

Urantia-kirjan / THE URANTIA BOOK

FINNISH / ENGLISH: UF-FIN-2010-5.8 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Finnish text of this translation of **THE URANTIA BOOK** is

Copyrighted © and Published by:

www.urantia.org

This pdf-formatted document (fin01e) was designed, created, and
freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY).
www.urantia.nyc

URANTIA-KIRJAN

ESIPUHE

Esipuhe

Urantia-kirjan

001 ⇨

ESIPUHE

Osiot

Johdanto
I. Jumaluus ja jumalallisuus
II. Jumala
III. Ensimmäinen Lähde ja Keskus
IV. Universumitodellisuus
V. Persoonalliset todellisuuskohdeet
VI. Energia ja malli
VII. Korkein Olento
VIII. Seitsenkertainen Jumala
IX. Perimmäinen Jumala
X. Absoluuttinen Jumala
XI. Kolme Absoluuttia
XII. Kolminaisuudet

FOREWORD

SECTIONS

Introduction
I. Deity and Divinity
II. God
III. The First Source and Center
IV. Universe Reality
V. Personality Realities
VI. Energy and Pattern
VII. The Supreme Being
VIII. God the Sevenfold
IX. God the Ultimate
X. God the Absolute
XI. The Three Absolutes
XII. The Trinities

Johdanto

URANTIAN — se on asuttamamme maailman nimi — kuolevaisten mielessä vallitsee suuri sekasorto sellaisten termien kuin 'Jumala', 'jumalallisuus' ja 'jumaluus' merkityksen suhteen. Sitäkin hämmennyneempiä ja epävarmempia ihmiset ovat näiden lukuisten nimitteiden tarkoittamien jumalallisten persoonallisuuksien keskinäisistä suhteista. Tämän käsitteköyhyyden ja siihen liittyvän ideainmuodostuksellisen sekasorron vuoksi minulle on annettu tehtäväksi laatia tämä johdanto niiden merkitysten selittämiseksi, jotka olisi liitettävä tiettyihin sanasymboleihin, sellaisina kuin niitä saatetaan käyttää tämän jälkeen seuraavissa luvuissa, jotka Orvontonin totuudenilmoittajakunta on valtuutettu kääntämään Urantialla puhutulle englannin kielelle.

On ylen määrin vaikeaa esittää avarampia käsityksiä ja kehittyneempää totuutta yrittäessämme laventaa kosmista tietoisuutta ja lisätä hengellistä ymmärrystä, kun meidän on

INTRODUCTION

0:0.1 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

0:0.2 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are

rajoituttava käyttämään asianomaisen maailman vajavaista kieltä. Mutta saamamme valtuutus kehottaa meitä yrittämään parhaamme välittääksemme sanomamme englannin kielen sanasymboleja käyttäen. Saamamme ohjeen mukaan meidän tulee ottaa käyttöön kokonaan uusia termejä vasta, kun englannin kieli ei tarjoa kuvailtavalle käsitteelle terminologiaa, jota voidaan käyttää tällaisen uuden käsitteen esittämiseen edes osittain tai sen merkitystä enemmän tai vähemmän vääristellen.

Toiveenamme ymmärtämisen helpottaminen ja sekaannuksen estäminen jokaisen näitä lukuja tutkivan kuolevaisen lukijan kohdalla katsomme viisaaksi esittää näissä alkusanoissa yleisluontoisesti ne merkitykset, jotka on liitettävä lukuisiin vastedes käytettäviin englanninkielisiin sanoihin määriteltäessä Jumaluutta ja tiettyjä Jumaluuteen liittyviä universaaliseen todellisuuteen kuuluvia olevaisia, merkityksiä ja arvoja.

Mutta tätä määritelmiä ja terminologian rajoituksia käsittelevää esipuhetta laadittaessa on välttämätöntä ennakoita näiden termien käyttöä tämän jälkeen seuraavissa esityksissä. Siksi tämä esipuhe ei itsessään ole mikään viimeistelty lausunto. Se on ainoastaan määrittelevä opas ja on tarkoitettu auttamaan niitä, jotka lukevat oheiset Jumaluutta ja universumien universumia koskevat luvut, jotka on laatinut tätä varten Urantialle lähetetty Orvontonin komissio.

Oma maailmanne, Urantia, on yksi monista samankaltaisista asutuista planeetoista, jotka muodostavat Nebadonin paikallisuniversumin. Tämä universumi yhdessä muiden samankaltaisten luomusten kanssa muodostaa puolestaan Orvontonin superuniversumin, jonka Uversa-nimisestä pääkaupungista komissiomme on lähtöisin. Orvonton on yksi seitsemästä ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisesta superuniversumista, jotka kiertävät jumalallisen täydellisuuden koskaan alkamatonta ja koskaan päättymätöntä luomusta, Havonan keskusuniversumia. Tämän ikuisen keskusuniversumin sydämessä on paikallaan pysyvä Paratiisin Saari, infiniittisyyden maantieteellinen keskipiste ja ikuisen Jumalan asuinsija.

Puhuessamme näistä seitsemästä kehittyvästä superuniversumista yhdessä keskellä olevan ja jumalallisen universumin kanssa käytämme yleisesti sanaa suuruniversumi; nämä ovat tähän mennessä organisoidut ja asutetut luomistulokset. Ne kaikki muodostavat osan kokonaisuniversumista, joka käsittää myös ulkoavaruuden asuttamattomat mutta liikkeessä olevat universumit.

restricted to the use of a circumscribed language of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, Uversa, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. JUMALUUS JA JUMALALLISUUS

Universumien universumissa esiintyy jumaluustoimintoihin kuuluvia ilmiöitä kosmisten reaali-kohteiden, mielellisten merkitysten ja henkiarvojen moninaisilla tasoilla, mutta kaikki nämä — persoonalliset tai muunlaiset — toiminnat ovat jumalallisesti koordinoituja.

JUMALUUS on personoitavissa Jumalaksi. Se on esipersonallista ja ylipersonallista sellaisilla tavoilla, jotka eivät ole kokonaan ihmisen käsitettävissä. Jumaluutta luonnehtii ykseyden — joko aktuaalisen tai potentiaalisen — ominaisuus kaikilla aineellista tasoa korkeammilla todellisuuden tasoilla; ja luodut olennot ymmärtävät tämän yhdistävän ominaisuuden parhaiten jumalallisuutena.

Jumaluus toimii persoonallisella, esipersonallisella ja ylipersonallisella tasolla. Totaalinen Jumaluus esiintyy toiminnallisena seuraavilla seitsemällä tasolla:

1. Staattinen — itseensä pitäytyvä ja itsestään olemassa oleva Jumaluus.

2. Potentiaalinen — itsetahtoinen ja itselleen päämääriä asettava Jumaluus.

3. Assosiatiivinen — itsensä personoinut ja jumalallisella tavalla veljellinen Jumaluus.

4. Luova — minuuttaan jakava ja jumalallisesti ilmoitettu Jumaluus.

5. Kehittyvä — laajentuva ja luotuun samastunut Jumaluus.

6. Korkein — itsensä kokemaan saattanut ja luodun ja Luojan yhdistävä Jumaluus. Jumaluus, joka toimii ensimmäisellä luotuihin samastuvalla tasolla suuruniversumin ajallis-avaruudellisina ylivalvojina ja jota kutsutaan toisinaan Jumaluuden Korkeimmuudeksi.

7. Perimmäinen — itsensä projisoinut ja ajallisuuden ja avaruuden transsendenssiin kuuluva Jumaluus. Kaikkeen kykenevä, kaiken tietävä ja kaikkialla läsnä oleva Jumaluus, joka toimii toisella yhdistyvän jumaluusjulkitus-tasolla kokonaisuniversumin tehokkaina ylivalvojina ja absoniittisina ylläpitäjinä. Jumaluuksien suuruniversumia kohtaan osoittamaan huolenpitoon verrattaessa tämä kokonaisuniversumissa tapahtuva absoniittinen toiminta on yhtä kuin universaalinen ylivalvonta ja korkein ylläpito, jota toisinaan kutsutaan Jumaluuden Perimmäisyydeksi.

Todellisuuden finiittistä tasoa luonnehtivat luotujen olentojen elämä ja ajallis-avaruudelliset rajoitukset. Finiittisillä todellisuuskohteilla ei aina ole loppua, mutta niillä on aina alku — ne on luotu.

I. DEITY AND DIVINITY

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity

Korkeimmuuden jumaluustaso on ymmärrettävissä toimintana suhteessa finiittisiin olemassaoleviin.

Todellisuuden absoniittiselle tasolle ovat ominaisia olevaiset ja olennot, joilla ei ole alkua eikä loppua, sekä ajallisuuden ja avaruuden transspondenssi. Absoniittisia olentoja ei luoda; heidät olevaistetaan; he vain yksinkertaisesti ovat. Perimmäisyyden jumaluustasoon kuuluu toiminta suhteessa absoniittisiin todellisuuskohteisiin. Olipa kysymys mistä kokonaisuniversumin osasta tahansa, aina kun ylitetään ajallisuus ja avaruus, sellainen absoniittinen ilmiö on Jumaluuden Perimmäisyyden toimi.

Absoluuttinen taso on aluton, loputon, ajaton ja avaruudeton. Esimerkiksi Paratiisissa ei aikaa eikä avaruutta ole olemassa; ajan ja avaruuden suhteen Paratiisin asema on absoluuttinen. Paratiisin-Jumaluudet saavuttavat tämän tason eksistentiaalisesti Kolminaisuudessa, mutta tämä yhdistyvän Jumaluuden julkitulon kolmas taso ei ole kokemuksellisesti täysin yhdistynyt. Milloin tahansa, missä tahansa ja miten tahansa Jumaluuden absoluuttinen taso on toiminnassa, silloin, siellä ja siten paratiisiabsoluuttiset arvot ja merkitykset ovat julkitulleita.

Jumaluus saattaa olla eksistentiaalista niin kuin lankaikkisessa Pojassa, kokemuksellista niin kuin Korkeimmassa Olenossa, assosiatiivista niin kuin Seitsemkertaisessa Jumalassa, jakamatonta niin kuin Paratiisin-Kolminaisuudessa.

Jumaluus on kaiken sen lähde, mikä on jumalallista. Jumaluus on nimenomaisesti ja poikkeuksetta jumalallista, muttei kaikki se, mikä on jumalallista, ole välttämättä Jumaluutta, vaikka se tuleekin koordinoitumaan Jumaluuden kanssa ja vaikka se tuleekin pyrkimään johonkin yhtenäisyyden vaiheeseen Jumaluuden kanssa — hengelliseen, mielelliseen tai persoonalliseen.

JUMALALLISUUS on Jumaluuden luonteenomainen, yhdistävä ja koordinoiva ominaisuus.

Luodun olennon kannalta jumalallisuus on käsitettävissä totuutena, kauneutena ja hyvytenä; persoonallisuudessa se korreloituu rakkaudeksi, armoksi ja hoivaksi; persoonattomilla tasoilla se paljastuu oikeudenkäyttönä, valtana ja suvereenisuutena.

Jumalallisuus saattaa olla täydellistä — täysimääräistä — kuten se on paratiisillisen täydellisuuden eksistentiaalisilla ja luoja-tasolla; se saattaa olla epätäydellistä, kuten ajallisuus-avaruudellisen evoluution kokemuksellilla ja luotujen olentojen tasoilla; tai se saattaa olla suhteellista, ei täydellistä eikä epätäydellistä, — kuten se on Havonan eräillä eksistentiaalis-

level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

0:1.12 (2.12) *The absonite level of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absonites are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.*

0:1.13 (2.13) *The absolute level is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.*

0:1.14 (3.1) *Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.*

0:1.15 (3.2) *Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.*

0:1.16 (3.3) *DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.*

0:1.17 (3.4) *Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.*

0:1.18 (3.5) *Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.*

kokemuksellisten suhteiden tasoilla.

Pyrkiessämme käsittämään täydellisyyttä suhteellisuuden kaikissa vaiheissa ja muodoissa kohtaamme seitsemän käsitettävissä olevaa yhdistelmätyyppiä:

1. Absoluuttinen täydellisyys kaikissa aspekteissa.

2. Absoluuttinen täydellisyys joissakin vaiheissa ja suhteellinen täydellisyys kaikissa muissa aspekteissa.

3. Absoluuttiset, suhteelliset ja epätäydelliset aspektit vaihtelevana yhdistelmänä.

4. Absoluuttinen täydellisyys joissakin suhteissa, epätäydellisyys kaikissa muissa.

5. Absoluuttista täydellisyyttä ei millään taholla, suhteellinen täydellisyys kaikissa ilmenemismuodoissa.

6. Absoluuttista täydellisyyttä ei missään vaiheessa, suhteellista joissakin vaiheissa, epätäydellistä muissa vaiheissa.

7. Absoluuttista täydellisyyttä ei missään attribuutissa, epätäydellisyys kaikissa attributeissa.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

0:1.20 (3.7) 1. Absolute perfection in all aspects.

0:1.21 (3.8) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.

0:1.22 (3.9) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.

0:1.23 (3.10) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.

0:1.24 (3.11) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.

0:1.25 (3.12) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.

0:1.26 (3.13) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. JUMALA

Kehittyvät kuolevaiset luodut kokevat vastustamatonta tarvetta finiittisten jumalakäsitystensä symboloimiseen. Ihmisen tietoisuus moraalisesta velvollisuudesta ja hänen hengellinen ihanteellisuutensa edustavat sellaista arvotasoa — sellaista kokemuksellista realiteettia — joka on vaikeasti symboloitavissa.

Kosminen tietoisuus sisältää jo sinänsä sen, että tunnustetaan Ensimmäinen Aiheuttaja, ainoa aiheuttajaa vailla oleva todellisuuden ilmiö, olemassa olevaksi. Jumala, Universaalinen Isä, toimii kolmella jumaluuspersoonallisuuden tasolla, jotka edustavat ali-infiniittistä arvoa ja joilla jumalallisuus tulee esille vain suhteellisenä:

1. Esipersonallisella — kuten Isän osasten, sellaisten kuin Ajatuksensuuntaajien, osoittamassa huolenpidossa.

2. Persoonallisella — kuten luotujen ja siitettyjen olentojen evoluutionaarisessa kokemuksessa.

3. Ylipersonallisella — kuten tiettyjen absoniittisten ja näihin liittyvien olentojen olevaistetuissa olumuodoissa.

JUMALA on sanasymboli, joka tarkoittaa Jumaluuden kaikkia personoitumia. Termi vaatii eri määritelmän jokaisella Jumaluuden toiminnan

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

0:2.3 (3.16) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.

0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity

persoonallisella tasolla, ja sitä on edelleen tarkennettava jokaisen tällaisen tason puitteissa, sillä tätä termiä saatetaan käyttää tarkoittamaan Jumaluuden erilaisia rinnakkaisia ja alisteisia personoituja; esimerkiksi mainittakoon Paratiisin Luoja-Pojat, paikallisuniversumien isät.

Termi 'Jumala', siten kuin me sitä käytämme, voidaan ymmärtää:

Määritteenä — kuten Jumala Isä.

Lauseyhteydestä — silloin kun sitä käytetään jostakin tietystä jumaluustasosta tai -yhdistelmästä. Aina milloin on epätietoisuutta 'Jumala' -sanatarkastuksesta, olisi viisasta liittää se Universaalisen Isän persoonaan.

Termi 'Jumala' tarkoittaa aina persoonallisuutta. Sana 'Jumaluus' saattaa viitata tai olla viittaamatta jumalallisuutta oleviin persoonallisuuksiin.

Sanaa JUMALA käytetään näissä luvuissa seuraavin merkityksin:

1. Jumala Isä — Luoja, Valvoja ja Ylläpitäjä. Universaalinen Isä, Jumaluuden Ensimmäinen Persoona.

2. Jumala Poika — Rinnakkainen Luoja, Henkivalvoja ja Hengellinen Hallintopersoona. Iankaikkinen Poika, Jumaluuden Toinen Persoona.

3. Jumala Henki — Myötätöimija, Universaalinen Yhdentäjä ja Mielen Lahjoittaja. Ääretön Henki, Jumaluuden Kolmas Persoona.

4. Korkein Jumala — ajallisuuden ja avaruuden aktuaalistuva eli kehittyvä Jumala. Persoonallinen Jumaluus, joka assosiatiivisesti todellistaa luodun ja Luojan välisen kokemuksellisesti ajallisuudessa ja avaruudessa saavutettavan identtisyyden. Korkein Olento kokee henkilökohtaisesti Jumaluuden yhdistyneisyyden saavuttamisen ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen luotujen kehittyvän ja kokevan Jumalan ominaisuudessa.

5. Seitsenkertainen Jumala — se Jumaluuden personoituma, joka aktuaalisesti toimii kaikkialla ajallisuudessa ja avaruudessa. Ne persoonalliset Paratiisin Jumaluudet ja heidän luomistyötä tekevät kumppaninsa, jotka toimivat keskusuniversumissa ja sen rajojen tuolla puolen ja jotka voima-personoituvat Korkeimpana Olentona ajallisuudessa ja avaruudessa tapahtuvan yhdistyvän Jumaluuden julkitulon ensimmäisellä luotujen olentojen kokemalla tasolla. Tämä taso, suuruniversumi, on sfääri, jossa tapahtuu Paratiisin persoonallisuuksien ajallisuuteen ja avaruuteen laskeutuminen vastavuoroisessa yhteydessä evolutionaaristen luotujen ajallis-avaruudelliseen

function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

0:2.7 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:2.8 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:2.9 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:2.10 (4.4) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:2.11 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:2.12 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:2.13 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:2.14 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

0:2.15 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:2.16 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

ylösousemukseen.

6. Perimmäinen Jumala — ajallisuuden ja avaruuden tuonpuoleisuuteen kuuluva, olevaistuva Jumala. Jumaluuden yhdistyvän julkitulon toinen kokemuksellinen taso. Perimmäinen Jumala merkitsee sitä, että on saavutettu niiden syntesoituneiden absoniittis-ylipersonallisten, ajallisuuden ja avaruuden tuolle puolen menevien ja olevaistumis-kokemuksellisten arvojen toteutuminen, jotka koordinoivat jumaluustodellisuuden lopullisilla luomistyön tasoilla.

7. Absoluuttinen Jumala — kokemuksellistuva transsendoitujen ylipersonallisten arvojen ja jumalallisuusmerkitysten Jumala, joka on nyt eksistentiaalisena Jumaluusabsoluuttina. Tämä on yhdistyvän Jumaluuden julkitulon ja laajenemisen kolmas taso. Tällä luomisen yläpuolelle menevällä tasolla Jumaluus kokee personoitavissa olevan potentiaalin tyhjenemisen, kohtaa jumalallisuuden täyttymyksen ja kokee toinen toistaan seuraaville ja aina astetta ylempänä oleville tasoille tapahtuvan muoksi-personoitumisen itsensäjulkituontikapasiteetin ehtymisen. Tällöin Jumaluus kohtaa Kvalifioimattoman Absoluutin, tulee sen kanssa kosketuksiin ja kokee samaisuuden sen kanssa.

III. ENSIMMÄINEN LÄHDE JA KESKUS

Totaalinen infiniittinen todellisuus ilmenee seitsemässä vaiheessa ja seitsemänä rinnakkaisena Absoluuttina:

1. Ensimmäinen Lähde ja Keskus.
2. Toinen Lähde ja Keskus.
3. Kolmas Lähde ja Keskus.
4. Paratiisin Saari.
5. Jumaluusabsoluutti.
6. Universaalinen Absoluutti.
7. Kvalifioimaton Absoluutti.

Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ominaisuudessa Jumala on — kvalifioimattomasti — primaarinen suhteessa todellisuuden kokonaisuuteen. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on infiniittinen samoin kuin hän on ikuinen, ja sen vuoksi vain tahtotoiminta asettaa hänelle ehtoja ja rajoituksia.

Jumala — Universaalinen Isä — on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus, ja siinä ominaisuudessa hän ylläpitää infiniittistä valvontaa merkitseviä persoonallisia suhteita kaikkiin rinnakkaisiin ja

0:2.17 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:2.18 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

- 0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.
- 0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.
- 0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.
- 0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.
- 0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.
- 0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.
- 0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in

alisteisiin lähteisiin ja keskuksiin. Sellainen valvonta on potentiaaliiltaan persoonallista ja infiniittistä, vaikkei se mainittujen rinnakkaisten ja alisteisten lähteiden ja keskusten sekä persoonallisuuksien toiminnan täydellisyyden takia koskaan aktuaalisesti saatakaan toimia.

Ensimmäinen Lähde ja Keskus on sen vuoksi primaarinen kaikilla aloilla — olivatpa ne jumalallistuneita tai jumalallistumattomia, persoonallisia tai persoonattomia, aktuaalisia tai potentiaalisia, finiittisiä tai infiniittisiä. Ei ole sellaista olevaista eikä sellaista olentoa, sellaista relatiivisuutta eikä sellaista lopullisuutta, joka olisi olemassa muutoin kuin olemalla joko suoraan tai epäsuorasti suhteessa Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen primaarisuuteen tai siitä riippuvainen.

Ensimmäinen Lähde ja Keskus suhteutuu universumiin seuraavasti:

1. Aineellisten universumien gravitaatiovoimat kerääntyvät yhteen ala-Paratiisin painovoimakeskukseen. Juuri tästä syystä hänen persoonansa maantieteellinen sijaintipaikka on ikuisiksi ajoiksi määräytynyt absoluuttisessa suhteessa Paratiisin ala- eli materiaalisen tason vahvuus-energiakeskukseen nähden. Mutta Jumaluuden absoluuttinen persoonallisuus on Paratiisin ylä- eli hengellisellä tasolla.

2. Mielen voimat suuntautuvat yhteen Äärettömässä Hengessä, eriytyvä ja erilaistuva kosminen mieli kerääntyy yhteen Seitsemässä Valtiaishengessä, Korkeimman faktuaalistuva mieli yhtyy ajallis-avaruudellisena kokemuksena Majestonissa.

3. Universumin henkivoimat kerääntyvät yhteen lankaikkisessa Pojassa.

4. Jumaluustoiminnan rajattoman kapasiteetin olinpaikka on Jumaluusabsoluutissa.

5. Rajoittamaton kapasiteetti infiniittisyysreagointiin on Kvalifioimattomassa Absoluutissa.

6. Mainitut kaksi Absoluuttia, Kvalifioitu ja Kvalifioimaton, koordinoituvat ja yhdistyvät Universaalisessa Absoluutissa ja sen toimesta.

7. Evolutionaarisen moraalisen olennon tahi minkä tahansa muun moraalisen olennon potentiaalinen persoonallisuus pitää keskiönään Universaalisen Isän persoonallisuutta.

TODELLISUUS, sellaisena kuin finiittiset olennot sen käsittävät, on osittainen, suhteellinen ja varjomainen. Suurin mahdollinen evolutionaaristen finiittisten luotujen käsitettävissä oleva jumaluustodellisuuden määrä sisältyy Korkeimpaan Olentoon. On kuitenkin olemassa edeltäviä ja ikuisia realiteetteja, finiittisen yläpuolella olevia realiteetteja, jotka edeltävät tätä

potential, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In

evolutionaaristen ajallis-avaruudellisten luotujen Korkeinta Jumaluutta. Pyrkiessämme kuvailemaan universaalisien todellisuuden alkuperää ja luonnetta meidän on pakko, saavuttaaksemme finiittisen mielen tason, turvautua ajallis-avaruudellisen järjestyksen keinoin. Monet ikuisuudessa yhtäaikaa esiintyvät tapahtumat pitää sen vuoksi esittää kohtauksittaisina tapahtumakulkuina.

Esitettyä siten kuin ajallis-avaruudellinen luotu Todellisuuden alkuperää ja erilaistumista tarkastelisi, ikuinen ja infiniittinen MINÄ OLEN toteutti Jumaluuden vapautumisen kvalifioimattoman infiniittisyyden kahleista käyttämällä olemukseensa kuuluvaa ja ikuista vapaata tahtoaan, ja tämä erkaneminen kvalifioimattomasta infiniittisyydestä sai aikaan ensimmäisen absoluuttisen jumalallisuusjännitteen. Tämän infiniittisyyden erilaistumisen aiheuttaman jännitteen purkaa Universaalinen Absoluutti, joka toimii yhdistääkseen ja koordinoidakseen Totaalisen Jumaluuden dynaamisen infiniittisyyden ja Kvalifioimattoman Absoluutin staattisen infiniittisyyden.

Tässä alkuperäisessä toimituksessa teoreettinen MINÄ OLEN saavutti persoonallisuuden todellistumisen sillä, että siitä tuli samanaikaisesti sekä Alkuperäisen Pojan Ikuinen Isä että Paratiisin Saaren Ikuinen Lähde. Pojan isästäeriytymisen kanssa yhtäaikaa olemassa olevina ja Paratiisin läsnä ollessa ilmaantuivat Äärettömän Hengen persoona ja Havonan keskusuniversumi. Isän kanssa rinnan olemassa olevan Jumaluuden, eli lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen, ilmaantumisen myötä Isä, persoonallisuuden ominaisuudessa, välttyi muutoin väistämättömältä levittäytymiseltä kaikkialle koko Totaalisen Jumaluuden potentiaalin piiriin. Siitä lähtien Isä täyttää koko Jumaluuden potentiaalin vain Kolminaisuuden puitteissa kummankin tasavertaisen Jumaluutensa kanssa assosioitumalla, samalla kun lisääntyvässä määrin kokemuksellista Jumaluutta aktuaalistuu Korkeimmuuden, Perimmäisyyden ja Absoluuttisuuden jumalallisuustasoilla.

Käsite MINÄ OLEN on filosofinen myönnitys, jonka teemme ihmisen aika- ja avaruussidonnaiselle, finiittiselle mielelle, siksi että on mahdotonta käsittää ikuisuusolemassaolon muotoja: alkamattomia ja päättymättömiä realiteetteja ja keskinäissuhteita. Ajallis-avaruudellisen luodun kannalta katsottuna kaikilla olevaisilla täytyy olla alkuhetki, paitsi AINOALLA AIHEUTTAMATTOMALLA — aikojen takaisella aiheuttajien aiheuttajalla. Siksi käsitteellistämme tämän arvotason käsitteeksi MINÄ OLEN, samalla kun opetamme kaikille luoduille, että lankaikkainen Poika ja Ääretön Henki ovat yhtä ikuisia kuin on MINÄ OLEN, eli toisin

attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the *Father* of the Son and, with him,

sanoen: koskaan ei ole ollut aikaa, jolloin MINÄ OLEN ei olisi ollut Pojan ja — yhdessä Pojan kanssa — Hengen Isä.

Sanaa Infiniittinen käytetään ilmaisemaan sitä täyteyttä, lopullisuutta, jota Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ensisijaisuus merkitsee. Teoreettinen MINÄ OLEN on luotuperäisen filosofian sisältämän tahdon infiniittisyyden ekstensio, mutta Infiniittinen on aktuaalinen arvotaso, joka edustaa Universaalisen Isän absoluuttisen ja kahlitsemattoman vapaan tahdon todellisen infiniittisyyden ikuisuusintensiota. Tätä käsitettä nimitetään toisinaan Isä-Infiniittiseksi.

Paljon siitä hämmennyksestä, jota kaikkiin eri ryhmiin kuuluvat, ylhäiset ja vaatimattomat, olennot osoittavat pyrkiessään löytämään Isä-Infiniittisen, johtuu heidän käsityskyynsä rajoittuneisuuksista. Universaalisen Isän absoluuttinen ensisijaisuus ei ole ilmeistä infiniittisyyttä alemmilla tasoilla. On sen vuoksi luultavaa, että vain lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tuntevat Isän infiniittisyytenä. Kaikille muille persoonallisuuksille sellainen käsitys edustaa uskonharjoitusta.

IV. UNIVERSUMITODELLISUUS

Todellisuus aktualisoituu maailmankaikkeuden eri tasoilla eri tavoin. Todellisuus saa alkunsa Universaalisen Isän infiniittisessä tahdossa ja tahdosta, ja se on käsitettävissä kolmena perusvaiheena universumiaktuaalistumisen monilla eri tasoilla:

1. Jumalallistumaton todellisuus ulottuu ei-persoonallisista energian valtakunnista universaalisen olemassaolon personoimattomissa olevien arvojen todellisuusmaailmoin, aina Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäoloon saakka.

2. Jumalallistunut todellisuus käsittää infiniittisistä Jumaluuden potentiaaleista lähtien kaiken ulottuen ylöspäin kaikkien persoonallisuuden esiintymisalueiden kautta — alhaisimmasta finiittisestä korkeimpaan infiniittiseen kattaen näin kaiken personoitavissa olevan ja vielä sitäkin enemmän — aina Jumaluusabsoluutin läsnäoloon saakka.

3. Keskinäissidoksinen todellisuus. Universumitodellisuuden edellytetään olevan joko jumalallistunutta tai jumalallistumatonta, mutta jumalallistuneiden alapuolella oleville olennoille on olemassa laaja keskinäissidoksinen todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalistuvan todellisuuden, alue, joka on vaikeasti tunnistettavissa. Suuri osa tästä rinnakkaistodellisuudesta sisältyy Universaalisen Absoluutin maailmoin.

Peruskäsitys alkuperäisestä todellisuudesta

of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the “infinity of will,” but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

0:3.25 (6.5) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original

on tällainen: Isä panee alulle ja pitää yllä Todellisuuden. Todellisuuden peruserilaistumat ovat jumalallistunut ja jumalallistumaton: Jumaluusabsoluutti ja Kvalifioimaton Absoluutti. Alkuperäinen suhde on näiden välinen jännite. Tämä Isän alullepanema jumalallisuusjännite purkautuu täydellisesti Universaalisen Absoluutin toimesta ja iäistyy Universaalisen Absoluuttina.

Ajallisuuden ja avaruuden näkökulmasta todellisuus on lisäksi jaoteltavissa seuraavasti:

1. Aktuaalinen ja potentiaalinen. Todellisuuskohteet, jotka ovat täysin julki tulleita, ja niiden vastakohtana ne, joihin sisältyy paljastumatonta kasvukapasiteettia. lankaikkinen Poika on absoluuttinen hengellinen aktualiteetti; kuolevainen ihminen on hyvin suuressa määrin toteutumaton hengellinen potentialiteetti.

2. Absoluuttinen ja aliabsoluuttinen. Absoluuttiset todellisuussubjektit ovat ikuisuusolemassaolevia. Absoluuttista alemmat todellisuuskohteet projisoituvat kahdelle tasolle: absoniitteina eli sellaisina realiteetteina, jotka ovat suhteellisia sekä aikaan että ikuisuuteen nähden, ja finiitteinä eli sellaisina todellisuusilmentyminä, jotka projisoituvat avaruudessa ja aktuaalistuvat ajallisuudessa.

3. Eksistentiaalinen ja kokemuksellinen. Paratiisin-Jumaluus on eksistentiaalista, mutta kehkeytymässä olevat Korkein ja Perimmäinen ovat kokemuksellisia.

4. Persoonallinen ja persoonaton. Jumaluuden ekspansio, persoonallisuuden ilmeneminen ja universumin kehitys ovat ikuisiksi ajoiksi Isän vapaatahtoisien toiminnan säätelmiä, toiminnan, joka iäksi erotti lankaikkiseen Poikaan keskittyvät aktuaalisuuden ja potentiaalisuuden mieli-henki-persoonalliset merkitykset ja arvot olevaisista, jotka keskittyvät ikuisen Paratiisin Saareen ja juontuvat siitä.

PARATIISI on termi, joka sisältää universumitodellisuuden kaikkien osa-alueiden niin persoonalliset kuin persoonattomat, keskipisteen omaavat eli fokaaliset Absoluutit. Asianmukaisesti kvalifioituna Paratiisi voi tarkoittaa mitä tahansa tai kaikkia todellisuuden, Jumaluuden, jumalallisuuden, persoonallisuuden ja energian muotoja — hengellisiä, mielellisiä tai aineellisia. Niille kaikille on yhteistä se, että Paratiisi on niiden alkuperän, toiminnan ja päämäärän sijaintipaikka, kun kysymyksessä ovat arvot, merkitykset ja tosiasiallinen olemassaolo.

Paratiisin Saari — Paratiisi muulla tavoin kvalifioimattomana — on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen harjoittaman aineellis-gravitaatioalisen valvonnan Absoluutti. Paratiisi on liikkumaton, universumien universumissa ainoa paikallaan pysyvä olevainen. Paratiisin Saarella on

reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal*. Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no

universumisijainti, mutta sillä ei ole sijaintipaikkaa avaruudessa. Tämä ikuinen Saari on fyysisten universumien — menneiden, nykyisten ja tulevien — aktuaalinen alkulähde. Tämä kaiken ytimenä oleva Valon Saari on Jumaluuden johdannainen, mutta itse se tuskin on Jumaluutta; myöskään aineelliset luomistyön tulokset eivät ole osa Jumaluutta; ne ovat seuraus.

Paratiisi ei ole luoja; se on maailmankaikkeuden monien toimintojen ainoalaatuinen valvoja, paljon suuremmassa määrin niiden valvoja kuin niihin reagoija. Paratiisi vaikuttaa kaikissa aineellisissa universeissa kaikkien niiden olentojen reaktioihin ja käytöksen, joilla on jotakin tekemistä vahvuuden, energian ja voiman kanssa, mutta Paratiisi itse on ainutlaatuinen, yksinomainen ja eristetty universumien joukossa. Paratiisi ei edusta mitään eikä mikään edusta Paratiisia. Se ei ole vahvuus eikä läsnäolo; se on yksinkertaisesti Paratiisi.

V. PERSOONALLISET TODELLISUUSKOHTEET

Persoonallisuus on jumalallistuneen todellisuuden taso, ja se ulottuu kuolevaisen ja keskiväliolennon palvonnan ja viisauden kattavan korkeamman mielenaktivoimien tasolta morontia- ja hengellisen tason kautta persoonallisuuden statuksen lopullisuuden saavuttamiseen. Tällainen on kuolevaisen ja muun vastaavankaltaisen luodun persoonallisuuden kehityskaari; mutta on olemassa lukemattomia muita universumipersoonallisuuksien lajeja.

Todellisuus on universaalisen laajenemisen alainen, persoonallisuus on loputtoman erilaistumisen alainen, ja ne molemmat kykenevät kutakuinkin rajattomaan jumaluuteenkoordinoitumiseen ja ikuiseen vakautumiseen. Kun persoonattoman todellisuuden muodonmuutoksellinen ulottuvuus on ehdottomasti rajallinen, emme sen sijaan tiedä mistään rajoituksesta, joka koskisi persoonallisuuden omaavien reaalisubjektien etenevää kehittymistä.

Saavutetuilla kokemuksellisilla tasoilla kaikki persoonallisuuden lajit tai arvot ovat yhdisteltävissä olevia ja jopa luomiseen osallistuvia. Jopa Jumala ja ihminen voivat elää rinnakkain yhdistyneessä persoonallisuudessa, kuten Kristus Mikaelin — Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan — nykyinen asema niin oivallisella tavalla osoittaa.

Kaikki infiniittistä alemmat persoonallisuuden lajit ja vaiheet ovat assosiativisia saavutettavuuksia, ja ne ovat potentiaalisesti myötäluovia. Esipersoonallista, persoonallista ja

position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midway level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked

ylipersonaallista yhdistää kaikkia keskinäinen rinnakkain tapahtuvan saavuttamisen, asteittain etenevän tuloksiinpääsyn ja myötäluovan kapasiteetin potentiaali. Mutta persoonaton ei koskaan muunnu suoraan personaalliseksi. Personaallisuus ei ole koskaan itsestään ilmaantuvaa, vaan se on Paratiisin-Isän antama lahja. Personaallisuus asettuu energian päälle ja se liittyy vain eläviin energiajärjestelmiin; identiteetti voi liittyä elottomiinkin energiahahmoihin.

Universaalinen Isä on personaallisuuden reaalisuuden, personaallisuuden lahjoittamisen ja personaallisuuden määränpään salaisuus. lankaikkinen Poika on absoluuttinen personaallisuus, hengellisen energian, morontiahenkien ja täydellistyneiden henkien salaisuus. Myötätöimija on henki-mielipersonaallisuus, älyn, järjen ja universaalisen mielen alkulähde. Mutta Paratiisin Saari on persoonaton ja on hengellisen ulkopuolella. Se on universaalisen kokonaisuuden substanssi, fyysisen aineen alkulähde ja keskus sekä universaalisen aineellisen todellisuuden absoluuttinen alkuhahmo.

Nämä universaalisen todellisuuden ominaisuudet ilmenevät urantialaisen ihmisen kokemuksessa seuraavilla tasoilla:

1. Ruumis. Ihmisen materiaallinen eli fyysinen organismi. Elävä sähkö-kemiallinen mekanismi, joka on luonteeltaan ja alkuperältään eläimellinen.

2. Mieli. Ihmisorganismien ajatteleva, havainnoiva ja tunteva mekanismi. Koko tietoinen ja tiedostamaton kokemus. Älytoiminta, johon liittyy tunne-elämä ja joka ulottuu palvelon ja viisauden kautta ylös hengelliselle tasolle.

3. Henki. Se jumalallinen henki, joka sijaitsee ihmismielessä — Ajatuksensuuntaaja. Tämä kuolematon henki on esipersonaallinen — se ei ole personaallisuus, vaikka sen tavoitteena onkin muodostua osaksi eloonjäävän luodun personaallisuutta.

4. Sielu. Ihmisen sielu on kokemuseräisesti hankittu. Kun kuolevainen luotu päättää noudattaa taivaassa olevan Isän tahtoa, ihmisessä olevasta hengestä tulee samalla ihmisen kokemuksessa uuden todellisuussubjektin isä. Kuolevainen ja materiaallinen mieli on tämän saman kehkeytyvän realiteetin äiti. Tämän uuden realiteetin substanssi ei ole aineellista eikä hengellistä — se on morontiaalista. Tämä on se kehkeytyvä ja kuolematon sielu, jonka on määrä voittaa ruumiillinen kuolema ja aloittaa nousu Paratiisiin.

Personaallisuus. Kuolevaisen ihmisen personaallisuus ei ole ruumista, mieltä eikä henkeä. Se ei liioin ole sielu. Personaallisuus on

together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspiritual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

0:5.7 (8.7) 1. *Body*. The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

0:5.8 (8.8) 2. *Mind*. The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit*. The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul*. The soul of man is an experiential acquirement. As a mortal creature chooses to “do the will of the Father in heaven,” so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality*. The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality

yksi ja ainoa muuttumaton realiteetti muutoin aina muuttuvassa luodun kokemuksessa, ja se yhdistää kaikki muut yksilöllisyyteen liittyvät tekijät. Persoonallisuus on ainutlaatuinen lahja, jonka Universaalinen Isä antaa eläville ja toisiinsa liittyville aineen, mielen ja hengen energioille, ja se joka jää eloon yhdessä morontiaalisen sielun eloonjäämisen kanssa.

Morontia on termi, jota käytetään laajasta aineellisen ja hengellisen tason väliin jäävästä tasosta. Se saattaa tarkoittaa persoonallisia tai persoonattomia todellisuuskohteita, eläviä tai elottomia energioita. Morontian loimilanka on hengellinen, sen kudelanka on fyysinen.

VI. ENERGIA JA MALLI

Kaikkia ja mitä tahansa olevaisia, jotka reagoivat Isän persoonallisuuspiiriin, kutsumme persoonallisiksi. Kaikkia ja mitä tahansa olevaisia, jotka reagoivat Pojan henkiyhteyspiiriin, kutsumme hengeksi. Kaikkea sitä, mikä reagoi Myötätoimijan mieliyhteyspiiriin, kutsumme mieleksi; mieleksi Äärettömän Hengen attribuuttina — mieleksi sen kaikissa vaiheissa. Kaikkea ja mitä tahansa, mikä reagoi siihen materiaalis-gravitaatioon piiriin, jonka keskus on ala-Paratiisissa, kutsumme aineeksi — energia-aineeksi sen kaikissa muodonmuutoksellisissa olomuodoissa.

ENERGIA-sanaa käytämme kaikenkattavana terminä, jota sovelletaan hengen, mielen ja aineen maailmoin. Vahvuus [force] -termiä käytetään yhtä laajassa merkityksessä. Voima [power] rajoittuu tavallisesti tarkoittamaan aineen elektronista tasoa eli lineaariseen gravitaatioon reagoivaa ainetta suuruniversumissa. Sanaa 'power' [voima; valta; kyky] käytetään myös tarkoittamaan valtaa eli suvereenisuutta. Emme voi noudattaa yleisesti hyväksymiänne vahvuuden, energian ja voiman määritelmiä. Kielen puutteellisuus on siinä määrin laaja-alaista, että meidän on annettava näille termeille moninaisia merkityksiä.

Fyysinen energia on termi, joka ilmaisee kaikkia ilmiömaailmassa esiintyvien liikkeen, toiminnan ja potentiaalin vaiheita ja muotoja.

Käsitellessämme fyysis-energiaalisia ilmiöitä käytämme yleisesti termejä 'kosminen vahvuus', 'emergentti energia' ja 'universumivoima'. Usein niitä käytetään seuraavalla tavalla:

1. Kosminen vahvuus käsittää kaikki energiat, jotka juontuvat Kvalifioimattomasta Absoluutista, mutta jotka eivät vielä reagoi Paratiisin gravitaatioon.

2. Emergentti energia käsittää energiat, jotka reagoivat Paratiisin gravitaatioon, mutta jotka eivät

in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGY AND PATTERN

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

0:6.2 (9.4) *ENERGY* we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. *Force* is also thus broadly used. *Power* is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

0:6.3 (9.5) *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

0:6.5 (9.7) 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity

vielä reagoi paikalliseen eli lineaariseen gravitaatioon. Kysymyksessä on energia-materian esielektroninen taso.

3. Universumivoima kattaa kaikki energian muodot, jotka edelleenkin Paratiisin gravitaatioon reagoivien reagoivat suoraan myös lineaariseen gravitaatioon. Tämä on energia-materian ja kaikkien sen jälkeen tulevien energia-materian kehittymien elektroninen taso.

Mieli on ilmiö, joka viittaa siihen, että erilaisten energiajärjestelmien lisäksi on olemassa ja toiminnassa elävää huolenpitoa; ja tämä pätee kaikilla älyllisyyden tasoilla. Persoonallisuudessa mieli tulee aina hengen ja aineen väliin. Maailmankaikkeus on sen vuoksi kolmenlaisen valon: aineellisen valon, älyllisen ymmärryksen ja henkiohjeen valaisema.

Valo, henkiohje, on sanallinen symboli, kielikuva. Se merkitsee sitä persoonallisuuden ilmenemismuotoa, joka on luonteenomainen eri luokkiin kuuluville henkiolennoille. Tämä valaiseva säteily ei millään muotoa ole sukua sen paremmin älylliselle ymmärrykselle kuin fyysisille valoilmioillekään.

HAHMO on projisoitavissa aineellisena, hengellisenä tai mielellisenä tahi minä tahansa näiden energioiden yhdistelmänä. Se voi läpäistä persoonallisuuksia, identiteettejä, entiteettejä tai elotonta ainetta. Mutta hahmo on hahmo ja pysyy sellaisena; vain kopiot ovat monilukuisia.

Hahmo saattaa muovata energiaa, mutta se ei hallitse sitä. Painovoima on energia-materian ainoa kontrolli. Sen paremmin avaruus kuin hahmokaan eivät ole painovoimaan reagoivia, mutta avaruuden ja hahmon välillä ei silti vallitse mitään keskinäissuhdetta; avaruus ei ole hahmo eikä potentiaalinenkaan hahmo. Hahmo on todellisuuden muotouma, joka jo on maksanut kaiken painovoimavelkansa; minkä tahansa hahmon todellisuus koostuu sen energioista, sen mieltä, henkeä tai ainetta olevista osatekijöistä.

Kokonaisuutta koskevan näkökohdan vastakohtana hahmo paljastaa energian ja persoonallisuuden yksilöllisen aspektin. Persoonallisuuden tai yksilöllisyyden muodot ovat hahmoja, jotka tulostuvat energiasta (fyysisestä, hengellisestä tai mielellisestä) mutta jotka eivät luonnostaan siinä ole. Se energian tai persoonallisuuden ominaisuus, jonka avulla hahmo saadaan ilmenemään, on luettavissa Jumalasta — Jumaluudesta — johtuvaksi; johtuvaksi siitä, että Paratiisi on tekemisissä vahvuuden kanssa, johtuvaksi persoonallisuuden ja voiman rinnakkainolosta.

Hahmo on alkuperäiskappale, josta tehdään kopioita. Ikuinen Paratiisi on hahmojen absoluutti, lankaikkainen Poika on persoonallisuuden hahmo,

but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

0:6.7 (9.9) 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

0:6.8 (9.10) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

0:6.9 (10.1) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) *PATTERN* can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mindal) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern

Universaalinen Isä on kummankin suoranainen esi-isä ja alkulähde. Mutta Paratiisi ei anna hahmoa, eikä Poika voi antaa persoonallisuutta.

personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. KORKEIN OLENTO

Kokonaisuniversumin jumaluusmekanismi on kaksijakoinen, sikäli kun kyse on ikuisuussuhteista. Jumala Isä, Jumala Poika ja Jumala Henki ovat ikuisia — eksistentiaalisia olentoja —, kun taas Jumala Korkein, Jumala Perimmäinen ja Jumala Absoluuttinen ovat aktuaalistuvia Jumaluuspersoonallisuuksia Havonan jälkeisinä aikakausina niin ajallisuudella kuin myös avaruuden ja ajallisuuden ylittämistä merkitsevällä kokonaisuniversumin evolutionaarisen laajenemisen sfääreillä. Nämä aktuaalistuvat Jumaluuspersoonallisuudet ovat tulevia ikuisuussubjekteja siitä ajasta alkaen, jolloin ja kun he kasvavissa universeissa voimapersonoituvat ikuisten Paratiisin-Jumaluuksien assosiatiivis-luovien potentiaalien kokemuksellisen todellistumisen keinoin.

Jumaluus on näin ollen läsnäololtaan kaksinaista:

1. Eksistentiaalista — olennot, jotka ovat olemassaololtaan ikuisia sekä menneisyyden, nykyisyyden että tulevaisuuden osalta.

2. Kokemuksellista — olennot, jotka aktuaalistuvat Havonan jälkeisessä nykyisyydessä, mutta joiden olemassaolo on päättymätön koko tulevan ikuisuuden osalta.

Isä, Poika ja Henki ovat eksistentiaalisia — eksistentiaalisia aktuaalisuudessa (vaikka kaikki potentiaalit ovatkin oletetusti kokemuksellisia). Korkein ja Perimmäinen ovat kokonaan kokemuksellisia. Jumaluusabsoluutti on kokemuksellinen aktuaalistumiseltaan, mutta eksistentiaalinen potentiaalisuudeltaan. Jumaluuden omin olemus on ikuista, mutta vain Jumaluuden kolme alkuperäistä persoonaa ovat kvalifioimattomasti ikuisia. Kaikki muut Jumaluuden persoonallisuudet omaavat alkuperän mutta ovat määränpäänsä osalta ikuisia.

Kun Isä on tuonut itsensä eksistentiaalisen Jumaluuden muodossa julki Pojassa ja Hengessä, niin nyt Isä on toteuttamassa kokemuksellista julkituloa tähän asti persoonattomilla ja paljastumattomilla jumaluustasoilla Jumala Korkeimpana, Jumala Perimmäisenä ja Jumala Absoluuttisena. Mutta nämä kokemukselliset Jumaluudet eivät vielä nyt ole täysin olemassa olevia, he käyvät läpi aktuaalistumisen prosessia.

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternals from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

Havonassa oleva Jumala Korkein on kolmiyhteisen Paratiisin-Jumaluuden persoonallinen henkiheijastuma. Tämä assosiatiivinen jumaluussuhde laajentuu nyt luovasti Seitsenkertaisessa Jumalassa ja syntesoituu suuruniversumissa Kaikkivaltiaan Korkeimman kokemuksellisessa voimassa/vallassa. Paratiisin-Jumaluus, joka on olemassa kolmena persoonana, on näin kokemuksellisesti kehittymässä Korkeimmuuden kahdessa vaiheessa, samalla kun nämä kaksinaiset vaiheet ovat voimana/valtana ja persoonallisuutena yhdistymässä yhdeksi Herraksi, Korkeimmaksi Olennoksi.

Universaalinen Isä saavuttaa vapaatahtoisen vapautumisen infiniittisyyden siteistä ja ikuisuuden kahleista kolminaistumisen — kolminkertaisen jumaluuspersonoitumisen — menetelmin. Korkein Olento on tälläkin hetkellä kehittymässä Jumaluuden seitsenkertaisen ilmentymän alikuusena persoonallisuuden yhdentymänä suuruniversumin ajallis-avaruudellisilla lohkoilla.

Korkein Olento ei suoranaisesti ole luoja, paitsi siinä, että hän on Majestonin isä, vaan hän on kaikkien luodun ja Luojan välisten maailmankaikkeuden toimintojen synteesimäinen koordinoija. Korkein Olento, joka nyt aktuaalistuu evolutionaarisissa universeissa, on ajallis-avaruudellisen jumalallisuuden — kolmiyhteisen Paratiisin-Jumaluuden kokemuksellisessa assosiaatiossa ajallisuuden ja avaruuden Korkeimpien Luojien kanssa — jumaluuskorreloija ja syntesoija. Kun tämä evolutionaarinen Jumaluus on lopulta aktuaalistunut, hän tulee olemaan finiittisen ja infiniittisen ikuisena fuusiona — kokemuksellisen voiman/vallan ja henkipersonallisuuden välisenä iäisenä ja purkamattomana yhteenliittymänä.

Kehittyvän Korkeimman Olennon suuntaavasti kannustamana koko ajallis-avaruudellinen finiittinen todellisuus on mukana finiittisen todellisuuden kaikkien vaiheiden ja arvojen alati kohti korkeuksia nousevassa liikkeelläolossa ja täydellistyvässä yhtenäistymisessä (voima/valta-personoonallisuussynteesissä) yhdessä paratiisitodellisuuden erilaisten vaiheiden kanssa, päämääränään ja tarkoituksenaan ryhtyä myöhemmin yrittämään pääsyä luotujen olentojen yläpuolella oleville absoniittisille tasoille.

VIII. SEITSENKERTAINEN JUMALA

Universaalinen Isä on korvaukseksi luodun olennon finiittisestä asemasta ja käsitysten rajoittuneisuuksista valmistanut evolutionaariselle luodulle seitsenvaiheisen tien, jota kautta hän voi lähestyä Jumaluutta:

0:7.7 (11.1) *God the Supreme* in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

0:7.9 (11.3) *The Supreme Being* is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

1. Paratiisin Luoja-Pojat.
2. Päivien Muinaiset.
3. Seitsemän Valtiashenkeä.
4. Korkein Olento.
5. Jumala Henki.
6. Jumala Poika.
7. Jumala Isä.

Tämä Jumaluuden seitsenkertainen personoituminen ajallisuudessa ja avaruudessa ja seitsemälle suuniversumille tekee kuolevaiselle ihmiselle mahdolliseksi saavuttaa Jumalan läsnäolo, Jumalan, joka on henki. Tämä seitsenkertainen Jumaluus, joka ajallis-avaruudellisille luoduille joskus voima/valta-personoituu Korkeimpana Olentona, on Paratiisiin-nousua merkitsevän elämänvaiheen omaavien kuolevaisten, evolutionaaristen olentojen, toiminnallinen Jumaluus. Tällainen kokemuksellinen, Jumalan käsittämistä merkitsevä löytöretkielämänvaihe alkaa paikallisuniversumin Luoja-Pojan jumalallisuuden tunnistamisesta ja etenee ylöspäin superuniversumin Päivien Muinaisten kautta ja seitsemästä Valtiashengestä yhden persoonan kautta ja päättyy lopulta Paratiisissa Universaalisen Isän jumalallisen persoonallisuuden löytämiseen ja tunnistamiseen.

Suuruniversumi on Korkeimmuuden Kolminaisuuden, Seitsenkertaisen Jumalan ja Korkeimman Olennon kolmijakoinen Jumaluuden valtakunta. Korkein Jumala on potentiaalisena Paratiisin-Kolminaisuudessa, josta hän johtaa persoonallisuutensa ja henkiattribuuttinsa; mutta tällä hetkellä hän on aktuaalistumassa Luoja-Pojissa, Päivien Muinaisissa ja Valtiashengissä, joista hän johtaa ajallisten ja avaruudellisten superuniversumien Kaikkivaltiaan voimansa/valtansa. Tämä evolutionaaristen luotujen välittömän Jumalan voima/valtailmentymä itse asiassa kehittyy ajallisuudessa ja avaruudessa yhdessä ja samanaikaisesti luotujen kanssa. Kaikkivaltias Korkein, joka kehittyy persoonattomien toimintojen arvotasolla, ja Korkeimman Jumalan henkipersoona ovat yksi ja sama realiteetti — Korkein Olento.

Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusyhdistymään kuuluvat Luoja-Pojat tarjoavat mekanismin, jonka kautta kuolevainen muuttuu kuolemattomaksi ja finiittinen pääsee infiniittisyyden syleilyyn. Korkein Olento tarjoaa menetelmän voiman/vallan ja persoonallisuuden liikkeellepanemiseksi, jumalallisen synteessin, kaikista näistä moninkertaisista toiminnoista ja mahdollistaa näin sen, että finiittinen saavuttaa absoniittisuuden ja mahdollisesti muiden tulevien

0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.

0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.

0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.

0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.

0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.

0:8.7 (11.11) 6. God the Son.

0:8.8 (11.12) 7. God the Father.

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated

aktuaalistumisten kautta koettaa saavuttaa Perimmäisen. Luoja-Pojat ja heihin läheisesti liittyvät Jumalalliset Hoivaajat ovat osallisina tässä suurenmoisessa liikkeellepanossa, kun taas Päivien Muinaiset ja Seitsemän Valtiashenkeä toimivat mahdollisesti ikuiset ajat omalla paikallaan suuruniversumin hallinnosta vastaavina persoonallisuuksina.

Seitsenkertaisen Jumalan toiminta on peräisin seitsemän superuniversumin organisoinnin ajalta, ja se luultavasti laajenee ulkoavaruudessa olevien luomusten tulevaisuudessa tapahtuvan evoluution yhteydessä. Näiden asteittaisen evoluution piiriin kuuluvien ensimmäisen, toisen, kolmannen ja neljännen avaruustason tulevien universumien organisointi on epäilemättä merkitsevä Jumaluuteen johtavan transsendenttisen ja absoniittisen lähestymistien avautumista.

IX. PERIMMÄINEN JUMALA

Aivan kuten Korkein Olento vähä vähältä kehittyy siitä edeltävästä jumalallisuuden kokonaismäärästä, joka sisältyy rajattuun energian ja persoonallisuuden suuruniversumipotentiaaliin, samalla tavoin Perimmäisyyden Jumala olevaistuu niistä jumalallisuuden potentiaaleista, jotka piilevät ajallisuuden ja avaruuden transsendenssiä merkitsevillä kokonaisuniversumin alueilla. Perimmäisen Jumaluuden aktuaalistuminen on merkki ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden absoniittisesta yhdistymisestä, ja se merkitsee yhdistyvää jumaluusekspansiota luovan todellistumisen toisella tasolla. Kysymyksessä on ajallis-avaruudelliset arvot ylittävillä olevaistuvilla tasoilla ilmenevä Paratiisin absoniittisten realiteettien maailmankaikkeuden kokemuksellisen Jumaluuden muodossa tapahtuvan aktuaalistumisen persoonallisuutena ja voimana/valtana esiintyvä vastine. Kun tällainen kokemuksellinen kehkeytyminen on saatu loppuun, sen on määrä tarjota perimmäinen palvelumääränpää kaikille ajan ja avaruuden luoduille, jotka ovat saavuttaneet absoniittiset tasot Korkeimman Olennon todentumisen loppuunsaattamisen myötä ja Seitsenkertaisen Jumalan antaman hoivan kautta.

Perimmäinen Jumala tarkoittaa persoonallista Jumaluutta, joka toimii absoniittisuutta olevilla jumalallisuuden tasoilla sekä ajallisuuden ylittämistä ja avaruuden transsendenssiä merkitsevillä universumisfääreillä. Perimmäinen on Korkeimman yläpuolella oleva Jumaluuden olevaistuma. Korkein on finiittisten olentojen käsittämä Kolminaisuuden yhdentymä; Perimmäinen on absoniittisten olentojen käsittämä

Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

Paratiisin-Kolminaisuuden yhdentymä.

Evolutionaarista Jumaluutta edustavan mekanismin kautta Universaalinen Isä on aktuaalisesti mukana siinä ällistytävässä ja hämmästyttävässä toimessa, joka merkitsee kiintopisteen antamista persoonallisuudelle ja voiman liikkeellepanemista, ja se koskee finiittisyyden, absoniittisuuden ja jopa absoluuttisuuden jumalallisia todellisuusarvoja asianomaisilla universumimerkitystasoillaan.

Paratiisin kolme ensimmäistä ja menneisyydeltään ikuista Jumaluutta — Universaalinen Isä, lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki — saavat ikuisessa tulevaisuudessa persoonallisuuden täydennystä toisiinsa liittyvien, kehittyvien Jumaluuksien — Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja mahdollisesti Absoluuttisen Jumalan — kokemuksellisesta aktuaalistumisesta.

Korkein Jumala ja Perimmäinen Jumala, jotka nyt kehittyvät kokemuksellisissa universumeissa, eivät ole eksistentiaalisia — he eivät ole menneisyydeltään ikuisia. Heillä on vain ikuinen tulevaisuus, he ovat ajallisuuden ja avaruuden sekä transsendentaalisuuden ehdollistamia ikuisuussubjekteja. He ovat Jumaluuksia, jotka on varustettu korkeimmuuden, perimmäisyyden ja mahdollisesti korkeimmuus-perimmäisyyden attribuutein, mutta heidän kokemukseensa kuuluu, että heillä on historiallinen universumialkuperä. Heillä ei koskaan tule olemaan loppua, mutta heillä on persoonallisuuden alkuhetki. He todellakin ovat ikuisten ja infiniittisten jumaluuspotentiaalien aktuaalistumia, mutta he itse eivät ole kvalifioimattoman ikuisia eivätkä infiniittisiä.

X. ABSOLUUTTINEN JUMALA

On monia sellaisia Jumaluusabsoluutin ikuisen todellisuuden piirteitä, joita ei voi ajallisuuden ja avaruuden finiittiselle mielelle täysin selittää, mutta Absoluuttisen Jumalan aktuaalistuma olisi kuitenkin seurauksena toisen kokemuksellisen Kolminaisuuden, Absoluuttisen Kolminaisuuden, yhdistymisestä. Tämä olisi absoluuttisen jumalallisuuden kokemuksellinen todellistuma, absoluuttisten merkitysten yhdistyminen absoluuttisilla tasoilla. Mutta emme ole varmoja kaikkien absoluuttisten arvojen toteutumisesta, sillä meille ei milloinkaan ole ilmoitettu, että Kvalifioitu Absoluutti olisi yhtä kuin Infiniittinen. Perimmäisyyden ylittävät määränpäättävät absoluuttisiin merkityksiin ja infiniittiseen hengellisyteen, ja ilman näitä molempia saavuttamattomia realiteetteja emme voi asettaa absoluuttisia arvoja.

Absoluuttinen Jumala on kaikkien absoniittisia

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing act of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternals, only future eternals, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternals. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. GOD THE ABSOLUTE

0:10.1 (13.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-

olentoja korkeammalla olevien olentojen todellistumisen saavuttamista merkitsevä päämäärä, mutta Jumaluusabsoluutin voima- ja persoonallisuuspotentiaali menee käsitteemme tuolle puolen, ja epäröimme käsitellä sellaisia reaalisubjekteja, jotka ovat näin etäällä kokemuksellisesta aktuaalistumisesta.

XI. KOLME ABSOLUUTTIA

Kun Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan yhteinen ajatus Toiminnan Jumalassa toimien sai aikaan jumalallisen keskusuniversumin luoduksi tulemisen, Isä seurasi ajatuksensa julkituloa Poikansa sanaksi ja heidän Yhteisen Toimeenpanijansa teoksi eriyttämällä Havonassa olevan läsnäolonsa infiniittisyyden potentiaaleista. Ja nämä paljastumattomat infiniittisyyden potentiaalit pysyvät avaruudellisesti kätkeytinä Kvalifioimattomassa Absoluutissa ja jumalallisesti verhottuina Jumaluusabsoluutissa, samalla kun näistä molemmista tulee Paratiisin-Isän paljastumattoman infiniittisyyksyksen, Universaalisen Absoluutin, toimimisessa yksi.

Sekä kosmisen vahvuuden että henkivahvuuden voimavara ovat läpikäymässä asteittain etenevää julkituonti-todellistumisen kehitystapahtumaa, kun kaiken todellisuuden rikastuminen toteutuu kokemuksellisena kasvuna ja sillä, että kokemuksellinen korreloituu eksistentiaalisen kanssa Universaalisen Absoluutin toimesta. Universaalisen Absoluutin tasapainottavan läsnäolon vuoksi Ensimmäinen Lähde ja Keskus saavuttaa kokemuksellisen voiman laajenemisen, pääsee samastumaan luomiinsa evolutionaariin olentoihin ja toteuttaa kokemuksellisen Jumaluuden laajenemisen Korkeimmuuden, Perimmäisyyden ja Absoluuttisuuden tasoille.

Silloin kun ei ole mahdollista tehdä täyttä eroa Jumaluusabsoluutin ja Kvalifioimattoman Absoluutin välillä, niiden oletetusti yhteenkietoutuva toiminta tai koordinoitu läsnäolo määritellään Universaalisen Absoluutin toimeksi.

1. Jumaluusabsoluutti näyttää olevan kaikkivoipa aktivoija, kun Kvalifioimaton Absoluutti taas tuntuu olevan korkeimmalla tavalla yhdistyneen ja perimmäisellä tavalla koordinoituneen universumien universumin — jopa universumien jälkeen tulevien universumien, valmiiden, valmistuvien ja valmistettavien — ylittämättömän tehokas mekanisoija.

Jumaluusabsoluutti ei voi reagoida, tai ainakaan ei reagoi, mihinkään universumitilanteeseen aliabsoluuttisella tavalla. Jokainen tämän Absoluutin reaktio mihin tahansa tilanteeseen näyttää suoritettun koko

attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. THE THREE ABSOLUTES

0:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

0:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equiposing presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

0:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

0:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of

luomistuloksen ja luomakunnan hyvinvointia ajatellen, eikä pelkästään sen olemassaolon nykyvaihetta ajatellen, vaan koko tulevan ikuisuuden sisältämät äärettömät mahdollisuudet huomioon ottaen.

Jumaluusabsoluutti on se potentiaali, joka eriytyi totaalisesta, infiniittisestä todellisuudesta Universaalisen Isän vapaasta tahdostaan tekemän valinnan mukaisesti ja jonka puitteissa jumalallisuutta olevat toiminnot — eksistentiaaliset ja kokemukselliset — tapahtuvat. Kysymyksessä on Kvalifioitu Absoluutti erotukseksi Kvalifioimattomasta Absoluutista; mutta Universaalinen Absoluutti on lisättävissä vielä kummankin päälle, jotta koko absoluuttinen potentiaali tulee katetuksi.

2. Kvalifioimaton Absoluutti on persoonaton, jumalallisuuden ulkopuolella oleva ja jumalallistumaton. Kvalifioimaton Absoluutti on sen vuoksi vailla persoonallisuutta, jumalallisuutta ja kaikkia luoja ominaisuuksia. Tosiasiatieto sen paremmin kuin totuus, kokemus sen paremmin kuin ilmoitus, filosofia sen paremmin kuin absonitit eivät pysty tunkeutumaan tämän universumikvalifiointia vailla olevan Absoluutin olemukseen eikä luonteeseen.

Tulkoon tietäväksi, että Kvalifioimaton Absoluutti on positiivinen realiteetti, joka läpäisee suuruniversumin ja ilmeisestikin ulottuu yhtäläisellä avaruuslänäololla seitsemän superuniversumin tuolla puolella olevien avaruuden alueiden häkellyttävien ulottuvuuksien takaisiin esiaineellisiin evoluutioihin ja vahvuuden liikkeisiin. Kvalifioimaton Absoluutti ei ole pelkkä filosofisen käsitteen negaatio, joka perustuisi ehdollistamattoman ja kvalifioimattoman olevaisen universaalisuutta, herruutta ja ensisijaisuutta koskeviin, metafysisten viisastelujen sisältämiin otaksumiin. Kvalifioimaton Absoluutti on positiivinen universumin ylivalvoin infiniittisyydessä; tämä ylivalvoin on avaruusvahvuuden suhteen rajoittamaton, mutta aivan varmasti se on elämän, mielen, hengen ja persoonallisuuden läsnäolon ehdollistama, ja lisäksi se on myös Paratiisin-Kolminaisuuden tahtoreaktioiden ja tarkoituksiperäisten määräysten ehdollistama.

Olemme vakuuttuneita siitä, että Kvalifioimaton Absoluutti ei ole eriytymätön ja kaikkialle tunkeutuva valtava vaikutus, joka olisi verrattavissa joko metafysiikan esittämiin panteistisiin käsityksiin tai tieteen joskus käyttämään eetterihypoteesiin. Kvalifioimaton Absoluutti on vahvuuden suhteen rajoittamaton ja Jumaluuden osalta ehdollistettu, mutta emme täysin ymmärrä tämän Absoluutin suhdetta universumien henkirealiteetteihin.

3. Universaalinen Absoluutti oli loogisesti

existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

0:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified Absolute* in contradistinction to the *Unqualified Absolute*; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

0:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's

päätellen väistämätön tulos Universaalisen Isän absoluuttisesta vapaatahtoisesta teosta, jolla hän eriytti universumirealiteetit jumalallistuneiksi ja jumalallistumattomiksi — personoitaviksi ja ei-personoitaviksi — arvoiksi. Universaalinen Absoluutti on se jumaluusilmiö, joka on merkinä näin tapahtuneen universumitodellisuuden eriyttämiseen johtaneen vapaatahtoisien teon luoman jännitteen purkamisesta, ja Universaalinen Absoluutti toimii näiden eksistentiaalisten potentiaalisuuksien kokonaissummien assosiativisena koordinoijana.

Universaalisen Absoluutin jänniteläsnäolo merkitsee jumaluustodellisuuden ja jumalallistumattoman todellisuuden välillä vallitsevan eron yhteensovittamista, joka ero on väistämätön pidettäessä vapaatahtoisien jumalallisuuden dynaamisuus erillään kvalifioimattoman infiniittisyyden staattisuudesta.

Muistakaa aina, että potentiaalinen infiniittisyys on absoluuttista ja ikuisuudesta erottamatonta. Ajallisuudessa ilmenevä aktuaalinen infiniittisyys ei koskaan voi olla muuta kuin osittaista, ja sen vuoksi se on pakostakin ei-absoluuttista. Myöskään aktuaalisen persoonallisuuden infiniittisyys ei voi olla absoluuttista muuta kuin kvalifioimattomassa Jumaluudessa. Ja Kvalifioimattomassa Absoluutissa ja Jumaluusabsoluutissa esiintyvä infiniittisyyspotentiaalinen eroavuus onkin juuri se, mikä iästää Universaalisen Absoluutin. Ja sillä keinoin se kosmosta ajatellen mahdollistaa sellaisen, että avaruudessa on aineellisia universumeja ja hengellisyyttä ajatellen sellaisen, että ajallisuudessa on finiittisiä persoonallisuuksia.

Finiittinen voi olla kosmoksessa rinnakkain Infiniittisen kanssa vain siksi, että Universaalisen Absoluutin assosiativinen läsnäolo näin täydellisesti tasoittaa jännitteet ajallisuuden ja ikuisuuden, finiittisyyden ja infiniittisyyden, todellisuuspotentiaalinen ja todellisuusaktuaalisuuden, Paratiisin ja avaruuden, ihmisen ja Jumalan välillä. Universaalinen Absoluutti muodostaa assosiativisesti ajallis-avaruudellisissa oloissa olevan, asteittain kehittyvän todellisuuden vyöhykkeen sekä ajallis-avaruudellisen transsendenssiä merkitsevissä oloissa Jumaluuden infiniittistä alempaan tapahtuvaa julkituloa edustavien universumien tunnistettavuuden.

Universaalinen Absoluutti on staattis-dynaamisen Jumaluuden potentiaali, joka on toiminnallisesti todellistettavissa ajalliskuisuustasoilla finiittis-absoluuttisina arvoina ja kokemuksellis-eksistentiaalisen lähestymistien mahdollisuutena. Tämä käsittämätön Jumaluuden aspekti saattaa olla staattinen, potentiaalinen ja assosiativinen, mutta se ei ole kokemuksellisesti luova eikä kehittyvä, niin kuin on sanottavissa

absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative coordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

kokonaisuniversumissa nyt toimivista älyllisistä persoonallisuuksista.

Absoluutti. Molemmat Absoluutit — Kvalifioitu ja Kvalifioimaton — niin eroavilta kuin ne mielellisten luotujen havainnoimina saattavatkin toimintansa puolesta näennäisesti vaikuttaa yhdistyvät kuitenkin täydellisesti ja jumalallisesti Universaalissa Absoluutissa ja tämän toimesta. Viime kädessä ja loppuun asti ymmärrettynä kaikki kolme ovat yksi Absoluutti. Infiniittisiä tasoja alempana olevilla tasoilla ne ovat toiminnallisesti toisistaan poikkeavia, mutta infiniittisyydessä ne ovat YKSI.

Termiä 'Absoluutti' emme koskaan käytä minkään kumoamiseen emmekä minkään kieltämiseen. Emme myöskään pidä Universaalista Absoluuttia itseään määräävänä, jonkinlaisena panteistisena ja persoonattomana Jumaluutena. Kaikkeen siihen nähden, mikä koskee universumpersonallisuutta, Absoluutti on tarkasti Kolminaisuuden rajoittama ja Jumaluuden hallitsema.

XII. KOLMINAISUDET

Alkuperäinen ja ikuinen Paratiisin-Kolminaisuus on eksistentiaalinen, ja oli väistämätön. Tämä alkua vailla oleva Kolminaisuus oli erottamaton osa sitä tosiasiaa, että Isän kahlitsematon tahto erotti toisistaan persoonallisen ja persoonattoman, ja se faktuaalistui, kun hänen henkilökohtainen tahtonsa mielen avulla koordinoi nämä kaksinaiset realiteetit. Havonan jälkeiset Kolminaisuudet ovat kokemuksellisia — ne sisältyvät erottamattomana osana siihen, että kokonaisuniversumiin luotiin kaksi voima-persoonallisuuden julkitulon aliabsoluuttista ja kehityksellistä tasoa.

Paratiisin-Kolminaisuus — Universaalisen Isän, lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen ikuinen jumaluusunioni — on eksistentiaalinen aktuaalisuudessa, mutta kaikki potentiaalit ovat kokemuksellisia. Sen vuoksi juuri tämä Kolminaisuus muodostaa sen ainoan jumaluusrealiteetin, joka sulkee piiriinsä infiniittisyyden, ja nimenomaan sen vuoksi ilmenevät Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja Absoluuttisen Jumalan aktuaalistumisen universumi-ilmiöt.

Ensimmäinen ja toinen kokemuksellinen Kolminaisuus, Havonan jälkeiset Kolminaisuudet, eivät voi olla infiniittisiä, sillä ne sulkevat piiriinsä johdannaisia Jumaluuksia, Jumaluuksia, jotka eksistentiaalisen Paratiisin-Kolminaisuuden luomien tai olevaistamien reaalisubjektien kokemuksellinen aktuaalistuminen on kehittänyt. Luodun ja Luojan kokemuksen finiittisyys ja absoniittisuus rikastuttavat kaiken aikaa

0:11.15 (15.5) *The Absolute.* The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

jumaluuden infiniittisyyttä, joskaan ne eivät sitä laajenna.

Kolminaisuudet ovat keskinäistä suhdetta edustavia totuuksia ja Jumaluuden koordinoitua julkituloa edustavia tosiasioita. Kolminaisuustoiminnot sulkevat piiriinsä jumaluusrealiteetteja, ja jumaluusrealiteetit tavoittelevat aina todellistumista ja julkituloa personoitumisessa. Korkein Jumala, Perimmäinen Jumala ja jopa Absoluuttinen Jumala ovat sen vuoksi jumalallisia väistämättömyyksiä. Nämä kolme kokemuksellista Jumaluutta olivat potentiaalisia eksistentiaalisessa Kolminaisuudessa, Paratiisin-Kolminaisuudessa, mutta heidän kehkeytymisensä maailmankaikkeudessa voiman persoonallisuuksina on riippuvaista osaksi heidän omasta kokemuksellisesta toiminnastaan voiman ja persoonallisuuden universumeissa ja osaksi Havonan jälkeisten Luojien ja Kolminaisuuksien kokemuksellisista saavutuksista.

Nämä kaksi Havonan jälkeen tulevaa Kolminaisuutta, Perimmäinen ja Absoluuttinen kokemuksellinen Kolminaisuus, eivät ole vielä täysin ilmenneitä, vaan ne ovat universumitodellistumassa. Nämä Jumaluuden yhdistymät ovat kuvailtavissa seuraavalla tavalla:

1. Perimmäinen Kolminaisuus, joka nyt on kehittymässä, tulee lopulta koostumaan Korkeimmasta Olennosta, Korkeimmista Luojapersoonallisuuksista ja absoniittisista Kokonaisuniversumin Arkkitehteistä, niistä ainutlaatuisista universuminsuunnittelijoista, jotka eivät ole luoja eivätkä luotuja. Perimmäinen Jumala on lopulta ja väistämättä saava voimansa ja persoonallisuutensa tämän kokemuksellisen Perimmäisen Kolminaisuuden miltei rajattoman kokonaisuniversumin laajenevalla areenalla tapahtuvan yhdistymisen jumaluusseuraamuksena.

2. Absoluuttinen Kolminaisuus — toinen kokemuksellinen Kolminaisuus — joka nyt on aktualistumisprosessissa, tulee koostumaan Korkeimmasta Jumalasta, Perimmäisestä Jumalasta ja paljastumattomasta Universumimääränpään Kruunaajasta. Tämä Kolminaisuus toimii sekä persoonallisella että ylipersonallisella tasolla, jopa ei-persoonallisen rajoja lähestyen, ja sen yhdistyminen universaalisuudessa kokemuksellistaisi Absoluuttisen Jumaluuden.

Perimmäinen Kolminaisuus on kokemuksellisesti yhdistymässä aina täydellisyyteen asti, mutta epäilemme vakavasti sellaista mahdollisuutta, että Absoluuttinen Kolminaisuus tällä tavoin kokonaan yhdistyisi. Käsityksemme ikuisesta Paratiisin-Kolminaisuudesta on kuitenkin aina läsnä olevana

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate

muistutuksena siitä, että Jumaluuden kolminaisuus saattaa saavuttaa sellaista, mikä muutoin on saavuttamattomissa. Niinpä esitämme mahdollisena väitteen joskus tapahtuvasta Korkein-Perimmäisen ilmaantumisesta ja Absoluuttisen Jumalan mahdollisesta kolminaisuus-faktuaalistumisesta.

Universumien filosofit esittävät oletuksen Kolminaisuuden Kolminaisuudesta, eksistentiaalis-kokemuksellisesta Infiniittisestä Kolminaisuudesta, mutta eivät kykene näkemään sen personoitumisen mahdollisuutta; se olisi kenties yhdenarvoinen Universaalisen Isän persoonan kanssa käsitteellisellä MINÄ OLEN -olevaisen tasolla. Mutta tästä kaikesta huolimatta alkuperäinen Paratiisin-Kolminaisuus on potentiaalisesti infiniittinen, sillä Universaalinen Isä on tosiasiaa infiniittinen.

Tunnustuksenosoitus

Laatiessamme jäljempänä seuraavia esityksiä, jotka liittyvät Universaalisen Isän luonteen ja hänen Paratiisin-kumppaniensa olemuksen esittelemiseen, yhdessä täydellisen keskusuniversumin ja sitä ympäröivien seitsemän superuniversumin kuvausrytymän kanssa, meidän on määrää pitää ohjenuoranamme superuniversumin hallitsijoiden antamaa valtuutusta, joka määrää, että meidän tulee kaikissa totuuden julkituomissonnistuksissamme ja oleellisen tiedon koordinoimisissamme antaa etusija korkeimmille olemassa oleville ihmisperäisille käsityksille, sikäli kuin ne liittyvät esiteltäviin aiheisiin. Saamme turvautua puhtaaseen ilmoittamiseen, vasta kun esiteltävälle aiheelle ei ole mitään tarkoituksenmukaista ihmismielen aiemmin esittämää ilmaisua.

Toisiaan seuraavat planetaariset jumalallisen totuuden paljastukset sulkevat poikkeuksetta piiriinsä korkeimmat olemassa olevat käsitykset hengellisistä arvoista osana uutta ja entistä laajempaa planeetaarisen tiedon koordinoitua. Niinpä olemmekin näitä esityksiä Jumalasta ja hänen universumikumppaneistaan valmistellessamme valinneet näiden lukujen pohjaksi yli tuhat ihmisperäistä käsitystä, jotka edustavat korkeinta ja edistyneintä planeetaarista tietoa hengellisistä arvoista ja maailmankaikkeuden merkityksistä. Silloin kun nämä ihmisperäiset käsitykset, jotka on koottu Jumalaa tuntevilta menneisyyden ja nykyisyyden kuolevaisilta, ovat riittämättömiä totuuden välittämiseen sillä tavoin kuin meitä on ohjattu se ilmoittamaan, emme kaihda niiden täydentämistä turvautumalla tässä tarkoituksessa omaan, korkeampaan tietoomme Paratiisin Jumaluuksista ja heidän tuonpuoleisen asuinuniversuminsa todellisuudesta ja jumalallisuudesta.

Olemme täysin tietoisia tehtäväämme

the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equvalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility

liittyvistä vaikeuksista; tunnustamme mahdottomaksi kääntää täydellisesti jumalallisuutta ja ikuisuutta koskevien käsitteiden kieltä kuolevaisen mielen luomien rajallisten käsitteiden kielellisiksi symboleiksi. Mutta tiedämme, että ihmismielessä piilee Jumalan osanen, ja tiedämme, että ihmisen sielun kanssa elää Totuuden Henki, ja tiedämme lisäksi, että nämä henkivoimat vaikuttavat yhdessä tehdäkseen aineellisesta ihmisestä kykenevän hengellisten arvojen käsittämiseen ja universumimerkitysten filosofian ymmärtämiseen. Mutta sitäkin varmemmin tiedämme, että nämä Jumalallista Läsnäoloa edustavat henget kykenevät auttamaan ihmistä kaiken sen totuuden hengellisessä omaksumisessa, joka myötävaikuttaa henkilökohtaisen uskonnollisen kokemisen — jumalatietoisuuden — alati edistyvän todellisuuden enentymiseen.

[Latinut yksi Orvontonin Jumalallisista Neuvonantajista, sen superuniversumipersoonallisuuksista koostuvan ryhmän päällikkö, jolle on annettu tehtäväksi esittää Urantialla totuus Paratiisin-Jumaluuksista ja universumien universumista.]

of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

URANTIA-KIRJAN

**I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA
SUPERUNIVERSUMIT**

Luku 1. Universaalinen Isä

⇐ 000

Urantia-kirjan

002 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 1 UNIVERSAALINEN ISÄ

Osiot

Johdanto

1. Isän nimi
2. Jumala on todellinen
3. Jumala on universaalinen henki
4. Jumalan mysteeri
5. Universaalisen Isän persoonallisuus
6. Persoonallisuus maailmankaikkeudessa
7. Persoonallisuuskäsitteen hengellinen arvo

PAPER 1 THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

Johdanto

UNIVERSAALINEN Isä on kaikkien luotujen Jumala, kaikkien olevaisten ja olentojen Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Ajatelkaa Jumalaa ensin luojana, sitten valvojana ja lopuksi infiniittisenä ylläpitäjänä. Totuus Universaalisesta Isästä oli alkanut sarastaa ihmiskunnalle sinä hetkenä, kun profeetta sanoi: ”Sinä, Jumala, olet ainoa, sinun rinnallasi ei ole muita jumalia. Sinä olet luonut taivaan ja taivaitten taivaan kaikkine taivaallisine sotajoukkoineen. Sinä varjelet ja hallitset heitä. Jumalan poikien kautta luotiin universumit. Valolla Luoja kätkee itsensä ikään kuin vaatekappaleella ja levittää taivaat niin kuin harson.” Vasta käsitys Universaalisesta Isästä — yhdestä Jumalasta monien jumalten sijasta — mahdollisti kuolevaisen ihmisen käsittää Isä jumalalliseksi luojaksi ja infiniittiseksi valvojaksi.

Kaikki myriadit planeettajärjestelmät luotiin, jotta niistä lopulta tulisi monien toisistaan poikkeavien älyllisten olentotyyppien asuttamia, olentojen, jotka pystyisivät tuntemaan Jumalan, ottamaan vastaan jumalallisen kiintymyksen ja vuorostaan rakastamaan häntä. Universumien

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: “You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain.” Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. “God created the heavens and formed

universumi on Jumalan tekemä ja hänen moninaisten luotujensa asuinpaikka. ”Jumala loi taivaat ja muovasi maan; turhaan hän ei universumia asettanut tai tätä maailmaa perustanut; hän tarkoitti ne asuttaviksi.”

Kaikki valaistuneet maailmat tunnustavat Universaalisen Isän ja palvovat häntä, koko luomakunnan ikaikaista luoja ja infiniittistä ylläpitäjää. Lukemattomien universumien tahdolliset luodut ovat lähteneet pitkälle, pitkälle taipaleelle kohti Paratiisia; he ovat ryhtyneet ikuista tutkimusmatkaa merkitsevään, kiehtovaan ponnisteluun päästäkseen Jumala Isän luo. Ajallisuuden lasten ylimaallinen määränpää on löytää ikuinen Jumala, ymmärtää jumalallisuuden olemus ja tunnistaa Universaalinen Isä. Jumalaa tuntevilla luoduilla on yksi kaipaus korkeimpana, yksi palava halu, ja se on halu tulla — sellaisina kuin he sfääreillään ovat — sellaisiksi kuin hän on paratiisillisessa persoonallisuuden täydellisyydessään ja vanhurskaan korkeimmuuden universaalisessa sfäärissään. Universaaliselta Isältä, jonka asuinpaikka on ikuisuus, on lähtenyt suurenmoinen käsky: ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.” Rakastaen ja armeliaina ovat Paratiisin sanansaattajat vieneet tätä jumalallista kehotusta eteenpäin läpi aikakausien ja kautta universumien jopa sellaisille vähäisille, eläimellistä alkuperää oleville luoduille kuin Urantian ihmissukukunnalle.

Tämä suurenmoinen ja universaalinen kehoitus pyrkiä jumaluutta olevan täydellisyyden saavuttamiseen on täydellisyyden Jumalan luoman, koko eteenpäin ponnistelevan luomakunnan ensimmäinen velvollisuus, ja sen tulisi olla sen korkein tavoite. Tämä jumalallisen täydellisyyden saavuttamisen mahdollisuus on ihmisen koko ikuisen hengellisen edistymisen lopullinen ja varma määränpää.

Urantian kuolevaiset voivat tuskin toivoa olevansa infiniittisessä mielessä täydellisiä, mutta ihmisolennoille on täysin mahdollista — lähtien siitä, millaisia he tällä planeetalla ovat — saavuttaa se suurenmoinen ja jumalallinen päämäärä, jonka infiniittinen Jumala on kuolevaiselle ihmiselle asettanut; ja kun he tämän määränpään saavuttavat, he ovat kaiken sen osalta, mikä liittyy itsensä todellistamiseen ja tuloksiinpääsyyn mielen alueella, yhtä täydellisiä jumalallisen täydellisyyden sfäärissään kuin Jumala itse on omassa infiniittisyyden ja ikuisuuden sfäärissään. Sellainen täydellisyys ei ehkä ole materiaalisessa merkityksessä universaalista, älyllisessä käsityksessä rajatonta tai hengellisessä kokemuksessa lopullista, mutta se on lopullista ja täysimääräistä tahdon jumalallisuuden, persoonallisuuden motivoitumisen täydellisyyden ja jumalatietoisuuden kaikkien finiittisten aspektien osalta.

the earth; he established the universe and created this world not in vain; he formed it to be inhabited.”

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, “Be you perfect, even as I am perfect.” In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:0.4 (22.1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:0.5 (21.2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

Tämä juuri on sen edellä mainitun jumalallisen käskyn ”olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen” todellinen merkitys, joka on ainiaan kannustava kuolevaista ihmistä eteenpäin ja viittova häntä sisäänpäin tässä pitkässä ja kiehtovassa kamppailussa yhä korkeampien hengellisten arvojen ja todellisten universumimerkitysten saavuttamiseksi. Tämä ylevä etsiytyminen universumien Jumalan luokse on kaikkien ajallisuuden ja avaruuden maailmojen asujainten verraton tutkimusmatka.

1. ISÄN NIMI

Kaikkien niiden nimien joukossa, joilla Jumala Isä tunnetaan eri universeissa, tavallisimpia ovat sellaiset, jotka nimeävät hänet Ensimmäiseksi Lähteeksi ja Universumikeskukseksi. Eri universeissa ja samankin universumin eri jakautumisissa Ensimmäinen Isä tunnetaan eri nimillä. Nimet, jotka luotu liittää Luojaansa, riippuvat suuresta määrin siitä, mikä käsitys luodulla on Luojasta. Ensimmäinen Lähde ja Universumikeskus ei ole koskaan tehnyt itseään tunnetuksi nimensä ilmoittamalla, vaan hän on ilmoittanut vain, minkäluontoinen hän on. Jos uskomme olevamme tämän Luojan lapsia, on vain luonnollista, että päädyimme kutsumaan häntä Isäksi. Mutta tämä on oman valintamme mukainen nimi, ja se lähtee siitä, että tunnemme olevamme henkilökohtaisessa suhteessa Ensimmäiseen Lähteeseen ja Keskukseen.

Universaalinen Isä ei universumien älyllisiltä ja tahdollisilta olennoilta koskaan pakolla vaadi minkäänmuotoista mielivaltaista tunnustamista, muodollista palvontaa eikä orjamaista palvelua. Ajallisuuden ja avaruuden maailmojen evolutionaaristen asujainten on omasta halustaan — omassa sydämessään — tunnustettava hänet, rakastettava ja vapaaehtoisesti palveltava häntä. Luoja ei suostu pakottamaan tai alistamaan aineellisten luotujensa hengellistä vapaata tahtoa. Se, että ihminen rakkautta tuntien vihki tahtonsa Isän tahdon täyttämiseen, on mieluisin ihmisen antama lahja Jumalalle. Tosiasiassa sellainen luodun olennon tahdon pyhittäminen on ainoa todellista arvoa omaava lahja, jonka ihminen voi Paratiisin-Isälle antaa. Ihminen elää, liikkuu ja on Jumalassa; ei ole olemassa mitään, mitä ihminen voisi antaa Jumalalle, paitsi tämä Isän tahdon noudattamisen hyväksi tehty valinta, ja tällaiset universumien tahdollisten, älyllisten luotujen tekemät ratkaisut muodostavat sen aitoa palvontaa merkitsevän realiteetin, joka on rakkauden hallitseman Luoja-Isän olemukselle niin perin juurin mieluisa.

Sitten kun teistä on tullut peruuttamattomasti

1:0.6 (22.3) This is the true meaning of that divine command, “Be you perfect, even as I am perfect,” which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. THE FATHER'S NAME

1:1.1 (22.4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22.5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic

ja aidosti jumalatietoisia, kun olette todellakin löytäneet majesteettisen Luojan ja kun olette alkaneet kokea sisimmässänne asuvan jumallisen valvojan läsnäolon tajuamista, silloin te oman valaistumisenne mukaan ja sen mukaan, miten ja millä keinoin jumalliset Pojat tekevät Jumalaa tunnetuksi, löydätte sellaisen nimen Universaalille Isälle, joka käsityksiänne heijastaen tuo julki ymmärryksenne Ensimmäisestä Suuresta Lähteestä ja Keskuksesta. Ja näin Luoja tulee eri maailmoissa ja eri universeissa tunnetuksi erilaisin nimityksin, jotka keskinäissuhteiden hengessä merkitsevät kaikki samaa, mutta jotka sanoina ja symboleina edustavat sen kunnioituksen määrää ja syvyyttä, jolla hänet on asetettu valtaistuimelle jossakin tietyssä maailmassa asuvien luotujen sydämessä.

Universeumien universeumin keskuksen lähellä Universaalinen Isä tunnetaan yleisesti nimillä, joiden voidaan katsoa tarkoittavan Ensimmäistä Lähdetä. Etäämpänä avaruuden universeissa Universaalisen Isän määrittelemiseen käytetyt sanat tarkoittavat useimmiten Universaalista Keskusta. Vieläkin kauempana tähdekkäässä luomuksessa hänet tunnetaan oman paikallisuniverseuminne päämajamaailman tapaan Ensimmäisenä Luovana Lähteenä ja Jumallaisena Keskuksena. Eräässä lähistön konstellaatiossa Jumalaa kutsutaan Universeumien Isäksi, toisessa konstellaatiossa puolestaan Infiniittiseksi Ylläpitäjäksi ja idempänä olevassa konstellaatiossa Jumallaiseksi Valvojaksi. Hänet on määritelty niin ikään Valkeuden Isäksi, Elämän Lahjaksi ja Kaikkivaltiaaksi Ainoaksi.

Maailmoissa, joissa joku Paratiisin-Pojista on elänyt lahjoittautumista merkinneen elämänvaiheen, Jumala tunnetaan yleisesti jollakin nimellä, joka kertoo henkilökohtaisesta suhteesta, hellästä kiintymyksestä ja isällisestä omistautumisesta. Konstellaationne päämajamaailmassa Jumalaa sanotaan Universaaliseksi Isäksi, ja asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmänne eri planeetoilla hänet tunnetaan eri nimillä, sellaisilla kuin Isien Isä, Paratiisin-Isä, Havonan-Isä ja Henki-Isä. Ne, jotka tuntevat Jumalan Paratiisin-Poikien lahjoittautumisiin sisältyvien ilmoitusten perusteella, turvautuvat vihdoin luotu—Luoja -assosiaation liikuttavan suhteen tunteisiin vetoavaan voimaan ja käyttävät Jumalasta ilmaisua "Isä meidän".

Sukupuolellisten luotujen asuttamalla planeetalla, maailmassa, jossa vanhempana olemisen tunteesta johtuvat vaikuttimet ovat sen älyllisten olentojen sydämessä myötäsyttyisiä, sanasta "Isä" tulee hyvin ilmaisuvoimainen ja sopiva nimitys ikuiselle Jumalalle. Omalla planeetallanne, Urantialla, hänet tunnetaan parhaiten ja tunnistetaan yleisimmin nimellä

Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name *God*. The name he is given is of little importance; the significant thing is

Jumala. Sillä, mikä nimi hänelle on annettu, on vain vähän merkitystä; merkitystä on sillä, että teidän tulisi tuntea hänet ja toivoa olevanne hänen kaltaisiaan. Muinaiset profeettanne kutsuivat häntä aivan oikein "Ikaikojen Jumalaksi", ja hänestä puhuessaan he sanoivat: hän, joka "asuu iankaikkisuudessa".

2. JUMALA ON TODELLINEN

Jumala on hengen maailman primaarinen realiteetti; Jumala on mielen sfäärien totuudenlähde; Jumala luo varjonsa kaikkien aineellisten maailmojen ylle. Kaikille luoduille älyllisille olennoille Jumala on persoonallisuus, ja universumien universumille hän on ikuisen todellisuuden Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Jumala ei ole ihmisen kaltainen, eikä hän ole koneen kaltainen. Ensimmäinen Isä on universaalinen henki, ikuinen totuus, infiniittinen todellisuus ja isäpersoonallisuus.

Ikuinen Jumala on äärettömän paljon enemmän kuin ideaksi tehty todellisuus tai persoonaksi käsitetty universumi. Jumala ei ole yksinkertaisesti vain ihmisen korkeimmasta korkein kaipaus, kuolevaisen kohteellistunutta etsintää. Ei Jumala myöskään ole pelkkä käsite, vanhurskautta edustava voimapotentialiaali. Universaalinen Isä ei ole luonnon synonyymi, eikä hän myöskään ole luonnonlakien personoituma. Jumala on transsendenttinen reaalisubjekti, ei pelkkä ihmisen perinnäinen käsitys korkeimmista arvoista. Jumala ei ole hengellisten merkitysten psykologinen kohdentuma, hän ei liioin ole "ihmisen jaloin luomus". Jumala saattaa ihmisten mielessä olla mikä tahansa mainituista käsityksistä tai ne kaikki, mutta hän on paljon enemmän. Hän on pelastava persoona ja rakastava Isä kaikille, jotka maan päällä nauttivat hengellisestä rauhasta ja jotka halajavat kuolemassa kokea persoonallisuuden elonjäämisen.

Jumalan olemassaolon aktuaalisuuden osoittaa ihmisen kokemuksessa se, että ihmisen sisimmässä on jumalallinen läsnäoleva, se Henkiopastaja, joka on lähetetty Paratiisista elämään kuolevaisessa ihmismielessä ja olemaan siellä apuna ikuisen elämän saavuttavan kuolemattoman sielun kehittämisessä. Se, että tällainen jumalallinen Suuntaaja on läsnä ihmismielessä, paljastuu kolmesta kokemuksellisesta ilmiöstä:

1. Älyllinen kyky Jumalan tuntemiseen — jumalatietoisuus.
2. Hengellinen halu Jumalan löytämiseen — Jumalan etsintä.
3. Persoonallisuuden kaipaus päästä

that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one who "inhabits eternity."

2. THE REALITY OF GOD

1:2.1 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:2.2 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he "the noblest work of man." God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:2.3 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

- 1:2.4 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.
- 1:2.5 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.
- 1:2.6 (24.4) 3. The personality craving to be like God

jumalankaltaisuuteen — varaukseton halu täyttää Isän tahto.

Jumalan olemassaoloa ei koskaan voida todistaa tieteellisin kokein eikä loogiseen päättelyyn kuuluvan puhtaan järjeliyn avulla. Jumala todellistuu vain ihmiskokemuksen alueella. Siitä huolimatta oikea käsitys Jumalan reaalisuudesta on logiikan kannalta järjellinen, filosofian kannalta uskottavantuntuinen, uskonolle se on välttämätön ja persoonallisuuden eloonjäämisen toivon kannalta korvaamaton.

Jumalaa tuntevat ovat kokeneet sen tosiasian, että hän on läsnä. Sellaiset Jumalaa tuntevat kuolevaiset omaavat henkilökohtaisessa kokemuksessaan sen ainoan positiivisen todisteen elävän Jumalan olemassaolosta, jonka toinen ihmisolento voi toiselle tarjota. Jumalan olemassaoloa on täysin mahdoton osoittaa todeksi, ellei lukuun oteta yhteyttä, joka vallitsee ihmismielen jumalatietoisuuden ja Ajatuksensuuntaajana ilmenevän Jumalan läsnäolon välillä, Suuntaajan, joka vaikuttaa kuolevaisen älytoiminnan puitteissa Universaalisen Isän antamana pyyteettömänä lahjana.

Voitte teoriassa ajatella Jumalaa Luojana, ja hän onkin henkilökohtaisesti luonut Paratiisin ja täydellisen keskusuniversumin, mutta kaikki ajallisuuden ja avaruuden universumit ovat Luoja-Poikien Paratiisin-yhteisön luomia ja järjestämiä. Universaalinen Isä ei ole Nebadonin paikallisuniversumin henkilökohtainen luoja. Universumi, jossa asutte, on hänen Poikansa Mikaelin luomus. Vaikkei Isä henkilökohtaisesti luokaan evolutionaarisia universumeja, hän toki valvoo niitä niiden moninaisten universaalisten keskinäissuhteitten osalta ja niiden tiettyjä fyysisiä, mielellisiä ja hengellisiä energioita edustavien ilmiöiden osalta. Jumala Isä on henkilökohtaisesti luonut Paratiisin universumin, ja yhdessä lankaikkisen Pojan kanssa hän on luonut kaikkien muiden universumien henkilökohtaiset Luoajat.

Aineellisista universumeista koostuvan universumin fyysisen valvojan ominaisuudessa Ensimmäinen Lähde ja Keskus vaikuttaa ikuisen Paratiisin Saaren tarjoamissa malleissa, ja tämän absoluuttisen gravitaation keskuksen kautta ikuinen Jumala harjoittaa kosmistä fyysisen tason ylivalvontaa sekä keskusuniversumissa että koko universumien universumissa. Mielen ominaisuudessa Jumala toimii Äärettömän Hengen Jumaluudessa; henkenä Jumala ilmenee lankaikkisen Pojan persoonassa ja lankaikkisen Pojan jumalallisten lasten persoonissa. Tämä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen keskinäissuhde Paratiisin rinnakkaisten Persoonien ja Absoluuttien kanssa ei vähäisimmässäkään määrin sulje pois Universaalisen Isän suoraa henkilökohtaista

— the wholehearted desire to do the Father's will.

1:2.7 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:2.8 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

1:2.9 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

1:2.10 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator

toimintaa koko luomakunnassa ja sen kaikilla tasoilla. Fragmentoidun henkensä läsnäolon kautta Luoja-Isä ylläpitää välitöntä yhteyttä luotuihin lapsiinsa ja luotuihin universumeihinsa.

Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. JUMALA ON UNIVERSAALINEN HENKI

"Jumala on henki". Hän on universaalinen hengellinen läsnäolo. Universaalinen Isä on infiiniittinen hengellinen realiteetti; hän on "suvereeni, ikuinen, kuolematon, näkymätön ja ainoa todellinen Jumala". Vaikka oletekin "Jumalan perillisiä", teidän ei silti pidä ajatella, että Isä on muodoltaan ja fysiikaltaan teidän kaltaisenne siksi, että teidät sanotaan luodun "hänen kuvakseen", teidät, joissa asuvat hänen ikuisen läsnäolonsa keskusasuinsijalta matkaan lähetetyt Salaperäiset Opastajat. Henkiolennot ovat todellisia siitä huolimatta, että he ovat ihmissilmin näkymättömiä; vaikkeivät he olekaan lihaa ja verta.

Muinainen tietäjä sanoi: "Ja katso, hän kulkee vierelläni, enkä minä häntä näe; hän kulkee edelläni, enkä minä silloinkaan häntä havaitse." Saamme jatkuvasti tarkkailla Jumalan tekoja, saatamme olla sangen tietoisia hänen majesteettisen hallintonsa aineellisista todisteista, mutta harvoin saamme katsella hänen jumalallisuutensa näkyvää ilmentymää, emme edes nähdä hänen valtuutettunsa eli ihmisessä elävän hengen läsnäoloa.

Universaalinen Isä ei ole näkymätön siksi, että hän piilottelisi itseään vähäisiltä luoduiltaan, joiden kiusana ovat materialistiset vaivat ja rajoittuneet hengelliset kyvyt. Tilanne on pikemminkin se, että "ette voi nähdä kasvojani, sillä yksikään kuolevainen ei voi minua nähdä ja elää". Yksikään aineellinen ihminen ei voisi katsella Jumalan henkeä ja samalla säilyttää kuolevaisen olemassaolonsa. Jumalallisen persoonan läsnäolon kirkkaus ja hengellinen hohde on mahdoton lähestyttäväksi, jos lähestyjä on henkiolentojen alempiin ryhmiin kuuluva tai joku, joka kuuluu johonkin aineellisten persoonallisuuksien luokkaan. Isän henkilökohtaisen läsnäolon hengellinen valovoima on "valkeus, jota yksikään kuolevainen ihminen ei voi lähestyä, jota yksikään aineellinen luotu ei ole nähnyt eikä voikaan nähdä." Mutta ei ole välttämätöntä nähdä Jumalaa lihallisen ruumiin silmin hänet hengellistyneen mielen uskonnäkemyksen kautta tunnistaakseen.

Universaalisen Isän henkimäisyyden jakaa täysin hänen minuutensa kanssa yhtä olemassa olevainen Paratiisin lankaikkinen Poika. Samalla tavalla, täysin ja varauksetta sekä Isä että Poika jakavat universaalisen ja ikuisen hengen heidän yhteisen persoonallisuutensa suhteen

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:3.1 (25.1) "God is spirit." He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is "the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God." Even though you are "the offspring of God," you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created "in his image" — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:3.2 (25.2) Said the seer of old: "Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not." We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:3.3 (25.3) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: "You cannot see my face, for no mortal can see me and live." No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father's personal presence is a "light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see." But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's

rinnakkaisen Äärettömän Hengen kanssa. Jumalan henki on itsessään ja itsestään absoluuttinen, Pojassa se on kvalifioimaton, Hengessä se on universaalinen, ja heissä kaikissa ja kaikkien heidän kauttansa se on infiniittinen.

Jumala on universaalinen henki; Jumala on yksi ja ainoa universaalinen persoona. Finiittisen luomistuloksen korkein persoonallinen realiteetti on henki; persoonallisen kosmoksen perimmäinen realiteetti on absoniittinen henki. Vain infiniittisyyden tasot ovat absoluuttisia, ja vain sellaisilla tasoilla vallitsee lopullinen ykseys aineen, mielen ja hengen välillä.

Universumeissa Jumala Isä on potentiaalisesti aineen, mielen ja hengen ylivalvoja. Vain kaukaisuuksiin ulottuvan persoonallisuuspiirinsä välityksellä Jumala on suoraan tekemisissä tahdollisista luoduista koostuvan laajan luomakunnan persoonallisuuksien kanssa, mutta yhteys häneen on saavutettavissa (Paratiisin ulkopuolella) vain hänen fragmentoimalla ilmaantuneiden entiteettinsä läsnä ollessa. Nämä osaset edustavat ulkona universeissa olevaa Jumalan tahtoa. Tämä Paratiisihenki, joka asuu ajallisten kuolevaisten mielessä ja vaalii siellä eloonjäävän luodun kuolemattoman sielun kehittymistä, on Universaalisen Isän olemusta ja jumalallisuutta. Mutta tällaisten evolutionaaristen luotujen mieli on peräisin paikallisuniverseista, ja tällaisen mielen on hankittava itselleen jumalallista täydellisyyttä sillä, että se saavuttaa ne hengellisiä tuloksiinpääsyä merkitsevät kokemukselliset muodonmuutokset, jotka ovat väistämätön seuraus siitä, että luotu haluaa täyttää taivaallisen Isän tahdon.

Ihmisen sisäisessä kokemuksessa mieli yhdistyy aineeseen. Sellaiset aineellisuuteen kytketyneet mielet eivät voi jäädä eloon ruumiin kuolemassa. Se keino, jolla jäädään eloon, kätkeytyy niihin ihmistahdon mukautumiin ja niihin kuolevaisen mielen muodonmuutoksiin, joiden kautta tällaisesta jumalatietoisesta älyllisestä olennosta tulee asteittain hengen opettama ja lopulta hengen ohjaama. Tämä ihmismielen kehitys yhdistymästä aineen kanssa liitoksi hengen kanssa johtaa siihen, että kuolevaisen olennon mielen potentiaalisesti hengelliset osat alueet muuntautuvat kuolemattoman sielun morontiarealiteeteiksi. Kuolevainen mieli, joka palvelee ainetta, tulee väijäämättä käymään yhä aineellisemmaksi, ja tämän seurauksena se tulee lopulta kärsimään persoonallisuuden hävittämisen. Hengelle antautunut mieli käy väijäämättä yhä hengellisemmäksi ja yltää lopulta ykseyteen eloon jäävän ja opastavan jumalallisen hengen kanssa, ja näin se saavuttaa pelastuksen ja persoonallisuuden olemassaolon ikuisuuden.

Olen tulossa lankaikkisuudesta ja olen

spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have

toistuvasti palannut Universaalisen Isän tykö. Tiedän, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus, Ikuinen ja Universaalinen Isä, on todellinen ja persoonallinen. Tiedän, että samalla kun suuri Jumala on absoluuttinen, ikuinen ja infiniittinen, on hän myös hyvä, jumalallinen ja laupias. Tiedän tosiksi nämä suuret julistukset: "Jumala on henki" ja "Jumala on rakkaus", ja universumeille nämä molemmat attribuutit paljastuvat täydellisimmin lankaikkisessa Pojassa.

4. JUMALAN MYSTEERI

Jumalan täydellisyyden infiniittisyys on niin suuri, että se tekee hänestä ikuisiksi ajoiksi mysteerin. Ja suurin kaikista Jumalan käsittämättömistä mysteereistä on se seikka, että jumalallinen asuu kuolevaisen mielen sisimmässä. Tapa, jolla Universaalinen Isä on yhteydessä ajallisiin luotuihinsa, on syvällisin kaikista maailmankaikkeuteen kätkeytyvistä mysteereistä; se, että jumalallinen on läsnä ihmisen mielessä, on mysteerien mysteeri.

Kuolevaisten fyysinen ruumis on "Jumalan temppeli". Siitä huolimatta, että Suvereenit Luoja-Pojat tulevat lähelle omien asuttujen maailmojensa luotuja ja "vetävät kaikkia ihmisiä puoleensa"; vaikka he seisovat tietoisuuden "ovella" ja "kolkuttavat" ja riemuitsevat päästessään sisälle kaikkiin, jotka "avaavat sydämensä portit"; ja vaikka todellakin on olemassa tämä läheinen persoonallinen yhteys Luoja-Poikien ja heidän kuolevaisten luotujensa välillä, kuolevaisilla ihmisillä on silti hallussaan jotakin, joka on itseltään Jumalalta, jotakin, joka tosiasiallisesti asuu heidän sisimmässään; heidän ruumiinsa on tämän jonkin sisimmässä asuvan temppelin.

Kun aikaanne päättyy siellä, missä nyt olette, kun tilapäisessä hahmossanne tapahtuva mainen matkanne on kuljettu loppuun, kun lihallinen koettelemusten täyttämä vaelluksenne päättyy, kun tomu, josta kuolevaisen tomumaja rakentuu, "muuttuu jälleen maaksi, josta se on tullut", silloin paljastuu, että sen sisimmässä asunut "Henki palaa Jumalan luokse, joka sen antoi". Tämän planeetan jokaisessa moraalisisessä olennossa on Jumalan osanen, hitunen jumalallisuutta. Vielä se ei omistusoikeuden nojalla ole teidän, mutta se on nimenomaisesti tarkoitettu olemaan yhtä kanssanne, jos selviätte kuolevaisen olemassaolosta tuonpuoleiseen.

Joudumme jatkuvasti kohdakkain tämän Jumalan mysteerin kanssa; olemme ymmällämme siitä jatkuvasti laajenevasta, loputtomasta näköalasta, joka paljastaa totuuden hänen äärettömästä hyvydestään, loputtomasta laupeudestaan, verrattomasta viisaudestaan ja

repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God is spirit" and "God is love," and these two attributes are most completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are "the temples of God." Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and "draw all men to themselves"; though they "stand at the door" of consciousness "and knock" and delight to come in to all who will "open the doors of their hearts"; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle "returns to the earth whence it came"; then, it is revealed, the indwelling "Spirit shall return to God who gave it." There sojourns within each moral being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

ylivertaisesta luonteestaan.

Jumalallinen mysteeri sisältää sen myötäsyttyisen eroavuuden, joka vallitsee finiittisen ja infiniittisen välillä, ajallisen ja ikuisen välillä, ajallis-avaruudellisen luodun ja Universaalisen Luojan välillä, aineellisen ja hengellisen välillä, ihmisen epätäydellisyyden ja Paratiisin Jumaluuden täydellisyyden välillä. Universaalisen rakkauden Jumala tuo itsensä poikkeuksetta ilmi jokaiselle luodulle tämän luodun jumalallisen totuuden, kauneuden ja hyvyyden hengellisen käsityskyvyn täyteen määrään saakka.

Jokaiselle henkiolennolle ja jokaiselle kuolevaiselle luodulle universumien universumin jokaisella sfäärillä ja sen jokaisessa maailmassa Universaalinen Isä paljastaa armollisesta ja jumalallisesta minuudestaan kaiken, minkä nämä henkiolennot tai nämä kuolevaiset luodut kykenevät havaitsemaan tai käsittämään. Jumala ei katso henkilöön, olipa tämä hengellinen tai aineellinen. Maailmankaikkeuden jokaisen lapsen osalle jokaisena hetkenä tulevaa jumalallista läsnäoloa rajoittaa vain tämän luodun kyky vastaanottaa ja havaita aineellisuuden ylittävän maailman hengelliset realiteetit.

Ihmisen hengelliseen kokemukseen kuuluvana realiteettina Jumala ei ole mysteeri. Mutta kun yritetään selittää hengellisen maailman realiteetteja materiaaliseen järjestykseen kuuluville fyysisille mielille, mysteeri tulee esille: mysteerit, jotka ovat niin hienon hienoja ja niin syvällisiä, että vain Jumalaa tuntevan kuolevaisen uskon mukanaan tuoma käsityskyky voi yltää siihen filosofiseen ihmeeseen, että finiittinen tiedostaa Infiniittisen, että ajallisuuden ja avaruuden aineellisten maailmojen kehittyvät kuolevaiset tunnistavat ikuisen Jumalan.

5. UNIVERSAALISEN ISÄN PERSOONALLISUUS

Älkää salliko Jumalan suuruuden, hänen infiniittisyytensä hämärtää tai pimentää hänen persoonallisuuttaan. ”Hätkö, joka suunnitteli korvan, ei kuulisi? Hätkö, joka muovasi silmän, ei näkisi?” Universaalinen Isä on jumalallisen persoonallisuuden korkein taso. Koko luomakunnan puitteissa hän on persoonallisuuden alkulähde ja määränpää. Jumala on sekä infiniittinen että persoonallinen; hän on infiniittinen persoonallisuus. Jumala on eittämätön persoonallisuus, siitäkin huolimatta, että hänen henkilönsä infiniittisyys sijoittaa hänet ikuisiksi ajoiksi aineellisten ja finiittisten olentojen täyden ymmärryksen tuolle puolen.

Jumala on paljon enemmän kuin

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:4.7 (27.2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

1:5.1 (27.3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. “He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?” The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:5.2 (27.4) God is much more than a personality as

persoonallisuus, sellaisena kuin ihmismieli persoonallisuuden ymmärtää. Hän on jopa verrattomasti enemmän kuin mikään mahdollinen käsitys superpersoonallisuudesta. Mutta on äärimmäisen turhaa keskustella sellaisista jumalallisen persoonallisuuden käsityksistä sellaisten aineellisten luotujen järjellä, joiden laajin mahdollinen käsitys olennon todellisuudesta koostuu persoonallisuuden ideasta ja ihanteesta. Aineellisen luodun korkein mahdollinen käsitys Universaalisesta Luojaista sisältyy hengellisiin ihanteisiin jumalallisen persoonallisuuden ylevästä ideasta. Siksi, vaikka saatatte tietää, että Jumalan täytyy olla paljon enemmän kuin ihmisperäinen käsitys persoonallisuudesta, tiedätte yhtä hyvin, että Universaalinen Isä ei mitenkään voi olla mitään, joka olisi vähemmän kuin ikuinen, infiniittinen, tosi, hyvä ja kaunis persoonallisuus.

Jumala ei piilotaudu yhdeltäkään luodultaan. Hän on niin monien luotujen olentoryhmien tavoittamattomissa vain siksi, että hän "asuu valkeudessa, jota yksikään aineellinen luotu ei voi lähestyä". Jumalallisen persoonallisuuden suunnattomuus ja suurenmoisuus ylittää evolutionaaristen luotujen täydellistymättömän mielen käsityskyvyn. Hän "mittaa merien vedet kämmenensä syvennyksessä, hän mittaa maailmankaikkeuden kämmenensä leveydellä. Juuri hän istuu korkealla maanpiirin päällä, juuri hän levittää taivaat niin kuin harson ja pingottaa ne asuttavaksi maailmankaikkeudeksi." "Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa, kuka on nämä kaikki luonut; kuka tuo esille niihin sisältyvät maailmat luvun mukaan ja kutsuu niitä kaikkia nimeltä"; ja näin ollen totuus on, että "Jumalan näkymättömät teot ovat osittain ymmärrettäviä niitten olevaisten kautta, jotka ovat luotuja." Nyt, ja sellaisina kuin olette, teidän täytyy nähdä näkymätön Tekijä hänen moninkertaisen ja moninaisen luomistyönsä kautta, niin kuin myös hänen Poikiensa ja heidän lukuisten alaistensa suorittaman totuudenpaljastustyön ja hoivan kautta.

Vaiikkeivät aineelliset kuolevaiset voi nähdä Jumalan persoonaa, tulisi heidän riemuista saamastaan vakuutuksesta, että hän on persoona; uskon kautta hyväksyä se totuus, joka esittää, että Universaalinen Isä niin maailmaa rakasti, että hän valmisti ikuisen hengellisen etenemistien sen alhaissyntyisille asukkaille; ja siitä, että hän "iloiilee lapsistaan". Jumala ei ole vajavainen yksienkään sellaisten yli-inhimillisten ja jumalallisten ominaisuuksien suhteen, joista muodostuu täydellinen, ikuinen, rakastava ja infiniittinen luojapersoonallisuus.

Paikallisissa luomiskokonaisuuksissa (superuniversumien henkilöstöä lukuun ottamatta) ei Jumalalla Paratiisin Luoja-Poikia lukuun ottamatta ole mitään henkilökohtaista tai paikalla

personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

1:5.3 (27.5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he "dwells in a light which no material creature can approach." The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He "measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in." "Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names"; and so it is true that "the invisible things of God are partially understood by the things which are made." Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:5.4 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he "delights in his children." God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of

asuvaa ilmentymää. Luoja-Pojat ovat asuttujen maailmojen isä ja paikallisuniversumien hallitsijoita. Jos luodun usko olisi täydellistä, hän olisi luottavaisen tietoinen siitä, että nähtyään Luoja-Pojan hän on nähnyt Universaalisen Isän, että etsiessään Isää hän ei pyytäisi nähdä eikä odottaisi näkevänsä ketään muuta kuin Pojan. Kuolevainen ihminen ei yksinkertaisesti voi nähdä Jumalaa kuin vasta saavuttaessaan täydellisen hengellisen muodonmuutoksen ja päästessään aktuaalisesti Paratiisiin.

Paratiisin Luoja-Poikien olemus ei sisällä kaikkia Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen infiniittisyyteen kuuluvan universaalisen absoluuttisuuden kvalifioimattomia potentiaaleja, mutta Universaalinen Isä on kaikin tavoin jumalallisesti läsnä Luoja-Pojissa. Isä ja hänen Poikansa ovat yhtä. Nämä Mikaelien ryhmään kuuluvat Paratiisin-Pojat ovat täydellisiä persoonallisuksia, jopa koko paikallisuniversumipersonallisuuden malli Kirkkaasta Aamutähdestä alimpaan, etenevää eläinevoluutiota edustavaan ihmisluotuun saakka.

Ilman Jumalaa ja hänen suurta ja keskeistä persoonallisuuttaan ei koko laajassa universumien universumissa olisi mitään persoonallisuutta. Jumala on persoonallisuutta.

Huolimatta siitä, että Jumala on ikuinen voima, majesteettinen läsnäolo, ylimaallinen ihanne ja loistava henki, vaikka hän on kaikkea tätä ja äärettömästi enemmän, hän on silti aidosti ja ikuisesti täydellinen Luoja-persoonallisuus, persoona, ”joka voi tietää ja josta voi tietää”, ”joka voi rakastaa ja jota voi rakastaa” ja joka voi tulla ystäväksemme; kun taas sinä voit tulla tunnetuksi, niin kuin muut ihmiset ovat tulleet tunnetuiksi, Jumalan ystävänä. Hän on todellakin henki ja hengellinen realiteetti.

Nähdessämme Universaalista Isää tehtävän tunnetuksi koko hänen maailmankaikkeutensa piirissä, havaitessamme hänen asuvan myriadeissa luoduissaan, nähdessämme hänet hänen Hallitsijapoikiensa persoonassa, aistiessamme hänen jumalallisen läsnäolonsa jatkuvasti eri paikoissa, lähellä ja kaukana, alkäämme epäillä tahi asettako kyseenalaiseksi sitä, että hän on ennen muuta persoonallisuus. Kaikista näistä kaukaisuuteen ulottuvista esiintymistään huolimatta hän pysyy kiistämättömänä persoonana ja pitää ikuisesti yllä henkilökohtaista yhteyttä kaikkialle universumien universumiin hajaantuneiden luotujensa lukemattomiin joukkoihin.

Idea Universaalisen Isän persoonallisuudesta on sellainen laajempi ja todempi jumalakäsitys, joka on tullut ihmiskunnan tietoon pääosin ilmoituksen kautta. Järki, viisaus ja uskonnollinen kokemus — ne kaikki — viittaavat persoonalliseen

the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can “know and be known,” who can “love and be loved,” and one who can befriend us; while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even

Jumalaan ja antavat olettaa, että hän on persoonallisuus, mutta ne eivät täysin sitä todista. Ihmisessä asuva Ajatuksensuuntaajakin on esipersonallinen. Jokaisen uskonnon totuudellisuus ja kypsyys on suoraan verrannollista siihen, mikä on sen käsitys Jumalan infiniittisestä persoonallisuudesta, ja siihen, missä määrin se käsittää Jumaluuden absoluuttista ykseyttä. Persoonallisen jumaluuden ideasta tulee näin ollen uskonnollisen kypsyiden mitta, kunhan uskonto on ensin muovannut käsityksen Jumalan ykseydestä.

Alkukantaisella uskonnolla oli monia persoonallisia jumalia, ja ne oli muovattu ihmisen kuviksi. Ilmoitus vahvistaa paikkansapitäväksi käsityksen Jumalan persoonallisuudesta, käsityksen, joka on olemassa vain mahdollisuutena tieteellisessä väittämässä "Ensimmäisestä Aiheuttajasta" ja johon vain varauksellisesti vihjataan filosofisessa ideassa "Universaalisesta Ykseydestä". Vain kysymystä persoonallisuuden kautta lähestymällä luotu voi alkaa ymmärtää Jumalan ykseyttä. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuuden kiistäminen merkitsee, että on valittava kahden filosofisen dilemman, nimittäin materialismin ja panteismin, välillä.

Jumaluutta pohdittaessa pitää persoonallisuuden käsite riisua ruumiillisuudesta. Sen paremmin ihmisessä kuin Jumalassakaan ei aineellinen ruumis ole persoonallisuuden kannalta välttämätön. Ruumiillisuuden edellyttämisen erehdys näkyy inhimillisen filosofian kummallakin äärisuunnalla. Materialismi väittää, että sen jälkeen kun ihminen kuolemassa menettää ruumiinsa, loppuu myös hänen olemassaolonsa persoonallisuutena. Panteismin mukaan taas siitä, ettei Jumalalla ole ruumista, johtuu myös se, ettei hän liioin ole persoona. Ihmisen yläpuoliselle tasolle kuuluvaa tyyppiä oleva, etenevä persoonallisuus toimii mielen ja hengen liitossa.

Persoonallisuus ei ole yksinkertaisesti vain yksi Jumalan attribuutti; mieluumminkin se edustaa koordinoitua infiniittisen olemuksen ja yhdistyneen jumalallisen tahdon kokonaisuutta, joka tulee esiin täydellisen julkitulon ikuisuudessa ja universaalisuudessa. Persoonallisuus on — korkeimmassa merkityksessä — Jumalan julkitulo universumien universumille.

Koska Jumala on ikuinen, universaalinen, absoluuttinen ja infiniittinen, hän ei kasva tiedossa eikä vartu viisaudessa. Jumala ei hanki kokemusta siten kuin finiittinen ihminen voisi olettaa tai ymmärtää, mutta oman ikuisen persoonallisuutensa maailmoissa hän kylläkin nauttii siitä, että hänen minuutensa toteutuminen jatkuvasti laajenee, ja tiettyssä mielessä tuollaiset laajentumiset ovat verrattavissa evolutionaaristen maailmojen finiittisten luotujen harjoittamaan

the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the coordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

uuden kokemuksen hankkimiseen ja ovat analogisia sen kanssa.

Infiniittisen Jumalan absoluuttinen täydellisyys panisi hänen kärsittävikseen ne hirvittävät rajoitukset, jotka kuuluvat täydellisyyden kvalifioimattomaan lopullisuuteen, ellei tosiasia olisi, että valtavassa maailmankaikkeudessa Universaalinen Isä osallistuu suoraan jokaisen sellaisen epätäydellisen sielun käymään persoonallisuuskamppailuun, joka pyrkii jumalallisen avun turvin hengellisesti nousemaan korkeuksissa oleviin täydellisiin maailmoin. Tämä universumien universumin jokaisen henkiolennon ja jokaisen kuolevaisen luodun karttuva kokemus on osa Isän alati laajenevaa Jumaluuden tietoisuutta koskaan päättymättömästä minuutensa loppumattoman todellistumisen jumalallisesta kehästä.

On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: "Kaikissa teidän kärsimyksissänne myös hän kärsii." "Kaikissa riemuvoitoissänne hän riemuitsee teissä ja teidän kanssanne." Hänen esipersonallinen jumalallinen henkensä on todellinen osa sinua. Paratiisin Saari reagoi kaikkiin maailmankaikkeuden fyysisiin muodonmuutoksiin, lankaikkiseen Poikaan sisältyvät koko luomakunnan kaikki henkiset impulssit, Myötätöimija kattaa laajenevan kosmoksen kaikki mielen ilmentymät. Jumalallisen tietoisuuden täyteydessä Universaalinen Isä tajuaa koko evolutionaarisen, ajallis-avaruudellisen luomistyön jokaisen entiteetin, olennon ja persoonallisuuden laajenevan mielen eteenpäin suuntautuvan kamppailun kaikki yksittäiset kokemukset. Ja tämä kaikki on kirjaimellisesti totta, sillä "hänessä me kaikki elämme ja liikumme ja olemme".

6. PERSONALLISUUS

MAAILMANKAIKKEUDESSA

Ihmispersoonallisuus on jumalallisen Luoja-persoonallisuuden ajallis-avaruudellinen varjokuva. Eikä mitään olevaista voi koskaan todellisuutta vastaavalla tavalla ymmärtää sen varjoa tarkastelemalla. Varjoja tulisi tulkita todellisen substanssin ehdoin.

Tieteelle Jumala on syy, aiheuttaja; filosofialle hän on idea; uskonalle hän on henkilö, jopa rakastava taivaallinen Isä. Tiedemiehelle Jumala on perimmäinen voima, filosofille hän on ykseyden hypoteesi, uskonnonharjoittajalle hän on elävä hengellinen kokemus. Ihmisen puutteellista käsitystä Universaalisen Isän persoonasta voidaan kohentaa vain sillä, että ihminen edistyy maailmankaikkeudessa hengellisesti, ja käsityksestä tulee itse asiassa todellisuutta

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:6.1 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:6.2 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living God on Paradise.

vastaava vasta, kun ajallisuuden ja avaruuden pyhiinvaeltajat lopulta pääsevät Paratiisissa olevan, elävän Jumalan jumalalliseen syleilyyn.

Älkää koskaan kadottako näkyvistänne persoonallisuuden vastakkaisia näkökulmia, niin kuin Jumala ja ihminen sen käsittävät. Ihminen tarkastelee ja ymmärtää persoonallisuutta sitä finiittisyydestä infiniittisyyteen katselemalla; Jumala katsoo infiniittisyydestä finiittisyyteen. Ihmisen persoonallisuuden tyyppi on asteikon alimpana, Jumalan ylimpänä; hänen persoonallisuutensa edustaa korkeimmuutta, perimmäisyyttä ja absoluuttisuutta. Jumalallista persoonallisuutta koskevien vähääkään parempien käsitysten oli sen vuoksi kärsivällisesti odotettava ilmaantumistaan niin kauan, että paremmat käsitykset ihmispersoonallisuudesta ilmaantuvat, ja eritoten odotettava entistä laajempaa ilmoitusta sekä ihmisen että Jumalan persoonallisuudesta Mikaelin, Luoja-Pojan, lahjoittautumisen merkeissä Urantialla elämän elämän muodossa.

Kuolevaisen mielessä asuva esipersonallinen jumalallinen henki antaa juuri siinä tosiasiasa, että se on läsnä, pätevän todisteen aktuaalisesta olemassaolostaan, mutta jumalallisen persoonallisuuden käsite voidaan ymmärtää vain aitoon henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen sisältyvän hengellisen ymmärryksen kautta. Jokainen persoona — inhimillinen tai jumalallinen — voidaan tuntea ja käsittää täysin erillään kyseisen persoonan ulkoisista reaktioista tai aineellisesta läsnäolosta.

Jonkinasteinen moraalinen samankaltaisuus ja hengellinen sopusointu on välttämätöntä kahden henkilön väliselle ystävyydelle; on tuskin luultavaa, että rakastava persoonallisuus voi rakkaudettomalle henkilölle paljastaa itsestään yhtään mitään. Jotta pääsisi edes vähän lähemmäksi jumalallisen persoonallisuuden tuntemista, on tähän ponnistukseen pyhitettävä kokonaan kaikki ihmisen persoonallisuuteen sisältyvät kyvyt; puolesta sydäimestä lähtevä, osittainen omistautuminen tälle asialle on oleva hyödytöntä.

Mitä täydellisemmin ihminen ymmärtää itseään ja kunnioittaa kanssaihmistensä persoonallisuuden arvoa, sitä enemmän hän on isoava Alkuperäisen Persoonallisuuden tuntemista, ja sitä vilpittömämmin sellainen Jumalaa tunteva ihminen pyrkii tulemaan Alkuperäisen Persoonallisuuden kaltaiseksi. Voitte väitellä Jumalaa koskevista mielipiteistä, mutta kokemus hänestä ja hänessä menee kaiken inhimillisen kiistelyn ja pelkän älyllisen logiikan yläpuolelle ja tuolle puolen. Jumalaa tunteva ihminen kuvailee hengellisiä kokemuksiaan — ei epäuskoisten vakuuttamiseksi — vaan uskovien mielenlennykseksi ja keskinäiseksi tyydytykseksi.

1:6.3 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

1:6.4 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

1:6.5 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

Maailmankaikkeuden tunnettavuuden ja ymmärrettävyyden olettaminen on samaa kuin olettaisi, että maailmankaikkeus on mielen aikaansaama ja persoonallisuuden johtama. Ihmisen mieli voi käsittää vain muiden mielten mielellisiä ilmiöitä — olkootpa ne inhimillisiä tai yli-inhimillisiä. Jos ihmisen persoonallisuus voi kokea maailmankaikkeuden, niin tähän maailmankaikkeuteen kätkeytyy jonnekin jumalallinen mieli ja aktuaalinen persoonallisuus.

Jumala on henki — henkipersonallisuus. Myös ihminen on henki — potentiaalinen henkipersonallisuus. Jeesus Nasaretilainen saavutti tämän henkipersonallisuuden potentiaalin täyden toteutumisen inhimillisessä kokemuksessa, sen vuoksi hänen elämästään, jonka kuluessa hän täytti Isän tahdon, tulee ihmiselle todellisin ja ihanteellisin Jumalan persoonallisuuden paljastus. Vaikka Universaalisen Isän persoonallisuus on käsitettävissä vain aktuaalisessa uskonnollisessa kokemuksessa, Jeesuksen maisessa elämässä meitä silti innoittaa tällaisen toteutumisen täydellinen julkitulo ja Jumalan persoonallisuuden julkituonti aidosti inhimillisessä kokemuksessa.

7. PERSONALLISUUSKÄSITTEEN

HENGELLINEN ARVO

Puhuessaan "elävästä Jumalasta" Jeesus viittasi persoonalliseen Jumaluuteen — Isään, joka on taivaassa. Käsite Jumaluuden persoonallisuudesta helpottaa toveruutta, se suosii älyperäistä palvontaa, se edistää virvoittavaa luottavaisuutta. Persoonattomien olevaisten välillä voi esiintyä vuorovaikutusta, muttei toveruutta. Ei Isän ja Pojan välistä, niin kuin ei Jumalan ja ihmisen välistäkään toveruussuhdetta voi olla olemassa, elleivät kummatkin ole persoonia. Vain persoonallisuudet voivat pitää yhteyttä keskenään, jos kohta tätä persoonallista kanssakäymistä voikin suuresti helpottaa juuri sellaisen ei-persoonallisen entiteetin kuin Ajatuksensuuntaajan läsnäolo.

Ihminen ei pääse liittoon Jumalan kanssa samalla tavalla kuin vesipisara saattaa päästä ykseyteen valtameren kanssa. Ihminen saavuttaa jumalallisen liiton yhä laajemmalla vastavuoroisella hengellisellä yhteydenpidolla; sillä, että persoonallisuus seurustelee persoonallisen Jumalan kanssa; sillä, että se saavuttaa yhä enemmän jumalallisuutta varauksettomalla ja älyperäisellä mukautumisella jumalalliseen tahtoon. Tällaista suurenmoista kanssakäymistä voi esiintyä vain persoonallisuuksien välillä.

Totuuden käsite saattaisi kukaties pysyä vireillä ilman persoonallisuutta, kauneuden käsite

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY

CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about "the living God," he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of

saattaa olla olemassa ilman persoonallisuuttakin, mutta jumalallisen hyvyyden käsite on ymmärrettävissä vain suhteessa persoonallisuuteen. Vain persoona voi rakastaa ja tulla rakastetuksi. Jopa kauneudelta ja totuudelta riistettäisiin säilymisen toivo, elleivät ne olisi persoonallisen Jumalan, Rakastavan Isän, ominaisuuksia.

Emme pysty täysin käsittämään, kuinka Jumala voi olla alkuperäinen, muuttumaton, kaikkivaltias ja täydellinen, ja olla samalla alati muuttuvaisen ja selvästikin lakien rajoittaman maailmankaikkeuden, kehittyvän, suhteellisista epätäydellisyyksistä koostuvan maailmankaikkeuden ympäröimä. Omassa henkilökohtaisessa kokemuksessamme voimme silti tietää sellaisen totuuden, sillä me kaikki pidämme yllä persoonallisuuden identiteettiä ja tahdon ykseyttä minuutemme ja ympäristömme jatkuvasta muuttumisesta huolimatta.

Maailmankaikkeuden perimmäistä todellisuutta ei voi käsittää matematiikan, logiikan eikä filosofian avulla, vaan ainoastaan kokemalla henkilökohtaisesti sen, että yhä enemmän mukautuu persoonallisen Jumalan jumalalliseen tahtoon. Ei tiede, ei filosofia eikä teologia voi vahvistaa Jumalan persoonallisuutta. Vain taivaallisen Isän uskonpoikien henkilökohtainen kokemus voi tuoda Jumalan persoonallisuuden tosiasiallisen hengellisen tajuamisen.

Korkeammat käsitteet universumipersonallisuudesta antavat ymmärtää, että on olemassa identiteetti, tietoisuus, oma tahto ja mahdollisuus itsensä julkituomiseen. Ja nämä ominaispiirteet edellyttävät lisäksi toveruutta muiden ja tasa-arvoisten persoonallisuuksien kanssa, sellaisena kuin se ilmenee Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuusassosiaatioissa. Ja näiden assosiaatioiden absoluuttinen ykseys on niin täydellinen, että jumalallisuus aletaan tuntea jakamattomuutena, yksiytensä. "Herra Jumala on yksi." Persoonallisuuden jakamattomuus ei puutu siihen, että Jumala lahjoittaa henkeään, joka asettuu elämään kuolevaisten ihmisten sydämeen. Ihmisisän persoonallisuuden jakamattomuus ei estä häntä tuottamasta jälkeläisinään kuolevaisia poikia ja tyttöjä.

Tämä jakamattomuuden käsite yhtenäisyyden käsitteen yhteydessä merkitsee Jumaluuden Perimmäisyyden kohdalla sekä ajallisuuden että avaruuden transspondenssiä. Siksi ei avaruus eikä aika voikaan olla absoluuttista eikä infiniittistä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on se infiniittisyys, joka menee kvalifioimattomasti kaiken mielen, kaiken aineen ja kaiken hengen tuolle puolen.

Paratiisin-Kolminaisuuden tosiasia ei millään

beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is *one*." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The

muotoa riko totuutta jumalallisesta ykseydestä. Paratiisin-Jumaluuden kolme persoonallisuutta ovat kaikissa reagoinneissaan maailmankaikkeuden todellisuuteen ja kaikissa suhteissaan luotuihin olentoihin aivan kuin yksi. Näiden kolmen ikuisen persoonan olemassaolo ei myöskään riko totuutta Jumaluuden jakamattomuudesta. Olen täysin tietoinen siitä, että hallussani ei ole mitään sanamuotoa, joka tosiasiallista tilannetta vastaavasti selvittäisi kuolevaiselle mielelle, miltä nämä maailmankaikkeuden ongelmat meistä näyttävät. Mutta teidän ei tulisi masentua; eivät nämä asiat ole kokonaan selviä edes sen paratiisioletojen ryhmän korkeille persoonallisuuksille, johon minä kuulun. Pitäkää aina mielessänne, että nämä Jumaluuteen liittyvät syvälliset totuudet käyvät yhä selvemmiiksi, sitä mukaa kun mielenne hengellistyminen etenee kuolevaisen pitkän Paratiisin-matkan toisiaan seuraavien vaiheiden kuluessa.

[Esittänyt Jumalallinen Neuvonantajaja, seitsemännen superuniversumin päämajan, Uversan, Päivien Muinaisten nimittämän taivaallisten persoonallisuuksien ryhmän jäsen, joka lähetettiin valvomaan tämän jälkeen seuraavasta ilmoituksesta niitä jaksoja, jotka koskevat Nebadonin paikallisuniversumin rajojen tuolle puolen meneviä asioita. Minut on valtuutettu antamaan oma panokseni Jumalan ominaispiirteitä ja attribuutteja kuvaileviin lukuihin, sillä edustan tässä mielessä korkeinta missään asutussa maailmassa saatavilla olevaa tietolähdettä. Olen palvellut Jumalallisena Neuvonantajana kaikissa seitsemässä superuniversumissa ja olen kauan aikaa oleskellut kaiken olevaisen Paratiisi-keskuksessa. Monet kerrat olen saanut nauttia siitä ylivertaisesta ilosta, että olen ollut siellä, missä Universaalinen Isä on välittömästi ja henkilökohtaisesti läsnä. Esitän kiistämättömällä arvovallalla sen, mikä on todellisuus ja totuus Isän olemuksesta ja hänen attribuuteistaan, sillä minä tiedän, mistä minä puhun.]

three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

Luku 2. Jumalan olemus

⇐ 001

Urantia-kirjan

003 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 2 JUMALAN OLEMUS

Osiot

Johdanto

1. Jumalan infiniittisyys
2. Isän ikuinen täydellisyys
3. Oikeudenmukaisuus ja vanhurskaus
4. Jumalallinen armo
5. Jumalan rakkaus
6. Jumalan hyvyys
7. Jumalallinen totuus ja kauneus

PAPER 2 THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

Johdanto

KOSKA ihmisen korkein mahdollinen käsitys Jumalasta sisältyy ihmisperäiseen ideaan ja ihanteeseen alkuperäisestä ja infiniittisestä persoonallisuudesta, on luallista ja saattaa osoittautua hyödylliseksi tarkastella tiettyjä jumalallisen olemuksen ominaispiirteitä, joista muodostuu Jumaluuden luonne. Jumalan olemus on ymmärrettävissä parhaiten sen Isää koskevan ilmoituksen avulla, jonka Nebadonin Mikael toi julki moninaisissa opetuksissaan ja kuolevaisen lihallisessa hahmossa elämänsä suurenmoisen elämän muodossa. Jumalallinen olemus on myös paremmin ihmisen ymmärrettävissä, jos hän pitää itseään Jumalan lapsena ja katsoo ylös Paratiisin-Luojaan todellisenä hengellisenä Isänä.

Jumalan olemusta voidaan tutkia korkeimpien ideoiden paljastuksena, jumalalliset ominaisuudet voidaan nähdä yliveraisten ihanteitten kuvaukseksi, mutta valaisevin ja hengellisesti rakentavin kaikista jumalallisen olemuksen julkituonneista on löydettävissä Jeesus Nasaretilaisen uskonnollisen elämän ymmärtämisestä, sekä ennen hänen saavuttamaansa täyttä jumaluutensa tiedostamista että sen jälkeen. Mikäli Mikaelin

INTRODUCTION

2:0.1 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:0.2 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in

inkarnoituneena elämä elämä otetaan taustaksi ilmoitukselle, joka ihmiselle on esitetty Jumalasta, voimme pyrkiä pukemaan ihmisperäisiksi sanasymboleiksi tiettyjä ideoita ja ihanteita, jotka koskevat jumalallista olemusta ja jotka kenties tuovat lisävalaistusta ja yhtenäisyyttä ihmisten käsitykseen Universaalisen Isän olemuksesta ja persoonallisuuden luonteesta.

Kaikissa ponnistuksissamme ihmisen jumalakäsityksen laajentamiseksi ja hengellistämiseksi meitä haittaa tavattomasti se, että kuolevaisen mielen kapasiteetti on varsin rajallinen. Tehtävämme suorittamista vaikeuttavat vakavasti myös kielelliset rajoittuneisuudet ja sellaisen aineiston vähäisyys, jota voidaan käyttää havainnollistus- tai vertailutarkoituksissa pyrkiessämme ihmisen finiittiselle kuolevaisen mielelle kuvaamaan jumalallisia arvoja ja esittelemään hengellisiä merkityksiä. Kaikki ponnistelumme ihmisen jumalakäsityksen laajentamiseksi olisivat kutakuinkin turhia, ellei olisi totta, että kuolevaisen mieli on Universaalisen Isän lahjaksi antaman Suuntaajan asuinpaikka ja että tämä mieli on Luoja-Pojan Totuuden Hengen läpäisemä. Luottaessani näin ollen siihen, että näiden jumalallisten henkien läsnäolo ihmissydämessä on avuksi jumalakäsityksen laajentamisessa, ryhdyn ilomieliin toteuttamaan saamaani tehtävää, jonka mukaan minun on pyrittävä luomaan ihmismielelle entistä laajempi kuva Jumalan olemuksesta.

1. JUMALAN INFINIITTISYYS

"Että me häntä käsin koskettelisimme, niin emme Infiniittistä löydä. Jumalalliset jalansijat eivät ole tunnetut." "Hänen ymmärryksensä on loputon ja hänen suuruutensa on mittaamaton." Isän läsnäolon sokaiseva valkeus on niin suuri, että vähäisille luoduilleen hän näyttää "asuvan läpitunkemattomassa pimeydessä". Tutkimattomia eivät ole vain hänen ajatuksensa ja suunnitelmansa, vaan "hän tekee" myös "suuria ja ihmeellisiä tekoja, määrättömästi". "Jumala on suuri; me emme häntä ymmärrä, eikä hänen vuosiansa määrää saa kukaan selville." "Asuisiko Jumala todellakin maan päällä? Katso, taivas (universumi) ja taivaitten taivas (universumien universumi) eivät voi häntä itseensä sisällyttää." "Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja hänen tiensä löytymättömissä!"

"On vain yksi Jumala, infiniittinen Isä, joka on myös uskollinen Luoja." "Jumalallinen Luoja on myös Universaalinen Säättäjä, sielujen alkulähde ja määränpää. Hän on Korkein Sielu, Alkuperäinen Mieli ja koko luomistyön Rajaton Henki." "Suuri Valvoja ei tee yhtäkään virhettä. Hän on häikäisevä majesteettisuudessa ja kunniaassa." "Luoja Jumala on kokonaan vailla pelkoa ja vihollisuutta. Hän on

human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:0.3 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind. We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) "Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known." "His understanding is infinite and his greatness is unsearchable." The blinding light of the Father's presence is such that to his lowly creatures he apparently "dwells in the thick darkness." Not only are his thoughts and plans unsearchable, but "he does great and marvelous things without number." "God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out." "Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." "How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!"

2:1.2 (34.1) "There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator." "The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation." "The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory." "The Creator God is wholly devoid of fear and

kuolematon, ikuinen, itsestään olemassa oleva, jumalallinen ja antelias.” ”Kuinka puhdas ja kaunis, kuinka syvä ja mittaamaton onkaan kaiken olevaisen yliverainen Alkuisä!” ”Infiittinen on yliverainen siinä, että hän antaa itsensä ihmisille. Hän on alku ja loppu, jokaisen hyvän ja täydellisen tarkoituksiperän Isä.” ”Jumalalle on kaikki mahdollista; iankaikkinen Luoja on aiheuttajien aiheuttaja.”

Isän ikuisen ja universaalisen persoonallisuuden häkellyttävien ilmentymien infiittisyydestä huolimatta hän on ehdottomasti itsestään tietoinen sekä infiittisyytensä että ikuisuutensa osalta; täysin hän niin ikään tietää täydellisyytensä ja voimansa. Hän on maailmankaikkeuden ainoa olento — hänen jumallisia rinnakkaisolentojaan lukuun ottamatta — jonka kokemukseen kuuluu täydellinen, oikea ja kaiken kattava arvio omasta minuudestaan.

Isä täyttää jatkuvasti ja erehtymättömästi tarpeen erilaistaa sitä, mitä hän itseltään vaatii, sitä mukaa kuin tämä tarve ajasta toiseen hänen kokonaisuniversuminsa eri osissa muuttuu. Suuri Jumala tuntee itsensä ja ymmärtää itseään; hän on infiittisesti itsestään tietoinen kaikkien täydellisyytensä alkuperäisten attribuuttien suhteen. Jumala ei ole kosminen sattuma, ei hän myöskään ole universumikokeilija. Universumien Hallitsijat saattavat ryhtyä ennalta arvaamattomiin hankkeisiin, Konstellaation-Isät saattavat kokeilla, järjestelmien päälliköt saattavat harjoitella, mutta Universaalinen Isä näkee lopun alusta, ja hänen jumalallinen suunnitelmansa ja ikuinen tarkoituksensa kattavat ja sisältävät itse asiassa hänen kaikkien alaistensa kaikki kokeilut ja tulokseltaan epävarmat hankkeet jokaisessa maailmassa, järjestelmässä ja konstellaatiossa hänen valtavien toimipiiriensä jokaisessa universumissa.

Jumalalle ei mikään ole uutta, eikä mikään kosminen tapahtuma tule hänelle koskaan yllätyksenä; hän asuu ikuisuuden kehällä. Hänelle ei ole päivien alkua eikä loppua. Jumalan kannalta ei menneisyyttä, nykyisyyttä eikä tulevaisuutta ole olemassa; kaikki aika on läsnä joka hetki. Hän on suuri ja ainoa MINÄ OLEN.

Universaalinen Isä on kaikkien attribuuttiansa osalta absoluuttisesti ja varauksettomasti infiittinen. Ja tämä tosiasia, itessään ja sinänsä, sulkee hänet automaattisesti finiittisten, aineellisten olentojen ja muiden alempiarvoisten älyllisten luotujen kanssa tapahtuvan kaiken suoran persoonallisen yhteydenpidon ulkopuolelle.

Ja kaikki tämä tekee välttämättömäksi sellaiset yhteys- ja yhteydenpitojärjestelyt hänen moninaisten luotujensa kanssa, jotka on ensiksikin järjestetty Jumalan Paratiisin-Poikien persoonallisuuksissa. Nämä, vaikka ovatkin

enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful.” “How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!” “The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose.” “With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes.”

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of

jumalallisuuden osalta täydellisiä, pukeutuvat silti usein myös planetaaristen ihmisrotujen verta ja lihaa olevaan hahmoon, ja heistä tulee yksi teistä ja yksi teidän joukossanne. Näin, jos niin voidaan sanoa, Jumalasta tulee ihminen, kuten tapahtui Mikaelin lahjoittautumisessa, Mikaelin, jota kutsuttiin milloin Jumalan Pojaksi, milloin Ihmisen Pojaksi. Ja toiseksi, olemassa ovat Äärettömän Hengen persoonallisuudet, serafijoukkojen ja taivaan muiden älyllisten olentojen erilaiset ryhmät, jotka tulevat lähelle aineellisia, alempaa alkuperää olevia olentoja ja jotka niin monin tavoin huolehtivat heistä ja palvelevat heitä. Ja kolmanneksi, on olemassa persoonattomia Salaperäisiä Opastajia, Ajatuksensuuntaajia. Ajatuksensuuntaajat ovat itsensä suuren Jumalan antama todellinen lahja. Ne lähetetään Urantian ihmisten kaltaisten olentojen sisimpään, ja ne lähetetään asiasta mitään ilmoittamatta tai asiaa selittämättä. Loputtoman runsaslukuisina ne laskeutuvat kunnian korkeuksista kaunistamaan ja pitämään asuinsijanaan niiden kuolevaisten vaatimatonta mieltä, joilla on kykyä Jumalan tuntemiseen tai ainakin siihen potentiaali.

Näillä ja monilla muilla tavoilla, tavoilla, jotka ovat teille tuntemattomia ja tavoilla, jotka perin juurin menevät äärellisen käsityskyvyn tuolle puolen, Paratiisin-Isä alentaa ja muutoin muuntaa, vähentää ja lieventää rakastavasti ja auliisti omaa infiniittisyyttään, jotta hän kykenisi pääsemään lähemmäksi luotujen lastensa äärellistä mieltä. Ja näin, toinen toistaan seuraavilla persoonallisuuden distribuutioilla, jotka kerta kerralta ovat yhä vähemmän absoluuttisia, käy infiniittiselle Isälle mahdolliseksi päästä läheiseen yhteyteen hänen kaukaisuuteen ulottuvan universuminsa monilukuisten maailmojen erilaisten älyllisten olentojen kanssa.

Kaiken tämän hän on tehnyt, kaikkea tätä hän tekee tälläkin hetkellä ja on ajasta aikaan tekevä ilman, että hän vähäisimmässäkään määrin vähentää oman infiniittisyytensä, ikuisuutensa ja ensisijaisuutensa tosiasiaa ja todellisuutta. Nämä asiat ovat absoluuttisen tosia niiden käsittämisen vaikeudesta ja siitä mysteeristä huolimatta, johon ne on verhottu, tai huolimatta siitä, että niiden täydellinen ymmärtäminen on mahdotonta sellaisille olennoille, jollaisia asuu Urantialla.

Jo pelkästään siksi, että Ensimmäinen Isä on suunnitelmiansa osalta infiniittinen ja tarkoituksperiensä osalta ikuinen, on mahdotonta yhdenkään finiittisen olennon koskaan kokonaan tajuta tai käsittää näitä jumalallisia suunnitelmia ja tarkoituksperiä. Kuolevainen ihminen voi välähdyksittäin nähdä Isän tarkoitukset vain silloin tällöin ja siellä täällä, sitä mukaa kun ne paljastuvat suhteessa luodun ylösnousemusjärjestelmän toteutumiseen sen toinen toistaan seuraavilla tasoilla universumissa tapahtuvan etenemisen myötä. Vaikka ihminen ei voikaan käsittää

the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity

infiniittisyyden merkitystä, infiniittinen Isä sitä vastoin mitä varmimmin ymmärtää viimeiseen asti ja sulkee rakastavasti syliinsä kaikkien universumien kaikkien lastensa koko finiittisyyden.

Isä jakaa jumalallisuuden ja ikuisuuden Paratiisin monilukuisten korkeampien olentojen kanssa, mutta me kysymme, jakaako infiniittisyyttä ja siitä johtuvaa universaalista ensisijaisuutta täysimääräisesti kukaan muu kuin hänen Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvat tasavertaiset kumppaninsa. Persoonallisuuden infiniittisyyden täytyy pakostakin kattaa persoonallisuuden koko finiittisyys; tästä johtuu sen opetuksen totuudellisuus — kirjaimellinen totuus —, joka julistaa: ”Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme.” Se Universaalisen Isän puhtaan Jumaluuden osanen, joka on kuolevaisen ihmisen sisimmässä, on osa Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen, Isien Isän, infiniittisyyttä.

2. ISÄN IKUINEN TÄYDELLISYYS

Jo muinaiset profeettanne ymmärsivät, että Universaalisen Isän olemus on ikuinen, koskaan alkamaton, koskaan päättymätön, kehämäinen. Jumala on konkreettisesti ja ikuisesti läsnä universumien universumissaan. Hän on läsnä nykyhetkessä koko absoluuttisella majesteettisuudellaan ja ikuisella suuruudellaan. ”Isällä on itsessään elämää, ja tämä elämä on ikuista elämää.” Nimenomaan Isä on kautta ikuisten aikakausien ollut se, joka ”antaa kaikille elämän”. Jumalallisessa eheydessä on ääretöntä täydellisyyttä. ”Minä olen Herra; minä en muutu.” Tietomme universumien universumista ei paljasta vain sitä, että hän on valkeuksien Isä, vaan myös sen, ettei hänen planeettainvälisten asioiden hoidossaan ”ole muuttuvaisuutta eikä muutoksen häivää”. Hän ”ilmoittaa lopun alusta asti”. Hän sanoo: ”Minun päätökseni pitää; minä teen kaiken mieleni mukaan” ”iankaikkisen tarkoitukseni mukaan, jonka toin julki Pojassani.” Näin ollen Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suunnitelmat ja tarkoitukset ovat niin kuin hän itse: ikuisia, täydellisiä ja iäti muuttumattomia.

Isän päätöksissä ilmenee täysimääräinen lopullisuus ja täydellinen kaikenkattavuus. ”Mitä tahansa Jumala tekee, se on oleva ikuisesti; mitään siihen ei voi lisätä, mitään siitä ei voi poistaa.” Universaalinen Isä ei kadu viisautta ja täydellisyyttä ilmentäviä alkuperäisiä tarkoituksiaan. Hänen suunnitelmansa ovat vakaat, hänen päätöksensä on peruuttamaton, samalla kun hänen tekonsa ovat jumalallisia ja erehtymättömiä. ”Tuhat vuotta on hänen silmissään niin kuin eilinen päivä, joka meni ohitse, ja niin kuin öinen vartiohetki.” Jumaluuden täydellisyys ja ikuisuuden valtavuus ovat ikiajat kuolevaisen ihmisen rajoittuneen mielen täyden

of all his children in all universes.

2:1.11 (35:4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that “In Him we live and move and have our being.” That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man is a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER’S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35:5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. “The Father has life in himself, and this life is eternal life.” Throughout the eternal ages it has been the Father who “gives to all life.” There is infinite perfection in the divine integrity. “I am the Lord; I change not.” Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there “is no variableness neither shadow of changing.” He “declares the end from the beginning.” He says: “My counsel shall stand; I will do all my pleasures” “according to the eternal purpose which I purposed in my Son.” Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

2:2.2 (35:6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. “Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it.” The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. “A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night.” The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

ymmärryksen tuolla puolen.

Muuttumattoman Jumalan reaktiot hänen toteuttaessaan ikuista tarkoitustaan saattavat näyttää vaihtelevan hänen luotujen älyllisten olentojensa muuttuvien asenteiden ja vaihtuvien mielialojen mukaan. Toisin sanoen, ne saattavat näennäisesti ja pinnallisesti katsottuina vaihdella, mutta pohjimmiltaan kaikkien ulkoisten ilmiöiden takana on silti läsnä muuttumaton tarkoitus, ikuisen Jumalan ikuinen suunnitelma.

Kaukana universumeissa täydellisyys on väistämättä suhteellinen termi, mutta keskusuniversumissa ja eritoten Paratiisissa täydellisyys on laimentamatonta; tietyillä osa-alueilla se on jopa absoluuttista. Ilmiöt, joissa tulee esiin Kolminaisuus, muuntavat jumalallisen täydellisuuden ilmenemistä, mutta ne eivät sitä kavenna.

Jumalan alkuperäinen täydellisyys on, ei suinkaan oletettua vanhurskautta, vaan paremminkin hänen jumalalliseen olemukseensa luonnostaan kuuluvaa hyvyyden täydellisyyttä. Hän on lopullinen, tyhjentävä ja täydellinen. Hänen vanhurskaan luonteensa kauneudesta ja täydellisyydestä ei puutu yhtään mitään. Ja koko avaruuden maailmojen elävien olentojen järjestelmä on olemassa vain sitä jumalallista tarkoitusta varten, että kaikki tahdolliset luodut viedään siihen ylevään määränpäähän, että he kokevat jakavansa Isän paratiisillisen täydellisuuden. Jumala ei ole itsekeskeinen eikä itseensä pitäytyvä. Hän ei koskaan lakkaa lahjoittamasta itseään valtavan universumien universumin kaikille tiedostaville luoduille.

Jumala on ikuisesti ja infinittisesti täydellinen. Hän ei henkilökohtaisesti voi tuntea epätäydellisyyttä omana kokemuksenaan, mutta hän jakaa Paratiisin kaikkien Luoja-Poikien evolutionaaristen universumien kaikkien eteenpäin ponnistelevien luotujen tietoisuuden koko epätäydellisyyden kokemuksesta. Täydellisyyttä olevan Jumalan persoonallinen ja vapauttava kosketus valloittaa sydämet ja kytkee yhteyspiiriinsä kaikkien niiden kuolevaisten luotujen olemuksen, jotka ovat nousseet sellaisille universumitasoille, että he osaavat erottaa moraaliset kysymykset. Tällä tavalla, samoin kuin jumalallisen läsnäolevan ylläpitämin yhteyksin, Universaalinen Isä aktuaalisesti osallistuu koko maailmankaikkeuden jokaisen moraalisen olennon kehittyvän elämänvaiheen aikana saatavaan kokemukseen kypsyttömyydestä ja epätäydellisyydestä.

Inhimilliset rajoittuneisuudet — potentiaalinen paha — eivät ole jumalallisen olemuksen osa, mutta kuolevaisen kokemus pahasta ja kaikki ihmisen suhteet siihen ovat tietenkin osa Jumalan alati laajenevaa todellistumista ajallisuuden

2:2.3 (36.1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

2:2.4 (36.2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

2:2.5 (36.3) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

2:2.6 (36.4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

2:2.7 (36.5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or

lapsissa — moraalisen vastuun omaavissa luoduissa —, jotka itse kukin Paratiisista peräisin oleva Luoja-Poika on luonut tai kehittänyt.

evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. OIKEUDENMUKAISUUS JA VANHURSKAUS

Jumala on vanhurskas, siksi hän on oikeudenmukainen. ”Herra on oikeamielinen kaikissa teoissaan.” ”Ilman aihetta en ole tehnyt mitään tekemääni”, sanoo Herra.” ”Herran tuomiot ovat oikeita ja oikeamielisiä yhtä kaikki.” Universaalisen Isän oikeudenmukaisuuteen eivät hänen luotunsa voi teoin eivätkä tekemisin vaikuttaa, ”sillä mitään pahuutta ei Herrassa Jumalassamme ole, ei suosimista, ei lahjottavuutta”.

Kuinka turhaa onkaan esittää tällaiselle Jumalalle lapsekkaita vetoamuksia, jotta hän muuttaisi muuttamattomia säädöksiään voidaksemme välttää niiltä oikeudenmukaisilta seuraamuksilta, joiden syynä on se, että hänen viisaat luonnonlakinsa ja oikeamieliset hengelliset päätöksensä vaikuttavat! ”Älkää eksykö; Jumalaa ei pilkata, koska mitä ikinä ihminen kylvääkin, sitä hän myös niittää.” On totta, että tätä jumalallista oikeudenmukaisuutta lieventää aina armo, silloinkin kun oikeus toteutuu pahanteon satoa korjattaessa. Infiniittinen viisaus on se ikuinen välitystuomari, joka määrää, missä mitassa oikeutta ja armoa kulloiseenkin tilanteeseen sovelletaan. Suurin rangaistus (todellisuudessa väistämätön seuraus) vääryydestä ja tahallisesta kapinoinnista Jumalan hallintoa vastaan on olemassaolon menettäminen tämän hallinnon yksilöllisenä alamaisena. Lopullinen tulos täysimittaisesta synnistä on yksilön hävittäminen. Tällaiset syntiin samastuneet yksilöt ovat viime kädessä itse tuhonneet itsensä muuttamalla pahuuteen antautumisensa kautta täysin epätodellisiksi. Sellaisen luodun tosiasiallinen katoaminen viipyy aina kuitenkin siihen asti kunnes kyseisen universumin voimassa oleva oikeudenkäyttötapa on tullut kaikilta kohdin täytetyksi.

Olemassaolon päättymisestä säädetään tavallisesti asianomaisen maailman tai asianomaisten maailmojen tuomiokautisella tai aikakautisella tuomiolla. Urantian tapaisessa maailmassa se tapahtuu planetaarisen tuomiokauden lopulla. Tällaisissa tilanteissa olemassaolon lakkauttamista koskevan asian käsittelyyn osallistuvat tasavertaisina kaikki oikeudenkäyttötribunaalit, niin että siinä ovat mukana asianomaisen planeetan neuvosto, Luoja-Pojan oikeusistuimet ja lopulta Päivien Muinaisten tuomioistuimet. Yksilön hävittämistä koskeva valtuutus on lähtöisin superuniversumin korkeimmista oikeuksista, sen jälkeen kun väärintekijän asuinsfääriltä peräisin olevalle

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:3.1 (36.6) God is righteous; therefore is he just. “The Lord is righteous in all his ways.” “‘I have not done without cause all that I have done,’ says the Lord.” “The judgments of the Lord are true and righteous altogether.” The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, “for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts.”

2:3.2 (36.7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! “Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap.” True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

2:3.3 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer’s residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the

syytteelle on saatu katkeamaton vahvistus. Kun hävitystuomio on korkeimmassa asteessa vahvistettu, se pannaan täytäntöön niiden tuomareiden välittömin toimenpitein, jotka asuvat superuniversumin päämajassa ja toimivat sieltä käsin.

Kun tämä tuomio on lopullisesti vahvistettu, syntiin samastunut olento on yhdessä hetkessä kuin häntä ei olisi koskaan ollutkaan. Sellaisesta kohtalosta ei ole kuolleistaheräämistä. Se on ikuinen ja iäinen. Ajallisuuteen kuuluvat muutokset ja avaruudessa ilmenevät muodonmuutokset vapauttavat identiteetin omanneet elävät energiatekijät niiksi kosmisiksi potentiaaleiksi, joista ne kerran ilmaantuivat. Mitä tulee pahantekijän persoonallisuuteen, niin siltä riistetään jatkuvuuden taannut elämän ylläpitoväline luodun jätettyä tekemättä ne valinnat ja lopulliset päätökset, jotka olisivat taanneet iäisen elämän. Kun persoonallisuuteen liittyneen mielen jatkuva synnin syleily huipentuu täydelliseen samastumiseen pahuuden kanssa, silloin tällainen erillinen persoonallisuus elämän sammuttamisen jälkeen, kosmisen hajoamisen jälkeen, absorboituu luomakunnan ylisieluun ja siitä tulee osa Korkeimman Olennon kehittyvää kokemusta. Koskaan se ei enää ilmaannu persoonallisuudeksi. Sen yksilöllisyys on oleva ikään kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Kun kysymys on persoonallisuudesta, jonka sisimmässä on Suuntaaja, siinä tapauksessa kokemusperäiset hengelliset arvot säilyvät jatkuvasti elävän Suuntaajan reaalisuudessa.

Maailmankaikkeuden jokaisessa todellisuuden aktuaalisten tasojen välisessä kilpailutilanteessa on korkeampaa tasoa edustava persoonallisuus lopulta saava voiton alemman tason persoonallisuudesta. Tämä universumiristiriidan väistämätön lopputulos kuuluu olennaisesti siihen tosiasiaan, että kvaliteetin jumalallisuus vastaa sitä, missä määrin itse kukin tahdollinen olento on todellinen tai aktuaalinen. Täysimääräinen pahuus, täydellinen erhe, tahallinen synty ja loputon synnillisuus ovat luonnostaan ja automaattisesti yhtä kuin itsemurha. Tällaiset kosmista epätodellisuutta osoittavat asenteet voivat armeliaisuuteen perustuvan suvaitsevuuden johdosta säilyä maailmankaikkeudessa vain väliaikaisesti, sillä aikaa kun odotetaan, mihin toimenpiteeseen oikeudenmukaista asioiden käsittelyä edustavien universumitribunaalien oikeudenmukaisuuden määrittelevät ja kohtuuden löytävät mekanismit ryhtyvät.

Luoja-Poikien harjoittama vallankäyttö paikallisuniversumeissa on vallankäyttöä, jonka sisältönä on luominen ja hengellistäminen. Nämä Pojat ottavat asiakseen kuolevaisten asteittain etenevän ylösnousemusta koskevan paratiisillisen suunnitelman tehokkaan toteuttamisen,

execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

2:3.4 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

2:3.5 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

2:3.6 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving

kapinallisten ja väärinajattelijoiden rehabilitoinnin, mutta kun kaikki tällaiset rakastavat ponnistukset lopullisesti ja iäksi torjutaan, niin lopullinen yksilön hävittämistä koskeva säädös pannaan täytäntöön Päivien Muinaisten tuomiovallan alaisuudessa toimivien voimien toimesta.

4. JUMALALLINEN ARMO

Armo on yksinkertaisesti sanottuna sellaisen viisauden lieventämää oikeutta, joka kasvaa tiedon täydellisyydestä ja finiittisten luotujen luonnollisten heikkouksien ja ympäristön aiheuttamien vajavaisuuksien täysimääräisestä tuntemisesta. "Jumalamme on täynnä sääliväisyyttä, hän on laupias, pitkämielinen ja armossaan ylitsevuotava." Niinpä "jokainen, joka kutsuu avukseen Herraa, on pelastuva", "sillä Herra antaa anteeksi runsain mitoin". "Herran armo kestää iankaikkisesta iankaikkiseen"; toisesta "hänen armonsa kestää ikuisesti". "Minä olen Herra, joka harjoittaa laupeutta, oikeudenmukaisuutta ja oikeamielisyyttä maan päällä, sillä niistä minä iloitsen." "Minun mieleni mukaista ei ole tuottaa tuskaa tai tehdä ihmisenlasta murheelliseksi", sillä minä olen "laupeudentekojen Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala."

Jumala on luonnostaan hyvä, luontaisesti sääliväinen ja ikuisesti armelias. Eikä koskaan ole välttämätöntä käyttää Isää kohtaan mitään painostusta, jotta hänen laupeutensa tulisi esille. Muuta ei tarvita kuin luodun tarve, jotta Isän hellä armollisuus ja pelastava lapeus virtaavat täysimääräisinä. Koska Jumala tietää kaiken lapsistaan, hänen on helppo antaa anteeksi. Mitä paremmin ihminen tuntee lähimmäisensä, sitä helpompi on antaa hänelle anteeksi, jopa rakastaa häntä.

Vain infiniittistä viisautta kuvastava arvostelukyky tekee oikeamieliselle Jumalalle mahdolliseksi jakaa oikeutta ja armoa samanaikaisesti ja missä tahansa maailmankaikkeuden tilanteessa. Taivaallista Isää eivät koskaan raasta keskenään ristiriidassa olevat asenteet hänen omia universumilapsiaan kohtaan. Jumala ei ole koskaan asenteellisten vastakkainasettelujen uhri. Jumalan kaiken tietävyys ohjaa erehtymättömästi hänen vapaata tahtoaan valitsemaan sellaisen universumikäyttäytymisen, joka tyydyttää täydellisesti, samanaikaisesti ja tasapuolisesti hänen kaikkien jumalallisten attribuuttien vaatimukset ja hänen ikuista olemustaan luonnehtivat infiniittiset laatumääreet.

Armo on hyvyyden ja rakkauden luonnollinen ja väistämätön jälkeläinen. Rakastavan Isän hyvyys ei mitenkään voisi kieltää viisasta armon osoittamista hänen universumilastensa jokaisen

efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. "Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy." Therefore "whosoever calls upon the Lord shall be saved," "for he will abundantly pardon." "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting"; yes, "his mercy endures forever." "I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight." "I do not afflict willingly nor grieve the children of men," for I am "the Father of mercies and the God of all comfort."

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every

ryhmän jokaiselle jäsenelle. Ikuinen oikeudenmukaisuus ja jumalallinen armo muodostavat yhdessä sen, mitä ihmisen kokemuksessa kutsuttaisiin kohtuullisuudeksi.

Jumalallinen armo edustaa menetelmää, jolla kohtuullisuus tulee huomioon otetuksi täydellisyyden ja epätäydellisyyden universumitasoja yhteen sovitettaessa. Armo on Korkeimmuuteen kuuluvaa oikeudenmukaisuutta sovellettuna kehittyvän finiittisen olennon tilanteisiin, iäisyyteen kuuluvaa oikeamielisyyttä muunnettuna siten, että se turvaa ajallisuudessa elävien lasten hyvinvoinnin maailmankaikkeudessa sekä heidän korkeimmat intressinsä. Armo ei ole rikkomus oikeudenmukaisuutta vastaan, vaan paremminkin se on ymmärtäväinen tulkinta korkeimman oikeudenmukaisuuden vaatimuksista, siten kuin sitä sovelletaan kohtuutta noudattaen alisteisiin hengellisiin olentoihin ja kehittyvien universumien aineellisiin luotuihin. Armo on Paratiisin-Kolminaisuuden oikeudenmukaisuutta, jota osoitetaan viisaasti ja rakastavasti ajallisuuden ja avaruuden luomakuntien moninaisille älyllisille olennoille sellaisena, millaiseksi jumalallinen viisaus on sen muovannut ja Universaalisen Isän ja kaikkien hänen rinnakkaisten Luojiensa kaikkietävä mieli ja suvereeni vapaa tahto on sen määritellyt.

5. JUMALAN RAKKAUS

"Jumala on rakkaus", siksi hänen ainoa persoonallinen asenteensa maailmankaikkeuden asioita kohtaan on aina jumalallista kiintymystä osoittava reaktio. Isä rakastaa meitä kylliksi lahjoittaakseen oman elämänsä meille. "Hän antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin ja lähettää sateen oikeamielisille ja väärämielisille."

On väärin ajatella Jumalasta, että hänet olisi hänen Poikiensa antamien uhrien vuoksi tai hänen alaistensa luotujen esittämien esirukousten voimin suostuteltu rakastamaan lapsiaan, "sillä Isä itse rakastaa sinua". Isällisestä hellyydestään Jumala lähettää ihmeelliset Suuntaajat asumaan ihmismielissä. Jumalan rakkaus on universaalista; "jokainen, joka haluaa, saa tulla". Hän haluaisi "kaikkien ihmisten pelastuvan sillä, että he saavat tietää totuuden". Hän "ei halua, että kukaan menehtyisi".

Luojat ovat ensimmäisinä yrittämässä pelastaa ihmistä jumalallisten lakien typerien rikkomusten tuhoisilta seuraamuksilta. Jumalan rakkaus on luonteeltaan isällistä hellyyttä. Sen vuoksi hän kyllä toisinaan "kurittaa meitä oman etumme nimissä, jotta me tulisimme osallisiksi hänen pyhydestään". Kovimpienkin koettelemustesi hetkinä muista, että "kaikissa

group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. THE LOVE OF GOD

2:5.1 (38.6) "God is love"; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. "He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust."

2:5.2 (39.1) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, "for the Father himself loves you." It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God's love is universal; "whosoever will may come." He would "have all men be saved by coming into the knowledge of the truth." He is "not willing that any should perish."

2:5.3 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God's love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes "chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness." Even during your fiery trials remember that "in all our afflictions he is afflicted with us."

koettelemuksissamme hän kärsii kanssamme”.

Jumala on jumalallisen hyvä synnintekijöille. Kun kapinalliset palaavat vanhurskauteen, heidät otetaan armollisesti vastaan, ”sillä Jumalamme antaa anteeksi runsain mitoin”. ”Minä olen se, joka pyyhkii pois rikkomuksenne itseni tähden, enkä minä syntejänne muistele.” ”Katso, minkä määrän rakkautta Isä on lahjoittanut meille, jotta meitä kutsuttaisiin Jumalan pojiksi.”

Loppujen lopuksi, suurin todiste Jumalan hyvydestä ja suurin syy rakastaa häntä on Isän antama, sisimmässänne oleva lahja, Ajatuksensuuntaaja, joka kärsivällisesti odottaa hetkeä, jolloin teistä molemmista tehdään ikuisiksi ajoiksi yksi. Vaikket voi etsimällä löytää Jumalaa, niin jos suostut sisimmässasi olevan hengen johdattamiseen, saat erehtymätöntä opastusta, askel askeleelta, elämä elämältä, universumista toiseen, aikakaudesta aikakauteen, kunnes lopulta seisot Universaalisen Isän paratiisillisen persoonallisuuden edessä.

Kuinka järjetöntä onkaan, ettet palvoisi Jumalaa siksi, että ihmisluonteen rajoitukset ja aineellisen olemuksesi puutteet tekevät mahdottomaksi sinun nähdä häntä. Itsesi ja Jumalan välillä on ylitettävänä hirvittävä etäisyys (fyysinen avaruus). Niin ikään välillänne on ylitettävänä suuri hengellisen eroavaisuuden kuilu, mutta kaikesta siitä huolimatta, mikä fyysisessä ja hengellisessä mielessä erottaa sinut Jumalan paratiisillisesta persoonallisesta läsnäolosta, pysähdy silti pohtimaan sitä juhlallista tosiasiaa, että Jumala elää sisimmässasi; hän on omalla tavallaan jo rakentanut sillan kuilun yli. Hän on lähettänyt itseään — henkensä — elämään sinussa ja uurastamaan kanssasi edetessäsi ikuista universumikulkua.

Minusta on helppoa ja mieluista palvoa sellaista, joka on niin suuri ja samalla niin hellästi omistautunut omien alhaissyntyisten luotujensa ylöspäin kannustavaan hoivaamiseen. Rakastan luontaisesti sellaista, joka on näin voimallinen luomistyössä ja sen valvonnassa ja joka kuitenkin on niin täydellinen hyvydessä ja niin uskollinen meitä jatkuvasti ympäröivässä rakastavassa hellyydessä. Minusta tuntuu, että rakastaisin Jumalaa aivan yhtä paljon, vaikkei hän olisikaan näin suuri ja väkevä, kunhan hän olisi yhtä hyvä ja armelias. Me kaikki rakastamme Isää enemmänkin hänen olemuksensa takia kuin kunnioituksesta hänen häkellyttäviä ominaisuuksiaan kohtaan.

Tarkkaillessani Luoja-Poikia ja heidän alaisuudessaan toimivia hallintopersonallisuuksia, jotka niin uljaasti kamppailevat moninaisten ajallisten, avaruuden universumien kehittämiseen luontaisesti kuuluvien vaikeuksien kanssa, havaitsen tuntevani näitä

2:5.4 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, “for our God will abundantly pardon.” “I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins.” “Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.”

2:5.5 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:5.6 (39.5) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:5.7 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

2:5.8 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms,

universumien alempia valtioita kohtaan suurta ja perinpohjaista kiintymystä. Minusta tuntuu loppujen lopuksi, että me kaikki — maailmojen kuolevaiset mukaan lukien — rakastamme Universaalista Isää ja kaikkia muita olentoja — jumalallisia tai inhimillisiä —, koska huomaamme näiden persoonallisuuksien vilpittömästi rakastavan meitä. Rakastamisen kokemus on hyvin paljon suora reaktio rakastetuksi tulemisen kokemukseen. Tietäessäni Jumalan rakastavan minua minun tulisi jatkuvasti rakastaa häntä yli kaiken siinäkin tapauksessa, että hänet olisi riisuttu kaikista korkeimmuuden, perimmäisyyden ja absoluuttisuuden attribuuteistaan.

Isän osoittama rakkaus seuraa meitä nyt ja läpi ikuisten aikojen päättymättömän kehän. Pohdiskellessasi Jumalan rakastavaa olemusta on sitä kohtaan olemassa vain yksi järjellinen ja luonnollinen persoonallisuuden reaktio: Rakastat Luojaasi vieläkin enemmän; osoitat Jumalalle kiintymystä, joka on verrattavissa lapsen maiselle vanhemmalleen osoittamaan kiintymykseen. Sillä niin kuin isä, todellinen isä, oikea isä, rakastaa lapsiaan, niin rakastaa Universaalinenkin Isä luotuja poikiaan ja tyttäriään ja etsii ikuisesti heidän parastaan.

Mutta Jumalan rakkaus on viisasta ja kaukonäköistä vanhemman kiintymystä. Jumalallinen rakkaus toimii liitossa jumalallisen viisauden ja Universaalisen Isän täydellisen olemuksen kaikkien muiden infiniittisten piirteiden kanssa. Jumala on rakkaus, mutta rakkaus ei ole Jumala. Jumalallisen rakkauden suurin ilmentymä kuolevaisia olentoja kohtaan on nähtävissä Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisessa, mutta teille osoitettu Isän rakkauden suurin ilmentymä on nähtävissä hänen Poikansa Mikaelin lahjoittautumisessa, silloin kun hän eli maan päällä ihanteellisen hengellisen elämän. Sisimmässä oleva Suuntaaja tekee Jumalan kullekin ihmissielulle osoittamasta rakkaudesta henkilökohtaisen.

Ajoittain tunnen suorastaan kipua, kun minun on pakko kuvata taivaallisen Isän maailmankaikkeuden lapsiaan kohtaan tuntemaa jumalallista kiintymystä käyttämällä ihmisperäistä sanasymbolia rakkaus. Vaikka tämä termi toki vastaa ihmisen korkeinta käsitystä kuolevaisten keskinäisistä kunnioituksen ja omistautumisen suhteista, sitä käytetään kuitenkin tavan takaa kuvaamaan niin paljon sellaista ihmissuhteisiin sisältyvää, joka on kauttaaltaan alhaista ja äärimmäisen sopimatonta tunnettavaksi millään sellaisella sanalla, jota käytetään myös osoittamaan elävän Jumalan verratonta kiintymystä universumiluotujaan kohtaan! Miten onnetonta, etten voi käyttää jotakin ylivertaista ja vain tähän tarkoitukseen varattua termiä, joka välittäisi ihmismielelle Paratiisin-Isän jumalallisen

love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

2:5.9 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

2:5.10 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

2:5.11 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

kiintymyksen oikean olemuksen ja ainutlaatuisen kauniin merkityksen.

Kun ihminen kadottaa näköpiiristään persoonallisen Jumalan rakkauden, Jumalan valtakunnasta tulee pelkästään hyvyyden valtakunta. Jumalallisen olemuksen infiniittisestä yhtenäisyydestä huolimatta rakkaus on hallitseva piirre Jumalan kaikissa persoonallisissa toimissa luotujansa kohtaan.

6. JUMALAN HYVYYS

Fyysisessä universumissa voimme nähdä jumalallisen kauneuden, älyn maailmassa voimme havaita ikuista totuutta, mutta Jumalan hyvyys on löydettävissä vain henkilökohtaisen uskonnollisen kokemuksen hengellisestä maailmasta. Oikealta olemukseltaan uskonto on uskosta johtuvaa luottamusta Jumalan hyvyyteen. Filosofiasa Jumala voisi olla suuri ja absoluuttinen, jopa jollakin tavoin älyllinen ja persoonallinen, mutta uskonnossa Jumalan täytyy olla myös moraalinen: hänen täytyy olla hyvä. Ihminen saattaisi pelätä suurta Jumalaa, mutta vain hyvään Jumalaan hän kohdistaa luottamuksensa ja rakkautensa. Tämä Jumalan hyvyys on osa Jumalan persoonallisuutta, ja se paljastuu täysimääräisesti vasta Jumalan uskovien poikien henkilökohtaisessa uskonnollisessa kokemuksessa.

Uskonto antaa ymmärtää, että hengen supermaailma on tietoinen ihmisten maailman perustarpeista ja että se reagoi niihin. Kehitysuskonto voi yltää eettisyyteen, mutta vasta ilmoitususkonnosta tulee aidosti ja hengellisesti moraalista. Sen ikivanhan käsityksen, jonka mukaan Jumala on majesteettisen moraalisuuden hallitsema Jumaluus, Jeesus nosti sille hellän koskettavalle vanhemman ja lapsen välisen suhteen intiimin perhemoraalin tasolle, jota hellempää ja kauniimpaa kuolevaisen kokemuksessa ei ole.

"Jumalan hyvyyden ylenpalttisuus johdattaa erehtyvän ihmisen katumukseen." "Jokainen hyvä lahja ja jokainen täydellinen lahja tulee valkeuksien Isältä." "Jumala on hyvä. Hän on ihmissielujen ikuinen turvapaikka." "Herra Jumala on armollinen ja laupias. Hän on pitkämielinen ja hyvydessä ja totuudessa ylitsevuotava." "Koeta ja huomaa, että Herra on hyvä! Siunattu on ihminen, joka häneen luottaa." "Herra on laupias ja täynnänsä sääliväisyyttä. Hän on pelastuksen Jumala." "Hän parantaa sydämeltään murtuneet ja sitoo sielun saamat haavat. Hän on ihmisen kaikkivaltias hyväntekijä."

Vaikka käsitys Jumalasta kuninkaana ja tuomarina edistikin moraalin korkeaa tasoa ja loi ryhmästä lainkuuliaisen kansan, se jätti yksittäisen

2:5.12 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. THE GOODNESS OF GOD

2:6.1 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

2:6.2 (40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

2:6.3 (41.1) The "richness of the goodness of God leads erring man to repentance." "Every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights." "God is good; he is the eternal refuge of the souls of men." "The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth." "Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him." "The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation." "He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man's all-powerful benefactor."

2:6.4 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left

uskovaisen silti murheelliseen epävarmuuden tilaan, mitä tulee hänen asemaansa ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Myöhemmät heprealaisprofeetat julistivat Jumalan Israelin Isäksi; Jeesuksen antaman ilmoituksen mukaan Jumala on joka ainoan ihmisolennon Isä. Jeesuksen elämä valaisee transsendentaalisella tavalla kuolevaisten olentojen koko jumalakäsitystä. Epäitsekkyys kuuluu olennaisena osana vanhemman tuntemaan rakkauteen. Jumala ei rakasta niin kuin Isä, vaan isänä. Hän on maailmankaikkeuden jokaisen persoonallisuuden Paratiisissa oleva Isä.

Vanhurskaus antaa ymmärtää, että Jumala on maailmankaikkeuden moraalilain alkulähde. Totuus esittää Jumalan ilmoittajana, opettajana. Mutta rakkaus antaa ja kaipaa kiintymystä, etsii sellaista ymmärtävää kumppanuutta, joka vallitsee vanhemman ja lapsen välillä. Oikeamielisyys saattaa olla se, miten Jumala ajattelee, mutta rakkaus on se, miten isä asennoituu. Erheellinen oletamus, jonka mukaan Jumalan oikeudenmukaisuus olisi yhteen sovittamaton taivaallisen Isän epäitsekkään rakkauden kanssa, antoi ymmärtää, että Jumaluuden olemuksesta puuttuisi yhtenäisyys, ja johti suoraa tietä sovitusopin kehittämiseen. Se taas on filosofinen hyökkäys sekä Jumalan yhtenäisyyttä että hänen vapaatahtoisuuttaan vastaan.

Rakastava taivaallinen Isä, jonka henki elää hänen maan päällä asuvissa lapsissaan, ei ole mikään jakautunut persoonallisuus — toisaalta oikeuden, toisaalta armon personoituma. Mitään välittäjää ei myöskään tarvita, jotta pääsisi osalliseksi Isän suosiosta tai anteeksiantamuksesta. Jumalallista vanhurskautta ei hallitse tiukka, hyvitystä vaativa oikeudenmukaisuus; Isä-Jumala nousee tuomari-Jumalan yläpuolelle.

Jumala ei koskaan ole vihainen, kostonhimoinen eikä kiukkuinen. On totta, että viisaus kyllä usein hillitsee hänen rakkauttaan, samalla kun oikeudenmukaisuus rajoittaa sitä, missä määrin hänen osoittamansa armon voi torjua. Hänen oikeamielisyyden rakkautensa ei voi olla ilmenemättä yhtäläisenä vihana syntiä kohtaan. Isä ei ole epäjohdonmukainen persoonallisuus. Jumalallinen yhtenäisyys on täydellistä. Paratiisin-Kolminaisuudessa vallitsee absoluuttinen yhtenäisyys Jumalan kanssa tasavertaisten persoonien ikuisesta yksilöllisyydestä huolimatta.

Jumala rakastaa synnintekijää ja vihaa syntiä; sellainen lausuma on filosofisesti tosi, mutta Jumala on transsendentti persoonallisuus, ja persoonat voivat rakastaa ja vihata vain muita persoonia. Synti ei ole persoona. Jumala rakastaa synnintekijää, sillä tämä on persoonallisuusrealiteetti (potentiaalisesti ikuinen), kun taas syntiä kohtaan Jumalalla ei ole mitään

the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

2:6.5 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father's attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

2:6.6 (41.4) The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father's favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

2:6.7 (41.5) God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

2:6.8 (41.6) God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal;

persoonallista asennetta, sillä synty ei ole hengellinen realiteetti. Se ei ole persoonallinen. Sen vuoksi vain Jumalan oikeudenmukaisuus tiedostaa sen olemassaolon. Jumalan tuntema rakkaus pelastaa synnintekijän. Jumalan laki hävittää synnin. Tämä jumalalliseen olemukseen kuuluva asenne näyttäisi muuttuvan, jos synnintekijä lopulta samastuisi kokonaan syntiin sillä tavoin kuin sama kuolevainen mieli saattaa samastua täysin myös hänessä elävään henki-Suuntaajaan. Tällainen syntiin samastunut kuolevainen muuttuisi silloin luonteeltaan kokonaan epähengelliseksi (ja sen vuoksi persoonaltaan epätodelliseksi) ja kokisi olemassaolonsa lopullisen lopettamisen. Epätodellisuus, tai edes luodun olemuksen epätäydellisyys, ei voi iän kaiken olla olemassa yhä todellisemmaksi käyvässä ja yhä hengellisemmäksi muuttuvassa maailmankaikkeudessa.

Kun Jumala kääntää kasvonsa persoonallisuuden maailman puoleen, hänet havaitaan rakastavaksi persoonaksi, kun hän kääntää kasvonsa hengellisen maailman puoleen, hän on persoonallinen rakkaus; uskonnollisessa kokemuksessa hän on kumpaakin. Rakkaus tunnistaa sen, mikä on Jumalan tahtomaailmasta peräisin oleva tahto. Jumalallisen vapaatahtoisuuden pohjalla — universaalisen rakastamisalttiuden, armon osoittamisen, kärsivällisyyden julkituomisen ja anteeksiannon jakamisen pohjalla — on Jumalan hyvyys.

7. JUMALALLINEN TOTUUS JA KAUNEUS

Kaikki finiittinen tieto ja luodun olennon ymmärrys on suhteellista. Informaatio ja tieto, jopa korkeallakin olevista lähteistä kerätty, on vain suhteellisen täydellistä, paikallisessa mielessä täsmällistä ja henkilökohtaisessa mielessä totta.

Fyysiset tosiasiat ovat melko yhdenmukaisia, mutta totuus on maailmankaikkeuden filosofiassa elävä ja joustava tekijä. Kehittyvät persoonallisuudet ovat kommunikaatioissaan vain osittain viisaita ja vain suhteellisen totuudellisia. He voivat olla varmoja vain siihen saakka, mihin heidän henkilökohtainen kokemuksensa ulottuu. Se, mikä saattaa olla näennäisesti täysin totta yhdessä paikassa, onkin kenties vain suhteellisen totta jollakin toisella luomakunnan lohkolla.

Jumalallinen totuus, lopullinen totuus, on yhdenmukainen ja universaalinen. Mutta hengellisiä olevaisia käsittelevä kertomus, sellaisena kuin erilaisilta sfääreiltä peräisin olevat monilukuiset yksilöt sen kertovat, saattaa juuri tästä tiedon täysimääräisyyden ja henkilökohtaisen kokemuksen tyhjentyvyyden samoin kuin tämän kokemuksen keston ja laajuuden suhteellisuuden

therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly spiritual universe.

2:6.9 (42.1) Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

2:7.1 (42.2) All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

2:7.2 (42.3) Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

2:7.3 (42.4) Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and

vuoksi toisinaan yksityiskohtiensa osalta vaihdella. Vaikka Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen lait ja säädökset, ajatukset ja asenteet ovat ikuisesti, infiniittisesti ja universaalisesti tosia, samalla niiden soveltaminen ja sovittaminen itse kuhunkin universumiin, järjestelmään, maailmaan ja luotuun älylliseen olentoon ovat mukautettuja Luoja-Poikien suunnitelmiin ja menetelmiin näiden toimiessa kukin omassa universumissaan, samoin kuin ne ovat sopusoinnussa Äärettömän Hengen ja kaikkien muiden liitännäisten taivaallisten persoonallisuuksien paikallisten suunnitelmien ja menettelytapojen kanssa.

Materialismin valheellinen tiede tuomitsisi kuolevaisen ihmisen universumin lainsuojattomaksi. Sellainen osittainen tieto on potentiaalisesti pahaa. Se on tietoa, joka koostuu sekä hyvästä että pahasta. Totuus on kaunis, sillä se on sekä täydellinen että symmetrinen. Totuutta etsiessään ihminen tavoittelee sitä, mikä on jumalallisesti todellista.

Filosofit tekevät karkeimmat virheensä eksyessään sille petolliselle maaperälle, jota abstraktio edustaa — tapa kohdistaa huomio todellisuuden yhteen ainoaan puoleen ja sen jälkeen julistaa sellainen yksittäinen aspekti koko totuudeksi. Viisas filosofi etsii aina sitä luovaa suunnitelmaa, joka on kaikkien universumi-ilmiöitten takana ja joka on olemassa niitä ennen. Luojan ajatus käy poikkeuksetta luovan teon edellä.

Älyllinen itsetajunta voi löytää totuuden kauneuden, sen hengellisen laatumääreen, ei pelkästään sen käsitteiden filosofisen johdonmukaisuuden avulla, vaan luotettavammin ja vakaammin aina läsnä olevan Totuuden Hengen antaman erehtymättömän vastakaipun avulla. Onnellisuus seuraa totuuden tunnistamisesta, koska totuuden mukaan voidaan toimia, se voidaan elää. Pettymys ja murhe ovat erheen seuralaisia, sillä koska se ei ole realiteettiä, sitä ei myöskään voi toteuttaa kokemuksessa. Jumalallisen totuuden tuntee parhaiten siitä, että siinä on hengellinen tuntu.

Ikuinen kaipuu kohdistuu yhdistymiseen, jumalalliseen yhtenäisyyteen. Kaukaisuksiin ulottuva fyysinen maailmankaikkeus yhdentyy Paratiisin Saaressa. Älyllinen maailmankaikkeus yhdentyy mielen Jumalassa — Myötätoimijassa. Hengellinen maailmankaikkeus yhdentyy lankaikkisen Pojan persoonallisuudessa. Mutta ajallisuuden ja avaruuden yksittäinen kuolevainen yhdentyy Jumala Isässä sen suoran keskinäisyyden kautta, joka vallitsee ihmisessä elävän Ajatuksensuuntaajan ja Universaalisen Isän välillä. Ihmisen Suuntaaja on Jumalan osanen, ja se etsii ikuisesti jumalallista yhdistymistä; se yhdentyy Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen Paratiisijumaluudessa ja sen

attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial personalities.

2:7.4 (42:5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2:7.5 (42:6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2:7.6 (42:7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

2:7.7 (42:8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

kanssa.

Korkeimman kauneuden havaitseminen on todellisuuden löytämistä ja yhdistämistä: Havaita ikuiseen totuuteen sisältyvä jumalallinen hyvyys — se on äärimmäistä kauneutta. Jopa ihmisperäisen taiteen viehätysvoima koostuu sen yhtenäisyyden harmoniasta.

Heprealaiden uskonnon suurin virhe oli siinä, ettei se kyennyt yhdistämään Jumalan hyvyyttä tieteen tosiasiapohjaisiin totuuksiin eikä taiteen vetoavaan kauneuteen. Kun sivistys eteni ja uskonto jatkuvasti seurasi samaa epäviisasta Jumalan hyvyyden ylikorostamisen kurssia, joka merkitsi totuuden suhteellista poissulkemista ja kauneuden laiminlyömistä, tietäntyyppisille ihmisille kehittyi alati voimistuva pyrkimys kääntää selkensä abstraktiolle ja yhteydestään irrotetulle käsitykselle hyvyydestä. Nykypäivien uskonnon ylikorostunut ja irrallinen moraalisuus, joka ei kykene saamaan osakseen monienkaan kahdennenkymmenennen vuosisadan ihmisten antaumusta ja lojaalisuutta, palautuisi arvoonsa, jos se moraalisten käskyjensä lisäksi omistaisi yhtäläistä huomiota tieteen, filosofian ja hengellisen kokemuksen totuuksille sekä fyysisen luomakunnan kauneudelle, älyllisen osaamisen lumovoimalle ja suuruudelle, joka tulee esille aidon siveellisen rohkeuden saavuttamisessa.

Kuluvan aikakauden uskonnollinen haaste kohdistuu niihin kaukonäköisiin ja eteenpäin katsoviin miehiin ja naisiin, jotka omaavat hengellistä ymmärrystä ja uskaltavat rakentaa uuden ja kiehtovan elämisen filosofian laajentuneista ja erinomaisen yhdentyneistä, nykyaikaisista kosmisen totuuden, universumin kauneuden ja jumalallisen hyvyyden käsityksistä. Sellainen uusi ja oikeamielinen moraalinäkemys on vetoava kaikkeen siihen, mikä ihmismielessä on hyvää, ja on oleva haasteena sille, mikä ihmissielussa on parasta. Totuus, kauneus ja hyvyys ovat jumalallisia realiteetteja, ja kun ihminen nousee ylemmäs hengellisen elämän portaikkoa, nämä lankaikkisen ylivertaiset ominaisuudet käyvät yhä koordinoitummiksi ja yhtenäisemmiksi Jumalassa, joka on rakkaus.

Kaikki totuus — aineellinen, filosofinen tai hengellinen — on sekä kaunista että hyvää. Kaikki todellinen kauneus — materiaallinen taide tai hengellinen symmetria — on sekä totuudellista että hyvää. Kaikki aito hyvyys — olkoon se henkilökohtaista moraalisuutta, yhteiskunnallista tasapuolisuutta tai jumalallista huolenpitoa — on yhtäläisen todellista ja kaunista. Terveys, mielenterveys ja onnellisuus ovat totuuden, kauneuden ja hyvyyden yhdentymiä, siten kuin ne sekoittuvat ihmisen kokemuksessa. Sellaiset tuloksellisen elämän tasot syntyvät energiajärjestelmien, ideajärjestelmien ja henkijärjestelmien yhdistymisestä.

2:7.8 (43.1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

2:7.9 (43.2) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

2:7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

2:7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

Totuus on koossapitävää, kauneus vetoavaa, hyvyys vakauttavaa. Ja kun nämä todelliseen olevaisuuteen kuuluvat arvot koordinoituvat persoonallisuudenkokemuksessa, tuloksena on sellaista ylevää rakkautta, jolle on ominaista viisaus ja jota luonnehtii lojaalisuus. Koko universumiopetuksen todellinen tarkoitus on saada aikaan maailmojen yksittäisen lapsen entistä parempi koordinoituminen hänen laajenevaan kokemukseensa kuuluviin avarampiin realiteetteihin. Todellisuus on finiittistä inhimillisellä tasolla, se on infiniittistä ja ikuista korkeammilla ja jumalallisilla tasoilla.

[Esittänyt Uversan Päivien Muinaisten antamin valtuuksin toimiva Jumalallinen Neuvonantaja.]

2:7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2:7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

Luku 3. Jumalan attribuutit

⇐ 002

Urantia-kirjan

004 ⇒

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 3 JUMALAN ATTRIBUUTIT

Osiot

Johdanto

1. Jumalan kaikkiallisuus
2. Jumalan infiniittinen voima
3. Jumalan universaalinen tietävyys
4. Jumalan äärettömyys
5. Isä hallitsee ylimpänä
6. Isän ensimmäisyys

PAPER 3 THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere-ness
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

Johdanto

JUMALA on kaikkialla läsnä oleva; Universaalinen Isä hallitsee ikuisuuden kehää. Mutta paikallisuniversumeissa hän hallitsee Paratiisin Luoja-Poikiensa henkilöissä, samoin hän lahjoittaa elämänkin näiden Poikien kautta. "Jumala on antanut meille ikuisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojissaan." Nämä Jumalan Luoja-Pojat ovat persoonallinen ilmennys hänestä itsestään ajallille olevaisuuden sektoreille ja avaruuden kehittyvien universumien kiitävillä planeetoilla eläville lapsille.

Nämä äärimmäisen personoidut Jumalan Pojat ovat luotujen älyllisten olentojen alempienkin ryhmien selvästi havaittavissa, ja näin he kompensoivat infiniittisen, ja sen vuoksi vähemmän näkyvän, Isän näkymättömyyden. Paratiisista lähtöisin olevat Universaalisen Isän Luoja-Pojat ovat muutoin näkymättömän olennon revelaatio. Tämä olento on ikuisuuden kehään ja Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuuteen luontaisesti kuuluvan absoluuttisuuden ja infiniittisyyden vuoksi näkymätön.

Se tuskin on Jumalan attribuutti, että hän on luoja. Se, että hän on luoja, on pikemminkin hänen toimivan olemuksensa kokonaisuus. Ja tämä

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. "God has given us eternal life, and this life is in his Sons." These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally

universaalinen luojuusfunktio ilmenee ikuisesti sellaisena, jollaiseksi Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ja jumalallisen reaalisubjektin kaikki koordinoitut attribuutit sen määrittävät ja jollaisena ne sitä valvovat. Epäilemme vahvasti, voidaanko mitään tiettyä jumalallisuuden ominaispiirrettä pitää muita ominaispiirteitä edeltävänä, mutta jos niin olisi, silloin luojuutta edustava Jumaluuden olemus menisi kaikkien muiden olemusten, toimintojen ja attribuuttien edelle, ja Jumaluuden luojuus huipentuu siihen universaaliiseen totuuteen, että Jumala on Isä.

1. JUMALAN KAIKKIALLISTUUS

Universaalisen Isän kyky olla läsnä kaikkialla ja samanaikaisesti muodostaa hänen omnipresenssinsä. Vain Jumala voi olla samanaikaisesti kahdessa paikassa, lukemattomissa paikoissa. Jumala on läsnä samanaikaisesti ”sekä ylhäällä taivaassa että alhaalla maan päällä”, eli kuten psalminlaulaja asian ilmaisi: ”Mihin pääsisin henkeäsi pakoon tai mihin pakenisin sinun läsnäoloasi?”

”Minä olen sekä lähellä että kaukana oleva Jumala”, sanoo Herra. ”Enkö minä täytä taivasta ja maata?” Universaalinen Isä on kaiken aikaa läsnä kaukaisuuksiin ulottuvan luomuksensa kaikissa osissa ja kaikissa sydämissä. Hän on ”sen täyteys, joka täyttää kaiken ja on kaikessa”, ja ”joka tekee kaiken kaikissa”, ja edelleen: käsitys hänen persoonallisuudestaan on sellainen, ”ettei taivas (universumi) eikä taivaitten taivas (universumien universumi) kykene häntä itseensä sisällyttämään.” On kirjaimellisesti totta, että Jumala on kaikki ja kaikessa. Muttei sekään vielä ole koko Jumala. Infiniittinen voi paljastua lopullisesti vasta infiniittisyydessä; syytä ei pysty koskaan täysin ymmärtämään sen seurauksia analysoimalla. Elävä Jumala on mittaamattomasti suurempi kuin on sen luomistyön kokonaismäärä, joka on olevaistunut hänen kahlitsemattoman vapaan tahtonsa mukaisten luovien tekojen tuloksena. Jumala tulee julki kautta kosmoksen, mutta kosmos ei koskaan voi kattaa eikä sisältää Jumalan infiniittisyyden kaikkeutta.

Isän läsnäolo vartioi lakkaamatta kokonaisuniversumia. ”Hän lähtee liikkeelle taivaan lopusta, ja hänen piirinsä ulottuu sen kaikille kulmille, eikä mikään ole kätkössä sen valkeudelta.”

Ei ole pelkästään niin, että luotu on Jumalassa, vaan on myös niin, että Jumala asuu luodussa. ”Me tiedämme asuvamme hänessä, koska hän asuu meissä; hän on antanut meille oman henkensä. Tämä Paratiisin-Isän antama lahja on ihmisen erottamaton kumppani.” ”Hän on

manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present “in heaven above and on the earth beneath”; as the Psalmist exclaimed: “Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?”

3:1.2 (44.5) “‘I am a God at hand as well as afar off,’ says the Lord. ‘Do not I fill heaven and earth?’” The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is “the fullness of him who fills all and in all,” and “who works all in all,” and further, the concept of his personality is such that “the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him.” It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father's presence unceasingly patrols the master universe. “His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof.”

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. “We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man's inseparable companion.” “He is the ever-present and all-pervading God.” “The spirit of the

ikuisesti läsnä oleva ja kaiken läpäisevä Jumala.” ”Ikiakojen Isän henki on kätkeytyä jokaisen kuolevaisen lapsen mieleen.” ”Ihminen menee etsimään ystävää, vaikka juuri se ystävä elää hänen omassa sydämessään.” ”Todellinen Jumala ei ole kaukana; hän on osa meistä; hänen henkensä puhuu sisimmästämme.” ”Isä elää lapsessa. Jumala on aina kanssamme. Hän on ikuisen määränpään opastava henki.”

Totuudenmukaisesti onkin ihmisten sukukunnasta sanottu: ”Te olette Jumalasta”, sillä ”se, joka asuu rakkaudessa, asuu Jumalassa, ja Jumala hänessä.” Jopa pahaa tehdessänne piinaatte sisässänne asuvaa Jumalan lahjaa, sillä Ajatuksensuuntaajan on sen ihmismielen kanssa, johon se on teljetty, pakko käydä läpi pahan ajattelun seuraamukset.

Jumalan omnipresenssi on todellisuudessa osa hänen infiniittistä olemustaan; avaruus ei Jumaluudelle ole mikään este. Jumala on, täydellisesti ja rajoituksitta, näkyväisesti läsnä vain Paratiisissa ja keskusuniversumissa. Yhtä havaittavasti hän ei ole läsnä Havonaa ympäröivissä luomuksissa, sillä Jumala on rajoittanut suoran ja aktuaalisen läsnäolonsa kunnioittaakseen ajallisuuden ja avaruuden universumien rinnakkaisten luojien ja hallitsijoiden suvereenisuutta ja jumalallisia oikeuksia. Jumalallisen läsnäolon käsitteen kohdalla tulee näin muodoin ottaa huomioon, että se on sekä ilmenemistapojen että -kanavien osalta varsin laaja-alaista, sillä siihen on luettava sekä lankaikkisen Pojan, Äärettömän Hengen että Paratiisin Saaren läsnäolopiirit. Eikä aina ole mahdollista tehdä eroa Universaalisen Isän läsnäolon ja hänen ikuisten rinnakkaisolentojensa ja edustajiensa toimintojen välillä, sillä siinä määrin täydellisesti he täyttävät hänen muuttumattomien tarkoituseriensä kaikki infiniittiset vaatimukset. Mutta tämä ei koske persoonallisuuspiiriä eikä Suuntaajia. Niiden osalta Jumala toimii vain omissa nimissään, välittömästi ja muut poissulkien.

Universaalinen Valvoja on potentiaalisesti läsnä Paratiisin Saaren gravitaatiopiireissä maailmankaikkeuden kaikissa osissa kaikkina aikoina ja samassa määrin, kunkin osan massan suhteessa ja tästä läsnäolosta johtuvien fyysisten vaatimusten mukaisesti, sekä siksi, että koko luomistulokseen kuuluu luonnostaan ominaisuus, joka panee kaikki olevaiset pitäytymään häneen ja olemaan hänessä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on samoin potentiaalisesti läsnä Kvalifioimattomassa Absoluutissa, ikuisessa tulevaisuudessa luotavien universumien tyysijassa. Näin Jumala läpäisee potentiaalisesti menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden fyysiset universumit. Hän on niin kutsutun aineellisen luomistuloksen koossapysymisen ikaikainen perusta. Tämä ei-hengellinen

everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child.” “Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart.” “The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us.” “The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny.”

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, “You are of God” because “he who dwells in love dwells in God, and God in him.” Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3:1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3:1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some

jumaluuspotentiaali muuttuu aktuaaliseksi siellä täällä koko fyysisten olemassa olevien tason piirissä, kun joku yksinomaisesti häntä edustavista toimintayksiköistä selittämättömällä tavalla puuttuu asioiden kulkuun maailmankaikkeuden toiminnan näyttämöllä.

Jumalan mielellinen läsnäolo korreloituu Myötätöimijan, Äärettömän Hengen, absoluuttisen mielen kanssa, mutta finiittisissä luomuksissa se on paremmin havaittavissa siinä, että Paratiisin Valtiashenkien kosminen mieli toimii kaikkialla. Aivan kuten Ensimmäinen Lähde ja Keskus on potentiaalisesti läsnä Myötätöimijan mieliyhteyksiireissä, niin hän on potentiaalisesti läsnä myös Universaalisen Absoluutin jännitteissä. Mutta ihmisten olentoluokkaa edustava mieli on Myötätöimijan Tyttären, kehittyvien universumien Jumalallisten Hoivaajien, antama lahja.

Universaalisen Isän kaikkialla läsnä oleva henki koordinoituu lankaikkisen Pojan universaalisen henkilösnäolon toiminnan ja Jumaluusabsoluutin ikuisen jumalallisen potentiaalin kanssa. Mutta sen paremmin lankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa hengellinen toiminta kuin Äärettömän Hengen tekemät mielen lahjoittamisetkaan eivät näytä sulkevan pois Ajatuksensuuntaajien, ihmisissä asuvien Jumalan osasten, välitöntä vaikutusta hänen luotujen lastensa sydäimestä.

Mitä tulee Jumalan läsnäoloon planeetalla, järjestelmässä, konstellaatiossa tai jossakin universumissa, niin se, minkä määräistä tällainen läsnäolo on jossakin luomisteoksen yksikössä, mittaa Korkeimman Olennon kehittyvän läsnäolon laajuutta: Sen määrittävät joukkomittainen Jumalan tunnustaminen ja uskollisuus hänelle aina paikallisjärjestelmiin ja jopa planeettoihin saakka ulottuvan valtavan universumijärjestelmän taholta. Siinä toivossa, että nämä Jumalan kallisarvoisen läsnäolon osa-alueet voitaisiin säilyttää ja turvata, joudutaan toisinaan jotkin planeetat tietystä mielessä julistamaan karanteeniin tai osaksi eristämään ne yhteydenpidosta luomistuloksen laajempiin yksiköihin, sen vuoksi että nämä planeetat (tai jopa järjestelmät) ovat syöksyneet kauas hengelliseen pimeyteen. Ja tämä kaikki, sellaisena kuin se toteutuu Urantialla, on hengellisessä mielessä puolustuksellinen reaktio maailmojen enemmistön taholta näiden halutessa, niin pitkälle kuin mahdollista, säästyä uppiniskaisen, häijyn ja kapinallisen vähemmistön vieraannuttavien tekojen eristävien seuraamusten tuottamilta kärsimyksiltä.

Samalla kun Isä isällisesti kytkee omaan yhteyspiiriinsä kaikki poikansa — kaikki persoonallisuudet —, samalla hänen vaikutusvaltaansa näihin rajoittaa heidän alkuperänsä kaukaisuus Jumaluuden Toisesta ja

one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

3:1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

3:1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears

Kolmannesta Persoonasta, ja samalla tämä vaikutusvalta lisääntyy, sitä mukaa kun heidän määränpäänsä saavuttaminen lähestyy tätä tasoa. Sen tosiasian, onko Jumala läsnä luotujen mielessä, määrää se, onko näiden sisimmässä Isän osanen vai ei — sellainen osanen kuin Salaperäinen Opastaja — mutta hänen efektiivinen läsnäolonsa määräytyy sen mukaan, missä määrin näiden asuinpaikkana oleva mieli asettuu yhteistyöhön tämän niiden sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa.

Isän läsnäolossa ilmenevät vaihtelut eivät johdu Jumalan muuttuvaisuudesta. Isä ei vetäydy eristykseen siksi, että häntä olisi laiminlyöty. Hänen kiintymyksensä ei väisty sen takia, että luotu tekee rikkomuksia. Paremminkin on niin, että hänen lapsensa, joille on annettu valinnan vapaus (hänen suhteensa), tätä valinnan vapautta käyttäessään määräävät suoraan, miten laajasti ja missä määrin rajoittuneena Isän jumalallinen vaikutus heidän sydämessään ja sielussaan ilmenee. Isä on vastiketta vaatimatta, rajoituksitta ja ketään suosimatta lahjoittanut itsensä meille. Hän ei suosi yhtäkään henkilöä, planeettaa, paikallisjärjestelmää eikä universumia. Ajallisuuden lohkoilla hän suo muusta erottuvaa kunniaa vain Paratiisista alkuisin oleville Seitsemkertaisen Jumalan persoonallisuuksille, finiittisten universumien tasavertaisille luojille.

2. JUMALAN INFINIITTINEN VOIMA

Kaikki universumit tietävät, että "kaikkivaltias Herra Jumala hallitsee". Tämän maailman ja muiden maailmojen asiat kuuluvat jumalallisen valvonnan piiriin. "Hän tekee mielensä mukaan taivaan joukkojen keskuudessa ja maan asukkaitten joukossa." On ikiajat totta, ettei "ole muuta mahtia kuin Jumala".

Kaiken jumalallisen olemuksen kanssa sopusoinnussa olevan osalta on kirjaimellisesti totta, että "Jumalalle kaikki on mahdollista". Kansojen, planeettojen ja universumien pitkäaikaiset kehitysprosessit ovat maailmankaikkeuden luojien ja hallintovaltaa käyttävien täydellisen valvonnan alaisuudessa, ja ne kehkeytyvät Universaalisen Isän ikuisen tarkoituksen mukaisesti ja etenevät sopusoinnussa ja järjestyksessä Jumalan kaikin puolin viisaaseen suunnitelmaan pitäytyen. On vain yksi lainsäätäjä. Hän ylläpitää avaruuden maailmat ja kierrättää universumeja ikuisen kiertokulun loputonta kehää.

Kaikista Jumalan attributeista hänen kaikkivaltiutensa on parhaiten ymmärrettyä, etenkin silloin ja siten kuin se aineellisessa maailmankaikkeudessa ilmenee. Ei-hengellisenä ilmiönä tarkasteltuna Jumala on energiaa. Tämän fyysisen tosiasian toteaminen perustuu siihen

such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. GOD'S INFINITE POWER

3:2.1 (46.5) All the universes know that "the Lord God omnipotent reigns." The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. "He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth." It is eternally true, "there is no power but of God."

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that "with God all things are possible." The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source

käsittämättömään totuuteen, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus on koko avaruuden universaalisten fyysisten ilmiöitten perimmäinen syy. Kaikki fyysinen energia ja muut aineelliset ilmenemät juontuvat tästä jumalallisesta toiminnasta. Valo, toisin sanoen lämpöä sisältämätön valo, on Jumaluksien toinen ei-hengellinen ilmentymä. Ja on olemassa vielä yksi ei-hengellinen energian muoto, joka on itse asiassa Urantialla tuntematon; se on vielä tunnistamatta.

Jumala valvoo kaikkea voimaa. Hän on valmistanut "tien salamalle", hän on järjestänyt kaiken energian virtapiirit. Hän on säätänyt kaikenmuotoisen energia-aineen ilmaantumisasajankohdan ja -tason, ja nämä kaikki seikat ovat ajasta aikaan hänen ikuisessa otteessaan — gravitaatiokontrollissa, jonka keskus on ala-Paratiisissa. Ikuisen Jumalan valo ja energia kiertävät sen vuoksi ikuisesti hänen majesteettista yhteyspiiriään pitkin, pitkin sitä loputonta mutta säännöllistä tähtitarhojen kulkueta, josta universumien universumi muodostuu. Koko luomistulos kiertää ikuisesti kaikkien olevaisten ja olentojen Paratiisillisen Persoonallisuuden keskusta.

Isän kaikkivaltiuudessa on kysymys absoluuttisen tason kaikkialle ulottuvasta hallitsevuudesta. Absoluuttisella tasolla ei energian kolmea muotoa — aineellista, mieli- ja hengellistä — voi hänen välittömässä läheisyydessään, kaiken olevaisen Lähteen läheisyydessä, erottaa toisistaan. Luodun olennon mieli, koska se ei ole Paratiisin monota eikä Paratiisin henkeä, ei reagoi suoraan Universaaliseen Isään. Jumala sopeuttaa itsensä epätäydellisyyttä olevaan mieleen — Urantian kuolevaisten tapauksessa — Ajatuksensuuntaajien kautta.

Universaalinen Isä ei ole mikään ohimenevä vahvuus, vaihtuva voima eikä sinne tänne virtaileva energia. Isän valta ja viisaus ovat täysin riittävät selvittämään mitkä tahansa ja kaikki maailmankaikkeuden pulmatilanteet. Ihmisen kokemukseen kuuluvien hätätilanteiden syntyessä Isä on nähnyt ne kaikki jo edeltäkäsien, ja siksi hän ei suhtaudu maailmankaikkeuden asioihin kulloinkin kokonaisuudesta irrallisena tapauksena, vaan paremminkin sen mukaan, mitä ikuinen viisaus sanelee, ja sen mukaan, mikä on sopusoinnussa infiniittistä arvostelukykä edustavien valtaoikeuksien asettamien vaatimusten kanssa. Siitä riippumatta, millä tavoin Jumalan valta ilmenee, se ei maailmankaikkeudessa vaikuta sokean voiman tavoin.

Sellaisiakin tilanteita todella ilmenee, joissa näyttää siltä, että olisi turvauduttu hätäratkaisuihin, että luonnonlait olisi väliaikaisesti syrjäytetty, että olisi todettu asioita, jotka eivät sovi mihinkään, ja

and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made "a way for the lightning"; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:2.5 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

3:2.6 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:2.7 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an

että olisi ryhdytty toimenpiteisiin tilanteen korjaamiseksi. Mutta asia ei ole näin. Tällaiset käsitykset Jumalasta juontuvat näkökulmanne rajoittuneisuudesta, käsityskykynne äärellisyydestä ja tarkastelunne vajavaisuudesta. Sellainen Jumalan väärinkäsittäminen johtuu perinpohjaisesta tietämättömyydestänne maailmassa vaikuttavien korkeampien lakien olemassaolosta, Isän luonteen suuruudesta, hänen attribuuttiensa infiniittisyydestä ja siitä tosiasiaista, että hänellä on vapaa tahto.

Jumalan hengen asuinpaikkana olevat planeettojen luodut olennot, jotka ovat sirottautuneina sinne tänne avaruuden universumien joka puolelle, ovat lukumääränsä ja ryhmiensä puolesta likimain äärettömiä, heidän älylliset kykynsä ovat niin suuresti toisistaan poikkeavia, heidän mielensä on niin rajoittunutta ja toisinaan niin karkeaa, heidän näkemyksensä ovat siksi paljon puutteellisia ja paikkaan sidottuja, että on miltei mahdotonta laatia sellaisia lakia koskevia yleistyksiä, jotka todellisuutta vastaavalla tavalla toisivat esille Isän infiniittiset attribuutit ja samalla olisivat edes jossakin määrin näiden älyllisten luotujen käsitettävissä. Niinpä sinun kannaltasi, joka olet luotu olento, monetkin kaikkivaltiaan Luojan teot näyttäivät mielivaltaisilta, irrallisilta, eikä niinkään harvoin myös sydämettömiltä ja julmilta. Mutta vakuutan sinulle taas kerran, ettei se ole totta. Jumalan teot ovat kaikki tarkoituksenmukaisia, älyllisiä, viisaita, lempeitä ja ikuisesti parasta hyvää tarkoittavia — eivät aina yksilön, yksittäisen ihmisrodun, yksittäisen planeetan tai edes yksittäisen universumin parasta, mutta ne on tehty kaikkien asianosaisten — alimmasta ylhäisimpään — hyvinvointia ja parasta hyvää ajatellen. Ajallisuuden oloissa osan hyvinvointi saattaa toisinaan näyttää poikkeavan kokonaisuuden hyvinvoinnista. läisyyden kiertokulussa tällaisia näennäisiä eroavaisuuksia ei ole.

Olemme kaikki osa Jumalan perhettä, ja siksi meidän pitää toisinaan saada osamme perheen sisäisestä kurinpidosta. Monet niistä Jumalan toimista, jotka meitä kovasti häiritsevät ja hämmentävät, ovat kaiken kattavaa viisautta ilmentävien päätösten ja ratkaisujen tulos, ja ne antavat Myötätoimijalle valtuudet panna toimeen infiniittisen mielen erehtymättömän tahdon tekemät valinnat, saattaa voimaan täydellisen persoonallisuuden tekemät päätökset. Ja kysymyksessä on persoonallisuus, jonka harkinta, näkemys ja huolenpito ottavat huomioon hänen laajan ja kauas ulottuvan luomistyönsä korkeimman ja ikuisen hyvinvoinnin.

Näin ollen teidän kokonaisuudesta irrallaan oleva, kapea-alainen, finiittinen, karkea ja varsin materialistinen näkökulmanne ja olemukseenne luontaisesti kuuluvat rajoittuneisuutenne muodostavat sellaisen esteen, ettette kykene

effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

3:2.8 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

3:2.9 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and

näkemään, tajuamaan tai tietämään monienkaan niiden jumalallisten tekojen viisautta ja hyvyttä, jotka teistä näyttävät olevan täynnä peräti musertavaa julmuutta ja joille näyttää olevan ominaista äärimmäinen välinpitämättömyys kanssaluotujenne hyvinvointia ja menestystä kohtaan, sitä kohtaan, että he olisivat omalla planeetallaan onnellisia ja kokisivat henkilökohtaista menestystä. Ihmisen näköalan rajoittuneisuudesta, ahtaasta ymmärryksestänne ja rajallisesta käsityskyvystänne nimenomaan johtuu, että ymmärrätte väärin Jumalan motiivit ja vääristelette hänen tarkoituksensa. Evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuu kuitenkin paljon sellaista, mikä ei ole Universaalisen Isän henkilökohtaisesti aikaansaamaa.

Jumalallinen kaikkivaltius on täydellisen koordinoitunutta Jumalan persoonallisuuden muiden attribuuttien kanssa. Yleensä Jumalan valtaa rajoittavat sen maailmankaikkeudellisten hengellisten ilmenemien osalta vain seuraavat kolme ehtoa tai tilannetta:

1. Jumalan olemus, eritoten hänen ääretön rakkautensa, totuutensa, kauneutensa ja hyvytensä.

2. Jumalan tahto, hänen maailmankaikkeuden persoonallisuuksille osoittamansa armeliaisuus ja hänen isällinen suhteensa heihin.

3. Jumalan laki, Paratiisin ikuisen Kolminaisuuden vanhurskaus ja oikeudenmukaisuus.

Jumalan valta on rajatonta, hänen olemuksensa on jumalallinen, hänen tahtonsa on lopullinen, hänen attribuuttinsa ovat infiniittiset, hänen viisautensa on ikuista ja hänen reaalisuutensa on absoluuttinen. Mutta kaikki nämä Universaalisen Isän ominaisuudet yhdistyvät Jumaluudessa, ja ne ilmenevät universaalisesti Paratiisin-Kolminaisuudessa ja Kolminaisuuden jumalallisissa Pojissa. Muussa suhteessa kaikki Jumalaan liittyvä on Paratiisin ja Havonan keskusuniversumin ulkopuolella Korkeimman evolutionaarisen läsnäolon rajoittamaa, Perimmäisen olevaistuvan läsnäolon ehdollistamaa ja kolmen olemassa olevan Absoluutin — Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin — koordinoimaa. Ja Jumalan läsnäolo on tällä tavoin rajoitettua, koska se on Jumalan tahto.

3. JUMALAN UNIVERSAALINEN TIETÄVYYS

"Jumala tietää kaiken." Jumalallinen mieli on tietoinen ja selvillä koko luomakunnan ajattelusta. Hänen tietonsa tapahtumista on universaalista ja täydellistä. Hänestä lähtevät jumalalliset entiteetit ovat osa häntä. Hän, joka "punnitsee pilvet", on

kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly co-ordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.

3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.

3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) "God knows all things." The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who "balances the

myös "täydellinen tietämyksessä." "Herran silmät ovat kaikkialla." Suuri opettajanne sanoi mitättömästä varpusesta: "Ei yksikään niistä putoa maahan Isäni sitä tietämättä", kuin myös: "Jopa päänne hiukset ovat luetut." "Hän kertoo tähtien luvun; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä."

Koko maailmankaikkeudessa Universaalinen Isä on ainoa persoonallisuus, joka tosiaankin tietää tähtien ja avaruuden planeettojen lukumäärän. Kunkin universumin kaikki maailmat ovat jatkuvasti Jumalan tietoisuudessa. Hän sanoo myös: "Olen toden totta nähnyt kansani kärsimykset, olen kuullut heidän huutonsa ja tiedän heidän murheensa." Sillä "Herra katsoo taivaasta, hän näkee kaikki ihmisen pojat; asuinsijoiltaan hän katsoo kaikkia maan asukkaita." Jokainen luodun lapsi voi todellakin sanoa: "hän tietää valitsemani tien, ja kun hän on koetellut minua, olen jalostunut kuin kulta." "Jumala tietää, milloin istuudumme, milloin taas nousemme jaloillemme; hän ymmärtää ajatuksemme jo kaukaa ja on perillä kaikista teistämme." "Kaikki on paljaana ja avoimena hänen silmiensä edessä — hänen, jonka kanssa olemme tekemisissä." Ja jokaista ihmistä tulisi totisesti lohduttaa se, että hän ymmärtää, että "hän tietää puitteenne, hän muistaa, että olette tomua." Puhuessaan elävästä Jumalasta Jeesus sanoi: "Isänne tietää, mitä tarvitsette, jo ennen kuin häneltä anotte."

Jumalan hallussa on rajaton valta tietää kaikki olevaiset; hänen tietoisuutensa on universaalista. Hänen henkilökohtainen yhteyspiirinsä kattaa kaikki persoonallisuudet, ja hänen tietoaan alhaissyntyisimmistäkin luoduista olennoista täydentävät välillisesti erilaiset taivaista laskeutuvat jumalalliset Pojat, ja välittömästi sitä täydentävät kuolevaisissa asuvat Ajatuksensuuntaajat. Ja Ääretön Henki on sitä paitsi läsnä kaiken aikaa kaikkialla.

Emme ole täysin varmoja, haluaako Jumala tietää syntiä sisältävät tapahtumat ennakoita, vai ei. Mutta vaikka Jumala tietäisikin etukäteen lastensa vapaasta tahdostaan tekemät teot, tällainen ennaltatietäminen ei vähäisimmässäkään määrin kumoa heidän vapauttaan. Yksi asia on kuitenkin varma: mikään ei tule Jumalalle yllätyksenä.

Kaikkivaltius ei merkitse valtaa tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä — sellaista, mikä ei kuulu jumaluuteen. Kaikentietävyys ei myöskään merkitse sellaisen tietämistä, mikä ei ole tiedettävissä. Mutta tällaisista lausumista kyetään tuskin tekemään äärelliselle mielelle ymmärrettäviä. Luotu voi tuskin ymmärtää Luojan tahdon ulottuvuutta ja rajoituksia.

clouds" is also "perfect in knowledge." "The eyes of the Lord are in every place." Said your great teacher of the insignificant sparrow, "One of them shall not fall to the ground without my Father's knowledge," and also, "The very hairs of your head are numbered." "He tells the number of the stars; he calls them all by their names."

3.3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: "I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows." For "the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth." Every creature child may truly say: "He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold." "God knows our downsittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways." "All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do." And it should be a real comfort to every human being to understand that "he knows your frame; he remembers that you are dust." Jesus, speaking of the living God, said, "Your Father knows what you have need of even before you ask him."

3.3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3.3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3.3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. JUMALAN ÄÄRETTÖMYYS

Kerran toisensa jälkeen tapahtuva minuutensa universumeille lahjoittaminen, sitä mukaa kun nämä saatetaan olevaisiksi, ei millään muotoa vähennä voimapotentialiaa tai viisauden reserviä, sellaisina kuin ne ovat alati olemassa ja kätkeytyneinä Jumaluuden keskuspersoonallisuuteen. Vahvuuden, viisauden ja rakkauden potentiaalın suhteen Isä ei koskaan ole vähentänyt mitään siitä, mikä on hänen hallussaan, eikä luopunut yhdestäkään valovoimaisen persoonallisuutensa attribuutista itseään Paratiisin-Pojille, alaisilleen luomistuloksille ja niiden moninaisille luoduille olennoille tuhlaillen lahjoittaessaan.

Jokaisen uuden universumin luominen edellyttää vetovoiman uutta säätelyä. Mutta vaikka luominen jatkuisi määräämättömästi, ikuisesti, jopa infiniittisyyteen asti niin, että aineellinen luomistulos lopulta olisi ääretön, silloinkin Paratiisin Saarella oleva kontrolli- ja koordinoitavoima todettaisiin vaatimuksia vastaavaksi ja tällaisen äärettömän maailmankaikkeuden hallintaan, ohjaukseen ja koordinointiin riittäväksi. Ja tämän rajattomalle maailmankaikkeudelle tapahtuneen vahvuuden ja voiman loputtoman vuodattamisen jälkeenkin Infiniittisessä olisi edelleenkin sama ylivaraus vahvuutta ja energiaa; Kvalifioimaton Absoluutti olisi yhäkin vähentymätön; Jumalan hallussa olisi yhä sama infiniittinen potentiaali, ikään kuin vahvuutta, energiaa ja voimaa ei olisi koskaan vuodatettukaan lahjoituksena universumille universumin perään.

Samoin on sanottava viisaudesta. Se, että mieltä niin auliisti jaetaan maailmoissa tapahtuvaa ajattelua varten, ei millään tavoin köyhdytä jumalallisen viisauden keskuslähdetä. Universumien määrän moninkertaistuessa ja maailmojen luotujen olentojen lukumäärän lisääntyessä aina käsityskyvyn ääri rajoille asti, ja mikäli mieltä lahjoitetaan jatkuvasti ja loputtomasti näille olennoille — olkootpa vaatimattomalla tai korkealla tasolla — silti Jumalan keskuspersoonallisuus käsittää yhä saman ikuisen, infiniittisen ja kaikkiviisaan mielen.

Se, että hän omasta itsestään lähettää henkisanansaattajia pitämään asuinpaikkanaan maailmanne ja muiden maailmojen miehiä ja naisia, ei millään tavoin vähennä hänen kykyään toimia jumalallisena ja kaikkivoipana henkipersoonallisuutena. Eikä ehdottomasti mitään rajaa ole sille, missä laajuudessa ja miten lukuisasti hän voi ja saattaa näitä henkiopastajia lähettää eteenpäin. Tämä itsensä luoduilleen antaminen muodostaa näille jumalallisen lahjan saaneille kuolevaisille äärettömän, miltei käsittämättömän, vastaisuudessa toteutuvan

4. GOD'S LIMITLESSNESS

3:4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit

mahdollisuuden yhä pitemmälle meneviin ja toinen toistaan seuraaviin eksistensseihin. Ja tämä tuhlaille itsensä lahjoittaminen näiden hoivaavien henkientieteen muodossa ei mitenkään supista sitä totuuden ja tiedon viisautta ja täydellisyyttä, joka on kaikkiviisaan, kaikkietävän ja kaikkivoivan Isän persoonassa.

Ajallisuudessa elävillä kuolevaisilla on tulevaisuus, mutta Jumala asuu iäisyudessa. Vaikka olen lähtöisin aivan Jumaluuden asuinsijan läheltä, en voi olettaa puhuvani täydellä ymmärryksellä monienkaan jumalallisten attribuuttien infiniittisyydestä. Vain infiniittisyyttä oleva mieli voi täysin käsittää olemassaolon infiniittisyyden ja toiminnan ikuisuuden.

Kuolevainen ihminen ei mitenkään voi tuntea taivaallisen Isän infiniittisyyttä. Finitiinen mieli ei pysty ajattelemalla selvittämään sellaista absoluuttista totuutta tai tosiasiaa. Mutta samainen finitiinen ihminen voi tosiasiaa tuntea — konkreettisesti kokea — sellaisen infiniittisen Isän RAKKAUDEN täyden ja vähentymättömän vaikutuksen. Tällaisen rakkauden voi todellakin kokea, jos kohta onkin niin, että vaikka kokemuksen laatu on rajoittamaton, sellaisen kokemuksen määrää silti rajoittaa tiukasti ihmisen hengellinen vastaanottokyky ja siihen liittyvä kyky osoittaa Isälle vastarakkautta.

Finitiisen taholta infiniittisiin ominaispiirteisiin kohdistuva arvostus ylittää suuresti loogisuuden suhteen rajalliset luodun kyvyt, sillä kuolevaisesta ihmisestä on tehty Jumalan kuva — hänessä elää rahtunen infiniittisyyttä. Siksi ihmisen läheisin ja kallisarvoisin lähestymistie Jumalan luokse kulkee rakkauden kautta, sillä Jumala on rakkaus. Ja koko sellainen ainutlaatuinen suhde on kosmisen sosiologian mukainen tosiasiallinen kokemus, Luojan ja luodun välinen suhde — Isän ja lapsen molemminpuolinen kiintymys.

5. ISÄ HALLITSEE YLIMPÄNÄ

Pitäessään yhteyttä Havonan jälkeisiin luomistuloksiin Universaalinen Isä ei käytä infiniittistä valtaansa ja lopullista auktoriteettiaan suoraa käskytyä käyttämällä, vaan pikemminkin Poikiensa ja heidän alaisuudessaan toimivien persoonallisuuksien kautta. Ja Jumala tekee tämän kaiken omasta vapaasta tahdostaan. Jos tilanne niin vaatisi, jos jumalallinen mieli niin tahtois päätätä, voitaisiin mitä tahansa ja kaikkea muille siirrettyä valtaa käyttää suoraan. Mutta pääsääntöisesti sellaiseen toimenpiteeseen ryhdytään, vasta kun delegoitua valtaa saanut persoonallisuus jättää täyttämättä hänelle uskotun jumalallisen luottamustehtävän. Milloin ja missä sellainen laiminlyönti tapahtuukin ja niissä rajoissa, joissa Isä on pidättänyt itselleen jumalallisen vallan

entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:5.1 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and

ja potentiaalin, hän kyllä toimii itsenäisesti ja itse valitsemiensa valtaoikeuksien mukaisesti; ja tämä valinta tuo kaikissa tapauksissa julki eittämätöntä täydellisyyttä ja infiniittistä viisautta.

Isä hallitsee Poikiensa kautta. Koko maailmankaikkeuden organisaation läpi kulkee katkeamaton, Planeettaprinsseihin päättyvä hallitsijojen ketju, hallitsijojen, jotka ohjaavat Isän valtavien toimipiirien evolutionaaristen sfäärien kohtaloita. Pelkkää runollisuutta eivät ole sellaiset ilmaukset kuin "maa ja sen täyteys ovat Herran", "Hän syösee kuninkaat vallasta ja hän asettaa kuninkaat valtaan." "Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa."

Ihmisten sydämessään ratkaisemien asioiden kohdalla saattaa käydä, ettei Universaalisen Isän tahto aina toteudu. Mutta kun kysymys on siitä, miten planeetan asioita ja kohtaloa hoidetaan, silloin jumalallinen suunnitelma pääsee aina voitolle, ja rakkautta ja viisautta ilmentävä ikuinen tarkoitus saavuttaa riemuvoiton.

Jeesus sanoi: "Isäni, joka antoi heidät minulle, on suurempi kaikkia, eikä kukaan pysty heitä Isäni kädestä riistämään." Katsellessanne Jumalan kutakuinkin rajattoman luomistyön moninaisia toimia ja tarkastellessanne sen pyörryttävää suunnattomuutta saatatte horjua sen suhteen, käsittääkö hänen ensisijaisuuttaan. Mutta teidän tulisi empimättä hyväksyä se, että hän istuu vakaasti ja ikuisesti valtaistuimellaan kaiken olevaisen Paratiisikeskuksessa, sekä se, että hän on kaikkien älyllisten olentojen hyvää tahtova Isä. On vain "yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on kaiken yllä ja kaikessa", "ja hän on ennen kaikkia olevaisia ja kaikki olevaiset ovat hänessä".

Elämään liittyvät epävarmuustekijät ja olemassaolon hankaluudet eivät ole millään tavoin ristiriidassa Jumalan universaalisen suvereenisuuden käsitteen kanssa. Kaikkea evolutionaarista luodun olennon elämää ympäröivät joka puolelta tietyt väistämättömyydet. Ajatelkaapa seuraavia asioita:

1. Onko rohkeus, luonteenlujuus, tavoittelemisen arvoista? Jos on, siinä tapauksessa ihminen on kasvatettava ympäristössä, joka tekee välttämättömäksi vaikeuksien kanssa kamppailemisen ja reagoinnin pettymyksiin.

2. Onko altruismi, kanssaihmistensä palveleminen, tavoiteltavaa? Jos se sitä on, silloin elämäkokemuksen on tarjottava mahdollisuudet kohdata yhteiskunnallista epätasa-arvoisuutta.

3. Onko toivo, luottavaisuuteen sisältyvä ylevyys, tavoiteltavaa? Jos on, niin siinä tapauksessa ihmisen olemassaoloon täytyy alati kuulua turvattuustekijöitä ja vähän väliä

infinite wisdom.

3:5.2 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

3:5.3 (51.2) In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

3:5.4 (51.3) Said Jesus: "My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father's hand." As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God's well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but "one God and Father of all, who is above all and in all," "and he is before all things, and in him all things consist."

3:5.5 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevitable*s. Consider the following:

3:5.6 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:5.7 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one's fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:5.8 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

ilmenevää epävarmuutta.

4. Onko usko, inhimillisen ajattelun tekemä ylväin väite, toivottavaa? Jos se sitä on, silloin ihmismielen täytyy havaita olevansa siinä kiusallisessa tilanteessa, että se tietää aina vähemmän kuin se on valmis uskomaan.

5. Onko toivottavaa totuuden rakkaus ja halukkuus kulkea minne ikinä se johdattaakin? Jos on, silloin ihmisen täytyy kasvaa maailmassa, jossa erhe on läsnä ja valheellisuus aina mahdollinen.

6. Onko ihanteellisuus, jumalallisuutta lähestyvä käsitystapa, toivottavaa? Jos on, silloin ihmisen on ponnistettava ympäristössä, joka ilmentää vain suhteellista hyvyyttä ja kauneutta — olosuhteissa, jotka kannustavat tavoittelemaan lannistumatta sellaista, mikä on parempaa.

7. Onko uskollisuus, omistautuminen korkeimman velvollisuuden täyttämiseen, toivottavaa? Jos on, silloin ihmisen täytyy elää ympärillään mahdollisuus petturuuteen ja pakoiluun. Velvollisuudentuntoisuuden sisältämä urheus on siinä, että siihen sisältyy aina epäonnistumisen vaara.

8. Onko epäitsekkyys, itsensä unohtamisen henki, tavoiteltavaa? Jos on, silloin kuolevaisen ihmisen on välttämättä elettävä kasvotusten sellaisen minuuden kanssa, joka kääntää loputtomasti tunnustusta ja kunnianosoituksia. Ihminen ei kykenisi dynaamisesti valitsemaan jumalallista elämää, ellei olisi tätä hänen minuutensa elämää, jonka hän voi hylätä. Ihminen ei koskaan pystyisi tarttumaan pelastavaan vanhurskauteen, ellei olisi olemassa potentiaalista pahaa, joka vastakohdallaan osoittaa, miten ylevää ja erilaista on hyvä.

9. Onko mielihyvä, onnellisuuden tuottama tyydytys, tavoiteltavaa? Jos on, ihmisen tulee siinä tapauksessa elää maailmassa, jossa tuskan kokemisen vaihtoehto ja kärsimisen todennäköisyys ovat aina vaikuttavia kokemuksellisia mahdollisuuksia.

Kautta maailmankaikkeuden jokaista yksikköä pidetään kokonaisuuden osana. Osan selviytyminen riippuu siitä, toimiiko se yhdessä kokonaisuutta edustavan järjestelmän ja tarkoituksen kanssa, haluaako se täydestä sydäimestään ja täysimääräistä alttiutta osoittaen täyttää Isän jumalallisen tahdon. Ainoa evolutionaarinen maailma, jossa erehtymistä (epäviisaan arvioinnin mahdollisuutta) ei esiintyisi, olisi maailma, jossa ei esiinny kahlitsematonta älyä. Havonan universumissa on miljardi täydellistä maailmaa täydellisine asukkaineen, mutta kehittyvän ihmisen täytyy olla erehtyväinen, jos hänen on määrä olla vapaa. Vapaa ja kokematon äly ei mitenkään voi heti ja alusta asti

3:5.9 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

3:5.10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

3:5.11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate

olla yksinomaan viisas. Virheellisen arvioinnin (pahan) mahdollisuus muuttuu synniksi, vasta kun ihmisen tahto tietoisesti hyväksyy ja tahallaan omaksuu tarkoituksellisen moraalittoman asenteen.

Totuuden, kauneuden ja hyvyyden täysi arvossapitäminen kuuluu luontaisesti jumalallisen universumin täydellisyyteen. Havonan maailmojen asukkaat eivät tarvitse suhteellisten arvotasojen potentiaalia oikeitten valintojensa pontimeksi. Sellaiset täydelliset olennot kykenevät erottamaan ja valitsemaan hyvän, vaikka vastakohdan tarjoavat ja ajattelemaan pakottavat moraaliset valintatilanteet puuttuvatkin. Mutta kaikki tällaiset täydelliset olennot ovat moraaliselta olemukseltaan ja hengelliseltä asemaltaan sitä, mitä he ovat pelkän olemassaolonsa tosiasian perusteella. He ovat kokemusperäisesti ansainneet etenemistä vain heille synnynnäisesti kuuluvan aseman puitteissa. Kuolevainen ihminen ansaitsee jopa asemansa ylösnousemusehdokkaana omalla uskollaan ja toivollaan. Kaikki se jumalallinen, johon ihmismieli tarttuu ja jonka ihmissielu omaksuu, on kokemuksellisesti saavutettua. Se on henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluva realiteetti ja on sen vuoksi ainutlaatuinen omaisuuserä, toisin kuin Havonan harhautumattomien persoonallisuuksien luontainen hyvyys ja vanhurskaus.

Havonan luodut olennot ovat luonnostaan rohkeita, mutta he eivät ole inhimillisessä mielessä sankarillisia. He ovat synnynnäisesti ystävällisiä ja huomaavaisia, mutta ihmisen tavoin altruistisia he tuskin ovat. He odottavat miellyttävää tulevaisuutta, mutta he eivät ole täynnä toivoa sillä hienolla tavalla, joka on ominaista epävarmuutta edustavien evolutionaaristen sfäärien luottavaiselle kuolevaiselle. He uskovat maailmankaikkeuden vakauteen, mutta heille on ylen vierasta se pelastava usko, jolla kuolevainen ihminen kipuaa eläimen asteelta ylös Paratiisin porteille. He rakastavat totuutta, mutta he eivät tiedä mitään sen sielua virvoittavista ominaisuuksista. He ovat ihanteellisia, mutta he syntyvät sellaisiksi; he ovat täysin tietämättömiä siitä haltioitumisesta, jonka ihminen kokee riemua tuottavan valinnan jälkeen ihanteellisuuden saavuttaessaan. He ovat kuuliaisia, mutta he eivät ole koskaan kokeneet sitä värisyttävää elämystä, jonka tuottaa varaukseton ja älyllinen omistautuminen velvollisuuden täyttämiseen, kun toisena vaihtoehtona on kiusaus jättää se tekemättä. He ovat epäitsekkeitä, mutteivät he ole koskaan saavuttaneet näitä kokemuksen tasoja kukistamalla sotaian minuutensa suurenmoisessa taistelussa. He nauttivat mielihyvää, mutta he eivät ymmärrä sen mielihyvän tuomaa suloisuutta, joka aiheutuu

immoral judgment.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

kärsimisen mahdollisuudelta välttymisestä.

6. ISÄN ENSIMMÄISYYS

Jumalallista epäitsekkyttä osoittaen, täydellisimmästä täydellisempää anteliaisuutta ilmentäen Universaalinen Isä luovuttaa mahtiaan ja delegoi valtaansa, mutta hän on yhäkin ensimmäinen ja tärkein. Hänen kädensä lepää mahtavalla maailmankaikkeuden valtapiirin tilanteisiin vaikuttavalla vipusimella, hän on pidättänyt itselleen kaikki lopulliset päätökset, ja erehtymättä ja kiistämättömällä arvovallalla hän pitää ikuisista tarkoituseristään muodostuvaa kaikkivaltiaasta veto-oikeuden valtikkaa laajan, pyörivän ja alati kehää kiertävän luomistuloksen hyvinvoinnin ja kohtalon yllä.

Jumalan suvereenisuus on rajoittamatonta; se on koko luomistuloksen perustotuus. Maailmankaikkeus ei ollut väistämätön. Maailmankaikkeus ei ole sattuma, eikä se myöskään ole itsestään olemassa oleva. Maailmankaikkeus on luomistyön tulos, ja se on sen vuoksi tyystin Luojan tahdon varassa. Jumalan tahto on jumalallinen totuus, elävä rakkaus; siksi evolutionaaristen universumien täydellistyville luomistuloksille on ominaista hyvyys — läheisyys jumalallisuuden suhteen — ja potentiaalinen pahuus — etäisyys jumalallisuudesta.

Kaikenlainen uskonnollinen filosofia päättyy ennemmin tai myöhemmin käsitykseen maailmankaikkeuden yhtenäisestä hallinnosta, yhdestä Jumalasta. Maailmankaikkeuden syyt eivät voi olla alemmat kuin sen seuraukset. Maailmankaikkeuden elämänvirtojen ja kosmisen mielen lähteen täytyy olla niiden ilmenemistasojen yläpuolella. Ihmisen mieltä ei voi johdonmukaisesti selittää olemassaolon alemmista muodoista käsin. Todellisuudessa ihmisen mieli on ymmärrettävissä vain tunnustamalla ajattelun korkeampien muotojen ja tavoitteellisen tahdon reaalisuus. Ihminen on moraalisen olentona selittämätön, ellei Universaalisen Isän reaalisuutta tunnusteta.

Mekanistista käsitystä ajava filosofi ilmoittaa hylkäävänsä ajatuksen universaalista ja suvereenisesta tahdosta, juuri siitä suvereenisesta tahdosta, jonka toimintaa maailmankaikkeuden lakien toteutumisessa hän niin syvästi kunnioittaa. Minkä tahattoman kunnianosoituksen mekanisti osoittaakaan lain Luojalle kuvitellessaan näiden lakien olevan itsestään toimivia ja itsestään selviä!

On suuri kömmähdys humanisoida Jumala muutoin kuin käsityksessä ihmisessä asuvasta Ajatuksensuuntaajasta. Muttei sekään ole yhtä typerää kuin on Ensimmäisen Lähteen ja

6. THE FATHER'S PRIMACY

3:6.1 (52.4) With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

3:6.2 (52.5) The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

3:6.3 (53.1) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

3:6.4 (53.2) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

3:6.5 (53.3) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First

Keskuksen idean täysimittainen mekanisointi.

Kärsiikö Paratiisin-Isä? Sitä en tiedä. Luoja-Pojat mitä varmimmin voivat kärsiä, ja toisinaan he kuolevaisten tavoin niin myös tekevät. Muunnetussa merkityksessä lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki kärsivät. Minusta tuntuu, että Universaalinen Isäkin kärsii, mutten voi ymmärtää miten; ehkäpä persoonallisuuspiirinsä kautta, ehkä sillä keinoin, että Ajatuksensuuntaajat ja hänen ikuisesta olemuksestaan antamansa muut lahjat omaavat yksilöllisyyden. Hän on sanonut kuolevaisten sukukunnista: "Kaikissa koettelemuksissanne koetellaan myös minua." Hän tuntee epäilemättä isällistä ja myötätuntoista ymmärtämystä. Hän saattaa todellakin kärsiä, mutta en ymmärrä sen kärsimisen luonnetta.

Universumien universumin infiniittinen ja ikuinen Hallitsija on voima, muoto, energia, prosessi, malli, periaate, läsnäolo ja idealisoitu realiteetti. Mutta hän on enemmän: hän on persoonallinen, hän käyttää suvereenia tahtoa, kokee jumalallisuuden minätietoisuutta, toimeenpanee luovan mielen käskytykset, tavoittelee ikuisen tarkoituksensa toteutumisen tuomaa tyydytystä sekä osoittaa Isän rakkautta ja kiintymystä maailmankaikkeudessa olevia lapsiaan kohtaan. Ja näitä kaikkia Isän persoonallisempia piirteitä voi ymmärtää paremmin tarkastelemalla niitä sellaisina kuin ne tulivat esille Mikaelin, Luoja-Poikanne, lahjoittautuneena elämässä elämässä, silloin kun hän oli ruumiillistuneena Urantialla.

Jumala Isä rakastaa ihmisiä, Jumala Poika palvelee ihmisiä, Jumala Henki innoittaa maailmankaikkeuden lapsia alati ylöspäin suuntautuvalle taipaleelle Jumala Isän löytämiseksi, Jumala Poikien määrittelemiä väyliä Jumala Hengen armollisuutta ilmentävän hoivan kautta.

[Olen se Jumalallinen Neuvonantaja, joka on määrätty esittämään ilmoitus Universaalisesta Isästä, ja olen jatkanut työtäni esittämällä edellä olevan selvityksen Jumaluuden attribuuteista.]

Great Source and Center.

3:6.6 (53.4) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*; perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, "In all your afflictions I am afflicted." He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

3:6.7 (53.5) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

3:6.8 (53.6) God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

3:6.9 (53.7) [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

Luku 4. Jumalan suhde maailmankaikkeuteen

⇐ 003

Urantia-kirjan

005 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 4 JUMALAN SUHDE MAAILMANKAIKKEUTEEN

Osiot

Johdanto

1. Isän asenne maailmankaikkeuteen
2. Jumala ja luonto
3. Jumalan muuttumaton luonne
4. Jumalan tajuaminen
5. Erheelliset käsitykset Jumalasta

Johdanto

UNIVERSAALISELLA Isällä on universumien universumin aineellisia, älyllisiä ja hengellisiä ilmiöitä koskeva ikuinen tarkoitus, jota hän toteuttaa aikakaudesta toiseen. Jumala loi universumit omasta vapaasta ja suvereenista tahdostaan, ja hän loi ne kaikin puolin viisaan ja ikuisen tarkoituksensa mukaisesti. On epävarmaa, tietävätkö Jumalan ikuisesta tarkoituksesta todellakaan kovin paljon ketkään muut kuin Paratiisin Jumaluudet ja heidän korkeimmat kumppaninsa. Jopa ylevillä Paratiisin kansalaisilla on varsin eriäviä mielipiteitä Jumaluuksien ikuisten tarkoituserien luonteesta.

On helppoa päätellä Havonan täydellisen keskusuniversumin luomisen tarkoituksena olleen pelkästään jumalallisen olemuksen tyydyttäminen. Havona saattaa olla malliluomuksena kaikille muille universeille ja viimeisen vaiheen kouluna ajallisuudesta tuleville pyhiinvaeltajille, jotka ovat matkalla Paratiisiin. Tällaisen yliveraisen luomuksen täytyy kuitenkin ensi sijassa olla olemassa täydellisten ja infiniittisten Luojien iloksi ja tyydytykseksi.

Hämmästyttävä järjestelmä evolutionaaristen kuolevaisten täydellistämiseksi — sen jälkeen kun

PAPER 4 GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

INTRODUCTION

4:0.1 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4:0.2 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

4:0.3 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of

he ovat päässeet Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan — ja harjaannuttamiseksi edelleen jotakin paljastumatonta tulevaa tehtävää varten näyttää todellakin tällä hetkellä olevan eräs seitsemän superuniversumin ja niiden monien alajakautumien päätehtävistä. Mutta tämä ylösnousemusjärjestelmä ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten hengellistämiseksi ja koulumiseksi ei missään tapauksessa ole maailmankaikkeuden älyllisten olentojen ainoa tehtävä. On todellakin olemassa monia muita kiehtovia toimintoja, jotka vaativat taivaallisten joukkojen aikaa ja sitovat heidän voimiaan.

1. ISÄN ASENNE MAAILMANKAIKKEUTEEN

Urantian asukkaat ovat kautta aikakausien ymmärtäneet väärin Jumalan kaitselmuksen. Maailmassanne toki vaikuttaa jumalallista aikaansaannosta oleva kaitselmus, mutta se ei ole sellaista lapsellista, mielivaltaista ja aineellista huolenpitoa, jollaiseksi monet kuolevaiset ovat sen käsittäneet. Jumalan kaitselmus koostuu taivaallisten olentojen ja jumalallisten henkien toisiinsa kytkeytyvistä toiminnoista. Hellittämättä nämä olennot ja henget uurastavat kosmista lakia noudattaen Jumalan kunniaksi ja hänen universumilastensa hengellisyyden edistämiseksi.

Ettekö voisi edistyä käsityksessänne Jumalan toimista ihmisen suhteen sellaiselle tasolle, että tunnistaisitte maailmankaikkeuden tunnussanaksi sanan edistys? Ihmissuku on ponnistellut pitkät ajanjaksot saavuttaakseen nykyisen asemansa. Kaitselmus on kaikki nämä vuosituhannet toteuttanut suunnitelmaa laajenevasta evoluutiosta. Käytännössä kummatkaan ajatukset eivät ole ristiriidassa. Ne ovat sitä vain ihmisen erheellisissä käsityksissä. Jumalallinen kaitselmus ei koskaan asetu vastustamaan todellista inhimillistä edistymistä — ei ajallista eikä hengellistä. Kaitselmus on aina sopusoinnussa korkeimman Lainsäätäjän muuttumattoman ja täydellisen olemuksen kanssa.

”Jumala on uskollinen” ja ”kaikki hänen käskynsä ovat oikeudenmukaisia”. ”Hänen uskollisuutensa perustat ovat itsessään taivaissa.” ”Ajasta aikaan, oi Herra, sinun sanasi on asetettu taivaassa. Sinun uskollisuutesi tavoittaa kaikki sukupolvet; sinä olet asettanut maan paikoilleen ja se pysyy.” ”Hän on uskollinen Luoja.”

Ei ole rajaa sille, mitä voimia ja persoonallisuuksia Isä voi käyttää tarkoituseränsä ylläpitämiseen ja luotujensa tukemiseen. ”Ikuinen Jumala on turvamme, ja allamme ovat iankaikkiset käsivarret.” ”Joka asuu

Paradise and the Corps of the Finality, providing further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4:1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4:1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4:1.3 (55.1) “God is faithful” and “all his commandments are just.” “His faithfulness is established in the very skies.” “Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides.” “He is a faithful Creator.”

4:1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. “The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms.” “He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the

Kaikkein Korkeimman salatussa paikassa, pysyy Kaikkivaltiaan varjeluksessa.” ”Katso, hän, joka meitä hoitaa, ei nuoku eikä nuku.” ”Tiedämme, että kaikki on kääntynvä parhain päin niille, jotka rakastavat Jumalaa”, ”sillä Herra kääntää katseensa vanhurskaitten puoleen ja hänen korvansa kuulevat heidän rukouksensa.”

”Sanansa voimalla” Jumala ylläpitää ”kaiken olevaisen”. Ja kun uusia maailmoja syntyy, hän ”lähettää paikalle Poikansa, ja ne on luotu”. Eikä Jumala vain luo, vaan hän ”pitää ne kaikki olevaisuuden piirissä”. Jumala pitää jatkuvasti yllä kaikki aineelliset olevaiset ja kaikki hengelliset olennot. Universumit ovat ikuisesti vakaita. Näennäisen epävakaisuuden keskellä on vakavuus. Tähtimaailmojen kaikkien energiapurkausten ja fyysisten mullistusten takana on järjestyks ja turvallisuus.

Universaalinen Isä ei ole vetäytynyt pois universumien hoidosta. Hän ei ole epäaktiivinen Jumaluus. Jos Jumala sattuisi vetäytymään koko luomistuloksen jatkuvan ylläpitäjän osastaan, seurauksena olisi välittömästi yleinen luhistuminen. Ilman Jumalaa mitään sellaista kuin todellisuus ei olisi olemassa. Tälläkin hetkellä, aivan niin kuin kaukaisina menneinä aikoina ja ikuisessa tulevaisuudessa, Jumala jatkaa ylläpitoaan. Jumalallinen ote ulottuu ikuisuuden kehän ympäri. Maailmankaikkeutta ei ole vedetty kellon tavoin käymään vain tietyksi ajaksi ja sitten lopettamaan käyntinsä, vaan kaikki uudistuu jatkuvasti. Lakkaamatta Isä vuodattaa energiaa, valoa ja elämää. Jumalan työskentely on konkreettista yhtä hyvin kuin hengellistä. ”Pohjoisen hän kaarruttaa autiuden ylle ja ripustaa maan tyhjyyden päälle.”

Olentoluokkaani kuuluva olento kykenee erottamaan maailmankaikkeuden hallinnon jokapäiväisissä asioissa vallitsevan perimmäisen sopusoinnun ja näkemään sen kauas kantavan ja perinpohjaisen koordinoinnin. Moni asia, joka kuolevaisen mielelle näyttäytyy irrallisena ja umpimähkäisenä, näyttää minun ymmärryksen mukaan järjestyksessä olevalta ja rakentavalta. Mutta universeissa on meneillään myös hyvin paljon sellaista, jota en täysin käsitä. Olen jo kauan aikaa tutkinut paikallisuniversumien ja superuniversumien tunnettuja voimia, energioita, mieliä, morontioita, henkiä ja persoonallisuuksia, ja olen enemmän tai vähemmän niistä perillä. Yleisesti ottaen ymmärrän, miten nämä toimintayksiköt ja persoonallisuudet operoivat, ja olen yksityiskohtia myöten perillä suuruniversumin valtuutettujen hengellisten ja älyllisten olentojen toiminnasta. Universumien ilmiöitä koskevasta tietämyksestäni huolimatta joudun jatkuvasti kohtaamaan kosmisia reaktioita, joita en pysty kokonaan käsittämään. Tavan takaa kohtaan satunnaisilta näyttäviä voimien, energioiden, älyjen ja henkien keskinäissidosten yhteenkietoutumia,

shadow of the Almighty.” “Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep.” “We know that all things work together for good to those who love God,” “for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers.”

4:1.5 (55.3) God upholds “all things by the word of his power.” And when new worlds are born, he “sends forth his Sons and they are created.” God not only creates, but he “preserves them all.” God constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. “He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing.”

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

joita en osaa tyydyttävästi selittää.

Olen täysin pätevä havaitsemaan ja analysoimaan kaikkien niiden ilmiöiden vaikutuksen, jotka johtuvat suoraan Universaalisen Isän, lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen toiminnasta, ja hyvin laajasti myös Paratiisin Saaren toiminnasta johtuvien ilmiöitten vaikutuksen. Mutta joudun hämmennyksiin kohdatessani sellaista, mikä näyttää olevan heidän salaperäisten rinnakkaisolentojensa, potentiaalisuuden kolmen Absoluutin, aikaansaannosta. Nämä Absoluutit näyttävät astuvan aineen yläpuolelle, menevän mielen yläpuolelle ja kohoavan hengen yläpuolelle. Minua sekoittaa jatkuvasti ja minua hämmentää tämän tästä se, etten kykene käsittämään näitä monimutkaisia tapahtumia, joiden katson johtuvan Kvalifioimattoman Absoluutin, Jumaluusabsoluutin ja Universaalisen Absoluutin läsnäolosta ja aikaansaannoksista.

Näiden Absoluuttien täytyy olla niitä ei vielä täysin julki tulleita, ulkona maailmankaikkeudessa vaikuttavia läsnäolevia, jotka avaruuden voimavaraukseen kuuluvissa ilmiöissä ja muiden perimmäisyyden tuolle puolen menevien toiminnassa tekevät fyysikoille, filosofeille tai jopa uskonnonharjoittajille mahdottomaksi varmuudella ennustaa, miten voiman, käsityksen tai hengen alkeisosaset tarkasti puhuen reagoivat vaatimuksiin, jotka ilmaantuvat monimutkaisessa todellisuuden tilanteessa, silloin kun kyseessä ovat äärimmäiset mukautumiset ja perimmäiset arvot.

Ajallisuuden ja avaruuden universumeissa vallitsee niin ikään elimellinen yhtenäisyys, joka näyttää olevan kosmisten tapahtumien koko kudelman takana. Tämän kehittyvän Korkeimman Olennon elävän läsnäolon, tämän Projisoidun Epätäydellisen Immanenssin, tuo tuostakin selittämättömällä tavalla esille se, mikä näyttää hämmästyttävän sattumanvaraiselta, näennäisesti toisiinsa liittymättömien universumitapahtumien koordinoitumiselta. Kysymyksessä täytyy olla Kaitselmuksen toiminta — Korkeimman Olennon ja Myötätoimijan vaikutuspiiri.

Olen taipuvainen uskomaan, että juuri tämä kauas ulottuva ja yleensä tunnistamaton maailmankaikkeuden toiminnan kaikkien vaiheiden ja muotojen koordinoitumisen ja toisiinsa liittymisen valvonta saa tällaisen monivivahteisen ja toivottoman sekavalta näyttävän fyysisten, mielellisten, moraalisten ja hengellisten ilmiöitten sekoituksen toimimaan erehtymättömästi Jumalan kunniaksi sekä ihmisten ja enkelten hyväksi.

Mutta laajemmassa mielessä kosmoksen näennäiset "sattumat" muodostavat epäilemättä osan Infiniittisen ajallis-avaruudellisen kokemuksen finiittisestä draamasta, kun

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent "accidents" of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

Infiniittinen ajasta aikaan manipuloi Absoluutteja.

2. JUMALA JA LUONTO

Luonto on rajoitetussa mielessä Jumalan fyysinen puku. Jumalan käyttäytymistä tai toimintaa kvalifioivat ja väliaikaisesti sitä modifioivat paikallisuniversumin, konstellaation, järjestelmän tai planeetan kokeelliset suunnitelmat ja evolutionaariset mallit. Jumala toimii tarkoin määrätyn, vaihtumattoman ja muuttumattoman lain mukaan koko laajalle levittäytyvän kokonaisuniversumin piirissä. Mutta hän modifioi toimintansa muotoja myötävaikuttaakseen siihen, että kutakin universumia, konstellaatiota, järjestelmää, planeettaa ja persoonallisuutta johdetaan tasavertaisesti ja tasapainoisesti, evoluution myötä paljastuviin finiittisiin projekteihin kuuluvien paikallisten tavoitteiden, päämäärien ja suunnitelmien mukaan.

Siksipä luonto, sellaisena kuin kuolevainen ihminen sen käsittää, edustaa muuttumattoman Jumaluuden ja hänen muuttumattomien lakiansa perimmäistä perustaa ja pohjimmaista taustaa, jotka lait muuntuvat, vaihtelevat ja kokevat mullistuksia paikallisten suunnitelmien, tarkoitusten, mallien ja olosuhteiden vaikutuksesta, ja nämä puolestaan ovat paikallisuniversumin, konstellaation, järjestelmän ja planeetan voimien ja persoonallisuuksien käyttöön ottamia ja toteuttamia. Esimerkiksi: Jos otetaan esille Jumalan lait sellaisina, millaisiksi ne on säädetty Nebadonissa, niin niitä muunnellaan tämän paikallisuniversumin Luoja-Pojan ja Luovan Hengen rakentamin suunnitelmin, ja kaiken tämän lisäksi näiden lakien toimintaan ovat vielä vaikuttaneet planeetallanne asuvien ja välittömään Satanian planeettajärjestelmäänne kuuluvien tiettyjen persoonallisuuksien tekemät virheet, laiminlyönnit ja kapinat.

Luonto on ajallis-avaruudellinen tulostuma kahdesta kosmisesta tekijästä: Ensiksi, Paratiisin-Jumaluuden muuttumattomuudesta, täydellisyydestä ja lahjomattomuudesta; ja toiseksi, niistä kokeellisista hankkeista, toimeenpanossa sattuneista virheistä, kapinoina ilmenneistä erehdyksistä, kehityksen epätäydellisyydestä ja viisauden puutteellisuudesta, joiden takana ovat Paratiisin ulkopuoliset luodut, korkeimmista alimpiin. Luonnossa kulkee sen vuoksi ikuisuuden kehältä lähtöisin oleva yhdenmukainen, muuttumaton, majesteettinen ja verraton täydellisyyden juonne. Mutta kussakin universumissa, kullakin planeetalla ja jokaisessa yksittäisessä elämässä tätä luontoa modifioivat, kvalifioivat ja mahdollisesti turmelevat evolutionaaristen järjestelmien ja universumin luotujen teot, virheet ja epälojaalisuudet. Siksi luonto on pakostakin ainiaan ailahtelevainen,

2. GOD AND NATURE

4:2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:2.3 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

lisäksi se on oikullinen, jos kohta pohjimmitaan vakaa, ja se vaihtelee paikallisuniversumissa noudatettujen menettelytapojen mukaan.

Luonto on Paratiisin täydellisyys jaettuna keskeneräisten universumien epätäydellisyydellä, pahuudella ja synnillä. Tämä osamäärä ilmentää näin ollen sekä täydellistä että osittaista, sekä ikuista että ajallista. Evoluution jatkuminen muuntelee luontoa laajentamalla siihen sisältyvää paratiisillista täydellisyyttä ja supistamalla siihen sisältyvää pahaa — erettä — ja suhteellisesta reaalisuudesta johtuvaa epäharmoniaa.

Jumala ei ole henkilökohtaisesti läsnä luonnossa tai missään luonnonvoimassa, sillä luonnonilmiö on lisäys Jumalan universaalisen lain paratiisillisten perustojen päälle, ja tämä lisäys koostuu etenevän evoluution epätäydellisyyksistä ja — toisinaan — kumouksellisen kapinan seurauksista. Siinä muodossa, jossa luonto ilmenee Urantian kaltaisessa maailmassa, se ei voi koskaan olla todellisuutta vastaava kaikkivisaan ja infiniittisen Jumalan ilmentymä, ei hänen todenmukainen edustajansa eikä uskollisesti esikuvansa mukainen heijastuma.

Teidän maailmanne luonto on paikallisuniversumin evolutionaaristen suunnitelmien kvalifioima täydellisyyttä olevien lakien lieventymä. Mikä irvikuva onkaan, kun palvotaan luontoa siksi, että se on rajoitetussa, kvalifioitussa mielessä Jumalan läpäisemä; siksi, että se on eräs universaalisen, ja sen vuoksi jumalallisen, voiman osa-alue! Luonto on kuitenkin myös ilmentymä kosmisen evoluution universumikokeilun kehityksen, kasvun ja edistymisen sisältämistä keskeneräisistä, epätäydellisistä ja loppuunsaattamattomista toteutumista.

Luonnon maailmaan sisältyvät näennäiset puutteet eivät ole merkki mistään vastaavista puutteista Jumalan luonteessa. Tuollaiset havaitut epätäydellisyydet ovat mieluummin vain väistämättömiä pysähdyksiä ikuisesti liikkuvan, infiniittisyyttä kuvittavan kuvakiekon esityksessä. Juuri nämä puutteiden aiheuttamat katkot täydellisyyden jatkumossa tekevät aineellisen ihmisen rajalliselle mielelle mahdolliseksi nähdä ajallisuuden ja avaruuden oloissa välähdyksittäin ja ohimennen jumalallista todellisuutta. Jumalallisuuden aineelliset ilmenemät näyttävät ihmisen evolutionaariselle mielelle puutteellisilta pelkästään siksi, että kuolevainen ihminen tarkastelee luonnon ilmiöitä itsepintaisesti vain luonnollisten silmien kautta, ihmisenäkemyksen kautta, jota eivät tue morontian mota tai ilmoitus. Ilmoitus on motaa kompensoiva korvike ajallisuuden maailmoissa.

Ja luonto on turmeltunut, sen kauniit kasvit ovat arvilla, sen piirteet ovat lakastuneet, ja tähän

4.2.4 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

4.2.5 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4.2.6 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

4.2.7 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

4.2.8 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the misticoming of the

ovat syynä niiden myriadien luotujen kapinointi, väärinkäytökset ja väärä ajattelu, jotka ovat osa luontoa, mutta jotka ovat myötävaikuttaneet sen turmeltumiseen ajallisuudessa. Ei, ei luonto ole Jumala. Luonto ei ole palvelon kohde.

myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. JUMALAN MUUTTUMATON LUONNE

Ihminen on aivan liian kauan ajatellut Jumalan itsensä kaltaiseksi. Jumala ei ole, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan kiivas ihmiselle tai millekään muulle universumien universumin olenolle. Tietäessään, että Luoja-Poika tarkoitti ihmisen planetaarisen luomistyön mestarinäytteeksi, tarkoitti hänet koko maan hallitsijaksi, ja nähdessään hänet omien alhaisten intohimojensa vallassa ja kumartelemassa epäjumaliaan — ovatpa ne puuta, kiveä, kultaa tai itsestä kunnianhimoa — nämä murheelliset näyt liikuttavat Jumalaa ja hänen Poikiaan ja saavat heidät tuntemaan kiivautta ihmisen puolesta, muttei koskaan ihmiselle.

Ikiaikojen Jumala ei kykene tuntemaan vihaa eikä suuttumusta tällaisten tuntemusten inhimillisessä mielessä ja niin kuin ihminen sellaiset reaktiot ymmärtää. Nämä tuntemukset ovat alhaisia ja halveksittavia. Ne ovat tuskin sen arvoisia, että niitä kutsuttaisiin inhimilliseksi tunteiksi, saati sitten jumalallisiksi. Ja sellaiset asenteet ovat äärimmäisen vieraita Universaalisen Isän täydelliselle olemukselle ja armolliselle luonteelle.

Paljon, kovasti paljon Urantian kuolevaisten Jumalan ymmärtämisessä kohtaamasta vaikeudesta juontuu Luciferin kapinan ja Caligastian petturuuden kauaskantoisista seuraamuksista. Maailmoissa, jotka eivät ole synnin vuoksi eristettyjä, evolutionaariset ihmissukukunnat pystyvät muovaamaan verrattomasti parempia käsityksiä Universaalista Isästä. Ne kärsivät muita vähemmän sekaannuksesta, vääristymistä ja käsityksen kieroutumisesta.

Jumala ei kadu mitään, mitä hän on ikinä tehnyt, nyt tekee tai on vastaisuudessa tekävä. Hän on kaikkiviisas kuin myös kaikkivaltias. Ihmisen viisaus kasvaa esiin ihmisen kokemukseen kuuluvan yrittämisen ja erehtymisen tietä. Jumalan viisaus sisältää hänen infiniittisen universumiymmärryksensä kvalifioimattoman täydellisyyden, ja tämä jumalallinen ennakkotieto antaa tehokasta ohjausta luovalle vapaalle tahdolle.

Universaalinen Isä ei koskaan tee mitään, mikä jälkeensä aiheuttaisi surua tai katumusta, mutta hänen Luojapersoonallisuksiensa suunnittelemat ja luomat tahdolliset olennot eri universumeissa aiheuttavat epäonnistuneilla

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

4:3.1 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous for man, but never of him.

4:3.2 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

4:3.3 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:3.4 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes

valinnoillaan toisinaan jumalallisen surun tuntemuksia Luoja-vanhempiensa persoonallisuudessa. Mutta vaikkei Isä tee virheitä, haudo mielessään katumusta tai koe surua, hän on olento, joka tuntee isällistä kiintymystä, ja hänen sydämensä on epäilemättä murheen vallassa, kun hänen lapsensa eivät onnistu yltämään niille hengellisille tasoille, joihin heidän kykynsä sen avun turvin riittäisivät, jota universumien hengellistämishankkeet ja kuolevaisten ylösnousemusohjelmat niin auliisti tarjoavat.

Isän infiniittinen hyvyys ylittää finiittisen, ajallisuudessa elävän mielen käsityskyvyn. Näin ollen tarjolla täytyy aina olla vastakohta, joka sisältää vertauskelpoisen pahan (ei synnin), jotta suhteellisen hyvyyden kaikki osa-alueet tulisivat vaikuttavasti osoitetuiksi. Kuolevaisen ymmärryksen epätäydellisyys voi erottaa jumalallisen hyvyyden täydellisuuden vain, koska se on vastakohdan muodostavassa yhteydessä avaruuden liikkeissä ilmeneviin ajallis-aineellisten suhteiden suhteelliseen epätäydellisyyteen.

Jumalan luonne on infiniittisesti ylinhimillinen. Siksi jumaluuden tällaisen olemuksen täytyykin personoitua, vaikkapa jumalallisissa Pojissa, ennen kuin ihmisen äärellinen mieli voi sen edes uskon kautta tajuta.

4. JUMALAN TAJUAMINEN

Jumala on ainoa paikallaan pysyvä, riippumaton ja muuttumaton olento koko universumien universumissa, eikä hänellä ole mitään ulkopuolista, mitään tuonpuoleista, ei mitään menneisyyttä eikä vastaisuutta. Jumala on päämääräistä energiaa (luovaa henkeä) ja absoluuttista tahtoa, ja nämä ovat itsestään olemassa olevia ja universaalisia.

Koska Jumala on itsestään olemassa oleva, hän on absoluuttisen riippumaton. Itse Jumalan identiteettiä kieltää muutoksen. ”Minä, Herra, en muutu.” Jumala on muuttumaton; mutta vasta saavuttaessanne paratiisillisen statuksen voitte edes alkaa ymmärtää sitä, miten Jumala voi siirtyä yksinkertaisuudesta monimutkaisuuteen, identiteetistä variaatioon, liikkumattomuudesta liikkeeseen, infiniittisyydestä finiittisyyteen, jumalallisuudesta ihmisyyteen ja ykseydestä kakseuteen ja kolmiyhteytyteen. Ja Jumala voi näin muunnella absoluuttisuutensa ilmentymiä siksi, ettei jumalallinen muuttumattomuus merkitse liikkumattomuutta; Jumalalla on tahto — hän on tahto.

Jumala on olento, jolla on absoluuttinen itsensä määräämisoikeus. Hänen reaktioitaan maailmankaikkeutta kohtaan eivät rajoita muut

occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. “I, the Lord, change not.” God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will — he is will.

4:4.3 (58.8) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those

rajat kuin ne, jotka hän on itse asettanut, ja hänen omasta vapaasta tahdostaan tekemänsä teot ovat vain niiden jumalallisten laatumääreitten ja täydellisten attribuuttien ehdollistamia, jotka luonnostaan luonnehtivat hänen ikuista olemustaan. Niinpä Jumalan suhde maailmankaikkeuteen on yhtä kuin lopullista hyvää ilmentävän olennon suhde, johon lisätään luovaa infiniittisyyttä oleva vapaa tahto.

Isä-Absoluutti on täydellisen keskusuniversumin luoja ja kaikkien muiden Luojen Isä. Jumala jakaa persoonallisuuden, hyvyyden ja lukuisat muut ominaispiirteet ihmisen ja muiden olentojen kanssa, mutta tahdon infiniittisyys on yksin hänen. Luomistoimiensa osalta Jumalaa rajoittavat vain hänen oman ikuisen olemuksensa tuntemukset ja hänen äärettömän viisautensa vaatimukset. Jumala valitsee henkilökohtaisesti vain sen, mikä on infiniittisesti täydellistä, siitä johtuu keskusuniversumin yliverlainen täydellisyys. Ja vaikka Luoja-Pojat jakavat täysin hänen jumalallisuutensa, jopa hänen absoluuttisuutensa joitakin osa-alueita, ei heitä täysin rajoita se viisauden lopullisuus, joka ohjaa Isän tahdon infiniittisyyttä. Jumalan Poikien Mikael-ryhmässä luova vapaa tahto muuttuu näin ollen vieläkin aktiivisemmaksi, täysin jumalalliseksi ja lähes perimmäiseksi, ellei jopa absoluuttiseksi. Isä on infiniittinen ja ikuinen, mutta hänen tahdonvaraisen itsensärajoittamisensa mahdollisuuden kieltäminen olisi samaa kuin, jos kokonaan kieltäisi tämän käsityksen hänen tahdollisesta absoluuttisuudestaan.

Jumalan absoluuttisuus läpäisee kaikki maailmankaikkeuden seitsemän todellisuustasoa. Koko tähän absoluuttiseen olemukseen vaikuttaa Luojan suhde hänen universumiluoduista koostuvaan perheeseensä. Täsmällisyys saattaa luonnehtia kolminaisuusperäistä oikeudenmukaisuutta universumien universumissa, mutta koko laajassa perheenomaisessa suhteessaan ajallisiin luotuihinsa universumien Jumalaa hallitsee jumalallinen tunne. Ensimmäiseksi ja viimeiseksi — ikuisesti — infiniittinen Jumala on Isä. Kaikista niistä mahdollisista epiteeteistä riippumatta, joilla Jumala on todellisuutta kuvastavalla tavalla tunnettavissa, minua on neuvottu esittämään koko luomakunnan Jumala ennen muuta Universaalisenä Isänä.

Jumala Isän kohdalla vapaan tahdon mukaisia suorituksia ei hallitse valta, eikä niitä ohjaa pelkkä äly. Jumalallinen persoonallisuus koostuu määritelmän mukaan hengestä ja ilmenee universeille rakkautena. Siksi Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kaikissa henkilökohtaisissa suhteissaan universumien luotuihin persoonallisuuksiin aina ja johdonmukaisesti rakastava Isä. Jumala on Isä sanan

divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

4:4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

4:4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

4:4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally

korkeimmassa merkityksessä. Ikuisesti hänen vaikuttimenaan on jumalallisen rakkauden täydellinen ihanteellisuus, ja tämä hellyys saa väkevimmän ilmauksensa ja suurimman tyydytyksensä siinä, että hän rakastaa ja että häntä rakastetaan.

Tieteessä Jumala on Ensimmäinen Aiheuttaja; uskonossa hän on universaalinen ja rakastava Isä; filosofiassa hän on se ainoa olento, joka on olemassa itsestään — joka olemassaolonsa osalta ei ole riippuvainen mistään muusta olennot, mutta joka auliisti antaa olemassaolon todellisuuden kaikille olevaisille ja kaikille muille olennoille. Mutta tarvitaan ilmoitus osoittamaan, että tieteen Ensimmäinen Aiheuttaja ja filosofian tarkoittama itsestään olemassa oleva Ykseys ovat sama kuin uskonon Jumala, jonka täyttävät armo ja hyvyys ja joka on sitoutunut toteuttamaan maan päällä elävien lastensa ikuisen eloonjäämisen.

Kaipaamme Infiniittisen käsitettä mutta palvomme jumalankokemisen ideaa, kykyämme missä ja milloin tahansa tajuta korkeimman jumaluuskäsityksemme persoonallisuus- ja jumalallisuustekijät.

Tietoisuus voitokkaasta ihmiselämästä maan päällä syntyy siitä luodun olennon uskosta, joka uskaltaa ottaa haasteena vastaan jokaisen eteen tulevan olemassaolon episodin joutuessaan kohtaamaan inhimillisten rajoittuneisuuksien pelottavat näköalat ja joka rohkenee tällöin julistaa: Vaikken pystyisikään tekemään tätä, minussa elää se, joka voi sen tehdä ja joka on sen tekijä — universumien universumin Isä-Absoluutin osa. Ja tämä on se ”voitto, joka valloittaa maailman, nimittäin uskonne.”

5. ERHEELLISET KÄSITYKSET JUMALASTA

Uskonnollinen perimätieto koostuu epätäydellisinä säilyneistä muistiinmerkinnöistä, jotka käsittelevät menneiden aikojen jumalaatuntevien ihmisten kokemuksia. Sellaiset kirjoitukset ovat kuitenkin uskonnollisen elämän oppaina tai Universaalista Isää koskevan todenperäisen tiedon lähteinä epäluotettavia. Tällaiset ikivanhat uskomukset ovat poikkeuksetta muuttuneet siksi, että alkukantainen ihminen oli myytintekijä.

Eräs Urantialla vallitsevan sekasorron suurimpia aiheuttajia, kun kysymys on Jumalan olemuksesta, on se, että pyhät kirjanne eivät pysty tekemään selvää eroa toisaalta Paratiisin-Kolminaisuuden eri persoonallisuuksien välillä ja toisaalta Paratiisin-Jumaluuden ja paikallisuniversumien luojien ja hallinnosta vastuussa olevien välillä. Menneinä maailmankausina, jolloin ymmärrys oli vajavaista,

motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

4:4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is “the victory which overcomes the world, even your faith.”

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes,

pappinne ja profeettanne eivät onnistuneet tekemään selvää eroa Planeettaprinsien, Järjestelmänhallitsijoiden, Konstellaation-Isien, Luoja-Poikien, Superuniversumin Hallitsijoiden, Korkeimman Olennon eikä Universaalisen Isän välillä. Monet niistä viesteistä, joita korkeampien olentojen alaisina toimivat persoonallisuudet, kuten Elämäkantajat ja eri enkeliryhmät ovat lähettäneet, on kirjoituksissanne esitetty Jumalalta itseltään saapuneina. Urantian uskonnollinen ajattelu sekoittaa yhä vieläkin Jumaluuden liitännäispersoonallisuudet itsensä Universaalisen Isän kanssa niin, että heidät kaikki sisällytetään saman nimikkeen piiriin.

Urantialaiset kärsivät yhä alkukantaisten jumalakäsitysten vaikutuksesta. Jumalat, jotka raivoavat ja riehuvat, jotka vihoissaan ravistelevat maata ja vimmoissaan iskevät ihmiset maan tomuun, jotka tyytymättömyydessään langettavat tuomionsa määräämällä tulvia ja nälänhätää, ovat primitiivisen uskonnon jumalia. Ne eivät ole Jumalia, jotka elävät ja hallitsevat universumeja. Tällaiset käsitykset ovat jääne ajoilta, jolloin ihmiset olettivat maailmankaikkeuden olevan tällaisten kuvitteellisten jumalten päähänpistojen ohjauksessa ja vallassa. Mutta kuolevainen ihminen alkaa tajuta, että hän elää maailmassa, jossa vallitsee suhteellinen laillisuus ja järjestys siltä osin kuin kysymys on Korkeimpien Luojiin ja Ylimpien Valvojien hallinnollisista periaatteista ja käyttäytymisestä.

Barbaarimainen ajatus kiukkuisen Jumalan rauhoittamisesta ja loukatuksi itsensä tuntevan Herran lepyttämisestä, Jumaluuden suosioon pääsemisestä uhrein ja katumusharjoituksin ja jopa verta vuodattamalla edustaa perin juurin lapsellista ja alkukantaista uskontoa — filosofiaa, joka ei ole tieteen ja totuuden valistuneen aikakauden arvoista. Sellaiset uskomukset ovat äärimmäisen vastenmielisiä universumeissa palveleville ja niitä hallitseville taivaallisille olennoille ja jumalallisille hallitsijoille. On häväistys Jumalaa kohtaan uskoa, väittää tai opettaa, että on välttämätöntä vuodattaa viatonta verta hänen suosionsa saavuttamiseksi tai kuvitellun jumalallisen vihan torjumiseksi.

Heprealaiset uskoivat, että ”ilman verenvuodattusta ei voisi olla syntien anteeksiantoa”. He eivät olleet päässeet vapauteen vanhasta ja pakanallisesta ajatuksesta, jonka mukaan Jumalia ei voisi lepyttää muu kuin veren näkeminen, vaikka Mooses ihmisuhrit kieltämällä ja ne seremoniallisin eläinuhrein korvaamalla saikin aikaan tuntuva edistystä lapsenomaisten beduiiniseuraajiensa alkukantaisessa mielessä.

Paratiisin-Pojan lahjoittautuminen maailmalle kuului erottamattomasti tilanteeseen, jossa yksi planetaarinen aikakausi

System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that “without the shedding of blood there could be no remission of sin.” They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not

päätti. Se oli väistämätöntä. Se ei tapahtunut siksi, että näin olisi pyritty saavuttamaan Jumalan suosio. Tämä jumalallinen lahjoittautuminen sattui myös olemaan erään Luoja-Pojan viimeinen henkilökohtainen näytös pitkässä vaelluksessa hänen omaan universumiinsa kohdistuvan kokemuspohjaisen suvereenisuuden saavuttamiseksi. Olisiko suurempaa irvikuvaa Jumalan infiniittisestä luonteesta kuin opetus, jonka mukaan hänen isänsydämensä kaikessa ankarassa kylmyydessään ja kovuudessaan ei sen vertaa liikuttunut luotujensa onnettomuuksista ja murheista, että hänen hellä armeliaisuutensa saatiin puhkeamaan esiin, vasta kun hän näki nuhteettoman Poikansa verta vuotavana ja kuolevana Pääkallonpaikan ristinpuussa!

Mutta Urantian asukkaat tulevat vielä löytämään vapahduksen näistä Universaalisen Isän olemusta koskevista muinaisista erheistä ja pakanallisista taikauskoista. Jumalaa koskevan totuuden paljastuminen tekee tuloaan, ja ihmissuvun on määrä tuntea Universaalinen Isä koko siinä luonteen kauneudessa ja ominaisuuksien ihanuudessa, jotka Urantialla Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana vierailut Luoja-Poika niin suurenmoisella tavalla esitti.

[Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

4:5.8 (61.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Luku 5. Jumalan suhde yksilöön

⇐ 004

Urantia-kirjan

006 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 5 JUMALAN SUHDE YKSILÖÖN

Osiot

Johdanto

1. Tie Jumalan luo
2. Jumalan läsnäolo
3. Oikea palvonta
4. Uskonnon Jumala
5. Tietoisuus Jumalasta
6. Persoonallisuuden Jumala

Johdanto

JOS ihmisen finiittinen mieli ei kykene käsittämään, kuinka sellainen suuri ja majesteettinen Jumala kuin Universaalinen Isä voi astua alas infiniittisessä täydellisyydessä olevilta iäisiltä asuinsijoiltaan ollakseen lähellä yksittäistä ihmisolentoa, tämän finiittisen älyllisen olennon täytyy siinä tapauksessa perustaa vakuuttuneisuutensa jumalallisesta kumppanuudesta sille totuudelle, että Urantian jokaisen normaalijärkisen ja moraalisesti tietoisien kuolevaisen älyn sisällä asuu tosiasiallinen elävän Jumalan osanen. Ihmisten sisimmässä olevat Ajatuksensuuntaajat ovat osa Paratiisin-Isän ikuista Jumaluutta. Ihmisen ei tarvitse mennä edemmäs kuin omaan sisäiseen kokemukseensa siitä, että hänen sielunsa tutkiskelee tätä hengellisen realiteetin läsnäoloa, löytääkseen Jumalan ja pyrkiäkseen kanssakäymiseen hänen kanssaan.

Jumala on jakanut ikuisen olemuksensa infiniittisyyden kaikkien kuuden absoluuttisen, tasavertaisensa eksistentiaalisen reaalijärjestyksen kesken, mutta esipersonaalisten osastensa välityksellä hän saattaa milloin tahansa ottaa

PAPER 5 GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his

suoran henkilökohtaisen yhteyden luomakunnan mihinkä tahansa osaan tai vaiheeseen tai lajiin. Ja ikuinen Jumala on niin ikään varannut itselleen oikeuden lahjoittaa persoonallisuuden jumalallisille Luoille ja universumien universumin eläville luoduille, samalla kun hän on lisäksi varannut oikeuden pitää persoonallisuuspiirin kautta suoraa ja isällistä yhteyttä kaikkiin edellä mainittuihin persoonallisiin olentoihin.

1. TIE JUMALAN LUO

Se, ettei finiittinen luotu kykene lähestymään infiniittistä Isää, johtuu, ei suinkaan Isän välinpitämättömyydestä, vaan luotujen olentojen finiittisyydestä ja aineellisista rajoituksista. Universumiolemassaolon korkeimman persoonallisuuden ja älyllisten luotujen alempien ryhmien välisen hengellisen eroavuuden suunnattomuus on käsittämätön. Jos olisi mahdollista siirtää alempia älyllisryhmiä yhtäkkiä itsensä Jumalan luo, nämä eivät tietäisi olevansa siellä. He olisivat siellä aivan yhtä välinpitämättömiä Universaalisen Isän läsnäolosta kuin he ovat nykyisessäkin olinpaikassaan. Kuolevaisen ihmisen edessä on pitkä, pitkä taival, ennen kuin hän voi olosuhteita vastaavasti ja kunnioittaen sitä, mikä on mahdollista, pyytää pääsylupaa Universaalisen Isän luokse Paratiisiin. Ihminen täytyy hengellisessä mielessä muuttaa monta kertaa olomuodosta toiseen, ennen kuin hän voi yltää sellaiseenkaan hengelliseen näkökyvyn tuottavalle tasolle, että hän kykenee näkemään edes jonkun Seitsemästä Valtiahengestä.

Isämme ei ole piilossa, hänen eristyneisyytensä ei ole mielivaltaista. Hän on pannut liikkeelle jumalallisen viisauden voimavarat loputtomassa pyrkimyksessään ilmoittaa itsensä maailmankaikkeudessa eläville lapsilleen. Hänen rakkautensa majesteettisuuteen liittyy ääretöntä ylevyyttä ja sanoin kuvaamatonta antelaisuutta, ja tämä rakkaus saa hänet kaipaamaan yhteyttä jokaiseen luotuun olentoon, joka voi ymmärtää, rakastaa tai lähestyä häntä. Siksi juuri ne sinulle ominaiset rajoitukset, jotka ovat erottamaton osa finiittistä persoonallisuuttasi ja aineellista olemassaoloasi, määräävät sen ajan ja paikan ja ne olosuhteet, joissa voit saavuttaa kuolevaisen taivaaseennousun matkanpään ja seistä Isän edessä kaiken olevaisen keskuksessa.

Vaikka tulo Isän paratiisillisen läsnäolon luo saakin odottaa niin kauan, että olet saavuttanut hengellisen edistymisen korkeimmat finiittiset tasot, tulisi sinun iloita tietäessäsi, että aina on olemassa mahdollisuus välttämään yhteyteen sen Isän lahjoittaman hengen kanssa, joka niin läheisesti liittyy sisimpään sieluusi ja hengellistyvään minuuteesi.

prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

Ajallisuuteen ja avaruuteen kuuluvien maailmojen kuolevaiset saattavat synnynnäisten kykyjensä ja älyllisten lahjojensa osalta erota toisistaan suurestikin. Toiset heistä saavat nauttia ympäristöstä, joka on sosiaalista edistymistä ja moraalista etenemistä ajatellen poikkeuksellisen suotuisa, tai sitten he saavat kärsiä siitä, että heiltä puuttuvat miltei kaikki inhimilliset apuneuvot kulttuurin saavuttamiseen ja heiltä odotettuun edistymiseen sivistykseen kuuluvissa taidoissa. Mutta hengellisen edistymisen mahdollisuudet ovat taivaaseen nousevalla tiellä yhtäläiset kaikille. Yhä uusia hengellisen ymmärryksen ja kosmisten merkitysten tasoja saavutetaan kaikista mainitunlaisista evolutionaarisissa maailmoissa tavattavista aineellisten olosuhteiden välillä vallitsevista eroista johtuvista sosio-moraalisista eroavuuksista kokonaan riippumatta.

Vaikka Urantian kuolevaiset saattavat älyllisiltä, sosiaalisilta, taloudellisilta ja jopa moraalisisiltä mahdollisuuksiltaan ja lahjoiltaan erota hyvinkin paljon toisistaan, älkää silti unohtako, että heidän hengellinen varustuksensa on yhtäläinen ja ainutlaatuinen. Heillä kaikilla on samanlainen jumalallinen läsnäoleva, Isän antama lahja, ja heillä kaikilla on yhtäläinen etuoikeus etsiä läheistä, henkilökohtaista yhteyttä tähän sisimmässään asuvaan, jumalallista alkuperää olevaan henkeen, samoin kuin heillä kaikilla on yhtäläinen oikeus päättää näiden Salaperäisten Opastajien yhdenmukaisen hengellisen johdatuksen vastaanottamisesta.

Jos kuolevainen ihminen on täydestä sydäimestään hengellisesti motivoitunut, varauksettomasti omistautunut täyttämään Isän tahdon, siinä tapauksessa tämän yksilön kokemuksessa, koska hän on näin varmasti ja näin tehokkaasti sisimmässään olevan jumalallisen Suuntaajan hengellisesti varustama, ei voi jäädä ilmaantumatta ylevä tietoisuus Jumalan tuntemisesta ja ylivertainen vakuuttuneisuus eloonjäämisestä, jotta hän löytää Jumalan ja kokee muuttuvansa vaihe vaiheelta yhä enemmän hänen kaltaisekseen.

Hengellisessä mielessä ihmisen sisimmässä elää kuolemasta selviytyvä Ajatuksensuuntaaja. Jos tällainen ihmismieli on vilpittömästi ja hengellisesti motivoitunut, jos tällainen ihmisielu halajaa tuntea Jumalan ja tulla hänen kaltaisekseen, haluaa rehellisesti täyttää Isän tahdon, ei ole olemassa mitään sellaista kuolevaisen osattomaksijäämisestä johtuvaa kielteisesti vaikuttavaa voimaa eikä mitään sellaista mahdollisesti väliin tulevaa aktiivista tekijää, jotka voisivat estää tätä jumalallisesti motivoitunutta sielua nousemasta turvallisesti Paratiisin porteille.

Isä haluaa kaikkien luotujensa olevan henkilökohtaisessa yhteydessä häneen. Hän on

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on

varannut Paratiisista paikan vastaanottaakseen kaikki, joiden eloonjäämisstatus ja joiden hengellinen olemus tekevät tällaisen saavutuksen mahdolliseksi. Omaksukaa sen vuoksi filosofiaanne nyt ja ikuisiksi ajoiksi tämä tieto: Jumala on jokaiselle teistä ja kaikille meistä lähestyttävissä oleva, Isä on saavutettavissa, tie on avoinna; jumalallisen rakkauden voimat ja jumalallisen hallinnon keinot ovat kaikki keskenään sidoksissa, ja niiden tarkoituksena on helpottaa jokaisen universumin jokaisen kelvollisen älyllisen olennon etenemistä Universaalisen Isän luo Paratiisiin.

Se seikka, että Jumalan saavuttaminen kysyy suunnattomasti aikaa, ei hiukkaakaan vähennä Infiniittisen läsnäolon ja persoonallisuuden todellisuutta. Ylösnousemuksenne on osa seitsemän superuniversumin kiertokulkua, ja vaikka kierrätte siinä lukemattomia kertoja, saatte odottaa — hengellisessä mielessä ja statuksenne puolesta — kiertävänne alati sisäänpäin kääntyvää rataa. Voitte luottaa siihen, että teidät korotetaan sfääriltä sfäärille, uloimmilta kehiltä aina lähemmäksi sisintä keskusta. Älkääkä epäilkö, ettette eräänä päivänä seisoi jumalallisessa ja keskeisessä läsnäolossa ja näkisi häntä — kuvaannollisesti sanottuna — kasvoista kasvoihin. Kysymys on todellisten ja konkreettisten hengellisten tasojen saavuttamisesta. Ja nämä hengelliset tasot ovat kenen tahansa sellaisen olennon saavutettavissa, jossa on asunut Salaperäinen Opastaja ja joka on sittemmin ainiaaksi sulautunut tähän Ajatuksensuuntaajaan.

Isä ei ole hengellisessä piilopaikassa, mutta niin monet hänen luoduistaan ovat kätkeytyneet omien itsepäisten päätöstensä luomaan usvaan ja näin toistaiseksi erottautuneet yhteydestä hänen henkeensä ja hänen Poikansa henkeen sillä, että ovat valinneet omat vääristyneet tiensä ja ruokkivat omassa suvaitsemattomassa mielessään ja epähengellisessä olemuksessaan olevaa itsekorostuksen tarvettaan.

Kuolevainen ihminen voi lähestyä Jumalaa, ja hän saattaa toistuvasti hylätä jumalallisen tahdon niin kauan kuin hänellä on kyky tehdä valintoja. Ihmisen lopullinen tuomio sinetöityy, vasta kun hän on kadottanut kyvyn valita Isän tahto. Isä ei koskaan sulje sydäntään lastensa tarpeilta eikä pyynnöiltä. Hänen jälkeläisensä vain sulkevat iäksi sydämensä Isän puoleensa vetävältä voimalta, kun he lopullisesti ja ainiaaksi kadottavat kaipausten noudattaa hänen jumalallista tahtoaan — tuntee hänet ja olla hänen kaltaisensa. Samalla tavoin on ihmisen ikuinen kohtalo varmistettu, kun Suuntaajaan fuusioituminen julistaa maailmankaikkeudelle tämän taivasmatkalaisen tehneen lopullisen ja peruuttamattoman päätöksen elää Isän tahdon mukaan.

Suuri Jumala ottaa suoran yhteyden

Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to sphere, from the outer circuits ever nearer the inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact

kuolevaiseen ihmiseen ja antaa osan infiniittisestä, ikuisesta ja käsittämättömästä minuudestaan, jotta se eläisi ja asuisi tämän sisimmässä. Jumala on antautunut ikuisen seikkailuun ihmisen kanssa. Jos antaudut sisälläsi ja ympärilläsi olevien hengellisten voimien johdatukseen, et voi olla saavuttamatta sitä korkeata määränpäättä, jonka rakastava Jumala on asettanut universumimääränpääksi ylösnohseville, avaruuden evolutionaarisista maailmoista tuleville luoduilleen.

2. JUMALAN LÄSNÄOLO

Infiniittisen fyysinen läsnäolo on sama kuin aineellisen maailmankaikkeuden muodostama todellisuus. Jumaluuden mielellinen läsnäolo on määriteltävä yksilön älyllisen kokemuksen syvyydellä ja evolutionaarisella persoonallisuuden tasolla. Jumalallisuuden hengellisen läsnäolon on välttämättömyyden pakosta oltava erilaistunutta eri puolilla maailmankaikkeutta. Sen määräävät hengellinen vastaanottavuuden kapasiteetti ja se, missä määrin luodun tahto on vihkiytynyt jumalallisen tahdon täyttämiseen.

Jumala elää jokaisessa henkisyntyisessä pojassaan. Paratiisin-Pojilla on aina pääsy Jumalan luo, "Isän oikealle puolelle", ja kaikilla hänen luoduilla persoonallisuuksillaan on pääsy "Jumalan huomaan". Edellä sanottu koskee persoonallisuuspiiriä, milloin tahansa, missä tahansa ja miten tahansa siihen yhteys otetaan; tai milloin muutoin on välttämätöntä saada henkilökohtainen, minätajuinen yhteys Universaaliiseen Isään ja päästä kanssakäymisiin hänen kanssaan, tapahtuipa se Jumalan keskusasuinsijalla tai jossakin muussa siihen tarkoitetussa paikassa, kuten jollakin seitsemästä Paratiisin pyhästä sfääristä.

Luonnosta jumalallista läsnäoloa ei voi kuitenkaan mistään löytää eikä edes Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämästä yhtä täydellisesti ja yhtä varmasti kuin pyrkiessänne kommunikoimaan sisässänne olevan Salaperäisen Opastajan, paratiisillisen Ajatuksensuuntaajan, kanssa. Mikä erehdys onkaan haaveilla kaukana taivaissa olevasta Jumalasta, kun Universaalisen Isän henki elää oman mielenne sisimmässä!

Juuri tämän sisimmässäsi olevan Jumalan osan vuoksi voit toivoa — edetessäsi pyrkimyksissäsi saavuttaa sopusointu Suuntaajan hengellisten johdatusten kanssa —, että huomaat entistä täydellisemmin niiden muidenkin hengellisten vaikuttajien läsnäolon ja minänsi muovaavan voiman, jotka kaikki ympäröivät sinua ja vaikuttavat sinuun ilman, että ne kuitenkaan toimisivat erottamattomana osana sinua. Se, että

with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, "the right hand of the Father," and all of his creature personalities have access to the "bosom of the Father." This refers to the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling

et ole älyllisesti tietoinen läheisestä ja intiimistä yhteydestä sisimmässäsi olevaan Suuntaajaan, ei vähimmässäkään määrin todista sellaista ylevää kokemusta olemattomaksi. Todiste veljellisestä suhteestasi jumalalliseen Suuntaajaan koostuu kokonaan niiden hengen hedelmien laadusta ja määrästä, jotka yksittäinen uskova elämäkokemuksessaan tuottaa. ”Hedelmistään te heidät tunnette.”

Kuolevaisen ihmisen niukasti hengellistyneen ja aineellisen mielen on äärimmäisen vaikea selvästi tiedostaa sellaisten jumalallisten entiteettien kuin Paratiisin Suuntaajien henkitoimintaa. Kun mielen ja Suuntaajan yhdessä luoman sielun olemassaolo käy yhä ilmeisemmäksi, kehittyy myös uusi sielun tietoisuuden vaihe, jolloin sielu kykenee kokemaan Salaperäisten Opastajien läsnäolon ja tunnistamaan näiden hengelliset johdatukset ja muut aineellisuuden ylittävät toiminnot.

Suuntaajayhteyden kokemisessa on kokonaisuudessaan kysymys moraalisesta statuksesta, mielellisestä motivaatiosta ja hengellisestä kokemuksesta. Sellaisen saavutuksen tajutuksituleminen rajoittuu pääasiassa, vaikei yksinomaisesti, sielun tietoisuuden alueelle, mutta todisteet siitä ilmenevät pian ja runsaina, kun hengen hedelmät ilmaantuvat kaikkien sellaisten sisäisen hengen kohtaajien elämään.

3. OIKEA PALVONTA

Vaikka Paratiisin Jumaluudet maailmankaikkeuden kannalta katsottuna ovat kuin yksi, hengellisissä suhteissaan Urantialla asuvien kaltaisiin olentoihin he ovat myös kolme toisistaan erottuvaa ja erillistä persoonaa. Jumalolentojen välillä on eroa, kun kysymyksessä ovat persoonakohtainen vetovoima, kanssakäyminen ja muut läheiset suhteet. Korkeimmassa merkityksessä palvomme Universaalista Isää ja vain häntä. On totta, että voimme palvoa ja palvomme Isää, sellaisena kuin hän tulee esille Luoja-Pojissaan, mutta palvonnan ja jumaloinnin kohteena on silti Isä, joko välittömästi tai välillisesti.

Kaikenkaltaiset hartaat pyynnöt kuuluvat lankaikkisen Pojan toimipiiriin ja Pojan hengelliselle organisaatiolle. Rukoukset, kaikki muotokieliset yhteydenpidot, kaikki muu kuin Universaalisen Isän jumalointi ja palvonta ovat asioita, jotka koskevat paikallisuniversumia; ne eivät tavallisesti siirry Luoja-Pojan toimipiiriin ulkopuolelle. Mutta palvonta johdetaan ja osoitetaan ilman muuta Luojan persoonalle Isän persoonallisuuspäiriin toiminnan avulla. Uskomme lisäksi, että tällaista Suuntaajan asuttaman luodun

Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. “By their fruits you shall know them.”

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

5:2.6 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

5:3.1 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

5:3.2 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt

osoittaman kunnioituksen rekisteröintiä helpottaa Isän henkiläsäölo. On olemassa valtava määrä todistusaineistoa, joka osoittaa tällaisen uskomuksen oikeaksi. Ja tiedän, että kaikkiin eri luokkiin kuuluvat Isän osaset on valtuutettu Universaalisen Isän läsnäolossa rekisteröimään tervetulleeksi ilmiöksi kohteittensa osoittaman, hyvässä uskossa tapahtuvan palvonnan. Suuntaajat käyttävät epäilemättä myös suoraan Jumalaan johtavia esipersoonallisia yhteydenpitokanavia, ja niin ikään ne kykenevät käyttämään lankaikkisen Pojan henkigravitaation yhteyspiirejä.

Palvonta tapahtuu palvonnan itsensä takia; rukoukseen sisältyy oman eli luodun olennon eduntavoittelun ainesosanen. Siinä onkin palvonnan ja rukouksen välinen suuri ero. Todellinen palvonta on ehdottoman pyyteetöntä, eikä siihen sisälly mitään henkilökohtaisen intressin aineksia. Sanalla sanottuna palvomme Jumalaa sen vuoksi, mitä käsitämme hänen olevan. Palvonta ei pyydä eikä odota mitään palvojalle. Emme palvo Isää minkään tällaisesta kunnioittamisesta mahdollisesti saamamme hyödyn vuoksi. Osoitamme tällaista hartautta ja ryhdymme tällaiseen palvontaan luonnollisena ja spontaanina reaktiona tunnustaessamme Isän verrattoman persoonallisuuden ja hänen rakastettavan olemuksensa kuin myös hänen ihailtavien ominaisuuksiensa vuoksi.

Sinä hetkenä, kun pyyteellisyys tunkeutuu palvontaan, siinä silmänräpäyksessä hartaudenharjoituksen luonne muuttuu: palvonnasta tulee rukous, ja se olisi asianmukaisempaa osoittaa lankaikkisen Pojan tai Luoja-Pojan persoonalle. Mutta käytännön uskonnollisessa kokemuksessa ei ole mitään syytä, miksei rukousta todellisen palvonnan osana osoitettaisi Jumala Isälle.

Hoitaessanne jokapäiväisen elämänne käytännön asioita olette Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta peräisin olevien henkipersoonallisuuksien käsissä; toimitte yhteistyössä Myötätoimijan edustajien kanssa. Näin ollen palvotte Jumalaa, rukoulette Poikaa ja kommunikoitte hänen kanssaan ja kehittelette maisen olemassaolonne yksityiskohtia olemalla yhteydessä maailmassanne ja universuminne joka puolella toimiviin Äärettömän Hengen älyllisiin olentoihin.

Paikallisuniversumien kohtaloita johtavat Luoja-Pojat eli Hallitsijapojat astuvat sekä Universaalisen Isän että Paratiisin lankaikkisen Pojan paikalle. Nämä Universumien Pojat ottavat Isän nimissä vastaan palvontaan sisältyvän jumaloinnin ja kääntävät korvansa kaikkialla heidän luomistuloksissaan elävien, anovien alamaistensa esittämille vetoomuksille. Paikallisuniversumin lapsille Mikael-Poika on itse asiassa Jumala. Hän

creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5.3.3 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5.3.4 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

5.3.5 (66.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

5.3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents

on Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan paikallisuniversumipersonoituma. Ääretön Henki ylläpitää henkilökohtaista yhteyttä näiden valtakuntien lapsiin Universumihenkien, Paratiisin Luoja-Poikien hallintoon osallistuvien ja luovien kumppaneiden välityksellä.

Vilpiton palvonta merkitsee ihmispersoonallisuuden kaikkien kykyjen liikkeellepanoa kehittyvän sielun herruudessa ja sen yhteydessä toimivan Ajatuksensuuntaajan jumalallisessa ohjauksessa. Aineellisten rajoitusten alainen mieli ei voi koskaan tulla kovinkaan tietoiseksi todellisen palvonnan oikeasta merkityksestä. Sen tajuaaminen, mitä palvonta todellisuudessa on, määräytyy ihmisessä pääosin siltä pohjalta, mille asteelle hänen kehittyvä kuolematon sielunsa on ehtinyt. Sielun hengellinen kasvu tapahtuu älyllisestä tietoisuudesta täysin riippumatta.

Palvontakokemus sisältää kumppaniksi annetun Suuntaajan ylevän yrityksen viestittää jumalalliselle Isälle ihmissielun — Jumalaa etsivän kuolevaisen mielen ja Jumalaa paljastavan kuolematon Suuntaajan yhteisluomuksen — sanoin kuvaamattomat kaipaukset ja kielen kertomattomat hartaat pyrkimykset. Näin ollen palvonta on teko, jolla aineellinen mieli, yhteydessään olevan hengen opastuksessa, myöntyy hengellistyvän minän yritykseen asettua yhteyteen Jumalan kanssa Universaalisen Isän uskonpoikana. Kuolevaisen mieli antaa suostumuksensa palvontaan, kuolematon sielu halajaa palvontaa ja antaa sille alkusysäyksen, jumalallinen Suuntaaja-läsnäolo toimii tämän palvonnan johtajana kuolevaisen mielen ja kehittyvän kuolematon sielun puolesta. Aidosta palvonnasta tulee loppujen lopuksi neljällä kosmisella tasolla toteutuva kokemus: älyllisellä, morontiaalisella, hengellisellä ja persoonallisella — mielen, sielun ja hengen tietoisuutta ja niiden yhdistymistä persoonallisuudessa.

4. USKONNON JUMALA

Pelko käyttövoimanaan kehityskuntojen moraalioppi ajaa ihmisiä eteenpäin tavoittelemaan Jumalaa. Ilmoitususkonnot houkuttelevat ihmisiä etsimään rakkauden Jumalaa siltä pohjalta, että he toivovat hartaasti tulevansa hänen kaltaisikseen. Mutta uskonto ei ole pelkästään passiivista "ehdottoman riippuvuuden" ja "eloonjäämisvarmuuden" tunnetta. Se on elävä ja dynaaminen kokemus ihmiskunnan palvelemiseen perustuvasta jumalallisuuden saavuttamisesta.

Todellisen uskonnon tekemä suuri ja välitön palvelus on kestävä yhtenäisyyden rakentaminen ihmiskokemukseen, kestävä rauhan ja perinpohjaisen varmuuden luominen.

and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5.3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5.3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

5.4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution *drives* men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation *allure* men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a passive feeling of "absolute dependence" and "surety of survival"; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

5.4.2 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is

Alkukantaisen ihmisen kohdalla jopa polyteismi merkitsee kehittyvän jumaluuskäsityksen jonkin määräistä yhtenäistymistä; polyteismi on kehitteillä olevaa monoteismeja. Jumala tulee ennemmin tai myöhemmin pakostakin käsitetyksi arvojen reaalisuudeksi, merkitysten sisällöksi ja totuuden elämäksi.

Jumala ei ole vain kohtalon määrääjä, vaan hän on ihmisen ikuinen määränpää. Ihmisen kaikki ei-uskonnolliset toiminnot pyrkivät taivuttamaan universumin kierouttavaan minän palvelemiseen; aidosti uskonnollinen yksilö pyrkii samastamaan minuutensa maailmankaikkeuden kanssa ja sitten omistamaan tämän yhdistyneen minänsä toiminnan kanssaolentojensa — ihmisten ja ihmisten yläpuolella olevien olentojen — muodostaman universumiperheen palvelemiseen.

Filosofian ja taiteen valtakunnat ovat ihmisminän ei-uskonnollisten ja uskonnollisten toimintojen välissä. Aineellismielinen ihminen houkuttautuu taiteen ja filosofian kautta mietiskelemään ikuisen merkityksen omaavia hengellisiä realiteetteja ja universumiarvoja.

Kaikkien uskontojen antamaan opetukseen kuuluu Jumaluuden palvonta ja jokin oppi ihmisen pelastuksesta. Buddhalaisen uskonto lupaa pelastumista kärsimyksistä, loputonta rauhaa; juutalaisten uskonto lupaa pelastumista vaikeuksista, vanhurskauteen perustuvaa menestymistä; kreikkalaisten uskonto lupasi pelastusta epäharmoniaasta, rumuudesta, kauneuden ymmärtämisen kautta; kristinuskon lupaa pelastuksen synnistä, pyhyttä; muhamettilaisuus tarjoaa vapahduksen juutalaisuuden ja kristinuskon ankarista moraalinormeista. Jeesuksen uskonto on pelastus egosta, vapautus luotujen eristyneisyyden aiheuttamista epäkohdista ajallisuudessa ja ikuisuudessa.

Heprealaiset pohjasivat uskontonsa hyvyteen, kreikkalaiset kauneuteen. Molemmat uskonnot etsivät totuutta. Jeesus toi esille rakkauden Jumalan, ja rakkaus sulkee piiriinsä kaiken totuuden, kauneuden ja hyvyyden.

Zarathustralaisilla oli moraaliuskonto, hinduilla metafysiikkauskonto, konfutselaisilla etiikkauskonto. Jeesus toi elämällään esille palvelemisen uskonnon. Kaikilla näillä uskonnoilla on arvoa sikäli, että ne ovat kelvollisia tapoja lähestyä Jeesuksen uskontoa. Uskonnosta on määrä tulla kaiken inhimillisessä kokemuksessa olevan hyvän, kauniin ja toden hengellisen yhdistymisen todellistuma.

Kreikan uskonnon tunnuslause kuului "tunne itsesi"; heprealaisten opetusten ytimenä oli "tunne Jumalasi"; kristityt saarnaavat evankeliumia, joka tähtää "tietoon Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta"; Jeesuksen julistama hyvä sanoma

a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he is man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus is salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of service. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of

kuului: "tunne Jumala ja tunne itsesi Jumalan pojaksi." Nämä erilaiset käsitykset uskonnon tarkoituksesta määräävät yksilön asenteen eri elämäntilanteissa ja antavat ennakkoaavituksen palvelon syvyydestä ja hänen henkilökohtaisten rukoulutapojensa luonteesta. Minkä tahansa uskonnon hengellinen status on määriteltävissä sen rukousten luonteella.

Käsitys puolittain ihmisenkaltaisesta ja kiivaasta Jumalasta on väistämätön siirtymävaihe polyteismin ja ylevän monoteismin välissä. Jalostunut antropomorfismi on puhtaasti evolutionaariselle uskonnolle korkein saavutettavissa oleva taso. Kristinusko on nostanut antropomorfismin käsityksen ihmisyyden ihanteesta transsendenttiseksi ja jumalalliseksi käsitykseksi kunnialla kruunatun Kristuksen persoonasta. Ja kysymyksessä onkin korkein antropomorfismin muoto, jonka ihminen voi koskaan ajatuksissaan luoda.

Kristillinen käsitys Jumalasta on yritys yhdistellä kolme erillistä opetusta:

1. Heprealainen käsitys — Jumala moraalisten arvojen puolustajana, vanhurskas Jumala.

2. Kreikkalainen käsitys — Jumala yhdistäjänä, viisauden Jumala.

3. Jeesuksen käsitys — Jumala elävän ystävänä, rakastavana Isänä, jumalallinen läsnäolo.

Niinpä täytyy olla ilmeistä, että monikoosteisen kristillisen teologian on hyvin vaikea saavuttaa johdonmukaisuutta. Tätä vaikeutta pahentaa vielä se, että varhaiskristilliset opit perustuivat yleisesti ottaen kolmen eri henkilön henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen, nimittäin Filon Aleksandrialaisen, Jeesus Nasarettilaisen ja Paavali Tarsoslaisen.

Tutkiessanne Jeesuksen uskonnollista elämää tarkastelkaa häntä positiivisesti. Älkää niinkään ajatelko hänen synnittömyyttään kuin hänen vanhurskauttaan, hänen rakastavaa palvelemistaan. Jeesus korotti sen passiivisen rakkauden, joka tuli esille heprealaisessa käsityksessä taivaallisesta Isästä, korkeammaksi, aktiiviseksi ja luotua rakastavaksi hellyydeksi sellaisen Jumalan osoittamana, joka on jokaisen yksilön, jopa väärintekijän, Isä.

5. TIETOISUUS JUMALASTA

Moraalisuuden alkuperä on minätajuinen järki. Se on eläimellisyiden yläpuolella, mutta silti täysin kehityspäristä. Ihmisen evoluutio tuottaa kehittymisensä myötä kaikki ne kyvyt, jotka edeltävät Suuntaajien lahjoittamista ja Totuuden

"knowing God, and yourself as a son of God." These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of

Hengen vuodattamista. Mutta moraalisuuden tasoille yltäminen ei vapauta ihmistä kuolevaisena eletävään elämään kuuluvista reaalisista kamppailuista. Ihmisen fyysinen ympäristö tekee olemassaolostaistelun välttämättömäksi; sosiaaliset olot tekevät eettiset mukautumistoimet välttämättömiksi; moraaliset tilanteet vaativat järjen korkeimmissa maailmoissa tapahtuvaa päätöksentekoa; hengellinen kokemus (se, että Jumala on oivallettu) vaatii, että ihminen löytää hänet ja vilpittömästi pyrkii olemaan hänen kaltaisensa.

Uskonto ei perustu tieteen tosiasioihin, sosiaaliin velvollisuuksiin, filosofisiin oletuksiin eikä moraalisuudesta johdettuihin velvoitteisiin. Uskonto on oma erillinen maailmansa siinä, miten ihminen reagoi elämän tilanteisiin, ja se tulee vääjäämättä esille kaikissa moraalisuuden jälkeen tulevissa inhimillisen kehityksen vaiheissa. Uskonto saattaa kyllästää kaikki neljä arvojen tiedostamisen ja universumikumppanuudesta osalliseksi tulemisen tasoa: itsensä säilyttämisen fyysisen eli aineellisen tason; sosiaalisen eli emotionaalisen kumppanuuden tason; moraalisen eli velvollisuudentuntoisen järjen tason ja jumalallisen palveluksen kautta saavutetun universumikumppanuuden tiedostavan, hengellisen tason.

Tosiasioita tavoitteleva tiedemies käsittää Jumalan Ensimmäiseksi Aiheuttajaksi, voiman Jumalaksi. Tunneperäinen taiteilija näkee Jumalan kauneuden ihanteena, estetiikan Jumalana. Järkeilevä filosofi on toisinaan taipuvainen esittämään oletuksen universaalisen ykseyden Jumalasta, jopa panteistisesta Jumaluudesta. Uskova religionisti, uskonnonharjoittaja, uskoo Jumalaan, joka tukee pelastumista, taivaassa olevaan Isään, rakkauden Jumalaan.

Kehityskuntoa edeltää aina moraalinen käyttäytyminen, ja onhan se osa ilmoitususkontoakin, muttei se koskaan ole yhtä kuin koko uskonnollinen kokemus. Sosiaalinen palvelu on moraalisen ajattelun ja uskonnollisen elämisen tulos. Moraalisuus ei biologisesti johda uskonnollisen kokemuksen korkeammille hengellisille tasoille. Abstraktin kauniin jumalointi ei ole Jumalan palvontaa, ei myöskään luonnon ylistäminen eikä yhtenäisyyden kunnioittaminen ole Jumalan palvomista.

Kehityskunto on tieteen, taiteen ja filosofian äiti, joka nosti ihmisen sille tasolle, jolla hän kykenee ottamaan vastaan ilmoitususkonnon — Suuntaajan lahjoittaminen ja Totuuden Hengen tuleminen mukaan luettuina. Kuva inhimillisen olemassaolon kehityksestä alkaa uskonnolla ja päättyy uskontoon, olkoonkin, että ne ovat hyvin erilaatuisia uskontoja: toinen kehityspeäinen ja biologinen, toinen taas ilmoitusperäinen ja periodittainen. Ja näin uskonto, samalla kun se on

the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

5:5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5:5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

5:5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

5:5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not

ihmiselle normaalia ja luonnollista, on kuitenkin myös valinnanvaraista. Ei ihmisen ole pakko olla uskonnollinen — olla sitä oman tahtonsa vastaisesti.

Materiaalinen mieli ei voi koskaan täysin ymmärtää uskonnollista kokemusta, koska se on ennen muuta hengellinen kokemus. Tästä johtuu teologian — uskonnon psykologian — funktio. Perusopinkappale siitä, että ihminen tajuaa Jumalan olemassaolon, on äärelliselle käsityskyvylle paradoksi. Ihmisen logiikan ja finiittisen järjen on kutakuinkin mahdotonta saattaa sopusointuun jumalallisen immanenssin käsitettä — sitä, että Jumala on jokaisessa yksilössä ja osa häntä — Jumalan transsendenttisuuden idean kanssa — sen kanssa, että Jumala on universumien universumin herra. Nämä kaksi perusluonteista Jumaluuden käsitettä täytyy yhdistää siinä, että uskon kautta oivalletaan käsitys persoonallisen Jumalan transsendenssista, ja siinä, että tajutaan tämän Jumalan osasen olevan ihmisen sisimmässä, jotta älyperäinen palvonta olisi puolustettavissa ja jotta olisi perusteltua toivoa persoonallisuuden eloonjäämistä. Uskonnon vaikeudet ja paradoksit saavat alkunsa siitä, että uskonnon realiteetit menevät kauas kuolevaisen olennon älyllisen käsityskyvyn tuolle puolen.

Kuolevainen ihminen saa kolme suurta tyydytystä uskonnollisesta kokemuksesta jo ajallisen maan päällä olonsa päivinä:

1. Älyllisesti hän saa yhtenäisemmän inhimillisen tietoisuuden tuottamat tyydytykset.

2. Filosofisesti hän saa hyväkseen vahvistuksen moraalisia arvoja koskeville ihanteilleen.

3. Hengellisesti hän kukoistaa jumalallisen kumppanuuden kokemuksesta, todellisen palvelon tuottamista hengellisistä tyydytyksentunteista.

Jumalatietoisuuden, siten kuin maailmojen kehittyvä kuolevainen sen kokee, tulee sisältää kolme vaihtelevaa tekijää, kolme toisistaan eroavaa todellisuuden tajuamisen tasoa. Ensiksi on mielellinen tietoisuus — Jumalan idean käsittäminen. Sitten seuraa sielullinen tietoisuus — Jumalan ihanteen tajuaminen. Lopuksi sarastaa henkietoisuus — Jumalan hengellisen reaalisuuden tajuaminen. Yhdistämällä nämä jumalallisuuden käsittämiseen kuuluvat tekijät, vaikkapa vain epätäydellisestikin, kuolevainen persoonallisuus kattaa kaikkina aikoina kaikki tietoiset tasot Jumalan persoonallisuuden tajuamisella. Lopullisuuden Saavuttajakuntaan päässeissä kuolevaisissa tämä kaikki tulee aikanaan johtamaan Jumalan korkeimmuuden tajuamiseen ja saattaa sittemmin päätyä Jumalan

have to be religious against his will.

5:5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God,

perimmäisyyden käsittämiseen, jonkinvaiheiseen absoniittiseen supertietoisuuteen Paratiisin-Isästä.

Jumalatietoisuuden kokeminen säilyy samana sukupolvesta toiseen, mutta sitä mukaa kuin inhimillinen tietämys aina uuden aikakauden myötä pääsee pitemmälle, filosofisen jumalakäsityksen ja Jumalan teologisten määritelmien täytyy muuttua. Jumalaatuntevaisuus, uskonnollinen tietoisuus, on maailmankaikkeuden realiteetti, mutta siitä riippumatta, miten pätevä (reaalinen) uskonnollinen kokemus on, sen täytyy olla valmis alistumaan älyllisen kritiikin ja järjellisen filosofisen tulkinnan kohteeksi. Sen ei tule pyrkiä olemaan jotakin inhimillisen kokemuksen kokonaisuudesta erillään olevaa.

Persoonallisuuden ikuinen eloonjääminen riippuu kokonaan kuolevaisen mielen tekemästä valinnasta. Sen tekemät päätökset määräävät kuolemattoman sielun eloonjäämispotentiaalin. Kun mieli uskoo Jumalaan ja sielu tuntee Jumalan, ja kun ne yhdessä hoivaavan Suuntaajan kanssa kaikki halajavat Jumalaa, silloin on eloonjääminen varmistettu. Älylliset rajoitukset, kasvatuksen hataruus, sivistyksen puute, sosiaalisen aseman mitättömyys, vieläpä inhimillisten moraalikäsitteiden alamittaisuus, jotka johtuvat opetuksellisten, sivistyksellisten ja sosiaalisten etuuksien valitettavasta puuttumisesta, eivät voi tehdä tyhjäksi sitä, että jumalallinen henki vaikuttaa tällaisissa epäonnissa ja inhimillisestä näkökulmasta katsottuna rajoitteisissa mutta uskovissa yksilöissä. Siitä, että Salaperäinen Opastaja on ihmisen sisimmässä, muodostuu kuolemattoman sielun alku, ja se takaa mahdollisuuden sen kasvupotentiaalille ja eloonjäämiselle.

Kuolevaisten vanhempien kyky tuottaa jälkeläisiä ei perustu siihen, että heillä olisi jokin tietty kasvatuksellinen, sivistyksellinen, sosiaalinen tai taloudellinen status. Vanhemmaksituloon tarvittavien tekijöiden yhtyminen luonnollisissa olosuhteissa riittää täysin siihen, mitä jälkeläisten aikaansaamiseksi tarvitaan. Oikean ja väärän erottava ja Jumalan palvomiseen kykenevä ihmismieli — liitossa jumalallisen Suuntaajan kanssa — on kaikki, mitä tässä kuolevaisessa tarvitaan hänen eloonjäämisominaisuuksin varustetun, kuolemattoman sielunsa aikaansaamiseen ja kehittämiseen, jos tällainen hengellä varustettu yksilö etsii Jumalaa ja toivoo vilpittömästi tulevansa hänen kaltaisekseen sekä rehellisesti päättää täyttää taivaassa olevan Isän tahdon.

6. PERSOONALLISUUDEN JUMALA

Universaalinen Isä on persoonallisuuksien

some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of

Jumala. Maailmankaikkeuden persoonallisuutta koskevan toimipiirin — alimmasta persoonallisuuden statuksen omaavasta kuolevaisesta ja aineellisesta luodusta luojaan kunnioitettavuuden ja jumalallisen statuksen omaaviin korkeampiin persooniin — keskus ja kehä on Universaalinen Isä. Jumala Isä on jokaisen persoonallisuuden lahjoittaja ja säilyttäjä. Ja Paratiisin-Isä on niin ikään kaikkien niiden finiittisten persoonalluuksien määränpää, jotka täydestä sydäimestä päättävät täyttää Isän tahdon, jotka rakastavat Jumalaa ja jotka haluavat olla hänen kaltaisiaan.

Persoonallisuus on yksi universumien ratkaisemattomista mysteereistä. Pystymme muodostamaan päteviä käsityksiä persoonallisuuden eri lajien ja tasojen koostumukseen sisältyvistä tekijöistä, mutta emme täysin käsitä itse persoonallisuuden todellista luonnetta. Tajuamme selvästi ne lukuisat tekijät, jotka yhteen saatettuina muodostavat ihmispersoonallisuuden puitteet, mutta emme täysin käsitä tällaisen finiittisen persoonallisuuden luonnetta ja merkitystä.

Persoonallisuus on potentiaalinen kaikissa luoduissa, joiden varustuksiin kuuluu mieli — vähäisimmästä mahdollisesta minätietoisuudesta aina suurimpaan mahdolliseen jumalatietoisuuteen saakka. Muttei mielellisyys yksinään ole samaa kuin persoonallisuus, ei sitä myöskään ole henki eikä fyysinen energia. Persoonallisuus on se kosmiseen todellisuuteen kuuluva ominaisuus ja arvo, jonka lahjoittajana on yksinomaan Jumala Isä ja jonka hän lahjoittaa näille aineen, mielen ja hengen toisiinsa liittyvistä ja koordinoituista energioista koostuville eläville järjestelmille. Persoonallisuutta ei myöskään saavuteta vähä vähältä edeten. Persoonallisuus saattaa olla joko aineellista tai hengellistä, mutta persoonallisuutta joko on tai sitä ei ole. Sellainen, joka on jotakin muuta kuin persoonallinen, ei koskaan saavuta persoonallisen tasoa, ellei Paratiisin-Isä välittömällä toimenpiteellään sitä anna.

Persoonallisuuden lahjoittaminen on yksinomaisesti Universaalisen Isän toimintaa. Isä personoi elävät energiajärjestelmät, jotka hän varustaa jonkinmääräistä luovaa tietoisuutta ja tämän tietoisuuden vapaatahtoista kontrollia edustavin attribuutein. Ei ole mitään persoonallisuutta Jumala Isästä riippumatta, eikä yhtäkään persoonallisuutta ole olemassa ilman Jumala Isää. Ihmisen itseyden perusattribuutit samoin kuin ihmisen persoonallisuuden absoluuttinen Suuntaajaydin ovat Universaalisen Isän antamia lahjoja Isän toimiessa kosmisen toiminnan alueella, joka kuuluu vain hänelle.

Esipersonallisen statuksen omaavat Suuntaajat pitävät asuinpaikkanaan

personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:6.3 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

5:6.4 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

5:6.5 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus

monentyyppisiä kuolevaisia olentoja varmistaen sillä sen, että nämä samaiset olennot voivat selvittää ruumiin kuolemasta ja personoitua morontialuoduiksi, joilla on potentiaali saavuttaa perimmäisenä tavoitteena oleva hengen status. Sillä kun tällainen persoonallisuuteen kuuluva luodun mieli on ikuisen Jumalan hengen osasen — persoonallisen Isän esipersonallisen lahjan — asuinpaikkana, tämän finiittisen persoonallisuuden hallussa on jumalallisuuden ja ikuisuuden potentiaali, ja halajaa Perimmäisyyden kaltaiseen määränpäähän ja tavoittelee jopa Absoluuttisuuden todentumista.

Kapasiteetti jumalallisen persoonallisuuden saavuttamiseen sisältyy erottamattomana osana esipersonalliseen Suuntaajaan; kapasiteetti ihmispersonallisuuden saavuttamiseen on potentiaalisena ihmisolennon kosmismielellisessä varustuksessa. Mutta kuolevaisen ihmisen kokemuksellinen persoonallisuus on havaittavissa aktiivisena ja toimivana realiteettina, vasta kun kuolevaisen luodun aineellinen elämänylläpidin on tullut kosketuksiin Universaalisen Isän vapauttavan jumalallisuuden kanssa — ja tulee näin lasketuksi kokemuksen aallokoille itsetajuisena ja (suhteellisen) itsestään määräävänä ja itseään luovana persoonallisuutena. Aineellinen minä on kiistatta ja kvalifioimattomasti persoonallinen.

Ihmisen aineellisella minuudella on persoonallisuus ja identiteetti, ajallinen identiteetti; esipersonallisella henki-Suuntaajallakin on identiteetti, ikuinen identiteetti. Tämä aineellinen persoonallisuus ja tämä henkeä oleva esipersonallisuus kykenevät yhdistämään luovat attribuutinsa siten, että ne saattavat olevaiseksi kuolemattoman sielun eloonjäävän identiteetin.

Kuolemattoman sielun vartumisesta tällä tavoin huolehdittuaan ja vapautettuaan minuuden edellä käyvän kausaation aiheuttamista ehdottoman riippuvuuden kahleista Isä vetäytyy sivuun. Nyt kun ihminen on näin vapautettu kausaatioon reagoimisen kahleista, ainakin iäisyyskohtalon osalta, ja kun kaikki tarpeellinen on tehty kuolemattoman minuuden — sielun — kasvun hyväksi, jää ihmisen itsensä asiaksi se, että hän tahtoo luoda päätösvallassaan olevan, eloonjäävän ja ikuisen minuuden tai estää sen luomisen. Ei mikään muu olento, valta, luoja tai toimintayksikkö koko laajassa universumien universumissa voi missään määrin puuttua kuolevaisen vapaan tahdon ehdottomaan suvereenisuuteen kuolevaisen käyttäessä valinnanvapauttaan päättäessään oman persoonallisuutensa ikuisesta kohtalosta. Kun kysymyksessä on ikuinen eloonjääminen, Jumala on sen suhteen säätänyt, että aineellisen ja kuolevaisen tahto on sen osalta suvereeni, ja tämä säädös on ehdoton.

insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

^{5.6.6 (71.1)} Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

^{5.6.7 (71.2)} The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

^{5.6.8 (71.3)} Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

Persoonallisuuden lahjoittaminen luodulle tuo mukanaan suhteellisen vapautuksen orjamaaisesta reagoimisesta edellä käyvään kausaatioon, ja kaikkien tällaisten moraalisten olentojen — ovatpa he evolutionaarisia tai muita — persoonallisuuden keskipiste on Universaalisen Isän persoonallisuus. Hänen Paratiisissa olevaa läsnäoloaan kohti heitä vetää alati se olemuksen sukulaisuus, joka muodostaa ikuisen Jumalan suunnattoman ja universaalisen perhe- ja veljespiirin. Kaikessa persoonallisuudessa on jotakin, joka on sukua jumalalliselle spontaanisuudelle.

Universumien universumin persoonallisuuspiirin keskipisteessä on Universaalisen Isän persoona, ja Paratiisin-Isä on henkilökohtaisesti tietoinen kaikista minätietoisien olemassaolon kaikilla tasoilla olevista persoonallisuuksista, ja hän on näihin henkilökohtaisessa kosketuksessa. Ja tämä persoonallisuustietoisuus koko luomakunnasta on olemassa Ajatuksensuuntaajien tehtävästä riippumatta.

Niin kuin kaiken gravitaation virtauskeskus on Paratiisin Saaressa, ja niin kuin kaiken mielen keskus on Myötätöimijassa ja kaiken hengen keskus lankaikkisessa Pojassa, niin on myös kaikki persoonallisuus johdettu Universaalisen Isän henkilökohtaiseen läsnäoloon, ja tämä yhteyspiiri välittää erehtymättä kaikkien persoonallisuuksien osoittaman palveluksen Alkuperäiselle ja Ikuiselle Persoonallisuudelle.

Persoonallisuuksista, joissa ei ole Suuntaajaa, on sanottava: Valinnanvapauden attribuuttikin on Universaalisen Isän antama lahja, ja tällaiset henkilöt ovat niin ikään jumalallisen rakkauden suuren yhteyspiirin, Universaalisen Isän persoonallisuuspiirin, ulottuvilla. Jumala tarjoaa suvereenin valinnanvapauden kaikille todellisille persoonallisuuksille. Ketään persoonallista luotua ei voi pakottaa iäisyysmatkalle. Ikuisuuden portti avautuu vain vastauksena vapaatahtoisen Jumalan vapaan tahdon omaavien poikien vapaasta tahdosta tekemään valintaan.

Tämä on minun yritykseni kuvata elävän Jumalan suhdetta ajallisuuden lapsiin. Ja loppujen lopuksi hyödyllisintä, mitä voin tehdä, on tähdentää että Jumala on teidän universumi-Isänne, ja että te olette kaikki hänen planetaarisia lapsiaan.

[Tämä on viides ja viimeinen uersalaisen Jumalallisen Neuvonantajän esittämä kertomus Universaalista Isää käsittelevässä sarjassa.]

5:6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

5:6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

5:6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

5:6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

5:6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

5:6.14 (72.2) [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

Luku 6. Iankaikkinen Poika

⇐ 005

Urantia-kirjan

007 ⇒

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 6 IANKAIKKINEN POIKA

Osiot

Johdanto

1. Iankaikkisen Pojan identiteetti
2. Iankaikkisen Pojan olemus
3. Isän rakkauden osoittaminen
4. Iankaikkisen Pojan attribuutit
5. Iankaikkista Poikaa koskevat rajoitukset
6. Henkimieli
7. Iankaikkisen Pojan persoonallisuus
8. Iankaikkisen Pojan käsittäminen

Johdanto

IANKAIKKINEN Poika on Universaalisen Isän "ensimmäisen" persoonallisen ja absoluuttisen ajatuksen täydellinen ja lopullinen ilmentymä. Niinpä, milloin ja miten tahansa Isä ilmaiseekin itsensä persoonallisesti ja absoluuttisesti, hän tekee sen Iankaikkisen Poikansa kautta, joka aina on ollut, joka nyt on ja joka aina on oleva elävä ja jumalallinen Sana. Ja tämän Iankaikkisen Pojan asuinsija on kaiken olevaisen keskuksessa Ikuisen ja Universaalisen Isän yhteydessä, jossa se kietoo välittömään verhoonsa hänen henkilökohtaisen läsnäolonsa.

Puhumme Jumalan "ensimmäisestä" ajatuksesta ja viittaamme sellaiseen, mikä on mahdotonta, eli puhumme Iankaikkisen Pojan ajallisesta alkuperästä päästäksemme radoille, joita ihmisäly ajattelussaan noudattaa. Näihin kielellisiin vääristymiin turvautumalla teemme parhaamme, jotta kompromissin kautta saisimme yhteyden kuolevaisten olentojen aikasidonlaiseen mieleen. Universaalilla Isällä ei asioiden peräkkäisyyden merkityksessä ole koskaan voinut

PAPER 6 THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the "first" personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God's "first" thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the

olla mitään ensimmäistä ajatusta, eikä lankaikkisella Pojalla koskaan ole ollut alkua. Mutta minua neuvottiin esittämään ikuisuuden realiteetit kuolevaisten ajallisuuteen rajoittuvalle mielelle tällaisin ajatussymbolein ja kuvaamaan iäisyyden suhteet tällaisin ajallisen peräkkäisyyden käsittein.

lankaikkinen Poika on hengellinen personoituma siitä, mikä on Paratiisin-Isän universaalinen ja infiniittinen käsitys jumalallisesta todellisuudesta, kvalifioimattomasta hengestä ja absoluuttisesta persoonallisuudesta. Ja tällä tavoin Poika on jumalallinen ilmoitus Universaalisen Isän luojaidentiteetistä. Pojan täydellinen persoonallisuus paljastaa sen, että Isä todellakin on hengellisen, tahdollisen, tarkoituksellisen ja persoonallisen kaikkien merkitysten ja arvojen ikuinen ja universaalinen alkulähde.

Pyrkiessämme mahdollistamaan sen, että ajallisuuden finiittinen mieli saattaisi muodostaa jonkinlaisen peräkkäisyyteen perustuvan käsityksen Paratiisin-Kolminaisuuden ikuisten ja infiniittisten olentojen välisistä suhteista, turvaudumme sellaiseen käsitteelliseen vapauteen, että puhumme ”Isän ensimmäisestä persoonallisesta, universaalista ja infiniittisestä ajatuksesta”. Minun on mahdotonta välittää ihmismielelle mitään todellisuutta vastaavaa käsitystä Jumaluuksien ikuisista suhteista. Käytän siksi termejä, jotka antavat finiittiselle mielelle edes jonkinlaisen kuvan näiden ikuisten olentojen suhteista toinen toistaan seuraavina aikakausina. Uskomme Pojan ilmaantuneen Isästä; meille opetetaan, että kumpikin on kvalifioimattomasti ikuinen. On sen vuoksi ilmeistä, ettei yksikään ajallinen luotu voi koskaan täysin käsittää tätä Pojan mysteeriä: hän juontuu Isästä, mutta hän on kuitenkin yhtä ikuinen kuin Isä itse.

1. IANKAIKKISEN POJAN IDENTITEETTI

lankaikkinen Poika on Jumalan alkuperäinen ja ainoa Poika. Hän on Jumala Poika, Jumaluuden Toinen Persoona ja kaiken olevaisen rinnakkaisluoja. Niin kuin Isä on Ensimmäinen Suuri Lähde ja Keskus, niin on lankaikkinen Poika Toinen Suuri Lähde ja Keskus.

lankaikkinen Poika on universumien universumin hengellinen keskus ja sen hengellisen hallinnon jumalallinen vallanpitäjä. Universaalinen Isä on ensiksi luoja ja seuraavaksi valvoja. lankaikkinen Poika on ensiksi rinnakkaisluoja ja seuraavaksi hengellinen vallanpitäjä. ”Jumala on henki”, ja Poika on tämän hengen persoonallinen ilmentymä. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on Tahtoabsoluutti; Toinen Lähde ja Keskus on Persoonallisuusabsoluutti.

Universaalinen Isä ei milloinkaan toimi

realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to designate the relationships of eternity by such time concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father’s universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:0.4 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the “Father’s first personal, universal, and infinite concept.” It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:1.1 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:1.2 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. “God is spirit,” and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

6:1.3 (74.2) The Universal Father never personally

henkilökohtaisesti luojan ominaisuudessa muutoin kuin yhteydessä Poikaan tai Pojan rinnakkaiseen toimintaan. Jos Uuden testamentin kirjoittaja olisi puhunut lankaikkisesta Pojasta, hän olisi tuonut julki totuuden kirjoittaessaan: "Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä ja Sana oli Jumala. Kaikki tehtiin hänen kauttaan eikä ilman häntä tehty mitään, mikä tehty on."

Kun lankaikkisen Pojan Poika ilmestyi Urantialle, tätä ihmishahmoista jumalallista olentoa lähellä olleet puhuivat hänestä sanoen: "Hän, joka oli alusta asti; hän, jota me olemme kuulleet, jonka me olemme omin silmin nähneet, jota olemme katselleet ja käsillämme koskettaneet, itse elämän Sana." Ja tämä lahjaksi annettu Poika ilmestyi Jumalasta aivan yhtä kiistämättömästi kuin ilmaantui Alkuperäinen Poika, kuten muuan hänen maan päällä lausumansa rukous antaa ymmärtää: "Ja nyt, oi Isäni, kirkasta minut omalla itselläsi, sillä kirkkaudella, joka minulla oli tykönäsi, ennen kuin tätä maailmaa oli."

Eri universumeissa lankaikkinen Poika tunnetaan eri nimillä. Keskusuniversumissa hänet tunnetaan Rinnakkaisena Lähteenä, Myötäluojana ja Kumppaniabsoluuttina. Uversassa, superuniversumin päämajassa, nimitämme Poikaa Rinnakkaiseksi Henkikeskukseksi ja lkuiseksi Henkiahallinnoijaksi. Paikallisuniversuminne päämajassa, Salvingtonissa, hänet tunnetaan Toisena lkuisena Lähteenä ja Keskuksena. Melkisedekit puhuvat hänestä Poikien Poikana. Omassa maailmassanne, muttei omassa asuttujen sfäärien järjestelmässänne, tämä Alkuperäinen Poika on sekoitettu erääseen rinnakkaiseen Luoja-Poikaan, Nebadonin Mikaeliin, joka lahjoittautui Urantian kuolevaisten sukukunnalle.

Vaikka onkin sopivaa kutsua keitä tahansa Paratiisin-Pojista Jumalan Pojiksi, meillä on tapana varata nimitys "lankaikkinen Poika" tälle Alkuperäiselle Pojalle, Toiselle Lähteelle ja Keskukselle, voimaa ja täydellisyyttä olevan keskusuniversumin Universaalisen Isän rinnalla olevalle luojalle, ja kaikkien muiden infiniittistä Jumaluksista ilmaantuvien, jumalallisten Poikien rinnakkaisluojalle.

2. IANKAIKKISEN POJAN OLEMUS

Lankaikkinen Poika on aivan yhtä muuttumaton ja yhtä loputtoman luotettava kuin Universaalinen Isä. Hän on myös aivan yhtä hengellinen kuin Isä, aivan yhtä rajoittamaton henki. Teille, vaatimatonta alkuperää oleville, Poika saattaa näyttää persoonallisemmalta, sillä hän on lähestyttävyydessään teitä yhden askelen Universaalista Isää lähempänä.

functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made."

6:1.4 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as "He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life." And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: "And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was."

6:1.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation "the Eternal Son" for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

lankaikkinen Poika on Jumalan ikuinen Sana. Hän on kokonaan Isän kaltainen. Itse asiassa lankaikkinen Poika on universumien universumille persoonallisesti julkituotu Jumala Isä. Niinpä on ollut, nyt on ja on aina oleva oikein sanoa lankaikkisesta Pojasta ja kaikista rinnakkaisista Luoja-Pojista: ”Joka on nähnyt Pojan, on nähnyt Isän.”

Olemukseltaan Poika on täysin henki-Isän kaltainen. Palvoessamme Universaalista Isää itse asiassa palvomme samalla Jumala Poikaa ja Jumala Henkeä. Jumala Poika on aivan yhtä jumalallisen todellinen ja olemukseltaan ikuinen kuin on Jumala Isä.

Sen lisäksi, että Poika omaa Isän koko infiniittisen ja transsendenttisen vanhurskauden, Poika myös heijastaa Isän luonteen koko pyhyttä. Poika jakaa Isän täydellisyyden, ja yhdessä Isän kanssa hän jakaa vastuun siitä, että kaikkia epätäydellisyydestä tulevia luotuja autetaan heidän hengellisissä ponnistuksissaan jumalallisen täydellisyyden saavuttamiseksi.

lankaikkinen Poika omaa Isän luonteen koko jumalallisuuden ja kaikki hengellisyyden attributit. Poika on Jumalan persoonallisuuden ja hengen absoluuttisuuden täyteys, ja nämä ominaisuudet Poika paljastaa johtaessaan henkilökohtaisesti universumien universumin hengellistä hallintoa.

Jumala on toden totta universaalinen henki. Jumala on henkeä; ja tämä Isän henkisyyden kohdentuma ja personoituma on lankaikkisen Pojan Jumaluus. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen universaalisuudesta erottautuminen näyttää lisäävän Pojan kaikkia hengellisiä ominaispiirteitä suuresti. Ja niin kuin Isä jakaa henkeytensä Pojan kanssa, niin he yhdessä aivan yhtä täydellisesti ja varauksettomasti jakavat jumalallisen hengen Myötätöimijan, Äärettömän Hengen, kanssa.

Totuudenrakkaudessa ja kauneuden luomisessa Isä ja Poika ovat tasavertaiset, paitsi että Poika näyttää enemmänkin omistautuvan yksinomaan sen hengellisen kauneuden todellistamiseen, joka sisältyy universaaliin arvoihin.

En näe mitään eroa Isän ja Pojan jumalallisen hyvyyden välillä. Isä rakastaa maailmankaikkeudessa olevia lapsiaan isän ominaisuudessa; lankaikkinen Poika katsoo kaikkiin luotuihinsa sekä isänä että veljenä.

3. ISÄN RAKKAUDEN OSOITTAMINEN

Poika jakaa Kolminaisuuteen sisältyvän oikeudenmukaisuuden ja vanhurskauden, mutta

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son *is* God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: “He who has seen the Son has seen the Father.”

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

6:2.4 (75.1) The Son not only possesses all the Father’s infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father’s holiness of character. The Son shares the Father’s perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:2.5 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father’s character of divinity and attributes of spirituality. The Son *is* the fullness of God’s absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:2.6 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:2.7 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son *appears* to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

6:2.8 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. MINISTRY OF THE FATHER’S LOVE

6:3.1 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows

jättää varjoon nämä jumalallisuuden piirteet äärettömällä Isän rakkauden ja laupeuden personoinnilla. Poika on jumalallisen, universumeille osoitetun rakkauden julkituonti. Niin kuin Jumala on rakkaus, niin on Poika lapeus. Poika ei voi rakastaa enemmän kuin Isä, mutta hän voi osoittaa luoduille armoa tavalla, jossa on jotakin enemmän, sillä hän ei ole Isän tavoin vain alkuperäinen luoja, vaan hän on myös tämän saman Isän lankaikkinen Poika ja jakaa näin ollen kaikkien muiden Universaalisen Isän Poikien poikauden kokemuksen.

lankaikkinen Poika on luomakunnan suuri armonjakaja. Laupeus on Pojan hengellisessä luonteessa kaikkein olennaisinta. lankaikkisen Pojan määräykset, kun ne kulkevat Toisen Lähteen ja Keskuksen henkisyhteyspiirejä eteenpäin, on viritetty laupeuden sointuihin.

Ymmärtääksenne lankaikkisen Pojan rakkautta teidän on ensin tajuttava sen jumalallinen alkulähde: Isä, joka on rakkaus, ja sitten katseltava tämän äärettömän kiintymyksen esiinpuhkeamista laajalle ulottuvassa Äärettömän Hengen ja hänen hoivaavien persoonallisuksiensa miltei rajattoman joukon osoittamassa huolenpidossa.

lankaikkisen Pojan osoittaman huolenpidon tarkoituksena on ilmoittaa rakkauden Jumala universumien universumille. Tämä jumalallinen Poika ei ota tehdäkseen sellaista kunniatonta tehtävää, että hän yrittäisi suostutella laupiasta Isäänsä rakastamaan alhaissyntyisiä luotujaan ja osoittamaan armoa ajallisille väärintekijöille. Miten väärin onkaan luoda kuva lankaikkisesta Pojasta vetoamassa Universaaliseen Isään, jotta tämä osoittaisi laupeutta vähäpätöisille luoduilleen avaruuden aineellisissa maailmoissa! Sellaiset käsitykset Jumalasta ovat karkeita ja irvokkaita. Teidän tulisi mieluumminkin käsittää, että kaikki Jumalan Poikien armeliaat palvelukset ovat suoranainen paljastus Isän sydäimestä, jonka täyttävät universaalinen rakkaus ja loputon myötätunto. Isän rakkaus on Pojan osoittaman armon todellinen ja ikuinen lähde.

Jumala on rakkaus, Poika on armo. Armo on sovellettua rakkautta, Isän rakkautta, joka toimii hänen lankaikkisen Poikansa persoonassa. Tämän universaalisen Pojan rakkaus on sekin universaalista. Niin ymmärrettynä kuin rakkaus suvullisten olentojen planeetalla ymmärretään, Jumalan rakkaus on verrattavissa enemmänkin isän rakkauteen, kun taas lankaikkisen Pojan rakkaus on enemmän äidillisen kiintymyksen kaltaista. Karkeita toden totta ovat tällaiset havainnollistukset, mutta käytän niitä siksi, että toivon välittäväni ihmismielelle sen ajatuksen, että Isän ja Pojan rakkauden välillä on eroa — ei jumalallisen sisällön osalta, mutta siinä, millaisena ja miten se ilmenee.

these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:3.2 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

6:3.3 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who *is* love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:3.4 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:3.5 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. IANKAIKKISEN POJAN ATTRIBUUTIT

Iankaikkinen Poika on kosmisen todellisuuden henkitason liikkeelle paneva voima. Pojan hengellinen voima on absoluuttinen suhteessa maailmankaikkeuden kaikkiin aktuaalisuuksiin. Koska henkigravitaatio on Iankaikkisen Pojan absoluuttisessa oteessa, niin hän valvoo sen kautta täydellisesti koko erilaistumattoman henkienergian keskinäissidosten kokonaisuutta ja koko aktuaalistunutta henkitodellisuutta. Koko puhdas, fragmentoitamaton henki sekä kaikki hengelliset olennot ja arvot reagoivat Paratiisin ensimmäisen Pojan infinittiseen vetovoimaan. Ja jos ikuisessa tulevaisuudessa kävisi niin, että ilmaantuisi rajaton maailmankaikkeus, Alkuperäisen Pojan henkigravitaatio ja henkivoima huomattaisiin silloinkin täysin riittäviksi tällaisen äärettömän luomuksen hengelliseen valvontaan ja tehokkaaseen hallintaan.

Poika on kaikkivaltias vain hengellisessä valtakunnassa. Maailmankaikkeuden hallinnon ikuisessa järjestelmässä emme koskaan kohta tuhlailtavaa ja tarpeetonta toimintojen päällekkäisyyttä. Jumaluudet eivät tunne mieltymystä hyödyttömään moninkertaisuuteen maailmankaikkeuden hoidon piirissä.

Alkuperäisen Pojan kaikkiallisuus on perustana universumien universumin hengelliselle yhtenäisyydelle. Koko luomistuloksen hengellinen koossapysyminen on Iankaikkisen Pojan jumalallisen hengen kaikkialla vaikuttavan aktiivisen läsnäolon varassa. Hahmotellessamme Isän hengellistä läsnäoloa havaitsemme, että meidän on vaikea tehdä ajattelussamme eroa sen ja Iankaikkisen Pojan hengellisen läsnäolon välillä. Isän hengellä on ikuinen asuinsija Pojan hengessä.

Isän täytyy olla hengellisesti kaikkialla läsnä oleva, mutta tällainen kaikkiallisuus näyttää olevan erottamattomissa Iankaikkisen Pojan kaikkialla tapahtuvista henkitoinnoista. Uskomme kuitenkin, että Isän ja Pojan yhtäikäisen läsnäolon kaikissa tilanteissa, joilla on kaksinainen hengellinen luonne, Pojan henki on tasavertainen Isän hengen kanssa.

Ollessaan yhteydessä persoonallisuuteen Isä toimii persoonallisuuspiirissä. Henkilökohtaisessa ja havaittavissa olevassa yhteydessään hengelliseen luomakuntaan hän ilmenee Jumaluutensa kokonaisuuden fragmenteissa, ja näillä Isän osasilla on ainoalaatuinen, yksinomainen ja eksklusiivinen tehtävä, missä tahansa ja milloin tahansa ne universumeissa esiintyvätkin. Kaikissa näissä tilanteissa Pojan henki on tasavertainen Universaalisen Isän fragmentoidun läsnäolon hengellisen toiminnan

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:4.1 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6:4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

6:4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6:4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6:4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

kanssa.

Iankaikkinen Poika on hengellisessä mielessä läsnä kaikkialla. Iankaikkisen Pojan henki on aivan varmasti kanssasi ja ympärilläsi, mutta se ei ole sinussa, eikä se ole osa sinua, niin kuin on Salaperäinen Opastaja. Ihmisessä asuva Isän osanen virittää ihmismielen vähä vähältä jumalallisiin asenteisiin, minkä jälkeen tämä taivaisiin nouseva mieli alkaa yhä enemmän reagoida Toisen Lähteen ja Keskuksen kaikkivoipaisen henkigravitaatiopiirin hengelliseen vetovoimaan.

Alkuperäinen Poika on universaalisesti ja hengellisesti minätajuinen. Poika on viisauden osalta täysin samanvertainen Isän kanssa. Emme voi havaita Ensimmäisen ja Toisen Lähteen välillä mitään eroa tietämisen, kaikenkäsityksen, alalla. Isän tavoin Poikakin tietää kaiken. Mikään maailmankaikkeuden tapahtuma ei häntä yllätä. Alusta alkaen hän tajuaa, mikä on oleva lopputulos.

Isä ja Poika tietävät todellakin universumien universumin kaikkien henkien ja hengellistyneiden olentojen luvun ja olinpaikan. Poika ei tiedä kaikkia asioita pelkästään oman kaikkiallisen henkensä nojalla, vaan Isän ja Myötätöimijän tavoin Poika on täysin tietoinen Korkeimman Olennon heijastustoiminnan avulla tapahtuvasta laajamittaisesta tietojenkeruusta, ja tämä tietojenkeruujärjestelmä on kaiken aikaa tietoinen kaikesta, mitä seitsemän superuniversumin kaikissa maailmoissa tapahtuu. On myös muita tapoja, joilla Paratiisin-Poika on kaikkietävä.

Rakastavana, armollisena ja hoivaavana hengellisenä persoonallisuutena Iankaikkinen Poika on täysin ja infiniittisesti yhdenvertainen Universaalisen Isän kanssa, samalla kun Iankaikkinen Poika kaikissa armeliaissa ja kiintymystä osoittavissa yhteyksissään alemmista oloista lähteviin ylösnousemusolentoihin on aivan yhtä ystävällinen ja huomaavainen, aivan yhtä kärsivällinen ja pitkämielinen kuin hänen paikallisuniverseissa olevat Paratiisin-Poikansa, jotka niin usein lahjoittavat itsensä ajallisuuden kehittyville maailmoille.

On tarpeetonta käsitellä laajemmin Iankaikkisen Pojan ominaisuuksia. Kun otetaan huomioon tässä mainitut poikkeukset, ei tarvitse kuin tutkia Jumala Isän hengellisiä attribuutteja ymmärtääkseen ja arvioidakseen oikein Jumala Pojan attribuutteja.

5. IANKAIKKISTA POIKAA KOSKEVAT

RAJOITUKSET

Iankaikkinen Poika ei toimi henkilökohtaisesti

6:4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

6:4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

6:4.8 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

6:4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

6:4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6:5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally

fyysisillä alueilla, hän ei liioin toimi luoduille olennoille osoitetun mielihoivan tasoilla muutoin kuin Myötätöimijan kautta. Mutta nämä kvalifioinnit eivät millään muotoa muutoin rajoita lankaikkista Poikaa hengellisen kaikenkätävyyden, kaikkiallisuuden ja kaikkivoipaisuuden kaikkien jumalallisten attribuuttien täysimääräisessä ja vapaassa käytössä.

lankaikkinen Poika ei henkilökohtaisesti läpäise niitä hengen potentiaaleja, jotka kuuluvat luonnostaan Jumaluusabsoluutin infiniittisyyteen. Mutta kun nämä potentiaalit muuttuvat aktuaalisuudeksi, ne tulevat Pojan henkigravitaation yhteyspiirin kaikkivoipaiseen otteeseen.

Persoonallisuus on lahja, jonka antaja on yksinomaisesti Universaalinen Isä. lankaikkisen Pojan persoonallisuus juontuu Isästä, mutta ilman Isää hän ei lahjoita persoonallisuutta. Poika on alkulähteenä valtavalle henkien joukolle, mutta tällaiset johdannaiset eivät ole persoonallisuuksia. Kun Poika luo persoonallisuutta, hän tekee sen yhdessä Isän tai Myötäluojaan kanssa, joka voi sellaisissa yhteyksissä toimia Isän puolesta. lankaikkinen Poika on näin ollen persoonallisuuksien myötäluoja, mutta hän ei lahjoita persoonallisuutta yhdelekään olennoille, eikä hän yksinään eikä itsekseen koskaan luo persoonallisia olentoja. Tämä toiminnallinen rajoitus ei kuitenkaan riistä Pojalta kykyä luoda minkä tahansa tyyppistä tai kaiken tyyppistä todellisuutta, joka on jotakin muuta kuin persoonallista.

lankaikkista Poikaa koskee rajoitus luojalle kuuluvien oikeuksien edelleen siirtämisen osalta. läistäänsä Alkuperäisen Pojan Isä lahjoitti hänelle vallan ja etuoikeuden liittyä sittemmin Isän kanssa jumalalliseen tekoon uusien sellaisten Poikien aikaansaamiseksi, joilla on luovat attribuutit. Ja näin he ovat tehneet ja näin he yhäkin tekevät. Mutta kun nämä rinnakkaiset Pojat on luotu, näyttää siltä, etteivät luajuuden oikeudet ole siirrettävissä eteenpäin. lankaikkinen Poika siirtää luajuuden valtuuksia vain ensimmäiselle eli välittömälle personoitujen olentojen polvelle. Siispä kun Isä ja Poika muodostavat liiton personoidakseen Luoja-Pojan, niin he saavuttavat tarkoituksensa. Mutta tällä tavoin olemassaolon piiriin saatettu Luoja-Poika ei kykene koskaan siirtämään tai delegoimaan luojan oikeuksiaan niille Poikien erilaisille yhteisöille, jotka hän voi sittemmin luoda, vaikka korkeimmissa paikallisuniversumien Pojissa hyvin rajoittuneesti ilmeneekin heijastumaa Luoja-Pojan luovista ominaisuuksista.

Infiniittisenä ja yksinomaisesti persoonallisena olentona lankaikkinen Poika ei kykene fragmentoimaan olemustaan. Hän ei voi vuodattaa eikä lahjoittaa yksilöllistettyjä osasia

function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6:5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6:5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6:5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

6:5.5 (78.1) The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or

omasta minuudestaan muille entiteeteille tai persoonille, kuten tekevät Universaalinen Isä ja Ääretön Henki. Mutta Poika voi lahjoittaa ja hän lahjoittaa minuuttaan rajattomana henkenä upottaakseen siihen koko luomakunnan ja vetääkseen lakkaamatta puoleensa kaikkia henkipersonallisuuksia ja hengellisiä reaalisubjekteja.

Muistakaa aina, että lankaikkinen Poika on henki-Isän persoonallinen kuvastuma koko luomakunnalle. Jumaluusmerkityksessä Poika on persoonallinen ja vain persoonallinen. Sellaista jumalallista ja absoluuttista persoonallisuutta ei voi jakaa osiin eikä fragmentoida. Jumala Isä ja Jumala Henki ovat kiistämättömästi persoonallisia, mutta he ovat myös kaikkea muuta sen lisäksi, että he ovat tällaisia Jumaluuspersoonallisuuksia.

Vaikkei lankaikkinen Poika voikaan omakohtaisesti osallistua Ajatuksensuuntaajien lahjoittamiseen, hän piti silti ikuisessa menneisyydessä neuvoa Universaalisen Isän kanssa ja hyväksyi tämän hankkeen ja lupasi sen suhteen loputonta yhteistyövalmiutta, kun Isä Ajatuksensuuntaajien lahjoittamista esittäessään ehdotti Pojalle: "Tehkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme." Ja aivan niin kuin Isän henkiosanen asuu sisimmässänne, niin kietoutuu Pojan henkiläsnaolo ympärillenne, samalla kun nämä molemmat iäti toimivat hengellisen edistymisenne hyväksi, ikään kuin ne olisivat yksi.

6. HENKIMIELI

Lankaikkinen Poika on henkeä ja hänellä on mieli, mutta ei sellaista mieltä eikä sellaista henkeä, jonka kuolevainen mieli voi ymmärtää. Kuolevainen ihminen tajuaa mielen finiittisellä, kosmisella, aineellisella ja persoonallisella tasolla. Ihminen havaitsee mielellisiä ilmiöitä myös elävissä organismeissa, jotka toimivat alipersonallisella (eläimen) tasolla, mutta hänen on vaikea käsittää mielen olemusta, kun se liittyy aineellisen yläpuolella oleviin olentoihin, ja kun se on yksinomaan henkeä olevien persoonallisuuksien osana. Mieli täytyy kuitenkin määritellä eri tavalla, kun se liittyy olemassaolon henkitasoon ja silloin kun sitä käytetään tarkoittamaan älyllisyyttä edustavia henkitoimintoja. Tämänkaltaisen suoraan henkeen liittyvä mieli ei ole verrattavissa mieleen, joka koordinoi hengen ja aineen, eikä mieleen, joka liittyy pelkästään aineeseen.

Henki on aina tietoista, mielellistä, ja se omaa identiteetin eri vaiheita. Ilman jonkinvaiheista mieltä henkiolentojen veljeydessä ei olisi mitään hengellistä tietoisuutta. Mieltä vastaava ominaisuus, kyky tuntea ja tulla tunnetuksi, kuuluu

persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

6:5.6 (78.2) Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

6:5.7 (78.3) Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

6:6.1 (78.4) The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which co-ordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

6:6.2 (78.5) Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be

luontaisesti Jumaluuteen. Jumaluus saattaa olla persoonallista, esipersonallista, ylipersonallista tai persoonatonta, mutta Jumaluus ei ole koskaan vailla mieltä, toisin sanoen se ei ole koskaan ilman kykyä kommunikoida vähintäänkin itsensäkaltaisten entiteettien, olentojen tai persoonallisuuksien kanssa.

lankaikkisen Pojan mieli on Isän mielen kaltainen, mutta erilainen kuin mikään muu mieli maailmankaikkeudessa, ja yhdessä Isän mielen kanssa se on Myötätoimijan erilaisten ja laajalle levinneiden mielten kantamuoto. Isän ja Pojan mieltä — älyä, joka on kantamuotona Kolmannen Lähteen ja Keskuksen absoluuttiselle mielelle — havainnollistaa ehkä parhaiten Ajatuksensuuntaajan esimieli, sillä vaikka nämä Isän osaset ovat kokonaan Myötätoimijan mieliyhteyspiirien ulkopuolella, niillä on silti jonkinmuotoinen esimieli; ne tietävät ja niistä tiedetään; niillä on jokin ihmisen ajattelua vastaava ominaisuus.

lankaikkinen Poika on kokonaan hengellinen; ihminen on hyvin lähellä sitä, että hän olisi täysin aineellinen. Siksi paljon siitä, mikä liittyy lankaikkisen Pojan henkipersonallisuuteen, hänen Paratiisia kiertävään seitsemään hengelliseen sfääriinsä ja Paratiisin-Pojan persoonattomien luomusten olemukseen, jää pakostakin odottamaan, että saavutatte hengen statuksen saatettuanne päätökseen morontiaalisen ylösnousemuksen Nebadonin paikallisuniversumissa. Ja sitten, sitä mukaa kun etenette superuniversumin kautta Havonaan, monet näistä hengen verhoamista mysteereistä kirkastuvat alkaessanne omata ”hengen mieltä” — hengellistä ymmärrystä.

7. IANKAIKKISEN POJAN PERSOONALLISUUS

lankaikkinen Poika on se infinittinen persoonallisuus, jonka kvalifioimattomista persoonallisuuskahleista Universaalinen Isä vapautui kolminaistumismenetelmällä ja jonka vuoksi hän on aina siitä lähtien loputtomassa ylenpalttisuudessa ja jatkuvasti lahjoittanut minuuttaan alati laajenevalle Luoja ja luoduista koostuvalle universumilleen. Poika on absoluuttinen persoonallisuus; Jumala on isäpersoonallisuus — persoonallisuuden alkulähde, persoonallisuuden antaja, persoonallisuuden alkusyy. Jokaisen persoonallisen olennon persoonallisuus juontuu Universaalista Isästä, kuten Alkuperäinen Poikakin saa persoonallisuutensa ikuisesti Paratiisin-Isältä.

Paratiisin-Pojan persoonallisuus on absoluuttinen ja puhtaasti hengellinen, ja tämä absoluuttinen persoonallisuus on myös

known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

6:6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

6:6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the “mind of the spirit” — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6:7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6:7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern,

jumalallinen ja ikuinen malli, ensiksi Isän suorittamasta persoonallisuuden lahjoittamisesta Myötätöimijälle, ja sittemmin hänen toteuttamastaan persoonallisuuden lahjoittamisesta hänen myriadeille luoduilleen kautta koko kaukaisuuksiin ulottuvan maailmankaikkeuden.

lankaikkinen Poika on vilpittömän armelias hoivaaja, jumalallinen henki, hengellinen voima ja reaalin persoonallisuus. Poika on se Jumalan hengellinen ja persoonallinen olemus, joka on tuotu julki universeille — Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen olennaisin olemus, riisuttuna kaikesta ei-persoonallisesta, jumalallisuuteen kuulumattomasta, ei-hengellisestä ja puhtaasti potentiaalisesta. Mutta ihmismielelle on mahdotonta välttää sanallista kuvaa lankaikkisen Pojan ylivertaisen persoonallisuuden kauneudesta ja suurenmoisuudesta. Kaikki se, mikä pyrkii kätkemään Universaalisen Isän hämäräänsä, kaikki se toimii miltei yhtä vaikuttavasti estäessään ajatuksissa tapahtuvan lankaikkisen Pojan tunnistamisen. Teidän täytyy odottaa Paratiisiin-pääsyänne, ja silloin ymmärrätte, miksi en kyennyt kuvailemaan tämän absoluuttisen persoonallisuuden luonnetta niin, että ääreellinen mieli olisi sen käsittänyt.

8. IANKAIKKISEN POJAN KÄSITTÄMINEN

Identiteetin, olemuksen ja persoonallisuuden muiden attribuuttien osalta lankaikkinen Poika on täysin Universaalisen Isän vertainen, hänen täydellinen täydenteensä ja ikuinen vastineensa. Samassa merkityksessä kuin Jumala on Universaalinen Isä, Poika on Universaalinen Äiti. Ja me kaikki, ylhäiset ja alhaiset, muodostamme heidän universaalisen perheensä.

Pojan luonnetta arvioidaksenne teidän tulisi tutkia sitä, mitä on tuotu julki Isän jumalallisesta luonteesta, sillä ne ovat ikuisesti ja erottamattomasti yksi ja sama. Alemmat älyllisten olentojen ryhmät eivät itse asiassa kykene erottamaan heitä erillisiksi jumalallisiksi persoonallisuuksiksi. Heidän tunnistamisensa erillisiksi ei ole yhtä vaikeaa niille, joiden alkuperä juontuu Jumaluksien omista luomisteoista. Olennot, jotka ovat syntyjään keskusuniversumista tai Paratiisista, eivät näe Isää ja Poikaa vain yhtenä universaalisen valvonnan persoonallisena ykseytenä, vaan myös kahtena erillisenä persoonallisuutena, jotka kumpikin toimivat tietyillä maailmankaikkeuden hallinnon aloilla.

Persoonina voitte kuvitella Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan erillisiksi yksilöiksi, sillä sitä he todellakin ovat. Mutta universumin hallinnon

first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the

osalta he ovat niin yhteen kietoutuneita ja toisiinsa liittyviä, että aina ei ole mahdollista tehdä eroa heidän välillään. Kun Isä ja Poika universumeja koskevissa asioissa kohdataan yllättävissä keskinäisuuhteissa, ei ole aina edes hedelmällistä yrittää tehdä eroa heidän toimiansa välillä, vaan muistakaa vain, että Jumala on alulle paneva ajatus ja Poika on ilmaisuvoimainen sana. Jokaisessa paikallisuniversumissa tämä toisistaan erottamattomuus personoituu Luoja-Pojan jumalallisuudessa, hän kun edustaa kymmenenmiljoonan asutun maailman luoduille sekä Isää että Poikaa.

lankaikkinen Poika on infiniittinen, mutta hän on lähestyttävissä Paratiisin-Poikiensa persoonan ja Äärettömän Hengen kärsivällisen huolenpidon kautta. Ilman Paratiisin-Poikien lahjoittautumispalvelua ja ilman Äärettömän Hengen luomien olentojen rakastavaa hoivaa aineellista alkuperää olevat olennot voisivat tuskin toivoa saavuttavansa lankaikkista Poikaa. Ja yhtä totta on, että jumalatietoinen kuolevainen tulee näiden taivaallisten edustajien antaman avun ja opastuksen turvin varmasti saavuttamaan Paratiisin ja seisomaan kerran tämän majesteettisen Poikien Pojan henkilökohtaisessa presenssissä.

Vaikka lankaikkinen Poika on malli siitä, että kuolevainen saa persoonallisuuden, huomaat kuitenkin olevan helpompaa käsittää sekä Isän että Hengen reaalisuus, sillä Isä on ihmispersonallisuutesi aktuaalinen antaja ja Ääretön Henki on kuolevaisen mielesi absoluuttinen lähde. Mutta noustessasi Paratiisiin johtavaa hengellisen etenemisen tietä käy lankaikkisen Pojan persoonallisuus sinulle yhä todellisemmaksi ja hänen infiniittisesti hengellisen mielensä reaalisuus erottuu asteittain hengellistyvälle mielellesi yhä selvempänä.

lankaikkisen Pojan käsite ei koskaan voi loistaa kirkkaana aineellisessa — tai myöhemmin morontiaalisessa — mielessäsi. Vasta kun henkistyt ja aloitat henkisen ylösnousemuksesi, käsitys lankaikkisen Pojan persoonasta alkaa saada samaa eloisuutta, jota on käsityksissäsi Paratiisista lähtöisin olevan Luoja-Pojan persoonallisuudesta, hänestä, joka omassa persoonassaan ja persoonana kerran lihallistui ja eli Urantialla ihmisenä ihmisten keskuudessa.

Paikallisuniversumissasi saamasi kokemuksen alusta sen loppuun saakka Luoja-Pojan, jonka persoonallisuus on ihmisen käsitettävissä, täytyy korvata kykenemättömyytesi ymmärtää yksinomaisemmin hengellisen, muttei silti yhtään vähemmän persoonallisen Paratiisin lankaikkisen Pojan täyttä merkitystä. Edetessäsi läpi Orvontonin ja Havonan ja jättäessäsi taaksesi eloisin kuvan ja syvät muistot oman paikallisuniversumisi Luoja-Pojasta, tämän

administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6.8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6.8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6.8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

6.8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia

aineellisen ja morontiaalisen kokemuksen läpikäynti korvautuu aina vain laajemmilla käsityksillä ja kaiken aikaa syvenevällä ymmärryksellä Paratiisin lankaikkisesta Pojasta, jonka reaalisuus ja läheisyys enentyvät sitä mukaa, kun etenet kohti Paratiisia.

lankaikkinen Poika on suuri ja loistava persoonallisuus. Siitäkin huolimatta, että sellaisen infiniittisen olennon käsittäminen aktuaaliseksi persoonallisuudeksi ylittää kuolevaisen ja aineellisen mielen kyvyt, hän on kuitenkin epäilyksettä persoona. Minä tiedän, mistä minä puhun. Miltei lukemattomat kerrat olen seissyt tämän lankaikkisen Pojan jumalallisessa presenssissä ja sitten matkannut eteenpäin maailmankaikkeuteen täyttääkseni jonkin hänen rakastettavan pyyntönsä.

[Laatinut Jumalallinen Neuvonantaja, jolle annettiin tehtäväksi muotoilla tämä Paratiisin lankaikkista Poikaa kuvaileva esitys.]

experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Luku 7. Iankaikkisen Pojan suhde maailmankaikkeuteen

⇐ 006

Urantia-kirjan

008 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 7

IANKAIKKISEN POJAN SUHDE MAAILMANKAIKKEUTEEN

Osiot

Johdanto

1. Henkigravitaation virtapiiri
2. Iankaikkisen Pojan hallinto
3. Iankaikkisen Pojan suhde yksilöön
4. Jumalalliset täydellistämissuunnitelmat
5. Lahjoittautumisen henki
6. Jumalan Paratiisin-Pojat
7. Korkein Isää koskeva ilmoitus

PAPER 7

RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

Johdanto

ALKUPERÄINEN Poika huolehtii lakkaamatta siitä, että Isän ikuisen tarkoituksen hengelliset puolet toteutuvat, sitä mukaa kun tämä tarkoitus paljastuu kehittyvien universumien eri ilmiöissä, universumien, joissa elää moninaisia elävien olentojen ryhmiä. Emme täysin käsitä tätä ikuista hanketta, mutta Paratiisin-Poika sen epäilemättä ymmärtää.

Poika on Isän kaltainen sikäli, että hän pyrkii antamaan itsestään kaiken mahdollisen rinnakkaisille Pojilleen ja näiden alaisina toimiville Pojille. Ja Pojalle on yhteistä Isän kanssa myös tämä itsensä lahjoittamisen ominaisuus hänen antaessaan tuhlailleasti itsestään Äärettömälle Hengelle, heidän yhteiselle toimeenpanijalleen.

Henkirealiteettien ylläpitäjän asemassaan Toinen Lähde ja Keskus on ikuisena vastapainona Paratiisin Saarelle, joka niin suurenmoisella tavalla pitää yllä kaiken aineellisen. Näin ollen Ensimmäinen Lähde ja Keskus tulee iäti esiin Keskussaaren verrattomien esikuvien

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the

aineellisessa kauneudessa ja lankaikkisen Pojan ylivertaisen persoonallisuuden hengellisissä arvoissa.

Lankaikkinen Poika on henkireaalisuuksista ja henkiolennoista koostuvan laajan luomistuloksen aktuaalinen ylläpitäjä. Hengen maailma on Pojan olintapa, henkilökohtainen käyttäytymisen muoto, ja henkiolemusta ovat persoonattomat reaalisubjektit reagoivat aina Absoluuttisen Pojan täydellisen persoonallisuuden tahtoon ja tarkoitukseen.

Poika ei kuitenkaan ole henkilökohtaisesti vastuussa kaikkien henkipersonallisuuksien menettelystä. Persoonallisen luodun tahto on suhteellisen vapaa, ja näin ollen se määrää tällaisten tahdollisten olentojen toimenpiteet. Siksi vapaatahtoinen hengen maailma ei aina täysin edusta lankaikkisen Pojan luonnetta, kuten ei Urantian luontokaan täysin ilmennä Paratiisin ja Jumaluuden täydellisyyttä eikä muuttumattomuutta. Mutta luonnehtiipa ihmisen tai enkelin vapaatahtoista toimintaa mikä tahansa, Pojan ikuinen ote universaalisen gravitaation valvonnasta kaikkiin henkirealiteettien suhteen jatkuu kuitenkin absoluuttisena.

1. HENKIGRAVITAATION VIRTAPIIRI

Kaikki, mitä on opetettu Jumalan immanenssista, hänen onnipresenssistään, hänen kaikkivaltiudestaan ja kaikenikäisyydestään, on yhtä totta, kun puhutaan Pojasta hengellisillä alueilla. Koko luomistuloksen puhdas ja universaalinen henkigravitaatio, tämä yksinomaaisesti hengellinen yhteyspiiri, johtaa suoraa tietä takaisin Paratiisissa olevaan Toisen Lähteen ja Keskuksen persoonaan. Hän johtaa tämän kaikkiin todellisiin hengellisiin arvoihin sisältyvän, aina läsnä olevan ja pettämättömän hengellisen vetovoiman valvontaa ja toimintaa. Näin lankaikkinen Poika harjoittaa absoluuttista hengellistä suvereenisuutta. Kirjaimellisesti hän pitää kaikkia henkirealiteetteja ja kaikkia hengellistettyjä arvoja ikään kuin kämmenensä kuopassa. Maailmankaikkeuden hengellisen gravitaation valvonta on maailmankaikkeuden hengellistä suvereenisuutta.

Tämä hengellisten olevaisten gravitaatiovalvonta toimii ajasta ja avaruudesta riippumatta. Siksi henkienergia säilyy vähentymättömänä sitä paikasta toiseen siirrettäessä. Henkigravitaatio ei koskaan kärsi ajallisista viipeistä eikä avaruudessa tapahtuvasta heikkenemisestä. Se ei heikkene suhteessa siirtomatkan neliöön; puhtaan henkivoiman piirejä ei hidasta aineellisen luomistuloksen massa. Ja se, että puhtaat henkienergiat menevät näin ajan ja avaruuden tuolle puolen, kuuluu luonnostaan

central Isle and in the spiritual values of the supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities. The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the

Pojan absoluuttisuuteen. Se ei johdu gravitaation kumoavien Kolmannen Lähteen ja Keskukseen voimien väliintulosta.

Henkireaalisuudet reagoivat hengellisen gravitaatiokeskuksen vetovoimaan oman laadullisen arvonsa, oman hengellisyytensä, tosiasiallisen määrän mukaisesti. Henkisubstanssi (laatu) on aivan yhtä lailla henkigravitaatioon reagoivaa kuin järjestynyt fyysisen aineen energia (määrä) on fyysiseen gravitaatioon reagoivaa. Hengelliset arvot ja henkivoimat ovat todellisia. Persoonallisuuden kannalta henki on luomakunnan sielu; aine on varjomainen fyysinen ruumis.

Henkigravitaation reaktiot ja vaihtelut vastaavat aina sitä, mikä on hengellisten arvojen pitoisuus, tietyn yksilön tai maailman laadullinen hengellinen status. Tämä vetovoima reagoi heti minkä tahansa universumitilanteen tai planeetan tilan henkienvälisiin ja hengen sisäisiin arvoihin. Joka kerta, kun hengellinen realiteetti aktualistuu universumissa, tämä muutos tekee välttämättömäksi välittömän ja samanaikaisen henkigravitaation uudelleenjärjestelyn. Tällainen uusi henki on itse asiassa osa Toisesta Lähteestä ja Keskuksesta. Ja aivan yhtä varmasti kuin kuolevaisesta ihmisestä tulee henkistynyt olento, yhtä varmasti hän on saavuttava hengellinen Pojan, henkigravitaation keskuksen ja lähteen.

Pojan hengellinen vetovoima kuuluu luonnostaan, tosin vähemmässä määrin, poikien monille Paratiisi-luokille. Sillä absoluuttisen henkigravitaatiopiirin sisällä on todellakin olemassa niitä hengellisen vetovoiman paikallisjärjestelmiä, jotka toimivat luomistuloksen pienemmissä yksiköissä. Nämä henkigravitaation aliabsoluuttiset keskittymät ovat ajallisuuden ja avaruuden luojapersoonallisuuksien jumaluuden osa, ja ne korreloivat Korkeimman Olennon kehkeytyvään kokemukselliseen ylivalvontaan.

Henkigravitaation puoleensa vetävä voima ja siihen reagointi eivät toimi vain suhteessa koko maailmankaikkeuteen, vaan jopa yksilöiden ja yksilöryhmien välillä. Minkä tahansa maailman, rodun, kansakunnan tai uskoviin yksilöiden muodostaman ryhmän hengellisten ja henkistyneiden persoonallisuuksien välillä vallitsee hengellinen yhteenkuuluvuus. Samanlaiset mieltymykset ja toiveet omaavien, mieleltään hengellisten henkilöiden välillä on henkisluontoista, välitöntä vetovoimaa. Puhe sukulaissieluista ei ole kokonaan pelkkä kielikuva.

Paratiisin aineellisen gravitaation tavoin lankaikkisen Pojan hengellinen gravitaatiokin on absoluuttista. Synti ja kapinointi voivat häiritä paikallisuniversumin yhteyspiirien toimintaa, mutta mikään ei voi katkaista lankaikkisen Pojan henkigravitaatiota. Luciferin kapina sai aikaan

interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:1.3 (82:2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy of physical matter (quantity) is responsive to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:1.4 (82:3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:1.5 (82:4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:1.6 (82:5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82:6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not

monia muutoksia asuttujen maailmojen järjestelmässänne ja Urantialla, muttemme huomaa, että siitä seurannut planeettanne hengellinen karanteeni olisi millään tavoin vaikuttanut lankaikkisen Pojan kaikkiallisen hengen tai häneen liittyvän henkigravitaatiopiirin läsnäoloon tai toimintaan.

Kaikki suuruniversumin henkigravitaatiopiirin reaktiot ovat ennalta arvattavissa. Tuntemme lankaikkisen Pojan kaikkiallisen hengen kaikki toiminnot ja reaktiot ja pidämme niitä luotettavina. Tunnettujen lakien mukaisesti voimme mitata ja mittaamme hengellistä gravitaatiota, aivan kuten ihminen yrittää laskea äärellisen fyysisen gravitaation vaikutuksia. Pojan henki reagoi muuttumattomasti kaikkiin hengellisiin olevaisiin, olentoihin ja henkilöihin, ja tämä reagointi on aina sopusoinnussa kaikkien tällaisten hengellisten arvojen aktuaalisuuden määrän (todellisuuden laadullisen määrän) kanssa.

Mutta tämän lankaikkisen Pojan hengellisen läsnäolon varsin luotettavan ja ennustettavan toiminnan rinnalla kohtaamme ilmiöitä, jotka eivät ole reaktioidensa osalta samassa määrin ennalta arvattavia. Sellaiset ilmiöt lienevät osoituksena Jumaluusabsoluutin rinnakkaistoiminnasta hengellisten potentiaalien maailmoissa. Tiedämme lankaikkisen Pojan henkilöläsnäolon olevan sitä, että asioihin vaikuttaa majesteettinen ja infiniittinen persoonallisuus, mutta Jumaluusabsoluutin uumoiltuihin esiintymisiin liittyviä reaktioita pidämme tuskin persoonallisina.

Persoonallisuuden näkökulmasta ja henkilöiden kannalta katsottuna lankaikkinen Poika ja Jumaluusabsoluutti näyttävät suhteutuvan seuraavasti: lankaikkinen Poika vallitsee aktuaalisten hengellisten arvojen maailmaa, kun Jumaluusabsoluutti taas näyttää läpäisevän potentiaalisten henkiarvojen suunnattoman alueen. Kaikki henkisluontoinen aktuaalinen arvo saa sijansa lankaikkisen Pojan gravitaation otteessa, mutta jos se on potentiaalista, silloin se ilmeisestikin on Jumaluusabsoluutin huomassa.

Henki näyttää ilmestyvän Jumaluusabsoluutin potentiaaleista; kehittyvä henki löytää korrelaatiota Korkeimman ja Perimmäisen kokemuksellisesta ja epätäydellisestä vetovoimasta; lopulta henki löytää lopullisen määränpään lankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation absoluuttisesta otteesta. Tämä on ilmeisesti kokemuksellisen hengen kiertokulku, mutta eksistentiaalinen henki kuuluu luonnostaan Toisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisyyteen.

observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82.7) All reactions of the spirit-gravity circuit of the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. IANKAIKKISEN POJAN HALLINTO

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

Paratiisissa Alkuperäisen Pojan läsnäolo ja henkilökohtainen toiminta on perinpohjaista, hengellisessä mielessä absoluuttista. Kulkiessamme Paratiisista ulospäin Havonan kautta seitsemän superuniversumin maailmoin kohtamme yhä vähemmän lankaikkisen Pojan henkilökohtaista toimintaa. Havonan jälkeen seuraavissa universeissa lankaikkisen Pojan läsnäolo personoituu Paratiisin-Pojissa, se on Korkeimpana ja Perimmäisenä ilmenevien kokemuksellisten reaalisubjektien ehdollistamaa, ja se koordinoituu Jumaluusabsoluutin rajattoman henkipotentiaalin kanssa.

Keskusuniversumissa Alkuperäisen Pojan henkilökohtainen toiminta on havaittavissa ikuisen luomistuloksen verrattomassa hengellisessä sopusointuisuudessa. Havona on niin suurenmoisen täydellinen, että tämän malliuniversumin hengellinen asema ja energiatilat ovat täydellisessä ja pysyvässä tasapainossa.

Superuniversumeissa Poika ei ole henkilökohtaisesti läsnä, eikä hänellä ole niissä asuinsijaa. Näissä luomistuloksissa hän ylläpitää vain ylipersonallista edustusta. Nämä Pojan henki-ilmentymät eivät ole persoonallisia; he eivät ole Universaalisen Isän persoonallisuuspiirissä. Emme osaa käyttää parempaakaan termiä heidän määrittelemisekseen kuin ylipersonallisuudet. Ja he ovat finiittisiä olentoja; he eivät ole absoniittisia eivätkä absoluuttisia.

Koska lankaikkisen Pojan hallinto superuniversumeissa on yksinomaisesti hengellistä ja ylipersonallista, se ei ole luotujen persoonallisuuksien havaittavissa. Pojan henkilökohtaisen vaikutuksen kaikkialle tunkeutuva hengellinen ylläke tulee silti vastaan Päivien Muinaisten kaikkien aluesektoritoimintojen jokaisessa vaiheessa. Paikallisuniversumeissa havaitsemme kuitenkin lankaikkisen Pojan henkilökohtaisesti läsnä olevaksi Paratiisin-Poikien persoonassa. Täällä infiniittinen Poika toimii hengellisesti ja luovasti rinnasteisten Luoja-Poikien majesteettiseen yhteisöön kuuluvien persoonassa.

3. IANKAIKKISEN POJAN SUHDE YKSIÖÖN

Paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousemuksensa aikana ajallisuuden kuolevaiset katsovat Luoja-Poikaan lankaikkisen Pojan henkilökohtaisena edustajana. Mutta aloittaessaan superuniversumin koulutusjärjestelmän mukaisen taivasmatkansa ajallisuuden pyhiinvaeltajat panevat yhä useammin merkkeille lankaikkisen Pojan inspiroivan hengen ylivertaisen läsnäolon, ja he kykenevät

7:2.1 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

7:2.2 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

7:2.3 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:2.4 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:3.1 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more

hyödyntämään tämän hengellisesti voimistavan palveluksen. Havonassa ylösnousemuksellisten tietoisuus Alkuperäisen Pojan kaikkiallisen hengen rakastavasta syileilystä kasvaa entisestään. Koko kuolevaisen olennon ylösnousemuksen aikana lankaikkisen Pojan henki ei missään vaiheessa asu ajallisen pyhiinvaeltajan mielessä eikä sielussa, mutta hänen siunauksellisuutensa on aina lähellä ja aina huolehtimassa edistyvien ajallisuuden lasten hyvinvoinnista ja hengellisestä turvallisuudesta.

Lankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation puoleensa vetävä voima on eloon jäävien ihmissielujen Paratiisiin-nousun salaisuus. Kaikki aidot henkiarvot ja kaikki hengellistyneiksi katsottavat yksilöt pysyvät lankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation hellittämättömyydessä otteessa. Kuolevaisen mieli esimerkiksi aloittaa elämänsä aineellisen mekanismina, ja se otetaan vihdoin Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseneksi kutakuinkin täydellistyneenä henkiolemassaolevana, johon aineellinen vetovoima vaikuttaa aste asteelta yhä vähemmän ja joka vastaavasti koko tämän kokemuksen aikana käy yhä reagoivammaksi sisäänpäin vetävään henkigravitaatioon. Henkigravitaatiopiiri kirjaimellisesti vetää ihmisen sielua Paratiisia kohti.

Henkigravitaation piiri on peruskanava uskovan ihmissydämen esittämien vilpittömien rukousten lähettämiseksi ihmistietoisuuden tasolta aktuaaliseen Jumaluuden tietoisuuteen. Universaalinen henkigravitaation piiri sieppaa sen, mikä esittämissänne pyynnöissä edustaa todellista hengellistä arvoa, ja välittää sen heti ja samanaikaisesti kaikille asianomaisille jumalallisille persoonallisuuksille. Kukin heistä omistautuu sille asialle, joka kuuluu hänen henkilökohtaiseen toimialaansa. Käytännön uskonnollisessa kokemuksessanne on sen vuoksi epäolennaista, osoitatteko mielessänne rukouksenne paikallisuniversumin Luoja-Pojalle vai kaiken olevaisen keskuksessa olevalle lankaikkiselle Pojalle.

Henkigravitaatiopiirin erottelukykyinen toiminta saattaisi olla verrattavissa aineellisen ihmisruumiin hermoratojen toimintoihin: Aistimukset kulkevat sisäänpäin hermoratoja pitkin, toiset niistä pysähtyvät alempiin, selkärangan automaattisiin hermokeskuksiin, jotka myös reagoivat niihin; toiset kulkevat edelleen vähemmän automaattisiin, mutta tottumusten opettamiin alempien aivokerrosten keskuksiin, kun taas kaikkein merkittävimmät ja elintärkeimmät saapuvat viestit ohittavat hetkessä nämä alemmat keskuksat ja rekisteröityvät välittömästi ihmisen tietoisuuden korkeimmilla tasoilla.

Mutta miten paljon täydellisempi onkaan hengellisen maailman ylivertainen tekniikka! Kun

conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:3.2 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:3.3 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

7:3.4 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

7:3.5 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything

tietoisuudessanne saa alkunsa jokin, joka on korkeimman hengellisen arvon täyttämää, mikään maailmankaikkeudessa ei voi estää sitä, etteikö se silmänräpäyksessä ja välittömästi saavuta koko luomakunnan Absoluuttista Henkipersonallisuutta, heti kun olette sen julki tuoneet.

Kääntäen, jos hartaat pyyntönne ovat pelkästään aineellisia ja kokonaan itsekeskeisiä, ei ole mitään menetelmää, jolla sellaiset arvottomat rukoukset pääsisivät lankaikkisen Pojan henkiyhteyspiiriin. Minkään sellaisen anomuksen sisältö, joka ei ole ”hengen kirjoittama”, ei voi päästä universaaliseen hengelliseen yhteyspiiriin. Sellaiset kokonaan itsekkäät ja aineelliset pyynnöt kuoleutuvat; ne eivät nouse todellisten henkiarvojen yhteyspiiriin. Sellaiset sanat ovat kuin ”helisevä vaski ja kilisevä kulkunen”.

Vaikuttimena oleva ajatus, hengellinen sisältö, on se, joka antaa kuolevaisen esittämälle rukoukselle merkityksen. Sanat ovat arvottomia.

originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

7:3.6 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not “spirit indited” can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as “sounding brass and a tinkling cymbal.”

7:3.7 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. JUMALALLISET

TÄYDELLISTÄMISSUUNNITELMAT

lankaikkinen Poika on liittoutunut ainaaksi Isän kanssa jumalallisen edistymissuunnitelman menestyksekkääksi toteuttamiseksi. Se on universaalinen suunnitelma tahdollisten olentojen luomiseksi, kehittämiseksi, taivaaseen nostamiseksi ja täydellistämiseksi. Ja jumalallisessa uskollisuudessa tätä suunnitelmaa kohtaan Poika on Isän suhteen ikuisesti tasavertainen.

Isä ja hänen Poikansa ovat kuin yksi muotoillessaan ja toteuttaessaan tätä jättiläismäistä suunnitelmaa ajallisuuden aineellisten olentojen edistämiseksi ikuisuuden täydellisyyteen. Tämä avaruudesta tulevien ylösnousemussielujen hengellisen etenemisen hyväksi laadittu suunnitelma on Isän ja Pojan yhteisluomus, ja Äärettömän Hengen toimiessa hankkeessa mukana he ovat ryhtyneet jumalallisen tarkoituksensa yhdessä tapahtuvaan toimeenpanoon.

Tämä jumalallinen suunnitelma täydellisyyden saavuttamiseksi käsittää kolme ainutlaatuista, mutta ihmeellisesti keskenään suhteutettua, universumissa toteutettavaa, rohkeaa hanketta:

1. Aste asteelta tapahtuvaan saavuttamiseen tähtäävä suunnitelma. Kysymyksessä on Universaalisen Isän suunnitelma evolutionaarisesta taivaaseennoususta, ohjelma, jonka lankaikkinen Poika varauksetta hyväksyi suostuttuaan Isän ehdotukseen: ”Tehkäämme kuolevaiset luodut omaksi kuvaksemme.” Tämä

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

7:4.1 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the Son is the eternal equal of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment.* This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, “Let us make mortal creatures in our own image.” This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's

järjestely ajallisten luotujen ylentämiseksi tuo mukanaan Isän suorittaman Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisen ja aineellisten luotujen varustamisen persoonallisuuteen kuuluvien oikeuksien.

2. Lahjoittautumissuunnitelma. Tämä seuraava universaalinen suunnitelma on lankaikkisen Pojan ja hänen rinnakkaisten Poikiensa suuri hanke Isän julkituomiseksi. Kysymyksessä on lankaikkisen Pojan ehdotus, ja se koostuu hänen suorittamastaan Jumalan Poikien lahjoittamisesta evolutionaarisille luomakunnille, jotta he näin personoisivat ja todellistaisivat, ruumiillistaisivat ja tekisivät reaalisesti Isän rakkautta ja Pojan armoa kaikkien universumien luoduille. Lahjoittautumishankkeeseen sisältyvänä ja tähän rakkaudenosoitukseen tarpeen mukaan liittyvänä piirteenä Paratiisin-Pojat toimivat kuntoonpalauttajina sille, minkä harhautunut luodun tahto on hengellisessä mielessä vaarantanut. Milloin tahansa ja missä tahansa saavuttamissuunnitelman toiminnassa ilmenee viivytystä — jos vaikka kapinointi sattuisi turmelemaan tai mutkistamaan tätä hanketta —, niin silloin lahjoittautumissuunnitelmaan sisältyvät määräykset astuvat välittömästi voimaan. Paratiisin-Pojat ovat antaneet sitoumuksensa ja ovat valmiina toimimaan tilanteen korjaajina, he ovat valmiit menemään suoraan kapinoiviin maailmoihin ja palauttamaan näiden sfäärien hengellisen statuksen. Ja juuri tällaisen urhoollisen palveluksen eräs rinnasteinen Luoja-Poika suoritti Urantialla siinä yhteydessä, kun hän täysivaltaisuuden saavuttaakseen oli suorittamassa kokemuksellista lahjoittautumiselämänvaihetta.

3. Armon osoittamiseen perustuva suunnitelma. Kun saavuttamissuunnitelma ja lahjoittautumissuunnitelma oli muotoiltu ja julistettu, silloin Ääretön Henki yksin ja omaloitteisesti laati ja saattoi voimaan valtavan ja universaalisen armon osoittamishankkeen. Tämä on se palvelus, joka on varsin oleellinen sekä saavuttamis- että lahjoittautumishankkeiden käytännölliselle ja tehokkaalle toiminnalle. Ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen hengelliset persoonallisuudet ovat kaikki mukana laupeudenjakamisen hengessä, joka on niin peräti luonteenomaista Jumaluuden Kolmannelle Persoonalle. Ei vain luomistyössä, vaan myös hallintotehtävissä Ääretön Henki toimii kiistatta ja kirjaimellisesti Isän ja Pojan yhteisenä toimeenpanijana.

Lankaikkinen Poika on Isän luoman luotujen universaalisen ylösnousemusjärjestelmän henkilökohtainen luottohenkilö ja jumalallinen suojelija. Annettuaan universaalisen määräyksen ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen” Isä uskoi tämän valtaisan hankkeen toimeenpanon lankaikkiselle Pojalle; ja lankaikkinen Poika jakaa

bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan.* The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry.* When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this

vastuun tämän verrattoman hankkeen hoitamisesta jumalallisen tasavertaisensa, Äärettömän Hengen, kanssa. Tällä tavoin Jumaluudet toimivat tehokkaasti yhteistyössä luomisen, valvonnan, evoluution, julkituonnin ja huolenpidon tehtävissä — ja jos tarve vaatii, myös järjestyksen- ja kunnonpalauttamistehtävissä.

5. LAHJOITTAUTUMISEN HENKI

lankaikkinen Poika oli varauksetta Universaalisen Isän mukana, kun he lähettivät liikkeelle mahtavan kehotuksen koko luomakunnalle: ”Olkaa tekin täydelliset niin kuin Isänne Havonassa on täydellinen.” Ja aina siitä alkaen tämä kutsu ja käsky on motivoinut lankaikkisen Pojan ja hänen rinnasteisten ja häneen liittyvien Poikien laajan perheen laatimia kaikkia eloonjäämiseen tähtääviä suunnitelmia ja lahjoittautumishankkeita. Ja juuri näitten lahjoittautumisten myötä Jumalan Pojista on tullut kaikille kehittyville luoduille ”tie, totuus ja elämä”.

lankaikkinen Poika ei voi ottaa suoraa yhteyttä ihmisiin, toisin kuin Isä, jolla on tällainen yhteys itse lahjaksi antamiensa esipersonallisten Ajatuksensuuntaajien kautta, mutta lankaikkinen Poika pääsee lähelle luotuja persoonallisuuksia asteittain alemmas laskeutuvien jumalallisten Poikien kautta, aina siihen pisteeseen saakka, että hän kykenee olemaan ihmisten parissa ja toisinaan olemaan itsekkin ihminen.

lankaikkisen Pojan puhtaasti persoonallinen olemus ei kykene fragmentoitumaan. lankaikkinen Poika toimii hengellisenä vaikuttajana tai persoonana, ei koskaan muulla tavoin. Pojan on mahdotonta tulla osaksi luodun kokemusta siinä mielessä kuin Isä-Suuntaaja siihen osallistuu, mutta lankaikkinen Poika korvaa tämän rajoituksen lahjoittautumismenettelyllä. Mitä fragmentoitujen entiteettien kokemus merkitsee Universaalille Isälle, sitä Paratiisin-Poikien ruumiillistumiskokemus merkitsee lankaikkiselle Pojalle.

lankaikkinen Poika ei tule kuolevaisen ihmisen luokse niin kuin jumalallinen tahto, ihmismielessä asuva Ajatuksensuuntaaja, mutta lankaikkinen Poika tuli kyllä Urantian kuolevaisen ihmisen luokse, kun hänen Poikansa, Nebadonin Mikaelin, jumalallinen persoonallisuus ruumiillistui Jeesus Nasaretilaisen ihmisyydeksi. Jotta Jumalan Paratiisin-Pojat pääsisivät osallisiksi luotujen persoonallisuuksien kokemuksesta, heidän on otettava tällaisten luotujen hahmo ja ruumiillistettava jumalallinen persoonallisuutensa tällaisiksi aktuaalisiksi olennoiksi. Inkarnoituminen on Sonaringtonin salaisuus, ja se on menetelmä, jolla Poika vapautuu muutoin kaiken kattavista persoonallisuuden absoluuttisuuden kahleista.

supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: “Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect.” And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures “the way, the truth, and the life.”

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon, incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

Kauan, kauan sitten lankaikkinen Poika lahjoittautui kullekin keskusluomuksen kehistä Havonan kehien kaikkien asukkaiden ja pyhiinvaeltajien valaistukseksi ja edistykseksi, ja näihin kuuluivat myös ajallisuudesta nousseet pyhiinvaeltajat. Yhdessä näistä seitsemästä lahjoittautumisesta hän ei toiminut ylösnousemuksellisena eikä havonalaisena. Hän pysyi omana itsenään. Hänen kokemuksensa oli ainutlaatuinen. Se ei ollut kokemus ihmisen tai muun pyhiinvaeltajan mukana olemisesta, eikä se ollut ihmisenä tai muuna pyhiinvaeltajana olemista, vaan kysymys oli jollakin tavoin ylipersonallisessa mielessä assosiatiivisesta kokemuksesta.

Hän ei myöskään asettunut siihen lepoon, joka sijoittuu Havonan sisemmän kehän ja Paratiisin rantojen välille. Koska hän on absoluuttinen olento, hänen ei ole mahdollista katkaista persoonallisuuteen kuuluvaa tietoisuutta, sillä kaikki henkigravitaation voimalinjat keskittyvät häneen. Ja näiden lahjoittautumisten aikana hengellisen kirkkauden paratiisillinen tyysija pysyi hämärtyttömänä, ja Pojan ote universaalisesta henkigravitaatiosta pysyi vähentymättömänä.

lankaikkisen Pojan lahjoittautumiset Havonassa eivät mahdu ihmisen mielikuvituksen rajoihin; ne olivat transsendenttisiä. Hän toi jotakin lisää koko Havonan kokemukseen silloin ja sen jälkeen, mutta emme tiedä, lisäikö hän mitään oman eksistentiaalisen olemuksensa oletettuun kokemuskapasiteettiin. Se asia kuuluisi Paratiisin-Poikien lahjoittautumismysteeriin piiriin. Uskomme kuitenkin, että mitä tahansa lankaikkinen Poika näissä lahjoittautumistehtävissään saavuttikin, sen hän on siitä saakka pitänyt itsellään. Mutta emme tiedä, mitä se on.

Olkoonpa meidän miten vaikea tahansa ymmärtää Jumaluuden Toisen Persoonan lahjoittautumisia, ymmärrämme toki lankaikkisen Pojan erään Pojan Havonassa tapahtuneen lahjoittautumisen, hän kun kirjaimellisesti kulki keskusuniversumin kehien läpi ja tosiasiallisesti jakoi ne kokemukset, joista muodostuu ylösnousemuksellisen valmistautumisvaihe Jumaluuden saavuttamiseen. Tämä oli alkuperäinen Mikael, esikois-Luoja-Poika, ja hän kävi läpi ylösnousemuspyhiinvaeltajien elämään kuuluvat kokemukset kehä kehältä ja matkasi henkilökohtaisesti heidän kanssaan jokaisen kehän yhden vaiheen ajan. Ja tämä tapahtui Grandfandan, ensimmäisen Havonan saavuttaneen kuolevaisen, aikana.

Mitä tahansa muuta tämä alkuperäinen Mikael ilmensikin, hän ainakin teki Havonan luoduille reaalisiksi Alkuperäisen Äiti-Pojan transsendenttisen lahjoittautumisen; niin reaalisiksi, että yhä vieläkin jokainen ajallisuudesta tuleva pyhiinvaeltaja, joka ponnistelee matkatessaan Havonan kehien läpi,

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:5.7 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:5.8 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:5.9 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by the certain knowledge that the Eternal Son of God

saa rohkeutta ja voimaa siitä varmasta tiedosta, että Jumalan lankaikkinen Poika luopui seitsemän kertaa paratiisillisesta vallasta ja kunniaasta osallistuakseen ajallis-avaruudellisten pyhiinvaeltajien kokemuksiin Havonan suorittamiseen kuuluvilla seitsemällä, aste asteelta etenevällä kehällä.

lankaikkinen Poika on esikuvallinen innoite kaikille Jumalan Pojille heidän lahjoittautuessaan kaikkialla ajallisuuden ja avaruuden universumeissa. Rinnasteisille Luoja-Pojille ja heihin liittyville Hallinnollisille Pojille samoin kuin Poikien ryhmään kuuluville muille, tässä yhteydessä julki tuomattomille olennoille, on kaikille yhteistä tämä ihmeellinen halukkuus lahjoittautua erilaisille luotujen ryhmille ja tällaisten luotujen hahmossa. Siksi, hengessä ja olemuksensa samankaltaisuuden samoin kuin sen seikan vuoksi, mistä he ovat peräisin, käy toteen, että jokaisen Jumalan Pojan avaruuden maailmoille tapahtuvassa lahjoittautumisessa on näissä lahjoittautumisissa, niiden kautta ja niiden avulla lankaikkinen Poika lahjoittanut itsensä universumien älyllisille, tahdollisille olennoille.

Jokainen Paratiisin-Poika on hengeltään ja olemukseltaan, ellei kaikiltakin ominaisuuksiltaan, jumalallisen täydellisen Alkuperäisen Pojan ilmentymä. On kirjaimellisesti totta, että joka on nähnyt Paratiisin-Pojan, on nähnyt Jumalan lankaikkisen Pojan.

6. JUMALAN PARATIISIN-POJAT

Puuttuva tieto siitä, että Jumalan Poikia on moniaita, on aiheuttanut paljon hämminkiä Urantialla. Ja tämä tietämättömyys säilyy sellaisista toteamuksista huolimatta kuin on muistiinmerkitä näiden jumalallisten persoonallisuuksien eräästä konklaavista: "Kun Jumalan Pojat julistivat riemua ja kaikki Aamutähdet lauloivat yhdessä." Joka tuhannes vuosi, sektorin standardiajan mukaisesti laskettuna, jumalallisten Poikien eri luokat nimittäin kokoontuvat säännöllisesti toistuviin konklaaveihinsa.

lankaikkinen Poika on armollisuuden ja palveluhenkisyyden ihailtavien ominaisuuksien persoonallinen alkulähde. Ja nämä ominaisuudet luonnehtivat ylenpalttisesti kaikkia taivaasta alas astuvien Jumalan Poikien ryhmiä, kun ne toimivat koko luomakunnan piirissä. lankaikkinen Poika siirtää poikkeuksetta koko jumalallisen olemuksensa, ellei koko attribuuttiensa infiniittisyyden, niille Paratiisin-Pojille, jotka matkaavat ikuiselta Saarelta paljastaakseen universumien universumille hänen jumalallisen olemuksensa.

Alkuperäinen ja lankaikkinen Poika on

seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:5.10 (87.4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7:5.11 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. THE PARADISE SONS OF GOD

7:6.1 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the

Universaalisen Isän "ensimmäisen" loppuunsaatetun ja infiniittisen ajatuksen jälkeläispersoonana. Joka kerta, kun Universaalinen Isä ja lankaikkinen Poika yhdessä tuovat julkisen, uuden, alkuperäisen, samansisältöisen, ainutlaatuisen ja absoluuttisen persoonallisen ajatuksen, samassa hetkessä tämä luova idea personoituu täydellisesti ja lopullisesti uuden ja alkuperäisen Luoja-Pojan olemukseksi ja persoonallisuudeksi. Henkiolemukseltaan, jumalalliselta viisaudeltaan ja rinnasteiselta luomisvoimaltaan nämä Luoja-Pojat ovat potentiaalisesti tasavertaisia Jumala Isän ja Jumala Pojan kanssa.

Luoja-Pojat matkaavat Paratiisista ajallisuuden universumeihin, ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen valvovien ja luovien edustajien myötävaikutuksella he vievät päättökseen asteittaisen kehityksen piiriin kuuluvien paikallisuniversumien organisoimien. Nämä Pojat eivät ole yhteydessä aineen, mielen tai hengen keskus- eikä universumikohtaiseen valvontaan, eikä sellainen ole heidän huolenaan. Näin ollen heidän luomistekojaan rajoittavat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen sekä hänen rinnasteisten Absoluuttiansa pre-eksistenssi, ennaltaolemassaolo, ensisijaisuus ja ensimmäisyys. Nämä Pojat pystyvät hallinnoimaan vain sitä, minkä he saattavat olevaisiksi. Absoluuttinen hallinto kuuluu luonnostaan olemassaolemisen aiemmuuteen, eikä sitä voi erottaa läsnäolon ikuisuudesta. Isä pysyy universumeissa ensisijaisena.

Paljolti samoin kuin Luoja-Pojat ovat Isän ja Pojan personoimia, Hallinnolliset Pojat ovat Pojan ja Hengen personoimia. Nämä ovat niitä Poikia, jotka luoduksiruumiillistumisen kokemuksissa ansaitsevat oikeuden toimia eloonjäämisen tuomareina ajallisuuden ja avaruuden luomakunnissa.

Isä, Poika ja Henki yhdistyvät personoidakseen myös monitaitoiset Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, jotka samoilevat suuruniversumia kaikkien persoonallisuuksien — inhimillisten ja jumalallisten — verrattomina opettajina. Lisäksi on lukuisia muita Paratiisin-Poikien ryhmiä, joita ei ole tuotu Urantian kuolevaisten tietoon.

Alkuperäisen Äiti-Pojan ja näiden koko luomistuloksen piiriin sirottautuneiden Paratiisin-Poikien suurten joukkojen välillä on suora ja yksinomaan heille kuuluva yhteydenpitokanava. Se on kanava, jonka toiminta kuuluu luonnostaan siihen hengellisen sukulaisuuden ominaisuuteen, joka yhdistää heidät absoluuttisuutta lähenevän hengellisen yhteenkuuluvaisuuden sitein. Tämä Jumalan Poikien välinen yhteyspiiri eroaa täysin henkigravitaation universaalista yhteyspiiristä, joka sekin keskittyy Toisen Lähteen ja Keskuksen

offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intership circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise

persoonaan. Kaikki Jumalan Pojat, joiden alkuperä on Paratiisin-Jumaluuksien persoonissa, kommunikoivat suoraan ja pysyvästi lankaikkisen Äiti-Pojan kanssa. Ja sellainen kommunikointi on viivytyksetöntä; se on ajasta riippumatonta, mutta toisinaan avaruuden ehdollistamaa.

Paitsi että lankaikkisella Pojalla on kaikin ajoin täydellinen tieto Paratiisin-Poikien kaikkien eri ryhmien statuksesta, ajatuksista ja moninaisista toimista, hänellä on myös täydellinen tieto koko ajan kaikesta siitä hengellisestä arvokkaasta, joka on ikuisuuden primaarisen keskusluomakunnan kaikkien luotujen sydämessä ja rinnakkaisten Luoja-Poikien sekundäärisissä, ajallisissa luomakunnissa asuvien luotujen sydämessä.

7. KORKEIN ISÄÄ KOSKEVA ILMOITUS

lankaikkinen Poika on täydellinen, tyhjentävä, universaalinen ja lopullinen Universaalisen Isän hengen ja persoonallisuuden paljastus. Kaiken Isää koskevan tietämyksen ja tiedon pitää tulla lankaikkiselta Pojalta ja hänen Paratiisin-Pojiltaan. lankaikkinen Poika on iäisydestä, ja hän on kokonaan ja ilman hengellistä kvalifiointia yhtä Isän kanssa. Jumalallisen persoonallisuuden osalta he ovat rinnasteisia, hengelliseltä olemukseltaan he ovat tasavertaisia, jumalallisuuden osalta he ovat identtiset.

Jumalan luonne ei mitenkään olennaisesti voisi laajeta Pojan persoonassa, sillä jumalallinen Isä on infiniittisen täydellinen, mutta tämä luonne ja persoonallisuus avartuvat, kun niistä luoduille olennoille osoitettavaa paljastusta varten riisutaan ei-persoonallinen ja ei-hengellinen. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on paljon enemmän kuin persoonallisuus, mutta kaikki, mikä kuuluu Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen isäpersoonallisuuden henkikvaliteetteihin, on hengellisesti läsnä lankaikkisen Pojan absoluuttisessa persoonallisuudessa.

Ensimmäinen Poika ja hänen Poikansa ovat parhaillaan antamassa koko luomakunnalle universaalista ilmoitusta Isän hengellisestä ja persoonallisesta olemuksesta. Juuri Paratiisin-Poika paljastaa Universaalisen Isän ihmisille ja enkeleille keskusuniversumissa, superuniversumeissa, paikallisuniversumeissa tai asutuilla planeetoilla. lankaikkinen Poika ja hänen Poikansa paljastavat väylän, jota myöten luodut tulevat Universaalisen Isän luokse. Jopa mekin, ylhäistä alkuperää olevat, ymmärrämme Isän paljon täysimääräisemmin tutkiessamme hänen luonteestaan ja persoonallisuudestaan lankaikkisessa Pojassa ja lankaikkisen Pojan Pojissa annettua ilmoitusta.

Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

7:7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7:7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7:7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

Isä laskeutuu luoksenne persoonallisuuden ominaisuudessa vain lankaikkisen Pojan jumalallisten Poikien kautta. Ja saavutatte Isän tämän saman elävän tien kautta. Nousette Isän luo tämän jumalallisten Poikien ryhmän antaman opastuksen turvin. Ja tämä on totuus siitäkin huolimatta, että persoonallisuutenne on suoraan Isältä saamanne lahja.

Älkää unohtako, että kaikissa näissä lankaikkisen Pojan laaja-alaisissa toimissa kaukaisuuksiin ulottuvalla hengellisen hallinnon alalla Poika on persoona aivan yhtä totuudellisesti ja todellisesti kuin Isä on persoona. Aiemmin ihmisen hahmossa olleiden olentojen on tosiaankin helpompi lähestyä lankaikkista Poikaa kuin Universaalista Isää. Edetessänne ajallisuudesta tulevana pyhiinvaeltajina Havonan kehien läpi saatte kyvyn Pojan luokseen pääsemiseen paljon ennen kuin teillä on valmius Isän näkemiseen.

Teidän on määrä ymmärtää enemmän armoa edustavan lankaikkisen Pojan luonnetta ja armeliaisuutta mietiskellessänne Luoja-Poikanne rakkaudentekonaan suorittamaa näiden jumalallisten ominaisuuksien julkituontia. Tämä Poika oli kerran maan päällä Ihmisen Poikana, ja nyt hän on oman paikallisuniversuminne ylevä hallitsija — Ihmisen Poika ja Jumalan Poika.

[Laatinut yksi Jumalallisista Neuvonantajista, jolle annettiin tehtäväksi muotoilla tämä Paratiisin lankaikkista Poikaa käsittelevä esitys.]

7:7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7:7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7:7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of God.

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

Luku 8. Ääretön Henki

⇐ 007

Urantia-kirjan

009 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 8 ÄÄRETÖN HENKI

Osiot

Johdanto

1. Toiminnan Jumala
2. Äärettömän Hengen olemus
3. Hengen suhde Isään ja Poikaan
4. Jumalallisen huolenpidon henki
5. Jumalan läsnäolo
6. Äärettömän Hengen persoonallisuus

PAPER 8 THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

Johdanto

KAUKANA iäisydessä, kun Universaalisen Isän "ensimmäinen" infiniittinen ja absoluuttinen ajatus löytää lankaikkisessa Pojassa täydellisen ja tarkoitusta vastaavan sanan jumalalliseksi ilmennykseksen, siitä on seurauksena sekä Ajatus-Jumalan että Sana-Jumalan yliverlainen kaipuu sellaista universaalista ja infiniittistä edustajaa kohtaan, joka ilmentäisi heitä molempia ja toimisi yhdessä heidän kanssaan.

Ikuisuuden aamunkoitossa sekä Isä että Poika tulevat infiniittisen tietoisiksi keskinäisestä riippuvuudesta, ikuisesta ja absoluuttisesta ykseydestään; ja juuri sen vuoksi he solmivat infiniittisen ja ikuisen sopimuksen jumalallisesta kumppanuudesta. Tämä koskaan päättymätön sopimus tehdään heidän yhteisten ajatustensa toimeenpanemiseksi kautta ikuisuuden; ja tästä iäisyystapahtumasta lähtien Isä ja Poika ovat jatkuvasti pysyneet tässä jumalallisessa liitossa.

Olemme nyt kasvokkain Äärettömän Hengen, Jumaluuden Kolmannen Persoonan, iäisyysalkuperän kanssa. Sinä hetkenä, kun Jumala Isä ja Jumala Poika yhdessä panevat alulle identtisen ja infiniittisen teon — absoluuttisen

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute

ajatussuunnitelman toimeenpanon — sinä samaisena hetkenä ilmestyy Ääretön Henki täysin kehittyneenä olemassaolon piiriin.

Selostaessani Jumaluuksien alkuperän järjestystä tällä tavoin teen sen pelkästään siksi, että teille kävisi mahdolliseksi ajatella heidän keskinäistä suhdettaan. Todellisuudessa he kaikki kolme ovat olleet olemassa ikuisuudesta saakka; he ovat eksistentiaalisia. Heillä ei ole päivien alkua eikä päivien loppua. He ovat rinnakkaisia, korkeimpia, perimmäisiä, absoluuttisia ja infiniittisiä. He ovat, ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan. Ja he ovat kolme selvästi yksilöllistä, mutta ikuisesti assosioitunutta persoonaa: Jumala Isä, Jumala Poika ja Jumala Henki.

1. TOIMINNAN JUMALA

Äärettömän Hengen personoimisen myötä jumalallisesta persoonallisuussyklistä tulee menneisyyden ikuisuudessa täydellinen ja täysimääräinen. Toiminnan Jumala on olemassa, ja avaruuden avara näyttäjä on lavastettu valmiiksi luomistyön mykistävää draamaa — universaalista seikkailua — ikuisten aikojen jumalallista panoramaa varten.

Äärettömän Hengen ensimmäinen teko on hänen jumalallisten vanhempiensa, Isä-Isän ja Äiti-Pojan, tarkastelu ja tunnistaminen. Hän, Henki, tunnistaa kvalifioimattomasti heistä kummankin. Hän on täysin tietoinen heidän erillisestä persoonallisuudestaan ja infiniittisistä ominaispiirteistään samoin kuin heidän yhteen kietoutuvasta olemuksestaan ja yhtenäisestä toiminnastaan. Seuraavaksi Jumaluuden Kolmas Persoon transsendentista halukkuutta ja innoittavaa spontaanisuutta osoittaen ja siitä huolimatta, että hän on tasavertainen Ensimmäisen ja Toisen Persoonan kanssa, lupaa vapaaehtoisesti ikuista uskollisuutta Jumala Isälle ja tunnustaa olevansa ikuisesti riippuvainen Jumala Pojasta.

Erottamattomasti tämän tapahtuman luonteeseen kuuluen ja kunkin kolmen persoonallisuuden riippumattomuuden ja toimeenpanevan unionin keskinäisenä tunnustuksena ikuisuuden sykli tulee perustetuksi. Paratiisin-Kolminaisuus on olemassa. Universaalisen avaruuden näyttäjä on valmiina moninaiselle ja koskaan päättymättömälle panoramaalle, jossa Universaalisen Isän tarkoitus tulee luovasti julki lankaikkisen Pojan persoonallisuuden kautta ja Toiminnan Jumalan suorittamassa toimeenpanossa, Isä—Poika - luojakumppanuuden reaalisuudessa tapahtuvia esiintymisiä edustavan toimeenpanevan edustuman, kautta.

Toiminnan Jumala toimii ja avaruuden

thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledgedly into existence.

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the

elottomat holvit ovat liikkeessä. Miljardi täydellistä sfääriä syöksähtää olevaisuuteen. Paratiisiin sisältyvät avaruusenergiat ovat ennen tätä hypoteettista iäisyyden hetkeä jo olemassa ja potentiaalisesti toimivia, mutta niiltä puuttuu olemisen aktualisuus; fyysinen gravitaatio ei myöskään ole mitattavissa muutoin kuin sillä, miten aineelliset realiteetit reagoivat sen katkeamattomaan vetoon. Mitään aineellista maailmankaikkeutta ei tuona (oletettuna) ikuisuuden etäisenä hetkenä ole, mutta sinä samaisena hetkenä, kun miljardi maailmaa aineellistuu, ilmaantuu riittävä ja tilanteen vaatima määrä gravitaatiota pitämään ne Paratiisin koskaan päättymättömässä otteessa.

Jumalten luomuksen läpi syöksähtää nyt toinen energian muoto, ja tämä ulosvirtaava henki joutuu heti lankaikkisen Pojan hengellisen gravitaation otteeseen. Näin kaksinaisen gravitaation sisälleen sulkema universumi on kosketuksissa infiniittisyyden energiaan ja on joka puolelta jumalallisuuden hengen ympäröimä. Tällä tavoin on elämän maaperä valmistettu mielen tietoisuudelle, mielen, joka ilmenee Äärettömän Hengen yhdistyneissä älypiireissä.

Kun nämä potentiaalisen olemassaolon siemenet on siroteltu kaikkialle Jumalten keskusluomukseen, niin Isä toimii, ja luodulle ominainen persoonallisuus ilmestyy. Silloin Paratiisin Jumaluuksien läsnäolo täyttää koko järjestyneen avaruuden ja alkaa vetää kaikkia olevaisia ja kaikkia olentoja tehokkaasti kohti Paratiisia.

Ääretön Henki iäistyy yhdessä Havonan maailmojen syntymän kanssa. Ja tämä keskusuniversumi on hänen luomansa, luotu hänen kanssaan ja hänessä Isän ja Pojan yhteisiä ajatuksia ja yhdistynyttä tahtoa noudattaen. Kolmas Persoona jumalallistuu juuri tällä myötäluomisen teolla, ja näin hänestä tulee iäksi Myötäluoja.

Kysymys on niistä suurenmoisista ja valtavista ajoista, jolloin Isä ja Poika luojallisesti laajenevat yhteisen kumppaninsa, vain heille kuuluvan toimeenpanijansa, Kolmannen Lähteen ja Keskuksen, toiminnasta ja toiminnassa. Näistä hämmäntävistä ajoista ei ole olemassa mitään muistiinmerkintöjä. Meillä ovat vain ne suppeat Äärettömän Hengen tekemät paljastukset, jotka tukevat ajatusta näistä mahtavista tapahtumista, ja hän vahvistaa vain sen tosiasian, että keskusuniversumi ja kaikki siihen liittyvä iäistyivät, samalla kun hän saavutti persoonallisuuden ja tietoisuuden olemassaolon.

Lyhyesti sanottuna Ääretön Henki todistaa, että koska hän on ikuinen, myös keskusuniversumi on ikuinen. Ja tämä on perinteisesti universumien universumin historian

dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely

alkuhetki. Ehdottomasti mitään ei ole tiedossa eikä mitään muistiinmerkkintöjä ole olemassa mistään tapahtumasta tai toimenpiteestä ennen tätä luovan energian ja hallinnollisen viisauden suunnatonta purkausta, joka kiteytti sen valtavan universumin, joka on olemassa ja joka toimii niin erinomaisella tavalla kaiken olevaisen keskuksessa. Tämän tapahtuman tuolla puolen ovat tutkimattomat iäisyyden tapahtumat ja äärettömyyden syvyydet — absoluuttinen arvoituksellisuus.

Ja me esitämme Kolmannen Lähteen ja Keskuksen alkuperän tällä tavoin peräkkäisinä tapahtumina, ikään kuin tulkinnallisena myönnötyksenä kuolevaisten luotujen aikasidonnaiselle ja avaruuden ehdollistamalle mielelle. Muodostaakseen mielikuvan maailmankaikkeuden historiasta ihmismielen täytyy kuvitella alkuhetki, ja minua on ohjattu tarjoamaan tämä lähestymistie ikuisuuden historialliseen käsittämiseen. Aineellisen mieleen mukaan johdonmukaisuus edellyttää Ensimmäistä Aiheuttajaa. Siksi me esitämme Universaalisen Isän koko luomistuloksen Ensimmäisenä Lähteenä ja Absoluuttisena Keskuksena, samalla kun selvitämme kaikkien luotujen mielelle, että Poika ja Henki ovat maailmankaikkeuden historian kaikissa vaiheissa ja luovan toiminnan kaikilla alueilla Isän kanssa yhtä ikuisia. Ja teemme näin osoittamatta missään mielessä piittaamattomuutta yhtä vähän Paratiisin Saaren kuin Kvalifioimattoman, Universaalisen tai Jumaluusabsoluutinkaan realisuutta ja ikuisuutta kohtaan.

Ajallisuuden lasten aineellisen mielen käsityskyvylle on kylliksi siinä, että se käsittää Isän ikuisuudessa. Tiedämme, että jokainen lapsi voi parhaiten suhteuttaa itsensä todellisuuteen hallitessaan ensin lapsen ja vanhemman väliset suhteet ja laajentamalla sitten tätä käsitystä niin, että se kattaa koko perheen. Myöhemmin lapsen varttuva mieli kykenee mukauttamaan perhesuhteiden käsitteeseen yhteisön, rodun, maailman ja sitten universumin, superuniversumin ja jopa universumien universumin suhteet.

2. ÄÄRETTÖMÄN HENGEN OLEMUS

Myötäluoja on ikuisuudesta, ja hän on täysin rajauksetta yhtä Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan kanssa. Ääretön Henki heijastaa täydellisesti paitsi Paratiisin-Isän myös Alkuperäisen Pojan olemusta.

Kolmas Lähde ja Keskus tunnetaan lukuisilla eri nimillä: Universaalinen Henki, Korkein Opastaja, Myötäluoja, Jumalallinen Toimeenpanija, Ääretön Mieli, Henkien Henki,

nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

8:2.2 (92.3) The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits,

Paratiisin Äiti-Henki, Myötätöimija, Lopullinen Koordinoija, Kaikkiallinen Henki, Absoluuttinen Äly, Jumalallinen Toiminta; ja Urantialla hänet sekoitetaan toisinaan kosmiseen mieleen.

On kaikin puolin asianmukaista nimittää Jumaluuden Kolmatta Persoonaa Äärettömäksi Hengeksi, sillä Jumala on henkeä. Mutta aineelliset luodut, joilla on taipumus erehtyä pitämään ainetta perusreaalisuutena ja mieltä yhdessä hengen kanssa aineesta johtuvina postulaatteina, käsittäisivät Kolmannen Lähteen ja Keskuksen paremmin, jos häntä kutsuttaisiin Infiniittiseksi Reaalisuudeksi, Universaaliseksi Organisoijaksi tai Persoonallisuuden Koordinoijaksi.

Jumaluuden universumirevelaationa Ääretön Henki on käsittämätön ja perin juurin inhimillisen käsityskyvyn ylittävä. Hengen absoluuttisuuden aistiaksenne teidän tarvitsee vain pohtia Universaalisen Isän infiniittisyyttä ja tuntea pelonsekaista kunnioitusta Alkuperäisen Pojan ikuisuutta kohtaan.

Äärettömän Hengen persoonassa on yltä kyllin salaperäisyyttä, muttei yhtä paljon kuin on Isässä ja Pojassa. Kaikista Isän olemuksen puolista Myötäluoja ilmentää vaikuttavimmin hänen infiniittisyyttään. Jos kokonaisuniversumi lopulta laajenee vaikka infiniittisyyteen saakka, Myötätöimijan hengen läsnäolo, energianvalvonta ja mielen potentiaali havaitaan silloinkin tämän rajattoman luomistuloksen vaatimuksia vastaaviksi.

Vaikka Ääretön Henki joka suhteessa jakaa Universaalisen Isän täydellisyden, oikeudenmukaisuuden ja rakkauden, kallistuu hän kuitenkin kohti lankaikkisen Pojan armollisuuden ominaisuuksia. Näin hänestä tulee Paratiisin Jumaluuksien suuruniversumille osoittaman armon toimeenpanija. läti ja aina — universaalisesti ja ikuisesti — Henki on armon jakaja, sillä niin kuin jumalalliset Pojat ilmentävät Jumalan rakkautta niin kuvastaa jumalallinen Henki Jumalan laupeutta.

Ei ole mahdollista, että Henki voisi sisältää hyvyttä enemmän kuin Isä, sillä kaikki hyvyys on lähtöisin Isästä, mutta Hengen teoissa voimme käsittää tämän hyvyyden sitäkin paremmin. Äärettömän Hengen persoonallisuuksien rakastava hoiva ja lakkaamaton palvelu tekevät Isän uskollisuuden ja Pojan järkähtämättömyyden sfäärien henkiolennoille ja aineellisille luoduille varsin todellisiksi.

Myötäluoja on perinyt kaiken Isän ajatusten kauneudesta ja hänen luonteensa totuudellisuudesta. Ja nämä jumalallisuuden ylevät ominaisuudet koordinoituvat kosmisen mielen lähes korkeimmilla tasoilla, alistettuina

the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:2.3 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:2.4 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:2.5 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:2.6 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:2.7 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:2.8 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal

Kolmannen Lähteen ja Keskusten ehdollistamattoman ja rajattoman mielen infiniittiselle ja ikuiselle viisaudelle.

wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. HENGEN SUHDE ISÄÄN JA POIKAAN

Aivan kuin lankaikkinen Poika on Universaalisen Isän "ensimmäisen" absoluuttisen ja infiniittisen ajatuksen sanailmentymä, niin on Myötätoimija Isä—Poika - persoonallisuuskumppanuuden, joka edustaa absoluuttista ajatuksen ja sanan unionia, suorittaman "ensimmäisen" loppuunsaatetun luovan ajatuksen tai yhteistoimintaan tähtäävän suunnitelman täydellinen toteutuma. Kolmas Lähde ja Keskus iäistyy samanaikaisesti keskusuniversumin, eli mahtikäskystä ilmestyneen luomistuloksen, kanssa, ja vain tämä keskusluomus on universumien joukossa olemassaolonsa puolesta ikuinen.

Kolmannen Lähteen personoimisen jälkeen Ensimmäinen Lähde ei enää henkilökohtaisesti osallistu maailmankaikkeuden luomiseen. Universaalinen Isä delegoi kaiken mahdollisen lankaikkiselle Pojalleen; samalla tavoin lankaikkinen Poika puolestaan lahjoittaa kaiken mahdollisen auktoriteetin ja vallan Myötäluojalle.

Lankaikkinen Poika ja Myötäluoja ovat kumppaneina toimien ja rinnakkaisten persoonallisuuksiensa kautta suunnitelleet ja muovanneet jokaisen olevaiseksi saatetun, Havonan jälkeen ilmestyneen universumin. Henki ylläpitää kaikessa myöhemmässä luomistyössä samanlaista henkilökohtaista suhdetta Poikaan kuin Poika ylläpitää Isään ensimmäisessä ja keskusluomuksessa.

Muuan lankaikkisen Pojan Luoja-Poika ja muuan Äärettömän Hengen Luova Henki loivat teidät ja teidän universuminne. Ja vaikka Isä uskollisesti pitääkin yllä sen, minkä he ovat organisoineet, tämän Universumi-Pojan ja tämän Universumi-Hengen asiana on aikaansaannoksensa vaaliminen ja tukeminen samoin kuin luomiensa olentojen hoivaaminen.

Ääretön Henki on kaikkia rakastavan Isän jakokonaan laupeutta olevan Pojan tehokas edustaja heidän yhteisen hankkeensa täytäntöön panemiseksi. Hankkeen tarkoituksena on vetää ajallisuuden ja avaruuden kaikissa maailmoissa olevat kaikki totuutta rakastavat sielut heidän luokseen. Sinä samaisena hetkenä, kun lankaikkinen Poika hyväksyi Isänsä suunnitelman, joka tähtää siihen, että universumien luodut saavuttavat täydellisyyden, sinä hetkenä kun tästä ylösnousemushankkeesta tuli Isän ja Pojan suunnitelma, samalla hetkellä Äärettömästä

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

8:3.1 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the "first" completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:3.2 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:3.3 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the Father in the first and central creation.

8:3.4 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:3.5 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged

Hengestä tuli Isän ja Pojan yhteinen toimeenpanija heidän yhteisen ja ikuisen tarkoituksensa toteuttamiseksi. Ja näin tehdessään Ääretön Henki sitoutui antamaan kaikki jumalallisen läsnäolonsa ja henkipersonallisuksiensa voimavarat Isälle ja Pojalle. Hän on pyhittänyt kaiken sille häkellyttävälle suunnitelmalle, jolla eloon jäävät tahdolliset olennot korotetaan Paratiisin täydellisyyden jumalallisiin korkeuksiin.

Ääretön Henki on täysimääräinen, tyhjentävä ja universaalinen ilmoitus Universaalisesta Isästä ja hänen lankaikkisesta Pojastaan. Kaikki tietämys Isän ja Pojan kumppanuudesta täytyy saada Äärettömän Hengen, jumalallisen ajatuksen ja sanan muodostaman unionin yhteisen edustajan, kautta.

lankaikkinen Poika on ainoa tie lähestyä Universaalista Isää, ja Ääretön Henki on ainoa keino saavuttaa lankaikkinen Poika. Ajallisuudesta ylös nousevat olennot kykenevät vain Hengen kärsivällisen huolenpidon avulla löytämään Pojan.

Kaiken olevaisen keskuksessa Ääretön Henki on Paratiisin Jumaluuksista ensimmäinen, jonka ylösnousevat pyhiinvaeltajat saavuttavat. Kolmas Persoonaa verhoaa Toista ja Ensimmäistä Persoonaa, ja sen vuoksi kaikkien, jotka ovat ehdolla esiteltäviksi Pojalle ja hänen Isälleen, täytyy aina ensin tuntea hänet.

Ja monilla muilla tavoilla Henki edustaa yhtäläisesti ja palvelee samanlaisesti sekä Isää että Poikaa.

4. JUMALALLISEN HUOLENPIDON HENKI

Sen fyysisen maailmankaikkeuden rinnalla, jossa Paratiisin vetovoima pitää kaiken koossa, on hengellinen maailmankaikkeus, ja siellä Pojan sana tulkitsee Jumalan ajatuksen ja, kun se on ”lihaksi muuttuneena”, se ilmentää yhteen liittyneiden Luojien yhteisolemuksen rakastavaa laupeutta. Mutta koko tämän aineellisen ja hengellisen luomuksen sisällä ja sen läpi käyden on laaja osa-alue, jolla Ääretön Henki ja hänen henkijälkeläisensä tuovat julki jumalallisten vanhempien yhteen kietoutuvaa laupeutta, kärsivällisyyttä ja loputonta kiintymystä heidän yhdessä suunnittelemlleen ja luomilleen älyllisille lapsilleen. Hengen jumalallisen luonteen omin olemus on ikuinen mielen hoivaaminen. Ja Myötätöimijän kaikki henkijälkeläiset jakavat tämän hoivaamishalun, tämän jumalallisen palveluhaluuden.

Jumala on rakkautta, Poika on laupeutta, Henki on hoivaa — jumalallisen rakkauden ja loputtoman armon jakamista koko älylliselle luomakunnalle. Henki on Isän tuntemaan rakkauden

all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

8:3.6 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

8:3.7 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

8:3.8 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

8:3.9 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

8:4.1 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when “made flesh,” demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit’s divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

8:4.2 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father’s love and the

ja Pojan osoittaman armon personoituma. Hänessä he ikuisesti yhdistyvät universaalista palvelua varten. Henki on rakkautta, jota sovelletaan luoduista olennoista koostuvaan luomakuntaan, Isän ja Pojan yhteen kietoutunutta rakkautta.

Ääretön Henki tunnetaan Urantialla kaikkialla läsnä olevana vaikutuksena, universaalisenä läsnäolevana, mutta Havonassa tulette tuntemaan hänet aktuaalista hoivaa edustavana persoonallisena läsnäolevana. Siellä Paratiisin-Hengen hoiva on esimerkillinen ja innoittava esikuva kullekin hänen rinnakkaisista Hengistään ja kullekin hänen alaiselleen persoonallisuudelle, jotka huolehtivat ajallisuuden ja avaruuden maailmojen luoduista olennoista. Siellä, jumalallisessa universumissa, Ääretön Henki oli täysin mukana lankaikkisen Pojan seitsemässä transsendentaalisessa ilmestymisessä; samoin hän osallistui alkuperäisen Mikael-Pojan kanssa Havonan kehillä suoritettuihin seitsemään lahjoittautumiseen. Näin hänestä tuli myötätuntoinen ja ymmärtäväinen henkihoivaaja jokaiselle näiden korkeuksissa olevien täydellisten kehien läpi kulkevalle, ajallisuudesta saapuvalle pyhiinvaeltajalle.

Kun Jumalan Luoja-Poika ottaa vastatakseen valmiiksi suunnitellun paikallisuniversumin luomistehtävästä, Äärettömän Hengen persoonallisuudet sitoutuvat tämän Mikael-Pojan uupumattomiksi hoivaajiksi tämän lähtiessä suorittamaan seikkailunkaltaista luomistehtäväänsä. Huomaamme eritoten Luovien Tyttärien, paikallisuniversumien Äiti-Henkien, persoonassa sen Äärettömän Hengen, joka on omistautunut vaalimaan aineellisten luotujen nousua yhä korkeammille hengellisyyden saavuttamisen tasolle. Ja koko tämä luotujen hoivaamiseksi tehty työ suoritetaan täydellisessä sopusoinnussa näiden paikallisuniversumien Luoja-Poikien tarkoituksien kanssa ja läheisessä yhteydessä heidän persoonallisuuteensa.

Aivan kuin Jumalan Pojat ovat ottaneet jättiläismäiseksi tehtäväkseen paljastaa rakkauden Isän persoonallisuus universumille, samalla tavoin Ääretön Henki omistautuu siihen päättymättömään toimintaan, jonka tarkoituksena on paljastaa jokaisen universumin kaikkien lasten yksilölliselle mielelle Isän ja Pojan yhteinen rakkaus. Henki ei näissä paikallisluomuksissa laskeudu kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa alas aineellisten ihmisrotujen keskuuteen, niin kuin tietyt Jumalan Pojat tekevät, mutta Ääretön Henki ja hänen rinnasteiset henkensä alentavat kylläkin itsensä ja käyvät riemullisesti läpi hämmästyttävän sarjan jumalallisuuden vähennyksiä, kunnes he ilmestyvät rinnallenne enkeleiksi ja opastavat teitä maisen olemassaolon vaatimattomien polkujen

Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

8:4.3 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

8:4.4 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

8:4.5 (94.7) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

päähän.

Juuri tämän vähentyvän sarjan avulla Ääretön Henki pääsee itse asiassa ja persoonan ominaisuudessa varsin lähelle jokaista olentoa, joka on lähtöisin eläimellisen alkuperän sfääriltä. Ja tämän kaiken Henki tekee olemassaoloon Jumaluuden Kolmantena Persoonana kaiken olevaisen keskuksessa millään tavoin kumoamatta.

Myötäluoja on totisesti ja iäti suuri hoivaava persoonallisuus, universaalinen laupeudenpalvelija. Ymmärtääksenne Hengen harjoittamaa huolenpitoa miettikääpä sitä totuutta, että hän on sekä Isän tuntemaan loputtoman rakkauden että Pojan osoittaman ikuisen armon yhteinen kuvastaja. Hengen harjoittama toiminta ei kuitenkaan rajoitu pelkästään lankaikkisen Pojan ja Universaalisen Isän edustamiseen. Äärettömällä Hengellä on myös valta omissa nimissään ja omalla oikeudellaan huolehtia maailman luoduista; Kolmas Persoonaa edustaa jumalallista arvokkuutta ja harjoittaa sen lisäksi universaalista armeliaisuuden osoittamista omissa nimissään.

Kun ihminen saa tietää enemmän tämän Äärettömän Hengen luotujen perhekuntaan kuuluvien alempien ryhmien harjoittamasta rakastavasta ja uupumattomasta huolenpidosta, niin hän on entistäkin enemmän ihaileva ja kunnioittava tämän Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan yhteisen Toiminnan transsendenttista olemusta ja verratonta luonteenlaatua. Tämä Henki on totisesti "Herran silmät, jotka aina katsovat vanhurskaiden puoleen" ja "jumalalliset korvat, jotka ovat aina avoimet heidän rukouksilleen".

5. JUMALAN LÄSNÄOLO

Äärettömän Hengen silmiin pistävin attribuutti on omnipresenssi. Kautta koko universumien universumin läsnä on kaikkialla tämä kaiken läpäisevä henki, mikä on universaalisen ja jumalallisen mielen läsnäoloon verrattuna varsin samankaltaista. Sekä Jumaluuden Toista että sen Kolmatta Persoonaa edustavat kaikissa maailmoissa heidän aina läsnä oleva henkensä.

Isä on infiniittinen ja sen vuoksi häntä rajoittaa vain se, mitä hän tahtoo. Suuntaajia lahjoittaessaan ja persoonallisuuden yhteyspiiriinsä liittäessään Isä toimii yksin, mutta henkivoimien ottaessa yhteyttä älyllisiin olentoihin hän käyttää lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen henkeä ja persoonallisuutta. Tahtonsa mukaan hän on hengellisesti läsnä yhtäläisesti Pojan tai Myötätoimijan kanssa. Hän on läsnä Pojan kanssa ja Hengessä. Isä on aivan varmasti läsnä kaikkialla, ja havaitsemme hänen läsnäolonsa minkä tahansa ja kaikkien näiden

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and

erilaisten mutta toisiinsa liittyvien voimien, vaikutusten ja läsnäolojen avulla ja kautta.

Pyhissä kirjoituksissanne näkyy termiä Jumalan Henki käytettävän tarkoittamaan, milloin Paratiisin Ääretöntä Henkeä, milloin paikallisuniversuminne Luovaa Henkeä. Pyhä Henki on Paratiisin Äärettömän Hengen äsken mainitun Luovan Tyttären hengellinen yhteyspiiri. Pyhä Henki on jokaisen paikallisuniversumin oma kotoperäinen yhteyspiiri, eikä se ulotu tämän luomakunnan hengellisen maailman ulkopuolelle; Ääretön Henki on sen sijaan omnipresentti.

Hengellisiä vaikuttajia on monia, ja he kaikki ovat kuin yksi. Jopa Ajatuksensuuntaajien toiminta, vaikka se on riippumatonta kaikista muista vaikuttajista, sattuu poikkeuksetta yhteen Äärettömän Hengen ja paikallisuniversumin Äiti-Hengen yhteisvaikutusten aikaansaaman henkihoivan kanssa. Kun nämä hengelliset läsnäolevat toimivat urantialaisten elämässä, niistä ei voi sanoa, kumpi on kumpi. Mielenne sisällä ja sielunne suhteen ne toimivat alkuperänsä erilaisuudesta huolimatta kuin yksi henki. Ja tätä yhdistynyttä hengellistä huolenpitoa kokiessanne siitä tulee teille Korkeimman vaikutusta, Korkeimman, ”joka kykenee aina varjelemaan teidät lankeamiselta ja esittelemään teidät virheettöminä korkeuksissa olevan Isänne edessä”.

Muistakaa aina, että Ääretön Henki on Myötätöimija. Sekä Isä että Poika toimivat hänessä ja hänen kauttaan. Hän on läsnä ei vain omana itsenään vaan myös Isänä ja Poikana ja Isä-Poikana. Tämän seikan huomioon ottaen ja monista muista syistä Äärettömän Hengen henkiläsnäolosta puhutaan usein käyttäen sanoja ”Jumalan henki”.

Olisi niin ikään johdonmukaista puhua kaiken hengellisen huolenpidon yhdyssiteestä Jumalan henkenä, sillä sellaista yhdyssidettä todellakin merkitsee Jumala Isän, Jumala Pojan, Jumala Hengen ja Seitsemkertaisen Jumalan — jopa Korkeimman Jumalan — henkien välinen liitto.

6. ÄÄRETTÖMÄN HENGEN

PERSOONALLISUUS

Älkää antako Kolmannen Lähteen ja Keskuksen laajamittaisen lahjoittautumisen ja kaukaisuuksiin ulottuvan levittäytymisen hämärtää tai muutoin vähentää sitä, että hänen persoonallisuutensa on tosiasia. Ääretön Henki on universumiläsnäolo, ikuinen toiminta, kosminen voima, pyhä vaikuttaja ja universaalinen mieli. Hän on näitä kaikkia ja äärettömästi enemmän, mutta hän on myös tosi ja jumalallinen persoonallisuus.

presences.

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of God* seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, “who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high.”

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint Actor*; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as “the spirit of God.”

8:5.6 (95.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

Ääretön Henki on täysimääräinen ja täydellinen persoonallisuus, Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan kanssa tasavertainen ja rinnasteinen. Myötäluoja on universumien korkeammille älyllisille olennoille aivan yhtä todellinen ja näkyvä kuin Isä ja Poika, jopa näkyvämpi, sillä kaikkien ylösnousevien on saavutettava nimenomaan Henki, ennen kuin he saavat Pojan kautta lähestyä Isää.

Ääretön Henki, Jumaluuden Kolmas Persoon, omaa kaikki ne attribuutit, jotka mielestänne kuuluvat persoonallisuuteen. Hengellä on absoluuttinen mieli: "Henki tutkii kaikki olevaiset, jopa Jumalan syvytydet." Henki ei omaa pelkästään mieltä, vaan myös tahdon. Kun hän jakaa lahjojaan, hänestä on kirjoitettu: "Mutta kaikki nämä saa aikaan tämä samainen Henki, jakaen jokaiselle erikseen, niin kuin tahtoo."

"Hengen tuntema rakkaus" on todellista, niin kuin ovat myös hänen surunsa; sen vuoksi "Älkää tehkö Jumalan Henkeä murheelliseksi." Tarkastelemmepa Ääretöntä Henkeä sitten Paratiisin-Jumaluutena tai paikallisuniversumin Luovana Henkenä, havaitsemme, ettei Myötäluoja ole pelkästään Kolmas Lähde ja Keskus vaan myös jumalallinen persoona. Tämä jumalallinen persoonallisuus myös reagoi maailmankaikkeuteen persoonan tavoin. Henki puhuu teille: "Jolla on korva, hän kuulkoon, mitä Henki sanoo." "Henki suorittaa itse esirukouksen puolestasi." Henki vaikuttaa luotuihin olentoihin suoraan ja henkilökohtaisesti, "sillä Jumalan hengen johtamat, olivatpa he kuinka monet tahansa, ovat Jumalan poikia."

Vaikka näemme, miten Ääretön Henki huolehtii universumien universumin etäisistäkin maailmoista, vaikka kohtaamme tämän samaisen koordinoivan Jumaluuden toimimassa Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta peräisin olevien moninaisten olentojen lukemattomissa legioonissa ja näiden kautta, vaikka tunnemme Hengen kaikkiallisen läsnäolon, vakuutamme silti, että tämä sama Kolmas Lähde ja Keskus on persoona, kaikkien olevaisten, kaikkien olentojen ja kaikkien universumien Myötäluoja.

Universumien hallintotyössä Isä, Poika ja Henki ovat täydellisesti ja ikuisesti toisiinsa kytketyt. Vaikka heistä itse kullakin on oma henkilökohtainen sarkansa koko luomistuloksen hoivaamisessa, kaikki kolme kytkettyvät silti jumalallisesti ja absoluuttisesti toisiinsa sellaisessa luomakuntaan kohdistuvassa palvelussa ja valvontatyössä, joka iäti tekee heidät yhdeksi.

Äärettömän Hengen persoonassa Isä ja Poika ovat läsnä keskinäisesti, aina ja kvalifioimattomassa täydellisyydessä, sillä Henki on Isän kaltainen ja Pojan kaltainen ja myös Isän

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: "The Spirit searches all things, even the deep things of God." The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: "But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills."

8:6.4 (96.6) "The love of the Spirit" is real, as also are his sorrows; therefore "Grieve not the Spirit of God." Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, "He who has an ear, let him hear what the Spirit says." "The Spirit himself makes intercession for you." The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, "For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God."

8:6.5 (96.7) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

8:6.6 (96.8) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them *one*.

8:6.7 (97.1) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the

ja Pojan kaltainen, kun nämä kaksi ovat iäti yksi.

[Esittänyt Urantialla yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista, jonka Päivien Muinaiset valtuuttivat kuvailemaan Äärettömän Hengen olemusta ja toimintaa.]

Father and the Son as they two are forever one.

8:6.8 (97.2) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Luku 9. Äärettömän Hengen suhde maailmankaikkeuteen

⇐ 008

Urantia-kirjan

010 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 9

ÄÄRETTÖMÄN HENGEN SUHDE MAAILMANKAIKKEUTEEN

Osiot

Johdanto

1. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen attribuutit
2. Kaikkialla oleva Henki
3. Universaalinen Säätelijä
4. Absoluuttinen mieli
5. Mielen antaminen
6. Mieligravitaation virtapiiri
7. Universumiheijasteisuus
8. Äärettömän Hengen persoonallisuudet

PAPER 9

RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

Johdanto

JOTAKIN outoa tapahtui, silloin kun Universaalinen Isä ja lankaikkinen Poika Paratiisiin läsnä ollessa itsensä personoimisen tarkoituksessa yhdistyivät. Tässä ikuisuuteen kuuluvassa hetkessä ei ole mitään enteilemässä sellaista, että Myötätöimija personoituisi absoluuttiseen mieleen koordinoituneena ja ainoalaatuiset energian manipuloinnin oikeudet omaavana rajattomana hengellisyytenä. Hänen tulonsa olemassaolon piiriin saattaa päätökseen Isän vapautumisen häneen keskittyneen täydellisuuden siteistä ja persoonallisuuden absolutismin kahleista. Ja tämä vapautuminen tulee ilmi Myötäluojaan hämmästyttävässä kyyvyssä luoda olentoja, jotka ovat erinomaisen sopivia palvelemaan hoivaavina henkinä, jotka huolehtivat sellaisistakin kuin sittemmin kehittyvien universumien aineellisista luoduista.

Rakkautensa ja tahtonsa puolesta, hengellisen aikomuksensa ja tarkoituksensa puolesta Isä on infiniittinen; hän on universaalinen

INTRODUCTION

9:0.1 (98.1) A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality coordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

9:0.2 (98.2) The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth,

ylläpitäjä. Poika on infiniittinen viisaudessa ja totuudessa, hengellisessä julkituomisessa ja tulkinnassa; hän on universaalinen julkituoja. Paratiisi on infiniittinen sikäli, että sen potentiaali vahvuuden edelleenjakamiseen ja sen kapasiteetti energian hallitsemiseen ovat infiniittisiä; se on universaalinen tasapainottaja. Myötätointia omaa ainutlaatuiset oikeudet synteisiin tekemiseen, infiniittisen kapasiteetin kaikkien olemassa olevien universumienergioiden, kaikkien aktuaalisten universumihenkien ja maailmankaikkeuden kaikkien reaalisten älyllisilentojen koordinoimiseen; Kolmas Lähde ja Keskus on niiden moninaisten energioiden ja erilaisten luomistulosten universaalinen yhdistäjä, jotka ovat ilmestyneet jumalallisen suunnitelman ja Universaalisen Isän ikuisen tarkoituksen seurauksena.

Ääretön Henki, Myötäluoja, on universaalinen ja jumalallinen hoivaaja. Henki jakaa lakkaamatta Pojan armoa ja Isän rakkautta, aina sopusoinnussa Paratiisin-Kolminaisuuden vakaan, muuttumattoman ja vanhurskaan oikeudenmukaisuuden kanssa. Hänen vaikutuksensa ja persoonallisuutensa ovat aina lähellä teitä. He todella tuntevat teidät ja toden totta ymmärtävät teitä.

Kautta universumien Myötätointijän edustajat käsittelevät taukoamatta koko avaruuden vahvuuksia ja energioita. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tavoin myös Kolmas reagoi sekä hengelliseen että aineelliseen. Myötätointia on Jumalan ykseyden paljastus — Jumalan, johon kaikki olevainen sisältyy: olevaiset, merkitykset ja arvot; energiat, mielet ja henget.

Ääretön Henki läpäisee koko avaruuden; hän asuu ikuisuuden kehää; ja Isän ja Pojan tavoin Henki on täydellinen ja muuttumaton — absoluuttinen.

1. KOLMANNEN LÄHTEN JA KESKUKSEN ATTRIBUUTIT

Kolmas Lähde ja Keskus tunnetaan monilla nimillä, jotka kaikki viittaavat siihen, miten hän suhteutuu muihin, ja jotka tuovat esille hänen tehtävänsä: Jumala Henkenä hän on Jumala Pojan ja Jumala Isän suhteen tasavertainen persoonallisuuden osalta ja samanveroinen jumaluuden osalta. Äärettömänä Henkenä hän on kaikkialla läsnä oleva hengellinen vaikutus. Universaalisisena Säätelijänä hän on voimaa kontrolloivien luotujen alkuisä ja avaruuden kosmisten vahvuuksien aktivoija. Myötätointijana hän on Isä—Pojan yhteinen edustaja ja heidän kumppanuussuhteensa täytäntöönpanija. Absoluuttisen Mielen ominaisuudessa hän on

in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential for force endowment and in capacity for energy dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

älyllisyyden alkulähde kaikkialla universumien piirissä. Toiminnan Jumalana hän on se, joka näyttää olevan liikkeen, muutoksen ja suhteutumisen alkuunpanija.

Kolmannen Lähteen ja Keskuksen attribuuteista toiset juontuvat Isästä, toiset taas Pojasta, samalla kun joitakin piirteitä ei voi havaita aktiivisina ja persoonakohtaisesti läsnä olevina sen kummemmin Isässä kuin Pojassakaan. Ne ovat attribuutteja, joita voi tuskin selittää muuten kuin olettamalla, että Isä—Poika-kumppanuussuhde, joka iäistää Kolmannen Lähteen ja Keskuksen, toimii johdonmukaisesti sopusoinnussa Paratiisin absoluuttisuuden ikuisen tosiasian kanssa ja tämän tosiasian tunnustaen. Myötäluoja tuo täysimääräisesti julki sen, mitä Jumaluuden Ensimmäisen ja Toisen Persoonan yhteen nivoutuviin ja infiniittisiin käsitteisiin sisältyy.

Hahmottaessanne Isän alkuperäiseksi luojaksi ja Pojan hengelliseksi hallintopersonaksi teidän tulisi ajatella Kolmatta Lähdetä ja Keskusta universaalisenä koordinoijana, hoivaajana, joka harjoittaa rajoittamatonta yhteistyötä. Myötätoimija korreloi kaiken aktuaalisen reaalisuuden. Hän on Isän ajatuksen ja Pojan sanan jumaluustyysija, ja toiminnassa hän ottaa iäti huomioon Keskussaaren aineellisen absoluuttisuuden. Paratiisin-Kolminaisuus on säättänyt universaalisen edistymisen järjestyksen, ja Jumalan kaitselmus on Myötälujan ja kehittyvän Korkeimman Olennon toimipiiri. Ei yksikään aktuaalinen eikä aktuaalistuva realiteetti voi välttyä tulemasta lopulta yhteyteen Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kanssa.

Universaalinen Isä hallitsee esienergian, esihengen ja persoonallisuuden maailmoja, lankaikkinen Poika hallitsee hengellisten toimintojen sfäärejä, Paratiisin Saaren läsnäolo yhdistää fyysisen energian ja aineellistuvan voiman valtakunnan, Myötätoimija ei toimi pelkästään Poikaa edustavana infiniittisenä henkenä vaan myös Paratiisin vahvuuksien ja energioiden universaalisenä manipuloijana, joka tuo näin universaalisen ja absoluuttisen mielen olemassaolon piiriin. Myötätoimija toimii kautta suuruniversumin positiivisena ja erillisenä persoonallisuutena, eritoten hengellisten arvojen, fyysis-energiaalisten suhteitten ja todellisten mielellisten merkitysten korkeammassa sfääreissä. Hän toimii erityisesti siellä, missä ja milloin energia ja henki yhdistyvät ja vaikuttavat toisiinsa. Hän hallitsee kaikkia reaktioita, joihin liittyy mieli, hän käyttää suurta valtaa hengellisessä maailmassa, ja hänellä on voimakas vaikutus energiaan ja aineeseen. Kolmas Lähde ilmentää joka hetki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen olemusta.

Kolmas Lähde ja Keskus jakaa täydellisesti

9:1.2 (99.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of *progress*, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly

ja rajoituksetta Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen omnipresenssin, ja häntä kutsutaankin toisinaan Kaikkialliseksi Hengeksi. Mielen Jumalalle on erikoisella ja varsin persoonallisella tavalla yhteistä kaikentietävyys Universaalisen Isän ja hänen lankaikkisen Poikansa kanssa. Hengen tietämys on syvällistä ja täydellistä. Myötäluoja tuo esille Universaalisen Isän tiettyjä kaikkivoipaisuuden osa-alueita, mutta hän on itse asiassa kaikkivoipa vain mielen alueella. Jumaluuden Kolmas Persoona on mielen maailmojen älyllinen keskus ja universaalinen hallintopersoona; siinä hän on absoluuttinen — hänen suvereenisuutensa on kvalifoimatonta.

Myötätoimijan liikkeelle panevana voimana näyttää olevan Isän ja Pojan kumppanuussuhde, mutta kaikki hänen toimensa näyttävät ottavan huomioon Isän ja Paratiisin suhteen. Ajoittain ja tietyissä tehtävissä hän näyttää kompensoivan kokemuksellisten jumaluuksien, Korkeimman Jumalan ja Perimmäisen Jumalan, kehityksen keskeneräisyyttä.

Tässä meillä onkin infiniittinen mysteeri: nimittäin siinä, että Infiniittinen paljasti infiniittisyytensä samanaikaisesti sekä Pojassa että Paratiisin hahmossa, ja että sitten olemassaolon piiriin ilmaantuu olento, joka on Jumalan vertainen jumaluudessa, joka heijastaa Pojan hengellistä olemusta ja joka kykenee aktivoimaan paratiisiesikuvan, olento, joka väliaikaisesti on suvereenisuuden suhteen alisteinen, mutta monin tavoin ilmeisestikin kaikkein monitaitoisin toiminnassa. Ja tämä yliveraisuus, joka näyttää vallitsevan toiminnan alalla, paljastuu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen eräässä attribuutissa, joka on jopa fyysistä gravitaatiota — Paratiisin Saaren universaalista ilmenemää — verrattomampi.

Tämän energiaan ja fyysiseen olemassaoloon kohdistuvan supervalvonnan lisäksi Ääretön Henki omaa ylivermaisella tavalla ne kärsivällisyyden, armeliaisuuden ja rakkauden ominaisuudet, jotka niin erinomaisesti tulevat esiin hänen hengellisessä hoivassaan. Henki on äärimmäisen pätevä jakamaan rakkautta ja kietomaan oikeudenmukaisuuden armeliaisuuden varjoon. Jumala Henki omaa kaiken Alkuperäisen ja lankaikkisen Pojan verrattomasta hyvyydestä ja armeliaasta kiintymyksestä. Sitä universumia, josta te olette lähtöisin, taotaan muotoonsa oikeudenmukaisuuden alasimen ja kärsimyksen moukarin välissä, mutta ne, jotka ovat moukarin varressa, ovat armeliaisuuden lapsia, Äärettömän Hengen henkijälkeläisiä.

2. KAIKKIALLA OLEVA HENKI

Jumala on kolmessa mielessä henki: hän itse

and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in *action*. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

9:2.1 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He

on henki; Pojassaan hän ilmenee kvalifioimattomana henkenä; Myötätöimijassa henkenä, joka on liitossa mielen kanssa. Ja näiden hengellisten realiteettien lisäksi uskomme erottavamme kokemuksellisten henki-ilmiöitten tasoja — Korkeimman Olennon, Perimmäisen Jumaluuden ja Jumaluusabsoluutin henget.

Ääretön Henki on aivan yhtä paljon lankaikkisen Pojan täydenne kuin Poika on Universaalisen Isän täydenne. lankaikkinen Poika on Isän hengellistynyt personoituma; Ääretön Henki on lankaikkisen Pojan ja Universaalisen Isän personoitu hengellistymä.

On moniaita hengellisen vahvuuden esteettömiä uomia ja aineellisuuden ylittävän voiman lähteitä, jotka kytkevät Urantian ihmiset suoraan Paratiisin Jumaluuksiin. On olemassa Ajatuksensuuntaajien yhteys suoraan Universaaliseen Isään, lankaikkisen Pojan laajalle ulottuva hengellisen vetovoiman vaikutus sekä Myötäloujan hengellinen läsnäolo. Pojan hengen ja Hengen toiminnan välillä on eroa. Hengellisessä hoivassaan Kolmas Persoonaa saattaa toimia joko mielenä, johon on lisätty henki, tai pelkästään henkenä.

Näiden paratiisillisten läsnäolojen lisäksi urantialaiset saavat hyödykseen paikallis- ja superuniversumin hengelliset vaikutukset ja toiminnat, sillä nämä universumit tarjoavat miltei loputtoman joukon rakastavia persoonallisuuksia, jotka johtavat tarkoitukseltaan vilpittömiä ja sydämeltään rehellisiä alati ylöspäin ja sisäänpäin, kohti Jumaluuden ihanteita ja tavoitteena olevaa korkeinta täydellisyyttä.

Me tunnemme lankaikkisen Pojan universaalisen hengen läsnäolon — voimme erehtymättä tunnistaa sen. Äärettömän Hengen, Jumaluuden Kolmannen Persoonan, läsnäolon voi tuntea jopa kuolevainen ihminen, sillä aineelliset olennot voivat aktuaalisesti kokea tämän jumalallisen vaikutuksen siunauksellisuuden, vaikutuksen, joka toimii Pyhän Hengen vuodattumana paikallisuniversumien ihmisroduille. Ihmiset voivat myös jossakin määrin tiedostaa Suuntaajan, Universaalisen Isän persoonattoman läsnäolevan. Nämä jumalalliset henget, jotka työskentelevät ihmisen ylentämiseksi ja hengellistämiseksi, toimivat kaikki yhteisymmärryksessä ja täydellisessä yhteistyössä. Kuolevaisen ylösnousemukseen ja täydellisyyden saavuttamiseen tähtäävien suunnitelmien hengellisen toimeenpanon osalta he ovat kuin yksi.

3. UNIVERSAALINEN SÄÄTELIJÄ

Paratiisin Saari on fyysisen gravitaation lähde ja substanssi; ja sen tulisi riittää kertomaan teille,

himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:2.2 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:2.3 (100.5) There are many untrammelled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

9:2.4 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:2.5 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we *know* — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:3.1 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be

että gravitaatio on eräs kaikkein todellisimmista ja iäti luotettavimmista olevaisista koko fyysisessä universumien universumissa. Gravitaatiota ei voi muunnella eikä kumota muutoin kuin Isän ja Pojan yhteisesti tukemin voimin ja energioin, jotka on uskottu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonan huostaan ja jotka toiminnallisesti liittyvät häneen.

Äärettömän Hengen hallussa on ainutlaatuinen ja ällistytävä voima — antigravitaatio. Tämä voima ei ole toiminnallisesti (havaittavasti) läsnä Isässä eikä Pojassa. Tämä aineellisen gravitaation puoleensa vetävän voiman vastustamisen kyky, joka kuuluu luonnostaan Kolmanteen Lähteeseen, ilmenee Myötätöimijän henkilökohtaisissa reaktioissa tiettyihin maailmankaikkeuden suhteiden osa-alueisiin. Ja tämä ainutlaatuinen ominaisuus on siirrettävissä tietyille Äärettömän Hengen korkeammille persoonallisuuksille.

Antigravitaatio voi kumota painovoiman paikallisissa puitteissa. Se tapahtuu käyttämällä vastaavan suuruista vahvuusläsnäoloa. Se toimii vain aineelliseen vetovoimaan nähden, eikä se ole mielen suorittama toimenpide. Gyroskoopissa ilmenevä vetovoimaa vastustava ilmiö antaa likimain oikean kuvan siitä, miten antigravitaatio vaikuttaa, mutta se ei kelpaa kuvaamaan antigravitaation syytä.

Tämän lisäksi Myötätöimija tuo esille voimia, jotka pystyvät ylittämään vahvuuden ja neutraloimaan energian. Tällaiset voimat toimivat siten, että ne hidastavat energiaa aineellistumispiisteeseen saakka, kuin myös muita, teille tuntemattomia, menetelmiä käyttäen.

Myötäluoja ei ole energiaa eikä energian lähde, ei myöskään energian määränpää; hän on energian säätelijä. Myötäluoja on toimintaa — liikettä, muutosta, muuntumista, koordinoitua, vakautumista ja tasapainoa. Paratiisin suoran tai epäsuoran valvonnan kohteina olevat energiat reagoivat luonnostaan Kolmannen Lähteen ja Keskuksen sekä hänen moninaisten edustajiensa toimenpiteisiin.

Universumien universumi on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen voimanvalvontaolentojen läpitunkema. Tällaisia olentoja ovat fyysiset valvojat, voimanhajaajat, voimakemukset ja Toiminnan Jumalan muut edustajat, jotka ovat tekemisissä fyysisten energioiden säätelyn ja vakaannuttamisen kanssa. Kaikki nämä fyysiseen toimintaan liittyvät ainutlaatuiset luodut olennot omaavat toisistaan poikkeavia voiman valvontaan liittyviä attribuutteja — sellaisia kuin antigravitaatio —, joita he käyttävät hyväkseen pyrkiessään saamaan aikaan suuruniversumin aineen ja energioiden fyysisen tasapainon.

Kaikki nämä Toiminnan Jumalan aineelliset

sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

9:3.2 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:3.3 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:3.4 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization and by other techniques unknown to you.

9:3.5 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:3.6 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:3.7 (101.7) All these material activities of the God of

tehtävät näyttävät liittävän hänen toimintansa Paratiisin Saareen, ja voiman suhteen toimivat yksiköt ottavat todellakin huomioon ikuisen Saaren absoluuttisuuden, ovat jopa riippuvaisia siitä. Mutta Myötätöimija ei toimi Paratiisin Saaren puolesta eikä siihen reagoiden. Hän toimii — persoonallisesti — Isän ja Pojan puolesta. Paratiisi ei ole persoona. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen ei-persoonalliset, epäpersoonalliset ja muutoin persoonattomat teot ovat kaikki itsensä Myötätöimijan tahdonvaraisia toimia; ne eivät ole heijastumia, johdannaisia tai seurauksia mistään eikä kenestäkään.

Paratiisi on infiniittisyyden kaava; Toiminnan Jumala on tämän kaavan aktivoija. Paratiisi on infiniittisyyden aineellinen tukipiste; Kolmannen Lähteen ja Keskuksen toiminnalliset yksiköt ovat ne älyllisyyttä olevat vipusimet, jotka antavat virikkeen aineelliselle tasolle ja ruiskuttavat spontaanisuutta fyysisen luomistuloksen koneistoon.

4. ABSOLUUTTINEN MIELI

On olemassa yksi Kolmannen Lähteen ja Keskuksen älyllinen ominaispiirre, joka on erillinen hänen fyysisistä ja hengellisistä attribuuteistaan. Tähän ominaispiirteeseen on tuskin mahdollista saada yhteyttä, mutta se on assosioitavissa — älyllisesti, vaikei persoonallisesti. Se on erotettavissa Kolmannen Persoonan fyysisistä ominaisuuksista ja hengellisestä olemuksesta toiminnan mielellisillä tasoilla, mutta tämä ominaispiirre ei koskaan toimi erillään fyysisistä eikä hengellisistä ilmenemistä niin, että se olisi persoonallisuuksien havaittavissa.

Absoluuttinen mieli on Kolmannen Persoonan mieli; se kuuluu erottamattomasti Jumala Hengen persoonallisuuteen. Toimivissa olennoissa mieli ei ole erillään energiasta tai hengestä, ei kummastakaan. Mieli ei luonnostaan kuulu energiaan; energia on avoin mielelle ja siihen reagoivaa; mieli voidaan liittää energiaan, mutta tajunta ei luonnostaan kuulu puhtaasti aineelliseen tasoon. Mieltä ei tarvitse lisätä puhtaaseen henkeen, sillä henki on syntyjään tietoista ja tunnistavaa. Henki on aina älyllistä, jollakin tavoin mielellistä. Kysymyksessä voi olla se tai tämä mieli, esimieli tai supermieli, jopa henkimieli, mutta se suorittaa ajattelua ja tietämistä vastaavaa toimintaa. Henkeen sisältyvä ymmärrys ohittaa ja ylittää mielen tietoisuuden, ja teoreettisesti se edeltää sitä.

Myötäluoja on absoluuttinen vain mielen alueella, universaalisen älyn maailmoissa. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen mieli on infiniittinen; se nousee kauas universumien universumin aktiivisten ja toimivien mielen

Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:3.8 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. THE ABSOLUTE MIND

9:4.1 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be premind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of

yhteyspiirien yläpuolelle. Seitsemän superuniversumin saama mielellisyys on lähtöisin Seitsemästä Valtiahengestä, Myötäluojan primaarisista persoonallisuuksista. Nämä Valtiahenget jakavat mieltä suuruniversumille kosmisen mielen muodossa, ja teidän paikallisuniversumissanne vallitsee Nebadonin muunnos Orvontontyyppisestä kosmisesta mielestä.

Infiniittinen mieli ei piittaa ajasta, perimmäinen mieli ylittää ajan, kosminen mieli on ajan ehdollistama. Ja sama pätee avaruuden suhteen: Infiniittinen Mieli on riippumaton avaruudesta, mutta laskeuduttaessa infiniittisyydestä mielenauttajahenkien tasolle älymekanismin on otettava yhä laajemmin huomioon avaruuden tosiasia ja sen asettamat rajoitukset.

Kosminen vahvuus reagoi mieleen aivan kuin kosminen mieli reagoi henkeen. Henki on jumalallinen tarkoitus, ja henkimieli on toimiva jumalallinen tarkoitus. Energia on elottoman olemassaolon ilmiö, mieli on merkitystä, henki on arvoa. Juuri ajallisuudessa ja avaruudessa mieli luo sellaiset suhteelliset energian ja hengen keskinäissuhteet, jotka antavat aavistaa niiden keskinäisen sukulaissuhteen ikuisuudessa.

Mieli muuntaa hengen arvot älyn merkityksiksi; tahtomiseen sisältyy kyky saada mielen sisältämät merkitykset hedelmöimään sekä aineellisella että hengellisellä alueella. Paratiisiin-nousussa on kysymys toisiinsa suhteutuvasta ja erillisestä kasvusta hengen, mielen ja energian alalla. Persoonallisuus on se, joka yhdistää nämä kokemuksellisen yksilöllisyyden osatekijät.

5. MIELEN ANTAMINEN

Kolmas Lähde ja Keskus on mielen osalta infinittinen. Jos maailmankaikkeus laajenisi äärettömyyteen asti, hänen mielipotentialinsa olisi yhä riittävä lahjoittamaan sopivan mielen ja muut älyllisyyden edellytykset rajattomalle määrälle luotuja.

Luomalla aikaansaadun mielen alueella Kolmas Persoonaa hallitsee korkeimpana, yhdessä hänen rinnakkaisten ja hänelle alistettujen kumppaniensa kanssa. Luodun mielen maailmat ovat peräisin yksinomaisesti Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta; hän on mielen lahjoittaja. Isän osastekin on mahdollista asua ihmismielessä, vasta kun Äärettömän Hengen mielitoiminta ja hengellinen työskentely ovat asianmukaisesti valmistelleet niille tien.

Mielen ainutlaatuinen ominaispiirre on siinä, että sitä voidaan lahjoittaa niin monenlaisille elollisille. Luovien ja luotujen kumppaniensa kautta

universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

9:5.2 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

9:5.3 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the

Kolmas Lähde ja Keskus huolehtii kaikista mielistä kaikilla sfääreillä. Hän huolehtii ihmisen — ja ihmisen alapuolella olevasta — älyllisyydestä paikallisuniversumien mielenauttajien kautta, ja fyysisten valvojen toimintayksikön kautta hän hoivaa jopa kaikkein alkukantaisimpien elollislajien ei-kokevia entiteettejä. Ja aina on mielen ohjaaminen mieli-henki- tai mieli-energia-persoonallisuuksien huolena.

Kun kerran Jumaluuden Kolmas Persoon on mielen lähde, on täysin luonnollista, että evolutionaaristen tahdollisten olentojen on helpompi muodostaa ymmärrettäviä käsityksiä Äärettömästä Hengestä kuin lankaikkisesta Pojasta tai Universaalisesta Isästä. Myötäluojan reaalisuus paljastuu epätäydellisesti itsessään ihmismielen olemassaolossa. Myötäluoja on kosmisen mielen alkuisä, ja ihmisen mieli on yksilöllistetty yhteyspiiri, persoonaton osa tästä kosmisesta mielestä, sellaisena kuin Kolmannen Lähteen ja Keskuksen Luova Tytär sen paikallisuniversumissa lahjoittaa.

Vaikka Kolmas Persoon on mielen lähde, älkää silti ottako sellaista vapautta, että pidätte kaikkia mielen ilmiöitä jumalallisina. Ihmisäly on lujasti kiinni eläinlajien aineellisessa alkuperässä. Maailmankaikkeudessa esiintyvä äly ei ole sen enempää totuudenmukainen paljastus Jumalasta, joka on mieli, kuin fyysinen luonto on totuudenmukainen paljastus Paratiisin kauneudesta ja harmoniasta. Täydellisyys on luonnossa, mutta luonto ei ole täydellinen. Myötäluoja on mielen alkulähde, mutta mieli ei ole Myötäluoja.

Urantialla ilmenevä mieli on kompromissi olemukseltaan täydellisen ajattelun ja epäkypsälle ihmisyydellen ominaisen kehittyvän mentaalisuuden välillä. Älyllistä kehitystänne koskeva suunnitelma on tosiaankin ylevää täydellisyyttä tavoitteleva, mutta ruumiin temppelin puitteissa toimiessanne olette kaukana tästä jumalallisesta määränpäästä. Mieli on toden totta alkuperältään jumalallista, ja sillä on varmasti jumalallinen päämäärä, mutta kuolevaisen mielenne ei vielä edusta jumalallista arvokkuutta.

Liian usein, aivan liian usein, turmelette mielenne epärehellisyydellä ja paadutatte sen epäoikeudenmukaisuudella, alistatte sen eläimelliselle pelolle ja vääristelette sitä hyödyttömällä huolekkuudella. Niinpä, vaikka mielen alkulähde onkin jumalallinen, ei mielestä, sellaisena kuin te sen omassa ylösnousemusmaailmassanne tunnette, juuri ole suurenkaan ihailun kohteeksi saati ylistyksen tai palvonnan esineeksi. Kypsymättömän ja velton ihmisälyn tarkastelun tulisi johtaa vain nöyryydestä kertoviin reaktioihin.

Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

9:5.4 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

9:5.5 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

9:5.6 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

9:5.7 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. MIELIGRAVITAATION VIRTAPIIRI

Kolmas Lähde ja Keskus, universaalinen äly, on henkilökohtaisesti tietoinen jokaisesta mielestä, jokaisesta älymekanismista, koko luomakunnassa, ja hän pitää yllä henkilökohtaista ja täydellistä yhteyttä kaikkiin näihin fyysisiin, morontiaalsiin ja hengellisiin, mielellä varustettuihin luotuihin kaukaisuuksiin ulottuvissa universumeissa. Kaikki nämä mielen toiminnot sulkee otteeseensa absoluuttinen mieligravitaatiopiiri, jonka keskus on Kolmannessa Lähteessä ja Keskuksessa ja joka on osa Äärettömän Hengen henkilökohtaista tietoisuutta.

Paljolti samalla tavoin kuin Isä vetää luokseen kaikkea persoonallista ja kuten Poika vetää puoleensa kaikkea hengellistä reaalisuutta, Myötötoimija käyttää puoleensa vetävää voimaa kaikkiin mieliin nähden. Universaalinen mieliopiiri on varauksetta hänen valvonnassaan ja hallinnassaan. Kaikki todelliset ja väärentämättömät älylliset arvot, kaikki jumalalliset ajatukset ja täydelliset ideat joutuvat vääjäämättä tähän absoluuttiseen mieliopiiriin.

Mieligravitaatio voi toimia aineellisesta ja hengellisestä vetovoimasta riippumatta, mutta missä tahansa ja milloin hyvänsä jälkimmäiset kaksi törmäävät, siellä ja silloin toimii aina mieligravitaatio. Milloin kaikki kolme sattuvat yhteen, persoonallisuusgravitaatio saattaa sulkea piiriinsä aineellisen luodon — olkoonpa tämä fyysinen tai morontiaalinen, finiittinen tai absoniittinen. Mutta tästä riippumatta jopa persoonattomissakin olennoissa esiintyvä mieli antaa niille kyvyn ajatella ja antaa niille tietoisuuden, vaikka niiltä persoonallisuus kokonaan puuttuukin.

Persoonallisuuden arvon omaava minuuks, oli se inhimillinen tai jumalallinen, kuolematon tai potentiaalisesti kuolematon, ei kuitenkaan ole alkuisin hengestä, mielestä eikä aineesta, vaan se on Universaalisen Isän antama lahja. Ei myöskään henki-, mieli- tai aineellisen gravitaation vuorovaikutus ole edellytyksenä persoonallisuusgravitaation ilmestymiselle. Isän piiri saattaa sulkea yhteyteensä aineellisen mielen omaavan olennon, joka ei reagoi henkigravitaatioon, tai se saattaa sisällyttää itseensä henkimelellisen olennon, joka ei reagoi aineelliseen vetovoimaan. Persoonallisuusgravitaation operointi on aina Universaalisen Isän tahdonvarainen toimi.

Vaikka mieli on puhtaasti aineellisissa olennoissa energiaan liittynyt ja puhtaasti hengellisissä olennoissa henkeen yhdistynyt, niin lukemattomat persoonallisuuksien ryhmät — ihmispersoonallisuus mukaan luettuna — omaavat kuitenkin mielen, joka liittyy sekä

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind

energiaan että henkeen. Luodun olennon mielen hengelliset puolet reagoivat vääjäämättä lankaikkisen Pojan henkigravitaation vetoon, aineelliset puolet reagoivat aineellisen universumin vetovoimaan.

Kun kosminen mieli ei ole liittyneenä energiaan eikä henkeen, se ei ole aineellisten sen enempää kuin hengellistenkään piirien gravitaatiovaatimusten alainen. Pelkkä mieli sinällään on vain Myötätoimijan universaalisen gravitaation puoleensa vetävän voiman alainen. Mieli sinänsä on läheistä sukua infiniittiselle mielelle, ja infiniittinen mieli (hengen ja energian absoluuttien teoreettinen rinnakkaisilmiö) on ilmeisesti sinänsä laki.

Mitä suurempi on hengen ja energian eroavuus, sitä laajempaa on havaittavissa oleva mielen toiminta; mitä vähäisempi on energian ja hengen erilaisuus, sitä vähäisempää on havaittavissa oleva mielen toiminta. Niinpä siis kosmisen mielen toiminta lienee laajimmillaan avaruuden ajallisissa universeissa. Täällä mieli näyttää toimivan energian ja hengen välivyöhykkeessä, mutta sama ei päde puhuttaessa mielen korkeammista tasoista. Paratiisissa energia ja henki ovat pohjimiltaan sama asia.

Mieligravitaatiopiiri on luotettava; se lähtee Paratiisissa olevasta Jumaluuden Kolmannesta Persoonasta, muttei kaikki mielen havaittavissa oleva toiminta ole ennalta arvattavaa. Kautta koko tunnetun luomistuloksen tämän mielipiirin rinnalla esiintyy jokin vain vähän ymmärretty läsnäoleva, jonka toiminta ei ole ennustettavissa. Uskomme, että tämä ennalta-arvaamattomuus voidaan panna osittain Universaalisen Absoluutin toiminnan tiliiin. Mitä tämä toiminta on, emme tiedä; mikä sen saa aikaan, siitä voimme esittää vain otaksunia; mitä tulee sen suhteeseen luotuihin olentoihin, sitä voimme vain arvailla.

Finiittisen mielen ennalta-arvaamattomuuden tietyt osa-alueet saattavat johtua Korkeimman Olennon keskeneräisyydestä, ja on olemassa laaja toimintavyöhyke, jossa Myötätoimija ja Universaalinen Absoluutti saattavat mahdollisesti sivuta toisiaan. Mielen suhteen on olemassa paljon sellaista, jota ei tunneta, mutta seuraavasta olemme varmoja: Ääretön Henki on Luojan mielen täydellinen ilmentymä kaikille luoduille; Korkein Olento on kaikkien luotujen olentojen mielen kehittyvä ilmennys Luojalleen.

7. UNIVERSUMIHEIJASTEISUUS

Myötätoimija kykenee koordinoimaan maailmankaikkeuden aktuaalisuuden kaikki tasot tavalla, joka mahdollistaa mentaalisen, aineellisen ja hengellisen samanaikaisen huomioonottamisen.

unfailingly respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the

Kysymys on universumiheijasteisuuden ilmiöstä, tuosta ainutlaatuisesta ja selittämättömästä kyvystä nähdä, kuulla, tuntea ja tietää kaikki asiat niiden tapahtumishetkellä kaikkialla superuniversumissa, ja keskittää heijastamalla tämä kaikki tieto ja tietämys mihin tahansa haluttuun paikkaan. Heijastamistoiminta näyttäytyy täydellisenä kussakin seitsemän superuniversumin päämajamaailmassa. Se toimii myös kaikissa superuniversumien sektoreissa ja paikallisuniversumien rajojen sisäpuolella. Heijastaminen kohdentuu lopulta Paratiisiin.

Heijastusilmiö, sellaisena kuin se ilmenee superuniversumien päämajamaailmoissa niihin sijoitettujen heijastavien persoonallisuuksien hämmästyttävissä suorituksissa, edustaa kaikkien, koko luomistuloksesta tavattavien olemassaolovaiheiden monimutkaisinta keskinäistä vuorovaikutusta. Hengen voimalinjat päätyvät Poikaan, fyysinen energia päätyy Paratiisiin ja mieli Kolmanteen Lähteeseen; mutta universumiheijastuksen ihmeellisessä ilmiössä tapahtuu näiden kaikkien kolmen ainutlaatuinen ja poikkeuksellinen yhdistyminen, sillä ne liittyvät sillä tavoin toisiinsa, että ne tekevät universumin hallitsijoille mahdolliseksi tietää kaukaisista tapahtumista silmänräpäyksessä, samana hetkenä, jona ne sattuvat.

Ymmärrämme paljonkin heijastustekniikasta, mutta siinä on monia vaiheita, jotka totisesti saavat meidät ymmälle. Tiedämme Myötoimijan olevan mieliyhteyksiin universumikeskus, tiedämme hänet kosmisen mielen alkuisäksi ja tiedämme kosmisen mielen toimivan Kolmannen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisen mieligravitaation alaisuudessa. Tiedämme lisäksi, että kosmisen mielen yhteyksiin vaikuttavat koko tunnetun olemassaolon älyllisiin tasoihin; ne sisältävät universaaliset avaruusraportit, ja aivan yhtä varmasti ne kohdentuvat Seitsemään Valtiashenkeen ja yhdistyvät Kolmannessa Lähteessä ja Keskuksessa.

Finiittisen kosmisen mielen ja jumalallisen absoluuttisen mielen välinen suhde näyttää olevan kehittymässä Korkeimman kokemuksellisessa mielessä. Meille opetetaan, että ajallisuuden aamunkoitossa Ääretön Henki antoi tämän kokemuksellisen mielen Korkeimmalle, ja arvelemme, että tietyt heijastusilmiön piirteet voidaan selvittää vain postuloimalla niiden olevan Korkeimman Mielen toimintaa. Ellei Korkein ole tekemisissä heijastamisen kanssa, emme laisinkaan osaa selittää kosmoksen puheena olevan tietoisuuden mutkikkaita toimia ja erehtymättömiä toimenpiteitä.

Heijasteisuus näyttää olevan kaiken tietävyttä kokemuksellisen finiittisyyden rajoissa, ja se edustanee Korkeimman Olennon läsnäolotietoisuuden esiinnousemista. Jos tämä

phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes. Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this

otaksuma on oikea, heijastamisen hyväksikäyttö missä tahansa sen vaiheista on samaa kuin osittainen kontakti Korkeimman tajuntaan.

assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. ÄÄRETTÖMÄN HENGEN PERSOONALLISUUDET

Äärettömällä Hengellä on täysi valta siirtää moniakin valtuuksiaan ja oikeuksiaan hänen rinnasteisille ja alisteisille persoonallisuuksilleen ja edustajilleen.

Äärettömän Hengen ensimmäinen jumaluutta luova teko, jossa hän toimi erillään Kolminaisuudesta, mutta kuitenkin jollakin paljastumattomalla tavalla yhdessä Isän ja Pojan kanssa, personoitui Paratiisin Seitsemän Valtiashengen olemassaoloksi. Nämä henget jakavat Äärettömän Hengen universumeille.

Superuniversumin päämajassa ei ole mitään välitöntä Kolmannen Lähteen ja Keskuksen edustajaa. Kukin näistä seitsemästä luomuksesta on riippuvainen jostakusta Paratiisin Valtiashengestä, jotka toimivat seitsemän Heijastavan Hengen kautta, ja näiden asemapaikkoina ovat superuniversumien pääkaupungit.

Seuraava ja jatkuva Äärettömän Hengen luomisteko ilmenee aika ajoin tapahtuvana Luovien Henkien aikaansaamisena. Joka kerta, kun Universaalisesta Isästä ja lankaikkisesta Pojasta tulee Luoja-Pojan vanhempia, Äärettömästä Hengestä tulee esi-isä paikallisuniversumin Luovalle Hengelle, ja tästä tulee mainitun Luoja-Pojan läheinen kumppani kaikissa myöhemmissä universumikokemuksissa.

Aivan kuten on tärkeätä tehdä ero lankaikkisen Pojan ja Luoja-Poikien välillä, aivan samoin on välttämätöntä erottaa Ääretön Henki ja Luovat Henget, jotka ovat Luoja-Poikien rinnakkaisolentoja paikallisuniversumeissa. Mitä Ääretön Henki on koko luomistulokselle, sitä Luova Henki on paikallisuniversumille.

Kolmatta Lähdetä ja Keskusta edustaa suuruniversumissa laaja joukko hoivaavia henkiä, sanansaattajia, opettajia, tuomareita, avustajia ja neuvonantajia yhdessä tiettyjen fyysis-, morontiaalis- ja hengellisluontoisten piirien valvojen kanssa. Näistä olennoista eivät kaikki ole sanan varsinaisessa merkityksessä persoonallisuksia. Finitiisten luotujen lajiin kuuluvaa persoonallisuutta luonnehtivat:

1. Subjektiiivinen tietoisuus.

2. Objektiiivinen reagointi Isän persoonallisuuspiiriin.

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

9:8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

9:8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9:8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9:8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9:8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

9:8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.

9:8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

On olemassa luojapersoonallisuksia ja luotuja persoonallisuksia, ja näiden kahden perustyyppin lisäksi on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuksia, olentoja, jotka ovat Äärettömän Hengen katsannossa persoonallisia, mutta jotka eivät ole luotujen olentojen näkökulmasta varauksettomasti persoonallisia. Nämä Kolmannen Lähteen persoonallisuudet eivät ole osa Isän persoonallisuuspiiriä. Ensimmäisen Lähteen persoonallisuus ja Kolmannen Lähteen persoonallisuus ovat keskenään kanssakäymiskykyisiä. Kaikki persoonallisuus on kanssakäymiskykyistä.

Isä lahjoittaa persoonallisuutta omasta vapaasta tahdostaan. Miksi hän niin tekee, sitä voimme vain arvailla; kuinka hän sen tekee, sitä emme tiedä. Emme myöskään tiedä, miksi Kolmas Lähde lahjoittaa muuta kuin Isäpersoonallisuutta, mutta Ääretön Henki tekee sen omissa nimissään, luovassa liitossa lankaikkisen Pojan kanssa ja lukuisilla tavoilla, joita ette tunne. Ääretön Henki voi myös toimia Isän puolesta Ensimmäisen Lähteen persoonallisuuden lahjoittamisessa.

Kolmannen Lähteen persoonallisuksia on lukuisia tyyppejä. Ääretön Henki lahjoittaa Kolmannen Lähteen persoonallisuutta lukuisille ryhmille, jotka eivät liity Isän persoonallisuuspiiriin. Näitä ovat muiden muassa tietyt voimanhajaajat. Ääretön Henki käsittelee persoonallisuuksina niin ikään lukuisia olentoryhmiä, kuten Luovia Henkiä, jotka ovat omaa luokkaansa suhteissaan Isän yhteyspiiriin kuuluviin luotuihin.

Sekä Ensimmäisen että Kolmannen Lähteen persoonallisuksilla on kaikki ne piirteet, jotka ihminen persoonallisuuden käsitteeseen liittää, ja enemmänkin: heillä on mieli, johon sisältyvät muisti, järki, arvostelukyky, luova mielikuviutus, käsitteiden yhdistelykyky, päättelykyky, valintakyky sekä lukuisia muita kuolevaisille kokonaan tuntemattomia mielen avuja. Vain muutamin poikkeuksin nämä teille paljastetut ryhmät omaavat hahmon ja selkeän yksilöllisyyden; he ovat reaalisia olentoja. Valtaosaltaan he ovat näkyväisiä kaikille hengellisen olemassaolon piiriin kuuluville olennoille.

Myös sinä saat kyvyn nähdä alempiin olentoryhmiin kuuluvat hengelliset kumppanisi, heti kun olet vapautunut nykyisten aineellisten silmiesi rajallisesta näkökyvystä ja sinulle on annettu morontiaalinen hahmo ja sen suurempi herkkyyys hengellisen olevaisuuden todellisuutta kohtaan.

Kolmannen Lähteen ja Keskuksen toiminnallinen perhe, sellaisena kuin se näissä kertomuksissa teille ilmoitetaan, jakaantuu kolmeen suureen ryhmään:

I. Korkeimmat Henget. Useampaa eri

9:8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9:8.10 (106.8) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source personality.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircuited creatures of the Father.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center*, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits*. A group of

alkuperää oleva ryhmä, johon muiden ohella kuuluvat seuraavat luokat:

1. Paratiisin Seitsemän Valtiashenkeä.
2. Superuniversumien Heijastavat Henget.
3. Paikallisuniversumien Luovat Henget.

II. Voimanhajaajat. Ryhmä valvontaolentoja ja -toimijoita, jotka toimivat organisoidun avaruuden joka puolella.

III. Äärettömän Hengen persoonallisuudet. Tämä nimitys ei välttämättä merkitse, että nämä olennot ovat Kolmannen Lähteen persoonallisuuksia, vaikka jotkut heistä ovat tahdollisina olentoina ainutlaatuisia. Tavallisesti heidät ryhmitetään kolmeen pääluokkaan:

1. Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet.
2. Avaruuden Sanansaattajajoukot.
3. Ajallisuuden Hoivaavat Henget.

Nämä ryhmät palvelevat Paratiisissa, keskus- eli asuinsijauniversumissa ja superuniversumeissa, ja niihin kuuluu luokkia, jotka toimivat paikallisuniversumeissa konstellaatioita, järjestelmiä ja planeettoja myöten.

Jumalallisen ja Äärettömän Hengen laajan perheen henkipersoonallisuudet ovat iäksi antautuneet palvelemaan jakaakseen Jumalan rakkautta ja Pojan armeliaisuutta ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen maailmojen älyllisille luoduille. Nämä henkiolennot muodostavat sen elävän portaidon, jota pitkin kuolevainen ihminen kapuaa kaaoksesta kirkkauteen.

[Tämän ilmoituksen antoi Urantialla eräs uversalainen Jumalallinen Neuvonantaja, jonka Päivien Muinaiset valtuuttivat kuvailemaan Äärettömän Hengen olemusta ja toimintaa.]

composite origin that embraces, among others, the following orders:

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures. They are usually grouped in three major classifications:

9:8.21 (107.9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.

9:8.22 (107.10) 2. The Messenger Hosts of Space.

9:8.23 (107.11) 3. The Ministering Spirits of Time.

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

Luku 10. Paratiisin-Kolminaisuus

⇐ 009

Urantia-kirjan

011 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 10 PARATIISIN-KOLMINAISUUS

Osiot

Johdanto

1. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen minuuden jakaminen
2. Jumaluuden personoituminen
3. Jumaluuden kolme persoonaa
4. Jumaluuden kolminaisuusunioni
5. Kolminaisuuden toiminnot
6. Kolminaisuuden Stationaariset Pojat
7. Korkeimmuuden harjoittama ylivalvonta
8. Finiittisen tuolla puolen vaikuttava kolminaisuus

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

Johdanto

IKUISTEN Jumaluuksien muodostama Paratiisin-Kolminaisuus helpottaa Isän vapautumista persoonallisuuden absolutismista. Kolminaisuus liittää Jumalan infiniittisen, persoonallisen tahdon rajattoman julkitulon täydellisesti Jumaluuden absoluuttisuuteen. lankaikkinen Poika ja erilaiset jumalallista alkuperää olevat Pojat yhdessä Myötätoimijan ja hänen universumilastensa kanssa myötävaikuttavat tehokkaasti siihen, että Isä vapautuu niistä rajoituksista, jotka muutoin kuuluvat erottamattomasti ensisijaisuuteen, täydellisyys, muuttumattomuuteen, ikuisuuteen, universaalisuuteen, absoluuttisuuteen ja infiniittisyyteen.

Paratiisin-Kolminaisuus toimii oivallisena keinona Jumaluuden ikuisen olemuksen täyteen julkituomiseen ja täydelliseen paljastumiseen. Kolminaisuuden Stationaariset Pojat tarjoavat samalla tavoin täysimääräisen ja täydellisen julkituonnin jumalallisesta

INTRODUCTION

10:0.1 (108.1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108.2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon

oikeudenmukaisuudesta. Kolminaisuus on jumaluusyhtenäisyyttä, ja tämä yhtenäisyys lepää ikuisesti kolmen alkuperäisen, tasavertaisen, rinnakkaisen ja rinnan olemassa olevan persoonallisuuden — Jumala Isän, Jumala Pojan ja Jumala Hengen — jumalallisen ykseyden absoluuttisella perustalla.

Katsoessamme ikuisuuden kehän tämänhetkisestä tilanteesta taaksepäin loputtomaan menneisyyteen voimme löytää maailmankaikkeuden asioista vain yhden väistämättömän välttämättömyyden, ja se on Paratiisin-Kolminaisuus. Minusta Kolminaisuus on ollut väistämätön. Katsoessani ajalliseen menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen mikään muu koko universumien universumissa ei ole ollut väistämätön. Nykyinen kokonaisuniversumi, tarkastelipa sitä ajassa taaksepäin tai eteenpäin, ei ole ajateltavissakaan ilman Kolminaisuutta. Paratiisin-Kolminaisuus lähtökohtanamme voimme postuloida vaihtoehtoisia tai jopa moninaisia tapoja tehdä kaikki, mikä tehtävä on, mutta ilman Isän, Pojan ja Hengen Kolminaisuutta emme pysty käsittämään, miten Infiniittinen voisi Jumaluuden absoluuttisen ykseyden huomioon ottaen saavuttaa kolminkertaisen ja tasavertaisen personoitumisen. Mikään muu luomistyön käsite ei yllä Kolminaisuuden tasolle, mitä jumaluusykseyden absoluuttisuuden täydellisyyteen tulee, kun tämä ykeys on liittynä Jumaluuden kolminkertaiseen personoitumiseen sisältyvän tahtoperäisen vapautumisen täysimääräisyyteen.

1. ENSIMMÄISEN LÄHTEEN JA KESKUKSEN MINUUDEN JAKAMINEN

Näyttäisi siltä, että Isä ryhtyi kaukana ikuisuudessa toteuttamaan perinpohjaisen minuudenjakamisen periaatetta. Universaalisen Isän epäitsekäaseen, rakastavaan ja rakastettavaan olemukseen kuuluu jotakin, joka saa hänet pidättämään itselleen vain niiden valtaoikeuksien ja sen toimivallan harjoittamisen, jotka hän ilmeisesti katsoo mahdottomiksi delegoida tai antaa muille.

Kaiken kaikkiaan Universaalinen Isä on luopunut jokaisesta osastaan, joka oli lahjoitettavissa jollekin toiselle Luojalle tai luodulle. Hän on delegoinut jumalallisille Pojilleen ja heidän kumppaneinaan toimiville älyllisille olennoille kaiken vallan ja kaiken auktoriteetin, joka oli delegoitavissa. Hän on aktuaalisesti siirtänyt Hallitsija-Pojilleen, kullekin omassa universumissaan, jokaisen sellaisen hallinnolliseen valtaan kuuluvan oikeuden, joka oli siirrettävissä. Kunkin paikallisuniversumin asioita ajatellen hän on tehnyt jokaisesta Suvereenista

the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108.3) From the present situation on the circle of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

10:1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10:1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the

Luoja-Pojasta aivan yhtä täydellisen, pätevän ja arvovaltaisen kuin lankaikkainen Poika on alkuperäisessä keskusuniversumissa. Hän on antanut pois, tosiasiaa lahjoittanut, persoonallisuutensa arvokkuudella ja pyhyydellä kaiken itsestään ja kaiken attribuuteistaan, kaiken, minkä hän vain suinkin voi itsestään luovuttaa, joka tavalla, jokaisena aikakautena, joka paikassa, jokaiselle persoonalle ja jokaisessa universumissa, paitsi siinä, joka on hänen keskusasuipaikkansa.

Jumalallinen persoonallisuus ei ole itsekkeinen, vaan minuuden jakaminen ja persoonallisuuden jakaminen toisille luonnehtivat jumalallista vapaatahtoista minuutta. Luodut olennot kaipaavat yhteyttä muihin persoonallisiin luotuihin; Luoijat halajavat jakaa jumalallisuuden universumilastensa kanssa; Infiniittisen persoonallisuus paljastuu Universaaliseksi Isäksi, jolle on yhteistä olemisen reaalisuus ja minuuden tasa-arvoisuus kahden rinnasteisen persoonallisuuden — lankaikkisen Pojan ja Myötätöimijan — kanssa.

Isän persoonallisuutta ja jumalallisia ominaisuuksia koskevan tiedon suhteen olemme aina riippuvaisia lankaikkisen Pojan tekemistä paljastuksista, sillä kun luomisen yhteisteko toteutettiin, kun Jumaluuden Kolmas Persoonaa yhtäkkiä ilmestyi persoonallisuuden olemassaolon piiriin ja pani täytöntöön jumalallisten vanhempiensa yhdistyneet ajatukset, Isän olemassaolo kvalifioimattomana persoonallisuutena päättyi. Myötätöimijan olevaistumisen ja luomistuloksen keskusytimen aineellistumisen myötä tapahtui tiettyjä ikuisia muutoksia. Jumala antoi itsensä absoluuttisena persoonallisuutena lankaikkiselle Pojalleen. Juuri näin Isä lahjoittaa "infiniittisyyteen kuuluvan persoonallisuuden" ainokaiselle Pojalleen, kun he yhdessä taas lahjoittavat ikuisen liittonsa "yhteispersonallisuuden" Äärettömälle Hengelle.

Näistä syistä sekä muista syistä, jotka ylittävät rajallisen mielen käsityskyvyn, ihmisolennon on äärimmäisen vaikea käsittää Jumalan infinittistä isäpersoonallisuutta, paitsi kun se paljastuu universaalisesti lankaikkisessa Pojassa ja kun se, yhdessä Pojan kanssa, on universaalisesti toimivainen Äärettömässä Hengessä.

Kun kerran Jumalan Paratiisin-Pojat vierailevat evolutionaarisissa maailmoissa ja toisinaan jopa elävät niissä kuolevaisen lihallisessa hahmossa, ja kun nämä lahjoittautumiset tekevät kuolevaiselle ihmiselle mahdolliseksi tosiaanakin tietää jotakin jumalallisen persoonallisuuden olemuksesta ja luonteesta, sen vuoksi täytyy luotujen olentojen luottaa planeettasfääreillä näiden Paratiisin-Poikien lahjoittautumisiin saadakseen pätevää ja

original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

10:1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

10:1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the "personality of infinity" upon his only-begotten Son, while they both bestow the "conjoint personality" of their eternal union upon the Infinite Spirit.

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

luotettavaa tietoa Isästä, Pojasta ja Hengestä.

2. JUMALUUDEN PERSONOITUMINEN

Kolminaistumisen keinoin Isä vapautuu siitä kvalifioimattomasta henkipersonallisuudesta, joka on Poika, mutta näin tehdessään hän samalla tekee itsestään tämän samaisen Pojan Isän ja saa rajoittamattoman kyvyn tulla kaikkien jälkeensä luotavien, olevaistettavien tai muiden personoitavien älyllisten ja tahdollisten olentotyyppien jumalalliseksi Isäksi. Absoluuttisen ja kvalifioimattoman persoonallisuuden ominaisuudessa Isä voi toimia vain Poikana ja Pojan kanssa, mutta persoonallisena Isänä hän jatkaa persoonallisuuden lahjoittamista älyllisten ja tahdollisten olentojen eri tasoilla oleville erilaisille ryhmille, ja hän ylläpitää ikuisesti, rakastavassa kumppanuudessa, henkilökohtaisia yhteyksiä tähän universumilasten laajaan perheeseen.

Lahjoitettuaan Poikansa persoonallisuudelle täyden minuutensa, ja kun tämä itsensä lahjoittamisen teko on loppuun saatettu ja täydellinen, silloin nämä iäiset osapuolet antavat siitä infiniittisestä voimasta ja olemuksesta, joka näin on olemassa Isä—Poika-unionissa, yhteisesti ne ominaisuudet ja attribuutit, jotka muodostavat vielä yhden heidän kaltaisensa olennon; ja tämä yhteispersonallisuus, Ääretön Henki, saattaa päätökseen Jumaluuden eksistentiaalisen personoitumisen.

Poika on välttämätön Jumalan isyydelle. Henki on välttämätön Toisen ja Kolmannen Persoonan väliselle veljeydelle. Kolme persoonaa on pienin mahdollinen sosiaalinen ryhmä, mutta tämä on vähäisin kaikista niistä monista syistä, joiden takia uskotaan Myötätoimijan välttämättömyyteen.

Ensimmäinen Lähde ja Keskus on infiniittinen isäpersoonallisuus, rajoittamaton alkulähdepersoonallisuus. lankaikkinen Poika on kvalifioimaton persoonallisuusabsoluutti, se jumalallinen olento, joka pysyy kautta aikojen ja ikuisuuden Jumalan persoonallisen olemuksen täydellisenä julkituontina. Ääretön Henki on yhteispersonallisuus, iäisen Isä—Poika-unionin ainutlaatuinen persoonallinen seuraamus.

Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus on infiniittisyyden persoonallisuus vähennettynä lankaikkisen Pojan absoluuttisella persoonallisuudella. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuus on enemmän kuin yhteenlaskettu, superadditiivinen, seuraus vapautuneen Isä-persoonallisuuden ja absoluuttisen Poika-persoonallisuuden unionista.

Universaalinen Isä, lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat ainutlaatuisia persoonia;

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality*, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute*, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality*, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are unique persons; none is a

yksikään ei ole toisinto; jokainen on alkuperäinen; kaikki ovat yhdistyneitä.

Ainoastaan lankaikkinen Poika kokee jumalallisen persoonallisuuden sukulaissuhteen täyteen, tietoisuuden sekä Isän poikana että Hengen isänä olemisesta ja jumalallisesta tasavertaisuudesta sekä Isä-vanhemman että Henki-kumppanin kanssa. Isä kokee omaavansa itsensä kanssa tasavertaisen Pojan, mutta Isä ei tunne mitään edeltäviä esi-isiä. lankaikkisella Pojalla on kokemus poikana olemisesta, tuntemus persoonallisuuden syntyperästä, ja samalla Poika tietää olevansa toinen Äärettömän Hengen vanhemmista. Ääretön Henki on tietoinen persoonallisuutensa kaksinaisesta syntyperästä, mutta hän ei ole vanhemman osassa tasavertaiselle jumaluuspersoonallisuudelle. Hengen myötä täytyy Jumaluuden personoitumisen eksistentiaalinen sykli; Kolmannen Lähteen ja Keskuksen ensivaiheiset persoonallisuudet ovat kokemuksellisia, ja heidän lukumääränsä on seitsemän.

Oma alkuperäni on Paratiisin-Kolminaisuudessa. Tunnen Kolminaisuuden yhdistyneenä Jumaluutena. Tiedän myös, että Isä, Poika ja Henki ovat olemassa ja toimivat tarkoin määrättyjen henkilökohtaisten kapasiteettiansa puitteissa. Tiedän varmasti, etteivät he toimi vain henkilökohtaisesti ja kollektiivisesti, vaan että he myös koordinoivat suorituksensa erilaisissa ryhmittymissä, niin että he lopulta toimivat seitsemässä eri kapasiteetissa yksin tai monta yhdessä. Ja koska nämä seitsemän yhdistelmää kattavat kaikki tällaisten jumalallisten yhdistymien mahdollisuudet, siitä on väistämättömänä seurauksena, että maailmankaikkeuden reaalisuudet esiintyvät seitsemänä arvojen, tarkoitusten ja persoonallisuuden muunnelmana.

3. JUMALUUDEN KOLME PERSOONAA

Siitä huolimatta, että on vain yksi Jumaluus, on olemassa kolme positiivista ja jumalallista Jumaluuden personoitumaa. Isä sanoi ihmisen varustamisesta jumalallisella Suuntaajalla: "Tehkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme." Kaikissa urantialaisissa kirjoituksissa esiintyy toistuvasti tämä viittaus monikollisen Jumaluuden tekoihin ja toimiin, mikä osoittaa selvästi tietoisuutta kolmen Lähteen ja Keskuksen olemassaolosta ja toiminnasta.

Meille opetetaan, että Poika ja Henki pitävät yllä samanlaisia ja yhtäläisiä suhteita Isään Kolminaisuuden yhdistymässä. Epäilemättä he ikuisuudessa ja Jumaluuksina näin tekevätkin, mutta ajallisuudessa ja persoonallisuuksina he varmasti tuovat julki hyvinkin erilaatuisia keskinäissuhteita. Paratiisista universumien

duplicate; each is original; all are united.

^{10:2.7 (110.5)} The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

^{10:2.8 (110.6)} I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

^{10:3.1 (110.7)} Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: "Let us make mortal man in our own image." Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

^{10:3.2 (110.8)} We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem

suuntaan katseltaessa nämä suhteet näyttävät todellakin hyvin samankaltaisilta, mutta kun niitä tarkastellaan avaruuden maailmoista, ne näyttävät melko erilaisilta.

Jumalalliset Pojat ovat todella ”Jumalan Sana”, mutta Hengen lapset ovat eittämättä ”Jumalan Teko”. Jumala puhuu Pojan kautta ja toimii yhdessä Pojan kanssa Äärettömän Hengen kautta, samalla kun Poika ja Henki ovat kaikissa maailmankaikkeuden toiminnoissa verrattoman veljellisiä, niin että he työskentelevät kahden tasavertaisen veljeksien tavoin ja osoittavat ihailua ja rakkautta arvossa pitämälleen ja jumalallisesti kunnioittamalleen yhteiselle Isälleen.

Isä, Poika ja Henki ovat varmasti tasavertaisia luonteeltaan, rinnakkaisia olemukseltaan, mutta kun he esiintyvät maailmankaikkeudessa, tulee esille eroja, joista ei voi erehtyä, ja yksin toimiessaan kukin Jumaluuden persoona on ilmeisesti absoluuttisuuden osalta rajoittunut.

Ennen omatahtoista vapautumistaan siitä persoonallisuudesta, niistä voimista ja ominaisuuksista, jotka muodostavat Pojan ja Hengen, Universaalinen Isä näyttää (filosofisessa mielessä) olleen kvalifioimaton, absoluuttinen ja infiniittinen Jumaluus. Muttei tällaista teoreettista Ensimmäistä Lähdetä ja Keskusta, joka on ilman Poikaa, voitaisi missään tämän sanan tarkoittamassa mielessä pitää Universaalisena Isänä; isyys ei ole todellista ilman pojan olemassaoloa. Ja edelleen, ollakseen ollut totaalisessa merkityksessä absoluuttinen, Isän on täytynyt jonakin iäisen kaukaisena hetkenä olla olemassa yksinään. Muttei hänellä koskaan ollut tällaista yksinäistä olemassaolon tilaa. Poika ja Henki ovat kumpikin Isän kanssa yhtä ikuisia. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on aina ollut ja on ikuisesti oleva Alkuperäisen Pojan ikuinen Isä ja yhdessä Pojan kanssa Äärettömän Hengen ikuinen esi-isä.

Havaitsemme Isän luopuneen kaikista suoranaista absoluuttisuuden ilmentymistä, paitsi absoluuttisesta isyydestä ja absoluuttisesta tahtotoiminnasta. Emme tiedä, onko tahtotoiminta Isän erottamaton ominaisuus. Voimme vain panna merkille, että hän ei luopunut tahtotoiminnasta. Tahdon infiniittisyyden on täytynyt olla Ensimmäiselle Lähteelle ja Keskukselle ominaista ikuisesti.

Lahjoittaessaan persoonallisuuden absoluuttisuuden lankaikkiselle Pojalle Universaalinen Isä pääsee persoonallisuuden absolutismin kahleista, mutta niin tehdessään hän ottaa askelen, joka tekee hänelle ikuisesti mahdottomaksi toimia yksinään persoonallisuusabsoluuttina. Ja lopuksi tapahtuvan rinnakkaisen Jumaluuden —

to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the “Word of God,” but the children of the Spirit are truly the “Act of God.” God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

10:3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

10:3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10:3.6 (111.4) We observe that the Father has divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10:3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities

Myötätöimijan — personoimisesta on seurauksena käänteentekevä kolminaisuudellinen kolmen jumalallisen persoonallisuuden keskinäisriippuvuus suhteessa Jumaluuden toiminnan kokonaisuuteen absoluuttisuudessa.

Jumala on universumien universumissa kaikkien persoonallisuuksien Isä-Absoluutti. Isä on henkilökohtaisesti absoluuttinen toiminnan vapauden suhteen, mutta ajallisuuden ja avaruuden universumeissa — valmiissa, valmistuvissa ja vielä valmistettavissa — Isä ei ole selvästi absoluuttinen totaalisenä Jumaluutena, paitsi Paratiisin-Kolminaisuudessa.

Ensimmäinen Lähde ja Keskus toimii Havonan ulkopuolella, fenomenalisissa universumeissa seuraavasti:

1. Luojana, pojanpoikiensa — Luoja-Poikien — kautta.
2. Valvojana, Paratiisin gravitaatiokeskuksen kautta.
3. Henkenä, lankaikkisen Pojan kautta.
4. Mielenä, Myötäluojan kautta.
5. Isänä hän ylläpitää persoonallisuuspiirinsä kautta isällistä yhteyttä kaikkiin luotuihin.
6. Persoonana hän toimii suoraan kaikkialla luomakunnassa vain hänelle ominaisten osasten avulla, jotka kuolevaisessa ihmisessä ovat Ajatuksensuuntaajia.
7. Kokonaisvaltaisena Jumaluutena hän toimii vain Paratiisin-Kolminaisuudessa.

Kaikki nämä Universaalisen Isän toimeenpanemat toimivallan luovutukset ja edelleensiirtämiset ovat täysin vapaaehtoisia ja omatahtoisia. Kaikkivoipa Isä ottaa tarkoituksellisesti osalleen nämä maailmankaikkeudellisen vallan rajoitukset.

Lankaikkinen Poika näyttää toimivan kaikissa hengellisissä yhteyksissä kuin hän olisi yhtä Isän kanssa, paitsi Jumalan osasten lahjoittamisissa ja muissa esipersonallisissa toiminnoissa. Poika ei myöskään kiinteästi samastu aineellisten olentojen älylliseen toimintaan eikä aineellisten universumien energiatoimintoihin. Absoluuttisena Poika toimii persoonan ominaisuudessa ja vain hengellisen universumin puitteissa.

Ääretön Henki on kaikissa toimitissaan hämmästyttävän universaalinen ja uskomattoman monitaitoinen. Hän toimii mielen, aineen ja hengen sfääreissä. Myötätöimija edustaa Isän ja Pojan yhdistymää, mutta hän toimii myös omana itsenään. Hän ei ole suoranaisesti tekemisissä fyysisen gravitaation, hengellisen gravitaation eikä

with regard to the totality of Deity function in absolute.

10:3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

10:3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

- 10:3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.
- 10:3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.
- 10:3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.
- 10:3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.
- 10:3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.
- 10:3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

10:3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10:3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10:3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the

persoonallisuuspiirin kanssa, mutta kaikissa muissa maailmankaikkeuden toimissa hän on enemmän tai vähemmän osallisena. Samalla kun Ääretön Henki näyttää olevan riippuvainen kolmesta eksistentiaalisesta ja absoluuttisesta gravitaatiokontrollista, samalla hän näyttää harjoittavan kolmea supervalvontaa. Tätä kolminaista kykyä käytetään monin tavoin ylittämään ja kaikesta päätellen neutraloimaan jopa primaaristen vahvuuksien ja energioiden ilmentymiä, perimmäisyyttä korkeammalla oleville absoluuttisuuden rajoille saakka. Tietyissä tilanteissa nämä supervalvonnot ylittävät absoluuttisesti jopa kosmisen reaalisuuden primaariset ilmentymät.

4. JUMALUUDEN KOLMINAISUUSUNIONI

Paratiisin-Kolminaisuus (ensimmäinen kolmiyhteisyys) on kaikista absoluuttisista yhteenliittymistä ainoalaatuinen sikäli, että vain se on persoonallisen Jumaluuden yhteenliittymä. Jumala toimii Jumalana vain suhteessa Jumalaan ja niihin, jotka voivat tuntea Jumalan, mutta absoluuttisena Jumaluutena vain Paratiisin-Kolminaisuudessa ja suhteessa maailmankaikkeuden kokonaisuuteen.

Ikuinen Jumaluus on täydellisen yhdistynyt; siitä huolimatta on olemassa kolme täydellisen yksilöllistä Jumaluuden persoonaa. Paratiisin-Kolminaisuus tekee mahdolliseksi tuoda samanaikaisesti julki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ja hänen ikuisten tasavertaistensa ominaispiirteiden ja infiniittisten kykyjen koko moninaisuuden ja jakamattoman Jumaluuden universumitoimien koko jumalallisen ykseyden.

Kolminaisuus on sellainen infiniittisten persoonien yhteenliittymä, joka toimii ei-persoonallisessa ominaisuudessa, muttei persoonallisuuden kanssa ristiriidassa. Havainnollistus on karkea, mutta isä, poika ja pojanpoika voisivat muodostaa yhtiön, joka ei ole persoonallinen, mutta joka siitä huolimatta on heidän itse kunkin henkilökohtaisen tahtonsa alainen.

Paratiisin-Kolminaisuus on reaalinen. Se on olemassa Isän, Pojan ja Hengen jumaluusunionina. Silti Isä, Poika tai Henki tai ketkä tahansa kaksi heistä voivat toimia suhteessa tähän samaiseen Paratiisin-Kolminaisuuteen. Isä, Poika ja Henki voivat toimia yhteistyössä tavalla, joka ei ole Kolminaisuutta, mutta eivät kolmena Jumaluutena. Persoonina he voivat toimia yhteistyössä mielensä mukaan, mutta silloin ei ole kysymys Kolminaisuudesta.

Muistakaa aina, että se, mitä Ääretön Henki tekee, on Myötätöimijän toimintaa. Sekä Isä että Poika toimivat hänessä, hänen kauttaan ja

personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112:4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112:5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112:6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112:7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities. As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

10:4.5 (112:8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and

hänenä. Mutta olisi hyödytöntä yrittää valaista Kolminaisuuden mysteeriä: kolme yhtenä ja yhdessä ja yksi kahtena ja toimimassa kahden puolesta.

Kolminaisuus on sellaisessa suhteessa koko maailmankaikkeuden asioihin, että se on otettava huomioon yrittäessämme selvittää minkä tahansa yksittäisen kosmisen tapahtuman tai persoonallisuuksien keskinäissuhteen kokonaisuutta. Kolminaisuus toimii kosmoksen kaikilla tasoilla, ja kuolevainen ihminen rajoittuu finiittiselle tasolle, siksi ihmisen on tyytyminen finiittiseen käsitykseen Kolminaisuudesta Kolminaisuutena.

Lihallisena kuolevaisena sinun tulisi tarkastella Kolminaisuutta yksilöllisen valaistuneisuutesi mukaisesti ja sopusoinnussa mielesi ja sielusi reaktioiden kanssa. Voit tietää hyvinkin vähän Kolminaisuuden absoluuttisuudesta, mutta noustessasi Paratiisia kohti tulet monet kerrat kokemaan hämmästyttä toinen toistaan seuraavista ilmoituksista ja odottamattomista havainnoista, jotka koskevat Kolminaisuuden korkeimmuutta ja perimmäisyyttä, ellei jo absoluuttisuuttakin.

5. KOLMINAISUUDEN TOIMINNOT

Persoonallisilla Jumaluuksilla on attribuutteja, mutta on tuskin tosiasioiden mukaista sanoa Kolminaisuudesta, että sillä olisi attribuutteja. Tämän jumalallisten olentojen yhteenliittymän voidaan sopivammin katsoa omaavan toimintoja, joihin kuuluvat oikeuden jakaminen, kaikkeusasenteet, rinnakkaistoiminta ja kosminen ylivalvonta. Nämä toiminnot ovat aktiivisesti korkeimpia, perimmäisiä ja (Jumaluuden rajoissa) absoluuttisia, sikäli kun kyse on kaikista persoonallisuuden arvon omaavista elävistä reaalisubjekteista.

Paratiisin-Kolminaisuuden toiminnot eivät ole yksinkertaisesti vain Isän siihen näennäisesti mukaan tuoman jumaluuden ynnä siihen yhteenlaskettujen Pojan ja Hengen persoonalliselle olemassaololle ainutlaatuisten erityisominaisuuksien summa. Paratiisin kolmen Jumaluuden Kolminaisuusyhdistymä johtaa uusien merkitysten, arvojen, voimien ja kykyjen kehittymiseen, olevaistumiseen ja jumalallistumiseen universaalista julkituloa, toimintaa ja hallintoa varten. Elävien yhteenliittymien, ihmisperheiden, sosiaalisten ryhmien tai Paratiisin-Kolminaisuuden kyvykkyys ei kasva pelkän aritmeettisen yhteenlaskun mukaisesti. Ryhmän potentiaali ylittää aina suuresti ryhmän muodostavien yksilöiden omaamien ominaisuuksien yksinkertaisen summan.

through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

10:4.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

10:4.7 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

10:5.1 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

10:5.2 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

Kolminaisuus ylläpitää Kolminaisuutena ainutlaatuisia asennetta koko menneen, nykyisen ja vastaisen maailmankaikkeuden kokonaisuutta kohtaan. Ja Kolminaisuuden toimintoja voidaan parhaiten ajatella suhteessa Kolminaisuuden asenteisiin maailmankaikkeutta kohtaan. Nämä asenteet ovat samanaikaisia, ja ne voivat esiintyä monta yhdessä minkä tahansa erillisen tilanteen tai tapahtuman suhteen:

1. Asenne finiittistä kohtaan. Kolminaisuus rajoittaa itseään laajimmalla mahdollisella tavalla suhtautuessaan finiittisyyteen. Kolminaisuus ei ole persoona, eikä Korkein Olentokaan ole yksinomainen Kolminaisuuden personoituma, mutta Korkein on lähin sellainen Kolminaisuuden voima-persoonallisuuskeskittymä, jonka äärelliset luodut voivat käsittää. Tästä johtuu, että puhuttaessa Kolminaisuudesta suhteessa finiittisyyteen puhutaan toisinaan Korkeimmuuden Kolminaisuudesta.

2. Asenne absoniittista kohtaan. Paratiisin-Kolminaisuus ottaa huomioon finiittisen yläpuolella mutta absoluuttisuuden alapuolella olevat olemassaolon tasot, ja tätä suhdetta nimitetään joskus Perimmäisyyden Kolminaisuudeksi. Ei Perimmäinen eikä Korkeinkaan ole täysin Paratiisin-Kolminaisuuden edustaja, mutta kumpainenkin näyttää kvalifioituneen mielessä ja omalle tasolleen edustavan Kolminaisuutta kokemusperäisen voiman ja vallan kehittymisen esipersonallisina aikakausina.

3. Paratiisin-Kolminaisuuden absoluuttinen asenne on suhteessa absoluuttisiin eksistensseihin, ja se huipentuu kokonaisvaltaisen Jumaluuden toiminnassa.

Infiniittinen Kolminaisuus sisältää Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kaikkien kolmiyhteisten suhteiden — niin jumalallistamattomien kuin jumalallistettujenkin — rinnakkaisen toiminnan, ja sen vuoksi se on erittäin vaikeasti persoonallisuuksien ymmärrettävissä. Miettiessänne Kolminaisuutta infiniittisenä älkää jättäkö huomiotta seitsemää kolmiyhteisyyttä, sillä niin tehtäessä tietyt ymmärtämisvaikeudet ovat vältettävissä ja tietyt paradoksit osittain ratkaistavissa.

Mutta en hallitse kieltä, joka soisi minulle mahdollisuuden välittää rajalliselle ihmismielelle Paratiisin-Kolminaisuuden koko totuus ja ikuinen merkitys sekä kolmen infiniittisesti täydellisen olennon koskaan päättymättömän keskinäisen yhteenliittymisen luonne.

10:5.3 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6) 2. *Attitude toward the Absonite.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

10:5.6 (113.7) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1) But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. KOLMINAISUUDEN STATIONAARISET

POJAT

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

Kaikki laki saa alkunsa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta, hän on laki. Hengellinen oikeushallinto on luonnostaan Toisen Lähteen ja Keskuksen asia. Lain julkituominen, jumalallisten säädösten voimaansaattaminen ja tulkinta ovat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen tehtäviä. Lain soveltaminen, oikeudenkäyttö, kuuluu Paratiisin-Kolminaisuuden toimialaan, ja sen toteuttavat tietyt Kolminaisuuden Pojat.

Oikeus kuuluu luonnostaan Paratiisin-Kolminaisuuden universaaliseen suvereenisuuteen, mutta hyvyys, armeliaisuus ja totuus ovat niiden jumalallisten persoonallisuuksien universumitoimintaa, joiden jumaluusunioni muodostaa Kolminaisuuden. Oikeus ei ole Isän, Pojan tai Hengen asenne. Oikeus on näiden rakkautta, armoa ja hoivaa edustavien persoonallisuuksien kolminaisuusasenne. Kukaan Paratiisin Jumaluuksista ei vaali oikeuden jakamista. Oikeus ei koskaan ole henkilökohtaista asennoitumista; se on aina monikollinen toimi.

Todistusaineiston eli sen, mikä toimii kohtuullisuuden (armeliaisuuden kanssa sopusoinnussa olevan oikeuden) perustana, toimittavat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen persoonallisuudet, sillä hän on Isän ja Pojan yhteinen edustaja kaikille maailmoille ja koko luomakunnan älyllisten olentojen mielelle.

Tuomio, oikeuden lopullinen soveltaminen Äärettömän Hengen persoonallisuuksien esittämän todistusaineiston mukaisesti, on Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien työtä, olentojen, joilla on osa yhdistyneen Isän, Pojan ja Hengen kolminaisuusolemuksesta.

Tähän Kolminaisuuden Poikien ryhmään kuuluvat seuraavat persoonallisuudet:

1. Korkeimmuuden Kolminaiset Salaisuudet.
2. Päivien Ikuiset.
3. Päivien Muinaiset.
4. Päivien Täydelliset.
5. Päivien Äskettäiset.
6. Päivien Yhdistyneet.
7. Päivien Uskolliset.
8. Viisauden Täydellistäjät.
9. Jumalalliset Neuvonantajat.
10. Universaaliset Sensorit.

Olemme Kolminaisuutena toimivien kolmen Paratiisin-Jumaluuden lapsia, sillä satun kuulumaan äsken mainitun ryhmän kymmenenteen luokkaan: Universaalisiin

10:6.1 (114.2) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3) *Justice* is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4) *Evidence*, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5) *Judgment*, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

10:6.5 (114.6) This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

10:6.6 (114.7) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

10:6.7 (114.8) 2. Eternals of Days.

10:6.8 (114.9) 3. Ancients of Days.

10:6.9 (114.10) 4. Perfections of Days.

10:6.10 (114.11) 5. Recents of Days.

10:6.11 (114.12) 6. Unions of Days.

10:6.12 (114.13) 7. Faithfuls of Days.

10:6.13 (114.14) 8. Perfectors of Wisdom.

10:6.14 (114.15) 9. Divine Counselors.

10:6.15 (114.16) 10. Universal Censors.

10:6.16 (114.17) We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not

Sensoreihin. Nämä luokat eivät universaalisessa mielessä edusta Kolminaisuuden suhtautumista; ne edustavat tätä Jumaluuden kollektiivista suhtautumista vain toimeenpanevan tuomitsemisen — oikeuden — aloilla. Kolminaisuus suunnitteli heidät erityisesti sitä nimenomaista tehtävää varten, johon heidät on määrätty, ja he edustavat Kolminaisuutta vain niissä toiminnoissa, joita varten heidät personoitiin.

Päivien Muinaiset ja heidän kolminaisuusperäiset kumppaninsa langettavat korkeinta kohtuullisuutta olevan oikeudenmukaisen tuomionsa seitsemälle superuniversumille. Keskusuniversumissa tällaiset toiminnot ovat olemassa vain teoriassa, sillä siellä oikeudenmukaisuus sisältyy itsestään selvänä täydellisyyteen, ja havonalainen täydellisyys sulkee täysin pois epäharmonian mahdollisuuden.

Oikeus on kollektiivinen ajatus siitä, mikä on oikeamielistä; armo on sen persoonallinen julkitulo. Armo on rakkautta osoittava suhtautumistapa; täsmällisyys on luonteenomaista lain toteutumiselle; jumalallinen tuomio on kohtuullisuuden sielu, joka pitäytyy aina Kolminaisuuden oikeudenmukaisuuteen ja joka toteuttaa aina Jumalan jumalallista rakkautta. Kokonaan tajuttuina ja täydelleen ymmärrettyinä Kolminaisuuden vanhurskas oikeudenmukaisuus ja Universaalisen Isän armelias rakkaus ovat yhteneväisiä. Mutta ihmisellä ei ole tällaista ymmärrystä jumalallisesta oikeudesta. Niinpä Kolminaisuudessa, sellaisena kuin ihmisellä on tapa sitä tapaa tarkastella, on Isän, Pojan ja Hengen persoonallisuudet viritetty rinnakkaiseen rakkauden ja oikeuden jakamiseen ajallisuuden kokemuksellisissa universumeissa.

7. KORKEIMMUUDEN HARJOITTAMA

YLIVALVONTA

Jumaluuden Ensimmäinen, Toinen ja Kolmas Persoonat ovat keskenään yhdenvertaisia, ja he ovat yksi. "Herra, meidän Jumalamme, on yksi Jumala." Ikuisten Jumaluuksien jumalallisessa Kolminaisuudessa on tavoitteen täydellisyys ja toimeenpanon ykseys. Isä, Poika ja Myötätoimijat ovat kiistämättä ja jumalallisesti yksi. Totuutta on kirjoitus, joka sanoo: "Minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa."

Finiittisellä tasolla olevan kuolevaisen mielestä Paratiisin-Kolminaisuus näyttää Korkeimman Olennon tavoin huolehtivan vain kokonaisuudesta — koko planeetasta, koko universumista, koko superuniversumista, koko suuruniversumista. Tämä kokonaisvaltainen

representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

10:6.17 (115.1) The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

10:6.18 (115.2) Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

10:7.1 (115.3) The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. "The Lord our God is one God." There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: "I am the first, and I am the last, and beside me there is no God."

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

suhtautuminen on olemassa siksi, että Kolminaisuus on Jumaluuden kaikkinaisuus, sekä monista muista syistä.

Korkein Olento on jotakin, joka on vähemmän ja joka on muuta kuin finiittisissä universumeissa toimiva Kolminaisuus; mutta tietyissä rajoissa ja nykyisen, voiman ja vallan keskeneräisen personoitumisen aikakautena, tämä evolutionaarinen Jumaluus näyttää todellakin heijastavan Korkeimmuuden Kolminaisuuden suhtautumista. Isä, Poika ja Henki eivät henkilökohtaisesti toimi Korkeimman Olennon kanssa, mutta nykyisen universumikauden aikana he toimivat Kolminaisuutena yhdessä hänen kanssaan. Ymmärrämme heidän ylläpitävän samanlaista keskinäissuhdetta Perimmäiseen. Teemme useinkin otaksumia siitä, minkälainen Paratiisin-Jumaluuksien ja Korkeimman Jumalan välinen henkilökohtainen suhde tulee olemaan, sitten kun Korkein on lopulta kehittynyt, mutta todellisuudessa emme tätä tiedä.

Huomiomme mukaan Korkeimmuuden harjoittama ylivalvonta ei ole täysin ennustettavissa olevaa. Tätä ennalta-arvaamattomuutta näyttää lisäksi leimaavan tietty kehityksen keskeneräisyys, joka on epäilemättä osoitus Korkeimman epätäydellisyydestä ja Paratiisin-Kolminaisuuteen kohdistuvan finiittisen reagoinnin epätäydellisyydestä.

Kuolevainen mieli voi yhdessä hetkessä käydä ajatuksissaan läpi tuhat ja yksi asiaa — katastrofaalisia fyysisiä tapahtumia, kauhistuttavia tapaturmia, hirvittäviä onnettomuuksia, tuskallisia sairauksia ja maailmanlaajuisia vitsauksia — ja kysyä, korreloituvatko tällaiset koettelemukset Korkeimman Olennon oletetun toimintakentän tuntemattomaan ohjailuun. Suoraan sanoen me emme sitä tiedä; emme todellakaan ole varmoja asiasta. Mutta havaitsemme kylläkin, että ajan kuluessa kaikki nämä vaikeat ja enemmän tai vähemmän salaperäiset tilanteet koituvat aina universumien menestykseksi ja edistykseksi. Saattaa olla, että olemassaolon olosuhteet ja elämän selittämättömät vaiheet kutoutuvat kaikki tarkoitukselliseksi, suuriarvoiseksi kuvioksi Korkeimman harjoittaman toiminnan ja Kolminaisuuden suorittaman ylivalvonnan myötä.

Jumalan poikana voit erottaa henkilökohtaisen rakkauden asenteen kaikissa Jumala Isän teoissa. Aina et kuitenkaan kykene ymmärtämään, kuinka Paratiisin-Kolminaisuuden monetkaan universumitoiminnot koituvat avaruuden evolutionaaristen maailmojen yksittäisen kuolevaisen hyväksi. Ikuisuuden edetessä Kolminaisuuden teot paljastuvat kaikin puolin tarkoituksellisiksi ja harkituiksi, mutta ajallisuuden luoduista olennoista ne eivät aina näytä sellaisilta.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

10:7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

10:7.5 (115.7) The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

10:7.6 (116.1) As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. FINIITTISEN TUOLLA PUOLEN

VAIKUTTAVA KOLMINAISUUS

Monet Paratiisin-Kolminaisuuteen liittyvät totuudet ja tosiasiat voi edes osaksi ymmärtää vain, jos tuntee toimintaa, joka menee finiittisen tuolle puolen.

Olisi epäviisasta käsitellä Perimmäisyyden Kolminaisuuden toimintoja, mutta ilmoitettakoon, että Perimmäinen Jumala on se Kolminaisuuden ilmentymä, jonka transsendentaalit ymmärtävät. Olemme taipuvaisia uskomaan, että kokonaisuniversumin yhtenäistyminen on toimi, joka oleaistaa Perimmäisen, ja että se luultavasti heijastaa Paratiisin-Kolminaisuuden absoniittisen ylivalvonnan tiettyjä, muttei kaikkia, vaiheita. Perimmäinen on absoniittiseen nähden Kolminaisuuden kvalifioitu ilmentymä vain siinä mielessä kuin Korkein näin osittain edustaa Kolminaisuutta suhteessa finiittiseen.

Universaalinen Isä, lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat tietystä mielessä kokonaisvaltaisen Jumaluuden muodostavat persoonallisuudet. Heidän unioninsa Paratiisin-Kolminaisuudessa sekä Kolminaisuuden absoluuttinen toiminta vastaavat totaalisen Jumaluuden toimintaa. Ja sellainen Jumaluuden täysimääräisyys ylittää sekä finiittisen että absoniittisen.

Vaiikkei kukaan yksittäinen Paratiisin Jumaluuksien persoona tosiasialla täytäkään Jumaluuden koko potentiaalia, kollektiivina he kaikki kolme sen tekevät. Kolme infiniittistä persoonaa näyttää olevan se vähin mahdollinen olentojen lukumäärä, joka tarvitaan kokonaisjumaluuden esipersonallisen ja eksistentiaalisen potentiaalin — Jumaluusabsoluutin — aktivoimiseen.

Tuntemme Universaalisen Isän, lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen persoonina, mutten tunne henkilökohtaisesti Jumaluusabsoluuttia. Rakastan ja palvon Jumala Isää; arvostan ja kunnioitan Jumaluusabsoluuttia.

Oleskelin kerran universumissa, jossa tietty olentoryhmä opetti, että lopullisuuden saavuttajista olisi ikuisuudessa lopulta määrä tulla Jumaluusabsoluutin lapsia. Olen kuitenkin haluton hyväksymään tällaista ratkaisua finaliittien tulevaisuutta verhoavalle mysteerille.

Lopullisuuden Saavuttajakuntaan lukeutuvat muiden ohella ne ajallisuudesta ja avaruudesta saapuneet kuolevaiset, jotka ovat saavuttaneet täydellisuuden kaiken sen suhteen, mikä koskee Jumalan tahtoa. Luotuina olentoina ja luodun olennon kykyjen rajoissa he tuntevat Jumalan täydellisesti ja todellisesti. Löydettyään tällä tavoin

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

10:8.1 (116.2) Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

10:8.2 (116.3) It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentals. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

10:8.3 (116.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

10:8.4 (116.5) While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

10:8.5 (116.6) We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

10:8.6 (116.7) I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

10:8.7 (116.8) The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin

Jumalan kaikkien luotujen olentojen Isänä näiden perille päässeitten on kerran ryhdyttävä etsimään finiittisyyden ylittävää Isää. Mutta tämä etsintä vaatii Paratiisin-Isän perimmäisten attribuuttien ja ominaispiirteiden absoniittisen olemuksen ymmärtämistä. Ikuisuus tulee osoittamaan, onko tällainen saavutus mahdollinen, mutta olemme vakuuttuneita siitä, että vaikka finaliitit ymmärtävätkin tämän jumalallisuuden perimmäisyyden, he eivät luultavasti kykene saavuttamaan perimmäisen tason ylittäviä absoluuttisen Jumaluuden tasoja.

Saattaa olla mahdollista, että finaliitit saavuttavat osittaisesti Jumaluusabsoluutin, mutta vaikka näin kävisikin, Universaalisen Absoluutin ongelma tulee ikuisuuksien ikuisuudessa silti jatkuvasti kiehtomaan, hämmentämään, saattamaan ymmälle ja haastamaan yleneviä ja eteneviä finaliitteja, sillä näemme, että Universaalisen Absoluutin kosmisten suhteiden mittaamattomuudella on taipumus laajeta, sitä mukaa kun aineelliset universumit ja niiden hengellinen hallinto jatkavat laajenemistaan.

Vain infiniittisyys voi paljastaa Isä-Infiniittisen.

[Toimittanut Universaalinen Sensori, joka toimi Uversan Päivien Muinaisten antamin valtuuksin.]

the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

10:8.8 (116.9) It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

10:8.9 (117.1) Only infinity can disclose the Father-Infinite.

10:8.10 (117.2) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

Luku 11. Ikuinen Paratiisin Saari

⇐ 010

Urantia-kirjan

012 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 11

IKUINEN PARATIISIN SAARI

Osiot

Johdanto

1. Jumalallinen asuinpaikka
2. Ikuisen Saaren olemus
3. Ylä-Paratiisi
4. Perifeerinen Paratiisi
5. Ala-Paratiisi
6. Avaruuden respiraatio
7. Paratiisin avaruustoiminnot
8. Paratiisin gravitaatio
9. Paratiisin ainutlaatuisuus

Johdanto

PARATIISI on universumien universumin ikuinen keskus, samoin kuin se on Universaalisen Isän, lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen sekä heidän jumalallisten rinnakkaisolentojensa ja kumppaniensa asuinpaikka. Tämä Keskussaari on jättiläismäisin kosmisen todellisuuden järjestyneistä kokonaisuuksista koko kokonaisuniversumissa. Paratiisi on aineellinen sfääri, samalla kun se on hengellinen asuinsija. Universaalisen Isän älyllinen luomakunta kaikinensa asuu aineellisilla asuinsijoilla. Näin ollen täytyy myös absoluuttisen valvontakeskuksen olla aineellinen, konkreettinen. Ja korostettakoon jälleen sitä, että henkiolevaiset ja hengelliset olennot ovat todellisia.

Paratiisin aineellinen kauneus koostuu sen fyysisen täydellisyyden suurenmoisuudesta. Jumalan Saaren majesteettisuus ilmenee sen asukkaiden ylevissä älyllisissä saavutuksissa ja mielen kehityksessä. Keskussaaren loistavuus tulee julki jumalallisen henkipersonallisuuden — elämän valon — infinitiisessä lahjoittamisessa.

PAPER 11

THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit

Mutta hengellisen kauneuden syvyydet ja tämän suurenmoisen koostuman ihmeet ovat peräti kaukana siitä, minkä aineellisten luotujen finiittinen mieli kykenee käsittämään. Kuolevaisen ei ole mahdollista käsittää jumalallisen asuinsijan kirkkautta ja hengellistä loistavuutta. Ja Paratiisi on ikuisuudesta. Ei ole olemassa muistiinmerkintöjä eikä perimätietoja, jotka kertoisivat tämän kaiken ytimenä olevan Valon ja Elämän Saaren alkuperästä.

1. JUMALALLINEN ASUINPAIKKA

Paratiisi palvelee monia tarkoituksia maailmankaikkeuden maailmojen hallinnossa, mutta luotujen olentojen kannalta se on olemassa ensisijaisesti Jumaluuden asuinpaikkana. Universaalisen Isän henkilökohtainen läsnäolo sijaitsee tämän miltei pyöreän, muttei pallonmuotoisen, Jumaluuksien asuinsijan yläpinnan keskustassa. Tätä Universaalisen Isän paratiisillista läsnäoloa ympäröi välittömästi lankaikkisen Pojan henkilökohtainen läsnäolo, samalla kun heidät kummatkin sulkee sisäänsä Äärettömän Hengen sanoin kuvaamaton kirkkaus.

Jumala asuu, on asunut ja on ikuisesti asuva tällä samalla ikuisella keskusasuinsijalla. Olemme aina tavanneet hänet sieltä ja sieltä tulemme hänet aina tapaamaan. Universaalinen Isä on kosmisesti kohdentuneena, hengellisesti personoituneena ja maantieteellisesti sijaitsevana tässä universumien universumin keskuksessa.

Tiedämme kaikki sen suoran kurssin, jota on noudatettava Universaalisen Isän löytämiseksi. Ette pysty käsittämään paljonkaan jumalallisesta asuinpaikasta siksi, että se on niin etäällä teistä, ja väliin jäävä avaruus on sangen valtava, mutta näiden suunnattomien etäisyyksien merkityksen ymmärtämiseen kykenevät tietävät Jumalan sijainnin ja asuinpaikan aivan yhtä varmasti ja kirjaimellisesti kuin te tiedätte New Yorkin, Lontoon, Rooman tai Singaporen, noiden eittämättömästi ja maantieteellisesti Urantialla olevien kaupunkien, sijaintipaikan. Jos olisit taitava merenkävijä ja varusteinasi olisivat laiva, kartat ja kompassi, pystyisit vaivatta löytämään nuo kaupungit. Samoin jos sinulla olisi tarvittava aika ja matkantekoväline, jos olisit hengellisesti kelvollinen ja saisit tarpeellista opastusta, sinut voitaisiin luotsata läpi universumin toisensa perään ja kehältä toiselle ja matkaisit läpi tähtitarhojen, aina vain sisäänpäin, kunnes lopulta seisoisit Universaalisen Isän hengellisen kirkkauden keskushohteen edessä. Kaikin välttämättömin matkatarpein varustettuna on aivan yhtä mahdollista löytää Jumalan henkilökohtainen läsnäolo kaiken olevaisen keskuksessa kuin on löytää kaukaisia kaupunkeja omalta planeetaltaanne. Se, ettette ole käyneet näissä

personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this magnificent ensemble are utterly beyond the comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in

paikoissa, ei millään tavoin kumoa niiden reaalisuutta eikä aktuaalista olemassaoloa. Se, että niin harvat maailmankaikkeuden luodut ovat löytäneet Jumalan Paratiisista, ei millään muotoa kumoa hänen olemassaolonsa reaalisuutta eikä hänen hengellisen persoonansa aktuaalisuutta kaiken olevaisen keskuksessa.

Isä on aina löydettävissä tästä keskussijaintipaikasta. Jos hän liikkuisi, seurauksena olisi universaalinen sekasorto, sillä luomistuloksen kaikilta ääritä tulevat universaaliset gravitaatiolinjat yhdistyvät hänessä tällä keskusasuinsijalla. Palaammepa läpi universumien kulkevaa persoonallisuuspiiriä takaisin lähtökohtaan tai seuraammepa taivaaseen nousevia persoonallisuuksia näiden matkatessa sisäänpäin Isää kohti, suunnistammepa aineellisen gravitaation voimalinjoja ala-Paratiisiin tai seuraammepa kosmisen vahvuuden esiin nousevia kehiä, kuljettammepa hengellisen gravitaation linjoja lankaikkisen Pojan luokse tai seuraammepa Jumalan Paratiisin-Poikien sisäänpäin suuntautuvaa kulkuetta, jäljitämmepä mielen yhteyspiirejä tai seuraammepa niitä biljoonia ja taas biljoonia taivaallisia olentoja, jotka ovat lähtöisin Äärettömästä Hengestä, niin mikä tahansa näistä tarkastelutavoista — toisin sanoen ne kaikki — johtavat meidät suoraan takaisin sinne, missä on Isän läsnäolo, eli hänen keskusasuinsijalleen. Siellä Jumala on persoonallisesti, konkreettisesti ja aktuaalisesti läsnä. Ja hänen infiniittisestä olemuksestaan soljuu elämän, energian ja persoonallisuuden tulvavirrat kaikkiin universumeihin.

2. IKUISEN SAAREN OLEMUS

Nyt kun teille alkaa vähitellen valjeta aineellisen maailmankaikkeuden valtavuus, siinä laajuudessa kuin se on havaittavissa astronomisesta sijaintipaikastanne, avaruudellisesta asemapaikastanne tähtien järjestelmissä, teille tulisi selvitä, että tällaisella valtavalla aineellisella maailmankaikkeudella täytyy olla tarkoitustaan vastaava ja arvoisensa pääkaupunki, päämaja, joka on koko tämän mittamattoman ja kaukaisuuksiin ulottuvan, aineellisista maailmoista ja elävistä olennoista koostuvan luomistuloksen universaalisen Hallitsijan arvon ja infiniittisyyden mukainen.

Muodoltaan Paratiisi eroaa asutetuista taivaankappaleista sikäli, että se ei ole pallonmuotoinen, sfäärimäinen. Se on selvästi elliptinen siten, että sen halkaisija pohjoisesta etelään on yhden kuudenneksen pitempi kuin idästä länteen. Keskussaari on selvästi litteä, ja etäisyys yläpinnalta alapinnalle on kymmenesosa itä—länsi-suuntaisesta halkaisijasta.

no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

Nämä mittasuhteiden erot yhdessä Saaren paikallaan pysyvän aseman ja sen pohjoispäässä ilmenevän voima-energian ulospäin suuntautuvan suuremman paineen kanssa tekevät mahdolliseksi absoluuttisen suunnanmäärittelyn keskusuniversumissa.

Keskussaari jakautuu maantieteellisesti kolmeen toiminta-alueeseen:

1. Ylä-Paratiisi.
2. Perifeerinen Paratiisi eli Paratiisin reuna.
3. Ala-Paratiisi.

Siitä Paratiisin pinnasta, joka on tekemisissä persoonallisuuteen liittyvien toimintojen kanssa, puhumme yläpuolena, ja vastakkaista pintaa kutumme alapuoleksi. Paratiisin reuna käsittää toiminnot, jotka tarkasti ottaen eivät ole persoonallisia eivätkä ei-persoonallisia. Kolminaisuus näyttää hallitsevan persoonallista eli ylätasoa, Kvalifioimaton Absoluutti taas ala- eli persoonatonta tasoa. Voimme tuskin ajatella Kvalifioimattomasta Absoluutista, että se on persoona, mutta ajattelemme silti tämän Absoluutin toiminnallisen avaruusläsnäolon kohdentuvan ala-Paratiisiin.

Ikuinen Saari koostuu yhdestä ainoasta aineellistumisen muodosta — todellisuuden paikallaan pysyvistä järjestelmistä. Tämä konkreettinen Paratiisin substanssi on muuan sellainen avaruuden voimavarojen homogeeninen järjestelmä, jota ei tavata missään muualla koko laajassa universumien universumissa. Eri universeissa se on saanut moninaisia nimiä, ja jo kauan sitten Nebadonin Melkisedekit nimesivät sen absolutumiksi. Tämä Paratiisin lähdesubstanssi ei ole elotonta eikä elävää; se on Ensimmäisen Lähteen ja Keskusten alkuperäinen ei-hengellinen ilmentymä; se on Paratiisi, eikä Paratiisista ole kaksoiskappaletta.

Meistä näyttää, että Ensimmäinen Lähde ja Keskus on keskittänyt kosmisen reaalisuuden koko absoluuttisen potentiaalin Paratiisiin osana menetelmää, jolla hän vapautuu infiniittisyyden rajoituksista; keinona, joka mahdollistaa ali-infiniittisen, jopa ajallis-avaruudellisen luomistyön. Mutta vain siitä syystä, että universumien universumissa ilmenee tällaisia ominaisuuksia, ei seuraa, että Paratiisi olisi ajallisuuden ja avaruuden rajoittama. Paratiisi on ajattomuudessa, eikä se sijaitse avaruudessa.

Karkeasti ottaen avaruus näyttää alkavan heti ala-Paratiisin alapuolelta; aika saa alkunsa heti ylä-Paratiisin yläpuolelta. Aika, sellaisena kuin te sen ymmärrätte, ei ole paratiisiolemassaoloon liittyvä ominaispiirre, vaikka Keskussaaren asukkaat ovatkin täysin tietoisia tapahtumien ei-

11:23 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:24 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

11:25 (119.6) 1. Upper Paradise.

11:26 (119.7) 2. Peripheral Paradise.

11:27 (119.8) 3. Nether Paradise.

11:28 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:29 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

11:21 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on

ajallisesta perättäisyydestä. Liike ei luonnostaan kuulu Paratiisiin; se on tahtoperäistä. Mutta etäisyyden käsitteellä, jopa absoluuttisenkin etäisyyden käsitteellä, on hyvin suuri merkitys, sillä se on sovellettavissa suhteellisiin sijainteihin Paratiisissa. Paratiisi on avaruudeton; niinpä sen alueet ovat absoluuttisia, ja sen vuoksi ne ovat käyttökelpoisia monilla sellaisilla tavoilla, jotka käyvät yli kuolevaisten mielen ymmärryksen.

3. YLÄ-PARATIISI

Ylä-Paratiisissa on kolme suurta toimintasfääriä: Jumaluuden läsnäolo, Kaikkein Pyhin Sfääri ja Pyhä Alue. Jumaluuksien läsnäoloa ympäröivä laaja alue on erotettu Kaikkein Pyhimmäksi Sfääriksi, ja se on varattu toiminnoille, jotka liittyvät palvontaan, kolminaistamiseen ja korkeaan hengelliseen saavuttamiseen. Tällä vyöhykkeellä ei ole mitään aineellisia rakenteita eikä puhtaasti älyperäisiä luomuksia. Sellaiset eivät siellä voisi olla olemassa. Minun on hyödytöntä ryhtyä ihmismielelle kuvailemaan Paratiisin Kaikkein Pyhimmän Sfäärin jumalallisuutta ja kauneuden täyttämää suurenmoisuutta. Tämä maailma on täysin hengellinen, kun te sen sijaan olette lähes täysin aineellisia. Puhtaasti hengellinen todellisuus on pelkästään ainetta olevalle olenolle näennäisesti olematonta.

Vaikkei Kaikkein Pyhimmän alueella olekaan fyysisiä aineellistumia, Pyhän Maan sektoreilla on silti yltä kyllin muistoja aineellisen elämänne ajoilta, mutta sitäkin enemmän niitä on muistoja verestävillä perifeerisen Paratiisin historiallisilla alueilla.

Pyhä Alue, ulommainen eli asuma-alue, jakaantuu seitsemään samankeskiseen vyöhykkeeseen. Paratiisia kutsutaan toisinaan "Isän Huoneeksi", sillä se on hänen ikuinen asuinpaikkansa, ja näitä seitsemää vyöhykettä nimitetään usein "Isän Paratiisin-asuinsijoiksi". Sisä- eli ensimmäistä vyöhykettä asuttavat Paratiisin kansalaiset ja ne Havonan syntyperäisasukkaat, jotka sattuvat asumaan Paratiisissa. Seuraava eli toinen vyöhyke on ajallisuuden ja avaruuden seitsemästä superuniversumista syntyjään olevien asuma-alue. Tämä toinen vyöhyke jakautuu osittain seitsemään suunnattomaan lohkon toimiaukseen Paratiisin-kotina niille henkiolennoille ja ylösnousemusluoduille, jotka ovat peräisin evolutionaarisen edistymisen universumeista. Kukin näistä sektoreista on omistettu tietyn yksittäisen superuniversumin persoonallisuuksien hyvinvoinnille ja edistymiselle, mutta nämä tilat ylittävät lähes äärettömästi nykyisten seitsemän superuniversumin tarpeet.

Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beauteous grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called "the Father's House" since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated "the Father's Paradise mansions." The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

Jokainen Paratiisin seitsemästä sektorista on jaettu asuinyksiköihin, jotka soveltuvat miljardin kunnialla kruunatun yksilöllisen työryhmän päämajotustilaksi. Tuhat tällaista yksikköä muodostaa osaston. Satatuhatta osastoa vastaa yhtä seurakuntaa. Kymmenenmiljoonaa seurakuntaa muodostaa kokouksen. Miljardi kokousta muodostaa suuryksikön. Ja tämä nouseva sarja jatkuu toiseen suuryksikköön, kolmanteen ja niin edelleen aina seitsemänteen suuryksikköön saakka. Ja seitsemän suuryksikköä muodostaa aina yhden kokonaisuksikön, ja seitsemän kokonaisuksikköä muodostaa aina yhden yläyksikön; ja näin seitsemittäin nouseva sarja laajenee korkeamman, korkeata korkeamman, taivaallisen ja supertaivaallisen kautta korkeimpiin yksiköihin. Muttei vielä tämäkään täytä kaikkea käytettävissä olevaa tilaa. Tämä huimaava Paratiisin asuintilojen lukumäärä — luku, joka käy yli ymmärryksen — täyttää huomattavasti alle yhden prosentin tähän tarkoitukseen varatusta Pyhän Maan alasta. Tilaa on vielä viljalti niille, jotka ovat matkalla sisäänpäin, niillekin, jotka aloittavat Paratiisiin-nousunsa vasta ikuisessa tulevaisuudessa.

4. PERIFEERINEN PARATIISI

Keskussaari päättää reunaltaan yhtäkkisesti, mutta Saaren koko on niin valtava, että tämä päättymiskulma on verrattain huomaamaton missä tahansa rajoitetussa kohdassa. Paratiisin reunapinnan täyttävät osittain eri henkipersonallisuusryhmien laskeutumis- ja lähtökentät. Koska läpäisemättömän avaruuden vyöhykkeet miltei koskettavat Paratiisin reuna, kaikki Paratiisiin suunnatut persoonallisuuskuljetukset laskeutuvat näille alueille. Sen paremmin ala- kuin ylä-Paratiisikaan ei ole kuljetussupernafien tai muuntotyypisten avaruusmatkaajien lähestyttävissä.

Seitsemällä Valtiashengellä on henkilökohtaiset vallan ja auktoriteetin istuimensa seitsemällä Hengen sfäärillä. Nämä kiertävät Paratiisia siinä avaruudessa, joka on Pojan hohtavien sfäärien ja Havonan maailmojen sisäkehän välissä, mutta heidän vahvuuskeskittymäpäämajansa ovat Paratiisin reuna-alueella. Siellä hitaasti kiertävät Seitsemän Korkeimman Voimanhajaaajan läsnäolot ilmaisevat niiden seitsemän leimahdusaseman sijainnin, joista tietyt Paratiisin energiat syöksyvät seitsemään superuniversumiin.

Täällä, perifeerisessä Paratiisissa, ovat ne valtavat historialliset ja profeettalliset näyttelyalueet, jotka on tarkoitettu Luoja-Pojille ja omistettu ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeille. Näitä jo pystytettyjä tai varattuja historiallisia

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIPHERAL PARADISE

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all

reservaatioita on tarkalleen seitsemänbiljoonaa, mutta kaikki nämä järjestelyt täyttävät yhteensä vain noin neljä prosenttia koko tähän tarkoitukseen osoitetusta reuna-alueen osasta. Päättelämme, että nämä valtavat reservit kuuluvat luomistuloksille, jotka joskus vastaisuudessa sijaitsevat nykyisin tunnettujen ja asutettujen seitsemän superuniversumin rajojen tuolla puolen.

Olemassa olevien universumien käyttöön tarkoitettu Paratiisin lohko on käytössä vain yhdestä neljään prosenttisesti, samalla kun se alue, joka on osoitettu näitä toimintoja varten, on vähintäänkin miljoona kertaa niin suuri kuin tällaisiin tarkoituksiin varsinaisesti tarvittaisiin. Paratiisi on riittävän suuri tarjotakseen tilaa lähes äärettömän luomistuloksen toimintoja varten.

Mutta olisi turhaa yrittää kuvailla teille laajemmin Paratiisin loistavuutta. Teidän on odotettava ja odottaessanne edettävä ylöspäin, sillä toisesti: ”Silmä ei ole nähnyt, eikä korva kuullut, eikä kuolevaisen ihmisen mieleen ole juolahtanut kaikki se, minkä Universaalinen Isä on valmistanut niille, jotka selviävät tuonpuoleiseen ruumiillisesta elämästä ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa.”

5. ALA-PARATIISI

Mitä tulee ala-Paratiisiin, niin tiedämme vain sen, mitä meille on paljastettu, sillä persoonallisuudet eivät siellä oleskele. Sillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä hengellis-älyllisten olentojen asioiden kanssa, eikä Jumaluusabsoluutti toimi siellä. Meille on kerrottu kaikkien fyysis-energiaalisten ja kosmis-vahvuudellisten virtapiirien saavan alkunsa ala-Paratiisista ja sen olevan kokoonpantu seuraavasti:

1. Suoraan Kolminaisuuden sijaintipaikan alapuolella, ala-Paratiisin keskuslohkolla, on tuntematon ja salaisuudeksi jäävä Infinitiisyyden Vyöhyke.

2. Välttämättä tämän vyöhykkeen ympärillä on nimetön alue.

3. Alapinnan uloimman vyöhykkeen täyttää alue, joka on pääasiallisesti tekemisissä avaruuden voimavaroituksen ja vahvuus-energian kanssa. Tämän valtavan, ellipsinmuotoisen vahvuuskeskuksen toiminnot eivät ole samastettavissa minkään kolmiyhteisyyden tunnettuihin toimiin, mutta avaruuden alkuperäinen vahvuusvaraus näyttää keskittyvän tälle alueelle. Tämä keskus koostuu kolmesta samankeskeisestä soikiomaisesta vyöhykkeestä. Sisimmäinen on itse Paratiisin vahvuus-energiaalisten toimintojen keskittymä. Ulommainen vyöhyke lienee samastettavissa Kvalifoimattoman Absoluutin

together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, “Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space.”

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

toimintojen kanssa, mutta siitä, mitä välivyöhykkeen avaruustoiminnot ovat, emme ole varmoja.

Tämän vahvuuskeskuksen sisävyöhyke näyttää toimivan jättiläismäisen sydämen tavoin, jonka sykkeet ohjaavat virtauksia fyysisen avaruuden uloimmille rajoille saakka. Se ohjaa ja muuntelee vahvuus-energioita, mutta on tuskin sanottavissa, että se panee ne liikkeelle. Tämä primaarivahvuuden todellisuudessa tuntuva läsnäolopaine on selvästi suurempi Paratiisikeskuksen pohjoispäässä kuin eteläisillä alueilla. Tämä ero on tunnettavissa kaikkialla. Avaruuden primaarivahvuus näyttää virtaavan sisään etelästä ja ulos pohjoisesta jonkin sellaisen tuntemattoman kierrätysjärjestelmän toiminnan tuloksena, jonka huolena on tämän vahvuus-energian perusmuodon leviäminen. Aika ajoin esiintyy myös merkillepantavia eroja itä—länsi-suunnan paineissa. Tältä vyöhykkeeltä säteilevät vahvuudet eivät reagoi havaittavaan fyysiseen gravitaatioon, mutta ne tottelevat aina Paratiisin gravitaatiota.

Vahvuuskeskuksen välivyöhyke ympäröi välittömästi edellistä aluetta. Tämä välivyöhyke näyttää staattiselta, paitsi siinä, että se laajenee ja supistuu kolmen toimintasyklin kautta. Vähäisin näistä sykäyksistä tapahtuu itä—länsi-suunnassa, seuraavaksi laajin sykähdytys pohjois—etelä-suunnassa, kun taas kaikkein laajin vaihtelu esiintyy kaikkiin suuntiin, se on niin kutsuttu yleinen laajeneminen ja supistuminen. Tämän välialueen tehtävää ei ole koskaan pystytty tarkasti yksilöimään, mutta sillä täytyy olla jotakin tekemistä vahvuuskeskuksen sisä- ja ulkovyöhykkeen keskinäisen säätelyn kanssa. Monet uskovat, että välivyöhyke olisi väliavaruuden eli niiden hiljaisten vyöhykkeiden valvontamekanismi, jotka erottavat kokonaisuniversumin toisiaan seuraavat avaruustasot, mutta tämän näkemyksen tukena ei ole mitään todistusaineistoa eikä ilmoitusta. Tämä päätelmä on johdettu siitä tiedosta, että puheena oleva välialue on jollakin tavoin suhteutettu kokonaisuniversumin läpäisemättömän avaruuden mekanismin toimintaan.

Ulkovyöhyke on näistä kolmesta samankeskisestä ja elliptisestä, identifioimattoman avaruuspotentiaalinen vyöhyke laajin ja aktiivisin. Tämä alue on uskomattomien toimintojen tapahtumapaikka, niiden virtausten keskeinen solmukohta, jotka etenevät avaruudessa joka suuntaan, seitsemän superuniversumin äärimmäisille rajoille saakka ja sieltä eteenpäin levitäkseen yli koko ulkoavaruuden suunnattomien ja käsittämättömien alueitten. Tämä avaruusläsnäolo on kokonaan persoonaton siitä huolimatta, että se jollakin paljastamattomalla tavalla näyttää epäsuorasti reagoivan infiniittisten Jumaluuksien tahtoon ja säädöksiin, aina kun nämä toimivat Kolminaisuutena. Kysymyksessä

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

11:5.7 (122.7) *The outer zone* is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

lienee Kvalifioimattoman Absoluutin avaruustilänsäolon keskuskohdentuma ja Paratiisikeskus.

Kaikki vahvuuden muodot ja energian vaiheet näyttävät kulkevan virtapiireissä; ne kiertävät universumien kautta ja palaavat tarkoin määrättyjä reittejä. Mutta Kvalifioimattoman Absoluutin aktivoitujen vyöhykkeiden virtausten kohdalla näyttää vallitsevan joko sisäänvirtaus tai ulosvirtaus — ei koskaan kumpikin samanaikaisesti. Tämä ulkovyöhyke sykkii mittasuhteiltaan jättiläismäisinä, iäisyksienpituisina jaksoina. Vähän yli miljardin Urantian vuoden ajan tämän keskuksen avaruusvahvuus virtaa ulos, sitten se yhtä pitkän ajan virtaa sisään. Ja tämän keskuksen avaruusvahvuuden ilmenemät ovat universaalisia; ne ulottuvat kaikkialle läpäistävissä olevaan avaruuteen.

Kaikki fyysinen vahvuus, energia ja aine ovat yhtä. Kaikki vahvuus-energia lähti alun perin liikkeelle ala-Paratiisista ja sinne se avaruuskierrokulkunsa läpikäytyään lopulta palaa. Mutta universumien universumin energiat ja aineelliset organisoitumat eivät kaikki tulleet ala-Paratiisista sellaisina kuin ne nykyisin ilmenevät. Avaruus on lukuisten aine- ja esiainemuotojen syntymäkotina. Vaikka Paratiisin vahvuuskeskuksen ulkovyöhyke on avaruusenergioiden alkulähde, avaruus ei silti ala sieltä. Avaruus ei ole vahvuutta, ei energiaa eikä voimaa. Eivätkä tämän vyöhykkeen sykkeet ole syynä avaruuden respiraatioon, mutta tämän vyöhykkeen sisäänvirtaus- ja ulosvirtausvaiheet synkronoituvat avaruuden kahdenmiljardin vuoden pituisten laajenemis- ja supistumissykliin kanssa.

6. AVARUUDEN RESPIRAATIO

Emme tunne avaruusrespiraation, avaruuden hengityksen, aktuaalista mekanismia; panemme vain merkeille, että koko avaruus vuoronperään supistuu ja laajenee. Tämä respiraatio koskee sekä läpäistyn avaruuden vaakatason ulottumaa että läpäisemättömän avaruuden pystytason ulottumia, jotka ovat olemassa Paratiisin ylä- ja alapuolisissa valtavissa avaruusreserveissa. Yrittäessämme kuvitella näiden avaruusreservien ääriiivoja lienee ehkä parasta ajatella tiimalasia.

Kun läpäistyn avaruuden vaakatasoisen ulottuman universumit laajenevat, niin läpäisemättömän avaruuden pystytasoisen ulottuman reservit supistuvat, ja päinvastoin. Aivan ala-Paratiisin alapuolella on läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden yhtymäkohta. Siellä kummankintyyppinen avaruus virtaa muuntavien säätelykanavien läpi. Ja nämä kanavat saavat aikaan muutoksia, jotka tekevät läpäistävästä

11:5.8 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

11:5.9 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

11:6.2 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice

avaruudesta läpäisemätöntä ja päinvastoin, kosmoksen supistumis- ja laajenemissykliin mukaan.

”Läpäisemätön” avaruus tarkoittaa, että sitä eivät läpäise sellaiset vahvuudet, energiat, voimat eivätkä läsnäolot, jollaisia tiedetään olevan läpäistyssä avaruudessa. Emme tiedä, onko tarkoitus, että pystytasoinen (reservi)avaruus toimii aina vastapainona vaakatasoinen (universumi)avaruudelle; emme tiedä, onko tarkoitus, että luomistyö ulotetaan läpäisemättömään universumiin. Tiedämme todellakin hyvin vähän avaruuden reserveista, oikeastaan tiedämme vain sen, että ne ovat olemassa ja että ne näyttävät tasapainottavan universumien universumin avaruuden laajenemis- ja supistumisjaksoja.

Avaruusrespiraation jaksot kestävät kummassakin vaiheessa vähän yli miljardi Urantian vuotta. Yhden vaiheen aikana universumit laajenevat, seuraavan syklin aikana ne supistuvat. Läpäisty avaruus on nyt lähestymässä laajenemisvaiheen puoliväliä, samalla kun läpäisemätön avaruus lähestyy supistumavaiheen puoliväliä, ja meille kerrotaan, että avaruuden kummankin ulottuman uloimmat rajat ovat teoreettisesti nyt likimain yhtä etäällä Paratiisista. Läpäisemättömän avaruuden reservit ulottuvat nyt pystysuunnassa ylä-Paratiisin yläpuolelle ja ala-Paratiisin alapuolelle aivan yhtä pitkälle kuin universumien läpäisty avaruus ulottuu vaakatasossa ulospäin Paratiisin reunasta ulottuen aina neljännelle ulkoavaruuden tasolle saakka ja sen ylikin.

Miljardin Urantia-vuoden ajan avaruuden reservit supistuvat, kun taas kokonaisuniversumi ja koko vaakatasoinen avaruuden vahvuustoiminnot laajenevat. Näin ollen koko laajenemis—supistumissyklin läpikäymiseen tarvitaan vähän yli kaksimiljardia Urantian vuotta.

7. PARATIISIN AVARUUSTOIMINNOT

Avaruutta ei ole olemassa millään Paratiisin pinoista. Jos ”katselisi” suoraan ylös Paratiisin yläpinnalta, ei ”näkisi” mitään muuta kuin läpäisemätöntä avaruutta virtaamassa ulos tai virtaamassa sisään — juuri nyt virtaamassa sisään. Avaruus ei kosketa Paratiisia; vain rauhalliset väliavaruuden vyöhykkeet tulevat kosketuksiin Keskussaaren kanssa.

Paratiisi on läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden välissä olevien suhteellisen rauhallisten vyöhykkeiden tosiasiallisesti liikkeen ydin. Maantieteellisesti nämä vyöhykkeet näyttävät olevan jonkinlainen Paratiisin ulottuma, mutta niissä esiintyy vähäisessä määrin liikettä. Tiedämme niistä varsin vähän, mutta panemme

versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

11:6.3 (123.5) “Unpervaded” space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one “looked” directly up from the upper surface of Paradise, one would “see” nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space zones* come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened

merkillä, että nämä vähenevän avaruusliikkeen vyöhykkeet erottavat läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden. Aikanaan oli samankaltaisia vyöhykkeitä läpäistyn avaruuden tasojen välillä, mutta ne eivät ole enää yhtä liikkeettömiä.

Koko avaruuden pystysuuntainen poikkileikkaus muistuttaa ehkä hieman Maltaan ristiä, jonka vaakasuorat haarakkeet edustavat läpäistyä (universumi)avaruutta ja pystysuorat haarakkeet edustavat läpäisemättömiä (reservi)avaruutta. Neljän haarakkeen väliset alueet erottaisivat ne jonkin verran toisistaan, aivan kuten väliavaruuden vyöhykkeet erottavat läpäistyn ja läpäisemättömän avaruuden toisistaan. Nämä tynnet väliavaruuden vyöhykkeet levenevät levenemistään, sitä mukaa kun etäisyys Paratiisista pitenee, ja lopulta ne sulkevat sisäänsä koko avaruuden rajat ja kapseloivat tyystin sekä avaruuden reservit että koko läpäistyn avaruuden vaakatasoisen ulottuman.

Avaruus ei ole Kvalifioimattoman Absoluutin sisällä oleva aliabsoluuttinen tila eikä Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo. Se ei myöskään ole Perimmäisen funktio. Se on Paratiisin anti. Suuruniversumin avaruuden, samoin kuin koko ulkoalueen avaruuden, uskotaan todellisuudessa olevan Kvalifioimattoman Absoluutin esivaiheisen avaruusvoimavaroituksen läpäisemä. Perifeerisen Paratiisin lähistöltä tämä läpäistyn avaruus ulottuu vaakatasossa ulospäin neljännele avaruustasolle saakka ja kokonaisuniversumin periferian ohi, mutta emme tiedä, kuinka kauas tämän rajan taakse se ulottuu.

Mikäli luotte mielikuvituksessanne äärellisen, mutta käsittämättömän suuren V-kirjaimen muotoisen tason, joka on suorassa kulmassa sekä Paratiisin ylä- että alapintaan nähden ja siten että sen kärki miltei koskettaa perifeeristä Paratiisia, ja sitten kuvittelette tämän tason kiertävän soikionmuotoista rataa Paratiisin ympäri, niin sen kierros hahmottelisi suurin piirtein läpäistyn avaruuden tilan.

Vaakatasoiselle avaruudelle on olemassa ylä- ja alaraja, jos ajatellaan mitä tahansa tiettyä kohtaa universeissa. Jos voisi kulkea riittävän kauas suorassa kulmassa Orvontonin tasoon nähden, joko ylös- tai alaspäin, lopulta tulisi vastaan läpäistyn avaruuden ylä- tai alaraja. Kokonaisuniversumin tunnettujen ulottuvuuksien sisällä nämä rajat etääntyvät yhä kauemmaksi toisistaan, sitä mukaa kun etäisyys Paratiisista kasvaa. Avaruus käy paksummaksi, ja se paksuneee jonkin verran nopeammin kuin paksuneee luomistuloksen taso, universumit.

Seitsemää superuniversumia ensimmäisestä ulkoavaruuden tasosta erottavan vyöhykkeen kaltaiset verrattain tynnet vyöhykkeet ovat suunnattomia elliptisiä rauhallisten

space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the midspace zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent midspace zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent

avaruustoimintojen alueita. Nämä vyöhykkeet erottavat ne valtavat galaksit, jotka kiittävät Paratiisin ympäri hyvässä järjestyksessä olevana kulkueena. Saatatte kuvitella mielessänne ulkoavaruuden ensimmäisen tason, jossa lukemattomat universumit ovat parhaillaan muotoutumassa, valtaiseksi Paratiisia kiertävien galaksien kulkueeksi, joka rajoittuu ylä- ja alapuolella tyyniin väliavaruusvyöhykkeisiin ja joka sisä- ja ulkoreunaltaan rajoittuu suhteellisen rauhallisiin avaruuden vyöhykkeisiin.

Avaruustaso toimii näin elliptisenä, liikkeessä olevana alueena, jota ympäröi joka puolelta suhteellinen liikkumattomuus. Tällaiset liikkeen ja liikkumattomuuden suhteet muodostavat vähenevän liikevastuksen kaartuvan avaruusuran, jota kosminen vahvuus ja emergentti energia universaalisesti seuraavat niiden kiertäessä iäti Paratiisin Saaren ympäri.

Tällainen kokonaisuniversumin jakaminen vuoroittaisiin vyöhykkeisiin, yhdessä galaksien myötä- ja vastapäiväisen kiertosuunnan kanssa, on sellainen tekijä fyysisen gravitaation tasapainottimena, joka on tarkoitettu estämään gravitaatiopainetta nousemasta niin korkeaksi, että se muuttuisi hajoittavaksi ja hajaannuttavaksi. Tällaisella järjestelyllä on painovoimaa vastustava vaikutus, ja se toimii jarrun tavoin nopeuksissa, jotka muutoin olisivat turmiollisia.

8. PARATIISIN GRAVITAATIO

Gravitaation väistämätön puoleensa vetävä voima pitää tehokkaasti otteessaan koko avaruuden kaikkien universumien kaikki maailmat. Gravitaatio on Paratiisin fyysisen läsnäolon kaikkivoipa ote. Gravitaatio on se kaikkivaltias lanka, johon kimaltelevat tähdet, loimuavat auringot ja pyörivät sfäärit on pujotettu, ja näistä muodostuu ikuisen Jumalan universaalinen fyysinen koru. Ja tämä Jumala on Jumala, joka on kaikki, joka täyttää kaiken ja johon kaikki sisältyy.

Absoluuttisen aineellisen gravitaation keskus ja kohtio on Paratiisin Saari, jota täydentävät Havonaa ympäröivät pimeät gravitaatiokappaleet ja jota tasapainottavat ylempi ja alempi avaruuden reservi. Ala-Paratiisin kaikki tunnetut ulosvirtaukset reagoivat poikkeuksetta ja erehtymättä siihen keskeiseen gravitaation vetoon, joka vaikuttaa kokonaisuniversumin ellipsinmuotoisten avaruustasojen loppumattomilla kehillä. Jokaisella kosmisen todellisuuden tunnetulla muodolla on aikakautinen kaarre, kehäksimuodostumisen taipumus ja suuren ellipsin kiertymä.

Avaruus ei reagoi gravitaatioon, mutta se toimii gravitaation suhteen tasapainottimena. Ellei avaruuden muodostamaa pehmikettä olisi, avaruudessa sattuvat räjähdykset vavisuttaisivat

space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also

ympäristössä olevia taivaankappaleita. Läpäistyllä avaruudella on myös gravitaatiota kumoava vaikutus fyysiseen eli lineaariseen gravitaatioon nähden; avaruus voi itse asiassa neutraloida tämän gravitaatiovaikutuksen, vaikkei se voikaan sitä viivyttää. Absoluuttinen gravitaatio on Paratiisin gravitaatiota. Paikallinen eli lineaarinen gravitaatio liittyy energian tai aineen sähköiseen vaiheeseen. Se toimii keskus-, super- ja ulkouniversumeissa, aina siellä, missä on tapahtunut sopivaa aineellistumista.

Kosmisen vahvuuden, fyysisen energian, universumivoiman ja erilaisen aineellistumisen lukuisat muodot ilmentävät kolmea yleistä, vaikkakaan ei täysin selvärajaista, reagoinnin vaihetta suhteessa Paratiisin gravitaatioon:

1. Esigravitaatiovaiheet (vahvuus). Tämä on ensimmäinen askel avaruuden voimavaruksen yksilöitymisessä kosmisen vahvuuden esienergiamuodoiksi. Tämä tila on analoginen avaruuden alkuperäisen voimavaruksen käsitteen kanssa, jota toisinaan kutsutaan puhtaaksi energiaksi eli segregataksi.

2. Gravitaatiovaiheet (energia). Paratiisin vahvuudenorganisoiden toiminta tuottaa avaruuden voimavaruksen tämän muunnoksen. Se merkitsee sellaisten energijärjestelmien ilmestymistä, jotka reagoivat Paratiisin gravitaation vetovoimaan. Tämä emergentti energia on alun perin neutraalia, mutta kun se edelleen muuttuu muotoaan, siinä ilmenee sen seurauksena niin sanottuja negatiivisia ja positiivisia ominaisuuksia. Nimeämme nämä vaiheet ultimataksi.

3. Jälkigravitatiiviset vaiheet (universumivoima). Tässä vaiheessa energia-aine osoittaa reagoivuutta lineaarisen gravitaation kontrolliin. Keskusuniversumeissa nämä fyysiset järjestelmät ovat kolminkertaisia organisoitumia, jotka tunnetaan nimellä triata. Ne ovat ajallisuuden ja avaruuden luomistulosten supervoimallisia emojärjestelmiä. Universumivoiman Ohjaajat ja heidän työtoverinsa panevat liikkeelle superuniversumien fyysiset järjestelmät. Tällaiset aineelliset järjestelmät ovat kokoonpanoltaan kaksinaisia, ja ne tunnetaan nimellä gravita. Havonaa ympäröivät pimeät painovoimakappaleet eivät ole triataa eivätkä gravitaa, ja niiden vetovoimassa ilmenee kummankinmuotoista fyysistä gravitaatiota: lineaarista ja absoluuttista.

Avaruuden voimavaruukseen eivät minkäänmuotoisen gravitaation väliintulot vaikuta. Tämä Paratiisin alkuperäinen anti ei ole aktuaalinen todellisuuden taso, vaan se on esivaiheena kaikille suhteellisille toiminnallisille eihenkirealiteeteille: vahvuus-energian ilmentymille sekä voiman ja aineen organisoinnille. Avaruuden voimavaraus on vaikeasti määriteltävä termi. Se ei tarkoita sitä, mikä on avaruuden esivaihe; sen

exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force)*. This is the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy)*. This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signalizes the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power)*. In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither triata nor gravita, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies

tulisi välittää ajatus ja idea avaruudessa olemassa olevista voimavaroista ja potentiaaleista. Sen voidaan karkeasti ottaen ymmärtää käsittävän kaikki ne absoluuttiset influenssit ja potentiaalit, jotka virtaavat Paratiisista ja muodostavat Kvalifioimattoman Absoluutin avaruuslänäolon.

Paratiisi on universumien universumissa olevan kaiken energia-aineen absoluuttinen alkulähde ja ikuinen keskiö. Kvalifioimaton Absoluutti on sen julkittaja, säätelijä ja tyyssija, jonka lähteenä ja alkuperänä on Paratiisi. Kvalifioimattoman Absoluutin universaalinen läsnäolo näyttää vastaavan käsitystä gravitaation ulottuvuuden potentiaalisesta infiniittisyydestä, Paratiisin läsnäoloa edustavasta elastisesta jännitteestä. Tämä käsitys auttaa meitä ymmärtämään sen tosiasian, että kaikki vetäytyy sisäänpäin, kohti Paratiisia. Havainnollistus on karkea, mutta silti hyödyllinen. Siitä selviää myös, miksi gravitaatio toimii aina mieluummin tasolla, joka on kohtisuorassa massaansa nähden; ilmiö, joka osoittaa Paratiisin ja sitä ympäröivien luomistulosten toisistaan eroavia ulottuvuuksia.

9. PARATIISIN AINUTLAATUISUUS

Paratiisi on ainutlaatuinen sikäli, että se on kaikkien henkipersonallisuuksien alkuperäinen lähtökohta- ja lopullinen määränpäämaailma. Vaikka onkin totta, ettei Paratiisi paikallisuniversumien kaikkien alempien henkiolentojen välittömänä määränpäänä olekaan, Paratiisi pysyy silti kaikkien aineellista tasoa korkeammalla olevien persoonallisuuksien halajamana tavoitteena.

Paratiisi on infiniittisyyden maantieteellinen keskus. Se ei ole universaalisen luomistuloksen osa, ei edes ikuisen Havona-universumin varsinainen osa. Yleisesti puhumme Keskussaaresta ikään kuin se kuuluisi jumalalliseen universumiin, mutta todellisuudessa niin ei ole. Paratiisi on ikuinen ja omalaatuinen olemassa oleva.

Menneessä ikuisuudessa, kun Universaalinen Isä ilmaisi henkiminuutensa infiniittisenä persoonallisuutena lankaikkisen Pojan olennossa, samanaikaisesti hän paljasti ei-persoonallisen minuutensa infiniittisyyspotentiaalin Paratiisina. Ei-persoonallinen ja ei-hengellinen Paratiisi näyttää olleen väistämätön seuraus siitä Isän tahdosta ja teosta, joka jäisti Alkuperäisen Pojan. Näin Isä projisoi todellisuuden kahdeksi aktuaaliseksi osaluueksi — persoonalliseksi ja ei-persoonalliseksi, hengelliseksi ja ei-hengelliseksi. Isän ja Pojan toimintatahdon kohdattuaan näiden välinen jännitys antoi olemassaolevuuden Myötätoimijalle sekä aineellisten maailmojen ja hengellisten olentojen muodostamalle Keskusuniversumille.

and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

Kun todellisuus eriytyy persoonalliseksi ja eipersonalliseksi (lankaikkiseksi Pojaksi ja Paratiisiksi), ei liene paikallaan kutsua eipersonallista ”Jumaluudeksi”, ellei sitten jotenkin kvalifioidusti. Jumaluuden tekojen energiaalisia ja aineellisia seurausilmiöitä voidaan tuskin kutsua Jumaluudeksi. Jumaluus voi saada aikaan paljon sellaista, joka ei ole Jumaluutta, eikä Paratiisi ole Jumaluutta; se ei myöskään ole tiedostava, siinä mielessä kuin kuolevainen ihminen koskaan tämän termin ymmärtäisi.

Paratiisi ei ole minkään olennon tai elävän entiteetin esivanhemp; se ei ole luoja. Persoonallisuus ja mielellis-hengelliset suhteet ovat siirrettävissä, mutta malli ei ole. Mallit eivät koskaan ole heijastumia; ne ovat jäljennöksiä — toisintoja. Paratiisi on mallien absoluutti; Havona on näiden potentiaalien yksi näyte aktuaalisuudessa.

Jumalan asuinsija on keskeinen ja ikuinen, loistava ja ihanteellinen. Hänen kotinsa on kaikkien universumien pääkaupunkimaailmojen kauneudentäyteinen malli; ja hänen välittömänä asuinpaikkanaan oleva keskusuniversumi on malli kaikille universeille, kun ajatellaan niiden ihanteita, organisaatiota ja lopullista määränpäättä.

Paratiisi on kaikkien persoonallisuustoimintojen universaalinen pääpaikka sekä kaikkien vahvuus-avaruudellisten ja energiamuutosten alkulähde ja keskus. Kaikki, mikä on ollut, nyt on tai tulee vastaisuudessa olemaan, on ollut, on ja tulee olemaan lähtöisin täältä ikuisten Jumalten keskusolipaikalta. Paratiisi on koko luomistuloksen keskus, kaikkien energioitten lähde ja kaikkien persoonallisuuksien alkuperäinen lähtöpaikka.

Mikä Paratiisissa on kuolevaisten kannalta tärkeintä, on loppujen lopuksi se tosiasia, että tämä Universaalisen Isän täydellinen asuinsija on Jumalan kuolevaisten ja materiaalistien poikien, ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisista maailmoista taivaaseen nousevien kuolevaisten olentojen, kuolemattomien sielujen reaalinen ja etäinen määränpää. Jokainen Jumalaa tunteva kuolevainen, joka on omaksunut elämäntehtäväkseen Isän tahdon täyttämisen, on jo astunut pitkälle, pitkälle Paratiisiin johtavalle tielle. Se tie merkitsee jumalallisuuden tavoittelua ja täydellisyyteen pyrkimistä. Ja kun tällainen eläimestä polveutuva olento seisoo, niin kuin lukemattomat jo seisovat, Paratiisissa Jumalten edessä sinne avaruuden vähäisiltä sfääreiltä noustuaan, tällainen saavutus edustaa sellaisen hengellisen muodonmuutoksen reaalisuutta, joka lähestyy jo korkeimmuuden rajoja.

[Esittänyt Viisauden Täydellistäjää, joka valtuutettiin tähän tehtävään Uversan Päivien Muinaisten toimesta.]

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal “Deity” unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

11:9.6 (127.4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beautiful pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be, has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Luku 12. Universumien universumi

⇐ 011

Urantia-kirjan

013 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 12 UNIVERSUMIEN UNIVERSUMI

Osiot

Johdanto

1. Kokonaisuniversumin avaruustasot
2. Kvalifioimattoman Absoluutin vaikutuspiirit
3. Universaalinen gravitaatio
4. Avaruus ja liike
5. Avaruus ja aika
6. Universaalinen ylivalvonta
7. Osa ja kokonaisuus
8. Aine, mieli ja henki
9. Persoonalliset realiteetit

Johdanto

UNIVERSAALISEN Isän kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen valtavuus on niin suuri, ettei finiittinen mielikuvituskaan pysty sitä tavoittamaan. Kokonaisuniversumin suunnattomuus saattaa jopa omaan luokkaan kuuluvan olennon käsityskyvyn hämmennyksiin, mutta kuolevaisen mielelle voidaan toki opettaa paljonkin siitä, millaisen kaavan mukaan universumit on suunniteltu ja järjestetty. Teidän on mahdollista tietää jotakin niiden fyysisestä organisaatiosta ja ihailtavasta hallinnosta. Saatte tietää paljonkin ajallisuuden seitsemää superuniversumia ja ikuisuuden keskusuniversumia asuttavien älyllisten olentojen erilaisista ryhmistä.

Ymmärrämme aineellisen luomistuloksen olevan periaatteessa, toisin sanoen ikuisten potentiaaliensa osalta, infiniittinen, sillä Universaalinen Isä on aktuaalisesti infiniittinen, mutta tutkiessamme ja tarkkailemme aineellisen luomistuloksen kokonaisuutta

PAPER 12 THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is

tiedämme, että se jokaisena ajallisena hetkenä on rajallinen, vaikka se teidän finiittiselle mielellemme onkin verrattain rajaton, käytännöllisesti katsoen ääretön.

Fyysistä lakia tutkittuamme ja tähtitarhoja tarkkailtuamme olemme vakuuttuneet siitä, ettei infiniittinen Luoja ole vielä ilmaantunut kosmisen julkitulon lopullisuudessa ja että Infiniittiseen sisältyvässä kosmisessa potentiaalissa on vielä paljon itseensä sulkeutunutta ja paljastumatonta. Kokonaisuniversumi saattaisi luoduista olennoista tuntua miltei infiniittiseltä, mutta se on vielä paljolti keskeneräinen. Aineellisella luomistuloksella on vielä fyysiset rajansa, ja ikuisen tarkoituksen kokemuksellinen paljastuminen on yhä käynnissä.

1. KOKONAI SUNIVERSUMIN AVARUUSTASOT

Universumien universumi ei ole mikään ääretön taso, rajaton kuutio eikä loputon ympyrä, vaan sillä on aivan varmasti omat ulottuvuutensa. Fyysistä organisaatiota ja hallintoa koskevat lait todistavat lopullisesti, että koko valtava vahvuus-energian ja aine-voiman kokouma toimii perimmiltään avaruusyksikkönä, organisoituna ja koordinoituna kokonaisuutena. Aineellisen luomistuloksen havaittavissa oleva käyttäytyminen on todisteena siitä, että fyysisellä maailmankaikkeudella on määrätty rajansa. Lopullisen todisteen sekä maailmankaikkeuden kehämäisyydestä että sen rajallisuudesta tarjoaa se meille hyvin tuttu tosiasia, että perusenergian kaikki muodot kiertävät aina kokonaisuniversumin avaruustasojen kaartuvaa rataa Paratiisin gravitaation lakkaamatonta ja ehdotonta vetoa noudattaen.

Kokonaisuniversumin toisiaan seuraavista avaruustasoista muodostuvat läpäistyn avaruuden pääjakautumat: luomistuloksen kokonaisuus, organisoitu ja osittain asutettu tai vielä organisoitava ja asutettava. Ellei kokonaisuniversumi olisi sarja elliptisiä avaruustasoja, joiden liikevastus asteittain vähenee ja jotka vuorottelevat suhteellista liikkumattomuutta edustavien vyöhykkeiden kanssa, käsittäksemme joidenkin kosmisten energioiden havaittaisiin silloin karkaavan infiniittiseen kaukaisuuteen, suoraviivaista rataa tiettömään avaruuteen. Emme kuitenkaan koskaan kohtaa vahvuutta, energiaa tai ainetta, joka näin käyttäytyisi, vaan alati ne kiertävät kehää kiertämällä aina eteenpäin avaruuden suurista virtapiireistä muodostuvia ratoja pitkin.

Jos edetään Paratiisista ulospäin ja kuljetaan läpi läpäistyn avaruuden vaakatasossa olevan ulottuman, kokonaisuniversumi esiintyy silloin

comparatively limitless, virtually boundless.

^{12:0.3 (128.3)} We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

^{12:1.1 (128.4)} The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

^{12:1.2 (128.5)} The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

^{12:1.3 (129.1)} Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the

kuutena samankeskisenä elliptisenä,
Keskussaarta ympäröivänä avaruustasona:

1. Keskusuniversumi — Havona.
2. Seitsemän superuniversumia.
3. Ensimmäinen ulkoavaruuden taso.
4. Toinen ulkoavaruuden taso.
5. Kolmas ulkoavaruuden taso.
6. Neljäs ja uloin avaruuden taso.

Havona, keskusuniversumi, ei ole ajallisuuteen kuuluva luomus; se on ikuinen olemassa oleva. Tämä koskaan alkamaton, koskaan päättymätön universumi koostuu miljardista ylevää täydellisyyttä olevasta sfääristä, ja sitä ympäröivät valtavat pimeät gravitaatiotaivaankappaleet. Havonan keskustassa on paikallaan pysyvä ja ehdottoman vakaa Paratiisin Saari kahdenkymmenen yhden satelliittinsa ympäröimänä. Keskusuniversumin reunamilla kiertävien pimeiden gravitaatiokappaleiden valtavan massan vuoksi tämän keskusluomuksen massasisältö ylittää suuresti kaiken sen massan, jonka tiedetään sisältyvän kaikkiin seitsemään suuruniversumisektoriin.

Paratiisi—Havona-systeemi, ikuista Saarta ympäröivä ikuinen universumi muodostaa kokonaisuniversumin täydellisen ja ikuisen ytimen. Kaikki seitsemän superuniversumia ja kaikki ulkoavaruuden alueet kiertävät määrättyjä ratoja Paratiisin satelliittien ja Havonan sfäärien muodostaman jättiläismäisen keskuskoostuman ympäri.

Seitsemän superuniversumia eivät ole primaarisia fyysisiä järjestelmiä. Niiden rajat eivät missään jaa tähtisumuperhettä, eivätkä ne mene ristiin minkään paikallisuniversumin, luomistyön perusyksikön, kanssa. Kukin superuniversumi on yksinkertaisesti maantieteellinen avaruusryhmittymä, joka koostuu osapuilleen yhdestä järjestyneen ja osittain asutetun, Havonan jälkeisen luomistyön seitsemänneksestä, ja niistä jokainen käsittää suurin piirtein yhtäläisen määrän paikallisuniversumeja ja sulkee sisäänsä yhtä paljon avaruutta. Nebadon, teidän paikallisuniversuminne, on eräs Orvontonin, seitsemännen superuniversumin, uudemmista luomuksista.

Suuruniversumi on nykyinen organisoitu ja asutettu luomistulos. Se koostuu seitsemästä superuniversumista, joiden yhteenlaskettu evolutionaarinen potentiaali on noin seitsemänbiljoonaa asutettua planeettaa, ellei keskusluomuksen ikuisia sfäärejä oteta lukuun. Mutta tähän varovaiseen arvioon ei ole sisällytetty

central Isle:

12.1.4 (129.2) 1. The Central Universe — Havona.

12.1.5 (129.3) 2. The Seven Superuniverses.

12.1.6 (129.4) 3. The First Outer Space Level.

12.1.7 (129.5) 4. The Second Outer Space Level.

12.1.8 (129.6) 5. The Third Outer Space Level.

12.1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

12.1.10 (129.8) *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12.1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

12.1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon*, your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton*, the seventh superuniverse.

12.1.13 (129.11) *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural

arkkitehtonisia hallintofäärejä, eikä se kata organisoimattomien universumien etäisiä ryhmiä. Suuruniversumin tämänhetkinen repaleinen reuna, sen epätasainen ja keskeneräinen äärialue, yhdessä koko tavattoman epävakaisen astronomisen tilan kanssa, panevat tähtientutkijamme uskomaan, että seitsemän superuniversumiakin ovat nykyisellään vielä keskeneräisiä. Kulkiessamme jumalallisen keskuksen sisältä mihin tahansa tiettyyn suuntaan ulospäin saavumme lopulta järjestetyn ja asutetun luomistuloksen ulkorajoille, tulemme suuruniversumin uloimmille äärille. Ja aivan tämän ulkorajan läheisyydessä, tällaisen suurenmoisen luomuksen kaukaisessa nurkassa, sijaitsee teidän tapahtumaintäyteinen paikallisuniversuminne.

Ulkoavaruuden tasot. Kaukana avaruudessa, seitsemästä asutusta superuniversumista valtavan matkan päässä, on kerääntymässä laajoja ja uskomattoman häkellyttäviä, vahvuudesta ja aineellistuvista energioista koostuvia kehiiä. Seitsemän superuniversumin energiakehien ja tämän vahvuustoimintaa osoittavan jättiläismäisen ulomman vyöhykkeen välissä on suhteellisen rauhallinen avaruusvyöhyke, jonka leveys vaihtelee, mutta on keskimäärin noin neljäsataatuhatta valovuotta. Näissä avaruuden vyöhykkeissä ei esiinny tähtipölyä — kosmista sumua. Näiden ilmiöiden tutkijamme ovat epävarmoja siitä, mikä on tällä seitsemää superuniversumia ympäröivällä, suhteellisen rauhallisella vyöhykkeellä olevien avaruusvahvuuksien täsmällinen status. Mutta noin puolen miljoonan valovuoden päässä nykyisen suuruniversumin äärireunalta havaitsemme alkavaksi vyöhykkeen, jossa esiintyy uskomattoman voimakasta energiatoimintaa. Toiminta lisääntyy volyymiltaan ja intensiteetiltään yli kahdenkymmenenviidenmiljoonan valovuoden päähän. Nämä valtavat energisoivista vahvuuksista koostuvat pyörteet sijaitsevat ensimmäisellä ulkoavaruuden tasolla. Tämä yhtäjaksoinen vyö, jossa esiintyy kosmista aktiviteettia, ympäröi tunnettua, organisoitua ja asuttua luomistulosta sen joka puolelta.

Näiden alueiden takana tapahtuu vieläkin suurimittaisempaa toimintaa, sillä Uversan fyysikot ovat löytäneet ensimmäisiä merkkejä vahvuuden ilmentymistä yli viisikymmentämiljoonaa valovuotta ensimmäisen ulkoavaruustason ilmiöitten äärimmäisten esiintymisalueitten takaa. Nämä toiminnat ennakoivat epäilemättä kokonaisuniversumin toisen ulkoavaruustason aineellisten luomusten organisointia.

Keskusuniversumi on ikuisuuteen kuuluva luomus; seitsemän superuniversumia ovat ajallisuuden luomuksia. Ulkoavaruuden neljän tason on epäilemättä määrä olevaistaa—kehittää luomistyön perimmäisyys. On myös niitä, jotka

administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

12:1.14 (129.12) *The Outer Space Levels.* Far out in space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust — cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

12:1.15 (130.1) Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.

12:1.16 (130.2) The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who

väittävät, ettei Infiniittinen koskaan voi saavuttaa täyttä julkituloaan muutoin kuin infiniittisyydessä. Siksi he postuloivat neljännen ja äärimmäisen avaruustason takana olevaksi vielä yhden ja paljastumattoman luomuksen, mahdollisesti iäti laajenevan, koskaan päättymättömän, infiniittisen universumin. Teoriassa emme osaa rajoittaa sen enempää Luojan infiniittisyyttä kuin luomistuloksen potentiaalista infiniittisyyttäkään, mutta sellaisena kuin kokonaisuniversumi on olemassa ja sellaisena kuin sitä hallitaan, sillä on meidän käsityksemme mukaan rajansa: se on ehdottomasti rajallinen ja ulkoreunoiltaan se rajoittuu avoimeen avaruuteen.

2. KVALIFIOIMATTOMAN ABSOLUUTIN

VAIKUTUSPIIRIT

Kun Urantian tähtitieteilijät tähyilevät yhä voimakkaampien kaukoputkiensa läpi ulkoavaruuden salaperäisiin kaukaisuuksiin ja tekevät havaintoja miltei lukemattomien fyysisten universumien ihmettävää kehityksestä, heidän tulisi tiedostaa, että he katselevat Kokonaisuniversumin Arkkitehtien tutkimattomien suunnitelmien suurenmoista toteutumista. On totta, että meillä tosiaankin on todisteita, jotka viittaavat tiettyjen paratiisipersoonallisuutta edustavien influenssien läsnäoloon siellä täällä niiden valtavien energiamuutosten parissa, jotka ovat näille ulkoavaruuden alueille tällä hetkellä luonteenomaisia, mutta laajemmasta näkökulmasta tarkasteltuna katsotaan yleisesti, että seitsemän superuniversumin ulkorajojen taakse ulottuvat avaruuden alueet muodostavat Kvalifioimattoman Absoluutin vaikutuspiirit.

Paljaalla ihmissilmällä voidaan nähdä vain kaksi tai kolme Orvontonin superuniversumin rajojen ulkopuolella olevaa tähtisumua, mutta teleskooppiinne tuovat nähtäville kirjaimellisesti miljoonia ja taas miljoonia näistä muodostumassa olevista fyysisistä universeista. Useimmat nykyisten kaukoputkien näkökentässä nähtäville paljastuvat tähtitarhat kuuluvat Orvontoniin, mutta suuremmat teleskoopit tunkeutuvat valokuvaustekniikan avulla kauas suuruniversumin rajojen taakse, ulkoavaruuden alueille, joissa lukemattomat universumit ovat järjestymässä. Ja nykyisten laitteidenne ulottumattomiin jää silti vielä miljoonittain universeja.

Kovinkaan kaukana tulevaisuudessa ei ole hetki, jolloin uudet teleskoopit tuovat Urantian astronomien ihmettelevien katseiden eteen ainakin 375 miljoonaa ulkoavaruuden kaukaisilla alueilla olevaa uutta galaksia. Samalla nämä voimakkaammat teleskoopit paljastavat monien aiemmin ulkoavaruudessa oleviksi luultujen

maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED

ABSOLUTE

12:2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space

saarekeuniversumien todellisuudessa kuuluvankin Orvontonin galaktiseen järjestelmään. Seitsemän superuniversumin kasvu jatkuu; itse kunkin superuniversumin äärireuna laajenee asteittain, uusia tähtisumuja vakiintuu ja järjestyy lakkaamatta, ja jotkin Urantian astronomien galaksin ulkopuolisina pitämät tähtisumut ovatkin todellisuudessa Orvontonin reunamilla ja liikkuvat meidän mukamme.

Uversan tähtientutkijat panevat merkille, että suuruniversumia kehystävät tähti- ja planeettaparviin sarjan esivaiheet, jotka ympäröivät samankeskinä ulkouniversumien renkaina nykyistä asutettua luomistulosta sen joka puolelta. Uversan fyysikot laskevat, että näiden ulko- ja kartoittamattomien alueiden energia ja aine ylittävät jo moninkertaisesti kaikkiin seitsemään superuniversumiin sisältyvän aineellisen massan ja energiavaruuden. Meille kerrotaan, että näillä ulkoavaruuden tasoilla ilmenevä kosmisen vahvuuden metamorfoosi on Paratiisin vahvuudenorganisoiijien funktio. Tiedämme näiden vahvuuksien olevan lisäksi esivaiheellisia niille fyysisille energioille, jotka nykyisin aktivoivat suuruniversumin. Orvontonin voimanoijaajilla ei kuitenkaan ole mitään tekemistä näiden kaukaisten maailmojen kanssa, liioin eivät niissä vaikuttavat energialiikkeet ole havaittavissa määrin yhteydessä organisoitujen ja asutettujen luomistulosten voiman virtapiireihin.

Tiedämme peräti vähän näiden ulkoavaruuden suunnattomien ilmiöitten merkityksestä. Tulevaisuuden suurluomus on muodostumisvaiheessa. Voimme havaita sen suunnattomuuden, voimme erottaa sen laajuuden ja aistia sen majesteettiset mittasuhteet, mutta muutoin tiedämme näistä maailmoista vain vähän Urantian tähtitieteilijöitä enemmän. Sikäli kuin tiedämme, tässä tähtisumujen, aurinkojen ja planeettojen ulkorenkaassa ei ole ihmisten luokkaan kuuluvia aineellisia olentoja, ei enkeleitä eikä muitakaan henkiolentoja. Tämä etäinen alue on superuniversumien hallitusten toimivallan ja hallinnon ulkopuolella.

Kautta Orvontonin uskotaan, että meneillään on uudentyyppinen luomisvaihe. Uskotaan, että syntymässä on sellainen universumien laji, josta tulevaisuudessa on määrä tulla kerääntyvän Lopullisuuden Saavuttajakunnan toimintojen näyttämö, ja mikäli arvelumme osuvat oikeaan, silloin loputon tulevaisuus saattaa tuoda teidän kaikkien silmienne eteen ne samat lumoavat näkymät, jotka loputon menneisyys toi vanhemmille veljillenne ja edeltäjillenne.

are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12:2.5 (131.2) We know very little of the significance of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

12:2.6 (131.3) Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. UNIVERSAALINEN GRAVITAATIO

Vahvuus-energian kaikkiin muotoihin —

3. UNIVERSAL GRAVITY

12:3.1 (131.4) All forms of force-energy — material,

aineellisiin, mielellisiin ja hengellisiin — kohdistuu yhtäläisesti niitä puoleensa vetäviä voimia, gravitaatioksi kutsumiamme universaalisia läsnäoloja. Myös persoonallisuus reagoi gravitaatioon — yksinomaisesti Isälle kuuluvaan yhteyspiiriin. Mutta vaikka tämä yhteyspiiri kuuluukin yksinomaisesti Isälle, ei häntä muiltakaan yhteyspiireiltä ole suljettu pois. Universaalinen Isä on infiniittinen, ja hän toimii kokonaisuniversumin kaikissa neljässä absoluuttisen gravitaation piirissä, jotka ovat:

1. Universaalisen Isän persoonallisuusgravitaatio.
2. Iankaikkisen Pojan henkigravitaatio.
3. Myötätöimijan mieligravitaatio.
4. Paratiisin Saaren kosminen gravitaatio.

Mainitut neljä piiriä eivät ole yhteydessä ala-Paratiisin vahvuuskeskukseen. Ne eivät ole sen paremmin vahvuuden, energian kuin voimankaan virtapiirejä. Ne ovat absoluuttisia läsnäolon piirejä, ne ovat Jumalan tavoin ajasta ja avaruudesta riippumattomia.

Tässä yhteydessä on mielenkiintoista kirjata tietyt gravitaatiotutkijakunnan viimeisten vuosituhansien aikana Uversassa tekemät havainnot. Tämä asiantunteva työryhmä on kokonaisuniversumin eri gravitaatiojärjestelmien osalta tullut seuraaviin johtopäätöksiin:

1. Fyysinen gravitaatio. Laadittuaan arvion suuruniversumin koko fyysisen gravitaatiokapasiteetin kokonaismäärästä he ovat suurella vaivalla suorittaneet vertailun tämän havainnon ja sen arvioidun kokonaismäärän välillä, joka absoluuttisesta gravitaatioläsnäolosta on tällä hetkellä toiminnassa. Nämä laskelmat osoittavat, että suuruniversumiin kohdistuvan gravitaation kokonaisvaikutus on hyvin pieni osa siitä, mikä on arvioitu Paratiisin gravitaatiovoimaksi, kun se on laskettu maailmankaikkeuteen sisältyvän aineen fyysisten perusyksikköjen gravitaatioreagoinnin perusteella. Mainitut tutkijat tulevat siihen hämmästyttävään johtopäätökseen, että keskusuniversumi ja sitä ympäröivät seitsemän superuniversumia käyttävät tällä hetkellä vain noin viittä prosenttia Paratiisin absoluuttista gravitaatiota edustavan, puoleensa vetävän voiman aktiivisesta vaikutuksesta. Toisin sanoen noin yhdeksänkymmentäviisi prosenttia Paratiisin Saaren aktiivisesta kosmisesta gravitaatiovaikutuksesta on tämän kokonaisuusteorian mukaan laskettuna tällä haavaa sidoksissa tämänhetkisten organisoitujen universumien rajojen tuolla puolen olevien aineellisten järjestelmien hallintaan. Kaikki puheena olevat laskelmat tarkoittavat absoluuttista

mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

12.3.2 (131.5) 1. The Personality Gravity of the Universal Father.

12.3.3 (131.6) 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.

12.3.4 (131.7) 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.

12.3.5 (131.8) 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

12.3.6 (131.9) These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

12.3.7 (132.1) In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

12.3.8 (132.2) 1. *Physical Gravity.* Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These calculations indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

gravitaatiota. Lineaarinen gravitaatio on vuorovaikutusilmiö, joka on laskettavissa vain, jos tunnetaan tällä hetkellä vaikuttava Paratiisin gravitaatio.

2. Hengellinen gravitaatio. Samaa vertailevaa arviointi- ja laskutapaa käyttäen nämä tutkijat ovat luodanneet henkigravitaation nykyistä reaktiokapasiteettia, ja Yksinäisten Sanansaattajien sekä muiden henkipersonallisuuksien avulla he ovat päätyneet Toisen Lähteen ja Keskuksen aktiivisen henkigravitaation kokonaissummaan. Ja on perin valaisevaa havaita, että he saavat suuruniversumin aktuaaliselle ja toiminnalliselle henkigravitaatioläsnäololle jokseenkin saman arvon kuin minkä he postuloivat aktiivisen henkigravitaation tämänhetkiseksi kokonaismääräksi. Elikkä tällä hetkellä on tehtävissä se havainto, että lankaikkisen Pojan henkigravitaatio — tämän kokonaisuusteorian mukaan laskettuna — toimii käytännöllisesti katsoen kokonaisuudessaan suuruniversumissa. Mikäli nämä havainnot ovat luotettavia, meidän on lupa tehdä se johtopäätös, että ulkoavaruudessa nyt kehittyvät universumit ovat nykyisellään täysin ei-hengellisiä. Ja jos se on totta, se selittäisi tyydyttävällä tavalla, miksi henkeä olevilla olennoilla on vain vähän tai ei mitään tietoa näistä laajoista energiamenemistä, paitsi että he toki ovat tietoisia niiden fyysisen olemassaolon tosiasiasta.

3. Mieligravitaatio. Näiden samojen vertailevien laskutoimitusten periaatteita noudattaen samat asiantuntijat ovat käyneet mieligravitaation esiintymisestä ja reagoinnista muodostuvan ongelman kimppeeseen. Mielen arviointiysikköön päästiin laskemalla kolmen aineellisen ja kolmen hengellisen mentaalisuustyyppin keskiarvo, jos kohta sentyyppinen mieli, jota esiintyy voimanojajajissa ja heidän kumppaneissaan, osoittautuikin häiritseväksi tekijäksi yritettäessä löytää mieligravitaation arvioimiseen sovellettava perusyksikkö. Ei ollut kovinkaan vaikeata arvioida Kolmannen Lähteen ja Keskuksen tämän teorian mukaista kapasiteettia mieligravitaatiotoimintaan. Vaikkeivät havainnot tässä tapauksessa olekaan yhtä kaiken kattavia kuin ne ovat fyysisen ja henkigravitaation arviointien osalta, ne ovat silti vertailumielessä hyvin valaisevia, jopa uteliaisuutta kiihottavia. Mainitut tutkijat päättelivät, että noin kahdeksankymmentäviisi prosenttia mieligravitaation reagoinnista Myötätoimijan puoleensa vetävään älylliseen voimaan on lähtöisin olemassa olevasta suuruniversumista. Tämä tuntuisi viittaavan siihen mahdollisuuteen, että kaikkialla ulkoavaruuden maailmoissa nyt käynnissä oleviin ja havaittaviin fyysisiin toimintoihin liittyy mielellisiä toimintoja. Vaikka tämä arvio luultavasti onkin melko epätarkka, se

12:3.9 (132:3) 2. *Spiritual Gravity*. By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12:3.10 (132:4) 3. *Mind Gravity*. By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand

käy silti periaatteessa yksin sen uskomuksemme kanssa, jonka mukaan älylliset vahvuudenorganisoijat ohjaavat universumievoluutiota suuruniversumin nykyisten ulkorajojen takaisilla avaruuden tasoilla. Mikä tämän otaksutun älyllisyyden luonne sitten lieneekin, se ei ilmeisestikään reagoi henkigravitaatioon.

Mutta kaikki nämä laskelmat ovat parhaimmillaankin arviointeja, jotka pohjautuvat oletettuihin lakeihin. Meidän mielestämme ne ovat kokolailla luotettavia. Vaikka ulkoavaruudessa muutama henkiolento olisikin, heidän kollektiivinen läsnäolonsa ei vaikuttaisi merkittävästi laskelmiin, joissa on kysymys näinkin valtavista mittasuhteista.

Persoonallisuusgravitaatiota ei voi laskea. Me havaitsemme tämän yhteyksiin, muttemme pysty mittaamaan siihen reagoivia laadullisia sen enempää kuin määrällisiäkään realiteetteja.

4. AVARUUS JA LIIKE

Kaikki kosmisen energian yksiköt ovat primaarisessa kiertoliikkeessä, ne toteuttavat tehtävänsä pyöriessään ympäri universaalista rataansa. Avaruuden universumit osajärjestelmien ja maailmojen ovat kaikki pyöriä sfäärejä, jotka liikkuvat pitkin kokonaisuniversumin avaruustasojen päättymättömiä kehiä. Ehdottomasti mikään ei ole koko kokonaisuniversumissa paikallaan pysyvää, paitsi itse Havonan keskus, ikuinen Paratiisin Saari, gravitaation keskus.

Kvalifioimaton Absoluutti rajoittuu toiminnallisesti avaruuteen, muttemme ole yhtä varmoja tämän Absoluutin suhteesta liikkeeseen. Onko liike tähän luonnostaan kuuluvaa? Sitä emme tiedä. Tiedämme, ettei liike kuulu luonnostaan avaruuteen, edes avaruuden liikkeet eivät ole myötäsyttyisiä. Mutta näin varmoja emme ole Kvalifioimattoman suhteesta liikkeeseen. Kuka tai mikä on todellakin vastuussa niistä vahvuuden ja energian muodonmuutoksista koostuvista jättiläismäisistä toiminnoista, jotka nyt ovat käynnissä nykyisten seitsemän superuniversumin rajojen takana? Liikkeen alkuperästä meillä on seuraavia mielipiteitä:

1. Luulemme Myötätöimijan panevan alulle avaruudessa ilmenevän liikkeen.

2. Mikäli Myötätöimija saa aikaan avaruuden liikkeet, emme pysty sitä todistamaan.

3. Universaalinen Absoluutti ei pane alulle alkuperäistä liikettä mutta yhtenäistää kyllä kaikki liikkeestä alkunsa saavat jännitteet ja hallitsee niitä.

universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

12.3.11 (133.1) But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

12.3.12 (133.2) *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

12.4.1 (133.3) All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

12.4.2 (133.4) The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

12.4.3 (133.5) 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

12.4.4 (133.6) 2. If the Conjoint Actor produces the motions of space, we cannot prove it.

12.4.5 (133.7) 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and control all of the tensions originated by motion.

Ulkoavaruudessa vahvuudenorganisoiijat näyttävät olevan vastuussa niiden jättiläismäisten universumikiekkojen aikaansaamisesta, jotka nyt ovat kehitymässä tähdiksi, mutta sen, että ne kykenevät toimimaan tällä tavalla, on täytynyt mahdollistua jonkin Kvalifoimattoman Absoluutin avaruusläsnäolossa tapahtuneen modifioinnin kautta.

Ihmisen näkökulmasta avaruus ei ole mitään — se on negatiivinen. Se on olemassa vain sikäli kuin se suhteutuu johonkin positiiviseen ja ei-avaruudelliseen. Avaruus on kuitenkin todellinen. Se sisältää liikkeen ja on sen edellytyksenä. Se jopa liikkuu. Avaruuden liikkeet ovat luokiteltavissa karkeasti ottaen seuraavasti:

1. Primaarinen liike — avaruuden respiraatio, avaruuden itsensä liike.

2. Sekundäärinen liike — toisiaan seuraavien avaruustasojen vuorottelevat pyörimissuunnat.

3. Suhteelliset liikkeet — siinä mielessä suhteelliset, että niitä ei voi mitata pitäen kiintopisteenä Paratiisia. Primaariset ja sekundaariset liikkeet ovat absoluuttisia, liikettä suhteessa liikkumattomaan Paratiisiin.

4. Korvaava eli korreloiva liike, joka on tarkoitettu koordinoimaan kaikkia muita liikkeitä.

Samalla kun Aurinkonne ja siihen liittyvien planeettojen nykyinen keskinäissuhde tuo julki monia avaruuden suhteellisia ja absoluuttisia liikkeitä, samalla se kuitenkin antaa astronomisille havainnoijille herkästi sen vaikutelman, että olette avaruudessa verrattain paikallaan pysyviä ja että ympäristössä olevat tähtisikermät ja -virrat ovat kiitämässä ulospäin yhä kiihtyvin nopeuksin, sitä mukaa kun laskelmanne tavoittavat yhä kaukaisempia avaruuden alueita. Mutta asia ei ole näin. Läpäistyn avaruuden fyysisten luomistulosten nykyinen ulospäin suuntautuva ja yhdenmukainen laajeneminen jää teiltä kokonaan huomaamatta. Oma paikallisuomuksenne (Nebadon) on mukana tässä universaalisessa ulospäin suuntautuvassa laajenemisliikkeessä. Seitsemän superuniversumia kaikkineen osallistuvat yhdessä kokonaisuniversumin ulompien alueiden kanssa avaruusrespiraation kahdenmiljardin vuoden sykleihin.

Universumien laajetessa ja supistuessa läpäistyn avaruuden aineelliset massat liikkuvat vuoronperään joko Paratiisin gravitaatiota vastaan tai sen myötäisesti. Työ, joka tehdään liikutettaessa luomistuloksen aineellista energiamassaa, on avaruustyötä, muttei voima-energiatyötä.

Vaikka spektroskooppiset arviointinne astronomisista nopeuksista ovatkin kohtalaisen luotettavia, kun niitä sovelletaan omaan

12:4.6 (133.8) In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

12:4.7 (133.9) Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

12:4.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

12:4.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.

12:4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

12:4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12:4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12:4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space* work but not *power-energy* work.

12:4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms

superuniversumiin ja läheisiin superuniversumeihin kuuluiin tähtimaailmoin, senlaatuiset laskelmat ovat kuitenkin täysin epäluotettavia, kun on puhe ulkoavaruuden maailmoista. Spektrin viivat siirtyvät lähestyvän tähden vaikutuksesta normaalista kohti violettiä, ja samalla tavoin nämä viivat etääntyvän tähden vaikutuksesta siirtyvät kohti punaista. Mukana on monia vaikuttavia tekijöitä, jotka saavat tilanteen näyttämään siltä, että ulkouniversumien loitonemisnopeus kasvaa vauhtia, joka on yli satakuusikymmentä kilometriä sekunnissa kutakin etäisyyden miljoonan valovuoden lisäystä kohti. Yhä voimakkaampien teleskooppien kehittämisen jälkeen tulee tätä laskutapaa noudattaen näyttämään siltä kuin nämä tavattoman kaukaiset järjestelmät olisivat etääntymässä tästä osasta maailmankaikkeutta uskomatonta yli neljänkymmenen kahdeksantuhannen kilometrin sekuntivauhtia. Mutta tämä näennäinen etääntymisvauhti ei ole todellista; se johtuu lukuisista virhetekijöistä, joihin kuuluvat havaintokulman aiheuttama vääristymä ja muut ajasta ja avaruudesta johtuvat vääristymät.

Mutta suurin kaikista tällaisista vääristymistä johtuu siitä, että ne laajat ulkoavaruuden universumit, jotka ovat lähimpänä seitsemän superuniversumin alueita, näyttävät pyörivän suuruniversumin pyörimissuuntaa vastaan. Toisin sanoen nämä myriadit tähtisumut niihin kuuluvine aurinkoineen ja sfääreineen pyörivät tällä hetkellä keskusuniversumin ympäri myötäpäivään. Seitsemän superuniversumia kiertävät Paratiisia vastapäivään. Näyttää siltä, että toinen galaksien ulkouniversumi kiertää seitsemän superuniversumin tavoin Paratiisin ympäri vastapäivään. Ja Uversan astronomiset tarkkailijat uskovat havaitsevansa merkkejä kiertoliikkeistä kaukaisuuksien takaisen avaruuden kolmannessa ulkovyöhykkeessä. Näissä liikkeissä alkaa näkyä pyrkimys myötäpäiväiseen kiertosuuntaan.

On luultavaa, että näillä universumien peräkkäisten avaruuskierrokulujen vuoroittaisilla suunnilla on jotakin tekemistä Universaalisen Absoluutin noudattaman kokonaisuniversumin sisäisen gravitaatiotekniikan kanssa. Tähän kuuluu vahvuuksien koordinoiminen ja avaruusjännitysten tasapainottaminen. Liike on avaruuden tapaan gravitaation täydenne tai tasapainote.

5. AVARUUS JA AIKA

Avaruuden tavoin myös aika on Paratiisin anti, muttei samassa mielessä vaan vain välillisesti. Aika ilmaantuu liikkeen ansiosta ja siksi, että mieli on luonnostaan tietoinen perättäisyydestä. Käytännön näkökulmasta liike on ajan kannalta välttämätön, muttei ole olemassa

belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

12:4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

12:4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

12:5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on

mitään liikkeeseen perustuvaa universaalista aikayksikköä, ellei sellaiseksi mielivaltaisesti oteta Paratiisi—Havonan standardipäivää. Avaruusrespiraation kokonaisvaltaisuus tosin hävittää sen merkityksen paikallisena ajanlaskun lähtökohtana.

Avaruus ei ole infiniittinen, vaikka sen alkulähde onkin Paratiisissa. Se ei ole absoluuttinen, sillä Kvalifioimaton Absoluutti läpäisee sen. Emme tiedä avaruuden absoluuttisia rajoja, mutta sen me tiedämme, että ajan absoluutti on ikuisuus.

Aika ja avaruus ovat erottamattomat vain ajallis-avaruudellisissa luomistuloksissa, seitsemässä superuniversumissa. Ei-ajallinen avaruus (avaruus vailla aikaa) on teoreettisesti olemassa, mutta ainoa todellisuudessa ajaton paikka on Paratiisin alue. Ei-avaruudellinen aika (aika ilman avaruutta) on olemassa paratiisitasolla toimivassa mielessä.

Suhteellisen liikkeettömät väliavaruuden vyöhykkeet, jotka hipovat Paratiisia ja erottavat läpäistyn avaruuden läpäisemättömästä, toimivat siirtymävyöhykkeinä ajallisuudesta ikuisuuteen. Tästä johtuu se välttämättömyys, että Paratiisin pyhiinvaeltajat menettävät tietoisuutensa tämän siirtymävaiheen aikana, kun matkan on tarkoitus huipentua Paratiisin kansalaisuuden saavuttamiseen. Aikatietoiset vierailijat voivat mennä Paratiisiin ilman tätä unta, mutta he pysyvät silti ajallisuuden luotuina.

Suhteita aikaan ei ole olemassa ilman avaruudessa esiintyvää liikettä, mutta aikatietoisuus on olemassa ilman tätä liikettä. Tapahtumien peräkkäisyys voi synnyttää aikatietoisuutta, vaikka liike puuttuisikin. Ihmisen mieli ei ole yhtä aikasidonnainen kuin avaruussidonnainen, mikä johtuu mielen synnynnäisestä luonteesta. Jopa maisen, ruumiillisessa hahmossa eletävän elämän aikana ihmisen luova mielikuviutus on verrattain riippumaton ajasta, vaikka hänen mielensä onkin tiukasti avaruussidonnainen. Mutta aika sinänsä ei ole geneettisesti mieleen kuuluva ominaisuus.

Ajan tajuaminen tapahtuu kolmella eri tasolla:

1. Mielen tajuama aika — tietoisuus peräkkäisyydestä, liikkeestä, ja taju tapahtuman kestosta.

2. Hengen tajuama aika — oivallus liikkeestä Jumalaa kohti ja tietoisuus nousevasta liikkeestä kohti enentyvän jumalallisuuden tasoja.

3. Persoonallisuus luo ainutlaatuisen ajantajun Todellisuuden ymmärtämisestä sekä tietoisuuden läsnäolosta ja kestosta.

motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

12:5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

12:5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is Paradise *area*. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

12:5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious *visitors* can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

12:5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can consciousize time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

12:5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

12:5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

12:5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

12:5.9 (135.8) 3. Personality *creates* a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

Ei-hengelliset eläimet tuntevat vain menneisyyden ja elävät nykyhetkessä. Hengen asuttamalla ihmisellä on ennaltahahmottamisen kyky (ymmärrys): hän saattaa hahmottaa tulevaisuutta. Vain eteenpäin katsovat ja edistyvät asenteet ovat persoonallisesti todellisia. Staattinen etiikka ja perinnäinen moraalisuus ovat vain hieman eläimen tasoa ylempänä. Myöskään stoalaisuus ei edusta kovin korkeaa itseymmärryksen tasoa. Etiikasta ja moraalista tulee todella inhimillisiä, vasta kun ne ovat dynaamisia ja edistyviä, kun ne elävät universumitodellisuuden myötäisesti.

Ihmispersoonallisuus ei ole pelkästään ajallisuuden ja avaruuden tapahtumia myötäilevä, vaan ihmispersoonallisuus voi myös toimia sellaisten tapahtumien kosmisena aiheuttajana.

6. UNIVERSAALINEN YLIVALVONTA

Universumi on ei-staattinen. Stabiilisuus ei ole vitkaisuuden tulos, vaan pikemminkin se on tulos energioiden vakautumisesta, mielen yhteistoiminnasta, morontioiden koordinoitumisesta, hengen harjoittamasta ylivalvonnasta ja persoonallisuuden yhdistymisestä. Stabiilisuus on kokonaan ja aina verrannollista jumalallisuuteen.

Universaalinen Isä käyttää kokonaisuniversumin fyysisen valvonnan osalta ensimmäisyyttään ja ensisijaisuuttaan Paratiisin Saaren välityksellä. Kosmoksen hengellisen hallinnon suhteen Jumala on absoluuttinen lankaikkisen Pojan persoonassa. Mielen valtakuntien suhteen Isä ja Poika toimivat Myötätoimijassa.

Kolmas Lähde ja Keskus avustaa toisiinsa kytkeytyvien fyysisten ja hengellisten energioiden ja organisoitumien tasapainon ja koordinoinnin ylläpitämisessä sillä absoluuttisuudella, jolla hän pitää otteessaan kosmista mieltä, ja käyttämällä hänelle luontaisia ja universaalisia fyysiseen ja hengelliseen gravitaatioon kohdistuvia lisäkykyjä. Milloin tahansa ja missä tahansa tapahtuu aineellisen ja hengellisen välinen kytkentä, tällainen mieli-ilmiö on Äärettömän Hengen toimi. Ainoastaan mieli voi liittää aineellisen tason fyysiset vahvuudet ja energiat yhteen henkitason hengellisten voimien ja olentojen kanssa.

Varmistukaa siitä, että kaikessa universaalisten ilmiöitten pohdiskelussanne otatte huomioon fyysisten, älyllisten ja hengellisten energioitten keskinäissuhteen, sekä siitä, että jää tarpeeksi tilaa niille odottamattomille ilmiöille, jotka liittyvät niiden yhdistymiseen persoonallisuuden toimesta, sekä niille ennalta arvaamattomille ilmiöille, jotka johtuvat kokemuksellisen

^{12:5.10 (135.9)} Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

^{12:5.11 (135.10)} The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

^{12:6.1 (135.11)} The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

^{12:6.2 (135.12)} In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

^{12:6.3 (136.1)} The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

^{12:6.4 (135.14)} In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and

Jumaluuden ja Absoluuttien toimista ja reaktioista.

Universumi on tarkkaan ennalta arvattavissa oleva vain määrällisessä eli gravitaatiomittauksellisessa merkityksessä. Edes alkuperäiset fyysiset vahvuudet eivät reagoi lineaariseen gravitaatioon, eivätkä sitä tee myöskään korkeammat mielimerkitykset eivätkä perimmäisten universumirealiteettien todelliset henkiarvot. Laadullisessa mielessä universumi ei ole tarkkaan ennalta arvattavissa oleva, sikäli kuin kyse on uusista vahvuuksien yhteenliittymistä — olkootpa ne fyysisiä, mielellisiä tai hengellisiä —, vaikka monista tällaisista energioiden tai vahvuuksien yhteenliittymistä kriittisen tarkastelun kohteiksi alistettuina tuleekin osittain ennalta arvattavia. Kun luodun olennon persoonallisuus yhdistää aineen, mielen ja hengen, emme kykene täysin ennustamaan tällaisen vapaatahtoisen olennon päätöksiä.

Kaikki ikaikaisen vahvuuden, kehkeytyvän hengen ja muiden persoonattomien perimmäisyyksien vaiheet näyttävät reagoivan tiettyjen, suhteellisen vakaiden mutta tuntemattomien lakien mukaisesti, ja niille on ominaista tietty esiintymisen suurpiirteisyys ja reagoinnin joustavuus, jotka ovat useinkin hämmästyttäviä, kun ne kohtaa johonkin rajalliseen ja yksittäiseen tilanteeseen liittyvissä ilmiöissä. Mikä on selityksenä tälle ennalta arvaamattomalle reagoinnin vapaudelle, jota nämä ilmaantuvat universumiaktualiteetit osoittavat? Nämä tuntemattomat, mittaamattomat ennalta-arvaamattomuudet — liittyvätpä ne vahvuuden alkuyksikön käyttäytymiseen, identifioimattoman mielitason reaktioon tai siihen ilmiöön, että ulkoavaruuden alueilla on valmisteilla laaja esiuniversumi — tuovat luultavasti julki niitä Perimmäisen toimia ja Absoluuttien läsnäoloa ja aikaansaannoksia, jotka ajallisesti edeltävät kaikkien universumien Luojien toimintaa.

Emme tiedä varmasti mutta otaksumme tällaisen hämmästyttävän monipuolisuuden ja perusteellisen koordinoinnin merkitsevän Absoluuttien läsnäoloa ja aikaansaavuutta, ja otaksumme, että tällainen yhdenmukaiselta näyttävän syysuhteen edessä ilmenevä reagoinnin moninaisuus tuo esille Absoluuttien reagointia, ei pelkästään välittömään ja tilanteeseen liittyvään syysuhteeseen, vaan myös kaikkiin muihin samantapaisiin syysuhteisiin koko kokonaisuniversumin piirissä.

Yksilöillä on omat kohtalonsuojelijansa; planeetoilla, järjestelmillä, konstellaatioilla, universumeilla ja superuniversumeilla on kullakin omat hallitsijansa, jotka uurastavat toimialueidensa hyväksi. Havonaa ja jopa suuruniversumia valvovat ne, joille on uskottu tällainen suuri vastuu. Mutta kuka vaalii kokonaisuniversumin kokonaisuuden perustarpeita

the Absolutes.

^{12:6.5 (135.15)} The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

^{12:6.6 (135.16)} All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedate the function of all universe Creators.

^{12:6.7 (135.17)} We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

^{12:6.8 (135.18)} Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a

ja huolehtii niistä — Paratiisista aina neljännelle ja uloimmalle avaruustasolle saakka? Eksistentiaalisesti sellainen ylimmäinen huolenpito lienee katsottavissa Paratiisin-Kolminaisuuden asiaksi, mutta kokemukselliselta kannalta Havonan jälkeisten universumien ilmaantuminen on riippuvainen:

1. Potentiaalisuuden osalta Absoluuteista.
2. Ohjauksen osalta Perimmäisestä.
3. Evolutionaarisen koordinoinnin osalta Korkeimmasta.
4. Ennen nimenomaisesti tehtävänsä asetettujen hallitsijoiden saapumista suoritettavan hallintotyön osalta Kokonaisuniversumin Arkkitehdeistä.

Kvalifioimaton Absoluutti läpäisee koko avaruuden. Emme ole kaikin osin selvillä sen paremmin Jumaluusabsoluutin kuin Universaalisen Absoluutinkaan täsmällisestä statuksesta, mutta tiedämme jälkimmäisen toimivan aina siellä, missä Jumaluus- ja Kvalifioimaton Absoluutti toimivat. Jumaluusabsoluutti saattaa olla universaalisesti läsnä oleva, mutta hän on tuskin läsnä avaruudessa. Perimmäinen on tai tulee joskus olemaan avaruudellisesti läsnä neljännen avaruustason äärireunoille saakka. Epäilemme, onko Perimmäisellä koskaan avaruudellista läsnäoloa kokonaisuniversumin periferian ulkopuolella, mutta näiden rajojen muodostamisessa puitteissa Perimmäinen yhdentää asteittain kolmeen Absoluuttiin sisältyvien potentiaalien luovaa organisointia.

7. OSA JA KOKONAISSUUS

Kautta kaiken ajan ja avaruuden sekä kaikkeen todellisuuteen nähden, olipa se minkälaista tahansa, vaikuttaa horjumaton ja persoonaton laki, joka vastaa kosmisen sallimuksen toimintaa. Armo luonnehtii Jumalan rakkaudentäyteistä suhtautumista yksilöön, ja tasapuolisuus motivoi Jumalan asennetta kokonaisuuteen. Jumalan tahto ei välttämättä vallitse kokonaisuuden osan suhteen — yksittäisen yksilön sydämessä —, mutta hänen tahtonsa kyllä tosiasiallisesti hallitsee kokonaisuutta, universumien universumia.

Kaikkiin Jumalan kanssakäymisiin kaikkien olentojen kanssa pätee se, etteivät hänen lakinsa ole luonnostaan mielivaltaisia. Teistä, joiden näkemys on rajoittunut ja joiden katsantokanta on rajallinen, Jumalan toimenpiteiden täytyy näyttää usein diktatorisilta ja mielivaltaisilta. Jumalan lait ovat pelkästään Jumalan tottumuksia, hänen toistuvia toimintatapojaan, ja hän tekee aina kaiken

whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

- 12:6.9 (135.19) 1. The Absolutes in potential.
- 12:6.10 (135.20) 2. The Ultimate in direction.
- 12:6.11 (137.1) 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.
- 12:6.12 (137.2) 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

12:6.13 (137.3) The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absolutes.

7. THE PART AND THE WHOLE

12:7.1 (137.4) There is operative throughout all time and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12:7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same

hyvin. Havaitsette, että Jumala tekee saman asian kerran toisensa jälkeen samalla tavoin yksinkertaisesti siksi, että se on kyseisissä olosuhteissa paras tapa tämän nimenomaisen asian suorittamiseksi; ja paras tapa on oikea tapa. Ja siksi ääretön viisaus aina määrää sen tehtäväksi tällä täsmällisellä ja täydellisellä tavalla. Teidän tulisi myös muistaa, ettei luonto ole pelkästään Jumaluuden toimi, vaan että ihmisen luonnoksi kutsumissa ilmiöissä on läsnä muitakin vaikuttavia tekijöitä.

Jumalalliselle olemukselle on vastenmielistä sietää minkäänlaista rappeutumista tai edes sallia minkään puhtaasti henkilökohtaisen teon suorittamista kelvottomalla tavalla. Tehtävään kuitenkin selväksi, että jos minkä tahansa tilanteen jumalallisuudessa, jossakin äärimmäisissä oloissa, missä tahansa tapauksessa, jossa korkeimman viisauden toteutuminen saataisi viitata toisenlaisen menettelyn tarpeeseen — jos täydellisyyden vaatimukset jostakin syystä sanelisivat toisenlaisen, paremman reagointitavan —, silloin ja siinä tapauksessa kaikin puolin viisas Jumala toimisi tuolla paremmalla ja sopivammalla tavalla. Se olisi korkeamman lain julkituomista eikä alemman lain kumoamista.

Jumalan tahtoon perustuvien tekojen pitkäaikainen toistuvuus ei tee Jumalasta omien tottumustensa orjaa. Mitään ristiriitaa ei vallitse Infiniittisen lakien välillä, vaan ne ovat kaikki erehtymättömyyttä osoittavia täydellisyyksiä. Ne ovat kaikki niitä kiistattomia säädöksiä, jotka ilmentävät virheettömiä päätöksiä. Laki on Infiniittisen, täydellisen ja jumalallisen mielen muuttumaton reaktio. Jumalan teot ovat tästä niiden näennäisestä samanlaisuudesta huolimatta kaikki tahtoon perustuvia. Jumalassa ”ei ole mitään vaihtuvuutta eikä häivääkään muuttumisesta”. Muttei kaikkea sitä, mikä on totuudenmukaisesti sanottavissa Universaalisesta Isästä, voi sanoa yhtä varmasti kaikista hänen alaisuudessaan toimivista älyllisistä olennoista eikä hänen evolutionaarisista luoduistaan.

Koska Jumala on muuttumaton, voitte luottaa hänen kaikissa tavanomaisissa tilanteissa suorittavan saman teon samalla yhtäläisellä ja tavanomaisella tavalla. Jumala on kaikille eläville ja elottomille luoduille vakauden tae. Hän on Jumala, siksi hän ei muutu.

Koko tämä Jumalan käyttäytymisen järkkymättömyys ja toiminnan yhdenmukaisuus on persoonallista, tietoista ja mitä suurimmassa määrin tahtoperäistä, sillä suuri Jumala ei ole oman täydellisyytensä ja Infiniittisyytensä avuton orja. Jumala ei ole mikään itsestään toimiva automaattinen voima, hän ei ole mikään orjallinen, lakiin sidottu voima. Jumala ei ole matemaattinen yhtälö eikä kemiallinen kaava. Hän on vapaatahtoinen ja ensisijainen persoonallisuus.

way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

12.7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, *if*, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12.7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there “is no variableness neither shadow of changing.” But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12.7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

12.7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature

Hän on Universaalinen Isä, ylivertaisesti persoonallinen olento ja kaikkien luotujen persoonallisuuden universaalinen lähde.

Jumalan tahto ei mitenkään yhdenmukaisesti vallitse Jumalaa etsivän aineellisen kuolevaisen sydämessä, mutta jos aikakehykset laajennetaan nykyhetken yli, niin että ne käsittävät koko ensimmäisen elämän, silloin Jumalan tahto alkaa näkyä yhä enemmän niissä hengen hedelmissä, joita hengen johdattamien Jumalan lasten elämä tuottaa. Ja sitten, jos ihmiselämää laajennetaan edelleen, niin että se käsittää morontiakokemuksen, jumalallisen tahdon havaitaan loistavan aina vain kirkkaampana niiden ajallisuuden luotujen hengellistyvissä teoissa, jotka ovat alkaneet maistaa ihmispersonallisuuden ja Universaalisen Isän persoonallisuuden sukulaisuussuhteen kokemisen tuottamia jumalallisia riemuja.

Jumalan Isyys ja ihmisten veljeys edustavat osan ja kokonaisuuden paradoksia persoonallisuuden tasolla. Jumala rakastaa kutakin yksilöä taivaallisen perheen yksilöllisenä lapsena. Ja kuitenkin Jumala rakastaa näin jokaista yksilöä, hänellä ei ole suosikkeja, ja hänen rakkautensa universaalisuus saa aikaan kokonaisuuden sukulaisuussuhteen, universaalisen veljeyden.

Isän rakkaus yksilöllistää ehdottomasti jokaisen persoonallisuuden Universaalisen Isän ainutlaatuiseksi lapseksi, jolle ei infinittisyydessä ole kaksoiskappaletta, tahdolliseksi olennoiksi, jota ei edes ikuisuus voi korvata. Isän rakkaus kirkastaa jokaisen Jumalan lapsen valaisemalla taivaallisen perheen jokaisen jäsenen ja korostamalla voimakkaasti jokaisen persoonallisen olennon ainutlaatuisuutta suhteessa kaiken olevaisen Isän veljespiiriin ulkopuolella oleviin persoonattomiin tasoihin. Jumalan rakkaus tuo vaikuttavasti julki kunkin tahdollisen luodon transsendenttisen arvon, paljastaa erehtymättömästi sen korkean arvon, jonka Universaalinen Isä antaa jokaiselle ja itse kullekin lapselleen, korkeimmasta paratiisistatuksen omaavasta luojapersoonallisuudesta vähäisimpään, tahdollisen luodon arvon omaavaan olentoon ihmisten villiheimojen joukossa jonkin ajallisen ja avaruudessa olevan, evolutionaarisen maailman ihmislajin aamunkoitossa.

Juuri tämä Jumalan yksilöä kohtaan osoittama rakkaus saa aikaan kaikista yksilöistä koostuvan jumalallisen perheen, Paratiisin-Isän vapaatahtoisien lasten universaalisen veljeskunnan. Ja tämä veljeskunta, koska se on universaalinen, on kokonaisuuden keskinäinen suhde. Veljeskunta, koska se on universaalinen, paljastaa ei suhdetta itse kuhunkin, vaan kaikkiin. Veljeskunta on kokonaisuusrealiteetti, ja se ilmentää sen vuoksi kokonaisuuden ominaisuuksia

personality.

12-7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

12-7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves *every* individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

12-7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

12-7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship. Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

erotukseksi osan ominaisuuksista.

Veljeys on universaaliseen olemassaoloon kuuluvan jokaisen persoonallisuuden välisen suhteen tosiasia. Yksikään persoona ei voi välttyä niiltä siunauksilta tai niiltä kiroilta, jotka kulloinkin ovat tuloksena suhteesta muihin persooniin. Osa hyöttyy tai kärsii yhdessä kokonaisuuden kanssa. Kunkin ihmisen hyvä pyrkimys hyödyttää kaikkia ihmisiä; itse kunkin ihmisen erehdys tai pahuus lisää kaikkien ihmisten koettelemuksia. Miten liikkuu osa, siten liikkuu kokonaisuus. Miten edistyy kokonaisuus, siten edistyy osa. Osa ja kokonaisuuden väliset suhteelliset nopeudet määräävät, viivästyttäväkö kokonaisuuden vitkaisuus sen osaa, vai ajaako sitä eteenpäin kosmisen veljeskunnan antama vauhti.

On mysteeri, että Jumala on mitä korkeimmassa määrin persoonallinen, itsetajuinen olento, jolla on asuinpäämaja ja joka samalla on henkilökohtaisesti läsnä näin laajassa maailmankaikkeudessa ja joka on henkilökohtaisesti yhteydessä tällaiseen kutakuinkin äärettömään määrään olentoja. Sen, että tällainen ilmiö on ihmisen käsityskyvyn ylittävä mysteeri, ei pitäisi vähimmässäkään määrin vähentää uskoanne. Älkää salliko infiniittisyyden suuruuden, ikuisuuden suunnattomuuden, älkääkään Jumalan ylivertaisten ominaisuuksien suurenmoisuuden ja loistavuuden herättää teissä ylenmääräistä pelkoa, järkyttää tai masentaa teitä, sillä Isä ei ole kovinkaan kaukana kenestäkään teistä; hän asuu teissä, ja hänessä me kaikki kirjaimellisesti liikumme, tosiasiallisesti elämme ja sananmukaisesti olemme.

Vaikka Paratiisin-Isä toimiikin jumalallisten luojiensa ja luotujen lastensa kautta, hänellä on myös mitä läheisin sisäinen yhteys teihin, yhteys, joka on niin jalo, niin suuresti persoonallinen, että se menee jo minunkin käsityskyvyni tuolle puolen — tuo Isän osan salaperäinen yhteydenpito ihmissielun ja sen kuolevaisen mielen kanssa, jossa se tällä hetkellä asuu. Tietämällä sen, mitä näistä Jumalan lahjoista tiedätte, te siis tiedätte, että Isä on läheisessä kosketuksessa ei vain jumalallisiin kumppaneihinsa vaan myös ajallisuuden evolutionaarisiiin, kuolevaisiin lapsiinsa. Isä tosiaankin pysyy Paratiisissa, mutta hänen jumalallinen läsnäolonsa asuu myös ihmisten mielessä.

Vaikka Pojan henki vuodatetaankin kaiken lihan päälle, vaikka Poika kuolevaisen ruumiillisessa hahmossa viipyi kerran keskelläne, vaikka serafit henkilökohtaisesti varjelevat ja opastavat teitä, voiko kukaan näistä Toisen ja Kolmannen Lähteen jumalallisista olennoista silti koskaan toivoa pääsevänsä yhtä lähelle teitä tai ymmärtää teitä yhtä täysimääräisesti kuin Isä, joka on antanut osan itsestään olemaan sisimmässänne, olemaan todellinen ja

12.7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

12.7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

12.7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

12.7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

jumalallinen, jopa ikuinen minuutenne?

8. AINE, MIELI JA HENKI

"Jumala on henkeä", mutta Paratiisi ei ole. Aineellinen maailmankaikkeus on aina se areena, jolla kaikki hengelliset toiminnot tapahtuvat; henkiolennot ja henkeä olevat taivaaseennousijat elävät ja työskentelevät aineellista todellisuutta olevilla fyysisillä sfääreillä.

Kosmisen vahvuuden anti, kosmisen gravitaation maailma, on Paratiisin Saaren tehtäväkenttä. Kaikki alkuperäinen vahvuus-energia lähtee liikkeelle Paratiisista, ja lukemattomien universumien rakentamiseen tarvittava aine kiertää nyt koko kokonaisuniversumin piirissä sellaisen supergravitaatioläsnäolon muodossa, josta koostuu läpäistyn avaruuden vahvuusvaraus.

Olivatpa vahvuuden muunnokset kaukaisissa universumeissa millaiset hyvänsä, kerran Paratiisista lähdettyään vahvuus matkaa edelleen ikuisen Saaren koskaan päättymättömän, aina läsnä olevan, katkeamattoman vetovoimavaikutuksen alaisena, kiertäen uskollisesti ja myötäsyttyisesti iäti ympäri universumien ikuisia avaruusratoja. Fyysinen energia on se ainoa realiteetti, joka universaalisen lain noudattamisessaan on uskollinen ja vankkumaton. Vain luodun olennon tahtotoiminnan alueella on esiintynyt poikkeamista jumalallisilta poluilta ja alkuperäisistä suunnitelmista. Voima ja energia ovat universaaliset todisteet keskellä olevan Paratiisin Saaren vakaudesta, pysyvyydestä ja ikuisuudesta.

Hengen lahjoittaminen ja persoonallisuuksien hengellistäminen, hengellisen gravitaation alue, on lankaikkisen Pojan toimipiiri. Ja tämä Pojan henkigravitaatio, joka vetää kaikkia hengellisiä reaalisubjekteja alati puoleensa, on aivan yhtä todellinen ja absoluuttinen kuin Paratiisin Saaren kaikkivoipa aineellinen vetovoima. Mutta aineellisen mielen omaavalle ihmiselle ovat luonnollisesti tutumpia fyysisluontoiset, aineelliset ilmenemät kuin yhtä lailla todelliset ja voimalliset hengellisluontoiset toiminnot, jotka vain sielun hengellinen ymmärrys erottaa.

Sitä mukaa kuin minkä tahansa maailmankaikkeudessa olevan persoonallisuuden mieli käy hengellisemmäksi — enemmän Jumalan kaltaiseksi —, siitä tulee yhä vähemmän aineelliseen gravitaatioon reagoiva. Fyysisen gravitaatioon reagoinnin perusteella mitattu reaalisuus on henkisen sisällön laadun perusteella määritellyn reaalisuuden antiteesi. Fyysisen gravitaation vaikutus on ei-henkisen energian määrän määritin; hengellisen gravitaation vaikutus on jumalallisuuden elävän energian laadun mitta.

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

12:8.1 (139.4) "God is spirit," but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12:8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

12:8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12:8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

Mitä Paratiisi on fyysiselle luomistulokselle ja mitä lankaikkinen Poika on hengelliselle maailmankaikkeudelle, sitä Myötätöimija on mielen maailmoille — aineellisten, morontiaalisten ja hengellisten olentojen ja persoonallisuuksien älylliselle universumille.

Myötätöimija reagoi sekä aineellisiin että hengellisiin realiteetteihin, ja sen vuoksi hänestä tulee luonnostaan kaikkien älyllisten olentojen universaalinen hoivaaja, olentojen, jotka saattavat edustaa luomistyön sekä aineellisten että hengellisten osa-alueiden liittoa. Älyllisyyden lahjaksi antaminen, niin aineellisesta kuin hengellisestä huolehtiminen mielenä ilmenevässä maailmossa, on yksinomaisesti Myötätöimijalle kuuluva toimikenttä. Näin hänestä tulee hengellisen mielen osapuoli, morontiaalisen mielen sisin olemus ja ajallisuuden evolutionaaristen luotujen aineellisen mielen substanssi.

Mieli on se menetelmä, jolla henkirealiteeteista tulee luoduille persoonallisuuksille kokemuksellisia. Ja viime kädessä jopa ihmismieleen sisältyvät yhdistävät mahdollisuudet, kyky koordinoida asioita, ideoita ja arvoja, ovat aineellisuuden ylittäviä.

Vaikka on tuskin mahdollista, että kuolevaisen mieli käsittäisi suhteellisen kosmisen todellisuuden seitsemää tasoa, pitäisi ihmisälyn kuitenkin kyetä tajuamaan paljonkin siitä, mikä on finiittisen todellisuuden kolmen toimivan tason tarkoitus:

1. Aine. Järjestynyt energia, joka on lineaarisen gravitaation alainen, paitsi milloin liike sitä muuntelee ja mieli sitä säätelee.

2. Mieli. Järjestynyt tajunta, joka ei ole tyystin aineellisen gravitaation alainen ja joka vapautuu kokonaan, kun henki sitä modifioi.

3. Henki. Korkein persoonallinen realiteetti. Todellinen henki ei ole aineellisen gravitaation alainen, vaan siitä tulee lopulta kaikkien persoonallisuuden arvon omaavien kehittyvien energijärjestelmien liikkeelle paneva voima.

Kaikkien persoonallisuuksien olemassaolon tavoite on henki; aineelliset ilmentymät ovat suhteellisia, ja kosminen mieli on näiden universaalisten vastakohtien välillä. Mielen lahjoittaminen ja hengen jakaminen ovat Jumaluuden kumppanipersonien, Äärettömän Hengen ja lankaikkisen Pojan, työtä. Kokonaisvaltaisen Jumaluuden reaalisuus ei ole mieltä, vaan henki-mieltä — persoonallisuuden yhdistämää mieli-henkeä. Siitä huolimatta sekä hengen että aineen absoluutit yhtyvät Universaalisen Isän persoonassa.

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12:8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

Paratiisissa kolme energiaa — fyysinen, mielellinen ja hengellinen — ovat tasavertaisia. Energia-aine on evolutionaarisessa kosmoksessa hallitsevassa asemassa, paitsi persoonallisuudessa, jossa henki on mielen välityksellä pyrkimässä herruuteen. Henki on kaikkien luotujen persoonallisuuskokemuksen perustavaa laatua oleva realiteetti, sillä Jumala on henki. Henki on muuttumaton, ja sen vuoksi se ylittää kaikissa persoonallisuussuhteissa sekä mielen että aineen, jotka ovat asteittaisen saavuttamisen kokemuksellisia muuttujia.

Kosmisessa kehityksessä aineesta tulee filosofinen varjo, jonka mieli luo jumalallisen valaistumisen hengen kirkkauden läsnä ollessa, mutta tämä ei kumoa aine-energian reaalisuutta. Mieli, aine ja henki ovat yhtä todellisia, mutta persoonallisuuden kannalta niillä ei ole jumaluuden saavuttamista ajatellen yhtäläistä arvoa. Jumaluuden tiedostaminen on asteittain edistävää hengellinen kokemus.

Mitä kirkkaampi hengellistyneen persoonallisuuden (Isä maailmankaikkeudessa, potentiaalisen henkipersonallisuuden osanen yksilöllisyyden omaavassa luodussa) loisto on, sitä suurempi on se varjo, jonka väliin tuleva mieli luo aineellisen verhonsa ylle. Ajallisuudessa ihmisruumis on aivan yhtä todellinen kuin mieli tai henki, mutta kuolemassa sekä mieli (identiteetti) että henki jäävät eloon, kun ruumis sen sijaan ei jää. Kosminen todellisuus voi puuttua persoonallisuuden kokemuksesta. Ja niinpä kreikkalaisella kielikuvallanne, jonka mukaan aineellinen on todellisemman henkisubstanssin pelkkä varjo, on todellakin filosofista merkitystä.

12:8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12:8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

12:8.16 (141.1) The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. PERSONALLISET REALITEETIT

Henki on universeissa pohjimmainen persoonallinen realiteetti, ja persoonallisuus on pohjimmaista kaikelle kehittyvälle kokemukselle hengellisestä reaalisuudesta. Jokaisella persoonallisuuskokemuksen vaiheella kullakin peräkkäisellä universumietenemisen tasolla on joukoittain johtolankoja houkuttelevien persoonallisten realiteettien löytämiseksi. Ihmisen todellisena päämääränä on uusien ja henkeä olevien tavoitteiden luominen ja sitten tällaisten aineettomia arvoja edustavien verrattomien tavoitteiden kosmisiin houkuttimiin reagoiminen.

Rakkaus on persoonallisuuksien välisen siunauksellisen kanssakäymisen salaisuus. Yksi ainoa kontakti ei riitä henkilön todelliseen tuntemiseen. Matemaattisen päättelyn avulla ei voi tuntea musiikkia niin, että osaisit sitä arvostaa, vaikka musiikki onkin eräs matemaattisen rytmin muoto. Puhelintilaajalle annettu numero ei millään tavoin yksilöi kyseessä olevan tilaajan

9. PERSONAL REALITIES

12:9.1 (141.2) Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

12:9.2 (141.3) Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that

persoonallisuutta eikä ilmoita mitään hänen luonteestaan.

Matematiikka, aineellinen tiede, on välttämätön maailmankaikkeuden materiaalien puolien älylliselle käsittelylle, muttei tällainen tietämys välttämättä kuulu totuuden korkeampaan tajuamiseen eikä hengellisten realiteettien henkilökohtaiseen arvostamiseen. Ei pelkästään elävien maailmassa, vaan jopa fyysisen energian maailmassa kahden tai useamman asian summa on varsin usein jotakin enemmän tai jotakin muuta kuin tällaisten yhdistymien ennustettavissa olevat, yhteen laskemalla saadut tulokset. Sen paremmin matemaattinen tiede kaikkineen kuin koko filosofian maailma tai korkein fysiikka tahi kemia eivät pystyisi ennustamaan saatikka tietämään, että kahden kaasumaisen vedyn atomin liitto yhden kaasumaisen hapen atomin kanssa antaisi tulokseksi uuden ja laadullisesti pelkän yhteenlaskun ylittävän substanssin — nestemäisen veden. Ymmärryksen ja tiedon tästä yhdestä ainoasta fysikaalis-kemiallisesta ilmiöstä olisi pitänyt olla esteenä materialistisen filosofian ja mekanistisen kosmologian kehitykselle.

Tekninen analyysi ei paljasta sitä, mitä joku persoona tai jokin kappale voi tehdä. Vettä esimerkiksi käytetään tuloksellisesti tulen sammuttamiseen. Se, että vesi sammuttaa tulen, on tosiasia, jonka tunnemme jokapäiväisestä kokemuksestamme, muttei mikään vedestä tehty analyysi voisi koskaan paljastaa tällaista ominaisuutta. Analyysi määrittelee veden koostuvan vedystä ja hapesta. Kun näitä alkuaineita tutkitaan lähemmin, paljastuu, että happi on palamisen varsinainen ylläpitäjä ja että vety itse on herkästi palavaa.

Uskonnostanne on tulossa todellinen, koska se on nousemassa pelon orjuudesta ja taikauskon pauloista. Filosofianne ponnistelee vapautuakseen dogmeista ja perinnäisyydestä. Tieteenne on antautunut loputtoman pitkään kamppailuun totuuden ja erheen välillä, samalla kun se taistelee vapautuakseen abstraktion kahleista, matematiikan orjuudesta ja mekanistisen materialismin suhteellisesta sokeudesta.

Kuolevaisella ihmisellä on henkiyden. Mieli on persoonallis-energiaalinen järjestelmä, joka on jumalallisen henkiytimen ympärillä ja joka toimii aineellisessa ympäristössä. Tällainen persoonallisen mielen ja hengen elävä suhde muodostaa ikuisen persoonallisuuden universumipotentialiin. Todellinen vaikeus, pysyvä pettymys, vakava tappio tai väistämätön kuolema voivat tulla, vasta sen jälkeen kun minäkäsitykset ottavat vapauden täysin syrjäyttää keskeisen henkiytimen ohjaavan voiman ja rikkovat tällöin persoonallisuusidentiteetin kosmisen kaavan.

[Esittänyt Viisauden Täydellistä Päivien

subscriber or signify anything concerning his character.

12:9.3 (141.4) Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic philosophy and mechanistic cosmology.

12:9.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

12:9.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

12:9.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

12:9.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

Muinaisten antamin valtuuksiin.]

Luku 13. Paratiisin pyhät sfäärit

⇨ 012

Urantia-kirjan

014 ⇨

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 13 PARATIISIN PYHÄT SFÄÄRIT

Osiot

Johdanto

1. Isän seitsemän pyhää maailmaa
2. Isän maailmojen sisäiset suhteet
3. Iankaikkisen Pojan pyhät maailmat
4. Äärettömän Hengen maailmat

Johdanto

PARATIISIN Keskussaaren ja Havonan sisimmän planeettakehän välissä sijaitsee avaruudessa kolme pienempää erityissfäärien kehää. Sisimpään kehään kuuluvat Universaalisien Isän seitsemän salaista sfääriä, toinen ryhmä koostuu Iankaikkisen Pojan seitsemästä valohohteisesta maailmasta, uloimmassa ovat Äärettömän Hengen seitsemän valtavaa sfääriä, Seitsemän Valtiashengen toimeenpanokeskusten maailmat.

Nämä kolme Isän, Pojan ja Hengen seitsemämaailmaista kehää ovat ylittämättömän suurenmoisuuden ja uskomattoman kirkkauden sfäärejä. Jopa niiden aineellinen eli fyysinen rakenne kuuluu sellaiseen luokkaan, jota ei ole teille paljastettu. Jokainen kehä poikkeaa materiaaalinsa puolesta muista, ja jokaisen kehän jokainen maailma on erilainen lukuun ottamatta Pojan seitsemää maailmaa, jotka ovat fyysiseltä kokoonpanoltaan samanlaisia. Kaikki kaksikymmentäyksi sfääriä ovat suunnattoman suuria, ja kukin seitsemän sfäärin ryhmä on eri tavalla iästetty. Sikäli kuin tiedämme, ne ovat olleet aina; ne ovat Paratiisin tavoin ikuisia. Mitään muistiinmerkintöjä tahi perimätietoa niiden alkuperästä ei ole.

PAPER 13 THE SACRED SPHERES OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

Universaalisen Isän seitsemän salaista sfääriä, jotka kiertävät Paratiisia varsin lähellä ikuista Saarta, ovat ikuisten Jumaluuksien keskushohteen hengellistä valkeutta voimakkaasti heijastavia ja ne levittävät tätä jumalallisen autuuden valoa Paratiisiin joka puolelle samoin kuin Havonan seitsemän kehän ylle.

lankaikkisen Pojan seitsemästä pyhästä maailmasta näyttävät saavan alkunsa hengellisen valkeuden persoonattomat energiat. Yksikään persoonallinen olento ei saata oleskella millään näistä seitsemästä maailmasta. Hengellisellä kirkkaudellaan ne valaisevat koko Paratiisin ja Havonan, ja ne johdattavat puhdasta hengen valkeutta seitsemään superuniversumiin. Myös nämä toisen kehän kirkkaat sfäärit säteilevät valoaan (lämmötöntä valoa) Paratiisiin ja seitsenkehäisen keskusuniversumin miljardille maailmalle.

Äärettömän Hengen seitsemää maailmaa pitävät hallussaan Seitsemän Valtiashenkeä, jotka ohjaavat seitsemän superuniversumin kohtaloita ja jotka lähettävät matkaan Jumaluuden Kolmannen Persoonan hengellisen valkeuden näihin ajallisuuden ja avaruuden luomuksiin. Ja Paratiisin Saarta lukuun ottamatta koko Havona kylpee näissä hengellistävissä vaikutusvoimissa.

Vaikka Isän maailmat ovatkin kaikkien Isältä persoonallisuuden saaneiden perimmäisen statuksen mukaisia sfäärejä, tämä ei silti ole näiden sfäärien ainoa funktio. Näissä maailmoissa oleskelee monenlaisia muitakin kuin persoonallisia olentoja. Isän kehän ja Hengen kehän jokaisella maailmalla on selvästi erottuva pysyvien kansalaisten tyyppinsä, mutta uskomme, että Pojan maailmoja asuttavat muuta kuin persoonallisuutta olevat, yhdenmuotoiset olentotyytit. Isän osat kuuluvat Diviningtonin alkuperäisasukkaisiin; muita pysyväisten kansalaisten luokkia ei teille paljasteta.

Paratiisin kaksikymmentäyksi satelliittia palvelevat monia sellaisia tarkoituksia sekä keskus- että superuniversumeissa, joita ei näissä kertomuksissa paljasteta. Kykenette ymmärtämään niin tuiki vähän näiden sfäärien elämästä, ettette voi toivoakaan saavuttavanne niistä, niiden luonteesta tai toiminnasta edes likimain todellisuutta vastaavaa käsitystä; siellä on meneillään tuhansittain sellaisia toimintoja, joita ei teille paljasteta. Näihin kahteenkymmeneen yhteisen sfääriin kätkeytyvät kokonaisuniversumin toiminnan potentiaalit. Käsissänne oleva kirja tarjoaa vain mahdollisuuden nähdä ohitse kiitävän vilahduksen verran tiettyjä rajattuja toimintoja, jotka koskevat suuruniversumin nykyistä universumiaikakautta tai paremminkin vain yhtä suuruniversumin seitsemästä sektorista.

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13:0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13:0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13:0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

1. ISÄN SEITSEMÄN PYHÄÄ MAAILMAA

Pyhän elämän sfäärien Isän kehä sisältää universumien universumissa ainoat olennaisesti universumiin liittyvät persoonallisuuden salaisuudet. Nämä Paratiisin satelliitit, kolmesta kehästä sisimmäisin, ovat ainoat kielletyt persoonallisuutta koskevat keskusuniversumin alueet. Ala-Paratiisi ja Pojan maailmat ovat nekin ikään suljettuja persoonallisuuksilta, muttei kumpikaan näistä maailmoista ole millään tavalla suoranaisesti tekemisissä persoonallisuuden kanssa.

Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien korkeimpaan luokkaan kuuluvat Korkeimmuuden Kolminaisetut Salaisuudet ohjaavat Isälle kuuluvia Paratiisin maailmoja. Näistä maailmoista osaan kertoa vain vähän, niiden moninaisista toiminnoista saatan kertoa vieläkin vähemmän. Kertomani tieto koskee vain niitä olentoja, jotka toimivat näissä maailmoissa ja lähtevät niistä. Ja vaikka jonkin verran tunnenkin kuutta näistä erityismaailmoista, en silti ole koskaan laskeutunut Diviningtonille; se maailma on minulta tyystin kielletty.

Eräänä näiden maailmojen salaisuuden syynä on se, että jokainen näistä pyhistä sfääreistä omaa Paratiisin-Kolminaisuuden muodostavien Jumaluuksien jonkin erityisedustuman tai ilmentymän, joka ei ole persoonallisuus, vaan sellainen ainutlaatuinen Jumalallisuuden läsnäolo, jota osaavat arvostaa ja jonka kykenevät ymmärtämään vain ne nimenomaiset älyllisten olentojen ryhmät, jotka asuvat tuolla sfäärillä tai joilla on sinne pääsy. Korkeimmuuden Kolminaisetut Salaisuudet ovat näiden erityisten ja persoonattomien Jumalallisuuden läsnäolojen edustajia. Ja Korkeimmuuden Salaisuudet ovat mitä suurimmassa määrin persoonallisia olentoja, joille on annettu ylevän ja vaativan työnsä edellyttämät suurenmoiset kyvyt ja jotka ovat tehtävänsä oivallisella tavalla soveltuvia.

1. DIVININGTON. Tämä maailma on — ainutlaatuisessa mielessä — ”Isän syli”, Universaalisen Isän persoonallisen yhteydenpidon sfääri, ja siellä sijaitsee hänen jumalallisuutensa erityisilmentymä. Divinington on Ajatuksensuuntaajien Paratiisin-kohtauspaikka, mutta se on myös lukuisten muiden entiteettien, persoonallisuuksien ja Universaalisen Isästä lähtöisin olevien olentojen koti. lankaikkisen Pojan lisäksi monet muutkin persoonallisuudet ovat saaneet alkunsa Universaalisen Isän yksinään suorittamista toimenpiteistä. Tällä asuinsijalla ovat kanssakäymisissä ja siellä toimivat vain Isän osaset sekä ne persoonallisuudet ja muut olennot,

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13:1.1 (144.1) The Father's circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These satellites of Paradise, the innermost of the three circuits, are the only forbidden domains concerned with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13:1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13:1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the “bosom of the Father,” the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

joiden alkuperä juontuu suoraan ja ainoastaan Universaalisesta Isästä.

Diviningtonin salaisuuksiin kuuluu Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisen ja niiden toiminnan salaisuus. Niiden luonne, alkuperä sekä menetelmä, jolla ne ovat yhteydessä evolutionaaristen maailmojen vähäisiin luotuihin, ovat tämän paratiisifäärin salaisuus. Nämä hämmästyttävät tapahtumat eivät meitä muita henkilökohtaisesti koske, ja sen vuoksi Jumaluudet katsovat oikeaksi salata täydeltä ymmärrykseltämme tämän suuren ja jumalallisen palvelumuodon tietyt piirteet. Sikäli kuin tulemme kosketuksiin jumalallisen toiminnan tämän osaluheen kanssa, saamme näistä toiminnoista kaiken tiedon, mutta meillä ei ole täyttä tietoa tämän suurenmoisen lahjoitustoiminnan intiimeimmistä yksityiskohdista.

Tähän sfääriin kätkeytyvät myös Isän kaikkien muunhahmoisten osasten, Gravitaaatiosanansaattajien ja muiden, teille paljastamattomien olentojoukkojen olemuksen, tarkoituksen ja toimintojen salaisuudet. On varsin luultavaa, että minulta salatut Diviningtonia koskevat totuudet saattaisivat paljastettuina vain hämmäntää ja haitata minua nykyisessä työssäni, ja toisaalta ehkäpä ne sitä paitsi ovat luokkaani kuuluvan olennon käsityskyvyn tuolla puolen.

2. SONARINGTON. Tämä sfääri on "Pojan syli", lankaikkisen Pojan henkilökohtainen vastaanottomaailma. Se on taivaasta laskeutuvien ja taivaaseen nousevien Jumalan Poikien Paratiisin-päämaja, silloin ja sen jälkeen kun he ovat saaneet täydet valtuutensa ja lopullisen hyväksymisensä. Tämä maailma on lankaikkisen Pojan kaikkien Poikien ja hänen rinnakkaisten ja häneen liittyvien Poikiensa Paratiisin-koti. On olemassa lukuisia jumalallisten poikien luokkia, jotka liittyvät tähän ylimaalliseen asuinsijaan ja joita ei ole paljastettu kuolevaisille, sillä he eivät ole tekemisissä niiden ylösnousemusjärjestelmää koskevien suunnitelmien kanssa, joiden mukaan ihminen etenee hengellisesti universumien kautta edelleen Paratiisiin.

Sonaringtonin salaisuuksiin kuuluu jumalallisten Poikien ruumiillistumisen salaisuus. Kun Jumalan Pojasta tulee Ihmisen Poika, kun hän kirjaimellisesti syntyy naisesta, kuten teidän maailmassanne tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten tapahtui, se on universaalinen mysteeri. Sellaista tapahtuu kaiken aikaa kaikissa universumeissa, ja se on jumalallisena poikana olemisen sonaringtonilainen salaisuus. Suuntaajat ovat Jumala Isän mysteeri. Jumalallisten Poikien inkarnaatio on Jumala Pojan mysteeri; se on Sonaringtonin seitsemänteen sektoriin suljettu salaisuus. Tämä on maailma, jonne ei pääse kukaan muu kuin ne, jotka ovat tämän ainutlaatuisen kokemuksen omakohtaisesti

13.1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

13.1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13.1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the "bosom of the Son," the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

13.1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your

läpikäyneet. Ainoastaan ne ruumiillistumisen vaiheet, joilla on tekemistä ylösnousemuksellisen elämänvaiheen kanssa, on saatettu tietoonne. On olemassa monia muita ruumiillistumismysteerin vaiheita, jotka ilmenevät teille paljastamattomien Paratiisin-Poikien ruumiillistuksessa. Nämä Pojat ovat sellaisissa universumipalveluun liittyvissä tehtävissä, joita ei teille paljasteta. Ja on vielä muitakin Sonaringtonin mysteerejä.

3. SPIRITINGTON. Tämä maailma on "Hengen syli", niiden korkeiden olentojen Paratiisin-koti, jotka edustavat yksinomaisesti Ääretöntä Henkeä. Tänne kokoontuvat Seitsemän Valtiashenkeä ja jotkut heidän jälkeläisistään kaikista universumeista. Tällä taivaallisella asuinsijalla voidaan kohdata myös lukuisia paljastamattomia henkipersonallisuuksien luokkia. Nämä olennot on osoitettu sellaisiin maailmankaikkeuden moninaisiin toimintoihin, jotka eivät liity suunnitelmiin ajallisuuden kuolevaisten olentojen ylentämiseksi Paratiisin ikuisuustasolle.

Spiritingtonin salaisuuksiin kuuluvat heijasteisuuden läpitunkemattomat mysteerit. Kerromme teille heijastamisen laajasta ja universaalisesta ilmiöstä, etenkin siitä, miten se vaikuttaa seitsemän superuniversumin päämajamaailmoissa, muttemme koskaan täysin selitä tätä ilmiötä, sillä emme sitä täysin ymmärrä. Paljon, hyvinkin paljon, toki siitä käsitämme, mutta monet perusseikat ovat meille yhä hämäriä. Heijasteisuus on Jumala Hengen salaisuus. Teille on selvitetty heijastuksen toimintoja siltä osin kuin se koskee kuolevaisen eloonjäämiseen liittyvää ylösnousemusjärjestelmää, ja siinäkin se kiistämättä vaikuttaa, mutta sen lisäksi heijastaminen on korvaamaton piirre universumitoiminnan lukuisten muiden osaluokkien normaalissa sujumisessa. Tätä Äärettömän Hengen antamaa varustusta käytetään hyväksi myös kanavissa, jotka palvelevat muuta kuin tiedonkeruuta ja informaation levittämistä. Ja on olemassa muitakin Spiritingtonin salaisuuksia.

4. VICEGERINGTON. Tämä planeetta on "Isän ja Pojan syli", ja se on tiettyjen teille paljastamatta jäävien olentojen salainen sfääri. Nämä olennot saavat alkunsa Isän ja Pojan teoista. Se on myös useiden moninaista alkuperää olevien kunnialla kruunattujen olentojen Paratiisin-koti. Heidän alkuperänsä on moniosainen, mikä johtuu niistä monista erilaisista menetelmistä, joita seitsemässä superuniversumissa on käytössä. Tähän maailmaan kokoontuvat monet sellaiset olentoryhmät, joiden henkilöllisyyttä ei ole paljastettu Urantian kuolevaisille.

Vicegeringtonin salaisuuksiin kuuluvat

notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the "bosom of the Spirit," the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13:1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it. Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the "bosom of the Father and the Son" and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington* include

kolminaistamisen salaisuudet. Ja kolminaistaminen on se salaisuus, joka valtuuttaa Kolminaisuuden edustamiseen, Jumalten sijaishallitsijoina toimimiseen. Valta Kolminaisuuden edustamiseen liittyy vain niihin olentoihin — paljastettuihin tai paljastamattomiin —, jotka ovat kolminaistettuja, luotuja, olevaistettuja tai iäistettyjä keiden tahansa kahden tai kaikkien kolmen Paratiisin-Kolminaisuuden jäsenen toimesta. Tietäntyyppisten kunnialla kruunattujen olentojen kolminaistavin toimin aikaansaadut persoonallisuudet eivät edusta muuta kuin tässä kolminaistamisessa liikkeelle pantua käsitepotentiaalia, vaikka sellaiset olennot saattavatkin nousta sitä kaikille kaltaisilleen avoinna olevaa polkua, joka johtaa Jumaluuden syleilyyn.

Kolminaistamattomat olennot eivät täysin ymmärrä joko kahden tai kolmen Luojan tai tiettyjen luotujen olentojen käyttämää kolminaistamismenetelmää. Et tule tällaista ilmiötä koskaan ymmärtämään, ellet kunnialla kruunatun elämäнкаaresi kaukaisessa tulevaisuudessa sattuisi jollainkin kokeilemaan tätä rohkeaa yritystä ja siinä onnistumaan, koska muussa tapauksessa nämä Vicegeringtonin salaisuudet pysyvät ainiaaksi sinulta kiellettyinä. Mutta minulle, joka olen korkea-arvoinen kolminaisuusalkuinen olento, kaikki Vicegeringtonin sektorit ovat avoimia. Ymmärrän täysin alkuperäni ja tulevaisuuteni salaisuuden, ja aivan yhtä täysin ja pyhästi minä sitä suojelen.

On olemassa vielä muitakin kolминаistamisen muotoja ja vaihteita, joita ei ole saatettu urantialaisten tietoon, ja nämä kokemukset ovat henkilökohtaisten aspektiensaa Vicegeringtonin salaisella sektorilla asianmukaisesti suojattuina.

5. SOLITARINGTON. Tämä maailma on "Isän ja Hengen syli", ja se on kohtaamispaikkana suurenmoiselle paljastamattomien olentojen joukolle. Näiden olentojen alkuperä on Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen yhteisissä teoissa, ja he omaavat Hengeltä saamansa perimän lisäksi Isän luonteenpiirteitä.

Se on myös Yksinäisten Sanansaattajien ja enkelien yläpuolella olevien muiden persoonallisuuksien koti. Perin harva näistä olennoista on tiedossanne. Heitä kuuluu tavattoman moniin sellaisiin luokkiin, joita ei ole paljastettu Urantialla. Siitä, että heidän kotipaikkansa on viidennessä maailmassa, ei välttämättä seuraa, että Isällä olisi mitään tekemistä Yksinäisten Sanansaattajien ja heidän enkelien ryhmää korkeammalla olevien kumpaniensa luomisen kanssa, mutta kuluvan universumiaikakauden aikana hän kylläkin vaikuttaa heidän toimintaansa. Nykyisen universumiaikakauden aikana Solitarington on

the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13:1.14 (146:3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. This world is the “bosom of the Father and the Spirit” and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13:1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had ought to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

myös Universumivoiman Ohjaajien statuksen mukainen sfääri.

Lisäksi on olemassa lukuisia muita henkipersonallisuuksien yhteisöjä, joita kuolevainen ihminen ei tunne, mutta jotka pitävät Solitaringtonia Paratiisin-kotinsa sfäärinä. Olisi muistettava, että universumitoimintojen kaikki jakautumat ja tasot ovat aivan yhtä täydellisesti varustetut hoivaavin hengin kuin on se maailma, jonka huolena on auttaa kuolevaista ihmistä nousemaan jumalalliseen paratiisipäämääräänsä.

Solitaringtonin salaisuudet. Tämä maailma kätkee itsensä paitsi tiettyjä kolminäistämisen salaisuuksia myös ne salaisuudet, jotka koskevat Äärettömän Hengen henkilökohtaisia suhteita tiettyihin Kolmannen Lähteen ja Keskuksen korkeampiin jälkeläisiin. Solitaringtonissa ovat ne mysteerit, jotka koskevat Isän, Pojan ja Hengen henkien muodostamien lukuisten paljastamattomien luokkien ja Kolminaisuuden kolminkertaisen hengen sekä Korkeimman, Perimmäisen ja Korkein—Perimmäisen henkien välillä vallitsevia mitä läheisimpiä yhteyksiä.

6. SERAFINGTON. Tämä sfääri on "Pojan ja Hengen syli", ja se on kotimaailmana niille laajoille joukoille salaisiksi jääviä olentoja, jotka Poika ja Henki ovat luoneet. Se on myös määränpääsfäärinä kaikille enkelijoukkojen hoivaaville luokille, joihin kuuluvat supernafit, sekonafit ja serafit. Keskusuniversumissa ja sen ulkopuolella olevissa universeissa palvelee myös monia sellaisten suurenmoisten henkien luokkia, jotka eivät ole "hoivaavia henkiä niille, jotka perivät pelastuksen". Kaikki nämä hengelliset työntekijät kaikilla universumitoimintojen tasoilla ja kaikissa maailmoissa pitävät Serafingtonia Paratiisin-kotinaan.

Serafingtonin salaisuuksiin kuuluu kolmiosainen mysteeri, jonka osista saan mainita vain yhden: serafikuljetuksen mysteerin. Eri serafiluokkien ja niihin liittyvien henkiolentojen kyky sulkea henkihahmonsa sisään kaikenlaisia ei-aineellisia persoonallisuuksia ja kuljettaa niitä pitkiä planeettainvälisiä matkoja on salaisuus, joka on suljettu Serafingtonin pyhiin sektoreihin. Kuljetusserafit ymmärtävät tämän mysteerin, mutta he eivät välitä tätä tietoa meille muille, tai ehkä he eivät edes voisi sitä tehdä. Serafingtonin muut mysteerit liittyvät sentyyppisten henkipalvelijoiden persoonallisiin kokemuksiin, joita ei vielä ole paljastettu kuolevaisille. Ja me pidättäydymme käsittelemästä tällaisten lähisukulaisolentojen salaisuuksia, sillä voitte miltei käsittää tällaiset teitä lähellä olevat olemassaolon lajit, ja tuntuisi luottamuksen pettämiseltä esittää hallussamme olevaa osittaistakaan tietoa näistä ilmiöistä.

7. ASCENDINGTON. Tämä ainutlaatuinen

13:1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

13:1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

13:1.19 (146.8) 6. SERAPHINGTON. This sphere is the "bosom of the Son and the Spirit" and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not "ministering spirits to those who shall be heirs of salvation." All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

13:1.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the "bosom of the Father, Son, and Spirit,"

maailma on "Isän, Pojan ja Hengen syli", taivaaseen nousevien avaruuden luotujen olentojen kohtaamispaikka, niiden ajallisuuden pyhiinvaeltajien vastaanottosfääri, jotka Paratiisin-matkallaan kulkevat Havona-universumin kautta. Ascendington on ajallisuuden ja avaruuden ylösnousevien sielujen aktuaalinen Paratiisin-koti siksi, kunnes he saavuttavat paratiisillisen statuksen. Te kuolevaiset viettätte useimmat Havonan "lomanne" Ascendingtonissa. Havonassa viettämänne elämän aikana Ascendington tulee olemaan teille sitä, mitä vaihtelunohjaajat merkitsivät teille paikallis- ja superuniversumissa tapahtuneen ylösnousemusetenemisen kuluessa. Siellä te olette mukana tuhansissa sellaisissa toiminnoissa, jotka ovat kuolevaisen mielikuvituksen ulottumattomissa. Ja aivan kuten jokaisen edeltävän, Jumalaa kohti etenevän ylösnousemusvaiheen aikana, ihmisminuutenne on astuva uusiin suhteisiin jumalallisen minuutenne kanssa.

Ascendingtonin salaisuuksiin kuuluu muun muassa se mysteeri, miten aineelliseen ja kuolevaiseen mieleen rakentuu asteittain ja varmasti hengellinen ja potentiaalisesti kuolematon luonteen ja identiteetin vastine. Tämä ilmiö on universumien mysteereistä eräs kaikkein hämmäntävimmistä: kuolemattoman sielun kehittyminen kuolevaisen ja aineellisen luodun mielessä.

Ette tule koskaan täysin ymmärtämään tätä salaperäistä tapahtumaa, ennen kuin saavutatte Ascendingtonin. Ja juuri siksi koko Ascendington tulee olemaan avoinna ihmettelevälle katseellenne. Yksi Ascendingtonin seitsemännes on kielletty minulta — juuri se sektori, joka koskee tätä nimenomaista salaisuutta. Tämä salaisuus on (tai tulee olemaan) teidän tyyppiinne kuuluvien olentojen yksinomainen kokemus ja omaisuus. Tämä kokemus kuuluu teidän inhimilliselle olemassaolon muodollenne. Se persoonallisuuden luokka, johon minä kuulun, ei ole tämänkaltaisten tapahtumien kanssa suoranaisesti tekemisissä. Sen vuoksi se on minulta kielletty, mutta teille se lopulta paljastetaan. Mutta senkin jälkeen kun se on teille paljastettu, se jää jostakin syystä iäksi teidän salaisuudeksenne. Ette paljasta sitä meille ettekä millekään muulle olentoryhmälle. Tiedämme jumalallisen Suuntaajan ja inhimillistä alkuperää olevan kuolemattoman sielun ikuisesta fuusiosta, mutta ylösnousemukselliset lopullisuuden saavuttajat tuntevat tämän saman kokemuksen absoluuttisena realiteettina.

2. ISÄN MAAILMOJEN SISÄISET SUHTEET

Nämä erilaisten hengellisten olentoryhmien

the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona "vacations" on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.*

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finalizers know this very experience as an absolute reality.

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse

kotimaailmat ovat suunnattomia ja häkellyttäviä sfäärejä ja verrattomassa kauneudessaan ja suurenmoisessa loistossaan Paratiisin vertaisia. Ne ovat jälleennäkemisen maailmoja, jälleentapaamisen sfäärejä, jotka toimivat pysyvinä kosmisina osoitepaikkoina. Lopullisuuden saavuttajina teille annetaan asuinsija Paratiisissa, mutta Ascendington tulee olemaan kaikkina aikoina kotiosoitteenne, jopa silloinkin kun astutte palvelukseen ulkoavaruudessa. Kautta ikuisuuden tulette pitämään Ascendingtonia kotinanne, johon liittyy herkäät muistot ja mieleen palautuvat muistikuvat. Sitten kun teistä tulee seitsemännen asteen henkiolentoja, saatatte luopua Paratiisissa asuvan statuksestanne.

Mikäli ulkouniversumeja ollaan valmistelemassa, mikäli ne on tarkoitettu asuttava ajallisuuden luoduilla, joilla on ylösnousemuksen potentiaali, päättelemme siinä tapauksessa, että näiden tulevien aikojen lasten on myös määrättävä Ascendingtonia Paratiisin-kotimaailmana.

Ascendington on se ainoa pyhä sfääri, joka tulee olemaan varauksetta avoin sinun, paratiisitulokkaan, tarkasteluillesi. Vicegerington on se ainoa pyhä sfääri, joka on kokonaan ja varauksetta avoin minun tarkasteluilleni. Vaikka sen salaisuudet liittyvät omaan alkuperääni, en nykyisen universumiaikakauden kuluessa katso Vicegeringtonia kodikseni. Kolminaisuusperäiset olennot ja kolminaisuusperäiset olennot eivät ole sama asia.

Kolminaisuusperäiset olennot eivät täysin jaa Isän maailmoja; heillä on vain heille kuuluvat kotinsa Paratiisin Saarella, hyvin lähellä Kaikkein Pyhintä Sfääriä. He ilmestyvät useinkin Ascendingtoniin, "Isän, Pojan ja Hengen syliin", jossa he seurustelevat avaruuden vähäisistä maailmoista saapuneiden veljiensä kanssa.

Saattaisitte olettaa, että Luoja-Pojat, jotka ovat Isä—Poika-alkuisia, pitäisivät Vicegeringtonia kotinaan, mutta näin ei asia tänä Seitsenkertaisen Jumalan toiminnan universumiaikakautena ole. On monia samankaltaisia ongelmia, jotka hämmentävät teitä, sillä tulette varmasti kohtaamaan monia vaikeuksia pyrkiessänne ymmärtämään näitä varsin lähellä Paratiisia olevia asioita. Ette myöskään järjelemällä voi menestyksellisesti selvittää näitä kysymyksiä, sillä tietonne ovat niin peräti vähäiset. Ja jos Isän maailmoista enemmän tietäisittekin, kohtaisitte yksinkertaisesti vain yhä enemmän vaikeuksia niin kauan, että tiedätte niistä kaiken. Millä tahansa näistä salaisista maailmoista olemiseen oikeuttava status hankitaan palvelulla kuten myös alkuperän luonteen perusteella, ja toisiaan seuraavat universumiaikakaudet saattavat sijoittaa ja varmasti sijoittavatkin uudelleen joitakin näistä persoonallisuusryhmittymistä.

orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic addresses. As finalizers you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

Sisäkehän maailmat ovat todellisuudessa enemmänkin kanssakäymiseen tarkoitettuja tai statuksesta kertovia kuin todellisia asuinsfäärejä. Yhtä maailmaa lukuun ottamatta kuolevaiset saavuttavat jokaisessa Isän maailmoista jonkin statuksen. Kun te kuolevaiset esimerkiksi saavutate Havonan, teille myönnetään lähtölupa Ascendingtoniin, jonne olette sangen tervetulleita, mutta teillä ei ole lupaa vierailla kuudessa muussa pyhässä maailmassa. Sitten kun olette käyneet läpi paratiisijärjestelmän ja kun teidät on hyväksytty Lopullisuuden Saavuttajien jäsenyyteen, teille myönnetään pääsylupa Sonaringtoniin, sillä olette Jumalan poikia yhtä hyvin kuin taivaaseennousijoita — ja olette vielä sen lisäksi muitakin. Mutta aina on jäävä yksi Sonaringtonin seitsemännes, jumalallisten Poikien inkarnaatiosalaisuuksien sektori, joka pysyy tutkimuksiltanne suljettuna. Näitä salaisuuksia ei koskaan paljasteta taivaaseen nouseville Jumalan pojille.

Lopulta teillä on täysin vapaa pääsy Ascendingtoniin ja suhteellisen vapaa pääsy Diviningtonia lukuun ottamatta kaikille muille Isän sfääreille. Muttei teidän sittenkään, kun teille on myönnetty lupa laskeutua viidelle jäljellä olevalle salaiselle sfäärille, kun teistä on tullut lopullisuuden saavuttajia, sallita vierailla näiden maailmojen kaikilla sektoreilla. Eikä teidän myöskään ole lupa laskeutua Diviningtonin, "Isän sylin", rannoille, vaikka aivan varmasti tulette kerran toisensa jälkeen seisomaan "Isän oikealla puolella". Koko iäisyydessä ei koskaan tule ilmaantumaan mitään sellaista, joka tekisi välttämättömäksi läsnäolonne Ajatuksensuuntaajien maailmassa.

Nämä henkielolisten tapaamispaikkamaailmat ovat siinä määrin kiellettyä maata, että meitä on pyydetty olemaan kysymättä edes pääsylupaa näiden sfäärien niille alueille, jotka ovat täysin omien kokemusmaaillojemme ulkopuolella. Sinusta voi tulla yhtä luotutäydellinen kuin Universaalinen Isä on jumaluustäydellinen, mutta et silti saa tietää kaikkiin muihin universumpersonallisuuksien luokkiin liittyviä kaikkia kokemuksellisia salaisuuksia. Kun Luojaalla on kokemusperäinen persoonallisuutta koskeva salaisuus luotunsa kanssa, Luoja pitää tämän salaisuuden ikuisesti luottamuksellisena.

Kaikki nämä salaisuudet ovat oletettavasti Korkeimmuuden Kolminäistettujen Salaisuuksien kollektiivisen ryhmän tuntemia. Nämä olennot puolestaan tuntee täysin vain heidän oma erityinen maailmaryhmänsä, muut olentoluokat ymmärtävät heitä vain vähän. Tulet Paratiisiin päästyäsi tuntemaan ne kymmenen Korkeimmuuden Salaisuutta, jotka johtavat Ascendingtonia, ja rakastamaan heitä palavasti. Diviningtonia lukuun ottamatta tulet niin ikään ymmärtämään osittain

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the ascendant sons of God.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the "bosom of the Father," though you shall surely stand repeatedly at the "right hand of the Father." Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father,

Isän muiden maailmojen Korkeimmuuden Salaisuuksia, vaikkakaan et yhtä täydellisesti kuin Ascendingtonissa.

Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet, niin kuin heidän nimestäänkin voisi päätellä, ovat yhteydessä Korkeimpaan; he ovat niin ikään suhteessa Perimmäiseen ja tulevaisuuden Korkein—Perimmäiseen. Nämä Korkeimmuuden Salaisuudet ovat Korkeimman salaisuuksia samoin kuin Perimmäisen salaisuuksia ja vielä Korkein—Perimmäisenkin salaisuuksia.

3. IANKAIKKISEN POJAN PYHÄT MAAILMAT

Iankaikkisen Pojan seitsemän valohohteista sfääriä ovat puhtaan henkiolemassaolon seitsemän vaiheen maailmoja. Nämä säteilevät taivaankappaleet ovat Paratiisin ja Havonan kolmijakoisen valon lähteitä, ja niiden vaikutus rajoittuu suurimmalta osaltaan, muttei kokonaan, keskusuniversumiin.

Persoonallisuutta ei näillä Paratiisin satelliiteilla esiinny. Näistä puhtaan hengen olinsijoista ei sen vuoksi ole kuolevaiselle ja aineelliselle persoonallisuudelle paljokaan kerrottavissa. Meille opetetaan, että nämä maailmat ovat täynnä Iankaikkisen Pojan olentojen muuta kuin persoonallisuutta edustavaa elollisuutta. Päätelemme, että näitä entiteettejä kerätään kokoon projisoiduissa ulkoavaruuden uusissa universumeissa suoritettavaa palvelua varten. Paratiisin filosofit ovat sitä mieltä, että jokainen noin kahdenmiljardin Urantia-vuoden mittainen Paratiisin sykli merkitsee sitä, että Iankaikkisen Pojan salaisissa maailmoissa luodaan taas uudet reservit näihin luokkiin kuuluvia olentoja.

Sikäli kuin olen saanut tietää, yksikään persoonallisuus ei ole koskaan vieraillut yhdelläkään näistä Iankaikkisen Pojan sfäreistä. Minulle ei ole koskaan annettu tehtäväksi käydä yhdessäkään näistä maailmoista koko sen pitkän kokemuksen aikana, joka minulla on Paratiisin sisä- ja ulkopuolelta. Eivät edes Iankaikkisen Pojan myötälumat persoonallisuudet mene näihin maailmoin. Päätelemme, että kaikenlaiset persoonattomat henget — siitä riippumatta kenen jälkeläisiä ne ovat — pääsevät näihin hengen koteihin. Koska olen persoona ja omaan henkihahmon, tällainen maailma näyttäisi minusta epäilemättä tyhjältä ja autiolta, vaikka minun olisi lupa siellä käydäkin. Korkeat henkipersoonallisuudet eivät kaipaa tarkoituksettomaa uteliaisuuden tyydyttämistä, täysin hyödytöntä seikkailua. Koko ajan on olemassa jopa liiankin paljon mielenkiintoista ja

though not so perfectly as on Ascendington.

^{13:2.10 (149.3)} The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

^{13:3.1 (149.4)} The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

^{13:3.2 (149.5)} Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

^{13:3.3 (149.6)} As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

tarkoituksellista seikkailua, jotta mitään suurta kiinnostusta pääsisi kehittymään sellaisia hankkeita kohtaan, jotka ovat joko turhia tai epätodellisia.

4. ÄÄRETTÖMÄN HENGEN MAAILMAT

Havonan sisäkehän ja lankaikkisen Pojan säteilevien sfäärien välissä kiertävät Äärettömän Hengen seitsemän kehää, maailmat, joita asuttavat Äärettömän Hengen jälkeläiset, kunnialla kruunattujen luotujen persoonallisuuksien kolminastetut pojat ja muuntyyppiset paljastamattomat olennot, jotka huolehtivat siitä, että universumitoimintojen piirissä olevien eri maailmojen monet hankkeet tulevat tehokkaasti hoidetuiksi.

Seitsemän Valtiashenkeä ovat Äärettömän Hengen korkeimmat ja perimmäiset edustajat. Heillä on henkilökohtaiset asemapaikkansa, voimakohionsa, Paratiisin äärialueella, mutta kaikki heidän suuruniversumin hallintoa ja johtamista koskevat operaationsa suoritetaan näillä Äärettömän Hengen seitsemällä erityisellä toimeenpanosfäärillä ja niistä käsin. Seitsemän Valtiashenkeä ovat todellisuudessa universumien universumin miehellis-hengellinen voimantasaustyö, kaiken kattava, kaiken sisältävä ja kaiken koordinoiva, kaiken keskustassa sijaitseva voima.

Näiltä seitsemältä erityissfääriltä Valtiashenget toimivat yhtenäistääkseen ja vakaannuttaakseen suuruniversumissa vaikuttavan kosmisen mielen yhteyspiirejä. He ovat lisäksi tekemisissä Jumaluuksien erilaistuneen hengellisen suhtautumisen ja läsnäolon kanssa suuruniversumin kaikilla kulmilla. Fyysiset reaktiot ovat yhtäläisiä, säännöllisiä ja aina silmänräpäyksellisiä ja automaattisia. Mutta kokemuksellinen hengellinen läsnäolo vastaa maailmojen yksittäisiin mieliin luonnostaan kuuluvan hengellisen vastaanottokyvyn pohjimmaista kuntoa tai tilaa.

Fyysinen vaikutusvoima, läsnäolo ja toiminta ovat samat kaikissa universeissa — pienissä ja suurissa. Hengellisen läsnäolon tai reagoinnin osalta on erottavana tekijänä se vaihteleva erilaisuus, jolla tahdolliset olennot sen tiedostavat ja ottavat vastaan. Vaikka luotujen olentojen taholta tulevat lojaalisuudesta tai epälojaalisuudesta kertovat asenteet eivät absoluuttisen ja eksistentiaalisen Jumaluuden hengelliseen läsnäoloon millään tavoin vaikuta, samalla on kuitenkin totta, että aliabsoluuttisen ja kokemuksellisen Jumaluuden toimivaan läsnäoloon tällaisten finiittisten luotujen päätökset, valinnat ja tahtoa ilmentävät asenteet — yksittäisen olennon, planeetan, järjestelmän,

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

13:4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-coordinating power of central location.

13:4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13:4.4 (150.3) Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this

konstellaation tai universumin lojaalisuus ja kuuliaisuus — vaikuttavat vääjäämättä ja välittömästi. Mutta tämä jumalallisuuden hengellinen läsnäolo ei ole oikukasta eikä mielivaltaista; sen kokemuksellinen vaihtelevuus kuuluu luonnostaan siihen, että persoonallisille olennoille on annettu vapaa tahto.

Hengellisessä läsnäolossa esiintyvän eroavuuden määrittäjä on omassa sydämessänne ja mielessänne, ja se on siinä, miten teette omat valintanne, se on mielenne tekemissä päätöksissä ja oman tahtonne mukaisissa ratkaisuissa. Tämä eroavuus kuuluu luonnostaan älyllisten persoonallisten olentojen vapaatahtoihin reaktioihin, olentojen, joista Universaalinen Isä on määrännyt, että heidän on käytettävä tätä valinnan vapautta. Ja Jumaluudet noudattavat tarkalleen sitä, miten heidän henkiensä vuoksi- ja luodevaihtelut ilmenevät, täyttäessään ja tyydyttäessään niitä ehtoja ja vaatimuksia, jotka johtuvat mainitusta luodun päätöstoiminnassa esiintyvistä eroavuudesta, niin että he yhtenä hetkenä lahjoittavat läsnäoloaan enemmän reagoiessaan tätä koskevaan vilpittömään toiveeseen, ja toisena hetkenä he taas vetäytyvät näyttämöltä, kun heidän luotunsa Jumalan lahjoittamaa valinnan vapautta käyttäessään päättävät sellaista vastaan. Ja näin jumalallisuuden hengestä tulee nöyrän kuuliainen sitä kohtaan, millaisen valinnan maailmojen luodut tekevät.

Asuinsijat, joilta Seitsemän Valtiashenkeä toimivat, ovat itse asiassa seitsemän superuniversumin ja niitä vastaavien ulkoavaruuden lohkojen Paratiisin-päämajoja. Kukin Valtiashenki johtaa yhtä superuniversumia, ja jokainen näistä seitsemästä maailmasta on osoitettu yksinomaisesti yhden Valtiashen gen käyttöön. Seitsemän superuniversumin Paratiisitasoa alemmassa hallinnossa ei ole kirjaimellisesti ainoatakaan vaihetta, josta ei huolehdittaisi näissä toimeenpanon maailmoissa. Ne eivät ole yhtä eksklusiivisia kuin Isän ja Pojan sfäärit, ja vaikka näiden maailmojen asujainten status rajoittuukin niiden syntyperäisiin asukkaisiin ja niihin, jotka näissä maailmoissa työskentelevät, nämä seitsemän hallintoplaneettaa ovat aina avoimina kaikille olennoille, jotka haluavat niillä vieraila ja jotka kykenevät saamaan haltuunsa tarvittavan kulkuvälineen.

Minusta nämä toimeenpanon maailmat ovat kaikkein kiinnostavimmat ja uteliaisuutta herättävimmät kohteet Paratiisin ulkopuolella. Koko laajassa maailmankaikkeudessa ei ole toista paikkaa, jossa voisi tarkkailla niin monenmoisia toimintoja; toimintoja, jotka koskevat niin monia erilaisia elävien olentojen ryhmiä ja liittyvät niin monilla eri tasoilla tapahtuviin operaatioihin tai tehtäviin, jotka ovat siinä samassa aineellisia, älyllisiä ja hengellisiä. Kun minulle myönnetään

spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

13:4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy

tehtävistäni lomajakso, ja jos satun olemaan Paratiisissa tai Havonassa, menen tavallisesti johonkin näistä Seitsemän Valtiashengen toiminnantäyteisistä maailmoista virkistääkseni mieltäni näillä yritteliäisyydestä, omistautumisesta, lojaalisuudesta, viisaudesta ja tehokkuudesta kertovilla näkymillä. Missään muualla en voi tarkkailla sellaista hämmästyttävää persoonallisuustoimintojen yhteenliittymistä kaikilla universumitodellisuuden seitsemällä tasolla. Ja innostun, aina kun näen sellaisten toimivan, jotka osaavat työnsä hyvin ja jotka niin täysin rinnoin nauttivat sen tekemisestä.

[Esittänyt Uversassa olevien Päivien Muinaisten tähän tehtävään valtuuttama Viisauden Täydellistäjä.]

worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Luku 14. Keskus- ja jumalallinen universumi

⇐ 013

Urantia-kirjan

015 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 14 KESKUS- JA JUMALALLINEN UNIVERSUMI

Osiot

Johdanto

1. Paratiisi — Havonan järjestelmä
2. Havonan koostumus
3. Havonan maailmat
4. Keskusuniversumin luodut olennot
5. Elämä Havonassa
6. Keskusuniversumin tarkoitus

PAPER 14 THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

Johdanto

KOKO luomisteoksen keskustassa on täydellinen ja jumalallinen universumi; se on se ikuinen ydin, jonka ympärillä ajallisuuden ja avaruuden valtavat luomukset pyörivät. Paratiisi on se jättiläismäinen, absoluuttista vakautta oleva Keskussaari, joka lepää liikkumattomana suunnattoman suuren, ikuisen universumin sydämessä. Tätä kaiken keskustassa olevaa planeettaperhettä kutsutaan Havonaksi, ja se on pitkien etäisyyksien päässä Nebadonin paikallisuniversumista. Sen mittasuhteet ovat suunnattomat ja sen massa on miltei uskomattoman suuri. Se koostuu miljardista käsittämättömän kauniista ja ylivertaisen suurenmoisesta sfääristä. Mutta tämän valtavan luomisteoksen oikea suuruus on todellisuudessa ihmismielen ymmärryksen tavoittamattomissa.

Se on ainoa asettunut, täydellinen ja vakiintunut maailmojen kokouma. Se on kokonaan luotu ja täydellinen universumi; se ei ole evolutionaarinen kehitymä. Se on täydellisyyden ikuinen ydin, jonka ympäri pyörii loputon universumien kulkue. Ja nämä universumit muodostavat valtaisan evolutionaarisen kokeilun,

INTRODUCTION

14:0.1 (152.1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152.2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the

ja tämä kokeilu on niiden Jumalan Luoja-Poikien peloton yritys, jotka pyrkivät monistamaan ajallisuudessa ja jäljentämään avaruudessa tämän esikuvauniversumin eli jumalallista täysimääräisyyttä, korkeinta lopullisuutta, perimmäistä todellisuutta ja ikuista täydellisyyttä edustavan ihanteen.

1. PARATIISI — HAVONAN JÄRJESTELMÄ

Paratiisin laidalta seitsemän superuniversumin sisärajoille edettäessä kohdataan seuraavat seitsemän avaruuden olotilaa ja liikettä:

1. Paratiisia hipovat rauhalliset väliavaruuden vyöhykkeet.

2. Kolmen paratiisikehän ja seitsemän havonakehän myötäpäiväinen liike.

3. Havonan kehät keskusuniversumin pimeistä gravitaatiokappaleista erottava, puolittain rauhallinen avaruusvyöhyke.

4. Pimeiden gravitaatiokappaleiden sisempi, vastapäivään liikkuva vyö.

5. Toinen ainutlaatuinen avaruusvyöhyke, joka on kummankin pimeiden gravitaatiokappaleiden avaruusradan välissä.

6. Ulompi pimeiden gravitaatiokappaleiden vyö, joka kiertää Paratiisia myötäpäivään.

7. Kolmas avaruuden vyöhyke — puolittain rauhallinen vyöhyke — joka erottaa pimeiden gravitaatiokappaleiden ulomman vyön seitsemän superuniversumin sisimmistä kehistä.

Havonan miljardi maailmaa ovat järjestyneet seitsemäksi samankeskiseksi kehäksi, jotka ympäröivät välittömästi Paratiisin satelliittien kolmea kehää. Sisimmässä Havonan kehässä on yli kolmekymmentäviisimiljoonaa maailmaa ja uloimmassa niitä on yli kaksisataaneljäkymmentäviisi miljoonaa, ja näiden väliin jäävissä kehissä maailmoja on edellisiin suhteessa olevat lukumäärät. Jokainen kehä on erilainen, mutta ne ovat kaikki täydellisesti tasapainossa ja oivallisesti organisoituja, ja niitä jokaista läpäisee Äärettömän Hengen erityisedustuma, yksi Kehien Seitsemästä Hengestä. Muiden tehtäviensä lisäksi tällainen persoonaton Henki koordinoi taivaallisten asioiden hoidon oman kehänsä joka puolella.

Havonan planeettakehät eivät ole päällekkäin, vaan niihin kuuluvat maailmat seuraavat toisiaan säännöllisessä, lineaarisessa järjestyksessä. Keskusuniversumi pyörii liikkumattoman Paratiisin Saaren ympäri yhtenä valtavan suurena tasona, joka käsittää kymmenen samankeskistä,

audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality, and eternal perfection.

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14.1.1 (152.3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

14.1.2 (152.4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14.1.3 (152.5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14.1.4 (152.6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14.1.5 (152.7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14.1.6 (152.8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14.1.7 (152.9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14.1.8 (152.10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14.1.9 (152.11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14.1.10 (153.1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and

tasapainossa olevaa yksikköä — Paratiisin sfäärien kolme ja Havonan maailmojen seitsemän kehää. Fyysiseltä kannalta tarkasteltuina Havonan ja Paratiisin kehät ovat yksi ja sama järjestelmä; niiden erillään pitäminen johtuu niiden toiminnallisesta ja hallinnollisesta erillisyydestä.

Aikaa ei Paratiisissa lasketa; Keskussaaren alkuperäisasukkaat käsittävät luonnostaan tapahtumien perättäisen kulun. Mutta ajan kulku liittyy Havonan kehiin ja niissä oleviin lukuisiin sekä taivaallisiin että maista alkuperää oleviin olentoihin. Jokaisella Havonan maailmalla on oma, kehänsä määrittämä paikallisaikansa. Kaikilla tiettyyn kehään kuuluvilla maailmoilla on yhtä pitkä vuosi, sillä niiden kiertoaika Paratiisin ympäri on yhdenmukainen, ja niiden planeettavuoden pituus lyhenee edettäessä uloimmilta sisimmälle kehälle.

Havonakehien ajan lisäksi on olemassa Paratiisi-Havonan standardipäivä ja muita ajan määrittäjiä, joista päätetään ja jotka lähetetään Äärettömän Hengen seitsemältä paratiisisatelliitilta. Paratiisi-Havonan standardipäivän pituus perustuu aikaan, jonka ensimmäisen eli sisimmän havonakehän planetaariset asuinsijat tarvitsevat tehdäksään yhden kierroksen Paratiisin Saaren ympäri; ja vaikka näiden sfäärien nopeus on suunnaton siksi, että ne sijaitsevat pimeiden gravitaatiokappaleiden ja jättiläismäisen Paratiisin välissä, niiltä kuluu kierroksensa tekemiseen silti lähes tuhat vuotta. Olette tietämättänne lukeneet totuuden, aina milloin katseenne on viivähtänyt toteamuksessa: ”Jumalan silmissä yksi päivä on kuin tuhat vuotta, kuin öinen vartiohetki.” Yksi Paratiisi-Havonan päivä on tarkalleen seitsemän minuuttia, kolme ja yksi kahdeksasosa sekuntia lyhyempi kuin Urantian nykyisen karkausvuosikalenterin mukainen tuhat vuotta.

Tämä Paratiisi-Havonan päivä toimii standardiaikamittana seitsemälle superuniversumille, vaikka niistä jokainen noudattaakin myös omia sisäisiä aikastandardejaan.

Tämän suunnattoman suuren keskusuniversumin laitamilla, kaukana havonamaailmojen seitsemännen vyön ulkopuolella, kiertää uskomaton määrä valtavia pimeitä vetovoimakappaleita. Nämä suurilukuiset pimeät massat ovat monilta yksityiskohdiltaan aivan erilaisia kuin muut avaruuden kappaleet; ne ovat jopa muodoltaan varsin erilaisia. Nämä pimeät gravitaatiokappaleet eivät heijasta eivätkä ime valoa; ne eivät reagoi fyysis-energiaaliseen valoon, ja ne ympäröivät ja verhoavat Havonan niin täydellisesti, että ne kätkevät sen jopa aivan lähistöllä sijaitsevien ajallisuuden ja avaruuden asutettujen universumien näkyviltä.

Pimeiden gravitaatiokappaleiden suuren vyön

the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14:1.11 (153.2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

14:1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement “A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night.” One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

14:1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

14:1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

14:1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is

jakaa kahteen yhtäläiseen elliptiseen kehään ainutlaatuinen avaruustunkeuma. Sisävyöhyke pyörii vastapäivään, ulompi pyörii myötäpäivään. Nämä vuoroittaiset pyörimissuunnat yhdessä pimeiden kappaleiden poikkeuksellisen suuren massan kanssa yhtenäistävät niin tehokkaasti Havonan gravitaatiolinjat, että ne tekevät keskusuniversumista fyysisesti tasapainossa olevan ja täydellisesti vakaan luomuksen.

Pimeiden gravitaatiokappaleiden sisempi vyöhyke on järjestetty putkimaiseksi rakenteeksi, joka koostuu kolmesta sisäkkäisestä, pyöreästä putkesta. Tämän kehän poikkileikkaus toisi näkyville kolme samankeskistä, suunnilleen yhtä tiheää ympyrän kehää. Pimeiden gravitaatiokappaleiden ulompi kehä on rakentunut pystysuorasti, ja se on sisempää kehää kymmenentuhatta kertaa korkeampi. Ulomman kehän ylhäältä alas mitattu läpimitta on viisikymmentuhattakertainen poikittaiseen läpimittaan verrattuna.

Näiden gravitaatiokappaleista muodostuvien kahden kehän väliin jäävä avaruus on ainutlaatuista sikäli, ettei koko laajassa maailmankaikkeudessa missään muualla esiinny mitään samankaltaista. Tälle vyöhykkeelle ovat tunnusomaisia valtavat ylös—alas suuntautuvat aaltoliikkeet, ja sen kyllästävät tuntemattomaan luokkaan kuuluvat suunnattomat energiatoiminnot.

Olemme sitä mieltä, ettei ulkoavaruuden tasojen tulevaisuudessa tapahtuvaa kehittymistä luonnehdi mikään senkaltainen ilmiö kuin keskusuniversumin pimeät gravitaatiokappaleet. Pidämme näitä gravitaatiota tasapainottavia, suunnattoman suurten kappaleiden muodostamia ja vastakkaisiin suuntiin kiertäviä järjestelmiä kokonaisuniversumissa ainutlaatuisina.

2. HAVONAN KOOSTUMUS

Henkiolennot eivät asu pilvimäisessä avaruudessa; he eivät asuta eteerisiä maailmoja, vaan heidän asuinsijansa ovat aineellisluontoisilla, aktuaalisilla sfääreillä, maailmoissa, jotka ovat aivan yhtä reaalisia kuin ne, joissa kuolevaiset elävät. Havonan maailmat ovat todellisia ja konkreettisia, olkoonkin että niiden konkreettinen aines eroaa siitä, miten seitsemän superuniversumin planeetat ovat aineellisesti organisoituneet.

Havonan fyysiset realiteetit edustavat sellaista energiaorganisaation luokkaa, joka eroaa täysin kaikista avaruuden evolutionaarisissa universumeissa vallitsevista. Havonan energiat ovat kolminaisia, kun super-universumeina ilmenevät energia-aineelliset yksiköt taas sisältävät kaksinaisen energiavarauksen, vaikka

divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

14:1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUTION OF HAVONA

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is

yksi energiamuoto esiintyykin negatiivisessa ja positiivisessa vaiheessa. Keskusuniversumin luomisteos on kolminaista (Kolminaisuus); paikallisuniversumien luominen (suoraan) on kaksinaista, ja se tapahtuu Luoja-Pojan ja Luovan Hengen toimesta.

Havonan materiaali koostuu täsmälleen tuhannen kemiallisen peruselementin organisoitumisesta ja seitsemän havonaenergiamuodon tasapainotetusta toiminnasta. Jokainen näistä perusenergioista tuo esille seitsemän ärsyketasoa, niin että Havonan syntyperäisusukkaat reagoivat neljäänkymmenehdeksään erilaiseen aistiärsykkeeseen. Keskusuniversumin asukkailla on toisin sanoen puhtaasti fyysiseltä kannalta katsottuna, neljäkymmentähdeksän aistimuksen erityismuotoa. Morontia-aisteja on seitsemänkymmentä, ja reagointi korkeampaa hengellistä lajia oleviin ärsykeisiin vaihtelee erityyppisten olentojen kohdalla seitsemästäkymmenestä kahteensataankymmeneen.

Yksikään keskusuniversumin fyysisistä olennoista ei olisi urantialaisille näkyväinen. Mikään noiden etäisten maailmojen fyysinen ärsyke ei myöskään saisi aikaan mitään reaktiota karkeasyysisissä aistielimissänne. Jos Urantian kuolevainen voitaisiin kuljettaa Havonaan, hän olisi siellä kuuro ja sokea, eikä hän siellä tuntisi mitään muitakaan aistimuksia; hän kykenisi toimimaan vain rajoitettuna itsetajuisena olentona, vailla kaikkia ympäristön tarjoamia virikkeitä ja niihin reagoimista.

Keskusluomakunnassa esiintyy lukuisia sellaisia fyysisiä ilmiöitä ja hengellisiä reagointoja, jotka ovat tuntemattomia urantiankaltaisissa maailmoissa. Kolminaisen luomistuloksen perusorganisaatio on täysin erilainen kuin on rakenteeltaan kaksinaisten, ajallisuuden ja avaruuden luotujen universumien organisaatio.

Kaikki luonnonlait on koordinoitu kokonaan eri pohjalta kuin evolutionaaristen luomistulosten kaksiennergiajärjestelmissä. Koko keskusuniversumi on organisoitu täydellisen ja symmetrisen valvonnan kolminkertaisen järjestelmän mukaisesti. Kautta koko Paratiisi-Havona-järjestelmän kaikkien kosmisten todellisuuskohdeiden ja kaikkien hengellisten voimien välillä vallitsee täydellinen tasapaino. Aineellisesta luomistuloksesta pitämälläan ehdottomalla otteella Paratiisi säätelee täydellisesti tämän keskusuniversumin fyysisiä energioita ja ylläpitää ne. Kaiken käsittävän hengen vetovoimansa osana lankaikkinen Poika pitää yllä mitä täydellisimmin kaikkien Havonassa asuvien hengellisen statuksen. Paratiisissa mikään ei ole kokeellista, ja Paratiisi-Havona-järjestelmä on luovaa täydellisyyttä oleva yksikkö.

threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

lankaikkisen Pojan universaalinen hengellinen gravitaatio on hämmästyttävän aktiivinen kautta koko keskusuniversumin. Kaikkia hengen arvoja ja hengellisiä persoonallisuuksia vedetään lakkaamatta sisäänpäin, kohti Jumalien asuinsijaa. Tämä kiihkeä tarve päästä Jumalan luo on hellittämätön ja väistämätön. Kiihkeä pyrkimys Jumalan saavuttamiseksi on voimakkaampi keskusuniversumissa, ei siksi että henkigravitaatio siellä olisi voimakkaampi kuin sen ulkopuolella olevissa universeissa, vaan siksi, että Havonan saavuttaneet olennot ovat täydellisemmin hengellistyneitä ja sen vuoksi herkempiä lankaikkisen Pojan aina läsnä olevalle universaalisen henkigravitaation vaikutukselle.

Samoin Ääretön Henki vetää kaikkia älyllisiä arvoja kohti Paratiisia. Kautta koko keskusuniversumin toimii Äärettömän Hengen mieligravitaatio yhdessä lankaikkisen Pojan henkigravitaation kanssa, ja nämä yhdessä saavat aikaan ylösnousevien sielujen tunteman ja yhdessä vaikuttavan halun Jumalan löytämiseksi, Jumaluuden saavuttamiseksi, Paratiisiin pääsemiseksi ja Isän tuntemiseksi.

Havona on hengellisesti täydellinen ja fyysisesti vakaa universumi. Keskusuniversumin valvonta ja järkkymätön stabiileetti näyttävät olevan täydelliset. Kaikki fyysinen ja hengellinen on täydellisesti ennalta arvattavaa, mutta mielen ilmiöt ja persoonallisuuksien tahto eivät sitä ole. Päätelemme vakaasti, että synnin ilmaantuminen on katsottava mahdottomaksi, mutta teemme näin siltä pohjalta, etteivät Havonan syntyperäiset vapaatahtoiset luodut ole koskaan syllistyneet Jumaluuden tahdon rikkomiseen. Nämä verrattomat olennot ovat kautta ikuisuuden olleet johdonmukaisen kuuliaisia Päivien Ikuisille. Syntiä ei liioin ole ilmennyt yhdessäkään luodussa, joka on pyhiinvaeltajana saapunut Havonaan. Milloinkaan ei ole tapahtunut, että yksikään Havonan keskusuniversumissa luotu tai sinne hyväksytty luotu olento, kuuluipa hän mihin persoonallisuuksien ryhmään hyvänsä, olisi hairautunut väärinkäyttöökseen. Niin täydelliset ja niin jumalliset ovat ajallisuuden universeissa noudatetut valintamenetelmät ja -tavat, ettei Havonan muistiinmerkintöjen mukaan ole milloinkaan yhtäkään hairahdusta sattunut; yhtään taivaaseen nousevaa sielua ei ole koskaan hyväksytty keskusuniversumiin ennenaikaisesti.

3. HAVONAN MAAILMAT

Keskusuniversumin hallituksesta on sanottava, ettei sellaista ole. Havona on niin verrattoman täydellinen, ettei minkäänlaista älyperäistä hallitusjärjestelmää tarvita. Siellä ei ole mitään säännöllisellä pohjalla toimivia oikeusistuimia eikä lainsäädäntäelimiä. Havona

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative

tarvitsee vain hallinnollista ohjausta. Tässä on nähtävänä todellisen itsehallinnon ihanteiden täyttymys.

Heidänkaltaistensa, täydellisten ja lähes täydellisten, älyllisten olentojen keskuudessa ei tarvita hallitusta. He eivät tarvitse mitään holhoamista, sillä he ovat syntyjään täydellisiä olentoja. Ja heidän joukkoonsa on liitetty evolutionaarisia olentoja, jotka ovat jo kauan sitten selvinneet superuniversumien korkeimpien tuomioistuinten suorittamasta tarkasta tutkimuksesta.

Havonan hallinto ei ole automaattista, mutta se on ihailtavan täydellistä ja jumalallisen tehokasta. Se on pääasiassa planeettakohtaista, ja se on uskottu niissä vakinaisesti asuvien Päivien lkuisten vastuulle. Kutakin Havonan sfääriä ohjaa yksi tällainen kolminaisuusperäinen persoonallisuus. Päivien lkuiset eivät ole luoja, mutta he ovat täydellisiä hallintopersonia. Heidän opetuksensa on ylivertaisen taidokasta, ja planeetoilla asuvia lapsiaan he ohjaavat absoluuttisuutta lähenevää viisauden täydellisyyttä osoittaen.

Keskusuniversumin miljardi sfääriä ovat ne maailmat, joissa syntyperäisiä Paratiisin ja Havonan korkeita persoonallisuuksia koulutetaan ja jotka palvelevat lisäksi ajallisuuden evolutionaarisista maailmoista tulevien, ylösnousevien luotujen lopullisina kelpoisuuden vahvistavina koekenttinä. Toteutettaessa Universaalisen Isän suurta luotujen olentojen taivaaseennoususuunnitelmaa ajallisuuden pyhiinvaeltajat laskeutuvat uloimman eli seitsemännen kehän vastaanottomaailmoihin, ja lisäharjoituksen ja kokemuksen laajenemisen myötä heidät siirretään aste asteelta sisemmäksi, planeetta planeetalta ja kehä kehältä, kunnes he lopulta saavuttavat Jumaluudet ja saavat asuinpaikan Paratiisista.

Vaikka seitsemän kehän sfäärejä pidetään yllä koko niiden verrattomassa loistossa, kaikesta planetaarisesta kapasiteetista käytetään nykyisellään kuitenkin vain noin yhtä prosenttia työhön, jota tehdään Isän laatiman universaalisen kuolevaisten ylösnousemusuunnitelman edistämiseksi. Noin yksi kymmenesosa prosenttia näiden valtavien maailmojen pinta-alasta on omistettu Lopullisuuden Saavuttajakunnan elämälle ja toiminnalle, näiden ikuisesti valoon ja elämään asettuneiden olentojen, jotka useinkin oleskelevat ja palvelevat Havonan maailmoissa. Näillä ylevillä olennoilla on henkilökohtaiset asuinsijansa Paratiisissa.

Havonan sfäärien planetaarinen rakenne eroaa avaruuden evolutionaaristen maailmojen ja järjestelmien rakenteesta perin juurin. Koko suuruniversumissa ei missään muualla ole

direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self*-government.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it

tarkoituksenmukaista käyttää yhtä valtavia sfäärejä asutettuina maailmoina. Triata-fyysinen konstituutio yhdessä suunnattomien pimeiden gravitaatiokappaleiden tasapainottavan vaikutuksen kanssa tekee mahdolliseksi näin täydellisen fyysisten vahvuuksien tasapainottamisen ja mahdollistaa näin ylivertaisella tavalla tapahtuvan, tämän suunnattoman luomisteoksen erilaisten, puoleensa vetävien voimien vakauttamisen. Myös antigravitaatiota käytetään näiden valtavien maailmojen aineellisten toimintojen ja hengellisten aktiviteettien organisoimiseen.

Havonan sfäärien arkkitehtuuri, valaistus ja lämmitys samoin kuin niiden biologinen ja taiteellinen kaunistus ovat peräti kaukana siitä, mihin ihmisen mielikuvitus lennokkaimmillaankaan kykenee. Paljonkaan ei teille Havonasta voi kertoa. Voidaksenne ymmärtää sen kauneutta ja suurenmoisuutta teidän täytyy nähdä se. Mutta näissä täydellisissä maailmoissa on todellisia jokia ja järviä.

Hengellisessä mielessä nämä maailmat ovat ihanteellisesti varustettuja. Ne soveltuvat oivallisesti siihen tarkoitukseensa, että ne toimivat tyyssijana keskusuniversumissa palveleville erilaisten olentojen lukuisille luokille. Näissä kauniissa maailmoissa suoritetaan moninaisia toimintoja, jotka ovat kaukana inhimillisen käsityskyvyn tuolla puolen.

4. KESKUSUNIVERSUMIN LUODUT OLENNOT

Havonan maailmoissa on seitsemän elollisten olevaisten ja olentojen perusmuotoa, ja jokainen näistä perusmuodoista on olemassa kolmessa eri vaiheessa. Kukin näistä kolmesta vaiheesta jakaantuu seitsemäänkymmeneen suuryakautumaan, ja jokainen suuryakautuma koostuu tuhannesta pienyakautumasta, joissa vielä on alajakautumia ja niin edelleen. Nämä elämän perusryhmät olisi mahdollista luokitella seuraavasti:

1. Aineelliset.
2. Morontiaaliset.
3. Hengelliset.
4. Absoniittiset.
5. Perimmäiset.
6. Ko-absoluuttiset.
7. Absoluuttiset.

Hajoaminen ja kuolema eivät Havonan maailmoissa kuulu elämän kiertokulkuun. Alemmat elolliset olevaiset kokevat keskusuniversumissa aineellistumisen

convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

- 14:4.2 (156.7) 1. Material.
- 14:4.3 (156.8) 2. Morontial.
- 14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.
- 14:4.5 (156.10) 4. Absonite.
- 14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.
- 14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.
- 14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change

muodonmuutoksen. Ne todellakin muuttavat muotoaan ja ilmiänsä, mutta ne eivät häviä hajaantumisprosessin eikä solukuoleman kautta.

Syntyperäiset Havonan asukkaat ovat kaikki Paratiisin-Kolminaisuuden jälkeläisiä. Heillä ei ole luotuja vanhempia, eivätkä he itse tuota jälkeläisiä. Emme kykene kuvailemaan näiden keskusuniversumin kansalaisten luomistapahtumaa, olentojen, joita ei koskaan luotu. Koko kertomus Havonan luomisesta on yritys ajallis-avaruudellistaa sellainen ikuisuuteen kuuluva tosiasia, jolla ei ole mitään tekemistä ajallisuuden eikä avaruuden kanssa, sellaisina kuin kuolevainen ihminen ne käsittää. Mutta meidän täytyy tällaisen alkupisteen muodossa tehdä myönnitys ihmisfilosofialle; eivätkä paljon ihmisen tasoa korkeammalla olevat persoonallisuudetkaan tule toimeen ilman "alkujen" käsitettä. On muistettava, että Paratiisi—Havonan järjestelmä on kuitenkin ikuinen.

Syntyperäiset Havonan asukkaat elävät keskusuniversumin miljardilla sfäärillä samassa mielessä kuin muut vakinaisten kansalaisten lajit elävät omilla synnyinsfääreillään. Samalla tavoin kuin Jumalan aineellisten poikien olentoluokka huolehtii jonkin, minkä hyvänsä superuniversumin miljardin paikallisjärjestelmän aineellisen, älyllisen ja hengellisen järjestelmän jatkuvuudesta, samalla tavoin ja laajemmassa mielessä Havonankin syntyperäiset asukkaat elävät ja toimivat keskusuniversumin miljardissa maailmassa. Saattaisitte mahdollisesti pitää näitä havonalaisia aineellisina luotuin siinä mielessä, että sana "aineellinen" olisi laajennettavissa niin, että se kuvaa jumalallisen universumin fyysisiä realiteetteja.

On olemassa sellainen elollisuuden muoto, joka on syntyjään Havonasta ja jolla on oma itsenäinen merkityksensä. Havonalaiset huolehtivat monin tavoin niistä, jotka laskeutuvat alas Paratiisista tai jotka nousevat ylös superuniversumeista, mutta he elävät myös omaa elämäänsä, joista jokainen on keskusuniversumissa ainutlaatuinen ja jolla on oma suhteellinen merkityksensä täysin Paratiisista tai superuniversumeista riippumatta.

Siinä kun evolutionaaristen maailmojen uskonpoikien osoittama palvonta edistää Universaalisen Isän rakkauden täyttymistä, siinä Havonan luotujen harjoittama ylevä jumalointi täyttää jumalallisen kauneuden ja totuuden täydelliset ihanteet. Kun kuolevainen ihminen pyrkii täyttämään Jumalan tahdon, nämä keskusuniversumin olennot elävät täyttääkseen Paratiisin-Kolminaisuuden ihanteet. Jo yksin olemukseltaan he ovat Jumalan tahto. Ihminen iloitsee Jumalan hyvyydestä, havonalaiset riemuitsevat jumalallisesta kauneudesta, samalla kun te molemmat saatte osaksenne sitä

form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of "beginnings." Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word "material" could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descendents and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

huolenpitoa, joka ilmenee elävän totuuden luomana vapautena.

Havonalaisilla on sekä valinnanvarainen nykyinen että tuleva paljastamaton kohtalonsa. Ja syntyperäisillä havonalaisilla on oma etenemistensä, joka on vain keskusuniversumille ominainen. Se on etenemistie, joka ei merkitse sen paremmin Paratiisiin-nousua kuin superuniversumien läpikäymistään. Tämä etenemistie, joka vie korkeampaan havonastatukseen, on hahmoteltavissa seuraavasti:

1. Kokemusperäinen eteneminen ulospäin ensimmäiseltä seitsemännelle kehälle.
2. Eteneminen sisäänpäin, seitsemänneltä ensimmäiselle kehälle.
3. Eteneminen kehän sisällä — edistyminen tiettyyn kehään kuuluvissa maailmoissa.

Keskusuniversumin asukkaisiin lukeutuu syntyperäisten havonalaisten lisäksi lukuisia eri universumiryhmien esikuvaolentojen luokkia — kuten kaltaistensa olentojen neuvonantajia, ohjaajia ja opettajia, jotka neuvovat, ohjaavat ja opettavat kaltaisiaan olentoja koko luomistuloksen puitteissa. Kaikkien universumien kaikki olennot on muovattu jonkin Havonan miljardissa maailmassa elävän esikuvaolentoluokan olennoimien suuntaviivojen mukaisesti. Jopa ajallisuuden kuolevaisilla on omaa olento-olomuotoaan koskevat tavoitteensa ja ihanteensa näiden korkeuksissa olevien mallisfäärien ulkokehällä.

Sitten siellä on lisäksi olentoja, jotka ovat saavuttaneet Universaalisen Isän ja jotka ovat oikeutettuja tulemaan ja menemään vapaasti ja jotka on osoitettu erityispalvelutehtäviin eri puolille universeja. Ja jokaisessa Havonan maailmassa on myös perillepääsyehdokkaita, niitä, jotka ovat fyysisesti saavuttaneet keskusuniversumin, mutta jotka eivät vielä ole saavuttaneet sitä hengellistä kehitystä, joka antaisi heille oikeuden pyytää asuinsijaa Paratiisista.

Ääretöntä Henkeä edustaa Havonan maailmoissa suuri joukko persoonallisuksia, ihania ja loistavia olentoja, jotka huolehtivat keskusuniversumin hienosyisten älyllisten ja hengellisten asioiden yksityiskohdista. Näissä jumalallisen täydellisuuden maailmoissa he suorittavat sitä työtä, joka kuuluu luonnostaan tämän laajan luomakunnan normaaliin asiainhoitoon, ja sen lisäksi he hoitavat ne moninaiset tehtävät, jotka liittyvät ylösnousevien valtavien olentojoukkojen opettamiseen, harjaannuttamiseen ja hoivaamiseen — olentojen, jotka ovat nousseet avaruuden pimeistä maailmoista kirkkauteen.

Paratiisi—Havona-järjestelmän syntyperäisiin olentoryhmiin kuuluu monia, jotka eivät millään

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from the first to the seventh circuit.

14:4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

14:4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

14:4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

14:4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

14:4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14:4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in

tavoin suoranaisesti liity luotujen olentojen täydellisyydensaavuttamista palvelemaan ylösnousemusjärjestelmään. Siksi ne on jätetty pois kuolevaisten sukukunnille esitetystä persoonallisuusluokittelusta. Käsillä oleva esitys kattaa vain ihmisen yläpuolella olevien olentojen pääryhmät sekä suoranaisesti eloonjäämiskokemukseenne liittyvät olentoluokat.

Havona kihisee kaiken tasoista älyllisten olentojen elämää, ja nämä olennot pyrkivät etenemään siellä alemmilta korkeammille kehille tarkoituksenaan saavuttaa jumalallisuuden tajuamisen korkeampia tasoja sekä korkeimpien tarkoitusten, perimmäisten arvojen ja absoluuttisen todellisuuden laajempaa arvostamista.

5. ELÄMÄ HAVONASSA

Elämänne alkuvaiheen, aineellisen olemassaolon, kuluessa käytte Urantialla läpi lyhyen ja ankaran kokeen. Mansiomaailmoissa ja sieltä edelleen järjestelmässänne, konstellaatioissanne ja paikallisuniversumissanne käytte läpi ylösnousemuksen morontiaaliset vaiheet. Superuniversumin koulutusmaailmoissa käytte läpi edistymisen todelliset henkiasteet ja valmennutte lopulta tapahtuvaa Havonaan-siirtoa varten. Havonan seitsemällä kehällä saavutatte älyllisiä, hengellisiä ja kokemuksellisia tavoitteita. Ja kunkin kehän jokainen maailma tarjoaa suoritettavaksenne jonkin tietyn tehtävän.

Elämä on keskusuniversumin jumalallisissa maailmoissa niin rikasta, niin täysinäistä, niin täysimääräistä ja yltäkylläistä, että se ylittää täysin ihmiskäsityksen kaikesta, mitä luotu olento ylipäättään voisi kokea. Tämän ikuisen luomuksen sosiaaliset ja taloudelliset toiminnat ovat tyystin erilaisia kuin urantiankaltaisissa kehittyvissä maailmoissa elävien aineellisten luotujen puuhat. Havonassa vallitseva ajattelun tekniikka eroaa jo yksin sekin urantialaisesta ajatteluprosessista.

Keskusuniversumissa vallitsevat säädökset ovat oivallisesti ja olennaisesti luonnollisia; käyttäytymissäännöt eivät ole mielivaltaisia. Jokaisessa Havonan vaatimuksessa tulee ilmi oikeamielinen perustelu ja laillisuus. Ja nämä kaksi tekijää yhdessä vastaavat sitä, mitä Urantialla kutsutaan tasapuolisuudeksi. Saapuessanne Havonaan nautitte luonnollisella tavalla siitä, että teette asiat niin kuin ne pitäisikin tehdä.

Älyllisten olentojen saavuttaessa keskusuniversumin heidät otetaan vastaan seitsemännen kehän ohjausmaailmassa, jonne heidät myös sijoitetaan asumaan. Kun uudet tulokkaat edistyvät hengellisesti, käsittävät oman

no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14:4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. LIFE IN HAVONA

14:5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is

superuniversuminsa Valtiashengen identiteetin, heidät siirretään kuudennelle kehälle. (Juuri näistä keskusuniversumissa noudatetuista järjestelyistä juontuu ihmismielen etenemiskehille annettu nimitys.) Sen jälkeen kun taivaaseennousijat ovat saavuttaneet käsityksen Korkeimmuudesta ja ovat sen myötä valmiit kohtaamaan Jumaluuden, heidät otetaan viidennelle kehälle; ja Äärettömän Hengen saavutettuaan heidät siirretään neljännelle kehälle. lankaikkisen Pojan saavuttamisen jälkeen heidät siirretään kolmannelle; ja Universaalisen Isän tunnistettuaan he siirtyvät oleskelemaan toisella maailmojen kehällä, jossa he tutustuvat paremmin Paratiisin olentojoukkoihin. Havonan ensimmäiselle kehälle saapuminen merkitsee ajallisuudesta tulevien kandidaattien hyväksymistä Paratiisin palvelukseen. Luotujen ylösnousun pituudesta ja luonteesta riippuen he viipyvät etenevää hengellistä kehitystä edustavalla sisäkehällä ennalta määräämättömän ajan. Tällä sisäkehällä ylösnousemuspyhiinvaeltajat kulkevat sisäänpäin kohti Paratiisin-asuinpaikkaansa ja pääsyään Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

Ylösnousemuksen pyhiinvaeltajana Havonassa oleskellessasi sinun sallitaan vierailla vapaasti sen kehän maailmoissa, johon sinut on kulloinkin osoitettu. Sinulla on niin ikään lupa palata niiden kehien planeetoille, joiden kautta jo aikaisemmin olet kulkenut. Ja kaikki tämä on Havonan kehillä oleskeleville mahdollista ilman, että heidän tarvitsee turvautua supernafikuljetukseen. Ajallisuuden pyhiinvaeltajat kykenevät varustamaan itsensä tarpeellisin välinein kulkeakseen "saavutetussa" avaruudessa, mutta heidän on turvaututtava tätä tarkoitusta varten säädettyyn tekniikkaan päästäkseen kulkemaan "saavuttamattoman" avaruuden läpi. Pyhiinvaeltaja ei voi ilman kuljetussupernafien apua poistua Havonasta, ei liioin edetä siltä kehältä, johon hän kuuluu.

Tälle laajalle keskusluomukselle on leimallista virkistävä omaperäisyys. Aineen fyysistä koostumusta sekä älyllisten olentojen ja muiden elollisten olevaisten perusluokkien pohjimmaista kokoonpanoa lukuun ottamatta Havonan maailmojen välillä ei ole mitään yhteistä. Jokainen näistä planeetoista on omintakeinen, ainutlaatuinen ja eksklusiivinen luomus; jokainen planeetta on verraton, ylevä ja täydellinen aikaansaannos. Ja tämä yksilöllisyyden moninaisuus ulottuu planetaarisen olemassaolon fyysisten, älyllisten ja hengellisten aspektien kaikkiin piirteisiin. Jokainen näistä miljardista täydellisestä sfääristä on kehitetty ja kaunistettu siellä asuvan Päivien Ikuisen suunnitelmien mukaan. Ja juuri sen vuoksi niiden joukossa ei ole kahta samanlaista.

Seikkailuntunteen tuoma piristys ja uteliaisuuden antama virike häviävät elämästäsi, vasta kun kuljet Havonan kehistä viimeisenkin läpi

from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse "achieved" space but must depend on the ordained technique to negotiate "unachieved" space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus

ja vieraillet viimeisessä Havonan maailmassa. Silloin ikuisuuden tavoittelu, ikuisuuden eteenpäin työntävä kannustin korvaa edelläkävijänsä eli ajallisen seikkailunhalun.

Yksitoikkoisuus on osoituksena luovan mielikuvituksen kypsymättömyydestä ja epäaktiivisuudesta älyllisessä koordinoitumisessa hengellisen varustuksen kanssa. Siihen mennessä kun ylösnousemuskuolevainen aloittaa näiden taivaallisten maailmojen tutkimisen, hän on jo saavuttanut emotionaalisen, älyllisen ja sosiaalisen kypsyiden — vaikkakaan ei vielä hengellistä kypsyyttä.

Et kohtaa muutoksia — muutoksia, joista et ole osannut edes uneksia — vain Havonan kehältä toiselle edetessäsi, vaan hämmästyksesi on oleva sanoin kuvaamaton jo, kun matkaat kullakin kehällä planeetalta toiselle. Jokainen näistä miljardista opintomaailmasta on todellinen yllätysten yliopisto. Jatkuva hämmästelä, päättymätön ihmettely, kuuluu niiden kokemukseen, jotka matkaavat näitä kehä ja taittavat taivalta näillä jättiläismäisillä sfääreillä. Yksitoikkoisuus ei kuulu Havonassa eletävään elämänvaiheeseen.

Seikkailunhalua, uteliaisuutta ja yksitoikkoisuuden kammoa — näitä kehittyvän ihmisluonnon synnynnäisiä piirteitä — ei ole istutettu teihin vain ärsyttämään ja kiusaamaan teitä sen lyhyen aikaa, jonka oleskelette maan päällä, vaan pikemminkin vihjaamaan teille, että kuolema ei ole muuta kuin alku loputtomalle, seikkailuntäyteiselle elämänuralle, odotuksentäyteiselle ikuiselle elämälle, ikuiselle tutkimusmatkalle.

Tiedonhalu — selvilleottamisen henki, keksimisen tarve, tietämisen pakko — kuuluu avaruuden kehittyvien luotujen syntymässään saamiin ja jumalallisiin avuihin. Ei näitä luonnollisia yllykkeitä annettu teille, jotta te ne tukahduttaisitte tai torjuisitte. Näitä suurisuuntaisia haluja täytyy lyhyen maisen elämänne kuluessa toki tavan takaa hillitä; pettymykseltä ei voi useinkaan välttyä, mutta niiden pitkien aikakausien kuluessa, jotka ovat tulossa, ne muuttuvat täysimääräiseksi reaalisuudeksi ja saavuttavat loistavan täyttymyksen.

6. KESKUSUNIVERSUMIN TARKOITUS

Seitsenkehäisen Havonan toimintojen piiri on suunnaton. Yleisesti ottaen ne ovat esitettävissä seuraavasti:

1. Havonaaliset.

2. Paradisiaaliset.

of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation, the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

14:6.2 (160.3) 1. Havonal.

14:6.3 (160.4) 2. Paradisiaal

2. Paratisiaiset.

3. Ylösnousemus-finiittiset — Korkein-Perimmäis-kehitykselliset.

Nykyisen universumiaikakauden Havonassa on käynnissä monia finiittisen tason ylittäviä toimintoja, joihin kuuluu lukemattomia erilaisia mielen ja hengen toimintojen absoniittisia ja muita vaihteita. On mahdollista, että keskusuniversumi palvelee moniakin sellaisia tarkoituksia, joita ei ole minulle paljastettu, sillä se toimii lukuisilla luodun olennon mielen käsityskyvyn saavuttamattomissa olevilla tavoilla. Pyrin silti kuvailemaan, miten tämä täydellinen luomus huolehtii maailmankaikkeuden älyllisten olentojen seitsemän luokan tarpeista ja myötävaikuttaa niiden tyydyttämiseen.

1. Universaalinen Isä — Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Jumala Isä saa korkeinta isällistä tyydytystä keskusluomuksen täydellisyydestä. Hän nauttii rakkauden yltäkyläisyyden kokemisesta tasa-arvoisuutta hipovilla tasoilla. Täydellinen Luoja on jumalallisella tavalla hyvillään täydellisen luodun osoittamasta palkonnasta.

Havona suo Isälle sen tyydytyksen, jonka kaikkein korkein saavutus voi tuottaa. Havonassa tapahtuva täydellisyden toteutuminen korvaa infiniittiseen laajenemiseen kohdistuvan ikuisen pyrkimyksen suhteen esiintyvän, ajallisuuden ja avaruuden aiheuttaman viipeen.

Isä nauttii siitä, että Havona vastaa jumalallista kauneutta. Jumalalliselle mielelle suo tyydytystä se, että hän voi tarjota ylivertaista harmoniaa edustavan täydellisen esikuvan kaikille evolutionaarisille universeille.

Isämme katselee keskusuniversumia täydellistä mielihyvää tuntien, koska se on oivallinen henkireaalisuuden julkituonti universumien universumin kaikille persoonallisuuksille.

Universumien Jumala on mieltynyt Havonaan ja Paratiisiin siksi, että ne ovat ikuinen voimakeskus koko niiden jälkeen seuraavalle maailmankaikkeuden laajenemiselle ajallisuudessa ja avaruudessa.

Loputonta mielihyvää tuntien Ikuinen Isä pitää Havona-luomusta oivallisena ja houkuttelevana päämääränä ajallisuuden ylösnousemusehdokkaille, hänen kuolevaisille, avaruudesta tuleville lapsenlapsilleen, jotka ovat saavuttamassa Luoja-Isänsä ikuisen kodin. Ja Jumala nauttii Paratiisi-Havonan universumista Jumaluuden ja jumalallisen perheen ikuisena kotina.

2. Iankaikkinen Poika — Toinen Lähde ja Keskus. Iankaikkiselle Pojalle ylevä keskusluomus tarjoaa ikuisen todisteen jumalallisen perheen — Isä, Poika ja Henki — kumppanuuden

2. Paratisiaiset.

14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutional.

14:6.5 (160.6) Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family —

tuloksellisuudesta. Se on hengellinen ja aineellinen perusta ehdottomalle luottamukselle Universaaliseen Isään.

Havona suo lankaikkiselle Pojalle lähes rajattoman perustan ikuisesti laajenevalle hengen kykyjen reaalistamiselle. Keskusuniversumi tarjosi lankaikkiselle Pojalle areenan, jolla hän saattoi turvallisesti ja mitään vaarantamatta osoittaa sen hengen ja sen tekniikan, joka sisältyy lahjoittautumisen kautta tapahtuvaan palveluun, kumppaniensa Paratiisin-Poikien opastukseksi.

Havona on lankaikkisen Pojan universumien universumiin kohdistaman, henkigravitaation kautta tapahtuvan hallinnan reaalisuusperusta. Tämä universumi tyydyttää Pojan tarpeen olla vanhemman osassa: tuottaa hengellisiä jälkeläisiä.

Havonan maailmat ja niiden täydelliset asukkaat ovat ensimmäinen ja iäksi lopullinen osoitus siitä, että Poika on Isän Sana. Näin tulee täydelleen tyydytyksi Pojan tietoisuus siitä, että hän on Isän infiniittinen täydenne.

Ja tämä universumi suo tilaisuuden Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan väliseen, tasa-arvoisuuteen perustuvan veljeyden vastavuoroisuuden todellistumiseen, ja se on iäisenä todisteena kummankin infiniittisestä persoonallisuudesta.

3. Ääretön Henki — Kolmas Lähde ja Keskus. Havonan universumi tarjoaa Äärettömälle Hengelle todisteen siitä, että hän on Myötätöimija, yhdistyneen Isä—Pojan infiniittinen edustaja. Havonassa Ääretön Henki saa tyydytyksen siitä, että hän toimii luovana aktiviteettina, minkä lisäksi hän saa nauttia tyydytyksestä, jonka suo absoluuttinen rinnakkainolo tämän jumalallisen aikaansaannoksen kanssa.

Ääretön Henki sai Havonasta areenan, jolla hän voi osoittaa kykynsä ja halukkuutensa palvella potentiaalisena armon jakajana. Tässä täydellisessä luomuksessa Henki harjoitteli sitä uskaliasta yritystä varten, mitä hänen evolutionaarisissa universeissa suorittamansa hoiva merkitsee.

Tämä täydellinen luomus tarjosi Äärettömälle Hengelle mahdollisuuden osallistua yhdessä kummankin jumalallisen vanhempansa kanssa universumin hallintoon — hallita universumia kumppani-Luojana toimivan jälkeläisen ominaisuudessa ja valmistautua sillä tavoin paikallisuniversumien yhteishallintoon Luoja-Poikien Luova-Henki-kumppanien hahmossa.

Havonan maailmat ovat kosmisen mielen luojien ja kaikkien olemassa olevien luotujen mielenhoivaajien mielilaboratorio. Mieli on jokaisessa Havonan maailmassa erilaista, ja se

Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves

toimii mallina kaikille hengellisille ja aineellisille luotujen mielille.

Nämä täydelliset maailmat ovat mielen korkeakouluja kaikille olennoille, joiden määränpää on Paratiisi-yhteisö. Ne antoivat Hengelle runsaasti tilaisuuksia kokeilla mielihoivannan tekniikkaa persoonallisuuksiin, joihin sitä voitiin kokeilla vaaratta ja joissa siitä oli neuvoksi.

Havona on Äärettömälle Hengelle hyvitys hänen laajalle ulottuvasta ja epäitsekkäästä työstään avaruuden universumeissa. Havona on ajallisuuden ja avaruuden väsymättömän Mielenhoivaajan täydellinen koti ja tyyssija.

4. Korkein Olento — kokemuksellisen Jumaluuden evolutionaarinen yhdistymä. Havonan luomus on ikuinen ja täydellinen todiste Korkeimman Olennon hengellisestä reaalisuudesta. Tämä täydellinen luomisteos on paljastus Korkeimman Jumalan täydellisestä symmetrisestä henkisyydestä ennen Paratiisin Jumaluuksien ajallisuuden ja avaruuden kokemuksellisissa universumeissa esiintyvien finiittisten heijastumien voiman personoitumisen kautta tapahtuvan synteesin alkuvaiheita.

Kaikkivaltiaan voimapotentialit yhdistyvät Havonassa Korkeimman hengelliseen olemukseen. Tämä keskusluomus on valaiseva esimerkki Korkeimman yhtenäisyydestä tulevassa ikuisuudessa.

Havona on täydellinen malli Korkeimman universaalisuuden potentialista. Tämä universumi on valmis julkituonti Korkeimman tulevasta täydellisyydestä, ja se antaa viitteitä Perimmäisen potentialista.

Havona ilmentää henkiarvojen lopullisuutta. Nämä arvot ovat olemassa elävinä tahdollisina olentoina, jotka ilmentävät ylevää ja täydellistä itsehillintää. Havona ilmentää mieltä, joka on lopullisesti yhtä kuin henki; se edustaa sellaisen älyn todellisuutta ja yhtenäisyyttä, jolla on rajaton potentiali.

5. Rinnasteiset Luoja-Pojat. Havona on koulutuksellinen harjoituskenttä, jolla Paratiisin Mikaelit valmennetaan heidän myöhempiin yllätyksellisiin tehtäviinsä universumien luomistyössä. Tämä jumalallinen ja täydellinen luomistulos on esikuvana jokaiselle Luoja-Pojalle. Hän pyrkii tekemään omasta universumistaan sellaisen, että se lopulta yltää näille Paratiisi—Havonan täydellisyyden tasolle.

Omien kuolevaisten lastensa ja henkiolentojensa persoonallisuuden esikuvan mahdollisuuksina Luoja-Poika käyttää Havonan luotuja olentoja. Mikael- ja muut Paratiisin-Pojat pitävät Paratiisia ja Havonaa ajallisuuden lasten jumalallisena määränpäänä.

as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons.* Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

Luoja-Pojat tietävät, että keskusluomus on sen välttämättömän universumikohtaisen valvonnan todellinen alkulähde, joka vakaannuttaa ja yhdistää heidän paikallisuniversuminsa. He tietävät, että Korkeimman ja Perimmäisen aina läsnä olevan vaikutuksen persoonallinen läsnäolo on Havonassa.

Havona ja Paratiisi ovat Mikael-Pojan luovan voiman lähde. Siellä asuvat ne olennot, jotka universumin luomistyössä toimivat hänen kanssaan yhteistyössä. Paratiisista ovat lähtöisin Universumien Äiti-Henget, paikallisuniversumien myötäluojat.

Paratiisin-Pojat pitävät keskusluomusta jumalallisten vanhempiensa kotina — omana kotinaan. Se on paikka, jonne he iloiten yhä uudestaan palaavat.

6. Rinnasteiset Hoivaavat Tyttäret. Universumien Äiti-Henget, paikallisuniversumien rinnakkaisluojat, saavat esipersonallisen koulutuksensa Havonan maailmoissa, kun he ovat läheisessä yhteydessä Kehien Henkiin. Paikallisuniversumien Henki-Tytät saivat keskusuniversumissa asianmukaista koulutusta Paratiisin-Poikien kanssa tapahtuvan yhteistyön menetelmissä, niin että he kaiken aikaa toimivat Isän tahdon alaisina.

Havonan maailmoista Henki ja Hengen Tyttäret löytävät omien hengellisten ja aineellisten älyllisolentojensa ryhmien mielen esikuvat, ja tämä keskusuniversumi on niiden luotujen tuleva määränpää, joiden kummina on Universumin Äiti-Henki yhdessä kumppaninsa, Luoja-Pojan, kanssa.

Universumin Äiti-Luoja muistaa Paratiisin ja Havonan paikkana, josta hän on peräisin, ja hän muistaa ne Äärettömän Hengen kotina, Infiniittisen Mielen persoonallisuuslänäolon asuinsijana.

Keskusuniversumista on kotoisin myös se luojan asemaan liittyvien henkilökohtaisten etuoikeuksien lahja, jota Universumin Jumalallinen Hoivaaja käyttää täydentäessään Luoja-Poikaa heidän työskennellessään elävien, tahdollisten olentojen luomiseksi.

Ja lopuksi, koska nämä Äärettömän Äiti-Hengen Tytär-Henget tuskin koskaan palaavat Paratiisin-kotiinsa, heille tuottaa suurta iloa se universaalinen heijastusilmiö, joka liittyy Havonassa olevaan Korkeimpaan Olentoon ja personoituu Paratiisissa olevassa Majestonissa.

7. Ylösnousemuksellisen elämänvaiheen omaavat evolutionaariset kuolevaiset. Havona on jokaisen kuolevaistyyppin esikuvapersoonallisuuden koti ja kaikkien niiden ihmistä ylempien mutta

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters.* The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complementary to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

14:6.37 (162.12) 7. *The Evolutionary Mortals of the Ascending Career.* Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal

kuolevaisten kanssa tekemisissä olevien persoonallisuuksien koti, jotka eivät ole syntyjään ajallisuuden luomuksista.

Nämä maailmat antavat virikkeitä kaikille inhimillisille pyrkimyksille kohti todellisten hengellisten arvojen saavuttamista korkeimmilla käsitettävissä olevilla todellisuuden tasoilla. Havona on jokaisen ylösnousemuskuolevaisen esiparatiisillinen valmennuspäämäärä. Kuolevaiset saavuttavat siellä esiparatiisillisen Jumaluuden — Korkeimman Olennon. Havona on jokaisen tahdollisen olennon edessä se portti, josta pääsee Paratiisiin ja Jumalan luo.

Paratiisi on finaliittien koti, ja Havona on heidän työpajansa ja leikkikenttensä. Ja jokainen Jumalaa tunteva kuolevainen halajaa päästä lopullisuuden saavuttajaksi, finaliitiksi.

Keskusuniversumi ei ole vain ihmiselle annettu määränpää, vaan se on myös lähtökohtana lopullisuuden saavuttajien ikuiselle elämänuralle, sitten kun heidät jonakin hetkenä lähetetään paljastamattomalle ja universaaliselle tutkimusmatkalle, jolla heidän kokemusmaailmansa täyttyy Universaalisen Isän infiniittisyyden tutkimisesta.

Ei ole epäilystäkään siitä, että Havonan toiminta jatkuu absoniittisen merkityksen omaavana entiteettinä myös tulevana universumiaikakausina, jolloin saatamme olla todistamassa, kun avaruuden pyhiinvaeltajat pyrkivät löytämään Jumalan finiittistä korkeammilta tasoilta. Havona kykenee palvelemaan absoniittisten olentojen koulutusuniversumina. Se tulee luultavasti olemaan päätöskouluna, silloin kun seitsemän superuniversumia toimivat ulkoavaruuden peruskouluista valmistuneiden keskiasteen kouluina. Ja olemme taipuvaisia omaksuma sen kannan, että ikuisen Havonan potentiaalit ovat todellisuudessa rajattomat; että keskusuniversumi pystyy ikuiset ajat palvelemaan kaikkien menneitten, nykyisten ja tulevien luotujen olentotyyppien kokemuksellisenä koulutusuniversumina.

[Esittänyt Uversan Päivien Muinaisten tähän tehtävään valtuuttama Viisauden Täydellistäjä.]

association who are not native to the creations of time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

Luku 15. Seitsemän superuniversumia

⇐ 014

Urantia-kirjan

016 ⇒

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 15 SEITSEMÄN SUPERUNIVERSUMIA

Osiot

Johdanto

1. Superuniversumien avaruustaso
2. Superuniversumien organisaatio
3. Orvontonin superuniversumi
4. Tähtisumut — universumien esivanhemmat
5. Taivaankappaleiden alkuperä
6. Avaruuden sfäärit
7. Arkkitehtoniset sfäärit
8. Energian kontrolli ja sääätely
9. Superuniversumien virtapiirit
10. Superuniversumien hallitsijat
11. Neuvotteleva edustajakokous
12. Korkeimmat tuomioistuimet
13. Sektorihallitukset
14. Seitsemän superuniversumin tarkoitukset

PAPER 15 THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

Johdanto

MITÄ Universaaliseen Isään tulee — Isän ominaisuudessa —, hänen kannaltaan universumit ovat itse asiassa olemattomia, sillä hän on tekemisissä vain persoonallisuuksien kanssa; hän on persoonallisuuksien Isä. lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kannalta — luojakumppaneiden ominaisuudessa — universumit paikantuvat ja yksilöityvät Luoja-Poikien ja Luovien Henkien yhteishallinnon alaisuudessa. Kysymystä Paratiisin-Kolminaisuuden kannalta tarkasteltaessa Havonan ulkopuolella on vain seitsemän asutettua universumia, ne seitsemän superuniversumia, joiden toimipiiriin kuuluu Havonan jälkeen seuraavan ensimmäisen avaruustason kehä.

INTRODUCTION

15:0.1 (164.1) AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the

Seitsemän Valtiashenkeä säteilevät vaikutustaan Keskussaaresta ja muodostavat valtavasta luomistuloksesta sillä keinoin yhden jättiläismäisen pyörän, jonka napana on ikuinen Paratiisin Saari, jonka seitsemänä puolana ovat Seitsemän Valtiashengen säteilyvirrat ja jonka vanteena ovat suuruniversumin ulkoreunat.

Jo universaalisen luomuksen materialisoitumisen varhaisvaiheessa muotoutui superuniversumien organisoinnin ja hallinnon seitsenosainen rakennekaava. Ensimmäinen Havonan jälkeinen luomisteos jaettiin seitsemään suunnattoman suureen lohkoon, ja näiden superuniversumien hallitusten päämajamaailmat suunniteltiin ja rakennettiin. Nykyinen hallintojärjestelmä on ollut olemassa lähes ikuisuudesta alkaen, ja näiden seitsemän superuniversumin hallitsijoita kutsutaankin oikeutetusti Päivien Muinaisiksi.

Superuniversumeja koskevasta valtavasta tietomäärästä voin toivoa kertovani teille vain vähän. Kautta kaikkien näiden maailmojen toimii kuitenkin älyperäisen valvonnan menetelmä, joka kohdistuu sekä fyysisiin että hengellisiin voimiin, ja universaalisen gravitaation vaikutukset tuntuvat siellä majesteettisella voimalla ja täydellisessä harmoniassa. Teidän on tärkeä saada ensin riittävä käsitys superuniversumialueitten fyysisestä rakenteesta ja aineellisesta organisaatiosta, koska sen jälkeen olette valmiimpia ymmärtämään, mikä merkitys sillä suurenmoisella järjestelyllä on, joka on pystytetty niiden hengelliseksi hallitukseksi ja niiden tahdollisten olentojen älylliseksi edistämiseksi, jotka asuvat kaikkialle näiden seitsemän superuniversumin eri puolille sirottautuneilla myriadeilla asutuilla planeetoilla.

1. SUPERUNIVERSUMIEN AVARUUSTASO

Miljoonan tai miljardin lyhyen vuotten kuluessa eläneiden sukupolvien tekemien muistiinmerkintöjen, havaintojen ja muistitietojen rajoittuneen kattavuuden perusteella ei voi muuta päätellä kuin, että Urantia ja universumi, johon se kuuluu, ovat matkalla kohti tuntematonta ja tekevät pitkän ja kartoittamattoman sukelluksen uuteen avaruuteen. Mutta Uversan merkintöjen mukaan, vanhempia havaintoja seurailleen, omaan luokkaani kuuluvien olentojen laaja-alaisemman kokemuksen ja suorittamiemme laskelmien perusteella sekä tuloksena näihin ja muihin havaintoihin pohjautuvista johtopäätöksistä tiedämme universeiden asettuneen järjestyneeksi, hyvin ymmärretyksi ja täysin kontrolloiduksi kulkueeksi, joka majesteettisessa suurenmoisuuksessaan kiertää Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen sekä hänen asuinuniversuminsa ympäri.

eternal Isle of Paradise, the seven spokes the radiations of the Seven Master Spirits, the rim the outer regions of the grand universe.

15:0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15:0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15:1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

Olemme kauan sitten havainneet seitsemän superuniversumin kulkevan suurta ellipsiä, jättiläismäistä ja pitkulaista kehää. Ei teidän aurinkokuntanne eivätkä muut ajallisuuden maailmat syöksy päätä pahkaa — kartatta ja kompassitta — kartoittamattomaan avaruuteen. Paikallisuniversumi, johon järjestelmänne kuuluu, noudattaa määrättyä ja tiettyä vastapäiväistä kurssia pitkin sitä laajaa kehää, joka ympäröi keskusuniversumia. Tämä kosminen rata on täysin kartoitettu, ja superuniversumin tähtientutkijat tuntevat sen yhtä perin pohjin kuin Urantian astronomit tuntevat aurinkokuntanne muodostavien planeettojen radat.

Urantia sijaitsee sellaisessa paikallisuniversumissa ja sellaisessa superuniversumissa, jotka eivät ole täysin järjestyneet, ja paikallisuniversuminne on lukuisten vain osittain valmiiden fyysisten luomusten välittömässä läheisyydessä. Kuulutte erääseen vasta vähän aikaa sitten muotoutuneeseen universumiin. Mutta te ette tällä hetkellä ole hallitsemattomasti syöksymässä kartoittamattomaan avaruuteen ettekä sokeasti kieppumassa tuntemattomille alueille. Seuraatte superuniversumien avaruustason täsmällistä ja ennalta määrättyä rataa. Nyt olette kulkemassa täsmälleen saman avaruuden läpi, jota planeettajärjestelmänne tai sen edeltäjät kulkivat aikoja sitten, ja jonakin päivänä kaukaisessa tulevaisuudessa on järjestelmänne tai sen seuraaja jälleen halkova sitä samaa avaruutta, jonka läpi te nyt sellaisella vauhdilla kiidätte.

Tänä aikakautena ja siten kuin suunta Urantialla käsitetään, superuniversumi numero yksi tekee kierrosta melkein suoraan pohjoiseen ollen jotenkinkin vastapäätä, idän suunnalla, Suurten Lähteiden ja Keskusten paratiisillista asuinsijaa ja Havonan keskusuniversumia. Tämä sijainti, samoin kuin vastaava sijainti läntisellä puolella, on kohta, jossa ajalliset sfäärit ovat fyysisessä mielessä lähimpänä ikuista Saarta. Superuniversumi numero kaksi on pohjoisessa valmistautuen kääntymään länteen, kun numero kolmella sen sijaan on nyt hallussaan suuren avaruusradan pohjoisin lohko, ja se on jo kääntynyt kaarteeseen, joka johtaa etelään. Numero neljä on menossa verrattain suoraviivaisesti kohti etelää, ja sen etummaisat alueet ovat nyt lähestymässä kohtaa, jossa ne ovat Suuria Keskuksia vastapäätä. Numero viisi on miltei jo jättänyt asemansa Keskuksien Keskusta vastapäätä jatkaessaan suoraviivaista eteläistä kurssiaan, joka edeltää kaarosta itään päin. Numero kuusi täyttää suurimman osan eteläisestä kaarteesta, lohkon, jonka oma superuniversuminne on miltei jo sivuuttanut.

Nebadonin paikallisuniversuminne kuuluu Orvontoniin, seitsemänteen superuniversumiin,

15.1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting your solar system are known to Urantia astronomers.

15.1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15.1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

15.1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which

joka kiertää superuniversumien numero yksi ja numero kuusi välissä. Eikä ole kauan (meidän ajanlaskutapamme mukaan) siitä, kun se kiersi superuniversumien avaruustason kaakkoista kaarretta. Tähän aurinkokunta, johon Urantia kuuluu, on jo ohittanut muutamalla miljardilla vuodella eteläisen kaarteeseen, niin että juuri nyt olette etenemässä kaakkoiskaarteeseen tuolle puolen ja liikutte nopeasti pitkin pitkää ja verrattain suoraviivaista pohjoiseen johtavaa rataa. Orvonton tulee lukemattomat aikakaudet seuraamaan tätä miltei suoraa pohjoista kurssia.

Urantia kuuluu järjestelmään, joka on keskustasta hyvän matkaa paikallisuniversuminne rajavyöhykkeen suuntaan; ja paikallisuniversuminne matkaa nykyisin Orvontonin ääriunoilla. Takananne on vielä muita, mutta olette avaruudessa kaukana niistä fyysisistä järjestelmistä, jotka kiertävät suurta kehää verrattain lähellä Suurta Lähdetä ja Keskusta.

2. SUPERUNIVERSUMIEN ORGANISAATIO

Avaruuden asuttujen maailmojen sijainnin ja todellisen lukumäärän tietää vain Universaalinen Isä; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä ja numerolta. Minä voin esittää vain asuttujen tai asuttaviksi kelpolisten planeettojen summittaisen lukumäärän, sillä muutamilla paikallisuniversumeilla on äylliseen elämään soveltuvia maailmoja enemmän kuin toisilla. Eikä kaikkia suunnitelmassa olevia universumeja ole vielä organisoitu. Esittämieni arvioiden ainoana tarkoituksena on sen vuoksi tarjota edes jonkinlainen käsitys aineellisen luomistuloksen suunnattomuudesta.

Suuruniversumissa on seitsemän superuniversumia, ja ne rakentuvat suurin piirtein seuraavalla tavalla:

1. Järjestelmä. Superhallituksen perusyksikkö koostuu noin tuhannesta asutetusta tai asutukseen kelpaavasta maailmasta. Tähän ryhmään eivät kuulu leimuavat auringot, kylmät maailmat, liian lähellä kuumia aurinkoja olevat planeetat eivätkä muut luoduille olennoille soveltumattomat sfäärit. Näitä tuhatta elämän ylläpitämiseen soveltuvaa maailmaa kutsutaan järjestelmäksi, mutta kun on kysymys nuoremasta järjestelmästä, saattaa olla, että vain verraten pieni määrä näistä maailmoista on asuttuja. Kutakin asutettua planeettaa johtaa Planeettaprinssi, ja jokaisen paikallisjärjestelmän päämajana on Järjestelmän Hallitsijan hallitsema arkkitehtoninen sfääri.

2. Konstellaatio. Sata järjestelmää (noin

swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15:1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred

100.000 asutettavaksi kelvollista planeettaa) muodostaa konstellaation. Jokaisella konstellaatiolla on arkkitehtoninen päämajasfäärinsä, ja sitä johtaa kolme Vorondadek-Poikaa, Kaikkein Korkeimmat. Kullakin konstellaatiolla on myös Päivien Uskollinen tarkkailijana ja Paratiisin-Kolminaisuuden suurlähettiläänä.

3. Paikallisuniversumi. Sata konstellaatiota (noin 10.000.000 asutukseen kelpaavaa planeettaa) muodostaa paikallisuniversumin. Kullakin paikallisuniversumilla on suurenmoinen arkkitehtoninen päämajamaailmansa, ja sitä hallitsee yksi Mikaelien luokkaan kuuluva Jumalan rinnakkainen Luoja-Poika. Kukin universumi saa nauttia Paratiisin-Kolminaisuuden edustajan, Päivien Yhdistyneen, siunauksellisesta läsnäolosta.

4. Piensektori. Sata paikallisuniversumia (noin 1.000.000.000 asuinkelpoista planeettaa) muodostaa superuniversumin hallituksen piensektorin. Sillä on ihana päämajamaailma, josta sen hallitsijat, Päivien Äskettäiset, hoitavat piensektorin asioita. Kunkin piensektorin päämajassa on kolme Päivien Äskettäistä, Korkeinta Kolminaisuuden Persoonallisuutta.

5. Suursektori. Sata piensektoria (noin 100.000.000.000 asutukseen soveltuvaa maailmaa) muodostaa yhden suursektorin. Kukin suursektori omaa verrattoman päämajan, ja sitä johtaa kolme Päivien Täydellistä, Korkeinta Kolminaisuuden Persoonallisuutta.

6. Superuniversumi. Kymmenen suursektoria (noin 1.000.000.000.000 asutettavaa planeettaa) muodostaa superuniversumin. Jokaisella superuniversumilla on valtavan suuri ja loistava päämajamaailmansa, ja sitä hallitsee kolme Päivien Muinaista.

7. Suuruniversumi. Seitsemän superuniversumia muodostavat nykyisen järjestyneen suuruniversumin, joka koostuu jokseenkin seitsemästäbiljoonasta asutettavaksi kelpaavasta maailmasta ynnä arkkitehtonisista sfääreistä ja Havonan miljardista asutetusta sfääristä. Superuniversumeja hallitsevat ja hallinnoivat Paratiisista käsin epäsuorasti ja heijasteisesti Seitsemän Valtiashenkeä. Päivien lkuiset hallinnoivat suoraan Havonan miljardia maailmaa siten, että yksi tällainen Korkein Kolminaisuuden Persoonallisuus johtaa yhtä tällaista täydellistä sfääriä.

Jos Paratiisi—Havonan sfäärit jätetään pois laskuista, universumiorganisaation suunnitelmaan kuuluvat seuraavat yksiköt:

Superuniversumeja 7
Suursektoreja 70

systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days, Supreme Trinity Personalities, on each minor sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. *The Major Sector.* One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. *The Superuniverse.* Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. *The Grand Universe.* Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

15:2.11 (167.2) Superuniverses..... 7
15:2.12 (167.3) Major sectors..... 70

Piensektoreja	7.000
Paikallisuniversumeja	700.000
Konstellatioita	70.000.000
Paikallisjärjestelmiä	7.000.000.000
Asutettavia planeettoja	7.000.000.000.000
Kunkin seitsemän superuniversumin koostuma on likimain seuraavankaltainen:	
Yksi järjestelmä käsittää noin	1.000 maailmaa
Yksi konstellatio (100 järjestelmää)	100.000 maailmaa
Yksi universumi (100 konstellatiota)	10.000.000 maailmaa
Yksi piensektori (100 universumia)	1.000.000.000 maailmaa
Yksi suursektori (100 piensektoria)	100.000.000.000 maailmaa
Yksi superuniversumi (10 suursektoria)	1.000.000.000.000 maailmaa

Kaikki tällaiset arviot ovat parhaimmillaankin likimääräisiä, sillä kaiken aikaa on kehitymässä uusia järjestelmiä, samalla kun toisia organisaatioita siirtyy väliaikaisesti pois aineellisen olemassaolon piiristä.

3. ORVONTONIN SUPERUNIVERSUMI

Käytännöllisesti katsoen kaikki Urantialla paljain silmin nähtävät tähtivaltakunnat kuuluvat suuruniversumin seitsemänteen lohkoon, Orvontonin superuniversumiin. Laaja Linnunradan tähtijärjestelmä edustaa Orvontonin keskusydintä, ja Linnunrata on enimmältään paikallisuniversuminne rajojen ulkopuolella. Tämä aurinkojen, avaruuden pimeitten saarekkeitten, kaksoistähtien, pallomaisten tähtiparviin, tähtipilvien ja kierteisten ja muunkaltaisten tähtisumujen kokouma yhdessä myriadien yksittäisten planeettojen kanssa muodostaa taskukellonkaltaisen, pitkulaisen ympyrän muotoisen ryhmittymän, joka on noin yksi seitsemännes kaikista asutetuista evolutionaarisista universeista.

Katsellessanne Urantian astronomisesta asemasta läheisten järjestelmien poikkileikkauksen läpi kohti suurta Linnunrataa havaitsette, että Orvontonin sfäärit matkaavat laajaa pitkulaista tasoa, jonka leveys on huomattavasti suurempi kuin sen paksuus ja pituus paljon suurempi kuin leveys.

15:2.13 (167.4)	Minor sectors.....	7,000
15:2.14 (167.5)	Local universes.....	700,000
15:2.15 (167.6)	Constellations.....	70,000,000
15:2.16 (167.7)	Local systems.....	7,000,000,000
15:2.17 (167.8)	Inhabitable planets..	7,000,000,000,000
15:2.18 (167.9)	Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:	
15:2.19 (167.10)	One system embraces, approximately.....	1,000 worlds
15:2.20 (167.11)	One constellation (100 systems).....	100,000 worlds
15:2.21 (167.12)	One universe (100 constellations).....	10,000,000 worlds
15:2.22 (167.13)	One minor sector (100 universes).....	1,000,000,000 worlds
15:2.23 (167.14)	One major sector (100 minor sectors)....	100,000,000,000 worlds
15:2.24 (167.15)	One superuniverse (10 major sectors)...	1,000,000,000,000 worlds
15:2.25 (167.16)	All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.	

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15:3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

15:3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

Niin kutsutun Linnunradan havainnoiminen paljastaa, että Orvontonin tähtitiheys lisääntyy suhteellisesti, kun taivaita tarkastellaan tietyllä suunnalla, kun tiheys sen sijaan kummallakin sivustalla vähenee; tähtien ja muiden sfäärien määrä vähenee mentäessä pois päin aineellisen superuniversumimme päätasosta. Tarkastelukulman ollessa edullinen te tämän suurimman tähtitiheyden omaavan alueen keskuksen läpi katsoessanne katselette kohti Jumalten asuinuniversumia ja kaiken olevaisen keskusta.

Orvontonin kymmenestä suurjakautumasta Urantian astronomit ovat tunnistaneet jotenkuten kahdeksan. Kumpaaakin jäljellä olevaa on vaikea erottaa, sillä teidän on pakostakin katseltava näitä ilmentymiä sisältäpäin. Mikäli voisitte tarkastella Orvontonin superuniversumia kaukana avaruudessa olevasta sijaintipisteestä, tunnistaisitte seitsemännen galaksin kymmenen suursektoria välittömästi.

Piensektorinne pyörimisliikkeen keskus sijaitsee kaukana, Jousimiehen suunnattomassa ja tiheässä tähtipilvessä, jota paikallisuniversuminne ja kaikki siihen liittyvät luomukset kiertävät. Ja Jousimiehen laajan subgalaktisen systeemin vastakkaisilta puolilta voitte havaita kaksi suurta tähtipilvien virtaa, jotka purkautuvat suunnattomina tähdistä muodostuvina kielekkeinä.

Sen fyysisen järjestelmän ydin, johon Aurinkonne planeettoineen kuuluu, on entisen Andronoverin tähtisumun keskusta. Tätä entistä kierteissumua sekoittavat jossain määrin ne gravitaatiokentän äkilliset muutokset, jotka liittyivät oman aurinkokuntanne syntyyn ja jotka aiheutti suuren naapuritähtisumun tulo Andronoverin lähelle. Tämä tilanne, jossa yhteentörmäys oli lähellä, muutti Andronoveria niin, että siitä tuli jossain mielessä pallomainen koostuma, mutta se ei hävittänyt kokonaan aurinkojen ja niihin kuuluvien fyysisten ryhmien kahdensuuntaista kulkua. Oman aurinkokuntanne sijainti on nyt likimain yhden tällaisen sekaisin menneen spiraalinhaarakkeen keskivaiheilla. Se sijaitsee jokseenkin puolimatassa, kun kuljetaan tätä tähtivirtaa keskustasta sen reunojen suuntaan.

Jousimiehen sektori ja kaikki muut Orvontonin sektorit ja jakaumat kiertävät Uversa, ja Urantian tähtientutkijoiden hämminki johtuikin osaksi niistä harhoista ja keskinäisistä vääristymistä, jotka aiheutuvat seuraavista moninaisista kiertoilikeistä:

1. Urantian kierto Aurinkonsa ympäri.

2. Aurinkokuntanne kierto entisen Andronoverin tähtisumun ytimen ympäri.

15:3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

15:3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

15:3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

15:3.6 (168.2) The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula. This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

15:3.7 (168.3) The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

15:3.8 (168.4) 1. The revolution of Urantia around its sun.

15:3.9 (168.5) 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.

3. Andronoverin tähtiperheen ja siihen liittyvien tähtijoukkojen pyöriminen Nebadonin tähtipilven yhdistyneen kierto- ja painovoimakeskuksen ympäri.

4. Nebadonin paikallisen tähtipilven ja siihen liittyvien luomusten pyörimisliike piensektorinsa Jousimiehessä olevan keskuksen ympäri.

5. Sadan piensektorin — Jousimies mukaan luettuna — kiertoliike suursektorinsa ympäri.

6. Kymmenen suursektorin kiertoliike — niin kutsutut tähtiajautumiset — Orvontonin Uversa-päämajan ympäri.

7. Orvontonin ja kuuden muun superuniversumin liike Paratiisin ja Havonan ympäri, superuniversumiensa avaruustason vastapäiväinen kiertosuunta.

Nämä moninkertaiset liikkeet voidaan jaotella monella tavalla: Oman planeettanne ja aurinkokuntanne avaruusradat ovat syntymässä saatuja, alkuperään kuuluvia. Orvontonin absoluuttinen vastapäiväinen liike on niin ikään synnynnäistä, kokonaisuniversumin arkkitehtoniisiin suunniteltuihin luonnostaan kuuluvaa. Mutta liikkeet, jotka sijoittuvat näiden väliin, ovat alkuperältään monitasoisia. Osaksi ne juontuvat aine-energian rakenteellisesta jakaantumisesta superuniversumeiksi, ja osaksi ne aiheutuvat Paratiisin vahvuudenorganisoiijien älyperäisestä ja tarkoituksellisesta toiminnasta.

Paikallisuusuniversumeja on sitä tiiviimmässä mitä lähemmäksi Havonaa ne tulevat; kehä on lukumääräisesti enemmän, ja ilmenee lisääntyvää päällekkäisyyttä ja kerroksisuutta. Mutta mitä kauempana ikuisesta keskuksesta ollaan, sitä harvemmassa järjestelmät, kerrokset, kehät ja universumit ovat.

4. TÄHTISUMUT — UNIVERSUMIEN ESIVANHEMMAT

Vaikka luomistyö ja maailmankaikkeuden organisointi iäti pysyvätkin Infiniittisten Luojien ja heidän kumppaniensa valvonnassa, samalla koko ilmiö etenee säädettyä tekniikkaa noudattaen ja sopusoinnussa vahvuutta, energiaa ja ainetta koskevien gravitaatiolakien kanssa. Mutta jotakin salaperäistä liittyy avaruuden universaaliin vahvuusvaraukseen; ymmärrämme mainiosti, miten aineelliset luomukset on organisoitu ultimatonisesta tasosta eteenpäin, mutta emme täysin käsitä, mikä on ultimatonien kosminen esihistoria. Olemme varmoja siitä, että nämä esivaiheiset vahvuudet ovat peräisin Paratiisista, sillä iäti ne kiertävät läpäistyä avaruutta Paratiisin

15:3.10 (168.6) 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.

15:3.11 (168.7) 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.

15:3.12 (168.8) 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.

15:3.13 (168.9) 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.

15:3.14 (168.10) 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

15:3.15 (168.11) These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

15:3.16 (168.12) The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

15:4.1 (169.1) While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatons. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the

täsmällisiä, jättäjäismäisiä ääriiivoja noudatellen. Vaikka tämä avaruuden vahvuusvaraus, kaiken aineellistumisen esivaihe, ei reagoikaan Paratiisin gravitaatioon, se reagoi silti aina ala-Paratiisin läsnäoloon, ja ilmeisesti se on johdettu virtaamaan ala-Paratiisin keskukseen ja sieltä ulos.

Paratiisin vahvuudenorganisoiijat muuntavat avaruuden voimavarausta alkuvahvuudeksi ja kehittävät tästä esimateriaalisesta potentiaalista fyysisen todellisuuden ensivaiheiset ja toisvaiheiset energiailmentymät. Tämän energian saavuttaessa gravitaatioon reagoivat tasot superuniversumihallintoon kuuluvat voimanojajajat ja heidän kumppaninsa astuvat näyttämölle ja aloittavat loputtoman muokkaustyönsä, jonka tarkoituksena on asettaa ajallisuuden ja avaruuden universumien moninaiset voiman virtapiirit ja energian kanavat. Näin ilmaantuu fyysinen materia avaruuteen, ja näin on näyttämö valmiina universumin organisointityön alkuunpanemiselle.

Tämä energian segmentointi on ilmiö, jota Nebadonin fyysikot eivät ole koskaan ratkaisseet. Heidän suurin vaikeutensa tässä suhteessa on siinä, että Paratiisin vahvuudenorganisoiijat ovat melkolailla luoksepääsemättömissä, sillä vaikka elollisilla voimanojajajilla onkin pätevyys käsitellä avaruusenergiaa, niillä ei silti ole vähäisintäkään käsitystä niin taitavasti ja älykkäästi manipuloimiensa energioiden alkuperästä.

Paratiisin vahvuudenorganisoiijat ovat tähtisumujen alkuunpanijoita. Ne kykenevät oman avaruusläsnäolonsa ympärille panemaan alulle ne suunnattomat vahvuuden pyörteet, joita kerran alulle pantuina ei voi koskaan pysäyttää tai rajoittaa, ennen kuin kaiken läpäisevät vahvuudet on pantu liikkeelle universumimaterian ultimatonisten yksikköjen lopulta tapahtuvan ilmaantumisen aikaansaamiseksi. Näin ilmaantuvat olemassaolon piiriin kierteis- ja muut tähtisumut, suoraa alkuperää olevien aurinkojen ja niihin liittyvien erilaisten järjestelmien emäkehrät. Ulkoavaruudessa on nähtävillä kymmenen erilaista tähtisumujen muotoa, primaarisen universumikehityksen vaihetta, ja näillä valtavilla energiakehrillä oli sama alkuperä kuin seitsemän superuniversumin energiakehrillä.

Tähtisumut ovat varsin erikokoisia, ja tämän vuoksi myös niiden tähti- ja planeettajälkeläisten lukumäärä ja kokonaisuudessa ovat sangen erisuuruisia. Eräs aurinkoja muodostava tähtisumu aivan Orvontonin rajojen pohjoispuolella, mutta vielä superuniversumin avaruustason sisäpuolella, on tuottanut jo likimain neljäkymmentätuhatta aurinkoa, ja tämä emäkehrä sinkoaa avaruuteen yhä uusia aurinkoja, joista useimmat ovat kooltaan omaa Aurinkoanne moninkertaisesti suurempia. Jotkin suuremmista ulkoavaruuden tähtisumuista tuottavat jopa

exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15.4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15.4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15.4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15.4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

satamiljoonaa aurinkoa.

Tähtisumut eivät suoranaisesti liity mihinkään hallinnolliseen yksikköön, niin kuin piensektoreihin tai paikallisuniversumeihin, vaikka jotkin paikallisuniversumit onkin organisoitu yhden yksittäisen tähtisumun tuotteista. Jokainen paikallisuniversumi käsittää tähtisumusuhteista riippumatta täsmälleen yhden sadastuhannesosan superuniversumin energiavarauksen kokonaismäärästä, sillä energia ei organisoidu tähtisumuittain — se jakautuu universaalisesti.

Suinkaan kaikki kierteisumut eivät tuota aurinkoja. Jotkin niistä ovat säilyttäneet vaikutuspiirissään monia niistä irronneita tähtijälkeläisiään, ja niiden kierteinen ulkonäkö aiheutuu siitä, että niiden auringot siirtyvät pois tähtisumuhaarakkeesta suljetussa muodostelmassa, mutta ne palaavat kukin omaa reittiään. Tämä tekee helpoksi niiden havaitsemisen yhdessä kohdassa, mutta on vaikeampaa nähdä niitä, kun ne ovat laajalti hajallaan, toisistaan poikkeavilla paluuradoillaan, kaukana tähtisumun haarakkeesta. Tällä hetkellä Orvontonissa ei toimi montakaan aurinkoja muodostavaa tähtisumua, jos kohta asutun superuniversumin ulkopuolella oleva Andromeda onkin hyvin aktiivinen. Tämä etäinen tähtisumu on nähtävissä paljain silmin, ja sitä katsellessanne pysähtykää miettimään, että näkemänne valo lähti noista kaukaisista auringoista miltei miljoona vuotta sitten.

Linnunradan muodostava galaksi koostuu valtavasta määrästä entisiä kierteis- ja muita tähtisumuja, ja monet niistä ovat vieläkin säilyttäneet alkuperäisen hahmonsensa. Mutta monet ovat sisäisten katastrofien ja ulkoisen vetovoiman tuloksena kuitenkin joutuneet kokemaan sellaista vääntymistä ja sellaista uudelleenmuokkausta, että ne ovat panneet nämä valtavat kasautumat näyttämään jättiläismäisiltä hehkuvien aurinkojen valomassoilta, jollainen on esimerkiksi Magellanin pilvi. Tähtirykelmien pallomainen tyyppi on vallitsevana Orvontonin ulkorajojen läheisyydessä.

Orvontonin suuria tähtipilviä tulisi pitää yksittäisinä materiakasautumina. Tällaiset kasautumat ovat verrattavissa niihin erillisiin tähtisumuihin, jollaisia on havaittavissa Linnunradan galaksin ulkopuolisilla alueilla. Monet niin kutsutuista avaruuden tähtipilvistä koostuvat kuitenkin vain kaasumaisesta aineesta. Näiden tähtimäisten kaasupilvien energiapotentiaali on uskomattoman suuri, ja osan siitä sieppaavat läheiset auringot, jotka lähettävät sen aurinkosäteilyn muodossa edelleen avaruuteen.

5. TAIVAANKAPPALEIDEN ALKUPERÄ

Dääöee superuniversumin aurinkoihin is

15.4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

15.4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15.4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15.4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispached in space as solar emanations.

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15.5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the

Pääosa superuniversumin auringoin ja planeettoihin sisältyvästä massasta on peräisin tähtisumukehristä; hyvin pieni osa superuniversumin massasta on voimanohjaajien välittömien toimenpitein organisoitua (sellaista esiintyy arkkitehtonisten sfäärien konstruktiossa), vaikka vaihteleva määrä materiaa kaiken aikaa saakin alkunsa avoimessa avaruudessa.

Alkuperänsä puolesta auringot, planeetat ja muut sfäärit ovat valtaosaltaan sijoitettavissa johonkin seuraavista kymmenestä ryhmästä:

1. Samankeskiset supistumarenkaat. Eivät kaikki tähtisumut ole kierteisiä. Moni suunnattoman suuri tähtisumu sen sijaan, että se halkeaisi kaksoistähtijärjestelmäksi tai kehittyisi kierteiseksi, alkaakin tiivistyä ja muodostaa moninkertaisia renkaita. Pitkien ajanjaksojen ajan tällainen tähtisumu näyttää suunnattoman suurelta keskusauringolta, jota ympäröivät lukuisat, sitä kiertävistä ja renkailta näyttävistä ainemuodostumista koostuvat, jättiläismäiset pilvet.

2. Sinkoutuneisiin tähtiin lukeutuvat ne auringot, jotka ovat sinkoutuneet pois hyvin kuumista kaasuista koostuvista emäkehristä. Ne eivät sinkoudu renkaina, vaan oikealle ja vasemmalle suuntautuvina jonoina. On myös sellaisia sinkoutuneita tähtiä, jotka ovat peräisin muista kuin kierteissumuista.

3. Gravitaatoräjähdyksessä syntyneet planeetat. Kun aurinko syntyy kierteisestä tai juovikkaasta tähtisumusta, ei ole harvinaista, että se sinkoutuu siitä melkoisen välimatkan päähän. Tällainen aurinko on miltei kokonaan kaasumainen, ja kunhan se on jonkin verran jäähtynyt ja tiivistynyt, se saattaa myöhemmin kiertyä jonkin valtavan ainemassan — jättiläisauringon tai avaruuden pimeään saarekkeen — lähelle. Tällainen lähestyminen saattaa kuitenkin jäädä sen verran etäiseksi, ettei seurauksena ole yhteentörmäystä, mutta kuitenkin kyllin läheiseksi, jotta suuremman kappaleen vetovoima voi pienemmässä kappaleessa panna alulle vuorovesi-ilmiön kaltaiset kouristukset. Näin alkaa sarja vuorovesi-ilmiön kaltaisia mullistuksia, jotka ovat samanaikaisia kouristelevan auringon vastakkaisilla puolilla. Suurimmillaan nämä räjähtävät purkaukset tuottavat sarjan vaihtelevankokoisia ainekasautumia, jotka saattavat sinkoutua purkautuvan auringon gravitaatiokentän paluupisteen ulkopuolelle ja vakiintuvat sitten omille radoilleen kiertämään jompaakumpaa tähän episodiin osallistuvaa taivaankappaletta. Myöhemmin tapahtuu, että suuremmat ainekasautumat yhdistyvät ja vetävät asteittain pienemmät kappaleet itseensä. Tämä on tapa, jolla monet pienempien järjestelmien kiinteät planeetat syntyvät. Aurinkokuntanne syntymä oli nimenomaan tällainen.

The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15:5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15:5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings*. Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

15:5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

15:5.5 (170.8) 3. *Gravity-explosion Planets*. When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

4. Keskipakoiset planeettatyttäret. Kun suunnattoman suuret auringot ovat tietyissä kehitysvaiheissaan, ja jos niiden pyörimisvauhti kiihtyy huomattavasti, ne alkavat singota suuria määriä omaa ainettaan, joka saattaa sittemmin kerääntyä yhteen muodostaakseen pieniä maailmoja, jotka jatkavat kiertoaan emäaurion ympärillä.

5. Gravitaatiovajakuksen aiheuttamat sfäärit. Sille, miten suuri yksittäinen tähti voi olla, on olemassa kriittinen raja. Kun jokin aurinko saavuttaa tämän rajan, se on tuomittu hajoamaan, ellei se hidasta pyörimisnopeuttaan. Tapahtuu auringon fissio, jakautuminen, ja uusi tätä lajia oleva kaksoistähti syntyy. Tämän jättiläismäisen hajoamisen sivutuotteena saattaa sittemmin muodostua suuri joukko pikkuplaneettoja.

6. Supistumatähdet. Suurin ulkoplaneetta vetää pienemmissä järjestelmissä toisinaan naapurimaailmat itseensä, kun lähellä aurinkoa olevat planeetat taas aloittavat loppusyksynsä. Aurinkokuntanne tapauksessa tällainen loppu merkitsisi sitä, että Aurinko imaisisi itseensä neljä sisempää planeettaa, samalla kun suurin planeetta, Jupiter, jäljelle jääneet maailmat siepatessaan laajenisi suuresti. Aurinkokunnan tämänkaltaisen loppu johtaisi kahden toisiaan lähellä olevan mutta erilaisen auringon muodostumiseen, mikä on eräs kaksoistähtien muotoutumistyyppi. Tällaiset katastrofit ovat epätavallisia muualla kuin superuniversumien tähtikasautumien ulkoreunalla.

7. Kumulatiiviset sfäärit. Avaruudessa kiertelevästä suuresta materiamäärästä saattaa vähitellen kerääntyä pieniä planeettoja. Ne kasvavat siitä, että niihin kertyy ainetta meteoreista ja pienemmistä yhteentörmäyksistä. Tietyissä avaruuden sektoreissa vallitsevat olosuhteet suosivat tämänmuotoista planeettojen syntyä. Monen asutetun maailman syntyhistoria on ollut juuri tällainen.

Jotkin tiivistä pimeistä saarekkeista ovat välitön seuraus avaruudessa olevista muuntuvaan energian kertymistä. Pimeiden saarekkeiden toinen ryhmä on syntynyt siitä, että avaruudessa kiertelevät valtavat kylmät ainesmassat, jotka koostuvat pelkistä sirusista ja meteoreista, ovat kerääntyneet yhteen. Tämänkaltaiset materiakertymät eivät ole koskaan kuumia, ja muutoin kuin tiheyden osalta ne ovat koostumukseltaan hyvin paljon Urantian kaltaisia.

8. Loppuun palaneet auringot. Jotkin avaruuden pimeistä saarekkeista ovat loppuun palaneita, yksinäisiä aurinkoja. Ne ovat säteileet kaiken sisältämänsä avaruusenergian. Järjestyneet materiayksiköt lähenevät täysimääräisen tiheyden tilaa, tosiasiallista täyttä tiiviyyttä. Ja tarvitaan aikakausi aikakauden perään,

15:5.6 (171.1) 4. *Centrifugal Planetary Daughters.* Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

15:5.7 (171.2) 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

15:5.8 (171.3) 6. *Contractural Stars.* In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

15:5.9 (171.4) 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

15:5.10 (171.5) Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

15:5.11 (171.6) 8. *Burned-out Suns.* Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be

jotta tällaiset valtavat, hyvin tiiviit ainesmassat varautuisivat uudelleen avaruuden voimavirroista ja näin yhteentörmäyksen tai jonkin muun yhtä elvyttävän kosmisen tapahtuman seurauksena valmistuisivat universumitoiminnan uusia syklejä varten.

9. Yhteentörmäysten aikaansaamat sfäärit. Alueilla, joilla tähtirykelmät ovat tiheässä, yhteentörmäykset ovat tavallisia. Tällaista astronomista uudelleenjärjestelyä seuraa suunnattomia energiamuutoksia ja aineen transmutaatioita. Erityisen suurivaikutuksisia ovat törmäykset, joissa osallisina on kuolleita aurinkoja, sikäli että ne luovat laajaulotteisia energiavirtauksia. Törmäyksessä syntyvä murske on useinkin aineellisenä ytimenä kuolevaisten asuttamiseen soveltuvien planetaaristen kappaleiden sittemmin tapahtuvaan muotoutumiseen.

10. Arkkitehtoniset maailmat. Kysymyksessä ovat ne maailmat, jotka on rakennettu suunnitelmien ja yksityiskohtaisten ohjeiden mukaan jotakin erityistarkoitusta varten. Tällaisia ovat muiden muassa Salvington, paikallisuniversuminne päämaja, ja Uversa, superuniversumimme hallituksen sijaintipaikka.

Lisäksi on olemassa lukuisia muita menetelmiä aurinkojen kehittämiseksi ja planeettojen erottamiseksi, mutta edellä mainitut menettelytavat kertovat jotakin metodeista, joilla tähtijärjestelmien ja planeettaperheiden laaja enemmistö on saatettu olevalle. Jos ryhtyisi kuvailemaan kaikkia niitä erilaisia menetelmiä, jotka tulevat kysymykseen tähtien muodonmuutoksissa ja planeettojen kehitymisessä, tarvittaisiin siihen kuvaus lähes sadasta aurinkojen muodostamis- ja planeettojen aikaansaamistavasta. Tarkoissa taivaitten tutkimuksissanne tutkijanne havaitsevat ilmiöitä, joissa näkyvät kaikki mainitut tähtievoluution muodot, mutta perin harvoin he löytävät todisteita asuttuina planeettoina palvelevien pienten ja valottomien ainekertymien muotoutumisesta, laajojen materiaalien luomusten kaikkein tärkeimmistä osasista.

recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

15:5.12 (171.7) 9. *Collisional Spheres*. In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

15:5.13 (172.1) 10. *Architectural Worlds*. These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

15:5.14 (172.2) There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. AVARUUDEN SFÄÄRIT

Alkuperään katsomatta avaruuden erilaiset sfäärit ovat sijoitettavissa seuraaviin pääluokkiin:

1. Auringot — avaruuden tähdet.
2. Avaruuden pimeät saarekkeet.
3. Vähäisemmät taivaankappaleet: komeetat, meteorit ja pikkuplaneetat.
4. Planeetat, asutut maailmat mukaan

6. THE SPHERES OF SPACE

15:6.1 (172.3) Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

15:6.2 (172.4) 1. The suns — the stars of space.

15:6.3 (173.1) 2. The dark islands of space.

15:6.4 (173.2) 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.

15:6.5 (173.3) 4. The planets, including the inhabited

luettuina.

5. Arkkitehtoniset sfäärit — toimeksiannon mukaan tehdyt maailmat.

Arkkitehtonisia sfäärejä lukuun ottamatta kaikilla taivaankappaleilla on ollut kehityksellinen alkuperä, kehityksellinen siinä mielessä, ettei niitä ole saatettu olevaisiksi Jumaluuden käskystä; evolutionaarisia siinä mielessä, että Jumalan luomisteot ovat tulleet julki ajallis-avaruudellisen tekniikan avulla, Jumaluuden lukuisten luotujen ja olevaistettujen älyllisten olentojen toiminnan kautta.

Auringot. Kysymys on avaruuden tähdistä kaikissa olemassaolonsa eri vaiheissa. Jotkin ovat yksinäisiä, kehittyviä avaruusjärjestelmiä; toiset ovat kaksoistähtiä, supistuvia tai häviäviä planeettajärjestelmiä. Avaruuden tähdet esiintyvät peräti tuhannessa erilaisessa vaiheessa ja asteessa. Teille ovat tuttuja auringot, jotka säteilevät valoa yhdessä lämmön kanssa, mutta on olemassa myös aurinkoja, jotka loistavat lämmötöntä valoa.

Ne biljoonat ja taas biljoonat vuodet, jotka tavallinen aurinko säteilee keskeytyksettä lämpöä ja valoa, kuvaavat hyvin sitä valtavaa energiamäärää, joka sisältyy jokaiseen materiayksikköön. Näihin fyysisen aineen näkymättömiin partikkeleihin sitoutunut aktuaalinen energiamäärä on lähes mielikuvituksellinen. Ja tämä energia vapautuu lähes kokonaan valoksi muuttuneena hehkuvien aurinkojen sisällä vallitsevan suunnattoman lämpöpuristuksen ja siihen liittyvien energiatoimintojen kohteeksi joutuessaan. Muut olosuhteet aiheuttavat lisäksi sen, että nämä auringot kykenevät muuntamaan ja lähettämään edelleen paljon siitä avaruuden energiasta, joka joutuu niiden tielle niiden kulkiessa vakiintuneita ratojaan. Aurinkodynamos vetävät itseensä ja jakavat sittemmin eteenpäin monia fyysisen energian vaiheita ja kaikkia materian muotoja. Toimiessaan automaattisina voiman valvonta-asemina auringot palvelevat näin paikallisina energian kiertokulun kiihdyttiminä.

Orvontonin superuniversumia valaisee ja lämmittelee yli kymmenenbiljoonaa liekehtivää aurinkoa. Nämä auringot ovat havaittavissanne olevan astronomisen järjestelmän tähdet. Yli kaksibiljoonaa niistä on liian etäistä ja liian pientä tullakseen koskaan Urantialta havaituiksi. Mutta niin monta lasillista kuin maailmanne valtamerissä on vettä, niin monta aurinkoa on kokonaisuniversumissa.

Avaruuden pimeät saarekkeet. Nämä ovat niitä kuolleita aurinkoja ja muita suuria materiakertymiä, jotka ovat valottomia ja lämmöttömiä. Pimeillä saarekkeilla on toisinaan suunnaton massa, ja niillä on voimakas vaikutus universumin tasapainoon ja energian

worlds.

15:6.6 (173.4) 5. Architectural spheres — worlds made to order.

15:6.7 (173.5) With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

15:6.8 (173.6) *The Suns.* These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15:6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15:6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15:6.11 (173.9) *The Dark Islands of Space.* These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these

manipulointiin. Joidenkin tällaisten valtavien massojen tiheys on lähes uskomaton. Ja tämä suuri massan keskittyminen tekee mahdolliseksi näiden pimeiden saarekkeiden toimia voimakkaina tasapainopyörinä, jotka pitävät naapurustossa olevia suuriakin järjestelmiä tehokkaassa otteessaan. Monissa konstellaatioissa ne pitävät yllä gravitaatiovoimatasapainoa. Monet fyysiset järjestelmät, jotka muutoin ajautuisivat nopeasti tuhoon lähistöllä oleviin aurinkoihin syöksymällä, pysyvät turvallisesti näiden suojelevien pimeitten saarekkeitten vetovoiman otteessa. Juuri sen vuoksi, että ne toimivat tällä tavalla, kykenemme määrittelemään niiden tarkan sijainnin. Olemme mitanneet valaisevien taivaankappaleiden gravitaatiovoiman ja voimme sen vuoksi laskea avaruuden pimeiden saarekkeiden täsmällisen koon ja sijainnin; saarekkeiden, jotka toimivat sangen tehokkaasti pitääkseen tietyn systeemin vakaasti radallaan.

Avaruuden vähäisemmät kappaleet. Avaruudessa kiertävät ja kehittyvät meteorit ja muut pienet materiapartikkelit merkitsevät suunnatonta energian ja aineellisen substanssin kertymistä.

Monet komeetat ovat aurinkojen emäkehristä irronneita vakiintumattomia ja vilheinä kulkevia jälkeläisiä. Ne joutuvat vähitellen keskisen, hallitsevan auringon kontrolliin. Komeetoilla on myös lukuisia muita alkulähteitä. Komeetan pyrstö suuntautuu aina pois päin sitä puoleensa vetävästä kappaleesta tai auringosta, mikä johtuu sen suuresti laajentuneiden kaasujen sähköisestä reaktiosta sekä auringosta virtaavien valon ja muiden energioiden tosiasiallisesta paineesta. Tämä ilmiö onkin yksi positiivinen todiste valon ja siihen liittyvien energioiden reaalisuudesta; se osoittaa, että valolla on paino. Valo on reaalinen substanssi, se ei ole vain hypoteettisen eetterin aaltoja.

Planeetat. Nämä ovat niitä suurehkoja materiakasautumia, jotka kulkevat radallaan auringon tai jonkin muun taivaankappaleen ympäri. Kokonsa puolesta ne vaihtelevat pikkuplaneetoista suunnattoman suuriin kaasumaisiin, nestemäisiin tai kiinteisiin sfääreihin. Sellaiset kylmät maailmat, jotka ovat rakentuneet avaruudessa ajalehtivan materiaalin yhteenkertymistä, ovat älyllisten asukkaiden asuinsijoina monia muita planeettoja ihanteellisempia, aina kun ne sattuvat olemaan sopivassa suhteessa lähellä olevaan aurinkoon. Kuolleet auringot eivät yleensä sovellu elämän ylläpitämiseen. Tavallisesti ne ovat liian kaukana elävästä, hehkuvasta auringosta, ja sitä paitsi ne ovat aivan liian massiivisia; painovoima on niiden pinnalla suunnaton.

Teidän superuniversumissanne ei edes yksi kylmä planeetta neljästäkymmenestä kelpaa kaltaistenne olentojen asuttamiseen.

large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

15:6.12 (173.10) *Minor Space Bodies.* The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

15:6.13 (173.11) Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

15:6.14 (173.12) *The Planets.* These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

15:6.15 (173.13) In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the

Korkeamman elämänmuodon tyyssijoiksi sopimattomia ovat tietenkin myös hirvittävän kuumat auringot ja kaukana auringosta olevat jääkylmät maailmat. Aurinkokunnassanne on nykyisellään vain kolme elämän ylläpitämiseen soveltuvaa planeettaa. Urantia on kokonsa, tiheydensä ja sijaintinsa puolesta sekä monissa muissakin suhteissa ihmisasutuksen kannalta ihanteellinen.

Fyysisen energian käyttäytymistä koskevat lait ovat pohjimmiltaan universaalisia, mutta paikallisesti vaikuttavilla tekijöillä on paljon tekemistä niiden fyysisten olojen kanssa, jotka yksittäisillä planeetoilla ja paikallisjärjestelmissä vallitsevat. Avaruuden lukemattomille maailmoille on ominaista luodun elollisuuden ja muiden elollisten ilmentymien miltei loputon erilaisuus. Samaa järjestelmään kuuluvan ryhmän maailmoilla on kuitenkin tiettyä yhtymäkohtia, samalla kun on myös olemassa älyllisen elollisuuden universumikohtainen malli. Samaa fyysiseen virtapiiriin kuuluvien ja universumien loputtomalla kehällä lähellä toisiaan olevien planeettajärjestelmien välillä on fyysisiä sukulaisuussuhteita.

7. ARKKITEHTONISET SFÄÄRIT

Johtaessaan hallintoaan omaan avaruuslokoonsa kuuluvien evolutionaaristen universumien likimääräisestä keskustasta kukin superuniversumihallitus pitää hallussaan maailmaa, joka on tehty toimeksiannon mukaan ja jonka väestö koostuu kyseiselle sfäärille valtakirjan saaneista persoonallisuuksista. Nämä päämajamaailmat ovat arkkitehtonisia sfäärejä, taivaankappaleita, jotka on niiden erikoistarkoitusta ajatellen varta vasten rakennettu. Samalla kun nämä sfäärit saavat osansa lähellä sijaitsevien aurinkojen valosta, niillä on myös muista riippumaton valaistuksensa ja lämmityksensä. Niillä jokaisella on aurinko, joka säteilee lämmötöntä valoa samalla tavoin kuin Paratiisin satelliitit. Samalla ne saavat lämpöä siitä, että heti sfäärin pinnan alla kulkee tiettyjä energiavirtoja. Nämä päämajamaailmat kuuluvat johonkin oman superuniversuminsa astronomisen keskustan lähellä olevaan suurempaan järjestelmään.

Ajanlasku vakioidaan superuniversumien päämajoissa. Orvontonin superuniversumin standardipäivä vastaa pituudeltaan miltei kolmeakymmentä Urantian ajanlaskun mukaista päivää, ja Orvontonin vuosi on sadan standardipäivän mittainen. Tämä Uversan vuosi on standardina seitsemännessä superuniversumissa, ja se on kaksikymmentäkaksi minuuttia lyhyempi kuin Urantian ajanlaskun mukainen kolmetuhatta päivää, noin kahdeksan ja yksi viidesosa teidän

frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

15:6.16 (173.14) The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

15:7.1 (174.1) While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

15:7.2 (174.2) Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

vuottanne.

Seitsemän superuniversumin päämajamaailmat saavat osansa Paratiisin, täydellisen keskusesikuvansa, olemuksesta ja suurenmoisuudesta. Todellisuudessa kaikki päämajamaailmat ovat paratiisillisia. Ne ovat toden totta taivaallisia asuinsijoja, ja niiden aineellinen koko, morontiaalin kauneus ja hengellinen kirkkaus vain lisääntyvät edettäessä Jerusemista Keskussaarelle. Ja myös näiden päämajamaailmojen kaikki satelliitit ovat arkkitehtonisia sfäärejä.

Eri päämajamaailmat on varustettu aineellisen ja hengellisen luomistyön kaikin vaihein. Kaikenlaiset aineelliset, morontiaaliset ja hengelliset olennot ovat kotonaan näissä universumien tapaamispaikkamaailmoissa. Kun kuolevaisluodut kulkevat universumia ylöspäin ja siirtyvät aineellisista hengellisiin maailmoihin, he eivät koskaan lakkaa arvostamasta olemassaolonsa aikaisempia tasoja ja iloitsemasta niistä.

Jerusemiin, paikallisjärjestelmänne Satanian päämajaan, kuuluu seitsemän siirtymäkuultuurin maailmaa, joista jokaista kiertää seitsemän satelliittia. Näihin kuuluvat myös morontiaaviivituksen seitsemän mansiomaailmaa, jotka ovat ihmisen ensimmäinen kuolemanjälkeinen asuinpaikka. Sanaa "taivas" on Urantialla toisinaan käytetty tarkoittaessa näitä seitsemää mansiomaailmaa, niin että ensimmäistä mansiomaailmaa nimitetään ensimmäiseksi taivaaksi, ja niin edelleen aina seitsemänteen asti.

Edentiaan, konstellaationne Norlatiadekin päämajaan, kuuluvat sen seitsemänkymmentä sosiaalistamiseen ja koulutukseen omistautuvaa satelliittia, joilla taivaaseennousijat oleskelevat saatuaan päätökseen persoonallisuuden kaikkien voimien liikkeellepanoa, yhdistämistä ja todellistamista koskevat Jerusemin ohjelmansa.

Salvingtonia, paikallisuniversuminne Nebadonin pääkaupunkia, ympäröi kymmenen yliopistosikermää, joista jokaiseen kuuluu neljäkymmentäyhdeksän sfääriä. Konstellaatiossa tapahtuvan sosiaalistamisen jälkeen ihminen hengellistetään Salvingtonissa.

Uminor kolmatta, piensektorinne Ensan päämajaa, ympäröi seitsemän sfääriä, jotka on omistettu taivaaseennousijan elämän fyysisten puolien korkeammille opinnoille.

Umajor viidettä, suursektorinne Splandonin päämajaa, ympäröi seitsemänkymmentä sfääriä, jotka omistautuvat superuniversumin älyllisen harjaannuksen edistämiseen.

Uversaa, superuniversuminne Orvontonin päämajaa, ympäröi välittömästi seitsemän

15.7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15.7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15.7.5 (174.5) *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15.7.6 (174.6) *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

15.7.7 (174.7) *Salvington*, the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15.7.8 (174.8) *Uminor the third*, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

15.7.9 (174.9) *Umajor the fifth*, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15.7.10 (175.1) *Uversa*, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately

korkeampaa yliopistoa, jotka huolehtivat taivaaseen nousevien tahdollisten olentojen edistyneestä hengellisestä koulutuksesta. Jokainen näistä ihmeellisten sfäärien seitsemästä sikermästä koostuu seitsemästäkymmenestä erikoistuneesta maailmasta. Ja jokainen niistä sisältää tuhansia ja taas tuhansia täydellisiä laitoksia ja organisaatioita, jotka omistautuvat universumikoulutukseen ja hengenviljelyyn. Näissä laitoksissa ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat koulutetaan ja tutkitaan uudelleen valmistuksena heidän pitkää Havonan-lentoaan varten. Ajallisuudesta saapuvat pyhiinvaeltajat otetaan aina vastaan näissä toisiinsa liittyvissä maailmoissa, mutta eteenpäin matkaavat loppututkinnon suorittaneet lähetetään aina Havonan-matkalleen suoraan Uversan rannoilta.

Uversa on likimain biljoonan asutun tai asuinkelpoisen maailman hengellinen ja hallinnollinen päämaja. Orvontonin pääkaupungin loisto, suurenmoisuus ja täydellisyys ylittävät ajallis-avaruudellisten luomusten kaikki ihmeet.

Jos kaikki suunnitelmissa mukana olevat paikallisuniversumit rakennusosineen olisivat jo olemassa, seitsemässä superuniversumissa olisi aavistuksen verran alle viisisataamiljardia arkkitehtonista maailmaa.

8. ENERGIAN KONTROLLI JA SÄÄTELY

Superuniversumien päämajasfäärit on niin konstruoitu, että ne kykenevät toimimaan tehokkaina voiman ja energian säätelijöinä eri sektoreilleen; ne toimivat kohtiopisteinä energian suuntaamiseksi omille rakennusosilleen, paikallisuniversumeille. Niillä on voimakas vaikutus organisoidun avaruuden läpi kiertävien fyysisten energioiden tasapainoon ja valvontaan.

Säätelytoimia suorittavat myös superuniversumien voimakeskukset ja fyysiset valvojat, nuo elolliset ja puolielolliset älylliset entiteetit, jotka on asetettu tätä nimenomaista tarkoitusta varten. Näitä voimakeskkuksia ja valvojia on vaikea ymmärtää; niiden alemmat luokat eivät ole tahdollisia, niillä ei ole tahtoa, ne eivät tee valintoja, niiden toiminnat ovat varsin älykkäitä, mutta ilmeisesti automaattisia ja niiden perin erikoistuneeseen konstituutioon luontaisesti kuuluvia. Superuniversumien voimakeskukset ja fyysiset valvojat ottavat haltuunsa gravitan piiriin kuuluvien kolmenkymmenen energiajärjestelmän johtamisen ja osittaisen valvonnan. Uversan voimakeskusten hoitamat fyysisen energian virtapiirit tarvitsevat vähän yli 968 miljoonaa vuotta tehdäkseen täyden kierroksen superuniversumin ympäri.

surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15:7.11 (175.2) Uversa is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

15:7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15:8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15:8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

Kehittyvällä energialla on substanssi; sillä on paino, vaikka paino aina onkin suhteellinen ja riippuu pyörimisnopeudesta, massasta ja antigravitaatiosta. Materian massa pyrkii hidastamaan energian nopeutta. Energian missä tahansa tavattava nopeus edustaa lähtötason nopeutta vähennettynä siirtomatkalla kohdatun massan aiheuttamalla hidastumisella ja lisättynä superuniversumin elävien energianvalvojen säätelytoimilla ja lähistöllä olevien, hyvin kuumien tai voimakkaasti varautuneiden kappaleiden fyysisellä vaikutuksella.

Universaalinen järjestelmä tasapainon ylläpitämiseksi aineen ja energian välillä edellyttää ainaista vähäisempien materiaalien yksikköjen muodostamista ja purkamista. Universumivoiman Ohjaajilla on kyky tiivistää ja pidättää tai laajentaa ja vapauttaa eriasteisia energiamääriä.

Jos hidastavan vaikutuksen annettaisiin jatkua riittävän kauan, gravitaatio muuttaisi lopulta kaiken energian aineeksi, ellei olisi olemassa kahta tekijää: sellaisen estävät ensinnäkin energianvalvojen painovoiman kumoavat vaikutukset, ja toiseksi se estyy siksi, että järjestynyt materia pyrkii tietyissä olosuhteissa hajaantumaaan. Tällaisia olosuhteita esiintyy hyvin kuumissa tähdissä ja avaruuden tietyissä tilanteissa. Tällaiset olosuhteet vallitsevat suuresti energisoituneiden, tiivistynyttä materiaa olevien, kylmien kappaleiden läheisyydessä.

Kun massaa kerääntyy liikaa ja kun se uhkaa syrjäyttää energian, kun se uhkaa tyhjentää fyysiset voiman virtapiirit, niin fyysiset valvojat puuttuvat tilanteeseen, mikäli gravitaation oma taipumus energian ylimaterialisointiin ei kumoudu sillä, että avaruuden kuolleitten jättiläisten välillä sattuu yhteentörmäys, joka hajottaa gravitaation aikaansaamat kumulatiiviset kertymät yhdessä hetkessä ja täydelle. Näissä törmäyksissä suunnattomat materiamassat muuttuvat yhtäkkiä energian harvinaisimmaksi muodoksi, ja kamppailu universaalisesta tasapainosta alkaa alusta. Lopulta suuremmat fyysiset järjestelmät stabilisoituvat, muuttuvat fyysisesti vakaiksi ja kääntyvät superuniversumien tasapainossa oleville ja vakiintuneille kehille. Tällaisissa vakiintuneissa järjestelmissä ei tämän tapahtuman jälkeen esiinny enää yhteentörmäyksiä eikä muita tuhoisia katastrofeja.

Energia-ylijäämän aikana sattuu voimahäiriöitä ja lämmön vaihteluja, joihin liittyy sähköisiä ilmiöitä. Energiavajeen aikana lisääntyvät materiaan pyrkimykset kerääntymiseen, tiivistymiseen ja kontrollista vapautumiseen niissä kehissä, joiden tasapaino on hyvin herkkä. Tämän seurauksena on vuorovesi-ilmiön kaltaisia tai yhteentörmäyksellisiä sopeutumisilmiöitä, jotka palauttavat virtaavan energian ja

^{15:8.3 (175.6)} Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

^{15:8.4 (175.7)} The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

^{15:8.5 (175.8)} Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

^{15:8.6 (176.1)} When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

^{15:8.7 (176.2)} During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally

konkreettisemmaksi stabilisoituneen materian välille nopeasti tasapainon. Taivaallisten tähtientutkijoiden eräänä tehtävänä on ennustaa ja muutoinkin ymmärtää hehkuvien aurinkojen ja pimeiden saarekkeiden tämänlaatuisissa tilanteissa tapahtuvaa todennäköistä käyttäytymistä.

Pystymme osoittamaan useimmat universumin tasapainoa koskevat lait ja esittämään ennakoarvion paljosta, mikä koskee universumin stabiilitettä. Ennusteemme ovat käytännössä luotettavia, mutta kohtaamme aina tiettyjä vahvuuksia, jotka eivät täysin sovi tuntemiimme energian valvontaa ja aineen käyttäytymistä koskeviin lakeihin. Kaikkien fyysisten ilmiöitten ennustettavuus käy sitä vaikeammaksi, mitä kauemmaksi etenemme Paratiisista universumien suuntaan. Ohittaessamme Paratiisin Hallitsijoiden henkilökohtaisen hallintoalueen rajat tunnemme itsemme entistäkin kyvyttömämmiksi tekemään laskelmia sellaisten standardien mukaan, jotka on saatu tekemällä havaintoja pelkästään lähellä sijaitsevien astronomisten järjestelmien fyysisistä ilmiöistä, ja niiden kokemusten mukaan, jotka on hankittu näitä ilmiöitä tarkkailemalla. Elämme seitsemän superuniversumin maailmoissa jo keskellä sellaisia voimatoimintoja ja energian reaktioita, jotka läpäisevät kaikki toimialueemme ja ulottuvat yhtenäisessä tasapainossa edelleen ulkoavaruuden kaikkien alueitten läpi.

Kuta ulommaksi menemme, sitä varmemmin kohtaamme niitä vaihtelevia ja arvaamattomia ilmiöitä, jotka niin erehtymättömästi luonnehtivat Absoluuttien ja kokemuksellisten Jumaluuksien käsittämättömiä läsnäolon osoituksia. Ja näiden ilmiöiden täytyy olla ilmaus jostakin kaikkea olevalta koskevasta universaalisesta ylivalvonnasta.

Orvontonin superuniversumi on nyt näennäisesti kulumassa loppuun. Ulkouniversumit näyttävät olevan virittäytymässä ennennäkemättömiin tulevaisuuden toimintoihin. Havonan keskusuniversumi on ikuisesti vakaa. Gravitatio ja lämmöttömyys (kylmyys) organisoivat aineen ja pitävät sen koossa; lämpö ja antigravitatio hajottavat aineen ja levittävät energiaa. Elävät voimanhajaajat ja vahvuudenorganisoijat ovat sen erityiskontrollin ja älyperäisen ohjauksen salaisuus, joka kuuluu universumien muodostamisen, purkamisen ja uudelleenmuodostamisen loputtomiin metamorfooseihin. Tähtisumuja voi hajaantua, aurinkoja voi palaa loppuun, järjestelmiä voi hävitä ja planeettoja voi tuhoutua, mutta universumit eivät kulu loppuun.

stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

15:8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

15:8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

15:8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. SUPERUNIVERSUMIEN VIRTAPIIRIT

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

Paratiisin universaaliset piirit todellakin läpäisevät seitsemän superuniversumin maailmat. Nämä läsnäolopiirit ovat: Universaalisen Isän persoonallisuusgravitaatio, lankaikkisen Pojan hengellinen gravitaatio, Myötätöimijän mieli gravitaatio ja ikuisen Saaren aineellinen gravitaatio.

Universaalisten Paratiisin piirien sekä Absoluuttien ja kokemuksellisten Jumaluuksien läsnäolon osoitusten lisäksi superuniversumien avaruustasolla toimii vain kaksi energiapiirien jakautumaa eli voimaeriytymää: superuniversumien piirit ja paikallisuniversumien piirit.

Superuniversumin piirit:

1. Yhdelle Paratiisin Seitsemästä Valtiahengestä kuuluva yhtenäistävä älyn piiri. Tällainen kosmisen mielen piiri rajoittuu yhteen yksittäiseen superuniversumiin.

2. Seitsemän Heijastavan Hengen heijastuspalvelun piiri kussakin superuniversumissa.

3. Salaperäisten Opastajien salaiset piirit, jotka ovat jollakin tavalla yhteydessä keskenään ja johdettuja Diviningtonin kautta Universaaliseen Isään Paratiisissa.

4. lankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa keskinäisen kanssakäymisen piiri.

5. Äärettömän Hengen silmänräpäyksellinen läsnäolo.

6. Paratiisin kaukoviestilähettykset, Havonan avaruusraportit.

7. Voimakeskusten ja fyysisten valvojen energiapiirit.

Paikallisuniversumin piirit:

1. Paratiisin-Poikien lahjoittautumisen henki, lahjoittautumisen kohteena olleiden maailmojen Lohduttaja. Totuuden Henki, Mikaelin henki Urantialla.

2. Jumalallisten Hoivaajien piiri, paikallisuniversumin Äiti-Henget, teidän maailmanne Pyhä Henki.

3. Paikallisuniversumin älyllisyydestä huolehtiva piiri, mukaan luettuna mielenauttajahenkien monin tavoin toimiva läsnäolo.

Kun paikallisuniversumiin kehittyi, senlaatuinen hengellinen harmonia, että sen yksittäisiä ja yhdistettyjä piirejä ei voi erottaa superuniversumin piireistä, kun tällainen toiminnallinen yhdenmukaisuus ja hoivan ykseys todellakin vallitsee, silloin paikallisuniversumi

15:9.1 (176.6) The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

15:9.2 (177.1) In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits and the local universe circuits.

15:9.3 (177.2) *The Superuniverse Circuits:*

15:9.4 (177.3) 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

15:9.5 (177.4) 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

15:9.6 (177.5) 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

15:9.7 (177.6) 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

15:9.8 (177.7) 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

15:9.9 (177.8) 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

15:9.10 (177.9) 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

15:9.11 (177.10) *The Local Universe Circuits:*

15:9.12 (177.11) 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

15:9.13 (177.12) 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

15:9.14 (177.13) 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

15:9.15 (177.14) When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing

siirtyy välittömästi valon ja elämän vakiintuneille piireille, ja siitä tulee samalla kelvollinen pääsemään superluomuksen täydellistynyttä yhdistymistä edustavan hengellisen liittokunnan jäseneksi. Päivien Muinaisten neuvostoihin pääsyn, superuniversumin liittokunnan jäseneksi pääsemisen, edellytykset ovat:

1. Fyysinen vakaus. Paikallisuniversumin tähtien ja planeettojen tulee olla tasapainossa; välittömien tähtimetamorfoosien aikakauden pitää olla ohitse. Universumin tulee edetä selkeää rataa; sen radan täytyy olla turvallisesti ja lopullisesti vakiintunut.

2. Hengellinen uskollisuus. Tilanteen pitää olla sellainen, että paikallisuniversumin asioita johtava Jumalan Täysivaltainen Poika tunnustetaan universaalisesti ja hänelle ollaan universaalisesti uskollisia. Koko paikallisuniversumin yksittäisten planeettojen, järjestelmien ja konstellaatioiden välille pitää olla muodostunut harmoninen yhteistyö.

Paikallisuniversumianne ei katsota edes superuniversumin vakiintuneeseen fyysiseen järjestykseen kuuluvaksi, siitä puhumattakaan, että se kuuluisi jäsenenä superhallituksen tunnustettuun hengelliseen perheeseen. Vaikkei Nebadonilla vielä olekaan edustustoa Uversassa, meitä superuniversumin hallitukseen kuuluvia, lähetetään aika ajoin sen maailmoihin erityistehtävissä, aivan niin kuin minutkin, joka olen tullut Urantialle suoraan Uversasta. Annamme kaiken mahdollisen avun johtajillenne ja hallitsijoillenne, kun he ratkovat vaikeita ongelmiaan; haluamme nähdä universuminne kelvollisena pääsemään superuniversumiperheen yhdistyneitten luomakuntien täyteen jäsenyyteen.

10. SUPERUNIVERSUMIEN HALLITSIJAT

Superuniversumien päämajat ovat ajallis-avaruudellisten toimipiirien ylevän hengellisiä hallituskaupunkeja. Superhallinnon toimeenpanevaa haaraa, joka on alkuisin Kolminaisuuden Neuvostoista, johtaa suoraan yksi korkeimman valvonnan Seitsemästä Valtiahengestä, jotka istuvat paratiisillisen vallan valtaistuimilla ja hallinnoivat superuniversumeja Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan kautta. Näiden asemapaikka on Äärettömän Hengen seitsemässä erityismaailmassa, Paratiisin uloimmissa satelliiteilla.

Superuniversumipäämajat ovat Heijastavien Henkien ja Heijastusavustajien olinpaikkoja. Tästä puolivälissä olevasta asemapaikasta nämä ihmeelliset olennot harjoittavat valtavia heijastustoimintojaan, ja näin he palvelevat sekä yläpuolella olevaa keskusuniversumia että alapuolella olevia paikallisuniversumeja.

into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15:9.16 (177.15) 1. *Physical Stability*. The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

15:9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty*. There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15:9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15:10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15:10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

Kutakin superuniversumia johtaa kolme Päivien Muinaista, kolme superhallituksen yhdessä toimivaa päätoimeenpanijaa. Superuniversumin toimeenpanevan haaran henkilöstö koostuu seitsemästä eri ryhmästä:

1. Päivien Muinaiset.
2. Viisauden Täydellistäjät.
3. Jumalalliset Neuvonantajat.
4. Universaaliset Sensorit.
5. Voimalliset Sanansaattajat.
6. Korkea-arvoiset.
7. Nimettömät ja Numerottomat.

Kolmea Päivien Muinaista avustaa välittömästi miljardista Viisauden Täydellistäjästä koostuva joukko. Näihin liittyy kolmemiljardia Jumalallista Neuvonantajaa. Jokaisen superuniversumin hallintoon kuuluu miljardi Universaalista Sensoria. Nämä kolme ryhmää ovat Rinnasteisia Kolminaisuuden Persoonallisuuksia, joiden alkuperä juontuu suoraan ja jumalallisesti Paratiisin-Kolminaisuudesta.

Muut kolme luokkaa: Voimalliset Sanansaattajat, Korkea-arvoiset sekä Nimettömät ja Numerottomat, ovat kunnialla kruunattuja ylösnousemuskuolevaisia. Ensimmäiset näihin luokkiin kuuluvista saapuivat ylösnousemusjärjestelmän kautta ja kulkivat Havonan läpi Grandfandan päivinä. Paratiisin saavutettuaan heidät kutsuttiin Lopullisuuden Saavuttajakuntaan, he kävivät Paratiisin-Kolminaisuuden syleilyssä, ja sen jälkeen heidät osoitettiin Päivien Muinaisten jaloön palveluun. Luokkana nämä kolme ryhmää tunnetaan Perillepääsyn Kolminaitettuin Poikina, joilla on kaksinainen alkuperä, mutta jotka nyt ovat Kolminaisuuden palveluksessa. Tällä tavoin superuniversumihallituksen toimeenpanevaa haaraa laajennettiin niin, että siihen sisältyvät evolutionaaristen maailmojen kunnialla kruunatut ja täydellistyneet lapset.

Tasavertainen superuniversumineuvosto koostuu edellä mainituista seitsemästä toimeenpanevista ryhmästä ja seuraavista sektoreiden hallitsijoista ja muista alueellisista tarkkailijoista:

1. Päivien Täydelliset — superuniversumin suursektoreiden hallitsijat.
2. Päivien Äskettäiset — superuniversumin piensektoreiden johtajat.
3. Päivien Yhdistyneet — Paratiisin neuvonantajat, jotka neuvovat

15:10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

- 15:10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.
- 15:10.5 (178.5) 2. Perfectors of Wisdom.
- 15:10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.
- 15:10.7 (178.7) 4. Universal Censors.
- 15:10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.
- 15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.
- 15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectors of Wisdom, with whom are associated three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

15:10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

15:10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

- 15:10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.
- 15:10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.
- 15:10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.

paikallisuniversumien hallitsijoita.

4. Päivien Uskolliset — Paratiisin neuvonantajat, jotka neuvovat konstellatiohallitusten Kaikkein Korkeimpia hallitsijoita.

5. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, jotka sattumoisin ovat palvelutehtävissä superuniversumin päämajassa.

6. Päivien Ikuiset, jotka sattumoisin ovat läsnä superuniversumin päämajassa.

7. Seitsemän Heijastusavustajaa — seitsemän Heijastavan Hengen edusmiehet, ja heidän kauttaan, myös Paratiisin Seitsemän Valtiashengen edustajat.

Heijastusavustajat toimivat myös monien sellaisten olentoryhmien edustajina, jotka vaikuttavat superuniversumihallituksissa, mutta jotka nykyisellään — eri syistä — eivät henkilökohtaisessa ominaisuudessaan ole täysin toimivia. Tähän ryhmään sisältyvät: Korkeimman Olennon kehittyvä superuniversumipersonallisuusilmentymä, Korkeimman Kvalifioimattomat Valvojat, Perimmäisen Kvalifioitunut Käskynhaltijat, Majestonin nimeämättömät yhteydenheijastajat sekä lankaikkisen Pojan superpersoonalliset henkiedustajat.

Superuniversumien päämajamaailmoissa on miltei aina mahdollista kohdata luotujen olentojen kaikkien ryhmien edustajia. Mahtavat sekonafit ja muut Äärettömän Hengen laajan perheen jäsenet suorittavat superuniversumien rutiininomaiset työt. Superuniversumien hallinnon, valvonnan, huolenpidon ja toimeenpanevan oikeudenkäytön ihmeteltävien ja ihailtavien keskustusten työskentelyssä ovat mukana maailmankaikkeuden jokaisen elollisuutta edustavan sfäärin älylliset olennot, jotka kohtaavat toisensa tuloksellisessa palvelussa, viisaassa hallintotyössä, rakastavassa huolenpidossa ja oikeudenmukaisen tuomiovallan käytössä.

Superuniversumit eivät ylläpidä minkäänlaista suurlähettiläiden edustustajajärjestelmää; ne ovat täysin toisistaan eristettyjä. Ne tietävät toistensa asioista vain Seitsemän Valtiashengen ylläpitämän, Paratiisissa olevan selvittelykeskuksen kautta. Niiden hallitsijat työskentelevät jumalallista viisautta ilmentävissä neuvostoissa omien superuniversumiensa hyväksi siitä riippumatta, mitä universaalisen luomistuloksen muilla lohkoilla mahdollisesti tapahtuu. Tämä superuniversumien eristyneisyys pysyy voimassa kunnes saavutetaan niiden koordinoituminen siten, että kehittyvän kokemuksellisen Korkeimman Olennon persoonallisuussuvereenisuus on täydellisemmin todellistunut.

15.10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.

15.10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.

15.10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.

15.10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

15.10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

15.10.22 (179.9) At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

15.10.23 (179.10) The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. NEUVOTTELEVA EDUSTAJAKOKOUS

Juuri Uversan kaltaisissa maailmoissa kohtaavat kasvoista kasvoihin olennot, jotka edustavat täydellisyys-kuuluvaa itsevaltiutta ja kehitykseen kuuluvaa demokratiaa. Superhallituksen toimeenpaneva haara juontuu täydellisuuden maailmoista, kun taas lakiasäättävä haara nousee evolutionaaristen universumien parhaimmistosta.

Superuniversumin neuvotteleva edustajakokous pitäytyy päämajamaailmaan. Kyseinen lakiasäättävä tai neuvoo-antava neuvosto on seitsemänkamari. Jokainen superuniversumin neuvostoihin hyväksytty paikallisuniversumi valitsee kuhunkin kamariin syntyperäisen edustajansa. Tällaisten paikallisuniversumien korkeat neuvostot valitsevat nämä edustajat niiden Orvontonista valmistuneiden ylösnousemuspyhiinvaeltajien joukosta, jotka oleskelevat Uversassa ja joilla on lupa tulla kuljetetuksi Havonaan. Keskimääräinen toimikausi on noin sata vuotta, superuniversumin standardiajan mukaan laskettuna.

En ole koskaan kuullut, että Orvontonin toimeenpanijoiden ja Uversan kokouksen välillä olisi esiintynyt erimielisyyttä. Superuniversumimme historiassa tämä neuvotteleva elin ei vielä koskaan ole antanut suositusta, jota superhallituksen toimeenpaneva osasto ei olisi hetkeäkään epäröimättä pannut täytäntöön. Vallalla on aina ollut mitä täydellisin sopusointu ja toiminnallinen yksimielisyys, mikä kaikki todistaa sen tosiasian puolesta, että evolutionaariset olennot kykenevät todellisuudessa yltämään täydellistyneen viisauden korkeuksiin. Se tekee heistä päteviä seurustelemaan täydellistä alkuperää ja jumalallista olemusta olevien persoonallisuuksien kanssa. Lakiasäättävien neuvottelukokousten läsnäolo superuniversumipäämajoissa paljastaa Universaalisen Isän ja hänen lankaikkisen Poikansa koko laajan evoluutioajatuksen viisauden ja antaa aavistaa, minkä riemuvoiton se lopulta saavuttaa.

12. KORKEIMMAT TUOMIOISTUIMET

Puhuessamme Uversan hallinnon toimeenpanevasta ja sen neuvottelevasta haarasta saatatte Urantian tiettyjen siviilihallinnon muotojen tarjoaman analogian pohjalta päätellä, että meillä täytyy olla vielä kolmaskin eli oikeudellinen haara, ja niin meillä onkin. Mutta sillä ei ole erillistä henkilöstöä. Oikeusistuimemme rakentuvat seuraavasti: puhetta johtaa tapauksen luonteesta ja vakavuudesta riippuen joko Päivien

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

15:11.1 (179.11) It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

15:11.2 (179.12) The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

15:11.3 (180.1) Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom,

Muinainen, Viisauden Täydellistäjä tai Jumalallinen Neuvonantaj. Sensorit esittävät ja tulkitsevat todistusaineiston yksilön, planeetan, järjestelmän, konstellaation tahi universumin puolesta tai sitä vastaan. Voimalliset Sanansaattajat, jotka ovat superuniversumihallituksen virallisia tarkkailijoita paikallisuniversumeissa ja -järjestelmissä, vastaavat ajallisuuden lasten ja evolutionaaristen planeettojen puolustuksesta. Korkea-arvoiset tuovat esille korkeamman hallituksen käsiteltävästä asiasta omaksuman kannan. Ja tavallisesti päätöksen muotoilee vaihtelevansuuruinen komissio, johon kuuluu Nimettömiä ja Numerottomia yhtä monta kuin on jäseniä siinä ymmärtäväisten persoonallisuuksien ryhmässä, jonka jäsenet on valittu edustajakokouksen keskuudesta.

Päivien Muinaisten oikeusistuimet ovat korkeita uusintakäsittelyoikeuksia superuniversumin kaikkien osauniversumien hengellistä oikeuskäsittelyä varten. Paikallisuniversumien Täysivaltaiset Pojat ovat omien maailmojensa korkeimpia; he ovat superhallituksen alaisia vain sikäli kuin he vapaaehtoisesti alistavat asioita Päivien Muinaisille saadakseen niiden osalta neuvoja tai niihin ratkaisun. Sanottu ei kuitenkaan koske asioita, joissa on kysymys tahdollisten olentojen elämän lopettamisesta. Päätöksen perustelut ovat lähtöisin paikallisuniversumeista, mutta tuomiot, jotka koskevat tahdollisten olentojen elämän sammuttamista, muotoillaan aina superuniversumin päämajassa, josta käsin ne myös pannaan täytäntöön. Paikallisuniversumien Pojat voivat säätää, että kuolevainen ihminen jää eloon, mutta vain Päivien Muinaiset saavat ryhtyä toimeenpaneavaksi tuomariksi asioissa, joissa on kysymys ikuisesta elämästä ja kuolemasta.

Kaikissa asioissa, jotka eivät edellytä oikeudenkäyntiä eli todistusaineiston esittämistä, päätöksen tekevät Päivien Muinaiset tai heidän kumppaninsa, ja nämä ratkaisut ovat aina yksimielisiä, puhummehan nyt täydellisyyttä edustavista neuvostoista. Näiden korkeimpien ja yliveraisten tuomioistuinten päätöksissä ei esiinny erimielisyyksiä eikä vähemmistömielipiteitä.

Superhallitukset käyttävät muutamia harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta tuomiovaltaa omiin hallintopiireihinsä kuuluvien kaikkien olevaisten ja olentojen suhteen. Superuniversumin viranomaisten tekemistä päätöksistä ja ratkaisuista ei voi valittaa mihinkään, sillä ne edustavat Päivien Muinaisten ja sen Valtiaishengen yhteisiä käsityksiä, joka Paratiisista käsin johtaa asianomaisen superuniversumin kohtaloita.

or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. SEKTORIHALLITUKSET

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

Suursektori käsittää noin kymmenesosan superuniversumia, ja se koostuu sadasta piensektorista, kymmenestä tuhannesta paikallisuniversumista ja noin sadastamiljardista asutettavasta maailmasta. Näitä suursektoreita hoitaa kolme Päivien Täydellistä, jotka ovat Korkeimpia Kolminaisuuden Persoonallisuksia.

Päivien Täydellisten oikeusistuinten kokoonpano on paljolti Päivien Muinaisten oikeusistuinten kaltainen, paitsi että ne eivät esitä hengellisiä tuomioita maailmoistaan. Kyseisten suursektorihallitusten työ kohdistuu pääasiallisesti kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen älylliseen statukseen. Suursektorit ottavat käsiteltäväkseen ja käsittelevät, ratkaisevat ja luetteloivat Päivien Muinaisten oikeusistuimille raportoitaviksi kaikki superuniversumin kannalta tärkeät asiat, jotka ovat luonteeltaan rutiininomaisia ja hallinnollisia ja jotka eivät suoranaisesti koske maailmojen hengellistä hallintoa tai Paratiisin Hallitsijoiden laatimien, kuolevaisten ylösnousemusta koskevien suunnitelmien toteutumista. Suursektorin hallituksen henkilöstö ei eroa superuniversumihallituksen henkilöstön kokoonpanosta.

Samoin kuin Uversan suurenmoiset satelliitit huolehtivat lopullisesta hengellisestä valmennuksestanne Havonaa varten, samalla tavoin Umajor-viidennen seitsemänkymmentä satelliittia omistautuvat superuniversumissa tapahtuvaan älylliseen kouluttamiseenne ja kehittämiseenne. Tänne kerääntyvät yhteen koko Orvontonista ne viisaat olennot, jotka uupumatta ahertavat valmentaakseen ajallisuuden kuolevaisia edistymään yhä pitemmälle matkallaan kohti ikuisuuden elämänvaihetta. Enimmältään tämä ylösnousemuskuolevaisten koulutus tapahtuu seitsemässäkymmenessä opintomaailmassa.

Piensektoreiden hallituksia johtaa kolme Päivien Äskettäistä. Heidän hallintonsa pääasiallisena huolena on sektoriin kuuluvien paikallisuniversumien fyysinen kontrolli, yhtenäistäminen, vakauttaminen ja rutiinomainen hallinnon koordinointi. Kuhunkin piensektoriin kuuluu peräti sata paikallisuniversumia, kymmenentuhatta konstellaatiota, miljoona paikallisjärjestelmää ja noin miljardi asutettavaa maailmaa.

Piensektorin päämajamaailmat ovat Fyysisten Päävalvojen suurenmoinen tapaamispaikka. Näitä päämajamaailmoja ympäröi seitsemän opetus sfääriä, jotka ovat superuniversumin sisäänpääsykouluja ja universumien universumia koskevan fyysisen ja hallinnollisen tiedon koulutuskeskuksia.

Piensektorihallitusten hallinnoijat ovat suursektoreiden hallitsijoiden välittömän

15:13.1 (181.1) *A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.*

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction

toimivallan alaisuudessa. Päivien Äskettäiset vastaanottavat kaikki ne huomioita sisältävät raportit samoin kuin he koordinoivat kaikki ne suositukset, jotka saapuvat superuniversumiin paikallisuniversumien päämajasfääreille Kolminaisuutta edustaviksi tarkkailijoiksi ja neuvonantajiksi sijoitetuilta Päivien Yhdistyneiltä ja samalla tavalla konstellaatioiden päämajoihin Kaikkein Korkeimpien neuvostoihin liitettyiltä Päivien Uskollisilta. Kaikki tällaiset raportit välitetään suursektoreissa oleville Päivien Täydellisille, jotta ne myöhemmin lähetettäisiin sieltä edelleen Päivien Muinaisten hoveille. Näin Kolminaisuuden hallitusjärjestelmä ulottuu paikallisuniversumien konstellaatioista aina superuniversumin päämajaan saakka. Paikallisjärjestelmän päämajassa ei ole Kolminaisuuden edustajia.

14. SEITSEMÄN SUPERUNIVERSUMIN

TARKOITUKSET

On olemassa seitsemän päätarkoitusta, jotka ovat paljastumassa seitsemän superuniversumin kehityksessä. Superuniversumikehityksen jokainen päätarkoitus tulee saavuttamaan täysimääräisen julkitulonsa vain yhdessä seitsemästä superuniversumista, ja jokaisella superuniversumilla on tämän vuoksi erityistehtävänsä ja ainutlaatuinen luonteensa.

Orvonton, seitsemäs superuniversumi, se, johon paikallisuniversumimme kuuluu, tunnetaan pääasiassa siitä valtavasta ja tuhlailevasta armontäyteisestä huolenpidosta, joka kohdistuu sen maailmojen kuolevaisiin. Se on saavuttanut mainetta siitä tavasta, jolla oikeus vallitsee, kun sitä lievennetään armolla, sekä siitä, kuinka valta hallitsee silloin, kun sitä säätelee kärsivällisyys, niin että ajallisen vakiintumisen suhteen tehdään auliisti uhrauksia ikuisuudessa tapahtuvan vakautumisen turvaamiseksi. Orvonton on universumin muodossa suoritettu rakkauden- ja armonsoitus.

On kuitenkin hyvin vaikeata kuvata käsitystämme Orvontonissa julki tulevan evolutionaarisen tarkoituksen todellisesta luonteesta, mutta sitä on mahdollista hahmotella sanomalla, että tässä superluomuksessa me tunnemme, kuinka kosmisen evoluution kuusi ainutlaatuista tarkoitusta, sellaisina kuin ne ilmenevät kuudessa muussa superluomuksessa, ovat täällä yhdistymässä keskenään kokonaisuutta koskevaksi tarkoitukseksi. Ja tästä syystä olemme toisinaan uumoilleet, että Korkeimman Jumalan kehittynyt ja valmis personoituma on joskus kaukaisessa tulevaisuudessa ja Uversasta käsin hallitseva seitsemää täydellistynyttä universumia siihen mennessä saavuttamansa kaikkivaltiaan

of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. PURPOSES OF THE SEVEN

SUPERUNIVERSES

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

suvereenin valtansa koko kokemuksellisella majesteettisuudella.

Niin kuin Orvonton on luonteeltaan ainutlaatuinen ja määränpäänsä puolesta yksilöllinen, niin on myös jokainen sen kuudesta superuniversumikumppanista. Melkoinen osa siitä, mitä Orvontonissa tapahtuu, jää kuitenkin teille salaisuudeksi, ja näistä Orvontonin elämänkulun paljastamattomista piirteistä monen on määrä saavuttaa täydellisin mahdollinen julkitulonsa jossakin muussa superuniversumissa. Superuniversumievoluution seitsemän tarkoitusta vaikuttavat kaikissa seitsemässä superuniversumissa niiden joka puolella, mutta kukin superluomus on antava täysimääräisimmän ilmaisu vain yhdelle näistä tarkoituksista. Jotta teille muodostuisi parempi ymmärrys näistä superuniversumitarkoituksista, pitäisi paljastaa paljon sellaista, mitä ette ymmärrä, ja sittenkin käsittäisitte vain vähän. Koko tämä kertomus esittää vain oitse kiitävän häivähdyksen siitä suunnattoman suuresta luomuksesta, josta maailmanne ja paikallisjärjestelmänne ovat yksi osa.

Maailmaanne kutsutaan Urantiaksi, ja sen numero on 606 Satanian planeettaryhmässä eli järjestelmässä. Tähän järjestelmään kuuluu nykyisellään 619 asuttua maailmaa, ja lisäksi yli kaksisataa planeettaa on kehittymässä suotuisalla tavalla muodostuakseen jonakin tulevana aikana asutetuiksi maailmoiksi.

Satanialla on päämajamaailma, jonka nimi on Jerusem, ja se on Norlatiadekin konstellaatiossa järjestelmä numero kaksikymmentäneljä. Konstellaationne, Norlatiadek, koostuu sadasta paikallisjärjestelmästä, ja sen päämajamaailmaa kutsutaan Edentiaksi. Norlatiadek on numero seitsemänkymmentä Nebadonin universumissa. Nebadonin paikallisuniversumi koostuu sadasta konstellaatiosta, ja sen pääkaupunki tunnetaan nimellä Salvington. Nebadonin universumi on numero kahdeksänkymmentäneljä Ensan piensektorissa.

Ensan piensektori koostuu sadasta paikallisuniversumista, ja sillä on pääkaupunkina Uminor kolmas. Tämä piensektori on numero kolme Splandonin suursektorissa. Splandon koostuu sadasta piensektorista, ja sillä on päämajamaailma, jota kutsutaan Umajor viidenneksi. Se on Orvontonin superuniversumin viides suursektori. Orvonton on suuruniversumin seitsemäs lohko. Näin voitte paikantaa planeettanne universumien universumin organisaatio- ja hallintokaaviossa.

Urantian, oman maailmanne, suuruniversuminumero on 5.342.482.337.666. Tämä on Uversassa ja Paratiisissa käytetty maailmanne rekisterinumero, numeronne

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon. Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

15:14.8 (182.7) The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is

asutuista maailmoista pidetyssä luettelossa. Tiedossani on myös fyysisten sfäärien rekisterinumeronne, mutta sen pituus on niin tavaton, että sillä on kuolevaisen olennon mielelle vain vähän käytännön merkitystä.

Planeettanne on suunnattoman suuren kosmoksen jäsen; kuulutte jotakuinkin loputtomaan maailmojen perheeseen, mutta sfääriänne hallitaan juuri niin täsmällisesti ja sitä hoivataan juuri niin rakastavasti kuin jos se olisi ainoa asuttu maailma koko olemassaolon piirissä.

[Esittänyt Uversasta lähtöisin oleva Universaalinen Sensori.]

of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

15:14.9 (183.1) Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

15:14.10 (183.2) [Presented by a Universal Censor hailing from Uversa.]

Luku 16. Seitsemän Valtiashenkeä

⇐ 015

Urantia-kirjan

017 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 16 SEITSEMÄN VALTIASHENKEÄ

Osiot

Johdanto

1. Suhde kolmiyhteiseen Jumaluuteen
2. Suhde Äärettömään Henkeen
3. Valtiashenkien identiteetti ja erilaisuus
4. Valtiashenkien ominaisuudet ja toiminnot
5. Suhde luotuihin
6. Kosminen mieli
7. Moraali, hyve ja persoonallisuus
8. Urantia-persoonallisuus
9. Ihmisen tietoisuuden reaalisuus

PAPER 16 THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

Johdanto

PARATIISIN Seitsemän Valtiashenkeä ovat Äärettömän Hengen primaariset persoonallisuudet. Tässä itsensä jäljentämisen seitsenkertaisessa luomisteossa Ääretön Henki ammensi tyhjiin ne yhdistelymahdollisuudet, jotka matemaattisesti voivat sisältyä Jumaluuden kolmen persoonallisuuden tosiasialliseen olemassaoloon. Mikäli olisi ollut mahdollista aikaansaada suurempi määrä Valtiashenkiä, heitä olisi luotu, mutta kolmeen Jumaluuteen sisältyy tasan seitsemän ja vain seitsemän yhdistelymahdollisuutta. Ja tämä selittää, miksi maailmankaikkeus toimii seitsemänä suurlohkona, ja miksi seitsenluku on sen organisaatiossa ja hallinnossa pohjimmiltaan kaiken perustana.

Seitsemän Valtiashenkeä ovat näin ollen lähtöisin seuraavista seitsemästä hahmosta, joista he myös saavat yksilölliset luonteenpiirteensä:

INTRODUCTION

16:0.1 (184.1) THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

16:0.2 (184.2) The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

1. Universaalinen Isä.
2. Iankaikkinen Poika.
3. Ääretön Henki.
4. Isä ja Poika.
5. Isä ja Henki.
6. Poika ja Henki.
7. Isä, Poika ja Henki.

Tiedämme varsin vähän Isän ja Pojan toiminnasta Valtiashenkien luomisessa. Nämä ilmeisestikin saatettiin olevaisuuden piiriin Äärettömän Hengen henkilökohtaisin toimin, mutta meille on nimenomaan opetettu, että sekä Isä että Poika olivat osallisina heidän ilmaantumisessaan.

Henkiseltä luonteeltaan ja olemukseltaan nämä Paratiisin Seitsemän Henkeä ovat kuin yksi, mutta kaikilta muilta yksilöllisyyden aspekteiltaan he ovat varsin erilaisia, ja tulokset heidän toiminnastaan superuniverseissa tuovat julki heidän yksilölliset eroavaisuutensa tavalla, josta ei voi erehtyä. Kaikkia suuruniversumin seitsemään lohkoon — ja vieläpä vastaaviin ulkoavaruuden lohkoihin — kohdistuvia jälkisuunnitelmia sävyttää näiden korkeinta ja perimmäistä valvontaa edustavien Seitsemän Valtiashengen kaikissa muissa kuin hengellisissä asioissa ilmenevä erilaisuus.

Valtiashengillä on monia tehtäviä, mutta nykyisellään heidän erityisenä toimialanaan on seitsemän superuniversumin keskusvalvonta. Jokaisella Valtiashengellä on suunnattoman suuri päämaja, joka on myös vahvuuden keskittymäpiste. Tämä päämaja kiertää hitaasti ympäri Paratiisin äärireunaa ja pysyttyy aina kohdassa, joka on Valtiashengen välittömän valvonnan kohteena olevaa superuniversumia vastapäätä ja on tuota superuniversumia koskevan erikoistuneen voimanvalvonnan ja lohko-kohtaisen energianjakelun Paratiisi-kohtiossa. Jokaisen superuniversumin säteittäiset rajalinjat kohtaavatkin todellisuudessa toisensa juuri superuniversumia valvovan Valtiashengen Paratiisin-päämajassa.

1. SUHDE KOLMIYHTEISEEN JUMALUUTEEN

Myötäluoja, Ääretön Henki, on välttämätön, jotta jakamattoman Jumaluuden kolmiyhteinen personoituminen saataisiin viedyksi loppuun. Tämä kolminkertainen Jumaluuden personoituma on luonnostaan seitsenkertainen yksilöllisen ja assosiatiivisen ilmentymismahdollisuuden osalta; siksi jälkeensä seurannut suunnitelma sellaisten universumien luomiseksi, joita asuttaisivat älylliset ja potentiaalisesti hengelliset

16:0.3 (184.3) 1. The Universal Father.

16:0.4 (184.4) 2. The Eternal Son.

16:0.5 (184.5) 3. The Infinite Spirit.

16:0.6 (184.6) 4. The Father and the Son.

16:0.7 (184.7) 5. The Father and the Spirit.

16:0.8 (184.8) 6. The Son and the Spirit.

16:0.9 (184.9) 7. The Father, Son, and Spirit.

16:0.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits. Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

16:0.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

16:0.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

16:1.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven

sekä asianmukaisella tavalla Isää, Poikaa ja Henkeä ilmentävät olennot, tekikin Seitsemän Valtiasshengen personoimisesta väistämättömän. Olemme tottuneet puhumaan Jumaluuden kolminkertaisesta personoitumisesta absoluuttisena väistämättömyytenä, kun taas Seitsemän Valtiasshengen ilmaantumista olemme tottuneet pitämään aliabsoluuttisena väistämättömyytenä.

Vaikka Seitsemän Valtiasshenkeä tuskin kolminkertaista Jumaluutta ilmentävätkään, he ovat silti seitsenkertaisen Jumaluuden ikuinen ilmennys, Jumaluuden kolmen iäti olemassa olevan persoonan aktiivisia ja assosiatiivisia funktioita. Universaalinen Isä, lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tai heistä muodostunut mikä tahansa kahden yhdistelmä kykenee toimimaan mainitussa ominaisuudessa näiden Seitsemän Hengen kautta, heissä ja heidän avullaan. Toimiessaan yhdessä Isä, Poika ja Henki voivat toimia ja he toimivat Valtiasshengen numero Seitsemän kautta, mutta eivät Kolminaisuutena. Yksin ja yhdessä Valtiasshenget edustavat jotakin tai kaikkia mahdollisia — yhden tai useamman — Jumaluuden toimintoja, mutta eivät Jumaluuden kollektiivisia toimintoja, eivät Kolminaisuuden toimintoja. Valtiasshenki Numero Seitsemän ei henkilökohtaisesti toimi Paratiisin-Kolminaisuuden suhteen, ja juuri siksi hän voikin toimia henkilökohtaisesti Korkeimman Olennon puolesta.

Mutta kun Seitsemän Valtiasshenkeä jättävät kukin henkilökohtaisen valtansa ja superuniversumeihin kohdistuvan auktoriteettinsa istuimen ja kokoontuvat Paratiisin-Jumaluuden kolmiyhteytyden läsnä ollessa Myötätoimijan ympärille, silloin ja siellä he kollektiivisesti edustavat kehittyville universeille ja kehittyvissä universeissa jakamattoman Jumaluuden — Kolminaisuuden — toiminnallista valtaa, viisautta ja auktoriteettia. Mainitunlainen Jumaluuden ensiasteisen seitsenkertaisen ilmentymän paratiisillinen unioni todellakin kätkee aktuaalisesti sisäänsä, sulkee kirjaimellisesti piiriinsä, kolmen ikuisen Jumaluuden jokaisesta attribuutista ja suhtautumistavasta kaiken, mikä on Korkeimmuudessa ja Perimmäisyydessä. Silloin ja siellä Seitsemän Valtiasshenkeä käytännöllisesti katsoen kattavat tosiaankin koko Korkein-Perimmäisen toimintapiirin sekä suhteessa kokonaisuniversumiin että sen sisällä.

Siinä määrin kuin pystymme havaitsemaan, nämä Seitsemän Henkeä liittyvät Jumaluuden kolmen ikuisen persoonan jumalallisiin toimintoihin; emme löydä mitään, mikä todistaisi suorasta yhteydestä Absoluuttisen kolmen ikuisen vaiheen toimiviin läsnäoloihin. Yhdessä ollessaan Valtiasshenget edustavat Paratiisin Jumaluuksia sillä alueella, jota voitaisiin suurin piirtein ajatella finiittiseksi toimintakentäksi. Tähän saattaisi sisältyä paljon sitä, mikä on perimmäistä, mutta ei

Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

16:1.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

16:1.3 (185.3) But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

absoluuttista.

2. SUHDE ÄÄRETTÖMÄÄN HENKEEN

Aivan kuten lankaikkinen ja Alkuperäinen Poika tulee julki kaiken aikaa yhä lukuisampien jumalallisten Poikien persoonan kautta, samoin paljastuu Ääretön ja Jumalallinen Henki Seitsemän Valtiashengen ja heihin liittyvistä henkiryhmistä muodostuvien kanavien kautta. Keskuksien keskuksessa Ääretön Henki on lähestyttävissä, mutteivät kaikki Paratiisiinsaapujat kykene silti heti havaitsemaan hänen persoonallisuuttaan ja erillistynyttä läsnäoloaan. Mutta kaikki keskusuniversumiin päässeet voivat olla ja ovatkin heti kanssakäymisissä Seitsemästä Valtiashengestä yhden kanssa eli hänen kanssaan, joka johtaa avaruudesta juuri saapuneen pyhiinvaeltajan synnyinuniversumia.

Paratiisin-lsä puhuu universumien universumille vain Poikansa kautta, kun taas hän ja Poika toimivat yhdessä vain Äärettömän Hengen kautta. Paratiisin ja Havonan ulkopuolella Ääretön Henki puhuu vain Seitsemän Valtiashengen äänellä.

Ääretön Henki harjoittaa henkilökohtaisena läsnäolona tuntuva vaikuttamista Paratiisi-Havona-järjestelmän rajojen sisällä. Muualla hänen henkilökohtainen henkiläsnäolonsa tulee esille Seitsemästä Valtiashengestä jonkun toimesta ja jonkun kautta. Siksi missä tahansa maailmassa tai kenessä tahansa yksilössä ilmenevää Kolmannen Lähteen ja Keskuksen superuniversaalista henkiläsnäoloa sävyttääkin tätä luomistuloksen lohkoa valvovan Valtiashengen ainutlaatuinen olemus. Ja käänteisesti: henkivoiman ja älyllisyyden yhteislinjat kulkevat sisäänpäin Jumaluuden Kolmanteen Persoonaan nimenomaan Seitsemän Valtiashengen kautta.

Seitsemän Valtiashenkeä on kollektiivina varustettu Kolmannen Lähteen ja Keskuksen korkein-perimmäisin attribuutein. Vaikka jokainen heistä yksilönä saakin osansa tästä varustuksesta, he tuovat kaikkivoipaisuuden, kaikenkietävyyden ja kaikkiallisuuden attribuutteja kuitenkin julki vain kollektiivina. Maailmankaikkeuden suhteen yksikään heistä ei voi toimia tällä tavoin; yksilöinä ja mainittujen korkeimmuuteen ja perimmäisyyteen kuuluvien valtaoikeuksien käytössään heistä jokainen on henkilökohtaisesti sidottu siihen superuniversumiin, joka on hänen välittömässä valvonnassaan.

Kaikki se, mitä teille on joskus kerrottu Myötätöimijan jumalallisuudesta ja persoonallisuudesta, soveltuu yhtäläisesti ja täysimääräisesti Seitsemään Valtiashenkeen, jotka niin perin tehokkaasti jakelevat Ääretöntä

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the

Henkeä suuruniversumin seitsemälle lohkolle jumalallisen perintöosansa mukaisesti ja tavalla, joka vastaa heistä itse kunkin erilaistunutta ja yksilöllistä ainutlaatuisuutta. Tälle kollektiiviselle seitsemikölle olisi sen vuoksi paikallaan antaa mikä tahansa Äärettömän Hengen nimistä tai ne kaikki. Kollektiivina he ovat kaikilla aliabsoluutisilla tasoilla yhtä Myötäluojan kanssa.

3. VALTIASHENKIEN IDENTITEETTI JA ERILAISUUS

Seitsemän Valtiashenkeä ovat sanoin kuvaamattomia olentoja, mutta he ovat toki selvästi ja ehdottomasti persoonallisia. Heillä on nimi, mutta pidämme parempana esitellä heidät numeroin. Äärettömän Hengen ensivaiheisina personoitumina he ovat sukua keskenään, mutta kolmiyhteisen Jumaluuden seitsemän mahdollisen yhdistelmän ensivaiheisina ilmentyminä heidän olemuksensa eroavat oleellisesti toisistaan, ja tämä olemuksen erilaisuus määrää heidän välillään superuniversumien johtamisessa havaittavan eroavaisuuden. Nämä Seitsemän Valtiashenkeä ovat kuvailtavissa seuraavasti:

Valtiashenki Numero Yksi. Tämä Henki edustaa erityisellä tavalla ja välittömästi Paratiisin-Isää. Aivan erityisesti ja tehokkaasti hän ilmentää Universaalisen Isän voimaa, rakkautta ja viisautta. Hän on Salaperäisten Opastajien päällikön läheinen työtoveri ja verraton neuvonantaja, olennon, joka johtaa Diviningtonissa olevaa Personoitujen Suuntaajien korkeakoulua. Aina kun Seitsemän Valtiashenkeä esiintyvät yhdessä, Valtiashenki Numero Yksi puhuu Universaalisen Isän puolesta.

Tämä Henki johtaa ensimmäistä superuniversumia, ja samalla kun hän uskollisesti ilmentää Äärettömästä Hengestä olevan primaarisen personoituman jumalallista olemusta, näyttää hän luonteeltaan sitäkin erityisemmin muistuttavan Universaalista Isää. Hänellä on aina henkilökohtainen yhteys niihin seitsemään Heijastavaan Henkeen, jotka ovat ensimmäisen superuniversumin päämajassa.

Valtiashenki Numero Kaksi. Tämä Henki kuvastaa uskollisesti koko luomakunnan esikoisen, lankaikkisen Pojan, verratonta olemusta ja lumoavaa luonnetta. Hän on aina läheisessä yhteydessä kaikenluokkaiseen Jumalan Poikiin, kun nämä sattuvat olemaan Jumalien asuinuniversumeissa joko yksilöinä tai riemullisessa yhteiskokouksessa. Kaikissa Seitsemän Valtiashengen kokouksissa hän puhuu aina lankaikkisen Pojan puolesta ja hänen nimissään.

Tämä Henki ohjaa toisen superuniversumin

grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be described as follows:

16:3.2 (186.6) *Master Spirit Number One.* In a special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of

kohtaloita ja hallitsee tätä laajaa aluetta paljolti niin kuin lankaikkinen Poika sitä hallitsisi. Hänellä on aina yhteys niihin seitsemään Heijastavaan Henkeen, joiden asemapaikka on toisen superuniversumin pääkaupungissa.

Valtiashenki Numero Kolme. Tämä Henkipersonallisuus muistuttaa erityisesti Ääretöntä Henkeä, ja hän johtaa useiden Äärettömän Hengen korkeitten persoonallisuuksien liikkeitä ja työtä. Hän johtaa näiden kokouksia ja on läheisessä yhteydessä kaikkiin niihin persoonallisuuksiin, joiden alkuperä juontuu yksinomaan Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta. Kun Seitsemän Valtiashenkeä istuvat neuvostossaan, puhuu nimenomaan Valtiashenki Numero Kolme aina Äärettömän Hengen puolesta.

Tämä Henki on vastuussa superuniversumista numero kolme, ja hän hoitaa tämän lohkon asioita paljolti niin kuin niitä hoitaisi Ääretön Henki. Hänellä on aina yhteys kolmannen superuniversumin päämajassa oleviin Heijastaviin Henkiin.

Valtiashenki Numero Neljä. Koska tämä Valtiashenki olennoi Isän ja Pojan yhteisolemusta, hän on ratkaiseva vaikuttaja, aina kun Seitsemän Valtiashengen neuvostoissa on kyse Isä—Poika-yhdistymän mukaisista menettelytavoista ja toimenpiteistä. Tämä Henki on niiden ylösnousemusolentojen johtava ohjaaja ja neuvonantaja, jotka ovat saavuttaneet Äärettömän Hengen ja joista näin on tullut ehdokkaita Pojan ja Isän tapaamiseen. Hän vaalii niiden persoonallisuuksien valtavaa ryhmää, jotka ovat alkuisin Isästä ja Pojasta. Kun käy tarpeelliseksi Seitsemän Valtiashengen yhteenliittymässä edustaa Isää ja Poikaa, tällöin puhuu aina Valtiashenki Numero Neljä.

Tämä Henki vaalii suuruniversumin neljättä lohkoa sen erityisen yhdistelmänsä mukaisesti, johon sisältyvät Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan ominaisuudet. Hänellä on aina henkilökohtainen yhteys neljännen superuniversumin päämajan Heijastaviin Henkiin.

Valtiashenki Numero Viisi. Tämä jumalallinen persoonallisuus, jossa niin erinomaisesti sekoittuvat Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen ominaispiirteet, on sen valtavan olentoryhmän neuvonantaja, johon kuuluvat tunnetaan voimanohjaajina, voimakeskuksina ja fyysisinä valvojina. Tämä Henki vaalii myös kaikkia Isästä ja Myötätöimijästä alkuisin olevia persoonallisuuksia. Kun Seitsemän Valtiashengen neuvostoissa on kyse Isä—Henki-assennoitumisesta, silloin puhuu aina Valtiashenki Numero Viisi.

Tämä Henki ohjaa viidennen

superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16:3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16:3.8 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16:3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16:3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16:3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the

superuniversumin hyvinvointia tavalla, joka tuo mieleen Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen yhteistoiminnan. Hänellä on aina yhteys viidennen superuniversumin päämajassa oleviin Heijastaviin Henkiin.

Valtiashenki Numero Kuusi. Tämä jumalallinen olento näyttää kuvastavan lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen yhteisluonnetta. Aina kun Pojan ja Hengen yhteisesti luomat luodut kokoontuvat keskusuniversumiin, juuri tämä Valtiashenki on heidän neuvonantajanaan; ja milloin tahansa Seitsemän Valtiashengen neuvostoissa käy tarpeelliseksi puhua yhteisesti lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen puolesta, tähän tehtävään tarttuu Valtiashenki Numero Kuusi.

Tämä Henki johtaa kuudennen superuniversumin asioita paljolti siten kuin sen tekisivät lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki. Hänellä on aina yhteys kuudennen superuniversumin päämajassa oleviin Heijastaviin Henkiin.

Valtiashenki Numero Seitsemän. Seitsemättä superuniversumia johtava Henki kuvastaa ainutlaatuisella tavalla yhtäläisesti sekä Universaalista Isää, lankaikkista Poikaa että Ääretöntä Henkeä. Seitsemäs Henki, kaikkien kolmiyhteisyydestä juontuvien olentojen hoivaava neuvonantaja, on myös kaikkien Havonan ylösnousevien pyhiinvaeltajien neuvonantaja ja ohjaaja, noiden vaatimatonta syntyperää olevien olentojen, jotka ovat saavuttaneet kirkkauden kartanot Isän, Pojan ja Hengen yhteisesti osoittaman huolenpidon avulla.

Seitsemäs Valtiashenki ei ole Paratiisin-Kolminaisuuden elimellinen edustaja. Mutta yleisesti tunnettu tosiasia on, että hänen persoonallinen ja hengellinen olemuksensa on Myötätöimijän luoma kuva, joka tasasuurin osuuksin esittää niitä kolmea infiniittistä persoonaa, joiden jumaluusunioni on Paratiisin-Kolminaisuus ja joiden toiminta sellaisenaan on Korkeimman Jumalan persoonallisen ja hengellisen olemuksen lähde. Näin ollen Seitsemäs Valtiashenki tuo esille persoonallisen ja elimellisen yhteyden kehittyvän Korkeimman henkipersoonaan. Niinpä kun korkeuksissa kokoontuvissa Valtiashenkien neuvostoissa tulee tarpeelliseksi ottaa kantaa Isän, Pojan ja Hengen yhteispersoonallisen suhtautumisen nimissä tai heijastaa Korkeimman Olennon hengellistä mielipidettä, silloin toimii Valtiashenki Numero Seitsemän. Näin hänestä tulee luonnostaan Seitsemän Valtiashengen Paratiisin-neuvoston puheenjohtaja.

Yksikään Seitsemästä Hengestä ei edusta elimellisesti Paratiisin-Kolminaisuutta, mutta yhdistyessään seitsenkertaiseksi Jumaluudeksi

fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16:3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16:3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16:3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

16:3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity; but it is a known fact that his personal and spiritual nature is the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union is the Paradise Trinity, and whose function as such is the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16:3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense —

tämä unioni vastaa jumaluuden mielessä — ei persoonallisessa mielessä — sellaista toiminnallista tasoa, joka on assosioitavissa Kolminaisuuden toimintoihin. Tässä mielessä ”Seitsenkertainen Henki” on toiminnallisesti assosioitavissa Paratiisin-Kolminaisuuteen. Myös nimenomaan tässä mielessä Valtiashenki Numero Seitsemän puhuu toisinaan Kolminaisuuden mielipiteiden vahvistukseksi tai mieluumminkin esittää Seitsenkertaisen Hengen unionin kannan Kolminkertaisen Jumaluusunionin mielipiteestä, Paratiisin-Kolminaisuuden mielipiteestä.

Seitsemännen Valtiashengen moninaiset toiminnot ulottuvat näin ollen Isän, Pojan ja Hengen persoonallisten olemusten yhteisestä ilmentämisestä Korkeimman Jumalan henkilökohtaisen asenteen esittämisen kautta Paratiisin-Kolminaisuudesta muodostuvan jumaluusasenteen julkituomiseen. Ja tietyissä suhteissa tämä johtava Henki tuo samalla tavoin julki Perimmäisen ja Korkein-Perimmäisen asenteet.

Monessa eri ominaisuudessa toimiva Valtiashenki Numero Seitsemän juuri antaa henkilökohtaisen tukensa ajallisuuden maailmoista saapuvien ylösnousemusehdokkaiden etenemiselle näiden pyrkiessä pääsemään käsitykseen Korkeimmuuden jakamattomasta Jumaluudesta. Tällainen ymmärtäminen edellyttää käsitystä Korkeimmuuden Kolminaisuuden eksistentiaalisesta suvereenisuudesta, joka on sillä tavoin koordinoitu Korkeimman Olennon enenevää kokemuksellista suvereenisuutta edustavan ajatuksen kanssa, että luotu saa siitä käsityksen Korkeimmuuden ykseydestä. Kun luotu tajuaa nämä kolme tekijää, se on samaa kuin havonaalinen ymmärrys Kolminaisuuden todellisuudesta, ja se antaa ajallisuuden pyhiinvaeltajille kyvyn päästä lopulta perille Kolminaisuudesta, löytää Jumaluuden kolme infinitiittistä persoonaa.

Se, etteivät Havonan pyhiinvaeltajat täysin kykene löytämään Korkeinta Jumalaa, korvautuu tutustumisella Seitsemänteen Valtiashenkeen, jonka kolmiyhteinen olemus niin oivallisella tavalla ilmentää Korkeimman henkipersonaa. Nykyisen universumiaikakauden kuluessa, jolloin Korkeimman persoonaan ei saa yhteyttä, Valtiashenki Numero Seitsemän toimii taivaaseen nousevien olentojen Jumalan sijasta, sikäli kuin kysymys on henkilökohtaisista suhteista. Hän on se korkea henkiolento, jonka kaikki taivaaseennousijat varmasti tuntevat ja jota he jonkin verran käsittävät, kun he saavuttavat valkeuden keskukset.

Mainitulla Valtiashengellä on aina yhteys Uversan Heijastaviin Henkiin seitsemännen superuniversumin päämajassa, omassa luomakunnan lohkoksamme. Se, miten hän

equivalates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the “Sevenfold Spirit” is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

16:3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

16:3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

16:3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

16:3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of

Orvontonia hallitsee, ilmentää tasasuhtaisesti Isän, Pojan ja Hengen jumalallista olemusta sisältävän yhdistelmän ihailtavaa symmetriaa.

Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. VALTIASHENKIEN OMINAISUUDET JA TOIMINNAT

Seitsemän Valtiashenkeä ovat Äärettömän Hengen täysimääräinen edustajakunta evolutionaarisille universeille. He edustavat Kolmatta Lähdetä ja Keskusta yhteyksissä, joissa on kysymys energiasta, mielestä ja hengestä. Vaikka he toimivat Myötätöimijän harjoittaman universaalisen hallinnollisen valvonnan koordinoivina päällikköinä, älkää silti unohtako heidän olevan peräisin Paratiisin Jumaluksien luomisteista. On kirjaimellisesti totta, että nämä Seitsemän Henkeä ovat kolmiyhteisen Jumaluuden personoitunut fyysinen voima, kosminen mieli ja hengellinen läsnäolo. He ovat "ne Seitsemän Jumalan Henkeä, lähetetyt kaikkeen maailmaan".

Valtiashenget ovat ainutlaatuisia sikäli, että he toimivat absoluuttista tasoa lukuun ottamatta kaikilla universumitodellisuuden tasoilla. Niinpä he ovatkin superuniversumitoimintojen kaikkien tasojen kaikenvaiheisten hallinnollisten asioiden tehokkaita ja täydellisiä valvojia. Kuolevaisen mielen on vaikea ymmärtää kovinkaan paljon Valtiashengistä siksi, että näiden työ on niin voimakkaasti erikoistunutta ja kuitenkin kaikenkattavaa, se on niin tavattoman aineellista ja samalla niin verrattoman hengellistä. Nämä kosmisen mielen monitaitoiset luojat ovat Universumivoiman Ohjaajien esivanhempia, ja itse he ovat laajan ja kaukaisuuksiin ulottuvan henkilötuojien luomakunnan korkeimpia ohjaajia.

Seitsemän Valtiashenkeä ovat luoneet Universumivoiman Ohjaajat ja näiden työtoverit, ne entiteetit, jotka ovat välttämättömiä suuruniversumin fyysisten energioitten organisoimisessa, valvonnassa ja säätelyssä. Ja nämä samaiset Valtiashenget auttavat varsin aineellisesti myös Luoja-Poikia paikallisuniversumien muovaamis- ja organisoituvuudessa.

Emme pysty havaitsemaan, että mitään persoonallista yhteyttä olisi toisaalta Valtiashenkien kosmis-energiaalisen toiminnan ja toisaalta Kvalifioimattoman Absoluutin vahvuustoimintojen välillä. Valtiashenkien toimipiiriin kuuluvia kaikkia energiamuutoksia johdetaan Paratiisin äärireunalla käsin. Ne eivät näytä olevan mitenkään välittömästi yhteydessä niihin vahvuusilmiöihin, joiden katsotaan olevan yhteydessä Paratiisin alapintaan.

Ei ole epäilystäkään siitä, ettemmekö

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

16:4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, "the Seven Spirits of God sent forth to all the universe."

16:4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16:4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

16:4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

16:4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter

erilaisten Morontiaivoiman Valvojien funktionaalisia toimintoja kohdatessamme olisi kasvokkain Valtiashenkien tiettyjen paljastamattomien aktiviteettien kanssa. Kuka muu kuin nämä fyysisten valvojien ja henkihoivaajien esivanhemmat olisi osannut keksiä, miten yhdistetään ja liitetään toisiinsa aineelliset ja hengelliset energiat niin, että tuloksena on siihen saakka tuntematon universumitodellisuuden osa-alue — morontiasubstanssi ja morontiamieli?

Hengellisten maailmojen todellisuudessa on paljon sellaista, joka kuuluu morontian piiriin, ja se on sellainen maailmankaikkeuden todellisuuden osa-alue, joka on Urantialla täysin tuntematon. Persoonallisuuden olemassaolon päämäärä on hengellinen, mutta sen ja tämän maailman väliin tulevat aina morontialuomukset, jotka toimivat siitana kuolevaisten alkuperää edustavien aineellisten maailmojen ja edistyvää hengellistä statusta edustavien superuniversumisfäärien välillä. Juuri tällä alueella Valtiashenget tuovat oman merkittävän antinsa ihmisen Paratiisiin-nousuun tähtäävään järjestelmään.

Seitsemällä Valtiashengellä on henkilökohtaisia edustajia, jotka toimivat kautta suuruniversumin, mutta koska näiden alisteisten olentojen suuri enemmistö ei ole suoranaisesti tekemisissä Paratiisin täydellisyyteen vievän, kuolevaisia koskevan etenemisjärjestelmän kanssa, heistä on kerrottu vain vähän tai ei mitään. Paljon, peräti paljon, pysyy Seitsemän Valtiashengen toiminnasta ihmisen ymmärrykseltä kätkettynä, sillä se ei mitenkään suoranaisesti liity Paratiisiin-nousunne problematiikkaan.

On varsin luultavaa, vaikkemme sen tueksi voikaan tarjota mitään lopullista todistetta, että Orvontonin Valtiashenki vaikuttaa ratkaisevalla tavalla seuraavilla toimialoilla:

1. Paikallisuniversumin Elämäkantajien toiminta elämän alkuunpanemiseksi.

2. Paikallisuniversumin Luovan Hengen maailmoille lahjoittamien mielenauttajahenkien suorittamat elollisuuden aktivoinnit.

3. Lineaariseen gravitaatioon reagoivien organisoidun aineen yksikköjen osoittamat energiallmenemien vaihtelut.

4. Emergentin energian käyttäytyminen, kun se on täysin vapautunut Kvalifioimattoman Absoluutin otteesta ja kun se alkaa reagoida lineaarisen gravitaation välittömään vaikutukseen ja Universumivoiman Ohjaajien ja näiden työtovereiden suorittamiin manipulointeihin.

5. Paikallisuniversumin Luovan Hengen antaman huolenpidonhengen lahjoittaminen. Tämä henki tunnetaan Urantialla Pyhänä Henkenä.

the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

16.4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16.4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16.4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16.4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16.4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16.4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16.4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16.4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

6. Lahjoittautuvien Poikien kuolevaisten maailmassa oleskelun jälkeen tapahtuva hengen lahjoittaminen. Urantialla tämä henki tunnetaan Lohduttajana tai Totuuden Henkenä.

7. Paikallisuniversumien ja superuniversumin heijastusmekanismi. Tuskin monikaan tähän erikoislaatuiseen ilmiöön liittyvä piirre on järkevästi selitettävissä tai rationaalisesti ymmärrettävissä, ellei oleteta, että kysymyksessä on Valtiashenkien toiminta yhdessä Myötätoimijan ja Korkeimman Olennon kanssa.

Siitä huolimatta, ettemme ymmärrä Seitsemän Valtiashenkien moninaisia toimintoja riittävästi, olemme vakuuttuneita siitä, että universumitoimintojen laajassa kentässä on kaksi alaa, joiden kanssa heillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä, nimittäin Ajatuksensuuntaajien lahjoittaminen ja näiden suorittama palvelu sekä Kvalifioimattoman Absoluutin tutkimattomat toiminnot.

5. SUHDE LUOTUIHIN

Jokainen suuruniversumin lohko, jokainen yksittäinen universumi ja maailma hyötyy kaikkien Seitsemän Valtiashenkien yhteisistä neuvoista ja viisaudesta, mutta jokainen niistä saa vain yhden Valtiashenkien henkilökohtaisen leiman ja sävyn. Ja kunkin Valtiashenkien henkilökohtainen olemus läpäisee tyystin ja sävyttää ainutlaatuisesti oman superuniversuminsa.

Tämän Seitsemän Valtiashenkien persoonallisen vaikutuksen johdosta jokainen Paratiisin ja Havonan ulkopuolella oleva, mihin tahansa älyllisten olentojen luokkaan kuuluva luotu kantaa pakostakin sellaista luonteenomaista yksilöllisyyden leimaa, joka osoittaa jostakusta näistä Seitsemästä Paratiisin Hengestä juontuvaa alkuperän luonnetta. Seitsemän superuniversumin osalta se merkitsee, että jokainen luotu olento, olipa hän ihminen tai enkeli, tulee ainiaan kantamaan tätä hänen syntyperänsä osoittavaa tunnusmerkkiä.

Seitsemän Valtiashenkeä eivät tunkeudu suoraan avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa olevien yksittäisten luotujen aineelliseen mieleen. Urantian kuolevaiset eivät koe Orvontonin Valtiashenkien mielillis-hengellisen vaikutuksen henkilöön kohdistuvaa läsnäoloa. Mikäli tämä Valtiashenki asutun maailman kehityksen varhaisvaiheiden aikana kuitenkin saa jonkinlaisen yhteyden yksittäisen kuolevaisen mieleen, sen tulee tapahtua paikallisuniversumin Luovan Hengen hoivassa. Tämä on Jumalan sellaisen Luoja-Pojan puoliso ja työtoveri, jollainen johtaa jokaisen paikallisluomuksen kohtaloita. Mutta tämä

16:4.14 (190.8) 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

16:4.15 (190.9) 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

16:4.16 (190.10) Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. RELATION TO CREATURES

16:5.1 (190.1) Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

16:5.2 (190.1) Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

16:5.3 (191.1) The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

samainen Luova Äiti-Henki on olemukseltaan ja luonteeltaan aivan Orvontonin Valtiasshengen kaltainen.

Valtiasshengen painama fyysinen leima on osa ihmisen aineellista alkuperää. Koko morontiaalinen elämänvaihe eletään tämän saman Valtiasshengen jatkuvan vaikutuksen alaisena. Ei sen vuoksi liene kovinkaan outoa, ettei tällaisen ylösnousevan kuolevaisen myöhempi hengellinen elämänkulkua tämän valvovan Hengen luonteenomaista leimaa koskaan tyystin häivyttä. Se, mikä antaa perussävyä kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluvan jokaisen Havonaa edeltävän vaiheen olemassaololle, on juuri Valtiasshengen painama leima.

Evolutionaaristen kuolevaisten elämän kokemisessa ilmenevät erottavat persoonallisuuden kehityskulut, jotka ovat kussakin superuniversumissa omanluonteisiansa ja jotka nimenomaisesti kuvastavat hallitsevan Valtiasshengen olemusta, eivät koskaan kokonaan häviä, eivät senkään jälkeen kun näihin taivasmatkalaisiin kohdistuu heidän Havonan miljardilla opetusfäärillä kohtaamansa pitkäkestoinen koulutus ja yhtenäistävä harjoitus. Ei edes sitä seuraava Paratiisin voimaperäinen kulttuuri riitä kitkemään merkkejä, jotka kertovat, mikä on asianomaisen synnyinsuperuniversumi. Ylösnousemuskuolevaisessa tulee koko ikuisuuden läpi ilmenemään piirteitä, jotka osoittavat hänen synnyinsuperuniversumiaan johtavan Hengen. Jopa Lopullisuuden Saavuttajakunnan piirissä, kun halutaan päästä siihen, mikä on täysimääräinen Kolminaisuuden suhde evolutionaariseen luomakuntaan, tai antaa sellaisesta kuva, kokoontuu paikalle aina seitsemän lopullisuuden saavuttajaa, yksi jokaisesta superuniversumista.

6. KOSMINEN MIELI

Valtiasshenget ovat kosmisen mielen, suuruniversumin älyllisen potentiaalin, seitsenkertainen lähde. Tämä kosminen mieli on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen mielen aliabsoluuttinen ilmentymä, ja toiminnallisesti se tietyllä tavalla liittyy kehittyvän Korkeimman Olennon mieleen.

Urantian kaltaisessa maailmassa emme kohtaa Seitsemän Valtiasshengen välitöntä vaikutusta ihmisrotujen asioihin. Te elätte Nebadonin Luovan Hengen välittömän vaikutuksen alaisuudessa. Siitä huolimatta nämä samaiset Valtiasshenget hallitsevat kaiken luomalla aikaansaadun mielen perusreaktioita, sillä he ovat niiden älyllisten ja hengellisten potentiaalien aktuaaliset lähteet, jotka ovat paikallisuniversumeissa erikoistuneet toimimaan

16:5.4 (191.2) The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

16:5.5 (191.3) The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finalizers is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

16:6.1 (191.4) The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

16:6.2 (191.5) On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who

ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisia maailmoja asuttavien yksilöiden elämässä.

Kosmisen mielen olemassaolon tosiasia selittää ihmisellä ja ihmistä korkeammalla olevilla olennoilla tavattavien erilaisten mielityyppien välisen sukulaisuuden. Toistensa seuraan etsiytymistä ei esiinny pelkästään sukulaissielujen välillä, vaan myös sukulaismielet ovat varsin kanssakäymishaluisia ja taipuvaisia yhteistyöhön toistensa kanssa. Eri ihmismielten havaitaan toisinaan kulkevan hämmästyttävän samankaltaisia ja selittämätöntä yksituumaisuutta osoittavia ratoja.

Kaikissa tapauksissa, joissa kosminen mieli yhdistyy persoonallisuuteen, esiintyy ominaisuus, jota voitaisiin kutsua "todellisuudentajuksi". Nimenomaan tämä tahdollisten olentojen universaalinen kosminen avu pelastaa heidät sellaiselta, että heistä tulisi tieteen, filosofian ja uskonnon esittämien ennalta totena pidettyjen oletusten avuttomia uhreja. Tämä kosmisen mielen herkkyyks todellisuutta kohtaan reagoi tiettyihin todellisuuden osa-alueisiin aivan kuten energia-aine reagoi gravitaatioon. Vieläkin oikeampaa olisi sanoa, että nämä aineellisuuden ylittävät realiteetit reagoivat mainitulla tavalla kosmoksen mieleen.

Kosminen mieli reagoi (tunnistaa reagointia) pettämättömästi universumitodellisuuden kolmella tasolla. Nämä reagoinnit ovat kirkasjärkisille ja syvällisesti ajatteleville mielille itsestään selviä. Kyseiset todellisuuden tasot ovat:

1. Kausaatio — fyysisten aistien todellisuusmaailma, loogisen yhdenmukaisuuden tieteelliset maailmat, todellisen ja epätodellisen toisistaan erottaminen, kosmiseen reagointiin perustuvat pohdinnalliset johtopäätökset. Kysymyksessä on kosmisen harkinnan matemaattinen muoto.

2. Velvollisuus — moraalikäsitusten todellisuusmaailma filosofian piirissä, järkeilyn areena, suhteellisen oikean ja väärän tajuaminen. Tämä on kosmisen harkinnan oikeudellinen muoto.

3. Palvonta — uskonnollisen kokemustodellisuuden hengellinen maailma, jumalallisen yhteenkuuluvuuden henkilökohtainen tajuaminen, henkiarvojen tunnistaminen, vakuuttuneisuus ikuisesta eloonjäämisestä, nousu Jumalan palvelijoiden asemasta Jumalan poikien riemuun ja vapauteen. Kysymyksessä on kosmisen mielen korkein oivallus, kosmisen harkinnan pyhästi kunnioittava ja palvonnanäyteinen muoto.

Nämä tieteelliset, moraaliset ja hengelliset oivallukset, nämä kosmiset reaktiot kuuluvat jo syntyjään siihen kosmiseen mieleen, joka

inhabit the evolutionary worlds of time and space.

16:6.3 (191.6) The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

16:6.4 (191.7) There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the "reality response." It is this universal cosmic endowment of will creatures which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of reality just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16:6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16:6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16:6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16:6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

16:6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures.

rikastuttaa kaikkia tahdollisia olentoja. Elämäkokemus ei koskaan jätä kehittämättä näitä kolmea kosmista intuitiota; ne ovat olennaisena rakennusosana pohdiskelevaa ajattelua edustavassa tajunnassa. Mutta on murhemielin pantava merkille, että perin harvat henkilöt Urantialla osaavat nauttia siitä, että he kehittävät tällaisia rohkeudesta ja itsenäisestä kosmisesta ajattelusta kertovia ominaisuuksia.

Paikallisuniversumien mielivarustuksissa nämä kosmisen mielen kolme ymmärrystä ovat ne ennakolta totena pidetyt oletukset, jotka tekevät ihmiselle mahdolliseksi toimia rationaalisena ja tiedostavana persoonallisuutena tieteen, filosofian ja uskonnon maailmoissa. Näiden Infiniittisen kolmen ilmentymän reaalisuuden tiedostaminen tapahtuu toisin sanoen kosmisella itseilmoituksen menetelmällä. Aine-energian havaitseminen tapahtuu havaintomaailman matemaattisen logiikan avulla; mieli-järki tietää intuitiivisesti moraalisen velvollisuutensa; henki-usko (palvonta) on hengellisen kokemuksen reaalisuuden uskonto. Nämä pohdiskelevassa ajattelussa esiintyvät kolme perustekijää saattavat yhdistyä ja koordinoitua persoonallisuuden kehityksessä tai ne voivat käydä suhteettomiksi ja tosiasiasa irrota omista tehtävistään. Mutta yhdistyessään ne luovat lujan luonteen, johon sisältyy tosiasiapohjaisen tieteen, moraalisen filosofian ja aidon uskonnollisen kokemuksen korreloituminen. Ja juuri nämä kolme kosmista intuitiota antavat objektiivista paikkansapitävyyttä, reaalisuutta, ihmisen kokemukselle olevaisista, merkityksistä ja arvoista.

Opetuksen tarkoitus on kehittää ja terävöittää näitä ihmismielen synnynnäisiä kykyjä; sivistyksen tavoitteena on niiden julkituominen; elämäkokemuksen tehtävänä on niiden todellistaminen; uskonnon tarkoituksena on niiden jalostaminen ja persoonallisuuden tavoitteena on niiden yhdistäminen.

7. MORAALI, HYVE JA PERSONAALLISUUS

Pelkkä äly ei riitä moraalisuuden selitykseksi. Moraalisuus, hyve, kuuluu ihmispersoonallisuuteen synnynnäisesti. Moraalinen intuitio, velvollisuuden tajuaminen, on osa ihmisen mielellisyyttä, ja se liittyy ihmisen olemuksen muihin erottamattomiin piirteisiin, kuten tieteelliseen uteliaisuuteen ja hengelliseen ymmärrykseen. Ihmisen mentaalisuus nousee huomattavasti hänen eläinserkujensa mentaalisuuden yläpuolelle, mutta hänen moraalisuutensa ja uskonnollisuutensa ovat nimenomaan ne tekijät, jotka erottavat hänet eläinkunnasta.

The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

16:6.10 (192.6) In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

16:6.11 (192.7) It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

16:7.1 (192.8) Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

Eläimen valikoiva reagointi rajoittuu käyttäytymisen motoriselle tasolle. Korkeampien eläinten näennäinen oivalluskyky ilmenee motorisella tasolla, ja se ilmaantuu tavallisesti vasta motorisen yrityksen ja erehdyksen kokemisen jälkeen. Ihminen kykenee käyttämään tieteellistä, moraalista ja uskonnollista ymmärrystä ennen minkäänlaista tutkimuksen tekemistä ja kokeilua.

Vain persoonallisuus kykenee tietämään, mitä se tekee, ennen kuin se sen tekee; vain persoonallisuudet omaavat kokemusta edeltävää ymmärrystä. Persoonallisuus voi katsoa eteensä ennen kuin hyppää, ja siksi se voi oppia sekä eteen katsomisesta että hyppäämisestä. Persoonaton eläin oppii tavallisesti vain hyppäämällä.

Kokemuksen tuloksena eläimelle kehittyy kyky tarkastella eri keinoja päämäärän saavuttamiseksi ja valita askelensa keräämänsä kokemuksen pohjalta. Mutta persoonallisuus kykenee tarkastelemaan myös päämäärää itseään ja arvioimaan sen saavuttamisen tärkeyttä, sen arvoa. Pelkkä äly pystyy ottamaan selville parhaat keinot umpimähkäisten päämäärien saavuttamiseksi, mutta moraalinen olento omaa sisäisen näkemyksen, joka antaa hänelle mahdollisuuden tehdä ero eri päämäärien välillä yhtä hyvin kuin eri keinojenkin välillä. Ja moraalinen olento on hyveellisenäkin älykäs. Hän tietää, mitä hän tekee, miksi hän sen tekee, minne hän menee ja miten hän sinne pääsee.

Aina kun ihminen ei tee eroa siinä, mihin kaikkeen hän kuolevaisena pyrkii, hän huomaa toimivansa olemassaolon eläimellisellä tasolla. Hän on jättänyt käyttämättä ne verrattomat edut, jotka tarjoaa se aineellinen tarkkanäköisyys, se moraalinen arvostelukyky ja se hengellinen ymmärrys, jotka ovat erottamaton osa hänelle persoonallisena olentona suotua kosmisen mielen varustusta.

Hyve on vanhurskautta — sopusointua kosmoksen kanssa. Hyveiden nimeäminen ei ole niiden määrittelyä, vaan ne oppii tuntemaan vasta niitä toteuttamalla. Hyve ei ole pelkkää tietoa, eikä vielä viisauttakaan, vaan pikemminkin se on sitä, mitä todellisuudessa kuuluu edistyvään kokemukseen kosmista tuloksiin pääsyä merkitsevien yhä ylemmäs nousevien tasojen saavuttamisesta. Kuolevaisen ihmisen jokapäiväisessä elämässä hyve toteutuu siten, että hän valitsee johdonmukaisesti mieluummin hyvän kuin pahan, ja tällainen valintakyky on osoitus moraalisen olemuksen omaamisesta.

Ihmisen hyvän ja pahan välillä tekemään valintaan ei vaikuta pelkästään hänen moraalisen puolensa voimakkuus, vaan tietämättömyydellä, kypsyttömyydellä ja harhakuvitelmillä on

16:7.2 (193.1) The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

16:7.3 (193.2) Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

16:7.4 (193.3) As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

16:7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a personal being.

16:7.6 (193.5) Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

16:7.7 (193.6) Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of

niilläkin oma vaikutuksensa. Hyveen harjoittaminen kysyy myös suhteellisuudentajua, sillä pahaa saatetaan tehdä myös, silloin kun vääristymän tai harhakäsityksen johdosta suuremman sijasta valitaan pienempi. Taito tehdä suhteiden arviointeja tai vertailevia mittauksia liittyy moraalisuuden maailman hyveiden harjoittamiseen.

Ihmisen moraalisuus olisi hedelmätöntä ilman suhteuttamisen taitoa, ilman sitä eron tekemisen taitoa, joka kätkeytyy hänen kykynsä tarkastella merkityksiä. Samaten olisi moraalinen valinta turhaa, ellei olisi sitä kosmista ymmärrystä, jonka tuloksena on tietoisuus hengellisistä arvoista. Älyllisyyden kannalta katsottuna ihminen nousee moraalisen olennon tasolle siksi, että hänelle on annettu persoonallisuus.

Moraalisuutta ei voi koskaan edistää lakiteitse eikä voimakeinoin. Se on henkilökohtainen ja vapaaseen tahtoon perustuva asia, ja sen täytyy levitä tartunnan kautta siten, että moraalisesti vahvat henkilöt joutuvat kosketuksiin niiden kanssa, jotka ovat moraalisesti vähemmän herkkiä, mutta jotka ovat kuitenkin jossain määrin halukkaita noudattamaan Isän tahtoa.

Moraalisia tekoja ovat ne inhimilliset suoritukset, joita luonnehtii korkein älyllisyys, joita ohjaa valikoiva erottelukyky korkeampia päämääriä valittaessa kuin myös valikoitaessa moraalisia keinoja näiden päämäärien saavuttamiseksi. Sellainen käyttäytyminen on hyveellistä. Korkein hyve on niin muodoin sitä, että varauksettomasti päättää täyttää sen, mikä on taivaallisen Isän tahto.

8. URANTIA-PERSOONALLISUUS

Universaalinen Isä antaa persoonallisuuden lukuisille eri luokkiin kuuluville olennoille, jotka toimivat universumiaktuaalisuuden erilaisilla tasoilla. Urantian ihmisolennoille on annettu persoonallisuus, joka kuuluu finiittis-kuolevaiseen tyyppiin ja joka toimii Jumalan ylösnousemuksellisten poikien tasolla.

Vaikka voimme tuskin ryhtyä määrittelemään persoonallisuutta, saatamme silti yrittää kertoa, miten ne tunnetut tekijät ymmärrämme, jotka tarvitaan muodostamaan tiettyjen aineellisten, mielellisten ja hengellisten energioiden kokouma, kun näiden keskinäinen yhteenliittyminen muodostaa mekanismin, jossa, jolla ja jonka kanssa Universaalinen Isä panee lahjoittamansa persoonallisuuden toimimaan.

Personoallisuus on ainutkertaista olemusta oleva ainutlaatuinen varustus, jonka olemassaolo on Ajatuksensuuntaajan lahjoittamisesta riippumaton ja sitä edeltävä. Suuntaajan läsnäolo

proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

16:7.8 (193.7) Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

16:7.9 (193.8) Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

16:7.10 (193.9) Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIA PERSONALITY

16:8.1 (194.1) The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

16:8.2 (194.2) Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16:8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the

toki silti lisää laadullista persoonallisuuden ilmenemää. Isän luota saapuessaan Ajatuksensuuntaajat ovat olemukseltaan toistensa kaltaisia, mutta persoonallisuus on moninaista, alkuperäistä ja ainutkertaista; ja persoonallisuuden ilmenemää sävyttävät ja kvalifioivat lisäksi niiden aineellisuutta, mielellisyyttä ja hengellisyyttä edustavien, yhteen liittyvien energioiden olemus ja laatu, jotka muodostavat elimelliset puitteet persoonallisuusilmenemälle.

Persoonallisuudet voivat olla samankaltaisia, mutteivät ne koskaan ole yksi ja sama. Tiettyä sarjaa, tyyppiä, luokkaa tai mallia edustavat persoonat voivat muistuttaa ja muistuttavatkin toisiaan, mutteivät he koskaan ole identtisiä. Persoonallisuus on yksilön se osa, jonka me tunnemme, ja joka tekee meille mahdolliseksi tämän olennon jonakin tulevaisuuden hetkenä tapahtuvan tunnistamisen hänen hahmossaan, mielessään tai henkistatuksessaan tapahtuneiden muutosten luonteesta ja laajuudesta riippumatta. Persoonallisuus on jokaisen yksilön se piirre, joka tekee meille mahdolliseksi tämän persoonan tunnistamisen ja positiivisen yksilöimisen samaksi, jonka olemme aiemmin tunteneet, siitä välittämättä, miten paljon hän on saattanut muuttua hänen persoonallisuutensa ilmiasun ja ilmenemän ulkoisten puitteiden muuttumisen myötä.

Luodun olennon persoonallisuudelle on tunnusomaista kaksi kuolevaisen reaktiokäyttäytymisen itsensäjulkituovaa ja luonteenomaista ilmiötä, nimittäin minätietoisuus ja siihen liittyvä suhteellisen vapaa tahto.

Minätietoisuus sisältää älyperäisen tietoisuuden persoonallisuuden aktuaalisuudesta; siihen sisältyy kyky tunnistaa muiden persoonallisuuksien reaalisuus. Se osoittaa kykyä maailmankaikkeuden reaalisubjektien yksilöittäiseen kokemiseen ja kykyä kokea niiden kanssa, mikä merkitsee samaa kuin identiteettistatuksen saavuttaminen maailmankaikkeuden persoonallisuussuhteissa. Minätietoisuus merkitsee mielihoivan aktuaalisuuden tunnustamista ja luovan ja määräävän vapaan tahdon suhteellisen riippumattomuuden tajuamista.

Ihmispersoonallisuuden minätietoisuudelle ominainen suhteellisen vapaa tahto on mukana seuraavissa ilmiöissä:

1. Moraalinen päätös, korkein viisaus.
2. Hengellinen valinta, totuudentaju.
3. Epäitsekkäs rakkaus, veljeskuntaan kohdistuva palvelu.
4. Tavoitteellinen yhteistyö, ryhmäuskollisuus.

Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16:8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16:8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16:8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equivalent to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministration and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

16:8.7 (194.7) The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

- 16:8.8 (194.8) 1. Moral decision, highest wisdom.
- 16:8.9 (194.9) 2. Spiritual choice, truth discernment.
- 16:8.10 (194.10) 3. Unselfish love, brotherhood service.
- 16:8.11 (194.11) 4. Purposeful co-operation, group loyalty.

5. Kosminen näkemys, universumimerkitysten tajuaminen.

6. Persoonallisuuden omistautuminen, varaukseton vihkiytyminen Isän tahdon täyttämiseen.

7. Palvonta, vilpiton jumalallisten arvojen tavoittelu ja varaukseton rakkaus jumalallista Arvojen Antajaan kohtaan.

Urantia-tyypin ihmispersoonallisuuden voidaan katsoa toimivan sellaisessa fyysisessä mekanismissa, joka koostuu Nebadon-tyyppisen organismin planeettakohtaisesta muunnoksesta. Ja tämä puolestaan kuuluu elollisaktiivoinnin sähkö-kemialliseen luokkaan ja on varustettu vanhempien toimesta tapahtuvan jälkeläisten tuottamisen malliin perustuvalla, Orvonton-sarjan Nebadon-luokkaan kuuluvalla, kosmisella mielellä. Persoonallisuuden jumalallisen lahjan antaminen sellaiselle mielen omaavalle kuolevaiselle mekanismille tuo mukanaan kosmiseen kansalaisuuteen sisältyvän arvoaseman ja tekee mahdolliseksi sen, että tällainen kuolevainen olento alkaa heti reagoida kosmoksen kolmen kaiken pohjana olevan mielirealisuuden perustavanlaatuihin tiedostamiseen. Nämä kolme perusrealiteettia ovat:

1. Fyysisen kausaation yhdenmuotoisuuden matemaattinen eli looginen tiedostaminen.

2. Moraaliseen käyttäytymiseen kehottavan velvollisuuden järkiperäinen tiedostaminen.

3. Yhteenkuuluvaisuudentunteeseen perustuvan jumaluudenpalvonnan uskon kautta tapahtuva käsittäminen, mihin liittyy rakastava ihmiskunnan palveleminen.

Tällaisen persoonallisuusvarustuksen täysimääräinen toiminta merkitsee Jumaluuden kanssa sukua olemisen alkavaa tajuamista. Tällainen minuus, jossa asuu Jumala Isän esipersonallinen osanen, on totuudellisesti ja tosiasiallisesti Jumalan hengellinen poika. Paitsi että tällainen olento osoittaa kykyä jumalallisen läsnäolevan muodossa annetun lahjan vastaanottamiseen, osoittaa se myös reaktioalttiutta kaikkien persoonallisuuksien Paratiisin-Isän persoonallisuusgravitaation piiriä kohtaan.

9. IHMISEN TIETOISUUDEN REAALISUUS

Kosmisella mielellä varustettu Suuntaajan asuttama persoonallinen olento tiedostaa ja tajuaa synnynnäisesti energiatodellisuuden, mielitodellisuuden ja henkitodellisuuden. Tahdollinen luotu on tällä tavoin varustettu erottamaan Jumalan tosiasia, Jumalan laki ja

16:8.12 (194.12) 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.

16:8.13 (194.13) 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.

16:8.14 (195.1) 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

16:8.15 (195.2) The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

16:8.16 (195.3) 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

16:8.17 (195.4) 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

16:8.18 (195.5) 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

16:8.19 (195.6) The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

16:9.1 (195.7) The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of

Jumalan rakkaus. Näitä ihmisen tietoisuuden kolmea erottamatonta osaa lukuun ottamatta kaikki inhimillinen kokemus on todellisuudessa subjektiivista, paitsi että intuitiivinen paikkansapitävyyden tajuaminen liittyy mainittujen kolmen kosmiseen tiedostamiseen kuuluvan universumitodellisuuteen reagoinnin yhdistymiseen.

Jumalan tunnistava kuolevainen kykenee aistimaan, mikä arvo liittyy näiden kolmen kosmisen ominaisuuden yhdistymiseen eloon jäävän sielun kehityksessä, ja sielu on ihmisen suurenmoisista hankkeista siinä fyysisessä tomumajassa, jossa moraalinen mieli työskentelee yhdessä sisimmässä asuvan jumalallisen hengen kanssa kuolemattoman sielun kaksinaistamiseksi. Varhaisimmasta alusta lähtien sielu on todellinen; sillä on kosmiset eloonjäämisen ominaisuudet.

Ellei kuolevainen ihminen jää eloon luonnollisessa kuolemassa, hänen inhimillisen kokemuksensa reaaliset hengelliset arvot jäävät kuitenkin olemaan osana Ajatuksensuuntaajan edelleen jatkuvaa kokemusta. Tällaisen elossa säilymättömän persoonallisuuden sisältämät arvot säilyvät yhtenä aktuaalistuvan Korkeimman Olennon persoonallisuuden tekijänä. Tällaiset persoonallisuuden säilyvät ominaisuudet ovat vailla identiteettiä, mutta ne eivät ole vailla kuolevaisen ruumiillisen elämän aikana kerääntyneitä kokemuksellisia arvoja. Identiteetin eloonjääminen riippuu morontiatatuksen ja yhä suuremmin jumalallisen arvon omaavan kuolemattoman sielun eloonjäämisestä. Persoonallisuuden identiteetti säilyy sielun eloonjäämisessä ja sen kautta.

Se, että ihmisellä on minätietoisuus, sisältää itsessään myös muiden minuuksien kuin tiedostavan minuuden reaalisuuden tunnustamisen, ja sen lisäksi se antaa ymmärtää, että tämä tietoisuus on molemminpuolista; että minuuksien tunnetaan niin kuin se itse tuntee. Tämä näkyy puhtaasti inhimillisellä tavalla ihmisen sosiaalisessa elämässä. Mutta yhtä ehdottoman varma et voi olla lähimmäisesi reaalisuudesta kuin voit olla varma itsessäsi olevan Jumala-läsnäolon todellisuudesta. Sosiaalinen tietoisuus ei ole erottamaton niin kuin jumalatietoisuus, sillä se on kulttuurin tuote ja riippuvainen tiedosta, symboleista ja siitä, mitkä ovat ihmisen perustavanlaatuisten avujen — tieteen, moraalin ja uskonnon — antimet. Ja nämä kosmiset lahjat ovat — sosiaalistettuina — sivilisaatio.

Sivilisaatiot ovat epävakaita, sillä ne eivät ole kosmisia; ne eivät ole ihmiskunnan muodostavissa yksilöissä myötäsyttyisiä. Niitä pitää ruokkia ihmisen perustavanlaatuisten tekijöiden — tieteen, moraalin ja uskonnon — yhteisin antimin. Sivilisaatiot tulevat ja menevät,

human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

16:9.2 (195.8) The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it has cosmic survival qualities.

16:9.3 (195.9) If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality,

mutta tiede, moraalikäsitteet ja uskonto selviävät aina tästä romahduksesta.

Paitsi että Jeesus paljasti Jumalan ihmiselle, hän paljasti uudella tavalla myös ihmisen ihmiselle itselleen ja muille ihmisille. Jeesuksen elämässä näette ihmisen parhaimmillaan. Näin ihmisestä tulee peräti kauniilla tavalla todellinen, siksi että Jeesuksella oli elämässään niin paljon Jumalasta, ja Jumalan tajuaminen (tiedostaminen) on kaikissa ihmisissä luovuttamatonta ja perustavanlaatuista.

Epäitsekkyys — vanhempainvaistoa lukuun ottamatta — ei ole täysin luonnollista; muita ihmisiä ei luonnostaan rakasteta eikä sosiaalisesti palvella. Epäitsekkään ja altruistisen yhteiskuntajärjestyksen aikaansaamiseen tarvitaan järjen tuomaa valistusta, moraalista ja uskonnon antamaa kannustusta, jumalatietoisuutta. Ihmisen tietoisuus omasta persoonallisuudestaan, minätietoisuus, riippuu niin ikään suoranaisesti juuri tästä synnynnäisestä muiden olemassaolon tiedostamisesta, tästä syntymässä saadusta kyvystä tunnistaa ja käsittää toisen persoonallisuuden reaalisuus, mikä ulottuu ihmispersonallisuuksista aina jumalalliseen persoonallisuuteen saakka.

Epäitsekkään sosiaalisen tietoisuuden täytyy pohjimmaltaan olla uskonnollista tietoisuutta; toisin sanoen, silloin kun se on objektiivista, muussa tapauksessa se on puhtaasti subjektiivinen filosofinen abstraktio ja sen vuoksi rakkaudeton. Vain Jumalaa tunteva yksilö voi rakastaa toista ihmistä niin kuin hän rakastaa itseään.

Minätietoisuus on perimmältään kommunaalinen tietoisuus: Jumala ja ihminen, Isä ja poika, Luoja ja luotu. Ihmisen minätietoisuudessa on piilevänä ja synnynnäisenä neljä universumirealisuuden tiedostumaa:

1. Tiedon tavoittelu, tieteen logiikka.

2. Moraalisten arvojen tavoittelu, velvollisuudentunto.

3. Hengellisten arvojen tavoittelu, uskonnollinen kokemus.

4. Persoonallisuusarvojen tavoittelu, kyky tiedostaa Jumalan todellisuus persoonallisuutena, ja sen kanssa rinnakkainen tietoisuus veljellisestä suhteestamme kaltaisiimme persoonallisuuksiin.

Tulet tietoiseksi toisesta ihmisestä, luodusta veljestäsi, koska jo olet tietoinen Jumalasta Luoja-Isänäsi. Isyys on se sukulaisuussuhde, josta järjekylläpää päädyimme veljeyden tiedostamiseen. Ja Isyydestä tulee tai saattaa tulla universumirealiteetti kaikille moraalille luoduille, sillä Isä itse on lahjoittanut persoonallisuuden kaikille sellaisille olennoille ja saattanut heidät

and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.

16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.

16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.

16:9.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

16:9.14 (196.10) You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed

universaalisen persoonallisuuspiirin yhteyteen. Palvomme Jumalaa ensi alkuun siksi, että hän on, sen jälkeen siksi, että hän on meissä, ja lopuksi palvomme häntä, koska me olemme hänessä.

Onko outoa, että kosminen mieli olisi tajuisesti selvillä omasta alkulähteestään, Äärettömän Hengen äärettömästä mielestä, ja samalla tietoinen kaukaisuuksiin ulottuvien universumien fyysisestä todellisuudesta, lankaikkisen Pojan hengellisestä todellisuudesta ja Universaalisen Isän persoonallisuuden todellisuudesta?

[Luvun laatimiselle antoi tukensa uversalainen Universaalinen Sensori.]

personality upon all such beings and has encircuited them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

16:9.15 (196.11) Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

16:9.16 (196.12) [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

Luku 17. Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää

⇨ 016

Urantia-kirjan

018 ⇨

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 17 KORKEIMPIEN HENKIEN SEITSEMÄN RYHMÄÄ

Osiot

Johdanto

1. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa
2. Majeston — Heijastustoiminnan Päällikkö
3. Heijastavat Henget
4. Heijastusavustajat
5. Kehien seitsemän Henkeä
6. Paikallisuniversumien Luovat Henget
7. Mielenauttajahenget
8. Korkeimpien Henkien toiminnot

PAPER 17 THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

Johdanto

KORKEIMPIEN Henkien seitsemän ryhmää ovat suuruniversumin seitsenlohkoisen hallinnon universaalisia koordinoivia ohjaajia. Vaikka heidät kaikki lasketaankin Äärettömän Hengen toiminnalliseen perheeseen kuuluviksi, seuraavat kolme ryhmää luokitellaan tavallisesti kuitenkin Paratiisin-Kolminaisuuden lapsiksi:

1. Seitsemän Valtiashenkeä.
2. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa.
3. Heijastavat Henget.

Ääretön Henki tai hänen luojan statuksen omaavat kumppaninsa saattavat omilla luomisteoillaan olevaisiksi jäljellä olevat neljä ryhmää:

4. Heijastusavustajat.
5. Kehien Seitsemän Henkeä.
6. Paikallisuniversumien Luovat Henget.

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.

17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.

17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.

17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.

7. Mielenauttajahenget.

Nämä seitsemän luokkaa tunnetaan Uversassa seitsemänä Korkeimpien Henkien ryhmänä. Heidän toimintapiirinsä ulottuu Seitsemän Valtiashengen henkilökohtaisesta läsnäolosta ikuisen Saaren äärireunalla, Hengen seitsemän paratiisisatelliitin, Havonan kehien, superuniversumien hallitusten sekä paikallisuniversumien hallinnon ja valvonnan kautta aina siihen vaatimattomaan palveluun, jota ajallisuuden ja avaruuden valtakunnissa suorittavat evolutionaarisen mielen maailmoille lahjoitetut mielenauttajat.

Seitsemän Valtiashenkeä ovat tämän kauas ulottuvan hallintopiirin koordinoivia ohjaajia. Joissakin asioissa, jotka liittyvät järjestyneen fyysisen voiman, mielienergian ja persoonattoman hengen jakelun hallinnolliseen säätelyyn, he toimivat henkilökohtaisesti ja ilman välikäsiä, mutta muissa asioissa he toimivat moninaisten kumppaniensa kautta. Kaikissa toimeenpanonluonteisissa asioissa — määräykset, säädökset, järjestelyt ja hallinnolliset päätökset — Valtiashenget toimivat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan persoonissa. Keskusuniversumissa Valtiashenget saattavat toimia Havonan Kehien Seitsemän Hengen kautta, seitsemän superuniversumin päämajoissa he tuovat itsensä julki Heijastavista Hengistä koostuvan kanavan kautta ja toimivat Päivien Muinaisten persoonain kautta, joihin he ovat henkilökohtaisessa yhteydessä Heijastusavustajien välityksellä.

Seitsemän Valtiashenkeä eivät suoraan eivätkä henkilökohtaisesti pidä yhteyttä universumihallintoon, joka on Päivien Muinaisten hovin alapuolella. Oma paikallisuniversumianne, joka on osa superuniversumistamme, hoitaa Orvontonin Valtiashenki, mutta hänen Nebadonin syntyperäisiin olentoihin kohdistuvan tehtävänsä välitön toimeenpanija ja henkilökohtainen ohjaaja on Salvingtonissa, paikallisuniversuminne päämajassa, asuva Luova Äiti-Henki.

1. SEITSEMÄN KORKEINTA

TOIMEENPANIJAA

Valtiashenkien toimeenpanopäämajojen käytössä on Äärettömän Hengen seitsemän paratiisisatelliittia, jotka kiertävät Keskussaarta lankaikkisen Pojan säteilevien sfäärien ja Havonan sisimmän kehän välissä. Nämä toimeenpanosfäärit ovat Korkeimpien Toimeenpanijoiden ohjauksessa. Korkeimpien Toimeenpanijoiden ryhmään kuuluu seitsemän jäsentä, jotka Isä, Poika ja Henki kolminäistivät Seitsemän Valtiashengen antamien tarkkojen

17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

17:0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17:0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the co-ordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17:0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17:1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could

ohjeitten mukaan, jotta näistä tulisi sentyyppisiä olentoja, jotka voivat toimia heidän universaalisina edustajinaan.

Valtiashenget ovat mainittujen Korkeimpien Toimeenpanijoiden välityksellä yhteydessä superuniversumihallitusten erilaisiin jakautumiin. He juuri varsin suuressa määrin määrittävät seitsemän superuniversumin rakenteelliset perussuuntaukset. He ovat yhtäläisesti ja jumalallisesti täydellisiä, mutta heidän persoonallisuksiensa välillä esiintyy myös erilaisuutta. Heillä ei ole johtavaa päällikköä, vaan koolla ollessaan he aina valitsevat yhden joukostaan johtamaan tätä yhteistä neuvonpitoa. Aika ajoin he matkaavat Paratiisiin pohtiakseen asioita yhdessä Seitsemän Valtiashengen kanssa.

Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa toimivat suuruniversumin hallinnollisina koordinoijina; heitä voitaisiin kutsua Havonan jälkeen seuraavan luomuksen toimitusjohtajien neuvostoksi. He eivät ole tekemisissä Paratiisin sisäisten asioiden kanssa, ja omia havonatoiminnan rajallisia piirejään he ohjaavat Kehien Seitsemän Hengen välityksellä. Muussa suhteessa heidän valvontansa laajuutta koskevat vain muutamat rajoitukset; he ovat mukana fyysisten, älyllisten ja hengellisten olevaisten ohjaamisessa; he näkevät kaiken, he kuulevat kaiken, he tuntevat kaiken, he jopa tietävät kaiken, mitä seitsemässä superuniversumissa ja Havonassa tapahtuu.

Nämä Korkeimmat Toimeenpanijat eivät pane alulle toimintaohjelmia eivätkä he säätele maailmankaikkeuden menettelytapoja, vaan heidän huolenaan on Seitsemän Valtiashengen julkistamien jumalallisten suunnitelmien täytäntöönpano. He eivät myöskään puutu Päivien Muinaisten hallintoon superuniversumeissa eivätkä Luoja-Poikien hallintovaltaan paikallisuniversumeissa. He ovat ne koordinoivat täytäntöönpanijat, joiden tehtävänä on panna toimeen suuruniversumin kaikkien asianmukaisin valtuuksin toimivien hallitsijoiden yhteiset toimintaohjelmat.

Kukin näistä toimeenpanijoista omistautuu sfäärillään olevine tarpeellisine apuneuvoineen yhden yksittäisen superuniversumin tehokkaaseen hallinnoimiseen. Korkein Toimeenpanija Numero Yksi, joka toimii toimeenpanosfäärillä numero yksi, omistautuu kokonaan superuniversumin numero yhden asioille, ja niin edelleen, aina Korkeimpaan Toimeenpanijaan Seitsemään asti, joka toimii Hengen seitsemänneltä paratiisisatelliitilta käsin ja omistaa tarmonsä seitsemännen superuniversumin hoitamiseen. Tämän seitsemännen sfäärin nimi on Orvonton, sillä Hengen paratiisisatelliiteilla on sama nimi kuin on vastaavalla superuniversumilla; itse asiassa superuniversumit saivat nimensä niitten mukaan.

function as their universal representatives.

17.1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17.1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

17.1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17.1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

Seitsemännen superuniversumin toimeenpanosfäärillä oleva henkilöstö, joka pitää Orvontonin asiat kunnossa, nousee lukumääränsä puolesta inhimillisen käsityskyvyn yläpuolelle ja käsittää käytännöllisesti katsoen kaikki taivaan älyllisten olentojen luokat. Kaikki persoonallisuutta koskevat superuniversumin siirtopalvelut (Inspiroituja Kolminaisuushenkiä ja Ajatuksensuuntaajia lukuun ottamatta) kulkevat matkalla Paratiisiin ja sieltä takaisin jonkin näihin seitsemään toimeenpanomaailmaan kuuluvan maailman kautta. Ja siellä hoidetaan myös kaikista Kolmannen Lähteen ja Keskuksen luomista ja superuniversumeissa palvelevista persoonallisuuksista pidettäviä keskusrekisterejä. Eräässä näistä Hengen toimeenpanomaailmoista oleva aineellisten, morontiaalisten ja hengellisten tiedostojen järjestelmä hämmästyttää jopa minun luokkaani kuuluvaa olentoa.

Korkeimpien Toimeenpanijoiden lähimmät alaiset ovat enimmältään Paratiisi-Havona-persoonallisuuksien kolminaisistettuja poikia ja kunnialla kruunattujen kuolevaisten kolminaisistettuja jälkeläisiä — kuolevaisten, jotka ovat valmistuneet ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemusjärjestykseen liittyvästä, aikakausia kestäneestä koulutuksesta. Paratiisin Lopullisuuden Saavuttajakunnan korkeimman neuvoston päällikkö osoittaa nämä kolminaisistetut pojat Korkeimpien Toimeenpanijoiden palvelukseen.

Kullakin Korkeimmalla Toimeenpanijalla on kaksi neuvoa-antavaa ministeristöä: Kunkin superuniversumin päämajassa olevat Äärettömän Hengen lapset valitsevat keskuudestaan edustajat palvelemaan tuhat vuotta oman Korkeimman Toimeenpanijansa ensimmäisen asteen neuvoa-antavassa ministeristössä. Kaikkia niitä asioita varten, jotka koskevat ylösnousevia ajallisuuden kuolevaisia, on olemassa toisen asteen ministeristö, joka on kokoonpantu Paratiisin saavuttaneista kuolevaisista ja kunnialla kruunattujen kuolevaisten kolminaisitetuista pojista. Tämän elimen valitsevat seitsemässä superuniversumipäämajassa väliaikaisesti asuvat täydellistyvät ja ylösnousevat olennot. Korkeimmat Toimeenpanijat nimittävät kaikki muut toimialakohtaiset päälliköt.

Mainituilla Hengen paratiisisatelliiteilla pidetään aika ajoin suuria kokouksia. Näihin maailmihin määrätty kolminaisitetut pojat ja Paratiisin saavuttaneet ylösnousemukselliset kokoontuvat yhdessä Kolmannen Lähteen ja Keskuksen henkipersoonallisuuksien kanssa kokouksiin, joissa käsitellään ylösnousemuksellisten elämänuraan liittyviä kamppailuja ja riemuvoittoja. Korkeimmat Toimeenpanijat toimivat aina näiden veljeskokoontumisten puheenjohtajina.

17.1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material, morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17.1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17.1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17.1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

Kerran Paratiisin ajanlaskun mukaisessa tuhannessa vuodessa Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa jättävät komentopaikkansa ja menevät Paratiisiin, jossa he pitävät tuhatvuotiskonklaavinsa tervehtiäkseen luomakunnan älyllisten olentojen joukkoja ja toivottaakseen heille universaalista menestystä. Tämä ikimuistettava tilaisuus toteutuu kaikkien heijastavien henkiryhmien päällikön, Majestonin, ollessa välittömästi läsnä. Ja näin heillä on universaalisen heijastamisen ainutlaatuisen toiminnan välityksellä olla samanaikaisesti yhteydessä kaikkiin suuruniversumissa oleviin kumppaneihinsa.

2. MAJESTON — HEIJASTUSTOIMINNAN PÄÄLLIKKÖ

Heijastavien Henkien alkuperä on jumalallisessa Kolminaisuudessa. Näitä ainoalaatuisia ja jossain määrin salaperäisiä olentoja on viisikymmentä. Kyseisiä erikoisia persoonallisuuksia luotiin kerrallaan seitsemän, ja jokainen tällainen luomistapahtuma toteutui suhteessa, jossa toisena osapuolena oli Paratiisin-Kolminaisuus ja toisena osapuolena yksi Seitsemästä Valtiashengestä.

Tässä ajallisuuden aamunkoitossa toteutuneessa suurisuuntaisessa tapahtumassa oli kysymys Valtiashenkien edustamien Korkeimpien Luoja persoonallisuuksien ensimmäisestä hankkeesta, jossa he toimivat myötäluojina Paratiisin-Kolminaisuuden kanssa. Tämä Korkeimpien Luojen luomisvoiman liitto Kolminaisuuden luovien potentiaalien kanssa on Korkeimman Olennon aktuaalisuuden nimenomainen lähde. Niinpä kun heijastavan luomisen sykli oli kulunut umpeen, kun kukin Seitsemästä Valtiashengestä oli päässyt täydelliseen luovaan synkroniaan Paratiisin-Kolminaisuuden kanssa, kun neljäskymmenesyhdeksäs Heijastava Henki oli personoitunut, silloin ilmeni Jumaluusabsoluutissa uusi ja kauaskantoinen reaktio. Tämä reaktio antoi Korkeimmalle Olennonle uusia persoonallisuuteen liittyviä oikeuksia ja se huipentui Majestonin personoimiseen. Majeston on heijastamisen päällikkö ja kaiken sen toiminnan paratiisikeskus, jota neljäkymmentäyhdeksän Heijastavaa Henkeä ja heidän kumppaninsa suorittavat kaikkialla universumien universumissa.

Majeston on kiistämättä persoona, heijastusilmiöiden persoonallinen ja erehtymätön keskus ajallisuuden ja avaruuden kaikissa seitsemässä superuniversumissa. Hänellä on pysyvä paratiisipäämaja lähellä kaiken olevaisen keskusta, Seitsemän Valtiashengen tapaamispaikassa. Hän huolehtii pelkästään

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the

heijastuspalvelun koordinoinnista ja ylläpitämisestä kaukaisuuksiin ulottuvassa luomakunnassa; muulla tavoin hän ei ole mukana maailmankaikkeuden asioiden hoidossa.

Majestonia ei ole sisällytetty luetteloomme Paratiisin persoonallisuuksista, koska hän on ainoa olemassa oleva jumalallinen persoona, jonka Korkein Olento on luonut toiminnallisessa yhteydessä Jumaluusabsoluutin kanssa. Hän on persoona, mutta hän on yksinomaan ja ilmeisen automaattisesti tekemisissä vain tämän yhden maailmankaikkeuden järjestykseen kuuluvan osaluueen kanssa. Nykysellään hän ei toimi missään sellaisessa persoonallisessa ominaisuudessa, joka olisi yhteydessä maailmankaikkeuden persoonallisuuksien muihin (heijastamattomiin) luokkiin.

Majestonin luominen merkitsi Korkeimman Olennon ensimmäistä verratonta luomistekoa. Tämä toimintahalu oli Korkeimmassa Olennessa tahdonvarainen, mutta Jumaluusabsoluutin häkellyttävä reaktio ei ollut edeltäkään tiedossa. Sitten ikuisuudessa tapahtuneen Havonan ilmaantumisen maailmankaikkeus ei ollut ollut todistamassa yhtä valtavaa todellisuudeksituloa, jossa olisi ollut kysymys näin suunnattomasta ja kauaskantoisesta voiman ryhmittymisestä ja tehtävämukaisten henkiaktiviteettien koordinoitumisesta. Se, miten Jumaluus Korkeimman Olennon ja hänen kumppaniensa luovaan tahtoon vastasi, ohitti laajasti näiden tavoitteelliset aikomukset ja ylitti suuresti heidän käsityksensä mukaiset ennusteet.

Tuntemme pelonsekaista kunnioitusta sitä mahdollisuutta kohtaan, mitä tulevat ajat, jolloin Korkein ja Perimmäinen saavuttavat uusia jumalallisuuden tasoja ja kohoavat uusille persoonallisuustoiminnan alueille, saattavat olla todistamassa jumalallistettaessa vielä muita odottamattomia olentoja ja olentoja, joista ei ole osattu edes uneksia, olentoja, jotka omaavat entistäkin laajempia maailmankaikkeuden koordinoimisen kykyjä, joita ei ole pystytty edes kuvittelemaan. Mitään rajaa ei näytä olevan sille potentiaalille, miten Jumaluusabsoluutti reagoi tällaiseen kokemuksellisen Jumaluuden ja Paratiisin eksistentiaalisen Kolminaisuuden välisten suhteiden yhdistymiseen.

3. HEIJASTAVAT HENGET

Neljänkymmenen yhdeksän Heijastavan Hengen alkuperä on Kolminaisuudessa, mutta jokainen heidän ilmaantumiseensa liittyneestä seitsemästä luomistapahtumasta tuotti tuloksena sen tyyppisen olennon, joka muistuttaa olemukseltaan tapahtumassa mukana olleen Valtianshengen ominaispiirteitä. Näin he toisistaan

reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of

poikkeavalla tavalla heijastavat Universaalisen Isän, lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen jumaluuspiirteiden yhteenliittymisen seitsemän mahdollisen yhdistelmän luonnetta ja ominaispiirteitä. Tämä selittää, miksi on välttämätöntä, että näitä Heijastavia Henkiä on kunkin superuniversumin päämajassa seitsemän. Jokaista seitsemää tyyppiä edustamaan tarvitaan yksi tällainen Henki, jotta saavutetaan Paratiisin kolmen Jumaluuden jokaisen mahdollisen julkutulon kaikkien vaiheiden täydellinen heijastuminen, sillä tällaisia ilmiöitä saattaa sattua missä tahansa seitsemän superuniversumin osassa. Niin muodoin kuhunkin superuniversumiin määrättiin palvelemaan yksi jokaisen tyyppin edustaja. Nämä seitsemästä erilaisesta Heijastavasta Hengestä koostuvat ryhmät pitävät toimipaikkaansa superuniversumipääkaupungeissa, kunkin hallintopiirin heijastuskohtiossa, eikä se ole yhteneväinen hengellisen polariteettipisteen kanssa.

Heijastavilla Hengillä on nimi, mutta näitä nimityksiä ei avaruuden maailmoissa paljasteta. Nimet liittyvät näiden olentojen olemukseen ja luonteeseen, ja ne ovat osa yhdestä Paratiisin salaisten sfäärien seitsemästä universaalista mysteeristä.

Heijastavuuden attribuutti — Myötätöimijan, Korkeimman Olennon ja Valtiashenkien mielitasojen ilmiö — on siirrettävissä kaikille olennoille, jotka ovat tekemisissä tämän laajan, universaalisen tietojenkeruujärjestelmän toiminnan kanssa. Ja tähän sisältyy suuri mysteeri: Eivät sen paremmin Valtiashenget kuin Paratiisin Jumaludetkaan — yksin tai yhdessä — osoita kyseisiä, rinnasteisen universaalisen heijastamisen kykyä täsmälleen samalla tavoin kuin ne ilmenevät näissä neljässäkymmenessäyhdeksässä Majestonin yhdyspersoonallisuudessa, ja kuitenkin he ovat kaikkien näiden ihmeteltävin kyvyin varustettujen olentojen luoja. Jumalallinen perinnöllisyys tuo luodussa toisinaan esille tiettyjä ominaisuuksia, jotka eivät näy Luojassa.

Majestonia ja Heijastavia Henkiä lukuun ottamatta heijastuspalvelun henkilöstö on kokonaisuudessaan Äärettömän Hengen ja hänen lähimpien kumppaniensa ja alaistensa luoma. Jokaisen superuniversumin Heijastavat Henget ovat puolestaan omien Heijastusavustajiensa luoja. Heijastusavustajat ovat heidän henkilökohtaisia Päivien Muinaisten hoveihin osoitettuja näkemyksen esittäjiään.

Heijastavat Henget eivät ole pelkkiä tiedonvälittäjiä, vaan he ovat myös muistiin merkitseviä persoonallisuuksia. Heidän jälkeläisensä — sekonafit — ovat myös muistiin merkitseviä eli tallentavia persoonallisuuksia.

the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17.3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17.3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17.3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17.3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is

Kaikki todellista hengellistä arvoa omaava aineisto rekisteröidään kaksin kappalein, ja toinen näistä muistitallenteista säilyy niiden sekonafigipersonallisuuksien lukuisten luokkien johonkin luokkaan kuuluvan jäsenen henkilökohtaisessa muistissa, jotka kuuluvat Heijastavien Henkien suurilukuiseen henkilöstöön.

Universumien viralliset muistiinpanot tehdään kirjaajaenkeleiden toimesta ja kautta, mutta heijastamisen välityksellä kerätään tarkat hengelliset muistiinpanot ja niitä säilytetään Äärettömän Hengen perheeseen kuuluvien, tähän tehtävään soveltuvien ja tarkoituksenmukaisten persoonallisuuksien mielessä. Toisin kuin universumin formaaliset ja elottomat arkistot nämä ovat eläviä muistiinpanoja, ja ne säilyvät täydellisinä Äärettömän Hengen kirjaajapersonallisuuksien elävässä mielessä.

Heijastusorganisaatio on myös koko luomakunnan uutistenkeruu- ja säädökset levittävä koneisto. Se on toiminnassa jatkuvasti, toisin kuin erilaiset kaukoviestitustoiminnot, jotka ovat toiminnassa vain jaksoittain.

Kaikki se tärkeä, mikä tulee julki paikallisuniversumin päämajassa, heijastetaan automaattisesti asianomaisen superuniversumin pääkaupunkiin. Ja päinvastoin, kaikki paikallisuniversumin kannalta merkitystä omaava heijastetaan asianomaisen superuniversumin päämajasta ulospäin paikallisuniversumien pääkaupunkeihin. Heijastuspalvelu ajallisuuden universumeista ylös superuniversumeihin näyttää automaattiselta tai itsestään toimivalta, mutta sitä se ei ole. Se kaikki on perin persoonallista ja älyperäistä; sen täsmällisyys on tulos siitä, että persoonallisuuksien yhteistyö on täydellistä, ja siksi sitä voi tuskin lukea Absoluuttien persoonattomien läsnäoloesiintymisten ansioksi.

Vaiikkeivät Ajatuksensuuntaajat otakaan osaa universaalisen heijastusjärjestelmän toimintaan, meillä on silti täysi syy uskoa, että kaikki Isän osaset ovat varsin tietoisia näistä toimituksista ja kykenevät käyttämään niiden sisältöä hyödykseen.

Paratiisin ulkopuolella tapahtuvan heijastuspalvelun avaruuskantama näyttää nykyisen universumiaikakauden kuluessa rajoittuvan seitsemän superuniversumin äärirajoihin. Muutoin tämän palvelumuodon toiminta tuntuu olevan ajasta ja avaruudesta riippumatonta. Se näyttää olevan riippumatonta kaikista tunnetuista universumin aliabsoluuttisista yhteyspiireistä.

Heijastusorganisaatio toimii jokaisen superuniversumin päämajassa erillisenä yksikkönä. Mutta tietyissä erikoistilanteissa ja Majestonin johdolla kaikki seitsemän saattavat toimia yhdessä koko maailmankaikkeuden

registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of seoraphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17:3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and do act in universal unison, as in the event of the

kattavasti, ja näin ne tekevätkin, niin kuin tapahtuu juhlistaessa jonkin kokonaisen paikallisuniversumin astumista valoon ja elämään, samoin kuin esitettäessä Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan tuhatvuotistervehdykset.

4. HEIJASTUSAVUSTAJAT

Nämä neljäkymmentäyhdeksän Heijastavaa Kuva-avustajaa ovat Heijastavien Henkien luomia, ja kunkin superuniversumin päämajassa on tasan seitsemän Avustajaa. Uversan seitsemän Heijastavan Hengen ensimmäinen luomisteko oli heidän seitsemän Avustajansa aikaansaaminen. Jokainen Heijastava Henki loi oman Avustajansa. Tietyiltä ominaisuuksiltaan ja ominaispiirteiltään Heijastusavustajat ovat Heijastavien Äiti-Henkiensä täydellisiä jäljennöksiä. He ovat tosiasiallisia kaksoiskappaleita, joista puuttuu heijastavuuden ominaisuus. He ovat kiistämättömästi kuvia ja he toimivat kaiken aikaa yhteydenpitokanavana Heijastavien Henkien ja superuniversumiviranomaisten välillä. Kuva-avustajat eivät ole pelkästään avustajia, vaan he ovat todellisia omien Henkivanhempiensa edustumia; he ovat kuvia, ja vastaavat uskollisesti nimeään.

Heijastavat Henget itse ovat kiistämättömiä persoonallisuuksia, mutta he kuuluvat sellaiseen luokkaan, että he ovat aineellisille olennoille käsittämättömiä. He tarvitsevat jopa superuniversumien päämajasfääreillä Kuva-avustajiensa apua kaikessa henkilökohtaisessa kanssakäymisessään Päivien Muinaisten ja näiden kumppanien kanssa. Heijastusavustajien ja Päivien Muinaisten välisissä yhteyksissä yksikin Avustaja toimii tyydyttävästi, kun joissakin muissa tilanteissa taas kaksi, kolme, neljä tai jopa kaikki seitsemän ovat tarpeen heidän välitettäväkseen uskotun viestin täydelliseksi ja asianmukaiseksi esittämiseksi. Kuva-avustajien viestien vastaanottajana on samalla tavoin tapauksesta riippuen joko yksi, kaksi tai kaikki kolme Päivien Muinaista, aivan sen mukaisesti, mitä viestin sisältö edellyttää.

Kuva-avustajat palvelevat iäti niiden Henkien rinnalla, joista he itse polveutuvat, ja heillä on käytettävissään uskomaton määrä sekonafauttajia. Kuva-avustajat eivät suoranaisesti toimi ylösnousevien kuolevaisten koulutusmaailmojen yhteydessä. Kuolevaisten edistämistä tarkoittavan universaalisen järjestelmän tietojenkeruupalveluun he kylläkin liittyvät läheisesti, mutta Uversan kouluissa oleskellessanne ette tule henkilökohtaisesti kosketuksiin heidän kanssaan, sillä nämä näennäisesti persoonalliset olennot ovat tahdottomia; he eivät kykene valitsemaan. He ovat tosiaankin kuvia, jotka heijastavat täysin

jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class,

asianomaisen Henki-vanhemman persoonallisuutta ja mieltä. Taivaaseen nousevat kuolevaiset eivät luokkana tule läheiseen yhteyteen heijastusilmiön kanssa. Joku heijastavuutta omaava olento sijoitetaan aina teidän ja tämän palvelumuodon aktuaalisen vaikutuksen väliin.

5. KEHIEN SEITSEMÄN HENKEÄ

Havonakehien Seitsemän Henkeä ovat Äärettömän Hengen ja Seitsemän Valtiashengen yhteinen, persoonaton edustuma keskusuniversumin seitsemälle kehälle. Ne ovat Valtiashengen palvelijoita ja heidän kollektiivisia jälkeläisiään. Valtiashenget tekevät mahdolliseksi selvästi erottuvan ja moninaisen hallinnollisen yksilöllisyyden seitsemässä superuniversumissa. Näiden toistensakaltaisten Havonakehien Henkien välityksellä he kykenevät järjestämään keskusuniversumille yhtenäisen, yhdenmukaisen ja koordinoitun hengellisen valvonnan.

Jokainen Kehien Seitsemästä Hengestä on rajoittunut yhden havonakehän läpäisemiseen. Ne eivät ole suoranaisesti tekemisissä Havonan yksittäisten maailmojen hallitsijoiden, Päivien lkuisten, hallintojärjestelmän kanssa. Mutta ne ovat yhteydessä Seitsemään Korkeimpaan Toimeenpanijaan ja synkronoivat toimintansa Korkeimman Olennon keskusuniversumiläsnäolon kanssa. Niiden toiminta rajoittuu kokonaan Havonaan.

Nämä Kehien Henget asettuvat yhteyteen Havonassa oleskelevien kanssa persoonallisten jälkeläistensä, kolmannen asteen supernafien, välityksellä. Vaikka Kehien Henget ovatkin rinnanolevaisia Seitsemän Valtiashengen kanssa, niiden toiminta ei kolmannen asteen supernafien luomisessa saavuttanut mainittavaa merkitystä, ennen kuin ensimmäiset ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat saapuivat Grandfandan päiviin Havonan ulkokehälle.

Edetessänne Havonan kehältä toiselle saatte tietoa Kehien Hengistä, mutta ette kykene pitämään persoonallista yhteyttä niihin, vaikka saattekin henkilökohtaisesti nauttia niiden hengellisestä vaikutuksesta ja tunnistaa tämän vaikutuksen persoonattoman läsnäolon.

Kehien Henget suhteutuvat Havonan syntyperäisiin asukkaisiin paljolti niin kuin Ajatuksensuuntaajat suhteutuvat evolutionaaristen universumien maailmoja asuttaviin kuolevaisiin olentoihin. Ajatuksensuuntaajien tapaan Kehien Hengetkin ovat persoonattomia, ja ne kytkeytyvät havonaolentojen täydelliseen mieleen paljolti samoin kuin Universaalisen Isän persoonattomat henget asuvat kuolevaisten ihmisten finiittisessä mielessä. Mutta Kehien Hengistä ei koskaan tule havonapersonallisuuksien pysyvää osaa.

ascending mortals do not intimately contact with reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

17:5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17:5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17:5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17:5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. PAIKALLISUNIVERSUMIEN LUOVAT

HENGET

Suuri osa siitä, mikä on ominaista paikallisuniversumien Luovien Henkien olemukselle ja toiminnalle, kuuluu paremminkin kertomukseen heidän yhteistyöstään Luoja-Poikien kanssa paikallisluomusten organisoinnissa ja johtamisessa. Näiden ihmeellisten olentojen paikallisuniversumia edeltävissä kokemuksissa on kuitenkin monia piirteitä, jotka ovat kerrottavissa osana tätä Korkeimpien Henkien seitsemää ryhmää käsittelevää esitystä.

Olemme perillä paikallisuniversumin Äiti-Hengen elämänuran kuudesta vaiheesta ja pohdimme paljon toiminnan seitsemännen vaiheen todennäköisyyttä. Nämä olemassaolon eri asteet ovat:

1. Paratiisissa tapahtuva alkuvaiheen erillistyminen. Kun Luoja-Poika Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan yhteistoimin personoituu, Äärettömän Hengen persoonassa tapahtuu samanaikaisesti jotakin, joka tunnetaan "korkeimpana täydentävänä reaktiona". Emme käsitä tämän reaktion luonnetta, mutta ymmärrämme sen tarkoittavan niiden personoitavissa olevien mahdollisuuksien myötäsyttyistä modifioitumista, jotka sisältyvät Myötäluojan luovaan potentiaaliin. Rinnasteisen Luoja-Pojan syntymä merkitsee, että Äärettömän Hengen persoonassa on samalla syntynyt tämän Paratiisin-Pojan tulevan paikallisuniversumpuolison potentiaali. Emme ole tietoisia tästä entiteetin uudesta esipersonallisesta yksilöllistymisestä, mutta tiedämme, että tästä asiasta on merkintä kyseisen Luoja-Pojan elämänkulusta Paratiisissa pidettävissä rekistereissä.

2. Alustava koulutus luajuuteen. Sen pitkän ajanjakson aikana, jolloin Mikael-Pojalle annetaan alustavaa koulutusta universumien organisointiin ja hallintoon liittyvissä asioissa, hänen tulevan puolisonsa erillinen entiteetti kehittyi edelleen, ja siinä kehittyi tietoisuus yhteisestä kohtalosta Mikaelin kanssa. Emme tiedä, mutta arvelemme, että tällaisesta ryhmätietoisesta entiteetistä tulee avaruustietoinen, ja että se aloittaa tarpeellisen alustavan harjoittelun hankkiakseen henkisen taidon toimia tulevaisuudessa yhteistyössä sitä täydentävän Mikaelin kanssa universumin luomiseksi ja hallitsemiseksi.

3. Fyysisen luomistyön vaihe. Samaan aikaan kun lankaikkainen Poika asettaa Mikael-Pojan luojan tehtäviin, se Valtiashenki, joka johtaa tämän uuden Luoja-Pojan päämääränä olevaa

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE

SPIRITS

17:6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17:6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17:6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the "supreme reaction of complement." We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signals the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complemental Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this

superuniversumia, lausuu "identiteettirukouksen" Äärettömän Hengen läsnä ollessa; ja niin tulevan Luovan Hengen itsenäinen olemus ilmestyy ensi kertaa Äärettömän Hengen persoonasta erillisenä. Ja etenemällä suoraa tietä rukouksen esittäneen Valtiaishengen luo tämä entiteetti häviää välittömästi niin, ettei se enää ole tunnistettavissamme, koska siitä näyttää tulevan osa asianomaisen Valtiaishengen persoonaa. Identiteetin juuri saanut Luova Henki pysyy Valtiaishengen huomassa siihen hetkeen asti, kunnes Luoja-Poika lähtee kohti tuntemattomia avaruuden tapahtumia. Tällöin Valtiaishenki luovuttaa uuden Henki-puolison Luoja-Pojan haltuun ja antaa samalla Henki-puoliselle ikuisen uskollisuuden ja päättymättömän lojaalisuuden velvoitteen. Ja sitten seuraa eräs Paratiisin syvällisimmän koskettavista tapahtumista. Universaalinen Isä lausuu tunnustavansa Luoja-Pojan ja Luovan Hengen ikuisen liiton ja vahvistavansa superuniversumin hallintoalueesta vastaavan Valtiaishengen luovuttamat, tietyt hallintoa koskevat yhteisvaltuudet.

Isän yhdistämät Luoja-Poika ja Luova Henki lähtevät sitten suorittamaan yllätyksiä tarjoavaa tehtäväänsä universumin luomiseksi. Ja he työskentelevät yhdessä — tämän liiton puitteissa — koko sen pitkän ja vaivalloisen ajanjakson, jolloin he ovat vastuussa universuminsa aineellisesta organisoinnista.

4. Elämänluomisen kausi. Kun Luoja-Poika on julistanut aikomuksensa luoda elämää, seuraa Paratiisissa "personoimisseremoniat", joihin Seitsemän Valtiaishenkeä osallistuvat ja jotka valvova Valtiaishenki kokee omakohtaisesti. Tämä on Paratiisin-Jumaluuden anti Luoja-Pojan Henki-puolison yksilöllisyyteen, ja se ilmenee maailmankaikkeudelle Äärettömän Hengen persoonassa tapahtuvana "primaaripurkauksen" ilmiönä. Tämän Paratiisissa tapahtuvan ilmiön kanssa samanaikaisesti tulee Luoja-Pojan tähänastisesta persoonattomasta Henki-puolisosta käytännöllisesti katsoen kiistämätön persoona. Tästä lähtien ja hamaan ikuisuuteen asti tätä paikallisuniversumin Äiti-Henkeä pidetään persoonana, ja hän tulee ylläpitämään henkilökohtaisia suhteita kaikkiin tämän jälkeen seuraavassa elämän luomistyössä alkunsa saaviin persoonallisuusjoukkoihin.

5. Lahjoittautumista seuraavat aikakaudet. Uusi suuri muutos Luovan Hengen koskaan päättymättömässä elämänurassa tapahtuu, kun Luoja-Poika palaa universumin päämajaan suoritettuaan loppuun seitsemännen lahjoittautumisensa ja saavutettuaan universumiinsa kohdistuvan täyden suvereenisuuden. Tässä tilaisuudessa, yhteen kokoontuneiden universumin hallintopersonallisuuksien edessä, voittoa

new Creator Son is destined gives expression to the "prayer of identification" in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the "personalization ceremonies," participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of "the primary eruption" in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges

Luoja-Poika ylentää Universumin Äiti-Hengen kanssahallitsijakseen ja tunnustaa Henki-puolison vertaisekseen.

6. Valon ja elämän aikakaudet. Valon ja elämän aikakauden vakiinnuttua paikallisuniversumin kanssahallitsija siirtyy Luovan Hengen elämänuran kuudenteen vaiheeseen. Mutta emme saa kuvailla tämän suurenmoisen kokemuksen luonnetta. Sellaiset asiat kuuluvat Nebadonin kehityksen tulevaan vaiheeseen.

7. Paljastumaton elämänvaihe. Tiedämme näistä paikallisuniversumin Äiti-Hengen elämänuran kuudesta vaiheesta. Joudumme kuitenkin väistämättä kysymään: Onko olemassa vielä seitsemäskin vaihe? Muistamme, että lopullisuuden saavuttajien päästessä siihen, mikä näyttää olevan heidän lopullinen päämääränsä kuolevaisten ylösnousemuksen puitteissa, heidät merkitään rekisteriin niin, että he ovat astumassa kuudennen vaiheen henkien elämänuralle. Arvelemme, että lopullisuuden saavuttajia kuitenkin odottaa vielä uusi ja paljastumaton elämänura maailmankaikkeuden palveluksessa. Lähellä onkin ajatus, että katsomme myös Universumien Äiti-Henkien edessä olevaksi jonkin paljastumattoman elämänvaiheen, joka tulee muodostamaan seitsemännen vaiheen heidän henkilökohtaisessa kokemuksessaan universumin palveluksessa ja uskollisessa yhteistyössä Luoja-Mikaelien yhteisön kanssa.

the Spirit consort as his equal.

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finaliters attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finaliters still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. MIELENAUTTAJAHENGET

Nämä auttajahenget ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen seitsenkertainen mieleen liittyvä anti Luoja-Pojan ja tällaisen Luovan Hengen yhdessä luomille elollisille olennoille. Tämä anti käy mahdolliseksi, silloin kun Henki ylenee asemaan, jossa hänellä on persoonallisuuden erikoisoikeudet. Selostus seitsemän mielenauttajahengen luonteesta ja toiminnasta kuuluu paremminkin kertomukseen, joka käsittelee paikallisuniversumianne, Nebadonia.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. KORKEIMPIEN HENKIEN TOIMINNOT

Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää muodostavat — sekä Äärettömänä Henkenä että Myötätoimijana tarkastellun — Kolmannen Lähteen ja Keskuksen toiminnallisen perheen ytimen. Korkeimpien Henkien toimipiiri ulottuu Paratiisissa olevasta Kolminaisuuden läsnäolosta avaruuden planeettojen evolutionaariskuolevaisen olentoluokan mielen toimintaan. Näin ne yhdistävät taivaasta laskeutuvat hallinnolliset tasot ja koordinoivat niiden henkilöstön moninaiset toiminnot. Olipa kysymyksessä Päivien

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a

Muinaisten kanssa yhteistyössä oleva Heijastavien Henkien ryhmä, Mikael-Pojan kanssa työskentelevä Luova Henki tai Paratiisin-Kolminaisuuden ympärille ryhmittyneet Seitsemän Valtiashenkeä, niin kaikkialla keskus-, super- ja paikallisuniversumeissa kohdataan Korkeimpien Henkien toimintaa. He toimivat samalla tavalla sekä "Päivien" yhteisöön kuuluvien kolminaisuuspersoonallisuuksien että "Poikien" luokkaan kuuluvien paratiisipersoonallisuuksien kanssa.

Yhdessä Äärettömän Äiti-Henkensä kanssa Korkeimpien Henkien ryhmät ovat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen valtavan laajan, luoduista olennoista koostuvan perheen välittömiä luojia. Kaikki hoivaavien henkien olentoluokat polveutuvat tästä yhdistymästä. Ensiasteiset supernafit polveutuvat Äärettömästä Hengestä; tämän luokan toisasteiset olennot ovat Valtiashenkien luomia; kolmannen asteen supernafit puolestaan ovat Kehien Seitsemän Hengen luomia. Kaikki Heijastavat Henget yhdessä ovat enkeliarmeijoiden ihmeellisen olentoluokan, superuniversumipalvelujen voimallisten sekonafien, äiti-luojia. Luova Henki on paikallisuusluomuksen enkeliyhteisöjen äiti; nämä serafihoivaajat ovat kussakin universumissa omaperäisiä, vaikka heidän hahmonsaa noudattaakin keskusuniversumin esikuvia. Kaikki nämä hoivaavien henkien luojat saavat vain epäsuoraa apua Äärettömän Hengen, kaikkien enkelihoidajien alkuperäisen ja ikuisen äidin, keskusasuinsijoilta.

Korkeimpien Henkien seitsemän ryhmää ovat asutetun luomistuloksen koordinoijia. Heidän johtavien päälliköidensä, Seitsemän Valtiashengen, yhteenliittymä näyttää koordinoivan Seitsenkertaisen Jumalan laajalle ulottuvia toimintoja seuraavasti:

1. Kollektiivina Valtiashenget ovat lähes yhdenvertaisia Paratiisin Jumaluuksien Kolminaisuuden jumaluustason kanssa.

2. Yksilöinä he ammentavat tyhjiin kolmiyhteisen Jumaluuden ensivaiheiset yhdistymismahdollisuudet.

3. Toisistaan eroavina Myötätoimijan edustajina he ovat Korkeimman Olennon henki-, mieli- ja voima-suvreenisuuden tyysijöitä siltä osin, mikä ei vielä ole tämän hallussa.

4. Heijastavien Henkien välityksellä he synkronoivat Päivien Muinaisten superuniversumihallitukset Majestonin, universaalisen heijastustoiminnan keskuksen, kanssa.

5. Osallistumisellaan paikallisuniversumien Jumalallisten Hoivaajien yksilöllistämiseen Valtiashenget tuovat omat antimensa

Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation; such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last

Seitsenkertaisen Jumalan viimeiselle tasolle: Luoja-Pojan ja Luovan Hengen liitolle paikallisuniversumeissa.

Myötätoimijaan luonnostaan kuuluva toiminnallinen yhtenäisyys paljastuu kehittyville universumeille Seitsemässä Valtiashengessä, hänen ensiasteisissa persoonallisuuksissaan. Mutta tulevien aikojen täydellistyneissä superuniversumeissa tämä yhtenäisyys on epäilemättä oleva erottamattomissa Korkeimman kokemusperäisestä suvereenisuudesta.

[Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Luku 18. Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet

⇐ 017

Urantia-kirjan

019 ⇒

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 18 KORKEIMMAT KOLMINAISUUSPERSOONALLISUUDET

Osiot

Johdanto

1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet
2. Päivien Ikuiset
3. Päivien Muinaiset
4. Päivien Täydelliset
5. Päivien Äskettäiset
6. Päivien Yhdistyneet
7. Päivien Uskolliset

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

Johdanto

KAIKKI Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet on luotu tarkoin määriteltä palvelua varten. Jumalallinen Kolminaisuus on suunnitellut heidät niin, että he täyttävät tiettyjä erityistehtäviä, ja heille on annettu pätevyys toimia tavalla, joka kertoo käytettävien menetelmien täydellisyydestä ja antaumuksen lopullisuudesta. Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet kuuluvat seitsemään luokkaan:

1. Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet.
2. Päivien Ikuiset.
3. Päivien Muinaiset.
4. Päivien Täydelliset.
5. Päivien Äskettäiset.
6. Päivien Yhdistyneet.
7. Päivien Uskolliset.

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

- 18:0.2 (207.2) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 18:0.3 (207.3) 2. Eternals of Days.
- 18:0.4 (207.4) 3. Ancients of Days.
- 18:0.5 (207.5) 4. Perfections of Days.
- 18:0.6 (207.6) 5. Recents of Days.
- 18:0.7 (207.7) 6. Unions of Days.
- 18:0.8 (207.8) 7. Faithfuls of Days.

Näiden hallinnollista täydellisyyttä edustavien olentojen lukumäärä on tietty ja lopullinen. Heidän luomisensa kuuluu menneisyyden tapahtumiin; enempää heitä ei personoida.

Kautta suuruniversumin nämä Korkeimmat Kolminaisuuspersoonallisuudet edustavat Paratiisin-Kolminaisuuden hallinnollisia toimintaohjelmia; he edustavat oikeudenmukaisuutta, ja he ovat Paratiisin-Kolminaisuuden täytöntöönpanotuomio. He muodostavat hallinnollista täydellisyyttä ilmentävän keskinäissuhteiden ketjun, joka ulottuu Isän paratiisifääreiltä paikallisuniversumien päämajamaailmoihin ja niiden rakenteeseen kuuluvien konstellaatioiden pääkaupunkeihin.

Kaikki Kolminaisuudesta polveutuvat olennot ovat kaikkien ominaisuuksiensa osalta luodut ilmentämään paratiisillista täydellisyyttä. Vasta kokemuksen maailmoissa on ajan kulumisen tuonut jotakin lisää siihen, miten heidät on varustettu kosmista palvelua varten. Kolminaisuusperäisten olentojen osalta ei koskaan ole minkäänlaista vaaraa siitä, että he laiminlöisivät tehtävänsä tai ryhtyisivät kapinoimaan. Heidän olemuksensa on jumalallisuutta, eikä heidän tiedetä koskaan poikenneen jumalalliselta ja täydelliseltä persoonallisuuskäyttäytymisen tieltä.

1. KORKEIMMUUDEN KOLMINAISTETUT SALAISUUDET

Paratiisisatelliittien sisimpään kehään kuuluu seitsemän maailmaa, ja jokaista tällaista ylevää maailmaa johtaa kymmenestä Korkeimmuuden Kolminaietutusta Salaisuudesta koostuva ryhmä. He eivät ole luojia, vaan he ovat korkeimpia ja perimmäisiä hallintopersonallisuuksia. Mainittujen seitsemän veljessfääriin asiainhoito on kaikkineen uskottu tälle seitsemänkymmenen korkeimman johtajan ryhmälle. Vaikka Kolminaisuuden jälkeläiset valvovatkin näitä lähimpänä Paratiisia olevia seitsemää pyhää sfääriä, tunnetaan tämä maailmojen ryhmä yleisesti kuitenkin Universaalisen Isän henkilökohtaisena kehänä.

Korkeimmuuden Kolminaietut Salaisuudet toimivat kymmenen jäsenen ryhmissä asianomaisten sfääriensä rinnakkaisina ja yhdessä toimivina johtajina, mutta erityisillä vastuualueilla he toimivat myös yksittäin. Jokaisen tällaisen erityis maailman työ jakaantuu seitsemään päälohkoon, ja yksi näistä rinnakkaishallitsijoista johtaa aina yhtä tällaisten erityistoimintojen jakautumaa. Ja kolme jäljellä olevaa toimivat kolmiyhteisen Jumaluuden henkilökohtaisina edustajina muiden seitsemän suhteen siten, että yksi edustaa Isää, yksi Poikaa

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

ja yksi Henkeä.

Vaikka onkin olemassa tämän olentoluokan selvää luokakohtaista samankaltaisuutta, joka sijoittaa Korkeimmuuden Kolminaistetut Salaisuudet samaan olentotyyppiin, heissä ilmenee myös seitsemän erillistä ryhmäpiirrettä. Diviningtonin asioiden kymmenen korkeinta johtajaa heijastavat Universaalisen Isän henkilökohtaista luonnetta ja olemusta; ja jokaisesta näistä seitsemästä sfääristä voidaan sanoa samaa, eli kukin kymmenjäseninen ryhmä muistuttaa sitä Jumaluutta tai Jumaluuden yhdistymää, joka luonnehtii sen toimipiiriä. Ne kymmenen johtajaa, jotka hallitsevat Ascendingtonia, heijastavat Isän, Pojan ja Hengen yhteisolemusta.

Voin paljastaa perin vähän siitä, mitä nämä Isän pyhien maailmojen korkeat persoonallisuudet tekevät, sillä he ovat todellakin Korkeimmuuden Salaisuuksia. Universaalisen Isän, lankaikkisen Pojan tai Äärettömän Hengen luokse tulemiseen ei liity mitään mielivaltaisia salaisuuksia. Jumaluudet ovat avoin kirja kaikille, jotka saavuttavat jumalallisen täydellisyyden, mutta Korkeimmuuden kaikkia Salaisuuksia ei voi koskaan täysin saavuttaa. Emme koskaan kykene tunkeutumaan kokonaan niihin maailmoihin, jotka sisältävät persoonallisuussalaisuudet Jumaluuden liittymisestä luotujen olentojen seitsenkertaiseen ryhmittelyyn.

Koska näiden korkeimpien johtajien työ liittyy Jumaluuksien läheiseen ja henkilökohtaiseen kanssakäymiseen mainittujen maailmankaikkeuden olentojen seitsemän perusryhmittymän kanssa — asuivatpa nämä näissä seitsemässä erityismaailmassa tai toimivatpa nämä suuruniversumin puitteissa missä tahansa —, on sopivaa, että nämä varsin henkilökohtaiset suhteet ja epätavalliset yhteydet pidetään pyhästi salaisina. Paratiisin-Luojat kunnioittavat persoonallisuuden yksityisyyttä ja loukkaamattomuutta myös vähäisten luotujensa kohdalla. Ja tämä on totta yhtä hyvin yksilöiden kuin monenlaisten eri persoonallisuusluokkienkin kohdalla.

Universumissa korkealle päässeidenkin osalta nämä salaiset maailmat pysyvät iäti kuuliaisuuden koetinkivinä. Saamme tuntea ikuiset Jumalat täysimääräisesti ja henkilökohtaisesti, saamme vapaasti tuntea heidän jumalallisuudesta ja täydellisyydestä kertovat luonteenpiirteensä, mutta meille ei sallita sitä, että pääsisimme täysin perille kaikesta, mikä liittyy Paratiisin Hallitsijoiden henkilökohtaisiin suhteisiin kaikkien luotujen olentojensa kanssa.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father, Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets* of Supremacy. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the Secrets of Supremacy can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. PÄIVIEN IKUISET

2. THE ETERNALS OF DAYS

Jokaista Havonan miljardia maailmaa ohjaa Korkein Kolminaisuuspersoonallisuus. Nämä hallitsijat tunnetaan Päivien Ikuisina, ja heidän lukumääränsä on tasan miljardi, yksi kutakin Havonan sfääriä kohden. He ovat Paratiisin-Kolminaisuuden jälkeläisiä, mutta aivan niin kuin Korkeimmuuden Salaisuuksienkin tapauksessa, ei myöskään heidän alkuperästään ole mitään muistiinmerkintöjä. Ajasta aikaan nämä kaikin puolin viisaitten isien kaksi ryhmää ovat hallinneet Paratiisi—Havona-järjestelmään kuuluvia ihania maailmojaan, ja he työskentelevät ilman vuorottelua tai uudelleensijoittelua.

Päivien Ikuiset ovat näkyviä kaikille heidän toimipiireissään asuville tahdollisille olennoille. He johtavat säännöllisin välein pidettäviä planeettakohtaisia konklaaveja. Määräajoin ja vuorotellen he käyvät seitsemän superuniversumin päämajasfääreillä. He ovat lähisukulaisia ja jumalallisuuden osalta tasavertaisia Päivien Muinaisten kanssa, jotka johtavat seitsemän superhallituksen kohtaloita. Päivien Ikuisen ollessa poissa sfääriltään hänen maailmaansa johtaa Kolminaisuuden Opettaja-Poika.

Havonassa asuvat Päivien Ikuiset ovat Havonan syntyperäisasukkaita ja keskusuniversumin muiden elollisten luotujen kaltaisia elollisuuden vakiintuneita luokkia lukuun ottamatta kehelleet omat sfäärinsä täysin omien persoonallisten ajatustensa ja ihanteidensa mukaisesti. He käyvät toistensa planeetoilla, mutta he eivät kopioi eivätkä jäljittele; he ovat aina täysin omintakeisia.

Arkkitehtuuri, luontoperäinen kaunistus, morontiarakennelmat ja henkilöumukset ovat kullakin sfäärillä jäljittelemättömiä ja ainutlaatuisia. Jokainen maailma on ikuisen kauneuden tyssija ja täysin erilainen kuin mikään muu keskusuniversumin maailma. Ja matkatessanne sisäänpäin Havonan kautta Paratiisiin jokainen teistä viettää pidemmän tai lyhyemmän ajan jokaisella tällaisella ainutlaatuisella ja jännittävällä sfäärillä. Paratiisista puhuttaessa teidän maailmassanne on luontevaa sanoa ylöspäin, mutta oikeampaa olisi ylösnousemuksen jumalallisesta määränpäästä puhuttaessa sanoa sisäänpäin.

3. PÄIVIEN MUINAISET

Kun ajallisuuden kuolevaiset valmistuvat paikallisuniversumin päämajaa ympäröivistä koulutusmaailmoista ja kun heidät siirretään oman superuniversuminsa opetussfääreille, he ovat edistyneet hengellisessä kehityksessään niin pitkälle, että he kykenevät tunnistamaan näiden edistyneiden maailmojen korkeat hengelliset

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the Eternals of Days, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the Secrets of Supremacy there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The Eternals of Days are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the Ancients of Days, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an Eternal of Days is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and

hallitsijat ja johtajat — Päivien Muinaiset mukaan luettuina — ja olemaan kanssakäymisissä heidän kanssaan.

Kaikki Päivien Muinaiset ovat periaatteessa samankaltaisia; he ilmentävät Kolminaisuuden yhteisiä piirteitä ja yhdistynyttä olemusta. Heillä on yksilöllisyytensä, ja persoonallisuudeltaan he ovat erilaisia, mutta he eivät eroa toisistaan sillä tavoin kuin Seitsemän Valtiaschenkeä eroavat. Heidän myötään saavat muissa suhteissa toisistaan eroavat seitsemän superuniversumia yhdenmukaisen johdon, jokainen superuniversumi kun on muista poikkeava, erillinen ja ainutlaatuinen luomus. Seitsemän Valtiaschenkeä ovat olemukseltaan ja ominaisuuksiltaan erilaisia, mutta Päivien Muinaiset, superuniversumiensa persoonalliset hallitsijat, ovat kaikki yhdenmukaisia ja Paratiisin-Kolminaisuuden täydellistäkin täydellisempiä jälkeläisiä.

Korkeuksissa olevat Seitsemän Valtiaschenkeä määrittävät kukin oman superuniversuminsa olemuksen, mutta Päivien Muinaiset määräävät näiden samaisten superuniversumien hallinnon. He tuovat hallinnollista yhdenmukaisuutta luovan moninaisuuden keskelle, ja he takaavat sen, että kokonaisuus on kaiken pohjalla olevista, luomiseen liittyvistä eroista huolimatta suuruniversumin seitsemässä segmentaalisessa ryhmittymässä harmoninen.

Kaikki Päivien Muinaiset kolminaistettiin samanaikaisesti. Heidän myötään alkoi universumien universumin persoonallisuusrekisterin pito, ja siitä johtuu heidän nimensä — Päivien Muinaiset. Kun pääsette Paratiisiin ja etsitte kirjallisia muistiinmerkintöjä, jotka koskevat kaiken alkua, havaitsette, että persoonallisuutta käsittelevään jaksoon tehty ensimmäinen merkintä on kertomus näiden kahdenkymmenen Päivien Muinaisen kolminaistamisesta.

Nämä korkeat olennot hallitsevat aina kolmijäsenisinä ryhminä. On monia sellaisia toiminnan osa-alueita, joissa he työskentelevät yksittäin, sitten on tapauksia, joissa voivat toimia ketkä tahansa kaksi jäsentä, mutta hallintonsa korkeimmissa sfääreissä heidän on toimittava yhdessä. He eivät henkilöinä koskaan poistu asuinmaailmoistaan, muttei heillä sellaiseen ole tarvettakaan, sillä nuo maailmat ovat kaukaisuuteen ulottuvan heijastusjärjestelmän superuniversumikohtioita.

Jokaisen Päivien Muinaisen -kolmikon henkilökohtainen asuinsija on heidän päämajasfäärinsä hengellisessä polariteettipisteessä. Tällainen sfääri jakautuu seitsemäänkymmeneen hallinnolliseen sektoriin, ja sfäärillä on seitsemänkymmentä

directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

18:3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18:3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

18:3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days. When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18:3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18:3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

alajakautumapääkaupunkia, joissa Päivien Muinaiset aika ajoin asuvat.

Jos ajatellaan sitä, mikä on Päivien Muinaisten valta, miten pitkälle heidän toimivaltansa ulottuu ja miten laajaa heidän oikeudenkäyttövaltansa on, niin he ovat kaikista ajallis-avaruudellisten luomistulosten välittömistä hallitsijoista täydellisimmät ja mahtavimmat. Koko valtavassa universumien universumissa vain heillä on valtaoikeudet langettaa lopullinen ja toimeenpantava tuomio, joka koskee tahdollisten olentojen elämän sammuttamista ikiajoiksi. Ja kaikkien kolmen Päivien Muinaisen tulee olla mukana superuniversumin korkeimman oikeusistuimen lopullisia päätöksiä tehtäessä.

Ellei Jumaluuksia ja heidän paratiisikumppaneitaan oteta lukuun, Päivien Muinaiset ovat täydellisimmät, monitaitoisimmat ja jumalallisimmin kyvyin varustetut hallitsijat koko ajallis-avaruudellisen olemassaolon piirissä. He ovat selvästikin superuniversumien korkeimmat hallitsijat. Mutta he eivät ole tätä hallitsemisen oikeuttaan ansainneet kokemuksellaan, ja siksi heidät on jonakin tulevana aikana määrä korvata Korkeimmalla Olennolla, joka on täysivaltainen kokemuksellinen hallitsija ja jonka sijaishallitsijoita heistä epäilemättä aikanaan tulee.

Korkein Olento on kokemuksellisen palvelun myötä ansaitsemassa seitsemään superuniversumiin kohdistuvaa täysivaltaisuuttaan, samaan tapaan kuin Luoja-Poika kokemuksellisesti ansaitsee omaan paikallisuniversumiinsa kohdistuvan suvereenisuuden. Mutta nykyisenä, Korkeimman keskeneräisen kehityksen aikakautena, Päivien Muinaiset huolehtivat ajallisuuden ja avaruuden kehittyvien universumien koordinoitua ja täydellisestä hallinnollisesta ylivalvonnasta. Ja kaikkia Päivien Muinaisten antamia säädöksiä ja päätöksiä luonnehtii omaperäinen viisaus ja omakohtainen aloitteellisuus.

4. PÄIVIEN TÄYDELLISET

Päivien Täydellisiä on tasan kaksisataakymmenen, ja he johtavat kunkin superuniversumin kymmenen suursektorin hallituksia. Heidät kolminaistettiin sitä erityistehtävää varten, että he avustavat superuniversumijohtajia, ja he hallitsevat Päivien Muinaisten välittöminä ja henkilökohtaisina sijaishallitsijoina.

Jokaiseen sektoripääkaupunkiin osoitetaan kolme Päivien Täydellistä, mutta toisin kuin Päivien Muinaisten kaikkien kolmen ei ole välttämätöntä olla kaiken aikaa paikalla. Aika ajoin joku tämän kolmikon jäsenistä saattaa poistua neuvottelemaan henkilökohtaisesti Päivien

18:3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

18:3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

18:4.1 (210.4) There are just two hundred and ten Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18:4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the

Muinaisten kanssa asioista, jotka koskevat hänen valtakuntansa hyvinvointia.

Nämä suursektoreiden kolmiyhteiset hallitsijat ovat erityisen täydellisiä hallinnon yksityiskohtien taitamisessa, ja siitä johtuukin heidän nimensä — Päivien Täydelliset. Esitellessämme näiden hengellisen maailman olentojen nimiä törmäämme vaikeuksiin niitä teidän kielellenne kääntäessämme, ja sangen usein on äärimmäisen vaikeaa päästä tyydyttävään tulokseen. Emme mielellämme käytä sellaisia mielivaltaisia nimityksiä, jotka olisivat teidän kannaltanne mitänsanomattomia, niinpä meidän on usein vaikea valita sopivaa nimitystä, sellaista, joka olisi teistä selkeä ja joka samalla olisi edes jonkin verran alkuperäistä nimitystä kuvastava.

Päivien Täydellisillä on kohtuullisen kokoinen Jumalallisten Neuvonantajien, Viisauden Täydellistäjien ja Universaalisten Sensorien yhteisö oman hallituksensa yhteydessä. Lisäksi heidän käytössään on edellistäkin suurempi määrä Voimallisia Sanansaattajia, Korkea-arvoisia sekä Nimettömiä ja Numerottomia. Mutta suursektorin asioiden rutiinomaisesta hoidosta huolehtivat enimmäkseen Taivaalliset Vartiomiehet ja Ylhäisten Poikien Avustajat. Nämä kaksi ryhmää on valittu joko Paratiisi-Havonan persoonallisuuksien tai kunnialla kruunattujen kuolevaisfinalittien kolminaistamien jälkeläisten joukosta. Jotkut näihin luotujen kolminaistamien olentojen kahteen luokkaan kuuluvat olennot kolminaistetaan Paratiisiin Jumaluuksien toimesta uudelleen ja lähetetään sitten avustamaan superuniversumihallitusten hallintotyössä.

Useimmat Taivaallisista Vartiomiehistä ja Ylevien Poikien Avustajista osoitetaan suur- ja piensektoreiden palvelukseen, mutta Kolminaistetut Suojelijat (Kolminaisuuden syleilemät serafit ja keskiväliolennot) ovat kaikkien kolmen jakautuman oikeusistuinten virkailijoita, jotka siis toimivat Päivien Muinaisten, Päivien Täydellisten ja Päivien Äskettäisten tuomioistuimissa. Kolminaistettuja Lähettiläitä (Kolminaisuuden syleilemät ylösnousemuskuolevaiset, jotka fuusioituvat Poikaan tai Henkeen) saattaa suuruniversumin puitteissa kohdata missä tahansa, mutta enimmäkseen he ovat piensektoreiden palveluksessa.

Ennen seitsemän superuniversumin hallintorakenteen täysimääräistä kehkeytymistä käytännöllisesti katsoen kaikki näiden hallitusten eri jakautumien hallintopersonallisuudet — Päivien Muinaisia lukuun ottamatta — palvelivat eri pituisia aikoja Päivien Ikuisten oppilaina Havonan täydellisen universumin eri maailmoissa. Jälkeenpäin kolminaistetut olennot kävivät niin ikään läpi koulutusjakson Päivien Ikuisten alaisuudessa, ennen kuin heidät liitettiin Päivien

welfare of his realm.

18.4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name — *Perfections of Days*. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18.4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finaliters. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are retrinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18.4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midwayers) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18.4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the

Muinaisten, Päivien Täydellisten ja Päivien Äskettäisten palvelukseen. He kaikki ovat karaistuneita, koeteltuja ja kokeneita hallintomiehiä.

Tapaatte Päivien Täydelliset jo varhaisessa vaiheessa, kun piensektorinne maailmoissa oleskelunne jälkeen etenette Splanonin päämajaan, sillä nämä ylevät hallitsijat ovat läheisessä yhteydessä niihin suursektorin seitsemäänkymmeneen maailmaan, jotka huolehtivat ajallisuudesta ylösnousevien luotujen korkeammasta opetuksesta. Päivien Täydelliset ottavat henkilökohtaisesti vastaan suursektorin kouluista valmistuvien ylösnousevien oppilaiden ryhmälupaukset.

Ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien työ suursektorin päämajaa ympäröivissä maailmoissa on luonteeltaan pääasiallisesti älyperäistä, toisin kuin piensektorin seitsemällä opetusfäärillä annettu enemmänkin fyysis- ja aineellisuonteinen opetus ja superuniversumin päämajan neljänsadanyhdeksänkymmenen korkeakoulumaailman hengelliset hankkeet.

Vaikka teidät onkin merkitty vain Splanonin suursektorin rekisteriin, sillä se kattaa paikallisuniversumin, josta olette lähtöisin, on teidän käytävä läpi superuniversumimme kaikki kymmenen suurjakautumaa. Tulette ennen Uversaansaapumistanne näkemään Orvontonin kaikki kolmekymmentä Päivien Täydellistä.

5. PÄIVIEN ÄSKETTÄISET

Päivien Äskettäiset ovat superuniversumien korkeimmista johtajista nuorimmat; he johtavat kolmen jäsenen ryhmissä piensektoreiden asioita. Olemukseltaan he ovat rinnastettavissa Päivien Täydellisiin, mutta hallintovalan osalta he ovat näiden alaisia. Näitä persoonaltaan loistavia ja jumalallisella tavalla tehokkaita kolminaisuuspersoonallisuksia on tasan kaksikymmentäyksituhatta. Heidät luotiin samanaikaisesti, ja yhdessä he myös Päivien lkuisten johdolla kävivät läpi havonakoulutuksensa.

Päivien Äskettäisten työtoverien ja apulaisten ryhmä on samanlainen kuin vastaava Päivien Täydellisten ryhmä. Sen lisäksi heidän palvelukseensa on osoitettu valtavat määrät erilaisia taivaallisten olentojen alaisryhmiä. Piensektoreiden hallinnossa he käyttävät suurin joukoin siellä asuvia ylösnousemuskuolevaisia, erilaisten hyvätahdon siirtokuntien henkilöstöä ja Äärettömästä Hengestä polveutuvia eri ryhmiä.

Piensektorien hallitukset ovat hyvin laajasti, vaikkeivät yksinomaisesti, tekemisissä superuniversumien suurten fyysisten ongelmien

Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splanon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splanon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the

kanssa. Piensektorin sfäärit ovat Fyysisten Päävalvojen päämajoja. Ylösnousemuskuolevaiset tekevät näissä maailmoissa tutkimustyötä ja suorittavat kokeiluja, jotka liittyvät Korkeimpien Voimakusten kolmannen ryhmän ja Fyysisten Päävalvojen kaikkien seitsemän luokan toimintojen tutkimiseen.

Kun piensektorin hallitus on näinkin laajasti tekemisissä fyysisten ongelmien kanssa, sen kolme Päivien Äskettäistä ovat harvoin yhtäaikaisesti päämajasfäärillä. Useimmiten on joku poissa neuvottelemassa valvovan suursektorin Päivien Täydellisten kanssa tai on muualla sen vuoksi, että hän on edustamassa Päivien Muinaisia Kolminaisuudesta polveutuvien korkeitten olentojen Paratiisin-konklaaveissa. He vuorottelevat Päivien Täydellisten kanssa edustaessaan Päivien Muinaisia Paratiisin korkeimmissa neuvostoissa. Sillä välin saattaa joku toinen Päivien Äskettäisistä olla poissa tarkastusmatkalla hallintopiiriinsä kuuluvien paikallisuniversumien päämajamaailmoissa. Mutta vähintään yksi näistä hallitsijoista jää joka tapauksessa hoitamaan tehtäviä piensektorin päämajassa.

Tulette kaikki jonakin päivänä tuntemaan piensektoristanne, Ensasta, vastuussa olevat kolme Päivien Äskettäistä, sillä teidän on kuljettava heidän käsiensä kautta matkatessanne sisäänpäin suursektoreiden koulutusmaailmoin. Noustessanne Uversaan käytte vain yhden piensektorin koulutussfääriyhmän läpi.

6. PÄIVIEN YHDISTYNEET

"Päivien" luokkaan kuuluvat Kolminaisuuspersoonallisuudet eivät hallinnollista toimivaltaa edustaessaan toimi superuniversumihallituksia alemmilla tasoilla. Kehittyvissä paikallisuniverseissa he toimivat vain neuvonantajina ja neuvojina. Päivien Yhdistyneet ovat ryhmä yhteyspersoonallisuuksia, jotka Paratiisin-Kolminaisuus on akkreditoinut paikallisuniversumien kaksoishallitsijoiden luo. Jokaiseen järjestyneeseen ja asutettuun paikallisuniversumiin osoitetaan yksi tällainen Paratiisin neuvonantaja, joka toimii Kolminaisuuden — ja joissakin suhteissa Universaalisen Isän — edustajana paikallisluomukselle.

Näitä olentoja on olemassa seitsemänsataatuhatta, vaikei heille kaikille vielä ole annettu valtakirjaa. Päivien Yhdistyneitten reservi toimii Paratiisissa Universumijärjestelyjen Korkeimpana Neuvostona.

Erityisellä tavalla nämä Kolminaisuuden lähettämät huomioitsijat koordinoivat universaalisen hallituksen kaikkien haarojen

superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

18:5.5 (212.2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

18:6.1 (212.3) The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

18:6.2 (212.4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

18:6.3 (212.5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from

hallinnollista toimintaa paikallisuniversumien hallituksista sektorihallitusten kautta aina superuniversumihallituksiin saakka. Tästä johtuu heidän nimensä — Päivien Yhdistyneet. Ylimmilleen he laativat kolminkertaisen raportin: He raportoivat fyysistä ja puolittain älyllistä maailmaa koskevan relevantin tietoaaineiston piensektorinsa Päivien Äskettäisille; he raportoivat älylliset ja hengellisiltä näyttävät tapahtumat suursektorinsa Päivien Täydellisille; he raportoivat hengelliset ja puolittain paratiisilliset asiat oman superuniversuminsa pääkaupungissa oleville Päivien Muinaisille.

Koska he ovat Kolminaisuudesta polveutuvia olentoja, kaikki Paratiisin yhteyspiirit ovat keskinäistä yhteydenpitoa varten heidän käytettävissään, ja näin he ovat aina kosketuksissa toisiinsa ja kaikkiin muihin tarpeellisiin persoonallisuuksiin aina Paratiisin korkeimpia neuvostoja myöten.

Päivien Yhdistynyt ei liity elimellisesti sen paikallisuniversumin hallitukseen, johon hänet on osoitettu. Huomioitsijan velvollisuuksiensa lisäksi hän toimii vain, kun paikalliset vallankäyttäjät sellaista pyytävät. Asemansa vuoksi hän on paikallisuomuksen kaikkien ensiasteisten neuvostojen ja kaikkien tärkeitten konklaavien jäsen, mutta hän ei osallistu hallinnollisten ongelmien tekniseen käsittelyyn.

Paikallisuniversumin asetuttua valoon ja elämään sen kunnialla kruunatut olennot seurustelevat vapaasti Päivien Yhdistyneen kanssa, joka tällaisessa evolutionaarisen täydellisyys saavuttaneessa maailmassa toimii silloin aikaisempaa laajemmassa merkityksessä. Mutta hän on yhä ensi sijassa Kolminaisuuden lähettiläs ja Paratiisista saapunut neuvonantaja.

Paikallisuniversumin välittömänä hallitsijana on kahdesta Jumaluudesta polveutuva jumalallinen Poika, mutta hänellä on kaiken aikaa rinnallaan niin ikään Paratiisista tuleva veli, Kolminaisuudesta polveutuva persoonallisuus. Siinä tapauksessa, että Luoja-Poika on tilapäisesti poissa oman paikallisuniversuminsa päämajasta, sijaishallitsijat saavat kaikissa tärkeimmissä ratkaisuissaan Päivien Yhdistyneen neuvoista merkittävää opastusta.

7. PÄIVIEN USKOLLISET

Nämä korkeat Kolminaisuudesta polveutuvat persoonallisuudet ovat jokaisen paikallisuniversumin sadan konstellaation hallitsijoiden Paratiisista tulleita neuvonantajia. Päivien Uskollisia on seitsemänkymmentämiljoonaa, ja Päivien Yhdistyneitten tapaan eivät hekään ole kaikki

those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence their name — *Unions of Days*. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

18:6.4 (212.6) Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

18:6.5 (212.7) A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

18:6.6 (213.1) When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

18:6.7 (213.2) A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

18:7.1 (213.3) These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in

palveluksessa. Heidän Paratiisissa oleva reservinsä muodostaa Universumienvälisen Etiikan ja Itsehallinnon Neuvottelukunnan. Päivien Uskolliset vuorottelevat palvelutehtävissä reservijoukkojen korkeimman neuvoston tekemien päätösten mukaisesti.

Kaikkea sitä, mitä Päivien Yhdistynyt on paikallisuniversumin Luoja-Pojalle, kaikkea sitä ovat Päivien Uskolliset Vorondadek-Pojille, jotka hallitsevat tämän paikallisuomuksen konstellatioita. He omistautuvat verrattomalla tavalla niiden konstellatioiden hyvinvoinnin edistämiseen, joihin heidät osoitetaan, ja he ovat niitä kohtaan jumalallisen uskollisia, mistä johtuukin heidän nimensä: Päivien Uskolliset. He toimivat vain neuvonantajina, he eivät koskaan osallistu hallinnollisiin toimiin, paitsi kun konstellation hallinnosta vastaavat sellaista pyytävät. He eivät myöskään ole suoranaisesti tekemisissä konstellatiopäämajaa ympäröivillä arkkitehtonisilla koulutussfäreillä ylösnousemuspyhiinvaeltajille annetun opetuksen kanssa. Kaikki tällaiset hankkeet kuuluvat Vorondadek-Poikien valvontaan.

Kaikki paikallisuniversumin konstellatioissa toimivat Päivien Uskolliset kuuluvat Päivien Yhdistyneen valtapiiriin, ja suoraan hänelle he myös esittävät raporttinsa. Heillä ei ole laajamittaista keskinäistä yhteydenpitojärjestelmää, koska he yleensä ovat rajoittaneet keskinäisen yhteydenpitonsa paikallisuniversumin puitteisiin. Kuka tahansa Nebadonissa palvelevista Päivien Uskollisista voi vaihtaa ja hän myös vaihtaa viestejä kaikkien muiden hänen luokkaansa kuuluvien, tässä universumissa palvelevien kanssa.

Universumin päämajassa toimivan Päivien Yhdistyneen tavoin Päivien Uskollisetkin pitävät henkilökohtaiset asuinsijansa konstellatiopääkaupungeissa erillään näiden valtakuntien hallinnollisten johtajien asuinsijoista. Heidän asuinpaikkansa ovat konstellatioiden Vorondadek-hallitsijoiden koteihin verrattuina varsin vaatimattomia.

Päivien Uskolliset ovat viimeinen lenkki siinä pitkässä hallinto- ja neuvonantajapersoonallisuuksien ketjussa, joka ulottuu kaiken olevaisen keskuksen lähellä olevista Universaalisen Isän pyhistä sfäreistä aina paikallisuniversumien ensivaiheisiin jakautumiin. Kolminaisuudesta polveutuva järjestelmä päättyy konstellatioihin; mitään tällaista Paratiisin lähettämää neuvonantajaa ei ole sijoitettu pysyväisesti konstellatioiden osajärjestelmiin eikä asuttuihin maailmoihin. Viimeksi mainitut hallinnolliset yksiköt kuuluvat kokonaan paikallisuniversumien syntyperäisten olentojen

accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

18.7.2 (213.4) All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — *Faithfuls* of Days. They act only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

18.7.3 (213.5) All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

18.7.4 (213.6) Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

18.7.5 (213.7) The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

toimivallan piiriin.

[Esittänyt
Neuvonantaja.]

iversalainen

Jumalallinen

18:7.6 (213.8)

[Presented by a Divine Counselor of
Uversa.]

Luku 19. Rinnasteiset kolminaisuusperäiset olennot

⇐ 018

Urantia-kirjan

020 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 19 RINNASTEISET KOLMINAISUUSPERÄISET OLENNOT

Osiot

Johdanto

1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat
2. Viisauden Täydellistäjät
3. Jumalalliset Neuvonantajat
4. Universaaliset Sensorit
5. Inspiroidut Kolminaisuushenget
6. Havonan Syntyperäisasukkaat
7. Paratiisin Kansalaiset

Johdanto

TÄHÄN Paratiisin olentoryhmään, jota nimitetään Rinnasteisiksi Kolminaisuusperäisiksi Olennoiksi, kuuluvat Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, jotka lasketaan myös Jumalan Paratiisin-Poikiin, kolme ryhmää superuniversumien korkeita hallintopersonallisuuksia sekä Inspiroitujen Kolminaisuushenkien jonkin verran epäpersoonallinen kategoria. Myös Havonan syntyperäiset asukkaat voidaan lukuisten Paratiisissa asuvien olentoryhmien ohella syystä sisällyttää tähän kolminaisuuspersoonallisuuksien luokitukseen. Tässä esityksessä käsiteltävät kolminaisuusalkuiset olennot ovat:

1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat.
2. Viisauden Täydellistäjät.
3. Jumalalliset Neuvonantajat.
4. Universaaliset Sensorit.
5. Inspiroidut Kolminaisuushenget.
6. Syntyperäiset Havonalaiset.

PAPER 19 THE CO-ORDINATE TRINITY- ORIGIN BEINGS

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

- 19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.
- 19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.
- 19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.
- 19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.
- 19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.
- 19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.

7. Paratiisin kansalaiset.

Kolminaisuuden Opettaja-Poikia ja mahdollisesti Inspiroituja Kolminaisuushenkiä lukuun ottamatta näihin ryhmiin kuuluvia olentoja on tarkalleen tiedetty määrä; heidän luomisensa on päättynyt, ja se on menneisyyteen kuuluva tapahtuma.

1. KOLMINAISUUDEN OPETTAJA-POJAT

Kaikista teille paljastettavista korkeista taivaallisten persoonallisuuksien luokista vain Kolminaisuuden Opettaja-Pojat toimivat kaksinaisessa ominaisuudessa. Alkuperältään he ovat Kolminaisuuden olemusta, toiminnassaan he ovat miltei kokonaan antautuneet jumalallisten Poikien palvelukseen. He ovat niitä yhdysolentoja, jotka toimivat siltana kolminaisuusalkuisten ja kaksinaisalkuisten persoonallisuuksien välisen universumikuilun yli.

Samalla kun Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien lukumäärä on täysi, niin Opettaja-Poikien määrä sen sijaan kasvaa jatkuvasti. En tiedä, mikä tulee olemaan Opettaja-Poikien lopullinen lukumäärä. Voin kuitenkin kertoa, että viimeisessä Uversa saapuneessa kausiraportissa Paratiisin rekisteri osoitti tällaisten palveluksessa olevien Poikien määräksi 21.001.624.821.

Nämä olennot ovat ainoa niistä teille paljastetuista Jumalan Poikien ryhmistä, joiden alkuperä juontuu Paratiisin-Kolminaisuudesta. Heitä tavataan keskusuniversumissa ja superuniversumeissa, ja kuhunkin paikallisuniversumiin heitä on osoitettu valtava joukko. He palvelevat myös yksittäisiä planeettoja, kuten tekevät muutkin Jumalan Paratiisin-Pojat. Kun suuruniversumisuunnitelma ei ole vielä täysin toteutunut, suuret määrät Opettaja-Poikia pidetään reservissä Paratiisissa, ja he tarjoutuvat vapaaehtoisiksi hätätilanteisiin ja tavallisesta poikkeavaan palveluun suuruniversumin kaikissa jakautumisissa: avaruuden yksittäisissä maailmoissa, paikallis- ja superuniversumeissa ja Havonan maailmoissa. He toimivat myös Paratiisissa, mutta on hyödyllisempää siirtää heidän yksityiskohtaisempi tarkastelunsa siksi, kunnes pääsemme käsittelemään Jumalan Paratiisin-Poikia.

Tässä yhteydessä voidaan kuitenkin todeta, että Opettaja-Pojat ovat kolminaisuusperäisistä koordinoivista persoonallisuuksista korkeimmat. Tällaisessa kaukaisuuksiin ulottuvassa universumien universumissa on aina tarjolla suuri vaara sortua tarkastelemaan asioita rajoittuneesta näkökulmasta, sortua erheeseen, joka piilee kapea-alaisessa todellisuuden ja jumaluuden käsittämisessä.

19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme co-ordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

Esimerkiksi: Ihmismieli tahtoi luonnostaan lähestyä näissä ilmoituksissa esiteltyä kosmista filosofiaa etenemällä yksinkertaisesta ja finiittisestä monimutkaiseen ja infiniittiseen, inhimillisistä lähtökohdista jumalallisiin päämääriin. Mutta se tie ei johda hengelliseen viisauteen. Tämä menetelmä on helpoin tie tietynkaltaisen geneettisen tietämyksen saavuttamiseen, mutta parhaimmillaankin se voi paljastaa vain ihmisen alkuperän; hänen jumalallisesta määränpäästään se paljastaa vain vähän tai ei mitään.

Yksinpä jo ihmisen Urantialla tapahtuneen biologisen kehityksen tutkimuksen osalta on esitettävissä vakavia vastaväitteitä, jos hänen nykyistä asemaansa ja hänen nykyisiä ongelmiaan tarkastellaan yksinomaan historiallisesta näkökulmasta. Minkä tahansa todellisuuteen liittyvän ongelman — inhimillisen tai jumalallisen, maallisen tai kosmisen — oikeat mittasuhteet voi saada selville vain tutkimalla koko laajuudeltaan ja ennakkoluulottomasti asianomaisen universumirealiteetin kolmea vaihetta — alkuperää, historiaa ja määränpäättä — sekä näitä keskenään suhteuttamalla. Näiden kolmen kokemuksellisen realiteetin oikea ymmärtäminen tarjoaa perustan nykyisen statuksen viisaalle arvioinnille.

Kun ihmismieli ryhtyy noudattamaan filosofista menetelmää, jonka mukaan lähdetään alhaalta, jotta päästäisiin lähemmäksi korkeampaa, niin olkoon kysymys biologiasta tai teologiasta, on aina olemassa vaara, että se tekee neljä päättelyvirhettä:

1. Siltä voi jäädä kokonaan havaitsematta, mikä on joko henkilökohtaisen perillepääsyn tai kosmisen kohtalon lopullinen ja täysimääräinen evolutionaarinen tavoite.

2. Se saattaa tehdä pahimman luokan filosofisen kömmähdyksen siinä, että se liiaksi yksinkertaistaa kosmoksen evolutionaarista (kokemuksellista) todellisuutta ja päätyy sitä tietä tosiasioiden vääristelyyn, totuuden väärentämiseen ja päämäärien väärinkäsittämiseen.

3. Kausaation tarkasteleminen on historian tarkastelua. Mutta tieto siitä, miten joku olento ilmaantuu, ei välttämättä tarjoa älyperäistä ymmärrystä siitä, mikä on sellaisen olennon nykyinen status ja todellinen olemus.

4. Historia yksinään ei pysty riittävästi paljastamaan tulevaa kehitystä — kohtaloa. Finiittisistä alkulähteistä on tässä mielessä apua, mutta vain jumalalliset syyt paljastavat sen, mitkä ovat lopulliset seuraukset. Ikuiset tarkoituksiperät eivät näy ajallisissa aluissa. Nykyisyys on tulkittavissa oikein vain toisiinsa suhteutettujen menneisyyden ja tulevaisuuden valossa.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

19:1.7 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

Näistä ja vielä muistakin syistä käytämme menetelmää, joka merkitsee ihmisen ja hänen planetaaristen ongelmiansa lähestymistä siten, että lähdemme ajallis-avaruudelliselle matkalle koko persoonallisuustodellisuuden ja koko kosmisen olemassaolon infiniittisestä, ikuisesta ja jumalallisesta Paratiisin-Lähteestä ja -Keskuksesta.

2. VIISAUDEN TÄYDELLISTÄJÄT

Viisauden Täydellistäjät ovat Paratiisin-Kolminaisuuden erityisluomus, ja heidän on määrä personoida jumalallisuuden viisautta superuniversumeissa. Näitä olentoja on olemassa täsmälleen seitsemänmiljardia, ja yksi miljardi on osoitettu kuhunkin superuniversumiin seitsemästä.

Viisauden Täydellistäjät ovat yhdessä rinnakkaisten Jumalallisten Neuvonantajien ja Universaalisten Sensorien kanssa tutustuneet Paratiisin viisauteen, Havonan viisauteen ja Diviningtonia lukuun ottamatta Isän paratiisifäärien viisauteen. Näiden kokemusten jälkeen Viisauden Täydellistäjät osoitettiin pysyväisesti Päivien Muinaisten palvelukseen. He eivät palvele Paratiisissa eivätkä Paratiisi-Havonan kehiin kuuluvissa maailmoissa. He omistautuvat kokonaan pitämään huolta superuniversumihallituksista.

Missä ja milloin tahansa Viisauden Täydellistäjä toimii, siellä ja silloin toimii jumalallinen viisautta. Tiedossa ja viisaudessa, joka tulee esille näiden mahtavien ja majesteettisten persoonallisuuksien tekemisissä, on läsnäolon aktuaalisuutta ja julkutulon täydellisyyttä. He eivät heijasta Paratiisin-Kolminaisuuden viisautta, vaan he ovat tuo viisautta. He ovat viisauden lähteenä kaikille, jotka opettavat universumitiedon soveltamista, he ovat arvostelukykyyden lähteitä ja älyllisen terävyyden kaivoja kaikkien universumien oppilaitoksille, jotka edustavat oppineisuutta ja oivaltamista.

Viisauden alkulähde on kahtaalla: toisaalta se juontuu täydellisille olennoille luontaisesta jumalallisen ymmärryksen täydellisyydestä ja toisaalta evolutionaaristen luotujen hankkimasta henkilökohtaisesta kokemuksesta. Viisauden Täydellistäjät ovat se jumalallinen viisautta, joka sisältyy Jumaluuden omaamaan ymmärryksen paratiisilliseen täydellisyyteen. Heidän Uversassa olevat hallinnolliset työtoverinsa, Voimalliset Sanansaattajat, Nimettömät ja Numerottomat sekä Korkea-arvoiset, ovat yhdessä toimiessaan kokemuksesta saatu universumiviisautta. Jumalallisen olennon hallussa voi olla jumalallisen tiedon täydellisyys. Evolutionaarinen kuolevainen voi kerran päästä ylösnousevan olennon

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectors of Wisdom *are* the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of

tietämyksen täydellisyyteen, mutta näistä olennoista ei kumpikaan yksinään tyhjennä kaiken mahdollisen viisauden potentiaaleja. Niin muodoin, milloin tahansa superuniversumin hallintotyössä halutaan tavoittaa suurin mahdollinen hallinnollinen viisaus, nämä jumalallista ymmärrystä edustavat viisauden täydellistäjät asettuvat aina yhteyteen niiden ylösnousemuspersoonallisuuksien kanssa, jotka ovat nousseet superuniversumin vallankäytön korkeille ja vastuunalaisille paikoille evolutionaariseen etenemiseen sisältyneiden kokemuksellisten koettelemusten kautta.

Viisauden Täydellistäjät tulevat aina tarvitsemaan tämän kokemuksellisen viisauden muodossa tulevaa lisäystä hallinnollisen osaamisensa täydennykseksi. Mutta on esitetty sellainenkin oletamus, että Paratiisissa olevat lopullisuuden saavuttajat saattavat mahdollisesti yltää korkealle ja tähän saakka saavuttamattomalle viisauden tasolle, sen jälkeen kun heidät on kerran johdattu henkiolemassaolon seitsemänteen vaiheeseen. Mikäli tämä päätelmä on oikea, siinä tapauksessa tällaisista täydellistyneistä, evolutionaarisen ylösnousemuksen kokeneista olennoista tulisi epäilemättä tehokkaimpia koko luomakunnassa koskaan tavatuista universumin hallintopersonallisuuksista. Uskon, että lopullisuuden saavuttaneiden korkea päämäärä onkin sellainen.

Viisauden Täydellistäjien monitaitoisuus mahdollistaa heidän osallistumisensa käytännöllisesti katsoen kaikkiin ylösnousemuksellisten olentojen taivaallisiin palvelutehtäviin. Viisauden Täydellistäjät ja omaan luokkaani kuuluvat persoonallisuudet, Jumalalliset Neuvonantajat, yhdessä Universaalisten Sensoreiden kanssa ovat ne korkeimmat olentoluokat, jotka voivat antautua ja jotka antautuvat työhön totuuden ilmoittamiseksi yksittäisille planeetoille ja järjestelmille — olivatpa nämä kehityksen alkuvaiheissa tai jo valoon ja elämään asettuneita. Aika ajoin me kaikki olemme kosketuksissa ylösnousemuskuolevaisten palveluun sekä ensimmäisen elämän planeetalla että paikallisuniversumissa kuin myös superuniversumissa ja eritoten siellä.

3. JUMALALLISET NEUVONANTAJAT

Nämä Kolminaisuudesta polveutuvat olennot ovat Jumaluuden antama neuvo seitsemän superuniversumin maailmoille. He eivät heijasta Kolminaisuuden jumalallista neuvoa; he ovat tuo neuvo. Palveluksessa on kaksikymmentäyksimiljardia Neuvonantajaa, ja heitä on kuhunkin superuniversumiin osoitettu kolmemiljardia.

the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectors of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finalizers *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finalizers.

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectors of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectors of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors, together with the Universal Sensors, constitute the highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

Jumalalliset Neuvonantajat ovat Universaalisten Sensoreiden ja Viisauden Täydellistäjien työtovereita ja tasavertaisia heidän kanssaan. Jokaisen Viisauden Täydellistäjän kanssa toimii yhdessä yhdestä seitsemään Neuvonantajaa. Kaikki kolme ryhmää ovat mukana Päivien Muinaisten hallituksessa — suurja piensektorit mukaan lukien —, paikallisuniversumeissa ja konstellaatioissa samoin kuin paikallisjärjestelmien hallitsijoiden neuvostoissa.

Toimimme yksittäin, kuten minä nyt toimin tätä selostusta laatiessani, mutta aina tilanteen niin vaatiessa toimimme myös kolmittain. Täytöntöönpanotehtäviä suorittaessamme esiinnyimme aina yhdistelmänä, jossa on Viisauden Täydellistäjä, Universaalinen Sensori ja yhdestä seitsemään Jumalallista Neuvonantajaa.

Yksi Viisauden Täydellistäjä, seitsemän Jumalallista Neuvonantajaa ja yksi Universaalinen Sensori muodostavat Kolminaisuuden jumalallisuutta edustavan tribunaalin, joka on ajallisuuden ja avaruuden universumeissa korkein paikasta toiseen siirtyvä neuvoa-antava elin. Tällainen yhdeksänjäseninen ryhmä tunnetaan joko selville otavana tai totuutta paljastavana tribunaalina, ja kun se toimii jonkin ongelman suhteen tuomarina ja antaa päätöksensä, se on samaa kuin, jos Päivien Muinaisen olisi käsitellyt asian, sillä superuniversumien aikakirjat eivät tiedä Päivien Muinaisten koskaan kumonneen yhtäkään tällaista päätöstä.

Kun kolme Päivien Muinaista toimivat, silloin toimii Paratiisin-Kolminaisuus. Kun yhdeksänjäseninen tribunaali asian yhdessä suoritettuna käsittelyn jälkeen päätyy ratkaisuun, silloin siitä ei voi sanoa muuta kuin, että Päivien Muinaiset ovat puhuneet. Ja juuri näin Paratiisin Hallitsijat ovat henkilökohtaisessa yhteydessä — hallinnollisissa asioissa ja hallituksen kautta tapahtuvassa säätelystä — yksittäisiin maailmoihin, järjestelmiin ja universumeihin.

Jumalalliset Neuvonantajat ovat Paratiisin-Kolminaisuuden jumalallisen neuvon ruumiillistuma. Edustamme, itse asiassa me olemme täydellisyyttä oleva neuvo. Kun meitä täydentää kumppaniemme, evolutionaarisen ylösnousemuksen piiristä tulevien täydellistyneiden ja Kolminaisuuden syleilemien olentojen, kokemuspohjainen neuvo, ovat yhteiset johtopäätöksemme paitsi täydellisiä myös tyhjentyviä. Kun Universaalinen Sensori yhtyy yhteiseen neuvoomme, kun hän sen langettaa, vahvistaa ja julistaa, on varsin todennäköistä, että se tulee lähelle universaalisen totaalisuuden kynnyistä. Tällaiset mielipiteenä esitetyt käsitykset tulevat niin lähelle Jumaluuden absoluuttista mielipidettä kuin kyseisen tilanteen ja käsiteltävän ongelman ajallis-avaruudellisissa puitteissa on

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We represent, in fact are, the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

mahdollista tulla.

Seitsemän Jumalallista Neuvonantajaa yhdessä kolminastetun evolutionaarisen kolmikon — Voimallisen Sanansaattajan, Korkea-arvoisen sekä Nimettömän ja Numerottoman — kanssa ovat se tie, jolla superuniversumi pääsee lähimmäksi yhdistymää, jossa ovat edustettuina inhimillinen näkökanta ja jumalallinen mielipide, lähes paratiisillisilla hengellisten merkitysten ja todellisuusarvojen tasoilla. Pääsy näin lähelle luodun ja Luojan yhteisiä kosmisia mielipiteitä ylittyy vain Paratiisin lahjoittautuvissa Pojissa, jotka ovat jokaisessa persoonallisuuskokemuksen vaiheessa Jumala ja ihminen.

4. UNIVERSAALISET SENSORIT

Universaalisia Sensoreja on olemassa tasan kahdeksanmiljardia. Nämä ainutlaatuiset olennot ovat Jumaluuden lausuma tuomio. He eivät vain heijasta täydellisyyttä olevia päätöksiä, vaan he ovat Paratiisin-Kolminaisuuden tuomio. Edes Päivien Muinaiset eivät tuomitse muutoin kuin yhdessä Universaalisten Sensoreiden kanssa.

Jokaiselle keskusuniversumin miljardista maailmasta on osoitettu yksi Sensori, joka on liitetty siellä asuvan Päivien Ikuisen planetaariseen hallintoon. Havonan hallintokoneistojen piiriin ei ole tällä tavoin pysyvästi liitetty sen kummemmin Viisauden Täydellistäjää kuin Jumalallisia Neuvonantajiaakaan, emmekä kaiken kaikkiaan ymmärrä, miksi Universaalisia Sensoreita on sijoitettu keskusuniversumiin. Heidän nykyiset toimensa eivät oikeastaan selitä heidän sijoitustaan Havonaan, ja arvelemme sen vuoksi, että he ovat siellä ennakoitaessa jonkin sellaisen tulevan universumiaikakauden tarpeita, jolloin Havonan väestö saattaa osittain vaihtua.

Miljardi Sensoria on osoitettu jokaiseen superuniversumiin seitsemästä. Sekä yksilöinä että Viisauden Täydellistäjien ja Jumalallisten Neuvonantajien kanssa yhdessä toimiessaan he operoivat kaikkialla seitsemän superuniversumin kaikissa alajakautumissa. Niinpä Sensorit toimivat suuruniversumin kaikilla tasoilla, Havonan täydellisistä maailmoista aina Järjestelmänhallitsijain neuvostoihin saakka, ja he ovat elimellisenä osana kaikissa evolutionaaristen maailmojen tuomiokautisissa tuomioissa.

Milloin tahansa ja missä tahansa Universaalinen Sensori on läsnä, silloin ja siellä on Jumaluuden tuomio. Ja kun Sensorit antavat päätöksensä aina yhdessä Viisauden Täydellistäjien ja Jumalallisten Neuvonantajien kanssa, sisältyy tällaisiin päätöksiin Paratiisin-Kolminaisuuden yhteinen viisaus, neuvo ja tuomio. Tässä oikeudellisessa kolmikossa Viisauden Täydellistäjä olisi "minä olin", Jumalallinen

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings are the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they are the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectors of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19:4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the "I was," the Divine Counselor the "I will be," but the Universal Censor

Neuvonantajaksi olisi "minä olen oleva", mutta Universaalinen Sensori on aina "minä olen".

Sensorit ovat universumin yhteenvedon suorittajapersoonallisuksia. Kun tuhat — tai miljoona — todistajaa on antanut todistuksensa, kun viisauden ääni on puhunut ja jumalallinen neuvo kirjautunut, kun mukaan on liitetty ylösnousemuksellista täydellisyyttä ilmentävä todistus, silloin toimii Sensori, ja hetkessä paljastuu erehtymätön ja jumalallinen yhteenvedo kaikesta tapahtuneesta; ja tällainen julkitulo edustaa jumalallista johtopäätöstä, lopullisen ja täydellisen ratkaisun pääsisältöä. Niinpä kun Sensori on puhunut, kukaan muu ei enää saata puhua, sillä Sensori on laatinut oikean ja erehtymättömän yhteenvedon siitä, mitä on tapahtunut. Kun hän puhuu, vetoomusoikeutta ei enää ole.

Minulla on mitä täysimääräisin ymmärrys siitä, miten Viisauden Täydellistäjän mieli toimii, mutta täydellisesti en missään nimessä käsitä Universaalisen Sensorin ratkaisuja tekevän mielen toimintaa. Minusta tuntuu, että Sensorit muotoilevat uusia merkityksiä ja panevat alulle uusia arvoja niiden tosiasiaihin, totuuksien ja havaintojen yhdistelemisestä, jotka heille universumiasioiden tutkimusten kuluessa esitetään. Näyttää todennäköiseltä, että Universaaliset Sensorit kykenevät tuottamaan omintakeisia tulkintoja täydellisen Luojan näkemyksen ja täydellistyneen luodun kokemuksen yhdistelmästä. Tämä paratiisillisen täydellisyyden ja universumikokemuksen yhdistyminen aiheuttaa epäilemättä jonkin uuden arvon perimmäisyyksissä.

Mutta vaikeutemme eivät pääty tähän, kun on kysymys Universaalisten Sensorien mielen toiminnasta. Otettuaamme huomioon kaiken, minkä tiedämme tai otaksumme tietävämmme Sensorin toiminnasta missä tahansa oletetussa universumitilanteessa, huomaamme, ettei meillä edelleenkään ole kykyä ratkaisujen ennakoimiseen eikä päätösten ennustamiseen. Teemme varsin täsmällisiäkin päätelmiä siitä, mikä olisi Luojan näkemyksen ja luodun kokemuksen yhdistämisestä seuraava todennäköinen tulos, mutta tällaiset johtopäätökset eivät sittenkään aina ole tarkkoja ennusteita siitä, mitä Sensorit tuovat esille. Tuntuu todennäköiseltä, että Sensorit ovat jollakin tavoin yhteydessä Jumaluusabsoluuttiin, muutoin emme pysty selittämään moniakaan heidän päätöksistään ja ratkaisuistaan.

Viisauden Täydellistäjät, Jumalalliset Neuvonantajat ja Universaaliset Sensorit yhdessä Korkeimpien Kolminaisuuspersoonallisuuksien seitsemän luokan kanssa muodostavat ne kymmenen ryhmää, joita on toisinaan kutsuttu Kolminaisuuden Stationaarisiksi Pojiksi. Yhdessä he muodostavat Kolminaisuuden

is always "I am."

19:4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19:4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19:4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19:4.8 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity*. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers,

hallintopersonallisuuksien, hallitsijoiden, täytäntöönpanijoiden, neuvojen, neuvonantajien ja tuomareiden suuren olentokunnan. Heidän lukumääränsä on hieman yli kolmekymmentäseitsemän miljardia. Kahdenmiljardin seitsemänkymmenen asemapaikka on keskusuniversumissa, ja vähän yli viisimiljardia on kussakin superuniversumissa.

On varsin vaikea selvittää Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien toimintaa koskevia rajoja. Olisi väärin selittää, että heidän toimensa ovat finiittiseen rajoittuvia, sillä superuniversumien aikakirjoihin on merkitty tapahtumia, jotka puhuvat aivan muuta. He toimivat millä universumihallinnon tai tuomiovallan tasolla tahansa, aivan sen mukaan, mikä saattaa ajallis-avaruudellisten olosuhteiden perusteella olla kulloinkin tarpeen, kuuluipa asia kokonaisuniversumin menneeseen, nykyiseen tai tulevaan kehitykseen.

5. INSPIROIDUT KOLMINAISUUSHENGET

Se, minkä kykenen kertomaan Inspiroiduista Kolminaisuushengistä, tulee olemaan hyvin vähäistä, sillä he ovat yksi harvoista kokonaan salaisista olemassa olevista olentoluokista, epäilemättä sen vuoksi salaisista, että heidän on mahdotonta tuoda itseään täysin julki edes niille meistä, joiden alkuperä on hyvin lähellä heidän luomisensa alkulähdettä. He tulevat olevaisuuden piiriin Paratiisin-Kolminaisuuden toimenpitein, ja heidän palveluksiaan voi käyttää kuka tahansa Jumaluus tai kaksi yhdessä tai kaikki kolme. Emme tiedä, onko näiden Henkien lukumäärä jo täysi, vai onko se jatkuvasti lisääntymässä, mutta olemme taipuvaisia uskomaan, että heidän määränsä ei ole kiinteä.

Emme täysin ymmärrä Inspiroitujen Henkien olemusta emmekä heidän käyttäytymistään. He saattavat kenties kuulua superpersoonallisten henkien kategoriaan. He näyttävät toimivan kaikkien tunnettujen yhteyspiirien kautta, ja he tuntuvat toimivan ajasta ja avaruudesta jokseenkin riippumattomasti. Mutta emme tiedä heistä juurikaan enempää kuin sen, mitä päättelemme heidän ominaisuuksistaan heidän toimintojensa luonteen perusteella, niiden tuloksia kun universumien eri puolilla eittämättä havaitsemme.

Tietyissä olosuhteissa nämä Inspiroidut Henget voivat yksilöllistää itsensä sen verran, että he ovat kolminaisuusperäisten olentojen havaittavissa. Minä olen nähnyt heitä, mutta taivaallisten olentojen alempiin luokkiin kuuluvien ei ole koskaan mahdollista tunnistaa yhtäkään heistä. Kehittyvien universumien johtamisessa syntyy myös ajoittain tiettyjä tilanteita, jolloin kuka tahansa Kolminaisuudesta polveutuva olento voi omien tehtäviensä edistämiseksi ottaa suoraan

counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist,

palvelukseensa näitä Henkiä. Tästä syystä me tiedämme, että he ovat olemassa ja että tietyissä olosuhteissa meillä on mahdollisuus pyytää ja saada heidän apuaan; toisinaan tunnistamme heidän läsnäolonsa. Mutta he eivät ole osa siitä ilmiäisistä ja täsmällisesti julki tuodusta organisaatiosta, jolle on uskottu ajallis-avaruudellisten universumien johtaminen ennen näiden aineellisten luomusten valoon ja elämään siirtymistä. Heillä ei ole mitään määrättyä paikkaa seitsemän kehittyvän superuniversumin nykyisessä järjestyksessä eikä hallinnossa. He ovat eräs Paratiisin-Kolminaisuuden salaisuus.

Nebadonin Melkisedekit opettavat, että Inspiroitujen Kolminaisuushenkien on joskus ikuisessa tulevaisuudessa määrä toimia Yksinäisten Sanansaattajien paikalla, näiden rivit kun harvenevat hitaasti mutta varmasti, sitä mukaa kun heitä osoitetaan tietäntyyppisten kolminäistettujen poikien työtovereiksi.

Inspiroidut Henget ovat universumien universumin yksinäisiä Henkiä. Henkien ominaisuudessa he ovat paljolti Yksinäisten Sanansaattajien kaltaisia, paitsi että viimeksi mainitut ovat selvästi erillisiä persoonallisuuksia. Inspiroituja Henkiä koskevasta tietämyksestämme melkoinen osa on saatu Yksinäisiltä Sanansaattajilta, jotka havaitsivat näiden läheisyyden heidän Inspiroitujen Henkien läsnäoloon nähden myötäsyntyisen tunnistuskykynsä avulla. Tämä kyky toimii aivan yhtä pettämättömästi kuin magneettineula, kun se osoittaa kohti magneettista napaa. Sattuessaan Inspiroidun Kolminaisuushengen lähelle Yksinäinen Sanansaattaja tiedostaa tällaisen jumalallisen läsnäolon laadullisen indikoitumisen ja myös sen hyvin tarkan määrällisen rekisteröitymisen, minkä vuoksi hän pystyy tosiasiallisesti tietämään läsnä olevan Hengen tai läsnä olevien Henkien luokituksen tai lukumäärän.

Lisäisin vielä yhden kiinnostavan tosiasian: Kun Yksinäinen Sanansaattaja on planeetalla, jonka asukkailla on sisimmässä asuva Ajatuksensuuntaaja, niin kuin Urantialla on, hän tiedostaa hengen läsnäoloa ilmaisevassa aistissaan laatua ilmoittavan ärsykeen. Mitään määrällistä ärsykettä ei näissä tapauksissa esiinny, vaan vain laadusta kertova ärsyke. Kun hän on planeetalla, jonne Suuntaajat eivät saavu, yhteys tämän planeetan alkuperäisasukkaisiin ei saa aikaan mitään tällaista reaktiota. Tämä kaikki viittaa siihen, että Ajatuksensuuntaajat ovat jollakin tavoin sukua Paratiisin-Kolminaisuuden Inspiroiduille Hengille tai jollakin tavalla heihin kytkeytyviä. Joissakin toimintansa vaiheissa he saattavat kenties olla jotenkin yhteydessä toisiinsa; mutta sitä emme todellakaan tiedä. Kummatkin ovat lähtöisin läheltä kaiken olevaisen lähdeä ja keskusta, mutteivät kuulu samaan olentoluokkaan. Ajatuksensuuntaajat polveutuvat

and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

yksinomaan Isästä; Inspiroidut Henget ovat Paratiisin-Kolminaisuuden jälkeläisiä.

Inspiroidut Henget eivät ilmeisesti kuulu yksittäisten planeettojen tai universumien kehityskaavaan, ja silti heitä tuntuu olevan miltei kaikkialla. Nytkin, tätä esitystä laatiessani työtoverinani olevan Yksinäisen Sanansaattajan henkilökohtainen tunnustuskyky tähän olentoluokkaan kuuluvan Hengen läsnäolon suhteen osoittaa, että kanssamme on tällä nimenomaisella hetkellä runsaan seitsemän metrin päässä Inspiroitujen luokkaan kuuluva Henki ja että läsnä oleva voima on kolmannessa volyymissään. Voimaläsnäolon kolmas volyymi viittaa siihen todennäköisyyteen, että kolme Inspiroitua Henkeä toimii yhteistyössä.

Niistä yli kahteentoista luokkaan kuuluvista olennoista, jotka tällä hetkellä toimivat kanssani, on ainoastaan Yksinäinen Sanansaattaja tietoinen näiden Kolminaisuuden salaperäisten entiteettien läsnäolosta. Ja siksi, vaikka meille näin onkin ilmoitettu näiden jumalallisten Henkien läheisyydestä, olemme kuitenkin kaikki yhtä tietämättömiä heidän tehtävästään. Emme todellakaan tiedä, ovatko he vain puuhiemme kiinnostuneita tarkkailijoita, vai myötävaikuttavatko he jollakin meille tuntemattomalla tavalla hankkeemme onnistumiseen.

Tiedämme Kolminaisuuden Opettaja-Poikien omistautuvan universumiluotujen tietoisuuden tasolla tapahtuvaan valistamiseen. Olen tullut siihen vakaaseen johtopäätökseen, että Inspiroidut Kolminaisuushengetkin toimivat — tietoisuuden ylittävin menetelmin — maailmojen opettajina. Olen vakuuttunut siitä, että on olemassa valtava määrä olennaista hengellistä tietoa, totuutta, joka on välttämätöntä korkean hengellisyysyden saavuttamiseksi, mutta jota ei voi tietoisuuden tasolla omaksua; tiedostaminen vaarantaisi pahasti tämän tiedon perillepääsyn varmuuden. Jos tämä käsityksemme on oikea — ja kaikki omaan luokkaani kuuluvat ovat siitä samaa mieltä —, näiden Inspiroitujen Henkien tehtävänä saattaa olla tämän vaikeuden muodostaman kuilun umpeenkurominen sen universaalisen järjestelmän puitteissa, joka tähtää moraaliseen valaistumiseen ja hengelliseen edistymiseen. Arvelemme näiden kahta eri tyyppiä edustavien kolminaisuusperäisten opettajien rakentavan jonkinlaisen yhteyden toimintojensa välille, mutta todellisuudessa emme sitä tiedä.

Olen superuniversumien koulutusmaailmoissa ja Havonan ikuisilla kehillä ollut kanssakäymisissä täydellistyvien kuolevaisten, evolutionaarisista maailmoista tulevien hengellistyneiden ja ylösnousevien sielujen, kanssa, mutteivät he ole koskaan olleet tietoisia näistä Inspiroiduista Hengistä, joiden läheisen läsnäolon Yksinäisten Sanansaattajien

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I

omaama tunnustuskyky vähän väliä osoitti. Olen keskustellut avoimesti kaikkiin luokkiin kuuluvien Jumalan Poikien, ylhäisten ja vähemmän ylhäisten, kanssa eivätkä hekään ole tietoisia Inspiroitujen Kolminaisuushenkien kehotuksista. Heidän on mahdollista tarkastella menneitä kokemuksiaan, ja tätä mahdollisuuttaan he myös käyttävät ja kertovat tällöin tapahtumista, joiden selittäminen on vaikeata, ellei näiden Henkien vaikutusta oteta tässä yhteydessä huomioon. Mutta Yksinäisiä Sanansaattajia — ja joissakin tapauksissa kolminaisuusperäisiä olentoja — lukuun ottamatta ketkään taivaallisen perheen jäsenet eivät ole koskaan tiedostaneet Inspiroitujen Henkien lähelläoloa.

En usko Inspiroitujen Kolminaisuushenkien leikkivän kuurupiloa kanssani. He luultavasti yrittävät aivan yhtä hartaasti ilmoittaa itsestään minulle kuin minä yritän saada yhteyttä heihin. Vaikeuksiemme ja rajoitustemme täytyy olla molemminpuolisia ja myötäsyttyisiä. Olen varma siitä, ettei maailmankaikkeudessa ole mitään mielivaltaisia salaisuuksia. Siksi en koskaan lopeta ponnistuksiani näiden omaan luotujen olentojen luokkaan kuuluvien Henkien eristyneisyyden mysteerin ratkaisemiseksi.

Ja kaikesta tästä te parastaikaa ikuisella matkalla ensi askeleita ottavat kuolevaiset voitte hyvin havaita, että teidän on kuljettava vielä pitkä taival, ennen kuin etenemisenne tapahtuu ”näkemisen” ja ”aineellisen” varmuudella. Vielä kauan te nojaututte uskoon ja olette riippuvaisia ilmoituksesta, mikäli mielitte edetä nopeasti ja varmasti.

6. HAVONAN SYNTYPERÄISASUKKAAT

Havonan syntyperäisasukkaat ovat välittömästi Paratiisin-Kolminaisuuden luomia, ja heidän lukumääränsä ylittää rajoittuneen mielenne käsityskyvyn. Urantialaisten ei myöskään ole mahdollista käsittää sellaisten, jumalallisella tavalla täydellisten luotujen myötäsyttyisiä luonnonlahjoja, jollaisia mainitut ikuisen universumin kolminaisuusalkuiset rodut ovat. Ette koskaan pysty ajatuksissannekaan näkemään, millaisia nämä ylevät olennot oikein ovat, vaan teidän on odotettava Havonaan-saapumistanne, jolloin saatte tervehtiä heitä henkisinä tovereinanne.

Havonakulttuurin miljardissa maailmassa tapahtuvan pitkän oleskelunne kuluessa teissä kehittyi ikuinen ystävyys näitä verrattomia olentoja kohtaan. Ja kuinka syvä onkaan tämä ystävyys, joka kasvaa avaruuden maailmoista tulevan, vähäisimmän persoonallisen luodun ja näiden keskusuniversumin täydellisillä sfääreillä syntyneitten, korkeitten persoonallisten olentojen

have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by “sight” and “material” assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and

välille! Pitkästä ja rakkaudentäyteisestä yhteydestään Havonan alkuperäisasukkaisiin ylösnousemuskuolevaiset saavat paljon sellaista, joka korvaa kuolevaisen etenemisen aikaisempien vaiheiden hengellistä köyhyyttä. Samalla havonalaiset saavat ylösnouseviin pyhiinvaeltajiin pitämiensä yhteyksien välityksellä kokemusta, joka korjaa — eikä ollenkaan vähäisessä määrin — sitä kokemuksellista puutetta, joka johtuu siitä, että he ovat eläneet aina jumalallista täydellisyyttä ilmentävää elämää. Sekä ylösnousemuskuolevaiselle että Havonan syntyperäiselle asukkaalle näin koituva hyöty on suuri ja molemminpuolinen.

Kaikkien muiden kolminaisuusalkuisten persoonallisuuksien tavoin Havonan syntyperäisasukkaatkin on projisoitu jumalalliseen täydellisyyteen, ja kuten muidenkin kolminaisuusperäisten persoonallisuuksien kohdalla ajan kulumisen saattaa tuoda oman lisänsä heidän kokemuksellisten varustustensa määrään. Mutta Kolminaisuuden Stationaarisista Pojista poiketen havonalaiset voivat nousta asemassa, heillä saattaa olla tulevaisuuteen kuuluva paljastumaton ikuisuuspäämäärä. Tästä ovat esimerkkinä ne havonalaiset, jotka palvelullaan saavat aikaan kyvyn fuusioitua Isän sellaiseen osaseen, joka ei ole Suuntaaja. Ja tällä keinoin he täyttävät Lopullisuuden Saavuttaneiden Kuolevaisten jäsenyyden ehdot. Ja on olemassa vielä muitakin lopullisuuden saavuttajakuntia, jotka ovat avoinna näille keskusuniversumin syntyperäisasukaille.

Havonan syntyperäisasukkaiden statuksen kehittyminen on aiheuttanut Uversassa paljon arveluja. Kun heitä jatkuvasti suodattuu moniin Lopullisuuden Saavuttajien Paratiisikuntiin ja kun heitä ei enää luoda lisää, on ilmeistä, että Havonaan jäävien syntyperäisasukkaiden määrä on jatkuvasti vähenemässä. Näiden tapahtumien perimmäisiä seurauksia ei ole meille koskaan paljastettu, muttemme usko Havonan koskaan täysin tyhjenevän alkuperäisasukkaistaan. Olemme kehittäneet teorian, jonka mukaan havonalaiset mahdollisesti lakkaisivat siirtymästä lopullisuuden saavuttajien joukkoihin joskus niinä aikoina, jolloin ulkoavaruuden tasot toinen toisensa perään luodaan. Olemme niin ikään viritelleet sellaista ajatusta, että näiden myöhempien universumiaikakausien kuluessa keskusuniversumia saattaa kansoittaa sekakoosteinen ryhmä siellä asuvia olentoja niin, että sen kansalaisista vain osa on alkuperäisiä Havonan asukkaita. Emme tiedä, mihin luokkaan tai tyyppiin kuuluvien luotujen olisi näin määrä saada asukkaan asema tulevaisuuden Havonassa, mutta seuraavat mahdollisuudet ovat tulleet mieleemme:

1. Univitiat, jotka nykyisellään ovat paikallisuusuniversumien konstellaatioiden pysyviä

loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

19:6.5 (222.1) 1. The univitatia, who are at present the permanent citizens of the local universe

kansalaisia.

2. Tulevaisuuden kuolevaistyytit, jotka superuniversumien asutuilla sfääreillä mahdollisesti syntyvät valon ja elämän aikakauden kukoistuksessa.

3. Toinen toistaan seuraavista ulkoavaruuden universumeista saapuva hengellinen aristokratia.

Tiedämme edellisen universumiaikakauden Havonan olleen jonkin verran erilainen kuin nykyinen Havona. Mielestämme on varsin järkevää otaksua, että olemme nyt todistamassa niitä hitaita keskusuniversumin muutoksia, jotka ennakoivat tulevia aikakausia. Vain yksi on varmaa: Maailmankaikkeus ei ole staattinen; vain Jumala on muuttumaton.

7. PARATHISIN KANSALAISET

Paratiisissa asuu lukuisia ryhmiä verrattomia olentoja: Paratiisin kansalaisia. He eivät ole suoranaisesti tekemisissä ylösnousevien tahdollisten olentojen täydellistymiseen tähtäävän järjestelmän kanssa, eikä heistä sen vuoksi paljasteta Urantian kuolevaisille kaikkea. Nämä yliveritiset älylliset olennot kuuluvat yli kolmeentuhanteen eri luokkaan niin, että viimeinen ryhmä personoitiin, samalla kun annettiin Kolminaisuuden määräys, joka julkisti suunnitelman seitsemän ajallis-avaruudellisen superuniversumin luomisesta.

Paratiisin kansalaisia ja Havonan syntyperäisasukkaita kutsutaan toisinaan yhteisesti Paratiisi-Havonan persoonallisuuksiksi.

Tähän päättyy kertomus niistä olennoista, jotka Paratiisin-Kolminaisuus on saattanut olevaisiksi. Yksikään heistä ei ole koskaan harhautunut. Ja silti heillä kaikilla on — sanan korkeimmassa mielessä — vapaa tahto.

Kolminaisuusalkuisilla olennoilla on kyky siirtyä paikasta toiseen, mikä tekee heidät riippumattomiksi serafien kaltaisista kuljetuspersoonallisuuksista. Kaikilla meillä on kyky liikkua vapaasti ja nopeasti universumien universumissa. Inspiroituja Kolminaisuushenkiä lukuun ottamatta emme voi saavuttaa Yksinäisten Sanansaattajien miltei uskomatonta nopeutta, mutta kykenemme silti sillä tavoin hyödyntämään kaikkia avaruuden kuljetuskeinoja, että voimme superuniversumin päämajasta liikkeelle lähtiessämme saavuttaa superuniversumin minkä tahansa kohteen lyhyemmässä ajassa kuin yhdessä Urantian vuodessa. Teidän ajanlaskunne mukaan minulta kului 109 päivää matkaani Uversasta Urantialle.

Näiden samojen väylien kautta kykenemme

constellations.

19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are

pitämään silmänräpäyksellistä yhteyttä toisiimme. Koko luotujen olentojen luokkamme on yhteydessä jokaiseen sellaiseen yksilöön, joka kuuluu johonkin Paratiisin-Kolminaisuuden lasten jakautumaan, vain Inspiroidut Henget pois lukien.

[Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

^{19:7,6 (222,10)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Luku 20. Jumalan Paratiisin-Pojat

⇐ 019

Urantia-kirjan

021 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 20 JUMALAN PARATIISIN-POJAT

Osiot

Johdanto

1. Taivaasta laskeutuvat Jumalan Pojat
2. Hallinnolliset Pojat
3. Oikeudelliset toimet
4. Hallinnolliset tehtäväkäynnit
5. Jumalan Paratiisin-Poikien lahjoittautuminen
6. Lahjoittautumiset kuolevaisen hahmossa
7. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat
8. Daynaalien paikallisuusuniversumipalvelu
9. Daynaalien planetaarinen palvelu
10. Paratiisin-Poikien yhteispalvelu

PAPER 20 THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

Johdanto

ORVONTONIN superuniversumissa toimivat Jumalan Pojat luokitellaan kolmeen pääryhmään:

1. Taivaasta Laskeutuvat Jumalan Pojat.
2. Taivaaseen Nousevat Jumalan Pojat.
3. Kolminaiset Jumalan Pojat.

Taivaasta laskeutuviin Poikien luokkiin lukeutuu persoonallisuksia, jotka ovat välittömästi Jumalan luomia. Taivaaseen nousevat pojat, sellaiset kuin kuolevaiset luodut, pääsevät tähän asemaan osallistumalla kokemuksellisesti evoluutiona tunnettuun luomismenettelyyn. Kolminaiset Pojat ovat ryhmä, joka polveutuu monista eri lähteistä, ja siihen kuuluvat kaikki Paratiisin-Kolminaisuuden syleilevät olennot, vaikkeivät he olisikaan suoraan Kolminaisuudesta lähtöisin.

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.

20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.

20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. TAIVAASTA LASKEUTUVAT JUMALAN

POJAT

Kaikkien alaslaskeutuvien Jumalan Poikien alkuperä on korkea ja jumalallinen. He omistautuvat ylhäältä alaspäin suuntautuvaa huolenpitoa merkitsevään palvelemiseen ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa ja järjestelmissä, ja heidän tarkoituksenaan on helpottaa evolutionaarista alkuperää olevien vähäisten luotujen — ylösnousevien Jumalan poikien — Paratiisiin-nousun edistymistä. Alaslaskeutuvien Poikien lukuisista yhteisöistä kuvaillaan näissä kertomuksissa seitsemän. Valon ja Elämän Keskussaaren Jumaluuksien luota tulevia Poikia kutsutaan Jumalan Paratiisin-Pojiksi, ja näihin kuuluvat seuraavat kolme luokkaa:

1. Luoja-Pojat — Mikaelit.
2. Hallinnolliset Pojat — Avonaalit.
3. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat — Daynaalit.

Muut neljä alaslaskeutuvien Poikien luokkaa tunnetaan Jumalan Paikallisuniversumin-Poikina:

4. Melkisedek-Pojat.
5. Vorondadek-Pojat.
6. Lanonandek-Pojat.
7. Elämäkantajat.

Melkisedekit ovat paikallisuniversumin Luoja-Pojan, Luovan Hengen ja Isä-Melkisedekin yhteisiä jälkeläisiä. Sekä Vorondadekit että Lanonandekit ovat Luoja-Pojan ja hänen Luova Henki -kumppaninsa olevaistamia. Vorondadekit tunnetaan parhaiten Kaikkein Korkeimpina, Konstellaatioiden Isinä. Lanonandekit tunnetaan Järjestelmänhallitsijoina ja Planeettaprinsseinä. Elämäkantajien kolmijakoisen luokan saattavat olevaiseksi Luoja-Poika ja Luova Henki sekä yksi asianomaisen superuniversumin Päivien Muinaisista. Mutta näiden Jumalan Paikallisuniversumin-Poikien olemusta ja toimintaa kuvaillaan sopivammin luvuissa, jotka käsittelevät paikallisuomusten asioita.

Jumalan Paratiisin-Poikien alkuperä on kolminainen: Primaariset eli Luoja-Pojat ovat Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan olevaisiksi saattamia; sekundaariset eli Hallinnolliset Pojat ovat lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen lapsia; Kolminaisuuden Opettaja-Pojat ovat Isän, Pojan ja Hengen jälkeläisiä. Palvelemista, palvontaa ja rukousta ajatellen Paratiisin-Pojat ovat kuin yksi; heidän

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

- 20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.
- 20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.
- 20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

- 20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.
- 20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.
- 20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.
- 20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work

henkensä on yksi, ja heidän toimintansa on laatusa ja täydellisyytensä osalta yhteneväistä.

Kun Päivien paratiisiluokat osoittautuivat jumalallisiksi hallintopersonallisuuksiksi, Paratiisin-Poikien luokat taas ovat paljastuneet jumalallisiksi hoivaajiksi: luojiksi, palvelijoiksi, lahjoittajiksi, tuomareiksi, opettajiksi ja totuuden ilmoittajiksi. He ulottavat toimintansa universumien universumissa ikuisen Saaren rantamilta ajallisuuden ja avaruuden asuttuihin maailmoin, ja he suorittavat keskus- ja superuniversumeissa monia sellaisia palveluja, joita ei näissä kertomuksissa paljasteta. Heidät on heidän palveluksensa luonteesta ja suorituspaikasta riippuen organisoitu eri tavoin, mutta paikallisuniversumissa sekä Hallinnolliset että Opettaja-Pojat palvelevat tuota hallintoaluetta johtavan Luoja-Pojan alaisuudessa.

Luoja-Pojat näyttävät omaavan persoonaansa keskittyvän hengellisen varustuksen, josta he päättävät ja jota he voivat lahjoittaa, kuten teidän Luoja-Poikanne teki vuodattaessaan henkensä Urantian kaikkien kuolevaisten päälle. Jokainen Luoja-Poika omaa tämän hengellisen vetovoiman omassa valtakunnassaan; hän on henkilökohtaisesti tietoinen jokaisen alaslaskeutuvan, omassa hallintopiirissään palvelevan Jumalan Pojan jokaisesta teosta ja tuntemuksesta. Tässä on jumalallinen heijastuma, paikallisuniversumissa ilmenevä kaksoiskappale, siitä lankaikkisen Pojan absoluuttisesta hengellisestä vetovoimasta, joka tekee hänelle mahdolliseksi ottaa ja pitää yhteyttä kaikkiin Paratiisin-Poikiinsa, olivatpa nämä universumien universumin piirissä missä hyvänsä.

Paratiisin Luoja-Pojat eivät palvele pelkästään Pojan ominaisuudessa ylhäältä alaspäin suuntautuissa palvelu- ja lahjoittautumistehtävissä, vaan saatuaan lahjoittautumisista koostuvan elämänvaiheensa päätökseen he toimivat jokainen omassa luomakunnassaan universumin isänä samalla, kun muut Jumalan Pojat jatkavat sitä palvelua, joka koostuu lahjoittautumisesta ja hengellisestä kohennustyöstä ja jonka tarkoitus on saada planeetat yksi toisensa jälkeen halukkaiksi tunnustamaan Universaalisen Isän rakastava hallintovalta, niin että se huipentuu siihen, kun luotu olento pyhittäytyy Paratiisin-Isän tahdon täyttämiseen, ja kulminoituu planetaariseen uskollisuuteen hänen Luoja-Poikansa tähän universumiin kohdistuvaa hallitsijanvaltaa kohtaan.

Seitsenkertaisessa Luoja-Pojassa sekoittuvat Luoja ja luotu ymmärtäväiseksi, myötätuntoiseksi ja armeliaaksi, ikuisiksi yhdistymäksi. Koko Mikaelien yhteisö, Luoja-Pojat, on siinä määrin ainutlaatuinen, että koko käsillä olevan jakson seuraava luku omistetaan heidän olemuksensa ja toimintojensa tarkastelulle,

is identical in quality and completeness.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers, judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with

kun taas tässä kertomuksessa keskitytään pääasiassa Paratiisin-Poikien kahden muun luokan, Hallinnollisten Poikien ja Kolminaisuuden Opettaja-Poikien, tarkastelemiseen.

2. HALLINNOLLISET POJAT

Joka kerta, kun lankaikkisen Pojan muovaama omaperäinen ja absoluuttinen ajatus olennosta yhdistyy Äärettömän Hengen muodosteleman uuden ja jumalallisen, rakkauden täyttämän palvelun ihanteen kanssa, on tuloksena uusi ja omintakeinen Jumalan Poika, Paratiisin Hallinnollinen Poika. Nämä Pojat muodostavat Avonaalien yhteisön erotukseksi Mikaelien, Luoja-Poikien, luokasta. Vaikkeivät he omakohtaisesti olekaan luojia, he ovat kaikessa toiminnassaan kuitenkin läheisessä yhteydessä Mikaeleihin. Avonaalit ovat planetaarisia palvelijoita ja tuomareita, kaikkien ajallis-avaruudellisten maailmojen korkeimpia viranomaisia — ja he ovat sitä kaikkia ihmisrotuja kohtaan, kaikille maailmoille ja kaikissa universeissa.

Meillä on syymme uskoa, että suuruniversumin Hallinnollisten Poikien kokonaismäärä on noin miljardi. He ovat itsehallinnollinen yhteisö, jota ohjaa heidän Paratiisissa oleva korkein neuvostonsa. Neuvosto koostuu kokeneista Avonaaleista, jotka on siirretty tähän neuvostoon kaikissa universeissa tapahtuvan palvelun piiristä. Mutta aina kun heidät on määrätty ja valtuutettu paikallisuniversumien palveluun, he toimivat kyseisen hallintoalueen Luoja-Pojan johdon alaisuudessa.

Avonaalit ovat niitä Paratiisin-Poikia, jotka edustavat palvelua ja lahjoittautumista paikallisuniversumien yksittäisille planeetoille. Ja kun jokaisen Avonaali-Pojan persoonallisuus on ainutkertainen, kun kahta samanlaista ei ole, on heidän työnsä yksilöllisen ainutlaatuista niissä maailmoissa, joissa he oleskelevat. Näissä maailmoissa he ruumiillistuvat usein kuolevaisen kaltaisiksi, ja toisinaan he syntyvät evoluutionaarien maailmojen maisista äideistä.

Hallinnon korkeammilla tasoilla suoritettavan palvelunsa lisäksi Avonaaleilla on asutuissa maailmoissa kolminainen tehtävä:

1. Oikeudelliset toimenpiteet. He toimivat planetaaristen tuomiokausien päätösvaiheessa. Aikanaan voidaan tällaisia tehtäväkäyntejä panna toimeen kymmeniä — satoja — kussakin yksittäisessä maailmassa, ja he voivat käydä samassa tai muissa maailmoissa lukemattomia kertoja tuomiokausien päättäjinä, nukkuvien eloonjäävien vapauttajina.

2. Hallinnolliset tehtäväkäynnit. Tämänäyttypinen planeetallavierailu toteutuu

the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael, the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions*. They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions*. A planetary visitation of this type usually occurs prior to the

tavallisesti ennen lahjoittautuvan Pojan saapumista. Tällaista tehtävää suorittaessaan Avonaali ilmestyy asianomaisen maailman aikuisen hahmossa sellaista inkarnoitumismenetelmää käyttäen, joka ei edellytä ruumiillista syntyä. Tämän ensimmäisen ja tavallisen hallintovierailun jälkeen Avonaalit voivat hallinnollisessa ominaisuudessa palvella toistuvasti samalla planeetalla sekä ennen lahjoittautuvan Pojan ilmestymistä että sen jälkeen. Näitä muita hallinnollisia tehtäviä suorittaessaan Avonaali saattaa ilmestyä joko aineellisessa ja näkyvässä tai aineettomassa ja näkymättömässä hahmossa, mutta yhtäkään kertaa hän ei näissä merkeissä synny maailmaan avuttomana vauvana.

3. Lahjoittautumistehtäväkäynnit. Kaikki Avonaali-Pojat lahjoittautuvat ainakin kerran jollekin evolutionaarisen maailman kuolevaisten sukukunnalle. Oikeudelliset vierailut ovat lukuisia, hallinnolliset tehtäväkäynnit ovat moniaita, mutta kullakin planeetalla ilmestyy vain yksi lahjoittautuva Poika. Lahjoittautuvat Avonaalit syntyvät naisesta, samalla tavoin kuin Nebadonin Mikael ruumiillistui Urantialla.

Mitään rajaa ei ole sille, montako kertaa Avonaali-Pojat saattavat palvella hallinnollisissa tai lahjoittautumistehtävissä, mutta tavallisesti, sen jälkeen kun tämä kokemus on käyty läpi seitsemän kertaa, seuraa tuon Avonaalin kohdalla tämän toiminnan suhteen keskeytys niiden hyväksi, joilla on ollut vähemmän tämänkaltaista palvelusta. Mainitut moninkertaisen lahjoittautumiskokemuksen omaavat Pojat siirretään silloin Luoja-Pojan korkeaan henkilökohtaiseen neuvostoon, ja he tulevat tällä tavoin mukaan universumiasioiden hallintoon.

Kaikessa Hallinnollisten Poikien työssä asutetuissa maailmoissa ja niiden hyväksi heitä avustavat kahteen yhteisöön kuuluvat paikallisuniversumiluodut: Melkisedekit ja arkkienkelit. Mutta kun he ovat suorittamassa lahjoittautumistehtäväänsä, heidän seurassaan on myös Loistavia Iltatähtiä, joiden alkuperä on niin ikään paikallisluomuksissa. Avonaalien palvelemaan paikallisuniversumin Luoja-Pojan, primaarisen Paratiisin-Pojan, koko valta ja auktoriteetti on sekundaaristen Paratiisin-Poikien, Avonaalien, jokaisen planetaarisen hankkeen tukena. Heidän työnsä asutetuilla sfäreillä on kaikilta osin aivan yhtä tuloksellista ja hyväksyttävää kuin olisi ollut Luoja-Pojan palvelu kyseisissä kuolevaisten asuttamissa maailmoissa.

3. OIKEUDELLISET TOIMET

Avonaalit tunnetaan Hallinnollisina Poikina siksi, että he ovat maailmojen korkeimpia

arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions.* The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the

viranomaisia, ajallisuuden maailmojen toinen toistaan seuraavien tuomiokausien tuomareita. He johtavat nukkuvien eloonjäävien herättämistä, ovat asianomaisen maailman tuomareina, saattavat päätökseen oikeudellisen ratkaisun lykkäystä merkinneen tuomiokauden, panevat täytäntöön koeaikaista armoa ilmentäneeltä aikakaudelta peräisin olevat määräykset, ohjaavat planetaariseen huolenpitoon osallistuvat avaruuden luodut uuden tuomiokauden mukaisiin tehtäviin, ja mainitut tehtävänsä suoritettuaan he palaavat oman paikallisuniversuminsa päämajaan.

Tuomitessaan yhden aikakauden kohtaloita Avonaalit määräävät evolutionaaristen ihmiskukuntien kohtaloista, mutta vaikka he saattavatkin antaa tuomioita persoonallisten luotujen identiteetin lopettamisesta, he eivät kuitenkaan pane tuota tuomiota täytäntöön. Tämänluontoisia päätöksiä panevat toimeen vain superuniversumin viranomaiset.

Kun Paratiisin Avonaali saapuu evolutionaariseen maailmaan tuomiokauden päättämistä ja planetaarisen edistymisen uuden aikakauden avaamista varten, se ei välttämättä ole hallinnollinen eikä lahjoittautumisen vuoksi suoritettu tehtäväkäynti. Hallinnolliset vierailut ovat joskus ja lahjoittautumista varten tehdyt vierailut ovat aina inkarnaatioita. Toisin sanoen tällaista tehtävää suorittaessaan Avonaalit palvelevat planeetalla aineellisessa hahmossa — konkreettisina. Heidän muut vierailunsa ovat ”tekniisiä”, ja tässä ominaisuudessa Avonaali ei planetaarista palvelua varten inkarnoidu. Jos Hallinnollinen Poika saapuu pelkästään tuomiokauden tuomarina, hän saapuu planeetalle henkiolentona, tuon maailman aineellisilta luoduilta näkymättömissä. Näitä tekniisiä vierailuja sattuu asutun maailman pitkän historian kuluessa tavan takaa.

Ennen sekä hallinnollisen vierailun että lahjoittautumisvierailun kokemustaan Avonaali-Pojat saattavat jo toimia planetaarisina tuomareina. Kummassakin mainitussa tapauksessa toimii ruumiillistunut Poika meneillään olevan planetaarisen ajanjakson tuomarina; samalla tavoin tekee Luoja-Poika, kun hän kuolevaisen hahmoon ruumiillistuneena suorittaa lahjoittautumistehtävänsä. Kun Paratiisin-Poika vierailee evolutionaarisessa maailmassa ja kun hän ottaa tämän maailman asukkaan hahmon, hänen läsnäolonsa päättää tuomiokauden ja saattaa voimaan maailman tuomion.

4. HALLINNOLLISET TEHTÄVÄKÄYNNIT

Ennen kuin lahjoittautuva Poika ilmestyy asutettuun maailmaan, siellä on tavallisesti jo

realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are “technical,” and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited

vieraillut Paratiisin Avonaali, jonka vierailun luonne on ollut hallinnollinen. Mikäli kysymyksessä on kaikkien aikojen ensimmäinen hallinnollinen vierailu, Avonaali inkarnoituu aina aineelliseksi olennoksi. Hän ilmestyy tehtävänsä kohdeplaneetalle sen kuolevaisten sukukuntaan kuuluvan täysikasvuisen miehen hahmossa, olentona, joka on täysin näkyväinen aikansa ja sukupolvensa kuolevaisille luoduille ja joihin hän on myös fyysisessä yhteydessä. Avonaali-Pojan yhteys paikallisiin ja universumin hengellisiin voimiin on koko hallinnollisen inkarnaation ajan täydellinen ja katkeamaton.

Planeetta saattaa kokea monia hallinnollisissa merkeissä suoritettuja vierailuja sekä ennen lahjoittautuvan Pojan ilmestymistä että sen jälkeen. Vierailijana voi useaan kertaan olla sama Avonaali tai muita Avonaaleja, jotka toimivat tuomiokautisina tuomareina, mutta tällaiset tekniset, tuomitsemista merkitsevät vierailut eivät ole luonteeltaan lahjoittautuvia eivätkä hallinnollisia, ja Avonaalit eivät sellaisissa tapauksissa koskaan ruumiillistu. Silloinkaan kun planeettaa siunataan toistuvilla hallinnollisilla vierailuilla, Avonaalit eivät aina antaudu ruumiillistumaan kuolevaisiksi; ja silloinkin kun he tosiaan palvelevat kuolevaisen lihallisessa hahmossa, he ilmestyvät aina tuon maailman aikuisen olennon muodossa; he eivät synny naisesta.

Joko lahjoittautumisen tai hallinnollisen tehtävän vuoksi ruumiillistuessaan Paratiisin-Pojilla on kokenut Suuntaaja, ja jokaista inkarnaatiota varten he saavat eri Suuntaajan. Ruumiillistuneiden Jumalan Poikien mielessä asuvat Suuntaajat eivät voi toivoa koskaan saavuttavansa persoonallisuutta asuttamaansa inhimillis-jumalalliseen olentoon fuusioitumisen kautta, mutta usein he personoituvat Universaalisen Isän antamasta määräyksestä. Tällaiset Suuntaajat muodostavat Diviningtonin korkeimman johtoneuvoston, jonka vastuulla on Salaperäisten Opastajien hallinto ja yksilöinti sekä niiden lähettäminen asuttuihin maailmoin. He myös ottavat vastaan Suuntaajat ja vahvistavat näiden saavutukset, kun Suuntaajat palaavat "Isän huomaan" näiden maallisen tomumajan kuolemassa hajottua. Maailmojen tuomareiden uskollisista Suuntaajista tulee tällä tavalla oman luokkansa yleviä päälliköitä.

Urantia ei ole koskaan toiminut hallinnollisella tehtäväkäynnillä olevan Avonaali-Pojan isäntänä. Mikäli Urantia olisi noudattanut asuttuja maailmoja koskevaa yleissuunnitelmaa, sitä olisi siunattu hallinnollisissa merkeissä tapahtuneella vierailulla jolloinkin Aatamin päivien ja Kristus-Mikaelin lahjoittautumisen välillä. Mutta Paratiisin-Poikien säännöllinen esiintymisjärjestys meni planeetallanne täysin sekaisin, kun Luoja-Poikanne ilmestyi planeetallenne viimeisessä

by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the "bosom of the Father" upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

lahjoittautumisessaan tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten.

Urantialla saattaa vielä vierailla Avonaali, joka on valtuutettu ruumiillistumaan hallinnollisten tehtävien vuoksi, mutta mitä tulee Paratiisin-Poikien vastaiseen ilmestymiseen, edes "taivaan enkelit eivät tiedä sellaisten vierailujen aikaa eivätkä toteutustapaa", sillä maailmasta, jossa Mikael on lahjoittautunut, tulee Mestari-Pojan yksinomainen ja henkilökohtainen suojatti, ja sellaisena se on täysin hänen suunnitelmiansa ja päätöstensä alainen. Ja teidän maailmanne tapauksessa asiaa mutkistaa vielä Mikaelin antama paluulupaus. Nebadonin Mikaelin Urantialla viettämään aikaan liittyvistä väärinkäsityksistä huolimatta yksi asia pitää varmasti yhtä totuuden kanssa: hänen lupauksensa palata maailmaanne. Tulevaisuudennäkymien ollessa tällaiset vain aika voi näyttää, missä järjestyksessä Jumalan Paratiisin-Pojat Urantialla vierailevat.

5. JUMALAN PARATIISIN-POIKIEN

LAHJOITTAUTUMINEN

Iankaikkinen Poika on Jumalan iankaikkinen Sana. Iankaikkinen Poika on hänen iankaikkisen Isänsä "ensimmäisen", absoluuttisen ja infiniittisen ajatuksen täydellinen ilmentymä. Kun tämän Alkuperäisen Pojan persoonallinen kaksoisolento eli jumalallinen jatke ryhtyy kuolevaiseksiruumiillistumista merkitsevään lahjoittautumistehtävään, käy kirjaimellisesti toteen, että Jumalan "Sana tulee lihaksi", ja että tämä Sana näin asuu eläimestä polveutuvien vähäisten olentojen keskuudessa.

Urantialla esiintyy laajalle levinnyt uskomus, jonka mukaan Pojan lahjoittautumisen tarkoituksena on vaikuttaa jollakin tavoin Universaalisen Isän asennoitumiseen. Mutta valistuneisuutenne tulisi osoittaa teille, ettei sellainen ole totta. Avonaali- ja Mikael-Poikien lahjoittautumiset ovat välttämätön osa kokemuksellista prosessia, jonka tarkoituksena on tehdä näistä Pojista turvallisia ja myötätuntoisia ajallisuuden ja avaruuden kansojen ja planeettojen vallanpitäjiä ja hallitsijoita. Seitsemästä lahjoittautumisesta koostuva elämänvaihe on kaikkien Paratiisin Luoja-Poikien korkein päämäärä. Ja kaikkien Hallinnollisten Poikien liikkeelle panevana voimana on tämä sama palvelemisen henki, joka niin kertakaikkisesti luonnehtii primaarisia Luoja-Poikia ja Paratiisin iankaikkista Poikaa.

Johonkin Paratiisin-Poikien luokkaan kuuluva Poika pitää lahjoittaa jokaiselle kuolevaisten asuttamalle maailmalle, jotta mahdollistuisi

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even "the angels in heaven know the time or manner of such visitations," for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF

GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the "first" absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine "Word is made flesh," and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on

Ajatuksensuuntaajien asettuminen kaikkien tämän sfäärin normaalien ihmisolentojen mieleen, sillä Suuntaajat eivät asetu kaikkiin aidosti inhimillisiin olentoihin, ennen kuin Totuuden Henki on vuodatettu ”kaiken lihan päälle”. Ja Totuuden Hengen lähettäminen riippuu Paratiisin Pojan paluusta universumipäämajaan, sen jälkeen kun hän on menestyksellisesti suorittanut kuolevaisen hahmossa tapahtuneen lahjoittautumistehtävän jossakin kehittyvässä maailmassa.

Asutetun planeetan pitkän historian kuluessa toimeenpannaan monta tuomiokausikohtaista tuomiopäivää, ja hallinnollisia vierailuja saattaa tapahtua useampia kuin yksi, mutta tavallisesti kullakin sfäärillä palvelee lahjoittautuva Poika vain kerran. Kunkin asutun maailman osalta on tarpeen vain se, että siellä käy yksi lahjoittautuva Poika, joka elää täyden ihmiselämän, syntymästä kuolemaan. Hengellisestä statuksestaan riippumatta jokaisesta kuolevaisten asuttamasta maailmasta on määrä ennemmin tai myöhemmin tulla isäntä Hallinnolliselle Pojalle, joka on lahjoittautumiskäynnillä, sitä yhtä jokaisessa paikallisuniversumissa olevaa planeettaa lukuun ottamatta, jolla Luoja-Poika päättää suorittaa kuolevaisena olentona tapahtuvan lahjoittautumisensa.

Sitten kun ymmärrätte lahjoittautuviin Poikiin liittyviä asioita enemmän, tajuatte, miksi Urantia saa osakseen niin paljon huomiota Nebadonin historiassa. Teidän pieni ja vähäpätöinen planeettanne on paikallisuniversumin mielenkiinnon kohteena yksinkertaisesti siksi, että se on Jeesus Nasaretilaisen mainen kotimaailma. Se oli Luoja-Poikanne lopullisen ja voitokkaan lahjoittautumisen näyttämö; se oli areena, jolla Mikael saavutti Nebadonin universumiin kohdistuvan korkeimman henkilökohtaisen hallitsijanvaltansa.

Luoja-Poika viettää paljon aikaansa paikallisuniversuminsa päämajassa — varsinkin oman, kuolevaisena tapahtuneen lahjoittautumisensa päätökseen saattamisen jälkeen — neuvomalla ja opettamalla kollegiota, joka koostuu hänen työtovereinaan toimivista Pojista: Hallinnollisista Pojista ja muista. Rakastaen ja omistautuen, lapeutta ja herkkää huomaavaisuutta osoittaen nämä Hallinnolliset Pojat lahjoittautuvat avaruuden maailmoille. Eivätkä nämä planetaariset palvelukset ole millään tavoin vähempiarvoisia kuin Mikaelien lahjoittautumiset kuolevaisen hahmossa. On totta, että Luoja-Poikanne valitsi luotunaolemiskokemuksen saavuttamiseen tähdänne lopullisen tutkimusmatkansa kohteeksi maailman, joka oli kohdannut epätavallisia vastoinkäymisiä. Muttei mikään planeetta voisi koskaan olla niin huonossa tilassa, että sen hengellisen elpymisen aikaansaamiseen tarvittaisiin Luoja-Pojan lahjoittautumista.

that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

Lahjoittautuvien Poikien ryhmästä olisi kuka tahansa ollut yhtä pätevä, sillä kaikessa työssään paikallisuniversumin maailmoissa Hallinnolliset Pojat ovat aivan yhtä jumalallisen tehokkaita ja kaikin puolin viisaita kuin olisi ollut heidän paratiisiveljensä, Luoja-Poika.

Vaikka katastrofin mahdollisuus seuraa aina näitä Paratiisin-Poikia heidän lahjoittautumiseensa kuuluvan ruumiillistumisen aikana, en ole vielä koskaan nähnyt selvitystä lahjoittautuneen Hallinnollisen Pojan sen paremmin kuin Luoja-Pojankaan epäonnistumisesta tai lankeemuksesta. Kumminkin ovat alkuperältään liian lähellä absoluuttista täydellisyyttä, että he epäonnistuisivat. He tosiaankin panevat alttiiksi kaiken, heistä todellakin tulee lihaa ja verta olevien kuolevaisten luotujen kaltaisia, ja he saavuttavat sillä keinoin ainutlaatuisen kokemuksen luotuna olemisesta, mutta mitä voin huomioideni perusteella sanoa, on että he onnistuvat aina. Heiltä ei jää koskaan saavuttamatta se, mitä lahjoittautumisella tavoitellaan. Kertomus heidän koko Nebadonin kattavasta lahjoittautumisestaan ja planetaarisesta palvelustaan on paikallisuniversuminne historian jaloja kiehtovin luku.

6. LAHJOITTAUTUMISET KUOLEVAISEN

HAHMOSSA

Menetelmä, jolla Paratiisin-Poika valmistautuu lahjoittautuvana Poikana tapahtuvaan kuolevaiseksi ruumiillistumiseen, menetelmä, jolla hän joutuu äitiinsä lahjoittautumisplaneetalla, on maailmankaikkeuden mysteeri; ja jokainen yritys tämän sonaringtonilaisen menetelmän toimivuuden selvittämiseksi on suoralta kädeltä tuomittu epäonnistumaan. Antakaa ylevän tiedon Jeesus Nasaretilaisen kuolevaisen hahmossa viettämästä elämästä painua sieluunne, mutta älkää tuhatko ajatustakaan sen asian hyödyttömään spekulointiin, miten tämä Nebadonin Mikaelin salaperäinen ruumiillistuminen pantiin toimeen. Riemuitkaamme kaikki siitä tiedosta ja vakuuttuneisuudesta, että sellaiset aikaansaannokset ovat jumalalliselle olemukselle mahdollisia. Älkäämme tuhatko aikaa tyhjämpäiväisiin arveluihin siitä, mikä se menetelmä on, johon jumalallinen viisaus turvautuu nämä ilmiöt aikaansaadakseen.

Kun Paratiisin-Poika suorittaa kuolevaisen hahmossa tapahtuvaa lahjoittautumistaan, hän syntyy aina naisesta ja varttuu tuon maailman poikalapsena, kuten Jeesus teki Urantialla. Nämä kaikki korkeinta palvelusta suorittavat Pojat varttuvat lapsuudesta nuoruuteen ja miehuuteen aivan niin kuin ihminen. Heistä tulee kaikissa suhteissa sen ihmisrodun kuolevaisten kaltaisia,

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do

jonka keskuuteen he syntyvät. He esittävät pyyntöjään Isälle aivan kuten esittävät sen maailman lapset, jossa he palvelevat. Aineelliselta kannalta katsoen nämä inhimillis-jumalalliset Pojat viettävät tavallista elämää yhtä poikkeusta lukuun ottamatta: he eivät siitä jälkeläisiä maailmassa, jossa he oleskelevat. Tämä on yleinen rajoitus, joka koskee kaikkia Paratiisin lahjoittautuvien Poikien luokkia.

Aivan kuten Jeesus työskenteli teidän maailmassanne kirvesmiehen poikana, samalla tavoin työskentelevät muutkin Paratiisin-Pojat eri tehtävissä omilla lahjoittautumisplaneetoillaan. Tuskinpa pystytte keksimään ammattia, jossa joku Paratiisin-Pojista ei olisi lahjoittautumisensa kuluessa jollakin ajallisuuden evolutionaarisista planeetoista toiminut.

Kun lahjoittautuva Poika on tullut tietämään, millainen kokemus on elää kuolevaisen olennon elämää; kun hän on saavuttanut täydellisen sopusoinnun itsessään olevan Suuntaajan kanssa, sen jälkeen hän aloittaa sen osan planetaarisesta lähetystehtävästään, jonka tarkoitus on hänen lihallisten veljensä mielen valistaminen ja sielun inspiroiminen. Opettajina toimiessaan nämä Pojat omistautuvat yksinomaaisesti kuolevaisrotujen hengelliseen valaisemiseen niissä maailmoissa, joissa he vierailevat.

Kuolevaisen hahmossa tapahtuvat Mikaelien ja Avonaalien lahjoittautumiset, niin keskenään verrannollisia kuin ne useimmissa suhteissa ovatkin, eivät kuitenkaan ole täysin yhteneväisiä. Hallinnollinen Poika ei koskaan julista: "Jokainen, joka on nähnyt Pojan, on nähnyt Isän", kuten teidän Luoja-Poikanne julisti Urantialla lihallisessa hahmossa ollessaan, vaan lahjoitettu Avonaali julistaa sen sijaan: "Jokainen, joka on nähnyt minut, on nähnyt Jumalan lankaikkisen Pojan." Hallinnolliset Pojat eivät polveudu suoraan Universaalisesta Isästä, eivätkä he ruumillistu Isän tahdon alaisina, vaan he lahjoittautuvat aina Paratiisin-Poikina, jotka ovat Paratiisin lankaikkisen Pojan tahdon alaisia.

Astuessaan kuoleman portista lahjoittautuvat Pojat, olivatpa he Luoja-Poikia tai Hallinnollisia Poikia, ilmestyvät uudelleen kolmantena päivänä. Mutta teidän ei tulisi elätellä sellaista ajatusta, että he kohtaavat aina teidän maailmassanne tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten vieraalleen Luoja-Pojan osalle tulleen traagisen lopun. Jeesus Nasaretilaisen läpikäymä epätavallinen ja tavattoman julma kokemus on saanut aikaan sen, että Urantia on paikallisesti tullut tunnetuksi "ristin maailmana". Ei ole välttämätöntä, että Jumalan Poikaa kohdellaan näin epäinhimillisesti, ja planeettojen suuri enemmistö onkin ottanut heidät huomaavaisemmin vastaan ja sallinut heidän päättää kuolevaisen hahmossa eletyn

the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God." The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as "the world of the cross." It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping

elämänvaiheen, julistaa aikakausi päättyneeksi, tuomita nukkuvat eloonjäävät ja julistaa uusi tuomiokausi alkaneeksi alistamatta heitä väkivaltaiseen kuolemaan. Lahjoittautuvan Pojan pitää kohdata kuolema, hänen täytyy kulkea maailmojen kuolevaisten koko tosiasiallisen kokemuksen läpi, mutta sellaista, että tämä kuolema olisi joko väkivaltainen tai epätavallinen, ei jumalallinen suunnitelma edellytä.

Aina kun lahjoittautuvia Poikia ei väkivaltaisesti tapeta, he luopuvat vapaaehtoisesti elämästään ja kulkevat kuoleman portista — eivät ”ankaran oikeuden” tai ”jumalallisen vihan” vaatimukset täyttääkseen, vaan saattaakseen lahjoittautumisensa päätökseen, ”juodakseen loppuun sen kalkin”, jonka sisältönä on ruumiillistuneena eletty elämänvaihe ja henkilökohtainen kokemus kaikesta siitä, mikä muodostaa luodun olennon elämän sellaisena kuin se eletään kuolevaisen olomuodon planeetoilla. Lahjoittautuminen on planeetan ja universumin kannalta välttämätön, eikä fyysinen kuolema ole muuta kuin lahjoittautumistehtävän välttämätön osa.

Kun kuolevaisen hahmossa eletty ruumiillistuminen on päättynyt, palveluksen suorittanut Avonaali matkaa Paratiisiin, jossa Universaalinen Isä ottaa hänet vastaan, sitten hän palaa siihen paikallisuniversumiin, jonka palveluksessa hän on, ja saa siellä tunnustuksen Luoja-Pojalta. Lahjoittautunut Avonaali ja Luoja-Poika lähettävät tämän jälkeen yhteisen Totuuden Henkensä toimimaan lahjoittautumismaailman kuolevaisten sukukunnan sydämissä. Paikallisuniversumin täysivaltaisuutta edeltävinä aikoina kysymyksessä on kummankin Pojan yhteinen henki Luovan Hengen toimeenpanemana. Se eroaa jonkin verran siitä Totuuden Hengestä, joka on luonteenomainen niille paikallisuniversumin ajoille, jotka seuraavat Mikaelin seitsemättä lahjoittautumista.

Luoja-Pojan saatettua päätökseen viimeisen lahjoittautumisensa kaikkiin aikaisemmin Avonaalin lahjoittautumisen kohteina olleisiin paikallisuniversumin maailmoihin lähetetty Totuuden Henki muuttuu olemukseltaan niin, että siitä entistä kirjaimellisemmin tulee täysivaltaisen Mikaelin henki. Tämä ilmiö tapahtuu samalla, kun Totuuden Henki vapautuu palvelemaan planeetalla, jolla Mikael on kuolevaisen hahmossa suorittanut lahjoittautumisen. Tämän jälkeen jokainen maailma, jonka osalle on tullut Hallinnollisen Pojan lahjoittautumisesta koitua kunnia, on saava tämän myötä sen samaisen seitsenkertaiselta Luoja-Pojalta tulevan Henkilohduttajan, jonka se olisi saanut, mikäli paikallisuniversumin Hallitsija olisi henkilökohtaisesti ruumiillistunut tämän maailman lahjoittautuvaksi Pojaksi.

survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of “stern justice” or “divine wrath,” but rather to complete the bestowal, “to drink the cup” of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature’s life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael’s seventh bestowal.

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son’s final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. KOLMINAISUUDEN OPETTAJA-POJAT

Nämä äärimmäisen persoonalliset ja äärimmäisen hengelliset Paratiisin-Pojat ovat Paratiisin-Kolminaisuuden olevaistamia. Havonassa heidät tunnetaan Daynaalien luokkana. Orvontonissa heidät kirjataan Kolminaisuuden Opettaja-Poikina, mikä nimitys johtuu heidän alkuperästään. Salvingtonissa heistä käytetään joskus nimitystä Paratiisin Hengelliset Pojat.

Opettaja-Poikien lukumäärä kasvaa jatkuvasti. Viimeinen universaalinen väestönlaskentatiedote ilmoitti näiden keskus- ja superuniversumeissa toimivien Kolminaisuuden Poikien lukumääräksi vähän yli kaksikymmentäyksimiljardia, eivätkä lukuun sisälly Paratiisissa olevat reservit, joihin kuuluu yli kolmannes kaikista olemassa olevista Kolminaisuuden Opettaja-Pojista.

Poikien Daynaali-yhteisö ei ole elimellinen osa paikallis- eikä superuniversumien hallintoa. Sen jäsenet eivät ole sen paremmin luojia kuin pelastajiakaan, eivät tuomareita eivätkä hallitsijoita. Heidän huolenaan ei niinkään ole universumin hallinto kuin moraalinen valaistuminen ja hengellinen kehittyminen. He ovat universaalisia kouluttajia, jotka ovat omistautuneet kaikkien maailmojen hengelliseen herättämiseen ja moraaliseen opastamiseen. Heidän palvelunsa on läheistä sukua Äärettömän Hengen persoonallisuksien osoittamalle huolenpidolle, ja se liittyy läheisesti luotujen olentojen matkaan kohti Paratiisia.

Näissä Kolminaisuuden Pojissa on paljon kolmen Paratiisin-Jumaluuden yhteisolemuksesta, mutta Havonassa he näyttävät heijastavan enemmänkin Universaalisen Isän olemusta. Superuniversumeissa he tuntuvat kuvastavan lankaikkisen Pojan olemusta, kun taas paikallisuomuksissa he näyttävät ilmentävän Äärettömän Hengen luonteenpiirteitä. Kaikissa universumeissa he ovat palvelemisen ruumiillistuma ja viisaudesta kumpuava tahdikkuus.

Paratiisiveljistään, Mikaeleista ja Avonaaleista, poiketen Kolminaisuuden Opettaja-Pojat eivät saa mitään keskusuniversumissa annettavaa valmistavaa koulutusta. Heidät lähetetään suoraan superuniversumien päämajoihin, ja siellä heidät valtuutetaan palvelemaan jossakin paikallisuniversumissa. Näitä kehittyviä maailmoja palvellessaan he käyttävät hyväkseen Luoja-Pojan ja tämän kanssa toimivien Hallinnollisten Poikien yhteistä hengellistä vaikutusta, sillä Daynaalit eivät sinänsä ja itsessään omaa hengellistä vetovoimaa.

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

8. DAYNAALIEN

PAIKALLISUNIVERSUMIPALVELU

Paratiisin Hengelliset Pojat ovat ainutlaatuisia kolminaisuusalkuisia olentoja, ja he ovat ainoita Kolminaisuuden luotuja, jotka näin täydellisesti liittyvät kaksinaisperäisten universumien johtamiseen. Heidän omistautumisensa kuolevaisille luoduille ja hengellisten olentojen alemmille luokille annettavaan kasvatukselliseen huolenpitoon on antaumuksellista. He aloittavat uurastuksensa paikallisjärjestelmissä, ja kokemuksen ja saavutusten karttuessa he etenevät sisäänpäin konstellaatiopalvelun kautta paikallisuomuksen korkeimpaan työhön. Diplomin saatuaan heistä saattaa tulla hengellisiä suurlähettiläitä, jotka edustavat palvelukohteenaan olevaa paikallisuniversumia.

En tiedä Nebadonissa olevien Opettaja-Poikien tarkkaa lukumäärää, mutta heitä on monia tuhansia. Monet Melkisedekien koulujen osastojen päälliköt kuuluvat tähän olentoluokkaan, kun taas pysyvällä pohjalla muodostetun Salvingtonin Yliopiston henkilöstöön kuuluu yhteensä yli satatuhatta jäsentä, joiden joukossa on myös nyt puheena olevia Poikia. Heitä on sijoitettu suurin määrin eri morontiakoulutuksen maailmoin, mutta kokonaan he eivät antaudu yksinomaan kuolevaisten luotujen hengelliseen ja älylliseen edistämiseen, vaan he huolehtivat yhtä suurella määrin myös serafiolentojen ja paikallisuomusten muiden syntyperäisasukkaiden opettamisesta. Monet heidän apulaisistaan tulevat luotujen kolminaisuusolentojen riveistä.

Opettaja-Pojista muodostuvat ne opettajakunnat, jotka huolehtivat kaikista tutkinnoista ja järjestävät kaikki koetilaisuudet. Näiden tilaisuuksien tarkoituksena on antaa pätevyys ja diplomi kaikille universumipalvelun alemmille tasoille, vartiomiehen tehtävistä aina tähtientutkijan tehtäviin saakka. He johtavat iäisyyskysien mittaista koulutuskurssia, joka ulottuu planetaarisista kursseista aina Salvingtonissa sijaitsevaan Viisauden Korkeakouluun asti. Kaikille, jotka suorittavat nämä viisauteen ja totuuteen suuntautuvat tutkimusmatkat, annetaan ponnistuksistaan ja saavutuksistaan tunnustus, olivatpa he ylösnousemuskuolevaisia tai eteenpäin pyrkiviä kerubeja.

Kaikkien universumien kaikki Jumalan Pojat ovat kiitollisuudenvelassa näille ikuiskollisille ja kaikin puolin tehokkaille Kolminaisuuden Opettaja-Pojille. He ovat kaikkien henkipersonallisuuksien yleviä opettajia, jopa itse Jumalan Poikien koeteltuja ja todellisia opettajia. Mutta Opettaja-Poikien velvollisuuksien ja tehtävien loputtomista yksityiskohdista voin teitä tuskin informoida.

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynals-sonship activities will be better understood on

Urantialla ymmärretään Daynaali-Poikien laajaa toimintaa paremmin, vasta sitten kun älyllisyytenne on kehittyneempää, ja sen jälkeen kun planeettanne hengellinen eristäminen on päättynyt.

Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. DAYNAALIEN PLANETAARINEN PALVELU

Kun tapahtumain kehitys evolutionaarisessa maailmassa osoittaa, että aika on kypsä hengellisen aikakauden alkuunsaattamiselle, tarjoutuvat Kolminaisuuden Opettaja-Pojat aina vapaaehtoisiksi tähän palveluun. Ette tunne tätä Poikien yhteisöä, sillä Urantia ei ole koskaan kokenut hengellistä aikakautta, kosmisen valaistumisen vuosituhatta. Mutta jo nyt Opettaja-Pojat vierailevat maailmassanne tarkoituksenaan laatia suunnitelmia heidän hankkeissa olevan vierailunsa toteuttamiseksi sfäärillänne. Heidän on määrä ilmestyä Urantialle, sitten kun sen asukkaat ovat jo kutakuinkin päässeet eläimellisyyden pauloista ja aineellisuuden kahleista.

Kolminaisuuden Opettaja-Pojilla ei ole mitään osaa planetaaristen tuomiokausien päättämisessä. He eivät sen paremmin tuomitse kuolleita kuin ylennä eläviä, mutta joka kerta, kun he ovat suorittamassa planetaarista tehtävää, heidän seurassaan on Hallinnollinen Poika, joka toimittaa nämä mainitut palvelut. Opettaja-Poikien ainoana huolena on panna evolutionaarisella planeetalla alkuun hengellinen aikakausi, hengellisten realiteettien aikakauden sarastus. He tekevät materiaalista tietoa ja ajallista viisautta vastaavat hengelliset ilmiöt todellisiksi.

Opettaja-Pojat jäävät vierailuplaneetoilleen planeetan ajanlaskun mukaan laskettuna tavallisesti tuhanneksi vuodeksi. Yksi Opettaja-Poika johtaa planetaarista tuhatvuotista hallituskautta, ja häntä avustaa seitsemänkymmentä hänen omaan luokkaansa kuuluvaa työtoveria. Daynaalit eivät ruumiillistu eivätkä muutoinkaan aineellistu niin, että he olisivat kuolevaisten nähtävissä. Siksi vierailun kohteena olevaan maailmaan pidetään yhteyttä Loistavien Iltatähtien toiminnan kautta. Nämä ovat paikallisuniversumiin kuuluvia, Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kanssa yhteistyötä harjoittavia persoonallisuuksia.

Daynaalit saattavat palata asuttuun maailmaan monta kertaa, ja heidän viimeisen vierailunsa seurauksena planeetta tulee ohjatuksi valon ja elämän sfääriin vakiintuneeseen asemaan, mikä on kaikkien nykyisen universumiaikakauden kuolevaisten asuttamien maailmojen evolutionaarinen määränpää. Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnalla on paljon tekemistä valoon ja elämään asettautuneiden sfäärien kanssa, ja heidän planetaariset

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of

toimintansa sivuavat Opettaja-Poikien toimintoja. Itse asiassa koko Daynaali-Poikien luokka on läheisesti yhteydessä finaliittitoimintojen kaikkiin vaiheisiin ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa luomuksissa.

Kolminaisuuden Opettaja-Pojat näyttävät evolutionaarisen nousun varhaisemmissa vaiheissa samastuvan niin täysin kuolevaisten etenemisjärjestykseen, että se panee meidät useinkin pohdiskelemaan sellaista mahdollisuutta, että he tulevaisuuden universumien vielä paljastumattoman elämänkaaren aikana liittyisivät finaliitteihin. Panemme merkille, että superuniversumien hallintopersonallisuudet ovat osin Kolminaisuudesta polveutuvia persoonallisuuksia ja osin Kolminaisuuden syleilemiä ylösnousemuksen evolutionaarisia luotuja. Uskomme lujasti, että Opettaja-Pojat ja lopullisuuden saavuttajat ovat nyt hankkimassa kokemusta ajallisuudessa tehtävästä yhteistyöstä. Se saattaa olla sellaista alustavaa harjoitusta, joka valmistaa heitä läheiseen yhteistyöhön jossakin vielä paljastumattomassa tulevaisuuden toimintakohteessa. Uversassa uskomme, että kun superuniversumit ovat lopulta asettuneet valoon ja elämään, nämä Paratiisin Opettaja-Pojat, jotka ovat näin perin pohjin tutustuneet evolutionaaristen maailmojen ongelmiin ja olleet näin kauan tekemisissä evolutionaaristen kuolevaisten elämänculun kanssa, tulevat luultavasti siirretyiksi ikuiseen yhteyteen Lopullisuuden Saavuttajain Paratiisikunnan kanssa.

10. PARATIISIN-POIKIEN YHTEISPALVELU

Kaikki Jumalan Paratiisin-Pojat ovat alkuperältään ja olemukseltaan jumalallisia. Joka ainoan Paratiisin-Pojan työ joka ainoan maailman hyväksi on suoritettu aivan kuin palveleva Poika olisi ensimmäinen ja ainoa Jumalan Poika.

Paratiisin-Pojat ovat Jumaluuden kolmen persoonan toiminnallisten puolien jumalallinen ilmentymä ajallisuuden ja avaruuden toimipiireille. Luoja-, Hallinnolliset ja Opettaja-Pojat ovat ikuisten Jumaluuksien antamia lahjoja ihmislapsille ja kaikille niille maailmankaikkeuden muille luoduille, joilla on ylösnousemuksen potentiaali. Nämä Jumalan Pojat ovat jumalallisia hoivaajia, jotka omistautuvat taukoamatta sille työlle, että he auttavat ajallisuuden luotuja saavuttamaan ikuisuuden korkean hengellisen määränpään.

Luoja-Pojissa sekoittuu Universaalisen Isän rakkaus lankaikkisen Pojan laupeuteen, ja se paljastuu paikallisuniverseille Mikaelien luomisvoimana, rakkaudentäyteisenä huolenpitona

finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finalizers in the undisclosed career of the future universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finalizers are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232.4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232.5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232.6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the

Luku 21. Paratiisin Luoja-Pojat

⇐ 020

Urantia-kirjan

022 ⇒

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 21 PARATHISIN LUOJA-POJAT

Osiot

Johdanto

1. Luoja-Poikien alkuperä ja olemus
2. Paikallisuniversumien Luoja
3. Paikallisuniversumisuverenisuus
4. Mikaelien lahjoittautumiset
5. Mestari-Poikien suhde universumiin
6. Mestari-Mikaelien tulevaisuus

Johdanto

LUOJA-POJAT ovat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumien luoja ja valtiaita. Näiden universuminluojien ja -hallitsijoiden alkuperä on kaksinainen, sillä heissä ilmenee sekä Jumala Isän että Jumala Pojan ominaisuuksia. Mutta jokainen Luoja-Poika eroaa kuitenkin kaikista muista, jokainen heistä on sekä olemukseltaan että persoonallisuudeltaan ainutlaatuinen, itse kukin heistä on oman alkuperänsä takana olevaa täydellistä jumaluusihannetta edustava "ainokainen Poika".

Laaja-alaisessa paikallisuniversumin organisointi-, kehittämis- ja täydellistämistyössään nämä korkea-arvoiset Pojat nauttivat aina Universaalisen Isän ylläpitävää tukea. Luoja-Poikien suhde Paratiisin-Isäänsä on liikuttava ja ylittämätön. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Jumaluutta olevien vanhempien syvälinen kiintymys jumalallisiin jälkeläisiinsä olisi alkulähteenä sille kauniille ja likimain jumalalliselle rakkaudelle, jota kuolevaisetkin vanhemmat osoittavat lapsilleen.

Nämä primaariset Paratiisin-Pojat personoidaan Mikaeleiksi. Kun he lähtevät Paratiisista perustamaan universumejaan, heidät

PAPER 21 THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the "only-begotten Son" of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known

tunnetaan Luoja-Mikaeleina. Sitten kun he ovat saavuttaneet korkeimman hallitsijanvaltansa, heitä kutsutaan Mestari-Mikaeleiksi. Puhuessamme teidän Nebadon-nimisen paikallisuniversuminne hallitsijasta kutsumme häntä toisinaan Kristus-Mikaeleiksi. Aina ja iäti he käyttävät valtaa ”Mikaelin järjestyksen” mukaan, Mikael nimittäin on heidän luokkaansa ja lajiaan olevan ensimmäisen Pojan nimitys.

Alkuperäinen eli esikois-Mikael ei ole koskaan kokenut inkarnoitumista aineelliseksi olenoksi, mutta hän on seitsemän kertaa käynyt läpi luodun olennon hengellisen kokemuksen siitä, mitä on nousta Havonan seitsemällä kehällä uloimmilta sfääreiltä keskusluomuksen sisimmälle kehälle edeten. Mikaelien yhteisö tuntee suuruniversumin läpikotaisin. Mitään sellaista ei yksienkään ajallisuuden ja avaruuden lasten kokemukseen sisälly, jollaisessa Mikaelit eivät olisi henkilökohtaisesti olleet mukana. Jumalallisen olemuksen lisäksi heissä on itse asiassa myös teidän olemustanne, mikä tarkoittaa, että heissä on kaikkia olemuksia: korkeimmasta vähäisimpään.

Alkuperäinen Mikael toimii primaaristen Paratiisin-Poikien puheenjohtajana näiden kokoontuessa neuvonpitoon kaiken olevaisen keskuksessa. Ei kauankaan sitten rekisteröimme Uversassa universaalisen uutislähetysten, joka kertoi ikuisella Saarella pidetystä ylimääräisestä konklaavista. Siellä oli ollut saapuvilla sataviisikymmentätuhatta Luoja-Poikaa, jotka olivat kokoontuneet vanhempiensa läsnä ollessa keskustelemaan universumien universumin yhtenäistymisen ja vakiintumisen edistymisestä. Tämä ryhmä koostui valikoiduista Hallitsija-Mikaeleista, seitsemän kertaa lahjoittautuneista Pojista.

1. LUOJA-POIKIEN ALKUPERÄ JA OLEMUS

Kun lankaikkisessa Pojassa oleva absoluuttisen hengellisen ideainmuodostuksen täyteys kohtaa Universaalisessa Isässä olevan absoluuttisen persoonallisuuskäsityksen täyteen, kun tällainen luova liitto on lopullisesti ja täydellisesti saavutettu, kun tällainen hengen absoluuttinen identiteetti ja tällainen persoonallisuuskäsityksen infiniittinen ykseys sattuvat yhteen, niin silloin, juuri silloin ja siinä paikassa, kummankaan Jumaluuden menettämättä mitään persoonallisuudestaan tai oikeuksistaan, leimahtaa täysin kehkeytyneeksi olemukseen uusi ja omaperäinen Luoja-Poika, sen täydellisen ihanteen ja sen voimakkaan idean ainokainen Poika, joiden yhteenliittyminen saa aikaan tämän voimaa ja täydellisyyttä ilmentävän uuden luojapersonaalisuuden.

as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels. Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always and forever do they reign after the “order of Michael,” that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

Jokainen Luoja-Poika on universumien universumin ikiolevaisten Luojen kahdessa infiniittisessä, ikuisessa ja täydellisessä mielessä syntyneitten omaperäisten käsitysten muodostaman täydellisen liiton aikaansaama ainokainen — ja ainoa aikaansaataavissa oleva — jälkeläinen. Toista tällaista Poikaa ei koskaan voi tulla, sillä jokainen Luoja-Poika on kvalifioimaton, valmis ja lopullinen ilmentymä ja ruumiillistuma kaikesta siitä, mikä sisältyy jokaisen tällaisen jumalallisen olevaisen jokaisen mahdollisuuden jokaisen yksityiskohdan jokaiseen vaiheeseen, joka kautta ikuisuuksien olisi koskaan näistä jumalallisista luovista potentiaaleista löydettävissä, jota näillä potentiaaleilla koskaan voitaisiin ilmentää ja joka koskaan voisi näistä potentiaaleista kehittyä, potentiaaleista, jotka yhdistyivät saattaakseen olevaisiksi tämän Mikael-Pojan. Jokainen Luoja-Poika on niiden yhdistyneiden jumaluuskäsitysten absoluutti, joista hänen jumalallinen alkuperänsä muodostuu.

Näiden Luoja-Poikien jumalallinen olemus juontuu periaatteessa yhtäläisesti kummankin Paratiisin-vanhemman attribuuteista. Kaikki Mikaelit jakavat Universaalisen Isän jumalallisen olemuksen täyteen ja lankaikkisen Pojan luomiskyvyn, mutta tehdessämme havaintoja siitä, miten heidän toimintansa käytännössä toteutuvat universumeissa, havaitsemme ilmeisiä eroavaisuuksia. Jotkut Luoja-Pojat näyttävät olevan enemmän Jumala Isän kaltaisia, toiset enemmän Jumala Pojan kaltaisia. Esimerkiksi se, miten Nebadonin universumin hallinto suuntautuu, viittaa siihen, että sen Luoja- ja hallitseva Poika on eräs niistä, joiden olemus ja ominaispiirteet muistuttavat enemmän lankaikkisen Äiti-Pojan olemusta ja piirteitä. Lisäksi on mainittava, että joitakin universumeja johtavat sellaiset Paratiisin-Mikaelit, jotka näyttävät muistuttavan yhtä lailla sekä Jumala Isää että Jumala Poikaa. Eikä näihin huomioihin missään mielessä sisälly kritiikkiä, vaan ne ovat yksinkertaisesti vain tosiasian kirjaus.

En tiedä olemassa olevien Luoja-Poikien täsmällistä lukumäärää, mutta minulla on hyvät syyt uskoa, että heitä on yli seitsemänsataatuhatta. Tiedämmehän, että on olemassa tarkalleen seitsemänsataatuhatta Päivien Yhdistynyttä, eikä heitä luoda enää lisää. Panemme niin ikään merkille, että nykyistä universumiaikakautta varten säädetyt suunnitelmat näyttävät edellyttävän yhden Päivien Yhdistyneen sijoittamista kuhunkin paikallisuniversumiin Kolminaisuuden neuvon-antavaksi suurlähettilääksi. Panemme lisäksi merkille, että Luoja-Poikien jatkuvasti kasvava lukumäärä ylittää jo Päivien Yhdistyneitten muuttumattoman lukumäärän. Mutta mitä tulee seitsemänsadantuhannen rajan ylittävien Mikaelien kohtaloon, sitä meille ei ole koskaan

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms; they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

kerrottu.

2. PAIKALLISUNIVERSUMIEN LUOJAT

Paratiisin primaarisen luokan Pojat ovat niiden omien hallintoalueittensa suunnittelijoita, luoja, rakentajia ja hallintovallan käyttäjiä, jotka ovat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniverseja, seitsemän evolutionaarisen superuniversumin perusyksiköitä. Luoja-Poika saa valita tulevan kosmisen toimintansa avaruudellisen sijaintipaikan, mutta ennen kuin hän saa aloittaa edes universuminsa fyysistä organisoimista, hänen pitää käyttää pitkää ajanjakso huomioiden tekemiseen. Sen kuluessa hän tutkii vanhempien veljiensä ponnistuksia niissä eri luomuksissa, jotka sijaitsevat hänen oman toimintansa kohteeksi suunnittelemassaan superuniversumissa. Ja ennen kaikkea tätä Mikael-Poika on jo saanut päätökseen pitkän ja ainutlaatuisen kokemuksensa, jonka kuluessa hän tekee huomioita Paratiisissa ja saa koulutusta Havonassa.

Kun Luoja-Poika lähtee Paratiisista antautuakseen arvaamattomaan yritykseen universumin rakentamiseksi, tullakseen itse organisoimansa paikallisuniversumin päälliköksi — sen tosiasialliseksi Jumalaksi —, silloin hän ensimmäistä kertaa huomaa olevansa läheisessä yhteydessä Kolmanteen Lähteeseen ja Keskukseen ja tästä monissa suhteissa riippuvainen. Vaikka Ääretön Henki pysyy Isän ja Pojan luona kaiken olevaisen keskuksessa, on hänen määrä toimia jokaisen Luoja-Pojan aktuaalisena ja tehokkaana auttajana. Jokaisen Luoja-Pojan seuralaisena on sen vuoksi Äärettömän Hengen Luova Tytär, olento, josta on määrä tulla uuden paikallisuniversumin Jumalallinen Hoivaaja, Äiti-Henki.

Mikael-Pojan lähtö erottaa tässä tilanteessa ikuisiksi ajoiksi hänen luojanoikeutensa Paratiisin Lähteistä ja Keskuksista niin, että häneen kohdistuvat vain tietyt sellaiset rajoitukset, jotka johtuvat näiden Lähteiden ja Keskusten ennalta olemassa olemisesta, sekä tietyt muut ennalta vaikuttavat voimat ja läsnäolot. Näihin paikallisuniversumin muissa suhteissa kaikkivoivan Isän luojanoikeuksien rajoituksiin kuuluvat:

1. Energia-ainetta vallitsee Ääretön Henki. Ennen kuin minkäänmuotoisia olevaisia, olkootpa suuria tai pieniä, voidaan luoda; ennen kuin mitään energia-aineen uusia muunnoksia on mahdollista yrittää aikaansaada, on Luoja-Pojan hankittava siihen Äärettömän Hengen suostumus ja varmistettava tämän toiminnallinen yhteistyö.

2. Luotujen olentojen rakennekaavoja ja tyyppejä valvoo lankaikkinen Poika. Ennen kuin

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator

Luoja-Poika saa ryhtyä minkään uudentyyppisen olennon luomiseen, minkään uudenlaisen luodun hahmottamiseen, hänen on hankittava siihen lankaikkisen ja Alkuperäisen Äiti-Pojan suostumus.

3. Persoonallisuuden muovailee ja lahjoittaa Universaalinen Isä.

Olemassaolon esiluodulliset tekijät määrittävät mielen tyypit ja kaavat. Kun nämä on saatettu yhteen muodostamaan luotu olento (persoonallinen tai jokin muu), on mieli Kolmannen Lähteen ja Keskuksen — tuon Paratiisin-Luoja alemmalla tasolla olevien kaikkien olentojen mielestä huolehtivan palvelun universaalisen lähteen — antama varustus.

Hengen rakennekaavoista ja tyypeistä päättäminen riippuu siitä, millä tasolla ne ilmenevät. Hengellistä rakennetta valvoo viime kädessä Kolminaisuus tai Kolminaisuuden persoonallisuuksien — Isän, Pojan ja Hengen — Kolminaisuutta edeltävät henkivarustukset.

Kun tämä täydellinen ja jumalallinen Poika on ottanut haltuunsa valitsemansa universumin sijaintipaikan avaruudessa, kun universumin aineellistamiseen ja summittaiseen tasapainoon liittyvät alkuvaiheen ongelmat on ratkaistu, kun hän on muodostanut tehokkaan ja yhteistyökykyisen liiton häntä täydentävän Äärettömän Hengen Tyttären kanssa, tämä Universumin-Poika ja tämä Universumin-Henki panevat alulle sen suhteen, jonka on määrä olla heidän lukemattomien paikallisuniversumilastensa joukkojen alkulähteenä. Tämän tapahtuman yhteydessä Paratiisin Äärettömän Hengen kohdistuma, Luova Henki, muuttuu olemukseltaan ja omaksuu paikallisuniversumin Äiti-Hengen persoonalliset ominaisuudet.

Siitä huolimatta, että kaikki Luoja-Pojat ovat jumalallisesti Paratiisin-vanhempiensa kaltaisia, heistä ei yksikään muistuta täsmälleen toistaan, vaan jokainen heistä on olemukseltaan ja persoonallisuudeltaan ainutlaatuinen, erilainen, yksinomainen ja omaperäinen. Ja koska he ovat omien toimipiiriensä elollisuutta koskevien suunnitelmien arkkitehtejä ja luojia, juuri tämä erilaisuus takaa sen, että heidän hallintoalueensaakin ovat erilaisia. Mikaelista juontuvan elävän olemassaolon jokaisen sellaisen muodon ja vaiheen osalta, joka siellä saatetaan luoda tai joka siellä sittemmin saattaa kehittyä. Niinpä paikallisuniversumien syntyperäisten luotujen olentojen luokat ovatkin melko erilaisia. Ei ole kahta paikallisuniversumia, joita hallinnoisivat tai asuttaisivat kaikissa suhteissa identtiset kaksoisalkuperää olevat, siellä syntyneet olennot. Näiden luontaisista ominaisuuksista puolet on jokaisessa superuniversumissa jokseenkin samanlaista, siksi että ne juontuvat

Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or

yhdenmukaisista Luovista Hengistä, toinen puoli sen sijaan vaihtelee, koska se juontuu keskenään eroavista Luoja-Pojista. Mutta tällainen erilaisuus ei ole tunnusomaista niille luoduille, jotka polveutuvat vain Luovasta Hengestä, tai niille muualta tuotetuille olennoille, jotka ovat kotoisin keskusuniversumista tai superuniversumeista.

Kun Mikael-Poika on poissa universumistaan, sen hallitusta johtaa tämän universumin esikoisolento, Kirkas Aamutähti, paikallisuniversumin toimeenpanopäällikkö. Päivien Yhdistyneen antama neuvonta ja tuki on tällaisina aikoina korvaamatonta. Poissaolojensa ajaksi Luojanpoika kykenee siirtämään asutuissa maailmoissa ja kuolevaisten lastensa sydämessä vaikuttavan hengellisen läsnäolonsa ylivalvonnan Äiti-Henkikumppanilleen. Ja paikallisuniversumin Äiti-Henki pysyy aina sen päämajassa. Sieltä hän ulottaa vaalivan huolenpitonsa ja hengellisen hoivansa tällaisen evolutionaarisen toimipiirin kaukaisimpiinkin osiin.

Luoja-Pojan henkilökohtainen läsnäolo paikallisuniversumissaan ei ole vakiintuneen aineellisen luomuksen kitkattomalle asiainhoidolle välttämätöntä. Nämä Pojat voivat matkustaa Paratiisiin, ja silti heidän universuminsa kiertävät edelleen avaruudessa. He voivat luovuttaa valtansa ohjaketjut ruumiillistuuksien ajallisuuden lapsiksi, ja silti heidän maailmansa pyörivät yhä kukin oman keskuksensa ympäri. Mikään aineellinen organisaatio ei ole riippumaton Paratiisin absoluuttisen gravitaation otteesta eikä siitä kosmisesta ylivalvonnasta, joka juontuu Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolosta.

3. PAIKALLISUNIVERSUMISUVEREENISUUS

Paratiisin-Kolminaisuuden suostumuksella ja asianomaista superuniversumia valvovan Valtiashengen vahvistuksella Luoja-Pojalle annetaan tietty alue avaruudesta. Tällaisen toimenpiteen tuloksena syntyy fyysinen omistusoikeus, kosminen arenti. Mutta Mikael-Pojan kohoaminen tästä alkuvaiheisesta ja omarajoitteisesta hallitsijanvallan asteesta itse ansaitusta suvereenisuudesta muodostuvaan kokemusperäiseen korkeimmuuteen on tulos hänen omista henkilökohtaisista kokemuksistaan universumin luomistyössä ja hänen ruumiillistuneena tapahtuneesta lahjoittautumisestaan. Lahjoittautumisella ansaitun suvereenisuutensa saavuttamiseen saakka hän hallitsee Universaalisen Isän sijaishallitsijana.

Luoja-Poika voisi milloin tahansa vaatia täyttää suvereenisuutta henkilökohtaisen luomistyönsä suhteen, mutta viisautta osoittaen hän ei sitä tee. Jos hän ottaisi käsiinsä ansaitsemattoman korkeimman hallitsijanvallan, ennen kuin hän on

superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise

käynyt läpi luotuna lahjoittautumisen vaiheet, hänen paikallisuniversumistaan vetäytyisivät pois ne Paratiisin persoonallisuudet, jotka pitävät sitä asuinpaikkanaan. Mutta sellaista ei ole missään ajallisuuden ja avaruuden luomistuloksessa koskaan tapahtunut.

Luoja-Pojan aseman tosiasia antaa ymmärtää, että suvereenisuus on täysimääräistä, mutta Mikaelit katsovat paremmaksi, että he ansaitsevat sen kokemuksellista tietä, sillä silloin he säilyttävät mahdollisuuden toimia yhteistyössä kaikkien paikallisuniversumin hallintoon liitettyjen Paratiisinpersoonallisuuksien kanssa. Emme tiedä yhdestäkään Mikaelista, joka olisi koskaan menetellyt toisin. Mutta he kaikki voisivat niin tehdä, sillä he ovat kiistämättömästi vapaatahtoisia Poikia.

Luoja-Pojan suvereenisuus paikallisuniversumissa käy kuuden, mahdollisesti seitsemän, kokemuksellisen julkitulovaiheen läpi. Nämä ilmaantuvat seuraavassa järjestyksessä:

1. Alkuvaiheen sijaishallitsijasuvereenisuus — Luoja-Pojan yksinään harjoittama tilapäinen toimivalta, ennen kuin hänen kumppaninaan oleva Luova-Henki on saanut persoonalliset ominaispiirteet.

2. Yhteinen sijaishallitsijasuvereenisuus — paratiisillisen parin yhteishallinto, sen jälkeen kun Universumin Äiti-Henki on saanut persoonallisuuden.

3. Enentävä sijaishallitsijasuvereenisuus — Luoja-Pojan lisääntyvä toimivalta hänen luotuna olentona tapahtuvan seitsemän lahjoittautumisensa kuluessa.

4. Korkein suvereenisuus — seitsemän lahjoittautumisen päätökseen saattamisesta seuraava vakiintunut toimivalta. Nebadonissa tämä korkein suvereenisuus on peräisin Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen päätökseen saattamisen ajoilta. Se on nyt jatkunut teidän planeettakohtaisen ajanlaskunne mukaan hieman yli tuhat yhdeksänsataa vuotta.

5. Enentävä korkein suvereenisuus — edistynyt hallintosuhde, joka versoo siitä, että luotujen olentojen asuttamien maailmojen enemmistö asettuu valoon ja elämään. Tämä vaihe kuuluu teidän paikallisuniversuminne tapauksessa vielä saavuttamattomaan tulevaisuuteen.

6. Kolminaisuussuvereenisuus — jota harjoitetaan, sen jälkeen kun koko paikallisuniversumi on siirtynyt valoon ja elämään.

7. Paljastumaton suvereenisuus — vastaiseen universumiaikakauteen kuuluvat, tuntemattomat hallintosuhteet.

personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

Vastaanottaessaan projisoidun paikallisuniversumin alkuvaiheen sijaishallitsijan suvereenisuuden Luoja-Mikael vannoo valassaan Kolminaisuudelle, että hän omaksuu korkeimman suvereenisuuden vasta luodun hahmossa suoritettujen seitsemän lahjoittautumisen päätteeksi, ja sitten kun superuniversumin valtiat ovat ne vahvistaneet. Mutta ellei Mikael-Poika niin tahtoessaan voisi ottaa käsiinsä tällaista ansaitsematonta hallitsijanvaltaa, ei olisi mitään mieltä vannoa päinvastaista tarkoittavaa valaa.

Jo lahjoittautumista edeltävinä aikoina Luoja-Poika hallitsee aluettaan lähes ylivertaisena, mikäli sen missään osassa ei ilmene eriseuraisuutta. Hallitsijanvallan rajoittuneisuus ei kenties tulisi ilmiäkään, ellei suvereenisuutta koskaan uhmattaisi. Lahjoittautumattoman Luoja-Pojan harjoittama suvereenisuus sellaisessa universumissa, jossa ei esiinny kapinointia, ei ole yhtään sen suurempi kuin suvereenisuus universumissa, jossa kapinointia esiintyy, mutta ensiksi mainitussa tapauksessa suvereenisuutta koskevat rajoitukset eivät tule ilmi, kun jälkimmäisessä ne taas tulevat.

Milloin ikinä Luoja-Pojan auktoriteettia tai hallintoa uhmataa, sitä vastaan hyökätään tai se vaarannetaan, hän on iäksi sitoutunut ylläpitämään luomistulostaan, suojelemaan ja puolustamaan sitä ja — tarpeen tullen — voittamaan henkilökohtaisen luomuksensa takaisin. Näille Pojille voivat tuottaa vaikeuksia ja heitä voivat ahdistella vain heidän itsensä luomat tai heidän itsensä valitsemat korkeammat olennot. Voisi päätellä, että ”korkeammat olennot”, ne, jotka ovat peräisin paikallisuniversumia ylemmiltä tasoilta, kuuluisivat varsin epätodennäköisesti niiden joukkoon, jotka aiheuttavat Luoja-Pojalle vaikeuksia, ja se onkin totta. Mutta halutessaan nämä kyllä voisivat niin tehdä. Hyve on persoonallisuudessa tahdonvaraista, vanhurskaus ei ole vapaatahtoisissa luoduissa automaattista.

Ennen elämänsä lahjoittautumisjakson päättämistä Luoja-Poika hallitsee tietyllä omarajoitteisella suvereenisuudella, mutta lahjoittautumispalvelunsa päätettyään hän hallitsee sen kiistämättömän kokemuksen nojalla, jonka hän on moninaisten luotujensa muodossa ja hahmossa saavuttanut. Kun Luoja on seitsemän kertaa oleskellut luotujensa keskuudessa, kun lahjoittautumisvaihe on ohitse, silloin hän on vakiinnuttanut asemansa universumin korkeimpana vallankäyttäjänä, hänestä on tullut Mestari-Poika, täysivaltainen ja korkein hallitsija.

Menetelmään, jolla paikallisuniversumin korkein hallitsijanvalta saavutetaan, kuuluvat seuraavat seitsemän kokemuspohjaista askelmaa:

1. Kokemalla tapahtuva olemassaolon seitsemän luodun olennon tason läpikäyminen.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that “higher beings,” those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of

Tämä tapahtuu ruumiillistuneena suoritettua lahjoittautumisen menetelmällä siten, että lahjoittautuminen toteutuu niiden olentojen hahmossa, joiden tasosta kulloinkin on kysymys.

2. Kokemalla tapahtuva vihkiytyminen Paratiisin-Jumaluuden seitsemäntoista tahdon jokaiseen vaiheeseen, siten kuin tämä Jumaluus personoituu Seitsemässä Valtiashengessä.

3. Luotujen olentojen tason jokaisen seitsemän kokemuksen läpikäynti niin, että samanaikaisesti toteuttaa yhden seitsemästä Paratiisin-Jumaluuden tahtoon vihkiytymisestä.

4. Sen, millaista on luodun elämä, silloin kun se on parhaimmillaan, kokemukseen perustuva julkituominen Paratiisin-Jumaluudelle ja kaikille universumin älyllisille olennoille.

5. Jokaisella luotunaolemisensa tasolla kokemuksellisesti tapahtuva Jumaluuden seitsemäntoista tahdon jonkin vaiheen paljastaminen lahjoittautumisen kohteena olevalle tasolle ja koko universumille.

6. Kokemuksellisesti tapahtuva seitsemäntoista luotuna olentona olemisen kokemuksen yhdistäminen siihen seitsemäntoista kokemukseen, joka merkitsee omistautumista Jumaluuden olemuksen ja tahdon paljastamiseen.

7. Uuden ja korkeamman suhteen saavuttaminen Korkeimpaan Olentoon. Tämän Luojana ja luotuna olemisen kokemuksen kaikkinaisuuden jälkivaikutus lisää Korkeimman Jumalan superuniversumirealisuutta ja Kaikkivaltiaan Korkeimman ajallis-avaruudellista suvereenisuutta sekä todellistaa Paratiisin-Mikaelin korkeimman suvereenisuuden paikallisuniversumiin nähden.

Paikallisuniversumin suvereenisuuskysymyksen selvittäessään Luoja-Poika ei osoita vain omaa hallitsemiskelpoisuuttaan, vaan hän paljastaa myös Paratiisin Jumaluuksien olemuksen ja ilmentää heidän seitsemäntoista suhtautumistaan. Kysymys on Isän ensisijaisuuden ymmärtämisestä finiittisellä taholla ja luodun olennon sille osoittamasta arvostuksesta, kun Luoja-Poika antautuu arvaamattomaan yritykseen ja myöntyy omaksumaan luotujensa hahmon ja kokemukset. Nämä primaariset Paratiisin-Pojat ovat Isän rakastavan olemuksen ja hyvää tahtovan arvovallan todellisia paljastajia, sen saman Isän, joka yhdessä Pojan ja Hengen kanssa on kaikkialla universumin maailmoissa kaiken vallan, persoonallisuuden ja hallinnon universaalinen alkulähde.

incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. MIKAELIEN LAHJOITTAUTUMISET

4. THE MICHAEL BESTOWALS

Lahjoittautuvat Luoja-Pojat kuuluvat seitsemään eri ryhmään, ja heidät on luokiteltu tällä tavoin sen mukaan, montako kertaa he ovat lahjoittautuneet maailmojensa luoduille olennoille. Heidän piiriinsä kuuluu niitä, joilla on vasta ensimmäinen kokemus, ja sen jälkeen viiden asteittain etenevän, lahjoittautumista merkitsevän, lisäsfäärin kautta he tulevat siihen, että he saavuttavat seitsemännen ja lopullisen luotu—Luoja -kokemusta merkitsevän episodin.

Avonaalien lahjoittautumiset tapahtuvat aina lihallisen olennon hahmossa, mutta Luoja-Pojan seitsemän lahjoittautumista käsittävät hänen ilmestymisensä olemassaolon seitsemällä luodun olennon tasolla, ja ilmestymiset liittyvät Jumaluuden tahdon ja olemuksen seitsemän primaarisen ilmentymän julkituomiseen. Kaikki Luoja-Pojat käyvät poikkeuksetta läpi tämän seitsemän kertaa tapahtuvan itsensä luoduille lapsilleen antamisen, ennen kuin he ottavat haltuunsa vakiintuneen ja korkeimman hallintovallan itse luomiinsa universumeihin nähden.

Vaikka nämä seitsemän lahjoittautumista ovat eri sektoreissa ja universumeissa erilaisia, niihin kuuluu silti aina yksi tutkimusmatka, joka suoritetaan kuolevaisena tapahtuvan lahjoittautumisen muodossa. Viimeisessä lahjoittautumisessaan Luoja-Poika ilmestyy jonkin asutetun maailman korkeamman kuolevaisrodun yhtenä jäsenenä, tavallisesti sen ryhmän jäsenenä, joka on saanut laajimman perimän Aatamin rotuominaisuuksia. Planeetalle on tätä ennen tuotu Aatamin sukukunta kohentamaan sen eläimestä polveutuvien kansojen fyysistä tilaa. Vain kerran lahjoittautuvana Poikana elämänsä seitsenosaisen vaiheen kuluessa Paratiisin-Mikael syntyy naisesta, kuten teidän kirjoituksenne kertovat Betlehemin lapsesta. Vain kerran hän elää ja kuolee evolutionaaristen tahdollisten olentojen alimman luokan jäsenen hahmossa.

Jokaisen lahjoittautumisensa jälkeen Luoja-Poika nousee "Isän oikealle puolelle" saamaan Isän hyväksymisen lahjoittautumiselleen ja vastaanottamaan ohjeita universumipalvelun seuraavan vaiheen valmistelemiseksi. Seitsemännen ja lopullisen lahjoittautumisen jälkeen Luoja-Poika saa Universaaliselta Isältä korkeimman toimi- ja käskyvallan omaan universumiinsa nähden.

On merkillepantavaa, että se jumalallinen Poika, joka viimeksi ilmestyi planeetallanne, oli Paratiisin Luoja-Poika, ja hän oli suorittanut jo kuusi vaihetta lahjoittautumisista koostuvasta elämänjaksostaan, niinpä hän, kun hän hellitti tietoisien otteensa Urantialla tapahtuneesta ruumiillistuneena eletystä elämästään, saattoikin sanoa, ja hän myös sanoi: "Se on täytetty" — se

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the "right hand of the Father," there to gain the Father's acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, "It is finished" — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step

oli kirjaimellisesti täytetty. Hänen Urantialla tapahtunut kuolemansa päätti hänen lahjoittautumisista koostuneen elämänjaksonsa; se oli viimeinen vaihe hänen täyttäessään Paratiisin Luoja-Pojan pyhää valaa. Ja tällaisen kokemuksen hankittuaan nämä Pojat ovat korkeimpia universuminhallitsijoita. Enää he eivät hallitse Isän sijaishallitsijoina, vaan omalla oikeudellaan ja omissa nimissään ”Kuningasten Kuninkaana ja Herrojen Herrana”. Muutamin tässä mainituin poikkeuksin nämä seitsenkertaisesti lahjoittautuneet Pojat ovat asuinuniverseissaan ehdottomasti korkeimpia. Mitä tulee hänen paikallisuniversumiinsa, niin ”kaikki valta taivaassa ja maan päällä” on siirretty tälle voittoisalle ja kruunatulle Mestari-Pojalle.

Kun Luoja-Pojat ovat saattaneet päätökseen lahjoittautumisvaiheensa, heitä pidetään erillisenä yhteisönä, seitsenkertaisina Mestari-Poikina. Persoonaltaan Mestari-Pojat ovat täysin Luoja-Poikien kaltaisia, mutta he ovat läpikäyneet niin ainutlaatuisen lahjoittautumiskokemuksen, että heitä pidetään yleisesti eri luokkaan kuuluvina. Kun Luoja katsoo hyväksi toteuttaa lahjoittautumisen, niin sen seurauksena tapahtuu väistämättä todellinen ja pysyvä muutos. On totta, että lahjoittautuva Poika on yhä ja kaikesta huolimatta Luoja, mutta hän on liittänyt olemukseensa luodun olennon kokemuksen, mikä siirtää hänet ainiaksi pois Luoja-Pojan jumalalliselta tasolta ja korottaa hänet Mestari-Pojan kokemukselliselle tasolle, Mestari-Pojan, joka on täydelleen ansainnut oikeuden vallita universumia ja hallita sen maailmoja. Tällaisiin olentoihin sisältyy kaikki se, mikä voidaan saada jumalallisilta vanhemmilta ja kaikki, mikä on saatavissa täydellistyneen luodun kokemuksesta. Miksi ihmisen siis pitäisi valitella alhaista syntyperäänsä ja pakollista evolutionaarista elämänvaihettaan, kun itse Jumalienkin pitää suoriutua vastaavankaltaisesta kokemuksesta, ennen kuin heidät katsotaan kokemuksellisessa mielessä arvollisiksi ja päteviksi käyttämään lopullista ja täysimääräistä hallintovaltaa oman universuminsa toimipiireihin nähden!

5. MESTARI-POIKIEN SUHDE UNIVERSUMIIN

Mestari-Mikaelin valta on rajoittamaton, koska se juontuu koetusta yhteydestä Paratiisin-Kolminaisuuteen; se on kiistämätön, koska se juontuu tosipohjaisesta kokemuksesta siitä, mitä on olla tällaisen vallan alaisena luotuna olentona. Seitsenkertaisen Luoja-Pojan suvereenisuus on luonteeltaan korkeinta siksi, että se:

1. Sisältää seitsenkertaisena Paratiisin-Jumaluuden näkökannan.

in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as “King of Kings and Lord of Lords.” With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, “all power in heaven and on earth” was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.

2. Käsittää seitsenkertaisena ajallis-avaruudellisten luotujen asenteen.

3. On täydellinen synteesi Paratiisin asennoitumisesta ja luodun asenteesta.

Tämä kokempuspohjainen suvereenisuus käsittää näin ollen kaiken Korkeimpaan Olentoon huipentuvan Seitsenkertaisen Jumalan jumaluudesta. Ja seitsenkertaisen Pojan henkilökohtainen suvereenisuus on joskus täydellistyvän Korkeimman Olennon tulevan suvereenisuuden kaltaista, suvereenisuuden, joka nykyisellään käsittää Paratiisin-Kolminaisuuden vallan ja auktoriteetin täysimmän mahdollisen sisällyksen, sellaisena kuin se on ilmennettävissä kyseisten ajallis-avaruudellisten rajojen puitteissa.

Kun Mikael-Poika saavuttaa paikallisuniversumia koskevan korkeimman suvereenisuutensa, hän menettää kykynsä ja mahdollisuutensa luoda kulumassa olevana universumiaikakautena kokonaan uudentyyppisiä luotuja olentoja. Mutta se, että Mestari-Poika menettää kykynsä panna alulle kokonaan uusia olentoluokkia, ei millään muotoa vaikuta työhön, jota tehdään jo rakentuneen ja kehkeytymisprosessissa olevan elollisuuden edelleen muokkaamiseksi; tämä laaja universumievoluution ohjelma jatkuu keskeytyksettä tai supistuksetta. Mestari-Pojan hankkima korkein suvereenisuus tuo mukanaan vastuun henkilökohtaisesta antautumisesta vaalimaan ja hoivaamaan sellaista, mikä on jo suunniteltu ja luotu, ja sellaista, minkä myöhemmässä vaiheessa tuottavat ne, jotka on tällä tavoin suunniteltu ja luotu. Näin saattaa aikanaan kehittyä miltei loputon erilaisten olentojen evoluutio, mutta Mestari-Pojasta suoraan ei enää tämän jälkeen saa alkuaan mikään älyllisen olennon täysin uusi kaava tai tyyppi. Tämä on jokaisessa paikallisuniversumissa sen vakiintuneen hallinnon ensimmäinen vaihe, sen alku.

Seitsemän kertaa lahjoittautuneen Pojan nostaminen universuminsa ehdottomaan hallitsijanvaltaan merkitsee aikakausia jatkuneen epävarmuuden ja verrattaisen sekasorron lopun alkua. Tästä tapauksesta on seurauksena, että se, mitä ei joskus tulevina aikoina voida hengellistää, lasketaan lopulta hajalle; mitä ei joskus tulevaisuudessa saada koordinoitumaan kosmiseen todellisuuteen, sen kohtalona on tulla hävitetyksi. Kun loputtoman armon ja selittämättömän kärsivällisyyden varannot on käytetty loppuun maailmojen tahdolisten luotujen lojaalisuuden ja antaumuksen saavuttamiseksi, silloin puhuu oikeus ja vallitsee oikeamielisyys. Mitä armo ei kykene parantamaan, sen on oikeus lopulta hävittävä.

Mestari-Mikaelit ovat omien

21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.

21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the beginning, of a settled administration in any local universe.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of agelong uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime coordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in

paikallisuniversumiensa korkeimpia, sitten kun heidät on asetettu täysivaltaisiksi hallitsijoiksi. Heidän hallintovaltaansa koskevat harvat rajoitukset johtuvat tiettyjen voimien ja persoonallisuuksien kosmisesta ennalta olemassa olemisesta. Muuten nämä Mestari-Pojat ovat universumeissaan kaikkein korkeimpia auktoriteetin, vastuun ja hallinnollisen vallan suhteen; he ovat Luojia ja Jumalia, he ovat käytännöllisesti katsoen kaikissa asioissa korkeimpia. Tietyn universumin toiminnan osalta heidän viisauttaan ei ylitä kukaan eikä mikään.

Tultuaan korotetuksi paikallisuniversumin vakiintuneen hallitsijan asemaan Paratiisin-Mikael määrää täysin kaikista muista hänen valtaapiirissään toimivista Jumalan Pojista, ja hän saa hallita vapaasti sen käsityksensä mukaan, joka hänellä on omien maailmojensa tarpeista. Mestari-Poika voi tahtonsa mukaan muunnella asuttujen planeettojen hengellistä tuomiojärjestystä ja evolutionaarista mukautumista. Ja nämä Pojat laativat ja toteuttavat omien valintojensa mukaisia suunnitelmia kaikissa asioissa, jotka koskevat erityisiä planetaarisia tarpeita, eritoten kun kysymys on maailmoista, joissa he ovat oleskelleet luodun olennon hahmossa, ja vieläkin erityisemmin, silloin kun kysymys on maailmasta, jossa hän suoritti viimeisen lahjoittautumisensa, siitä planeetasta, jossa hän ruumiillistui kuolevaisen olennon hahmossa.

Mestari-Pojat tuntuvat olevan täydellisessä kanssakäymisessä lahjoittautumismaailmojensa kanssa eikä vain niiden maailmojen kanssa, joissa he itse henkilökohtaisesti ovat käyneet, vaan kaikkien niiden maailmojen kanssa, joille Hallinnollinen Poika on lahjoittautunut. Tätä yhteyttä pitää yllä heidän oma hengellinen läsnäolonsa, Totuuden Henki, jonka he kykenevät "vuodattamaan kaiken lihan päälle". Nämä Mestari-Pojat pitävät myös yllä katkeamatonta yhteyttä kaiken olevaisen keskuksessa olevaan lankaikkiseen Äiti-Poikaan. Heillä on myötätuntoinen suhtautumistapa, joka ulottuu korkeuksissa olevasta Universaalisesta Isästä ajallisuuden maailmojen planetaarista elämää edustaviin alhaissyntyisiin sukukuntiin.

6. MESTARI-MIKAELIEN TULEVAISUUS

Kukaan ei voi olettaa lausuvansa lopullista sanaa käsiteltäessä paikallisuniversumien seitsenkertaisten Mestari-Hallitsijoiden olemusta ja kohtaloa. Silti me kaikki pohdiskelemme paljonkin näitä asioita. Meille on opetettu ja me uskomme, että kukin Paratiisin-Mikael on oman alkuperänsä muodostavien kaksinaisten jumaluuskäsitysten absoluutti. Näin ollen hänessä ruumiillistuu Universaalisen Isän ja lankaikkisen

their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to "pour out upon all flesh." These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The

Pojan infiniittisyyden aktuaalisia vaiheita. Mikaelien täytyy olla osittaisia suhteessa infiniittisyyden kaikkeuteen, mutta he ovat luultavasti absoluuttisia suhteessa siihen osaan infiniittisyyttä, jossa on kysymys heidän alkuperästään. Mutta tarkkailemme heidän työtään kulumassa olevan universumiaikakauden osalta emme havaitse mitään toimintaa, joka olisi jotakin enemmän kuin finiittistä; kaikkien mahdollisesti olemassa oleviksi oletettujen finiittisen tason ylittävien ominaisuuksien täytyy olla piileviä ja vielä paljastumattomia.

Luotuina olentoina lahjoittautumista merkitsevien elämänvaiheiden suorittamisen ja korkeimpaan universumisuvreenisuuteen kohoamisen täytyy olla merkki täydellisestä vapautumisesta Mikaelien finiittisen toiminnan kapasiteetista, mitä seuraa finiittisyyden ylittävän palvelun mahdollistavan kapasiteetin ilmaantuminen. Sillä panemme tässä yhteydessä merkille, että tällaiset Mestari-Pojat ovat tämän jälkeen uudentyypisten luotujen olentojen aikaansaamisen osalta rajoitettuja. Se on rajoitus, jonka tekee epäilemättä välttämättömäksi heidän finiittisyyden ylittävien potentiaaliensa vapautuminen.

On varsin luultavaa, että nämä julkitulemattomat luojan kyvyt pysyvät koko nykyisen universumiaikakauden ajan piilevinä. Mutta uskomme, että joskus hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa, nyttemmin järjestyvien ulkoavaruuden universumien piirissä, seitsenkertaisen Mestari-Pojan ja seitsemännen asteen Luovan Hengen välillä vallitseva yhteys saattaa yltää palvelun absoniittisille tasoille, mihin liittyy uusien olevaisten, merkitysten ja arvojen ilmestyminen perimmäisen maailmankaikkeudellisen merkityksen omaavilla transsendentaalisilla tasoilla.

Samoin kuin Korkeimmuuden Jumaluus on aktuaalistumassa kokemusperäisen palvelun johdosta, samoin ovat Luoja-Pojat saavuttamassa niiden Paratiisin-Jumaluuden potentiaalien henkilökohtaisen reaalistumisen, jotka ovat heidän tuntemattoman olemuksensa kätköissä. Urantialla ollessaan Kristus Mikael sanoi kerran; "Minä olen tie, totuus ja elämä." Ja uskomme, että ikuisuudessa Mikaeleiden on kirjaimellisesti määrä olla "tie, totuus ja elämä" ja valaista iäti tietä kaikille maailmankaikkeuden persoonallisuuksille, tien johtaessa korkeimmasta jumalallisuudesta perimmäisen absoniittisuuden kautta ikuisen jumaluuslopullisuuteen.

[Esittänyt yksi Uversan Visauden Täydellistäjistä.]

Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:6.5 (242.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Luku 22. Kolminaitetut Jumalan Pojat

⇐ 021

Urantia-kirjan

023 ⇒

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 22 KOLMINAISTETUT JUMALAN POJAT

Osiot

Johdanto

1. Kolminaisuuden syleilemät Pojat
2. Voimalliset Sanansaattajat
3. Korkea-arvoiset
4. Nimettömät ja Numerottomat
5. Kolminaitetut Suojelijat
6. Kolminaitetut Lähettiläät
7. Kolminaitamisen tekniikka
8. Luotujen kolminaitamat Pojat
9. Taivaalliset Vartijat
10. Ylhäisten Poikien Avustajat

Johdanto

JUMALAN Pojiksi kutsuttujen olentojen ryhmiä on kolme. Alaslaskeutuvien ja ylösnousevien Poikien lisäksi on vielä kolmas ryhmä, joka tunnetaan Kolminaitettuina Jumalan Poikina. Kolminaitettu Poikien luokka jakaantuu kolmeen primaariseen alaryhmään sen mukaan, mistä alkulähteestä siihen kuuluvat monentyyppiset — paljastetut ja paljastamattomat — persoonallisuudet polveutuvat. Nämä primaariset alaryhmät ovat:

1. Jumaluuden kolminaitamat Pojat.
2. Kolminaisuuden syleilemät Pojat.
3. Luotujen kolminaitamat Pojat.

Kaikille Kolminaitetuille Jumalan Pojille on alkuperästä riippumatta yhteistä kolminaitetuksi tulemisen kokemus, joko niin, että se on osa heidän alkuperäänsä, tai sitten jälkeinpäin saavutettua Kolminaisuuden syleilyn

PAPER 22 THE TRINITIZED SONS OF GOD SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.

22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.

22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed

kokemuksena. Jumaluuden kolminaisuudet Pojat jäävät näissä kertomuksissa paljastamatta. Siksi tämä esitys rajoittuu kuvailemaan kahta jäljelle jäävää ryhmää, eritoten Kolminaisuuden syleilemiä Jumalan Poikia.

1. KOLMINAISUUDEN SYLEILEMÄT POJAT

Kaikki Kolminaisuuden syleilemät pojat polveutuvat alun perin kahdesta tai yhdestä lähteestä, mutta Kolminaisuuden syleilyn jälkeen he omistautuvat iäksi Kolminaisuuden palvelukseen ja tehtäviin. Tähän joukkoon, sellaisina kuin heidät on paljastettu ja organisoitu superuniversumipalvelusta varten, kuuluu seitsemän persoonallisuuksien luokkaa:

1. Voimalliset Sanansaattajat.
2. Korkea-arvoiset.
3. Nimettömät ja Numerottomat.
4. Kolminaiset Suojelijat.
5. Kolminaiset Lähettiläät.
6. Taivaalliset Vartijat.
7. Ylhäisten Poikien Avustajat.

Nämä seitsemän persoonallisuuksien ryhmää luokitellaan edelleen alkuperän, olemuksen ja toiminnan mukaan kolmeen pääjakautumaan: Perillepääsyn piiristä tulevat Kolminaiset Pojat, Valikoinnin piiristä tulevat Kolminaiset Pojat ja Täydellisyyden piiristä tulevat Kolminaiset Pojat.

Perillepääsyn Kolminaiset Pojat — Voimalliset Sanansaattajat, Korkea-arvoiset sekä Nimettömät ja Numerottomat — ovat kaikki Ajatuksensuuntaajaan fuusioituneita ylösnousemuskuolevaisia, jotka ovat päässeet Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Mutta he eivät ole finaliitteja; kun he ovat olleet Kolminaisuuden syleilyssä, heidän nimensä poistetaan finaliittien nimiluettelosta. Tähän luokkaan kuuluvat uudet pojat käyvät Havonan kehien päämajaplaneetoilla Päivien Ikuisten johdolla erityiset koulutuskurssit, jotka kestävät verrattain lyhyen ajanjakson. Sen jälkeen heidät osoitetaan Päivien Muinaisten palvelukseen seitsemässä superuniversumissa.

Valikoituihin Kolminaisettuihin Poikiin kuuluvat Kolminaiset Suojelijat ja Kolminaiset Lähettiläät. Heidät värvätään niiden tiettyjen evolutionaaristen serafien ja niiden taivaaseen nostettujen keskiväliolentojen riveistä, jotka ovat kulkeneet Havonan läpi ja saavuttaneet Paratiisin, samoin kuin niiden tiettyjen Henkeen fuusioitujen ja Poikaan fuusioitujen kuolevaisten riveistä, jotka niin ikään ovat nousseet Valon ja Elämän

in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two groups, more particularly the Trinity-embraced sons of God.

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22:1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 22:1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 22:1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 22:1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 22:1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 22:1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 22:1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 22:1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22:1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22:1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finaliters; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22:1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace

Keskussaarelle. Sen jälkeen kun Paratiisin-Kolminaisuus on syleillyt Valikoidut Kolminaistetut Pojat ja kun he ovat käyneet läpi lyhyen koulutusjakson Havonassa, heidät osoitetaan Päivien Muinaisten hoveihin.

Täydellisyysden Kolminaistetut Pojat. Taivaalliset Vartijat ja heidän kanssaan tasa-arvoiset Ylhäisten Poikien Avustajat muodostavat ainutlaatuisen kahdesti kolminaistettujen persoonallisuuksien ryhmän. He ovat luotujen kolminaistamia Paratiisi—Havonan persoonallisuuksien tai sellaisten täydellistyneitten ylösnousemuskuolevaisten poikia, jotka ovat kauan aikaa toimineet ansiokkaasti Lopullisuuden Saavuttajakunnan piirissä. Paratiisin-Kolminaisuus kolminaistaa (syleilee) uudelleen jotkut näistä luotujen kolminaistamista pojista, sen jälkeen kun he ovat olleet Seitsemän Valtiashengen Korkeimpien Toimeenpanijoiden palveluksessa ja sitten kun he ovat palvelleet Kolminaisuuden Opettaja-Poikien alaisuudessa. Tämän jälkeen heidät lähetetään Päivien Muinaisten hoveihin Taivaallisiksi Vartijoiksi tai Ylhäisten Poikien Avustajiksi. Täydellisyysden Kolminaistetut Pojat lähetetään superuniversumipalvelukseen suoraan ilman jatkokoulutusta.

Kolminaisuudesta peräisin olevat kumppanimme — Viisauden Täydellistäjät, Jumalalliset Neuvonantajat ja Universaaliset Sensorit — ovat lukumäärältään muuttumattomia, mutta Kolminaisuuden syleilemien poikien määrä kasvaa jatkuvasti. Kaikkiin seitsemään Kolminaisuuden syleilemien poikien luokkaan kuuluvia on otettu jokaisen seitsemän superuniversumihallituksen jäseniksi, ja jokaisen superuniversumin palveluksessa heitä on täsmälleen sama määrä. Yhtäkään ei ole koskaan menetetty. Kolminaisuuden syleilemät olennot eivät ole koskaan harhautuneet; he saattavat tilapäisesti kompastella, mutta ketään ei ole koskaan tuomittu superuniversumihallitusten halveksunnasta. Perillepääsyn Pojat ja Valikoidut Pojat eivät ole koskaan horjuneet Orvontonin palveluksessa ollessaan, mutta Täydellisyysden Kolminaistetut Pojat ovat joskus erehtyneet arvioinneissaan ja sillä tavoin aiheuttaneet ohimenevää sekaannusta.

Päivien Muinaisten johdolla kaikki seitsemän luokkaa toimivat varsin suuressa määrin itsehallinnollisina ryhminä. Heidän palvelunsa on laaja-alaista. Täydellisyysden Kolminaistetut Pojat eivät poistu siitä superuniversumista, jonka palveluksessa he ovat, mutta heidän kolminaistetut kumppaninsa samoilevat koko suuruniversumia ja matkaavat ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisista maailmoista ikuiselle Paratiisin Saarelle. He voivat toimia missä superuniversumissa hyvänsä, mutta niin toimiessaan he tekevät sen aina alkuperäisen

by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

22:1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection.* The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are retrinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

22:1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

22:1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

nimityksensä mukaisen superhallituksen jäsenenä.

On ilmeistä, että Kolminaisuuden syleilemät pojat on nimitetty vakinaisesti seitsemän superuniversumin palvelukseen. On varmaa, että tämä sijoitus on voimassa kulumassa olevan universumiaikakauden loppuun saakka, mutta meille ei ole koskaan ilmoitettu, että näin olisi ikuisesti.

2. VOIMALLISET SANANSAATTAJAT

Voimalliset Sanansaattajat kuuluvat Kolminaisistettujen Poikien ylösnousemukselliseen ryhmään. He ovat muuan niiden täydellistyneiden kuolevaisten luokka, joiden uskollisuus on joutunut koetteille kapinassa tai joiden henkilökohtainen lojaalisuus on osoitettu kestäväksi jollakin muulla vastaavankaltaisella tavalla. He kaikki ovat suoriutuneet jostakin universumiuskollisuuden ratkaisevasta kokeesta. Paratiisin-matkansa jossakin vaiheessa he pysyivät lujina ja uskollisina jouduttuaan kasvokkain ylempiensä epälojaalisuuden kanssa. Ja jotkut heistä jopa toimivat aktiivisesti ja lojaalisti tällaisten uskollisuutensa rikkoneiden johtajien sijaisina.

Tällaisin uskollisuudesta ja antaumuksesta kertovin henkilökohtaisin ansioluetteloin nämä ylösnousemuskuolevaiset etenevät ajallisuuden pyhiinvaeltajien virran mukana Havonan läpi, he saavuttavat Paratiisin, valmistuvat sieltä, ja heidät otetaan Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenyyteen. Sen jälkeen heidät kolminaisetaan Paratiisin-Kolminaisuuden salaisessa syleilyssä, ja jälkeinpäin heille annetaan valtakirja, jonka perusteella he liittyvät Päivien Muinaisten palvelukseen seitsemän superuniversumin hallitusten hallintotehtäviin.

Jokaisen ylösnousemuskuolevaisen, jolla on kokemusta kapinasta ja joka toimii kapinatilanteessa lojaalisti, määränpäänä on päästä lopulta superuniversumipalvelun Voimalliseksi Sanansaattajaksi. Sama määränpää on jokaisella ylösnousemusluodulla, joka estää tehokkaasti tällaiset hairahtumisesta, pahuudesta tai synnistä johtuvat mullistukset. Sillä toimintaa, joka tähtää kapinan estämiseen tai jonka tarkoituksena on saada aikaan korkeammantyyppistä uskollisuutta universumikriisin aikana, pidetään jopa arvokkaampana kuin uskollisuutta, silloin kun joutuu kasvokkain jo puhjenneen kapinan kanssa.

Vanhemmat Voimalliset Sanansaattajat valittiin niistä ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemuskuolevaisista, jotka olivat varhaisempien Paratiisiin-saapujien joukossa. Monet heistä ovat kulkeneet Havonan läpi jo Grandfandan aikaan. Mutta Voimallisten

22:1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22:2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors, and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

22:2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22:2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22:2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the

Sanansaattajien ensimmäinen kolminaistus toimitettiin, vasta kun asianomaisten ehdokkaiden joukkoon kuului edustajia kaikista seitsemästä superuniversumista. Ja viimeiseen tähän luokkaan luettavaan ryhmään, joka pätevitettiin Paratiisissa, kuului ylösnousevia pyhiinvaeltajia myös Nebadonin paikallisuniversumista.

Paratiisin-Kolminaisuus syleilee Voimalliset Sanansaattajat seitsemänsadantuhannen ryhminä, niin että satatuhatta lähetetään kuhunkin superuniversumiin. Miltei biljoona Voimallista Sanansaattajaa on saanut tehtävän Uversa, ja on hyvä syy uskoa, että heitä palvelee jokaisessa seitsemässä superuniversumissa täsmälleen sama määrä.

Itse olen Voimallinen Sanansaattaja, ja urantialaisia saattaa kiinnostaa tieto, että kumppanini ja seuralaiseni kuolevaisena elämältäni ajalta selvisi niin ikään voittajana suuresta kokeesta ja että vaikka olimme monet kerrat ja pitkät ajanjaksot erillämme aikojenmittaisen, sisäänpäin kohti Havonaa suuntautuneen ylösnousemuksen kuluessa, silti meidät syleiltiin samassa seitsemänsadantuhannen ryhmässä, ja että Vicegeringtonin läpi matkatessamme vietimme aikaamme läheisessä ja rakastavassa kanssakäymisessä. Lopulta meille annettiin valtakirjamme ja meidät lähetettiin molemmat yhdessä Orvontonin Uversa, ja varsin usein meidät lähetetään kaksistamme suorittamaan tehtäviä, jotka edellyttävät kahden Sanansaattajan palveluksia.

Kaikkien muiden Kolminaisuuden syleilemien poikien tapaan Voimallisia Sanansaattajia määrätään tehtäviin, jotka voivat olla millä hyvänsä superuniversumitoimintojen tasolla. Superuniversumin heijastuspalvelun välityksellä he pitävät jatkuvaa yhteyttä päämajaansa. Voimalliset Sanansaattajat palvelevat superuniversumin kaikissa sektoreissa, ja he suorittavat tavan takaa tehtäväkäyntejä paikallisuniversumeihin ja jopa yksittäisiin maailmoihin, niin kuin minä teen käsillä olevassa tilanteessa.

Superuniversumin oikeusistuimissa Voimalliset Sanansaattajat toimivat sekä yksilöiden että planeettojen puolustajina, aina kun nämä joutuvat oikeuden käsittelyyn. He avustavat myös Päivien Täydellisiä suursektoreiden asioiden johtamisessa. Ryhmänä heidän päätehtävänsä on toimia superuniversumien tarkkailijoina. Heidän asemapaikkoinaan ovat eri päämajamaailmat ja tärkeät yksittäiset planeetat. Tällöin he toimivat Päivien Muinaisten lähettäminä virallisina tarkkailijoina. Tällaisissa tehtävissä toimiessaan he palvelevat myös vierailunsa kohteina olevien sfäärien asioita johtavien viranomaisten neuvojina. Sanansaattajat ovat

candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With

kuolevaisten etenemisjärjestelmän kaikissa vaiheissa aktiivisesti mukana. Kuolevaisista polveutuvien kumppaneidensa kanssa he pitävät huolen siitä, että superhallituksella säilyy läheinen ja persoonallinen kosketus alaslaskeutuvien Jumalan Poikien suunnitelmien kulloiseenkin tilanteeseen ja edistymiseen.

Voimalliset Sanansaattajat ovat täysin tietoisia ylösnousemuksellisen elämänkaarensa kokonaisuudesta, ja juuri siksi he ovat niin peräti hyödyllisiä ja myötätuntoisia hoivaajia, ymmärtäviäisiä sanansaattajia, sopivia palvelemaan missä tahansa avaruuden maailmassa ja ketä tahansa ajallisuuden luotua olentoa. Heti lihallisesta ruumiista vapautumisenne jälkeen voitte vapaasti ja kaiken ymmärtäen seurustella meidän kanssamme, sillä polveudumme kaikista roduista kaikissa avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa, toisin sanoen niistä kuolevaisten sukukunnista, joiden jäsenissä asuu Ajatuksensuuntaaja ja jotka myöhemmin fuusioituvat tämän Suuntaajan kanssa.

3. KORKEA-ARVOISET

Korkea-arvoisiin, Perillepääsyn Kolminaitettujen Poikien toiseen ryhmään, ei kuulu muita kuin Suuntaajaan fuusioituneita ja kuolevaista alkuperää olevia olentoja. He ovat niitä täydellistyneitä kuolevaisia, jotka ovat koko taivaaseennousijan pitkän elämänvaiheensa ajan osoittaneet verratonta hallinnollista kyvykkyyttä ja tuoneet esille tavallisuudesta poikkeavaa nerokkuutta toimeenpanon alalla. He ovat avaruuden eloonjäävistä kuolevaisista erottuva hallinnollista kyvykkyyttä osoittava valiojoukko.

Kussakin Kolminaisuus-kohtaamisessa kolminaitetaan seitsemänkymmentätuhatta Korkea-arvoista. Vaikka Nebadonin paikallisuniversumi onkin verraten nuori luomus, silläkin on jo edustajia tämän yhteisön äskettäin kolminaitetussa ryhmässä. Orvontonissa on nykyisellään yli kymmenenmiljardia tällaista valtakirjan saanutta, taitavaa hallintopersoonallisuutta. Kaikkien muiden taivaallisten olentojen eri luokkien tapaan hekin pitävät päämajaansa Uversassa. Muiden Kolminaisuuden syleilemien poikien reservien tapaan heidänkin Uversassa sijaitseva reservinsä toimii Orvontonissa olevien heidän yhteisönsä jäsenten keskusjohtelimenä.

Korkea-arvoiset ovat rajoittamattomia hallintopersoonallisuuksia. He ovat Päivien Muinaisten kaikkialla läsnä olevia ja aina tehokkaita täytöntöönpanijoita. Heitä palvelee jokaisella sfäärillä, jokaisessa asutussa maailmassa, eli jokaisen seitsemän superuniversumin toiminnan

their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22:3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central directing body of their order in Orvonton.

22:3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven

jokaisessa vaiheessa.

Oivallista hallintoviisautta ja epätavallista toimeenpanotaitoa omaavina nämä loistavat olennot ottavat tehtäväkseen edustaa oikeuden toteutumista superuniversumitribunaalien puolesta; he pitävät huolen siitä, että oikeus tapahtuu ja että väärinkäytökset evolutionaarisissa universeissa oikaistaan. Jos maailmoja ja sfäärejä säädetyn kosmisen etenemistien mukaisesti noustessanne siis joskus sattuisi, että tullette haastetuiksi oikeuteen rangaistavista hairahtuksista, on tuskin todennäköistä, että joutuisitte kärsimään epäoikeudenmukaisuutta, sillä syyttäjänne olisivat entisiä ylösnousemusluotuja, ja heille on omakohtaisesti tuttu jokainen askel uralla, jota olette kulkeneet ja jota olette kulkemassa.

4. NIMETTÖMÄT JA NUMEROTTOMAT

Nimettömät ja Numerottomat kuuluvat Perillepääsyn Kolminaisuuden Poikien kolmanteen ja viimeiseen ryhmään. He ovat niitä ylösnousemusluotuja, jotka ovat kehittäneet palvontakyvyn sellaisiin ulottuvuuksiin, että se ylittää huomattavasti taidon, johon ajallisuuden ja avaruuden maailmoista tulevien evolutionaaristen rotujen mitkään pojat ja tyttäret pystyvät. Heille on kehittynyt sellainen hengellinen käsitys Universaalisen Isän ikuisesta tarkoituksesta, että se verrattain laajassa määrin ylittää nimettyjen ja numeroitujen evolutionaaristen luotujen tästä asiasta omaaman käsityksen. Siksi heitä kutsutaan Nimettömiksi ja Numerottomiksi. Sananmukaisemmin käännettynä heidän nimensä olisi "Nimen ja numeron yläpuolella olevat".

Paratiisin-Kolminaisuus syleilee tämän poikien yhteisön seitsemäntuhannen jäsenen ryhmissä. Uversan kirjoissa on yli satamiljoonaa tällaista Orvontoniin valtuutettua poikaa.

Koska Nimettömät ja Numerottomat edustavat pelastuvien ihmisrotujen etevintä hengellistä ajattelua, niin he ovat erityisen päteviä jakamaan oikeutta ja esittämään mielipiteitä, kun kysytään hengellistä näkökantaa ja kun kokemus taivaaseen nousijan elämänvaiheesta on oikeuden päätettävänä olevaan asiaan liittyvien kysymysten oikean ymmärtämisen kannalta oleellisen tärkeä. He ovat Orvontonin korkeimpia valamiehiä. Huonosti hoidettu valamiehistöjärjestelmä saattaa joissakin maailmoissa olla enemmän tai vähemmän oikeuden irvikuva, mutta Uversassa ja sen haaratribunaaleissa käytämme valamiestuumareina kehittyneen hengellisen mentaliteetin korkeinta tyyppiä edustavia olentoja. Oikeudenkäyttö on jokaisen hallitusjärjestelmän korkein tehtävä, ja ne, joille on uskottu valamiehistön päätöksen antaminen, tulisi valita

superuniverses.

22:3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22:4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be "Those above Name and Number."

22:4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22:4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

kokeneimpien ja ymmärtäväisimpien yksilöiden yleimpien ja jaloimpien edustajien joukosta.

Ehdokkaiden valikoituminen Voimallisten Sanansaattajien, Korkea-arvoisten sekä Nimettömien ja Numerottomien kolminäistettaviin luokkiin on luontaista ja automaattista. Paratiisin valintamenetelmät eivät missään mielessä ole mielivaltaisia. Henkilökohtainen kokemus ja hengelliset arvot määräävät Perillepääsyn Kolminäistettujen Poikien henkilöstön kokoonpanon. Sellaiset olennot ovat toimivaltansa osalta tasa-arvoisia ja hallinnollisen statuksensa suhteen yhdenmukaisia, mutta heillä kaikilla on yksilöllisyys ja erilaisia luonteenpiirteitä. He eivät ole standardisoituja olentoja. Kaikki ovat ylösnousemuksellisen elämänvaiheensa aikaisten erottavien tekijöiden vuoksi ominaisuuksiltaan erilaisia.

Perillepääsyn Kolminäistetuille Pojille on näiden kokemusperäisten tunnusmerkkien lisäksi yhteistä se, että heidät on kolminäistetty Paratiisin Jumaluksien jumalallisessa syleilyssä. Niinpä he toimivat Kolminäisyyden Stationaaristen Poikien tasavertaisina työtovereina, sillä Kolminäisyyden syleily näyttää todellakin nostattavan tulevan ajan virrasta esille monia todellistumattomia luotujen olentojen potentiaaleja. Mutta tämä pätee kuitenkin vain siihen, mikä liittyy nykyiseen universumiaikakauteen.

Tämä Poikien ryhmä huolehtii pääasiassa, muttei pelkästään, ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien kuolevaisten ylösnousemusvaiheeseen liittyvistä palveluksista. Milloin tahansa kuolevaisen luodun näkökannasta on epävarmuutta, ratkaistaan kysymys vetoamalla ylösnousemukselliskomissioon, johon kuuluu Voimallinen Sanansaattaja, Korkea-arvoinen sekä Nimetön ja Numeroton.

Te tätä viestiä lukevat kuolevaiset saatatte itse nousta Paratiisiin, päästä Kolminäisyyden syleilyyn ja jonakin kaukaisen tulevaisuuden hetkenä voitte tulla liitetyiksi Päivien Muinaisten palvelukseen jossakin seitsemästä superuniversumista ja saada jolloinkin tehtäväksenne avartaa totuuden julkituloa jollekin kehittyvälle asutetulle planeetalle, kuten minä nyt teen Urantialla.

5. KOLMINÄISTETUT SUOJELIJAT

Kolminäistetut Suojelijat ovat Valikoituja Kolminäistettyjä Poikia. Eivät vain teidän sukukuntanne ja muut eloonjäämisen arvoiset kuolevaiset kulje Havonan läpi, saavuta Paratiisia ja toisinaan päädy superuniversumin palvelukseen Kolminäisyyden Stationaaristen Poikien luo, vaan myös uskollisista serafisuojelijoistanne ja yhtä uskollisista keskivälikumppaneistanne saattaa tulla

22:4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22:4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22:4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22:4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22:5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates

ehdokkaita saamaan samanlaisen
Kolminaisuuden antaman tunnustuksen ja
pääsemään samanlaiseen ylevään
persoonallisuustavoitteeseen.

Kolminaisetut Suojelijat ovat taivaaseen
nousevia serafeja ja taivaaseen otettuja
keskiväliolentoja, jotka ovat suoriutuneet
Havonasta, saavuttaneet Paratiisin ja päässeet
Lopullisuuden Saavuttajien jäsenyyteen.
Sitten Paratiisin-Kolminaisuus syleili heidät ja
heille annettiin kullekin tehtävänsä Päivien
Muinaisten palveluksessa.

Ylönousevien serafien joukosta tulevat
ehdokkaat Kolminaisuuden syleilyyn
pääsemiseksi saavat tämän tunnustuksen
oivallisesta yhteistyöstään jonkun sellaisen
taivaaseen nousevan kuolevaisen kanssa, joka
pääsi Lopullisuuden Saavuttajakuntaan ja joka
sitten kolminaiettiin. Oma kuolevaisena
viettämäni elämänvaiheen aikainen
serafisuojelijani suoritti ylönousemuksen
kanssani, sitten hän kolminaiettiin, ja hän
kuuluu nyt Kolminaiettujen Suojelijan
ominaisuudessa Uversan hallitukseen.

Sama koskee keskiväliolentoja; monet
otetaan taivaaseen, siellä he saavuttavat
Paratiisin, ja yhdessä serafien kanssa, ja
samoista syistä, Kolminaisuus syleilee heidät, ja
sitten heidät valtuutetaan Suojelijoiksi
superuniversumeihin.

Paratiisin-Kolminaisuus syleilee
Kolminaiettut Suojelijat
seitsemänkymmentuhannen ryhmissä, ja yksi
seitsemäsosa kustakin ryhmästä osoitetaan aina
yhteen superuniversumiin. Orvontonin
palveluksessa on nykyisellään vähän yli
kymmenenmiljoonaa tällaista luotettua ja korkea-
arvoista Suojelijaa. He palvelevat Uversassa sekä
suur- ja piensektoreiden päämajasfääreillä.
Heidän ponnistelujaan auttaa useista miljardeista
koostuva sekonafien ja muiden kyvykkäiden
superuniversumipersoonallisuuksien joukko.

Kolminaiettut Suojelijat aloittavat uransa
suojelijoina, ja he jatkavat samassa
ominaisuudessa superhallitusten tehtävissä.
Tavallaan he ovat superuniversumihallitustensa
viranhaltijoita, mutta he eivät ole tekemisissä
yksilöiden kanssa, niin kuin Taivaalliset Vartijat.
Kolminaiettut Suojelijat hoitavat ryhmiä koskevia
asioita ja vaalivat kollektiivisia hankkeita. He ovat
arkistojen, suunnitelmien ja instituutioitten
suojelijoita; he työskentelevät eri hankkeista,
persoonallisuusryhmistä,
ylönousemusprojekteista,
morontiasuunnitelmista, universumihankkeista ja
lukemattomista muista yrityksistä vastaavina
luottamushenkilöinä.

for the same Trinity recognition and superb
personality destiny.

22.5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant
seraphim and translated midway creatures who
have passed through Havona and have attained
Paradise and the Corps of the Finality.
Subsequently they were embraced by the
Paradise Trinity and were assigned to the service
of the Ancients of Days.

22.5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace
from among the ascendant seraphim are
accorded this recognition because of their valiant
co-operation with some ascendant mortal who
attained the Corps of the Finality and was
subsequently trinitized. My own seraphic guardian
of the mortal career went through with me, was
later trinitized, and now is attached to the Uversa
government as a Trinitized Custodian.

22.5.4 (248.3) And so with the midway creatures;
many are translated and achieve Paradise and,
along with the seraphim and for the same
reasons, are Trinity embraced and commissioned
as Custodians in the superuniverses.

22.5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are
embraced by the Paradise Trinity in groups of
seventy thousand, and one seventh of each group
is assigned to a superuniverse. There are now in
the service of Orvonton slightly over ten million of
these trusted and high Custodians. They serve on
Uversa and on the major and minor headquarters
spheres. In their labors they are assisted by a
corps of several billion seconaphim and other able
superuniverse personalities.

22.5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out
their careers as custodians, and they continue as
such in the affairs of the supergovernments. In a
way, they are officers of their superuniverse
governments, but they do not deal with individuals,
as do the Celestial Guardians. The Trinitized
Custodians administer group affairs and foster
collective projects. They are the custodians of
records, plans, and institutions; they act as the
trustees of undertakings, personality groups,
ascendant projects, morontia plans, universe
projections, and innumerable other enterprises.

6. KOLMINAISTETUT LÄHETILÄÄT

Kolminaisetut Lähettiläät ovat toinen Valikoitujen Kolminastettujen Poikien luokka, ja Suojelija-kumppaniensa tavoin heidätkin valitaan kahdentyyppisten ylösnousevien luotujen ryhmistä. Eivät kaikki taivaaseen nousevat kuolevaiset ole Suuntaajaan eli Isään fuusioituneita, vaan toiset ovat Henkeen fuusioituneita, toiset ovat Poikaan fuusioituneita. Jotkut näistä Henkeen tai Poikaan fuusioituneista kuolevaisista saavuttavat Havonan ja pääsevät Paratiisiin. Näiden Paratiisiin nousseiden joukosta valitaan ehdokkaita Kolminaisuuden syleilyyn, ja aika ajoin heitä kolminastetaan seitsentuhantisissa ryhmissä. Sen jälkeen heidät valtuutetaan toimimaan superuniversumeissa Päivien Muinaisten Kolminastettuina Lähettiläinä. Uversan kirjoissa heitä on miltei puoli miljardia.

Kolminaisetut Lähettiläät valitaan Kolminaisuuden syleiltäviksi heidän Havona-opettajiensa suositusten perusteella. He edustavat omien ryhmensä etevimpiä mieliä ja ovat sen vuoksi pätevimpiä avustamaan superuniversumin hallitsijoita niiden maailmojen etujen ymmärtämisessä ja hoitamisessa, joista Henkeen fuusioituneet kuolevaiset ovat kotoisin. Poikaan fuusioituneet Lähettiläät ovat suureksi avuksi käsitellessämme ongelmia, jotka liittyvät Poikaan fuusioituvaan persoonallisuusluokkaan.

Kolminaisetut Lähettiläät ovat Päivien Muinaisten emissaareja missä tahansa ja kaikissa tarkoituksissa, mille tahansa ja kaikille maailmoille tai universumeille oman asemapaikkansa superuniversumissa. He suorittavat erityisiä ja tärkeitä palveluksia piensektoreiden päämajoissa ja toimittavat lukemattomia vaihtelevansisältöisiä tehtäviä superuniversumissa. He ovat superhallitusten Kolminastettujen Poikien hätätila- eli reservijoukko ja ovat sen vuoksi käytettävissä mitä moninaisimpiin tehtäviin. He ovat mukana superuniversumia koskevissa tuhansissa ja taas tuhansissa hankkeissa. Tätä on mahdotonta kuvailla ihmismielelle, koska Urantialla ei tapahdu mitään, mikä edes vähäisessä määrin vastaisi näitä toimintoja.

7. KOLMINAISTAMISEN TEKNIikka

En pysty aineelliselle mielelle täysin selvittämään, millainen on kokemus täydellisten ja täydellistyneiden hengellisten olentojen suurenmoisimmasta luomisteosta — kolminastamistapahtumasta. Kolminastamisen menetelmät kuuluvat Vicegeringtonin ja Solitaringtonin salaisuuksiin, ja ne ovat paljastettavissa vain niille ja vain niiden ymmärrettävissä, jotka ovat käyneet läpi nämä

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

22:6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are registered on Uversa.

22:6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

22:6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being

ainutlaatuiset kokemukset. Yksikään olento ei sen vuoksi kykene menestyksellisesti kuvailemaan ihmismielelle tämän ihmeellisen toimituksen luonnetta eikä tarkoitusta.

Jumaluuksien lisäksi vain Paratiisi—Havonan persoonallisuudet ja tietyt kunkin finaliittikunnan jäsenet toimittavat kolminaistuksia. Paratiisin täydellisyyden erityisoloissa nämä verrattomat olennot voivat ryhtyä ainutlaatuiseen ja arvaamattomaan yritykseen antaa käsitteelle henkilöisyyden, ja monesti he onnistuvatkin tuottamaan uuden olennon: luotujen kolminaistaman pojan.

Ne kunnialla kruunatut luodut, jotka ryhtyvät näihin kolminaistamishankkeisiin, saavat osallistua vain yhteen tällaiseen kokemukseen, kun sen sijaan Paratiisin Jumaluuksien kohdalla ei näytä olevan mitään estettä sille, että he panevat toimeen kolminaistamistapahtumia jatkuvasti. Vain yhdessä suhteessa näyttää Jumaluutta koskevan rajoitus: Olemassa voi olla vain yksi Alkuperäinen ja Ääretön Henki, vain yksi Isä—Poika-yhdistymän yhteistahdon infiniittinen toimeenpanija.

Paratiisin sivistyksen ja hengellisen kehityksen tietyt tasot saavuttaneet ylösnousemukselliset Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaissyntyiset finaliitit kuuluvat niihin, jotka voivat yrittää luodun olennon kolminaistamista. Kuolevaisfinaliittien komppanioille myönnetään — silloin kun nämä ovat sijoitettuina Paratiisiin — lomaa Havonan ajanlaskun mukaan joka tuhannes vuosi. On olemassa seitsemän erilaista tapaa, joilla nämä finaliitit saavat mielensä mukaan viettää tämän velvollisuuksista vapaan jakson, ja yksi tällainen tapa on yhdessä jonkun finaliittitoverin tai jonkun Paratiisi—Havonan-persoonallisuuden kanssa yrittää luodun olennon kolminaistamista.

Jos kaksi kuolevaissyntyistä finaliittia Kokonaisuniversumin Arkkitehtien eteen astumalla tuo julki, että he ovat toisistaan riippumatta valinneet kolminaistettavaksi samansisältöisen käsitteen, Arkkitehteillä on valtuudet oman harkintansa mukaan antaa määräys, joka sallii näiden kunnialla kruunattujen kuolevaissyntyisten ylösnousemuksellisten pidentää lomaansa ja vetäytyä joksikin ajaksi Paratiisin kansalaisten kolminaistamis sektorille. Jos he tämän heille myönnetyn lomansa lopulla ilmoittavat yksin ja yhdessä päättäneensä tehdä paratiisillisen yrityksen sellaisen valikoidun ja omaperäisen käsitteen hengellistämiseksi, idealisoimiseksi ja aktualisoimiseksi, jota ei siihen mennessä ole kolminaistettu, silloin Valtiashenki Numero Seitsemän julkaisee määräyksen, joka antaa luvan tähän epätavalliseen hankkeeseen.

Näissä lopputulokseltaan arvaamattomissa yrityksissä kuluu toisinaan uskomattoman paljon

successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit, only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

22:7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

22:7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

22:7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and

aikaa. Kokonainen aikakausi tuntuu kulkevan ohi, ennen kuin nämä uskolliset ja päättäväiset entiset kuolevaiset — ja toisinaan myös Paratiisi—Havonan-persoonallisuudet — lopulta saavuttavat päämääränsä ja todellakin onnistuvat saattamaan aktuaalisesti olevaiseksi valitsemansa universaalista totuutta olevan käsitteen. Monet kerrat sattuu, ettei näiden antaumuksellisten parien osana olekaan menestys, vaan usein he myös epäonnistuvat, ja näin käy, vaikei voida osoittaa heidän puoleltaan tapahtuneeksi mitään virhettä. Tällä tavoin epäonnistuvat kolminaistamisedokkaat otetaan jäseniksi finaliittien erikoisryhmään. Sen jäsenet määritellään olennoiksi, jotka ovat ponnistelleet äärimmäisyyteen saakka ja kärsineet äärimmäisen pettymyksen. Kun Paratiisin Jumaluudet kolminaistamisen tarkoituksessa yhdistyvät, he onnistuvat aina, mutta joka kerta näin ei käy luotujen homogeeniselle parille, saman olentoluokan kahden jäsenen yhdistymisyhteykselle.

Jumalten kolminaistaessa uuden ja alkuperäisen olennon jumalallisten vanhempien jumaluuspotentiaali säilyy muuttumattomana; mutta kun ylevät luodut olennot toimeenpaneavat tällaisen luomistapahtuman, tapahtuu toisena osapuolena olevan ja tapahtumaan osallistuvan yksilön persoonallisuudessa ainutlaatuinen muuntuminen. Luotujen kolminaistaman pojan kummastakin vanhemmasta tulee tiettyssä mielessä hengellisesti yksi ja sama. Uskomme, että tämä tila — persoonallisuuden tiettyjen hengellisten vaiheiden kaksoisyhdistyminen — tulee mahdollisesti vallitsemaan siihen saakka, kunnes Korkeimman Olennon persoonallisuus on suuruniversumissa saavuttanut täydellisen ja loppuunsaatetun julkitulonsa.

Luotujen kolminaistaman uuden pojan ilmaantumisen kanssa tapahtuu tämä kummankin vanhemman toimintaa koskeva hengellinen yhdistyminen. Kahdesta kolminaistavasta vanhemmasta tulee perimmäisellä toiminnallisella tasolla yksi. Kukaan maailmankaikkeuden luotu olento ei pysty täysin selittämään tätä hämmästyttävää ilmiötä; se on lähes jumalallinen kokemus. Kun Isä ja Poika yhdistyivät iästääkseen Äärettömän Hengen, heistä tuli heidän tarkoituksensa toteututtua välittömästi kuin yksi, ja aina siitä lähtien he ovat olleet yksi. Ja vaikka kahden luodun solmima kolminaistava liitto kuuluu samaan sarjaan kuin infiniittiset ulottuvuudet omaava Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan Jumaluuden täydellinen liitto, luotujen suorittaman kolminaistuksen jälkivaikutukset eivät kuitenkaan ole luonteeltaan ikuisia, vaan ne päättyvät kokemuksellisten Jumaluuksien faktuaalistumisen täysimääristyttyä.

Vaikka näiden luotujen kolminaistamien

determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

22:7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

22:7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

22:7.9 (250.3) While these parents of creature-

poikien vanhemmista universumitehtäviensä osalta tulee yksi, heitä pidetään Lopullisuuden Saavuttajakunnan kokoonpanon ja sen sekä Kokonaisuniversumin Arkkitehtien nimiluettelon kannalta kuitenkin jatkuvasti kahtena persoonallisuutena. Kulumassa olevan universumiaikakauden aikana kaikki kolminaistamisessa yhdistyneet vanhemmat ovat tehtävienjakoa ja toimintaa ajatellen toisistaan erottamattomissa; minne toinen menee, sinne menee toinenkin; mitä toinen tekee, sitä tekee toinenkin. Jos vanhempien kaksoisyhdistymässä on mukana kuolevainen (tai muu) finaliitti ja Paratiisi—Havonan-persoonallisuus, nämä yhdistyneet vanhemmat eivät toimi yhdessä paratiisilaisten, havonalaisten eivätkä finaliittien kanssa. Tällaiset erilaista alkuperää olevien olentojen yhdistymät kerääntyvät samankaltaisista olennoista koostuvaksi erityisjoukoksi. Ja kaikissa kolminaistamisyhdistymissä — erilaista alkuperää olevien jäsenten tai muunlaisten jäsenten kesken — siihen kuuluvat vanhemman aseman omaavat olennot ovat tietoisia toisistaan, ja he voivat olla keskenään kanssakäymisissä. He kykenevät niin ikään suorittamaan tehtäviä, joihin kumpikaan ei tätä ennen olisi kyennyt.

Seitsemällä Valtiaishengellä on valta vahvistaa finaliittien ja Paratiisi—Havonan-persoonallisuuksien välinen kolminaistava liitto, ja tällaiset sekaliitot ovat aina tuloksellisia. Näin aikaansaadut suurenmoiset luotujen kolminaistamat pojat edustavat käsitesisältöjä, jotka eivät sovellu sen kummemmin Paratiisin ikuisten luotujen kuin avaruuden ajallisten luotujenkaan käsitettäviksi. Siksi heistä tuleekin Kokonaisuniversumin Arkkitehtien suojaatteja. Näissä tulevaisuuden näkymiin kuuluvissa kolminaistetuissa pojissa ruumiillistuu aatteita, ihanteita ja kokemusta, jotka ilmeisestikin liittyvät tulevaan universumiaikakauteen ja joilla ei sen vuoksi ole mitään välitöntä käytännön arvoa sen paremmin superuniversumien kuin keskusuniversuminkaan hallinnolle. Kaikkia näitä ajallisuuden lasten ja ikuisuuden kansalaisten ainutlaatuisia poikia pidetään reservissä Vicegeringtonissa, jossa he parhaillaan opiskelevat ajallisuuteen liittyviä käsityksiä ja ikuisuuteen kuuluvia realiteetteja sen sfäärin erityisellä sektorilla, joka on Luoja-Poikien yhteisön salaisten korkeakoulujen hallussa.

Korkein Olento on kolmen jumaluusreaalisuuden vaiheen yhdistymä, nimittäin Korkeimman Jumalan, joka on Paratiisin-Kolminaisuuden tiettyjen finiittisten puolien yhdistymä; Kaikkivaltiaan Korkeimman, joka on suuruniversumin Luojiin vallan yhdistymä; ja Korkeimman Mielen, joka on Kolmannen Lähteen ja Keskuksen sekä hänen rinnasteisolentojensa henkilökohtainen anti Korkeimman Olennon reaalisuuteen. Kolminaistamishankkeissaan

trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

22:7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

22:7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged

keskusuniversumin ja Paratiisin ylevät luodut ovat mukana kolminaisessa Korkeimmuuden Jumalan tutkimisessa, mistä on seurauksena luotujen kolminaisistamien poikien kolmen yhteisön ilmaantuminen:

1. Ylösnousemuksellisten kolminaisistamat Pojat. Finaliitit pyrkivät luomisponnistuksissaan kolminaisistamaan tiettyjä Kaikkivaltiaan Korkeimman käsitteellisiä realiteetteja, jotka he ovat ajallisuuden ja avaruuden läpi tapahtuneen, Paratiisiin suuntautuneen ylösnousemuksensa kulussa kokemuseräisesti saavuttaneet.

2. Paratiisilaisten ja havonalaisten kolminaisistamat Pojat. Paratiisin kansalaisten ja havonalaisten luomisponnistukset saavat aikaan tiettyjen sellaisten Korkeimman Olennon ylevien hengellisten aspektien kolminaisistumisen, jotka he ovat kokemuksen tietä saavuttaneet Perimmäisen ja Ikuisen rajoilla olevaa, korkeimpaakin korkeampaa taustaa vasten.

3. Tulevien aikojen kolminaisistetut Pojat. Mutta kun finalitti ja paratiisi-havonalainen yhdessä kolminaisistavat uuden luodun, tämä yhteisyritys vaikuttaa Korkein—Perimmäisen Mielen tiettyihin vaiheisiin. Tuloksena olevat luotujen kolminaisistamat pojat ovat superluodullisia. He edustavat Korkein—Perimmäisen Jumaluuden aktuaalisuuksia, joita ei ole muulla tavoin kokemuksellisesti saavutettu ja jotka sen vuoksi kuuluvat automaattisesti Kokonaisuniversumin Arkkitehtien toimipiiriin, nämä Arkkitehdit nimittäin ovat niiden olevaisten suojelijoita, jotka ylittävät nykyisen universumiaikakauden luomistyön rajat. Tulevien aikojen kolminaisistetuissa pojissa ruumiillistuvat Korkein—Perimmäisen kokonaisuniversumia koskevan paljastumattoman toiminnan tietyt puolet. Emme tiedä suuriakaan näistä ajallisuuden ja ikuisuuden yhteisistä lapsista, mutta tiedämme toki paljon enemmän kuin, minkä saamme paljastaa.

8. LUOTUJEN KOLMINAISTAMAT POJAT

Tässä kertomuksessa tarkasteltujen, luotujen kolminaisistamien poikien lisäksi on olemassa lukemattomia teille paljastamattomia luotujen kolminaisistamien olentojen luokkia — erilaisia jälkeläisiä moninaisista seitsemän finalittikunnan ja Paratiisi—Havonan-persoonallisuuksien liitoista. Mutta kaikki nämä luotujen kolminaisistamat olennot, paljastetut ja paljastamattomat, ovat saaneet persoonallisuutensa Universaaliseltsä Isältä.

Kun uudet taivasmatkalaisten kolminaisistamat ja Paratiisi—Havonan kolminaisistamat pojat ovat vielä nuoria ja kouluttamattomia, useimmiten heidät lähetetään pitkiksi ajoiksi palvelemaan Äärettömän Hengen seitsemälle Paratiisiin

in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22:7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finaliters are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons*. The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22:7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny*. But when a finaliter and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22:8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finaliter corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are endowed with personality by the Universal Father.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, where they serve under the

sfäärille, joilla he palvelevat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan opissa. Jälkeenpäin Kolminaisuuden Opettaja-Pojat saattavat ottaa heidät hoiviinsa paikallisuniversumeissa tapahtuvaa jatkokoulutusta varten.

Nämä ylevät ja kunnialla kruunatut luodullista alkuperää olevat ottopojat ovat Opettaja-Poikien oppipoikia ja oppilasavustajia, ja mitä tulee heidän luokitteluunsa, usein heidät luetaan tilapäisesti näiden Poikien riveihin. He saavat toimittaa ja he toimittavat monia ja kieltäymyksellisiä tehtäviä valitsemiensa ja palvelemiensa maailmojen hyväksi.

Paikallisuniversumeissa olevat Opettaja-Pojat saattavat asettaa omia luotujen kolminaistamia suojattejaan ehdokkaiksi pääsemään Paratiisin-Kolminaisuuden syleilyyn. Palatessaan tästä syleilystä Täydellisyyden Kolminaistettuina Poikina he astuvat Päivien Muinaisten palvelukseen seitsemässä superuniversumissa. Se on tämän kahdesti kolminaistettujen olentojen ainutlaatuisen ryhmän tällä haavaa tiedossa oleva määränpää.

Eivät kaikki luotujen kolminaistamat pojat ole Kolminaisuuden syleilemiä, vaan monista tulee Paratiisin Seitsemän Valtiashengen, superuniversumien Heijastavien Henkien ja paikallisuomusten Äiti-Henkien työtovereita ja suurlähettiläitä. Toiset saattavat ottaa vastaan ikuisella Saarella suoritettavia erityistehtäviä. Ja toiset saattavat ryhtyä erityispalveluun Isän salaisissa maailmoissa ja Hengen Paratiisifsääreillä. Ja lopulta monet löytävät tiensä Kolminaistettujen Poikien yhteisjoukkoihin Havonan sisäkehällä.

Lukuun ottamatta Täydellisyyden Kolminaistettuja Poikia ja niitä, jotka kerääntyvät Vicegeringtoniin, jokaisen luotujen kolminaistaman pojan korkein määränpää näyttää olevan liittyminen Kolminaistettujen Finalittien Joukkokuntaan, joka on yksi Paratiisin seitsemästä Lopullisuuden Saavuttajakunnasta.

9. TAIVAALLISET VARTIJAT

Paratiisin-Kolminaisuus syleilee luotujen kolminaistamat pojat seitsentuhantisissa ryhmissä. Nämä täydellistyneiden ihmisten ja Paratiisi—Havonan-persoonallisuuksien kolminaistamat jälkeläiset saavat Jumaluuksilta yhtäläisen syleilyn, mutta heidät osoitetaan superuniversumeihinsa sen mukaisesti, mitä heidän entiset kouluttajansa, Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, suosittelivat. Ne, joiden palvelu oli hyväksyttävämpää, valtuutetaan Ylhäisten Poikien Avustajiksi; ne, joiden suoritus ei ollut ihan yhtä oivallinen, nimitetään Taivaallisiksi Vartijoiksi.

tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finaliters, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

Kun nämä ainutlaatuiset olennot ovat olleet Kolminaisuuden syleilyssä, heistä tulee arvokkaita lisäjäseniä superuniversumien hallituksiin. He ovat perehtyneet taivaaseennousijoiden elämänvaiheen asioihin, ei omakohtaisen ylösnousemuksen perusteella, vaan tuloksena palvelusta, jonka he suorittivat Kolminaisuuden Opettaja-Poikien mukana avaruuden maailmoissa.

Orvontoniin on saanut valtakirjan miltei miljardi Taivaallista Vartijaa. Etupäässä heitä on nimitetty Päivien Täydellisten hallintoon suursektoripäämajoihin, ja he saavat pätevää apua Poikaan fuusioituneiden ylösnousemuksellisten luokalta.

Taivaalliset Vartijat ovat Päivien Muinaisten oikeusistuinten virkailijoita, jotka toimivat oikeusistuinten läheteinä ja superuniversumihallitusten eri tribunaalien antamien haasteiden ja päätösten perilletoimittajina. He suorittavat tarpeelliset pidätykset Päivien Muinaisten puolesta. He lähtevät Uversasta noutamaan olentoja, joiden läsnäolo on tarpeen superuniversumin tuomareiden edessä. He panevat täytäntöön määräykset minkä tahansa superuniversumipersonallisuuden pidättämisestä. He myös saattavat Henkeen fuusioituneita paikallisuniversumien kuolevaisia, silloin kun näiden läsnäolo jostakin syystä on tarpeellinen Uversassa.

Taivaallisilla Vartijoilla ja heidän kumppaneillaan, Ylhäisten Poikien Avustajilla, ei ole koskaan ollut Ajatuksensuuntaajaa. He eivät myöskään ole Henkeen eivätkä Poikaan fuusioituneita. Paratiisin-Kolminaisuuden syleily kuitenkin korvaa Täydellisyyden Kolminaiistettujen Poikien fuusioitumattomuuden. Kolminaisuuden syleily saattaa vaikuttaa pelkästään siihen ideaan, joka personoituu luotujen kolminaiistamassa pojassa, ja jättää syleillyn pojan muussa suhteessa entiselleen, mutta tällainen rajoitus toteutuu, vain kun näin on suunniteltu.

Nämä kahdesti kolminaiistetut pojat ovat ihmeteltäviä olentoja, mutteivät he ole yhtä monitaitoisia eivätkä yhtä luotettavia kuin heidän ylösnousemukselliset kumppaninsa. Heiltä puuttuu se valtava ja syvälinen henkilökohtainen kokemus, jonka muut tähän ryhmään kuuluvat pojat ovat hankkineet itse tosiasiallisesti avaruuden pimeistä maailmoista kirkkauteen kapuamalla. Me, joilla on takanamme ylösnousemuksellinen elämänvaihe, rakastamme heitä ja teemme kaiken voitavamme korvataksemme heidän vajavuuksiaan, mutta he saavat meidät tuntemaan iäti kiitollisuutta alhaisesta syntyperästämme ja kokemuskapasiteetistamme. Heidän halukkuutensa tiedostaa ja tunnustaa vajavaisuutensa universumiylösnouseemukseen

22:9.2 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22:9.3 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22:9.4 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22:9.5 (252.7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22:9.6 (252.8) These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiential realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

kuuluvien, koettavien realiteettien suhteen on jotain ylimaallisen kaunista ja — joskus — mitä liikuttavimmin sääliäntävää.

Toisin kuin muut Kolminaisuuden syleilemät pojat Täydellisyiden Kolminaistetut Pojat ovat rajoitettuja, sillä heidän kokemuskapasiteettinsa on ajallisuuden ja avaruuden osalta estynyt. He ovat kokemuksen osalta vajavaisia siitä huolimatta, että he ovat saaneet pitkän koulutuksen Korkeimpien Toimeenpanijoiden ja Opettaja-Poikien seurassa, ja ellei tilanne olisi tällainen, kokemuksellinen täyteen latautuminen estäisi sen, että heidät jätetään reserviin hankkimaan kokemusta jonkin tulevan universumiaikakauden kuluessa. Koko universaalisen olemassaolon piirissä ei ole kerrassaan mitään, joka voisi korvata aktuaalisen omakohtaisen kokemisen, ja näitä luotujen kolminaistamia poikia pidetään reservissä jonkin tulevan aikakauden kokemuksellista toimintaa varten.

Olen usein mansiomaailmoissa nähnyt näiden superuniversumin korkeiden oikeusistuinten arvostettujen virkailijoiden katsovan niin kaihoten ja vetoavasti jopa vasta äsken avaruuden evolutionaarisista maailmoista saapuneisiin, etten voinut olla panematta merkeille näiden kokemusta omaamattomien kolminaistettujen todellakin kadehtivan heidän muka vähemmän onnekkaita veljiään, jotka nousevat universaalista tietä jokaisen askelen vilpittömästi kokien ja todella eläen. He ovat puutteistaan ja rajoituksistaan huolimatta erinomaisen hyödyllinen ja aina aulis työntekijöiden ryhmä, kun kysymykseen tulee superuniversumihallitusten monimutkaisten hallinnollisten suunnitelmien täytäntöönpano.

10. YLHÄISTEN POIKIEN AVUSTAJAT

Ylhäisten Poikien Avustajat ovat Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajiin kuuluvien kunnialla kruunattujen ylösnousemusolentojen ja heidän ikuisten kumppaniensa, Paratiisi—Havonan-persoonallisuuksien, uudelleenkolminaistettujen kolminaistettujen poikien ylevin ryhmä. Heidät on osoitettu superuniversumeissa suoritettavaan palveluun ja tehtäviin Päivien Muinaisten hallituksiin kuuluvien korkea-arvoisten poikien henkilökohtaisiksi avustajiksi. Olisi osuvaa nimittää heitä yksityissihteereiksi. Aika ajoin he toimivat ylhäisten poikien erityiskomissioiden ja muiden ryhmäkokoonantumisten virkailijoina. He palvelevat Viisauden Täydellistäjiä, Jumalallisia Neuvonantajia, Universaalisia Sensoreita, Voimallisia Sanansaattajia, Korkea-arvoisia sekä Nimettömiä ja Numerottomia.

Jos on tuntunut siltä, että olen Taivaallisia Vartijoita käsitellessäni kohdistanut huomion

22:9.7 (253.1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential function in some future universe epoch.

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the re-trinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the

näiden kahdesti kolminäistettujen poikien rajoituksiin ja vajavuuksiin, sallikaa minun nyt tasapuolisuuden nimessä kiinnittää huomiota erääseen heidän vahvaan puoleensa, eli ominaisuuteen, joka tekee heistä meidän kannaltamme miltei korvaamattomia. Näiden olentojen koko olemassaolo perustuu siihen tosiasiaan, että he ovat itse kukin yhden ainoan ja ylevän käsitteen henkilöitymä. He ovat jonkin sellaisen jumalallisen idean, jonkin sellaisen universaalisen ihanteen persoonallisuudeksiruumiillistuma, jota ei koskaan aikaisemmin ole hahmotettu, julkituotu tai kolminäistetty. Ja Kolminäisyys on heidät jälkeensä syleillyt. Näin he ilmentävät ja tosiasiallisesti ruumiillistavat jumalallisen Kolminäisyyden juuri sen viisauden, joka on kysymyksessä heidän persoonallisuutensa olemassaolon perustana olevassa ideassa tai ihanteessa. Siinä määrin kuin tämä nimenomainen käsitys on universeille paljastettavissa, nämä persoonallisuudet ruumiillistavat tämän idean kokonaisuudesta kaiken sen, minkä luodun tai Luojan äly mitenkään saattaisi käsittää, ilmaista tai esimerkein valaista. He ovat kyseinen ajatus personoituneena.

Ymmärtänne, että tällaiset universaalisen todellisuuden yhden ylevän käsitteen elävät keskittymät ovat superuniversumien hallinnosta vastuussa oleville sanomattomaksi hyödyksi.

Äskettäin minut määrättiin johtamaan kuusijäsenistä komissiota, johon kuului yksi edustaja jokaisesta ylhäisten poikien ryhmästä ja jonka tehtävänä oli tutkia kolmea ongelmaa. Ongelmat liittyivät erääseen Orvontonin eteläosissa sijaitsevaan uusien universumien ryhmään. Minulle kävi erittäin vaikuttavasti selville Ylhäisten Poikien Avustajien arvo esittäessani heidän luokkansa Uversassa olevalle päällikölle pyyntöni tällaisten sihteerien väliaikaisesta osoittamisesta komissioni käyttöön. Ensimmäiseen ongelmaamme liittyvää ideaa edusti Uversassa toimiva Ylhäisten Poikien Avustaja, joka liitettiin välittömästi ryhmäämme. Toinen ongelmamme ruumiillistui Ylhäisten Poikien Avustajassa, joka oli osoitettu superuniversumiin numero kolme. Tältä lähteeltä saimme paljon apua keskusuniversumissa sijaitsevan, olennaisen tiedon koordinoinnista ja jakelusta vastaavan selvittelykeskuksen välityksellä, mutta sitä ei voinut läheskään verrata sellaisen persoonallisuuden tosiasiallisen läsnäolon tarjoamaan apuun, joka on luotujen korkeimmuudessa kolminäistama ja Jumaluuden lopullisuudessa kolminäistama käsite. Mitä tulee kolmanteen ongelmaamme, sen osalta Paratiisin arkistot osoittivat, ettei sellaista ideaa ollut koskaan luotujen toimesta kolminäistetty.

Ylhäisten Poikien Avustajat ovat

limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the superuniverses?

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who *is* a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and

suunnattoman tärkeiden käsitteiden ja häkellyttävien ihanteiden ainutlaatuisia ja omaperäisiä personoituksia. Ja koska he ovat sellaisia, he kykenevät aika ajoin tuomaan arvaamatonta valaistusta pohdintoihimme. Kun toimin jonkin tehtävän parissa, joka vie minut kauas avaruuden universumeihin, niin ajatelkaapa, minkälaiseksi avuksi on, jos minulla on ollut onni saada liittää tätä tehtävää suorittavaan seurueeseeni tällainen Ylhäisten Poikien Avustaja, ja hän on juuri sitä ongelmaa koskevan jumalallisen käsityksen täyteys, jonka kimppuun minun on käytävä ja jota minut on lähetetty ratkaisemaan. Ja olen saanut kokea tämän tavan takaa. Ainoa tähän menettelyyn liittyvä pulma on siinä, ettei yhdelläkään superuniversumilla voi olla näiden kolminäistettyjen ideoiden täydellistä sarjaa; meidän saamme vain yhden seitsemännen osan näistä olennoista. Niinpä vain noin yhdessä tapauksessa seitsemästä sattuu, että saamme iloita näiden olentojen edustajan liittymisestä henkilökohtaisesti joukkoomme, vaikka luettelot osoittaisivatkin asianomaisen idean kolminäistetuksi.

Meille olisi suureksi hyödyksi, jos me Uversassa voisimme käyttää näitä olentoja paljon suuremmin joukoin. Tietäessämme heidän suuren arvonsa superuniversumien hallinnon kannalta kannustamme kaikin mahdollisin tavoin avaruuden pyhiinvaeltajia samoin kuin Paratiisin asukkaita yrittämään kolminäistämistä, sen jälkeen kun he ovat antaneet toinen toisilleen apua niiden kokemuksellisten realiteettien muodossa, jotka ovat välttämättömiä tällaisten rohkeutta kysyvien luomistapahtumain toimeenpanolle.

Omassa superuniversumissamme meillä on nyt noin miljoona kaksisataaviisikymmentätuhatta Ylhäisten Poikien Avustajaa, ja he palvelevat sekä suur- että piensektoreissa, samoin kuin he toimivat Uversassa. He ovat sangen usein seurassamme komennuksillamme kaukasiin universumeihin. Ylhäisten Poikien Avustajia ei ole pysyväisesti osoitettu minkään Pojan tai minkään komission käyttöön. He kiertävät jatkuvasti paikasta toiseen ja palvelevat siellä, missä se idea tai ihanne, joka he ovat, voi parhaiten edistää sen samaisen Paratiisin-Kolminaisuuden ikuisia tarkoituksia, jonka poikia heistä on tullut.

He ovat liikuttavan rakastavia, ylevän uskollisia, erinomaisen älykkäitä, äärimmäisen viisaita — yhden ainoan idean suhteen — ja ylimaallisen nöyriä. Samalla kun he voivat oman ideansa ja ihanteensa osalta antaa teille koko maailmankaikkeuden sisältämän tiedon, samalla on miltei sääliä nähdä, miten he etsivät — jopa ylösnousemuskuolevaisilta — tietoa ja tietämystä, joka koskee suurta joukkoa muita asioita.

Ja tällainen on kertomus tiettyjen,

original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they are can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin,

Kolminaisuus on Jumalan Pojiksi kutsuttujen olentojen alkuperästä, olemuksesta ja toiminnasta, ja vielä lähemmin niiden olentojen alkuperästä, olemuksesta ja toiminnasta, jotka ovat kokeneet Paratiisin-Kolminaisuuden jumalallisen syleilyn ja jotka on sitten lähetetty superuniversumien palvelukseen, jotta he siellä antautuisivat viisaaseen ja ymmärtäväiseen yhteistyöhön Päivien Muinaisten hallintopersonallisuuksien kanssa näiden väsymättömissä ponnistuksissa, joiden tarkoituksena on helpottaa ajallisuudesta nousevien kuolevaisten sisäänpäin suuntautuvaa kulkua kohti välitöntä päämääräänsä Havonassa ja kohti lopullista määränpäättään Paratiisissa.

[Kertonut Orvontonin totuudenpaljastajakuntaan kuuluva Voimallinen Sanansaattaja.]

nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255:1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

Luku 23. Yksinäiset Sanansaattajat

⇐ 022

Urantia-kirjan

024 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 23

YKSINÄISET SANANSAATTAJAT

Osiot

Johdanto

1. Yksinäisten Sanansaattajien olemus ja alkuperä
2. Yksinäisten Sanansaattajien tehtävät
3. Yksinäisten Sanansaattajien aikaan ja avaruuteen liittyvät palvelukset
4. Yksinäisten Sanansaattajien erityistoiminta

PAPER 23

THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

Johdanto

YKSINÄISET Sanansaattajat ovat Myötäluojan henkilökohtainen ja universaalinen olentoryhmä; he ovat ensimmäinen ja vanhin Äärettömän Hengen korkeampien persoonallisuuksien yhteisöistä. He edustavat Äärettömän Hengen ensimmäistä sellaista luomistekoa, jossa tämä toimi yksinään saattaakseen olevaisiksi yksinäisiä persoonallisuushenkiä. Sen paremmin Isä kuin Poikakaan eivät välittömästi osallistuneet tähän hämmästyttävään hengellistämistapahtumaan.

Nämä henkeä olevat viestinviejät personoitiin yhdessä ainoassa luomistapahtumassa, ja heidän lukumääränsä on vakio. Vaikka seurassani on käsillä olevaa tehtävää suorittamassa yksi näistä epätavallisista olennoista, en silti tiedä, montako tällaista persoonallisuutta universumien universumissa on. Tiedän ainoastaan ajoittain, montako heistä rekisterimerkintöjen mukaan kulloinkin on toiminnassa oman superuniversumimme oikeudenkäyttöpiirissä. Viimeisimmästä Uversan raportista näen Orvontonin rajojen sisäpuolella sillä hetkellä toimineen miltei 7.690 biljoonaa Yksinäistä Sanansaattajaa, ja otaksun sen olevan

INTRODUCTION

23:0.1 (256.1) SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

23:0.2 (256.2) These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

huomattavasti vähemmän kuin yksi seitsemäsosa heidän kokonaismäärästään.

1. YKSINÄISTEN SANANSAATTAJIEN OLEMUS JA ALKUPERÄ

Välttämättä Havonan Kehien Seitsemän Hengen luomisen jälkeen Ääretön Henki saattoi olevaiseksi Yksinäisten Sanansaattajien laajan olentoyhteisön. Mikään maailmankaikkeuden luomistuloksen osa — Paratiisia ja Havonan kehä lukuun ottamatta — ei ole ollut olemassa ennen Yksinäisiä Sanansaattajia. He ovat toimineet lähes ikuisuudesta asti koko suuruniversumin piirissä. Äärettömän Hengen käyttämä jumalallinen menetelmä, jolla hän ilmoittaa itsensä ajallisuuden ja avaruuden kaukaisuuksiin ulottuville luomuksille ja jonka välityksellä hän on niihin henkilökohtaisessa yhteydessä, rakentuu näiden Sanansaattajien varaan.

Siitä huolimatta, että nämä viestinviejät ovat olleet olemassa miltei ikuisuuden aamunkoitosta alkaen, he ovat kaikki tietoisia siitä, että heidän minuudellaan on alkuhetki. Heillä on tietoisuus ajallisuudesta. Ja Äärettömän Hengen luomien olentojen joukossa he ovat ensimmäiset, joilla on tällainen ajallisuustietoisuus. He ovat Äärettömän Hengen ajallisuudessa personoimien ja avaruudessa hengellistämien olentojen esikoiset.

Aikojen aamunkoitossa nämä yksinäiset henget ilmaantuivat täysin kehittyneinä ja täydellisin kyvyin varustettuina henkiolentoina. He ovat kaikki tasavertaisia, eikä heidän suhteensa tehdä henkilökohtaisiin eroavuuksiin perustuvia jaotteluja, jotka erottelisivat heidät eri luokiksi tai alajakautumiksi. Heidän luokittelunsa pohjautuvat kokonaan siihen, minkälaatuisen tehtävään heidät on kulloinkin osoitettu.

Kuolevaiset aloittavat avaruuden maailmoissa lähes täysin aineellisina olentoina ja nousevat sisäänpäin, kohti Suuria Keskuksia. Puheena olevat yksinäiset henget aloittavat kaiken olevaisen keskuksesta ja halajavat saada tehtävän, joka veisi heidät kaukaisuudessa oleviin luomuksiin, jopa etäisimpien paikallisuniversumien yksittäisiin maailmoihin ja vielä niitäkin edemmäs.

Vaikka heitä kutsutaan Yksinäisiksi Sanansaattajiksi, eivät he kuitenkaan tunne itseään yksinäisiksi hengiksi, sillä he tosiaan haluavatkin työskennellä yksin. He ovat kaikista luoduista ainoat, jotka voivat nauttia ja jotka nauttivat yksinäisyydestä, jos kohta he toki nauttivat aivan yhtäläisesti niiden perin harvojen maailmankaikkeuden älyllisten olentoluokkien seurasta, joiden kanssa he ylipäättään voivat olla läheisemmissä kanssakäymisissä.

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY MESSENGERS

23:1.1 (256.3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23:1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23:1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23:1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23:1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

Yksinäiset Sanansaattajat eivät ole palveluksessaan eristyksissä, vaan he ovat jatkuvasti yhteydessä koko luomakunnan älylliseen rikkauteen, sillä he pystyvät "kuuntelemaan" kaikkien niiden maailmojen tiedotuslähetystensä, joissa he kulloinkin oleskelevat. He voivat myös olla keskinäisessä kanssakäymisessä välittömästi läheisyydessään olevien oman luokkansa jäsenten kanssa, niiden olentojen kanssa, jotka tekevät samanlaista työtä samassa superuniversumissa. He voisivat olla yhteydessä muihinkin kaltaisiinsa olentoihin, mutta Seitsemän Valtiashengen neuvosto on kehottanut heitä pidättymään sellaisesta. Ja he ovat kuuliainen ryhmä; he eivät ole tottelemattomia eivätkä he riko sitoumuksiaan. Mitään merkintää ei ole sellaisesta, että Yksinäinen Sanansaattaja olisi koskaan hairautunut pimeyteen.

Universumin Voimanhajajien tapaan Yksinäiset Sanansaattajat kuuluvat niihin muutamiin kaikkialla toimiviin olentotyyppisiin, joiden jäsenet on vapautettu mahdollisuudesta joutua ajallisuuden ja avaruuden oikeusistuinten pidättämiksi tai vangitsemiksi. Heitä voitaisiin haastaa tuomiolle vain Seitsemän Valtiashengen eteen, muttei kokonaisuniversumin missään aikakirjassa ole sellaista merkintää, että tämä Paratiisin neuvosto olisi joskus kutsuttu koolle antamaan tuomiota Yksinäisen Sanansaattajan jutussa.

Nämä yksinään toimivat sanansaattajat ovat luotettava, itseensä luottava, monitaitoinen, läpikotaisen hengellinen ja suuresti myötätuntoinen luotujen olentojen ryhmä, joka polveutuu Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta. He toimivat valtuuksin, jotka he ovat saaneet Paratiisin Keskussaarella asuvalta Äärettömältä Hengeltä ja tämän personoitumalta paikallisuniversumien päämajasfääreillä. He ovat jatkuvasti kytkeytyneinä suoraan Äärettömästä Hengestä tulevaan yhteyspiiriin, silloinkin kun he toimivat paikallisluomuksissa paikallisuniversumien Äiti-Hengen välittömässä vaikutuspiirissä.

Siihen, miksi näiden Yksinäisten Sanansaattajien pitää matkata ja työskennellä yksin, on olemassa tekninen syy. Lyhyitä jaksoja, ja silloin kun he pysyvät yhdessä paikassa, he voivat toimia yhdessä ryhmänä, mutta tällä tavoin yhdessä ollessaan he ovat kokonaan irti Paratiisin yhteyspiirin antamasta tuesta ja ohjauksesta; he ovat täysin eristyksissä. Kun he ovat siirtymässä paikasta toiseen tai toimivat avaruuden kehällä tai ajallisuuden virroissa, niin siinä tapauksessa, että kaksi tai useampia tähän luokkaan kuuluvia sattuu lähelle toisiaan, katkeaa kummankin tai kaikkien yhteys korkeampiin virtaaviin voimiin. He "joutuvat oikosulkun", kuten sitä saattaisitte havainnollisesti kuvata. Siksi heissä on

23:1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of "listening in" on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are "short circuited" as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of

luonnostaan automaattinen hälytin, varoittava signaali, joka toimii erehtymättä ja ilmoittaa heille lähestyvistä yhteentörmäyksistä ja pitää heidät poikkeuksetta riittävän välimatkan päässä, jottei heidän tehtävänmukainen ja tuloksellinen toimintansa häiriintyisi. Heillä on niin ikään synnynnäinen ja automaattinen kyky havaita ja osoittaa sekä Inspiroitujen Kolminaisuushenkien että jumalallisten Ajatuksensuuntaajien lähelläolo.

Näiltä viestinviejiltä puuttuu kyky persoonallisuuden laajentamiseen tai jälkeläisten tuottamiseen, mutta universeissa ei ole käytännöllisesti katsoen mitään sellaista työtä, johon he eivät voisi tarttua ja johon he eivät pystyisi tuomaan lisää jotakin oleellista ja hyödyllistä. Eritoten on sanottava, että he säästävät tehokkaasti niiden aikaa, joiden huolena on maailmankaikkeuden asioiden hallinto; ja he auttavat meitä kaikkia, korkeimmasta alimpaan.

2. YKSINÄISTEN SANANSAATTAJIEN TEHTÄVÄT

Yksinäisiä Sanansaattajia ei ole annettu pysyvästi minkään yksittäisen taivaallisen persoonallisuuden tai tällaisten olentojen muodostaman ryhmän käyttöön. He toimivat aina toimeksiannon perusteella, ja tällaisessa palveluksessa ollessaan he työskentelevät asemapaikkanaan olevaa maailmaa ohjaavien persoonallisuuksien välittömässä valvonnassa. Omassa keskuudessaan heillä ei ole mitään organisaatiota eikä hallintoa; he ovat Yksinäisiä Sanansaattajia.

Ääretön Henki osoittaa Yksinäiset Sanansaattajat seuraaviin seitsemään palveluksenmukaiseen jakautumaan:

1. Paratiisin-Kolminaisuuden Sanansaattajat.
2. Havonan kehien Sanansaattajat.
3. Superuniversumien Sanansaattajat.
4. Paikallisuniversumien Sanansaattajat.
5. Osoitteettoman toimeksiannon saaneet tutkimusmatkailijat.
6. Erityistoimeksiannon saaneet suurlähettiläät ja tiedustelijat.
7. Totuudenilmoittajat.

Ei ole mitään estettä sille, etteikö näitä henkilöihetjää voitaisi vaihtaa vapaasti toisentyyppisestä palvelusta toisentyyppiseen, ja tällaisia siirtoja tapahtuuakin jatkuvasti. Mitään Yksinäisten Sanansaattajien erillisiä luokkia ei ole olemassa. He ovat hengellisesti samankaltaisia ja joka suhteessa tasavertaisia. Yleensä heidät

approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

- 23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.
- 23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.
- 23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.
- 23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.
- 23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.
- 23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.
- 23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by

yksilöidään numeron perusteella, mutta Ääretön Henki tuntee heidät heidän henkilökohtaisilla nimillään. Me muut tunnemme heidät heidän kulloisenkin toimeksiantonsa mukaan määräytyvän joko nimen tai numeron perusteella.

1. Paratiisin-Kolminaisuuden Sanansaattajat. Minulla ei ole lupaa paljastaa paljonkaan siitä, mitä Kolminaisuuden palvelukseen osoitettu viestinviejäryhmä tekee. He ovat Jumaluuksien uskottuja ja salaisia palvelijoita, ja kun heidän haltuunsa uskotaan erityisviestejä, jotka koskevat Jumaluuksien noudattamaa, vielä paljastumatonta toimintaohjelmaa ja tulevia toimenpiteitä, heidän ei tiedetä koskaan kavaltaneen sellaista salaisuutta eikä pettäneen heidän luokalleen osoitettua luottamusta. Ja tämä kaikki kerrotaan tässä yhteydessä — ei niin, että se näyttäisi kerskaavan heidän täydellisyydellään — vaan paremminkin osoitukseksi siitä, että Jumaluudet voivat luoda ja että he luovat täydellisiä olentoja.

Urantialla vallitseva hämmennys ja sekasorto eivät ole merkinä siitä, että Paratiisin Hallitsijoilta puuttuisi kiinnostusta tai kykyä hoitaa asioita toisin. Luojilla on hallussaan kaikki valta tehdä Urantiasta todellinen paratiisi, mutta sen kaltaisella Eedenillä ei olisi mitään annettavaa sellaisten vahvojen, jalojen ja kokeneiden luonteiden kehittymiselle, jotka Jumalat aivan varmasti vasaroivat maailmastanne esille hädän alasimen ja tuskan moukarin välissä. Huolenne ja murheenne, koettelemuksenne ja pettymyksenne ovat aivan yhtä paljon osa jumalallista suunnitelmaa teidän sfäärillänne kuin ovat täydellisen keskusuniversumin maailmojen ylevä täydellisyys ja kaikkien olevaisten loputon soveltuvuus korkeimpaan tarkoitukseensa.

2. Havonan kehien Sanansaattajat. Koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheenne ajan teillä on epämääräinen mutta jatkuvasti paraneva kyky tunnistaa Yksinäisten Sanansaattajien läsnäolo, kuitenkin vasta Havonaan saavuttuanne tunnistatte heidät erehtymättä. Ensimmäiset kasvoista kasvoihin tapaamanne sanansaattajat ovat Havonan kehien sanansaattajia.

Yksinäisillä Sanansaattajilla on erityinen suhde Havonan maailmojen syntyperäisasukkaisiin. Näillä sanansaattajilla, jotka keskenään yhdessä ollessaan ovat toiminnallisesti varsin vajavaisia, voi olla ja heillä on perin läheistä ja henkilökohtaista kanssakäymistä Havonan syntyperäisasukkaiden kanssa. Mutta ihmismielelle on aivan mahdotonta välittää käsitystä niistä ylevistä tyydytyksen tuntemuksista, jotka seuraavat siitä, kun näiden jumalallisen täydellisten olentojen mieli on yhteydessä tällaisten lähes transsendenttisten persoonallisuuksien henkeen.

3. Superuniversumien Sanansaattajat.

personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity.* I am not permitted to reveal much of the work of the group of messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

23:2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central and perfect universe.

23:2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.* Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23:2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23:2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.* The Ancients of Days, those personalities of

Päivien Muinaiset, nuo Kolminaisuudesta polveutuvat persoonallisuudet, jotka johtavat seitsemän superuniversumin kohtaloja, nuo jumalallista valtaa ja hallinnollista viisautta edustavat kolmikot, saavat käyttöönsä runsaat määrät Yksinäisiä Sanansaattajia. Vain tämän viestinviejäkunnan avulla superuniversumin kolmiyhteiset hallitsijat voivat olla suoraan ja henkilökohtaisesti kanssakäymisissä toisen superuniversumin hallitsijoiden kanssa. Yksinäiset Sanansaattajat ovat ainoa käytettävissä oleva henkiälyä edustava olentotyyppi — Inspiroituja Kolminaisuushenkiä mahdollisesti lukuun ottamatta —, jotka voidaan lähettää superuniversumin päämajasta suoraan toisen superuniversumin päämajaan. Kaikkien muiden persoonallisuuksien on tehtävä sellaiset matkat Havonan ja Valtiashenkien toimeenpanomaailmojen kautta.

On olemassa sellaistakin tietoaaineistoa, jota ei voi saada sen kummemmin Gravitaaatiosanansaattajien kuin heijastustoiminnan tai tiedotuslähetystenkään kautta. Ja kun Päivien Muinaiset tietysti haluaisivat tietää nämäkin asiat, on heidän lähetettävä Yksinäinen Sanansaattaja tuon tiedon lähteille. Kauan ennen kuin Urantialla edes oli elämää, lähetettiin Uversasta tehtäväkäynnille keskusuniversumiin se Sanansaattaja, joka nyt on seurassani. Hän oli poissa Orvontonin nimenhuudoista miltei miljoonan vuoden ajan, mutta aikanaan hän palasi ja toi mukanaan halutut tiedot.

Superuniversumeissa Yksinäisten Sanansaattajien suorittamia palveluksia ei koske mikään rajoitus. He saavat toimia korkeitten tuomioistuinten päätösten täytäntöönpanijoina tai tietoaaineiston kerääjinä toimipiirin hyväksi. Kaikista superuniversumeista Orvonton on heistä mieluisin palvelupaikka, sillä tarve on täällä suurin ja tilaisuudet sankarilliseen ponnisteluun ovat täällä moninkertaiset. Hädänalaisimmissa maailmoissa me kaikki saamme tyydytystä siitä, että toimintamme on entistään täysipainoisempaa.

4. Paikallisuniversumien Sanansaattajat. Paikallisuniversumissa Yksinäisten Sanansaattajien toimintaa ei koske mikään rajoitus. He ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen tarkoituserien ja aikeiden uskollisia julkittajia, vaikka he silti täysin kuuluvatkin hallitsevan Mestari-Pojan hallinnon alaisuuteen. Ja tämä koskee kaikkia paikallisuniversumissa toimivia sanansaattajia siitä riippumatta, suorittavatko he matkojaan suoraan universumipäämajasta vai toimivatko he väliaikaisesti yhteistyössä Konstellaatioiden Isien, Järjestelmänhallitsijoiden vai Planeettaprinssien kanssa. Ennen kuin kaikki valta keskitetään Luoja-Pojan käsiin siinä yhteydessä, kun hänet korotetaan oman universuminsa suvereeniksi hallitsijaksi, nämä

Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23:2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general

paikallisuniversumien sanansaattajat toimivat Päivien Muinaisten yleisjohdon alaisuudessa ja ovat välittömästi vastuussa Päivien Muinaisten paikalliselle edustajalle, Päivien Yhdistyneelle.

5. Osoitteettoman toimeksiannon saaneet tutkimusmatkailijat. Yksinäisten Sanansaattajien reservijoukon käydessä ylimiehitetyn joku Seitsemästä Korkeimmasta Voimanoajaasta lähettää heille kutsun ilmoittautua vapaaehtoisiksi tutkimusmatkalle. Eikä vapaaehtoisista ole koskaan pulaa, sillä heistä on mieluisaa tulla lähetetyksi matkaan vapaina ja esteettöminä tutkimusmatkailijoina kokemaan uusien maailmojen ja universumien järjestymässä olevien ydinalueiden löytämisen tuottama elämys.

He lähtevät tutkimaan vihjeitä, jotka toimialueiden avaruudenpohdiskelijat ovat tuoneet esille. Paratiisin Jumaluksien tiedossa on epäilemättä näiden avaruuden tuntemattomien energijärjestelmien olemassaolo, mutta he eivät koskaan paljasta sellaisia tietoja. Elleivät Yksinäiset Sanansaattajat tutkisi ja kartoittaisi näitä uusia, järjestymässä olevia energiakeskuksia, nämä ilmiöt jäisivät aivan naapurustossakin olevien maailmojen älyllisiltä olennoilta pitkiksi ajoiksi vaille huomiota. Yksinäiset Sanansaattajat ovat luokkana äärimmäisen herkkiä vetovoiman suhteen. Niinpä he voivat toisinaan jäljittää hyvinkin pienten pimeitten planeettojen mahdollisen läsnäolon, juuri sellaisten maailmojen, jotka soveltuvat parhaiten elolliskokeiluihin.

Nämä osoitteettoman toimeksiannon saaneet sanansaattaja-lyöntöretkeilijät partioivat kokonaisuniversumia. He ovat yhtenäen tutkimusmatkoilla, jotka suuntautuvat koko ulkoavaruuden kartoittamattomille seuduille. Hallussamme olevasta ulkoavaruuden maailmojen tapahtumia koskevasta tiedosta varsin suuri osa on peräisin Yksinäisten Sanansaattajien tutkimusmatkoilta, sillä monesti he työskentelevät ja suorittavat tutkimuksia yhdessä taivaallisten astronomien kanssa.

6. Erityistehtävän saaneet suurlähettiläät ja tiedustelijat. Samassa superuniversumissa sijaitsevat paikallisuniversumit vaihtavat tavan mukaan suurlähettiläitä, jotka on valittu näiden universumien syntyperäisluokkiin kuuluvien poikien keskuudesta. Mutta jotta säästytäisiin viivytykseltä, pyydetään Yksinäisiä Sanansaattajia tuon tuostakin lähtemään suurlähettiläiksi toisesta paikallisuomuksesta toiseen ja edustamaan ja tulkitsemaan toista toimipiiriä toiselle. Kun esimerkiksi löydetään vastikään asutettu maailma, se saattaa osoittautua niin etäällä avaruudessa sijaitseväksi, että kuluisi pitkä aika, ennen kuin serafin hahmossa kulkeva suurlähettiläs pystyisi saavuttamaan tämän kaukaisen universumin. Serafoitu olento ei missään olosuhteissa kykene

direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment.* When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.* Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another. For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction

ylittämään 899.370 Urantian kilometrin sekuntinopeutta. Massiiviset tähdet, risteävät virtaukset ja kiertotiet samoin kuin sivuutettavat vetovoimakappaleet ovat kaikki omiaan hidastamaan tätä nopeutta niin, että jos kysymys on pitkästä matkasta, keskinopeus on tavallisesti noin 885.000 kilometriä sekunnissa.

Kun ilmenee, että syntyperäiseltä suurlähettiläältä kuluisi satoja vuosia kaukaisen paikallisuniversumin saavuttamiseen, käy usein niin, että pyydetään Yksinäistä Sanansaattajaa siirtymään sinne välittömästi väliaikaiseksi suurlähettilääksi. Yksinäiset Sanansaattajat voivat kulkea hyvin lyhyessä ajassa, eivät Gravitaatiosanansaattajien tavoin täysin ajasta ja avaruudesta riippumatta, mutta miltei. On myös tilanteita, jolloin he palvelevat erityistehtävän saaneina tiedustelijoina.

7. Totuudenilmoittajat. Yksinäiset Sanansaattajat katsovat totuuden ilmoittamista tarkoitavan tehtävän korkeimmaksi omalle luokalleen annetuksi luottamuksenosoitukseksi. Ja he toimivat tavan takaa tässä ominaisuudessa superuniversumeista aina avaruuden yksittäisiin planeettoihin saakka. Kerran toisensa jälkeen heitä liitetään komissioihin, joita lähetetään maailmoihin ja paikallisjärjestelmiin laajentamaan totuuden julkituloa.

3. YKSINÄISTEN SANANSAATTAJIEN AIKAANJA AVARUUTEEN LIITTYVÄT PALVELUKSET

Yksinäiset Sanansaattajat edustavat sitä täydellisten ja luottamusta nauttivien persoonallisuuksien korkeinta tyyppiä, joka on käytettävissä kaikkialla tärkeiden ja kiireellisten sanomien välitykseen, silloin kun ei ole tarkoituksenmukaista käyttää kaukotiedotuspalveluja eikä heijastusmekanismia. He palvelevat loputtoman erilaisissa tehtävissä ja auttavat maailmojen hengellisiä ja aineellisia olentoja etenkin, silloin kun tapaukseen liittyy aikaelementti. Kaikista superuniversumin hallintopiirien palvelukseen osoitetuista olentoluokista he ovat ne kaikkein korkeimmat ja monitaitoisimmat personoidut olennot, jotka pystyvät miltei murtamaan ajan ja avaruuden asettamat esteet.

Maailmankaikkeudessa on hyvänlaisesti henkiä, jotka käyttävät gravitaatiota paikasta toiseen siirtyäkseen; ne voivat mennä minne tahansa milloin tahansa — yhdessä hetkessä —, mutta ne eivät ole persoonia. Jotkut muut gravitaatiomatkaajat ovat Gravitaatiosanansaattajien ja Transsendentaalisten Muistiinmerkitsijäin tavoin

tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

23:2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

23:3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

23:3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instanter — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with

persoonallisia olentoja, mutta eivät ole super-eivätkä paikallisuniversumien hallintoviranomaisten käytettävissä. Maailmat vilisevät enkeleitä, ihmisiä ja muita sangen persoonallisia olentoja, mutta aika ja avaruus ovat heille este. Useimpien serafoimattomien olentojen suurin mahdollinen nopeus on 299.790 teidän maailmanne kilometriä teidän sekunnissanne; keskiväliolennot ja jotkut muut voivat saavuttaa ja usein saavuttavatkin kaksinkertaisen nopeuden — 599.580 kilometriä sekunnissa —, kun serafit ja muut taas voivat halkoa avaruutta kolminkertaisella nopeudella, noin 899.370 kilometriä sekunnissa. Yksinäisiä Sanansaattajia lukuun ottamatta olemassa ei kuitenkaan ole muita kuljetus- tai viestinviejäpersoonallisuksia, jotka toimisivat gravitaatiomatkaajien silmänräpäyksellisten nopeuksien ja serafien verrattain hitaitten nopeuksien välissä.

Yksinäisiä Sanansaattajia käytetäänkin sen vuoksi yleisesti viestittämässä ja palvelemassa tilanteissa, jolloin tehtävän tavoitteen kannalta on välttämätöntä, että sen suorittaja on persoonallisuus, ja silloin kun halutaan välttää ajanhukka, joka aiheutuisi, jos matkaan lähetettäisiin mitä tahansa muuta tyyppiä oleva, vaivatta saatavilla oleva persoonallinen viestinviejä. He ovat ainoat kiistattomasti persoonalliset olennot, jotka pystyvät synkronoitumaan suuruniversumin universaalisten virtausten kokonaisuuteen. Kun he taittavat matkaa avaruudessa, heidän matkanopeutensa vaihtelee. Se riippuu sangen monista asiasta vaikuttavista tekijöistä, mutta muistiinpanot paljastavat, että seurassani oleva sanansaattaja eteni matkallaan tätä tehtävää suorittamaan nopeudella, joka oli 1.354.458.739.000 teidän kilometriä teidän sekunnissanne.

Kykyni eivät riitä selittämään aineellista tyyppiä olevalle mielelle, miten henki voi olla reaalinen persoona ja kulkea silti avaruuden halki tällaisilla hirtävillä nopeuksilla. Mutta nämä samaiset Yksinäiset Sanansaattajat todellakin tulevat Urantialle ja lähtevät sieltä näillä käsittämättömillä nopeuksilla. Itse asiassa koko universumien hallintojärjestelmältä riistettäisiin sen persoonallinen aines, elleivät asiat olisi näin.

Yksinäiset Sanansaattajat kykenevät toimimaan yhteydenpidollisina hätäkanavina kaikilla avaruuden kaukaisilla alueilla, jotka eivät kuulu suuruniversumin vakiintuneiden yhteyspiirien kenttään. Osoittautuu, että tällä tavoin toimiessaan yksi sanansaattaja voi välittää viestin tai lähettää impulssin avaruuden halki toiselle sanansaattajalle, joka on sadan valovuoden päässä, niin kuin Urantian astronomit arvioivat tähtien välisiä etäisyyksiä.

Niiden myriadien olentojen joukossa, jotka toimivat kanssamme superuniversumin

angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the

asiainhoidon piirissä, eivät ketkään ole heitä tärkeämpiä käytännön hyötyä ja aikaa säästävää apua ajatellen. Avaruuden universumeissa meidän on otettava huomioon ajallisuuden asettamat esteet; siksi Yksinäisistä Sanansaattajista onkin niin paljon apua, ovathan he henkilökohtaisten kommunikointikykyjensä kautta jossakin määrin riippumattomia avaruudesta ja suunnattomien kulkunopeuksiensa johdosta he ovat näinkin lähellä riippumattomuutta ajasta.

En pysty selvittämään Urantian kuolevaisille, kuinka Yksinäiset Sanansaattajat voivat olla vailla hahmoa ja silti omata todellisen ja kiistämättömän persoonallisuuden. Vaikka heiltä puuttuikin se hahmo, joka luontaisesti yhdistettäisiin persoonallisuuteen, on heillä toki henkiläsnaolo, joka on kaikkien korkeampien henkiolentotyyppien tunnistettavissa. Yksinäiset Sanansaattajat ovat ainoa olentoluokka, joka näyttää omaavan lähes kaikki hahmottoman hengen etuisuudet kaikkiin täysimittaiselle persoonallisuudelle kuuluviin oikeuksiin yhdistyneinä. He ovat kiistämättömiä persoonia, jotka on kuitenkin varustettu lähes kaikin persoonattoman henki-ilmentymän ominaisuuksin.

Seitsemässä superuniversumissa on yleensä — muttei aina — niin, että kaikki, mikä on omiaan lisäämään luodun vapautumista ajan ja avaruuden asettamista esteistä, vähentää samassa suhteessa persoonallisuudelle ominaisia piirteitä. Yksinäiset Sanansaattajat ovat poikkeus tästä yleisestä laista. Toiminnassaan he ovat lähes esteettämiä käyttämään hyväkseen mitä tahansa ja kaikkia hengellisen julkituonnin, jumalallisen palvelun, henkilökohtaisen hoivan ja kosmisen yhteydenpidon rajattomia väyliä. Jos voisitte tarkastella näitä oivallisia olentoja universumien hallinnosta saamani kokemuksen valossa, käsittäisitte, miten vaikeata olisi koordinoida superuniversumin asioita, jos joutuisi toimimaan ilman, että he ovat monine taitoineen tässä työssä mukana.

Laajentuipa maailmankaikkeus miten paljon hyvänsä, Yksinäisiä Sanansaattajia ei kuitenkaan luultavasti koskaan enää luoda lisää. Sitä mukaa kun universumit kasvavat, laajeneva hallintotyö siirtyy lisääntyvässä määrin muuntyyppisille henkihoivaajille sekä olennoille, jotka ovat kotoisin näistä uusista luomuksista, sellaisille kuin Hallitsija-Poikien ja paikallisuniversumien Äiti-Henkien luomille olennoille.

4. YKSINÄISTEN SANANSAATTAJIEN

ERITYISTOIMINTA

Yksinäiset Sanansaattajat näyttävät olevan persoonallisuuden koordinoijia kaikenlaisille

superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY

MESENTERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the

henkiolennoille. Heidän toimintansa auttaa kaikkia laajalle levittäytyvän hengellisen maailman persoonallisuuksia tuntemaan keskinäistä sukulaisuutta. He myötävaikuttavat suuresti siihen, että kaikissa henkiolennoissa kehittyi ryhmäidentiteetti. Kutakin henkiolentojen tyyppiä palvelevat Yksinäisten Sanansaattajien erityisryhmät, jotka edistävät näiden olentojen kykyä ymmärtää kaikkia muita tyypejä ja luokkia ja asettua niiden kanssa kanssakäymisiin — olkootpa ne keskenään miten erilaisia tahansa.

Yksinäiset Sanansaattajat osoittavat siinä määrin hämmästyttävää kyvykkyyttä kaiken tyyppisten ja -lajisten finiittisten persoonallisuuksien koordinoimiseen — jopa yhteyden saamiseen kokonaisuniversumin ylivalvojen absoniittiseen toimialaan —, että jotkut meistä olettavat Äärettömän Hengen toteuttaman sanansaattajien luomisen liittyvän jotenkin Myötätoimijan toimeenpanemaan Korkein-Perimmäisen Mielen lahjoittamiseen.

Kun finaliitti ja Paratiisin kansalainen toimivat yhdessä "ajallisuuden ja ikuisuuden lapsen" kolminaisuudessa — toimituksessa, jossa myötävaikuttavat Korkein-Perimmäisen paljastumattomat mielen potentiaalit — ja kun tällainen luokittelematon persoonallisuus lähetetään Vicegeringtoniin, osoitetaan aina joku Yksinäisistä Sanansaattajista (oletettu persoonallisuusheijastuma tällaisesta jumaluusmielen lahjoittamisesta) kyseisen, luotujen kolminaisuuden pojan seuraan suojelijaseuralaiseksi. Tämä sanansaattaja seuraa uutta tulevaisuuden poikaa tälle osoitettuun maailmaan saakka, eikä hän sen jälkeen enää koskaan poistu Vicegeringtonista. Yksinäinen Sanansaattajan tultua tällä tavoin kytketyksi ajallisuuden ja ikuisuuden lapsen kohtaloihin hänet siirretään iäksi Kokonaisuniversumin Arkkitehtien yksinomaiseen valvontaan. Mikä tällaisen erikoislaatuisen kumppanuuden tulevaisuus sitten lieneekin, me emme sitä tiedä. Näitä ainutlaatuisista persoonallisuuksista koostuvia kumppanuspärejä on jo aikakausien ajan kerääntynyt Vicegeringtoniin, mutta yksikään pari ei vielä koskaan ole sieltä poistunut.

Yksinäisten Sanansaattajien lukumäärä on vakio, mutta tulevaisuuden poikien kolminaisuus näyttää olevan menetelmä, johon ei liity rajoituksia. Koska jokainen kolminaisuutettu tulevaisuuden poika sitoo itsensä yhden Yksinäisen Sanansaattajan, meistä näyttää siltä, että jonakin kaukaisen tulevaisuuden hetkenä sanansaattajien määrä on käytetty loppuun. Ketkä ryhtyvät jatkamaan heidän työtään suuruniversumissa? Astuuko palvelukseen jokin Inspiroitujen Kolminaisuushenkien parista tuleva uusi kehitemä suorittamaan heidän tehtäviään? Onko määrä käydyä niin, että jonakin kaukaisen tulevaisuuden ajanjaksona kolminaisuudesta

personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262:3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262:4) When a finaliter and a Paradise Citizen co-operate in the trinitization of a "child of time and eternity" — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

23:4.4 (262:5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers

polveutuvat olennot hallinnoivat entistä läheisemmin suuruniversumia, kun taas yhdestä tai kahdesta lähteestä alkunsa saaneet luodut siirtyvät eteenpäin ulkoavaruuden maailmoihin? Mikäli sanansaattajat palaavat entisiin tehtäviinsä, seuraavatko edellä mainitut tulevaisuuden pojat heidän mukanaan? Loppuvatko finaliittien ja paratiisilais-havonalaisten väliset kolminaistukset, kun Yksinäisten Sanansaattajien määrä on käytetty kokonaan näiden tulevaisuuden poikien suojelijakumppaneiksi? Onko kaikkien tehokkaiden Yksinäisten Sanansaattajiemme määrä tulla keskitetyiksi Vicegeringtoniin? Onko näiden erinomaisten henkipersonallisuuksien määrä olla ikuisesti liitossa näiden kolminaistettujen ja paljastumattoman määränpään omaavien poikien kanssa? Mikä merkitys tulisi antaa sille seikalle, että nämä Vicegeringtoniin kerääntyvät parit ovat edellä mainittujen, voimallisten mysteeriolentojen, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien, yksinomaisessa ohjauksessa? Näitä ja monia samantapaisia kysymyksiä osoitamme itsellemme ja lukuisille muille taivaallisten olentojen ryhmille, mutta vastauksia emme tiedä.

Tämä tapahtumaketju yhdessä monien muiden maailmankaikkeuden hallinnossa havaittavien ilmiöiden kanssa osoittaa erehtymättömästi, että suuruniversumin ja jopa Havonan ja Paratiisin henkilöstön osalta on käynnissä tiettyä ja määrättyä uudelleenjärjestelyä, joka koordinoituu ja liittyy parhaillaan koko ulkoavaruuden alueilla käynnissä oleviin valtaviin energiamullistuksiin.

Olemme taipuvaisia uskomaan, että ikuinen tulevaisuus on näkevä maailmankaikkeuden kehitysilmiöitä, jotka ylittävät suuresti kaiken ikuisessa menneisyydessä koetun. Ja odotamme, aivan kuten teidänkin tulisi odottaa, näitä valtavia tapahtumia tavattomalla innolla ja alati tihenevällä jännityksellä.

[Esittänyt universalainen Jumalallinen Neuvonantajaja.]

return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finaliters and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

23.4.5 (263.1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

23.4.6 (263.2) We incline to the belief that the eternal future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

23.4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

Luku 24. Äärettömän Hengen korkeammat persoonallisuudet

⇐ 023

Urantia-kirjan

025 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 24 ÄÄRETTÖMÄN HENGEN KORKEAMMAT PERSOONALLISUUDET

Osiot

Johdanto

1. Universumien Virtapiirienvallajat
2. Väestönlaskennan Johtajat
3. Äärettömän Hengen henkilökohtaiset avustajat
4. Apulaistarkastajat
5. Valtuutetut Vartiomiehet
6. Kandidaattien Opastajat
7. Mistä Kandidaattien Opastajat ovat peräisin?

Johdanto

IVERSASSA jaottelemme kaikki Myötälujan persoonallisuudet ja entiteetit kolmeen suureen ryhmään: Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet, Avaruuden Sanansaattajajoukot ja Ajallisuuden Hoivaavat Henget, ne henkiolennot, jotka huolehtivat kuolevaisten etenemiseen tähtäävän ylösnousemusjärjestelmän piiriin kuuluville tahdollisille olennoille suunnatusta opetuksesta ja hoivasta.

Näissä kertomuksissa mainituiksi tulevat Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet toimivat koko suuruniversumin puitteissa seitsemänä jakautumana:

1. Yksinäiset Sanansaattajat.
2. Universumien Yhteyspiirienvallajat.
3. Väestönlaskennan Johtajat.

PAPER 24 HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.

24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.

24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.

4. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat.

5. Apulaistarkastajat.

6. Valtuutetut Vartiomiehet.

7. Kandidaattien Opastajat.

Yksinäisille Sanansaattajille, Yhteyspiirienvolvoille, Väestönlaskennan Johtajille ja Henkilökohtaisille Avustajille on tunnusomaista, että he omaavat suunnattomat antigravitoriset kyvyt. Yksinäisillä Sanansaattajilla ei tiedetä olevan yleispäämajaa, vaan he samoilevat universumien universumia sen joka puolella. Universumien Yhteyspiirienvolvojat ja Väestönlaskennan Johtajat pitävät pääpaikkaansa superuniversumien pääkaupungeissa. Äärettömän Hengen Henkilökohtaisten Avustajien asemapaikka on Valon Keskussaarella. Apulaistarkastajien ja Valtuutettujen Vartiomiesten asemapaikka on vastaavasti paikallisuniversumien pääkaupungeissa sekä näiden rakenneosina olevien järjestelmien pääkaupungeissa. Kandidaattien Opastajien asuinpaikka on Havonan universumissa, ja he toimivat sen kaikissa miljardissa maailmassa. Näistä korkeammista persoonallisuuksista valtaosalla on asemapaikka paikallisuniverseissa, mutta he eivät elimellisesti kuulu evolutionaaristen toimialueitten hallintojärjestelmään.

Tähän ryhmään kuuluvista seitsemästä luokasta vain Yksinäiset Sanansaattajat ja mahdollisesti Henkilökohtaiset Avustajat ulottavat toimintansa koko universumien universumin alueelle. Yksinäisiä Sanansaattajia tavataan Paratiisista ulospäin mentäessä Havonan kehiltä superuniversumien pääkaupunkeihin ja näistä edelleen sektoreiden ja paikallisuniversumien kautta niiden alajakautumiin ja jopa asuttuihin maailmoihin saakka. Vaikka Yksinäiset Sanansaattajat kuuluvatkin Äärettömän Hengen Korkeampiin Persoonallisuuksiin, heidän alkuperäänsä, olemustaan ja palveluksiaan on käsitelty jo edellisessä luvussa.

1. UNIVERSUMIEN VIRTAPIIRIENVALVOJAT

Avaruuden valtavat voimavirrat ja henkienergian piirit näyttävät ehkä toimivan automaattisesti. Saattaa näyttää siltä kuin ne toimisivat esteettä ja vapaasti, mutta sellainen ei ole totta. Kaikkia näitä häkellyttäviä energijärjestelmiä valvotaan, ne ovat älyllisen valvonnan piirissä. Universumien Yhteyspiirienvolvojat eivät suinkaan huolehdi puhtaasti fyysisen eli aineellisen energian maailmoista — jotka ovat Universumivoiman Ohjaajien toimikenttää — vaan vastaavista hengellisen energian piireistä ja niistä

24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.

24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.

24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual

modifioiduista piireistä, jotka ovat sekä pitkälle kehittyneiden hengellisten olentojen että älyllisten olentojen morontiaalisten eli välivaihetyyppien ylläpitämisen kannalta välttämättömiä. Valvojat eivät pane alulle energian ja jumaluutta olevan superolomuodon piirejä, vaan tavallisesti he pitävät huolta kaikista korkeammista ajallisuuden ja ikuisuuden henkiyhteyspiireistä ja kaikista niistä edellisiin verrattavista henkiyhteyspiireistä, jotka tulevat kysymykseen suuruniversumin rakenneosien hallinnossa. He ohjaavat ja manipuloivat kaikkia tällaisia Paratiisin Saaren ulkopuolella olevia henkienergian piirejä.

Universumien Piirienvalvojat ovat Äärettömän Hengen yksinään suorittaman luomistyön tulos, ja he toimivat pelkästään Myötätöimijän edustajina. Palvelua varten heidät on personoitu seuraaviin neljään luokkaan:

1. Korkeimmat Piirienvalvojat.
2. Piirien Apulaisvalvojat.
3. Toisen Asteen Piirienvalvojat.
4. Kolmannen Asteen Piirienvalvojat.

Havonan korkeimpien valvojien ja seitsemän superuniversumin apulaisvalvojien lukumäärä on täysi; näihin luokkiin kuuluvia ei enää luoda. Korkeimpien valvojien lukumäärä on seitsemän, ja heidät on sijoitettu Havonan seitsemän kehän ohjausmaailmihin. Seitsemän superuniversumin piirit ovat seitsemästä apulaisvalvojasta koostuvan oivallisen ryhmän vastuulla. He pitävät päämajaansa Äärettömän Hengen seitsemällä Paratiisin sfäärillä, Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan maailmoissa. Sieltä käsin he valvovat ja ohjaavat avaruuden superuniversumien piirejä.

Näillä Hengen Paratiisin-sfääreillä piirien seitsemän apulaisvalvojaa ja ensimmäisen luokan Korkeimmat Voimakeskukset muodostavat liiton, joka Korkeimpien Toimeenpanijoiden johdolla saa aikaan kaikkien seitsemään superuniversumiin johtavien aineellisten ja hengellisten yhteyspiirien Paratiisia alemmalla tasolla tapahtuvan koordinoitumisen.

Kunkin superuniversumin päämajamaailma on asemapaikkana toisen asteen valvojille, jotka toimivat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeja silmällä pitäen. Suur- ja piensektorit ovat superhallitusten hallinnollisia alajakautumia, mutta ne eivät ole tekemisissä käsillä olevien henkienergian valvonta-asioiden kanssa. En tiedä, montako toisen asteen piirienvalvojaa suuruniversumissa on, mutta Uversassa näitä olentoja on 84.691. Toisen asteen valvojia luodaan vähän väliä lisää. Aika ajoin heitä ilmestyy seitsemänkymmenjäsenisinä ryhminä Korkeimpien Toimeenpanijoiden

beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following four orders:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits

maailmoin. Me saamme heitä pyynnöstä käyttöömmä suorittaessamme järjestelyjä siinä tarkoituksessa, että saisimme rakennetuksi henkienergian ja yhteysvoiman erilliset yhteyspiirit omaan toimialueeseemme kuuluviin, vastikään kehityksensä aloittaneisiin universumeihin.

Kolmannen asteen piirienvälvoja toimii jokaisen paikallisuniversumin päämajamaailmassa. Tämä yhteisö kuuluu toisen asteen välojien tapaan niihin, joihin luodaan jatkuvasti uusia jäseniä. Heitä luodaan seitsemänsadan yksilön ryhminä. Päivien Muinaiset osoittavat heidät eri paikallisuniversumeihin.

Piirienvälvojat luodaan heidän erityistehtäviään silmällä pitäen, ja he palvelevat iäti siinä ryhmässä, johon heidät alun perin osoitettiin. Heitä ei kierrätetä palvelutehtävästä toiseen, ja niinpä he suorittavatkin aikakaudet kestävää tutkimusta ongelmista, joita heidän alkuperäiseen toimeksiantoonsa kuuluvissa maailmoissa esiintyy. Esimerkiksi: Kolmannen asteen piirienvälvoja numero 572.842 on toiminut Salvingtonissa paikallisuniversuminne alkuunsaattamisen varhaisvaiheista lähtien, ja hän on Nebadonin Mikaelin henkilökohtaisen esikunnan jäsen.

Toimivatpa piirienvälvojat paikallisuniversumeissa tai korkeammalla tasolla olevissa universumeissa, he ohjaavat kaikkia asianomaisia saamaan käyttöönsä oikeat yhteyspiirit kulloistenkin henkiviestien välittämiseen ja kaikkien kuljetusta kaipaavien persoonallisuuksien siirtämiseen paikasta toiseen. Yhteyspiirien välovatyössään nämä tehokkaat olennot käyttävät hyväkseen universumien universumin kaikkia toimintayksiköitä, olentojoukkoja ja persoonallisuuksia. He käyttävät palveluksessaan ”piirivälvonnan korkeita persoonallisuuksia”, joista teille ei kerrota, ja he saavat kyvykästä apua lukuisilta Äärettömän Hengen persoonallisuuksista koostuvilta henkilöstöryhmiltä. He juuri eristäisivät evolutionaarisen maailman, jos sen Planeettaprinssi sattuisi kapinoimaan Universaalista Isää ja hänen Sijaishallitsija-Poikaansa vastaan. He pystyvät työntämään minkä tahansa maailman pois niistä tietyistä maailmankaikkeuden yhteyspiireistä, jotka kuuluvat korkeampaan hengelliseen järjestykseen. Mutta he eivät voi mitätöidä voimanohjaajien aineellisia virtoja.

Universumien Piirienvälvojen suhteissa hengen yhteyspiireihin on jotakin samaa, mitä on Universumivoiman Ohjaajien suhteissa aineellisiin piireihin. Kumpikin luokka on toista täydentävä, ja ne välovat yhdessä kaikkia niitä hengen ja aineen virtauspiirejä, jotka ovat luotujen olentojen hallittavissa ja manipuloitavissa.

of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (266.1) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed “high spirit personalities of circuit control” and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

Piirienvälvojat harjoittavat jonkinmoista valvontaa niiden mieliyhteyspiirien suhteen, jotka liittyvät henkeen, paljolti samoin kuin voimanhajajilla on tiettyä valtaa sellaisten mielen osa-alueiden suhteen, jotka liittyvät fyysiseen energiaan — mekaaniseen mieleen. Yleensä kummankin luokan toiminnot laajenevat, kun ne tulevat yhteyteen toistensa kanssa, mutta puhtaasti mielelliset yhteyspiirit eivät ole kummankaan luokan valvonnan kohteina. Nämä kaksi luokkaa eivät myöskään ole tasavertaisia, sillä Universumien Piirienvälvojat ovat kaikessa moninaisessa aherruksessaan alisteisia Seitsemälle Korkeimmalle Voimanhajajalle ja heidän alaisilleen.

Vaikka piirienvälvojat ovat omien luokkiensa puitteissa täysin toistensa kaltaisia, samalla he kuitenkin ovat kaikki erillisiä yksilöitä. He ovat kiistämättömästi persoonallisia olentoja, mutta he omaavat persoonallisuuden, joka kuuluu johonkin muuhun kuin Isän lahjoittaman persoonallisuuden tyyppiin. Tällaista persoonallisuutta ei koko universaalisen olemassaolon puitteissa tavata minkään muun tyyppisissä luoduissa.

Vaikka tunnistatte ja tunnette heidät matkatessanne sisäänpäin, Paratiisia kohti, teillä ei silti tule olemaan mitään henkilökohtaista suhdetta heihin. He ovat yhteyspiirienvälvoja, ja he omistautuvat tiukasti ja tehokkaasti omien tehtäviensä suorittamiseen. He ovat tekemisissä pelkästään niiden persoonallisuuksien ja entiteettien kanssa, jotka pitävät silmällä heidän valvottavinaan oleviin yhteyspiireihin liittyviä toimintoja.

2. VÄESTÖNLASKENNAN JOHTAJAT

Siitä huolimatta, että Universaalista Älyä edustava kosminen mieli on tietoinen kaikkien ajattelevien olentojen läsnäolosta ja olinpaikasta, universumien universumissa vaikuttaa sen lisäksi itsenäinen menetelmä, jolla pidetään lukua kaikista tahdollisista luoduista.

Väestönlaskennan Johtajat ovat Äärettömän Hengen erityinen ja loppuun saatettu luomistyö, ja heitä on olemassa määrä, joka ei ole tiedossamme. Heidät on luotu sellaisiksi, että he kykenevät olemaan täydellisessä synkroniassa superuniversumien heijastustekniikan kanssa, samalla kun heillä itsellään on herkkyyks älyllisen tahdon havaitsemiseen ja siihen reagoimiseen. Käyttämällä menetelmää, jota ei täysin ymmärretä, nämä johtajat saavat välittömästi tietoonsa tahdon syntymisen, tapahtuipa se suuruniversumin missä osassa tahansa. Siksi he aina pystyvät ilmoittamaan meille keskusluomakunnan ja seitsemän superuniversumin missä tahansa osassa olevien

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. THE CENSUS DIRECTORS

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On

kaikkien tahdollisten olentojen lukumäärän, laadun ja olinpaikan. Mutta he eivät toimi Paratiisissa; siellä heitä ei tarvita. Tietäminen on Paratiisissa myötäsytystä. Jumaluudet tietävät kaikki olevaiset.

Havonassa toimii seitsemän Väestönlaskennan Johtajaa siten, että kunkin Havona-kehän ohjausmaailma on aina yhden tällaisen olennon sijoituspaikka. Näitä seitsemää ja Hengen Paratiisin-maailmoissa olevia tämän yhteisön reservejä lukuun ottamatta kaikki Väestönlaskennan Johtajat toimivat Päivien Muinaisten toimivallan alaisina.

Yksi Väestönlaskennan Johtaja toimii puheenjohtajana kunkin superuniversumin päämajassa, samalla kun tämän päällikön alaisuudessa toimii tuhansia ja taas tuhansia johtajia — yksi jokaisen paikallisuniversumin pääkaupungissa. Havonan ohjausmaailmoissa olevia ja mainittuja seitsemää superuniversumipäällikköä lukuun ottamatta kaikki tähän luokkaan kuuluvat persoonallisuudet ovat tasavertaisia.

Seitsemännessä superuniversumissa on satatuhatta Väestönlaskennan Johtajaa. Ja tämä luku koostuu kokonaan niistä, jotka ovat määrättävissä paikallisuniversumeihin. Siihen ei sisälly Usatian, koko Orvontonin johtajien superuniversumipäällikön, henkilökohtaista esikuntaa. Muiden superuniversumipäälliköiden tapaan Usatiakaan ei ole välittömästi tekemisissä älyllisen tahdon rekisteröimisen kanssa. Hän on tekemisissä vain Orvontonin universumeihin sijoitettujen alaistensa kanssa. Näin ollen hän toimii suurenmoisena persoonallisuutena, joka kerää paikallisuusluomusten pääkaupungeista hänen alaisiltaan saapuvat raportit.

Uversan viralliset kirjurit merkitsevät aika ajoin kirjoihinsa, mikä tämän superuniversumin tilanne on sellaisena kuin se ilmenee Usatian persoonallisuuteen tehdyistä ja hänen persoonallisuudessaan olevista rekisteröinneistä. Tällainen väestökirjanpidollinen tietoaimes pysyy superuniversumeissa; näitä raportteja ei välitetä Havonaan eikä Paratiisiin.

Väestönlaskennan Johtajia kiinnostavat ihmiset — samoin kuin muut tahdolliset luodut — vain siinä mielessä, että he rekisteröivät näiden tahtotoiminnan olemassaolon. He eivät huolehdi elämänsä ja tekemisiensä rekisteröimisistä; he eivät missään mielessä ole kirjaajapersoonallisuuksia. Nebadonin Väestönlaskennan Johtaja, Orvontonin sarjan numero 81.412, joka on tällä haavaa sijoitettuna Salvingtoniin, on tänäkin nimenomaisena hetkenä henkilökohtaisesti selvillä ja tietoinen sinun elävästä olemassaolostasi täällä Urantialla; ja hän toimittaa asiakirjat, jotka vahvistavat kuolemasi,

Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures — only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

sinä hetkenä, jona toimintasi tahdollisena olentona päättyy.

Väestönlaskennan Johtajat rekisteröivät uuden tahdollisen luodun olemassaolon, heti kun ensimmäinen tahdollinen teko suoritetaan; he antavat tiedon tahdollisen luodun kuolemasta sinä hetkenä, kun viimeinen tahdollinen teko tapahtuu. Se osittainen tahdon julkitulo, jollaista havaitaan tiettyjen korkeampien eläinlajien reaktioissa, ei kuulu Väestönlaskennan Johtajain toimipiiriin. He pitävät lukua vain bona fide tahdollisista luoduista, eivätkä he reagoi mihinkään muuhun kuin tahdon toimintaan. Mitenkä he tarkkaan ottaen tahdon toiminnan rekisteröivät, sitä emme tiedä.

Nämä olennot ovat aina olleet ja he tulevat aina olemaan Väestönlaskennan Johtajia. He olisivat jotakuinkin hyödyttömiä missä tahansa muussa maailmankaikkeuden työnjaon mukaisessa tehtävässä. Mutta he ovat toiminnassaan erehtymättömiä; he eivät koskaan sorru rikkomuksiin eivätkä he vääritele. Ihmeellisistä kyvyistään ja uskomattomista ominaisuuksistaan huolimatta he ovat persoonia. Heillä on tunnistettavissa oleva henkiläsäolo ja -hahmo.

3. ÄÄRETTÖMÄN HENGEN

HENKILÖKOHTAISET AVUSTAJAT

Meillä ei ole autenttista tietoa siitä, milloin ja miten Henkilökohtaiset Avustajat luotiin. Niiden lukumäärä on varmaankin huimaava, mutta mitään merkintää ei siitä Uversassa ole. Niiden työstä saamaamme tietoaaineistoon perustuvien varovaisten päättelyjen nojalla uskaltaudun arvioimaan niiden lukumäärän nousevan useisiin biljooniin. Olemme sitä mieltä, että Ääretöntä Henkeä eivät rajoita mitkään lukumäärälliset tekijät, kun hän luo näitä Henkilökohtaisia Avustajia.

Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat ovat olemassa yksinomaan siksi, että ne avustavat Paratiisissa olevaa Jumaluuden Kolmannen Persoonan läsnäoloa. Vaikka ne liittyvätkin suoraan Äärettömään Henkeen ja vaikka niiden sijaintipaikkana onkin Paratiisi, ne kulkevat silti leimahduksenomaisesti luomistuloksen joka puolelle ja sieltä takaisin, aina sen etäisimpiä kolkkia myöten. Minne ikinä Myötäluojaan yhteyspiirit ulottuvat, sinne saattaa ilmestyä näitä Henkilökohtaisia Avustajia toteuttamaan Äärettömän Hengen käskyä. Ne halkovat avaruutta paljolti samalla tavoin kuin Yksinäiset Sanansaattajat, mutta ne eivät ole persoonia samassa mielessä kuin sanansaattajat.

Henkilökohtaiset Avustajat ovat kaikki tasavertaisia ja identtisiä, niissä ei ilmene

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

24:3.3 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of

yksilöllisiä eroavuuksia. Vaikka Myötätöimijä pitääkin niitä aitoina persoonallisuuksina, on muiden vaikea pitää heitä todellisina persoonina. Muiden henkiolentojen mielestä ne eivät tuo julki henkilöläsnäoloa. Paratiisista polveutuvat olennot ovat aina siitä tietoisia, jos tällainen Avustaja on läheisyydessä; mutta emme tiedosta persoonallisuuden läsnäoloa. Tällaisen läsnäolohahmon puuttuminen epäilemättä tekee niistä kaikista Jumaluuden Kolmannen Persoonan kannalta entistäkin käyttökelpoisempia.

Kaikkien Äärettömästä Hengestä polveutuvien teille paljastettujen henkiolentojen joukossa Henkilökohtaiset Avustajat ovat miltei ainoat, joita ette tapaa sisäänpäin kohti Paratiisia suuntautuvan ylösnousemukseenne kuluessa.

4. APULAISTARKASTAJAT

Kollektiivina työskennellessään Äärettömän Hengen seitsemällä Paratiisin-sfäärillä olevat Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa toimivat seitsemää superuniversumia varten perustettuna superpäälliköiden hallinnollisena lautakuntana. Apulaistarkastajat ovat Korkeimpien Toimeenpanijoiden toimivallan persoonallinen ruumiillistuma ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeille. Nämä paikallisuusmuusten asioiden korkea-arvoiset tarkkailijat ovat Äärettömän Hengen ja Paratiisin Seitsemän Valtiashengen yhteisiä jälkeläisiä. Aikana, joka kuuluu miltei iäisyyteen, heitä personoitiiin seitsemänsataatuhatta, ja heidän reservijoukkonsa asuinsija on Paratiisissa.

Apulaistarkastajat toimivat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan välittömän valvonnan alaisuudessa, ja he ovat näiden henkilökohtaisia ja voimallisia edustajia ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumeihin päin. Kunkin paikallisuusmuksen päämajasfäärille on sijoitettu yksi tarkastaja, ja hän on siellä asuvan Päivien Yhdistyneen läheinen työtoveri.

Apulaistarkastajat vastaanottavat raportteja ja suosituksia vain omilta alaisiltaan, Valtuutetuilta Vartiomiehiltä, joiden asemapaikkana ovat asuttujen maailmojen paikallisjärjestelmien pääkaupungit, kun taas he itse laativat raportteja vain välittömälle esimiehelleen, asianomaisen superuniversumin Korkeimmalle Toimeenpanijalle.

5. VALTUUTETUT VARTIOMIEHET

Valtuutetut Vartiomiehet ovat Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan koordinoivia persoonallisuuksia ja yhteysedustajia. Ääretön Henki personoi heidät Paratiisissa, ja heidät luotiin heidän toimeksiantoonsa sisältyviä erityisiä

individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

24:3.4 (268.4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:4.1 (268.5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:4.2 (268.6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:4.3 (268.7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:5.1 (268.8) The Assigned Sentinels are co-ordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their

tarkoituspäriä ajatellen. Heidän lukumääränsä on vakio, ja heitä on olemassa täsmälleen seitsemänmiljardia.

Paljolti samaan tapaan kuin Apulaistarkastaja edustaa Seitsemää Korkeinta Toimeenpanijaa kokonaisuudelle paikallisuniversumille, on jokaisessa tämän paikallisluomuksen kymmenessätuhannessa järjestelmässä Valtuutettu Vartiomies, joka toimii kaikkien seitsemän superuniversumin asioita ylläpitävänä valvojan ja korkeimman lautakunnan välittömänä edustajana. Orvontonin paikallisjärjestelmähallituksissa tehtäväänsä suorittavat vartiomiehet toimivat seitsemän superuniversumin koordinoijana eli Korkeimman Toimeenpanijan Numero Seitsemän toimivallan välittömässä alaisuudessa. Mutta hallinnollisen organisaationsa osalta kaikki paikallisuniversumiin valtuutetut vartiomiehet ovat universumipäämajassa asemapaikkaansa pitävän Apulaistarkastajan alaisia.

Valtuutetut Vartiomiehet palvelevat paikallisuniversumin puitteissa kiertoperiaatteen mukaisesti siten, että heitä siirretään paikallisjärjestelmästä toiseen. Tavallisesti heidät vaihdetaan paikallisuniversumin ajanlaskun mukaan joka tuhat vuotta. He ovat korkearvoisimpia järjestelmäpääkaupunkeihin sijoitettuja persoonallisuuksia, mutta he eivät koskaan osallistu paikallisjärjestelmän asioita koskeviin pohdintoihin. Paikallisjärjestelmissä he palvelevat viran puolesta päällikkönä siinä neljänkymmeneen hallintopersonallisuuden ryhmässä, jonka jäsenet ovat peräisin evoluutionaarisista maailmoista, mutta muussa suhteessa ylönousemuskuolevaisilla on heidän kanssaan vain vähän tekemistä. Vartiomiesten miltei yksinomaista toimena on pitää Apulaistarkastaja tietoisena kaikista heidän toimeksiantoonsa kuuluvien järjestelmien hyvinvointiin ja tilaan liittyvistä asioista.

Valtuutetut Vartiomiehet ja Apulaistarkastajat eivät raportoi Korkeimmalle Toimeenpanijoille superuniversumipäämajan kautta. He ovat vastuussa yksinomaan asianomaisten superuniversumin Korkeimmalle Toimeenpanijalle; heidän toimintansa on erillään Päivien Muinaisten hallinnosta.

Korkeimmat Toimeenpanijat, Apulaistarkastajat ja Valtuutetut Vartiomiehet yhdessä omniafien ja lukemattomien teille paljastamattomien persoonallisuuksien kanssa muodostavat tehokkaan, välittömän, keskitetyn, mutta laajalle ulottuvan, koko elollisten ja elottomien suuruniversumia koskevan, neuvontaa ja hallinnollista koordinaatiota edustavan järjestelmän.

assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

24:5.2 (269.1) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

Kandidaattien Opastajat tukevat ja johtavat ryhmänä sitä teknisen opetuksen ja hengellisen koulutuksen korkeaa yliopistoa, joka on niin perin välttämätön sille, että kuolevainen saavuttaa aikakausien takaisen päämääränsä. Tämä päämäärä on Jumala, lepo ja täydellisen palvelun merkeissä sujuva iäisyys. Nämä varsin persoonalliset olennot saavat nimensä siitä, minkäluonteista ja mitä tarkoitusta palvelevaa työtä he tekevät. He omistautuvat yksinomaisesti tehtäville, joiden tarkoituksena on ajallisuuden superuniversumeista valmistuvien kuolevaisten opastaminen sen Havonassa suoritettavan opetus- ja koulutuskurssin läpi, jonka tarkoituksena on valmistaa ylösnousevat pyhiinvaeltajat pääsemään Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

Minua ei ole kielletty esittämästä teille kertomusta siitä, mitä nämä Kandidaattien Opastajat tekevät, mutta se on niin ultrahengellistä, että epäilen pahoin, pystynkö todellisuutta vastaavalla tavalla välittämään aineelliselle mielelle minkäänlaista käsitystä heidän moninaisista toimistaan. Mansiomaailmoissa — sen jälkeen kun näköpiirinne rajat avartuvat ja vapaudutte aineellisten viitekohtien kahleista — voitte alkaa ymmärtää niiden reaalisubjektien merkitystä, joita ”silmiä ei voi nähdä eikä korva kuulla ja jotka eivät ole koskaan juolahtaneet ihmismielen aatoksiin”, jopa asioita, jotka ”Jumala on tällaisia ikuisia totuuksia rakastaville valmistanut.” Teitä ei suinkaan ole tuomittu näköpiirinne ja hengellisen käsityskykynne osalta olemaan aina näin rajoittuneita.

Kandidaattien Opastajat luotsaavat ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat Havonamaailmojen seitsemän kehän läpi. Uloimman Havona-kehän vastaanottomaailmaan saapuessasi sinua vastassa oleva Opastaja jää seuraasi koko sen elämänvaiheen ajaksi, jonka vietät taivaallisilla kehillä. Vaikka miljardissa maailmassa tapahtuvan oleskelusi aikana oletkin kanssakäymisissä lukemattomien muiden persoonallisuuksien kanssa, oma Kandidaattien Opastajasi tulee seuraamaan sinua Havonanmatkasi päähän saakka, ja hän on todistamassa vaipuessasi ajallisuuden omalta osaltasi päättävään uneen, joka merkitsee siirtymistä ikuisuuteen Paratiisin määränpäässä. Herättyäsi sinua tervehtii siellä sinut tervetulleeksi toivottamaan asetettu Paratiisin-kumppani. Hän saattaa jäädä seuraasi siihen saakka, kunnes sinut vihitään Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseneksi.

Kandidaattien Opastajien lukumäärä ylittää ihmismielen käsityskyvyn, ja heitä ilmestyy lisää jatkuvasti. Heidän alkuperänsä on jossakin mielessä mysteeri. Heidän olemassaolonsa ei

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which “eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human minds,” even those things which “God has prepared for those who love such eternal verities.” You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity;

ulotu ikuisuuteen. Salaperäisesti he vain ilmaantuvat, sitä mukaa kun heitä tarvitaan. Mitään muistiinmerkintää jossakin keskusuniversumin maailmassa olleesta Kandidaattien Opastajasta ei ole, ennen kuin siltä kaukaisen menneisyyden päiväältä, jolloin kaikkien aikojen ensimmäinen kuolevaispyhiinvaeltaja selviytyi keskusluomakunnan ulkovyöhykkeelle. Sinä silmänräpäyksenä, jona hän saapui ulkokehän ohjausmaailmaan, hänet otti vastaan ystävällisin tervehdyksin Malvorian, Kandidaattien Opastajista ensimmäinen, joka on nyt heidän korkeimman neuvostonsa päällikkö ja heidän laajan koulutusorganisaationsa johtaja.

Havonaa koskevissa Paratiisin arkistoissa, osastossa, jonka otsikkona on "Kandidaattien Opastajat", on nähtävillä seuraava avausmerkintä:

"Ja Malvorian, tämän olentoluokan esikoinen, tervehti ja opasti Havonan pyhiinvaeltaja- löytäjää ja johdatti häntä kokemukseen ensi vaiheessa kuuluneilta ulkokehiltä askel askeleelta ja kehä kehältä, kunnes hän seiso i kaiken persoonallisuuden Lähteen ja Määränpään edessä, ja astui sitten ikuisuuden kynnyksen yli Paratiisiin."

Olin tuona kaukaisen menneisyyden ajankohtana Uversan Päivien Muinaisten palveluksessa, ja me kaikki riemuitsimme saatuaamme vakuutuksen siitä, että omastakin superuniversumistamme saapuvat pyhiinvaeltajat saavuttaisivat lopulta Havonan. Ajasta aikaan meille oli opetettu, että avaruuden evolutionaariset luodut saavuttaisivat Paratiisin, ja valtava sävähdys pyyhkäisi taivaallisten hovien läpi, kun ensimmäinen pyhiinvaeltaja todellakin saapui perille.

Tämän Havonan pyhiinvaeltaja- löytäjän nimi on Grandfanda, ja hän saapui superuniversumissa numero yksi sijaitsevasta paikallisuniversumista 1.131, sen konstellaatiossa 62 olevaan paikallisjärjestelmään 84 kuuluvalta planeetalta 341. Hänen saapumisensa oli alkumerkkinä universumien universumin kaukotiedotustoiminnan avaamiselle. Siihen asti toiminnassa olivat olleet vain superuniversumien ja paikallisuniversumien kaukotiedotusjärjestelmät, mutta ilmoitus Grandfandan saapumisesta Havonan porteille oli merkinä "avaruuden kunniaraporttien" juhlalliselle aloittamiselle. Nimitys johtuu siitä, että ensimmäinen universaalinen lähetys raportoi ensimmäisen sellaisen evolutionaariin olentoihin kuuluvan olennon saapumisesta Havonaan, joka oli saavuttanut ylösnousemusolemassaolon määränpään.

Kandidaattien Opastajat eivät koskaan poistu Havonan maailmoista; he omistautuvat ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien kandidaatti- pyhiinvaeltajien palvelemiseen. Ja jonakin päivänä

they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated "Graduate Guides," there appears this initial entry:

24:6.6 (270.4) "And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise."

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of Grandfanda at the portals of Havona signalized the inauguration of the "space reports of glory," so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to

tulet kasvoista kasvoihin kohtaamaan näitä yleviä olentoja, ellet torju sitä varmaa ja kaikin puolin täydellistä suunnitelmaa, jonka tarkoitus on varmistaa eloonjäämisesi ja ylösnousemuksesi.

face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. MISTÄ KANDIDAATTIEN OPASTAJAT OVAT PERÄISIN?

Vaikkei evoluutio olekaan keskusuniversumin elämänjärjestys, uskomme kuitenkin, että Kandidaattien Opastajat ovat keskusuniversumin luotujen olentojen erään toisen ryhmän — Havonan servitaalien — täydellistyneitä tai kokeneempia jäseniä. Kandidaattien Opastajat osoittavat niin laajamittaista myötätuntoa ja sellaista kykyä ylösnousemusluotujen ymmärtämiseen, että olemme vakuuttuneita siitä, että he ovat saavuttaneet tämän jalostuneisuuden aktuaalisesti superuniversumien maailmoissa universaalisen hoivan Havona-servitaaleina toimimalla. Ellei tämä näkemys ole oikea, miten sitten voisimme selittää varttuneempien ja kokeneempien servitaalien jatkuvan häviämisen.

Servitaali on superuniversumiin saamansa toimeksiannon nojalla pitkän aikaa poissa Havonasta, ja hän on jo aikaisemmin ollut monilla tällaisilla tehtäväkäynneillä, hän palaa kotiin, hänelle myönnetään oikeus päästä ”henkilökohtaiseen yhteyteen” Paratiisin Keskusvalkeuden kanssa, Valoherkuiset Persoonat sulkevat hänet syleilynsä, ja hän katoaa kanssahengiltään tietymättömiin, eikä hän enää koskaan ilmesty takaisin kaltaistensa pariin.

Superuniversumipalveluksesta palatessaan Havonan servitaali voi kokea lukuisia jumalallisia syleilyjä ja palata niistä pelkästään ylevöitettynä servitaalina. Valkeuden syleilyn kokeminen ei välttämättä merkitse sitä, että servitaalin pitää muuntua Kandidaattien Opastajaksi, mutta miltei neljännes jumalalliseen syleilyyn päässeistä ei koskaan enää palaa maailmojen palveluun.

Korkeuksien rekistereissä esiintyy koko joukko seuraavankaltaisia kirjoihinviitejä:

”Ja Havonan servitaali numero 842.842.682.846.782, nimeltään Sudna, palasi superuniversumipalveluksesta, otettiin vastaan Paratiisissa, tunsu Isän, astui jumalalliseen syleilyyn eikä enää ole.”

Kun kirjoissa esiintyy tällainen merkintä, kyseisen servitaalin ura on päättynyt. Mutta vain kolmen hetken kuluttua (teidän ajanlaskunne mukaan vähän alle kolmessa päivässä) ilmestyy vastasyntynyt Kandidaattien Opastaja ”spontaanisti” Havona-universumin ulkokehälle. Ja Kandidaattien Opastajain lukumäärä — pienet, epäilemättä siirtymävaiheessa olevien määrästä

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of “personal contact” with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) “And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not.”

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide “spontaneously” appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the

johtuvat eroavuudet sallimalla — on täsmälleen sama kuin kadonneiden servitaalien lukumäärä.

On olemassa toinenkin syy olettaa Kandidaattien Opastajien olevan kehittyneitä Havonan servitaaleja, ja se on näiden opastajien ja heidän servitaalikumppaniensa vastustamaton taipumus muodostaa epätavallisen lujia ystävyysliittoja. Tapa, jolla nämä erillisiksi oletetut olentoluokat ymmärtävät toisiaan ja tuntevat toisiaan kohtaan myötätuntoa, on täysin selittämätön. On virkistävää ja innostavaa olla todistamassa heidän keskinäistä kiintymystään.

Seitsemän Valtiashenkeä ja vastaavasti heidän kumppaninsa, Seitsemän Korkeinta Voimanhajajaa, ovat Korkeimman Olennon sellaisen mielipotentiaalin ja voimapotentiaalin persoonallisia hallussapitäjiä, joita hän ei vielä henkilökohtaisesti käyttele. Ja kun nämä paratiisilliset työtoverit toimivat yhdessä Havonan servitaaleja luodakseen, tulevat viimeksi mainitut myötäsytisesti kytketyiksi mukaan Korkeimmuuden tiettyihin vaiheisiin. Näin ollen Havonan servitaalit itse asiassa ovat täydellisessä keskusuniversumissa oleva heijastuma tietyistä ajallis-avaruudellisten alueitten evolutionaarisista potentiaalisuuksista, mikä kaikki paljastuu, kun servitaali käy läpi muodonmuutoksen ja uudelleenluomisen. Uskomme tämän muodonmuutoksen tapahtuvan Äärettömän Hengen tahdon mukaisesti, ja Ääretön Henki toimii Korkeimman puolesta. Korkein Olento ei luo Kandidaattien Opastajia, mutta arvelemme kokemuksellisen Jumalan olevan jollakin tavalla mukana toimenpiteissä, jotka tuovat nämä olennot olevaisuuden piiriin.

Se Havona, jonka läpi ylösnousemuskuolevaiset nyt matkaavat, eroaa monissa suhteissa Grandfandan aikoja edeltäneestä keskusuniversumista. Kuolevaisten taivasmatkalaisten saapuminen Havonan kehille sai aikaan kauaskantoisia muutoksia keskus- ja jumalallisen luomakunnan organisaatiossa, muutoksia, joiden alkuunpanijana epäilemättä oli Korkein Olento, evolutionaaristen luotujen Jumala, kun hän reagoi siihen, että ensimmäinen hänen seitsemästä superuniversumista tulevista lapsistaan saapui perille. Kandidaattien Opastajien ilmaantuminen yhdessä kolmannen asteen supernafien luomisen kanssa on osoituksena mainituista Korkeimman Jumalan toimista.

[Esittänyt yksi Uversan Jumalallisista Neuvonantajista.]

number of vanished servitals.

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

24:7.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

24:7.9 (271.8) The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

24:7.10 (271.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

Luku 25. Avaruuden sanansaattajajoukot

⇐ 024

Urantia-kirjan

026 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 25 AVARUUDEN SANANSAATTAJAJOUKOT

Osiot

Johdanto

1. Havonan Servitaalit
2. Universaaliset Sovittelijat
3. Sovittelijoiden laajalle ulottuva palvelu
4. Tekniset Neuvojat
5. Paratiisin Arkistojen Hoitajat
6. Taivaalliset Kirjurit
7. Morontiakumppanit
8. Paratiisikumppanit

Johdanto

ÄÄRETTÖMÄN HENGEN perheeseen välillisesti kuuluvia olentoja ovat Avaruuden Sanansaattajajoukot. Nämä monitaitoiset olennot toimivat korkeampien persoonallisuuksien ja hoivaavien henkien välisinä yhdysrenkaina. Sanansaattajajoukkoihin kuuluvat seuraavat taivaallisten olentojen luokat:

1. Havonan Servitaalit.
2. Universaaliset Sovittelijat.
3. Tekniset Neuvojat.
4. Paratiisin Arkistojen Hoitajat.
5. Taivaalliset Kirjurit.
6. Morontiakumppanit.
7. Paratiisikumppanit.

Luetelluista seitsemästä ryhmästä vain kolme — servitaalit, sovittelijat ja morontiakumppanit — ovat sellaisiksi luotuja; muut neljä edustavat tasoja, jotka ovat eri enkeliyhteisöihin kuuluvien

PAPER 25 THE MESSENGER HOSTS OF SPACE SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

INTRODUCTION

25:0.1 (273.1) RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- 25:0.2 (273.2) 1. Havona Servitals.
- 25:0.3 (273.3) 2. Universal Conciliators.
- 25:0.4 (273.4) 3. Technical Advisers.
- 25:0.5 (273.5) 4. Custodians of Records on Paradise.
- 25:0.6 (273.6) 5. Celestial Recorders.
- 25:0.7 (273.7) 6. Morontia Companions.
- 25:0.8 (273.8) 7. Paradise Companions.

25:0.9 (273.9) Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the

saavutettavissa. Alkuperäisen olemuksensa ja saavuttamansa aseman mukaisesti sanansaattajajoukot palvelevat universumien universumissa eri tehtävissä, mutta ne palvelevat aina niiden persoonallisuuksien ohjauksessa, jotka johtavat niille annetun toimeksiannon kohdemaailmaa.

angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. HAVONAN SERVITAALIT

Vaikka näitä keskusuniversumin ”keskiväliolentoja” kutsutaan servitaaleiksi, eivät he ole palvelijoita missään tämän sanan sellaisessa merkityksessä, että he tekisivät toisarvoista työtä. Hengellisessä maailmassa ei ole mitään sellaista kuin toisarvoinen työ; kaikki palvelus on pyhää ja riemastuttavaa; korkeammat olentoluokat eivät liioin suhtaudu alentuvasti olemassaolon alempiin luokkiin.

Havonan servitaalit ovat Seitsemän Valtiashengen ja heidän työtoveriensä, Seitsemän Korkeimman Voimanojaaajan, yhteinen luomus. Tämä luova yhteistyösuhte tulee lähimmäksi sitä, että se on esikuvana evolutionaaristen universumien kaksinaista alkuperää olevien olentoluokkien lisääntymistapaa edustavalle pitkälle olentosarjalle, joka alkaa Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhdessä suorittamasta Kirkkaan Aamutähden luomisesta ja päättyy Urantian kaltaisten maailmojen sukupuoliseen lisääntymiseen.

Servitaalien lukumäärä on suunnattoman suuri, ja heitä luodaan alati lisää. Heitä ilmaantuu tuhannen jäsenen ryhminä kolmantena hetkenä, sen jälkeen kun Valtiashenget ja Korkeimmat Voimanojaaajat ovat kokoontuneet yhteisalueelleen kaukana Paratiisin pohjoisosassa olevalla sektorilla. Joka neljäs servitaali on tyypiltään muita fyysisempi; jokaisesta tuhannesta servitaalista on siis seitsemänsataaviisikymmentä ilmeisen selvästi henkistä tyyppiä, kun sen sijaan jäljelle jäävät kaksisataaviisikymmentä ovat olemukseltaan puolittain fyysisiä. Nämä neljännet luodut ovat jossakin määrin aineellisten olentojen kaltaisia (aineellisia havonalaisessa merkityksessä) ja muistuttavat enemmän fyysisiä voimanojaaajia kuin Valtiashenkiä.

Hengellisellä on persoonallisuuksien välisissä suhteissa hallitseva asema aineelliseen nähden, vaikkei Urantialla nyt siltä näytäkään. Ja Havonan servitaalien tuottamisessa vallitsee tämä hengen herruuden laki; vakiintuneen suhdeluvun mukaan tuloksena on kolme hengellistä olentoa yhtä puolittain fyysistä kohden.

Kaikki vasta luodut servitaalit, samoin kuin vasta ilmestyneet Kandidaattien Opastajat, käyvät läpi koulutuskurssit, joita vanhemmat opastajat

1. THE HAVONA SERVITALS

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these “midway creatures” of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven

jokaisella Havonan seitsemästä kehästä jatkuvasti pitävät. Sitten servitaalit osoitetaan toimintoihin, joihin he parhaiten soveltuvat, ja koska heitä on kahta tyyppiä — hengellisiä ja puolittain fyysisiä — ei ole montakaan seikkaa, jotka rajoittaisivat näiden monitaitoisten olentojen hallitsemaa työkenttää. Korkeammat eli henkiset ryhmät osoitetaan valikoiden Isän, Pojan ja Hengen palvelustehtäviin ja Seitsemän Valtiaishengen työhön. Aika ajoin heitä lähetetään suurin joukoin palvelemaan seitsemän superuniversumin päämajasfäärejä ympäröivissä opintomaailmoissa, maailmoissa, joiden asiana on Havonan kehille siirtymiseen valmistautuvien, ylösnousemuksellisten ja ajallisuudesta tulevien sielujen lopullinen valmentaminen ja hengellinen sivistäminen. Sekä henkiservitaaleja että heidän fyysisempiä tovereitaan osoitetaan myös Kandidaattien Opastajien avustajiksi ja työtovereiksi auttamaan ja opettamaan niitä eri luokkiin kuuluvia ylösnousemusluotuja, jotka ovat päässeet Havonaan ja jotka pyrkivät Paratiisiin.

Havonan servitaalit ja Kandidaattien Opastajat osoittavat ylimalaista vihkiytymistä työlleen ja sellaista liikuttavaa kiintymystä toisiaan kohtaan, jota te, koska se on hengellistä, voitte ehkä ymmärtää vain, jos vertaatte sitä inhimillisen rakkauden ilmiöön. Jumalallinen liikuttuneisuus on vallalla, silloin kun servitaalien pitää erota opastajista, niin kuin useinkin käy, kun servitaaleja lähetetään tehtäväkäynnille keskusuniversumin rajojen ulkopuolelle. Mutta he lähtevät iloiten, eivät murheen vallassa. Kaiken tyydyttävä ilo siitä, että on pantu paljon vartijaksi, on hengellisille olennoille tunne, joka peittää alleen kaiken muun. Siellä missä vallitsee tietoisuus jumalallisen velvollisuuden uskollisesta suorittamisesta, ei voi olla surua. Ja kun ihmisen ylösnousemuksellinen sielu seisoo Ylimmän Tuomarin edessä, tämän sielun ikuisuuden ratkaisevaa päätöstä eivät määrää aineelliset menestykset eivätkä määrälliset saavutukset, vaan korkeissa oikeussaleissa kaikuva tuomio julistaa: "Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija; olet ollut uskollinen muutamissa oleellisissa asioissa; sinut asetetaan universumin olevaisten hallitsijaksi."

Kun Havonan servitaalit ovat suorittamassa palveluksiaan superuniversumeissa, heidät määrätään aina sen Valtiaishengen johtamaan toimipiiriin, jota he yleisten ja erityisten hengellisten ominaisuuksiensa puolesta eniten muistuttavat. He palvelevat vain seitsemän superuniversumin pääkaupunkeja ympäröivissä opetusmaailmoissa. Ja viimeinen Uversan raportti osoittaa, että sen 490 satelliitilla palveli miltei 138 miljardia servitaalia. He ovat mukana loputtoman moninaisissa näiden opetusmaailmojen työhön liittyvissä tehtävissä, maailmojen, jotka muodostavat Orvontonin superuniversumin superyliopistot. Siellä he toimivat seuralaisianne,

Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and *faithful* servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study

he ovat laskeutuneet luokseen seuraavan elämänvaiheen tasolta tutkiakseen teitä ja innoittaakseen teitä tietoisuudella ja varmuudella lopulta tapahtuvasta valmistumisestanne ajallisuuden universumeista iäisyyden maailmoihin. Ja näissä kontakteissaan servitaalit saavat alustavaa kokemusta ajallisuuden ylösnousemusluotujen hoivaamisesta, joka on suureksi avuksi, kun he myöhemmin työskentelevät Havonan kehillä Kandidaattien Opastajien kumppaneina tai — ylennettyinä servitaaleina — itsekin Kandidaattien Opastajina.

2. UNIVERSAALISET SOVITTELIJAT

Jokaista luotua Havonan servitaalia kohti tuodaan olevaisuuden piiriin seitsemän Universaalista Sovittelijaa, yksi kuhunkin superuniversumiin. Tässä luomistapahtumassa on kysymys tietyistä, superuniversumeissa käytettävistä menetelmistä, joka heijastuksenomaisesti reagoi Paratiisissa suoritettuihin toimenpiteisiin.

Seitsemän superuniversumin päämajamaailmoissa toimii Seitsemän Valtiashengen seitsemän heijastumaa. Näiden Heijastavien Henkien olemusta on vaikea ryhtyä kuvailemaan aineellisille mielille. He ovat kiistämättömiä persoonallisuuksia, mutta jokainen superuniversumissa olevan ryhmän jäsen heijastaa silti täydellisesti vain yhtä Seitsemästä Valtiashengestä. Ja aina kun Valtiashenget kerääntyvät voimanojajajien kanssa yhteen luodakseen yhden ryhmän Havonan servitaaleja, ilmenee samanaikainen kohdentuminen yhteen Henkeen jokaisessa superuniversumiryhmässä olevista Heijastavista Hengistä, ja niin superluomusten päämajamaailmoihin ilmaantuu samassa tuokiossa ja täysin kehittyneessä hahmossa yhtäläinen määrä Universaalisia Sovittelijoita. Jos Valtiashenki Numero Seitsemän tekisi aloitteen servitaalien luomiseksi, vain seitsemänteen ryhmään kuuluvat Heijastavat Henget kävisivät raskaiksi sovittelijoista; ja yhtäaikaaisesti tuhannen Orvonton-luokan servitaalin luomisen kanssa ilmaantuisi kuhunkin superuniversumipääkaupunkiin tuhat seitsemänteen luokkaan kuuluvaa sovittelijaa. Näistä tapahtumista, jotka heijastavat Valtiashenkien seitsenkertaista olemusta, juontuvat kussakin superuniversumissa palvelevien sovittelijoiden seitsemän luotua yhteisöä.

Esiparatiisillisen statuksen omaavat sovittelijat eivät vaihda palveluspaikkaansa superuniversumista toiseen, vaan heidän palvelunsa rajoittuu luomistuloksen niihin osiin, joista he ovat peräisin. Jokainen superuniversumiyhteisö, joka käsittää

you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created, seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the

seitsemäsosan kustakin luodusta ryhmästä, on sen vuoksi hyvin pitkän ajan yhden Valtiashengen vaikutuksen alaisena, ja näin ollen muiden vaikutus pysyy poissuljettuna, sillä vaikka kaikki seitsemän heijastuvat superuniversumipääkaupungeissa, vain yksi on kussakin superluomuksessa vallitsevana.

Jokainen seitsemästä superluomuksesta on tosiasiaa sen yhden Valtiashengen läpäisemä, joka johtaa sen kohtaloita. Jokaisesta superuniversumista tulee näin ikään kuin jättiläismäinen peili, joka heijastaa sitä valvovan Valtiashengen olemusta ja luonnetta, ja Luovien Äiti-Henkien läsnäolon ja toiminnan kautta tämä kaikki kertautuu edelleen jokaisessa paikallisessa alauniversumissa. Tämänkaltaisen ympäristön vaikutus evolutionaariseen kasvuun on niin perinpohjainen, että omassa superuniversumia seuraavassa elämänvaiheessaan sovittelijat yhdessä ilmentävät neljääkymmentäyhdeksää kokemuksellista näkökantaa tai näkemystä, jotka kaikki ovat kapea-alaisia — ja niin muodoin epätäydellisiä — mutta jotka kaikki toisiaan täydentäen ja yhteen saatettuina kattavat jokseenkin koko Korkeimmuuden piirin.

Universaaliset Sovittelijat huomaavat kussakin superuniversumissa olevansa merkillisesti ja myötäsytisesti erotettuja neljän jäsenen ryhmiksi, yhdistelmiksi, joiden puitteissa he jatkuvasti työskentelevät. Kussakin ryhmässä on kolme henkipersonallisuutta, ja yksi on — servitaalien neljänsien luotujen tapaan — puoliaineellinen olento. Tämä nelikko muodostaa sovittelukomission, ja siihen kuuluvat:

1. Tuomari-sovittelija. Se, jonka muut kolme ovat yksimielisesti nimittäneet pätevimpänä ja edellytykset parhaiten täyttävänä toimimaan ryhmän oikeudellisena päällikkönä.

2. Henkipuolustaja. Se, jonka tuomari-sovittelija on nimittänyt esittämään todistusaineiston ja suojelemaan kaikkien kulloisessakin sovittelukomission käsittelyyn määrättyssä asiassa osallisina olevien persoonallisuuksien oikeuksia.

3. Jumalallinen täytäntöönpanija. Se sovittelija, joka synnynnäisen olemuksensa puolesta soveltuu parhaiten ottamaan yhteyttä maailmojen aineellisiin olentoihin ja panemaan täytäntöön komission päätökset. Jumalalliset täytäntöönpanijat, jotka ovat neljänsiä luotuja — kvasimateriaalisia olentoja — ovat miltei, mutteivät aivan, kuolevaisten ihmissukukuntien lyhytulotteisen näkökyvyn tavoitettavissa.

4. Kirjaaja. Komission jäljellä olevasta jäsenestä tulee automaattisesti kirjaaja, tuomioistuimen sihteeri. Hän varmistaa, että kaikki pöytäkirjat superuniversumin arkistoja ja paikallisuniversumin tallennekokoelmia varten

influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are *reflected* on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25:2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25:2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25:2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbiter*. The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25:2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate*. The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25:2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner*. The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25:2.9 (276.2) 4. *The Recorder*. The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and

laaditaan asianmukaisesti. Mikäli komissio palvelee evolutionaarisessa maailmassa, laaditaan toimeenpanijan avustuksella kolmas raportti oikeudenkäyttöpiirin paikallisjärjestelmähallituksen fyysisiä arkistoja varten.

Komission istunto työskentelee kolmen jäsenen ryhmänä, sillä asianajaja on puolueeton päätöksenteon aikana ja osallistuu tuomion laatimiseen, vasta kun asianosaisia on kuultu. Tästä syystä näitä komissioita kutsutaan toisinaan välitystuomarikolmikoiksi.

Sovittelijoilla on suuri arvo universumien universumin elämän kitkattoman sujumisen kannalta. Matkaamalla avaruuden halki serafeille ominaista kolminkertaisen nopeuden vauhtia he palvelevat maailmojen kiertävinä oikeusistuimina, komissioina, jotka ovat omistautuneet vähäisempien ongelmien nopeaan ratkaisemiseen. Ilman näitä liikkuvia ja verrattoman oikeudenmukaisia komissioita sfäärien tribunaalit olisivat toivottoman ylikuormitettuja asioin, jotka koskevat toimipiirien vähäisiä erimielisyyksiä.

Nämä välitystuomarikolmikot eivät tuomitse asioissa, joilla on ikuisuusmerkitystä; sielua, ajallisuudesta olevan luodun ikuisuusnäköaloja, ei heidän toiminnallaan koskaan vaaranneta. Sovittelijat eivät käsittele kysymyksiä, jotka ulottuvat ajallisuuden luotujen ajallisen olemassaolon ja kosmisen hyvinvoinnin tuolle puolen. Mutta kun komissio kerran on jonkin ongelman ottanut käsiteltäväkseen, sen päätökset ovat lopullisia ja aina yksimielisiä; tuomari-sovittelijan päätöksestä ei voi valittaa.

3. SOVITTELIJOIDEN LAAJALLE ULOTTUVA PALVELU

Sovittelijat pitävät ryhmäpäämajaansa oman superuniversuminsa pääkaupungissa, jossa on myös heidän ensisijainen reservinsä. Heidän toissijaiset reservinsä ovat sijoitettuina paikallisuniversumien pääkaupunkeihin. Nuoremmat ja kokemattomammat sovittelijat aloittavat palveluksensa alemmalla tasolla olevissa maailmoissa, sellaisissa kuin Urantia, ja niistä he kypsempää kokemusta omatessaan etenevät käsittelemään suurempia ongelmia.

Sovittelijoiden olentoluokka on ehdottoman luotettava; yksikään heistä ei ole koskaan harhautunut. Vaikkeivät he viisautensa ja arvostelukykynsä osalta olekaan erehtymättömiä, heidän luotettavuutensa on kiistatonta ja uskollisuutensa pettämätöntä. He ovat peräisin superuniversumin päämajasta, ja sinne he lopulta palaavat seuraavien universumipalvelun tasojen

for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25:2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25:2.11 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25:2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal from the decision of the judge-arbiter.

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25:3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired ripper experience.

25:3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

kautta edeten:

1. Maailmojen Sovittelijat. Aina kun yksittäisiä maailmoja valvovat persoonallisuudet joutuvat pahasti ymmälle tai ajautuvat suorastaan umpikujaan käsityksissään siitä, mikä jossakin tietyssä tilanteessa olisi paras menettelytapa, ja siinä tapauksessa, ettei asia ole riittävän tärkeä alistettavaksi alueen vakinaisten tuomioistuinten ratkaistavaksi, alkaa sovittelukomissio kahden persoonallisuuden pyynnöstä — yksi kummaltakin kiistapuolelta — välittömästi toimintansa.

Kun nämä hallinnolliset ja toimivaltuuksiin liittyvät vaikeudet on jätetty sovittelijoiden tutkittaviksi ja ratkaistaviksi, heille kuuluu silloin asian osalta korkein valta. Mutta he muotoilevat päätöksen, vasta kun koko todistusaineisto on kuultu, eikä ehdottomasti mikään rajoita heidän valtaansa kutsua todistajia mistä tahansa ja kaikkialta. Ja vaikka heidän päätöksistään ei voi valittaa, asiat kehittyvät joskus sillä tavalla, että komissio päättää asian käsittelyn tiettyyn kohtaan, lausuu omat käsityksensä ja siirtää koko jutun asianomaisen maailman korkeammille tribunaaleille.

Komission jäsenten päätökset merkitään planeettakohtaisiin aikakirjoihin ja, mikäli tarpeellista, ne pannaan täytäntöön jumalallisen täytäntöönpanijan toimesta. Hänen valtansa on varsin suuri, ja hänen toimikenttensä asutussa maailmassa on hyvin laaja. Jumalalliset toimeenpanijat ovat mestareita muokkaamaan sitä, mikä on, sen suuntaiseksi, mitä sen tulisi olla. Toisinaan he suorittavat työnsä selvästi maailman hyvinvointia ajatellen ja toisinaan heidän toimensa ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa ovat vaikeasti selitettävissä. Toimeenpanematta määräyksiä sen paremmin luonnonlakien kuin kyseisen maailman vakiintuneiden käytäntöjensä vastaisesti he panevat monet kerrat toimeen oudoksuttavat tekonsa ja panevat täytäntöön sovittelijoiden määräykset järjestelmähallinnon korkeampien lakien mukaisesti.

2. Järjestelmäpäämajojen Sovittelijat. Evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuneen palveluksen piiristä nämä neljäjäseniset komissiot etenevät järjestelmäpäämajojen palvelukseen. Siellä heillä on paljon työtä, ja he osoittautuvat ihmisten, enkelien ja muiden henkiolentojen ymmärtäväisiksi ystäviksi. Välytystuomarikolmikot eivät niinkään välitä henkilökohtaisista erimielisyyksistä kuin ryhmien välisistä kiistoista ja eri luokkiin kuuluvien luotujen välillä syntyvistä väärinkäsityksistä. Ja järjestelmäpäämajassa elää sekä hengellisiä että aineellisia olentoja, kuin myös kummankin tyyppin yhdistelmiä, sellaisia kuin Aineelliset Pojat.

Kun Luojat tuovat elämänsäalan näihin

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.*

Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25:3.4 (277.1) When these administrative and

jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25:3.5 (277.2) The commissioners' decisions are

placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do ofttimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

25:3.6 (277.3) 2. *Conciliators to the System*

Headquarters. From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25:3.7 (277.4) The moment the Creators bring into

Kun Luoijat tuovat olemassaolon piiriin valinnanvapauden omaavia kehittyviä yksilöitä, samalla hetkellä irrottaudutaan jumalallisen täydellisuuden mukaisesta kitkattomasta toiminnasta. Väärinkäsityksiä syntyy vääjäämättä, ja on varauduttava näiden rehellisten mielipide-erojen oikeudenmukaiseen selvittämiseen. Meidän kaikkien olisi muistettava, että kaikkiviisaat ja kaikkivaltiaat Luoijat olisivat voineet tehdä paikallisuniversumeista täsmälleen yhtä täydellisiä kuin Havona. Minkään sovittelukomission toimintaa ei keskusuniversumissa tarvita. Mutta kaikinpuolisessa viisaudessaan Luoijat eivät halunneet tehdä niin. Ja koska he ovat luoneet universumeista sellaisia, ettei niistä eroavuuksia puutu eivätkä vaikeudet loppu, he ovat niin ikään huolehtineet siitä, että käytettävissä on mekanismit ja keinot kaikkien näiden eroavuuksien sovittamiseksi ja kaiken tämän näennäisen sekavuuden sopusointuun saattamiseksi.

3. **Konstellaaation Sovittelijat.** Paikallisjärjestelmissä suoritetun palvelun jälkeen sovittelijat ylennetään käsittelemään konstellaaation pulmakysymyksiä. Tällöin he saavat selvitettäväkseen asutuista maailmoista koostuvien sadan paikallisjärjestelmän välillä esiintyvät vähäisemmät vaikeudet. Monikaan konstellaaatiopäämajassa kehkeytyvä ongelma ei kuulu heidän toimivaltansa piiriin, mutta heille riittää kiirettä siinä, että he matkustelevat järjestelmästä toiseen keräämässä todistusaineistoa ja valmistelemassa alustavia lausuntoja. Jos kiista on rehellinen, jos vaikeudet johtuvat vilpittömistä mielipide-eroista ja rehellisistä näkemyseroavuuksista, niin olipa asiaan sekaantuneitten osapuolten lukumäärä miten vähäinen tahansa tai olipa väärinymmärrys kuinka vähäpätöinen hyvänsä, voidaan sovittelukomissio aina panna antamaan päätös kiistan asiasisällyksestä.

4. **Paikallisuniversumien Sovittelijat.** Tässä suurimmaisemmassa, universumia koskevassa työssä komission jäsenistä on paljon apua sekä Melkisedekeille että Hallinnollisille Pojille samoin kuin konstellaaatioiden hallitsijoille ja sadan konstellaaation koordinoinnista ja hallinnosta huolehtiville lukemattomille persoonallisuuksille. Myös eri serafiyhteisöt ja muut paikallisuniversumin päämajasfäärien asujaimet käyttävät hyväkseen välitystuomarikolmikron apua ja ratkaisuja.

On miltei mahdotonta selittää niiden erimielisyyksien luonnetta, joita saattaa syntyä järjestelmän, konstellaaation tai universumin asioiden yksityiskohdista. Vaikeuksia toki esiintyy, mutta ne ovat kovasti erilaisia kuin aineelliseen olemassaoloon kuuluvat pikku koettelemukset ja vaivat, joita koetaan eletäessä evoluutionarisissa maailmoissa.

At the moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25:3.8 (277.5) 3. *The Constellation Conciliators.* From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25:3.9 (277.6) 4. *Conciliators to the Local Universes.* In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

25:3.10 (278.1) It is almost impossible to explain the nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

5. Superuniversumin Piensektoreiden Sovittelijat. Paikallisuniversumien pulmien parista komission jäsenet ylennetään tutkimaan kysymyksiä, jotka nousevat esille superuniversumin piensektoreissa. Kuta kauemmas sisäänpäin he yksittäisiltä planeetoilta nousevat, sitä harvinaisemmiksi käyvät jumalallisen täytöntöönpanijan materiaaliset velvollisuudet; vähä vähältä hän omaksuukin armon ja oikeuden tulkitsijan uuden roolin, samalla hän — kvasiaineellinen kun on — pitää komission kokonaisuudessaan myötätuntoisessa kosketuksessa tutkimustensa aineellisiin näkökohtiin.

6. Superuniversumin Suursektorien Sovittelijat. Komission jäsenten työn luonne muuttuu heidän etenemisensä myötä jatkuvasti. Väärinkäsityksiä joutuu heidän käsiteltävikseen aina vain harvemmin, ja yhä useammin heidän selitettävikseen ja tutkittavikseen tulee mystisiä ilmiöitä. Vaihe vaiheelta he kehittyvät erimielisyyksien sovittelutuomareista mysteerien selittäjiksi — tuomareista kehittyvät tulkitsevia opettajia. Kerran he olivat sovittelutuomareita niille, jotka tietämättömyydessään päästävätkin asiat siihen pisteeseen, että seurauksena on vaikeuksia ja väärinymmärryksiä; mutta nyt he alkavat opastaa niitä, jotka ovat riittävän älykkäitä ja suvaitsevia välttääkseen mielipideselkkaukset ja näkemykselliset kiistat. Mitä korkeampi on luodun koulutus, sitä enemmän hän kunnioittaa toisten tietämystä, kokemusta ja mielipiteitä.

7. Superuniversumin Sovittelijat. Täällä sovittelijoista tulee tasavertaisia — neljä toisiaan ymmärtävää ja täydellisesti toimivaa sovittelija-opettajaa. Jumalalliselta täytöntöönpanijalta riisutaan valta määrät seuraukset, ja hänestä tulee henkikolmikon fyysinen puhetorvi. Näistä neuvonantajista ja opettajista on tähän mennessä tullut asiantuntijamaisen perehtyneitä superuniversumien tehtävien hoidossa esiintyvien useimpien aktuaalisten ongelmien ja vaikeuksien osalta. Näin heistä tulee superuniversumien päämajamaailmoja ympäröivillä koulutusfääreillä oleskelevien ylösnousemuspyhiinvaeltajien oivallisia neuvoja ja viisaita opettajia.

Kaikki sovittelijat palvelevat Päivien Muinaisten yleisen valvonnan ja Heijastusavustajien välittömän ohjauksen alaisina aina siihen saakka, kunnes heidät siirretään Paratiisiin. Paratiisissa olonsa aikana he raportoivat heidän alkuperänsä mukaista universumia johtavalle Valtiashengelle.

Superuniversumin rekistereihin ei luetteloida sovittelijoita, jotka ovat siirtyneet pois sen hallintopiiristä, ja tällaisia komissioita esiintyy laajalti kautta koko suuruniversumin. Viimeisin Uversan rekisteröinneistä tehty raportti ilmoittaa Orvontonissa toimivien komissioiden

25:3.11 (278.2) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25:3.12 (278.3) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25:3.13 (278.4) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25:3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit who presides over the superuniverse of their origin.

25:3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen

lukumääräksi miltei kahdeksantoistabiljoonaa — yli seitsemänkymmentäbiljoonaa yksilöä. Mutta nämä ovat vain pieni murto-osa Orvontonissa luotujen sovittelijoiden valtavasta lukumäärästä. Kyseinen luku on kokonaan toista suuruusluokkaa, ja se vastaa Havonan servitaalien kokonaismäärää, kun otetaan huomioon Kandidaattien Opastajiksi muuntumiset.

Aika ajoin ja sitä mukaa kun superuniversumien sovittelijoiden lukumäärä kasvaa, heitä korotetaan Paratiisin täydellisyyden neuvostoon, josta he myöhemmin ilmaantuvat Äärettömän Hengen universumien universumia varten kehittämänä koordinoivana joukkokuntana. Se on ihmeteltävä olentoryhmä, jonka lukumäärä ja tehokkuus kaiken aikaa enentyvät. Kokemuksellisen ylösnousemuksensa ja Paratiisissa tapahtuneen koulutuksensa pohjalta he ovat hankkineet ainutlaatuisen käsityksen kehkeytyvästä Korkeimman Olennon reaalisuudesta, ja he kiertelivät universumien universumia suorittamassa erityisesti heille osoitettuja toimeksiantoja.

Sovittelukomission jäseniä ei koskaan eroteta toisistaan. Tämä neljän jäsenen ryhmä palvelee ikuisesti yhdessä täsmälleen alkuperäisessä kokoonpanossaan. Vielä kunnialla kruunattuinkin palveluksessaan he toimivat edelleen nelikköinä, jotka omaavat karttunutta kosmista kokemusta ja täydellistynyttä kokemuksellista viisautta. He ovat ikuisesti yhteen liittyneitä, ja heissä ruumiillistuu ajallisuuden ja avaruuden korkein oikeudenmukaisuus.

4. TEKNISET NEUVOJAT

Nämä henkimaailman lainoppineet ja tekniset ajattelijat eivät ole sellaisiksi luotuja. Ääretön Henki valitsi ensimmäisten supernafien ja omniafien parista miljoona järjestelmällisintä ja selkeimmin ajattelevaa tämän laajan ja monitaitoisen ryhmän kantajoukoksi. Ja aina tuosta ikuisuuksien takaisesta ajankohdasta lähtien kaikilta, jotka toivovat pääsevänsä Teknisiksi Neuvojiksi, on vaadittu todellista kokemusta täydellisyyttä edustavien lakien soveltamisesta evolutionaarista luomakuntaa koskeviin suunnitelmiin.

Tekniset Neuvojat kutsutaan palvelukseen seuraavien persoonallisuusluokkien riveistä:

1. Supernafit.
2. Sekonafit.
3. Tertiafit.
4. Omniafit.
5. Serafit.

trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

25:3.16 (278.7) From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the co-ordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

25:3.17 (279.1) The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

25:4.1 (279.2) These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

25:4.2 (279.3) The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

- 25:4.3 (279.4) 1. The Supernaphim.
- 25:4.4 (279.5) 2. The Seconaphim.
- 25:4.5 (279.6) 3. The Tertiaphim.
- 25:4.6 (279.7) 4. The Omniaphim.
- 25:4.7 (279.8) 5. The Seraphim.

6. Tietäntyyppiset ylösnousemuskuolevaiset.

7. Tietäntyyppiset ylösnousemukselliset keskiväliolennot.

Ellei lukuun oteta vain tilapäisesti tähän yhteisöön liitettyjä kuolevaisia ja keskiväliolentoja, on nykyinen Uversassa rekisteröityjen ja Orvontonissa toimivien Teknisten Neuvojen lukumäärä hieman yli kuusikymmentäyksibiljoonaa.

Tekniset Neuvot työskentelevät vähän väliä yksilöinä, mutta heidät on kuitenkin organisoitu palvelua varten, ja he pitävät yhteistä päämajaa toimeksiantonsa kohdesfääreissä seitsenjäsenisinä ryhminä. Kussakin ryhmässä pitää olla vähintään viisi vakinaista jäsentä kahden jäsenen ollessa vain tilapäisesti ryhmään liitettyjä. Ylösnousemuskuolevaiset ja ylösnousemukselliset keskiväliolennot palvelevat näissä neuvoo-antavissa komissioissa osana Paratiisiin-nousuaan, mutta he eivät osallistu Teknisiä Neuvoja varten järjestetyille säännöllisille koulutuskursseille, eikä heistä koskaan tule tämän olentoluokan vakinaisia jäseniä.

Tilapäisesti neuvojen mukana toimivat kuolevaiset ja keskiväliolennot valitaan tähän työhön siksi, että heillä on asiantunteva käsitys universaalisesta laista ja korkeimmasta oikeudenmukaisuudesta. Matkatessanne kohti Paratiisissa olevaa määränpäättäne samalla tietojanne ja taitojanne jatkuvasti kartuttaen teillä on kaiken aikaa tilaisuus jakaa muille jo keräämäännne viisautta ja kokemusta. Koko sisäänpäin kohti Havonaa suuntautuvan matkanne ajan esitätte oppilas-opettajan roolia. Taitatte matkaanne tämän laajan kokemuksellisen yliopiston kerta kerralta ylempien tasojen läpi jakamalla heti alapuolellanne oleville edistyvän matkanne varrella vasta löytämäännne tietoa. Universaalisien hallintojärjestelmän piirissä katsotaan, ettette ole omaksuneet tietoa ja totuutta, ennen kuin olette osoittaneet olevanne sekä kykeneviä että halukkaita jakamaan tätä tietoa ja totuutta muille.

Pitkän koulutuksen ja aktuaalisen kokemuksen jälkeen jokaisen hoivaaviin henkiin kuuluvan, kerubien asemaa korkeammalla olevan, sallitaan ottaa vastaan vakinainen nimitys Tekniseksi Neuvojaksi. Kaikki ehdokkaat astuvat vapaaehtoisesti tämän palvelujärjestelmän piiriin; mutta tällaiset velvoitteet kerran vastuulleen otettuaan he eivät voi niistä enää luopua. Vain Päivien Muinaiset voivat siirtää näitä neuvoja muihin tehtäviin.

Paikallisuniversumien Melkisedek-opistoissa alkanut Teknisten Neuvojen koulutus jatkuu Päivien Muinaisten oikeusistuimiin saakka. Tämän superuniversumissa tapahtuneen koulutuksen

25:4.8 (279.9) 6. Certain Types of Ascending Mortals.

25:4.9 (279.10) 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

25:4.10 (279.11) At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the "schools of the seven circles"

jälkeen he etenevät "seitsemän kehän kouluihin", jotka sijaitsevat Havonan kehien ohjausmaailmoissa. Ja ohjausmaailmoista heidät siirretään "Korkeimmuuden oikeusetiikan ja -menettelyn korkeakouluun", joka on Paratiisissa oleva Teknisten Neuvojien täydellistymiseen tähtäävä harjoituskoulu.

Nämä neuvojat ovat enemmän kuin lakiasiantuntijoita, sillä he ovat sovelletun lain opiskelijoita ja opettajia. Nämä lait ovat maailmankaikkeuden lakeja, joita sovelletaan kaikkien kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen suunnattomilla alueilla asuvien elämään ja kohtaloihin. Ajan myötä heistä kehittyä ajallisuuden ja avaruuden eläviä lakikirjastoja, jotka estävät muutoin loputtomat vaikeudet ja tarpeettomat viivytykset sillä, että he neuvovat ajallisille persoonallisuuksille menettelytavat ja -muodot, jotka ovat ikuisuuden hallitsijoille mieluisimpia. He pystyvät niin neuvomaan avaruuden työntekijöitä, että nämä voivat toimia sopusoinnussa Paratiisin vaatimusten kanssa; he opettavat kaikille luoduille Luojien menettelytapoja.

Tällaista sovelletun lain elävää kirjastoa ei olisi ollut mahdollista luoda, vaan kyseiset olennot pitää kehittää aktuaalisen kokemisen kautta. Infiniittiset Jumaluudet ovat eksistentiaalisia, näin ollen he ovat kokemuksen puuttumisen osalta kompensoituja; he tietävät kaiken, jo ennen kuin he kokevat kaikkea, mutta he eivät anna tätä ei-kokemuksellista tietoa alaisilleen luoduille.

Tekniset Neuvojat omistautuvat työhönsä, jonka tarkoituksena on viivytyksen estäminen, etenemisen helpottaminen ja edistymisen neuvominen. Aina on olemassa paras ja oikea toimintatapa; aina on olemassa täydellisyyttä osoittava menetelmä, jumalallinen metodi, ja nämä neuvojat osaavat ohjata meitä kaikkia löytämään tämän paremman tavan.

Nämä ylen määrin viisaat ja käytännölliset olennot liittyvät aina läheisesti Universaalisten Sensoreiden palveluun ja työhön. Melkisedekien käytettävissä heitä on kyvykäs joukko. Järjestelmien, konstellaatioiden, universumien ja superuniversumisektoreiden hallitsijoilla on näitä hengellisen maailman teknisiä eli lainopillisia hakuteospersoonallisuuksia käytössään runsain määrin. Erityinen neuvojen ryhmä toimii Elämäkantajain lainopillisina neuvonantajina, jotka antavat näille Pojille neuvoja siitä, missä laajuudessa on luvallista poiketa säädetystä elollisuuden levittämisjärjestyksestä, ja antavat muutoinkin ohjeita Elämäkantajien erityisoikeuksista ja toimivaltuuksista. He ovat kaikkien olentoluokkien neuvoja kysymyksissä, jotka liittyvät kaikkiin henkimaailman toimintojen oikeisiin käytäntöihin ja menettelytapoihin. Mutta he eivät ole suoraan eivätkä henkilökohtaisesti tekemisissä maailmojen aineellisten luotujen

located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the "college of the ethics of law and the technique of Supremacy," the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

kanssa.

Paitsi että Tekniset Neuvojat antavat lainmukaista menettelyä koskevia neuvoja, he omistautuvat niin ikään kaikkien luotuja olentoja — fyysisiä, mielellisiä ja hengellisiä — koskevien lakien tulokselliseen tulkittamiseen. He ovat Universaalisten Sovittelijoiden ja kaikkien muidenkin käytettävissä, jotka haluavat tietää lakiin sisältyvän totuuden, jotka toisin sanoen haluavat tietää, miten Jumaluuden Korkeimmuuden voidaan varmuudella ajatella reagoivan tiettyssä tilanteessa, jossa on mukana vakiintuneeseen fyysiseen, mielelliseen tai hengelliseen luokkaan kuuluvia tekijöitä. He yrittävät jopa valaista sitä, miten Perimmäinen menettelee.

Tekniset Neuvojat ovat valikoituja ja koeteltuja olentoja. En tiedä yhdenkään heistä harhautuneen. Meillä ei ole Uversassa ainoatakaan merkintää siitä, että heistä ketään olisi koskaan tuomittu niiden jumalallisten lakien halveksimisesta, joita he niin tuloksekkaasti tulkitsevat ja sujuvasti selittävät. Heidän toimipiirillään ei tiedetä olevan mitään rajoja. Mitään rajoja ei liioin ole pantu heidän etenemiselleen. He jatkavat neuvojina aivan Paratiisin porteille asti. Koko lain ja kokemuksen universumi on heille avoinna.

5. PARATIISIN ARKISTOJEN HOITAJAT

Havonassa olevien kolmannen asteen supernafien joukosta valitaan tiettyjä varttuneempia pääkirjaajia Arkistojen Hoitajiksi, Valon Saaren formaalisten arkistojen pitäjiksi, arkistojen, jotka ovat eri asia kuin ovat tiedonvartijoiden mieleen rekisteröityneet elävät arkistot, joita toisinaan kutsutaan "Paratiisin eläväksi kirjastoksi".

Asuttujen planeettojen kirjaajaenkelit ovat kaikkien yksittäisten muistiinmerkintöjen lähde. Universeissa toimii kaikkialla sekä formaalisia arkistoja että eläviä arkistoja ajatellen muitakin muistiinmerkitsijöitä. Siirryttäessä Urantialta Paratiisiin kohdataan kumpaakin tapahtumain kirjaamista: paikallisuniversumissa enemmän formaalista kirjausaineistoa ja elävää vähemmän; Paratiisissa enemmän elävää ja formaalista vähemmän. Uversassa kumpikin on saatavilla yhtäläisesti.

Jokainen organisoidun ja asutetun luomistuloksen merkittävä tapahtuma on rekisteröinnin aihe. Kun vain paikallista merkitystä omaavat tapahtumat kirjautuvat vain paikallisesti, samalla laajempaa merkitystä omaavat käsitellään tämän merkityksen vaatimalla tavalla. Nebadonin planeetoilta, järjestelmistä ja konstellaatioista tehdään kaikista universumin kannalta

^{25:4.19 (280.7)} Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to elucidate the technique of the Ultimate.

^{25:4.20 (281.1)} Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

^{25:5.1 (281.2)} From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the "living library of Paradise."

^{25:5.2 (281.3)} The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

^{25:5.3 (281.4)} Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals

merkittävistä tapahtumista kirjausvienti Salvingtonissa; ja asianomaisista universumipääkaupungeista toimitetaan mainittuja tapahtumia koskeva tieto eteenpäin, korkeammalla tapahtuvaa kirjaamista varten, ja tämä kuuluu sektori- ja superhallitusten tehtäviin. Paratiisissakin on asiaankuuluva yhteenveto superuniversumien ja Havonan tiedostoista; ja tämä historiallinen ja jatkuvasti kertyvä kertomusaineisto universumien universumista on edellä mainittujen, ylevien kolmannen asteen supernafien hoidossa.

Vaikka näistä olennoista muutamia onkin lähetetty superuniversumeihin palvelemaan Arkistopääliköinä, jotka johtavat Taivaallisten Kirjurien toimia, yhtäkään ei silti ole koskaan poistettu oman yhteisönsä vakinaisesta nimiluettelosta.

6. TAIVAALLISET KIRJURIT

Nämä ovat niitä muistiinmerkitsijöitä, jotka toimittavat kaikki merkintänsä kahtena kappaleena. He laativat alkuperäisen, henkeä olevan asiakirjan ja puoliaineellisen vastakappaleen — jota voitaisiin kutsua hiilikopioksi. Näin he pystyvät tekemään siksi, että heillä on omalaatuinen kyky käsitellä samanaikaisesti sekä hengellistä että aineellista energiaa. Taivaallisia Kirjureita ei luoda sellaisiksi, vaan he ovat paikallisuniversumista tulevia ylösnousemusserafeja. Kunkin seitsemän superuniversumin päämajassa toimivat Arkistopääliköiden neuvostot ottavat heidät vastaan, luokittelevat ja määräävät heidät kunkin omalle tehtäväsfäärilleen. Superuniversumipääkaupungeissa sijaitsevat myös Taivaallisia Kirjureita kouluttavat oppilaitokset. Uversan koulua johtavat Visauden Täydellistäjät ja Jumalalliset Neuvonantajat.

Universumipalvelun puitteissa edetessään kirjurit jatkavat kaksinkertaista kirjaamisjärjestelmäänsä ja laativat näin muistiinmerkintänsä niin, että ne ovat aina kaikkien olentoluokkien käytettävissä — aineelliseen järjestykseen kuuluvista aina yleviin valon henkiin saakka. Koko siirtymäkokemuksenne ajan — sitä mukaa kun nousette tästä aineellisesta maailmasta ylöspäin — teillä tulee aina olemaan mahdollisuus tutkia ja muullakin tavoin perehtyä merkintöihin, jotka koskevat oman statuksenne mukaisen sfäärin historiaa ja perinteitä.

Kirjurit ovat tutkittu ja koeteltu joukko. Tiedossani ei ole, että yksikään Taivaallinen Kirjuri olisi koskaan poistunut riveistä, eikä heidän kirjauksistaan ole koskaan löydetty väärennöstä. He ovat kaksinkertaisen tarkastuksen alaisia sikäli, että heidän kirjauksensa tarkastetaan heidän ylennettyjen uversalaiskumppaniensa ja

those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

25:5.4 (281.5) While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. THE CELESTIAL RECORDERS

25:6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectors of Wisdom and the Divine Counselors.

25:6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25:6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the

Voimallisten Sanansaattajien toimesta, jotka todistavat oikeiksi alkuperäisten henkikirjausten kvasifyysiset kaksoiskappaleet.

Samalla kun Orvontonin universumeihin kuuluville ja sen alaisuudessa oleville sfääreille sijoitettujen etenevien kirjureiden lukumäärä nousee biljooniin ja taas biljooniin, ei korkeamman statuksen saavuttaneita ole Uversassa täyttä kahdeksamiljoonaa. Nämä varttuneemmat eli valmistuneet kirjurit ovat ajallisuuden ja avaruuden taattujen muistiinmerkintöjen superuniversumissa toimivia valvoja ja eteenpäintoimittajia. Heidän vakinainen päämajansa on Uversan arkistoaluetta ympäröivillä kehämäisillä asuinsijoilla. He eivät koskaan luovuta näiden arkistojen hoitoa muille; yksilöinä he saattavat olla poissa, mutteivät koskaan laajemmin joukoin.

Arkistojen Hoitajiksi siirrettyjen supernafien tavoin Taivaallinen Kirjurikuntakin on vakinaisesti tehtävänsä määrättyä. Kun serafit ja supernafit kerran on otettu näihin tehtäviin, he myös jäävät Taivaallisiksi Kirjureiksi tai vastaavasti Arkistojen Hoitajiksi siihen päivään saakka, jolloin täydelleen personoituneen Korkeimman Jumalan uusi ja modifioitu hallinto astuu voimaan.

Uversassa nämä vanhemmat Taivaalliset Kirjurit voivat esittää muistiinmerkinnät kaikesta koko Orvontonissa sattuneesta kosmisesta mielessä tärkeästä aina niistä kaukaisuuksien takaisista ajoista lähtien, jolloin Päivien Muinaiset saapuivat. Ikuisella Saarella Arkistojen Hoitajat taas vartioivat tuon maailman arkistoja, jotka todistavat Paratiisin tapahtumista aina Äärettömän Hengen personoimisen jälkeisistä ajoista lähtien.

7. MORONTIAKUMPPANIT

Nämä paikallisuniversumien Äiti-Henkien lapset ovat kaikkien ylösnousemuksellista morontiaelämää elävien ystäviä ja kumppaneita. He eivät ole välttämättömiä sille, mitä ylösnousemuksellinen luodun olennon etenemisen puitteissa reaalisesti tekee, he eivät myöskään missään mielessä syrjäytä niiden serafisuojelijoiden tekemää työtä, jotka useinkin seuraavat kuolevaiskumppaniaan Paratiisin matkalla. Morontiakumppanit ovat yksinkertaisesti pitkää sisäänpäin suuntautuvaa nousuaan aloittelevien kuolevaisten rakastettavia isäntiä. He ovat myös taitavia rentouttavan ajanvietteen järjestäjiä, ja tässä työssä he saavat osaavaa apua vaihtelunohjaajilta.

Vaikka saatte suorittaaksenne vaativia ja asteasteelta vaikeutuvia tehtäviä Nebadonin morontiakoulutusmaailmoissa, teille suodaan toki myös säännöllisesti lepo- ja virkistytymiskausia. Paratiisiin johtavan matkan varrella tulee aina

correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25:6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25:6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

25:6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. THE MORONTIA COMPANIONS

25:7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25:7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise

olemaan aikaa lepoon ja hengelliseen leikkiin, ja valon ja elämän vaiheen kuluessa on aina oleva aikaa palvontaan ja uusiin saavutuksiin.

Puheena olevat Morontikumppanit ovat niin perin ystävällisiä tovereita, että kun lopulta jätätte morontiakokemuksen viimeisen vaiheen valmistautuessaan lähtemään superuniversumissa tapahtuvalle hengelliselle tutkimusmatkalle, tulette vilpittömästi olemaan pahoillanne siitä, etteivät nämä seuralaiset olennot voi tulla mukaanne, nämä kun palvelevat pelkästään paikallisuniversumeissa. Koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen jokaisella tasolla koette ystävällisyyttä ja seuralaisuutta kaikkien niiden persoonallisuuksien taholta, joihin yhteys on saavutettavissa, mutta vasta kun tapaatte Paratiisikumppanit, kohtaatte toisen yhtä syvällisesti ystävyYTEEN ja toveruuteen omistautuvan ryhmän.

Morontikumppaneiden työskentelyä kuvaillaan täysimääräisemmin kertomuksissa, jotka koskevat paikallisuniversuminne asioita.

8. PARATIISIKUMPPANIT

Paratiisikumppanit ovat monikoosteinen eli yhdistelemällä aikaansaatu ryhmä, joka on kerätty serafien, sekonafien, supernafien ja omniafien riveistä. Vaikka heidän palvelusaikansa mielestänne kenties ovatkin ylen määrin pitkiä, he eivät kuitenkaan ole statukseltaan pysyviä. Kun tämä palvelujakso on saatu päätökseen, he palaavat säännön mukaan (joskaan ei poikkeuksetta) niiden velvollisuuksien pariin, joita he suorittivat, kun heidät kutsuttiin Paratiisissa tapahtuvaan palvelukseen.

Paikallisuniversumien Äiti-Henget, superuniversumien Heijastavat Henget ja Paratiisin Majeston nimittävät enkelijoukkojen jäseniä tähän palveluun. Heidät kutsutaan Keskussaarelle, ja he saavat Paratiisikumppanin valtuudet joltakulta Seitsemästä Valtiashengestä. Ellei pysyvää paratiisistatusta oteta lukuun, tässä on kysymys korkeimmasta kunnian, mikä koskaan voi hoivaavien henkien osalle tulla.

Nämä valitut enkelit vihkiytyvät palvelemaan kumppaneina, ja heitä osoitetaan kaikenluokkaisten, Paratiisissa mahdollisesti yksikseen olevien olentojen — pääasiassa ylösnousemuskuolevaisten — seuralaisiksi, mutta kaikkien muidenkin Keskussaarella ilman seuralaista olevien seuralaisiksi. Paratiisikumppaneilla ei ole mitään sellaista erityistä, joka heidän tulisi suorittaa niiden hyväksi, joiden kanssa he seurustelevat, vaan he yksinkertaisesti vain ovat kumppaneita. Miltei kaikilla muilla olennoilla, joita te kuolevaiset

there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25:7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25:7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

25:8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

25:8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

25:8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but

Paratiisissa-oleskelunne aikana kohtaatte — pyhiinvaeltajatovereitanne lukuun ottamatta — on suoritettavanaan teidän suhteenne tai teidän hyväksenne jokin tietty tehtävä, mutta puheena olevat kumppanit määrätään vain olemaan seurassanne ja seurustelemaan kanssanne henkilökohtaisina tovereina. Tässä palvelussa he saavat usein apua rakastettavilta ja loistavilta Paratiisin kansalaisilta.

Kuolevaiset ovat peräisin hyvin seurallisista ihmisroduista. Luoijat tietävät hyvin, että "ihmisen ei ole hyvä olla yksin", niinpä Paratiisissakin järjestetään mahdollisuudet seurusteluun.

Jos sinä ylösnousemuskuolevaisena sattuisit saapumaan Paratiisiin yhdessä maisen elämänvaiheen aikaisen kumppanisi tai läheisen toverisi kanssa tai mikäli kohtaloasi varjellut serafi sattuisi saapumaan kanssasi tai olisi sinua odottamassa, silloin seuraasi ei osoitettaisi ketään vakinaista kumppania. Mutta jos saavut yksin, on tällainen kumppani varmasti toivottamassa sinut tervetulleeksi, kun Valon Saarella heräät ajallisuuden päättävästä unesta. Silloinkin kun tiedetään, että seurassasi on ylösnousemusseuralainen, määrätään tilapäisiä kumppaneita toivottamaan teidät tervetulleiksi ikuisille rantamille ja saattamaan teidät varatulle alueelle, joka on valmistettu itsesi ja seuralaistesi vastaanottamiseksi. Voitte olla varmoja lämpimästä vastaanotosta, kun Paratiisin iäisillä rannoilla koette ylösnousemuksen ikuisuuteen.

Aikana, jolloin taivasmatalaiset oleskelevat viimeisiä päiviään Havonan viimeisellä kehällä, nimitetään heidän vastaanottajakumppaninsa, ja nämä tutkivat huolellisesti muistiinmerkinnät, jotka koskevat kuolevaisten alkuperää ja vaiheikasta ylösnousemusta avaruuden maailmojen ja Havonan kehien kautta. Ajallisuudesta tulevia kuolevaisia tervehtiessään he ovat jo hyvin perillä näiden saapuvien pyhiinvaeltajien elämänvaiheista ja osoittautuvat heti myötätuntoisiksi ja jännittäviksi kumppaneiksi.

Jos Paratiisissa-olosi aikana ennen finaliitin aseman saavuttamista sattuisit jostakin syystä joutumaan erilleen ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikaisesta toveristasi — kuolevaisesta tai serafista —, seuraasi osoitettaisiin heti Paratiisikumppani neuvojaksi ja seuranpitäjäksi. Kun kumppani kerran on määrätty Paratiisissa yksinään asuvalle ylösnousemukselliselle kuolevaiselle, hän pysyy tämän henkilön seurassa, siksi kunnes tämä joko liitetään uudelleen ylösnousemuksellisiin tovereihinsa tai otetaan asianmukaisesti Lopullisuuden Saavuttajien jäseneksi.

Paratiisikumppanit osoitetaan tähän tehtävään odotusjärjestyksessä, paitsi että taivasmatalaista ei koskaan anneta sellaisen

these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25:8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is "not good for man to be alone," and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

25:8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

25:8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

25:8.7 (283.8) During your prefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

25:8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal

kumppanin vastuulle, joka olemukseltaan poikkeaa hänen superuniversumityypistään. Mikäli Paratiisiin olisi tänään saapumassa Urantian kuolevainen, hänen seuraansa osoitettaisiin ensimmäinen sellainen vuoroaan odottava seuralainen, joka olisi peräisin Orvontonista tai joka muutoin olisi olemukseltaan Seitsemännen Valtiaishengen kaltainen. Omniafit eivät tästä syystä palvele seitsemästä superuniversumista saapuvien ylösnousemusluotujen seurassa.

Paratiisikumppanit suorittavat monia muitakin palveluksia: Mikäli ylösnousemuskuolevainen sattuisi saapumaan yksinään keskusuniversumiin ja Havonaa kulkiessaan epäonnistuisi Jumaluuteen suoritettavan löytöretken jossakin vaiheessa, hänet palautettaisiin ajan tullen ajallisuuden universumeihin ja samalla otettaisiin välittömästi yhteys Paratiisikumppanien reserveihin. Joku tämän luokan jäsen määrättäisiin seuraamaan tappion kärsinyttä pyhiinvaeltajaa, olemaan hänen kanssaan ja lohduttamaan ja rohkaisemaan häntä ja pysymään hänen seurassaan siihen asti, kunnes hän palaisi keskusuniversumiin aloittaakseen Paratiisiinousunsa uudelleen.

Mikäli ylösnousemuspyhiinvaeltaja Jumaluutta kohti suorittamansa löytöretken suhteen kärsii tappion kulkiessaan Havonaa ylösnousemusserafin, kuolevaisena eletyn elämänvaiheen aikaisen suojelusenkelin, seurassa, tämä päättäisi seurata kuolevaistoveriaan. Nämä serafit tarjoutuvat aina vapaaehtoisiksi tähän palveluun ja heidän sallitaankin seurata pitkäaikaisia kuolevaistovereitaan takaisin ajallisuuden ja avaruuden palvelukseen.

Mutta näin ei ole kahden läheisessä suhteessa olevan kuolevaisen taivasmatkalaisen laita. Jos toinen saavuttaa Jumalan, kun taas toinen tilapäisesti siinä epäonnistuu, menestyksekkäs yksilö päättää poikkeuksetta palata pettyneen persoonallisuuden mukana evolutionaarisiiin luomuksiin, mutta tällaista ei sallita. Sen sijaan otetaan yhteys Paratiisikumppanien varajoukkoihin, ja yksi vapaaehtoisista valitaan seuraamaan pettyntä pyhiinvaeltajaa. Jostakusta vapaaehtoisesta Paratiisin kansalaisesta tulee sitten kumppani menestyksekkäälle kuolevaiselle, joka viipyy Keskussaarella odottamassa tappion kärsineen toverin paluuta Havonaan. Tällä välin hän opettaa tietyissä Paratiisin kouluissa: hänellä on esitettävänä tapahtumatäyteinen tarina evolutionaarisesta ylösnousemuksesta.

[Esittänyt yksi Uversan Korkea-arvoisista.]

were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

25:8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

25:8.10 (284.3) If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

25:8.11 (284.4) But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who carries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

25:8.12 (284.5) [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

Luku 26. Keskusuniversumin hoivaavat henget

⇐ 025

Urantia-kirjan

027 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 26 KESKUSUNIVERSUMIN HOIVAAVAT HENGET

Osiot

Johdanto

1. Hoivaavat Henget
2. Voimalliset Supernafit
3. Kolmannen asteen Supernafit
4. Toisen asteen Supernafit
5. Pyhiinvaeltajien Auttajat
6. Korkeimmuuden Oppaat
7. Kolminaisuuden Oppaat
8. Pojan Löytäjät
9. Isän Oppaat
10. Neuvonantajat ja Neuvojat
11. Levon Täydentäjät

Johdanto

SUPERNAFIT ovat Paratiisin ja keskusuniversumin hoivaavia henkiä. He ovat Äärettömän Hengen lasten alimman ryhmän — enkeliarmeijan — ylin luokka. Näitä hoivaavia henkiä tavataan kaikkialla: Paratiisin Saarelta aina ajallisuuden ja avaruuden maailmoihin saakka. Yksikään organisoidun ja asutetun luomistuloksen vähänkään merkittävämpi osa ei jää vaille heidän palvelujaan.

1. HOIVAAVAT HENGET

Enkelit ovat koko avaruuden evolutionaaristen ja tahdollisten ylösnousemusluotujen hoivaava henki -kumppaneita. He ovat myös sfäärien jumalallisista persoonallisuuksista koostuvien korkeampien olentojoukkojen virka- ja työtovereita. Kaikenluokkaiset enkelit ovat erillisiä

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities

persoonallisuuksia ja varsin yksilöllisiä. He osaavat kaikki antaa suuren arvon vaihtelunohjaajien palveluksille. Hoivaavat henget viettävät yhdessä avaruuden Sanansaattajajoukkojen kanssa kausia, jotka on omistettu lepäämiselle ja virkistäytymiselle. He ovat olemukseltaan sangen seurallisia, ja heidän ystävystymiskykynsä ylittää suuresti ihmisten vastaavan kyvyn.

Suuruniversumin hoivaavat henget luokitellaan seuraavasti:

1. Supernafit.
2. Sekonafit.
3. Tertiäfit.
4. Omniafit.
5. Serafit.
6. Kerubit ja sanobit.
7. Keskiväliolennot.

Enkeliyhteisöjen yksittäisten jäsenten henkilökohtainen status universumin piirissä ei ole täysin muuttumaton. Tiettyihin yhteisöihin kuuluvista enkeleistä saattaa yhden kauden ajaksi tulla Paratiisikumppaneita, toisista tulee Taivaallisia Kirjureita, toiset puolestaan kohoavat Teknisten Neuvojen riveihin. Joillakuilla kerubeilla on lupa toivoa, että he pääsevät serafin asemaan ja saavuttavat sen, mihin serafit päätyvät. Evolutionaariset serafit voivat toisaalta saavuttaa Jumalan ylösnousemuksellisten Poikien hengelliset tasot.

Edellä esiin tuotujen hoivaavien henkien seitsemän luokkaa ryhmitellään esiteltäviksi sen mukaisesti, miten merkittävää kunkin ryhmän toiminta on ylösnousemusluotujen kannalta:

1. Keskusuniversumin hoivaavat henget. Supernafien kolme luokkaa palvelevat Paratiisi-Havona -järjestelmässä. Ensi asteen supernafit eli Paratiisin supernafit ovat Äärettömän Hengen luomia. Toisen ja kolmannen asteen yhteisön jäsenet, jotka palvelevat Havonassa, ovat vastaavasti Valtiashenkien ja Kehien Henkien jälkeläisiä.

2. Superuniversumien hoivaavat henget — sekonafit, tertiäfit ja omniafit. Sekonafit, Heijastavien Henkien lapset, palvelevat eri tehtävissä seitsemässä superuniversumissa. Tertiäfit, jotka polveutuvat Äärettömästä Hengestä, omistautuvat viime kädessä Luoja-Poikien ja Päivien Muinaisten yhdyspalveluun. Äärettömän Hengen ja Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan yhteisponnistuksin luodaan omniafit, ja nämä ovat yksinomaan viimeksi mainittujen palvelijoita. Seuraavan tähän sarjaan kuuluvan kertomuksen aiheena ovat mainitut

and are highly individualized. They all have a large capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe are classified as follows:

26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.

26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.

26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.

26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.

26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe.* The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise *supernaphim* are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the *seconaphim*, the *tertiaphim*, and the *omniafim*. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniaphim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding

kolme olentoluokkaa.

3. Paikallisuniversumien hoivaaviin henkiin kuuluu serafit ja heidän apulaisensa, kerubit. Kuolevaiset taivasmatkalaiset saavat ensi kosketuksen juuri näihin Universumin Äiti-Hengen jälkeläisiin. Asutetuista maailmoista syntyjään olevat keskiväliolennot eivät oikeastaan kuulu varsinaisiin enkeliyhteisöihin, vaikka heidän toimintaa ajatellen usein ryhmitetäänkin hoivaavien henkien joukkoon. Se, mitä heistä on kerrottavaa, samoin kuin selonteko serafeista ja kerubeista, esitetään paikallisuniversuminne asioita käsittelevissä luvuissa.

Kaikki enkelijoukkojen yhteisöt omistautuvat monenlaisiin universumitehtäviin, ja he palvelevat aina jollakin tavalla myös taivaallisten olentojen korkeampia luokkia. Mutta suurin joukoin supernafit, sekonafit ja serafit varsinaisesti työskentelevät ajallisuuden lapsia varten laaditun, asteittain täydellisyyteen johtavan ylösnousemus suunnitelman toteutumisen edistämiseksi. Keskusuniversumissa, super- ja paikallisuniversumeissa toimimalla he muodostavat katkeamattoman henkihoivaajien ketjun. Sen on Ääretön Henki järjestänyt avuksi ja opastukseksi kaikille, jotka pyrkivät pääsemään Universaalisen Isän luo lankaikkisen Pojan kautta.

Kun kyse on "henkipolariteetista", supernafit ovat sen suhteen rajoitettuja vain toimintansa yhden vaiheen osalta, nimittäin toiminnassaan Universaalisen Isän kanssa. He voivat työskennellä yksittäin, paitsi silloin kun he käyttävät suoraan yksinomaisesti Universaalille Isälle kuuluvia yhteyspiirejä. Suoraan Isältä tulevaa voimaa vastaanottaessaan supernafien pitää toimimaan kyetäkseen yhdistyä vapaaehtoisesti pareiksi. Sekonafeja koskee sama rajoitus, ja sen lisäksi heidän pitää toimia pareittain lankaikkisen Pojan yhteyspiireihin synkronoituakseen. Serafit pystyvät työskentelemään yksittäin erillisinä ja paikallisesti rajoittuneina persoonallisuuksina, mutta he kykenevät saamaan yhteyden yhteyspiireihin vasta yhteistyöpareiksi polarisoiduttuaan. Kun tällaiset henkiolennot liittyvät pareiksi, puhutaan toisesta toisen täydentäjänä. Tällaiset toinen toistaan täydentävät yhdistymät saattavat olla väliaikaisia; ne eivät välttämättä ole pysyväisluonteisia.

Näiden loistavien valo-olentojen elintoiminnot pysyvät yllä siten, että he ottavat hengellistä energiaa suoraan avaruuden primaarisista virtapiireistä. Urantian kuolevaisten täytyy saada valoenergiaa siitä, mitä sitä on sitoutunut kasvikuntaan, mutta enkelijoukot ovat yhteydessä virtapiireihin; he "nauttivat ruokaa, jota te ette tunne". He nauttivat myös ihmeellisten Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kaikkialle leviäviä opetuksia. Heillä on sellainen tiedon vastaanottokyky ja viisauden omaksumiskyky,

narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in "spirit polarity" regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father's direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they "have food that you know not." They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

jotka muistuttavat paljolti heidän elämää
ylläpitävien energioiden yhteyttämisessä
käyttämäänsä menetelmää.

2. VOIMALLISET SUPERNAFIT

Supernafit ovat kaiken tyyppisten Paratiisissa ja keskusuniversumissa oleskelevien olentojen taitavia hoivaajia. Näitä ylhäisiä enkeleitä luodaan kolmea pääluokkaa: ensimmäisen, toisen ja kolmannen asteen supernafit.

Ensimmäisen asteen supernafit ovat yksinomaisesti Myötäluojan jälkeläisiä. He jakavat hoivaansa jokseenkin yhtäläisesti tiettyjen Paratiisin kansalaisten ryhmien ja alati laajenevan ylösnousemuksellisen pyhiinvaeltajakunnan kesken. Nämä ikuisen Saaren enkelit saavat aikaan varsin paljon edistäessään Paratiisin asukkaiden kumpaisenkin ryhmän välttämätöntä koulitumista. He antavat osaltaan paljon sellaista, mikä edistää näiden kahden ainutlaatuisen universumiluotujen yhteisön keskinäistä ymmärtämystä — toiset kun edustavat jumalallisen ja täydellisen tahdollisen luodun korkeinta tyyppiä ja toiset koko universumien universumin alimman tahdollisen olentotyyppin täydellistyvää kehitystä.

Ensiasteisten supernafien toiminta on niin ainutlaatuista ja muista erottuvaa, että sitä käsitellään erikseen seuraavassa kertomuksessa.

Toisen asteen supernafit ovat taivaaseen nousevien olentojen tehtäväinohjaajia Havonan seitsemällä kehällä. He kantavat huolta myös niiden lukuisiin eri luokkiin kuuluvien Paratiisin kansalaisten opetuksesta, jotka oleskelevat pitkiä ajanjaksoja keskusluomuksen maailmoista koostuvilla kehillä; mutta emme saa käsitellä heidän palvelunsa tätä osa-aluetta.

Näitä ylhäisiä enkeleitä on seitsemää tyyppiä, joista jokainen on peräisin jostakusta Seitsemästä Valtiashengestä ja on olemukseltaan tämän esikuvan mukainen. Seitsemän Valtiashenkeä luovat yhdessä useita ainutlaatuisten olentojen ja entiteettien ryhmiä, ja kunkin tällaisen yhteisön yksittäiset jäsenet ovat olemukseltaan verrattain yhdenmukaisia. Mutta kun nämä samaiset Seitsemän Henkeä luovat kukin erikseen, tällä tavoin ilmaantuvat yhteisöt ovat olemukseltaan aina seitsemää eri tyyppiä. Kunkin Valtiashengen lapset muistuttavat luojansa olemusta ja ovat tämän mukaisesti erilaisia kuin muut. Tällainen on toisasteisten supernafien alkuperä, ja kuhunkin seitsemään luotuun tyyppiin kuuluvat enkelit toimivat kaikkien niiden toimintakanavien puitteissa, jotka ovat avoinna koko heidän yhteisölleen, pääasiassa keskus- ja jumalallisen universumin seitsemällä kehällä.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

Kutakin Havonan seitsemää planeettakehää valvoo välittömästi yksi Kehien Seitsemästä Hengestä, jotka itse ovat Seitsemän Valtiashengen yhteisesti luomia — ja näin ollen yhdenmukaisia. Vaikka nämä seitsemän avustavaa Havonan Henkeä muistuttavat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen olemusta, he eivät kuuluneet alkuperäiseen esikuvauniversumiin. He olivat toiminnassa alkuperäisen (ikuisen) luomisen jälkeen, mutta kauan ennen Grandfandan aikoja. He ilmaantuivat epäilemättä Valtiashenkien luovana reaktiona Korkeimman Olennon esiin avautuvaan tarkoitukseen, ja suuruniversumin organisoinnin jälkeen heidän toiminnastaan tuli havaittavaa. Ääretön Henki ja kaikki hänen luovat kumppaninsa näyttävät universaalisten koordinoijien asemassa omaavan yllin kyllin kykyä reagoida tilanteen vaatimalla luovalla tavalla kokemuksellisissa Jumaluuksissa ja kehittyvissä universeissa esiintyviin yhtäikaisiin kehityskuluihin.

Kolmannen asteen supernafit polveutuvat edellä mainituista Kehien Seitsemästä Hengestä. Ääretön Henki antaa erillisillä Havonan kehillä kullekin heistä kyvyn luoda keskusuniversumin tarpeisiin riittävän määrän korkeita kolmannen asteen yhteisöön kuuluvia supernafihoivaajia. Samalla kun Kehien Henget tuottivat näitä enkelihöivaajia verrattain harvalukuisesti ennen ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien Havonaan-saapumista, niin eivät Seitsemän Valtiashenkeä edes aloittaneet toisen asteen supernafien luomista ennen Grandfandan saapumista. Koska kolmannen asteen supernafit ovat näistä kahdesta yhteisöstä vanhempia, otamme heidät sen vuoksi ensimmäisinä tarkastelumme kohteeksi.

3. KOLMANNEN ASTEEN SUPERNAFIT

Nämä Seitsemän Valtiashengen palvelijat ovat Havonan eri kehien enkelispesialisteja, ja heidän huolenpitonsa ulottuu sekä ajallisuudesta ylösnouseviin pyhiinvaeltajiin että alaslaskeutuviin ikuisuuden pyhiinvaeltajiin. Kaikkiin eri luokkiin kuuluvat supernafikumppaninne ovat täydellisen keskusluomuksen miljardissa opiskelumaailmassa teille täysin näkyviä. Te kaikki olette siellä korkeimmassa mielessä veljellisiä ja ymmärtäväisiä olentoja ja nautitte keskinäisestä kanssakäymisestä ja molemminpuolisesta myötätuntoisuudesta. Laskeutuvat pyhiinvaeltajat te niin ikään tunnette täydelleen ja seurustelette antaumuksellisesti näiden Paratiisin kansalaisten kanssa, jotka matkaavat näitä kehiä sisältä ulospäin niin, että he saapuvat Havonaan sen ensimmäisen kehän ohjausmaailman kautta ja etenevät sitten ulospäin seitsemännelle kehälle.

Seitsemästä superuniversumista saapuvat

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the

ylösnousemuspyhiinvaeltajat kulkevat Havonan läpi päinvastaiseen suuntaan. He saapuvat seitsemannen kehän ohjausmaailmaan ja jatkavat sieltä sisäänpäin. Ylösnousemusluotujen etenemiselle maailmasta toiseen ja kehältä kehälle ei ole asetettu mitään ajallista rajoitusta, aivan kuin ei mitään kiinteää aikamäärää ole mielivaltaisesti pantu myöskään morontiamailmoissa-asumiselle. Mutta vaikka riittävässä määrin kehittyneet yksilöt saatetaankin vapauttaa oleskelemasta yhdessä tai useammassakin paikallisuniversumin koulutusmaailmoista, yksikään pyhiinvaeltaja ei voi kuitenkaan välttyä asteittaista hengellistymistä merkitsevien kaikkien seitsemän havonakehän läpikäymiseltä.

Pääasiallisesti ajallisuuden pyhiinvaeltajia palvelemaan asetettu kolmannen asteen supernafikunta jakautuu seuraaviin luokkiin:

1. Sopusoinnunvalvojat. On tietenkin ilmeistä, että jopa täydellisessä Havonassa tarvitaan jonkinlaista koordinoivasti vaikuttavaa toimintaa järjestelmän ylläpitämiseksi ja sopusoinnun varmistamiseksi kaikessa siinä työssä, jota tehdään ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien valmistamiseksi heidän sittemmin tapahtuvaan Paratiisin saavuttamiseensa. Tässä onkin se, mitä sopusoinnunvalvojat todellisuudessa tekevät: he pitävät kaiken kitkattomassa ja ripeässä liikkeessä. He ovat alkuisin ensimmäiseltä kehältä, he palvelevat Havonan joka puolella, ja heidän läsnäolonsa Havonan kehillä merkitsee, ettei mikään voi missään tapauksessa mennä vikaan. Näiden supernafien kyvykkyys mitä erilaisimpiin yhteisöihin — jopa monille eri tasoille — kuuluvia persoonallisuksia koskevien toimintojen moninaisuuden koordinoimisessa suo heille mahdollisuudet antaa apua missä tahansa ja milloin tahansa sitä tarvitaan. He myötävaikuttavat suuresti siihen, että ajallisuuden pyhiinvaeltajat ja ikuisuuden pyhiinvaeltajat ymmärtävät toisiaan.

2. Pääkirjaajat. Nämä enkelit luodaan toisella kehällä, mutta he operoivat keskusuniversumin joka puolella. He suorittavat merkintänsä kolmin kappalein ja toimittavat kirjauksensa Havonan konkreettisia arkistoja, oman luokkansa hengellisiä arkistoja ja Paratiisin formaalisia arkistoja varten. Sen lisäksi he lähettävät automaattisesti todellisen tiedon kannalta tärkeät tapahtumaraportit Paratiisin eläville kirjastoille, supernafien ensimmäiseen yhteisöön kuuluville tiedonvarjelijoille.

3. Kaukoviestittäjät. Kolmannen kehän Hengen lapset toimivat kaikkialla Havonan piirissä, vaikka heidän virallinen asemapaikkansa sijaitseekin uloimman kehän planeetalla numero seitsemänkymmentä. Nämä teknikkomestarit ovat keskusluomuksen kaukotiedotuslähetysten vastaanottajia ja lähettäjiä sekä kaikkia Paratiisin

opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

26:3.5 (288.5) 2. *The Chief Recorders.* These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) 3. *The Broadcasters.* The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity

jumaluusilmiöitä käsittelevien avaruusraporttien ohjaajia. He pystyvät käyttämään kaikkia avaruuden peruspiirejä.

4. Viestinviejät ovat peräisin kehältä numero neljä. He samoilevat Paratiisi-Havonan järjestelmää kaikkien persoonallista sanomanvälitystä edellyttävien viestien viejinä. He palvelevat tovereitaan, taivaallisia persoonallisuuksia, Paratiisin pyhiinvaeltajia ja jopa ajallisuudesta ylösnousevia sieluja.

5. Tietoaineiston koordinoijat. Nämä kolmannen asteen supernafit ja viidennen Kehän Hengen lapset, toimivat aina taivaaseen nousevien ja taivaasta laskeutuvien pyhiinvaeltajien välisen veljellisen suhteen viisaina ja myötätuntoisina edistäjinä. He huolehtivat kaikista Havonan asukkaista ja eritoten taivasmatkalaisista pitämällä heidät universumien universumin asioiden osalta ajan tasalla. Kaukoviestittäjiin ja heijastajiin ylläpitämiensä henkilökohtaisten yhteyksien perusteella nämä Havonan "elävät sanomalehdet" ovat hetkessä perillä kaikesta tiedosta, joka välittyy keskusuniversumin valtavan uutisverkoston kautta. He keräävät tietoaineistoa Havonan kaukoviestimillä, joilla he automaattisesti kykenevät omaksumaan yhdessä Urantian ajanlaskun mukaisessa tunnissa yhtä paljon tietoa kuin nopeimmankaan lennätintekniikkaan avulla pystyttäisiin kirjaamaan tuhannessa vuodessa.

6. Kuljetuspersoonallisuudet. Nämä olennot, jotka ovat peräisin kehältä numero kuusi, operoivat tavallisesti uloimman kehän planeetalta numero neljäkymmentä. He juuri vievät pois ne pettyneet ehdokkaat, joiden löytöretki Jumaluuteen toistaiseksi epäonnistui. He ovat valmiita palvelemaan kaikkia, joiden tulee Havonan palveluksessa kulkea Havonaan ja sieltä pois mutta jotka eivät itse pysty avaruudessa kulkemaan.

7. Reservijoukot. Ylösnousemusolentojen, Paratiisin pyhiinvaeltajien ja muiden Havonassa oleskelevien olentoyhteisöjen kanssa suoritettavassa työssä esiintyvät vaihtelut tekevät välttämättömäksi näiden supernafireservien ylläpitämisen seitsemännen kehän ohjausmaailmassa, josta he ovat peräisin. Heitä ei ole luotu mitään erityistä tarkoitusta silmällä pitäen; ja he ovat päteviä ryhtymään palvelukseen kolmanteen luokkaan kuuluvien supernafikumppaniensa velvollisuuksien kaikilla vähemmän vaativilla osa-alueilla.

4. TOISEN ASTEEN SUPERNAFIT

Toisen asteen supernafit ovat keskusuniversumin seitsemällä planeettakehällä toimivia hoivaajia. Osa heistä antautuu

phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) 5. *The Intelligence Co-ordinators*. These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these "living newspapers" of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) 6. *The Transport Personalities*. These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

26:3.10 (289.3) 7. *The Reserve Corps*. The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

26:4.1 (289.4) The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of

palvelemaan ajallisuuden pyhiinvaeltajia, ja toinen puoli koko yhteisöstä omistautuu ikuisuuden Paratiisi-pyhiinvaeltajien kouluttamiseen. Näistä Paratiisin kansalaisista huolehtivat heidän Havonan kehien läpi tapahtuvan pyhiinvaelluksensa aikana myös Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnasta tulevat vapaaehtoiset. Tällainen järjestely on ollut voimassa ensimmäisen finaliittiryhmän täyttymisestä saakka.

Ylösousemuspyhiinvaeltajien hoivatoiminnan piiriin periodeittain saamansa toimeksiannon mukaisesti toisen asteen supernafit työskentelevät seuraavissa seitsemässä ryhmässä:

1. Pyhiinvaeltajien auttajat.
2. Korkeimmuuden oppaat.
3. Kolminaisuuden oppaat.
4. Pojan löytäjät.
5. Isän oppaat.
6. Neuvonantajat ja neuvojat.
7. Levon täydentäjät.

Kuhunkin työryhmään kuuluu jokaiseen seitsemään luotuun tyyppiin lukeutuvia enkeleitä, ja avaruuden pyhiinvaeltajaa ohjaa aina sellainen toisen asteen supernafi, joka polveutuu tämän pyhiinvaeltajan synnyinsuperuniversumia johtavasta Valtiashengestä. Kun te Urantian kuolevaiset pääsette Havonaan, teitä luotsaavat aivan varmasti sellaiset supernafit, joiden luotu olemus — oman kehityksensä olemukseen tapa — juontuu Orvontonin Valtiashengestä. Ja koska ohjaajanne polveutuvat oman superuniversumin Valtiashengestä, he ovat erityisen sopivia ymmärtämään, lohduttamaan ja avustamaan teitä kaikissa pyrkimyksissänne paratiisillisen täydellisyden saavuttamiseksi.

Seitsemän superuniversumin päämajoista käsin operoivat sekonafien ensiasteiseen yhteisöön kuuluvat kuljetuspersoonallisuudet tuovat ajallisuudesta saapuvat pyhiinvaeltajat Havonan pimeiden gravitaatiotaivaankappaleiden ohitse uloimmalle planeettakehille. Eivät kaikki mutta useimmat planeetoilla ja paikallisuniversumeissa palvelevat serafit, jotka on valtuutettu nousemaan Paratiisiin, eroavat kuolevaisumppaneistaan ennen kuin pitkä lento Havonaan alkaa, ja he astuvat välittömästi pitkään ja voimaperäiseen koulutukseen suurenmoista toimeksiantoa varten ja odottavat näin serafin asemassa yltävänsä olemassaolon täydellisyyteen ja palvelun korkeimmuuteen. Ja he tekevät näin, sillä he toivovat voivansa liittyä uudelleen ajallisuuden pyhiinvaeltajien seuraan, jotta heidät luettaisiin kuuluviksi niiden pariin, jotka iäti seuraavat Universaalisen Isän saavuttaneiden

the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

26:4.2 (289.5) According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

- 26:4.3 (289.6) 1. Pilgrim Helpers.
- 26:4.4 (289.7) 2. Supremacy Guides.
- 26:4.5 (289.8) 3. Trinity Guides.
- 26:4.6 (289.9) 4. Son Finders.
- 26:4.7 (289.10) 5. Father Guides.
- 26:4.8 (289.11) 6. Counselors and Advisers.
- 26:4.9 (289.12) 7. Complements of Rest.

26:4.10 (289.13) Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

26:4.11 (290.1) The pilgrims of time are transported past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

ja Lopullisuuden Saavuttajien paljastamattomiin tehtäviin valtuutuksen saaneiden kuolevaisten kulkua.

Pyhiinvaeltaja laskeutuu Havonan vastaanottoplaneetalle seitsemännen kehän ohjausmaailmaan mukanaan vain yksi täydellisyyttä edustava avu: tarkoituksiperän täydellisyys. Universaalinen Isä on säätänyt: "Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen." Se on se häkellyttävä kutsu ja käsky, joka on välitetty avaruuden maailmojen finiittisille lapsille. Tuon kehotuksen julistaminen on virittänyt koko luomakunnan yhtymään taivaallisten olentojen yhteistyössä suorittamaan ponnistukseen, jonka tavoitteena on mainitun, Ensimmäisen Lähteen ja Keskusten antaman, valtavuudessaan kauhistuttavan käskyn täyttäminen ja toteuttaminen.

Kun universaaliseen pelastussuunnitelmaan kuuluvien kaikkien avustajajoukkojen avun ja hoivan turvin olet lopulta Havonan vastaanottoaailman suojeluksessa, saavut sinne mukanasasi vain yhdenlainen täydellisyys: tarkoituksiperän täydellisyys. Tarkoituksesi on perin pohjin aidoksi havaittu; uskosi on koeteltua. Sinut tiedetään pettymyksen kestäväksi. Edes epäonnistuminen Universaalisen Isän havaitsemisessa ei voi horjuttaa tällaisen ylösnousemuskuolevaisen uskoa eikä vakavasti järkyttää hänen luottamustaan, sillä hän on selviytynyt kokemuksesta, joka kaikkien täytyy Havonan täydelliset sfäärit saavuttaakseen läpikäydä. Havonaan-pääsemiseesi mennessä vilpittömyydestäsi on tullut ylevää. Tarkoituksiperän täydellisyys ja kaipauksen jumalallisuus yhdessä uskon lujouden kanssa ovat varmistaneet pääsysi ikuisuuden muuttumattomille asuinsijoille; vapautumisesi ajallisuuden epävarmuuksista on perinpohjaista ja täydellistä. Ja nyt sinun tulee joutua kasvotusten Havonan ongelmien ja Paratiisin valtavuuksien kanssa kohdataksesi sen, mihin sinua niin pitkään on ajallisuuden kokemuksellisinä aikakausina avaruuden maailmojen kouluissa harjoitettu.

Usko on voittanut ylösnousemuspyhiinvaeltajalle tarkoituksiperän täydellisyyden, ja se päästää ajallisuuden lapset ikuisuuden porteille. Nyt on pyhiinvaeltajien auttajien ryhdyttävä työhön ja kehittämään sitä ymmärryksen täydellisyyttä ja sitä käsittämisen tekniikkaa, jotka ovat persoonallisuuden paratiisilliselle täydellisyydelle niin tuiki välttämättömiä.

Ymmärtämisen kyky on kuolevaisen passi Paratiisiin. Uskomisen halu on avain Havonaan. Jumalan pojan aseman hyväksyminen, yhteistyö sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa, on evolutionaarisen elossasäilymisen hinta.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: "Be you perfect, even as I am perfect." That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.

5. PYHIINVAELTAJIEN AUTTAJAT

Ensimmäiset kohdattavat toisen asteen supernafien seitsemästä ryhmästä ovat pyhiinvaeltajien auttajat, nuo nopean käsityskyvyn ja avaran myötätuntoisuuden omaavat olennot, jotka toivottavat paljon matkanneet avaruuden taivasmatkalaiset tervetulleiksi keskusuniversumin vakaisiin maailmoihin ja vakiintuneen järjestyksen piiriin. Samalla nämä ylevät hoivaajat aloittavat työnsä ikuisuuden paratiisipyhiinvaeltajien hyväksi, joista ensimmäinen saapui Havonan sisäkehän ohjausmaailmaan, silloin kun Grandfanda laskeutui uloimman kehän ohjausmaailmaan. Noina iäisen kaukaisina päivinä Paratiisista tulleet pyhiinvaeltajat ja ajallisuudesta saapuneet kohtasivat ensi kertaa kehän numero neljä vastaanottomaailmassa.

Nämä Havonan maailmojen seitsemännellä kehällä toimivat pyhiinvaeltajien auttajat suorittavat työnsä ylösnousemuskuolevaisten hyväksi kolmena pääjakautumana, joista ensimmäinen liittyy Paratiisin-Kolminaisuuden korkeimpaan ymmärtämiseen; toinen liittyy Isä—Poika-kumppanuuden hengelliseen käsittämiseen ja kolmas Äärettömän Hengen älylliseen tajuamiseen. Jokainen näistä opetusvaiheista jakaantuu seitsemään haaraan, jotka koostuvat kahdestatoista pienemmästä seitsemänkymmenen apuryhmän osastosta; ja jokainen näistä seitsemästäkymmenestä opetuksen apuryhmittymästä esiintyy tuhtana luokittumana. Vieläkin yksityiskohtaisempaa opetusta tarjotaan seuraavilla kehillä, mutta pyhiinvaeltajien auttajat opettavat jokaisesta Paratiisin pääsyvaatimuksesta sen yleispiirteet.

Tämä siis on se perus- eli alkeiskurssi, joka on uskossa koeteltujen ja pitkästi matkanneiden avaruuden pyhiinvaeltajien edessä. Mutta jo kauan ennen Havonaan-saapumistaan nämä ylösnousemukselliset ajallisuuden lapset ovat oppineet herkuttelemaan epävarmuudella, lihomaa pettymisestä, innostumaan ilmeisestä tappiosta, vahvistumaan vaikeuksien edessä, osoittamaan lannistumatonta rohkeutta suunnattomuuden edessä ja harjoittamaan voittamatonta uskoa joutuessaan kohdakkain selittämättömän esittämän haasteen kanssa. Jo kauan sitten näiden pyhiinvaeltajien taisteluhuuto alkoi kuulua: "Yhdessä Jumalan kanssa ei mikään, ei kerrassaan mikään, ole mahdotonta."

Ajallisuuden pyhiinvaeltajalta edellytetään Havonan kullakin kehällä jonkin määrätyn asian hallitsemista, ja vaikka jokainen pyhiinvaeltaja on edelleenkin sellaisen supernafien ohjauksessa, jotka soveltuvat olemuksensa puolesta auttamaan juuri kyseisentyypistä ylösnousemusluotua, hallittavaksi tarkoitettu kurssi on silti jokseenkin yhdenmukainen kaikille keskusuniversumin

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative,

saavuttaville taivasmatkalaisille. Tämä suoritettava kurssi on määrällinen, laadullinen ja kokemuksellinen — älyllinen, hengellinen ja korkein.

Aika ei Havonan kehillä merkitse paljonkaan. Rajallisessa määrin se liittyy etenemismahdollisuuksiin, mutta itse saavutus on lopullinen ja korkein koetin. Sinä hetkenä, kun supernafi-kumppanisi arvioi sinut päteväksi siirtymään sisäänpäin seuraavalle kehälle, sinut viedään seitsemännen Kehän Hengen kahdentoista avustajan eteen. Siellä sinun edellytetään suoriutuvan kyseisen kehän kokeista, jotka määräytyvät lähtökohtanasi olevan superuniversumin ja synnyinjärjestelmäsi perusteella. Tämän kehän jumalallisuuden saavuttaminen tapahtuu ohjausmaailmassa, ja siihen kuuluu kyseisen ylösnousemuspyhiinvaeltajan superuniversumin Valtiashengen hengellinen tunnistaminen ja tajuaminen.

Kun Havonan ulkokehän työ saadaan päätökseen ja kun annettu kurssi hallitaan, pyhiinvaeltajien auttajat vievät suojattinsa seuraavan kehän ohjausmaailmaan ja jättävät heidät korkeimmuuden oppaiden huostaan. Pyhiinvaeltajien auttajat viivähtävät siellä aina jonkin aikaa tehdäkseen siirtymisestä sekä miellyttävän että antoisan.

6. KORKEIMMUUDEN OPPAAT

Avaruudesta tulevia taivasmatkalaisia kutsutaan ”hengellisiksi kandidaateiksi”, silloin kun heidät siirretään seitsemänneltä kuudennelle kehälle ja kun heidät sijoitetaan korkeimmuuden oppaiden välittömään valvontaan. Näitä oppaita ei tule sekoittaa Kandidaattien Opastajiin, jotka kuuluvat Äärettömän Hengen Korkeimpiin Persoonallisuuksiin ja jotka servitaalitovereineen palvelevat Havonan kaikilla kehillä sekä taivaaseen nousevia että sieltä laskeutuvia pyhiinvaeltajia. Korkeimmuuden oppaat toimivat vain keskusuniversumin kuudennella kehällä.

Juuri tällä kehällä taivasmatkalaiset saavuttavat uuden käsityksen Korkeimmasta Jumalallisuudesta. Evolutionaarisissa universeissa viettämiensä pitkien elämänvaiheitten myötä ajallisuuden pyhiinvaeltajien kokemukseen on kuulunut jatkuvasti vahvistuva tietoisuus ajallis-avaruudellisten luomusten kaikkivaltiaan ylivalvonnan reaalisuudesta. Täällä, tällä Havonan kehällä, he pääsevät lähelle sitä, että he kohtaisivat ajallis-avaruudellisen ykseyden keskusuniversumilähteen: Korkeimman Jumalan hengellisen reaalisuuden.

and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. THE SUPREMACY GUIDES

26:6.1 (292.1) Ascenders of space are designated “spiritual graduates” when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

26:6.2 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

En oikein osaa selittää, mitä tällä kehällä tapahtuu. Taivasmatkalaisten havaittavissa ei ole mitään Korkeimmuuden persoonallista läsnäoloa. Uudet suhteet Seitsemänteen Valtiashenkeen korvaavat tietystä miehestä sen, mitä äsken sanottiin siitä, että Korkeimpaan Olentoon ei saa kosketusta. Mutta vaikkemme pystykään käsittämään käytössä olevaa menetelmää, jokainen ylösnousemusluotu näyttää kaikesta huolimatta kokevan muuntavaa kasvua, uutta tietoisuuden yhdentymistä, uutta tarkoituksen hengellistymistä, uutta herkimistä jumalallisuudelle. Nämä ovat ilmiöitä, joita ei liene mahdollista tyydyttävällä tavalla selittää, ellei oleteta, että siinä ilmenee paljastumatonta Korkeimman Olennon vaikutusta. Ne meistä, jotka ovat tarkkailleet näitä salaperäisiä tapahtumia, ovat tässä havaitsevinaan Korkeimmuuden Jumalan, joka kiintymystä osoittaen jakaa kokemuksellille lapsilleen — aivan heidän kokemiskykynsä ääri rajoille saakka — niitä älyllisen käsityskyvyn, hengellisen näkemyksen ja persoonallisuuden ulottuvuuden lisäyksiä, joita nämä niin kipeästi tarvitsevat kaikissa ponnisteluissaan Korkeimmuuden Kolminaisuuden jumalallisuustasolle päästäkseen, ikuiset ja eksistentiaaliset Paratiisin Jumaluudet saavuttaakseen.

Arvioidessaan oppilaansa kypsiksi siirtymään eteenpäin korkeimmuuden oppaat tuovat nämä seitsemänkymmenjäsenisen komission eteen. Se on erilaisista jäsenistä koostuva ryhmä, jonka jäsenet toimivat kehän numero kuusi ohjausmaailman kuulustelijoina. Kun pyhiinvaeltajat ovat saaneet tämän komission vakuuttuneeksi siitä, että he käsittävät Korkeimman Olennon ja Korkeimmuuden Kolminaisuuden, heille annetaan viidennelle kehälle siirtymiseen oikeuttava todistus.

7. KOLMINAISUUDEN OPPAAT

Kolminaisuuden oppaat ovat ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien, etenevien pyhiinvaeltajien uupumattomia hoivaajia Havona-koulutuksen viidennellä kehällä. Hengellisiä kandidaatteja nimitetään täällä ”ehdokkaiksi löytöretkelle Jumaluuteen”, sillä juuri tällä kehällä pyhiinvaeltajat saavat Kolminaisuuden oppaiden ohjauksessa korkeampaa opetusta jumalallisesta Kolminaisuudesta valmistuksena yritykselle päästä Äärettömän Hengen persoonallisuuden tunnistamiseen. Ja täällä ylösnousemuspyhiinvaeltajat huomaavat, mitä tosi mielessä suoritettu opiskelu ja todellinen mentaalinen ponnistelu merkitsevät, sillä he alkavat tajuta, millaista aina vain lujemmin voimille käyvää ja kovasti paljon vaivalloisempaa hengellistä ponnistusta vaaditaan sen korkean

26:6.3 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

26:6.4 (292.4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292.5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated “candidates for the Deity adventure” since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

tavoitteen mukaisten vaatimusten täyttämiseksi, joka on asetettu heidän saavutettavakseen tähän kehään kuuluvissa maailmoissa.

Kolminaisuuden oppaat ovat perin juurin uskollisia ja pystyviä. Jokainen pyhiinvaeltaja saa osakseen tähän luokkaan kuuluvan toisen asteen supernafin jakamattoman huomion ja täyden kiintymyksen. Koskaan ei ajallisuuden pyhiinvaeltaja löytäisi Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvaa ensimmäistä lähestyttävissä olevaa persoonaa, elleivät häntä olisi auttamassa ja tukemassa nämä oppaat ja ne monet muut hengelliset olennot, jotka ovat mukana opettamassa taivasmatkalaisia siinä mielessä, mikä on edessä olevan, Jumaluuteen suoritettavan löytöretken luonne ja siinä käytettävät menetelmät.

Kun tämän kehän oppikurssi on suoritettu, Kolminaisuuden oppaat vievät oppilaansa tämän kehän ohjausmaailmaan ja esittelevät heidät yhdelle niistä monista kolmiyhteisistä komissioista, jotka toimivat Jumaluuteen suoritettavan löytöretken ehdokkaiden tutkijoina ja todistuksen antajina. Näihin komissioihin kuuluu yksi finaliittien edustaja, yksi ensiasteisten supernafien luokkaan kuuluva menettelynohjaaja ja joko yksi avaruuden Yksinäinen Sanansaattaja tai yksi Paratiisin Kolminaitettu Poika.

Sitten kun taivaaseen nouseva sielu tosiasiallisesti lähtee Paratiisiin, hänen seurassaan on vain siirtokolmikko: supernafeihin lukeutuva kehäkumppani, Kandidaattien Opastaja ja jälkimmäisen mukana aina seuraava servitaaliveri. Nämä retket Havonan kehiltä Paratiisiin ovat kokeilumatkoja; taivasmatkalaiset eivät statukseltaan vielä kuulu Paratiisiin. He saavuttavat Paratiisissa-asuvan statuksen vasta koettuaan ajallisuuden päättävän unen, sitten kun he ovat saavuttaneet Universaalisen Isän ja selvittäneet lopullisesti Havonan kehät. Vasta jumalallisen levon jälkeen he pääsevät osallisiksi ”jumalallisuuden olomuodosta” ja ”korkeimmuuden hengestä” ja alkavat sillä keinoin todellisuudessa toimia ikuisuuden piirissä ja Kolminaisuuden läsnäolossa.

Siirtokolmikkoon kuuluvilta taivasmatkalaisen kumppaneilta ei edellytetä, että he antaisivat hänelle kyvyn Kolminaisuuden hengellisen valohohteen maantieteelliseen paikantamiseen, vaan paremminkin, että he antavat pyhiinvaeltajalle kaiken mahdollisen avun hänen vaikeassa tehtävässään tunnistaa ja havaita Ääretön Henki ja ymmärtää häntä sen verran, että se riittää persoonallisuuden tunnistukseksi. Jokainen Paratiisissa oleva ylösnousemuspyhiinvaeltaja voi havaita Kolminaisuuden maantieteellisen eli sijainnillisen läsnäolon, suuri enemmistö pystyy saamaan yhteyden Jumaluuksien, ja eritoten Kolmannen Persoonan, älylliseen realiteettiin,

26:7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finaliters, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293.2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the “essence of divinity” and the “spirit of supremacy” and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

26:7.5 (293.3) The ascender’s companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more

mutta kaikki eivät pysty tunnistamaan tai edes osaksikaan ymmärtämään Isän ja Pojan hengellisen läsnäolon realiteettia. Vieläkin vaikeampaa on päästä edes vähimpään mahdolliseen hengelliseen käsitykseen Universaalisesta Isästä.

Harvoinpa tosiaankin sattuu, ettei Äärettömän Hengen etsintä johtaisi täytyttyykseen, ja kun Kolminaisuuden oppaiden suojatit ovat onnistuneet Jumaluuteen suorittamansa löytöretken tässä vaiheessa, oppaat valmistautuvat siirtämään heidät Pojan löytäjien hoivaan Havonan neljännelle kehälle.

8. POJAN LÖYTÄJÄT

Havonan neljättä kehää kutsutaan toisinaan "Poikien kehäksi". Ylösnousemuspyhiinvaeltajat menevät tämän kehän maailmoista Paratiisiin saadakseen ymmärtävän yhteyden lankaikkiseen Poikaan, kun taivaasta laskeutuvat pyhiinvaeltajat taas saavuttavat tämän kehän maailmoissa uutta ymmärrystä ajallisuuden ja avaruuden Luoja-Poikien olemuksesta ja tehtävistä. Tällä kehällä on seitsemän sellaista maailmaa, joissa Paratiisin-Mikaelien reservijoukko pitää sekä ylösnouseville että alaslaskeutuville pyhiinvaeltajille erityisiä hoivaamisen palvelukouluja. Ja juuri näissä Mikael-Poikien maailmoissa ajallisuuden pyhiinvaeltajat ja ikuisuuden pyhiinvaeltajat pääsevät ensimmäisen kerran todella ymmärtämään toisiaan. Tämän kehän kokemukset ovat monissa suhteissa koko Havonassa-olon kaikkein jännittävimmät.

Pojan löytäjät ovat supernafeihin lukeutuvia, neljännen kehän ylösnousemuskuolevaisten hoivaajia. Sen lisäksi, mitä nämä Pojan löytäjät yleisinä tehtävinään suorittavat ehdokkaidensa valmentamiseksi lankaikkisen Pojan kolminaisuussuhteiden ymmärtämiseen, heidän pitää opettaa suojattinsa niin täysipainoisesti, että nämä kertakaikkisesti onnistuvat ensiksikin riittävällä tavalla Pojan hengellisessä käsittämässä, toiseksi Pojan persoonallisuuden tyydyttävässä tunnistamisessa ja kolmanneksi, että nämä asianmukaisella tavalla onnistuvat pitämään Pojan erillään Äärettömän Hengen persoonallisuudesta.

Tutkintoja ei enää Äärettömän Hengen saavuttamisen jälkeen toimeenpanna. Sisempien kehien testit ovat pyhiinvaeltajaehdokkaiden suorituksia, kun he ovat Jumaluuksien verhoutuvuuden syleilyssä. Edistyminen on pelkästään yksilön hengellisyyden varassa, eikä kukaan Jumalia lukuun ottamatta rohkene antaa päätöstä siitä, missä määrin joku on hengellinen. Epäonnistumisen sattuessa sen syitä ei milloinkaan osoiteta, eikä sen paremmin

difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

26:7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. THE SON FINDERS

26:8.1 (293.5) The fourth Havona circuit is sometimes called the "circuit of the Sons." From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

26:8.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

26:8.3 (294.2) After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshrouding of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and

ehdokkaita itseään kuin heidän erilaisia opettajiaan ja oppaitaan koskaan moitita tai arvostella. Paratiisissa pettymystä ei koskaan pidetä tappiona, lykkäystä ei koskaan katsota häpeäksi, ajallisuuden ilmeisiä epäonnistumisia ei koskaan sekoiteta ikuisuuden merkittäviinkään viivytyksiin.

Monetkaan pyhiinvaeltajat eivät koe näennäisen epäonnistumisen aiheuttamaa viivytystä Jumaluuteen suorittamallaan löytöretkellä. Miltei kaikki saavuttavat Äärettömän Hengen, vaikka silloin tällöin sattuu, että jokunen pyhiinvaeltaja superuniversumista numero yksi ei tässä ensi yrittämällä onnistu. Hengen saavuttavat pyhiinvaeltajat epäonnistuvat harvoin Pojan löytämisessä; miltei kaikki niistä, jotka tosiaankin ensi yrittämällä epäonnistuvat, ovat peräisin superuniversumeista kolme ja viisi. Valtaosa niistä, jotka ensimmäisellä kerralla epäonnistuvat Isän saavuttamisessa — sekä Hengen että Pojan saavutettuaan — ovat peräisin superuniversumista numero kuusi, vaikka jokunen epäonnekas tulee myös numeroista kaksi ja kolme. Ja tämä kaikki näyttää selvästikin osoittavan, että näille näennäisille epäonnistumisille — todellisuudessa ne ovat yksinkertaisesti vain väistämättömiä viivytyksiä — on jokin hyvä ja riittävä selitys.

Jumaluuteen tekemällään löytöretkellä epäonnistuneet ehdokkaat asetetaan erään ensi asteen supernafien ryhmän — valtuutuspäälliköiden — valvontaan, ja heidät lähetetään vähintään vuosituhanneksi takaisin avaruuden maailmojen työhön. He eivät milloinkaan palaa synnyinsuperuniversumiinsa vaan aina siihen superluomukseen, joka on suotuisin heidän uudelleen koulutukselleen valmennuksena Jumaluuteen suoritettavaa toista löytöretkeä varten. Tämän palvelun jälkeen he palaavat omasta aloitteestaan Havonan ulkokehälle. Sieltä heidät saatetaan välittömästi kehälle, jolla heidän edellinen elämänvaiheensa katkesi, ja siellä he ryhtyvät heti valmistelemaan uutta löytöretkeä Jumaluuteen. Toisen asteen supernafit eivät koskaan epäonnistu luotsatessaan suojaattejaan menestykseen tällä toisella yrittämällä, ja samat supernafihoivaajat ja muut oppaat palvelevat aina näitä ehdokkaita tämän toisen löytöretken kuluessa.

9. ISÄN OPPAAT

Kun pyhiinvaeltajasielu saavuttaa Havonan kolmannen kehän, hän pääsee Isän oppaiden ohjaukseen. Nämä ovat vanhempia, varsin taitavia ja supernafihoivaajista kaikkein kokeneimpia. Isän oppaat pitävät tämän kehän maailmoissa viisauksenkouluja ja menetelmäopistoja, joissa opettajina toimivat kaikki keskusuniversumissa asuvat olennot. Mitään sellaista ei jätetä

guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

26:8.4 (294.3) Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

26:8.5 (294.4) The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. THE FATHER GUIDES

26:9.1 (294.5) When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is

huomiotta, josta olisi ajallisuuden luodulle hyötyä tällä ikuisuuteen johtavalla transsendenttisellä löytöretkellä.

Universaalisen Isän saavuttaminen on passi ikuisuuteen siitä huolimatta, että jäljellä on vielä selvitettäviä Havonan kehii. Kolmannen kehän ohjausmaailmassa koetaan sen vuoksi järjestyttävä hetki, kun siirtokolmikko ilmoittaa ajallisuuden viimeisen uskaliaan yrityksen olevan alkamaisillaan; että taas uusi avaruudesta tuleva luotu tavoittelee pääsyä Paratiisiin ikuisuuden portista.

Ajallinen koetus on miltei ohitse, kilvoittelu ikuisuuteen pääsemiseksi on melkein lopussa. Epävarmuuden päivät ovat päättymässä, kiusaus epäilemiseen on katoamassa, määräystä olla täydellinen on noudatettu. Ajallisuuden luotu ja aineellinen persoonallisuus on kivunnut älyllisen olemassaolon pohjimmaiselta pohjalta avaruuden evolutionaarisia sfäärejä ja niin tehdessään osoittanut ylösnousemussuunnitelman olevan toteutettavissa. Samalla hän on ikiajoiksi osoittanut, mikä oikeudenmukaisuus ja mikä vanhurskaus sisältyvääkään Universaalisen Isän maailmojen vähäisille luoduilleen antamaan käskyyn: "Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen."

Askel askeleelta, elämä elämältä, maailma maailmalta taivaaseennousijan elämänvaihe on käyty läpi ja opittu, ja Jumaluuden tavoite saavutettu. Eloönjääminen on täydellisyyden osalta täysimääräistä, ja täydellisyys on jumalallisuuden korkeimmuuden osalta yltäkylläistä. Aika katoaa ikuisuuteen; avaruus häipyy palvovaan samastumiseen ja harmoniaan Universaalisen Isän kanssa. Havonan kaukoviestimet viestittävät avaruuden kunniaraportteja, hyvää sanomaa siitä, että olemukseltaan eläimellisistä ja alkuperältään aineellisista mutta tunnollisista luoduista on toden totta tullut evolutionaarisen ylösnousemuksen kautta todellisuudessa ja ikuisiksi ajoiksi täydellistyneitä Jumalan poikia.

10. NEUVONANTAJAT JA NEUVOJAT

Toisen kehän supernafineuvonantajat ja -neuvojat antavat ajallisuuden lapsille ohjeita näiden ikuista elämää koskeissa asioissa. Paratiisin saavuttaminen tuo mukanaan uuden ja korkeamman järjestyksen mukaisia vastuita, ja oleskelu toisella kehällä tarjoaa laajat mahdollisuudet näiden antaumuksellisten supernafien hyödyllisten neuvojen vastaanottamiseen.

Ne, jotka epäonnistuvat ensimmäisessä yrityksessään saavuttaa Jumaluus, siirretään epäonnistumisen tapahtumakehältä suoraan

neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294.6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295.1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: "Be you perfect, even as I am perfect."

26:9.4 (295.2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295.3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle

toiselle kehälle, ennen kuin heidät palautetaan superuniversumipalvelukseen. Näin ollen neuvonantajat ja neuvojat palvelevat myös näiden pettyneiden pyhiinvaeltajien neuvonantajina ja lohduttajina. Nämähän ovat vastattain kohdanneet suurimman pettymyksensä. Se ei millään tavoin — paitsi mittasuhteiltaan — poikkea niistä lukemattomista samanlaisista kokemuksista, joita myöten he kiipesivät kuin tikapuita ylös kaaoksesta kirkkauteen. He ovat niitä, jotka ovat tyhjentäneet kokemusten maljan pohjasakkaa myöten; ja olen pannut merkkeille, että he palaavat väliaikaisesti superuniversumien palvelukseen ajallisuudesta tulevien ja ajallisia pettymyksiä kokeneiden lasten korkeimmantyyppisinä rakastavina hoivaajina.

Pettyneitä suojaatteja tutkivat kehällä numero kaksi tapahtuneen pitkän oleskelun jälkeen täydellisuuden neuvostot, jotka istuvat tämän kehän ohjausmaailmassa, ja nämä neuvostot antavat heille todistuksen Havonan testien läpäisemisestä. Tämä suo heille — sikäli kuin kysymys ei ole hengellisestä statuksesta — saman aseman ajallisuuden universumeissa kuin jos he olisivatkin onnistuneet Jumaluuteen suorittamallaan löytöretkellä. Tällaisten ehdokkaiden henki oli kaikenpuolin hyväksyttävä; heidän epäonnistumisensa johtui lähestymismenetelmän jostakin vaiheesta tai heidän kokemustaustansa jostakin osasta.

Kehän neuvonantajat vievät heidät sitten Paratiisiin valtuutuspäälliköiden luokse, ja heidät lähetetään takaisin ajalliseen palvelukseen avaruuden maailmoin. Ja he lähtevät aiempien päivien ja aikakausien tehtäviin iloiten ja riemuiten. Jonakin toisena päivänä he palaavat suurimmaksi pettymyksekseen muodostuneelle kehälle ja yrittävät uudelleen löytöretkeä Jumaluuteen.

Toisella kehällä olevilla menestyksekkäillä pyhiinvaeltajilla ei enää ole evoluutioon kuuluvan epävarmuuden antamaa kannustinta, eikä toisaalta ikuisen tehtävämäärityksen mukainen löytöretki vielä ole alkanut. Ja vaikka oleskelu tällä kehällä onkin kaikin puolin miellyttävää ja suuresti hyödyllistä, sieltä puuttuu jotakin edellisille kehille ominaisesta odotuksen innosta. Vähälukuinen ei suinkaan ole niiden pyhiinvaeltajien joukko, jotka sellaisena hetkenä katsovat taakseen käymäänsä pitkän pitkää kamppailua iloisesti kadehtien, todella toivoen, että he saisivat jollakin keinoin palata ajallisuuden maailmoin ja aloittaa kaiken alusta, aivan kuten te kuolevaiset vanhuuden lähestyessä joskus luotte katseen taaksepäin nuoruutenne ja aikaisemman elämänne kamppailuihin ja toivotte vilpittömästi, että saisitte elää elämänne vielä kerran uudelleen.

Mutta aivan kohta alkaa sisimmän kehän läpikäyminen, ja pian sen jälkeen päättyy viimeinen toiseen olomuotoon siirtävä uni, ja ikuisen elämänvaiheen uusi seikkailu alkaa. Toisen kehän

before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors

neuvonantajat ja neuvojat alkavat valmistella suojattejaan tätä suurta ja lopullista lepoa varten, sellaista väistämätöntä unta varten, jollainen on aina taivaaseennousijan elämänuran käänteentekevien vaiheiden välissä.

Kun Universaalisen Isän saavuttaneet pyhiinvaeltajat saavat päätökseen toisen kehän kokemuksen, niin heistä aina huolehtivat Kandidaattien Opastajat antavat määräyksen heidän laskemisestaan viimeiselle kehälle. Nämä opastajat ohjaavat suojattinsa henkilökohtaisesti sisimmälle kehälle ja jättävät heidät siellä levon täydentäjien huostaan. Nämä ovat viimeinen niistä toisen asteen supernafien luokista, jotka on osoitettu auttamaan ajallisuuden pyhiinvaeltajia Havona-maailmoista muodostuvilla kehillä.

11. LEVON TÄYDENTÄJÄT

Viimeisellä kehällä käytetään suuri osa taivaaseennousijan ajasta lähenevän Paratiisissa-asumisen suhteen ilmenevien ongelmien jatko-opintoihin. Tämän havonamaailmojen sisäkehän sekä vakinaisiin että tilapäisiin asukkaisiin kuuluu valtava joukko erilaisia olentoja, jotka enimmältään jäävät tässä yhteydessä paljastamatta. Ja näiden monenmoisten olentotyyppien sekoitus tarjoaa levon täydentäjäsupernafeille suotuisat puitteet, joita he käyttävät tehokkaasti hyväkseen ylösnousemuspyhiinvaeltajien koulutuksen edistämiseksi, eritoten niiden ongelmien osalta, jotka koskevat sopeutumista Paratiisissa kohta tavattaviin moniin olentoryhmiin.

Luotujen kolminaistamat pojat kuuluvat tällä sisäkehällä asuvien olentojen joukkoon. Ensimmäiset ja toisasteiset supernafit ovat näiden poikien yhteisen joukkokunnan yleisvalvojia. Tähän joukkoon kuuluvat sekä kuolevaisfinaliittien kolminaistamat jälkeläiset että Paratiisin kansalaisten samankaltainen jälkeläistö. Jotkut näistä pojista ovat Kolminaisuuden syleilemiä ja saaneet valtakirjan superhallitusten palvelukseen, toisia on määrätty erilaisiin tehtäviin, mutta valtaosaltaan heidät on kerätty Havonan sisäkehän täydellisten maailmojen yhteisjoukkokunnaksi. Täällä heitä supernafien valvonnassa valmennetaan jotakin tulevaa tehtävää varten erityisen ja nimettömän, korkeista Paratiisin kansalaisista koostuvan ryhmän toimesta. Tämän ryhmän jäsenet olivat ennen Grandfandan aikoja Päivien Ikuisten ensimmäisiä toimeenpanevia avustajia. On monia syitä otaksua, että nämä kummatkin ainutlaatuiset kolminaistettujen olentojen ryhmät tulevat kaukaisessa tulevaisuudessa työskentelemään yhdessä. Eikä näistä syistä vähäisin ole se, että he yhdessä päätyvät Kolminaistettujen Finaliittien Paratiisikunnan reserveihin.

and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. THE COMPLEMENTS OF REST

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finaliters and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finaliters.

Sekä ylösnousevat että alaslaskeutuvat pyhiinvaeltajat seurustelevat tällä sisimmällä kehällä paitsi keskenään myös luotujen toimesta kolminaitettujen poikien kanssa. Samoin kuin vanhemmilleen, näille pojillekin on suurta hyötyä keskinäisestä kanssakäymisestä, ja supernafien erityisenä tehtävänä onkin juuri kuolevaisfinaliittien kolminaitamien poikien ja Paratiisin kansalaisten kolminaitamien poikien keskinäisen veljeyden helpottaminen ja varmistaminen. Levon täydentäjäsupernafit eivät niinkään huolehdi heidän koulutuksestaan kuin heidän ymmärtäväisen kanssakäymisensä edistämisestä eri ryhmien kanssa.

Kuolevaiset ovat saaneet Paratiisista käskyn: "Olkaa täydelliset niin kuin Paratiisin-Isänne on täydellinen." Näille yhteisjoukkokuntaan kuuluville kolminaitetuille pojille heitä valvovat supernafit eivät lakkaa koskaan julistamasta: "Olkaa ymmärtäväisiä ylösnousemuksellisia veljiänne kohtaan niin kuin Paratiisin Luoja-Pojatkin tuntevat heidät ja rakastavat heitä."

Kuolevaisen luodun tulee löytää Jumala. Luoja-Poika ei koskaan lakkaa etsimästä, ennen kuin hän löytää ihmisen — vähäisimmän tahdollisen luodun. Luoja-Pojat ja heidän kuolevaiset lapsensa valmistautuvat epäilemättä jotakin tulevaa, tuntematonta universumipalvelusta varten. Kumpaisetkin käyvät läpi kokemuksellisen universumin koko asteikon ja kouliintuvat ja harjaantuvat näin ikuisen tehtävänsä. Kaikkialla ja kaikissa universeissa tapahtuu tätä ainutlaatuista inhimillisen ja jumalallisen sekoittumista, luodun ja Luojan yhteenkietoutumista. Ajattelemattomat kuolevaiset ovat pitäneet jumalallisen armon ja hellyyden osoittamista, varsinkin heikkoja kohtaan ja hädänalaisten puolesta, todistuksena siitä, että Jumala olisi antropomorfinen, ihmishahmoinen. Millainen erehdys se onkaan! Paremminkin tulisi tällaiset ihmisissä ilmenevät armon ja pitkämielisyyden osoitukset käsittää todisteiksi siitä, että kuolevaisessa ihmisessä asuu elävän Jumalan henki; että luotu sittenkin viime kädessä on jumalallisuusmotivoitu.

Kun oleskelu ensimmäisellä kehällä lähenee loppuaan, ylösnousemuspyhiinvaeltajat tapaavat supernafien ensimmäiseen yhteisöön kuuluvat levon alkuunpanijat. Nämä ovat Paratiisin enkeleitä, jotka saapuvat tervehtimään ikuisuuden kynnyksellä seisovia ja saattamaan päätökseen heidän valmistamisensa viimeisen ylösnousemuksen siirtymäuneen. Olet todella Paratiisin lapsi, vasta kun olet käynyt sisäkehän läpi ja kokenut ikuisuuden ylösnousemuksen ajallisuuden päättävästä unesta. Täydellistyneet pyhiinvaeltajat aloittavat tämän levon, vaipuvat uneen Havonan ensimmäisellä kehällä, mutta he heräävät Paratiisin rannoilla. Kaikista niistä, jotka

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finaliters and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: "Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect." To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: "Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them."

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the

ikuiselle Saarelle nousevat, vain tällä tavoin saapuvat ovat ikuisuuden lapsia; muut käyvät siellä vain vierailijoina, vieraina, joilla ei ole asukkaan statusta.

Ja nyt kun te kuolevaiset Havonan elämänvaiheenne lakipisteessä vaivutte uneen sisäkehän ohjausmaailmassa, ette käy levolle yksin, kuten kävitte alkuperämaailmoissanne sulkiessanne silmänne ruumiin kuoleman luonnollisessa unessa tai niin kuin teitte vaipuessanne pitkään siirtymähorrokseen valmistuksena pitkälle matkalle Havonaan. Nyt kun valmistaudutte perillepääsyä edeltävään lepoon, vierellenne siirtyy pitkäaikainen kumppaninne ensimmäiseltä kehältä, majesteettinen levon täydentäjä, joka valmistautuu käymään kanssanne levolle ja olemaan yhtä kanssanne, olemaan Havonan antamana takeena siitä, että siirtonne on saatettu loppuun, ja että odotatte vain täydellisyytenne viimeistelyä.

Ensimmäinen siirtymisenne oli todellakin kuolema, toinen oli ihanteellinen uni ja nyt kolmas muodonmuutos on todellinen lepo, rentoutuminen aikakausia jatkuneesta jännityksestä.

[Esittänyt uversalainen Viisauden Täydellistäjä.]

children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of the ages.

26:11.9 (297.6) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

Luku 27. Ensi asteen Supernafien toiminta

⇐ 026

Urantia-kirjan

028 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 27 ENSI ASTEEN SUPERNAFIEN TOIMINTA

Osiot

Johdanto

1. Levon Alkuunpanijat
2. Valtuutuspäälliköt
3. Etiikantulkitsijat
4. Käytöksenohjaajat
5. Tiedonvarjelijat
6. Filosofian Mestarit
7. Palvonnanojaajat

PAPER 27 MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

Johdanto

ENSIMMÄISEN asteen supernafit ovat Jumaluuksien ylivertaisia palvelijoita ikuisella Paratiisin Saarella. Koskaan ei heidän tiedetä poikenneen valon ja vanhurskauden teiltä. Nimiluettelot ovat täysilukuiset; hamasta ikuisuudesta ei yhtäkään tämän suurenmoisen joukon jäsentä ole menetetty. Nämä ylevät supernafit ovat täydellisiä olentoja, ylivertaisia täydellisyydessä, mutta he eivät ole absoniittisia, eivätkä he ole absoluuttisia. Nämä Äärettömän Hengen lapset ovat täydellisyyden olemusta, ja he työskentelevät vaihtovuoroisesti ja oman tahtonsa mukaan moninaisten velvollisuuksiensa kaikilla osa-alueilla. Heidän toimintansa Paratiisin ulkopuolella on vähäistä, vaikka he osallistuvatkin keskusuniversumin erilaisiin tuhatvuotiskokouksiin ja ryhmätilaisuuksiin. He toimittavat myös Jumaluuksien erikoissanansaattajien tehtäviä, ja hyvin monet heistä kohoavat Teknisiksi Neuvonantajiksi.

Ensiasteisia supernafeja asetetaan myös niiden serafijoukkojen päälliköiksi, jotka palvelevat kapinan vuoksi eristetyissä maailmoissa. Kun

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a

Paratiisin-Poika lahjoitetaan tällaiselle maailmalle, kun hän saattaa päätökseen saamansa tehtävän ja nousee sitten Universaalisen Isän luo, kun hänet hyväksytään ja kun hän palaa tämän eristetyn maailman valtuutettuna vapahtajana, valtuutuspäälliköt määräävät aina yhden ensiasteisen supernafin ottamaan komentoonsa äskettäin takaisin voitetulla sfäärillä palvelevat hoivaavat henget. Tässä erityistehtävässä olevat supernafit vaihdetaan määräjain. Urantian nykyinen "serafien päällikkö" on Kristus Mikaelin lahjoittautumisen aikojen jälkeen toinen tässä tehtävässä palveleva tämän yhteisön jäsen.

Ensimmäisen asteen supernafit ovat hamasta ikuisuudesta palvelleet Valon Saarella ja lähteneet johtotehtäviin avaruuden maailmoin, mutta nykyisen luokittelunsa mukaan he ovat toimineet vasta ajallisten Havona-pyhiinvaeltajien Paratiisiin-saapumisesta lähtien. Nämä korkeat enkelit palvelevat nyt pääasiassa seuraavissa seitsemässä palveluyhteisössä:

1. Palvonnanhajaajat.
2. Filosofian mestarit.
3. Tiedonvarjelijat.
4. Käytöksenohjaajat.
5. Etiikantulkitsijat.
6. Valtuutuspäälliköt.
7. Levon alkuunpanijat.

Vasta kun ylösnousemuspyhiinvaeltajat tosiasiallisesti saavat asuinsijan Paratiisista, he tulevat näiden supernafien suoran vaikutuksen piiriin, ja silloin he käyvät läpi koulutuskokemuksen näiden enkelten johdolla päinvastaisessa järjestyksessä kuin, miten heidät edellä lueteltiin. Toisin sanoen astut paratiisilliseen elämänvaiheeseen levon alkuunpanijoiden hoivassa ja vietettyäsi toinen toistaan seuraavat jaksot välillä olevien yhteisöjen parissa päätät tämän koulutusjakson palvonnanhajaajien hoivissa. Sen jälkeen olet valmis aloittamaan finaalitin loputtoman elämänuran.

Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present "chief of seraphim" is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

- 27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.
- 27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.
- 27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.
- 27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.
- 27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.
- 27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.
- 27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. LEVON ALKUUNPANIJAT

Levon alkuunpanijat ovat niitä Paratiisin tarkastajia, jotka tulevat Keskussaarelta Havonan sisäkehälle. Siellä he toimivat yhdessä työtovereidensa, toisen asteen supernafeihin kuuluvien levon täydentäjien, kanssa. Jos mikään on Paratiisin miellyttäväksi kokemisen perusehto, niin se on lepo, jumalallinen lepo. Ja puheena olevat levon alkuunpanijat ovat ne opettajat, jotka lopullisesti valmistavat ajallisuuden pyhiinvaeltajat johdatettaviksi ikuisuuteen. He aloittavat työnsä

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the

keskusuniversumin viimeiseksi saavutettavalla kehällä ja jatkavat sitä pyhiinvaeltajan herätessä viimeisestä siirtymäunesta, joka valmistaa avaruuden luodun ikuisuuden valtakuntaan.

Lepoa on seitsemää lajia: Elollisten alimpiin luokkiin kuuluvilla on unen ja leikin tarjoama lepo, korkeammilla olennoilla on uuden oivaltamisen tuottama lepo ja henkipersonallisuuden korkeimmalla tyyppillä on palvelon tarjoama lepo. On myös energiantarpeen tyydyttämisen vaatima normaali lepo, olentojen uudelleenlatautuminen fyysisellä tai henkisellä energialla. Ja sitten on olemassa siirtymisuni, serafoituna koettu tiedottomuuden uni, jolloin asianomainen matkaa sfääritä toiselle. Kaikista näistä eroaa tyystin se muodonmuutoksellinen syvä uni, se lepo, jolloin siirrytään yhdestä olemisen vaiheesta toiseen, yhdestä elämästä toiseen, olemassaolon yhdestä tilasta toiseen, uni, josta on kysymys, aina kun siirrytään kulloisestakin universumistatuksesta toiseen, vastakohtana minkä tahansa yksittäisen statuksen sisällä vaihteittain tapahtuvalle kehitykselle.

Mutta viimeinen muodonmuutosuni on jotakin enemmän kuin aiemmat siirtymisunet, jotka ovat olleet merkinä toinen toistaan seuranneista statuksen saavutuksista ylösnousemuksellisen elämänvaiheen puitteissa. Tämän viimeisen unen kautta ajallisuuden ja avaruuden luodut kulkevat ajallisuuden ja avaruuden sisimpien äärialueitten läpi saavuttaakseen asukkaan statuksen Paratiisin ajattomilla ja avaruudettomilla asuinsijoilla. Levon alkuunpanijat ja täydentäjät ovat aivan yhtä oleellisia tälle ylimaalliselle metamorfoosille kuin serafit ja heidän kanssaan yhteistyötä harjoittavat olennot ovat kuolevaisen olennon elämän jatkumiselle kuoleman jälkeen.

Asetut lepoon Havonan viimeisellä kehällä ja nouset ikuiseen elämään Paratiisissa. Ja siellä hengellisesti jälleenpersonoituessasi olet heti tunnistava sinut ikuisille rannoille tervetulleeksi toivottavan levon alkuunpanijan samaksi ensi asteen supernafiksi, joka Havonan sisimmällä kehällä sai aikaan unista viimeisen. Ja olet muistava viimeisen suuren uskonponnistuksen, kun vielä kerran valmistauduit jättämään huolenpidon yksilöllisyydestäsi Universaalisen Isän käsiin.

Viimeinen ajallisuuden lepo on nautittu, viimeinen siirtymäuni on koettu; nyt heräät ikuiseen elämään ikuisen asuinsijan rantamilla. ”Eikä siellä ole unta enää oleva. Jumalan ja hänen Poikansa läsnäolo on edessäni ja olette ikuisesti hänen palvelijoitaan; olette nähneet hänen kasvonsa ja hänen nimensä on teidän henkenne. Eikä yötä enää ole oleva; eivätkä he tarvitse auringon valoa, sillä Suuri Lähde ja Keskus valaisee heitä; ja he elävät aina ja ikuisesti. Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynelät heidän

central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27.1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders, discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27.1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27.1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27.1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes;

silmistänsä; eikä kuolemaa enää ole oleva, ei murhetta eikä parkua, eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on kadonnut.”

there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away.”

2. VALTUUTUSPÄÄLLIKÖT

Tämä on se ryhmä, jonka supernafipäällikkö, ”alkuperäinen enkelten esikuva”, aika ajoin nimittää johtamaan näiden kaikkien kolmen enkeliyhteisön — ensiasteisten, toisasteisten ja kolmasasteisten — organisaatiota. Supernafit yhtenä kokonaisuutena ovat täysin itsehallinnollisia ja itseään sääteleviä heidän yhteisen päällikkönsä, Paratiisin ensimmäisen enkelin, toimintoja lukuun ottamatta, hän kun johtaa iäti näitä kaikkia henkipersonallisuuksia.

Valtuutusenkeleillä on paljonkin tekemistä Paratiisin kunnialla kruunattujen kuolevaisasukkaiden kanssa, ennen kuin nämä hyväksytään Lopullisuuden Saavuttajiin. Paratiisiin-saapujat eivät puuhaa pelkästään opiskelun ja opetustyön parissa, vaan palvelulla on niin ikään tärkeä sija Paratiisin esifinaliittisissa koulutuskokemuksissa. Ja olen pannut merkille, että aina kun ylösnousemuskuolevaisilla on vapaa-aikaa, he osoittavat erityistä mieltymystä veljelliseen seurusteluun supernafeihin kuuluvien valtuutuspäälliköitten reservijoukon kanssa.

Kun te ylösnousemuskuolevaiset pääsette Paratiisiin, teidän yhteisölliset suhteenne kattavat koko lailla laajemman alan kuin vain yhteydet ylennettyihin ja jumalallisiin olentojoukkoihin sekä kunnialla kruunattujen kuolevaistoverien tuttuun joukkokuntaan. Teidän on oltava läheisissä suhteissa osapuilleen kolmeentuhanteen erilaiseen Paratiisin kansalaisryhmään, transsendentaalien eri ryhmiin sekä lukuisiin muihin — pysyväisiin tai tilapäisiin — Paratiisin asukastyyppeihin, joita ei ole Urantialla paljastettu. Oltuanne pitkään kosketuksissa näihin voimallisiin Paratiisin älyllisiin olentoihin on varsin rauhoittavaa seurustella enkelien tyyppiä edustavien mielellisten olentojen kanssa; nämä nimittäin tuovat ajallisuuden kuolevaisten mieleen ne serafit, joihin heillä on ollut niin pitkäaikainen kosketus ja niin peräti virkistävä suhde.

3. ETIIKANTULKITSIJAT

Mitä korkeammalle nouset elämän asteikossa, sitä enemmän huomiota on kiinnitettävä universumietiikkaan. Eettinen tietoisuus on yksinkertaisesti sitä, että jokainen yksilö tunnustaa jokaisen muun ja kaikkien muiden yksilöiden olemassaoloon sisältyvät oikeudet. Mutta hengellinen etiikka nousee korkealle henkilöiden ja ryhmien välisistä suhteista

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, “the original pattern angel,” to preside over the organization of all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentals, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

vallitsevan, kuolevaiselle ominaisen, ja jopa morontiaalisien käsityksen yläpuolelle.

Etiikkaa on asiaankuuluvasti opetettu, ajallisuuden pyhiinvaeltajat ovat sitä riittävässä määrin oppineet pitkän, Paratiisin ihanuuksiin johtaneen ylösnousemuksensa kuluessa. Sitä mukaa kun tämä sisäänpäin nouseva elämänvaihe on avautunut avaruuden synnyinmaailmoista alkaen, taivasmatkalaiset ovat jatkuvasti lisänneet ryhmän toisensa jälkeen alati laajenevaan universumikumppaniensa piiriin. Jokainen kohdattu uusi työtoverien ryhmä merkitsee aina uutta etiikan tasoa, joka tulee tuntee ja ottaa varteen, kunnes siihen mennessä, kun ylösnousemuskuolevaiset saavuttavat Paratiisin, he tosiaanakin tarvitsevat jonkun, joka antaa hyödyllisiä ja ystävällisiä neuvoja eettisten tulkintojen osalta. Etiikkaa ei heille tarvitse opettaa, mutta heidän on tarpeen saada kaikki vaivalla oppimansa asianmukaisesti tulkituksi, kun heidät saatetaan kohtaamaan se tavaton tehtävä, että he tulevat kosketuksiin hyvin monien täysin uusien asioiden kanssa.

Etiikantulkitsijat ovat arvaamattomaksi avuksi Paratiisiin-saapuville auttaessaan näitä suhtautumaan lukuisiin majesteettisten olentojen ryhmiin asukkaan aseman saavuttamisen ja Kuolevaisfinaliittien Joukkokunnan virallisen jäseneksihyväksymisen välille sijoittuvan vaiheikkaan ajanjakson kuluessa. Ylösnousemuspyhiinvaeltajat ovat tavanneet monet Paratiisin kansalaisten lukuisista tyyeistä jo Havonan seitsemällä kehällä. Kunnian saavuttaneilla kuolevaisilla on niin ikään ollut ilo olla läheisessä yhteydessä yhteisjoukkokuntaan kuuluviin luotujen kolminaistamiin poikiin Havonan sisäkehällä, jossa nämä olennot saavat suuren osan heille annettavasta koulutuksesta. Ja muilla kehillä ylösnousemuspyhiinvaeltajat ovat tavanneet lukuisia Paratiisi—Havona-järjestelmän tässä ja nyt paljastamattomia asukkaita, jotka saavat siellä ryhmäkoulutusta valmennuksena vielä paljastumattomiin tulevaisuuden tehtäviin.

Kaikki nämä taivaalliset kumppanuussuhteet ovat poikkeuksetta molemminpuolisia. Ei ole niin, että vain te ylösnousemuskuolevaisina hyötyisitte näistä toisiaan seuraavista universumiseuralaisista ja näin lukuisista, yhä jumalallisempien kumppanien yhteisöistä, vaan myös te annatte kullekin tällaiselle veljesolennotte jotakin omasta persoonallisuudestanne ja kokemuksestanne, mikä tekee heistä jokaisesta iäksi erilaisen ja paremman siksi, että hän oli evolutionaarisista ajallisuuden ja avaruuden maailmoista tulleen ylösnousseen kuolevaisen seurassa.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

27:3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finaliters. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27:3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. KÄYTÖKSEN OHJAAJAT

4. DIRECTORS OF CONDUCT

Kun ylösnousemuskuolevaiset ovat jo saaneet perusteellisen koulutuksen Paratiisin henkilösuhteiden etiikasta, joka ei ole merkityksettömiä muodollisuuksia eikä keinotekoisien kastirajojen sanelemia määräyksiä, vaan mieluummin luontaisia sopivaisuussäännöksiä, he havaitsivat, miten hyödyllistä on saada neuvoa supernafeihin kuuluvilta käytöksenohjaajilta. Nämä neuvovat paratiisiyhteisön uusille jäsenille tapoja, jotka kuuluvat Valon ja Elämän Keskussaarella oleskelevien ylevien olentojen täydelliseen käyttäytymiseen.

Keskusuniversumin perussävel on sopusointu, ja Paratiisissa vallitsee selkeä järjestys. Asianmukainen käyttäytyminen on olennaisen tärkeää etenemiselle tiedon tietä, filosofian kautta, spontaanin palvonnan hengellisiin korkeuksiin. On olemassa jumalallinen menetelmä lähestyä Jumalallisuutta; ja tämän menetelmän omaksumista täytyy odottaa siksi kunnes pyhiinvaeltaja saapuu Paratiisiin. Sitä edustava henki on annettu Havonan kehillä, mutta ajallisuuden pyhiinvaeltajien koulutukselle voidaan antaa viimeinen silaus vasta heidän tosiasialisesti päästessään Valon Saarelle.

Kaikki paratiisillinen käyttäytyminen on täysin spontaania, joka suhteessa luonnollista ja vapaata. Mutta silti on olemassa oikea ja täydellinen tapa toimia ikuisella Saarella, ja käytöksenohjaajat ovat aina "porttien sisäpuolella olevien muukalaisten" vierellä opastamassa heitä ja ohjaamassa heidän askeleitaan niin, että he tuntevat olonsa täysin kotoiseksi, ja samalla he tekevät pyhiinvaeltajille mahdolliseksi välttää muutoin väistämätöntä sekaannusta ja epävarmuutta. Vain tällaisin järjestelyin voitiin välttää loputon sekaannus; eikä Paratiisissa koskaan esiinny sekaannusta.

Todellisuudessa käytöksenohjaajat palvelevat ylevöityneinä opettajina ja opastajina. He huolehtivat etupäässä uusien kuolevaisasukkaiden opastamisesta lähes lukemattomien uusien tilanteiden ja entuudestaan tuntemattomien käytäntöjen suhteen. Huolimatta kaikesta pitkästä valmennuksesta Paratiisia varten ja huolimatta pitkästä matkasta sinne, Paratiisi näyttää sanomattoman oudolta ja odottamattoman uudelta niistä, jotka lopulta saavuttavat asukkaan statuksen.

5. TIEDONVARJELIJAT

Tiedonvarjelijasupernafit ovat niitä yleviä "eläviä epistoloita", jotka kaikki Paratiisissa-asuvat tuntevat ja joita he lukevat. He ovat jumalallisia totuuden arkistoja, reaalisen tiedon eläviä kirjoja. Olette kuulleet "elämän kirjassa" olevista

27:4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the "strangers within the gates" to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher "living epistles" known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the

merkinnöistä. Tiedonvarjelijat ovat juuri tällaisia eläviä kirjoja, täydellisiä muistiinpanoja, jotka on syövytetty jumalallista elollisuutta ja korkeinta varmuutta edustaviin ikuisiin kirjoitustauluihin. Todellisuudessa he ovat eläviä, automaattisia kirjastoja. Universumien tosiasiat ovat myötäsyttyisesti näihin ensi asteen supernafeihin — tosiasiallisesti näihin enkeleihin — tallentuneina. Luonnostaan on niin ikään mahdotonta, että epätotuus saisi jalansijan näiden ikuisen totuuden ja ajallisen tiedon täydellistäkin täydellisempien tallessapitäjien mielessä.

Nämä varjelijat pitävät epämuodollisia oppikursseja ikuisen Saaren asujaimille, mutta heidän pääasiallisena tehtävänä on toimia tiedon lähteinä ja sen todentajina. Kuka tahansa Paratiisissa oleva voi tahtonsa mukaan milloin tahansa saada luokseen juuri sen erityisen tosiasian tai totuuden elävän tallenteen, jonka hän haluaa tietää. Saaren pohjoisella äärirajalla ovat tavattavissa elävät tiedonlöytäjät, jotka osoittavat haettua tietoa hallussaan pitävän ryhmän johtajan, ja tuossa tuokiassa ilmestyvät ne loistavat olennot, jotka ovat juuri haluamasi tieto. Enää sinun ei tarvitse etsiä valistusta kirjaimin kirjoitetuilta sivuilta, sillä nyt seurustelet kasvoista kasvoihin elävän tiedon kanssa. Korkeinta tietoa saat näin ollen niiltä eläviltä olennoilta, jotka ovat sen lopullisia varjellijoita.

Paikantaessasi supernafin, joka on täsmälleen se tieto, jonka haluat todentaa, huomaat, että saatavilla on kaikkien universumien kaikki tunnetut tosiasiat, sillä nämä tiedonvarjelijat ovat lopullinen ja elävä yhteenveto siitä kirjaajankielen laajasta verkostosta, jonka piiriin kuuluvat paikallis- ja superuniversumien serafit ja sekonafit aina kolmannen asteen supernafeihin kuuluviin Havonan pääkirjaajiin saakka. Ja tämä elävä tiedon kertymä on erillään Paratiisin formaalisista arkistoista eli maailmankaikkeuden historian kumulatiivisesta yhdistelmästä.

Totuutta oleva viisaus on peräisin keskusuniversumin jumalallisuudesta, mutta tieto, kokemuksellinen tieto, on enimmältään peräisin ajallisuuden ja avaruuden alueilta. Tämä selittää, miksi on välttämätöntä pitää yllä Taivaallisten Kirjureiden tukemia kirjaajaserafien ja -supernafien laajalle ulottuvia superuniversumiorganisaatioita.

Nämä eriaisteiset supernafit, joilla on myötäsyttyisesti hallussaan maailmankaikkeuden tietoa, vastaavat myös sen organisoinnista ja luokittelusta. He ovat itse universumien universumin elävä hakuteoskirjasto, ja he ovat luokittaneet tiedon seitsemään suureen ryhmään, joista jokainen kattaa noin miljoona alajakautumaa. Se, että Paratiisin asukkaiden on helppo käyttää tätä valtavaa tietovarastoa, on kokonaan tiedonvarjelijoiden vapaaehtoisen ja viisaan

“book of life.” The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who are the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise

toiminnan ansiota. Varjelijat ovat myös keskusuniversumin yleviä opettajia, jotka jakavat eläviä aarteitaan auliisti kaikille olennoille Havonan jokaisella kehällä; ja Päivien Muinaisten oikeusistuimet käyttävät heitä laajasti, vaikkakin epäsuorasti. Mutta tähän elävään, keskus- ja superuniversumien käytettävissä olevaan kirjastoon ei paikallisuusilla ole pääsyä. Paikallisuniverteissa päästään Paratiisin tiedon siunaussellisuudesta osallisiksi vain epäsuorin keinoin ja heijastamisen kautta.

6. FILOSOFIAN MESTARIT

Palvonnan tuottamaa suurinta tyydytystä lähinnä parhaan tyydytyksen antaa filosofian muodossa saatava mielenvirkistys. Koskaan et kapua niin korkealle tai etene niin pitkälle, etteikö vielä olisi sen tuhannen mysteeriä, joiden ratkaisemisen yrittäminen edellyttää filosofiaan turvautumista.

Paratiisin mestarifilosoifeille on suuri ilo johdattaa sen asukkaiden — sekä syntyperäisten että ylösnousemuksellisten — mieli riemuunsa pyrkimykseen yrittää maailmankaikkeuden ongelmien ratkaisemista. Nämä filosofian mestarisupernafit ovat "taivaan viisaita miehiä", viisaita olentoja, jotka käyttävät hyödyksi tiedettyä totuutta ja koettuja tosiasioita pyrkiessään saamaan tuntematon haltuunsa. Heillä tieto yltää totuuteen ja kokemus nousee viisauteen. Paratiisissa avaruuden ylösnousemuspersoonallisuudet kokevat olemisen, kun se on korkeimmillaan: Heillä on tietoa; he tuntevat totuuden; he voivat filosofoida — ajatella totuutta; he voivat jopa pyrkiä ymmärtämään Perimmäisen käsitteitä ja koettaa saada käsitystä Absoluuttien menetelmistä.

Paratiisin valtavan alueen eteläisellä äärirajalla filosofian mestarit pitävät yksityiskohtaisia kursseja viisauden seitsemästäkymmenestä funktionaalisesta jakautumasta. Siellä he käsittelevät Infiniittisyyden suunnitelmia ja tarkoituksia ja pyrkivät koordinoimaan kaikkien niiden kokemukset ja kokoamaan yhteen kaikkien niiden tietämyksen, joiden saatavilla heidän viisautensa on. He ovat kehittäneet varsin omakohtaisen mielipiteen eri universumiongelmista, mutta heidän lopulliset johtopäätöksensä ovat aina yksiselitteisen yksimielisiä.

Nämä Paratiisin filosofit käyttävät opetuksessaan kaikkia mahdollisia opetusmenetelmiä, joihin kuuluvat muiden muassa Havonan korkealuokkaisempi graafinen esittämistapa ja tietyt tiedonvälittämisen paratiisilliset menetelmät. Kaikki nämä tiedon jakamisen ja ideoiden välittämisen etevämmät

efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the "wise men of heaven," the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most

menetelmät ovat kaikkein pisimmällekin kehittyneen ihmismielen käsityskyvyn perin juurin ylittäviä. Yhden tunnin opetus Paratiisissa vastaisi kymmenentuhannen vuoden opetusta sanamuistiin perustuvilla Urantian menetelmillä. Ette pysty käsittämään tällaisia tiedonvälitysmenetelmiä, eikä kuolevaisen olennon kokemuksessa ole kerta kaikkiaan mitään, mihin niitä voitaisiin verrata, ei mitään, mihin ne voitaisiin samastaa.

Filosofian mestarit kokevat suunnatonta mielihyvää välittäessään tulkintaansa universumien universumista olennoille, jotka ovat nousseet ylös avaruuden maailmoista. Ja vaikkei filosofia koskaan toki voikaan olla yhtä varma päätelmistään kuin ovat tietoon sisältyvät faktat ja kokemuksen sisältämät totuudet, voit näitä ensi asteen supernafeja kuunneltuasi heidän käsitellessään ikuisuuden ratkaisemattomia ongelmia ja Absoluuttien aikaansaannoksia, kuitenkin tuntea määrättyä varmaa ja pysyvää tyydytystä näiden kysymysten osalta, joita et hallitse.

Näitä Paratiisin älyllisiä harrastuksia ei lähetetä kaukoviestimien, vaan täydellisyyttä kuvastava filosofia on vain henkilökohtaisesti läsnä olevien saatavilla. Ympäröivät luomakunnat saavat tietää näistä opetuksista vain niiltä, jotka ovat ne kokeneet ja jotka ovat sitten tuoneet tätä viisautta avaruuden universumeihin.

7. PALVONNANOIJAAJAT

Palvonta on kaikkien älyllisten luotujen suurin etuoikeus ja etummainen velvollisuus. Palvonta on tietoinen ja riemullinen teko, jolla tiedostetaan ja tunnustetaan se totuus ja tosiasia, että Luojilla on läheinen ja henkilökohtainen yhteys luotuihinsa. Palvonnalla laadun määrittelee luodun tajuamiskyvyn syvällisyys; ja sitä mukaa kun tietämys Jumalten infiniittisestä luonteesta edistyy, tulee palvonnasta yhä kaikenkattavampaa, kunnes se lopulta yltää suurimman kokemuksellisen riemun autuuteen ja suurenmoisimpaan luotujen tuntemaan mielihyvään.

Vaikka Paratiisin Saarella onkin tiettyjä palvontapaikkoja, on se mieluummin yhtä ainoaa valtavaa jumalanpalveluspyhäkköä. Palvonta on kaikkien sen autuaille rannoille nousevien etummainen ja hallitseva intohimo — niiden olentojen spontaani tunteenpurkaus, jotka ovat oppineet tietämään riittävästi Jumalasta päästäkseen hänen huomaansa. Kehä kehältä Havonan läpi johtavan, sisäänpäin suuntautuvan matkan ajan palvontahalun voimakkuus kasvaa, kunnes Paratiisissa sen julkitulua on välttämätöntä ohjata ja muutoinkin säädellä.

highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight and the most exquisite pleasure known to created beings.

27:7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27:7.3 (303.7)

Ensiasteisten supernafien erityisryhmän johdolla suoritetaan Paratiisissa koetut ajoittaiset, spontaanit, ryhmissä tapahtuvat ja muut erityiset korkeimman palvonnan ja hengellisen ylistyksen purkaukset. Puheena olevien palvonnanohjaajien johdolla tällainen kunnianosoitus saavuttaa luodun tavoitteena olevan korkeimman mielihyvän ja yltää ylevän itsensäilmaisemisen ja henkilökohtaisen ilon täydellisiin korkeuksiin. Kaikki ensimmäisen asteen supernafit halajavat päästä palvonnanohjaajiksi; ja kaikki ylösnousemukselliset olennot jäisivät ilomieliin iäksi nauttimaan palvomisesta, elleivät valtuutuspäälliköt aika ajoin hajottaisi näitä kokouksia. Mutta yhdeltäkään ylösnousemusolennot ei koskaan edellytetä astumista ikuisen palvelun tehtäviin, ennen kuin hän on saanut täyden tyydytyksen palvomisesta.

Palvonnanohjaajien tehtävänä on opettaa ylösnousemusluotuja palvomaan siten, että he saisivat kyvyn päästä tähän itsensäilmaisemisen tuottamaan tyydytyksen tilaan ja kykenisivät samalla kiinnittämään huomiota paratiisijärjestelmän välttämättömiin toimintoihin. Ilman palvontamenetelmän kohentamista Paratiisin saavuttavalta keskivertokuolevaiselta kuluisi satoja vuosia, ennen kuin hän pystyisi täysin tyydyttävällä tavalla tuomaan julki älyperäisen arvostuksensa ja ylösnousemuksellisen kiittolisuudentunteensa. Palvonnanohjaajat avaavat uusia ja siihen saakka tuntemattomia ilmaisukanavia niin, että nämä avaruuden kohdusta ja ajallisuuden synnytystuskista ilmaantuvat ihmeelliset lapset pystyvät saavuttamaan palvonnan suomat tyydytyksen tuntemukset paljon vähemmässä ajassa.

Paratiisin Jumaluuksien palvonnassa koko maailmankaikkeuden kaikkien olentojen kaikki taidot, jotka ovat omiaan voimaperäistämään ja ylevöittämään itsensäilmaisemisen kykyjä ja arvossapitämisen julkituomista, käytetään hyväksi niiden täyteen mittaansa saakka. Palvonta on paratiisiolemassaolon korkein ilo. Se on Paratiisin virkistävää leikkiä. Mitä leikki tekee lopen uupuneelle mielellesne maan päällä, sen palvonta tulee tekemään täydellistyneelle sielullesne Paratiisissa. Paratiisin palvontatapa ylittää suuresti kaiken, minkä kuolevainen kykenee käsittämään, mutta sen henkeä voitte alkaa arvostaa jo täällä Urantialla, sillä jo nyt Jumalien henget asuvat teissä, leijuvat yläpuolellanne ja innoittavat teitä vilpittömään palvontaan.

Paratiisissa on varattu määrätty ajankohdat ja paikat palvontaa varten, mutta kokemuksellisen ylösnousemuksen kautta ikuiselle Saarelle päässeitten loistavien olentojen enenevästä älyllisyydestä ja laajenevasta jumalallisuuden tuntemisesta kumpuavan hengellisen mielenkuohunnan alati paisuva tulva ei mahdu niiden puitteisiin. Milloinkaan Grandfandan aikojen

27:7.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27:7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27:7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27:7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to

jälkeen supernafit eivät ole kyenneet täysin mahdollistamaan palvonnan henkeä Paratiisiin. Palvonnantarvetta on aina ylen määrin enemmän kuin, mitä siihen valmistauduttaessa arvioitiin. Ja tämä johtuu siitä, etteivät myötäsytisistä täydelliset olennot osaa milloinkaan täysin arvioida ajallisuuden ja avaruuden vähäisempien maailmojen hengellisen pimeyden syvyyksistä Paratiisin kirkkauteen hitaasti ja vaivalloisesti tiensä raivanneiden olentojen hengellisten tuntemusten aiheuttamia valtavia reaktioita. Kun tällaiset enkelit ja ajallisuuden kuolevaiset pääsevät Paratiisin Valtojen eteen, tulvivat aikojen kuluessa kerääntyneet tunteet ja tuntemukset esille. Se on näytelmä, joka hämmästyttää Paratiisin enkeleitä ja tuottaa Paratiisin Jumaluksille jumalallisesta mielihyvystä johtuvaa äärimmäistä iloa.

Toisinaan koko Paratiisi joutuu kaikenkattavan hengellisen ja palvonnantäyteisen vuoksiaallon valtaan. Palvonnanojhaajat ovat usein voimattomia hallitsemaan tällaisia ilmiöitä, kunnes Jumaluuden asuinsijoilta ilmestyy kolminkertainen valon virtaus merkiksi siitä, että Paratiisin asukkaiden, kirkkauden täydellisten kansalaisten ja ajallisuuden ylösnousemusluotujen, vilpittömän palvonta on tuonut Jumalten jumalalliselle sydämelle täydellisen tyydytyksen. Mikä menetelmän riemuvoitto! Mikä täyttymys sille Jumalten ikuiselle suunnitelmalle ja tarkoitukselle, että luodun lapsen älyllinen rakkaus suo täyden tyydytyksen Luoja-Isän loputtomalle rakkaudelle.

Saavutettuasi palvonnan täyteen tuottaman korkeimman tyydytyksen olet pätevä pääsemään Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Ylösnousemuksellinen elämänvaihe on miltei päättynyt, ja seitsemäs riemujuhla on kohta valmis vietettäväksi. Ensimmäinen riemujuhla oli merkinä kuolevaisen yksimielisyydestä Ajatuksensuuntaajan kanssa, kun eloonjäämisen tavoite sinetöitiin. Toinen oli herääminen morontiamailmassa. Kolmas oli fuusio Ajatuksensuuntaajan kanssa. Neljäs oli herääminen Havonassa. Viides juhlisti Universaalisen Isän löytämistä. Kuudes riemujuhla vietettiin kuolevaisen herättyä Paratiisissa viimeisestä ajallisuuden siirtymäunesta. Seitsemäs riemujuhla on merkinä kuolevaisten astumisesta finaliittikuntaan ja ikuisuuspalvelun alkamisesta. Finaliitin saavuttaessa hengen todellistumisen seitsemännen tason se on luultavasti merkinä ensimmäisen ikuisuuteen kuuluvan riemujuhlan viettämiselle.

Ja näin päättyy kertomus Paratiisin supernafeista, kaikkien hoivaavien henkien korkeimmasta yhteisöstä, olennoista, jotka koko maailmankaikkeuden kattavana luokkana lakkaamatta huolehtivat sinusta syntymämaailmastasi lähtien aina siihen saakka,

accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27:7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27:7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal agiter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

27:7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity

kunnes palvonnanohjaajat jättävät sinulle
jäähyväiset vannoessasi ikuisuuden
kolminaisuusvalan ja päästessäsi Kuolevaisten
Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

Paratiisin-Kolminaisuuden loputon palvelu on
alkamaisillaan; ja perille päässyt finaliitti on nyt
kasvokkain Perimmäisen Jumalan antaman
haasteen kanssa.

[Esittänyt eräs uversalainen Viisauden
Täydellistäjä.]

oath of eternity and are mustered into the Mortal
Corps of the Finality.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise
Trinity is about to begin; and now the finaliter is
face to face with the challenge of God the
Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom
from Uversa.]

Luku 28. Superuniversumien hoivaavat henget

⇐ 027

Urantia-kirjan

029 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 28 SUPERUNIVERSUMIEN HOIVAAVAT HENGET

Osiot

Johdanto

1. Tertiafit
2. Omniafit
3. Sekonafit
4. Ensimmäisen asteen Sekonafit
5. Toisen asteen Sekonafit
6. Kolmannen asteen Sekonafit
7. Sekonafien antama hoiva

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Tertaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

Johdanto

KUN supernafit ovat keskusuniversumin ja serafit ovat paikallisuniversumien enkeliarmeijoita, sekonafit ovat puolestaan superuniversumien hoivaavia henkiä. Jumalallisuuden määrää ja korkeimmuuden potentiaalia ajatellen nämä Heijastavien Henkien lapset ovat kuitenkin paljon enemmän supernafien kuin serafien kaltaisia. He eivät palvele superluomuksissa yksinään, ja sekä lukuisia että kiehtovia ovat ne toimenpiteet, jotka he suorittavat paljastamattomien kumppaniensa tuella.

Näissä kertomuksissa esiteltävät superuniversumien hoivaavat henget kuuluvat seuraaviin kolmeen luokkaan:

1. Sekonafit.
2. Tertiafit.
3. Omniafit.

Koska kumpikaan jälkimmäisistä olentoluokista ei ole niin suoranaisesti tekemisissä kuolevaisen edistymiseen tähtäävän ylösnousemuissuunnitelman kanssa, esitellään

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

- 28:0.3 (306.3)* 1. The Seconaphim.
- 28:0.4 (306.4)* 2. The Tertaphim.
- 28:0.5 (306.5)* 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of

heidät tässä yhteydessä lyhyesti ennen laajempaa, sekonafeihin keskittyvää esitystä. Sen paremmin tertiakit kuin omniafitkaan eivät teknisessä mielessä ole superuniversumien hoivaavia henkiä, vaikka molemmat palvelevatkin henkihoivaajina niiden piirissä.

1. TERTIAFIT

Nämä korkean aseman omaavat enkelit ovat superuniversumipäämajojen rekistereissä, ja paikallisuomuksissa tapahtuvasta palvelustaan huolimatta he ovat teknisesti kyseisten superuniversumipääkaupunkien asukkaita, sillä heidän eivät ole syntyisin paikallisuniversumeista. Tertiakit ovat Äärettömän Hengen lapsia, ja heidät personoidaan Paratiisissa tuhannen tertiakin ryhmänä. Nämä jumalallista alkuperää olevat ja lähes korkeinta monipuolisuutta edustavat verrattomat olennot ovat Äärettömän Hengen antama lahja Jumalan Luoja-Pojille.

Kun Mikaeleihin kuuluva Poika erkanee vanhempiensa Paratiisijärjestelmän piiristä ja kun hänet varustetaan lähtemään yllätyksiä tarjoaviin avaruuden universumitehtäviin, Ääretön Henki synnyttää näitä seuralaishenkiä tuhatjäsenenisen ryhmän. Ja nämä majesteettiset tertiakit seuraavat tätä Luoja-Poikaa, kun hän ryhtyy ennalta arvaamattomaan yritykseen universumin organisoimiseksi.

Universumin rakennustyön koko varhaisvaiheen ajan nämä tuhat tertiakia ovat ainoa Luoja-Pojan käytössä oleva persoonallinen henkilöstö. Pojan avustajina heille kertyy suunnaton määrä kokemusta noina kiehtovina aikoina, jolloin universumi pannaan kokoon ja jolloin suoritetaan muita astronomisia toimenpiteitä. He palvelevat Luoja-Pojan rinnalla paikallisuniversumin esikoisen, Kirkkaan Aamutähden, personoimispäivään saakka. Sen jälkeen tertiakit jättävät muodollisuuksien edellyttämät eroanomuksensa ja ne hyväksytään. Ja paikallisuniversumin syntyperäiseen enkelikuntaan kuuluvien ensimmäisten yhteisöjen ilmaantuessa he poistuvat paikallisuniversumin aktiivipalvelusta ja heistä tulee aikaisemmin palvelemaansa Luoja-Pojan ja asianomaisen superuniversumin Päivien Muinaisten välisten yhteyksien hoitajia.

2. OMNIAFIT

Ääretön Henki luo omniafit yhdessä Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan kanssa, ja he ovat näiden samaisten Korkeimpien Toimeenpanijoiden yksinomaisia palvelijoita ja viestinviejä. Omniafien työkenttään kuuluu

seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers *in* these domains.

1. THE TERTIAPHIM

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe

suuruniversumi, ja Orvontonissa heidän yhteisönsä pitää päämajaansa Uversan pohjoisosassa, jossa he asuvat erityisenä hyvätahdon siirtokuntana. He eivät kuulu Uversan rekistereihin, eikä heitä ole kiinnitetty hallintoomme. He eivät myöskään suoranaisesti ole tekemisissä kuolevaisten edistymiseen tähtäävän ylösnousemusjärjestelmän kanssa.

Omniafien tehtävät koostuvat yksinomaan siitä, että he valvovat superuniversumeja pitämällä silmämääränään Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan näkemyksen mukaisen hallinnollisen koordinaation etua. Oma Uversan omniafi-siirtokuntamme saa ohjeensa ainoastaan Orvontonin Korkeimmalta Toimeenpanijalta, jonka asemapaikka on paratiisisatelliittien uloimman kehän yhteisellä toimeenpanosfäärillä numero seitsemän, ja vain hänelle se esittää raporttinsa.

3. SEKONAFIT

Sekonafijoukot ovat kunkin superuniversumin päämajaan osoitettujen Heijastavien Henkien aikaansaamia. Näiden enkelten luomiseen seitsenjäsenisinä ryhminä liittyy tietty Paratiisiin reagoiva tekniikka. Kuhunkin seitsikkoon kuuluu aina yksi ensi asteen, kolme toisen asteen ja kolme kolmannen asteen sekonafia; he personoituvat aina täsmälleen tässä suhteessa. Kun seitsemän tällaista sekonafia luodaan, heistä yksi, ensimmäinen, liitetään Päivien Muinaisten palvelukseen. Mainitut kolme toisen asteen enkeliä liitetään superhallitukseen kuuluvien kolmen Paratiisista polveutuvan hallintopersonallisuusryhmän yhteyteen: Jumalallisten Neuvonantajien, Visauden Täydellistäjien ja Universaalisten Sensoreiden ryhmiin. Kolme kolmannen asteen enkeliä kiinnitetään superuniversumihallitsijoiden ylösnousemuksellisten kolminaistettujen työtovereiden — Voimallisten Sanansaattajien, Korkea-arvoisten sekä Nimettömien ja Numerottomien — palvelukseen.

Nämä superuniversumien sekonafit ovat Heijastavien Henkien jälkeläisiä, ja siksi heijasteisuus kuuluu luonnostaan heidän olemukseensa. He reagoivat heijasteisesti kaikkeen, mikä kuuluu jokaisen Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta sekä Paratiisin Luoja-Pojasta polveutuvan luodun jokaiseen vaiheeseen, mutta he eivät välittömästi heijasta niitä olentoja ja entiteettejä, persoonallisia tai muita, jotka polveutuvat yksinomaan Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Meillä on monia todisteita siitä, että Äärettömän Hengen universaalisen älyn yhteyspiirit ovat todellisia, mutta vaikei meillä mitään muuta todistetta olisikaan, sekonafien heijastustoiminnot olisivat täysin riittävä osoitus Myötätoimijan infiniittisen

assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. THE SECONAPHIM

28:3.1 (307.3) The seconaphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectioners of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

mielen universaalisen läsnäolon todellisuudesta.

4. ENSIMMÄISEN ASTEEN SEKONAFIT

Päivien Muinaisten palvelukseen osoitetut ensi asteen sekonafit ovat edellä mainittuja kolmiyhteisiä hallitsijoita palvelevia eläviä kuvastimia. Ajatelkaapa, mitä superuniversumin järjestelyjen kannalta merkitseekään se, että voi kääntyä ikään kuin elävän kuvastimen puoleen ja nähdä siinä ja kuulla sen kautta tuhannen tai sadantuhannen valovuoden päässä olevan toisen olennon selvät vastaukset ja reaktiot ja suoriutua tästä kaikesta silmänräpäyksessä ja erehtymättä. Muistiinmerkinnät ovat universumien johtamisen kannalta välttämättömiä, kaukotiedotuslähetykset ovat monikäyttöisiä, Yksinäisten ja muiden sanansaattajien työ on varsin hyödyllistä, mutta Päivien Muinaiset voivat asemapaikastaan asuttujen maailmojen ja Paratiisin puolitiessä, ihmisen ja Jumalan välissä, katsoa silmänräpäyksessä kumpaankin suuntaan, kuulla kummaltakin suunnalta ja tietää kumpaankin suuntaan.

Tätä kykyä — kaiken mahdollisen kuulemiseen ja näkemiseen, jos niin voisi sanoa — voivat superuniversumeissa käyttää täysimittaisesti hyväkseen vain Päivien Muinaiset, ja hekin vain kukin omassa päämajamaailmassaan. Mutta sielläkin törmätään rajoituksiin: Uversasta käsin tällainen yhteydenpito rajoittuu Orvontonin maailmoihin ja universumeihin, ja vaikkei tämä sama heijastamismenetelmä toimikaan superuniversumien välillä, silti se pitää kunkin niistä läheisessä kosketuksessa keskusuniversumiin ja Paratiisiin. Seitsemän superhallitusta, vaikka ne ovatkin toisistaan erotettuja, heijastavat näin ollen täydellisesti niiden yläpuolella olevaa valtiutta ja suhtautuvat täysin myötätuntoisesti alapuolellaan olevien tarpeisiin ja ovat niistä täysin perillä.

Siitä riippuen, minkäluontoisia ensiasteiset sekonafit syntyjään ovat, heidän huomataan omaavan taipumusta seitsemäntyyppiseen palveluun. Ja tähän sopii hyvin se, että tämän yhteisön ensimmäisen sarjan olennot omaavat luonnostaan kyvyn tulkita Hengen mieltä Päivien Muinaisille:

1. Myötätoimijan Ääni. Kussakin superuniversumissa ilmenee ensimmäisessä ensiasteisessa sekonafissa ja joka seitsemännessä myöhemmin luodussa tämän yhteisön jäsenessä korkeatasoista soveltuvuutta Äärettömän Hengen mielen ymmärtämiseen ja sen tulkitsemiseen Päivien Muinaisille ja heidän superhallituksissa palveleville työtovereilleen. Superuniversumien päämajojen kannalta tämä on

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and *know* both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor.* In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with

erittäin suuriarvoista, sillä toisin kuin paikallisuomuksissa jumalallisine hoivaajineen, superhallituksen keskuksessa ei ole mitään Äärettömän Hengen erityispersonoitumaa. Niinpä nämä sekonaifiäännet ovat varsin lähellä sellaista, että he olisivat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen edustajia tällaisella pääkaupunkisfäärillä. Tosin siellä ovat seitsemän Heijastavaa Henkeä, mutta nämä sekonafijoukkojen äidit eivät heijasta yhtä täsmällisesti ja automaattisesti Myötätoimijaa kuin Seitsemää Valtiashenkeä.

2. Seitsemän Valtiashengen Ääni. Toinen ensi asteen sekonafi ja joka seitsemäs sen jälkeen luotu osoittavat taipumusta kuvastella Seitsemän Valtiashengen kollektiivista olemusta ja reaktioita. Vaikka kutakin Valtiashenkeä superuniversumin pääkaupungissa jo edustaakin joku sinne määrätystä seitsemästä Heijastavasta Hengestä, on tällainen edustus yksilöllistä eikä kollektiivista. Kollektiivina he ovat läsnä vain heijastettuina. Sen vuoksi Valtiashenget ottavat mielihyvin vastaan näiden hyvinkin persoonallisten enkelien palvelukset, enkelien, jotka kuuluvat ensiasteisten sekonafien toiseen sarjaan ja ovat varsin päteviä edustamaan heitä Päivien Muinaisten edessä.

3. Luoja-Poikien Ääni. Äärettömällä Hengellä on täytynyt olla jotakin tekemistä Mikaelin yhteisöön kuuluvien Paratiisin-Poikien luomisen tai koulutuksen kanssa, sillä kolmannelle ensimmäisen asteen sekonaifilla, ja sen jälkeen tässä sarjassa joka seitsemännellä on ainutlaatuinen kyky heijastaa näiden Luoja-Poikien mieltä. Siinä tapauksessa, että Päivien Muinaiset haluaisivat tietää — todella tietää — Nebadonin Mikaelin mielipiteen jostakin pohdittavana olevasta asiasta, heidän ei tarvitse kutsua häntä avaruuden viestilinjoilla, vaan heidän tarvitsee vain kutsua luokseen Nebadonin Äänen Päällikkö, joka pyynnöstä esittelee rekisterissä olevan Mikaelin sekonafin, ja samalla hetkellä ja siinä paikassa Päivien Muinaiset kuulevat Nebadonin Mestari-Pojan äänen.

Mikään muu Poikien luokka ei ole tällä tavoin "heijastettavissa", eikä mikään muu enkeliyhteisö pysty näin toimimaan. Emme täysin ymmärrä, miten tämä saadaan aikaan, ja epäilemme suuresti, ymmärtävätkö Luoja-Pojat sitä täysin itsekään. Mutta varmuudella tiedämme vain, että se toimii. Ja sen me myös tiedämme, että se toimii ehdottoman hyväksyttävällä tavalla, sillä Uversan koko historiassa sekonaifiäännet eivät ole koskaan suorituksissaan erehtyneet.

Nyt alatte aavistuksenomaisesti ymmärtää jotakin tavasta, jolla jumalallisuus sulkee sisäänsä ajallisen avaruuden ja hallitsee avaruuden ajallisuutta. Luotte nyt ensimmäisiä ohikiitäviä silmäyksiä ikuisuuden syklin tekniikkaan, joka tällä hetkellä on eriytynyttä, jotta se auttaisi ajallisuuden

their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these secoraphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the secoraphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits.* The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons.* The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus "reflectible," and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the secoraphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist

lapsia suoriutumaan tehtävistään avaruuden vaikeat esteet voittaen. Ja nämä ilmiöt kuuluvat lisänä Heijastavien Henkien vakiintuneeseen universumitekniikkaan.

Vaikka näyttää siltä ikään kuin Päivien Muinaiset olisivat vailla yläpuolellaan olevien Valtiashenkien ja alapuolellaan olevien Luoja-Poikien henkilökohtaista läsnäoloa, heidän määräysvallassaan on kuitenkin eläviä olentoja, jotka on viritetty heijastavaa täydellisyyttä ja äärimmäistä täsmällisyyttä edustaviin kosmisiin mekanismeihin. Ja näin he pääsevät osallisiksi kaikkien niiden ylevien olentojen heijasteisesta läsnäolosta, joiden henkilökohtaisesta paikallaolosta he eivät pääse nauttimaan. Näillä ja muilla — teille tuntemattomilla — tavoilla Jumala on potentiaalisesti läsnä superuniversumien päämajoissa.

Päivien Muinaiset pääsevät täydellisesti perille Isän tahdosta rinnastamalla ylhäältä tulevan Hengen äänivälähdyksen ja alhaalta tulevat Mikaelien äänivälähdykset. Tällä tavoin he pystyvät erehtymättömän varmasti saamaan selville, mikä on Isän tahto paikallisuniversumien hallintoasioiden osalta. Mutta päätelläkseen, mikä on Jumalten joukossa yhden tahto, sen tiedon pohjalta, jonka he ovat saaneet kahdelta muulta, kolmen Päivien Muinaisen pitää toimia yhdessä, sillä kaksi ei kykenisi saamaan vastausta selville. Ja tästä syystä, vaikei muita syitä olisikaan, superuniversumeja johtaa aina kolme Päivien Muinaista, ei yksi eikä edes kaksi.

4. Enkelijoukkojen Ääni. Neljäs ensi asteen sekonafi ja hänen jälkeensä joka seitsemäs osoittautuvat enkeleiksi, jotka ovat erityisen herkkiä kaikkien enkeliluokkien näkemyksille — ylhäällä olevat supernafit ja alhaalla olevat serafit mukaan luettuina. Näin minkä tahansa komentavan tai valvovan enkelin mielipide on yhdessä hetkessä saatavilla Päivien Muinaisten minkä tahansa neuvoston pohdittavaksi. Teidän maailmassanne ei koskaan kulu päivääkään, etteikö Urantian serafipäällikön tietoisuuteen tulisi tapausta heijasteisesta näkemyksensiiirrosta eli siitä, että Uversasta on jotakin tarkoitusta varten turvaututtu häneen; mutta ellei hän ole siitä Yksinäisen Sanansaattajan kautta saanut ennakolta tietoa, hän jää täysin tietämättömäksi siitä, mitä kaivataan ja miten se saadaan. Nämä ajallisuuden hoivaavat henget toimittavat lakkaamatta tämänkaltaista tiedostamatonta — ja siksi varmasti puolueetonta — todistusaineistoa siitä loputtomasta asiämäärästä, joka vaatii osakseen Päivien Muinaisten ja heidän työtovereidensa huomiota ja edellyttää heidän neuvojaan.

5. Kaukoviestintälähetysten Vastaanottajat. On olemassa sellainen kaukoviestintäsanomien erityislaji, että vain nämä ensiasteiset sekonafit ottavat niitä vastaan. Vaikeivät he ole Uversan

the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

28:4.11 (309.5) 4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6) 5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa,

vakinaisia kaukoviestittäjiä, he ja heijastavien äänien enkelit työskentelevät yhdessä synkronoidakseen Päivien Muinaisten heijastusvision maailmankaikkeuden vakiintuneiden viestityspiirien kautta saapuvien tiettyjen ajankohtaisten viestien kanssa. Kaukoviestintälähetysten vastaanottajat ovat viidettä sarjaa eli viidenneksi luotu ensiasteen sekonafi ja tämän jälkeen luoduista aina joka seitsemäs.

6. Kuljetuspersoonallisuudet. Nämä ovat niitä sekonafeja, jotka kuljettavat ajallisuuden pyhiinvaeltajat superuniversumien päämajamaailmoista Havonan ulkokehälle. He muodostavat superuniversumien kuljetusjoukot, jotka operoivat sisäänpäin, Paratiisiin, ja ulospäin, omien sektoreidensa maailmoin. Tähän joukkokuntaan kuuluu kuudes ensiasteinen sekonafi, ja sen jälkeen luoduista joka seitsemäs.

7. Varajoukko. Hyvin suurta sekonafien ryhmää eli ensimmäisen asteen seitsemättä sarjaa, pidetään reservissä määrittelemättömiä tehtäviä ja maailmojen hätätilatehtäviä varten. Koskeivät he ole kovinkaan erikoistuneita, he voivat kokolailla hyvin toimia erilaisten kumppaniensa sijaisina missä ominaisuudessa tahansa. Mutta tämänlaatuisiin erityistoimiin ryhdytään vain hätätapauksissa. Heidän tavanomaisiin tehtäviinsä kuuluu niiden yleisluontoisten superuniversumivelvollisuuksien suorittaminen, jotka eivät kuulu erityistehtäviin asetettujen enkeleiden toimialaan.

5. TOISEN ASTEEN SEKONAFIT

Toisasteisten sekonafien yhteisöön kuuluvat eivät ole yhtään sen vähemmän heijastavia kuin heidän ensiasteiset toverinsa. Se, että heidät on luokiteltu ensimmäiseen, toiseen ja kolmanteen asteeseen, ei sekonafien tapauksessa merkitse aseman tai toiminnan eriarvoisuutta, vaan se ilmoittaa vain menettelyjärjestyksen. Toiminnoissaan kaikki kolme ryhmää tuovat esille yhtäläisiä ominaisuuksia.

Toisen asteen sekonafien seitsemän heijastavaa tyyppiä osoitetaan Päivien Muinaisten suhteen rinnakkaisten Kolminaisuudesta polveutuvien työtovereiden palvelukseen seuraavalla tavalla:

Viisauden Täydellistäjien palvelukseen: Viisauden Äänet, Filosofian Sielut ja Sielujen Liitot.

Jumalallisten Neuvonantajien palvelukseen: Neuvon Sydämet, Olemassaolon Ilot ja Palvelun Tydytykset.

Universaalisten Sensoreiden palvelukseen:

they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transport Personalities*. These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2) 7. *The Reserve Corps*. A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

28:5.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the

Henkientunnistajat.

Ensiasteisen yhteisön tavoin tämäkin ryhmä luodaan sarjoittain; toisin sanoen ensiksi syntyi Viisauden Ääni, ja seitsemäs sen jälkeen syntynyt oli taas samanlainen, ja sama pätee näiden heijastavien enkeleiden kuuteen muuhunkin tyyppiin.

1. Viisauden Ääni. Jotkut puheena olevista sekonafeista ovat pysyvässä yhteydessä Paratiisin eläviin kirjastoihin, ensi asteen supernafeihin kuuluviin tiedonvarjelijoihin. Erikoistuneessa heijastuspalvelussaan Viisauden Äänet ovat eläviä, ajan tasalla olevia, täydellisiä ja kaikin puolin luotettavia universumien universumin koordinoitun viisauden keskittymiä ja kohdentumia. Superuniversumien pääyhteyspiireillä välittyvän lähes loputtoman tietomäärän suhteen nämä verrattomat olennot ovat sillä tavoin eritteleviä ja valikoivia, siinä mielessä herkkiä, että he pystyvät erottelemaan ja vastaanottamaan olennaisimman viisauden ja toimittamaan erehtymättömästi nämä hengentoiminnan helmet ylemmilleen, Viisauden Täydellistäjille. Ja he toimivat niin, että Viisauden Täydellistäjät eivät vain kuule tämän viisauden aktuaalisia ja alkuperäisiä ilmentymiä, vaan he myös heijasteisesti näkevät juuri ne ylhäistä tai alempaa alkuperää olevat olennot, joiden lausumia ne ovat.

Kirjoitettu on: "Jos joltakulta puuttuu viisautta, niin hän sitä pyytäköön." Milloin Uversassa on tarpeen tehdä viisaita päätöksiä superuniversumihallituksen monimutkaisissa tehtävissä esiintyvissä hämmentävissä tilanteissa, kun saatavilla pitäisi olla sekä täydellisyyttä edustavaa että käytäntöön soveltuva viisautta, Viisauden Täydellistäjät kutsuvat koolle kokonaisen patteriston Viisauden Ääniä, ja omalle yhteisölleen tyypillistä täydellistä taitavuutta osoittaen he virittävät ja suuntaavat mainittuja, universumien universumiin sisältyvän, mieleen kytkeytyvän ja kiertävän viisauden eläviä vastaanottimia niin, että näistä sekonafiäänistä tuossa tuokiossa kumpuaa jumalallisuutta olevan viisauden virta yläpuolella olevasta universumista ja käytännöllisyyttä edustavan viisauden tulva alapuolella olevien universumien korkeammista mielistä.

Mikäli näiden viisauden kahden version sopusointuunsaattamisessa ilmenee epäselvyyttä, vedotaan välittömästi Jumalallisiin Neuvonantajiin, jotka yhdessä hetkessä tekevät päätöksen toimintatapojen oikeasta yhdistämisestä. Kun on vähänkin epäilystä sellaisista maailmoista tulevan aineiston autenttisuuden suhteen, joissa kapina on ollut vallalla, vedotaan Sensoreihin, jotka Henkientunnistajineen kykenevät yhdessä tuokiossa määrittelemään, "minkälainen henki" elähdytti neuvoojaa. Näin aikakautinen viisaus ja

Discerners of Spirits.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

28:5.8 (310.10) It is written, "If any man lack wisdom, let him ask." On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to "what manner of spirit" actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the

tämän hetken tieto ovat avoimen kirjan tavoin aina Päivien Muinaisten edessä heidän hyväntahtoisen katseensa alla.

Voit vain aavistuksenomaisesti tajuta, mitä tämä kaikki merkitsee superuniversumihallitusten johtamisesta vastuussa oleville. Näiden toimintojen suunnattomuutta ja kaikenkattavuutta ei finiittisen olennon käsityskyky juurikaan tavoita. Seistessäsi, kuten minä olen monet kerrat seissyt, Uversan viisudentempelin erityisissä vastaanottokamareissa ja nähdessäsi, miten tämä kaikki aktuaalisesti toimii, liikutut jumalointiin saakka siitä, miten täydellistä ja toimintavarmaa monimutkainen universumien planeettainvälinen viestintä on. Osoitat kunnioitusta niiden Jumalten jumalalliselle viisaudelle ja hyvyydelle, jotka laativat suunnitelmia ja toteuttavat ne näin suurenmoisoin menetelmin. Ja tämä kaikki tapahtuu tosiasiaassa täsmälleen niin kuin olen sen kuvaillut.

2. Filosofian Sielu. Myös näitä suurenmoisia opettajia kiinnitetään Viisauden Täydellistäjien palvelukseen, ja aina milloin heitä ei suunnata toisaalle, he ovat pysyvästi Paratiisin Filosofian Mestareihin kohdentuneita ja näiden suhteen synkroniassa. Kuvittele astuvasi ikään kuin suunnattoman suuren elävän peilin eteen, mutta sen sijaan, että katselisit omaa finiittisen ja aineellisen minuutesi kuvajaista, näkisitkin edessäsi jumalallisen viisauden ja Paratiisin filosofian heijastuman. Ja mikäli halutaan "ruumiillistaa" tämä täydellinen filosofia, laimentaa sitä, jotta se soveltuu vähäisempien maailmojen vaatimattomien ihmisten käyttöön ja heidän omaksuttavakseen, näiden elävien kuvastimien tarvitsee vain kääntää katseensa alaspäin heijastaakseen jonkin toisen maailman tai universumin normeja ja tarpeita.

Juuri tällaisin menetelmin Viisauden Täydellistäjät muokkaavat päätökset ja suositukset tarkasteltavina olevien ihmisten ja maailmojen todellisia tarpeita ja kulloistakin statusta vastaaviksi. Ja he toimivat aina yksissä neuvoin Jumalallisten Neuvonantajien ja Universaalisten Sensoreiden kanssa. Mutta näiden toimintojen ylevä täysipainoisuus ylittää jopa minunkin käsityskyyni.

3. Sielujen Liitto. Nämä eettisiin suhteisiin kuuluvien ihanteiden ja näiden suhteiden kulloisenkin tilan heijastajat tekevät Viisauden Täydellistäjien palvelukseen kiinnitetystä kolmiyhteisestä henkilöstöstä täysimääräisen. Universumien kaikista niistä ongelmista, joiden ratkaisu edellyttää kokemuksen ja soveltuvuuden tuoman viisauden käyttämistä, eivät mitkään ole älyllisten olentojen välisistä suhteista ja keskinäisistä yhdistymistä juontuvia tärkeämpiä. Olipa kysymys ihmisten välisistä yhteenliittymistä kaupan ja liike-elämän, ystävyys ja avioliiton puitteissa tai enkeliarmeijoiden välisistä

moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28:5.11 (311.3) 2. *The Soul of Philosophy.* These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to "incarnate" this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28:5.13 (311.5) 3. *The Union of Souls.* Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the

yhteyksistä, niissä ilmenee jatkuvasti pientä kitkaa, vähäisiä väärinkäsityksiä, jotka ovat liian mitättömiä herättämään edes sovittelijoiden huomiota, mutta tarpeeksi ärsyttäviä ja häiritseviä haitataakseen universumin sujuvaa toimintaa siinä tapauksessa, että niiden sallitaan kertautua ja jatkua. Niinpä Viisauden Täydellistäjät antavatkin oman yhteisönsä viisaan kokemuksen koko superuniversumin käyttöön ”sovitteluöljyksi”. Kaikessa tässä työssä näitä superuniversumien viisaita miehiä avustavat taitavasti heidän heijastavat työtoverinsa, Sielujen Liitot, jotka tuovat saataville ajankohtaista tietoa universumin tilasta ja samanaikaisesti heijastavat paratiisillista ihannetta siitä, miten nämä hämmentävät ongelmat parhaiten selvitettäisiin. Ellei näitä sekonaifeja erityisesti suunnata muuanne, he pysyvät heijastusyhteydessä Paratiisissa oleviin etiikantulkitsijoihin.

Kysymys on enkeleistä, jotka vaalivat ja edistävät kaikkea Orvontonin puitteissa harjoitettavaa ryhmätöitä. Yksi tärkeimmistä kuolevaisena kokemanne elämänvaiheen aikana opittavista läksyistä on ryhmätö. Täydellisyyden sfäärejä kansoittavat ne, jotka ovat oppineet tämän taidon työskennellä yhdessä muiden olentojen kanssa. Harvalukuiset ovat ne velvollisuudet, jotka maailmankaikkeudessa osoitetaan yksinäisen palvelijan suoritettaviksi. Mitä ylemmäs nouset, sitä yksinäisemmäksi tunnet itsesi, aina kun olet väliaikaisesti ilman kumppaniasi seuraa.

4. Neuvon Sydän. Tämä on ensimmäinen ryhmä tässä käsitellyistä Jumalallisten Neuvonantajien valvontaan asetettavista heijastavista suojelushengistä. Tähän tyyppiin kuuluvilla sekonaifeilla on hallussaan avaruuden tosiasiat, sillä he valitsevat tällaisen tietoa-aineiston ajallisuuden yhteyspiireiltä. He heijastavat erityisesti tiedonkoordinoijasekonaifeja, mutta he heijastavat valikoiden myös kaikkien olentojen neuvoja, olivatpa nämä korkeassa tai vähäisessä asemassa. Aina kun Jumalallisten Neuvonantajien puoleen käännytään tärkeitten neuvojen tai päätösten saamiseksi, nämä pyytävät heti luokseen ryhmän Neuvon Sydämiä, ja tuossa tuokiassa annetaan päätös, jossa tosiasiallisesti ruumiillistuu koko superuniversumin pätevimpien mielten yhteen sovitettu viisaus ja neuvo. Ja se on kaikilta puoltaltaan tarkastettu ja tarkistettu Havonan ja jopa Paratiisin olevien mielten tuottaman neuvon valossa.

5. Olemassaolon Ilo. Nämä olennot ovat luonnostaan heijasteisesti viritetyt sopusointua valvoviin supernafeihin ylhäällä ja tiettyihin serafeihin alhaalla, mutta on vaikea selittää, mitä täsmällisesti sanottuna tämän kiinnostavan ryhmän jäsenet todellisuudessa tekevät. Heidän pääasialliset toimintansa kohdistuvat ilontuntemusten edistämiseen enkelijoukkojen eri yhteisöjen ja alempien tahdollisten luotujen

attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the “oil of reconciliation” for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to

keskuudessa. Jumalalliset Neuvonantajat, joiden palvelukseen heidät on kiinnitetty, käyttävät heitä harvoin minkään nimenomaisen ilonaiheen etsimiseen. Yleisemmällä tasolla ja yhteistyössä vaihtelunohjaajien kanssa he toimivat ilon selvittelypisteinä, jotka pyrkivät kohottamaan elinpiirin mielihyvätunteita, samalla kun he yrittävät parantaa huumorin makusuuntaa, kehittää kuolevaisten ja enkelien keskuudessa superhumoria. He pyrkivät osoittamaan, että vapaatahoiseen olemassaoloon kuuluu luonnostaan ilo, joka on riippumaton kaikista ulkopuolisista vaikutteista; ja he ovat oikeassa, vaikka he kohtaavatkin suuria vaikeuksia teroittaessaan tätä totuutta alkukantaisten ihmisten mieleen. Korkeammat henkipersonallisuudet ja enkelit reagoivat nopeammin näihin kasvatusponnistuksiin.

6. Palvelun Tyydytys. Nämä enkelit heijastavat aivan erityisesti Paratiisissa toimivien käytösohjaajien asennetta; ja toimimalla paljolti samoin kuin Olemassaolon Ilot he pyrkivät lisäämään palvelemisen arvoa ja enentämään siitä saatavia tyydytysentunteita. He ovat tehneet paljon selvittääkseen sitä, miten epäitsekäiseen palveluun sisältyy vastaisuudessa saatavia palkintoja, palveluun, joka tähtää totuuden valtakunnan laajentamiseen.

Jumalalliset Neuvonantajat, joiden palvelukseen tämä olentoluokka on kiinnitetty, käyttävät sen jäseniä heijastamaan maailmasta toiseen tietoa siunauksista, jotka ovat saatavissa hengellisestä palvelemisesta. Ja käyttämällä hyväksi parhaiten saavuttamia tuloksia keskinkertaisia innostaakseen ja rohkaistakseen nämä sekonafit antavat suunnattoman panoksen siihen, että antaumuksellinen palvelu on superuniversumeissa laadukasta. Veljellisen kilpailun henkeä käytetään tehokkaasti hyödyksi levittämällä jokaiseen maailmaan tietoa, joka kertoo, mitä muut, eritoten parhaat, tekevät. Virkistävää ja tervettä kilpailua edistetään jopa serafijoukkojen keskuudessa.

7. Henkientunnistaja. Erityinen yhteys vallitsee toisen havonakehän neuvonantajien ja neuvojen sekä nyt esillä olevien heijastavien enkelien välillä. He ovat ainoat Universaalisten Sensoreiden palvelukseen asetetut sekonafit, mutta he ovat todennäköisesti kaikista tovereistaan ainutlaatuisimmin erikoistuneita. Välittämättä siitä, mikä on kulloisenkin tiedon lähde tai kanava tai siitä, miten vähäistä on käsillä oleva todistusaineisto, kun se alistetaan näiden tunnistajien heijasteisesti tutkittavaksi, he ilmoittavat meille samassa hetkessä, mikä on tutkittavan kohteen todellinen motiivi, tosiasiallinen tarkoitusperä ja kohteen alkuperän todellinen olemus. Minua ihmetyttää näiden enkeleiden suurenmoinen toiminta, enkeleiden, jotka näin erehtymättömästi heijastavat jokaisen tutkittavan

whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service.* These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28:5.18 (312.5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313.1) 7. *The Discerner of Spirits.* A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

yksilön todellisen moraalisen ja hengellisen luonteen.

Henkientunnistajat suorittavat nämä monimutkaiset palvelukset myötäsyttyisen ”hengellisen ymmärryksen” avulla, mikäli sallitte minun käyttää tällaisia sanoja koettaessani välittää ihmismielelle ajatuksen, että nämä heijastavat enkelit näin toimiessaan toimivat intuitiivisesti, luonnostaan ja erehtymättä. Kun Universaaliset Sensorit katselevat näitä esityksiä, he ovat kasvokkain heijastetun yksilön alastoman sielun kanssa; ja juuri tämä luonnehdinnan täsmällisyys ja täydellisyys selittää osaltaan, miksi Sensorit kykenevät aina toimimaan niin oikeudenmukaisesti oikeamielisinä tuomareina. Tunnistajat ovat aina Sensorien seurassa jokaisella Uversa muualle suuntautuvalla tehtäväkäynnillä, ja he ovat aivan yhtä pystyviä ulkona avaruudessa kuin he ovat omissa Uversan päämajassaan.

Vakuutan teille, että kaikki nämä henkimaailman tapahtumat ovat todellisia, että ne tapahtuvat vakiintuneiden käytäntöjen mukaisesti ja sopusoinnussa universaalisten toimipiirin muuttumattomien lakien kanssa. Jokaiseen vasta luotuun luokkaan kuuluvat olennot heijastuvat heti elämän henkäyksen saatuaan välittömästi korkeuksissa; elävä luonnehdinta luodun olemuksesta ja potentiaalista toimitetaan salamana superuniversumin päämajaan. Tunnistajien välityksellä saatetaan näin Sensoreiden tietoon tarkasti se, ”minkälainen henki” on syntynyt avaruuden maailmoissa.

Samoin on myös kuolevaisen ihmisen laita: Salvingtonin Äiti-Henki tuntee sinut läpikotaisin, sillä maailmasi Pyhä Henki ”tutkii kaikki olevaiset”, ja mitä ikinä jumalallinen Henki sinusta tietää, se on välittömästi käytettävissä, silloin kun tunnistajasekonafit Hengen kanssa heijastavat sitä tietoa, jonka Henki sinusta omaa. On kuitenkin mainittava, että Isän osasten tieto ja suunnitelmat eivät ole heijastettavissa. Tunnistajat voivat heijastaa ja he myös heijastavat Suuntaajien läsnäolon (ja Sensorit julistavat nämä jumalallisiksi), mutta he eivät pysty tulkitsemaan Salaperäisten Opastajien mielellisyyden sisältöä.

6. KOLMANNEN ASTEEN SEKONAFIT

Tovereidensa tavoin nämäkin enkelit luodaan sarjoina ja seitsemänä heijastavana tyyppinä, mutta näitä tyypejä ei määrätä superuniversumien hallintopersonallisuuksien erilliseen palveluun yksittäin. Kaikki kolmannen asteen sekonafit on kollektiivina asetettu Perillepääsyn Kolminaistettujen Poikien palvelukseen, ja nämä ylösnousemukselliset pojat käyttävät heitä vaihtovuoroisesti; toisin sanoen Voimalliset Sanansaattajat voivat käyttää ja myös

28:5.20 (313.2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent “spiritual insight,” if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively, inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28:5.21 (313.3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly “what manner of spirit” has been born on the worlds of space.

28:5.22 (313.4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world “searches all things,” and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the seconaphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit’s knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates,

käyttävät mitä tahansa kolmannen asteen tyyppiä, ja samoin tekevät heidän vertaisensa: Korkearvoiset sekä Nimettömät ja Numerottomat. Nämä kolmannen asteen sekonaften seitsemän tyyppiä ovat:

1. Syntyperien Merkitys. Superuniversumihallitukseen kuuluville ylösnousemuksellisille Kolminaistetuille Pojille on uskottu vastuu kaikkien niiden kysymysten käsittelemisestä, jotka juontuvat minkä tahansa yksilön, rodun tai maailman alkuperästä. Ja alkuperän merkitys on tärkein kysymys kaikissa suunnitelmissamme, jotka tähtäävät maailman elävien luotujen kosmiseen edistämiseen. Kaikki olentojen väliset suhteet ja etiikan soveltaminen versovat alkuperän pohjimmaisista tosiasioista. Alkuperä on perustana sille, miten Jumalat reagoivat suhteisiin, jotka heillä on luotuihin. Myötätöimijä "ottaa ihmisen osalta huomioon sen, millä muotoa hän syntyi".

Taivaasta laskeutuvien korkeampien olentojen kohdalla syntyperä on pelkästään todettava tosiseikka, mutta ylösnousemusolentojen kohdalla — enkelten alemmat luokat mukaan lukien — alkuperän luonne ja siihen liittyvät seikat eivät aina ole näin selvät, vaikka ne ovat miltei kaikissa universumin asioiden käännteissä yhtälailla elintärkeitä. Tämän vuoksi on arvokasta, että käytettävissämme on sarja heijastavia sekonaifeja, jotka pystyvät hetkessä esittämään kaiken tarpeellisen tiedon kunkin olennon polveutumisesta, olipa hän keskusuniversumissa tai koko superuniversumitoimipiirin missä kolkassa tahansa.

Syntyperän Merkitykset ovat seitsemää superuniversumia asuttavien valtavien olentojoukkojen — ihmisten, enkelten ja muiden — eläviä, käyttövalmiita sukuselvityksiä. Heillä on pysyvä valmius toimittaa ylemmilleen ajan tasalla oleva, tyhjentävä ja luotettava arvio oman superuniversuminsa jokaisen maailman jokaisen yksilön sukutaustasta ja kulloisestakin tosiasiallisesta statuksesta; ja tulos, johon he hallussaan olevan tietoaaineiston perusteella päätyvät, on aina minuutilleen ajan tasalla.

2. Armon Muisti. Nämä ovat tosia, täysimääräisiä ja tyhjentäviä eläviä muistiinmerkintöjä Äärettömän Hengen välikäsien hellin hoivatoimin yksilöille ja ihmissukukunnille osoitetusta armosta täytettäessä tehtävää, jonka mukaan vanhurskautta ilmentävä oikeus on sovittava maailmojen statusta vastaavaksi, sellaisena kuin se ilmenee Syntyperän Merkitysten esittämissä kuvauksissa. Armon Muisti paljastaa armon lasten moraalisen velan — heidän hengelliset vastattavansa — punnittavaksi heidän varojaan vastaan, jotka koostuvat Jumalan Poikien asettamista pelastavista varannoista. Paljastaessaan, että on olemassa Isän

Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins.* The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor "take note of the man, in what manner he was born."

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to

edeltäkäsini myöntämä armo, Jumalan Pojat asettavat sen välttämättömän luoton, jonka tarkoituksena on varmistaa kaikkien eloonjääminen. Ja sitten, sen mukaan mitä Syntyperän Merkitykset yksilöstä paljastavat, asetetaan armoluotto jokaisen järjellisen luodon eloonjäämistä varten, luotto, joka on määrältään ylenpalttinen, luotto, joka on laupeutensa osalta niin laaja, että se riittää takaamaan jokaisen sellaisen sielun pelastumisen, joka todella haluaa päästä jumalalliseksi kansalaiseksi.

Armon Muisti on elävä koetase, aina ajan tasalla oleva tiliote tilistäsi, ja tilinpitäjinä ovat maailmojen yliluonnolliset voimat. Kysymyksessä ovat ne elävät, armon jakamista koskevat muistiinmerkinnät, jotka luetaan todistusaineistona Uversan oikeusistuimille, silloin kun kunkin yksilön oikeus päättymättömään elämään ratkaistaan, kun "valtaistuimet pystytetään ja Päivien Muinaiset istuvat valtaistuimella. Uversan kaukoviestimet puhuvat ja ne tulevat ilmoille heidän edestään; tuhannet tuhansien jälkeen palvelevat heitä, ja kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta seisoo heidän edessään. Tuomion hetki on koittanut ja kirjat avataan." Ja kirjat, jotka tuona valtavana hetkenä avataan, ovat superuniversumien kolmannen asteen sekonaften elävät muistiinmerkinnät. Formaaliset muistiinmerkinnät ovat arkistossa vahvistamassa tarpeen vaatiessa Armon Muistien esittämän todistusaineiston.

Armon Muistin pitää osoittaa, että Jumalan Poikien asettama pelastava luotto on täysin ja kuuliaisesti maksettu Kolmannen Lähteen ja Keskusten kärsivällisten persoonallisuuksien rakastavana hoivana. Mutta kun armo ammennetaan tyhjiin, kun siitä kertova "muisti" todistaa sen ehtymisestä, silloin puhuu oikeus ja vallitsee oikeamielisyys. Sillä armo ei ole tarkoitettu tyrkyttäväksi niille, jotka sitä halveksivat; armo ei ole lahja, jonka ajallisuuden itsepitäiset kapinalliset saavat tallatakseni sen jalkojensa alle. Kuitenkin, vaikka armo näin on kallisarvoista ja kalliisti annettua, henkilökohtaiset luotonnosto-oikeutesi ylittävät aina suuresti kykyi varannon tyhjentämiseen, jos tarkoituspärsäsi ovat vilpittömät ja jos sydämesi on puhdas.

Armon heijastajat ovat kolmannen asteen työtovereineen mukana lukuisissa superuniversumien palvelutehtävissä, joihin kuuluu myös ylösnousemusluotujen opettaminen. Syntyperän Merkitykset opettavat näitä taivasmatkalaisia muun muassa soveltamaan hengen etiikkaa, ja tämän koulutuksen jälkeen Armon Muistit opettavat heitä olemaan aidosti armelaita. Vaikka armon jakamisessa käytetyt hengelliset menetelmät käyvätkin ymmärryksesi yli, tulisi sinun jo nyt käsittää, että lapeus on ominaisuus, joka kasvaa. Sinun olisi käsitettävä, että olemalla ensiksi oikeudenmukainen, sitten

insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when "thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened." And the books which are opened on such a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the "memory" thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on

kohtuullinen, seuraavaksi pitkämielinen ja sitten hyväntahtoinen, olet saava suuren palkkion henkilökohtaisen tyydytyksentunteen muodossa. Ja sitten, jos tältä pohjalta niin päätät ja jos sydämesi on siinä mukana, voit astua seuraavan askelen ja osoittaa aidosti laupeutta; mutta laupeutta et voi osoittaa sinänsä ja sellaisenaan. Mainitut välivaiheet on käytävä läpi, sillä muutoin ei mitään aitoa armoa voi olla. Holhoavuutta, alentuvaisuutta tai hyväntekeväisyyttä — jopa sääliä — voi olla, muttei armoa. Todellinen lapeus tulee vasta seuraavien, armoa edeltävien ilmiöitten, kauniina huipentumana: ryhmänsisäinen yhteisymmärrys, keskinäinen arvonanto, veljellinen yhteenkuuluvuus, hengellinen yhteys ja jumalallinen harmonia.

3. Ajan Tärkeys. Aika on kaikille tahdollisille luoduille suotu universaalinen anti; se on se ”yksi leiviskä”, joka on uskottu kaikkien älyllisten olentojen huostaan. Teillä kaikilla on aika, jonka kuluessa voitte varmistaa eloonjäämisenne. Ja vasta kun aika haudataan välinpitämättömyyteen, on se kohtalokkaasti tuhlatu, eli kun jätätte sen käyttämättä niin, että varmistaisitte sielunne eloonjäämisen. Ajan täysimpään mahdolliseen mittaansa hyväksikäyttämisen laiminlyöminen ei vielä aiheuta kohtalokkaita seuraamuksia; se vain viivästyttää ajallisuuden pyhiinvaeltajaa hänen taivasmatkallaan. Jos eloonjääminen saavutetaan, kaikki muut menetykset ovat korjattavissa.

Luottamustehtäviä jaettaessa Ajan Tärkeyksien neuvot ovat korvaamattomia. Aika on elintärkeä tekijä kaikessa, mikä on Havonan ja Paratiisin tällä puolen. Viimeisellä tuomiolla, Päivien Muinaisten edessä, aika on eräs todistusaineiston osatekijä. Ajan Tärkeyksien on aina esitettävä todiste, joka osoittaa, että jokaisella vastaajalla on ollut yltä kyllin aikaa päätöstensä tekemiseen ja valinnan suorittamiseen.

Nämä ajan arvioijat ovat myös profetoimisen salaisuus. He kuvastavat aikatekijää, joka vaaditaan minkä tahansa hankkeen loppuunsaattamiseen, ja ajan osoittimina he ovat aivan yhtä luotettavia kuin muiden elollismuotojen frandalankit ja kronoldekit. Jumalat näkevät ennakolta; ja näin ollen he tietävät ennakolta, mutta ajallisten universumien ylösnousemuksellisten viranomaisten on kysyttävä neuvoa Ajan Tärkeyksiltä kyetäkseen ennustamaan tulevia tapahtumia.

Kohtaatte näitä olentoja ensi kerran mansiomaailmoissa, ja he ohjaavat teitä käyttämään ”ajaksi” kutsumaanne hyödyllisesti, sekä sen positiivisessa käytössä eli työssä että sen negatiivisessa hyödyntämisessä eli levossa. Kummatkin ajankäyttötavat ovat tärkeitä.

4. Luottamuksen Juhlallisuus. Luottamus on tahdollisten olentojen ratkaisevan tärkeä testi.

that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

28:6.9 (315.2) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the “one talent” intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one’s time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call “time,” both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust.* Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character.

Luotettavuus on itsensähallitsemisen, luonteenlujuuden, todellinen mitta. Nämä sekonafit täyttävät kahta tarkoitusta supeurniversumien asiainhoidon puitteissa: He välittävät kaikille tahdollisille olennoille kuvan siitä, mitä ovat velvollisuudentunto, pyhydentunto ja luottamuksen juhllisuus. Samalla he erehtymättömän tarkasti heijastavat hallitseville vastuullisille jokaisen luottamustehtävään ehdolla olevan luotettavuuden.

Urantialla te yritätte irvokkaalla tavalla päästä perille ihmisten luonteesta ja arvioida heidän erityiskykyjään, mutta Uversassa me tosiasiallisesti teemme sellaista niin, että se on täydellistä. Nämä sekonafit punnitsevat luotettavuuden elävissä, erehtymättömän luonteenarvioinnin vaakakupeissa, ja kun he ovat katsooneet sinuun, meidän tarvitsee vain katsoa heitä tietääksemme, missä määrin kykysi vastuun kantamiseen, luottamustehtävien suorittamiseen ja tehtävien täyttämiseen on rajoittunut. Taseen toiselle puolelle merkitään varoiksi luotettavuutesi ja toiselle puolelle kirjataan yhtä selvästi veloiksi mahdolliset laiminlyönnit tai petokset.

Ylempienne suunnitelmana on auttaa teitä eteenpäin osoittamalla teille kerta kerralta suurempaa luottamusta, sitä mukaa kuin luonteenne on kyllin kehittynyt kyetäksenne menestyksellisesti kantamaan nämä lisätyt vastuut, mutta yksilön ylikuormittaminen on omiaan vain kerjäämään onnettomuutta ja varmistamaan lopputulokseksi pettymyksen. Ja jotta välttyttäisiin siltä virheeltä, että ihmiselle tai enkelille annetaan vastuuta ennenaikaisesti, käytetään hyväksi näiden ajallisuudessa ja avaruudessa olevien yksilöiden luotettavuuden erehtymättömien arvioijien palveluja. Korkea-arvoisilla on aina seurassaan näitä sekonafeja, ja nämä toimeenpanijat jakavat tehtäviä, aina vasta kun heidän ehdokkaansa on punnittu sekonaften vaa'assa, eikä näitä ole todettu "köykäisiksi".

5. Palvelun Pyhyys. Luotettavuuden toteamisen jälkeen asianomaiselle myönnetään välittömästi palvelemisen oikeus. Mikään muu kuin oma epäluotettavuutesi, puutteellinen kyky luottamuksen juhllisuuden arvostamiseen, ei voi olla itsesi ja lisääntyvien palvelutilaisuuksien välissä.

Palveleminen — tarkoituksenmukainen palvelu, ei orjuus — tuottaa korkeinta tyydytystä ja ilmentää jumalallista arvokkuutta. Palvelua ja enemmän palvelua, enentyvää palvelua, vaikeaa palvelua, lopputulokseltaan epävarmaa palvelua ja lopulta jumalallista ja täydellistä palvelua — siinä on ajallisuuden päämäärä ja avaruuden määränpää. Mutta ajallisuuden leikkijaksot vuorottelevat aina edistymisen palvelujaksojen kanssa. Ja ajallisuudessa tapahtuneen palvelun jälkeen seuraa ikuisuudessa suoritettava

These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the seconaphic balances and pronounced "not wanting."

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service.* The privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as

superpalvelu. Ajallisuudessa tapahtuvan leikin kuluessa sinun tulisi kuvitella ennakolta ikuisuudessa tehtävää työtä, aivan kuten olet ikuisuudessa tapahtuvan palvelun aikana muisteleva ajallisuudessa leikittyjä leikkejä.

Maailmankaikkeuden järjestys perustuu panostamiseen ja tulostumiseen; koko ikuisen elämänurasi aikana et ole koskaan kohtaava toimettomuudesta aiheutuvaa yksitoikkoisuutta etkä persoonallisuuden lamaantumista. Etenemisen mahdollistaa myötäsyttyinen liikkeessäolo, edistyminen juontuu jumalallisesta kyvystä toimintaan, ja tuloksiinpääsy on mielikuvitukseksiaan seikkailumielen lapsi. Mutta tähän tuloksiinpääsemisen kykyyn sisältyy erottamattomasti eettinen vastuu, välttämättömyys tunnustaa se, että maailman ja maailmankaikkeuden täyttävät suuret joukot mitä erilaisimpiin tyypeihin kuuluvia olentoja. Koko tätä suurenmoista luomusta sinä itse mukaan luettuna ei luotu vain sinua varten. Tämä ei ole mikään itsekeskeinen maailmankaikkeus. Jumalat ovat säätäneet: "On autuaampaa antaa kuin saada", ja oma Mestari-Poikanne sanoi: "Joka joukossanne tahtoo olla suurin, olkoon hän kaikkien palvelija."

Minkä tahansa palvelun todellinen luonne — suorittipa sen ihminen tai enkeli — paljastuu täysin näiden palvelun sekonaafiosoitimien, Palvelun Pyhyyksien, kasvoilla. Kaikenkattava erittely todellisista ja salatuista vaikuttimista on selvästi nähtävillä. Nämä enkelit ovat universumissa toden totta mielen tutkailijoita, sydänten tutkistelijoina ja sielujen luotaajia. Kuolevaiset saattavat käyttää sanoja kätkemään ajatuksensa, mutta nämä ylevät sekonaafit riisuvat verhon ihmissydämen ja enkelin mielen pohjimmaisten vaikuttimien yltä.

6. ja 7. Suuruuden Salaisuus ja Hyvyyden Sielu. Kun ylösnousemuspyhiinvaeltajat ovat havahtuneet tajuamaan ajan tärkeyden, heille on tie valmiina luottamuksen juhlallisuuden tajuamiseen ja palvelun pyhyiden arvostamiseen. Vaikka nämä ovatkin suuruuden moraaliset ainesosat, on olemassa myös suuruuden salaisuuksia. Kun sovelletaan suuruuden hengellisiä testejä, ei moraalisia ainesosasia jätetä huomiotta, mutta siinä, millaisena epäitsekkyys ilmenee pyyteettömässä aherruksessa maisten kaltaistensa parhaaksi, eritoten hädänalaisten ja ahdingossa elävien kelvollisten olentojen hyväksi, siinä on planetaarisen suuruuden todellinen mitta. Ja Urantian kaltaisessa maailmassa suuruus ilmenee itsehillinnän osoittamisena. Ei se ole suuri, joka "valloittaa kaupungin" tai "kukistaa kansakunnan", vaan pikemminkin se, joka "paneekin kuriin oman kielensä".

Suuruus merkitsee samaa kuin jumalallisuus. Jumala on yliveraisen suuri ja hyvä. Suuruutta ja hyvyyttä ei yksinkertaisesti voi erottaa toisistaan. Jumalassa ne yhdistyvät ikiajoiksi. Tästä

you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, "It is more blessed to give than to receive," and said your Master Son, "He who would be greatest among you let him be server of all."

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these seconaphic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness*. The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the real *measure* of planetary greatness. And the *manifestation* of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who "takes a city" or "overthrows a nation," but rather "he who subdues his own tongue."

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced*. They are forever made one in God. This truth is literally and

totuudesta on konkreettisena ja osuvana esimerkkinä Suuruuden Salaisuuden ja Hyvyyden Sielun heijastava keskinäinen riippuvuus, sillä kumpikaan ei pysty toimimaan ilman toista. Muita jumalallisuuden ominaisuuksia heijastellessaan supeurniversumisekonafit voivat toimia ja he tosiaan myös toimivat yksin, mutta heijasteiset suuruuden ja hyvyyden arviot näyttävät olevan erottamattomissa. Niinpä näiden suuruuden ja hyvyyden heijastajien pitääkin jokaisessa maailmassa ja jokaisessa universumissa työskennellä yhdessä ja esittää aina kaksinkertainen ja toisistaan riippuvainen raportti jokaisesta tutkimuksensa kohteena olevasta olennosta. Suuruus ei ole arvioitavissa, ellei tiedetä sen sisältämää hyvyyttä, kun taas hyvyys ei ole kuvailtavissa osoittamatta sen luontaista ja jumalallista suuruutta.

Suuruuden arviointi vaihtelee sfääriltä toiselle. Olla suuri on yhtä kuin olla Jumalan kaltainen. Ja koska se, minkäläatuista suuruus on, määräytyy täysin sen sisältämän hyvyyden perusteella, siitä seuraa, että sinusta jopa nykyisessä inhimillisessä olotilassasi, jos sinusta voi laupeuden kautta tulla hyvä, on sitä tietä tulossa suuri. Mitä uskollisemmin tarkastelet jumalallisen hyvyyden käsitteitä ja kuta sinnikkäämmiin pidät niitä ohjenuoranas, sitä varmemmin vartut suuruudessa, kiistämättömän eloonjäämisen oikeutuksen omaavassa suuruudessa.

7. SEKONAFIEN ANTAMA HOIVA

Sekonafit ovat peräisin superuniversumien pääkaupungeista ja siellä heillä on päämajansa, mutta yhteydenpidosta huolehtivien tovereidensa myötä he ulottavat vaikutuksensa Paratiisiin rantamilta avaruuden evolutionaariisiin maailmoihin. He palvelevat superhallitusten pohdintakokousten jäsenten arvostettuina avustajina ja ovat suureksi avuksi Uversan hyvätahdon siirtokunnille: tähtientutkijoille, tuhatvuotisturisteille, taivaallisille tarkkailijoille ja koko joukolla muita olentoja, Havonaan-kuljetusta odottavat ylösnousemusolennot mukaan luettuina. Päivien Muinaisista on mieluista osoittaa tiettyjä ensiasteen sekonafeja avustamaan Uversaa kiertävissä neljässä sadassa yhdeksässä kymmenessä opiskelumaailmassa kotipaikkaansa pitäviä ylösnousemusluotuja. Siellä palvelee opettajina myös monia toisen ja kolmannen asteen yhteisöihin kuuluvia. Nämä Uversan satelliitit ovat ajallisuuden universumien viimeistelykouluja, jotka antavat valmistavan oppikurssin Havonan seitsenkehäistä yliopistoa varten.

Sekonafien kolmesta yhteisöstä kolmannen asteen ryhmä, joka on liitetty ylösnousemuksellisten vallankäyttäjien

strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the

palvelukseen, huolehtii mitä laaja-alaisimmin ajallisuuden ylösnousemusluoduista. Tapaat heitä hetkittäin heti Urantialta-lähtösi jälkeen, vaikkeet suuressa määrin käytäkään heidän palvelujaan kuin vasta Orvontonin maailmoihin saavuttuasi. Tulet nauttimaan heidän seurastaan, kunhan Uversan koulumaailmoissa oleskellessasi tulet heidän kanssaan täysin tutuksi.

Nämä kolmannen asteen sekonafit ovat ajansäästäjiä, avaruudenlyhentäjiä, virheenpaljastajia, uskollisia opettajia ja ikuisia tienviittoja — jumalallisen varmuuden eläviä merkkejä —, jotka on armeliaisuudesta asetettu ajan tienristeyksiin ohjaamaan huolestuneiden pyhiinvaeltajien askeleita suuren hämmennyksen ja hengellisen epävarmuuden hetkinä. Jo kauan ennen täydellisyiden porteille pääsyäsi alat päästä käsiksi jumalallisiin työvälineisiin ja tutustua Jumaluuden menetelmiin. Ensimmäiseen mansiomaailmaan saapumisestasi lähtien aina siihen saakka kunnes suljet silmäsi ja vaivut Havona-uneen valmistuksena Paratiisiin-siirtoasi varten, käytät, aina milloin tunnet olevasi avun tarpeessa, yhä enemmän hyväksesi näiden ihmeellisten olentojen tarjoamaa apua, olentojen, jotka niin täysin ja auliisti heijastavat niiden turvallisten ja luotettavien pyhiinvaeltajien pettämätöntä tietoa ja varmaa viisautta, jotka ovat edelläsi kulkeneet tämän pitkän matkan täydellisyiden porteille.

Urantialla meiltä on eväty näiden heijastavan luokan enkeleiden täysimääräinen käyttöoikeus. He vierailevat maailmassanne tavan takaa jotakin tiettyä tehtävää suorittamaan lähetettyjen persoonallisuuksien mukana, mutta he eivät voi toimia täällä vapaasti. Tämä sfääri on yhä osittaisessa hengellisessä karanteenissa, ja nykyisellään täältä puuttuu tietyt heidän palveluilleen välttämättömät yhteyspiirit. Kun maailmanne taas kerran yhdistetään asianomaisiin heijastaviin yhteyspiireihin, suuri osa planeettainvälisen ja universumienvälisen yhteydenpidon merkeissä suoritetusta työstä yksinkertaistuu ja nopeutuu merkittävästi. Urantialla toimivat taivaalliset työntekijät kohtaavat monia vaikeuksia tämän heidän heijastavien työtovereidensa toiminnallisen rajoituksen vuoksi. Mutta jatkamme työtämme iloisesti ja suoritamme tehtävämme käytettävissä olevin apuneuvoin, vaikka joudummekin paikallisesti olemaan ilman näiden ihmeteltävien olentojen, avaruuden elävien kuvastimien ja ajallisuuden olemuksenprojisoijien, monia palveluksia.

[Esittänyt yksi Uversan Voimallisista Sanansaattajista.]

ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

Luku 29. Universumivoiman Ohjaajat

⇐ 028

Urantia-kirjan

030 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 29 UNIVERSUMIVOIMAN OHJAAJAT

Osiot

Johdanto

1. SEITSEMÄN KORKEINTA VOIMANOHAJAAJAA
2. Korkeimmat Voimakeskukset
3. Voimakeskusten toimipiiri
4. Fyysiset Päävalvojat
5. Vahvuuden Pääorganisoiijat

Johdanto

KAIKISTA niistä universumipersonallisuuksista, jotka huolehtivat planeettainvälisten ja universumienvälisten asioiden säätelystä, voimanohtajat työtovereineen ovat olleet Urantialla vähiten ymmärrettyjä. Vaikka teidän sukukuntanne on jo kauan tiennyt enkelten ja samankaltaisten taivaallisten olentoyhteisöjen olemassaolosta, ei fyysisen toimipiirin valvojista ja säätelijöistä ole koskaan annettu tietoa kuin vähän. Nytkin minun on lupa paljastaa kokonaan vain viimeinen niistä kohta lueteltavista kolmesta elävien olentojen ryhmästä, jotka huolehtivat kokonaisuniversumissa vahvuuden valvonnasta ja energian säätelystä.

1. Ensiaisteiset Olevaistetut Vahvuuden Pääorganisoiijat.

2. Liitännäiset Transsendentaaliset Vahvuuden Pääorganisoiijat.

3. Universumivoiman Ohjaajat.

Vaikka mielestäni on mahdotonta kuvailla universumivoiman eri ohjaaja-, keskus- ja valvojaryhmien keskinäisiä eroavuuksia, toivon, että kykenen selittämään edes jotakin heidän

PAPER 29 THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain

toimintojensa maailmasta. He ovat ainutlaatuinen elävien olentojen ryhmä, jonka tehtävänä on energian älyperäinen säätely koko suuruniversumin piirissä. Korkeimmat ohjaajat mukaan lukien heidän joukkoonsa kuuluvat seuraavat pääjakautumat:

1. Seitsemän Korkeinta Voimanohtajaa.
2. Korkeimmat Voimakeskukset.
3. Fyysiset Päävalvojat.
4. Morontiavoiman Valvojat.

Korkeimmat Voimanohtajat ja Korkeimmat Voimakeskukset ovat olleet olemassa miltei hamasta ikuisuudesta lähtien, eikä näihin yhteisöihin kuuluvia olentoja ole tietääksemme luotu lisää. Seitsemän Valtiashenkeä personoivat Seitsemän Korkeinta Voimanohtajaa, minkä jälkeen nämä yhdessä vanhempiensa kanssa tuottivat yli kymmenenmiljardia työtoveriaan. Ennen voimanohtajien päiviä keskusuniversumin ulkopuolisen avaruuden energiapiirit olivat Paratiisissa toimivien Vahvuuden Pääorganisoidien älyperäisessä valvonnassa.

Kun teillä on tietoa aineellisista luoduista, teillä on edes vastakohtaan pohjalta ajateltu mielikuva hengellisistä olennoista; mutta kuolevaisen mielen on perin vaikea hahmottaa itselleen kuvaa voimanohtajista. Taivasmatkalaisen korkeammille olemassaolon tasoille tähtävään edistymissuunnitelman puitteissa teillä ei ole mitään suoranaista tekemistä sen kummemmin korkeimpien ohjaajien kuin voimakeskusten kanssa. Joissakin harvinaisissa tilanteissa olette tekemisissä fyysisten valvojen kanssa, ja mansiomaailmat saavutettuanne työskentelette esteittä morontiavoiman valvojen kanssa. Nämä morontiavoiman valvojat toimivat niin yksinomaisesti paikallisuomusten morontiajärjestelmän piirissä, että on katsottu parhaaksi kertoa heidän toiminnastaan vasta paikallisuniversumia käsittelevässä jaksossa.

1. SEITSEMÄN KORKEINTA VOIMANOHTAJAA

Seitsemän Korkeinta Voimanohtajaa ovat suuruniversumin fyysisen energian säätelijöitä. Heidän luoimisensa Seitsemän Valtiasshengen toimesta on ensimmäinen kirjoihin merkitty tapaus, jossa puoliaineellinen jälkeläistö polveutuu kiistämättömästi hengellisistä esivanhemmista. Kun Seitsemän Valtiashenkeä luovat yksilöinä, he saavat aikaan enkelien luokkaan kuuluvia, korkeasti hengellisiä persoonallisuuksia. Kun he luovat yhdessä, he tuottavat toisinaan näitä

of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including the supreme directors, they embrace the following major divisions:

- 29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.
- 29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.
- 29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.
- 29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these

puoliaineellisten olentojen korkeita tyyppejä. Mutta nämä kvasifyysisetkin olennot olisivat Urantian kuolevaisten lyhytulotteiselle näkökyvyille näkymättömiä.

Korkeimpien Voimanhajaajien lukumäärä on seitsemän, ja he ovat ulkoiselta olemukseltaan ja toiminnaltaan toistensa kaltaisia. Toista ei voi erottaa toisesta kukaan muu kuin se Valtiashenki, jonka kanssa kukin heistä on välittömässä yhteistyössä ja johon nähden hän on toiminnallisesti täysin alisteinen. Jokainen Valtiashenki on näin ollen ikuisessa liitossa yhden heidän kollektiivisesti tuottamansa jälkeläisen kanssa. Sama ohjaaja on aina yhteistyössä saman Hengen kanssa, ja heidän työtoveruutensa tuloksena on fyysisten ja hengellisten energioiden, puolifyysisen olennon ja henkipersonallisuuden, ainutlaatuinen yhdistymä.

Seitsemän Korkeimman Voimanhajaan asemapaikat ovat Paratiisin reuna-alueella, jossa heidän hitaasti kiertävät läsnäolonsa osoittavat Valtiashenkien vahvuuskeskittymällisten päämajojen sijaintipaikat. Nämä voimanhajaajat toimivat superuniversumien voima-energiaa säädellössään yksittäin, mutta keskusluomuksen hallinnollisissa asioissa he toimivat yhdessä. He toimivat Paratiisista käsin, mutta pysyttäytyvät tehokkaina voimakkeuksina suuruniversumin kaikissa jakautumisissa.

Nämä voimalliset olennot ovat valtavan voimakaskusten armeijan ja — näiden kautta — seitsemän superuniversumin joka puolelle hajaantuneiden fyysisten valvojen fyysiset esivanhemmat. Tällaiset alisteiset fyysisen kontrollin organismit ovat pohjimmiltaan toistensa kaltaisia, identtisiä, ellei oteta lukuun kunkin superuniversumiyhteisön erilaista virittyneisyyttä. Halutessaan vaihtaa palvelukohteenaan olevaa superuniversumia, heidän tarvitsee vain palata Paratiisiin uudelleen viritettäväksi. Fyysinen luomistulos on hallintonsa puolesta perusolemukseltaan yhdenmukainen.

2. KORKEIMMAT VOIMAKESKUKSET

Seitsemän Korkeinta Voimanhajaajaa eivät yksilöinä pysty lisääntymään, mutta kollektiivisesti ja yhdessä Seitsemän Valtiashengen kanssa he voivat tuottaa ja he myös tuottavat — luovat — kaltaisiaan olentoja. Se on suuruniversumin Korkeimpien Voimakaskusten alkuperä — olentojen, jotka toimivat seuraavissa seitsemässä ryhmässä:

1. Korkeimmat Keskusvalvojat.
2. Havonan Keskukset.
3. Superuniversumien Keskukset.

quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

- 29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.

4. Paikallisuniversumien Keskukset.

5. Konstellaatioiden Keskukset.

6. Järjestelmien Keskukset.

7. Luokittelemattomat Keskukset.

Yhdessä Korkeimpien Voimanohtaajien kanssa nämä voimakeskukset ovat olentoja, joille on ominaista suuri tahdon vapaus ja tahtoon perustuva toiminta. Heidät on kaikki varustettu Kolmannesta Lähteestä olevalla persoonallisuudella, ja heissä ilmenee kiistaton, korkeaa luokkaa oleva tahtotoiminnan kapasiteetti. Näillä universumin voimajärjestelmää ohjaavilla keskuksilla on erinomaiset älynlahjat; he ovat suuruniversumin voimajärjestelmissä ilmenevä älyllisyys sekä Fyysisen Voiman Päävalvojien ja morontiaivoiman valvojien kaukaisuuksiin ulottuvista toiminnoista muodostuvan laajan verkoston edustaman mielen kautta tapahtuvan valvontatekniikan salaisuus.

1. Korkeimmat Keskusvalvojat. Nämä Korkeimpien Voimanohtaajien seitsemän rinnakkaisolentoa ja kumppania ovat suuruniversumin pääenergiapiirien säätelijöitä. Kukin keskusvalvoja pitää päämajaansa yhdessä niistä erikoismaailmoista, jotka kuuluvat Seitsemälle Korkeimmalle Toimeenpanijalle, ja he työskentelevät läheisessä yhteistyössä mainittujen, yleisten universumiasioiden koordinoijien kanssa.

Korkeimmat Voimanohtaajat ja Korkeimmat Keskusvalvojat toimivat sekä yksittäin että yhdessä kaikkien niiden kosmisten ilmiöitten suhteen, jotka ovat "gravitaatioenergian" tasojen alapuolella. Yhdessä toimiessaan nämä neljätoista olentoa ovat universumivoimalle samaa kuin Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa ovat yleisille universumiasioille ja Seitsemän Valtiashenkeä ovat kosmiselle mielelle.

2. Havonan Keskukset. Ennen ajallisuuden ja avaruuden universumien luomista Havonassa ei tarvittu voimakeskuksia, mutta aina noista kaukaisista ajoista lähtien keskusluomuksessa on toiminut miljoona tällaista olentoa, niin että kullakin keskuksella on valvonnassaan tuhat Havonan maailmaa. Täällä, jumalallisessa universumissa, energian hallinta on täydellistä — tilanne, jollaista ei vallitse muualla. Energiansäätelyn täydellisyys on kaikkien voimakeskusten ja avaruuden fyysisten valvojien perimmäinen tavoite.

3. Superuniversumien Keskukset. Kolmannen yhteisön tuhat voimakeskusta pitävät kunkin seitsemän superuniversumin pääkaupunkisfäärillä hallussaan valtavaa aluetta. Kolme primaarisen energian virtausta, joista jokainen jakaantuu kymmeneen alajakautumaan, tulee näihin voimakeskusiin; mutta heidän yhteistoimintansa keskuspaikasta lähtee

29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.

29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.

29:2.7 (320.11) 6. System Centers.

29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.* These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of "gravity energy." When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united

etteenpäin seitsemän erikoistettua ja hyvin ohjattua, vaikkakin epätäydellisesti kontrolloitua voiman virtapiiriä. Tämä on universumivoiman elektroninen organisaatio.

Kaikki energia on johdettu Paratiisin sykliin, mutta Universumivoiman Ohjaajat ohjaavat ala-Paratiisin vahvuusenergioita sellaisina kuin he ne kohtaavat keskus- ja superuniversumien avaruustoiminnoissa modifioituneina, ja he muuntavat ja kanavoivat nämä energiat hyödylliseen ja rakentavaan käyttöön. Havona-energian ja superuniversumien energioiden välillä on eroavuutta. Kunkin superuniversumin voimavaraus koostuu kolmesta energian vaiheesta, joihin jokaiseen kuuluu kymmenen alajakautumaa. Tämä kolminainen energiavaraus levittäytyy kaikkialle suuruniversumin avaruuteen. Se on kuin valtava, liikehtivä energiameri, joka sulkee sisäänsä jokaisen seitsemästä superluomuksesta ja huuhtelee niitä joka puolelta.

Universumivoiman elektroninen organisaatio toimii seitsemässä vaiheessa, ja siinä ilmenee vaihtelevaa reagoitua paikalliseen eli lineaariseen gravitaatioon. Tämän seitsenkertaisen virtapiirin alkupiste on superuniversumien voimakkeuksissa, ja se läpäisee jokaisen superluomuksen. Tällaiset ajallisuuteen ja avaruuteen kuuluvat virtaukset ovat rajattuja ja paikkaan sidottuja energian liikkeitä, joita pannaan alulle ja joita ohjataan tiettyjä erityistarkoituksia varten, paljolti samaan tapaan kuin Golfvirta toimii rajallisena ilmiönä keskellä Atlantin valtameriä.

4. Paikallisuniversumien Keskukset. Jokaisen paikallisuniversumin päämajaan on sijoitettu sata neljännen tason voimakeskusta. Heidän toimintansa tarkoituksena on superuniversumipäämajasta tulevien seitsemän voimapiirin tason laskeminen ja niiden muunlainen modifiointi, ja tällä keinoin he tekevät niistä konstellaatioiden ja paikallisyjärjestelmien käyttöön soveltuvia. Avaruuden paikalliset astronomiset katastrofit koskevat näitä voimakkeuksia vain ohimenevästi; heidän tehtävänä on tehokkaan energian täsmällinen toimittaminen tytärkonstellaatioille ja -järjestelmille. He ovat suureksi avuksi Luoja-Pojille universumien organisoinnin ja energian mobilisoinnin loppuvaiheiden aikana. Nämä keskukset kykenevät tarjoamaan käyttöön voimistettuja energiaväyliä, jotka ovat hyödyllisiä tärkeitten asutettujen kohteiden välisessä interplanetaarisessa yhteydenpidossa. Tällainen energian väylä tai linja, toisinaan myös energiapoluksi kutsuttu, on suora energian piiri toiselta voimakkeskuksesta toiselle tai toiselta fyysiseltä valvojalta toiselle. Se on erillisenä erottuva voiman virta vastakohtanaan erilaistumattoman energian vapaa liikehtiminen avaruudessa.

action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

5. Konstellaatioiden Keskukset. Kymmenen tällaista elävää voimakeskusta on sijoitettu kuhunkin konstellaatioon, ja he toimivat projisoimalla energiaa sadalle alaisuudessaan olevalle paikallisjärjestelmälle. Näistä olennoista lähtevät ne voimalinjat, joita käytetään yhteydenpitoon ja kuljetukseen sekä sellaisten elävien luotujen energisoimiseen, jotka elossa pysyäkseen ovat riippuvaisia tietyistä fyysisen energian muodoista. Mutta elämä toiminnallisena organisaationa ei muulla tavoin koske sen kummemmin voimakeskusta kuin heidän alaisiaan, fyysisiä valvoja.

6. Järjestelmien Keskukset. Kuhunkin paikallisjärjestelmään osoitetaan pysyväisesti yksi Korkein Voimakeskus. Nämä järjestelmäkeskukset lähettävät voimapiirit ajallisuuden ja avaruuden asuttuihin maailmoin. He koordinoivat alaistensa, fyysisten voimanvalvojen, toimia ja toimivat muutoinkin sen varmistamiseksi, että voima jakautuu paikallisjärjestelmän puitteissa tyydyttävästi. Virtapiiriin vaihto planeettain välillä riippuu tiettyjen aineellisten energioiden täydellisestä koordinoitumisesta ja fyysisen voiman tehokkaasta säätelystä.

7. Luokittlemattomat Keskukset. Nämä ovat niitä keskuksia, jotka toimivat erityisissä paikallisoloissa mutta eivät asutuilla planeetoilla. Yksittäiset maailmat ovat Fyysisten Päävalvojen vastuulla, ja he saavat piireinä tulevat voimalinjansa, jotka heidän oma voimakeskuksensa on lähettänyt. Vain kaikkein epätavallisimpien energiaa koskevien järjestelyjen alaan kuuluvilla sfääreillä on seitsemänteen asteeseen kuuluvat voimakeskuksensa, jotka toimivat universumin tasapainopyörinä eli energiansäätiminä. Nämä voimakeskukset ovat toiminnan jokaisessa vaiheessa täysin korkeammissa valvontayksiköissä toimivien veroisia, mutta tällaista elävää voiman organisaatiota ei satu edes yhdelle taivaankappaleelle miljoonasta.

3. VOIMAKESKUSTEN TOIMIPIIRI

Kaikkialle superuniverseihin jakautuneiden Korkeimpien Voimakeskusten lukumäärä heidän työtoverinsa ja alaisensa mukaan laskien on yli kymmenenmiljardia. Ja täydellinen synkronia ja täysimittainen yhteys vallitsee heidän kaikkien ja heidän paratiisillisten esivanhempiansa, Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan, välillä. Suuruniversumin voimanvalvonta on näin ollen uskottu Seitsemän Valtiaishengen, Seitsemän Korkeimman Voimanohjaajan luojien, hoitoon ja ohjaukseen.

Korkeimmat Voimanohjaajat ja heidän kaikki

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers*. Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers*. One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3) 7. *Unclassified Centers*. These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircuited lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4) The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5) The Supreme Power Directors and all

työtoverinsa, avustajansa ja alaisensa on ikiajoiksi vapautettu sellaisesta, että mikään avaruuden oikeusistuin heitä pidättäisi tai heidän asioihinsa puuttuisi. Heihin ei myöskään ulotu sen kummemmin Päivien Muinaisten superuniversumihallituksen kuin Luoja-Poikien paikallisuniversumihallinnonkaan hallinnollinen ohjailu.

Äärettömän Hengen lapset saattavat nämä voimakeskukset ja voimanohjaajat olevaisiksi. He eivät kuulu Jumalan Poikien hallintoon, vaikka he liittyvätkin Luoja-Poikiin universumien aineellisen organisoimisen viimeisten vaiheiden aikana. Mutta voimakeskukset ovat jollakin tavoin läheisesti yhteydessä Korkeimman Olennon harjoittamaan kosmiseen ylivaltavontaan.

Voimakeskuksia ja fyysisiä valvoja ei tarvitse kouluttaa; heidät luodaan täydellisiksi, ja he ovat toiminnassaan myötäsyntyisesti täydellisiä. He eivät milloinkaan siirry tehtävästä toiseen, vaan he palvelevat aina tehtävässä, johon heidät alun perin asetettiin. Heidän arvoasemassaan ei tapahdu kehitystä, ja tämä pätee kummankin yhteisön kaikkiin seitsemään jakautumaan.

Kun voimakeskuksilta ja fyysisiltä valvojilta puuttuu kokonaan ylösnousemuksellinen menneisyys, jota he voisivat muistella, niin he eivät koskaan leiki, vaan he ovat kaikissa toimissaan perin juurin asiallisia. Heidän päivystysvuoronsa ei pääty koskaan; universaalissa suunnitelmassa ei ole varauduttu fyysisten energiareittien häiriötiloihin. Nämä olennot eivät voi koskaan edes sekunnin murto-osaksi jättää ajallisuuden ja avaruuden energiapiirien välitöntä valvontaa.

Voimanohjaajat, voimakeskukset ja voimanvalvojat eivät koko luomistuloksen puitteissa ole missään tekemisissä minkään muun kuin voiman, aineellisen tai puolifyysisen energian, kanssa. He eivät pane sitä alulle, mutta he kyllä modifioivat, käsittelevät ja suuntaavat sitä. Kerrassaan mitään muuta tekemistä heillä ei myöskään ole fyysisen gravitaation kanssa kuin se, että he vastustavat sen puoleensa vetävää voimaa. Heidän suhteensa vetovoimaan on täysin negatiivinen.

Voimakeskukset käyttävät toiminnassaan hyväkseen aineelliseen luokkaan kuuluvia, laajoja mekanismeja ja koordinoitumia, yhdessä monenlaisten erillistyneiden energiakeskittymien elävien mekanismien kanssa. Kukin yksittäinen voimakeskus koostuu täsmälleen miljoonasta toiminnallisen valvonnan yksiköstä, eivätkä nämä energiaa modifioivat yksiköt ole paikallaan pysyviä niin kuin ihmisen fyysisen ruumiin elimet, vaan nämä voimansäätelyn ”elimet” ovat paikasta toiseen liikkuvia ja yhdistelymahdollisuuksiltaan tosiaankin kaleidoskooppimaisia.

their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1) These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2) Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

29:3.5 (323.3) Having no ascendant past to revert to in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

Tapa, jolla nämä elävät olennot toteuttavat universumienergian pääpiirien manipuloinnin ja säätelyn, on sangen kaukana selityskyyni rajoista. Jos ryhtyisin kertomaan teille lisää näiden jättiläismäisten ja miltei täydellisen tehokkaiden voimakeskusten suuruudesta ja toiminnasta, se sekoittaisi ja hämmäntäisi teitä vain entistäkin pahemmin. He ovat sekä eläviä että "persoonallisia", mutta he ovat teidän käsityskyynne tuolla puolen.

Havonan ulkopuolisissa oloissa Korkeimmat Voimakeskukset toimivat vain varta vasten rakennetuilla (arkkitehtonisilla) sfääreillä tai muutoin rakenteensa puolesta soveliailla taivaankappaleilla. Arkkitehtoniset maailmat ovat sillä tavoin rakennettuja, että elävät voimakeskukset voivat toimia valikoivina kytkiminä avaruuden energioiden suuntaamiseksi, modifioimiseksi ja keskittämiseksi niiden tulviessa näille sfääreille. He eivät voisi toimia tällä tavoin tavallisessa evolutionaarisessa auringossa tai planeetalla. Tiettyjen ryhmien tehtävänä on myös näiden erityisten päämajamaailmojen lämmityksestä ja muista aineellisista tarpeista huolehtiminen. Ja vaikka sellainen meneekin Urantialla vallitsevan tietämyksen yli, saanen mainita, että nämä elävät voimapersoonallisuuksien yhteisöt ovat monella tavalla mukana lämmöttä loistavan valon jakelussa. He eivät tätä ilmiötä saa aikaan, mutta heidän tehtäväänsä on sen levittäminen ja suuntaaminen.

Voimakeskusten ja heidän alaisinaan toimivien valvojen tehtäväksi on annettu organisoidun avaruuden kaikkien fyysisten energioiden työstäminen. He käsittelevät kolmea perusvirtausta, joissa kussakin on kymmentä eri energiaa. Se on organisoidun avaruuden energiavaraus; ja organisoitu avaruus on heidän toimipiirinsä. Universumin Voimanohjaajilla ei ole kerrassaan mitään tekemistä niiden valtaisten vahvuustoimintojen kanssa, jotka ovat tällä haavaa käynnissä seitsemän superuniversumin nykyisten rajojen ulkopuolella.

Voimakeskukset ja voimanvalvojat hallitsevat täysin vain seitsemää niistä kymmenestä energiamuodosta, jotka sisältyvät kuhunkin perusuniversumivirtaan. Niiden energiamuotojen, jotka ovat joko osittain tai kokonaan heidän kontrollinsa ulkopuolella, on katsottava edustavan Kvalifioimattoman Absoluutin hallitsemien energian ilmenemismuodon ennalta-arvaamattomia maailmoja. Mikäli heillä on vaikutusta tämän Absoluutin alkuvahvuuksiin, emme ole sellaisista toiminnoista tietoisia, vaikka jotakin aavistuksenomaista todistusaineistoa onkin olemassa, joka näyttäisi puhuvan sellaisen näkemyksen puolesta, että jotkut fyysiset valvojat reagoivat tiettyihin Universaalisien Absoluutin

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:3.10 (323.8) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

antamiin herätteisiin joskus automaattisesti.

Näitä eläviä voimamekanismeja ei tietoisesti suhteuteta Kvalifioimattoman Absoluutin harjoittamaan kokonaisuniversumin energian ylivalvontaan, mutta otaksumme, että koko heidän miltei täydellinen voimanhajailujärjestelmänsä on jollakin tuntemattomalla tavalla alisteinen tälle supergravitaatioläsnäololle. Kaikissa paikallisissa energiaa koskevista tilanteista keskuskeskukset ja valvojat käyttävät lähes korkeinta valtaa, mutta he ovat aina tietoisia Kvalifioimattoman Absoluutin superenergialäsnäolosta ja tunnistamattomissa olevasta vaikutuksesta.

4. FYYSISET PÄÄVALVOJAT

Nämä olennot ovat Korkeimpien Voimakeskusten paikasta toiseen liikkuvia alaisia. Fyysiset valvojat omaavat kyvyn senluontoiseen yksilöllisyyden muodonmuutokseen, että he voivat siirtää itsensä hyvin monella eri tavalla paikasta toiseen ja kykenevät kulkemaan paikallista avaruutta nopeuksilla, jotka lähenevät Yksinäisten Sanansaattajien nopeutta. Mutta avaruuden kaikkien muiden matkaaajien tavoin hekin tarvitsevat aineelliselta sfääriltä lähtiessään sekä tovereidensa että tiettyjen muuntotyyppisten olentojen apua vetovoiman vaikutuksen ja inertiaavastuksen murtamiseen.

Fyysiset päävalvojat palvelevat suuruniversumin joka puolella. Seitsemän Voimanhajaa suoraan Paratiisista käsin harjoittama hallinto kohdistuu heihin superuniversumien päämajoihin saakka; näiden jälkeen heidän ohjaamisestaan ja sijoittelustaan huolehtii Tasapainon Neuvosto. Se on valtaa käyttävistä pääkomissionääreistä koostuva elin, jonka Seitsemän Valtiashenkeä lähettävät Liitännäisten Vahvuuden Pääorganisoiden henkilökunnan keskuudesta. Näillä pääkomissionääreillä on valta tulkita mestarifrandalankien lukemia. Viimeksi mainitut ovat eläviä instrumentteja, jotka ilmoittavat kokonaisen superuniversumin sisältämän voiman paineen ja energiavaroituksen.

Kun Paratiisin Jumaluuksien läsnäolo sulkee sisäänsä koko suuruniversumin ja kiertää ikuisuuden kehää, jokaisen Valtiasshengen vaikutus rajoittuu sen sijaan yhteen ainoaan superuniversumiin. Jokaisella seitsemästä superluomuksesta on oma selkeästi erillistetty energiansa, ja niiden voimapiirit on erotettu toisistaan. Sen vuoksi valvontamenetelmienkin pitää olla superuniversumikohtaisia, ja sellaisia ne todellisuudessa ovatkin.

Fyysiset Päävalvojat ovat suoraan Korkeimmista Voimakeskuksista polveutuvia, ja heidän joukkoonsa kuuluvat:

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

1. Voiman Apulaisohjaajat.
2. Mekaaniset Valvojat.
3. Energianmuuntajat.
4. Energianvälittäjät.
5. Ensiaasteiset Yhdistäjät.
6. Toisasteiset Erottajat.
7. Frandalankit ja kronoldekit.

Kaikki yllä mainittuihin yhteisöihin kuuluvat eivät ole persoonia siinä mielessä, että heillä olisi yksilökohtainen valta tehdä valintoja. Eritoten neljä viimeksi mainittua olentoluokkaa näyttävät olevan täysin automaattisia ja mekaanisia vastatessaan ylemmiltään tuleviin herätteisiin ja reagoidessaan vallitseviin energiaalisiin olosuhteisiin. Mutta vaikka tällainen reagointi vaikuttaa täysin mekaaniselta, se ei sitä kuitenkaan ole. He saattavat näyttää automaateilta, mutta heissä ilmenee kuitenkin kaikissa sellaista älyllistä toimintaa, joka erottaa heidät automaateista.

Persoonallisuus ei välttämättä ole mieleen liittyvä ilmiö. Mieli voi ajatella, silloinkin kun siltä puuttuu kokonaan valta valintojen tekemiseen, kuten on laita lukuisten alemmantyyppisten eläinten kohdalla, ja sama pätee joihinkin näistä alisteisista fyysisistä valvojista. Monet näistä fyysisen voiman automaattisemmista säätelijöistä eivät tämän sanan missään merkityksessä ole persoonia. Niiden varustuksiin ei kuulu tahto eikä päätöksenteon itsenäisyys, vaan ne ovat täysin alistuvaisia sille mekaaniselle täydellisyydelle, joka on tarkoituksellisesti suunniteltua ajatellen niitä tehtäviä, jotka tulevat niiden osalle. Ne ovat kaikesta huolimatta kaikki suunnattoman älykkäitä olentoja.

Fyysiset valvojat puuhaavat pääasiassa sellaisten perusenergioiden säätöjen parissa, joita Urantialla ei ole löydetty. Nämä tuntemattomat energiat ovat hyvin tärkeitä planeettainväliselle kuljetusjärjestelmälle ja tietyille viestitysmenetelmille. Kun rakennamme energiaratoja välittääksemme niillä ääntä vastaavia signaaleja tai siirtääksemme näköhavaintoon perustuvaa aineistoa, niin elävät fyysiset valvojat ja heidän työtoverinsa käyttävät näitä vielä löytymättömiä energiamuotoja. Näitä samaisia energioita käyttävät tarpeen tullen myös keskiväliolennot omassa rutiinimukaisessa työssään.

1. Voiman Apulaisohjaajat. Näille ihmeteltävän tehokkaille olennoille on uskottu kaikkiin Fyysisten Päävalvojen eri olentoluokkiin kuuluvien tehtäväänosoittaminen ja tehtäväänlähettäminen maailmojen jatkuvasti muuttuvan energiatilanteen alati vaihtuvien tarpeiden mukaisesti. Fyysisten valvojen suurilukuista reserviä pidetään

29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.

29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.

29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.

29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.

29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.

29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.

29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors.* These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the

piensektoreiden päämajamaailmoissa. Voiman apulaisohjaajat lähettävät heitä näistä keskittymistä aika ajoin universumien, konstellaatioiden ja paikallisjärjestelmien päämajoihin sekä yksittäisille planeetoille. Fyysiset valvojat ovat tällaisen tehtävän saadessaan tilapäisesti sovittelukomissioihin kuuluvien jumalallisten toimeenpanijoiden määräysvallassa, mutta muutoin he ovat vastuussa yksinomaan ohjaaja-työtovereilleen ja Korkeimmille Voimakeskusille.

Kuhunkin Orvontonin piensektoriin osoitetaan kolmemiljoonaa apulaisvoimanohjaajaa. Se merkitsee, että yhtä superuniversumia kohden näitä hämmästyttävän monitaitoisia olentoja tulee kolmemiljardia. Heidän omat reservinsä ovat sijoitettuina niihin samoihin piensektorin maailmoihin, joissa he myös opettavat kaikkia älyperäisen energianvalvonnan ja -muuntamisen menetelmiä käsittelevien tieteiden opiskelijoita.

Nämä ohjaajat vuorottelevat palvelemalla yhtä pitkät ajanjaksot toisaalta piensektoreiden toimeenpanotehtävissä ja toisaalta avaruuden maailmojen tarkastustoiminnan piirissä. Kussakin paikallisjärjestelmässä on läsnä aina vähintään yksi toimiva tarkastaja, ja siellä hänen päämajansa sijaitsee pääkaupunkisfäärillä. He pitävät koko valtaisan energiakasautuman harmonisessa synkroniassa.

2. Mekaaniset Valvojat. Nämä ovat apulaisvoimanohjaajien äärimmäisen monipuolisia ja liikkuvia avustajia. Heitä on osoitettu biljoonittain piensektoriinne Ensaan. Näitä olentoja kutsutaan mekaanisiksi valvojiksi siksi, että he ovat niin täysin ylempiensä hallinnassa, niin tyystin kuuliaisista sille, mikä on voiman apulaisohjaajien tahto. Siitä huolimatta he itse ovat varsin älykkäitä, ja he suorittavat työnsä taitavasti, vaikka se onkin konemaista ja tiukasti tosiasioihin pitäytyvää.

Kaikista asuttuihin maailmoihin osoitetuista Fyysisistä Päävalvojista mekaaniset valvojat ovat verrattomasti kaikkein voimallisimpia. Koska he omaavat elävän, painovoimaa vastustavan kyvyn, joka ylittää kaikkien muiden olentojen vastaavan kyvyn, kullakin valvojalla on sellainen gravitaatiovastus, jonka vertaisia ovat vain suunnattomat, valtavalla nopeudella pyörivät sfäärit. Kymmenen tällaisen valvojan asemapaikka on nyt Urantialla, ja eräs heidän tärkeimmistä planetaarisista toimistaan on serafikuljetusten lähdön helpottaminen. Näin toimiessaan kaikki kymmenen mekaanista valvojaa työskentelevät yhdessä, samalla kun tuhannen energianvälittäjän muodostama patteristo antaa serafikuljetuksen lähtöön tarvittavan alkuvauhdin.

Mekaaniset valvojat kykenevät suuntaamaan

headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers.* These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to

energian virtausta ja helpottamaan sen keskittymistä erityisvirtoihin tai piireihin. Näillä voimallisilla olennoilla on paljonkin tekemistä fyysisten energioiden erottelun, suuntaamisen ja voimistamisen sekä planeettainvälisten virtapiirien paineentasauksen kanssa. He manipuloivat asiantuntevasti kahtakymmentäyhtä niistä kolmestakymmenestä avaruuden fyysisestä energiasta, jotka muodostavat superuniversumin voimavarauksen. He pystyvät saamaan aikaan paljon myös fyysisen energian yhdeksästä jäljellä olevasta — hienosyisemmästä — muodosta kuuden energiamuodon käsittelyn ja valvonnan alalla. Apulaisvoimanhjaajat kykenevät näitä valvoja sopivaan tekniseen suhteeseen toisiinsa ja tiettyihin voimakkeuksiin nähden saattamalla aikaansaamaan uskomattomia muutoksia voiman säätelyssä ja energian valvonnassa.

Fyysiset Päävalvojat toimivat usein patteristoina, jollaisiin heitä kuuluu satoja, tuhansia ja jopa miljoonia, ja asemaansa vaihtelemalla ja muodostelmaansa muuntelemalla he kykenevät suorittamaan energian valvontaa sekä kollektiivina että yksilöinä. Tarpeen vaatiessa he voivat lisätä ja kiihdyttää energian volyyymiä ja liikettä tai pidätellä, tiivistää ja hidastaa energiavirtauksia. He vaikuttavat energian ja voiman muodonmuutoksiin vähän samalla tavalla kuin niin sanotut katalysaattorit vahvistavat kemiallisia reaktioita. Heidän toimintansa perustuu myötäsyttyiseen kykyyn, ja he toimivat yhteistyössä Korkeimpien Voimakeskusten kanssa.

3. Energianmuuntajat. Superuniversumissa on näitä olentoja uskomaton määrä. Yksistään Sataniassa heitä on miltei miljoona, ja tavallinen asutetun maailman kiintiö on sata.

Energianmuuntajat ovat Seitsemän Korkeimman Voimanhjaajan ja Seitsemän Keskusvalvojan yhdessä luomia. He kuuluvat fyysisten valvojen joukossa muita persoonallisempiin luokkiin, ja aina kun apulaisvoimanhjaaja ei ole läsnä asutetussa maailmassa, muuntajat toimivat siellä päällikön asemassa. He ovat kaikkien lähtevien serafikuljetusten planeettakohtaisia valvoja. Mitkään taivaallista elämänmuotoa edustavat olentoluokat eivät voi käyttää fyysisten valvojen vähemmän persoonallisia yhteisöjä muutoin kuin yhdessä enemmän persoonallisuutta omaavien apulaisohjaajien ja energianmuuntajien olentoluokkien kanssa.

Kyseiset muuntajat ovat voimakkaita ja tehokkaita eläviä kytkimiä, jotka kykenevät asettumaan jotakin tiettyä voiman sijoittumaa tai suuntautumista vastaan tai sen puolesta. He osoittavat myös suurta taitoa pyrkiessään eristämään planeetat niistä vahvoja energiavirtauksia vastaan, jotka kulkevat

facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers.* The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their

jättiläismaisten planeetta- ja tähtinaapurusten välillä. Energiaa muuntavien ominaisuuksiensa perusteella he soveltuvat mitä parhaiten suorittamaan tärkeää tehtävää universaalisen energiabalanssin eli voimatasapainon ylläpitämiseksi. Toisena hetkenä he näyttävät kuluttavan tai varastoivan energiaa, toisena hetkenä he taas näyttävät luovuttavan ja vapauttavan energiaa. Muuntajat pystyvät lisäämään tai vähentämään kukin oman maailmansa eläviä ja elottomia energioita sitovan "varastoivan akun" potentiaalia. Mutta he käsittelevät vain fyysisiä ja puoliaineellisia energioita; heidän elollisuuden maailmaan kohdistuvat toimensa ovat välillisiä, eivätkä he muuta elävien olentojen hahmoja.

Joissakin suhteissa energianmuuntajat ovat kaikkien puoliaineellisten elävien luotujen joukossa kaikkein merkittävimmät ja salaperäisimmät. Jollakin tuntemattomalla tavalla he ovat fyysisesti erilaistuneita, ja keskinäisiä yhteyssuhteitaan vaihtelemalla he pystyvät vaikuttamaan syvällisesti siihen energiaan, joka kulkee heidän yhteenliittyneiden läsnäolojensa läpi. Fyysisten maailmojen status näyttää muuntuvan heidän taitavassa käsittelyssään. He voivat muuttaa ja he myös muuttavat avaruuden energioiden fyysistä muotoa. Valvojatovereidensa avulla he kykenevät tosiasiallisesti muuttamaan superuniversumin voimavarojen sisältämistä kolmestakymmenestä fyysisestä energiasta kahdenkymmenenseitsemän energian muotoa ja potentiaalia. Se, että kolme näistä energioista on heidän valvontansa ulkopuolella, todistaa, etteivät he ole Kvalifioimattoman Absoluutin välikäsiä.

Fyysisten Päävalvojen jäljellä olevat neljä ryhmää ovat tuskin persoonia tämän sanan missään käypäisessä merkityksessä. Nämä välittäjät, yhdistäjät, erottajat ja frandalankit ovat reaktioiltaan kokonaan automaattisia. Siitä huolimatta ne ovat joka suhteessa älyllisiä. Tietomme näistä ihmeellisistä entiteeteistä ovat sangen rajoittuneita, sillä emme pysty kommunikoidaan niiden kanssa. Ne näyttävät ymmärtävän alueen kieltä, mutta ne eivät pysty kommunikoidaan kanssamme. Näyttää siltä, että ne ovat täysin kykeneviä vastaanottamaan meidän sanomaamme, mutta ne itse eivät kerta kaikkiaan kykene meille vastaamaan.

4. Energianvälittäjät. Nämä olennot toimivat pääasiassa, mutteivät yksinomaan, planeettakohtaisesti. Ne ovat yksittäisissä maailmoissa esiintyvän energian ihmeellisiä välittäjiä.

Kun energia on määrä kääntää uuteen virtapiiriin, silloin välittäjät asettuvat jonoon halutulle energiapolulle, ja ainutlaatuisten energiaa puoleensa vetävien ominaisuuksiensa ansiosta ne pystyvät tosiaankin taivuttamaan paisuvan

energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the "storage-battery" potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29:4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters.* These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in

energiavirran haluttuun suuntaan. Tämän ne tekevät aivan yhtä konkreettisesti kuin tietyt metallijohtimet suuntaavat sähköenergian tiettyjen muotojen virtaa. Ne ovat eläviä superjohtimia, joita myöten voidaan johtaa yli puolta kaikista kolmestakymmenestä fyysisen energian muodosta.

Välittäjät muodostavat taitavia yhdistelmiä, jotka ovat tehokkaita saattamaan ennalleen ne erityisenergian heikkenevät virrat, jotka kulkevat planeetalta planeetalle ja yksittäisellä planeetalla asemalta asemalle. Ne pystyvät havaitsemaan virtoja, jotka ovat aivan liian heikkoja minkään muuntotyypisen elävän olennon havaittaviksi, ja ne voivat voimistaa näitä energioita niin, että niiden mukana kulkeva sanoma käy täysin ymmärrettäväksi. Niiden palvelukset ovat kaukoviestintälähetysten vastaanottajien kannalta korvaamattomia.

Energian välittäjät voivat toimia kaikkien kommunikointiin kelpaavien havainnointimuotojen suhteen; ne voivat tehdä etäisen tapahtuman "näkyväksi", samoin kuin ne voivat tehdä kaukaisen äänen "kuuluvaksi". Ne järjestävät käyttöön paikallisjärjestelmien ja yksittäisten planeettojen hätäviestityslinjat. Näitä palveluja joutuvat käyttämään käytännöllisesti katsoen kaikki luodut yhteydenpidossaan säännöllisten yhteyspiirien ulkopuolelle.

Puheena olevat olennot ovat yhdessä energianmuuntajien kanssa kuolevaisten olemassaolon ylläpitämisen kannalta korvaamattomia niissä maailmoissa, joissa on niukka ilmakehä, ja ne ovat erottamaton osa elämän ylläpitämismenetelmiä hengittämättömien olentojen planeetoilla.

5. Ensiasteiset Yhdistäjät. Nämä mielenkiintoiset ja korvaamattomat entiteetit ovat mestarillisia energian säilyttäjiä ja varjeloita. Vähän samaan tapaan kuin kasvi varastoi auringonvaloa, nämä elävät organismit varastoivat energiaa, silloin kun sitä esiintyy viljalti. Ne työskentelevät jättiläismäisen mittakaavan puitteissa muuntaen avaruuden energioita sellaiseen fyysiseen tilaan, joka on tuntematon Urantialla. Ne kykenevät myös viemään tämän muuntumisen niin pitkälle, että ne tuottavat joitakin aineellisen olemassaolon piiriin kuuluvia alkukantaisia yksiköitä. Nämä olennot toimivat yksinkertaisesti vain läsnä olemalla. Tämä toiminta ei millään muotoa kuluta loppuun tai tyhjennä näitä olentoja; ne toimivat elävien katalysaattoreiden tapaan.

Energiavajeen aikana niille annetaan valta vapauttaa edellä mainittuja akkumuloituneita energioita. Mutta tietonne energiasta ja aineesta ei ole riittävän pitkälle edistynyttä, jotta olisi mahdollista selittää niiden työn tässä vaiheessa

the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene "visible" as well as a distant sound "audible." They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators.* These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in

käytettyä menetelmää. Ne työskentelevät aina universaalista lakia noudattaen, ja ne käsittelevät ja manipuloivat atomeja, elektroneja ja ultimatoineja paljolti samaan tapaan kuin te käsittelette ladottavia kirjaimia pannaksenne samat aakkosymbolit kertomaan keskenään varsin erilaisia tarinoita.

Yhdistäjät ovat ensimmäinen elollinen ryhmä, joka ilmestyy organisoituvalla aineellisella sfäärille, ja ne voivat toimia sellaisissa fysikaalisissa lämpötiloissa, jotka te katsoisitte elävien olentojen olemassaolon kannalta täysin mahdottomiksi. Ne edustavat sellaista elollisuuden muotoa, joka yksinkertaisesti menee ihmisen mielikuvituksen yli. Työtovereidensa, erottajien, kanssa ne ovat kaikista älyllisistä olennoista orjaimaisimpia.

6. Toisasteiset Erottajat. Ensi asteen yhdistäjiin verrattuina nämä olennot suunnattomine antigravitorisine kykyineen ovat toiminnassaan vastakkaisia. Koskaan ei ole vaaraa, että fyysisen energian erikoiset ja muunnellut muodot ehtyisivät paikallisista maailmoista tai paikallisjärjestelmistä, sillä näillä elävillä organisaatioilla on ainutlaatuinen kyky kehittää rajattomat määrät energiaa. Ne huolehtivat pääasiallisesti erään senmuotoisen energian kehittämisestä, jota Urantialla tuskin tunnetaan. Ja ne kehittävät sitä eräästä aineen muodosta, jota Urantialla tunnetaan vieläkin vähemmän. Ne ovat totta tosiaan avaruuden alkemisteja ja ajallisuuden ihmeidentekijöitä. Mutta kaikkia näitä ihmeitä tehdessään ne eivät koskaan riko Kosmisen Korkeimmuuden antamia toimivaltuuksia.

7. Frandalankit. Nämä olennot ovat kaikkien kolmen energiaa valvovan luokan, ensiasteisten ja toisasteisten vahvuudenorganisoiden sekä voimanhajajien, yhdessä luomia. Kaikista fyysisistä Päävalvojista frandalankit ovat monilukuisimmat; yksistään Sataniassa työskentelevien frandalankien lukumäärä ylittää sen, mitä kykenette numerollisesti käsittämään. Niitä on sijoitettu kaikkiin asuttuihin maailmoihin, ja ne ovat aina kiinnitettynä fyysisten valvojen korkeampien olentoluokkien palvelukseen. Ne työskentelevät vaihtovuoroisesti keskusuniversumissa ja superuniversumeissa sekä ulkoavaruuden toimipiireissä.

Frandalankit luodaan kolmenakymmenenä jakautumana, yksi kutakin universumivahvuuden perusmuotoa varten, ja ne toimivat yksinomaisesti läsnäolon, paineen ja nopeuden elävinä ja automaattisina mittareina. Nämä elävät barometrit huolehtivat pelkästään vahvuus-energian kaikkien muotojen statuksen automaattisesta ja virheettömästä rekisteröimisestä. Ne merkitsevät fyysiselle universumille, mitä laajamittainen heijastelumekanismi merkitsee mielelliselle universumille. Frandalankeja, jotka energian

compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

29:4.35 (328.4) 6. *Secondary Dissociators.* Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328.5) 7. *The Frandalanks.* These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

29:4.37 (328.6) The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy

määrällisen ja laadullisen läsnäolon lisäksi rekisteröivät aikaa, kutsutaan kronoldekeiksi.

Tiedän frandalankien olevan älyllisiä, mutta minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin luokitella ne eläviksi koneiksi. Milteipä ainoa tapa, jolla voin auttaa teitä ymmärtämään näitä eläviä koneistoja, on verrata niitä lähes älyllisenkaltaisella täsmällisyydellä ja tarkkuudella toimiviin mekaanisiin laitteisiin. Jos sitten mielitte käsittää näitä olentoja, turvautukaa mielikuvitukseenne niin pitkälle, että tiedostatte meidän suuruniversumissa tosiaankin omaavan sellaisia älyllisiä ja eläviä mekanismeja (entiteettejä), jotka pystyvät suoriutumaan vieläkin vaikeammista ja vieläkin valtavampia laskutoimituksia edellyttävistä tehtävistä jopa teidän laitteittenekin tarkkuutta suuremmalla tarkkuudella, jopa äärimmäisellä täsmällisyydellä.

presence are called *chronoldeks*.

29:4.38 (328.7) I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. VAHVUUDEN PÄÄORGANISOIJAT

Vahvuudenorganisoiijat asuvat Paratiisissa, mutta he toimivat kokonaisuniversumin joka puolella, eritoten organisoimattoman avaruuden alueilla. Nämä erikoislaatuiset olennot eivät ole luojia eivätkä luotuja, ja palvelun puolesta he jakautuvat kahteen suurjakautumaan:

1. Ensiasteiset Olevaistetut Vahvuuden Pääorganisoiijat.
2. Liitännäiset Transsendentaaliset Vahvuuden Pääorganisoiijat.

Mainitut kaksi alkuvahvuuden käsittelijöiden mahtavaa luokkaa työskentelevät yksinomaan Kokonaisuniversumin Arkkitehtien valvonnassa, eivätkä he nykyisellään toimi kovinkaan laajasti suuruniversumin rajojen sisäpuolella.

Ensiasteiset Vahvuuden Pääorganisoiijat ovat Kvalifioimattoman Absoluutin alkuvahvuuden eli perusavaruusvoimien manipuloijia; he ovat tähtisumujen luojia. He ovat avaruuden energiapyörteiden eläviä alkuunpanijoita ja näiden jättiläismäisten ilmentymien varhaisvaiheisia järjestelijöitä ja ohjailijoita. Nämä vahvuuden organisoiijat muuntavat alkuvahvuutta (esienergiaa, joka ei reagoi Paratiisin suoraan gravitaatioon) primaarisesti eli valtaenergiaksi, energiaksi, joka muuntautuu yksinomaisesta Kvalifioimattoman Absoluutin otteesta Paratiisin Saaren vetovoiman otteeseen. Tämän jälkeen heidän sijaansa astuvat liitännäiset vahvuudenorganisoiijat, jotka jatkavat energian muuntamisprosessia primaarisesta muodosta sekundääriseen eli gravitaatioenergian vaiheeseen.

Paikallisuuniversumin luomissuunnitelmien valmistuttua, minkä merkinä on Luoja-Pojan

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

29:5.1 (329.1) The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

- 29:5.2 (329.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 29:5.3 (329.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:5.4 (329.4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

29:5.5 (329.5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signaled by the

saapuminen, Liitännäiset Vahvuuden
Pääorganisoijat väistävät niiden
voimanhajajaluokkien tieltä, jotka toimivat
astronomisen toimipiirin mukaisessa
superuniversumissa. Mutta tällaisten
suunnitelmien puuttuessa vahvuudenorganisoijat
jatkatvat näiden aineellisten luomusten valvontaa
määräämättömän ajan, aivan kuten he nyt
operoivat ulkoavaruudessa.

Vahvuuden Pääorganisoijat kestävät sellaisia
lämpötiloja ja toimivat sellaisissa fyysisissä
oloissa, jotka olisivat sietämättömiä jopa
monipuolisille Orvontonin voimakkeuksille ja
fyysisille valvojille. Nyt paljastetuissa
olentotyypeissä ei ole heidän lisäksi muita kuin
Yksinäiset Sanansaattajat ja Inspiroidut
Kolminaisuushenget, jotka pystyvät toimimaan
mainituissa ulkoavaruuden maailmoissa.

[Esittänyt Päivien Muinaisten valtuuttama
Universaalinen Sensori.]

arrival of a Creator Son, the Associate Master
Force Organizers give way to the orders of power
directors acting in the superuniverse of astronomic
jurisdiction. But in the absence of such plans the
associate force organizers continue on indefinitely
in charge of these material creations, even as they
now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers
withstand temperatures and function under
physical conditions which would be intolerable
even to the versatile power centers and physical
controllers of Orvonton. The only other types of
revealed beings capable of functioning in these
realms of outer space are the Solitary
Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor
acting by authority of the Ancients of Days on
Uversa.]

Luku 30. Suuruniversumin persoonallisuudet

⇐ 029

Urantia-kirjan

031 ⇐

I OSA. KESKUSUNIVERSUMI JA SUPERUNIVERSUMIT

LUKU 30 SUURUNIVERSUMIN PERSOONALLISUUDET

Osiot

Johdanto

1. Paratiisin käyttämä elävien olentojen luokittelu
2. Uversan persoonallisuusrekisteri
3. Hyväntahdon siirtokunnat
4. Ylösousemuskuevaiset

Johdanto

JOKSEENKIN rajaton on elävien olentojen lukumäärä, jotka kuuluvat Paratiisissa ja suuruniversumissa nykyisin toimiviin persoonallisuuksiin ja muihin kuin persoonallisiin entiteetteihin. Jo yksistään pääluokkien ja -tyyppien lukumäärä saattaa ihmisen mielikuvituksen sekaisin, saati sitten niiden lisäksi tulevat lukemattomat alatyypit ja muunnelmat. On kuitenkin paikallaan esittää edes jotakin kummastakin elollisten olentojen perusluokituksesta, häivähdys Paratiisin käyttämästä luokituksesta ja lyhennelmä Uversan persoonallisuusrekisteristä.

Kattavia ja kokonaan aukottomia suuruniversumin persoonallisuuksien luokitteluja ei ole mahdollista laatia siksi, että kaikkia ryhmiä ei paljasteta. Tarvittaisiin vielä monta lukua lisää, jotta se lisäilmoitus tulisi katetuksi, jota kaikkien ryhmien systemaattinen luokittaminen edellyttäisi. Tuskinpa sellainen käsitteistön laajentaminen olisi edes toivottavaa, sillä se riistäisi seuraavien tuhannen vuoden aikana eläviltä, ajattelevilta kuolevaisilta näiden vain osittain paljastettujen käsitteiden tarjoaman ylläkkeen luovaan pohdiskeluun. On parasta, ettei ihmiselle

PAPER 30 PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

paljasteta liikaa, sillä sellainen tukahduttaa mielikuvituksen.

1. PARATIISIN KÄYTTÄMÄ ELÄVIEN OLENTOJEN LUOKITTELU

Elävät olennot luokitellaan Paratiisissa sen mukaan, mikä on heidän myötäsytynäinen ja saavutettu suhteensa Paratiisin Jumaluksiin. Keskusuniversumin ja superuniversumien suurtapaamisten läsnäolijat ryhmitellään usein alkuperän perusteella kolmiyhteisalkuisiin tai Kolminaisuuden saavuttaneisiin; kahdesta polveutuviin ja yhdestä polveutuviin. Paratiisissa käytettyä elävien olentojen luokittelua on vaikea tulkita kuolevaisen mielelle, mutta meidät on valtuutettu esittämään seuraavaa:

I. KOLMIYHTEISALKUISET OLENNOT. Kaikkien kolmen Paratiisin-Jumaluuden joko yhdessä tai Kolminaisuuden ominaisuudessa luomat olennot sekä Kolminaiset Yhteisöt, joka nimitys tarkoittaa kolminaitettujen olentojen kaikkia ryhmiä: paljastettuja ja paljastamattomia.

A. Korkeimmat Henget.

1. Seitsemän Valtiashenkeä.
2. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa.
3. Seitsemän Heijastavien Henkien luokkaa.

B. Kolminaisuuden Stationaariset Pojat.

1. Korkeimmuuden Kolminaitetut Salaisuudet.

2. Päivien Ikuiset.
3. Päivien Muinaiset.
4. Päivien Täydelliset.
5. Päivien Äskettäiset.
6. Päivien Yhdistyneet.
7. Päivien Uskolliset.
8. Viisauden Täydellistäjät.
9. Jumalalliset Neuvonantajajat.
10. Universaaliset Sensorit.

C. Kolminaisuudesta polveutuvat ja kolminaitetut olennot.

1. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat.
2. Inspiroidut Kolminaisuushenget.
3. Havonan syntyperäisasukkaat.
4. Paratiisin kansalaiset.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4) I. TRIUNE-ORIGIN BEINGS.

Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. The Supreme Spirits.

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. The Stationary Sons of the Trinity.

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectors of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. Trinity-origin and Trinitized Beings.

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12)

5. Paljastamattomat kolminaisuusalkuiset olennot.

6. Paljastamattomat Jumaluuden kolminaistamat olennot.

7. Perillepääsyn kolminaistetut Pojat.

8. Valikoidut kolminaistetut Pojat.

9. Täydellisyysden kolminaistetut Pojat.

10. Luotujen kolminaistamat Pojat.

II. KAHDESTA POLVEUTUVAT OLENNOT. Keistä tahansa kahdesta Paratiisin Jumaluudesta polveutuvat olennot tai keiden tahansa kahden Paratiisin Jumaluuksista suoraan tai välillisesti polveutuvan olennon muulla tavoin luomat olennot.

A. Alaslaskeutuvat olentoluokat.

1. Luoja-Pojat.

2. Hallinnolliset Pojat.

3. Kirkkaat Aamutähdet.

4. Isä-Melkisedekit.

5. Melkisedekit.

6. Vorondadekit.

7. Lanonandekit.

8. Loistavat Iltatähdet.

9. Arkkienkelit.

10. Elämänkantajat.

11. Paljastamattomat Universumiavustajat.

12. Paljastamattomat Jumalan Pojat.

B. Stationaariset olentoluokat.

1. Abandonterit.

2. Susatia.

3. Univitatia.

4. Spironga.

5. Paljastamattomat kahdesta polveutuvat olennot.

C. Ylösnousevat olentoluokat.

1. Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaiset.

2. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset.

3. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset.

4. Taivaaseen otetut keskiväliolennot.

5. Paljastamattomat ylösnousemusolennot.

III. YHDESTÄ POLVEUTUVAT OLENNOT. Kenestä tahansa Paratiisin Jumaluudesta

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

30:1.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.

30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.

30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.

30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.

30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.

30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.

30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.

30:1.43 (331.32) B. *The Stationary Orders*.

30:1.44 (331.33) 1. Abandonters.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.

30:1.49 (331.38) C. *The Ascending Orders*.

30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.

30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.

30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.

30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.

30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.

30:1.55 (332.1) III. *SINGLE-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any one of the Paradise Deities

polveutuvat olennot tai Paratiisin Jumaluuksista suoraan tai välillisesti polveutuvan olennon muulla tavoin luomat olennot.

A. Korkeimmat Henget.

1. Gravitaatiosanansaattajat.
2. Havonakehien Seitsemän Henkeä.

3. Havonakehien Kaksitoistakertaiset Apulaiset.

4. Heijastusavustajat.
5. Universumien Äiti-Henget.
6. Seitsenkertaiset Mielenauttajahenget.

7. Paljastamattomat Jumaluudesta polveutuvat olennot.

B. Ylösnousemukselliset olentoyhteisöt.

1. Personoidut Suuntaajat.
2. Ylösnousemukselliset Aineelliset Pojat.
3. Evolutionaariset serafit.
4. Evolutionaariset kerubit.
5. Paljastamattomat ylösnousemukselliset olennot.

C. Äärettömän Hengen Perhe.

1. Yksinäiset Sanansaattajat.
2. Universumien Piirienvälvojat.
3. Väestönlaskennan Johtajat.
4. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat.

5. Apulaistarkastajat.

6. Valtuutetut Vartiomiehet.

7. Kandidaattien Opastajat.

8. Havonan Servitaalit.

9. Universaaliset Sovittelijat.

10. Morontiakumppanit.

11. Supernafit.

12. Sekonafit.

13. Tertiäfit.

14. Omniafit.

15. Serafit.

16. Kerubit ja sanobit.

17. Paljastamattomat Hengestä polveutuvat olennot.

or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.56 (332.2) A. *The Supreme Spirits.*

30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.

30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.

30:1.59 (332.5) 3. The Twelffold Adjutants of the Havona Circuits.

30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.

30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.

30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.

30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.

30:1.64 (332.10) B. *The Ascending Orders.*

30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.

30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.

30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.

30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.

30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.

30:1.70 (332.16) C. *The Family of the Infinite Spirit.*

30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.

30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.

30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.

30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.

30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.

30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.

30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.

30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.

30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.

30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.

30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.

30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.

30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.

30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.

30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.

30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.

18. Seitsemän Korkeinta Voimanohjaajaa.

19. Korkeimmat Voimakeskukset.

20. Fyysiset Päävalvojat.

21. Morontiavoiman Valvojat.

IV. OLEVAISTETUT TRANSCENDENTAALISET OLENNOT. Paratiisissa on valtava joukko transsendentaalisia olentoja, joiden alkuperä tavallisesti paljastetaan ajallisuuden ja avaruuden universumeille, vasta kun ne ovat asettuneet valoon ja elämään. Nämä transsendentaalit eivät ole luoja eivätkä luotuja, vaan he ovat jumalallisuuden, perimmäisyyden ja ikuisuuden olevaistettuja lapsia. Nämä "olevaistuneet" eivät ole finiittisiä eivätkä infiniittisiä — he ovat absoniittisia; ja absoniittisuus ei ole infiniittisyyttä eikä absoluuttisuutta.

Nämä, joita ei luoda ja jotka eivät luo, ovat iäti uskollisia Paratiisin-Kolminaisuudelle ja kuuliaisita Perimmäiselle. Heitä on olemassa persoonallisuustoiminnan neljällä perimmäisellä tasolla, ja he toimivat seitsemällä absoniittisuuden tasolla kahtenatoista suurjakautumana, joihin kuhunkin kuuluu tuhat seitsemästä luokasta koostuvaa suurtyöryhmää. Näihin olevaistettuihin olentoihin kuuluvat seuraavat yhteisöt:

1. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit.

2. Transsendentaaliset Kirjurit.

3. Muut transsendentaalit.

4. Ensiasteiset Olevaistetut Vahvuuden Pääorganisoiijat.

5. Liitännäiset Transsendentaaliset Vahvuuden Pääorganisoiijat.

Superpersoonan ominaisuudessa Jumala olevaistaa; persoonana Jumala luo; esipersonana Jumala fragmentoi; ja tällainen hänestä itsestään oleva Suuntaajafragmentti kehittää henki-sielun aineellisen ja kuolevaisen mielen päälle, sen persoonallisuuden vapaatahtoisien päätösvallan mukaisesti, jonka Jumala on vanhemman ominaisuudessa ja Isän asemassa tällaiselle kuolevaiselle luodulle lahjoittanut.

V. JUMALUUDEN FRAGMENTOIDUT ENTITEETIT. Tätä Universaalisesta Isästä alkunsa saavaa elollisen olemassaolon luokkaa edustavat parhaiten Ajatuksensuuntaajat, vaikkeivät nämä entiteetit millään muotoa olekaan ainoita Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen esipersonallisen todellisuussubjektin fragmentoitumia. Muiden kuin Suuntaaja-osasten toiminnot ovat moninaisia ja vähän tunnettuja. Fuusioituminen Suuntaajaan tai johonkin muuhun

30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.

30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.

30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.

30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.

30:1.92 (332.38) IV. *EVENTUATED TRANSCENDENTAL BEINGS*. There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentals are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These "eventuators" are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.

30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.

30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentals.

30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.

30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) V. *FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY*. This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

tällaiseen osaseen tekee luodusta Isään fuusioituneen olennon.

Kolmannen Lähteen ja Keskuksen esimielellisen hengen fragmentoitumat, vaikeivätkin ne oikeastaan ole Isän fragmentteihin verrattavissa, tulisi kuitenkin panna merkille tässä yhteydessä. Nämä entiteetit eroavat varsin suuresti Suuntaajista: Ne eivät sellaisinaan asu Spiringtonissa, eivätkä ne sellaisinaan kulje mieligravitaation yhteyspiireissä; eivät ne liioin asu kuolevaisissa luoduissa näiden lihallishahmoisen elämän aikana. Ne eivät ole esipersoonallisia samassa merkityksessä kuin Suuntaajat, mutta tällaisia esimielellisen hengen osasia lahjoitetaan tietyille eloonjääville kuolevaisille, ja fuusioituminen niiden kanssa tekee heistä Henkeen fuusioituneita kuolevaisia erotuksena Suuntaajaan fuusioituneista kuolevaisista.

Vielä edellistäkin vaikeampi kuvailtava on yksilöllisyyden saavuttanut Luoja-Pojan henki, johon liittyminen tekee luodusta Poikaan fuusioituneen kuolevaisen. Vielä muitakin Jumaluuden osasia on olemassa.

VI. SUPERPERSONALLISET OLENNOT. On olemassa valtava joukko esipersoonallisia jumalallista alkuperää olevia olentoja, jotka palvelevat moninaisissa universumien universumin tehtävissä. Jotkut näistä olennoista asuvat Pojan paratiisimaailmoissa; toisia taas, niin kuin lankaikkisen Pojan superpersoonallisia edustajia, tavataan muualla. Näissä kertomuksissa he jäävät enimmältään maininnatta, ja olisikin melko lailla turhaa yrittää kuvata heitä luoduille.

VII. LUOKITTELEMATTOMAT JA ESITTELEMÄTTÄ JÄÄVÄT OLENTOLUOKAT. Kulumassa olevana universumiaikakautena ei olisi mahdollista sijoittaa kaikkia olentoja, persoonallisia tai muita, nykyistä universumiaikakautta koskeviin jaotteluihin; eikä kaikkia kyseisiä luokkiakaan ole paljastettu näissä kertomuksissa; niinpä näistä luetteloista onkin jätetty pois lukuisia olentoluokkia. Ajatelkaapa seuraavia:

Universumipäämäärän Kruunaaja.

Perimmäisyyden Kvalifoidut Sijaishallitsijat.

Korkeimman Kvalifioimattomat Valvojat.

Päivien Muinaisten Paljastamattomat Luovat Edustajat.

Paratiisin Majeston.

Majestonin Nimeämättömät Heijastusyhteyshenkilöt.

Paikallisuniversumien Midsoniittiset

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spirington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in contradistinction to Adjuster-fused mortals.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*. And there are still other fragmentations of Deity.

30:1.103 (333.11) VI. *SUPERPERSONAL BEINGS*. There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

30:1.104 (333.12) VII. *UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS*. During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local

Olentoluokat.

Näiden olentoluokkien yhdessäluettelomiseen ei tarvitse liittyä mitään erityismerkitystä, paitsi sikäli ettei niistä yksikään esiinny tässä kirjassa paljastetussa Paratiisin käyttämässä luokituksessa. Edellä mainitut ovat harvat luokittelemattomat; teidän on vielä saatava tietää lukuisista paljastamattomista.

On olemassa henkiä: henkientiteettejä, henkiläsnaoloja, persoonallisia henkiä, esipersonallisia henkiä, superpersoonallisia henkiä, henkieksistenssejä, henkipersonallisuuksia, muttei kuolevaisen kieli eikä kuolevaisen äly ole niiden tasalla. Voimme kuitenkin todeta, ettei ole olemassa "pelkkää mieltä" olevia persoonallisuuksia; yhdelläkään entiteetillä ei ole persoonallisuutta, ellei sitä ole antanut Jumala, joka on henki. Mikään mielientiteetti ei ole persoonallisuus, ellei se liity joko hengelliseen tai fyysiseen energiaan. Mutta samassa merkityksessä kuin on olemassa henkipersonallisuuksia, joilla on mieli, on olemassa mielipersonallisuuksia, joilla on henki. Majeston ja hänen työtoverinsa ovat varsin hyviä havainnollistuksia mielen hallitsemista olennoista, mutta on olemassa parempiakin esimerkkejä tästä teille tuntemattomasta persoonallisuustyyppistä. Tällaisia mielipersonallisuuksia on olemassa jopa kokonaisin paljastamatta jäävin yhteisöin, mutta ne liittyvät aina henkeen. On tiettyjä muita, nyt paljastamattomia luotuja, joita voitaisiin kutsua mielellisen ja fyysisen energian persoonallisuuksiksi. Tähän tyyppiin kuuluva olento ei reagoi henkigravitaatioon, mutta on siitä huolimatta kiistämätön persoonallisuus — hän kuuluu Isän yhteyspiiriin.

Käsillä olevat kirjoitukset eivät kerro — eivätkä voi kertoa — edes alustavasti koko tarinaa elävistä luoduista, luojista, olevaistuneista ja vielä muulla tavoin olemassa olevista olennoista, jotka elävät, palvovat ja palvelevat elämää kuhisevissa, ajallisissa universumeissa ja ikuisessa keskusuniversumissa. Te kuolevaiset olette persoonia; niinpä voimme kuvailla teille personoituja olentoja, mutta miten teille koskaan voitaisiin selittää absonitisoitua olentoa?

2. UVERSAN PERSONALLISUUSREKISTERI

Elävien olentojen jumalallinen perhe esiintyy Uversan rekisterissä seitsemänä suurjakautumana:

1. Paratiisin Jumaluudet.
2. Korkeimmat Henget.
3. Kolminaisuusalkuiset olennot.
4. Jumalan Pojat.

Universes.

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of "pure mind"; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit. Majeston and his associates are fairly good illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities*, but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuators, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

- 30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.
- 30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.
- 30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.
- 30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.

5. Äärettömän Hengen persoonallisuudet.
6. Universumivoiman Ohjaajat.
7. Vakinaisten kansalaisten yhteisöt.

Nämä tahdollisten luotujen ryhmät jakautuvat lukuisiin luokkiin ja pienempiin alajakautumiin. Tämä esitys suuruniversumin persoonallisuuksien luokittelusta keskittyy kuitenkin pääasiassa tuomaan esille ne älyllisten olentojen yhteisöt, jotka on paljastettu näissä kertomuksissa ja joista useimmat kohdataan ajallisuuden kuolevaisten kokeman ylösnousemuksen aikana, kun askel askeleelta kavutaan kohti Paratiisia. Seuraavissa luetteloissa ei mainita lainkaan niitä maailmankaikkeuden olentojen monilukuisia luokkia, jotka työskentelevät kuolevaisten ylösnousemusjärjestelmän ulkopuolella.

I. PARATIISIN JUMALUUDET.

1. Universaalinen Isä.
2. Iankaikkinen Poika.
3. Ääretön Henki.

II. KORKEIMMAT HENGET.

1. Seitsemän Valtiashenkeä.
2. Seitsemän Korkeinta Toimeenpanijaa.
3. Seitsemän Heijastavien Henkien ryhmää.
4. Heijastusavustajat.
5. Kehien Seitsemän Henkeä.
6. Paikallisuniversumien Luovat Henget.
7. Mielenauttajahenget.

III. KOLMINAISUUSALKUISET OLENNOT.

1. Korkeimmuuden Kolminaiset Salaisuudet.
2. Päivien Ikuiset.
3. Päivien Muinaiset.
4. Päivien Täydelliset.
5. Päivien Äskettäiset.
6. Päivien Yhdistyneet.
7. Päivien Uskolliset.
8. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat.
9. Viisauden Täydellistäjät.
10. Jumalalliset Neuvonantajat.

11. Universalist Censors

30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.

30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.

30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

30:2.10 (335.1) I. *THE PARADISE DEITIES.*

30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.

30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.

30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

30:2.14 (335.5) II. *THE SUPREME SPIRITS.*

30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.

30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.

30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.

30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.

30:2.22 (335.13) III. *THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.*

30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.

30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.

30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.

30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.

30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.

30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.

30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.

30:2.31 (335.22) 9. Perfectioners of Wisdom.

30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.

30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors

11. Universaaliset Sesonit.	30:2.34 (335.25) 11. Universal Senses.
12. Inspiroidut Kolminaisuushenget.	30:2.35 (335.26) 12. Inspired Trinity Spirits.
13. Havonan alkuperäisasukkaat.	30:2.36 (335.27) 13. Havona Natives.
14. Paratiisin kansalaiset.	30:2.37 (335.28) 14. Paradise Citizens.
IV. JUMALAN POJAT.	30:2.38 (335.29) IV. THE SONS OF GOD.
A. Alaslaskeutuvat Pojat.	30:2.39 (335.30) A. Descending Sons.
1. Luoja-Pojat — Mikaelit.	30:2.40 (335.31) 1. Creator Sons — Michaels.
2. Hallinnolliset Pojat — Avonaalit.	30:2.41 (335.32) 2. Magisterial Sons — Avonals.
3. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat — Daynaalit.	30:2.42 (335.33) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.
4. Melkisedek-Pojat.	30:2.43 (335.34) 4. Melchizedek Sons.
5. Vorondadek-Pojat.	30:2.44 (335.35) 5. Vorondadek Sons.
6. Lanonandek-Pojat.	30:2.45 (335.36) 6. Lanonandek Sons.
7. Elämäkantaja-Pojat.	30:2.46 (335.37) 7. Life Carrier Sons.
B. Ylösousevat Pojat.	30:2.47 (335.38) B. Ascending Sons.
1. Isään fuusioituneet kuolevaiset.	30:2.48 (335.39) 1. Father-fused Mortals.
2. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset.	30:2.49 (335.40) 2. Son-fused Mortals.
3. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset.	30:2.50 (335.41) 3. Spirit-fused Mortals.
4. Kehittyvät serafit.	30:2.51 (335.42) 4. Evolutionary Seraphim.
5. Taivaaseen nousevat Aineelliset Pojat.	30:2.52 (335.43) 5. Ascending Material Sons.
6. Taivaaseen otetut keskiväliolennot.	30:2.53 (335.44) 6. Translated Midwayers.
7. Personoidut Suuntaajat.	30:2.54 (336.1) 7. Personalized Adjusters.
C. Kolminaistetut Pojat.	30:2.55 (336.2) C. Trinitized Sons.
1. Voimalliset Sanansaattajat.	30:2.56 (336.3) 1. Mighty Messengers.
2. Korkea-arvoiset.	30:2.57 (336.4) 2. Those High in Authority.
3. Nimettömät ja Numerottomat.	30:2.58 (336.5) 3. Those without Name and Number.
4. Kolminaistetut Suojelijat.	30:2.59 (336.6) 4. Trinitized Custodians.
5. Kolminaistetut Lähettiläät.	30:2.60 (336.7) 5. Trinitized Ambassadors.
6. Taivaalliset Vartijat.	30:2.61 (336.8) 6. Celestial Guardians.
7. Ylhäisten Poikien Avustajat.	30:2.62 (336.9) 7. High Son Assistants.
8. Ylösousemuksellisten kolminaistamat Pojat.	30:2.63 (336.10) 8. Ascender-trinitized Sons.
9. Paratiisilaisten ja havonalaisten kolminaistamat Pojat.	30:2.64 (336.11) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.
10. Tulevien aikojen kolminaistetut Pojat.	30:2.65 (336.12) 10. Trinitized Sons of Destiny.
V. ÄÄRETTÖMÄN HENGEN PERSOONALLISUUDET.	30:2.66 (336.13) V. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.
A. Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet.	30:2.67 (336.14) A. Higher Personalities of the Infinite Spirit.
1. Yksinäiset Sanansaattajat.	

2. Universumien Piirienvalvojat.	30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Väestönlaskennan Johtajat.	30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.
4. Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat.	30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Apulaistarkastajat.	30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.
6. Valtuutetut Vartiomiehet.	30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.
7. Kandidaattien Opastajat.	30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.
B. Avaruuden Sanansaattajajoukot.	30:2.74 (336.21) B. <i>The Messenger Hosts of Space.</i>
1. Havonan Servitaalit.	30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.
2. Universaaliset Sovittelijat.	30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.
3. Tekniset Neuvoajat.	30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.
4. Paratiisin Arkistojen Hoitajat.	30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.
5. Taivaalliset Kirjurit.	30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.
6. Morontiakumppanit.	30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.
7. Paratiisikumppanit.	30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.
C. Hoivaavat Henget.	30:2.82 (336.29) C. <i>The Ministering Spirits.</i>
1. Supernafit.	30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.
2. Sekonafit.	30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.
3. Tertiafit.	30:2.85 (336.32) 3. Tertiaphim.
4. Omniafit.	30:2.86 (336.33) 4. Omniaphim.
5. Serafit.	30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.
6. Kerubit ja sanobit.	30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanobim.
7. Keskiväliolennot.	30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.
VI. UNIVERSUMIVOIMAN OHJAAJAT.	30:2.90 (336.37) VI. <i>THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.</i>
A. Seitsemän Korkeinta Voimanohtajaa.	30:2.91 (336.38) A. <i>The Seven Supreme Power Directors.</i>
B. Korkeimmat Voimakeskukset.	30:2.92 (336.39) B. <i>Supreme Power Centers.</i>
1. Korkeimmat Keskusvalvojat.	30:2.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.
2. Havonan Keskukset.	30:2.94 (336.41) 2. Havona Centers.
3. Superuniversumien Keskukset.	30:2.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.
4. Paikallisuniversumien Keskukset.	30:2.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.
5. Konstellaatioiden Keskukset.	30:2.97 (336.44) 5. Constellation Centers.
6. Järjestelmien Keskukset.	30:2.98 (336.45) 6. System Centers.
7. Luokittelemattomat Keskukset.	30:2.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.
C. Fyysiset Päävalvojat.	30:2.100 (337.1) C. <i>Master Physical Controllers.</i>
1. Voiman Apulaisohjaajat.	30:2.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.
2. Mekaaniset Valvojat.	30:2.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.

3. Energianmuuntajat.

4. Energianvälittäjät.

5. Ensiaasteiset Yhdistäjät.

6. Toisasteiset Erottajat.

7. Frandalankit ja Kronoldekit.

D. Morontiaivoiman Valvojat.

1 Virtapiiriensäätelijät.

2. Järjestelmienkoordinijat.

3. Planeettaakohtaiset Vartijat.

4. Yhdistetyt Valvojat.

5. Yhteyksienvakauttajat.

6. Valikoivat Lajittelijat.

7. Apulaiskirjaajat.

VII. VAKINAISTEN KANSALAISTEN YHTEISÖT.

1. Planetaariset keskiväliolennot.

2. Järjestelmien Aatami-Pojat.

3. Konstellaatioiden univitatia.

4. Paikallisuniversumien susatia.

5. Henkeen fuusioituneet paikallisuniversumien kuolevaiset.

6. Superuniversumien abandonterit.

7. Poikaan fuusioituneet superuniversumien kuolevaiset.

8. Havonan syntyperäisasukkaat.

9. Hengen paratiisifäärien syntyperäisasukkaat.

10. Isän paratiisifäärien syntyperäisasukkaat.

11. Paratiisin luodut kansalaiset.

12. Suuntaajaan fuusioituneet Paratiisin kuolevaissyntyiset kansalaiset.

Tällainen on universumipersonallisuuksien toiminnallinen luokitus esitettyä tavalla, jolla heidät on rekisteröity Uversan päämajamaailmassa.

MONIKOOSTEISET PERSONALLISUUSRYHMÄT. Uversassa on rekistereitä vielä lukuisista muista älyllisolentojen ryhmistä, olennoista, jotka niin ikään liittyvät kiinteästi suuruniversumin organisaatioon ja hallintoon. Tällaisiin yhteisöihin kuuluvat seuraavat kolme persoonallisuusryhmää:

30:2.103 (337.4) 3. Energy Transformers.

30:2.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.

30:2.105 (337.6) 5. Primary Associators.

30:2.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.

30:2.108 (337.9) D. Morontia Power Supervisors.

30:2.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.

30:2.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.

30:2.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.

30:2.112 (337.13) 4. Combined Controllers.

30:2.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.

30:2.114 (337.15) 6. Selective Assorters.

30:2.115 (337.16) 7. Associate Registrars.

30:2.116 (337.17) VII. THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.

30:2.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.

30:2.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.

30:2.119 (337.20) 3. The Constellation Univitatia.

30:2.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.

30:2.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.

30:2.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandoners.

30:2.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the Superuniverses.

30:2.124 (337.25) 8. The Havona Natives.

30:2.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.

30:2.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.

30:2.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

30:2.128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) **COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.** There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

A. Paratiisissa oleva Lopullisuuden Saavuttajakunta.

1. Kuolevaisfinaliittien yhteisö.
2. Paratiisin finaliittien yhteisö.
3. Kolminaisistettujen finaliittien yhteisö.
4. Yhdessä kolminaisistettujen finaliittien yhteisö.
5. Havonan finaliittien yhteisö.
6. Transsendentaalisten finaliittien yhteisö.
7. Paljastamattoman määrän omaavien Poikien yhteisö.

Lopullisuuden saavuttajien kuolevaisyhteisöä käsitellään seuraavassa luvussa, joka on tämän sarjan viimeinen.

B. Universumiavustajat.

1. Kirkkaat Aamutähdet.
2. Loistavat Iltatähdet.
3. Arkkienkelit.
4. Korkeimmat Avustajat.
5. Pääkomissionäärit.
6. Taivaalliset Valvojat.
7. Mansiomaailman Opettajat.

Sekä paikallis- että superuniversumien kaikissa päämajamaailmoissa on varauduttu näiden olentojen vierailuihin, olentojen, jotka toimivat Luoja-Poikien, paikallisuniversumihallitsijoiden, erityistehtävissä. Otamme Uversassa mielihyvin vastaan nämä Universumiavustajat, mutta heihin nähden meillä ei ole mitään määräysvaltaa. Nämä lähettiläät suorittavat työnsä ja tekevät havaintonsa Luoja-Poikien valtuuttamina. Heidän toimiaan kuvaillaan perusteellisemmin paikallisuniversumianne koskevassa kertomuksessa.

C. Seitsemän Hyväntahdon Siirtokuntaa.

1. Tähtientutkijat.
2. Taivaalliset taidetyöntekijät.
3. Vaihtelunohjaajat.
4. Jatkokoulun opettajat.
5. Erilaiset reservijoukot.
6. Vierailevat opiskelijat.
7. Ylösnousemuspyhiinvaeltajat.

Nämä seitsemän olentoryhmää esiintyvät tällä tavoin organisoituina ja hallittuina kaikissa

30:2.131 (337.32) A. *The Paradise Corps of the Finality.*

- 30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.
- 30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) B. *The Universe Aids.*

- 30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.
- 30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.
- 30:2.143 (338.4) 3. Archangels.
- 30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.
- 30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.
- 30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.
- 30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

- 30:2.150 (338.11) 1. Star Students.
- 30:2.151 (338.12) 2. Celestial Artisans.
- 30:2.152 (338.13) 3. Reversion Directors.
- 30:2.153 (338.14) 4. Extension-school Instructors.
- 30:2.154 (338.15) 5. The Various Reserve Corps.
- 30:2.155 (338.16) 6. Student Visitors.
- 30:2.156 (338.17) 7. Ascending Pilgrims.

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all

päämajamaailmoissa alkaen paikallisjärjestelmistä ja päätyen superuniversumien pääkaupunkeihin, ja erittäinkin jälkimmäisissä. Seitsemän superuniversumin pääkaupungit ovat miltei kaikkien älyllisten olentoluokkien ja -yhteisöjen kohtaamispaikkoja. Paratiisi-havonalaisten lukuisia ryhmiä lukuun ottamatta siellä voidaan tarkkailla ja tutkia kaikenlaisia olemassa olevia tahdollisia luotuja.

3. HYVÄNTAHDON SIIRTOKUNNAT

Seitsemän hyväntahdon siirtokuntaa oleskelevat arkkitehtonisilla sfääreillä pitempään tai lyhyempään, ja ne paneutuvat tehtäviensä edistämiseen ja erityistoimeksiantojensa toteuttamiseen. Siirtokuntien jäsenten työtä voidaan kuvailla seuraavalla tavalla:

1. Tähtientutkijat, taivaalliset astronomit, haluavat työskennellä Uversan kaltaisilla sfääreillä, koska sellaiset varta vasten konstruoidut maailmat ovat harvinaisen suotuisia heidän tehdä havaintojaan ja laskelmiaan. Uversan sijainti on edullinen tämän siirtokunnan työn kannalta, ei pelkästään keskeisen asemansa vuoksi, vaan myös siksi, ettei lähistöllä ole mitään jättiläismäisiä toimivia tai sammuneita aurinkoja energiavirtoja häiritsemässä. Nämä tutkijat eivät millään tavoin elimellisesti liity superuniversumin tehtäviin; he ovat pelkkiä vierailijoita.

Uversan astronomiseen siirtokuntaan kuuluu yksilöitä monista lähiavaruuden maailmoista, keskusuniversumista ja myös Norlatiadekista. Minkä tahansa universumin mihin tahansa järjestelmään kuuluvan maailman mistä tahansa olennosta saattaa tulla tähtientutkija, ja hän saa pyrkiä johonkin taivaallisten astronomien yhteisöön. Ainoat edellytykset ovat: Elämän jatkuminen ja riittävät tiedot avaruuden maailmoista, varsinkin niiden kehityksen ja valvonnan fysikaalisista laeista. Tähtientutkijoiden ei edellytetä palvelevan tässä yhteisössä ikuisesti, muttei kukaan tähän ryhmään hyväksytyistä saa erota, ennen kuin on palvellut Uversan ajanlaskun mukaiset tuhat vuotta.

Uversan tähtientarkkailijasiirtokunnassa on nyt yli miljoona jäsentä. Nämä astronomit tulevat ja menevät, jos kohta on myös niitä, jotka jäävät verrattain pitkiksiin ajoiksi. He tekevät työtään apunaan suuri määrä mekaanisia instrumentteja ja fysikaalisia kojeita; he saavat merkittävää apua myös Yksinäisiltä Sanansaattajilta ja muilta henkitutkimusmatkailijoilta. Nämä taivaalliset astronomit käyttävät jatkuvasti tähtientutkimus- ja avaruuden kartoitustyössään eläviä energianmuuntajia ja -välittäjiä samoin kuin heijastavia persoonallisuuksia. He tutkivat avaruudessa olevan aineen ja energian

headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy

ilmentymien kaikkia muotoja ja vaiheita, ja he ovat aivan yhtä kiinnostuneita vahvuuden toiminnasta kuin tähtiin liittyvistä ilmiöistäkin. Koko avaruudessa ei ole mitään, mikä välttyisi heidän tutkailuiltaan.

Samankaltaisia astronomisiirtokuntia esiintyy sekä superuniversumin sektoripäämajamaailmoissa että paikallisuniversumien ja niiden hallinnollisten alajakautumien arkkitehtonisissa pääkaupungeissa. Tieto ei ole myötäsyttyistä muualla kuin Paratiisissa; fyysisen maailmankaikkeuden ymmärtäminen riippuu suurelta osin havaintojenteosta ja tutkimuksesta.

2. Taivaalliset taidetyöntekijät palvelevat joka puolella seitsemää superuniversumia. Taivaaseen nousevat kuolevaiset saavat näihin ryhmiin ensi tuntuman paikallisuniversumissa tapahtuvan morontiaelämänvaiheen aikana, ja siinä yhteydessä näitä taidetyöntekijöitä käsitellään seikkaperäisemmin.

3. Vaihtelunohjaajat ovat rentoutumisen ja huumorin — menneisyyden muistoihin palaamisen — edistäjiä. Heistä on suuri hyöty kuolevaisen edistämiseen tähtäävän ylösnousemusuunnitelman käytännön toteuttamisessa, eritoten morontiasiirtymävaiheen ja henkikokemuksen varhaisemmissa vaiheissa. Heidän tarinansa kuuluu kertomukseen kuolevaisen elämänvaiheesta paikallisuniversumissa.

4. Jatkokoulun opettajat. Ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen seuraavaksi kuuluva korkeampi asuinmaailma ylläpitää aina monilukuista opettajakuntaa välittömästi tätä tasoa alemmalla olevassa maailmassa. Se on eräänlaatuinen valmistava koulu kyseisen sfäärin eteneville asukkaille. Kysymyksessä on eräs ajallisuudesta tulevien pyhiinvaeltajien edistämiseen tähtäävän ylösnousemusjärjestelmän vaihe. Nämä koulut opetus- ja tutkintomenetelmineen poikkeavat tyystin kaikesta siitä, mitä koetatte saada aikaan Urantialla.

Kuolevaisten edistymiseen tähtäävää ylösnousemusuunnitelmaa luonnehtii kauttaaltaan sellainen käytäntö, että muille olennoille välitetään kaikki uusi tieto ja kokemus, heti kun se on omaksuttu tai hankittu. Selvittäte Paratiisin saavuttamiseen johtavan pitkän koulutuksen palvelemalla sellaisten oppilaiden opettajina, jotka ovat edistymisasteikossa heti takananne.

5. Erilaiset reservijoukot. Välittömän valvontamme ulkopuolella olevien olentojen suurilukuiset reservit kerääntyvät Uversaan reservijoukkosiirtokunnaksi. Uversassa tähän siirtokuntaan kuuluu seitsemänkymmentä

manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps*. Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal

ensiasteista jakautumaa, ja on kaikin puolin sivistävää päästä viettämään joitakin aikoja näiden epätavallisten persoonallisuuksien seurassa. Samanlaisia yleisiä varajoukkoja on Salvingtonissa ja muissa universumipääkaupungeissa. Niiden jäsenet lähetetään aktiivipalvelukseen omien ryhmänjohtajiensa pyynnöstä.

6. Vierailevat opiskelijat. Universumin joka kolkasta soljuu jatkuva taivaallisten vierailijoiden virta eri päämajamaailmojen läpi. Yksilöinä ja olentoluokkina näitä erityyppisiä olentoja parveilee ympärillämme huomioitsijoiden, vaihto-oppilaiden ja opiskelija-apulaisten ominaisuudessa. Uversassa tähän hyvätahdon siirtokuntaan kuuluu tällä haavaa yli miljardi persoonaa. Toiset näistä vierailijoista viipyvät kenties vain päivän, toiset taas jäävät vuodeksi. Kaikki riippuu kokonaan heidän tehtäviensä luonteesta. Tähän siirtokuntaan kuuluu olentoja miltei jokaisesta maailmankaikkeuden olentoluokasta luojapersoonallisuuksia ja morontiakuolevaisia lukuun ottamatta.

Morontiakuolevaiset toimivat vierailevina opiskelijoina vain alkuperäisen paikallisuniversuminsa puitteissa. Superuniversaalisissa puitteissa he saavat vierailla vasta hengen statuksen saavutettuaan. Hyvinkin puolet vierailijasiirtokunnastamme koostuu "pistäytyjistä" eli olennoista, jotka ovat matkalla muualle, mutta jotka pysähtyvät vierailemaan Orvontonin pääkaupungissa. Nämä persoonallisuudet voivat olla suorittamassa jotakin universumitoimeksiantoa tai viettämässä lomaa — olla vapaina tehtävistään. Oikeus matkailuun ja havaintojentekoon universumin rajojen sisällä on osa kaikkien ylösnousemuksellisten olentojen elämänuraa. Inhimillinen halu matkustella ja nähdä uusia kansoja ja maailmoja tulee täysin tyydytetyksi pitkän ja vaiheikkaan, paikallis-, super- ja keskusuniversumien kautta tapahtuvan Paratiisiin-nousun kuluessa.

7. Ylösnousemuspyhiinvaeltajat. Kun taivaaseen nousevat pyhiinvaeltajat Paratiisiin-etenemisen yhteydessä saavat toimeksiantoja erilaisiin palvelutehtäviin, heidät asutetaan hyvätahdon siirtokunnaksi eri päämajasfääreille. Eri puolilla koko superuniversumin piiriä toimiessaan nämä ryhmät ovat suurelta osin itsehallinnollisia. Ne ovat kokoonpanoltaan lakkaamatta vaihtuva siirtokunta, johon kuuluu jäseniä evolutionaaristen kuolevaisten ja heidän ylösnousemuskumppaniensa kaikista yhteisöistä.

education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors.* From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of "stopovers," beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims.* As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. YLÖSNOUSEMUSKUOLEVAISET

Samalla kun ajallisuuden ja avaruuden eloon jääviä kuolevaisia kutsutaan

4. THE ASCENDING MORTALS

30:4.1 (340.3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when

ylösnousemuspyhiinvaeltajiksi heidän oikeutensa asteittain etenevään Paratiisiin-nousuun tultua tunnustetuksi, samalla nämä evolutionaariset luodut täyttävät niin keskeisen paikan näissä kertomuksissa, että haluamme jo tässä yhteydessä luoda yleiskatsauksen taivaaseennousijan universumissa läpikäymän elämänjakson seuraaviin seitsemään vaiheeseen:

1. Planetaariset kuolevaiset.
2. Nukkuvat eloonjääneet.
3. Mansiomaailman opiskelijat.
4. Morontiaedistyt.
5. Superuniversumien suojatit.
6. Havonan pyhiinvaeltajat.
7. Paratiisiin-saapujat.

Seuraava esitys kuvaa Suuntaajan asuttaman kuolevaisen universumissa eletävää elämänjaksoa. Jotkin tämän jakson osat ovat samoja, joita on Poikaan tai Henkeen fuusioituvan elämänvaiheissa, mutta olemme päätyneet kertomaan tämän tarinan sellaisena kuin se koskee Suuntaajaan fuusioituvia kuolevaisia, sillä sellaista määränpäättä voivat odottaa kaikki Urantian ihmissukukuntaan kuuluvat.

1. Planetaariset kuolevaiset. Kuolevaisia ovat kaikki eläimestä polveutuvat evolutionaariset olennot, joilla on ylösnousemuksen potentiaali. Alkuperältään, olemukseltaan ja määränpäältään nämä erilaiset ihmisolentojen ryhmät ja tyypit eivät paljonkaan eroa urantialaisista. Jokaisen maailman ihmissukukunta saa Jumalan Pojilta osakseen samanlaista huolenpitoa, ja kaikkiin kohdistuu ajallisuuden hoivaavien henkien vaikutus. Luonnollisen kuoleman jälkeen taivasmatkalaisten kaikki tyypit tuntevat toisiaan kohtaan veljellisyyttä ja ovat kuin yksi mansiomaailmojen morontiaiperhe.

2. Nukkuvat eloonjääneet. Kaikki eloonjäämisstatuksen omaavat kuolevaiset kulkevat henkilökohtaisten kohtalonsuojelijoidensa suojeluksessa luonnollisen kuoleman portista, ja kolmantena periodina he personoituvat mansiomaailmoissa. Ylösnousemukseen oikeutetut olennot, jotka jostakin syystä eivät ole kyenneet saavuttamaan sitä älyn hallinnan ja hengellisyyden tasoa, joka oikeuttaisi heidät henkilökohtaiseen suojelijaan, eivät voi tällä tavoin oikopäättää ja suoraan mennä mansiomaailmoin. Tällaisten eloonjäävien sielujen pitää levätä tiedottomassa unessa uuden aikakauden tuomiopäivään saakka, uuteen tuomiokauteen asti, eli siksi kunnes Jumalan Poika tulee pitämään aikakautisen nimenhuudon ja tuomitsemaan tuon maailman. Ja tämä on yleisenä käytäntönä koko Nebadonissa. Kristus Mikaelista sanottiin, kun hän

accredited for the progressive ascent to Paradise, these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

30:4.2 (340.4) 1. Planetary Mortals.

30:4.3 (340.5) 2. Sleeping Survivors.

30:4.4 (340.6) 3. Mansion World Students.

30:4.5 (340.7) 4. Morontia Progressors.

30:4.6 (340.8) 5. Superuniverse Wards.

30:4.7 (340.9) 6. Havona Pilgrims.

30:4.8 (340.10) 7. Paradise Arrivals.

30:4.9 (340.11) The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals*. Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

30:4.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors*. All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, "He led a great multitude of captives." And these captives

maan päällä suorittamansa tehtävän päätteeksi nousi korkeuksiin: "Hän johdatti suurta vangittujen joukkoa." Ja nämä vangitut olivat nukkuvia eloonjääneitä Aatamin päivistä Mestarin Urantialla tapahtuneen kuolleistanousun päivään saakka.

Ajan kuluminen ei merkitse nukkuville kuolevaisille mitään; he ovat täysin tiedottomia eivätkä tajua leponsa pituutta. Persoonallisuuden uudelleen kokoamisen hetkellä, aikakauden lopulla, viisituhatta vuotta nukkuneet eivät reagoi lainkaan toisin kuin viisi päivää levänneet. Tätä aikaviivettä lukuun ottamatta nämä eloonjääneet läpikäyvät ylösnousemusjärjestelmän täysin samalla tavoin kuin ne, jotka välttävät pitemmältä tai lyhyemmältä kuolon unelta.

Näitä maailmojen pyhiinvaeltajien tuomiokauden mukaisia luokkia käytetään paikallisuniversumien työskentelyn puitteissa ryhmänä suoritettaviin morontiatointoihin. Tällaisten valtavien ryhmien kokoamiseen sisältyy suuri etu: tällä tavoin niitä pidetään pitkät ajat koossa tehokasta palvelua varten.

3. Mansiomaailman opiskelijat. Kaikki mansiomaailmoissa heräävät eloonjäävät kuolevaiset kuuluvat tähän luokkaan.

Kuolevaista lihaa oleva fyysinen ruumis ei ole osa nukkuvan eloonjääneen uutta kokoonpanoa; fyysinen ruumis on palautunut tomuksi. Valtuutettu serafi toimittaa uuden ruumiin, morontiahahmon, uudeksi elämän apuvälineeksi kuolemattomalle sielulle ja asuinpaikaksi palanneelle Suuntaajalle. Suuntaaja on nukkuvan eloonjääneen mielen henkijäljennöksen hallussapitäjä. Valtuutettu serafi on eloonjäävän identiteetin — kuolemattoman sielun — hallussapitäjä, siinä laajuudessa kuin tällainen sielu on kehittynyt. Ja kun nämä molemmat — Suuntaaja ja serafi — jälleenyhdistävät huostaansa uskotun persoonallisuuden, tämä uusi yksilö edustaa vanhan persoonallisuuden kuolleistaheräämistä, sielun kehittyvän morontiaidentiteetin eloonjäämistä. Tätä sielun ja Suuntaajan jälleenyhdistymistä kutsutaan aivan oikein kuolleistaheräämiseksi, persoonallisuuden osatekijöiden uudelleen kokoamiseksi; muttei vielä tämäkään selitä kaikkea, mikä liittyy eloonjäävän persoonallisuuden uudelleenilmestymiseen. Vaikkette mahdollisesti koskaan käsitäkään tällaisen selittämättömän tapahtuman faktaa, saatte kerran kokemuksen kautta tietää siihen sisältyvän totuuden, etlette torju kuolevaisten eloonjäämistä varten laadittua suunnitelmaa.

Orvontonissa toteutetaan lähes kaikkialla suunnitelmaa, jonka mukaan kuolevaisia pidätellään ensi vaiheessa seitsemässä edistyvän koulutuksen maailmassa. Kussakin, noin tuhannesta asutetusta planeetasta koostuvassa paikallisjärjestelmässä, on seitsemän

were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master's resurrection on Urantia.

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students.* All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending

mansiomaailmaa, jotka tavallisimmin ovat järjestelmän pääkaupungin satelliitteja tai satelliittien satelliitteja. Ne ovat maailmoja, joissa ylösnousemuskuolevaisten enemmistö otetaan vastaan.

Kaikkia kuolevaisten asuttamia koulutusmaailmoja kutsutaan toisinaan universumin ”mansioiksi”, ja juuri tällaisiin sfääreihin Jeesus viittasi sanoessaan: ”Isäni kodissa on monta asuinsijaa.” Tästä eteenpäin, tietyn mansiomaailmojenkaltaisten sfäärien ryhmän puitteissa, taivasmatkalaiset etenevät yksittäin sfääriltä toiselle ja yhdestä elämänvaiheesta toiseen, mutta aina he etenevät yhdeltä universumiopintojen tasolta toiselle luokamuodostelmana.

4. Morontiaedistyjät. Mansiomaailmoista alkaen ja sieltä edelleen paikallisjärjestelmän, konstellaation ja universumin sfääreille saakka kuolevaiset luokitellaan morontiaedistyjiksi; he käyvät läpi kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluvia siirtymäsfäärejä. Alemmista morontiaaailmoista korkeampiin kulkiessaan ylösnousevat kuolevaiset palvelevat lukemattomissa tehtävissä yhdessä opettajiensa kanssa ja edistyneempien ja vanhempien veljiensä seurassa.

Morontiaaliseen edistymiseen kuuluu jatkuva älyn, hengen ja persoonallisuuden hahmon kehittyminen. Eloojääneet ovat yhä kolmiolemuksisia olentoja. Koko morontiakokemuksensa ajan he ovat paikallisuniversumin suojatteja. Superuniversumin järjestelmä ulottuu heihin, vasta kun henkenä ellettävä vaihe alkaa.

Kuolevaiset saavat reaalisen henki-identiteetin hetkeä ennen kuin he lähtevät paikallisuniversumin päämajasta superuniversumin piensektorin vastaanottomaailmoihin. Siirtyminen viimeiseltä morontiatasolta ensimmäiselle eli alimmalle henkiasteelle on vain vähäinen muutos. Tällainen askel eteenpäin ei muuta mieltä, persoonallisuutta eikä luonnetta; muuttuminen kohdistuu vain hahmoon. Mutta henkihahmo on aivan yhtä reaalin kuin morontiaruumiskin, ja se on aivan havaittavissa.

Ennen kuin ajallisuuden kuolevaiset lähtevät syntymäpaikkansa paikallisuniversumista superuniversumin vastaanottomaailmoihin, he saavat Luoja-Pojalta ja paikallisuniversumin Äiti-Hengeltä henkikonfirmaation. Tästä hetkestä lähtien ylösnousemuskuolevaisen asema on ikiajoiksi ratkaistu. Superuniversumin suojattien ei tiedetä koskaan joutuneen harhaan. Myös ylösnousevat serafit kohoavat enkelien arvoasteikossa, silloin kun he lähtevät paikallisuniversumeista.

mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe “mansions,” and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: “In my Father’s house are many mansions.” From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors.* From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

5. Superuniversumien suojatit. Kaikista superuniversumien koulutusmaailmoin saapuvista taivasmatkalaisista tulee Päivien Muinaisten suojatteja. He ovat suoriutuneet paikallisuniversumissa vietettävästä morontiaelämästä ja ovat nyt tunnustettuja henkiä. Nuorina henkinä he aloittavat superuniversumin koulutus- ja sivistysjärjestelmän mukaisen ylenemisen, joka jatkuu piensektorin vastaanottosfääreiltä kymmenen suursektorin opintomaailmojen kautta edelleen superuniversumin päämajan korkeamman sivistyksen sfääreille.

Opiskelijahenkiä on kolmea luokkaa riippuen siitä, oleskelevatko he piensektorissa, suursektoreissa vai hengen edistymistä edustavissa superuniversumien päämajamaailmoissa. Aivan kuten morontiaedistyjät opiskelivat ja työskentelivät paikallisuniversumin maailmoissa, samoin ylösnousemushenget oppivat tietoa yhä uusista maailmoista, samalla kun he harjaantuvat antamaan toisille, mitä ovat itse kokemuksellisen viisauden lähteistä ammentaneet. Mutta koulunkäynti henkiolennon ominaisuudessa superuniversumissa ellettävän elämänvaiheen aikana poikkeaa perin juurin kaikesta, mitä koskaan on juolahtanut ihmisen aineellisen mielen fantasiamaailmaan.

Ennen kuin nämä ylösnousemushenget lähtevät superuniversumista Havonaan, heille annetaan samanlainen perusteellinen oppikurssi superuniversumin hallinnosta, jollainen heille annettiin heidän morontiakokemuksensa aikana paikallisuniversumin johtamisesta. Ennen Havonaan-saapumistaan henkikuolevaisten pääasiallisena opintojen kohteena, joskaan ei heidän ainoana tehtävänä, on paikallis- ja superuniversumien hallinnon oppiminen. Mikä on syynä tähän kaikkeen kokemiseen, ei ole tällä hetkellä täysin nähtävillä, mutta tämä koulutus on epäilemättä viisasta ja välttämätöntä, jos ajatellaan heidän mahdollista tulevaa päämääräänsä Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenenä.

Superuniversumin ohjelma ei ole kaikille ylösnouseville kuolevaisille sama. He saavat saman yleiskoulutuksen, mutta erityisryhmät ja -luokat käyvät läpi erityisoppikursseja ja suorittavat alakohtaisia harjoituskursseja.

6. Havonan pyhiinvaeltajat. Kun hengeksikehittyminen on päätöksessään, vaikei vielä täysimääräistä olekaan, silloin eloonjäänyt kuolevainen valmistautuu pitkälle lennolle Havonaan, evolutionaaristen henkien turvasatamaan. Maan päällä olit lihaa ja verta oleva luotu olento; paikallisuniversumissa olit morontiaolento; superuniversumissa olit kehittyvä henki. Saavuttuasi Havonan

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniverse Wards.* All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential founts of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims.* When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in

vastaanottomaailmoihin alkaa hengellinen koulutuksesi toden teolla ja vakavissaan; lopulta tapahtuva ilmestymisesi Paratiisiin tulee toteutumaan täydellistyneenä henkenä.

Matka superuniversumin päämajasta Havonan vastaanottosfääreille suoritetaan aina yksin. Tästä lähtien ei luokissa tai ryhmissä tapahtuvaa opetusta enää anneta. Ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen maailmojen tekninen ja hallinnollinen koulutus on kohdaltasi ohitse. Nyt alkaa henkilökohtainen koulutuksesi, yksilöllinen hengellinen opetuksesi. Alusta loppuun saakka, koko Havonan läpi, opetus on henkilökohtaista ja luonteeltaan kolminaista: älyllistä, hengellistä ja kokemuksellista.

Havonassa tapahtuvan elämänvaiheesi ensimmäisenä tekona annat tunnustuksen kuljetussekonafillesi ja kiität häntä pitkästä ja turvallisesta matkasta. Sitten sinut esitellään olennoille, jotka opastavat sinua ensimmäisissä Havonassa suorittamissasi toimissa. Seuraavaksi menet rekisteröimään saapumisesi ja laatimaan kiitosta ja jumalointia uhkuvan viestisi lähetettäväksi paikallisuniversumisi Luoja-Pojalle, sille universumin Isälle, joka mahdollisti elämänurasi Jumalan poikana. Siihen päätyvät Havonaan-saapumiseen liittyvät muodollisuudet. Sen jälkeen sinulle myönnetään pitkä loma, jonka voit käyttää vapaaseen havaintojentekoon, ja tämä tarjoaa sinulle tilaisuuden etsiä käsiisi ystäviäsi, tovereitasi ja kumppaneitasi pitkän ylösnousemuskokemuksen ajalta. Voit myös tutkia kaukoviehistäsanomia päästäksesi selville siitä, ketkä pyhiinvaeltajatovereitasi ovat Uversasta lähtösi jälkeen lähteneet Havonaan.

Tieto saapumisestasi Havonan vastaanottomaailmoihin lähetetään asianmukaisesti paikallisuniversumisi päämajaan, ja se välitetään henkilökohtaisesti serafisuojeilijallesi, olipa tuo serafi missä hyvänsä.

Ylösnousemuskuolevaiset ovat saaneet läpikotaisen koulutuksen avaruuden evolutionaaristen maailmojen asioista; nyt he aloittavat pitkän ja antoisan tutustumisensa täydellisyysden luotuihin sfääreihin. Minkälaisen valmennuksen jotakin tulevaa työtä varten tarjoaakaan tämä moniosainen, ainutlaatuinen ja merkittävä kokemus! Mutta Havonasta en voi teille kertoa; teidän pitää nähdä nämä maailmat niiden loistavuutta arvostaaksenne tai niiden suurenmoisuutta ymmärtääksenne.

7. Paratiisiin-saapujat. Saapuessasi Paratiisiin sen asukkaan oikeuksin aloitat asteittain etenevän kurssin jumalallisuudessa ja absoniittisuudessa. Se että asut Paratiisissa, merkitsee, että olet löytänyt Jumalan ja että sinut on määrää liittämään Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Kaikista suuruniversumin olennoista vain Isään

reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

30:4.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

30:4.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

30:4.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

30:4.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

30:4.31 (343.6) 7. *Paradise Arrivals*. On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal

fuusioituneet otetaan Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Vain tällaiset yksilöt antavat finalitiin valan. Muita paratiisillista täydellisyyttä tai sen saavuttamista edustavia olentoja voidaan liittää tähän finalitiikuntaan tilapäisesti, mutta heille ei anneta ikuista osoitusta tämän ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen ja täydellistyneiden veteraanien jatkuvasti kasvavan armeijan tuntumattomiin ja paljastumattomiin tehtäviin.

Paratiisiin-saapujille myönnetään vapaa-aikaa, jonka jälkeen he aloittavat kanssakäymisensä ensiasteisten supernafien seitsemän ryhmän kanssa. Kun he ovat päättäneet palvonnanohjajien johtaman kurssin, heitä sanotaan Paratiisin loppututkinnon suorittaneiksi, ja sitten — finaliteina — heitä osoitetaan tarkkailu- ja yhteistyöpalveluun kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen ääriksi asti. Toistaiseksi ei Kuolevaisfinalitiin Yhteisölle näytä olevan mitään varsinaista eikä vakinaista tehtävää, vaikkakin he palvelevat monessa eri ominaisuudessa maailmoissa, jotka ovat asettuneet valoon ja elämään.

Vaikkei Kuolevaisfinalitiin Yhteisöllä olisikaan mitään tulevaa tai paljastumatonta päämäärää, olisi näiden ylösnousemusolentojen nykyinenkin tehtävä silti kaikin puolin riittävä ja kunniakas. Heidän nykyinen määränpäänsä tekee universaalisen, kehittymiseen perustuvan ylösnousemusuunnitelman täysin oikeutetuksi. Mutta tulevat ulkoavaruuden sfäärien kehityksen aikakaudet tulevat epäilemättä antamaan lisää tietoa ja luomaan yhä täydellisempää jumalallista valaistusta Jumalien viisaudesta ja rakastavasta hyvydestä heidän toteuttaessaan jumalallista suunnitelmaansa, joka tähtää ihmisen eloonjäämiseen ja kuolevaisen ylösnousemukseen.

Tämä kertomus — sen ohella, mitä teille on ilmoitettu ja mitä voitte omaksua omaa maailmaanne käsittelevän opetuksen yhteydessä — esittää ylösnousemuskuolevaisen elämänuran peruspiirteet. Kertomus vaihtelee melkoisesti eri superuniversumeissa, mutta tämä esitys antaa välähdyksenomaisen näkemyksen kuolevaisten edistymiseen tähtäävästä keskimääräissuunnitelmasta sellaisena kuin se toimii Nebadonin paikallisuniversumissa ja suuruniversumin seitsemännessä lohossa, Orvontonin superuniversumissa.

[Esittänyt eräs Uversan Voimallisista Sanansaattajista.]

Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of mortal progression as it is operative in the local universe of Nebadon and in the seventh segment of the grand universe, the superuniverse of Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Sponsored by a Mighty Messenger from Uversa.]

Luku 31. Lopullisuuden saavuttajakunta

⇐ 030

Urantia-kirjan

032 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 31 LOPULLISUUDEN SAAVUTTAJAKUNTA

Osiot

Johdanto

1. Havonan syntyperäisasukkaat
2. Gravitaatiosanansaattajat
3. Kunnialla kruunatut kuolevaiset
4. Adoptoidut serafit
5. Kunnialla kruunatut Aineelliset Pojat
6. Kunnialla kruunatut keskiväliolennot
7. Valon evankelistat
8. Transsendentaalit
9. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit
10. Löytöretki perimmäisyyteen

Johdanto

KUOLEVAISSYNTYISTEN Finaliittien Yhteisö edustaa ajallisuudesta nousevien Suuntaajaan fuusioituneiden kuolevaisten nykyisin tunnettua määränpäättä. Mutta olemassa on muitakin tähän yhteisöön osoitettavia ryhmiä. Ensiasteinen finaliittikunta koostuu seuraavista:

1. Havonan syntyperäisasukkaat.
2. Gravitaatiosanansaattajat.
3. Kunnialla kruunatut kuolevaiset.
4. Adoptoidut serafit.
5. Kunnialla kruunatut Aineelliset Pojat.
6. Kunnialla kruunatut keskiväliolennot.

Nämä kunnialla kruunattujen olentojen kuusi ryhmää muodostavat tämän ikuisen päämäärän omaavan, ainutlaatuisen yhteisön. Luulemme tietävämmme, mikä heidän tuleva työnsä on,

PAPER 31 THE CORPS OF THE FINALITY SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

31:0.2 (345.2) 1. Havona Natives.

31:0.3 (345.3) 2. Gravity Messengers.

31:0.4 (345.4) 3. Glorified Mortals.

31:0.5 (345.5) 4. Adopted Seraphim.

31:0.6 (345.6) 5. Glorified Material Sons.

31:0.7 (345.7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is

muttemme ole siitä varmoja. Vaikka Paratiisiin kootaan Kuolevaisfinaliittien Yhteisöä ja vaikka nämä nyt varsin laajasti huolehtivatkin avaruuden universumeista ja hoitavat valoon ja elämään asettuneita maailmoja, niiden tulevana päämääränä täytyy kuitenkin olla ulkoavaruuden järjestymässä olevat universumit. Näin ainakin Uversassa arvellaan.

Yhteisö organisoituu avaruuden maailmoissa muotoutuneiden työtoveruussuhteiden mukaisesti ja ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikana saatua pitkää ja vaiheikasta, yhdistävää kokemusta vastaten. Kaikki tähän joukkoon hyväksytyt ylösnousemusluodut otetaan vastaan tasa-arvoisina, mutta tämä ylevä tasa-arvoisuus ei millään muotoa kumoa yksilöllisyyttä eikä hävitä henkilökohtaista identiteettiä. Finaliitin kanssa kommunikoidessamme voimme heti huomata, onko hän ylösnousemuskuolevainen, syntyperäinen havonalainen, adoptoitu serafi, keskiväliolento vai Aineellinen Poika.

Nykyisenä universumiaikakautena finalitit palaavat ajallisuuden universumeissa tapahtuvan palvelun piiriin. Heidät osoitetaan työskentelemään peräjälkeen eri superuniversumeissa. Synnyinsuperuniversumiinsa heitä ei koskaan määrätä, ennen kuin he ovat palvelleet kaikissa kuudessa muussa superluomuksessa. Tällä tavoin heidän on mahdollista saada seitsenkertainen käsitys Korkeimmasta Olennosta.

Urantialla palvelee pysyvästi yksi tai useampia kuolevaisfinaliittien komppanioita. Mitään sellaista universumipalveluiden aluetta ei ole, joihin heitä ei osoitettaisi. He toimivat universaalisesti ja noudattavat vuoroittaisia ja kestoiltaan yhtä pitkiä palveluksessaolon ja palveluksesta vapaana olon kausia.

Meillä ei ole käsitystä tämän erikoisen ryhmän tulevan organisaation luonteesta, mutta tällä hetkellä finalitit ovat täysin itsehallinnollinen yhteisö. He valitsevat omat vakinaiset, jaksottaiset ja tehtäväkohtaiset johtajansa ja ohjaajansa. Mikään ulkopuolinen vaikutus ei koskaan ulotu heidän toimintatapoihinsa, ja he vannovat uskollisuudenvallansa vain Paratiisin-Kolminaisuudelle.

Finaliteilla on omat päämajansa Paratiisissa, superuniversumeissa, paikallisuniversumeissa ja kaikissa sen osapääkaupungeissa. He ovat evolutionaarisen luomakunnan oma erityinen luokkansa. Emme välittömästi johda tai valvo heitä, ja silti he ovat kaikkia suunnitelmiamme kohtaan ehdottoman lojaaleja ja yhteistyöhaluisia. He ovat toden totta enenevä joukko ajallisuuden ja avaruuden koeteltuja ja uskollisia sieluja maailmankaikkeuden evolutionaarinen suola, eikä paha heihin ikinä pysty, eikä synty heistä saa

mobilizing on Paradise, and while they now so extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

otetta.

1. HAVONAN SYNTYPERÄISASUKKAAT

Monet syntyperäiset havonalaiset, jotka palvelevat opettajina pyhiinvaeltajia valmentavissa keskusuniversumin kouluissa, kiintyvät syvästi ylösnousemuskuolevaisiin ja kiinnostuvat sitäkin enemmän Kuolevaisfinaliittien Yhteisön tulevasta työstä ja vastaisesta määränpäästä. Yhteisön hallinnollisessa päämajassa Paratiisissa pidetään rekisteriä Grandfandan työtoverin johtamista Havonan vapaaehtoisista. Tänä päivänä tällä odotuslistalla ovat miljoonien ja taas miljoonien Havonan syntyperäisasukkaiden nimet. Nämä välittömän ja jumalallisen luomistoiminnan tuloksena syntyneet täydelliset olennot ovat suureksi avuksi Kuolevaisfinaliittien Yhteisölle, ja heistä on epäilemättä vieläkin suurempi hyöty kaukaisessa tulevaisuudessa. He tuovat muassaan näkökulman, jollaisen voi tuoda vain täydellisyydessä ja jumalallisessa täysinäisyydessä syntynyt olento. Finaliitteihin liittyvät näin ollen kokemuksellisen olemassaolon molemmat vaiheet: täydellinen ja täydellistynyt.

Havonan syntyperäisasukkaiden tulee saavuttaa tiettyjä kokemuspohjaisia kehitystuloksia evolutionaaristen olentojen seurassa, mikä luo heissä kyvyn ottaa lahjana vastaan Universaalisen Isän hengen osasen. Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön kuuluu vakinaisina jäseninä vain sellaisia olentoja, jotka ovat fuusioituneet Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen henkeen tai jotka Gravitaatiosanansaattajien tavoin omaavat synnynnäisesti tämän Jumala Isän hengen.

Keskusuniversumin asukkaita otetaan tähän yhteisöön suhteessa yksi tuhannesta, joka on finalitiittikompanian jäsenmäärä. Yhteisö järjestäytyy väliaikaista palvelua varten tuhatjäsenisiksi komppanioiksi, joissa ylösnousemusluotujen lukumäärä on 997 yhtä syntyperäistä havonalaista ja yhtä Gravitaatiosanansaattajaa kohden. Finaliitit kootaan tällä tavoin komppanioiksi, mutta finalitiittivala heiltä otetaan yksitellen. Se on vala, jonka seuraamukset ovat kauaskantoiset ja merkitys ikuinen. Syntyperäinen havonalainen vannoo saman valan, ja hän tulee liitetyksi tähän yhteisöön ikuisiksi ajoiksi.

Havonalaistulokkaat seuraavat sitä komppaniaa, johon heidät osoitetaan; minne ikinä ryhmä menee, sinne myös he menevät. Ja jospa vain saisitte nähdä, millä innolla he menevät mukaan tähän heidän kannaltaan uuteen finalitiittien työhön. Mahdollisuus päästä Lopullisuuden Saavuttajakuntaan on eräs Havonan kiehtovimmista asioista; mahdollisuus päästä finalitiitiksi on eräs näiden täydellisten olentorotujen

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

suurenmoisimmista seikkailuista.

Havonan syntyperäisasukkaita otetaan samassa suhteessa myös Vicegeringtonissa olevaan Yhdessä Kolminaistettujen Finaliittien Yhteisöön ja Paratiisissa olevaan Transsendentaalisten Finaliittien Yhteisöön. Havonan kansalaiset katsovat näiden kolmen määränpään muodostavan ylivertaisen elämänuransa korkeimman tavoitteen yhdessä heidän mahdollisen Havona-finaliittien Yhteisön jäsenyyteen pääsynsä kanssa.

2. GRAVITAATIOSANANSAATTAJAT

Missä ja milloin Gravitaatiosanansaattajat toimivat, siellä ja silloin ovat finaliitit päällikköinä. Kaikki Gravitaatiosanansaattajat kuuluvat Grandfandan yksinomaiseen määräysvaltaan, ja heitä osoitetaan vain ensiasteiseen Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Jo nyt he ovat finaliittien kannalta korvaamattomia, ja ikuisessa tulevaisuudessa heistä tulee jokaiseen tarkoitukseen soveltuvia. Millään muulla älyllisten luotujen ryhmällä ei ole tällaista personoitua, ajan ja avaruuden ylittämiseen kykenevää sanansaattajayhteisöä. Muihin finaliittiyhteisöihin liitetyt tyypiltään samankaltaiset sanansaattajakirjurit eivät ole personoituja, vaan he ovat absonitisoituja.

Gravitaatiosanansaattajat ovat peräisin Diviningtonista, ja he ovat modifioituja ja personoituja Suuntaajia, muttei yksikään uversalaisryhmämme jäsen tohdi ryhtyä selittämään yhdenkään tällaisen sanansaattajan olemusta. Tiedämme heidät ylevästi persoonallisiksi olennoiksi, jumalallisiksi, älyllisiksi ja liikuttavan ymmärtäväisiksi, muttemme käsitä sitä ajatonta tekniikkaa, jonka avulla he liikkuvat avaruudessa. Näyttää siltä, että he pystyvät käyttämään hyväkseen mitä tahansa ja kaikkia energioita, yhteyspiirejä ja jopa gravitaatiota. Kuolevaisyhteisöön kuuluvat finaliitit eivät voi uhmata aikaa eivätkä avaruutta, mutta heidän seuraansa ja käskyvaltaansa kuuluu lähes infiniittisiä henkipersonallisuuksia, jotka siihen kykenevät. Otamme vapauden kutsua Gravitaatiosanansaattajia persoonallisuuksiksi, mutta todellisuudessa he ovat superhenkiolentoja, rajoittamattomia ja rajattomia persoonallisuuksia. Yksinäisiin Sanansaattajiin verrattuina he kuuluvat kokonaan eri persoonallisuusluokkaan.

Finaliittikompaniaan voidaan liittää rajoittamaton määrä Gravitaatiosanansaattajia, mutta vain yksi sanansaattaja, kumppaniensa päällikkö, otetaan jäseneksi Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Tämä päällikkö on kuitenkin nimittänyt itselleen vakinaisen henkilöstön, johon kuuluu 999 sanansaattajatoveria, ja tilanteen niin vaatiessa

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the

hän voi tämän luokan varajoukoista pyytää rajattomat määrät apulaisia.

Gravitaatiosanansaattajien ja glorifioitujen kuolevaisfinaliittien välille kehitty liikuttava ja syvälinen molemminpuolinen kiintymys. Heillä on paljon yhteistä: Toinen on Universaalisen Isän osasen välitön personoituma, toinen on luotu persoonallisuus, joka on olemassa saman Universaalisen Isän osaseen, Henki-Ajatuksensuuntaajaan, fuusioituneessa eloonjääneessä kuolemattomassa sielussa.

3. KUNNIALLA KRUUNATUT KUOLEVAISET

Suuntaajaan fuusioituneet ylösnousemuskuolevaiset muodostavat ensiasteisen Lopullisuuden Saavuttajakunnan rungon. Yhdessä adoptoitujen ja glorifioitujen serafien kanssa heitä on kussakin finaliittikompaniassa tavallisesti 990. Kussakin ryhmässä on kuolevaisia ja enkeleitä vaihtelevassa suhteessa, mutta kuolevaisia on joka tapauksessa huomattavasti serafeja enemmän. Syntyperäiset havonalaiset, glorifioitut Aineelliset Pojat, glorifioitut keskiväliolennot, Gravitaatiosanansaattajat sekä tuntematon ja puuttuva jäsen muodostavat yhdessä vain yhden prosentin kunkin yhteisön jäsenkunnasta. Kussakin tuhannen finaliitin kompaniassa on vain kymmenen paikkaa näille persoonallisuuksille, jotka eivät ole kuolevaisia eivätkä serafeja.

Me, jotka olemme Uversasta, emme tiedä ajallisuuden ylösnousemuskuolevaisten ”lopullista määränpäättä”. Nykyisellään he asuvat Paratiisissa ja palvelevat väliaikaisesti Valon ja Elämän Yhteisössä, mutta taivaaseennousijan osalle tulleen näin valtavan koulutuksen ja universumissa saadun näin pitkäaikaisen harjoituksen täytyy olla suunniteltuja pätevoittämään heidät vieläkin suurempiin luottamuksellisiin koetuksiin ja yhä ylevämpiin vastuullisiin tehtäviin.

Siitäkin huolimatta, että nämä ylösnousemuskuolevaiset ovat saavuttaneet Paratiisin, että heidät on otettu Lopullisuuden Saavuttajien jäsenyyteen ja että heitä on suurin määrin lähetetty takaisin paikallisuniversumeihin osallistumaan niiden johtamiseen ja avustamaan superuniversumien asiainhoidossa jopa tästä ilmeiseltä näytävästä määränpäästä huolimatta jäljelle jää kuitenkin se merkittävä tosiasia, että heidät on merkitty kirjoihin vain kuudennen asteen henkinä. Kuolevaisfinaliittien Yhteisön elämänuralla on epäilemättä otettava vielä yksi askel. Emme tunne tämän askelen luonnetta, mutta olemme panneet merkille kolme seikkaa, joihin pyydämme teitä tässä yhteydessä kiinnittämään huomiota:

order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the “finality destiny” of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

1. Merkintöjen perusteella tiedämme kuolevaisten piensektoreissa oleskelunsa ajan olevan ensimmäisen luokan henkiä ja tiedämme heidän etenevän toiseen luokkaan, silloin kun heidät siirretään suursektoreihin, ja kolmanteen luokkaan, kun he edistyvät superuniversumin keskusoulutusmaailmoihin. Kuolevaisista tulee neljännen asteen eli kandidaattihenkkiä, sen jälkeen kun he ovat saavuttaneet Havonan kuudennen kehän, ja heistä tulee viidennen luokan henkiä, kun he löytävät Universaalisen Isän. Sitten he saavuttavat henkiolomuodon kuudennen vaiheen, kunhan he ensin ovat vannoneet valan, joka liittyy heidät ainiaaksi Kuolevaisfinaliittien Yhteisön ikuisuustehtäviin.

Havaitsemme, että henkilöityksen tai -nimityksen on määrittänyt tosiasiallinen eteneminen yhdestä universumpalvelun maailmasta toiseen universumpalvelun maailmaan tai yhdestä universumista toiseen universumiin; ja arvelemme, että seitsemännen asteen henkeä tarkoittava luokitus annetaan Lopullisuuden Saavuttajain Kuolevaisyhteisölle, samalla kun heidät ylennetään ikuisen palvelutehtävään nyt vielä rekisteröimättömillä ja paljastamattomilla sfääreillä ja samanaikaisesti kun he saavuttavat Korkeimman Jumalan. Mutta näitä rohkeita otaksunia lukuun ottamatta emme todellisuudessa tästä kaikesta tiedä sen enempää kuin tekään; tietämyksemme kuolevaisten elämänurasta ei ulotu nykyistä Paratiisipäämäärää kauemmas.

2. Kuolevaiset lopullisuuden saavuttajat ovat täysin noudattaneet kaikkia aikakausia koskevaa kehotusta: "Olkaa täydelliset"; he ovat nousseet kuolevaisen perillepääsyyn johtavan universaalisen tien; he ovat löytäneet Jumalan, ja heidät on asianmukaisesti otettu Lopullisuuden Saavuttajakuntaan. Tällaiset olennot ovat päässeet henkiedistymisen nykyisille äärirajoille, mutta he eivät ole saavuttaneet perimmäisen henkistatuksen lopullisuutta. He ovat saavuttaneet luodulle mahdollisen täydellisyyden nykyisen rajan, mutta he eivät ole saavuttaneet luodun olennon palvelun lopullisuutta. He ovat kokeneet jumaluudenpalvonnan täyteyden, mutta heiltä puuttuu kokemuksellisen Jumaluuden saavuttamisen lopullisuus.

3. Paratiisin Finaliittikuntaan kuuluvat glorifioitujen kuolevaisien ovat ylösnousemuksellisia olentoja, joilla on hallussaan kokemuksellinen tietämys jokaisesta vaiheesta siinä, millaista on todellisuudessa elää älylliseen olemassaoloon kuuluva mahdollisimman täyteläinen elämä ja mikä on sen filosofia, sillä tähän ylösnousemukseen alimmista aineellisista maailmoista Paratiisin hengellisiin korkeuksiin käytettävien aikakausien kuluessa on näitä eloonjääviä luotuja koulutettu heidän kykyjensä äärirajoille saakka opettamalla heille ajallisuuden ja

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finalizers have fully complied with the injunction of the ages, "Be you perfect"; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature service*. They have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment*.

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

avaruuden koko universaalisen luomakunnan oikeudenmukaisen ja tehokkaan ja samalla armeliaan ja kärsivällisen hallinnon jokaisen jumalallisen periaatteen jokainen yksityiskohta.

Mielestämme ihmisillä on oikeus tulla mukaan mielipiteiden vaihtoomme ja olemme sitä mieltä, että teillä on vapaus arvailla kanssamme Paratiisin Finaliittikunnan perimmäisen kohtalon salaisuutta. Meistä näyttää ilmeiseltä, että täydellistyneiden evolutionaaristen luotujen nykyiset tehtävät muistuttavat luonteeltaan loppututkinnon jälkeisiä universumien ymmärtämisen ja superuniversumin hallinnon kurssia; ja me kaikki kysymme: "Minkähän vuoksi Jumalat näin huolehtivat siitä, että eloonjäävät kuolevaiset saavat läpikotaisen koulutuksen maailmankaikkeuden hallintomenetelmissä?"

4. ADOPTOIDUT SERAFIT

Monet kuolevaisten uskollisista serafisuojaajista saavat käydä läpi taivaaseennousijan elämänvaiheen yhdessä ihmissuojattiansa kanssa, ja Isään fuusioituttuaan monet näistä suojelusenkeleistä vannovat ikuisuuden finaliittivalan yhdessä suojelemiensa kuolevaisten kanssa ja omaksuvat näin ikiajoiksi kuolevaiskumppaniensa määränpään. Enkeleillä, jotka läpikäyvät kuolevaisten olentojen ylösnousemuskokemuksen, saattaa olla ihmisen määränpään kaltainen tulevaisuus; heidät voidaan samalla tavoin ja ikuisiksi ajoiksi ottaa tämän Lopullisuuden Saavuttajien Yhteisön jäseniksi. Suuret määrät adoptoituja ja glorifioituja serafeja liitetään moninaisesti ei-kuolevaisten finaliittien yhteisöihin.

5. KUNNIALLA KRUUNATUT AINEELLISET POJAT

Ajallisuuden ja avaruuden universumeissa on voimassa säädös, jonka mukaan paikallisjärjestelmien Aatami-kansalaiset saavat, mikäli heidän planetaarinen tehtäväänosoituksensa viipyy pitkään, jättää anomuksen, jossa he pyytävät vapautusta vakinaisen kansalaisen asemastaan. Ja mikäli tähän suostutaan, he liittyvät ylösnousemuspyhiinvaeltajien riveihin universumipääkaupungeissa ja jatkavat sieltä eteenpäin Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

Kun pitkälle ehtinyt evolutionaarinen maailma saavuttaa valon ja elämän aikakauden myöhemmät vaiheet, Aineelliset Pojat, planetaarinen Aatami ja Eeva, saattavat pitää parempana sellaista, että he muuttuvat ihmisiksi,

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, "Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?"

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent

saavat Suuntaajan ja astuvat universumista ylösnousemuksen kautta Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön johtavalle evolutionaariselle tielle. Jotkut näistä Aineellisista Pojista ovat osin epäonnistuneet tai teknisessä mielessä erehtyneet tehtävässään toimia biologisina kehityksen vauhdittajina kuten kävi Urantian Aatamille, ja sen jälkeen heidän on pakko kulkea kyseisen maailman ihmisten luonnonmukainen tie. He saavat Suuntaajan, kokevat kuoleman ja etenevät uskon kautta ylösnousemusjärjestelmän läpi ja saavuttavat sittemmin Paratiisin ja Lopullisuuden Finaliittikunnan.

Tällaisia Aineellisia Poikia ei tavata monestakaan finalittikompaniasta. Heidän läsnäolonsa antaa tällaiselle ryhmälle suuren potentiaalin siltä osin, mitä mahdollisuuksia ryhmällä on korkeatasoiseen palveluun, ja heidät valitaan poikkeuksetta tällaisen ryhmän johtajiksi. Mikäli Eedenin pariskunnan kumpikin jäsen liitetään samaan ryhmään, heidän sallitaan tavallisesti toimia yhdessä, yhtenä persoonallisuutena. Tällaiset ylösnousemukselliset parit onnistuvat kolminaisuusyrityksessä ylösnousemuskuolevaisia huomattavasti paremmin.

6. KUNNIALLA KRUUNATUT KESKIVÄLIOLENNOT

Monilla planeetoilla tuotetaan suuret määrät keskiväliolentoja, mutta nämä jäävät perin harvoin synnyinmaailmaansa, sen jälkeen kun se on asettunut valoon ja elämään. Silloin tai pian sen jälkeen heidät vapautetaan vakinaisen kansalaisen asemasta. He aloittavat nousunsa Paratiisiin ja vaeltavat morontiaaailmojen, superuniversumin ja Havonan läpi ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten mukana.

Eri universumien keskiväliolennot eroavat alkuperänsä ja olemuksensa osalta suuresti toisistaan, mutta kaikkien on määrä päätyä johonkin Paratiisin finalittikuntaan. Kaikki toisasteiset keskiväliolennot fuusioituvat lopulta Suuntaajaan, ja heidät otetaan kuolevaisyhteisön jäseniksi. Monilla finalittikompanioilla on keskuudessaan yksi tällainen glorifioitu olento.

7. VALON EVANKELISTAT

Kussakin finalittikompaniassa on nykyisellään 999 valan vannonutta persoonallisuutta, pysyväisjäsentä. Vapaana olevan paikan täyttää mihin tahansa yksittäiseen tehtävään määrättyjen Valon Evankelistojen

leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangels of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

päällikkö. Tällaiset olennot ovat yhteisössä vain sen väliaikaisia jäseniä.

Jokaista minkä tahansa finaliittiyhteisön palvelukseen osoitettua taivaallista persoonallisuutta kutsutaan Valon Evankelistaksi. Nämä olennot eivät vanno finaliitin valaa, ja vaikka he ovat yhteisön organisaation alaisia, he eivät kuulu siihen pysyvästi. Tähän ryhmään voi kuulua Yksinäisiä Sanansaattajia, supernafeja, sekonafeja, Paratiisin kansalaisia tai heidän kolminaisuutensa jälkeläisiä kuka tahansa olento, jota tarvitaan kulloisenkin finaliittitehtävän suorittamiseen. Emme tiedä, onko yhteisöön määrä kuulua näitä olentoja myös, sitten kun se suorittaa ikuisia tehtäviään. Yhteisöön liittämisen aiheuttaneen tehtävän suoritettuaan nämä Valon Evankelistat palaavat entiseen asemaansa.

Lopullisuuden Saavuttajien Kuolevaisyhteisön nykyiseen kokoonpanoon kuuluu vain kuusi pysyväisjäsenten luokkaa. Niin kuin odottaa saattaakin, finaliittien piirissä esiintyy paljonkin kannunvalantaa siitä, mikä on oleva heidän tulevien tovereidensa identiteetti. Mutta tämän kysymyksen osalta heidän keskuudessaan ei vallitse suurtakaan yksimielisyyttä.

Me uversalaiset arvailemme useinkin finaliittien seitsemännen ryhmän identiteettiä. Keskuudessamme vallitsee monia ajatuksia siitä, mihin tehtävään jotkin Paratiisiin, Vicegeringtoniin ja Havonan sisäkehälle kerääntyvistä monista kolminaisuustuista yhteisöistä mahdollisesti osoitetaan. Arvellaanpa sellaistaikin, että Lopullisuuden Saavuttajien ehkä sallitaan kolminaisuutta monet universumien hallintotyössä tarvitsemistaan apulaisista siinä tapauksessa, että he päätyvät parhaillaan tekeillä olevien universumien palvelukseen.

Toinen meistä on sitä mieltä, että tämän yhteisön avoimen paikan täyttää jonkintyyppinen olento, joka on kotoisin finaliittien tulevana palvelupaikkana olevasta uudesta universumista; toinen on taipuvainen uskomaan, että tämän paikan ottaa haltuunsa jonkintyyppinen Paratiisin persoonallisuus, jota ei ole vielä luotu, olevaistettu tai kolminaisuutettu. Mutta mitä todennäköisimmin meidän on odottaminen finaliittien siirtymistä hengensaavuttamisen seitsemännelle tasolle, ennen kuin sitä todellisuudessa tiedämme.

8. TRANSCENDENTAAKIT

Osana täydellistyneen kuolevaisen Paratiisissa finaliittina saamaa kokemusta on pyrkimys ymmärtää niiden yli tuhanteen ryhmään kuuluvan Paratiisin transsendentaalisen superkansalaisen olemusta ja tehtävää, jotka ovat olevaistettuja ja ominaisuuksiltaan absoniittisia olentoja. Kanssakäymisissään näiden

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring — any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangs of Light resume their former status.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the

superpersoonallisuuksien kanssa ylösnousemuskuolevaiset saavat merkittävää apua niiden transsendentaalisten hoivaajien lukuisten luokkien hyödyllisestä opastuksesta, jotka ovat saaneet tehtäväkseen esitellä kehityksen tuloksena ilmaantuneet finaliitit heidän uusille paratiisillisille veljilleen. Koko Transsendentaalien yhteisö asuu länsi-Paratiisissa, laajalla alueella, joka on yksinomaan heidän käytössään.

Transsendentaaleista kertoessamme meitä rajoittavat ihmisen käsityskyvyn rajoittuneisuuden lisäksi myös toimeksiantoomme sisältävät Paratiisin persoonallisuuksien julkituontia koskevat ehdot. Näillä olennoilla ei ole mitään tekemistä kuolevaisten Havonaan-nousun kanssa. Paratiisin Transsendentaalien valtavalla joukolla ei ole kerrassaan mitään tekemistä sen kummemmin Havonan kuin seitsemän superuniversuminkaan asioiden kanssa, sillä he huolehtivat vain kokonaisuniversumin asioiden superhallinnosta.

Sinä, joka olet luotu olento, voit muodostaa käsityksen Luojasta, mutta voit tuskin käsittää, että on olemassa suunnaton ja moninainen kerääntymä älyllisiä olentoja, jotka eivät ole Luojaia eivätkä luotuja. Nämä Transsendentaalit eivät luo mitään olentoja, eikä heitäkään liioin ole koskaan luotu. Välttyäksemme käyttämästä uutta oppisanaa, mielivaltaista ja merkityksetöntä nimitystä, katsomme parhaaksi heidän alkuperästään puhuessamme sanoa, että Transsendentaalit yksinkertaisesti olevaistuvat. Jumaluusabsoluutilla on hyvinkin saattanut olla tekemistä heidän alkuperänsä kanssa, ja tämä Absoluutti saattaa kietoutua heidän kohtaloonsa, mutta nykyisellään nämä ainutlaatuiset olennot eivät ole Jumaluusabsoluutin herruudessa. He ovat Perimmäisen Jumalan alamaisia, ja heidän nykyinen Paratiisissa-oleskelunsa on kaikilta osin Kolminaisuuden valvomaa ja ohjaamaa.

Vaikka kaikki Paratiisin saavuttavat kuolevaiset tavan takaa ovat veljellisissä kanssakäymisissä Transsendentaalien kanssa, kuten he ovat sitä Paratiisin kansalaistenkin kanssa, käy kuitenkin niin, että ihmisen ensimmäinen vakavasti otettava kosketus Transsendentaaliin tapahtuu siinä ikimuistettavassa tilanteessa, jossa ylösnousemuskuolevainen uuden finaliittiryhmän jäsenenä seisoo finaliittien vastaanottokehässä ja jossa Transsendentaalien päällikkö, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien johtava esimies, ottaa häneltä ikuisuuden kolminaisuusvalan.

ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentals live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentals we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentals have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentals create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentals simply *eventuate*. The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendentaler occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. KOKONAISSUNIVERSUMIN ARKKITEHDIT

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

Kokonaisuniversumin Arkkitehdit ovat Paratiisin Transsendentaaleja hallitseva yhteisö. Tähän hallitsevaan yhteisöön kuuluu 28.011 persoonallisuutta, joilla on mestarin mieli, ylivertainen henki ja verraton absonitia. Tämän suurenmoisen ryhmän johtava viranhaltija, Mestariarkkitehtien vanhin, on kaikkien Jumaluuden tason alapuolella olevien Paratiisin älyllisten olentojen koordinoiva päällikkö.

Käsillä olevien kertomusten esittämiseen valtuuttavan toimeksiannon kuudestoista kielto kuuluu: "Mikäli sellainen katsotaan viisaaksi, Kokonaisuniversumin Arkkitehtien ja heidän työtovereidensa olemassaolon saa tuoda julki, mutta heidän alkuperäänsä, olemustaan ja kohtaloaan ei saa kokonaisuudessaan paljastaa." Saamme kuitenkin ilmoittaa teille, että nämä Mestariarkkitehdit ovat olemassa seitsemällä absoniittisuuden tasolla. Nämä seitsemän ryhmää luokitellaan seuraavasti:

1. Paratiisitaso. Vain vanhin eli ensiksi olevaistunut Arkkitehti toimii tällä absoniittisuuden korkeimmalla tasolla. Tämä perimmäinen persoonallisuus, ei Luoja eikä luotu, olevaistui ikuisuuden aamunkoitossa, ja hän toimii nyt Paratiisin ja sen kahdenkymmenen yhden Paratiisiin liittyvien toimintojen maailman oivallisenä koordinoijana.

2. Havonataso. Arkkitehtien toinen olevaistus tuotti kolme mestarisuunnittelijaa ja absoniittista hallintopersonallisuutta, jotka ovat aina omistautuneet keskusuniversumin miljardin täydellisen sfäärin koordinointiin. Paratiisin perimätieto väittää, että nämä kolme Arkkitehtiä aiemmin olevaistetun vanhimman Arkkitehdin neuvomina myötävaikuttivat Havonan suunnitteluun, mutta sitä me emme tosiasiaassa tiedä.

3. Superuniversumitaso. Kolmas absoniittinen taso käsittää seitsemän superuniversumin seitsemän Mestariarkkitehtiä, jotka ryhmänä viettävät nykyisin jokseenkin yhtä pitkän ajan toisaalta Seitsemän Valtiashengen seurassa Paratiisissa ja toisaalta Seitsemän Korkeimman Toimeenpanijan kanssa Äärettömän Hengen seitsemässä erityismaailmassa. He ovat suuruniversumin superkoordinoijia.

4. Ensimmäinen avaruustaso. Tässä ryhmässä on seitsemänkymmentä Arkkitehtiä, ja arvelemme, että heidän huolenaan ovat perimmäiset suunnitelmat ulkoavaruuden ensimmäistä universumia varten. Tämä universumi on nyt mobilisoitumassa nykyisten seitsemän superuniversumin rajojen tuolle puolen.

5. Toinen avaruustaso. Tämä Arkkitehtien viides yhteisö on vahvuudeltaan 490-jäseninen, ja taas me arvelemme, että heidän täytyy olla

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: "If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed." We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level.* Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level.* The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level.* The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already

tekemisissä ulkoavaruuden toisen universumin kanssa, jossa fyysikkomme jo ovat todenneet eittämätöntä energian mobilisoitumista.

6. Kolmas avaruustaso. Tässä Mestariarkkitehtien kuudennessa ryhmässä on 3.430 jäsentä, ja niin kuin edellä, päätelemme nytkin, että heidän huolenaan ovat jäätäläismäiset suunnitelmat ulkoavaruuden kolmatta universumia varten.

7. Neljäs avaruustaso. Tämä viimeinen ja suurilukuisin yhteisö koostuu 24.010 Mestariarkkitehdistä, ja mikäli aiemmat otaksumamme pitävät paikkansa, sen täytyy liittyä neljälänteen ja viimeiseen toinen toistaan kookkaammista ulkoavaruuden universumeista.

Näihin Mestariarkkitehtien seitsemään ryhmään kuuluu kaikkiaan 28.011 universuminsuunnittelijaa. Paratiisissa on sellainen perimätieto, että kauan sitten, hamassa ikuisuudessa, yritettiin olevaistaa 28.012:s Mestariarkkitehti, mutta tämä olento ei absonitisoitunut, koska hänen persoonallisuutensa tempautui Universaaliseen Absoluuttiin. On mahdollista, että Mestariarkkitehtien nouseva sarja saavutti absoniittisuuden rajan 28.011:nnessä Arkkitehdissä ja 28.012:s yritys kohtasi Absoluutin läsnäolon matemaattisen tason. Toisin sanoen 28.012:nnessä olevaistamisen tasolla absoniittisuuden kvaliteetti vastasi Universaalisen tasoa ja saavutti Absoluutin arvon.

Toiminnallisessa organisaatiossaan Havonan kolme valvovaa Arkkitehtia toimivat yksinäisen Paratiisin Arkkitehdin avustajakumppaneina. Superuniversumien seitsemän Arkkitehtiä toimivat tasa-arvoisina Havonan kolmen valvojan kanssa. Ensimmäisen ulkoavaruustason universumien seitsemänkymmentä suunnittelijaa palvelevat nykyään seitsemän superuniversumin seitsemän Arkkitehdin avustajakumppaneina.

Kokonaisuniversumin Arkkitehdeillä on käytettävissään lukuisia apulaisten ja avustajien ryhmiä, joihin kuuluu vahvuudenorganisoijien kaksi valtavaa luokkaa: ensiasteiset olevaistetut ja liitännäiset transsendentaaliset. Näitä Vahvuuden Pääorganisoijia ei pidä sekoittaa voimanhajajiin, jotka kuuluvat suuruniversumiin.

Kaikista ajallisuuden ja ikuisuuden lasten välisen liiton tuottamista olennoista, kuten finaliittien ja Paratiisin kansalaisten kolminäistämistä jälkeläisistä, tulee Mestariarkkitehtien suojaatteja. Mutta kaikista muista luoduista tai entiteeteistä, joista on paljastettu, että he toimivat nykyisissä organisoiduissa universumeissa, vain Yksinäiset Sanansaattajat ja Inspiroidut Kolminäisyyshenget pitävät yllä jonkinlaista elimellistä yhteyttä Transsendentaaleihin ja Kokonaisuniversumin

our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finalizers and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentals and the Architects of the Master Universe.

Arkkitehteihin.

Mestariarkkitehdit antavat teknisen hyväksymisen, jolla Luoja-Pojat osoitetaan omille avaruuden alueilleen paikallisuniversumien organisoimistehtäviin. Mestariarkkitehtien ja Paratiisin Luoja-Poikien välillä vallitsee varsin läheinen yhteys, ja vaikka tämä suhde jää esittelemättä, teille on kuitenkin kerrottu Arkkitehtien ja suuruniversumin Korkeimpien Luojiin yhteydestä ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden suhdekokonaisuudessa. Nämä molemmat ryhmät, yhdessä kehittyvän ja kokemuksellisen Korkeimman Olennon kanssa, muodostavat transsendentaalisia arvoja ja kokonaisuniversumin merkityksiä edustavan Perimmäisen Kolminaisuuden.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. LÖYTÖRETKI PERIMMÄISYYTEEN

Mestariarkkitehtien vanhin valvoo seitsemää Lopullisuuden Saavuttajakuntaa, jotka ovat:

1. Kuolevaisfinaliittien yhteisö.
2. Paratiisin Finaliittien yhteisö.
3. Kolminaistettujen Finaliittien yhteisö.
4. Yhdessä Kolminaistettujen Finaliittien yhteisö.
5. Havonan Finaliittien yhteisö.
6. Transsendentaalisten Finaliittien yhteisö.
7. Paljastumattoman määränpään omaavien Poikien yhteisö.

Kullakin mainituista määränpään yhteisöistä on johtava päällikkönsä, ja nämä päälliköt muodostavat Paratiisissa olevan Kohtalon Korkeimman Neuvoston. Nykyisenä universumiaikakautena Grandfanda on tämän korkeimman elimen päällikkö, ja tämä elin määrää perimmäisen määränpään omaavat lapset maailmankaikkeuden tehtäviin.

Näiden seitsemän finaliittiyhteisön yhteenkokoontuminen on merkinä sellaisten potentiaalien, persoonallisuuksien, mielten, henkien, absoniittien ja kokemuksellisten aktualiteettien reaalisuuden mobilisoinnista, jotka luultavasti ylittävät jopa Korkeimman Olennon kokonaisuniversumia koskevat tulevat funktiot. Nämä seitsemän finaliittiyhteisöä ovat mahdollisesti merkinä Perimmäisen Kolminaisuuden nykyisestä toiminnasta, Kolminaisuuden, joka parhaillaan kokoaa yhteen finiittisyyttä ja absoniittisuutta edustavia voimia ulkoavaruuden universeissa tapahtuvien käsittämättömien kehitystapahtumien valmistelua

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.

31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and

varten. Mitään tämän liikkeellepanon kaltaista ei ole tapahtunut, sen jälkeen kun Paratiisin-Kolminaisuus lähes hamassa ikuisuudessa samalla tavoin mobilisoi silloin olemassa olleet Paratiisin ja Havonan persoonallisuudet ja valtuutti nämä suunniteltujen ajallisuuden ja avaruuden seitsemän superuniversumin hallintopersonallisuuksiksi ja vallanpitäjiksi. Seitsemän finaliittikuntaa edustavat suuruniversumin jumalallisuusreaktiota kehittämättömien potentiaalien aiheuttamiin vastaisiin tarpeisiin ikuisen tulevaisuuden toimintoja edustavissa ulkouniversumeissa.

Rohkenemme ennustaa, että tulevaisuus tuo tullessaan vastaiset ja entistä suuremmat ulkouniversumit asutettuihin maailmoihin, uusine sfääreineen, joita kansoittavat oivallisten ja ainutlaatuisten olentojen uudet luokat. Se tulee olemaan aineellinen universumi, joka on perimmäisyydessään vertaansa vailla, valtava luomus, joka on puutteellinen vain yhden tärkeän yksityiskohdan osalta: siltä puuttuu aktuaalinen finiittinen kokemus siitä, mitä universaalinen elämä on ylösnousemuksellisen olemassaolon piirissä. Tällainen universumi kärsii syntyessään suunnattomasta kokemuksellisesta vajavuudesta; se ei ole osallistunut Kaikkivaltiaan Korkeimman kehitykseen. Kaikki nämä ulkouniversumit saavat osakseen Korkeimman Olennon verratonta huolenpitoa ja ylivertaista valvontaa, mutta juuri tämä hänen aktiivisen läsnäolonsa tosiseikka sulkee pois sen mahdollisuuden, että ne osallistuisivat Korkeimman Jumaluuden aktuaalistumiseen.

Nykyisen universumiakauden kuluessa suuruniversumin kehittyvät persoonallisuudet kokevat monia vaikeuksia, jotka juontuvat Korkeimman Jumalan suvereenisuuden epätäydellisestä aktuaalistumisesta, mutta toisaalta olemme kaikki osallisina hänen kehityksensä ainutkertaisessa kokemuksessa. Me kehityimme hänessä, ja hän kehittyi meissä. Joskus ikuisessa tulevaisuudessa Korkeimman Jumaluuden kehitymisestä tulee maailmankaikkeuden historian täyttynyt tosiasia, ja tilaisuus osallistua tähän ihmeelliseen kokemukseen on silloin poistunut kosmisen toiminnan näyttämöltä.

Mutta ne meistä, jotka maailmankaikkeuden nuoruudessa ovat tämän ainutkertaisen kokemuksen saaneet, pitävät sitä koko tulevan ikuisuuden ajan suuressa arvossa. Ja monet meistä arvelevat, että Lopullisuuden Saavuttajakuntaan kuuluvien ylösnousemuksellisten ja täydellistyneiden kuolevaisten asteittain kerääntyvien reservien tehtävänä saattaa olla se, että he yhdessä kuuden muun samalla tavoin täydentyvän yhteisön kanssa ylläpitävät hallintoa näissä ulkouniversumeissa ja pyrkivät korvaamaan niiden kokemuksen alalla

commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

esiintyviä puutteita, jotka ilmenevät siinä, etteivät ne ole osallistuneet Korkeimman Olennon ajallis-
avaruudelliseen kehittymiseen.

Mainitut puutteet ovat väistämättömiä universumiolemassaolon kaikilla tasoilla. Nykyisenä universumiaikakautena me, jotka edustamme hengellisten olomuotojen korkeampia tasoja, laskeudumme evolutionaariin universumeihin hoitamaan niiden hallintoa ja hoivaamaan ylösnousemuskuolevaisia. Pyrimme sillä keinoin hyvittämään heidän puutteellisuutensa, jotka ilmenevät korkeamman hengellisen kokemuksen realiteettien alueella.

Mutta vaikkemme tiedäkään todellisuudessa mitään Kokonaisuniversumin Arkkitehtien suunnitelmista näiden ulompien luomistulosten suhteen, olemme silti varmoja kolmesta asiasta:

1. Tosiaankin valtava ja uusi universumien järjestelmä on asteittain järjestymässä ulkoavaruuden alueilla. Teleskoopeilla tähyillessämme silmiemme edessä on todellakin uusiin luokkiin kuuluvia fyysisiä luomistuloksia, suunnattomina ja jättäjäismäisinä kehinä virtailevia universumeja universumien perään, hyvin kaukana asuttujen ja järjestyneitten luomistulosten nykyisistä rajoista. Nämä ulommat luomistulokset ovat nykyisellään kokonaan fyysisiä; ne ovat ilmeisesti asumattomia ja nähtävästi vailla luotujen olentojen harjoittamaa hallintoa.

2. Aikakaudesta toiseen jatkuu ajallisuuden ja avaruuden täydellistyneiden ja ylösnousemuksellisten luotujen selittämätön ja perin juurin salaperäinen kokoaminen Paratiisiin yhdessä kuuden muun finaliittiyhteisön kanssa.

3. Näiden tapahtumien myötä Jumaluuden Korkein Persoonaa saa superluomusten kaikkivaltiaan hallitsijan ominaisuudessa yhä enemmän valtaa.

Kun tarkastelemme tätä kolmiyhteistä kehitystä, jossa ovat mukana luodut, universumit ja Jumaluus, voidaanko meitä arvostella siitä, jos odotamme, että jokin uusi ja paljastumaton on lähestymässä huipennustaan? Eikö ole pelkästään luonnollista, että me mieluusti yhdistämme tämän aikakausia jatkuvan fyysisten universumien mobilisoinnin ja niiden tähän asti tuntemattomassa mittakaavassa tapahtuneen organisoinnin samoin kuin Korkeimman Olennon persoonallisuuden ilmaantumisen tähän häkellyttävään suunnitelmaan ajallisten kuolevaisten nostamiseksi jumalalliseen täydellisyyteen ja heidän sittemmin Paratiisissa tapahtuvaan kokoamiseensa Lopullisuuden Saavuttajakunnaksi — tehtävänmääritys ja määränpää, jotka verhoutuivat maailmankaikkeuden mysteeriiin? Uversassa kaikki uskovat yhä enemmän siihen, että yhteen kerääntyvien Lopullisuuden Saavuttajakuntien on

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present

määrä päätyä johonkin tulevaan palveluun ulkoavaruuden universumeissa, jossa kykenemme tunnistamaan jo ainakin seitsemänkymmenentuhannen ainekertymän ryhmittymisen. Jokainen näistä ryhmittymistä on suurempi kuin yksikään nykyisistä superuniversumeista.

Evolutionaariset kuolevaiset syntyvät avaruuden planeetoille, he kulkevat morontiamailmojen läpi, nousevat hengen universumeihin, matkaavat Havona-sfäärien läpi, löytävät Jumalan, saavuttavat Paratiisin, ja heidät otetaan ensiasteiseen Finaliittiyhteisöön odottamaan siellä universumipalvelukseen kuuluvaa seuraavaa toimeksiantoa. On olemassa kuusi muuta kerääntyvää finaliittiyhteisöä, mutta Grandfanda, ensimmäinen ylösnousemuskuolevainen, johtaa Paratiisinpäällikkönä kaikkia finaliittiluokkia. Ja katsellessamme tätä ylittämätöntä näytelmää huudahdamme kaikki: Miten loistava määränpää onkaan eläimestä polveutuvilla ajallisuuden lapsilla, avaruuden aineellisilla pojilla!

[Luvun toimittivat yhdessä Jumalallinen Neuvonantaja sekä Nimetön ja Numeroton, jotka toimivat Uversan Päivien Muinaisten tähän tehtävään valtuuttamina.]

Edelliset kolmekymmentäyksi lukua, jotka käsittelevät Jumaluuden olemusta, Paratiisin reaalisuutta, keskusuniversumin ja superuniversumien organisaatiota ja toimintaa, suuruniversumin persoonallisuuksia sekä evolutionaaristen kuolevaisten ylevää määränpäättä, toimitti, muotoili ja käänsi englannin kielelle kahdenkymmenen neljän Orvontonin hallintopersonallisuuden muodostama korkearvoinen valtuuskunta Uversan Päivien Muinaisten antaman toimeksiannon mukaisesti, joka määräsi meidät tähän tehtävään Urantialle, Satanian 606:ssa, Nebadonin Norlatiadekissa vuonna 1934 jKr.

superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

URANTIA-KIRJAN

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

Luku 32. Paikallisuniversumin kehitys

⇐ 031

Urantia-kirjan

033 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 32

PAIKALLISUNIVERSUMIN KEHITYS

Osiot

Johdanto

1. Universumien fyysinen ilmaantuminen
2. Universumin organisointi
3. Evoluution idea
4. Jumalan suhde paikallisuniversumiin
5. Ikuinen ja jumalallinen tarkoitus

Johdanto

PAIKALLISUNIVERSUMI on Mikaelien Paratiisi-yhteisöön kuuluvan Luoja-Pojan käten työtä. Siihen kuuluu sata konstellaatiota, joissa kussakin on sata asuttujen maailmojen muodostamaa paikallisjärjestelmää. Kuhunkin järjestelmään tulee lopulta kuulumaan osapuilleen tuhat asuttua sfääriä.

Nämä ajallisuuden ja avaruuden universumit ovat kaikki evolutionaarisia. Paratiisin-Mikaelien luomissuunnitelma etenee aina niiden moninaisten luotujen olentojen fyysisen, älyllisen ja hengellisen olemuksen ja kykyjen asteittaisen kehityksen ja vähittäisen kehkeytymisen tietä, jotka kansoittavat tällaisen paikallisuniversumin muodostavat, erilaisiin ryhmiin kuuluvat sfäärit.

Urantia kuuluu paikallisuniversumiin, jonka hallitsija on Nebadonin Jumala-ihminen, Nasaretin Jeesus ja Salvingtonin Mikael. Ja Paratiisin-Kolminaisuus hyväksyi täydelleen kaikki Mikaelin tätä paikallisuniversumia varten laatimat suunnitelmat, ennen kuin hän edes lähti suurimmalle tutkimusmatkalle, jonka avaruus voi tarjota.

Jumalan Pojat saavat valita luomistoimensa

PAPER 32

THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolvement and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the

tapahtumapaikan, mutta alun perin nämä aineelliset luomukset ovat Kokonaisuniversumin Paratiisi-Arkkitehtien laatimia ja suunnittelemaa.

1. UNIVERSUMIEN FYYSINEN

ILMAANTUMINEN

Universumien luomista edeltävät avaruusvahvuuden ja alkuenergioiden manipuloinnit ovat Paratiisissa olevien Vahvuuden Pääorganisoiden aikaansaannosta; mutta kun emergentti energia alkaa superuniversumien toimipiireissä reagoida paikalliseen eli lineaariseen gravitaatioon, he poistuvat näyttämöltä tehdäkseen tilaa asianomaisen superuniversumin voimanhajaajille.

Nämä voimanhajaajat toimivat yksikseen paikallisuniversumin esiaineellisissa ja vahvuudenjälkeisissä luomisvaiheissa. Luoja-Pojalla ei ole mitään mahdollisuutta ryhtyä organisoimaan universumia, ennen kuin voimanhajaajat ovat saaneet avaruusenergiat mobilisoiduiksi niin, että ne riittävät tarjoamaan ilmaantuvalla universumille aineellisen perustan: aineelliset auringot ja materiaaliset sfäärit.

Kaikilla paikallisuniversumeilla on suunnilleen sama energiapotentiaali, vaikka ne fyysisten mittasuhteidensa puolesta eroavat suuresti toisistaan ja vaikka niihin sisältyvän näkyvän aineen määrä saattaa aika ajoin vaihdella. Se, miten suuria paikallisuniversumin energiavarausta ja potentiaalisen aineen varanto ovat, määräytyy voimanhajaajien ja heidän edeltäjiensä suorittamien manipulointien perusteella samoin kuin Luoja-Pojan toimista sekä siitä, että hänen luovalla kumppanillaan on luontaisesti fyysisen valvonnan kykyä.

Paikallisuniversumin energiavarausta on suunnilleen sadastuhannesosa asianomaisen superuniversumin vahvuusvarannosta. Paikallisuniversuminne, Nebadonin, tapauksessa massa-aineellistuma on hieman tätä vähemmän. Nebadonilla on fyysisessä mielessä koko se energian ja aineen fyysinen saama, joka on tavattavissa jokaisesta Orvontonin paikallisluomuksesta. Ainoa Nebadonin universumin kehittymällä tapahtuvaa laajenemista koskeva rajoitus muodostuu siitä avaruusenergian määrällisestä varauksesta, jota pitää otteessaan yhdistetyn universumimekanismin yhdessä toimivien voimien ja persoonallisuuksien gravitaatiokontrolli.

Energia-aineen saavutettua massan materialisoinnissa tietyn vaiheen näyttämölle ilmaantuu Paratiisiin Luoja-Poika seurassaan Äärettömän Hengen Luova Tytär. Yhtä aikaa Luoja-Pojan saapumisen kanssa ryhdytään

realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by the Paradise Architects of the Master Universe.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the

rakentamaan sitä arkkitehtonista sfääriä, josta on määrää tulla hankkeissa olevan paikallisuniversumin päämajamaailma. Tällainen paikallisuus kehittyi pitkät aikakaudet: auringot vakiintuivat; planeetat muotoutuivat ja asettuivat radoilleen, samalla kun työ niiden arkkitehtonisten maailmojen luomiseksi jatkuu, joiden on määrää toimia konstellaatiopäämajoina ja järjestelmäpääkaupunkeina.

2. UNIVERSUMIN ORGANISOINTI

Ennen Luoja-Poikia universumin organisoinnista ovat vastuussa voimanhajaajat ja muut Kolmannesta Lähteestä ja Keskuksesta polveutuvat olennot. Edeltäkäsillä tavoin organisoiduista avaruuden energioista Luoja-Poikanne Mikael loi Nebadonin universumin asutetut maailmat, ja siitä alkaen hän on itseään säästämättä omistautunut niiden hallinnon hoitamiseen. Ennalta olemassa olevasta energiasta nämä jumalalliset Pojat aineellistavat näkyvää materiaa, projisoivat elollisia olentoja ja luovat yhteistyössä Äärettömän Hengen universumiläsnäolon kanssa henkipersonallisuuksista koostuvan monijäsenisen hallitsijan seurueen.

Nämä voimanhajaajat ja energianvalvojat, jotka jo kauan ennen Luoja-Poikaa suorittivat universumin organisoinnin edellyttämän fyysisen valmistelutyön, toimivat myöhemmin suurenmoisessa yhteistyösuhteessa tähän Universumin Poikaan ja jäävät iäksi valvomaan yhdessä hänen kanssaan niitä energioita, jotka he alkujaan organisoivat ja johtivat virtapiireihinsä. Salvingtonissa toimivat nykyäänkin samat sata voimakeskusta, jotka työskentelivät tämän paikallisuniversumin muovaamisen alkuvaiheessa yhdessä Luoja-Poikanne kanssa.

Nebadonin fyysisen luomistyön ensimmäinen päätökseen saatettu toimi oli päämajasfäärin, Salvingtonin arkkitehtonisen sfäärin, ja sen satelliittien organisointi. Planeettanne nykyisen ajanlaskun mukaan kului vähän yli miljardi vuotta siitä, kun voimakemukset ja fyysiset valvojat suorittivat ensimmäiset toimenpiteensä, siihen kun elollinen henkilöstö saapui Salvingtonin vasta valmistuneille sfääreille. Välittömästi Salvingtonin rakentamisen jälkeen seurasi suunniteltujen konstellaatioiden sadan päämajamaailman sekä planeettojen valvontaa ja niiden hallintoa varten suunniteltujen paikallisjärjestelmien kymmenentuhannen päämajasfäärin ja näiden arkkitehtonisten satelliittien luominen. Tällaiset arkkitehtoniset maailmat on tarkoitettu asuinsijoiksi sekä fyysisille että hengellisille persoonallisuuksille samoin kuin niiden väliin sijoittuville morontia- eli siirtymävaiheen olennoille.

Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

Salvington, Nebadonin päämaja, sijaitsee tarkalleen paikallisuniversumin energiamassan keskuksesta. Mutta paikallisuniversuminne ei ole erillinen astronominen systeemi, vaikka sen fyysisessä keskuksesta onkin muuan laaja järjestelmä.

Salvington on Nebadonin Mikaelin henkilökohtainen päämaja, mutta häntä ei aina tavoita sieltä. Vaikka niin onkin, ettei paikallisuniversuminne kitkaton toiminta enää vaadi Luoja-Pojan pysyvää läsnäoloa pääkaupunkisfäärillä, asia ei kuitenkaan ollut näin organisoimisen varhaisemmissa vaiheissa. Luoja-Poika voi lähteä päämajamaailmastaan, vasta kun toimipiirin gravitaatio on riittävän suuren energiamäärän aineellistumisen myötä vakautunut niin, että keskinäisen aineellisen vetovoiman kautta mahdollistuu virtapiirien ja järjestelmien tasapainottuminen toisiaan vastaan.

Ennen pitkää universumin fyysinen suunnitelma on toteutunut, ja Luoja-Poika laatii yhdessä Luovan Hengen kanssa suunnitelmansa elollisuuden luomiseksi. Sen jälkeen tämä Äärettömän Hengen edustuma aloittaa universumitoimintansa erillisenä luovana persoonallisuutena. Kun tämä ensimmäinen luomisteko on hahmotettu ja toteutettu, olevaisuuden piiriin ilmaantuu Kirkas Aamutähti, edellä mainitun ensimmäisen luomisteon sisältämän identiteetikäsityksen ja jumalallisuuden ihanteen personoituma. Kysymyksessä on universumin toimeenpanopäällikkö, Luoja-Pojan henkilökohtainen työtoveri, joka on hänen kaltaisensa kaikkien luonteenpiirteidensä puolesta, vaikka hän jumalallisuutta edustavien ominaisuuksien osalta onkin merkittävässä määrin rajoittunut.

Nyt kun Luoja-Pojan oikeana kätenä toimiva avustaja ja ensimmäinen toimeenpanija on ilmaantunut, vuorossa on erilaisten olentojen monilukuisen ja ihmeellisen joukkokunnan olevaiseksi saattaminen. Paikallisuniversumin pojat ja tyttäret ilmaantuvat, ja pian sen jälkeen järjestetään tämän luomakunnan hallinto. Se ulottuu universumin korkeimmista neuvostoista konstellaatioiden isiin ja paikallisjärjestelmien hallitsijoihin — sellaisista maailmoista koostuvien ryhmittymien hallitsijoihin, joista on myöhemmin määrä tulla tahdollisia luotuja edustavien erilaisten kuolevaisrotujen kotipaikkoja, ja Planeettaprinssi tulee johtamaan jokaista tällaista maailmaa.

Ja sitten kun tällainen universumi näin on täysin organisoitu ja kokonaan miehitetty, Luoja-Poika ryhtyy toteuttamaan Isän ehdotusta luoda kuolevainen ihminen heidän jumalalliseksi kuvakseen.

Nebadonissa asuinplaneettojen organisointi

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

32:2.8 (359.5) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

32:2.9 (359.6) The organization of planetary abodes is

jatkuu edelleen, sillä tämä universumi on Orvontonin tähti- ja planeettatarhoissa tosiaan nuori taivaankappalerykelmä. Viimeisen rekisteritiedon mukaan Nebadonissa oli 3.840.101 asuttua planeettaa, ja teidän maailmanne paikallisjärjestelmä, Satania, on muihin järjestelmiin verrattuna varsin tyypillinen.

Satania ei ole yhtenäinen fyysinen järjestelmä, erillinen astronominen yksikkö tai organisaatio. Sen 619 asuttua maailmaa sijaitsevat yli viidessäsadassa erillisessä fyysisessä järjestelmässä. Vain viidessä on enemmän kuin kaksi asuttua maailmaa, ja näistä vain yhdellä on neljä kansoitettua planeettaa, kun taas neljässäkymmenessäkuudessa on kaksi asuttua maailmaa.

Satania asuttujen maailmojen järjestelmä on varsin etäällä Uversasta sekä siitä suuresta aurinkojen parvesta, joka toimii seitsemännen superuniversumin fyysisenä eli astronomisena keskuksena. Jerusemista, Sataniaan päämajasta, on yli kahdensadantuhannen valovuoden matka Orvontonin superuniversumin fyysiseen keskukseseen, joka on hyvin, hyvin kaukana, Linnunradan tiheällä halkaisijalla. Satania on paikallisuniversumin äärialueella, ja Nebadon on nyt hyvin lähellä Orvontonin reunaa. Asuttujen maailmojen uloimmasta järjestelmästä superuniversumin keskukseseen on hiukan alle kaksisataaviisikymmentätuhatta valovuotta.

Nebadonin universumi kiertää nyt kaukana etelässä ja idässä Orvontonin superuniversumin kehällä. Lähimmät naapuriuniversumit ovat Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving ja Alving.

Mutta paikallisuniversumin kehitys on pitkä tarina. Superuniversumia käsittelevät luvut esittelevät tuota aihepiiriä. Tämän nyt esillä olevan jakson paikallisuniversumia käsittelevät luvut jatkavat siitä, kun taas tämän jälkeen seuraavat Urantian historiaa ja kohtaloa käsittelevät luvut vievät tämän tarinan päätökseen. Mutta tällaisen paikallisuomuksen kuolevaisten kohtalosta voitte saada riittävän käsityksen vain tutkiessanne kertomuksia Luoja-Poikanne elämästä ja opetuksista siinä mielessä, että hän eli kerran ihmisen elämän kuolevaisen lihallisessa hahmossa omassa evolutionaarisessa maailmassanne.

3. EVOLUUTION IDEA

Ainoa täysin vakiintunut luomistulos on Havona, keskusuniversumi, joka luotiin suoraan Universaalisen Isän ajatuksella ja lankaikkisen Pojan sanalla. Havona on eksistentiaalinen, täydellinen ja valmis universumi, joka ympäröi ikuisten Jumaluuksien kotia, kaiken olevaisen

still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32:2.10 (359.7) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32:2.11 (359.8) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

32:2.12 (360.1) The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alving.

32:2.13 (360.2) But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

32:3.1 (360.3) The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the

keskusta. Seitsemään superuniversumiin kuuluvat luomukset ovat finiittisiä, evolutionaarisia ja tasaisesti edistyviä.

Ajallisuuden ja avaruuden fyysiset järjestelmät ovat kaikki alkuperältään evolutionaarisia. Ne eivät ole edes fyysisessä mielessä vakiintuneita, ennen kuin ne ovat asettuneet kiertämään määrättyjä superuniversumiensa kehiä. Paikallisuniversumi ei myöskään asetu valoon ja elämään, ennen kuin sen sisältämät fyysiset laajenemis- ja kehittymismahdollisuudet on ammennettu tyhjiin ja, vasta kun sen kaikkien asuttujen maailmojen hengellinen tila on iäksi asettunut ja vakiintunut.

Mualla kuin keskusuniversumissa täydellisyys saavutetaan vähin erin edeten. Keskusuniversumi on meille täydellisyyttä edustava esikuva, mutta kaikkien muiden maailmojen pitää tämä täydellisyys saavuttaa juuri näiden maailmojen tai universumien edistämiseksi asetettuja menetelmiä käyttäen. Ja miltei loputon vaihtelevuus on ominaista Luoja-Poikien suunnitelmille omien paikallisuniversumiensa organisoimiseksi, kehittämiseksi, harjoittamiseksi ja vakauttamiseksi.

Isän jumaluuslänäoloa lukuun ottamatta jokainen paikallisuniversumi on tietystä mielessä keskus- eli malliluomakunnan hallinto-organisaation jäljennös. Vaikka Universaalinen Isä on henkilökohtaisesti läsnä asuinuniversumissaan, hän ei asu tuosta universumista peräisin olevien olentojen mielessä, niin kuin hän sananmukaisesti asuu ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten sielun tykönä. Kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen hengellisten asioiden järjestelyssä ja säätelyssä näyttää vallitsevan kaikin puolin viisas vastavuoroisuus. Keskusuniversumissa Isä on läsnä sellaisenaan ja henkilökohtaisesti, mutta hän ei ole läsnä tuon täydellisen luomuksen lasten mielessä; avaruuden universumeista Isä on henkilönä poissa — siellä häntä edustavat hänen Hallitsija-Poikansa — samalla kun hän on mitä läheisimmin läsnä kuolevaisten lastensa mielessä siten, että häntä edustaa hengellisesti näiden tahdollisten luotujen mielessä asuvan Salaperäisen Opastajan esipersonallinen läsnäolo.

Universaalisen Isän henkilökohtaista läsnäoloa lukuun ottamatta paikallisuniversumin päämajassa asuu kaikkia niitä luoja- ja luovia persoonallisuuksia, jotka edustavat itsenäistä valtaa ja hallinnollista itsenäisyyttä. Paikallisuniversumissa on tavattavissa jotakin jokaisesta ja joku lähes kaikkiin keskusuniversumissa elävien älyllisten olentojen luokkiin kuuluvista olennoista — Universaalista Isää lukuun ottamatta. Vaikka Universaalinen Isä ei olekaan henkilökohtaisesti läsnä

center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

32:3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

32:3.4 (360.6) With the exception of the deity presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32:3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its

paikallisuniversumissa, häntä edustaa henkilökohtaisesti tämän universumin Luoja-Poika, joka yhteen aikaan on Jumalan sijaishallitsija ja myöhemmin omissa nimissään toimiva korkein ja täysivaltainen hallitsija.

Mitä alemmaksi elollisuuden asteikkoa menemme, sitä vaikeammaksi käy näkymättömän Isän löytäminen uskon silmin. Alemmat luodut — ja toisinaan korkeammatkin persoonallisuudet — huomaavat, ettei aina ole helppoa nähdä Universaalista Isää hänen Luoja-Pojissaan. Niinpä he ennen hengellisen ylevöitymisensä aikaa, aikaa, jolloin kehittymisen täyttymys antaa heille kyvyn nähdä Jumala persoonana, väsyvät eteenpäin kulkiessaan, ruokkivat hengellisiä epäilyksiä, lankeavat sekasortoon ja eristäytyvät näin oman aikansa ja universuminsa edistyvistä hengellisistä tavoitteista. Tällä tavoin he kadottavat sen kyvyn, että he Luoja-Poikaa katsellessaan näkisivät Isän. Luodun varmistavana turvana tällaista vastaan koko pitkän, Isän luo pääsemiseksi käydyn kamppailun aikana, koko sinä aikana, jolloin luontaiset olosuhteet tekevät sellaisen saavutuksen mahdottomaksi, on pitää itsepintaisesti kiinni siitä totuudesta ja tosiasiasta, että Isä on läsnä Pojissaan. Kirjaimellisesti ja kuvaannollisesti, hengellisesti ja persoonallisesti, Isä ja Pojat ovat yksi. Tämä on totuus: Joka on nähnyt Luoja-Pojan, on nähnyt Isän.

Ensi alkuun tietyn universumin persoonallisuudet ovat vakiintuneita ja luotettavia vain suhteessa siihen, miten läheisesti he ovat sukua Jumaluudelle. Kun Luodun olennon syntyperä on kyllin kaukana alkuperäisistä ja jumalallisista Lähteistä, olipa kysymys Jumalan Pojista tai Äärettömälle Hengelle kuuluvista hoivaavista olennoista, epäsovun, sekasorron ja joskus kapinoinnin — synnin — mahdollisuus lisääntyy.

Jumaluudesta polveutuvia täydellisiä olentoja lukuun ottamatta kaikki superuniversumien tahdolliset luodut ovat olemukseltaan evolutionaarisia; he aloittavat vähäpätöisyydestä ja kapuavat alati ylöspäin eli todellisuudessa sisäänpäin. Varsin hengellisetkin persoonallisuudet jatkavat nousuaan elämän porraspuilla asteittain elämästä elämään ja sfääriltä sfäärille ylenemällä. Ja Salaperäistä Opastajaa vieraanaan pitävien tapauksessa ei todellakaan ole mitään rajaa sille, mihin mahdollisiin korkeuksiin heidän hengellinen ylösnousemuksensa ja universaalinen tuloksiinpääsynsä johtaa.

Ajallisuuden luotujen täydellisyys, sitten kun se viimein saavutetaan, on kokonaan hankittu ominaisuus, kiistämätön persoonallisuuden saavuttama ominaisuus. Vaikka tapaukseen sekoittuukin ylen määrin armon aineksia, luodun saavutukset ovat kuitenkin tulosta

Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32:3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32:3.7 (361.2) The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living,

yksilökohtaisesta ponnistelusta ja elämän tosiasiallisesta elämisestä, persoonallisuuden reagoinnista olemassa olevaan ympäristöön.

Se, että evoluution mukaisesti polveutuu eläimestä, ei universumin silmissä lyö poltinmerkkiä yhteenkään persoonallisuuteen, onhan se ainoa menetelmä tuottaa toinen finiittisten, älyllisten ja tahdollisten olentojen kahdesta perustyyppistä. Kun täydellisyys ja ikuisuuden korkeudet saavutetaan, se on sitäkin kunniakkaampaa niille, jotka aloittivat pohjalta ja riemukkaasti kapusivat puola puolalta elämän porraspuita, eli niille, jotka todellakin kunnian kukkulat saavuttaessaan ovat saaneet henkilökohtaisen kokemuksen, johon kuuluu tosipohjainen tieto elämän jokaisesta vaiheesta: pohjalta huipulle.

Tässä kaikessa tulee näkyviin Luojien viisaus. Universaaliselle Isälle olisi aivan yhtä helppoa tehdä kaikista kuolevaisista täydellisiä olentoja, jumalallisen sanansa voimalla jaella ympäriinsä täydellisyyttä. Mutta sellainen riistäisi kuolevaisilta sen ihmeellisen kokemuksen, jonka tarjoaa sisäänpäin tapahtuvaan asteittaiseen nousuun liittyvä löytöretki ja koulutus, kokemus, josta pääsevät osallisiksi vain elollisen olemassaolon pohjalta aloittavat onnekkaat.

Havonaa ympäröivissä universumeissa on täydellisiä luotuja vain määrä, joka tarvitaan esikuvallisiksi opettajiksi ja oppaiksi niille, jotka ovat kapuamassa elämän evolutionaarisia portaita. Evolutionaarisen persoonallisuustyyppin kokemuksellinen olemus on Paratiisi-Havonan luotujen ikuisesti täydellisen olemuksen luonnollinen kosminen täydenne. Todellisuudessa sekä täydelliset että täydellistyneet luodut ovat keskeneräisiä kaiken sen osalta, mikä kuuluu finiittisyyteen. Mutta Paratiisi-Havona-järjestelmän eksistentiaalisesti täydellisten luotujen ja evolutionaarisista universumeista nousevien kokemisen kautta täydellistyneiden finaliittien välisessä toisiaan täydentävässä suhteessa molemmat olentotyytit vapautuvat myötäsyttyisistä rajoituksistaan ja voivat näin yhdessä pyrkiä saavuttamaan luodun olennon statuksen perimmäisyyteen kuuluvat ylimmät korkeudet.

Nämä luotuja koskevat tapahtumat ovat Seitsenkertaisessa Jumaluudessa ilmenevien vaikutusten ja vastavaikutusten universumissa julki tulevia seuraamuksia. Seitsenkertaisessa Jumaluudessa Paratiisin-Kolminaisuuden ikuiseen jumalallisuuteen yhdistyy Korkeimpien Luojien kehittyvä jumalallisuus Korkeimman Olennon voima-aktuaalistuvassa Jumaluudessa, sen avulla ja sen kautta.

Jumalallisen täydellinen luotu ja kehityksen täydellistämä luotu ovat jumaluuspotentialinsa

personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finaliters ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the ultimate of creature status.

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

32:3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each

määrän puolesta tasavertaisia, mutta laadultaan nämä potentiaalit eroavat. Kumpaisenkin on korkeimman palvelutason saavuttamiseksi luotettava toiseen. Evolutionaariset superuniversumit luottavat siihen, että täydellinen Havona tarjoaa ylösnousemuskansalaisilleen lopullisen koulutuksen, mutta samoin tarvitsee täydellinen keskusuniversumi täydellistyvien superuniversumien olemassaoloa ja niiden tarjoamaa tilaisuutta keskusuniversumista alas laskeutuvien asukkaiden kehityksen loppuunsaattamiseen.

Nämä finiittisen todellisuuden kaksi ensisijaista ilmentymää: myötäsyntyinen täydellisyys ja kehityksen kautta saavutettu täydellisyys, ovat — olipa kysymys persoonallisuuksista tai universumeista — keskenään tasavertaisia, toisistaan riippuvaisia ja yhden kokonaisuuden muodostavia. Kumpikin tarvitsee toista toiminnan, palvelun ja kohtalon täysimääräisyyden saavuttaakseen.

4. JUMALAN SUHDE

PAIKALLISUNIVERSUMIIN

Älkää elätelkö sellaista ajatusta, että Universaalinen Isä olisi jonkinlainen äänetön tai epäaktiivinen jäsen Jumaluuden yhteisössä siksi, että hän on antanut itsestään ja vallastaan niin paljon toisille. Persoonallisuuden maailmoja ja Suuntaajan lahjoittamista lukuun ottamatta hän näyttää olevan Paratiisin Jumaluuksista vähiten aktiivinen sikäli, että hän sallii vertaistensa Jumaluuksien, Poikiensa, ja lukuisten älyllisten luotujen suorittaa varsin paljon siitä, mikä liittyy hänen ikuisen tarkoituksensa toteuttamiseen. Hän on luovan kolmikon äänetön jäsen vain sikäli, ettei hän milloinkaan tee mitään, minkä joku hänen tasa-arvoinen kumppaninsa tai alaisensa voi tehdä.

Jumala ymmärtää täysin jokaisen älyllisen luodun tarpeen toimia ja kokea, ja siksi Jumala kaikissa tilanteissa, olipa kysymyksessä yksittäisen universumin kohtalo tai hänen luoduistaan vähäisimmän hyvinvointi, vetäytyy toiminnasta niiden sikermittään olemassa olevien luotujen persoonallisuuksien ja Luoja-persoonallisuuksien hyväksi, jotka luonnostaan toimivat välittäjinä hänen ja jokaisen universumitilanteen tai luomistapahtuman välillä. Mutta tästä syrjäänvetäytymisestä, tästä äärettömän tasavertaisuuden osoituksesta huolimatta Jumala osallistuu tosiasiallisesti, kirjaimellisesti ja henkilökohtaisesti näihin tapahtumiin mainittujen, tehtävään määrättyjen edustajien ja persoonallisuuksien välityksellä. Isä toimii kaikissa näissä kanavissa ja niiden kaikkien kautta koko kaukaisuuksiin ulottuvan

must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

32:3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

32:4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

32:4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

luomistuloksensa parhaaksi.

Kun kysymys on paikallisuniversumissa noudatettavista menettelytavoista, paikallisuniversumin johtamisesta ja hallinnosta, Universaalinen Isä toimii Luoja-Poikansa persoonassa. Kun kysymys on Jumalan Poikien keskinäisistä suhteista, Kolmannesta Lähteestä ja Keskukselta polveutuvien, persoonallisuuksista muodostuvien ryhmien välisistä suhteista tai keiden tahansa muiden luotujen, sellaisten kuin ihmisten, välisistä keskinäissuhteista, Universaalinen Isä ei näihin milloinkaan puutu. Luoja-Pojan laki, Konstellaation Isien, Järjestelmänhallitsijoiden ja Planeettaprinssien harjoittama vallankäyttö, kyseistä universumia varten säädetyt menettelytavat ja menetelmät, pätevät aina. Mitään vallanjakoa ei ole. Jumalallinen valta ja tarkoitus eivät koskaan mene ristiin. Jumaluuksien välillä vallitsee täydellinen ja ikuinen yksimielisyy.

Luoja-Poika hallitsee korkeimpana kaikissa asioissa, jotka liittyvät eettisiin suhteisiin; kaikissa asioissa, joissa on kysymys luotujen minkä tahansa jakautuman suhteista mihin tahansa muuhun luotujen luokkaan tahi kahden tai useamman yksilön välisistä suhteista minkä tahansa tietyn ryhmän sisällä. Mutta tällainen menettely ei tarkoita, ettei Universaalinen Isä voisi omalla tavallaan puuttua asioihin ja tehdä luomakunnan piirissä missä tahansa olevalle kenelle tahansa yksittäiselle luodulle mitä hyvänsä, mikä ilahduttaa jumalallista mieltä, siltä osin kuin kysymys on tämän yksilön nykyisestä statuksesta tai tulevaisuudennäkymistä, ja niin kuin se liittyy Isän ikuiseen suunnitelmaan ja infiniittisiin tarkoituksiin.

Isä on kuolevaisissa ja tahdollisissa luoduissa aktuaalisesti läsnä siinä Suuntaajassa, siinä hänen esipersonallisen henkensä osasessa, joka on heidän sisimmässään; ja samoin Isä on tällaisen kuolevaisen ja tahdollisen olennon persoonallisuuden alkulähde.

Nämä Universaalisen Isän lahjoittamat Ajatuksensuuntaajat ovat verrattain erillään kaikesta muusta; ne asustavat ihmismielissä, mutta niillä ei ole mitään selvästi havaittavaa yhteyttä paikallisluomuksen eettisiin asioihin. Ne eivät suoranaisesti koordinoitu serafien palveluun eivätkä järjestelmien, konstellaatioiden tai paikallisuniversumien hallintoon eivätkä edes sen Luoja-Pojan harjoittamaan vallankäyttöön, jonka tahto on hänen universuminsa korkein laki.

Kuolevaisten sisimmässä olevat Suuntaajat ovat eräs Jumalan erillisistä mutta toisiinsa liittyvistä tavoista pitää yhteyttä hänen kutakuinkin infiniittisen luomistuloksensa luotuihin. Tällä tavoin hän, joka on näkymätön kuolevaiselle ihmiselle, ilmaisee läsnäolonsa, ja jos hän voisi, hän

^{32.4.3 (363.1)} As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

^{32.4.4 (363.2)} The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

^{32.4.5 (363.3)} In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

^{32.4.6 (363.4)} These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly coordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

^{32.4.7 (363.5)} The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

näyttäytyisi meille vielä muillakin tavoin, mutta tällainen pitemmälle menevä paljastuminen ei ole jumalallisesti mahdollista.

Kykenemme käsittämään ja ymmärtämään mekanismin, jolla Pojat saavat käyttöönsä yksityiskohtaista ja täydellistä tietoa hallintaansa kuuluvista universumeista. Mutta emme kykene täysin käsittämään menetelmiä, joiden avulla Jumala on niin täydellisesti ja henkilökohtaisesti perillä universumien universumin yksityiskohdista, vaikka kykenemmekin tiedostamaan sen väylän, jota kautta Universaalinen Isä voi saada tietoa suunnattoman luomakuntansa olennoista ja ilmaista heille läsnäolonsa. Persoonallisuuspiiriin kautta Isä on tietoinen — hän saa henkilökohtaista tietoa — koko luomistuloksen kaikkien universumien kaikissa järjestelmissä olevien kaikkien olentojen kaikista ajatuksista ja teoista. Vaikkemme täysin käsitäkään tätä menetelmää, jolla Jumala on yhteydessä lapsiinsa, voimme kuitenkin tuntea itsemme vahvemmiksi sen vakuutuksen turvin, että "Herra tuntee lapsensa" ja että "Hän" meitä jokaista ajatellen "ottaa huomioon, missä me synnyimme."

Universaalinen Isä on hengellisessä mielessä läsnä universumissasi ja sydämessäsi yhden keskusasuinsijan Seitsemään Valtiashenkeen kuuluvan Hengen kautta, ja eritoten sen jumalallisen Suuntaajan kautta, joka elää ja työskentelee ja odottaa kuolevaisen mielen syvyyksissä.

Jumala ei ole itsekeskeinen persoonallisuus, vaan Isä jakaa minuuttaan auliisti luomakunnalleen ja luoduilleen. Hän elää ja toimii, ei vain Jumaluksissa, vaan myös Pojissaan, joiden tehtäväksi hän uskoo kaiken, mikä heidän on jumalallisessa mielessä mahdollista tehdä. Universaalinen Isä on toden totta luopunut jokaisesta sellaisesta tehtävästä, jonka voi suorittaa joku toinen olento. Ja tämä pitää paikkansa yhtä hyvin kuolevaisen ihmiseen kuin siihen Luoja-Poikaankin nähden, joka Jumalan sijasta hallitsee paikallisuniversumin päämajassa. Tässä näemme, miten Universaalisen Isän ihanteet ja loputon rakkaus toteutuvat käytännössä.

Tässä universaalisessa minuutensa lahjoittamisessa meillä on ylen määrin todistetta sekä Isän olemuksen suuruudesta että sen suurenmoisuudesta. Jos Jumala on universumeiksi jakautuvalta luomakunnalta jotakin minuudestaan pidättänyt, silloin hän tästä jäännöksestä lahjoittaa yltäkylläisen tuhlailevasti maailmojen kuolevaisille Ajatuksensuuntaajat, nuo ajallisuuden Salaperäiset Opastajat, jotka niin kärsivällisesti asuvat ikuisen elämään ehdolla olevissa kuolevaisissa.

Universaalinen Isä on antanut minuuttaan,

32:4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the "Lord knows his children," and that of each one of us "he takes note where we were born."

32:4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

32:4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

32:4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

32:4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in

jotta hän, jos niin voisimme sanoa, rikastuttaisi koko luomakuntaa sillä, että sillä on persoonallisuus, ja että sillä on hengellisyyden saavuttamisen potentiaali. Jumala on antanut meille minuuttaan, jotta voisimme olla hänen kaltaisiaan, ja hän on pidättänyt itselleen valtaa ja kunniaa vain sen verran kuin on välttämätöntä niiden asioiden ylläpitämiseksi, joita kohtaan hän tuntemansa rakkauden vuoksi on näin luopunut kaikista muista asioista.

5. IKUINEN JA JUMALALLINEN TARKOITUS

Universumien kulkuun avaruuden läpi sisältyy suuri ja ylevä tarkoitus. Mikään ei ole turhaa siinä kamppailussa, jota te kuolevaisina käytte. Olemme kaikki osa valtavaa suunnitelmaa, jättiläismäistä hanketta, ja juuri hankkeen suunnattomuus estää meitä siitä yhden ainoan hetken tai yhden ainoan elämän kuluessa näkemästä kovinkaan paljon. Olemme kaikki osa ikuista projektia, jota Jumalat valvovat ja toteuttavat. Koko ihmeellinen ja universaalinen mekanismi etenee majesteettisesti avaruuden halki Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ajatuksen ja ikuisen tarkoituksen sävelten poljennossa.

Ikiaikojen Jumalan ikuin tarkoitus on ylevä hengellinen ihanne. Ajalliset tapahtumat ja aineelliseen olemassaoloon kuuluvat kamppailut eivät ole kuin väliaikaisia rakennustelineitä, jotka toimivat siltana toiselle puolen, hengellisen todellisuuden ja ylimaallisen olemassaolon luvattuun maahan. Teidän, kuolevaisten, on tietenkin vaikea ymmärtää ajatusta ikuisesta tarkoituksesta; ette itse asiassa kykene ymmärtämään edes ajatusta ikuisuudesta, jostakin, joka ei koskaan ala eikä koskaan lopu. Kaikella, mikä on teille tuttua, on loppunsa.

Onpa kysymys yksilön elämästä, maailman eliniästä tai yhteen kytkeytyvän tapahtumasarjan kronologiasta, näyttää helposti siltä, että olemme tekemisissä irrallisen aikajakson kanssa; kaikella näyttää olevan alku ja loppu. Ja näyttäisi siltäkin, että tällaisten kokemusten, elämäin, aikakausien tai ajanjaksojen sarja peräkkäin järjestettynä muodostaa suoraviivaisen tien — irrallisen ajallisen tapahtuman, joka välähtää hetkellisesti ikuisuuden äärettömien kasvojen ylitse. Mutta katsellessamme kaikkea tätä kulissien takaa laajempi näköala ja täydellisempi ymmärtämys panevat ajattelemaan, että tuollainen selitys on riittämätön, irrallinen ja täysin mahdoton antamaan oikeaa kuvaa ajallisuuden tapahtumista ja muutoinkaan suhteuttamaan niitä ikuisuuden pohjimmaisiin tarkoituksiin ja perusreaktioihin.

Jotta asia saataisiin selitetyksi kuolevaisen mielelle, näyttää minusta tilanteeseen paremmin

personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

32:5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to

sopivalta käsittää ikuisuus sykliksi ja ikuinen tarkoitus loputtomaksi kehäksi, ikuisuuden sykliksi, joka on jollakin tavoin synkronoitu ajallisuuden ohimenevien aineellisten syklien kanssa. Kun kysymys on niistä aikasektoreista, jotka liittyvät ikuisuuden sykliin ja muodostavat siitä osan, meidän on pakostakin käsitettävä, että sellaiset lyhytikäiset ajanjaksot syntyvät, elävät ja kuolevat aivan samoin kuin ajallisuuden lyhytikäiset olennotkin syntyvät, elävät ja kuolevat. Useimmat ihmiset kuolevat, koska he eivät ole onnistuneet saavuttamaan Suuntaajaan fuusioitumisen edellyttämää henkitasoa, ja näin kuolemassa tapahtuva muodonmuutos jää ainoaksi mahdolliseksi menetelmäksi, jolla he voivat vapautua ajallisuuden kahleista ja aineellisen luomakunnan siteistä ja sillä keinoin saada kyvyn kulkea hengellisessä tahdissa eteenpäin marssivan ikuisuuden kulkueen kanssa. Ajallisuudessa eletävästä koetteluelämästä ja aineellisesta olomuodosta selviytyttyänne teille käy mahdolliseksi jatkaa eteenpäin ikuisuuden tuntumassa, jopa ikuisuuden osana, ja kiertää iäti avaruuden maailmojen mukana pitkin ikuisten aikakausien kehää.

Ajan sektorit ovat kuin persoonallisuuden leimahdukset ajallisessa muodossa; ne ilmestyvät hetkeksi ja katoavat sitten ihmisten näkyviltä vain ilmestyäkseen taas uusina vaikuttajina ja entistä jatkavina tekijöinä ikuista kehää loputtomasti kiertävässä elämän korkeammassa muodossa. Ikuisuutta voi tuskin käsittää suoraviivaiseksi tieksi sen valossa, että uskomme rajalliseen universumiin, joka kulkee pitkin valtavaa, pitkänomaista kehää Universaalisen Isän keskusasuipaikan ympäri.

Ikuisuus on ajallisuuden finiittiselle mielelle suoraan sanoen käsittämätön. Ette yksinkertaisesti voi sitä tajuta; ette voi sitä ymmärtää. Minäkään en sitä täysin pysty mielessäni hahmottamaan, ja vaikka pystyisinkin, minun olisi mahdotonta välittää käsitystäni ihmismielelle. Olen kaikesta huolimatta tehnyt voitavani esittääkseni edes jotakin näkemyksestämme, kertoakseni teille edes vähän siitä, mitä ikuisista olevaisista ymmärrämme. Koetan auttaa teitä kiteyttämään ajatuksianne näistä arvoista, jotka ovat luonteeltaan infiniittisiä ja merkitykseltään ikuisia.

Jumalalla on mielessään suunnitelma, joka kattaa hänen suunnattomien valtakuntiansa jokaisen luodun, ja tämä suunnitelma on ikuinen tarkoitus, joka edustaa rajatonta mahdollisuutta, rajoittamatonta edistymistä ja loputonta elämää. Ja tällaisen verrattoman elämänuran loputtomat aarteet ovat teidän kilvoiteltavinanne!

Ikuisuutta oleva määränpää on edessäpäin! Jumalallisuuden saavuttamisen uskalias yritys on edessäanne! Kilpajuoksu täydellisyyteen on

conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight, only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may

meneillään! Jokainen halukas voi tulla mukaan, ja varma voitto on kruunaava jokaisen ihmisen ponnistukset, kunhan hän juoksee uskon ja luottamuksen kilpajuoksun luottamalla matkan joka askeleella sisäisen Suuntaajan johdatukseen ja Universumin Pojan hyvän hengen opastukseen, hengen, joka niin auliisti on vuodatettu kaiken lihan ylle.

[Esittänyt eräs Voimallinen Sanansaattaja, joka on väliaikaisesti kiinnitettynä Nebadonin Korkeimpaan Neuvostoon ja jolle Salvingtonin Gabriel antoi tämän tehtävän.]

enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

Luku 33. Paikallisuniversumin hallinto

⇐ 032

Urantia-kirjan

034 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 33 PAIKALLISUNIVERSUMIN HALLINTO

Osiot

Johdanto

1. Nebadonin Mikael
2. Nebadonin hallitsija
3. Universumin Poika ja Henki
4. Gabriel — toimeenpanopäällikkö
5. Kolminaisuuden suurlähettiläät
6. Yleishallinto
7. Nebadonin oikeusistuimet
8. Lainsäädäntä- ja toimeenpanoelimet

PAPER 33 ADMINISTRATION OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

Johdanto

VAIKKA ei ole epäilystäkään siitä, että Jumala hallitsee valtavaa luomustaan, hän toimii paikallisuniversumin hallinnossa kuitenkin Luoja-Pojan persoonan kautta. Muulla tavoin Isä ei paikallisuniversumin hallintoasioihin henkilökohtaisesti vaikutakaan. Nämä asiat uskotaan Luoja-Pojan ja paikallisuniversumin Äiti-Hengen sekä heidän moninaisten lastensa hoitoon. Paikallisuniversumia koskevat suunnitelmat, toimintaohjelmat ja hallinnolliset toimenpiteet laatii ja toteuttaa tämä Poika, joka yhdessä Henki-kumppaninsa kanssa siirtää toimeenpanovallan Gabrielille ja oikeudenkäyttövallan Konstellaatioiden Isille, Järjestelmänhallitsijoille ja Planeettaprinsseille.

1. NEBADONIN MIKAEL

Oma Luoja-Poikamme on Universaalisessa Isässä ja lankaikkisessa Pojassa yhtäkaaisesti syntyneen infiniittistä identiteettiä koskeneen

INTRODUCTION

33:0.1 (366.1) WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL OF NEBADON

33:1.1 (366.2) Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and

611.121:nnen alkuperäisen ajatuksen personoituma. Nebadonin Mikael on "ainokainen poika", jossa personoituu tämä 611.121:s universaalinen ajatus jumalallisuudesta ja infiniittisyydestä. Hänen päämajansa on kolminkertaisessa valon palatsissa Salvingtonissa. Ja tämä asuinsija on näin järjestetty, koska Mikael on kokenut älyllisen luodun elämän sen kaikissa kolmessa vaiheessa: hengellisessä, morontiaalisessa ja aineellisessä. Hänen Urantialla tapahtuneeseen seitsemänteen ja viimeiseen lahjoittautumiseensa liittyvän nimen johdosta hänestä puhutaan toisinaan Kristus Mikaelina.

Luoja-Poikamme ei ole lankaikkinen Poika, Universaalisen Isän ja Äärettömän Hengen eksistentiaalinen paratiisikumppani. Nebadonin Mikael ei ole Paratiisin-Kolminaisuuden jäsen. Mestari-Poikamme omaa siitä huolimatta omassa valtakunnassaan kaikki ne jumalliset ominaisuudet ja kyvyt, jotka lankaikkinen Poika itse toisi esiin, jos hänen olisi määrä olla aktuaalisesti läsnä Salvingtonissa ja toimia Nebadonissa. Mikaelilla on valtaa ja auktoriteettia jopa enemmän, sillä hän ei personoi vain lankaikkista Poikaa, vaan hän edustaa täysivaltaisesti myös Universaalisen Isän persoonallisuuden läsnäoloa ja henkilöi sen tälle paikallisuniversumille ja tässä paikallisuniversumissa. Hän edustaa jopa Isä-Poikaa. Näiden suhteiden ansiosta Luoja-Poika on voimallisin, monipuolisin ja vaikutusvaltaisin kaikista niistä jumallaisista olennoista, jotka kykenevät ilman välikäsiä hallitsemaan evolutionaarisia universeja ja olemaan persoonallisuuden tasolla yhteydessä epäkypsien luotuihin olentoihin.

Luoja-Poikamme käyttää paikallisuniversumin päämajasta käsin samaa hengellistä vetovoimaa, henkigravitaatiota, jota Paratiisin lankaikkinen Poika käyttäisi, jos hän olisi henkilökohtaisesti läsnä Salvingtonissa, ja enemmänkin, sillä tämä Universumin Poika on myös Universaalisen Isän personoituma Nebadonin universumille. Luoja-Pojat ovat persoonallisuuskeskuksia Paratiisin Isä-Pojan hengellisille voimille. Luoja-Pojat ovat Seitsenkertaisen Jumalan voimallisten ajallis-avaruudellisten attribuuttien lopullisia valta- ja persoonallisuuskeskittymiä.

Luoja-Poika on Universaalisen Isän sijaishallitsijapersonoituma, lankaikkisen Pojan vertainen jumalallisuudessa ja Äärettömän Hengen luova kumppani. Universumillemme ja kaikille sen asutuille maailmoille Hallitsija-Poika on — käytännöllisesti katsoen — Jumala. Hän personoi Paratiisin Jumaluuksista kaiken, minkä kehittyvät kuolevaiset voivat oivaltaen käsittää. Tämä Poika ja hänen Henki-kumppaninsa ovat luojavanhempanne. Mikael, Luoja-Poika, on teille korkein persoonallisuus; lankaikkinen Poika on

the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the "only-begotten Son" personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

33.1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33.1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and *more*; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33.1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate *are* your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is

teille superkorkein — infiniittinen jumaluuspersoonallisuus.

Meillä on Luoja-Pojan persoonassa hallitsija ja jumalallinen vanhempi, joka on aivan yhtä voimallinen, tehokas ja hyvää tahtova kuin olisivat Universaalinen Isä ja lankaikkinen Poika, jos kummatkin olisivat läsnä Salvingtonissa ja osallistuisivat Nebadonin universumin asioiden hoitoon.

2. NEBADONIN HALLITSIJA

Luoja-Poikia tarkkailtaessa käy selville, että toiset heistä muistuttavat enemmän Isää, toiset enemmän Poikaa, kun taas jotkut ovat sekoitus molemmista infiniittisistä vanhemmistaan. Meidän Luoja-Pojassamme tulee varsin selvästi esille enemmän lankaikkista Poikaa muistuttavia piirteitä ja ominaisuuksia.

Mikael otti asiakseen tämän paikallisuniversumin organisoimisen, ja nyt hän on täällä korkein valtiias. Hänen henkilökohtaista valtaansa rajoittavat edeltäkäs in olemassa olevat gravitaatiopiirit, joiden keskuksena on Paratiisi, sekä superuniversumihallituksen Päivien Muinaisten itselleen pidättämä oikeus langettaa kaikki persoonallisuuden hävittämistä koskevat täytäntöönpanopäätökset. Persoonallisuus on yksinomaisesti Isän antama lahja, mutta lankaikkisen Pojan suostumuksella Luoja-Pojat panevat vireille suunnitelmia uusiksi luoduiksi olennoiksi, ja yhdessä Henki-kumppaninsa kanssa he saavat yrittää uusien energia-aiheen muunnelmien aikaansaamista.

Mikael on Paratiisin Isä-Pojan personoituma Nebadonin paikallisuniversumille ja universumissa; niinpä kun Luova Äiti-Henki, Äärettömän Hengen edustuma paikallisuniversumissa, alisti itsensä Kristus Mikaelille tämän palattua lopulliselta, Urantialla tapahtuneelta lahjoittautumiseltaan, Mestari-Poika sai siinä ja silloin haltuunsa ”kaiken vallan taivaassa ja maan päällä”.

Tämä Jumalallisten Hoivaajien alistuminen paikallisuniversumien Luoja-Pojille tekee näistä Mestari-Pojista Isän, Pojan ja Hengen finiittisyydessä ilmennettävissä olevan jumalallisuuden tyssijoja, samalla kun Mikaelien kokemukset luotuna olentona lahjoittautumisesta oikeuttavat heidät ilmentämään Korkeimman Olennon kokemuksellista jumalallisuutta. Universumeissa ei ole muita olentoja, jotka olisivat tällä tavoin henkilökohtaisesti ammentaneet tyhjiin nykyisen finiittisen kokemuksen potentiaalit, eivätkä ketkään muut universumien olennot omaa tällaisia edellytyksiä yksin ja omissa nimissä tapahtuvaan hallitsemiseen.

supersupreme — an infinite Deity personality.

^{33:1.5 (367.2)} In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

^{33:2.1 (367.3)} Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

^{33:2.2 (367.4)} Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

^{33:2.3 (367.5)} Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over “all power in heaven and on earth.”

^{33:2.4 (367.6)} This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

Vaikka Mikaelin päämaja virallisesti sijaitseekin Salvingtonissa, Nebadonin pääkaupungissa, hän viettää suuren osan ajastaan vierailemalla konstellaatioiden ja järjestelmien päämajoissa, jopa yksittäisillä planeetoilla. Aika ajoin hän matkustaa Paratiisiin, ja usein hänen käyntikohteenaan on Uversa, jossa hän neuvottelee Päivien Muinaisten kanssa. Kun hän on poissa Salvingtonista, Gabriel ottaa hänen paikkansa toimien silloin Nebadonin universumin sijaishallitsijana.

3. UNIVERSUMIN POIKA JA HENKI

Vaikka Ääretön Henki läpäisee kaikki ajalliset avaruuden universumit, hän toimii kunkin paikallisuniversumin päämajasta käsin erityisenä kohdistumana, joka saa täydet persoonallisuuden ominaisuudet toimimalla yhteistyössä Luoja-Pojan kanssa. Paikallisuniversumin kohdalla korkein hallinnollinen valta on Luoja-Pojalla; Ääretön Henki — Jumalallisen Hoivaajan hahmossa — on hänen suhteensa kaikin puolin yhteistyöhaluinen, mutta täydellisen rinnasteinen.

Salvingtonin Universumin Äiti-Henki, Mikaelin työtoveri Nebadonin valvonnan ja hallinnon alalla, kuuluu Korkeimpien Henkien kuudenteen ryhmään, ja on tämän yhteisön 611.121:s. Hän tarjoutui seuraamaan Mikaelia tilanteessa, jossa tämä vapautui velvollisuuksistaan Paratiisissa, ja hän on aina siitä lähtien toiminut yhdessä Mikaelin kanssa Mikaelin universumin luomis- ja hallintotehtävissä.

Mestari-Luojapoika on universuminsa henkilökohtainen hallitsija, mutta kaikissa sen johtamiseen liittyvissä yksityiskohdissa Universumin Henki on oheisjohtaja Pojan rinnalla. Samalla kun Henki iäti tunnustaa Pojan hallitsijaksi ja valtiaaksi, Poika myöntää puolestaan aina Hengelle tasavertaisen aseman ja samanlaisen määräysvallan kaikissa tuon toimipiirin asioissa. Kaikessa rakkaudentyössään ja elämän lahjoittamisessa Luoja-Poika saa aina ja ikuisesti täydellistä tukea ja taitavaa apua joka suhteessa viisaalta ja iäti uskolliselta Universumin Hengeltä ja koko tämän enkelipersonallisuuksista koostuvalta moninaiselta seurueelta. Tämä Jumalallinen Hoivaaja on todellisuudessa henkien ja henkipersonallisuuksien äiti, Luoja-Pojan aina läsnä oleva ja kaikkiviisas neuvonantaja, Paratiisin Äärettömän Hengen uskollinen ja aito ilmentymä.

Poika toimii omassa paikallisuniversumissaan isän ominaisuudessa. Henki — niin kuin kuolevaiset luodut asian käsittäisivät — näyttelee äidin osaa toimien aina Pojan apuna ja ollen ajasta aikaan universumin hallinnon kannalta korvaamaton. Kun joudutaan kasvokkain kapinan kanssa, vain Poika ja hänen

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never

työtovereinaan toimivat Pojat voivat toimia tilanteen pelastajina. Henki ei milloinkaan voi ryhtyä taisteluun kapinaa vastaan tai puolustaa laillista valtaa, mutta Henki antaa aina tukensa Pojalle kaikessa, mitä Poika saattaa joutua kokemaan ponnistellessaan hallinnon vakiinnuttamiseksi ja arvovallan ylläpitämiseksi maailmoissa, jotka ovat pahuuden tahraamia ja synnin vallassa. Vain Poika voi voittaa takaisin heidän yhteisen luomistyönsä tuloksen, muttei yksikään Poika voisi edes toivoa saavuttavansa lopullista menestystä ilman katkeamatonta yhteistyötä Jumalallisen Hoivaajan ja hänen henkiauttajiensa valtavan armeijan kanssa, ilman yhteistyötä niiden Jumalan tyttärien kanssa, jotka niin uskollisesti ja urheasti ponnistelevat kuolevaisten ihmisten parhaaksi ja jumalallisten vanhempiensa kunniaksi.

Luoja-Pojan päätettyä seitsemännen ja viimeisen, luodun olennon hahmossa tapahtuneen lahjoittautumisensa Jumalalliselta Hoivaajalta loppuvat ajoittaisen eristyisyyden aiheuttamat epävarmuudet, ja Pojan universumiauttaja pääsee iäiseen varmuuteen ja vastuuseen. Nimenomaan siinä tilaisuudessa, jossa Luoja-Poika asetetaan Mestari-Pojan valtaistuimelle, Universumin Henki julistaa tähän juhlien juhlaan saapuneiden taivaallisten joukkojen edessä ensimmäistä kertaa julkisesti ja universaalisesti, että hän on Pojan alamainen, ja vakuuttaa, että hän on Pojalle uskollinen ja kuuliainen. Tämä merkkitapaus sattui Nebadonissa, silloin kun Mikael Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisensa jälkeen palasi Salvingtoniin. Ennen tätä suurimerkityksistä tapahtumaa Universumin Henki ei milloinkaan tunnustanut alamaisuutta Universumin Pojalle, ja vasta kun Henki näin luopui vapaaehtoisesti vallasta ja valtuuksista, Pojasta voitiin totuudenmukaisesti julistaa, että "kaikki valta taivaassa ja maan päällä on annettu hänen käsiinsä".

Kun Luova Äiti-Henki oli antanut tämän alamaisuuden vakuutuksen, Nebadonin Mikael tunnusti ylevästi ikuisen riippuvuutensa Henkikumppanistaan, asetti Hengen omien universaalisten toimipiiriensä kanssahallitsijaksi ja edellytti kaikkien heidän luotujensa antavan lojaalisuuden vakuutuksen Hengelle niin kuin he olivat antaneet Pojalle; ja sen jälkeen julkaistiin ja lähetettiin eteenpäin lopullinen "Tasa-arvoisuuden julistus". Vaikka Poika oli tämän paikallisuniversumin täysivaltainen hallitsija, hän julisti maailmoille sen totuuden, että Henki on hänen vertaisensa kaikilta persoonallisuuden kyvyiltään ja jumalallisen luonteen ominaisuuksiltaan. Ja tästä tulee ylimaallinen esikuva jopa avaruuden maailmojen vähäisten luotujen perheorganisaatiolle ja -hallinnolle. Se on toden totta perheen ja ihmisten vapaaehtoisuuteen perustuvan avioliittoinstituution korkea ihanne.

can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

Poika ja Henki johtavat universumia nyt paljolti niin kuin isä ja äiti valvovat pojistaan ja tyttäristään koostuvaa perhettä ja hoivaavat sitä. Ei ole mitenkään mahdotonta puhua Universumin Hengestä Luoja-Pojan luovana elämäntoverina ja pitää maailmojen luotuja olentoja heidän poikinaan ja tyttärinään — suurenmoisena ja kunniakkaana perheenä, mutta perheenä, josta heillä on suunnaton vastuu ja loputon huoli.

Poika panee vireille tiettyjen universumilasten luomisen, kun taas Henki yksin vastaa niiden lukuisten henkipersonallisuusyhteisöjen saattamisesta olevaisiksi, jotka hoivaavat ja palvelevat tämän Äiti-Hengen johdolla ja opastuksella. Muuntyyppisten universumpersonallisuuksien luomisessa sekä Poika että Henki toimivat yhdessä, eikä yhdessäkään luomisteossa toinen heistä tee mitään neuvottelematta siitä toisen kanssa ja saamatta siihen toisen hyväksymistä.

4. GABRIEL — TOIMEENPANOPÄÄLLIKKÖ

Kirkas Aamutähti on personoituma Luoja-Pojan ja Äärettömän Hengen paikallisuniversumilientymän yhdessä muodostamasta ensimmäisestä persoonallisuuden identiteetin ja ihanteen ajatuksesta. Jos palataan paikallisuniversumin olemassaolon alkuaikeihin, aikaan ennen Luoja-Pojan ja Äiti-Hengen liittymistä luovan yhteistoiminnan sitein toisiinsa, takaisin heidän pojistaan ja tyttäristään koostuvan monitaitoisen perheen luomista edeltävän ajan alkuun, nähdään, että näiden kahden jumalallisen persoonan ensimmäisen yhteisen teon tuloksena tästä varhaisesta ja esteettömästä liitosta on Pojan ja Hengen korkeimman henkipersonallisuuden, Kirkkaan Aamutähden, luominen.

Kussakin paikallisuniversumissa luodaan vain yksi tällainen viisas ja majesteettinen olento. Universaalinen Isä ja lankaikkinen Poika voivat luoda — ja itse asiassa he myös luovat — rajattoman määrän Poikia, jotka ovat jumalallisuudessa heidän vertaisiaan; mutta nämä Pojat voivat liitossa Äärettömän Hengen tyttären kanssa luoda kussakin universumissa vain yhden Kirkkaan Aamutähden, kaltaisansa olennon, joka saa runsain määrin kaikkea, mikä sisältyy heistä kummankin olemukseen, mutta jolle ei kuitenkaan anneta heidän luomisoikeuksiaan. Salvingtonin Gabriel on Universumin Pojan kaltainen olemuksensa jumalallisuuden osalta, vaikka hän Jumaluutta edustavien ominaisuuksien osalta onkin selvästi rajoittunut.

Tämä uuden universumin vanhempien esikoinen on ainutkertainen persoonallisuus monine sellaisine ihailtavine ominaisuuksineen,

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either

joita ei kummassakaan hänen vanhemmassaan näkyvästi esiinny, olento, joka on ennennäkemättömän monipuolinen ja jonka lahjakkuus on suurempi kuin, minkä pystyy kuvittelemaan. Tässä verrattomassa persoonallisuudessa ilmenee Pojan jumalallinen tahto yhdistyneenä Hengen luovaan mielikuvitukseen. Kirkkaan Aamutähden ajatukset ja teot edustavat loppuun asti ja täydellisesti sekä Luoja-Poikaa että Luovaa Henkeä. Sellainen olento pystyy myös laajassa määrin ymmärtämään sekä hengellisiä serafijoukkoja että aineellisia, evolutionaarisia ja tahdollisia luotuja ja olemaan näihin myötätuntoisessa yhteydessä.

Kirkas Aamutähti ei ole luoja, mutta hän on loistava hallintopersonallisuus, joka on Luoja-Pojan henkilökohtainen edustaja hallinnon alalla. Luomistytöä ja elämän antamista lukuun ottamatta Poika ja Henki eivät koskaan neuvottele tärkeistä universumia koskevista menettelytavoista muutoin kuin Gabrielin läsnä ollessa.

Salvingtonin Gabriel on Nebadonin universumin ylin toimeenpanija ja kaikkien sen hallintoa koskevien toimeenpanopyyntöjen ratkaisija. Tämä universumin toimeenpanija luotiin sellaiseksi, että hänellä on kaikki työnsä edellyttämät valmiudet, mutta kokemustaan hän on kartuttanut paikallisuomukseemme kasvun ja kehittymisen myötä.

Gabriel on se päällikkö, joka paikallisuniversumissa toteuttaa ei-persoonallisia asioita koskevat superuniversumin määräykset. Myös useimmat Päivien Muinaisten langettamia joukkotuomioita ja tuomiokautisia kuolleistaherättämissä koskevat asiat siirretään Gabrielin ja hänen esikuntansa toimeenpantaviksi. Näin ollen Gabriel on sekä super- että paikallisuniversumin hallitsijoiden yhteinen toimeenpanopäällikkö. Hänellä on komennossaan taitava joukkokunta erityistyöhönsä luotuja hallinnollisia avustajia, joita ei paljasteta evolutionaarisille kuolevaisille. Gabriel voi näiden avustajien lisäksi käyttää kaikkia tai mitä tahansa Nebadonissa toimivista taivaallisten olentojen yhteisöistä, ja hän on myös "taivaan armeijoiden", taivaallisten varusjoukkojen, ylipäällikkö.

Gabriel ja hänen esikuntansa eivät ole opettajia; he ovat hallintopersonallisuuksia. Heidän ei tiedetä milloinkaan jättäneen säännönmukaista työtään jonkin muun tehtävän vuoksi, paitsi silloin kun Mikael oli inkarnoituneena suorittamassa luodun hahmossa tapahtunutta lahjoittautumistaan. Tällaisten lahjoittautumisten aikana Gabriel aina tarkasti noudatti inkarnoituneen Pojan tahtoa, ja Päivien Yhdistyneen antaman tuen turvin hänestä tuli myöhempien lahjoittautumisten ajaksi universumin asioiden tosiasiallinen ohjaaja. Mikaelin kuolevaisen hahmossa tapahtuneesta

ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of "the armies of heaven" — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

lahjoittautumisesta lähtien Gabriel on liittynyt läheisesti Urantian historiaan ja kehitykseen.

Lahjoittautumisen kohteena olevissa maailmoissa tapahtuvia kohtaamisia sekä yleisten ja erityisten kuolleista herätysnimenhuutojen yhteydessä sattuvia tapaamisia lukuun ottamatta kuolevaiset, ennen kuin heidät otetaan mukaan paikallisluomuksen hallintotyöhön, tulevat harvoin Gabrielin kanssa kohdakkain paikallisuniversumin kautta yöspäin noustessaan. Hallintopersonallisuuksina te — luokasta ja asemasta riippumatta — tulette kuulumaan Gabrielin alaisuuteen.

5. KOLMINAISUUDEN SUURLÄHETILÄÄT

Kolminaisuudesta peräisin olevien persoonallisuuksien harjoittama hallinto päättyy superuniversumien hallitukseen. Paikallisuniversumeille on ominaista niiden kaksinainen johtaminen, mikä on isä—äiti-idean alkulähde. Universumin isä on Luoja-Poika; universumin äiti on Jumalallinen Hoivaaja, paikallisuniversumin Luova Henki. Jokaista paikallisuniversumia on kuitenkin siunattu tiettyjen keskusuniversumista ja Paratiisista lähtöisin olevien persoonallisuuksien läsnäololla. Tätä paratiisillista ryhmää johtaa Nebadonissa Paratiisin-Kolminaisuuden suurlähettiläs, Salvingtonin Immanuel, Nebadonin paikallisuniversumiin osoitettu Päivien Yhdistynyt. Korkea-arvoinen Kolminaisuuden Poika on tietysti mielessä myös Universaalisen Isän Luoja-Pojan hoviin osoittama henkilökohtainen edustaja; tästä johtuu hänen nimensä: Immanuel.

Salvingtonin Immanuel, Korkeimpien Kolminaisuuspersoonallisuuksien kuudennen luokan numero 611.121, on ylevää arvokkuutta henkilöivä olento ja niin suuresti itsensä alentava, että hän torjuu kaikkien elollisten luotujen hänelle osoittaman palvonnan ja jumaloinnin. Hän erottuu muista olemalla koko Nebadonissa ainoa persoonallisuus, joka ei ole koskaan tunnustanut alamaisuutta veljelleen Mikaelille. Hän toimii Hallitsija-Pojan neuvojana, mutta hän antaa neuvojaan vain pyydettyäessä. Luoja-Pojan poissa ollessa hän voi toimia puheenjohtajana missä tahansa korkearvoisessa universumineuvostossa, mutta muutoin hän ei halua osallistua universumin toimeenpanoasioihin, paitsi kun häneltä sitä pyydetään.

Tämä Paratiisin Nebadonin-suurlähettiläs ei ole paikallisuniversumin hallituksen päättävällään alainen. Toisaalta hän ei myöskään harjoita ratkaisevaa päätösvaltaa kehittyvän paikallisuniversumin toimeenpanoasioissa, paitsi sikäli, että hän valvoo hänen kanssaan yhteistyössä toimivia veljiään, Päivien Uskollisia,

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

33:5.3 (371.1) This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the

jotka palvelevat konstellatioiden päämajoissa.

Päivien Yhdistyneen tavoin Päivien Uskollisetkaan eivät koskaan tyrkytä neuvoja tai tarjoa apuaan konstellatioiden hallitsijoille, ellei heiltä sellaista pyydetä. Nämä Paratiisin konstellatioihin osoittamat suurlähettiläät edustavat paikallisuniversumeissa neuvonantajan osassa toimivien Kolminaisuuden Stationaaristen Poikien viimeistä henkilökohtaisen läsnäolon tasoa. Konstellatiot liittyvät superuniversumin hallintoon läheisemmin kuin paikallisjärjestelmät, joiden hallintoa hoitavat yksinomaisesti paikallisuniversumin syntyperäiset persoonallisuudet.

6. YLEISHALLINTO

Gabriel on Nebadonin ylin täytäntöönpanija ja varsinainen hallinnosta vastaava persoonallisuus. Mikaelin poissaolo Salvingtonista ei millään tavoin häiritse universumin säännönmukaista asiainhoitoa. Mikaelin poissa ollessa, kuten äskettäin tapahtui hänen osallistuessaan Orvontonin Mestari-Poikien kokoukseen Paratiisissa, Gabriel toimii universumin sijaishallitsijana. Tällaisissa tapauksissa Gabriel pyytää kaikkien suurempien ongelmien kohdalla aina Salvingtonin Immanuelin neuvoja.

Isä-Melkisedek on Gabrielin ensimmäinen avustaja. Aina kun Kirkas Aamutähti on poissa Salvingtonista, tämä alkuperäinen Melkisedek-Poika kantaa hänen vastuunsa.

Universumin eri alihallituksille on määrätty tietyt erityisvastualueet. Samalla kun järjestelmän hallitus yleisesti ottaen huolehtii planeettojen hyvinvoinnista, se pitää aivan erityisesti huolta elollisten olentojen fyysisestä statuksesta, biologisista ongelmista. Konstellatioiden hallitsijat vuorostaan kiinnittävät erityistä huomiota eri planeetoilla ja järjestelmissä vallitseviin sosiaalisiin ja hallinnollisiin oloihin. Konstellation hallinto työskentelee pääasiassa yhtenäistämiseen ja vakauttamiseen liittyvien asioiden parissa. Vieläkin ylemmäs mentäessä universumin hallitsijoiden mielenkiinnon kohteena on yhä enemmän maailmojen hengellinen status.

Suurlähettiläät nimitetään oikeudellisella määräyksellä, ja he edustavat universumeja toisissa universumeissa. Konsulit ovat konstellatioiden keskenään vaihtamia edustajia sekä konstellatioiden edustajia universumipäämajassa. Heidät nimitetään lakiasäättävän elimen päätöksellä, ja he toimivat vain paikallisuniversumin puitteissa. Järjestelmän Hallitsijan antama toimeenpanomääräys valtuuttaa Tarkkailijat edustamaan kyseistä järjestelmää muissa järjestelmissä ja konstellation pääkaupungissa, ja hekin toimivat vain

constellations.

33:5.4 (371.2) The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. GENERAL ADMINISTRATION

33:6.1 (371.3) Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

33:6.2 (371.4) The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

33:6.3 (371.5) The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

33:6.4 (371.6) Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

paikallisuniversumin piirissä.

Salvingtonista suunnataan samanaikaiset kaukoviestilähetykset konstellaatiopäämajoihin, järjestelmäpäämajoihin ja yksittäisille planeetoille. Taivaallisten olentojen kaikki korkeammat luokat kykenevät käyttämään hyväkseen tätä viestitysjärjestelmää pitäessään yhteyttä universumin joka puolelle hajaantuneisiin tovereihinsa. Universumin kaukoviestityspalvelu yltää kaikkiin asuttuihin maailmoihin niiden hengellisestä statuksesta riippumatta. Planeettainvälinen tietoliikenne evätään vain hengellisessä karanteenissa olevilta maailmoilta.

Konstellaation Isien päällikkö lähettää määräajoin konstellaation kaukoviestilähetykset konstellaation päämajasta.

Ajan kulumisen arvioi, laskee ja oikaisee erityinen Salvingtonissa toimiva olentoryhmä. Nebadonin standardipäivä on yhtä pitkä kuin on kahdeksantoista päivää ja kuusi tuntia ynnä kaksi ja puoli minuuttia Urantian aikaa. Nebadonin vuoden muodostaa tietty aikajakso universumin kierroksesta suhteessa Uversan kehään, ja se vastaa sataa universumin standardiajan mukaista päivää eli noin viittä Urantian vuotta.

Nebadonin aika, joka viestitetään Salvingtonista, on kaikkien konstellaatioiden ja järjestelmien standardiaika tässä paikallisuniversumissa. Kukin konstellaatio hoitaa asioitaan Nebadonin ajan mukaan, mutta järjestelmät noudattavat yksittäisten planeettojen tavoin omaa ajanlaskuaan.

Jerusemin ajanlaskun mukaan Satanian päivä on hieman (eli 1 tunti, 4 minuuttia ja 15 sekuntia) alle kolme päivää Urantian aikaa. Nämä ajat tunnetaan yleisesti Salvingtonin eli universumin aikana sekä Satanian eli järjestelmän aikana. Standardiaika on universumin aika.

7. NEBADONIN OIKEUSISTUIMET

Mestari-Pojan, Mikaelin, huolehdittavana on viime kädessä vain kolme asiakokonaisuutta: luominen, ylläpito ja hoivaaminen. Hän ei henkilökohtaisesti osallistu universumin oikeudelliseen työhön. Luoijat eivät milloinkaan toimi luotujensa tuomareina, vaan tällainen tehtävä kuuluu yksinomaisesti korkean koulutuksen ja luodun olennon aktuaalisen kokemuksen omaaville luoduille.

Nebadonin koko oikeuskoneisto on Gabrielin valvonnassa. Salvingtonissa sijaitsevat korkeat oikeusistuimet käsittelevät ongelmia, joilla on yleisempää, koko universumia koskevaa merkitystä, sekä järjestelmien tuomioistuimilta

33:6.5 (371.7) From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

33:6.6 (372.1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

33:6.7 (372.2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

33:6.8 (372.3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

33:6.9 (372.4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372.5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33:7.2 (372.6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system

tulevia valitustapauksia. Näissä universumin oikeusistuimissa on seitsemänkymmentä osastoa, jotka kukin toimivat kymmenestä jaoksesta koostuvina seitsemänä jaostona. Kaikissa oikeusjutuissa toimii puheenjohtajana kaksijäseninen tuomaristo, johon kuuluu yksi taustaltaan täydellisyyttä oleva tuomari ja yksi ylösnousemuskokemuksen omaava tuomari.

Paikallisuniversumin oikeusistuimien tuomiovaltaa on rajoitettu seuraavissa asioissa:

1. Paikallisuniversumin hallintokoneiston huolena on luominen, kehitys, ylläpito ja hoiva. Universumin oikeusistuimilta evätään sen vuoksi oikeus käsitellä tapauksia, joissa on kysymys ikuisesta elämästä ja kuolemasta. Tämä ei liity mitenkään kysymykseen luonnollisesta kuolemasta sellaisena kuin se toteutuu Urantialla, mutta jos käsiteltäväksi tulee kysymys oikeudesta olemassaolon jatkumiseen, ikuisen elämään, se pitää siirtää Orvontonin oikeusistuinten ratkaistavaksi; ja jos päätös on yksilön kannalta kielteinen, pannaan kaikki yksilön hävittämistä koskevat tuomiot täytäntöön superhallituksen hallitsijoiden määräyksestä ja heidän edustajiensa toimesta.

2. Jumalan Paikallisuniversumipoikien laiminlyöntiä ja luopuruutta, joka vaarantaa heidän asemansa ja arvovaltansa Poikina, ei koskaan käsitellä Pojan tuomioistuimessa, vaan tällainen riitakysymys viettäisiin välittömästi superuniversumin oikeusistuinten käsittelyyn.

3. Kun kysymys on paikallisuniversumin rakenteeseen kuuluvan osan, kuten paikallisjärjestelmän, hengellisen eristämisen jälkeen tapahtuvasta jäsenyyden palauttamisesta paikallisuomuksen täyden hengellisen statuksen omaavien yhteisöön, siihen on saatava superuniversumin korkean kansankokouksen suostumus.

Kaikkien muiden asioiden osalta Salvingtonin oikeusistuimet ovat lopullisia ja korkeimpia. Niiden langettamista tuomioista ja päätöksistä ei ole valitus- eikä pakotietä.

Näyttävätpä inhimillisten riitakysymysten ratkaisut Urantialla joskus kuinka epäoikeudenmukaisilta tahansa, universumissa vallitsee kuitenkin eittämätön oikeudenmukaisuus ja jumalallinen tasapuolisuus. Elätte kaikin puolin järjestyneessä universumissa ja voitte ennemmin tai myöhemmin luottaa siihen, että teitä kohdellaan oikeamielisesti, jopa armollisesti.

tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33:7.3 (372.7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33:7.4 (372.8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

33:7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33:7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33:7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33:7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. LAINSÄÄDÄNTÄ- JA TOIMEENPANOELIMET

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

Nebadonin päämajassa, Salvingtonissa, ei

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of

ole varsinaisia lakiasäättäviä elimiä. Universumin päämajamaailmat huolehtivat suuressa määrin asioiden tuomioistuinkäsittelystä. Paikallisuniversumin lakiasäättävät kansankokoukset sijaitsevat sadassa konstellaatiopäämajassa. Järjestelmät huolehtivat etupäässä paikallisuomusten täytäntöönpanoon liittyvästä ja hallinnollisesta työstä. Järjestelmänhallitsijat työtovereineen saattavat voimaan konstellaation vallankäyttäjien lainsäädännölliset määräykset ja panevat täytäntöön universumin korkeiden tuomioistuinten oikeudelliset ratkaisut.

Vaikka varsinainen lainsäädäntö ei tapahdukaan universumipäämajassa, Salvingtonissa toimii silti joukko neuvoa-antavia ja tutkimuksia suorittavia kokouksia, joiden kokoonpano vaihtelee ja joita johdetaan toimialansa ja tarkoituksensa edellyttämällä tavalla. Toiset ovat pysyviä, toiset hajaantuvat tarkoituksensa täytettyään.

Paikallisuniversumin korkeimpaan neuvostoon kuuluu kolme jäsentä kustakin järjestelmästä ja seitsemän edustajaa jokaisesta konstellaatiosta. Eristetyillä järjestelmillä ei ole edustusta tässä kokouksessa, mutta niiden sallitaan lähettää tarkkailijoita, jotka ovat läsnä sen kaikissa keskusteluissa ja tutustuvat sen tekemiin johtopäätöksiin.

Korkeimman sanktion sata neuvostoa sijaitsevat nekin Salvingtonissa. Näiden neuvostojen presidentit muodostavat suoraan Gabrielin kanssa toimivan työkabinetin.

Universumin korkeiden neuvoa-antavien neuvostojen kaikki päätelmät alistetaan joko Salvingtonin oikeuselimien tai konstellaatioiden lakiasäättävien kokousten ratkaistaviksi. Näillä korkea-arvoisilla neuvostoilla ei ole valtuuksia eikä valtaa saattaa suosituksiaan voimaan. Mikäli niiden antamat neuvot perustuvat universumin peruslakeihin, silloin Nebadonin oikeusistuimet antavat määräykset niiden täytäntöönpanosta; mutta jos niiden suositukset liittyvät paikallisiin oloihin tai hätätilanteisiin, niille on hankittava konstellaatioiden lakiasäättävien kokousten harkinnanvarainen hyväksyntä, minkä jälkeen ne siirretään paikallisjärjestelmän viranomaisten toimeenpantaviksi. Nämä korkea-arvoiset neuvostot ovat todellisuudessa universumin superlainsäädäntäelimiä, mutta ne toimivat voimaansaattamisvaltuuksitta ja täytäntöönpanovallatta.

Puhuessamme universumin hallinnosta käytämme sellaisia sanoja kuin "oikeusistuin" ja "kansankokous"; tällöin tulisi ymmärtää, että nämä hengelliset toimitukset poikkeavat varsin paljon sellaisista Urantian alkukantaisemmista ja aineellisemmista toiminnoista, joista käytetään

Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) *The supreme council* of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

33:8.4 (373.6) *The one hundred councils of supreme sanction* are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

33:8.6 (373.8) While we speak of universe administration in terms of "courts" and "assemblies," it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

samoja nimityksiä.

[Esittänyt Nebadonin Arkkienkelien päällikkö.]

^{33:8.7 (373.9)} [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

Luku 34. Paikallisuniversumin Äiti-Henki

⇐ 033

Urantia-kirjan

035 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 34 PAIKALLISUNIVERSUMIN ÄITI- HENKI

Osiot

Johdanto

1. Luovan Hengen personoituminen
2. Jumalallisen Hoivaajan olemus
3. Poika ja Henki ajallisuudessa ja avaruudessa
4. Paikallisuniversumin virtapiirit
5. Hengen hoiva
6. Ihmisessä oleva henki
7. Henki ja lihallisuus

PAPER 34 THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

Johdanto

SILLOIN kun Universaalinen Isä ja lankaikkinen Poika personoivat Luoja-Pojan, Ääretön Henki yksilöllistää uuden ja ainutkertaisen oman minuutensa edustuman seuraamaan tätä Luoja-Poikaa avaruuden maailmoihin ja olemaan siellä tämän kumppanina: ensi vaiheessa vasta projisoidun universumin fyysisessä organisoinnissa ja myöhemmin luomistyössä sekä sen luotuihin olentoihin kohdistuvassa huolenpidossa.

Luova Henki reagoi sekä fyysisiin että hengellisiin olevaisiin; niin reagoi myös Luoja-Poika, ja näin he ovat ajallisuuden ja avaruuden paikallisuniversumin hallinnossa rinnasteisia ja toisiinsa liittyviä.

Nämä Tytär-Henget ovat Äärettömän Hengen olemusta, mutta he eivät voi toimia samanaikaisesti sekä fyysisen luomistyön että hengellisen hoivaamisen toimitissa. Universumin Poika antaa fyysisen luomistyön osalta yleiskaavan, kun sen sijaan Universumin Henki

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the

panee alulle fyysisten olevaisten materialisoinnin. Poika toimii voimaa koskevien suunnitelmien parissa, mutta Henki muuntaa nämä energialuomukset fyysisiksi substansseiksi. Vaikka onkin jossain määrin vaikeaa antaa sellaista kuvaa, että tämä Äärettömän Hengen varhainen universumiläsnäolo olisi persoona, Henki-kumppani on kuitenkin Luoja-Pojalle persoonallinen ja on aina toiminut selvästi erottuvana yksilönä.

1. LUOVAN HENGEN PERSONOITUMINEN

Sen jälkeen kun tähti- ja planeettasikermän fyysinen organisointi on saatu päätökseen ja superuniversumin energiapiirit ovat voimakusten toimenpitein rakentuneet, kun Äärettömän Hengen toimintayksiköt ovat tehneet tämän valmistavan luomuksen hänen paikallisuniversumissa olevan luovan kohdentumansa kautta toimien, silloin Mikael-Poika antaa julistuksen, jonka mukaan vasta organisoituun universumiin on seuraavaksi määrä projisoida elämä. Sitten kun Paratiisi on tämän aikomusjulistuksen tunnustanut, Paratiisin-Kolminaisuudessa ilmenee hyväksymisreaktio ja sitä seuraa sen Valtiashengen katoaminen Jumaluksien hengelliseen hohteeseen, jonka superuniversumissa tämä uusi luomus on järjestymässä. Muut Valtiashenget siirtyvät sillä välin lähelle tätä Paratiisin Jumaluksien keskusasuinsijaa, ja myöhemmin, kun Jumaluuden syleilemä Valtiashenki ilmestyy kumppaniensa näkyville, tapahtuu ilmiö, joka tunnetaan ”primaaripurkauksena”. Se on suunnaton hengellinen leimahdus, ilmiö, joka voidaan erottaa selvästi niinkin kaukana kuin asianomaisen superuniversumin päämajassa; ja yhtä aikaa vähän ymmärretyn kolminaisuusmanifestaation kanssa tapahtuu Äärettömän Hengen tuossa paikallisuniversumissa asuvan luovan hengen henkilöäsnäolon voiman luonteessa merkittävä muutos. Välittömänä vastakaikuna näihin Paratiisissa tapahtuviin ilmiöihin personoituu suoraan Luoja-Pojan edessä Äärettömän Hengen uusi persoonallinen edustuma. Tämä on Jumalallinen Hoivaaja. Luoja-Pojan yksilöllistetyistä Luova Henki -auttajasta on tullut hänen henkilökohtainen luova työtoverinsa, paikallisuniversumin Äiti-Henki.

Tästä Myötäluojan uudesta persoonallisesta eriytymästä lähtevät ja hänen kauttaan kulkevat ne henkivoiman ja hengellisen vaikuttamisen vakiintuneet virrat ja säädetyt yhteyspiirit, joiden on määrä läpäistä tämän paikallisuniversumin kaikki maailmat ja olennot. Todellisuudessa tämä uusi ja persoonallinen läsnäolo ei ole muuta kuin sen

materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical substances. Although it is somewhat difficult to portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE SPIRIT

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a “primary eruption.” This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-

aiemman ja vähemmän persoonallisen työtoverin muunnos, joka toimi Pojan kanssa tämän aiemmassa työssä fyysisen universumin organisoinniseksi.

Tällainen on muutamien sanojen esitettyä kertomus tästä mykistävästä draamasta, mutta se on suunnilleen kaikki, mitä näistä suurimerkityksistä tapahtumista voidaan kertoa. Ne ovat silmänräpäyksellisiä, selittämättömiä ja käsittämättömiä; tämän menetelmän ja menettelyn salaisuus lepää Paratiisin-Kolminaisuuden povessa. Vain yhdestä asiasta olemme varmoja: Hengen paikallisuniversumiläsnäolo oli puhtaasti fyysisen luomisen tai organisoinnin aikoihin Paratiisin Äärettömän Hengen hengestä epätäydellisesti eriytynyt, kun Äärettömän Hengen paikallisuniversumi-ilmentymä taas asianomaisen valvovan Valtiashengen Jumalten salaisesta syleilystä ilmaantumisen ja hengellisen energian leimahduksen jälkeen muuttuu äkkiä ja täydellisesti sen Valtiashengen persoonallisuuden kaltaiseksi, joka oli muuntavassa yhteydessä Äärettömään Henkeen. Paikallisuniversumin Äiti-Henki saa näin sellaisen persoonallisen olemuksen, jota sävyttää asianomaisen astronomisen hallintoalueen kattavan superuniversumin Valtiashengen olemus.

Tämä Äärettömän Hengen personoitu läsnäolo, paikallisuniversumin Luova Äiti-Henki, tunnetaan Sataniassa Jumalallisena Hoivaajana. Käytännössä ja hengellisessä merkityksessä tämä Jumaluuden ilmentymä on jumalallinen yksilö, henkipersona. Ja sellaiseksi Luoja-Poika hänet tunnustaa, ja sellaisena hän tätä pitää. Juuri puheena olevan, Kolmannen Lähteen ja Keskusten paikallisuniversumissamme esiintyvän paikallistuman ja personoituman kautta Hengestä saattoi sittemmin tulla niin täysin Luoja-Pojan alamainen, että tästä Pojasta totuuden mukaisesti sanottiin: "Kaikki valta taivaassa ja maan päällä on uskottu hänelle."

2. JUMALALLISEN HOIVAAJAN OLEMUS

Siitä lähtien, kun Jumalallinen Hoivaaja elollisuuden luomisen aikoihin on kokenut persoonallisuuteen kohdistuneen merkittävän muodonmuutoksen, hän toimii persoonana ja harjoittaa erittäin persoonallisella tavalla yhteistyötä Luoja-Pojan kanssa heidän paikallisluomuksensa laajakantoisten asioiden suunnittelussa ja johtamisessa. Universumin monien olentotyyppien mielestä tämäkään Äärettömän Hengen edustuma ei ehkä näytä täysimääräisen persoonalliselta vielä, silloin kun eletään Mikaelin lopullista lahjoittautumista edeltäviä aikoja, mutta sitten kun Luoja-Poika on ylennetty Mestari-Pojan vallalla hallitsevaksi

existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, "All power in heaven and on earth has been intrusted to him."

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting

valtiaaksi, Luovan Äiti-Hengen persoonalliset piirteet lisääntyvät siinä määrin, että kaikki hänen kanssaan kosketuksiin tulevat yksilöt tunnistavat hänet persoonallisesti.

Luoja-Pojan kanssa harjoittamansa yhteistyösuhteen varhaisimmista hetkistä alkaen Universumin Hengellä on kaikki ne Äärettömän Hengen attribuutit, jotka liittyvät fyysiseen valvontaan täydellinen vetovoiman vastustamiskyky mukaan luettuna. Persoonallisen statuksen saavutettuaan Universumin Henki harjoittaa paikallisuniversumissa aivan yhtä täysimääräistä ja perinpohjaista mieligravitaation valvontaa kuin Ääretön Henki harjoittaisi, jos hän olisi siellä henkilökohtaisesti läsnä.

Jumalallinen Hoivaaja toimii kussakin paikallisuniversumissa Äärettömän Hengen olemuksen ja luontaisten ominaispiirteiden mukaisesti, sellaisina kuin ne ruumiillistuvat yhdessä Paratiisin Seitsemästä Valtiashengestä. Vaikka kaikkien Universumin Henkien luonteessa ilmenee pohjimmainen samankaltaisuus, samalla esiin tulee myös toiminnallinen erilaisuus, joka määräytyy siitä, että heidän alkuperänsä johtaa yhteen Seitsemästä Valtiashengestä. Tämä alkuperän eroavaisuus aiheuttaa eri superuniversumeissa tavattavat erilaiset menetelmät paikallisuniversumien Äiti-Hengen toiminnassa. Mutta kaikilta oleellisilta hengellisiltä ominaisuuksiltaan nämä Henget ovat superuniversumikohtaisesta erilaistumisesta huolimatta yhdenkaltaisia, yhtä hengellisiä ja täysin jumalallisia.

Luova Henki on Luoja-Pojan kanssa myötävastuullinen tuottaessa maailmojen luotuja olentoja, eikä hän koskaan jätä Poikaa pulaan missään ponnisteluissa näiden luomakuntien ylläpitämiseksi ja säilyttämiseksi. Elollisuutta vaalitaan ja ylläpidetään Luovan Hengen toimintayksikön välityksellä. "Sinä lähetät Henkesi, ja ne luodaan. Sinä uudistat maan kasvot."

Älyllisten luotujen universumia luotaessa Luova Äiti-Henki toimii ensin universumitäydellisyys sfäärissä ja työskentelee yhdessä Pojan kanssa Kirkkaan Aamutähden aikaansaamiseksi. Hengen jälkeläiset käyvät sen jälkeen luokka luokalta yhä enemmän planeetoille tarkoitettujen luotujen olentojen luokan kaltaisiksi, aivan kuten Poikienkin luokat asteittain alenevat Melkisedekeistä Aineellisiin Poikiin, jotka ovat varsinaisesti yhteydessä maailmojen kuolevaisiin. Myöhemmän kuolevaisluotujen evoluution myötä Elämäkantaja-Pojat järjestävät fyysisen ruumiin, joka valmistetaan maailmassa jo olevasta järjestyneestä materiaalista, kun Universumin Henki sen sijaan antaa "elämän henkäyksen".

Vaikka suuruniversumin seitsemäs lohko saattaakin monissa suhteissa olla verkkaaisesti

individuals.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. "You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth."

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the "breath of life."

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems

kehittyvä, syvämieliset ongelmiamme tutkijat odottavat, että siitä tulevana aikoina kehittyä erinomaisen tasapainoinen luomistulos. Ennustamme Orvontonin osalle näin korkeasteista sopusuhtaisuutta, sillä tätä superuniversumia johtava Henki on korkeuksissa olevien Valtiashenkien päällikkö. Hän on älyllinen henkiolento, joka ilmentää kaikkien kolmen ikuisen Jumaluuden ominaispiirteiden ja luonteen tasapainoista yhdistymistä ja täydellistä koordinoitumista. Muihin sektoreihin verrattuina olemme verkkaisia ja takapajuisia, mutta joskus tulevaisuuden iäisinä aikakausina meitä odottaa epäilemättä ylimaallinen kehitys ja pääsy ennennäkemättömiin tuloksiin.

3. POIKA JA HENKI AJALLISUUDESSA JA AVARUUDESSA

Sen paremmin lankaikkinen Poika kuin Ääretön Henkikään ei ole ajan eikä avaruuden rajoittama eikä niistä riippuvainen, mutta useimmat heidän jälkeläisistään ovat.

Ääretön Henki läpäisee koko avaruuden ja asuu ikuisuuden kehällä. Äärettömän Hengen persoonallisuksien on silti henkilökohtaisessa yhteydenpidossaan ajallisuuden lapsiin otettava useinkin huomioon ajalliset tekijät, vaikkakaan ei samassa määrin avaruutta. Monet mielenhoivaajat voivat olla piittaamatta avaruudesta, mutta ne joutuvat sietämään viivettä koordinoitessaan universumitodellisuuden moninaisia tasoja. Yksinäinen Sanansaattaja on käytännöllisesti katsoen riippumaton avaruudesta, paitsi sikäli, että paikasta toiseen matkaisuun vaaditaan aikaa. Ja on olemassa myös muita samanlaisia entiteettejä, mutta ne ovat teille tuntemattomia.

Henkilökohtaisten ominaisuuksiensa osalta Luova Henki on täysin ja tyystin riippumaton avaruudesta muttei ajasta. Sen paremmin konstellaation kuin järjestelmänkään päämajassa ei ole mitään tämän Universumin Hengen erityistä henkilökohtaista läsnäoloa. Hän on tasapuolisesti ja tasaisesti hajaantuneena läsnä paikallisuniversuminsa joka puolella ja on sen vuoksi aivan yhtä konkreettisesti ja persoonallisesti läsnä yhdessä maailmassa kuin missä hyvänsä toisessakin.

Vain kun kysymys on aikaelementistä, koskee mikään rajoitus Luovan Hengen universeissa suorittamaa hoivaamista. Luoja-Poika toimii silmänräpäyksessä kaikkialla universumissaan; mutta Luovan Hengen on universaalisessa mielen hoivassa otettava huomioon aika, paitsi milloin hän tietoisesti ja tarkoituksellisesti käyttää hyväkseen Universumin Pojan henkilökohtaisia valtaoikeuksia. Myös puhtaasti henkeä

look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the

koskevassa toiminnassa Luova Henki toimii ajasta riippumattomana, samoin kuin yhteistyössään universumin salaperäisen heijastustoiminnan kanssa.

Vaikka lankaikkisen Pojan henkigravitaation piiri toimii sekä ajasta että avaruudesta riippumattomana, kaikki Luoja-Poikien toiminnat eivät silti ole vapaita avaruuden asettamista rajoituksista. Ellei evolutionaarisissa maailmoissa tapahtuvia toimintoja oteta lukuun, nämä Mikael-Pojat näyttäivät kykenevän toimimaan suhteellisen riippumattomina ajasta. Aika ei tuota Luoja-Pojalle hankaluuksia, mutta avaruus asettaa hänelle rajoituksia, sillä hän ei voi henkilönä olla kahdessa paikassa yhtä aikaa. Nebadonin Mikael toimii ajattomasti oman universuminsa piirissä, ja heijastamisen kautta hän toimii käytännöllisesti katsoen ajattomasti superuniversumissa. Hän on ajattomasti yhteydessä suoraan lankaikkiseen Poikaan.

Jumalallinen Hoivaaja on Luoja-Pojan ymmärtäväinen auttaja, joka mahdollistaa Luoja-Pojan luontaisten, avaruuteen kohdistuvien rajoitusten voittamisen ja kompensoimisen. Sillä kun nämä kaksi toimivat hallinnollisessa liitossa, he ovat omassa paikallisuniversumissaan ajasta ja avaruudesta käytännöllisesti katsoen riippumattomia. Siksi, niin kuin havaitaan käytännössä tapahtuvan koko paikallisuniversumin piirissä, Luoja-Poika ja Luova Henki toimivatkin tavallisesti sekä ajasta että avaruudesta riippumatta, sillä kummallakin on aina käytettävissään toisen riippumattomuus ajasta ja toisen riippumattomuus avaruudesta.

Vain absoluuttiset olennot ovat absoluuttisessa merkityksessä riippumattomia ajasta ja avaruudesta. Sekä lankaikkisen Pojan että Äärettömän Hengen alaisten enemmistö on niin ajasta kuin avaruudestakin riippuvaista.

Kun Luovasta Hengestä tulee "avaruustietoinen", hän valmistautuu tiedostamaan rajatun "avaruusalueen" omakseen, toimipiirin, jossa hän on riippumaton avaruudesta, toisin kuin koko muun avaruuden suhteen, josta hän on riippuvainen. Vain tietoisuutensa kattamalla alueella voi kukaan tehdä valintoja ja toimia.

4. PAIKALLISUNIVERSUMIN VIRTAPIIRIT

Nebadonin paikallisuniversumissa on kolme erillistä henkiyhteyspiiriä:

1. Luoja-Pojan lahjoittama henki, Lohduttaja, Totuuden Henki.
2. Jumalallisen Hoivaajan henkiyhteyspiiri, Pyhä Henki.
3. Älyllisyydenhoivan yhteyspiiri, johon

mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time *and* space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

34:3.7 (377.3) Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

34:3.8 (377.4) When a Creative Spirit becomes "space conscious," she is preparing to recognize a circumscribed "space domain" as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the realm of one's consciousness.

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

34:4.1 (377.5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

34:4.3 (377.7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

34:4.4 (377.8) 3. The intelligence-ministry circuit,

kuuluvat muiden muassa seitsemän mielenauttajahengen enemmän tai vähemmän yhtenäiset toiminnot, mutta yksityiskohdissaan moninainen toiminta.

Luoja-Pojat on varustettu universumissa läsnä olevalla hengellä, joka on monin tavoin yhdenmukainen Paratiisin Seitsemän Valtiasahengen hengen kanssa. Tämä on se Totuuden Henki, jonka lahjoittautunut Poika vuodattaa maailman ylle, sen jälkeen kun hän saa hengellisen omistusoikeuden tällaiseen sfääriin. Tämä lahjaksi annettu Lohduttaja on se hengellinen voima, joka vetää kaikkia totuudenetsijöitä iäti kohti häntä, joka on paikallisuniversumissa totuuden henkilöitymä. Tämä henki on Luoja-Pojalle luontaisesti kuuluva ominaisuus, joka nousee esille hänen jumalallisesta olemuksestaan, aivan kuten suuruniversumin pääyhteyksiä juontuvat Paratiisin Jumaluuksien persoonallisuuksien läsnäoloista.

Luoja-Poika voi tulla ja mennä, hänen henkilökohtainen läsnäolonsa voi olla paikallisuniversumissa tai muualla, ja Totuuden Henki toimii silti häiriintymättä. Sillä vaikka tämä jumalallinen läsnä oleva juontuukin Luoja-Pojan persoonallisuudesta, toiminnan osalta se kuitenkin keskittyy Jumalallisen Hoivaajan persoonaan.

Universumin Äiti-Henki sitä vastoin ei koskaan poistu paikallisuniversumin päämajamaailmasta. Luoja-Pojan henki voi toimia ja myös toimii Pojan henkilökohtaisesta läsnäolosta riippumatta, mutta samaa ei voi sanoa Äiti-Hengen henkilökohtaisesta hengestä. Jumalallisen Hoivaajan Pyhä Henki lakkaisi toimimasta, jos hänen henkilökohtainen läsnäolonsa sattuisi poistumaan Salvingtonista. Hänen henkilökohtaisesta läsnäolonsa näyttää olevan sidoksissa universumin päämajamaailmaan, ja tämä nimenomainen tosiasia mahdollistaa sen, että Luoja-Pojan henki toimii Pojan olinpaikasta riippumatta. Universumin Äiti-Henki toimii sekä Totuuden Hengen että oman henkilökohtaisen vaikutuksensa, Pyhän Hengen, universumikeskiönä ja -keskuksena.

Sekä Isä—Poika-Luojan että Luovan Äiti-Hengen anti on erilainen heidän varustaessaan paikallisuniversuminsa lapset mielellä. Mutta Luova Henki ei lahjoita mieltä, ennen kuin hänet on varustettu henkilökohtaisin valtaoikeuksin.

Paikallisuniversumin superevolutionaariset persoonallisuusluokat varustetaan superuniversumin mallista johdetulla paikallisuniversumityyppisellä mielellä. Evolutionaarisen elollisuuden ihmis- ja ihmisen alapuolella olevat luokat varustetaan sellaista tyyppiä olevalla mielellä, jota auttajahenget hoivaavat.

including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

^{34:4.5 (377.9)} The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

^{34:4.6 (377.10)} The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

^{34:4.7 (378.1)} The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

^{34:4.8 (378.2)} The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

^{34:4.9 (378.3)} The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

Seitsemän mielenauttajahenkeä ovat paikallisuniversumin Jumalallisen Hoivaajan luomus. Nämä mielen henget ovat luonteeltaan samanlaisia, mutta kyvyiltään erilaisia, ja ne saavat kaikki samalla tavoin osansa Universumin Hengen olemuksesta, vaikei niitä oikeastaan voi pitää Äiti-Luojastaan erottuvina persoonallisuuksina. Näille seitsemälle auttajalle on annettu seuraavat nimet: viisauden henki, palvelon henki, neuvon henki, tiedon henki, rohkeuden henki, ymmärryksen henki, intuition, nopean oivaltamisen, henki.

Nämä ovat ne "seitsemän Jumalan henkeä", jotka "paloivat tulisoituina valtaistuimen edessä" ja jotka profeetta näki symboleina näyssään. Mutta hän ei nähnyt neljäntoista vartiomiehen istuimia näiden seitsemän mielenauttajahengen ympärillä. Mainituissa kirjoituksen kohdassa on sekoittunut kaksi esitystä, joista toinen liittyy universumin päämajaan ja toinen järjestelmän pääkaupunkiin. Neljäntoista vanhimman istuimet ovat asuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmänne päämajassa Jerusemissa.

Mutta kysymys oli Salvingtonista Johanneksen kirjoittaessa: "Ja valtaistuimesta lähti salamoita ja ääniä ja ukkosen jylinää" — nämä olivat paikallisjärjestelmiin suunnattuja universumin kaukoviestilähetyksiä. Hän näki mielessään myös paikallisuniversumin suunnanvalvontaluotuja, päämajamaailman eläviä kompasseeja. Nebadonissa tätä suunnanvalvontaa ylläpitävät Salvingtonin neljä valvontaluotua, jotka toimivat universumivirtausten yllä ja joita ensimmäinen toimiva mielen henki, intuition auttaja, "nopean oivaltamisen" henki, taitavasti auttaa. Mutta näistä neljästä olennot annettu kuvaus, kun heitä englanniksi kutsutaan pedoiksi — on ikävästi vääristynyt, sillä he ovat verrattoman kauniita ja hahmoltaan ihania.

Kompassin neljä ilmansuuntaa ovat universaalisia ja kuuluvat myötäsyttyisesti Nebadonin elollisuuteen. Kaikilla elollisilla luoduilla on ruumiiseen kuuluvat yksikkönsä, jotka ovat herkkiä näille suuntavirroille ja reagoivat niihin. Näitä luoduissa ilmeneviä luomia monennetaan jatkuvasti universumin joka puolella aina yksittäisiä planeettoja myöten, ja yhdessä maailmojen magneettisten voimien kanssa ne aktivoivat eläinorganismissa olevat lukemattomat mikroskooppisen pienet hiukkaset niin, että nämä suuntasolut osoittavat aina pohjoiseen ja etelään. Suuntavaisto liittyy tällä keinoin ainaisesti universumin elollisiin olentoihin. Ihmiskunta ei ole täysin tietämätön siitä, että sillä on tällainen vaisto. Nämä hiukkaset havaittiin Urantialla ensi kerran suunnilleen näiden kertomusten laatimisen aikoihin.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the "seven spirits of God," "like lamps burning before the throne," which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: "And out of the throne proceeded lightnings and thunderings and voices" — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of "quick understanding." But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. HENGEN HOIVA

Jumalallinen Hoivaaja toimii yhteistyössä Luoja-Pojan kanssa elollisuuden muotoilemisessa ja uusien olentoluokkien luomisessa aina tämän seitsemännen lahjoittautumisen aikaan saakka. Ja sen jälkeen kun Poika on korotettu universumin täysivaltaiseksi hallitsijaksi, Hoivaaja jatkaa yhteistoimintaansa Pojan ja Pojan lahjoittaman hengen kanssa siinä edelleen jatkuvassa työssä, jota tehdään maailmojen hoivaamiseksi ja planeettojen edistämiseksi.

Asutuissa maailmoissa Henki aloittaa työn evolutionaarisen edistymisen aikaansaamiseksi, tuon maailman eloton aine lähtökohtanaan hän varustaa sen ensin kasvikunnalla, sitten eläinorganismeilla, sen jälkeen inhimillisen olemassaolon ensimmäisillä edustajilla; ja toinen toisensa perään jokainen anti edistää osaltaan planeetan elämän kehityspotentiaalin yhä laajempaa julkituloa sen varhaisista ja primitiivisistä vaiheista aina tahdollisten luotujen ilmestymiseen saakka. Tämän Hengelle kuuluvan tehtävän suorittavat suurelta osin seitsemän mielenauttajaa, lupauksen henget, se kehittyvien planeettojen yhdistävä ja koordinoiva henki-mieli, joka iäti ja yhtenäisesti johtaa ihmisrotuja kohti korkeampia ideoita ja hengellisiä ihanteita.

Kuolevainen ihminen kokee Hengen huolenpidon ensi kerran mielen yhteydessä, kun evolutionaaristen olentojen puhtaasti eläimestä polveutuva mieli kehittää kyvyn palvonnan- ja viisaudenauttajien vastaanottamiseen. Tämä kuudennen ja seitsemännen auttajan palvelus on osoitus siitä, että mielen kehitys on astumassa hengellisen huolenpidon kynnyksen yli. Ja tällaiset mielet, joissa esiintyy palvonta- ja viisaustoimintaa, liitetään välittömästi Jumalallisen Hoivaajan hengellisiin yhteyspiireihin.

Päästyään näin osalliseksi Pyhän Hengen hoivasta mielellä on kyky (tietoisesti tai tiedottomasti) tehdä valinta Universaalisen Isän läsnäolon — Ajatuksensuuntaajan — hyväksi. Mutta vasta silloin kun lahjoittautunut Poika on vapauttanut Totuuden Hengen kaikille kuolevaisille annettavaan planetaariseen hoivaan, kaikki normaalit mielet ovat automaattisesti valmiita Ajatuksensuuntaajan vastaanottamiseen. Totuuden Henki työskentelee ikään kuin se olisi yhtä Jumalallisen Hoivaajan henkiläsnäolon kanssa. Tämä kaksinainen henkien yhteys leijuu maailmojen yllä ja pyrkii opettamaan totuutta ja valaisemaan ihmisten mieltä hengellisesti, innoittamaan ylösnousemuksellisten rotujen luotujen sielua ja johtamaan evolutionaarisilla planeetoilla asuvia kansoja pääsemään yhä lähemmäksi jumalallisen kohtalonsa Paratiisissa olevaa määränpäättä.

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father — the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

Vaikka Totuuden Henki vuodatetaan kaiken lihan päälle, tämä Pojan henki on toimintansa ja valtansa osalta rajoittunutta siten, että se lähes kokonaan määrittyy kunkin ihmisen henkilökohtaisesta vastaanottavuudesta kaikkea sitä kohtaan, mistä lahjoittautuneen Pojan tehtävässä on kaiken kaikkiaan ja itse asiassa kysymys. Pyhä Henki on osin riippumaton ihmisen asenteesta ja osittain riippuvainen ihmisen tahdon tekemistä päätöksistä ja yhteistyöhalukkuudesta. Kaiken kaikkiaan Pyhän Hengen hoiva käy kuitenkin entistään tehokkaammaksi niiden kuolevaisten sielunelämän pyhittämisessä ja hengellistämässä, jotka yhä täydellisemmin noudattavat jumalallisia johdatuksia.

Yksilöinä teillä ei omakohtaisesti ole hallussanne Isä—Poika-Luojan eikä Luovan Äiti-Hengen hengestä erotettua osaa eikä entiteettiä, sillä nämä hoivaajahenget eivät, toisin kuin Salaperäiset Opastajat, ota yhteyttä yksilön mielen ajattelukeskuksiin eivätkä asu niissä. Ajatuksensuuntaajat ovat Universaalisen Isän esipersonallisen reaalisuuden tarkalleen määrättyjä yksilöitymiä, jotka tosiasiallisesti asuvat kuolevaisen mielessä tämän mielen olennaisena osana ja toimivat aina täydellisessä sopusoinnussa Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhdessä vaikuttavien henkien kanssa.

Äärettömän Hengen Universumi-Tyttären Pyhän Hengen, lankaikkisen Pojan Universumi-Pojan Totuuden Hengen ja Paratiisin-Isän Suuntaaja-hengen läsnäolo evolutionaarisessa kuolevaisessa tai hänen tykönään osoittaa hengellisen varustamisen ja hoivan symmetrisyyttä ja antaa tälle kuolevaiselle kyvyn tietoisesti käsittää se uskon tosiasia, että hän on Jumalan poika.

6. IHMISESSÄ OLEVA HENKI

Asutetun planeetan evoluution edistymisen ja sen asukkaiden hengellistymisen etenemisen myötä tällaiset kypsät persoonallisuudet voivat entisten lisäksi ottaa vastaan muitakin hengellisesti vaikuttavia tekijöitä. Kun kuolevaiset edistyvät mielen hallinnassa ja hengen käsittämisessä, nämä moninaiset henkihoivaajat käyvät toimintansa osalta yhä tasavertaisemmiksi, ne sekoittuvat yhä enemmän Paratiisin-Kolminaisuuden harjoittamaan ylihoivantaan.

Vaikka Jumalallisuus saattaa ilmetä monikollisena, ihmisen kokemuksessa Jumaluus on yksiköllinen, aina yksi. Hengellinen hoivakaan ei ole ihmisen kokemuksessa monikollista. Alkuperänsä monikollisuudesta huolimatta kaikki henkivaikuttajat ovat toiminnallisesti yhtä. Ne ovat todellakin yhtä, sillä ne ovat Seitsemäntäisen Jumalan henkihoivaa suuruniversumin luoduissa

^{34:5.5 (379.5)} Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully obey the divine leadings.

^{34:5.6 (379.6)} As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

^{34:5.7 (380.1)} The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

^{34:6.1 (380.2)} With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

^{34:6.2 (380.3)} Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always one. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in

ja luoduille; ja kun luodut edistyvät tämän hengen harjoittaman, yhdistävän hoivan arvostamisessa ja vastaanottavuudessa, siitä tulee heidän kokemuksessaan Korkeimman Jumalan harjoittamaa huolenpitoa.

Jumalallinen Henki laskeutuu ikuisen kunnian kukkuloilta pitkän portaikon kohdatakseen sinut sellaisena kuin olet ja siellä, missä olet, sulkeakseen sitten rakastavasti, uskoon pohjautuvan kumppanuuden vallassa, kuolevaissyntyisen sielun syleilynsä ja lähteäkseen taas varmasti ja vakaasti astumaan takaisinpäin noita alentumisen askelmia ja pysähtyen vasta, kun evolutionaarinen sielu on turvallisesti nostettu niille samoille autuuden kukkuloille, joilta jumalallinen Henki alun perin lähti matkaan tähän laupeutta ja hoivaa osoittavaan tehtävään.

Hengelliset voimat pyrkivät ja pääsevät erehtymättä omille alkuperäisille tasoilleen. Kun ne kerran ovat lähteneet Ikuisen luota, sinne ne varmasti myös palaavat ja tuovat mukanaan kaikki ne ajallisuuden ja avaruuden lapset, jotka ovat ottaneet omakseen sisäisen Suuntaajan johdatuksen ja opetuksen, ne, jotka totisesti ovat "Hengestä syntyneitä", Jumalan uskonpoikia.

Jumalallinen Henki on alituisen hoivan ja rohkaisun lähde ihmisten lapsille. Kykynne ja saavutuksenne ovat "Hänen armonsa määräiset, Hengen tekemän uudistamisen kautta." Fyysisen energian tavoin myös hengellinen elämä kuluu; hengellisen ponnistuksen seurauksena on vastaava hengellinen uupumus. Koko ylösnousemuskokemus on sekä todellinen että hengellinen. Niinpä pitääkin paikkansa, kun on kirjoitettu: "Henki on se, joka eläväksi tekee", "Henki tekee eläväksi."

Ylevimpienkään uskonnollisten oppien kuollut teoria ei kykene muuttamaan ihmisluonnetta eikä säätelemään kuolevaisten käyttäytymistä. Mitä tämän päivän maailma tarvitsee, on muinaisen opettajanne julistamaa totuutta: "Ei vain sanana, vaan myös voimana ja Pyhässä Hengessä." Teoreettisen totuuden siemen on kuollut, korkeimmatkin moraalikäsitkset ovat vailla tehoa, paitsi jos ja kunnes jumalallinen Henki puhalttaa hengen totuuden muotoihin ja elävöittää vanhurskauden kaavat.

Jotka ovat saaneet ja tunnistaneet sisällään olevan Jumalan osasen, ovat syntyneet Hengestä. "Te olette Jumalan temppeli, ja Jumalan henki asuu teissä." Ei riitä, että tämä henki vuodatetaan päällenne, vaan jumalallisen Hengen pitää myös hallita ja säädellä ihmisen kokemuksen jokaista vaihetta.

Juuri jumalallisen Hengen, elämän veden, läsnäolo ehkäisee kuolevaisen tunteman tyytymättömyyden aiheuttaman kuluttavan janon ja

appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly "born of the Spirit," the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is "according to his mercy, through the renewing of the Spirit." Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, "It is the Spirit that quickens." "The Spirit gives life."

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: "Not in word only but also in power and in the Holy Spirit." The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. "You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you." It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger

hengellistymättömän ihmismielen sanoin kuvaamattoman nälän. Hengen motivoimat olennot "eivät ikinä janoa, sillä tämä hengellinen vesi on oleva heissä tyydytyksen lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään." Tällaiset jumalallisella vedellä janonsa sammuttaneet sielut ovat kutakuinkin riippumattomia aineellisesta ympäristöstä, mitä tulee elämän iloihin ja maallisen olemassaolon tarjoamiin tyydytyksiin. He ovat hengellisesti valaistuneita ja virvoittuneita, moraalisesti vahvistuneita ja varustautuneita.

Jokaisessa kuolevaisessa on kaksinainen olemus: eläimellisistä taipumuksista koostuva perimä ja henkivarustuksen antama ylevä virike. Urantialla viettämänne lyhyen elämän kuluessa näitä kahta erilaista ja vastakkaista yllykettä kyetään harvoin sovittamaan täysin yhteen. Niiden saattaminen sopusointuun ja yhdistäminen lienee melko mahdotonta. Yhdistynyt Henki antaa kuitenkin koko elinaikasi lakkaamatta tukeaan auttaakseen sinua lihallisuuden alistamisessa yhä enemmän Hengen johdatukseen. Vaikka sinun onkin elettävä aineellinen elämäsi loppuun, vaikka et pääsekään pakoon ruumistasi ja sen tarpeita, kaikesta huolimatta käyt tavoitteittesi ja ihanteittesi osalta yhä kykenevämmäksi alistamaan eläimellisen olemuksen Hengen hallintaan. Sisimmässäsi vaikuttaa todellakin hengellisten voimien salaliitto, jumalallisten voimien liittoutuma, jonka yksinomaisena tarkoituksena on saada aikaan lopullinen vapautumisesi aineellisuuden orjuudesta ja finiittisen olemassaolon hankaluuksista.

Kaiken tämän huolenpidon tarkoituksena on, "Että te vahvistuisitte voimalla Hänen henkensä kautta, joka on ihmisen sisimmässä." Ja tämä kaikki edustaa vasta ensi askelta kohti uskon ja palvelun täydellisyyden lopullista saavuttamista, kokemusta, jossa "täytyt kaikella Jumalan täyteydellä", "sillä kaikki, joita Jumalan henki johdattaa, ovat Jumalan poikia."

Henki ei milloinkaan pakota, ainoastaan johdattaa. Jos olet halukas oppimaan, jos tahdot saavuttaa henkitasot ja päästä jumalallisiin korkeuksiin, jos vilpittömästi haluat saavuttaa ikuisen päämäärän, jumalallinen Henki on hellästi ja lempeästi johdattava sinua Jumalan poikauden ja hengellisen edistymisen polkua. Jokainen astumasi askel on astuttava halullisesti, älyllistä ja riemullista yhteistyötä osoittaen. Hengen herruus ei ole milloinkaan pakon tahraamaa eikä painostuksen likaamaa.

Ja kun auliisti ja järjen kautta hyväksytään tällainen hengen ohjauksessa oleva elämä, ihmisen mielessä kehittyvä vähitellen positiivinen tietoisuus jumalallisesta yhteydestä ja varmuus henkisestä kanssakäymisestä; ennemmin tai myöhemmin "Henki todistaa sinun henkesi (Suuntaajan) kanssa, että olet Jumalan lapsi."

of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings "never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting." Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, "That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man." And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be "filled with all the fullness of God," "for all those who are led by the spirit of God are the sons of God."

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later "the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God." Already has your own Thought

Ajatuksensuuntaajasi on jo kertonut sinulle, että olet sukua Jumalalle, niin että äsken mainittu kirjoituskin osoittaa Hengen todistavan "sinun henkesi kanssa", ei sinun hengellesi.

Tietoisuutta siitä, että henki vallitsee ihmisen elämää, seuraa ennen pitkää Hengen luonteenpiirteiden yhä laajempi näyttäytyminen tällaisen hengen johdatuksessa olevan kuolevaisen elämänasenteissa, "sillä hengen hedelmät ovat rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, lempeys, hyvyys, usko, sävyisyys ja itsehillintä". Vaikka tällaiset hengen opastuksessa olevat ja jumalallisesti valaistuneet kuolevaiset vielä astuvatkin vaatimattomia uurastuksen polkuja ja inhimillistä uskollisuutta osoittaen täyttävät maisten tehtäviensä mukaiset velvollisuudet, he ovat jo alkaneet erottaa ne ikuisen elämän valot, jotka tuikkivat toisen maailman kaukaisilla rannoilla; he ovat jo alkaneet ymmärtää, miten todellinen onkaan se innoittava ja lohduttava totuus, että "Jumalan valtakunta ei ole ruokaa eikä juomaa, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä." Ja hengestä syntyneitä sieluja tukee jokaisen koettelemuksen läpi ja jokaisen vastoinkäymisen hetkellä tuo toivo, joka voittaa kaiken pelon, sillä jumalallisen Hengen läsnäolo levittää Jumalan rakkautta kaikissa sydämissä.

7. HENKI JA LIHALLISUUS

Lihallisuus, eläimestä polveutuvilta roduilta peräisin oleva myötäsytynäinen olemus, ei luonnostaan kannan jumalallisen Hengen hedelmiä. Kun kuolevaisolemuksesta on kohennettu tuomalla siihen lisäksi Jumalan Aineellisten Poikien olemusta, sillä tavoin kuin Urantian rotuja tiettyssä määrin edistettiin Aatamin lahjoittamisella, silloin on tie paremmin valmistettu Totuuden Hengen yhteistyölle ihmisen sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa hengen luonnehedelmien kauniin sadon tuottamiseksi. Ellet torju tätä henkeä, niin vaikka tehtävän täyttämiseen tarvittaisiin ikuisuus, "on hän johdettava sinut kaikkeen totuuteen."

Evolutionaariset kuolevaiset, jotka asuvat hengelliseltä kehitykseltään normaaleissa maailmoissa, eivät koe sellaisia voimakkaita hengen ja lihallisuuden välisiä ristiriitoja, jotka ovat ominaisia nykyisille Urantian rodulle. Mutta ihanteellisimmillakin planeetoilla on Aatamia edeltävän ihmisen ilman muuta ponnisteltava noustakseen puhtaasti eläimelliseltä olemassaolon tasolta eteenpäin toinen toistaan seuraavien, yhä älyperäisempiä merkityksiä ja yhä korkeampia hengellisiä arvoja edustavien tasojen kautta.

Normaalin maailman kuolevaiset eivät koe

Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness "*with* your spirit," not to your spirit.

34:6.13 (381.7) The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, "for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance." Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, "The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit." And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

34:7.1 (382.1) The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, "he will guide you into all truth."

34:7.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

34:7.3 (382.3) The mortals of a normal world do not

jatkuvaa sotatilaa fyysisen ja hengellisen olemuksensa välillä. He joutuvat kohtaamaan välttämättömyyden kavuta olemassaolon eläimellisiltä tasoilta elämän hengellisen elämisen korkeammille tasoille, mutta tämä nousu on enemmänkin kasvattavan koulutuksen läpikäymisen kaltaista, kun sitä verrataan Urantian kuolevaisten kokemuksiin syviin ristiriitoihin tässä maailmassa, jossa aineellinen ja hengellinen olemus vetävät eri suuntiin.

Urantialaiset kärsivät seuraamuksista, jotka juontuvat siitä, että he jo kahdesti ovat jääneet vaille apua tässä tehtävässä, jonka tavoitteena on eteneminen planetaarisen hengellisyyden saavuttamisessa. Caligastian mullistus syöksi planeetan maailmanlaajuiseen sekasortoon ja riisti kaikilta myöhemmiltä sukupolvilta sen moraalisen tuen, jonka kunnollisesti järjestetty yhteiskunta olisi tarjonnut. Mutta tätäkin tuhoisampi oli Aatamin lankeemus sikäli, että se riisti luoduilta sellaisen korkeammantyyppisen fyysisen olemuksen, joka olisi ollut hengellisten pyrkimysten kanssa paremmin sopusoinnussa.

Urantian kuolevaiset joutuvat pakostakin kokemaan tällaista korostunutta hengen ja lihallisuuden välistä kamppailua siksi, ettei Eedenin anti enempää aatamilaistanut heidän kaukaisia esivanhempiaan. Jumalallisen suunnitelman mukaan Urantian kuolevaisrotujen olisi pitänyt saada henkeen nähden luontaisesti herkempi fyysinen olemus.

Tästä ihmisen olemusta ja hänen ympäristöään kohdanneesta kaksinkertaisesta onnettomuudesta huolimatta nykypäivän kuolevaiset kokisivat vähemmän tätä ilmeistä sodankäyntiä lihallisuuden ja hengen välillä, jos he astuisivat hengen valtakuntaan, jossa Jumalan uskonpojat ovat valaistuneessa ja vapahtavassa palvelussa vapautuneet verrattain hyvin lihallisuuden orjuudesta omistautuessaan täydestä sydäimestään taivaallisen Isän tahdon täyttämiseen. Jeesus osoitti ihmiskunnalle uuden tavan elää kuolevaisen elämää, tavan, jolla ihmiset voivat hyvin suurelta osalta välttää Caligastian kapinan hirveät seuraamukset ja mitä tehokkaimmin korvata Aatamin lankeemuksen aiheuttamat menetykset. ”Kristus Jeesuksen elämän henki on vapauttanut meidät eläimellisen elämän laista sekä pahan ja synnin kiusauksista.” ”Tämä on se voitto, joka voittaa lihallisuuden, nimittäin teidän uskonne.”

Ne Jumalaa tuntevat miehet ja naiset, jotka ovat syntyneet Hengestä, eivät koe sen enempää ristiriitaa kuolevaisen olemuksensa kanssa kuin kaikkein normaaleimpien maailmojen kuolevaiset, planeettojen, joita synty ei ole koskaan tahrannut eikä kapinointi koskaan koskettanut. Uskonpojat toimivat ja elävät sellaisilla älyllisillä ja hengellisillä tasoilla, jotka ovat kaukana hillittömien ja

experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

34:7.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or

luonnottomien fyysisten himojen aiheuttamien ristiriitojen yläpuolella. Eläimestä polveutuvien olentojen normaalit vietit ja fyysiseen olemukseen kuuluvat luonnolliset halut ja impulssit eivät ole ristiriidassa korkeimmankaan hengellisen tuloksiinpääsyn kanssa, paitsi tietämättömien, väärin opetettujen tai pahaksi onnekseen liian arkatuntoisten henkilöiden mielessä.

Kerran ikuisen elämän tielle astuttuasi, tämän tehtävän vastaanotettuasi ja etenemiskäskyn saatuasi, älä pelkää inhimillisen unohtavaisuuden ja kuolevaiselle ominaisen epävakaisuuden vaaroja, älä anna epäonnistumisenpelon tai hätäännyttävän hämmennyksen vaivata itseäsi, älä horju äläkä epäile asemaasi ja arvoasi, sillä aina, kun näyttää pimeältä, aina kun eteenpäin ponnistellessasi tulet tienhaaraan, aina on Totuuden Henki puhuva sinulle sanoen: "Tämä on se tie."

[Esittänyt Voimallinen Sanansaattaja, joka on määrätty väliaikaiseen palvelukseen Urantialle.]

unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, "This is the way."

34:7.9 (383.3) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

Luku 35. Jumalan paikallisuniversumipojat

⇐ 034

Urantia-kirjan

036 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 35 JUMALAN PAIKALLISUNIVERSUMIPOJAT

Osiot

Johdanto

1. Isä-Melkisedek
2. Melkisedek-Pojat
3. Melkisedekien maailmat
4. Melkisedekien erityistyö
5. Vorondadek-Pojat
6. Konstellaation-Isät
7. Vorondadekien maailmat
8. Lanonandek-Pojat
9. Lanonandek-hallitsijat
10. Lanonandekien maailmat

Johdanto

EDELLÄ esitellyt Jumalan Pojat ovat peräisin Paratiisista. He ovat universaalisten toimipiirien jumalallisten Hallitsijoiden jälkeläisiä. Poikien ensimmäisen Paratiisi-yhteisön, Luoja-Poikien, edustajia Nebadonissa on vain yksi: Mikael, universumin isä ja hallitsija. Poikien toisen Paratiisi-yhteisön, Avonaalien eli Hallinnollisten Poikien, edustajia Nebadonissa on täysi kiintiöllinen: 1.062. Ja nämä ”vähäisemmät Kristukset” ovat aivan yhtä aikaansaavia ja kaikkivoipaisia planetaarisissa lahjoittautumisissaan kuin oli Urantialla toiminut Luoja- ja Mestari-Poika. Koska kolmas yhteisö polveutuu Kolminaisuudesta, sitä ei rekisteröidä paikallisuniversumissa, mutta arvioin Kolminaisuuden Opettaja-Poikia olevan Nebadonissa viidentoista- ja kahdenkymmenentuhannen välillä, johon lukuun eivät sisälly kirjoissa olevat 9.642 luotujen kolminaistaavaa avustajaa. Nämä Paratiisin

PAPER 35 THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

INTRODUCTION

^{35:0.1 (394.1)} THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these “lesser Christs” are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

Daynaalit eivät ole sen paremmin tuomareita kuin hallintoviranomaisiakaan; he ovat superopettajia.

Kohta tämän jälkeen tarkasteltavat Poikien tyytit ovat alkuisin paikallisuniversumista; he ovat Paratiisin Luoja-Pojan jälkeläistö erilaisista yhdistymistä häntä täydentävän Universumin Äiti-Hengen kanssa. Näissä kertomuksissa mainitaan paikallisuniversumin poikien seuraavat luokat:

1. Melkisedek-Pojat.
2. Vorondadek-Pojat.
3. Lanonandek-Pojat.
4. Elämäkantaja-Pojat.

Kolmiyhteinen Paratiisin-Jumaluus toimii kolmen Poikien luokan luomiseksi: Mikaelien, Avonaalien ja Daynaalien. Paikallisuniversumin kaksinainen Jumaluus — Poika ja Henki — toimii niin ikään kolmen ylevän Poikien luokan luomiseksi: Melkisedekien, Vorondadekien ja Lanonandekien; ja saatettuaan päätökseen tämän kolminkertaisen julkituonnin he toimivat yhdessä Seitsenkertaisen Jumalan seuraavan tason kanssa Elämäkantajien monitaitoisen yhteisön aikaansaamiseksi. Nämä olennot luokitellaan taivaasta laskeutuviin Jumalan Poikiin kuuluviksi, mutta he ovat ainoalaatuinen ja omaperäinen universumin elollisuuden muoto. Heitä tarkastelemme koko seuraavan luvun pituudelta.

1. ISÄ-MELKISEDEK

Sen jälkeen kun henkilökohtaisiksi apulaisiksi tarkoitetut olennot, kuten Kirkas Aamutähti ja muut hallinnon persoonallisuudet, on saatettu olevaisiksi asianomaista universumia koskevan jumalallisen tarkoituksen ja luomissuunnitelmien mukaisesti, Luoja-Pojan ja Luovan Hengen, Äärettömän Hengen Paikallisuniversumityttären, kesken ilmenee uudenlainen luova liitto. Tämän luovan kumppanuuden tuloksena oleva jälkeläispersoonallisuus on alkuperäinen Melkisedek, Isä-Melkisedek, se ainutlaatuinen olento, joka toimii sittemmin yhdessä Luoja-Pojan ja Luovan Hengen kanssa saattaakseen olevaiseksi koko sen ryhmän, joka kantaa samaa nimeä.

Nebadonin universumissa Isä-Melkisedek toimii Kirkkaan Aamutähden ensimmäisenä toimeenpanevana työtoverina. Gabriel työskentelee enemmänkin universumin toimintalinjojen, Melkisedek puolestaan käytännön menettelytapojen parissa. Gabriel johtaa Nebadonin pysyviä oikeusistuimia ja neuvostoja, Melkisedek sen sijaan johtaa erityisiä, ylimääräisiä ja hätätilakomissioita ja neuvoa-antavia elimiä. Gabriel ja Isä-Melkisedek eivät ole koskaan samanaikaisesti poissa Salvingtonista, sillä

35:0.2 (384.2) The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

35:0.3 (384.3) 1. Melchizedek Sons.

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.

35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father

Gabrielin poissa ollessa Isä-Melkisedek toimii Nebadonin toimeenpanopäällikkönä.

Luoja-Poika ja Luova Henki loivat yhdessä Isä-Melkisedekin kanssa oman universumimme Melkisedekit yhden standardiajanlaskun mukaisen tuhatvuotisjakson kuluessa. Koska Melkisedekit ovat Poikien luokka, jonka tasa-arvoisena luojana toimi yksi heidän omaan joukkoonsa kuuluva, he ovat muodostukseltaan osaksi itsesyntyisiä, ja heillä on sen vuoksi tilaisuus panna toimeen verrattomia tyyppiä oleva itsehallinto. He valitsevat määräajoin oman hallinnollisen päällikkönsä standardiajanlaskun mukaan seitsenvuotiseksi virkakaudeksi, ja he toimivat muutoinkin itseään säätelevänä yhteisönä, vaikka alkuperäinen Melkisedek tiettyjä luontaisia kanssavanhemman valtaoikeuksia käyttääkin. Aika ajoin tämä Isä-Melkisedek nimittää joitakuuta omaan luokkaansa kuuluvia yksilöitä toimimaan erityisinä midsoniittisiin maailmoihin osoitettuna Elämänkantajina. Nämä maailmat edustavat sellaista asuttujen planeettojen tyyppiä, jota ei ole tähän mennessä Urantialla paljastettu.

Melkisedekit eivät toimi kovinkaan laajasti paikallisuniversumin ulkopuolella, paitsi silloin kun heitä kutsutaan todistajiksi asioissa, jotka ovat superuniversumin oikeusistuinten ratkaistavina, ja kun heitä nimitetään erityisiksi suurlähettiläiksi, niin kuin heitä joskus nimitetään edustamaan jotakin universumia saman superuniversumin toisessa universumissa. Kunkin universumin alkuperäisellä eli esikois-Melkisedekillä on aina vapaus matkustaa naapuriuniversumeihin tai Paratiisiin, silloin kun hän suorittaa tehtäviä, joissa on kysymys hänen luokkansa intresseistä ja velvollisuuksista.

2. MELKISEDEK-POJAT

Melkisedekit ovat ensimmäinen sellainen jumalallisten Poikien luokka, jotka tulevat niin lähelle alempana olevaa luodun elollisuuden tasoa, että he kykenevät toimimaan suoraan palvelutyössä, jota harjoitetaan kuolevaisten ylevöittämiseksi, ja he kykenevät palvelemaan evolutionaarisia ihmissukukuntia ilman, että heidän on välttämättä ruumiillistuttava. Nämä Pojat ovat luonnostaan puolivälissä suurenmoista persoonallisuuksien taivaastalaskeutumista, sillä alkuperänsä puolesta he ovat jokseenkin puolimatkassa korkeimman Jumalallisuuden ja alimman tahdolla varustettuja luotuja edustavan elollisuuden välillä. Näin heistä tulee luonnollisia välittäjiä toisaalta elollisen olemassaolon korkeampien ja jumalallisten tasojen ja toisaalta evolutionaaristen maailmojen alempien, jopa aineellisten, elollismuotojen välillä. Serafyhteisöt, enkelit, työskentelevät mielellään Melkisedekien kanssa. Itse asiassa kaikenmuotoista älyllistä

Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

^{35:1.3 (385.2)} The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

^{35:1.4 (385.3)} The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

^{35:2.1 (385.4)} The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

elämää edustavat olennot tuntevat nämä Pojat ymmärtävinä ystävinä, myötätuntoisina opettajina ja viisaina neuvonantajina.

Melkisedekit ovat itsehallinnollinen olentoluokka. Tämän ainutlaatuisen ryhmän myötä kohtaamme ensimmäisen paikallisuniversumin olentojen taholta tulevan yrityksen itsemääräämiseen, ja näemme korkeinta tyyppiä edustavan aidon itsehallinnon. Ryhmänsä hallintoa sekä kotiplaneettansa ja siihen liittyvien kuuden sfäärin ja niiden lisämaailmojen hallintoa varten nämä Pojat organisoivat oman koneistonsa. Ja tässä yhteydessä olisi kirjattava, etteivät he ole koskaan käyttäneet väärin etuoikeuksiaan. Koko Orvontonin superuniversumissa nämä Melkisedek-Pojat eivät ole kertaakaan pettäneet heille osoitettua luottamusta. He ovat universumin jokaisen itsehallintoa tavoittelevan olentoryhmän toivo. He ovat itsehallinnon esikuva ja itsehallinnon opettajia kaikille Nebadonin sfääreille. Älyllisten olentojen kaikki luokat — ylemmät ylhäältä ja alaiset alhaalta — ylistävät varauksettomasti Melkisedekien hallintoa.

Poikien Melkisedek-luokalla on suuren perheen vanhimman pojan asema ja vastuu. Pääosaltaan heidän työnsä on säännönmukaista ja jossain määrin rutiininomaista, mutta siinä on paljon sellaista, mikä on vapaaehtoista ja jonka he ovat kokonaan itse itselleen säilyttäneet. Valtaosa Salvingtonissa ajoittain kokoontuvista erityiskokouksista kutsutaan koolle Melkisedekien esityksestä. Omasta aloitteestaan nämä Pojat partioivat omaa synnyinuniversumiaan. He ylläpitävät universumin tiedonkeruuseen omistautuvaa riippumatonta organisaatiota ja laativat aikajaksottaisia raportteja Luoja-Pojalle kaikesta siitä informaatiosta riippumatta, joka tulee universumipäämajaan toimipiirin rutiinihallinnosta huolehtivien säännönmukaisten elinten toimesta. He ovat luontaisesti ennakkoluulottomia tarkkailijoita; he nauttivat älyllisten olentojen kaikkien luokkien täyttä luottamusta.

Melkisedekit toimivat maailmojen paikasta toiseen siirtyvinä ja neuvoa-antavina valitustuomioistuimina. Nämä Universumin Pojat menevät maailmoihin pieninä ryhminä palvelemaan neuvoa-antavina komissioina, ottamaan vastaan valaehetoisia todistuksia, kuulemaan ehdotuksia ja toimimaan neuvojina. Näin he auttavat sovittamaan niitä merkittävämpiä vaikeuksia ja ratkaisemaan niitä vakavia erimielisyyksiä, joita evolutionaaristen toimipiirien asioissa aika ajoin esiintyy.

Nämä universumin vanhimmat Pojat ovat Kirkkaan Aamutähden pääavustajia pantaessa täytöntöön Luoja-Pojan määräyksiä. Melkisedekin mennessä Gabrielin nimissä johonkin kaukaiseen maailmaan hänet voidaan tuoda nimenomaista

35:2.2 (385.5) The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

35:2.3 (386.1) The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

35:2.4 (386.2) The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

35:2.5 (386.3) These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of

tehtävää varten valtuuttaa toimimaan lähettäjänsä sijaisena, ja siinä tapauksessa hän ilmestyy tehtävän kohdeplaneetalle Kirkkaan Aamutähden täysin valtuuksin. Näin tapahtuu varsinkin sfääreillä, joille ei kyseisen maailman luotujen hahmoisena ole vielä ilmestynyt jotakuta korkeampaa Poikaa.

Siirtyessään lahjoittautumista merkitsevään elämänvaiheeseen, joka tapahtuu evolutionaarisessa maailmassa, Luoja-Poika menee sinne yksin. Mutta kun joku hänen paratiisillisista veljistään, Avonaali-Poika, astuu lahjoittautumisvaiheeseen, hänellä on seurassaan luvultaan kaksitoista Melkisedek-tukijaa, jotka varsin tehokkaasti myötävaikuttavat lahjoittautumistehtävän onnistumiseen. He tukevat Paratiisin Avonaaleja myös näiden asuttuihin maailmihin suuntautuvilla hallinnollisilla tehtäväkäynnillä. Näissä tehtävissä toimiessaan Melkisedekit ovat ihmissilmin nähtäviä, siinä tapauksessa että myös Avonaali-Poika on ilmestynyt näkyvässä hahmossa.

Ei ole olemassa sellaista planeetan hengellisten tarpeiden vaihetta, josta he eivät pitäisi huolta. He ovat niitä opettajia, jotka niin usein onnistuvat saamaan kokonaisia, pitkälle ehtineen elämänmuodon omaavia maailmoja tuntemaan lopullisesti ja täysimääräisesti Luoja-Pojan ja hänen Paratiisin-Isänsä.

Melkisedekien viisaus on jokseenkin täydellistä, mutta arvostelukykynsä osalta he eivät ole erehtymättömiä. Ollessaan erillään muista ja ollessaan suorittamassa planetaarisia tehtäviä he ovat joskus vähäisemmissä asioissa erehtyneet, toisin sanoen he ovat päättäneet tehdä jotakin, jota heidän valvojansa eivät sittemmin hyväksyneetkään. Tällainen arviointivirhe tekee Melkisedekistä tilapäisesti palveluskelvottoman aina siihen asti, kunnes hän menee Salvingtoniin ja saa kahdenkeskisessä tapaamisessa Luoja-Pojan kanssa opastusta, joka puhdistaa hänet kokonaan hänen ja hänen tovereidensa välillä erimielisyyttä aiheuttaneesta epäharmoniaasta. Ja sitten, ojennuslevon jälkeen, seuraa kolmantena päivänä uusi virkaanasettaminen. Mutta tällaisia Melkisedekien toiminnassa ilmenneitä vähäisiä harha-askelia on Nebadonissa esiintynyt varsin harvoin.

Nämä Pojat eivät ole enentyvä yhteisö; heidän lukumääränsä on muuttumaton, mutta on eri paikallisuniversumeissa erisuuruinen. Nebadonissa olevan päämajaplaneettansa kirjoihin merkitty Melkisedekien luku on yli kymmenenmiljoonaa.

that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

35:2.6 (386.4) When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

35:2.7 (386.5) There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the Creator Son and his Paradise Father.

35:2.8 (386.6) The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

35:2.9 (387.1) These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. MELKISEDEKIEN MAAILMAT

Melkisedekit pitävät hallussaan omaa

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

35:3.1 (387.2) The Melchizedeks occupy a world of

maailmaansa, joka on lähellä universumin päämajaa, Salvingtonia. Tämä sfääri, jonka nimi on Melkisedek, on Salvingtonin seitsemästäkymmenestä primaarisfääristä koostuvan kehän ohjausmaailma. Kutakin primaarisfääriä ympäröi kuusi erityistoiminnoille omistettua lisäsfääriä. Näistä ihastusta herättävistä sfäreistä — seitsemänkymmentä primaarista ja 420 lisäsfääriä — puhutaan usein Melkisedekien yliopistona. Kaikista Nebadonin konstellaatioista tulevat ylösnousemuskuolevaiset suorittavat Salvingtonin asukkaan asemaa hankkiessaan koulutusjakson jokaisella näistä 490 maailmasta. Mutta taivasmatkalaisten opetus on vain yksi Salvingtonin arkkitehtonisten sfäärien sikermässä käynnissä olevien moninaisten toimintojen osa-alue.

Salvingtonin kehän 490 sfääriä jakaantuvat kymmeneen ryhmään, joista jokaiseen kuuluu seitsemän primaarista ja neljäkymmentäkaksi lisäsfääriä. Jokainen näistä ryhmistä on universumin jonkin suuremman elollisyhteisön yleisvalvonnassa. Ensimmäinen ryhmä, johon kuuluvat ohjausmaailma ja ympäröivän planeettakulkueen seuraavat kuusi primaarisfääriä, on Melkisedekien valvonnassa. Nämä Melkisedekien maailmat ovat:

1. Ohjausmaailma — Melkisedek-Poikien kotimaailma.
2. Fyysistä elämää käsittelevien koulujen ja elämän energioita käsittelevien laboratorioiden maailma.
3. Morontiaelämän maailma.
4. Alkuvaiheisen henkielämän sfääri.
5. Keskivaiheisen henkielämän sfääri.
6. Edistyvän henkielämän sfääri.
7. Rinnasteisen ja korkeimman itsetiedostuksen alue.

Kunkin tällaisen Melkisedek-sfäärin kuusi lisämaailmaa on omistettu toiminnoille, jotka liittyvät näihin maailmoihin kytkeytyvän primaarisfäärin työhön.

Ohjausmaailma, Melkisedek-sfääri, on kaikkien niiden olentojen yhteinen kohtaamispaikka, jotka ovat mukana kouluttamassa ja hengellistämässä ajallisuudesta ja avaruudesta tulevia ylösnousemuskuolevaisia. Taivasmatkalaiselle tämä maailma on ehkä koko Nebadonin mielenkiintoisin paikka. Kaikkien konstellaationsa koulutuksesta valmistuvien evolutionaaristen kuolevaisten on määrä laskeutua Melkisedekille, jossa heidät perehdytetään Salvingtonin koulutusjärjestelmän tiedonaloihin ja henkisen etenemisen ohjelmaan. Ja milloinkaan et ole unohtava reaktioitasi tässä ainutlaatuisessa

their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

35:3.2 (387.3) The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

- 35:3.3 (387.4) 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.
- 35:3.4 (387.5) 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.
- 35:3.5 (387.6) 3. The world of morontia life.
- 35:3.6 (387.7) 4. The sphere of initial spirit life.
- 35:3.7 (387.8) 5. The world of mid-spirit life.
- 35:3.8 (387.9) 6. The sphere of advancing spirit life.
- 35:3.9 (387.10) 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

35:3.10 (387.11) The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

35:3.11 (387.12) The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached

maailmassa viettämääsi ensimmäiseen elinpäivään, et edes saavutettuasi Paratiisimääränpääsi.

Ylösnousemuskuolevaiset asuvat Melkisedekin maailmassa harjoittaessaan opintojaan kuudella ympäröivällä erityisopetusplaneetalla. Ja tätä samaa menetelmää noudatetaan koko sen ajan, jonka he oleskelevat seitsemässäkymmenessä kulttuurimaailmassa, Salvingtonin kehän primaarisfääreillä.

Melkisedekin sfäärin kuudessa lisämaailmassa asuvien lukuisten olentojen aika kuluu moniin erilaisiin toimintoihin, mutta kysymyksen ollessa ylösnousemuskuolevaisista, nämä satelliitit pyhitetään seuraaville opiskelun erityisaloille:

1. Sfääri numero yksi omistautuu ylösnousemuskuolevaisten alkuvaiheen, planeetalla eletyn elämän tarkasteluun. Tämä tehtävä suoritetaan luokissa, jotka koostuvat jostakin tietyistä maailmasta kotoisin olevista kuolevaisista. Urantialta tulevat harjoittavat tällaista kokemusten jälkitarkastelua yhdessä.

2. Sfäärin numero kaksi erityistehtävä koostuu samankaltaisesta jälkitarkastelusta, joka kohdistuu paikallisjärjestelmän päämajan primaarisatelliittia ympäröivissä mansiomaailmoissa läpikäytyihin kokemuksiin.

3. Tällä sfäärillä suoritettavat tarkastelut liittyvät oleskeluun paikallisjärjestelmän pääkaupunkisfäärillä ja sisältävät järjestelmäpäämajan sfäärisikermän jäljellä olevien arkkitehtonisten maailmojen toiminnot.

4. Neljännellä sfäärillä luodaan katsaus konstellaation seitsemässäkymmenessä lisämaailmassa ja niiden liitännäissfääreillä saatuihin kokemuksiin.

5. Vidennellä sfäärillä suoritetaan jälkitarkastelu taivasmatkalaisten oleskelusta konstellaation päämajamaailmassa.

6. Sfäärillä numero kuusi vietettävä aika omistetaan siihen, että koetetaan suhteuttaa mainitut viisi ajanjaksoa ja päästä tällä keinoin kokemusten koordinoitumiseen valmisteluna sille, että ollaan astumassa universumikoulutukseen kuuluviin Melkisedekien alkeiskouluihin.

Universumihallinnon ja hengellisen viisauden koulut sijaitsevat Melkisedekien kotimaailmassa. Siellä ovat myös koulut, joissa käsitellään jotakin yhtä tutkimusala, kuten energiaa, ainetta, organisaatiota, viestintää, arkistoja, etiikkaa ja luotujen olentojen olemassaolon vertailevaa tutkimusta.

Hengellisyiden Melkisedek-korkeakoulussa

your Paradise destination.

35:3.12 (387.13) Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

35:3.13 (387.14) Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

35:3.14 (388.1) 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.

35:3.15 (388.2) 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.

35:3.16 (388.3) 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds of the system headquarters cluster.

35:3.17 (388.4) 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

35:3.18 (388.5) 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

35:3.19 (388.6) 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

35:3.20 (388.7) The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

35:3.21 (388.8) In the Melchizedek College of Spiritual

kaikki Jumalan Poikien luokat — jopa Paratiisin-luokat — työskentelevät yhdessä Melkisedek- ja serafiopeittajien kanssa niiden joukkojen kouluttamisessa, jotka lähtevät kohtalon evankelistoiksi julistamaan hengellistä vapautta ja Jumalan poikautta universumin kaukaisimpiinkin maailmoihin. Tämä Melkisedekien yliopiston erityiskoulu on muilta suljettu universumi-instituutio; sinne ei oteta vierailevia opiskelijoita avaruuden muilta alueilta.

Korkeinta universumihallinnon oppikurssia Melkisedekit pitävät kotimaailmassaan. Tätä Korkean Etiikan Laitosta johtaa alkuperäinen Isä-Melkisedek. Juuri näihin kouluihin eri universumit lähettävät vaihto-oppilaita. Vaikka Nebadonin nuori universumi onkin matalalla asteikossa, jossa universumeja verrataan niiden saavuttaman hengellisyyden tason ja korkean eettisen kehityksen osalta toisiinsa, hallinnolliset vaikeutemme ovat kuitenkin muuttaneet koko universumin — muiden lähistöllä olevien luomakuntien kannalta — sellaiseksi valtavaksi klinikaksi, että Melkisedekien korkeakoulut ovat täpötäynnä muilta alueilta tulevia opiskelijavieraita ja tarkkailijoita. Paikallisten ilmoittautuneiden suunnattoman ryhmän lisäksi Melkisedekien kouluissa on läsnä aina yli satatuhatta opiskelijavierasta, sillä Nebadonin Melkisedekien yhteisö on kuuluisa koko Splandonin piirissä.

4. MELKISEDEKIEK ERTYISTYÖ

Melkisedekien toimintojen eräs pitkälle erikoistunut haara liittyy ylösnousemuskuolevaisten edistävän morontiavaiheen valvontaan. Kärsivälliset ja viisaat serafioivaajat antavat suuren osan tästä koulutuksesta, ja heitä avustavat ne kuolevaiset, jotka ovat nousseet suhteellisesti korkeammille tasoille siinä, mitä universumin puitteissa on määrä saavuttaa. Mutta Melkisedekit valvovat yhdessä Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kanssa kaikkea tätä opetustyötä.

Vaikka Melkisedekien yhteisöt pääasiassa omistautuvat hoitamaan paikallisuniversumin valtavaa opetusjärjestelmää ja kokemuksellista koulutusjärjestelmää, ne toimivat lisäksi ainutkertaisissa tehtävissä ja epätavallisissa olosuhteissa. Kehittyvässä universumissa, joka lopulta on käsittävä osapuilleen kymmenenmiljoonaa asuttua maailmaa, tapahtuu pakostakin monia tavallisuudesta poikkeavia asioita, ja Melkisedekit toimivat juuri tällaisissa poikkeustilanteissa. Konstellaationne päämajassa Edentiassa heidät tunnetaan Hätätilapoikina. He ovat aina valmiina palvelemaan kaikissa pulmatilanteissa — olivatpa nämä fyysisiä, älyperäisiä tai hengellisiä — sattuipa sellainen planeetalla, järjestelmässä, konstellaatioissa tai

Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangelists of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

^{35:3.22 (388.9)} The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

^{35:4.1 (388.10)} A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

^{35:4.2 (389.1)} While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek

universumissa. Milloin ja missä tahansa vain tarvitaan erityisapua, sieltä ja silloin tapaat yhden tai useamman Melkisedek-Pojan.

Kun Luoja-Pojan suunnitelman jokin yksityiskohta uhkaa epäonnistua, joku Melkisedekeistä lähtee heti antamaan apua. Mutta ei heitä usein kutsuta toimintaan sellaisen synnillisen kapinan keskelle, jollainen riehui Sataniassa.

Kaikissa tahdollisten luotujen asuttamissa maailmoissa Melkisedekit toimivat ensimmäisinä kaikissa hätätapauksissa, olivatpa ne luonteeltaan millaisia tahansa. Joskus he toimivat väliaikaisina holhoojina tottelemattomilla planeetoilla ja palvelevat suoritustilaan joutuneen planeettahallituksen konkurssipesän hoitajina. Planetaarisessa kriisissä nämä Melkisedek-Pojat palvelevat monessa ainutlaatuisessa ominaisuudessa. Tällaisen Pojan on helppo tehdä itsensä kuolevaisille olennoille näkyväksi, ja joskus joku tähän yhteisöön kuuluva on jopa ruumiillistunut kuolevaisen lihallisessa hahmossa. Nebadonissa Melkisedek on toiminut seitsemän kertaa evolutionaarisessa maailmassa kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa, ja lukuisissa tapauksissa nämä Pojat ovat ilmaantuneet universumin luotujen johonkin muuhun luokkaan kuuluvan hahmossa. He ovat toden totta monipuolisia ja vapaaehtoisia hätätilapalvelijoita universumin älyllisten olentojen kaikille luokille ja kaikille maailmoille ja maailmojen muodostamille järjestelmille.

Melkisedek, joka eli Urantialla Abrahamin aikana, tunnettiin paikallisesti Saalemin ruhtinaana siksi, että hän johti pientä totuudenetsijöiden siirtokuntaa, joka asusti Saalemiksi kutsutulla paikkakunnalla. Hän tarjoutui ruumiillistumaan kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa, ja niin hän planeetan väliaikaisten pesänhoitaja-Melkisedekien suostumuksen saatuaan sitten tekikin. Nämä pelkäsivät elämän valon sammuvan tuona tihenevän hengellisen pimeyden aikakautena. Ja niin hän vaali oman aikansa totuutta ja siirsi sen turvallisesti eteenpäin Abrahamille ja tämän kumppaneille.

5. VORONDADEK-POJAT

Henkilökohtaisten apulaisten ja monitaitoisten Melkisedekien ensimmäisen ryhmän luotuaan Luoja-Poika ja paikallisuniversumin Luova Henki suunnittelivat ja saattoivat olevaliseksi toisen suuren ja moninaisen universumin poikien luokan: Vorondadekit. Heidät tunnetaan yleisemmin Konstellaation-Isinä, koska kaikissa paikallisuniversumeissa on tähän yhteisöön kuuluva Poika poikkeuksetta jokaisen konstellaation hallituksen johdossa.

Sons.

^{35:4.3 (389.2)} When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

^{35:4.4 (389.3)} The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

^{35:4.5 (389.4)} The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. THE VORONDADEK SONS

^{35:5.1 (389.5)} After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks, the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

Kussakin paikallisuniversumissa olevien Vorondadekien määrä vaihtelee; kirjoihin merkitty lukumäärä Nebadonissa on täsmälleen miljoona. Vertaistensa, Melkisedekien, tavoin näilläkään Pojilla ei ole lisääntymiskykyä. Ei ole olemassa mitään tunnettua menetelmää, jolla he voisivat lisätä määräänsä.

Puheena olevat Pojat ovat monissa suhteissa itsehallinnollinen yhteisö; yksilöinä ja ryhminä, jopa kokonaisuutena, he ovat suurelta osin itsemäärääviä, paljolti samoin kuin Melkisedekit, mutta Vorondadekien toiminta ei ole yhtä laaja-alaista. He eivät ole Melkisedekveljiensä veroisia näiden loistavassa monipuolisuudessa, mutta hallitsijoina ja kaukokatseisina hallintomiehinä he ovat jopa näitä luotettavampia ja tehokkaampia. Hallinnon osalta he eivät myöskään ole täysin alaistensa, Järjestelmänhallitsijoina toimivien Lanonandekien, vertaisia, mutta he voittavat kaikki universumipoikien luokat tavoitteen muuttumattomuudessa ja arvostelukyvyn jumalallisuudessa.

Vaikka tämän luokan Poikien päätökset ja ratkaisut ovatkin aina jumalallisten poikien hengen mukaisia ja sopusoinnussa Luoja-Pojan toimintaperiaatteiden kanssa, on heitä erehdyksensä johdosta kuitenkin haastettu Luoja-Pojan luokse, ja jonkin toimintatavan yksityiskohdan osalta heidän päätöksiään on joskus kumottu, kun asiassa on vedottu universumin korkeampiin oikeusistuimiin. Mutta harvoinpa nämä Pojat lankeavat erehdykseen, eivätkä he ole koskaan ryhtyneet kapinaan; Nebadonin koko historian aikana ei yhdenkään Vorondadekin ole koskaan havaittu uhmanneen universumin hallitusta.

Vorondadekien paikallisuniversumeissa suorittama palvelu on laajamittaista ja monipuolista. He toimivat muihin universumeihin lähetettyinä suurlähettiläinä sekä konsuleina, jotka edustavat konstellatioita omassa synnyinuniversumissaan. Kaikista paikallisuniversumin poikien yhteisöistä juuri he ovat niitä, joille useimmin uskotaan täydet hallitsijan valtuudet käytettäväksi kriittisissä universumitilanteissa.

Maailmoissa, jotka on erotettu hengelliseen pimeyteen, sfääreillä, joita on kapinan ja lankeemuksen takia kohdannut planetaarinen eristäminen, on tavallisesti läsnä Vorondadek-tarkkailija odotettaessa normaalistatuksen palauttamista. Tietyissä hätätapauksissa tämä Kaikkein Korkein tarkkailija voisi harjoittaa ehdotonta ja mielensä mukaista valtaa jokaista tuolle planeetalle määrättyä taivaallista olentoa kohtaan. Salvingtonin kirjoihin on merkitty, että Vorondadekit ovat joskus käyttäneetkin tällaista valtaa noiden planeettojen Kaikkein Korkeimpien

35:5.2 (389.6) The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

35:5.3 (389.7) In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

35:5.4 (390.1) Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

35:5.5 (390.2) The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

35:5.6 (390.3) On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched

sijaishallitsijoiden ominaisuudessa. Ja näin on tapahtunut myös sellaisten asuttujen maailmojen kohdalla, jotka säästyivät kapinalta.

Usein kahdentoista tai useamman Vorondadek-Pojan ryhmä istuu oikeutta korkeana valitus- ja vetoomustuomioistuimena käsittelemässä erityistapauksia, joissa on kysymys jonkin planeetan tai järjestelmän statuksesta. Mutta laajemmassa mitassa heidän työnsä liittyy luontaisesti konstellatiohallituksille kuuluviin lainsäädännällisiin toimiin. Kaikkien näiden palvelustensa tuloksena Vorondadek-Pojista on tullut paikallisuniversumien historioitsijoita; he tuntevat omakohtaisesti kaikki asuttujen maailmojen poliittiset kamppailut ja sosiaaliset mullistukset.

6. KONSTELLAATION-ISÄT

Vähintään kolme Vorondadekia nimitetään hallitsijoiksi kuhunkin paikallisuniversumin sadasta konstellatiosta. Nämä Pojat valitsee Luoja-Poika, ja Gabriel valtuuttaa heidät konstellatioiden Kaikkein Korkeimmiksi palvelemaan kymmenen vuosituhatta — 10.000 standardivuotta eli noin 50.000 Urantian vuotta. Hallitsevalla Kaikkein Korkeimmalla, Konstellaation-Isällä, on kaksi työtoveria: vanhempi ja nuorempi. Jokaisen hallituskenvaihdoksen yhteydessä vanhemmasta työtoverista tulee hallituksen päämies, nuorempi jäsen ottaa vastuulleen vanhemman velvollisuudet, kun taas Salvingtonin maailmoissa asuvat palvelusmääräystä vailla olevat Vorondadekit nimeävät joukostaan yhden ehdokkaan valittavaksi kantamaan nuoremman työtoverin vastuut. Tällä tavoin jokainen Kaikkein Korkeimmista hallitsijoista palvelee voimassa olevan toimintaperiaatteen mukaan konstellation päämajassa kolme kymmentuhatuotisjaksoa eli noin 150.000 Urantian vuotta.

Satalukuisesta Konstellaation-Isien joukosta, konstellatiohallitusten varsinaisista johtavista päälliköistä, muodostuu Luoja-Pojan korkein neuvoo-antava kabinetti. Tällä neuvostolla on tavan takaa istunto universumpäämajassa, ja siellä käytävien keskustelujen ala ja laajuus eivät tunne rajoituksia, mutta pääasiassa siellä käsitellään konstellatioiden hyvinvointia ja koko paikallisuniversumin hallinnon yhtenäistämistä.

Kun Konstellaation-Isä on hoitamassa velvollisuuksiaan universumpäämajassa, niin kuin hän tavan takaa on, vanhemmasta työtoverista tulee konstellation asioiden väliaikainen johtaja. Vanhemman hallituskumppanin normaali tehtävä on hengellisten asioiden valvonta, kun taas nuorempi työtoveri työskentelee henkilökohtaisesti konstellation fyysisen hyvinvoinnin hyväksi.

by rebellion.

35:5.7 (390.4) Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. THE CONSTELLATION FATHERS

35:6.1 (390.5) At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia years.

35:6.2 (390.6) The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

35:6.3 (391.1) When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major

Minkään merkittävemmän toimenpiteen toteuttamiseen ei konstellaatioissa koskaan ryhdytä, elleivät kaikki kolme Kaikkein Korkeinta ole yksimielisiä sen toimeenpanon kaikista yksityiskohdista.

Koko henkisen tiedonkeruun ja viestityskanavien koneisto on konstellaation Kaikkein Korkeimpien käytettävissä. Heillä on täydellinen yhteys ylempiinsä Salvingtonissa kuten myös välittömiin alaisiinsa, paikallisjärjestelmien hallitsijoihin. He kokoontuvat aika ajoin neuvonpitoon näiden Järjestelmänhallitsijoiden kanssa pohtiakseen konstellaation tilaa.

Kaikkein Korkeimmat keräävät ympärilleen neuvonantajajoukon, jonka määrä ja jäsenet ajoittain vaihtuvat sen mukaan, mitä erilaisia ryhmiä konstellaatiopäämajassa on läsnä, ja myös sen mukaan, miten paikalliset vaatimukset vaihtelevat. Suuren paineen aikoina he saattavat pyytää ja heille lähetetään nopeasti lisää Vorondadek-luokan Poikia antamaan apua hallintotyössä. Konstellaatiotanne, Norlatiadekia, hallinnoi nykyisellään kaksitoista Vorondadek-Poikaa.

7. VORONDADEKIEN MAAILMAT

Salvingtonia ympäröivien seitsemänkymmenen primaarisfäärin muodostamassa kehässä oleva toinen seitsemämaailmainen ryhmä käsittää Vorondadekien planeetat. Jokainen näistä sfääreistä kuusine sitä kiertävine satelliitteineen on pyhitetty Vorondadekien toiminnan jollekin erityisalueelle. Näissä neljässäkymmenessäyhdeksässä maailmassa ylösnousemuskuolevaiset saavat opetukseensa kuuluvaa huipputietoa universumin lainsäädännästä.

Konstellaatioiden päämajamaailmoissa toimiessaan ylösnousemuskuolevaiset ovat tarkkailleet lakiasäättäviä kokouksia, mutta täällä, näissä Vorondadek-maailmoissa, he osallistuvat vanhempien Vorondadekien ohjauksessa paikallisuniversumin varsinaiseen yleislainsäädäntään. Tällaisten lainsäädäntätoimien on tarkoitus koordinoida sadan konstellaation autonomisten lakiasäättävien kokousten toisistaan poikkeavat kannanmäärittelyt. Vorondadekien kouluissa saatavaa opetusta ei ylitetä edes Uversassa. Tämä koulutus on asteittain etenevää. Se ulottuu ensimmäiseltä sfääriltä kaikille kuudelle satelliitille niillä tehtävine täydentävine töineen ja sieltä edelleen jäljellä olevien kuuden primaarisfäärin läpi niihin liittyvine satelliittiryhmineen.

Ylösnousemuspyhiinvaeltajat tutustutetaan näissä opiskelun ja käytännön työn maailmoissa

policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

^{35:6.4 (391.2)} The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

^{35:6.5 (391.3)} The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. THE VORONDADEK WORLDS

^{35:7.1 (391.4)} The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

^{35:7.2 (391.5)} The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

^{35:7.3 (391.6)} The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these

lukuisiin uusiin toimintoihin. Meitä ei ole kielletty paljastamasta näitä uusia pyrintöjä, joista ette osaa edes uneksia, mutta meidän on luovuttava toivosta, että kykenisimme kuvailemaan näitä hankkeita kuolevaisten olentojen aineelliselle mielelle. Meiltä puuttuu sanat näihin vertaansa vailla oleviin toimintoihin sisältyvien merkitysten välittämiseen. Eikä ole olemassa mitään vastaavankaltaisia ihmisten toimia, joita voitaisiin käyttää havainnollistamaan näitä ylösnousemuskuolevaisten uusia askareita heidän harjoittaessaan opintojaan näissä neljässä kymmenessä yhdeksässä maailmassa. Ja monet muut toiminnot, jotka eivät kuulu ylösnousemusjärjestelmään, keskittyvät näihin Salvingtonin kehän Vorondadek-maailmoihin.

8. LANONANDEK-POJAT

Vorondadekien luomisen jälkeen Luoja-Poika ja Universumin Äiti-Henki yhdistyivät saattaakseen olevaisuuteen universumin poikien kolmannen luokan: Lanonandekit. Vaikka nämä ahkeroivatkin moninaisten järjestelmähallintoihin liittyvien tehtävien parissa, heidät tunnetaan parhaiten Järjestelmän Hallitsijoina, paikallisjärjestelmien hallitsijoina, ja Planeettaprinsseinä, asuttujen maailmojen hallinnollisina päällikköinä.

Koska nämä olennot ovat myöhempi ja — jumalallisuuden tasoja ajatellen — alempi luotujen poikien luokka, heiltä edellytettiin tiettyjen koulutuskurssien suorittamista Melkisedekien maailmoissa valmistukseksi myöhemmin seuraavaan palvelukseen. He olivat Melkisedekien yliopiston ensimmäiset oppilaat, ja heidän Melkisedek-opettajansa ja -kuulustelijansa luokittelivat heidät ja antoivat heille todistuksen itse kunkin kyvykkyyden, persoonallisuuden ja saavutusten mukaan.

Olemassaolonsa alussa Nebadonin universumilla oli täsmälleen kaksitoistamiljoonaa Lanonandekia, ja Melkisedekien sfäärin läpikäytyään heidät jaoteltiin loppukokeissa kolmeen luokkaan:

1. Ensiasteiset Lanonandekit. Korkeimpaan arvoasteeseen kuului 709.841 yksilöä. Kysymys on Pojista, joita osoitetaan Järjestelmänhallitsijoiksi sekä avustajiksi konstellatioiden korkeimpiin neuvostoihin ja neuvonantajiksi universumin korkeampaan hallintotoimintaan.

2. Toisasteiset Lanonandekit. Tähän Melkisedekistä valmistuneeseen luokkaan kuului 10.234.601 Lanonandekia. Heidät osoitetaan Planeettaprinsseiksi sekä tämän luokan varajoukkoihin.

3. Kolmannen asteen Lanonandekit. Tähän

worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. THE LANONANDEK SONS

35:8.1 (392.1) After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

35:8.2 (392.2) Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

35:8.3 (392.3) The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

35:8.4 (392.4) 1. *Primary Lanonandeks*. Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

35:8.5 (392.5) 2. *Secondary Lanonandeks*. Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

35:8.6 (392.6) 3. *Tertiary Lanonandeks*. This group

ryhmään kuului 1.055.558 yksilöä. Nämä Pojat toimivat apulaisavustajina, viestinviejinä, valvojina, valtuutettuina ja tarkkailijoina, ja he toimittavat erilaisia järjestelmien ja niiden rakenteeseen kuuluvien maailmojen tehtäviä.

Evolutionaarisista olennoista poiketen näiden Poikien ei ole mahdollista edetä yhdestä ryhmästä toiseen. Kun Melkisedekit ovat heidät kerran kouluttaneet, kun heidät kerran on testattu ja luokiteltu, he palvelevat jatkuvasti virka-asemassa, johon heidät on määrätty. Nämäkään Pojat eivät tuota jälkeläisiä; heidän määränsä universumissa on muuttumaton.

Poikien Lanonandek-yhteisö luokitellaan Salvingtonissa pyörein luvuin seuraavasti:

Universumin Koordinoijat ja Konstellaatioiden
Neuvojat . 100.000

Järjestelmien Hallitsijat ja Avustajat . . . . .
... 600.000

Planeettaprinssit ja näiden reservit . . . . .
.. 10.000.000

Viestinviejäjoukot . . . . .
400.000

Valvojat ja kirjurit 100.000

Varajoukot 800.000

Koska Lanonandekit ovat Melkisedekejä ja Vorondadekeja jonkin verran alempi poikien luokkaa, he ovat vieläkin suuremmaksi avuksi universumin alemmissa yksiköissä, sillä he pystyvät pääsemään lähemmäksi älyllisten ihmiskukuntien vähäisempiä luotuja. He ovat myös suuremmassa vaarassa joutua eksyksiin, irtautua hyväksyttävistä universumihallinnon menetelmistä. Mutta nämä Lanonandekit, varsinkin ensiasteinen yhteisö, ovat kaikista paikallisuniversumin hallintopersonallisuuksista kaikkein taitavimmat ja monipuolisimmat. Täytöntöönpanokyvykkyudessa heidän edelleen menevät vain Gabriel ja hänen paljastamattomat työtoverinsa.

9. LANONANDEK-HALLITSIJAT

Lanonandekit ovat planeettojen pysyviä valtaaita ja järjestelmien kiertäviä hallitsijoita. Tällainen Poika hallitsee nyt Jerusemissa, asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmänne päämajassa.

Järjestelmänhallitsijat hallitsevat kaksi- tai kolmijäsenisinä komissioina kunkin asutuista maailmoista koostuvan järjestelmän päämajassa. Joka kymmenestuhannes vuosi Konstellaation Isä

contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

35:8.7 (392.7) It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

35:8.8 (392.8) In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

35:8.9 (392.9) Universe Co-ordinators and Constellation Counselors. 100,000

35:8.10 (392.10) System Sovereigns and Assistants..... 600,000

35:8.11 (392.11) Planetary Princes and Reserves.....10,000,000

35:8.12 (392.12) Messenger Corps..... 400,000

35:8.13 (392.13) Custodians and Recorders..... 100,000

35:8.14 (392.14) Reserve Corps..... 800,000

35:8.15 (392.15) Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

35:9.1 (393.1) The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

35:9.2 (393.2) The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these

nimeää yhden näistä Lanonandekkeista päälliköksi. Toisinaan kolmikon päällikkyydessä ei suoriteta mitään muutosta, koska asia on täysin konstellation hallitsijoiden vapaan harkinnan varassa. Järjestelmähallitusten henkilöstössä ei tapahdu äkkinäisiä muutoksia, ellei jotain tragediata satu.

Kun Järjestelmän Hallitsijat tai avustajat kutsutaan takaisin, heidän paikkansa täytetään valinnoin, jotka konstellation päämajassa sijaitseva korkein neuvosto tekee tämän yhteisen varajoukkojen keskuudesta. Varajoukkojen määrä on Edentiassa keskimääräistä suurempi.

Lanonandekien korkeimmat neuvostot sijaitsevat eri konstellatiopääkaupungeissa. Tällaista elintä johtaa Konstellation-Isän vanhempi Kaikkein Korkein työtoveri, kun nuorempi avustaja taas valvoo toisasteisen yhteisön reservejä.

Järjestelmänhallitsijat ovat nimensä veroisia; asuttujen maailmojen paikallisten asioiden osalta he ovat kutakuinkin suvereenia. He toimivat lähes isällisesti ohjatussa Planeettaprinssejä, Aineellisia Poikia ja hoivaavia henkiä. Hallitsijan henkilökohtainen ote asioihin on jokseenkin kaiken kattava. Näitä hallitsijoita eivät valvo keskusuniversumista tulevat Kolminaisuuden tarkkailijat. He muodostavat paikallisuniversumin toimeenpanevan haaran, ja lainsäädännöllisten määräysten voimaansaattamisen valvojina ja oikeudellisten päätösten täytäntöönpanon toteuttajina he edustavat sitä yhtä ja ainoata asemaa koko universumin hallinnossa, johon henkilökohtainen epälojalisuus Mikael-Pojan tahtoa kohtaan voisi mitä helpoimmin ja vaivattomimmin linnoittautua ja jossa se voisi pyrkiä pitämään puoliaan.

Omalla paikallisuniversumillanne on ollut epäonnea sikäli, että yli seitsemäsataa Lanonandek-luokan Poikaa on kapinoinut universumin hallitusta vastaan ja aiheuttanut menettelyllään sekasortoa useissa järjestelmissä ja lukuisilla planeetoilla. Näiden vararikkoisten kokonaismäärästä oli Järjestelmänhallitsijoita vain kolme; nämä Pojat kuuluivat käytännöllisesti katsoen kaikki toiseen ja kolmanteen luokkaan eli Planeettaprinsseihin ja kolmannen asteen Lanonandekkeihin.

Näiden nuhteettomuudesta poikenneiden Poikien suuri määrä ei merkitse, että luomistoiminnassa olisi ollut jotakin vikaa. Heidät olisi voitu luoda jumalallisen täydellisiksi, mutta heidät luotiin sellaisiksi kuin he ovat, jotta he ymmärtäisivät paremmin ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa asuvia evolutionaarisia luotuja ja pääsisivät heitä lähelle.

Kaikista Orvontonin paikallisuniversumeista — Henselonian lukuun ottamatta — oma

Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

35:9.3 (393.3) When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

35:9.4 (393.4) The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

35:9.5 (393.5) The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon,

universumimme on menettänyt eniten tähän luokkaan kuuluvia Poikia. Uversassa vallitsee yhteinen käsitys siitä, että meillä Nebadonissa on ollut niin paljon hallinnollisia vaikeuksia siksi, että Lanonandek-luokan Poikamme on luotu sellaisiksi, joilla on suuri henkilökohtainen valinnan ja suunnittelun vapaus. En toki esitä tätä huomiota arvostelemisen tarkoituksessa. Universumimme Luojaalla on täysi valta ja valtuus tehdä näin. Korkeat johtajamme väittävät, että vaikka tällaiset vapaasti valitsevat Pojat aiheuttavatkin ylen määrin hankaluuksia universumin varhaisempina aikoina, niin sitten kun asiat on kokonaan puitu ja lopullisesti ratkaistu, näiden läpikotaisin koeteltujen Poikien korkeamman lojaalisuuden ja täydellisemmän omatahtoisen palvelun muodossa saatava hyöty korvaa runsain mitoin varhaisempien aikojen sekasorron ja koettelemukset.

Silloin kun järjestelmän pääkaupungissa puhkeaa kapina, uusi hallitsija asetetaan virkaansa tavallisesti verrattain lyhyen ajan kuluessa. Mutta näin ei menetellä yksittäisillä planeetoilla. Ne ovat aineellisen luomistuloksen rakenneosia, ja luodun olennon vapaa tahto on yhtenä osatekijänä kaikkien tällaisten ongelmien lopullisessa ratkaisemisessa. Eristettyihin maailmoihin, planeetoille, joiden vallanpitäjä-Prinssit ovat kulkeneet harhaan, nimitetään Planeettaprinssin seuraaja, mutta nämä seuraajat ryhtyvät hallitsemaan tällaisia maailmoja aktiivisesti, vasta kun kapinan seuraukset on Melkisedekien ja muiden hoivaavien persoonallisuuksien parannuskeinoin osittain voitettu ja hävitetty. Planeettaprinssin kapinointi eristää samalla hetkellä hänen planeettansa, paikalliset henkiyhteyspiirit katkaistaan välittömästi. Vain lahjoittautuva Poika voi tällaisessa hengellisessä eristetyssä maailmassa palauttaa planeettainväliset viestityslinjat.

On olemassa menettelytapa näiden omapäisten ja epäviisaitten Poikien pelastamiseksi, ja monet ovatkin käyttäneet hyväkseen tätä armeliasta järjestelyä. Mutta he eivät enää koskaan saa toimia sellaisissa virka-asemissa, joissa he lankesivat. Arvonpalautuksen jälkeen heidät määrätään valvontatehtäviin ja fyysisen hallinnon osastoille.

10. LANONANDEKIEN MAAILMAT

Seitsemänkymmentä planeettaa käsittävän Salvingtonin-kehän kolmas seitsenmaailmainen ryhmä vastaavine neljinekymmeninekaksine satelliitteineen muodostaa Lanonandekien hallintofäärien sikermän. Näissä maailmoissa entisten Järjestelmänhallitsijoiden yhteisöön kuuluvat kokeneet Lanonandekit toimivat ylönousemuspyhiinvaeltajien ja serafijoukkojen

lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems. Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. THE LANONANDEK WORLDS

35:10.1 (394.3) The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The

hallinnonopettajina. Evolutionaariset kuolevaiset tarkkailevat järjestelmän hallintovirkailijoiden työskentelyä järjestelmäpääkaupungeissa, mutta täällä he osallistuvat kymmenentuhannen paikallisjärjestelmän hallinnollisten kannanmääritysten tosiasialliseen koordinoimiseen.

Näitä paikallisuniversumin hallintokouluja valvoo sellaisten Lanonandek-Poikien yhteisö, joilla on takanaan pitkä kokemus Järjestelmänhallitsijoina ja konstellaation neuvonantajina. Vain Ensan hallintokoulut menevät paremmuudessa näiden toimeenpanokoulujen edelle.

Samalla kun Lanonandekien maailmat toimivat ylösnousemuskuolevaisten koulutusfääreinä, ne ovat myös universumin normaaleihin ja rutiininomaisiin hallintotoimiin liittyvien laajakantoisten hankkeiden keskuksia. Koko Paratiisin-matkansa ajan ylösnousemuspyhiinvaeltajat harjoittavat opintojaan kouluissa, joissa tietoa sovelletaan käytäntöön. He saavat harjoitusta, kun he tosiaan tekevät, mitä heille opetetaan. Melkisedekien tukema universumin opetusjärjestelmä on käytännöllinen, asteittain etenevä, mielekäs ja kokemuksellinen. Siihen sisältyy koulutusta aineellisissa, älyllisissä, morontiaalisissa ja hengellisissä asioissa.

Juuri näiden Lanonandekkeille kuuluvien hallinnollisten sfäärien yhteydessä useimmat mainitun luokan pelastetuista Pojista palvelevat valvojina ja planeetta-asiain johtajina. Ja nämä langenneet Planeettaprinssit ja ne heidän kapinalliset liittolaisensa, jotka päättävät hyväksyä tarjotun arvonpalautuksen, jatkavat palveluaan näissä rutiinitehtävissä ainakin siksi, kunnes Nebadonin universumi asettuu valoon ja elämään.

Monet vanhempien järjestelmien Lanonandek-Pojat ovat kuitenkin saavuttaneet loistavat ansioluettelot palvelun, hallinnon ja hengellisen edistymisen aloilla. He ovat jalo, uskollinen ja lojaali ryhmä, vaikka heillä onkin taipumus joutua henkilökohtaisen vapauden harhojen ja itsemääräämisoikeudellisten kuvitelmien kautta eksyksiin.

[Toimittanut Arkkienkeliä Päälikkö, joka toimi Salvingtonin Gabrielin valtuuttamana.]

evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

35:10.2 (394.4) These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

35:10.3 (394.5) While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

35:10.4 (394.6) It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

35:10.5 (394.7) Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

35:10.6 (394.8) [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

Luku 36. Elämäkantajat

⇐ 035

Urantia-kirjan

037 ⇨

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 36 ELÄMÄKANTAJAT

Osiot

Johdanto

1. Elämäkantajain alkuperä ja olemus
2. Elämäkantajien maailmat
3. Elämän juurruttaminen
4. Melkisedek-Elämäkantajat
5. Seitsemän Mielenauttajajenkeä
6. Elävät voimat

PAPER 36 THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

Johdanto

ELÄMÄ ei ala itsestään. Elämä rakennetaan (paljastamattomien) Olemisen Arkkitehtien laatimien suunnitelmien mukaan, ja elämä ilmaantuu asutettaville planeetoille joko suoraan muualta tuotuna tai paikallisuniversumien Elämäkantajien toimenpiteiden tuloksena. Mainitut elämän tuojat kuuluvat Universumin Poikien moninaisen perheen kaikkein kiinnostavimpiin ja monitaitoisimpiin jäseniin. Heille uskotaan elollisuuden suunnittelu ja sen vieminen planeettasfäreille. Ja tämän elämän näihin uusiin maailmoihin juurrutettuaan he jäävät niihin pitkiksi ajoiksi vaalimaan sen kehitystä.

1. ELÄMÄKANTAJAIN ALKUPERÄ JA OLEMUS

Vaikka Elämäkantajat kuuluvat jumalallisten Poikien perheeseen, he ovat kuitenkin erikoinen ja erilainen Universumipoikien laji sikäli, että he ovat paikallisuniversumissa ainoa sellainen älyllistä elämää edustava ryhmä, jonka luomiseen superuniversumin valtiat osallistuvat. Elämäkantajat ovat kolmen heitä edeltävän

INTRODUCTION

^{36:0.1 (396.1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396.2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the

persoonallisuuden jälkeläisiä, nimittäin Luoja-Pojan, Universumin Äiti-Hengen ja asianomaisen superuniversumin kohtaloita johtavista kolmesta Päivien Muinaisista yhden, joka on nimitetty tähän tehtävään. Nämä Päivien Muinaiset, jotka vain voivat määrätä älyllisen olennon elämän sammuttamisesta, osallistuvat Elämäkantajien luomiseen, ja näille uskotaan fyysisen elämän alkuunsaattaminen kehittyvissä maailmoissa.

Nebadonin universumissa olemme merkinneet kirjoihin sadanmiljoonan Elämäkantajan luomisen. Tämä elämäkylväjäin tehokas joukko ei ole aidosti itsehallinnollinen ryhmä. Heitä ohjaa elämästä määräävä kolmikko, johon kuuluvat Gabriel, Isä-Melkisedek ja Nambia, joka on Nebadonin alkuperäinen ja esikois-Elämäkantaja. Mutta alajakautumiensa hallinnon kaikissa osakysymyksissä he ovat itsehallinnollisia.

Elämäkantajat jaotellaan kolmeen suurjakautumaan: Ensimmäiseen jakautumaan kuuluvat vanhemmat Elämäkantajat, toiseen kuuluvat avustajat ja kolmanteen varjelijat. Ensimmäinen jakautuma jakautuu edelleen kahteentoista erilaisten elämän ilmenemismuotojen asiantuntijoiden ryhmään. Näiden kolmen jakautuman eriyttämisen toteuttivat Melkisedekit, jotka näitä tarkoituksia varten järjestivät testejä Elämäkantajain päämajasfäärillä. Aina siitä lähtien Melkisedekit ovat olleet läheisessä yhteydessä Elämäkantajiin, ja Melkisedek on aina Elämäkantajien mukana näiden lähtiessä juurruttamaan elämää uudelle planeetalle.

Kun evolutionaarinen planeetta lopulta asettuu valoon ja elämään, Elämäkantajat järjestetään niiksi korkeammiksi pohdintaelimiksi, joilla on neuvonnallista kapasiteettia ollakseen avuksi tuon maailman ja sen ylevöityneiden olentojen edelleen jatkuvassa hoivaamisessa ja kehittämisessä. Kehittyvän universumin myöhemminä ja vakiintuneina aikakausina näille Elämäkantajille uskotaan monia uusia tehtäviä.

2. ELÄMÄKANTAJIEN MAAILMAT

Salvingtonin kehään kuuluva seitsemän primaarisen sfäärin neljäs ryhmä on Melkisedekien yleisvalvonnassa. Näille Elämäkantajien maailmoille on annettu seuraavat nimet:

1. Elämäkantajien päämaja.
2. Elämänsuunnittelun sfääri.
3. Elämänsäilyttämisen sfääri.
4. Elämän evoluution sfääri.

Universe Mother Spirit, and, by designation, one of the three Ancients of Days presiding over the destinies of the superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

36:1.2 (396.3) In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

36:1.3 (396.4) Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

36:1.4 (396.5) When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

36:2.1 (397.1) The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

- 36:2.2 (397.2) 1. The Life Carrier headquarters.
- 36:2.3 (397.3) 2. The life-planning sphere.
- 36:2.4 (397.4) 3. The life-conservation sphere.
- 36:2.5 (397.5) 4. The sphere of life evolution.

5. Mieleen liittyvän elämän sfääri.

6. Elollisissa olennoissa olevan mielen ja hengen sfääri.

7. Paljastamattoman elämän sfääri.

Jokaista tällaista primaarisfääriä ympäröi kuusi satelliittia, joille Elämäkantajien kaikkien universumitoimintojen erikoisvaiheet keskittyvät.

Maailma numero yksi, päämajasfääri kuusine lisäsatelliitteineen, on omistettu universumikohtaisen elämän tutkimukselle, elämän sen kaikissa tunnetuissa ilmenemisvaiheissa. Täällä sijaitsee elämänsuunnittelun korkeakoulu, jossa toimii Uversasta ja Havonasta, jopa Paratiisista tulleita opettajia ja neuvonantajia. Ja minulla on lupa paljastaa, että mielenauttajahenkien seitsemän keskusolinpaikkaa sijaitsevat tässä Elämäkantajien maailmassa.

Kymmenluku — kymmenjärjestelmä — kuuluu myötäsyntyisesti fyysiseen muttei hengelliseen maailmankaikkeuteen. Elollisen olemassaolon piirille ovat ominaisia luvut kolme, seitsemän ja kaksitoista tai näiden peruslukujen kerrannaiset ja yhdistelmät. On olemassa kolme perus- ja olennaisesti erilaista elämän suunnitelmaa kolmen Paratiisin-Lähteen ja -Keskuksen kaavan mukaan, ja Nebadonin universumissa nämä kolme elämän perusmuotoa erotellaan kolmea eri tyyppiä oleville planeetoille. Alun perin oli olemassa kaksitoista erillistä ja jumalallista käsitystä siirrettävissä olevasta elämästä. Tämä luku kaksitoista jakautumiseen ja kerrannaiseen näkyy kaikkien seitsemän superuniversumin kaikissa elämän peruskaavoissa. On olemassa myös elämänmuovannan seitsemän arkkitehtonista tyyppiä, itseään lisäävien elävän aineen muotoutumien seitsemän perusjärjestymää. Orvontonin elämäнкаavat muotoutuvat kahdeksitoista perimäkantajaksi. Tahdollisten olentojen eri luokat muotoutuvat lukujen 12, 24, 48, 96, 192, 384 ja 768 mukaan. Urantialla ihmisen lisääntymiseen tarvittavissa sukusoluissa on neljäkymmentäkahdeksan rakennekaavan säätöyksikköä — lajipiirteiden määrittäjää.

Toinen maailma on elämänmuovaamisen sfääri; täällä kehitellään kaikki uudet elämän organisointitavat. Vaikka alkuperäiset elämän hahmotelmat antaakin Luoja-Poika, näiden suunnitelmien varsinainen toteutus uskotaan Elämäkantajille ja heidän työtovereilleen. Kun yleiset elollisuutta koskevat suunnitelmat uutta maailmaa varten on laadittu, ne lähetetään päämajasfäärille, jossa vanhempien Elämäkantajien korkein neuvosto yhteistoiminnassa neuvoa-antavien Melkisedekien

36:2.6 (397.6) 5. The sphere of life associated with mind.

36:2.7 (397.7) 6. The sphere of mind and spirit in living beings.

36:2.8 (397.8) 7. The sphere of unrevealed life.

36:2.9 (397.9) Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

36:2.10 (397.10) *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

36:2.11 (397.11) The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

36:2.12 (397.12) *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of

ryhmän kanssa tarkastaa ne yksityiskohtaisesti. Mikäli suunnitelmat poikkeavat aiemmin hyväksytyistä kaavoista, ne on lähetettävä Luoja-Pojalle hyväksyttäväksi ja vahvistettaviksi. Melkisedekien päällikkö edustaa usein Luoja-Poikaa näissä keskusteluissa.

Vaikka siis planeetoilla tavattava elollisuus onkin samanlaista joissakin suhteissa, se on jokaisessa evolutionaarisessa maailmassa myös monin tavoin erilaista. Elämä ei edes saman maailmaperheen elollista olomuotoa edustavan yhdenmukaisen sarjan puitteissa ole kahdella planeetalla täsmälleen samanlaista. Elämällä on aina kullekin planeetalle ominainen tyyppinsä, sillä Elämäkantajat työskentelevät lakkaamatta parantaakseen huostaansa uskottuja elämän kaavoja.

On olemassa yli miljoona peruskaavaa eli kosmista kemiallista kaavaa, jotka muodostavat elämän esiintymismuotojen kantamallit ja lukuisat toiminnalliset perusmuunnelmat. Elämänsuunnittelusfäärin satelliitti numero yksi on niiden universumifyysikkojen ja sähkökemistien maailma, jotka toimivat Elämäkantajien teknisinä avustajina työskenneltäessä niiden tarpeellisten energian yksiköiden hankkimiseksi, organisoimiseksi ja käsittelemiseksi, joita käytetään elämän siirtämisen välikappaleiden, niin kutsutun ituplasman, rakentamiseen.

Planeettojen elämän suunnittelulaboratoriot sijaitsevat tämän maailman numero kahden toisella satelliitilla. Näissä laboratorioissa Elämäkantajat ja kaikki heidän työtoverinsa työskentelevät yhdessä Melkisedekien kanssa muuntaakseen ja, mikäli mahdollista, parantaakseen elämää, joka on tarkoitus juurruttaa Nebadonin desimaalipaneetoille. Urantialla nyt kehittyvä elämä suunniteltiin ja osin kehiteltiin juuri tässä maailmassa, sillä Urantia on desimaalipaneetta eli maailma, jossa elämällä kokeillaan. Yhdessä maailmassa kymmenestä sallitaan suurempi vaihtelu elämän vakiomallien suhteen kuin muissa (ei-kokeellisissa) maailmoissa.

Maailma numero kolme on omistettu elämän säilyttämiseksi. Siellä Elämäkantajakunnan avustajat ja varjelijat tutkivat ja kehittävät erilaisia tapoja elämän suojelemiseksi ja säilyttämiseksi. Jokaisen uuden maailman elämää koskeva suunnitelma sisältää aina järjestelyn, jonka mukaan jo varhaisessa vaiheessa perustetaan elämänsäilyttämiskomissio. Siihen kuuluu elämän perusmallien taitavaan manipulointiin perehtyneitä varjelija-asiantuntijoita. Urantialla oli kaksikymmentäneljä tällaista komissioon kuuluvaa varjelijaa, kaksi varjelijaa elämän aineksen arkkitehtonisen organisaation kutakin perus- eli kantamallia kohden. Teidän planeettanne kaltaisilla planeetoilla elämän korkein muoto saadaan

consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

36:2.13 (397.13) Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas committed to their keeping.

36:2.14 (398.1) There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

36:2.15 (398.2) The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

36:2.16 (398.3) *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since

lisääntymään elämää kantavalla kahdenkymmenenneljän kaavayksikön kimpulla. (Ja koska älyllinen elämä kasvaa fyysisestä elämästä ja fyysisen elämän perustalta, siellä ilmaantuvat myös psyykkisen organisaation neljäkolmatta perusjärjestelmää.)

Sfääri numero neljä ja sen apusatelliitit omistautuvat tutkimaan luodun olennon elämän kehitystä yleisesti ja minkä tahansa yksittäisen elollistason evoluutioon kuuluvia edeltäviä vaiheita erityisesti. Evolutionaarisen maailman alkuperäisen elämänplasman täytyy sisältää kaikkien tulevien kehityksellisten muunnelmien ja kaikkien myöhempien evolutionaaristen muutosten ja mukautumien koko potentiaali. Varautuminen tällaisiin elämän muodonmuutoksen kauas tulevaisuuteen kohdistuviin tähtäyksiin saattaa edellyttää monien näennäisesti hyödyttömiä eläin- ja kasvimaailman muotojen ilmaantumista. Nämä planetaarisen evoluution sivutuotteet — ennakolta tiedetyt tai ennalta arvaamattomat — ilmaantuvat toiminnan näyttämölle vain sieltä taas kadotakseen, mutta koko tämän pitkän kehityskulun läpi juoksevat punaisena lankana planetaarisen elollisuunnitelman ja lajijärjestelmän alkuperäisten laatijoiden viisaat ja älykkäät kaavat. Biologisen evoluution monenlaiset sivutuotteet ovat kaikki välttämättömiä elämän korkeampien älyllisten muotojen lopulliselle ja täydelle toiminnalle siitä huolimatta, että aika ajoin saattaa vallita suuri ulkonainen epäharmonia korkeampien luotujen pitkässä ylöspäin suuntautuvassa ponnistelussa näihin alempiin elollismuotoihin kohdistuvan herruuden saavuttamiseksi, joista monilla on toisinaan kovastikin taipumusta suuntautua kehittyvien tahdollisten luotujen rauhaa ja hyvinvointia vastaan.

Maailma numero viisi on tekemisissä vain mieleen liittyvän elämän kanssa. Jokainen sen satelliiteista on pyhitetty tutkimukselle, jonka kohteena on luodun olennon elämään suhteutetun luodun olennon mielen jokin yksittäinen osa-alue. Mieli sellaisena kuin ihminen sen käsittää on seitsemän mielenauttajahengen anti, jonka Ääretöntä Henkeä edustavat välikädet lisäävät mielen ei-opetettavissa olevien eli mekaanisten tasojen päälle. Elämän kaavat reagoivat eri tavoin näihin auttajiin ja kaikkialla ajallisuuden ja avaruuden universumeissa vaikuttaviin erilaisiin henkihoivaamisen muotoihin. Aineellisten luotujen kyky reagoida henkeen riippuu kokonaan heihin liittyvästä mielivarustuksesta, joka puolestaan on määrännyt näiden samojen kuolevaisten luotujen biologisen kehityksen suunnan.

Maailma numero kuusi omistautuu mielen suhteuttamiseen hengen kanssa sellaisena kuin ne liittyvät eläviin hahmoihin ja organismeihin. Tämä maailma ja sen kuusi apusatelliittia kattavat luotujen koordinoimisen koulut, joissa sekä

the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from

keskusuniversumista että superuniversumista tulevat opettajat toimivat yhdessä Nebadonin kouluttajien kanssa esittelemässä niitä korkeampia tasoja, jolle luotu voi ajallisuudessa ja avaruudessa päästä.

Elämäkantajien seitsemäs sfääri on omistettu evolutionaaristen luotujen elämän julkituomattomille osakysymyksille suhteessa kosmiseen filosofiaan Korkeimman Olennon laajenevasta todellistumisesta.

3. ELÄMÄN JUURUTTAMINEN

Elämä ei ilmaannu universumeihin omaehtoisesti. Elämäkantajien on elottomilla planeetoilla pantava se alulle. He ovat elämän tuojia, kylväjiä ja varjelijoina siinä muodossa, jossa elämä avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa ilmenee. Kaikki se elollisuus, joka kuuluu Urantialla tunnettuihin luokkiin ja muotoihin, ilmaantuu näiden Poikien mukana, joskaan kaikkia planetaarisen elämän muotoja ei esiinny Urantialla.

Se Elämäkantajien ryhmä, jolle annetaan tehtäväksi elämän kotiuttaminen uuteen maailmaan, koostuu tavallisesti sadasta vanhemmasta Elämäkantajasta, sadasta avustajasta ja tuhannesta varjelijasta. Useinkin Elämäkantajat tuovat uuteen maailmaan varsinaista elämänplasmaa, mutta näin ei tapahdu aina. Toisinaan he järjestävät vasta kohdeplaneetalle saavuttuaan elämän rakennekaavat niiden kaavojen mukaisesti, jotka on aiemmin hyväksytty tätä uutta elämän juurrutusyritystä varten. Näin tapahtui muun muassa Urantian planetaarisen elämän alkuunpano.

Kun fyysiset rakennekaavat on järjestetty hyväksytyjen kaavioiden mukaan, silloin Elämäkantajat katalysoivat tuon elottoman aineen antamalla sille oman persoonallisuutensa kautta elämän henkikipinän, ja tuossa tuokiassa elottomista kaavoista tulee elävää ainetta.

Elonkipinän — tuon elämän mysteerin — lahjoittaminen tapahtuu Elämäkantajien kautta, mutta ei heidän aikaansaannoksenaan. He toki valvovat tällaisia ilmiöitä, he muotoilevat itsensä elämänplasman, mutta Universumin Äiti-Henki toimittaa elävän plasman olennaisimman tekijän. Äärettömän Hengen Luovalta Tyttarelta tulee se energiikipinä, joka panee elämän ruumiiseen ja enteilee mielen syntyä.

Elämäkantajat eivät elämän lahjoittaessaan luovuta mitään omasta olemuksestaan, eivät edes niillä sfääreillä, joihin projisoidaan uudenmuotoista elämää. Tällöinkin he yksinkertaisesti vain toimivat elämäkipinän alkuunpanijoina ja välittäjinä. He

both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. LIFE TRANSPLANTATION

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required

käynnistävät tarvittavat aineen kiertokulut sen mukaisesti, mitä säädettyjen suunnitelmien ja kaavioiden sisältämät fyysisiä, kemiallisia ja sähköisiä olosuhteita koskevat tarkat ohjeet edellyttävät. Elämäkantajat ovat eläviä katalyyttisiä läsnäolevia, jotka panevat liikkeeseen, organisoivat ja elollistavat olemassaolon aineelliseen järjestelmään kuuluvat muutoin elottomat elementit.

Planeettakohtaiseen ryhmään kuuluville Elämäkantajille annetaan tietty aikajakso, jonka kuluessa he juurruttavat elämän uuteen maailmaan. Tämä määräaika on kyseisen planeetan ajanlaskun mukaan osapuilleen puoli miljoonaa vuotta. Kun tämä aika on päättymässä, mistä ovat osoituksena tietyt planeetan elollisuuden evolutionaariset tulokset, Elämäkantajat lopettavat juurrutusponnistuksensa, eivätkä he enää sen jälkeen saa lisätä mitään uutta tai täydentävää tämän planeetan elämään.

Elämän vakiinnuttamisen ja moraalisen statuksen omaavien ihmisolentojen ilmaantumisen välisinä aikakausina Elämäkantajilla on lupa puuttua ympäristöön, jossa elämä kehittyi, ja muutoinkin ohjailta biologista kehitystä suotuisaan suuntaan. Ja näin he pitkien ajanjaksojen kuluessa tekevätkin.

Kunhan uudessa maailmassa toimivat Elämäkantajat ovat onnistuneet aikaansaamaan olennon, jolla on tahto, moraalinen päätöksentekojen hengellinen valintakyky, silloin ja siinä paikassa päättyy heidän työnsä — he ovat tehtävänsä tehneet; he eivät enää saa puuttua kehittyvään elämään. Tuosta hetkestä eteenpäin kaikkien elollisten kehityksen pitää kulkea sen luontaisesta olemuksesta ja synnynnäisistä taipumuksista koostuvan saaman mukaisesti, joka jo on sisällytetty ja kytketty planetaarisen elämän kaavioiden ja koodeihin. Elämäkantajilla ei ole lupaa tehdä tahtoon kohdistuvia kokeita eikä puuttua tahtoon; he eivät saa hallita moraalilla varustettuja luotuja eivätkä mielivaltaisesti vaikuttaa näihin.

Planeettaprinssin saapumisen jälkeen he valmistautuvat poistumaan, vaikka kaksi vanhempaa Elämäkantajaa ja kaksitoista varjelijaa voikin väliaikaisen luopumislupauksen antamalla tarjoutua jäämään ennalta määräämättömäksi ajaksi kyseiselle planeetalle neuvonantajiksi asioissa, jotka koskevat elämänplasman edelleenkehittämistä ja säilyttämistä. Kaksi tällaista Poikaa kaksinetoista työtovereineen palvelee tällä hetkellä Urantialla.

4. MELKISEDEK-ELÄMÄKANTAJAT

Koko Nebadonin piirissä on jokaisessa

revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons of Poikaa and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited

asuttujen maailmojen paikallisjärjestelmässä yksi sfääri, jolla Melkisedekit ovat toimineet elämäkantajina. Nämä asuinsijat tunnetaan järjestelmän midsoniittisina maailmoina, ja kussakin tällaisessa maailmassa on aineellisessa suhteessa modifioitu Melkisedek-Poika pariutunut valikoidun Aineellisten Poikien luokkaan kuuluvan Tyttären kanssa. Tällaisten midsoniittisten maailmojen Äiti-Eevat lähetetään tämän hallintopiirin järjestelmäpäämajasta, sitten kun heidät on valittu tehtävään määrätyn Melkisedek-elämäkantajan toimesta niiden lukuisten tarjokkaiden joukosta, jotka vastaavat Järjestelmän Hallitsijan oman sfäärinsä Aineellisille Tyttärille osoittamaan kutsuun.

Melkisedek-elämäkantajan ja Aineellisen Tyttären jälkeläiset tunnetaan midsoniitteina. Tällaisten verrattomien luotujen olentojen muodostaman rodun Melkisedek-isä poistuu sittemmin planeetalta, jolla hän on suorittanut ainutlaatuisen elämää koskevan toimintansa, ja samoin poistuu tämän universumiolentojen erikoisluokan Äiti-Eeva, sen jälkeen kun planetaaristen jälkeläisten seitsemäs sukupolvi ilmaantuu. Tällaisen maailman johto siirtyy silloin hänen vanhimmalle pojalleen.

Midsoniittiset luodut elävät ja toimivat lisääntyvinä olentoina suurenmoisisissa maailmoissaan siihen saakka, kunnes he ovat standardiajanlaskun mukaan tuhatvuotiaita. Sen jälkeen heidät siirretään serafikuljetuksella ylemmäksi. Midsoniitit eivät tämän jälkeen tuota jälkeläisiä, sillä dematerialisointimenetelmä, jonka he läpikäyvät serafikuljetukseen valmistautuessaan, riistää heiltä ainiaksi lisääntymiskyvyn.

Nykyisessä tilassaan näitä olentoja voidaan tuskin pitää sen enempää kuolevaisina kuin kuolemattominaakaan, eikä heitä voida vastaansanomattomasti luokitella sen paremmin inhimilliseksi kuin jumalallisiksikaan. Nämä luodut eivät ole Suuntaajan asuttamia, siksi he tuskin ovat kuolemattomia. Mutta eivät he näytä olevan kuolevaisiaakaan; yksikään midsoniitti ei ole kokenut kuolemaa. Kaikki Nebadonissa aikojen kuluessa syntyneet midsoniitit ovat tänäkin päivänä elossa ja toimivat joko synnyinmaailmoissaan tai jollakin välisfäärillä tai sitten Salvingtonin midsoniittisfäärillä finaliittien maailmaryhmässä.

Finaliittien Salvington-maailmat. Melkisedek-elämäkantajat samoin kuin heihin liittyvät Äiti-Eevat menevät järjestelmän midsoniittisfääreiltä Salvingtonin kehän finaliittien maailmoin, joihin heidän jälkeläistensä on niin ikään määrä kerääntyä.

Tässä yhteydessä olisi selitettävä, että Salvingtonin kehän seitsemän primaarisen

worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphiming forever deprives them of reproductive prerogatives.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

36:4.5 (401.1) *The Salvington Worlds of the Finaliters.* The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

36:4.6 (401.2) It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary

maailman viides ryhmä käsittää finaliittien maailmat Nebadonissa. Melkisedek-elämänkantajien ja Aineellisten Tyttärien lapset pitävät kotipaikkanaan finaliittien seitsemättä maailmaa, Salvingtonin midsoniittisfääriä.

Finaliittien seitsemän primaarisen maailman satelliitit ovat niiden super- ja keskusuniversumin persoonallisuuksien kohtaamispaikka, jotka ovat suorittamassa toimeksiantoja Nebadonissa. Vaikka ylösnousemuskuolevaiset kulkevat esteittä Melkisedekien yliopiston muodostavien kaikkien 490 maailman kaikissa kulttuurimaailmoissa ja koulutussfääreillä, siellä on kuitenkin tiettyjä erityiskouluja ja lukuisia rajoitusten alaisia vyöhykkeitä, joihin heidän ei ole lupa mennä. Sanottu koskee eritoten finaliittien hallinnassa olevia neljäkymmentäyhdeksää sfääriä.

Midsoniittisten luotujen tarkoitusta ei nykyisellään tunneta, mutta näyttäisi siltä, että nämä persoonallisuudet kokoontuvat seitsemänteen finaliittimaailmaan valmistautumisena jotakin universumin kehityksen tulevaa mahdollisuutta varten. Midsoniittisia rotuja koskevat tiedustelumme ohjataan aina finaliittien vastattaviksi, ja aina finaliitit kieltäytyvät keskustelemasta suojattiansa kohtalosta. Siitä huolimatta, että olemme epätietoisia midsoniittien tulevaisuudesta, tiedämme kuitenkin Orvontonin jokaisen paikallisuniversumin pitävän huostassaan kasvavaa joukkoa tällaisia salaperäisiä olentoja. Melkisedek-elämänkantajat uskovat, että Perimmäinen Jumala jonakin päivänä lahjoittaa heidän midsoniittisille lapsilleen absoniittisuuden transsendentaalisen ja ikuisen hengen.

5. SEITSEMÄN MIELENAUTTAJAHENKEÄ

Seitsemän mielenauttajahengen läsnäolo alkukantaisissa maailmoissa nimenomaan määrää orgaanisen kehityksen suunnan. Se selittää, miksi evoluutio on tavoitehakuista eikä sattumanvaraista. Nämä auttajat edustavat sitä Äärettömän Hengen mielenhoivaamistoimintaa, joka paikallisuniversumin Äiti-Hengen toimintojen kautta ulottuu älyllisen elämänmuodon alempiin luokkiin asti. Auttajat ovat Universumin Äiti-Hengen lapsia ja ovat hänen henkilökohtainen palveluksensa maailmojen aineellisille mielille. Missä tahansa ja milloin tahansa tällainen mieli on ilmenneenä, siellä ja silloin toimivat eri tavoin nämä mainitut henget.

Seitsemää mielenauttajahenkeä kutsutaan nimillä, jotka vastaavat seuraavia määritteitä: intuitio, ymmärrys, rohkeus, tieto, neuvo, palvonta ja viisaus. Nämä mielihenget lähettävät vaikutustaan kaikkiin asuttuihin maailmihin itse kullekin ominaisen pontimen muodossa ja niin, että itse kukin pyrkii löytämään ilmentymiselleen

worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

36:4.7 (401.3) The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

36:4.8 (401.4) The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

36:5.1 (401.5) It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

36:5.2 (401.6) The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity

vastaanottovalmiutta täysin siitä riippumatta, missä määrin sen kumppanit mahdollisesti kohtaavat vastaanottavaisuutta ja toimintamahdollisuuksia.

Auttajahenkien keskussijaintipaikat Elämänkantajien päämajamaailmassa osoittavat Elämänkantaja-valvojille auttajien mielentoiminnan laajuuden ja laadun jokaisessa maailmassa ja jokaisessa sellaisessa elävässä organismissa, joka kuuluu älyllisyyden piiriin. Nämä elollismielen sijoituspaikat ovat elämän mielitoiminnan täydellisinä osoittimina viidelle ensimmäiselle auttajalle. Mutta kun kysymys on kuudennesta ja seitsemännestä auttajahengestä eli palvonnan ja viisauden hengestä, nämä keskussijaintipaikat rekisteröivät vain, minkälaisuista toiminta on. Palvonnanauttajan ja viisaudenauttajan määrällinen toiminta rekisteröity Jumalallisen Hoivaajan Salvingtonissa olevassa välittömässä läsnäolossa, sillä se on Universumin Äiti-Hengen henkilökohtainen kokemus.

Seitsemän mielenauttajahenkeä seuraavat aina Elämänkantaja uudelle planeetalle, mutta niitä ei tulisi pitää entiteetteinä, sillä ne ovat enemmänkin yhteyspiirien kaltaisia. Seitsemän universumiauttajan henget eivät toimi persoonallisuuksina, jotka olisivat erillään Jumalallisen Hoivaajan universumiläsnäolosta. Ne ovat itse asiassa eräs Jumalallisen Hoivaajan tietoisuuden taso ja ne ovat aina alisteisia luovan äitinsä toiminnalle ja läsnäololle.

Meitä haittaa se, ettei ole sanoja, jotka asianmukaisesti määrittäisivät nämä seitsemän mielenauttajahenkeä. Ne ovat kokemuksellisen mielen alempien tasojen hoivaajia, ja ne ovat kuvattavissa seuraavasti — siinä järjestyksessä, jossa ne kehityksen kuluessa saavutetaan:

1. Intuition henki — nopea tajuaminen, alkukantaiset fyysiset ja myötäsyttyiset refleksinomaiset vaistot, kaikkien mieliluomusten suunta- ja muut itsesuojeluvalmiudet; se yksi ja ainoa auttaja, joka toimii varsin laajasti eläinkunnan alempien luokkien keskuudessa, ja ainoa, joka saa laaja-alaisen toiminnallisen yhteyden mekaanisen mielen ei-opetettavissa oleviin tasoihin.

2. Ymmärryksen henki — yhteensovittamisen virike, spontaani ja näennäisesti automaattinen ideoiden yhdistely. Kysymys on kyvystä koordinoita hankittua tietoa; tässä ilmiössä ovat kysymyksessä nopea päättelykyky, nopea arviointikyky ja ripeä päätöksenteko.

3. Rohkeuden henki — uskollisuuden ominaisuus — luonteenlujisuuden saavuttamisen perusta sekä moraalisien peräänantamattomuuden ja hengellisen rohkeuden älyllinen perusta persoonallisissa olennoissa. Kun siihen osuu tiedon valo ja kun sitä

for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

36:5.3 (401.7) The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary

henkeyttää totuus, siitä tulee sen evolutionaarisen nousun kannustin, joka toteutuu älyperäisen ja tunnontarkan itsensäohjailun kanavain kautta.

4. Tiedon henki — uskaliaan yrittämisen ja löytämisen tiedonhalu-äiti, tieteen henki; rohkeuden ja neuvon henkien opastaja ja uskollinen seuralainen; kannustin, joka panee suuntaamaan rohkeuteen sisältyvät valmiudet hyödyllisille ja eteenpäin vieville kasvamisen teille.

5. Neuvon henki — sosiaalisuuden virike, lajinsisäisen yhteistyön valmius; tahdollisten luotujen kyky päästä sopusointuun lajitoveriensa kanssa; alemmilla tasoilla olevien luotujen keskuudessa esiintyvän laumavaiston alkulähde.

6. Palvonnan henki — uskonnollinen heräte, ensimmäinen erottava ylläke, joka jakaa mielelliset luodut kahteen kuolevaisolemassaolon perusluokkaan. Palvonnan henki erottaa yhteydessään olevan ikiajoiksi eläimen mielellä varustetuista sieluttomista luoduista. Palvonta on merkki siitä, että palvoja on ehdokkaana hengelliseen ylösnousemukseen.

7. Viisauden henki — kaikkien moraalisten luotujen luontainen pyrkimys kohti järjestelmällistä ja eteenpäin suuntautuvaa evolutionaarista edistymistä. Tämä on auttajista korkein, kaikkien muiden työn henkikoordinoija ja yhdistäjä. Tämä henki on mielellisten luotujen sellaisen synnynnäisen pontimen salaisuus, joka panee alulle ja joka ylläpitää olemassaolon nousevan asteikon muodostavan käytännöllisen ja tuloksia tuottavan ohjelman; se on elävien olentojen saama lahja, joka selittää heidän muutoin selittämättömän eloonjäämiskykynsä ja heidän kykynsä eloon jäädessään käyttää hyväkseen koko menneisyyden kokemustaan ja senhetkisten mahdollisuuksiensa koordinoimista kaiken sen omakseen saamiseksi, minkä kaikki muut kuusi mielenhoivaajaa voivat tämän organismin mielessä panna liikkeelle. Viisaus on älyllisen suorituskyvyn lakipiste. Viisaus on puhtaasti mielellisen ja moraalisen olemassaolon päämäärä.

Mielenauttajahenget kasvavat kokemuksellisesti, mutta niistä ei milloinkaan tule persoonallisia. Ne kehittyvät toiminnan osalta, ja ensimmäisten viiden toiminta eläinten olentoluokissa on tiettyyn määrään asti välttämätöntä kaikkien seitsemän toiminnalle ihmisen älynä. Tämä yhteys eläimiin tekee auttajahenget käytännön kannalta tehokkaammiksi ihmisen mielenä; siksi eläimet ovat tiettyyn määrään saakka korvaamattomia sekä ihmisen älylliselle että hänen fyysiselle kehitykselleen.

Nämä paikallisuniversumin Äiti-Hengen mielenauttajat liittyvät älyllisen statuksen omaavaan luotujen olentojen elämänmuotoon paljolti niin kuin voimakeskukset ja fyysiset valvojat

ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving

suhteutuvat universumin elottomiin voimiin. Ne suorittavat verratonta palvelua asuttujen maailmojen mielen yhteyspiireissä ja toimivat tehokkaassa yhteistyössä Fyysisten Päävalvojien kanssa, jotka palvelevat myös ei-opetettavissa olevan eli mekaanisen mielen tasojen, auttajia edeltävien mielitasojen, valvojina ja ohjaajina.

Ennen kuin kyky oppia kokemuksesta ilmaantuu, elävä mieli on Fyysisten Päävalvojien palvelukenttä. Ennen kuin luodun mieleen muodostuu kyky jumalallisuuden tuntemiseen ja Jumaluuden palvomiseen, se on yksinomainen auttajahenkien toimipiiri. Luodun älyllisyyteen kuuluvan hengellisen reagointikyvyn ilmaantumisen myötä näistä luoduista mielistä tulee yhdessä hetkessä supermielellisiä, sillä ne kytketään siinä silmänräpäyksessä paikallisuniversumin Äiti-Hengen henkisykleihin.

Mielenauttajahenget eivät mitenkään suoranaisesti liity Jumalallisen Hoivaajan henkilökohtaista läsnäoloa edustavan hengen, asuttujen maailmojen Pyhän Hengen, monimuotoiseen ja korkeasti hengelliseen toimintaan, vaan toimintansa puolesta ne edeltävät ja valmistavat tämän nimenomaisen hengen ilmaantumista evolutionaariseen ihmiseen. Auttajat antavat Universumin Äiti-Hengelle mahdollisuuden päästä monipuoliseen yhteyteen paikallisuniversumin aineellisten elollisluotujen kanssa ja näiden valvomiseen, mutta esipersonallisuuden tasoilla toimiessaan ne eivät saa aikaan mitään seurausvaikutuksia Korkeimmassa Olennessa.

Ei-hengellinen mieli on joko henkienergiaalinen ilmentymä tai fyysis-energiaalinen ilmiö. Ei edes ihmismielellä, persoonallisella mielellä, ole mitään eloonjäämisen ominaisuuksia muutoin kuin henkeen samastumisen kautta. Mieli on jumalallisuuden antama lahja, mutta se ei ole kuolematon toimiessaan ilman henkiymmärrystä ja palvontakyvyn ja eloonjäämisen kaipuun siitä puuttuessa.

6. ELÄVÄT VOIMAT

Elämää on sekä mekanistista että vitalistista — aineellista ja hengellistä. Urantian fyysikot ja kemistit tulevat pääsemään yhä pidemmälle kasvi- ja eläinkunnan protoplasmaismuotojen ymmärtämisessä, mutta koskaan he eivät pysty tuottamaan eläviä organismeja. Elämä on jotakin, joka eroaa kaikista energian ilmenemismuodoista; fyysisten luotujen aineellinen elämä ei sekään luonnostaan kätkeydy aineeseen.

Aineellisilla olevaisilla voi olla itsenäinen olemassaolo, mutta elämä kumpuaa vain elämästä. Mieli on johdettavissa vain jo olemassa

forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircuited in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent

olevasta mielestä. Henki saa alkunsa vain henkeä olevista esimuodoista. Luotu saattaa tuottaa elämän muotoja, mutta vain luojapersoonallisuus tai luova voima voi antaa aktivoivan elonkipinän.

Elämäkantajat voivat organisoida elävien olentojen aineelliset hahmot ja fyysiset rakennekoodit, mutta Hengeltä tulee elämän alkukipinä, ja Henki antaa lahjana mielen. Jopa Elämäkantajien omissa Salvingtonin maailmoissaan organisoimat kokeelliset elämän elollisuusmuodot ovat aina lisääntymiskyvttömiä. Kun elämän kaavat ja mallit kootaan oikealla tavalla yhteen ja järjestetään asianmukaisesti, Elämäkantajan läsnäolo riittää elämän alullepanemiseen, mutta kaikki tällaiset elolliset organismit ovat vajavaisia kahden elintärkeän ominaisuuden suhteen, nimittäin mielellisyyden ja lisääntymiskyvyn osalta. Eläimen mieli ja ihmismieli ovat seitsemän mielenauttajahengen kautta toimivan Universumin Äiti-Hengen antamia lahjoja, kun taas luodun lisääntymiskyky on Universumin Hengen erityinen ja henkilökohtainen anti Elämäkantajien alkuun panemalle elämänplasmaan kantamuodolle.

Kun Elämäkantajat ovat — energijärjestelmät organisoituaan — laatineet elämän rakennekaavat, tarvitaan vielä yksi ilmiö: näille elottomille hahmoille on annettava ”elämän henkäys”. Jumalan Pojat voivat rakentaa elämän muodot, mutta Jumalan Henki vasta antaa todella elämän kipinän. Ja kun tällä tavoin annettu elämä on käytetty loppuun, jäljelle jääneestä aineellisesta ruumiista tulee jälleen kuollutta ainetta. Lahjaksi saadun elämän ehtyessä ruumis palaa sen aineellisen universumin poveen, josta Elämäkantajat sen lainasivat palvelemaan tilapäisenä välikappaleena elämän lahjalle, jonka he välittivät tällaiseen energia-aineen näkyvään yhdistymään.

Elämä, jonka Elämäkantajat antavat kasveille ja eläimille, ei kasvin tai eläimen kuoltua enää palaa Elämäkantajien luo. Tällaisesta elävästä kohteesta poistuvalla elämällä ei ole identiteettiä eikä persoonallisuutta, se ei yksilönä selviydy kuolemasta. Olemassaolonsa aikana ja aineellisessa ruumiissa ollessaan se on muuttunut, se on läpikäynyt energiaalisen kehityksen ja jää olemaan vain universumin kosmisten vahvuuksien osana. Se ei jää eloon yksilöllisenä elämänä. Kuolevaisten luotujen elonjääminen perustuu kokonaan siihen, että kuolevaisessa mielessä kehittyvä kuolematon sielu.

Puhumme elämästä ”energiana” ja ”voimana”, mutta todellisuudessa se ei ole kumpaakaan. Vahvuus-energia reagoi monin tavoin gravitaatioon, mutta elämä ei niin tee. Myöskään malli ei reagoi gravitaatioon, sillä se on sellaisten energioiden muodostelma, jotka jo ovat täyttäneet kaikki gravitaatioon reagoimisen

mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can supply the activating living spark.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the “breath of life” must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolvment of an immortal soul within the mortal mind.

36:6.6 (404.4) We speak of life as “energy” and as “force,” but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-

velvollisuudet. Elämä sellaisenaan on jonkin mallin mukaan muodostellun tai muulla tavoin erillistetyn energiajärjestelmän — aineellisen, mielellisen tai hengellisen — elävöitymä.

Elämän muodosteluun evolutionaarisilla planeetoilla liittyy joitakin seikkoja, jotka eivät ole meille kokonaan selviä. Käsitämme täysin Elämäkantajien sähkökemiallisten kaavojen fyysisen organisaation, mutta emme kaikilta osin ymmärrä elämän aktivointikipinän olemusta ja alkulähdettä. Tiedämme elämän virtaavan Isästä, Pojan kautta ja Hengen toimesta. On enemmän kuin mahdollista, että Valtiashenget ovat koko luomistuloksen ylle vuodatetun elämänvirran seitsenkertainen kanava. Mutta emme käsitä menetelmää, jolla valvova Valtiashenki osallistuu uudella planeetalla elämän lahjoittamisen alkutapahtumaan. Olemme vakuuttuneita myös Päivien Muinaisten osuudesta saatettaessa elämä uudessa maailmassa alkuun, mutta tämän osallisuuden luonteesta olemme täysin tietämättömiä. Tiedämme kyllä, että Universumin Äiti-Henki tosiasiallisesti elävöittää elottomat rakennepuitteet ja antaa tällaiselle aktivoidulle plasmalle kyvyt organismijälkeläisten tuottamiseen; panemme merkille, että nämä kolme ovat ne Seitsenkertaisen Jumalan tasot, joita joskus nimitetään ajallisuuden ja avaruuden Korkeimmiksi Luojiksi; mutta muutoin emme tiedä paljonkaan Urantian kuolevaisia enemmän — tiedämme yksinkertaisesti vain, että käsite on Isän huomassa, sen julkitulo on Pojassa ja elämän toteutuminen Hengessä.

[Laatinut Urantialle tarkkailijaksi asetettu Vorondadek-Poika, joka toimi tässä ominaisuudessa tätä työtä valvovan totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-päällikön pyynnöstä.]

configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and by the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

36:6.8 (405.1) [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

Luku 37. Paikallisuniversumin persoonallisuudet

⇐ 036

Urantia-kirjan

038 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 37

PAIKALLISUNIVERSUMIN PERSOONALLISUUDET

Osiot

Johdanto

1. Universumiauttajat
2. Loistavat Iltatähdet
3. Arkkienkelit
4. Korkeimmat Avustajat
5. Pääkomissionaarit
6. Taivaalliset valvojat
7. Mansiomaailman opettajat
8. Tehtävään määrättyjen Korkeampien Henkien yhteisö
9. Paikallisuniversumin vakinaiset kansalaiset
10. Paikallisuniversumin muita olentoryhmiä

PAPER 37

PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

Johdanto

ETUMMAISIN kaikista Nebadonin persoonallisuuksista on Luoja- ja Mestari-Poika Mikael, universumin isä ja hallitsija. Jumalallisuuden osalta hänen kanssaan tasavertainen ja luovien ominaisuuksien osalta häntä täydentävä on paikallisuniversumin Äiti-Henki, Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja. Ja nämä luojat ovat hyvin konkreettisesti mielessä kaikkien Nebadonin syntyperäisten luotujen Isä-Poika ja Henki-Äiti.

Edelliset luvut ovat käsitelleet luotujen poikien yhteisöjä, seuraavat kertomukset kuvailevat hoivaavia henkiä ja ylösnousemuspoikien luokkia. Käsillä oleva luku keskittyy pääasiassa edellisten välissä olevaan ryhmään, Universumiauttajiin, mutta siinä tarkastellaan lyhyesti myös joitakuuta

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complemental in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to

Nebadoniin sijoitettuja korkeampia henkiä sekä eräitä paikallisuniversumin vakinaisten kansalaisten yhteisöjä.

certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. UNIVERSUMIAUTTAJAT

Monet yleisesti tähän kategoriaan ryhmitellyt ainutlaatuiset yhteisöt jäävät paljastamatta, mutta tämän kirjan luvuissa esiteltävät Universumiauttajat kuuluvat seuraaviin seitsemään yhteisöön:

1. Kirkkaat Aamutähdet.
2. Loistavat Iltatähdet.
3. Arkkienkelit.
4. Korkeimmat Avustajat.
5. Pääkomissionaarit.
6. Taivaalliset Valvojat.
7. Mansiomaailman Opettajat.

Universumiauttajien ensimmäiseen luokkaan kuuluvia Kirkkaita Aamutähtiä on kussakin paikallisuniversumissa vain yksi, ja hän on kaikkien paikallisuniversumin syntyperäisluotujen esikoinen. Universumimme Kirkas Aamutähti tunnetaan Salvingtonin Gabrielina. Hän on koko Nebadonin toimeenpanopäällikkö, joka toimii Hallitsija-Pojan henkilökohtaisena edustajana ja hänen luovan puolisonsa edusmiehenä.

Nebadonin historian alkuaikoina Gabriel työskenteli Mikaelin ja Luovan Hengen kanssa aivan yksin. Universumin laajentumisen ja hallinnollisten ongelmien moninkertaistumisen myötä hänen avukseen annettiin henkilökohtainen esikunta, jonka koostumus jää tässä yhteydessä paljastamatta, ja viimein tätä ryhmää laajennettiin siten, että luotiin Nebadonin Iltatähtien joukkokunta.

2. LOISTAVAT ILTATÄHDET

Melkisedekit suunnittelivat nämä loistavat olennot, ja sen jälkeen heidät saatettiin olevaisuuteen Luoja-Pojan ja Luovan Hengen toimesta. He palvelevat monessa eri ominaisuudessa, mutta pääasiassa paikallisuniversumin toimeenpanopäällikön Gabrielin yhdysupseereina. Yksi tai useampi tällainen olento toimii hänen edustajanaan Nebadonin jokaisen konstellaation ja järjestelmän pääkaupungissa.

Nebadonin ylimmän tähtäntöönpanijan ominaisuudessa Gabriel on virkansa puolesta puheenjohtajana tai tarkkailijana useimmissa

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

- 37:1.2 (406.4) 1. Bright and Morning Stars.
- 37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.
- 37:1.4 (406.6) 3. Archangels.
- 37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.
- 37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.
- 37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.
- 37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one

Salvingtonin konklaaveissa, ja usein on niinkin monta kuin tuhat tällaista kokousta koolla samanaikaisesti. Loistavat Iltatähdet edustavat Gabrielia näissä tilanteissa, sillä hän ei voi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa, ja näin nämä superenkelit kompensoivat sanotun rajoittuneisuuden. He antavat vastaavanlaista palvelua Kolminaisuuden Opettaja-Poikien yhteisölle.

Vaikka Gabriel henkilökohtaisesti toimii hallintotehtävien parissa, hän pitää Loistavien Iltatähtien kautta yhteyttä kaikkiin universumin elämän ja asioiden muihin osa-alueisiin. Iltatähtiä on Gabrielin seurassa aina hänen suorittaessaan matkoja planeetoille, ja tavan takaa heitä lähtee erityistehtäväkäänneille yksittäisille planeetoille Gabrielin henkilökohtaisina edustajina. Tällaisia tehtäviä suorittaessaan he ovat joskus tulleet tunnetuiksi "Herran enkelinä". He käyvät useinkin Uversassa edustamassa Kirkasta Aamutähteä Päivien Muinaisten oikeusistuimissa ja kokouksissa, mutta vain harvoin he matkaavat Orvontonin rajojen taakse.

Loistavat Iltatähdet ovat ainutlaatuinen kaksiosainen yhteisö. Siihen kuuluu yhtäältä sellaisia, jotka ovat tähän arvoasemaan luotuja, ja toisaalta sellaisia, jotka ovat tähän palveluun yltäneitä. Näiden superenkelten nebadonilaiseen yhteisöön kuuluvien luku on nyt 13.641. Tähän arvoasemaan luotuja on 4.832, kun loput 8.809 ovat ylösnousemushenkiä, jotka ovat saavuttaneet tämän ylevää palvelua merkitsevän päämäärän. Monet näistä ylösnousemuksellisista Iltatähdistä aloittivat universumiuransa serafeina, toiset ovat nousseet luoduista olennoista koostuvan elollisuuden paljastamattomilta tasoilta. Tämä korkea-arvoinen yhteisö pysyy yhtenä ylösnousemusehdokkaiden tavoitteena niin kauan kuin universumi ei ole asettunut valoon ja elämään.

Kumpikin Loistava Iltatähtityyppi on helposti morontiapersonallisuuksien ja tiettyjen muuntyyppisten, kuolevaisten yläpuolella olevien, aineellisten olentojen nähtävissä. Tähän kiinnostavaan ja monitaitoiseen luokkaan kuuluvat luodut olennot omaavat henkivoiman, joka on ilmennettävissä heidän henkilökohtaisesta läsnäolostaan riippumatta.

Näiden superenkelien päällikkö on Gavalia, tämän yhteisön Nebadonin esikoinen. Siitä lähtien, kun Kristus Mikael palasi voitokkaalta, Urantialla tapahtuneelta lahjoittautumiseltaan, Gavalia on ollut nimitettynä ylösnousemuskuolevaisten hoivatehtäviin, ja viimeiset tuhat yhdeksänsataa Urantian vuotta hänen työtoverinsa Galantia on pitänyt päämajaansa Jerusemissa, jossa hän viettää noin puolet ajastaan. Galantia on ensimmäinen tämän korkean aseman saavuttanut ylösnousemuksellinen superenkeli.

thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the Trinity Teacher Sons.

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as "the angel of the Lord." They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

Muuta Loistavien Iltatähtien ryhmitys- tai komppaniaorganisaatiota ei ole kuin se, että heillä on useasti tehtäviä suorittaessaan tapana liittyä pareiksi. Heitä ei kovin laajasti osoiteta tehtäviin, jotka liittyvät kuolevaisten ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen, mutta kun heille tällainen toimeksianto annetaan, he eivät koskaan toimi yksikseen. He työskentelevät aina pareittain: toinen on luotu olento, toinen on ylösnousemuksellinen Iltatähti.

Eräs Iltatähtien suuriarvoisista velvollisuuksista on olla lahjoittautuvien Avonaali-Poikien mukana näiden planetaarisilla tehtäväkäynneillä, samaan tapaan kuin Gabriel seurasi Mikaelia tämän lahjoittautuessa Urantialla. Kumpikin avustava superenkeli on tällaisilla tehtäväkäynneillä eturivin persoonallisuuksia. He palvelevat arkkienkeliä ja kaikkien muiden näihin toimiin osoitettujen apulaiskomentajina. Vanhempi näistä superenkelikomentajista on se, joka Avonaalin kannalta merkittävänä hetkenä ja otollisessa iässä kehottaa lahjoittautuvaa Avonaali-Poikaa: "Ole veljesi asialla."

Samanlaisia superenkelipareja osoitetaan Kolminaisuuden Opettaja-Poikien planeettaakohtaiseen avustajakuntaan, joka toimii sen puolesta, että asuttuun maailmaan rakentuisi lahjoittautumista seuraava eli sarastava hengellinen aikakausi. Tällaisissa tehtävissä Iltatähdet palvelevat välittäjinä maailman kuolevaisten ja Opettaja-Poikien näkymättömän avustajakunnan välillä.

Iltatähtien maailmat. Seitsemästä Salvingtonin maailmasta koostuva kuudes ryhmä neljinekymmeninekaksine apusatelliitteineen on osoitettu Loistavien Iltatähtien hallinnon käyttöön. Seitsemää primaarista maailmaa johtavat näiden superenkeleiden luodut yhteisöt, kun apusatelliitteja taas hallinnoivat ylösnousemukselliset Iltatähdet.

Kolmen ensimmäisen maailman satelliitit on osoitettu Opettaja-Poikien ja Iltatähtien johtamille kouluille, jotka on pyhitetty paikallisuniversumin henkipersonallisuuksille. Kolmea seuraavaa ryhmää pitävät hallussaan samanlaiset yhteiset koulut, jotka on omistettu ylösnousemuskuolevaisten koulutukseen. Seitsemännen maailman satelliitit on varattu Opettaja-Poikien, Iltatähtien ja finaliittien harjoittamille kolmiyhteisille pohdinnoille. Viimeksi kuluneina aikoina nämä superenkelit ovat samastuneet läheisesti Lopullisuuden Saavuttajakunnan paikallisuniversumityöhön, ja heidät on jo pitkään liitetty yhteen Opettaja-Poikien kanssa. Iltatähtien ja finaliittien työryhmiin liitettyjen Gravitaatiosanansaattajien välillä vallitsee suunnattoman voimakas ja tärkeä yhteys. Itse seitsemäs primaarinen maailma on varattu niille tässä yhteydessä paljastamattomille asioille, jotka

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal. The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal Son, "Be about your brother's business."

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher

liittyvät Opettaja-Poikien, finaliittien ja Iltatähtien välillä tulevaisuudessa vallitsevaan suhteeseen, sen jälkeen kun Korkeimman Jumalan persoonallisuuden superuniversumi-ilmentymän kehkeytyminen on saatu päätökseen.

3. ARKKIENKELIT

Arkkienkelit ovat Luoja-Pojan ja Universumin Äiti-Hengen jälkeläisiä. He ovat korkean henkiolennon korkeinta tyyppiä, ja heitä tuotetaan paikallisuniversumissa suuret määrät. Viimeisimmän rekisteröinnin aikoihin heitä oli Nebadonissa miltei kahdeksansataatuhatta.

Arkkienkelit ovat yksi niistä harvoista paikallisuniversumin persoonallisuuksien ryhmistä, jotka eivät normaalisti kuulu Gabrielin toimivallan piiriin. He eivät ole millään tavoin mukana universumin rutiinihallinnossa, sillä he omistautuvat luotujen eloonjäämiseen liittyvään työhön sekä ajallisuudesta ja avaruudesta tulevien kuolevaisten ylösnousemuksellisen elämänvaiheen edistämiseen. Vaikkeivät he tavallisesti olekaan Kirkkaan Aamutähden ohjauksessa, he toimivat silti toisinaan hänen valtuuttaminaan. He harjoittavat yhteistyötä myös muiden Universumiauttajien, sellaisten kuin Iltatähtien, kanssa, niin kuin ne tietyt tapahtumat osoittavat, joita kuvaillaan kertomuksessa elämän juurruttamisesta maailmaanne.

Nebadonin arkkienkelikuntaa johtaa tämän yhteisön esikoinen, ja aivan viime aikoina on muuatta arkkienkelien divisioonapäämajaa pidetty Urantialla. Juuri tähän epätavalliseen seikkaan Nebadonin ulkopuolelta tulevat opiskelijavieraat kiinnittävät oitis huomionsa. Heti universumin sisäisten tapahtumien tarkastelunsa alkuvaiheessa he tekevät sen huomion, että monia ylösnousemuksellisiin kohdistuvia Loistavien Iltatähtien toimintoja ohjataan Sataniasta, yhden paikallisjärjestelmän pääkaupungista. Päästessään tutkimuksissaan pitemmälle he havaitsivat, että tiettyjä arkkienkelitoimintoja johdetaan pienestä ja näennäisen merkityksettömästä asutusta maailmasta, jota kutsutaan Urantiaksi. Ja sitten paljastuu, että Mikael lahjoittautui Urantialla, mistä seuraa välittömästi heidän kiinnostuksensa viriäminen teitä ja vähäistä sfääriänne kohtaan.

Käsitättekö, mitä se tosiasia merkitsee, että vähäisestä ja sekasortoisesta planeetastanne on tullut divisioonapäämaja, josta koko universumin kattavasti hallitaan ja ohjataan tiettyjä paratiisinnousujärjestelmään kuuluvia arkkienkelien toimintoja? Epäilemättä tämä enteilee muidenkin ylösnousemukseen liittyvien toimintojen keskittämistä tulevaisuudessa Mikaelin lahjoittautumisen kohteena olleeseen maailmaan

Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37.3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37.3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37.3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37.3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal

ja antaa suunnattoman ja juhlallisen merkityksen Mestarin henkilökohtaiselle lupaukselle "Tulen vielä takaisin."

Yleensä arkkiengelit osoitetaan Poikien Avonaali-yhteisön harjoittamaan palveluun ja hoivatyöhön mutta vasta heidän suoriututtuaan laaja-alaisesta valmisteleavasta koulutuksesta, joka perehdyttää erilaisten hoivaavien henkien työn kaikkiin osa-alueisiin. Jokaista Paratiisin lahjoittautuvaa Poikaa seuraa asuttuun maailmaan sadan arkkiengelin joukko, joka osoitetaan hänen käyttöönsä väliaikaisesti ja niin pitkäksi aikaa kuin tämä lahjoittautuminen kestää. Siinä tapauksessa, että Hallinnollisesta Pojasta sattuisi tulemaan planeetan väliaikainen hallitsija, nämä arkkiengelit toimivat kaikkea tuolla sfäärillä olevaa taivaallista elollisuutta ohjaavina päällikköinä.

Kaksi vanhempaa arkkiengeliä nimitetään Paratiisin Avonaalin henkilökohtaisiksi avustajiksi, aina kun tämä on suorittamassa planetaarisia tehtäviä, koskivatpa ne oikeudellisia toimia, hallinnollisia toimia, tai sitten lahjoittautumista merkitseviä ruumiillistumisia. Kun tämä Paratiisin-Poika on toimittanut kyseisen maailman tuomitsemisen ja kun kuolleet kutsutaan kirjattaviksi (niin kutsuttu kuolleistaherääminen), on kirjaimellisesti totta, että nukkuvien persoonallisuuksien serafivartijat vastaavat "arkkiengelin ääneen". Tuomiokauden päättymiseen liittyvän nimenhuudon nimittäin toimittaa tilaisuudessa avustava arkkiengeli. Tämä on kuolleistaheräämisen arkkiengeli, josta puhuttaessa joskus käytetään ilmaisua "Mikaelin arkkiengeli".

Arkkiengelten maailmat. Salvingtonia ympäröivien maailmojen seitsemäs ryhmä apusatelliitteineen on osoitettu arkkiengelleille. Sfääri numero yksi ja kaikki sen kuusi apusatelliittia ovat persoonallisuusrekisterinpitäjien hallussa. Tämän valtavan kirjaajajoukon huolena on pitää järjestyksessä jokaista ajallisuuden kuolevaisista koskevat muistiinmerkinnät kuolevaisen syntymähetkestä lähtien koko universumissa eletävän elämänvaiheen läpi aina siihen saakka, kunnes tämä yksilö joko lähtee Salvingtonista superuniversumin hallintopiiriin tai hänet Päivien Muinaisten määräyksestä "pyyhitään pois kirjoihin merkityn olemassaolon piiristä".

Juuri näissä maailmoissa luokitellaan, arkistoidaan ja säilytetään persoonallisuksia koskevat muistiinmerkinnät ja identifioimisvarmistimet koko sen ajan, joka kuluu ruumiinkuoleman ja uudelleenpersonoimisen eli kuolleistaheräämisen välillä.

promise, "I will come again."

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to "the voice of the archangel." The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the "archangel of Michael."

37:3.7 (409.4) *The Worlds of the Archangels.* The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is "blotted out of recorded existence" by the mandate of the Ancients of Days.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. KORKEIMMAT AVUSTAJAT

4. MOST HIGH ASSISTANTS

Korkeimmat Avustajat ovat ryhmä paikallisuniversumin ulkopuolelta alkuisin olevia vapaaehtoisia olentoja, jotka on nimitetty väliaikaisesti keskus- ja superuniversumin edustajiksi paikallisuomuksiin tai paikallisuomusten tarkkailijoiksi. Heidän lukumääränsä vaihtelee lakkaamatta, mutta se on aina useita miljoonia.

Niinpä aika ajoin pääsemme hyötymään sellaisten paratiisialkusten olentojen kuin Viisauden Täydellistäjien, Jumalallisten Neuvonantajien, Universaalisten Sensoreiden, Inspiroitujen Kolminaisuushenkien, Kolminastettujen Poikien, Yksinäisten Sanansaattajien, supernafien, sekonafien, tertafien ja niiden muiden rakastettavien hoivaajien huolenpidosta ja avusta, jotka oleskelevat luonamme auttaakseen alkuperäisiä persoonallisuksiimme näiden ponnistellessa sen puolesta, että koko Nebadon saataisiin entistä täydellisempään sopusointuun Orvontonin ideoiden ja Paratiisin ihanteiden kanssa.

Kuka tahansa näistä olennoista voi palvella vapaaehtoisesti Nebadonissa ja olla sen vuoksi teknisesti toimivaltamme ulkopuolella, mutta toimeksiannon pohjalla toimiessaan nämä super- ja keskusuniversumin persoonallisuudet eivät ole täysin riippumattomia sen paikallisuniversumin säännöksistä, jossa he oleskelevat, vaikka he silti toimivatkin korkeampien universumien edustajina ja työskentelevät meidän toimipiiriämme koskevan toimeksiantonsa sisältämien ohjeiden mukaisesti. Heidän yleispäämajansa sijaitsee Päivien Yhdistyneen Salvington-sektorissa, ja he toimivat Nebadonissa tämän Paratiisin-Kolminaisuuden suurlähettilään ylivalvonnan alaisuudessa. Riippumattomina ryhminä palvellessaan nämä korkeammista maailmoista tulevat persoonallisuudet johtavat yleensä itse toimintaansa, mutta palvellessaan pyynnön perusteella he useinkin alistuvat täysimääräisesti ja vapaaehtoisesti niitä maailmoja valvovien johtajien toimivallan alaisuuteen, joihin heidät on osoitettu toimimaan.

Korkeimmat Avustajat palvelevat paikallisuniversumia ja konstellaatiota koskevin toimivaltuuksin, mutta heitä ei liitetä suoraan järjestelmä- eikä planeettahallituksiin. He saavat kuitenkin toimia paikallisuniversumin piirissä missä hyvänsä, ja heitä voidaan osoittaa Nebadonin toiminnan mille osa-alueelle tahansa: hallinnolliselle, toimeenpanolliselle, opetukselliselle tai muille aloille.

Valtaosaltaan tämä joukkokunta on kiinnitetty Nebadonissa olevien Paratiisin-persoonallisuuksien — Päivien Yhdistyneen, Luoja-Pojan, Päivien Uskollisten, Hallinnollisten Poikien ja Kolminaisuuden Opettaja-Poikien — avustajiksi. Silloin tällöin osoittautuu

37.4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37.4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37.4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37.4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37.4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to

paikallisuomuksen asiainhoidon kannalta viisaaksi pitää tietyt yksityiskohdat tilapäisesti melkein kaikkien tuon paikallisuniversumin syntyperäispersoonallisuuksien tietämyksen ulkopuolella. Korkeimpien Avustajien kypsyneempi ja kaukokatseisempi yhteisö käsittää myös paremmin ja ymmärtää täysimääräisemmin tietyt kauaskantoiset suunnitelmat ja monisäikeiset ratkaisut, ja juuri sellaisissa — ja monissa muissa — tilanteissa he ovat universumin hallitsijoiden ja viranomaisten kannalta perin käyttökelpoisia.

5. PÄÄKOMISSIIONAARIT

Pääkomissionaarit ovat Henkeen fuusioituneita ylösnousemuskuolevaisia; he eivät ole Suuntaajaan fuusioituneita. Ymmärrätte melko hyvin sellaisen kuolevaisen universumissa eletävää ylösnousemuksellista elämänvaihetta, jolla on mahdollisuus fuusioitua Suuntaajaan, sillä se on Kristus Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen Urantian kaikkien kuolevaisten näköpiirissä oleva päämäärä. Mutta kaikille kuolevaisille tämä ei ole maailmanne kaltaisissa maailmoissa lahjoittautumista edeltävinä aikakausina yksinomaisesti esillä oleva tulevaisuuden näkymä; ja sen lisäksi on olemassa muuan toinen maailmatyyppi, jollaisen asukkaissa eivät Ajatuksensuuntaajat koskaan asu pysyvästi. Tällaisia kuolevaisia ei koskaan liitetä pysyvään liittoon Paratiisin lahjoittaman Salaperäisen Opastajan kanssa. Siitä huolimatta Suuntaajat kyllä asuvat heissä väliaikaisesti ja palvelevat opastajina ja esikuvina lihallisen elämänvaiheen ajan. Tämän väliaikaisen oleskelun kuluessa Suuntaajat vaalivat kuolemattoman sielun kehittymistä, aivan kuten niissä olennoissa, joiden kanssa ne toivovat fuusioituvansa, mutta kun kuolevaisen vaellus päättyy, ne jättävät ikuiset jäähyväiset näille luoduille, joihin ne olivat väliaikaisesti liitettyinä.

Tähän luokkaan kuuluvat eloonjäävät sielut saavuttavat kuolemattomuuden fuusioitumalla ikuisiksi ajoiksi paikallisuniversumin Äiti-Hengen hengen yksilöllistettyyn osaseen. Ryhmä, johon he kuuluvat, ei ole runsaslukuinen, ainakaan Nebadonissa. Tulet mansiomaailmoissa kohtaamaan näitä Henkeen fuusioituneita kuolevaisia ja ylläpidät heihin veljellisiä suhteita, kun he nousevat kanssasi Paratiisiin johtavaa tietä aina Salvingtoniin saakka, jonne he pysähtyvät. Jotkut heistä saattavat sittemmin nousta korkeammillekin universumitasoille, mutta valtaosa jää ikiajoiksi paikallisuniversumin palvelukseen. He eivät ole olentoluokka, jonka on määrä saavuttaa Paratiisi.

Koska he eivät ole Suuntaajaan fuusioituneita, heistä ei milloinkaan tule finalitteja, mutta lopulta heidät merkitään

withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. HIGH COMMISSIONERS

37:5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37:5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection.

paikallisuniversumin Täydellisyysden Joukkokunnan jäseniksi. He ovat hengessä noudattaneet Isän käskyä "Olkaa täydelliset."

Nebadonin Täydellisyysden Joukkokuntaan päästyään Henkeen fuusioituneilla ylösnousemuksellisilla on mahdollisuus ottaa vastaan nimitys Universumiauttajiksi, mikä on eräs heille avoinna oleva kanava, jonka kautta he voivat jatkaa kokemuksellista kasvua. Näin heistä tulee ehdokkaita saamaan toimeksiantoja, jotka merkitsevät ylevää palvelua aineellisten maailmojen kehittyvien kuolevaisten näkökantojen tulkittamisessa paikallisuniversumin taivaallisille viranomaisille.

Pääkomissionaarit aloittavat planeetoilla tapahtuvan palvelunsa rotukomissionaareina. Tässä ominaisuudessa he toimivat eri ihmisrotujen esittämien näkökantojen tulkkeina ja tuovat esille niiden tarpeita. He antautuvat suurenmoisella tavalla niiden kuolevaisrotujen hyvinvoinnin edistämiseen, joiden näkemysten esittäjinä he toimivat — ja he pyrkivät aina varmistamaan, että nämä saavat osakseen armoa, oikeutta ja tasapuolista kohtelua kaikissa suhteissaan muihin kansoihin. Rotukomissionaarit toimivat toinen toistaan seuraavissa planetaarisissa kriiseissä ja palvelevat kokonaisten eteenpäin ponnistelevien kuolevaisryhmien kaunopuheisina mielipiteen esilletuojina.

Kun rotukomissionaarit ovat asutuissa maailmoissa saaneet pitkäaikaisen kokemuksen ongelmien ratkaisemisesta, heidät ylennetään korkeammille toimintatasoille, ja lopulta he saavuttavat paikallisuniversumin Pääkomissionaarien aseman. Viimeisimmässä rekisteröinnissä Nebadonissa kirjattiin olevaksi hieman yli puolitoista miljardia tällaista Pääkomissionaaria. Nämä olennot eivät ole finaliitteja, vaan he ovat pitkäaikaisen kokemuksen omaavia ylösnousemuksellisia olentoja ja ovat suureksi hyödyksi toimipiirille, joka on heidän synnyinpaikkansa.

Tapaamme näitä komissionaareja poikkeuksetta kaikissa oikeusistuimissa, alimmista korkeimpiin. Ei niin, että he osallistuisivat oikeusprosesseihin, vaan niin, että he toimivat oikeuden ystävinä antamalla puhetta johtaville tuomareille neuvoja asioissa, jotka koskevat käsittelyn kohteena olevien henkilöiden aikaisempia vaiheita, ympäristöoloja ja synnynnäistä olemusta.

Pääkomissionaareja liitetään avaruuden erilaisiin sanansaattajajoukkoihin, ja heitä on aina mukana ajallisuuden hoivaavien henkien yhteisöissä. Heidän puheenvuoronsa esiintyy universumin erilaisten kokousten ohjelmassa, ja näitä samaisia, kuolevaiset tuntevia

They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of

komissionaareja liitetään aina avaruuden maailmoihin meneviin Jumalan Poikien lähetystöihin.

Milloin ikinä tasapuolisuus ja oikeudenmukaisuus edellyttävät ymmärrystä siitä, miten jokin aiottu toimenpide tai menettely vaikuttaisi ajallisuuden evolutionaarisin ihmisrotuihin, nämä komissionaarit ovat lähellä esittääkseen suosituksensa. He ovat aina paikalla puhuakseen niiden puolesta, jotka eivät voi olla läsnä puhuakseen itse puolestaan.

Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten maailmat. Salvingtonin kehän seitsemästä primaarimaailmasta ja apusatelliiteista koostuva kahdeksas ryhmä on yksinomaisesti Nebadonin Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten hallussa. Suuntaajaan fuusioituneet ylösnousemuskuolevaiset eivät ole tekemisissä näiden maailmojen kanssa, paitsi sikäli että he Henkeen fuusioituneitten asukkaitten kutsumina vieraina nauttivat monista miellyttävistä ja hyödyllisistä käynneistä näissä maailmoissa.

Jos jätetään luvusta ne muutamat, jotka saavuttavat Uversan ja Paratiisin, nämä maailmat ovat Henkeen fuusioituneiden eloonjääneiden asuinpaikka. Tällainen kuolevaisten ylösnousemuksen tarkoituksella suunniteltu rajoittaminen koituu paikallisuniversumien hyväksi, sillä se takaa, että paikallisuniversumiin jää kehittyntä väkiväestöä, jonka karttuva kokemus tulee jatkuvasti lisäämään sen hallinnon vastaista vakiintumista ja monipuolistumista. Nämä olennot eivät ehkä saavuta Paratiisia, mutta he saavuttavat sellaisen kokemuspohjaisen viisauden Nebadonin ongelmien hoitamisesta, että se perin juurin ylittää kaiken, mitä väliaikaiset ylösnousemukselliset saavuttavat. Ja nämä eloonjäävät sielut ovat aina yhtä ainoalaatuisia inhimillisen ja jumalallisen yhdistelmiä, ja he kykenevät yhä laajemmin yhdistämään näiden kahden suuresti toisistaan eroavan tason katsantokannat ja esittämään tällaisen kaksinaisen näkemyksen alati syvenevällä viisaudella.

6. TAIVAALLISET VALVOJAT

Nebadonin opetusjärjestelmää hoitavat Kolminaisuuden Opettaja-Pojat ja Melkisedekien opettajakunta yhdessä, mutta Taivaalliset Valvojat suorittavat suuren osan sen ylläpito- ja kehittämistyöstä. Nämä olennot ovat palvelukseen kutsuttu ryhmä, johon kuuluu kaikentyyppisiä ylösnousemuskuolevaisten opetus- ja koulutusjärjestelmästä huolehtivia yksilöitä. Nebadonissa heitä on hyvän matkaa neljättä miljoonaa, ja he kaikki ovat tarjokkaita, jotka ovat kokemuksen kautta saavuttaneet pätevyyden toimia opetusneuvojina koko toimipiiriin puitteissa.

space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:5.10 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm.

Melkisedekien Salvington-maailmoissa olevasta päämajastaan käsin nämä valvojat kulkevat koko paikallisuniversumin piirissä tarkastamassa sitä Nebadonin koululaitosta, jonka tarkoituksena on ylösnousemusluotujen mielen koulutus ja hengen kasvatusta.

Tätä mielen koulutusta ja hengen kasvatusta harjoitetaan koko matkan: ihmisen synnyinmaailmoista lähtien järjestelmän mansiomaailmojen ja muiden Jerusemiin liittyvien edistyksen sfäärien kautta ja edelleen Edentiaan liittyvissä seitsemässäkymmenessä sosiaalistavassa maailmassa sekä Salvingtonia ympäröivillä neljäläsadallayhdeksälläkymmenellä henkisen edistyksen sfäärillä. Itsessään universumin pääkaupungissa on lukuisia Melkisedekien kouluja, siellä ovat Universumin Poikien korkeakoulut, serafiyliopistot sekä OpettajaPoikien ja Päivien Yhdistyneen koulut. Kaikin mahdollisin tavoin varmistaudutaan siitä, että universumin moninaiset persoonallisuudet saavat pätevyyden yhä pitemmälle menevään palveluun ja yhä parempaan toimintaan. Koko universumi on yhtä suunnatonta koulua.

Monissa korkeammissa kouluissa käytetyt menetelmät ylittävät ihmisen käsityksen siitä, mitä totuuden opettaminen on, mutta koko opetusjärjestelmän perussävel kuuluu: valistuneen kokemuksen antama luonteenlujuus. Opettajilta tulee tämä valistus; kulloinenkin sijaintipaikka universumissa ja taivasmatkalaisen status tarjoavat mahdollisuuden kokemukseen; näiden molempien viisas hyväksikäyttö lisää luonteenlujutta.

Nebadonin opetusjärjestelmä luo pohjimmitaan puitteet sille, että sinut osoitetaan johonkin tehtävään, ja tarjoaa sitten sinulle tilaisuuden saada opetusta siinä, mikä on ihanteellinen ja jumalallinen menetelmä, jolla tämä tehtävä tulisi parhaiten suoritetuksi. Suoritettavaksesi annetaan tietty tehtävä, ja samanaikaisesti käytössäsi ovat opettajat, jotka ovat päteviä opettamaan sinulle parhaan menetelmän tehtäväsi suorittamiseen. Jumalallinen opetusjärjestelmä huolehtii siitä, että työ ja opetus liittyvät läheisesti toisiinsa. Opetamme sinulle, mikä on paras tapa suorittaa sinulle määräämämme tehtävät.

Kaiken tämän koulutuksen ja kokemuksen tarkoituksena on valmentaa sinut pääsemään superuniversumin korkeammille ja hengellisemmille koulutussfääreille. Eteneminen jonkin tietyn maailman puitteissa on yksilökohtaista, mutta siirtyminen yhdestä vaiheesta toiseen tapahtuu tavallisesti luokittain.

läti jatkuva eteneminen ei koostu pelkästään hengellisestä kehitymisestä. Älyllinen omaksuminen on sekin osa universaalista

From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

37:6.3 (412.3) The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

37:6.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally

kasvatusta. Mielen kokemus lavenee samassa määrin kuin hengellinen näköpiiri laajenee. Sekä mieli että henki saavat yhtäläiset mahdollisuudet oppimiseen ja edistymiseen. Mutta kaikessa tässä mielen ja hengen suurenmoisessa kouluttamisessa olet iäti vapaa lihallisen ruumiin rajoittuneisuuksista. Sinun ei enää yhtä mittaa tarvitse toimia erotuomarina eri suuntiin vetävien hengellisen ja aineellisen olemuksesi välisissä ristiriitaisissa taisteluissa. Lopultakin kykenet nauttimaan siitä, että jalostuneessa mielessäsi on vain yksi yhtenäinen halu, mielessäsi, joka on kauan sitten vapautunut alkukantaisista, eläimellisistä pyrkimyksistä kohti aineellista hyvää.

Useimmille Urantian kuolevaisille annetaan ennen heidän lähtöään Nebadonin universumista tilaisuus palvella pitempi tai lyhyempi aika Taivaallisten Valvojain Nebadonin-yhteisön jäsenenä.

7. MANSIOMAAILMAN OPETTAJAT

Mansiomaailman Opettajat ovat palvelukseen kutsuttuja ja kunnialla kruunattuja kerubeja. Useimpien muiden Nebadonin kouluttajien tavoin hekin saavat toimeksiantonsa Melchizedeiltä. He toimivat useimpien morontiaelämän opetushankkeiden piirissä, ja heidän lukumääränsä ylittää täysin sen, mitä kuolevaisen mieli kykenee käsittämään.

Siinä mielessä, että Mansiomaailman Opettajan asema on kerubien ja sanobien eräs tavoitetaso, tarkastelemme heitä lähemmin seuraavassa luvussa, kun heitä taas siinä mielessä, että he ovat morontiaelämässä tärkeää osaa näytteleviä opettajia, käsitellään laajemmin Morontiaelämä-nimisessä luvussa.

8. TEHTÄVÄÄN MÄÄRÄTTYJEN KORKEAMPIEN HENKIEN YHTEISÖ

Paitsi voimakeskuksia ja fyysisiä valvoja myös tiettyjä ylhäissyntyisiä, Äärettömän Hengen perheeseen kuuluvia henkiolentoja määrätään pysyvästi paikallisuniversumiin. Tällaisen toimeksiannon ovat Äärettömän Hengen korkeampien henkien luokkien piiristä saaneet seuraavat:

Kun Yksinäisiä Sanansaattajia liitetään toiminnallisesti paikallisuniversumin hallintoon, he suorittavat meille korvaamatonta palvelusta pyrkiessämme voittamaan ajan ja avaruuden muodostamat esteet. Silloin kun heille ei tällaista toimeksiantoa ole annettu, meillä paikallisuniversumeista olevilla ei ole heidän suhteensa ehdottomasti mitään määräysvaltaa.

with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. MANSION WORLD TEACHERS

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our

Mutta silloinkin nämä ainutlaatuiset olennot ovat aina valmiita auttamaan meitä ongelmienne ratkaisemisessa ja tehtävienne suorittamisessa.

Andovontia on sen kolmannen asteen Universumin Yhteyspiirienvälvojan nimi, jonka asemapaikka on paikallisuniversumissamme. Hän huolehtii henki- ja morontiapiireistä — mutta ei niistä, jotka kuuluvat voimanhajajien määräysvaltaan. Juuri hän eristi Urantian, silloin kun Caligastia Luciferin kapinan koettelemusten päivinä kavalsi planeetan. Hän lähettää tervetuloa Urantian kuolevaisille ja ilmoittaa odottavansa ilolla hetkeä, jolloin teidät joskus taas kytketään uudelleen hänen valvontaansa kuuluviin universumin yhteyspiireihin.

Nebadonin Väestönlaskennan Johtaja Salsatia pitää päämajaansa Salvingtonissa olevassa Gabrielin sektorissa. Hän on automaattisesti tietoinen tahdon syntymisestä ja kuolemasta, ja hän rekisteröi kunakin hetkenä paikallisuniversumissa toimivien tahdollisten luotujen tarkan lukumäärän. Hän toimii läheisessä yhteistyössä arkkienglien arkistomaailmoissa asuvien persoonallisuuskirjureiden kanssa.

Salvingtonissa asuu yksi Apulaistarkastaja. Hän on Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan henkilökohtainen edustaja. Hänen työtoverinsa, paikallisjärjestelmien Valtuutetut Vartiomiehet, ovat niin ikään Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan edustajia.

Universaaliset Sovittelijat ovat ajallisuuden ja avaruuden universumien kiertäviä oikeusistuimia, joiden toimipiiriin kuuluvat kaikki paikallisuniversumin sektorit evolutionaarisista maailmoista ylöspäin ja vielä siitä eteenkinpäin. Nämä välitystuomarit ovat Uversan rekistereissä. Nebadonissa toimivien sovittelijoiden tarkkaa lukumäärää ei ole kirjattu, mutta arvioin paikallisuniversumissamme olevan likimain satamiljoonaa sovittelukomissiota.

Teknisiä Neuvoja, toimipiirin oikeusoppineita mieliä, meillä on määräämämme: noin puoli miljardia. Nämä olennot ovat koko avaruuden kokemuksellisen lain eläviä ja kiertäviä kirjastoja.

Taivaallisia Kirjureita, ylösnousemuksellisia serafeja, meillä on Nebadonissa seitsemänkymmentäviisi. Nämä ovat vanhempia eli valvovia kirjureita. Tähän luokkaan kuuluvia edistyviä oppilaita on lähes neljä miljardia.

Seitsemänkymmenenmiljardin Morontiasemurallisen hoivatoimintaa kuvataan kertomuksissa, jotka käsittelevät ajallisuuden pyhiinvaeltajien siirtymäplaneettoja.

Kullakin universumilla on oma syntyperäinen enkelikuntansa. Siitä huolimatta ilmenee tilanteita, jolloin on varsin hyödyllistä saada apua paikallisuomuksen ulkopuolelta peräisin olevilta

problems and with the execution of our mandates.

^{37:8.3 (413.6)} Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

^{37:8.4 (413.7)} The *Nebadon Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

^{37:8.5 (413.8)} An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

^{37:8.6 (414.1)} The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

^{37:8.7 (414.2)} Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

^{37:8.8 (414.3)} Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

^{37:8.9 (414.4)} The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

^{37:8.10 (414.5)} Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local

korkeammilta hengiltä. Supernafit suorittavat tiettyjä harvinaisia ja ainutlaatuisia palveluksia: Urantian serafien nykyinen päällikkö on Paratiisin ensiasteinen supernafi. Heijastavia sekonafeja tavataan kaikkialla siellä, missä superuniversumin henkilöstöä on toiminnassa, ja varsin monet tertiäfit palvelevat väliaikaisesti Korkeimpina Avustajina.

9. PAIKALLISUNIVERSUMIN VAKINAISET KANSALAISET

Superuniversumien ja keskusuniversumin tapaan myös paikallisuniversumeilla on omat vakinaisten kansalaisten yhteisönsä. Näihin kuuluu seuraavantyyppisiä luotuja:

1. Susatia-olennot.
2. Univitatia-olennot.
3. Aineelliset Pojat.
4. Keskiväliolennot.

Yhdessä Henkeen fuusioituneiden ylösnousemuksellisten ja spironga-olentojen (jotka luokitellaan toisin) kanssa nämä paikallisluomuksen syntyperäiskansalaiset muodostavat verrattain pysyvän kansalaisyhteisön. Yleisesti ottaen nämä olentoluokat eivät ole sen paremmin ylösnousevia kuin alaslaskeutuviakaan olentoja. He ovat kaikki kokemuksellisia luotuja, mutta heidän laajeneva kokemuksensa jää pysyvästi sen universumitason käyttöön, josta he ovat peräisin. Vaikka tämä ei kokonaan pidäkään paikkaansa Aatami-yhteisön Poikien eikä keskiväliolentojen osalta, pitää se näistä yhteisöistä puhuttaessa silti yleisesti ottaen paikkansa.

Susatia. Nämä ihmeteltävät olennot asuvat ja toimivat Salvingtonin, tämän paikallisuniversumin päämajan, vakinaisina kansalaisina. He ovat Luoja-Pojan ja Luovan Hengen loistavia jälkeläisiä ja ovat likeisessä yhteydessä paikallisuniversumin ylösnousemuksellisiin kansalaisiin, Nebadonin Täydellisyden Joukkokuntaan kuuluviin, Henkeen fuusioituneisiin kuolevaisiin.

Univitatia. Jokainen arkkitehtonisista sfääreistä koostuvasta sadasta konstellaatiopäämajojen sikermästä saa osakseen siellä pysyvästi asuvan, univitatiaa tunnetun olentoluokan katkeamatonta huolenpitoa. Nämä Luoja-Pojan ja Luovan Hengen lapset muodostavat konstellaatioiden päämajamaailmojen pysyvän väestön. He ovat lisääntymättömiä olentoja sellaisella elollisen olemassaolon tasolla, joka on suunnilleen järjestelmäpäämajoissa asuvien Aineellisten Poikien puoliaineellisen statuksen ja Henkeen

creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertiaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL UNIVERSE

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

- 37:9.2 (414.7) 1. Susatia.
- 37:9.3 (414.8) 2. Univitatia.
- 37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.
- 37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univitatia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univitatia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals

fuusioituneiden Salvingtonin kuolevaisten ja susatia-olentojen selkeämmin hengellisen tason puolivälissä; mutta univitatia-olennot eivät ole morontiaolentoja. Kun ylösnousemuskuolevaiset matkaavat konstellaation sfäärien läpi, univitatit tekevät näiden hyväksi saman, minkä Havonan syntyperäisasukkaat suorittavat keskusluomuksen kautta kulkevien pyhiinvaeltajahenkien hyväksi.

Aineelliset Jumalan Pojat. Kun Luoja-Pojan ja Äärettömän Hengen universumiedustajan eli Universumin Äiti-Hengen välinen luova liittymä on tehnyt täyden kierroksensa, kun heidän yhteistä olemustaan olevia jälkeläisiä ei enää ole tulossa, silloin Luoja-Poika personoi kaksinaisessa muodossa viimeisen käsityksensä olennosta ja vahvistaa näin lopullisesti oman ja alun perinkin kaksinaisen alkuperänsä. Itsessään ja itsestään hän luo silloin universumipoikien aineellisen luokan kauniit ja ylevät Pojat ja Tyttäret. Tällainen on Nebadonin jokaisen paikallisjärjestelmän alkuperäisen Aatamin ja Eevan syntyperä. He ovat jälkeläisiä tuottava poikien yhteisö, sillä heidät on luotu mies- ja naispuolisiksi. Heidän jälkeläisensä toimivat järjestelmäpääkaupungin verrattain pysyvinä kansalaisina, vaikka heistä muutamia valtuutetaankin planetaarisiksi Aatameiksi.

Planeettaan kohdistuvaa tehtävää suorittavat Aineellinen Poika ja Tytär valtuutetaan tuottamaan tuon maailman aatamirotu, jonka on tarkoitus lopulta sekoittaa saman sfäärin kuolevaisten asukkaiden kanssa. Planetaariset Aatamit ovat sekä alaslaskeutuvia että ylösnousevia Poikia, mutta tavallisesti luokittelemme heidät ylösnousemukselliseksi.

Keskiväliolennot. Useimpien asuttujen maailmojen varhaisaikoina niihin on osoitettuina tiettyjä ihmisen yläpuolella olevia ja kuitenkin aineellistettuja olentoja, mutta tavallisesti he poistuvat, sen jälkeen kun Planetaariset Aatamit ovat saapuneet. Tällaisten olentojen edesottamusten sekä Aineellisten Poikien evolutionaaristen rotujen kohentamiseksi suorittamien ponnistusten seurauksena ilmaantuu usein rajallinen määrä vaikeasti luokiteltavia olentoja. Nämä ainutlaatuiset olennot ovat usein Aineellisten Poikien ja evolutionaaristen luotujen keskivälissä, mistä johtuu heidän nimityksensä: keskiväliolennot. Tietystä mielessä nämä keskiväliolennot ovat evolutionaaristen maailmojen vakinaisia kansalaisia. Niistä varhaisista ajoista alkaen, jolloin Planeettaprinssi saapuu, siihen kaukaiseen aikaan saakka, jolloin planeetta asettuu valoon ja elämään, he ovat se ainoa älyllisten olentojen ryhmä, joka pysyy tuolla sfäärillä jatkuvasti. Urantialla keskivälihoivaajat ovat todellisuudessa tämän planeetan varsinaisia hoitajia. Käytännön kannalta katsottuna he juuri ovat Urantian kansalaisia. Kuolevaiset ovat eittämättömästi evolutionaarisen maailman fyysisiä ja aineellisia asukkaita, mutta olette kaikki

and the susatia of Salvington; but the univitatia are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37:9.11 (415.3) *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midways are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman

perin lyhytikäisiä; viivähdätte synnyinplaneetallanne kovin lyhyen ajan. Te synnytte, elätte ja kuulette ja siirrytte sitten muihin evolutionaarisen edistymisen maailmihin. Planeetoilla taivaallisina hoivaajina toimivien, ihmisen yläpuolella olevien olentojen toimeksiannot ovat niin ikään väliaikaisia; vain harvalla heistä on pitkäaikainen kiinnitys jollekin sfäärille. Keskiväliolennot sen sijaan tuovat jatkuvuutta planeetan hallintoon tilanteessa, jossa sen taivaalliset hoivaajat alati vaihtuvat ja kuolevaiset asukkaat jatkuvasti muuttuvat. Koko tämän loputtoman vaihtumisen ja muuttumisen ajan keskiväliolennot pysyvät planeetalla ja jatkavat keskeytyksettä toimintaansa.

Samalla tavoin paikallisuniversumien ja superuniversumien hallinto-organisaation kaikilla jakautumilla on omat enemmän tai vähemmän vakinaiset väestönsä, kansalaisen aseman omaavat asukkaansa. Kun Urantiaalla on keskiväliolentonsa, järjestelmäpääkaupungillanne Jerusemilla on Aineelliset Pojat ja Tyttäret; Edentiaalla, konstellaationne päämajalla, on univitatiat, kun taas Salvingtonin kansalaisia on kahta lajia: luotuja susatia-olentoja ja kehityksen kautta syntyneitä, Henkeen fuusioituneita kuolevaisia. Superuniversumien pien- ja suursektoreiden hallintomaailmoilla ei ole vakinaisia kansalaisia. Mutta Uversan päämajasfäärejä vaalii jatkuvasti hämmästyttävä ryhmä olentoja, jotka tunnetaan abandontereina. He ovat Päivien Muinaisten paljastamattomien edustajien ja Orvontonin pääkaupungissa asuvan seitsemän Heijastavan Hengen aikaansaannos. Nämä Uversassa pysyvästi asuvat kansalaiset hoitavat nyt oman maailmansa rutiiniasioita Poikaan fuusioituneiden kuolevaisten Uversassa olevan yhteisön välittömässä valvonnassa. Jopa Havonalla on syntyperäisöolentonsa, ja Valon ja Elämän Keskussaari on Paratiisin Kansalaisten eri ryhmien koti.

10. PAIKALLISUNIVERSUMIN MUITA OLENTORYHMIÄ

Jälkeenpäin seuraavissa luvuissa käsiteltävien serafi- ja kuolevaisluokkien lisäksi on olemassa lukuisia muitakin olentoja, jotka huolehtivat tällaisen jättiläismäisen organisaation kuin Nebadonin universumin ylläpidosta ja täydellistämisestä. Nebadonissa on jo nyt yli kolmemiljoonaa asutettua maailmaa, ja näköpiirissä niitä on kaikkiaan kymmenmiljoonaa. Elollisuuden erilaisia, Nebadonille ominaisia tyyppejä on aivan liian monta luetteloitaviksi tässä luvussa, mutta on olemassa kaksi epätavallista yhteisöä, jotka toimivat laajalti paikallisuniversumin 647.591 arkkitehtonisella sfäärillä ja jotka voidaan tässä

beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

37:9.12 (415.4) In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univitatia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandoners*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

37:10.1 (416.1) Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

yhteydessä mainita.

Spironga-olennot ovat Kirkkaan Aamutähden ja Isä-Melkisedekin henkijälkeläisiä. He välttävät persoonallisuuden päättymiseltä, mutta he eivät ole evolutionaarisia eivätkä ylösnousemuksellisia olentoja. Eivät he myöskään toiminnallisesti ole tekemisissä evolutionaarisen ylösnousemusjärjestelmän kanssa. He ovat paikallisuniversumin henkiauttajia, jotka toimittavat Nebadonin rutiinomaisia henkitehtäviä.

Spornagia-olennot. Paikallisuniversumin arkkitehtoniset päämajamaailmat ovat reaalisia maailmoja — fyysisiä luomuksia. Niiden fyysinen kunnossapito vaatii paljon työtä, ja siinä suhteessa meitä auttaa ryhmä fyysisiä luotuja, joita kutsutaan spornagia-olennoksi. Ne omistautuvat näiden päämajamaailmojen aineellisten puolien huolenpitoon ja viljelyyn Jerusemista aina Salvingtoniin asti. Spornagia-olennot eivät ole henkiä eivätkä persoonia; ne ovat eräs olemassaolon piiriin kuuluva eläinluokka, mutta jos voisitte nähdä niitä, myöntäisitte niiden olevan täydellisiä eläimiä.

Erilaiset hyvätahdon siirtokunnat on sijoitettu Salvingtoniin ja muuallekin. Erityisesti hyödyimme konstellaatioissa taivaallisten taidetyöntekijöiden palvelusta sekä virkistytymisenohjaajien toiminnoista. Nämä työskentelevät pääasiassa paikallisyhteisöjen järjestelmien pääkaupungeissa.

Universumipalveluun liitetään aina joukko ylösnousemuskuolevaisia kunnialla kruunatut keskiväliolennot mukaan luettuina. Kun nämä taivaaseennousijat ovat päässeet Salvingtoniin, heitä käytetään miltei loputtoman monenlaisiin toimiin universumin asiainhoidon piirissä. Kultakin saavuttamaltaan tasolta nämä etenevät kuolevaiset palaavat takaisinpäin ja alaspäin auttaakseen tovereitaan, jotka korkeuksiin kavuttaessa tulevat heidän jäljessään. Tällaisia Salvingtonissa tilapäisesti oleskelevia kuolevaisia määrätään pyydetessä auttajiksi, opiskelijoiksi, huomioitsijoiksi ja opettajiksi käytännöllisesti katsoen kaikkiin taivaallisten persoonallisuuksien yhteisöihin.

On olemassa vielä muitakin älyllistä elollisuutta edustavia olentotyyppejä, jotka huolehtivat paikallisuniversumin hallinnosta, mutta tämän kertomuksen puitteisiin ei kuulu paljastaa näitä luotuja olentoluokkia tämän enempää. Tämän universumin elämää ja hallintoa kuvataan tässä riittävästi, jotta kuolevaisen mieli saa siitä käsityksen eloonjäämisen sisältävän olemassaolon realisuudesta ja suurenmoisuudesta. Elämänvaihetanne edetessänne kokemuksen karttuminen on paljastava yhä lisää näitä kiinnostavia ja kiehtovia olentoja. Tämä kertomus voi luoda vain hahmotelman niiden moninaisten

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to

persoonallisuuksien olemuksesta ja työstä, jotka kansoittavat avaruuden universumit ja hoitavat näitä luomuksia suunnattoman suurina koululaitoksina, kouluina, joissa ajallisuudesta tulevat pyhiinvaeltajat etenevät elämästä elämään ja maailmasta maailmaan, kunnes heidät synnyinuniversuminsa rajoilta lähetetään rakastavasti superuniversumin korkeamman opetusjärjestelmän piiriin ja sieltä Havonan henkikoulutuksen maailmoihin ja lopulta Paratiisiin ja finaliittien ylevään päämäärään — saamaan ikuinen toimeksianto tehtäviin, joita ei ole vielä ajallisuuden ja avaruuden universeille ilmoitettu.

[Sanellut eräs Nebadonin Loistavista Iltatähdistä, luodun yhteisön numero 1.146.]

life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

37:10.7 (417.1) [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

Luku 38. Paikallisuniversumin hoivaavat henget

⇨ 037

Urantia-kirjan

039 ⇨

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 38 PAIKALLISUNIVERSUMIN HOIVAAVAT HENGET

Osiot

Johdanto

1. Serafien alkuperä
2. Enkelien olemus
3. Esittelemättä jäävät enkelit
4. Serafien maailmat
5. Serafien koulutus
6. Serafien organisaatio
7. Kerubit ja sanobit
8. Kerubien ja sanobien kehitys
9. Keskiväliolennot

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

Johdanto

ÄÄRETTÖMÄN Hengen persoonallisuudet jakautuvat kolmeen erilliseen luokkaan. Kiivas apostoli ymmärsi tämän kirjoittaessaan Jeesuksesta, "joka on mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella; ja hänen allensa ovat enkelit ja vallat ja voimat alistetut." Enkeleillä tarkoitetaan ajallisuuden hoivaavia henkiä; vallat ovat avaruuden sanansaattajajoukkoja; voimat ovat Äärettömän Hengen korkeampia persoonallisuuksia.

Niin kuin supernafit keskusuniversumissa ja sekonafit superuniversumissa, niin muodostavat serafit heihin liittyvien kerubien ja sanobien ohella paikallisuniversumin enkelikunnan.

Kaikki serafit ovat hahmoltaan kutakuinkin yhdenkaltaisia. Universumista universumiin, seitsemän superuniversumin joka puolella, esiintyy heidän suhteensa vähin mahdollinen määrä vaihtelua. He ovat persoonallisten olentojen

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, "who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him." Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings.

kaikista henkityypeistä lähimpänä vakiota. Heidän eri luokistaan muodostuu paikallisuomusten taitavien ja kaikkialla esiintyvien hoivaajien yhteisö.

Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local creations.

1. SERAFIEN ALKUPERÄ

Serafit luo Universumin Äiti-Henki, ja heitä on projisoitu prikaatimuodostelmittain — 41.472 yksilöä kerrallaan — aina Nebadonin alkuaikoina tapahtuneesta ”mallienkelten” ja tiettyjen enkeliperikuvien luomisesta lähtien. Lukuisten Poikien ja muiden universumipersonallisuuksien luominen tapahtuu siten, että Luoja-Poika ja universumissa oleva Äärettömän Hengen edustuma toimivat yhdessä. Kun tämä yhteishanke on saatu päätökseen, Poika ryhtyy luomaan Aineellisia Poikia, ensimmäistä sukupuolisten olentojen ryhmää, kun Universumin Äiti-Henki taas ryhtyy samanaikaisesti ensimmäiseen itsenäiseen yritykseensä henkijälkeläisten aikaansaamiseksi. Näin alkaa paikallisuniversumin serafiarmeijoiden luominen.

Nämä enkeliluokat projisoidaan aikana, jolloin laaditaan suunnitelmat tahdollisten kuolevaisluotujen evoluutioksi. Serafien luominen juontuu aikaan, jolloin Universumin Äiti-Henki saavutti suhteellisen persoonallisuuden — aikaan, jolloin hän ei vielä ollut, niin kuin myöhemmin, Mestari-Pojan vertainen, vaan vasta Luoja-Pojan alkuvaiheinen luova auttaja. Ennen tätä tapahtumaa Nebadonissa palvelleet serafit lainattiin väliaikaisesti eräästä naapuriuniversumista.

Serafeja luodaan aika ajoin vieläkin; Nebadonin universumi on yhä tekeillä. Universumin Äiti-Henki ei koskaan lopeta luovaa toimintaansa kasvavassa ja täydellistyvässä universumissa.

2. ENKELIEN OLEMUS

Enkeleillä ei ole aineellista ruumista, mutta he ovat selvästi muista erottuvia ja erillisiä olentoja. He ovat olemukseltaan ja alkuperältään henkeä. Vaikka he ovat kuolevaisille näkymättömiä, he havaitsevat silti teidät ilman muuntajien ja tulkkien apua sellaisina kuin te lihallisina olentoina olette. He ymmärtävät älyllisesti kuolevaisten elämänmuotoa, ja kaikki ei-aistilliset mielenliikkeet ja tuntemukset ovat heille ja ihmisille yhteisiä. He arvostavat aikaansaannoksianne musiikin, taiteen ja todellisen huumorin aloilla ja nauttivat niistä suuresti. He ovat täysin tietoisia moraalista kamppailustanne ja hengellisistä vaikeuksistanne. He rakastavat ihmisiä, ja vain hyvää voi seurata siitä, että pyritte ymmärtämään ja rakastamaan heitä.

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the “pattern angels” and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

Vaikka serafit ovat varsin tunteikkaita ja myötätuntoisia olentoja, he eivät ole sukupuolisesti tuntevia olentoja. He ovat paljolti sellaisia kuin te tulette olemaan mansiomaailmoissa, jossa "ette nai ettekä mene miehelle, vaan olette niin kuin enkelit taivaassa." Sillä kaikki, jotka "on katsottu arvollisiksi pääsemään mansiomaailmoin, eivät nai eivätkä mene miehelle; eivätkä he enää voi kuolla, sillä he ovat enkelien kaltaisia." Ollessamme tekemisissä sukupuolellisten luotujen kanssa tapanamme on kuitenkin puhua välittömämmin Isästä ja Pojasta polveutuvista olennoista Jumalan poikina, samalla kun me Hengen lapsista puhumme Jumalan tyttärinä. Sukupuolellisten olentojen planeetoilla enkeleistä käytetään sen vuoksi yleensä feminiinisiä pronomineja.

Serafit ovat sillä tavoin luotuja, että he toimivat sekä hengellisellä että konkreettisella tasolla. Ei ole montakaan sellaista morontia- tai henkitoiminnan vaihetta, joka ei olisi avoinna heidän hoivaaville toimilleen. Vaikka enkelit eivät persoonalliselta statukseltaan ole kovinkaan kaukana ihmisistä, he tietyissä toiminnallisissa suorituksissa ylittävät nämä moninkertaisesti. Heillä on monia kykyjä, jotka menevät kauas ihmisen käsityskyvyn yläpuolelle. Teille on esimerkiksi kerrottu, että "pääanne hiuksetkin ovat luetut", ja niin ne todellakin ovat. Mutta serafi ei kuluta aikaansa niitä laskemalla ja pitämällä niiden lukua ajan tasalla. Enkeleillä on myötäsytyninen ja automaattinen (toisin sanoen, automaattinen niin pitkälle kuin kykenisitte käsittämään) kyky tietää sellaiset asiat — te todellakin pitäisitte serafia matemaattisena ihmelapsena. Siksi serafit suoriutuvat tavattoman helposti lukuisista sellaisista velvollisuuksista, jotka kuolevaisille olisivat suunnattoman vaikeita suorittaa.

Enkelit ovat hengellisen statuksen osalta teitä ylempänä, mutta he eivät ole tuomareitanne eivätkä syyttäjiänne. Kokonaan siitä riippumatta, mitkä vikanne ovat, "eivät enkelit, vaikka ovatkin voimaltaan ja mahdiltaan suurempia, lausu syytöstä teitä vastaan." Enkelit eivät toimi ihmiskunnan tuomareina, eikä yksityisen kuolevaisenkaan pitäisi ennakolta tuomita kanssaluotujaan.

Teette viisaasti rakastaessanne heitä, mutta teidän ei tulisi jumaloida heitä; enkelit eivät ole palvonnan kohteita. Kun eräs näkijöistänne "lankesi enkelin jalkojen juureen tätä palvoakseen", suuri serafi Lojalatia sanoi: "Kavahda sitä tekemästä; minä olen sinun ja sukukuntiesi kanssapalvelija, joille kaikille on annettu käsky palvoa Jumalaa."

Olemuksensa ja persoonallisuutensa ominaisuuksien puolesta serafit ovat luotujen olentojen olemassaolon asteikolla vain hivenen kuolevaisrotujen edellä. Lihallisesta ruumiistanne

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will "neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven." For all who "shall be accounted worthy to attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels." Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the "very hairs of your head are numbered," and it is true they are, but a seraphim does not spend her time counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, "the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you." Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudge their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyaltia, when your seer "fell down to worship before the feet of the angel," said: "See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God."

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very

vapautuessanne teistä tulee todellakin hyvin suuresti heidän kaltaisiaan. Mansiomaailmoissa alatte arvostaa serafeja, konstellaatiosfääreillä alatte nauttia heidän seurastaan, kunnes he Salvingtonissa jakavat lepo- ja palvontapaikkansa teidän kanssanne. Koko morontia- ja sitä seuraavan henkiylönousemuksen ajan veljeytenne serafien kanssa on ihanteellista, toveruutenne on oleva ylivertaista.

much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. ESITTELEMÄTTÄ JÄÄVÄT ENKELIT

Kautta paikallisuniversumin toimii sen joka puolella lukuisia sellaisia henkiolentojen luokkia, joita ei kuolevaisille paljasteta siksi, että ne eivät millään tavoin liity Paratiisiin-nousuun tähtäävään kehityssuunnitelmaan. Tässä luvussa rajoitetaan sana ”enkeli” tarkoituksellisesti niiden Universumin Äiti-Hengen serafi- ja heihin liittyvien muiden jälkeläisten nimitykseksi, jotka niin suuressa mitassa huolehtivat kuolevaisten eloonjäämiseen tähtäävien suunnitelmien toimimisesta. Paikallisuniversumissa palvelee kuusi muuta sukulaisolentojen luokkaa eli esittelemättä jäävät enkelit, jotka eivät mitenkään erityisesti liity evolutionaaristen luotujen Paratiisiin-nousua koskeviin universumitoimintoihin. Näitä kuutta enkelikumppanien ryhmää ei koskaan kutsuta serafeiksi eikä heistä puhuta hoivaavina henkinä. Nämä persoonallisuudet toimivat kokonaan Nebadonin hallinnollisten ja muiden asioiden parissa, hankkeissa, jotka eivät millään tavoin liity ihmisen hengellistä ylösnousemusta eikä täydellisyyden saavuttamista tavoittelevaan etenevään elämänvaiheeseen.

3. UNREVEALED ANGELS

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word “angel” is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man’s progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. SERAFIEN MAAILMAT

Salvingtonin kehän yhdeksäs seitsemästä primaarisesta sfääristä koostuva ryhmä käsittää serafien maailmat. Kullakin näistä maailmoista on kuusi apusatelliittia, joilla sijaitsevat serafien koulutuksen kaikkiin vaiheisiin omistautuvat erityiskoulut. Vaikka serafeilla on pääsy kaikkiin Salvingtonin tämän ryhmän muodostaviin neljäänkymmeneenyhdeksään maailmaan, vain ensimmäinen seitsemän maailman sikermä on yksinomaan heidän hallussaan. Jäljelle jääviä kuutta ryhmää pitävät hallussaan Urantialla paljastamattomien enkelikumppanien kuusi luokkaa. Jokainen näistä ryhmistä pitää päämajaansa yhdessä näistä kuudesta primaarimaailmasta, ja kukin ryhmä harjoittaa erikoistoimintoja kuudella apusatelliitilla. Kullakin enkeliyhteisöllä on vapaa pääsy näiden seitsemän erilaisen ryhmän kaikkiin maailmoihin.

Mainitut päämajamaailmat kuuluvat Nebadonin suurenmoisiin valtakuntiin. Serafien

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic

kotikonnuille on ominaista sekä kauneus että valtavuus. Kullakin serafilla on siellä oikea koti, ja ”koti” tarkoittaa kahden serafin asuinsijaa, sillä he elävät pareittain.

Vaikkeivät serafit Aineellisten Poikien ja kuolevaissukukuntien tavoin olekaan mies- ja naispuolisia, he ovat kuitenkin negatiivisia ja positiivisia. Useimpien toimeksiantojen suhteen on niin, että tehtävän suorittamiseen tarvitaan kaksi serafia. Silloin kun he eivät ole kytkeytyneinä yhteyspiireihin, he voivat työskennellä yksikseen, eivätkä he paikallaan pysyessään tarvitse olemuksensa täydentäjää. Tavallisesti he pitävät alkuperäisen olemusentäydentäjänsä, mutta ei välttämättä. Tällaiset yhdistymät ovat pääasiassa toiminnan vaatimia, sillä sukupuoliset tunnot eivät ole heille ominaisia, vaikka he ovat ylen määrin persoonallisia ja aidosti rakastavia.

Serafeilla on heille osoitettujen kotien lisäksi myös ryhmän, komppanian, pataljoonan ja prikaatin päämaja. He kerääntyvät kokouksiin joka tuhannes vuosi ja ovat kaikki läsnä luomishetkensä mukaisessa järjestyksessä. Mikäli serafi kantaa vastuita, jotka estävät poissaolon palveluksesta, hän vuorottelee läsnäoloaan täydentäjänsä kanssa, ja eri aikana syntynyt serafi astuu hänen tehtäviinsä. Näin kumpikin serafikumppanuksista pääsee ainakin joka toiseen kokoukseen.

5. SERAFIEN KOULUTUS

Ensimmäisen vuosituhantensa serafit viettävät valtakirjattomina tarkkailijoina Salvingtonissa ja siihen liittyvien maailmojen kouluissa. Toinen vuosituhat vietetään Salvingtonin kehän serafimaailmoissa. Heidän keskuskouluun johtavat nyt ensimmäiset satatuhatta Nebadonin serafia, ja heidän päällikkönään on tämän paikallisuniversumin alkuperäinen eli esikoisenkeli. Ensimmäiseksi luodun Nebadonin enkelien ryhmän koulutti Avalonista saatu tuhannen serafin joukko. Sen jälkeen enkeleitämme ovat opettaneet heidän omat vanhemmat toverinsa. Myös Melkisedekeillä on suuri osuus kaikkien paikallisuniversumin enkelten — serafien, kerubien ja sanobien — opettamisessa ja koulutuksessa.

Tämän Salvingtonin serafimaailmoissa tapahtuvan koulutusjakson päättyessä serafit kootaan tavanmukaisiksi enkelioorganisaation edellyttämiksi ryhmiksi ja yksiköiksi, ja heidät osoitetaan johonkin konstellaatioon. Heille ei vielä anneta hoivaavan hengen valtuutusta, vaikka he valtuutusta edeltävissä enkelikoulutuksen vaiheissa ovatkin jo päässeet pitkälle.

Serafit vihkiytyvät hoivaaviksi hengiksi alimmissa evolutionaarisissa maailmoissa

estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and ”home” means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the

tarkkailijoina toimimalla. Tämän kokemuksen jälkeen he palaavat tehtävänsä kohteena olevan konstellaation päämajaan liittyviin maailmihin aloittaakseen jatko-opintonsa ja valmistautuakseen entistään täsmällisemmin palvelukseen jossakin erikseen osoitetussa paikallisjärjestelmässä. Tämän yleiskoulutuksen jälkeen heidät ylennetään jonkin paikallisjärjestelmän palvelukseen. Nebadonin jonkin paikallisjärjestelmän pääkaupunkiin liittyvissä arkkitehtonisissa maailmoissa serafimme vievät päätökseen koulutuksensa, ja heidät valtuutetaan ajallisuuden hoivaaviksi hengiksi.

Sitten kun serafit ovat valtuutensa kerran saaneet, he voivat kulkea toimeksiantoja suorittaessaan Nebadonin jokaisessa kolkassa ja jopa Orvontonissa asti. Heidän universumissa tekemäänsä työtä eivät koske mitkään rajat eivätkä rajoitukset. He liittyvät läheisesti maailmojen aineellisiin luotuihin, ja he ovat aina hengellisten persoonallisuuksien alempien luokkien palveluksessa pitämässä yhteyttä mainittujen henkimaailman olentojen ja aineellisten maailmojen kuolevaisten välillä.

6. SERAFIEN ORGANISAATIO

Serafiin päämajassa toisen vuosituhannen oleskeltuaan serafit organisoidaan päälliköiden alaisuuteen kahdentoista jäsenen ryhmiksi (12 paria, 24 serafia) ja kaksitoista tällaista ryhmää muodostaa komppanian (144 paria, 288 serafia), jota komentaa johtaja. Kaksitoista komppaniaa muodostaa komentajan johtaman pataljoonan (1.728 paria eli 3.456 serafia) ja kaksitoista pataljoonaa vastaa yhtä päällikön johtamaa serafiprikaatia (20.736 paria eli 41.472 yksilöä), kun taas kaksitoista prikaatia, jotka ovat valvojan komennuksessa, muodostaa legioonan, jonka vahvuus on 248.832 paria eli 497.664 yksilöä. Jeesus viittasi tällaiseen enkeliryhmään sinä yönä Getsemanen puutarhassa, jolloin hän sanoi: "Voisin nytkin esittää Isälleni pyynnön, ja hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä."

Kaksitoista enkelilegioonaa muodostaa armeijakunnan, jossa on 2.985.984 paria eli 5.971.968 yksilöä, ja kaksitoista tällaista armeijakuntaa (35.831.808 paria eli 71.663.616 yksilöä) muodostaa suurimman operoivan serafiorganisaation, enkeliarmeijan. Serafiarmeijakuntaa komentaa arkkienkeli tai joku muu samanarvoinen persoonallisuus, kun taas enkeliarmeijoita johtavat Loistavat Iltatähdet tai muut Gabrielin lähimmät käskynhaltijat. Ja Gabriel on "taivaan armeijoiden ylipäällikkö", Nebadonin Hallitsijan korkein toimeenpanija, "sotajoukkojen Herra Jumala".

evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

38:5.4 (421.3) When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAPHIC ORGANIZATION

38:6.1 (421.4) After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: "I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels."

38:6.2 (421.5) Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the "supreme commander of the armies of heaven," the chief executive of the Sovereign of Nebadon, "the Lord God of hosts."

Vaikka serafit ja kaikki muut paikallisuniversumin yhteisöt palvelevat Äärettömän Hengen — sellaisena kuin tämä Salvingtonissa personoituu — välittömässä valvonnassa, ne ovat Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen jälkeen tulleet Mestari-Pojan hallitsijanvallan alaisuuteen. Jo kun Mikael syntyi lihasta Urantialla, viestitettiin koko Nebadonille superuniversumin kaukoviesticlähetys, joka julisti: "Ja kaikki enkelit palvokoot häntä." Kaikki enkelien arvoluokat ovat hänen hallitsijanvaltansa alaisia. He kuuluvat ryhmään, jolle on annettu nimitys "hänen voimalliset enkelinsä".

7. KERUBIT JA SANOBIT

Kerubit ja sanobit ovat kaikilta olennaisilta ominaisuuksiltaan serafien kaltaisia. Heidän alkuperänsä on sama, mutta se, mihin he päätyvät, ei aina ole sama. He ovat hämmästyttävän älykkäitä, ihmeteltävän tehokkaita, liikuttavan myötätuntoisia ja miltei ihmisen kaltaisia. He ovat enkelien alin luokka. Niinpä he ovat sitäkin lähempänä evolutionaaristen maailmojen edistyneemmäntyyppisten ihmisolentojen kaltaisuutta.

Kerubit ja sanobit liittyvät luonnostaan yhteen, he ovat toiminnallisesti yhteen liitettyjä. Toinen on energiapositiivinen persoonallisuus, toinen on energianegatiivinen. Oikeanpuoleinen deflektori eli positiivisesti varautunut enkeli on kerubi — vanhempi eli hallitseva persoonallisuus. Vasemmanpuoleinen deflektori eli negatiivisesti varautunut enkeli on sanobi — olemuksen täydentäjä. Kumpikin enkelityyppi on yksinään toimiessaan varsin rajoittunut; niinpä he tavallisesti palvelevatkin pareittain. Silloin kun he palvelevat serafiohjaajistaan riippumattomina, he ovat enemmän kuin koskaan riippuvaisia keskinäisestä yhteydestään ja toimivat aina yhdessä.

Kerubit ja sanobit ovat serafihjoaajien uskollisia ja pystyviä avustajia, ja kaikille seitsemälle serafiluokalle annetaan käyttöön näitä heidän alaisuudessaan toimivia avustajia. Kerubit ja sanobit toimivat näissä ominaisuuksissa iät ja ajat, mutta he eivät seuraa serafeja tehtäviin, jotka ulottuvat paikallisuniversumin rajojen taakse.

Kerubit ja sanobit ovat rutiiniasioita hoitavia henkityöntekijöitä järjestelmien yksittäisissä maailmoissa. Kun kysymys on tehtävästä, joka ei koske persoonallisuutta, tai jos kyse on hätätapauksesta, he saattavat palvella serafiparin sijasta, mutta he eivät toimi koskaan — eivät edes väliaikaisesti — ihmisistä huolehtivina enkeleinä, sillä sellainen etuoikeus kuuluu yksinomaaisesti serafeille.

38:6.3 (421.6) Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, "And let all the angels worship him." All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated "his mighty angels."

7. CHERUBIM AND SANOBIM

38:7.1 (422.1) In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

Kun kerubit määrätään jollekin planeetalle, he menevät paikallisia oloja käsitteleville oppikursseille, jotka sisältävät kyseisen planeetan tapojen ja kielten opiskelua. Kaikki ajallisuuden hoivaavat henget ovat kaksikielisiä: he puhuvat sekä sen paikallisuniversumin että sen superuniversumin kieltä, josta he ovat kotoisin. Maailmojen kouluissa opiskelemalla he oppivat lisää kieliä. Kerubit ja sanobit samoin kuin serafit ja henkiolentojen kaikki muutkin luokat pyrkivät jatkuvasti kehittämään itseään. Vain sellaiset kuin voimaa valvovat ja energiaa ohjaavat alisteiset olennot eivät kykene edistymään. Kaikki luodut, joilla on todellinen tai potentiaalinen persoonallisuuteen kuuluva tahto, pyrkivät uusiin saavutuksiin.

Olemukseltaan kerubit ja sanobit ovat luonnostaan varsin lähellä olemassaolon morontiatasoa, ja he osoittautuvat mitä tehokkaimmiksi fyysisten, morontiaalisten ja hengellisten alueiden välisessä rajamaaston työssä. Näille paikallisuniversumin Äiti-Hengen lapsille ovat ominaisia ”neljännet luodut”, paljolti samaan tapaan kuin on myös Havonan servitaaleille ja sovittelukomissioille. Joka neljännet kerubit ja joka neljännet sanobit ovat kvasiaineellisia ja muistuttavat varsin selvästi olemassaolon morontiatasoa.

Nämä enkelten neljännet luodut ovat suureksi avuksi serafeille näiden universumi- ja planeettatoimintojen konkreettisemmilla osa-alueilla. Nämä morontiakerubit suorittavat myös monia välttämättömiä raja-alueen tehtäviä morontiakoulutusmaailmoissa, ja heitä osoitetaan suurin joukoin Morontiaseuralaisten palvelukseen. He merkitsevät morontiasfääreille suunnilleen sitä, mitä keskiväliolennot merkitsevät evolutionaarisille planeetoille. Asutuissa maailmoissa nämä morontiakerubit työskentelevät usein yhdessä keskiväliolentojen kanssa. Kerubit ja keskiväliolennot ovat selvästi erillisiä olentoluokkia, heidän alkuperänsä on erilainen, mutta heidän olemuksessaan ja toiminnassaan ilmenee suurta samankaltaisuutta.

8. KERUBIEN JA SANOBIEN KEHITYS

Kerubeille ja sanobeille on avoinna lukuisia väyliä, joita myöten he pääsevät palvelussaan yhä pitemmälle ja jotka johtavat statuksen kohoamiseen, ja tätä statusta voi edelleenkin korottaa Jumalallisen Hoivaajan syleily. Kehityspotentiaalin osalta kerubit ja sanobit jakautuvat kolmeen suureen luokkaan:

1. Etenemisehdokkaat. Nämä olennot ovat luontaisesti ehdokkaita saavuttamaan serafin

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by “fourth creatures” much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets. On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

38:8.1 (423.1) Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Ascension Candidates*. These beings are by nature candidates for seraphic

statuksen. Tähän luokkaan kuuluvat kerubit ja sanobit ovat lahjakkaita, vaikeivät synnynnäisten kykyjensä puolesta serafien vertaisia; mutta utteruuden ja kokemuksen kautta heidän on mahdollista saavuttaa täysi serafin asema.

2. Keskivaiheen kerubit. Kaikki kerubit ja sanobit eivät ole ylösnousemuspotentiaalltaan yhtäläisiä, ja keskivaiheen kerubit ovatkin enkeliluotujen myötäsyttyisästi rajoittuneet olennot. Useimmat heistä jäävät kerubeiksi ja sanobeiksi, vaikka lahjakkaammat yksilöt saattavatkin päästä rajoitettuun serafipalveluun.

3. Morontiakerubit. Nämä enkeliyhteisöjen ”neljännet luodut” säilyttävät aina kvasimateriaaliset ominaispiirteensä. He jatkavat kerubeina ja sanobeina — yhdessä keskivaiheen veljiensä enemmistön kanssa — odoteltaessa Korkeimman Olennon faktuaalistumisen täyttymystä.

Vaikka toinen ja kolmas ryhmä ovatkin kasvupotentiaalliltaan jossain määrin rajoittuneita, ylösnousemusehdokkaat saattavat kuitenkin päästä universaalisen serafipalvelun kukkuloille. Monia kokeneempia näiden kerubien joukosta liitetään kohtalon serafisuojelijoiden riveihin, ja näin he tulevat suoraan Mansiomaailman Opettajiksi ylentämistä odottavien joukkoon, sitä mukaa kun heitä vanhemmat serafit jättävät paikkansa täytettäväksi. Kohtalonsuojelijoilla ei ole kerubeja ja sanobeja auttajina, silloin kun heidän kuolevaiset suojattinsa pääsevät morontiaelämään. Ja silloin kun muuntyyppisille evolutionaarisille serafeille myönnetään lähtölupa Serafingtoniin ja Paratiisiin, heidän on Nebadonin rajojen taakse siirtyessään jätettävä aikaisemmat alaisensa. Universumin Äiti-Henki tavallisesti syleilee tänne jääneet kerubit ja sanobit, jotka sitten pääsevät serafin statuksen saavuttamisen osalta Mansiomaailman Opettajaa vastaavalle tasolle.

Kun kertaalleen syleillyt kerubit ja sanobit ovat palvelleet pitkän aikavälin Mansiomaailman Opettajina alimmalta morontiasfääriltä korkeimmalle, ja kun heidän yhteisössään Salvingtonissa on liikaa jäseniä, Kirkas Aamutähti kutsuu nämä ajallisuuden luotujen uskolliset palvelijat eteensä. Heiltä otetaan persoonallisuudenmuuntovala, ja sen jälkeen Universumin Äiti-Henki syleilee toistamiseen nämä edistyneet ja vanhemmat kerubit ja sanobit seitsentuhantisina ryhminä. Tästä toisesta syleilystä he ilmaantuvat täysin kehittyneinä serafeina. Siitä lähtien näille uudestisyntyneille kerubeille ja sanobeille on avoinna serafin elämänura koko mitassa ja täydessä määrässään, kaikkine Paratiisinpääsymahdollisuuksineen. Tällaisia enkeleitä voidaan määrätä jonkun kuolevaisolennon kohtalonsuojelijaksi, ja jos kuolevaissuojatti jää eloon, he ovat kelpoisia ylennettäväksi

status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

38:8.3 (423.3) 2. *Mid-phase Cherubim.* All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia Cherubim.* These “fourth creatures” of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

38:8.5 (423.5) While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Serafington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

38:8.6 (423.6) When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Serafington and the seven circles of seraphic attainment, even

Serafingtoniin ja serafien saavutettavissa oleville seitsemälle kehälle, jopa Paratiisiin ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan.

to Paradise and the Corps of the Finality.

9. KESKIVÄLIOLENNOT

Keskiväliolennot luokitellaan kolmella tavalla: Heidät luokitellaan asianmukaisesti ylösnousemuksellisiin Jumalan Poikiin kuuluviksi; heidät ryhmitetään todellista tilannetta vastaavasti vakinaisten kansalaisten luokkiin kuuluviksi; kun heidät sen sijaan toiminnallisesti luetaan ajallisuuden hoivaaviin henkiin, siksi että heillä on läheinen ja tuloksellinen yhteys enkelijoukkoihin työssä, jota he tekevät kuolevaisten ihmisten palvelemiseksi avaruuden yksittäisissä maailmoissa.

Näitä ainutlaatuisia olentoja esiintyy useimmissa asutuissa maailmoissa ja Urantian kaltaisilla desimaali- eli elolliskokeiluplaneetoilla heitä tavataan aina. Keskiväliolentoja on kahta tyyppiä — ensiasteisia ja toisasteisia — ja he ilmaantuvat seuraavia menetelmiä käyttäen:

1. Ensiasteiset keskiväliolennot, hengellisempi ryhmä, ovat jossakin mielessä vakioitu olentoluokka, jonka jäsenet poikkeuksetta polveutuvat modifioitujen ylösnousemuskuolevaisten muodostamista Planeettaprinsien esikunnista. Ensiasteisten keskiväliolentojen lukumäärä on aina viisikymmentätuhatta eikä yhdelläkään heidän huolenpitoaan osakseen saavalla planeetalla ole näitä olentoja tätä lukuisampaa ryhmää.

2. Toisasteiset keskiväliolennot, näiden olentojen aineellisempi ryhmä, vaihtelee lukumääränsä puolesta eri maailmoissa suuresti, joskin heitä keskimäärin on viisikymmentätuhatta. He polveutuvat eri tavoin planeettojen biologisista kohentajista, Aatameista ja Eevoista, tai näiden välittömästä jälkeläistöstä. On olemassa peräti kaksikymmentäneljä eri menetelmää näiden toisasteisten keskiväliolentojen tuottamiseksi avaruuden evolutionaarisiiin maailmoin. Tapa, jolla tämä ryhmä sai alkunsa Urantialla, oli epätavallinen ja outo.

Kumpikaan näistä ryhmistä ei ole evolutionaarinen sattuma, vaan kumpikin on tärkeä piirre universumin arkkitehtien ennalta päättämissä suunnitelmissa, ja heidän otollisessa vaiheessa sattuva ilmaantumisensa kehittyviin maailmoin tapahtuu valvovien Elämäkantajien alkuperäisten kaavailujen ja kehittämissuunnitelmien mukaisesti.

Ensiasteiset keskiväliolennot saavat älyllistä ja hengellistä energiaa menetelmällä, jota käytetään myös enkelien kohdalla, ja he ovat älylliseltä statukseltaan yhdenmukaisia.

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact

Seitsemän mielenauttajajenkeä eivät ole heihin yhteydessä; ja vain kuudes ja seitsemäs eli palvelon henki ja viisauden henki kykenevät antamaan palveluksiaan toisasteiselle ryhmälle.

Toisasteiset keskiväliolennot saavat fyysistä energiaa menetelmällä, jota käytetään myös Aatamien kohdalla: serafien toimesta heidät kytketään hengellisiin yhteyspiireihin, ja älyllisyydestä puheen ollen heille annetaan mieli, joka on morontian siirtymätyyppiä. He jakautuvat neljään fyysiseen tyyppiin, seitsemään hengelliseen luokkaan ja kahteentoista tasoon sen mukaan, miten he reagoivat älyn tasolla kahden viimeisen auttajajenken ja morontiamielen yhteiseen hoivaan. Nämä erilaisuudet määrittävät, missä määrin heidän toimintansa ja heidän tehtävänsä planeetoilla eroavat toisistaan.

Ensiasteiset keskiväliolennot muistuttavat enemmän enkeleitä kuin kuolevaisia; toisasteiset luokat ovat paljon enemmän ihmisten kaltaisia. Kumpikin ryhmä antaa toiselle verratonta apua heidän suorittaessaan moninaisia planetaarisia tehtäviään. Ensiasteiset hoivaajat voivat solmia yhteistyösuhteen sekä morontia- ja henkienergian valvojen että mieliyhteyspiirin hoitajien kanssa. Toisasteinen ryhmä voi solmia yhteistyösuhteita vain fyysisten valvojen ja aineellisten virtapiirien säätelijöiden kanssa. Mutta koska keskiväliolentojen kumpikin luokka voi päästä täydelliseen yhteyden synkroniaan toisen ryhmän kanssa, kummallakin ryhmällä on näin kyky päästä käytännössä hyödyntämään koko energia-asteikkoa, joka ulottuu aineellisten maailmojen karkeasta fyysisestä voimasta universumienergioiden siirtymävaiheen kautta aina taivaallisten maailmojen korkeamman henkitodellisuuden voimiin asti.

Aineellisten ja hengellisten maailmojen välisen kuilun kuroo täysin umpeen kuolevaisen ihmisen, toisasteisen keskiväliolennon, ensiasteisen keskiväliolennon, morontiakerubin, keskivaiheen kerubin ja serafin toisiinsa kytkeytyvä sarja. Yksittäisen kuolevaisen henkilökohtaisessa kokemuksessa nämä eri tasot epäilemättä enemmän tai vähemmän yhdistyvät, ja jumalallisen Ajatuksensuuntaajan huomaamattomat ja salaperäiset toimet tekevät niistä henkilökohtaisesti mielekkäitä.

Normaaleissa maailmoissa ensiasteiset keskiväliolennot suorittavat palveluaan tiedonkeruujoukkona sekä Planeettaprinssin puolesta toimivina taivaallisina viihdyttäjinä, kun toisasteiset keskiväliolennot taas jatkavat yhteistyötään Aatamin hallinnon kanssa, jonka tarkoituksena on etenevän planeettasivilisaation asian edistäminen. Aina kun Planeettaprinssi osoittautuu luopioksi ja Aineellinen Poika epäonnistuu, kuten kävi Urantialla, keskiväliolentoista tulee Järjestelmänhallitsijan

with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircuited by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing

suojatteja, ja he palvelevat planeetan virkaatekevän suojelijan ohjaavassa opastuksessa. Mutta vain kolmessa muussa Satanian maailmassa nämä olennot toimivat yhtenä ryhmänä saman johdon alaisuudessa, niin kuin toimivat Urantian yhdistyneet keskivälihoivaajat.

Sekä ensiasteisten että toisasteisten keskiväliolentojen eri planeetoilla suorittama työ vaihtelee ja on erilaista universumin lukuisissa yksittäisissä maailmoissa, mutta normaaleilla ja keskimääräisillä planeetoilla heidän toimintonsa eroavat suuresti niistä velvollisuuksista, jotka täyttävät heidän aikansa Urantian kaltaisilla eristetyillä sfääreillä.

Ensiasteiset keskiväliolennot ovat planeetan historioitsijoita, jotka Planeettaprinssin saapumisajankohdasta alkaen aina vakiintuneeseen valon ja elämän aikakauteen asti kokoavat planeetan historiaa käsittelevät näytöskulkueet ja suunnittelevat tällaiset kuvaelmat järjestelmäpäämajan maailmoissa pidettäviin planeettanäyttelyihin.

Keskiväliolennot jäävät asuttuun maailmaan pitkiksi aikakausiksi, mutta mikäli he ovat uskollisia saamalleen luottamustehtävälle, he saavat lopuksi ja mitä varmimmin tunnustuksen aikakausia kestäneestä palveluksestaan Luoja-Pojan hallitsijanvallan ylläpitämisessä. He tulevat asianmukaisesti palkituiksi siitä, että ovat kärsivällisesti palvelleet ajallisuuden ja avaruuden maailmansa aineellisia kuolevaisia. Ennen tai myöhemmin kaikki ansioituneet keskiväliolennot otetaan Jumalan ylösnousevien Poikien riveihin, ja heidät perehdytetään perin pohjaisesti Paratiisinnousemisen pitkään ja monivaiheiseen tapahtumaketjuun, ja sen he käyvät läpi niiden samaisten eläimestä polveutuvien kuolevaisten, heidän maisten veljiensä, seurassa, joita he pitkään jatkuneen planeetallaokeskelunsa kuluessa niin tarkkaan varjelivat ja niin tehokkaasti palvelivat.

[Esittänyt yksi Melkisedeikeistä, joka toimi Nebadonin serafiarmeijakuntien päällikön pyynnöstä.]

guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midwayers is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midwayers are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midwayers remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Luku 39. Serafien armeijakunnat

⇨ 038

Urantia-kirjan

040 ⇨

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 39 SERAFIEN ARMEIJAKUNNAT

Osiot

Johdanto

1. Korkeimmat serafit
2. Korkeammat serafit
3. Valvojaserafit
4. Hallintoserafit
5. Planetaariset auttajat
6. Siirtymähoivaajat
7. Tulevaisuuden serafit
8. Serafien määränpää
9. Täyttymyksen Serafikunta

Johdanto

SIKÄLI kuin tiedämme, Äärettömän Hengen — sellaisena kuin hän personoituu paikallisuniversumin päämajassa — tarkoituksena on tuottaa yhdenmukaisen täydellisiä serafeja, mutta jostakin tuntemattomasta syystä nämä serafijälkeläiset ovat varsin erilaisia. Tämä erilaisuus saattaa johtua kehittyvän kokemuksellisen Jumaluuden tuntemattomasta väliintulosta; mikäli asia on näin, emme kuitenkaan voi sitä todistaa. Mutta panemme silti merkille, että opetuksellisista testeistä ja koulutuksellisesta harjoituksesta selviytyttyään serafit jakautuvat vääjäämättömästi ja selkeästi seuraaviin seitsemään ryhmään:

1. Korkeimmat serafit.
2. Korkeammat serafit.
3. Valvojaserafit.
4. Hallintoserafit.
5. Planetaariset auttajat.

PAPER 39 THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.

39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.

39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.

39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.

39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.

6. Siirtymähoivaajat.

7. Tulevaisuuden serafit.

Olisi tuskin oikein sanoa yhdestäkään serafista, että tämä on alempi kuin johonkin muuhun ryhmään kuuluva enkeli. Siitä huolimatta jokainen enkeli on palvelua ajatellen ensi alkuun rajoittunut sen luokittelun mukaisesti, johon hän alun pitäen ja myötäsyttyisesti kuuluu. Manotia, joka on serafikumppanini tätä esitystä valmisteltaessa, kuuluu korkeimpiin serafeihin ja toimi ennen vain korkeimpana serafina. Utteruudella ja antaumuksellisesti palvelemalla hän on saavuttanut kaikki seitsemän serafipalvelun tasot, yhden kerrallaan, ja on toiminut lähes jokaisella serafille avoinna olevalla toimintakentällä. Ja nyt hänellä on Urantian serafien apulaispäällikön valtakirja.

Ihmisten on toisinaan vaikea ymmärtää, että luomisessa saatu kapasiteetti korkeamman tason palveluun ei välttämättä merkitse, että asianomainen omaisi myös kyvyn toimia suhteellisesti alemmilla palvelun tasoilla. Ihminen aloittaa elämänsä avuttomana pikkulapsena, niinpä kuolevaisen jokaisen saavutuksen täytyy sisältää kaikki sen kokemisen ennakoedellytykset. Serafeilla ei ole mitään tällaista aikuisuutta edeltävää elämänvaihetta — lapsuutta. He ovat kuitenkin kokemuksellisia luotuja, ja he voivat kokemuksen avulla ja jatkokoulutuksen kautta lisätä jumalallista ja synnynäistä kyvykkyiden lahjaansa hankkimalla kokemuksen kautta toiminnallista taitoa yhdellä tai useammalla serafipalvelun alueella.

Sen jälkeen kun serafeille on annettu valtakirja, heidät osoitetaan oman luontaisen ryhmänsä reservijoukkoihin. Planetaarisen statuksen omaavat ja hallintoviranomaisen asemassa olevat serafit palvelevat usein pitkiä ajanjaksoja alkuperäisen luokituksensa mukaisissa tehtävissä, mutta mitä korkeampi enkelihoidaajien myötäsyttyinen toiminnan taso on, sitä ponnekkammin he tavoittelevat määräystä universumipalvelun alemmille lohkoille. Erityisesti he toivovat määräystä planetaaristen auttajien reserveihin, ja tässä onnistuessaan he kirjoittautuvat jonkin evolutionaarisen maailman Planeettaprinssin päämajan yhteydessä oleviin taivaallisiin kouluihin. Siellä he ryhtyvät opiskelemaan kyseisen ihmiskunnan rotujen kieliä, historiaa ja paikallisia tapoja. Serafiin pitää omaksua tietoa ja heidän on hankittava kokemusta paljolti samaan tapaan kuin ihmistenkin. He eivät tiettyjen persoonallisuuteen kuuluvien ominaisuuksien puolesta ole kovinkaan kaukana teistä. Ja he kaikki halajavat päästä aloittamaan pohjalta, hoivaamisen alimmalta mahdolliselta tasolta; näin he voivat toivoa saavuttavansa korkeimman mahdollisen tason siinä, mihin kokemuksen kautta on mahdollista päästä.

39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.

39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. KORKEIMMAT SERAFIT

Nämä serafit ovat nyt paljastetuista paikallisuniversumin seitsemästä enkeliluokasta ylimmät. He toimivat seitsemänä ryhmänä, joista jokainen on läheisessä yhteydessä Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluviin enkelihoivaajiin.

1. Poika—Henki-hoivaajat. Korkeimpien serafien ensimmäinen ryhmä osoitetaan paikallisuniversumissa asuvien ja toimivien ylhäisten Poikien ja Hengestä polveutuvien olentojen palvelukseen. Tämä enkelihoivaajien ryhmä palvelee myös Universumin Poikaa ja Universumin Henkeä ja liittyy läheisesti Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhteisen tahdon universaalisen toimeenpanopäällikön, Kirkkaan Aamutähden, tiedonhankkijakuntaan.

Kun näitä serafeja osoitetaan ylhäisten Poikien ja Henkien palvelukseen, he kytkeytyvät luonnostaan Paratiisin Avonaalien, lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen jumalallisten jälkeläisten laajalle ulottuviin palveluihin. Tämä korkea ja kokenut serafien luokka avustaa Paratiisin Avonaaleja näiden kaikilla hallinnollisilla ja lahjoittautumista merkitsevillä tehtäväkäynneillä. Tällöin nämä serafit omistautuvat yhden planetaarisen tuomiokauden päättämiseen ja uuden aikakauden aloittamiseen liittyvän erityistoiminnan organisoimiseen ja hoitamiseen. Mutta heillä ei ole mitään tekemistä tällaiseen tuomiokausien vaihtumiseen mahdollisesti kuuluvan tuomioistuintyöskentelyn kanssa.

Lahjoittautumisen avustajat. Kun Paratiisin Avonaalit — eivät siis Luoja-Pojat — ovat suorittamassa lahjoittautumista, heidän seurassaan on aina 144 lahjoittautumisavustajan joukko. Nämä 144 enkeliä ovat niiden kaikkien muiden Poika—Henki-hoivaajien päälliköitä, jotka voivat olla mukana lahjoittautumistehtäväkäynnillä. Jumalan inkarnoituneen Pojan komennossa saattaa olla legioonittain enkeleitä hänen suorittaessaan planetaarista lahjoittautumista, mutta joka tapauksessa kaikkia näitä serafeja organisoivat ja johtavat mainitut 144 lahjoittautumisen avustajaa. Myös enkelien korkeammat luokat, kuten supernafit ja sekonafit, saattavat muodostaa osan avustavasta enkeliarmeijakunnasta, ja vaikka heidän tehtävänsä ovat erillään serafien tehtävistä, lahjoittautumisen avustajat kuitenkin koordinoivat kaikkia näitä toimintoja.

Nämä lahjoittautumisen avustajat ovat täyttymyksen serafeja; he kaikki ovat läpikäyneet Serafingtonin kehät ja päässeet Täyttymyksen Serafikuntaan. Ja lisäksi heidät on erityisesti koulutettu kohtaamaan ne vaikeudet ja selviämään niistä hätätapauksista, jotka liittyvät ajallisuuden

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers.* The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) *Bestowal Attendants.* Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Serafington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies

lasten edistämiseksi suoritettuihin Jumalan Poikien lahjoittautumisiin. Kaikki tällaiset serafit ovat saavuttaneet Paratiisin ja päässeet Toisen Lähteen ja Keskukseen, lankaikkisen Pojan, henkilökohtaiseen syleilyyn.

Serafit haluavat määräystä ruumiillistuneiden Poikien tehtäväkäynneille yhtä hartaasti kuin he haluavat kiinnitystä maailmojen kuolevaisten kohtalonsuojelijoiksi. Jälkimmäinen on serafin varmin lupakirja Paratiisiin, kun taas lahjoittautumisen avustajat ovat päässeet Paratiisin saavuttaneiden täyttymyksen serafien korkeimman paikallisuniversumipalvelun piiriin.

2. Oikeusistuinten neuvojat. He ovat niitä serafineuvoja ja -auttajia, joita liitetään kaikkiin oikeusasteisiin alkaen sovittelijoista ja päätyn toimipiiriin korkeimpiin tuomioistuimiin. Tällaisten tuomioistuinten tarkoituksena ei ole rankaisupäätösten langettaminen, vaan paremminkin vilpittömien mielipide-erojen ratkaiseminen ja ylösnousemuskuolevaisten ikuisesta eloonjäämisestä päättäminen. Oikeusistuinten neuvonantajien tehtävänä on huolehtia siitä, etteivät kuolevaisia luotuja vastaan esitetyt syytökset ole kohtuuttomia ja että heidät tuomitaan armoa osoittaen. Tässä työssä he ovat läheisessä yhteistoiminnassa Pääkomissaarien eli paikallisuniversumissa palvelevien Henkeen fuusioituneiden ylösnousemuskuolevaisten kanssa.

Oikeusistuinten serafineuvojen palvelu kuolevaisten puolustajina on laajamittaista. Ei niin, että koskaan ilmenisi mitään halua osoittaa kohtuuttomuutta maailmojen vähäisiä luotuja kohtaan, mutta koska oikeudenmukaisuus edellyttää jokaisen laiminlyönnin käsittelemistä kavuttaessa kohti jumalallista täydellisyyttä, armo puolestaan vaatii, että jokainen tällainen harha-askel tuomitaan tasapuolisesti tuon luodun luonteenlaadun ja jumalallisen tarkoituksen mukaisesti. Nämä enkelit edustavat ja olennoivat jumalalliseen oikeuteen kuuluvaa laupeuden elementtiä — oikeudenmukaisuutta, joka perustuu tietoon henkilökohtaisten motiivien ja rodullisten taipumusten pohjimmaisista tosiasioista.

Tämä enkelien luokka palvelee Planeettaprinsien neuvostoista alkaen aina paikallisuniversumin korkeimpiin tuomioistuimiin asti, kun taas heidän kumppaninsa Täyttymyksen Serafikunnasta toimivat Orvontonin korkeammissa maailmoissa, jopa Uversassa Päivien Muinaisten tuomioistuimissa.

3. Universumiin tutustuttajat. Nämä ovat kaikkien niiden ylösnousemusluotujen todellisia ystäviä ja loppututkinnon jälkeisiä neuvonantajia, jotka ovat viettämässä lepotaukoa viimeistä kertaa Salvingtonissa eli synnyinuniversumissaan, silloin kun he seisovat valtaisan Orvontonin

associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) 2. *Court Advisers*. These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators*. These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast

superuniversumiin avautuvan tuntemattoman henkimatkan kynnyksellä. Ja monellakin taivasmatkalaisella on silloin tunne, jonka kuolevaiset voisivat ymmärtää vain vertaamalla sitä inhimillisen nostalgian tunteeseen. Taakse jäävät saavutetut maailmat, pitkäaikaisessa palvelussa ja morontiatason tavoitteiden saavuttamisessa tutuiksi käyneet maailmat; edessä on suuremman ja laajemman universumin haastava mysteeri.

Universumiin tutustuttajien tehtävänä on helpottaa ylösnousevien pyhiinvaeltajien siirtymistä universumipalvelun saavutetulta tasolta vielä saavuttamattomalle tasolle, auttaa näitä pyhiinvaeltajia suorittamaan ne kaleidoskooppimaiset muutokset merkitysten ja arvojen ymmärtämisessä, jotka kuuluvat olennaisesti siihen oivallukseen, että ensimmäisen asteen henkiolento seisoo, ei suinkaan paikallisuniversumin morontiavaiheen ylösnousemuksen päässä ja huipulla, vaan pikemminkin vasta Universaalisen Isän luokse Paratiisiin johtavien hengellisen ylösnousemuksen pitkien tikkaiden juurella.

Monet näihin serafeihin liittyneistä Serafingtonin loppututkimuksen suorittaneista Täytytmyksen Serafikunnan jäsenistä suorittavat laajaa opetustyötä tietyissä Salvingtonin kouluissa, jotka huolehtivat Nebadonin luotujen valmistamisesta seuraavan universumiaikakauden olosuhteisiin.

4. Opetusneuvojat. Nämä enkelit ovat paikallisuniversumin hengellisen opettajakunnan verrattomia avustajia. Opetusneuvojat ovat kaikkiin luokkiin kuuluvien opettajien sihteereitä alkaen Melkisedeikeistä ja Kolminaisuuden Opettaja-Pojista ja päätyen morontiakuolevaisiin, jotka on määrätty auttamaan ylösnousemuksellisen elollisuuden asteikolla heti heidän jäljessään tulevia kaltaisiaan. Näette näitä opettajaserafien avustajia ensimmäisen kerran jossakin Jerusemia ympäröivistä seitsemästä mansiomaailmasta.

Näistä serafeista tulee paikallisuniversumien lukuisten opetus- ja koulutuslaitosten divisioonanpäälliköiden apulaisia, ja heitä liitetään suurin joukoin paikallisjärjestelmien seitsemän koulutusmaailman ja konstellaatioiden seitsemänkymmenen opetussfääriin opettajakuntiin. Nämä toiminnot ulottuvat aina yksittäisiin maailmoihin asti. Jopa aidot ja vihkiytyneet ajallisuudessa työskentelevät opettajat saavat apua ja usein tukea näiltä korkeimpiin serafeihin kuuluvilta neuvonantajilta.

Neljäs Luoja-Pojan luotuna olentona suorittamista lahjoittautumisista tapahtui Nebadonin korkeimpiin serafeihin kuuluvan opetusneuvojan hahmossa.

5. Tehtävienjaon johtajat. Luotujen asuttamilla

superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6) Many of the Seraphington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of Nebadon for the relationships of the next universe age.

39:1.13 (428.7) 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusem.

39:1.14 (428.8) These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

39:1.15 (429.1) The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

39:1.16 (429.2) 5. *Directors of Assignment.* A body of

evolutionaarisilla ja arkkitehtonisilla sfääreillä palvelevat enkelit valitsevat aika ajoin 144 korkeinta serafia käsittävän elimen. Se on jokaisen sfäärin korkein enkelineuvosto, ja se koordinoi enkelien itsensä johtamia serafipalvelun ja tehtävienjaon lohkoja. Nämä enkelit johtavat kaikkia serafikokouksia, jotka liittyvät virantoimitusvuoroihin tai palvontatilaisuuksien koollekutsumiseen.

6. Kirjurit. Esillä ovat korkeimpien serafien viralliset kirjurit. Monet näistä ylevistä enkeleistä syntyivät täysin kehittynein muistiinmerkitsijän kyvyin, toiset ovat pätevöityneet luottamustehtäväänsä ja vastuulliseen virkaansa ahkerasti opintoihinsa paneutumalla ja suorittamalla uskollisesti samankaltaisia tehtäviä alempiin eli vähemmän vastuullisiin luokkiin liitettyinä ollessaan.

7. Kiinnittämättömät hoivaajat. Suuri joukko korkeimpaan luokkaan kuuluvia kiinnittämättömiä serafeja toimii itsenäisinä palvelijoina arkkitehtonisilla sfääreillä ja asutuilla planeetoilla. Tällaiset hoivaajat tyydyttävät vapaaehtoisesti korkeimpien serafien palvelujen suhteen ilmenevän kysynnän vaihtelun ja muodostavat näin tämän luokan yleisreservin.

2. KORKEAMMAT SERAFIT

Korkeammat serafit eivät saa nimeään siksi, että he olisivat muihin enkeliluokkiin verrattuna jossakin mielessä korkeammanlaatuisia, vaan siksi, että he ovat vastuussa paikallisuniversumin korkeammista toiminnoista. Varsin monet tämän serafikunnan kahteen ensimmäiseen ryhmään kuuluvista serafeista ovat tähän asemaan yltäneitä, eli he ovat enkeleitä, jotka ovat palvelleet kaikissa koulutusvaiheissa ja palanneet ylevään toimeen kaltaistensa johtajiksi sfääreille, joilla he aiemmin toimivat. Koska Nebadon on vielä nuori universumi, sillä ei ole montakaan tämän luokan serafia.

Korkeammat serafit toimivat seuraavissa seitsemässä ryhmässä:

1. Tietojenkeruuyksikkö. Nämä serafit kuuluvat Gabrielin, Kirkkaan Aamutähden, henkilökohtaiseen esikuntaan. He kiertävät paikallisuniversumia keräämässä maailmoista tietoa hänen opastukseksi Nebadonin neuvostoissa. He ovat niiden voimallisten armeijakuntien tiedustelujoukko, joita Gabriel johtaa Mestari-Pojan sijaishallitsijana. Nämä serafit eivät ole välittömästi sidoksissa sen paremmin järjestelmiin kuin konstellatioihinkaan, ja heidän keräämänsä tietoaineisto virtaa katkeamattoman, välittömän ja itsenäisen yhteyspiirin välityksellä suoraan Salvingtoniin.

144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

39:1.17 (429.3) 6. *The Recorders*. These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

39:1.18 (429.4) 7. *Unattached Ministers*. Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

2. SUPERIOR SERAPHIM

39:2.1 (429.5) Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

39:2.2 (429.6) The superior seraphim function in the following seven groups:

39:2.3 (429.7) 1. *The Intelligence Corps*. These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

Eri paikallisuniversumien tietojenkeruuyksiköt voivat olla ja ovatkin yhteydessä keskenään, mutta pelkästään jonkin tietyn superuniversumin rajoissa. Energian kohdalla esiintyy eroavuutta, joka pitää eri superhallitusten asiat ja toiminnan tehokkaasti toisistaan erillään. Superuniversumi voi yleensä olla yhteydessä toiseen vain Paratiisin selvittelykeskuksen toimenpiteiden ja sen tarjoamien järjestelyjen kautta.

2. Armon ääni. Armo on serafipalvelun ja enkelihoidon perussävel. On sen vuoksi sopivaa, että on olemassa enkelikunta, joka erityisellä tavalla olennoi armoa. Nämä serafit ovat paikallisuniversumien todellisia armohoivaajia. He ovat niitä inspiroituja johtajia, jotka vaalivat ihmisten ja enkelten korkeampia vaikuttimia ja pyhempää tunteita. Näiden legioonien johtajat ovat nyttemmin aina täyttymyksen serafeja, jotka ovat valmistuneet myös kuolevaisten kohtalonsuojelijapalvelun piiristä; toisin sanoen jokainen enkelipari on ohjannut ainakin yhtä eläimestä polveutuvaa sielua tämän lihallisen elämän ajan ja sen jälkeen käynyt läpi Serafingtonin kehät ja otettu jäseneksi Täyttymyksen Serafikuntaan.

3. Hengen koordinoijat. Korkeampien serafien kolmannen ryhmän tukikohta on Salvingtonissa, mutta he toimivat paikallisuniversumissa kaikkialla, missä heidän palveluksistaan on hyötyä. Vaikka heidän tehtävänsä ovat pääasiassa hengellisiä ja sen vuoksi ihmismielten varsinaisen käsityskyvyn ylittäviä, voitte silti ehkä käsittää jotakin heidän kuolevaisten hyväksi tekemästään hoivatyöstä, jos selitetään, että näille enkeleille uskotaan tehtäväksi valmistaa Salvingtonissa oleskelevat taivasmatkalaiset heidän viimeistä paikallisuniversumissa tapahtuvaa siirtoa varten — korkeimmalta morontiatasolta vastasyntyneen henkiolennon asemaan. Aivan kuten mansiomaailmojen mielensuunnittelijat auttavat eloonjäänyttä luotua sopeutumaan morontiamielen sisältämiin potentiaaleihin ja käyttämään niitä tehokkaasti hyväkseen, nämä serafit ohjaavat Salvingtonissa morontiatason tutkinnon suorittaneita käyttämään vasta saavutettuja, henkeä olevan mielen sisältämiä mahdollisuuksia. Ja he palvelevat ylösnousemuskuolevaisia monilla muillakin tavoilla.

4. Apulaisopettajat. Apulaisopettajat ovat serafikumppaniensa, opetusneuvojien, avustajia ja työtovereita. He ovat myös yksilöinä yhteydessä paikallisuniversumin laajoihin opetushankkeisiin, eritoten paikallisjärjestelmien mansiomaailmoissa toimivaan seitsenosaiseen opetusjärjestelmään. Ihastuttava joukko tähän luokkaan kuuluvia serafeja toimii Urantialla vaaliakseen ja edistääkseen totuuden ja vanhurskauden asiaa.

39:2.4 (429.8) The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

39:2.5 (430.1) 2. *The Voice of Mercy.* Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Seraphington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

39:2.6 (430.2) 3. *Spirit Co-ordinators.* The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

39:2.7 (430.3) 4. *Assistant Teachers.* The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

5. Kuljettajat. Kaikilla hoivaavien henkien ryhmillä on kuljetusjoukkonsa, enkeliluokkansa, jonka jäsenet antautuvat sellaiseen palveluun, että he kuljettavat sfääriltä toiselle ne persoonallisuudet, jotka eivät itse kykene matkustamaan. Korkeampien serafien viidennen ryhmän päämaja on Salvingtonissa, ja he palvelevat avaruusmatkaajina kulkemalla paikallisuniversumin päämajaan ja sieltä pois. Korkeampien serafien muiden alajakautumien tavoin jotkut heistäkin luotiin tällaisiksi, kun toiset taas ovat kohonneet tähän asemaan alempien eli vähemmän kyvykkäiden ryhmien parista.

Serafiene "energiakantama" riittää täysin siihen, mikä on paikallisuniversumin ja jopa superuniversumin puitteissa tarpeen, mutta he eivät koskaan pystyisi kestäämään niitä energijaatimuksia, jotka tekee välttämättömäksi sellainen pitkä matka kuin vaikkapa Uversaasta Havonaan. Tällainen kuluttava matka vaatii kuljetusvalmiuksin varustetun ensiasteisen sekonafin erityisiä voimia. Kuljettajat ottavat lentoa varten energiaa matkan varrella, ja matkan päättyessä he saavat takaisin henkilökohtaisen voimansa.

Ylösnousemuskuolevaisilla ei edes Salvingtonissa ole avaruudessa tarvittavaa henkilökohtaista kulkuhahmoa. Taivasmatkalaisten pitää maailmasta toiseen edetessään luottaa serafikuljetukseen aina siihen asti, kunnes he vaipuvat viimeisen unen lepoon Havonan sisäkehällä ja heräävät ikuisuuteen Paratiisissa. Sen jälkeen ette enää tarvitse enkeleitä kuljettamaan itseänne universumista toiseen.

Serafointiprosessi muistuttaa melkoisesti kuoleman tai nukkumisen kokemusta, paitsi että siirtouinahdukseen liittyy automaattinen aikatekijä. Olet tietoisesti tiedoton serafilevon aikana. Mutta Ajatuksensuuntaaja on täysin ja kaikin puolin tietoinen, itse asiassa se on poikkeuksellisen pystyvä, sillä et kykene vastustamaan, torjumaan etkä muullakaan tavoin estämään sen luovaa ja muuntavaa työtä.

Ollessasi serafoituna nukahdat tietyksi ajaksi ja heräät määrättyä hetkenä. Siirtymäunen aikaisen matkan pituus on merkityksetön. Et ole suoranaisesti tietoinen ajan kulumisesta. On kuin nukahtaisit kulkuneuvon yhdessä kaupungissa ja koko yön jatkuneen rauhallisen levon jälkeen heräisit toisessa, kaukaisessa metropolissa. Matkustit nukkuessasi. Ja tällä tavoin levätessäs — nukkuessasi — kiidät serafoituna avaruuden halki. Kuljetusunen saa aikaan Suuntaajien ja serafikuljettajien välinen yhteistyö.

Enkelit eivät voi kuljettaa hapettuvaa ainetta, lihaa ja verta olevia, ruumiita, sellaisia jollainen

39:2.8 (430.4) 5. *The Transporters.* All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

39:2.9 (430.5) The "energy range" of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

39:2.11 (430.7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as

teillä nyt on. He voivat kuljettaa kuitenkin kaikkia muita, alimmista morontiahahmoista korkeampiin henkiahmoin. He eivät toimi, silloin kun kysymys on luonnollisesta kuolemasta. Kun päättät maisen elämänvaiheesi, ruumiisi jää tälle planeetalle. Ajatuksensuuntaajasi palaa Isän huomaan, eikä näillä enkeleillä ole suoranaisesti mitään tekemistä persoonallisuutesi jälkeensä seuraavassa uudelleenkokoisessa. Se tapahtuu siinä mansiomaailmassa, johon sinut identifioidaan. Siellä uusi ruumiisi on serafoitavissa oleva morontiahahmo. "Kylvät kuolevaisen ruumiin" haudan poveen, "korjaat satona morontiahahmon" mansiomaailmoissa.

6. Kirjurit. Nämä persoonallisuudet huolehtivat erityisesti Salvingtonin ja siihen liittyvien maailmojen muistiinmerkkintöjen vastaanottamisesta, arkistoisesta ja edelleentoimittamisesta. Samoin he palvelevat Salvingtonissa asuvien superuniversumi- ja korkeampien persoonallisuuksien erityiskirjureina sekä Salvingtonin oikeusistuinten virkailijoina ja niitä johtavien persoonallisuuksien sihteereinä.

Kaukoviesticittäjät — vastaanottajat ja lähettäjät — ovat serafikirjureiden erikoistunut alajakautuma, joka huolehtii muistiinmerkkintöjen lähettämisestä ja oleellisen informaation levittämisestä. Heidän työnsä on varsin tärkeää, ja se on kytketty niin moneen yhteyspiiriin, että samoja energialinjoja myöten voi yhtäaikaaisesti kulkea 144.000 viestiä. He soveltavat supernafipääkirjaajien käyttämää korkeampaa ajatusmerkkimenetelmää ja pitävät näiden yhteisten symbolien avulla molemminpuolista yhteyttä sekä kolmannen asteen supernafeihin kuuluviin tiedonkeruun koordinoijiin että Täytymyksen Serafikuntaan kuuluviin kunnialla kruunattuihin tiedonkeruun koordinoijiin.

Korkeampaan luokkaan kuuluvat serafikirjurit saavat tällä keinoin aikaan läheisen yhteyden omaan luokkaansa kuuluvaan tiedonkeruuyksikköön ja kaikkiin alaisinaan toimiviin kirjureihin, samalla kun kaukoviesticilähetykset tekevät heille mahdolliseksi jatkuvan yhteyden ylläpitämisen superuniversumin korkeampiin kirjaajiin sekä tämän kanavan kautta Havonan kirjureihin ja Paratiisissa oleviin tiedonvarjelijoihin. Monet kirjureiden korkeampaan luokkaan kuuluvat ovat tähän asemaan universumin alemmilla lohkoilla suorittamiensa samankaltaisten tehtävien parista kohonneita serafeja.

7. Reservit. Salvingtonissa pidetään laajat reservit kaikenlaisia korkeampia serafeja, ja siellä he ovat välittömästi käytettävissä ja lähetettävissä Nebadonin etäisimpiinkin maailmoihin tehtäväänjohtajien määräysten tai universumin hallintoviranomaisten esittämien pyyntöjen mukaisesti. Korkeampien serafien

you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You "sow a mortal body" in the grave; you "reap a morontia form" on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders.* These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in lower sections of the universe.

39:2.17 (431.6) 7. *The Reserves.* Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthestmost worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish

reservit toimittavat myös viestinviejäapulaisia Loistavien Iltatähtien päällikön pyynnöstä. Hänen huolekseen on uskottu kaikkien henkilökohtaisten viestien suojeleminen ja niiden eteenpäintoimittaminen. Paikallisuniversumin käytössä on kaikki tarpeelliset sisäisen viestinnän keinot, mutta silti jäljelle jää aina viestejä, joiden perilletoimittaminen vaatii persoonallisten lähettien käyttöä.

Salvingtonin serafimaailmoissa pidetään perusreserviä koko paikallisuniversumin tarpeisiin. Tähän yhteisöön kuuluu kaikkien ryhmien kaikenlaisia enkeleitä.

3. VALVOJASERAFIT

Tämä universumin enkelten monitaitoinen luokka on osoitettu pelkästään konstellaatioiden palvelukseen. Nämä kyvykkäät hoivaajat pitävät päämajaansa konstellaatiopääkaupungeissa, mutta he toimivat joka puolella Nebadonia niiden maailmojen hyväksi, joihin heidät osoitetaan.

1. Valvovat apulaiset. Valvojaserafiin ensimmäinen luokka on osoitettu Konstellaation-lsien kollektiiviseen toimintaan, ja tähän luokkaan kuuluvat ovat Kaikkein Korkeimpien aina yhtä tehokkaita auttajia. Näiden serafien ensisijaisena huolena on koko konstellaation yhdistäminen ja vakiinnuttaminen.

2. Lain ennalta-arvioijat. Oikeuden tiedollisena perustana on laki, ja paikallisuniversumissa laki juontuu konstellaatioiden lakiasäättävistä kokouksista. Nämä keskusteluelimet kodifioivat ja saattavat virallisesti voimaan Nebadonin peruslait, joiden tarkoituksena on tarjota edellytykset koko konstellaation mahdollisimman laajamittaiseen koordinoimiseen sopusoinnussa sen lukkoon lyödyn periaatteen kanssa, että persoonallisten luotujen vapaata tahtoa ei moraalien alueella loukata. Valvojaserafiin toisen luokan tehtävänä on esittää konstellaation lainlaatoille ennakkoarvio siitä, miten jokin ehdotettu säädös tulisi vaikuttamaan vapaatahtoisten luotujen elämään. Paikallisjärjestelmissä ja asutuissa maailmoissa saamansa pitkän kokemuksen perusteella heillä onkin hyvä pätevyys tällaisen palvelun suorittamiseen. Puheena olevat serafit eivät tavoittele mitään erityisiä etuuksia ryhmälle taikka toiselle, vaan he ilmestyvät taivaallisten lainsäättäjien eteen puhuakseen niiden puolesta, jotka eivät voi itse olla läsnä puhumassa omasta puolestaan. Jopa kuolevainen ihminen voi myötävaikuttaa universumin lain kehitykseen, sillä uskollisesti ja täysimääräisesti nämä serafit tuovat tietoon ei välttämättä ihmisen ohimeneviä ja tietoisia toiveita, vaan mieluummin sielun, avaruuden maailmoissa olevan aineellisen kuolevaisen kehittyvän morontiasielun, vilpittömät

messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

39:2.18 (432.1) The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

39:3.1 (432.2) This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

39:3.2 (432.3) 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

kaipaukset.

3. Sosiaaliset arkkitehdit. Nämä serafit uurastavat yksittäisiltä planeetoilta aina morontiakoulutuksen maailmoin asti lisätäkseen kaikkia vakavasti otettavia sosiaalisia kontakteja ja edistääkseen universumin luotujen sosiaalista kehitystä. Nämä nimenomaiset enkelit pyrkivät poistamaan älyllisten olentojen välisestä yhteenliittymistä kaiken keinotekoisuuden, samalla kun he yrittävät helpottaa tahdollisten luotujen keskinäistä yhteenkuuluvuutta todellisen itsetuntemuksen ja aidon molemminpuolisen arvostuksen pohjalta.

Toimialansa ja valtansa puitteissa sosiaaliset arkkitehdit tekevät kaikkensa saattaakseen sopivat yksilöt yhteen, jotta nämä voisivat muodostaa maan päällä tehokkaita työryhmiä, joihin on mieluisaa kuulua. Ja joskus tällaiset ryhmät ovat saaneet havaita, että mansiomaailmoissa heidät on saatettu taas yhteen jatkamaan hedelmällistä palveluaan. Mutteivät nämä serafit aina saavuta tavoitteitaan; eivät he aina kykene saattamaan yhteen niitä, jotka jonkin tarkoituksen saavuttamisen tai tehtävän suorittamisen kannalta muodostaisivat ihanteellisimman ryhmän. Sellaisissa olosuhteissa heidän on käytettävä sitä, mikä tarjolla olevassa materiaalissa on parasta.

Nämä enkelit jatkavat hoivaansa mansio- ja korkeammissa morontiaaailmoissa. He ovat mukana jokaisessa hankkeessa, jolla on tekemistä morontiaaailmoissa tapahtuvan edistymisen kanssa ja joka koskee kolmea tai useampaa persoonaa. Kun kysymys on kahdesta olennosta, heidän katsotaan toimivan parinmuodostuksen, toisiaan täydentämisen tai kumppanuuden perustalla, mutta kun kolme tai useampia liittyy ryhmäksi palvelua varten, he muodostavat sosiaalisen ongelman ja siirtyvät sen vuoksi sosiaalisten arkkitehtien toimivallan piiriin. Nämä pystyvät serafit järjestyvät Edentiassa seitsemäskymmeneksi osastoksi, ja nämä osastot palvelevat seitsemässäkymmenessä päämajasfääriä ympäröivässä morontiaedistymisen maailmassa.

4. Eettiset herkistäjät. Näiden serafien tehtävänä on vaalia ja edistää luodussa olennossa arvostuksen kasvua henkilöiden välisen suhteiden moraalisuutta kohtaan, sillä se on inhimillisen — tai ihmisen yläpuolella olevan — yhteiskunnan ja hallinnon jatkuvan ja mielekkään kasvun siemen ja salaisuus. Nämä eettisen arvostuksen kohentajat toimivat missä hyvänsä ja kaikkialla, missä he voivat olla hyödyksi, ja he toimivat vapaaehtoisina planeetanhallitsijoiden neuvonantajina ja vaihtopettajina järjestelmän koulutusmaailmoissa. Ette kuitenkaan pääse nauttimaan heidän opastuksestaan täysimääräisesti, ennen kuin saavutte Edentiassa sijaitseviin veljeydenkouluihin. Siellä he elvyttävät

39:3.4 (432.5) 3. *Social Architects*. From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6) Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

39:3.6 (432.7) These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

39:3.7 (433.1) 4. *Ethical Sensitizers*. It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly

arvonantoanne juuri niitä veljeyden totuuksia kohtaan, joita jo silloin perin hartaasti tutkaillette sikäli, että koette parhaillaan, millaista on elää univitatia-olentojen kanssa Edentian sosiaalisissa laboratorioissa, Norlatiadekin pääkaupungin seitsemälläkymmenellä satelliitilla.

5. Kuljettajat. Valvojaserafien viides ryhmä toimii persoonallisuuksien kuljettajina kuljettamalla olentoja konstellaatioiden päämajaan ja sieltä pois. Sfääriltä toiselle lentäessään nämä kuljetuserafit ovat täysin tietoisia nopeudestaan, suunnastaan ja astronomisesta sijainnistaan. He eivät matkaa avaruuden halki hengettömän ammuksen tavoin. He voivat avaruuslennon aikana ohittaa toisensa hyvinkin läheltä ilman vähäisintäkään yhteentörmäyksen vaaraa. He kykenevät esteettä vaihtelevaan kulkunopeutta ja muuttamaan lentosuuntaa, jopa vaihtamaan määräpaikkaansa, jos heidän ohjaajansa jossakin universumin tiedonkeruupiirien avaruussolmukohdassa sattuisivat antamaan heille sellaiset ohjeet.

Nämä kuljetuspersoonallisuudet on organisoitu sillä tavoin, että he voivat käyttää samanaikaisesti kaikkia kolmea koko universumiin johdettua energialinjaa, joista jokaisella esteetön avaruusnopeus on 299.790 kilometriä sekunnissa. Nämä kuljettajat pystyvät näin ollen lisäämään energian nopeuden voiman nopeuteen, kunnes he pitkällä matkoillaan saavuttavat keskinopeuden, jonka vaihteluväli on 893.000:sta 899.600:aan teidän kilometriänne teidän ajanlaskunne mukaisessa sekunnissa. Nopeuteen vaikuttavat läheisyydessä olevan aineen massa ja sen etäisyys samoin kuin universumivoiman lähistöllä olevien päävirtapiirien vahvuus ja suunta. On olemassa lukuisia serafien kaltaisia olentotyyppejä, jotka kykenevät matkaamaan avaruudessa ja myös kuljettamaan muita asianmukaisella tavalla valmistettuja olentoja.

6. Kirjurit. Valvojaserafien kuudes luokka toimii konstellaation asioiden erityiskirjaajina. Laaja ja tehokas joukko toimii Edentiassa, Norlatiadekin konstellaatiopäämajassa, johon konstellaatioon teidän järjestelmänne ja planeettanne kuuluvat.

7. Reservit. Valvojaserafien yleisreservejä pidetään konstellaation päämajassa. Nämä enkelireserviläiset eivät millään muotoa ole toimettomia. Monet palvelevat konstellaation hallitsijoiden sanansaattaja-apulaisina, toiset ovat tehtäväänosoitusta vailla olevien Vorondadekien Salvington-reservin palveluksessa, toiset taas saattavat olla Urantian Vorondadek-tarkkailijan kaltaisten Vorondadek-Poikien ja toisinaan Kaikkein Korkeimman sijaishallitsijan palveluksessa.

4. HALLINTOSERAFIT

exploring by the actual experience of living with the univitatia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

^{39:3.8 (433.2)} 5. *The Transporters*. The fifth group of supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

^{39:3.9 (433.3)} These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

^{39:3.10 (433.4)} 6. *The Recorders*. The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

^{39:3.11 (433.5)} 7. *The Reserves*. General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

Serafien neljäs luokka osoitetaan paikallisjärjestelmien hallintotehtäviin. He kuuluvat alun perin järjestelmäpääkaupunkeihin, mutta heitä sijoitetaan suurin määrin mansio- ja morontiasfääreille sekä asuttuihin maailmoin. Neljanteen luokkaan kuuluvat serafit on luontaisesti varustettu erinomaisin hallinnollisin kyvyin. He ovat Luoja-Pojan universumihallituksen alempia jakautumia johtavien persoonallisuuksien kyvykkäitä avustajia, ja he työskentelevät pääasiassa paikallisjärjestelmien ja niihin kuuluvien maailmojen asioiden parissa. Palvelun osalta heidät on organisoitu seuraavasti:

1. Hallinnolliset avustajat. Nämä taitavat serafit ovat järjestelmän hallitsijan eli ensiasteisen Lanonandek-Pojan lähimpiä avustajia. He ovat verrattomia apulaisia toteuttaessa järjestelmäpäämajan toimeenpanotehtävien mutkikkaita yksityiskohtia. He palvelevat myös järjestelmänhallitsijoiden henkilökohtaisina edustajina matkustamalla suurin joukoin eri siirtymämaailmoin sekä asutuille planeetoille ja niistä takaisin täyttäessään moniaita toimeksiantoja järjestelmän menestykseksi sekä asuttujen maailmojen fyysiseksi ja biologiseksi hyödyksi.

Näitä samoja hallintoserafeja otetaan myös maailmojen hallitsijoiden eli Planeettaprinsien hallitusten palvelukseen. Jossakin universumissa planeettojen enemmistö kuuluu toisasteisen Lanonandek-Pojan hallintaan, mutta tietyissä maailmoissa, kuten Urantialla, jumalallista suunnitelmaa on kohdannut epäonnistuminen. Siinä tapauksessa, että Planeettaprinsin osoittautuu luopioksi, nämä serafit liitetään pesähoitaja-Melkisedekien ja heidän jälkeensä seuraavien planetaaristen vallankäyttäjien palvelukseen. Urantian nykyistä virkaatekevää hallitsijaa avustaa tuhatpäinen joukko tähän monitaitoisten serafien luokkaan kuuluvia serafeja.

2. Oikeuden opastajat. Nämä enkelit esittävät yhteenvedon todistusaineistosta, joka koskee ihmisten ja enkelien ikuista hyvinvointia, aina kun tällaiset asiat tulevat järjestelmän tai planeetan oikeusistuinten käsittelyyn. He valmistelevat lausunnot kaikkia niitä alustavia todistajainkuulusteluja varten, joissa on kysymys kuolevaisen eloonjäämisestä. Lausunnot toimitetaan sittemmin tällaisten oikeustapausten pöytäkirjojen mukana universumin ja superuniversumin korkeampiin tuomioistuimiin. Nämä enkelit valmistelevat kaikkien niiden tapausten puolustuksen, joissa eloonjääminen on epävarmaa. He ymmärtävät täysin universumin oikeusviranomaisten nostamien kanteiden jokaisen syytekohtan jokaisen yksityiskohtan kaikki vivahteet.

Näiden enkelten tehtävänä ei ole kumota eikä

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to

viivyttää oikeuden toteutumista, vaan paremminkin taata, että erehtymätöntä oikeutta jaetaan ylitsevuotavaa armeliaisuutta noudattaen tasapuolisesti kaikille luoduille. Nämä serafit toimivat usein paikallismaailmoissa ja ilmaantuvat yleisesti sovittelukomissioiden — vähäisempiä väärinkäsityksiä käsittelevien oikeusistuinten — välitystuomarikolmikoiden eteen. Monet, jotka aikanaan palvelivat oikeuden opastajina alemmissa maailmoissa, ilmaantuvat myöhemmin Armon Ääninä korkeammille sfääreille ja Salvingtoniin.

Sataniassa tapahtuneessa Luciferin kapinassa menetettiin vain muutama oikeuden opastaja, mutta viisastelut henkilökohtaisen vapauden kahlitsemattomuudesta eksyttivät ja johtivat harhaan enemmän kuin yhden neljäsosan muista hallintoserafeista ja serafihoivaajien alemmista luokista.

3. Kosmisen kansalaisuuden tulkitsijat. Kun taivaaseen matkaavat kuolevaiset ovat päättäneet mansiomaailmassa annetun koulutuksen, universumissa läpikäytävään elämänjaksoon kuuluvan ensimmäisen opiskeluvaiheen, heidän sallitaan nauttia suhteellisen kypsyyden tuottamista ohimenevistä tyydytyksen tuntemuksista — järjestelmäpääkaupungin kansalaisena olosta. Vaikka ylösnousemukseen kuuluvan jokaisen tavoitteen saavuttaminen on tosiasiallinen sankariteko, laajemmassa mielessä nämä tavoitteet ovat kuitenkin pelkkiä virstanpylväitä pitkän, Paratiisiin nousevan tien varrella. Mutta niin suhteellisia kuin tällaiset onnistumiset ovatkin, yhdeltäkään evolutionariselta luodulta ei koskaan evätä tavoitteen saavuttamisen tuottamaa täyttä tyydytyksen tunnetta olkoonkin, että se on ohimenevää. Paratiisiin-nousun varrella pidetään tuon tuostakin lepoa, lyhyt hengähdystauko, jonka aikana universumin taivaanranta pysyy paikallaan, luodun tilanne on muuttumaton, ja persoonallisuus saa maistaa tavoitteen saavuttamisen suloisuutta.

Ensimmäinen tällaisista ylösnousemuskuolevaisen elämänuran jaksoista osuu paikallisjärjestelmän pääkaupunkiin. Tämän tauon aikana yrität Jerusemin kansalaisena tuoda julki sellaisia luodun olennon elämän asioita, jotka olet omaksunut edellisten kahdeksan elämän kokemusten aikana — Urantialla ja seitsemässä mansiomaailmassa.

Kosmisen kansalaisuuden tulkitsijaserafit opastavat järjestelmäpääkaupunkien uusia kansalaisia ja elvyttävät heidän tuntemaansa arvostusta universumihallituksen velvollisuuksia kohtaan. Nämä serafit ovat myös läheisessä yhteistyössä järjestelmän hallinnossa toimivien Aineellisten Poikien kanssa sikäli, että he välittävät asuttujen maailmojen aineellisille kuolevaisille

defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled personal liberty.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.* When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the

kuvan kosmiseen kansalaisuuteen sisältyvästä vastuullisuudesta ja moraalista.

4. Moraalisuudenvoimistajat. Mansiomaailmoissa alat oppia itsehallintoa, joka koituu kaikkien asianosaisten hyödyksi. Mielesi oppii yhteistyötä, se oppii tekemään suunnitelmia toisten ja viisaampien olentojen kanssa. Järjestelmän päämajassa serafiopettajat voimistavat edelleen sitä arvonantoa, jota tunnet kosmista moraalisuutta kohtaan — vapauden ja lojaalisuuden vuorovaikutussuhteita kohtaan.

Mitä on lojaalisuus? Se on universumissa vallitsevan veljeyden äyllisen arvostamisen tuottama hedelmä; tunne, ettei niin paljon voisi ottaa ja olla samalla mitään antamatta. Persoonallisuusasteikkoa ylöspäin kavutessasi opit ensin olemaan lojaali; sitten rakastamaan; sitten opit olemaan sitä, mitä poika on, ja sen jälkeen voit olla vapaa. Mutta vasta kun olet finaliitti, vasta, kun olet saavuttanut täydellisen lojaalisuuden, vasta sitten pystyt omalla kohdallasi toteuttamaan vapauden lopullisuutta.

Nämä serafit opettavat kärsivällisyyden hedelmällisyyttä; sitä, että pysähtyneisyys merkitsee varmaa kuolemaa, mutta että liian nopea kasvu merkitsee sekin itsemurhaa; että samoin kuin vesipisara vierii korkeammalta tasolta alemmalle ja virratessaan eteenpäin valuu aina alaspäin lyhyin, toisiaan seuraavin putoamisin, samoin tapahtuu edistymisen aina ylöspäin morontia- ja henkimaailmoissa — ja aivan yhtä hitaasti ja juuri tällaisten asteittaisten vaihteitten kautta.

Asutuille maailmoille moraalisuudenvahvistajat kuvailevat kuolevaisen elämän monista renkaista koostuvana katkeamattomana ketjuna. Lyhyt oleskelusi Urantialla, tällä kuolevaisen ihmisen lapsuudensfäärillä, on vain yksi rengas, heti ensimmäinen pitkässä ketjussa, joka on ulottuva universumien yli ja ikuisten aikakausien läpi. Tärkeätä ei niinkään paljon ole se, mitä opit tässä ensimmäisessä elämässä, vaan tärkeätä on tämän elämän elämisen kokemus. Edes tässä maailmassa tehtävä työ, niin tuiki tärkeää kuin se onkin, ei ole läheskään yhtä tärkeää kuin on se tapa, jolla tämän työn teet. Mitään aineellista palkkiota ei vanhurskaasta elämisestä saa, mutta siitä saa syvällisen tyydytyksen — tietoisuuden saavutuksesta — ja tämä ylittää minkä tahansa ajateltavissa olevan aineellisen palkinnon.

Taivaan valtakunnan avaimet ovat: vilpittömyys, lisää vilpittömyyttä ja yhä enemmän vilpittömyyttä. Jokaisella ihmisellä on nämä avaimet. Ihmiset käyttävät niitä — edistyvät henkisyys suhteen — tekemällä päätöksiä, lisää päätöksiä ja yhä enemmän päätöksiä. Korkein moraalinen valinta on valinta, jolla on korkein

inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the *way* in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man

mahdollinen arvo, ja tämä on aina — millä tahansa sfäärillä, kaikilla sfääreillä — valinta Jumalan tahdon tekemisen hyväksi. Jos ihminen näin valitsee, hän on suuri, vaikka hän olisi Jerusemin kansalaisista vähäpätöisin tai jopa Urantian kuolevaisista vähäisin.

5. Kuljettajat. Nämä ovat paikallisjärjestelmissä toimivia kuljetuserafeja. Omassa järjestelmässänne, Sataniassa, he kuljettavat matkustajia Jerusemiin ja sieltä pois ja palvelevat muutoinkin planeettainvälisinä kuljettajina. Harvoinpa kuluu edes yhtä päivää, ettei Satanian kuljetuserafi sen aikana jättäisi opiskelijavierasta tai muuta olemukseltaan henkeä olevaa tai puolittain henkeä olevaa matkustajaa Urantian rannoille. Nämä samaiset avaruuden taivaltajat tulevat kerran viemään sinut järjestelmän päämajaryhmään kuuluviin maailmoihin ja niistä pois, ja kun olet suorittanut tehtäväsi Jerusemissa, he vievät sinut eteenpäin Edentiaan. Mutta missään olosuhteissa he eivät vie sinua takaisinpäin, siihen maailmaan, josta ihmisenä olet peräisin. Kuolevainen ei koskaan palaa synnyinplaneetalleen ajallisen olemassaolonsa aikaisen tuomiokauden kestäessä, ja mikäli hän sattuisi palaamaan jonkin myöhemmän tuomiokauden aikana, häntä olisi saattamassa universumin päämajaryhmän kuljetuserafi.

6. Kirjurit. Tässä on kysymys serafeista, jotka hoitavat paikallisjärjestelmien kolminkertaisia muistiinmerkintöjä. Järjestelmän pääkaupungissa sijaitseva arkistotemppele on ainutlaatuinen rakennelma: yhdeltä kolmannekseltaan se on nimittäin aineellinen ja rakennettu hohtavista metalleista ja kristalleista; toiselta kolmannekseltaan morontiaalinen ja valmistettu hengellisen ja aineellisen energian yhdistelmästä, mutta se on kuolevaisen olennon näkökyvyn ulottumattomissa; ja kolmannelta kolmannekseltaan se on hengellinen. Tähän luokkaan kuuluvat kirjurit hoitavat ja ylläpitävät tätä kolminkertaisten tallenteiden järjestelmää. Ylösnousemuskuolevaiset kääntyvät ensin aineellisen arkiston puoleen, Aineelliset Pojat ja korkeammat siirtymätilassa olevat olennot etsivät kysymyksiinsä vastausta morontiasaleista, kun taas serafit ja toimialueen korkeammat henkipersonallisuudet tutkivat hengellisen osaston tallenteita.

7. Reservit. Jerusemin hallintoserafien varajoukot käyttävät suuren osan odotusajastaan siihen, että he henkikumppanin ominaisuudessa seurustelevat järjestelmän eri maailmoista vasta saapuneiden ylösnousemuskuolevaisten eli mansiomaailmojen loppututkinnoista hyväksyttävästi selvinneitten kanssa. Eräs mielihyvän aiheista Jerusemissa-oleskelusi aikana on vapaa-aikoina tapahtuva keskustelu ja seurustelu näiden paljon matkustaneiden ja

thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Jerusem or even the least of mortals on Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters*. These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Jerusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders*. These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves*. The reserve corps of administrator seraphim on Jerusem spend much of their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

monessa mukana olleiden, tehtävää odottavien reserviserafien kanssa.

Juuri tämänkaltaiset ystävälliset suhteet tekevät järjestelmän pääkaupungin varsin rakkaaksi ylösnouseville kuolevaisille. Jerusemissa kohtaatte ensi kerran olentojen sekoituksen, jossa on Aineellisia Poikia, enkeleitä ja ylösnousemuspyhiinvaeltajia. Siellä seurustelevat veljellisesti keskenään kokonaan hengelliset ja puolittain hengelliset olennot sekä aineellisen olomuodon piiristä vasta ilmaantuvat yksilöt. Kuolevaisten hahmo on siellä sillä tavoin modifioitunut ja ihmisten valoonreagoinnin skaala siinä määrin laajentunut, että kaikki kykenevät nauttimaan toistensa tuntemisesta ja persoonallisuuden myötätuntoisesta ymmärtämisestä.

5. PLANETAARISET AUTTAJAT

Nämä serafit pitävät päämajaansa järjestelmäpääkaupungeissa, ja vaikka he läheisesti liittyvätkin niissä asuviin aatamikansalaisiin, heitä osoitetaan ensi sijassa Planetaaristen Aatamien eli evolutionaaristen maailmojen aineellisten rotujen biologisten eli fyysisten kohentajien palvelukseen. Enkelien hoivatyö käy sitä kiinnostavammaksi mitä lähemmäksi asuttuja maailmoja tullaan, mitä likemmäksi päästään niitä tosiasiallisia pulmia, joiden kanssa joutuvat tekemisiin ne ajallisuuden miehet ja naiset, jotka valmentautuvat yritykseen saavuttaa ikuisuuden päämäärä.

Valtaosa planetaarisista auttajista siirrettiin Aatamin hallinnon luhistumisen jälkeen pois Urantialta, ja maailmanne serafivalvonta siirtyi enimmältään hallintoserafeille, siirtymävaiheen hoivaajille ja kohtalonsuojelijoille. Mutta näitä sopimuksensa rikkoneiden Aineellisten Poikienne serafiavustajia palvelee yhä Urantialla seuraavissa ryhmissä:

1. Puutarhan äänet. Kun ihmisen evoluution planetaarinen kulku on saavuttamassa biologisen lakipisteensä, näyttämölle ilmaantuvat aina Aineellinen Poika ja Tytär eli Aatami ja Eeva lisäämään rotujen edelleenkehittymistä konkreettisesti tähän tarkoitukseen omaa oivallisempaa elämänplasmaansa luovuttamalla. Tällaisen Aatamin ja Eevan planeettaapäämajaa nimitetään tavallisesti Eedenin puutarhaksi, ja heidän henkilökohtaiset serafinsa tunnetaan monestikin "puutarhan ääninä". Nämä serafit ovat verrattomaksi avuksi Planetaarisille Aatameille heidän kaikissa hankkeissaan evolutionaaristen rotujen fyysiseksi ja älylliseksi kohentamiseksi. Sen jälkeen kun Aatami oli Urantialla rikkonut sopimuksensa, jätettiin planeetalle muutama tällainen serafi, ja heidät osoitettiin Aatamia

^{39:4.18 (436.4)} It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

^{39:5.1 (436.5)} These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

^{39:5.2 (437.1)} On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

^{39:5.3 (437.2)} 1. *The Voices of the Garden.* When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the "voices of the Garden." These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

seuranneiden vallanpitäjien palvelukseen.

2. Veljeyden henget. Lienee ilmeistä, että kun Aatami ja Eeva saapuvat evolutionaariseen maailmaan, eräs melkoiset mittasuhteet omaava tehtävä on rodullisen sopusoinnun ja sosiaalisen yhteistyön aikaansaaminen maailman eri rotujen välille. Harvoinpa nämä eriväriset ja luonteenlaadultaan erilaiset rodut suhtautuvat myötämieleisesti hankkeeseen ihmisten välisestä veljeydestä. Nämä alkukantaiset ihmiset tulevat ymmärtäneeksi rauhanomaisiin keskinäissuhteisiin kätkeytyvän viisauden vasta kypsän inhimillisen kokemuksen tuloksena sekä veljeyden serafihenkien uskollisen hoivan kautta. Aineellisten Poikien ponnistelut kehittyvän maailman rotujen saattamiseksi sopusointuun ja niiden edistämiseksi kestäisivät ilman näiden serafien työtä huomattavasti kauemmin. Ja mikäli Aataminne olisi pysynyt alkuperäisessä suunnitelmassa Urantian edistämisestä, nämä veljeyden henget olisivat tähän mennessä saaneet ihmissukukunnassa aikaan jo uskomattomia muutoksia. Aatamin lankeemuksen huomioon ottaen on todellakin merkittävää, että nämä serafiluokat ovat kyenneet kasvattamaan ja toteuttamaan niinkin paljon veljeyttä kuin teillä Urantialla nyt on.

3. Rauhan sielut. Monet taistelut leimaavat evolutionaaristen ihmisten ylöspäin kurottautuvien ponnistelujen varhaisia vuosituhansia. Rauha ei ole aineellisten maailmojen luonnollinen olotila. Maailmat tajuavat ajatuksen "rauhasta maan päällä ja hyvästä tahdosta ihmisten kesken" vasta rauhan serafisielujen hoivan kautta. Vaikka nämä enkelit saivat enimmäkseen kokea, miten heidän toiveensa valuivat tyhjiin, kun he alkuaikojen Urantialla koettivat tehdä parhaansa, jätettiin Vevona, Aatamin aikojen rauhan sielujen päällikkö, Urantialle, ja hänet on nyt liitetty täällä asuvan kenraalikuvernöörin esikuntaan. Ja silloin kun Mikael syntyi, juuri tämä sama Vevona julisti enkeliarmeijoiden johtajan ominaisuudessa maailmalle: "Kunnia olkoon Jumalalle Havonassa ja maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto."

Planeetan kehityksen pitemmälle ehtineessä vaiheessa nämä serafit vaikuttavat osaltaan siihen, että sovituskäsitys korvautuu käsityksellä jumalallisesta virittyneisyydestä kuolevaisen eloonjäämistä koskevana filosofiana.

4. Luottamuksen henget. Epäluulo on alkukantaisten ihmisten synnynnäinen suhtautumistapa; hengissäsäilymisen puolesta varhaisina aikoina käytävät taistelut eivät ole omiaan kylvämään luottamusta. Luottamus on uusi inhimillinen ominaisuus, jonka saa aikaan mainittujen, Aatamin hallintoon kuuluvien, planetaaristen serafien hoiva. Heidän tehtävänä on teroittaa luottamusta kehittyvien ihmisten mieleen. Jumalat ovat hyvin luottavaisia;

^{39:5.4 (437.3)} 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

^{39:5.5 (437.4)} 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize "peace on earth and good will among men" through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam's day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, "Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men."

^{39:5.6 (437.5)} In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

^{39:5.7 (437.6)} 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man's association.

Universaalinen Isä on halukas avoimesti uskomaan itsensä — Suuntaajan — ihmisen yhteyteen.

Koko tämä serafiryhmä siirrettiin uuden hallinnon vastuulle Aatamin epäonnistumisen jälkeen, ja aina siitä lähtien he ovat jatkaneet uurastustaan Urantialla. Eivätkä he ole olleet täysin vailla menestystä, sillä nyt on kehitymässä sivilisaatio, joka sisältää paljon heidän ihanteitaan luottamuksesta ja luottavaisuudesta.

Edistyneimpinä planetaarisina aikakausina nämä serafit lisäävät ihmisten arvonantoa sille totuudelle, että epävarmuus on tyytyväisyyden jatkumisen salaisuus. He auttavat kuolevaisfilosofoja tajuamaan, että koska tietämättömyys on välttämätöntä menestymiselle, olisi suuri virhe, jos luotu tietäisi tulevaisuuden. He lisäävät ihmisen mielenkiintoa epävarmuuden suloisuutta, epämääräisen ja tuntemattoman tulevaisuuden romantiikkaa ja viehätystä kohtaan.

5. Kuljettajat. Planetaariset kuljettajat palvelevat yksittäisiä maailmoja. Valtaosa tälle planeetalle tuoduista serafoiduista olennoista on läpikulkumatkalla; he viivähtävät vain hetken ja ovat omien erityisten serafikuljettajiensa hoivissa. Mutta suuri joukko tällaisia serafeja on sijoitettu Urantialle. Kyse on kuljetuspersoonallisuuksista, jotka liikennöivät Urantian kaltaisilta paikallisplaneetoilta Jerusemiin.

Sovinnainen käsityksenne enkeleistä on saanut alkunsa seuraavalla tavalla: Juuri ennen fyysisen kuoleman hetkeä ihmismielessä esiintyy toisinaan heijastusilmiö, ja tämä hämärtyvä tajunta näyttää visualisoivan läsnä olevan enkelin hahmosta jotakin, ja se tulkitaan heti tämän yksilön mielessä enkeleistä vallitsevan tavanomaisen käsityksen mukaisesti.

Virheellinen käsitys, jonka mukaan enkeleillä olisi siivet, ei kokonaan johdu muinaisista uskomuksista, joiden mukaan heillä täytyy olla siivet, sillä heidän lentävät ilmassa. Ihmisten on joskus sallittu tarkkailla serafeja, joita valmisteltiin kuljetuspalvelua varten, ja perimätiedot näistä kokemuksista ovat suurelta osalta määränneet urantialaisten käsitykset enkeleistä. Tarkasteltaessa kuljetusserafia, joka valmistautuu ottamaan vastaan matkustajan planeettainväliselle matkalle, voidaan nähdä ikään kuin siinä olisi kaksi siivistä, jotka ulottuvat enkelin päästä jalkoihin. Todellisuudessa nämä siivet ovat energiaeristeitä — kitkasuojuksia.

Kun taivaallisia olentoja on määrä serafoida yhdestä maailmasta toiseen siirtämistä varten, heidät tuodaan sfääriin päämajaan, ja asianmukaisen rekisteröinnin jälkeen heidät vaivutetaan siirtymäuneen. Sillä välin kuljetusserafi asettuu vaaka-asentoon välittömästi planeetan

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:5.10 (438.3) 5. *The Transporters.* The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusem.

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position

universumienergian navan yläpuolelle. Energiasuojusten ollessa kokonaan auki toimituksen suorittavat serafiavustajat asettavat nukkuvan persoonallisuuden taitavasti kuljetusenkeliin päälle. Sitten sekä ylempi että alempi suojuspareista suljetaan ja säädetään huolellisesti.

Ja nyt alkaa muuntajien ja lähettäjien vaikutuksen alaisuudessa kummallinen muodonmuutos valmistettaessa serafia sujahtamaan universumin virtapiirien energjavirtoihin. Ulkonaisesti serafi suippenee kummastakin päästä, ja hänet verhoaa outo meripihkanhohtoinen valo niin, että serafoitua persoonallisuutta on varsin pian mahdoton erottaa. Kun kaikki on valmista lähtöön, kuljetuspäällikkö tarkastaa asianmukaisesti elolliskuljettimen, suorittaa rutiinikokeet varmistuakseen siitä, että enkeli on asianmukaisesti kytketty virtapiireihin, ja ilmoittaa sitten, että matkustaja on oikein serafoitu, että energiat ovat säädetty, että enkeli on eristetty ja että kaikki on valmista lähtöleimahdusta varten. Seuraavaksi paikoilleen asettuvat kaksi mekaanista valvojaa. Tähän mennessä kuljetuserafista on tullut miltei läpinäkyvä, värähtelevä, kimaltelevaa valoisuutta oleva torpedon muotoinen hahmo. Nyt kyseisen maailman kuljetusten matkaanlähettäjä kutsuu paikalle elävien energianlähettäjien avustavat patterit, joita tavallisesti on tuhat. Ilmoittaessaan kuljetuksen määränpään hän ojentaa kätensä ja koskettaa itseään lähinnä olevaa serafikuljettimen kärkeä, ja tämä syöksyy salaman nopeudella eteenpäin jättäen jälkeensä taivaallista kirkkautta olevan vanan niin pitkälle kuin planeetan ilmakehä ulottuu. Vajaassa kymmenessä minuutissa tämä ihmeellinen näky katoaa jopa serafien vahvistetun näkökyvyn ulkopuolelle.

Kun planetaariset avaruusraportit vastaanotetaan asianomaisen hengellisen päämajan meridiaanin mukaan keskipäivällä, kuljettajat sen sijaan lähetetään matkaan tästä samasta paikasta keskiyöllä. Se on lähdön kannalta suotuisin ajankohta, ja se on standardin mukainen lähtöhetki, ellei toisin ole määrätty.

6. Kirjurit. Nämä ovat planeetan tärkeimpien asioiden tallessapitäjiä, asioiden, jotka koskevat planeetan toimintaa osana järjestelmää, ja sen suhteutumista universumihallitukseen, ja tapaa, jolla universumihallitus kantaa siitä huolta. He toimivat planeetan asioiden muistiinmerkitsemistehtävissä, mutta heitä eivät koske yksilön elämään ja olemassaoloon liittyvät asiat.

7. Reservit. Planeettaserafien Satanian-reservejä pidetään Jerusemissa niin, että näillä on läheinen yhteys Aineellisten Poikien reserviin. Nämä runsaat reservit lähettävät yltäkyläisesti täydennystä tämän serafiluokan moninaisten

immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and adjusted.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

39:5.16 (439.2) 6. *The Recorders.* These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

39:5.17 (439.3) 7. *The Reserves.* The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every

toimintojen kaikkiin vaiheisiin. Nämä enkelit ovat myös paikallisjärjestelmien henkilökohtaisten viestien viejiä. He palvelevat siirtymävaiheessa olevia kuolevaisia, enkeleitä ja Aineellisia Poikia niin kuin myös kaikkia muita, joiden asuinpaikka on järjestelmäpäämajassa. Vaikka Urantia nykyisellään onkin Satanian ja Norlatiadekin hengellisten yhteyspiirien ulkopuolella, olette muulla tavoin läheisessä kosketuksessa planeettainvälisiin asioihin, sillä näitä sanansaattajia saapuu tavan takaa Jerusemista tähän maailmaan samoin kuin järjestelmään kuuluville kaikille muillekin sfääreille.

6. SIIRTYMÄHOIVA AJAT

Siirtymänaikaisen hoivan serafit, kuten heidän nimensäkin antaa aiheen otaksua, palvelevat kaikkialla, missä he voivat auttaa luodun siirtymistä aineellisesta tilasta hengelliseen. Näiden enkeleiden palvelukenttä ulottuu asutuista maailmoista järjestelmäpääkaupunkeihin, mutta ne, jotka ovat tällä haavaa Sataniassa, suuntaavat suurimmat ponnistuksensa eloonjäävien kuolevaisten kouluttamiseen seitsemässä mansiomaailmassa. Tämä hoiva on erilaistunut sen mukaan, mikä itse kunkin tehtävä on seuraavissa seitsemässä luokassa:

1. Serafievankelistat.
2. Rodullisuudentulkitsijat.
3. Mielensuunnittelijat.
4. Morontianeuvonantajat.
5. Teknikot.
6. Kirjuriopettajat.
7. Hoivaavat reservit.

Saatte tietää lisää näistä siirtymävaiheessa olevien taivasmatkalaisten serafihoivaajista mansiomaailmoja ja morontiaelämää käsittelevien kertomusten yhteydessä.

7. TULEVAISUUDEN SERAFIT

Nämä enkelit eivät palvele laajalti muualla kuin Nebadonin vanhemmissa maailmoissa ja edistyneemmillä planeetoilla. Heitä pidetään suurin joukoin reservissä Salvingtonin lähellä sijaitseissa serafimaailmoissa. Siellä he ovat mukana hankkeissa, jotka liittyvät Nebadonissa joskus koittavaan valon ja elämän aikakauteen. Nämä serafit toimivat kyllä ylösnousemuskuolevaisten elämänuraan liittyvissä tehtävissä, mutta he hoivaavat miltei yksinomaisesti niitä kuolevaisia, jotka jäävät eloon

phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with interplanetary affairs, for these messengers from Jerusem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. TRANSITION MINISTERS

^{39:6.1 (439.4)} As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- ^{39:6.2 (439.5)} 1. Seraphic Evangels.
- ^{39:6.3 (439.6)} 2. Racial Interpreters.
- ^{39:6.4 (439.7)} 3. Mind Planners.
- ^{39:6.5 (439.8)} 4. Morontia Counselors.
- ^{39:6.6 (439.9)} 5. Technicians.
- ^{39:6.7 (439.10)} 6. Recorder-Teachers.
- ^{39:6.8 (439.11)} 7. Ministering Reserves.

^{39:6.9 (439.12)} More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

^{39:7.1 (440.1)} These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

jonkin modifioidun ylösnousemusjärjestelmän kautta.

Koska nämä enkelit eivät tällä hetkellä ole suoranaisesti tekemisissä Urantian eivätkä urantialaisten kanssa, katsomme parhaaksi jättää heidän kiehtovat toimintonsa kuvailematta.

39:7.2 (440.2) Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAFIEN MÄÄRÄNPÄÄ

Serafit ovat alkujaan paikallisuniversumeista, ja näissä samaisissa synnyinmaailmoissaan jotkut heistä saavuttavat myös palvelunsa määränpään. Vanhempien arkkienkeliä avun ja neuvojen turvin jotkut serafit saatetaan korottaa Loistavien Iltatähtien yleviin tehtäviin, kun taas toiset saavuttavat sen aseman ja palvelun, joka kuuluu Iltatähtien tässä yhteydessä paljastamattomille vertaisille. Paikallisuniversumiin rajoittuvan määränpään puitteissa on mahdollista yrittää tehdä vielä muitakin tutkimusretkiä, mutta Serafington pysyy aina kaikkien enkelten ikuisena määränpäänä. Serafingtonissa enkelit ovat Paratiisin ja Jumaluuden saavuttamisen kynnyksellä; se on sfääri, jolta he siirtyvät ajallisesta hoivaamisesta ikuisuuden ylevään palveluun.

Serafien on mahdollista saavuttaa Paratiisi kymmenillä — sadoillakin — tavoilla, mutta tärkeimmät näistä tavoista, siinä mielessä kuin niitä käsitellään näissä kertomuksissa, ovat seuraavat:

1. Pääsy Paratiisin serafiasuinsijoille henkilökohtaisesti se ansaitsemalla siten, että saavuttaa täydellisyden jonkin erityisalan piirissä, kuten taivaallisena taidetyöntekijänä, teknisenä neuvojana tai taivaallisena kirjurina. Tulemalla paratiisiseuralaiseksi ja tällä tavoin kaiken olevaisen keskuksen saavuttamalla päästä mahdollisesti serafi- tai muihin yhteisöihin kuuluvaksi ikuiseksi hoivaajaksi ja neuvonantajaksi.

2. Tulemalla kutsutuksi Serafingtoniin. Tietyissä olosuhteissa serafeja määrätään korkeuksiin; toisissa tapauksissa enkelit saavuttavat Paratiisin joskus paljon lyhyemmässä ajassa kuin kuolevaiset. Mutta olipa jokin enkelipari kuinka sopiva tahansa, se ei voi omasta aloitteestaan lähteä Serafingtoniin tai muualle. Ketkään muut kuin menestykselliset kohtalonsuojelijat eivät voi olla varmoja etenemisestä Paratiisiin evolutionaarisen ylösnousemuksen asteittain nousevaa tietä. Kaikkien muiden on kärsivällisesti odotettava kolmannen asteen supernafeihin kuuluvien Paratiisin-sanansaattajien saapumista, jotka tuovat mukanaan kutsut saapua korkeuksiin.

3. Saavuttamalla Paratiisi evolutionaarisen

8. SERAPHIC DESTINY

39:8.1 (440.3) Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the

kuolevaisen menetelmällä. Verrattomin valinta, jonka serafi voi tehdä ajallisen elämänuran aikana, on valita suojelusenkelin tehtävä, siinä mielessä, että hän näin voi astua lopullisuuteen johtavaan elämänvaiheeseen ja pätevöityä serafipalvelun ikuisille sfääreille annettavaan tehtäväänosoitukseen. Näitä ajallisuuden lasten henkilökohtaisia oppaita kutsutaan kohtalonsuojelijoiksi, mikä merkitsee sitä, että he varjelevat kuolevaisia luotuja jumalallisen päämäärän poluilla, ja että he näin tehdessään määrittävät oman ylevän määränpäänsä.

Kohtalonsuojelijat kootaan kaikkiin eri serafiluokkiin kuuluvien, tähän palveluun pätevöityneiden enkelipersonallisuuksien riveistä. Kaikille niille eloonjääville kuolevaisille, joiden tulevaisuudenkuvaan kuuluu fuusioituminen Suuntaajaan, määrätään väliaikainen suojelija, ja nämä seuralaiset voidaan kiinnittää palvelemaan heitä pysyvästi, sitten kun eloonjääneet saavuttavat vaadittavan älyllisen ja hengellisen kehityksen. Ennen kuin kuolevaiset taivasmatkalaiset lähtevät mansiomaailmoista, heillä on kaikilla vakinainen serafikumppani. Tätä hoivaavien henkien ryhmää käsitellään Urantiaa koskevien kertomusten yhteydessä.

Enkelien ei ole mahdollista päästä Jumalan luo inhimillisen alkuperän tasolta, sillä heidät on luotu "hieman teitä korkeammalle", mutta viisautta osoittaen on järjestetty niin, että vaikkei heidän olekaan mahdollista aloittaa aivan pohjalta, kuolevaisten olemassaolon hengellisiltä alangoilta, he voivat silti mennä alas niiden tykö, jotka todellakin aloittavat pohjalta, ja luotsata tällaiset luodut askel askelelta, maailma maailmalta, Havonan porteille saakka. Kun kuolevaiset taivasmatkalaiset jättävät Uversan aloittaakseen etenemisen Havonan kehillä, nämä pyhiinvaeltajakumppanien lihallisen elämän jälkeen heitä palvelemaan kiinnitetyt suojelijat jättävät heille väliaikaiset jäähyväiset siksi ajaksi, kun he itse matkaavat Serafingtoniin, suuruniversumin enkelien määränpäähän. Siellä nämä suojelijat yrittävät saavuttaa, ja epäilemättä saavuttavatkin, serafisen valon seitsemän kehää.

Monet, mutteivät kaikki, aineellisen elämän aikana kohtalonsuojelijoiksi osoitetut serafit seuraavat kuolevaiskumppaneitaan Havonan kehien läpi, ja tietyt muut serafit kulkevat keskusuniversumin kehien läpi kuolevaisen ylösnousemuksesta täysin eroavalla tavalla. Mutta olipa ylösnousemuksen reitti mikä hyvänsä, kaikki evolutionaariset serafit kulkevat Serafingtonin läpi, ja enemmistö käykin Havonan kehien sijasta läpi juuri tämän kokemuksen.

Serafington on sfääri, jolle enkelit päätyvät, ja heidän pääsynsä tähän maailmaan on melkoisesti erilainen kuin kuolevaispyhiinvaeltajien kokemukset Ascendingtonissa. Enkelit eivät ole

evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

^{39:8.6 (440.8)} Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia narratives.

^{39:8.7 (441.1)} It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

^{39:8.8 (441.2)} Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

^{39:8.9 (441.3)} Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not

ehdottoman varmoja ikuisesta tulevaisuudestaan, ennen kuin he ovat saavuttaneet Serafingtonin. Yhdenkään Serafingtoniin pääsevän enkelin ei tiedetä koskaan joutuneen harhateille. Synti ei milloinkaan saavuta vastakaikua täyttymyksen serafin sydämessä.

Serafingtonin loppututkinnon suorittaneet määrätään erilaisiin tehtäviin: Havona-kehän kokemuksen saaneet kohtalonsuojelijat astuvat tavallisesti Kuolevaisfinaliittien Yhteisöön. Muut suojelijat, jotka ovat läpäisseet Havonan erotutkintonsa, liittyvät useinkin uudelleen kuolevaiskumppaniensa seuraan Paratiisissa, ja joistakuista tulee kuolevaisfinaliittien ikuisia seuralaisia, kun taas toiset liittyvät erilaisiin ei-kuolevaisten finaliittien yhteisöihin, ja monet otetaan jäseniksi Täyttymyksen Serafikuntaan.

9. TÄYTTMYKSEN SERAFIKUNTA

Kun enkelit ovat saavuttaneet henkien Isän ja päässeet täyttymyksen serafipalveluun, heitä määrätään joskus valoon ja elämään asettuneiden maailmojen palvelukseen. He saavat kiinnityksen universumien ylevien kolminaistettujen olentojen palvelukseen sekä Havonan ja Paratiisin jaloimmista jaloimpiin tehtäviin. Nämä paikallisuniversumien serafit ovat kokemisensa kautta korvanneet sen jumalallisuuden potentiaalisissa esiintyneen eron, joka aiemmin erotti heidät keskusuniversumin ja superuniversumien hoivaavista hengistä. Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluvat enkelit palvelevat superuniversumien sekonaften kumppaneina sekä ylevien paratiisillis-havonaalisten supernafiluokkien avustajina. Näiden enkelien osalta ajallinen elämänvaihe on päättynyt. He ovat tästä alkaen ja iäti Jumalan palvelijoita, jumalallisten persoonallisuuksien seuralaisia ja Paratiisin finalittien vertaisia.

Täyttymyksen serafeja palaa suurin määrin synnyinuniversumeihinsa täydentämään siellä jumalallisten kykyjen pohjalta tapahtuvaa hoivaa kokemuksellista täydellisyyttä osoittavalla hoivalla. Nebadon on suhteellisesti ottaen universumeista uudempia, eikä sillä sen vuoksi ole yhtä monta näitä Serafingtonista valmistuneita ja palanneita serafeja kuin jollakin vanhemmalla toimipiirillä. Paikallisuniversumillamme on siitä huolimatta riittävästi täyttymyksen serafeja, sillä on merkittävää, että evolutionaarisissa maailmoissa ilmenee lisääntyvää tarvetta heidän palveluksiaan kohtaan, sitä mukaa kun ne lähestyvät valon ja elämän statusta. Täyttymyksen serafit palvelevat nykyisin muita laajemmin serafien korkeimpien luokkien seurassa, mutta jokaisen muunkin enkeliluokan seurassa palvelee muutamia. Teidänkin maailmanne saa osakseen Täyttymyksen Serafikuntaan kuuluvan

absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany

kahdentoista erityisryhmän laajamittaista hoivaa. Tällaisia planeettavalvonnan mestariserafeja on jokaisen vasta valtakirjansa saaneen Planeettaprinssin seurassa, kun hän menee asuttuun maailmaan.

Monet kiehtovat hoivaamisen mahdollisuudet ovat avoinna täyttymyksen serafeille, mutta aivan kuten he Paratiisia edeltävinä aikoina kaikki toivomalla toivoivat määräystä kohtalonsuojelijoiksi, samalla tavalla he Paratiisin jälkeen seuraavassa kokemuksessa haluavat mieluiten palvella inkarnoituneiden Paratiisin-Poikien lahjoittautumisten avustajina. Mitä suurimmassa määrin heidän sydämenasianaan on yhä vieläkin universaalinen suunnitelma evolutionaaristen maailmojen kuolevaisluotujen lähettämisestä pitkälle ja kiehtovalle matkalle kohti jumalallisuuden ja ikuisuuden Paratiisipäämäärää. Koko sen löytöretken ajan, jonka kuolevainen suorittaa Jumalan löytämiseksi ja jumalallisen täydellisyyden saavuttamiseksi, nämä serafitäyttymyksen henkihoivaajat ovat yhdessä ajallisuuden uskollisten hoivaavien henkien kanssa aina ja iäti todellisia ystäviäanne ja pettämättömiä auttajianne.

[Esittänyt muuan Melkisedek, joka toimi Nebadonin serafiarmeijakuntien päällikön pyynnöstä.]

each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

Luku 40. Ylösnousemukselliset Jumalan Pojat

⇐ 039

Urantia-kirjan

041 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 40

YLÖSNOUSEMUKSELLISET JUMALAN POJAT

Osiot

Johdanto

1. Evolutionaariset serafit
2. Ylösnousevat Aineelliset Pojat
3. Taivaaseen otetut keskiväliolennot
4. Personoidut Suuntaajat
5. Ajallisuuden ja avaruuden kuolevaiset
6. Jumalan uskonpojat
7. Isään fuusioituneet kuolevaiset
8. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset
9. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset
10. Ylösnousemuksen määränpää

Johdanto

KUTEN on menetelty universumin useiden muiden suurempien olentoryhmien kohdalla, ylösnousemuksellisista Jumalan pojistakin on paljastettu seitsemän yleisluokkaa:

1. Isään fuusioituneet kuolevaiset.
2. Poikaan fuusioituneet kuolevaiset.
3. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset.
4. Evolutionaariset serafit.
5. Ylösnousemukselliset Aineelliset Pojat.
6. Taivaaseen otetut keskiväliolennot.
7. Personoidut Suuntaajat.

Näitä olentoja käsittelevä kertomus, joka alkaa evolutionaaristen maailmojen vähäisistä, eläinlukuista kuolevaisista ja päättyy Universaalisen Isän Personoituihin Suuntaajiin, on

PAPER 40

THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

40:0.2 (443.2) 1. Father-fused Mortals.

40:0.3 (443.3) 2. Son-fused Mortals.

40:0.4 (443.4) 3. Spirit-fused Mortals.

40:0.5 (443.5) 4. Evolutionary Seraphim.

40:0.6 (443.6) 5. Ascending Material Sons.

40:0.7 (443.7) 6. Translated Midwayers.

40:0.8 (443.8) 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the

loistava runoelma tuhlailevana lahjana annetusta jumalallisesta rakkaudesta ja armollisesta itsensäalentamisesta — koko ajallisuuden alusta sen loppuun ja Paratiisin Jumaluuksien kaukaisuuksiin ulottuvan luomisteoksen kaikissa universumeissa.

Nämä esitykset aloitettiin kuvaamalla Jumaluuksia, ja kertomus on sitten seurailut elävien olentojen universaalista asteikkoa alaspäin, ryhmä ryhmältä, kunnes on päästy elollisuuden alimpaan kuolemattomuuden potentiaalilla varustettuun luokkaan. Ja nyt on minut, joka olen alun perin eräästä avaruuden evolutionaarisesta maailmasta lähtenyt kuolevainen, lähetetty Salvingtonista viemään pidemmälle ja jatkamaan kertomusta siitä, mikä on Jumalten ikuinen tarkoitus ylösnousemuksellisten poikien eri luokkien ja eritoten ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten luotujen suhteen.

Vaikka tämä kertomus valtaosaltaan käsittelee ylösnousemuskuolevaisten kolmea perusluokkaa, tarkastellaan siinä kuitenkin ensiksi ei-kuolevaisten poikien luokkia eli serafien, Aatamien, keskiväliolentojen ja Suuntaajien luokkia.

1. EVOLUTIONAARISET SERAFIT

Eläimestä polveutuvat kuolevaiset luodut eivät suinkaan ole ainoita olentoja, joiden etuoikeutena on iloita Jumalan pojan asemastaan, sillä myös enkeliarmeijoilla on tämä suurenmoinen Paratiisin saavuttamisen mahdollisuus. Kokemalla ja palvelemalla ajallisuuden ylösnousemuskuolevaisten kanssa myös suojelijaserafit pääsevät ylösnousevien poikien asemaan. Tällaiset enkelit saavuttavat Paratiisin Serafingtonin kautta, ja monet heistä otetaan jopa Kuolevaisfinaliittien Yhteisön jäsenyyteen.

Nouseminen Jumalan finaliittipoikien taivaallisiin korkeuksiin on enkelin kannalta mestarillinen suoritus. Se on saavutus, joka ylittää huomattavasti teidän suorituksenne saavuttaessanne ikuisen eloonjäämisen lankaikkisen Pojan suunnitelman ja sisimmässänne olevan Suuntaajan aina vaikuttavan avun kautta. Mutta tällaisia suojelijaserafien ja satunnaisesti muidenkin suorittamia ylösnousemuksia todellakin tapahtuu.

2. YLÖSNOUSEVAT AINEELLISET POJAT

Jumalan Aineelliset Pojat luodaan paikallisuniversumissa aivan kuten Melkisedekitin kumppaneineen, ja heidät luokitellaan kaikki alaslaskeutuviksi Pojiksi. Ja kieltämättä

unstinted bestowal of divine love and gracious condescension throughout all time and in all universes of the far-flung creation of the Paradise Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary

Planetaariset Aatamit, evolutionaaristen maailmojen Aineelliset Pojat ja Tyttäret, ovatkin alaslaskeutuvia Poikia, jotka tulevat synnyinsfääreiltään, paikallisjärjestelmien pääkaupungeista, alas asuttuihin maailmoin.

Yhteisessä planetaarisessa tehtävässään biologisina kohentajina kaikin puolin onnistuessaan tällaiset Aatami ja Eeva jakavat maailmansa asukkaiden kohtalon. Kun tällainen maailma on asettunut jo pitkälle ehtineisiin valon ja elämän vaiheisiin, kyseisille Aineelliselle Pojalle ja Tyttäreille annetaan lupa vetäytyä kaikista planetaarisista hallintovelvollisuuksista, ja ylhäältä alaspäin suuntautuneelta tutkimusmatkaltaan tällä tavoin vapauduttuaan heillä on lupa merkittyä itsensä paikallisuniversumin rekistereihin täydellistyneiksi Aineellisiksi Pojiksi. Niin ikään silloin kun vakinaisen kansalaisen aseman omaavien Aineellisten Poikien, paikallisjärjestelmien kansalaisten, planetaarinen tehtäväänosoitus tuntuu viipyvän pitkään, he saavat vetäytyä statuksensa mukaisten sfäärien toiminnoista ja samalla tavoin rekisteröityä täydellistyneiksi Aineellisiksi Pojiksi. Tällaisten muodollisuuksien jälkeen nämä tehtävistään vapautetut Aatamit ja Eevat tunnustetaan ylösnousemukselliseksi Jumalan Pojiksi, ja he saavat aloittaa välittömästi pitkän matkansa kohti Havonaa ja Paratiisia. Ja he lähtevät eteenpäin tarkalleen pisteestä, joka kuvastaa heidän senhetkistä statustaan ja sitä, miten pitkälle he ovat päässeet hengellisyydessä. Ja he suorittavat tämän matkan kuolevaisten ja muiden ylösnousevien Poikien mukana ja jatkavat matkaansa, kunnes ovat löytäneet Jumalan ja saavuttaneet Lopullisuuden Kuolevaisyhteisön Paratiisin Jumaluksien ikuisessa palvelussa.

3. TAIVAASEEN OTETUT

KESKIVÄLIOLENNOT

Vaikka molemmat keskiväliolentojen ryhmät jäävät osattomiksi alaslaskeutuvien Jumalan Poikien planeetoille suorittamien lahjoittautumisten tuottamasta välittömästä hyödystä ja vaikka niiden nousua Paratiisiin on siirretty kauas tulevaisuuteen, kumpikin ryhmä vapautetaan planetaarisesta virantoimituksesta kuitenkin pian sen jälkeen, kun evolutionaarinen planeetta on päässyt valon ja elämän aikakauden keskivaiheille (ellei jo sitä ennen). Joissakin tapauksissa heistä otetaan valtaosa ihmisserkkujensa mukana taivaaseen päivänä, jolloin valon temppeli laskeutuu taivaasta ja Planeettaprinssi korotetaan Planeetan Hallitsijan arvoasemaan. Paikallisuniversumissa kumpikin luokka rekisteröidään planeettapalveluksesta vapauttamisen jälkeen ylösnouseviksi Jumalan Pojiksi, ja pian sen jälkeen kumpikin ryhmä aloittaa

Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal service of the Paradise Deities.

3. TRANSLATED MIDWAYERS

40:3.1 (444.3) Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various

pitkän nousunsa Paratiisiin samoja reittejä, joita aineellisten maailmojen kuolevaissukukunnat on osoitettu etenemään. Ensiaasteinen ryhmä päätyy erilaisiin finaliittiyhteisöihin, mutta toisasteisten eli Aatamista polveutuvien keskiväliolentojen tie johtaa Lopullisuuden Kuolevaisyhteisön jäsenyyteen.

4. PERSONOIDUT SUUNTAAJAT

Silloin kun ajalliset kuolevaiset eivät planeetalla ollessaan onnistu saavuttamaan sielunsa ikuista eloonjäämistä Universaalisen Isän antaman, henkeä olevan lahjan kanssa yhteyteen pääsemällä, tällainen epäonnistuminen ei koskaan eikä millään tavoin johdu siitä, että Suuntaajan taholta olisi ilmennyt velvollisuuden, huolenpidon, palvelun tai kohteelleenomistautumisen laiminlyömistä. Ruumiinkuoleman hetkellä tällaiset orvoiksi jääneet Opastajat palaavat Diviningtoniin, ja sen jälkeen kun eloonjäämättömyyden asia on käsitelty, ne ovat määrättävissä uusiin tehtäviin avaruuden ja ajallisuuden maailmoissa. Useiden mainitunlaisten palvelujaksojen jälkeen tai jonkin sellaisen epätavallisen kokemuksen kuten ruumiillistuneena lahjoittautumista suorittamassa olevan Pojan sisimmässä olevana Suuntaajana toimimisen jälkeen Universaalinen Isä toisinaan personoi tällaisia pystyviä Suuntaajia.

Personoidut Suuntaajat ovat ainutlaatuihin luokkaan kuuluvia olentoja. Alun perin eksistentiaalisen esipersonallisen statuksen omaavina heistä on tullut kokemuksellisia sillä, että he ovat osallistuneet aineellisten maailmojen vähäisten kuolevaisten elämään ja elämänvaiheeseen. Ja koska näille kokeneille Ajatuksensuuntaajille annettun persoonallisuuden alkuperä ja lähde on yksinomaan Universaalissa Isässä, joka henkilökohtaisesti ja jatkuvasti huolehtii kokemuksellisen persoonallisuuden lahjoittamisesta hänen luoduistaan muodostuvalle luomakunnalle, nämä Personoidut Suuntaajat luokitellaan Jumalan ylösnousemukselliseksi Pojiksi, korkeimmaksi kaikista käsiteltävänä olevista Poikien luokista.

5. AJALLISUUDEN JA AVARUUDEN KUOLEVAISET

Kuolevaiset ovat viimeinen rengas Jumalan pojiksi kutsuttujen olentojen ketjussa. Kaikki Alkuperäiselle ja lankaikkiselle Pojalle tunnusomainen siirtyä alaspäin jumalallisuudessaan alati vähenevien ja ihmisytydessään alati lisääntyvien personointien sarjan kautta, kunnes ilmaantuu olento, joka on

finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

40:4.1 (444.4) When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

40:4.2 (445.1) Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

40:5.1 (445.2) Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch.

paljolti teidän kaltaisenne, olento, jonka voitte nähdä, jota voitte kuulla ja kosketella. Ja silloin teidät saadaan hengellisesti tiedostamaan se suuri totuus, jonka uskonne voi käsittää, eli se, että te olette ikuisen Jumalan poikia!

Samalla tavoin Alkuperäinen ja Ääretön Henki tulee jumalallisuudessaan alati vähenevien ja ihmisyydessään alati lisääntyvien olentoluokkien pitkän sarjan avulla aina vain lähemmäksi maailmojen eteenpäin ponnistelevia luotuja saavuttaen julkitulonsa äärirajan enkeleissä — joita vain vähän alemmiksi teidät luotiin — ja nämä varjelevat ja opastavat henkilökohtaisesti teitä ajallisuuden kuolevaisen elämäntaipaleella.

Jumala Isä ei tällä tavoin askele askeleelta laske itseään alemmas — hän ei voi niin tehdä — päästäkseen sillä keinoin henkilökohtaiseen yhteyteen kaikkialla universumien universumissa oleviin, luvultaan lähes lukemattomiin luotuihin. Mutta Isä ei ole ilman henkilökohtaista yhteyttä vähäisiin luotuihinsa; ette ole vailla jumalallista läsnäolevaa. Vaikka Jumala Isä ei voikaan olla luonanne ilmenemällä suoraan persoonallisuutena, hän on teissä ja osa teitä sisimmässänne olevan Ajatuksensuuntaajan, jumalallisen Opastajan, identiteetissä. Näin Isä, joka persoonallisuuden osalta ja hengessä on teistä kauimpana, tulee teitä lähimmäksi persoonallisuuspiirissä sekä siinä henkikosketuksessa, joka syntyy hänen ollessaan sisäisesti kanssakäymisissä kuolevaisten poikiensa ja tyttäriensä sielun kanssa.

Henkilökohtaisen eloonjäämisen salaisuus on samastuminen henkeen, ja se määrittää hengellisen ylösnousemuksen määränpään. Ja koska Ajatuksensuuntaajat ovat ainoat fuusiopotentialin omaavat henget, joiden on määrä samastua ihmiseen tämän lihallisen elämän aikana, ajallisuuden ja avaruuden kuolevaiset luokitellaan ensi sijassa sen mukaan, mikä heidän suhteensa on näihin jumalallisiin antimisiin, heissä oleviin Salaperäisiin Opastajiin. Tämä luokitus on seuraavanlainen:

1. Kuolevaiset, joissa Suuntaaja oleskelee väliaikaisesti eli kokemusta saavuttaakseen.

2. Kuolevaiset, jotka eivät tyypiltään ole Suuntaajaan fuusioituvia.

3. Suuntaajaanfuusioitumisen potentiaalın omaavat kuolevaiset.

Sarja yksi — kuolevaiset, joissa Suuntaaja oleskelee väliaikaisesti eli kokemusta saavuttaakseen. Tämän sarjan mukaisesti tapahtuva kuolevaisten määrittelemine on jokaisen kehittyvän planeetan kohdalla väliaikaista, ja sitä käytetään kaikkien muiden kuin toiseen sarjaan kuuluvien maailmojen varhaisvaiheissa.

Ensimmäisen sarjan kuolevaiset asuttavat

And then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

40:5.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

40:5.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

40:5.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

40:5.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

40:5.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

40:5.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

40:5.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

40:5.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the

avaruuden maailmoja ihmiskunnan evoluution varhaisemmissa vaiheissa, ja siihen kuuluvat ihmismielten alkukantaisimmat tyypit. Monissa Aatamia edeltäneen Urantian kaltaisissa maailmoissa lukuisat korkeampaa ja edistyneempää tyyppiä olevat alkukantaiset ihmiset saavuttavat eloonjäämiskapasiteetin, mutta heiltä jää suuntaajaanfuusioituminen saavuttamatta. Aikakausia aikakausien perään, ennen kuin ihminen kohoaa korkeamman hengellisen tahtotoiminnan tasolle, Suuntaajat elävät näiden eteenpäin ponnistelevien luotujen mielessä heidän lyhyen lihallisen elämänsä ajan, ja samana hetkenä kun Suuntaaja asettuu tällaisiin tahdollisiin luotuihin, ryhmäkohtaiset suojelusenkelit aloittavat toimintansa. Vaikka näillä ensimmäiseen sarjaan kuuluvilla kuolevaisilla ei olekaan henkilökohtaista suojelijaa, heillä on silti ryhmäkohtaisia varjelijoita.

Kokemusta hankkiva Suuntaaja pysyy primitiivisen ihmisolennon seurassa yhtä kauan kuin tämän lihallista elinaikaa riittää. Suuntaajien panos alkukantaisten ihmisten edistymiseen on suuri, mutta ne eivät pysty muodostamaan ikuisesti kestäviä liittoja tällaisten kuolevaisten kanssa. Tämä Suuntaajien väliaikainen hoiva saa aikaan kaksi seikkaa: Ensinnäkin ne itse saavat evolutionaarisen älyllisyyden olemuksesta ja toiminnasta arvokasta ja tosiasiapohjaista kokemusta, ja tämä kokemus on verrattomaksi avuksi niiden myöhempien kosketusten yhteydessä, joihin Suuntaaja joutuu korkeammalle kehittyneiden olentojen kanssa muissa maailmoissa. Toisekseen, Suuntaajien tilapäinen oleskelu edistää osaltaan suuresti sitä, että kuolevainen toimintakohde muokkautuu tullakseen mahdollisesti myöhemmin fuusioituksi henkeen. Kaikki tähän tyyppiin kuuluvat Jumalaa etsivät sielut saavuttavat ikuisen elämän paikallisuniversumin Äiti-Hengen hengellisen syleilyn kautta, ja sillä keinoin heistä tulee paikallisuniversumin puitteisiin rajoittuvia ylösnousemuskuolevaisia. Monet Aatamia edeltäneeltä Urantialta tulleet henkilöt siirrettiin juuri tällä tavoin Satanian mansiomaailmoin.

Jumalat, jotka antoivat käskyn, että kuolevaisen ihmisen olisi noustava hengellisen älyllisyyden korkeammille tasoille evoluutioon kuuluvien koettelemusten ja ahdistusten pitkien aikakausien kautta, ottavat huomioon hänen statuksensa ja tarpeensa ylösnousemuksen jokaisessa vaiheessa; ja he ovat aina jumalallisen tasapuolisia ja oikeudenmukaisia, jopa valloittavan armeliaita, esittäessään lopullisen arvionsa näistä kehittyvien ihmiskuntien alkuaikojen eteenpäin ponnistelevista kuolevaisista.

Sarja kaksi — kuolevaiset, jotka eivät ole tyyppiltään Suuntaajaan fuusioituvia. Nämä ovat erityyppisiä ihmisolentoja, jotka eivät kykene saamaan aikaan ikuista liittoa sisäisen

worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

40:5.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs at every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type

Suuntaajansa kanssa. Yksi-, kaksi- ja kolmiaivoisten välillä suoritettu tyyppiluokittelu ei vaikuta suuntaajafuusiioon. Kaikki tällaiset kuolevaiset ovat toistensa kaltaisia, mutta nämä Suuntaajaan fuusioitumattomat tyypit ovat täysin erilainen ja merkittävässä määrin modifioitu tahdollisten luotujen luokka. Monet hengittämättömistä kuuluvat tähän sarjaan, ja on olemassa lukuisia muitakin ryhmiä, jotka tavallisesti eivät fuusioidu Suuntaajaan.

Ensimmäisen sarjan tavoin jokainen tämänkin ryhmän jäsen saa nauttia yksittäisen Suuntaajan hoivasta lihallisen eliniän ajan. Ajallisen elämän kuluessa nämä Suuntaajat tekevät väliaikaisena asuinpaikkanaan olevien kohteidensa hyväksi kaiken, mikä tehdään niissä muissa maailmoissa, joissa kuolevaisilla on fuusioitumisen potentiaali. Monesti on niin, että tähän toiseen sarjaan kuuluvissa kuolevaisissa on neitseellinen Suuntaaja, mutta korkeammat ihmistyytit on useinkin kytketty mestarilliseen ja kokeneeseen Opastajaan.

Eläimestä polveutuvien olentojen asteittaista kohottamista varten laaditun ylösnousemus suunnitelman puitteissa nämä olennot saavat osakseen samanlaista antaumuksellista Jumalan Poikien palvelua, joka tulee Urantian tyyppiin kuuluvien kuolevaisten osaksi. Serafien yhteistyö Suuntaajien kanssa planeetoilla, joilla fuusiota ei tapahdu, on järjestetty aivan yhtä täysimääräiseksi kuin maailmoissa, joissa fuusiopotentiaalia esiintyy. Kohtalonsuojelijat hoivaavat tällaisilla sfääreillä aivan kuten Urantiallakin ja toimivat samalla tavoin kuolevaisen eloonjäämisen hetkellä, jolloin eloonjäävästä sielusta tulee Henkeen fuusioitunut.

Mansiomaailmoissa näitä modifioituja kuolevaistyypppejä kohdatessanne teillä ei ole mitään vaikeutta vaihtaa ajatuksia heidän kanssaan. He puhuvat samaa järjestelmän kieltä, mutta modifioitua menetelmää käyttäen. Hengen ja persoonallisuuden ilmenemismuodoiltaan nämä olennot ovat yhdenmukaisia luoduista olennoista koostuvan elollisuuden sen luokan kanssa, johon tekin kuulutte. He eroavat teistä vain tiettyjen fyysisten piirteiden osalta sekä siinä, että he eivät ole fuusioitavissa Ajatuksensuuntaajaan.

En kykene sanomaan, mistä täsmälleen sanottuna johtuu, ettei tämä luotujen tyyppi voi koskaan fuusioitua Universaalisen Isän Suuntaajiin. Jotkut meistä ovat taipuvaisia uskomaan, että kun Elämäkantajat pyrkivät muovaamaan olentoja, jotka kykenisivät pysymään hengissä epätavallisissakin planetaarisissa oloissa, he joutuvat pakostakin tekemään älyllisiä ja tahdollisia olentoja koskevaan universumikohtaiseen suunnitelmaan niin syväkävyyttä muutoksia, että pysyvän liiton aikaansaaminen tällaisten olentojen ja Suuntaajan

classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

40:5.16 (447.1) As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an intended or an unintended part of the ascension

välillä käy luonnostaan mahdottomaksi. Olemme usein kysyneet: Kuuluuko tämä ylösnousemusjärjestykseen tarkoituksellisesti vaiko tahattomasti? Mutta vastausta emme ole löytäneet.

Sarja kolme — suuntaajaanfuusioitumisen potentiaalin omaavat kuolevaiset. Kaikki Isään fuusioituneet kuolevaiset polveutuvat Urantian rotujen tavoin eläimestä. Heihin kuuluu suuntaajaanfuusioitumisen potentiaalin omaavia kuolevaisia yksi-, kaksi- ja kolmiaivoisten tyyppien keskuudesta. Urantialaiset ovat keskimmäistä eli kaksiaivoista tyyppiä ja ovat ihmisyyden osalta monin tavoin korkeammalla kuin yksiaivoiset ryhmät, mutta kolmiaivoisiin luokkiin verrattuina selvästi rajoittuneita. Sillä seikalla, minkälaiset aivot kuolevainen on näistä kolmesta tyylistä saanut, ei ole mitään merkitystä Suuntaajan lahjoittamisen, serafien palvelun tai minkään muunkaan henkihoivan osa-alueen kannalta. Kolmen aivotyyppin välillä vallitseva eroavuus älyllisyyden ja hengellisyyden alueella painaa leimansa yksilöihin, jotka muutoin ovat mielellisten valmiuksiensa ja hengellisten potentiaaliensa puolesta melkolailla toistensa kaltaisia. Eroavuus on suurimmillaan ajallisen elämän aikana, ja se pyrkii pienenemään, sitä mukaa kun siirrytään mansiomaailmasta toiseen. Järjestelmäpäämajasta eteenpäin näiden kolmen tyyppin eteneminen on samanlaista, ja niiden lopullinen Paratiisin-päämäärä on sama.

Numeroimattomat sarjat. Näihin kertomuksiin ei ole mitenkään mahdollista sisällyttää selvitystä kaikista evolutionaarisissa maailmoissa esiintyvistä kiehtovista muunnelmista. Tiedätte, että joka kymmenes maailma on desimaali- eli kokeiluplaneetta, mutta ette tiedä mitään muista muuttujista, jotka vähän väliä tuovat oman värinsä evolutionaaristen sfäärien kulkueeseen. Yksistään jo paljastettujen elävien olentojen luokkien välillä samoin kuin jopa samaan ryhmään kuuluvien planeettojen välillä esiintyy niin suuri määrä eroavuuksia, että niitä on liikaa tässä yhteydessä kerrottavaksi, mutta tämä esitys selvittää silti ylösnousemuksellisen elämänvaiheen oleelliset eroavuudet. Ja ylösnousemuksesta koostuva elämänvaihe on tärkein tekijä, aina kun tarkastellaan ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisia.

Kun puhe on kuolevaisen eloonjäämismahdollisuuksista, tehtäköön nyt ikiajoiksi selväksi, että kaikki sielut, edustivatpa he kuolevaisen luodun olemassaolon mitä vaihetta tahansa, jäävät eloon edellyttäen, että he tuovat julki halukkuutta yhteistoimintaan sisäisen Suuntaajansa kanssa ja osoittavat halua Jumalan löytämiseen ja jumalallisen täydellisyyden saavuttamiseen, vaikka nämä kaipaukset olisivat vain alkukantaisen ymmärryksen ensimmäisiä heikkoja häivähdyksiä siitä ”todellisesta valosta,

plan? but we have not found the answer.

40:5.17 (447.2) *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential.* All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

40:5.18 (447.3) *The unnumbered series.* These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

40:5.19 (447.4) As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that “true light which lights every man who comes into the world.”

joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”.

6. JUMALAN USKONPOJAT

Kuolevaissukukunnat edustavat älyllisten ja persoonallisten luotujen alinta luokkaa. Teitä kuolevaisia rakastetaan jumalallisesti, ja jokainen teistä voi päättää hyväksyä varmaan päämäärään vievän kunniakkaan kokemuksen, mutta olemukseltanne ette vielä kuulu jumalalliseen luokkaan; olette tyytensä kuolevaisia. Teidät luetaan kuuluviksi ylösnousemuksen poikiin sinä hetkenä, jona fuusio tapahtuu, mutta ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisten status on uskonpoikien status ennen kuin eloonjäävän kuolevaissielun lopullinen sulautuminen jonkintyyppiseen ikuisen ja kuolemattomaan henkeen tapahtuu.

On juhlallinen ja suurenmoinen tosiasia, että Urantian ihmisolentojen kaltaiset vähäiset ja aineelliset luodut ovat Jumalan poikia, Ylimmän uskon lapsia. ”Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan pojiksi.” ”Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi kyvyn tuntea itsensä Jumalan pojaksi.” Vaikka ”vielä ei ole käynyt ilmi, mitä teistä tulee”, niin jo nyt ”te olette Jumalan uskonpoikia”, ”sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet poikauden hengen, jossa te huudatte: ’Isä meidän.’” Muinainen profeetta puhui ikiaikojen Jumalan nimissä: ”Heillekin minä annan talossani sijan ja nimen, joka on enemmän kuin kutsuessani heitä pojiksi; annan heille ikuisen nimen, jota ei oteta pois.” ”Ja koska olette hänen poikiaan, on Jumala lähettänyt sydämeenne Poikansa hengen.”

Kaikissa kuolevaisten asuttamissa evolutionaarisissa maailmoissa on näitä Jumalan uskonpoikia, laupeuden ja armeliaisuuden poikia, kuolevaisia olentoja, jotka kuuluvat jumalalliseen perheeseen ja joita sen mukaisesti kutsutaan Jumalan pojiksi. Urantian kuolevaisilla on oikeus pitää itseään Jumalan poikina, sillä:

1. Olette hengellisen lupauksen poikia, uskonpoikia; olette hyväksyneet poikauden statuksen. Uskotte poikautenne todeksi, ja niin Jumalan pojan asemastanne tulee ikiajoiksi todellinen.

2. Yhdestä Jumalan Luoja-Pojasta tuli yksi teistä; hän on tosiasiallisesti vanhempi veljenne. Ja jos teistä tulee hengessä Kristuksen, voitokkaan Mikaelin, todella läheisiä veljiä, silloin teidän täytyy hengessä olla myös yhteisen Isänne poikia, nimittäin kaikkien olentojen Universaalisen Isän poikia.

3. Te olette poikia, sillä yhden Pojan henki on

6. THE FAITH SONS OF GOD

40:6.1 (447.5) The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as ascending sons the instant fusion takes place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

40:6.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. “Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God.” “As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God.” While “it does not yet appear what you shall be,” even now “you are the faith sons of God”; “for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, ‘our Father.’” Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: “Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off.” “And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts.”

40:6.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

40:6.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

40:6.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

40:6.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a

vuodatettu päällemme, auliisti ja epäröimättä lahjoitettu kaikille Urantian sukukunnille. Tämä henki vetää teitä lakkaamatta kohti sitä jumalallista Poikaa, joka on sen lähde, ja kohti Paratiisin-Isää, joka on tämän jumalallisen Pojan lähde.

4. Omasta jumalallisesta vapaasta tahdostaan on Universaalinen Isä antanut teille luodun olennon persoonallisuuden. Teille on lahjoitettu tietty määrä sitä vapaatahtoisen toiminnan jumalallista spontaanisuutta, jonka Jumala jakaa kaikkien niiden kanssa, joista voi tulla hänen poikiaan.

5. Sisimmässänne on Universaalisen Isän osanen, ja näin olette suoraan yhteydessä kaikkien Jumalan Poikien jumalalliseen Isään.

Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

40:6.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

40:6.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. ISÄÄN FUUSIOITUNEET KUOLEVAISET

Suuntaajien lähettäminen; se, että ne ovat kuolevaisten sisimmässä, on todellakin eräs Jumala Isän käsittämättömistä mysteereistä. Nämä Universaalisen Isän jumalallisen olemuksen osaset tuovat mukanaan luodun olennon kuolemattomuuden potentiaalin. Suuntaajat ovat kuolemattomia henkiä, ja yhdistyminen sellaisen kanssa tuo fuusioituneen kuolevaisen sielulle ikuisen elämän.

Eloojäävien kuolevaisten sukukuntanne kuuluvat tähän Jumalan ylösnousemuksellisten Poikien ryhmään. Nykyisellään olette planetaarisia poikia, evolutionaarisia luotuja, jotka ovat peräisin Elämäkantajien suorittamista juurrutuksista ja joita on modifioitu sillä, että teihin on tuotu mukaan elollisuuden aatamillinen muoto; olette tuskin vielä taivaaseen nousevia poikia, mutta olette kiistatta poikia, joilla on ylösnousemuksen potentiaali — jopa kunnian ja jumalallisuuden saavuttamisen korkeimmille huipuille —, ja mainitunlaisen, ylösnousevan pojan hengellisen statuksen voitte saavuttaa asettumalla uskossa ja vapaasta tahdostanne yhteistyöhön sisimmässänne olevan Suuntaajan hengellistävien toimintojen kanssa. Kun sinä ja Suuntaajasi lopulta ja iäksi fuusioidutte, kun teistä kahdesta tehdään yksi, kuten Jumalan Poika ja Ihmisen Poika ovat Kristus Mikaelissa yksi, silloin teistä on tosiasiaassa tullut ylösnousevia Jumalan poikia.

Koettelu- ja evolutionaarisella planeetalla sisäistä hoivaa suorittavan Suuntaajan elämänuran yksityiskohtien esittely ei kuulu toimeksiantooni, sillä tämän suuren totuuden seikkaperäinen käsittely jatkuu koko elämänuranne ajan. Lisään vielä maininnan tietyistä Suuntaajan toiminnoista antaakseni tyhjentävän esityksen Suuntaajaan fuusioituneista kuolevaisista. Nämä ihmisten sisimmässä olevat Jumalan osaset ovat luokkaanne kuuluvan olennon seurassa fyysisen olemassaolon varhaisista päivistä lähtien, koko

7. FATHER-FUSED MORTALS

40:7.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through

Nebadonissa ja Orvontonissa tapahtuvan ylösnousemuksellisen elämänvaiheen ajan ja edelleen läpi Havonan itse Paratiisiin asti. Sen jälkeen — ikuisella tutkimusmatkalla — tämä sama Suuntaaja on yhtä sinun kanssasi ja osa sinua.

Nämä ovat kuolevaisia, joille Universaalinen Isä on antanut käskyn: "Olkaa täydelliset niin kuin minäkin olen täydellinen." Isä on lahjoittanut minuuttaan teille, asettanut oman henkensä sisimpäännne; sen vuoksi hän vaatii teiltä perimmäistä täydellisyyttä. Kertomus ihmisen ylösnousemuksesta ajallisuuden kuolevaissfääreiltä ikuisuuden jumalallisiin valtakuntiin on kiehtova runoelma, jonka esitleminen ei kuulu toimeksiantooni, mutta tämän verrattoman löytöretken tulisi olla kuolevaisen ihmisen ylevimpien tutkimusten kohde.

Fuusioituminen Universaalisen Isän osaseen on samaa kuin viimein tapahtuvan Paratiisinsaavuttamisen paikkansapitävyyden jumalallinen vahvistaminen, ja tällaiset Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaiset ovat se ainoa ihmisolentojen luokka, jotka kaikki kulkevat Havonan kehien kautta ja löytävät Jumalan Paratiisista. Suuntaajaan fuusioituneelle kuolevaiselle on universaalisen palvelun elämänura avoinna koko laajuudeltaan. Miten ylevä onkaan päämäärä, miten kunniakas onkaan perillepääsy, joka odottaa teitä kaikkia! Osaatko antaa riittävän arvon kaikelle, mitä hyväksenne on tehty? Ymmärrättekö eteenne avautuvien ikuisen saavutuksen huippujen suurenmoisuuden? Ne avautuvat teidänkin eteenne, jotka nyt vaivalloisesti taivallatte eteenpäin elämän vähäistä polkua niin kutsutun "kyynelten laaksonne" läpi.

8. POIKAAN FUUSIOITUNEET KUOLEVAISET

Vaikka käytännöllisesti katsoen kaikki eloon jäävät kuolevaiset fuusioituvat Suuntaajaansa jossakin mansiomaailmassa tai heti korkeammille morontiasfääreille saavuttuaan, esiintyy silti joitakin tapauksia, jolloin fuusio viivästyy. Jotkut kokevat tämän lopullisen varmuuden eloonjäämisestä vasta universumpäämajan viimeisiin opetusmaailmoihin saapuessaan, ja muutamat näistä päättymättömän elämän kuolevaisehdokkaista eivät kerta kaikkiaan onnistu saavuttamaan samastumisfuusiota uskollisen Suuntaajansa kanssa.

Oikeusviranomaiset ovat katsoneet nämä kuolevaiset eloonjäämisen arvoisiksi, ja samoin heidän Suuntaajansa ovat Diviningtonista palaamalla osoittaneet hyväksyvänsä heidän ylösnousemuksensa mansiomaailmoihin. Nämä olennot ovat nousseet järjestelmän, konstellaation

Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, "Be you perfect, even as I am perfect." The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called "vale of tears"?

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the

ja Salvingtonin kehän opetusmaailmojen kautta, heidän osakseen on tullut "seitsemänkymmentä kertaa seitsemän" fuusioitumistilaisuutta, ja siltikään he eivät ole kyenneet saavuttamaan ykseyttä Suuntaajansa kanssa.

Kun käy ilmeiseksi, että jokin synkronoimisvaikeus ehkäisee Isään fuusioitumisen, kutsutaan koolle Luoja-Pojan eloonjäämistuomarit. Ja kun tämä Päivien Muinaisten henkilökohtaisen edustajan sanktioima tutkintaoikeus lopulta määrittelee, ettei ylösnousemuskuolevaisen syytä ole mikään sellainen havaittava seikka, joka aiheuttaisi fuusion epäonnistumisen, se vahvistaa tämän havaintonsa paikallisuniversumin pöytäkirjoihin ja lähettää huomionsa asianmukaisesti Päivien Muinaisille. Sen jälkeen sisäinen Suuntaaja palaa heti Diviningtoniin saamaan Personoitujen Opastajien vahvistuksen, ja näiden jäähyväisten jälkeen morontiakuolevainen fuusioituu välittömästi Luoja-Pojan hengen yksilöitymään.

Paljolti samoin kuin Nebadonin morontiasfäärit ovat yhteisiä Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten kesken, Orvontonin palvelut ovat yhteisiä näille Poikaan fuusioituneille luoduille ja heidän Suuntaajaan fuusioituneille veljilleen, jotka ovat matkalla sisäänpäin kohti kaukaisuuksien takaista Paratiisiin Saarta. He ovat totisesti veljiänne, ja nautitte suuresti heidän seurastaan käydessänne läpi superuniversumin koulutusmaailmoja.

Poikaan fuusioituneet kuolevaiset eivät ole runsaslukuinen ryhmä, onhan heitä Orvontonin superuniversumissakin vähemmän kuin miljoona. Ellei oteta huomioon sitä, ettei heidän ole määrä asua Paratiisissa, he ovat muutoin kaikin tavoin Suuntaajaan fuusioituneiden kumppaniensa vertaisia. Superuniversumin toimeksiannosta he matkustavat usein Paratiisiin, mutta he asuvat siellä harvoin vakinaisesti, sillä olentoluokkana he ovat syntymäsuperuniversumiinsa rajoitettuja.

9. HENKEEN FUUSIOITUNEET KUOLEVAISET

Ylösnousemukselliset Henkeen fuusioituneet kuolevaiset eivät ole Kolmannen Lähteen persoonallisuuksia. He kuuluvat Isän persoonallisuuspiiriin, mutta he ovat fuusioituneet Kolmannen Lähteen ja Keskuksen esimielellisen hengen yksilöitymiin. Tällaista henkeenfuusioitumista ei milloinkaan tapahdu luonnollisen elämän aikana, vaan vasta kun kuolevainen mansiomaailmoissa herää morontiaolomuotoon. Fuusioitumiskokemus ei tunne päällekkäisyyttä, vaan tahdellinen luotu on joko Henkeen fuusioitunut, Poikaan fuusioitunut tai Isään fuusioitunut. Suuntaajaan eli Isään fuusioituneet eivät koskaan ole Henkeen tai

educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the "seventy times seven" opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates. They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

Poikaan fuusioituneita.

Se seikka, etteivät näitä tyyppisiä edustavat kuolevaiset luodut ole ehdolla suuntaajafuusioon, ei estä Suuntaajia heidän ruumiillisen elämänsä aikana asumasta heidän sisimmässään. Suuntaajat työskentelevät kyllä tällaisten olentojen mielessä aineellisen elämän aikana, mutta niistä ei koskaan tule ikuisesti yhtä oppilassielijensa kanssa. Tämän tilapäisen oleskelun aikana Suuntaajat tehokkaalla tavalla rakentavat kuolevaisen olemuksesta samanlaisen henkivastineen — sielun — kuin he rakentavat suuntaajafuusioehdokkailekin. Suuntaajien työ on ruumiin kuoleman hetkeen saakka täysin sen toiminnan kaltaista, jota ne suorittavat omien rotujenne keskuudessa, mutta kuolevaisen olennon hajoamisen jälkeen Suuntaajat jättävät ikuiset jäähyväiset näille henkifuusioehdokkaile ja menevät suoraa tietä Diviningtoniin, kaikkien Jumalallisten Opastajien päämajaan, odottaakseen siellä omalle luokalleen annettavia uusia tehtäviä.

Kun tällaiset nukkuvat eloonjääneet mansiomaailmoissa jälleenpersonoidaan, poistuneen Suuntaajan paikan täyttää Jumalallisen Hoivaajan, Äärettömän Hengen tuossa paikallisuniversumissa olevan edustajan, hengen yksilöitymä. Tämä hengen mukaantuominen tekee näistä eloonjäävistä luoduista Henkeen fuusioituneita kuolevaisia. Nämä olennot ovat mieleltään ja hengeltään kaikin tavoin vertaisianne, ja he ovat itse asiassa omia aikalaisianne, jotka jakavat mansio- ja morontiasfäärit omaan luokkaan kuuluvien fuusioehdokkaiden sekä Poikaan fuusioituvien kanssa.

On kuitenkin muuan yksityiskohta, jonka osalta Henkeen fuusioituneet kuolevaiset eroavat ylösnousemusveljistään: Kuolevaisen muisti ihmisenä olemisen kokemuksesta alkuperäisissä aineellisissa maailmoissa säilyy ruumiin kuoleman yli, sillä sisimmässä oleva Suuntaaja on saanut henkivastineen eli jäljennöksen niistä ihmiselämän tapahtumista, joilla on ollut hengellistä merkitystä. Mutta Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten osalta ei ole olemassa mitään tällaista mekanismia, jonka avulla ihmisen muisti voisi säilyä. Suuntaajien muistinjäljennökset ovat täydellisiä ja koskemattomia, mutta ne ovat poistuneiden Suuntaajien kokemuksen kautta hankkimaa omaisuutta, eivätkä ne ole Suuntaajien aiempina asuinpaikkoina olleiden luotujen käytettävissä. Tällaiset luodut heräävät sen vuoksi Nebadonin morontiasfäärien kuolleistaheräämissaleissa ikään kuin he olisivat vastikään luotuja olentoja, joilta puuttuu tietoisuus aikaisemmasta olemassaolosta.

Tällaisille paikallisuniversumin lapsille tehdään mahdolliseksi saada suuri osa

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby human memory may persist. The Adjuster transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their

aikaisemmasta ihmismuistiin sisältyvästä kokemuksesta taas haltuunsa siten, että heidän seurassaan olevat serafit ja kerubit kertovat sen heille uudelleen, sekä siten, että he tutkivat kirjurienkeleiden arkistomia kuolevaisen elämänvaiheen aikaisia muistiinmerkintöjä. Tämän he voivat tehdä kiistattomalla varmuudella siksi, että eloon jääneellä, aineellisessa ja ruumiillisessa elämänvaiheessa kokemuksellisesti alkunsa saaneella sielulla, vaikkei sillä olekaan mitään muistikuvia maisista tapahtumista, on kuitenkin jäljellä kokemukseen perustuva kyky tunnistaa nämä menneisyydessä koetut, muistista puuttuvat tapahtumat ja reagoida niihin.

Kun Henkeen fuusioituneelle kuolevaiselle kerrotaan muistista puuttuvan menneisyyden aikaisista kokemuksista, tällaisen eloonjääneen sielussa (identiteetissä) tapahtuu välitön kokemukseen perustuva tunnistamisreaktio, joka samassa hetkessä antaa kerrotulle tapahtumalle todellisuuden tunnun, sellaisen älyllisen ominaisuuden, että se tuntuu tosiasialta. Ja tästä kaksinaisesta reaktiosta muodostuu kuolevaisen kokemukseen kuuluvien, mutta muistista puuttuvien puolien uudelleen kokoaminen, tunnistaminen ja todentaminen.

Suuntaajafuusioehdokkaidenkin tapauksessa vain hengellistä arvoa omaavat inhimilliset kokemukset ovat eloon jääneen kuolevaisen ja palaavan Suuntaajan yhteistä omaisuutta, ja niinpä ne muistuvatkin mieleen heti eloonjäämisen toteuduttua. Mitä tulee tapahtumiin, joilla ei ollut hengellistä merkitystä, näiden Suuntaajaan fuusioituvienkin on tältä osin luotettava siihen, että eloon jääneessä sielussa on tunnistamisreaktion ominaisuus. Ja koska millä tahansa yksittäisellä tapahtumalla voi olla hengellistä merkitystä jollekin kuolevaiselle, mutta ei välttämättä toiselle, samalta planeetalta tulevien samanaikaisten taivasmatkalaisten ryhmän on mahdollista tuoda yhteen Suuntaajiensa muistamat tapahtumat ja tällä tavoin rekonstruoida mikä tahansa kokemus, joka oli heille yhteinen ja jolla oli hengellistä merkitystä heistä jonkun elämässä.

Vaikka ymmärrämmekin melko hyvin tällaisia muistin rekonstruointimenetelmiä, emme kuitenkaan käsitä menetelmää, jolla persoonallisuudet tunnistetaan. Keskinäisissä suhteissa kerran olleet persoonallisuudet reagoivat toinen toisiinsa muistin toiminnasta täysin riippumatta, vaikka muisti sinänsä samoin kuin sen rekonstruointimenetelmät ovatkin välttämättömiä antamaan tällaiselle molemminpuoliselle persoonallisuuteenreagoinnille tunnistamisen täysimääräisyys.

Vieraillemalla synnyinmaailmassaan omaa elinaikaansa seuraavan planeettakohtaisen tuomiokauden aikana Henkeen fuusioituneen

former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by revisiting his nativity world subsequent to the

eloonjäävän on niin ikään mahdollista saada tietää paljon siitä elämästä, jonka hän eli lihallisessa hahmossa. Näillä henkifuusion lapsilla on tilaisuus antautua ihmisenä elämänsä elämänvaiheen tutkimiseen, sillä heidän toimialueensa rajoittuu yleensä paikallisuniversumin palvelukseen. He eivät pääse jakamaan ylevää ja suurenmoista kohtaloanne Lopullisuuden Saavuttajien Paratiisiyhteisössä. Vain Suuntaajaan fuusioituneet kuolevaiset tai muut erityisesti syleillyt ylösnousemukselliset olennot liitetään niiden riveihin, jotka odottavat ikuista tutkimusmatkaa Jumaluuteen. Henkeen fuusioituneet kuolevaiset ovat paikallisuniversumien vakinaisia kansalaisia; he saavat tavoitella päättymistä Paratiisiin, mutta he eivät voi olla sen osalta varmoja. Salvingtonia ympäröivien maailmojen kahdeksas ryhmä on Nebadonissa heidän universumikotinsa — taivas ja määränpää, joka luonteeltaan ja sijainniltaan on paljolti sellainen, jollaiseksi se on kuviteltu Urantian planetaarisissa perimätiedoissa.

10. YLÖSNOUSEMUKSEN MÄÄRÄNPÄÄT

Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten toimialue rajoittuu yleisesti ottaen paikallisuniversumiin, Poikaan fuusioituneet eloonjääneet ovat sidottuja superuniversumiin, Suuntaajaan fuusioituneiden kuolevaisten on määrä tunkeutua universumien universumin läpi. Kuolevaiseen fuusioituneet henget nousevat aina alkuperänsä mukaiselle tasolle; tällaiset henkientiteetit palaavat vääjäämättä sfäärille, jolta ne ovat alun perin lähtöisin.

Henkeen fuusioituneet kuolevaiset ovat peräisin paikallisuniversumista. He eivät tavallisesti nouse synnyintoimipiirinsä rajoja pitemmälle, heidät täyttävän hengen avaruusolotton rajojen tuolle puolen. Poikaan fuusioituneet ylösnousemukselliset kohoavat niin ikään henkivarustuksensa lähteelle, sillä paljolti niin kuin Luoja-Pojan Totuuden Henki kohdentuu hänen kumppaninaan olevaan Jumalalliseen Hoivaajaan, hänen ”fuusiohenkensä” toteutuu korkeampien universumien Heijastavissa Hengissä. Tällainen henkisuhde Seitsenkertaisen Jumalan paikallis- ja superuniversumitasojen välillä saattaa olla vaikea selitettäväksi, mutta vaikea sitä ei ole havaita, sillä se paljastuu erehtymättömästi Heijastavien Henkien lapsissa, Luoja-Poikien sekonaafi-Äänissä. Ajatuksensuuntaaja, joka on peräisin Paratiisinsäältä, ei koskaan pysähdy, ennen kuin kuolevainen poika seisoo kasvotusten ikuisen Jumalan edessä.

Saattaa näyttää siltä, että yhdistymismenetelmässä ilmenevä mystinen epävakaisuus, jonka johdosta kuolevainen olento

planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unfailingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his “fusion spirit” implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secoraphic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling

joko ei fuusioitu tai ei voikaan ikuisiksi ajoiksi fuusioitua sisäiseen Ajatuksensuuntaajaan, paljastaa, että ylösnousemus suunnitelmassa on vikaa. Poikaan ja Henkeen fuusioituminen tosin näyttävät ikään kuin korvaavan selittämättömiä puutteita paratiisinsaavuttamissuunnitelman jossakin yksityiskohdassa. Mutta kaikki tällaiset päätelmät ovat vääriä. Meille opetetaan, että kaikki nämä tapahtumat tulevat esille Maailmankaikkeuden Korkeimpien Hallitsijoiden säätämien kumoamattomien lakien mukaisesti.

Olemme eritelleet tätä ongelmaa ja tulleet siihen epäilyksettömään johtopäätökseen, että kaikkien kuolevaisten sitominen perimmäiseen päämäärään Paratiisissa olisi epäoikeudenmukaista ajallis-avaruudellisia universumeja kohtaan sikäli, että Luoja-Poikien ja Päivien Muinaisten hovit olisivat siinä tapauksessa kokonaan riippuvaisia vain läpikulkumatalla korkeampiin maailmoihin olevien palveluksista. Ja näyttää todellakin olevan mitä suurimmassa määrin paikallaan, että jokaisen paikallisuniversumin ja jokaisen superuniversumin hallituksen käyttöön annetaan vakinainen ryhmä ylösnousemuskansalaisia; että näiden hallintokoneistojen toimintaa rikastuttavat vakinaisen aseman omaavien, tiettyjen ylevöitettyjen kuolevaisryhmien — abandontereiden ja susatia-olentojen evolutionaaristen täydentäjien — ponnistelut. Onkin aivan ilmeistä, että nykyinen ylösnousemusjärjestys toimittaa ajallisuuden ja avaruuden hallintokoneistoille tehokkaasti juuri tällaisia ylösnousemusolentojen ryhmiä. Ja olemme monesti ihmetelleet: Onko tämä kaikki Kokonaisuniversumin Arkkitehtien kaikenpuolin viisaitten suunnitelmien tarkoituksellinen osa, jonka on määrä antaa Luoja-Poikien ja Päivien Muinaisten käyttöön pysyvää, taivasmatkalaisista koostuvaa väestöä, kehityksen tuloksena syntyneiden kansalaisten luokat, jotka käyvät yhä pätevämmiksi viemään eteenpäin näiden toimipiirien asioita tulevina universumiaikakausina?

Kuolevaisten kohtalossa esiintyvä tämänlaatuinen eroavuus ei millään tavoin osoita, että toinen välttämättä olisi suurenmoisempi tai vähämerkityksisempi kuin toinen, vaan pelkästään sitä, että ne ovat erilaisia. Suuntaajaan fuusioituneilla ylösnousemuksellisilla on todellakin finaliittien suurenmoinen ja ylevä elämänura, joka levittäytyy heidän eteensä ikuisessa tulevaisuudessa, mutta tämä ei merkitse, että heitä pidettäisiin heidän ylösnousemuksellisia veljiään parempina. Mitään suosimista, mitään mielivaltaisuutta, ei kuolevaisten eloonjäämiseen tähtäävän jumalallisen suunnitelman valikoivaan soveltamiseen sisälly.

Vaikka Suuntaajaan fuusioituneet finaliittit ilmeisesti saavatkin nauttia kaikkein laajimmista

Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandoners and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of

palvelumahdollisuuksista, tämän päämäärän saavuttaminen sulkee heiltä automaattisesti mahdollisuuden osallistua jonkin universumin tai superuniversumin loputtoman pitkään kamppailuun sen varhaisemmista ja vakintumattomammista aikakausista alkaen ja suhteellisen täydellisyden saavuttamisen myöhempiin ja vakiintuneisiin aikoihin päätyen. Lopullisuuden saavuttajat saavat verratonta ja laaja-alaista kokemusta palvellessaan väliaikaisesti suuruniversumin kaikilla seitsemällä loholla, mutta tavallisesti he eivät saa sellaista perinpohjaista tietoa mistään universumista, joka jo nyt on ominaista Nebadonin Täyttymyksen Yhteisöön kuuluville Henkeen fuusioituneille veteraaneille. Näillä yksilöillä on mahdollisuus omin silmin nähdä planetaaristen aikakausien ketju, kun nämä aikakaudet puhkeavat kukkaansa yksi toisensa perään kymmenessämiljoonassa asutussa maailmassa. Ja tällaisten paikallisuniversumin kansalaisten uskollisessa palvelussa kokemus karttuu kokemuksen päälle kunnes ajan täytyessä kypsyy se korkealaatuinen viisaus, jonka saa aikaan kohdentunut kokemus — arvovaltainen viisaus — ja tämä on itsessään elintärkeä tekijä jokaisen paikallisuniversumin vakiintumisessa.

Sama tilanne, joka vallitsee Henkeen fuusioituneiden kohdalla, vallitsee myös Uversan asukkaan aseman saavuttaneiden, Poikaan fuusioituneiden kuolevaisten kohdalla. Jotkut näistä olennoista ovat peräisin Orvontonin varhaisimmilta aikakausilta, ja he edustavat hitaasti kertyvää joukkoa, jolla on ymmärrystä syventävää viisautta ja joka suorittaa alati laajenevaa palvelua seitsemännen superuniversumin hyvinvoinnin ja lopulta koittavan vakiintumisen hyväksi.

Mikä tulee olemaan näiden paikallis- ja superuniversumin kansalaisten pysyväisyhteisöjen perimmäinen kohtalo, sitä emme tiedä. Mutta on täysin mahdollista, että silloin kun Paratiisin finaliitit ovat raivaamassa jumalallisuuden laajenevia rajamaita ensimmäisen ulkoavaruustason planeettajärjestelmissä, heidän ylösnousemuksellisen, evolutionaarisen kamppailun aikaiset Poikaan ja Henkeen fuusioituneet veljensä ovat omalta osaltaan vastuullisina edistämässä täydellistyneiden superuniversumien kokemuksellisen tasapainon ylläpitämistä, samalla kun he ovat valmiita toivottamaan tervetulleiksi Paratiisiin tulvilvan pyhiinvaeltajien virran, pyhiinvaeltajien, jotka tuona kaukaisena ajankohtana mahdollisesti tulvehtivat sisään Orvontonin ja sen sisäluomusten kautta ikään kuin valtavana henkeä etsivänä, näistä nykyisin vielä kartoittamattomista ja asuttamattomista ulkoavaruuden galakseista tulevana vuolaana virtana.

Vaikka Henkeen fuusioituvien enemmistö

all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative* wisdom — and this in itself is a vital factor in the settling of any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers

palvelee pysyvästi paikallisuniversumien kansalaisina, kaikki eivät kuitenkaan tee niin. Jos heidän universumissa suorittamansa hoivaamisen jokin vaihe edellyttäisi heidän henkilökohtaista läsnäoloaan superuniversumissa, näissä kansalaisissa toteutettaisiin sellaisia olemukseen käyviä muutoksia, jotka mahdollistaisivat heidän nousunsa korkeampaan universumiin. Ja sen jälkeen kun Taivaalliset Vartijat saapuvat mukanaan määräys esitellä tällaiset Henkeen fuusioituneet kuolevaiset Päivien Muinaisten hoveissa, heidän näin toteutettu nousunsa olisi peruuttamaton. Heistä tulee superuniversumin suojattajia, jotka palvelevat Taivaallisten Vartijoiden avustajina, ja he palvelevat pysyvästi tässä asemassa niitä muutamia lukuun ottamatta, jotka vuorostaan kutsutaan Paratiisiin ja Havonan palvelukseen.

Henkeen fuusioituneiden veljiensä tavoin Poikaan fuusioituneetkaan eivät kulje Havonan läpi eivätkä saavuta Paratiisia, elleivät he ole läpikäyneet tiettyjä modifioivia muodonmuutoksia. Tällaisia muutoksia on hyvistä ja riittävästä syistä tehty muutamiin Poikaan fuusioituneisiin eloonjääneisiin, ja näitä olentoja voi aina silloin tällöin tavata keskusuniversumin seitsemällä kehällä. Näin siis jokin määrä joko Poikaan tai Henkeen fuusioituneista kuolevaisistakin itse asiassa nousee Paratiisiin, saavuttaa päämäärän, joka monin tavoin vastaa Isään fuusioituneita kuolevaisia odottavaa päämäärää.

Isään fuusioituneet kuolevaiset ovat potentiaalisia finaliitteja. Heidän määränpäänsä on Universaalinen Isä, ja hänet he toki saavuttavatkin, mutta nykyisen universumiaikakauden kuluessa finaliitit eivät sinänsä ole päämääränsaavuttajia. He pysyvät viimeistelemättöminä luotuina, kuudennen asteen henkinä, eivätkä he sen vuoksi toimi valoa ja elämää edeltävän statuksen omaavissa evolutionaarisissa maailmoissa.

Kun kuolevaisfinaliitti on Kolminaisuuden syleilemä; kun hänestä tulee Kolminaistettu Poika, vaikkapa Voimallinen Sanansaattaja, silloin tämä finaliitti on saavuttanut määränpään, ainakin nykyistä universumiaikakautta ajatellen. Saattaa olla, etteivät Voimalliset Sanansaattajat eivätkä heidän toverinsa aivan tarkkaan ottaen ole seitsemännen asteen henkiä, mutta joidenkin muiden seikkojen lisäksi Kolminaisuuden syleily antaa heille kaiken, minkä finaliitti on joskus saavuttava seitsemännen asteen henkenä. Sen jälkeen kun Henkeen fuusioituneet tai Poikaan fuusioituneet kuolevaiset on kolminaistettu, he kulkevat Paratiisin-kokemuksen läpi Suuntaajaan fuusioituneiden taivasmatkalaisten mukana, joihin verrattuina he ovat silloin identtisiä kaikissa superuniversumin hallintoon liittyvissä asioissa. Nämä Valikoidut Kolminaistetut Pojat tai Perillepääsyn Kolminaistetut Pojat ovat ainakin tällä haavaa viimeisteltäviä luotuja, toisin kuin

serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

finaliitit, jotka nykyisellään ovat viimeistelemättömiä luotuja.

Niinpä loppujen lopuksi olisi tuskin oikein käyttää sanoja ”suurenmoisempi” tai ”vähämerkityksisempi” verrattaessa poikien ylösnousevien luokkien kohtaloita. Kaikille tällaisille Jumalan pojille on yhteistä se, että Jumala on heidän isänsä, ja Jumala rakastaa kutakin luotua poikaansa yhtäläisesti; hän ei pidä toisen taivaaseennousijan päämäärää yhtään sen parempana kuin hän myöskään pitää parempana niitä luotuja, jotka saattavat tällaiset määränpäättävyydet. Isä rakastaa jokaista poikaansa, eikä tuo rakkaus ole vähempää kuin totista, pyhää, jumalallista, rajatonta, ikuista ja ainutlaatuista — rakkautta, jota osoitetaan tälle pojalle ja tuolle pojalle yksilöllisesti, henkilökohtaisesti ja yksinomaisesti. Ja tällainen rakkaus saattaa kerta kaikkiaan varjoon kaikki muut tosiasiat. Poikaus on suurenmoisin suhde, joka luodulla voi Luojaan olla.

Kuolevaisina voitte nyt nähdä paikkanne jumalallisten poikien perheessä ja alkaa tuntea velvollisuutta niiden etujen hyväksikäyttämiseen, joita kuolevaisten eloonjäämiseen tähtäävässä Paratiisin suunnitelmassa ja tämän suunnitelman kautta niin auliisti tarjotaan. Tätä suunnitelmaahan on erään lahjoittautuneen Pojan elämäkokemus sangen suuresti laajentanut ja valaissut. Kaikki mahdollisuudet ja kaikki voimat on asetettu käyttöön sen varmistamiseksi, että lopulta saavutate jumalallisen täydellisyyden päämäärän Paratiisissa.

[Esittänyt Salvingtonin Gabrielin esikuntaan väliaikaisesti kiinnitetty Voimallinen Sanansaattaja.]

40:10.13 (454.2) Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words “greater” or “lesser” in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

40:10.14 (454.3) As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

40:10.15 (454.4) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

Luku 41. Paikallisuniversumin fyysiset aspektit

⇐ 040

Urantia-kirjan

042 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 41 PAIKALLISUNIVERSUMIN FYYSISET ASPEKTIT	PAPER 41 PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE
---	--

Osiot	SECTIONS
Johdanto 1. Nebadonin voimakeskukset 2. Satanian fyysiset valvojat 3. Tähtikumppanimme 4. Aurinkojen tiheys 5. Aurinkosäteily 6. Kalsium — avaruuden vaeltaja 7. Aurinkoenergian lähteet 8. Aurinkoenergian reaktiot 9. Aurinkojen stabiiletti 10. Asuttujen maailmojen alkuperä	Introduction 1. The Nebadon Power Centers 2. The Satania Physical Controllers 3. Our Starry Associates 4. Sun Density 5. Solar Radiation 6. Calcium — The Wanderer of Space 7. Sources of Solar Energy 8. Solar-Energy Reactions 9. Sun Stability 10. Origin of Inhabited Worlds
Johdanto	INTRODUCTION

SE tunnusmerkillinen avaruusilmiö, joka erottaa kunkin paikallisuomuksen kaikista muista, on Luovan Hengen läsnäolo. Salvingtonin Jumalallisen Hoivaajan avaruusläsnäolo läpäisee kiistämättömästi koko Nebadonin, ja aivan yhtä kiistattomasti tämä läsnäolo päättyy oman paikallisuniversumimme ulkorajoilla. Mikä on paikallisuniversumimme Äiti-Hengen läpäisemää, on Nebadon. Mikä ulottuu hänen avaruusläsnäolonsa tuolle puolen, on Nebadonin ulkopuolella; siellä on Nebadonin ulkopuolella olevia Orvontonin superuniversumin avaruusalueita — muita paikallisuniversumeja.

Vaikka suuruniversumin hallinto-organisaatiossa näkyy selväpiirteinen jako keskusuniversumin sekä super- ja paikallisuniversumien hallitusten kesken ja vaikka näiden jakautumien kanssa kulkee astronomisesti rinnakkaisena avaruuden eriytyminen Havonaan ja seitsemään superuniversumiin, paikallisuomuksia

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit *is* Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local

eivät tällaiset selvät fyysiset rajalinjat kuitenkaan erota toisistaan. Orvontonin suur- ja piensektoritkin ovat (meidän kannaltamme) vielä selvästi erottuvia, mutta yhtä helppoa ei ole tunnistaa paikallisuniversumien fyysisiä rajoja. Näin siksi, että nämä paikallisuomukset organisoidaan hallintoa ajatellen tiettyjä superuniversumin kokonais-energiavaruuden jakautumista ohjaavien luomisperiaatteiden mukaisesti, kun taas niiden fyysiset rakenneosat, avaruuden sfäärit — auringot, pimeät saarekkeet, planeetat ja muut — saavat alkunsa pääasiassa tähtisumuista, ja nämä taas ilmestyvät astronomisiksi kohteiksi Kokonaisuniversumin Arkkitehtien laatimien tiettyjen luomista edeltävien (transsendentaalisten) suunnitelmien mukaisesti.

Yksi tai useampia — jopa monia — tällaisia tähtisumuja voi kuulua yhden ainoan paikallisuniversumin alueeseen, kuten Nebadonin pantiin fyysisessä mielessä kokoon Andronoverin ja muiden tähtisumujen tähti- ja planeettajälkeläisistä. Nebadonin sfäärien isovanhempiin kuuluu monenlaisia tähtisumuja, mutta niillä kaikilla oli tietty avaruusliikkeen vähimmäisyhteisyys, ja tätä liikettä voimanoijaajat sovittelevat älyllisin toimenpitein niin, että tuloksena oli nykyinen avaruuden kappalten yhteenkertymämme, ja nämä kappaleet kulkevat yhdessä ja yhtäjaksoisena kokonaisuutena superuniversumin radoilla.

Tällainen on Nebadonin paikallisuniversumin tähtipilven kokoonpano, ja se kiertää tänä päivänä yhä vakiintuneemmalla radalla Orvontonin sen piensektorin Jousimiehessä olevan keskuksen ympäri, johon paikallisuomuksemme kuuluu.

1. NEBADONIN VOIMAKESKUKSET

Kierteis- ja muut tähtisumut eli ne emäkehrät, joista avaruuden sfäärit syntyvät, ovat Paratiisin vahvuudenorganisoiden alullepanemia. Sen jälkeen kun tähtisumu on kehittynyt gravitaatioon reagoivaksi, voimakeskukset ja fyysiset valvojat astuvat superuniversumitoiminnan osalta heidän tilalleen ja ottavat täyden vastuun tähti- ja planeettajälkeläisten seuraavien sukupolvien fyysisen kehityksen ohjaamisesta. Tämä Nebadonin esiuniversumin fyysinen valvonta koordinoitiin välittömästi Luoja-Poikamme saapumisen jälkeen hänen universumin organisoimis suunnitelmansa kanssa. Korkeimmat Voimakeskukset ja Fyysiset Päävalvojat toimivat tämän Jumalan Paratiisin-Pojan toimipiirin puitteissa yhdessä Morontiavoiman Valvojen ja muiden kanssa saadakseen aikaan niiden viestintälinjojen, energiapiirien ja voimaväylien valtavan kompleksin, jotka sitovat Nebadonin moninaiset avaruuskappaleet lujasti yhdeksi kokonaisuuden muodostavaksi hallintoyksiköksi.

creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components, the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

41:0.3 (455.3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

41:0.4 (455.4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

41:1.1 (455.5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately coordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

Sata neljanteen luokkaan kuuluvaa Korkeinta Voimakeskusta on osoitettu pysyvästi paikallisuniversumiimme. Nämä olennot ottavat vastaan Uversan kolmannen luokan keskuksilta tulevat voimalinjat ja välittävät heikennetyt ja modifioituneet virtapiirit edelleen konstellaatioidemme ja järjestelmiemme voimakeskuksille. Sanotut voimakemukset toimivat yhdessä saadakseen aikaan sen elävän valvonta- ja tasausjärjestelmän, joka on toiminnassa muutoin vaihtelevien ja muuttuvien energioiden tasapainon ja jakelun ylläpitämiseksi. Voimakemukset eivät kuitenkaan puutu sellaisiin ohimeneviin ja paikallisiin energiamullistuksiin kuin auringonpilkkuihin ja järjestelmän sähköhäiriöihin. Valo ja sähkö eivät ole avaruuden perusenergioita. Ne ovat toissijaisia ja johdannaisia ilmentymiä.

Paikallisuniversumin sadan voimakeskuksen asemapaikka on Salvingtonissa, jossa he toimivat tarkalleen tuon sfäärin energiakeskuksessa. Salvingtonin, Edentian ja Jerusemin kaltaiset arkkitehtoniset sfäärit saavat valaistuksensa, lämpönsä ja energiansa menetelmin, jotka tekevät niistä kokolailla avaruuden auringoista riippumattomia. Voimakemukset ja fyysiset valvojat konstruoivat — tekivät tilaustyönä — nämä sfäärit, jotka muovattiin sellaisiksi, että niillä on vahva vaikutus energian jakautumiseen. Perustamalla toimintansa tällaisiin energianvalvonnan keskittymäpisteisiin voimakemukset suuntaavat ja kanavoivat omalla elävällä läsnäolollaan avaruuden fyysisiä energioita. Ja nämä energiapiirit ovat kaikkien fyysis-aineellisten ja morontiaalis-hengellisten ilmiöiden perustana.

Kymmenen viidenteen luokkaan kuuluvaa Korkeinta Voimakeskusta on osoitettu kuhunkin Nebadonin primaariseen alajakautumaan eli sataan konstellaatioon. Teidän konstellaatiossanne, Norlatiadekissa, heidän asemapaikkansa ei ole päämajasfäärillä, vaan heidän sijaintipaikkansa on sen suunnattoman tähtijärjestelmän keskustassa, joka muodostaa konstellaation fyysisen ytimen. Edentiassa on kymmenen mekaanista apulaisvalvojaa ja kymmenen frandalankia, jotka ovat katkeamattomassa ja jatkuvassa yhteydessä lähellä oleviin voimakeskuksiin.

Yksi kuudennen luokan Korkein Voimakeskus on sijoitettu tarkalleen kunkin paikallisjärjestelmän gravitaatiokeskukseen. Satanian järjestelmään määrättyä voimakeskuksella on hallussaan avaruuden pimeä saareke, joka sijaitsee järjestelmän astronomisessa keskuksessa. Monet näistä pimeistä saarekkeista ovat valtaisia dynamoja, jotka panevat liikkeelle ja suuntaavat tiettyjä avaruusenergioita, ja Satanian Voimakeskus käyttää näitä luonnollisia olosuhteita tehokkaasti hyväkseen. Voimakeskuksen elävä

41:1.2 (456.1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

41:1.3 (456.2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of

massa toimii yhdyssiteenä korkeampiin keskuksiin ja ohjaa aineellistuneemman voiman virtaukset avaruuden evolutionaarisilla planeetoilla oleville Fyysisille Päävalvojille.

2. SATANIAN FYYSISET VALVOJAT

Vaikka Fyysiset Päävalvojat palvelevat voimakeskusten keralla kaikkialla suuruniversumin piirissä, heidän toimiaan on kuitenkin helpompi ymmärtää Satanian kaltaisessa paikallisjärjestelmässä. Satania on yksi niistä sadasta paikallisjärjestelmästä, jotka muodostavat Norlatiadekin konstellation hallinto-organisaation, ja sen lähimmät naapurijärjestelmät ovat Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia ja Glantonian. Norlatiadekin järjestelmät eroavat toisistaan monissa suhteissa, mutta ne ovat kaikki silti evolutionaarisia ja edistyviä, varsin paljon Satanian kaltaisia.

Satania itse koostuu yli seitsemästä tuhannesta astronomisesta ryhmästä eli fyysisestä systeemistä, joista vain muutamat saivat alkunsa siten kuin teidän aurinkokuntanne. Satanian astronominen keskus on valtava avaruuden pimeä saareke, joka liitännäissfääreineen sijaitsee melko lähellä järjestelmän hallituksen päämajaa.

Ellei valtuutetun voimakeskusten läsnäoloa oteta lukuun, koko Satanian fyysis-energiaalisen järjestelmän valvonta keskittyy Jerusemiin. Tälle päämajasfäärille sijoitettu Fyysinen Päävalvoja työskentelee koordinaatiossa järjestelmän voimakeskusten kanssa ja palvelee Jerusemissa päämajaansa pitävien ja kaikkialla paikallisjärjestelmän piirissä toimivien voimantarkastajien yhteyspäällikkönä.

Energian piireihinjohtamista ja -kanavointia valvoo viisisataatuhatta elävää ja älyllistä energian käsittelijää, jotka ovat hajaantuneet Satanian joka puolelle. Tällaisten fyysisten valvojen toiminnan kautta valvovilla voimakeskuksilla on täysin ja kokonaan hallinnassaan valtaosa avaruuden perusenergioista, suunnattoman kuumien taivaankappaleiden ja pimeiden, energialla latautuneiden sfäärien lähettämä säteily mukaan luettuna. Tämä elävien entiteettien muodostama ryhmä voi panna liikkeeseen, muuttaa muodosta toiseen, muuntaa, manipuloida ja lähettää paikasta toiseen lähes kaikkia organisoidun avaruuden fyysisiä energioita.

Elollisuuteen kuuluu myötäsytynen kyky panna liikkeelle ja muuntaa universaalista energiaa. Teille on tuttua kasvimaailman toiminta, joka muuntaa valon sisältämän aineellisen energian kasvikkunnan vaihteleviksi ilmentymiksi. Tiedätte myös jotakin menetelmästä, jolla tämä vegetatiivinen energia on muunnettavissa

more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

^{41:2.1 (456.5)} While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glantonian. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

^{41:2.2 (457.1)} Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

^{41:2.3 (457.2)} Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

^{41:2.4 (457.3)} The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

^{41:2.5 (457.4)} Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the

eläintoimintojen ilmiöiksi, mutta ette tiedä käytännöllisesti katsoen mitään niiden voimanohjaajien ja fyysisten valvojen käyttämistä menetelmistä, joilla on kyky panna liikkeeseen, muuntaa muodosta toiseen, suunnata ja keskittää avaruuden moninaisia energioita.

Näillä energiavaltakuntien olennoilla ei suoranaisesti ole mitään tekemistä elollisten luotujen osatekijänä olevan energian kanssa, ei edes fysiologisen kemian alueen kanssa. Toisinaan he ovat mukana elämän fyysisissä esivalmisteluissa, niiden energiasysteemien muokkaamisessa, jotka saattavat toimia aineellisten alkeisorganismien elävien energioiden fyysisinä puitteina. Fyysiset valvojat suhteutuvat elollisuutta edeltäviin aineellisen energian ilmenemismuotoihin tavallaan niin kuin mielenauttajahenget suhteutuvat aineellisen mielen esihengellisiin toimintoihin.

Näiden voimaa valvovien ja energiaa ohjaavien älyllisten luotujen on kullakin sfäärillä sopeutettava menetelmänsä tuon planeetan fyysisen kokoonpanon ja arkkitehtuurin mukaiseksi. He eivät jätä käyttämättä hyväkseen laskelmia ja päätelmiä, joita heidän fyysikkokuntansa ja vastaavasti muut tekniset neuvojansa ovat tehneet siitä, miten äärimmäisen kuumat auringot ja muuntyyppiset supervarautuneet tähdet vaikuttavat paikallisesti. Avaruuden valtavat kylmät ja pimeät jättiläiset sekä parveilevat tähtipölypilvet on nekin otettava huomioon, sillä kaikilla näillä aineellisilla kappaleilla on energian käsittelyn käytännön ongelmassa oma merkityksensä.

Fyysisten Päävalvojen vastuulla on evolutionaaristen asuttujen maailmojen voiman ja energian valvonta, mutta nämä olennot eivät ole vastuussa kaikista energian käyttäytymisessä Urantialla esiintyvistä häiriöistä. Tällaisiin häiriöihin on monia syitä, joista jotkin ovat fyysisten varjelijoiden toimialan ja kontrollin ulkopuolella. Urantia on suunnattomien energioiden linjalla, pieni planeetta valtavien massojen virtapiirissä, ja paikalliset valvojat käyttävät toisinaan tavattomia määriä oman luokkansa yksilöitä pyrkiessään tasaannuttamaan näitä energian linjoja. He onnistuvatkin siinä melko hyvin, kun kysymyksessä ovat Satanian fyysiset virtapiirit, mutta heillä on vaikeuksia eristyksen järjestämisessä Norlatiadekin voimakkaita virtoja vastaan.

3. TÄHTIKUMPPANIMME

Sataniassa on yli kaksituhatta säteilevää aurinkoa, joista virtaa valoa ja energiaa, ja oma Aurinkonne on keskikokoinen hehkuva taivaankappale. Lähinnä aurinkoanne olevista

phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unfailingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three

kolmestakymmenestä auringosta vain kolme on kirkkaampaa. Universumin Voimanhajaajat panevat alulle ne erityiset energiavirrat, jotka toimivat yksittäisten tähtien ja niille kuuluvien järjestelmien välillä. Nämä tulimerinä hehkuvat auringot samoin kuin avaruuden pimeät jättiläiset toimivat voimakeskusten ja fyysisten valvojen kannalta ikään kuin väliasemina aineellisten luomusten energiavirtojen tehokkaassa keskittämisessä ja suuntaamisessa.

Nebadonin auringot eivät poikkea suurestikaan muiden universumien auringoista. Kaikkien aurinkojen, pimeiden saarekkeiden, planeettojen ja satelliittien, jopa meteorien aineellinen koostumus on jokseenkin identtinen. Näiden aurinkojen keskimääräinen halkaisija on noin miljoona kuusisataatuhatta kilometriä. Teidän Aurinkonne halkaisija on hieman pienempi. Universumin suurin tähti, Antaresin tähtipilvi, on halkaisijaltaan neljäsataaviikymmentä kertaa Aurinkonne suuruinen, ja sen tilavuus on kuusikymmentämiljoonaa kertaa Aurinkonne tilavuus. Mutta avaruudessa on yllin kyllin tilaa mahduttamaan itseensä kaikki nämä valtaiset auringot. Niillä on avaruudessa verrannollisesti aivan yhtä paljon liikkumatilaa kuin olisi tusinalla appelsiineja, jos ne kiertelisivät ympäriinsä Urantian sisäpuolta, ja jos planeetta olisi onttlo pallo.

Kun liian kookkaat auringot sinkoutuvat pois tähtisumun emäkehrästä, ne kohtapuolin pirstoutuvat tai muodostuvat kaksoistähdiksi. Kaikki auringot ovat alkujaan ehdottomasti kaasumaisia, vaikka ne myöhemmin voivatkin ohimenevästi olla puolittain nestemäisessä tilassa. Saavutettuaan tämän superkaasupaineen aiheuttaman näennäisnestemäisen tilan Aurinkonne ei kuitenkaan ollut riittävän suuri haljetakseen päiväntasaajaansa myöten kahtia, mikä muuten on eräs kaksoistähtien muodostumistyypeistä.

Ollessaan kooltaan vajaan kymmenesosan teidän Aurinkoanne nämä tuliset sfäärät painuvat nopeasti kasaan, tiivistyvät ja jäähtyvät. Milloin auringot ovat yli kolmekymmentä kertaa Aurinkonne kokoisia — tai paremminkin, kun ne sisältävät kolmekymmentä kertaa Aurinkonne sisältämän kokonaismäärän aktuaalista ainetta — ne ennen pitkää halkeavat kahdeksi erilliseksi kappaleeksi, joista tulee joko uusien planeettajärjestelmien keskuksia tai muussa tapauksessa ne pysyvät toistensa vetovoiman otteessa ja kiertävät yhteistä keskusta yhdyntyyppisenä kaksoistähtenä.

Viimeisin Orvontonin suurista kosmisista purkauksista oli se erikoislaatuinen kaksoistähtiräjähdyks, josta lähtenyt valo saavutti Urantian vuonna 1572 jKr. Tämä jättiläispalo oli niin intensiivinen, että sanottu räjähdys oli keskellä

are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in

kirkasta päivääkin selvästi nähtävissä.

Eivät kaikki tähdet ole kiinteitä, mutta monet vanhemmista ovat. Jotkin punertavista, heikosti tuikkivista tähdistä ovat saavuttaneet suunnattoman massansa keskustassa tiheyden, jota voitaisiin kuvailla kertomalla, että yksi kuutiosenttimetri tällaista tähteä painaisi Urantialle tuotuna 170 kiloa. Valtava paine, johon liittyy lämmön ja kiertävän energian hukka, on saanut aikaan aineen perusyksiköiden ratojen vetäytymisen yhä lähemmäksi toisiaan, kunnes ne lopulta tulevat aivan lähelle elektronisen tiivistymisen tilaa. Tämä jäähtymis- ja kutistumisprosessi voi jatkua ultimatonisen tiivistymisen rajoittavaan ja kriittiseen räjähdyspisteeseen asti.

Useimmat jättiläisauringoista ovat suhteellisen nuoria; useimmat kääpiötähdistä ovat vanhoja, mutteivät kaikki. Yhteentörmäyksen synnyttämät kääpiöt saattavat olla varsin nuoria ja hehkuu intensiivistä valkoista valoa nuoren tähden punahehkuista alkuvaihetta milloinkaan kokematta. Sekä hyvin nuoret että hyvin vanhat auringot hehkuvat yleensä punertavina. Keltainen vivahte osoittaa kohtalaista nuoruutta tai lähestyvää vanhuutta, mutta loistava valkoinen valo on merkinä voimantuntoisesta ja pitkään jatkuneesta aikuisiästä.

Vaikka kaikki nuoruusiässä olevat auringot eivät käykään läpi sykintävaihetta, eivät ainakaan näkyvästi, voitte ulos avaruuteen katsellessanne havaita monia tällaisia nuorempia tähtiä, joiden jättiläismäisten respiratoristen nousujen ja laskujen täysi jakso kestää kahdesta seitsemään päivää. Oma Aurinkonne kuljettaa yhä mukanaan hupenevaa perintöä nuorempien päiviensä mahtavien laajenemisten ajoilta, mutta tämä jakso on pidentynyt aiemmista kolmen ja puolen päivän sykkeistä nykyisiksi yhdentoista ja puolen vuoden auringonpilkkujaksoiksi.

Muuttuvien tähtien alkuperä on moninainen. Joissakin kaksoistähdissä jaksottaisia valon vaihteluja aiheuttavat myös vuoksi-ilmiöt, jotka johtuvat nopeasti vaihtuvista keskinäisistä etäisyyksistä näiden kahden kappaleen kiertäessä kumpikin rataansa. Tällaiset vetovoiman vaihtelut saavat aikaan säännöllisiä ja toistuvia leimahduksia, kun taas meteorien sieppaamisesta pinnalle kertyvä energia-materiaali aiheuttaisi verrattain äkillisen valon leimahduksen, joka sitten nopeasti himmenisi tämän auringon normaaliksi kirkkaudeksi. Toisinaan aurinko sieppaa heikentyneen painovoimavastuksen linjalle sattuneen meteorien virran, ja törmäykset aiheuttavat silloin tällöin tähdissä leimahduksia, mutta enimmältään tällaiset ilmiöt johtuvat kokonaan tähden sisällä tapahtuvista virtailuista.

Eräässä muuttuvien tähtien ryhmässä valon

broad daylight.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatonic condensation.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

41:3.8 (459.2) While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

41:3.9 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

41:3.10 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on

vaihtelujakso on suoraan valovoimasta riippuvainen, ja tieto tästä tosiasiaista antaa astronomeille mahdollisuuden käyttää tällaisia aurinkoja universumin majakkoina eli täsmällisinä mittauspisteinä pitemmälle menevissä kaukaisten tähtisikermien tutkimuksissa. Tällä menetelmällä on mahdollista mitata tähtien etäisyyksiä varsin tarkasti yli miljoonaan valovuoteen saakka. Paremmat avaruuden mittaamisen menetelmät ja teleskooppiteknikan kehittyminen tulevat joskus yhä selvemmin paljastamaan Orvontonin superuniversumin kymmenen suurjakautumaa. Tunnistatte silloin ainakin kahdeksan näistä valtavista sektoreista suunnattoman suurina ja kokolailla symmetrisinä tähtijoukkoina.

4. AURINKOJEN TIHEYYS

Aurinkonne massa on hieman fyysikkojenne siitä esittämää arviota suurempi, he kun ovat laskeneet sen olevan noin tuhatkahdeksansataakvadriljoonaa ($1,8 \times 10^{27}$) tonnia. Se on nykyisellään osapuilleen kaikkein tiheimpien ja kaikkein harvarakenteisimpien tähtien keskivälissä, sillä sen tiheys on noin puolitoista kertaa veden tiheys. Mutta Aurinkonne ei ole nestemäinen eikä kiinteä, vaan kaasumainen. Ja tämä on totta siitäkin huolimatta, että on vaikeaa selittää, kuinka kaasumainen aine voi saavuttaa mainitunlaisen ja vielä paljon suuremmankin tiheyden.

Kaasumaisuudessa, nestemäisyydessä ja kiinteydessä on kysymys atomien ja molekyylien välisistä suhteista, mutta tiheys on tilan ja massan välinen suhde. Tiheys on suoraan verrannollinen tilassa olevan massan määrään ja kääntäen verrannollinen massassa olevan tilan määrään, sen tilan, joka on aineen keskusytimien ja näitä keskuksia kiertävien partikkeleiden välissä, sekä sen tilan, joka on tällaisten ainehiukkasten sisällä.

Jäähtyvät tähdet voivat fyysisessä mielessä olla kaasumaisia ja samanaikaisesti suunnattoman tiheitä. Ette tunne auringoille ominaisia superkaasuja, mutta nämä ja muut epätavalliset aineen olomuodot selittävät, miten ei-kiinteätkin auringot voivat saavuttaa tiheyden, joka vastaa raudan tiheyttä — joka on suunnilleen Urantian tiheys — ja olla silti äärimmäisen kuumassa kaasumaisessa tilassa ja toimia edelleen aurinkoina. Näiden tiheidän superkaasujen atomit ovat poikkeuksellisen pieniä, sillä ne sisältävät vain muutaman elektronin. Nämä auringot ovat myös suurelta osin menettäneet ultimatoineihin sitoutuneet vapaat energiavarantonsa.

Eräs lähellänne olevista auringoista, joka elämänsä alussa oli massaltaan suunnilleen Aurinkonne kokoinen, on nyttemmin kutistunut

luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

41:4.1 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:4.2 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl around these centers as well as the space within such material particles.

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense supergases are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimatonic stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia,

miltei Urantian kokoiseksi, ja siitä on tullut neljäkymmentätuhatta kertaa niin tiheä kuin Aurinkonne. Tämän kuuman-kylmän kaasumais-kiinteän auringon paino on noin 55 kiloa kuutiosenttimetriltä. Ja tämä aurinko hehkuu yhä heikkoa punertavaa valoa, kuolevan valonmonarkin vanhuudenheikkouden hohdetta.

Useimmat auringot eivät kuitenkaan ole näin tiheitä. Erään melko läheisen naapurinne tiheys on täsmälleen yhtä suuri kuin teidän ilmakehänne tiheys merenpinnan tasolla. Jos olisitte tämän auringon sisäpuolella, ette kykenisi havaitsemaan mitään. Ja jos sellainen lämpötilan puolesta olisi mahdollista, voisitte tunkeutua useimpien yötaivaalla tuikkivien aurinkojen läpi ettekä havaitsisi yhtään sen enempää ainetta kuin havaitsitte maan pinnalla olevan olohuoneenne ilmassa.

Veluntian massiivinen aurinko, eräs Orvontonin suurimmista, on tiheydeltään vain yhden tuhannesosan Urantian ilmakehän tiheydestä. Mikäli se koostumukseltaan olisi ilmakehänne kaltainen eikä olisi superkuumentunut, se olisi sellainen tyhjiö, että ihmiset sen sisällä tai sen pinnalla hyvin nopeasti tukehtuisivat.

Orvontonin erään toisen jättiläisen pintalämpötila on nyt noin 1.600 astetta. Sen halkaisija on yli neljäsataakahdeksankymmentämiljoonaa kilometriä — niin suunnaton tila, että sinne mahtuisivat sekä Aurinkonne että maan nykyinen kiertorata. Ja kaikesta tästä valtavasta koostaan huolimatta — yli neljäkymmentämiljoonaa kertaa Aurinkonne koko — sen massa on kuitenkin vain noin kolmekymmentä kertaa suurempi. Näillä suunnattoman suurilla auringoilla on pitkälle jatkuva reunus, joka ulottuu melkein auringosta toiseen.

5. AURINKOSÄTEILY

Pakenevien valoenergioiden tasaiset virrat todistavat, etteivät avaruuden auringot ole kovinkaan tiheitä. Liian suuri tiheys pidättäisi valon läpäisemättömyydellään, kunnes valoenergian paine kohoaisi räjähdyspisteeseen. Auringon sisällä on suunnaton valo- eli kaasupaine, joka panee auringon sinkoamaan ulos sellaisen energiavirran, että se tunkeutuu avaruuden läpi miljoonien ja taas miljoonien kilometrien päähän ja tuo energiaa, valoa ja lämpöä kaukaisille planeetoille. Urantian tiheyttä oleva viiden metrin paksuinen pintakerros estäisi tehokkaasti kaikkien röntgensäteiden ja valoenergioiden pakenemisen auringosta, kunnes atomien jakautumisesta kertyvien energioiden kohoava sisäinen paine valtavassa ulospäin suuntautuvassa

having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

räjähdyksessä voittaisi painovoiman.

Esiintyessään yhdessä eteenpäin työntävien kaasujen kanssa valo on erittäin räjähdysaltista, jos läpipäästämättömät seinät sulkevat sen olosuhteisiin, joissa vallitsee korkea lämpötila. Valo on reaalista. Laskettuna tavalla, jolla määrittelette energian ja voiman arvon omassa maailmassanne, auringonvalo olisi vielä halpaa, vaikka sen hinta olisi kaksimiljoonaa dollaria kilolta.

Auringon sisus on valtava röntgensädegeneraattori. Aurinkoa pitää sisältäpäin koossa näiden mahtavien sädevirtojen lakkaamaton pommitus.

Röntgensäteen kiihdyttämältä elektronilta kuluu yli puoli miljoonaa vuotta raivata tiensä keskikokoisen auringon keskuksesta auringon pinnalle. Sieltä se lähtee seikkailemaan avaruuteen, mahdollisesti lämmittämään asuttua planeettaa, ehkä joutumaan meteorin sieppaamaksi, ehkä osallistumaan atomin syntymään, ehkä se joutuu avaruuden jonkin voimakkaasti varautuneen pimeän saarekkeen vetovoimakenttään tai mahdollisesti se huomaa avaruuslentojaan päättävän lopulliseen syöksyyn jonkin synnyinaurinkonsa kaltaisen auringon pinnalle.

Auringon sisuksen röntgensäteet varaavat suuresti kuumenneet ja kiihkeästi liikkuvat elektronit niin suurella energiamäärällä, että se riittää viemään ne avaruuden läpi, väliin tulevan aineen lukemattomien hidastavien vaikutusten ohi ja erilaisista painovoimista riippumatta aina kaukaisten järjestelmien etäisille sfääreille asti. Se nopeuden edellyttämä suuri energiamäärä, jonka auringonsäde tarvitsee päästäkseen irti auringon painovoiman otteesta, riittää takaamaan sen matkan jatkumisen heikkenemättömällä nopeudella siksi, kunnes se kohtaa huomattavan suuria ainemassoja; ja tämän jälkeen se muiden energioiden vapautumisen myötä muuttuu nopeasti lämmöksi.

Avaruuden halki joko valona tai muussa muodossa kulkiessaan energia liikkuu eteenpäin suoraviivaisesti. Aineelliseen olemassaoloon kuuluvat aktuaaliset hiukkaset matkaavat avaruutta jatkuvan kiviäritulen tavoin. Ne kulkevat suorana ja katkeamattomana jonona tai kulkueena, paitsi silloin kun korkeammat voimat vaikuttavat niihin, ja paitsi että ne aina noudattavat aineelliseen massaansa luonnostaan kuuluvan lineaarisen gravitaation vetoa ja mukautuvat Paratiisin Saaren kehämäisen gravitaation läsnäoloon.

Aurinkoenergia saattaa näyttää etenevän aaltolina, mutta se johtuu siitä, että siihen vaikuttavat rinnan esiintyvät ja monenlaiset influenssit. Mikään organisoidun energian erillinen muoto ei etene aaltolina, vaan suoraviivaisesti. Toista tai kolmatta muotoa olevan vahvuus-

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under

energian läsnäolo saattaa aiheuttaa, että tarkkailtavana oleva virta näyttää kulkevan aaltomuodostelmana, aivan kuten vesi joskus sokaisevassa kaatosateessa ja voimakkaassa tuulessa näyttää satavan mattoina tai laskeutuvan aaltoina. Sadepisarat putoavat suoraviivaisesti, katkeamattomana jonona, mutta tuulen vaikutus on sellainen, että se antaa näkövaikutelman vesimatoista ja sadepisara-aalloista.

Paikallisuniversuminne avaruusalueilla esiintyvien tiettyjen sekundääristen ja muiden paljastumattomien energioiden vaikutuksesta auringonvalon säteilyt näyttävät noudattavan tiettyjä aaltoliikkeitä ja sen lisäksi olevan pilkkoutuneina äärettömän pieniin osasiin, joilla on tietty pituus ja paino. Ja käytännön kannalta katsottuna niin juuri tapahtuukin. Voitte tuskien toivoa saavanne parempaakaan käsitystä valon käyttäytymisestä, ennen kuin koittaa aika, jolloin pääsette selvempään käsitykseen Nebadonin avaruusalueilla esiintyvien erilaisten avaruusvahvuuksien ja aurinkoenergioiden vaikutuksesta toisiinsa ja niiden keskinäissuhteista. Tämänhetkinen hämmennyksenne johtuu myös siitä, että käsitätte tämän ongelman epätäydellisesti, sillä siinä tulevat esiin kokonaisuniversumin persoonallisen ja ei-persoonallisen valvonnan keskenään yhteydessä olevat toiminnot: Myöätöimijän ja Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo, aikaansaannokset ja koordinointi.

6. KALSIMUM — AVARUUDEN VAELTAJA

Spektri-ilmiöitä eriteltäessä olisi muistettava, ettei avaruus ole tyhjä; että avaruutta matkatessaan valo toisinaan hieman muuntuu niiden energian ja aineen eri muotojen vaikutuksesta, joita kiertää organisoidussa avaruudessa kaikkialla. Jotkin Aurinkonne spektreissä ilmenevät, tuntematonta ainetta osoittavat viivat johtuvat niistä tunnettujen alkuaineiden muunnoksista, joita leijuu hajonneessa muodossa kaikkialla avaruudessa ja jotka ovat Auringon alkuaineiden välisissä rajuissa taisteluissa tappion kärsineitä atomeja. Avaruus on täynnä näitä vaeltelevia hylkyjä, eritoten natriumia ja kalsiumia.

Kalsium on itse asiassa avaruuteen levinneen aineen pääasiallinen alkuaine kaikkialla Orvontonissa. Hienoksi jauhautunut kivi sirottautuu yltymänsä koko superuniversumiimme. Kivi on kirjaimellisesti planeettojen ja avaruuden sfäärien perusrakennusaine. Kosminen pilvi, suuri avaruuspeite, koostuu enimmäkseen kalsiumin muuntuneista atomeista. Kiviatomi on eräs laajimmalle levinneistä ja sinnikkäimmistä alkuaineista. Ei riitä se, että se sietää auringon

observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

41:6.1 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

41:6.2 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has

aiheuttamaa ionisoitumista — jakautumista — vaan se pitää myös tiukasti kiinni yhdistymisalttiista ominaislaadustaan, vielä sittenkin kun tuhoisat röntgensäteet ovat sitä moukaroineet ja korkeat aurinkolämpötilat sitä hajottaneet. Tunnistettavuutensa ja pitkäikäisyytensä puolesta kalsium vie voiton kaikista yleisemmistä aineen muodoista.

Fyysikkonne ovat aivan oikein aavistaneet, että nämä aurinkokalsiumin runnellut jäännökset kirjaimellisesti ratsastavat valonsäteillä eripituisia välimatkoja, ja näin niiden levittäytyminen kaikkialle avaruuteen käy suunnattomasti helpommin. Tiettyjen muuntelujen kohteeksi joutunut natriumatomi pystyy sekin kulkemaan valon ja energian mukana. Kalsiumin taidonnäyte on sitäkin merkille pantavampi siksi, että tämän alkuaineen massa on lähes kaksinkertainen natriumin massa verrattuna. Kalsiumin paikallinen avaruuteen leviäminen johtuu siitä tosiasiasta, että se pakenee muuntuneessa muodossa Auringon fotosfääristä sieltä lähtevillä auringonsäteillä kirjaimellisesti ratsastamalla. Verrattain suuresta massastaan — sehän sisältää kaksikymmentä rataansa kiertävää elektronia — huolimatta kalsium onnistuu kaikista Auringon alkuaineista parhaiten vapautumaan Auringon sisuksista avaruuden toimikentille. Tämä selittää, miksi Auringon pinnalla on yhdeksäntuhatta kuusisataa kilometriä paksu kalsiumkerros, kaasumainen kivipinta; ja näin on siitä huolimatta, että tämän kerroksen alapuolella on yhdeksäätoista kevyempää alkuainetta ja lukuisia raskaampia.

Kalsium on Auringolle ominaisissa lämpötiloissa aktiivinen ja monipuolinen alkuaine. Kiviatomissa on kaksi vikkellä ja löyhästi kiinnittynyttä elektronia kahdessa ulommassa elektronikehässä, jotka ovat hyvin lähellä toisiaan. Jo atomien taistelun alkuvaiheessa se menettää ulomman elektroninsa. Sen jälkeen se ryhtyy taiturimaisin tempuin heittelemään yhdeksättätoista elektronia edestakaisin elektronien kehän yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen radan välillä. Heittelemällä tätä yhdeksättätoista elektronia edestakaisin sen oman ja menetetyn kumppanin radan välillä yli kaksikymmentäviisituhatta kertaa sekunnissa runneltu kivi atomi pystyy osittain uhmaamaan painovoimaa ja onnistuu näin ratsastamaan ilmaantuvilla valo- ja energiavirroilla, auringonsäteillä, kohti vapautta ja seikkailuja. Tämä kalsiumatomi liikkuu ulospäin vuoroittaisin, eteenpäin vievin nykyksin kaksikymmentäviisituhatta kertaa sekunnissa, vuoroin auringonsäteeseen tarttuen ja vuoroin siitä otteensa hellittäen. Ja tästä johtuu, miksi kivi on avaruuden maailmojen pääainesosa. Kalsium on kaikista etevin karkaamaan aurinkovankilasta.

Tämän akrobaattisen kalsiumelektronin

been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

41:6.3 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

41:6.4 (462.2) Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium

vikkelyys käy ilmi siitä tosiasiaista, että kun lämpöröntgensäteen aurinkovoimat tönäisevät sen korkeamman radan kehälle, se pysyy tällä radalla vain noin sekunnin miljoonasosan, mutta ennen kuin atomin sähkö-gravitaatiovoima vetää sen takaisin entiselle radalleen, se pystyy suorittamaan miljoona kierrosta atomin keskustan ympäri.

Auringostanne on irronnut valtava määrä sen sisältämästä kalsiumista, sillä kouristuksenomaisten purkausten aikoihin se aurinkokunnan muodostumisen yhteydessä menetti sitä suunnattomat määrät. Suuri osa aurinkokalsiumista on nyt Auringon ulkokuoressa.

Olisi muistettava, että spektrianalyysit osoittavat vain Auringon pinnan koostumukset. Esimerkiksi: Auringon spektreissä esiintyy monia rautaviivoja, mutta rauta ei ole Auringon pääasiallinen alkuaine. Tämä ilmiö johtuu lähes tyystin Auringon pinnan nykyisestä lämpötilasta, joka on vähän alle 3300 astetta. Tämä lämpötila on raudan spektrin rekisteröitymiselle erittäin suotuista.

7. AURINKOENERGIAN LÄHTEET

Monien aurinkojen, myös oman Aurinkonne, sisäinen lämpötila on paljon yleisesti uskottua korkeampi. Auringon sisuksessa ei ole käytännöllisesti katsoen lainkaan kokonaisia atomeja, kaikkia niitä on nimittäin enemmän tai vähemmän hajottanut näin korkeissa lämpötiloissa luonnostaan esiintyvä voimakas röntgensädepommitus. Kokonaan siihen katsomatta, mitä materiaelementtejä saattaa esiintyä Auringon ulommissa kerroksissa, murskaavien röntgensäteiden hajottava vaikutus on tehnyt sisäosissa olevista alkuaineista hyvin samankaltaisia. Röntgensäde on atomisen olomuodon suuri yhdenmukaistaja.

Aurinkonne pintalämpötila on lähes 3300 astetta, mutta sen sisäosiin tunkeuduttaessa lämpötila kohoaa nopeasti, kunnes se keskiosissa nousee uskomattomaan noin 19.400.000 asteen korkeuteen. (Kaikki esitetyt lämpötilat ovat Celsius-asteikkonne mukaisia.)

Kaikki nämä ilmiöt ovat osoituksena suunnattomasta energian kulutuksesta, ja tärkeysjärjestyksen mukaan lueteltuina aurinkoenergian lähteet ovat:

1. Atomien — ja lopulta elektronien — hajoaminen.

2. Alkuaineiden muuttuminen toisiksi, näin vapautuvien energioiden radioaktiivinen ryhmä mukaan luettuna.

3. Joidenkin universaalisten

electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

41:7.4 (463.4) 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission

avaruusenergioiden kasautuminen ja niiden edelleenlähettäminen.

4. Avaruudessa oleva aines ja meteorit, joita lakkaamatta syöksyy liekehtiviin aurinkoihin.

5. Aurinkojen kutistuminen; auringon jäähtyminen ja sitä seuraava supistuminen tuottavat toisinaan energiaa ja lämpöä enemmän kuin avaruusaines.

6. Korkeissa lämpötiloissa painovoiman vaikutus muuntaa tiettyä kehässä kiertävää voimaa säteilyä lähettäviksi energioiksi.

7. Takaisin siepattu valo ja muu aines, jotka vetäytyvät takaisin aurinkoon, sen jälkeen kun ne ovat sieltä lähteneet, sekä muut auringon ulkopuolelta peräisin olevat energiat.

On olemassa kuumista kaasuista (lämpötilaltaan joskus miljoonia asteita) koostuva, säätelevä peite, joka sulkee auringot sisäänsä ja joka vaikuttaa tasapainottavasti lämmönmenetykseen ja muutoinkin estää lämmön haihtumisen aiheuttamia vaarallisia vaihteluja. Auringon aktiivisen elämänvaiheen aikana 19.400.000 asteen sisäinen lämpötila pysyy ulkoisen lämpötilan vähitellen tapahtuvasta laskemisesta täysin riippumatta suunnilleen samana.

Voitte koettaa kuvitella 19.400.000 asteen lämpöä — tiettyjen gravitaatiopaineiden yhteydessä — elektronien kiehumapisteeksi. Näin suuren paineen alaisuudessa ja näin korkeassa lämpötilassa kaikki atomit hajoavat ja pirstoutuvat elektronisiksi ja muiksi esivaiheisiksi rakennusosikseen. Myös elektronit ja muut ultimatonien yhdistymät saattavat hajota, mutta auringot eivät kykene hajottamaan ultimatoineja.

Tällaiset aurinkolämpötilat toimivat ultimatoineja ja elektroneja suunnattomasti kiihdyttäen. Jälkimmäisistä ne kiihdyttävät ainakin niitä, jotka jatkavat olemassaoloaan näissä olosuhteissa. Käsitte, mitä korkea lämpötila merkitsee ultimatonien ja elektronien toiminnan kiihdyttämisen kannalta, kun pysähdytte ajattelemaan, että pisara tavallista vettä sisältää yli tuhattiriljoonaa (10²¹) atomia. Se on yhtä kuin yli sadan hevosvoiman energia käytettynä jatkuvasti kahden vuoden ajan. Kokonaislämpö, jonka aurinkokunnan Aurinko nyt joka sekunti säteilee, riittäisi kiehuttamaan Urantian kaikkien valtamerten veden ei vähemmässä kuin yhdessä sekunnissa.

Universumienergian päävirtojen suorissa kanavissa toimivat auringot vain voivat säteillä ikuisesti. Tällaiset auringot liekehtivät loputtomasti, sillä ne kykenevät korvaamaan materiahukkansa sillä, että ne saavat avaruuden vahvuutta ja sitä vastaavaa kiertävää energiaa. Mutta niiden tähtien kohtalona, jotka ovat etäällä näistä uudelleenvarautumisen pääkanavista, on joutua

of certain universal space-energies.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatons may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatons.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatons and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonic and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion —

kokemaan energian ehtyminen — vähittäinen jäähtyminen ja viimein loppuunpalaminen.

Yhteentörmäyksessä saatu isku voi vaikuttaa nuorentavasti tällaisiin kuolleisiin tai kuoleviin aurinkoihin, tai ne voivat latautua uudelleen joidenkin avaruuden valottomien energiasaarekkeiden avulla tahi ryöstämällä painovoimallaan lähistön pienempiä aurinkoja tai aurinkokuntia. Valtaosa kuolleista auringoista kokee elpymisen näiden tai muiden evolutionaaristen menetelmien avulla. Niiden kohtalona, jotka eivät lopultakaan tällä tavoin lataudu uudelleen, on hajota massan räjähdyksessä, kun painovoiman aiheuttama tiivistyminen saavuttaa energiapaineen ultimatonitiivistymisen kriittisen tason. Tällaisista häviävistä auringoista tulee näin harvinaismuotoisinta energiaa, joka soveltuu erinomaisesti energisoimaan toisia, suotuisammin sijaitsevia aurinkoja.

8. AURINKOENERGIAN REAKTIOT

Auringoissa, jotka on kytketty avaruusenergian kanaviin, aurinkoenergia vapautuu monimutkaisten ydinreaktioketjujen kautta. Näistä yleisin on vety—hiili—heliumreaktio. Hiili toimii tässä muodonvaihdoissa energiakatalyyttinä, sillä hiili ei tässä vedyn heliumiksi muuttavassa prosessissa millään tavoin varsinaisesti muutu. Tietyissä sellaisissa olosuhteissa, joissa vallitsee korkea lämpötila, vety tunkeutuu hiiliytimiin. Kun hiili ei pysty pidättämään kuin neljä tällaista protonia, se alkaa tämän kyllästymisasteen saavutettuaan lähettää protoneja ulos yhtä nopeasti kuin uusia tulee sisään. Tässä reaktiossa sisään menevät vetypartikkelit tulevat ulos heliumatomina.

Vetypitoisuuden väheneminen lisää auringon valovoimaa. Loppuun palamaisillaan olevissa auringoissa valovoimaisuus saavuttaa huippunsa vedyn loppuunkulumisen hetkellä. Tämän pisteen jälkeen loistavuutta pitää yllä äskeisen seurauksena oleva painovoiman aiheuttama kokoonpuristumisprosessi. Lopulta tällaisesta tähestä tulee niin kutsuttu valkoinen kääpiö, äärimmäisen tiivis sfääri.

Kun suurista auringoista — pienistä kehämäisistä tähtisumuista — loppuu vety ja sitä seuraa painovoiman aiheuttama kasaanpuristuminen, niin ellei tällainen kappale ole kyllin läpipäästämätön pidättääkseen sisäisen paineen uloimpien kaasukerrosten tukena, tapahtuu äkillinen luhistuminen. Gravitatorisähköiset muutokset synnyttävät valtavat määrät pieniä hiukkasia, jotka ovat vailla sähköisiä potentiaaleja, ja tällaiset hiukkaset pakenevat herkästi auringon sisäosista ja aiheuttavat näin

gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatonic condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these “runaway

jättiläisaurion luhistumisen muutamassa päivässä. Nimenomaan tällaisten "karkulaishiukkasten" pako aiheutti Andromedan tähtisumun jättiläisnovan luhistumisen noin viisikymmentä vuotta sitten. Tämä valtava tähtikokonaisuus luhistui Urantian ajanlaskun mukaan neljässäkymmenessä minuutissa.

Sanotunlainen laaja ainepurkauma pysyttää yleensä sumumaisista kaasuista koostuvina, laajalle levittäytyvinä pilvinä kaiken sen läheisyydessä, mitä jäähtyvistä auringosta on jäljellä. Ja kaikki tämä selittää monentyyppisten epäsäännöllisten tähtisumujen alkuperän, sellaisten kuin Kravun tähtisumun, joka sai alkunsa osapuilleen yhdeksänsataa vuotta sitten, ja jossa sen emäsfääri on vieläkin nähtävissä yksinäisenä tähtenä tämän epäsäännöllisen tähtisumumassan keskustan lähetyvillä.

9. AURINKOJEN STABILITEETTI

Suuremmat auringot pitävät yllä niin vahvaa elektroneihinsa kohdistuvaa painovoimakontrollia, että valo pääsee pakenemaan vain voimakkaiden röntgensäteiden kannattamana. Nämä auttajasäteet tunkeutuvat koko avaruuteen, ja ne ovat mukana ultimatoneista koostuvien energian perusyhdistymien ylläpitämisessä. Auringon varhaisaikojen suuret energiahävikit, sen jälkeen kun se on saavuttanut maksimilämpötilan, yli 19.400.000 astetta, eivät niinkään johdu valon pakenemisesta kuin ultimatonienergioiden vuotamisesta. Nämä ultimatonienergiat pakenevat avaruuteen osallistuakseen siellä elektronien yhdistymiseen ja energian aineellistumiseen; ne ovat varsinainen Auringon nuoruudenpäivien energiamyrskytuuli.

Atomit ja elektronit ovat painovoiman alaisia. Ultimatoni eivät ole paikallisen gravitaation, aineellisen vetovoiman vuorovaikutussuhteiden alaisia, mutta absoluuttista eli Paratiisin gravitaatiota, universumien universumin universaalisen ja ikuisen kehän kulkusuuntaa ja kiertoliikettä, ne tottelevat täysimääräisesti. Ultimatonienergia ei noudata läheisten eikä kaukaisten ainesmassojen lineaarisen gravitaation puoleensa vetävää voimaa, mutta alati se toki kiertää kaukaisuuksiin ulottuvan luomistuloksen suuren ellipsin mukaista kehää.

Oma aurinkokeskuksenne säteilee lähes satamiljardia tonnia aktuaalista materiaa joka vuosi, kun taas jättiläisauriot varhaisempaan kasvukautenaan, ensimmäisten miljardin vuoden aikana, menettävät ainetta tuhlarin lailla. Auringon elämä vakiintuu, kun aurinko on saavuttanut maksimaalisen sisäisen lämpötilansa ja kun atomin rakenteeseen sitoutuneet energiat alkavat vapautua. Ja juuri tässä kriittisessä pisteessä suuremmat auringot ovat taipuvaisia

particles" that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatonic associations of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatonic leakage. These ultimatonic energies escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity. The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimatonic energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

kouristuksenomaisiin syköntöihin.

Auringon stabiilitetti on täysin riippuvainen painovoiman ja lämmön välisen taistelun tasapainosta — niistä suunnattomista paineista, joita mielikuvitukselliset lämpötilat tasapainottavat. Auringon sisustan kaasun joustavuus kannattaa monenlaisista aineista muodostuvia päällimmäisiä kerroksia, ja kun painovoima ja lämpö ovat tasapainossa, ulompien materiaalien paino vastaa täsmälleen alapuolella ja sisustassa olevien kaasujen lämpöpainetta. Monissa nuoremmista tähdissä gravitaatiosta johtuva jatkuva tiivistyminen tuottaa yhä korkeampia sisäisiä lämpötiloja, ja sisäisen lämmön noustessa superkaasutuulten sisäinen röntgensädepainne käy niin suureksi, että aurinko keskipakoisliikkeen myötä alkaa viskoa ulkokerroksiaan avaruuteen, ja tällä keinoin se korjaa gravitaation ja lämmön välisen epätasapainon.

Aurinkonne on jo kauan sitten saavuttanut laajenemis- ja supistumisjaksojensa välillä suhteellisen tasapainon, eli tasapainon niiden häiriöiden välillä, jotka saavat aikaan monien nuorempien tähtien jättiläismäiset sykönnät. Aurinkonne on nyt ohittamassa kuudenmiljardin vuoden ikää. Nykyään se toimii taloudellisimmassa vaiheessaan. Tämänhetkiselä tehollaan se tulee loistamaan vielä yli kaksikymmentäviisimiljardia vuotta. Todennäköistä on, että se kokee heikkenemistä osoittavan osittaisen tehokkuuden vaiheen, joka on yhtä pitkä kuin sen nuoruuden ja vakiintuneen toiminnan vaiheet yhteensä.

10. ASUTTUIJEN MAAILMOJEN ALKUPERÄ

Jotkin syköhdyksensä laajimmassa mahdollisessa vaiheessa tai lähellä tätä tilannetta olevat vaihtelevat tähdet ovat keskellä alajärjestelmien muodostamisprosessia, ja monet näistä järjestelmistä tulevat lopulta olemaan paljolti Aurinkonne ja sitä kiertävien planeettojen kaltaisia. Aurinkonne oli juuri tällaisessa voimakkaassa syköhdysvaiheessa, kun massiivinen Angonan järjestelmä käännähti sen lähistölle, ja Auringon ulkopinta alkoi syöstä avaruuteen ainetta suoranasina virtoina — yhtenäisinä mattoina. Tätä jatkui alati kasvavalla rajuudella aina läheisimmän apposition vaiheeseen saakka, jolloin Auringon koossapysymisen rajat saavutettiin, ja Auringosta purkautui valtava tornimainen ainemuodostuma, aurinkokunnan esivaihe. Samankaltaisissa olosuhteissa saattaa toisinaan käydä, että puoleensa vetävän kappaleen tulo lähimmälle mahdolliselle etäisyydelle kiskaisee mukaansa kokonaisia planeettoja, jopa neljänneksen tai kolmanneksen auringosta. Näistä suurista purkaumista muodostuu tiettyjä erikoisia pilvipitteistyyppisiä maailmoja, sfäärejä jotka ovat

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

monessa suhteessa Jupiterin ja Saturnuksen kaltaisia.

Aurinkokuntien enemmistö on kuitenkin saanut alkunsa kokonaan eri tavalla kuin teidän aurinkokuntanne. Ja tämä pitää paikkansa niihinkin aurinkokuntiin nähden, jotka saatiin aikaan vetovoiman aiheuttaman vuoksi-ilmiön avulla. Mutta maailmojen rakentamiseen käytetystä menetelmästä riippumatta gravitaatio tuottaa aina aurinkokunnan tyyppisen luomuksen; toisin sanoen keskusauringon tai pimeän saarekkeen planeettoineen, satelliitteineen, alasetelliitteineen ja meteoreineen.

Synty tapa, astronominen sijainti ja fyysinen ympäristö määräävät suurelta osin yksittäisten maailmojen fyysiset aspektit. Vaikuttavia tekijöitä ovat myös ikä, koko, pyörimisvauhti ja nopeus, jolla kappale kiittää avaruudessa. Kaasun kokoonpuristumisen tai kiinteiden kappaleiden yhteenkertymisen kautta syntyneille maailmoille ovat ominaisia vuoristot ja, elleivät ne ole liian pieniä, niille on ominaista veden ja ilman olemassaolo niiden elämän alkuaikoina. Sulasta massasta repeytymällä tai yhteentörmäyksessä syntyneistä maailmoista laajat vuorijonot toisinaan puuttuvat.

Kaikkien näiden uusien maailmojen alkuaikoina maanjäritykset ovat niissä tavallisia, ja suuret fyysiset häiriöt ovat niille kaikille luonteenomaisia. Tämä pitää eritoten paikkansa puhuttaessa kaasun kokoonpuristumisen kautta syntyneistä sfääreistä, maailmoista, jotka ovat syntyneet joidenkin yksittäisten aurinkojen alkuvaiheen tiivistymisen ja kokoonpuristumisen jälkeensä jättämistä valtavista sumumaisista renkaista. Planeetat, joilla Urantian tavoin on kaksinainen alkuperä, kokevat vähemmän rajun ja myrskyisän nuoruuden. Siitä huolimatta maailmanne koki alkuvaiheessaan voimakkaiden mullistusten jakson, jolle olivat ominaisia tulivuoret, maanjäritykset, tulvat ja hirvittävät myrskyt.

Urantia on verraten eristyksissä Satanian laitamilla, sillä yhtä poikkeusta lukuun ottamatta aurinkokuntanne on Jerusemista kauimpana, kun Satania itse taas on Norlatiadekin järjestelmistä toiseksi uloin, ja tämä konstellaatio kulkee nyt Nebadonin ulkolaitaa. Olitte totisesti koko luomakunnan vähäisimpien joukossa, kunnes Mikaelin lahjoittautuminen nosti planeettanne kunnia-asemaan ja koko universumin tuntemaan suuren kiinnostuksen kohteeksi. Toisinaan viimeinen on ensimmäinen, samalla kun vähäisimmästä totisesti tulee suurin.

[Esittänyt eräs Arkkienkeleistä yhdessä Nebadonin Voimakeskusten Päällikön kanssa.]

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

41:10.6 (466.5) [Presented by an Archangel in collaboration with the Chief of Nebadon Power Centers.]

Luku 42. Energia — mieli ja aine

⇐ 041

Urantia-kirjan

043 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 42

ENERGIA — MIELI JA AINE

Osiot

Johdanto

1. Paratiisin vahvuudet ja energiat
2. Universaaliset ei-hengelliset energiajärjestelmät(fyysiset energiat)
3. Aineen luokittelu
4. Energian ja aineen transmutaatiot
5. Aaltoenergian ilmenemät
6. Ultimatonit, elektronit ja atomit
7. Atominen aine
8. Atomin koossapysyvyys
9. Luonnonfilosofia
10. Universaaliset ei-hengelliset energiajärjestelmät(aineelliset mielijärjestelmät)
11. Maailmankaikkeuden mekanismit
12. Hahmo ja muoto — mielen hallitsevuus

PAPER 42

ENERGY — MIND AND MATTER

SECTIONS

Introduction

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

Johdanto

MAAILMANKAIKKEUDEN perustus on aineellinen siinä mielessä, että energia on koko olemassaolon perusta, ja puhdasta energiaa hallitsee Universaalinen Isä. Vahvuus — energia — on juuri se yksi ja ainoa olevainen, joka ikuisena monumenttina osoittaa ja todistaa, että Universaalinen Absoluutti on olemassa ja läsnä. Tämä Paratiisin-Läsnäolevista kumpuava valtava energiavirta ei ole koskaan pettänyt, ei koskaan rauennut; infiniittisessä ylläpidossa ei ole milloinkaan ollut katkoa.

Universumienergian käsittely tapahtuu aina Universaalisen Isän henkilökohtaisen tahdon ja hänen kaikin puolin viisaiden toimeksiantojensa mukaisesti. Tätä manifestoituneen voiman ja

INTRODUCTION

42:0.1 (467.1) THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

42:0.2 (467.2) The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This personal control of manifested power and

kiertävän energian persoonallista valvontaa muuntavat lankaikkisen Pojan rinnakkaiset teot ja päätökset sekä Myötätöimijän toteuttamat Pojan ja Isän yhteistavoitteet. Nämä jumalalliset olennot toimivat persoonallisesti ja yksilöinä; he toimivat myös niiden lähes lukemattomien alaistensa persoonassa ja voimassa, joista jokainen tuo eri tavalla esiin ikuista ja jumalallista tarkoituserää universumien universumissa. Mutta nämä jumalallisen voiman toiminnalliset ja väliaikaiset muunnokset ja muuntumat eivät mitenkään vähennä sen väitteen totuudellisuutta, että kaikki voima-energia on perimmältään kaiken olevaisen keskuksessa olevan persoonallisen Jumalan valvonnassa.

1. PARATIISIN VAHVUUDET JA ENERGIAT

Maailmankaikkeuden perustus on aineellinen, mutta elämän sisin olemus on henkeä. Henkien Isä on myös universumien esi-isä. Alkuperäisen Pojan ikuinen Isä on myös alkuperäisen esikuvan, Paratiisin Saaren, ikuisuuslähde.

Aine — energia —, sillä ne ovat vain saman kosmisen realiteetin eri ilmenemismuotoja, kuuluu universumi-ilmiönä luonnostaan Universaaliseen Isään. "Häneen sisältyy kaikki, mikä on." Saattaa näyttää siltä, että aineessa ilmenee myötäsyttyistä energiaa ja tulee esille omavaraisia voimia, mutta kaikissa näissä fyysisissä ilmiöissä esiintyviin energioihin liittyvät gravitaatiolinjat juontuvat Paratiisista ja ovat siitä riippuvaisia. Ultimatonin, ensimmäisen mitattavissa olevan energiamuodon, ytimenä on Paratiisi.

Aineeseen luontaisesti kuuluvana ja universaalissa avaruudessa läsnä olevana on eräs energian muoto, jota ei Urantialla tunneta. Kun tämä löytö lopulta tehdään, fyysikoista tulee tuntumaan, että he ovat — ainakin melkein — ratkaisseet aineen mysteerin. Ja ovathan he todellakin päässeet askelen lähemmäksi Luoja, ovathan he päässeet perille taas yhdestä jumalallisen tekniikan osa-alueesta, mutta missään mielessä he eivät ole löytäneet Jumalaa eivätkä osoittaneet, että aine olisi olemassa tai luonnonlait toimisivat Paratiisin kosmisesta tekniikasta ja Universaalisen Isän liikkeelle panevasta tarkoituksesta erillään.

Sitten kun on edistytty vieläkin pitemmälle ja tehty yhä enemmän löytöjä, sen jälkeen kun Urantia on edennyt mittaamattomasti nykyisen tietämyksen edelle, vaikka silloin saatattekun päästä hallitsemaan aineen sähköisten yksiköiden energiakierroksia sellaisessa määrin, että kykenette muuntelemaan niiden fyysisiä ilmenemismuotoja, edes kaiken tällaisen hyvinkin

circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

42:1.1 (467.3) The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

42:1.2 (467.4) Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. "In him all things consist." Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimat, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

42:1.3 (467.5) There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

42:1.4 (468.1) Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to

mahdollisen edistyksen jälkeen tiedemiehenne eivät koskaan kykene luomaan ainoatakaan aineen atomia, eivät tuottamaan ainuttakaan energian leimahdusta eivätkä koskaan lisäämään aineeseen sitä, mitä kutsumme elämäksi.

Energian luominen ja elämän lahjoittaminen ovat Universaalisen Isän ja hänen luojapersoonallisuuskumppaniensa etuoikeuksia. Jumaluuksista virtaa jatkuva energian ja elämän vuo, paratiisivahvuuden universaalinen ja yhdistynyt virta kulkee kaikkeen avaruuteen. Tämä jumalallinen energia täyttää koko luomistuloksen. Vahvuudenorganisoijat panevat alulle ne muutokset ja panevat toimeen ne muunnokset avaruusvahvuudessa, jotka olevaistuvat energiaksi; voimanohjaajat muuntavat energian aineeksi; tällä tavoin syntyvät aineelliset maailmat. Elämäkantajat panevat elottomassa aineessa alulle prosessit, joita kutsumme elämäksi, aineelliseksi elämäksi. Morontiavoiman Valvojat toimivat samalla tavoin kaikissa siirtymävaiheen maailmoissa, jotka ovat aineellisten ja hengellisten maailmojen välillä. Korkeammat henki-Luojat panevat alulle samanlaisia prosesseja energian jumalallisissa muodoissa, ja seurauksena ovat älyllisen elollisuuden korkeammat henkimuodot.

Energia lähtee liikkeelle Paratiisista muodossa, jonka se on saanut jumalallisen käskyn mukaan. Energiassa — puhtaassa energiassa — on mukana kaikki, mikä on ominaista jumalallisen organisaation olemukselle; se muotoutuu yhteen Jumalaan sisältyvien kolmen Jumalan kaltaiseksi, sellaisina kuin he toimivat universumien universumin päämajassa. Ja kaikki vahvuus pannaan kiertokulkuun Paratiisista, se tulee Paratiisin-Läsnäolevilta ja sinne se palaa ja on syvimältä olemukseltaan aiheuttamattoman Aiheuttajan, Universaalisen Isän, eräs ilmenemismuoto; eikä ilman Isää olisi olemassa mitään, mikä on.

Itsestään olemassa olevasta Jumaluudesta juontuva vahvuus on itsessään iäti olemassa olevaa. Vahvuus-energia on häviämätöntä, tuhoutumatonta; nämä Infiniittisen ilmentymät saattavat olla rajoittamattoman muuntelun, loputtoman muodonmuutoksen ja ikuisen metamorfoosin kohteina, mutta häviäminen ei missään mielessä, ei missään määrin, ei edes vähäisimmässä kuviteltavissa olevassa laajuudessa voisi niitä kohdata eikä niitä koskaan tule kohtaamaan. Mutta vaikka energia kumpuaakin Infiniittisestä, sen esiintyminen ei silti ole infinittistä, koska sillä, mikä nykyään käsitetään kokonaisuniversumiksi, on ulkorajansa.

Energia on ikuista, mutta ei infinittistä. Se reagoi aina Infiniittisyyden kaiken sisäänsä sulkevaan otteeseen. Vahvuus ja energia kulkevat ikuisesti kulkuaan; koska ne ovat lähteneet Paratiisista, niiden täytyy sinne myös palata,

create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

42:1.7 (468.4) Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

42:1.8 (468.5) Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the

vaikka säädetyn kiertokulun tekeminen kestäisi aikakauden toisensa jälkeen. Mikä on alkujaan Paratiisin-Jumaluudesta, sen päämääränä voi olla vain Paratiisi tai määränpäänä Jumaluus.

Ja tämä kaikki vahvistaa uskoamme kehämäiseen, jossain määrin rajalliseen, mutta järjestyksessä olevaan ja laajalle ulottuvaan universumien universumiin. Ellei tämä olisi totta, silloin jossakin pisteessä ilmaantuisi ennemmin tai myöhemmin merkki energian ehtymisestä. Kaikki lait, organisaatiot, hallinto ja universumin tutkimusmatkailijoiden tuoma todistusaineisto, viittaa siihen, että on olemassa ääretön Jumala, mutta toistaiseksi vielä äärellinen universumi, loputtoman olemassaolon kehämäisyys, jokseenkin rajaton, mutta äärettömyyteen verrattuna kuitenkin äärellinen.

2. UNIVERSAALISET EI-HENGELLISET ENERGIAJÄRJESTELMÄT(FYYSISET ENERGIAT)

On todellakin vaikea löytää englannin kielestä sanoja, jotka soveltuisivat vahvuuden ja energian — fyysisen, mielellisen tai hengellisen — eri tasojen nimittämiseen ja kuvaamiseen. Nämä kertomukset eivät voi kaikilta osin noudattaa hyväksymiänne vahvuuden, energian ja voiman määritelmiä. Vallitsee sellainen kielellinen köyhyys, että meidän on pakko käyttää näitä termejä monissa eri merkityksissä. Tässä luvussa esimerkiksi sanaa energia käytetään tarkoittamaan fenomenalisen liikkeen, toiminnan ja potentiaalain kaikkia vaiheita ja muotoja, kun taas vahvuus-sanaa [force] käytetään energian esigravitatorisista ja sanaa voima [power] gravitaation ilmaantumisen jälkeisistä energian tasoista.

Pyrin kuitenkin vähentämään käsitteellistä sekaannusta suosittamalla seuraavan luokituksen käyttöönottoa puhuttaessa kosmisesta vahvuudesta, emergentistä energiasta ja universumivoimasta — fyysisestä energiasta:

1. Avaruuden voimavaraus. Kysymyksessä on epäilyksetön Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo vapaassa avaruudessa. Tämän käsitteen ekstensio sisältää Kvalifioimattoman Absoluutin toiminnan kokonaisuuteen luonnostaan kuuluvan universumin vahvuus-avaruuspotentiaalain, kun tämän käsitteen intensio puolestaan merkitsee kosmisen todellisuuden kaikkeutta — universumeja, jotka kaukana iäisytydessä saivat alkunsa koskaan alkamattomasta, koskaan päättymättömästä, koskaan liikkumattomasta ja koskaan muuttumattomasta Paratiisin Saaresta.

Paratiisin alapuolelle alun alkaen kuuluvat

ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

42:1.9 (468.6) And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

42:2.1 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

42:2.2 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

42:2.3 (469.3) 1. *Space potency*. This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42:2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the

ilmiöt käsittävät luultavasti kolme absoluuttisen vahvuuslänäolon ja toiminnan vyöhykettä: Kvalifioimattomalle Absoluutille kuuluva keskipisteen ympärillä oleva vyöhyke, itsensä Paratiisiin Saaren vyöhyke sekä niiden välissä oleva joidenkin tunnistamattomien, tasoittavien ja korvaavien toimintayksikköjen tai toimintojen vyöhyke. Nämä kolme samankeskistä vyöhykettä ovat kosmisen todellisuuden paratiisisyklin keskus.

Avaruuden voimavara on esirealiteetti; se on Kvalifioimattoman Absoluutin toimipiiri, ja se reagoi vain Universaalisen Isän henkilökohtaiseen otteeseen siitäkin huolimatta, että se näennäisesti on Ensiasteisten Vahvuuden Pääorganisoidijien läsnäolon avulla modifioitavissa.

Kun Uversassa puhutaan avaruuden voimavarauksesta, käytetään sanaa *absoluta*.

2. Alkuvahvuus. Tämä edustaa avaruuden voimavarauksen ensimmäistä perusmuutosta, ja se saattaa olla eräs Kvalifioimattoman Absoluutin ala-Paratiisiin keskittyvistä toiminnoista. Tiedämme, että ala-Paratiisista ulos suuntautuva avaruuden läsnäolo muuntuu jollakin tavoin siitä, joka tulee sisään. Mutta kaikista tällaisista mahdollisista yhteyksistä huolimatta avaruuden voimavarauksen yleisesti tunnettu muuntuminen alkuvahvuudeksi on Paratiisin elävien vahvuudenorganisoidijien jänniteläsnäolon ensiasteinen erilaistava tehtävä.

Passiivisesta ja potentiaalisesta vahvuudesta tulee aktiivista ja alkuvahvuudeksi, kun se reagoi Ensiasteisten Olevaistettujen Vahvuuden Pääorganisoidijien läsnäolon tarjoamaan vastukseen. Vahvuus ilmaantuu nyt yksinomaisesta Kvalifioimattoman Absoluutin toimipiiristä alueille, joille on ominaista monensuuntainen reagointi — reagointi tiettyihin Toiminnan Jumalan alulle panemiin alkuperäisiin liikkeisiin ja sen jälkeen tiettyihin Universaalista Absoluutista alkunsa saaviin tasautuviin liikkeisiin. Alkuvahvuus näyttää reagoivan transsendentaaliseen kausaatioon absoluuttisuuden suhteessa.

Alkuvahvuudesta puhutaan toisinaan puhtaana energiana; Uversassa käytetään siitä puhuttaessa sanaa *segregata*.

3. Emergentit energiat. Ensiasteisten vahvuudenorganisoidijien passiivinen läsnäolo riittää muuntamaan avaruuden voimavarauksen alkuvahvuudeksi, ja nimenomaan tällä liikkeeseen saatetulla avaruuden kentällä nämä samaiset vahvuudenorganisoidijat ryhtyvät ensimmäisiin ja aktiivisiin toimintoihinsa. Alkuvahvuuden on määrä energian ilmenemisalueilla käydä kahden erillisen muuntovaiheen läpi, ennen kuin se ilmaantuu universumivoimaksi. Nämä emergentin energian kaksi tasoa ovat:

nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

^{42:2.5 (469.5)} Space potency is a prereality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

^{42:2.6 (469.6)} On Uversa, space potency is spoken of as *ABSOLUTA*.

^{42:2.7 (469.7)} 2. *Primordial force*. This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

^{42:2.8 (469.8)} Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

^{42:2.9 (469.9)} Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as *SEGREGATA*.

^{42:2.10 (470.1)} 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

a. Valtaenergia. Kysymyksessä on voimallisesti suuntautuva, massana liikkuva, korkeasti jännitteinen ja tehokkaasti reagoiva energia — ensiasteisten vahvuudenorganisoidijien toimintojen liikkeelle panemat jättiläismäiset energijärjestelmät. Tämä primaarinen eli valtaenergia ei ensi alkuun reagoi selvästi paratiisigravitaation vetoon, vaikka se luultavasti osoittaakin kokonaisuusmassallista tai avaruussuunnallista reagointia Paratiisin alapinnalta toimivien absoluuttisten vaikutusten kollektiiviseen ryhmään. Kun energia ilmaantuu tasolle, jolla se alkaa reagoida Paratiisin kehämäisen ja absoluuttisen gravitaation vetoon, ensiasteiset vahvuudenorganisoidijat astuvat sivuun ja päästävät toisasteiset kumppaninsa toimimaan.

b. Gravitaatioenergia. Nyt ilmaantuvalla, gravitaatioon reagoivalla energialla on universumivoiman potentiaali, ja siitä tulee kaiken universumiaineen aktiivinen esivaihe. Tämä sekundäärinen eli gravitaatioenergia on sen energiaan kohdistuvan muokkaustyön tuote, joka on Liitännäisten Transsendentaalisten Vahvuuden Pääorganisoidijien rakentamien presenssien ja jännitetrendien aikaansaannos. Reagoimalla näiden vahvuudenkäsittelijöiden työhön avaruusenergia siirtyy nopeasti valtaenergiavaiheesta gravitaatiovaiheeseen, ja näin se alkaa reagoida suoraan Paratiisin (absoluuttisen) gravitaation kehämäiseen vetoon, samalla kun siinä ilmenee tiettyä potentiaalista herkkyyttä sen lineaarisen gravitaation vetoa kohtaan, joka kuuluu luonnostaan pian ilmaantuvan energian ja aineen elektronisen ja sitä seuraavien vaiheiden aineelliseen massaan. Vetovoimaanreagoinnin ilmaantumisen jälkeen Liitännäiset Vahvuuden Pääorganisoidijat saavat vetäytyä avaruuden energiapyörremyrskyistä sillä edellytyksellä, että tälle toimintakentälle on osoitettavissa Universumivoiman Ohjaajia.

Olemme melkoisen epävarmoja vahvuuden evoluution varhaisvaiheet aiheuttavista täsmällisistä syistä, mutta tunnistamme kummallakin emergentin energian ilmenemisen tasolla Perimmäisen äyllisen toiminnan. Kun valta- ja gravitaatioenergiaa tarkastellaan yhdessä, niistä puhutaan Uversassa sanalla ultimata.

4. Universumivoima. Avaruusvahvuus on muuttunut avaruusenergiaksi ja sen jälkeen gravitaation hallitsemaksi energiaksi. Fyysinen energia on näin kypsynyt vaiheeseen, jossa se voidaan ohjata voimaa johtaviin kanaviin ja panna palvelemaan universumin Luojien monenlaisia tavoitteita. Tätä työtä suorittavat suuruniversumissa — organisoiduissa ja asutetuissa luomistuloksissa — olevat monitaitoiset fyysisen energian ohjaajat, keskukset ja valvojat. Nämä Universumivoiman Ohjaajat ottavat tehtäväkseen valvoa enemmän tai

42:2.11 (470.2) a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

42:2.12 (470.3) b. *Gravity energy*. The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

42:2.13 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Universe power*. Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy

vähemmän täydellisesti kahtakymmentäyhtä niistä energian kolmestakymmenestä vaiheesta, jotka muodostavat seitsemän superuniversumin nykyisen energiajärjestelmän. Tämä voima-energia-aineen toimipiiri on Korkeimman ajallisuus-avaruudellisen ylivalvonnan alaisuudessa toimivan Seitsemäntoista älyllisten toimintojen maailma.

Kun Uversassa puhumme universumivoiman maailmasta, käytämme sanaa gravita.

5. Havonan energia. Tämä kertomus on käsitteiden osalta edennyt Paratiisiin päin sitä mukaa, kuin muuntuva avaruusvahvuutta on seurattu taso tasolta ajallisuuden ja avaruuden universumien energia-voiman toimintatasolle. Kun edetään pitemmälle Paratiisia kohti, kohdataan seuraavaksi eräs energian ennalta olemassa oleva vaihe, joka on ominainen keskusuniversumille. Täällä evoluution kiertokulku näyttää kääntyvän takaisin, seuraamaan omia jälkiään. Nyt näyttää siltä, että energia-voima alkaisi kääntyä takaisin vahvuutta kohti, mutta kohti sellaista vahvuutta, joka on olemukseltaan hyvin erilaista kuin avaruuden voimavara ja alkuvahvuus. Havonan energiajärjestelmät eivät ole duaalisia; ne ovat kolmiyhteisiä. Kysymyksessä on Paratiisin-Kolminaisuuden puolesta toimivan Myötätöimijän eksistentiaalinen energia-alue.

Uversassa nämä Havonan energiat tunnetaan nimellä triata.

6. Transsendentaalinen energia. Tämä energiajärjestelmä toimii Paratiisin ylätasolla ja ylätasolta käsin ja vain absoniittiväestöjen yhteydessä. Uversassa sitä kutsutaan nimellä tranosta.

7. Monota. Energia on läheistä sukua jumalallisuudelle, silloin kun se on Paratiisin energiaa. Olemme taipuvaiset uskomaan, että monota on elävää, ei henkeä olevaa Paratiisin energiaa — Alkuperäisen Pojan elävän, henkeä olevan energian ikuisuusvastine — ja näin ollen Universaalisen Isän ei-hengellinen energiajärjestelmä.

Emme kykene tekemään eroa paratiisihengen ja paratiisimonotan olemuksen välillä. Ne ovat ilmeisesti toistensa kaltaisia. Niillä on eri nimet, mutta kovin paljon ei teille liene kerrottavissa sellaisesta realiteetista, jonka hengelliset ja ei-hengelliset ilmenemät ovat erotettavissa toisistaan vain nimen perusteella.

Tiedämme, että finiittiset luodut voivat Seitsemäntoista Jumalan ja Ajatuksensuuntaajan huolenpidon kautta tavoittaa palvontakokemuksen Universaalisesta Isästä, mutta epäilemme, tokko yksikään absoluuttisen tason alapuolella oleva persoonallisuus, tokkopa edes voimanhajaajat, pystyy käsittämään Ensimmäisen Suuren

constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42:2.15 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havona energy*. In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42:2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy*. This energy system operates on and from the upper level of Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42:2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

42:2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the

Lähteen ja Keskuksen energiaalista äärettömyyttä. Yksi asia on silti varma: mikäli voimanhajaajat tuntevat avaruusvahuuden muodonvaihdostekniikan, he eivät tätä salaisuutta meille muille paljasta. Olen sitä mieltä, etteivät he täysin käsitä vahvuudenorganisoiden toimintaa.

Nämä voimanhajaajat itse ovat energian katalysaattoreita; toisin sanoen he saavat läsnäolollaan energian lohkoutumaan, järjestymään tai kerääntymään yksikkömuodostumaksi. Ja kaikki tämä merkitsee, että energiassa täytyy luonnostaan olla jotakin, joka saa sen näiden voimaentiteettien läsnä ollessa toimimaan tällä tavoin. Nebadonin Melkisedekit nimesivät kauan sitten tämän ilmiön, jossa kosminen vahvuus muuttuu universumivoimaksi, yhdeksi seitsemästä ”jumalallisuuden äärettömyydestä”. Ja juuri näin pitkälle te paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousemuksenne aikana tämän asian osalta edistytte.

Siitä huolimatta, ettemme pysty kaikilta osin käsittämään kosmisen vahvuuden alkuperää, luonnetta emmekä sen muodonmuutoksia, olemme täysin perillä emergentin energian käyttäytymisen kaikista vaiheista, siitä lähtien kun se alkaa suoraan ja erehtymättömästi reagoida Paratiisin gravitaation vaikutukseen — suunnilleen superuniversumin voimanhajaajien toiminnan alkamisesta lähtien.

3. AINEEN LUOKITTELU

Aine on keskusuniversumia lukuun ottamatta kaikissa universumeissa samanlaista. Aineen fyysiset ominaisuudet määräytyvät sen rakennusosina olevien jäsenten kiertonopeuksista, kiertoliikkeessä olevien osien lukumäärästä ja niiden koosta, niiden ja ytimen välisestä etäisyydestä eli aineen sisältämästä avaruudesta sekä eräiden Urantialla vielä tuntemattomien voimien läsnäolosta.

Erilaisissa auringoissa, planeetoilla ja avaruuden taivaankappaleissa materia esiintyy kymmenessä pääjakautumassa:

1. Ultimatoninen aine — aineellisen olemassaolon fyysiset perusyksiköt, elektronien muodostamiseen soveltuvat energiapartikkelit.

2. Alielektroninen aine — aurinkojen sisältämien superkaasujen hylkivä ja ulostyöntävä vaihe.

3. Elektroninen aine — aineellisen erilaistumisen sähköinen vaihe — elektronit, protonit ja erilaiset muut elektronisten ryhmien tapauksittain vaihtelevaan rakenteeseen kuuluvat yksiköt.

power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42:2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven “infinities of divinity.” And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42:2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42:3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

42:3.2 (471.9) In the varied suns, planets, and space bodies there are ten grand divisions of matter:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

42:3.4 (472.2) 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

42:3.5 (472.3) 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

4. Aliatominen aine — kuumien aurinkojen sisuksessa runsaana esiintyvä aine.

5. Hajonneet atomit — joita tavataan jäähtyvissä auringoissa ja kaikkialla avaruudessa.

6. Ionisoitunut aine — yksittäiset atomit, joista sähkö-, lämpö- tai röntgensätevaikutukset ja liuottimet ovat riistäneet uloimmat (kemiallisesti aktiiviset) elektronit.

7. Atominen aine — alkuainejärjestelmän kemiallinen vaihe, molekyyllisen eli näkyvän aineen rakennusosat.

8. Aineen molekyyllivaihe — aine sellaisena kuin se normaalioloissa Urantialla esiintyy suhteellisen pysyvässä aineellistumisen tilassa.

9. Radioaktiivinen aine — raskaampien alkuaineiden hajaantumistaipumus ja -aktiiviteetti olosuhteissa, joissa vallitsee mieto lämpö ja heikentynyt gravitaatiopaine.

10. Luhistunut aine — kylmien tai kuolleiden aurinkojen sisäosissa esiintyvä suhteellisen muuttumaton aine. Aineen tämä muoto ei itse asiassa ole muuttumaton, sillä siinä esiintyy yhä jonkin verran ultimatonien, jopa elektronien toimintaa, mutta nämä yksiköt ovat hyvin lähellä toisiaan ja niiden kiertonopeudet ovat huomattavasti laskeneet.

Edellä oleva aineen luokittelu koskee paremminkin aineen rakennetta kuin niitä muotoja, joissa aine on luotujen olentojen havaittavissa. Siinä ei myöskään oteta huomioon esiemergenttisen energian vaiheita eikä Paratiisissa ja keskusuniversumissa olevia ikuisia aineellistumia.

4. ENERGIAN JA AINEEN TRANSMUTAATIOT

Valo, lämpö, sähkö, magnetismi, kemiallisuus, energia ja aine ovat — alkuperältään, luonteeltaan ja päämäärältään — yksi ja sama asia, yhdessä sellaisten muiden aineellisten realiteettien kanssa, joita Urantialla ei vielä tunneta.

Emme kaikilta osin käsitä niitä lähes loputtomia muutoksia, joiden kohteeksi fyysinen energia voi joutua. Yhdessä universumissa se ilmenee valona, toisessa valona ja lämpönä, jossakin taas sellaisina energian muotoina, joita Urantialla ei tunneta. Lukemattomia miljoonia vuosia myöhemmin se voi ilmetä uudelleen jonkinmuotoisena levottomana, hyökyvänä sähköenergiana tai magneettisena voimana; ja vieläkin myöhemmin se taas saattaa ilmaantua seuraavassa universumissa jonakin vaihtelevan

^{42:3.6 (472.4)} 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

^{42:3.7 (472.5)} 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

^{42:3.8 (472.6)} 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

^{42:3.9 (472.7)} 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

^{42:3.10 (472.8)} 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

^{42:3.11 (472.9)} 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

^{42:3.12 (472.10)} 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatonic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

^{42:3.13 (472.11)} The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGY AND MATTER TRANSMUTATIONS

^{42:4.1 (472.12)} Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

^{42:4.2 (472.13)} We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in

aineen muotona, joka läpikäy sarjan muodonmuutoksia, ja seuraavaksi sen ulkoinen fyysinen olemus saattaa hävitä jossakin maailmojen suuressa mullistuksessa. Ja sitten, lukemattomia aikakausia myöhemmin ja lukemattomien universumien läpi tapahtuneen, kuta kuinkin loputtoman vaelluksen jälkeen tämä sama energia saattaa jälleen ilmaantua ja muuttaa monet kerrat muotoaan ja potentiaaliaan; ja tällä tavoin nämä muodonmuutokset jatkuvat läpi toinen toistaan seuraavien aikakausien ja halki lukemattomien maailmojen. Näin aine kiittää eteenpäin ja läpikäy ajallisuuden transmutaatiot, mutta kiertää aina uskollisesti iäisyyden kehää; vaikka se olisi pitkäänkin estynyt palaamasta lähtökohtaansa, se reagoi aina siihen ja kulkee iäti polkua, jonka sen matkaan lähettänyt Infiniittinen Persoonallisuus on säätänyt.

Voimakakeskukset ja heidän kumppaninsa ovat laajasti mukana työssä, jota tehdään ultimatonin muuntamiseksi elektronin radoiksi ja kiertoliikkeiksi. Nämä ainutlaatuiset olennot hallitsevat ja yhdistelevät voimaa ultimatoineja eli aineellistuneen energian perusyksiköitä taitavasti käsittelemällä. He ovat energian isäntiä sen kiertäessä tässä alkukantaisessa tilassa. Fyysisten valvojien kanssa yhdessä toimien he pystyvät tehokkaasti säätelemään ja ohjaamaan energiaa, vielä senkin jälkeen kun se on muuntumalla siirtynyt sähköiselle tasolle, niin kutsuttuun elektroniseen vaiheeseen. Mutta heidän toimialansa supistuu valtavasti, kun elektronisesti järjestynyt energia kääntyy atomijärjestelmien pyörteisiin. Tällaisen aineellistumisen tapahduttua nämä energiat joutuvat lineaarisen gravitaation puoleensa vetävän voiman täyteen otteeseen.

Gravitaatio vaikuttaa positiivisesti voimakeskusten ja fyysisten valvojien voimaväyliin ja energiakanaviin, mutta näillä olennoilla on vain negatiivinen suhde gravitaatioon — ne voivat siihen nähden käyttää antigravitatorisia valmiuksiaan.

Kautta koko avaruuden tapahtuu kylmyyden ja muiden vaikutusten alaisena ultimatonien luovaa organisoitumista elektroneiksi. Lämpö osoittaa elektronisen toiminnan määrää, kun taas kylmyys merkitsee vain lämmön puuttumista — energian suhteellista lepotilaa — avaruuden universaalisen vahvuusvarauksen tilaa siinä tapauksessa, ettei sen kummemmin emergenttiä energiaa kuin järjestynyttä materiaakaan ole läsnä ja reagoimassa gravitaatioon.

Gravitaation läsnäolo ja vaikutus estävät teoreettisen absoluuttisen nolla-pisteen ilmaantumisen, tähtien välisen avaruuden lämpötila ei siis ole absoluuttisessa nollapisteessä. Kaikkialla järjestyneessä avaruudessa esiintyy gravitaatioon reagoivia energiavirtauksia, voiman virtapiirejä ja

some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

42:4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimatons into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatoins. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42:4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42:4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatoins into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

42:4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatoinic activities, as well as organizing electronic

ultimatonista aktiviteettia sekä myös järjestymässä olevia elektronisia energioita. Avaruus ei itse asiassa ole tyhjä. Niinpä Urantian ilmakehäkin ohenee ohenemistaan, kunnes se noin neljäntuhannen kahdeksansadan kilometrin päässä alkaa vähitellen häipyä tämän universumilohkon keskimääräiseen avaruusaineeseen. Nebadonissa tunnetusta kaikkein tyhjimästäkin avaruuden kohdasta on saatavilla noin sata ultimatonia — mikä vastaa yhden elektronin ultimatonien määrää — yhtä kuutiotaumaa $[16,4 \text{ cm}^3]$ kohti. Näin vähäistä ainemäärää pidetään käytännöllisesti katsoen tyhjänä avaruutena.

Lämpötila — kuumuus ja kylmyys — on energian ja aineen evoluution maailmoissa toissijaista vain gravitaatioon nähden. Ultimatonit tottelevat nöyrästi äärimmäisiä lämpötiloja. Matalat lämpötilat suosivat elektronisen rakenteen ja atomien kokoonpanon tiettyjä muotoja, kun taas korkeat lämpötilat helpottavat kaikenlaatuisten atomien jakautumista ja aineen hajoamista.

Silloin kun aineeseen kohdistuu tietyissä aurinkojen sisäosille ominaisissa tiloissa vallitseva kuumuus ja paine, sen muut kuin kaikkein alkeellisimmat yhteenliittymät saattavat hajota. Näin kuumuus voi laajalti voittaa gravitaatiostabiiliteetin. Muttei mikään tunnettu aurinkolämpötila tai paine kykene muuttamaan ultimatoneneja takaisin valtaenergiaksi.

Liekehtivät auringot voivat muuttaa aineen erilaisiksi energian muodoiksi, mutta pimeät maailmat ja koko ulkoavaruus voivat hidastaa elektronista ja ultimatonista toimintaa siihen pisteeseen, että ne muuttavat nämä energiat maailmojen aineeksi. Tiedyt elektronien keskinäisen läheisyyden omaavat yhdistymät samoin kuin monet atomin ytimessä olevan aineen perusyhdistelmät muodostuvat avoimen avaruuden äärimmäisen matalissa lämpötiloissa, ja myöhemmin niiden koko kasvaa siksi, että niihin liittyy aineellistuvan energian laajempia kertymiä.

Meidän on koko tämän koskaan päättymättömän energian ja aineen metamorfoosin pituudelta otettava huomioon gravitaatiopaineen vaikutus samoin kuin ultimatonisten energioiden antigravitorinen käyttäytyminen tietyissä lämpötila-, nopeus- ja kiertoliikeolosuhteissa. Lämpötila, energiavirtaukset, etäisyys sekä elävien vahvuudenorganisoiijien ja voimanojajajien läsnäolo vaikuttavat nekin kaikkiin energian ja aineen muodonmuutosilmiöihin.

Aineen massan kasvu vastaa energian lisääntymistä jaettuna valon nopeuden neliöllä. Dynaamisessa mielessä se työ, jonka lepotilassa oleva aine voi suorittaa, vastaa energiaa, joka kului sen osien yhteensaattamiseen Paratiisista

energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatons — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

42:4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatons are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42:4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatons back into puissant energy.

42:4.9 (473.7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42:4.10 (473.8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42:4.11 (474.1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of

laskettuna, kun siitä vähennetään matkalla voitettujen vahvuuksien muodostama vastus ja aineen osien toisiinsa kohdistama vetovoima.

Aineen esielektronisten muotojen olemassaolon osoittavat lyijyn kaksi atomipainoa. Alkuperäisessä muodostuksessaan oleva lyijy painaa hieman enemmän kuin se lyijy, joka ilmaantuu radiumin säteilyn kautta tapahtuvan uraanin hajoamisen tuloksena. Ja tämä atomipainoissa ilmenevä eroavuus ilmentää sitä tosiasiallista energian menetystä, joka on seurauksena atomien hajoamisesta.

Aineen suhteellisen eheyden varmistaa se seikka, että energia voi absorboitua tai vapautua vain täsmälleen niissä määrissä, jotka Urantian tiedemiehet ovat nimittäneet kvanteiksi. Tämä aineen maailmoissa ilmenevä viisas järjestely auttaa pitämään universumit toimivina organisaatioina.

Energiamäärä, joka tulee sisään tai joka pääsee ulos, kun elektroniset tai muut positiot vaihtuvat, on aina "kvantti" tai jokin sen kerrannainen. Tällaisten energiayksikköjen värähtelevä eli aaltomainen käyttäytyminen määräytyy kokonaan kysymyksessä olevien ainerakenteiden mittasuhteista. Tällaiset aaltomaiset energiaväreilyt ovat 860-kertaisia verrattuina näin käyttäytyvien ultimatonien, elektronien, atomien tai muiden yksiköiden halkaisijaan. Loputon sekaannus, joka liittyy kvanttien käyttäytymisen aaltomekaaniseen tarkasteluun, johtuu energia-aaltojen päällekkäisyydestä: kaksi aallonharjaa saattaa yhtyä ja muodostaa korkeudeltaan kaksinkertaisen aallonharjan, toisaalta taas aallonharja ja aallonpohja voivat sattua yhteen ja aiheuttaa tällä tavoin toistensa kumoutumisen.

5. AALTOENERGIAN ILMENEMÄT

Orvontonin superuniversumissa on olemassa sata aaltoenergian oktaavia. Urantialla näistä energian ilmenemismuotojen sadasta ryhmästä tunnetaan kokonaan tai osittain kuusikymmentäneljä. Auringonsäteet muodostavat superuniversumin skaalassa neljä oktaavia siten, että näkyvät säteet kattavat yhden yksittäisen oktaavin, jonka numero tässä sarjassa on neljäkymmentäkuusi. Seuraavana tulee ultraviolettiryhmä, kun taas kymmenen oktaavia ylöspäin ovat röntgensäteet, joita seuraavat radiumin gammasäteet. Kolmekymmentäkaksi oktaavia näkyvän auringonvalon yläpuolella ovat ulkoavaruuden energiasäteet, jotka perin usein sekoittuvat niiden mukana esiintyviin, suuren energiavaruuden omaaviin pienen pieniin ainehiukkasiin. Näkyvän auringonvalon alapuolelle mentäessä kohdataan ensimmäiseksi

the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

42:4.12 (474.2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

42:4.13 (474.3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42:4.14 (474.4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a "quantum" or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimatons, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

42:5.1 (474.5) In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

infrapunasäteet, ja kolmekymmentä oktaavia alempana on radioaaltojen ryhmä.

Aaltomaiset energian ilmenemismuodot voidaan luokitella — Urantian kahdennenkymmenennen vuosisadan tieteellisen valistuneisuuden näkökulmasta katsottuna — seuraaviin kymmeneen ryhmään:

1. Infraulmatoniset säteet — ultimatoniien raja-alueen kiertoliikkeet, kun ne alkavat saada selvästi erottuvan muodon. Tämä on emergentin energian ensimmäinen vaihe, jossa aaltoilmiöt ovat havaittavissa ja mitattavissa.

2. Ultimatoniiset säteet. Energian kerääntyminen pienen pieniksi ultimatoneista koostuviksi sfääreiksi aiheuttaa sellaisia värähtelyjä avaruuden sisällössä, että ne ovat havaittavissa ja mitattavissa. Ja jo kauan ennen kuin fyysikot löytävät ultimatoniin, he epäilemättä havaitsevat näiden säteiden aiheuttamat ilmiöt niiden osuessa kuuroina Urantialle. Nämä lyhyet ja suuritehoiset säteet edustavat ultimatoniien alkuvaiheista toimintaa niiden hidastuessa pisteeseen, jossa ne kerääntyvät aineen elektronisen järjestymisen suuntaan. Ultimatoniien kerääntyessä elektroneiksi tapahtuu tiivistymistä, jonka seurauksena on energian varastoituminen.

3. Lyhyet avaruussäteet. Nämä ovat kaikista puhtaasti elektronisista värähtelyistä lyhyimmät, ja ne edustavat aineen tämänlaatuisen muodon esiatomista vaihetta. Näiden säteiden tuottamiseen vaaditaan tavattoman korkeita tai tavattoman matalia lämpötiloja. Kyseisiä avaruussäteitä on kahta lajia: toinen liittyy atomien syntyyn, toinen osoittaa atomien hajoamista. Niitä säteilee suurimassa määrin superuniversumin tiheimmältä tasolta, Linnunradasta, joka on myös ulkouniversumien tihein taso.

4. Elektroninen taso. Tämä energian vaihe on kaiken aineellistumisen perusta seitsemässä superuniversumissa. Kun elektroneja siirtyy kiertoradan korkeammilta energian tasoilta alemmille, vapautuu aina kvanteja. Elektronien suorittaman radanvaihdoksen seurauksena on varsin selvien ja yhdenmukaisten valoenergian mitattavissa olevien hiukkasten poissinkoutuminen tai absorptio, samalla kun yksittäinen elektroni yhteentörmäykseen joutuessaan luovuttaa aina valoenergiahiukkasen. Aaltomaisia energian ilmenemismuotoja liittyy myös elektronisen vaiheen positiivisten ja muiden kappalten esiintymisiin.

5. Gammasäteet — ne säteilyt, jotka ovat ominaisia atomisen aineen itsestään tapahtuvalle hajoamiselle. Paras esimerkki tästä elektronisen toiminnan muodosta ovat radiumin hajoantumiseen liittyvät ilmiöt.

6. Röntgensädeeryhmä. Elektronin

42:5.2 (474.6) Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraulmatonic rays* — the borderland revolutions of ultimatons as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatonic rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimatons occasions vibrations in the content of space which are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimatons, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatons as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatons aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

42:5.5 (475.1) 3. *The short space rays*. These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

42:5.6 (475.2) 4. *The electronic stage*. This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

42:5.7 (475.3) 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

42:5.8 (475.4) 6. *The X-ray group*. The next step in

hidastumisen seuraava askel tuottaa auringon röntgensäteiden eri muodot samoin kuin keinotekoisesti synnytyt röntgensäteet. Elektronivaraus luo sähkökentän; liike aiheuttaa sähkövirran; virta tuottaa magneettikentän. Kun elektroni yhtäkkiä pysäytetään, seurauksena oleva sähkömagneettinen tärehdys saa aikaan röntgensäteen; röntgensäde on tämä häiriö. Auringon röntgensäteet ovat identtisiä niiden säteiden kanssa, jotka synnytetään mekaanisesti ihmisruumiin sisäpuolen tutkimista varten, paitsi siinä, että ne ovat aavistuksen verran pitempiä.

7. Ultravioletit eli kemialliset auringonvalon säteet ja erilaiset mekaaniset tuotokset.

8. Valkoinen valo — aurinkojen koko näkyvä valo.

9. Infrapunasäteet — elektronisen toiminnan hidastuminen yhä lähemmäs tunnettavissa olevan lämmön tasoa.

10. Hertsiaallot — Urantialla radiotoimintaan käytetyt energiat.

Kaikista näistä aaltomaisen energiatoiminnan kymmenestä vaiheesta ihmissilmä voi reagoida vain yhteen oktaaviin: tavallisen auringonvalon koko valoon.

Niin kutsuttu eetteri on pelkästään yhteisnimi, jolla tarkoitetaan avaruudessa tapahtuvien vahvuus- ja energiatoimintojen erästä ryhmää. Ultimatonit, elektronit ja muut energian massakertymät ovat yhdenmukaisia ainehiukkasia, ja avaruuden halki matkatessaan ne todellakin etenevät suorina jonoina. Valo ja kaikki muut havaittavissa olevat energiailmentymät koostuvat tiettyjen energiapartikkeleiden peräkkäisyydestä näiden edetessä suorina jonoina, paitsi kun gravitaatio ja muut väliin tulevat vahvuudet sitä muuntelevat. Se, että nämä energiahiukkasten jonot näyttäytyvät aaltoilmiöinä niitä tietyllä tavalla tutkittaessa, johtuu koko avaruuden erilaistumattoman vahvuuspeitteen, hypoteettisen eetterin antamasta vastuksesta, sekä toisiinsa liittyneiden ainekaasumien vetovoimien välisestä jännitteestä. Aineen partikkeleiden väliin jäävä avaruus yhdessä energiasäteiden alkuvauhdin kanssa on sen perustana, että monet energia-aineen muodot näyttävät aaltomaisilta.

Avaruuden sisällön virittyneisyys aiheuttaa aaltomaisen reaktion nopeasti liikkuvien ainehiukkasten kulkuun, aivan kuten laivan kulku veden läpi saa aikaan erikorkuisia ja eripituisia aaltoja.

Alkuvahvuuden käyttäytyminen aiheuttaa ilmiöitä, jotka ovat monin tavoin analogisia olettamanne eetterin kanssa. Avaruus ei ole tyhjä. Koko avaruuden sfäärit pyörivät ja kiitävät eteenpäin kaikkialle leviävän vahvuus-energian

the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

42:5.9 (475.5) 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

42:5.10 (475.6) 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

42:5.13 (475.9) Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

42:5.14 (475.10) The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatons, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

42:5.15 (476.1) The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

42:5.16 (476.2) Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-

valtameren läpi. Ei myöskään atomin avaruussisällitys ole tyhjä. Mitään eetteriä ei siitä huolimatta ole olemassa, ja juuri tämän oletetun eetterin puuttuminen mahdollistaa sen, että asutut planeetat välttyvät putoamasta aurinkoon, ja sen, että kiertävä elektroni kykenee vastustamaan putoamista atomin ytimeen.

6. ULTIMATONIT, ELEKTRONIT JA ATOMIT

Vaikka universaalisen vahvuuden avaruusvaraus on homogeeninen ja erilaistumaton, kehittyneen energian järjestyminen aineeksi tekee välttämättömäksi energian keskittymisen erillisiksi massoiksi, joilla on selkeät mittasuhteet ja tietty paino — täsmällinen reagointi gravitaatioon.

Paikallisesta eli lineaarisesta gravitaatiosta tulee täydestä määrästäan vaikuttavaa aineen atomisen järjestymisen ilmaantuessa. Esiatomisesta aineesta tulee vähäisessä määrin gravitaatioon reagoivaa, kun röntgensäteet ja muut samankaltaiset energiat sitä aktivoivat, mutta mitään mitattavissa olevaa lineaarisen gravitaation vetoa ei kohdistu vapaisiin, irrallisiin tai varautumattomiin elektronisen energian hiukkasiin eikä yhdistymättömiin ultimatoneihin.

Ultimatoniit toimivat keskinäisen vetovoiman varassa, ja ne reagoivat vain kehämäisen paratiisigravitaation puoleensa vetävään voimaan. Lineaariseen gravitaatioon reagoinnin puuttuessa ne pysyvät tällä tavoin mukana universaalisessa avaruusajelehdinnassa. Ultimatoniien kiertonopeudet voivat kiihtyä siihen pisteeseen, että ne alkavat käyttäytyä osittain antigravitatorisesti, mutta ilman vahvuudenorganisoiia tai voimanojia ne eivät kykene saavuttamaan sitä kriittistä poistumisnopeutta, jolla ne menettäisivät yksilöllisyytensä eli palaisivat valtaenergian tasolle. Luonnossa ultimatoniit vapautuvat fyysisen olemassaolon ottilasta vain osallistuessaan jäähtyneen ja kuolevan auringon olemassaolon päättävään hajoamiseen.

Ultimatoniit — joita Urantialla ei tunneta — hidastuvat monien fyysisten toimintavaiheiden kautta, ennen kuin ne saavuttavat elektroniseen järjestymiseen kuuluvat kiertoliikkeessä olevan energian edellytykset. Ultimatoneilla on kolme liikemuunnosta: keskinäinen vastustus kosmiseen vahvuuteen nähden, antigravitatorisen potentiaalin yksilökohtaiset kierrokset ja keskenään yhteen liittyneiden sadan ultimatoniin muodostaman elektronin sisäiset sijaintipaikat.

Elektronin rakenteessa keskinäinen vetovoima pitää koossa sata ultimatonia; eikä tyypillisessä elektronissa ole koskaan enempää,

energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

42:6.1 (476.3) While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

42:6.2 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached, and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

42:6.3 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

42:6.4 (476.6) The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

42:6.5 (476.7) Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The

jos ei myöskään vähempää, kuin sata ultimatonia. Yhden tai useamman ultimatonin menetys hävittää tyypillisen elektronin yksilöllisyyden ja synnyttää näin yhden kymmenestä elektronin modifioidusta muodosta.

Ultimatonit eivät piirrä ratoja eivätkä kierrä kehissä elektronien sisällä, vaan ne levittäytyvät tai ryhmittyvät sen mukaan, mikä on niiden pyörähtämisnopeus akselinsa ympäri, ja näin ne määräävät elektronien toisistaan poikkeavat mittasuhteet. Tämä sama ultimatonien aksiaalinen pyörimisnopeus määrää myös erityyppisten elektroniyksiköiden negatiiviset tai positiiviset reaktiot. Elektronisen aineen eriytyminen ja ryhmittyminen samoin kuin energia-aineen negatiivisten ja positiivisten kappaleiden sähköinen erillistymisen johtuvat kaiken kaikkiaan näistä niiden rakennusosina olevien ultimatonien keskinäisliitosten erilaisista toiminnoista.

Jokainen atomi on halkaisijaltaan hieman yli 1/4.000.000 millimetriä, kun taas elektronin paino on vähän yli 1/2000 pienimmän atomin, vedyn, painosta. Vaikka saattaa olla, ettei atomin ytimelle tunnusomainen positiivinen protoni ole negatiivista elektronia yhtään suurempi, se kuitenkin painaa lähes kaksituhatta kertaa enemmän.

Jos aineen massa suurennettaisiin niin, että yhden elektronin massa vastaisi yhtä unssin kymmenesosaa eli 2,83 grammaa, ja sitten kokoa suurennettaisiin samassa suhteessa, sellaisen elektronin volyymiksi tulisi maapallon volyymi. Mikäli protonin — joka on tuhat kahdeksansataa kertaa elektronin painoinen — volyymi suurennettaisiin nuppineulan pään kokoiseksi, silloin nuppineulan pään halkaisija pitäisi vastaavasti suurentaa yhtä suureksi kuin on Maan rata Auringon ympäri.

7. ATOMINEN AINE

Kaiken aineen rakenne noudattaa aurinkokunnan rakennetta. Kaikkien pikkuruisten energiauniversumien keskustassa on suhteellisen vakaa, verrattain paikallaan pysyvä, aineellista olemassaoloa edustava ydinosa. Tämä keskusyksikkö on varustettu kolminkertaisin manifestoitumismahdollisuuksin. Tämän energiakeskuksen ympärillä pyörii loputtomassa runsaudessa, mutta vaihtelunalaisilla radoilla, energiayksiköitä, jotka ovat etäisesti verrattavissa jonkin oman aurinkokuntanne kaltaisen tähtiryhmän aurinkoa kiertäviin planeettoihin.

Atomin sisällä elektronit kiertävät keskusprotonin ympäri niin, että niillä on liikkumatila, joka on verrattavissa planeettojen omaamaan liikkumatilaan niiden kiertäessä auringon ympäri aurinkokunnan sisältämässä avaruudessa. Todelliseen kokoon verrattaessa

loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

42:6.6 (476.8) Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonic velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonic interassociation.

42:6.7 (477.1) Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

42:6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. ATOMIC MATTER

42:7.1 (477.3) The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

42:7.2 (477.4) Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic

etäisyys atomin ytimen ja sisimmän elektronikehän välillä on suhteellisesti sama kuin sisimmän planeetan, Merkuriuksen, ja Aurinkonne välillä.

Sekä elektronien pyörahdykset akselinsa ympäri että niiden nopeus atomin ydintä kiertävällä radalla ylittävät kumpikin sen, mitä ihminen kykenee kuvittelemaan, niiden rakenneosina olevien ultimatonien nopeuksista puhumattakaan. Radiumin positiiviset hiukkaset lentävät avaruuteen vauhdilla, joka on noin kuusitoistatuhatta kilometriä sekunnissa, kun negatiiviset hiukkaset puolestaan saavuttavat lähes valon nopeuden.

Paikallisuniversumit noudattavat rakenteensa osalta kymmenjärjestelmää. Duaalisessa universumissa on tasan sata avaruusenergian toisistaan erotettavissa olevaa atomista materialisoitumaa. Se on Nebadonissa suurin mahdollinen aineen järjestäytymisen aste. Nämä sata aineen muotoa koostuvat säännöllisestä sarjasta, jossa yhdestä sataan elektronia kiertää suhteellisen tiivistä keskusydintä. Juuri tämä täsmällinen ja luotettava erilaisten energioiden yhdistyminen muodostaa materian.

Ei jokaisen maailman pintakerroksessa esiinny sataa tunnistettavissa olevaa alkuainetta, mutta ne ovat tai ovat olleet läsnä jossakin tai ovat kehityksessä. Planeetan syntyyn ja sitä seuraavaan kehitykseen liittyvät olosuhteet määräävät, montako atomityyppiä sadasta on havaittavissa. Moneenkaan maailman pinnalta ei löydetä raskaampia atomeja. Urantiallakin ilmenee tunnetuissa raskaammissa alkuaineissa hajoamistaipumusta, kuten radiumin käyttäytyminen osoittaa.

Atomin stabiilitteetti riippuu keskusytimessä olevien sähköisesti epäaktiivisten neutronien lukumäärästä. Kemiallinen käyttäytyminen riippuu kokonaan vapaasti kiertävien elektronien aktiivisuudesta.

Orvontonissa ei ole koskaan ollut mahdollista luonnollisella tavalla koota yli sataa rataelektronia yhdeksi atomijärjestelmäksi. Kun ratakenttään on keinotekoisesti tuotu satayksi elektronia, seurauksena on aina ollut keskusprotonin silmänräpäyksellinen hajoaminen sekä elektronien ja muiden vapautuneiden energioiden rajua hajaantuminen.

Vaikka atomit saattavatkin sisältää yhdestä sataan rataelektronia, vain suurempien atomien kymmenen ulointa elektronia kiertävät keskusytimen ympäri selvästi erottuvina ja erillisinä kappaleina, jotka ehyinä ja kompakteina kiertävät täsmällisiä ja selkeitä ratoja. Keskustaa lähinnä olevat kolmekymmentä elektronia ovat erillisinä ja järjestyneinä kappaleina vaikeasti tarkkailtavia ja havaittavia. Tämä sama

nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

42:7.3 (477.5) The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

42:7.4 (477.6) The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

42:7.5 (477.7) Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

42:7.6 (477.8) Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

42:7.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

42:7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation

elektronisen käyttäytymisen vertaussuhde ytimen läheisyyteen nähden vallitsee kaikissa atomeissa niihin sisältyvien elektronien lukumäärästä riippumatta. Mitä lähempänä ydintä, sitä vähemmän ilmenee elektronien yksilöllisyyttä. Elektronin aaltomainen energialuottuma voi levitä ulospäin siinä määrin, että se ottaa kokonaan haltuunsa atomin radoista alemmat; tämä pitää eritoten paikkansa lähimpänä atomin ydintä olevien elektronien kohdalla.

Kolmellakymmenellä sisimmällä rataelektronilla on yksilöllisyys, mutta niiden energijärjestelmät pyrkivät sekoittumaan keskenään, sillä ne ulottuvat elektronista toiseen ja miltei radalta radalle. Seuraavat kolmekymmentä elektronia muodostavat toisen perheen eli energiydytyksen ja edustavat enenevää erillisyyttä. Ne ovat ainehiukkasia, jotka edellisiä täysimääräisemmin kontrolloivat mukanaan seuraavia energijärjestelmiä. Seuraavat kolmekymmentä elektronia, kolmas energiydytyksen, ovat yhä yksilöllistyneempiä, ja ne kiertävät entistä selkeämpiä ja erillisempiä ratoja. Viimeiset kymmenen elektronia, joita esiintyy vain kymmenessä raskaimmassa alkuaineessa, omaavat riippumattomuuden arvoaseman ja ne kykenevät sen vuoksi enemmän tai vähemmän vapaasti pakenemaan emoytimen hallinnasta. Vähäisinkin lämpötilan ja paineen vaihtelu saa tämän neljännen ja uloimman ryhmän elektronit pakenemaan keskusytimen otteesta, kuten uraanin ja sen sukulaisalkuaineiden spontaani hajoaminen osoittaa.

Ensimmäiset kaksikymmentäseitsemän atomia eli ne, jotka sisältävät yhdestä kahteenkymmeneenseitsemään rataelektronia, ovat muita helpommin käsitettävissä. Kahdennestakymmenennestäkahdeksannesta eteenpäin kohtaamme yhä enemmän arvaamattomuutta, jonka oletetaan johtuvan Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolosta. Mutta osa tästä elektronien arvaamattomuudesta johtuu ultimatonien toisistaan poikkeavista aksiaalinopeuksista sekä ultimatonien selittämättömyydestä "yhteensulloutumisen" taipumuksesta. On olemassa muitakin vuorovaikutuksia — fyysisiä, sähköisiä, magneettisia ja gravitatorisia —, jotka ovat syynä elektronien käyttäytymisessä esiintyvään vaihteluun. Sen vuoksi atomit ovatkin ennustettavuudeltaan henkilöiden kaltaisia. Tilastotieteilijät saattavat julistaa löytäneensä lakeja, jotka hallitsevat suurta joukkoa joko atomeja tai ihmisiä, mutta ne eivät päde, kun on puhe yksittäisestä atomista tai henkilöstä.

to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

42:7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

42:7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained "huddling" proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. ATOMIN KOOSSAPYSYVYYS

Samalla kun gravitaatio on eräs niistä

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors

monista tekijöistä, jotka osallistuvat atomin pienen pienen energiajärjestelmän koossapitämiseen, näissä fyysisissä perusyksiköissä ja niiden joukossa on mukana myös eräs voimakas ja tuntematon energia, niiden perusrakenteen ja perimmäisen käyttäytymisen salaisuus, vahvuus, joka on Urantialla vielä tuntematon. Tämä universaalinen influenssi leviää kaikkialle tämän pikkuruisen energiaorganisaation sisällä olevaan avaruuteen.

Atomin elektronien välissä oleva avaruus ei ole tyhjä. Koko atomin mitalta tätä elektronien välistä avaruutta aktivoivat aaltomaiset ilmiöt, jotka synkronoituvat täydellisesti elektronien nopeuden ja ultimatonien kiertoliikkeiden kanssa. Tätä vahvuutta eivät täysin hallitse tuntemanne lait positiivisesta ja negatiivisesta vetovoimasta; siksi sen käyttäytyminen on toisinaan arvaamatonta. Tämä nimeämätön influenssi näyttää olevan muuan Kvalifioimattoman Absoluutin reaktio avaruusvahvuuden tasolla.

Atomiytimen varautuneet protonit ja varautumattomat neutronit pitää yhdessä niiden välillä edestakaisin kulkevan mesotronin toiminta. Mesotroni on ainehiukkanen, joka on 180 kertaa elektronin painoinen. Ilman tällaista järjestelyä protonien mukanaan kuljettama sähkövaraus hajottaisi atomin ytimen.

Atomin rakenteen ollessa sellainen kuin se on, sähköiset tai gravitatoriset vahvuudet eivät voisi pitää ydintä koossa. Ytimen eheyden pitää yllä mesotronin edestakainen koossapitävä toiminta. Mesotroni kykenee pitämään varautuneita ja varautumattomia hiukkasia koossa suuremman vahvuus-massallisen voimansa johdosta ja lisäksi toimimalla niin, että protonit ja neutronit vaihtavat alinomaan paikkaa. Mesotroni aiheuttaa ydinhiukkasten sähkövarauksen jatkuvan edestakaisen heittelemisen protonien ja neutronien välillä. Yhden mitättömän pienen sekunnin murto-osan ajan tietty ydinhiukkanen on varautunut protoni, seuraavassa sekunnin murto-osassa se on varautumaton neutroni. Ja nämä energiatilan vaihtelut ovat niin uskomattoman nopeita, ettei sähkövarauksella ole mitään mahdollisuutta toimia hajottavana tekijänä. Näin mesotroni toimii "energiantakaja"-hiukkasena, joka myötävaikuttaa suunnattomasti siihen, että atomin ydin on vakaa.

Mesotronin läsnäolo ja toiminta selittävät toisenkin atomiin liittyvän arvoituksen. Kun atomit toimivat radioaktiivisesti, ne säteilevät energiaa paljon enemmän kuin voisi odottaa. Tämä ylimääräinen säteily johtuu mesotronin, "energiantakajan", hajoamisesta, kun siitä näin tulee pelkkä elektroni. Mesotronin hajoamisen yhteydessä esiintyy myös tiettyjen pienten varautumattomien hiukkasten säteilyä.

concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

42:8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatonic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

42:8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

42:8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an "energy-carrier" particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

42:8.5 (479.3) The presence and function of the mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron "energy carrier," which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

Mesotroni selittää atomiytimen tietyt koossapysymisominaisuudet, mutta se ei ole vastuussa protonin kiinnevoimasta protonia kohtaan eikä neutronin kiinnittymisestä neutroniin. Atomin kiinnevoimaisen eheyden takana oleva paradoksaalinen ja voimakas vahvuus on sellainen energian muoto, jota Urantialla ei vielä tunneta.

Näitä mesotroneja esiintyy runsaasti avaruussäteissä, joita lakkaamatta törmää planeettaanne.

42:8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

42:8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. LUONNONFILOSOFIA

Dogmaattista ei ole vain uskonto, vaan luonnonfilosofia pyrkii sekin samalla tavoin dogmatisoitumaan. Kun maineikas uskonnonopettaja päätteli seitsenluvun olevan luonnon perusta siksi, että ihmisen päässä on seitsemän aukkoa, hän olisi saattanut siinä tapauksessa, että olisi ollut paremmin perillä kemiasta, puolustaa tällaista uskomusta tavalla, joka olisi perustunut todelliseen fyysisen maailman ilmiöön. Kaikissa ajallisuuden ja avaruuden fyysisissä universeissa on kymmenlukuun perustuvasta energiarakenteen universaalisesta ilmenemisestä huolimatta aina läsnä olevana muistutuksena esiainetta edustava seitsenkertaisen elektronisen organisaation realiteetti.

Seitsenluku on keskusuniversumin ja luonteenlaadun myötäsyntyisten periytymisten hengellisen järjestelmän osalta perustavanlaatuinen, mutta kymmenluku, kymmenjärjestelmä, kuuluu luonnostaan energiaan, aineeseen ja aineelliseen luomistulokseen. Atomien maailma tuo siitä huolimatta kylläkin esille tiettyä jaksottaista ominaispiirteistöä, joka toistuu seitsenryhminä — syntymämerkki, jota tämä aineellinen maailma kantaa osoituksena sen kaukaisesta hengellisestä alkuperästä.

Tämä sinnikkäästi toistuva luomistuloksen rakenteessa esiintyvä seitsenkertaisuus on nähtävissä kemian alalla samankaltaisten fysikaalisten ja kemiallisten ominaisuuksien toistumisena selvästi erottuvina seitsenjaksoina pantaessa perusalkuaineet atomipainonsa mukaiseen järjestykseen. Kun Urantian kemialliset alkuaineet järjestetään tällä tavoin riviin, jokainen ominaisuus tai piirre pyrkii toistumaan seitsemittäin. Tämä seitsemittäin tapahtuva jaksottainen muutos toistuu vähenevästi ja muunnelluina kemiallisen taulukon alusta loppuun, ja selvimmin se on havaittavissa alkupään eli kevyemmissä atomiryhmittymissä. Jos lähdetään liikkeelle mistä tahansa yksittäisestä alkuaineesta, jonka johonkin ominaisuuteen kiinnitetään huomiota, tämä piirre muuttuu kuuden sitä

9. NATURAL PHILOSOPHY

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

42:9.2 (479.7) The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

42:9.3 (480.1) This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second,

seuraavan alkuaineen kohdalla, mutta kun päästään kahdeksannen kohdalle, sillä on tapana tulla esille uudelleen. Kahdeksas kemiallisesti aktiivinen alkuaine muistuttaa toisin sanoen ensimmäistä, yhdeksäs muistuttaa toista ja niin edelleen. Tällainen fyysisen maailman tosiasia viittaa selvästi sen esivaiheena olevan energian seitsenjakoiseen rakenteeseen ja kertoo ajallisuuden ja avaruuden luomusten seitsenkertaisen erilaisuuden perustavaa laatua olevasta reaalisuudesta. Ihmisen tulisi myös huomata, että luonnollisessa spektrissä on seitsemän väriä.

Mutta kaikki luonnonfilosofian olettamukset eivät pidä paikkaansa. Esimerkkinä mainittakoon hypoteettinen eetteri, joka on ihmisen kekseliäs yritys muodostaa yksi kokonaisuus siitä, mitä hän ei avaruuden ilmiöistä tiedä. Universumifilosofiaa ei voida perustaa niin kutsutun tieteen havaintoihin. Ellei kyseistä muodonmuutosta pystyttäisi näkemään, tiedemies olisi taipuvainen kiistämään sellaisen mahdollisuuden, että toukasta kehittyi perhonen.

Luonnossa on fyysistä stabiliteettia biologiseen joustavuuteen yhdistyneenä vain luomistyön Mestariarkkitehtien omaaman lähes äärettömän viisauden ansiosta. Ei mikään vähempi kuin transsendentaalinen viisaus voisi koskaan suunnitella materian yksiköitä, jotka ovat samalla kertaa niin peräti vakaita ja niin peräti tehokkaan joustavia.

10. UNIVERSAALISET EI-HENGELLISET ENERGIAJÄRJESTELMÄT(AINEELLISET MIELIJÄRJESTELMÄT)

Suhteellisen kosmisen reaalisuuden loputon ulottuvuus Paratiisin monotan absoluuttisuudesta avaruuden voimavarausten absoluuttisuuteen herättää ajatuksen tietyistä keskinäissuhteen kehityksistä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ei-hengellisissä reaalisuuksissa — niissä avaruuden voimavaraukseen kätkeytyvissä realiteeteissa, jotka paljastuvat monotassa ja ilmenevät väliaikaisesti näiden kummankin välissä olevilla kosmisilla tasoilla. Koska tämä energian ikuinen kiertokulku johtaa universumien Isään, se on absoluuttista, ja kun se on absoluuttista, se ei tosiasiana eikä arvona ole laajenevaa; Alkuperäinen Isä kuitenkin todellistuu tälläkin hetkellä — niin kuin aina — ajallis-avaruudellisten sekä ajallis-avaruudellisuuden ylittävien merkitysten iäti laajenevasta areenasta, muuttuvien suhteiden areenasta, jolla energia-aine yhä suuremmassa määrin joutuu elävän ja jumalallisen hengen ylivalvontaan elävän ja persoonallisen mielen kokemuksellisen

and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

42:9.4 (480.2) But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

42:9.5 (480.3) Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (MATERIAL MIND SYSTEMS)

42:10.1 (480.4) The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

ponnistelun kautta.

Universaaliset ei-hengelliset energiat jälleenyhdistyvät muiden kuin Luojan mielen elävissä järjestelmissä eri tasoilla, joista muutamit ovat kuvailtavissa seuraavasti:

1. Auttajahenkiä edeltävät mielet. Tämä mielen taso on ei-kokeva, ja asutuissa maailmoissa siitä huolehtivat Fyysiset Päävalvojat. Kysymyksessä on mekaaninen mieli, aineellisen elämän alkeellisimpien muotojen ei-opetettavissa oleva äyllisyys, mutta ei-opetettavissa oleva mieli toimii planeettojen alkukantaisen elollisuuden lisäksi monilla muillakin tasoilla.

2. Auttajahengelliset mielet. Kysymys on paikallisuniversumin Äiti-Hengen toiminnasta hänen vaikuttaessaan seitsemän mielenauttajahenkensä kautta aineellisen mielen opetettavissa olevalla (ei-mekaanisella) tasolla. Tällä tasolla aineellinen mieli kokee: ihmisen alapuolella olevana (eläimen) äyllisyytenä viidessä ensimmäisessä auttajassa, ihmisen (moraalisena) äyllisyytenä seitsemässä auttajassa; ihmisen yläpuolella olevana (keskiväliolennon) äyllisyytenä kahdessa viimeisessä auttajassa.

3. Kehittyvät morontiamielet — kehittyvien persoonallisuksien laajeneva tietoisuus paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikana. Tämä on paikallisuniversumin Äiti-Hengen yhdessä Luoja-Pojan kanssa antama lahja. Tämä mielen taso merkitsee morontiatyyppisen elämänvälineen muodostamista. Se on sellainen aineellisen ja hengellisen yhdistelmä, jonka paikallisuniversumin Morontiavoiman Valvojat saavat aikaan. Morontiamieli toimii aina eri tavalla suhteessa morontiaelämän 570 tasoon, ja se tuo julki sitä suurempaa kykyä liittyä kosmiseen mieleen, mitä korkeampia tasoja saavutetaan. Tämä on kuolevaisten luotujen kehityksen kulkusuunta, mutta Universumin Poika ja Universumin Henki lahjoittavat myös ei-morontiaaliseen järjestelmään kuuluvaa mieltä paikallisuomusten ei-morontiaalisille lapsille.

Kosminen mieli. Tämä on ajallisuuden ja avaruuden seitsenkertaisesti erilaistunut mieli, jota aina yhden vaiheen osalta jakaa kukin Seitsemästä Valtiahengestä jollekin seitsemästä superuniversumista. Kosmiseen mieleen sisältyvät kaikki finiittisen mielen tasot, ja se koordinoituu kokemuksellisesti Korkeimman Mielen evolutionaaristen jumaluustasojen kanssa ja transsendentaalisesti absoluuttisen mielen eksistentiaalisten tasojen — Myötätoimijan suorien yhteyspiirien — kanssa.

Paratiisissa mieli on absoluuttista, Havonassa absoniittista, Orvontonissa finiittistä.

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds*. This level of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds*. This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind*. This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always

Mieli tuo aina mukanaan elävän hoivaamisen läsnäolon ja toiminnan sekä erilaisia energiajärjestelmiä, ja tämä pitää paikkansa kaikkiin mielen tasoihin ja kaikenlaisiin mieliin nähden. Mutta kosmisen mielen tuolla puolen käy yhä vaikeammaksi kuvata mielen suhteita ei-hengelliseen energiaan. Havonalainen mieli on absoluuttisen alapuolella, mutta evolutionaarisen yläpuolella. Kun se on eksistentiaalis-kokemuksellista, se on lähempänä absoniittista kuin mitään muuta teille paljastettua käsitettä. Paratiisimieli on ihmisen ymmärryskyvyn yläpuolella; se on eksistentiaalista, ei-avaruudellista ja ei-ajallista. Kaikkien näiden mielen tasojen ylle kohoo kuitenkin Myötätoimijan universaalinen läsnäolo, Paratiisissa olevan Mielenjumalan mieligravitaatio ote.

connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. MAAILMANKAIKKEUDEN MEKANISMIT

Mielen arvioinnin ja tuntemisen kohdalla on muistettava, että maailmankaikkeus ei ole mekaaninen eikä maaginen. Se on mielen luomus ja lainalainen mekanismi. Mutta vaikka luonnonlait käytäntöön sovellettuina toimivat kaksissa maailmoissa, jotka näyttävät fyysiseltä ja hengelliseltä, nämä kaksi ovat todellisuudessa yksi. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kaiken aineellistumisen alkuperäinen syy ja samanaikaisesti kaikkien henkien ensimmäinen ja permimäinen Isä. Paratiisin-Isä esiintyy henkilökohtaisesti Havonan ulkopuolisissa universumeissa vain puhtaana energiana ja puhtaana henkenä — Ajatuksensuuntaajina ja muina samankaltaisina osasina.

Mekanismit eivät absoluuttisesti dominoi luomistuloksen kokonaisuutta; universumien universumi kaikkineen on mielen suunnittelema, mielen luoma ja mielen hallinnoima. Mutta universumien universumin jumalallinen mekanismi on yhtä kaikki liian täydellinen, jotta siinä ihmisen finiittisen mielen luomilla tieteellisillä menetelmillä havaittaisiin jälkeäkään infiniittisen mielen ylivaltiudesta. Sillä tämä luova, hallitseva ja ylläpitävä mieli ei ole aineellista mieltä eikä luodun olennon mieltä, vaan se on henkimieltä, joka toimii luojalle kuuluvilla jumalallisen todellisuuden tasoilla ja tasoilta.

Kyky erottaa ja havaita mieli maailmankaikkeuden mekanismeissa on kokonaan riippuvainen tällaiseen tarkkailutehtävään ryhtyneen tutkivan mielen kyvykkyydestä, ulottuvuudesta ja kapasiteetista. Ajallis-avaruudelliset mielet, jotka on organisoitu ajallisuuden ja avaruuden energioista, ovat ajallisuuden ja avaruuden mekanismien alaisia.

Liike ja universumin gravitaatio ovat universumien universumin persoonattoman ajallis-

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space

avaruudellisen mekanismin kaksoiskasvot. Tasot, joilla henki, mieli ja aine reagoivat gravitaatioon, ovat täysin ajasta riippumattomia, mutta vain todellisuuden aidot henkitasot ovat avaruudesta riippumattomia (ovat ei-avaruudellisia). Universumin korkeammat mielen tasot — henkimielen tasot — voivat nekin olla ei-avaruudellisia, mutta ihmismielen kaltaisen aineellisen mielen tasot reagoivat universumin gravitaation vuorovaikutuksiin, ja ne menettävät tämän reagoitinsa vain samassa suhteessa kuin ne samastuvat henkeen. Henkireaalisuuden tasot tunnistaa niiden henkisisällöstä, ja ajallisuudessa ja avaruudessa esiintyvää hengellisyyttä mitataan vertaamalla sitä käänteisesti sen herkkyyteen lineaarista gravitaatiota kohtaan.

Reagointi lineaariseen gravitaatioon on ei-henkisen energian määrällinen mitta. Kaikki massa, järjestynyt energia, joutuu tähän otteeseen, paitsi kun siihen vaikuttavat liike ja mieli. Lineaarinen gravitaatio on makrokosmoksen lyhyen kantaman koossapitävä voima, vähän samaan tapaan kuin atomin sisäisen koossapysyvyyden voimat ovat mikrokosmoksen lyhyen kantaman voimia. Niin kutsutuksi aineeksi järjestynyt fyysinen aineellistunut energia ei voi matkata avaruutta vaikuttamatta reagointiin, joka kohdistuu lineaariseen gravitaatioon. Vaikka tällainen gravitaatioreagointi on suoraan verrannollista massaansa nähden, väliin tuleva avaruus modifioi sitä kuitenkin niin, että lopputulos on vain karkea arvio, kun sen ilmoitetaan olevan kääntäen verrannollinen etäisyyden neliöön. Loppujen lopuksi avaruus voittaa lineaarisen gravitaation siksi, että siinä ovat mukana monien aineellisen olomuodon yläpuolella olevien voimien antigravitatoriset vaikutukset, voimien, jotka toimivat gravitaation vaikutuksen ja kaikkinaisen siihen reagoimisen neutraloimiseksi.

Äärimmäisen monimutkaisilta ja varsin automaattisilta näytävillä kosmisilla mekanismeilla on aina taipumus kätkeä niissä olevan alulle panevan eli luovan mielen läsnäolo keneltä tahansa ja kaikilta sellaisilta älyllisiltä olennoilta, jotka ovat hyvin kaukana tämän mekanismin olemuksen ja kapasiteetin universumitasojen alapuolella. On tämän vuoksi väistämätöntä, että korkeampien universumimekanismien täytyy luotujen olentojen alempien luokkien silmissä näyttää mielettömiltä. Ainoa mahdollinen poikkeus tästä johtopäätöksestä olisi se, että mielellisyyttä näyttäisi epäsuorasti ilmentävän näennäisesti itse itseään ylläpitävän universumin hämmästyttävä ilmiö — mutta se on pikemminkin filosofian kuin tosiasiallisen kokemuksen piiriin kuuluva asia.

Koska mieli koordinoi maailmankaikkeuden, ei mekanismien muuttumattomuutta ole olemassa. Etenevä evoluutio, johon yhdistyy kosminen itsensä ylläpito, on ilmiönä universaalinen. Maailmankaikkeuden kehittymisen

mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

42:11.5 (482.3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482.4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originative or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482.5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is

kapasiteetti on ehtymätön spontaanisuuden äärettömydessään. Edistymisen kohti sopusointuista yhtenäisyyttä, kasvava kokemuksellinen yhdistyminen iäti laajenevaan suhteiden monimutkaisuuteen lisättynä, olisi toteutettavissa vain tavoitehakuisen ja dominoivan mielen toimesta.

Kuta korkeampi johonkin maailmankaikkeuden ilmiöön liittyvä universaalinen mieli on, sitä vaikeampaa on alempiin tyypeihin kuuluvan mielen sitä havaita. Ja koska maailmankaikkeuden mekanismin mieli on luovaa henkimieltä (jopa Infiniittisen mielellisyyttä), eivätkä maailmankaikkeuden alemmantasoiset mielet, kaikkein alimmasta mielestä eli ihmismielestä puhumattakaan, voi sitä koskaan löytää eikä erottaa. Vaikka kehittyvä, eläimestä polveutuva mieli onkin luonnostaan Jumalaa etsivä, se ei omin avuin eikä itsestään ole myötäsyttyisesti Jumalaa tunteva.

12. HAHMO JA MUOTO — MIELEN HALLITSEVUUS

Mekanismien kehittyminen merkitsee ja osoittaa luovan mielen kätkeytyä läsnäoloa ja herruutta. Kuolevaisen olennon älyllinen kyky laatia, suunnitella ja luoda automaattisia mekanismeja osoittaa, että ihmismielen verrattomat, luovat ja tavoitehakuiset ominaisuudet ovat planeetalla hallitsevana influenssina. Mieli tavoittelee aina:

1. Aineellisten mekanismien luomista.
2. Kätkeytyjen salaisuuksien löytämistä.
3. Etäisten paikkojen tutkimista.
4. Mentaalisten järjestelmien laatimista.
5. Viisautta osoittavien päämäärien saavuttamista.
6. Henkitasojen saavuttamista.
7. Jumalallisten määränpäiden — korkeimman, perimmäisen ja absoluuttisen — tavoittamista.

Mieli on aina luovaa. Yksittäisen eläimen, kuolevaisen, morontiaolennon, henkeä olevan taivasmatalaisen tai lopullisuuden saavuttajan mielellisyys kykenee aina tuottamaan sopivan ja käyttökelpoisen ruumiin elävälle luotuidentiteetille. Mutta persoonallisuuden läsnäoloilmiö eli identiteetin hahmo ei sellaisenaan ole energian, ei fyysisen, mielellisen eikä hengellisen energian, ilmentymä. Persoonallisuuden muoto on elävän olennon hahmoaspekti; se merkitsee epäsuorasti myös energioiden järjestymistä, ja tämä, kun siihen lisätään elämä ja liike, on luodun olennon

inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482.6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. PATTERN AND FORM — MIND DOMINANCE

42:12.1 (483.1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

- 42:12.2 (483.2) 1. Creation of material mechanisms.
- 42:12.3 (483.3) 2. Discovery of hidden mysteries.
- 42:12.4 (483.4) 3. Exploration of remote situations.
- 42:12.5 (483.5) 4. Formulation of mental systems.
- 42:12.6 (483.6) 5. Attainment of wisdom goals.
- 42:12.7 (483.7) 6. Achievement of spirit levels.
- 42:12.8 (483.8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

42:12.9 (483.9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mindal, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

olemassaolon mekanismi.

Jopa henkiolennoilla on muoto, ja nämä henkimuodot (hahmot) ovat todellisia. Jopa korkeimmantyyppisillä henkipersonallisuuksilla on hahmo — persoonallisuuden hahmo, joka on joka suhteessa Urantian kuolevaisten ruumiiseen verrattava. Lähes kaikilla seitsemässä superuniversumissa kohdattavilla olennoilla on muoto. Mutta tästä yleissäännöstä on muutama poikkeus: Ajatuksensuuntaajilla ei näytä olevan hahmoa, ennen kuin ne ovat fuusioituneet kuolevaiskumppaninsa eloon jäävän sielun kanssa. Yksinäiset Sanansaattajat, Inspiroidut Kolminaisuushenget, Äärettömän Hengen Henkilökohtaiset Avustajat, Gravitaatiosanansaattajat, Transsendentaaliset Kirjurit ja eräät muut ovat niin ikään vailla havaittavaa muotoa. Mutta nämä ovat tyypiltään harvalukuisia poikkeuksia; suurella enemmistöllä on eittämätön persoonallisuuden muoto, hahmo, joka on kunkin yksilön osalta omapiirteinen ja joka on tunnistettavissa ja erotettavissa vain kyseiselle persoonalle kuuluvaksi.

Kosmisen mielen yhteistyö ja mielenauttajahenkien hoiva kehittävät kehittyvälle ihmisolennolle sopivan fyysisen tomumajan. Morontiamieli yksilöllistää samalla tavoin morontiahahmon kaikille kuolevaisille eloonjääville. Kuten kuolevaisen ruumis on henkilökohtainen ja jokaiselle ihmiselle omapiirteinen, niin on morontiahahmokin oleva varsin yksilöllinen ja riittävän luonteenomainen sitä hallitsevalle luovalle mielelle. Yhtä vähän kuin on kahta toistensa kaltaista ihmisruumista, yhtä vähän on kahta toistensa kaltaista morontiahahmoa. Morontiavoiman Valvojat vastaavat siitä erilaistumattomasta morontiamateriaalista, jonka palvelevat serafit toimittavat ja jonka avulla morontiaelämä voi alkaa toimia. Ja morontiaelämän jälkeen havaitaan, että henkihahmot ovat yhtä lailla toisistaan poikkeavia, henkilökohtaisia, ja jokainen niistä on omalle henkimieliänsukkaalleen omapiirteinen.

Aineellisessa maailmassa te ajattelette, että ruumiilla on henki, mutta me katsomme, että hengellä on ruumis. Ainetta olevat silmät ovat tosiaankin hengestä syntyneen sielun ikkunat. Henki on arkkitehti, mieli on rakentaja, ruumis on aineellinen rakennus.

Fyysiset, hengelliset ja mielelliset energiat eivät sellaisinaan ja puhtaassa tilassaan vaikuta toisiinsa fenomenaalisten universumien aktuaaleina. Paratiisissa nämä kolme energiaa ovat tasavertaisia, Havonassa ne esiintyvät koordinoituina, kun taas finiittisten toimintojen universumitasoilla on kohdattava aineellisen, mielellisen ja hengellisen herruuden kaikki ulottuvuudet. Ajallisuuden ja avaruuden ei-persoonallisissa tilanteissa vallalla näyttää olevan

42:12.10 (483.10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more

fyysinen energia, mutta näyttää myös siltä, että mitä lähemmäksi henkimielen toiminta tulee tavoitteen jumalallisuutta ja toiminnan korkeimmuutta, sitä lähemmäs hallitsevaa asemaa henkivaihe pääsee; että perimmäisellä tasolla henkimestä voi tulla lähes täysin hallitseva. Absoluuttisella tasolla henki on selvästi hallitsevana. Ja sieltä lähtien ajallisuuden ja avaruuden maailmojen halki, missä ikinä jokin jumalallinen henkirealiteetti on läsnä, milloin ikinä reaalin henkimieli toimii, siellä pyrkii aina ilmaantumaan tämän henkirealiteetin aineellinen eli fyysinen vastinkappale.

Henki on luova realiteetti; fyysinen vastinkappale on henkitodellisuuden ajallisuus-avaruudellinen heijastuma, henkimielen luovan toiminnan fyysinen seuraamus.

Mieli hallitsee universaalisesti ainetta, niin kuin se puolestaan on herkkä hengen harjoittamalle perimmäiselle ylivalvonnalle. Ja mitä tulee kuolevaiseen ihmiseen, vain sellainen mieli, joka auliisti alistuu hengen johdatukseen, voi toivoa jäävänsä eloon kuolevaisen ajallisuus-avaruudellisesta olemassaolosta Korkeimman, Perimmäisen ja Absoluutin — Infiniittisen — iäisen hengenmaailman kuolemattomana lapsena.

[Gabrielin pyynnöstä esittänyt muuan Nebadonissa palveleva Voimallinen Sanansaattaja.]

nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

42:12.14 (484.2) The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

42:12.15 (484.3) Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

42:12.16 (484.4) [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

Luku 43. Konstellaatiot

⇐ 042

Urantia-kirjan

044 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 43 KONSTELLAATIOT

Osiot

Johdanto

1. Konstellaation päämaja
2. Konstellaation hallitus
3. Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmat
4. Kokousvuori — Päivien Uskollinen
5. Edentian Isät Luciferin kapinan jälkeen
6. Jumalan puutarhat
7. Univitatia
8. Edentian koulutusmaailmat
9. Edentian kansalaisuus

PAPER 43 THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitatia
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

Johdanto

URANTIASTA puhuttaessa käytetään yleisesti ilmaisua Satanian 606, Nebadonin Norlatiadekissa, mikä tarkoittaa kuudettasadattakuudetta asuttua maailmaa Satanian paikallisjärjestelmässä. Tämä sijaitsee Norlatiadekin konstellaatiossa, joka puolestaan on yksi Nebadonin paikallisuniversumin sadasta konstellaatiosta. Koska konstellaatiot ovat paikallisuniversumin ensiasteisia jakautumia, niiden hallitsijat kytkevät asutuista maailmoista koostuvat paikallisjärjestelmät Salvingtonissa olevaan paikallisuniversumin keskushallintoon ja heijastamisen kautta Uversan Päivien Muinaisten superhallintoon.

Konstellaationne hallitus sijaitsee 771 arkkitehtonisen sfäärin sikermässä. Näistä sfääreistä Edentia on keskeisin ja suurin. Se on Konstellaation-Isien, Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien, hallituksen sijaintipaikka. Edentia itse on likimain sata kertaa maailmanne suuruinen. Edentiaa ympäröivät

INTRODUCTION

^{43:0.1 (485.1)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{43:0.2 (485.2)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres

seitsemänkymmentä suurempaa sfääriä ovat noin kymmenen kertaa Urantian kokoisia, kun taas jokaista mainittua seitsemääkymmentä maailmaa kiertävät kymmenen satelliittia ovat suunnilleen Urantian suuruisia. Nämä 771 arkkitehtonista sfääriä ovat kokonsa puolesta muiden konstellaatioiden vastaaviin sfääreihin verrattavia.

Edentian ajanlasku ja etäisyyksien mittaamistapa ovat samat kuin Salvingtonissa, ja universumin pääkaupunkisfäärien tavoin myös konstellaatiopäämajojen käytössä on kaikkia taivaan älyllisiä olentoja. Yleisesti ottaen nämä persoonallisuudet eivät suurestikaan eroa universumihallinnon yhteydessä kuvailluista.

Valvojaserafit, paikallisuniversumin enkelten kolmas luokka, osoitetaan konstellaatioiden palvelukseen. He pitävät päämajaansa pääkaupunkisfääreillä ja suorittavat laajamittaista palvelua ympäröivissä morontiakoulutuksen maailmoissa. Norlatiadekissa seitsemänkymmenen suursfäärin ja seitsemänsadan pienemmän satelliitin asukkaina ovat univitatia-olennot, konstellaation vakinaiset kansalaiset. Kaikista näistä arkkitehtonisista maailmoista pitää täysimääräistä huolta syntyperäisen elollisuuden eri ryhmät, jotka enimmäkseen jäävät paljastamatta, mutta joihin kuuluvat tehokkaat spironga- ja kauniit spornagiaolennot. Kun kerran konstellaatioiden morontiaelollisuus on morontiakoulutusjärjestelmän keskipiste, se on, kuten voitte aavistaakin, sekä tyypillistä että ihanteiden mukaista.

1. KONSTELLAATION PÄÄMAJA

Ihastuttavia ylänköjä Edentiassa on runsain mitoin, fyysistä ainetta olevia laajoja kukkuloita, jotka morontiaelollisuus kruunaa ja joiden ylle hengellinen kirkkaus leviää, mutta siellä ei ole sellaisia jylhiä vuorijonoja, jollaisia esiintyy Urantialla. Siellä on kimaltelevia järviä kymmenintuhansin ja niiden välillä tuhansia ja taas tuhansia virtoja, mutta suuria valtameriä tai koskina kuohuvia jokia siellä ei ole. Vain ylängöiltä nämä pinnalla kulkevat virrat puuttuvat.

Edentian ja muiden samankaltaisten arkkitehtonisten sfäärien vesi ei eroa evolutionaaristen planeettojen vedestä. Tällaisten sfäärien vesistöt ovat sekä pinnalla kulkevia että pinnanalaisia, ja kosteus on jatkuvassa kiertokulussa. Näitä eri vesireittejä myöten voidaan purjehtia Edentian ympäri, vaikka pääasiallinen kulkuväylä onkin ilmakehä. Henkiolennoilla on luonnollisesti tapana matkata sfäärin pinnan yläpuolella, kun morontia- ja muut aineelliset olennot taas käyttävät hyväkseen aineellisia ja

surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

^{43:0.3 (485.3)} Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

^{43:0.4 (485.4)} The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitatia, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

^{43:1.1 (485.5)} Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

^{43:1.2 (486.1)} The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric

puoliaineellisia välineitä ilmakehässä matkatessaan.

Edentiaalla ja siihen liittyvillä maailmoilla on todellinen ilmakehä, tällaisille arkkitehtonisille luomuksille ominainen ja tavanmukainen kolmen kaasun seos, johon kuuluvat Urantian ilmakehän kaksi alkuainetta sekä morontialuotujen hengitykseen sopiva morontiakaasu. Mutta vaikka tämä ilmakehä on sekä aineellinen että morontiaallinen, mitään myrskyjä tai hurrikaaneja ei esiinny; mitään kesää taikka talvea ei myöskään ole. Tämä ilmakehän häiriöiden ja vuodenaikojen vaihtelun puuttuminen tekee mahdolliseksi kaikkien ulkoalueiden kaunistamisen näissä erityisesti luoduissa maailmoissa.

Edentian ylängöt ovat suurenmoisia fyysisiä maastokohtia, ja niiden kauneutta lisää se loputon elollisuuden runsaus, joka peittää ne koko pituudeltaan ja leveydeltään. Muutamia perin harvoja erillisiä rakennelmia lukuun ottamatta näillä ylängöillä ei ole mitään luodun olennon kätten töitä. Aineellisia ja morontiaalisia kaunistuksia on vain asuma-alueilla. Pienemmät kukkulat ovat erityisasuinpaikkojen sijaintialueita, ja ne on koristeltu kauniisti sekä biologisin että morontiaalisin taideteoksia.

Seitsemännen kukkulajonon huipulla sijaitsevat Edentian kuolleistaheräämissalit, joissa toisasteiseen muunneltuun ylösnousemusjärjestykseen kuuluvat ylösnousevat kuolevaiset heräävät. Nämä kamarit, joissa kuolevaisten uudelleen kokoaminen tapahtuu, ovat Melkisedekien valvonnassa. Ensimmäisellä Edentian vastaanottosfäärillä (aivan kuten Melkisedekien planeetalla Salvingtonin lähellä) on myös erityiset kuolleistaheräämissalit, joissa muunneltuihin ylösnousemusjärjestelmiin kuuluvat kuolevaiset pannaan taas kokoon.

Melkisedekit ylläpitävät Edentiassa myös kahta erityiskorkeakoulua. Niistä toinen, hätätilakoulu, on omistettu Satanian kapinasta johtuvien ongelmien tutkimiseen. Toinen, lahjoittautumisen koulu, omistautuu niiden uusien ongelmien opiskeluun, jotka juontuvat siitä, että Mikael suoritti viimeisen lahjoittautumisensa eräässä Norlatiadekin maailmassa. Tämä jälkimmäinen korkeakoulu perustettiin lähes neljäkymmentätuhatta vuotta sitten — pian sen jälkeen kun Mikael oli ilmoittanut, että Urantia oli valittu hänen viimeisen lahjoittautumisensa maailmaksi.

Lasimeri, Edentian vastaanottoalue, on hallintokeskuksen lähellä, ja sitä ympäröi päämaja-amfiteatteri. Tätä aluetta reunustavat konstellaatioasioiden seitsemänkymmenen osaston hallintokeskukset. Edentian toinen puolisko jakaantuu seitsemänkymmenen kolmionmuotoiseen lohkokseen, joiden rajaviivat

passage.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43:1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43:1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia, wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

43:1.6 (486.5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

43:1.7 (486.6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective

kohtaavat omien sektoreidensa päämajarakennuksessa. Loppuosa tästä sfääristä on yhtä valtavaa luonnonpuistoa, Jumalan puutarhoja.

Vaikka ajoittaisten Edentiassa-käyntiesi aikana koko planeetta on vapaasti tutkittavissasi, tulet enimmän osan ajastasi viettämään kuitenkin siinä hallintokolmiossa, jonka numero vastaa senhetkisen asuinmaailmasi numeroa. Olet aina oleva tervetullut tarkkailijaksi lakiasäättäviin kokouksiin.

Edentiassa asuville ylösnousemuskuolevaisille osoitettu morontia-alue sijaitsee kolmannenkymmenennenviiden kolmion keskivyöhykkeellä, jonka rajanaapurina on finaliittien päämaja, se kun sijaitsee kolmannessakymmenennessäkuudennessa kolmiossa. Univitatia-olentojen päämajan hallussa on suunnaton alue kolmannenkymmenennenneljän kolmion keskialueella, heti morontiakansalaisille varatun asuinalueen vieressä. Näistä järjestelyistä käy selville, että tarpeelliset toimet on tehty ainakin seitsemänkymmenen taivaallisen elollismuodon pääjakautuman majoittamista varten ja myös sitä silmällä pitäen, että jokainen näistä seitsemästäkymmenestä kolmionmuotoisesta alueesta on yhteydessä johonkin morontiakoulutuksen seitsemästäkymmenestä suuremmasta sfääristä.

Edentian lasimeri on valtava ympyränmuotoinen kristalli, jonka ympärysmitta on noin satakuusikymmentä kilometriä ja syvyys noin neljäkymmentäkahdeksan kilometriä. Tämä suurenmoinen kristalli toimii kaikkien kuljetusserafien ja muiden, sfäärin ulkopuolisista kohteista saapuvien olentojen vastaanottokenttänä. Tällainen lasimeri helpottaa kuljetusserafien laskeutumista suuresti.

Tämänlaatuinen kristallikenttä on miltei kaikissa arkkitehtonisissa maailmoissa; ja koristearvonsa lisäksi se palvelee monia tarkoituksia. Sitä käytetään superuniversumiheijasteiden esittämiseen paikalle kerääntyville ryhmille sekä yhtenä energian muuntotekniikan tekijänä avaruuden virtauksia modifioitaessa ja muita sisään tulevia fyysisen energian virtoja muokattaessa.

2. KONSTELLAATION HALLITUS

Konstellatiot ovat paikallisuniversumin itsehallinnolliset yksiköt, sillä kutakin konstellatiota hallitaan sen omien lakisäännösten mukaisesti. Kun Nebadonin tuomioistuimet istuvat käsittelemässä universumiasioita, kaikki sisäiset asiat käsitellään asianomaisen konstellation voimassa olevien lakien mukaisesti.

sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43:1.8 (486.7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43:1.9 (486.8) The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43:1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43:1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

43:2.1 (487.3) The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These

Paikallisjärjestelmien hallintovirkailijat panevat täytäntöön nämä Salvingtonin oikeudelliset määräykset samoin kuin konstellaation lakisäädöksetkin.

Konstellaatiot toimivat näin ollen lainsäädännöllisinä eli lainlaadinnallisina yksikköinä, kun taas paikallisjärjestelmät palvelevat toimeenpanevinä eli voimaansaattavina yksikköinä. Salvingtonin hallitus on korkein oikeudellinen ja koordinoiva vallanhaltija.

Vaikka korkein oikeudellinen toiminta kuuluu paikallisuniversumin keskushallinnolle, kunkin konstellaation päämajassa on kuitenkin myös kaksi avustavaa, mutta merkittävää, tuomioistuinta: Melkisedekien neuvosto ja Kaikkein Korkeimman oikeusistuin.

Kaikkia oikeudellisia ongelmia tarkastelee ensin Melkisedekien neuvosto. Kaksitoista tähän luokkaan kuuluvaa persoonallisuutta, jotka ovat evolutionaarisilla planeetoilla ja järjestelmien päämajamaailmoissa saaneet tiettyä tehtävän edellyttämää kokemusta, saavat valtuudet todistusaineiston läpikäymiseen, vastineiden ennakkokäsittelymiseen ja väliaikaisten tuomioiden laatimiseen, jotka sitten lähetetään edelleen Kaikkein Korkeimman, hallitsevan Konstellaation-Isän, oikeusistuimelle. Tämän jälkimmäisen tuomioistuimen kuolevaisosasto koostuu seitsemästä tuomarista, jotka kaikki ovat ylösnousemuskuolevaisia. Mitä ylemmäs universumin piirissä nousette, sitä varmempaa on, että tuomarinne ovat kaltaisiaanne.

Konstellaation lainsäädäntäelin jakaantuu kolmeen ryhmään. Konstellaation lainsäädäntäohjelma saa alkunsa ylösnousemuksellisten alahuoneesta. Se on ryhmä, jota johtaa finaliitti ja johon kuuluu tuhat kuolevaisedustajaa. Jokainen järjestelmä nimittää tähän keskusteluimeen kymmenen jäsentä. Edentiassa tämä elin ei ole tällä hetkellä täysilukuinen.

Lainsäätäjien keskimmäisen kamarin kokoonpanoon kuuluvat serafiarmeijat ja serafien kumppanit, muut paikallisuniversumin Äiti-Hengen lapset. Tässä ryhmässä on sata jäsentä, ja sen nimittävät ne valvovat persoonallisuudet, jotka johtavat näiden olentojen erilaisia toimintoja niiden toimiessa konstellaation piirissä.

Konstellaation lainsäätäjien neuvoa-antava eli korkein elin koostuu päärien huoneesta, jumalallisten Poikien huoneesta. Tämän elimen valitsevat Kaikkein Korkeimmat Isät, ja sen jäsenmäärä on kymmenen. Ylähuoneessa saavat palvella vain erityiskokemusta omaavat Pojat. Kysymyksessä on se asiatiedot keräävä ja aikaa säästävä ryhmä, joka palvelee lakiasäättävän kokouksen kumpaakin alemmää osastoa sangen tehokkaasti.

judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

43:2.2 (487.4) Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

43:2.3 (487.5) While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

43:2.4 (487.6) All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

43:2.5 (487.7) The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

43:2.6 (487.8) The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

43:2.7 (488.1) The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

Lainsäätäjien yhteisneuvostossa on kolme jäsentä jokaisesta konstellaation edellä mainitun neuvottelevan kokouksen eri haarakkeesta, ja sen puheenjohtajana toimii hallitseva nuorempi Kaikkein Korkein. Tämä ryhmä vahvistaa kaikkien lakisäädösten lopullisen sanamuodon ja antaa valtuutuksen niiden kaukoviestittäjien toimesta tapahtuvaan julkistamiseen. Tämän korkeimman komission hyväksyntä antaa lakisäädöksille kyseisen toimipiirin lain voiman; heidän päätöksensä ovat lopullisia. Edentian lainsäädännöllisistä julistuksista muodostuu koko Norlatiadekin peruslaki.

3. NORLATIADEKIN KAIKKEIN KORKEIMMAT

Konstellaatioiden hallitsijat kuuluvat paikallisuniversumin poikien Vorondadek-yhteisöön. Kun näitä Poikia valtuutetaan universumissa tapahtuvaan aktiivipalvelukseen joko konstellaatioiden hallitsijoiksi tai muihin tehtäviin, heidät tunnetaan Kaikkein Korkeimpina, sillä kaikista Jumalan Paikallisuniversumipoikien luokista juuri heissä ruumiillistuu korkein hallinnollinen viisaus, johon lisäksi kytkeytyy mitä kaukokatseisin ja järkevin lojaalisuus. Heidän henkilökohtaista tahrattomuuttaan ja heidän ryhmälojaalisuuttaan ei ole koskaan asetettu kyseenalaiseksi; Nebadonissa ei ole koskaan esiintynyt Vorondadek-Poikien kapinahenkeä.

Gabriel valtuuttaa vähintäänkin kolme Vorondadek-Poikaa Nebadonin jokaisen konstellaation Kaikkein Korkeimmiksi. Tämän kolmikon johtava jäsen tunnetaan Konstellaation-Isänä ja hänen kaksi kumppaniaan tunnetaan vanhempana Kaikkein Korkeimpana ja nuorempana Kaikkein Korkeimpana. Konstellaation-Isä hallitsee kymmenentuhannen standardivuoden ajan (noin 50.000 Urantian vuotta), ja ennen sitä hän on palvellut yhtä pitkät ajat nuorempana kumppanina ja vanhempana kumppanina.

Psalminkirjoittaja tiesi, että Edentiaa hallitsee kolme Konstellaation-Isää, ja niin hän puhui heidän asuinsijastaan monikossa: "Siellä on virta, jonka vedet ilahduttavat Jumalan kaupunkia, Kaikkein Korkeimpien asumusten pyhintä paikkaa."

Urantialla on kautta aikain vallinnut suuri sekaannus, kun on ollut puhe universumin eri hallitsijoista. Monet myöhemmät opettajat sekoittivat hämärät ja epämääräiset heimojumaluutensa Kaikkein Korkeimpiin Isiin. Vieläkin myöhemmin heprealaiset yhdistivät kaikki nämä taivaalliset hallitsijat monikoosteiseksi Jumaluudeksi. Eräs opettaja ymmärsi, etteivät

43:2.8 (488.2) The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High*. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: "There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs."

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, "He who dwells

Kaikkein Korkeimmat ole Ylimmäisiä Hallitsijoita, sillä hän sanoi: "Joka asuu Kaikkein Korkeimman salaisessa paikassa, hän pysyy Kaikkivaltiaan varjossa." Urantian kirjoituksista on toisinaan hyvin vaikeata tietää, kehen termi "Kaikkein Korkein" viittaa. Mutta Daniel käsitti täysin nämä asiat. Hän sanoi: "Kaikkein Korkein hallitsee ihmisten valtakunnassa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo."

Konstellaaation-Isien toimet eivät juurikaan kohdistu asutun planeetan yksilöihin, mutta he ovat läheisessä suhteessa niihin konstellaaation lainsäädännöllisiin ja lainlaadinnallisiin toimintoihin, jotka varsin suuresti koskevat asuttujen maailmojen jokaista kuolevaisten rotua ja kansallista ryhmää.

Vaikka konstellaaation hallitus onkin itsenne ja universumihallinnon välissä, ei teitä yksilöinä tavanomaisissa oloissa juurikaan kiinnostaisi konstellaaation hallitus. Suurin kiinnostuksenne kohdistuisi normaalisti paikallisjärjestelmään, Sataniaan. Mutta Urantia on järjestelmässä ja planeetalla Luciferin kapinan takia vallitsevien tiettyjen olosuhteiden vuoksi väliaikaisesti läheisessä yhteydessä konstellaaation hallitsijoihin.

Luciferin luopuruuden aikoihin Edentian Kaikkein Korkeimmat ottivat kapinallisissa maailmoissa haltuunsa tietyt planetaarisen hallintovallan osa-alueet. He ovat jatkaneet tätä vallankäyttöään, ja jo kauan sitten Päivien Muinaiset ovat vahvistaneet tämän tottelemattomien maailmojen hallinnon haltuunoton. He epäilemättä jatkavat tämän omaksumansa toimivallan harjoittamista niin kauan kuin Lucifer elää. Valtaosaltaan tämä hallitusvalta kuuluisi lojalissa järjestelmässä Järjestelmän Hallitsijalle.

Mutta on vielä toinenkin tie, jolla Urantia tuli erityisellä tavalla suhteisiin Kaikkein Korkeimpien kanssa. Kun Luoja-Poika Mikael oli toteuttamassa viimeistä lahjoittautumiskäyntiään, eikä Luciferin seuraaja ollut vielä saanut täysiä valtuuksia paikallisjärjestelmässä, Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmat valvoivat suoraan kaikkia niitä Urantian asioita, jotka koskivat Mikaelin lahjoittautumista.

4. KOKOUSVUORI — PÄIVIEN USKOLLINEN

Kaikkein pyhin kokousvuori on Päivien Uskollisen, Paratiisin-Kolminaisuuden Edentiassa toimivan edustajan, asuinpaikka.

Tämä Päivien Uskollinen on Paratiisin-Kolminaisuuden Poika, ja hän on ollut Edentiassa

in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term "Most High." But Daniel fully understood these matters. He said, "The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will."

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal race and national group of the inhabited worlds.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

43:3.8 (489.3) But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

43:4.1 (489.4) The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

43:4.2 (489.5) This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the

Immanuelin henkilökohtaisena edustajana päämajamaailman luomisesta saakka. läti on Päivien Uskollinen Konstellaation-Isien oikealla puolella antamassa heille neuvoja, mutta ellei neuvoa häneltä pyydetä, hän ei koskaan sellaista tyrkytä. Paratiisin ylhäiset Pojat eivät koskaan osallistu paikallisuniversumin asiainhoitoon, paitsi silloin kun tällaisten toimialueitten virassatoimivat hallitsijat sitä pyytävät. Mutta Päivien Uskollinen on konstellaation Kaikkein Korkeimmille kaikkea, mitä Päivien Yhdistynyt on Luoja-Pojalle.

Edentian Päivien Uskollisen asuinpaikka on universumin ulkopuolisen viestinnän ja tiedonkeruun Paratiisi-järjestelmän konstellaatiokohtainen keskus. Havonan ja Paratiisin persoonallisuuksista koostuvine esikuntineen nämä Kolminaisuuden Pojat ovat valvovan Päivien Yhdistyneen keralla suorassa ja jatkuvassa yhteydessä omaan olentoluokkaansa kaikissa universeissa, jopa Havonaan ja Paratiisiin.

Pyhin vuori on suunnattoman kaunis ja ihmeellisesti varustettu, mutta Paratiisin-Pojan varsinainen asumus on vaatimaton verrattuna Kaikkein Korkeimpien keskusasuinsijaan ja sitä ympäröiviin, Vorondadek-Poikien asuinyksikön muodostaviin seitsemäänkymmeneen rakennelmaan. Nämä varustukset on tarkoitettu yksinomaan asumiseen. Ne ovat täysin erillään niistä laajoista hallintopäämajan rakennuksista, joista konstellaation asioita hoidetaan.

Edentian Päivien Uskollisen asumus sijaitsee näistä Kaikkein Korkeimpien asunnoista pohjoiseen, ja se tunnetaan "Paratiisikokouksen vuorena". Ylösnousemuskuolevaiset kokoontuvat aika ajoin tälle pyhitetylle ylängölle kuulemaan tämän Paratiisin-Pojan kertomusta edistyvien kuolevaisten pitkistä ja mielenkiintoisesta matkasta Havonan miljardin täydellisen maailman läpi ja sieltä edelleen Paratiisin sanoin kuvaamattomiin riemuihin. Ja juuri näissä Kokousvuorella pidetyissä erityiskokouksissa morontiakuolevaiset pääsevät yhä täysimääräisemmin tutustumaan keskusuniversumista peräisin olevien persoonallisuuksien eri ryhmiin.

Julistaessaan vaatimuksensa suuremmasta toimivallasta kavala Lucifer, Satanian entinen hallitsija, yritti syrjäyttää paikallisuniversumin hallintorakenteesta kaikki korkeammat Poikien luokat. Hän asetti sydämessään tavoitteensa ja sanoi: "Korotan valtaistuimeni Jumalan Poikien yläpuolelle; tulen istumaan pohjoisen kokousvuorella; tulen olemaan Kaikkein Korkeimman kaltainen."

Sata Järjestelmänhallitsijaa saapuvat määrääjain Edentian konklaaveihin, joissa keskustellaan konstellaation hyvinvointiin liittyvistä

creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

43:4.3 (489.6) The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

43:4.4 (489.7) The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

43:4.5 (489.8) The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the "mount of Paradise assembly." On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

43:4.6 (490.1) The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: "I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High."

43:4.7 (490.2) The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After

asioista. Satanian kapinan jälkeen Jerusemin arkkikapinallisilla oli tapana saapua näihin Edentian neuvonpitoihin, aivan kuten he olivat tehneet aikaisemmissakin yhteyksissä. Eikä tämän ylimielisen häpeämättömyyden pysäyttämiseen löydetty mitään keinoa, ennen kuin vasta Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen jälkeen, ja vasta sitten kun hän oli ottanut käsiinsä rajattoman hallitsijanvallan koko Nebadonissa. Koskaan tuon päivän jälkeen ei näiden synninlietsojen ole sallittu osallistua lojaalien Järjestelmänhallitsijoiden neuvonpitoihin Edentiassa.

Se, että muinaiset opettajat olivat tietoisia näistä asioista, käy ilmi seuraavasta kirjoituksesta: "Ja kun Jumalan Pojat eräänä päivänä tulivat ja asettuivat Kaikkein Korkeimpien eteen, tuli myös Saatana heidän joukossansa." Ja tämä lausuma kertoo tosiasian siihen katsomatta, missä yhteydessä se sattuu esiintymään.

Kristuksen saamasta riemuvoitosta lähtien koko Norlatiadekia on puhdistettu synnistä ja kapinallisista. Langenneen Luciferin liittolainen Saatana yritti ennen Mikaelin lihallista kuolemaa yhdessä vaiheessa osallistua tällaiseen Edentian konklaaviin, mutta arkkikapinallisia vastustava mielipide oli kehittynyt jo niin pitkälle, että myötätunnon ovet olivat jokseenkin joka puolella sulkeutuneet, joten Sataniasta tulevat vastustajat eivät kyenneet saamaan jalansijaa. Kun mikään ovi ei ole auki päästämään pahaa sisälle, ei synnin hellimiselle jää mitään tilaisuutta. Koko Edentian kaikkien sydänten ovet sulkeutuivat Saatanan edestä. Koolla olleet Järjestelmänhallitsijat torjuivat hänet yksimielisesti. Ja juuri sillä hetkellä Ihmisen Poika "näki Saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman."

Luciferin kapinan jälkeen Päivien Uskollisen asumuksen lähelle on pystytetty uusi rakennelma. Tämä väliaikainen rakennus on Kaikkein Korkeimman yhdysupseerin päämaja. Hän toimii läheisessä kosketuksessa Paratiisin-Poikaan ja neuvoo konstellation hallitusta kaikissa asioissa, jotka koskevat Päivien luokan periaatteita ja suhtautumista syntiin ja kapinointiin.

5. EDENTIAN ISÄT LUCIFERIN KAPINAN JÄLKEEN

Edentian Kaikkein Korkeimpien virkakierto keskeytettiin Luciferin kapinan aikoihin. Meitä hallitsevat nykyisin samat hallitsijat, jotka olivat tuolloinkin palvelusvuorossa. Päättelemme, ettei näitä hallitsijoita vaihdeta, ennen kuin Luciferista ja hänen liittolaisistaan päästään lopullisesti eroon.

Konstellation nykyistä hallitusta on kuitenkin laajennettu niin, että siihen kuuluu kaksitoista

the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

43:4.8 (490.3) That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: "And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them." And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

43:4.9 (490.4) Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man "beheld Satan fall as lightning from heaven."

43:4.10 (490.5) Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

43:5.1 (490.6) The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

43:5.2 (490.7) The present government of the constellation, however, has been expanded to

Vorondadek-luokan Poikaa. Nämä kaksitoista ovat seuraavat:

1. Konstellaation-Isä, Norlatiadekin nykyinen Kaikkein Korkein hallitsija, on Nebadonin Vorondadek-sarjan numero 617.318. Hän palveli monissa konstellaatioissa koko paikallisuniversumimme piirissä, ennen kuin hän ryhtyi kantamaan vastuuta Edentia.

2. Vanhempi Kaikkein Korkein kumppani.

3. Nuorempi Kaikkein Korkein kumppani.

4. Kaikkein Korkein neuvonantaja, Mikaelin henkilökohtainen edustaja siitä lähtien, kun tämä saavutti Mestari-Pojan aseman.

5. Kaikkein Korkein toimeenpanija, Gabrielin henkilökohtainen edustaja, jonka asemapaikkana on Luciferin kapinasta lähtien ollut Edentia.

6. Kaikkein Korkein planeettatarkkailijoiden päällikkö, Satanian eristettyihin maailmoihin sijoitettujen Vorondadek-tarkkailijoiden johtaja.

7. Kaikkein Korkein välitystuomari, Vorondadek-Poika, jonka tehtäväksi on uskottu konstellaatioissa tapahtuneesta kapinasta johtuvien kaikkien vaikeuksien selvittäminen.

8. Kaikkein Korkein hätätilahallintomies, se Vorondadek-Poika, jonka tehtävänä on muokata Norlatiadekin lainsäädäntäelimen hätätilasäädökset sellaisiksi, että ne soveltuvat kapinan takia eristettyihin Satanian maailmoihin.

9. Kaikkein Korkein sovittelija, se Vorondadek-Poika, jonka tehtävänä on saattaa lahjoittautumisen vuoksi Urantialla toimeenpannut erikoisjärjestelyt sopusointuun konstellaation rutiiniahallinnon kanssa. Se, että täällä esiintyy tiettyjä arkkiengeli-toimintoja, samoin kuin lukuisat muut Urantialla suoritettavat epätavalliset hoivatoimet ja myös Jerusemin Loistavien Iltatähtien erikoistoiminnot tekevät tämän Pojan toiminnan välttämättömäksi.

10. Kaikkein Korkein tuomari-puolustaja, sen hätätilaoikeuden päällikkö, joka omistautuu Satanian kapinaa seuranneesta sekasorrosta aiheutuvien Norlatiadekin erityisongelmien oikomiseen.

11. Kaikkein Korkein yhdysupseeri, se Vorondadek-Poika, joka on kiinnitetty Edentian hallitsijoiden palvelukseen, mutta joka on valtuutettu erityisneuvonantajaksi toimimaan yhdessä Päivien Uskollisen kanssa ja antamaan neuvoja siitä, mitä kurssia olisi parasta seurata kapinaan ja luotujen epälojalisuuteen liittyviä ongelmia ratkaistaessa.

12. Kaikkein Korkein johtaja, Edentian hätätilaneuvoston puheenjohtaja. Kaikki Satanian

include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

43:5.3 (490.8) 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

43:5.4 (490.9) 2. The senior Most High associate.

43:5.5 (491.1) 3. The junior Most High associate.

43:5.6 (491.2) 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

43:5.7 (491.3) 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

43:5.8 (491.4) 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

43:5.9 (491.5) 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

43:5.10 (491.6) 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

43:5.11 (491.7) 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

43:5.12 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the Satania rebellion.

43:5.13 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43:5.14 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All

mullistuksen takia Norlatiadekiin määrättyt persoonallisuudet muodostavat Edentian hätätilaneuvoston, ja sen puheenjohtajana toimii poikkeuksellisen kokenut Vorondadek-Poika.

Eikä tässä ole otettu huomioon niitä lukuisia Vorondadekeja, Nebadonin konstellatioiden lähettiläitä eikä muita, jotka niin ikään asuvat Edentiassa.

Aina Luciferin kapinasta lähtien Edentian-Isät ovat pitäneet erityistä huolta Urantiasta ja Satanian muista eristetyistä maailmoista. Profeetta huomasi jo kauan sitten Konstellatiion-Isien ohjaavan käden kansakuntien asioissa: "Kun Kaikkein Korkein jakoi perinnöt kansoille, kun hän erotteli Aatamin pojat, silloin hän määräsi kansojen rajat."

Jokaisessa karanteeniin julistetussa eli eristetyssä maailmassa Vorondadek-Poika, joka toimii tarkkailijana. Hän ei osallistu planeetan hallintoon, paitsi kun Konstellatiion-Isä määrää hänet puuttumaan kansakuntien asioihin. Itse asiassa juuri tämä Kaikkein Korkein tarkkailija "hallitsee ihmisten valtakunnissa". Urantia on yksi Norlatiadekin eristetyistä maailmoista, ja tämä planeetta on ollut erään Vorondadek-tarkkailijan asemapaikkana aina Caligastian petoksesta lähtien. Kun Makiventa Melkisedek palveli puoliaineellisessa hahmossa Urantialla, hän osoitti suurta kunnioitusta silloin palveluksessa olleelle Kaikkein Korkeimmalle tarkkailijalle, sillä on kirjoitettu: "Ja Melkisedek, Saalemin kuningas, oli Kaikkein Korkeimman pappi." Melkisedek toi julki tämän Kaikkein Korkeimman tarkkailijan suhteet Abrahamiin, kun hän sanoi: "Ja siunattu olkoon Kaikkein Korkein, joka on antanut vihollisesi sinun käsiisi."

6. JUMALAN PUUTARHAT

Järjestelmäpääkaupungit kaunistetaan erityisellä tavalla, ja siihen käytetään aineellisia mineraalirakennelmia, kun universumipäämaja taas heijastelee enemmänkin hengellistä kirkkautta, mutta konstellatioiden pääkaupungit ovat morontiatointimintojen ja elävien kaunistusten huipentuma. Konstellatioiden päämajamaailmoissa käytetään yleisemmin elävää somistusta, ja juuri siksi, että elollisuus on — botaanisen taidetyön vuoksi — näin suuressa määrin esillä, näitä maailmoja nimitetään "Jumalan puutarhoiksi".

Jokseenkin puolet Edentiasta on luovutettu Kaikkein Korkeimpien suurenmoisten puutarhojen käyttöön, ja nämä puutarhat kuuluvat paikallisuniversumin kaikkein tenhoavimpiin morontialuomuksiin. Tämä selittää, miksi Norlatiadekin asuttujen maailmojen erityisen

personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

43:5.15 (491.11) And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

43:5.16 (491.12) Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. "When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people."

43:5.17 (491.13) Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who "rules in the kingdoms of men." Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, "And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High." Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, "And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand."

6. THE GARDENS OF GOD

43:6.1 (492.1) The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called "the gardens of God."

43:6.2 (492.2) About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called "the

kauniita paikkoja niin usein kutsutaan "Eedenin puutarhaksi".

Tämän suurenmoisen puutarhan keskellä sijaitsee Kaikkein Korkeimpien palvontapyhäkkö. Psalmistan on täytynyt tietää jotakin näistä asioista, sillä hän kirjoitti: "Kuka saa nousta Kaikkein Korkeimpien vuorelle? Kuka saa seistä tässä pyhässä paikassa? Se, jolla on tahrottomat kädet ja puhdas sydän, se, joka ei ole kohottanut sieluaan turhuuteen eikä lausunut petollista valaa." Tässä pyhätössä Kaikkein Korkeimmat johtavat joka kymmenentenä päivänä, lepopäivänä, kaikkia edentiaalisia Korkeimman Jumalan palvovassa mietiskelyssä.

Arkkitehtonisissa maailmoissa esiintyy kymmentä aineelliseen järjestykseen kuuluvaa elollisuuden muotoa. Urantialla on kasvi- ja eläinkuntaan kuuluvaa elämää, mutta Edentian kaltaisessa maailmassa esiintyy kymmenen jakautumaan kuuluvaa aineellisen järjestyksen mukaista elämää. Jos saisitte nähdä nämä Edentian elollisuuden kymmenen jakautumaa, luokittelisitte ensimmäiset kolme ryhmää nopeasti kasveiksi ja viimeiset kolme eläimiksi, mutta ette kerta kaikkiaan pystyisi käsittämään niiden välissä olevien neljän ryhmän tuotteliaiden ja kiehtovien elollismuotojen luonnetta.

Selväpiirteisesti eläinkuntaan kuuluva elollisuuden muoto eroaa sekin suuresti evolutionaaristen maailmojen eläinkunnasta. Ero on niin suuri, että on melko mahdotonta kuvailla kuolevaisten mielelle näiden puhekyvyttömiä luotujen ainutlaatuista luonnetta ja rakastavaa olemusta. Siellä on tuhansia ja taas tuhansia elollisia luotuja, jollaisia ette osaa edes mielikuvituksessanne hahmottaa. Koko eläinkunta kuuluu kokonaan eri luokkaan kuin evolutionaaristen planeettojen alkeelliset eläinlajit. Koko tämä eläinkunta on kuitenkin mitä älykkäintä ja sangen palveluallista, ja kaikki eri lajit ovat hämmästyttävän lauhkeita ja liikuttavan seuralaisia. Tällaisissa arkkitehtonisissa maailmoissa ei ole laisinkaan lihaasyöviä luotuja; koko Edentiassa ei ole mitään, joka aiheuttaisi yhdessäkään elävässä olennossa pelkoa.

Kasvikunta poikkeaa sekin suuresti Urantian kasvikunnasta, sillä se koostuu sekä aineellisista että morontiaalisista muunnoksista. Aineellisella kasvustolla on tunnusomainen vihreä värityksensä, mutta vastaavien morontiaalistien kasvikuntaan kuuluvien lajien väritys on erivähteistä tai heijasteista violettia tai orkideaansävyä. Tällainen morontiakasvusto on puhtaasti energiakasvillisuutta, sitä syödessä ei muodostu jätettä.

Kun näissä arkkitehtonisissa maailmoissa on kymmenen fyysisen elämän jakautumaa — morontiamuunnoksista puhumattakaan — ne

garden of Eden."

43:6.3 (492.3) Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: "Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully." At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

43:6.4 (492.4) The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

43:6.5 (492.5) Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

43:6.6 (492.6) The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

43:6.7 (492.7) Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic

tarjoavat suunnattomat mahdollisuudet maiseman ja aineellisten sekä morontiaalien rakennelmien biologiseen kaunistamiseen. Taivaalliset taidetyöntekijät ohjaavat syntyperäisiä spornagia-olentoja tässä laajamittaisessa botanisessa koristelussa ja biologisessa kaunistamisessa. Kun teidän taitelijoidenne on ajatuksiaan esille tuodessaan turvaututtava elottomaan maaliin ja hengettömään marmoriin, taivaalliset taidetyöntekijät ja univitatia-olennot sen sijaan käyttävät useimmiten eläviä materiaaleja esittäessään ideoitaan ja vangitessaan ihanteitaan.

Jos nautit Urantian kukista, pensaista ja puista, siinä tapauksessa katselet nautinnoksesi Edentian verrattomien puutarhojen botanista kauneutta ja kukkaloistoa. Mutta kuvailemiskykyni ei riitä minun ryhtyä välittämään kuolevaisen mielelle todellisuutta vastaavaa käsitystä näistä taivaallisten maailmojen ihanuuksista. Silmä ei todellakaan ole nähnyt sellaisia ihanuuksia, jotka odottavat saapumistasi näihin kuolevaisen olennon taivasmatkaan kuuluviin maailmoihin.

7. UNIVITATIA

Univitatia-olennot ovat Edentian ja siihen liittyvien maailmojen vakinaisia kansalaisia, ja kaikki päämajaa ympäröivät seitsemäsataaseitsemänkymmentä maailmaa ovat heidän valvonnassaan. Nämä Luoja-Pojan ja Luovan Hengen lapset on projisoitu aineellisen ja hengellisen olemassaolon väliselle tasolle, mutta he eivät ole morontialuotuja. Edentian jokaisen seitsemänkymmenen suuremman sfäärin alkuperäisasukkailla on erilainen näkyvä hahmo, ja morontiakuolevaisten morontiahahmot viritetään vastaamaan univitatian nousevaa asteikkoa, joka kerta kun he muuttavat asuinpaikkaa yhdeltä Edentian sfääriltä toiselle, sillä he siirtyvät numerojärjestyksessä maailmasta numero yksi maailmaan numero seitsemänkymmentä.

Hengellisessä mielessä univitatia-olennot ovat samanlaisia; älyllisessä mielessä he eroavat toisistaan aivan kuten kuolevaisetkin. Hahmoltaan he muistuttavat suuresti morontiaalista olemassaolon tilaa, ja heidät on luotu toimimaan seitsemässäkymmenessä eri persoonallisuusluokassa. Kussakin tällaisessa univitatia-luokassa esiintyy kymmenen älyllisen toiminnan suurempaa muunnelmää, ja kukin näistä erilaisista älyllisyyden tyypeistä johtaa etenevän toiminnallisen tai käytännöllisen sosiaalistamisen erityisiä harjoitus- ja kulttuurikouluja jollakin niistä kymmenestä satelliitista, jotka kiertävät jokaista suurempaa Edentian maailmaa.

Mainitut seitsemäsataa pienempää

beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitatia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

43:6.8 (493.1) If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITATIA

43:7.1 (493.2) Univitatia are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitatia each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

43:7.2 (493.3) Spiritually, the univitatia are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitatia exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

43:7.3 (493.4) These seven hundred minor worlds are

maailmaa ovat käytännön opetuksen teknisiä sfäärejä, joissa käsitellään koko paikallisuniversumin toimintaa, ja ne ovat avoinna kaikille älyllisten olentojen luokille. Näitä kouluja, joissa opetetaan erikoistaitoja ja annetaan teknistä tietoa, ei ylläpidetä pelkästään ylösnousemuskuolevaisia varten, vaikka morontiaopiskelijat ehdottomasti laajimman ryhmän kaikkien oppikursseille osallistuvien joukossa muodostavatkin. Kun sinut otetaan johonkin näistä sosiaalikkulttuurin seitsemästäkymmenestä suurmaailmasta, saat välittömästi pääsylvuan kullekin sitä ympäröivistä kymmenestä satelliitista.

Erilaisissa hyvätahdon siirtokunnissa ylösnousemuskuolevaiset ovat enemmistönä vaihtelunohjaajien joukossa, mutta univitatia-olennot edustavat suurinta Nebadonin taivaallisten taidetyöntekijöiden joukkoon liittyvää ryhmää. Koko Orvontonissa Uversan abandontereita lukuun ottamatta mitkään muut Havonan ulkopuolelta olevat olennot eivät vedä vertoja univitatia-olennoille taiteellisessa taidokkuudessa, sosiaalisessa sopeutumiskyvyssä ja koordinoivassa nokkeluudessa.

Nämä konstellation kansalaiset eivät itse asiassa ole taidetyöntekijäyhteisön jäseniä, mutta he työskentelevät auliisti kaikkien ryhmien kanssa, ja on suurelta osin heidän ansiotaan, että konstellatioiden maailmoista on tullut siirtymävaiheen kulttuurin sisältämien taiteellisten mahdollisuuksien toteutumisen kannalta tärkeimpiä sfäärejä. He eivät toimi konstellation päämajamaailmojen rajojen tuolla puolen.

8. EDENTIAN KOULUTUSMAAILMAT

Edentian ja sitä ympäröivien sfäärien fyysiset puitteet ovat kutakuinkin täydelliset. Hengellisen suurenmoisuuden osalta nämä sfäärit ovat tuskin Salvingtonin sfäärien veroisia, mutta Jerusemin koulutusmaailmojen loistokkuuden ne ylittävät huomattavasti. Kaikki nämä Edentian sfäärit saavat energiansa suoraan universumin avaruusvirroista, ja niiden suunnattomia voimajärjestelmiä — sekä aineellisia että morontiaalisia — ohjataan ja jaetaan asiantuntevasti kohteeseensa Fyysisten Päävalvojen ja Morontiavoiman Ohjaajien pätevän yhteisön avustamien konstellation voimakeskusten toimesta.

Siirtymävaiheen morontiaikkulttuurin seitsemässäkymmenessä koulutusmaailmassa vietetty aika, joka liittyy kuolevaisen ylösnousemuksen Edentia-jaksoon, on finaalitien aseman saavuttamiseen asti ylösnousemuskuolevaisen elämänuran vakain jakso. Se on todellakin tyypillistä morontiaelämää.

technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

43:7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitatia represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandoners can equal the univitatia in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43:7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43:8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43:8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world

Vaikka sinut viritetään uudelleen joka kerta, kun siirryt yhdestä suuremmasta kulttuurimaailmasta toiseen, säilytät kuitenkin saman morontiaruumiin, eikä tähän siirtymiseen liity kausia, jolloin persoonallisuus olisi tiedoton.

Käytät oleskelusi Edentiassa ja siihen liittyvillä sfääreillä pääasiassa ryhmäetiikan oppimiseen. Ryhmäetiikka on älyllisten persoonallisuuksien erilaisten universumi- ja superuniversumiyhteisöjen välisen miellyttävän ja antoisan suhteen salaisuus.

Mansiomaailmoissa saatoit päätökseen kehittyvän kuolevaispersoonallisuuden yhdistymisen; järjestelmäpääkaupungissa saavutit Jerusemin kansalaisuuden ja sait halun alistaa minuutesi ryhmätoimintojen ja yhteishankkeiden vaatimaan kurillisuuteen; mutta nyt sinun on konstellaation koulutusmaailmoissa määrä saavuttaa kehittyvän morontiapersoonallisuutesi aito sosiaalistuminen. Näihin verrattomiin kulttuuritaitoihin kuuluu, että opit hallitsemaan seuraavat asiat:

1. Miten elät onnellisesti ja työskentelet tehokkaasti kymmenen erilaisen morontiatoverin kanssa, samalla kun kymmenen tällaista ryhmää yhdistetään sadan jäsenen komppaniaksi ja sitten tuhannen jäsenen joukkokunnaksi.

2. Miten olet riemullisesti yhdessä ja toimit lämpimästi yhteistyössä kymmenen univitatia-olennon kanssa, jotka vaikka älyllisesti ovatkin morontiaolentojen kaltaisia, ovat kuitenkin kaikissa muissa suhteissa varsin erilaisia. Ja sitten sinun on toimittava tämän kymmenjäsenen ryhmän keralla sen koordinoituessa kymmenen muun perheen kanssa, jotka vuorostaan yhdistyvät tuhannen univitatia-olennon joukkokunnaksi.

3. Miten sopeudut samanaikaisesti sekä morontiatovereihin että näihin univitatia-armeijoihin. Kuinka hankit kyvyn työskennellä vapaaehtoisesti ja tehokkaasti yhdessä omaan luokkaasi kuuluvien olentojen kanssa, jotka ovat läheisessä yhteistoimintasuhteessa jonkin verran erilaiseen älyllisten luotujen ryhmään.

4. Miten kaltaistesi ja itsestäsi eroavien olentojen kanssa tällä tavoin sosiaalisesti toimiessasi saavutat älyllisen sopusoinnun kummankin komppaniryhmäsi kanssa ja sopeudut niiden toimialoihin.

5. Miten samalla kun pääset tyydyttävään persoonallisuuden sosiaalistumiseen älyn ja toiminnan tasolla, kehität yhä täydellisemmäksi kykyäsi elää läheisessä yhteydessä samanlaisten ja hieman erilaisten olentojen kanssa niin, että ärtyminen ja pahastuminen kaiken aikaa vähenevät. Vaihtelunohjaajat myötävaikuttavat ryhmäleikkiensä avulla suuresti tämän viimeksi mainitun tavoitteen saavuttamiseen.

to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

43:8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitatia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitatia.

43:8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitatia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43:8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43:8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

6. Miten sovitat kaikki nämä erilaiset sosiaalistamismenetelmät Paratiisiin-nousuun johtavan elämänjakson asteittain tapahtuvan koordinoitumisen edistämiseen; miten lisäät universumiymmärrystä avartamalla niiden ikuisten päämäärämerkitysten käsittämisen kykyä, jotka kätkeytyvät näihin näennäisen merkityksettämiin ajallis-avaruudellisiin toimintoihin.

7. Ja sitten seuraa kaikkien näiden moninaisten sosiaalistamismenetelmien huipentuma, samalla kun hengellinen ymmärrys laajenee siltä osin kuin se koskee henkilökohtaisen kyvykkyden kaikkien puolien enentymistä ryhmän hengellisen yhteenliittymisen ja morontiakoordinoitumisen kautta. Mitä tulee älyllisyyteen, sosiaalisuuteen ja hengellisyyteen, niin kaksi moraalista luotua eivät kumppanuusmenetelmän avulla vain kaksinkertaista henkilökohtaisia potentiaalejaan universumin tavoitteiden saavuttamiseen, vaan he pikemminkin nelinkertaistavat saavutus- ja suoritusmahdollisuutensa.

Olemme esittäneet Edentiassa tapahtuvan sosiaalistumisen morontiakuolevaisen liittymisenä kymmenestä älyllisesti erilaisesta yksilöstä koostuvaan univitatia-olentojen perheyhteisöön ja sen kanssa rinnan kulkevana samanlaisena liittymisenä kymmenen morontiaseuralaisen pariin. Mutta ensimmäisissä seitsemässä suurmaailmassa vain yksi ylösnousemuskuolevainen elää kymmenen univitatia-olennon kanssa. Seitsemän suuremman maailman toisessa ryhmässä kaksi kuolevaista asuu kunkin kymmenjäsenisen syntyperäisryhmän kanssa ja niin edelleen, kunnes seitsemän suursfääriin viimeisessä ryhmässä kymmenen morontiaolentoa asuu kymmenen univitatia-olennon kanssa. Oppiessasi olemaan paremmin kanssakäymisissä univitatia-olentojen kanssa, tulet soveltamaan tällaista kohentunutta etiikkaa suhteisiisi, joita sinulla on kaltaisiisi morontiaetenijöihin.

Ylösnousemuskuolevaisina te nautitte oleskelustanne Edentian edistyksen maailmoissa, mutta ette koe sitä henkilökohtaisen tyydytyksen tuottamaa sävähdystä, joka on ominaista ensimmäiselle kosketuksellenne universumin asioihin järjestelmäpäämajassa tai jäähyväistuntumallenne näihin realiteetteihin universumipääkaupungin viimeisissä maailmoissa.

9. EDENTIAN KANSALAISSUUS

Sen jälkeen kun ylösnousemuskuolevaiset ovat valmistuneet maailmasta numero seitsemänkymmentä, he asettuvat asumaan Edentiaan. Taivasmatkalaiset osallistuvat nyt

43:8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43:8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43:8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitatia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitatia. On the second group of seven major worlds two mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitatia. As you learn how better to socialize with the univitatia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

43:8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the "assemblies of Paradise" and hear the story of

ensimmäistä kertaa "Paratiisi-kokouksiin" ja kuulevat kertomuksen kaukaisuuksiin jatkuvasta elämänurastaan, sellaisena kuin Päivien Uskollinen sen esittää, joka on ensimmäinen heidän tapaamistaan Korkeimmista Kolminaisuusalkuisista Persoonallisuuksista.

Koko tämä oleskelu konstellaation koulutusmaailmoissa, joka huipentuu Edentian kansalaisuuden saavuttamiseen, on morontiaetenijöille totisen ja taivaallisen autuuden aikaa. Järjestelmän maailmoissa oleskelusi ajan kehityt jotakuinkin eläimellisestä olenosta morontialuoduksi; olit enemmän aineellinen kuin hengellinen. Salvingtonin sfääreillä kehityt morontiaolennosta kiistattoman hengen statuksen omaavaksi; tulet olemaan enemmän hengellinen kuin aineellinen. Mutta Edentiassa taivasmatkalaiset ovat aiemman ja tulevan tilansa keskivälillä, puolitiessä siirtymistään evolutionaarisesta eläimestä ylösnousemushengeksi. Koko Edentiassa ja sen maailmoissa viettämäsi ajan olet "niin kuin enkelit", edistyt jatkuvasti, mutta säilytät koko ajan yleisen ja tyypillisen morontiastatuksesi.

Tämä ylösnousemuskulevaisen oleskelu konstellaatioissa on yhdenmukaisin ja vakain jakso koko morontiaedistymisestä koostuvan elämänvaiheen aikana. Tämä kokemus muodostaa taivasmatkalaisten sosiaalistumiseen johtavan koulutusjakson, ennen kuin heistä tulee henkiä. Se vastaa esifinaliitin hengellistä kokemusta Havonassa ja esiabsoniittista koulutusta Paratiisissa.

Edentiassa olevat ylösnousemuskulevaiset työskentelevät pääasiassa seitsemässäkymmenessä toinen toistaan korkeammalla olevassa univitatia-maailmassa saamiensa toimeksiantojen parissa. He palvelevat eri ominaisuuksissa myös itse Edentiassa, pääasiassa sen konstellaatio-ohjelman parissa, joka koskee ryhmien, rotujen, kansakuntien ja planeettojen hyvinvointia. Kaikkein Korkeimmat eivät ole kovinkaan paljon mukana asutuissa maailmoissa tapahtuvan yksilökohtaisen edistymisen vaalimisessa, sillä he hallitsevat pikemminkin ihmisten valtakunnissa kuin yksittäisten ihmisten sydämessä.

Ja sinä päivänä, jona olet valmis lähtemään Edentiasta Salvingtonissa avautuvaan elämänvaiheeseen, pysähdyt ja luot silmäyksen erääseen kaikista Paratiisin tämänpuoleisista koulutusjaksoista kauneimpaan ja virkistävimpään. Mutta kaikki siihen liittyvä kunniakkuus vain kasvaa noustessasi sisäänpäin ja saadessasi lisää kykyä jumalallisten tarkoitusten ja hengellisten arvojen laajempaan arvostamiseen.

[Toimittanut Malavatia Melkisedek.]

their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are "as the angels"; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univitatia worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms of men rather than in the hearts of individuals.

43:9.5 (495.7) And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

43:9.6 (496.1) [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

Luku 44. Taivaalliset taidetyöntekijät

⇐ 043

Urantia-kirjan

045 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 44 TAIVAALLISET TAIDETYÖNTEKIJÄT

Osiot

Johdanto

1. Taivaalliset muusikot
2. Taivaalliset toisintajat
3. Jumalalliset rakentajat
4. Ajatusten muistiinmerkitsijät
5. Energiankäsittelijät
6. Muotoilijat ja kaunistajat
7. Harmoniatyöntekijät
8. Kuolevaisten pyrkimykset ja morontiasaavutukset

PAPER 44 THE CELESTIAL ARTISANS SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

Johdanto

ERI alajakautumien ja universumien päämajamaailmojen hyvätahdon siirtokuntien joukkoon kuuluu monista erilaisista persoonallisuuksista koostuva, taivaallisiksi taidetyöntekijöiksi kutsuttu ainutlaatuinen yhteisö. Nämä olennot ovat morontia- ja alempien henkimaailmojen mestaritaiteilijoita ja -taidetyöntekijöitä. He ovat niitä henkiä ja puolihenkiä, jotka toimivat morontiakoristelun ja hengellisen kaunistamisen parissa. Tällaisia taidetyöntekijöitä on suuruniversumin joka puolella — superuniversumien, paikallisuniversumien, konstellaatioiden ja järjestelmien päämajamaailmoissa sekä kaikilla valoon ja elämään asettuneilla sfääreillä — mutta heidän pääasiallinen toimialueensa on kuitenkin konstellaatioissa ja eritoten kutakin päämajasfääriä ympäröivissä seitsemässä sadassa seitsemässä kymmenessä maailmassa.

Vaikka heidän työnsä saattaakin olla

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost

aineelliselle mielelle lähes käsittämätöntä, olisi toisaalta ymmärrettävä, etteivät morontia- ja henkimaailmat ole vailla omaa ylevää taidettaan ja verratonta kulttuuriaan.

Heitä ei ole luotu taivaallisiksi taidetyöntekijöiksi, vaan he ovat valikoitu ja tähän tehtävään kutsuttu olentojen yhteisö, joka koostuu tietyistä keskusuniversumista peräisin olevista opettajapersoonallisuuksista sekä heidän vapaaehtoisista oppilaistaan. Nämä on valittu ylösnousemuskuolevaisten ja lukuisten muiden taivaallisten ryhmien keskuudesta. Yhdessä Seitsemän Valtiaishengen kanssa Ääretön Henki asetti aikanaan tehtävänsä näiden taidetyöntekijäin alkuperäisen opettajakunnan. Siihen kuului seitsemäntuhatta Havonasta peräisin olevaa ohjaajaa: tuhat kutakin taidetyöntekijöiden seitsemää osastoa kohden. Mainitusta alkuperäisestä ydinjoukosta on aikojen kuluessa kehittynyt tämä henki- ja morontiatehtävissä työskentelevä taitavien työntekijöiden etevä yhteisö.

Kuka tahansa morontiapersoonallisuus tai henkientiteetti on kelvollinen pääsemään taivaallisten taidetyöntekijäin joukkoon; toisin sanoen kuka hyvänsä arvoasteikossa syntyperäisiä jumalallisia Poikia alempana oleva. Evoluutionaarisilta sfääreiltä tulevat ylösnousemukselliset Jumalan pojat voivat morontiaaailmoihin saavuttuaan pyrkiä taidetyöntekijäin joukkokuntaan, ja mikäli he ovat kyllin lahjakkaita, he saavat valita tällaisen uran pitemmäksi tai lyhyemmäksi ajaksi. Mutta kukaan ei voi liittyä taivaallisiin taidetyöntekijöihin lyhyemmäksi ajaksi kuin tuhatvuotiskaudeksi, tuhanneksi vuodeksi superuniversumin aikaa.

Kaikki taivaalliset taidetyöntekijät rekisteröidään superuniversumin päämajassa, mutta heitä ohjaavat paikallisuniversumien pääkaupungeissa toimivat morontiaavalvojat. He saavat valtakirjansa kunkin paikallisuniversumin päämajamaailmassa toimivalta morontiaavalvojen keskusyhteisöltä seuraavina seitsemänä toiminnan mukaisena pääjakautumana:

1. Taivaalliset muusikot.
2. Taivaalliset toisintajat.
3. Jumalalliset rakentajat.
4. Ajattelun muistiinmerkitsijät.
5. Energiankäsitteijät.
6. Muotoilijat ja kaunistajat.
7. Harmoniatyöntekijät.

Mainittujen seitsemän ryhmän alkuperäiset opettajat ovat kaikki kotoisin Havonan täydellisistä maailmoista, ja Havonaan myös sisältyvät mallit ja mallitutkielmat hengen maailman taidetoiminnan

incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:0.6 (497.6) 1. Celestial Musicians.
- 44:0.7 (497.7) 2. Heavenly Reproducers.
- 44:0.8 (497.8) 3. Divine Builders.
- 44:0.9 (497.9) 4. Thought Recorders.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energy Manipulators.
- 44:0.11 (498.2) 6. Designers and Embellishers.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit

kaikkia asteita ja muotoja varten. Vaikka onkin jättäiläismäinen tehtävä ryhtyä siirtämään näitä Havonan taiteenhaaroja avaruuden maailmoihin, taivaallisten taidetyöntekijöiden tekniikka ja toteutus ovat käyneet tässä suhteessa aikakaudesta toiseen yhä paremmiksi. Kuten tapahtuu ylösnousemuksellisen elämänuran kaikissa muissakin vaiheissa, jokaisen alan kehittyneimmiltä yksilöiltä edellytetään, että he jatkuvasti jakavat korkeatasoisempaa tietoaan ja taitoaan vähemmän onnekkaille tovereilleen.

Mansiomaailmoissa näette ensimmäiset tuokiokuvat näistä Havonan siirrännäistaiteista, ja niiden kauneus ja tälle kauneudelle antamanne arvostus nousevat korkeammalle ja kirkastuvat aina siihen asti, kunnes seisotte Salvingtonin henkisaleissa ja katselette hengen maailmojen ylivertaisten taiteilijoiden inspiroivia mestariteoksia.

Kaikki nämä morontia- ja hengen maailmojen toiminnot ovat todellisia. Hengen maailma merkitsee henkiolennoille todellisuutta. Aineellinen maailma on meille epätodellisempi. Henkien korkeammat muodot kulkevat vaivattomasti tavallisen aineen läpi. Korkeat henget eivät reagoi mihinkään aineelliseen, paitsi tiettyihin perusenergioihin. Aineellisille olennoille on hengen maailma enemmän tai vähemmän epätodellinen; henkiolennoille taas aineen maailma on miltei kokonaan epätodellinen, se on vain henkirealiteettien substanssin varjo.

Pelkällä hengen näkökyvyllä en pysty havaitsemaan rakennusta, jossa tätä kertomusta käännetään ja merkitään muistiin. Eräs uversalainen Jumalallinen Neuvonantaja, joka sattumoisin seisoo vierelläni, havaitsee näistä puhtaasti aineellisista luomuksista vieläkin vähemmän. Voimme nähdä, miltä nämä aineelliset rakennelmat teistä näyttävät, kun katselemme niiden hengestä olevaa vastinkappaletta, jonka eräs meitä palveleva energianmuuntaja esittää mielellemme. Tämä aineellinen rakennus ei minulle, henkiolennolle, ole oikeastaan todellinen, mutta aineellisille kuolevaisille se on tietenkin hyvin todellinen ja hyvin käyttökelpoinen.

On olemassa tietäntyyppisiä olentoja, jotka pystyvät näkemään sekä henki- että aineellisten maailmojen luotujen reaalisuuden. Tähän luokkaan kuuluvat niin kutsutut Havonan servitaalien neljännet luodut sekä sovittelijoiden neljännet luodut. Ajallisuuden ja avaruuden enkeleillä on kyky nähdä sekä henkiolentoja että aineellisia olentoja. Samanlainen kyky on myös taivaaseen nousevilla kuolevaisilla, sitten kun he ovat vapautuneet lihallisesta elämästä. Korkeammille henkitasoille päästyään taivasmatkalaiset kykenevät tunnistamaan aineellisia, morontiaalisia ja henkeä olevia reaaliobjekteja.

artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion worlds, and their beauty and your appreciation of their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

Seurassani on myös eräs Voimallinen Sanansaattaja Uversasta, ylösnousemuksellinen, Suuntaajaan fuusioitunut entinen kuolevainen, ja hän havaitsee sinut sellaisena kuin olet ja näkee samanaikaisesti läsnä olevat Yksinäisen Sanansaattajan, supernafit ja muut taivaalliset olennot. Milloinkaan et pitkän ylösnousemuksesi aikana menetä kykyä tuntea aiempien olemassaolojen aikaisia tovereitasi. Noustessasi elämän asteikkoa sisäänpäin säilytät aina kyvyn tuntea kumppanisi aiemmilta ja alemmilta kokemustasoilta samoin kuin kyvyn olla kanssakäymisissä heidän kanssaan. Jokainen uusi ylentäminen tai ylösnousemus tuo näkökykyä piiriin aina uuden henkiolentojen ryhmän vähentämättä silti mitään kyvystäsi tuntea ystäväsi ja kumppanisi aiemmista olotiloista.

Tämän kaiken tekee ylösnousemuskuolevaisten kokemuksessa mahdolliseksi heidän sisimmässään olevan Ajatuksensuuntaajan toiminta. Koska Ajatuksensuuntaajat säilyttävät jäljennökset koko elämäne kokemuksista, voit olla vakuuttunut siitä, ettet koskaan menetä yhtään sellaista ominaisuutta, joka sinulla kerran oli; ja nämä Suuntaajat kulkevat kanssanne koko matkan, osana sinua, todellisuudessa sinuna.

Mutta olen miltei luopunut toivosta, että pystyisin kertomaan aineelliselle mielelle, millaista taivaallisten taidetyöntekijöiden työ on. Minun on pakostakin lakkaamatta vääristeltävä ajatusta ja väänneltävä kieltä pyrkessäni selittämään kuolevaiselle mielelle, mitä nämä morontiatoinnot ja lähes henkiset ilmiöt todellisuudessa ovat. Ymmärryksenne ei pysty käsittämään, ja kielenne on riittämätön ilmaisemaan näiden puolihenkisten toimintojen merkitystä, arvoa ja keskinäistä yhteyttä. Ja ryhdyn tähän yritykseen ihmismielen valistamiseksi näiden realiteettien osalta, vaikka täysin ymmärrän, kuinka kertakaikkisen mahdotonta minun on kovinkaan hyvin tällaisessa hankkeessa onnistua.

En voi muuta kuin koettaa luonnostella karkean rinnastuksen kuolevaisten aineellisten toimintojen ja taivaallisten taidetyöntekijäin monenlaisten toimintojen välille. Jos Urantian rodut olisivat edistyneet pitemmälle taiteen alalla ja muissa kulttuurisaavutuksissa, voisin itsekkin mennä saman verran pitemmälle pyrkessäni suuntaamaan ihmismieltä aineellisuuksista morontiaalisuuksiin. Kaikki, mitä suunnilleen voin toivoa saavani aikaan, on, että saan korostetuksi näiden morontia- ja hengen maailmojen toimintojen todellisuutta.

1. TAIVAALLISET MUUSIKOT

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you*.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

Kuolevaisille ominaisine rajoittuneine kuuloalueinenne voitte tuskin muodostaa itsellenne käsitystä morontiamelodioista. On jopa olemassa sellainen kauniiden äänien aineellinenkin skaala, jota ihmisen kuuloaisti ei tunnista, morontia- ja henkiharmonian käsittämättömästä ulottuvuudesta puhumattakaan. Henkimelodiat eivät ole aineellisia ääniaaltoja, vaan henkivärähtelyjä, joita taivaallisten persoonallisuuksien henget vastaanottavat. Sfäärien melodiaan liittyy sekä valtava ulottuvuus että ilmaisen sielukkuus samoin kuin toteutuksen suurenmoisuus, jotka ovat kokonaan ihmisen käsityskyvyn tuolla puolen. Olen nähnyt miljoonia hurmioituneita olentoja, jotka ovat ylevän ekstaasin vallassa asianomaisen toimialueen melodian vyöryessä heidän kuultavakseen taivaallisten yhteyspiirien henkienergian kannattamana. Nämä ihanat melodiat voidaan lähettää kaukaviestimin universumin kaukaisimpiin osiin asti.

Taivaalliset muusikot tuottavat taivaallista harmoniaa seuraavia henkivahvuuksia käsittelemällä:

1. Hengellinen ääni — henkivirtauksen keskeyttämiset.

2. Hengellinen valo — morontiaalisten ja hengellisten maailmojen valon säätely ja voimistaminen.

3. Energian törmäyttämiset — melodia, joka tuotetaan morontia- ja henkienergioita taitavasti käsittelemällä.

4. Värisinfoniat — morontian värisävyjen melodia; tämä kuuluu taivaallisten muusikkojen korkeimpiin saavutuksiin.

5. Yhteen liittyneiden henkien harmonia — jo pelkkä eri luokkiin kuuluvien morontia- ja henkiolentojen sijoittelu ja yhdisteleminen tuottaa majesteettisia melodioita.

6. Ajatuksen melodia — hengellisten ajatusten mietiskely voi olla niin täydellistynyttä, että se puhkeaa Havonan melodioiksi.

7. Avaruuden musiikki — oikean virityksen avulla universumin kaukaviestitysyhteyspiirillä voidaan ottaa vastaan muiden sfäärien melodioita.

On olemassa yli satatuhatta erilaista äänen, värin ja energian käsittelytapaa, menetelmää, jotka sisällöllisesti vastaavat sitä, miten ihmiset käyttävät musiikki-instrumentteja. Teidän tanssiryhmänne edustavat epäilemättä aineellisten luotujen alkeellista ja irvokasta pyrkimystä päästä lähelle taivaallista harmoniaa olentoja sijoittelemalla ja persoonallisuuksia järjestelemällä. Morontiamelodioiden viittä muuta muotoa ei tiedosteta aineellisen ruumiin aistimekanismein.

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

Harmonia, melodisten yhdistelmien seitsemän tason musiikki, on henkiviestinnän ainoa universaalinen koodi. Musiikki, sellaisena kuin Urantian kuolevaiset sen ymmärtävät, saavuttaa korkeimman ilmaisunsa järjestelmän päämajan, Jerusemin, kouluissa, joissa puoliaineellisille olennoille opetetaan äänen harmoniat. Morontiamelodian ja taivaallisen harmonian muihin muotoihin kuolevaiset eivät reagoi.

Urantialla on musiikin arvostus sekä fyysistä että hengellistä; ja ihmismuusikonne ovat tehneet paljon musiikillisen maun kohottamiseksi varhaisten esivanhempienne barbaarisesta monotoniasta soinnin arvostuksen korkeammille tasoille. Valtaosa Urantian kuolevaisista reagoi musiikkiin niin kovin suurelta osin aineellisilla lihaksilla ja perin vähäisesti mielellä ja hengellä. Mutta musiikin arvostus on kehittynyt vakaasti yli kolmenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan.

Soinnukas synkopointi merkitsee ylimenoa alkukantaisen ihmisen musikaalisesta monotoniasta myöhempien aikojen muusikkojenne ilmaisurikkaaseen harmoniaan ja puhutteleviin sävelmiin. Nämä varhaisemmantyyppiset rytmit kiihottavat musiikkia rakastavan tajunnan reagointia vaatimatta harmonian arvostuksen korkeampien älyllisten kykyjen käyttöä, ja sen vuoksi ne yleisemmin vetoavatkin kypsytymättömiin tai hengellisesti velttoihin yksilöihin.

Paraskin Urantian musiikki on vain muusikkojenne taivaallisten kumppanien kuulemien suurenmoisten sävelten ohitse kiitävää kaikua, ja näistä morontiaivoimien harmonioista taivaalliset muusikot jättivät tallettaviksi vain katkelmia sointuopin musiikillisina melodioina. Henkis-morontiaalinen musiikki ottaa useinkin käyttöönsä kaikki seitsemän ilmaisu- ja toisintamismenetelmää niin, että ihmismieli on suunnattoman esteen edessä yrittäessään pelkistää näitä korkeampien sfäärien melodioita pelkiksi musiikillisen soinnin nuoteiksi. Tällainen yritys olisi suurin piirtein samaa kuin, jos suuren orkesterin sävelet yritettäisiin toistaa yhtä ainoata soitinta käyttäen.

Vaikka olettekin Urantialla panneet kokoon joitakin kauniita sävelmiä, ette musiikillisessa mielessä ole edenneet läheskään yhtä pitkälle kuin moni Satanian naapuriplaneetoistanne. Jospa Aatami ja Eeva vain olisivat jääneet elämään, niin teillä olisi nyt todellista musiikkia; mutta harmonian lahja, joka oli niin suuri heidän olemuksessaan, on epämusikaalisten perintötekijäin vaikutuksesta laimentunut siinä määrin, että vain yhdessä kuolevaisessa tuhannesta ilmenee vähänkään suuremmassa määrin harmoniikan arvostusta. Mutta älkää lannistuko: jonakin päivänä saattaa Urantialle ilmaantua todellinen muusikko, ja

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia melody and celestial harmony.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being

kokonaiset kansat lumoutuvat silloin hänen sävelmiensä suurenmoisista soinnuista. Yksi tällainen ihminen voisi muuttaa ikiajoiksi kokonaisen kansakunnan kulkusuunnan, jopa koko sivistyneen maailman kulkeman kurssin. On kirjaimellisesti totta, että ”melodialla on kyky muuttaa vaikka koko maailma”. Musiikki pysyy ikuisesti ihmisten, enkeleiden ja henkien universaalisenä kielenä. Harmonia on Havonan puhetta.

could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, “melody has power a whole world to transform.” Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. TAIVAALLISET TOISINTAJAT

Tuskinpa voi kuolevainen ihminen toivoa saavansa enempää kuin vaivaisen ja vääristyneen käsityksen niistä taivaallisten toisintajien toiminnoista, joita minun on pyrittävä valaisemaan materiaallisen kielenne karkean ja rajoittuneen symbolijärjestelmän välityksellä. Henkis-morontiaaliseen maailmaan kuuluu tuhat ja yksi asiaa, joilla on suurenmoinen arvo, asioita, jotka ovat toistamisen arvoisia, mutta jotka ovat Urantialla tuntemattomia, kokemuksia, jotka kuuluvat niiden toimintojen kategoriaan, jotka tuskin ovat ”juolahtaneet ihmisen mieleen”, niitä realiteetteja, joita Jumala pitää odottamassa lihallisesta elämästä selviytyviä.

Taivaalliset toisintajat kuuluvat seitsemään ryhmään, ja koetan luoda valaistusta heidän työhönsä seuraavan luokituksen avulla:

1. Laulajat — harmonistit, jotka toistavat erityisiä menneisyyden sointuja ja tulkitsevat nykyisyyden melodioita. Mutta tämä kaikki toteutetaan morontiatasolla.

2. Väreilläätyöskentelijät — ne valon ja varjon taiteilijat, joita saattaisitte kutsua piirtäjiksi ja maalareiksi, taiteilijat, jotka ikuistavat ohitse kiitäviä näkymiä ja hetkellisiä tapahtumia tulevaisuuden morontiaalisiksi ilonaiheiksi.

3. Valon kuvaajat — tekevät todellisten puolihenkisten ilmiöiden tallenteet, joista elokuvat olisivat hyvin karkea havainnollistus.

4. Historiallisten kuvaelmien tekijät — ne, jotka draamallisin keinoin toisintavat universumin aikakirjojen ja historian ratkaisevan tärkeät tapahtumat.

5. Profeettalliset taiteilijat — ne, jotka projisoivat historiasta esille nousevat merkitykset tulevaisuuteen.

6. Elämäntarinan kertojat — ne, jotka säästävät unohdukselta elämäkokemuksen merkityksen ja tarkoituksen. Nykyisten persoonallisten kokemusten projisoiminen tulevaisuuden tavoitearvoiksi.

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly “entered into the mind of man,” those realities which God has in waiting for those who survive the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:2.5 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

44:2.6 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:2.7 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:2.8 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

7. Hallinnolliset näyttämöllepanijat — ne, jotka kuvaavat hallitusfilosofian ja hallintotekniikan merkitystä, suvereenisuuden taivaalliset näytelmäntekijät.

Taivaalliset toisintajat toimivat varsin usein ja tehokkaasti yhteistyössä vaihtelunohjaajien kanssa yhdistettäessä muistikuvien pääkohtien kertaus tiettyihin mielen lepuutuksen ja persoonallisuuden virkistämisen muotoihin. Morontiakonklaavien ja henkikousten edessä nämä toisintajat yhdistävät joskus voimansa esittämällä valtavia draamallisia näyttämökuvia, jotka kuvailevat tällaisten kokoontumisten tarkoitusta. Olin äskettäin katsomassa tällaista ällistytävää esitystä, jossa yli miljoona näyttelijää esitti yli tuhannesta kohtauksesta koostuneen näyttämösarjan.

Korkeammat ajattelunopettajat ja siirtymävaiheen hoivaajat käyttävät morontiaalisissa opetustoimissaan laajasti ja tehokkaasti hyväkseen näitä eri toisintajaryhmiä. Mutta he eivät omista kaikkia ponnistuksiaan vain tilapäisten kuvaelmien esittämiseen; suuri, hyvin suuri osa heidän työstään on luonteeltaan pysyväistä ja tulee ikuisesti säilymään perintönä koko tulevalle ajalle. Nämä taidetyöntekijät ovat niin monitaitoisia, että kun he toimivat voimansa yhdistäen, he kykenevät esittämään uudelleen kokonaisen aikakauden, ja yhdessä serafihoivaajien kanssa he voivat tosiasiaa kuvata ajallisuuden kuolevaisille katselijoille hengen maailman ikuisia arvoja.

3. JUMALALLISET RAKENTAJAT

On kaupunkeja, "joiden rakentaja ja luoja on Jumala". Hengen puolella meillä on kaikki, mikä on teille kuolevaisille tuttua, ja sanoin kuvaamattomasti enemmän. Meillä on kodit, henkimukavuudet ja morontiatarvikkeet. Jokaista sellaista aineellisen tarpeen tyydyttämistä kohden, josta ihmiset pystyvät nauttimaan, meillä on tuhansia hengellisiä realiteetteja, jotka rikastuttavat ja avartavat olemassaoloamme. Jumalalliset rakentajat toimivat seitsemässä ryhmässä:

1. Kotiensuunnittelijat ja -rakentajat — ne, jotka rakentavat ja saattavat uuteen uskoon yksilöille ja työryhmille osoitetut asumukset. Nämä morontia- ja henkiasuinpaikat ovat todellisia. Teidän lyhytulotteiselle näkökyvyllenne ne olisivat näkymättömiä, mutta meille ne ovat hyvin todellisia ja kauniita. Kaikki henkiolennot saavat tiettyssä laajuudessa osallistua rakentajien kanssa omien morontia- tai henkiasumustensa tiettyjen yksityiskohtien suunnitteluun ja luomiseen. Nämä kodit varustetaan ja kaunistetaan niiden morontia- tai henkiolentojen tarpeiden mukaan, joiden on määrä asua niissä. Kaikkien näiden

44:2.9 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:2.10 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:2.11 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

44:3.1 (501.11) There are cities "whose builder and maker is God." In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence. The divine builders function in seven groups:

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these

rakennelmien suhteen on tarjolla runsaasti vaihtelunvaraa ja laajasti mahdollisuuksia mieltymystensä yksilölliseen esilletuomiseen.

2. Työskentelytilojenrakentajat — ne, jotka toimivat suunnittelemalla ja kokoamalla henki- ja morontiamailmojen vakinaisten ja rutiinityöntekijöiden tilat. Näitä rakentajia voidaan verrata Urantian työpajojen ja muiden teollisuuslaitosten rakentajiin. Siirtymämaailmoilla on tarpeellinen, keskinäistä huolenpitoa edustava järjestelmä ja erikoistumiseen perustuva työnjako. Emme kaikki tee kaikkea, vaan morontiaolentojen ja kehittyvien henkien välillä esiintyy toiminnallista eriytymistä, eivätkä nämä työskentelytilojen rakentajat vain rakenna parempia työpajoja, vaan he myötävaikuttavat myös työntekijäin ammattitaidon kohenemiseen.

3. Virkistystilojenrakentajat — lepokausina ovat käytössä suunnattoman suuret rakennukset. Kuolevaiset kutsuisivat näitä lepojakoja virkistäytymiseksi ja — tietyssä mielessä — leikiksi. Vaihtelunohjaajille, morontiamailmojen humoristeille, varataan sopivat puitteet, sellaiset siirtymäsfäärit, joilla suoritetaan evolutionaarisilta planeetoilta vasta äskettäin siirrettyjen ylösnousemusolentojen kouluttaminen. Korkeammat hengetkin harrastavat hengellisen uudelleenlatautumisen kausinaan tietynmuotoista menneitä muistelevaa huumoria.

4. Palvontapaikkojenrakentajat — henki- ja morontiatemppelien kokeneet arkkitehdit. Kaikissa kuolevaisen ylösnousemukseen liittyvissä maailmoissa on palvontatemppelitä, ja ne ovat morontiamailmojen ja hengen sfäärien ihanimpia luomuksia.

5. Opetustilojenrakentajat — ne, jotka rakentavat morontiakoulutuksen ja korkeamman henkiopetuksen päämajat. Aina on tilaisuus hankkia suurempaa tietämystä, saada lisää tietoa itse kunkin nykyisestä ja tulevasta työstä, sekä saada universaalista kulttuuritietämystä, tietoa, jonka tarkoituksena on tehdä ylösnousemuskuolevaisista yhä älykkäämpiä ja tehokkaampia morontia- ja henkimaailmojen kansalaisia.

6. Morontiasuunnittelijat — ne, jotka rakentavat kaikkien maailmojen kaikkien persoonallisuksien tasavertaisuuden pohjalta tapahtuvaa yhteenliittymistä varten millä tahansa sfäärillä nämä sattuvatkaan samanaikaisesti olemaan. Nämä suunnittelijat toimivat yhdessä Morontiavoiman Valvojen kanssa rikastuttaakseen edistyvän morontiaelämän koordinaatiota.

7. Julkisten tilojen rakentajat — ne taidetyöntekijät, jotka suunnittelevat ja rakentavat muuhun kuin palvontaan tarkoitetut kokoontumistilat. Suuria ja upeita ovat yhteiset kokoontumistilat.

constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders.* Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

Vaiikkeivät nämä rakennelmat eivätkä niiden kaunistukset aineellisten kuolevaisten aistimuksiin perustuvalle ymmärrykselle olisikaan täysin todellisia, meille ne ovat varsin todellisia. Et kykenisi näkemään näitä temppeleitä, jos voisit lihallisessa hahmossasi niissä vierailla. Kaikki nämä aineellisuuden ylittävät luomukset ovat silti siellä, ja erotamme ne aivan selvästi ja nautimme niistä aivan yhtä täysimääräisesti.

4. AJATUSTEN MUISTIINMERKITSIJÄT

Nämä taidetyöntekijät omistautuvat maailmojen korkeamman ajattelun tallentamiseen ja toisintamiseen, ja he toimivat seitsemässä ryhmässä:

1. Ajatustensäilyttäjät. Nämä taidetyöntekijät omistautuvat maailmojen korkeamman ajattelun tallentamiseen. Morontiaaailmoissa he todellakin säilyttävät aarteina henkitoiminnan helmiä. Ennen kuin ylipäättään tulit Urantialle, näin muistiinpanoja ja kuuntelin kaukoviestilähetyksiä eräiden tämän planeetan suurten ajattelijoiden muodostamista käsityksistä. Ajatusten muistiinmerkitsijät säilyttävät tällaiset jalot ideat uversankielisinä.

Jokaisella superuniversumilla on oma kielensä, jota sen persoonallisuudet puhuvat ja joka on vallitsevana sen kaikissa sektoreissa. Omassa superuniversumissamme se tunnetaan uversan kielenä. Myös jokaisella paikallisuniversumilla on oma kielensä. Kaikki Nebadonin korkeammat olentoluokat ovat kaksikielisiä ja puhuvat sekä nebadonia että uversaa. Aina kun kaksi eri paikallisuniversumeista tulevaa yksilöä tapaa toisensa, he keskustelevat uversaksi; jos kuitenkin toinen heistä on kotoisin jostakin muusta superuniversumista, heidän on turvauduttava tulkkiin. Keskusuniversumissa on hyvin vähän kielen tarvetta, sillä siellä vallitsee ylevä ja lähes täydellinen yhteisymmärrys; ainoastaan Jumalia ei siellä ymmärretä täysimääräisesti. Meille opetetaan, että Paratiisissa sattumanvaraisessa kohtaamisessa tulee esille enemmän keskinäistä ymmärrystä kuin, mitä jollakin kuolevaisten kielellä voitaisiin välittää tuhannessa vuodessa. Jopa Salvingtonissa ”me tiedämme niin kuin meidät itsemmekin tiedetään.”

Morontia- ja henkisiäfääreillä esiintyvä kyky kääntää ajattelu kieleksi ylittää ihmisen käsityskyvyn. Taitavat muistiinmerkitsijät voivat kiihdyttää nopeuden, jolla siirrämme ajattelun pysyviksi tallenteiksi, niin suureksi, että yhdessä Urantian ajanlaskun mukaisessa minuutissa voidaan merkitä muistiin aineisto, joka vastaa puolta miljoonaa sanaa eli ajatussymbolia. Nämä universumikielet ovat paljon tyhjentävämpiä kuin kehittyvien maailmojen puhe. Uversan

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers.* These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we “know as we are known.”

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace

käsitesymboleihin kuuluu yli miljardi kirjoitusmerkkiä, vaikka perusaakkosto käsittääkin vain seitsemänkymmentä symbolia. Nebadonin kieli ei ole aivan näin pitkälle kehitettyä: sen perussymbolien eli aakkosten lukumäärä on neljäkymmentäkahdeksan.

2. Käsitteiden muistiinmerkitsijät. Tämä muistiinmerkitsijäin toinen ryhmä huolehtii käsitekuvien, ideahahmojen, säilyttämisestä. Kysymyksessä on sellainen pysyvä kirjaamisen muoto, joka aineellisissa maailmoissa on tuntematon, ja tätä menetelmää käyttäen voisin yhdessä teidän tunnissanne hankkia enemmän tietoa kuin te voisitte tavallista kirjoitettua kieltä lukemalla saada sadassa vuodessa.

3. Käsitteiden tallentajat. Meillä on sekä kirjoitetun että puhutun sananne vastine, mutta ajattelun säilyttämiseen käytämme tavallisesti käsitteiden kuvallistamisen ja käsitteiden menetelmiä. Käsitteiden tallentajat pystyvät tuhat kertaa parempaan tulokseen kuin käsitteiden muistiinmerkitsijät.

4. Puhetaidon edistäjät. Muistiinmerkitsijöiden tämän ryhmän toimialana on säilyttää ajatuksia puheidenpidon kautta tapahtuvaa toisintamista varten. Mutta nebadonin kielellä voisimme puolen tunnin puheella kattaa jonkun Urantian kuolevaisen koko elämänsä sisällön. Ainoa toivomme saada edes jonkinlainen käsitys näistä toiminnoista on, että pysähdytte miettimään unelamänne sekavaa ja vääristynyttä toteutumistapaa — kuinka te muutamassa sekunnissa voitte näissä öisissä kuvitelmissa käydä läpi monien vuosien kokemukset.

Henkimaailman puhetaito on eräs teitä odottavista verrattomista elämyksistä, teitä, jotka olette kuulleet Urantian jalostumattomia ja kangertelevia puhe-esityksiä. Salvingtonin ja Edentian oratorioissa on sanoin kuvaamattoman innoittavaa musiikin harmoniaa ja ilmaisun soinnukkuutta. Nämä hehkuvat ajatukset ovat kuin kauniita jalokiviä loistavissa diadeemeissa. Mutta en todellakaan pysty siihen! En kykene välittämään ihmismielelle käsitystä näiden toisen maailman realiteettien laajuudesta ja syvyydestä!

5. Kaukoviesticlähetyksen ohjaajat. Paratiisin, superuniversumien ja paikallisuniversumien kaukoviesticlähetykset ovat ajatuksensäilyttäjiä tämän ryhmän yleisvalvonnassa. He toimivat kaukoviesticlähetyksen lähetettävän aineiston tarkastajina, toimittajina ja koordinoijina. He sovittavat kaikki Paratiisin kaukoviesticlähetykset superuniversumien oloihin sekä muokkaavat ja kääntävät Päivien Muinaisten kaukoviesticlähetykset paikallisuniversumien yksittäisille kielille.

Paikallisuniversumien kaukoviesticlähetykset on niin ikään muokattava järjestelmien ja

more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

44:4.5 (503.5) 2. *Concept recorders*. This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideograph recorders*. We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

44:4.7 (503.7) 4. *Promoters of oratory*. This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

44:4.8 (503.8) The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

44:4.9 (504.1) 5. *The broadcast directors*. The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

44:4.10 (504.2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and

yksittäisten planeettojen vastaanotettaviksi. Näiden avaruusraporttien välitystä valvotaan huolellisesti, ja jotta varmistuttaisiin siitä, että jonkin yhteyspiirin jokaisessa maailmassa jokainen raportti on tullut asianmukaisesti vastaanotetuksi, suoritetaan aina vastaanottajan toimesta tapahtuva sanoman toisto. Nämä kaukoviestilähetysten ohjaajat ovat teknisessä mielessä asiantuntijoita avaruuden virtausten hyödyntämisessä kaikkiin tiedonvälityksen tarkoituksiin.

6. Rytmien muistiinmerkitsijät. Urantialaiset kutsuisivat näitä taidetyöntekijöitä epäilemättä runoilijoiksi, vaikka heidän toimintansa eroaakin suuresti teidän runomuotoisista aikaansaannoksistanne ja on lähes äärettömästi niitä korkeammalla. Rytmillisyyttä vähentää sekä morontia- että henkiolentojen tuntemaa uupumusta, ja siksi alinomaa pyritäänkin sekä nostamaan suorituskyyä että lisäämään mielihyvän tunnetta sillä, että lukuisat toiminnot suoritetaan rytmillisessä muodossa. Voin vain toivoa, että teillä olisi ilo kuulla jotakin Edentian kokousten runomuotoista kaukoviestilähetystä ja nauttia niiden konstellaation nerojen esitysten väri- ja sävykyläisyydestä, jotka ovat tämän itsensäilmaisemisen ja sosiaalisen yhteensoinnuttamisen ihanan taidemuodon mestareita.

7. Morontiatallentajat. Olen ymmälläni, kun en tiedä, miten kuvailisin aineelliselle mielelle tämän ajatusten muistiinmerkitsijöiden tärkeän ryhmän toimintaa, siis ryhmän, jonka tehtävänä on säilyttää morontia-asioiden ja henkitapahtumien eri ryhmäkokonaisuuksien kokoomakuvat; karkeasti havainnollistaen he ovat siirtymämaailmojen ryhmävalokuvaajia. He pelastavat tulevaisuudelle näiden edistyvien aikakausien elintärkeät tapahtumat ja yhteenliittymät ja säilyttävät ne morontiatallennesalien arkistoissa.

5. ENERGIANKÄSITTELIJÄT

Nämä kiinnostavat ja tehokkaat taidetyöntekijät ovat tekemisissä jokaisen energialajin kanssa: fyysisen, mielellisen ja hengellisen.

1. Fyysisen energian käsittelijät. Fyysisen energian käsittelijät palvelevat pitkiä aikoja voimanhajajien seurassa, ja he ovat asiantuntijoita fyysisen energian monien vaiheiden käsittelyssä ja valvonnassa. He ovat perillä superuniversumien kolmesta perusvirtauksesta ja kolmestakymmenestä energian alajakautumasta. Näistä olennoista on siirtymämaailmojen Morontiavoiman Valvojille mittaamatonta apua. He ovat Paratiisin kosmisten suunnitelmien hellittämättömiä tutkijoita.

the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504.3)

6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504.4)

7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5)

These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6)

1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

2. Mielienergian käsittelijät. Nämä ovat morontiaolentojen ja muuntyyppisten älyllisten olentojen välisen yhteydenpidon asiantuntijoita. Tätä kuolevaisten välillä esiintyvää kommunikoinnin muotoa ei Urantialla käytännöllisesti katsoen ole olemassa. He ovat erityistuntijoita, jotka edistävät ylösnousemuksellisten morontiaolentojen kykyä kommunikoida keskenään, ja heidän työhönsä kuuluu lukuisia ainutlaatuisia tutkimusmatkoja älyllisten olentojen välisen yhteydenpidon maailmaan, mutta niiden kuvaaminen aineelliselle mielelle ylittää suuresti sen, mihin pystyn. Nämä taidetyöntekijät ovat Äärettömän Hengen mieliyhteyspiirien hellittämättömiä tutkijoita.

3. Hengellisen energian käsittelijät. Hengellisen energian käsittelijät ovat kiintoisa ryhmä. Hengellinen energia toimii vakiintuneiden lakien mukaisesti, aivan kuten fyysisenkin energia. Toisin sanoen, kun henkivahvuutta tutkitaan, siitä voidaan tehdä luotettavia johtopäätöksiä ja sitä voidaan fyysisten energioiden tavoin käsitellä täsmällisesti. Hengen maailmassa vallitsevat aivan yhtä täsmälliset ja luotettavat lait kuin aineellisissakin maailmoissa. Nämä käsittelijät, jotka tutkivat lankaikkisen Pojan säätämiä, hengelliseen energiaan kohdistuvia peruslakeja siinä muodossa, jossa niitä sovelletaan kaikissa universumeissa taivaallisten olentojen morontiaalisiin ja muihin yhteisöihin, ovat muutaman viimeksi kuluneen miljoonan vuoden aikana saaneet aikaan monia parannuksia menetelmään, jolla olennot tyydyttävät energiantarpeensa hengellisestä energiasta.

4. Moninaiskäsittelijät. Tähän haasteita pelkäämättömään ryhmään kuuluu hyvin koulutettuja olentoja, jotka omistautuvat kaikkialla universumeissa fyysisenä, mielellisenä ja hengellisenä energiana ilmenevän jumalallisen energian kolmen alkuperäisen vaiheen toiminnalliseen yhdistämiseen. Kysymyksessä ovat ne terävä-älyiset persoonallisuudet, jotka todellisuudessa yrittävät löytää Korkeimman Jumalan universumiläsnäolon, sillä tässä Jumaluuden persoonallisuudessa täytyy tapahtua koko suuruniversumin jumalallisuuden kokemuksellinen yhdistyminen. Ja nämä taidetyöntekijät ovat viime aikoina saavuttaneet jonkin määräistä menestystäkin.

5. Kuljetusneuvot. Tämä kuljetusserafien teknisten neuvojien joukkokunta on varsin etevä suunnittelemaan yhteistyössä tähtientutkijoiden kanssa reitityksiä ja muutoinkin avustamaan avaruuden maailmoissa toimivia kuljetuspäälliköitä. He ovat sfäärien liikenteenvalvoja, ja heitä on kaikilla asutuilla planeetoilla. Urantialla palvelee seitsemänkymmenen kuljetusneuvojan joukkokunta.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

6. Viestinnän asiantuntijat. Urantiaa palvelee niin ikään planeettainvälisen ja universumienvälisen viestinnän kaksitoista teknikkoo. Nämä pitkän kokemuksen omaavat olennot ovat asiantuntijoita sen tietämyksen alalla, joka kattaa maailmojen viestintää koskevat välityksen ja häiriöiden lait. Tämä joukkokunta huolehtii Gravitaatio- ja Yksinäisten Sanansaattajien sanomia lukuun ottamatta kaikenmuotoisista avaruusviesteistä. Urantialla heidän on suoritettava suuri osa työstään arkkienkelten yhteyspiiriin kautta.

7. Levonopettajat. Jumalallinen lepo liittyy tekniikkaan, jolla olento varautuu hengellisellä energialla. Morontia- ja henkienergiavarantoja on täydennettävä aivan yhtä ehdottomasti kuin fyysisiäkin energiavaroja, muttei samoista syistä. Minun on pakostakin käytettävä karkeita havainnollistuksia pyrkiessäni valistamaan teitä. Niinpä siis kerron, että meidän henkimaailmasta olevien on aika ajoin keskeytettävä säännölliset puuhamme ja vetäydyttävä sopiviin kohtaamispaikkoihin, joissa asetumme jumalalliseen lepoon, ja sillä tavoin täydennämme hupenevia energioitamme.

Näistä asioista saatte ensimmäiset oppituntinne saapuessanne mansiomaailmoin, sitten kun teistä on tullut morontiaolentoja ja olette alkaneet saada kokemusta henkisissä asioissa sovellettavista menetelmistä. Teillä on tietoa Havonan sisimmästä kehästä sekä siitä, että avaruuden pyhiinvaeltajat on johdettava Paratiisiin pitkään ja elvyttävään lepoon, kun he ovat selvittäneet edelliset kehät. Tämä ei ole pelkästään tekninen vaatimus siirryttäessä ajallisuuden elämänvaiheesta iäisyyden palvelukseen, vaan se on myös välttämättömyys, eräs lepotilan muoto, joka on tarpeen ylösnousemuskokemuksen viimeisille askelille ominaisten energianmenetysten korvaamiseksi ja henkivoimavarojen keräämiseksi loputtoman elämänuran seuraavaa vaihetta varten.

Nämä energiankäsitelijät toimivat myös sadoin muin tavoin, joita on liian paljon tässä yhteydessä lueteltaviksi. Niihin kuuluvat neuvottelut serafien, kerubien ja sanobien kanssa siitä, mikä on tehokkain menetelmä energiantarpeen tyydyttämiseksi ja miten pitää yllä aktiivisten kerubien ja passiivisten sanobien välisten, toisistaan poikkeavien voimien mahdollisimman edullista tasapainoa. Nämä asiantuntijat antavat monin muin tavoin apua morontia- ja henkiolentoille näiden pyrkimyksissä ymmärtää jumalallista lepoa, joka avaruuden perusenergioiden tehokasta hyväksikäyttöä ajatellen on tuiki tarpeellinen.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

44:5.8 (505.5) 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

44:5.9 (505.6) You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

44:5.10 (506.1) These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. MUOTOILIJAT JA KAUNISTAJAT

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

Kuinka toivonkaan, että osaisin kuvailla näiden ainutlaatuisten taidetyöntekijöiden hienon hienoa työtä! Jokainen taholtani tuleva pyrkimys selittää, mitä henkikaunistamiseksi tehtävä työ on, toisi aineellisten olentojen mieleen vain omat säälittävät — mutta kunnioitettavat — pyrkimyksenne toteuttaa näitä asioita omassa mielen ja aineen maailmassanne.

Vaikka tähän joukkokuntaan toiminnallisesti kuuluu yli tuhat alajakautumaa, se ryhmitellään seuraavien seitsemän pääotsakkeen alle:

1. Värien ammattilaiset. He juuri panevat henkiheijastuksen kymmenentuhatta värisävyä kaiuttamaan ilmoille sopusointuista kauneutta ilmentävät, herkän herkäät sanomansa. Värientajuamista lukuun ottamatta ihmisen kokemuksessa ei ole mitään, mihin nämä toiminnot olisivat verrattavissa.

2. Äänenmuotoilijat. Käyttämällä hyväkseen ilmiöitä, joita te sanoisitte ääneksi, nämä muotoilijat kuvaavat identiteetiltään ja morontia-arvostukseltaan moninaisia henkiaaltoja. Todellisuudessa nämä impulssit ovat taivaallisten joukkojen alastomien ja loistavien henkiselujen suurenmoisia heijastuksia.

3. Tunnetilojenmuotoilijat. Nämä tunteidenkohottajat ja -säilyttäjät ovat niitä, jotka pelastavat morontiaaliset tuntemukset ja jumalalliset tunnetilat unohtukselta, ajallisuuden lasten tutkittaviksi ja heidän mielenlennyksenä sekä morontiaetenijöiden ja edistyvien henkien innoitukseksi ja kaunistukseksi.

4. Tuoksutaiteilijat. Tässä tehty ylimaallisten henkitoimintojen vertaaminen kemiallisten tuoksujen fyysiseen aistimiseen on todellakin onnetonta, mutta Urantian kuolevaisille tämä palvelusmuoto olisi tuskin millään muullakaan nimellä tunnistettavissa. Nämä taidetyöntekijät luovat erilaiset sinfoniansa edistyvien valonlasten mielenlennyksenä ja iloksi. Maan päällä ei ole kerrassaan mitään, mihin tämäntyyppistä hengellistä suurenmoisuutta voitaisiin edes etäisesti verrata.

5. Presenssikaunistajat. Nämä taidetyöntekijät eivät askartele itsensäkoristelutaitojen tai luodun kaunistamismenetelmien parissa. He omistautuvat moninaisten ja riemukkaiden reaktioiden aikaansaamiseen yksittäisissä morontia- ja henkiolennoissa draamallistamalla keskinäisen yhteyden merkitystä niiden asemasta johtuvien arvojen kautta, jotka annetaan eri morontia- ja henkilyhteisöille näiden monenlaisten olentojen monikoosteisissa yhteisesityksissä. Nämä taiteilijat asemoivat aineellisuuden ylittäviä olentoja siten kuin te järjestelisitte eläviä musiikkinuotteja, tuoksua ja näkymiä, ja yhdistävät

44:6.1 (506.2) How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

44:6.2 (506.3) This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

44:6.3 (506.4) 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities may be compared.

44:6.4 (506.5) 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

44:6.5 (506.6) 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

44:6.6 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

44:6.7 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

ne sitten ylistäviksi hymneiksi.

6. Maunmuotoilijat. Entä miten ihmeessä teille kertoisi näistä taiteilijoista! Arastellen saattaisin ehdottaa, että he ovat morontiamakuaistin parantajia, ja että he pyrkivät kehittyviä henkiaisteja terävöittämällä myös lisäämään kauneuden arvostamista.

7. Morontiasyntesioijat. Nämä ovat käsityö mestareita, jotka sitten kun kaikki muut ovat tehneet osuutensa, lisäävät huipentavan ja lopullisen silauksen morontia yhteisesitykseen ja saavat siten aikaan innoittavan kuvauksen siitä, mikä on jumalallisen kaunista — kestävän innoituksen lähteen henkiolennoille ja heidän morontia seuralaiselleen. Mutta sinun on odotettava vapautumistasi eläimen ruumiista, ennen kuin voit ryhtyä muodostamaan käsitystä morontia- ja henkimaailmojen taiteellisesta loistokkuudesta ja esteettisestä kauneudesta.

7. HARMONIATYÖNTEKIJÄT

Toisin kuin saattaisitte viedä otaksumaan, nämä taiteilijat eivät ole tekemisissä musiikin, maalaamisen eivätkä minkään muunkaan samantapaisen kanssa. Heidän toimensa koostuvat sellaisten erityisvahvuuksien ja energioiden käsittelystä ja organisoimisesta, joita esiintyy henkimaailmassa, mutta joita kuolevaiset eivät tunne. Jospa minulla olisi vähäisinkin pohja vertailun tekemiseen, pyrkisin kuvailemaan tätä henkiaikaansaannosten ainutlaatuista alaa, mutta luovun toivosta — ei ole toivoakaan siitä, että kuolevaisten mielelle olisi välitettävissä käsitys tästä taivaallisen taidetoiminnan alueesta. Mutta siitä, mikä ei ole kuvailtavissa, voidaan kuitenkin kertoa epäsuorasti.

Kauneus, rytmi ja harmonia liittyvät älyllisesti yhteen ja ovat hengellisesti sukua toisilleen. Totuus, fakta ja asioiden keskinäinen yhteys ovat älyllisessä mielessä erottamattomia, ja ne yhdistyvät filosofisiin kauneuden käsityksiin. Hyvyys, vanhurskaus ja oikeudenmukaisuus ovat filosofisessa mielessä sukua toisilleen ja hengellisesti yhteen sidottuja elävän totuuden ja jumalallisen kauneuden kanssa.

Oikean filosofian kosmiset käsitykset, taivaallisen taidetoiminnan antama kuva tai kuolevaisen yritys kuvailla ihmisen tajuamaa jumalallista kauneutta eivät voi milloinkaan olla kaikin puolin tyydyttäviä, jos tällainen luodun etenemispyrkimys on epäyhtenäistä. Nämä kehittyvän luodun sisäisen jumalallisen ylykkeen aikaansaannokset saattavat olla älyllisesti tosia, emotionaalisesti kauniita ja hengellisesti hyviä, mutta julkituksen todellinen sielu niistä puuttuu, elleivät nämä totuutta edustavat realiteetit, kauneutta ilmentävät tarkoitukset ja hyvyydestä

44:6.8 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

44:6.9 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. THE HARMONY WORKERS

44:7.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

44:7.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

kertovat arvot yhdisty taidetyöntekijän,
tieteenharjoittajan tai filosofin
elämäkokemuksessa.

Jumalassa nämä jumalalliset ominaisuudet ovat täydellisesti ja absoluuttisesti yhdistyneitä. Ja jokainen Jumalaa tunteva ihminen tai enkeli omaa potentiaalin minuutensa rajattomaan ilmaisemiseen yhtenäisen itsensä toteuttamisen alati edistyvillä tasoilla sillä keinoin, että hän käy loputtomasti yhä enemmän Jumalan kaltaiseksi — sillä, että hän kokemuksellisesti evolutionaarisessa kokemuksessa yhdistää ikuisen totuuden, universaalisen kauneuden ja jumalallisen hyvyden yhdeksi kokonaisuudeksi.

8. KUOLEVAISTEN PYRKIMYKSET JA MORONTIASAAVUTUKSET

Vaiikkeivät taivaalliset taidetyöntekijät henkilökohtaisesti työskentele Urantian kaltaisilla aineellisilla planeetoilla, heitä saapuu kuitenkin silloin tällöin järjestelmän päämajasta tarjoamaan apuaan kuolevaisrotujen luonnonlahjakkaille yksilöille. Aina milloin nämä taidetyöntekijät ovat saaneet tällaisen tehtävän, he työskentelevät tilapäisesti planetaaristen edistykseen enkliten valvonnassa. Serafiarmeijat toimivat yhteistyössä näiden taidetyöntekijäin kanssa pyrittäessä auttamaan kuolevaistaitelijoita, joilla on synnynnäisiä kykyjä ja joilla on myös aiempaa erikoiskokemusta omaava Suuntaaja.

Ihmisen erikoislahjakkuudelle on kolme mahdollista lähdettä: Pohjalla on aina luontainen eli synnynnäinen taipumus. Erikoiskyky ei koskaan ole Jumalten sattumanvaraisesti antama lahja, vaan jokaisella huomattavalla kyvykkyydellä on aina perinnöllinen perusta. Tämän luonnollisen kyvykkyyden lisäksi tai paremminkin sen täydennykseksi saatetaan antaa Ajatuksensuuntaajan johdatusia niissä yksilöissä, joiden sisimmässä asuva Suuntaaja on mahdollisesti saanut tämänsuuntaisia kokemuksia — aktuaalisia ja kiistämättömiä — muissa maailmoissa ja muissa kuolevaisissa luoduissa. Tapauksissa, joissa sekä ihmismieli että sisäinen Suuntaaja ovat epätavallisen taitavia, henkitaiteilijat voidaan valtuuttaa toimimaan näiden kykyjen harmonisoijina ja muutoinkin auttamaan ja innoittamaan näitä kuolevaisia niin, että he pyrkivät kohti alati täydellistyviä ihanteita ja yrittävät niiden yhä laajempaa kuvaamista koko maailman mielenlennykseksi.

Hengen taidetyöntekijöiden riveissä ei esiinny kastijakoa. Olipa alkuperäsi kuinka vaatimaton hyvänsä, jos olet kyvykäs ja sinulla on julkituomisen lahja, saat sopivaa tunnustusta ja asianmukaista arvostusta noustessasi ylöspäin

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia

morontiakokemuksen ja henkeyden saavuttamisen asteikkoa. Mitään sellaista ihmisen perintötekijöissä olevaa vajavaisuutta tai kuolevaisen ympäristötekijöissä esiintyvää puutteellisuutta ei ole olemassa, jota morontiavaiheen elämänura ei täysin korjaisi ja tyystin poistaisi. Ja kaikki tällaiset taiteellisen tuloksellisuuden ja ilmaisurikkaan itsesitoteuttamisen tuottamat tyydytysentunteet muuttuvat asteittain tapahtuvan etenemisesi kuluessa omien henkilökohtaisten ponnistelujesi kautta todeksi. Lopultakin evolutionaarisen keskinkertaisuuden toiveet voivat toteutua. Vaikka Jumalat eivät umpimähkäisesti annakaan lahjoja ja kykyjä ajallisuuden lapsille, he huolehtivat kuitenkin siitä, että näiden kaikki ylevät kaipaukset tulevat täytetyiksi ja että ihmisen jaloimman itsensäilmaisemisen halu tulee kokonaan tyydytetyksi.

Mutta jokaisen ihmisen olisi muistettava, että monet kunnianhimoiset pyrkimykset olla muita parempi, jollaiset halut kiusaavat kuolevaisia ihmisiä, eivät säily näiden samojen kuolevaisten mukana morontia- ja henkielämänvaiheen aikana. Ylösnousemusmorontiaanit oppivat sosiaalistamaan entiset puhtaasti itsekkäät halunsa ja itsekkeiset pyrkimyksensä. Jos kuitenkin vielä senkin jälkeen, kun olet morontiavaiheen elämänuran aikana omaksunut todellista mota-ymmärrystä, haluat tehdä jotakin, jota hartaasti halusit tehdä maan päällä, mutta jonka tekemisen ympäristöolosuhteet ylitsepääsemättömästi sinulta estivät, sinulle annetaan aivan varmasti kaikki mahdollisuudet kauan hellimiesi toiveiden täysimääräiseen toteuttamiseen.

Ennen kuin ylösnousemuskuolevaiset lähtevät paikallisuniversumista astuakseen henkiseen elämänuralleen, tyydytetään heidän jokainen älyllinen, taiteellinen ja sosiaalinen toiveensa tai aito pyrkimyksensä, joka koskaan luonnehti heidän kuolevaisen tai morontiaalisen olemassaolonsa tasoa. Kysymys on tasavertaisuuden saavuttamisesta itsensäilmaisemisen ja itsesitoteuttamisen tuottaman tyydytyksen kohdalla, muttei identtisen kokemuksellisen statuksen saavuttamisesta eikä taitavuudessa, tekniikassa ja ilmaisussa ilmenevän luonteenomaisen yksilöllisyyden täydellisestä hävittämisestä. Sillä henkilökohtaisen kokemuksellisen saavuttamisen uutta, hengen tasolla ilmenevää eroavaisuutta ei tällä tavoin tasoiteta eikä yhtäläistetä ennen kuin olet suoriutunut Havonan elämänvaiheeseen kuuluvasta viimeisestä kehästä. Ja sitten Paratiisin asukkaita odottaa välttämättömyys sopeutua siihen henkilökohtaisen kokemuksen absoniittiseen eroavaisuuteen, joka on tasoitettavissa vasta ryhmässä tapahtuvalla luodun olennon perimmäisen statuksen

experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true mota insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finalizers.

saavuttamisella — kuolevaisfinaliittien
seitsemännen asteen hengen määränpään
saavuttamisella.

Tällainen on kertomus taivaallisista
taidetyöntekijöistä, tuosta oivallisten työntekijöiden
kosmopoliittisesta yhteisöstä, joka tekee niin
suunnattoman paljon kruunatakseen
arkkitehtoniset sfäärit taiteellisilla esityksillä
Paratiisin-Luojien jumalallisesta kauneudesta.

[Laatinut muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

44:8.6 (508.4) And this is the story of the celestial
artisans, that cosmopolitan body of exquisite
workers who do so much to glorify the
architectural spheres with the artistic portrayals of
the divine beauty of the Paradise Creators.

44:8.7 (508.5) [Indited by an Archangel of Nebadon.]

Luku 45. Paikallisjärjestelmän hallinto

⇐ 044

Urantia-kirjan

046 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 45 PAIKALLISJÄRJESTELMÄN HALLINTO

Osiot

Johdanto

1. Siirtymäkulttuurin maailmat
2. Järjestelmän hallitsija
3. Järjestelmän hallitus
4. Neljäkolmatta neuvonantajaa
5. Aineelliset Pojat
6. Aatamien taivasmatkalaisille antama koulutus
7. Melkisedekien koulut

PAPER 45 THE LOCAL SYSTEM ADMINISTRATION

SECTIONS

Introduction

1. Transitional Culture Worlds
2. The System Sovereign
3. The System Government
4. The Four and Twenty Counselors
5. The Material Sons
6. Adamic Training of Ascenders
7. The Melchizedek Schools

Johdanto

SATANIAN hallintokeskus koostuu luvultaan viidenkymmenenseitsemän arkkitehtonisen sfäärin sikermästä: Jerusemista itsestään ynnä seitsemästä suuremmasta satelliitista ja neljästäkymmenestäyhdeksästä satelliitin satelliitista. Järjestelmän pääkaupunki Jerusem on miltei sata kertaa Urantian kokoinen, sen gravitaatio on silti aavistuksen verran vähäisempi. Jerusemin suuremmat satelliitit ovat seitsemän siirtymämaailmaa, joista jokainen on kymmenen kertaa Urantian suuruinen, kun taas näiden siirtymämaailmojen seitsemän alisatelliittia ovat jokseenkin Urantian kokoisia.

Seitsemän mansiomaailmaa ovat siirtymämaailman numero yksi seitsemän alisatelliittia.

Koko tämän viidenkymmenenseitsemän arkkitehtonisen maailman omavarainen valaisu, lämmitys, vesi- ja energiahuolto on järjestetty Satanian Voimaketuksen ja Fyysisten Päävalvojen yhteistyön avulla tällaisten varta

INTRODUCTION

45:0.1 (509.1) THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

45:0.2 (509.2) The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

45:0.3 (509.3) This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with

vasten luotujen sfäärien fyysisen organisaation ja järjestelyjen vakiintuneita menettelytapoja noudattaen. Niiden fyysisestä puolesta huolehtivat spornagiaolennot, jotka muutoinkin vastaavat niiden ylläpidosta.

the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. SIIRTYMÄKULTTUURIN MAAILMAT

Jerusemia kiertävät seitsemän suurempaa maailmaa tunnetaan yleisesti siirtymäkulttuurin sfääreinä. Jerusemin korkein toimeenpaneva neuvosto nimittää aika ajoin niiden vallankäyttäjät. Nämä sfäärit on numeroitu ja nimetty seuraavasti:

Numero 1. Finaliittimaailma. Tämä on paikallisjärjestelmän finaliittikunnan päämaja, ja sitä ympäröivät vastaanottomaailmat, seitsemän mansiomaailmaa, jotka on kokonaisuudessaan pyhitetty kuolevaisten ylösnousemusjärjestelmälle. Kaikkien seitsemän mansiomaailman asukkailla on pääsy finaliittien maailmaan. Kuljetusserafit kuljettavat ylösnousemuspersoonallisuuksia sinne ja sieltä takaisin näillä pyhiinvaellusmatkoilla, joiden tarkoituksena on kehittää heidän uskoaan siirtymäkuolevaisten perimmäiseen päämäärään. Vaikka finaliitit ja heidän rakennelmansa eivät tavallisesti ole morontianäkökyvyltä havaittavia, tunnette aika ajoin enemmänkin kuin vain sävähdysten, kun energianmuuntajat ja Morontiavoiman Valvojat antavat teille hetken ajaksi mahdollisuuden nähdä välähdykseltä näitä korkeita henkipersoonallisuuksia, jotka tosiaankin ovat saattaneet Paratiisiin-nousunsa päätökseen ja palanneet näihin samoihin maailmoihin, joista te nyt olette aloittamassa tämän pitkän matkan, — he ovat ikään kuin varma lupaus siitä, että tekin saatatte ja voitte viedä päätökseen tämän valtavan hankkeen. Kaikki mansiomaailmoissa oleskelevat menevät finaliittisfäärille ainakin kerran vuodessa osallistuaakseen siellä kokouksiin, joissa finaliitit ovat nähtävissä.

Numero 2. Morontiaaailma. Tämä planeetta on morontiaelämän valvojien päämaja, ja sitä ympäröivät ne seitsemän sfääriä, joilla morontiapääalliköt kouluttavat kumppaneitaan ja apulaisiaan: sekä morontiaolentoja että ylösnousemuskuolevaisia.

Kulkiessasi seitsemän mansiomaailman läpi etenet myös näiden kulttuuri- ja sosiaalisten sfäärien kautta, joilla morontiatuttavuutesi käyvät lukuisammiksi. Edistyessäsi ensimmäisestä mansiomaailmasta toiseen sinusta tulee kelpoinen saamaan vierailuluvan siirtymäpäämajaan numero kaksi, morontiaaailmaan, ja niin edelleen. Ja oletpa näistä kuudesta kulttuurisfääristä millä tahansa, voidaan sinut kutsua vieraaksi ja tarkkailijaksi mihin tahansa niitä ympäröivistä, niihin liittyvien ryhmätoimintojen seitsemästä

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

45:1.1 (509.4) The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

45:1.2 (509.5) *Number 1. The Finaliter World.* This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

45:1.3 (510.1) *Number 2. The Morontia World.* This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

45:1.4 (510.2) In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

maailmasta.

Numero 3. Enkelimaailma. Tämä on kaikkien järjestelmän toiminnoissa mukana olevien serafiarmeijoiden päämaja, ja sitä ympäröivät seitsemän enkelien koulutus- ja opetusmaailmaa. Kysymyksessä ovat serafien sosiaaliset sfäärit.

Numero 4. Ylienkelien maailma. Tämä sfääri on Loistavien Iltatähtien ja heidän kanssaan tasavertaisten ja miltei tasavertaisten olentojen valtavan joukon Satanian-koti. Tämän maailman seitsemän satelliittia on osoitettu näiden nimeämättömien taivaan olentojen seitsemälle pääryhmälle.

Numero 5. Poikien maailma. Tämä planeetta on kaikkiin luokkiin kuuluvien jumalallisten Poikien päämaja, luotujen kolminaistamat pojat mukaan luettuina. Sitä ympäröivät seitsemän maailmaa on omistettu näiden keskenään jumalallista sukua olevien poikien tietyille yksittäisille ryhmittymille.

Numero 6. Hengen maailma. Tämä sfääri toimii Äärettömän Hengen korkeiden persoonallisuuksien järjestelmäkohtaisena tapaamispaikkana. Sitä ympäröivät seitsemän satelliittia on osoitettu näiden eri luokkien yksittäisille ryhmille. Mutta siirtymämaailmassa numero kuusi ei ole Hengen edustustoa, eikä sellaisen olemassaoloa ole havaittavissa järjestelmäpääkaupungeissakaan; Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja on Nebadonissa kaikkialla.

Numero 7. Isän maailma. Tämä on järjestelmän hiljainen sfääri. Se ei ole yhdenkään olentoryhmän kotipaikka. Suuri valon temppeli on siellä keskeisellä paikalla, mutta ei voi havaita, että sen sisällä olisi ketään. Järjestelmän kaikkien maailmojen kaikki olennot ovat tervetulleita harjoittamaan siellä hartautta.

Isän maailmaa ympäröiviä seitsemää satelliittia käytetään eri järjestelmissä toisistaan poikkeavalla tavalla. Sataniassa niitä käytetään nyt Luciferin kapinan takia internoitujen ryhmien eristyssfääreinä. Konstellaation pääkaupungilla, Edentialla, ei ole vastaavia vankilamaailmoja; ne muutamat serafit ja kerubit, jotka Satanian kapinassa menivät kapinallisten puolelle, on jo kauan sitten teljetty näihin Jerusemin eristysmaailmihin.

Oleskellessasi seitsemännessä mansiomaailmassa sinulla on pääsy seitsemänteen siirtymämaailmaan, Universaalisen Isän sfäärille, ja sinulla on myös lupa käydä tätä planeettaa ympäröivissä Satanian vankilamaailmoissa, joissa nyt pidetään vangittuina Lucifieria sekä valtaosaa niistä persoonallisuuksista, jotka ryhtyivät hänen mukanaan kapinaan Mikaelia vastaan. Tämä murheellinen näky on ollut tällä tavoin nähtävillä viimeksi kuluneina aikoina, ja se tulee edelleenkin

^{45:1.5 (510.3)} *Number 3. The Angelic World.* This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

^{45:1.6 (510.4)} *Number 4. The Superangel World.* This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

^{45:1.7 (510.5)} *Number 5. The World of the Sons.* This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

^{45:1.8 (510.6)} *Number 6. The World of the Spirit.* This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

^{45:1.9 (510.7)} *Number 7. The World of the Father.* This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshipers.

^{45:1.10 (510.8)} The seven satellites surrounding the Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

^{45:1.11 (510.9)} As a sojourner on the seventh mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall

olemaan koko Nebadonille suunnattuna vakavana varoituksena aina siihen saakka, kunnes Päivien Muinaiset tuomitsevat Luciferin ja hänen langenneitten liittolaistensa synnin, niiden synnin, jotka torjuivat heidän universumin-Isänsä, Mikaelin, tarjoaman pelastuksen.

2. JÄRJESTELMÄN HALLITSIJA

Asuttujen maailmojen paikallisjärjestelmän ylin toimeenpanija on ensiasteinen LanonandekPoika, Järjestelmän Hallitsija. Meidän paikallisuniversumissamme näille hallitsijoille uskotaan laajat täytäntöönpanovastuut, epätavallisen laajat henkilökohtaiset oikeudet. Orvontonissa eivät suinkaan kaikki universumit ole sillä tavoin järjestettyjä, että Järjestelmänhallitsijoille suotaisiin näin epätavallisen laajat valtuudet henkilökohtaisen harkinnan käyttämiseen järjestelmän asioiden johtamisessa. Mutta Nebadonin koko historian aikana nämä pidäkkeettömät toimeenpanijat ovat osoittaneet epälojaalisuutta vain kolme kertaa. Luciferin kapina Satanian järjestelmässä oli niistä viimeinen ja kaikista laajimmalle levinnyt.

Edes tämän tuhoisan mullistuksen jälkeen Sataniassa ei ole tehty ehdottomasti mitään järjestelmän hallintomenetelmiä koskevia muutoksia. Järjestelmän nykyinen Hallitsija omaa kaiken sen vallan ja käyttää kaikkia niitä valtuuksia, jotka kuuluivat hänen arvottomalle edeltäjälleen, ellei oteta lukuun niitä muutamia asioita, jotka nyt kuuluvat Konstellaation-Isien valvontaan ja joita Päivien Muinaiset eivät ole vielä kokonaan palauttaneet Luciferin seuraajalle, Lanaforgele.

Satanian nykyinen päällikkö on rakastettava ja loistava johtaja ja kapinassa koeteltu hallitsija. Järjestelmän Apulaishallitsijana palvellessaan Lanaforge pysyi Nebadonin universumissa kerran aiemmin sattuneessa mullistuksessa uskollisena Mikaelille. Tämä mahtava ja loistava Satanian Herra on kokeiltu ja koeteltu hallintoviranomainen. Järjestyksessä toisen Nebadonissa sattuneen järjestelmäkapinan aikana, jolloin Järjestelmän Hallitsija lankesi ja sortui pimeyteen, hairahtuneen päällikön ensimmäinen apulainen Lanaforge otti hallitusohjat käsiinsä ja hoiti järjestelmän asioita niin, että tuon epäonnisen järjestelmän päämajamaailmoissa samoin kuin asutuilla planeetoilla menetettiin vain verrattain harvoja persoonallisuuksia. Lanaforgella on kunnia olla koko Nebadonin ainoa ensiasteinen Lanonandek-Poika, joka toimii tällä tavoin lojaalisti Mikaelin palveluksessa, ja kaiken lisäksi tilanteessa, jossa hänen virka-asemaltaan ylempi ja arvoltaan korkeampi veljensä lankesi. Lanaforge siirretään Jerusemista todennäköisesti, vasta kun aikanaan sattuneen mielettömyyden kaikki seuraukset on korjattu ja kapinan seuraukset Sataniasta hävitetty.

adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

^{45:2.1 (511.1)} The chief executive of a local system of inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives. Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

^{45:2.2 (511.2)} In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanaforge, the successor of Lucifer.

^{45:2.3 (511.3)} The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanaforge was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanaforge, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanaforge bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanaforge will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

Vaikkei Satanian eristettyjen maailmojen kaikkia asioita olekaan palautettu Lanaforgen vallan alaisuuteen, hän osoittaa silti suurta kiinnostusta näiden maailmojen hyvinvointia kohtaan, ja Urantialla hän vieraillee tavan takaa. Samoin kuin muissa ja normaaleissa järjestelmissä Hallitsija toimii puheenjohtajana Planeettaprinsien eli maailmanhallitsijoiden ja eristettyjen maailmojen paikallisten kenraalikuvernöörien järjestelmäkohtaisessa neuvostossa. Tämä planeettojen neuvosto kokoontuu aika ajoin järjestelmän päämajassa — ”Kun Jumalan Pojat tulevat koolle.”

Kerran viikossa, Jerusemissa joka kymmenes päivä, Hallitsija pitää kokouksen päämajamaailmassa asuvien erilaisten persoonallisuusluokkien jonkin ryhmän kanssa. Jerusemissa nämä ovat ihastuttavan epämuodollisia hetkiä ja osallistujilleen unohtumattomia tilaisuuksia. Jerusemissa vallitsee kaikkien eri olentoluokkien sekä kunkin tällaisen ryhmän ja Järjestelmän Hallitsijan välillä suurin mahdollinen veljeys.

Nämä ainutlaatuiset kokoontumiset pidetään lasimerellä, järjestelmän pääkaupungin suurella kokouskentällä. Ne ovat pelkästään sosiaalisia ja hengellisiä tilaisuuksia. Mikään planeettahallintoon tai edes ylösnousemusjärjestelmään kuuluva asia ei koskaan ole keskustelun kohteena. Ylösnousemuskuolevaiset kerääntyvät näinä kertoina yhteen pelkästään pitämään hauskaa ja tapaamaan muita jerusemilaisia. Ryhmät, jotka eivät ole Hallitsijan vieraina näissä viikoittaisissa virkistytymistilaisuuksissa, kokoontuvat omissa päämajoissaan.

3. JÄRJESTELMÄN HALLITUS

Paikallisjärjestelmän täytäntöönpanopäällikön, Järjestelmän Hallitsijan, tukena on aina kaksi tai kolme Lanonandek-Poikaa, jotka toimivat ensimmäisenä ja toisena apulaisena. Mutta Satanian järjestelmää johtaa nykyisellään seitsemän Lanonandekin muodostama esikunta:

1. Järjestelmän Hallitsija — Lanaforge, numero 2.709 ensiasteisesta yhteisöstä ja luopio-Luciferin seuraaja.

2. Ensimmäinen Apulaishallitsija — Mansurotia, kolmannen asteen Lanonandekien numero 17.841. Hänet lähetettiin Sataniaan Lanaforgen mukana.

3. Toinen Apulaishallitsija — Sadib, numero 271.402 kolmannesta luokasta. Myös Sadib tuli Sataniaan Lanaforgen seurassa.

4. Järjestelmän vartija — Holdant, numero 19 kolmannen asteen yhteisöstä, kaikkien

45:2.4 (511.4) While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanaforge discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — “When the Sons of God come together.”

45:2.5 (511.5) Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of Jerusem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

45:2.6 (511.6) These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

45:3.1 (512.1) The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

45:3.2 (512.2) 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the

kuolevaisten olemassaololuokkaa korkeammalle kuuluvien internoitujen henkien vartija ja valvoja. Myös Holdant tuli Sataniaan Lanaforgen mukana.

5. Järjestelmän kirjuri — Vilton, Satanian Lanonandek-hoivannan sihteeri, numero 374 kolmannesta luokasta. Vilton oli Lanaforgen alkuperäisryhmän jäsen.

6. Lahjoittautumishjaaja — Fortant, numero 319.847 toisasteisten Lanonandekien varajoukoista ja Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen jälkeen Jerusemiin siirrettyjen kaikkien universumitoimintojen tilapäinen ohjaaja. Fortant on ollut liitettyä Lanaforgen esikuntaan Urantian laskutavan mukaan tuhannen yhdeksänsadan vuoden ajan.

7. Korkea neuvonantaja — Hanavard, numero 67 ensiasteisten Lanonandek-Poikien sarjasta ja universumin neuvonantajien ja koordinoijien korkea-arvoisen yhteisön jäsen. Hän toimii Satanian toimeenpanevan neuvoston tämänhetkisenä puheenjohtajana. Hanavard on kahdestoista Luciferin kapinan jälkeen tässä tehtävässä Jerusemissa palveleva kyseisen yhteisön jäsen.

Tämä seitsemän Lanonandekin toimeenpaneva ryhmä muodostaa laajennetun hätätilahallinnon, jollainen kävi tarpeelliseksi Luciferin kapinan aiheuttamien pulmatilanteiden johdosta. Jerusemissa on vain vähäisempiä tuomioistuimia, sillä järjestelmä on hallinnon eikä oikeuskäsittelyn yksikkö. Mutta Lanonandekien hallinnon tukena on Jerusemin toimeenpaneva neuvosto, Satanian korkein neuvoo-antava elin. Tähän neuvostoon kuuluu kaksitoista jäsentä:

1. Hanavard, Lanonandek-puheenjohtaja.
2. Lanaforge, Järjestelmän Hallitsija.
3. Mansurotia, ensimmäinen Apulaishallitsija.
4. Satanian Melkisedekien päällikkö.
5. Satanian Elämäkantajien virkaahoitava johtaja.
6. Satanian finaliittien päällikkö.
7. Satanian alkuperäinen Aatami, Aineellisten Poikien valova päällikkö.
8. Satanian serafiarmeijoiden johtaja.
9. Satanian fyysisten valvojen päällikkö.
10. Järjestelmäkohtainen Morontiaivoiman Valvojen johtaja.
11. Järjestelmän keskiväliolentojen virkaahoitava johtaja.

holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

45:3.7 (512.7) 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

45:3.8 (512.8) 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania. Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

45:3.9 (512.9) This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- 45:3.10 (512.10)* 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- 45:3.11 (512.11)* 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- 45:3.12 (512.12)* 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- 45:3.13 (512.13)* 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- 45:3.14 (512.14)* 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- 45:3.15 (512.15)* 6. The chief of the Satania finaliters.
- 45:3.16 (512.16)* 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- 45:3.17 (512.17)* 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- 45:3.18 (512.18)* 9. The chief of the Satania physical controllers.
- 45:3.19 (512.19)* 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- 45:3.20 (513.1)* 11. The acting director of system midway creatures.

12. Ylösnousemuskuolevaisten yhteisön virkaahoitava johtaja.

Tämä neuvosto valitsee määräajoin kolme jäsentä edustamaan paikallisjärjestelmää universumipäämajan korkeimmassa neuvostossa, mutta kapinan takia tämä edustus on ollut keskeytyksissä. Satanialla on nyt tarkkailija paikallisuniversumin päämajassa, mutta Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen järjestelmä on taas ryhtynyt valitsemaan kymmenen jäsentä Edentian lainsäädäntäelimeen.

4. NELJÄKOLMATTI NEUVONANTAJAA

Enkelien seitsemän asuinpiirin keskuksessa Jerusemissa sijaitsee Urantian neuvontaelimen, neljäkoltmatta neuvonantajan, päämaja. Ilmestyskirjan Johannes kutsui heitä kahdeksikymmeneksineljäksi vanhimmaks: "Ja valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta, ja niillä valtaistuimilla istui kaksikymmentäneljä vanhinta, puettuina valkeihin vaatteisiin." Tämän ryhmän keskellä oleva valtaistuin on puheenjohtajana toimivan arkkiengelin tuomarinistuin, ylösnousemusnimenhuodon valtaistuin armon ja oikeuden jakamiseksi koko Satanialle. Tämä tuomarinistuin on ollut Jerusemissa aina, mutta ympärillä olevat kaksikymmentäneljä istuinta asetettiin paikalleen vasta tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten, pian sen jälkeen kun Kristus Mikael ylennettiin Nebadonin täysivaltaiseksi hallitsijaksi. Mainitut neljäkoltmatta neuvonantajaa ovat hänen henkilökohtaisia edustajiaan Jerusemissa, ja heillä on valta edustaa Mestari-Poikaa kaikissa Satanian nimenhuutoja koskevissa asioissa sekä monissa muissa järjestelmän eristettyjen maailmojen kuolevaisten ylösnousemusjärjestykseen kuuluvissa osakysymyksissä. He ovat edustajia, jotka on nimetty panemaan täytäntöön Gabrielin esittämät erityispyynnöt ja Mikaelin antamat tavallisuudesta poikkeavat toimeksiannot.

Nämä kaksikymmentäneljä neuvonantajaa on kutsuttu palvelukseen Urantian kahdeksan rodun keskuudesta, ja tämän ryhmän viimeiset kutsuttiin mukaan Mikaelin ylösnousemusnimenhuodon aikaan tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten. Tähän Urantian neuvonantajaelimeen kuuluvat seuraavat jäsenet:

1. Onagar, Planeettaprinssiä edeltäneen aikakauden älyn jättiläinen, joka ohjasi aikalaisensa palvomaan "Henkäyksen Antajaa".

2. Mansant, Planeettaprinssin jälkeisten Urantian aikakausien suuri opettaja, joka johdatti aikalaisensa "Suuren Valon" kunnioittamiseen.

3. Onamonalonton, punaisen ihmissuvun

45:3.21 (513.2) 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

45:3.22 (513.3) This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

45:4.1 (513.4) At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: "And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment." The throne in the center of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Jerusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of "The Breath Giver."

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of "The Great Light."

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader

johtaja kaukaisessa menneisyydessä, sama, joka ohjasi tämän rodun monien jumalten palvonnasta "Suuren Hengen" kunnioittamiseen.

4. Orlandof, sinisten ihmisten ruhtinas ja heidän johtajansa "Korkeimman Päällikön" jumalallisuuden tunnustamisessa.

5. Porshunta, sammuneen oranssin rodun oraakkeli ja tämän kansan johtaja "Suuren Opettajan" palvonnassa.

6. Singlangton, keltaisista ihmisistä ensimmäinen, joka opetti ja johdatti kansansa palvomaan monen totuuden sijasta "Ainoaa Totuutta". Jo tuhansia vuosia sitten keltainen ihminen tiesi, että Jumala on yksi.

7. Fantad vapautti vihreät ihmiset pimeydestä ja oli heidän johtajansa "Elämän Ainoan Alkulähteen" palvonnassa.

8. Orvonon, indigonväristen rotujen valistaja ja heidän johtajansa muinaisessa "Jumalten Jumalan" palvelemisessa.

9. Aatami, maineensa pilannut mutta arvoonsa palautettu Urantian planetaarinen isä, Jumalan Aineellinen Poika, joka alennettiin lihallisen kuolevaisen kaltaiseksi, mutta joka jäi eloon ja ylennettiin sittemmin Mikaelin käskystä tähän asemaan.

10. Eeva, Urantian violetin rodun äiti, joka yhdessä puolisonsa kanssa kärsi rangaistuksen lankeemuksestaan ja joka samalla tavoin palautettiin arvoonsa yhdessä tämän kanssa ja osoitettiin palvelemaan tässä kuolevaiseloonjääneistä koostuvassa ryhmässä.

11. Heenok, ensimmäinen Urantian kuolevainen, joka fuusioitui Ajatuksensuuntaajaan kuolevaisena elämänsä lihallisen elämän aikana.

12. Mooses, joka vapautti orjuudesta mitä kansojen sekaan hukkuneesta violetista rodusta oli jäljellä, ja pani alulle "Israelin Jumalaksi" kutsutun Universaalisen Isän palvonnan elpymisen.

13. Elia, taivaaseen otettu sielu, jonka hengelliset saavutukset olivat loistavat. Aineellisen Pojan jälkeiseltä aikakaudelta.

14. Makiventa Melkisedek, ainoa tähän luokkaan kuuluva Poika, joka on lahjoittautunut Urantian sukukunnille. Vaikka hänet yhä luetaankin Melkisedekeihin, hänestä on tullut "ikuisiksi ajoiksi Kaikkein Korkeimpien pappi", joka on ottanut tehtäväkseen palvella hamaan ikuisuuteen ylösnousemuskuolevaisena siksi, että hän Urantialla oleskeli kuolevaisen lihallisessa hahmossa, ja se tapahtui Saalemissa Abrahamin elinpäivinä. Vähän aikaa sitten tämä Melkisedek julistettiin Urantian sijaishallitsija-Planeettaprinssiksi, jonka päämaja on

of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of "The Great Spirit."

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of "The Supreme Chief."

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of "The Great Teacher."

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of "One Truth" instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of "The One Source of Life."

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of "The God of Gods."

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses*, the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of "The God of Israel."

45:4.15 (514.5) 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become "forever a minister of the Most Highs," eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusalem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary

Jerusemissa ja jolla on valta toimia Mikaelin nimissä. Mikael on itse asiassa sen maailman Planeettaprinssi, jossa hän ihmisen hahmossa koki viimeisen lahjoittautumisensa. Tästä huolimatta Urantiaa valvovat yhä toisiaan seuraavat Urantialla asuvat kenraalikuvernöörit, jotka ovat neljäntoista jäsenenä.

15. Johannes Kastaja, Mikaelin Urantialla suorittaman tehtävän airut ja lihallisessa mielessä Ihmisen Pojan etäinen serkku.

16. 1-2-3 Ensimmäinen, Caligastian petoksen aikana Gabrielin palveluksessa olleitten lojaalien keskiväliolentojen johtaja, jonka Mikael ylensi tähän asemaan heti ehdottoman täysivaltaisuuden saavutettuaan.

Nämä valikoidut persoonallisuudet on Gabrielin toivomuksesta irrotettu toistaiseksi ylösnousemusjärjestelmän piiristä, eikä meillä ole mitään käsitystä siitä, miten kauan he palvelevat tässä ominaisuudessa.

Istuimet 17, 18, 19 ja 20 eivät ole pysyvästi kenenkään hallussa. Niitä täytetään väliaikaisesti kuudentoista vakinaisen jäsenen yksimielisellä suostumuksella, sillä niitä pidetään vapaina Urantian nykyisen, lahjoittautuneen Pojan jälkeisen aikakauden ylösnousemuskuolevaisten joukosta tuleville annettavia tehtäväänosoituksia varten.

Samoin numerot 21, 22, 23 ja 24 ovat nekin väliaikaisesti täytettyjä, sillä niitä pidetään varalla nykyistä aikakautta epäilemättä seuraavien, muiden ja myöhempien aikojen suurien opettajia varten. Urantialla ovat odotettavissa Hallinnollisten Poikien ja Opettaja-Poikien sekä valon ja elämän aikakaudet jumalallisten Poikien odottamattomista vierailuista riippumatta, tapahtuipa niitä tai ei.

5. AINEELLISET POJAT

Taivaallisen elollisuuden suurilla jakautumilla — jumalallisten Poikien yhteisöt, korkeat henget, ylienkelit, enkelit ja keskiväliolennot mukaan luettuina — on päämajansa ja suunnattoman suuret hallinta-alueensa Jerusemissa. Tämän ihmeellisen sektorin keskuspaikka on Aineellisten Poikien päätemppeli.

Kaikkien Jerusemin uusien tulokkaiden mielenkiinnon keskipiste on Aatamien toimipiiri. Se on valtava alue, johon kuuluu tuhat keskusta, vaikka jokainen Aineellisten Poikien ja Tyttärien perhe asuukin omalla tilallaan aina siihen saakka, kunnes sen jäsenet lähtevät palvelemaan avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa tai kunnes he astuvat Paratiisiin-nousun elämänvaiheeseen.

Nämä Aineelliset Pojat edustavat kehittyvien

Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

45:4.17 (514.7) 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael's mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

45:4.18 (514.8) 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

45:4.19 (514.9) These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel's request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

45:4.20 (514.10) Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

45:4.21 (514.11) Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. THE MATERIAL SONS

45:5.1 (514.12) The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

45:5.2 (515.1) The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

45:5.3 (515.2) These Material Sons are the highest

universumien koulutusfääreillä tavattavien sukupuolisesti lisääntyvien olentojen joukossa korkeinta tyyppiä. Ja he ovat todellakin aineellisia; Planetaariset Aatamit ja Eevat ovat selvästi näkyviä jopa asuttujen maailmojen kuolevaisroduille. Nämä Aineelliset Pojat ovat viimeinen ja fyysinen rengas siinä persoonallisuuksien ketjussa, joka ulottuu ylhäältä, jumalallisuudesta ja täydellisyydestä, alas ihmisyyteen ja aineelliseen olevaisuuteen. Asutut maailmat ovat näiden Poikien myötä saaneet välittäjän, johon voivat olla yhteydessä sekä näkymätön Planeettaprinssi että maailmojen aineelliset luodut.

Viimeisin Salvingtonissa suoritettu tuhatvuotisrekisteröinti osoitti Nebadonissa olevan kirjoilla 161.432.840 sellaista Aineellista Poikaa ja Tytärtä, joilla on kansalaisen asema paikallisjärjestelmien pääkaupungeissa. Aineellisten Poikien lukumäärä vaihtelee järjestelmästä toiseen, ja luonnollinen suvunjakaminen lisää heidän lukuaan jatkuvasti. Lisääntymistoimintojen harjoittamisessa heitä eivät ohjaa pelkästään yhteyteen antautuvien persoonallisuuksien henkilökohtaiset toiveet vaan myös korkeammat hallintoelimet ja neuvontalautakunnat.

Nämä Aineelliset Pojat ja Tyttäret ovat Jerusemin ja siihen liittyvien maailmojen vakinaisia asukkaita. Heidän hallussaan on Jerusemissa laajat tilat, ja he osallistuvat auliisti pääkaupunkisfääriin paikallishallintoon, sillä keskiväliolentojen ja taivasmatkalaisten avustamina he huolehtivat siellä käytännöllisesti katsoen kaikista rutiinitehtävistä.

Jerusemissa näiden lisääntyvien Poikien sallitaan kokeilla itsehallinnon ihanteilla, samaan tapaan kuin sallitaan Melkisedekien kokeilut, ja he ovat luomassa varsin korkeantyyppistä yhteiskuntaa. Poikien korkeammat luokat pidättävät itselleen alueeseen kohdistuvat veto-oikeudelliset toimet, mutta Jerusemin adamiitit hallitsevat lähes joka suhteessa itse itseään yleisen äänioikeuden ja edustuksellisen hallinnon pohjalla. He toivovat joskus vielä saavuttavansa tosiasiasa täydellisen autonomian.

Aineellisten Poikien ikä määrää suurelta osin heidän palvelunsa luonteen. Vaikka he eivät olekaan kelpoisia pääsemään Melkisedekien Salvingtonin Yliopistoon — koska he ovat aineellisia ja tavallisesti tiettyihin planeettoihin sidottuja — Melkisedekit pitävät kuitenkin kunkin järjestelmän päämajassa vahvoja opettajavoimia Aineellisten Poikien nuorempien sukupolvien opettamista varten. Nuorempien Aineellisten Poikien ja Tyttären kehitystä varten varatut opetus- ja hengelliset koulutusjärjestelmät ovat puitteiltaan, menetelmiltään ja käytännöllisyyteen suuntautumiseltaan täydellisyyden huipentuma.

type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

45:5.4 (515.3) At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

45:5.5 (515.4) These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midwayers and the ascenders.

45:5.6 (515.5) On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

45:5.7 (515.6) The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. AATAMIEN TAIVASMATKALAISILLE

ANTAMA KOULUTUS

Aineelliset Pojat ja Tyttäret lapsineen ovat kiinnostava näky, joka herättää kaikissa ylösnousemuskuolevaisissa poikkeuksetta uteliaisuutta ja huomiota. He ovat niin omien sukupuolisten rotujenne kaltaisia, että keksitte molemmin puolin paljon sellaista, joka kiinnostaa kumpaakin osapuolta ja valtaa ajatuksenne samoin kuin täyttää veljelliselle yhdessäololle varatut ajanjaksonne.

Kuolevaiseloonjääneet käyttävät vapaa-aikansa enimmäkseen siihen, että he järjestelmän pääkaupungissa tarkkailevat ja tutkivat näiden heitä korkeammalla olevien puolifyysisten ja sukupuolellisten luotujen elintapoja ja käyttäytymistä, sillä nämä Jerusemin kansalaiset ovat kuolevaiseloonjääneiden lähimpiä tukijoita ja neuvonantajia siitä lähtien, kun nämä saavat kansalaisuuden päämajamaailmassa, aina näiden Edentiaan-lähtöön saakka.

Ylösnousemuskuolevaisille suodaan seitsemässä mansiomaailmassa laajat mahdollisuudet saada hyvitys joka ainoasta sellaisesta heidän kokemuksistaan puuttuvasta puolesta, josta he ovat joutuneet kärsimään alkuperäisessä maailmassaan, johtuivatpa nämä puutteet perintötekijöistä, ympäristöolosuhteista tai lihallisena eletyn elämänvaiheen ennenaikaisesta päättymisestä. Tämä pitää joka suhteessa paikkansa muutoin, mutta ei kuolevaisten sukupuolielämän eikä siihen liittyvien järjestelyjen osalta. Mansiomaailmoin saapuu tuhansia kuolevaisia, jotka eivät ole synnyinsfääreillään erityisemmin hyötynneet edes keskinkertaisista sukupuolisuhteista saatavista opetuksista. Mansiomaailman kokemus ei juurikaan voi tarjota mahdollisuutta näiden hyvin henkilökohtaisten menetysten korjaamiseen. Seksuaalinen kokemus on fyysisessä mielessä näiltä taivasmatkalaisilta taakse jäänyt mahdollisuus, mutta olemalla läheisessä yhteydessä Aineellisiin Poikiin ja Tyttäriin sekä yksilöinä että heidän perheenjäseninä nämä sukupuolielämää vaille jääneet kuolevaiset kykenevät korvaamaan vajavaisuutensa sosiaaliset, älylliset, emotionaaliset ja hengelliset puolet. Näin kaikille niille ihmisille, joilta olosuhteet tai heidän itsensä tekemä huono arvio riistivät evolutionaarisissa maailmoissa antoisasta sukupuolisuhteesta saatavat edut, suodaan täällä järjestelmäpääkaupungeissa täysimääräinen tilaisuus hankkia nämä oleellisen tärkeät kuolevaisen olennon kokemukset sillä, että he ovat läheisessä ja rakastavassa yhteydessä verrattomiin Aatami-luokan sukupuolisiin luotuihin, jotka asuvat pysyväisesti järjestelmien

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

45:6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

45:6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45:6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

pääkaupungeissa.

Yksikään eloon jäävä kuolevainen, keskiväliolento tai serafi ei voi nousta Paratiisiin, päästä Isän tykö, eikä päästä jäseneksi Lopullisuuden Saavuttajakuntaan käymättä läpi sitä ylevää kokemusta, että on saanut toimia maailmojen kehittyvän lapsen vanhempana, tai on saanut jonkin muun vastaavankaltaisen ja samanarvoisen kokemuksen. Lapsen ja vanhemman välinen suhde on perustana kaikkein olennaisimmalle käsitykselle Universaalisesta Isästä ja hänen universumilapsistaan. Siksi tällaisesta kokemuksesta tulee korvaamaton osa kaikkien taivasmatkalaisten kokemuksellista koulutusta.

Ylösnousemuksellisten keskiväliolentojen ja evolutionaaristen serafien on käytävä läpi tämä vanhemmuuden kokemus järjestelmäpäämajojen Aineellisten Poikien ja Tyttörien seurassa. Näin myös nämä jälkeläisiä tuottamattomat ylösnousemukselliset saavuttavat kokemuksen vanhempana olemisesta auttaessaan Jerusemin Aatameja ja Eevoja heidän jälkeläistensä kasvattamisessa ja kouluttamisessa.

Samoin kaikkien niiden kuolevaiseloonjääneiden, jotka eivät ole evolutionaarisissa maailmoissa kokeneet vanhemmuutta, on hankittava tämä välttämätön koulutus sinä aikana, jolloin he oleskelevat Jerusemin Aineellisten Poikien kodeissa, sekä toimimalla näiden verrattomien isien ja äitien apulaisvanhempina. Asia hoidetaan edellä kerrotulla tavalla muutoin, paitsi siinä tapauksessa, että kuolevaiset ovat kyenneet korvaamaan puutteensa järjestelmän lastenhoitolassa, joka sijaitsee Jerusemin ensimmäisessä siirtymäkulttuurin maailmassa.

Tätä Satanian lastenkoehoitolaä pitävät finaliittien maailmassa yllä tietyt morontipersoonallisuudet, ja tämän planeetan toinen puolisko on omistettu sanotulle lastenkasvatustyölle. Siellä vastaanotetaan ja kootaan uudelleen tietyt eloon jääneiden kuolevaisten lapset, kuten sellaiset jälkeläiset, jotka menehtyivät evolutionaarisissa maailmoissa, ennen kuin he yksilöinä saavuttivat hengellisen statuksen. Lapsen jommankumman luonnollisen vanhemman ylösnousemus takaa, että tälle maailmojen lapselle suodaan uudelleenpersonoituminen järjestelmän finaliittiplaneetalla ja että hänen sallitaan jälkeensä seuraavalla, vapaasta tahdosta tehdyllä valinnalla osoittaa, haluaako hän seurata vanhempansa valitsemää kuolevaisylösnousemuksen tietä vai ei. Lapset ovat siellä samannäköisiä kuin synnyinmaailmassaan, paitsi että sukupuolten välinen ero puuttuu. Kuolevaisten laji ei lisääntynyt enää, sen jälkeen kun on saatu kokemus

45:6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

45:6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45:6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

45:6.7 (516.5) This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

elämästä asutuissa maailmoissa.

Mansiomaailman opiskelijat, joilla on finaliittien maailman lastenkoehoitolassa yksi tai useampia lapsia ja joiden välttämätön kokemus vanhemmuudesta on puutteellinen, voivat anoa Melkisedekien lupaa, joka vahvistaa heidän väliaikaisen siirtonsa mansiomaailmoissa suoritettavien taivasmatkalaisen velvollisuuksien parista finaliittien maailmaan, jossa heille suodaan tilaisuus toimia omien lastensa ja muiden lasten apulaisvanhempina. Jerusemissa saatetaan myöhemmin vahvistaa, että tämä vanhemman osassa suoritettu hoivaamispalvelu vastaa puolta kaikesta siitä koulutuksesta, jonka näiden taivasmatkalaisten edellytetään suorittavan Aineellisten Poikien ja Tyttärien perheissä.

Lastenkoehoitola itseään valvoo tuhat Aineellisten Poikien ja Tyttärien pariskuntaa, jotka ovat tarjoutuneet tähän tehtävään oman luokkansa Jerusemin-yhdyskunnasta. Heidän lähimpinä avustajinaan toimii likimain yhtä monta vapaaehtoisten midsoniittivanhempain ryhmää, jotka jäävät joksikin aikaa tänne suorittamaan puheena olevaa palvelusta matkallaan Satanian midsoniittimaailmasta paljastamattomaan päämäärään Salvingtonin finaliittisfääreihin kuuluvissa, heille varatuissa erikoismaailmoissa.

7. MELKISEDEKIEK KOULUT

Melkisedekit ovat sen osittain hengellistyneistä tahdollisista luoduista ja muista koostuvan suuren opettajakunnan johtajia, joka toimii perin oivallisesti Jerusemissa ja siihen liittyvissä maailmoissa mutta erityisesti seitsemässä mansiomaailmassa. Juuri näillä viivytysplaneetoilla sellaisille kuolevaisille, jotka eivät lihallisen elämän aikana onnistu saavuttamaan fuusioitumista sisäiseen Suuntaajaansa, palautetaan väliaikainen hahmo, jotta he saisivat entistä enemmän apua ja jotta heillä olisi laajempi mahdollisuus jatkaa ponnistuksiaan hengellisyyden saavuttamiseksi, jatkaa samoja ponnistuksia, jotka kuolema ennenaikaisesti katkaisi. Tai, jos tätä sielun tavoittamista ei saatu päätökseen siksi, että jotkin perintötekijät muodostuivat esteeksi, tai syynä olivat epäedullinen ympäristö tai muut olosuhteet, niin — olipa syy mikä hyvänsä — kaikki, jotka ovat tarkoitusperiltään vilpittömiä ja hengeltään sen arvoisia, löytävät itsensä — omana itsenään — jatkamisplaneetoilta, joilla heidän on opittava hallitsemaan ikuisen elämänuran oleelliset asiat ja hankittava ominaisuudet, joita he eivät lihallisen elämänvaiheensa kuluessa voineet hankkia tai jotka he jättivät silloin hankkimatta.

Loistavat Iltatähdet (ja heidän nimeämättömät vertaisensa) toimivat tavan takaa opettajina

^{45:6.8 (517.1)} Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

^{45:6.9 (517.2)} The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

^{45:7.1 (517.3)} The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

^{45:7.2 (517.4)} The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as

universumin erilaisissa opetushankkeissa sellaiset hankkeet mukaan luettuina, joista vastuu kuuluu Melkisedekeille. Myös Kolminaisuuden Opettaja-Pojat toimivat mukana näissä hankkeissa ja antavat näille asteittain etenevän opetuksen kouluille paratiisillisen täydellisyyden silauksen. Mutta kaikkia näitä toimintoja ei omisteta yksinomaan ylösnousemuskuolevaisten edistämiseen, sillä moni niistä antautuu yhtäläillä Nebadonin syntyperäisten henkipersonallisuuksien asteittain edistyvään kouluttamiseen.

Melkisedek-Pojat johtavat Jerusemissa hyvän matkaa neljäntäkymmentä eri opetuskeskusta. Tämän koulutusjärjestelmän alussa on itsensäarvioimisen korkeakoulu, ja järjestelmä päättyy Jerusemin kansalaisuuden kouluihin, joissa Aineelliset Pojat ja Tyttäret liittyvät Melkisedekien ja muiden olentojen seuraan, silloin kun he suurenmoisella tavalla pyrkivät tekemään kuolevaiseloonjääneistä kelpollisia kantamaan edustukselliseen hallitustapaan sisältyvät suuret vastuut. Koko universumi on organisoitu ja sitä hallitaan edustuksellisuuteen perustuvan järjestelmän mukaisesti. Edustuksellinen hallitustapa on ei-täydellisten olentojen keskuudessa itsehallinnon jumalallinen ihanne.

Universumin ajanlaskutavan mukaan joka sadas vuosi kukin järjestelmä valikoi kymmenen edustajaansa istumaan konstellaation lakiasäättävässä elimessä. Heidät valitsee Jerusemin tuhannenneuvosto. Se on valinnainen elin, jonka tehtävänä on edustaa järjestelmän ryhmiä kaikissa tällaisissa valtuuttamis- tai nimitysasioissa. Tuhannen valitsijan neuvosto valitsee kaikki edustajat tai muut valtuutetut, joiden tulee olla Melkisedekien Hallintokorkeakoulun korkeimmassa asteessa loppututkinnon suorittaneita, kuten ovat myös kaikki ne, jotka muodostavat tämän tuhannen valitsijan ryhmän. Melkisedekit vaalivat tätä koulua — viime aikoina finaalitien avustamina.

Jerusemissa on useita valinnaisia elimiä, ja ne äänestetään määräajoin valtaan kolmen kansalaisryhmän toimesta: Aineellisten Poikien ja Tyttärien, serafien ja heidän kumppaniensa — keskiväliolennot mukaan luettuina — sekä ylösnousemuskuolevaisten toimesta. Saadakseen nimityksen edustukselliseen kunniatehtävään ehdokkaan on pitänyt saavuttaa tarvittava tunnustus Melkisedekien hallintokouluista.

Jerusemissa on yleinen äänioikeus näiden kolmen kansalaisryhmän kesken, mutta äänimäärä on erilainen siitä riippuen, mikä on itse kunkin henkilökohtaisesti omaaman motan — morontiaviisauden — tunnustettu ja asianmukaisesti rekisteröity määrä. Jokaisen yksittäisen persoonallisuuden Jerusemin vaaleissa antamalla äänellä on arvo, joka vaihtelee

teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

45:7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

45:7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

45:7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

45:7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in

yhdestä tuhanteen ääneen. Jerusemin kansalaiset on siis luokiteltu heidän omaksumansa motan perusteella.

Jerusemin kansalaiset ilmoittautuvat aika ajoin Melkisedek-kuulustelijoille, jotka antavat todistuksen itse kunkin saavuttamasta morontiaviisaudesta. Sitten he menevät Loistavien Iltatähtien tai näiden nimittämien persoonallisuuksien muodostaman tutkijalautakunnan eteen. Se vahvistaa asianomaisen tutkittavan saavuttaman henkiymmärryksen asteen. Seuraavaksi he ilmestyvät neljänkoltamatta neuvonantajien ja heidän kumppaniensa eteen, jotka antavat lausunnon tutkittavien kokemuksellisesti saavuttaman sosiaalistumisen asteesta. Nämä kolme lausuntoa viedään sitten edustuksellisen hallituksen kansalaisrekisterin pitäjille, jotka yhdessä hetkessä laskevat motastatuksen ja määräävät sen pohjalta äänioikeuden rajoitukset.

Melkisedekien valvonnassa Aineelliset Pojat ottavat hoiviinsa ylösnousemuskuolevaisia, erityisesti niitä, joiden persoonallisuuden yhdistyminen sujuu uusilla morontiatasoilla hitaasti, ja antavat heille voimaperäistä opetusta, jonka tarkoituksena on tällaisten puutteellisuuksien korjaaminen. Yksikään ylösnousemuskuolevainen ei lähde järjestelmän päämajasta konstellaation laajempaan ja monipuolisempaan, sosiaalistumista tavoittelevaan elämänvaiheeseen, ennen kuin edellä mainitut Aineelliset Pojat antavat todistuksen motapersoonallisuuden saavuttamisesta — sellaisen yksilöllisyyden saavuttamisesta, jossa päätökseen viety kuolevaisen olemassaolo ja nupullaan oleva morontiaelämänjakso yhdistyvät kokemuksellisenä yhdistymänä, samalla kun molemmat sekoittuvat Ajatuksensuuntaajan hengellisen ylivalvonnan avulla asianmukaisesti yhdeksi kokonaisuudeksi.

[Esittänyt eräs Urantialle väliaikaisesti määrätty Melkisedek.]

accordance with their mota achievement.

45:7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

45:7.8 (518.4) Under the supervision of the Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

45:7.9 (518.5) [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

Luku 46. Paikallisjärjestelmän päämaja

⇐ 045

Urantia-kirjan

047 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 46 PAIKALLISJÄRJESTELMÄN PÄÄMAJA

Osiot

Johdanto

1. Jerusemin fyysiset aspektit
2. Jerusemin fyysiset ominaispiirteet
3. Jerusemin kaukoviestilähetykset
4. Asuin- ja hallintoalueet
5. Jerusemin ympyrät
6. Toimeenpano- ja hallintoneliöt
7. Suorakulmiot — Spornagia
8. Jerusemin kolmiot

PAPER 46 THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

Johdanto

JERUSEM, Satanian päämaja, on tavallinen paikallisjärjestelmän pääkaupunki, ja ellei Luciferin kapinasta ja Urantialla tapahtuneesta Mikaelin lahjoittautumisesta aiheutuneita monia poikkeuksellisia ilmiöitä oteta huomioon, se on vastaavankaltaisten sfäärien joukossa varsin tyypillinen. Paikallisjärjestelmä on käynyt läpi muutamia myrskyisiä kokemuksia, mutta nykyisin sitä hoidetaan mitä tuloksellisimmin, ja aikojen kuluessa epäharmonian seuraukset tulevat hitaasti mutta varmasti kitkeytymään. Järjestystä ja hyvää tahtoa ollaan saattamassa taas voimaan, ja olosuhteet muuttuvat Jerusemissa yhä enemmän perimätietonne mukaisen taivaallisen tilan kaltaisiksi, sillä järjestelmän päämaja on todellakin se taivas, jonka useimmat kahdennenkymmenennen vuosisadan vakaumuksellisista uskovista mielessään näkevät.

1. JERUSEMIN FYYSISET ASPEKTIIT

INTRODUCTION

46:0.1 (519.1) JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

Jerusem jakautuu tuhanteen leveyspiirien suuntaiseen sektoriin ja kymmeneentuhanteen pituuspiirien mukaiseen vyöhykkeeseen. Sfäärillä on seitsemän suurempaa pääkaupunkia ja seitsemänkymmentä pienempää hallintokeskusta. Seitsemän piiripääkaupunkia huolehtivat erilaisista toiminnoista, ja Järjestelmän Hallitsija käy niistä jokaisessa vähintään kerran vuodessa.

Jerusemin standardimaili vastaa noin seitsemää Urantian mailia [11,2 km]. Standardipainomitta, "gradant", on muodostettu täysin kehittyneestä ultimatonista kymmenjärjestelmän kautta, ja se vastaa miltei täsmälleen painomittojenne mukaista kymmentä unssia eli 280 grammaa. Satanian päivä vastaa kolmea Urantian päivää vähennettynä yhdellä tunnilla, neljällä minuutilla ja viidellätoista sekunnilla, mikä on Jerusemin pyörähdysaika akselinsa ympäri. Järjestelmän vuodessa on sata Jerusemin päivää. Järjestelmän aika lähetetään kaukioviestimien mestarikronoldekien toimesta.

Jerusemin energiaa valvotaan verrattoman huolellisesti, ja se kiertää sfääriä vyöhykekanavissa, joihin sitä syötetään suoraan avaruuden energiavirtauksista ja joista Fyysiset Päävalvojat asiantuntevasti huolehtivat. Johdinkanavien näiden energioiden kululle luonnostaan tarjoama vastus tuottaa lämmön, joka tarvitaan, jotta Jerusemissa vallitsisi tasainen lämpötila. Täyden valaistuksen aikainen lämpötila pysyttelee noin 21 Celsius-asteessa, himmennuksen aikana se sen sijaan laskee vähän 10 asteen alapuolelle.

Jerusemin valaistusjärjestelmän ei pitäisi tuottaa teille kovinkaan suuria ymmärtämisvaikeuksia. Siellä ei ole päiviä eikä öitä, ei kuumia eikä kylmiä vuodenaikoja. Voimanmuuntajat ylläpitävät sataatuhatta keskusta, joista jalostetut energiat singotaan ylöspäin planeetan ilmakehän läpi, ja tällä matkalla niissä tapahtuu tiettyjä muutoksia, kunnes ne saavuttavat sfäärin ilmakehän sähköisen katon ja silloin nämä energiat heijastuvat takaisin alaspäin pehmeänä, siivilöityvänä ja tasaisena valona, jonka voimakkuus vastaa suunnilleen Urantian auringonvalon voimakkuutta, kun aurinko paistaa taivaalta kello kymmeneltä aamulla.

Tällaisissa valaistusolosuhteissa valonsäteet eivät näytä tulevan mistään yhdestä kohdasta; ne vain siivilöityvät taivaalta, säteilevät tasaisesti kaikista avaruuden suunnista. Tämä valo on hyvin paljon luonnollisen auringonvalon kaltaista, paitsi että se sisältää huomattavasti vähemmän lämpöä. Tästä huomataan, etteivät nämä päämajamaailmat ole valovoimaisia avaruuden kohteita. Vaikka Jerusem olisi hyvinkin lähellä Urantiaa, se ei olisi nähtävissä.

Kaasut, jotka heijastavat tämän valoenergian

46:1.1 (519.2) Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

46:1.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the "gradant," is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-

Jerusemin ylemmästä ionosfääristä takaisin maan pinnalle, muistuttavat suuresti niitä Urantian ylempien ilmakerrosten kaasuja, jotka ovat tekemisissä niin kutsuttujen pohjantulienne eli revontuli-ilmiöiden kanssa, vaikka nämä tosin aiheutuvat eri syistä. Maan pinnalta Urantialla lähetetyt radioaallot takaisinpäin heijastamalla sanottu kaasukilpi estää näiden aaltojen pakenemisen avaruuteen, kun ne suoraan ulospäin pyrkiessään törmäävät tähän kaasukerrokseen. Näin radiolähetykset pysyvät lähellä maan pintaa kulkiessaan ilmassa maailmanne ympäri.

Kerrotun kaltaista sfäärin valaistusta pidetään tasaisena seitsemänkymmentäviisi prosenttia Jerusemin päivän pituudesta, ja sitten sitä asteittain himmennetään niin, että se valaistuksen ollessa vähäisimmillään vastaa suunnilleen teidän täydenkuunne valoa kirkkaana yönä. Tällöin on koko Jerusemin hiljainen hetki. Vain kaukoviestilähetysten vastaanottoasemat ovat toiminnassa tämän lepo- ja palautumisjakson aikana.

Jerusem saa heikkoa valoa useistakin lähistöllä olevista auringoista, eräänlaista tähtien valoloistetta, mutta se ei ole niistä riippuvainen. Jerusemin kaltaisiin maailmoin ei kohdistu aurinkohäiriöiden aiheuttamat vaihtelut, eivätkä ne koskaan joudu kohtaamaan auringon kuolemisen tai jäähtymisestä aiheutuvaa ongelmaa.

Opinnoille omistetut seitsemän siirtymävaiheen maailmaa ja niiden neljäkymmentäyhdeksän satelliittia saavat lämpönsä, valonsa, energiansa ja vetensä samalla menetelmällä kuin Jerusem.

2. JERUSEMIN FYYSISET OMINAISPIIRTEET

Jerusemissa ei katseenne kohtaa Urantian ja muiden evoluution kautta ilmaantuneiden maailmojen jylhiä vuorijonoja, siksi siellä ei myöskään ole maanjäristyksiä eikä sateita, vaan nautitte sen sijaan kauniista ylänkömaista sekä pinnanmuodostuksen ja maiseman muista ainutlaatuisista vaihteluista. Valtavat alueet Jerusemin pinta-alasta on säilytetty "luonnontilaisina", ja tällaisten seutujen suurenmoisuus ylittää täysin sen, mitä ihminen kykenee kuvittelemaan.

Siellä on tuhansittain pieniä järviä, mutta pauhaavat joet ja valtamerten ulapat sieltä puuttuvat. Yhdessäkään arkkitehtonisessa maailmassa ei esiinny sateita, myrskyjä eikä tuiskuja, mutta kastetta muodostuu päivittäin kosteuden tiivistymisen muodossa aikana, jolloin valon himmenemiseen liittyvä lämpötilan lasku on suurimmillaan. (Kasteen muodostumispaikka on

energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

46:2.1 (520.6) On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beauteous highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a "natural state," and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

46:2.2 (520.7) There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas

kolmen kaasun maailmassa korkeampi kuin Urantian kaltaisella kahden kaasun planeetalla.) Sekä fyysinen kasvimaailma että morontiaalinen elollismaailma tarvitsevat kosteutta, mutta enimmältään kosteus saadaan koko sfäärille, aina ylänkömaiden huippuja myöten leviävän pinnanalaisen kiertojärjestelmän kautta. Tämä vesijärjestelmä ei ole kokonaan pinnan alla, sillä monet kanavat yhdistävät Jerusemin kimaltelevat järvet toisiinsa.

Jerusemin ilmakehä on kolmen kaasun seos. Tämä ilma muistuttaa paljon Urantian ilmaa, johon on lisätty morontiaalisen elollisuuden hengitykselle sopiva kaasu. Tämä kolmas kaasu ei tee ilmaa aineellisiin luokkiin kuuluvien eläinten eikä kasvien hengitykselle millään tavoin soveltumattomaksi.

Kuljetusjärjestelmä kytkeytyy kiertoliikkeessä olevan energian virtoihin, ja nämä energian päävirrat sijaitsevat noin kuudentoista kilometrin välein. Fyysisiä mekanismeja säätelemällä planeetan aineelliset olennot pystyvät etenemään nopeudella, joka vaihtelee kolmensadankahdenkymmenen ja kahdeksansadan kilometrin tuntivauhdin välillä. Kuljetuslinnut lentävät noin satakuusikymmentä kilometriä tunnissa. Aineellisten Poikien ilmassaliikkumiseen tarkoitettut mekaaniset laitteet taivattavat noin kahdeksansataa kilometriä tunnissa. Aineellisten ja varhaisvaiheessaan olevien morontiaolentojen pitää käyttää näitä mekaanisia kulkuneuvoja, kun henkipersonallisuudet sen sijaan kulkevat korkeampiin vahvuuksiin ja energian henkilöiteisiin kytkeytymällä.

Jerusemissa ja sen liitännäismaailmoissa esiintyvät ne kymmenen fyysisen elollisuuden standardijakautumaa, jotka ovat Nebadonin arkkitehtonisille sfääreille ominaisia. Ja koska Jerusemissa ei ole orgaanista evoluutiota, siellä ei myöskään esiinny mitään keskenään taistelevia elollismuotoja, ei mitään olemassaolontaistelua eikä pelkästään elinkelpoisimpien eloonjäämistä. Siellä esiintyy pikemminkin luomisvoimaista sopeutumista, joka ennakoi keskus- ja jumalallisen universumin ikuisten maailmojen kauneutta, harmoniaa ja täydellisyyttä. Ja tässä kaikessa luovassa täydellisyydessä sekoittuvat fyysinen ja morontiaalinen elollisuus mitä hämmästyttävimmällä tavalla keskenään, ja tätä kaikkea taivaalliset taidetyöntekijät ja heidän kumppaninsa omilla vastakkainasetteluillaan taiteellisessa mielessä korostavat.

Jerusem merkitsee tosiaankin esimakua paratiisillisesta loistosta ja suurenmoisuudesta. Mutta ette minkään kuvausyrityksen välityksellä voi edes toivoa saavanne todellisuutta vastaavaa käsitystä näistä loistokkaista arkkitehtonisista maailmoista. Siellä on niin kovin vähän sellaista, joka on verrattavissa mihinkään teidän maailmassanne olevaan, ja silloinkin kun vertailu

planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

46:2.3 (520.8) The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

46:2.4 (521.1) The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

46:2.5 (521.2) Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

46:2.6 (521.3) Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you

olisi mahdollinen, kaikki Jerusemissa oleva ylittää Urantialla olevan niin suuressa määrin, että vertailun tekeminen on lähes irvokasta. Ennen kuin itse saavutte Jerusemiin, voitte tuskin omata mitään edes etäisesti todellisuutta muistuttavaa käsitystä taivasmaailmoista, mutta niinkään kaukana tulevaisuudessa ei ole se aika, kun kokemustanne järjestelmän pääkaupunkiin tulosta verrataan joskus tapahtuvaan saapumiseen vieläkin kauempana oleville universumin, superuniversumin ja Havonan koulutussfäreille.

Jerusemin teollisuus- eli laboratoriosektori on laaja alue, jota urantialaiset tuskin sellaiseksi tunnistaisivat, sillä röyhyävät savupiiput puuttuvat sieltä kokonaan. Siitä huolimatta näihin erityismaailmoihin kuuluu mutkikas aineellinen talousrakenne, ja ne osoittavat sellaista mekaanisen tekniikan ja aineellisten saavutusten täydellisyyttä, että se kaikkein kokeneimpiakin kemistejanne ja keksijöitänne hämmästyttäisi ja jopa kauhistuttaisi. Pysähtykää miettimään, että tämä maailma, jossa Paratiisia kohti matkattaessa viivytään ensimmäiseksi, on paljon suuremmassa määrin aineellinen kuin hengellinen. Koko Jerusemissa ja sen siirtymämaailmoissa oleskelunne ajan olette huomattavasti lähempänä aineellisuutteen kuuluvaa maista elämääne kuin edistyvään henkiolomuotoon kuuluvaa myöhempää elämääne.

Jerusemin korkein maastokohta on Serafivuori, jonka korkeus on neljätuhatta kuusisataa metriä ja joka on kaikkien serafikuljetusten lähtöpaikka. Lukuisia mekaanisia laitteita käytetään sen alkuenergian tuottamiseksi, joka tarvitaan planeetan gravitaatiosta irrottautumiseen ja ilmanvastuksen voittamiseen. Urantian ajanlaskun mukaan serafikuljetuksia lähtee liikkeelle joka kolmas sekunti koko valoisan ajan ja joskus vielä pitkälle hämärään. Kuljetusserafit nousevat ilmaan nopeudella, joka on noin kaksikymmentäviisi standardimailia Urantian ajanlaskun mukaisessa sekunnissa, ja he saavuttavat standardimatkanopeuden vasta ollessaan yli kahdentuhannen mailin päässä Jerusemista.

Kuljetukset saapuvat kristallikentälle, niin kutsutulle lasimerelle. Tämän alueen ympärillä sijaitsevat niiden eri luokkiin kuuluvien olentojen vastaanottoasemat, jotka matkaavat avaruudessa serafien kuljettamina. Napakristalliin liittyvän opiskelijavieraiden vastaanottoaseman lähellä voi nousta helmenhoitoiseen tähtitorniin ja katsella suunnatonta kolmiulotteista karttaa, joka esittää koko päämajaplaneettaa.

actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

46:2.7 (521.4) The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

46:2.8 (521.5) Mount Seraph is the highest elevation on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

46:2.9 (521.6) Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. JERUSEMIN KAUKOVIESTILÄHETYKSET

3. THE JERUSEM BROADCASTS

Superuniversumin ja Paratiisi-Havonan kaukoviesticlähetykset otetaan Jerusemissa vastaan Salvingtonin välityksellä sekä menetelmällä, jossa napakristalli, lasimeri, on mukana. Näiden Nebadonin ulkopuolelta tulevien viestien vastaanottolaitteistojen lisäksi on olemassa kolme erillistä vastaanottoasemien ryhmää. Nämä erilliset, mutta kolmikehäiset asemaryhmät on viritetty vastaanottamaan kaukoviesticlähetyksiä paikallismaailmoista, konstellaation päämajasta ja paikallisuniversumin pääkaupungista. Kaikki nämä kaukoviesticlähetykset tuodaan automaattisesti sillä tavoin esille, että kaukoviesticlähetysten keskusamfiteatterissa läsnä olevat kaikenlaiset olennot voivat ne erottaa. Kaikista Jerusemin ylösnousemuskuolevaisen harrastuksista mikään ei tunnu kiehtovammalta eikä kiinnostavammalta kuin loputtomana virtana saapuvien universumin avaruusraporttien kuunteleminen.

Tätä Jerusemin uutisclähetysten vastaanottoasemaa ympäröi valtaisa amfiteatteri. Se on rakennettu Urantialla valtaosaltaan tuntemattomista säkenöivistä materiaaleista, ja sinne mahtuu yli viisimiljardia olentoa — aineellista ja morontiaalista — sen lisäksi, että siellä on tilaa lukemattomalle määrälle henkipersonallisuuksia. Kaikkien Jerusemissa olevien suosima huvi on viettää vapaa-aikaansa kaukoviesticlähetyksellä ja saada tietää universumin hyvinvoinnista ja sen tilasta. Ja tämä on planeetan toiminnoista ainoa, joka ei hiljene valon himmenemisenkään aikana.

Salvingtonista tähän kaukoviesticlähetyksiä vastaanottavaan amfiteatteriin saapuu viestejä jatkuvana virtana. Lähistöllä vastaanotetaan Konstellaation Kaikkein Korkeimpien Isien Edentiasta lähettämä sanoma ainakin kerran päivässä. Uversan säännönmukaiset ja erikoisclähetykset releoidaan määräjain Salvingtonin kautta, ja aina kun vastaanoton kohteena ovat Paratiisin sanomat, koko väestö kerääntyy lasimeren äärelle, ja ystävät Uversassa liittävät Paratiisin kaukoviesticlähetyksiin vielä heijastusilmionkin, joten kaikki kuultu muuttuu näkyväksi. Ja kuolevaiseloonjääneille annetaan tällä tavoin jatkuvasti esimakua siitä kauneudesta ja suurenmoisuudesta, joka lisääntymistään lisääntyy, sitä mukaa kun nämä ikuisella tutkimusretkellään matkaavat sisäänpäin.

Jerusemin lähetysasema sijaitsee sfäärin vastakkaisella navalla. Kaikki kaukoviesticlähetykset yksittäisiin maailmoin releoidaan järjestelmäpääkaupungeista lukuun ottamatta Mikaelin viestejä, jotka toisinaan menevät arkkienglien yhteyspiiriä myöten suoraan määräpaikkoihinsa.

4. ASUIN- JA HALLINTOALUEET

46:3.1 (522.1) The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but tricircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

46:3.2 (522.2) This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

46:3.3 (522.3) At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

46:3.4 (522.4) The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE

AREAS

Melkoiset osat Jerusemista on osoitettu asuinalueiksi, kun järjestelmäpääkaupungin muita lohkoja taas on luovutettu välttämättömille hallintotoiminnoille, joihin kuuluu 619 asutun sfäärin, 56 siirtymäkultuurimaailman ja itse järjestelmän pääkaupungin asiainhoito. Jerusemissa ja Nebadonissa nämä järjestelyt on toteutettu seuraavasti:

1. Ympyrät — ei-syntyperäisten asuinalueet.
2. Neliöt — järjestelmän toimeenpano- ja hallintoalueet.
3. Suorakulmiot — alemman syntyperäisen elollisuuden kohtauspaikat.
4. Kolmiot — paikallis- eli Jerusemin hallintoalueet.

Tällainen järjestelmätoimintojen järjestely ympyröihin, neliöihin, suorakulmioihin ja kolmioihin on yhteistä Nebadonin kaikille järjestelmäpääkaupungeille. Jossakin toisessa universumissa saattaa vallita täysin erilainen järjestys. Nämä ovat asioita, jotka johtuvat siitä, että Luoja-Poikien suunnitelmat poikkeavat toisistaan.

Kertomuksemme näistä asuin- ja hallintoalueista jättää kokonaan huomiotta Jumalan Aineellisten Poikien, Jerusemin vakinaisten kansalaisten, laajat ja kauniit tilat, emme myöskään mainitse lukuisia muita henki- ja lähes henkiolentojen kiehtovia luokkia. Esimerkiksi: Jerusem saa nauttia järjestelmän toimintaa varten suunniteltujen spironga-olentojen tehokkaista palveluksista. Nämä olennot omistautuvat hengelliseen hoivaamiseen aineellisuuden ylittävien asukkaiden ja vieraiden hyväksi. He ovat ihmeteltävä ryhmä älykkäitä ja kauniita olentoja, jotka ovat korkeampien morontialuotujen ja kaikkien morontialuomusten kunnossapidon ja kaunistamisen hyväksi työskentelevien morontia-auttajien siirtymäpalvelijoita. He merkitsevät Jerusemille, mitä keskiväliolennot merkitsevät Urantialle; he ovat aineellisen ja hengellisen välissä toimivia keskiväliauttajia.

Järjestelmäpääkaupungit ovat siinä mielessä ainutlaatuisia, että ne ovat ainoat maailmat, joissa tulevat esille kutakuinkin täydellisesti kaikki universumiolevaisuuden kolme vaihetta, nimittäin aineellinen, morontiaalinen ja hengellinen. Olitpa aineellinen, morontia- tai henkipersonallisuus, Jerusemissa tunnet olevasi kotona; samoin tuntevat myös yhdistelmäolennot, sellaiset kuin keskiväliolennot ja Aineelliset Pojat.

Jerusemissa on sekä aineellista että

^{46:4.1 (522.5)} Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

^{46:4.2 (522.6)} 1. *The circles* — the nonnative residential areas.

^{46:4.3 (522.7)} 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.

^{46:4.4 (522.8)} 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.

^{46:4.5 (522.9)} 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

^{46:4.6 (522.10)} This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

^{46:4.7 (523.1)} Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the permanent citizens of Jerusem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

^{46:4.8 (523.2)} The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

^{46:4.9 (523.3)} Jerusem has great buildings of both

morontiatyyppiä olevia suurenmoisia rakennuksia, vaikei puhtaasti hengellisten vyöhykkeiden kaunistus ole yhtään vähemmän hienostunutta ja kaikenkattavaa. Voi, jospa hallussani olisi sanat, joilla kertoa Jerusemin ihmeellisiä fyysisiä varustuksia vastaavista morontiaalisista varustuksista! Kunpa sitten voisin jatkaa pitemmälle ja kertoa tämän päämajamaailman hengellisten varustusten verrattomasta suurenmoisuudesta ja ihanasta täydellisyydestä! Mielikuvituksellinkin ajatuksenne kauneuden täydellisyydestä ja varustusten kaikenkattavuudesta pääsisi tuskin lähellekään näitä suurenmoisuuksia. Ja Jerusem on kuitenkin vasta ensimmäinen askel tiellä Paratiisin kauneuden ylittämättömään täydellisyyteen.

5. JERUSEMIN YMPYRÄT

Universumin elollisuuden pääryhmille varattuja asuinalueita kutsutaan Jerusemin ympyröiksi. Näissä kertomuksissa maininnan saavat ympyräryhmät ovat seuraavat:

1. Jumalan Poikien ympyrät.
2. Enkelten ja korkeampien henkien ympyrät.

3. Universumiauttajien ympyrät, ne luotujen kolminaistamat pojat mukaan luettuina, joita ei ole osoitettu Kolminaisuuden Opettaja-Poikien palvelukseen.

4. Fyysisten Päävalvojain ympyrät.

5. Tehtäväänosoituksen saaneiden ylösnousemuskuolevaisten ja keskiväliolentojen ympyrät.

6. Hyväntahdon siirtokuntien ympyrät.

7. Lopullisuuden Saavuttajakunnan ympyrät.

Tällainen asuinryhmittymä koostuu aina seitsemästä samankeskisestä ja toinen toistaan korkeammalle kohoavasta kehästä. Ne kaikki on rakennettu samoja suuntaviivoja noudattaen, mutta ne ovat erikokoisia ja erilaisista materiaaleista muovattuja. Niitä kaikkia ympäröi kauas ulottuva ympärysmuuri, joka kohoaa ylöspäin ja muodostaa laajan kävelytien, ja nämä sulkevat kokonaan sisäänsä seitsemän samankeskisen kehän jokaisen ryhmän.

1. Jumalan Poikien ympyrät. Vaikka Jumalan Pojilla on oma sosiaalinen planeettansa — yksi siirtymäkuulttuurin maailmoista — heillä on hallussaan myös nämä laajalle ulottuvat alueet Jerusemissa. Ylösnousemuskuolevaiset liikkuvat vapaasti siirtymäkuulttuurin maailmassa jumalallisten poikien kaikkien luokkien

material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. THE JERUSEM CIRCLES

46:5.1 (523.4) The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

46:5.2 (523.5) 1. The circles of the Sons of God.

46:5.3 (523.6) 2. The circles of the angels and higher spirits.

46:5.4 (523.7) 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.

46:5.5 (523.8) 4. The circles of the Master Physical Controllers.

46:5.6 (523.9) 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway creatures.

46:5.7 (523.10) 6. The circles of the courtesy colonies.

46:5.8 (523.11) 7. The circles of the Corps of the Finality.

46:5.9 (523.12) Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely encompassing every group of seven concentric circles.

46:5.10 (524.1) 1. *Circles of the Sons of God.* Though the Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and

keskuudessa. Siellä tunnet ja rakastat henkilökohtaisesti näitä Poikia, mutta heidän sosiaalinen elämänsä rajoittuu suurelta osin edellä mainittuun erityismaailmaan ja sen satelliitteihin. Jerusemin ympyröissä näitä Poikien eri ryhmiä voidaan kuitenkin tarkkailla työtilanteessa. Ja koska morontianäköpiiri on suunnattoman laaja, voit käyskennellä Poikien kävelyteillä ja katsella heidän lukuisten eri luokkiensa kiintoisia toimintoja.

Nämä Poikien seitsemän ympyrää ovat samankeskisiä ja kohoavat toinen toistaan korkeammalle niin, että kukin ulommista ja laajemmista kehistä kohoaa sisempien ja pienempien ympyröiden yläpuolelle, ja kutakin niistä ympäröi julkinen kävelymuuri. Nämä muurit on rakennettu välkehtivän kirkkaista kiteisistä jalokivistä, ja ne on niin kohotettu, että niistä on näköala asianomaiseen asuinympyrään. Ne monet portit — viidestäkymmenestä sataanviiteenkymmeneentuhanteen — joista päästään kunkin muurin läpi, on valmistettu yhdestä ainoasta helmenhohtoisesta kiteestä.

Poikien alueen ensimmäistä ympyrää pitävät hallussaan Hallinnolliset Pojat ja heidän henkilökohtaiset esikuntansa. Tänne keskittyvät näiden juridisten Poikien lahjoittautumista ja oikeudenkäyttöä koskeviin palveluihin liittyvät kaikki hankkeet ja välittömät toiminnot. Juuri tämän keskuksen kautta järjestelmän Avonaalit pitävät myös yhteyttä universumiin.

Järjestyksessä toinen ympyrä on Kolminaisuuden Opettaja-Poikien hallinnassa. Tällä pyhällä alueella Daynaalit kumppaneineen kouluttavat vasta saapuneita ensiasteisia Opettaja-Poikia. Ja kaikessa tässä työssä he saavat asiantuntevaa apua tiettyjen, Loistaviin Iltätähtiin verrattavien olentojen eräältä jakautumalta. Eräs Daynaalien ympyrän sektoreista on luotujen kolminaisuuspoikien hallussa. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat tulevat lähimmäksi sitä, että he olisivat paikallisuniversumissa toimivia Universaalisen Isän edustajia; ovathan he olentoja, jotka polveutuvat Kolminaisuudesta. Tämä toinen ympyrä on alue, joka kiinnostaa koko Jerusemin väestöä tavattomasti.

Kolmas ympyrä on pyhitetty Melkisedekeille. Se on järjestelmäpäälliköiden asuinpaikka, ja sieltä käsin he valvovat näiden monitaitoisten poikien lähes loputtoman monia toimintoja. Jo ensimmäisestä mansiomaailmasta alkaen ja ylösnousemuskuolevaisten Jerusemissa viettämän koko elämänvaiheen ajan Melkisedekit toimivat kasvatusisinä ja aina paikalla olevina neuvojina. Ei olisi erehdys sanoa, että heidän vaikutuksensa Jerusemissa on hallitseva, ellei Aineellisten Poikien ja Tyttärien joka puolelle ulottuvia toimintoja oteta lukuun.

love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

Neljäs ympyrä toimii kotina Vorondadekeille ja niille kaikille muille vierailevien ja tarkkailevien Poikien yhteisöille, joille ei ole osoitettu jotakin muuta paikkaa. Kaikkein Korkeimmat Konstellaation-Isät pitävät asuinsijanaan tätä ympyrää tehdessään tarkastuskäyntejä paikallisjärjestelmään. Viisauden Täydellistäjät, Jumalalliset Neuvonantajat ja Universaaliset Sensorit asuvat kaikki tässä ympyrässä, aina kun he ovat täyttämässä velvollisuuksiaan järjestelmässä.

Viides ympyrä on Lanonandekien eli järjestelmänhallitsija- ja planeettaprinssiluokan poikien asuinsija. Nämä kolme ryhmää sekoittuvat yhdeksi ja samaksi yhteisöksi, kun ne ovat kotona tällä alueella. Lanonandekien järjestelmäkohtaisia varajoukkoja pidetään tässä ympyrässä, kun taas Järjestelmän Hallitsijan temppeli sijaitsee hallintokukkulalla hallitusrakennusten ryhmän keskellä.

Kuudes ympyrä on järjestelmän Elämäkantajien olinpaikka. Kaikki näiden Poikien luokat kerääntyvät tänne, ja täältä he lähtevät maailmoihin suorittamaan tehtäviään.

Seitsemäs ympyrä on ylösnousemuksellisten poikien kohtauspaikka, niiden tehtäväänosoitettujen kuolevaisten kohtauspaikka, jotka yhdessä serafiseuralaistensa kanssa saattavat väliaikaisesti toimia järjestelmän päämajassa. Kaikki ne entiset kuolevaiset, jotka ovat statukseltaan Jerusemin kansalaisen yläpuolella, mutta finaliitin statuksen alapuolella, luetaan tässä ympyrässä päämajaansa pitävien ryhmään kuuluviksi.

Nämä Pojille varatut ympyränmuotoiset asuinpaikat peittävät suunnattoman suuren alueen, ja vielä tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten sen keskustassa oli suuri tyhjä tila. Nyt tällä keskusauealla sijaitsee Mikaelin muistomerkki, joka valmistui noin viisisataa vuotta sitten. Neljäsataayhdeksänkymmentäviisi vuotta sitten, kun tämä temppeli vihittiin, Mikael oli henkilökohtaisesti saapuvilla, ja koko Jerusem kuuli liikuttavan kertomuksen Mestari-Pojan lahjoittautumisesta Urantialla, Satanian vähäisimmällä. Mikaelin muistomerkki on nyt kaikkien niiden toimintojen keskipiste, jotka sisältyvät Mikaelin lahjoittautumisesta johtuvaan järjestelmän muunneltuun johtamistapaan, mukaan luettuina useimmat Salvingtonista äskettäin tänne siirretyt toiminnot. Muistomerkin henkilökuntaan kuuluu yli miljoona persoonallisuutta.

2. Enkelten ympyrät. Poikien asuinalueen tavoin nämä enkelien ympyrätkin koostuvat seitsemästä samankeskeisestä ja toinen toistaan korkeammalle kohoavasta ympyrästä, joista jokaisesta on näköala sisäalueille.

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finaliters are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) 2. *The circles of the angels.* Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

Enkelten ensimmäistä kehää pitävät hallussaan ne Äärettömän Hengen Korkeammat Persoonallisuudet, joiden asemapaikka saattaa välillä olla päämajamaailmassa: Yksinäiset Sanansaattajat ja heidän kumppaninsa. Toinen ympyrä on pyhitetty sanansaattajajoukoille, Teknisille Neuvoille, seuralaisille, tarkastajille ja kirjureille, silloin kun nämä aika ajoin sattumoisin toimivat Jerusemissa. Kolmatta ympyrää pitävät hallussaan korkeampiin luokkiin ja ryhmittymiin kuuluvat hoivaavat henget.

Neljättä ympyrää pitävät hallussaan hallintoserafit, ja Satanian kaltaisessa paikallisjärjestelmässä palvelevat serafit ovat "lukemattomien enkelten armeija". Viides ympyrä on planetaaristen serafien hallussa, kun kuudes ympyrä taas on siirtymävaiheen hoivaajien koti. Seitsemäs ympyrä on eräiden paljastamattomien serafiluokkien oleskelusfääri. Näiden kaikkien enkeliryhmien kirjurit eivät oleskele toveriensa parissa, sillä he asuvat Jerusemin tallenteiden temppeleissä. Kaikki muistiinmerkinnät säilytetään tässä kolmiosaisessa arkistosalissa kolmin kappalein. Järjestelmäpääkaupungin muistiinmerkinnät säilytetään aina aineellisessa, morontiaalisessa ja henkeä olevassa muodossa.

Näitä seitsemää kehää ympäröi Jerusemin näyttelypanoraama, jonka ympärysmitta on viisituhatta standardimailia ja joka on omistettu Satanian kansoitettujen maailmojen edistymisen esittelemiseen. Sitä pidetään lakkaamatta ajan tasalla, jotta se todellakin edustaisi yksittäisten planeettojen kulloistakin tilaa. En epäile lainkaan, että tämä enkelten ympyräin ylle kohoava laaja kävelytie tulee olemaan Jerusemin nähtävyyksistä ensimmäinen, johon kiinnitätte huomionne, kun teille varhaisempien vierailujenne yhteydessä myönnetään pidennettyä vapaa-aikaa.

Nämä näyttelyt ovat Jerusemin syntyperäisen elollisuuden hoidossa, mutta nämä saavat apua niiltä Satanian eri maailmoista tulevilta taivasmatkalaisilta, jotka oleskelevat Jerusemissa matkallaan Edentiaan. Planeettojen tilanteen ja maailmojen edistymisen kuvailu toteutetaan monin eri menetelmin, joista jotkin ovat teille tuttuja, mutta enimmäkseen kuitenkin Urantialla tuntemattomin menetelmin. Nämä näyttelyt täyttävät tämän valtavan muurin ulkoseinämän. Loppuosa kävelytiestä on lähes kokonaan avointa ja ihanasti ja suurenmoisesti kaunistettua.

3. Universumiauttajien ympyröissä on Iltatähtien päämaja, joka sijaitsee suunnattoman suurella keskusaukiolla. Tänne on sijoitettu Galantian järjestelmäpäämaja, tämän ylienkelien mahtavan ryhmän apulaispäällikön, kaikista Iltatähdistä ensimmäisenä valtakirjansa saaneen superenkelin, toimipaikka. Se on eräs suurenmoisimmista Jerusemin hallintosektoreista, vaikka kuuluukin kaikkein viimeisimpien

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an "innumerable host of angels." The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more

rakennelmien joukkoon. Tämän keskuksen läpimitta on kahdeksankymmentä kilometriä. Galantian päämaja on valettu kristallimonoliitti, kokonaan läpinäkyvä. Sekä morontia- että aineelliset olennot arvostavat suuresti näitä aineellis-morontiaalisia kristalleja. Luodut Iltatähdet ulottavat vaikutuksensa koko Jerusemiin, he nimittäin omaavat tällaiset persoonallisuuden ulkopuolelle ulottuvat ominaisuudet. Koko tämä maailma on alkanut tuoksua hengellisyydeltä, koska niin monet heidän toiminnoistaan siirrettiin Salvingtonista tänne.

4. Fyysisten Päävalvojen ympyrät. Fyysisten Päävalvojen eri yhteisöt on järjestetty samankeskisesti valtaisan voimatemppelein ympärille. Sen johtajana toimii järjestelmän voimapäällikkö yhdessä Morontiaivoiman Valvojen päällikön kanssa. Tämä voiman temppele on toinen niistä kahdesta Jerusemin sektorista, joihin ylösnousemuskuolevaisilla ja keskiväliolentoilla ei ole pääsyä. Se toinen on Aineellisten Poikien alueella oleva dematerialisointisektori. Se koostuu sarjasta laboratorioita, ja niissä kuljetusserafit muuntavat aineelliset olennot tilaan, joka on täysin olemassaolon morontiaalisen järjestyksen mukainen.

5. Ylösnousemuskuolevaisten ympyrät. Ylösnousemuskuolevaisten kehien keskelle jäävällä alueella sijaitsee järjestelmän asuttuja maailmoja edustavien 619 planeettamuistomerkin ryhmä, ja näihin rakennelmiin tehdään silloin tällöin laajamittaisia muutoksia. Kustakin maailmasta kotoisin olevilla kuolevaisilla on etuoikeus sopia aika ajoin tietyistä muutoksista tai lisäyksistä, jotka on tehtävä heidän planeettamuistomerksiinsä. Tälläkin hetkellä ollaan Urantian rakennelmiin tekemässä monia muutoksia. Näiden 619 temppelein keskellä on Edentian ja sen monien ylösnousemuskulttuurimaailmojen pienoismalli. Tämän pienoismallin läpimitta on noin kuusikymmentäviisi kilometriä, ja se on todellisuutta vastaava jäljennös Edentian järjestelmästä ja kaikilta yksityiskohdiltaan alkuperäisen mukainen.

Taivasmatkalaiset nauttivat palvelustaan Jerusemissa ja tarkkailevat mielellään muiden ryhmien työskentelytapoja. Mitä tahansa näissä eri ympyröissä tehdäänkin, se on kaikkien Jerusemissa olevien vapaasti tarkkailtavissa.

Tällaisen maailman toiminta jakaantuu kolmeen toisistaan erottuvaan osaan: työhön, edistymiseen ja leikkiin. Toisin sanoin ilmaistuna kysymyksessä ovat palvelu, opiskelu ja rentoutuminen. Yhteisiä toimintoja ovat sosiaalinen seurustelu, ryhmähuvitukset ja Jumalan palvonta. Seurustelu eri persoonallisuusryhmien, omista tovereista paljonkin poikkeavien olentoluokkien kanssa on opetuksellisessa mielessä erittäin arvokasta.

recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical Controllers.* The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

6. Hyväntahdon siirtokuntien ympyrät. Hyväntahdon siirtokuntien seitsemää ympyrää kaunistaa kolme valtavaa rakennelmaa: Jerusemin suunnaton tähtitieteellinen observatorio, Satanian jättiläismäinen taidegalleria ja vaihtelunohjaajien valtaisa kokoussali, leppämiselle ja virkistäytymiselle omistettujen morontiatoimintojen näyttämö.

Taivaalliset taidetyöntekijät ohjaavat spornagiaolentoja ja valmistuttavat ne moninaiset luomisvoimaa osoittavat koristukset ja monumentaaliset muistomerkit, joita on runsain määrin kaikissa julkisissa kokoontumistiloissa. Näiden taidetyöntekijöiden studiot kuuluvat tämän ihmeellisen maailman kaikkien verrattomien rakennusten joukossa kaikkein suurimpiin ja kauneimpiin. Muut hyväntahdon siirtokunnat ylläpitävät laajoja ja kauniita päämajoja. Monet näistä rakennuksista on kokonaan valmistettu kidemäisistä jalokivistä. Kaikille arkkitehtonisille maailmoille on ominaista kristallien ja niin kutsuttujen jalometallien runsaus.

7. Finaliittien ympyröiden keskellä on ainutlaatuinen rakennelma. Ja samanlainen tyhjä temppeli on nähtävillä kaikkialla Neadonissa jokaisen järjestelmän päämajamaailmassa. Jerusemissa tämä mahtava rakennus on sinetöity Mikaelin virkamerkillä, ja siinä on seuraava päällekirjoitus: "Vihkimätön hengen seitsemännelle vaiheelle — ikuiselle tehtäväänosoitukselle." Gabriel kiinnitti sinetin tähän salaperäiseen temppeliin, eikä kukaan muu kuin Mikael voi eikä saa murtaa Kirkkaan Aamutähden kiinnittämää täysivaltaisuuden sinettiä. Jonakin päivänä olet katseleva tätä hiljaista temppeliä, vaikket sen mysteeriä voikaan ratkaista.

Jerusemin muut ympyrät: Mainittujen asuinympyröiden lisäksi Jerusemissa on lukuisa määrä muitakin nimettyjä asuinsijoja.

6. TOIMEENPANO- JA HALLINTONELIÖT

Järjestelmän toimeenpano- ja hallinto-osastot sijaitsevat suunnattomissa hallinnonhaaroittain järjestetyissä neliöissä, joiden lukumäärä on tuhat. Kukin hallintoyksikkö jakaantuu sataan alajakautumaan, joista jokainen koostuu kymmenestä alaryhmästä. Nämä tuhat neliötä on ryhmitetty kymmeneen suurosastoon, jotka kattavat seuraavat kymmenen hallinnonhaaraa:

1. Fyysinen ylläpito ja aineellinen kohennustoimi, fyysisen voiman ja energian toimipiirit.
2. Välitystuomio, etiikka ja hallinnollinen ratkaisovalta.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finaliters* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Neadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: "Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment." Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

- 46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.
- 46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.

3. Planetaariset ja paikalliset asiat.
4. Konstellaation ja universumin asiat.
5. Opetus- ja muut Melkisedek-toiminnot.
6. Planeettojen ja järjestelmän fyysinen edistyminen, Satanian toimintojen tieteelliset alat.
7. Morontia-asiat.
8. Puhtaasti henkeä olevat toiminnot ja etiikka.
9. Ylösnousemuksellisista huolehtiminen.
10. Suuruniversumin filosofia.

Nämä rakennelmat ovat läpinäkyviä; vierailevat opiskelijatkin voivat näin ollen tarkastella kaikkia järjestelmän toimintoja.

7. SUORAKULMIOT — SPORNAGIA

Jerusemin tuhat suorakulmiota ovat päämajaplaneetan alemman syntyperäisen elollisuuden hallussa, ja näiden suorakulmioiden keskellä sijaitsee spornagioolentojen valtava, ympyränmuotoinen päämaja.

Jerusemissa teitä tulevat hämmästyttämään ihmeteltävien spornagioolentojen saavutukset maatalouden alalla. Maata viljellään siellä suurelta osin sen takia, että sillä on esteettinen ja koristeellinen vaikutus. Spornagioolennot ovat päämajamaailmojen maisemapuutarhureita, ja Jerusemin aukeita muokatessaan ne osoittavat sekä omintakeisuutta että taiteellisuutta. Maata viljellessään ne käyttävät hyväksi sekä eläimiä että lukuisia mekaanisia laitteita. Ne ovat älyperäisen asiantuntevia omissa maailmoissaan vaikuttavien voimien sekä niiden niitä itseään alempiin eläinlajeihin kuuluvien vähäisempien veljien hyväksikäytössä, joista monet on asetettu niiden käyttöön näissä erityismaailmoissa. Nykyisin tämä eläinten luokka on etupäässä sellaisten ylösnousemuksellisten keskiväliolentojen ohjauksessa, jotka tulevat evolutionaarisilta sfääreiltä.

Spornagioolennoilla ei ole sisimmässään Suuntaajaa. Niillä ei ole eloonjäämisen edellytyksenä olevaa sielua, mutta niiden elinikä on pitkä, joskus jopa neljästäkymmenestä viiteenkymmeneentuhanteen standardivuotta. Niitä on määrättömästi, ja ne antavat fyysistä hoivaa kaikille aineellista palvelua tarvitseville universumipersoonallisuuksien luokille.

Vaikka spornagioilla ei ole eivätkä ne kehitä eloonjäämisen edellyttämää sielua, vaikka niillä ei ole persoonallisuutta, ne kehittävät silti sellaisen

46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.

46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.

46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.

46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.

46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.

46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.

46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.

46:6.12 (527.14) These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an

yksilöllisyyden, joka voi kokea uudelleenruumiillistumisen. Kun näiden ainutlaatuisten olentojen fyysinen ruumis käytön ja vanhuuden takia ajan myötä rappeutuu, niiden luojat valmistavat yhdessä Elämänkantajien kanssa uuden ruumiin, johon vanhat spornagiat asettuvat taas asumaan.

Spornagiaolennot ovat koko Nebadonin universumissa ainoat luodut olennot, jotka kokevat tämänlaatuisen tai ylipäättään minkäänlaatuisen uudelleenruumiillistumisen. Ne reagoivat vain viiteen ensimmäiseen mielenauttajahenkeen; ne eivät reagoi palvonnan eivätkä viisauden henkeen. Mutta viisiauttajainen mieli vastaa jo tiettyä kokonaisuutta eli kuudetta todellisuustasoa, ja juuri tämä tekijä säilyy kokemuksellisenä identiteettinä.

Minulla ei ole kerrassaan mitään vertailukohteita pyrkiessäni kuvailemaan näitä hyödyllisiä ja epätavallisia olentoja, sillä mitään niihin verrattavia eläimiä ei evoluutionaarisissa maailmoissa ole. Ne eivät ole evoluutionaarisia olentoja, sillä Elämänkantajat ovat projisoineet ne niiden nykyiseen hahmoon ja asemaan. Ne jakautuvat kahteen sukupuoleen ja tuottavat tarpeellisen määrän jälkeläisiä tyydyttääkseen kasvavan väestön tarpeet.

Parhaiten ehkä voin antaa Urantian mielille edes jonkinlaisen aavistuksen näiden kauniiden ja palveluallttiiden luotujen luonteesta, kun sanon, että niissä yhdistyvät uskollisen hevosen ja kiintymyksellisen koiran yhteiset ominaisuudet ja että niissä ilmenevä älykkyys ylittää korkeimmankintyyppisen simpanssin älykkyuden. Urantian fyysisten normien mukaan arvioituina ne ovat hyvin kauniita. Ne arvostavat suuresti näissä arkkitehtonisissa maailmoissa oleskelevien aineellisten ja puoliaineellisten olentojen niille omistamaa huomiota. Niillä on sellainen näkökyky, että ne voivat aineellisten olentojen lisäksi erottaa morontialuomukset, enkelten alemmat luokat, keskiväliolennot ja jotkin henkipersonallisuuksien alemmat luokat. Ne eivät ymmärrä Infiniittisen palvontaa eivätkä ne käsitä lankaikkisen merkitystä, mutta kiintymyksestään isäntiinsä ne kylläkin ovat mukana maailmansa hengellisen hartaudentarjoituksen ulkonaisissa menoissa.

On niitäkin, jotka uskovat, että nämä uskolliset spornagiaolennot jonakin tulevana universumiaikakautena vapautuvat eläinten olemassaolon tasolta ja yltävät niiden arvoa vastaavaan evoluutionaariseen tavoitteeseen, johon kuuluu edistytävä älyllinen kasvu, jopa hengellisyys saavuttaminen.

individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

46:7.7 (528.5) Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

46:7.8 (528.6) There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagia will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. JERUSEMIN KOLMIOT

Jerusemin puhtaasti paikallisia ja rutiiniasioita johdetaan sadasta kolmiosta käsin. Nämä yksiköt

8. THE JERUSEM TRIANGLES

46:8.1 (528.7) The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred

on ryhmitetty kymmenen ihmeteltävän rakennelman ympärille, jotka ovat Jerusemin paikallishallinnon tyyssija. Kolmiota ympäröi panoraamoiksi järjestetty esitys järjestelmäpäämajan historiasta. Tässä ympyränmuotoisessa kertomuksessa on nykyään yli kahden standardimailin pituinen poispyyhitty kohta. Tämä sektori palautetaan ennalleen, sen jälkeen kun Satania otetaan takaisin konstellation perheeseen. Mikaelin antamin säädöksiin on luotu kaikki edellytykset tälle tapahtumalle, mutta Päivien Muinaisten oikeusistuini ei ole vielä saanut Luciferin kapinaan liittyvien asioiden oikeuskäsittelyä päätökseen. Satania ei voi päästä takaisin Norlatiadekin täyteen jäsenyyteen niin kauan kuin siellä esiintyy arkkikapinallisia, korkeita luotuja olentoja, jotka ovat sortuneet valosta pimeyteen.

Vasta kun Satania voi palata konstellation helmaan, tulee harkittavaksi eristettyjen maailmojen ottaminen takaisin maailmojen järjestelmäperheeseen, mihin liittyy niiden palauttaminen maailmojenvälisen hengellisen yhteydenpidon piiriin. Mutta vaikka Urantia palautettaisiin järjestelmän yhteyspiireihin, teitä hämmäntäisi edelleenkin se, että koko järjestelmä on Norlatiadekin julistamassa karanteenissa, mikä pitää sen osittain erillään kaikista muista järjestelmistä.

Mutta ennen pitkää, eli sitten kun Luciferin ja hänen liittolaistensa asian käsittely palauttaa Satanian järjestelmän Norlatiadekin konstellation, ja sen jälkeen kun Urantia ja muut eristetyt sfäärit kytketään uudelleen Satanian yhteyspiireihin, nämä maailmat omaavat taas oikeuden planeettainväliseen viestintään ja järjestelmäinväliseen yhteydenpitoon.

Kapinoitsijoille ja kapinoimiselle tulee viimein eteen loppu. Korkeimmat Hallitsijat ovat armeliaita ja kärsivällisiä, mutta laki tieteen tahtoon elätelystä pahuudesta pannaan täytäntöön kaikkien kohdalla ja erehtymättä. ”Synnin palkka on kuolema” — ikuinen kadotus.

[Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

triangles. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

46:8.2 (529.1) When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

46:8.3 (529.2) But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

46:8.4 (529.3) There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. “The wages of sin is death” — eternal obliteration.

46:8.5 (529.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Luku 47. Seitsemän mansiomaailmaa

⇐ 046

Urantia-kirjan

048 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 47 SEITSEMÄN MANSIOMAAILMAA

Osiot

Johdanto

1. Finalittien maailma
2. Lastenkoehoitola
3. Ensimmäinen mansiomaailma
4. Toinen mansiomaailma
5. Kolmas mansiomaailma
6. Neljäs mansiomaailma
7. Viides mansiomaailma
8. Kuudes mansiomaailma
9. Seitsemäs mansiomaailma
10. Jerusemin kansalaisuus

Johdanto

LUOJA-POIKA puhui Urantialla ollessaan ”monista asuinsijoista Isän universumissa”. Kaikki Jerusemia ympäröivät viisikymmentäkuusi maailmaa on tietystä mielessä omistettu ylösnousemuskuolevaisten siirtymäkulttuurille, mutta maailman numero yksi seitsemän satelliittia tunnetaan nimenomaisesti mansiomaailmoina.

Siirtymämaailma numero yksi on jo sinällään osoitettu miltei yksinomaisesti ylösnousemuksellisten toiminnoille, sillä se on Sataniaan määrätyn finalittikunnan päämaja. Tämä maailma palvelee nykyisin yli sadantuhannen finalittikomppanian päämajana, ja jokaiseen tällaiseen ryhmään kuuluu tuhat kunnialla kruunattua olentoa.

Kun järjestelmä asettuu valoon ja elämään ja kun mansiomaailmat yksi toisensa jälkeen lakkaavat palvelemasta kuolevaiskoulutuksen asemiana, ne siirtyvät näihin vanhempiin ja pidemmälle täydellistyneisiin järjestelmiin yhä suuremmin joukoin kerääntyvän finalittiväestön

PAPER 47 THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the “many mansions in the Father’s universe.” In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

haltuun.

Seitsemän mansiomaailmaa ovat morontiaavalvojen ja Melkisedekien vastuulla. Kussakin maailmassa on virkaohoitava kuvernööri, joka on vastuussa suoraan Jerusemin valtiaille. Uversan sovittelijoilla on päämaja jokaisessa mansiomaailmassa, ja sen vieressä on Teknisten Neuvojen paikallinen kohtaamispaikka. Vaihtelunohjaajilla ja taivaallisilla taidetyöntekijöillä on ryhmäkohtainen päämaja jokaisessa tällaisessa maailmassa. Spirongalennot toimivat näissä maailmoissa numerosta kaksi eteenpäin, kun standardin mukaan luotuja spornagia-olentoja taas on runsaslukuisesti kaikissa seitsemässä maailmassa, aivan kuten muillakin siirtymäkultuurin planeetoilla ja päämajamaailmassa.

1. FINALIITTIE MAAILMA

Vaikka siirtymämaailmassa numero yksi asuu vain finaliitteja ja eräitä pelastettujen lasten ryhmiä huoltajineen, siellä on varauduttu pitämään hyvää huolta kaikista henkiolennoista, siirtymäkuolevaisista ja vierailevista opiskelijoista, kuuluivatpa nämä mihin luokkaan hyvänsä. Kaikissa näissä maailmoissa toimivat spornagiat ovat vieraanvaraisia isäntiä kaikille olennoille, jotka ne pystyvät tunnistamaan. Niillä on epämääräinen aavistus finaliiteista, mutta ne eivät voi nähdä heitä. Ne varmaankin hahmottavat finaliitit mielessään paljolti niin kuin te nykyisessä fyysisessä olotilassanne hahmotatte enkelit.

Joskin finaliittien maailma on suurenmoisen fyysisen kauneuden ja vertaansa vailla olevan morontiaalisen kaunistuksen sfääri, sen toimintojen keskuksessa oleva suuri hengen asuinsija, finaliittien temppele, ei kuitenkaan ilman ulkopuolista apua ole aineellisen eikä alkuvaiheessa olevan morontiaolennon näkökyvyn nähtävissä. Mutta energianmuuntajat kykenevät tekemään monet näistä todellisuuskohdeista näkyviksi ylösnousemuskuolevaisille. Ja näin he myös aika ajoin toimivat, niin kuin muun muassa tällä kulttuurisfäärillä olevien mansiomaailman opiskelijoiden luokkakohtaisissa kokouksissa.

Koko mansiomaailmakokemuksesi ajan olet eräällä tavoin hengellisesti tietoinen Paratiisin saavuttaneiden, kunnialla kruunattujen veljiesi läsnäolosta, mutta on erittäin virkistävää silloin tällöin tosiasiallisesti nähdä heitä, kun he toimivat päämajassa olevilla asuinpaikoillaan. Ilman ulkopuolista apua näet finaliitit vasta saatuausi aidon henkinäkökyvyn.

Ensimmäisessä mansiomaailmassa kaikkien eloonjääneiden pitää selviytyä synnyinplaneetaltaan peräisin olevan

47.0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47.1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47.1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47.1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47.1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental

vanhempainkomission asettamista vaatimuksista. Nykyiseen Urantian komissioon kuuluu kaksitoista paria hiljattain saapuneita vanhempia, jotka ovat saaneet kuolevaisina kokea, mitä on kasvattaa kolmea tai useampaa lasta näiden murrosikänsä asti. Palvelu tässä komissiossa tapahtuu vuorojärjestyksessä, ja säännön mukaan se kestää vain kymmenen vuotta. Kaikkien, joiden kokemus vanhemmuudesta ei tyydytä tämän komission jäseniä, pitää hankkia lisää pätevyyttä palvelemalla joko Aineellisten Poikien kodeissa Jerusemissa tai sitten finaliittien maailmassa olevassa lastenkoehoitolassa.

Mutta vanhemmuuden kokemukseen katsomatta ne mansiomaailman vanhemmat, joilla on kasvavia lapsia lastenkoehoitolassa, saavat kaikki mahdollisuudet toimia yhteistyössä näiden lasten morontiahuoltajien kanssa, kun kysymys on lasten opettamisesta ja kouluttamisesta. Näiden vanhempien sallitaan matkustaa sinne vierailulle jopa neljästi vuodessa. Ja eräs koko ylösnousemuskellisen elämänvaiheen kaikkein koskettavimmista ja kauneimmista kohtauksista on nähdä mansiomaailman vanhempien syleilevän aineellisia jälkeläisiään, kun he ovat määräaikailla pyhiinvaelluksillaan finaliittien maailmaan. Vaikka toinen vanhemmista — tai he molemmat — voikin lähteä mansiomaailmasta ennen lapsen lähtöä, vanhemmat ovat kuitenkin melko usein siellä ainakin jonkin kauden samanaikaisesti.

Kukaan ylösnousemuskuolevainen ei voi välttyä lasten — omien tai muiden — kasvattamiskokemukselta joko aineellisissa maailmoissa tahi sen jälkeen finaliittimaailmassa tai Jerusemissa. Isien on käytävä läpi tämä välttämätön kokemus aivan yhtä varmasti kuin äitienkin. Urantian nykyisillä kansoilla on sellainen valitettava ja erheellinen käsitys, että lasten kanssa puuhaaminen on etupäässä äitien tehtävä. Lapset tarvitsevat isää yhtä hyvin kuin äitiäkin, ja isät tarvitsevat tätä vanhemmuuden kokemusta aivan yhtä paljon kuin äiditkin.

2. LASTENKOEHOITOLA

Pikkulapsia vastaanottavat Satanian koulut sijaitsevat finaliittimaailmassa, ja tämä on Jerusemin siirtymäkultuurin sfääreistä ensimmäinen. Nämä pienokaisia vastaanottavat koulut ovat ajallisuudesta tulevien lasten kasvatukseen ja opetukseen omistettuja laitoksia. Näihin lapsiin kuuluvat myös ne, jotka ovat kuolleet avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa, ennen kuin heille on kehittynyt universumin rekistereihin merkittävä yksilöllisyys. Jos jompikumpi tällaisen lapsen vanhemmista jää eloon tai jos he molemmat jäävät eloon, kohtalonvartija määrää oman kerubikumppaninsa sijaisekseen lapsen

couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliters' world.

^{47.1.5 (531.3)} But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

^{47.1.6 (531.4)} No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

^{47.2.1 (531.5)} The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this

potentiaalisen identiteetin varjelijaksi ja usko kerubin vastuulle tämän kehittymättömän sielun toimittamisen morontiaaailmojen koetteellisissa lastenhoitoloissa olevien Mansiomaailman Opettajien huostaan.

Nämä samaiset omilleen jääneet kerubit ylläpitävät Mansiomaailmojen Opettajien ominaisuudessa ja Melkisedekien valvonnan alaisuudessa tällaisia laajoja kasvatuspalveluja finalittien vastuulla ja koeajalla olevien suojattien kouluttamiseksi. Nämä finalittien suojatit, nämä ylösnousemuskuolevaisten pienokaiset, personoidaan jälkeläisten tuottamispotentiaalia lukuun ottamatta aina täsmälleen siihen fyysiseen tilaan, jossa he olivat kuoleman hetkellä. Tämä herääminen tapahtuu täsmälleen samana ajankohtana, jona lapsen vanhempi saapuu ensimmäiseen mansiomaailmaan. Ja sitten näille lapsille, sellaisina kuin he ovat, annetaan kaikki mahdollisuudet valita taivaallinen tie, aivan kuten he olisivat saaneet valita niissä maailmoissa, joissa kuolema heidän elämänsä kaarensa ennenaikaisesti päätti.

Hoitolamaailmassa koeajalla olevat luodut ryhmitellään sen mukaan, onko heillä Suuntaaja vai ei, sillä Suuntaajat saapuvat näiden aineellisten lasten sisimpään aivan kuten ajallisuuden maailmoissakin. Suuntaajan saamista edeltävässä iässä lapsia hoidetaan viiden lapsen perheissä, jolloin lasten iät vaihtelevat alle yhdestä vuodesta suunnilleen viiteen vuoteen eli ikään, jolloin Suuntaaja saapuu.

Myös kaikki ne kehittyvien maailmojen lapset, joilla on Ajatuksensuuntaaja, mutta jotka eivät ennen kuolemaansa olleet tehneet Paratiisiin johtavaa elämänvaihetta koskevaa päätöstä, personoidaan uudelleen järjestelmän finalittimaailmassa. Siellä he varttuvat Aineellisten Poikien ja näiden kumppanien perheissä samalla tavoin kuin pikkulapset, jotka saapuivat Suuntaajatta, mutta jotka sittemmin saavat Salaperäisen Opastajan, kunhan ovat yltäneet ikään, joka mahdollistaa moraalisen valinnan tekemisen.

Kaikki Suuntaajan omaavat finalittimaailman lapset ja nuoret kasvatetaan niin ikään viisilapsisissa perheissä, joissa heidän ikänsä vaihtelee kuudesta neljääntoista; keskimäärin nämä perheet koostuvat lapsista, joiden iät ovat kuusi, kahdeksan, kymmenen, kaksitoista ja neljättoista. Mikäli lopullinen valinta on tehty, he siirtyvät milloin tahansa kuudennentoista ikävuoden jälkeen ensimmäiseen mansiomaailmaan ja aloittavat nousunsa Paratiisiin. Jotkut tekevät valintansa jo ennen tätä ikää ja siirtyvät eteenpäin ylösnousemuksen sfääreille, mutta mansiomaailmoissa tavataan vain muutamia lapsia, jotka ovat — Urantian normien mukaan laskien — alle

undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

47:2.2 (531.6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

kuusitoistavuotiaita.

Finaliittimaailmassa näistä lastenkoehoitolassa olevista nuorista huolehtivat serafisuojaelijat, aivan kuten he hengellisessä mielessä hoivaavat evolutionaaristen planeettojen kuolevaisia, samalla kun uskolliset spornagiaolennot huolehtivat heidän fyysisistä tarpeistaan. Ja näin nämä lapset vartuvat siirtymämaailmoissa niin kauan, kunnes he tekevät lopullisen valintansa.

Ellei valintaa ylösnousemuselämän hyväksi ole tehty aineellisen elämän tultua tiensä päähän, tai jos nämä ajallisuuden lapset kerta kaikkiaan päättävät hylätä Havonaan johtavan tutkimusmatkan, kuolema päättää automaattisesti heidän koeaikaisen elämänvaiheensa. Näitä tapauksia ei oteta oikeuskäsittelyyn. Tällaisesta toisesta kuolemasta ei ole kuolleistaheräämistä. He yksinkertaisesti vain lakkaavat olemasta ikään kuin heitä ei olisi koskaan ollutkaan.

Mutta jos he valitsevat täydellisyteen johtavan Paratiisin-tien, heidät valmistetaan välittömästi ensimmäiseen mansiomaailmaan tapahtuvaa siirtoa varten. Monet heistä saapuvat sinne hyvissä ajoin noustakseen Havonaan yhdessä vanhempiensa kanssa. Havonan läpikäytyään ja Jumaluudet saavutettuaan nämä alkujaan kuolevaiset, pelastuneet sielut muodostavat Paratiisin vakinaisen ylösnousemuksellisten asujaimiston. Näitä lapsia, jotka ovat jääneet vaille kuolevaisten synnyinmaailmoissa saatavaa arvokasta ja välttämätöntä evolutionaarista kokemusta, ei liitetä Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäseniksi.

3. ENSIMMÄINEN MANSIOMAAILMA

Kuolleista herätetyt kuolevaiseloonjääneet aloittavat elämänsä mansiomaailmoissa uudestaan pisteestä, johon he kuoleman kohdatessaan jäivät. Urantialta ensimmäiseen mansiomaailmaan mennessäsi havaitset muutoksen melkoiseksi, mutta jos olisit tullut normaalimalta ja edistyneemmältä ajallisuuden sfääriltä, huomaisit tuskin muuta eroa kuin, että sinulla on eri ruumis, sillä lihaa ja verta oleva tomumaja on jäänyt synnyinmaailmaan.

Ensimmäisen mansiomaailman kaikkien toimintojen keskipisteenä on kuolleistaheräämissali, valtava persoonallisuuden uudelleen kokoamisen temppeli. Tämä jättiläismäinen rakennelma koostuu kohtalonsuojelijaserafien, Ajatuksensuuntaajien ja ylösnousemuksen arkkienkeltien keskuskohtaamispaikasta. Kuolleiden eloonherättämisessä työskentelevät mainittujen taivaallisten olentojen keralla myös Elämäkantajat.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. THE FIRST MANSION WORLD

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

Kuolevaismielen jäljennöskappaleet ja luodun olennon aktiiviset muistikuvat — sellaisina kuin ne ovat aineellisilta tasoilta hengellisille tasoille siirrettyinä — ovat kohteestaan erkaantuneiden Ajatuksensuuntaajien yksilökohtaista omaisuutta; nämä mielen, muistin ja luodun olennon persoonallisuuden henkistyneet osatekijät ovat iäti osa näitä Suuntaajia. Luodun mielimatriisi ja identiteetin passiiviset potentiaalit ovat mukana kohtalonsuojelijaserafien huostaan uskotussa morontiasielussa. Ja serafeille uskotun morontiasielun sekä Suuntaajan huostaan uskotun henkimielen jälleenyhdistäminen nimenomaan kokoaa taas yhteen luodun olennon persoonallisuuden, ja siitä muodostuu nukkuvan eloonjääneen kuolleistaherääminen.

Jos alkuperältään kuolevaista siirtymäpersoonallisuutta ei koskaan tällä tavoin koottaisi uudelleen, pelastumattoman kuolevaisen luodun henkiainekset pysyisivät ikuisesti erottamattomana osana hänessä kerran olleen Suuntaajan yksilöllistä kokemusvarustusta.

Uuden Elämän Tempelistä lähtee seitsemän säteittäistä siipirakennusta, kuolevaisrotujen kuolleistaheräämissalit. Kukin näistä rakennelmista on omistettu ajallisuuden seitsemästä rodusta aina yhden rodun edustajien kokoonpanemiseen. Kussakin seitsemässä siipirakennuksessa on satatuhatta henkilökohtaista kuolleistaheräämiskamaria, ja jokainen siipirakennus päättyy omaan ympyränmuotoiseen luokitaiseen kokoonpanosaliinsa. Nämä salit toimivat jopa miljoonan yksilön heräämiskamareina. Näiden salien ympärillä ovat normaalien Aatamin jälkeistä aikaa elävien maailmojen sekoittuneiden rotujen persoonallisuudenkokoamiskamarit. Siitä riippumatta, mitä menetelmää ajallisuuden yksittäisissä maailmoissa on erityisten tai tuomiokausittaisten kuolleistaherättämisten yhteydessä käytetty, aktuaalisen ja kokonaisen persoonallisuuden reaalin ja tietoinen uudelleenkokoonpanen tapahtuu mansonian numero yksi ylösnousemussaleissa. Kautta ikuisuuden mieleenne palautuvat syvälliset muistikuvat siitä, kun ensi kerran koitte tämän ylösnousemuksen aamun.

Kuolleistaheräämissaleista jatkat matkaasi Melkisedekien sektorille, jossa sinulle osoitetaan vakinainen asunto. Sen jälkeen koittaa kymmenen päivän pituinen henkilökohtaisen vapauden aika. Saat esteettä tutkia uuden kotisi lähiympäristöä ja perehtyä kohta alkavaan ohjelmaan. Sinulla on myös aikaa täyttää toiveesi ja etsiä rekisteristä rakkaitasi ja muita maisen elämän aikaisia ystäviäsi ja käydä tapaamassa heitä, jotka ehkä ovat saapuneet näihin maailmoihin ennen sinua. Kymmenpäiväisen lomasi päättyessä aloitat Paratiisin-matkasi seuraavan vaiheen, sillä

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonia number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the

mansiomaailmat ovat tosiasiallisesti
koulutussfäärejä, eivät pelkästään
viivytysplaneettoja.

mansion worlds are actual training spheres, not
merely detention planets.

Mansiomaailmassa numero yksi (tai jossakin muussa maailmassa, jos olet edennyt pitemmälle) ryhdyt taas jatkamaan älyllistä koulutustasi ja hengellistä kehitystäsi täsmälleen siltä tasolta, jolla kuolema ne keskeytti. Planeetalla tapahtuvan kuoleman tai taivaaseenoton ja mansiomaailmaan tapahtuvan kuolleistaheräämisen välisenä aikana kuolevainen ihminen ei saavuta kerrassaan mitään muuta kuin kokemuksen eloonjäämisen tosiasiaista. Aloitat siellä täsmälleen siitä, mihin täällä lopetat.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

Mansiomaailmasta numero yksi saatava kokemus liittyy melkein kokonaan puutteiden korjaamiseen. Tälle viivytysfääreistä ensimmäiselle saapuvat eloonjääneet tuovat mukanaan niin monia ja niin suuresti keskenään eroavia luodun olennon luonteenvikoja ja kuolevaiskokemuksen puutteita, että tämän maailman päätoiminnot keskittyvät niiden monenlaisten vikojen korjaamiseen ja oikaisemiseen, jotka ovat perintöä lihallisesta elämästä ajallisuuden ja avaruuden aineellisissa, evolutionaarisissa maailmoissa.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

Ensimmäisessä mansiomaailmassa tapahtuvan oleskelun tarkoituksena on kehittää kuolevaiseloonjääneitä vähintään sen verran, että heidän statuksensa on lopulta se, joka on normaaleissa evolutionaarisissa maailmoissa Aatamin jälkeisen tuomiokauden aikana vallitsevin. Mansiomaailman opiskelijat ovat hengellisyyttä ajatellen tietenkin huomattavasti tällaista pelkän inhimillisen kehittymisen tuloksena olevaa tilaa edellä.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

Ellei sinua ole määrä viivyttää mansiomaailmassa numero yksi, vaivat edellä mainittujen kymmenen päivän lopulla siirtouneen ja jatkat matkaasi maailmaan numero kaksi, ja joka kymmenes päivä sen jälkeen etenet tällä tavoin, kunnes saavut maailmaan, joka on tehtäväänosoituksesi mukainen.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

Ensimmäisen mansiomaailman seitsemän suuremman hallintopiirin keskustan täyttää Morontiaseuralaisten, ylösnousemuskuolevaisille osoitettujen henkilökohtaisten oppaiden, temppele. Nämä seuralaiset ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen jälkeläisiä, ja heitä on Satanian morontiaaailmoissa useita miljoonia. Ryhmäseuralaisiksi määrättyjen lisäksi joudutte paljonkin tekemisiin tulkkien ja kielenkääntäjien, rakennustenhoitajien ja tutustumisretkien johtajien kanssa. Ja kaikki nämä seuralaiset antautuvat mitä halukkaimmin yhteistyöhön kaikkien niiden kanssa, joiden huolena on morontiaruumiissa olevien mielen ja hengen persoonallisuustekijöiden kehittäminen.

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

Ensimmäisen mansiomaailman elämänvaiheenne alkaessa osoitetaan yksi Morontiaseuralainen jokaiselle tuhannesta ylösnousemuskuolevaisesta koostuvalle komppanialle, mutta kohtaatte heitä suuremmin joukoin edetessänne seitsemän mansiosfäärin läpi. Nämä kauniit ja monitaitoiset olennot ovat seuralaisia tovereita ja lumoavia opastajia. He ovat vapaita seuraamaan yksilöiden ja valikoitujen ryhmien mukana mille tahansa siirtymäkulttuurin sfääreistä näiden satelliittimaailmat mukaan luettuina. He ovat kaikkien ylösnousemuskuolevaisten tutustumisretkien oppaita ja vapaa-ajan kumppaneita. Heitä on usein mukana, kun eloonjääneistä muodostetut ryhmät tekevät määräaikaista vierailuja Jerusemiin, ja siellä ollessanne voitte minä päivänä hyvänsä mennä järjestelmäpääkaupungin rekisteröintisektoriin ja tavata ylösnousemuskuolevaisia kaikista seitsemästä mansiomaailmasta, sillä he saavat mielensä mukaan matkustaa asuinpaikkojensa ja järjestelmän päämajan väliä.

4. TOINEN MANSIOMAAILMA

Tällä nimenomaisella sfäärillä sinut tutustutetaan syvällisemmin mansonian elollisuuteen. Morontiaelollisuuden ryhmittymät alkavat muotoutua; työryhmät ja sosiaaliset organisaatiot alkavat toimia, yhdyskunnat saavat muodollisuuksien mukaiset määrävahvuutensa ja edistyvät kuolevaiset panevat alulle uusia yhteiskunnallisia toimintatapoja ja hallinnollisia järjestelyjä.

Henkeen fuusioituneet eloonjääneet pitävät hallussaan mansiomaailmoja yhdessä Suuntaajaan fuusioituneiden ylösnousemuskuolevaisten kanssa. Vaikka taivaallisen elollisuuden eri luokat ovat keskenään erilaisia, ne ovat kaikki silti toisiaan kohtaan ystävällisiä ja veljellisiä. Et tule yhdessäkään ylösnousemuksen maailmassa kohtaamaan mitään, mikä olisi verrattavissa ihmisten suvaitsemattomuuteen ja tunteettomien kastijärjestelmien harjoittamaan syrjintään.

Noustessanne mansiomaailmasta toiseen huomaatte, että ne käyvät edistyvien eloonjääneiden morontiatoimintojen osalta yhä runsaammiksi. Kulkiessanne eteenpäin panette merkille, miten mansiomaailmoissa alkaa esiintyä yhä enemmän Jerusemin piirteitä. Lasimeri ilmaantuu näkyvilleen toisessa mansoniassa.

Uudelleen kehitetty ja tarkoituksenmukainen morontiaruumis saadaan, joka kerta kun edetään mansiomaailmasta toiseen. Serafikuljetuksen myötä vaivut uneen ja heräät ylösnousemusaleissa uuden, mutta

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansonian life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansonian.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the

kehittymättömän ruumiin omaavana, paljolti samoin kuin saapuessasi ensi kertaa mansiomaailmaan numero yksi, paitsi että Ajatuksensuuntaaja ei jätä sinua näiden mansiomaailmojen välisten siirtoumien aikana. Sen jälkeen kun olet lopullisesti siirtynyt evolutionaaristen maailmojen piiristä ensimmäiseen mansiomaailmaan, persoonallisuutesi säilyy koskemattomana.

Suuntaajamuistisi pysyy täysin koskemattomana noustessasi morontiaelämänvaihetta ylöspäin. Mielleyhtymät, jotka olivat pelkästään eläinperäisiä ja täysin aineellisia, luonnollisestikin tuhoutuivat fyysisten aivojen mukana, mutta Suuntaaja muodosti vastinkappaleen kaikesta, mikä mentaalisessa elämässäsi oli jäljentämisen arvoista ja eloonjäämisen kannalta arvokasta, ja se säilyy henkilökohtaisen muistin osana kautta koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen. Olet tietoinen kaikista muistamisen arvoista kokemuksistasi edetessäsi yhdestä mansiomaailmasta toiseen ja universumin yhdestä lohkokosta seuraavaan — aina Paratiisiin saakka.

Vaikka teillä on morontiaruumis, ette missään näistä seitsemästä maailmasta lopeta syömistä, juomista ettekä lepäämistä. Nautitte morontiajärjestyksen mukaista ruokaa, joka kuuluu aineellisissa maailmoissa tuntemattomaan elävän energian valtakuntaan. Morontiaruumis käyttää sekä ruoan että veden kokonaan hyödyksi, mitään jätettä ei muodostu. Pysähdypä miettimään: Mansonia numero yksi on varsin aineellinen sfääri, jolla näkyy vasta morontiaaailman ensimmäinen sarastus. Olet yhä lähes pelkkä ihmisolento, joka ei ole kovinkaan kaukana kuolevaisen elollisuuden rajoittuneista näkemyksistä, mutta jokainen maailma tuo jo esiin kiistatonta edistymistä. Sfääri sfääriltä käyt yhä vähemmän aineelliseksi, aina vain älyllisemmäksi ja hiukkasen hengellisemmäksi. Hengellinen edistyminen on suurinta näiden seitsemän edistymistä merkitsevän maailman kolmessa viimeisessä maailmassa.

Biologiset puutteellisuudet korjattiin enimmältään ensimmäisessä mansiomaailmassa. Siellä sukupuolielämää, perhesuhteita ja vanhemman osassa toimimista koskevat planetaaristen kokemusten puutteet joko korjattiin tai siirrettiin oikaistaviksi tulevaisuudessa Aineellisten Poikien perheiden piirissä Jerusemissa.

Mansonia numero kaksi tarjoaa muita tarkemmin puitteet älyllisyyden alueella esiintyvän ristiriitaisuuden kaikkien vaiheiden poistamiseen ja mentaalisen epäharmonian kaikkien erilaisten ilmenemien korjaamiseen. Jo ensimmäisessä mansiomaailmassa aloitettua pyrkimystä

resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another — even to Paradise.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansonia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansonia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly

morontia-motan merkityksen oppimiseen jatketaan täällä entistä syvällisemmin. Mansoniassa numero kaksi tapahtuva kehitys on verrattavissa siihen älyllisyyden statukseen, joka vallitsee ideaalisti kehittyvien maailmojen kulttuurissa Hallinnollisen Pojan vierailun jälkeen.

5. KOLMAS MANSIOMAAILMA

Kolmas mansonia on Mansiomaailmojen Opettajien päämaja. Vaikka he toimivat kaikilla seitsemällä mansiosfäärillä, he pitävät ryhmänsä päämajaa maailman numero kolme koulukehien keskuksessa. Mansiomaailmoissa ja korkeammissa morontiaaailmoissa näitä opettajia on miljoonittain. Nämä edistyneet ja kunnialla kruunatut kerubit palvelevat morontiaopettajina koko matkan mansiomaailmoista aina paikallisuniversumissa suoritettavan ylösnousemuksellisten koulutuksen viimeiselle sfäärille saakka. He ovat viimeisiä, jotka hellästi toivottavat sinut Herran haltuun, kun lähestyy jäähyväisten hetki, jolloin hyvästelet — ainakin muutamiksi aikakausiksi — synnyinuniversumisi, kun sinut serafoidaan siirrettäväksi superuniversumin piensektorin vastaanottomaailmoihin.

Ensimmäisessä mansiomaailmassa oleskellessasi sinulla on lupa vierailla siirtymämaailmoista ensimmäisessä, finaliittien päämajassa ja järjestelmän lastenkoehoitolassa, jossa hoivataan kehittymättömiä evolutionaarisia lapsia. Saapuessasi mansonia numero kahteen saat luvan määräaikaisiin käynteihin siirtymämaailmassa numero kaksi, jossa sijaitsevat koko Satanian morontiavalvojien päämaja sekä koulut eri morontiayhteisöjä varten. Kun saavutat mansiomaailman numero kolme, sinulle myönnetään välittömästi lupa vierailla kolmannella siirtymäsfäärillä, joka on enkeliyhteisöjen päämaja ja heidän erilaisten paikallisjärjestelmää koskevien koulutuslaitostensa kotipaikka. Vierailut tästä maailmasta Jerusemiin käyvät kerta kerralta antoisammiksi ja edistyvien kuolevaisten kannalta yhä kiinnostavammiksi.

Kolmas mansonia on suuren henkilökohtaisen ja sosiaalisen edistymisen maailma kaikille niille, jotka eivät ole kuolevaisten synnyinmaailmoissa yltäneet näiden kulttuurikehien tasolle ennen lihallisuudestaan vapautumistaan. Tällä sfäärillä aloitetaan entistä positiivisempi opetustyö. Kahdessa ensimmäisessä mansiomaailmassa annettava opetus on luonteeltaan etupäässä puutteita korjaavaa — negatiivista — sikäli, että siinä on kysymys lihallisena eletyn elämänvaiheen kokemuksen täydentämisestä. Tässä kolmannessa mansiomaailmassa eloonjääneet aloittavat reaalisesti eteenpäin suuntautuvan

continued. The development on mansonia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal evolutionary worlds.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535.5) Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.

47:5.2 (535.6) When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finaliters and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.

47:5.3 (536.1) Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the co-ordination of morontia mota and human

morontiakulttuurinsa. Tämän koulutuksen päätargetoituksena on lisätä morontian motan ja kuolevaisten logiikan toisiinsa suhteutumisen ymmärtämistä, morontia-motan ja ihmisen filosofian koordinoitumisen ymmärtämistä. Eloon jääneet kuolevaiset saavat nyt käytäntöön pohjautuvan, selkeän käsityksen aidosta metafysiikasta. Kysymyksessä on todellinen johdatus kosmisten merkitysten ja maailmankaikkeuden riippuvuussuhteiden älylliseen käsittämiseen. Kolmannen mansiomaailman kulttuuri muistuttaa luonteeltaan kulttuuria, joka vallitsee normaalilla asutulla planeetalla Pojan lahjoittautumista seuraavana aikakautena.

6. NELJÄS MANSIOMAAILMA

Saapuessasi neljanteen mansiomaailmaan olet päässyt jo hyvään alkuun morontiaalisessa elämänvaiheessasi. Olet edennyt kauas ensivaiheen aineellisesta olomuodosta. Nyt sinulle annetaan lupa vierailla siirtymämaailmassa numero neljä, jotta tutustuisit siellä ylienkeleiden, muiden muassa Loistavien Iltatähtien, päämajaan ja kouluihin. Näiden neljännen siirtymämaailman ylienkelten suosiollisella myötävaikutuksella mahdollistetaan morontiavierailijoiden pääsy varsin lähelle Jumalan Poikien eri yhteisöjä heidän määräaikailla käynneillään Jerusemissa, sillä edistyville kuolevaisille avautuu asteittain yhä uusia järjestelmän pääkaupungin sektoreita, sitä mukaa kun he suorittavat näitä toistuvia vierailuja päämajamaailmaan. Näiden taivasmatkalaisten avartuvalle mielelle paljastuu jatkuvasti uusia suurenmoisuuksia.

Neljännessä mansoniassa yksittäinen taivasmatkalainen löytää yhä paremmin paikkansa morontiaelämän ryhmätyössä ja luokittain tapahtuvassa toiminnassa. Täällä taivasmatkalaiset oppivat arvostamaan yhä enemmän kaukoviestilähetyksiä samoin kuin paikallisuniversumin kulttuurin ja edistyneen muita osa-alueita.

Maailmassa numero neljä tapahtuvan koulutusjakson aikana ylösnousemuskuolevaiset tutustutetaan itse asiassa ensimmäistä kertaa morontialuotujen aidon sosiaalisen elämän vaatimuksiin ja iloihin. Ja evolutionaarisille luoduille on aivan uusi kokemus osallistua sellaisiin sosiaalisiin toimintoihin, jotka eivät perustu itsetehostukseen eivätkä itsekkääseen muiden voittamiseen. Vallitsevaksi on muodostumassa uusi sosiaalinen toimintatapa, joka pohjautuu keskinäisestä arvonnannosta johtuvaan ymmärtäväiseen myötätuntoon, keskinäisenä palveluna ilmenevään epäitsekkääseen rakkauteen sekä siihen kaiken voittavaan motivaatioon, että korkeimmaksi ja yhteiseksi

philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansonia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of

tavoitteeksi tiedostetaan pääsy palvelontäyteiseen ja jumalallista täydellisyyttä edustavaan Paratiisin-päämäärään. Kaikki taivasmatalaiset alkavat tiedostaa itsensä Jumalaa tunteviksi, Jumalaa ilmoittaviksi, Jumalaa etsiviksi ja Jumalan löytäviksi olennoiksi.

Tämän neljännen mansiomaailman älyllinen ja sosiaalinen kulttuuri on verrattavissa normaalisti kehittyneillä planeetoilla Opettaja-Pojan vierailun jälkeisenä aikana vallitsevaan mentaaliseen ja sosiaaliseen elämään. Sen hengellinen status on silti paljon tällaista kuolevaisten tuomiokautta pitemmällä.

7. VIIDES MANSIOMAAILMA

Kuljetus viidenteen mansiomaailmaan merkitsee morontiaetenijän elämässä valtavaa edistysaskelta. Se, mitä tässä maailmassa koetaan, on todellista esimakua Jerusemin elämästä. Tällä alatte käsittää, miten korkealle pääsevätkään lojaalit evolutionaariset maailmat, sillä tämä on se taso, jolle ne normaalisti voivat luonnollisen planeettakehityksensä kuluessa edistyä. Tämän mansiomaailman kulttuuri vastaa yleisesti ottaen normaalin evolutionaarisen edistymisen piiriin kuuluvien planeettojen valon ja elämän kauden varhaiskulttuuria. Ja tämän perusteella voitte ymmärtää, miksi on järjestetty niin, että ne korkeasti sivistyneet ja edistykselliset olentotyytit, joita näissä pitkälle ehtineissä evolutionaarisissa maailmoissa toisinaan asuu, vapautetaan kulkemasta yhden tai useamman — tai jopa kaikkien — mansiosfäärien läpi.

Opittuasi paikallisuniversumin kielen jo ennen lähtöäsi neljänneestä mansiomaailmasta omistat nyt enemmän aikaa uversan kielen taitamisen täydellistämiseen, jotta olisit taitava kummankin kielen käyttäjä, ennen kuin saavut Jerusemiin sen asukkaan ominaisuudessa. Kaikki ylösnousemuskuolevaiset ovat järjestelmän päämajasta Havonaan saakka kaksikielisiä. Ja sen jälkeen on tarpeen vain laajentaa superuniversumikielen sanavarastoa, ja vielä toinen sanavaraston laajennus on tarpeen Paratiisissa-asumista varten.

Pyhiinvaeltajan saavuttua mansoniaan numero viisi hänelle annetaan lupa vierailla samannumeroisessa siirtymämaailmassa eli Poikien päämajassa. Ylösnousemuskuolevainen tutustuu siellä jumalallisten Poikien eri ryhmiin henkilökohtaisesti. Hän on kuullut näistä ylevistä olennoista ja on heitä Jerusemissa jo tavannutkin, mutta nyt hän pääsee reaalisesti tuntemaan heidät.

Viidennessä mansoniassa alat saada tietoa konstellaation opiskelumaailmoista. Siellä tapaavat ensimmäiset niistä opettajista, jotka ryhtyvät

God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47.6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47.7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47.7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47.7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47.7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to

valmistamaan sinua jälkeensä seuraavaa konstellaatioosaeskelua varten. Tätä valmistamista jatketaan edelleen kuudennessa ja seitsemännessä maailmassa, vaikka viimeinen silaus sitten annetaan Jerusemin ylösnousemuskuolevaisten sektorissa.

Kosmisen tietoisuuden todellinen herääminen tapahtuu mansoniassa numero viisi. Teistä on tulossa universumimielisiä. Tosiaankin tämä on laajenevien näköalojen aikaa. Taivaaseen nousevien kuolevaisten avartuvalle mielelle alkaa valjeta, että jokin suunnaton ja suurenmoinen, jokin yliverinen ja jumalallinen määränpää odottaa kaikkia, jotka suorittavat loppuun asteittain etenevän Paratiisiin-nousun, joka on perin vaivalloisesti, mutta niin riemukkaasti ja lupaavasti aloitettu. Suunnilleen tässä vaiheessa keskitasoinen ylösnousemuskuolevainen alkaa osoittaa kiistatonta kokemuksellista innostusta Havonaan-nousua kohtaan. Opiskelu on käymässä oma-aloitteiseksi, epäitsekäs palvelu luontaiseksi ja palvonta spontaaniksi. Nupullaan on todellinen morontialuonteenlaatu; kehkeytymässä on aito morontiaolento.

8. KUODES MANSIOMAAILMA

Tällä sfäärillä oleskelevien sallitaan vierailu siirtymämaailmassa numero kuusi, jossa he saavat tietää yhä enemmän superuniversumin korkeista hengistä, vaikeivat he moniakaan näistä taivaallisista olennoista kykenekään näkemään. Täällä he myös saavat ensimmäiset oppituntinsa näköpiirissä olevasta henkenä elävästä elämänvaiheesta, joka seuraa varsin pian paikallisuniversumin morontiakoulutuksesta valmistumisen jälkeen.

Järjestelmän Apulaishallitsija vierailee tässä maailmassa vähän väliä, ja täällä aloitetaan universumin hallintomenetelmän alkuopetus. Täällä annetaan ensimmäiset oppitunnit yhden kokonaisen universumin asioista.

Tämä on ylösnousemuskuolevaisten kannalta loistava kausi, jonka kuluessa tavallisesti tapahtuu ihmismielen ja jumalallisen Suuntaajan täydellinen fuusioituminen. Potentiaalisesti tämä fuusio on saattanut tapahtua ennemminkin, mutta aktuaalinen toimiva samuus saavutetaan useinkin vasta viidennessä tai jopa vasta kuudennessa mansiomaailmassa tapahtuvan oleskelun aikana.

Merkkinä kehittyvän kuolemattoman sielun yhdistymisestä ikuisen ja jumalalliseen Suuntaajaan on se, että serafi lähettää kutsun kuolleista herätettyjä eloonjääneitä valvovalle ylienkelille ja kolmantena päivänä tuomiolle menevistä vastaavalle arkkienkelille, ja sitten — tämän eloonjääneen morontiakumppaneiden läsnä

prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

47:7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. THE SIXTH MANSION WORLD

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these

ollessa — nämä konfirmaation sanansaattajat puhuvat: "Tämä on rakastettu poika, johon olen suuresti mielistynyt." Tämä yksinkertainen juhlameno on merkki siitä, että ylösnousemuskuolevainen on astunut paratiisipalvelun iäiselle elämänuralle.

Heti suuntaajaanfuusioitumisen vahvistamisen jälkeen uusi morontiaolento esitellään tovereilleen ensimmäistä kertaa uudella nimellään ja hänelle myönnetään neljäkymmenen päivän hengellinen vapautus kaikista rutiinotoiminnoista, jotta hän tänä aikana harjoittaisi itsutuskiskelua ja jotta hänellä olisi tilaisuus valita jokin tarjolla olevista Havonaan johtavista vaihtoehtoisista teistä ja jokin niistä eri menetelmistä, joilla Paratiisi saavutetaan.

Mutta nämä loistavat olennot ovat yhä edelleen enemmän tai vähemmän aineellisia; he ovat vielä kaukana sellaisesta, että he olisivat todellisia henkiä. He ovat enemmänkin ikään kuin superkuolevaisia, hengellisyyden termein sanottuna yhä hieman enkeleitä alempana. Mutta heistä on toden totta tulossa suurenmoisia luotuja olentoja.

Sinä aikana, jonka mansiomaailman opiskelijat oleskelevat maailmassa numero kuusi, he saavuttavat statuksen, joka on verrattavissa valon ja elämän alkuvaiheen tuolle puolelle normaalisti edenneille evolutionaarisille maailmoille ominaiseen korkeaan kehitykseen. Tämän mansonian yhteiskuntaorganisaatio on korkeatasoinen. Kuolevaisen olemuksen varjo pienenee pienenemistään, sitä mukaa kun nouseaan näitä maailmoja yksi toisensa jälkeen ylöspäin. Teistä tulee aina vain ihailtavampia jättäessänne taakseenne planetaarisen eläinalkuperänne karkeat jäänteet. "Tuleminen suuren ahdistuksen kautta" on omiaan tekemään kunnialla kruunatuista kuolevaisista hyvin ystävällisiä ja ymmärtäväisiä, hyvin myötätuntoisia ja suvaitsevia.

9. SEITSEMÄS MANSIOMAILMA

Tältä sfääriltä saatava kokemus kruunaa kuoleman jälkeen välittömästi seuraavan elämänvaiheen. Täällä viipyessäsi saat monen opettajan opetusta, ja he työskentelevät kaikki yhdessä valmistaakseen sinut Jerusemissa-asumista varten. Eristetyistä ja jälkeen jääneistä maailmoista peräisin olevien ja edistyneemmiltä ja valistuneemmilta sfääreiltä tulevien kuolevaisten välillä havaittavat kaikki eroavaisuudet itse asiassa häviävät seitsemännessä mansiomaailmassa oleskelun aikana. Täällä sinut puhdistetaan onnettoman sukuperimän, epäterveen ympäristön ja planeetalta periytyvien epähengellisten taipumusten kaikista jäänteistä. Täällä kitketään

messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansion is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. "Coming up through great tribulation" serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:9.1 (538.6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the

pois viimeisetkin ”pedon merkin” jäänteet.

Oleskeltaessa mansoniassa numero seitsemän saadaan lupa käydä siirtymämaailmassa numero seitsemän, Universaalisen Isän maailmassa. Täällä aloitat näkymättömän Isän uuden ja entistä hengellisemmän palveluksen, tavan, jota noudatat alati lisääntyvässä laajuudessa koko matkan, taivaaseennousijan pitkän elämänurasi loppuun saakka. Löydät Isän temppelin tästä siirtymäkultuurin maailmasta, mutta et näe Isää.

Tässä vaiheessa alkaa luokkien muodostaminen Jerusemin pääsytkintoa varten. Olette siirtyneet maailmasta toiseen yksilöinä, mutta nyt valmistaudutte lähtemään Jerusemiin ryhminä. Tosin taivasmatkalainen saa tietyissä rajoissa päättää myös siitä, että hän viipyy seitsemännessä mansiomaailmassa, jotta joku hänen maisen tai mansonian työryhmänsä hitaampi jäsen saisi tilaisuuden tavoittaa hänet.

Seitsemännen mansonian henkilöstö kerääntyy lasimerelle katsomaan lähtöänne Jerusemiin sen asukkaan aseman saavuttaneina. Olette saattaneet käydä Jerusemissa satoja tai tuhansia kertoja, mutta se on tapahtunut aina vierailijan ominaisuudessa. Koskaan aikaisemmin ette ole lähteneet kohti järjestelmän pääkaupunkia seurassanne ryhmä tovereitanne, jotka olisivat ylösnousemuskuolevaisina jättäneet ikuiset jäähyväiset koko mansoniaelämänvaiheelle. Pian tämän jälkeen teidät otetaan vastaan päämajamaailman vastaanottokentällä Jerusemin kansalaisina.

Nautit suuresti etenemisestäsi aineellisuudesta vapautumisen seitsemän maailman läpi; ne ovat itse asiassa kuolevaisuudesta vapautumisen sfäärejä. Ensimmäisessä mansiomaailmassa olet ennen muuta ihminen, pelkkä kuolevainen olento, josta on vähennetty aineellinen ruumis; olet ihmismieli, joka on sijoitettu morontiahahmoon — morontiamailman aineelliseen ruumiiseen, mutta ei lihaa ja verta olevaan kuolevaisen tomumajaan. Suuntaaja-anfuusioitumisen hetkellä todellakin siirrytte kuolevaisuudesta kuolemattomuuteen, ja siihen aikaan mennessä, kun olette päättäneet Jerusemissa eletävän elämänvaiheen, olette täysin kehittyneitä morontiaaneja.

10. JERUSEMIN KANSALAIKUUS

Mansiomaailman loppututkimuksen suorittaneiden uuden luokan saapuminen on koko Jerusemille merkinä kerääntyä vastaanottokomiteaksi. Jopa spornagiat iloitsevat näiden alkuperältään evolutionaaristen, voitokkaiden taivasmatkalaisten saapumisesta, jotka ovat tulleet maaliin planetaarisesta

”mark of the beast” are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on manson number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father’s temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or manson working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh manson assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole manson career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagias enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the

kilvoittelusta ja vieneet päätökseen mansiomaailmassa suoritettavan edistymisensä. Näistä riemujuhlista puuttuvat vain fyysiset valvojat ja Morontiaivoiman Valvojat.

Ilmestyskirjan Johannes näki näyssään erään eteenpäin matkaavien kuolevaisten luokan saapumisen seitsemännestä mansiomaailmasta ensimmäiseen taivaaseensa, Jerusemin kirkkauteen. Hän kirjoitti: "Ja minä näin ikään kuin lasisen meren, tulella sekoitetun; ja niiden, jotka olivat saaneet voiton itsessään alkuaan olleesta pedosta ja sen kuvasta, joka itsepintaisesti pysyi heissä mansiomaailmojen läpi, ja lopulta sen viimeisestä merkistä ja jäljestä, heidän minä näin seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan harput ja he veisasivat laulun, joka kertoi, kuinka kuolevainen vapautui pelosta ja kuolemasta." (Kaikissa näissä maailmoissa on käytettävissä täydellinen avaruuden viestintäyhteys; ja teidän on mahdollista vastaanottaa näitä viestejä missä tahansa, kunhan kannatte mukanne "Jumalan harppua"; kysymyksessä on morontialaite, joka korvaa kyvyttömyytenne virittää morontia-aistien kypsymätön mekanismi ilman apuneuvoja tapahtuvaan avaruusviestien vastaanottamiseen).

Myös Paavalilla oli näkemys täydellistyvien kuolevaisten muodostamasta ylösnousemuskansalaisten yhteisöstä Jerusemissa, sillä hän kirjoitti: "Vaan te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, tykö ja lukemattomien enkelien tykö, Miikaelin suurenmoisen seurakunnan ja niiden oikeamielisten ihmisten henkien tykö, joita tehdään täydellisiksi."

Kun kuolevaiset ovat saavuttaneet järjestelmäpääkaupungin asukkaan oikeudet, he eivät enää koe kirjaimellisesti ymmärrettäviä kuolleistaherättämisistä. Se morontiahahmo, joka teille mansiomaailman elämänvaiheen jättäessänne annettiin, seuraa mukanne paikallisuiversumikokemuksen loppuun asti. Muutoksia siihen toki aika ajoin tehdään, mutta säilytätte tämän saman hahmonne, kunnes sanotte sille hyvästit ilmaantuessanne ensimmäisen vaiheen hengiksi, jotka ovat valmiita siirrettäviksi yhä korkeampaa kulttuuria ja henkikoulutusta merkitseviin superuniversumimaailmoihin.

Kuolevaiset, jotka käyvät mansonialämänvaiheen kokonaisuudessaan läpi, kokevat seitsemän kertaa mukauttamisunen ja ylösnousemuksellisen heräämisen. Mutta viimeinen ylösnousemusalli, lopullinen heräämiskamari, jäi seitsemänteen mansiomaailmaan. Enää ei hahmon muutos edellytä tietoisuuden katkeamista eikä henkilökohtaisen muistin jatkuvuuden

physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: "And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death." (Perfected space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the "harp of God," a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: "But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect."

47:10.4 (539.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonian career experience the adjustment sleep and the resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

keskeytymistä.

Evolutionaarisissa maailmoissa alkunsa saanut ja ruumiin tomumajassa oleskellut kuolevainen persoonallisuus — jossa Salaperäinen Opastaja asui ja jonka Totuuden Henki varusti — esiintyy kaikilta osin liikkeeseen pantuna, todellistuneena ja yhdistyneenä vasta sinä päivänä, jona tällaiselle Jerusemin kansalaiselle annetaan lähtölupa Edentiaan ja kun hänet julistetaan kiistattomaksi Nebadonin morontiakunnan jäseneksi — Suuntaajaan yhdistyneeksi kuolemattomaksi eloonjääneeksi, Paratiisiin-nousijaksi, morontiastatuksen omaavaksi persoonallisuudeksi ja eittämättömäksi Kaikkein Korkeimpien lapseksi.

Kuolevaisen kuolema on keino, jolla kuolevainen vapautuu lihallisena eletävästä aineellisesta elämästä; ja mansoniassa saatava kokemus asteittain etenevästä elämästä puutteellisuudet korjaavan koulutuksen ja kulttuurikasvatuksen seitsemän maailman läpi merkitsee kuolevaiseloonjääneiden perehdyttämistä morontiaaliseen elämänvaiheeseen, siihen siirtymävaiheen elämään, joka on ikuisuuden portit saavuttamaan tarkoitettujen ajallisuuden taivasmatkalaisten evolutionaarisen ja aineellisen olemassaolon ja sitä korkeamman henkeyden saavuttamisen välissä.

[Toimittanut muuan Loistava Iltatähti.]

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

47:10.7 (540.3) Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonia experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

47:10.8 (540.4) [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

Luku 48. Morontiaelämä

⇐ 047

Urantia-kirjan

049 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 48 MORONTIAELÄMÄ

Osiot

Johdanto

1. Morontiamateriaalit
2. Morontian Voimanvalvojat
3. Morontiaseuralaiset
4. Vaihtelunohjaajat
5. Mansiomaailmojen Opettajat
6. Morontiaaailmojen serafit —
Siirtymävaiheen hoivaajat
7. Morontiamota
8. Morontiaetenijät

Johdanto

JUMALAT eivät voi muuttaa — tai ainakaan he eivät muuta — karkeaa eläimellisyyttä olevaa luotua täydellistyneeksi hengeksi millään luomisvoimaista taikuutta osoittavalla mystisellä teolla. Kun Luoijat haluavat saada aikaan täydellisiä olentoja, he tekevät sen luomalla nämä suoraan ja alun perin täydellisiksi, mutta he eivät koskaan pyri yhdessä kädenkäänteessä muuttamaan eläimestä polveutuvia ja aineellisia luotuja täydellisiksi olennoiksi.

Paikallisuniversumissa vietettävän elämänjakson eri vaiheiden yli ulottuva morontiaelämä on ainoa mahdollinen kanava, jonka kautta aineelliset kuolevaiset voivat saapua hengen maailman kynnykselle. Mitä sellaista taikaa kuolema, aineellisen ruumiin luonnollinen hajoaminen, voisi pitää sisällään, että tällainen yksinkertainen tapahtuma yhdessä silmänräpäyksessä muuttaisi kuolevaisen olennon ja aineellisen mielen kuolemattomaksi ja täydellistyneeksi hengeksi? Moiset uskomukset eivät ole kuin tietämätöntä taikauskkoa ja mieluisia

PAPER 48 THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition
Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

satuja.

Aina tulee tämä morontiaallinen siirtymävaihe eloon jäävien ihmisten kuolevaisolotilan ja sittemmin seuraavan henkistatuksen väliin. Tämä universumissa tapahtuvaan etenemiseen kuuluva välitila on eri paikallisluomuksissa merkittävästi erilainen, mutta sen tarkoitus ja tavoite on eri universeissa täysin sama. Tapa, jolla mansio- ja korkeammat morontiamailmat on Nebadonissa järjestetty, on morontiasiirtymisjärjestelyille tässä osassa Orvontonia melko tyypillinen.

1. MORONTIAMATERIAALIT

Morontiamailmat ovat paikallisuniversumin yhteyssfäärejä luotuina olentoina ilmenevän olomuodon aineellisten ja hengellisten tasojen välissä. Urantialla tästä morontiaelämästä on tiedetty jo varhaisista Planeettaprinssin päivistä saakka. Tästä siirtymätilasta on annettu kuolevaisille aika ajoin opetusta, ja mainittu käsite on — vääristyneessä muodossa tosin — löytänyt tiensä nykyajan uskontoihin.

Morontiasfäärit ovat paikallisuniversumin etenemismaailmojen kautta tapahtuvan kuolevaisen olennon ylösnousemuksen siirtymävaiheita. Paikallisjärjestelmien finaliittisfääriä ympäröiviä seitsemää maailmaa vain kutsutaan mansiomaailmoiksi, mutta järjestelmän kaikkia viittäkymmentäkuutta siirtymäasuinsijaa samoin kuin konstellatioita ja universumipäämajaa ympäröiviä korkeamman asteen sfäärejä nimitetään morontiamailmoiksi. Näissä luomistuloksissa on samaa fyysistä kauneutta ja morontiaalista suurenmoisuutta, jota on paikallisuniversumin päämajasfääreillä.

Kaikki nämä maailmat ovat arkkitehtonisia sfäärejä, ja niillä on kehityksen kautta muodostuneisiin planeettoihin verrattuna tasan kaksinkertainen lukumäärä alkuaineita. Tällaisissa toimeksiannon mukaan valmistetuissa maailmoissa esiintyy runsaasti paitsi raskasmetalleja ja sadan fyysisen alkuaineen muodostamia kiteitä myös täsmälleen sata ainutlaatuisen energiaorganisaation muotoa, joita kutsutaan morontiamateriaaliksi. Fyysiset Päävalvojat ja Morontiavoiman Valvojat kykenevät sillä tavoin modifoimaan aineen perusyksiköiden kiertoliikkeitä ja samalla niin muuntamaan näitä energiayhdistymiä, että he luovat tämän uuden substanssin.

Alkuaikojen morontiaelämä paikallisjärjestelmissä on hyvin paljolti nykyisen aineellisen maailmanne elämän kaltaista, mutta se käy konstellation opiskelumaailmoin tultaessa yhä vähemmän fyysiseksi ja yhä aidommin morontiaaliseksi. Ja edetessänne Salvingtonin

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finaliters' sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

sfääreille saavutatte hengellisiä tasoja yhä enemmän.

Morontiaivoiman Valvojat kykenevät saamaan aikaan aineellisten ja hengellisten energioiden yhteenliittymisen. Näin he organisoivat aineellistumisen morontiaalisien muodon, joka ei torju sitä, että sen päälle lisätään vielä valvova henki. Nebadonin morontiaelämän läpi edetessä nämä samat kärsivälliset ja taitavat Morontiaivoiman Valvojat antavat käyttöösi peräjälkeen 570 morontiaruumista, joista jokainen on asteittain etenevän muodonmuutoksesi yksi vaihe. Aineellisista maailmoista lähtösi jälkeen käyt läpi täsmälleen 570 erillistä ja astetta edellistä korkeammalla olevaa morontiamuutosta, ennen kuin sinut asetetaan Salvingtonissa ensimmäisen asteen hengeksi. Kahdeksan näistä muodonmuutoksista tapahtuu järjestelmässä, seitsemänkymmentäyksi konstellaatiossa ja 491 Salvingtonin sfääreillä oleskelun aikana.

Sinä aikana, jolloin elät kuolevaisen lihallisessa hahmossa, jumalallinen henki on sinussa miltei kuin jonakin erillisenä — todellisuudessa ihmisen on vallannut Universaalisen Isän lahjoittama henki — mutta morontiaelämässä hengestä tulee todellinen osa persoonallisuuttasi, ja kokiessasi mainitut 570 asteittain etenevää muodonmuutosta yhden toisensa jälkeen nouset luotujen olentojen elämän aineellisesta olotilasta hengelliseen tilaan.

Paavali sai tietää morontiaaailmojen olemassaolosta ja morontiamateriaalien reaalisuudesta, sillä hän kirjoitti: ”Taivaassa heillä on parempaa ja kestävämpää ainetta.” Ja nämä morontiamateriaalit ovat todellisia, konkreettisia, aivan kuin ”kaupungissa, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala.” Ja jokainen näistä ihmeellisistä sfääreistä on ”parempi, toisin sanoen taivaallinen, maa.”

2. MORONTIAN VOIMANVALVOJAT

Nämä ainutlaatuiset olennot huolehtivat yksinomaisesti niiden toimintojen valvonnasta, jotka edustavat hengellisten ja fyysisten tai puoliaineellisten energioiden toiminnallista yhdistelmää. He omistautuvat pitämään huolta yksinomaan morontiaalisesta etenemisestä. Ei niin, että he paljonkaan hoivaisivat kuolevaisia siirtymäkokemuksen aikana, vaan pikemminkin niin, että he tekevät siirtymäympäristöstä asteittain etenevien morontialuotujen olemassaolon kannalta mahdollisen. He ovat niitä morontiaivoiman kanavia, jotka pitävät yllä siirtymämaailmojen morontiavaiheet ja toimittavat niiden tarvitseman energian.

Morontiaivoiman Valvojat ovat

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, “They have in heaven a better and more enduring substance.” And these morontia materials are real, literal, even as in “the city which has foundations, whose builder and maker is God.” And each of these marvelous spheres is “a better country, that is, a heavenly one.”

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

48:2.1 (542.5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

48:2.2 (542.6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They

paikallisuniversumin Äiti-Hengen jälkeläisiä. Heidät on muovattu melko yhdenmukaisiksi, vaikka he olemuksensa puolesta toisistaan eri paikallisluomuksissa jonkin verran eroavatkin. Heidät luodaan erityistehtävänsä, eivätkä he tarvitse mitään koulutusta, ennen kuin he ryhtyvät hoitamaan velvollisuuksiaan.

Ensimmäiset Morontiavoiman Valvojat luodaan samanaikaisesti kuin ensimmäinen kuolevaiseloonjäänyt saapuu paikallisuniversumissa jonkin ensimmäisen mansiomaailman rannoille. Heidät luodaan tuhannen valvojan ryhminä, jotka luokitellaan seuraavasti:

1. Virtapiiriensäätelijät . . . 400
2. Järjestelmän koordinoijat . . 200
3. Planeettakohtaiset vartijat . . 100
4. Yhdistetyt kontrolloijat . . 100
5. Yhteydenvakauttajat . . . 100
6. Valikoivat lajittelijat 50
7. Rekisterinpitäjäkumppanit . . . 50

Voimanvalvojat palvelevat aina synnyinuniversumissaan. Heillä ei ole muuta ohjaajaa kuin Universumin Pojan ja Universumin Hengen yhteinen henkiaktiviteetti, mutta muutoin he ovat täysin itseään hallitseva ryhmä. Heillä on päämaja paikallisjärjestelmien jokaisessa ensimmäisessä mansiomaailmassa. Niissä he toimivat läheisessä yhteistyösuhteessa sekä fyysisiin valvojiin että serafeihin, mutta he toimivat omassa maailmassaan, silloin kun kyse on energian ilmenemisestä ja hengen tuomisesta sen päälle.

Toisinaan he toimivat myös evolutionaarisissa maailmoissa ilmenevien aineellisen tason ylittävien ilmiöiden yhteydessä väliaikaisen tehtäväänosoituksen saaneina palvelijoina. Mutta asutuilla planeetoilla he palvelevat perin harvoin; he eivät liioin toimi superuniversumin korkeamman koulutuksen maailmoissa, koska he suuntaavat ponnistuksensa pääasiassa paikallisuniversumissa tapahtuvan morontiaalisen etenemisen siirtymäjärjestelmän hyväksi.

1. Virtapiiriensäätelijät. Nämä ovat ainutlaatuisia olentoja, jotka sovittavat yhteen fyysisistä ja hengellistä energiaa ja säätelevät sen virtaamista erillisiin morontiasfäärien kanaviin. Ja nämä virtapiirit ovat yksinomaan planeettakohtaisia, ne rajoittuvat vain yhteen ainoaan maailmaan. Morontiapiirit ovat siirtymämaailmoissa sekä fyysisistä että hengellisistä piireistä erillisiä sekä niitä täydentäviä, ja näitä säätelijöitä tarvitaan jo yksistään Satanian mansiomaailmajärjestelmän kaltaisen järjestelmän energiahuollon piirissä

are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542.7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

- 48:2.4 (542.8) 1. Circuit Regulators... 400
- 48:2.5 (542.9) 2. System Co-ordinators.. 200
- 48:2.6 (542.10) 3. Planetary Custodians.. 100
- 48:2.7 (543.1) 4. Combined Controllers.. 100
- 48:2.8 (543.2) 5. Liaison Stabilizers... 100
- 48:2.9 (543.3) 6. Selective Assorters....50
- 48:2.10 (543.4) 7. Associate Registrars...50

48:2.11 (543.5) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48:2.12 (543.6) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48:2.13 (543.7) 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

miljoonittain.

Virtapiiriensäätelijät panevat aineellisissa energioissa alulle ne muutokset, jotka tekevät niistä heidän kumppaniensa harjoittaman valvonnan ja säätelyn kohteita. Nämä olennot ovat morontiavoiman generaattoreita sekä myös piiriensäätelijöitä. Paljolti niin kuin dynamo näyttää kehittävän sähköä ilmakehästä, nämä elävät morontiadynamotkin näyttävät muuntavan kaikkialla olevia avaruuden energioita aineiksi, joista morontiavalvojat kutovat ylösnousemuskuolevaisten ruumiin ja elintoiminnot.

2. Järjestelmän koordinoijat. Koska kullakin morontiaaailmalla on erillinen morontiaenergian luokkansa, ihmisten on äärimmäisen vaikea hahmottaa mielessään näitä sfäärejä. Mutta kuolevaiset huomaavat toinen toistaan seuraavilla siirtymäsfääreillä, että kasvikutta ja kaikki muu morontiaaliseen olemassaoloon liittyvä esiintyy niistä jokaisella asteittain muuntuvana niin, että se vastaa ylösnousemuksellisen eloonjääneen yhä pitemmälle menevää henkistymistä. Ja koska kunkin maailman energijärjestelmä on tällä tavoin yksilöllinen, nämä koordinoijat toimivat siten, että he saattavat sopusointuun ja yhdistävät nämä toisistaan eroavat voimajärjestelmät yhdeksi toimivaksi kokonaisuudeksi jokaiseen erilliseen ryhmään kuuluvien sfäärien tarpeisiin.

Taivaaseen nousevat kuolevaiset siirtyvät vähitellen fyysisestä hengelliseen, sitä mukaa kun he etenevät yhdestä morontiaaailmasta toiseen; tämän vuoksi on välttämätöntä, että on olemassa morontiasfäärien nouseva asteikko ja morontiahahmojen kohoava skaala.

Mansiomaailman ylösnousemuksellisten siirtyessä sfääritä toiselle kuljetusserafit toimittavat heidät järjestelmän koordinoijiin kuuluville vastaanottajille korkeammalla olevassa maailmassa. Täällä, niissä seitsemänkymmenen säteittäisen siipirakennuksen keskustassa olevissa ainutlaatuisissa tempeleissä, joissa Maasta peräisin olevien kuolevaisten ensimmäisen vastaanottomaailman kuolleistaheräämissalien kaltaiset siirtymäkamarit sijaitsevat, järjestelmän koordinoijat suorittavat taitavasti ne muutokset, jotka luodun olennon hahmon suhteen on välttämätöntä tehdä. Näiden varhaisten morontiahahmon muutosten toteuttaminen vaatii aikaa suunnilleen seitsemän päivää standardiajanlaskun mukaan.

3. Planeettakohtaiset vartijat. Alkaen mansiosfääreiltä ja päätyen universumin päämajaan jokainen morontiaaailma on — morontia-asioiden osalta — seitsemänkymmenen vartijan valvonnassa. He muodostavat paikallisen planeettaneuvoston, jolla on korkein päätävävalta morontia-asioissa. Tämä neuvosto myöntää

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators*. Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the associated spheres of any particular group.

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetary Custodians*. Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes

kaikkien näille sfääreille laskeutuvien ylösnousemusluotujen morontiahahmoihin tarvittavan materiaalin, ja se myös antaa valtuudet tehdä luodon hahmoon ne muutokset, jotka mahdollistavat taivasmatkalaisen etenemisen seuraavalle sfäärille. Sen jälkeen kun mansiomaailmat on käyty läpi, siirryt morontiaelämän yhdestä vaiheesta toiseen ilman, että tietoisuuden menettäminen on välttämätöntä. Tiedottomuus liittyy vain varhaisempiin muodonvaihdoksiin sekä myöhempisiin siirtoihin universumista toiseen ja Havonasta Paratiisiin.

4. Yhdistetyt kontrolloijat. Morontiaaailman kunkin hallintoyksikön keskuksessa on aina yhden tällaisen varsin mekaanisen olennon asemapaikka. Yhdistetty kontrolloija on herkkä ja toiminnallinen fysisten, hengellisten ja morontiaalistien energioiden suhteen; ja tämän olennon seurassa on aina kaksi järjestelmän koordinoijaa, neljä virtapiiriensäätelijää, yksi planeettakohtainen vartija, yksi yhteydenvakauttaja ja joko rekisterinpitäjäkumppani tai valikoiva lajittelija.

5. Yhteydenvakauttajat. Nämä ovat tietyn toimialueen fyysisiin ja henkisiin voimiin liittyvän morontiaenergian säätelijöitä. He mahdollistavat morontiaenergian muuttamisen morontiamateriaaliksi. Koko olemassa oleva morontiaallinen rakennelma on vakauttajien varassa. He hidastavat energian kiertoliikkeen siihen pisteeseen, että fysisistyminen voi tapahtua. Mutta en tiedä mitään oppisanoja, joilla näiden olentojen toimintaa voisi verrata johonkin tai joilla sitä voisi havainnollistaa. Toiminta ylittää täysin sen, mitä ihminen kykenee kuvittelemaan.

6. Valikoivat lajittelijat. Edetessäsi yhdestä morontiaaailman luokasta tai vaiheesta toiseen sinut pitää virittää uudelleen eli soinnuttaa ennakkoon, ja juuri valikoivien lajittelijoiden tehtävänä on pitää sinut eteenpäin kulkevassa synkroniassa morontiaelämän kanssa.

Vaikka elämän ja aineen morontiaaliset perusmuodot ovat identtisiä ensimmäisestä mansiomaailmasta viimeiselle universumin siirtymäsfäärille, niissä ilmenee toiminnallista edistystä, joka laajenee asteittain aineellisesta hengelliseen. Sopeutumisesi tähän pohjimmiltaan yhdenmukaiseen mutta jatkuvasti edistyvään ja henkistyvään luomakuntaan toteutuu tämän valikoivan uudelleenvirittämisen avulla. Tällaista persoonallisuuden mekanismin virittämistä voidaan täydellä syyllä verrata uuteen luomiseen siitäkkin huolimatta, että morontiahahmosi säilyy samana.

Saat niin monta kertaa kuin haluat antautua näiden tutkinnonpitäjien testattavaksi, ja niin pian kuin osoitat päässeesi henkistymisessä riittävän pitkälle, he antavat sinulle mielellään korkeampaan

those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) 4. *Combined Controllers.* One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) 5. *Liaison Stabilizers.* These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters.* As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective assorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to

statukseen oikeuttavan todistuksen. Nämä eteenpäin vievät muutokset johtavat muutoksiin reagoimisessa morontiaympäristöön, muutoksiin ravintovaatimuksissa ja lukuisissa muissa henkilökohtaisissa toimintatavoissa.

Valikoivat lajittelijat ovat suureksi avuksi myös, kun morontiapersonallisuuksia ryhmitellään opiskelua, opetustyötä tai muita hankkeita silmällä pitäen. Heillä on luontainen kyky osoittaa, ketkä tulevat tilapäisissä yhteistyösuhteissa parhaiten toimeen keskenään.

7. Rekisterinpitäjäkumppanit. Morontiaaailmalla on omat kirjaajansa, jotka palvelevat yhdessä henkikirjaajien kanssa morontialuomuksista peräisin olevien merkintöjen ja muiden asiatietojen valvonnan ja säilyttämisen alalla. Morontia-arkistot ovat kaikkien persoonallisuusluokkien käytettävissä.

Kaikkiin morontiaalisiin siirtymämaailmoihin on pääsy niin aineellisilla olennoilla kuin henkiolentoillakin. Morontiaedistysinä teillä säilyy täysi yhteys aineelliseen maailmaan ja aineellisiin persoonallisuuksiin, samalla kun erotatte yhä useampia henkiolentoja ja seurustellette tavallisesti heidän kanssaan. Ja siihen mennessä, kun olette lähdössä morontiajärjestelmän piiristä, olette nähneet jo kaikki henkien luokat muutamia korkeampiin tyypeihin lukeutuvia lukuun ottamatta; näihin kuuluvat muiden muassa Yksinäiset Sanansaattajat.

3. MORONTIASEURALAISET

Nämä mansio- ja morontiaaailmojen vieraiden isännät ovat paikallisuniversumin Äiti-Hengen jälkeläisiä. Aika ajoin heitä luodaan sadantuhannen yksilön ryhminä, ja Nebadonissa näitä ainutlaatuisia olentoja on nykyään yli seitsemänkymmentämiljardia.

Morontiaseuralaisten kouluttaminen palveluun tapahtuu Melkisedekien toimesta eräällä Salvingtonia lähellä olevalla erikoisplaneetalla. He eivät käy Melkisedekien keskuskouluja. Heidän palvelutoimintansa ulottuu järjestelmien alimmista mansiomaailmoista aina Salvingtonin korkeimpiin opiskelusfääreihin asti, mutta asutuista maailmoista heitä ei juurikaan tavata. He palvelevat Jumalan Poikien yleisvalvonnassa ja Melkisedekien välittömässä ohjauksessa.

Morontiaseuralaisilla on kymmenentuhatta päämajaa paikallisuniversumin piirissä — paikallisjärjestelmien jokaisessa ensimmäisessä mansiomaailmassa. He ovat miltei täysin itsehallinnollinen yhteisö ja yleisesti ottaen älykäs ja uskollinen olentoryhmä. Mutta heidän tiedetään joidenkin valitettavien taivaallisten mullistusten

the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective assorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. *Associate Registrars.* The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (545.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTIA COMPANIONS

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial

yhteydessä aina silloin tällöin joutuneen eksyksiin. Sataniassa näitä hyödyllisiä luotuja menetettiin Luciferin kapinan aikoihin tuhatmäärin. Paikallisjärjestelmänne kiintiö on näiden olentojen osalta nyt täysilukuinen, kun Luciferin kapinan aiheuttama menetys aivan äskettäin oikaistiin.

Morontiaseuralaisia on kahta toisistaan poikkeavaa tyyppiä: toinen on asioihin tarttuva, toinen on vetäytyvä, mutta muuten he ovat statukseltaan tasavertaisia. He eivät ole sukupuolellisia olentoja, mutta he osoittavat liikuttavan kaunista kiintymystä toisiaan kohtaan. Ja vaikka he aineellisessa (inhimillisessä) mielessä tuskin muodostavat kanssanne paria, he ovat kuitenkin hyvin läheistä sukua ihmisroduille luoduista olennoista koostuvan olemassaolon piirissä. Maailmojen keskiväliolennot ovat lähimpiä sukulaisianne; sitten tulevat morontiakerubit ja heidän jälkeensä morontiaseuralaiset.

Nämä seuralaiset ovat liikuttavan helliä ja lumoavan seuralaisia olentoja. Heillä kaikilla on selvästi erottuva persoonallisuus, ja kun heidät luokkana tuntemaan opittuanne tapaatte heitä mansiomaailmoissa, osaatte kohta erottaa heidät yksilöinä. Kaikki kuolevaiset muistuttavat toisiaan, samalla kukin teistä on muista erottuva ja tunnistettava persoonallisuus.

Näiden morontiaseuralaisten työn laadusta saadaan ehkä jonkinlainen käsitys luokiteltaessa heidän paikallisjärjestelmässä harjoittamansa toiminnot seuraavasti:

1. Pyhiinvaeltajien suojelijoita ei osoiteta mihinkään tiettyihin tehtäviin, silloin kun he ovat yhdessä morontiaedistyjien kanssa. Nämä seuralaiset ovat vastuussa koko morontiaelämänjaksosta, ja he ovat siksi kaikkien muiden morontia- ja siirtymähoivaajien työn koordinoijia.

2. Pyhiinvaeltajien vastaanottajat ja vapaat liittäjät. Nämä ovat mansiomaailmojen uusien tulokkaiden sosiaalisia seuralaisia. Yksi heistä on varmasti saapuvilla toivottamassa sinut tervetulleeksi, kun herää ensimmäisessä mansiomaailmassa ajallisuuden ensimmäisestä siirtouksesta, kun koet heräämisen ruumiin kuolemasta morontiaelämään. Ja siitä hetkestä lähtien, kun sinut herätessäsi toivotetaan näin virallisesti tervetulleeksi, aina siihen päivään asti, kun lähdet paikallisuniversumista ensimmäisen asteen henkenä, nämä morontiaseuralaiset ovat aina kanssasi.

Seuralaisia ei osoiteta yksilöille pysyvästi. Ylösnousemuskuolevaisilla voi jossakin mansio- tai korkeammassa maailmassa olla eri seuralainen jokaisessa toistaan seuraavassa tilanteessa, ja toisaalta hän voi olla pitkät ajat myös ilman seuralaista. Kaikki riippuu siitä, mikä on seuralaisten tarve, ja myös

upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of

saatavilla olevien seuralaisten lukumäärästä.

3. Taivaallisten vierailijoiden isännät. Nämä rakastettavat luodut omistautuvat niiden ihmistä korkeammalla tasolla olevien vierailevien opiskelijaryhmien ja muiden taivaallisten olentojen viihdyttämiseen, jotka sillä hetkellä oleskelevat siirtymämaailmoissa. Saat yltä kyllin tilaisuuksia vierailla missä hyvänsä sellaisessa maailmassa, jonka olet kokemuksen kautta saavuttanut. Opiskelijavieraat saavat käydä kaikilla asutuilla planeetoilla, eristetyilläkin.

4. Koordinoijat ja yhteyksien ohjaajat. Nämä seuralaiset paneutuvat morontia seurustelun helpottamiseen ja hämmingin ehkäisemiseen. He ovat sosiaalisen käyttäytymisen ja morontiaetenemisen opastajia, jotka tukevat opintoryhmä- ja muita ryhmätoimintoja ylösnousemuskuolevaisten keskuudessa. Heidän hallussaan on laajat alueet, joille he kokoavat oppilaansa, ja aika ajoin he pyytävät taidetyöntekijöitä ja vaihtelunohjaajia tuomaan lisäväriä heidän ohjelmiinsa. Edistymisen myötä tulet läheiseen kanssakäymiseen näiden seuralaisten kanssa ja kiinnyt tavattomasti kumpaankin ryhmään. Riippuu sattumasta, saatko toveriksesi tarmokasta vai vetäytyvää tyyppiä olevan seuralaisen.

5. Tulkit ja kääntäjät. Mansonian urasi alkuvaiheessa sinun on vähän väliä turvauduttava tulkkien ja kääntäjien apuun. He osaavat ja puhuvat paikallisuniversumin kaikkia kieliä. He ovat maailmojen todellisia kielten taitajia.

Et saavuta uusien kielten taitoa automaattisesti, vaan kielen oppiminen tapahtuu siellä suunnilleen samoin kuin täälläkin, ja nämä loistavat olennot toimivat kielenopettajinasi. Mansiomaailmoissa opetellaan ensin satania ja sitten nebadon. Ja opetellessasi näitä uusia kieliä morontia seuralaiset ovat sinulle tehokkaina tulkkeina ja kärsivällisinä kääntäjinä. Et ole missään näistä maailmoista koskaan kohtaava vierailijaa muutoin kuin, jos joku morontia seuralaisista pystyy toimimaan tulkkina.

6. Tutustumisretkien ja virkistytymisen valvojat. Nämä seuralaiset saattavat teitä niillä pitemmällä matkoilla, jotka suuntautuvat päämajasfäärille ja sitä ympäröiviin siirtymäkulttuurin maailmoihin. He suunnittelevat, johtavat ja valvovat kaikki tällaiset yksilöiden ja ryhmien kiertomatkat järjestelmän koulutus- ja kulttuurimaailmoihin.

7. Alueiden ja rakennusten hoitajat. Yksistään jo aineellisten ja morontiaalisten rakennelmienkin täydellisyys ja suurenmoisuus lisääntyy, sitä mukaa kun edistyt mansonian urallasi. Saatte sekä yksilöinä että ryhminä tehdä tiettyjä muutoksia rakennuksiin, jotka eri

companions available.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors*. These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors*. These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators*. During the early mansonian career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors*. These companions will accompany you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. *Area and Building Custodians*. Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonian career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters

mansiomaailmoissa viettämienne kausien ajaksi osoitetaan tukikohdiksenne. Monet näiden sfäärien toiminnoista suoritetaan eri tarkoituksiin osoitettujen ympyröiden, neliöiden ja kolmioiden avoimissa tiloissa. Mansiomaailman rakennukset ovat valtaosaltaan katottomia, suurenmoisesti rakennettuja ja hienon hienosti koristeltuja erillisiä tiloja. Arkkitehtonisissa maailmoissa vallitsevat ilmasto- ja muut fyysiset olosuhteet tekevät katot täysin tarpeettomiksi.

Nämä taivaaseennousijain elämän siirtymävaiheiden valvojat ovat ylivertaisia morontia-asioiden hoidossaan. Heidät luotiin tätä työtä varten, ja Korkeimman Olennon todellistumiseen saakka he pysyvät aina morontiaseuralaisina, he eivät koskaan suorita muita tehtäviä.

Sitä mukaa kun järjestelmät ja universumit asettuvat valoon ja elämään, yhä useammat mansiomaailmat lakkaavat toimimasta morontiakoulutuksen siirtymäsfääreinä. Finaliitit pystyttävät yhä laajemmin omaa, uutta koulutusjärjestelmäänsä, jonka tehtävänä näyttää olevan kosmisen tietoisuuden muuntaminen nykyiseltä suuruniversumin tasolta tulevaisuuden ulkouniversumien tasolle. Morontiaseuralaiset päätyvät yhä suuremmin määrin yhteistyöhön finalitiitten kanssa sekä lukuisille muille toimialueille, joita Urantialla ei nyt vielä paljasteta.

Voit aavistaa, että nämä olennot myötävaikuttavat varsin paljon viihtyvyyteesi mansiomaailmoissa, olipa viipymisesi siellä lyhyt- tai pitempiaikaista. Ja saat siitä eteenkinpäin nauttia heidän seurastaan, aina Salvingtoniin saakka. Teknisessä mielessä he eivät ole eloonjäämiskokemuksesi millekään osa-alueelle olennaisen tärkeitä. Voisit saavuttaa Salvingtonin myös ilman heitä, mutta kaipaisit heitä suuresti. He ovat paikallisuniversumissa eletävän ylösnousemuksellisen elämänvaiheen aikainen, persoonallisuutta palveleva pieni ylellisyys.

4. VAIHTELUNOHJAAJAT

Riemullinen hilpeys ja hymy vastaava ilmiö ovat yhtä universaalisia kuin musiikki. Sekä ilolle että naurulle on morontiaalinen ja hengellinen vastineensa. Taivaaseennousijan elämä jakaantuu suurin piirtein tasan työn ja leikin eli vapaa-ajan kesken.

Taivaallinen rentoutuminen ja inhimillisen tason yläpuolella oleva huumori eroavat melkoisesti inhimillisistä vastineistaan, mutta me toki suomme itsellemme eräässä muodossa kumpaakin. Ja todellisuudessa ne tekevät hyväksemme, omassa olomuodossamme, suunnilleen saman, mitä ihanteellinen huumori pystyy tekemään hyväksenne Urantialla.

for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

48:4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

Morontiasearalaiset ovat kyvykkäitä leikin kannustajia, ja he saavat vaihtelunohjaajilta mitä taitavinta tukea.

Vaihtelunohjaajien työtä ymmärtäisitte kenties parhaiten, jos heitä verrattaisiin korkeammantasoisiin Urantian humoristeihin, olkoonkin että tämä on äärimmäisen karkea ja jokseenkin onneton tapa koettaa välittää teille ajatus näiden vaihtelun- ja rentoutumisenohjaajien, näiden morontia- ja henkimaailmoissa toimivien ylevän huumorin esittäjien, toiminnasta.

Käsiteltäessä henkitason huumoria sallikaa minun ensiksi selittää, mitä se ei ole. Henkitason leikinlaskussa ei ole koskaan heikkojen ja erehtyväisten epäonnisuuden korostamisen sivumakua. Siinä ei liioin koskaan esiinny jumalallisen vanhurskauden eikä kunnian pilkkaa. Huumoriimme sisältyy kolme yleistä arvostuksen tasoa:

1. Menneitä muisteleva leikinlasku. Sutkaukset, jotka versovat itse kunkin kokemukseen sisältyvistä sellaisista menneistä tapahtumista, joille oli leimallista kamppailu, ponnistelu — joskus pelokkuus ja useinkin typerä ja lapsellinen hätääntyneisyys. Meillä tämä huumorin osa-alue on peräisin syvälle juurtuneesta ja pysyvästä kyvystä tuoda menneisyydestä esille muistiaineistoa, jolla mukavasti ryyditämme ja muutoinkin kevennämme nykyisyyden raskaita kuormia.

2. Nykyhetkeen liittyvä huumori. Monien sellaisten asioiden tosiasiallinen tolkuttomuus, jotka niin usein aiheuttavat meille vakavaa huolta; ilo siitä, että huomaamme monien vakavien henkilökohtaisten huolimme mitättömyyden. Arvostamme tätä huumorin puolta eniten, koska kykenemme sen avulla parhaiten vähentämään nykyisiä huolenaiheitamme tukeutuessamme tuleviin varmoihin asioihin.

3. Profeetallinen ilo. Kuolevaisten on kenties vaikea hahmottaa mielessään tätä huumorin aluetta, mutta me sen sijaan saamme erityistä tyydytystä siitä varmuudesta, että ”kaikki yhdessä vaikuttaa asian kääntymiseen kaikkien hyväksi” — niin henkien ja morontiaanien kuin kuolevaistenkin hyväksi. Taivaallisen huumorin tämä puoli kasvaa esiin luottamuksestamme ylempiemme rakastavaan huolenpitoon ja Korkeimpien Johtajiemme jumalalliseen järkähtämättömyyteen.

Mutta maailmojen vaihtelunohjaajien ainoana huolena ei suinkaan ole älyllisten olentojen eri luokkien korkeatasoisen huumorin esittäminen, vaan he toimivat myös ajanvietteen, hengellisen virkistämisen ja morontiaviihteen ohjaajina. Ja tässä yhteydessä he saavat oivallista apua taivaallisilta taidetyöntekijöiltä.

48:4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48:4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48:4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy loads of the present.

48:4.6 (548.1) 2. *Current humor*. The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

48:4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy*. It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance “that all things work together for good” — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

Vaihtelunohjaajat itsessään eivät ole luotu ryhmä. He ovat tähän tehtävään värvätty joukkokunta, ja heidän riveihinsä lukeutuu erilaisia olentoja Havonan syntyperäisyyksistä aina avaruuden sanansaattajajoukkoihin saakka samoin kuin evolutionaarisista maailmoista tulevia morontiaedistys- ja auttavia ajallisuuden hoivaavia henkiä. He ovat kaikki vapaaehtoisia, ja he panevat tarmonsaa tähän työhön, jonka tarkoituksena on auttaa heidän tovereitaan suuntaamaan ajatuksensa muualle ja lepuuttamaan mieltään, sillä sellaiset asenteet ovat suureksi hyödyksi, kun ollaan toipumassa energioiden loppuun kulumisesta.

Kun jonkin päämäärän hyväksi ponnisteleminen on kuluttanut voimavaroja jotakuinkin loppuun, ja sillä aikaa kun asianomainen odottaa uusien energialatausten saamista, aikaisempien päivien ja aikojen tapahtumien uudelleeneläminen omassa mielessään tuottaa miellyttävää huvia. Rodun tai olentoluokan varhaisempien kokemusten muisteleminen luo levollisuutta. Ja tämä nimenomaan on syy, miksi näitä taitelijoita kutsutaan myös mielenkiinnon takaisinkääntämisen eli reversion ohjaajiksi — he auttavat kääntämään muistimaailman olennon aiempaa kehitysvaihetta edustavaan tilaan tai olotilaan, jossa tämä omasi vähemmän kokemusta.

Kaikki olennot nauttivat tällaisesta reversiosta, paitsi ne, jotka ovat myötäsyttyisiksi Luojia ja sen vuoksi automaattisesti itsensä virkistäjiä, sekä eräät varsin pitkälle erikoistuneet luotujen olentojen tyypit, sellaiset kuin voimakemukset ja fyysiset valvojat, jotka aina ja ikuisesti ovat kaikissa reaktioissaan läpikotaisen asiallisia. Nämä ajoittaiset vapautumiset toiminnallisen velvollisuuden aiheuttamasta jännittyneisyydestä ovat säännöllinen osa elämää kaikissa maailmoissa kaikkialla universumien universumissa, mutta ei Paratiisin Saarella. Keskusasuinajan syntyperäiset olennot eivät voi uupua, eikä uudelleenenergisoitakaan sen vuoksi heitä koske. Ja kun kysymys on ikuista ja paratiisillista täydellisyyttä edustavista olennoista, heidän kohdallaan ei tietenkään voi esiintyä mitään tällaista palaamista evolutionaaristen kokemusten pariin.

Useimmat meistä ovat nousseet olemassaolon alempien vaiheiden tai olentoluokkiemme asteittain kohoavien tasojen kautta, ja on virkistävää ja tietystä määrin huvittavaakin katsoa taakseen ja tarkastella joitakin varhaisempiin kokemuksiimme kuuluvia tapahtumia. On rauhoittavaa mietiskellä sellaista, mikä on omalle luokalle jo vanhaa ja joka elää mielen muistojen aarteistossa. Tulevaisuus merkitsee kamppailamista ja etenemistä; se tietää

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of

työtä, ponnistelua ja tulosten saavuttamista, menneisyydessä sen sijaan on jo opittujen ja saavutettujen asioiden tuntua. Menneisyyden mietiskeleminen suo tilaisuuden rentoutumiseen ja sellaiseen huolista vapaaseen tapahtumien kertaamiseen, että se herättää henkistä iloa ja saa aikaan mielen morontiatilan, joka hipoo jo hilpeyttä.

Kuolevaistenkin huumori on sydämellisimmillään kuvatessaan kertojan kulloistakin kehitystasoa hiukkasen alempana oleville sattuvia tapahtumia tai käsitellessään kertojaa ylemmiksi ajateltujen sortumista kokemuksiin, jotka yleisesti liitetään heitä alempana oleviksi katsottuihin henkilöihin. Te urantialaiset olette päästäneet huumorinne sekaan paljon sellaista, joka on yhdellä kertaa sekä rahvaanomaista että ilkeämielistä, mutta kaiken kaikkiaan teitä on onniteltava verrattain terävästä huumorintajusta. Joillakinroduillanne pulppuaa ehtymätön huumorin suoni, mikä on maallisen vaelluksen aikana niille suureksi avuksi. Mitä tulee huumoriin, saitte siinä suhteessa ilmeisen paljon perinnöksi Aatamilta; paljon enemmän kuin musiikin ja taiteen alalla tuli osaksenne.

Joukko Urantialta peräisin olevia vaihtelunohjaajia piristää Satanian väestöä miellyttävällä huumorillaan, aina kun Sataniassa on leikin aika eli aika, jolloin sen asukkaat virkistäytyvät elvyttämällä muistoja olemassaolon alemmalla tasolta. Taivaallisen huumorin tajumme on aina tallella — silloinkin kun olemme uppoutuneina kaikkein vaikeimpiin tehtäviin. Se auttaa meitä välttymään oman tärkeytemme merkityksen ylikorostamiselta. Mutta emme päästä sitä valloilleen, tai niin kuin te sanoisitte ”emme pidä hauskaa”, paitsi viettäessämme lomaa vapaina omien olentoyhteisöjemme vakavista tehtävistä.

Jos silloin kun tunnemme kiusausta suurennella omaa tärkeyttämme, pysähdymme miettimään Luojiemme suuruuden ja ylevyyden äärettömyyttä, oman minuutemme ylistäminen muuttuu verrattoman naurettavaksi niin, että se lähestyy jo humoristisuutta. Yksi huumorin tehtävistä onkin auttaa kaikkia meitä ottamaan itsemme vähemmän vakavasti. Huumori on jumalallinen vastamyrkky minuuden jalustallenostamista vastaan.

Huumorin tarjoaman rentoutumisen ja vaihtelun tarve on suurin niiden ylösnousemusolentojen luokkien keskuudessa, joihin kohdistuu hellittämätön paine heidän ponnistellessaan ylöspäin. Elollisuuden kumpikaan ääripää ei huumoripitoista viihdykettä suurestikaan tarvitse. Alkukantaisilla ihmisillä ei ole siihen kapasiteettia, ja paratiisillista täydellisyyttä olevilla olennoilla ei ole siihen tarvetta. Havonan olentoarmeijat ovat luontaisesti äärimmäisen onnellisten persoonallisuuksien riemullinen ja

things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth and a morontia state of mind verging on merriment.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48:4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48:4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48:4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for

iloinen joukkokunta. Paratiisissa palvonnallisuus taas syrjäyttää reversiotoimintojen tarpeen. Mutta niiden parissa, jotka aloittavat elämänuransa kaukaa päämääränä olevan paratiisillisen täydellisyyden alapuolelta, vaihtelunohjaajien palvelutoiminnalle avautuu laaja toimintakenttä.

Kuta korkeammasta kuolevaislajista on kysymys, sitä suurempi on siihen kohdistuva paine, ja sitä suurempi on myös sen huumorintaju ja huumorin tarve. Hengen maailmassa on päinvastoin: Mitä korkeammalle nousemme, sitä vähäisemmäksi käy reversiokokemusten tuottaman huijin tarve. Mutta edettäessä Paratiisista henkielollisuuden asteikkoa alaspäin aina serafijoukkoihin asti iloisuuden anti ja hilpeuden suoma hoito käy aste asteelta yhä tarpeellisemmäksi. Olentoihin, jotka tarvitsevat eniten sitä virkistystä, että ajoittain palataan aikaisempien kokemusten edustamalle älylliselle tasolle, kuuluvat ihmislajin korkeammat tyypit, morontiaanit, enkelit ja Aineelliset Pojat sekä kaikki edellisten kaltaiset persoonallisuustyytit.

Huumorin tulisi toimia automaattisena turvaventtiilinä ja ehkäistä niiden paineiden ylen määräistä kohoamista, jotka johtuvat yhtämittaisen ja vakavan itsetutkiskelun yksitoikkoisuudesta sen yhdistyessä voimaperäiseen ponnisteluun kehityksellisen etenemisen ja ylevän tuloksiinpääsyn hyväksi. Huumori toimii myös vaimentamalla iskua, jonka tosiasiatiedon tai totuuden, jäykän ja taipumattoman faktatiedon ja joustavan, ikuisesti elävän totuuden tyrmäävyys aiheuttaa. Kuolevaispersoonallisuus, joka ei milloinkaan ole varma, kummanko hän näistä seuraavaksi kohtaa, tajuaa huumorin avulla nopeasti — näkee asian ytimen ja pääsee ymmärrykseen — tilanteen odottamattoman luonteen, olipa se tosiasiaa tai totuutta.

Vaikka urantialainen huumori on tavattoman karheaa ja varsin epätaiteellista, se palvelee silti arvokasta päämäärää, sillä se on sekä sairausvakuutus että emotionaalisen paineen laukaisija, joka näin ehkäisee vahingollista hermojännitystä ja ylettömän vakavaksi käyvää itsetutkiskelua. Huumori ja leikki, rentoutuminen, eivät koskaan ole eteenpäin suuntautuvasta ponnistelusta johtuvia reaktioita, vaan ne ovat aina kaikuja siitä, että katse on suunnattu taaksepäin — menneen muistelua. Jo Urantialla, ja sellaisina kuin nyt olette, huomaa, kuinka piristävää on, että voitte lyhyeksi hetkeksi keskeyttää uudempien ja korkeampien älyllisten pyrkimysten edellyttämät ponnistukset ja palata esivanhempienne yksinkertaisempiin puuhiin.

Urantialaisen leikkimisen periaatteet ovat filosofisessa mielessä terveitä, ja ne pätevät yhä, kun eteenne ylösnousemuksellista elämänvaihetanne pitemmälle, Havonan kehien kautta Paratiisiin ikuisille rannoille.

reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48:4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species, the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48:4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of

Ylösousemuksellisina olentoina teillä on henkilökohtaisia muistoja kaikista aiemmista ja alemmista olomuodoista, ja ilman tällaisia yksilöllisiä menneisyyden muistumia ei nykyisyyden huumorilla, olipa se maallista naurua tai morontiaalista iloa, olisi perustaa. Juuri tämä menneitten kokemusten muisteleminen tarjoaa perustan nykyiselle ajanvietteelle ja huville. Ja näin nautitte maallisen huumorinne taivaallisista vastineista koko matkan pitkällä morontiaalisella ja sitä seuraavalla jatkuvasti hengellistyvällä elämänurallanne. Ja se Jumalan osanen (Suuntaaja), josta tulee ylösousemuskuolevaisen persoonallisuuden ikuinen osa, lisää jumalallisuuden yläsävelet ajallisuuden ja avaruuden ylösousemusluotujen riemun ilmauksiin, jopa hengelliseen nauruun.

5. MANSIOMAAILMOJEN OPETTAJAT

Mansiomaailmojen Opettajat ovat joukko omilleen jätettyjä, mutta kunnialla kruunattuja kerubeja ja sanobeja. Ajallisuudesta saapuvan pyhiinvaeltajan edistyessä avaruuden koettelemusten maailmasta morontiakoulutusta antaviin mansio- ja niihin liittyviin maailmoihin hänen seurassaan on joko hänen henkilökohtainen tai hänen ryhmäserafinsa, kohtalonsuojelija. Serafi saa kuolevaisolomuodon maailmoissa kyvykästä apua kerubilta ja sanobilta, mutta kun hänen kuolevaissuojattinsa vapautuu lihallisuuden kahleista ja kun tämä astuu ylösousemukselliseen elämänvaiheeseensa, kun aineellista seuraava eli morontiaaelämä alkaa, kuolevaisesta huolehtiva serafi ei enää tarvitse aiempien avustajiensa, kerubien ja sanobien, palveluksia.

Monissa tapauksissa nämä itsekseen jätetyt hoivaavien serafien apulaiset kutsutaan universumin päämajaan, jossa he pääsevät Universumin Äiti-Hengen läheistään läheisempään syleilyyn ja jatkavat sitten matkaansa järjestelmän koulutusfääreille Mansiomaailmojen Opettajiksi. Nämä opettajat vierailevat usein aineellisissa maailmoissa ja toimivat niissä alimmista mansiomaailmoista aina universumpäämajan yhteydessä oleville korkeimmille opetusfääreille asti. Omasta pyynnöstään he saavat palata entiseen, hoivaaviin serafeihin sidoksissa olevaan työhönsä.

Näitä opettajia Sataniassa on miljardi miljardin perään, ja heidän lukumääränsä kasvaa jatkuvasti, sillä useimmissa sellaisissa tapauksissa, jolloin serafi jatkaa yhdessä Suuntaajaan fuusioituneen kuolevaisen kanssa matkaansa sisäänpäin, sekä kerubi että sanobi jäävät tänne.

Useimpien muiden opettajien tapaan

personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of

Mansiomaailmojen Opettajatkin saavat valtakirjansa Melchizedeksiltä. Yleensä heidän valvojinaan toimivat morontiaseuralaiset, mutta yksilöinä ja opettajina heitä valvovat niiden koulujen tai sfäärien senhetkiset päälliköt, joissa he kulloinkin toimivat opettajina.

Nämä ylennetyt kerubit työskentelevät tavallisesti pareittain, aivan kuten he tekivät ollessaan sidoksissa serafiin. He ovat olemukseltaan varsin lähellä olemassaolon morontiaalista tyyppiä ja ovat luonnostaan myötätuntoisia ylösnousemuskuolevaisten opettajia, jotka mitä tehokkaimmin vievät läpi mansiomaailmojen ja morontiaalisen opetusjärjestelmän mukaisen ohjelman.

Morontiaelämään kuuluvissa kouluissa nämä opettajat antavat henkilökohtaista, ryhmä-, luokka- ja massaopetusta. Tällaiset koulut on mansiomaailmoissa järjestetty kolmeksi yleisryhmäksi, joista kuhunkin kuuluu sata jakautumaa: ajattelun koulut, tuntemisen koulut ja tekemisen koulut. Konstellaation saavuttaessasi tulevat edellisten lisäksi vielä etiikan koulut, hallinnon koulut ja sosiaalisen sopeutumisen koulut. Universumin päämajamaailmoissa menet filosofian, jumalallisuuden ja puhtaan hengellisyuden kouluihin.

Asiat, jotka olisit voinut oppia maan päällä, mutta joita et onnistunut oppimaan, pitää omaksua näiden uskollisten ja kärsivällisten opettajien ohjauksessa. Paratiisiin ei johda mitään helppoja teitä, oikopolkuja eikä valtaväyliä. Reitin yksilökohtaisista vaihteluista riippumatta etenet toiselle sfäärille, vasta kun hallitset ensimmäisen sfäärin läksyt; ainakin tämä pitää paikkansa heti kun olet lähtenyt syntymämaailmastasi.

Yksi morontiaelämänvaiheen tarkoituksista on juuria kuolevaiseloonjääneistä pysyvästi pois sellaisten eläimellisten ominaisuuksien kuin vitkastelun, monimielisyyden, vilpistelyn, ongelmien karttelun, epäoikeudenmukaisuuden ja helppoudentavoittelun jänteet. Elämä mansoniassa opettaa nuorille morontiaoppilaille jo varhain, ettei asioiden lykkääminen missään tapauksessa merkitse niiltä välttymistä. Lihallisena eletyn elämän jälkeen aika ei enää olekaan keino tilanteiden pakoilemiseksi eikä epämiellyttävien velvollisuuksien välttelemiseksi.

Mansiomaailmojen Opettajat aloittavat palvelunsa alimmilla viipymissfääreillä, ja kokemuksen karttuessa he ylenevät järjestelmän ja konstellaation opetusfäärien kautta Salvingtonin koulutusmaailmoihin. Heille ei anneta mitään erityiskoulutusta sen kummemmin ennen Universumin Äiti-Hengen syleilyä kuin sen jälkeenkään. He saivat koulutuksen työhönsä jo palvellessaan serafien kumppaneina mansiomaailmoissa oleskelevien oppilaidensa

the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansonia life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on

synnyinmaailmoissa. He ovat saaneet aktuaalista kokemusta asutuista maailmoista näiden edistyvien kuolevaisten seurassa. He ovat käytännöllisiä ja myötätuntoisia opettajia, viisaita ja ymmärtäväisiä ohjaajia, kyvykkäitä ja tehokkaita opastajia. He ovat täysin perillä ylösnousemusjärjestelmistä ja heillä on läpikotainen kokemus eteenpäin johtavan elämänkaaren alkuvaiheista.

Universumin Äiti-Henki syleilee toistamiseen monet varttuneemmat, pitkään Salvingtonin kehän maailmoissa palvelleet opettajat. Ja tästä toisesta syleilystä nämä kerubit ja sanobit ilmaantuvat serafin aseman saavuttaneina.

the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTIAMAAILMOJEN SERAFIT — SIIRTYMÄVAIHEEN HOIVA AJAT

Vaikka kaikki enkelien luokat — planetaarisista auttajista korkeimpiin serafeihin — hoivaavatkin morontiamailmoissa, osoitetaan näihin toimintoihin kuitenkin nimenomaisesti siirtymävaiheen hoivaajia. Nämä enkelit kuuluvat serafipalvelijain kuudenteen luokkaan, ja heidän hoivansa keskittyy siihen, että he helpottavat aineellisten ja kuolevaisten luotujen siirtymistä lihallisessa ruumiissa eletystä ajallisesta elämästä ensimmäisiin morontiaolemassaolon vaiheisiin seitsemässä mansiomaailmassa.

Teidän tulisi ymmärtää, että ylösnousevan kuolevaisen morontiaelämä alkaa itse asiassa asutuissa maailmoissa sielun hedelmöitymisen hetkellä, sinä hetkenä, jolloin henkeä oleva Suuntaaja asettuu moraaliseen valintaan kykenevän luodun olennon mieleen. Ja siitä hetkestä lähtien tällä kuolevaisen sielulla on potentiaalinen kyky kuolevaisen tasoa korkeampaan toimintaan, jopa kyky tulla tunnistetuksi paikallisuniversumin morontiasfäärien korkeammilla tasoilla.

Tulette kuitenkin tietoisiksi siirtymäserafien antamasta hoivasta vasta päästessänne mansiomaailmoin, joissa he uurastavat väsymättä viedäkseen kuolevaisoppilaansa eteenpäin, ja heidät on osoitettu palvelemaan seuraavissa seitsemässä jakautumassa:

1. Serafievankelistat. Järjestelmän rekistereissä teidät luokitellaan kehittyviksi hengiksi sinä hetkenä, kun tullette tajuihinne mansiomaailmoissa. Tosin ette todellisuudessa vielä ole henkiä, mutta ette ole enää kuolevaisia eli aineellisia olentojakaan; olette astuneet esihengen elämänvaiheeseen ja teidät on asianmukaisesti hyväksytty morontiaelämään.

Mansiomaailmoissa serafievankelistat

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangels*. The moment you consciousize on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic

auttavat teitä tekemään viisaan valinnan Edentiaan, Salvingtoniin, Uversaan ja Havonaan johtavien vaihtoehtoisten reittien välillä. Mikäli yhtä suositeltavia reittejä on useita, ne esitellään teille, ja teidän on lupa valita niistä houkuttelevimmalta tuntuva. Sitten nämä serafit tekevät Jerusemin neljällekolmatta neuvojalle suosituksen kullekin ylösnousemussielulle edullisimmasta kurssista.

Sinulle ei myönnetä rajoittamatonta valinnanvaraa tulevan kurssisi suhteen, mutta saat tehdä valintasi niiden rajojen puitteissa, jotka siirtymähoivaajat ja heidän ylempänsä viisauksessaan määrittelevät kaikkein sopivimmiksi tulevaa henkeyden saavuttamista ajatellen. Hengen maailmaa hallitaan sillä periaatteella, että vapaan tahtosi mukaista valintaa kunnioitetaan edellyttäen, ettei mahdollisesti valitsemasi kurssi ole haitallinen itsellesi tai vahingollinen tovereillesi.

Nämä serafievangelistat omistautuvat julistamaan evankeliumia ikuisesta edistyksestä, täydellisyyden saavuttamisen riemuvoitosta. Mansiomaailmoissa he julistavat suurenmoista lakia hyvyyden säilymisestä ja sen valta-asemasta: Yksikään hyvä teko ei koskaan mene kokonaan hukkaan. Sen merkitys voidaan pitkäksi aikaa tehdä tyhjäksi, mutta koskaan sitä ei voida kokonaan mitätöidä, ja se vaikuttaa ikuisesti sen motivaation jumalallisuuden mukaisessa laajuudessa.

Urantiallakin he neuvovat totuuden ja oikeamielisyyden ihmisopettajia pitäytymään opetukseen "Jumalan hyvyydestä, joka johtaa parannukseen" ja julistamaan "Jumalan rakkautta, joka karkottaa kaiken pelon." Tälläkin tavoin näitä totuuksia on julistettu maailmassanne:

Jumalat pitävät minusta huolen, enkä minä harhaan joudu;

Rinnallani kulkien he taluttavat minut iankaikkisen elämän ihanille poluille ja vertaansa vailla olevaan virkistymiseen.

Siellä, Jumalten Edessä, en minä isoa ruokaa enkä janoa vettä.

Vaikka minä laskeutuisin alas epävarmuuden laaksoon tai nousisin ylös epäilyksen maailmoin,

Vaikka minä vaeltaisin yksinäisyydessä tai kaltaisteni parissa,

Vaikka minä viettäisin voitonjuhlaa valon tempeleissä tai kompastelisin sfäärien syrjäisissä kolkissa,

Aina on hyvä henkesi minun hoivanani ja ihana enkelisi minun lohduttajanani.

Vaikka minä vaipuisin pimeyden syvyyksiin ja kuoleman pauloihin,

evangels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of "the goodness of God, which leads to repentance," to proclaim "the love of God, which casts out all fear." Even so have these truths been declared on your world:

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

En minä sinua epäilisi enkä sinua kauhistuisi,

Sillä minä tiedän, että ajan täytyessä ja nimesi kunniassa

Sinä nostat minut istumaan vierellesi korkeuksien varusmuureille.

Tämä on tarina, joka yön hetkenä kuiskattiin paimenpojan korvaan. Hän ei kyennyt pitämään sitä mielessään sanasta sanaan, mutta kaiken muistamansa hän kertoi suunnilleen niin kuin se on tänä päivänä kirjaan kirjoitettuna.

Nämä serafit ovat myös täydellisyysden saavuttamista julistavan evankeliumin evankelistoja koko järjestelmälle siinä kuin yksittäiselle taivasmatkalaisellekin. Jo nyt heidän opetuksiinsa ja suunnitelmiinsa Satanian nuoressa järjestelmässä sisältyy varustautuminen tulevia aikoja varten, jolloin mansiomaailmat eivät enää palvele ylösnousemuskuolevaisten astinkivinä korkeuksien sfäreille.

2. Rotujentulkitsijat. Eivät kaikki kuolevaisten olentojen rodut ole samanlaisia. On totta, että on olemassa planeettakohtainen kaava, joka kulkee tietyn maailman eri rotujen fyysisen, mentaalisen ja hengellisen olemuksen ja taipumusten läpi, mutta on olemassa myös selkeitä rodullisia tyyppejä, ja näiden ihmisolentojen erilaisten perustyyppien jälkeläisille ovat ominaisia tarkalleen määräytyt sosiaaliset tendenssit. Ajallisuuden maailmoissa rotujen serafitulkitajat edistävät rotuvaltuutettujen pyrkimyksiä saattaa rotujen keskenään erilaiset näkökannat sopusointuun, ja he jatkavat toimintaansa mansiomaailmoissa, joissa nämä samat eroavaisuudet pyrkivät tiettyssä määrin säilymään. Urantian kaltaisella sekasortoisella planeetalla näillä loistavilla olennoilla on tuskin ollut kunnollista toimintamahdollisuutta, mutta he ovat ensimmäisen taivaan taitavia sosiologeja ja viisaita etnologian alan neuvonantajia.

Miettikääpä ilmaisua "taivas" ja "taivaitten taivas". Useimmat profeetoistanne käsittivät taivaaksi paikallisjärjestelmän ensimmäisen mansiomaailman. Kun apostoli puhui siitä, että "hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen", hän tarkoitti sillä kokemusta, jossa hänen Suuntaajansa unen aikana erkani hänestä ja pistäytyi tässä epätavallisessa tilassa seitsemän mansiomaailman kolmannessa maailmassa. Jotkut tietäjistänne näkivät näyn suuremmasta taivaasta, "taivaitten taivaasta", josta seitsemänsäinen mansiomaailman kokemus oli vasta ensimmäinen, kun Jerusem oli toinen, Edentia satelliitteineen kolmas, Salvington ympäröivine koulutusfääreineen neljäs, Uversa viides, Havona kuudes ja Paratiisi seitsemäs.

3. Mielensuunnittelijat. Nämä serafit omistautuvat morontiaolentojen tehokkaaseen

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

48:6.22 (553.3) 2. *Racial Interpreters.* All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about "heaven" and the "heaven of heavens." The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being "caught up to the third heaven," he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, "the heaven of heavens," of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa; the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners.* These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia

ryhmittämiseen ja heidän ryhmätyönsä organisoimiseen mansiomaailmoissa. He ovat ensimmäisen taivaan psykologeja. Tämän serafihoivaajien erityisosaston jäsenten enemmistöllä on ajallisuuden lasten suojelusenkeleinä hankittua aiempaa kokemusta, mutta heidän suojattinsa eivät jostakin syystä personoituneet mansiomaailmoin tai jääneet Henkeen fuusioitumisen menetelmällä muutoin eloon.

Mielensuunnittelijoiden tehtävänä on tutkia mansiomaailmojen läpi kulkevien Suuntaaja-sielujen olemusta, kokemusta ja statusta sekä helpottaa näiden ryhmittämistä tehtäväänosoittamista ja ylentämistä varten. Mutta nämä mielensuunnittelijat eivät juonittele eivätkä keinoitele mansiomaailman opiskelijoiden tietämättömyydellä tai muilla rajoittuneisuuksilla, eivätkä he muutoinkaan väärinkäytä opiskelijoiden tilaa. He ovat täysin vilpittömiä ja korostuneen oikeudenmukaisia. He kunnioittavat vastasyntyntä morontiaahtaan; he pitävät teitä itsenäisinä, tahdollisina olentoina ja pyrkivät rohkaisemaan nopeaa kehittymistänne ja edistymistänne. Olette nyt kasvokkain todellisten ystävien ja ymmärtävien neuvonantajien kanssa, sellaisten enkelten kanssa, jotka todella pystyvät auttamaan teitä "näkemään itsenne sellaisina kuin muut teidät näkevät" ja "tuntemaan itsenne sellaisina kuin enkelit teidät tuntevat".

Nämä enkelit opettavat jo Urantialla seuraavaa ikuista totuutta: Ellei oma mielesi palvele sinua hyvin, voit vaihtaa sen Jeesus Nasaretilaisen mieleen. Hän palvelee sinua aina hyvin.

4. Morontianeuvonantajat. Nämä hoivaajat saavat nimensä siitä, että heidät on osoitettu opettamaan, ohjaamaan ja neuvomaan ihmisten synnyinmaailmoista saapuvia kuolevaiseloonjääviä, sieluja, jotka ovat siirtymässä korkeampiin järjestelmän päämajan kouluihin. He opettavat niitä, jotka koettavat ymmärtää toisistaan poikkeavien elämäntasojen kokemuksellista yhtenäisyyttä, niitä jotka pyrkivät merkitysten yhdistämiseen ja arvojen yhdistämiseen. Tämä on filosofian tehtävä kuolevaisten elämänpiirissä, se on motan tehtävä morontiasfääreillä.

Mota on enemmän kuin korkeampaa filosofiaa; filosofian kannalta mota on kuin kaksi silmää yhteen verrattuna; sillä on stereoskooppinen vaikutus merkityksiin ja arvoihin. Aineellinen ihminen näkee maailmankaikkeuden ikään kuin vain yhdellä silmällä — kaksisolotteisena. Mansiomaailmojen opiskelijat saavuttavat kosmisen perspektiivin — syvyyden — liittämällä morontiaelämän havainnot fyysisen elämänpiirin antamien havaintojen päälle. Ja he kykenevät saamaan nämä aineelliset ja morontiaaliset

beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you "to see yourself as others see you" and "to know yourself as angels know you."

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors*. These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who

näkökulmat oikeaan tarkennukseensa suurelta osin serafineuvonantajien väsymättömän hoivan ansiosta, nämä kun niin perin kärsivällisesti opettavat mansiomaailmojen opiskelijoita ja morontiaedistysjiä. Monet serafien korkeimpaan luokkaan kuuluvat opettavat neuvonantajat aloittivat uransa ajallisuuden kuolevaisten vasta vapahdettujen sielujen neuvojina.

5. Teknikot. Kysymyksessä ovat ne serafit, jotka auttavat uusia taivasmatkalaisia sopeutumaan morontia-sfäärien uuteen ja verrattain outoon ympäristöön. Elämä siirtymämaailmoissa tuo mukanaan todellisen kosketuksen sekä fyysisen että morontiaalisen tason energioihin ja materiaaleihin sekä tiettyssä määrin hengellisiin todellisuuskohteisiin. Taivasmatkalaisten on totuttauduttava jokaiseen uuteen morontiatasoon, ja tässä kaikessa serafiteknikit auttavat heitä suuresti. Nämä serafit toimivat yhdysupseereina Morontiavoiman Valvojen ja Fyysisten Päävalvojen välillä, ja laajalti he myös toimivat ylösnousemuspyhiinvaeltajien opettajina asioissa, jotka koskevat siirtymäsfääreillä käytettävien energioiden luonnetta. He palvelevat hätätilanteissa käytettävänä avaruusmatkaajina ja suorittavat lukuisia muita säännöllisiä ja erikoistehtäviä.

6. Kirjuri-opettajat. Nämä serafit kirjaavat hengellisen ja fyysisen välisen raja-alueen toimintoja, ihmisten ja enkelten välisiä yhteyksiä, universumin alempien toimipiirien morontiatapahtumia. He palvelevat myös tosiasiatiedon muistiinmerkitsemisen tehokkaiden ja pätevien menetelmien opettajina. Toisiinsa liittyvien tietojen älylliseen kokoamiseen ja yhteensovittamiseen sisältyy aimo annos taiteellisuutta, ja tätä taidetta kohottaa entistäkin korkeammalle yhteistyö taivaallisten taidetyöntekijöiden kanssa, ja tällä tavoin ylösnousemuskuolevaisetkin tulevat tekemisiin kirjuriserafien kanssa.

Kaikkien serafiyhteisöjen kirjurit omistavat tietyn osan ajastaan morontiaetenijöiden opettamiseen ja kouluttamiseen. Nämä ajallisuuden tosiasioiden enkelivarjelijat ovat kaikkien tosiasioita etsivien ihanteellisia opettajia. Ennen Jerusemista-lähtöänne tulette hyvinkin tutuiksi Satanian ja sen 619 asutun maailman historian kanssa, ja suurin osa tästä tarinasta on kirjuriserafien kertomaa.

Kaikki nämä enkelit kuuluvat siihen muistiinmerkitsijöiden ketjuun, joka ulottuu ajallisten tosiasioiden ja ikuisten totuuksien alimmista varjelijoista korkeimpiin. Jonain päivänä he vielä opettavat sinua etsimään sekä totuutta että faktaa, laajentamaan sekä sieluasi että mieltäsi. Sinun pitäisi jo nyt oppia kastelemaan sydämesi puutarhaa yhtä hyvin kuin etsimään tiedon kuivia hiekka-aavikoita. Muodot ovat

so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3)

5. *Technicians.* These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4)

6. *Recorder-Teachers.* These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

48:6.31 (554.5)

The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

48:6.32 (554.6)

These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without

arvottomia, kun läksyt on opittu. Kananpoikaa ei voi saada ilman munankuorta, mutta kuorella ei ole enää mitään arvoa sitten, kun poikanen on kuoriutunut. Mutta joskus erhe on niin suuri, että sen oikaiseminen ilmoituksen avulla olisi kohtalokasta niille hitaasti ilmaantuville totuuksille, jotka ovat välttämättömiä kokemuksen kautta tapahtuvalle erheen hylkäämiselle. Kun lapsilla on ihanteensa, älkää karkottako niitä; antakaa niiden kasvaa. Ja samalla kun opitte ajattelemaan kuin aikuiset, samalla teidän tulisi myös oppia rukoilemaan kuin lapset.

Laki on elämä itse, eivät sen viettämistä koskevat säännöt. Paha on lain rikkomista, ei elämän viettämistä koskevien sääntöjen loukkaamista, elämän, joka on laki. Valheellisuus ei ole sitä, millä tavoin asia kerrotaan, vaan jotakin, joka on jo edeltäksin harkittu totuuden vääristelyksi. Uusien kuvien luominen vanhoista tosiasioista, vanhempien elämän uudelleen ilmentäminen jälkeläisten elämässä — nämä ovat totuuden taiteellisia riemuvoittoja. Hiuksenhienokin vivahde, joka on ennalta harkittu käytettäväksi valheellisessa tarkoituksessa, vähäisinkin pääasian vääntely tai vääristely — näistä muodostuu valheellisuus. Mutta tosiasiaaksi muutetun totuuden fetissi, kivettynyt totuus, niin kutsutun muuttumattoman totuuden rautavanne pitää ihmisen sokeana kylmän faktatiedon suljetussa piirissä. On mahdollista olla teknisesti oikeassa, kun kysymys on faktatiedosta, ja ikuisesti väärässä, kun kysymys on totuudesta.

7. Hoivaavat reservit. Kaikkiin luokkiin kuuluvista siirtymäserafeista koostuvaa monilukuista joukkokuntaa pidetään ensimmäisessä mansiomaailmassa. Kohtalonvartijoiden jälkeen nämä siirtymävaiheen hoivaajat ovat kaikista serafien luokista lähimpänä ihmistä, ja heidän seurassaan tulette viettämään monet vapaahetkenne. Enkelit nauttivat palvelemisesta, ja aina kun heitä ei ole osoitettu mihinkään tehtävään, he palvelevat monesti vapaaehtoisina. Palvelunhalun jumalallisen tulen on monen taivaaseen nousevan kuolevaisen sieluun ensi kerran sytyttänyt henkilökohtainen ystävyys serafireserveihin kuuluvien vapaaehtoisten palvelijoiden kanssa.

Heitä opitte, miten annetaan paineen kehittää tasapainoisuutta ja varmuutta; miten ollaan uskollisia ja vilpittömiä ja kaiken lisäksi iloisia; miten otetaan valittamatta vastaan haasteita ja kohdataan pelotta vaikeudet ja epävarmuudet. He kysyvät: Jos epäonnistut, nousetko lannistumatta yrittämään uudelleen? Jos onnistut, säilytätkö tasapainoisuutesi — vakaan ja hengellistyneen asenteen — pitkän kamppailun jokaisessa ponnistuksessa aineellisen jähmeyden kahleiden murtamiseksi, henkiolemassaoloon kuuluvan vapauden saavuttamiseksi?

the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

48:6.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

48:6.34 (555.2) 7. *Ministering Reserves.* A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

Niin kuin ovat kuolevaiset niin ovat nämä enkelitkin toimineet monien pettymysten aiheuttajina, ja he tähdentävät, että masentavimmat pettymyksesi ovat toisinaan koituneet suurimmiksi siunauksiksesi. Toisinaan siemenen kylväminen tekee sen kuolemasta välttämättömän, hellityimpien toiveittesi kuolemasta, ennen kuin se voi uudestisyntyä kantamaan uuden elämän ja uuden mahdollisuuden hedelmiä. Ja heiltä opit kärsimään vähemmän surun ja pettymyksen takia — ensiksikin sillä, että teet vähemmän henkilökohtaisia suunnitelmia muiden persoonallisuuksien suhteen, ja sitten hyväksymällä osasi, kun olet uskollisesti velvollisuutesi suorittanut.

Tulet oppimaan, että vain lisäät taakkaasi ja vähennät onnistumisen todennäköisyyttä, kun otat itsesi liian vakavasti. Mikään ei voi olla tärkeämpää kuin työsi statuksesi mukaisella sfäärillä, tässä maailmassa tai seuraavassa. Valmistelutyö seuraavaksi korkeampaa sfääriä ajatellen on varsin tärkeää, mutta mikään ei tärkeydessä vedä vertoja siinä maailmassa tehtävälle työlle, jossa tosiasiallisesti elät. Mutta vaikka työ onkin tärkeää, minä ei ole. Kun tunnet itsesi tärkeäksi, menetät energiaa egon omanarvontunnon kulumiseen käytössä, joten sitä liikenee varsin vähän työn tekemiseen. Minän tärkeys, ei suinkaan työn tärkeys, uuvuttaa kypsymättömiä luotuja; juuri tämä minätekijä uuvuttaa, ei suinkaan tavoitteellinen ponnistelu. Voit tehdä tärkeää työtä, ellei sinusta tule tärkeilevä; voit puuhata monia asioita yhtä vaivattomasti kuin yhtä, jos jätät minuutesi ulkopuolelle. Vaihtelu on lepuuttavaa; yksitoikkoisuus sen sijaan kuluttaa ja uuvuttaa. Päivä toisensa jälkeen on samanlainen — pelkkää elämää, tai sen vaihtoehtona kuolema.

7. MORONTIAMOTA

Morontiamotan alemmat tasot liittyvät suoraan ihmisten filosofian korkeampiin tasoihin. Ensimmäisessä mansiomaailmassa on tapana opettaa vähemmän edistyneitä opiskelijoita rinnastusmenetelmällä; toisin sanoen toisella palstalla esitetään motamerkitysten yksinkertaisempia käsitteitä ja vastakkaisella palstalla esitetään lainauksia kuolevaisten filosofian vastaanvansisältöisistä väittämistä.

Ei kovinkaan kauan sitten, ollessani suorittamassa muuatta tehtävää Satanian ensimmäisessä mansiomaailmassa, minulla oli mahdollisuus tarkkailla tätä opetusmenetelmää. Ja vaikken saakaan ryhtyä esittelemään kyseisen oppitunnin motasisältöä, minulla on kuitenkin lupa jäljentää tähän ne kaksikymmentäkahdeksan ihmisten filosofiasta otettua väittämää, joita

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early

asianomainen morontiaopettaja käytti havaintoaineistona. Aineiston tarkoituksena oli auttaa näitä uusia mansiomaailmassa olevia heidän ensimmäisissä ponnistuksissaan motan tarkoituksen ja merkityksen käsittämiseksi. Nämä ihmisten filosofiasta otetut havainnollistukset olivat seuraavat:

1. Se, että osoittaa hallitsevansa jonkin erityistaidon, ei merkitse hengellisen kapasiteetin omaamista. Nokkeluus ei korvaa aitoa luonteenlujuutta.

2. Vain harvat yksilöt elävät tosiasiasa omaamansa uskon mukaan. Perusteeton pelko on mestarillinen älyllinen huijaus, jonka kohteena on kuolevaisen kehittyvä sielu.

3. Kaikella on mittansa, jota ei voi ylittää; koskaan ei puolen litran astiaan voi mahtua litraa. Hengen käsitemaailmaa ei voi mekaanisesti pakottaa aineellisiin muistikehyksiin.

4. Harvassapa ovat kuolevaiset, jotka rohkenevat koskaan laatia minkäänlaista yhteenvedon tapaista luonnon ja armon yhteisen huolenpidon tuottamista persoonallisuuden ansioista. Useimmat köyhinä itseään pitävät sielut ovat tosiasiasa rikkaita, mutta he eivät suostu sitä uskomaan.

5. Vaikeudet saattavat uhmata keskinkertaisuutta ja lannistaa pelokkaat, mutta oikeita Kaikkein Korkeimpien lapsia ne vain kannustavat.

6. Omata etuoikeus käyttämättä sitä väärin, omata vapaus sortumatta hillittömyyteen, pitää hallussaan valtaa ja järkähtämättä kieltäytyä käyttämästä sitä itsensä tärkeäksi tekemiseen — nämä ovat korkean sivistyneisyyden osoittimia.

7. Kosmoksessa ei tapahdu umpimähkäisiä ja arvaamattomia sattumuksia. Taivaalliset olennot eivät liioin auta sitä alempaa olentoa, joka kieltäytyy toimimasta totuuden valonsa mukaisesti.

8. Ponnistelu ei aina tuota iloa, mutta onnellisuutta ei ole olemassa ilman älyllistä ponnistelua.

9. Toiminta saa aikaan lujuutta; kohtuus tulee julki viehätysvoimana.

10. Oikeamielisyyys lyö totuuden soittimen harmoniakieliä, ja sävel väräjä kosmoksen joka kolkkaan, Infiniittisenkin kuuluville.

11. Heikot tyytyvät tekemään päätöksiä, mutta vahvat toimivat. Elämä on vain yhden päivän työ — tee se hyvin. Teko on meidän, tulokset ovat Jumalan.

12. Kosmoksen suurin kärsimys on, ettei ole koskaan kärsinyt. Kuolevaiset oppivat viisautta

efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals

vain kokemalla koettelemuksia.

13. Tähdet erottuvat parhaiten kokemuksen syvyyksien yksinäisestä eristyneisyydestä, eivät valaistuilta ja henkeäsalpaavilta vuorenhuipuilta.

14. Kiihota tovereittesi totuudennälkää; anna neuvo, vasta kun sitä pyydetään.

15. Teennäisyys on tietämättömän naurettava yrittäminen näyttää viisaalta, hedelmättömän sielun yrittäminen näyttää rikkaalta.

16. Voit havaita hengellisen totuuden, vasta kun tunteen sen koet, eikä moniakaan totuuksia pysty todella muutoin tuntemaan kuin vastoinkäymisessä.

17. Kunnianhimo on vaarallista, kunnes se on kokonaan sosiaalistettua. Et ole tosiasiallisesti omaksunut yhtään hyvettä, ennen kuin tekosi tekevät sinut sen arvoiseksi.

18. Kärsimättömyys on henkistä myrkkyä; suuttumus on kuin herhiläispesään heitetty kivi.

19. Huolestuneisuus on hylättävä. Raskaimmat kantaa ovat ne pettymykset, joita ei koskaan tule.

20. Vain runoilija pystyy löytämään runollisuutta rutiininomaisen olemassaolon arkipäivän proosasta.

21. Jokaisen taiteenlajin ylevä tehtävä on antaa illuusioidensa avulla aavistus korkeammasta universumitodellisuudesta, kiteyttää ajallisuuden tuntemukset ikuisuuden ajatukseksi.

22. Kehittyvää sielua ei tee jumalalliseksi se, mitä se tekee, vaan mitä se pyrkii tekemään.

23. Kuolema ei lisännyt mitään älylliseen pääomaan eikä hengellisiin varoihin, mutta se lisäsi kokemusten kertymään tietoisuuden eloonjäämisestä.

24. Mikä tulee olemaan ikuinen kohtalo, sen määräävät hetki hetkeltä tulokset, jotka saavutetaan päivästä päivään elämällä. Tämän päivän teot ovat huomispäivän kohtalo.

25. Kenenkään suuruus ei niinkään piile siinä, että hänellä on voimaa, kuin tämän voiman viisaassa ja jumalallisessa käyttämisessä.

26. Tietoa voi omata vain sitä jakamalla; sitä varjelee viisaus ja sen sosiaalista rakkaus.

27. Edistyminen edellyttää yksilöllisyyden kehittämistä; keskinkertaisuus etsii jatkuvuutta standardisoinnista.

28. Minkä tahansa väittämän puolustamisen tarve on kääntäen verrannollinen sen sisältämän

only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

48:7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48:7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48:7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48:7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

48:7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth

totuuden määrään.

Tällaista on ensimmäisen mansiomaailman aloittelijoiden työ, kun pitemmälle ehtineet oppilaat myöhemmissä maailmoissa sen sijaan hallitsevat jo kosmisen ymmärryksen ja morontiamotan korkeampia tasoja.

8. MORONTIAETENIJÄT

Siitä hetkestä kun ylösnousemuskuolevaiset valmistuvat mansiomaailmoista, siihen asti kunnes he superuniversumissa ellettävän elämänvaiheen aikana saavuttavat hengen statuksen, heitä nimitetään morontiaetenijöiksi. Matkastanne tämän ihmeellisen rajamaan elämän läpi tulee unohtumaton kokemus, lumoava muisto. Se on se kehitykseen kuuluva portti henkenä vietettävään elämään ja lopulta tapahtuvaan luodun olennon täydellisyys saavuttamiseen, jonka kautta taivasmatkalaiset pääsevät ajallisuuden päämäärään — löytävät Jumalan Paratiisista.

Koko tällä kuolevaisten edistämisen morontia- ja sen jälkeen tulevalle henkijärjestelmällä, tällä taivaaseen nousevien luotujen monivaiheisella universumikoululla, on tarkalleen määrätty ja jumalallinen tarkoituksensa. Luojien suunnitelmana on suoda ajallisuuden luoduille tilaisuus omaksua vähitellen suuruniversumin toiminnan ja hallinnon yksityiskohdat, ja tätä pitkää oppikurssia toteutetaan parhaiten sillä, että eloon jäävän kuolevaisen pitää kiivetä ylös asteittain ja aktuaalisesti osallistua nousun jokaiseen vaiheeseen.

Kuolevaisten eloojäämissuunnitelmalla on käytännöllinen ja hyödyllinen tavoite. Kaikki tämä jumalallinen uurastus ja huoellinen koulutus ei tule osakseen pelkästään siksi, että saisitte jäädä eloon vain loputtomasta autuudesta ja ikuisesta vaivattomuudesta nauttiaksenne. Nykyisen universumiaikakauden horisontin takana on kätkössä transsendenttisen palvelun päämäärä. Jos Jumalten tarkoituksena olisi viedä teidät pelkästään pitkälle ja ikuiselle huviretkelle, he eivät varmaankaan näin laajalti muuttaisi koko maailmankaikkeutta yhdeksi valtavaksi ja monimutkaiseksi käytännöllisen harjoittelun kouluksi, määräisi huomattavaa osaa taivaallisista luoduista opettajiksi ja ohjaajiksi, eivätkä sitten käyttäisi aikakautta toisena jälkeen luotsataksenne teidät yksi kerrallaan tämän jättäjämaailman, kokemuksellisesti opettavan maailmankaikkeuden koulun läpi. Kuolevaisten etenemissuunnitelman eteenpäinvieminen näyttää olevan eräs nykyisen organisoidun maailmankaikkeuden päätehtävistä, ja valtaosa älyllisten luotujen lukemattomista luokista on joko suoraan tai epäsuorasti mukana

contained.

^{48:7.31 (557.15)} Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mota.

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

^{48:8.1 (557.16)} From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

^{48:8.2 (557.17)} There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

^{48:8.3 (558.1)} The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

edistämässä jotakin tämän vähitellen etenevän täydellistämissuunnitelman osa-aluetta.

Kulkiessasi elävän olemassaolon nousevaa asteikkoa kuolevaisesta ihmisestä Jumaluuden syleilyyn sinä itse asiassa elät täydellistyneen luodun olemassaolon jokaiselle mahdolliselle vaiheelle ja tasolle ominaisen elämän nykyisen universumiaikakauden puitteissa. Välimatkaan kuolevaisesta ihmisestä Paratiisin finaliitiksi sisältyy kaikki, mitä nyt voi olla — siihen kuuluu kaikki, mikä tällä hetkellä on älyllisten, täydellistyneiden, finiittisten luotujen eläville luokille mahdollista. Jos Paratiisin finaliittien tulevana määränpäänä on palvelu tällä hetkellä tekeillä olevissa uusissa universeissa, on varmaa, ettei tässä uudessa ja tulevassa luomuksessa ole sellaisia kokemuksellisten olentojen luotuja luokkia, joiden elämänvaiheet poikkeaisivat täysin niistä, joita kuolevaisfinaliitit ovat eläneet jossakin maailmassa ylenevän koulutuksensa osana, yhtenä vaiheena aikakaudet jatkuvassa edistymisessä eläimestä enkeliksi, enkelistä hengeksi ja hengestä Jumalaksi.

[Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

^{48:8.4 (558.2)} In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

^{48:8.5 (558.3)} [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Luku 49. Asutut maailmat

⇐ 048

Urantia-kirjan

050 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 49 ASUTUT MAAILMAT

Osiot

Johdanto

1. Planetaarinen elollisuus
2. Planeettakohtaiset fyysiset tyypit
3. Hengittämättömien maailmat
4. Evolutionaariset tahdolliset luodut
5. Kuolevaisten planetaariset sarjat
6. Maan päällä vietetystä elämästä vapautuminen

PAPER 49 THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

Johdanto

KAIKKI kuolevaisten asuttamat maailmat ovat alkuperältään ja luonteeltaan evolutionaarisia. Nämä sfäärit ovat ajallisuuden ja avaruuden kuolevaissukukuntien taimitarha ja niiden kehityksen kehto. Jokainen ylösnousemuksellisen elollisuuden asuttama yksikkö on tosiasiallinen harjoittelukoulu olemassaolon seuraavana edessä olevaa vaihetta varten, ja tämä pitää paikkansa ihmisten asteittain etenevän Paratiisiin-nousun jokaisen vaiheen osalta; se on aivan yhtä totta, olipa puhe kuolevaisen ensimmäisestä kokemuksesta evolutionaarisella planeetalla tai Melkisedekien viimeisestä universumipäämajan koulusta, jota koulua ylösnousemuskuolevaiset käyvät vasta hieman ennen superuniversumin hallintojärjestelmän piiriin siirtymistään ja ensimmäisen asteen henkiolomuodon saavuttamista.

Kaikki asutut maailmat on taivaallista hallintoa varten ryhmitelty perustasolla paikallisjärjestelmiksi, ja kuhunkin tällaiseen paikallisjärjestelmään kuuluvien evolutionaarien maailmojen lukumäärä rajoittuu noin tuhanteen. Tämä rajoitus on Päivien Muinaisten määräämä, ja se koskee sellaisia aktuaalisia evolutionaarisia

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living.

planeettoja, joilla asuu eloonjäämisen statuksen omaavia kuolevaisia. Tähän ryhmään ei lasketa lopullisesti valoon ja elämään asettuneita maailmoja eikä elollisuuden kehityksessä vielä ihmistä edeltävässä vaiheessa olevia planeettoja.

Satania itse on keskeneräinen järjestelmä, jossa on vain 619 asuttua maailmaa. Tällaiset planeetat numeroidaan sarjoittain, sitä mukaa kun ne rekisteröidään asutuksi maailmoiksi, tahdollisten luotujen asuttamiksi maailmoiksi. Niinpä Urantialle annettiin numero Satanian 606, mikä tarkoittaa, että se on tämän paikallisjärjestelmän 606:s sellainen maailma, jossa elollisuuden pitkä evolutionaarinen kehitysprosessi huipentui ihmisolentojen ilmaantumiseen. Kolmekymmentäkuusi asuttamatonta planeettaa on lähestymässä vaihetta, jossa niihin tuodaan elämä, ja useita ollaan parhailaan valmistelemassa Elämäkantajia varten. Lähes kaksisataa sfääriä on sellaisessa kehitysvaiheessa, että ne muutaman lähimmän vuosimiljoonan kuluessa ovat valmiita elämän juurruttamiseen.

Kaikki planeetat eivät sovellu kuolevaiselollisuuden tyysijaksi. Pienet planeetat, joiden pyörähdysnopeus akselinsa ympäri on suuri, ovat täysin sopimattomia elämän kasvuympäristöksi. Keskusaurinkoa kiertävät planeetat ovat useissa Satanian fyysisissä järjestelmissä asuinpaikoiksi liian suuria; niiden suuri massa tuo mukanaan musertavan painovoiman. Monilla näistä suunnattoman suurista sfääreistä on satelliitteja, joskus puoli tusinaa tai enemmänkin, ja nämä kuut ovat usein kooltaan hyvin lähellä Urantian kokoa, joten ne ovat asutuksen kannalta lähes ihanteellisia.

Satanian vanhin asuttu maailma, maailma numero yksi, on Anova, yksi valtavan suurta pimeää planeettaa kiertävistä neljästäkymmenestä neljästä satelliitista; se saa tosin kolmen naapuriauringon toisistaan poikkeavaa valoa. Anova on pitkälle kehittyneessä edistyneen sivilisaation vaiheessa.

1. PLANETAARINEN ELOLLISUUS

Ajallisuuden ja avaruuden universumit kehittyvät asteittain; elämän — maisen tai taivaallisen — kehityskulku ei ole umpimähkäistä eikä maagista. Kosminen kehitys ei ehkä aina ole ymmärrettävää (ennustettavissa olevaa), mutta sattumaa se ehdottomasti ei ole.

Aineellisen elämän biologinen yksikkö on alkulimaa oleva solu: kemiallisten, sähköisten ja muiden perusenergioiden kommunaalinen yhdistymä. Sen kemialliset kaavat ovat kussakin järjestelmässä erilaisia, ja elävän solun lisääntymismenetelmä on kussakin

Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

49:0.3 (559.3) Satania itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was Urantia given the number 606 of Satania, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of Satania the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of Urantia, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of Satania, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life

paikallisuniversumissa hieman erilainen, mutta Elämäkantajat ovat aina ne elävät katalysoijat, jotka panevat alulle aineellisen elämän alkureaktiot. He ovat elävän aineen energiapiirien alkuunsaattajat.

Kaikissa saman paikallisjärjestelmän maailmoissa on havaittavissa kiistatonta fyysistä samankaltaisuutta. Jokaisella planeetalla on siitä huolimatta oma elollisuuden skaalansa niin, ettei ole kahta maailmaa, joiden kasvisto ja eläimistö ovat täsmälleen samanlaiset. Nämä järjestelmän elollistyyppien planeettakohtaiset muunnelmät johtuvat Elämäkantajien päätöksistä. Mutta nämä olennot eivät ole ailahtelevia eivätkä oikullisia, vaan universumeja hoidetaan lain ja järjestyksen mukaisesti. Nebadonin lait ovat Salvingtonin jumalallisia mandaatteja, ja elämän evolutionaarinen järjestelmä Sataniassa on sopusoinnussa Nebadonin evoluutiomallin kanssa.

Ihmisen kehityksen sääntönä on evoluutio, mutta itse prosessi vaihtelee suuresti eri maailmoissa. Joskus elämä pannaan alulle yhdestä keskuksesta, toisinaan kolmesta, kuten Urantialla tapahtui. Ilmakehällisissä maailmoissa sen alkukotina on tavallisesti meri, mutta ei aina, sillä asia riippuu paljon planeetan fyysisestä tilasta. Elämäkantajilla on elämän alkuunpanotehtävänsä suhteen suuri toimintavapaus.

Planetaarisen elämän kehittämisessä sen kasveina ilmenevä muoto edeltää aina eläinten muodossa tapahtuvaa ilmenemistä, ja kasvikuunta on melkolailla täydelleen kehittynyt, ennen kuin eläinten esityypit siitä erillistyvät. Kaikki eläintyytit kehittyvät edeltävistä, kasvimaailmaa edustavista elollisuuden perusmuotoumista. Niitä ei organisoida erikseen.

Elollisuuden kehityksen varhaisvaiheet eivät kaikilta osin käy yksiin nykyisten näkemysten kanssa. Kuolevainen ihminen ei ole evoluution sattuma. On olemassa täsmällinen järjestelmä, universaalinen laki, joka määrittää, miten elämää koskeva planeettakohtainen suunnitelma avaruuden sfääreillä toteutuu. Aika ja tietyn lajin runsas jälkeläistuotanto eivät ole ratkaisevia tekijöitä. Hiiret lisääntyvät paljon elefanteja nopeammin, elefantit kuitenkin kehittyvät nopeammin kuin hiiret.

Planeetan kehitysprosessi sujuu hyvässä järjestyksessä ja hallitusti. Korkeampien organismien kehittyminen elollisuuden alemmista ryhmittymistä ei ole sattumanvaraista. Johonkin valikoituun lajiin sisältyvän elämänplasma tiettyjen suotuisten perintöainesten tuhoutuminen kuitenkin joskus hetkellisesti viivästyttää evolutionaarista edistymistä. Ihmisen evoluutioon kuuluvan yhden ainoan korkealaatuisen

Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

49:1.6 (560.5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident.* There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

49:1.7 (560.6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasma carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These

perintötekijän menettämisestä johtuvan vahingon korjaaminen vaatii joskus aikakauden toisensa perään. Tällaisia elävän protoplasman oivallisia ja muihin nähden verrattomampia perintöaineiksia tulisi suojella tarkkaan ja järkevästi, heti kun sellaisia ilmaantuu. Ja useimmissa asutuissa maailmoissa näitä korkeammanlaatuisia elämän potentiaaleja pidetäänkin huomattavasti suuremmassa arvossa kuin Urantialla.

2. PLANEETTAKOHTAISET FYYSISET TYYPIT

Kussakin järjestelmässä on kasvi- ja eläinmaailman standardi- ja perusmalli. Mutta Elämäkantajat joutuvat usein pakostakin muuntelemaan näitä perusmalleja mukauttaakseen ne avaruuden lukuisissa maailmoissa kohtaamiinsa monenlaisiin fyysisiin olosuhteisiin. He vaalivat yleisluontoista, paikallisjärjestelmiin tarkoitettua kuolevaisluotujen tyyppiä, mutta on olemassa seitsemän toisistaan erottuvaa fyysistä tyyppiä sekä tuhansittain näiden seitsemän selvästi erottuvan erilaistuman vähäisempiä muunnoksia:

1. Ilmakehätyypit.
2. Elementtityypit.
3. Gravitaatiotyypit.
4. Lämpötilatyypit.
5. Sähkötyypit.
6. Energianottomat.
7. Nimeämättömät tyypit.

Satanian järjestelmässä esiintyy kaikkia näitä tyyppiä ja lukuisia niiden välillä olevia ryhmiä, olkoonkin että jotkin niistä ovat edustettuina varsin harvalukuisesti.

1. Ilmakehätyypit. Fyysiset erot kuolevaisten asuttamien maailmojen välillä määräytyvät pääasiassa ilmakehän laadun perusteella. Muut elollisuuden planeettakohtaiseen erilaistumiseen vaikuttavat tekijät ovat suhteellisen vähäisiä.

Ilmakehän osalta Urantialla nykyisin vallitseva tilanne on hengittävän ihmistyyppin olemassaolon kannalta miltei ihanteellinen, mutta ihmistyyppi on sillä tavoin muunneltavissa, että se voi elää sekä hyvin tiheään että hyvin ohuen ilmakehän omaavilla planeetoilla. Nämä muunnelmat ulottuvat myös eläinkuntaan, jonka suhteen eri asuttujen sfäärien välillä esiintyy suuria eroavuuksia. Sekä tiheä- että harvailmakehäisissä maailmoissa esiintyy eläinkunnan kohdalla hyvin laajaa modifioitumista.

Noin kaksi ja puoli prosenttia Satanian ilmakehätyypeistä on alihengittäjiä, noin viisi

selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (560.7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of minor variants of these seven outstanding differentiations:

- 49:2.2 (561.1) 1. Atmospheric types.
- 49:2.3 (561.2) 2. Elemental types.
- 49:2.4 (561.3) 3. Gravity types.
- 49:2.5 (561.4) 4. Temperature types.
- 49:2.6 (561.5) 5. Electric types.
- 49:2.7 (561.6) 6. Energizing types.
- 49:2.8 (561.7) 7. Unnamed types.

49:2.9 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:2.10 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:2.11 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers,

prosenttia ylihengittäjiä ja yli yhdeksänkymmentäyksi prosenttia keskihengittäjiä. Nämä vastaavat yhteensä yhdeksääkymmentäkahdeksaa ja puolta prosenttia Satanian maailmoista.

Urantian rotujen kaltaiset olennot luokitellaan keskihengittäjiin; edustatte kuolevaisolomuodon keskitasoista eli tyypillistä hengitysjärjestelmää. Mikäli älyllisiä luotuja esiintyisi planeetalla, joka ilmakehän osalta muistuttaa lähinaapurianne Venusta, he kuuluisivat ylihengittäjien ryhmään, kun taas sellaisen planeetan asukkaat, jonka ilmakehä olisi yhtä harva kuin ulomman naapurinne Marsin ilmakehä, määriteltäisiin alihengittäjiksi.

Jos kuolevaisia sattuisi asumaan planeetalla, joka teidän Kuunne tavoin olisi ilmaton, he kuuluisivat erilliseen hengittämättömien luokkaan. Tämä tyyppi edustaa radikaalia eli äärimmilleen vietyä mukautumista planetaariseen ympäristöön, ja käsittelemme sitä erikseen. Hengittämättömien osalle tulevat jäljellä olevat puolitoista prosenttia Satanian maailmoista.

2. Elementtityypit. Nämä erilaistumat koskevat kuolevaisten suhdetta veteen, ilmaan ja maahan, ja älyllinen elollisuus jakautuu neljään toisistaan erottuvaan lajiin sen mukaan, miten se suhteutuu näihin elinympäristöihin. Urantian rodut kuuluvat maalla elävään luokkaan.

Teidän on melko mahdotonta hahmottaa mielessänne joidenkin maailmojen alkuaikojen ympäristöolosuhteita. Kehittyvän eläinmaailman on näiden epätavallisten olosuhteiden johdosta välttämätöntä pysytellä merellisessä lastenkarissaan pitempään kuin planeetoilla, jotka jo varhain tarjoavat suotuisan, maasta ja ilmakehästä koostuvan ympäristön. Toisaalta taas joissakin ylihengittäjien maailmoissa, silloin kun kyseinen planeetta ei ole liian suuri, on toisinaan tarkoituksenmukaista saada aikaan kuolevaistyyppi, joka kykenee vaivattomaan ilmassaliikkumiseen. Toisinaan nämä ilmassapurjehtijat ilmaantuvat vedessä elävien ja maalla elävien ryhmien välillä, ja he elävät aina osittain maalla ja heistä kehittyä lopulta maalla asuvia. Mutta joissakin maailmoissa he lentävät pitkään, vielä senkin jälkeen kun heistä on tullut maatyypin kuuluvia olentoja.

On sekä hämmästyttävää että huvittavaa tarkkailla alkukantaisen ihmissuvun varhaissivilisaation muotoutumista, jossakin tapauksessa ilmassa ja puiden latvuksissa ja toisessa tapauksessa keskellä suojaisten trooppisten altainen matalia vesiä, sekä tällaisten epätavallisten sfäärien alkurotujen merellisten puutarhojen pohjalla, reunoilla ja rannoilla. Urantiallakin oli pitkä kautensa, jonka kuluessa alkukantainen ihminen säilytti olemassaolonsa ja

about five per cent superbreaters, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) 2. *The elemental types.* These differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreaters, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal

kehitti alkeellista sivilisaatiotaan elämällä enimmältään latvustoissa, kuten tekivät hänen varhaisemmat, puussa eläneet esivanhempansa. Ja Urantialla teillä on edelleen ryhmä pikkunisäkkäitä (lepakkojen heimo), jotka ovat ilmassapurjehtijoita, ja meressä elävät hylkeenne ja valaanne kuuluvat nekin nisäkkäiden luokkaan.

Satanian elementtityypeistä seitsemän prosenttia on vesityyppejä, kymmenen prosenttia ilma-, seitsemänkymmentä prosenttia maa- ja kolmestoista prosenttia sekä maa- että ilmatyyppiä. Mutta nämä varhaisina älyllisinä luotuina ilmenevät modifikaatiot eivät ole ihmiskaloja eivätkä ihmislintuja. He ovat ihmistyyppisiä ja esi-ihmistyyppisiä, ei superkaloja eikä ylevöityneitä lintuja, vaan kiistattomasti kuolevaisia.

3. Gravitaatiotyytit. Luomissuunnitelmaa modifioiden älyllisistä olennoista konstruoidaan sellaisia, että he voivat toimia vaivatta sekä Urantiaa pienemmillä että sitä suuremmilla sfääreillä, ja näin heidät tietysti määrin mukautetaan kooltaan ja tiheydeltään epäihanteellisten planeettojen painovoimaan.

Kuolevaisten eri planeettakohtaiset tyypit ovat ruumiinpituudeltaan toisistaan poikkeavia. Nebadonissa kuolevaisten keskipituus on hieman yli kaksi metriä. Joitakin suurempia maailmoja kansoittavat olennot, jotka ovat pituudeltaan vain noin seitsemänkymmentäviisi senttimetriä. Jos äsken mainittua ruumiinpituutta pidetään lähtökohtana, päästään tässä kysymyksessä keskikokoisten planeettojen keskimääräispituuksien kautta pienempien asuttujen sfäärien noin kolmen metrin pituuteen. Sataniassa on vain yksi rotu, jonka pituus on alle satakaksikymmentä senttimetriä. Kahtakymmentä prosenttia Satanian asutuista maailmoista kansoittavat kuolevaiset, jotka edustavat suuremmilla ja pienemmillä planeetoilla asuvia modifioituja gravitaatiotyyppisiä.

4. Lämpötilatyytit. On mahdollista luoda eläviä olentoja, jotka voivat sietää sekä paljon korkeampia että paljon matalampia lämpötiloja kuin on se lämpötilan vaihtelualue, jossa Urantian rodut elävät. Olennot jakautuvat viiteen erilliseen luokkaan heitä lämmönsäätelymekanismin perusteella luokiteltaessa. Tässä asteikossa Urantian rodut ovat numeroa kolme. Kolmeakymmentä prosenttia Satanian maailmoista kansoittavat modifioituihin lämpötilatyyppisiin kuuluvat rodut. Kaksitoista prosenttia kuuluu korkeampien lämpötilan vaihtelurajojen piiriin, kahdeksantoista prosenttia alempiin — verrattuina urantialaisiin, jotka toimivat keskilämpötilaryhmässä.

5. Sähkötyypit. Maailmojen sähköinen, magneettinen ja elektroninen käyttäytyminen vaihtelee suuresti. Elämästä, josta kuolevaiset

ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

49:2.19 (562.3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

49:2.20 (562.4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49:2.21 (562.5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:2.22 (562.6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential

koostuvat, on olemassa kymmenen konstruktia, ja ne on muovattu eri tavoin kestäväksi kullekin sfäärille ominaista energiaa. Nämä kymmenen muunnelmaa reagoivat hieman eri tavoin myös tavallisen auringonvalon kemiallisiin säteisiin. Mutta älylliseen tai hengelliseen elämään nämä vähäiset fyysiset muunnokset eivät vaikuta millään tavoin.

Kuolevaiselollisuuden sähköryhmittymistä miltei kaksikymmentäkolme prosenttia kuuluu luokkaan numero neljä eli Urantian tyyppiä edustavan olemassaolomuodon piiriin. Nämä tyypit jakautuvat täysin prosentein ilmoitettuna seuraavasti: numero 1, yksi prosentti; numero 2, kaksi prosenttia; numero 3, viisi prosenttia; numero 4, kaksikymmentäkolme prosenttia; numero 5, kaksikymmentäseitsemän prosenttia; numero 6, kaksikymmentäneljä prosenttia; numero 7, kahdeksan prosenttia; numero 8, viisi prosenttia; numero 9, kolme prosenttia; numero 10, kaksi prosenttia.

6. Energianottomatyytit. Kaikki maailmat eivät ole samankaltaisia siinä mielessä, miten olentojen energiansisäänotto tapahtuu. Kaikissa asutuissa maailmoissa ei ole sellaista hengityksen avulla tapahtuvaan kaasujen vaihtoon soveltuvaa ilmakehän valtamerta, jollainen on Urantialla. Monien planeettojen varhaisemmat ja myöhemmät vaiheet ovat sellaisia, ettei niillä voisi elää tämänhetkiseen olentoluokkaasi kuuluvia olentoja. Ja milloin hengitykseen liittyvät planetaariset tekijät ovat hyvin korkeita tai hyvin matalia, mutta älyllisen elollisuuden kaikki muut edellytykset ovat riittävät, silloin Elämäkantajat useinkin juurruttavat tällaiseen maailmaan kuolevaisolomuodon muunnelman: olentoja, jotka kykenevät suorittamaan elintoimintojensa edellyttämän aineenvaihdunnan suoraan valoenergian ja Fyysisten Päävalvojen suorittamien voiman ensikäden muodonmuutosten avulla.

Eläinten ja kuolevaisten ravitsemuksen alalla esiintyy kuutta eri tyyppiä: Alihengittäjät käyttävät ravitsemuksen ensimmäistä tyyppiä, merien asukkaat toista, keskienhengittäjät kolmatta, niin kuin Urantialla. Ylihengittäjät käyttävät energian sisäännoton neljättä tyyppiä, ja hengittämättömät käyttävät ravitsemuksen ja energian viidettä luokkaa. Energianoton kuudes menetelmä rajoittuu keskiväliolentoihin.

7. Nimeämättömät tyypit. Planetaarisessa elollisuudessa esiintyy vielä lukuisia muitakin fyysisiä variaatioita, mutta kaikissa näissä eroavuuksissa on kysymys yksinomaan anatomisista modifikaatioista, fysiologisesta erilaistumisesta ja sähkökemiallisesta sopeutumisesta. Tällaiset poikkeavuudet eivät koske älyllistä eivätkä hengellistä elämää.

energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:2.23 (562.7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:2.24 (563.1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

49:2.25 (563.2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3) 7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. HENGITTÄMÄTTÖMIEN MAAILMAT

Asuttujen planeettojen enemmistöä kansoittavat älyllisten olentojen hengittävät tyypit. Mutta on olemassa myös kuolevaisluokkia, jotka pystyvät elämään vähäilmaisissa tai kokonaan ilmatomissa maailmoissa. Alle seitsemän prosenttia Orvontonin asutuista maailmoista lukeutuu tähän tyyppiin. Nebadonissa tämä prosenttiluku on vähemmän kuin kolme. Koko Sataniassa on vain yhdeksän tällaista maailmaa.

Sataniassa on näin harvoja hengittämättömien olentotyyppien asuttamia maailmoja siksi, että tässä melko äskettäin organisoidussa Norlatiadekin lohkoissa on vielä runsaasti meteoreihin kuuluvia avaruuden kappaleita. Ja maailmoin, joista suojelevan kitkaesteen muodostava ilmakehä puuttuu, kohdistuu näiden avaruuden vaeltelijoiden lakkaamaton pommitus. Jotkin komeetat koostuvat nekin meteoriparvista, mutta yleensä ne ovat hajonneita pienempiä ainekasautumia.

Urantian ilmakehään tunkeutuu joka päivä miljoonittain meteoriitteja noin kolmensadankahdenkymmenen kilometrin sekuntivauhtia. Edistyneiden rotujen on hengittämättömien maailmoissa tehtävä paljon suojautuakseen meteorien aiheuttamilta vahingoilta. He valmistavat sähkölaitteita, jotka toimivat siten, että ne kuluttavat meteorit loppuun tai johtavat ne muualle. He joutuvat suureen vaaraan uskaltautuessaan näiden suojavöhykkeiden ulkopuolelle. Näihin maailmoin kohdistuu myös tuhoisia sähkömyrskyjä, jollaiset ovat Urantialla tuntemattomia. Aikoina, jolloin hirvittävää energian vaihtelua esiintyy, asukkaiden on etsittävä turvaa suojaavasti eristetyistä erikoisrakennelmista.

Elämä hengittämättömien maailmoissa on varsin toisenlaista kuin Urantialla. Hengittämättömät eivät syö ruokaa eivätkä juo vettä, toisin kuin Urantian rodut. Näiden erikoistuneiden ihmisten hermoston, lämmönsäätelymekanismien ja aineenvaihdunnan reaktiot eroavat perin pohjaisesti Urantian kuolevaisten vastaavista toiminnoista. Miltei jokainen elintoiminto on suvunjatkamista lukuun ottamatta erilainen, ja onpa jälkeläistuntuottamismenetelmissäkin jonkin verran eroja.

Hengittämättömien asuttamien maailmojen eläinlajit eroavat perusteellisesti ilmakehällisillä planeetoilla tavattavista eläinlajeista. Hengittämättömien elintapa poikkeaa ilmakehällisen maailman olemassaolontekniikasta. Yksinpä eloonjäämisenkin osalta nämä ihmiset ovat erilaisia, sillä he ovat ehdokkaita Henkeen tapahtuvaan fuusioon. Kaikesta huolimatta nämä

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4) The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5) There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6) Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:3.4 (563.7) Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:3.5 (564.1) On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same

olennot nauttivat elämästä, suorittavat oman maailmansa toimia ja kokevat samoja suhteellisia koettelemuksia ja iloja kuin ilmakehällisissäkin maailmoissa elävät kuolevaiset. Hengittämättömät eivät mieleltään ja luonteeltaan poikkea muista kuolevaistypeistä.

Saattaisitte tuntea suurempaakin kiinnostusta tämän kuolevaistyyppin planetaarista käyttäytymistä kohtaan, sillä tällainen olentojen rotu asuu erällä varsin lähellä Urantiaa olevalla sfäärillä.

4. EVOLUTIONAARISET TAHDOLLISET

LUODUT

Eri maailmojen kuolevaisten, samoihin älyllisiin ja fyysisiin tyypeihin kuuluvien, välillä vallitsee suuria eroja, mutta kaikki tahdollisen olennon arvoaseman omaavat kuolevaiset ovat pystyasentoisia eläimiä, kaksijalkaisia.

Evolutionaarisia perusrotuja on kuusi: kolme primaarista — punainen, keltainen ja sininen; ja kolme sekundääristä — oranssi, vihreä ja indigo. Useimmissa asutuissa maailmoissa esiintyy kaikkia näitä rotuja, mutta monilla kolmiaivoisten planeetoilla asuu vain kolmea primaarista tyyppiä. Myös muutamissa paikallisjärjestelmissä on vain nämä kolme rotua.

Ihmisen fyysisiä erikoisasteja on keskimäärin kaksitoista, joskin kolmiaivoisten kuolevaisten erikoisastit kattavat yksi- ja kaksiaivoisten tyyppien aistien alaa hieman laajemman alueen, he nimittäin voivat nähdä ja kuulla huomattavasti Urantian rotuja enemmän.

Lapset syntyvät tavallisesti yksittäin niin, että useampien lasten samanaikainen syntyminen on poikkeus, ja perhe-elämä on kaiken tyyppisillä planeetoilla kokolailla yhdenmukaista. Sukupuolten tasa-arvo vallitsee kaikissa edistyneissä maailmoissa; mies ja nainen ovat mielenlahjoiltaan ja hengelliseltä statukseltaan samanarvoisia. Planeetta ei mielestämme ole noussut barbariasta niin kauan, kuin toinen sukupuoli pyrkii tyrannisoimaan toista. Tämä luodun kokemukseen kuuluva aspekti kohenee Aineellisen Pojan ja Tyttären saapumisen jälkeen aina huomattavasti.

Kaikilla auringon valaisemilla ja lämmittämällä planeetoilla esiintyy vuodenaikojen ja lämpötilan vaihteluja. Maanviljely on yleistä kaikissa ilmakehällisissä maailmoissa. Maan viljeleminen on ainoa toiminta, joka on kaikkien tällaisten planeettojen edistyville roduille yhteistä.

Planeetan varhaisvaiheissa kaikki kuolevaiset käyvät samanlaiset yleiset taistelut mikroskooppisen pieniä vihollisia vastaan kuin te nyt käytte Urantialla, vaikkakaan eivät kenties yhtä

relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies

laajassa mitassa. Elämän pituus vaihtelee eri planeetoilla primitiivisten maailmojen kahdestakymmenestäviidestä vuodesta aina edistyneempien ja vanhempien sfäärien viiteensataan vuoteen.

Ihmiset ovat laumaolentoja ja ryhmittyvät sekä heimoiksi että roduiksi. Nämä erilaisiin ryhmiin jakautumiset kuuluvat myötäsyttyisesti heidän alkuperäänsä ja luonteenlaatuunsa. Vasta edistynyt sivilisaatio ja asteittainen hengellistyminen voivat muuntaa näitä tendenssejä. Asuttujen maailmojen sosiaaliset, taloudelliset ja hallinnolliset ongelmat vaihtelevat planeettojen iän mukaan sekä sen mukaan, missä määrin jumalallisten Poikien toinen toistaan seuraavat vierailut ovat niihin vaikuttaneet.

Mieli on Äärettömän Hengen antama lahja, ja se toimii erilaisissa ympäristöissä aivan samalla tavoin. Kuolevaisten mieli on muutamista paikallisjärjestelmien tahdollisten luotujen fyysiselle olemukselle luonteenomaisista rakenteellisista ja kemiallisista eroavuuksista huolimatta samankaltainen. Henkilökohtaisista tai fyysisistä planeettakohtaisista eroavuuksista huolimatta kaikkien näiden eri kuolevaisluokkien mentaalinen elämä on sangen samankaltaista, ja niiden välittömästi kuoleman jälkeen seuraavat elämänvaiheet muistuttavat suuresti toisiaan.

Mutta kuolevaisen mieli, joka on ilman kuolematonta henkeä, ei voi jäädä eloon. Ihmisen mieli kuolee; lahjaksi saatu henki vain on kuolematon. Eloonjääminen riippuu Suuntaajan hoivassa tapahtuvasta hengellistymisestä — kuolematoman sielun syntymisestä ja kehittämisestä; ainakaan mitään vihamielisyyttä ei saa olla kehittynyt Suuntaajan tehtävää kohtaan, joka on aineellisen mielen hengellisen muodonmuutoksen aikaansaaminen.

5. KUOLEVAISTEN PLANETAARISET SARJAT

On jossakin määrin vaikeaa laatia todellisuudenmukaista esitystä kuolevaisten planetaarisista sarjoista, koska tiedätte niistä niin kovin vähän ja koska variaatioita on niin lukuisasti. Kuolevaisia luotuja voidaan kuitenkin tutkia monista näkökulmista, muiden muassa seuraavista:

1. Mukautuminen planeetalla vallitsevaan ympäristöön.
2. Aivotyyppien mukaiset sarjat.
3. Hengen vastaanottamisen mukaiset sarjat.
4. Planetaaristen kuolevaisten aikakaudet.
5. Luotujen keskinäisen samanlaisuuden mukaiset sarjat.

on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3)* 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4)* 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5)* 3. Spirit-reception series.
- 49:5.5 (565.6)* 4. Planetary-mortal epochs.
- 49:5.6 (565.7)* 5. Creature-kinship serials.

6. Suuntaajaanfuusioitumisen mukaiset sarjat.

7. Menetelmät, joilla vapaudutaan maan päällä vietetystä elämästä.

Seitsemän superuniversumin asuttuja sfäärejä kansoittavat kuolevaiset, jotka kuuluvat samanaikaisesti yhteen tai useampaan näistä seitsemästä yleisluontoisesta, evolutionaarisista luoduista koostuvan elollisuuden luokasta. Mutta näissä yleisluokituksissa ei vielä oteta huomioon sellaisia olentoja kuin midsoniitteja eikä eräitä muitakaan älyllisen elollisuuden muotoja. Näissä kertomuksissa käsiteltyjä asuttuja maailmoja kansoittavat evolutionaariset kuolevaisluodut, mutta on olemassa muitakin elollisuuden muotoja.

1. Mukautuminen planetaariseen ympäristöön. On olemassa kolme asuttujen maailmojen yleisryhmää, jos ajatellaan luoduista koostuvan elollisuuden mukautumista planetaariseen ympäristöön: normaali mukautumisryhmä, äärimmilleen vietyä mukautumista edustava ryhmä ja kokeellinen ryhmä.

Normaali mukautuminen planeetoilla vallitseviin olosuhteisiin noudattaa edellä käsiteltyjä, yleisiä fyysisiä malleja. Hengittämättömien maailmat ovat tyypiesimerkki radikaalista eli äärimmilleen viedystä sopeutumisesta, mutta tähän ryhmään sisältyy myös muita tyyppisiä. Kokeelliset maailmat soveltuvat tyypillisille elollismuodoille yleensä ihanteellisesti, ja Elämäntekijät pyrkivät näillä desimaaliplaneetoilla tuottamaan hyödyllisiä muunnoksia elämän vakiokaavoista. Koska maailmanne on kokeiluplaneetta, se eroaa merkittävästi Satanian sisäsfääreistään. Urantialla on esiintynyt monia sellaisia elollisuuden muotoja, joita ei tavata muualta, toisaalta monet muualla yleiset lajit puuttuvat teidän planeetaltanne.

Kaikki maailmat, joissa elämää on muunneltu, on Nebadonin universumissa kytketty sarjallisesti yhteen, ja ne muodostavat erityisten universumiasioiden toimikentän, josta tähän tehtävään määrätty hallintoviranomaiset huolehtivat. Ja kaikkia näitä kokeellisia maailmoja käy määrääjain tarkastamassa joukko universumin ohjaajia päällikkönään finaliittiveteraani, joka tunnetaan Sataniassa Tabamantiana.

2. Aivotyyppien mukaiset sarjat. Kuolevaisten ainoa fyysinen yhtäläisyys on aivo- ja hermojärjestelmä. Aivomekanismin osalta olemassa on kuitenkin kolme perusjärjestelyä: yksi-, kaksi- ja kolmiaivoiset tyytit. Urantialaiset ovat kaksiaivoista tyyppiä, jonkin verran mielikuvituksekkaita, seikkailunhaluisempia ja

49:5.7 (565.8) 6. Adjuster-fusion series.

49:5.8 (565.9) 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11) 1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12) Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

49:5.12 (565.13) In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less

filosofisempia kuin yksiaivoiset kuolevaiset, mutta toisaalta jossakin määrin vähemmän hengellisiä, eettisiä ja palvonnallisia kuin kolmiaivoiset luokat. Nämä aivojen suhteen esiintyvät eroavuudet ovat ominaisia jo ihmistä edeltäville eläineksistensseille.

Kaksipuoliskoista tyyppiä olevan urantialaisen aivokuoren perusteella voitte analogian avulla käsittää jotakin yksiaivoisesta tyypestä. Kolmiaivoisten luokkien kolmannet aivot ovat käsitettävissä parhaiten, kun ne ajatellaan alempien aivokerrostenne eli aivojen alkeismuodon kehittymäksi, joka on kehittynyt sellaiseen pisteeseen, että se toimii pääasiassa fyysisten toimintojen valvojana ja vapauttaa näin kahdet ylemmät aivot korkeampiin tehtäviin: toiset älyllisiin toimintoihin ja toiset toimintoihin, jotka merkitsevät Ajatuksensuuntaajan hengellisenä vastapuolena olemista.

Vaikka yksiaivoisten rotujen maalliset saavutukset ovat kaksiaivoisten luokkien saavutuksia hieman rajoittuneempia, toisaalta kolmiaivoisten ryhmän asuttamilla vanhemmilla planeetoilla esiintyy kulttuureja, jotka ällistyttäisivät urantialaisia ja jotka keskinäisessä vertailussa saattaisivat sivilisaationne jossain määrin häpeään. Mekaanisen kehityksen ja aineellisen kulttuurin, jopa älyllisen edistyksen, alalla kaksiaivoisten kuolevaisten maailmat pystyvät samaan kuin kolmiaivoisten sfäärit. Mutta mielen korkeammassa hallinnassa samoin kuin älyllisen ja hengellisen keskinäisen vastaavuuden kehittämisessä olette hieman heikompia.

Kaikissa tällaisissa vertailevissa arvioinneissa, jotka koskevat jonkin maailman tai maailmaryhmän älyllistä edistystä tai hengellisiä saavutuksia, olisi tasapuolisuuden nimessä otettava huomioon planeetan ikä; paljon, hyvin paljon riippuu iästä, biologisten kohentajien antamasta avusta sekä jumalallisten Poikien eri luokkien sittemmin seuraavista tehtäväkäynneistä.

Vaikka kolmiaivoiset ihmiset kykenevät yksitai kaksiaivoisiin luokkiin verrattuina jossakin määrin korkeampaan planetaariseen kehitykseen, niillä kaikilla on kuitenkin samantyyppinen elämänplasma, ja ne kaikki suorittavat planetaariset toimensa varsin yhdenmukaisesti, suunnilleen kuten urantialaiset. Nämä kuolevaisten kolme tyyppiä ovat levinneet paikallisjärjestelmien kaikkiin maailmoin. Planeetoilla vallitsevilla olosuhteilla oli useimmissa tapauksissa hyvin vähäinen vaikutus Elämänkantajien päätöksiin, kun he kaavailivat näitä erilaisia kuolevaisluokkia eri maailmoin. Elämänkantajien oikeutena on mainittujen kaavailujen laatiminen ja niiden toteuttaminen.

Ylösousemuksellisen elämänvaiheen osalta nämä kolme luokkaa ovat tasavertaisia. Kunkin

spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2) From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvement of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocation, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of

luokan on käytävä läpi sama älyllinen kehitystestit ja läpäistävä samat hengellisen edistymisen testit. Näihin erilaisiin maailmoin kohdistuva järjestelmän hallinto ja konstellation ylivalvonta ovat yhtä erottelemattomia; Planeettaprinssien hallintojärjestelmät ovat nekin toistensa kaltaisia.

3. Hengen vastaanottamisen mukaiset sarjat. On olemassa kolme mielen rakenteen ryhmää siltä osin, kun kysymyksessä on yhteys henkiasioihin. Tämä luokitus ei riipu siitä, kuuluuko kuolevainen yksi-, kaksi- vai kolmiaivoiseen luokkaan. Kysymys on ensi sijassa rauhaskemiasta, eritoten tiettyjen aivolisäkkeeseen verrattavien rauhasen rakenteesta. Joidenkin maailmojen roduilla on yksi rauhanen, toisissa maailmoissa niitä on urantilaisten tapaan kaksi, mutta on myös sfäärejä, joiden roduilla näitä ainutlaatuisia elimiä on kolmittain. Tällä erilaisella kemiallisella varustuksella on selvästikin tietty vaikutus luontaiseen mielikuviin ja hengelliseen vastaanottavuuteen.

Henkeen kohdistuvan vastaanottavuuden mukaan luokitelluista tyypeistä kuusikymmentäviisi prosenttia kuuluu Urantian rotujen tapaan toiseen ryhmään. Kaksitoista prosenttia kuuluu ensimmäiseen tyyppiin, joka on luontaisesti vähemmän vastaanottavaista, kun taas kaksikymmentäkolme prosenttia on maan päällä vietettävän elämän aikana muita hengellisemmin suuntautunutta. Mutta tällaiset eroavaisuudet eivät säily luonnollisen kuoleman yli, vaan kaikki nämä rodulliset erot kuuluvat pelkästään lihalliseen elämänvaiheeseen.

4. Planetaaristen kuolevaisten aikakaudet. Tässä luokituksessa otetaan huomioon toisiaan seuraavat ajalliset tuomiokaudet siinä mielessä, miten ne vaikuttavat ihmisen maiseen statukseen ja hänen kykynsä ottaa vastaan taivaallista hoivaa.

Elämäkantajat toimivat planeetoilla elämän alkuunpanijoina, ja he valvovat sen kehitystä vielä jonkin aikaa, sen jälkeen kun kuolevainen ihminen on evoluution tietä ilmaantunut. Ennen kuin Elämäkantajat poistuvat planeetalta, he asettavat Planeettaprinssin asianmukaisesti maailman hallitsijan virkaan. Tämän hallitsijan mukana saapuu täysi kiintöellinen hänen alaisiaan apujoukkoja ja hoivaavia auttajia, ja ensimmäinen elävien ja kuolleiden tuomitseminen pannaan toimeen hänen saapumisensa myötä.

Sitten kun ihmiset ovat liittyneet ryhmiksi, tämä Planeettaprinssi saapuu panemaan alulle ihmiselle ominaisen sivilisaation ja pystyttämään ihmisyyteiskunnan. Sekasortoinen maailmanne ei ole mikään Planeettaprinssien hallituskauden varhaisvaiheiden kriteeri, sillä kyseinen hallinto oli

development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566.7)

3. *Spirit-reception series.* There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8)

Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1)

4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2)

Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3)

With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your

ehtinyt Urantialla tuskin alkua pidemmälle, kun Planeettaprinssinne Caligastia satoi kohtalonsa Järjestelmän Hallitsijan Luciferin kapinaan. Aina siitä lähtien planeettanne on noudattanut myrskyisää kurssia.

Rodullinen kehitys saavuttaa normaalissa evolutionaarisessa maailmassa luonnonmukaisen biologisen huippunsa Planeettaprinssin hallintokaudella, ja pian sen jälkeen Järjestelmän Hallitsija lähettää kyseiselle planeetalle Aineellisen Pojan ja Tyttären. Nämä muualta tuodut olennot palvelevat biologisina kohentajina. Se, että he Urantialla epäonnistuivat tehtävässään, mutkisti planeettanne historiaa entisestään.

Ihmissuvun äyllisen ja eettisen edistymisen edettyä niin pitkälle kuin se evoluution tietä on mahdollista saapuu Paratiisin Avonaali-Poika hallinnolliselle tehtäväkäynnille. Ja myöhemmin, kun tällaisen maailman hengellinen status on lähestymässä rajaa, joka on luonnollista tietä saavutettavissa, planeetalla vierailee Paratiisin lahjoittautuva Poika. Lahjoittautuvan Pojan päätehtävänä on vakiinnuttaa planeetan status, päästää Totuuden Henki planetaariseen toimintaan, ja saada tällä tavoin aikaan Ajatuksensuuntaajien yleismaailmallinen tuleminen.

Urantia muodostaa tässä taas poikkeuksen. Maailmaanne ei nimittäin ole koskaan suoritettu hallinnollista tehtäväkäyntiä. Lahjoittautunut Poikanne ei myöskään ollut Avonaalien yhteisöstä, vaan planeettanne osaksi tuli erityinen kunnia, sillä siitä tuli Hallitsija-Pojan, Nebadonin Mikaelin, kuolevaisen hahmossa viettämän elämän aikainen kotiplaneetta.

Jumalan Poikien kaikkien toistan toistaan seuraavien yhteisöjen antaman hoivan tuloksena asutut maailmat edistyneine rotuineen alkavat lähestyä planetaarisen kehityksen huippukohtaa. Tällaiset maailmat kypsyvät nyt kaiken huipennuksena olevaan tehtäväkäyntiin: Kolminaisuuden Opettaja-Poikien saapumiseen. Tämä Opettaja-Poikien aikakausi on eteinen lopulliseen planetaariseen aikakauteen, evolutionaariseen ihannetilaan: valon ja elämän aikakauteen.

Tähän ihmisten luokitukseen kiinnitetään erityistä huomiota eräässä jälkepäin seuraavassa luvussa.

5. Luotujen keskinäiseen samankaltaisuuteen perustuvat sarjat. Planeettoja ei ole organisoitu pelkästään pystysuunnassa järjestelmiksi, konstellaatioiksi ja niin edelleen, vaan universumin hallinto tarjoaa puitteet myös vaakatasoisiin ryhmytyksiin tyyppiin, sarjan ja muiden yhdistävien tekijöiden perusteella. Tämä universumin lateraalinen hallinto liittyy aivan erityisesti niiden keskenään samankaltaisten toimintojen

Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons. This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different

koordinoimiseen, joista eri sfääreillä on huolehdittu itsenäisesti. Näitä toisiinsa liittyviä universumiluotujen luokkia käyvät määrääjain tarkastamassa tietyt monikoosteiset, korkeiden persoonallisuuksien joukkokunnat pitkän kokemuksen omaavien finaliittien johdolla.

Mainittuja sukulaisuustekijöitä ilmenee kaikilla tasoilla, sillä samankaltaisuuteen perustuvia sarjoja esiintyy niin ei-ihmispersoonallisuuksien kuin kuolevaistenkin luotujen keskuudessa, jopa ihmis- ja ihmisen yläpuolella olevien luokkien välillä. Älylliset olennot ovat pystysuuntaisesti sukua toisilleen kahdessatoista suuressa ryhmässä, joista kuhunkin kuuluu seitsemän pääjakautumaa. Näiden ainutlaatuisella tavalla toisiinsa liittyvistä elävistä olennoista koostuvien ryhmien koordinointi tapahtuu luultavasti jollakin Korkeimman Olennon menetelmällä, jota ei täysin ymmärretä.

6. Suuntaajaanfuusioitumisen mukaiset sarjat. Kaikkien kuolevaisten hengellinen luokitus tai ryhmitys heidän fuusiota edeltävän kokemuksensa aikana määräytyy täysin sen mukaan, mikä persoonallisuuden status on suhteessa sisäiseen Salaperäiseen Opastajaan. Miltei yhdeksääkymmentä prosenttia Nebadonin asutuista maailmoista kansoittavat Suuntaajaan fuusioituvat kuolevaiset, toisin kuin eräässä läheisessä universumissa, jonka maailmoista tuskin enemmässä kuin puolessa elää Suuntaajan asuttamia, ikuiseen fuusioon ehdolla olevia olentoja.

7. Menetelmät, joilla vapaudutaan maan päällä vietetystä elämästä. Perimmiltään on olemassa vain yksi tapa, jolla yksittäinen ihmiselämä voidaan asutuissa maailmoissa saattaa alkuun, ja se tapahtuu luodun olennon sikiämisen ja luonnollisen syntymän kautta. Mutta on olemassa lukuisia menetelmiä, joiden avulla ihminen vapautuu maallisesta statuksestaan ja pääsee Paratiisiin-nousevien sisäänpäin kulkevaan virtaan.

6. MAAN PÄÄLLÄ VIETETYSTÄ ELÄMÄSTÄ

VAPAUTUMINEN

Kaikkiin erilaisiin fyysisiin tyypeihin ja planetaarisiin sarjoihin kuuluvat kuolevaiset saavat samalla tavalla osakseen Ajatuksensuuntaajien, suojelusenkelien ja Äärettömän Hengen sanansaattajajoukkoihin kuuluvien eri luokkien antamaa hoivaa. Samalla tavalla he kaikki vapautuvat luonnollisen kuoleman tarjoaman vapahduksen kautta lihallsuuden siteistä, ja samalla tavalla menevät kaikki sen jälkeen morontiamailmoihin, joille on ominaista hengellinen kehitys ja mielen edistyminen.

spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of spiritual evolution and mind progress.

Planeetan viranomaisten tai järjestelmän hallitsijoiden aloitteesta pannaan aika ajoin toimeen nukkuvien eloonjääneiden erillisiä kuolleistaherättämisii. Tällaisia kuolleistanousuja tapahtuu planeetan ajanlaskun mukaan ainakin kerran vuosituhannessa, jolloin eivät kaikki, mutta ”monet maan tomussa makaavista heräjävät”. Nämä erityiset kuolleistaherättämiset ovat tilaisuuksia, joissa kerätään yhteen erityisiä ylösnousemuksellisten ryhmiä palvelemaan paikallisuniversumin kuolevaisten taivaaseennousujärjestelmään kuuluvissa erikoistehävissä. Näihin erityisylylösnousemuksiin liittyy sekä käytännön syitä että tunnetekijöitä.

Asutun maailman kaikkina varhaisempina aikakausina monet kutsutaan mansiosfääreille erityis- ja tuhatvuotisylösnousemuksissa, mutta useimmat eloonjääneet jälleenpersonoidaan sellaisen uuden tuomiokauden alkamisen yhteydessä, joka liittyy planeettapalvelusta suorittavan jumalallisen Pojan saapumiseen.

1. Kuolevaiset, jotka kuuluvat tuomiokautiseen eli ryhmänä eloonjäävään luokkaan. Ensimmäisen asuttuun maailmaan saapuvan Suuntaajan myötä ilmaantuvat myös serafisuojelijat; he ovat välttämättömiä maan päältä poispääsemiselle. Nukkuvien eloonjääneiden koko elämänsäajan ajan heidän henkilökohtaiset tai ryhmäkohtaiset serafisuojelijansa säilyttävät suojattiansa vasta kehittyneen ja kuolemattoman sielun sisältämät hengelliset arvot ja ikuiset realiteetit kuin ne olisivat väliaikaisesti heidän haltuunsa uskottu pyhä aarre.

Nukkuville eloonjääneille osoitetut ryhmäsuojelijat toimivat aina tuomitsemisen suorittavien Poikien seurassa, silloin kun nämä tulevat asianomaiseen maailmaan. ”Hän lähettää enkelinsä, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmansuunnalta.” Jokaisen sellaisen serafin seurassa, jonka tehtävänä on nukkuvan kuolevaisen uudelleenpersonointi, toimii palannut Suuntaaja, se sama Isän kuolematon osanen, joka eli kuolevaisessa tämän lihallisen elämän aikana, ja näin tulee identiteetti entistetyksi ja persoonallisuus eloon herätetyksi. Kohteittensa unen aikana nämä odottavat Suuntaajat palvelevat Diviningtonissa; ne eivät tänä väliaikana milloinkaan asu toisessa kuolevaismielessä.

Kun vanhemmissa kuolevaisolemassaolon maailmoissa asuu niitä korkealle kehittyneitä ja verrattoman hengellisiä ihmistyyppisiä, jotka on tosiasiallisesti vapautettu morontiaelämästä, samalla eläimestä polveutuvien rotujen varhaisemmille aikakausille ovat ominaisia alkukantaiset kuolevaiset, jotka ovat niin epäkypsiä, että heidän on mahdoton fuusioitua Suuntaajaansa. Suojelijaserafit yhdessä Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kuolemattomasta hengestä yksilöllistetyn osasen

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but “many of those who sleep in the dust awake.” These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. “He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds.” With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

kanssa suorittavat tällaisten kuolevaisten uudelleenherättämisen.

Planetaarisen aikakauden nukkuvat eloonjääneet siis jälleenpersonoidaan tuomiokausittaisissa nimenhuudoissa. Mutta mitä tulee niihin asianomaisen maailman persoonallisuuksiin, jotka eivät ole pelastettavissa, mitään sellaista kuolematonta henkeä ei ole saapuvilla, joka toimisi ryhmäkohtaisen kohtalonsuojelijan kanssa, ja siihen päättynyt luodun olemassaolo. Vaikka joissakin kirjoituksissanne on kuvailtu näitä tapahtumia ikään kuin ne toteutuisivat kuolinplaneetoilla, ne tapahtuvat kaikki tosiasiasa kuitenkin mansiomaailmoissa.

2. Kuolevaiset, jotka kuuluvat yksilökohtaisen ylösnousemuksen piiriin. Ihmisten yksilöllinen edistyminen mitataan sen mukaan, miten he saavuttavat ja käyvät läpi (oppivat) toinen toistaan seuraavat seitsemän kosmista kehää. Nämä kuolevaisen edistymistä kuvastavat piirit eli kehät ovat tasoja, jotka edustavat toisiinsa liittyviä älyllisiä, sosiaalisia, hengellisiä ja kosmisen ymmärryksen arvoja. Seitsemänneistä piiristä liikkeelle lähtien kuolevaiset pyrkivät ensimmäiseen piiriin, ja kaikki kolmannen kehän saavuttaneet saavat välittömästi heille osoitetun henkilökohtaisen kohtalonsuojelijan. Nämä kuolevaiset voidaan jälleenpersonoida morontiaelämään tuomiokautisista tai muista oikeuskäsittelyistä riippumatta.

Evolutionaarisen maailman varhaisempina aikoina vain harvat kuolevaiset menevät tuomiolle kolmantena päivänä. Mutta aikojen kuluessa yhä useammalle edistyvälle kuolevaiselle osoitetaan henkilökohtainen kohtalonsuojelija, ja näin näistä kehittyvistä luoduista yhä useammat jälleenpersonoidaan ensimmäisessä mansiomaailmassa kolmantena päivänä luonnollisen kuoleman jälkeen. Suuntaajan paluu on tällaisissa tapauksissa merkinä ihmisielen heräämisestä, ja kysymyksessä on silloin kuolleen jälleenpersonoinen aivan yhtä konkreettisesti kuin suoritettaessa joukkomittainen nimenhuuto evolutionaaristen maailmojen tuomiokauden lopulla.

Yksilöllisiä taivaaseennousijoita on kolme ryhmää. Vähemmän edistyneet päätyvät alkupisteenä toimivaan ensimmäiseen mansiomaailmaan. Edistyneempi ryhmä voi aloittaa morontiauransa mansonian jossakin välimaailmassa aikaisemman planetaarisen edistymisensä mukaisesti. Näiden luokkien edistyneimmät aloittavat morontiakokemuksensa tosiasiasa seitsemänneistä mansiomaailmasta.

3. Kuolevaiset, jotka kuuluvat koeajasta riippuvaisiin ylösnousemusyhteisöihin. Universumin näkökulmasta katsottuna Suuntaajan saapuminen merkitsee identiteetin

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signalizes the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary

muodostumista. Ja kaikki Suuntaajan asuttamat olennot ovat mukana oikeuden nimenhuudoissa. Mutta ajallinen elämä evolutionaarisissa maailmoissa on epävarmaa, ja monet kuolevat jo nuoruudessaan, ennen kuin he ovat valinneet Paratiisiin johtavaa elämänuraa. Tällaiset Suuntaajan asuttamat lapset ja nuoret seuraavat sitä vanhempansa, joka on ehtinyt hengellisyydessä pitemmälle, ja menevät niin muodoin järjestelmän finaliittimaailmaan (lasten koehoitolaan) joko erikoisylösnousemuksessa kolmantena päivänä tai sitten säännönmukaisissa tuhatvuotis- ja tuomiokautisissa nimenhuudoissa.

Lapset, jotka kuolevat niin nuorina, ettei heillä ole Ajatuksensuuntaajaa, jälleenpersonoidaan paikallisyjärjestelmien finaliittimaailmassa yhtäaikaaisesti jomankumman vanhempansa mansiomaailmohinsaapumisen kanssa. Kuolevaiseksi syntyessään lapsesta tulee fyysinen entiteetti, mutta kun kysymys on eloonjäämisestä, kaikkien Suuntaajaa vailla olevien lasten katsotaan liittyvän edelleenkin vanhempiinsa.

Ajan tullen Ajatuksensuuntaajat asettuvat näihin pikkuisiin, samalla kun koeajasta riippuvaisten eloonjäävien luokkien kumpikin ryhmä saa yleisesti ottaen osakseen samankaltaista serafien hoivaa kuin saa vanhemmista edistyneempi, tai se on yhdenvertaista vanhemmalle osoitetun huolenpidon kanssa siinä tapauksessa, että vain toinen heistä jää eloon. Kolmannen piirin saavuttaville myönnetään heidän vanhempensa statuksesta riippumatta henkilökohtainen suojelija.

Samanlaisia koetteellisia lastenhoitoita on myös konstellaation ja universumipäämajan finaliittisfääreillä ylösnousemuksellisten ensiasteisten ja toisasteisten modifioitujen luokkien suuntaajattomille lapsille.

4. Toisasteisten modifioitujen ylösnousemusjärjestelmien piiriin kuuluvat kuolevaiset. Nämä ovat kehityksensä keskivaiheilla olevien evolutionaaristen maailmojen asteittain eteneviä ihmisolentoja. He eivät yleensä ole immuuneja luonnolliselle kuolemalle, mutta heidät on vapautettu kulkemasta seitsemän mansiomaailman läpi.

Vähemmän täydellistyneen ryhmän jäsenet heräävät paikallisyjärjestelmänsä päämajassa, joten he ohittavat vain mansiomaailmat. Väliyhmä menee konstellaation koulutusmaailmoihin; he ohittavat kokonaan paikallisyjärjestelmän morontiajärjestelyt. Vieläkin kaukaisempina hengellisen ponnistelun planetaarisina aikakausina monet eloonjääneistä heräävät konstellaation päämajassa ja aloittavat Paratiisiin-nousunsa sieltä.

Mutta ennen kuin mikään näistä ryhmistä saa

worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may

edetä pidemmälle, niiden täytyy matkata takaisin ohittamiinsa maailmoihin opintojenohjaajiksi, ja heidän on opettajina saatava monia kokemuksia opiskelijan ominaisuudessa sivuuttamistaan maailmoista. Sittenkin he jatkavat kaikki matkaansa Paratiisiin kuolevaisten edistämistä varten säädettyjä reittejä.

5. Ensiasteisen modifioidun ylösnousemusjärjestelmän piiriin kuuluvat kuolevaiset. Nämä kuolevaiset kuuluvat Suuntaajaan fuusioituneeseen evolutionaarisen elollisuuden tyyppiin, mutta he edustavat useimmiten ihmisen kehityksen viimeistä vaihetta jossakin kehittyvässä maailmassa. Nämä kunnialla kruunatut olennot on vapautettu kulkemasta kuoleman porttien läpi. Heidät temmataan taivaaseen Pojan toimesta, heidät otetaan taivaaseen elävien joukosta, ja he ilmestyvät välittömästi Hallitsija-Pojan eteen paikallisuniversumin päämajassa.

Kysymys on kuolevaisista, jotka fuusioituvat Suuntaajaansa vielä kuolevaisina eläessään, ja tällaiset Suuntaajaan fuusioituneet persoonallisuudet samoilevat avaruutta vapaasti, ennen kuin heidät puetaan morontiahahmoon. Nämä fuusioituneet sielut menevät suoran Suuntaaja-siirron kautta korkeammalla olevien morontiasfäärien ylösnousemussaleihin, joissa he saavat ensimmäisen morontia-asunsa, kuten kaikki muutkin evolutionaarisista maailmoista saapuvat kuolevaiset.

Tätä ensiasteista muunneltua kuolevaisten ylösnousemusjärjestystä voidaan soveltaa yksilöihin siitä riippumatta, mihin planetaariseen sarjaan he kuuluvat, suuntaajafuusion piiriin kuuluvien maailmojen alimmilta korkeimmille tasoille, mutta useammin se toimii näiden sfäärien joukossa muita vanhemmilla, sen jälkeen kun ne ovat saaneet nauttia jumalallisten Poikien lukuisten vierailujen suomista siunauksista.

Planeetan valon ja elämän aikakauden vakiintumisen myötä monet kuolevaiset menevät universumin morontiaaailmoihin ensiasteisen modifioidun taivaaseenottojärjestelmän mukaan. Vakiintuneen olemassaolon vieläkin myöhemmissä edistyneissä vaiheissa, kun kyseisestä maailmasta lähtevien kuolevaisten enemmistö jo kuuluu tähän luokkaan, katsotaan planeetta kuuluvaksi puheena olevaan sarjaan. Luonnollinen kuolema käy yhä harvinaisemmaksi näillä sfääreillä, jotka jo kauan sitten ovat asettuneet valoon ja elämään.

[Esittänyt eräs Melkisedek Planetaarisen Hallinnon Jerusemin-koulusta.]

go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the evolutionary worlds.

49:6.20 (570.9) This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

49:6.21 (570.10) With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

49:6.22 (571.1) [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

Luku 50. Planeettaprinssit

⇐ 049

Urantia-kirjan

051 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 50 PLANEETTAPRINSSIT

Osiot

Johdanto

1. Prinssien tehtävä
2. Planeetan hallinto
3. Prinssin ruumiillinen esikunta
4. Planeetan päämaja ja koulut
5. Edistyvä sivilisaatio
6. Planetaarinen kulttuuri
7. Eristämisen ansiot

PAPER 50 THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

Johdanto

VAIKKA Planeettaprinssit kuuluvatkin Lanonandek-Poikien yhteisöön, he ovat palvelun osalta siinä määrin erikoistuneita, että heitä yleisesti pidetään erillisenä ryhmänä. Sen jälkeen kun nämä paikallisuniversumin Pojat ovat saaneet Melkisedekeiltä todistuksen kuulumisestaan toisasteisiin Lanonandekkeihin, heidät osoitetaan oman yhteisönsä varajoukkoihin konstellaation päämajaan. Täältä Järjestelmän Hallitsija osoittaa heitä erilaisiin tehtäviin, ja viime vaiheessa heidät valtuutetaan Planeettaprinssiksi ja lähetetään hallitsemaan kehittyviä asutuksen piirissä olevia maailmoja.

Merkkinä, joka ilmoittaa Järjestelmän Hallitsijalle, että on aika ryhtyä toimenpiteisiin hallitsijan määräämiseksi jollekin tietylle planeetalle, on hänen Elämäkantajilta saamansa pyyntö lähettää hallinnollinen päällikkö toimimaan kyseisellä planeetalla, jolle nämä ovat juurruttaneet elämän ja kehittäneet älyllisiä evolutionaarisia olentoja. Kaikille evolutionaaristen kuolevaisluotujen asuttamille planeetoille osoitetaan tähän Poikien luokkaan kuuluva planeetanhallitsija.

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. PRINSSIEN TEHTÄVÄ

Planeettaprinssi ja hänen avustajaveljensä toimivat keinona, jolla Paratiisin lankaikkinen Poika persoonallisuuden hahmossa (inkarnoitumista lukuun ottamatta) pääsee lähimmäksi ajallisuuden ja avaruuden vähäisiä luotuja. On totta, että Luoja-Poika on henkensä välityksellä kosketuksissa maailmojen luotuihin, mutta Planeettaprinssi on viimeisenä siinä persoonallisten Poikien järjestelmässä, joka Paratiisista käsin tavoittaa ihmislapset. Ääretön Henki pääsee heitä hyvin lähelle kohtalonsuojelijoiden ja muiden enkeliolentojen persoonassa; Universaalinen Isä elää ihmisessä Salaperäisen Opastajan esipersonallisen läsnäolon kautta; mutta Planeettaprinssi edustaa lankaikkisen Pojan ja hänen Poikiensa viimeistä ponnistusta päästä lähelleen. Planeettaprinssi on asutuksen piiriin vasta äskettäin tulleessa maailmassa ainoa täysimääräisen jumalallisuuden edustaja, sillä hän polveutuu Luoja-Pojasta (joka puolestaan on Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan jälkeläinen) ja Jumalallisesta Hoivaajasta (joka on Äärettömän Hengen universumi-Tytär).

Äskettäin asutetun maailman prinssiä ympäröi uskollinen auttajien ja avustajien joukko sekä suuret määrät hoivaavia henkiä. Mutta tällaisia uusia maailmoja johtavan joukkokunnan tulee kuulua järjestelmän hallintovirkailijoiden alempiin luokkiin ollakseen planeetalla esiintyviä ongelmia ja vaikeuksia kohtaan luontaisen myötätuntoista ja ymmärtäväistä. Ja koko tämä pyrkimys myötätuntoisen hallitusvallan järjestämiseksi evolutionaarisille maailmoille tuo mukanaan sen, että nämä lähes ihmisenkaltaiset persoonallisuudet ovat muita alttiimpia harhautumaan sikäli, että he korottavat oman mielensä Korkeimpien Hallitsijoiden tahdon edelle ja yläpuolelle.

Koska nämä Pojat ovat yksittäisillä planeetoilla jumalallisuuden edustajina aivan yksin, heitä koetellaan ankarasti, ja Nebadonilla on ollut huonoa onnea sikäli, että se on joutunut kärsimään useista kapinoista. Järjestelmänhallitsijoita ja Planeettaprinssijä luotaessa tapahtuu sellaisen käsitteen personointi, joka on loitonemistaan loitonnut Universaalista Isästä ja lankaikkisesta Pojasta, ja tällöin kasvaa vaara, että asianomainen oman tärkeytensä osalta menettää suhteellisuudentajunsa, ja käy todennäköisemmäksi mahdollisuus, että hän ei onnistukaan säilyttämään oikeaa käsitystä jumalallisten olentojen lukuisten luokkien arvosta ja keskinäisistä suhteista eikä niiden toimivallan hierarkiasta. Se, ettei Isä ole paikallisuniversumissa henkilökohtaisesti läsnä, on kaikkiin näihin Poikiin kohdistuva tietynlainen uskon ja lojaalisuuden koetin.

1. MISSION OF THE PRINCES

50:1.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

Mutta usein eivät nämä maailmojen prinssit suinkaan epäonnistu asuttujen sfäärien organisoimis- ja hallintotehtävissään, ja kun he onnistuvat, se helpottaa suuresti niiden myöhemmin seuraavien Aineellisten Poikien tehtäviä, jotka saapuvat ympätkseen maailmojen primitiivisiin ihmisiin luotuina esiintyvän elämän korkeampia muotoja. Heidän hallintonsa tekee myös paljon valmistaakseen planeetat niitä Jumalan Paratiisin-Poikia varten, jotka sittemmin saapuvat tuomitsemaan maailmat ja aloittamaan toinen toistaan seuraavat tuomiokaudet.

2. PLANEETAN HALLINTO

Kaikki Planeettaprinssit kuuluvat Mikaelin toimeenpanopäällikön, Gabrielin, asianomaista universumia koskevan hallintovallan alaisuuteen, samalla kun he välittömän toimivallan osalta ovat Järjestelmänhallitsijoiden toimeenpanomääräysten alaisia.

Planeettaprinssit saavat milloin tahansa pyytää neuvoa Melkisedekeitä, entisiltä opettajiltaan ja tukijoiltaan, mutta mielivaltaisesti ei heiltä tällaisen avun pyytämistä edellytetä, ja jos tällaista apua ei vapaaehtoisesti pyydetä, Melkisedekit eivät puutu planetaariseen hallintoon. Nämä maailmanhallitsijat saavat myös käyttää hyödykseen järjestelmän lahjoittautumismaailmoista koottujen neljänkoltta neuvonantajan neuvoja. Sataniassa kaikki nämä neuvonantajat ovat tällä haavaa peräisin Urantialta. Ja konstellaation päämajassa on vastaava seitsemänkymmenenneuvosto, joka sekun valittu maailmojen evolutionaaristen olentojen keskuudesta.

Alkuaikaisessa ja vakiintumattomassa elämänvaiheessaan olevien evolutionaaristen planeettojen hallinto on laajalti yksinvaltaista. Planeettaprinssit organisoivat avustajiensa erityisryhmät omien planetaaristen apulaisjoukkojensa riveistä. Tavallisesti he keräävät ympärilleen kaksitoistajäsenisen korkeimman neuvoston, mutta eri maailmoissa sen valintatapa ja kokoonpano on erilainen. Planeettaprinssillä saattaa olla avustajinaan myös yksi tai useampia hänen oman Poikien ryhmänsä kolmannen asteen edustajia, ja joskus hänellä saattaa tietyissä maailmoissa olla työtoverina yksi hänen omankin luokkansa, toisasteisten Lanonandekien, edustaja.

Maailmanhallitsijan koko esikunta koostuu Äärettömän Hengen persoonallisuuksista ja tietäntyyppisistä pitemmälle kehittyneistä olennoista sekä muiden maailmojen ylösnousemuskuolevaisista. Tällaisessa esikunnassa on keskimäärin tuhat jäsentä, ja

50:1.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be

planeetan edistyessä tämä auttajajoukko voi kasvaa sataantuhanteen ja ylikin. Milloin tahansa tunnetaan tarvetta auttajien lukumäärän lisäämiseen, Planeettaprinssien tarvitsee vain esittää pyyntö veljilleen Järjestelmänhallitsijoille, niin pyyntöön suostutaan viivytelemättä.

Luonteensa, organisaationsa ja hallintonsa osalta planeetat poikkeavat suuresti toisistaan, mutta niillä on kaikilla tuomioistuimensa. Paikallisuniversumin oikeudenkäyttöjärjestelmän ensi asteena ovat Planeettaprinssin oikeusistuimet, joiden puheenjohtajana toimii joku hänen henkilökohtaisen esikuntansa jäsen. Tällaisen tuomioistuimen päätöksissä heijastuu erittäin isällinen ja hienotunteinen suhtautuminen. Kaikista ongelmista, joissa on kysymys enemmästä kuin planeetan asukkaiden pitämisestä järjestyksessä, saa valittaa korkeampiin oikeusasteisiin, mutta prinssin toimialueena olevan maailman asiat järjestellään enimmältään hänen henkilökohtaisen harkintansa mukaan.

Kiertävät sovittelijakomissiot palvelevat planetaarisina oikeusistuimina ja täydentävät niitä, ja sekä henki- että fyysiset valvojat tyytyvät näiden sovittelijoiden ratkaisuihin. Mutta mitään mielivaltaista täytäntöönpanoa ei koskaan toimiteta, vaan täytäntöönpanolle on oltava Konstellaation-Isän suostumus, sillä ”Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa”.

Planeetalle määrätty valvojat ja muuntajat kykenevät toimimaan yhdessä myös enkelien ja muiden taivaallisten olentoluokkien kanssa ja tekemään nämä jälkimmäiset persoonallisuudet kuolevaisille luoduille näkyväisiksi. Erikoistapauksissa serafiauttajat ja jopa Melkisedekit voivat tehdä — ja myös tekevät — itsensä evolutionaaristen maailmojen asukkaille näkyviksi. Pääasiallisena syynä siihen, että ylösnousemuskuolevaisia tuodaan järjestelmän pääkaupungista osana Planeettaprinssin esikuntaa, on helpottaa yhteydenpitoa tuon maailman asukkaisiin.

3. PRINSSIN RUUMIILLINEN ESIKUNTA

Kun Planeettaprinssi lähtee nuoreen maailmaan, hän ottaa tavallisesti paikallisjärjestelmän päämajasta mukaansa ryhmän vapaaehtoisia ylösnousemusolentoja. Nämä ylösnousemukselliset ovat prinssin seurassa neuvojina ja auttajina alkuaikojen rodunkohennustyössä. Tämä aineellisten auttajien ryhmä toimii yhdyssiteenä prinssin ja asianomaisen maailman rotujen välillä. Urantian Prinssillä Caligastialla oli tällaisia auttajia satajäseninen joukko.

Tällaiset vapaaehtoiset avustajat ovat

increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the “Most Highs rule in the kingdoms of men.”

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens

järjestelmän pääkaupungin kansalaisia, eikä kukaan heistä ole fuusioitunut sisimmässään olevaan Suuntaajaan. Sinä aikana kun nämä morontiaetenijät väliaikaisesti palaavat aiempaan aineelliseen tilaan, tällaisten vapaaehtoisten palvelijoiden Suuntaajan status säilyy sellaisena, joka on järjestelmän päämajan asukkaan asema.

Elämäkantajat, ruumiillisen hahmon arkkitehdit, toimittavat näille vapaaehtoisille uuden fyysisen ruumiin, johon nämä asettuvat planeetallaokeskelunsa ajaksi. Nämä persoonallisuuden ulkoiset hahmot — samalla kun ne ovat turvassa maailmojen tavanomaisilta sairauksilta — ovat kuitenkin ensimmäisten morontiaruumiiden tavoin alttiita tietyille mekaanisluonteisille onnettomuuksille.

Prinssin ruumiillisen esikunnan jäsenet siirretään tavallisesti seuraavan tuomiopäivän yhteydessä pois planeetalta, eli se tapahtuu aikana, jolloin sfäärille saapuu järjestyksessä toinen Poika. Ennen poistumistaan heillä on tapana luovuttaa moninaiset tehtävänsä yhteisille jälkeläisilleen sekä tietyille korkeammantasoisille vapaaehtoisille alkuperäisasukkaille. Niissä maailmoissa, joissa näiden prinssin auttajien on lupa paritua syntyperäisrotujen edistyneempien ryhmien kanssa, astuvat tällaiset jälkeläiset tavallisesti heidän tilalleen.

Useinkaan nämä Planeettaprinssin avustajat eivät paridu maailman rotujen kanssa, mutta kaikissa tapauksissa he parituvat keskenään. Näistä liitoista on tuloksena kaksi olentoluokkaa — keskiväliolentojen primaarinen tyyppi ja tietyt korkeatasoiset aineellisten olentojen tyypit, jotka jäävät prinssin esikunnan jäseniksi, sen jälkeen kun heidän vanhempansa on Aatamin ja Eevan saapumisen aikaan siirretty pois planeetalta. Nämä lapset eivät paridu kuolevaisrotujen kanssa muutoin kuin tietyissä hätätilanteissa ja silloinkin vain Planeettaprinssin määräyksestä. Sellaisessa tapauksessa heidän lapsensa, ruumiillisen esikunnan lastenlapset, ovat statukseltaan oman aikansa ja sukupolvensa valiorotuja. Suuntaaja elää kaikissa näiden Planeettaprinssin puoliaineellisten avustajien jälkeläisissä.

Prinssin tuomiokauden lopulla, kun koittaa aika lähettää tämä "menneeseen palannut esikunta" takaisin järjestelmän päämajaan jatkamaan Paratiisiin johtavaa elämänuraa, nämä taivasmatkalaiset ilmoittautuvat Elämäkantajille luovuttaakseen pois aineellisen ruumiinsa. He vaipuvat siirtouneen ja heräävät kuolevaisen asustaan vapautuneina ja morontiahahmoon vaatetettuina, valmiina lähtemään serafikuljetuksessa takaisin järjestelmän pääkaupunkiin, jossa heistä erkaantuneet Suuntaajat heitä odottavat. He ovat kokonaisen tuomiokauden verran jäljessä Jerusemin-

of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring usually succeed them.

50:3.5 (574.7) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this "reversion staff" to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary

luokastaan, mutta he ovat toisaalta saaneet ainutlaatuisen ja epätavallisen kokemuksen, ovathan he saaneet kokea yhden sellaisen jakson, jollainen ylösnousemuskuolevaisen elämänuralle sattuu vain harvoin.

4. PLANEETAN PÄÄMAJA JA KOULUT

Prinssin ruumiillinen esikunta organisoii jo varhaisessa vaiheessa planeetan harjoitus- ja kulttuurikoulut, joissa evolutionaaristen rotujen parhaimmisto saa opetusta ja joista se sittemmin lähetetään edelleen opettamaan omalle väelle näitä parempia elämisen ja olemisen taitoja. Nämä prinssin koulut sijaitsevat planeetan aineellisessa päämajassa.

Ruumiillinen esikunta suorittaa suuren osan tämän päämajakaupungin pystyttämiseen liittyvästä fyysisestä työstä. Tällaiset Planeettaprinssin alkuaikojen pääkaupungit tai siirtokunnat eroavat suuresti siitä, millaisiksi Urantian kuolevaisen ne saattaisi kuvitella. Myöhempiin aikakausiin verrattuina ne ovat yksinkertaisia, ja niille ovat ominaisia mineraaleista valmistetut kaunistukset ja verrattain kehittynyt aineellinen konstruktio. Ja kaikki tämä on perin erilaista kuin puutarhapäämajan ympärille keskittynyt Aatamin hallinto, josta puutarhasta käsin tuon hallinnon edustajat universumin Poikien toisen tuomiokauden aikana työskentelevät rotujen hyväksi.

Oman maailmanne päämajasiirtokunnassa oli jokaiselle ihmisasumukselle varattu runsaasti maata. Vaikka syrjäseutujen heimot edelleen harjoittivat metsästystä ja ravinnon keräilyä, Prinssin koulujen opiskelijat ja opettajat olivat kaikki maanviljelijöitä ja puutarhaviilijöitä. Ajankäyttö jakaantui suunnilleen tasan seuraavien toimintojen kesken:

1. Fyysinen työ. Maan viljeleminen ja sen ohessa kotien rakentaminen ja niiden kaunistaminen.

2. Sosiaaliset riennot. Näytelmäesitykset ja kulttuuris-sosiaaliset ryhmätoiminnot.

3. Kasvattava soveltaminen. Yksilöllinen ohjaus perheryhmien opettamisen ohessa ja erityisen luokkaopetuksen täydentämänä.

4. Ammatillinen koulutus. Avioliitto- ja kodinhoitokoulut, taide- ja käsityökoulut sekä opintoryhmät maallisten, kulttuuri- ja uskonnollisten opettajien kouluttamista varten.

5. Hengellinen kulttuuri. Opettajien veljesyhteisö, lapsi- ja nuorisoryhmien

experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and

valistaminen sekä adoptoitujen syntyperäisten lasten kouluttaminen lähetystyöntekijöiksi oman kansansa keskuuteen.

Planeettaprinssi ei ole kuolevaisille olennoille näkyvä; hänen esikuntaansa kuuluvien puoliaineellisten olentojen esittämien väitteiden totena pitäminen on uskon koetin. Mutta nämä kulttuuri- ja harjoituskoulut soveltuvat mainiosti kunkin planeetan tarpeisiin, ja ihmisrotujen keskuudessa kehittyä pian ankara ja kiitettävä kilpailu siitä, ketkä pääsevät oppilaiksi näihin erilaisiin opinahjoihin.

Tällaisesta kulttuurin ja edistyksen maailmankeskuksesta säteilee vähitellen kaikille kansoille kohottavaa ja sivistävää vaikutusta, joka hitaasti mutta varmasti muuttaa evolutionaarisia rotuja. Ympäröivien kansojen keskuudesta tulleet, sivistystä saaneet ja hengellistyneet lapset, jotka prinssin koulut ovat adoptoineet ja kouluttaneet, palaavat sillä välin syntyperänsä mukaisten ryhmiensä pariin ja perustavat parhaan kykynsä mukaan uusia ja tehokkaita oppineisuuden ja kulttuurin keskuksia, joita he hoitavat prinssin koulujen opinto-ohjelman mukaisesti.

Urantialla nämä suunnitelmat planeetan kehittämiseksi ja kulttuurin edistämiseksi olivat hyvällä alulla ja etenivät varsin tyydyttävästi, kunnes Caligastian liittyminen Luciferin kapinaan kokolailla äkkiä ja mitä häpeällisimmin lopetti koko hankkeen.

Eräs tämän kapinan tapahtumista, joka omalla kohdallani aiheutti syvimät järkytykset, oli se, kun sain tietää tuon omaan luokkaan kuuluvan Pojan, Caligastian, siekailemattomasta kavaluudesta, Caligastian, joka harkittuna ja tahallisena tekonaan järjestelmällisesti vääristi kaikkien tuolloin toiminnassa olleiden Urantian planetaaristen koulujen antaman opetuksen sisällön ja myrkytti niiden opetusohjelman. Näiden koulujen tuho oli nopea ja täysimääräinen.

Monet Prinssin aineellistettuun esikuntaan kuuluneiden taivasmatkalaisten jälkeläiset pysyivät lojaaleina ja poistuivat Caligastian riveistä. Urantian pesänhoitaja-Melkisedekit rohkaisivat näitä loyalisteja, ja myöhemmin aikoina heidän jälkeläisensä pyrkivät parhaansa mukaan pitämään elossa planetaariset käsitykset totuudesta ja vanhurskaudesta. Näiden lojaalien evankelistojen työ auttoi ehkäisemään hengellisen totuuden kertakaikkisen häviämisen Urantialta. Nämä rohkeat sielut ja heidän jälkeläisensä pitivät elossa edes jonkinmääräistä tietoa Isän hallitusvallasta ja säilyttivät maailman roduille käsityksen jumalallisten Poikien eri luokkien toinen toistaan seuraavista planetaarisista tuomiokaudesta.

youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangelists helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. EDISTYVÄ SIVILISAATIO

Asuttujen maailmojen lojaalit prinssit liitetään pysyvästi niiden planeettojen palvelukseen, joille heidät alun perin osoitettiin. Paratiisin-Pojat ja heidän tuomiokautensa saavat tulla ja mennä, mutta menestyksellinen Planeettaprinssi pysyy valtakuntansa hallitsijana. Hänen työnsä on korkeampien Poikien tehtävistä täysin riippumatonta, sillä sen tarkoituksena on planetaarisen sivilisaation kehityksen vaaliminen.

On tuskin kahta planeettaa, joilla sivilisaation kehitys olisi samanlaista. Kuolevaisten evoluution toteutumistavan yksityiskohdat ovat varsin erilaisia monilukuisissa eri maailmoissa. Näistä kehityksen fyysisellä, älyllisellä ja sosiaalisella alalla ilmenevistä monista eroavuuksista huolimatta kaikki evolutionaariset sfäärit etenevät tiettyyn selvästi määritellyyn suuntaan.

Planeettaprinssin hyvän hallinnon alaisuudessa, jota hallintoa Aineelliset Pojat laajentavat ja Paratiisin-Poikien ajoittaiset tehtäväkäynnit korostavat, ajallisuuden ja avaruuden keskitasoisen maailman kuolevaisrodut käyvät peräjälkeen läpi seuraavat seitsemän kehityskautta:

1. Ravinnonhankintaan keskittyvä aikakausi. Ihmistä edeltäviä luontokappaleita ja ihmisen alkurotuja huolettavat etupäässä ravinto-ongelmat. Nämä kehittyvät olennot käyttävät valvellaoloaikansa joko ruoan etsimiseen tai taistelemiseen — joko hyökkäävänä tai puolustautuvana osapuolena. Ravinnontavoittelu on näiden jälkeenpäin seuraavan sivilisaation varhaisten esi-isien mielessä etusijalla.

2. Turvallisuuden varmistamiseen keskittyvä ajanjakso. Heti kun primitiiviseltä metsästäjältä liikenee ruoan etsinnältä vähänkin aikaa, hän käyttää tämän vapaa-ajan turvallisuutensa lisäämiseen. Sodankäyntimenetelmät saavat osakseen yhä laajempaa huomiota. Kodit linnoitetaan, ja yhteinen pelko sekä ulkopuolisia ryhmiä kohtaan tunnetun vihan mieleeniskostuminen lujittavat klaaneja. Itsensä säilyttäminen on aina itsensä ylläpitämisen jälkeen seuraava tavoite.

3. Aineellisen hyvinvoinnin kausi. Sen jälkeen kun ravinto-ongelmat on osittain ratkaistu ja jonkinasteinen turvallisuus saavutettu, käytetään lisääntynyt vapaa-aika henkilökohtaisen hyvinvoinnin edistämiseen. Ylellisyys ja tarpeellisuus kilpailevat siitä, kummalla on hallussaan ihmisten toimintojen keskinäyttämö. Tällaiselle aikakaudelle on liiankin usein ominaista hirmuvalta, suvaitsemattomuus, ahneus ja juoppous. Rotujen heikommat ainekset ovat taipuvaisia ylettömyyksiin ja brutaalisuuteen. Edistyvää sivilisaatiota edustavat, vahvemmat ja

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups. Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

totuutta rakastavat ainekset nujertavat vähitellen nämä nautintoja etsivät vätykset.

4. Tiedon ja viisauden tavoittelu. Ravinto, turvallisuus, huvitukset ja vapaa-aika toimivat kulttuurin kehityksen ja tiedon leviämisen perustana. Pyrkimys tiedon soveltamiseen johtaa viisauteen, ja kun kulttuuri on oppinut hyötymään ja kohenemaan kokemuksesta, sivilisaatio on saapunut jäädäkseen. Ravintokysymys, turvallisuus ja aineellinen hyvinvointi hallitsevat yhä yhteiskuntaa, mutta monet eteenpäin katsovat yksilöt isoavat jo tietoa ja janoavat viisautta. Jokaiselle lapselle annetaan mahdollisuus oppia tekemällä; opetus on näiden aikakausien tunnusana.

5. Filosofian ja veljeyden aikakausi. Kun kuolevaiset oppivat ajattelemaan ja alkavat hyödyntää kokemusta, heistä tulee filosofisia — he alkavat järkeillä mielessään ja harrastaa järkiperaistä harkintaa. Tämän aikakauden yhteiskunnasta tulee eettinen, ja tämän kauden kuolevaisista on tulossa aidosti moraalisia olentoja. Viisaat moraaliset olennot kykenevät luomaan ihmisten välisen veljeyden tällaiseen edistyvään maailmaan. Eettiset ja moraaliset olennot voivat oppia elämään kultaisen säännön mukaan.

6. Hengellisen kilvoittelun ajanjakso. Kun kehittyvät kuolevaiset ovat läpikäyneet kehitykseen kuuluvat fyysisen, älyllisen ja sosiaalisen vaiheen, he saavuttavat ennemmin tai myöhemmin ne henkilökohtaisen ymmärryksen tasot, jotka pakottavat heidät etsimään hengellistä tyydytystä ja kosmista ymmärtämystä. Uskonto saattaa päätökseen nousun pelon ja taikauskon tunneperäisistä maailmoista kosmisen viisauden ja henkilökohtaisen hengellisen kokemuksen korkeille tasoille. Opetus tähtää merkitysten tavoittamiseen, ja kulttuuri pyrkii kosmisiin keskinäissuhteisiin ja todellisiin arvoihin. Tällaiset kehittyvät kuolevaiset ovat aidosti kultivoituneita, todesti sivistyneitä ja oivallisesti Jumalaa tuntevia.

7. Valon ja elämän aikakausi. Tämä on aika, jolloin toisiaan seuranneet fyysisen turvallisuuden, älyllisen avartumisen, sosiaalisen kulttuurin ja hengellisiin saavutuksiin yltämisen kaudet puhkeavat kukoistukseen. Nyt nämä ihmisten aikaansaannokset sekoittuvat keskenään, yhdistyvät ja koordinoituvat kosmiseen ykseyteen ja epäitsekäkkääseen palvelemiseen. Kunhan finiittinen olemus ja aineelliset edellytykset otetaan huomioon, mitään rajoja ei ole sille, mitä näiden edistyvien sukupolvien on evoluution tietä mahdollista saavuttaa, sukupolvien, jotka toinen toistaan seuraten elävät näissä ajallisuuden ja avaruuden verrattomissa ja vakiintuneissa maailmoissa.

Kun Planeettaprinssit ovat palvelleet

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom.* Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.* When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving.* When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through

sfääriään maailmanhistorian toinen toistaan seuraavien tuomiokausien ja yhä pitemmälle yltävää planetaarista kehitystä merkitsevien aikakausien läpi, heidät ylennetään valon ja elämän aikakauden alkaessa Planeetan Hallitsijan asemaan.

6. PLANETAARINEN KULTTUURI

Se, että Urantia on eristetty, tekee mahdottomaksi ryhtyä esittelemään moniakaan Sataniaan kuuluvien naapurienne elämän ja olosuhteiden yksityiskohtia. Näitä esityksiä laatiessamme meitä rajoittaa se, että planeetta on karanteenissa ja että järjestelmä on eristetty. Näiden rajoitusten on oltava ohjenuoranamme kaikissa ponnistuksissamme Urantian kuolevaisten valistamiseksi, mutta siinä määrin kuin on luvallista, teille on annettu tietoa keskitasaisen evolutionaarisen maailman edistymisestä, ja voitte vertailla sellaisen maailman elämänkulkua Urantian nykytilaan.

Urantian sivilisaation kehitys ei ole kovin suuresti eronnut niiden muiden maailmojen kehityksestä, joita on kohdannut hengellisen eristämisen epäonni. Mutta universumin lojaaleihin maailmoihin verrattuna planeettanne näyttää perin sekasortoiselta ja varsin takapajuiselta kaikilla älyllisen edistymisen ja hengellisen tuloksiinpääsyn osa-alueilla.

Planeettaanne kohdanneiden onnettomuuksien takia urantialaiset eivät voi ymmärtää kovinkaan paljon normaalien maailmojen sivistyksestä. Mutta teidän ei tulisi mielessänne hahmottaa evolutionaarisia maailmoja, ei edes kaikkein ihanteellisimpia niistä, sfääreiksi, joilla elämä on ruusuilla tanssimista. Kuolevaisuskukuntien alkuvaiheen elämään liittyy aina kamppailua. Ponnisteleminen ja päätösten tekeminen ovat olennainen osa eloonjäämisarvojen hankkimisesta.

Kulttuuri edellyttää mielen laadukkuutta; kulttuuria ei voi kohottaa, ellei mieltä nosteta korkeammalle. Korkeampi älyllisyys etsii ylevää kulttuuria ja löytää jonkin tien tällaisen päämäärän saavuttaakseen. Kelvottomat mielet hyljeksivät korkeintakin kulttuuria, jopa silloin kun se tarjotaan niille valmiina. Paljon riippuu myös jumalallisten Poikien toinen toistaan seuraavista tehtäväkäänneistä ja siitä, missä määrin kunkin tuomiokauden aikalaiset ottavat valistuksen vastaan.

Teidän ei tulisi unohtaa, että kaikki Satanian maailmat ovat kahdensadantuhannen vuoden ajan olleet Luciferin kapinasta seuranneessa Norlatiadekin julistamassa hengellisessä pannassa. Ja kapinan seurauksena olevien synnin ja luopuruuden aiheuttamien vaurioiden

successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. PLANETARY CULTURE

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant handicaps of sin and secession. Your world still

korjaamiseen tarvitaan aikakausi aikakauden perään. Maailmanne noudattaa yhä epäsuunnollista ja sekavaa kulkuaan kapinallisen Planeettaprinssin ja sitoumuksensa rikkoneen Aineellisen Pojan aiheuttaman kaksinkertaisen murhenäytelmän seurauksena. Edes se, että Kristus Mikael lahjoittautui Urantialla, ei välittömästi raivannut pois näiden maailman aiemmassa hallinnossa esiintyneiden vakavien virheiden ajallisia seuraamuksia.

7. ERISTÄMISEN ANSIOT

Ensi ajattelemalta saattaisi vaikuttaa siltä, että Urantia ja muut samanlaiset eristetyt maailmat ovat mitä epäonnisimpia, koskeivät ne pääse osallisiksi sellaisten ihmisen yläpuolella olevien persoonallisuuksien kuin Planeettaprinssin ja Aineellisen Pojan ja Tyttären siunauksellisesta läsnäolosta ja vaikutuksesta. Mutta näiden sfäärien eristetty asema tarjoaa niiden roduille oivallisen tilaisuuden uskon harjoittamiseen ja sellaisen, täysin omaa laatuaan olevan vakuuttuneisuuden kehittämiseen kosmoksen luotettavuutta kohtaan, joka ei ole näkemisestä eikä mistään muustakaan aineellisesta seikasta riippuvaista. Saattaakin loppujen lopuksi osoittautua, että kuolevaisluodut, jotka ovat peräisin kapinan vuoksi karanteeniin asetetuista maailmoista, ovat äärimmäisen onnekkaita. Olemme havainneet, että tällaisille ylösnousemuksellisille uskotaan jo hyvin varhaisessa vaiheessa lukuisia erikoistehtäviä sellaisten kosmisten hankkeiden piirissä, joiden suorittamiselle epäilyksetön usko ja verraton luottavaisuus ovat välttämättömiä.

Eristetyistä maailmoista tuleville ylösnousemuksellisille annetaan Jerusemissa vain heille tarkoitettu asuinsektori, ja heidät tunnetaan agondontereina. Se tarkoittaa evolutionaarisia tahdollisia luotuja, jotka kykenevät uskomaan, vaikkeivät näe; pysymään lujina, kun joutuvat eristykseen, ja voittamaan ylitsepääsemättömiä vaikeuksia jopa joutuessaan toimimaan yksin. Tämä agondonterien toiminnallinen ryhmittely on voimassa koko paikallisuniversumissa tapahtuvan ylösnousun ja koko superuniversumin läpikäymisen ajan. Se häviää Havonassa-oleskelun aikana, mutta ilmaantuu uudelleen heti Paratiisiin-pääsyn jälkeen ja pysyy peruuttamattomasti voimassa Kuolevaisfinaliittien Yhteisössä. Tabamantia on finaliitin aseman omaava agondonteri. Hän jäi eloon eräältä karanteeniin julistetulta sfääriltä, joka oli mukana ensimmäisessä ajallisuuden ja avaruuden universumissa koskaan sattuneessa kapinassa.

Koko Paratiisin-elämänuran ajan ponnistelusta seuraa palkkio, aivan kuten syillä on

continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonters*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonters persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonter* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such

seurauksensa. Tällaisten palkkioiden kautta yksilö erottuu keskinkertaisista, ne ovat merkinä siitä, mitä luotu on kokenut, ja ne osoittavat omalta osaltaan, miten monipuolisiin suorituksiin finaliittien kollektiivinen yhteisö viime kädessä kykenee.

[Esittänyt Varajoukkoihin kuuluva Toisasteinen Lanonandek-Poika.]

rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finaliters.

50:7.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Luku 51. Planetaariset Aatamit

⇐ 050

Urantia-kirjan

052 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 51

PLANETAARISET AATAMIT

Osiot

Johdanto

1. Jumalan Aineellisten Poikien alkuperä ja olemus
2. Planetaaristen Aatamien siirtäminen paikasta toiseen
3. Aatamien tehtävät
4. Evolutionaariset kuusi rotua
5. Rotujen sekoittuminen — Aatamin verenperintö
6. Eedenin hallintojärjestelmä
7. Yhteishallinto

Johdanto

PLANEETTAPRINSSIN tuomiokauden kuluessa alkukantainen ihminen saavuttaa luonnollisen evolutionaarisen kehityksen äärirajan, ja tämän biologisen tavoitteen saavuttaminen on Järjestelmän Hallitsijalle merkinä siitä, että tällaiseen maailmaan on aika lähettää toinen Poikien luokka: biologiset kohentajat. Nämä Pojat, sillä heitä on kaksi — Aineellinen Poika ja Tytär — tunnetaan planeetalla tavallisesti Aatamina ja Eevana. Satanian alkuperäinen Aineellinen Poika on Aatami, ja järjestelmän maailmoihin biologisiksi kohentajiksi menevät kantavat aina tämän heidän omaan ainutlaatuiseen luokkaansa kuuluvan ensimmäisen ja alkuperäisen Pojan nimeä.

Nämä Pojat ovat Luoja-Pojan aineellinen lahja asutuille maailmoille. Yhdessä Planeettaprinssin kanssa he jäävät tehtäväplaneetalleen tuon sfäärin koko evolutionaarisen vaiheen ajaksi. Tällainen rohkea yritys maailmassa, jossa on Planeettaprinssi, ei ole kovinkaan suurta uhkapeliä, mutta

PAPER 51

THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a

luopuripaneetalla, maailmassa, josta puuttuu hengellinen hallitsija ja jonka planeettainväliset yhteydet ovat poikki, tällainen tehtävä on täynnä vakavia vaaroja.

Vaikkette voikaan toivoa saavanne tietää kaikkea, mitä nämä Pojat Satanian ja muiden järjestelmien kaikissa maailmoissa tekevät, tämän mielenkiintoisen pariskunnan, Aatamin ja Eevan, elämää ja kokemuksia kuvaillaan muissa luvuissa yksityiskohtaisemmin, pariskunnan, joka tuli Jerusemin biologisten kohentajien yhteisöstä vahvistamaan Urantian rotuja. Vaikka ihanteelliset suunnitelmat syntyperäisten rotujenne kohentamisesta epäonnistuivat, Aatamin tehtäväkäynti ei silti ollut turha, sillä Urantialle on koitunut Aatamin ja Eevan antamasta lahjasta mittaaamaton hyöty. Heidän tovereittensa keskuudessa ja korkeuksien neuvostoissa heidän työtään ei pidetä täysin hukkaan menneenä.

1. JUMALAN AINEELLISTEN POIKIEN

ALKUPERÄ JA OLEMUS

Aineelliset eli sukupuolelliset Pojat ja Tyttäret ovat Luoja-Pojan jälkeläisiä. Universumin Äiti-Henki ei osallistu näiden olentojen aikaansaamiseen, joiden on määrä toimia fyysisinä kohentajina evolutionaarisissa maailmoissa.

Poikien aineellinen luokka ei ole kautta paikallisuniversumin samankaltaista. Luoja-Poika tuottaa kuhunkin paikallisjärjestelmään vain yhden parin näitä olentoja. Nämä alkuperäiset parit ovat olemukseltaan toisistaan poikkeavia sikäli, että ne on sovitettu oman järjestelmänsä elollismallin mukaisiksi. Näin on välttämätöntä menetellä, sillä muutoin Aatamien lisääntymispotentiaali ei toimisi tiettyyn järjestelmään kuuluvissa maailmoissa elävien kehittyvien kuolevaisten vastaavan potentiaalin kanssa. Urantialle tulleet Aatami ja Eeva polveutuivat Aineellisten Poikien alkuperäisestä Satanian parista.

Aineellisten Poikien ruumiinpituus on kahdesta ja puolesta kolmeen metriä, ja heidän ruumiinsa hohtaa violetinvivahteisen, säteilevän valon loistetta. Vaikka aineellinen veri kiertää heidän aineellisessa ruumiissaan, heidät varataan lisäksi jumalallisella energialla ja kyllästetään taivaallisella valolla. Nämä Aineelliset Pojat (Aatamit) ja Aineelliset Tyttäret (Eevat) ovat keskenään tasa-arvoisia ja poikkeavat toisistaan vain lisääntymistoimintojen luonteen ja tiettyjen kemiallisten ominaisuuksien osalta. He ovat tasa-arvoisia, mutta toisistaan erottuvia, mies- ja naispuolisia — siksi toisiaan täydentäviä —, ja tarkoitus on, että he lähes kaikissa tehtävissä palvelevat pareittain.

spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve, and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL

SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complemental — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

Aineelliset Pojat nauttivat kahdenlaista ravintoa. He ovat olemukseltaan ja rakenteeltaan todellisuudessa kaksinaisia, ja he nauttivat aineellistunutta energiaa paljon kuin maailman fyysiset olennot, kun heidän kuolemattoman olemassaolonsa taas pitää täysin yllä se, että he ottavat suoraan ja automaattisesti sisään tiettyjä ylläpitäviä kosmisia energioita. Mikäli tähän yhteisöön kuuluvat Pojat sattuisivat jossakin heille osoitetussa tehtävässä epäonnistumaan tai jopa tietoisesti ja harkitusti kapinoimaan, heidät eristetään, erotetaan yhteydestään universumin valon ja elämän lähteeseen. Tämän jälkeen heistä tulee käytännön kannalta aineellisia olentoja, joiden kohtalona on kulkea toimeksiantonsa kohteena olevassa maailmassa aineellisen elollisuuden kulkema tie ja joiden on pakko odottaa, mihin oikeudelliseen ratkaisuun universumin korkeimmat viranomaiset heidän kohdallaan päätyvät. Aineellinen kuolema on lopulta päättävä tällaisen kovaonnisen ja epäviisaan Aineellisen Pojan tai Tyttären planetaarisen elämänuran.

Alkuperäiset eli suoraan luodut Aatami ja Eeva ovat myötäsyttyisesti kuolemattomia, samoin kuin kaikki muutkin paikallisuniversumin Poikien luokat, mutta heidän pojilleen ja tyttärilleen on ominaista kuolemattomuuden potentiaalinen väheneminen. Tämä alkuperäinen pariskunta ei voi siirtää ehdotonta kuolemattomuutta jälkeläisinä tuottamilleen pojille ja tyttärille. Elämän jatkumisen osalta heidän jälkeläisensä ovat riippuvaisia katkeamattomasta älyllisestä synkroniasta Hengen mieligravitaation yhteyspiirin kanssa. Satanian järjestelmän alusta lukien on kapinan ja sitoumuksen laiminlyömisestä kautta menetetty kolmesta Planetaarista Aatamia ja 681.204 alisteisissa luottamustehtävissä palvelutta. Useimmat näistä lankeemuksista sattuiivat Luciferin kapinan aikana.

Väkinäisinä kansalaisina järjestelmäpääkaupungeissa asuessaan Aineellisilla Pojilla ei ole Ajatuksensuuntaajaa, ei myöskään silloin kun he ovat laskeutuneet alas Jerusemista suorittaakseen tehtäviä evolutionaarisilla planeetoilla, mutta juuri näiden palvelusten kautta he hankkivat kokemalla saavutettavaa kapasiteettia Suuntaajan saamista ja Paratiisiin johtavaa ylösnousemuksellista elämänvaihetta varten. Nämä ainutlaatuiset ja uskomattoman hyödylliset olennot toimivat yhdyssiteinä hengellisten ja fyysisten maailmojen välillä. Heidät on keskitetty järjestelmäpäämajaan, jossa he lisääntyvät ja asuvat tuon maailman aineellisina kansalaisina ja josta heidät lähetetään evolutionaarisin maailmoihin.

Planetaariseen palveluun osallistuvista muista luoduista Pojista poiketen Poikien aineellinen luokka ei ole Urantian asukkaiden kaltaisilta aineellisilta luoduilta luonnostaan

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwelling and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can

näkymättömissä. Nämä Jumalan Pojat voi nähdä, he ovat ymmärrettäviä; ja he puolestaan voivat aktuaalisesti mennä ajallisuuden luotujen pariin, he jopa voisivat tuottaa jälkeläisiä näiden kanssa, vaikka tavallisesti tämä biologisen kohentajan osa lankeaakin Planetaaristen Aatamien jälkeläisille.

Jerusemissa jokaisen Aatamin ja Eevan lojaalit lapset ovat kuolemattomia, mutta jälkeläiset, jotka Aineellinen Poika ja Tytär tuottavat evolutionaariselle planeetalle tulonsa jälkeen, eivät ole luonnolliselle kuolemalle samalla tavoin immuuneja. Kun nämä Pojat lisääntymistoimintaa varten aineellistetaan evolutionaarisessa maailmassa uudelleen, tapahtuu elämää siirtävässä mekanismissa muutos. Elämäkantajat poistavat Planetaarisilta Aatameilta ja Eevoilta tietien tahtoen kyvyn siittää kuolemattomia poikia ja tyttöjä. Elleivät planetaarista tehtävänsä suorittavat Aatami ja Eeva riko sopimustaan, he voivat elää määräämättömän ajan, mutta heidän lapsensa kokevat, miten pitkäikäisyys jokaisen toinen toistaan seuraavan sukupolven myötä tiettyjen rajojen puitteissa vähenee.

2. PLANETAARISTEN AATAMIEN SIIRTÄMINEN PAIKASTA TOISEEN

Saatuaan tiedon siitä, että taas uusi asuttu maailma on saavuttanut fyysisen kehityksen lakikorkeuden, Järjestelmän Hallitsija kutsuu koolle järjestelmäpääkaupungissa olevan Aineellisten Poikien ja Tyttöjen joukkokunnan. Ja kyseisen evolutionaarisen maailman tarpeista käydyin keskustelun jälkeen valitaan vapaaehtoisiksi tarjoutuvien ryhmästä kaksi — yksi Aatami ja yksi Eeva, jotka kuuluvat varttuneempiin Aineellisiin Poikiin — lähtemään arvaamattomaan yritykseen, antautumaan syvään uneen ennen serafointia ja kuljetusta kodistaan, jossa he ovat yhdessä palvelleet, kokonaan uuteen maailmaan, jossa odottavat uudet mahdollisuudet ja uudet vaarat.

Aatamit ja Eevat ovat puoliaineellisia luotuja, eivätkä he sellaisinaan ole serafien kuljetettavissa. Heidät on dematerialisoitava järjestelmän pääkaupungissa, ennen kuin he ovat serafoitavissa kohdemaailmaan tapahtuvaa kuljetusta varten. Kuljetusserafit kykenevät saamaan Aineellisissa Pojissa ja muissa puoliaineellisissa olennoissa aikaan sellaisia muutoksia, että nämä ovat serafoitavissa ja näin ollen kuljetettavissa avaruuden halki yhdestä maailmasta tai järjestelmästä toiseen. Tämän kuljetuksen valmisteluun kuluu osapuilleen kolme standardiajanlaskun mukaista päivää, ja tällaisen dematerialisoidun luodun palauttaminen normaalin olemassaolon piiriin serafikuljetuksessa taitetun matkan päätepisteessä edellyttää

be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

mukaan. Nämä puutarhakodit sijaitsevat yleensä syrjäisessä paikassa ja lähes trooppisella vyöhykkeellä. Keskitasoisessa maailmassa ne ovat ihmeellisiä luomuksia. Ette voi tehdä mitään päätelmiä näistä kauniista kulttuurin keskuksista sen perusteella, mitä olemassa olevat hajanaiset kertomukset tietävät tällaista hanketta Urantialla kohdanneesta kehityksen kariutumisesta.

Planetaarinen Aatami ja Eeva ovat — potentiaalisesti — hyvien fyysisten ominaisuuksien runsasmääräinen lahja kuolevaisroduille. Tällaisen muualta tuotetun parin päätehtävänä on lisääntyminen ja ajallisuuden lasten kohentaminen. Mutta puutarhan väestön ja maailman väestön kesken ei tapahdu mitään välitöntä risteytymistä. Monen sukupolven ajan Aatami ja Eeva pysyvät biologisessa mielessä erillään evolutionaarisista kuolevaisista, eli niin kauan kun he rakentavat heidän luokkaansa olevaa voimakasta rotua. Näin saa alkunsa asuttujen maailmojen violetti rotu.

Planeettaprinssi ja hänen esikuntansa laativat rodunkohennussuunnitelmat, ja Aatami ja Eeva panevat ne täytäntöön. Ja juuri tässä suhteessa teidän Aineellinen Poikanne ja hänen kumppaninsa joutuivat Urantialle saapuessaan varsin epäkiitolliseen tilanteeseen. Caligastia teki ovelaa ja tehokasta vastarintaa Aatamin tehtävää kohtaan. Ja siitä huolimatta, että Urantian pesänhoitaja-Melkisedekit olivat asianmukaisesti varoittaneet sekä Aatamia että Eevaa niistä tälle planeetalle ominaisista vaaroista, jotka juontuivat kapinallisen Planeettaprinssin läsnäolosta, tämä arkkikapinallinen kavaline salajuonineen toimi taitavammin kuin Eedenin pariskunta ja viekoitteli heidät rikkomaan sopimuksen, jonka perusteella he toimivat maailmanne luotettuina näkyvinä hallitsijoina. Petollinen Planeettaprinssi onnistui kyllä saattamaan Aataminne ja Eevanne huonoon valoon, mutta hän ei onnistunut pyrkimyksessään saada heidät mukaan Luciferin kapinaan.

Planetaariset auttajat, enkeleiden viides luokka, kytkeytyvät Aatamin tehtävään. Heitä on Planetaaristen Aatamien mukana, aina kun nämä toimivat maailmoissa. Alkuvaiheessa tämä mainittuun tehtävään osoitettu joukko koostuu suunnilleen sadastatuhannesta enkelistä. Kun Urantian Aatamin ja Eevan työ lähti liikkeelle ennenaikaisesti, kun he poikkesivat säädetyistä suunnitelmasta, nimenomaan yksi Puutarhan Ääni-serafeista nuhteli heitä heidän moitittavasta menettelystään. Ja tästä tapahtumasta hallussanne oleva kertomus on oivallinen esimerkki siitä, miten planeettanne perimätiedot ovat pyrkineet panemaan kaiken yliluonnollisen Herran Jumalan tiliin. Urantialaiset ovat tästä syystä joutuneet monet kerrat hämmennyksiin sen kysymyksen edessä, minkäluontoinen Universaalinen Isä oikeastaan on, sillä kaikkien hänen kumppaniensa ja alaiensa sanat ja teot on varsin yleisesti pantu hänen tililleen. Aatamin ja

located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the

Eevan tapauksessa ei Puutarhan enkeli ollut kukaan muu kuin tuolloin palvelusvuorossa ollut planetaaristen auttajien päällikkö. Tämä serafi, Solonia, julisti jumalallisen suunnitelman epäonnistuneen ja pyysi pesähoitaja-Melkisedekejä palaamaan Urantialle.

Toisasteiset keskiväliolennot liittyvät Aatamin tehtävään myötäsyttyisesti. Planeettaprinssin ruumiillisen esikunnan jälkeläisten tavoin Aineellisten Poikien ja Tyttärienkin jälkeläisissä on kaksi luokkaa: heidän fyysiset lapsensa ja keskiväliolentojen toisasteinen luokka. Nämä aineelliset, mutta tavallisissa oloissa näkymättömät, planetaariset hoivaajat myötävaikuttavat suuresti sivilisaation edistymiseen ja jopa niiden niskuroivien vähemmistöjen alistamiseen, jotka mahdollisesti yrittävät kaivaa maata sosiaalisen kehityksen ja hengellisen edistyksen alta.

Toisasteisia keskiväliolentoja ei pitäisi sekoittaa näiden olentojen ensiasteiseen yhteisöön, jonka olemassaolo juontuu kohta Planeettaprinssin saapumisen jälkeen seuranneista ajoista. Urantialla näiden varhaisempien keskiväliolentojen enemmistö lähti kapinaan Caligastian rinnalla ja on ollut Helluntaista lähtien internoituna. Samoin on Aatamin ryhmästä internoituina monia, jotka eivät pysyneet lojaaleina planeetan hallintoa kohtaan.

Uskolliset ensiasteiset ja toisasteiset keskiväliolennot liittyivät Helluntaipäivänä vapaaehtoisesti yhteen, ja he ovat siitä lähtien toimineet maailman asioiden osalta yhtenä yksikkönä. He palvelevat vuoron perään toisesta ja taas toisesta ryhmästä valitun, lojaaleista keskiväliolentoista muodostuvan johtajiston alaisuudessa.

Maailmassanne on vieraillut neljän Poikien luokan edustajia: Planeettaprinssi Caligastia; Aatami ja Eeva Jumalan Aineellisista Pojista; Makiventa Melkisedek, "Saalemin viisas", Abrahamin ajoilta sekä Kristus Mikael, joka saapui lahjoittautuvana Paratiisin-Poikana. Kuinka paljon tuloksekkaampaa ja kauniimpaa olisikaan ollut, jos Mikaelin, Nebadonin universumin korkeimman hallitsijan, olisivat toivottaneet maailmassanne tervetulleeksi lojaali ja toimintakykyinen Planeettaprinssi sekä asialleen omistautunut ja menestyksekkäs Aineellinen Poika! Kumpikin heistä olisi voinut tehdä varsin paljon sellaista, joka olisi lisännyt lahjoittautuneen Pojan elämäntyön ja tehtävän merkitystä! Mutta kaikki maailmat eivät ole olleet yhtä kovaonnisia kuin Urantia, eikä Planetaaristen Aatamien tehtävä ole aina ollut yhtä vaikea eikä yhtä suuresti vaaroille altis. Menestyksekkäitä ollessaan he myötävaikuttavat suurenmoisen kansan kehittymiseen ja jatkavat planeetan asioiden näkyvinä johtajina vielä kauan tuon maailman valoon ja elämään asettumisen

planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midways should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midways effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midways alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of God; Machiventa Melchizedek, the "sage of Salem" in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

jälkeenkin.

4. EVOLUTIONAARISET KUUSI ROTUA

Asuttujen maailmojen ensimmäisinä aikakausina valta-asemaa pitävä rotu on punaisen ihmisen rotu. Se on yleensä ensimmäinen, joka saavuttaa ihmisyydelle ominaiset kehitystasot. Mutta vaikka punainen rotu on planeettojen vanhin, sitä seuraavat värilliset kansat alkavat kuitenkin ilmestyä jo varsin varhaisessa vaiheessa aikakautena, jolloin kuolevaisten ilmaantuminen tapahtuu.

Varhaisemmat rodut ovat myöhempiä jonkin verran korkeatasoisempia. Punainen rotu on huomattavasti indigon eli mustan rodun yläpuolella. Elämänkantajat suovat täysimääräisen elävien energioiden antimen ensimmäiselle eli punaiselle rodulle, ja kukin seuraava evoluution mukanaan tuoma erillinen kuolevaisryhmä edustaa muunnosta alkuperäisen antimen kustannuksella. Kuolevaisten ruumiinpituus pyrkii sekin lyhenemään edettäessä punaisesta ihmisestä indigoon rotuun, vaikka vihreiden ja oranssinväristen kansojen keskuudessa Urantialla tosin ilmenikin odottamattomia jättiläiskasvuisuuteen johtaneita perintötekijöitä.

Kaikkien kuuden evolutionaarisen rodun maailmoissa muita verrattomampia kansoja ovat ensimmäinen, kolmas ja viides rotu: punainen, keltainen ja sininen. Evolutionaaristen rotujen älyllisen kasvun ja hengellisen kehityksen kapasiteetti näin ollen vuorottelee siten, että toinen, neljäs ja kuudes rotu ovat jossakin määrin vähemmän kyvykkäitä. Nämä toissijaiset rodut ovat kansoja, jotka joistakin maailmoista puuttuvat; monista muista ne on hävitetty sukupuuttoon. Urantialla on pidettävä onnettomuutena sitä, että te niin suurelta osin menetitte etevän sinisen rotunne, ellei oteta lukuun sitä, missä määrin se on säilynyt sekoittuneessa "valkoisessa rodussanne". Oranssin ja vihreän rotuaineksen menettäminen ei ole yhtä vakavan huolen aihe.

Kuuden — tai kolmen — värillisen rodun kehitys, vaikka se näyttääkin heikkenevän siitä, mitä alkuperäinen punainen rotu edustaa, tuottaa kuitenkin tiettyjä sangen toivottavia muunnoksia kuolevaisten tyypeissä ja mahdollistaa erilaisten, muussa tapauksessa saavuttamatta jäävien, inhimillisten potentiaalien ilmaantumisen. Nämä muunnelmat ovat koko ihmiskunnan kehityksen kannalta hyödyllisiä edellyttäen, että niitä myöhemmin kohentaa muualta tuotettu aatamillinen eli violetti rotu. Urantialla tämä tavallinen sekoittumissuunnitelma ei kovinkaan laajalti toteutunut, ja tämä epäonnistuminen rodunkehityssuunnitelman toteuttamisessa saa aikaan, että teidän on mahdotonta ymmärtää

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated "white race." The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on

paljonkaan siitä, mikä tällaisten kansojen status on keskitasoisella asutulla planeetalla, mikäli tyydytte tarkkailemaan sitä, mitä näistä alkuaikojen roduista teidän maailmassanne on jäljellä.

Rodullisen kehityksen alkuaikoina punaisilla, keltaisilla ja sinisillä ihmisillä on lievää taipumusta keskinäiseen risteytymiseen. Samanlaista taipumusta keskinäiseen sekoittumiseen esiintyy oranssi-ihosten, vihreiden ja indigonväristen rotujen välillä.

Edistyneemmät rodut käyttävät tavallisesti takapajuisempia ihmisiä ruumiillisen työn tekijöinä. Tämä selittää, mistä planeettojen varhaisina aikakausina esiintyvä orjuus saa alkunsa. Punaiset ihmiset nujertavat tavallisesti oranssit ja alentavat nämä palvelijan asemaan — toisinaan he hävittävät nämä kokonaan. Keltaiset ja punaiset ihmiset harjoittavat yleensä keskinäistä veljeilyä, mutta eivät aina. Keltainen rotu orjuuttaa tavallisesti vihreän, kun sininen rotu taas alistaa valtaansa indigon. Nämä alkukantaisten ihmisten rodut eivät pidä takapajuisten kanssaihmistensä pakkotyön muodossa tapahtuvaa hyväksikäyttämistä sen kummallisempana kuin urantialaiset pitäisivät hevosten ja karjan ostamista ja myymistä.

Useimmissa normaaleissa maailmoissa ei alistamiseen perustuva orjuus säily Planeettaprinssin tuomiokauden yli, vaikka vajaamieliset ja sosiaalisesti sopeutumattomat usein yhä pakotetaankin työntekoon vastoin heidän tahtoaan. Mutta kaikilla normaaleilla sfääreillä tämänlaatuinen alkukantainen orjuus lakkautetaan pian, sen jälkeen kun muualta tuotettu violetti eli adamiittinen rotu on saapunut.

Näiden kuuden evolutionaarisen rodun on määrä sekoittua ja jalostua siten, että ne yhdistyvät Aatami-kohentajien jälkeläisiin. Mutta ennen kuin nämä kansat sekoittuvat, heikkotasoisimmat ja kelvottomat ainekset on suurelta osin hävitetty. Planeettaprinssi ja Aineellinen Poika tekevät yhdessä muiden soveltuvien planetaaristen viranomaisten kanssa päätökset siitä, mitkä lisääntyvistä rotuaineksista ovat kelvollisia. Urantialla näin radikaalin ohjelman toteuttaminen on vaikeaa siksi, että täältä puuttuvat tuomarit, jotka olisivat päteviä päättämään, ketkä maailmanne rotujen yksilöistä ovat biologisesti kelvollisia, ketkä epäkelpoja. Tästä esteestä huolimatta tuntuu siltä, että teidän tulisi kyetä sopimaan selvästi epäkelpojen, vajavaisten, rappeutuneiden ja yhteiskunnanvastaisten rotuainestenne biologisesta sulkemisesta yhteisön ulkopuolelle.

your world.

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. ROTUJEN SEKOITTUMINEN — AATAMIN VERENPERINTÖ

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

Kun Planetaarinen Aatami ja Eeva saapuvat asuttuun maailmaan, he ovat saaneet ylemmiltään tarkat ohjeet siitä, mikä on paras tapa toteuttaa älyllisten olentojen jo olemassa olevien rotujen kohentaminen. Menettelykaava ei ole yksioikoinen, vaan paljon jätetään hoivaavan pariskunnan arvostelukyvyn varaan, eivätkä erehdykset ole harvinaisia varsinkaan Urantian kaltaisissa sekasortoisissa, kapinallisissa maailmoissa.

Violetit kansat alkavat tavallisesti sekoittua planeetan alkuasukkaisiin, vasta kun heidän oman ryhmänsä vahvuus ylittää miljoonan. Mutta sillä välin Planeettaprinssin esikunta julistaa Jumalten lasten astuneen alas taivaasta niin sanotusti ollakseen yhtä ihmisrotujen kanssa, ja ihmiset odottavat innokkaasti päivää, jolloin ilmoitetaan, että ne, joiden katsotaan kuuluvan korkeampiin rodullisiin aineksiin, saavat mennä Eedenin puutarhaan, jotta Aatamin pojat ja tyttäret siellä valitsisivat heidät ihmiskunnan uuden ja sekoittuneen luokan evolutionaarisiksi isiksi ja äideiksi.

Normaaleissa maailmoissa Planetaarinen Aatami ja Eeva eivät koskaan pariudu evolutionaaristen rotujen kanssa. Tämä biologinen kohennustyö on Aatamin jälkeläisten tehtävänä. Mutta nämä adamiiitit eivät lähde rotujen keskuuteen, vaan prinssin esikunta tuo Eedenin puutarhaan miehistä ja naisista oivallisimmat pariutumaan vapaaehtoisesti Aatamin jälkeläisten kanssa. Ja useimmissa maailmoissa pidetään korkeimpana kunniana päästä ehdokkaaksi pariutumaan puutarhan poikien ja tyttärien kanssa.

Rotusodat ja muut heimotaistelut vähenevät ensimmäistä kertaa, kun maailman rodut yhä voimallisemmin ponnistelevat sen hyväksi, että itse kukin olisi riittävän hyvä saamaan puutarhan tunnustuksen ja oikeuden mennä sinne sisälle. Teillä voi parhaimmillaankin olla vain hyvin kalpea käsitys siitä, kuinka tämä kilpataistelu normaalilla planeetalla valtaa keskeisen sijan kaikissa toiminnoissa. Urantiallahan koko tämä rodunkohennussuunnitelma ajautui karille jo alkuvaiheessaan.

Violetti rotu on yksiavioista väkeä, ja jokainen Aatamin poikiin ja tyttäriin liittyvä evolutionaarinen mies tai nainen sitoutuu olemaan ottamatta muita kumppaneita ja ohjaamaan lapsensakin yksiavioisuuteen. Kaikista tällaisista liitoista syntyvät lapset kasvatetaan ja koulutetaan Planeettaprinssin kouluissa ja sen jälkeen heille annetaan lupa lähteä evolutionaarisen vanhempansa rodun keskuuteen, jotta he siellä valitsisivat puolisonsa korkeammantasoisien kuolevaisten valikoidusta ryhmästä.

Kun tämä Aineellisten Poikien rotuperimä lisätään maailmojen kehittyviin rotuihin, aloitetaan samalla uusi ja suurenmoisempi evolutionaarisen

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:5.3 (585.7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is

kehityksen aikakausi. Tämän muualta tuodun kyvykkyyden ja evoluution ylittävien rotuominaisuuksien lahjoittamisen jälkeen sivilisaation ja rodullisen kehityksen alalla seuraa sarja nopeita edistysaskeleita. Sadassatuhanneissa vuodessa tapahtuu enemmän edistymistä kuin aiemman ponnistelun vuosimiljoonassa. Säädettyjen suunnitelmien epäonnistumisestakin huolimatta maailmassanne on tapahtunut suurta edistystä, sen jälkeen kun kansoillenne annettiin lahjaksi Aatamin elämänplasmaa.

Mutta vaikka planetaarisen Eedenin puutarhan puhdasrotuiset lapset voivatkin antaa itsensä evolutionaaristen rotujen parhaimmille jäsenille ja sillä tavoin kohentaa ihmiskunnan biologista tasoa, Urantian kuolevaisten korkeatasoisempien rotuainesten pariutuminen alempitasoisten rotujen kanssa ei hyödyttäisi korkeampia rotuja, vaan tällainen epäviisas menettely saattaisi vaaraan koko sivilisaation maailmassanne. Kun ette päässeet siihen, että rodut olisivat Aatamin menetelmin harmonisoituneet, teidän on nyt selvitettävä planeettaanne koskeva rodunkohennusongelma muilla ja etupäässä ihmisestä itsestään lähtevillä sovittautumis- ja valvontamenetelmillä.

6. EEDENIN HALLINTOJÄRJESTELMÄ

Eedenin puutarha säilyy useimmissa asutuissa maailmoissa suurenmoisena sivistyksen keskuksena, ja se toimii jatkuvasti aikakaudesta toiseen planetaaristen menettelytapojen ja käytännön sosiaalisena esikuvana. Jo varhaisina aikoina, kun violetit kansat ovat vielä suhteellisen hyvin muista erottuvia, heidän kouluhinsa otetaan soveliaita ehdokkaita maailman rotujen keskuudesta, samalla kun puutarhan teolliset kehitystulokset avaavat uusia mahdollisuuksia kaupan merkeissä tapahtuvalle kanssakäymiselle. Aatamit ja Eevat jälkeläisineen myötävaikuttavat näin sivistyksen äkilliseen leviämiseen ja maailmojensa evolutionaaristen rotujen nopeaan kohenemiseen. Ja kaikkia näitä suhteita laajentaa ja varmistaa evolutionaaristen rotujen ja Aatamin poikien sekoittuminen, minkä tuloksena on biologisen statuksen välitön kohoaminen, älyllisen potentiaalin virkistyminen sekä hengellisen vastaanottavaisuuden lisääntyminen.

Normaaleissa maailmoissa violetin rodun puutarhapäämajasta tulee maailman kulttuurin toinen keskus, ja yhdessä Planeettaprinssin päämajakaupungin kanssa se määrää, mihin tahtiin sivilisaatio kehittyy. Planeettaprinssin päämajakaupungin koulut sekä Aatamin ja Eevan puutarhan koulut toimivat vuosisatojen ajan rinnakkain. Tavallisesti ne eivät sijaitse kovin

initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not

kaukana toisistaan, ja ne harjoittavat keskenään harmonista yhteistyötä.

Ajatelkaapa, mitä maailmalle merkitsisi, jos Levantissa sijaitisi jossakin sivilisaation maailmankeskus, suuri planetaarinen kulttuuriyliopisto, joka olisi toiminut keskeytyksettä jo 37.000 vuoden ajan. Ja pysähtykääpä vielä miettimään, kuinka paljon tämän ikivanhan keskuksen yksistään moraalista arvovaltaa vahvistaisi se, jos vähän matkan päässä sijaitisi vielä toinen ja äskeistäkin vanhempi taivaallisen hoivan päämaja, jonka perinteillä olisi 500.000 vuotta jatkuneen, kaikkiin rotuihin kohdistuneen evolutionaarisen vaikuttamisen myötä kertynyt voima. Tottumushan lopulta levittää Eedenin ihanteet koko maailmaan.

Planeettaprinssin koulujen asiana on huolehtia filosofiasta, uskonnosta, moraalista sekä korkeammista älyllisistä ja taiteellisista saavutuksista. Aatamin ja Eevan puutarhan koulut omistautuvat tavallisesti käytännön taitojen opettamiseen, älylliseen peruskoulutukseen, sosiaaliseen kulttuuriin, taloudelliseen kehitykseen, kauppasuhteisiin, fyysiseen suoriutuvuuteen ja siviilihallintoon. Nämä maailmankeskukset sulautuvat viimein toisiinsa, mutta joskus tämä varsinainen yhdistyminen tapahtuu vasta ensimmäisen Hallinnollisen Pojan vierailun aikoihin.

Aatamin ja Eevan jatkuva paikallaolo yhdessä violetin sukukunnan puhdasrotuisen ydinjoukon kanssa suo Eedenin kulttuurille sen vakaan kasvun, jonka nojalla se tulee vaikuttaneeksi maailman sivilisaation perinteen pakottavalla voimalla. Näiden kuolemattomien Aineellisten Poikien ja Tyttärien hahmossa kohtaamme viimeisen ja välttämättömän renkaan, joka yhdistää Jumalan ihmiseen, rakentaa sillan sen miltei äärettömänä ammottavan kuilun ylitse, joka on ikuisen Luojan ja ajallisuuden alimpien finiittisten persoonallisuuksien välissä. Tässä meillä on olevaa alkuperää oleva olento, joka on fyysinen, aineellinen, jopa Urantian kuolevaisien lailla sukupuolellinen olento, joka voi nähdä ja tajuta näkymättömän Planeettaprinssin ja tulkita häntä maailman kuolevaisille luoduille, sillä Aineelliset Pojat ja Tyttäret kykenevät näkemään henkiolentojen kaikki alemmat luokat; he näkevät Planeettaprinssin ja hänen koko esikuntansa, sen näkyvät ja näkymättömät jäsenet.

Vuosisatojen vieressä, jolloin heidän jälkeläisensä ovat sekoittuneet ihmisten rotuihin, nämä samat Aineelliset Pojat ja Tyttäret tunnustetaan ihmiskunnan yhteisiksi esivanhemmiksi, tässä vaiheessa jo sekoittuneiden evolutionaaristen rotujen jälkeläisten yhteisiksi vanhemmiksi. Tarkoituksena on, että asutuista maailmoista lähtevillä kuolevaisilla olisi kokemus siitä, että he tuntevat

very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

seitsemän isää:

1. Biologinen isä — lihallinen isä.
2. Maailman isä — Planetaarinen Aatami.
3. Sfäärien isä — Järjestelmän Hallitsija.
4. Kaikkein Korkein Isä — Konstellaation-Isä.
5. Universumin-Isä — paikallisuomusten Luoja-Poika ja korkein hallitsija.
6. Ylimmät Isät — superuniversumia hallitsevat Päivien Muinaiset.
7. Henki-Isä eli Havonan-Isä — Universaalinen Isä, joka asuu Paratiisissa ja lahjoittaa henkensä elämään ja työskentelemään universumien universumissa asuvien vähäisten luotujensa mielessä.

7. YHTEISHALLINTO

Paratiisin Avonaali-Pojat tekevät oikeudellisten toimenpiteiden vuoksi aika ajoin vierailuja asuttuihin maailmoihin, mutta ensimmäinen hallinnolliselle tehtäväkäynnille saapuva Avonaali avaa ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisen maailman neljännen tuomiokauden. On joitakin planeettoja, joilla tämä Hallinnollinen Poika hyväksytään yleisesti. Tällöin hän jää sinne yhdeksi aikakaudeksi. Ja näin planeetta kukoistaa kolmen Pojan yhteisen hallitusvallan alaisuudessa — Planeettaprinssin, Aineellisen Pojan ja Hallinnollisen Pojan —, joista kaksi viimeksi mainittua ovat tuon maailman kaikkien asukkaiden nähtävissä.

Ennen kuin ensimmäinen Hallinnollinen Poika päättää tehtäväkäyntinsä normaalissa evolutionaarisessa maailmassa, on pantu toimeen Planeettaprinssin ja Aineellisen Pojan opetus- ja hallintotyön yhdistäminen. Tämä planeetan kaksiosaisen valvonnan yhdistäminen tuo mukanaan uuden ja tehokkaan maailmanhallintojärjestelmän. Hallinnollisen Pojan jätettyä tehtävänsä Planetaarinen Aatami ottaa vastuulleen sfäärin ulospäin näkyvän johtamisen. Aineellinen Poika ja Tytär toimivat täten yhdessä planeetan hallintoviranomaisina, kunnes maailma asettuu valon ja elämän aikakauteen, minkä jälkeen Planeettaprinssi ylennetään Planeetan Hallitsijan asemaan. Tämän pitkälle edenneen kehityksen aikakauden kuluessa Aatamista ja Eevasta tulee kunnialla kruunatun maailman yhteispääministereitä, jos niin voisi sanoa.

Heti kun kehittyvän maailman uusi ja yhdistynyt pääkaupunki on saatu kunnollisesti

51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.

51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.

51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.

51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.

51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.

51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.

51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. UNITED ADMINISTRATION

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well

järjestetyksi ja niin nopeasti kuin päteviä alempia hallintovirkailijoita pystytään asianmukaisesti kouluttamaan, kaukaisiin maanosiin ja eri kansojen keskuuteen perustetaan alapääkaupunkeja. Ennen toisen tuomiokautisen Pojan saapumista on organisoitu jo viidestäkymmenestä sataan tällaista alakeskusta.

Planeettaprinssi ja hänen esikuntansa vaalivat yhä hengellisiä ja filosofisia toimialoja. Aatami ja Eeva omistavat erityistä huomiota maailman fyysiselle, tieteelliselle ja taloudelliselle asemalle. Molemmat ryhmät käyttävät yhtä suuressa määrin tarmoaan taiteiden, sosiaalisten suhteiden ja älyllisten saavutusten edistämiseen.

Maailman asioiden viidennen tuomiokauden alkamisaikaan mennessä planetaariset toiminnot on saatu suurenmoisen hallinnon piiriin. Kuolevaisten olo tällaisella hyvin johdetulla sfäärillä on todellakin virkistävää ja antoisaa. Ja jospa urantialaiset vain voisivat tarkkailla tällaisen planeetan elämää, niin he ymmärtäisivät kohta niiden asioiden arvon, jotka heidän maailmansa on pahuutta syleilemällä ja kapinaan osallistumalla menettänyt.

[Esittänyt Varajoukkoihin kuuluva Toisasteinen Lanonandek-Poika.]

established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588.5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

Luku 52. Planetaariset kuolevaisten aikakaudet

⇐ 051

Urantia-kirjan

053 ⇒

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 52 PLANETAARISET KUOLEVAISTEN AIKAKAUDET

Osiot

Johdanto

1. Alkukantainen ihminen
2. Planeettaprinssin jälkeinen ihminen
3. Aatamin jälkeinen ihminen
4. Hallinnollisen Pojan jälkeinen ihminen
5. Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen ihminen
6. Lahjoittautumisen jälkeinen aikakausi Urantialla
7. Opettaja-Pojan jälkeinen ihminen

PAPER 52 PLANETARY MORTAL EPOCHS SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

Johdanto

SIITÄ hetkestä, jolloin elämä pannaan alulle evolutionaarisella planeetalla siihen, kun se valon ja elämän aikakautena vihdoinkin puhkeaa kukkaansa, maailman toiminnan näyttämöllä esiintyy ainakin seitsemän inhimillisen elämänmuodon ajanjaksoa. Nämä toinen toistaan seuraavat aikakaudet määräytyvät jumalallisten Poikien planetaaristen tehtäväkäyntien mukaan, ja keskitasoisessa asutussa maailmassa nämä aikakaudet ilmaantuvat seuraavassa järjestyksessä:

1. Planeettaprinssiä edeltävä ihminen.
2. Planeettaprinssin jälkeinen ihminen.
3. Aatamin jälkeinen ihminen.
4. Hallinnollisen Pojan jälkeinen ihminen.
5. Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen ihminen.
6. Opettaja-Pojan jälkeinen ihminen.

INTRODUCTION

52:0.1 (589.1) FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

- 52:0.2 (589.2) 1. Pre-Planetary Prince Man.
- 52:0.3 (589.3) 2. Post-Planetary Prince Man.
- 52:0.4 (589.4) 3. Post-Adamic Man.
- 52:0.5 (589.5) 4. Post-Magisterial Son Man.
- 52:0.6 (589.6) 5. Post-Bestowal Son Man.
- 52:0.7 (589.7) 6. Post-Teacher Son Man.

7. Valon ja elämän aikakausi.

Heti kun avaruuden maailmat ovat fyysisessä mielessä elämälle soveliaita, ne merkitään Elämänkantajien rekisteriin, ja sopivana aikana tällaisille planeetoille lähetetään edellä mainittuja Poikia saattamaan elämä alkuun. Koko sitä vaihetta, joka on elämän alkuunpanon ja ihmisen ilmaantumisen välissä, nimitetään ihmistä edeltäväksi kaudeksi, ja se edeltää tässä kertomuksessa tarkasteltuja, toinen toistaan seuraavia kuolevaisten aikakausia.

1. ALKUKANTAINEN IHMINEN

Ajankohdasta, jolloin ihminen nousee eläimen tasolta — kun hän kykenee tekemään päätöksen Luojan palvomisesta — aina Planeettaprinssin saapumiseen saakka, kuolevaisia tahdollisia luotuja nimitetään alkukantaisiksi eli primitiivisiksi ihmisiksi. Alkukantaisen ihmisen perustyyppiä eli rotuja on kuusi, ja nämä alkuaikojen kansat ilmaantuvat peräjälkeen, spektrin värien järjestyksessä siten, että ensimmäisenä ilmaantuu punainen rotu. Tämän varhaisen elolliskehityksen kesto aika vaihtelee eri maailmoissa suuresti: Urantian ajanlaskutavan mukaan sadastaviidestäkymmenestä tuhannesta yli miljoonaan vuotta.

Evolutionaariset värillisrodut — punainen, oranssi, keltainen, vihreä, sininen ja indigo — alkavat ilmaantua suunnilleen aikana, jolloin alkukantainen ihminen jo kehittää yksinkertaista puhekieltä ja alkaa käyttää luovaa mielikuvitusta. Tähän aikaan mennessä ihminen on jo hyvinkin tottunut seisomaan pystyasennossa.

Alkukantaiset ihmiset ovat voimallisia metsästäjiä ja raivoisia taistelijoita. Tämän aikakauden lakina on elinkelpoisimman fyysinen henkinjääminen; näiden aikojen hallinto on täysin heimokohtaista. Monissa maailmoissa jotkin evolutionaarisista roduista hävitetään näiden alkuaikojen rotutaistelujen tiimellyksessä, kuten kävi Urantialla. Hengissä selvinneet rodut sekoittuvat sittemmin tavallisesti violettiin rotuun, Aatamista polveutuviin kansoihin, jotka on myöhemmin tuotettu planeetan ulkopuolelta.

Myöhemmän sivilisaation valossa tämä alkukantaisen ihmisen aikakausi on pitkä, pimeä ja verinen jakso. Viidakon laki ja aarniometsien moraali sopivat huonosti ilmoitususkontoa ja korkeampaa hengellistä kehitystä edustavien myöhempien tuomiokausien mittapuihin. Normaaleissa maailmoissa ja maailmoissa, jotka eivät ole kokeiluplaneettoja, tämä aikakausi on melko erilainen kuin olivat ne pitkään jatkuneet ja tavattoman raa'at taistelut, jotka Urantialla olivat tälle aikakaudelle tunnusmerkillisiä. Selviytyttyäsi

52:0.8 (589.8) 7. The Era of Light and Life.

52:0.9 (589.9) The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. PRIMITIVE MAN

52:1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52:1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52:1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52:1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will

ensimmäisen maailman kokemuksestasi alat ymmärtää, miksi evolutionaarissa maailmoissa käydään tällainen pitkä ja tuskallinen kamppailu, ja kulkiesi Paratiisiin johtavaa polkua eteenpäin käsität yhä enemmän näihin kummallisilta vaikuttaviin asioihin kätkeytyvää viisautta. Mutta kaikista ihmisen ilmaantumisen alkuaikoihin liittyvistä koettelemuksista huolimatta primitiivisen ihmisen aikaansaannokset ovat loistava, jopa sankarillinen, luku ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisen maailman aikakirjoissa.

Alkuaikojen evolutionaarinen ihminen ei ole mikään värikäs hahmo. Yleensä nämä alkukantaiset kuolevaiset asuvat luolissa tai kallionkielekkeiden alla. He rakentelevat myös karkeatekoisia majoja suuriin puihin. Ennen kuin he saavuttavat korkean älykkyydystason, planeetat ovat toisinaan kookkaammantyyppisten eläinten vallassa. Mutta kuolevaiset oppivat jo tämän aikakauden alkupuolella sytyttämään tulen ja pitämään sen vireillä, ja kekseliään mielikuvituksen lisääntyessä ja työkalujen parantuessa kehittyvä ihminen nujertaa piankin häntä suuremmat ja kömpelömmät eläimet. Varhaiset rodut käyttävät myös laajasti hyväkseen suurempia lentäviä eläimiä. Nämä valtavat linnut kykenevät kantamaan yhden tai kaksi keskikokoista ihmistä yli kahdeksansadan kilometrin pituisen yhtäjaksoisen lennon ajan. Joillakin planeetoilla näistä linnoista on suurta apua, sillä niiden älykkyys on korkealuokkaista, ja usein ne osaavat puhua monta tuon maailman kielten sanaa. Nämä linnut ovat varsin älykkäitä, hyvin tottelevaisia ja uskomattoman lempeitä. Urantialta tällaiset matkustajalinnut ovat jo kauan sitten kuolleet sukupuuttoon, mutta varhaiset esi-isämme käyttivät hyväkseen niiden palveluksia.

Ihminen saavuttaa eettisen arvostelukyvyyn, moraalisen tahdon, yleensä yhtäaikaaisesti ensimmäisen puhekielen ilmaantumisen kanssa. Ihmisen tasolle yllettyään, sitten kun edellä mainittu kuolevaisille ominainen tahtotoiminta on ilmaantunut, nämä olennot alkavat soveltua jumalallisen Suuntaajan tilapäiseksi asuinsijaksi, ja kuoleman jälkeen monet valitaan asianmukaisesti eloonjääneiksi, ja arkkienkelit sinetöivät heidät myöhempää kuolleistansuutta ja Henkeen tapahtuvaa fuusioitumista varten. Planeettaprinssien seurassa on aina arkkienkeleitä, ja maailman tuomiokautinen tuomitseminen tapahtuu yhtä aikaa prinssin saapumisen kanssa.

Kaikki Ajatuksensuuntaajan asuttamat kuolevaiset ovat potentiaalisia palvojia; heidät on "valaistu todellisella valolla" ja heillä on kyky etsiä molemmipuolista yhteyttä jumaluuteen. Primitiivisen ihmisen varhais- eli biologispohjainen uskonto on silti suurelta osin alituista eläimellistä pelkoa, johon yhdistyy tietämättömyydestä johtuva kauhunsekainen kunnioitus ja heimon piirissä

begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the

kehittynyt taikausko. Taikauskon säilyminen Urantian rotujen keskuudessa on evolutionaariselle kehityksellenne varsin vähän mairittelevaa, eikä se sovi yhteen muutoin loistavien, aineellisen edistyksen alalla ilmenevien saavutusten kanssa. Mutta tämä varhainen, pelkoon pohjautuva uskonto palvelee hyvin arvokasta päämäärää sikäli, että se hillitsee näiden primitiivisten luotujen kiivasta luonteenlaatua. Se on sivistyksen airut ja maaperä, johon Planeettaprinssi ja hänen hoivaajansa myöhemmin kylvävät ilmoitususkonnon siemenet.

Ennen kuin satatuhatta vuotta on kulunut siitä, kun ihminen oppi kulkemaan pystyasennossa, saapuu tavallisesti Planeettaprinssi, jonka Järjestelmän Hallitsija on lähettänyt saatuaan Elämäkantajilta raportin tahdon toimimisesta tuossa maailmassa, olkoonkin että vasta verrattain harvat yksilöt ovat näin pitkälle kehittyneitä. Primitiiviset kuolevaiset pitävät Planeettaprinssiä ja hänen näkyvää esikuntaansa tavallisesti tervetulleina; itse asiassa he, ellei heitä hillitä, suhtautuvat näihin usein pelonsekaisella kunnioituksella, miltei palvoen.

2. PLANEETTAPRINSSIN JÄLKEINEN

IHMINEN

Planeettaprinssin saapumisen myötä alkaa uusi tuomiokausi. Maan päälle ilmaantuu hallitus, ja päästään pitkälle ehtineeseen heimoelämän vaiheeseen. Jo muutaman tuhannen tämän hallinnon aikaisen vuoden kuluessa astutaan pitkiä sosiaalisia edistysaskeleita. Kuolevaiset saavuttavat normaaleissa oloissa tämän aikakauden kuluessa korkean sivilisaation tason. He eivät kamppaile barbariassa yhtä kauan kuin Urantian rodut. Mutta kapina muuttaa asutun maailman elämää niin laajasti, että teillä voi olla vain vähäinen tai täysin olematon käsitys siitä, millainen tämä hallinto normaalilla planeetalla on.

Tämän tuomiokauden keskimääräinen pituus on suunnilleen viisisataatuhatta vuotta, joskus pitempi, joskus lyhyempi. Tänä aikakautena planeetta kytketään järjestelmän yhteyspiireihin, ja sen hallinnon käyttöön asetetaan täydet kiintiöt serafi- ja muita taivaallisia auttajia. Ajatuksensuuntaajia saapuu kasvavin joukoin, ja serafisuojaajat laajentavat kuolevaisiin kohdistuvaa valvontajärjestelmäänsä.

Kun Planeettaprinssi saapuu alkukantaiseen maailmaan, siellä vallitsee pelkoon ja tietämättömyyteen pohjautuva kehityskonto. Prinssi ja hänen esikuntansa jakavat ensimmäistä kertaa tietoa korkeammasta totuudesta ja universumin organisaatiosta. Nämä ensimmäiset

Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion

ilmoitususkontoa edustavat esitykset ovat sangen yksinkertaisia, ja koskevat yleensä paikallisjärjestelmän asioita. Uskonto on ennen Planeettaprinssin saapumista täysin evolutionaarinen prosessi. Sittenkin uskonto etenee sekä vähittäin annetun ilmoituksen että evoluution mukaisen kasvun tietä. Jokainen tuomiokausi, jokainen kuolevaisten aikakausi, saa edellistä laajemman esityksen hengellisestä totuudesta ja uskonnollisesta etiikasta. Maailman asukkaissa tapahtuva uskonnollisen vastaanottavaisuuden kehittyminen määrää suurelta osin heidän hengellisen edistymisensä nopeuden ja heille annettavan uskonnollisen ilmoituksen laajuuden.

Tämän tuomiokauden aikana sarastaa hengellinen aamunkoitto, ja eri roduilla moninaisine heimoineen on taipumusta kehittää erityisiä uskonnollisen ja filosofisen ajattelun järjestelmiä. Kaikkien näiden rotu-uskontojen läpi käy yhdenmukaisesti kaksi piirrettä: primitiivisten ihmisten varhaiset pelot ja Planeettaprinssin myöhemmät ilmoitukset. Näyttää siltä, että urantialaiset eivät joissakin suhteissa olisi tätä planetaarisen kehityksen vaihetta vielä kokonaan ohittaneet. Jatkaessasi tämän kirjan tutkimista havaitset yhä selvemmin, kuinka todellakin paljon maailmanne poikkeaa evolutionaarisen edistymisen ja kehityksen keskimääräisestä kurssista.

Mutta Planeettaprinssi ei ole "Rauhan Ruhtinas". Rotutaistelut ja heimosodat jatkuvat vielä tämänkin tuomiokauden puolella, mutta ne käyvät jatkuvasti harvinaisemmiksi ja laimeammiksi. Tämä on suuri rotujen hajaantumisen aikakausi, ja se huipentuu kiihkeän kansallismielisyyden ajanjaksoon. Ihonväri on heimoittaisten ja kansallisten ryhmittymien perustana, ja eri rodut kehittävät usein oman erillisen kielensä. Jokainen laajeneva kuolevaisryhmä pyrkii eristäytymään. Se, että on olemassa monia kielä, edistää tätä eriseuraisuutta. Ennen kuin nämä moninaiset rodut yhdistyvät, niiden säälimättömän sotimisen seurauksena on joskus kokonaisten kansojen tuho; oranssit ja vihreät kansat ovat erityisen alttiita tällaiselle sukupuuttoon hävittämiselle.

Prinssin hallituskauden loppupuolella kansallinen elintapa alkaa keskitasoisissa maailmoissa syrjäyttää heimojakoon perustuvaa järjestelmää, tai pikemminkin se lasketaan olemassa olevien heimoryhmittymien päälle. Mutta prinssin aikakauden suuri sosiaalinen saavutus on perhe-elämän kehkeytyminen. Siihen saakka ihmissuhteet ovat olleet pääasiassa heimon sisäisiä suhteita. Nyt sen sijaan alkaa kotielämän hahmottuminen.

Kysymyksessä on sukupuolten välisen tasa-arvoisuuden toteutumisen tuomiokausi. Joillakin

is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not "the Prince of Peace." Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the

planeetoilla mies saattaa hallita naista, toisilla taas vallitsee päinvastainen järjestys. Normaali maailmat vakiinnuttavat tänä aikakautena sukupuolten täyden tasa-arvoisuuden, mikä edeltää kotielämän ihanteiden täysimääräisempää toteutumista. Tämä on kotielämän kultaisen aikakauden sarastus. Heimokeskeisen hallinnon ajatus väistyy vähitellen kaksiosaisen kansakuntakeskeisen elämäntavan ja perhe-elämän ajatusmallin tieltä.

Maanviljely aloitetaan tämän kauden kuluessa. Perhe-elämän periaatteen leviäminen yhä laajemmalle joutuu ristiriitaan metsästäjän vaeltelevan ja vakiintumattoman elämäntavan kanssa. Vähin erin tavaksi vakiintuu asua pysyvästi samassa paikassa ja viljellä siellä maata. Eläinten kesyttäminen ja kotipiirissä tarvittavien taitojen kehittyminen etenevät pitkin askelin. Kun biologisen evoluution lakikorkeus on saavutettu, on saavutettu korkea sivilisaation taso, mutta mekaanisen alan kehitys on vähäistä, keksinnöt ovat vasta seuraavan aikakauden ominaispiirre.

Rodut puhdistuvat ja saavuttavat ennen tämän aikakauden päättymistä fyysisen täydellisuuden ja älyllisen kyvykkyyden korkean tason. Normaalin maailman alkuaikojen kehitystä auttaa suuresti menettelytapa, jonka mukaan korkeammantyyppisten kuolevaisten lisääntymistä edistetään ja alempien lisääntymistä vastaavasti rajoitetaan. Ja nimenomaan se seikka, etteivät alkuaikojen kansanne tehneet mainitunlaista eroa näiden tyyppien välillä, selittää, miksi Urantian nykyisten rotujen keskuudessa esiintyy niin monia vajavaisia ja rappeutuneita yksilöjä.

Yksi prinssin aikakauden suursaavutuksista onkin tämä vajaanmielisten ja yhteisöön sopeutumattomien yksilöiden lisääntymisen rajoittaminen. Jo kauan ennen järjestyksessä toisten Poikien, Aatamien, saapumista useimmat maailmat omistautuvat vakavissaan rotujen puhdistamistehtäviin. Urantian kansat eivät ole sellaisia tosissaan vielä edes yrittäneet.

Ei tämä rodunkohennuskysymys ole mikään kovin laaja hanke, kun siihen paneudutaan tässä ihmisen evoluution varhaisvaiheessa. Edeltänyt aikakausi heimotaisteluineen ja rotujen välisine ankarine eloonjäämiskamppailuineen on kitkenyt pois useimmat epänormaalit ja vajavaiset rotuainekset. Idiootilla ei juurikaan ole eloonjäämisen mahdollisuutta primitiivisen ja sotaisen heimon sosiaalisessa organisaatiossa. Teidän vain osaksi täydellistyneiden sivilisaatioidenne vääränlainen tunteilu nimenomaan vaalii, suojelee ja säilyttää evolutionaaristen ihmissukujen toivottoman vajavaisia rotuaineksia.

Turhan myötätunnon osoittaminen

male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human

degeneroituneille ihmisolennoille, auttamattoman epänormaaleille ja kelvottomille kuolevaisille, ei ole sen paremmin hellyyttä kuin altruismiakaan. Evoluutionaarisista maailmoista kaikkein normaaleimmissakin yksilöiden ja moninaisten sosiaalisten ryhmien välillä on yltäkyllin eroavuuksia tarjoamaan tilaisuuksia harjoittaa täysin rinnoin kaikkia altruistisia tuntemuksia ja kuolevaisten epäitsekästä huolenpitoa ilman, että on tarpeen säilyttää kehittyvän ihmiskunnan yhteisöön sopeutumattomia ja moraalisesti rappeutuneita aineksia. Tilaisuuksia toki tarjoutuu runsain määrin suvaitsevuuden harjoittamiseen ja altruismin osoittamiseen niiden epäonnisten ja puutteenaisten yksilöiden hyväksi, jotka eivät ole moraalista perintöään peruuttamattomasti kadottaneet eivätkä hengellistä perintöoikeuttaan ikiajoiksi hävittäneet.

3. AATAMIN JÄLKEINEN IHMINEN

Kun evoluutionaarisen elollisuuden alkuperäinen käyttövoima on biologisessa mielessä kulunut loppuun, kun ihminen on saavuttanut eläimestä polveutuvan kehityksensä lakipisteen, silloin saapuu järjestyksessä toinen Poikien luokka, ja aloitetaan armon ja huolenpidon toinen tuomiokausi. Näin tapahtuu kaikissa evoluutionaarisissa maailmoissa. Kun evoluutionaarisen elollisuuden korkein mahdollinen taso on saavutettu, kun alkukantainen ihminen on kohonnut niin korkealle kuin biologisessa asteikossa on mahdollista kohota, planeetalle ilmestyvät aina Järjestelmän Hallitsijan lähettämät Aineellinen Poika ja Tytär.

Aatamin jälkeisille ihmisille lahjoitetaan yhä useammin Ajatuksensuuntaaja, ja tasaisesti kasvavin joukoin nämä kuolevaiset saavuttavat kyvyn sittemmin tapahtuvaan suuntaajafuusion. Laskeutuvina Poikina toimiessaan Aatameilla ei ole Suuntaajaa, mutta heidän jälkeläisistään — suoraan polveutuvista ja sekoittuneista — tulee ehdokkaita, jotka ovat oikeutettuja saamaan aikanaan Salaperäisen Opastajan. Aatamin jälkeisen aikakauden päättymiseen mennessä planeetalla on täysi määrä taivaallisia hoivaajia, vain fuusio-Suuntaajia ei vielä lahjoiteta yleismaailmallisesti.

Aatamin hallinnon ensisijainen tarkoitus on saada kehittyvä ihminen viemään päätökseen siirtymisensä metsästäjä- ja paimentolaisvaiheessa olevasta sivilisaatiosta maan- ja puutarhanviljelyvaiheeseen, jota sivilisaation liitännäisilmiöiden — kaupungistumisen ja teollistumisen — on määrä myöhemmin täydentää. Kymmenentuhatta vuotta tätä biologisten kohentajien tuomiokautta riittää saamaan aikaan hämmästyttävän muodonmuutoksen.

beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the

Kaksikymmentäviisituhatuotinen Planeettaprinsin ja Aineellisten Poikien tämänkaltainen, yhteiseen viisauteen perustuva hallinto riittää tavallisesti kypsyttämään kyseisen sfäärin Hallinnollisen Pojan tuloa varten.

Elinkelvottomien eliminoiminen ja rotukantojen vieläkin pidemmälle viety puhdistaminen saadaan päätökseen yleensä tämän aikakauden kuluessa. Normaaaleissa maailmoissa vajavaisuutta osoittavat, eläimellisyyteen viittaavat taipumukset ovat tuon maailman jälkeläisiä tuottavien rotujen keskuudesta jo lähes kokonaan hävinneet.

Aatamin jälkeläiset eivät koskaan sekoitu evolutionaaristen rotujen epäkelvopoihin aineksiin. Jumalallisen suunnitelman mukaista ei myöskään ole, että Planetaarinen Aatami tai Eeva omakohtaisesti parituisi evolutionaaristen väestöainesten kanssa. Tämä rodunparannushanke lankeaa heidän jälkeläistensä tehtäväksi. Mutta Aineellisen Pojan ja Tyttären jälkeläisiä kootaan sukupolvien ajan yhteen paikkaan, ennen kuin rotujen sekoittamisen muodossa tapahtuva hoiva aloitetaan.

Aatamin elämänplasman muodossa kuolevaisroduille annettu lahja johtaa älyllisen kapasiteetin välittömään laajenemiseen ja hengellisen edistymisen nopeutumiseen. Tuloksena on yleensä myös jonkinmääräistä fyysistä kohenemistä. Aatamin jälkeinen tuomiokausi on keskitasoisessa maailmassa suurten keksintöjen, energianhallinnan ja mekaanisen kehityksen aikakausi. Se on aikakausi, jolloin ilmaantuu monenmuotoista teollisuutta ja jolloin luonnonvoimia valjastetaan. Se on tutkimusmatkailun ja planeetan lopullisen haltuunoton kultainen aikakausi. Suuri osa maailman aineellisesta edistymisestä tapahtuu tänä aikana, jolloin fyysisten tieteiden kehittyminen pannaan alulle, kautena, jota Urantia nyt kokee. Teidän maailmanne on keskitasaisen planeetan aikataulusta kokonaisen tuomiokauden verran — ja enemmänkin — jäljessä.

Aatamin tuomiokauden normaalilla planeetalla päättyessä rodut ovat jo käytännöllisesti katsoen sekoittuneet, joten voidaan todenmukaisesti julistaa, että ”Jumala on samasta verestä tehnyt kaikki kansakunnat”, ja että hänen Poikansa ”on tehnyt yhdenvärisiksi kaikki kansat”. Tällaisen sekoittuneen rodun väri on hieman oliiviin vivahtavaa violetin sävyä, sfäärien ”rotuvalkoista”.

Alkukantainen ihminen on enimmäkseen lihansyöjä. Aineelliset Pojat ja Tyttäret eivät syö lihaa, mutta heidän jälkeläistensä kallistuvat yleensä muutamassa sukupolvessa kaikkiruokaisuuteen, vaikka kokonaiset jälkeläisryhmät toisinaan pitäytyvätkin lihattomaan ruokavalioon. Tämä Aatamin jälkeisten rotujen

Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that “God has made of one blood all the nations,” and that his Son “has made of one color all peoples.” The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial “white” of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges

kaksinainen alkuperä selittää, miksi tällaisissa sekoittuneissa ihmissuvuissa esiintyy anatomisia jäänteitä, jotka kuuluvat sekä kasvis- että lihansyöjäeläinten ryhmiin.

Rotujen kymmenentuhatta vuotta jatkuneen sekoittumisen tuloksena ilmaantuneissa rotuaineksissa ilmenee vaihtelevassa määrin anatomista sekoitusta niin, että toisissa sukuhaaroissa on muita runsaammin merkkejä lihaa syömättömistä esivanhemmista, toisissa taas enemmän niiden evolutionaarisille lihansyöjäesi-isille tunnusmerkillisiä ominaisuuksia ja fyysisiä piirteitä. Maailman näiden rotujen enemmistöstä tulee pian kaikkiruokaista, se ravitsee itsensä sekä eläin- että kasvikkunnasta saatavilla mitä moninaisimmilla elintarvikkeilla.

Aatamin jälkeinen aikakausi on kansainvälisyyden tuomiokausi. Kun rotujen sekoittamistehtävä on lähes loppuun saatettu, nationalismi heikkenee, ja ihmisten välinen veljeys alkaa toden teolla toteutua. Edustuksellinen hallitustapa alkaa syrjäyttää monarkkista tai patriarkaalista hallintomuotoa. Opetusjärjestelmästä tulee maailmanlaajuinen, ja violetin kansan kieli syrjäyttää vähin erin eri rotujen kielet. Yleismaailmallista rauhaa ja yhteistyötä onnistutaan saavuttamaan harvoin, ennen kuin rodut ovat kokolailla hyvin sekoittuneita ja puhuvat yhteistä kieltä.

Aatamin jälkeisen aikakauden viimeisinä vuosisatoina viriää uusi kiinnostus taidetta, musiikkia ja kirjallisuutta kohtaan, ja tämä maailmanlaajuinen herääminen on merkki kohta tapahtuvasta Hallinnollisen Pojan ilmestymisestä. Tämän aikakauden kruunaava kehitystulos on yleismaailmallinen mielenkiinto älyllisiä realiteetteja, aitoa filosofiaa, kohtaan. Uskonnon kansallisuussidonnaisuus vähenee, ja siitä tulee yhä enemmän koko planeetan asia. Näille aikakausille ovat ominaisia uudet totuuden paljastukset, ja konstellatioiden Kaikkein Korkeimmat alkavat ohjailla ihmisten asioiden menoa. Totuutta koskeva ilmoitus laajennetaan kattamaan konstellatioiden hallinto.

Suuri eettinen edistys luonnehtii tätä aikakautta; ihmisten välinen veljeys on tämän aikakauden yhteiskunnan päämäärä. Yleismaailmallinen rauha — rotujen välisen konfliktin ja kansakuntien välisen vihanpidon päättymisen — osoittaa, että planeetta on kypsä kolmannen Poikien luokan, Hallinnollisen Pojan, tulemiseen.

belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

52:3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchical or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52:3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

52:3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. HALLINNOLLISEN POJAN JÄLKEINEN

IHMINEN

Normaaleilla ja lojaaleilla planeetoilla

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

52:4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age

kuolevaisrodut ovat tämän aikakauden alkaessa sekoittuneita ja biologisesti elinkelpoisia. Mitään rotu- tai ihonväriöngelmiä ei ole, kaikki kansakunnat ja rodut ovat kirjaimellisesti samaa verta. Ihmisten välinen veljeys kukoistaa, ja kansat oppivat vähitellen elämään sovussa ja rauhassa maan päällä. Sellainen maailma seisoo suuren ja lakikorkeutensa saavuttavan älyllisen kehityksen kynnyksellä.

Evolutionaarisen maailman näin kypsyessä Hallinnollisen Pojan aikakauteen yksi Avonaali-Poikien ylevän luokan edustaja ilmestyy hallinnolliselle tehtäväkäynnille. Planeettaprinssi ja Aineellinen Poika ovat peräisin paikallisuniversumista, Hallinnollinen Poika on kotoisin Paratiisista.

Kun Paratiisin Avonaalit saapuvat kuolevaisten sfääreille suorittamaan oikeustoimia eli kun he saapuvat pelkästään tuomiokautisina tuomareina, he eivät milloinkaan ruumiillistu. Mutta hallinnolliselle tehtäväkäynnille saapuessaan he, ainakin ensimmäisellä kerralla, aina inkarnoituvat, vaikkeivät he koekaan syntymää eivätkä kuole niin kuin asianomaisessa maailmassa kuolla. He saattavat elää monen sukupolven ajan tapauksissa, joissa he joillakin planeetoilla jäävät niiden hallitsijoiksi. Tehtävänsä suoritettuaan he luopuvat planetaarisesta elämästään ja palaavat entiseen tilaansa jumalallisena Poikana.

Jokainen uusi tuomiokausi laajentaa ilmoitususkonnon näköpiiriä, ja Hallinnolliset Pojat ulottavat totuuden paljastusta niin, että se kattaa paikallisuniversumin ja kaikkien sen alajakautumien asiat.

Rodut panevat pian Hallinnollisen Pojan ensimmäisen käynnin jälkeen toimeen taloudellisen vapautumisensa. Yksilön riippumattomuuden ylläpitämiseen tarvittava päivittäinen työ vastaisi kahta ja puolta työtuntia teidän ajanlaskunne mukaan. Tällaisessa määrin eettisten ja älyllisten kuolevaisten vapauttaminen on kaikin puolin turvallista. Näin suuressa määrin hienostuneet kansat osaavat käyttää vapaa-aikansa itsensä kehittämiseen ja planetaariseen edistymiseen. Rotuperimän puhdistaminen jatkuu tänä aikakautena siten, että vähemmän elinkelpoisten ja heikkolahjaisten yksilöiden lisääntymistä rajoitetaan.

Rotujen poliittinen hallintojärjestelmä ja sosiaalinen hallinto paranevat jatkuvasti niin, että itsehallinto on tämän aikakauden päättyessä jo melko hyvin vakiintunutta. Itsehallinnolla tarkoitamme edustuksellisen hallitustavan korkeinta tyyppiä. Tällaiset maailmat nostavat esiin ja kunnioittavat vain sellaisia johtajia ja vallankäyttäjiä, jotka ovat sopivimmat kantamaan yhteiskunnallista ja poliittista vastuuta.

Useimmissa maailman kuolevaisissa asuu

opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52:4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52:4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the

tämän kauden aikana Suuntaaja. Mutta vieläkään ei jumalallisten Opastajien lahjoittaminen ole aina yleismaailmallista. Fuusioitumiseen päätyviä Suuntaajia ei vielä lahjoiteta kaikille planeetan kuolevaisille, vaan tahdollisilta luoduilta edellytetään yhä, että he haluavat Salaperäisen Opastajan.

Yhteiskunta alkaa tämän tuomiokauden loppuajoina palata yksinkertaisempiin elintapoihin. Edistyvän sivilisaation kompleksisuus tulee tiensä päähän, ja kuolevaiset oppivat elämään luonnollisemmin ja tuloksellisemmin. Ja tämä suuntaus voimistuu jokaisen seuraavan aikakauden myötä. Tämä on taiteen, musiikin ja korkeamman oppineisuuden kukoistuskausi. Fyysiset tieteet ovat jo saavuttaneet kehityksensä lakikorkeuden. Ihanteellisessa maailmassa koetaan tämän aikakauden päättyessä suuri uskonnollinen herääminen koko täyteydessään, maailmanlaajuinen hengellinen valaistuminen. Ja tämä rotujen hengellisyyden laajamittainen herääminen on merkki siitä, että lahjoittautuva Poika voi saapua ja että kuolevaisten viides aikakausi voidaan julistaa alkaneeksi.

Monissa maailmoissa käy niin, ettei yksi hallinnollinen vierailu vielä riitä valmistamaan planeettaa lahjoittautuvaa Poikaa varten. Siinä tapauksessa saapuu toinen Hallinnollinen Poika tai peräjälkeen jopa useita Hallinnollisia Poikia, ja jokainen näistä vie rotuja eteenpäin yhdestä tuomiokaudesta toiseen, kunnes planeetta on valmis lahjoittautuvan Pojan antamaa lahjaa varten. Hallinnolliset Pojat saattavat toisen ja myöhempien tehtäväkäyntien yhteydessä inkarnoitua tai yhtä hyvin olla inkarnoitumatta. Mutta kokonaan siitä riippumatta, montako Hallinnollista Poikaa planeetalle mahdollisesti ilmestyy — ja tässä ominaisuudessa heitä voi saapua myös lahjoittautuvan Pojan jälkeen —, jokainen vierailu merkitsee yhden tuomiokauden päättymistä ja toisen alkamista.

Hallinnollisten Poikien tuomiokausien jakso kestää Urantian ajanlaskun mukaan kahdestakymmenestäviidestä tuhannesta viiteenkymmeneentuhanteen vuotta. Tämä aikakausi on toisinaan paljon lyhyempi ja joissakin harvinaisissa tapauksissa jopa pitempi. Mutta ajan täytyessä yksi näistä tässä mainituista Hallinnollisista Pojista on syntyvä Paratiisin lahjoittautuvana Poikana.

5. LAHJOITTAUTUNEEN POJAN JÄLKEINEN

IHMINEN

Kun asutussa maailmassa saavutetaan tietty älyllisen ja hengellisen kehityksen taso, sinne saapuu tällaisessa tapauksessa aina

world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. POST-BESTOWAL SON MAN

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in

lahjoittautuva Paratiisin-Poika. Normaaliin maailmaan hän ilmestyy lihallisena, vasta kun sen rodut ovat nousseet älyllisen kehityksen ja eettisen tuloksiinpääsyn korkeimmille tasoille. Urantialle lahjoittautunut Poika, joka oli peräti oma Luoja-Poikanne, ilmaantui kuitenkin Aatamin tuomiokauden lopulla, mutta se ei ole avaruuden maailmoissa tavallinen tapahtumien järjestys.

Kun maailmat ovat kypsyneet hengellistämiseen, silloin saapuu lahjoittautuva Poika. Nämä Pojat kuuluvat aina Hallinnolliseen eli Avonaalien luokkaan, paitsi siinä jokaisessa paikallisuniversumissa kerran sattuvassa tapauksessa, jolloin Luoja-Poika valmistautuu jossakin evolutionaarisessa maailmassa tapahtuvaan viimeiseen lahjoittautumiseensa, kuten kävi silloin, kun Nebadonin Mikael kuolevaisten sukukunnille lahjoittautumista varten ilmestyi Urantialle. Vain yksi maailma lähes kymmenenmiljoonan joukossa saa osakseen tällaisen lahjan. Kaikkia muita maailmoja vie hengellisessä mielessä eteenpäin Paratiisin Avonaalien luokkaan kuuluvan Pojan lahjoittautuminen.

Lahjoittautuva Poika saapuu maailmaan, jossa vallitsee korkea opetukseen perustuva kulttuuri, ja hän kohtaa siellä ihmiskunnan, joka on hengellisesti kouliintunut ja valmis omaksumaan entistä pitemmälle meneviä opetuksia ja antamaan lahjoittautumisvierailulle sille kuuluvan arvon. Tälle aikakaudelle on tunnusomaista maailmanlaajuinen moraalisen kulttuurin ja hengellisen totuuden tavoittelu. Tämän tuomiokauden aikaisten kuolevaisten intohimona on päästä perille kosmisesta todellisuudesta ja saada yhteys hengelliseen todellisuuteen. Totuuden paljastukset ulotetaan kattamaan superuniversumi. Täysin uusia opetus- ja hallintojärjestelmiä kehittyi entisaikojen alkeellisten järjestelmien tilalle. Elämisen ilo saa uutta väriä, ja elämänasenteet kohoavat uusien vivahteiden ja sävyjen taivaallisiin korkeuksiin.

Lahjoittautuva Poika elää ja kuolee maailman kuolevaisrotujen hengellistymisen hyväksi. Hän avaa "uuden ja elävän tien"; hänen elämänsä on Paratiisin totuus kuolevaiseksi lihaksi ruumiillistuneena, juuri se totuus — Totuuden Henki peräti —, jonka tuntiessaan ihmiset ovat vapaita.

Urantialla tämän "uuden ja elävän tien" avaamisessa oli kysymys sekä tosiasiaista että totuudesta. Urantian eristyminen Luciferin kapinassa oli väliaikaisesti keskeyttänyt sen menetelmän toimivuuden, jonka kautta kuolevaiset voivat kuoleman jälkeen siirtyä suoraan mansiomaailmojen rannoille. Ennen Kristus Mikaelin Urantialla elämää aikaa kaikki sielut jatkoivat untaan aina tuomiokautisiin tai erityisiin tuhatvuositaisiin kuolleistanousemuksiin asti.

the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the "new and living way"; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this "new and living way" was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a

Edes Mooses ei saanut siirtyä toiselle puolelle, ennen kuin vasta erityisessä kuolleistaherättämisessä, sillä langennut Planeettaprinssi Caligastia eväsi tällaisen vapahduksen. Mutta heti Helluntaipäivästä alkaen Urantian kuolevaiset ovat taas saaneet edetä suoraan morontiasfääreille.

Lahjoittautuvan Pojan noustua kolmantena päivänä kuolleista, sen jälkeen kun hän luopui elämästään inkarnoituman hahmossa, hän nousee Universaalisen Isän oikealle puolelle, saa vakuutuksen siitä, että lahjoittautumistehtävän suoritus on hyväksytty, ja palaa Luoja-Pojan luokse paikallisuniversumin päämajaan. Lahjoittautunut Avonaali ja Luoja-Mikael lähettävät sen jälkeen yhteisen henkensä, Totuuden Hengen, lahjoittautumisen kohteena olleeseen maailmaan. Tämä on hetki, jolloin "voitokkaan Pojan henki vuodatetaan kaiken lihan päälle". Myös Universumin Äiti-Henki osallistuu tähän Totuuden Hengen vuodattamiseen, ja samalla kun kaikki tämä tapahtuu, annetaan julistus Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisesta. Sen jälkeen kaikki tuon maailman mieleltään normaalit tahdolliset luodut tulevat saamaan Suuntaajan, heti kun he saavuttavat sellaisen iän, että he kykenevät kantamaan moraalista vastuuta, tekemään hengellisen valinnan.

Mikäli tällainen lahjoittautunut Avonaali sattuisi lahjoittautumiskäyntinsä jälkeen palaamaan johonkin maailmaan, hän ei silloin inkarnoituisi, vaan ilmestyisi "kunniasa serafiarmeijoiden mukana".

Lahjoittautuneen Pojan jälkeinen aikakausi voi kestää kymmenestätuhannesta sataantuhanteen vuotta. Ei ole olemassa mitään sellaista mielivaltaista kestoaikaa, jonka näiden tuomiokautisten aikakausien olisi määrä jatkua. Tuolloin eletään suurta eettisen ja hengellisen edistyksen aikaa. Näiden aikojen hengellisen vaikutusvoiman kohteena ihmisluonto käy läpi valtavat muutokset, ja se kokee aivan ilmiömäistä kehittymistä. Kultaisen säännön toteuttaminen käytännössä käy mahdolliseksi. Jeesuksen opetukset ovat todellakin sovellettavissa sellaiseen kuolevaisten maailmaan, joka on saanut valmistavaa koulutusta lahjoittautumista edeltäviltä Pojilta luonnetta jalostavine ja sivistystä lisäävine tuomiokausineen.

Sairauden ja rikollisuuden muodostamat ongelmat saavat tämän aikakauden kuluessa tosiasiallisen ratkaisunsa. Degeneroituminen on valikoivan lisääntymisen avulla jo suurelta osin eliminoitu. Sairaalloisuus on saatu Aatamin rotuainesten suuren vastustuskyvyn ansiosta sekä edellisten aikakausien fyysisten tieteiden tekemiä löytöjä älykkäästi ja maailmanlaajuisesti soveltamalla käytännöllisesti katsoen hallintaan. Keskimääräinen elinikä kohoaa tämän vaiheen

special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the "spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh." The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come "in glory with the seraphic hosts."

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

aikana Urantian laskutavan mukaan pitkälti yli kolmeensataan vuoteen.

Hallinnollinen valvonta vähenee asteittain koko tämän kauden ajan. Aito itsehallinto alkaa toimia, rajoittavia lakeja tarvitaan yhä vähemmän. Kansallisen vastarinnan sotilaalliset ilmenemismuodot ovat häviämässä, kansainvälisen sopusoinnun aikakausi tekee toden teolla tuloaan. Kansakuntia on edelleenkin monilukuisesti, etupäässä maailman mantereisiin jakautumista noudatellen, mutta on vain yksi rotu, yksi kieli ja yksi uskonto. Kuolevaisten olo on melkein, muttei ihan, kuin onnelassa. Se on tosiaan suuri ja kunniakas aikakausi!

6. LAHJOITTAUTUMISEN JÄLKEINEN

AIKAKAUSI URANTIALLA

Lahjoittautuva Poika on Rauhan Ruhtinas. Hän saapuu mukanaan sanoma "Maassa rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto". Kyseessä on normaaleissa maailmoissa yleismaailmallisen rauhan tuomiokausi; kansat eivät enää opettele sotimaan. Mutta tämänkaltaisia tervehdyttäviä vaikutuksia ei liittynyt teidän lahjoittautuneen Poikanne, Kristus Mikaelin, tulemiseen. Urantia ei etene normaalin järjestyksen mukaan. Maailmanne kulkee planeettojen kulkueessa epätahtia. Ollessaan maan päällä Mestarinne varoitti opetuslapsiaan, ettei hänen tulemisensa toisi Urantialle tavanomaista rauhan aikakautta. Hän kertoi heille suurin sanoin, että tulevaisuus toisi tullessaan "sotien melskettä ja sanomia sodista", ja että kansakunta nousisi kansakuntaa vastaan. Toisen kerran hän sanoi: "Älkää luulko, että olen tullut tuomaan rauhan maan päälle".

Ihmisten maailmanlaajuisen veljeyden toteuttaminen ei edes normaaleilla evolutionaarisilla planeetoilla ole mikään helppo aikaansaannos. Urantian kaltaisella sekasortoisella ja epäjärjestyksessä olevalla planeetalla tämä saavutus vaatii paljon pitemmän ajan ja edellyttää huomattavasti suurempia ponnistuksia. Ilman tukea tapahtuva sosiaalinen evoluutio voi hengellisesti eristetyllä sfäärillä tuskin päästä näin onnellisiin tuloksiin. Uskonnollinen ilmoitus on Urantialla veljeyden toteutumisen välttämätön edellytys. Vaikka Jeesus on osoittanut tien hengellisen veljeyden välittömään saavuttamiseen, sosiaalisen veljeyden toteutuminen maailmassanne riippuu paljolti siitä, milloin seuraavat henkilökohtaiset muutokset ja planetaariset järjestelyt saavutetaan:

1. Sosiaalinen veljeys. Kansainvälisten ja rotujenvälisten sosiaalisten kontaktien ja veljellisten yhteyksien moninkertaistaminen matkailun, kaupankäynnin ja erilaisten

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, "Peace on earth and good will among men." On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be "wars and rumors of wars," and that nation would rise against nation. At another time he said, "Think not that I have come to bring peace upon earth."

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52:6.3 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilingualists.

kilpailutapahtumien avulla. Yhteisen kielen kehittyminen ja monikielisten henkilöiden määrän moninkertaistaminen. Opiskelijoiden, opettajien, teollisuusmiesten ja uskonnollisten filosofien vaihto rotujen ja kansojen kesken.

2. Älyllisen toiminnan tulosten keskinäinen vaihto. Veljeys on mahdotonta maailmassa, jonka asukkaat ovat niin alkukantaisia, etteivät he käsitä hillitsemättömän itsekkyyden mielettömyyttä. Kansallisen ja rotukohtaisen kirjallisuuden vaihtoa täytyy saada aikaan. Jokaisen rodun täytyy tutustua kaikkien rotujen ajatteluun, jokaisen kansan täytyy olla perillä kaikkien muiden kansakuntien tuntemuksista. Tietämättömyydestä sikiää epäluuloisuutta, ja epäluuloisuus on ristiriidassa äärimmäisen tärkeän, myötätuntoisuudesta ja rakkaudesta kertovan suhtautumistavan kanssa.

3. Eettinen herääminen. Vain eettinen tietoisuus voi paljastaa ihmisten suvaitsemattomuuteen sisältyvän moraalittomuuden ja kanssaihminen tappamiseen johtavan taistelun synnillisyyden. Vain moraalinen omatunto voi tuomita kansallisen kateuden ja rodullisen mustankipeyden muodossa ilmenevän pahan. Vain moraaliset olennot tavoittelevat ylipäättään sitä hengellistä ymmärrystä, joka on välttämätön edellytys, jotta eletäisiin kultaisen säännön mukaan.

4. Poliittinen viisaus. Tunne-elämän kypsyys on itsehillinnän välttämätön edellytys. Vain emotionaalinen kypsyys takaa, että sodan kautta tapahtuva barbaarinen ristiriitojen sovittelu tulee korvatuksi kansainvälisillä menetelmillä, joiden mukaan asia käsitellään sivistyneesti. Vielä koittaa sekin päivä, jolloin viisaat valtiomiehet työskentelevät ihmiskunnan menestymisen hyväksi myös pyrkinessään ajamaan omien kansallisten tai rodullisten ryhmiensä etuja. Kun poliittinen taitavuus on itsekästä, se kääntyy viime kädessä harjoittajansa tuhoksi: se hävittää kaikki ne kestävät ominaisuudet, jotka takaavat tuon ryhmän säilymisen planeetalla.

5. Hengellinen ymmärrys. Ihmisten välinen veljeys perustuu loppujen lopuksi siihen, että Jumala tunnustetaan isäksi. Joutuisin tapa ihmisten veljeyden toteuttamiseksi Urantialla on nykyisen ihmiskunnan hengellisen muodonmuutoksen aikaansaaminen. Ainoa tapa sosiaalisen evoluution luonnollisen kulun jouduttamiseksi on käyttää ylhäältä tulevaa hengellistä painetta ja sillä keinoin lisätä moraalista ymmärrystä, samalla kun kasvatetaan jokaisen kuolevaisielun kykyä ymmärtää ja rakastaa jokaista muuta kuolevaista. Molemmipuolinen ymmärtämys ja veljellinen rakkaus ovat ylimaallisia sivistäjiä ja voimallisia vaikuttajia ihmisten veljeyden yleismaailmallisessa toteuttamisessa.

The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52:6.4 (597.5)

2. *Intellectual cross-fertilization.*

Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52:6.5 (597.6)

3. *Ethical awakening.*

Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52:6.6 (598.1)

4. *Political wisdom.*

Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52:6.7 (598.2)

5. *Spiritual insight.*

The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

Jos sinut voitaisiin siirtää takapajuisesta ja sekasortoisesta maailmastasi jollekin normaalille planeetalle, joka parhaillaan elää lahjoittautuneen Pojan jälkeistä aikakautta, luulisit, että sinut on nostettu perimätietojenne mukaiseen taivaaseen. Voisit tuskin uskoa tarkkailevasi ihmisten asuttaman kuolevaisten sfäärin normaaleja evoluution mukaisia toimintoja. Nämä maailmat ovat kytkettyinä alueensa hengellisiin yhteyspiireihin, ja ne pääsevät osallisiksi kaikista universumin kaukoviestilähetyksen ja superuniversumin heijastuspalvelun tarjoamista eduista.

7. OPETTAJA-POJAN JÄLKEINEN IHMINEN

Se Poikien luokka, jonka edustajan on määrä saapua keskitasoiseen evolutionaariseen maailmaan seuraavana, on Kolminaisuuden Opettaja-Pojat, Paratiisin-Kolminaisuuden jumalalliset Pojat. Ja taas huomaamme Urantian kulkevan sisarsfääreihinsä nähdessä epätahtia sikäli, että Jeesuksenne on luvannut tulla takaisin. Tuon lupauksensa hän epäilemättä pitää, mutta kukaan ei tiedä, tapahtuuko hänen toinen tulemisensa ennen Hallinnollisten tai Opettaja-Poikien Urantialle-ilmaantumista, vaiko sen jälkeen.

Opettaja-Pojat tulevat hengellistyviin maailmoihin ryhminä. Planetaarista Opettaja-Poikaa avustaa ja tukee seitsemänkymmentä ensiasteista Poikaa, kaksitoista toisasteista Poikaa sekä kolme Daynaalien ylimmän luokan korkeimmista ja kokeneimmista Pojista. Tämä ryhmä jää tuohon maailmaan joksikin aikaa, riittävän pitkäksi ajaksi ehtiäkseen toteuttaa siirtymisen evolutionaarisista aikakausista valon ja elämän aikakauteen — planeetan ajanlaskun mukaan vähintään tuhanneksi vuodeksi ja usein huomattavasti pitempään. Tämä tehtäväkäynti on Kolminaisuuden anti kaikkien niiden jumalallisten persoonallisuuksien edeltäneisiin ponnistuksiin, jotka ovat tätä asuttua maailmaa hoivanneet.

Totuuden paljastus ulotetaan nyt kattamaan keskusuniversumi ja Paratiisi. Roduista on tulossa mitä suurimmassa määrin hengellisiä. On kehittynyt suurenmoinen kansa, ja suurenmoinen aikakausi tekee tuloaan. Planeetan opetus-, talous- ja hallintojärjestelmät kokevat syvällisiä muutoksia. Luodaan uusia arvoja ja keskinäissuhteita. Taivaan valtakunta tekee tuloaan maan päälle, Jumalan kunnia leviää yltymperiinsä tähän maailmaan.

Tämä on tuomiokausi, jonka kuluessa monet kuolevaiset otetaan elävien keskuudesta suoraan taivaaseen. Kolminaisuuden Opettaja-Poikien aikakauden edetessä ajallisuuden kuolevaisten hengellinen uskollisuus käy yhä yleismaailmallisemmaksi. Luonnollinen kuolema

52:6.8 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse

käy yhä harvinaisemmaksi, sillä Suuntaajat fuusioituvat yhä useammin kohteidensa kanssa jo lihallisen elämän aikana. Planeetta luokitellaan lopulta kuuluvaksi kuolevaisten ylösnousemuksen ensiasteeseen muunneltuun luokkaan.

Elämä on tänä aikakautena miellyttävää ja antoisaa. Rappeutuneisuus ja pitkän evolutionaarisen kamppailun epäsosiaaliset lopputuotteet on tosiasiasa hävitetty. Elinajan pituus lähenee viittä sataa Urantian vuotta, ja ihmiskunnan lisääntymisnopeutta säädelään älyperäisesti. On ilmaantunut täysin uudenluokainen yhteiskunta. Kuolevaisten keskuudessa esiintyy vielä suuria eroavuuksia, mutta yhteiskunnan tila tulee yhä lähemmäksi sosiaalisen veljeyden ja hengellisen tasa-arvoisuuden ihanteita. Edustuksellinen hallitustapa on häviämässä, ja maailma on siirtymässä yksilökohtaisen itsehillinnän valtiuteen. Esivallan toiminta suuntautuu pääasiassa sosiaalisen hallinnon ja taloudellisen koordinoinnin kollektiivisiin tehtäviin. Kultainen aika lähenee pitkin harppauksin, planeetan pitkän ja kiihkeän evolutionaarisen kamppailun ajallinen päämäärä on jo näkyvissä. Palkinto kaikista näistä aikakausista on kohta todellisuutta, Jumalten viisaus tulee kohta julki.

Maailman fyysinen huolto edellyttää tänä aikana jokaiselta täysi-ikäiseltä yksilöltä noin yhden tunnin päivittäistä työpanosta, toisin sanoen yhtä Urantian tuntia vastaavan ajan. Planeetta on läheisissä kosketuksissa universumin asioihin, ja sen asukkaat tutkivat viimeisimpiä kaukotiedotusviestejä yhtä syvällisen kiinnostuksen vallassa kuin on se mielenkiinto, jota te nyt osoitate päivälehtienne tuoreimpia painoksia kohtaan. Nämä ihmiset omistavat aikansa tuhanteen ja taas tuhanteen sellaiseen kiinnostavaan asiaan, jotka ovat teidän maailmassanne tuiki tuntemattomia.

Aito planetaarinen uskollisuus Korkeinta Olentoa kohtaan lisääntyy lisääntymistään. Sukupolvi sukupolvelta yhä useammat ihmisrodun jäsenet astuvat niiden riveihin, jotka harjoittavat oikeudenmukaisuutta ja elävät armoa. Maailma siirtyy hitaasti mutta varmasti Jumalan Poikien riemulliseen palvelukseen. Fyysiset vaikeudet ja aineelliset ongelmat on suurelta osin ratkaistu. Planeetta on kypsymässä edistyneempää elämää ja vakiintuneempaa olemassaoloa varten.

Koko tuomiokautensa ajan Opettaja-Pojat tekevät silloin tällöin vierailuja näihin rauhallisiin maailmoihin. He jättävät maailman vasta havaitessaan planeettaa koskevan kehityssuunnitelman toimivan kitkattomasti. Yksi tuomarina toimiva Hallinnollinen Poika on tavallisesti Opettaja-Poikien seurassa näiden suorittaessa toinen toistaan seuraavia tehtäväkäyntejään, kun toinen tällainen Poika sen

with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (599.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

52:7.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52:7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52:7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue

sijaan toimii heidän lähtönsä aikaan, ja nämä oikeudelliset toimet jatkuvat aikakaudesta toiseen, kuolevaisten ajallis-avaruudellisen järjestelmän alusta sen loppuun.

Kolminaisuuden Opettaja-Poikien jokainen toistaan seuraava tehtäväkäynti ylentää tällaisen verrattoman maailman alati kohoaviin viisauden, hengellisyyden ja kosmisen valaistumisen korkeuksiin. Mutta tällaisen sfäärin ylevät syntyperäisasukkaat ovat yhä finiittisiä ja kuolevaisia. Mikään ei ole täydellistä; epätäydellisen maailman toiminnassa ja sen ihmisasukkaiden elämässä on siitä huolimatta kehkeytymässä täydellisyyttä lähenevä ominaislaatu.

Kolminaisuuden Opettaja-Pojat saattavat palata samaan maailmaan monta kertaa. Mutta ennemmin tai myöhemmin Planeettaprinssi ylennetään Opettaja-Poikien jonkin tehtäväkäynnin päättyessä Planeetan Hallitsijan asemaan, ja Järjestelmän Hallitsija saapuu silloin julistamaan tämän maailman astuneen valon ja elämän aikakauteen.

Johannes kirjoitti nimenomaan Opettaja-Poikien viimeisen tehtäväkäynnin päättymisestä (ainakin se olisi aikajärjestys normaalissa maailmassa) sanoessaan: "Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan, ja uuden Jerusalemin laskeutuvan alas taivaasta, Jumalan tyköä, valmistettuna niin kuin prinsessa, prinssillensä kaunistettu."

Kysymyksessä on se sama uudistettu maa, pitkälle edistynyt planetaarinen vaihe, jonka muinainen tietäjä näki kirjoittaessaan: "'Sillä, niin kuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen, pysyvät minun kasvojeni edessä, niin olette te ja teidän lapsenne jäävä eloon; ja on tapahtuva, että uudesta kuusta uuteen kuuhun ja sapatista sapattiin tulee kaikki liha palvomaan minua', sanoo Herra."

Juuri tällaisen aikakauden kuolevaisista sanotaan, että he ovat "valittu sukupolvi, kuninkaallinen papisto, pyhä kansakunta, ylevöitetty kansa; ja te julistatte Hänen ylistystään, Hänen, joka on kutsunut teidät pimeydestä tähän ihmeelliseen valoon".

Olipa yksittäisen planeetan luonnollinen historiankulku millainen tahansa, olipa maailma ollut kaikin puolin lojaali, pahan saastuttama tai synnin riivaama — täysin näistä entisistä tapahtumista riippumatta — Jumalan armo ja enkelten hoiva johtavat ennemmin tai myöhemmin Kolminaisuuden Opettaja-Poikien saapumisen päivään. Ja viimeisen tehtäväkäynnin päätteeksi heidän lähtönsä avaa valon ja elämän ylivertaisen aikakauden.

Satanian kaikki maailmat voivat yhtyä hänen

from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52-7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52-7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52-7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: "I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince."

52-7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: "'For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me,' says the Lord."

52-7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as "a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light."

52-7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52-7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the

toivoonsa, joka kirjoitti: "Kuitenkin me hänen lupauksensa mukaisesti odotamme uutta taivasta ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu. Sen tähden, rakkaani, koska havaitsen teidän sellaista odottavan, olkaa tarkkaavaisia, että hän tapaisi teidät rauhassa, tahrattomina ja nuhteettomina."

Opettaja-Poikien joukkokunnan poistuminen joko ensimmäisen tai jonkin myöhemmän hallituskauden päättyessä on alkuna valon ja elämän aikakauden sarastukselle, kynnyksenä, jonka yli siirrytään ajallisuudesta ikuisuuden etuhuoneeseen. Tämän valon ja elämän aikakauden planetaarinen toteutuminen ylittää suuresti niiden Urantian kuolevaisten hartaimmatkin odotukset, joilla ei ole ollut sen kaukokatseisempia käsityksiä tulevasta elämästä kuin ne uskonnollisiin vakaumuksiin sisältyvät käsitykset, jotka kuvailevat taivasta eloonjäävien kuolevaisten välittömänä päämääränä ja lopullisena asuinsijana.

[Toimittanut muuan Gabrielin esikuntaan väliaikaisesti liitetty Voimallinen Sanansaattaja.]

hope of the one who wrote: "Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless."

52:7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

Luku 53. Luciferin kapina

⇨ 052

Urantia-kirjan

054 ⇨

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 53 LUCIFERIN KAPINA

Osiot

Johdanto

1. Kapinan johtajat
2. Kapinan syyt
3. Luciferin manifesti
4. Kapinan puhkeaminen
5. Selkkauksen luonne
6. Lojaali serafikomentaja
7. Kapinan historia
8. Ihmisen Poika Urantialla
9. Kapinan tämänhetkinen tila

PAPER 53 THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

Johdanto

LUCIFER oli lahjakas Nebadonin ensiasteinen Lanonandek-Poika. Hän oli saanut palvelukokemusta monista järjestelmistä, hän oli ollut ryhmänsä korkea neuvonantaja ja hän oli kuuluisa viisaudestaan, neuvokkuudestaan ja tehokkuudestaan. Lucifer oli numero 37 omassa yhteisössään, ja kun hän sai Melkisedekeitä valtuuskirjansa, hänet nimitettiin tehtäväänsä yhtenä niistä sadasta, jotka yli seitsemänsadantuhannen kaltaisensa joukossa olivat kaikkein kyvykkäimmät ja loistavalahjaisimmat persoonallisuudet. Näin suurenmoisista lähtökohdistaan huolimatta hän pahuuden ja erheen kautta omaksui synnin ja on nyt Nebadonissa yksi niistä kolmesta Järjestelmänhallitsijasta, jotka ovat sortuneet mielistymään itseensä ja antautuneet viisasteluun väärämielisestä henkilökohtaisesta vapaudesta, mikä merkitsee universumiin kohdistuvan uskollisuuden hylkäämistä ja piittaamattomuutta veljellisyyden velvoitteita kohtaan, sokeutta kosmisia suhteita kohtaan.

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

Nebadonin universumissa, Kristus Mikaelin toimipiirissä, on kymmenentuhatta asutuista maailmoista koostuvaa järjestelmää. Koko Lanonandek-Poikien historian aikana, kaikessa heidän työssään näiden tuhansien järjestelmien joka kolkassa ja universumin päämajassa on vain kolmen Järjestelmänhallitsijan milloinkaan todettu halveksineen Luoja-Pojan hallitusta.

1. KAPINAN JOHTAJAT

Lucifer ei ollut ylösnousemuksellinen olento. Hän oli paikallisuniversumin luotu Poika, ja hänestä sanottiin: "Sinä olit kaikin puolin täydellinen siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen asti kun vääryys sinussa havaittiin." Hän oli monet monituiset kerrat neuvotellut Edentian Kaikkein Korkeimpien kanssa. Ja Lucifer hallitsi "Jumalan pyhäältä vuorelta", Jerusemin hallintokukkulalta, sillä hän oli 607 maailmasta koostuvan suuren järjestelmän toimeenpanopäällikkö.

Lucifer oli suurenmoinen olento, loistavalahjainen persoonallisuus. Hän oli universumin virka-asteikossa konstellaatioiden Kaikkein Korkeimpien Isien jälkeen seuraavana. Luciferin rikkomuksesta huolimatta hänen alaisinaan toimineet älylliset olennot pidättyivät osoittamasta hänelle epäkunnioitusta ja halveksuntaa ennen Mikaelin Urantialla tapahtunutta lahjoittautumista. Ei myöskään Mooseksen kuolleistanousun aikainen Mikaelin arkkienkeli "lausunut syyttävää tuomiota häntä vastaan, vaan sanoi ainoastaan: "Tuomari nuhdelkoon sinua." Tällaisissa tapauksissa tuomiovalta kuuluu Päivien Muinaisille, superuniversumin hallitsijoille.

Lucifer on nyt Satanian langennut ja viralta pantu hallitsija. Itsensämietiskeleminen on erittäin tuhoisaa, myös taivaallisen maailman yleville persoonallisuuksille. Luciferista sanottiin: "Sydämesi ylpistyi kauneudestasi; loistavalahjaisuutesi sai sinut turmelemaan viisautesi." Muinainen profeettanne näki hänen surkean tilansa kirjoittaessaan: "Kuinka oletkaan taivaasta langennut, oi Lucifer, aamun poika! Kuinka oletkaan maahan syösty, sinä joka julkesit saattaa maailmat sekaisin!"

Urantialla Luciferista kuultiin varsin vähän siksi, että hän antoi ensimmäisen käskynhaltijansa, Saatanan, tehtäväksi ajaa asiaansa teidän planeetallanne. Saatana oli samaisen, Lanonandekien primaarisen ryhmän jäsen, mutta hän ei ollut koskaan toiminut Järjestelmänhallitsijana. Hän meni täysin sydämin mukaan Luciferin kapinaan. "Paholainen" ei ole kukaan muu kuin Caligastia, Urantian viralta pantu Planeettaprinsssi ja Lanonandekien toisasteiseen yhteisöön kuuluva Poika. Aikana, jolloin Mikael oli

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: "You were perfect in all your ways from the day you were created till unrighteousness was found in you." Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned "upon the holy mountain of God," the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer's transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael's bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses' resurrection, "did not bring against him an accusing judgment but simply said, 'the Judge rebuke you.'" Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: "Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness." Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: "How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!"

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The "devil" is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were

lihallisessa hahmossa Urantialla, Lucifer, Saatana ja Caligastia olivat liitossa keskenään ajaakseen hänen lahjoittautumisvierailunsa karille. Mutta he epäonnistuivat pahan kerran.

Abaddon oli Caligastian esikuntapäällikkö. Hän seurasi herransa mukana kapinaan, ja on siitä lähtien toiminut Urantian kapinallisten ylimpänä toimeenpanijana. Beelsebub oli niiden epälojaalien keskiväliolentojen johtaja, jotka liittoutuivat kavalan Caligastian joukkojen kanssa.

Lohikäärmeestä tuli lopulta kaikkien näiden pahojen henkilöahmojen symbolinen tunnus. Mikaelin saavuttaman riemuvoiton jälkeen "Gabriel tuli alas Salvingtonista ja sitoi lohikäärmeen (kaikki kapinallisjohtajat) yhdeksi aikakaudeksi". Jerusemin serafikapinallisista on kirjoitettu: "Ja enkelit, jotka eivät pitäneet ensimmäistä tilaansa, vaan jättivät oman asumuksensa, hän on pannut pimeyden lujiin kahleisiin säilytettäväksi suuren päivän tuomioon asti."

2. KAPINAN SYYT

Lucifer ja hänen ensimmäinen avustajansa Saatana olivat hallinneet Jerusemissa yli viisisataatuhatta vuotta, kun he alkoivat sydämessään asettua Universaalista Isää ja hänen silloin sijaishallitsijana toiminutta Poikaansa Mikaelia vastaan.

Satanian järjestelmässä ei ollut mitään sellaisia eriskummallisia tai erityisiä olosuhteita, jotka olisivat antaneet aiheen kapinointiin tai olleet sille otollisia. Uskomme, että tämä ajatus syntyi ja muotoutui Luciferin mielessä ja että hän olisi saattanut panna tällaisen kapinan alulle siitä riippumatta, mikä hänen asemapaikkansa olisi ollut. Lucifer ilmoitti suunnitelmansa ensin Saatanalle, mutta hänen kyvykkään ja lahjakkaan kumppaninsa mielen turmeleminen vaati useita kuukausia. Sitten kun tämä kerran oli saatu käännetyksi kapinallisten teorioiden kannalle, hänestä tuli kuitenkin "itsetehostuksen ja vapauden" rohkea ja vankkumaton esitaistelija.

Kukaan ei kapinoimista koskaan Luciferille ehdottanut. Mikaelin tahtoa ja Universaalisen Isän suunnitelmia — sellaisina kuin ne ilmenevät Mikaelissa — vastustamaan asettuva itsekorostuksen idea sai alkunsa hänen omassa mielessään. Hänen suhteensa Luoja-Poikaan olivat olleet läheiset ja aina sydämelliset. Ennen oman ajatusmaailmansa jalustallenostamista Lucifer ei koskaan avoimesti ilmaissut tyytymättömyyttään universumin hallintoa kohtaan. Hänen vaikenemisestaan huolimatta Salvingtonin Päivien Yhdistynyt oli jo yli sadan standardiajanlaskun mukaisen vuoden ajan heijastellut Uversa tietoa siitä, että Luciferin mielessä ei vallinnut täysi rauha. Tämä

leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, "Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age." Of the Jerusem seraphic rebels it is written: "And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day."

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of "self-assertion and liberty."

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

tieto välitettiin myös Luoja-Pojalle ja Norlatiadekin Konstellaation-Isille.

Lucifer kävi universumin koko hallintojärjestelmää kohtaan kaiken aikaa yhä kriittisemmäksi, mutta Korkeimpia Hallitsijoita kohtaan hän osoitti aina varauksetonta lojaalisuuttaan. Hänen epälojaalisuutensa tuli ensi kertaa avoimesti ilmi Gabrielin erään Jerusemin-vierailun yhteydessä vain muutamaa päivää ennen Luciferin vapaudenjulistuksen avointa julkistamista. Gabriel vakuuttui uhkaavasta kapinan puhkeamisesta niin syvästi, että hän meni suoraa päätä Edentiaan pitämään neuvoa Konstellaation-Isien kanssa siitä, mihin toimenpiteisiin ryhdyttäisiin, jos ilmikapina puhkeaisi.

On hyvin vaikea osoittaa täsmälleen sitä syytä tai niitä syitä, jotka lopulta huipentuivat Luciferin kapinaksi. Vain yhdestä asiasta olemme varmoja, ja se on tämä: Mitä tahansa nämä ensimmäiset idut olivatkin, ne syntyivät Luciferin mielessä. Hänessä on täytynyt olla sellaista ylpeyttä omasta minuudestaan, joka ruokki itseään aina itsepetokseen asti niin, että Lucifer joksikin aikaa tosiaan sai itsensä vakuuttuneeksi siitä, että hänen kapinahankkeensa oli tosiasialla hyväksi järjestelmälle, ellei peräti universumille. Siihen mennessä, kun hänen hankkeensa olivat kehittyneet harhakuvien särkymisen asteelle, hän oli epäilemättä mennyt jo liian pitkälle, jotta hänen omalaatuinen ja vahinkoa tuottava ylpeytensä olisi sallinut hänen pysähtyä. Tämän kokemuksensa jossakin vaiheessa hänestä tuli vilpillinen, ja pahuudesta kehittyi harkittu ja tahallinen synty. Sen, että näin tapahtui, todistaa tämän lahjakkaan johtajan myöhempi käyttäytyminen. Pitkään hänelle tarjottiin tilaisuutta katumiseen, mutta vain muutamat hänen alaisistaan koskaan tarttuivat tähän tarjottuun armoon. Konstellaation-Isien pyynnöstä Edentian Päivien Uskollinen esitti henkilökohtaisesti Mikaelin suunnitelman näiden ilmiökapinallisten pelastamiseksi. Luoja-Pojan armo kuitenkin aina torjuttiin, ja kerta kerralta se torjuttiin yhä uhmakkaammin ja aina vain halveksivammin.

3. LUCIFERIN MANIFESTI

Mitkä Luciferin ja Saatanan sydämessä vallinneen levottomuuden alkuperäiset syyt sitten lienevätkään olleet, sen lopullinen esiinpuhkeaminen joka tapauksessa tapahtui Luciferin vapaudenjulistuksen muodossa. Kapinallisten ajama asia esitettiin kolmen otsakkeen alla:

1. Universaalisen Isän todellisuus. Lucifer väitti, ettei Universaalista Isää todellisuudessa ollut olemassa, että fyysinen gravitaatio ja

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing, and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. THE LUCIFER MANIFESTO

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the rebels was stated under three heads:

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy

avaruusenergia kuuluivat luonnostaan maailmankaikkeuteen ja että Isä oli myytti, jonka Paratiisin-Pojat olivat keksineet, jotta se mahdollistaisi heidän Isän nimissä harjoittamansa universumeihin kohdistuvan hallitusvallan. Hän kiisti persoonallisuuden olevan Universaalisen Isän antama lahja. Hän jopa antoi ymmärtää, että finaliitit olisivat solmineet Paratiisin-Poikien kanssa salaisen sopimuksen koko luomakuntaa petkuttaakseen, sillä nämä eivät koskaan esittäneet tuomisinaan kovinkaan selkeää käsitystä Isän aktuaalisesta persoonallisuudesta, sellaisena kuin se on Paratiisissa havaittavissa. Finaliittien tuntemaa kunnioitusta hän käytti häikäilemättä hyväkseen selittämällä sen tietämättömyydeksi. Väite oli raju, kauhea ja häpäisevä. Juuri tämä verhottu hyökkäys finaliitteja vastaan epäilemättä vaikutti tuolloin Jerusemissa olleisiin ylösnousemuskansalaisiin niin, että nämä pysyivät lujina ja vastustivat järkkymättä kaikkia kapinallisen kosiskeluja.

2. Luoja-Pojan — Mikaelin — universumihallitus. Lucifer väitti tosissaan, että paikallisjärjestelmien tulisi olla autonomisia. Hän protestoi sitä vastaan, että Mikaelilla, Luoja-Pojalla, oli oikeus ryhtyä Nebadonin hallitsijaksi jonkun olettamusten varassa olevan Paratiisin-Isän nimissä ja vaatia kaikkia persoonallisuuksia tunnustamaan alamaisuutensa tälle näkymättömälle Isälle. Hän väitti, että palvontajärjestelmä kaikkineen oli ovela salajuoni Paratiisin-Poikien merkityksen suurentelemiseksi. Hän suostui tunnustamaan Mikaelin Luoja-Isäkseen, muttei Jumalakseen ja lailliseksi hallitsijakseen.

Erittäin kitkerästi hän vastusti sitä, että Päivien Muinaisilla — ”muukalaisruhtinaila” — oli oikeus puuttua paikallisjärjestelmien ja -universumien asioihin. Hän tuomitsi nämä hallitsijat tyranneina ja vallananastajina. Hän kehotti kannattajiaan uskomaan, ettei kukaan näistä valtiaista voisi tehdä mitään puuttuakseen täysimääräisen itsehallinnon toimintaan, jos ihmisillä ja enkeleillä vain riittäisi rohkeutta pitää puoliaan ja vaatia pelottomasti oikeuksiaan.

Hän väitti, että Päivien Muinaisten täytäntöönpanijoiden toiminta paikallisuniversumeissa olisi estettävissä, jos niiden syntyperäiset olennot vain asettuisivat puolustamaan riippumattomuuttaan. Hän uskotteli, että kuolemattomuus oli järjestelmän persoonallisuuksille myötäsytystä, että kuolleistaherääminen oli luonnonmukaista ja automaattista ja että kaikki olennot eläisivät ikuisesti, ellei olisi Päivien Muinaisten täytäntöönpanijoiden mielivaltaisia ja epäoikeudenmukaisia toimia.

3. Hyökkäys ylösnousemuskuolevaisten

were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finaliters were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finaliters that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — “foreign potentates” — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of*

universaalista koulutusjärjestelmää vastaan. Lucifer väitti, että aivan liian paljon aikaa ja voimia tuhlatiin järjestelmään, jolla ylösnouseville kuolevaisille annetaan näin perinpohjaista koulutusta universumin hallinnon periaatteista. Nämä periaatteet olivat hänen väitteidensä mukaan sitä paitsi epäeettisiä ja epäterveitä. Hän vastusti tätä aikakausien pituista ohjelmaa avaruuden kuolevaisten valmistamiseksi jotakin tuntematonta kohtaloa varten ja esitti finaliittikunnan läsnäolon Jerusemissa todisteeksi siitä, että nämä kuolevaiset olivat uhranneet aikakauden toisensa perään valmistuakseen jotakin puhtaasti kuvitteellista määränpäästä varten. Ivallisesti hän huomautti, ettei finaliittien osaksi koitunut määränpää sen loistavampi ollut kuin, että heidät palautettiin omien synnyinmaailmojensa kaltaisille vähäpätöisille sfääreille. Hän antoi ymmärtää, että nämä oli pilattu liiallisella harjoituksella ja pitkittelyllä koulutuksella ja että nämä olivat todellisuudessa kuolevaistovereidensa kavaltajia siksi, että olivat nyt mukana hankkeessa, jonka tarkoituksena oli tehdä koko luomakunnasta sellaisten tarujen orja, joiden mukaan kaikilla ylösnousemuskuolevaisilla muka oli jokin myyttinen iäisyysmääränpää. Hän puhui sen puolesta, että taivasmatkalaisilla tulisi olla yksilön itsemääräämisoikeuden suoma vapaus. Hän asetti kyseenalaiseksi ja tuomitsi koko kuolevaisten ylösnousemusjärjestelmän, sellaisena kuin Jumalan Paratiisin-Pojat sitä pitävät yllä ja sellaisena kuin Ääretön Henki sitä tukee.

Ja tällaisella vapaudenjulistuksella Lucifer antoi lähtömerkin pimeyden ja kuoleman orgioilleen.

ascendant mortal training. Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the agelong program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. KAPINAN PUHKEAMINEN

Luciferin manifesti julkistettiin Satanian vuotuisessa konklaavissa, joka pidettiin lasimerellä yhteen kokoontuneiden Jerusemin joukkojen edessä vuoden viimeisenä päivänä, Urantian ajanlaskun mukaan noin kaksisataatuhatta vuotta sitten. Saatana julisti, että palvontaa voitaisiin osoittaa universaalille voimille — fyysisille, älyllisille ja hengellisille — mutta, että alamaisuutta voitaisiin tunnustaa vain aktuaaliselle ja läsnä olevalle hallitsijalle, Luciferille, ”ihmisten ja enkelten ystäväille” ja ”vapauden Jumalalle”.

Itsetehostus oli Luciferin kapinan taisteluhuuto. Eräs hänen pääväittämistään oli, että jos kerran itsehallinto oli hyväksi ja oikein Melkisedekeille ja muille ryhmille, se oli yhtä lailla hyväksi älyllisten olentojen kaikille muillekin luokille. Hän oli peloton ja sinnikäs ”mielellisten olentojen tasa-arvoisuuden” ja ”älyllisten olentojen veljeyden” puolustamisessaan. Hän oli sitä mieltä, että kaikki hallinto tulisi rajoittaa paikallisiin

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the “friend of men and angels” and the “God of liberty.”

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the “equality of mind” and “the brotherhood of intelligence.” He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation

planeettoihin ja niiden vapaaehtoinen liittoutuminen paikallisjärjestelmiin. Kaikkea muunlaista valvontaa hän piti sallimattomana. Hän lupasi Planeettaprinssseille, että nämä saisivat hallita maailmoja ylimpinä toimeenpanijoina. Hän arvosteli ankarasti sitä, että lainsäädäntötoiminnot oli sijoitettu konstellaatiopäämajaan ja että oikeudelliset asiat hoidettiin universumin pääkaupungista käsin. Hän taisteli sen puolesta, että kaikki nämä hallituksen tehtävät olisi pitänyt keskittää järjestelmäpääkaupunkeihin, ja kiirehti kokoamaan oman lakiasäättävän kokouksensa, ja hän organisoivat omat, Saatanan tuomiovallan alaisuudessa toimineet oikeusistuimensa. Hän määräsi luopurimaailmojen prinssit tekemään samoin.

Luciferin hallintokabinetti meni kokonaisuudessaan hänen puolelleen, ja sen jäsenet vanhoivat julkisesti virkavalan "vapautettujen maailmojen ja järjestelmien" uuden päällikön alaisen hallinnon viranhaltijoina.

Vaikka Nebadonissa oli ollut kaksi aiempaa kapinaa, ne tapahtuivat syrjäisissä konstellaatioissa. Luciferin mielestä nämä kapinat epäonnistuivat siksi, että älyllisten olentojen enemmistö ei seurannut johtajiaan. Hän väitti, että "enemmistöt hallitsevat", että "mieli on erehtymätön". Universumin hallitsijoiden hänelle suoma vapaus näytti tukevan monia hänen rikollisia väittämiään. Hän uhmasi kaikkia ylempiään, ja kuitenkin nämä eivät näyttäneet kiinnostavan hänen puuhailuihinsa mitään huomiota. Hänelle annettiin vapaat kädet ajaa viettelevää suunnitelmaansa hänelle haittaa tekemättä tai häntä estelemättä.

Kaikki armeliaisuudesta johtuneet viivytykset oikeuden toteutumisessa Lucifer selitti todisteiksi Paratiisin-Poikien hallituksen kykenemättömyydestä kapinan pysäyttämiseen. Hän saattoi avoimesti halveksia ja ylimielisesti uhmata Mikaelia, Immanuelia ja Päivien Muinaisia ja sitten selittää sen, ettei tästä koitunut mitään toimenpiteitä, vahvistavaksi todisteeksi universumin ja superuniversumin hallituksen kyvyttömyydestä.

Gabriel oli henkilökohtaisesti todistamassa kaikkia näitä epälojaaleja tapahtumakulkuja, ja hän teki tiettäväksi vain, että aikanaan hän puhui Mikaelin puolesta ja että kaikki olennot saisivat vapaasti ja kenenkään häiritsemättä tehdä valintansa; että "Isän nimissä toimiva Poikien hallitus kaipasi vain lojaalisuutta ja antaumusta, joka olisi vapaaehtoista, varauksetonta ja viisastelun kestävää."

Luciferin sallittiin pystyttää täysimääräinen kapinahallintonsa ja suorittaa sen yksityiskohtainen organisointi, ennen kuin Gabriel mitenkään pyrki kiistämään luopumisoikeutta tai

into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of "the liberated worlds and systems."

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that "majorities rule," that "mind is infallible." The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse governments.

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the "government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof."

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers

vastustamaan kapinallisten propagandaa. Mutta Konstellaation-Isät rajoittivat näiden epälojaalien persoonallisuuksien toiminnan välittömästi Satanian järjestelmään. Siitä huolimatta tämä välikausi oli koko Satanian lojaaleille olennoille suuren koettelemuksen ja koetuksen aikaa. Kaikki oli muutaman vuoden ajan kaoottista, ja mansiomaailmoissa vallitsi suuri hämmennys.

5. SELKKAUKSEN LUONNE

Satanian kapinan puhjettua Mikael neuvotteli Paratiisin-veljensä Immanuelin kanssa. Mikael ilmoitti tämän suurimerkityksisen neuvonpidon jälkeen, että hän noudattaisi samaa toimintaperiaatetta, joka oli luonnehtinut hänen toimiaan samankaltaisten, menneisyydessä sattuneiden mullistusten yhteydessä, eli sekaantumattomuuden asennetta.

Nebadonin universumissa ei tämän eikä kahden tätä edeltäneen kapinan aikana ollut absoluuttista eikä persoonallista täysivaltaisuuden omaavaa vallanhaltijaa. Mikael hallitsi jumalallisin oikeuksin, Universaalisen Isän sijaishallitsijana, mutta ei vielä omin, henkilökohtaisin oikeuksin. Hän ei ollut suorittanut loppuun lahjoittautumisista koostuvaa elämänvaihettaan. Hänelle ei vielä ollut annettu ”kaikkea valtaa taivaassa ja maan päällä”.

Kapinan puhkeamisesta siihen päivään, jolloin Mikael asetettiin valtaistuimelle Nebadonin täysivaltaiseksi hallitsijaksi, hän ei kertaakaan puuttunut Luciferin kapinallisjoukkojen puuhiin. Näiden annettiin toimia esteettä Urantian ajanlaskun mukaan lähes kahdensadantuhannen vuoden ajan. Nyt Kristus Mikaelilla on riittämiin valtaa ja auktoriteettia tarttuakseen lujalla kädellä ja heti paikalla, jopa mielivaltaisesti, tällaisiin epälojaalisuuden purkauksiin, mutta tuskinpa tämä hallitsijan määräysvalta saisi häntä toimimaan toisin siinä tapauksessa, että tällainen mullistus vielä kerran tapahtuisi.

Koska Mikael päätti pysytellä erillään Luciferin kapinaan liittyvästä varsinaisesta sodankäynnistä, Gabriel kutsui henkilökohtaisen esikuntansa koolle Edentiaan, ja yhteisymmärryksessä Kaikkein Korkeimpien kanssa hän päätti ottaa komentoonsa Satanian lojaalit armeijakunnat. Mikael jäi Salvingtoniin, kun Gabriel puolestaan matkasi Jerusemiin ja asettautui sfäärille, joka on pyhitetty Isälle — samalle Universaalille Isälle, jonka persoonallisuuden Lucifer ja Saatana olivat asettaneet kyseenalaiseksi —, ja paikalle kokoontuneista uskollisista persoonallisuuksista koostuneen joukon edessä hän kääri auki Mikaelin lipun, koko luomakunnan Kolminaisuushallituksen aineellisen tunnuskuvaan, jossa on valkoisella pohjalla kolme samankeskistä, taivaan sinistä ympyränkehää.

immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as viceroy of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with “all power in heaven and on earth.”

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

Luciferin tunnuksena oli lippu, jossa oli valkoisella pohjalla punainen ympyrä ja sen keskellä pyöreä, musta täplä.

"Ja syttyi sota taivaassa; Miikaelin komentaja ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä (Luciferia, Saatanaa ja luopuriprinssijä) vastaan; ja lohikäärme ja hänen kapinalliset enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet." Tämä "sota taivaassa" ei ollut sellainen fyysinen taistelu, jollaiseksi selkkaukseksi se Urantialla saatettaisiin kuvitella. Lucifer piti kamppailun alkupäivinä jatkuvasti pitkiä puheita planeetan amfiteatterissa. Gabriel johti lähelle sijoitetusta tukikohdasta käsin kapinoitsijain viisastelujen taukoamatonta paljastamista. Niillä sfäärillä läsnä olleilla moninaisilla persoonallisuuksilla, jotka olivat epävarmoja kannastaan, oli tapana kulkea edestakaisin näiden väittelypaikkojen väliä, kunnes tekivät lopullisen päätöksensä.

Mutta tämä sota taivaassa oli peräti kauhistuttava ja peräti todellinen. Vaikkei tässä taistelussa esiintynyt mitään niistä raakalaismaisuuksista, jotka ovat kypsymättömissä maailmoissa fyysiselle sodankäynnille perin luonteenomaisia, se oli paljon tappavampaa. Aineellisen tason taistelussa on vaarassa aineellinen elämä, mutta taivaan sodassa oli panoksena ikuinen elämä.

6. LOJAALI SERAFIKOMENTAJA

Lukuisat persoonallisuudet suorittivat monia uhrautuvaisuutta ja lojaalisuutta osoittavia jaloja ja innoittavia tekoja vihollisuuksien puhkeamisen ja järjestelmän uuden hallitsijan ja tämän esikunnan saapumisen välisenä aikana. Mutta kaikista näistä rohkeista ja antaumusta osoittaneista sankariteoista järjestyttävien oli Satanian päämajan serafien toisen komentajan Manotian peloton menettely.

Kun kapina Jerusemissa syttyi, serafijoukkojen päällikkö ryhtyi ajamaan Luciferin asiaa. Tämä epäilemättä selittää, miksi niin suuri määrä neljännen luokan serafeista eli järjestelmän hallintoserafeista joutui harhateille. Luciferin loistava persoonallisuus sokaisi serafien johtajan hengellisesti. Tämän lumoavat käytöstavat saivat taivaallisten olentojen alemmat luokat valtoihinsa. He eivät kerta kaikkiaan voineet käsittää, että niin häikäisevän persoonallisuuden olisi mahdollista joutua väärille teille.

Luciferin kapinan puhkeamiseen liittyviä kokemuksia muutama aika sitten kuvaillaan Manotia sanoi: "Mutta kaikkein riemastuttavimman hetkeni olen kokenut Luciferin kapinaan liittyneessä järjestyttävässä seikkailussa, kun toisen serafikomentajan asemassani kieltäydyin

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) "There was war in heaven; Michael's commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not." This "war in heaven" was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters' seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: "But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and

osallistumasta suunniteltuun loukkaukseen Mikaelia vastaan, ja voimalliset kapinalliset hankkivat järjestämiensä yhteysjoukkojen avulla tuhoani. Jerusemissa vallitsi suunnaton sekasorto, mutta ainoakaan uskollinen serafi ei vahingoittunut.

"Lähimmän esimieheni rikottua sopimuksensa osalleni lankesi järjestelmän sekavien serafiasioden arvonimeni mukaisena johtajana ottaa Jerusemin enkeliarmeijat komentooni. Melkisedekit tukivat minua morallisesti, Aineellisten Poikien enemmistö antoi minulle osaavaa apua, suunnaton määrä oman luokkani jäseniä hylkäsi minut, mutta sain suurenmoista tukea Jerusemin ylösnousemuskuolevaisilta.

"Kun Luciferin luopuruus oli automaattisesti erottanut meidät konstellaation yhteyspiireistä, olimme tiedonkeruujoukkojemme uskollisuuden varassa. Nämä joukot toimittivat avunpyynnöt lähistöllä olevasta Rantulian järjestelmästä Edentiaan. Ja havaitsimme, että järjestyneisyys, lojaalisuuteen kuuluva ymmärrys ja totuuden henki saavuttaisivat luonnostaan voiton kapinasta, itsetehostuksesta ja niin kutsutusta henkilökohtaisesta vapaudesta. Kykenimme jatkamaan toimintaamme Luciferin kunnioitettavan seuraajan, Järjestelmän uuden Hallitsijan, saapumiseen saakka. Ja heti sen jälkeen minut määrättiin Urantian konkurssipesän Melkisedekhoitajien joukkokuntaan ja otin hallintaani lojaalit serafiluokat petollisen Caligastian maailmassa, Caligastian, joka oli julistanut sfäärinsä 'vapautettujen maailmojen ja holhouksesta irtautuneiden persoonallisuuksien' vastikään julki tuodun järjestelmän jäseneksi, järjestelmän, jonka perustamista oli ehdotettu Luciferin julkaisemassa häpeällisessä vapaudenjulistuksessa, siinä, joka oli osoitettu kehotukseksi 'vapautta rakastaville, itsenäisesti ajatteleville ja eteenpäin katsoville älyllisille olennoille Satanian huonosti hallituissa ja kehnosti hoidetuissa maailmoissa.'"

Tämä enkeli palvelee yhä Urantialla ja toimii serafien apulaispäällikkönä.

7. KAPINAN HISTORIA

Luciferin kapina oli järjestelmänlaajuinen. Kolmekymmentäseitsemän luopuri-Planeettaprinssiä käänsi maailmansa hallinnon suurelta osin emäkapinallisen puolelle. Vain Panoptiassa Planeettaprinssi ei kyennyt viemään kansaansa mukanaan. Tuossa maailmassa väestö kerääntyi Melkisedekien opastuksessa tukemaan Mikaelia. Ellanora, muuan nuori nainen tuosta kuolevaisten maailmasta, ryhtyi ihmisrotujen johtajaksi, eikä ainoakaan sielu tuossa riitojen repimässä maailmassa astunut

the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusem, but not a single loyal seraphim was harmed.

53:6.4 (606.7) "Upon the default of my immediate superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

53:6.5 (606.8) "Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of 'liberated worlds and emancipated personalities' proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the 'liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.'"

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. HISTORY OF THE REBELLION

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal

Luciferin lipun alle. Aina siitä lukien nämä lojaalit panoptialaiset ovat palvelleet Jerusemin seitsemännessä siirtymämaailmassa ja toimineet kunnossapitäjinä ja rakentajina Isän sfäärillä ja sitä ympäröivissä seitsemässä erityismaailmassa. Sen lisäksi, että panoptialaiset toimivat näiden maailmojen kirjaimellisina vartijoina, he panevat toimeen myös Mikaelin henkilökohtaiset määräykset näiden sfäärien kaunistamisesta jotakin tulevaa ja tuntematonta käyttöä varten. He tekevät tätä työtä viipyessään siellä matkallaan Edentiaan.

Caligastia ajoi koko tämän ajanjakson ajan Luciferin asiaa Urantialla. Melkisedekit vastustivat taitavasti luopuri-Planeettaprinssiä, mutta viisasteluilla kahlitsemattomasta vapaudesta samoin kuin itsekorostuksen harhakuvitelmillä oli kaikki mahdollisuudet harhauttaa nuoren ja kehittymättömän maailman alkukantaisia kansoja.

Kaikki kapinapropaganda piti hoitaa henkilökohtaisin ponnistuksin, sillä kaukoviehistipalvelu ja kaikki muut planeettainvälisen yhteydenpidon kanavat katkaistiin järjestelmän yhteyspiirienvälöjain toimesta. Kapinan varsinaisesti puhjettua koko Satanian järjestelmä eristettiin sekä konstellaation että universumin yhteyspiireistä. Tänä aikana kaikki saapuvat ja lähtevät viestit välitettiin serafivälittäjien ja Yksinäisten Sanansaattajien toimesta. Langenneisiin maailmoihin tulevat yhteyspiirit katkaistiin nekin niin, että Lucifer ei voinut käyttää hyväkseen tätä väylää rikollista hankettaan edistääkseen. Eikä näitä yhteyspiirejä palauteta ennalleen niin kauan kuin arkkikapinallinen elää Satanian rajojen sisäpuolella.

Kysymyksessä oli Lanonandekien kapina. Paikallisuniversumin Poikien korkeammat luokat eivät liittyneet Luciferin luopuruuteen, vaikka epälojaalien prinssien kapina jossain määrin vaikuttikin muutamien kapina-planeetoille sijoitettuihin Elämäkantajiin. Yksikään Kolminaistetuista Pojista ei joutunut harhaan. Melkisedekit, arkkienkelit ja Loistavat Iltatähdet olivat kaikki uskollisia Mikaelille, ja yhdessä Gabrielin kanssa he taistelivat rohkeasti Isän tahdon ja Pojan hallitusvallan puolesta.

Yksikään Paratiisista alkuisin oleva olento ei sekaantunut epälojaalisuuteen. Yhdessä Yksinäisten Sanansaattajien kanssa he pystyttivät päämajansa Hengen maailmaan ja pysyttäytyivät Edentian Päivien Uskollisen johdon alaisuudessa. Yksikään sovittelijoista ei ryhtynyt luopuriksi. Taivaallisten Kirjureiden riveistä ei myöskään kukaan joutunut harhateille. Mutta Morontiaseuralaisten ja Mansiomaailmojen Opettajien keskuudessa tappiot olivat raskaat.

Serafin korkeimmasta luokasta ei menetetty ainoatakaan enkeliä, mutta seuraavasta luokasta,

Panoptians served on the seventh Jerusem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and

korkeammista serafeista, harhautettiin ja saatiin ansaan melkoinen joukko. Niin ikään kolmannesta eli valvojaenkeleiden luokasta johdettiin muutamia harhaan. Mutta hirvittävä romahdus tapahtui neljännessä eli hallintoenkeleiden ryhmässä, normaalisti järjestelmäpääkaupunkien tehtäviin osoitettujen serafien keskuudessa. Manotia pelasti heistä lähes kaksi kolmasosaa, mutta vähän yli kolmannes seurasi päällikkönsä mukana kapinallisten riveihin. Kolmasosa kaikista niistä Jerusemin kerubeista, jotka olivat hallintoenkeleiden palveluksessa, menetettiin heidän epälojaalien serafiensa mukana.

Aineellisten Poikien käyttöön asetetuista planetaarisista enkeliauttajista hairautui osapuilleen yksi kolmannes, ja siirtymähoivaajista saatiin ansaan lähes kymmenen prosenttia. Johannes näki tämän vertauskuvallisesti kirjoittaessaan suuresta punaisesta lohikäärmeestä sanoen: "Ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne alas pimeyteen."

Suurimmat menetykset koettiin enkelien riveissä, mutta useimmat älyllisten olentojen alemmista luokista sotkeutuivat epälojaalisuuteen. Kaikista Sataniassa menetetyistä 681.217 Aineellisesta Pojasta yhdeksänkymmentäviisi prosenttia oli Luciferin kapinan uhreja. Suuret määrät keskiväliolentoja menetettiin niillä yksittäisillä planeetoilla, joiden Planeettaprinsssi liittyi Luciferin ajamaan asiaan.

Tämä kapina oli monissa suhteissa laajimmalle levinnyt ja tuhoisin kaikista tällaisista tapahtumista Nebadonissa. Tässä kapinassa oli mukana enemmän persoonallisuksia kuin kummassakaan edellisessä. Ja ikuisiksi häpeäkseen Luciferin ja Saatanan asiamiehet eivät säästäneet edes pikkulasten kouluja finalittikulttuurin planeetalla, vaan koettivat päinvastoin turmella nämä kehittyvät, evolutionaarisista maailmoista laupeutta osoittaen pelastetut mielet.

Ylösnousemuskuolevaiset olivat haavoittuvia, mutta he kestivät kapinalliset viisastelut alempia henkiä paremmin. Vaikka alemmissa mansiomaailmoissa oli monia, jotka eivät olleet saavuttaneet lopullista fuusiota Suuntaajansa kanssa ja jotka lankesivat, on ylösnousemusjärjestelmään sisältyvän viisauden kunniaksi luettava, ettei yksikään Jerusemissa asuvista ylösnousemuksellisista Satanian kansalaisista osallistunut Luciferin kapinaan.

Tunnista tuntiin ja päivästä päivään koko Nebadonin kaukotiedotusasemat olivat tungokseen asti täynnä huolestuneita tilanteen seuraajia kaikista kuviteltavissa olevista taivaan älyllisistä olentoluokista. Jännittyneen tarkkaavaisina he tutkivat tiedotteita Satanian

ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their

kapinasta ja riemuitsivat selostusten jatkuvasti kertoessa niiden ylösnousevien kuolevaisten horjumattomasta lojaalisuudesta, jotka Melkisedekien johdolla keativät menestyksellisesti kaikkien luopumuksen ja synnin lippujen ympärille nopeasti kerääntyneiden salakavaliin pahan voimien yhteen kietoutuvat ja pitkälle menevät pyrkimykset.

Järjestelmän ajanlaskun mukaan kului yli kaksi vuotta "taivaan sodan" alkamisesta, ennen kuin Luciferin seuraaja asetettiin virkaansa. Mutta lopulta uusi Hallitsija saapui ja laskeutui esikuntineen lasimerelle. Olin mukana Gabrielin Edentiaan keräämissä varajoukoissa ja muistan hyvin Lanaforgen ensimmäisen sanoman Norlatiadekin Konstellaation-Isälle. Se kuului: "Ainoatakaan Jerusemin kansalaista ei ole menetetty. Jokainen ylösnousemuskuolevainen selviytyi tulikokeesta ja kesti ratkaisevan koetuksen loistavasti ja kaikin puolin voitokkaana." Ja Salvingtoniin, Uversaan ja Paratiisiin kiiri edelleen tämä vahvistussanoma siitä, että kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluva eloonjäämisen kokemus on paras vakuutus kapinaa ja varmin turva syntiä vastaan. Tämä Jerusemissa ollut uskollisten kuolevaisten jalo joukko oli lukumäärältään täsmälleen sanottuna 187.432.811.

Lanaforgen saapumisen myötä arkkikapinalliset syöstiin vallasta ja heiltä riistettiin kaikki hallintovaltuudet, vaikka heidän sallittiinkin kulkea esteettä Jerusemissa, morontiasfääreillä ja jopa yksittäisissä asutuissa maailmoissa. He jatkoivat harhautus- ja viettely-yrityksiään sekoittaakseen ja eksyttääkseen ihmisten ja enkelten mielen. Mutta siltä osin, kun kyse on heidän toiminnastaan Jerusemin hallintokukkulalla, "ei heidän paikkaansa enää löytynyt".

Vaikka Luciferilta riistettiin kaikki hallintovalta Sataniassa, silloin ei ollut olemassa mitään sellaista paikallisuniversumin vallan elintä taikka oikeusistuinta, joka olisi voinut pidättää tai tuhota tämän häijyn kapinallisen, sillä Mikael ei tuohon aikaan ollut täysivaltainen hallitsija. Päivien Muinaiset antoivat Konstellaation-Isille tukensa näiden tarttuessa järjestelmän hallitusohjaksiin, mutta he eivät ole vielä koskaan esittäneet mitään edellisestä johtuvia päätöksiään niihin moniin, yhä ratkaisuaan odottaviin vetoimuksiin, jotka koskevat Luciferin, Saatanan ja heidän kumppaniensa nykyistä asemaa ja tulevaa hävittämistä.

Näin arkkikapinallisten sallittiin kuljeskella koko järjestelmän piirissä, jossa he saivat etsiä uutta vaikutusalaä tyytymättömyydestä ja itsekorostuksesta versoville opeilleen. Mutta he eivät lähes kahteensataantuhanteen Urantian vuoteen ole enää kyenneet harhauttamaan yhtäkään maailmaa. Yhtään Satanian maailmaa ei

Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the "war in heaven" until the installation of Lucifer's successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: "Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious." And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, "their place was found no more."

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even

ole noiden kolmenkymmenenseitsemän maailman lankeemuksen jälkeen menetetty, ei edes niitä nuorempia maailmoja, jotka on asutettu puheena olevan kapinapäivän jälkeen.

those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. IHMISEN POIKA URANTIALLA

Lucifer ja Saatana vaeltelivat vapaasti Satanian järjestelmässä Mikaelin Urantialla tapahtuneen lahjoittautumiskäynnin loppuun asti. He olivat maailmassanne kumpikin yhdessä viimeksi silloin, kun he panivat toimeen yhteisen hyökkäyksensä Ihmisen Poikaa vastaan.

Aikaisemmin, kun Planeettaprinssit, "Jumalan Pojat", määräjain kokoontuivat yhteen, "Saatana tuli myös" väittäen edustavansa langenneiden Planeettaprinssien kaikkia eristettyjä maailmoja. Mutta Jerusemissa hänelle ei ole Mikaelin viimeisen lahjoittautumisen jälkeen suotu tällaista vapautta. Luciferin ja Saatanan yritettyä turmella Mikaelin, kun tämä oli lahjoittautuneena lihallisessa hahmossa, kaikki heitä kohtaan tunnettu myötämielisyys on kadonnut koko Sataniasta, toisin sanoen muualta kuin eristetyistä synnin maailmoista.

Mikaelin lahjoittautuminen lopetti luopuri-Planeettaprinssien planeettoja lukuun ottamatta Luciferin kapinan koko Sataniasta. Ja tämä juuri oli Jeesuksen henkilökohtaisen, vähän ennen hänen ruumiinkuolemaansa sattuneen kokemuksen merkitys hänen yhtenä päivänä huudahdettua opetuslapsilleen: "Ja näin Saatanan lankeavan taivaasta niin kuin salaman." Tämä oli saapunut Luciferin kanssa Urantialle viimeistä, ratkaisevaa mittelöä varten.

Ihmisen Poika oli vakuuttunut onnistumisestaan, ja hän tiesi, että hänen maailmassanne saavuttama riemuvoitto ratkaisisi iäksi hänen pitkäaikaisten vihollistensa aseman ei pelkästään Sataniassa, vaan myös niissä kahdessa muussa järjestelmässä, joihin synti oli tunkeutunut. Mestarinne vastaus merkitsi eloonjäämistä kuolevaisille ja turvallisuutta enkeleille, kun hän vastauksena Luciferin ehdotuksiin sanoi rauhallisesti ja jumalallisella varmuudella: "Käy taakseni, Saatana." Se oli periaatteessa Luciferin kapinan tosiasiallinen loppu. On totta, etteivät Uversan tuomioistuimet ole vielä antaneet toimeenpanopäätöstään Gabrielin vetoomukseen, jossa tämä pyytää hartaasti kapinallisten hävittämistä, mutta ajan täytyessä tällainen määräys on epäilemättä tulossa, sillä ensimmäinen askel tämän asian oikeuskäsittelyssä on jo otettu.

Ihmisen Poika tunnusti Caligastian lähes omaan kuolemaansa asti teknisessä mielessä Urantian Prinssiksi. Jeesus sanoi: "Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the "Sons of God," were periodically assembled, "Satan came also," claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael's terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

53:8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus' personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, "And I beheld Satan fall as lightning from heaven." He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

53:8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, "Get you behind me, Satan." That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

53:8.5 (610.1) Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: "Now is the judgment of this world; now shall the prince of this

maailman prinssi heitetään alas.” Ja sittemmin, vieläkin lähempänä elämäntyönsä päättymistä, hän ilmoitti: ”Tämän maailman prinssi on tuomittu.” Ja tämä on se sama vallasta syösty ja itsensä häpäissyt Prinssi, jota kerran kutsuttiin ”Urantian Jumalaksi”.

Mikaelin viimeisenä tekona ennen Urantialta-poistumista oli armon tarjoaminen Caligastialle ja Daligastialle, mutta nämä torjuivat ylenkatseellisesti hänen hyvää tarkoittavan tarjouksensa. Caligastia, petturi-Planeettaprinssinne, on yhä vapaana Urantialla, ja hän ajaa edelleen rikollisia hankkeitaan, mutta hänellä ei ole ehdottomasti mitään valtaa tunkeutua ihmisten mieleen, eikä hän pääse lähelle heidän sieluun sen vietelläkseen tai turmellakseen, elleivät nämä todellakin halua hänen pahantahtoisen läsnäolonsa piinaavan itseään.

Ennen Mikaelin lahjoittautumista nämä pimeyden valtiat koettivat säilyttää määräysvaltansa Urantialla ja pitivät sinnikkäästi puoliaan vähäisempiä ja alisteisia taivaallisia persoonallisuuksia vastaan. Mutta Helluntaipäivästä alkaen tämä kavala Caligastia ja hänen yhtä halveksittava apurinsa Daligastia ovat madelleet Paratiisin Ajatuksensuuntaajien jumallaisen majesteettisuuden ja suojelevan Totuuden Hengen edessä, Mikaelin Hengen, joka on vuodatettu kaiken lihan päälle.

Mutta yhdelläkään langenneella hengellä ei missään tapauksessa ollut koskaan valtaa tunkeutua Jumalan lasten mieleen tai ahdistella heidän sieluun. Ei kyennyt Saatana, eikä kyennyt Caligastia milloinkaan kajoamaan Jumalan uskonpoikiin eikä lähestymään heitä; usko on tehokas panssari syntiä ja petollisuutta vastaan. On totta, kun sanotaan: ”Joka on syntynyt Jumalasta, pitää itsestään vaarin, eikä paholainen häneen kajoa.”

Yleensä kun heikkojen ja hillittömien kuolevaisten oletetaan olevan perkeleiden ja riivaajien vallassa, he eivät ole kuin synnynnäisten ja ala-arvoisten viehtymystensä vallassa. Heidän omat luonnolliset taipumuksensa vievät heidät harhaan. Perkeleen tiliin on pantu varsin paljon pahaa, johon hänellä ei ole osuutta. Caligastia ei Kristuksen ristin jälkeen ole kyennyt juuri mihinkään.

9. KAPINAN TÄMÄNHETKINEN TILA

Jo Luciferin kapinan alkuvaiheessa Mikael tarjosi pelastusta kaikille kapinallisille. Kaikille, jotka esittäisivät todisteen vilpittömästä katumisestaan, hän universumiin kohdistuvan täyden hallitusvallan saavutettuaan tarjosi

world be cast down.” And then still nearer the completion of his lifework he announced, “The prince of this world is judged.” And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed “God of Urantia.”

53:8.6 (610.2) The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

53:8.7 (610.3) Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

53:8.8 (610.4) But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faithful sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: “He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not.”

53:8.9 (610.5) In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

53:9.1 (610.6) Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service.

anteeksiantoa ja uutta virkanimitystä jonkinlaisen universumipalvelun piirissä. Yksikään johtaja ei ottanut tätä armeliasta tarjousta vastaan. Mutta tuhannet yksilöt enkeleiden ja taivaallisten olentojen alempien luokkien piiristä — sadat Aineelliset Pojat ja Tyttäret mukaan lukien — ottivat vastaan panoptialaisten julistaman armon, ja heille myönnettiin arvonpalautus Jeesuksen kuolleistansuon aikoihin, tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten. Nämä olennot on sen jälkeen siirretty Jerusemossa olevaan Isän maailmaan, jossa heitä on teknisessä mielessä pidettävä kunnes Uversan tuomioistuimet antavat ratkaisunsa oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer. Mutta ei ole ketään, joka epäilisi, etteikö sitten kun hävittämispäätös annetaan, näitä katuvaaisia ja pelastettuja persoonallisuuksia suljettaisi hävittämispäätöksen ulkopuolelle. Mainitut ehdonalaisuudessa olevat sielut työskentelevät nyt yhdessä panoptialaisten kanssa ja he pitävät huolta Isän maailmasta.

Emäpettjä ei ole ollut Urantialla kertaakaan niiden päivien jälkeen, kun hän koetti saada Mikaelia luopumaan tavoitteestaan viedä päätökseen lahjoittautumisensa ja asettua lopullisesti ja kiistatta Nebadonin ehdottomaksi hallitsijaksi. Kun Mikaelista oli tullut Nebadonin universumin vakintunut päällikkö, Lucifer vietiin Päivien Muinaisten edustajain toimesta turvasäilöön, ja hän on siitä lähtien ollut vankina Jerusemin siirtymäsfäärien Isän ryhmän satelliitilla numero yksi. Ja täällä muiden maailmojen ja järjestelmien hallitsijat näkevät, mikä on Satanian uskottoman Hallitsijan loppu. Paavali tiesi jotakin näiden kapinallisten johtajien tilanteesta Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen, sillä hän kirjoitti Caligastian päälliköistä ”pahuuden henkijoukkoina taivaan olinpaikoissa”.

Tultuaan Nebadonin korkeimman hallitsijan vallan haltijaksi Mikael anoi Päivien Muinaisilta valtuuksia internoida kaikki Luciferin kapinaan sekaantuneet persoonallisuuudet, siksi kunnes annettaisiin superuniversumin oikeusistuinten päätökset oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer, joka merkittiin Uversan korkeimman oikeuden pöytäkirjoihin ajanlaskunne mukaan miltei kaksisataatuhatta vuotta sitten. Järjestelmän pääkaupunkiryhmän osalta Päivien Muinaiset suostuivatkin Mikaelin pyyntöön, mutta he tekivät sen kohdalla yhden poikkeuksen: Saatana sallittiin suorittaa määräaikaista vierailuja langenneiden maailmojen luopuriprinssien luokse, kunnes tällaiset luopurimaailmat saisivat ottaa vastaan jonkun toisen Jumalan Pojan tai kunnes Uversan tuomioistuimet ryhtyisivät käsittelemään juttua Gabriel vastaan Lucifer.

Saatana pystyi tulemaan Urantialle, koska teillä ei ollut ketään vakinaista ja paikalla asuvaa Poikaa: ei Planeettaprinssiä eikä Aineellista Poikaa. Makiventa Melkisedek on sittemmin julistettu Urantian Planeettaprinssin

None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

53:9.2 (611.1) The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as "spiritual hosts of wickedness in the heavenly places."

53:9.3 (611.2) Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the

sijaishallitsijaksi, ja oikeusjutun Gabriel vastaan Lucifer käsittelyn aloittaminen on ollut merkinä väliaikaisten planeettahallitusten virkaanasettamiselle kaikissa eristetyissä maailmoissa. On totta, että Saatana kävi silloin tällöin Caligastian ja muiden langenneiden prinssien luona aivan näiden ilmoitusten esittämisen aikoihin saakka, jolloin Gabrielin vetoomusta arkkikapinallisten hävittämisestä käsiteltiin oikeudessa ensimmäisen kerran. Saatana on nyt ehdottoman pidätyksen alaisena Jerusemin vankilamaailmoissa.

Mikaelin viimeisen lahjoittautumisen jälkeen kukaan koko Sataniassa ei ole halunnut mennä vankilamaailmoihin huolehtimaan internoiduista kapinallisista. Eikä petturin asian puolelle ole enää voitettu yhtään olentoa. Tuhannen yhdeksänsadan vuoden ajan tilanne on pysynyt muuttumattomana.

Emme odota, että Sataniaa koskevat nykyiset rajoitukset poistettaisiin, ennen kuin Päivien Muinaiset hävityttävät arkkikapinalliset lopullisesti. Järjestelmän yhteyspiirejä ei saateta ennalleen niin kauan kuin Lucifer elää. Tämän väliajan hän on täysin toimeton.

Kapina on päättynyt Jerusemissa. Se päättyi langenneissa maailmoissa niin pian kuin jumalalliset Pojat saapuvat. Uskomme, että kaikki kapinalliset, jotka ylipäätään suostuvat vastaanottamaan armon, ovat jo niin tehneet. Odotamme puistattavaa kaukotiedotusviestiä, joka riistää näiltä pettureilta persoonallisuuden olemassaolon. Odotamme, että Uversan tuomio tehdään tietäväksi kuuluttamalla kaukoviestimissä toimeenpanomääräys, jolla näiden internoitujen kapinallisten hävittäminen toteutetaan. Silloin etsitte heidän olinpaikkojaan, mutta niitä ei löydy. "Kaikki tuttavasi maailmojen joukossa ovat tyrmistyneet sinun takiasi; kauhuksi olet sinä tullut, mutta hamaan ikaikoihin asti ei sinua enää ole." Ja näin kaikki nämä arvottomat petturit ovat tästä lähtien "niin kuin ei heitä olisi ollutkaan". Kaikki odottavat Uversan tuomiota.

Mutta hengellisen pimeyden seitsemän vankilamaailmaa Sataniassa ovat aikakaudesta toiseen olleet vakavana varoituksena koko Nebadonille. Ne ovat puhuttelevasti ja vakuuttavasti julistaneet sitä suurta totuutta, "että syntisen tie on raskas", "että jokaiseen syntiin kätkeytyy sen oman tuhon siemen", että "synnin palkka on kuolema".

[Esittänyt Manovandet Melkisedek, joka toimi aikanaan Urantian pesänhoitokunnan palveluksessa.]

opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

Luku 54. Luciferin kapinaan liittyvät ongelmat

⇐ 053

Urantia-kirjan

055 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 54 LUCIFERIN KAPINAAN LIITTYVÄT ONGELMAT

Osiot

Johdanto

1. Oikea ja väärä vapaus
2. Vapauden anastus
3. Oikeudenmukaisuuden aikaviive
4. Armeliaisuudesta johtuva viive
5. Viivytykseen kätkeytyvä viisaus
6. Rakkauden riemuvoitto

PAPER 54 PROBLEMS OF THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. True and False Liberty
2. The Theft of Liberty
3. The Time Lag of Justice
4. The Mercy Time Lag
5. The Wisdom of Delay
6. The Triumph of Love

Johdanto

EVOLUTIONAARISEN ihmisen on vaikea täysin ymmärtää pahan, erheen, synnin ja paatumuksen tarkoitusta ja käsittää niiden merkityksiä. Ihminen on hidas tajuamaan, että toisilleen vastakohdan muodostavat täydellisyys ja epätäydellisyys tuottavat potentiaalisen pahan, että toistensa kanssa ristiriidassa olevat totuus ja valheellisuus luovat hämmentävää erehdyttä, että jumalallisena lahjana saatu vapaatahtoisien valinnan mahdollisuus todentuu synnin ja vanhurskauden toisistaan poikkeavina maailmoina, että hellittämätön jumalallisuuden tavoittelu vie Jumalan valtakuntaan, kun taas sen jatkuva torjuminen vie paatumukseen.

Jumalat eivät luo pahaa eivätkä salli syntiä ja kapinointia. Potentiaalinen paha on ajallis-olemassaolevaa universumissa, johon kuuluu täydellisyyden merkitysten ja arvojen toisistaan erottuvat tasot. Synti on potentiaalista kaikissa maailmoissa, joissa epätäydelliset olennot ovat saaneet kyvyn valita hyvän ja pahan välillä. Totuuden ja epätotuuden, toden ja valheen, ristiriita muodostaa jo sinänsä erheen potentiaalisuuden. Harkiten tehty pahuuden valitseminen on syntiä,

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of

totuuden tahallinen hylkääminen on erettä, hellittämätön synnin ja erheen tavoittelu on paatumusta.

sin and error is iniquity.

1. OIKEA JA VÄÄRÄ VAPAAUS

Kaikista hämmentävistä ongelmista, jotka juontuvat Luciferin kapinasta, mikään ei ole aiheuttanut enemmän vaikeuksia kuin kysymättömien evolutionaaristen kuolevaisten kykenemättömyys tehdä eroa aidon ja väärän vapauden välillä.

Aito vapaus on se, mitä aikakaudesta toiseen tavoitellaan ja joka palkitsee evolutionaarisen edistymisen. Väärä vapaus on ajallisuudessa ilmenevästä erheestä ja avaruudessa esiintyvästä pahasta johtuva pettävä harhakuva. Kestävä vapaus perustuu oikeuden todellisuuteen, älyllisyyteen, kypsyyteen, veljeyteen ja oikeudenmukaisuuteen.

Vapaus on keino tuhota oma kosminen olemassaolonsa, silloin kun sen vaikuttimena on epäviisaus, rajoittamattomuus ja hillittömyys. Todellinen vapaus on asteittain etenevässä suhteessa todellisuuteen, ja se ottaa aina huomioon sosiaalisen oikeudenmukaisuuden, kosmisen oikeudentuntoisuuden, universumiveljeyden ja jumalalliset velvoitteet.

Vapaus on itsetuhoista, kun se erotetaan aineellisesta oikeudenmukaisuudesta, älyllisestä oikeudentunnosta, sosiaalisesta kärsivällisyydestä, moraalisen velvollisuudesta ja hengellisistä arvoista. Kosmisesta todellisuudesta irrallaan olevaa vapautta ei ole olemassa, ja se, missä määrin persoonallisuus kaikkineen on todellinen, on suoraan verrannollista sen jumuussuhteisiin.

Hillitsemätön omatahtoisuus ja säännöstelemätön itsensä julkituominen merkitsevät samaa kuin loputon itsekkyyks eli suurinta mahdollista jumalattomuutta. Vapaus ilman siihen liittyvää ja lakkaamatta lisääntyvää itsensävoittamista on egoistisen kuolevaisen mielikuvituksen keksintöä. Minuudelle rakentuva vapaus on käsitteellinen harha, julma petos. Vapauden valepuvussa esiintyvä hillittömyys on viheliäisen orjuuden edelläkävijä.

Todellinen vapaus on aidon itsekunnioituksen kumppani, väärä vapaus on itseihailun seuralainen. Oikea vapaus on itsehillinnän hedelmä, väärä vapaus on itsetehostuksen tekemä oletamus. Itsehillintä johtaa altruistiseen palvelemiseen, itseihailu kääntyy kohti muiden hyväksikäyttämistä tarkoituksena tämän erheen vallassa olevan yksilön merkityksen näin tapahtuva suurenteleminen, yksilön joka on valmis uhraamaan oikeudenmukaisesti tapahtuvan

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

tavoitteisiin pääsyn saadakseen oikeudetonta valtaa kanssaihmiisiinsä nähden.

Viisauksin on jumalallista ja vaaratonta vain, kun se on ulottuvuudeltaan kosmista ja motivaatioltaan hengellistä.

Suurempaa erhettä ei ole kuin on sen lajin itsepetos, joka panee älylliset olennot janoamaan toisiin olentoihin kohdistuvaa vallankäyttöä tarkoituksenaan riistää näiltä henkilöiltä heidän luonnolliset vapautensa. Ihmisten välisen oikeudenmukaisuuden kultainen sääntö on selkeästi kaikkea tällaista petkutusta, kohtuuttomuutta, itsekkyyttä ja väärämielisyyttä vastaan. Vain oikea ja aito vapaus käy yhteen rakkauden vallallaolon ja armeliaisuuden osoittamisen kanssa.

Miten tohtiikaan itsepäisesti omia etujaan ajava luotu henkilökohtaisen vapauden nimissä puuttua kanssaihmistensä oikeuksiin, kun universumin Korkeimmat Hallitsijatkin pysyttelevät taka-alalla ja kunnioittavat hienotunteisesti näitä tahtoelämään kuuluvia oikeuksia ja persoonallisuudessa piileviä potentiaaleja. Yhdelläkään olennolla ei ole luulottelemaansa omaa henkilökohtaista vapautta käyttäessään oikeutta riistää yhdeltäkään toiselta olennolta niitä olemassaoloon kuuluvia etuoikeuksia, jotka Luoijat ovat tälle myöntäneet ja joita kaikki Luoijen lojaalit kumppanit, alaiset ja alamaiset asianmukaisesti kunnioittavat.

Evolutionaarinen ihminen saattaa synnin ja paatumuksen maailmassa tai alkukantaisen kehittyvän sfäärin varhaisvaiheessa joutua taistelemaan aineellisten vapauksiensa puolesta tyraneja ja sortajia vastaan, mutta ei enää morontiamailmoissa tai hengen sfäreillä. Sota on alkuaikojen evolutionaarisen ihmisen jälkeensä jättämä perintö, mutta maailmoissa, joissa on normaali edistyvä sivilisaatio, fyysinen taistelu on ihmiskunnan erimielisyyksien ratkaisukeinona jo kauan sitten menettänyt hohtonsa.

2. VAPAUDEN ANASTUS

Pojan kanssa ja Hengessä Jumala projisoi ikuisen Havonan, ja aina siitä lähtien luomistyössä on vallinnut tasavertaisen osanoton ikuisen malli — osallisuus. Tämä osallisuuden malli toimii suunnitelman alkuperäiskappaleena jokaiselle Jumalan Pojalle ja Tyttarelle, joka lähtee avaruuteen ryhtyäkseen siellä yritykseen jäljentää ikuista täydellisyyttä edustava keskusuniversumi ajallisuuteen.

Jokaisen kehittyvän universumin jokaisesta luodusta, joka pyrkii noudattamaan Isän tahtoa, on määrä tulla ajallis-avaruudellisten Luoijen kumppani tässä suurenmoisessa yrityksessä

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with the reign of love and the ministry of mercy.

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of

saavuttaa täydellisyys kokemalla. Ellei tämä olisi totta, Isä olisi tuskin varustanut tällaisia luotuja olentoja luovalla vapaalla tahdolla, eikä hän myöskään asuisi heissä, oman henkensä välityksellä solmisi tosiasiallista kumppanuussuhdetta heidän kanssaan.

Luciferin hullutus oli siinä, että hän yritti tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä: sivuuttaa aikatekijän kokemuksellisessa universumissa. Luciferin rikos oli siinä, että hän yritti riistää jokaiselta Satanian persoonallisuudelta oikeuden osallistua luomistyöhön, hän yritti luodun henkilökohtaisen osallistumisen — vapaasta tahdosta tapahtuvan osallistumisen — huomaamatonta supistamista siinä mielessä, että luotu osallistuu pitkään evolutionaariseen kamppailuun valon ja elämän statuksen saavuttamiseksi niin yksilökohtaisesti kuin kollektiivisestikin. Näin tehdessään tämä järjestelmänne entinen hallitsija asetti oman tahtonsa mukaisen ajallisen tavoitteen suoraan poikkiteloin Jumalan tahdon mukaiseen ikuiseen tavoitteeseen nähden, sellaisena kuin Jumalan tavoite tulee ilmi siinä, että hän lahjoittaa vapaan tahdon kaikille persoonallisille luoduille. Näin ollen Luciferin kapinasta uhkasi muodostua suurin mahdollinen Satanian järjestelmän ylösnousemuksellisten ja palvelijoiden vapaatahtoisien valintoikeuden loukkaus — se uhkasi riistää kaikilta näiltä olennoilta ikiajoiksi sen sävähdettävän kokemuksen, että jokainen saa osaltaan tuoda jotakin persoonallista ja ainutlaatuista siihen hitaasti nousevaan kokemukselliseen viisauden rakennelmaan, joka joskus tulee Satanian täydellistyneen järjestelmän muodossa olemaan olemassa. Niinpä vapauden valepuvussa esiintyvä Luciferin manifesti osoittautuikin järjen kirkkaassa valossa tarkasteltuna suunnattomaksi uhkatekijäksi, jonka tarkoituksena oli toteuttaa henkilökohtaisen vapauden anastus ja tehdä se sellaisessa laajuudessa, ettei lähellekään sitä ole tultu Nebadonin koko historiassa kuin kahdesti.

Lyhyesti sanottuna, mitä Jumala oli antanut ihmisille ja enkeleille, sen Lucifer olisi ottanut heiltä pois, eli jumalallisen etuoikeuden osallistua oman kohtalonsa ja tämän asutuista maailmoista koostuvan paikallisjärjestelmän kohtalon luomiseen.

Yhdelläkään olennoilla koko maailmankaikkeudessa ei ole laillista oikeutta riistää keneltäkään toiselta olennoilta todellista vapautta, rakastamisen ja rakastetuksi tulemisen oikeutta, Jumalan palvomisen ja lähimmäistensä palvelemisen etuoikeutta.

experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshipping God and of serving his fellows.

3. OIKEUDENMUKAISUUDEN AIKAVIIVE

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

Evolutionaaristen maailmojen moraalisia ja tahdollisia luotuja kiusaa aina ajattelematon kysymys siitä, miksi kaikin puolin viisaat Luoijat sallivat pahan ja synnin. Heiltä jää käsittämättä, että nämä molemmat ovat väistämättömiä, mikäli luodun on määrä olla aidosti vapaa. Kehittyvän ihmisen tai ylevän enkelin vapaa tahto ei ole pelkkä filosofinen käsite, symbolinen ihanne. Ihmisen kyky valita hyvä tai paha on eräs universumirealiteetti. Vapaus itsenäisen valinnan tekemiseen on Korkeimpien Hallitsijoiden antama lahja, eivätkä he salli yhdenkään olennon tai olentoryhmän riistää laajan universumin yhdeltäkään persoonallisuudelta tätä jumalallista vapauden lahjaa — eivät edes siinä tapauksessa, että he sillä tavoin tyydyttäisivät tällaisten eksytettyjen ja tietämättömien olentojen halua nauttia tästä väärää nimeä kantavasta henkilökohtaisesta vapaudesta.

Vaikka tietoinen ja varaukseton samastuminen pahaan (synti) merkitsee samaa kuin olemassaolemattomuus (hävittäminen), täytyy toisaalta tällaisen omakohtaisen syntiinsamastumisen ja rangaistuksen täytäntöönpanon — joka on automaattinen seuraus mainitunlaisesta, tahallisesta pahan syleilemisestä — välillä olla aina kyllin pitkä aika mahdollistamaan tämän yksilön universumistatuksen sellaisen käsittelyn, joka osoittautuu kaikkia asianomaisia universumipersonallisuuksia kaikin puolin tyydyttäväksi ja joka on niin kohtuullinen ja oikeudenmukainen, että syntinen itsekkin sen hyväksyy.

Mutta jos tämä totuuden ja hyvyyden todellisuutta vastaan taisteleva universumikapinallinen kieltäytyy hyväksymästä oikeuden päätöstä ja jos syyllinen sydämessään tietää tuomionsa oikeutetuksi mutta kieltäytyy sitä tunnustamasta, silloin tuomion täytäntöönpanoa pitää Päivien Muinaisten harkinnan mukaisesti viivyttaa. Ja Päivien Muinaiset kieltäytyvät hävittämästä ketään olentoa, ennen kuin kaikki moraaliset arvot ja kaikki hengelliset realiteetit ovat sammuneet sekä pahantekijässä itsessään että kaikissa hänen kannattajissaan ja mahdollisissa suosijoissaan.

4. ARMELIAISUUDESTA JOHTUVA VIIVE

Toinen Norlatiadekin konstellaation osalta jossain määrin vaikeasti selitettävä ongelma koskee syitä, joiden perusteella Luciferin, Saatanan ja langenneiden prinssien sallittiin aiheuttaa vahinkoa niinkin kauan, ennen kuin heidät pidätettiin, internoitiin ja otettiin oikeuden käsittelyyn.

Lapsia synnyttäneet ja kasvattaneet

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. THE MERCY TIME LAG

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and

vanhemmat kykenevät muita paremmin ymmärtämään, miksei Mikael, Luoja-isä, kenties ole kovin karkäs tuomitsemaan ja hävittämään omia Poikiaan. Jeesuksen kertomus tuhlaajapojusta kuvaa hyvin, miten rakastava isä voi pitkäänkin odottaa hairahtuneen lapsensa katumusta.

Juuri se seikka, että pahaa tekevä luotu voi tosiasiasa halutakin tehdä väärin — tehdä syntiä — todistaa, että vapaatahtoisuus on tosiasia, ja antaa täyden oikeutuksen hyvinkin pitkälle viivytykselle oikeudellisuuden vaatimien toimien täytäntöönpanossa edellyttäen, että pidennetty armonaika kenties johtaa katumiseen ja parannukseen.

Useimmat tavoittelemistaan vapauksista Luciferilla jo oli; muut hänen oli määrä saada tulevaisuudessa. Kaikki nämä kallisarvoiset lahjat menetettiin antamalla myöten kärsimättömyydelle ja antamalla periksi halulle jo nyt saada omakseen kaipaamansa ja omistaa se, kokonaan siitä piittaamatta, että velvollisuus vaati kunnioittamaan kaikkien niiden muiden olentojen oikeuksia ja vapauksia, jotka muodostavat universumien universumin. Eettiset velvollisuudet ovat myötäsyttyisiä, jumalallisia ja universaalisia.

Tiedossamme on monia syitä siihen, miksi Korkeimmat Hallitsijat eivät heti hävittäneet tai internoineet Luciferin kapinan johtajia. Epäilemättä tähän on vielä muita ja mahdollisesti parempiakin syitä, joita en tunne. Nebadonin Mikael laajensi itse henkilökohtaisesti tähän oikeuden täyttymisen viivyttämiseen kuuluvia laupeuden piirteitä. Ilman tämän Luoja-isän hairahtuvia Poikiaan kohtaan tuntemaa kiintymystä superuniversumin korkein oikeudellisuus olisi tehnyt tehtävänsä. Jos Luciferin kapinan kaltainen välikohtaus olisi sattunut Nebadonissa sillä aikaa, kun Mikael oli inkarnoituneena Urantialla, moisen pahan alkuunpanijat olisi saatettu hävittää siinä paikassa ja ehdottomasti.

Korkein oikeudellisuus voi toimia silmänräpäyksessä, aina kun jumalallinen armeliaisuus ei sitä pidättele. Mutta armon osoittaminen ajallisuuden ja avaruuden lapsille tuo aina mukanaan tämän aikaviiveen, tämän pelastavan väliajan kylvön ja sadonkorjuun välillä. Jos on kylvetty hyvää, tämä väliaika tarjoaa tilaisuuden luonteenlaadun koettelemiseen ja vahvistamiseen; jos kylvetään pahaa, tämä armelias viivytys tarjoaa aikaa katumiseen ja ojentumiseen. Tämä aikaviive pahantekijöiden oikeuskäsittelyssä ja tuomion täytäntöönpanossa kuuluu luonnostaan seitsemän superuniversumin armojärjestelmään. Se, että armeliaisuus hillitsee oikeuden valtaa, todistaa, että Jumala on rakkautta ja että tällainen rakkautta oleva Jumala dominoi universumeja ja laupeutta osoittaen valvoo kaikkien luotujensa kohtaloa ja oikeuskohtelua.

reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

Näille armeliaisuudesta johtuville aikaviipeille on Luoijen vapaasta tahdostaan antama valtuutus. Universumissa tästä menetelmästä, jolla syntisiä kapinoitsijoita kohdellaan kärsivällisesti, koituu vain hyvää. Vaikka on perin juurin totta, että pahasta ei voi koitua hyvää sille, joka hautoo mielessään pahaa ja tekee sitä käytännössä, on yhtä lailla totta, että kaikki asiat (potentiaalinen ja ilmi tullut paha mukaan luettuina) toimivat yhdessä kaikkien sellaisten olentojen hyväksi, jotka tuntevat Jumalaa, rakastavat hänen tahtonsa täyttämistä ja nousevat Paratiisiin hänen ikuisen suunnitelmansa ja jumalallisen tarkoituksensa mukaisesti.

Mutta nämä armeliaisuudesta johtuvat viivytykset eivät jatku loputtomiin. Luciferin kapinan oikeuskäsittelyn (Urantian ajanlaskun mukaan) pitkästä viivyttämisestä huolimatta voimme kirjata, että tätä nyt käsillä olevaa ilmoitusta annettaessa Uversassa järjestettiin ensimmäinen kuulustelu vireillä olevassa oikeusjutussa Gabriel vastaan Lucifer, ja pian sen jälkeen julkistettiin Päivien Muinaisten valtuutus, joka määrää Saatanan pidettäväksi tästä lähtien vankilamailmaan suljettuna yhdessä Luciferin kanssa. Näin loppuu Saatanan mahdollisuus tehdä enää vierailuja mihinkään Satanian langenneista maailmoista. Oikeudenmukaisuuden toteutuminen saattaa armon hallitsemassa universumissa olla hidasta, mutta se on varmaa.

5. VIIVYTYKSEEN KÄTKETYVÄ VIISAUS

Monista tiedossani olevista syistä, joiden vuoksi Luciferia ja hänen liittolaisiaan ei internoitu eikä tuomittu nopeammin, minulla on lupa mainita seuraavat:

1. Armo edellyttää, että jokaisella väärintekijällä tulee olla riittävästi aikaa, jonka kuluessa hän voi muodostaa harkitun ja kaikin puolin parhaana pitämänsä kannan omiin pahoihin ajatuksiinsa ja synnillisiin tekoihinsa.

2. Korkeinta oikeudellisuutta hallitsee Isän tuntema rakkaus; oikeudellisuus ei sen vuoksi koskaan tuhoa sitä, jonka armo voi pelastaa. Jokaiselle pahantekijälle suodaan aikaa pelastuksen vastaanottamiseen.

3. Kukaan rakastava isä ei ole koskaan karkäs rankaisemaan perheensä hairautunutta jäsentä. Kärsivällisyys voi toimia vain sidoksissa aikaan.

4. Vaikka väärintekeminen aina vahingoittaa perhettä, viisaus ja rakkaus kehottavat hairautumattomia lapsia sietämään harhateille joutunutta veljeä aikana, jonka rakastava isä on myöntänyt synnintekijälle, jotta tämä huomaisi menettelynsä erheellisuuden ja valitsisi

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and embrace salvation.

pelastuksen.

5. Riippumatta siitä, mikä Mikaelin asenne oli Luciferia kohtaan, huolimatta siitä, että hän on Luciferin Luoja-isä, Luoja-Pojan toimialaan ei kuulunut summittainen oikeudenkäyttö Järjestelmän Hallitsija -luopurin suhteen, sillä hän ei vielä silloin ollut suorittanut loppuun sitä lahjoittautumisista koostunutta elämänvaihettaan, jolla hän saavutti Nebadoniin kohdistuvan rajoittamattoman hallitsijanvallan.

6. Päivien Muinaiset olisivat voineet tuhota nämä kapinalliset välittömästi, mutta he hävittävät väärintekijöitä harvoin ilman perinpohjaista oikeuskäsittelyä. Tässä tapauksessa he kieltäytyivät peruuttamasta Mikaelin päätöksiä.

7. On ilmeistä, että Immanuel neuvoi Mikaelia pysyttelemään kapinallisten yläpuolella ja antamaan kapinan kulkea luonnollista, itsetuhoon päättävää kulkuaan. Ja Päivien Yhdistyneen viisaus on ajallinen heijastuma Paratiisin-Kolminaisuuden yhdistyneestä viisaudesta.

8. Edentian Päivien Uskollinen neuvoi Konstellaation-Isiä antamaan kapinallisille vapaat kädet, jotta kaikki myötätunto näitä pahantekijöitä kohtaan sitäkin nopeammin kitkeytyisi Norlatiadekin joka ainoan nykyisen ja tulevan kansalaisen — jokaisen kuolevaisen, morontia- tai henkiolennon — sydäimestä.

9. Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan henkilökohtainen edustaja antoi Jerusemissa Gabrielille neuvon huolehtia siitä, että jokaisella elävällä olennolla olisi täysi mahdollisuus kypsyttää harkittu kanta asioihin, joista Luciferin vapaudenjulistuksessa oli kysymys. Kun kerran kapinan aiheuttaneet kysymykset olivat nousseet puheenaiheiksi, Gabrielia hätätila-asioissa neuvova Paratiisin-neuvonantaja ilmoitti, että mikäli tällaista täyttä ja esteetöntä mahdollisuutta ei kaikille Norlatiadekin luoduille myönnettäisi, siinä tapauksessa kaikkia tällaisia varauksellisia ja epäilyksen vaivamia luotuja koskeva Paratiisin määräämä karanteeni laajennettaisiin itsesuojelutarkoituksessa koskemaan koko konstellaatiota. Jotta ylösnousemuksen ovet Paratiisiin pysyisivät auki Norlatiadekin olennoille, oli välttämätöntä huolehtia siitä, että kapina kehittyi täyteen mittaansa, ja varmistaa, että kaikki sen kanssa tavalla taikka toisella tekemisissä olevat olennot määrittelisivät siihen tyhjentävän kantansa.

10. Salvingtonin Jumalallinen Hoivaaja julkaisi kolmantena itsenäisenä julistuksenaan valtuutuksen, joka määräsi, ettei pidä tehdä mitään, mikä puolitain ehostaisi, pelkurimaisesti piilottaisi tai muuten kätkeisi kapinallisten ja kapinan inhottavat kasvat. Enkelijoukot määrättiin työskentelemään synnin ilmeen täydellisen paljastumisen ja rajoittamattoman ilmitulomahdollisuuden hyväksi, sillä se olisi

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

joutuisin tapa parantaa pahuuden ja synnin rutto täydellisesti ja lopullisesti.

11. Jerusemissa organisoitiin entisistä kuolevaisista hätätilaneuvosto, johon kuului Voimallisia Sanansaattajia, samanlaisista tilanteista henkilökohtaista kokemusta omaavia kunnialla kruunattuja kuolevaisia sekä näiden työtovereita. He varoittivat Gabrielia, että ainakin kolminkertainen määrä olentoja joutuisi harhaan, jos kapinan tukahduttamisessa pyrittäisiin käyttämään mielivaltaisia tai summittaisia keinoja. Uversan koko neuvonantajakunta kehotti yksimielisesti Gabrielia antamaan kapinan kulkea oman luonnollisen tiensä päähän, vaikka sen seuraamusten kitkeminen vaatisi miljoona vuotta.

12. Aika on jopa ajallisuuden universumeissa suhteellista: Olettakaamme, että joku elinikänsä puolesta keskimääräinen Urantian kuolevainen suorittaisi rikoksen, joka panisi liikkeelle maailmanlaajuisen sekasorron, ja jos hänet vangittaisiin, tuomittaisiin ja teloitettaisiin kahden tai kolmen päivän kuluessa rikoksen tekopäivästä, tuntuisiko se teistä pitkältä ajalta? Ja kuitenkin se olisi parhaiten verrattavissa Luciferin elämän pituuteen siinäkin tapauksessa, että hänen nyt aloitettua tuomitsemistaan ei vietäisi päätökseen vielä sataantuhanteen Urantian vuoteen. Ajan suhteellinen kuluminen Uversan näkökulmasta, Uversan, jossa oikeudenkäynti on vireillä, on ilmaista sanomalla, että Luciferin rikos tuotiin oikeuden käsiteltäväksi, ennen kuin kaksi ja puoli sekuntia oli kulunut sen tekohetkestä. Paratiisin näkökulmasta katsottuna tuomitseminen tapahtuu samanaikaisesti itse teon kanssa.

On olemassa vielä yhtä suuri määrä osittain teidän käsitettävissä olevia syitä siihen, miksi Luciferin kapinaa ei mielivaltaisesti pysäytetty, mutta minun ei ole lupa niitä kertoa. Saan ilmoittaa teille, että me Uversassa opetamme neljäkymmentäkahdeksan syytä siihen, miksi pahan sallitaan kulkea moraaliseen vararikoon ja hengelliseen hävittämiseen johtavan tiensä loppuun. Epäilemättä on vielä aivan yhtä monta syytä, joita minäkään en tunne.

6. RAKKAUDEN RIEMUVOITTO

Mitä evolutionaaristen kuolevaisten kohtaamat vaikeudet sitten lienevätkin heidän pyrkiessään ymmärtämään Luciferin kapinaa, kaikille pohdiskelville ajattelijoille pitäisi olla selvää, että tapa, jolla kapinallisia kohdellaan, osoittaa jumalallisen rakkauden olevan täyttä totta. Kapinallisille osoitettu rakastava armo näyttää tosin kietoneen monia viattomia olentoja koettelemuksiin ja kärsimyksiin, mutta kaikki nämä vaikeuksien raastamat persoonallisuudet voivat luottaa turvallisesti siihen, että kaikin puolin viisaat

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

Tuomarit käsittelevät heidän kohtaloaan niin hyvin lapeutta kuin oikeamielisyyttäkin osoittaen.

Aina kun Luoja-Poika tai hänen Paratiisin-länsä ovat tekemisissä älyllisten olentojen kanssa, heitä hallitsee rakkaus. Universumin hallitsijoiden suhtautumisessa kapinallisiin ja kapinaan — syntiin ja synnintekijöihin — on moniakin puolia, joita on mahdotonta ymmärtää, ellei muisteta, että Jumala käy Isän ominaisuudessa kaikkien muiden Jumaluuden ilmenemistapojen edellä, aina kun jumalallisuus on tekemisissä ihmisyyden kanssa. Olisi myös muistettava, että kaikkien Paratiisin Luoja-Poikien vaikuttimena on armo.

Jos suuren perheen rakastava isä haluaa osoittaa armeliaisuutta lapsistaan yhdelle, joka on syyllistynyt vakavaan rikkomukseen, saattaa hyvinkin käydä, että armon osoittaminen tälle huonosti käyttäytyvälle lapselle aiheuttaa ohimenevää kärsimystä kaikille muille ja hyvin käyttäytyneille lapsille. Tällaiset tilanteet ovat väistämättömiä. Tällainen vaara kuuluu erottamattomasti siihen reaaliseen tilanteeseen, että yksilöllä on rakastava vanhempi ja että hän on jäsenenä perheyhteisössä. Jokainen perheenjäsen hyötyy jokaisen muun jäsenen oikeamielisestä käyttäytymisestä. Samoin pitää kunkin jäsenen kärsiä jokaisen muun jäsenen väärinkäytöksestä johtuvat välittömät ajalliset seuraamukset. Perheet, ryhmät, kansakunnat, rodut, maailmat, järjestelmät, konstellaatiot ja universumit ovat suhdeyhdistelmiä, joilla on oma yksilöllisyytensä, ja siksi minkä tahansa tällaisen ryhmän — suuren tai pienen — jokainen jäsen toisaalta hyötyy tuon ryhmän kaikkien muiden jäsenten oikeista teoista ja toisaalta kärsii heidän väärin tekojensa seurauksista.

Mutta yksi asia olisi tehtävä selväksi: Mikäli joudut kärsimään perheesi jonkun jäsenen, saman maan kansalaisen tai jonkun toisen kuolevaisen tekemän synnin tai jopa järjestelmässä tai muualla sattuneen kapinan sisältämän pahan seuraamuksista — kokonaan siitä riippumatta, mitä voit joutua kestämaan kumppaniesi, toveriesi tai ylempiesi rikkomusten tähden — voit turvallisesti mielin luottaa siihen ikuisen varmuuteen, että tällaiset kärsimykset ovat ohimeneviä koettelemuksia. Mikään näistä ryhmässä esiintyneen huonon käytöksen ryhmän jäsenille aiheuttamista seuraamuksista ei voi koskaan vaarantaa iäisyysnäköalajasi eikä vähimmässäkään määrin riistää sinulta jumalallista oikeuttasi nousta Paratiisiin ja päästä Jumalan luo.

Näistä kapinoinnin syntiin poikkeuksesta liittyvistä koettelemuksista, viivytyksistä ja pettymyksistä saadaan hyvitys. Luciferin kapinan monien mainittavissa olevien jälkivaikutusten joukosta pyydän teitä vain kiinnittämään huomiota

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call

vaikkapa synnillisiä viisasteluja vastaan puoliaan pitäneiden ylösnousemuskuolevaisten, Jerusemin kansalaisten, elämänuran monipuolistumiseen, siksi että he hankkivat itselleen paikan niiden riveissä, joista tulee tulevaisuudessa Voimallisia Sanansaattajia, yhteisöni jäseniä. Jokainen tuon pahuutta ilmentäneen välikohtauksen asettamasta koetuksesta selvinnyt olento korotti sillä keinoin välittömästi hallinnollista statustaan ja lisäsi hengellistä arvoaan.

Luciferin aiheuttama mullistus vaikutti järjestelmän ja universumin kannalta ensi alkuan täysimittaiselta katastrofilla. Vähitellen alkoivat siitä koituvat edut kuitenkin nousta esille. Kun järjestelmän ajanlaskun mukaan oli kulunut kaksikymmentäviisituhatta vuotta (kaksikymmentätuhatta vuotta Urantian ajanlaskun mukaan), Melkisedekit alkoivat opettaa, että Luciferin hullutuksesta koituva hyvä oli jo alkanut vastata sen aiheuttamaa pahaa. Pahan määrällinen kasvu oli tuohon mennessä miltei pysähtynyt niin, että se jatkui vain tietyissä eristetyissä maailmoissa, kun taas suotuisat jälkivaikutukset jatkoivat moninkertaistumistaan ja ulottuivat universumin ja superuniversumin kautta jo Havonaan asti. Nykyisin Melkisedekit opettavat, että Satanian kapinasta juontuvaa hyvää on yli tuhat kertaa enemmän kuin on kaiken siitä aiheutuneen pahan kokonaismäärä.

Mutta tällainen tavaton ja siunauksellinen sato väärintekemisestä voitiin saada aikaan vain kaikkien Luciferin ylempien — Edentian Konstellaation-Isistä Paratiisin Universaaliseen Isään — viisaan, jumalallisen ja armeliaan asenteen johdosta. Aika on kuluessaan lisännyt Luciferin mielettömyydestä koituvaa hyvää. Ja kun rankaisua vaativa paha kehittyi täyteen mittaansa verrattain lyhyessä ajassa, on ilmeistä, että kaikkiviisaat ja kaukokatseiset universumin hallitsijat epäilemättä pidentäisivät yhä hyödyllisemmiksi käyvien seurausten sadonkorjuuaikaa. Niistä monista muista syistä välittämättä, joiden takia Satanian kapinallisten vangitsemista ja tuomitsemista viivytettiin, tämä yksikin syy olisi riittänyt selitykseksi siihen, miksei näitä synnintekijöitä internoitu aikaisemmin ja miksei heitä ole tuomittu ja hävitetty.

Lyhytnäköisten ja aikaan sidottujen kuolevaisten ei pitäisi kovin kärkevästi arvostella universumin asioiden kaukokatseisten ja kaikkiviisaisten hallintoviranomaisten toimeenpanemia viivytyksiä.

Näihin ongelmiin liittyvän ihmisajattelun yhtenä erehdyksenä on ajatus siitä, että muka kaikki kehittyvän planeetan evolutionaariset kuolevaiset valitsisivat Paratiisiin johtavan elämänuran, ellei synty olisi heidän maailmaansa kironnut. Kyky kieltäytyä eloonjäämisestä ei ole

attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer

peräisin Luciferin kapinan ajoilta. Kyky tehdä vapaaseen tahtoon perustuva päätös Paratiisiin vievän elämänuran suhteen on aina ollut kuolevaisen ihmisen omaisuutta.

Noustessanne eloonjäämiskokemusta ylöspäin laajennatte käsitystänne universumista ja avarratte näkemyksiänne merkityksistä ja arvoista. Ja sillä tavoin pystytte ymmärtämään paremmin, miksi Luciferin ja Saatanan kaltaisten olentojen sallitaan jatkaa kapinointiaan. Käsitätte myös paremmin, miten ajallisrajoitteisesta pahasta voi viime kädessä (ellei jo välittömästi) koitua hyvää. Sen jälkeen kun saavutatte Paratiisin, saatte todellista valistusta ja lohtua kuunnellessanne, miten supernafilosofit näitä universumin kuntoonpanoon liittyviä syvällisiä ongelmia pohtivat ja selittävät. Epäilen silti, tyytykö mielenne täysin vielä tähänkään. Minä en ainakaan tullut tyydytetyksi, vielä silloinkaan kun olin tällä tavoin yltänyt universumifilosofian huipulle. Saavutin toki täyden ymmärryksen näistä monimutkaisista kysymyksistä, mutta se tapahtui, vasta kun minut oli osoitettu hallintotehtäviin superuniversumiin, jossa olen aktuaalisen kokemuksen kautta saanut riittävästi käsityskykyä ymmärtääkseni tällaisia monitahoisia kosmisen oikeudenmukaisuuden ja hengellisen filosofian ongelmia. Noustessanne Paratiisia kohti opitte yhä selvemmin, että universumin hallinnon monet ongelmalliset yksityiskohdat ovat käsitettävissä, vasta kun on hankittu enemmän kokemuksellista kapasiteettia ja saatu lisää hengellistä ymmärrystä. Kosminen viisaus on kosmisten tilanteiden ymmärtämisen edellytys.

[Esittänyt muuan Voimallinen Sanansaattaja, joka on kokenut eloonjäämisen ajallisuuden universumien ensimmäisestä järjestelmäkapinasta ja joka on nyt liitettyä Orvontonin superuniversumin hallituksen palvelukseen ja toimii käsillä olevassa asiassa Salvingtonin Gabrielin pyynnöstä.]

rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

54:6.11 (620.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

Luku 55. Valon ja elämän sfäärit

⇐ 054

Urantia-kirjan

056 ⇐

II OSA. PAIKALLISUNIVERSUMI

LUKU 55 VALON JA ELÄMÄN SFÄÄRIT

Osiot

Johdanto

1. Morontiatemppeli
2. Kuolema ja taivaaseenotto
3. Kultaiset aikakaudet
4. Hallinnolliset uudelleenjärjestelyt
5. Aineellisen kehityksen lakikorkeus
6. Yksittäinen kuolevainen
7. Ensimmäinen eli planetaarinen vaihe
8. Toinen eli järjestelmävaihe
9. Kolmas eli konstellatiovaihe
10. Neljäs eli paikallisuniversumivaihe
11. Pien- ja suursektorivaiheet
12. Seitsemäs eli superuniversumivaihe

PAPER 55 THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

Johdanto

VALON JA ELÄMÄN aikakausi on ajallis-avaruudellisen maailman viimeinen evoluutioon kuuluva kehitystaso. Tällainen asuttu maailma on päässyt kyseiseen vaiheeseen suoriutumalla aluksi ensimmäisistä alkukantaisen ihmisen ajoista ja käymällä sen jälkeen läpi toisiaan seuranneet planetaariset aikakaudet: Planeettaprinssiä edeltävän aikakauden, Planeettaprinssin jälkeisen aikakauden, Aatamin jälkeisen aikakauden, Hallinnollisen Pojan jälkeisen aikakauden ja lahjoittautuneen Pojan jälkeisen aikakauden. Ja sen jälkeen Kolminaisuuden Opettaja-Poikien toisiaan seuranneet planetaariset tehtäväkäynnit ovat aina vain pitemmälle menevine, jumalallista totuutta ja kosmista viisautta ilmentävine ilmoituksineen valmistaneet tällaisen maailman kaiken huipennuksena olevaa evolutionaarista saavutustasoa, vakiintunutta valon ja elämän

INTRODUCTION

55:0.1 (621.1) THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

statusta, varten. Näissä ponnistuksissa Opettaja-Pojat saavat aina nauttia Loistavien Iltatähtien ja toisinaan myös Melkisedekien antamaa apua lopullisen planetaarisen aikakauden vakiinnuttamiseksi.

Tämä Opettaja-Poikien viimeisen planetaarisen tehtäväkäyntinsä päätteeksi avaama valon ja elämän aikakausi jatkuu asutuissa maailmoissa ennalta määräämättömän ajan. Jokainen vakiintuneen statuksen edistynyt vaihe saatetaan Hallinnollisten Poikien oikeudellisiin toimin erillistä peräkkäisiksi tuomiokausiksi, mutta kaikki tällaiset oikeudelliset toimet ovat puhtaasti teknisiä, eivätkä millään tavoin muuta planeetan tapahtumain kulkua.

Vain superuniversumin yhteyspiireihin asettuville planeetoille on turvattu jatkuva olemassaolo, mutta sikäli kuin tiedämme, tässä tarkasteltavien valon ja elämään asettuneiden maailmojen on määrä jatkaa olemassaoloaan kaikki tulevaisuuden ikuiset aikakaudet.

Valon ja elämän aikakauden ilmaantuminen evolutionaarisessa maailmassa koostuu seitsemästä vaiheesta, ja tässä yhteydessä tulisi panna merkeille, että Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten maailmat kehittyvät samoja suuntaviivoja noudatellen kuin suuntaajafuusiosarjoihin kuuluvat maailmat. Nämä valon ja elämän seitsemän vaihetta ovat:

1. Ensimmäinen eli planetaarinen vaihe.
2. Toinen eli järjestelmävaihe.
3. Kolmas eli konstellaatiiovaihe.
4. Neljäs eli paikallisuniversumivaihe.
5. Viides eli piensektorivaihe.
6. Kuudes eli suursektorivaihe.
7. Seitsemäs eli superuniversumivaihe.

Tämän kertomuksen lopuksi kuvaillaan näitä edistyneen kehityksen vaiheita siinä mielessä, miten ne suhteutuvat universumin organisaatioon, mutta kukin maailma voi saavuttaa kunkin vaiheen planetaariset arvot muiden maailmojen kehityksestä tai planetaarisen tason yläpuolella olevista universumihallinnon tasoista täysin riippumatta.

1. MORONTIATEMPPELI

Morontiatemppelin olemassaolo asutun maailman pääkaupungissa on todistuksena tällaisen sfäärin pääsystä valon ja elämän vakiintuneisiin aikakausiin. Ennen kuin Opettaja-Pojat viimeisen tehtäväkäyntinsä päättyessä

55:0.2 (621.2) This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

55:0.3 (621.3) Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

- 55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.
- 55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.
- 55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.
- 55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.
- 55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.
- 55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.
- 55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission,

lähtevät maailmasta, he avaavat tämän evolutionaarisen saavutustason viimeisen aikakauden; he valvovat tapahtumia sinä päivänä, jona ”pyhä temppele laskeutuu maan päälle”. Tätä tapahtumaa, joka on merkki valona elämän aikakauden sarastamisesta, kunnioittaa tälle planeetalle lahjoittautunut Paratiisin-Poika aina henkilökohtaisella läsnäolollaan, sillä hän saapuu todistamaan tätä suurta päivää. Ja tässä verrattoman kauniissa temppelissä tämä lahjoittautunut Paratiisin-Poika julistaa pitkään palvelleen Planeettaprinssin uudeksi Planeetan Hallitsijaksi ja antaa tällaiselle uskolliselle Lanonandek-Pojalle uudet valtuudet ja planeetan asioiden osalta entistä laajemman määräysvallan. Myös Järjestelmän Hallitsija on läsnä ja puhuu näiden julistusten vahvistukseksi.

Morontiatemppelissä on kolme osaa. Keskimmäisenä on Paratiisin lahjoittautuneen Pojan pyhäkkö. Oikealla on entisen Planeettaprinssin, nykyisen Planeetanhallitsijan, istuin; ja temppelissä läsnä ollessaan tämä Lanonandek-Poika on tuon maailman hengellisempien yksilöiden nähtävissä. Vasemmalla on planeetan palvelukseen kiinnitettyjen finalittien kulloisenkin päällikön istuin.

Vaikka planetaaristen temppelien onkin sanottu ”laskeutuvan taivaasta”, mitään varsinaista ainetta ei todellisuudessa siirretä järjestelmän päämajasta. Kunkin temppelin rakenne suunnitellaan pienoiskoossa järjestelmän pääkaupungissa, ja Morontiavoiman Valvojat tuovat sen jälkeen nämä hyväksytyt suunnitelmat planeetalle. Täällä he ryhtyvät rakennusohjeita noudattaen ja yhdessä Fyysisten Päävalvojien kanssa rakentamaan morontiatemppeliä.

Keskikokoiseen morontiatemppeliin mahtuu istumaan noin kolmesataatuhatta katsojaa. Näitä rakennuksia ei käytetä palvontaan, näytelmäesityksiin eikä kaukoviestityssanomien vastaanottamiseen, vaan ne on vihitty planeetan erityisseremonioita varten, kuten yhteydenpitoon Järjestelmän Hallitsijan tai Kaikkein Korkeimpien kanssa; erityisiä näkyväistämisseremonioita varten, joiden tarkoituksena on paljastaa henkiolentojen persoonallisuuden läsnäolo; sekä hiljaisuudessa tapahtuvaa kosmista mietiskelyä varten. Kosmisen filosofian koulut pitävät siellä päättäjäistilaisuuksiaan, ja siellä pidetään niin ikään tilaisuus, jossa kyseisen maailman kuolevaiset saavat planetaarisen tunnustuksen saavutuksistaan korkea-asteisen sosiaalisen palvelun alalla sekä muista merkittävistä suorituksista.

Tällainen morontiatemppeli toimii myös kokoontumispaikkana, jossa ollaan todistamassa elävien kuolevaisten siirtoa morontiaolomuodon piiriin. Koska taivaaseenottotemppeli on valmistettu morontiamateriaalista, sitä ei tuhoa

they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the “holy temple comes down upon earth.” This event, signaling the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finalizers attached to the planet.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as “coming down from heaven,” in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not

sen kuluttavan tulen hehkuva kirkkaus, joka jälkiä jättämättä hävittää siellä lopullisen fuusion jumalallisen Suuntaajan kanssa kokevien kuolevaisten fyysisen ruumiin. Suurikokoisessa maailmassa nämä lähtöleimahdukset ovat miltei yhtämittaisia, ja taivaaseenottotapausten lisääntyessä planeetan eri puolille järjestetään morontiaelämän sivupyhäkköjä. Oleskelin hiljattain kaukana pohjoisessa sijaitsevassa maailmassa, jossa oli toiminnassa kaksikymmentäviisi morontiapyhäkköä.

Vakiintumista edeltävissä maailmoissa eli planeetoilla, joilla ei ole morontiatemppeleitä, nämä fuusioleimahdukset tapahtuvat useinkin planeetan ilmakehässä, jonne keskiväliolennot ja fyysiset valvojat nostavat siirtoehdokkaan aineellisen ruumiin.

2. KUOLEMA JA TAIVAASEENOTTO

Luonnollinen, fyysinen kuolema ei ole kuolevaiselle olennolle väistämättömyys. Valtaosa pitkälle ehtineistä evolutionaarisista olennoista, valon ja elämän viimeisessä vaiheessa olevien maailmojen kansalaisista, ei kuole, vaan heidät otetaan lihallisesta elämästä suoraan morontiaolemassaolon piiriin.

Tämä kokemus translaatiosta, jossa siis siirrytään aineellisesta elämästä morontiatilaan, kokemus kuolemattoman sielun fuusiosta sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa, käy yhä tavallisemmaksi, sitä mukaa kun planeetan kehitys etenee. Aluksi vain muutamat kunkin aikakauden kuolevaisista saavuttavat sellaisen hengellisen edistymisen tason, että heidät temmataan taivaaseen, mutta kun Opettaja-Poikien toinen toistaan seuraavista aikakausista koostuva jakso alkaa, sattuu yhä useampia suuntaajafuusiota, ennen kuin näiden edistyvien kuolevaisten yhä pitemmäksi käyvä elämänsä päättyy. Ja Opettaja-Poikien viimeiseen tehtäväkäyntiin mennessä jo lähimain neljännes näistä suurenmoisista kuolevaisista on saanut vapautuksen luonnollisesta kuolemasta.

Kun ollaan pitemmällä valon ja elämän aikakaudessa, keskiväliolennot tai näiden kumppanit aavistavat sielun ja Suuntaajan yhdistymisen olevan lähestymässä, ja he huomauttavat tästä kohtalonsuojelijoille. Nämä vuorostaan tiedottavat nämä asiat finaalitiryhmälle, jonka toimivallan alaisuudessa tämä kuolevainen mahdollisesti toimii; sitten julkaistaan Planeetan Hallitsijan käsky, jonka mukaan tämä kuolevainen vetäytyy kaikista planetaarisista velvollisuuksista, jättää jäähyväiset synnyinmaailmalleen ja lähtee Planeetan Hallitsijan sisempään temppeliin odottamaan siellä siirtokuljetusta morontiaan, translaatioleimahdusta evoluution aineellisesta

destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

toimipiiristä esihengellisen edistymisen morontiatasolle.

Kun tällaisen fuusioehdokkaan perhe, ystävät ja työtoverit ovat kokoontuneet morontiatemppeleihin, he asettuvat sen keskustorokkeen ympärille, jolla fuusioehdokkaat lepäävät, samalla kun he vapaasti keskustelevat paikalle kokoontuneiden ystäviensä kanssa. Heidän väliinsä järjestyy kehäksi taivaallisia persoonallisuuksia suojelemaan aineellisia kuolevaisia niiden energioiden vaikutukselta, joita esiintyy sen ”elämän leimahduksen” hetkellä, joka vapauttaa ylösnousemusehdokkaan aineellisen ruumiin kahleista ja tekee tällaisen evolutionaarisen kuolevaisen hyväksi kaiken, mitä luonnollinen kuolema omalta osaltaan tekee lihallisuudesta sillä keinoin vapautuville.

Avaraan temppeleihin saattaa kokoontua useita fuusioehdokkaita yhtä aikaa. Ja miten kaunis onkaan tämä tilaisuus, johon kuolevaiset näin kokoontuvat todistamaan hengellisissä liekeissä tapahtuvaa rakkaitensa ylösnousemusta, ja millaisen vastakohtan se muodostaakaan niille aiemmille aikakausille, jolloin kuolevaisten oli luovutettava poisnukkuneensa maan luonnonvoimien syliin! Ihmisen kehityksen aikaisemmille vaiheille ominaisen itkun ja valituksen tilalla on nyt hurmioitunut ilo ja ylevin innostus, kun nämä Jumalaa tuntevat kuolevaiset lausuvat rakkaalleen väliaikaiset jäähyväiset kuluttavan tulen suurenmoisuuden ja korkeuksiin nousevan kirkkauden hengellisten liekkien siirtäessä heidät pois aineellisista yhteyksistään. Valoon ja elämään asettuneissa maailmoissa ”hautajaiset” ovat tilaisuuksia, joissa vallitsee ylin ilo, syvä autuudentunne ja sanoin kuvaamaton toivo.

Usko, toivo ja varmuus täyttävät näiden edistyvien kuolevaisten sielun yhä suuremmassa määrin. Tunnelma translaatioalttarin ympärille kerääntyneiden keskuudessa muistuttaa riemuittavien ystävien ja sukulaisten tunnelmaa, silloin kun nämä kerääntyvät jonkun ryhmänsä jäsenen valmistumistilaisuuteen tai kun he ovat todistamassa jollekulle joukkoonsa kuuluvalla myönnetyllä suuren kunnianosoituksen luovuttamista. Olisi selvästikin hyödyllistä, jos vähemmän edistyneet kuolevaiset voisivat oppia suhtautumaan luonnolliseen kuolemaan tavalla, jossa olisi edes rahtunen tätä samaa iloa ja riemullisuutta.

Kuolevaiset läsnäolijat eivät fuusioleimahduksen jälkeen voi nähdä mitään taivaaseen otetuista kumppaneistaan. Tällaiset taivaaseen otetut sielut menevät suuntaajasiirrolla suoraan asianomaisen morontiakoulutusmaailman kuolleistaheräämissaliin. Näitä tapahtumia, joissa on kysymys elävien ihmisolentojen translaatiosta

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the “life flash” which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, “funerals” are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to

morontiamailmoin, valvoo arkkienkeli, joka oli määrättyä tuohon maailmaan sinä päivänä, jona se oli juuri asettunut valoon ja elämään.

Kun maailma on saavuttanut valon ja elämän neljännen vaiheen, yli puolet kuolevaisista poistuu planeetalta siten, että heidät otetaan elävien joukosta. Tällainen kuolemantapausten väheneminen jatkuu jatkumistaan, mutta en tiedä ainoatakaan järjestelmää, jonka asutut maailmat — vaikka ne olisivat asettuneet elämään jo kauan sitten — olisivat täysin vapaita luonnollisesta kuolemasta keinona päästä lihallisuuden kahleista. Ja aina siihen saakka, kunnes tällainen planetaarisen kehityksen korkea taso on yleispätevästi saavutettu, paikallisuniversumin morontiakoulutusmaailmojen on edelleenkin palveltava kehittyvien morontiaetenijöiden opetus- ja kulttuurisfääreinä. Kuoleman eliminoiminen on teoreettisesti mahdollista, mutta havaintojeni mukaan niin ei vielä ole tapahtunut. Tällainen tilanne on kenties saavutettavissa vakiintuneen planetaarisen elämän seitsemännen vaiheen toisiaan seuraavien aikakausien kaukaisuudessa olevien jaksojen aikana.

Vakiintuneiden sfäärien kukoistuksen aikakausina taivaaseen otetut sielut eivät käy mansiomaailmojen läpi. He eivät myöskään viivy opiskelijan ominaisuudessa järjestelmän tai konstellation morontiamailmoissa. He eivät läpikäy yhtäkään morontiaelämän varhaisemmista vaiheista. He ovat ainoat ylösnousemuskuolevaiset, jotka näin miltei kokonaan välttävät morontiatilassa tapahtuvan siirtämisen aineellisesta olotilasta puolittaiseen hengen tilaan. Tällaiset Pojan tempaamat kuolevaiset saavat ylösnousemuksellisen elämänvaiheen ensimmäisen kokemuksensa universumipäämajan edistysmaailmojen palvelutehtävissä. Ja näistä Salvingtonin opintomaailmoista he palaavat opettajan asemassa juuri niihin maailmoin, jotka he ohittivat, ja jatkavat myöhemmin matkaansa sisäänpäin Paratiisia kohti reittiä, joka on asetettu kuolevaisten ylösnousemusta varten.

Jospa vain voisit vierailla pitkälle edenneessä kehitysvaiheessa olevalla planeetalla, käsittäisit pian, mistä syystä tällainen eriytetty ylösnousemuskuolevaisten vastaanotto mansio- ja korkeampiin morontiamailmoin on järjestetty. Ymmärtäisit oitis, että tällaisilta suuresti kehittyneiltä sfääreiltä matkaan lähtevät olennot ovat valmiita jatkamaan Paratiisiin-nousuaan paljon ennen Urantian kaltaisesta sekavasta ja takapajuisesta maailmasta saapuvaa keskivertokuolevaista.

Nousivatpa ihmiset morontiamailmoin miltä planetaariselta saavutusten tasolta tahansa, seitsemän mansiosfääriä tarjoavat heille yltäkylin tilaisuuksia saada opettaja-oppilaina kokemusta

such a world on the day when it was first settled in light and life.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such *Son-seized* mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in

kaikesta, mikä heiltä jäi heidän synnyinplaneettansa edistyneen statuksen johdosta kokematta.

Universumi soveltaa erehtymättä näitä yhdenvertaistamismenetelmiä, joiden tarkoituksena on varmistaa, ettei yhdeltäkään taivasmatkalaiselta riistetä mitään, mikä on hänen ylösnousemuskokemukselleen välttämätöntä.

3. KULTAISET AIKAKAUDET

Tänä valon ja elämän aikakautena maailma voi Planeetan Hallitsijan isällisen hallinnon alaisuudessa aina vain paremmin. Tähän aikaan mennessä maailmat edistyvät jo liikevoimalla, jonka yksikielisyys, yksiuskontoisuus ja — normaaleilla sfääreillä — yksiroitoisuus tuottavat. Mutta tämä aikakausi ei ole täydellinen. Näissä maailmoissa on vieläkin hyvinvarustettuja sairaaloita, sairaiden hoitokoteja. Tapaturmista johtuvien vammojen hoidon, korkeaan ikään väistämättömästi liittyvän raihnaisuuden sekä vanhuudenheikkoudesta johtuvien häiriöiden muodostamat ongelmat ovat yhä olemassa. Sairastuvuutta ei ole koskaan voitettu, eikä maan eläimiä ole vielä täydellisesti alistettu, mutta verrattaessa niitä Planeettaprinssiä edeltäneen aikakauden alkukantaisen ihmisen aikoihin tällaiset maailmat ovat kuin Paratiisi. Jos sinut voitaisiin yhtäkkiä kuljettaa tässä kehitysvaiheessa olevalle planeetalle, kuvailisit vaistomaisesti tällaista maailmaa taivaaksi maan päällä.

Aineellisista asioista huolehtivan ihmisten hallituksen toiminta jatkuu koko tämän suhteellisen edistyneen ja verrattaisen täydellisyyden aikakauden läpi. Vierailin äskettäin eräässä valon ja elämän ensimmäisessä vaiheessa olevassa maailmassa, jossa julkiset toiminnot rahoitettiin kymmenysmenetelmällä. Jokainen täysikasvuinen työntekijä — ja kaikilla työkykyisillä kansalaisilla oli jokin työ — maksoi kymmenen prosenttia tuloistaan tai pääomansa lisäyksestä julkiseen kassaan, josta se käytettiin seuraaviin tarkoituksiin:

1. Kolme prosenttia käytettiin totuuden — tieteen, opetuksen ja filosofian — edistämiseen.

2. Kolme prosenttia osoitettiin kauneudelle — vapaille harrastuksille, sosiaaliselle vapaa-ajanvietolle ja taiteelle.

3. Kolme prosenttia omistettiin hyvyydelle — sosiaaliselle palvelutyölle, altruismille ja uskonnolle.

4. Yksi prosentti siirrettiin vakuutusrahastoksi tapaturman, sairauden, vanhuuden tai torjumattomissa olevien onnettomuuksien

experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

^{55:2.12 (624.6)} The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. THE GOLDEN AGES

^{55:3.1 (624.7)} During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

^{55:3.2 (625.1)} Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

^{55:3.3 (625.2)} 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

^{55:3.4 (625.3)} 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

^{55:3.5 (625.4)} 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

^{55:3.6 (625.5)} 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age,

aiheuttaman työkyvyttömyyden varalle.

Tämän planeetan luonnonvaroja hoidettiin yhteiskunnallisina varoina, yhteisomaisuutena.

Korkein tässä maailmassa kansalaiselle myönnettävä kunnianosoitus oli ”korkeimman palvelun” kunniamerkki, joka oli ainoa morontiatemppelissä koskaan luovutettava tunnustuksenosoitus. Tämä tunnustus myönnettiin niille, jotka olivat pitkään jatkuneella toiminnallaan kunnostautuneet aineellisuuden tuolle puolelle menevän tutkimustoiminnan tai planeetan sosiaalisen palvelutoiminnan jollakin lohkolla.

Useimpia yhteiskunnallisia ja hallinnollisia virkoja hoitivat miehet ja naiset yhdessä. Suurin osa opetustyöstä tehtiin niin ikään yhdessä; samanlaiset yhdessä toimivat parit suorittivat myös kaikki oikeudelliset luottamustehtävät.

Näissä suurenmoisissa maailmoissa jakso, jolloin vanhemmat saavat lapsia, ei jatku erityisen pitkään. Ei ole kovin suositeltavaa päästää lapsiperheessä ikäeroja kasvamaan liian suuriksi. Kun lapsilla ei ole suuria ikäeroja, he kykenevät antamaan paljon enemmän keskinäisen kasvatuksensa hyväksi. Ja lapset saavuttavat näissä maailmoissa suurenmoisen kouliintumisen sellaisten kilpajärjestelmien avulla, jotka edellyttävät halullista eteenpäin pyrkimistä totuuden, kauneuden ja hyvyyden oppimisen pitkälle edistyneillä alueilla ja monenlaista pystyvyyttä edustavilla osa-alueilla. Ei ole pelkoa, etteikö tällaisilla glorifoiduilla sfäreilläkin ilmenisi paljon pahaa, todellista tai potentiaalista, mikä on totuuden ja erheen, hyvän ja pahan, synnin ja vanhurskauden välillä tehtävän valinnan kannalta haastavaa.

Tällaisilla edistyneillä evolutionaarisilla planeetoilla kuolevaisten olemassaoloon liittyy kuitenkin eräs väistämätön rasite. Kun vakiintunut maailma edistyy valon ja elämän kolmannen vaiheen tuolle puolen, kaikkien taivasmatkalaisten on määrä ennen piensektoriinpääsyä saada jonkinlainen, kestoltaan lyhytaikainen tehtävä kehityksen aikaisempia vaiheita läpikäyvällä planeetalla.

Jokainen näistä toinen toistaan seuraavista aikakausista merkitsee yhä parempia tuloksia planetaarisen edistymisen kaikilla aloilla. Valon aikakauden alkuvaiheessa totuuden julkituontia laajennettiin niin, että se kattoi universumien universumin toiminnot, kun taas järjestyksessä toisella aikakaudella Jumaluutta koskevana opintona on pyrkimys saada käsitys Luoja-Poikien — Seitsenkertaisen Jumalan ensimmäisen tason — olemuksen, tehtävän, huolenpidon, yhteyksien, alkuperän ja päämäärän moninaisuudesta.

or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of “supreme service,” being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

Urantian kokoisella planeetalla olisi, sitten kun se jo on melko pitkälle vakiintunut, suunnilleen sata hallinnollista alakeskusta. Näitä alakeskuksia johtaisi jokin seuraavista pätevien hallintovirkailijoiden ryhmistä:

1. Nuoret Aineelliset Pojat ja Tyttäret, jotka on tuotu järjestelmän pääkaupungista toimimaan hallitsevan Aatamin ja Eevan avustajina.

2. Planeettaprinssin puolittain kuolevaisiin kuuluvan esikunnan jälkeläiset, joita on eräissä maailmoissa tuotettu tätä ja muita samankaltaisia tehtäviä varten.

3. Suoraan Aatamista ja Eevasta polveutuva planetaarinen jälkeläistö.

4. Aineellistetut ja ihmistetyt keskiväliolennot.

5. Suuntaajaanfuusioitumisen statuksen omaavat kuolevaiset, jotka omasta pyynnöstään ja Suuntaajien universumipäällikkönä toimivan Personoidun Suuntaajan määräyksestä on väliaikaisesti irrotettu taivaasenottojärjestyksestä, jotta he voisivat toistaiseksi jäädä planeetalle hoitamaan tärkeitä hallinnollisia virkoja.

6. Planetaarisissa hallintokouluissa erityisesti koulutetut kuolevaiset, jotka ovat lisäksi saaneet morontiatemppelin kunniamerkin korkeimmasta palvelutyöstä.

7. Tietyt valinnaiset komissiot, joihin kuuluu kolme asian vaatimalla tavalla pätevöityntä kansalaista. Kansalaiset valitsevat heidät aika ajoin Planeetan Hallitsijan määräyksestä sen mukaan, miten heillä on erityistä kykyä johonkin tiettyyn tehtävään, joka on kyseisellä planetaarisella erityislohkolla välttämätön suorittaa.

Urantian edessä oleva suuri hankaluus valon ja elämän ylevän planetaarisen tavoitteen saavuttamisen kannalta sisältyy sairauksien, rappeutumisen, sodan, monia värejä olevien rotujen ja monikielisyyden ongelmiin.

Mikään evolutionaarinen maailma ei voi toivoakaan etenevänsä valoonvakiintuneisuuden ensimmäistä vaihetta pitemmälle, ennen kuin se on päässyt tilanteeseen, jossa vallalla on yksi kieli, yksi uskonto ja yksi filosofia. Yksirotauisuus helpottaa tällaisen tilan saavuttamista suuresti, mutta Urantian monikansaisuus ei tee korkeampien vaiheiden saavuttamista mahdottomaksi.

4. HALLINNOLLISET

UUELLEENJÄRJESTELYT

Vakiintuneen olemassaolon toinen toistaan

55:3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55:3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55:3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous

seuraavien vaiheiden kuluessa asutut maailmat astuvat hämmästyttäviä edistysaskeleita tehtävään tarjoutuneiden Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenten, niiden Paratiisin saavuttaneiden taivasmatkalaisten viisaan ja myötätuntoisen hallinnon alaisuudessa, jotka ovat palanneet huolehtimaan lihallisuudessa elävistä veljistään. Nämä finaliitit toimivat aktiivisessa yhteistyössä Kolminaisuuden Opettaja-Poikien kanssa, mutta varsinaisen osallistumisensa maailman asioiden hoitoon he aloittavat vasta morontiatemppelin ilmestyessä maan päälle.

Lopullisuuden Saavuttajakunnan planetaarisen hoivan virallisesti alettua taivaallisten joukkojen enemmistö vetäytyy pois näyttämöltä. Mutta kohtalonsuojelijaserafit osoittavat edelleenkin henkilökohtaista hoivaa valossa edistyville kuolevaisille. Näitä enkeleitä saapuu kaikkina vakiintuneina aikakausina tosiasiasa entistäkin suuremmin määrin, sillä planetaarisen elämänsä kuluessa yhä suuremmat ihmisryhmät saavuttavat kuolevaisille asetettujen tasavertaisten tavoitteiden saavuttamista merkitsevän kolmannen kosmisen kehän.

Tämä on vasta ensimmäinen niistä peräkkäisistä hallinnollisista järjestelyistä, jotka liittyvät peräjälkeen seuraavien aikakausien yhä loistavampien tulosten saavuttamiseen asutuissa maailmoissa, sitä mukaa kuin nämä etenevät vakiintuneen olomuodon ensimmäisestä vaiheesta seitsemänteen.

1. Valon ja elämän ensimmäinen vaihe. Tässä ensimmäisessä vakiintuneessa vaiheessa olevaa maailmaa hoitaa kolme hallitsijaa:

a. Planeetan Hallitsija, jonka on määrä ennen pitkää saada neuvoja tässä tarkoituksessa toimivalta Kolminaisuuden Opettaja-Pojalta, ja tämä on mitä todennäköisimmin tällaisten Poikien viimeisen kyseisellä planeetalla toimineen ryhmän päällikkö.

b. Planeetan finaliittikunnan päällikkö.

c. Aatami ja Eeva, jotka toimivat yhdessä Prinssi-Hallitsijan ja finaliittien päällikön kaksinaisen johtajuuden yhdistäjinä.

Ylennetyt ja tehtävistään vapautetut keskiväliolennot toimivat serafisuojaelijoiden ja finaliittien tulkkeina. Eräs Kolminaisuuden Opettaja-Poikien viimeisimpiä tekoja heidän päätösvierailullaan on asianomaisen maailman keskiväliolentojen vapauttaminen tehtävistään ja näiden ylentäminen (tai palauttaminen) korkeampaan planetaariseen asemaan nimittämällä heidät vakiintuneen sfäärin uuden hallinnon vastuunalaisiin virkoihin. Ihmisten näkökyvyn ulottuvuuteen on jo tehty sellaiset muutokset, että kuolevaisten on mahdollista

progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These finaliters are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finaliters.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finaliters.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finaliters are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midwayers of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final

tunnistaa nämä siihen asti näkymättömät serkkunsa varhaiselta Aatamin hallituskaudelta. Tämän mahdollistavat fyysisen tieteen viimeiset löydöt yhdessä Fyysisten Päävalvojien planetaaristen toimintojen laajenemisen kanssa.

Järjestelmän Hallitsijalla on valtuudet myöntää keskiväliolentoille vapautus tehtävistä milloin tahansa ensimmäisen vakiintuneen vaiheen jälkeen niin, että he Elämäkantajien ja fyysisten valvojien antaman avun turvin saattavat muuttua morontiatilassa olevan ihmisen kaltaiseksi, ja Ajatuksensuuntaajan saatuaan he voivat lähteä nousemaan kohti Paratiisia.

Kolmannessa ja sitä myöhemmissä vaiheissa jotkut keskiväliolennot jatkavat yhä toimintaansa, pääosin finaliittien kontaktipersonallisuuksina, mutta sitä mukaa kuin siirrytään valon ja elämän vaiheesta toiseen, keskiväliolentojen tilalle astuu yhä suuremmassa määrin yhteyspalvelijoiden uusia yhteisöjä; vain hyvin harvat heistä jäävät koskaan valon neljännen vaiheen tuolle puolen. Paratiisista saapuu seitsemännen vaiheen aikana absoniittihoivaajia palvelemaan tiettyjen universumiluotujen tehtävissä.

2. Valon ja elämän toinen vaihe. Tälle aikakaudelle luo maailmoissa loistoa sen Elämäkantajan saapuminen, josta tulee planeetan hallitsijoiden vapaaehtoinen neuvonantaja asioissa, jotka koskevat kuolevaisrodun puhdistamiseen ja vakauttamiseen tarvittavia lisätoimenpiteitä. Näin Elämäkantajat siis osallistuvat aktiivisesti ihmissuvun edelleen kehittämiseen — fyysisessä, sosiaalisessa ja taloudellisessa mielessä. Ja tällöin he laajentavat valvontaansa siten, että se kattaa kuolevaisikunnan edelleenpuhdistamisen. Tämä tapahtuu ne takapajuiset ja sitkeähenkiset jäänteet lujin ottein eliminoimalla, jotka edustavat heikompileatuista potentiaalia älyllisellä, filosofisella, kosmisella ja hengellisellä alalla. Ne, jotka suunnittelevat elollisuuden ja juurruttavat sen asutettavaan maailmaan, ovat kaikin puolin päteviä neuvomaan Aineellisia Poikia ja Tyttäriä; ja näillä on puolestaan täydet ja kiistattomat valtuudet puhdistaa kehittyvä rotu kaikista epäsuotuisasti vaikuttavista tekijöistä.

Vakiintuneen planeetan toisesta vaiheesta lähtien ja sittemmin sen koko kehityskulun ajan Opettaja-Pojat palvelevat finaliittien neuvonantajina. Tällaisissa tehtävissä he palvelevat vapaaehtoisina, eivät tehtäväänosoituksen nojalla. Ja he palvelevat yksinomaan finaliittikunnan mukana, paitsi että Planetaarinen Aatami ja Eeva voivat Järjestelmän Hallitsijan suostumuksella saada heitä neuvojiksi.

3. Valon ja elämän kolmas vaihe. Asutut

discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midways are still functioning, chiefly as contact personalities for the finaliters, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midways; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) 2. *The second stage of light and life.* This epoch is signalized on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finaliters. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finaliter corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) 3. *The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a

maailmat alkavat tämän kauden aikana arvostaa uudella tavalla Päivien Muinaisia, Seitsenkertaisen Jumalan toista tasoa, ja näiden superuniversumin hallitsijoiden edustajat solmivat uusia yhteyksiä planeetan hallintoon.

Finaliitit toimivat vakiintuneen olemassaolon jokaisen toinen toistaan seuraavan aikakauden kuluessa yhä moninaisemmissa ominaisuuksissa. Finaliittien, Iltatähtien (ylienkeleiden) ja Kolminaisuuden Opettaja-Poikien välillä vallitsee läheinen yhteistyösuhde.

Tämän tai seuraavan aikakauden kuluessa nelijäsenisen hoivaajahenkiryhmän avustama Kolminaisuuden Opettaja-Poika kiinnitetään valinnaisen kuolevaistoimeenpanopäällikön palvelukseen, ja tämä puolestaan asetetaan nyt Planeetan Hallitsijan rinnalle maailman asioiden yhteishallintoviranomaiseksi. Nämä kuolevaiset toimeenpanopäälliköt palvelevat planeetan ajanlaskun mukaan kaksikymmentäviisi vuotta, ja nimenomaan tämä uusi asiointi helpottaa Aatamin ja Eevan seuraavina aikakausina tapahtuvaa irrottautumista pitkäaikaisena toimintakohteenaan olleesta maailmasta.

Hoivaavien henkien nelijäsenisiin ryhmiin kuuluvat sfäärin serafipäällikkö, superuniversumin sekonafineuvonantaja, taivaaseenottoja valvova arkkienkeli sekä se omniafi, joka toimii järjestelmän päämajaan sijoitetun Valtuutetun Vartiomiehen henkilökohtaisena edustajana. Mutta nämä neuvot eivät koskaan tyrkytä neuvojaan.

4. Valon ja elämän neljäs vaihe. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat ilmestyvät maailmoihin uusissa rooleissa. Avustajinaan sellaisia luotujen kolminaistamia poikia, jotka ovat varsin kauan olleet yhteydessä heidän luokkaansa, he saapuvat nyt maailmoihin Planeetan Hallitsijan ja hänen kumppaniensa vapaaehtoisiksi neuvonantajiksi ja neuvojiksi. Tällaiset Paratiisi—Havonan kolminaistamien poikien ja ylösnousemuksellisten kolminaistamien poikien muodostamat parit edustavat toisistaan poikkeavia universuminäkökulmia ja erilaisia henkilökohtaisia kokemuksia, jotka ovat planeettojen vallankäyttäjien kannalta erittäin hyödyllisiä.

Tämän aikakauden jälkeen Planetaarinen Aatami ja Eeva voivat milloin tahansa anoa Hallitsija-Luojapojalta vapautusta planetaarisista velvollisuuksista kyetäkseen aloittamaan nousunsa Paratiisiin; tai he voivat jäädä planeetalle sellaisten edistyneiden kuolevaisten muodostaman yhä hengellisemmän yhteisön vasta ilmaantuvan luokan johtajiksi, jotka pyrkivät käsittämään Loistavien Iltatähtien julkituomia finaliittien filosofisia opetuksia, Iltatähtiä nimittäin määrätään nyt näihin maailmoihin työskentelemään pareittain superuniversumin

new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled existence the finaliters function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finaliters, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the superuniverse seraphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finaliters portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

päämajasta saapuvien sekonaften kanssa.

Finaliitit huolehtivat enimmäkseen yhteisön uusien ja aineellisuuden ylittävien toimintojen — sosiaalisten, kulttuuristen, filosofisten, kosmisten ja hengellisten — alkuunsaattamisesta. Sikäli kuin olemme voineet havaita, he jatkavat tätä hoivaa pitkälle evolutionaarisen vakauden seitsemänteen vaiheeseen, jolloin he mahdollisesti lähtevät suorittamaan hoivatyötä ulkoavaruuteen. Otaksumme, että tämän jälkeen heidän paikkansa täyttävät Paratiisista tulevat absoniittiset olennot.

5. Valon ja elämän viides vaihe. Tässä vakiintuneen olemassaolon vaiheessa uudelleenjärjestelyt koskevat miltei yksinomaisesti fyysisiä aloja, ja ne ovat ensi sijassa Fyysisten Päävalvojen huolena.

6. Valon ja elämän kuudennessa vaiheessa tapahtuu maailman mieliyhteyspiirien uusien toimintojen kehitys. Kosmisesta viisaudesta näyttää tulevan universumissa esiintyvän mielellisyyden perusosa.

7. Valon ja elämän seitsemäs vaihe. Seitsemännen aikakauden alkuvaiheessa Planeetan Hallitsijaa neuvovan Kolminaisuus-Opettajan seuraan liittyy Päivien Muinaisten lähettämä vapaaehtoinen neuvoja, ja myöhemmin heidän seuraansa liittyy vielä kolmaskin neuvonantajaa, joka saapuu superuniversumin Korkeimman Toimeenpanijan lähettämänä.

Tämän vaiheen aikana, ellei jo ennenkin, tapahtuu aina Aatamin ja Eevan vapauttaminen planetaarisista tehtävistään. Mikäli finaliittikuntaan kuuluu joku Aineellinen Poika, tästä saattaa tulla kuolevaisen toimeenpanopäällikön työtoveri, ja toisinaan yksi Melkisedeikeistä tarjoutuu toimimaan tässä ominaisuudessa. Jos finaliittien joukossa on keskiväliolento, kaikille tuohon yhteisöön kuuluville planeetalla edelleen oleville jäsenille myönnetään välitön ero tehtävistään.

Sen jälkeen kun Planetaarinen Aatami ja Eeva ovat vapautuneet aikakausia jatkuneesta toimeksiannostaan, he voivat valita jonkin seuraavista elämänvaiheista:

1. He voivat hankkia itselleen vapautuksen planeetalta ja siirtyä universumipäämajasta välittömästi elämänvaiheeseen, joka vie Paratiisiin, ja saada morontiakokemuksensa päätteeksi Ajatuksensuuntaajan.

2. Varsin usein käy niin, että Planetaarinen Aatami ja Eeva saavat Suuntaajan, kun he vielä palvelevat valoon asettuneessa maailmassa, samalla kun Suuntaajan saavat jotkut heidän planeetan ulkopuolelta peräisin olevat, suoraan heistä polveutuvat lapsensa, jotka ovat tarjoutuneet toimimaan määrääjän planeettapalvelun piirissä. Myöhemmin he kaikki saavat mennä universumipäämajaan ja aloittaa

55:4.19 (628.7) The finaliters are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

Paratiisiin johtavan elämänvaiheensa sieltä.

3. Planetaarinen Aatami ja Eeva voivat päättää — niin kuin järjestelmän päämajasta kotoisin olevat Aineelliset Pojat ja Tyttäret tekevät — lähteä lyhyeksi ajaksi suoraan midsoniittimaailmaan ja saada Suuntaajansa siellä.

4. He saattavat päättää palata järjestelmän päämajaan istuakseen siellä jonkin aikaa korkeimman oikeuden tuomareina, minkä palvelun jälkeen he saavat Suuntaajan ja aloittavat nousun Paratiisiin.

5. He saattavat pitää parempana palata hallintotehtävistään takaisin synnyinmaailmaansa palvelukseen siellä jonkin aikaa opettajina ja tullakseen Suuntaajan asuttamaksi, silloin kun heidät siirretään universumin päämajaan.

Kaikkien näiden ajanjaksojen ajan on muualta tuoduilla avustavilla Aineellisilla Pojilla ja Tyttärillä suunnaton vaikutus edistyiin sosiaaliin ja taloudellisiin oloihin. He ovat potentiaalisesti kuolemattomia ainakin siihen saakka, kunnes he katsovat paremmaksi muuttua ihmisen kaltaiseksi, saada Suuntaajan ja lähteä matkalle Paratiisiin.

Evolutionaarisissa maailmoissa olennon täytyy muuttua ihmisen kaltaiseksi saadakseen Ajatuksensuuntaajan. Kaikki Kuolevaisfinaliittien Yhteisön ylösnousemusjäsenet ovat olleet Suuntaajan asuttamia ja fuusioituneet sen kanssa, paitsi serafit, joissa Isä asuu toisentyypisen hengen kautta, silloin kun heidät otetaan jäseniksi tähän yhteisöön.

5. AINEELLISEN KEHITYKSEN LAKIKORKEUS

Urantian kaltaisessa synnin vaivaamassa, pahan hallitsemassa, itsekkyyden leimaamassa ja eristetyssä maailmassa elävät kuolevaiset luodut voivat tuskin hahmottaa mielessään näitä edistynyttä kehitystä merkitseville aikakausille jollakin synnittömällä sfäärillä luonteenomaisia fyysistä täydellisyyttä, älyllistä pystyvyyttä ja hengellistä kehitystä.

Valoon ja elämään asettuneen maailman pitkälle edistyneet kehitysvaiheet merkitsevät aineellisen kehityksen korkeinta huippua. Näistä sivistyneistä maailmoista ovat hävinneet varhaisempien alkukantaisten aikakausien joutilaisuus ja kitkaisuus. Köyhyys ja sosiaalinen eriarvoisuus ovat miltei kadonneet, rappio on hävinnyt, ja rikollisuutta esiintyy harvoin. Mielenvikaisuutta ei itse asiassa enää ole olemassa, ja vajaamielisyys on harvinaista.

Näiden maailmojen taloudellinen, sosiaalinen

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and

ja hallinnollinen tila on korkeaa ja täydellistynyttä luokkaa. Tiede, taide ja elinkeinot kukoistavat, ja yhteiskunta on korkeaa aineellista, älyllistä ja kulttuurista edistystä ilmentävä kitkattomasti toimiva mekanismi. Teollisuus on suurelta osin suunnattu palvelemaan tällaisen oivallisen sivilisaation korkeampia tavoitteita. Tällaisen maailman talouselämästä on tullut eettistä.

Sota tunnetaan vain historiasta. Armeijoita tai poliisivoimia ei enää ole. Hallitusvalta on vähin erin häviämässä. Itsehillintä tekee ihmisten säätämistä laeista vähitellen aikansa eläneitä. Julkisoikeudellisen hallintokoneiston ja lainsäädäntäteitse tapahtuvan säätelyn laajuus edistyvän sivilisaation välivaiheessa on kääntäen verrannollista kansalaisten moraalisuuteen ja hengellisyteen.

Koululaitosta parannellaan merkittävästi, ja koulut omistautuvat mielen harjoittamiseen ja sielun ulottuvuuksien laajentamiseen. Taiteellisen toiminnan keskuskeskukset ovat suurenmoisia ja musiikkilaitokset ovat verrattomia. Palvontatemppelet sekä niihin liittyvät filosofian ja kokemuksellisen uskonnon koulut ovat kauniita ja loistavia luomuksia. Palvontakoukuihin käytettävät ulkoilma-areenat ovat yhtä ylivertaisia taiteellisessa yksinkertaisuudessaan.

Kilpakisoille, huumorille ja muille yksityisten ja ryhmien harrastuksille omistetut tilat ovat avaria ja tarkoituksenmukaisia. Eräs kilpatoimintojen erikoispiirre tällaisessa korkeasti sivistyneessä maailmassa on se, että yksilöt ja ryhmät ponnistelevat menestyäkseen kosmologisissa tieteissä ja filosofiassa. Kirjallisuus ja puhetaito kukoistavat, ja kieli kehittyy niin, että se sisältää käsitekokonaisuuksien symboleja ja ilmaisee ideoita. Elämä on virkistävän yksinkertaista; ihminen on vihdoinkin sovittanut yhteen korkeatasoisen mekaanisen kehityksen ja innoittavan älyllisen pystyvyyden ja verhonnut nämä molemmat suurenmoisella hengellisellä edistymisellä. Onnellisuudentavoittelu on kokemus, joka tuottaa iloa ja tyydytystä.

6. YKSITTÄINEN KUOLEVAINEN

Sitä mukaa kun maailmat etenevät pitemmälle asettuneisuudessaan valoon ja elämään, yhteiskunnasta tulee yhä rauhanomaisempi. Yksilöstä on tullut entistä altruistisempi ja veljellisempi, vaikei hän silti ole yhtään riippumattomampi, ja vaikka hän edelleen omistaakin yhtä paljon huomiota perheelleen.

Ette Urantialla, sellaisina kuin nyt olette, osaa antaa suurtakaan arvoa sille, miten pitkälle näiden täydellistyneiden maailmojen valistuneet sukukunnat ovat päässeet ja miten kauas ne ovat edistyneet. Evolutionaariset rodut puhkeavat

administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

55:6.1 (630.4) As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

55:6.2 (630.5) On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such

näissä ihmisissä kukkaansa. Mutta nämä olennot ovat yhä kuolevaisia; edelleenkin he hengittävät, syövät, nukkuvat ja juovat. Tämä suurenmoinen kehitystulos ei ole taivas, mutta se antaa oivallisen ennakkoaavistuksen Paratiisiin-nousun varrella olevista jumalallisista maailmoista.

Normaalissa maailmassa kuolevaissukukunnan biologinen elinkelpoisuus on Aatamin jälkeen seuranneiden ajanjaksojen kuluessa jo kauan sitten saatettu korkealle tasolle, ja nyt ihmisen fyysinen kehitys jatkuu aikakaudesta toiseen läpi kaikkien vakiintuneisuuden ajanjaksojen. Sekä näkemisen että kuulemisen ulottuvuus laajenee. Tähän aikaan tultaessa väestömäärä pysyy muuttumattomana. Lisääntymistä säännöstellään planeetan tarpeiden ja perinnöllisten, syntymässä saatavien kykyjen mukaisesti. Planeetalla tänä aikakautena elävät kuolevaiset jaetaan viidestä kymmeneen ryhmään, ja alempien ryhmien sallitaan tuottaa vain puolet korkeampien ryhmien tuottamasta lapsimäärästä. Tällaisen suurenmoisen rodun jatkuvassa, koko valon ja elämän aikakauden läpi ulottuvassa kohenemisessä on suurelta osin kyse niiden rotuainesten valikoivasta lisäämisestä, joissa sosiaalisella, filosofisella, kosmisella ja hengellisellä alalla ilmenee muita verrattomampia ominaisuuksia.

Suuntaajien saapuminen tapahtuu edellisten evolutionaaristen kausien tapaan, ja sitä mukaa kuin aikakaudet siirtyvät menneisyyteen, nämä kuolevaiset käyvät yhä kykenevämmiksi pitämään yhteyttä Jumalan osaseen sisimmässään. Kehityksen alkuvaiheissa ja esihengellisissä vaiheissa mielenauttajahenget ovat yhä toiminnassa. Pyhä Henki ja enkelien hoiva ovat entistäkin tuloksellisempia sitä mukaa, kuin vakiintuneen elämän peräkkäiset aikakaudet yksi toisensa jälkeen koetaan. Valon ja elämän neljännessä vaiheessa edistyneiden kuolevaisten kokemusmaailmaan näyttää kuuluvan melko laaja ja tietoinen yhteydenpito sen Valtiaishengen henkiläsnaoloon, jonka toimipiiriin superuniversumi kuuluu, kun sen sijaan tällaisen maailman filosofia keskittyy siihen, että päästäisiin ymmärrykseen Korkeinta Jumalaa koskevista uusista ilmoituksista. Tässä edistyneessä tilassa olevien planeettojen ihmisasukkaista yli puolet kokee translaation elävien joukosta morontiatilaan. Juuri näin "kaikki vanha on katoamassa; katso, kaikki tulee uudeksi".

Ymmärrämme asian niin, että fyysinen kehitys on valon ja elämän aikakauden viidennen jakson päättymiseen mennessä saavuttanut täyden mittansa. Panemme merkille, että kehittyvään ihmismieleen liittyvän hengellisen kehityksen ylärajat määrää se yhdistyneiden morontia-arvojen ja kosmisten merkitysten taso, jolla suuntaajafuusio tapahtuu. Mutta kun on kyse viisaudesta, otaksumme, vaikkamme sitä

beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

55:6.3 (630.6) On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

55:6.4 (630.7) The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, "old things are passing away; behold, all things are becoming new."

55:6.5 (631.1) We conceive that physical evolution will have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to

tosiasiassa tiedä, ettei älyllisellä kehityksellä ja viisauteen yltämisellä voi koskaan olla mitään rajaa. Seitsemännän vaiheen maailmassa viisaus voi tyhjentää aineelliset potentiaalisia, astua mota-ymmärrykseen ja saada lopulta tuntuman jo absoniittiseen suurenmoisuuteenkin.

Panemme merkille, että ihmiset oppivat näissä pitkälle kehittyneissä ja seitsemännän vaiheen osalta kauas ehtineissä maailmoissa hallitsemaan täysin paikallisuniversumin kieltä, jo ennen kuin heidät otetaan taivaaseen, ja olen vierailut muutamilla hyvin vanhoilla planeetoilla, joissa abandonterit opettivat iäkkäämmille kuolevaisille superuniversumin kieltä. Ja näissä maailmoissa olen tehnyt havaintoja menetelmästä, jolla absoniittiset persoonallisuudet paljastavat finaliittien läsnäolon morontiatemppelissä.

Tällainen on kertomus kuolevaisten evolutionaarisissa maailmoissa toteuttaman eteenpäin ponnistelun suurenmoisesta päämäärästä. Ja tämä kaikki tapahtuu, jo ennen kuin ihmiset astuvat morontiaaliseen elämänvaiheeseensa. Aineellisten kuolevaisten on asutuissa maailmoissa jo mahdollista saavuttaa koko tämä loistava kehitys, ja se on vasta ensimmäinen vaihe siinä loputtomassa ja käsittämättömässä elämänurassa, johon kuuluvat nousu Paratiisiin ja jumalallisuuden saavuttaminen.

Mutta voisitko mitenkään edes kuvitella, minkälaisia evolutionaarisia kuolevaisia nyt on nousemassa maailmoista, jotka ovat jo kauan olleet valon ja elämän vakiintuneisuuden seitsemännessä vaiheessa? Juuri heidän kaltaisensa saapuvat paikallisuniversumin pääkaupungin morontiamailmoin aloittaakseen ylösnousemuksellisen elämänvaiheensa sieltä.

Jos epäilysten raastaman Urantian kuolevaiset vain voisivat tarkkailla yhtäkin näistä kauan sitten valoon ja elämään asettuneista edistyneemmistä maailmoista, he eivät enää koskaan asettaisi kyseenalaiseksi luomistyön evolutionaarisen järjestelmän viisautta. Vaikka ei mitään sellaista tulevaisuutta olisikaan, joka merkitsee iäti jatkuvaa luodun edistymistä, tällaisten, loppuunviedystä tavoitteiden saavuttamisesta kertovien vakiintuneiden maailmojen kuolevaisrotujen häikäisevät evolutionaariset saavutukset osoittaisivat ihmisen luomisen ajallisuuden ja avaruuden maailmoin silti perin juurin oikeutetuksi.

Pohdimme usein, olisiko näiden oivallisten ylösnousemuskuolevaisten edelleenkin määrä liittyä Lopullisuuden Saavuttajakuntaan siinä tapauksessa, että suuruniversumi asettuisi valoon ja elämään. Mutta vastausta emme tiedä.

intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

55:6.6 (631.2) We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandoners were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finalizers in the morontia temple.

55:6.7 (631.3) This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

55:6.8 (631.4) But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

55:6.9 (631.5) If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

55:6.10 (631.6) We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. ENSIMMÄINEN ELI PLANETAARINEN

VAIHE

Tämä ajanjakso alkaa morontiatemppelin ilmestyessä planeetan uuteen päämajaan, ja se päättyy, kun koko järjestelmä asettuu valoon ja elämään. Kolminaisuuden Opettaja-Pojat avaavat tämän aikakauden tuossa maailmassa suorittamiensa peräkkäisten tehtäväkäyntien lopulla, kun Planeettaprinssi sfäärille lahjoittautuneen Paratiisin-Pojan antamin valtuuksin ja tämän henkilökohtaisesti läsnä ollessa ylennetään Planeetan Hallitsijan asemaan. Finaliitit aloittavat samalla aktiivisen osallistumisensa planeetan asioiden hoitoon.

Ulkonaisesti ja näkyväisesti tällaisen valoon ja elämään asettuneen maailman varsinaisina hallitsijoina tai johtajina näyttävät olevan Aineellinen Poika ja Tytär, Planetaarinen Aatami ja Eeva. Finaliitit ovat näkymättömiä, kuten on myös Prinssi-Hallitsija, paitsi morontiatemppelissä. Planeetan hallinnon aktuaalisina ja konkreettisina päälikköinä ovat sen vuoksi Aineellinen Poika ja Tytär. Tietoisuus näistä järjestelyistä on kaikissa universumin maailmoissa antanut arvovaltaa ajatukselle kuninkaista ja kuningattarista. Ja kuninkaat ja kuningattaret ovatkin onnistunut ratkaisu näissä ihanteellisissa oloissa, koska maailmalla on käytettävissään tällaisia korkeita persoonallisuuksia, jotka toimivat heitä korkeampien mutta näkymättömien hallitsijoiden puolesta.

Kun tällainen kausi saavutetaan maailmassanne, Planeetan Hallitsijan valtaistuimella istuu epäilemättä Makiventa Melkisedek, joka on nyt Urantian Planeettaprinssin sijaishallitsija. Ja Jerusemissa on jo pitkään uumoiltu, että hänen seurassaan tulevat olemaan Urantian Aatamin ja Eevan poika ja tytär, jotka ovat tällä haavaa Edentiassa Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien suojatteina. Nämä Aatamin lapset saattaisivat siis palvella Urantialla yhdessä Melkisedek-Hallitsijan kanssa, sillä heiltä poistettiin jälkeläistuntuamiskyky miltei 37.000 vuotta sitten, aikana, jolloin he Urantialla Edentiaan-siirtoa varten valmistautuessaan luopuivat aineellisesta ruumiistaan.

Tämä vakiintunut aikakausi jatkuu jatkumistaan niin kauan, että järjestelmän jokainen asuttu planeetta saavuttaa vakiintuneisuuden kauden. Ja sitten kun nuorin maailma — viimeinen valoon ja elämään siirtynyt — on kokenut tällaista asettuneisuutta järjestelmän ajanlaskun mukaan tuhannen vuoden ajan, koko järjestelmä siirtyy vakiintuneeseen tilaan, ja yksittäiset maailmat ohjataan valon ja elämän aikakauden järjestelmävaiheeseen.

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

55:7.1 (631.7) This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters inaugurate their active participation in planetary affairs.

55:7.2 (632.1) To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. TOINEN ELI JÄRJESTELMÄVAIHE

Kun kokonainen järjestelmä vakiintuu elämään, käyttöön otetaan uudentyyppinen hallinto. Planeettojen Hallitsijoista tulee järjestelmäkonklaavin jäseniä, ja tämä uusi hallintoelin käyttää Konstellaation-Isien veto-oikeuden alaisuudessa korkeinta valtaa. Tällaisesta asuttujen maailmojen muodostamasta järjestelmästä tulee tosiasiallisesti itsehallinnollinen. Järjestelmän lakiasäättävä kokous perustetaan päämajamaailmaan, ja kukin planeetta lähettää siihen kymmenen edustajaansa. Tuomioistuimet asetetaan nyt järjestelmän pääkaupunkeihin, ja vain muutoksenhakuasiat viedään universumin päämajaan.

Järjestelmän vakiintumisen myötä Valtuutetusta Vartiomiehestä, superuniversumin Korkeimman Toimeenpanijan edustajasta, tulee järjestelmän korkeimman oikeuden vapaaehtoinen neuvonantaja ja uuden lakiasäättävän kokouksen tosiasiallinen puheenjohtaja.

Koko järjestelmän asetuttua valoon ja elämään Järjestelmän Hallitsijat eivät enää vaihdu, vaan tällainen hallitsija pysyy järjestelmän johdossa ajasta aikaan. Apulaishallitsijat vaihtuvat edelleen niin kuin aiempinakin aikakausina.

Tämän vakiintumisjakson kuluessa saapuu ensi kertaa midsoniitteja omista olinpaikkanaan olevista universumipäämajan maailmoista toimimaan lakiasäättävien kokousten neuvonantajina ja lainkäyttöä edustavien tuomioistuinten neuvojina. Nämä midsoniitit suorittavat myös tiettyjä toimenpiteitä juurruttaakseen uusia, korkeampaa arvoa omaavia motamerkityksiä opinahjoihin, joita he yhdessä finaliittien kanssa tukevat. Mitä Aineelliset Pojat tekivät kuolevaisrotujen hyväksi biologian alalla, sitä midsoniittiluodut tekevät nyt näiden yhdentyneiden ja kunnialla kruunattujen ihmisten hyväksi filosofian ja hengellistyneen ajattelun alati edistyvillä aloilla.

Opettaja-Pojista tulee asutuissa maailmoissa finaliittien vapaaehtoisia työtovereita, ja nämä samaiset Opettaja-Pojat myös seuraavat finaliitteja mansiomaailmoihin, sitten kun näitä sfäärejä koko järjestelmän valoon ja elämään asettautumisen jälkeen ei ole enää määrää käyttää eriytettyinä vastaanottomaailmoina. Tilanne on tällainen, viimeistään sitten kun koko konstellaatio on näin kehittynyt. Mutta näin pitkälle edistyneitä ryhmiä ei Nebadonissa ole yhtäkään.

Meillä ei ole lupaa paljastaa näitä uuteen tarkoitukseen vihittyjä mansiomaailmoja aikanaan valvovien finaliittien toiminnan laatua. Tietoonne on kuitenkin saatettu, että universeissa on

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are

kaikkialla erityyppisiä älyllisiä luotuja, joita ei ole näissä kertomuksissa kuvailtu.

Sitten kun järjestelmät rakennusosinaan olevien maailmojen edistymisen ansiosta yksi toisensa jälkeen asettuvat valoon, koittaa aika, jolloin tietyn konstellaation viimeinenkin järjestelmä saavuttaa vakiintuneisuuden, ja universumin hallinnosta vastaavat — Mestari-Poika, Päivien Yhdistynyt ja Kirkas Aamutähti — saapuvat konstellaation pääkaupunkiin julistamaan Kaikkein Korkeimmat asuttujen maailmojen sadan vakiintuneen järjestelmän juuri täydellistyneen perheen rajoittamattomiksi hallitsijoiksi.

9. KOLMAS ELI KONSTELLAATIOVAIHE

Vakiintuneiden järjestelmien muodostaman kokonaisen konstellaation yhdentymiseen liittyy toimeenpanovalan uudelleenjako ja lisää universumihallinnon uudelleenjärjestelyä. Tämä aikakausi merkitsee pitkälle menevää tuloksiin pääsyä jokaisessa asutussa maailmassa, mutta sille ovat erityisen ominaisia konstellaation päämajassa suoritettavat uudelleenjärjestelyt, joihin liittyy merkittävä muutos suhteissa järjestelmävalvontaan samoin kuin suhteissa paikallisuniversumin hallitukseen. Tämän aikakauden kuluessa monia konstellaation ja universumin toimintoja siirretään järjestelmäpääkaupunkeihin, ja superuniversumin edustajat omaksuvat uudet ja entistä läheisemmät suhteet planeettojen, järjestelmien ja universumien hallitsijoihin. Samalla kun nämä uudet suhteet muotoutuvat, tietyt superuniversumin hallintopersonallisuudet asettuvat konstellaatiopääkaupunkeihin. Kaikkein Korkeimpien Isien vapaaehtoisiksi neuvonantajiksi.

Konstellaation asettuessa tällä tavoin valoon lainsäädäntötoiminta lakkaa ja sen tilalla toimii Kaikkein Korkeimpien johtama Järjestelmänhallitsijoiden huone. Tällaiset hallinnolliset ryhmät ovat nyt ensi kerran tekemisissä suoraan superuniversumin hallituksen kanssa asioissa, jotka koskevat suhteita Havonaan ja Paratiisiin. Muutoin konstellaatio pysyy entiseen tapaan yhä yhteydessä paikallisuniversumiin. Vakiintuneen elämän vaiheesta toiseen univatiolennot jatkavat huolenpitoaan konstellaation morontiamailmoista.

Aikojen kuluessa Konstellaation-Isät ottavat vastuulleen yhä useampia niistä yksityiskohtaisista hallinto- ja valvontatehtävistä, jotka aiemmin keskittyivät universumin päämajaan. Vakautumisen kuudennen vaiheen saavuttamiseen mennessä nämä yhdistyneet konstellaatiot ovat saavuttaneet aseman, jossa

throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univatiata continue to administer the constellation morontia worlds.

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance

niillä on lähes täysi autonomia. Vakiintumisen seitsemänteen vaiheeseen astuminen on epäilemättä merkitsevä näiden hallitsijoiden ylentämistä arvoasemaan, jota heidän nimensä, Kaikkein Korkeimmat, merkitsee. Itse asiassa konstellatiot asioivat tuolloin suoraan superuniversumin hallitsijoiden kanssa, samalla kun paikallisuniversumin hallitus laajenee toimialtaan niin, että se ottaa vastuulleen uusia, suuruniversumia koskevia velvollisuuksia.

10. NELJÄS ELI

PAIKALLISUNIVERSUMIVAIHE

Kun jokin universumi asettuu valoon ja elämään, se kohta kytkeytyy vakinaisiin superuniversumiyhteyksiinsä, ja Päivien Muinaiset julistavat rajoittamattoman toimivallan omaavan korkeimman neuvoston perustetuksi. Tämä uusi hallintoelin muodostuu sadasta Päivien Uskollisesta, joiden puheenjohtajana toimii Päivien Yhdistynyt, ja ensimmäisenä toimenaan tämä korkein neuvosto tunnustaa Mestari-Luojapojan hallitsijanvallan jatkumisen.

Universumin hallinto, siltä osin kuin kysymys on Gabrielista ja Isä-Melkisedekistä, säilyy täysin muuttumattomana. Tämän rajoittamattoman toimivallan omaavan neuvoston huolena ovat pääasiassa valon ja elämän edistyneen statuksen esille nostamat ongelmat ja uudet olosuhteet.

Apulaistarkastaja mobilisoi nyt kaikki Valtuutetut Vartiomiehet, jotta nämä muodostaisivat paikallisuniversumin vakauttamiskunnan, ja pyytää Isä-Melkisedekiä osallistumaan sen valvontaan yhdessä hänen kanssaan. Ja nyt nimitetään ensimmäisen kerran joukko Inspiroituja Kolminaisuushenkiä Päivien Yhdistyneen palvelukseen.

Kokonaisen paikallisuniversumin asettuminen valoon ja elämään panee alulle perinpohjaisia uudelleenjärjestelyjä koko hallintojärjestelmässä aina yksittäisistä asutuista maailmoista universumipäämajaan saakka. Uudenlaiset keskinäissuhteet ulottuvat konstellatioihin ja järjestelmiin asti. Paikallisuniversumin Äiti-Henki tuntee saavansa uusia yhteydenpidollisia suhteita superuniversumin Valtiashenkeen, ja Gabriel rakentaa suoran yhteyden Päivien Muinaisiin, ja tämä yhteys on toiminnassa, aina silloin kun Mestari-Poika on mahdollisesti poissa päämajamaailmasta.

Hallinnolliset Pojat toimivat tämän ja myöhemmin seuraavien aikakausien kuluessa entiseen tapaan tuomiokautisina tuomareina, samalla kun sata tällaista Paratiisin Avonaali-Poikaa muodostaa Kirkkaan Aamutähden uuden korkean neuvoston universumin pääkaupungissa.

upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the

Sittemmin ja sen mukaan, miten Järjestelmän Hallitsijat sitä pyytävät, yhdestä tällaisesta Hallinnollisesta Pojasta tulee ylin neuvonantaja, jonka asemapaikka on kunkin paikallisjärjestelmän päämajamaailmassa, siksi kunnes yhtenäisyyden seitsemäs vaihe saavutetaan.

Kolminaisuuden Opettaja-Pojat toimivat tämän ajanjakson aikana Planeetanhallitsijoiden vapaaehtoisina neuvonantajina, mutta sen lisäksi he kolmen jäsenen ryhminä palvelevat samalla tavoin Konstellatioiden Isiä. Ja vihdoin nämä Pojat löytävät paikkansa paikallisuniversumissa, sillä tuona ajankohtana heidät siirretään pois paikallisuomuksen hallintopiiristä ja osoitetaan rajoittamattoman toimivallan omaavan korkeimman neuvoston palvelukseen.

Nyt tapahtuu ensimmäistä kertaa, että finaliittikunta tunnustaa Paratiisin ulkopuolelta lähtöisin olevan vallanhaltijan, korkeimman neuvoston, toimivallan Finaliitit eivät siihen mennessä ole tunnustaneet mitään Paratiisin tältä puolen tulevaa valvontaa.

Tällaisten vakiintuneiden universumien Luoja-Pojat viettävät suuren osan ajastaan Paratiisissa ja siihen liittyvissä maailmoissa sekä neuvotteluissa kaikkialla paikallisuomuksen piirissä palveluksessa olevien lukuisten finaliittiryhmien kanssa. Mikaelissa oleva ihminen saavuttaa tällä tavoin entistäkin veljellisemmät kumppanuussuhteet kunnialla kruunattuihin finaliittikuolevaisiin.

Ajatusleikki sillä, mikä tulee olemaan näiden Luoja-Poikien tehtävänä alustavassa kehkeytymisvaiheessaan olevien ulkouniversumien suhteen, on täysin turhanaikaista. Mutta aina välillä me kaikki antaudumme sellaisiin pohdiskeluihin. Kun tämä neljäs kehitysvaihe saavutetaan, Luoja-Pojasta tulee hallinnollisessa mielessä vapaa; Jumalallinen Hoivaaja yhdistää hoivansa yhä suuremmassa määrin superuniversumin Valtiashengen ja Äärettömän Hengen harjoittamaan huolenpitoon. Uusi ja ylevä suhde näyttää olevan kehittymässä Luoja-Pojan, Luovan Hengen, Iltatähtien, Opettaja-Poikien ja alati enentyvän finaliittikunnan välille.

Mikäli Mikael koskaan poistuisi Nebadonista, Gabrielista tulisi epäilemättä pääasiallinen hallintovalan käyttäjä, ja hänen työtoverinaan olisi siinä tapauksessa Isä-Melkisedek. Samalla kaikille vakinaisten kansalaisten luokille, sellaisille kuin Aineellisille Pojille, univitatia-olennolle, midsoniiteille, susatia-olennolle ja Henkeen fuusioituneille kuolevaisille, myönnettäisiin uusi status. Mutta niin kauan kuin evoluutio jatkuu, universumin hallinnossa tarvitaan serafeja ja arkkienkeleitä.

Olemme kuitenkin vakuuttuneita kahdesta

System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding

spekulaatioidemme yksityiskohdasta: Mikäli Luoja-Poikien on määrä päätyä ulkouniversumeihin, Jumalalliset Hoivaajat epäilemättä seuraavat heidän mukanaan. Olemme yhtä varmat siitä, että Melkisedeiden on määrä jäädä alkuperäisuniversumeihinsa. Olemme sitä mieltä, että Melkisedekien on määrä näytellä yhä vastuullisempaa osaa paikallisuniversumin hallituksessa ja hallinnossa.

11. PIEN- JA SUURSEKTORIVAIHEET

Superuniversumin pien- ja suursektorit eivät ole suoranaisesti mukana valoon ja elämään asettumisen kaavassa. Tällainen evolutionaarinen edistyminen liittyy yksiköksi käsitettyyn paikallisuniversumiin, ja se koskee vain paikallisuniversumin rakennusosasia. Superuniversumi asettuu valoon ja elämään, kun kaikki sen rakenteeseen kuuluvat paikallisuniversumit ovat tällä tavoin täydellistyneitä. Mutta yksikään seitsemästä superuniversumista ei ole saavuttanut edistystasoa, joka edes etäisesti muistuttaisi tällaista tilannetta.

Piensektorikausi. Niin pitkälle kuin meidän on mahdollista tehdä asiasta havaintoja, vakiintumisen viides eli piensektorivaihe koskee yksinomaan sadan yhteen liittyneen paikallisuniversumin fyysistä statusta ja rinnakkain tapahtuvaa vakiintumista superuniversumin pysyviin virtapiireihin. Kaikesta päätellen ketkään muut kuin voimakeskukset kumppaneineen eivät ole osallisina näissä aineellisen luomistuloksen uudelleenryhmittelyissä.

Suursektorikausi. Mitä tulee kuudenteen vaiheeseen eli suursektorivakiintumiseen, voimme siitä esittää vain arvailuja, sillä kukaan meistä ei ole ollut tällaista tapahtumaa todistamassa. Voimme lausua silti koko joukon välttämisiä niiden hallinnollisten ja muiden uudelleenjärjestelyjen luonteesta, joita tällainen asuttujen maailmojen ja niiden universumiryhmittymien pitkälle edistynyt status luultavasti toisi mukanaan.

Koska piensektoristatus koskee rinnasteista fyysistä tasapainoa, niin päättelemme siitä, että suursektoriyhdistymisessä on kysymys tietyistä uusista saavutustasoista älyllisyyden alalla, kenties joistakin pitkälle menevistä saavutuksista kosmisen viisauden ylivertaisessa toteutumisessa.

Teemme johtopäätöksiä uudelleenjärjestelyistä, jotka todennäköisesti liittyisivät evolutionaarisen edistymisen tähän mennessä saavuttamattomien tasojen todellistumiseen, tarkkailemalla tällaisista

two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in

saavutuksista yksittäisissä maailmoissa ja näillä vanhemmilla ja suuresti kehittyneillä sfääreillä elävien yksittäisten kuolevaisten kokemuksissa esiin nousevia tuloksia.

Tehtäköön selväksi, että universumin tai superuniversumin hallintomekanismit ja hallitusmenetelmät eivät voi yksittäisen asutun planeetan tai yhdenkään tällaisella sfäärillä elävän yksittäisen kuolevaisen evolutionaarista kehitystä tai hengellistä edistymistä millään tavoin rajoittaa tai viivyttää.

Joistakin vanhemmista universumeista tapaamme valon ja elämän viidenteen ja kuudenteen vaiheeseen — jopa pitkälle seitsemänteen aikakauteen — asettuneita maailmoja, joiden paikallisjärjestelmät eivät ole vielä asettuneet valoon. Nuoremmat planeetat saattavat viivyttää järjestelmän yhdistymistä, mutta se ei vähimmässäkään määrin estä vanhemman ja pidemmälle ehtineen maailman edistymistä. Myöskään ympäristöstä johtuvat rajoitukset — edes eristetyssä maailmassa — eivät voi pilata yksittäisen kuolevaisen henkilökohtaista tavoitteisiin pääsyä; ihmisenä ihmisten joukossa Jeesus Nasaretilainen saavutti henkilökohtaisesti valon ja elämän statuksen Urantialla yli tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten.

Tarkkailemalla, mitä kauan sitten vakiintuneissa maailmoissa tapahtuu, pääsemme kohtuullisen luotettaviin johtopäätöksiin siitä, mitä tapahtuu kokonaisen superuniversumin asettuessa valoon, vaikkakaan emme voi esittää luotettavia väittämiä siitä, mitä tapahtuu, sitten kun seitsemän superuniversumia vakautuvat.

the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. SEITSEMÄS ELI SUPERUNIVERSUMIVAIHE

Emme kykene esittämään positiivisia ennusteita siitä, mitä tapahtuisi, jos superuniversumi asettuisi valoon, sillä tällainen tapahtuma ei ole koskaan faktuaalistunut. Päätelemme Melkisedekien opetuksista, joille ei ole koskaan esitetty vastaväitteitä, että ajallisuus-avaruudellisten luomistulosten jokaisen yksikön koko organisaatioon ja hallintoon tehtäisiin laajakantoisia muutoksia, jotka ulottuisivat asutuista maailmoista aina superuniversumin päämajaan asti.

Yleisesti uskotaan, että suuret joukot muutoin vakinaista tehtävää vailla olevia luotujen kolminaistamia poikia on määrä koota vakiintuneiden superuniversumien päämajoihin ja alajakautumien pääkaupunkeihin. Tällä ennakoitaneen sitä, että joskus sinne saapuu ulkoavaruudesta tulevia olentoja, jotka ovat matkalla Havonaan ja Paratiisiin; mutta

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

todellisuudessa emme tätä tiedä.

Uskomme, että jos ja kun superuniversumi asettuisi valoon ja elämään, nykyisin Korkeimman neuvojina toimivista Kvalifioimattomista Valvoista muodostuisi superuniversumin päämajamaailmaan korkea-arvoinen hallinnollinen elin. Nämä ovat absoniittisten hallintoviranomaisten suhteen suoraan yhteydenpitoon kykeneviä persoonallisuuksia, jotka superuniversumin vakiintuessa aktivoituvat yhdessä hetkessä. Vaikka nämä Kvalifioimattomat Valvojat ovat luomistuloksen pitkälle ehtineissä evolutionaarisissa yksiköissä toimineet kauankin neuvojina ja neuvonantajina, he eivät ota vastuulleen hallinnollisia velvollisuuksia, ennen kuin Korkein Olento on toimivaltansa puolesta täysivaltainen.

Korkeimman Kvalifioimattomat Valvojat, jotka toimivat laaja-alaisemmin tämän aikakauden kuluessa, eivät ole finiittisiä, absoniittisia, perimmäisiä eivätkä infiniittisiä; he ovat korkeimmutta ja edustavat vain Korkeinta Jumalaa. He ovat ajallis-avaruudellinen korkeimmuuden henkilöitymä, ja he eivät sen vuoksi toimi Havonassa. He toimivat vain korkeimpina yhdentäjinä. He saattavat mahdollisesti olla mukana universumin heijastusmekanismeissa, mutta emme ole siitä varmoja.

Kenelläkään meistä ei ole tyydyttävää käsitystä siitä, mitä tapahtuu, sitten kun suuruniversumi (seitsemän superuniversumia, sellaisina kuin ne ovat riippuvuussuhteessa Havonaan) kokonaisuudessaan asettuu valoon ja elämään. Tämä tapaus on epäilemättä oleva iäisyyden aikakirjoissa keskusuniversumin ilmaantumisen jälkeen syvällekäyvin tapahtuma. Jotkut ovat sitä mieltä, että Korkein Olento itse on ilmaantuva henkipersonaansa verhoavasta Havonan mysteeristä ja asettuva asumaan seitsemännän superuniversumin päämajaan ajallisuuden ja avaruuden täydellistyneiden luomistulosten kaikkivaltiaana ja kokemuksellisenä hallitsijana. Mutta todellisuudessa emme sitä tiedä.

[Esittänyt muuan Urantian Arkkienkelineuvoston palvelukseen väliaikaisesti osoitettu Voimallinen Sanansaattaja.]

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

Luku 56. Universaalinen ykseys

⇐ 055

Urantia-kirjan

057 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 56 UNIVERSAALINEN YKSEYS

Osiot

Johdanto

1. Fyysinen koordinaatio
2. Älyllinen ykseys
3. Hengellinen yhdistyminen
4. Persoonallisuuden yhdistyminen
5. Jumaluuden ykseys
6. Evolutionaarisen Jumaluuden yhdistyminen
7. Universaaliset evoluution seurausilmiöt
8. Korkein Yhdistäjä
9. Universaalisen Absoluutin ykseys
10. Totuus, kauneus ja hyvyys

PAPER 56 UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

Johdanto

JUMALA on yhtenäisyys. Jumaluus on universaalisesti koordinoitunutta. Universumien universumi on yksi valtava, yhtenäinen mekanismi, jota yksi infinittinen mieli absoluuttisesti valvoo. Universaalisen luomuksen fyysiset, älylliset ja hengelliset osa-alueet ovat jumalallisesti korreloituvia. Täydellisen ja epätäydellisen välillä vallitsee kiistaton keskinäissuhde, ja siksi finiittinen, evolutionaarinen luotu voi nousta Paratiisiin noudattamalla Universaalisen Isän kehotusta: "Olkaa tekin täydelliset niin kuin minä olen täydellinen."

Kaikki luomistuloksen moninaiset tasot yhdistyvät Kokonaisuniversumin Arkkitehtien suunnitelmissa ja hallinnossa. Ajallis-avaruudellisten kuolevaisten rajoittuneessa mielessä maailmankaikkeus saattaa tarjota monia ongelmia ja tilanteita, jotka näyttävät kuvastavan epäharmoniaa ja osoittavan tehokkaan koordinoinnin puuttumista. Mutta ne meistä, jotka

INTRODUCTION

^{56:0.1 (637.1)} GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: "Be you perfect, even as I am perfect."

^{56:0.2 (637.2)} The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider

kykenevät tarkkailemaan universumin ilmiöitä laaja-alaisemmin ja jotka ovat kokeneempia tässä taidossa löytää luovan moninaisuuden alla piilevä pohjimmainen yhtenäisyys ja havaita kaiken tämän monihaaraisten toiminnan ylle levittäytyvä jumalallinen ykseys, käsittävät paremmin näissä kaikissa universaalisen luovan energian monilukuisissa ilmentymissä esille tulevan jumalallisen ja ainoan tarkoituksen.

1. FYYSINEN KOORDINAATIO

Fyysinen eli aineellinen luomistulos ei ole infiniittinen, mutta se on täydellisen koordinoitu. On olemassa vahvuutta, energiaa ja voimaa, mutta alkuaan ne kaikki ovat yhtä. Seitsemän superuniversumia näyttävät kaksinaisilta, keskusuniversumi näyttää kolminaiselta, mutta Paratiisi on yhtä ainoaa koostumusta. Ja Paratiisi on kaikkien aineellisten universumien — entisten, nykyisten ja tulevien — aktuaalinen lähde. Mutta tämä kosminen eriytyminen on ikuisuuden tapahtuma, sillä minään aikana — menneisyydessä, nykyisyydessä tai tulevaisuudessa — ei avaruutta eikä aineellista kosmosta ilmaannu kaiken keskuksena olevasta Valon Saaresta. Paratiisi toimii kosmisen lähteen ominaisuudessa avaruutta edeltäen ja ennen ajallisuutta; niinpä sen johdannaiset näyttäisivät ajallisuudessa ja avaruudessa orvoiksi jääneiltä, elleivät ne ilmaantuisi Kvalifioimattoman Absoluutin kautta, joka on niiden perimmäinen tyysija avaruudessa ja niiden esilletuoja ja säätelijä ajallisuudessa.

Kvalifioimaton Absoluutti ylläpitää fyysistä maailmankaikkeutta, kun Jumaluusabsoluutti sen sijaan on koko aineellisen todellisuuden oivallisen ylivalvonnan takana, ja Universaalinen Absoluutti yhdistää toiminnallisesti molemmat Absoluutit. Tätä aineellista maailmankaikkeutta koossapitävän korrelaation ymmärtävät kaikki persoonallisuudet — aineelliset, morontiaaliset, absoniittiset tai hengelliset — parhaiten siten, että he tarkkailevat koko bona fide materiaalisen todellisuuden gravitaatioreagointia ala-Paratiisiin keskittyvään gravitaatioon.

Gravitaation avulla toteutuva yhdistyminen on universaalista ja muuttumatonta, puhtaaseen energiaan reagoiminen on sekin universaalista ja väistämätöntä. Puhdas energia (alkuvahvuus) ja puhdas henki ovat gravitaation suhteen täysin esireagoivia. Näitä alkuvahvuuksia, jotka kuuluvat luontaisesti Absoluutteihin, säätelee Universaalinen Isä henkilökohtaisesti. Siksi kaikki gravitaatio keskittyykin puhdasta energiaa ja puhdasta henkeä olevan Paratiisin-Isän henkilökohtaiseen läsnäoloon ja hänen supermateriaaliseen asuinsijaansa.

stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

Puhdas energia on kaikkien suhteellisten, eh- henkitoiminnallisten realiteettien alkulähde, kun puhdas henki taas on kaikkien energian perusjärjestelmien jumalallisen ja ohjaavan ylivalvonnan potentiaali. Ja nämä realiteetit, niin moninaisina kuin ne kautta avaruuden ilmenevätkin ja niin erilaisina kuin ne ajallisuuden liikkeissä havaitaan, keskittyvät kumpikin Paratiisin-Isän persoonaan. Hänessä ne ovat yhtä — niiden täytyy olla yhdistyneitä — sillä Jumala on yksi. Isän persoonallisuus on absoluuttisen yhtenäinen.

Jumala Isän infiniittisessä olemuksessa ei mitenkään voisi ilmetä todellisuuden kaksinaisuutta, kuten fyysistä ja hengellistä todellisuutta. Mutta sinä hetkenä kun käännämme katseemme Paratiisin-Isän henkilökohtaisten arvojen infiniittisiltä tasoilta ja absoluuttisesta todellisuudesta, havaitsemme näiden kahden todellisuuden olemassaolon ja huomaamme niiden reagoivan täysimääräisesti hänen persoonansa läsnäoloon. Häneen sisältyy kaikki.

Heti kun irtaannut Paratiisin-Isän infiniittisen persoonallisuuden kvalifioimattomasta käsitteestä, sinun on tehtävä oletus mielen olemassaolosta väistämättömänä menetelmänä, jolla yhdistetään alati laajeneva erilaistuminen näiden alkuperäisen, yksielementtisen Luojapersoonallisuuden, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen — MINÄ OLEN -olevaisen — kaksinaisten universumi-ilmentymien välillä.

2. ÄLYLLINEN YKSEYS

Ajatus-Isä saa henki-ilmaisunsa Sana-Pojassa ja saavuttaa reaalisuuden laajenemisen Paratiisin kautta kaukaisuuksiin ulottuvissa aineellisissa universeissa. lankaikkisen Pojan hengelliset ilmentymät korreloivat luomistuloksen aineellisten tasojen kanssa Äärettömän Hengen toiminnoin, jonka henkeen reagoivan mielihoivan välityksellä ja jonka fyysistä ohjaavissa mielen teoissa Jumaluuden hengelliset realiteetit ja Jumaluuden aineelliset seuraamukset korreloivat toistensa kanssa.

Mieli on Äärettömän Hengen toiminnallinen varustus, sen vuoksi se on potentiaaliltaan infiniittistä ja siksi sen esiintyminen on universaalista. Universaalisen Isän alkuajatus ikuistuu kahdeksi ilmentymäksi: Paratiisin Saareksi sekä hänen vertaisekseen Jumaluudeksi: hengelliseksi ja lankaikkiseksi Pojaksi. Tämä ikuisen todellisuuden kaksinaisuus tekee mielen Jumalasta, Äärettömästä Hengestä, väistämättömän. Mieli on välttämätön yhteydenpitokanava hengellisten ja aineellisten todellisuuksien välillä. Aineellinen evoluutionaarin olento voi vain mielen välityksellä muodostaa

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is absolutely unified.

56:1.5 (638.3) In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality, such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

56:1.6 (638.4) The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLECTUAL UNITY

56:2.1 (638.5) The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

56:2.2 (638.6) Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

käsityksen sisimmässä olevasta hengestä ja ymmärtää sitä.

Tämä infiniittinen ja universaalinen mieli esiintyy ajallisuuden ja avaruuden universeissa kosmisena mielenä; ja vaikka tämä kosminen mieli ulottuu mielenauttajahenkien alkukantaisesta hoivamuodosta aina universumin ylimmän toimeenpanijan suurenmoiseen mieleen asti, yhdistyy sekin vastaavasti Seitsemän Valtiashengen harjoittamassa valvonnassa, jotka Henget puolestaan koordinoituvat ajallisuuden ja avaruuden Korkeimman Mielen kanssa ja korreloituvat täydellisesti Äärettömän Hengen kaiken sisäänsä sulkevaan mieleen.

3. HENGELLINEN YHDISTYMINEN

Aivan kuten universaalisen mieligravitaation keskipisteenä on Äärettömän Hengen henkilökohtainen läsnäolo Paratiisissa, samoin universaalinen henkigravitaatiokin keskittyy lankaikkisen Pojan henkilökohtaiseen läsnäoloon Paratiisissa. Universaalinen Isä on yksi, mutta ajallisuudelle ja avaruudelle hän ilmenee puhtaan energian ja puhtaan hengen kaksinaisina ilmiöinä.

Paratiisin henkireaalisuudet ovat niin ikään yhtä, mutta kaikissa ajallis-avaruudellisissa tilanteissa ja suhteissa tämä yksi ja ainoa henki ilmenee toisaalta lankaikkisen Pojan henkipersonallisuuksien ja -vuodattumien ja toisaalta Äärettömän Hengen ja häneen liittyvien luomusten henkipersonallisuuksien ja -influenssien kaksinaisina ilmiöinä; ja on vielä kolmaskin — puhdasta henkeä olevat fragmentoitumat — Isän antama lahja Ajatuksensuuntaajien ja muiden esipersonallisten henkientiteettien muodossa.

Kohtasitpa hengellisiä ilmiöitä tai oletpa yhteydessä henkiolentoihin millä universumitoimintojen tasolla hyvänsä, tiedät nyt, että ne kaikki juontuvat henkeä olevasta Jumalasta Henki-Pojan ja Äärettömän Mieli-Hengen toimenpitein. Ja tämä kaukaisuuksiin ulottuva henki toimii ajallisuuden evolutionaarisissa maailmoissa sellaisena ilmiönä, jollaisena sitä johdetaan paikallisuniversumin päämajasta. Näistä Luoja-Poikien pääkaupungeista Pyhä Henki ja Totuuden Henki yhdessä mielenauttajahenkien vaikutuksen kanssa ulottuvat aineellisia mieliä edustaville alemmille ja kehittyville tasoille.

Kun mieli on Valtiashenkien tasolla yhdistyneempää yhteydessä Korkeimpaan Olentoon ja kosmisen mielen ominaisuudessa Absoluuttiselle Mielelle alistettuna, samalla kehittyville maailmoille osoitettu henkihoiva yhdistyy suoranaisemmin paikallisuniversumien päämajassa asuvissa persoonallisuuksissa ja

56:2.3 (639.7) This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the

johtavien Jumalallisten Hoivaajien henkilössä, ja nämä vuorostaan korreloituvat lähes täydellisesti lankaikkisen Pojan paratiisigravitaation piiriin, jossa tapahtuu kaikkien ajallis-avaruudellisten henki-ilmentymien lopullinen yhdistyminen.

Luodun olennon täydellistynyt olemassaolo on saavutettavissa, säilytettävissä ja iästettävissä siten, että itsetajuinen mieli fuusioituu Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluvan persoonan lahjoittamaan esikolminaisuutta olevaan henkiosaseen. Kuolevaisen mieli on lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen Poikien ja Tyttärien luomus, ja kun se on fuusioitunut Isän antamaan Ajatuksensuuntaajaan, se pääsee osalliseksi evolutionaaristen maailmojen kolminkertaisesta henkivarustuksesta. Mutta nämä kolme henki-ilmentymää yhdistyvät täydellisesti finaliiteissa, kuten ne ikuisuudessa olivat tällä tavoin yhdistyneitä Universaalisessa MINÄ OLEN -olevaisessa, ennen kuin tästä koskaan tuli lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen Universaalista Isää.

Hengestä on aina ja loppujen lopuksi tultava ilmenemiseltään kolminkertaista ja lopulliselta reaalistumiseltaan Kolminaisuus-yhdistynyttä. Henki saa alkunsa yhdestä lähteestä kolminkertaisen ilmentymisen kautta; ja lopullisuudessa sen täytyy saavuttaa ja se saavuttaa täyden reaalistumisensa siinä jumalallisessa yhdistymisessä, joka koetaan iäisyydessä tapahtuvassa Jumalan löytämisessä — ykseydessä jumalallisuuden kanssa — sekä sen kosmisen mielen hoivalla, joka on Isän universaalisen ajatuksen ja iankaikkisen sanan infiniittinen ilmentymä.

4. PERSOONALLISUUDEN YHDISTYMINEN

Universaalinen Isä on jumalallisella tavalla yhtenäinen persoonallisuus; niinpä ennen Havonaan-pääsyään täysin yhdistyneitä persoonallisuuksia ovat myös kaikki ne hänen ylösnousemukselliset lapsensa, jotka Ajatuksensuuntaajiin sisältyvä, lähtökohtaansa vetävä liikevoima vie Paratiisiin, Ajatuksensuuntaajiin, jotka Isän kehotusta noudattaen lähtivät Paratiisista asettuaan aineellisiin kuolevaisiin.

Persoonallisuus pyrkii luonnostaan yhdistämään kaikki rakennusosinaan olevat realiteetit. Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittinen persoonallisuus, Universaalinen Isä, yhdistää kaikki seitsemän Absoluuttia, jotka muodostavat Infiniittisyyden; ja kuolevaisen ihmisen persoonallisuudella, joka on Universaalisen Isän yksinomaisesti ja suoraan antama lahja, on niin ikään kyky yhdistää kuolevaisen luodun muodostavat osatekijät.

persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finalizers, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive

Tällainen luodun koko persoonallisuuden yhdistävä luovuus on syntymämerkki, joka kertoo sen korkeasta ja ylhäisestä lähteestä ja todistaa lisäksi katkeamattomasta yhteydestään tähän samaan lähteeseen persoonallisuuspiirin kautta, jolla keinoin luodun persoonallisuus pitää suoraa ja jatkuvaa yhteyttä Paratiisissa olevaan kaiken persoonallisuuden Isään.

Vaikka Jumala ilmenee Seitsenkertaisen toimipiireistä korkeimmuuden ja perimmäisyyden kautta aina Absoluuttiseen Jumalaan asti, Paratiisiin ja Jumala Isän persoonaan keskittyvä persoonallisuuspiiri tarjoaa keinon kaikkien näiden jumalallisen persoonallisuuden eri ilmenemismuotojen perinpohjaiseen ja täydelliseen yhdistämiseen, sikäli kuin kysymyksessä ovat kaikki luodut persoonallisuudet kaikilla älyllisen olemassaolon tasoilla ja täydellisten, täydellistyneiden ja täydellistyvien universumien kaikissa maailmoissa.

Vaikka Jumala on universeille ja universeissa kaikkea, mitä olemme esittäneet, hän on kuitenkin sinulle ja kaikille muille Jumalaa tunteville luoduille yksi, sinun Isäsi ja heidän Isänsä. Persoonallisuudelle Jumala ei voi olla monikollinen. Jumala on Isä jokaiselle luodulle, ja on konkreettisesti mahdotonta, että yhdelläkään lapsella olisi useampi kuin yksi isä.

Filosofisesti ja kosmisesti ajateltuna ja esilletulon eriytettyjä tasoja ja tapahtumapaikkoja ajatellen saatat mielessäsi hahmottaa ja joudut pakostakin hahmottamaan asian ikään kuin toiminnassa olisi moniaita Jumaluuksia ja olettamaan, että olemassa on monia Kolminaisuuksia; mutta kokonaisuniversumin joka kolkassa jokaisen palvojan persoonallisuuden palvontakokemuksessaan saamassa henkilökohtaisessa yhteydessä Jumala on yksi. Ja tämä yhdistynyt ja persoonallinen Jumaluus on Paratiisin-vanhempamme, Jumala Isä, kaikkien persoonallisuuksien lahjoittaja, säilyttäjä ja Isä, alkaen asuttujen maailmojen kuolevaisesta ihmisestä ja päättyen lankaikkiseen Poikaan Valon Keskussaarella.

5. JUMALUUDEN YKSEYS

Paratiisin-Jumaluuden ykseys, jakamattomuus, on eksistentiaalista ja absoluuttista. On olemassa kolme ikuista Jumaluuden personoitumaa: Universaalinen Isä, lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki, mutta Paratiisin-Kolminaisuudessa he ovat aktuaalisesti yksi Jumaluus, jakamaton ja jakamattomissa oleva.

Eksistentiaalisen todellisuuden alkuperäiseltä Paratiisi-Havonan tasolta on erillistynyt kaksi

source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshipping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels

absoluuttisuuden alapuolella olevaa tasoa, ja niillä Isä, Poika ja Henki ovat ryhtyneet luomaan lukuisia persoonallisia kumppaneita ja alaisia. Ja vaikka tässä yhteydessä ei ole paikallaan ryhtyä käsittelemään jumaluuden absoniittista yhdistymistä perimmäisyyden transsendentaalisilla tasoilla, on kuitenkin sopivaa tarkastella joitakin piirteitä niiden erilaisten Jumaluuden personoitumien yhdistävässä toiminnassa, joissa jumalallisuus tulee luomistuloksen eri lohkojen ja älyllisten olentojen eri luokkien kannalta toiminnallisesti esille.

Nykyinen jumalallisuuden toimiminen superuniversumeissa ilmenee aktiivisena Korkeimpien Luojiin — paikallisuniversumien Luoja-Poikien ja -Henkien, superuniversumien Päivien Muinaisten ja Paratiisin Seitsemän Valtiahsengien — toimintoissa. Nämä olennot muodostavat Seitsemäntoista Jumalan kolme ensimmäistä tasoa, jotka johtavat sisään päin Universaaliseen Isään, ja koko tämä Seitsemäntoista Jumalan toimipiiri koordinoituu parhaallaan kokemuksellisen jumaluuden ensimmäisellä tasolla kehittyvässä Korkeimmassa Olennessa.

Paratiisissa ja keskusuniversumissa Jumaluuden ykseys on olemassaoloon kuuluva tosiasia. Kaikkialla ajallisuuden ja avaruuden kehittyvissä universeissa Jumaluuden ykseys on saavutettu ominaisuus.

6. EVOLUTIONAARISEN JUMALUUDEN

YHDISTYMINEN

Kun Jumaluuden kolme ikuista persoonaa Paratiisin-Kolminaisuudessa toimivat jakamattomana Jumaluutena, he saavuttavat täydellisen ykseyden; samoin kun he luovat joko yhdessä tai erikseen, heidän Paratiisin-jälkeläisensä ilmentävät jumalallisuudelle ominaista ykseyttä. Ja tämä ajallis-avaruudellisten toimipiirien Korkeimpien Luojiin ja Hallitsijoiden ilmentämä tarkoituksen jumalallisuus oleaistuu sen kokemuksellisen korkeimmuuden täysivaltaisuuden yhdistävänä voimapotentialina, joka universumin persoonattoman energiaykseyden läsnä ollessa muodostaa sellaisen reaalisuusjännitteen, että se on purettavissa vain sopivalla tavalla kokemuksellisen Jumaluuden kokemuksellisiin persoonallisuusrealiteetteihin yhdistymällä.

Korkeimman Olennon persoonallisuusrealiteetit kumpuavat Paratiisin Jumaluuksista, ja ne yhdistyvät ulomman Havonakehän ohjausmaailmassa niihin voimaan kohdistuviin Kaikkivaltiaan Korkeimman oikeuksiin, jotka nousevat suuruniversumin

have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme

Luojajumaluuksista. Persoonana Korkein Jumala oli olemassa Havonassa ennen seitsemän superuniversumin luomista, mutta hän toimi vain hengellisillä tasoilla. Korkeimmuuden Kaikkivaltiaan voiman kehittyminen monenlaisen jumalallisuussynteesin avulla kehittyvissä universumeissa olevaistui uudeksi Jumaluuden voimaläsnäoloksi, joka Korkeimman Mielen välityksellä koordinoitui Havonassa olevaan Korkeimman hengelliseen persoonaan, samalla kun Korkein Mieli muuntautui Äärettömän Hengen äärettömässä mielessä olevasta potentiaalista Korkeimman Olennon aktiiviseksi toiminnalliseksi mieleksi.

Seitsemän superuniversumin evolutionaarissa maailmoissa elävät aineellisen mielen omaavat luodut voivat ymmärtää Jumaluuden ykseyttä vain sellaisena kuin se on parhaillaan kehittymässä tässä Korkeimman Olennon voiman ja persoonallisuuden synteesissä. Jumala ei millään olemassaolon tasolla voi ylittää tällaisella tasolla elävien olentojen käsityskykyä. Kuolevaisen ihmisen täytyy totuutta tuntemalla, kauneutta arvostamalla ja hyvyttä palvomalla kehittää kyky rakkauden Jumalan tuntemiseen ja kohoavien jumaluustasojen kautta edetä sitten Korkeimman ymmärtämiseen. Kun Jumaluus on näin käsitetty voiman osalta yhdistyneeksi, voidaan tämä sen jälkeen personoida hengen osalta luodun olennon ymmärrettäväksi ja saavutettavaksi.

Vaikka ylösnousemuskuolevaiset saavuttavat superuniversumien pääkaupungeissa kyvyn käsittää Kaikkivaltiaan voimaa ja Havonan ulkokehillä kyvyn käsittää Korkeimman persoonallisuutta, he eivät silti aktuaalisesti löydä Korkeinta Olentoa, siten kuin heidän on määrä löytää Paratiisin Jumaluudet. Edes finaliitit, kuudennen asteen henget, eivät ole löytäneet Korkeinta Olentoa eivätkä todennäköisesti löydäkään, ennen kuin ovat saavuttaneet seitsemännen asteen hengen statuksen ja ennen kuin Korkeimmasta on tullut aktuaalisesti toiminnallinen tulevaisuuteen kuuluvien ulkouniversumien toiminnoissa.

Mutta löytäessään Universaalisen Isän Seitsemännen Jumalan seitsemäntenä tasona taivasmatkalaiset ovat saavuttaneet kaikkien niiden jumaluustasojen Ensimmäisen Persoonan persoonallisuuden, joilla on persoonalliset suhteet maailmankaikkeuden luotuihin.

7. UNIVERSAALISET EVOLUUTION

SEURAUSILMIÖT

Ajallis-avaruudellisten universumien evoluution tasaiseen edistymiseen liittyy kaikille

as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finaliters, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of *all* deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY

REPERCUSSIONS

56:7.1 (642.1) The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent

älyllisille luoduille osoitettuja alati laajenevia Jumaluuden paljastumia. Evolutionaarisen edistymisen lakikorkeuden saavuttaminen maailmassa, järjestelmässä, konstellaatiossa, universumissa, superuniversumissa tai suuruniversumissa on näille luomistuloksen edistymille yksiköille ja näissä yksiköissä merkinä vastaavista jumaluustoiminnan laajenemisista. Ja jokaiseen tällaiseen jumalallisuuden tajuamisen paikalliseen laajenemiseen liittyy tiettyjä jumaluuden laajemman ilmenemisen tarkkarajaisia seurausilmiöitä luomistuloksen kaikille muille lohkoille. Paratiisista ulospäin laajeten jokaisesta toteutuneesta ja saavutetusta kehityksen uudesta alueesta muodostuu uusi ja laajempi kokemuksellisen Jumaluuden paljastuma universumien universumille.

Kun paikallisuniversumin rakennusosat yksi toisensa jälkeen asettuvat valoon ja elämään, Seitsemkertainen Jumala tulee sen myötä yhä enemmän julki. Ajallis-avaruudellinen kehitys alkaa planeetalta, jota valvoo Seitsemkertaisen Jumalan ensimmäinen ilmentymä: Luoja-Pojan ja Luovan Hengen yhteenliittymä. Järjestelmän asettuessa valoon tämä Pojan ja Hengen yhteenliittymä saavuttaa funktionsa täyteyden; ja kun kokonainen konstellaatio on tällä tavoin asettunut, Seitsemkertaisen Jumalan toinen vaihe käy koko tällä toimialueella entistä aktiivisemmaksi. Paikallisuniversumin hallinnollisen kehityksen täydellistymiseen liittyy superuniversumin Valtiashenkien uusia ja välittömämpiä hoivatoimia; ja tässä vaiheessa alkaa myös Korkeimman Jumalan alati laajeneva paljastuminen ja tiedostaminen, minkä huipennuksena on Havonan kuudennen kehän maailmoja läpikäydessä saavutettava taivasmatkalaisen kyky ymmärtää Korkein Olento.

Universaalinen Isä, lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki ovat eksistentiaalisia jumaluusilmenemiä älyllisille olennoille, ja sen vuoksi he eivät samalla tavoin laajene koko luomakunnan mieli- ja henkilötuihin ylläpitämiensä persoonallisuussuhteiden osalta.

Tulisi huomata, että ylösnousemuskuolevaiset voivat kokea Jumaluuden peräkkäisten tasojen persoonattoman läsnäolon jo kauan, ennen kuin heistä tulee kyllin hengellisiä ja riittävän koulutettuja yltämään kokemuksen kautta tapahtuvaan näiden Jumaluuksien persoonalliseen tunnistamiseen ja saamaan kosketuksen heihin persoonallisina olentoina.

Jokaista uutta evoluutioon kuuluvan tavoitteen saavuttamista jollakin luomistuloksen loholla samoin kuin jokaista uutta jumalallisuusilmenemien avaruuteen tunkeutumista seuraavat samanaikaiset Jumaluuden toiminnallisen julkitulon laajenemiset

creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signals corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

56:7.2 (642.2) As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

56:7.3 (642.3) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

56:7.4 (642.4) It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

56:7.5 (642.5) Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new

koko luomistuloksen siihenastisissa ja aiemmin organisoiduissa yksiköissä. Tämä universumien ja niiden rakenneosien hallintotyön laajeneminen uusille aloille ei kenties aina näytä siltä, että sitä toteutettaisiin täsmälleen tässä hahmotellun menetelmän mukaisesti, sillä tapana on lähettää matkaan hallintoviranomaisten etujoukkoja valmistamaan tietä uutta hallinnollista ylivaltaa edustaville myöhemmille ja toinen toistaan seuraaville ajanjaksoille. Niinpä Perimmäinen Jumalakin antaa valoon ja elämään asettuneen paikallisuniversumin myöhemmissä vaiheissa ennakkoaavistuksen transsendentaalisesta universumien ylivalvonnasta.

On tosiasia, että sitä mukaa kun ajallisuuden ja avaruuden luomukset evolutionaariselta statukseltaan asteittain vakiintuvat, havaitaan, että Korkein Jumala aloittaa uusia ja täydentää entisiä toimintojaan Seitsenkertaisen Jumalan kolmen ensimmäisen ilmentymän samalla vastaavasti vetäytyessä syrjään. Jos ja kun suuruniversumi asettuu valoon ja elämään, mikä siinä tapauksessa tulee olemaan Seitsenkertaisen Jumalan Luoja—Luova-ilmenemien vastainen tehtävä, mikäli Korkein Jumala ryhtyy ilman välikäsiä valvomaan ajallisuuden ja avaruuden luomuksia? Onko nämä ajallis-avaruudellisten universumien organisoijat ja tienraivaajat määrä vapauttaa samanlaisiin toimintoihin ulkoavaruudessa? Sitä emme tiedä, mutta pohdiskelemme paljon näitä ja muita samansuuntaisia asioita.

Kokemuksellisen Jumaluuden rajojen laajetessa Kvalifioimattoman Absoluutin alueille hahmottelemme mielessämme, millaista Seitsenkertaisen Jumalan toiminta näiden tulevaisuuden luomusten varhaisempina evolutionaarisina aikakausina voisi olla. Emme ole kaikki yksimielisiä siitä, mikä tulee olemaan Päivien Muinaisten ja superuniversumien Valtiashenkien vastainen status. Emme myöskään tiedä, tuleeko Korkein Olento toimimaan siellä niin kuin hän toimii seitsemässä superuniversumissa. Mutta otaksumme kaikki, että Mikaelien, Luoja-Poikien, on tarkoitus toimia näissä ulkouniversumeissa. Jotkut ovat sitä mieltä, että tulevina aikakausina nähdään jonkinlainen läheisempi liitto toisiinsa liittyvien Luoja-Poikien ja Jumalallisten Hoivaajien välillä; on jopa mahdollista, että tällainen luojien liitto saattaisi lopulta johtaa jonkinlaiseen perimmäisluontoiseen uuteen ilmenemään kumppanuusluojallisesta identiteetistä. Muttemme todellakaan tiedä mitään näistä paljastumattomaan tulevaisuuteen sisältyvistä mahdollisuuksista.

Tiedämme kuitenkin, että Seitsenkertainen Jumala tarjoaa ajallisuuden ja avaruuden universumeissa eteenpäin vievän lähestymistien Universaalisen Isän luo ja että tämä evolutionaarinen lähestymistie yhdistyy

invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

56:7.6 (642.6) It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

56:7.7 (643.1) As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

56:7.8 (643.2) We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We

kokemuksellisesti Korkeimmassa Jumalassa. Saattaisimme otaksua, että tällaisen järjestelyn täytyy vallita ulkouniversumeissakin. Näitä universumeja mahdollisesti jonakin päivänä asuttavat uudet olentoluokat kykenevät toisaalta ehkä lähestymään Jumaluutta perimmäisillä tasoilla ja absoniittisin menetelmin. Lyhyesti sanoen meillä ei ole vähäisintäkään käsitystä siitä, mikä mahdollisesti on näissä tulevissa ulkoavaruuden universumeissa käyttöön otettava menetelmä lähestyä jumaluutta.

Olemme kuitenkin sitä mieltä, että täydellistyneistä universumeista tulee jollakin tavoin osa niiden olentojen Paratiisiin-nousun elämänvaihetta, jotka näissä ulommissa luomuksissa kenties asuvat. On täysin mahdollista, että tuona tulevaisuuden aikakautena saamme nähdä ulkoavaruuslaisten lähestyvän Havonaa niiden seitsemän superuniversumin kautta, joita Korkein Jumala hoitaa joko yhdessä Seitsemän Valtiaishengen kanssa tai ilman tällaista yhteistyötä.

8. KORKEIN YHDISTÄJÄ

Korkeimmalla Olennolla on kuolevaisen ihmisen kokemuksessa kolminainen funktio: Ensinnäkin hän on ajallis-avaruudellisen jumalallisuuden, Seitsemäntoista Jumalan, yhdistäjä; toiseksi hän on se enimmäismäärä Jumaluutta, jonka finiittiset luodut voivat aktuaalisesti käsittää; kolmanneksi hän on kuolevaisen ihmisen kannalta ainoa tie lähestyä sitä transsendentaalista kokemuksesta, että pääsee kosketuksiin absoniittisen mielen, ikuisen hengen ja paratiisillisen persoonallisuuden kanssa.

Koska ylösnousemusfinaliitit ovat syntyneet paikallisuniversumeissa, saaneet kasvatuksensa superuniversumeissa ja koulutuksensa keskusuniversumissa, he omaavat henkilökohtaisissa kokemuksissaan täyden potentiaalin Korkeimmassa yhdistyvän Seitsemäntoista Jumalan ajallis-avaruudellisen jumalallisuuden ymmärtämiseen. Finaliitit palvelevat synnyinsuperuniversumiaan lukuun ottamatta peräjäälkeen kaikissa superuniversumeissa ja lisäävät näin kokemuksen kokemuksen päälle siihen asti, kunnes luodun koettavissa olevan seitsemäntoista erilaisuuden täyteys on saavutettu. Finaliitit kykenevät sisimmässään olevan Suuntaajan huolenpidon tuloksena löytämään Universaalisen Isän, mutta juuri tällaisin kokemismenetelmin nämä finaliitit pääsevät siihen, että he todella tuntevat Korkeimman Olennon, ja heidän on määrä päätyä tämän Korkeimman Jumaluuden palvelukseen ja tekemään häntä tunnetuksi ulkoavaruuden tulevissa universumeissa ja tuleville universumeille.

might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

^{56:7.9 (643.3)} Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. THE SUPREME UNIFIER

^{56:8.1 (643.4)} The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

^{56:8.2 (643.5)} Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

Muistakaa että, mitä Jumala Isä ja hänen Paratiisin-Poikansa tekevät meidän hyväksemme, kaikkea sitä on meillä vuorostamme ja hengessä tilaisuus tehdä kehkeytyvän Korkeimman Olennon hyväksi ja hänessä. Rakkauden, ilon ja palvelun kokeminen on maailmankaikkeudessa vastavuoroista. Jumala Isä ei tarvitse sellaista, että hänen poikansa maksaisivat hänelle takaisin kaiken, minkä hän heille lahjoittaa, vaan nämä lahjoittavat (tai voivat lahjoittaa) vuorostaan tämän kaiken kumppaneilleen ja kehittyvälle Korkeimmalle Olennole.

Kaikki luomisilmiöt heijastelevat edeltäviä luoja- ja henkitoimintoja. Jeesus sanoi, ja se on kirjaimellisesti totta: "Poika tekee vain tekoja, joita hän näkee Isän tekevän." Aikanaan te kuolevaiset saatte ryhtyä tekemään Korkeinta tunnetuksi kanssaihmisillenne ja voitte laajentaa tätä ilmoitustanne, sitä mukaa kun nousette kohti Paratiisia. läisyydessä teidän ehkä sallitaan seitsemännen asteen finaliitteina esittää yhä laajempia ilmoituksia tästä evolutionaaristen luotujen Jumalasta korkeimmilla — jopa perimmäisillä — tasoilla.

9. UNIVERSAALISEN ABSOLUUTIN YKSEYS

Kvalifioimaton Absoluutti ja Jumaluusabsoluutti yhdistyvät Universaalisessa Absoluutissa. Absoluutit ovat koordinoituneina Perimmäisessä, ehdollistuneina Korkeimmassa sekä ajallis-avaruudellisesti modifioituneina Seitsenkertaisessa Jumalassa. Infiniittistä alemmilla tasoilla on kolme Absoluuttia, mutta infiniittisyydessä ne näyttävät olevan yksi. Paratiisissa on Jumaluuden kolme personoitumaa, mutta Kolminaisuudessa he ovat yksi.

Kokonaisuniversumin merkittävin filosofinen ongelmanasettelu on seuraavanlainen: Oliko Absoluutti (infiniittisyydessä yhdeksi käsitetyt kolme Absoluuttia) olemassa ennen Kolminaisuutta? Ja onko Absoluutti Kolminaisuutta edeltävä? Vai käykö Kolminaisuus Absoluutin edellä?

Onko Kvalifioimaton Absoluutti Kolminaisuudesta riippumaton vahvuuslänäolo? Merkitseekö Jumaluusabsoluutin läsnäolo samalla Kolminaisuuden rajoittamatonta toimintaa? Ja onko Universaalinen Absoluutti Kolminaisuuden lopullinen funktio, ehkä peräti Kolminaisuuksien Kolminaisuus?

Ensi ajatukselta käsitys Absoluutista kaiken olevaisen — jopa Kolminaisuuden — esi-isänä näyttää ohimenevästi täyttävän johdonmukaisuuden ja filosofisen yhtenäisyyden vaatimukset, mutta Paratiisin-Kolminaisuuden

56:8.3 (644.1) Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

56:8.4 (644.2) All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, "The Son does only those things which he sees the Father do." In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-stage finaliters.

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

56:9.1 (644.3) The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they *are* one.

56:9.2 (644.4) The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

56:9.3 (644.5) Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

56:9.4 (644.6) On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated

ikuisuuden aktuaalisuus tekee tyhjäksi jokaisen tällaisen päätelmän. Meille opetetaan, ja me uskomme, että Universaalinen Isä ja hänen kolminaisuuskumppaninsa ovat olemuksen ja olemassaolon osalta ikuisia. Ja siitä on sitten tehtävässä vain yksi johdonmukainen filosofinen johtopäätös, joka kuuluu: Absoluutti on maailmankaikkeuden kaikkien älyllisten olentojen kannalta (Kolminaisuuksien) Kolminaisuuden persoonaton ja koordinoitu reaktio kaikkiin avaruuden perus- ja ensiasteisiin tilanteisiin, olivatpa ne maailmankaikkeuden sisäisiä tai sen ulkopuolisia. Suuruniversumin kaikkien älyllisten persoonallisuuksien kannalta Paratiisin-Kolminaisuus pysyy lopullisuudessa, ikuisuudessa, korkeimmuudessa ja perimmäisyydessä sekä henkilökohtaisen ymmärryksen ja luodun olennon käsittämisen käytännön kannalta iäti absoluuttisena.

Tapa, jolla luodut kenties tarkastelevat mielessään tätä ongelmaa, johdattaa heidät siihen lopulliseen väittämään, että Universaalinen MINÄ OLEN on sekä Kolminaisuuden että Absoluutin alkusyy ja kvalifioimaton lähde. Niinpä kun haluamme, että meillä olisi henkilökohtainen käsitys Absoluutista, palaammekin ajatuksiimme ja ihanteisiimme, joita meillä on Paratiisin-Isästä. Kun haluamme helpottaa tämän muutoin persoonattoman Absoluutin ymmärtämistä tai lisätä tietoisuuttamme siitä, palaamme siihen tosiasiaan, että Universaalinen Isä on absoluuttisen persoonallisuuden omaava eksistentiaalinen Isä; lankaikkinen Poika on Absoluuttinen Persoona, vaikkei hän kokemuksellisesti olekaan Absoluutin personoituma. Sitten me seuraavaksi hahmotamme mielessämme, miten kokemukselliset Kolminaisuudet kulminoituvat Jumaluusabsoluutin kokemuksellisessa personoitumassa, samalla kun käsitämme Universaalisen Absoluutin niin, että tämä koostuu niistä maailmankaikkeuden ja sen ulkopuolisista ilmiöistä, jotka johtuvat korkeimmuuden, perimmäisyyden ja infiniittisyyden yhdistyneiden ja koordinoitujen Jumaluusyhdistymien — Kolminaisuuksien Kolminaisuuden — persoonattomien toimintojen julki tulleesta läsnäolosta.

Jumala Isä on havaittavissa kaikilla tasoilla finiittisestä infiniittiseen, ja vaikka hänen luotunsa Paratiisista aina evolutionaarisiiin maailmoihin asti ovat kukin omalla tavallaan tajunneet hänet, vain lankaikkinen Poika ja Ääretön Henki tuntevat hänet infiniittisyytenä.

Hengellinen persoonallisuus on absoluuttista vain Paratiisissa, ja Absoluutin käsite on kvalifioimaton vain infiniittisyydessä. Jumaluusläsnäolo on absoluuttista vain Paratiisissa, ja niin Jumalaa koskeva paljastus on pakostakin aina osittaista, suhteellista ja vähittäin

by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and co-ordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially

etenevää siksi, kunnes hänen voimastaan tulee kokemuksellisesti infiniittistä Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusvoimavaroissa, kun taas hänen persoonallisuusilmenemästään tulee kokemuksellisesti infiniittinen Jumaluusabsoluutin julkitulleessa läsnäolossa, ja samalla kun nämä kummatkin infiniittisyyden potentiaalit yhdistyvät realiteetiksi Universaalisessa Absoluutissa.

Mutta infiniittistä alempien tasojen tuolla puolen nämä kolme Absoluuttia ovat yksi, ja sillä keinoin infiniittisyys on jumaluuden tajuamaa siitä riippumatta, saavuttaako mikään muu olemassaolon luokka koskaan itsetajuista tietoisuutta infiniittisyydestä.

läisyyteen kuuluva eksistentiaalinen status sisältää itsessään eksistentiaalisen itsetajuisuuden infiniittisyydestä, vaikka saattaakin olla, että tarvitaan vielä toinen läisyys, jotta koettaisiin infiniittisyyden ikuisuuteen — ikuiseen infiniittisyyteen — luonnostaan sisältyvien kokemuksellisten potentiaalisuuksien tajuaminen.

Ja Jumala Isä on Jumaluuden ja todellisuuden kaikkien ilmenemien persoonallinen lähde kaikille älyllisille luoduille ja henkiolennoille koko universumien universumissa. Persoonallisuuksina teille ei nyt eikä ikuisen tulevaisuuden toisiaan seuraavissa universumikokemuksissa ole merkitystä sillä, kykenettekö Seitsemäntoista Jumalan saavuttamiseen, käsitättekö Korkeimman Jumalan, löydättekö Perimmäisen Jumalan, vai yritättekö käsittää Absoluuttisen Jumalan käsitettä, koska ikuiseksi tyydytyksenne huomaatte, että olette jokaisen löytöretken päätökseksi tulleet uusilla kokemuksellisilla tasoilla taas löytäneeksi ikuisen Jumalan — kaikkien universumipersonallisuuksien Paratiisin-Isän.

Universaalinen Isä on universaalisen ykseyden selitys, sellaisena kuin tämä ykseys on korkeimmalla, jopa perimmäisellä tavalla käsitettävä absoluuttisten arvojen ja merkitysten — kvalifioimattoman Todellisuuden — perimmäisen jälkeen seuraavassa ykseydessä.

Vahvuuden Pääorganisoiijat lähtevät avaruuteen panemaan liikkeelle avaruuden energioita, jotta ne alkaisivat reagoida Universaalisen Isän paratiisigravitaation puoleensa vetävään voimaan; ja myöhemmin saapuvat Luoja-Pojat, ja he organisoivat nämä gravitaatioon reagoivat vahvuudet asutetuiksi universeiksi ja kehittävät niihin älyllisiä olentoja, jotka saavat itselleen Paratiisin-Isän hengen ja jotka sittemmin nousevat Isän tykö tullakseen kaikilta mahdollisilta jumalallisuuden ominaisuuksiltaan hänen kaltaisikseen.

Paratiisin luovien voimien taukoamaton ja laajentuva kulku halki avaruuden näyttää enteilevän Universaalisen Isän gravitaation

infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

56:9.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

56:9.12 (645.7) The Master Force Organizers go out into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

56:9.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of

vaikutusalueen iäti jatkuvaa laajentumista ja sellaisten monituisten äyllisten olentotyyppien loputonta moninkertaistumista, jotka kykenevät rakastamaan Jumalaa ja joita hän voi rakastaa ja jotka tällä tavoin Jumalaa tuntemaan tuleviina voivat haluta olla hänen kaltaisiaan, voivat pyrkiä saavuttamaan Paratiisin ja löytämään Jumalan.

Universumien universumi on täysin yhtenäinen. Jumala on voimansa ja persoonallisuutensa puolesta yksi. On olemassa energian kaikkien tasojen ja persoonallisuuden kaikkien osa-alueiden koordinaatio. Filosofisessa ja kokemuksellisessa mielessä, ajatuksissa ja todellisuudessa on kaikkien olevaisten ja olentojen keskiössä Paratiisin-Isä. Jumala on kaikki ja kaikissa, eikä mitään olevaisia tai olentoja ole olemassa ilman häntä.

10. TOTUUS, KAUNEUS JA HYVYYS

Alkuvaiheesta seitsemänteen aikakauteen edetessään elämään ja valoon asettuneet maailmat tavoittelevat vaihe vaiheelta Seitsenkertaisen Jumalan reaalisuuden käsittämistä alkaen Luoja-Pojan jumaloinnista ja päätyen hänen Paratiisin-Isänsä palvomiseen. Niin kauan kuin tällaisen maailman seitsemännen vaiheen historia jatkuu, sen alati edistyvien kuolevaisten tietämys Korkeimmasta Jumalasta kasvaa, samalla kun he hämärästi erottavat Perimmäisen Jumalan kaiken ylle kohoavan huolenpidon reaalisuuden.

Tämän loistavan aikakauden alusta sen loppuun asti on alati edistyvien kuolevaisten keskeisimpänä pyrkimyksenä ymmärtää entistä paremmin ja tiedostaa entistä täydemmin Jumaluuden ymmärrettävät alkutekijät: totuus, kauneus ja hyvyys. Tässä on kysymys ihmisen pyrkimyksestä löytää Jumala mielestä, aineesta ja hengestä. Ja tätä etsintää jatkaessaan kuolevainen havaitsee uppoutuneensa yhä syvemmälle filosofian, kosmologian ja jumalallisuuden kokemukselliseen tutkimiseen.

Filosofiaa te jossain määrin käsitätte ja jumalallisuutta te tajuate palvonnassa, sosiaalisessa palvelussa ja henkilökohtaisessa hengellisessä kokemuksessa, mutta kauneudentavoittelun — kosmologian — te aivan liian usein rajoitatte ihmisen karkeiden taideharrastusten tutkimiseen. Kauneus, taide, on enimmältään vastakohtien yhdistämistä. Vaihtelevuus on kauneuden käsitteelle olennaista. Korkein kauneus, finiittisen taiteen korkein saavutus, on draama, jossa on kysymys Luojan ja luodun muodostamien kosmisten ääripisteiden välisen valtavan kuilun umpeenkuomisesta. Ihminen, joka löytää Jumalan, ja Jumala, joka löytää ihmisen, — luotu muuttumassa

the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

56:9.14 (646.1) The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

56:10.1 (646.2) As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

56:10.2 (646.3) Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

56:10.3 (646.4) Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature. Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

täydelliseksi, niin kuin Luoja on täydellinen — siinä on ylittämätöntä kauneutta edustava verrattomista verrattomin saavutus, kosmisen taiteen lakipiste.

Materialismi, ateismi, on näin ollen rumuuden maksimoimista, kauneuden finiittisen antiteesin, vastakohdan, huipentuma. Ylevin kauneus sisältyy siihen näköalaan, että ne muunnellat yhdistyvät, jotka ovat syntyneet aiemmin olemassa olleesta sopusointuisesta todellisuudesta.

Ajattelun kosmologisten tasojen saavuttamiseen kuuluu:

1. Tiedonhalu. Sopusoinnun isoaminen ja kauneuden janoaminen. Sinnikkäät pyrkimykset löytää sopusointuisten kosmisten suhteiden uusia tasoja.

2. Esteettinen arvostus. Kaiken kauniin rakastaminen ja kaikkiin luovuutta ilmentäviin saavutuksiin sisältyvän taiteellisuuden alati edistytävä arvostaminen kaikilla todellisuuden tasoilla.

3. Eettinen herkkyyks. Kauneuden arvostaminen johtaa totuuden tajuamisen kautta tuntemukseen niiden asioiden ikuisesta kestävydestä, jotka vaikuttavat jumalallisen hyvyyden tunnistamiseen Jumaluuden suhteista kaikkiin olentoihin; ja näin kosmologiakin johtaa jumalallisten todellisuusarvojen tavoitteluun — jumalatietoisuuteen.

Valoon ja elämään asettuneet maailmat keskittyvät näin täysimääräisesti totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsittämiseen siksi, että näihin kvaliteettiarvoihin sisältyy ilmoitus Jumaluudesta ajallisuuden ja avaruuden maailmoille. Ikuisen totuuden merkitykset vetoavat yhdessä sekä kuolevaisen ihmisen älylliseen että hänen hengelliseen olemukseensa. Universaalinen kauneus sisältää kosmisen luomistuloksen sopusointuiset keskinäissuhteet ja rytmit; tämä on selkeämmin sanottuna edellä mainittu älyllinen viehättyminen, ja se johtaa aineellisen universumin yhtenäiseen ja synkroniseen käsittämiseen. Jumalallinen hyvyys edustaa infiniittisten arvojen paljastamista finiittiselle mielelle, jotta ne tulisivat siellä oivalletuiksi ja nostetuiksi ihmisen käsityskyvyn hengellisen tason kynnykselle.

Totuus on tieteen ja filosofian perusta, ja se tarjoaa uskonalle älyllisen kivijalan. Kauneus on taiteen, musiikin ja koko inhimillisen kokemuksen mielekkäiden rytmien kummi. Hyvyyteen sisältyy etiikan, moraalisuuden ja uskonnon taju — kokemuksellinen täydellisyydenkaipuu.

Kauneuden olemassaolo merkitsee epäsuorasti sitä, että läsnä on arvostava mieli, aivan yhtä varmasti kuin edistytävän evoluution tosiasia osoittaa Korkeimman Mielen herruutta. Kauneus on sen fenomenaalisen eli ilmiönä

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity*. Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation*. Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity*. Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the intellectual recognition of the

havaittavan todellisuuden kaukaisuuksiin ulottuvan moninaistumisen sopusointuisen ajallis-avaruudellisen synteetin älyllistä tiedostamista, joka kaikki juontaa juurensa ennalta olemassa olevasta ja ikuisesta ykseydestä.

Hyvyys on jumalallisen täydellisyyden erilaisten tasojen suhteellisten arvojen mentaalista tiedostamista. Hyvyyden tiedostaminen edellyttää moraalisen statuksen omaavaa mieltä, persoonallista mieltä, jolla on kyky tehdä ero hyvän ja pahan välillä. Mutta se, missä määrin joku omaa hyvyttä, suuruutta, on se mitta, miten paljon hän on todellisuudessa saavuttanut jumalallisuutta.

Todenmukaisten suhteiden tiedostaminen edellyttää mieltä, joka pystyy erottamaan toden erheestä. Lahjaksi annettu Totuuden Henki, joka kietoutuu Urantian ihmismielten ympärille, reagoi erehtymättömästi totuuteen — elävään henkiyhteyteen kaikkien olevaisten ja olentojen välillä, siten kuin ne koordinoituvat ikuisessa ylösnousemuksessa kohti Jumalaa.

Jokaisen elektronin, ajatuksen tai hengen jokainen impulssi on toimiva yksikkö koko maailmankaikkeudessa. Vain synty on eristynyt ja pahaa gravitaation vastustamista mentaalilla ja hengellisellä tasolla. Maailmankaikkeus on kokonaisuus; mikään olevainen tai olento ei ole olemassa eikä elä eristyksissä. Itsensä toteuttaminen on potentiaalisesti pahaa, jos se on yhteisönvastaista. Pitää kirjaimellisesti paikkansa, kun sanotaan: "Kukaan ei elä yksikseen." Kosminen sosiaalistuminen on persoonallisuuden yhdistymisen korkein muoto. Jeesus sanoi: "Joka haluaisi olla joukossanne suurin, tulkoon hänestä kaikkien palvelija."

Niinpä totuus, kauneus ja hyvyys — ihmisen älyllinen lähestymistie mielen, aineen ja hengen universumiin — on liitettävä yhdeksi yhtenäiseksi käsitykseksi jumalallisesta ja korkeimmasta ihanteesta. Niin kuin kuolevainen persoonallisuus yhdistää ihmiskokemuksen aineeseen, mieleen ja henkeen, samoin tulee tästä jumalallisesta ja korkeimmasta ihanteesta Korkeimuudessa voimaan yhdistynyt ja sitten isällisen rakkauden Jumalaksi personoitunut.

Kaikkalainen ymmärrys siitä, mikä on osien suhde mihin tahansa kokonaisuuteen, edellyttää, että ymmärretään kaikkien osien suhde tähän kokonaisuuteen; ja maailmankaikkeudessa tämä merkitsee luotujen osien suhdetta Luovaan Kokonaisuuteen. Jumaluudesta tulee näin universaalista ja ikuista tavoitteisiin pääsyä edustava transsendentaalinen — jopa infiniittinen — päämäärä.

Universaalinen kauneus on sitä, että tunnistaa Paratiisin Saaren heijastumisen aineellisessa luomistuloksessa, kun ikuinen totuus taas on niiden Paratiisin-Poikien erityinen

harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: "No man lives by himself." Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: "He who would be greatest among you, let him become server of all."

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man's intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendental, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow

palvelus, jotka sen lisäksi, että he lahjoittautuvat kuolevaisten sukukunnille, myös vuodattavat Totuuden Henkensä kaikkien kansojen päälle. Jumalallinen hyvyys tulee täysimääräisemmin esille Äärettömän Hengen moninaisten persoonallisuuksien rakastavassa huolenpidossa. Mutta rakkaus, näiden kolmen laatumääreen yhteissumma, on ihmisen oivallus Jumalasta hänen henki-Isänään.

Fyysinen aine on absoluuttisten Jumaluuksien paratiisillisen energialoisteen ajallis-avaruudellinen varjo. Totuusmerkitykset ovat Jumaluuden ikuisen sanan mentaalis-älyllisiä jälkiseurauksia — ajallis-avaruudellinen ymmärrys korkeimmista käsityksistä. Jumalallisuuden hyvyysarvot ovat Universaalista, lankaikkista ja Ääretöntä edustavien henkipersonallisuuksien armeliaita hoivatoimia evoluutionaarien sfäärien ajallis-avaruudellisille finiittisille luoduille.

Nämä jumalallisuuden merkitykselliset todellisuusarvot sekoittuvat jumalalliseksi rakkaudeksi siinä suhteessa, joka Isällä on kuhunkin persoonalliseen luotuun. Ne koordinoituvat jumalalliseksi armoksi Pojassa ja tämän Pojissa. Ne tuovat julki laatumääreensä jumalallisena huolenpitona, rakastavan armon ilmentämisenä ajallisuuden lapsille Hengen ja tämän henkilöiden kautta. Näitä kolmea jumalallisuutta ilmentää voiman ja persoonallisuuden synteesinä pääasiassa Korkein Olento. Seitsenkertainen Jumala tuo heitä eri tavoin julki jumalallisten merkitysten ja arvojen seitsemänä toisistaan poikkeavana yhdistymänä seitsemällä nousevalla tasolla.

Finiittisen ihmisen kannalta totuus, kauneus ja hyvyys kattavat täyden ilmoituksen jumalallisuustodellisuudesta. Kun tämä Jumaluuden rakkaudeksi ymmärtäminen saavuttaa Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämässä hengellisen julkitulon, satona korjataan silloin jumalallisuuden hedelmiä: älyllistä rauhaa, sosiaalista edistystä, moraalista tyydytystä, hengellistä iloa ja kosmista viisautta. Valon ja elämän seitsemännessä vaiheessa olevassa maailmassa elävät edistyneet kuolevaiset ovat oppineet, että rakkaus on se, mikä on maailmankaikkeudessa suurinta. Ja he tietävät, että Jumala on rakkaus.

Rakkaus on halu tehdä hyvää toisille.

[Esittänyt Nebadonin Totuudenpaljastuskunnan pyynnöstä muuan Urantialla vieraileva Voimallinen Sanansaattaja yhdessä tietyn Melkisedekin, Urantian Planeettaprinssin sijaishallitsijan, kanssa.]

Tämä universaalista ykseydestä kertova luku on kahdeskymmenesviides niiden eri laatijoiden esitysten sarjassa, joita on ryhmänä

themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man's perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father's relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a

ohjannut Mantutia Melkisedekin johdolla toimiva kahdentoista Nebadonin persoonallisuuden muodostama komissio. Laadimme nämä kertomukset ja käänsimme ne ylempiemme valtuuttamalla menetelmällä englannin kielelle Urantian ajanlaskutavan mukaan vuonna 1934.

commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

URANTIA-KIRJAN

III OSA. URANTIAN HISTORIA

Luku 57. Urantian alkuperä

⇐ 056

Urantia-kirjan

058 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 57 URANTIAN ALKUPERÄ

Osiot

Johdanto

1. Andronoverin tähtisumu
2. Ensimmäinen tähtisumuvaihe
3. Toinen tähtisumuvaihe
4. Kolmas ja neljäs vaihe
5. Monmatian — Urantian aurinkokunnan — synty
6. Aurinkokuntavaihe
7. MeteorianjaksoPlaneetan alkuvaiheen ilmakehä
8. Maankuoren asettuminenMaanjäristysten aikakausiMaailman valtameri ja ensimmäinen manner

PAPER 57 THE ORIGIN OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar System
6. The Solar System Stage — The Planet-Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization The Age of Earthquakes The World Ocean and the First Continent

Johdanto

ESITTÄESSÄMME otteita Jerusemin arkistotiedoista, siltä osin kuin ne koskevat muistiinmerkitöjä Urantiasta, sen esivaiheista ja varhaishistoriasta, meitä kehoitetaan noudattamaan ajanmäärityksissä nykyistä käytäntöä eli käytössä olevaa karkausvuosikalenteria, jonka mukaan vuodessa on 365 1 / 4 päivää. Emme yleensä pyri ilmoittamaan tarkkoja vuosilukuja, vaikka ne tiedossa ovatkin. Käytämme lähimmäksi osuvia kokonaislukuja, sillä katsomme sen paremmaksi menetelmäksi näiden historiallisten tosiasioiden esittämisessä.

Kun viittaamme johonkin tapahtumaan sanomalla, että se sattui miljoona tai kaksimiljoonaa vuotta sitten, tarkoitamme, että se ajoittuu niin ja niin monen vuoden päähän kristillisen ajanjakson 20:nneen vuosisadan

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant

ensimmäisistä vuosikymmenistä taaksepäin laskettuna. Näin ollen esitämme nämä kaukaisuuden tapahtumat tasalukuisina tuhansien, miljoonien ja miljardien vuosien jaksoina.

1. ANDRONOVERIN TÄHTISUMU

Urantia on peräisin Auringostanne, ja Aurinkonne on yksi Andronoverin tähtisumun monilukuisista jälkeläisistä. Tämä tähtisumu puolestaan organisoitiin aikanaan Nebadonin paikallisuniversumin sisältämän fyysisen voiman ja materiaalsen aineen rakennusosaksi. Ja itse tämä suuri tähtisumu sai kauan, kauan sitten alkunsa Orvontonin superuniversumin sisältämästä universaalisesta avaruuden vahvuusvarauksesta.

Aikana, josta tämä kertomus alkaa, Paratiisin Ensisteisillä Vahvuuden Pääorganisoidilla oli jo kauan ollut täysin hallinnassaan ne avaruusenergiat, jotka myöhemmin organisoitiin Andronoverin tähtisumuksi.

987.000.000.000 vuotta sitten vahvuuden apulaisorganisoidia ja silloin Orvontonin sarjaan kuulunut tarkastaja numero 811.307, joka matkusti Uversan ulkopuolelle, raportoi Päivien Muinaisille, että avaruuden olosuhteet olivat suotuisat aineellistamisilmiöiden alkuunpanemiselle tietyssä Orvontonin silloisen itälohkon sektorissa.

900.000.000.000 vuotta sitten, näin osoittavat Uversan arkistot, kirjattiin Uversan Tasapainoneuvoston superuniversumin hallitukselle myöntämä lupa, joka valtuutti lähettämään yhden vahvuudenorganisoidin esikuntineen tarkastajan numero 811.307 aiemmin osoittamalle alueelle. Orvontonin viranomaiset antoivat tälle potentiaalisen universumin alkuperäiselle löytäjälle valtuuskirjan panna täytäntöön Päivien Muinaisten antama määräys, jossa kehoitettiin uuden aineellisen luomuksen organisoimiseen.

Tästä luvasta tehty merkintä osoittaa, että vahvuudenorganisoidia esikuntineen oli jo lähtenyt Uversasta pitkälle matkalle tähän itäiseen avaruussektoriin. Siellä heidän oli määrä myöhemmin ryhtyä aikaa vaativiin toimintoihin, joiden lopputuloksena Orvontoniin ilmaantuisi uusi fyysinen luomus.

875.000.000.000 vuotta sitten pantiin asianmukaisesti alulle suunnaton Andronoverin tähtisumu numero 876.926. Tarvittiin vain vahvuudenorganisoidin ja yhteysesikunnan läsnäolo sen energiapyörteen alkuunsaattamiseksi, josta lopulta kasvoi tämä valtava avaruuden sykloni. Tällaiset tähtisumupyörteet alkuun saatettuaan elävät vahvuudenorganisoidit yksinkertaisesti poistuvat

events as occurring in even periods of thousands, millions, and billions of years.

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57.1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57.1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57.1.3 (651.5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57.1.4 (651.6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57.1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57.1.6 (652.2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that

suorassa kulmassa keskuksensa ympäri pyörivän kiekon tasosta, ja siitä hetkestä lähtien energian luontaiset ominaisuudet takaavat tällaisen uuden fyysisen järjestelmän edistyvän ja järjestyneesti sujuvan kehityksen.

Suunnilleen tässä vaiheessa kertomus siirtyy tarkastelemaan superuniversumin persoonallisuuksien toimintaa. Todellisuudessa tarinan varsinainen alku sijoittuu juuri tähän kohtaan — melko täsmälleen siihen ajankohtaan, jolloin Paratiisin vahvuudenorganisoijat ovat poistumassa saatuaan valmiiksi avaruus-energiaaliset olosuhteet Orvontonin superuniversumin voimanohjaajien ja fyysisten valvojen ryhtyä toimenpiteisiin.

2. ENSIMMÄINEN TÄHTISUMUVAIHE

Kaikki evolutionaariset aineelliset luomistulokset syntyvät kiekonmuotoisista ja kaasumaisista tähtisumuista, ja kaikki tällaiset ensiasteiset tähtisumut ovat kaasumaisen olemassaolonsa koko varhaisvaiheen ajan kiekkomaisia. Vanhetessaan niistä tulee tavallisesti kierteisiä, ja niiden auringonmuodostustoiminnan päätyttyä ne päätyvät tähtiparviksi tai suunnattoman suuriksi auringoiksi, joita ympäröi vaihteleva määrä planeettoja, satelliitteja ja pienempiä ainekokonaisuuksia; näin ne muistuttavat monin tavoin teidän pienen pientä aurinkokuntaanne.

800.000.000.000 vuotta sitten Andronoverin luomus oli jo hyvinkin vakiintunut erääksi Orvontonin suurenmoisista ensiasteisista tähtisumuista. Kun lähiuniversumien astronomit tarkastelivat tätä avaruuden ilmiötä, he eivät nähneet siinä paljonkaan sellaista, mikä olisi kiinnittänyt heidän huomiotaan. Naapuriluomuksissa tehdyt gravitaatioarviointit osoittivat Andronoverin alueilla olevan käynnissä avaruuden aineellistumista, mutta siinä kaikki.

700.000.000.000 vuotta sitten Andronoverin järjestelmä oli saavuttamassa jättiläismäiset mittasuhteet, ja yhdeksään ympärillä olevaan materiaaliseen luomukseen lähetettiin lisää fyysisiä valvojia antamaan tukea ja tarjoamaan yhteistyötä tämän uuden, varsin nopeasti kehittyvän, aineellisen järjestelmän voimakkeuksille. Tuona kaukaisena ajankohtana kaikki sittemmin ilmaantuville luomuksille perinnöksi jätetty materiaali jäi tämän jättiläismäisen avaruuspyörteen rajojen sisäpuolelle. Se jatkoi koko ajan pyörimistään, ja saavutettuaan maksimaalisen läpimittansa se alkoi pyöriä yhä nopeammin sen tiivistymisen ja kokoonpuristumisen samalla jatkuessa.

600.000.000.000 vuotta sitten Andronoverissa saavutettiin energian liikkeellepanovaiheen

time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652:3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652:4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

57:2.2 (652:5) 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652:6) 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652:7) 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was

lakipiste. Tähtisumu oli saavuttanut maksimaalisen massansa. Tällöin se oli jättiläiskokoinen, kiekkomainen kaasupilvi, muodoltaan jokseenkin pyörähdysellipsoidin kaltainen. Kyseessä oli eriytyvän massamuodostuksen ja vaihtelevan pyörähdysnopeuden varhaisvaihe. Gravitaatio ja muut vaikuttavat voimat olivat aloittamassa työnsä avaruuden kaasujen muuntamiseksi järjestyneeksi aineeksi.

3. TOINEN TÄHTISUMUVAIHE

Valtaisa tähtisumu alkoi nyt asteittain muuntua kierteiseksi ja tulla selvästi jopa etäisten universumien astronomien nähtäville. Tällainen on useimpien tähtisumujen luonnonmukainen historia. Ennen kuin nämä avaruuden toisasteiset tähtisumut alkavat singota itsestään aurinkoja ja ryhtyvät rakentamaan universumia, ne havaitaan tavallisesti spiraali-ilmiönä.

Tehdessään havaintoja tästä Andronoverin tähtisumun muodonmuutoksesta tuona kaukaisena aikakautena lähistöllä olevat tähtientutkijat näkivät täsmälleen saman, minkä kahdennenkymmenennen vuosisadan astronomit näkevät suunnatessaan kaukoputkensa avaruuteen ja tarkastellessaan nykyisiä läheisen ulkoavaruuden kierteissumuja.

Jotakuinkin siihen aikaan, jolloin maksimaalinen massan määrä saavutettiin, kaasumaisen sisällön gravitaatiokontrolli alkoi heiketä, ja seurasi kaasun pakenemisvaihe kaasun virratessa eteenpäin kahtena jättiläiskokoisena ja erillisenä haarakkeena, jotka saivat alkunsa emämassan vastakkaisilta puolilta. Tämän suunnattoman suuren keskusytimen nopeat pyörähdykset antoivat pian kumpaisellekin ulkonevalle kaasuvirralle spiraalimaisen ulkonäön. Näiden ulkonevien haarakkeiden joidenkin alueiden jäähtyminen ja sitä seurannut tiivistyminen aiheuttivat lopuksi niiden epätasaisen ulkonäön. Nämä tiheimmät alueet olivat valtaisia fyysisen aineen järjestelmiä ja alajärjestelmiä, jotka pyörivät avaruuden halki keskellä tähtisumun kaasupilveä samalla turvallisesti emäpyörteen vetovoiman piirissä pysyen.

Mutta tähtisumu oli alkanut painua kokoon, ja pyörimisnopeuden kasvu vähensi gravitaation otetta edelleen. Ennen pitkää ulommat alueet alkoivat tosiasiaassa irrota tähtisumun ytimen välittömästä otteesta. Ne kulkeutuivat ulos avaruuteen epäsäännöllisille kiertoradoille palaten sitten takaisin ytimen lähistölle saadakseen siten kiertoratansa täyteen, ja niin edelleen. Mutta tämä oli tähtisumun kehityksessä vain ohimenevä vaihe. Kohta sinkoaishi alati kiihtyvä pyörimisvauhti avaruuteen suunnattoman suuria aurinkoja

attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena*.

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on

itsenäisille kiertoradoille.

Ja juuri näin Andronoverissa monia aikakausia sitten tapahtui. Energiapyörre kasvoi kasvamistaan, kunnes se saavutti suurimman mahdollisen laajuutensa, ja kun kokoonpääntäminen sitten alkoi, se pyöri aina vain nopeammin, kunnes lopuksi saavutettiin kriittinen keskipakoisvaihe, ja alkoi suuri hajaantuminen.

500.000.000.000 vuotta sitten syntyi Andronoverin ensimmäinen aurinko. Tämä liekehtivä harhailija tempautui irti emonsa vetovoiman otteesta ja syöksyi avaruuteen elääkseen omaa elämäänsä luodun kosmoksen piirissä. Sen kiertorata määräytyi sen noudattaman pakotien mukaan. Tällaisista nuorista auringoista tulee pian pallonmuotoisia, ja ne aloittavat pitkän ja vaiheikkaan elämänkaarensa avaruuden tähtinä. Ellei tähtisumujen viimeisen vaiheen ytimiä oteta lukuun, Orvontonin aurinkojen valtaenemistön syntymä on ollut vastaavankaltainen. Nämä pakenevat auringot käyvät läpi vaihtelevia kehityksen ja sittemmin seuraavan universumipalvelun vaiheita.

400.000.000.000 vuotta sitten Andronoverin tähtisumussa alkoi takaisintempautumisvaihe. Monet emäytimen lähistöllä olleet ja pienemmät auringot tempautuivat takaisin siksi, että ydin asteittain laajeni ja lisääntyvästi tiivistyi. Hyvin pian alkoi tähtisumun tiivistymisen päätös vaihe, jakso, joka aina edeltää näiden energian ja aineen valtavien avaruuskeskittymien lopullista hajaantumista.

Tuskin oli miljoona vuotta kulunut tästä aikakaudesta, kun Nebadonin Mikael, yksi Paratiisin Luoja-Pojista, valitsi tämän hajaantuvan tähtisumun universumin rakentamisen merkeissä suorittamansa oman löytöretkensä tapahtumapaikaksi. Lähes välittömästi aloitettiin Salvingtonin arkkitehtonisten maailmojen ja sadan planeetoista muodostuvan konstellaatiopäämajaryhmän rakennustyöt. Näiden varta vasten luotujen maailmasikermien valmistaminen kesti lähes miljoona vuotta. Paikallisjärjestelmien päämajaplaneettoja rakennettiin ajanjakso, joka alkoi äsken mainittuna ajankohtana ja jatkui aikaan noin viisimiljardia vuotta sitten.

300.000.000.000 vuotta sitten Andronoverin aurinkojen kiertoradat olivat jo varsin vakiintuneita, ja tähtisumujärjestelmä koki väliaikaisen, verrattain vakaan fyysisen tasapainovaiheen. Osapuilleen tähän aikaan Mikaelin esikunta saapui Salvingtoniin, ja Uversassa sijaitseva Orvontonin hallitus tunnusti Nebadonin paikallisuniversumin fyysisen olemassaolon.

200.000.000.000 vuotta sitten kokoonpuristuminen ja tiivistyminen Andronoverin keskurykelmässä eli ydinmassassa eteni

independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of evolution and subsequent universe service.

57:3.7 (653.7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

57:3.9 (654.2) 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

57:3.10 (654.3) 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover

edelleen, kehittään suunnattomat määrät lämpöä. Verrattain tyhjää tilaa esiintyi jopa keskustassa sijainneen emäaurinkopyörteen lähellä olevilla alueilla. Ulommat alueet olivat käymässä vakaammiksi ja paremmin organisoituneiksi. Jotkin vastasyntyneitä aurinkoja kiertävät planeetat olivat jäähtyneet kylmiksi soveltuakseen elämän juurruttamiseen. Nebadonin vanhimmat asutut planeetat ovat peräisin näiltä ajoilta.

Nyt alkaa Nebadonin valmiiksi saatettu universumimekanismi toimia ensimmäistä kertaa, ja Uversassa rekisteröidään Mikaelin luomus universumiksi, jossa esiintyy asutusta ja asteittain etenevää kuolevaisten ylösnousemusta.

100.000.000.000 vuotta sitten saavutettiin tähtisumun tiivistymisjännitteen lakipiste ja tavoitettiin lämpöjännitteen maksimitila. Toisinaan tämä gravitaation ja kuumuuden kilpatilanteen kriittinen vaihe jatkuu aikakaudet aikakausien perään, mutta lämpö saa ennemmin tai myöhemmin ylliotteen gravitaatiosta, ja näyttävä auringoiksihajoamisen ajanjakso alkaa. Ja tämä merkitsee avaruuden tähtisumun elämänkaaren toisen vaiheen päättymistä.

4. KOLMAS JA NELJÄS VAIHE

Tähtisumun ensimmäinen vaihe on kiekkomainen; toinen vaihe on kierteinen; kolmas vaihe on ensimmäisen auringoiksihajoamisen vaihe, kun taas neljäs vaihe käsittää auringoiksihajoamisen toisen ja viimeisen vaiheen, jonka myötä emäydin päättyy joko pallonmuotoiseksi tähtiparveksi tai sitten yksittäiseksi auringoksi, joka toimii viimeiseksi jääneen aurinkokunnan keskuksena.

75.000.000.000 vuotta sitten tämä tähtisumu oli saavuttanut aurinkoperhevaiheensa lakipisteen. Käsillä oli aika, jolloin aurinkojen ensimmäinen irrottautumisvaihe oli kiihkeimmillään. Enin osa näistä auringoista on sittemmin hankkinut itselleen laajan planeetoista, kiertotähdistä, pimeistä saarekkeista, komeetoista, meteoreista ja kosmisista pölypilvistä koostuvan järjestelmän.

50.000.000.000 vuotta sitten päättyi tämä ensimmäinen auringoiksihajaantumisen jakso. Tähtisumu oli nopeasti lähestymässä olemassaolonsa kolmannen syklin loppua, vaiheen, jonka kuluessa siitä sai alkunsa 876.926 aurinkokuntaa.

25.000.000.000 vuotta sitten päättyi tähtisumun elämän kolmas sykli, ja se toi muassaan tästä tähtisumuvanhemmasta peräisin olevien, kaukaisuuksiin ulottuvien tähtijärjestelmien organisoitumisen ja suhteellisen vakiintumisen. Fyysisen kutistumisen ja lisääntyvän lämmöntuotannon prosessi jatkui kuitenkin jäljelle

central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

57:3.12 (654.5) 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

57:4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the

jääneen tähtisumun keskusmassassa.

10.000.000.000 vuotta sitten alkoi Andronoverin neljäs sykli. Ytimenä olevan massan suurin mahdollinen lämpötila oli saavutettu, tiivistymisen kriittinen piste läheni. Alkuperäinen emäydin kouristeli oman sisäisen lämpönsä tiivistymisjännitteen sekä irtautuneista aurinkokunnista koostuvan, ympäröivän parven lisääntyvän gravitaation vuoksivetovoiman yhteispaineessa. Ne ytimen purkautumiset, jotka panisivat alulle tähtisumun toisen aurinkosyklin, olivat käsillä. Tähtisumun olemassaolon neljäs jakso oli alkamaisillaan.

8.000.000.000 vuotta sitten alkoi päätös vaiheen muodostanut hirvittävä purkautuminen. Vain uloimmat aurinkokunnat ovat turvassa tällaisen kosmisen mullistuksen aikana. Ja tämä oli tähtisumun lopun alku. Tämä lopullinen aurinkojen ulossyöksyvaihe kesti lähes kaksimiljardia vuotta.

7.000.000.000 vuotta sitten Andronoverin lopullinen hajaantuminen oli suurimmillaan. Kysymyksessä oli aika, jolloin viimeiset suuremmat auringot syntyivät, ja aika, joka oli paikallisten fyysisten häiriötilojen taitekohta.

6.000.000.000 vuotta sitten päättyi lopullinen hajaantuminen, ja tuolloin syntyi teidän Aurinkonne. Se on lopusta lukien Andronoverin toisen aurinkoperheen viideskymmeneskuudes. Tämä kaiken päättänyt tähtisumun ytimen purkautuminen synnytti 136.702 aurinkoa, joista useimmat ovat yksinäisiä taivaankappaleita. Andronoverin tähtisumusta alkunsa saaneiden aurinkojen ja aurinkokuntien kokonaismäärä oli 1.013.628. Aurinkokuntanne Auringon numero on 1.013.572.

Ja nyt Andronoverin suurenmoista tähtisumua ei enää ole, mutta se elää edelleen niissä monissa auringoissa ja niiden planeettaperheissä, jotka saivat alkunsa tästä avaruuden äitipilvestä. Tämän suurenmoisen tähtisumun ytimen viimeinen jäännös palaa yhä punertavalla hehkulla ja antaa edelleen kohtalaista valoa ja lämpöä jäljelle jääneelle sadankuudenkymmenenviiden maailman planeettaperheelleen, joka nyt kiertää tätä kahden mahtavan valonmonarkkisukupolven kunnianarvoisaa äitiä.

5. MONMATIAN — URANTIAN AURINKOKUNNAN — SYNTY

5.000.000.000 vuotta sitten Aurinkonne oli verrattain eristynyt liekehtivä taivaankappale, joka oli kerännyt itseensä valtaosan lähellä kiertäneestä avaruuden aineesta, niistä jäännöksistä, jotka

nebular remnant.

57:4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two billion years.

57:4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

57:4.8 (655.4) 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

57:5.1 (655.6) 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval

olivat peräisin sen omaan syntyyn liittyneestä äskettäisestä mullistuksesta.

Nykyisessä tilassaan Aurinkonne on saavuttanut suhteellisen vakauden, mutta sen yhdentoista ja puolen vuoden auringonpilkkujaaksot paljastavat, että nuoruudessaan se oli muuttuva tähti. Jatkuva kokoonpainuminen ja sen seurauksena tapahtunut vähittäinen lämpötilan nousu aiheuttivat aurinkokunnan varhaisaikoina sen pinnalla suunnattomia kouristuksia. Nämä jättiläiskokoiset aaltoilut tarvitsivat kolme ja puoli päivää käydäkseen läpi yhden valovoiman vaihteluna näkyneen syklin. Tämä häilyväinen tila, tämä jaksottainen syke, teki Aurinkonne erittäin herkäksi tietyille ulkopuolisille vaikutuksille, jotka se tulisi piakkoin kokemaan.

Näin oli paikallisen avaruuden näyttämö valmiina Monmatian ainutlaatuiselle synnylle. Monmatia on oman Aurinkonne planeettaperheen, sen aurinkokunnan nimi, johon maailmanne kuuluu. Orvontonin planeettajärjestelmistä vajaalla yhdellä prosentilla on samanlainen alkuperä.

4.500.000.000 vuotta sitten alkoi suunnattoman suuri Angonan aurinkokunta lähestyä tämän yksinäisen Auringon naapurustoa. Tämän suuren järjestelmän keskuksena oli pimeä avaruuden jättiläinen. Se oli kiinteä, vahvasti varautunut, ja sillä oli tavattoman vahva gravitaatiovoima.

Angonan tullessa yhä lähemmäs Aurinkoa ja Auringon sykähdysvaiheiden ollessa suurimmillaan avaruuteen sinkoutui kaasumaisen aineen virtoja valtaisina aurinkokielekkeinä. Aluksi nämä liekehtivät kaasukielekkeet syöksivät poikkeuksetta takaisin Aurinkoon, mutta kun Angona tuli aina vain lähemmäksi, jättiläismäisen vierailijan gravitaatiovoima kävi niin suureksi, että nuo kaasukielekkeet joissakin kohdin katkeilivat. Vaikka tyviosat putosivat takaisin Aurinkoon, ulommat osat irtautuivat muodostuen itsenäisiksi aineskappaleiksi, aurinkometeoreiksi, jotka alkoivat heti kiertää Aurinkoa kukin omalla elliptisellä radallaan.

Angonan järjestelmän lipuessa yhä lähemmäksi auringonpurskahdukset kävivät yhä laajemmiksi; yhä enemmän ainetta tempautui Auringosta muodostuakseen itsenäisiksi, kiertäviksi kappaleiksi ympäröivään avaruuteen. Tilanne jatkui tällaisena noin viidensadantuhannen vuoden ajan, kunnes Angona tuli lähimmäksi Aurinkoa. Tällöin Aurinkoa erään sen sisäisen kouristusjakson yhteydessä kohtasi osittainen hajoaminen; Auringon vastakkaisilta puolilta syöksähti samanaikaisesti ulos suunnattomia ainemääriä. Angonan puolelta tempautui ulospäin valtava aurinkokaasujen patsas, joka suippeni melkoisesti kummastakin päästään ja oli keskeltä hyvinkin pullistunut. Tämä irrottautui pysyvästi

which attended its own birth.

57:5.2 (655.7) Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

57:5.3 (655.8) Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

57:5.4 (655.9) 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

57:5.5 (656.1) As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

57:5.6 (656.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

Auringon välittömästä gravitaatio-otteesta.

Tämä Auringosta tällä tavoin erottautunut suuri aurinkokaasujen patsas kehittyi myöhemmin aurinkokunnan kahdeksitoista planeetaksi. Jättiläismäisen aurinkokunnan esi-isänä toimineeseen äsken mainittuun purkaukseen Auringon vastakkaisella puolella vuorovesi-ilmiön kaltaisena reaktiona ja vastakaikuna syntynyt kaasupurkauma on sen jälkeen tiivistynyt aurinkokunnan meteoreiksi ja avaruuspölyksi, vaikka Auringon gravitaatio Angonan järjestelmän loitottua kaukaiseen avaruuteen sittemmin erittäin paljon tästä aineesta sieppasikin takaisin.

Vaikka Angonan onnistui tempaista irti myöhemmin aurinkokunnan planeetoiksi kehittyneen aineksen ja sen valtavan materiaalmäärän, joka nyt kiertää Aurinkoa asteroideina ja meteoreina, se ei itse kuitenkaan saanut mukaansa mitään tästä Auringon materiasta. Auringon läheisyyteen saapunut järjestelmä ei tullut aivan niin lähelle, että se olisi kyennyt viemään muassaan mitään Auringon substanssista, mutta se pyörähti kuitenkin tarpeeksi läheltä vetäistäkseen väliin jäävään avaruuteen koko sen aineksen, josta nykyinen aurinkokunta koostuu.

Jäähtyvistä ja tiivistyvistä ytimistä sen jättiläismäisen, gravitaation aiheuttaman pullistuman vähemmän massiivisissa ja suippeneissa päissä, jonka Angona oli onnistunut irrottamaan Auringosta, muodostuivat pian pienoiskoossa viisi sisempää ja viisi ulompaa planeettaa, kun taas Saturnus ja Jupiter muodostuivat massiivisemmista ja pullistuneemmista keskiosista. Jupiterin ja Saturnuksen vahva vetovoima sieppasi jo varhaisessa vaiheessa enimmänsä osan Angonasta anastetusta aineesta, kuten näiden planeettojen joidenkin satelliittien vastapäiväinen liike todistaa.

Jupiter ja Saturnus, jotka ovat peräisin ylikuumenneista aurinkokaasuista koostuneen suunnattoman kaasupatsaan keskuksesta, sisälsivät niin paljon tavattoman kuumaa aurinkoainesta, että ne loistivat kirkasta valoa ja säteilivät valtavat määrät lämpöä. Erillisiksi avaruuden kappaleiksi muodostumisensa jälkeen ne olivat lyhyen ajanjakson ajan todellisuudessa toissijaisia aurinkoja. Nämä aurinkokunnan kaksi suurinta planeettaa ovat tähän päivään saakka säilyneet suurimmaksi osaksi kaasumaisina, eivätkä ne siis vieläkään ole jäähtyneet siinä määrin, että ne olisivat kokonaan tiivistyneet tai kiinteytyneet.

Kaasun kokoonpuristumisen tuloksena syntyneiden kymmenen muun planeetan ytimet saavuttivat pian kiinteytymisvaiheen ja alkoivat näin vetää puoleensa kasvavia määriä lähiavaruudessa kiertevää meteoriainesta.

57:5.7 (656.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:5.8 (656.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:5.9 (656.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:5.10 (656.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses

Aurinkokunnan maailmoilla oli näin ollen kaksinainen alkuperä: kaasun tiivistymisestä syntynyt ydin, joka suunnattomien meteorimäärien sieppaamisen kautta myöhemmin kasvoi. Itse asiassa ne sieppaavat meteoreja edelleenkin, mutta huomattavasti vähemmässä määrin.

Planeetat eivät kierrä Aurinkoa emäaurinkonsa päiväntasaajan tasossa, kuten tapahtuisi, jos ne olisivat sinkoutuneet radoilleen Auringon pyörimisliikkeestä. Ne kulkevat paremminkin Angonan aiheuttaman aurinkopurkauman tasossa. Tämä purkauma oli huomattavan jyrkässä kulmassa Auringon päiväntasaajan tasoon nähden.

Vaikka Angona ei kyennytäkään sieppaamaan mukaansa mitään Auringon massasta, Aurinkonne onnistui kuitenkin lisäämään muodonmuutokselliseen planeettaperheeseensä jotakin läheisyyteen tunkeutuneessa järjestelmässä kiertäneestä avaruusaineksesta. Angonan gravitaatiokentän voiman johdosta sen kiertotähdistö noudatti kiertoratoja, jotka olivat melko etäällä pimeästä jättiläisestä; ja pian aurinkokunnan muodostaneen massan purkautumisen jälkeen ja aikana, jolloin Angona vielä oli Auringon naapurustossa, Angonan järjestelmän kolme suurehkoa planeettaa kiertyi niin lähelle aurinkokunnan esivaihetta, että sen vetovoima, jota vielä Auringon oma vetovoima vahvisti, riitti järkyttämään Angonan gravitaatiopiirin tasapainon ja irrottamaan siitä pysyväisesti nämä kolme taivaan vaeltajan sivukiertoista.

Kaikella Auringosta peräisin olevalla aurinkokunnan aineksella oli alun perin yhtenäinen kiertoradan suunta, ja ilman näiden kolmen vieraan avaruuskappaleen tunkeutumista olisi kaikella aurinkokunnan aineksella yhä sama kiertoradan liikesuunta. Mutta tässä tilanteessa Angonan kolmen sivukiertoalaisen vaikutuksesta tunkeutui kehkeytymässä olleeseen aurinkokuntaan uusia ja vieraita kiertovoimia, ja tämän tuloksena oli vastakkaisen liikesuunnan ilmaantuminen. Vastakkainen liikesuunta missä tahansa astronomisessa järjestelmässä on aina satunnaista, ja se ilmaantuu aina vieraiden avaruuskappaleiden törmäysvaikutuksesta. Tällaiset yhteentörmäykset eivät välttämättä aina tuota vastakkaista liikesuuntaa, mutta mitään vastakkaista liikesuuntaa ei koskaan ilmene muualla kuin järjestelmissä, jotka sisältävät eri alkuperää olevia massoja.

6. AURINKOKUNTAVAIHE

Aurinkokunnan syntymän jälkeen seurasi auringonpurkausten vähenemisvaihe. Asteittain

of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET-FORMING ERA

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred

heikkenevällä voimalla Aurinko jatkoi seuraavat viisisataatuhatta vuotta yhä pienempien ainemäärien syöksemistä ympäröivään avaruuteen. Mutta tänä vakiintumattomien kiertoratojen varhaiskautena, jolloin Aurinkoa ympäröivät avaruuden kappaleet tulivat radallaan lähimmäksi Aurinkoa, emäaurinko kykeni sieppaamaan takaisin suuren osan tästä meteoriaineksesta.

Vuoksi-ilmiön aiheuttama kitka hidasti ensimmäiseksi Aurinkoa lähinnä olevien planeettojen pyörimisliikettä. Nämä gravitaatiovaikutukset edistivät osaltaan myös planeettojen kiertoradan vakiintumista, samalla kun ne vaikuttavat jarruttavasti planeettojen pyörimiseen akselinsa ympäri ja aiheuttavat planeetan pyörimisliikkeen jatkuvaa hidastumista, kunnes akselin ympäri tapahtuva pyöriminen loppuu, jolloin planeetan toinen pallonpuolisko jää ainaisesti kääntyneeksi Aurinkoon tai suurempaan kappaleeseen päin, niin kuin tätä havainnollistavat Merkurius-planeetta ja Kuu, joka kääntää aina saman puolen Urantiaa kohti.

Kun Kuun ja Maan vuoksivoiman aiheuttama kitka yhtäläistyy, Maa kääntää aina saman pallonpuoliskonsa Kuuta kohti, ja päivä ja kuukausi merkitsevät samaa — noin neljäkymmenen seitsemän päivän pituista jaksoa. Kun tällainen kiertoratojen vakaus on saavutettu, vuoksi-ilmiön kitka alkaa vaikuttaa päinvastaisesti: se ei enää aja Kuuta kauemmaksi Maasta, vaan vetää satelliittia asteittain planeettaa kohti. Ja sitten, sinä kaukaisen tulevaisuuden hetkenä, jolloin Kuu tulee noin seitsemäntoistatuhannen seitsemänsadan kilometrin päähän Maasta, Maan gravitaatiovaikutus saa aikaan Kuun hajoamisen. Ja tämä vuoksi-gravitaatoräjähdyks repii Kuun pieniksi pirstaleiksi, jotka saattavat kerääntyä maailman ympärille Saturnuksen renkaita muistuttaviksi ainesrenkaiksi, tai jotka saattavat meteoreiden muodossa joutua vähitellen maan pinnalle.

Jos avaruuden kappaleet ovat kooltaan ja tiheydeltään yhtäläiset, saattaa sattua yhteentörmäyksiä. Mutta jos kaksi yhtä tiheää avaruuden kappaletta ovat kooltaan verraten epäyhtenäiset, ja jos pienempi vähä vähältä lähestyy suurempaa, seuraa pienemmän kappaleen hajoaminen, kun sen kiertoradan säteestä tulee lyhyempi kuin kaksi ja puoli kertaa suuremman kappaleen säde. Avaruuden jättäiläisten väliset törmäykset ovat tuiki harvinaisia, mutta nämä gravitaatio-vuoksi-ilmiön aiheuttamat pienempien taivaankappaleiden räjähdykset ovat koolallaan yleisiä.

Tähtenlennot esiintyvät parvittain, sillä ne ovat suurehkojen aineskappaleiden jäännöksiä, jotka kappaleet läheisten ja vielä suurempien taivaankappaleiden gravitaatio-vuoksivoima on

thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies.

hajottanut. Saturnuksen renkaat ovat hajonneen satelliitin osasia. Yksi Jupiterin kuista on nyt tulossa vaarallisen lähelle sitä kriittistä vyöhykettä, jossa se vuoksi-voiman johdosta hajoaa, ja muutaman miljoonan vuoden kuluessa sille käy niin, että se törmää planeettaan, tai sitä kohtaa gravitaatio-vuoksi-voiman aiheuttama hajoaminen. Aurinkokunnan viides planeetta kulki kauan, kauan sitten epäsäännöllistä kiertorataa ja tuli aika ajoin yhä lähemmäksi Jupiteria, kunnes se joutui gravitaatio-vuoksi-ilmiön aiheuttaman hajoamisen kriittiseen vyöhykkeeseen, pirstoutui lyhyessä ajassa ja muovautui nykyiseksi asteroidien parveksi.

4.000.000.000 vuotta sitten Jupiterin ja Saturnuksen järjestelmät järjestyivät suunnilleen sellaisiksi, jollaisina ne ovat nykyään havaittavissa, ellei oteta huomioon niiden kuita, joiden koko useiden vuosimiljardien ajan kasvamistaan kasvoi. Aurinkokunnan kaikki planeetat ja satelliitit kasvavat jatkuvan meteorien sieppaamisen johdosta tosiasiaassa edelleen.

3.500.000.000 vuotta sitten kymmenen muun planeetan tiivistymällä syntyneet ytimet olivat jo pitkälle muotoutuneita, ja useimpien kuiden keskusydin oli koskematon, vaikka jotkin pienemmistä satelliiteista myöhemmin yhdistyivätkin muodostaen nykyisin nähtävät suuremmat kuut. Tämä aikakausi on katsottavissa planeettojen kokoonkasautumisen aikakaudeksi.

3.000.000.000 vuotta sitten aurinkokunta toimi paljolti samalla tavoin kuin se toimii tänään. Sen jäsenet kasvoivat yhä kooltaan, koska avaruuden meteoreja virtasi tuhlailevin määrin jatkuvasti planeetoille ja niiden satelliiteille.

Suunnilleen tähän aikaan aurinkokuntanne merkittiin Nebadonin fyysiseen rekisteriin, ja se sai nimekseen Monmatia.

2.500.000.000 vuotta sitten planeettojen koko oli kasvanut tavattomasti. Urantia oli jo oivallisesti kehittynyt sfääri, jonka massa oli noin kymmenesosa nykyisestä ja joka kasvoi saamansa meteoriaineksen ansiosta edelleenkin nopeasti.

Koko tämä valtava toiminta kuuluu aivan normaalina osana Urantian kaltaisen evolutionaarisen maailman muotoutumiseen, ja siinä syntyvät ne astronomiset esivaiheet, joiden kautta näyttämöä valmistellaan kyseisten avaruuden maailmojen fyysisen evoluution alkamiseen, ja se puolestaan on valmistelua ajallisen elollisuuden muodossa tapahtuvalle uskaliaalle yritykselle.

Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:6.6 (658.3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:6.7 (658.4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

57:6.8 (658.5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:6.10 (658.7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. METEORIAJANJAKSOPLANEETAN

ALKUVAIHEEN ILMAKEHÄ

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC

AGE

THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

Kaikkina näinä varhaisina aikoina aurinkokunnan avaruusalueilla parveili pieniä hajoavia ja tiivistyviä kappaleita, ja koska maapallolta puuttui tunkeutuvat kappaleet polttava, suojeleva ilmakehä, tällaiset avaruuden kappaleet rysähtivät suoraan Urantian pinnalle. Nämä taukoamattomat iskut pitivät planeetan kamaran enemmän tai vähemmän kuumentuneena, ja tämä, yhdessä sfäärin koon kasvusta johtuneen gravitaation vaikutuksen lisääntymisen kanssa, alkoi käynnistää niitä vaikuttavia voimia, jotka vähitellen panivat raskaammat alkuaineet, kuten raudan, asettumaan yhä lähemmäksi planeetan keskustaa.

2.000.000.000 vuotta sitten Maa alkoi käydä ratkaisevasti kookkaammaksi kuin Kuu. Planeetta oli toki aina ollut satelliittiaan suurempi, mutta kokoeroa ei ollut kovinkaan paljon, ennen kuin osapuilleen näihin aikoihin, jolloin Maa sieppasi suunnattomia avaruuden kappaleita. Urantia oli tuolloin kooltaan noin viidenneksen nykyisestään, ja se oli kasvanut kyllin suureksi pidätelläkseen sen primitiivisen ilmakehän, joka oli alkanut kehkeytyä kuumen sisustan ja jäähtyvän kuorikerroksen välillä käydyn alkuaineiden sisäisen kamppailun tuloksena.

Kiistattomasti vulkaaniseksi määriteltävä toiminta on peräisin näiltä ajoilta. Maan sisuksen lämpötila nousi jatkuvasti, kun meteorien avaruudesta tuomat radioaktiiviset tai raskaammat alkuaineet hautautuivat yhä syvemmälle. Näiden radioaktiivisten alkuaineiden tutkimus tulee paljastamaan, että Urantian pinta on yli miljardin vuoden ikäinen. Radiumkello on luotettavin ajannäyttäjänne tehdessänne tieteellisiä arvioita planeetan iästä, mutta kaikki tällaiset arviot ovat liian lyhyitä siksi, että kaikki tarkasteltavaksenne tulevat radioaktiiviset materiaalit ovat peräisin maan pinnalta ja edustavat sen vuoksi Urantian verrattain äskettäistä tällaisten alkuaineiden saamaa.

1.500.000.000 vuotta sitten Maa oli kooltaan kaksi kolmasosaa nykyisestä, kun taas Kuun massa oli jo lähes nykyisensä. Maan nopea kasvu Kuuta kookkaammaksi mahdollisti sen, että Maa alkoi hitaasti anastaa sitä vähäistä ilmakehää, joka sen satelliitilla alkuaan oli.

Vulkaaninen toiminta on nyt voimakkaimmillaan. Maa on kokonaisuudessaan todellinen tulipätsi. Sen pintakerros muistuttaa aiempaa sulaa tilaansa, ennen kuin raskaammat metallit painuivat keskustaa kohti. Meneillään on vulkaaninen aikakausi. Verrannollisesti muita kevyemmästä graniitista pääosin koostuva kuorikerros on siitä huolimatta vähin erin muodostumassa. Planeetasta on vähitellen

57.7.1 (658.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of the planet.

57.7.2 (659.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57.7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

57.7.4 (659.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

57.7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

muodostumassa näyttämö, joka kykenee jonakin päivänä ylläpitämään elämää.

Alkeellinen planetaarinen ilmakehä on hitaasti kehittymässä. Tässä vaiheessa se koostuu vähäisestä määrästä vesihöyryä, hiilimonoksidista, hiilidioksidista sekä vetykloridista, mutta sitoutumatonta typpeä tai vapaata happea on vain vähän tai ei ollenkaan. Vulkaanista aikakautta elävän maailman ilmakehä on eriskummallinen nähtävyys. Lueteltujen kaasujen lisäksi sitä kuormittivat raskaasti lukuisat vulkaaniset kaasut, ja sitä mukaa kuin ilmavyö vanhenee, siihen sekoittuu palamistuotteita planeetan pintaa taukoamatta pommittavista, rankkoina jatkuvista meteorikuuroista. Tällainen meteorien palaminen kuluttaa ilmakehän hapen miltei kokonaan, ja meteoripommitusten määrä on yhä suunnaton.

Ilmakehä kävi ennen pitkää vakaammaksi ja jäähtyi siinä määrin, että sateen tiivistyminen planeetan kuumalle, kallioiselle pinnalle pääsi alkuun. Tuhansien vuosien ajan Urantia oli kääriytyneenä valtavaan yhtenäiseen höyryvaippaan. Eikä aurinko näinä aikakausina milloinkaan paistanut maan kamaralle.

Suuri osa ilmakehän sisältämästä hiilestä sitoutui, ja siitä muodostui karbonaatteja eri metalleista, joita planeetan pintakerroksissa oli runsain määrin. Alkuaikojen rehevä kasvikunta kulutti myöhemmin paljon suuremmat määrät näitä hiilikaasuja.

Vielä myöhempinäkin ajanjaksoina pitivät jatkuvat laavavirrat ja maahan putoavat meteorit ilman sisältämän hapen miltei täysin sitoutuneena. Kohta ilmaantuvan alkumeren varhaisissa laskeumissakaan ei ole lainkaan värillisiä kiviä eikä savikiviä. Eikä tämän valtameren ilmaantumisen jälkeenkään ilmakehässä ollut pitkään aikaan käytännöllisesti katsoen lainkaan vapaata happea; sitä alkoi esiintyä merkittävässä määrin vasta, kun merilevät ja muut kasvikunnan muodot sitä myöhemmin kehittivät.

Vulkaanisen ajanjakson primitiivinen planetaarinen ilmakehä ei tarjota juuri minkäänlaista suojaa meteoriparvien törmäysiskuja vastaan. Miljoonat ja taas miljoonat meteorit pystyvät läpäisemään tällaisen ilmakerroksen ja törmäämään kiinteinä kappaleina planeetan kamaraan. Mutta ajan kuluessa yhä harvemmat meteorit osoittautuvat riittävän suuriksi voittaakseen myöhempien aikakausien yhä happipitoisemmaksi käyvän ilmakehän alati vahvistuvan kitkasuojuksen.

57:7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

57:7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. MAANKUOREN

ASETTUMINENMAANJÄRISTYSTEN

8. CRUSTAL STABILIZATION

THE AGE OF EARTHQUAKES

AIKAKAUSIMAAILMAN VALTAMERI JA

ENSIMMÄINEN MANNER

1.000.000.000 vuotta sitten on aikamäärä, josta Urantian historia varsinaisesti alkaa. Planeetta oli saavuttanut suunnilleen nykyisen kokonsa. Ja jokseenkin tuohon aikaan se merkittiin Nebadonin fyysisiin rekistereihin ja sai nimensä — Urantia.

Ilmakehän olemassaolo samoin kuin taukoamaton kosteuden tiivistyminen helpottivat maankuoren jäähtymistä. Jo varhaisessa vaiheessa vulkaaninen toiminta tasapainotti sisäistä lämpöpainetta ja maankuoren kokoonvetäytymistä. Ja tulivuorten määrän nopeasti vähetessä alkoi esiintyä maanjäristyksiä, kun tämä maankuoren jäähtymis- ja mukautumisvaihe edistyi.

Urantian varsinainen geologinen historia alkaa siitä, kun maankuori jäähdyi niin paljon, että seurauksena oli ensimmäisen valtameren muodostuminen. Kerran alkuun päästyään vesihöyryn tiivistyminen jäähtyvälle pinnalle jatkui, kunnes se oli käytännöllisesti katsoen täysimääräistä. Tämän ajanjakson päättyessä valtameri oli jo maailmanlaajuinen. Keskimäärin yli puolentoista kilometrin syvyisenä se peitti alleen koko planeetan. Vuorovesi-ilmiöt vaikuttivat silloin koko lailla samoin kuin ne ovat havaittavissa nykyisinkin, mutta tämä alkumeri ei ollut suolainen. Se oli tosiasiallisesti koko maailman kattanut makeavesipeitto. Kloori oli tuolloin enimmältään erilaisiin metalleihin sitoutuneena, mutta sitä oli kyliksi, jotta se yhdessä vedyn kanssa teki tämän veden aavistuksen verran happamaksi.

Tämän kaukaisen aikakauden alkaessa Urantia on kuviteltava veden peittämäksi planeetaksi. Nykyisen Tyynenmeren pohjalle nousi myöhemmin syvemmältä tulevia ja sen vuoksi tiheämpiä laavavirtoja, ja tämä osa veden peittämää pintaa painui huomattavasti syvemmälle. Ensimmäinen mantereinen maamassa nousi maailman valtamerestä asteittain paksunevan maankuoren tasapainon palauttajana.

950.000.000 vuotta sitten Urantia näyttäytyi tarkkailijalle yhtenä suurena mantereena ja yhtenä laajana vesiulappana, joka on Tyyni valtameri. Tulivuoria esiintyy yhä laajalti ja maanjäristyksiä sattuu tiuhaan, ja ne ovat ankaria. Meteorit pommittavat edelleenkin Maata, mutta niiden esiintymistiheys ja koko ovat vähenemään päin. Ilmakehä on seestymässä, mutta hiilidioksidin määrä pysyy edelleen suurena. Maankuori on vähitellen asettumassa.

Suunnilleen tähän aikaan Urantia määrättiin planeetan hallintoa ajatellen Satanian

THE WORLD OCEAN AND THE FIRST

CONTINENT

57:8.1 (660.3) 1,000,000,000 years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:8.5 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for

järjestelmään ja merkittiin Norlatiadekin elämänrekisteriin. Siitä hetkestä alkaen on tämä pieni ja vähäpätöinen sfääri tunnustettu hallinnollisesti, sfääri, jonka kohtalona oli päätyä planeetaksi, jolla Mikael myöhemmin ryhtyisi kuolevaisen hahmossa tapahtuneeseen lahjoittautumishankkeeseen, planeetaksi, jolla hän olisi osallisena niissä kokemuksissa, joiden johdosta Urantia on sen jälkeen tullut paikallisesti tunnetuksi ”ristin maailmana”.

900.000.000 vuotta sitten Urantialle saapui ensimmäinen Satanian tiedustelupartio, joka oli lähetetty Jerusemista tutkimaan planeettaa ja laatimaan raportti sen soveltuvuudesta elollisuuskokeiluasemaksi. Tähän komissioon kuului kaksikymmentäneljä jäsentä. Heihin lukeutui Elämänkantajia, Lanonandek-Poikia, Melkisedekejä, serafeja ja taivaan elollisten olentojen muihin luokkiin kuuluvia jäseniä, jotka olivat tekemisissä planeettojen organisoinnin ja hallinnon varhaisvaiheiden kanssa.

Planeetan huolellisesti katsastettuaan tämä komissio palasi Jerusemiin ja esitti Järjestelmän Hallitsijalle myönteisen raportin, jossa se suositteli Urantian merkitsemistä elollisuuskokeilurekisteriin. Suosituksen mukaisesti maailmanne rekisteröitiin Jerusemissa desimaaliplaneetaksi, ja Elämänkantajille ilmoitettiin, että heille myönnettäisiin lupa ottaa käyttöön aineen mekaanisen, kemiallisen ja sähköisen liikkeellepanon uusia malleja, sitten kun he joskus myöhemmin saapuisivat Urantialle valtuuksin siirtää ja juurruttaa sinne elämä.

Kaksitoistajäseninen Jerusemin sekakomissio sai aikanaan valmiiksi planeetan haltuunottoon liittyvät järjestelyt, jotka Edentian seitsemänkymmenjäseninen planeettakomissio hyväksyi. Nämä Elämänkantajien neuvonantajakunnan laatimat suunnitelmat hyväksyttiin lopullisesti Salvingtonissa. Pian sen jälkeen esitettiin Nebadonin kaukoviestilähetysissä tiedotus, jonka mukaan Urantiasta tulisi näyttämö, jolla Elämänkantajat toteuttaisivat kuudennenkymmenennen kokeilunsa Sataniassa, kokeilun, jonka tarkoituksena olisi monipuolistaa ja parantaa Nebadonin elollisuuden rakennekaavojen Satanialle ominaisia tyypejä.

Pian sen jälkeen kun Urantia ensi kerran tehtiin universumin kaukotiedotuslähetysissä koko Nebadonille tunnetuksi, sille myönnettiin täysimääräinen universumistatus. Kohta tämän jälkeen se kirjattiin superuniversumin pien- ja suursektorin päämajaplaneettojen rekistereihin, ja ennen tämän aikakauden päättymistä Urantiasta oli tehty merkintä Uversassa pidettävään planetaarisen elollisuuden rekisteriin.

Koko tälle aikakaudelle olivat ominaisia toistuvat ja rajut myrskyt. Alkuaikojen maankuori oli

planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the “world of the cross.”

57:8.7 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life transplantation and implantation mandates.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface

jatkuvien muutosten alaisena. Pinnan jäähtyminen vuorotteli suunnattomien laavavirtausten kanssa. Maailman pinnalta ei ole mistään löydetävissä jälkeäkään tästä alkuperäisestä planeetan kamarasta. Kaikki on liian monta kertaa sekoittunut syvältä purkautuneisiin laavavirtoihin sekä alkuaikojen maailmanlaajuisen valtameren myöhempään laskeumiin.

Näiden muinaisten, merta edeltäneiden kallioiden muuntuneita jäännöksiä on maan pinnalta löydetävissä eniten Koillis-Kanadasta, Hudsoninlahden ympäristöstä. Tämä laaja graniittikohouma koostuu merta edeltäneiden kausien kivistä. Nämä kalliokerrostumat ovat kuumentuneet, taipuneet, vääntyneet, poimuttuneet ja kerran toisensa jälkeen käyneet läpi nämä vääristävät metamorfiset ilmiöt.

Kaikkina merellisinä aikakausina tämän muinaisen valtameren pohjalle laskeutui suunnattomia, fossiilittomia kivikerrostumia. (Kalkkikiveä voi muodostua kemiallisen saostumisen tuloksena; suinkaan kaikkea vanhempaa kalkkikiveä eivät ole tuottaneet merieliöstön laskeumat). Mistään näistä muinaisista kalliomuodostumista ei löydy todisteita elämästä; ne eivät sisällä laisinkaan fossiileja, elleivät myöhemmät vesiaikakausien laskeumat ole jonkin sattuman kautta sekoittuneet näiden elämää edeltävien, vanhempien kerrostumien kanssa.

Alkuaikojen maankuori oli perin epävakaa, mutta vuortenmuodostusta ei vielä esiintynyt. Muodostuessaan planeetta painui gravitaatiopaineen alaisena kokoon. Vuoret eivät ole kokoon puristuvan sfäärin jäähtyvän kuoren sortumisen tulosta, vaan ne ilmaantuvat myöhemmin sateen, gravitaation ja eroosion vaikutuksesta.

Tämän aikakauden mantereinen maamassa kasvoi kooltaan, kunnes se peitti miltei kymmenen prosenttia Maan pinnasta. Ankarat maanjäristykset alkoivat, vasta kun mantereinen maamassa kohosi hyvän matkaa veden yläpuolelle. Kerran alettaaan maanjäristysten esiintymistiheys- ja voimakkuus kasvoi aikakaudesta toiseen. Miljoonien ja taas miljoonien vuosien kuluessa maanjäristykset ovat vähentyneet, mutta niitä esiintyy Urantialla yhä keskimäärin viisitoista päivässä.

850.000.000 vuotta sitten alkoi ensimmäinen todellinen maankuoren asettumisen vaihe. Raskaammat metallit olivat enimmältään painuneet syvään lähelle maapallon keskustaa. Jäähtyvä maankuori ei enää vajonnut yhtä laajassa mitassa kuin oli tapahtunut aikaisempina aikakausina. Esiin työntyneen maan ja sitä raskaamman merenpohjan välille vakiintui parempi tasapaino. Maankuoren alaisen laavakerroksen

cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662.3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this

virtailu kävi lähes maailmanlaajuiseksi, ja tämä korvasi ja tasapainotti jäähtymisen, kutistumisen ja pinnan siirrostien aiheuttamat fluktuaatiot.

Tulivuorenpurkaukset ja maanjäristykset vähenivät jatkuvasti esiintymistiheydeltään ja ankaruudeltaan. Ilmakehä puhdistui vähitellen vulkaanisista kaasuista ja vesihöyryistä, mutta sen hiilidioksidipitoisuus oli yhä korkea.

Ilmassa ja maassa esiintyvät sähköiset häiriöt olivat niin ikään vähenemään päin. Laavavirrat olivat tuoneet pinnalle sellaisen alkuaineiden sekoituksen, joka monipuolisti maankuorta ja tarjosi planeetalle paremman eristyksen tiettyjä avaruuden energioita vastaan. Ja kaikki tämä helpotti suuresti Maan energian kontrollia ja sen virtaamisen säätelyä, kuten Maan magneettisten napojen toiminta paljastaa.

800.000.000 vuotta sitten alkoi ensimmäinen suuri maa-aikakausi, mantereen entistä laajemman kohoamisen ajanjakso.

Maan hydrosfääriin eli vesikehän tiivistyttyä ensin maailman valtamereksi ja sittemmin Tyyneksi valtamereksi tulisi mielessään nähdä, miten tämä jälkimmäinen vesiulappa peitti silloin yhdeksän kymmenesosaa maan pinnasta. Mereen putoavat meteorit kerääntyivät valtameren pohjalle, ja meteorit koostuvat yleisesti ottaen raskaista aineksista. Maalle putoavat meteorit hapettuivat suuresti, myöhemmin eroosio kulutti ne loppuun, minkä jälkeen ne huuhtoutuivat valtameren syvänteisiin. Näin merenpohja kävi yhä raskaammaksi, ja sitä lisäsi vielä paikoin noin kuudentoista kilometrin syvyyden vesimassan paino.

Tyynenmeren painuminen yhä syvemmälle aiheutti mantereisen maamassan työntymisen ylemmäksi. Eurooppa ja Afrikka alkoivat nousta Tyynenmeren syvyyksistä niiden massojen myötä, joita nyt kutsutaan Australiaksi, Pohjois- ja Etelä-Amerikaksi sekä Antarktisen mantereeksi, samalla kun Tyynen valtameren pohja tätä kohoamista korvaavasti painui yhä syvemmälle. Tämän ajanjakson lopussa lähes kolmannes maapallon pinnasta oli maata, joka kaikki esiintyi yhtenä mannerkokonaisuutena.

Tämän lisääntyneen maankohoamisen myötä ilmaantuivat planeetan ensimmäiset ilmastolliset erot. Maan kohoaminen, kosmiset pilvet ja merelliset vaikutukset ovat tärkeimpiä tekijöitä ilmaston vaihtelussa. Aasian maamassan harja nousi maan kohoamisen ollessa suurimmillaan lähes neljäntoista ja puolen kilometrin korkeuteen. Mikäli näiden korkealle kohonneiden alueiden yllä leijuneessa ilmassa olisi ollut paljon kosteutta, olisi silloin muodostunut suunnattomia jäätiköitä; jääkausi olisi koittanut paljon aikaisemmin kuin sittemmin tapahtui. Vasta useita satoja miljoonia vuosia myöhemmin ilmaantui taas yhtä paljon

compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662.4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662.5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662.6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662.7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662.8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662.9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

maata veden yläpuolelle.

750.000.000 vuotta sitten mannerkokonaisuus alkoi ensi kerran murtua laajana pohjois—eteläsuuntaisena halkeamana, johon myöhemmin pääsi merivettä ja joka näin valmisti Pohjois- ja Etelä-Amerikan — Grönlanti mukaan luettuna — mantereen liukumista kohti länttä. Pitkä itä—länsisuuntainen repeämä erotti Afrikan Euroopasta ja irrotti Australian, Tyynenmeren saarten sekä Antarktisen maamassat Aasian mantereesta.

700.000.000 vuotta sitten Urantian olosuhteet olivat kypsyssä elämän ylläpitämiseen soveltuviksi. Mannerlaattojen liukuminen jatkui; valtameri tunkeutui yhä kauemmas maalle pitkinä, sormimaisina merinä ja muodosti niitä matalia vesiä ja suojaisia poukamia, jotka ovat perin sopivia merieliöstön kasvupaikoiksi.

650.000.000 vuotta sitten mannermassat ajautuivat yhä kauemmaksi toisistaan, minkä johdosta mannermeret laajenivat entisestään. Ja nämä vedet olivat nopeasti saavuttamassa sen suolaisuusasteen, joka oli välttämätön Urantian elollisuudelle.

Juuri nämä ja niiden jälkeen ilmaantuneet meret tallensivat ne merkinnät Urantian elämästä, jotka on myöhemmin löydetty hyvin säilyneiltä kivisiltä sivuilta, teoksesta teoksen jälkeen vaiheen seurattessa vaihetta ja aikakauden aikakautta. Nämä muinaisaikojen sisämeret olivat todella evoluution kehto.

[Esittänyt Elämäkantaja, joka oli alkuperäisen Urantian ryhmän jäsen ja joka on nyt täällä asuva tarkkailija.]

57:8.23 (663.1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) 700,000,000 years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

Luku 58. Elämän juurruttaminen Urantialle

⇨ 057

Urantia-kirjan

059 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 58 ELÄMÄN JUURRUTTAMINEN URANTIALLE

Osiot

Johdanto

1. Fyysisen elämän perusedellytykset
2. Urantian ilmakehä
3. Avaruusympäristö
4. Elämän aamunkoiton aikakausi
5. Mantereiden liukuminen
6. Siirtymäkausi
7. Geologinen historiankirja

Johdanto

KOKO Sataniassa on vain kuusikymmentäyksi Urantian kaltaista maailmaa, planeettaa, joilla elämä on muuntelujen kohteena. Asutut maailmat on valtaosaltaan kansoitettu vakiintuneita menetelmiä noudattaen. Elämäncantajille ei sellaisilla sfääreillä suoda paljonkaan liikkumavaraa heidän suunnitellessaan elämän juurruttamista. Mutta suunnilleen yksi maailma kymmenestä määrätään desimaaliplaneetaksi ja merkitään Elämäncantajien erityisrekisteriin. Ja kun pyrimme muuntelemaan tai mahdollisuuksien mukaan kohentamaan elävien olentojen universumikohtaisia vakiotyyppejä, meillä on sellaisilla planeetoilla lupa suorittaa tiettyjä elollisuuteen kohdistuvia kokeiluja.

1. FYYSISEN ELÄMÄN PERUSEDELLYTYKSET

600.000.000 vuotta sitten Jerusemista lähetetty Elämäncantajain komissio saapui Urantialle, ja valmistellakseen elämän

PAPER 58 LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions

juurruttamista Satanian järjestelmän maailmaan numero 606 se ryhtyi tutkimaan Urantian fyysisiä olosuhteita. Tämä tuli olemaan kuudessadaskuudes kokemuksemme Nebadonin kaavioiden mukaisen elämän alkuunsaattamisesta Sataniassa ja kuudeskymmenes tilaisuutemme tehdä muutoksia paikallisuniversumin elollisuuden perus- ja standardikaavoihin ja tuottaa niistä muunnelmia.

On mainittava, etteivät Elämäkantajat voi panna elämää alulle, ennen kuin sfääri on valmis evolutionaarisen kehityskulun alkuunsaattamiseen. Emme myöskään voi järjestää elollisuuden kehittymistä nopeammaksi kuin, minkä planeetan fyysinen edistyminen suo ja minkä se kykenee ylläpitämään.

Satanian Elämäkantajat olivat suunnitelleet elollisuudelle natriumkloridiin perustuvan rakennemallin. Mihinkään toimenpiteisiin elämän juurruttamiseksi ei sen vuoksi voitu ryhtyä, ennen kuin valtamerten vedet olivat muuttuneet riittävän suolaisiksi. Urantian protoplasmatyyppi voi toimia vain sopivassa suolaliuoksessa. Kaikki alkuasteinen elollisuus — kasvit ja eläimet — kehittyi suolaliuoksesta koostuvassa elinympäristössä. Myöskään monimutkaisemmat maaeläimet eivät voisi säilyä hengissä, ellei tämä samainen elintärkeä suolaliuos kiertäisi niiden ruumiissa sen verivirran muodossa, joka yhtämittäisesti huuhtelee jokaista pikkuruista elävää solua tässä ”suolameressä”, johon solu kirjaimellisesti uppoaa.

Primitiiviset esivaiheenne kiertelivät vapaasti suolaisessa valtamereessä. Nykyisin tämä sama merenkaltainen suolaliuos kiertää vapaasti ruumiissanne huuhtoen kutakin yksittäistä solua kemiallisella nesteellä, joka kaikilta pääominaisuuksiltaan on verrattavissa siihen suolaveteen, joka planeetallanne pani ensimmäisten elävien solujen ensimmäiset protoplasmalle ominaiset reaktiot liikkeelle.

Mutta nyt puheena olevan kauden alkaessa Urantia on kehittymässä kaikin tavoin kohti tilaa, joka on suotuisa merellisen elollisuuden alkumuotojen ylläpitämiseen. Maan päällä ja lähiavaruudessa tapahtuva fyysinen kehitys on hitaasti mutta varmasti valmistamassa näyttämöä myöhemmille yrityksille sellaisten elollisuuden muotojen alkuunsaattamiseksi, joiden olimme päättelleet soveltuvan parhaiten siihen fyysiseen ympäristöön — sekä maa- että avaruusympäristöön —, joka tuolloin oli kehkeytymässä.

Satanian Elämäkantajien komissio palasi tämän jälkeen Jerusemiin, sillä se katsoi parhaaksi, ennen kuin elämän juurruttamiseen varsinaisesti ryhdyttäisiin, odottaa mantereisen maamassan jakautumisen edistymistä, jolloin

preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute modifications in the basic and standard life designs of the local universe.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this “briny deep.”

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

käytettävissä olisi vieläkin enemmän sisämeriä ja suojaisia lahtia.

Planeetalla, jossa elollisuudella on merellinen alkuperä, lukuisat sisämeret, pitkän rannikon matalat vedet ja suojaiset poukammat tarjoavat ihanteelliset olosuhteet elämän juurruttamiselle. Ja nimenomaan tällainen maapallon vesien jakautuminen oli tuolloin hyvää vauhtia kehittymässä. Nämä entisaikojen sisämeret olivat harvoin sataaviittäkymmentä tai sataakahdeksaakymmentä metriä syvempiä, ja auringonvalo kykenee tunkeutumaan merivedessä yli sadankahdeksankymmenen metrin syvyyteen.

Ja juuri tällaisilta myöhempien aikakausien leudon ja tasaisen ilmaston omanneilta rannikoilta alkukantainen kasvisto hakeutui kuivalle maalle. Ilmakehän korkea hiilipitoisuus tarjosi siellä elollisuuden uusille, maalla kasvaville muunnoksille mahdollisuuden nopeaan ja rehevään kasvuun. Vaikka tämä silloinen ilmakehä oli kasvullisuudelle ihanteellinen, sen hiilidioksidipitoisuus oli niin suuri, ettei mikään eläinlaji, ihmisestä puhumattakaan, olisi voinut elää maan kamaralla.

2. URANTIAN ILMAKEHÄ

Planeetan ilmakehä suodattaa maahan noin kaksi miljardisosaa Auringon koko valosäteilystä. Mikäli Pohjois-Amerikan ylle lankeavasta valosta voitettaisiin kaksi senttiä kilowattitunnilta, nousisi vuotuinen valolasku yli 800 tuhanteen biljoonaan dollariin. Chicagolle lankeava auringonpaistelasku nousisi hyvän matkaa yli 100 biljoonaan dollariin päivältä. Eikä tulisi unohtaa, että saatte Auringosta muunkinlaista energiaa — valo ei ole ainoa ilmakehänne tavoittava Auringon anti. Urantialle virtaa valtavia aurinkoenergioita, joista joidenkin aaltopituudet ovat ihmisen näköaistin erotuskyvyn yläpuolella, toiset sen alapuolella.

Maan ilmakehä on miltei läpipääsemätön suurelle osalle siitä Auringon säteilystä, joka kuuluu spektrin äärimmäiseen, ultraviolettiiin päähän. Useimmat näistä lyhyistä aaltopituuksista imeytyvät otsonikerrokseen, joka ympäröi maapalloa noin kuudentoista kilometrin korkeudella ja ulottuu avaruuteen toiset kuusitoista kilometriä. Ilmakehän tämän alueen kylästävä otsoni muodostaisi maanpinnan olosuhteissa vain kaksi ja puoli millimetriä paksun kerroksen. Silti tämä suhteellisen pieni ja näennäisen merkityksetön otsonimäärä suojelee Urantian asukkaita edellä mainittujen, auringonvalossa esiintyvien vaarallisten ja tuhoisien ultraviolettisäteilyjen liikamäärältä. Jos toisaalta tämä otsonikerros olisi hiukankin paksumpi, jäisitte vaille niitä erittäin tärkeitä ja terveellisiä

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's

ultraviolettisäteitä, jotka nyt pääsevät maan pinnalle asti ja ovat erään välttämättömimmän vitamiininne esivaihe.

Ja tästäkin huolimatta jotkut mielikuvituksettommimmista kuolevaisista mekanisteistanne pitävät aineellista luomistulosta ja ihmisen kehitystä itsepintaisesti sattumana. Urantian keskiväliolennot ovat keränneet yli viisikymmentätuhatta fysiikan ja kemian alan tosiasiaa, joista he ovat sitä mieltä, että ne eivät käy yksiin umpimähkäisen sattuman lakien kanssa, ja joiden he väittävät erehtymättömästi osoittavan, että aineellisessa luomistuloksessa on mukana älyperäinen tarkoituksenmukaisuus. Eikä kaikessa tässä oteta lainkaan huomioon heidän luetteloaan niistä yli sadastatuhannesta havainnosta fysiikan ja kemian alueen ulkopuolelta, joiden he väittävät todistavan mielen läsnäolon aineellisen kosmoksen suunnittelussa, luomisessa ja ylläpidossa.

Auringostanne purkautuu todellinen kuolettavien säteiden tulva, ja se, että elämäne Urantialla on miellyttävää, johtuu yli neljäkymmenen sellaisen sattumanvaraiselta näyttävän suojelutoimenpiteen "satunnaisesta" vaikutuksesta, joiden toimintatapa on samanlaista kuin on tämän ainutlaatuisen otsonikerroksen vaikutus.

Ellei ilmakehä "kääräisi maapalloa peittoonsa", katoaisi lämpöä säteilyn muodossa joka yö niin nopeasti, että elämän säilyminen kävisi mahdottomaksi muutoin kuin keinotekoisesti.

Maan ilmakehän alemmat kahdeksan tai yhdeksän ja puoli kilometriä ovat troposfääri. Se on sääilmiöt aiheuttavien tuulien ja ilmapvirtausten alue. Tämän alueen yläpuolella on sisempi ionosfääri, ja sen jälkeen seuraa stratosfääri. Maan pinnalta ylöspäin mentäessä lämpötila laskee tasaisesti yhdeksän ja puolen tai kolmentoista kilometrin matkalla, jossa korkeudessa se on noin 57 astetta (C) nollan alapuolella. Tämä lämpötilan vaihtelualue 54 ja 57 pakkasasteen (C) välillä pysyy muuttumattomana, kun nouseaan seuraavat kuusikymmentäneljä kilometriä ylöspäin. Tämä vakaan lämpötilan alue on stratosfääri. Seitsemänkymmenen kahden tai kahdeksankymmenen kilometrin korkeudessa lämpötila alkaa kohota, ja tätä nousua jatkuu kunnes revontulten esiintymiskorkeudessa saavutetaan 650 o C lämpötila, ja juuri tämä voimakas lämpö ionisoi hapen. Mutta tällaisessa ohentuneessa ilmakehässä vallitsevaa lämpötilaa ei oikeastaan voi verrata lämpötilalukemiin maan pinnan tasolla. Älkää unohtako, että ilmakehänne koko massasta kohdataan yli puolet jo ensimmäisten viiden kilometrin matkalla. Maan ilmakehän ulottuvuuden äärialueen osoittavat revontulten korkeimmat liekit — noin kuusisataaneljäkymmentä kilometriä.

surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on Urantia is due to the "fortuitous" influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

58:2.5 (666.2) Were it not for the "blanketing" effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

Revontuli-ilmiöillä on suora yhteys auringonpilkkuihin, niihin Auringon sykloneihin, jotka pyörivät vastakkaisiin suuntiin Auringon päiväntasaajan ylä- ja alapuolella samaan tapaan kuin Maan trooppiset pyörremyrskyt. Mainitut ilmakehän häiriöt pyörivät vastakkaisiin suuntiin riippuen siitä, esiintyvätkö ne päiväntasaajan ylä- vai alapuolella.

Auringonpilkkujen kyky muuttaa valon jaksolukuja osoittaa näiden Auringon myrskykeskusten toimivan suunnattoman suurina magneetteina. Tällaiset magneettikentät kykenevät sinkoamaan varautuneita hiukkasia auringonpilkkusyövereistä avaruuden läpi Maan ulompaan ilmakehään, jossa niiden ionisoiva vaikutus saa aikaan tällaisia näyttäviä revontuli-ilmiöitä. Niinpä suurimmat revontuli-ilmiöt ovat nähtävillänne auringonpilkkujen esiintymistiheyden ollessa suurimmillaan — tai vähän sen jälkeen —, jolloin pilkut yleisimmin sijaitsevat ekvatoriaalisesti.

Jopa kompassin neula reagoi tähän Auringon vaikutukseen, sillä se kääntyy hieman itään auringon noustessa ja hieman länteen auringonlaskun lähestyessä. Näin tapahtuu joka päivä, mutta auringonpilkkujakson ollessa suurimmillaan tämä kompassin poikkeama on kaksinkertainen. Nämä kompassineulan päivittäiset vaeltelut ovat reaktioita auringonvalon aiheuttamaan ylemmän ilmakehän lisääntyneeseen ionisoitumiseen.

Se seikka, että ylimmässä stratosfäärissä on kaksi erillistä sähköä johtavaa aluetta, selittää, kuinka voitte lähettää kauaksi kuuluvia radiolähetyksiä sekä pitkällä että lyhyillä aaltopituuksilla. Radiotoimintanne häiritsevät toisinaan hirtittävät myrskyt, joita näiden ulompien ionosfäärien alueilla ajoittain riehuu.

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. AVARUUSYMPÄRISTÖ

Universumin aineellistumisen varhaisempina aikoina näissä avaruuden lohkoissa esiintyy siellä täällä laajoja vetypilviä, juuri sellaisia astronomisia pölykertymiä, jotka ovat nyt ominaisia monille alueille kautta kaukaisen avaruuden. Suuri osa siitä organisoidusta aineesta, jonka liekehtivät auringot hajottavat ja levittävät säteilyenergiana, rakentui alun perin näissä varhain ilmaantuneissa avaruuden vetypilvissä. Tietyissä epätavallisissa olosuhteissa atomien halkeamista tapahtuu myös suurempien vetymassojen ytimissä. Ja kaikkiin näihin atomien rakentumis- ja hajoamisilmiöihin, joita tapahtuu esimerkiksi korkean lämpötilan omaavissa tähtisumuissa, liittyy säteilyenergian lyhyiden avaruussäteiden vuoksiaaltojen ilmaantuminen. Näiden erilaisten säteilyjen ohessa esiintyy tietynlaatuista avaruusenergiaa,

3. SPATIAL ENVIRONMENT

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

jota Urantialla ei tunneta.

Tämä universumiin kuuluvassa avaruudessa esiintyvän lyhytsäteisen energian varaus on neljäsataa kertaa suurempi kuin on säteilynä ilmenevän energian kaikkien muiden, organisoidun avaruuden lohkoilla esiintyvien muotojen energiavaraus. Lyhyiden avaruussäteiden tuotantoa, olivatpa ne peräisin liekehtivistä tähtisumuista, jännitteisistä sähkökentistä, ulkoavaruudesta tai valtavista vety-pölypilvistä, modifioivat ominaisuuksien ja määrän puolesta lämpötilassa, gravitaatiossa ja elektronisissa paineissa esiintyvät vaihtelut ja äkilliset jännitemuutokset.

Nämä avaruussäteiden alkuperän suhteen esiintyvät monet mahdollisuudet määräytyvät useista kosmisista tapahtumista samoin kuin avaruudessa kiertävän materian radoista, ne kun vaihtelevat erilaisista ympyrämaisista muodoista aina äärimmilleen venytettyyn ellipsiin saakka. Fyysiset olosuhteet saattavat niin ikään muuttua suuresti, sillä elektroni kiertää toisinaan päinvastaiseen suuntaan kuin karkeajakoisempi aine, jopa samassa fyysisessä vyöhykkeessä.

Suuret vetypilvet ovat todellisia kosmisia kemian laboratorioita, joissa esiintyy kehittyvän energian ja muotoaan muuttavan materian kaikkia vaiheita. Melkoisia energiaalisia toimintoja tapahtuu myös suurten kaksoistähtien välisellä raja-alueella olevissa kaasuisissa, nämä kun ovat yhtenäin limittäin ja sen vuoksi sekoittuvat laajassa mitassa toisiinsa. Mutta mikään näistä avaruuden suunnattomista ja kauas ulottuvista energiatoiminnoista ei vähääkään vaikuta organisoituneen elollisuuden ilmiöihin — elävien olioiden ja olentojen ituplasmaan. Nämä avaruuden energiaolosuhteet kuuluvat elämän juurruttamisen kannalta välttämättömään ympäristöön, mutta ne eivät vaikuta ituplasman perintötekijöiden myöhempään modifioitumiseen, kuten vaikuttavat säteilyenergian jotkin pitemmät säteet. Elämäkantajien juurruttama elollisuus on täysin vastustuskykyistä koko tätä universumienergian lyhyiden avaruussäteiden ällistyttävää tulvaa kohtaan.

Kaikkien näiden oleellisten kosmisten olosuhteiden oli kehityttävä suotuisiksi, ennen kuin Elämäkantajat saattoivat ryhtyä varsinaiseen elämän juurruttamiseen Urantialle.

4. ELÄMÄN AAMUNKOITON AIKAKAUSI

Sen, että meitä kutsutaan Elämäkantajiksi, ei tulisi hämmentää teitä. Me voimme tuoda elämän planeetoille, ja joskus me niin teemme, mutta Urantialle me emme mitään elämää tuoneet. Urantian elämä on ainutlaatuista, peräisin tältä planeetalta. Tämä sfääri on maailma, jossa

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and

elämästä tehdään muunnoksia. Kaiken täällä ilmenevän elämän kehitelimme tällä samaisella planeetalla, eikä koko Sataniassa, ei edes koko Nebadonissa, ole toista maailmaa, jonka elollisuus olisi täysin Urantian elollisuuden kaltaista.

550.000.000 vuotta sitten edellä mainittu Elämäkantajien ryhmä palasi Urantialle. Yhdessä hengellisten voimien ja fyysistä tasoa korkeammalla olevien joukkojen kanssa organisoimme ja panimme alulle tämän maailman elollisuuden alkuperäiset peruskaavat ja istutimme ne tämän maailman vieraanvaraisiin vesiin. Kaikki planeetalla esiintynyt elollisuus (planeetan ulkopuolisia persoonallisuuksia lukuun ottamatta) aina Planeettaprinsi Caligastian päiviin saakka oli peräisin kolmesta alkuperäisestä, identtisestä ja samanaikaisesta merellisen elämänmuodon juurrutuksestamme. Nämä kolme elämän juurrutusta on yksilöity seuraavasti: keskimmäinen eli euraasialais-afrikkalainen, itäinen eli australialais-aasialainen ja läntinen, johon kuuluvat Grönlanti ja Amerikat.

500.000.000 vuotta sitten alkukantainen merikasvisto oli jo saanut lujan jalansijan Urantialla. Grönlanti ja arktinen maamassa sekä Pohjois- ja Etelä-Amerikka olivat alkamassa pitkä ja hidasta liukumistaan kohti länttä. Afrikka siirtyi hieman etelämmäksi jättäen jälkeensä itä—länsisuuntaisen notkelman, Välimeren altaan, itsensä ja emäntämantereeseen väliin. Antarktis, Australia sekä maa-alue, jota osoittavat Tyynenmeren saaret, murtautuivat irti emäntämantereeseen etelä- ja itälaidasta ja ovat tuon ajankohdan jälkeen ajautuneet pitkän matkan päähän.

Alkukantaisen merellisen elollisuuden olimme juurruttaneet murtuvan mannerlaatan itä—länsisuuntaisen halkeaman keskellä sijainneiden merien suojaisiin, trooppisiin lahtiin. Merellisen elollisuuden kolmeen eri paikkaan istuttamisen tarkoituksena oli varmistua siitä, että kukin suurista mannerlaatoista kuljettaisi lämmintä merissä tätä elollisuutta, kun maa sittemmin ajautuisi erilleen. Tiesimme ennakkolta, että kun maalla elävä elollisuus myöhemmin ilmaantuisi, laajat valtameret olisivat erottamassa näitä liukuvia mannerlaattoja toisistaan.

5. MANTEREIDEN LIUKUMINEN

Mannerten liukuminen jatkui. Maan ytimestä oli tullut yhtä tiheä ja jäykkä kuin teräs. Siihen kohdistui lähes 3500 tonnin paine neliösenttimetriä kohden, ja suunnattomasta gravitaatiopaineesta johtuu, että syvällä maapallon sisuksissa oli ja on edelleen hyvin kuumaa. Lämpötila kohoaa pinnalta sisäänpäin mentäessä, kunnes se keskustassa

there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:4.2 (667.6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing Greenland and the Americas.

58:4.3 (668.1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is

on hieman Auringon pintalämpötilaa korkeampi.

Maan massan ulommat tuhat kuusisataa kilometriä koostuvat pääasiassa eri kivilajeista. Alapuolella ovat tiheimmät ja raskaammat metallialkuaineet. Maailma oli kaikki varhaiset ja ilmakehää edeltäneet kautensa sulassa ja suuresti kuumentuneessa olotilassa ja niin lähellä nestemäisyyttä, että raskaammat metallit painuivat syvälle maan sisuksiin. Läheltä pintaa nykyisin tavattavat raskaammat metallit ovat muinaisten tulivuorten purkausjätteitä, myöhempiä ja laaja-alaisia laavavirtauksia ja uudempia meteoriperäisiä kerrostumia.

Ulompi kuorikerros oli noin kuusikymmentäneljä kilometriä paksu. Tätä ulkokuorta tuki paksuudeltaan vaihteleva sula basalttimeri, jonka pinnalla se kellui. Kyseessä oli liikkuva sulan laavan kerros, johon kohdistui korkea paine, mutta joka pyrki aina virtailemaan sinne tänne ja tasasi tällä tavoin siirtyviä planetaarisia paineita ja vakautti maankuorta.

Mantereet kelluvat vielä nytkin tällä kiteytymättömällä, sulasta basalttimerestä koostuvalla pehmusteella. Voimakkaammat maanjäristykset tärisyttäsivät maailman kirjaimellisesti kappaleiksi, ellei tällaista suojelevaa järjestelyä olisi. Maanjäristykset aiheutuvat kiinteän ulkokuoren liukumisesta ja siirtyilemisestä, eivät tulivuorista.

Maankuoren laavakerrokset muodostavat jäähtyessään graniittia. Urantian keskimääräinen tiheys on vähän yli viisi ja puoli kertaa veden tiheys, graniitin vajaat kolme kertaa veden tiheys. Maan sisimmän ytimen tiheys on kaksitoista kertaa veden tiheys.

Merien pohja on tiheämpää kuin mannerlaatat, ja juuri se pitää mantereet veden pinnan yläpuolella. Kun merien pohja työntyy meren pinnan yläpuolelle, pohjien havaitaan koostuvan suurelta osin basaltista, erästä laavan muodosta, joka on mannerlaattojen sisältämää graniittia huomattavasti raskaampaa. Jos mantereet eivät siis olisi keveämpiä kuin valtamerten pohja, gravitaatio vetäisi valtamerten reunat ylös maalle, mutta tällaisia ilmiöitä ei ole havaittavissa.

Myös valtamerten paino on merenpohjaan kohdistuvan paineen kasvamiseen vaikuttava tekijä. Alempana sijaitseva mutta suhteellisesti raskaampi merenpohja sekä sen päällä lepäävän veden paino ovat suunnilleen yhtä paljon kuin korkeampien mutta paljon kevyempien mannerten paino. Mutta kaikki mantereet pyrkivät liukumaan mereen. Mannerpaine on merenpohjan tasoilla noin 1400 kilogrammaa neliösenttimetriä kohti. Toisin sanoen se olisi noin 4.500 metriä merenpohjan yläpuolelle kohoavan mannermassan paine. Merenpohjaan kohdistuva

slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential

veden paine on vain noin 350 kilogrammaa neliösenttimetriä kohden. Nämä toisistaan poikkeavat paineet ovat omiaan liu'uttamaan mantereita kohti valtameren pohjaa.

Elollisuutta edeltäneinä kausina tapahtunut merenpohjan painuminen oli työntänyt erillisen mantereisen maamassan niin korkealle, että sen lateraalipaine pyrki aiheuttamaan itäisen, läntisen ja eteläisen reunaman liukumisen alamäkeä alla olevien, puolittain jähmettyneiden laavapetien yli ympäröivän Tyynen valtameren vesiin. Se tasautti mannerpaineen niin täysin, että tämän muinaisen Aasian mantereen itärannikolla ei tapahtunut laajaa murtumista. Mutta tämä itärannikko on siitä lähtien häilynyt siihen rajoittuvien valtameren syvyyksien partaalla ja uhannut suistua veteseen hautaan.

pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

^{58:5.8 (669.1)} Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. SIIRTYMÄKAUSI

450.000.000 vuotta sitten tapahtui siirtyminen kasvikunnasta eläinkuntaan. Tämä muodonmuutos tapahtui toisistaan irtautuvien mantereiden pitkillä rannikkokaistaleilla sijainneiden suojaisten trooppisten merenlahtien ja laguunien matalissa vesissä. Ja tämä kehityskulku, joka kokonaisuudessaan sisältyi alkuperäisiin elollisuuden rakennekaavoihin, toteutui vähitellen. Kasvikunnalle ominaisten varhaisten ja alkukantaisten elollismuotojen ja myöhempien selvästi eläinorganismeiksi määriteltävien muotojen välillä oli monia siirtymävaiheita. Vielä nykyäänkin elää siirtymävaiheeseen kuuluvia limasieniä, joita on vaikea luokitella sen paremmin kasveiksi kuin eläimikseen.

Vaikka kasvikunnan evoluution voidaankin nähdä johtavan eläinkuntaan, ja vaikka on löydetty kasvien ja eläinten asteittain muuttuvia sarjoja, jotka vähin erin johtavat mitä yksinkertaisimmista organismeista mitä monimutkaisimpiin ja edistyneimpiin, ette kuitenkaan kykene löytämään tällaisia yhdistäviä renkaita eläinkunnan suurten lahkojen väliltä ettekä ihmistä edeltäneiden korkeimpien eläintyyppien ja ihmisrotuja edustavien alkuihmisten väliltä. Nämä niin kutsutut "puuttuvat renkaat" jäävät iäksi puuttumaan siitä yksinkertaisesta syystä, ettei niitä ole koskaan ollutkaan.

Aikakausi toisensa perään näkee täysin uusien eläinlajien astuvan näyttämölle. Ne eivät kehity vähäisten muuntumien asteittaisen kasautumisen seurauksena, vaan ne ilmestyvät täysin kehittyneinä ja uusina elollisuuden luokkina, ja ne ilmestyvät yhtäkkiä.

Elävien organismien uusien lajien ja erilaistuneiden luokkien yhtäkkäinen ilmaantuminen on täysin biologista, tiukasti luonnonmukaista.

6. THE TRANSITION PERIOD

^{58:6.1 (669.2)} 450,000,000 years ago the transition from vegetable to animal life occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

^{58:6.2 (669.3)} Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called "missing links" will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

^{58:6.3 (669.4)} From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear *suddenly*.

^{58:6.4 (669.5)} The *sudden* appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing

Näihin geneettisiin mutaatioihin ei liity mitään yliluonnollista.

Eläinkunta kehittyi valtamerten suolapitoisuuden ollessa sopiva, ja oli verrattain yksinkertaista antaa suolaveden kiertää merieliöstön eläinruumiissa. Mutta kun meret kutistuivat ja suolapitoisuus kohosi suureksi, nämä samat eläimet kehittivät kyvyn alentaa ruumiinnesteidensä suolapitoisuutta, aivan kuten ne organismit, jotka oppivat elämään makeassa vedessä, hankkivat kyvyn pitää ruumiinnesteissään yllä oikeaa natriumkloridipitoisuutta kekseliällä suolan säilytysmenetelmillä.

Kallioiden sisältämien merieliöstön fossiilien tutkimus paljastaa näiden alkukantaisten organismien alkuvaiheisia mukautumisponnisteluja. Kasvit ja eläimet eivät milloinkaan lakkaa tekemästä tällaisia mukautuskokeiluja. Ympäristö muuttuu alati, ja elävät organismit pyrkivät aina mukautumaan näihin koskaan päättymättömiin muutoksiin.

Kaikkien uusien elollisuusluokkien fysiologinen varustus ja anatominen rakenne ovat vastaus fysiikaalisen lain vaikutukseen, mutta niiden jälkeen tuleva mielellisyys on mielenauttajahenkien antama lahja, joka annetaan aivojen synnynäistä kapasiteettia vastaavasti. Vaikka mieli ei olekaan fyysisen evoluution kehitemä, se on kuitenkin täysin riippuvainen puhtaasti fyysisen ja evolutionaarisen kehityksen tuottamasta aivojen kapasiteetista.

Menestyksistä ja menetyksistä, mukautumisista ja uudelleenmukautumisista koostuvien miltei loputtomien vaiheiden kautta kaikki elävät organismit heittelevät edestakaisin aikakaudesta toiseen. Ne, jotka pääsevät kosmiseen ykseyteen, jäävät olemaan; jotka eivät tätä päämäärää saavuta, lakkaavat olemasta.

7. GEOLOGINEN HISTORIANKIRJA

Se kalliomuodostumien valtava rakennelma, josta maailman ulkokuori elämän aamunkoitteessa eli proterotsooisena maailmankautena koostui, ei ole nykyisin näkyvillä monessakaan paikassa maan pinnalla. Ja missä se nousee esille kaikkien myöhempien aikojen mukanaan tuomien aineskertymien alta, siitä on löydettävissä vain kasvien ja alkuaikojen primitiivisen eläineliöstön fossiilisia jäännöksiä. Jotkin näistä veteen kerrostuneista vanhemmista kallioista ovat sekoittuneet myöhempään kerrokseen, ja toisinaan niistä tavataan joidenkin varhaisempien kasvukunnan muotojen fossiileja, kun taas ylimmistä kerrostumista voidaan löytää sieltä täältä joitakin merieliöstön kuuluneiden

supernatural connected with these genetic mutations.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

58:7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may

organismien alkeellisempia muotoja. Näitä vanhimpia kerrostumalla syntyneitä kalliomuodostumia, joissa esiintyy varhaisen merieliöstön — sekä eläinten että kasvien — fossiileja, on löydettävissä monin paikoin suoraan vanhemman, erilaistumattoman kivilajin päällä olevista kertymistä.

Tältä kaudelta olevien fossiilien joukossa on leviä, korallimaisia kasveja, alkukantaisia alkueläimiä sekä sienimäisiä siirtymävaiheen organismeja. Mutta tällaisten fossiilien puuttuminen varhaisista kalliokerroksista ei välttämättä todista, ettei eläviä olioita olisi niiden kerrostumien muodostumisaikana ollut muualla. Elollisuus oli koko tämän varhaiskauden ajan niukkaa, ja vain hitaasti se raivasi itselleen tien maan pinnan joka puolelle.

Tämän muinaisen aikakauden kalliit ovat nykyisin maan pinnalla tai hyvin lähellä pintaa noin kahdeksasosassa meidän päiviemme maa-alueesta. Tämän siirtymävaiheen kiven, vanhimpien kerrostumalla syntyneiden kalliomuodostumien, keskimääräinen paksuus on noin kaksi ja puoli kilometriä. Paikoin nämä ikivanhat kalliomuodostumat ovat jopa kuusi ja puoli kilometriä paksuja, mutta monet kerrokset, joiden on katsottu olevan tältä kaudelta, kuuluvat todellisuudessa myöhempiin ajanjaksoihin.

Pohjois-Amerikassa tämä ikivanha ja primitiivinen fossiileja sisältävä kivikerros nousee pintaan siellä täällä pitkin Kanadan itä-, keski- ja pohjoisosia. On olemassa niin ikään tästä kivistä koostuva katkonainen itä—länsisuuntainen harjanne, joka ulottuu Pennsylvaniasta ja ikivanhoilta Adirondackvuorilta länteen, läpi Michiganin ja Wisconsinin aina Minnesotaan asti. Muut harjanteet kulkevat Newfoundlandista Alabamaan ja Alaskasta Meksikoon.

Tämän aikakauden kallioita on näkyvillä siellä täällä koko maailmassa, mutta mitkään näistä esiintymistä eivät ole yhtä helposti tulkittavissa kuin ovat ne, jotka sijaitsevat Yläjärven ympäristössä ja Coloradojoen Suuressa kanjonissa. Kummassakin paikassa nämä primitiivisiä fossiileja sisältävät kalliit, jotka esiintyvät useina kerroksina, kertovat niiden kaukaisten aikojen mullistuksista ja pinnanmuutoksista.

Tämä kivikerros, maankuoren vanhin fossiileja sisältävä kerrostuma, on maanjäristysten ja muinaisten tulivuorenpurkausten aiheuttamien mullistusten seurauksena rypyttynyt, poimuttunut ja vääntynyt irvokkaalla tavalla. Tuon aikakauden laavavirrat toivat muassaan runsaasti rautaa, kuparia ja lyijyä lähelle planeetan pintaa.

Maan päällä on harvoja paikkoja, joissa tällaiset toiminnot olisivat havainnollisemmin nähtävillä kuin Wisconsinin St. Croix -laaksossa.

be found directly on top of the older undifferentiated stone.

58:7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58:7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

58:7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

58:7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this

Tällä seudulla sattui satakaksikymmentäseitsemän perättäistä maanpäällistä laavavirtausta, joita seurasi veden alle peittyminen ja siitä johtuva laskeumakivilajien kerrostuminen. Vaikka suuri osa ylemmistä sedimenttikivikerroksista ja niiden välissä sattuneista laavavirtaamista nykyään puuttuu ja vaikka tämän kokonaisuuden alaosa on hautautuneena syvälle maahan, on kuitenkin noin kuusikymmentäviisi tai seitsemänkymmentä näistä menneiden aikojen kerroksista yhä aikakirjoina nähtävissä.

Noina varhaisina kausina, jolloin maasta suuri osa oli lähellä merenpinnan korkeutta, sattui lukuisia peräkkäisiä vajoamisia ja kohoamisia. Maapallon maankuori oli juuri pääsemässä myöhempään jaksoonsa, jota luonnehti suhteellinen vakiintuneisuus. Aikaisempaan mannerten liukumiseen liittyneet aaltoilut, kohoamiset ja vajoamiset, vaikuttivat suurten maamassojen ajoittaisten vajoamisten esiintymistiheyteen.

Näinä primitiivisen merieliöstön aikoina laajoja alueita vajosi mantereiden rannikkoseudulla meren alle metristä lähes kilometrin syvyyteen. Suuri osa vanhemmasta hiekkakivestä ja konglomeraateista on näiden muinaisten rannikoiden sedimenttikertymiä. Tähän varhaiseen kerrostumaan kuuluvat sedimenttikalliot lepäävät suoraan niiden kerrosten päällä, jotka ajoittuvat kauas elämää edeltävään aikaan, siihen varhaiseen aikaan, jolloin maailmanlaajuinen valtameri ilmaantui.

Jotkin näiden siirtymäkauden kivikerrostumien ylemmistä osista sisältävät pieniä määriä tummaa savikiveä tai tummaa saviliusketta, mikä on merkki orgaanisen hiilen läsnäolosta ja todistaa niiden kasvukunnan muotojen esivaiheiden olleen olemassa, jotka peittivät koko maan järjestyksessä seuraavana olevan karboni- eli kivihiihikauden aikana. Suuri osa näissä kivikerroksissa esiintyvistä kuparista on tulosta sen veteen saostumisesta. Vähäisessä määrin kuparia tavataan vanhempien kallioiden halkeamista, jolloin se on jonkin ikivanhan suojaosan rannikkoseudun hidasjuoksuisen suoveden väkevytymää. Pohjois-Amerikan ja Euroopan rautakaivokset sijaitsevat laskeumakerrostumissa ja purkaumissa, jotka ovat osaksi vanhemmissa kerrostumattomissa kallioissa ja osaksi näissä elollisuuden muotoutumisen aikaisen siirtymävaiheen myöhemmin kerrostuneissa kallioissa.

Tänä aikakautena elämä leviää kaikkiin maailman vesiin. Merellinen elollisuus on saanut Urantialla lujan jalansijan. Runsas ja rehevä kasvillisuus peittää vähitellen matalien ja laajojen sisämeren pohjan, kun rantavedet puolestaan kuhisevat eläinmaailman yksinkertaisia muotoja.

region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

58:7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58:7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58:7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58:7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters

Koko tämä kertomus on havainnollisesti esitettyinä luettavissa maailman tarinan sisältävän, valtavan "kivikirjan" fossiilisivuilta. Ja tämän jättiläiskokoisen biogeologisen aikakirjan sivut kertovat erehtymättä totuuden, jos vain hankitte taidon näiden sivujen tulkitsemiseen. Monet näistä muinaisista merenpohjista ovat nyt ylhäällä maan pinnalla, ja niiden aikakaudelta aikakauden perään olevat kerrostumat kertovat tarinan noiden varhaisten aikojen elollisuuden käymästä kamppailusta. On kirjaimellisesti totta, mitä eräs runoilijanne sanoi: "Tomu, jota jalkamme polkevat, oli kerran elävää."

[Esittänyt eräs Urantian Elämäkantajien ryhmän jäsen, joka nyt asuu tällä planeetalla.]

are swarming with the simple forms of animal life.

58:7.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast "stone book" of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true, as your poet has said, "The dust we tread upon was once alive."

58:7.13 (671.6) [Presented by a member of the Urantia Life Carrier Corps now resident on the planet.]

Luku 59. Elämän merellisen muodon aikakausi Urantialla

⇐ 058

Urantia-kirjan

060 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 59 ELÄMÄN MERELLISEN MUODON AIKAKAUSI URANTIALLA

Osiot

Johdanto

1. Matalien merien varhainen merieliöstöTrilobiittien aikakausi
2. Ensimmäinen mantereenlaajuisten tulvien vaiheSelkärangattomien eläinten aikakausi
3. Toinen suuri tulvien vaiheKorallikausi — Lonkerojalkaisten aikakausi
4. Suuri maankohoamisen vaiheMaalla elävän kasvikunnan ajanjaksoKalojen aikakausi
5. Maankuoren siirrosvaiheSaniaismetsien hiiltymisjaksoSammakoiden aikakausi
6. Ilmastollinen siirtymävaiheSiemenkasvien ajanjaksoBiologisten koettelemusten aikakausi

PAPER 59 THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period — The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

Johdanto

LASKEMME Urantian historian alkaneen noin miljardi vuotta sitten ja katsomme sen jakautuvan viiteen pääaikakauteen:

1. Elämää edeltänyt aikakausi kattaa ensimmäiset neljäsataaviisikymmentä miljoonaa vuotta. Se alkaa suunnilleen siitä ajasta, jolloin planeetta saavutti nykyisen kokonsa, ja päättyy elämän juurruttamiseen. Tutkijanne ovat nimenneet tämän maailmankauden arkeotsooiseksi.

2. Elämän aamunkoiton aikakausi käsittää seuraavat sataviisikymmentä miljoonaa vuotta.

INTRODUCTION

59:0.1 (672.1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672.2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

59:0.3 (672.3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This

Tämä aikakausi on aiemman, elämää edeltäneen eli luonnonmullistusten kauden ja seuraavan, korkeammalle kehittyneen merieliöstön ajanjakson välissä. Tutkijanne tuntevat tämän kauden proterotsooisena maailmankautena.

3. Elämän merellisen muodon aikakausi kattaa seuraavat kaksisataaviisikymmentä miljoonaa vuotta, ja tunnetaan sen parhaiten paleotsooisena maailmankautena.

4. Varhaiseen maaeliöstön aikakauteen kuuluvat seuraavat sata miljoonaa vuotta, ja se tunnetaan mesotsooisena maailmankautena.

5. Nisäkkäiden aikakausi käsittää viimeiset viisikymmentä miljoonaa vuotta. Tämä viime aikojen kausi tunnetaan kenotsooisena maailmankautena.

Elämän merellisen muodon aikakausi kattaa näin ollen noin yhden neljänneksen planeettamme historiasta. Tämä kausi on jaettavissa edelleen kuuteen pitkään jaksoon, joista jokaista luonnehtivat tietyt tarkalleen määritellyt kehityskulut sekä geologian piirissä että biologian alalla.

Tämän kauden alkaessa merenpohja, laajalle ulottuvat mannerjalustat ja lukuisat rannikon lähellä olevat matalat altaat ovat rehevän kasvillisuuden peitossa. Eläinkunnan yksinkertaisemmat ja alkeellisemmat muodot ovat jo kehittyneet edeltäneistä kasviorganismeista, ja alkuaikojen eläinorganismit ovat vähitellen levinneet eri maamassojen laajalle ulottuvia rantaviivoja myötäillen, kunnes tuonaikaiset lukuisat sisämeret kihisevät alkeellisia merieliöitä. Koska varsin harvoilla näistä varhaisajan organismeista oli kuori, ei niistä monikaan ole säilynyt fossiilina. Näyttämö on kuitenkin valmiina tuon elollisuuden aikakirjat säilyttävän suuren "kivikirjan" alkulukuja varten, johon niin järjestelmällisesti tehtiin merkintöjä tämän jälkeen seuraavina aikakausina.

Pohjois-Amerikan mantereella on fossiileja sisältäviä kerrostumia koko merellisen elollisuuden aikakaudelta ihmeellisen runsaasti. Laajat eroosiokerrostumat erottavat aivan ensimmäiset ja vanhimmat kerrokset edellisen kauden myöhemmistä kerroksista ja pitävät nämä kaksi planeetan kehityksen vaihetta selvästi erillään.

1. MATALIEN MERIEN VARHAINEN MERIELIÖSTÖTRILOBITTIEN AIKAKAUSI

Maan pinnalla vallinneen, nyt puheena olevan suhteellisen rauhallisen kauden aamunkoiton tietämässä elollisuutta esiintyy vain eri sisämerissä ja valtamerten rantavesissä. Toistaiseksi ei vielä ole kehittynyt yhtään maalla elävän organismin

epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more highly developed marine life. This era is known to your researchers as the *Proterozoic*.

59:0.4 (672.4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

59:0.5 (672.5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great "stone book" of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW SEAS THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and

muotoa. Primitiiviset merieläimet ovat saaneet lujan jalansijan ja ovat valmiina seuraavaan evolutionaariseen kehitysvaiheeseen. Amebat, jotka olivat ilmaantuneet edeltäneen siirtymäjaksen loppupuolella, ovat tyypillisiä alkukauden eläimistön nykyaikaan asti säilyneitä edustajia.

400.000.000 vuotta sitten merieliöstö — sekä kasvit että eläimet — on jakautuneena jo melko hyvin kaikkialle maailmaan. Maailman ilmasto muuttuu hieman lämpimämmäksi ja tasaisemmaksi. Eri mantereiden rannikkokaistaleet joutuvat yleisesti veden alle, eritoten Pohjois- ja Etelä-Amerikassa. Uusia valtameriä ilmaantuu, ja vanhemmat vesistöt laajenevat suuresti.

Kasvillisuus kipuaa nyt ensimmäistä kertaa merestä maalle, ja sen mukautuminen eimerelliseen elinympäristöön edistyy pian huomattavasti.

Yhtäkkisesti ja ilman asteittaisia esivaiheita ilmaantuvat ensimmäiset monisoluiset eläimet. Trilobiitit ovat kehittyneet, ja ne hallitsevat meriä aikakausien ajan. Elämän merellisen muodon kannalta tämä on trilobiittien aikakausi.

Tämän ajanjakson loppupuolella suuri osa Pohjois-Amerikkaa ja Eurooppaa nousi merestä. Maankuori oli väliaikaisesti vakaa; vuoria tai paremminkin korkeita maankohoumia nousi Atlantin ja Tyynenmeren rannikoilla, Länsi-Intiassa ja Etelä-Euroopassa. Koko Karibian alue nousi huomattavan korkealle.

390.000.000 vuotta sitten maa oli yhä korkealla. Joistakin Itä- ja Länsi-Amerikan sekä Länsi-Euroopan osista on löydettävissä näinä aikoina muodostuneita kivikerroksia, ja kysymys on silloin vanhimmista trilobiittifossiileja sisältävistä kallioista. Tuolloin oli monia pitkiä, sormenmuotoisia merenlahtia, jotka työntyivät mantereiden sisäosiin ja joihin kerrostui tällaisia, fossiileja sisältäviä kallioita.

Muutaman seuraavan vuosimiljoonan kuluessa Tyyni valtameri alkoi tunkeutua Amerikan mantereille. Maan vajoaminen johtui pääasiassa maankuoren mukautumisista, vaikka siihen vaikuttaneena tekijänä oli myös maan sivusuuntainen levittäytyminen eli mantereiden hidas liukuminen.

380.000.000 vuotta sitten Aasia oli vajoamassa, ja kaikki muut mantereet kokivat lyhytaikaisen kohoamisen. Mutta tämän aikakauden edetessä valtasi vasta ilmaantunut Atlantin valtameri laajoja alueita kaikilta siihen rajoittuneilta rannikoilta. Pohjois-Atlanti eli arktiset meret oli silloin yhteydessä eteläisiin Meksikonlahden vesiin. Kun tämä etelän meri tunkeutui Appalakkien altaaseen, niin sen aallot löivät idässä vasten alppienkorkuisia vuoria, mutta

are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

59:1.2 (673.2) 400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) Suddenly and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) 390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

59:1.8 (673.8) 380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in

mantereet olivat yleisesti ottaen mielenkiinnostomia alankoja, perin juurin vailla maisemallista kauneutta.

Näiden aikakausien sedimenttikerrostumia on neljää lajia:

1. Konglomeraatteja — rantaviivan lähelle kerrostunutta ainesta.

2. Hiekkakiviä — matalaan veteen muodostuneita kerrostumia paikoissa, joissa aallokkoa kuitenkin oli tarpeeksi estämään mudan laskeutuminen.

3. Savikiviä — syvempään ja rauhallisempaan veteen muodostuneita kerrostumia.

4. Kalkkikiveä — syvässä vedessä olevat trilobiittikuorien kerrostumat mukaan luettuina.

Näiltä ajoilta olevissa trilobiittifossiileissa esiintyy tiettyjä perusyhdenmukaisuuksia, joiden ohella esiintyy määrättyjä selväpiirteisiä variaatioita. Kolmesta alkuperäisestä elämän juurrutuksesta kehittyneillä varhaiskauden eläimillä on tunnusomaiset piirteet: läntisellä pallonpuoliskolla ilmaantuneet olivat hiukan erilaisia kuin euraasialaiseen ryhmään kuuluneet, ja jonkin verran ne erosivat myös australaasialaisesta eli australialais-antarktisesta tyypistä.

370.000.000 vuotta sitten tapahtui Pohjois- ja Etelä-Amerikan laaja ja miltei täydellinen mereenvajoaminen, jonka jälkeen oli Afrikan ja Australian vuoro joutua aaltojen alle. Vain jotkin Pohjois-Amerikan osat pysyivät näiden matalien kambrikauden merten yläpuolella. Viisi miljoonaa vuotta myöhemmin meret olivat väistymässä kohoavan maan tieltä. Ja kaikki nämä maan vajoamis- ja kohoamisilmiöt olivat epädramaattisia, sillä ne tapahtuivat hitaasti vuosimiljoonien kuluessa.

Trilobiittifossiileja sisältäviä tämän aikakauden kerrostumia esiintyy siellä täällä kaikilla mantereilla Keski-Aasiaa lukuun ottamatta. Monilla seuduilla nämä kalliot ovat vaakasuorassa, mutta vuoristoissa ne ovat paineen ja poimuttumisen johdosta kallistuneita ja vääntyneitä. Ja tämä paine on monin paikoin muuttanut näiden kerrostumien alkuperäisen luonteen. Hiekkakivestä on tullut kvartsia, savikivi on muuttunut saviliuskeeksi, kalkkikivestä taas on tullut marmoria.

360.000.000 vuotta sitten maa kohosi edelleen. Pohjois- ja Etelä-Amerikka olivat jo varsin korkealla. Länsi-Eurooppa ja Brittein saaret joitakin syvälle vajonneita Walesin osia lukuun ottamatta olivat kohoamassa. Näinä kausina ei esiintynyt suuria jäätiköitä. Jääkausien kerrostamiksi oletetut muodostumat, joita esiintyy näiden kerrosten yhteydessä Euroopassa,

general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to prevent mud settling.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

59:1.15 (674.1) 370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

59:1.17 (674.3) 360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to

Afrikassa, Kiinassa ja Australiassa, johtuvat erillisistä vuorijäätiköistä tai myöhäisempää alkuperää olevan jäätikköSORAN siirtymisestä pois alkuperäiseltä paikaltaan. Maailman ilmasto oli merellinen, ei mantereinen. Eteläiset meret olivat nykyisiä lämpimämpiä, ja ne ulottuivat pohjoisen suunnalla Pohjois-Amerikan yli aina napaseuduille saakka. Golfvirta kulki Pohjois-Amerikan keskiosan poikki, josta se taittui itään huuhtomaan ja lämmittämään Grönlannin rannikoita ja tekemään tästä nykyisin jään kammitsoimasta mantereesta todellisen trooppisen paratiisin.

Meren eliöstö oli varsin samanlaista kaikkialla maailmassa koostuen merileivistä, yksisoluisista organismeista, alkeellisista sienieläimistä, trilobiiteista ja muista äyriäisistä: katkaravuista, taskuravuista ja hummereista. Tämän jakson loppupuolella ilmaantui kolmetuhatta lonkerojalkaisten lajia, joista on nykyaikaan asti säilynyt vain kaksisataa. Nämä eläimet edustavat sellaista alkuaikojen elollisuuden muunnosta, joka on meidän päiviimme saakka pysynyt käytännöllisesti katsoen muuttumattomana.

Trilobiitit olivat kuitenkin hallitseva eliölaji. Ne olivat suvullisia eläimiä, ja niitä oli monenmuotoisia. Koska ne olivat huonoja uimareita, ne kelluivat laiskasti vedessä tai ryömivät meren pohjalla, ja joutuessaan myöhemmin ilmaantuvien vihollistensa hyökkäysten kohteiksi ne kiertyivät itsesuojelutarkoituksessa kerälle. Pituutta ne kasvoivat viidestä senttimetristä kolmeenkymmeneen senttimetriin. Ne kehittyivät neljäksi toisistaan erottuvaksi ryhmäksi: lihansyöjiksi, kasvissyöjiksi, kaikkiruokaisiksi ja ”mudansyöjiksi”. Jälkimmäisen ryhmän kyky tulla toimeen suurimmaksi osaksi epäorgaanisen aineen varassa — ne olivat viimeinen monisoluinen eläin, joka siihen pystyi — selittää niiden suuren määrällisen kasvun sekä niiden pitkän säilymisen elollisten olentojen joukossa.

Tällainen oli Urantian biologinen kuva tuon maailmanhistorian pitkän ajanjakson lopulla, jakson, joka jatkui viisikymmentämiljoonaa vuotta ja jota geologinne nimittävät kambrikaudeksi.

2. ENSIMMÄINEN MANTEREENLAJUISTEN TULVIEN VAIHESELKÄRANGATTOMIEN ELÄINTEN AIKAKAUSI

Näille ajoille ominaiset maan jaksottaiset kohoamis- ja vajoamisilmiöt tapahtuivat kaikki vähitellen ja epädramaattisesti, ja niihin liittyi vain vähän tai ei ollenkaan vulkaanista toimintaa. Koko tänä perättäisten maankohoamisten ja vajoamisten aikana Aasian emäntamereen historia ei ollut kaikilta osin yhteinen muiden maanosien

isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come down to the present time practically unchanged.

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and “mud eaters.” The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies.

historian kanssa. Se koki useita mereenvajoamisia kastautuen ensin yhdellä suunnalla ja sitten toisella, etenkin varhaisemman historiansa aikana, mutta siellä ei esiinny sellaisia yhdenmukaisia kivikerrostumia, joita on löydettävissä muilta mantereilta. Viimeksi kuluneet aikakaudet Aasia on ollut kaikista mannermassoista vakain.

350.000.000 vuotta sitten alkoi Keski-Aasiaa lukuun ottamatta kaikkien mantereiden suuri tulvakausi. Mannermassat peittyivät kerran toisensa jälkeen veden alle. Vain rannikkoylängöt säilyivät näiden matalien mutta laajalle levinneiden, vuorotellen nousseiden ja laskeneiden sisämerien yläpuolella. Kolme suurta tulvakautta luonnehti tätä ajanjaksoa, mutta ennen kuin se päättyi, mantereet kohosivat jälleen niin, että maata oli kokonaisuudessaan merenpinnan yläpuolella viisitoista prosenttia enemmän kuin nykyään. Karibian alue oli hyvin korkealla. Euroopassa tästä jaksosta ei ole moniakaan merkkejä, sillä maankamaran liikkeet eivät siellä olleet niin yhtämittaisia kuin oli vulkaaninen toiminta.

340.000.000 vuotta sitten tapahtui taas muualla kuin Aasiassa ja Australiassa laaja-alaista maan vajoamista. Maailman valtamerten vedet sekoittuivat yleisesti. Kysymyksessä on suuri kalkkikivikausi, ja suuri osa tästä kivistä kerrostui kalkkia erittävien levien toiminnan tuloksena.

Jokunen vuosimiljoona myöhemmin laajat kaistaleet Amerikan mantereista ja Euroopasta alkoivat nousta vedestä. Läntisellä pallonpuoliskolla säilyi Meksikon ja nykyisten Kalliovuorten alueella vain eräs Tyynenmeren haarake, mutta tämän aikakauden loppupuolella Atlantin ja Tyynenmeren rannikot alkoivat taas vajota.

330.000.000 vuotta sitten alkoi kaikkialla maailmassa verrattain rauhallinen ajanjakso, jolloin paljon maata oli jälleen vedenpinnan yläpuolella. Ainoa poikkeus tästä maan päällä vallinneesta rauhasta oli suuren pohjoisamerikkalaisen tulivuoren purkaus Itä-Kentuckyssä. Se oli suurimpia maailman koskaan kokemaa yksittäisiä vulkaanisia ilmiöitä. Tämän tulivuoren tuhka peitti viidestä seitsemään metrin paksuisena kerroksena tuhannen kolmensadan neliökilometrin alueen.

320.000.000 vuotta sitten sattui tämän ajanjakson kolmas suurtulva. Tämän tultakauden vedet peittivät kaiken sen maan, joka jo edellisen vedenpaisumuksen aikana oli joutunut veden valtaan, samalla kun vesi kaikkialla Amerikoissa ja Euroopassa ulottui monilla tahoilla vieläkin kauemmaksi. Pohjois-Amerikan itäosa ja Länsi-Eurooppa olivat veden alla 3000 metristä 4500 metrin syvyydeltä.

310.000.000 vuotta sitten maailman

It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

59:2.2 (675.1) 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

59:2.3 (675.2) 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

59:2.5 (675.4) 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

59:2.6 (675.5) 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

59:2.7 (675.6) 310,000,000 years ago the land

mannerkokonaisuudet olivat Pohjois-Amerikan eteläosia lukuun ottamatta taas hyvän matkaa veden yläpuolella. Meksiko nousi merestä ja sai samalla aikaan Meksikonlahden meren, joka on aina siitä lähtien säilyttänyt tunnistettavuutensa.

Tämän kauden eliöstö jatkaa kehittymistään. Maailma on taas hiljainen ja verrattain rauhallinen. Ilmasto on edelleenkin lauhaa ja tasaista. Maalla elävät kasvit kulkeutuvat rannikolta yhä kauemmaksi. Elollisuuden perushahmot ovat erinomaisen kehittyneitä, vaikka näiltä ajoilta onkin löydettävissä vain muutamia kasvifossiileja.

Tämä oli yksittäisten eläinorganismien kehityksen suuri aikakausi, vaikka monet perustavaa laatua olevista muutoksista, kuten siirtymä kasvista eläimeksi, olivat tapahtuneet jo aiemmin. Merieläimistö kehittyi niin pitkälle, että jokainen selkärankaisten pääluokan alapuolella oleva elolistyyppi on edustettuna näinä aikoina kerrostuneiden kallioiden sisältämissä fossiileissa. Mutta kaikki nämä eläimet olivat meressä eläviä organismeja. Mitään maaeläimiä ei vielä ollut ilmestynyt niitä muutamia matolajeja lukuun ottamatta, jotka kaivelivat käytäviään rantaviivan tuntumassa, eivätkä maakasvit vielä olleet levinneet mantereiden kaikkiin osiin. Ilmaa hengittävien olentojen olemassaolon kannalta ilmassa oli vieläkin liikaa hiilidioksidia. Periaatteessa kaikkien eläinten olemassaolo eräitä alkeellisimpia lukuun ottamatta on suoraan tai välillisesti riippuvaista kasvillisuudesta.

Trilobiitit olivat edelleen vahvasti edustettuina. Näitä pikku eläimiä oli kymmeniä tuhansia eri lajeja, ja ne olivat nykyisten äyriäisten edeltäjiä. Joillakin trilobiiteilla oli kahdestakymmenestäviidestä neljäntuhanteen pienen pientä silmää; toisilla oli surkastuneet silmät. Tämän ajanjakson päättyessä trilobiitit jakoivat meren herruuden useiden muiden selkärangattomien elollismuotojen kanssa. Mutta seuraavan ajanjakson alussa ne hävisivät tyystin.

Kalkkia erittävät levät olivat laajalle levinneitä. Korallien varhaisia esivaiheita esiintyi tuhansina lajeina. Merimatoja oli runsaasti, samoin esiintyi myös monia sellaisia maneettilajeja, jotka ovat sittemmin kuolleet sukupuuttoon. Korallit ja sienieläinten myöhemmät tyypit kehittyivät. Pääjalkaisten kehitys oli jo pitkällä, ja ne ovat säilyneet nykyisten helmiveneen, mustekalan, meritursaan ja kalmarin hahmossa.

Vaippaeläimiä oli monia lajeja, mutta ne eivät tuolloin tarvinneet kuortaan puolustustarkoituksiin niin paljon kuin myöhempinä aikoina. Kotiloita esiintyi jo muinaisten merien vesissä, ja niihin kuului yksikuorisista drillejä, rantakotiloita ja etanoita. Kaksikuoriset kotilot ovat säilyneet meidän aikamme ja noiden aikojen välillä olevat miljoonat vuodet kokolailla sellaisina kuin ne jo tuolloin olivat

masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters,

olemassa, ja niihin kuuluvat järvisimpukat, merisimpukat, osterit ja kampasimpukat. Yksikuorisia organismeja kehittyi niin ikään, ja nämä lonkerojalkaiset elivät muinaisaikaisissa vesissä paljolti sellaisina kuin ne esiintyvät nykyisinkin; niillä oli jo saranallisia, nystyräisiä ja muunlaisia kuorensa suoja mekanismeja.

Näin päättyy elämän merellisen muodon toisen suuren ajanjakson kehityksestä kertova tarina. Geologinne tuntevat tämän jakson ordoviikkikautena.

and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. TOINEN SUURI TULVIEN

VAIHEKORALLIKAUSI —

LONKEROJALKAISTEN AIKAKAUSI

300.000.000 vuotta sitten alkoi toinen suuri maanvajoamiskausi. Muinaisten siluurikauden merten pohjoiseen ja etelään suuntautuva laajeneminen oli hautaamaisillaan alleen suurimman osan Eurooppaa ja Pohjois-Amerikkaa. Maa ei ollut paljonkaan merenpinnan yläpuolella, joten kerrostuminen oli rannikoiden lähistöllä vähäistä. Meret kuhisivat kalkkikuorisia eliöitä, ja kun nämä kuoret vajosivat meren pohjalle, muodostui vähitellen erittäin paksuja kalkkikivikerroksia. Tämä on ensimmäinen laajalle levinnyt kalkkikivikerrostuma, ja se peittää käytännöllisesti katsoen koko Euroopan ja Pohjois-Amerikan, mutta se näyttäytyy maan pinnalla vain muutamien paikoin. Tämän muinaisaikaisen kivikerrostuman paksuus on keskimäärin kolmesataa metriä, mutta monet näistä kerrostumista ovat kallistumisen, maanpinnan kohoamisen ja murtumien johdosta sittemmin huomattavasti vääristyneet, ja monet kerrostumat ovat muuttuneet kvartsiksi, savikiveksi ja marmoriksi.

Tämän kauden kivikerrostumissa ei esiinny tuliperäisiä kiviä eikä laavaa paitsi se, mikä on peräisin Etelä-Euroopan ja Itä-Mainen suurista tulivuorista ja Quebecin laavavirroista. Vulkaaninen toiminta oli enimmältään lakannut. Tämä oli veteenkerrostumisen suuri huippukausi. Vuortenmuodostusta tapahtui vain vähän tai ei ollenkaan.

290.000.000 vuotta sitten meri oli jo suurelta osin väistynyt mantereilta, ja ympäröivien valtamerien pohja oli vajoamassa. Mantereet eivät ehtineet paljonkaan muuttua, kun ne joutuivat uudelleen veden valtaan. Varhainen vuorten liikehdintä oli alkamassa kaikilla mantereilla, ja suurimmat näistä maankuoren kohoamista olivat Aasian Himalaja ja suuret Kaledonianvuoret, jotka ulottuivat Irlannista Skotlannin kautta Huippuvuorille.

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE

THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD

AGE

59:3.1 (676.5) 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

59:3.3 (676.7) 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

Juuri tämän kauden kerrostumista löydetään paljon kaasua, öljyä, sinkkiä ja lyijyä. Kaasu ja öljy ovat peräisin niistä suunnattoman suurista kasvi- ja eläinainesten kasaantumista, jotka kulkeutuivat alaspäin edellisen maanvajoamisen aikana, kun taas mineraalikerrostumat edustavat hidasjuoksuissa vesistöissä tapahtunutta kerrostumista. Monet vuorisuoloakerrostumista ovat nekin tältä ajanjaksolta.

Trilobiitit taantuivat nopeasti, ja suuremmat nilviäiset eli pääjalkaiset valtasivat keskinäyttämön. Nämä eläimet kasvoivat viiden metrin pituisiksi ja olivat läpimitaltaan noin kolmekymmentä senttimetriä. Niistä tuli merten valtiaita. Tämä eläinlaji ilmaantui yhtäkkiä ja otti herruuden merieliöstön keskuudessa.

Tämän aikakauden suuri vulkaaninen toiminta tapahtui Euroopan puolella. Vuosimiljooniin vuosimiljoonien jälkeen ei ollut sattunut niin rajuja ja laajamittaisia tulivuorenpurkauksia kuin nyt sattui Välimeren altaan ympärillä ja eritoten Brittein saarten naapurustossa. Tämä laavavirtaus Brittein saarten alueella näkyy nykyisin noin 8000 metrin paksuisena, vuorottain laavaa ja kiveä sisältävänä kerrostumana. Nämä kalliit muodostuivat toistuvista laavavirtauksista, jotka levittäytyivät matalalle merenpohjalle työntyen näin kivikerrostumien väliin. Ja tämä kokonaisuus nousi myöhemmin korkealle merenpinnan yläpuolelle. Pohjois-Euroopassa, varsinkin Skotlannissa, sattui rajuja maanjäristyksiä.

Meri-ilmasto pysyi lauhana ja yhdenmukaisena, ja lämpimät meret huuhtelivat napamaiden rantoja. Lonkerojalkaisten ja muiden merieliöiden fossiileja on löydettävissä näistä kerrostumista aina pohjoisnapaa myöten. Kotilo-, lonkerojalkais-, sienieläin- ja riuttakorallikannat runsastuivat edelleen.

Tämän vaiheen lopulla siluurikauden meret etenevät toistamiseen maalle, ja seuraa eteläisten ja pohjoisten valtamerten vesien uusi sekoittuminen. Pääjalkaiset hallitsevat merellistä elollisuutta, samalla kun muut samantyyppiset elollisuuden muodot asteittain kehittyvät ja eriytyvät.

280.000.000 vuotta sitten mantereet olivat jo enimmältään kohonneet siluurikauden toisen tulvan alta. Tämän vajoamisen aikana muodostuneet kerrostumat tunnetaan Pohjois-Amerikassa Niagaran kalkkikivenä, sillä kysymyksessä on se kalliokerros, jonka ylitse Niagaran putous nyt virtaa. Tämä kalliokerrostuma ulottuu itäisiltä vuorilta Mississippin jokilaakson seudulle, muttei sitä kauemmaksi länteen muualla kuin sen eteläpuolella. Useat kerrokset levittäytyvät eri puolille Kanadaa, osiin Etelä-Amerikkaa, Australiaa ja suurimpaan osaan Eurooppaa. Tämän Niagaran

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

59:3.9 (677.6) 280,000,000 years ago the continents had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in

kalkkikivimuodostuman keskimääräinen paksuus on noin kaksisataa metriä. Aivan Niagara-kerrostuman päältä on monilta seuduilla löydettävissä konglomeraatti-, savikivi- ja vuorisuolakerkymää. Tämä kertymä on peräisin toissijaisista vajoamisista. Suola laskeutui suuriin laguuneihin, jotka olivat vuoroin yhteydessä mereen ja vuoroin siitä erillään niin, että pohjalle veden haihtumisen myötä kerrostui suolaa ja muita liukseen sisältyneitä aineksia. Nämä vuorisuolakerrokset ovat joillakin seuduilla yli kaksikymmentä metriä paksuja.

Ilmasto on tasaista ja leutoa, ja merellisiä fossiileja kerrostuu arktisilla alueilla. Tämän aikakauden loppupuolella meret ovat käyneet niin ylen määrin suolaisiksi, että siitä selviää vain vähäinen määrä elollisuutta.

Siluurikauden viimeisen mereenvajoamisen lähestyessä loppuaan runsastuvat piikkinahkaisten — kivililjojen — kannat suuresti, kuten kivililjakalkkikivikerrostumat osoittavat. Trilobiitit ovat miltei hävinneet, ja nilviäiset ovat edelleen merten kuninkaita. Koralliriuttojen muodostuminen lisääntyy suuresti. Suotuisimmin sijaitsevilla paikoilla kehittyi tämän aikakauden kuluessa ensi kerran alkeellisia vesiskorpioneja. Pian sen jälkeen ja yhtäkkisesti ilmaantuvat aidot skorpionit — varsinaiset ilmaa hengittävät eläimet.

Näihin kehitystuloksiin päättyi kolmas merellisen elollisuuden ajanjakso, joka käsittää kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta ja jonka tutkijanne tuntevat siluurikautena.

4. SUURI MAANKOHOAMISEN

VAIHEMAALLA ELÄVÄN KASVIKUNNAN

AJANJAKSOKALOJEN AIKAKAUSI

Aikakaudesta toiseen jatkuneessa maan ja veden välisessä kamppailussa meri on pitkät ajanjaksot ollut verrattain voitokas, mutta ajat, jolloin maa on voitolla, ovat kohta käsillä. Eikä mantereiden liukuminen ole edennyt niin pitkälle, etteivätkö kapeat kannakset ja kaidat maasillat ajoittain yhdistäisi käytännöllisesti katsoen kaikkia maailman maamassoja.

Kun maa kohoaa viimeisestä siluurikauden vedenpaisumuksesta, sen myötä päättyi tärkeä ajanjakso maailman kehityksessä ja elämän evoluutiossa. Maan päällä sarastaa uusi aikakausi. Menneiden aikojen paljas ja mielenkiinnoton maisema on verhoutumassa rehevään vehreyteen, ja kohta ilmaantuvat ensimmäiset mahtavat metsät.

Varhain tapahtuneesta lajeisjakautumisesta johtuu, että tämän aikakauden merieliöstö on varsin moninaista, mutta myöhemmin ilmeni

many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and suddenly, the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE

THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD

THE AGE OF FISHES

59:4.1 (678.2) In the agelong struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and

kaikkien näiden erilaisten tyyppien esteetöntä sekoittumista ja yhdistymistä. Lonkerojalkaiset pääsivät pian kehityksensä huipulle, ja niitä seurasivat niveljalkaiset. Hanhenkaulasimpukat suorittivat ensi esiintymisensä. Mutta kaikkein suurin tapahtuma oli kalojen heimon yhtäkkinen ilmaantuminen. Jaksosta muodostui kalojen aikakausi, se maailman historian ajanjakso, jolle oli ominaista selkärankainen eläintyyppi.

270.000.000 vuotta sitten kaikki mantereet olivat merenpinnan yläpuolella. Miljooniin ja taas miljooniin vuosiin ei näin paljon maata ollut ollut yhtäaikaisesti veden yläpuolella. Kysymyksessä oli yksi laajimmista kuivanmaan kausista maailman koko historiassa.

Viisi miljoonaa vuotta myöhemmin Pohjois- ja Etelä-Amerikan, Euroopan, Afrikan, Pohjois-Aasian ja Australian maa-alueet joutuivat lyhytaikaisesti aaltojen alle. Pohjois-Amerikka oli ajoittain lähes kokonaan veden peitossa. Ja tämän seurauksena muodostuneet kalkkikivikerrokset vaihtelevat vahvuudeltaan 150 ja 1500 metrin välillä. Nämä monet devonikauden meret levittäytyivät ensin yhteen suuntaan ja sitten toiseen suuntaan niin, että Pohjois-Amerikan suunnaton arktinen sisämeri puhkaisi Pohjois-Kalifornian kautta lasku-uoman Tyyneenmereen.

260.000.000 vuotta sitten, tämän maanvajoamiskauden loppupuolella, Pohjois-Amerikkaa peittivät osin meret, jotka olivat samanaikaisesti yhteydessä Tyyneenmereen, Atlantiin, arktisiin ja Meksikonlahden vesiin. Näissä devonikauden ensimmäisen tulvan loppuvaiheissa muodostuneet kerrostumat ovat vahvuudeltaan noin kolmesataa metriä. Näille ajoille luonteenomaiset koralliriutat osoittavat sisämerten olleen kirkasvetisiä ja matalia. Tällaisia korallikerrostumia on näkyvillä Ohiojen rantatöyräissä lähellä Kentuckyn Louisvilleä, jossa ne ovat paksuudeltaan noin kolmekymmentä metriä ja sisältävät yli kaksisataa lajimuunnelmaa. Nämä korallimuodostumat ulottuvat Kanadan ja Pohjois-Euroopan kautta arktisille seuduille saakka.

Näiden mereenvajoamisten jälkeen monet rannikkokaistaleet nousivat huomattavan korkealle niin, että aikaisemmat kerrostumat peittyivät mutaan tai savikiveen. Eräälle devonikauden sedimentaatiolle on luonteenomaista myös punainen hiekkakivikerros, ja tämä kerros ulottuu laajalle alalle maanpintaa niin, että sitä tavataan Pohjois- ja Etelä-Amerikasta, Euroopasta, Venäjältä, Kiinasta, Afrikasta ja Australiasta. Tällaiset punaiset kerrostumat kertovat kuivista tai puolittain kuivista olosuhteista, mutta tämän aikakauden ilmasto oli yhä lauha ja yhtenäinen.

Cincinnatiin saaren kaakkoispuolella koko tämän ajanjakson ollut maa pysyi hyvän matkaa

association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

59:4.4 (678.5) 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well

vedenpinnan yläpuolella. Mutta hyvin suuri osa Länsi-Euroopasta — Brittein saaret mukaan luettuina — oli upoksissa. Walesissa, Saksassa ja Euroopan muilla seuduilla devonikauden kalliot ovat paksuudeltaan noin 6000 metriä.

250.000.000 vuotta sitten oli aika, jolloin ilmaantui kalojen heimo, selkärankaisten, mikä oli eräs tärkeimmistä edistysaskelista koko ihmistä edeltäneessä evoluutiossa.

Niveljalkaiset eli äyriäiset olivat ensimmäisten selkärankaisten edelläkävijöitä. Kalojen heimon airuina toimi kaksi niveljalkaiseläimistä muunnosta. Toisella oli pitkä ruumis, joka yhdisti pään ja pyrstön; toinen taas oli selkäräudoton ja leuaton alkukala. Mutta nämä edelläkävijälajit menehtyivät nopeasti, kun kalat — eläinkunnan ensimmäiset selkärankaisten — ilmaantuivat yhtäkkisesti pohjoisesta.

Monet varsinaisten kalojen suuremmista lajeista ovat peräisin tältä kaudelta; eräät hampaalliset lajit olivat pituudeltaan kahdeksasta kymmeneen metriä. Nykyiset hait ovat näiden muinaisten kalojen edelleen esiintyviä muotoja. Keuhko- ja panssarikalat saavuttivat evoluutionsa lakipisteen, ja kalat olivat ennen tämän aikakauden päättymistä jo sopeutuneet sekä makeaan että suolaiseen veteen.

Tämän jakson loppupuolella muodostuneista kerrostumista on löydettävissä todellisia kalanhammas- ja -luurankopetejä, ja pitkin Kalifornian rannikkoa esiintyy runsaita fossiilikerroksia, sillä monet Tyynenmeren suojaisat lahdet levittäytyivät kyseisellä seudulla maalle.

Uudenlainen maakasvillisuus alkoi nopeasti peittää maan pintaa. Tähän saakka oli maalla — aivan veden partaalla kasvaneita lukuun ottamatta — kasvanut vain muutamaa kasvia. Nyt ja yhtäkkisesti ilmestyy rehevä saniaisten heimo, joka kohta levisi hyvää vauhtia nopeasti kohonneen maan kamaralle maailman kaikissa osissa. Kohta kehittyi puulajeja, jotka olivat kuusikymmentä senttimetriä paksuja ja kaksitoista metriä korkeita. Myöhemmin kehittyivät puuhun lehdet, mutta näillä varhaisilla lajeilla oli vain alkeellinen lehvästö. Monia pienempiäkin kasveja oli olemassa, mutta niiden fossiileja ei löydy, koska vieläkin aiemmin ilmaantuneet bakteerit ovat ne tavallisesti hävittäneet.

Maan kohottua Pohjois-Amerikka sai Grönlantiin ulottuneiden maakannasten kautta yhteyden Eurooppaan. Nykyään näiden varhaisten maakasvien jäännökset ovat Grönlannin jääkuoren alla.

240.000.000 vuotta sitten maa alkoi vajota sekä osissa Eurooppaa että Pohjois- ja Etelä-Amerikkaa. Tämä vajoaminen merkitsi

above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

59:4.9 (679.2) 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their *sudden* appearance from the north.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and *suddenly*, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

59:4.15 (679.8) 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked

devonikauden viimeisen ja vähäisimmän tulvajakson alkua. Arktiset meret levittäytyivät taas etelään ja peittivät suuren osan Pohjois-Amerikasta, Atlanti tulvehti laajalle alalle Eurooppaa ja Länsi-Aasiaa, samalla kun taas etelän Tynnimeri peitti enimmänsä osan Intiaa. Tämä tulva nousi hitaasti, ja yhtä hitaasti se myös väistyi. Hudsonjoen länsirannan Catskillvuoret ovat eräs Pohjois-Amerikan kamaralta löydettävistä tämän aikakauden suurimmista geologisista muistomerkeistä.

230.000.000 vuotta sitten merten vetäytyminen jatkui. Pohjois-Amerikka oli suurelta osin vedenpinnan yläpuolella, ja St. Lawrencen alueella oli voimakasta vulkaanista toimintaa. Montréalin Mont-Royal-vuori on erään silloisen tulivuoren eroosion kuluttama kaula. Koko kyseisen kauden laskeumakerrokset ovat hyvin näkyvillä Pohjois-Amerikan Appalakkien vuoristossa siellä, missä Susquehannajoki on uurtanut jokilaakson ja paljastanut nämä toistensa päällä olevat kerrokset. Ne saavuttivat yli 4000 metrin paksuuden.

Mannerten kohoaminen eteni, ja ilmakehä muuttui happipitoisemmaksi. Maata peittivät laajat, kolmenkymmenen metrin korkuiset saniaismetsät ja noiden aikojen erikoiset puut, hiljaiset lehdot; ääntäkään ei kuulunut, ei edes lehtien havinaa, sillä nämä puut olivat lehdettömiä.

Ja näin lähestyi loppuaan eräs merellisen elollisuuden evoluution pisimpään jatkuneista jaksoista, kalojen aikakausi. Tämä maailmanhistorian kausi kesti lähes viisikymmentä miljoonaa vuotta; tutkijoidenne piirissä se tunnetaan devonikautena.

5. MAANKUOREN

SIIRROSVAIHESANIAISMETSÄN

HIILTYMISJAKSOSAMMAKOIDEN

AIKAKAUSI

Edellisen jakson kuluessa tapahtunut kalojen ilmaantuminen merkitsi merellisen elollisuuden evoluution taitekohtaa. Tästä ajankohdasta lähtien maaeliöstön evoluutio käy yhä tärkeämmäksi. Ja tämän kauden alkaessa olosuhteet ovat ensimmäisten maaeläinten ilmestymistä ajatellen lähes ihanteelliset.

220.000.000 vuotta sitten monet mantereiset maa-alueet, muiden muassa enin osa Pohjois-Amerikkaa, olivat vedenpinnan yläpuolella. Maata peitti rehevä kasvillisuus; jakso oli ennen kaikkea saniaisten aikakausi. Ilmassa oli yhä hiilidioksidiä, mutta sen määrä oli vähenemässä.

the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

^{59:4.16 (679.9)} 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

^{59:4.17 (680.1)} The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

^{59:4.18 (680.2)} And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE

THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS

PERIOD

THE AGE OF FROGS

^{59:5.1 (680.3)} The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

^{59:5.2 (680.4)} 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

Pian tämän jälkeen Pohjois-Amerikan keskiosa joutui veden alle, ja sinne muodostui kaksi suurta sisämerä. Sekä Atlantin että Tyynenmeren rannikkoylängöt sijaitsivat heti nykyisten rantaviivojen takana. Ennen pitkää nämä kaksi merta yhdistyivät sekoittaen erilaiset elollisuusmuotonsa keskenään. Ja näiden merieläimistöjen yhdistyminen merkitsi merellisen eliömaailman nopean ja maailmanlaajuisen taantumisen alkua ja seuraavan — maaeliöstön — kauden avautumista.

210.000.000 vuotta sitten peittivät lämminvetiset arktiset meret suurimman osan Pohjois-Amerikkaa ja Eurooppaa. Eteläiset napavedet tulivat Etelä-Amerikkaan ja Australiaan, kun taas sekä Afrikka että Aasia nousivat hyvin korkealle.

Merten ollessa laajimmillaan sattui yhtäkkiä uusi evolutionaarinen kehitystapahtuma. Yllättäen ilmaantuivat ensimmäiset maaeläimet. Näitä maalla tai meressä elämään kykeneviä eläimiä oli lukuisia lajeja. Nämä ilmaa hengittävät sammakkoeläimet kehittyivät niveljalkaisista, joiden uimarakko oli kehittynyt keuhkoiksi.

Merten suolavesistä ryömi maalle etanoita, skorpioneja ja sammakoita. Sammakot kutevat vielä nykyäänkin veteen, ja niiden poikaset ovat aluksi pieniä kaloja, nuijapäitä. On hyvä syy nimittää tätä ajanjaksoa sammakoiden aikakaudeksi.

Varsin pian tämän jälkeen ilmestyivät ensimmäiset hyönteiset, ja yhdessä hämähäkkien, skorpionien, torakoiden, kotisirkkojen ja heinäsiirkkojen kanssa ne levisivät pian maailman mantereille. Sudenkorentojen siipien kärkiväli oli jopa seitsemänkymmentäviisi senttimetriä. Torakoita kehittyi tuhat eri lajia, ja jotkin niistä kasvoivat kymmenen senttimetrin mittaisiksi.

Kaksi piikkinahkaisten ryhmää kehittyi erityisen hyvin, ja ne ovatkin tämän aikakauden johtofossiileja. Äyriäisiä syöivät suurikokoiset hait kehittyivät niin ikään merkittävästi, ja yli viiden miljoonan vuoden ajan ne pitivät hallussaan valtamerten herruutta. Ilmasto oli edelleenkin lauhkea ja tasainen. Merieliöstössä ei tapahtunut moniakaan muutoksia. Makeanveden kalalajeja oli kehittymässä ja trilobiitit olivat kuolemassa sukupuuttoon. Koralleja oli niukasti, ja suurimman osan kalkkikivestä valmistivat merililjat. Hienommat rakennuskalkkikivet muodostuivat tänä kautena.

Monien sisämerien vesi oli siinä määrin kalkin ja muiden mineraalien kuormittamaa, että se haittasi useiden merellisten eläinlajien edistymistä ja kehittymistä suuresti. Lopulta meret laajan kivikerrostuman muodostumisen myötä

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

59:5.4 (680.6) 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places

kirkastuivat. Tämä kerros sisältää paikka paikoin sinkkiä ja lyijyä.

Tämän varhaisen kivihiilikauden kerrostumat ovat paksuudeltaan 150:stä 600:aan metriä, ja ne koostuvat hiekkakivestä, savikivestä ja kalkkikivestä. Vanhimmat juonteet sisältävät runsaiden sora- ja allasedimenttien ohella sekä maa- että merieläinten ja kasvien fossiileja. Näissä vanhemmissa kerroksissa ei louhintakelpoista kivihiiltä esiinny paljonkaan. Kaikkialla Euroopassa nämä kerrostumat ovat varsin samanlaisia kuin Pohjois-Amerikkaan muodostuneet kerrostumat.

Puheena olevan kauden lähetessä loppuaan alkoi Pohjois-Amerikan maamassa kohota. Kohoaminen keskeytyi lyhyeksi ajaksi, ja meri palasi ja peitti suunnilleen puolet aiemmista altaistaan. Tulva oli lyhytaikainen, ja enin osa maata oli pian taas hyvänlaisesti vedenpinnan yläpuolella. Etelä-Amerikka oli Afrikan välityksellä edelleenkin yhteydessä Eurooppaan.

Tällä kaudella saivat alkunsa Vogeesit, Schwarzwald ja Uralvuoristo. Muiden ja vanhempien vuoristojen tynkiä on nähtävillä kaikkialla Isossa-Britanniassa ja Euroopassa.

200.000.000 vuotta sitten alkoivat kivihiilikauden varsinaiset aktiiviset vaiheet. Tätä aikaa edeltäneiden kahdenkymmenen vuosimiljoonan kuluessa muodostuivat varhaisemmat kivihiilikerrostumat, mutta nyt olivat käynnissä entistä laajamittaisemmat kivihiilen muodostumisprosessit. Varsinainen kivihiilen kerrostumiskausi oli pituudeltaan hieman yli kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta.

Aika ajoin maa kohosi ja laski merenpinnan vaihteluiden johdosta, jotka puolestaan aiheutuivat valtameren pohjalla tapahtuneista muutoksista. Tämä maankuoren rauhattomuus — maan vajoaminen ja kohoaminen — yhdessä rannikkosoiden rehevän kasvuston kanssa myötävaikutti laajojen kivihiilikerrostumien muodostumiseen. Siitä syystä tämä ajanjakso on tullut tunnetuksi kivihiilikautena. Ja ilmasto oli koko maailmassa yhä lauhkea.

Kivihiilikerrokset vuorottelevat savikivi-, kivi- ja konglomeraattikerrostojen kanssa. Nämä kivihiilikentät Yhdysvaltain keski- ja itäosissa vaihtelevat vahvuudeltaan kahdentoista ja viidentoista metrin välillä. Mutta monet näistä kerrostumista huuhtoutuivat myöhempien maankohoamisten yhteydessä pois. Joissakin osissa Pohjois-Amerikkaa ja Eurooppaa kivihiiltä sisältävät kerrokset ovat paksuudeltaan 5400 metriä.

Savessa kasvaneiden puiden juurien esiintyminen nykyisten kivihiilijuonteiden alla olevissa kerroksissa osoittaa, että kivihiili

containing zinc and lead.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:5.13 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where

muodostui tarkalleen siinä paikassa, mistä sitä nyt löydetään. Kivihiili on sen rehevän kasvillisuuden vedessä säilyneitä ja paineessa muuntuneita jäännöksiä, joka rehotti tuon kaukaisen aikakauden rämeillä ja suorannoilla. Hiilikerrokset sisältävät usein sekä kaasua että öljyä. Turvekerrokset, jotka ovat aiemman kasvillisuuden jäänteitä, muuttuisivat tietyntyyppiseksi kivihiileksi, jos niihin kohdistettaisiin sopiva paine ja lämpötila. Antrasiitti on joutunut suurempaan paineeseen ja kuumuuteen kuin muu kivihiili.

Pohjois-Amerikassa on eri kivihiilikentissä kerrostumia, jotka osoittavat, monestiko maa laski ja kohosi. Näitä on vaihteleva määrä: kymmenen Illinoisissa, kaksikymmentä Pennsylvaniassa, kolmekymmentäviisi Alabamassa ja seitsemänkymmentäviisi Kanadassa. Kivihiilikerroksissa esiintyy sekä makean että suolaisen veden eliöstön fossiileja.

Koko tämän kauden ajan olivat Pohjois- ja Etelä-Amerikan vuoristot liikkeessä. Sekä Andit että Kalliovuorten eteläinen esivaihe kohosivat. Atlantin ja Tyynenmeren laajat yläköiset rannikkoalueet alkoivat vajota. Lopulta eroosio kulutti niitä siinä määrin ja ne painuivat niin alas, että kummankin valtameren rantaviivat vetäytyivät suunnilleen nykyisille sijoilleen. Tämän veteenvajoamisen aikaiset kerrostumat ovat paksuudeltaan keskimäärin kolmesataa metriä.

190.000.000 vuotta sitten tapahtui Pohjois-Amerikan kivihiilikautisen meren työntyminen lännen suunnalle nykyisten Kalliovuorten alueen yli niin, että Pohjois-Kalifornian kautta muodostui lasku-uoma Tyneenmereen. Kivihiiltä muodostui jatkuvasti kerros kerroksen päälle kaikkialla Amerikoissa ja Euroopassa, kun rannikkomaat näinä häilyvien merenrantojen aikakausina nousivat ja vajosivat.

180.000.000 vuotta sitten alkaneen jakson aikana kivihiilikausi päättyi. Sen aikana kivihiiltä oli muodostunut kaikkialla maailmassa: Euroopassa, Intiassa, Kiinassa, Pohjois-Afrikassa ja Amerikoissa. Kivihiilen muodostumiskauden lopulla Mississippin laakson itäpuoleinen Pohjois-Amerikka nousi, ja suurin osa tästä lohkoista on aina siitä lähtien pysynyt merenpinnan yläpuolella. Tämä maankohoamisjakso merkitsee Pohjois-Amerikan nykyisten vuoristojen muodostumisen alkua sekä Appalakien seuduilla että lännessä. Toimivia tulivuoria oli Alaskassa ja Kaliforniassa sekä niillä Euroopan ja Aasian alueilla, joilla vuortenmuodostus oli meneillään. Grönlannin mannermaa yhdisti Itä-Amerikan Länsi-Eurooppaan.

Maan kohoaminen sai vähitellen aikaan muutoksia aiempien aikakausien meri-ilmastoon; se alkoi korvautua vähemmän lauhkean ja vaihtelevamman mannerilmaston ensivaiheilla.

it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

59:5.19 (682.2) 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

59:5.20 (682.3) 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

59:5.21 (682.4) Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

Näiden aikojen kasvisto koostui itiökasveista, ja tuuli kykeni levittämään ne kauas ja laajalle. Kivihiilikauden puiden rungot olivat halkaisijaltaan yleisesti yli kaksimetrisiä ja usein lähes neljänkymmenen metrin korkuisia. Nykyiset saniaiset ovat silti todellakin jäänteitä näiltä taakse jääneiltä aikakausilta.

Yleisesti ottaen nämä olivat makean veden organismeille kehittymisen aikakausia; vain vähän muutoksia ilmeni aiemmassa merellisessä elollisuudessa. Mutta tämän ajanjakson tärkeä tunnusmerkki oli sammakoiden ja sammakon monien serkkujen yhtäkkinen ilmaantuminen. Kivihiilikauden elollisuuden erikoispiirteitä olivat saniaiset ja sammakot.

6. ILMASTOLLINEN

SIIRTYMÄVAIHESIEMENKASVIEN

AJANJAKSOBIOLOGISTEN

KOETTELEMUSTEN AIKAKAUSI

Tämä jakso merkitsee merieliöstön käänteentekevän evolutionaarisen kehityksen päättymistä ja tämän jälkeen seuraaviin maaeläinten kausiin johtavan siirtymäjakson alkamista.

Tämä aikakausi oli elollisuuden huomattavan köyhtymisen kausi. Tuhannet merelliset lajit menehtyivät, eikä elämä vielä ollut saanut kunnollista jalansijaa maalta. Tämä oli biologisten koettelemusten aikaa, jolloin elämä miltei hävisi maan kasvoilta ja merten syvyyksistä. Maan päällä eli merellisen elollisuuden pitkän aikakauden loppuvaiheessa yli satatuhatta eliölajia. Tämän siirtymäjakson lopulla niistä oli elossa vajaat viisisataa.

Tämän uuden ajanjakson erikoispiirteet eivät niinkään johtuneet maankuoren jäähtymisestä tai vulkaanisen toiminnan pitkäaikaisesta puuttumisesta kuin sinänsä mielenkiinnottomien ja jo olemassa olleiden tekijöiden epätavallisesta yhteenkytkeytymisestä — merten rajoittumisesta ja suunnattomien maamassojen kaiken aikaa voimistuneesta kohoamisesta. Aiempina aikoina vallinnut leuto, merellinen ilmasto oli katoamassa ja ankarampi mantereinen säätyyppi oli nopeasti kehittymässä.

170.000.000 vuotta sitten tapahtui koko maanpinnan käsittäneitä, suuria evolutionaarisia muutoksia ja mukautumisia. Maa kohosi kaikkialla maailmassa, kun valtamerten pohja vajosi. Ilmaantui erillisiä vuorijonoja. Pohjois-Amerikan itäosa oli korkealla meren yläpuolella; länsiosa oli hitaasti nousemassa. Mantereita peittivät suuret ja pienet suolajärvet ja lukuisat sisämeret, jotka olivat

59:5.22 (682.5) The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

59:5.23 (682.6) In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the sudden appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were ferns and frogs.

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE

THE SEED-PLANT PERIOD

THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

59:6.1 (682.7) This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

59:6.2 (682.8) This age was one of great life impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

59:6.3 (682.9) The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

59:6.4 (683.1) 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and

kapeiden salmien kautta yhteydessä valtameriin. Tämän siirtymäjakson kerrostumien paksuus vaihtelee 300 ja 2000 metrin välillä.

Näiden maankohoamisten aikana tapahtui laajamittaista maankuoren poimuttumista. Ellei lukuun oteta tiettyjen maakannasten katoamista, tämä oli mannerten merestäköhoamisen aikaa; näihin on luettava ne mannermaat, jotka varsin pitkään olivat yhdistäneet Etelä-Amerikan Afrikkaan ja Pohjois-Amerikan Eurooppaan.

Sisämaan järvet ja meret olivat kaikkialla maailmassa vähin erin kuivumassa. Alkoi ilmaantua erillisiä vuoristo- ja aluejäätiköitä, eritoten eteläisellä pallonpuoliskolla, ja näiden paikallisten jäätikkömuodostumien aikaansaamat, jäähän kerrostuneet aineskerrokset ovat monilla seuduilla löydettävissä jopa joidenkin ylempien ja myöhempien kivihilikerrostumien seasta. Ilmaantui kaksi uutta ilmastotekijää: jäätiköityminen ja kuivuus. Monet maan korkeammista seuduista olivat muuttuneet kuiviksi ja karuiksi.

Koko tämän ilmastollisen muutosvaiheen ajan tapahtui suuria muutoksia myös maakasveissa. Ensimmäiset siemenkasvit ilmaantuivat, ja ne tarjosivat runsaampaa ravintoa sittemmin runsastuneelle maaeläimistölle. Hyönteiset kokivat perinpohjaisen muutoksen. Eläinten horrosjaksot kehittyivät vastaukseksi talven ja kuivankauden aikaisen elintoimintojen keskeytymisen tarpeeseen.

Maaeläimistä sammakot saavuttivat kehityksensä taitekohdan jo edellisenä aikakautena, ja ne taantuivat nyt nopeasti mutta selviytyivät siksi, että ne pystyivät elämään pitkiä aikoja jopa näiden tavattoman kaukaisten ja äärimmäisen koettelevien aikojen kokonaan kuivuissa lammikoissa ja lätäköissä. Tänä sammakoiden taantumisen kautena astuttiin Afrikassa ensimmäinen askel tiellä, joka johti sammakon kehittymiseen matelijaksi. Ja kun maamassat olivat vielä yhteydessä toisiinsa, tämä ilmaa hengittävä esimatelija levisi koko maailmaan. Tähän mennessä ilmakehän suhteen oli jo tapahtunut sellaisia muutoksia, että se soveltui erinomaisesti eläinten hengitettäväksi. Pian näiden esimatelijasammakoiden saapumisen jälkeen Pohjois-Amerikka oli tilapäisesti eristyksissä, vailla yhteyttä Eurooppaan, Aasiaan ja Etelä-Amerikkaan.

Meriveden vähittäinen viileneminen myötävaikutti siihen, että suuri osa merieliöstöä tuhoutui. Noiden aikojen merieliäimet etsiytyivät väliaikaisesti kolmeen suotuisaan turvapaikkaan: nykyisen Meksikonlahden seutuille, Intian Gangesinlahteen ja Välimeren altaassa sijainneeseen Sisilianlahteen. Ja juuri näiltä

numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

59:6.5 (683.2) The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to meet the demands of suspended animation during winter and drought.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this prereptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these prereptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went

kolmelta alueelta lähtivät koettelemuksiin syntyneet, uudet merieläinlajit myöhemmin täyttämään meret.

160.000.000 vuotta sitten maa oli laajalta alalta maaeläimistön ylläpitoon soveltuvan kasvillisuuden peittämä, ja ilmakehä oli muuttunut eläinten hengityksen kannalta ihanteelliseksi. Näin päättyvät merellisen elollisuuden vähenemisen jakso ja nuo biologisten vastoinikäymisten koettelevat ajat, jotka hävittivät kaikki muut elollisuuden muodot paitsi niitä, joilla oli eloonjäämisen puolesta puhuvaa arvoa ja jotka sen vuoksi olivat oikeutettuja toimimaan planetaarisen evoluution seuraavien aikakausien entistä nopeammin kehittyneen ja pitkälle erikoistuneen elollisuuden kantaisina.

Tämän, tutkijoidenne permikautena tuntemaan, biologisten koettelemusten ajanjakson päättyminen merkitsee samalla sen paleotsooisen maailmankauden loppua, joka käsittää planeetan historiasta neljäsosan, kaksisataaviikymmentä miljoonaa vuotta.

Urantian elollisuuden valtava merellinen lastenhuone on täyttänyt tehtävänsä. Niinä pitkinä aikakausina, jolloin Maa ei soveltunut eliöstön ylläpitämiseen, ennen kuin ilmakehä oli riittävän happipitoinen korkeampien maaeläinten elossapitämiseen, meri toimi maailman varhaisen elollisuuden äitinä ja ravitsijana. Tästä lähtien meren biologinen merkitys vähenee asteittain, kun evoluution toinen vaihe alkaa maan kamaralla avautua.

[Esittänyt Nebadonin Elämäkantaja, eräs alkuperäisestä Urantialle osoitetusta ryhmästä.]

forth to replenish the seas.

59:6.10 (683.7) 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

59:6.11 (684.1) The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

59:6.12 (684.2) The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

59:6.13 (684.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

Luku 60. Urantia maaeliöstön varhaiskaudella

⇐ 059

Urantia-kirjan

061 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 60 URANTIA MAELIÖSTÖN VARHAISKAUDELLA

Osiot

Johdanto

1. Matelijoiden varhaiskausi
2. Myöhempi matelijoiden aikakausi
3. LiitukausiKukkakasvien
ajanjaksoLintujen aikakausi
4. Liitukauden loppu

PAPER 60 URANTIA DURING THE EARLY LAND-LIFE ERA

SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

Johdanto

YKSINOMAAN merellistä elollisuutta edustanut kausi on päättynyt. Maan kohoaminen, jäähtyvä maankuori ja viilenevät valtameret, meren rajoittuminen ja siitä johtunut syveneminen sekä maa-alan suuri kasvu pohjoisilla leveysasteilla vaikuttivat kaikki yhdessä siihen, että maailman ilmastossa tapahtui suuria muutoksia kaikilla kaukana päiväntasaajavyöhykkeestä olevilla seuduilla.

Edellisen kauden päättäneet vaiheet olivat kiistatta sammakoiden aikakausi, mutta nämä maalla elävien selkärankaisten kantamuodot eivät olleet enää hallitsevassa asemassa, sillä niitä oli säilynyt tälle kaudelle vain huomattavasti supistunut määrä. Hyvin harvat lajit selviytyivät edellisen, biologisten koettelemusten aikakauden ankarista koetuksista. Itiökasvienkin täydellinen häviäminen oli ollut lähellä.

1. MATELIJOIDEN VARHAISKAUSI

Erosion myötä syntyneet tämän ajanjakson kerrostumat olivat etupäässä konglomeraatteja,

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and

savikiveä ja hiekkakiveä. Kaikkialla näissä sedimenttikerrostumissa sekä Amerikassa että Euroopassa esiintyvät kipsi- ja punakerrokset osoittavat, että näiden mantereiden ilmasto oli kuivaa. Ympäröivillä ylängöillä esiintyneet rajut ja jaksottaiset kaatosateet saivat näillä kuivilla alueilla aikaan varsin laajaa eroosiota.

Näistä kerroksista on löydettävissä vain muutamia fossiileja, mutta hiekkakivessä voidaan erottaa lukuisia maalla eläneiden matelijoiden jalanjälkiä. Monilla seuduin tämän ajanjakson yli kolmensadan metrin vahvuudessa, punaisessa hiekkakivikerrostumassa ei ole ainoatakaan fossiilia. Maaeläinten olemassaolo jatkui yhtäjaksoisena vain eräissä osin Afrikkaa.

Näiden kerrostumien paksuus vaihtelee 1000:sta 3000:een metriin, Tyynenmeren rannikolla se on jopa 5500 metriä. Laava tunkeutui myöhemmin monienkin tällaisten kerrosten väliin. Hudsonjoen Palasidit muodosti basalttilaavan purkaus näiden triaskauden kerrosten väliin. Vulkaanista toimintaa esiintyi laajalti maailman eri puolilla.

Euroopasta, eritoten Saksasta ja Venäjältä, on sieltä täältä löydettävissä tämän ajanjakson kerrostumia. Englannin "uusi punainen hiekkakivi" on tältä kaudelta. Kalkkikiveä muodostui Etelä-Alpeilla meren tunkeuduttua noille seuduille. Nykyisin tätä kalkkikiveä on nähtävissä noiden alueiden omalaatuisina dolomiittikalkkikivisinä seinäminä, vuorenhuippuina ja pilareina. Tätä kerrostumaa esiintyy kaikkialla Afrikassa ja Australiassa. Carraran marmori on tällaista muuntunutta kalkkikiveä. Etelä-Amerikan eteläisiltä alueilta ei ole löydettävissä mitään, joka olisi peräisin tältä kaudelta, sillä tuo mantereen osa pysyi upoksissa, ja siellä esiintyy näin ollen vain aiemmilta kausilta seuraaviin kausiin jatkuva vedessä tai meressä muodostunut kerrostuma.

150.000.000 vuotta sitten alkoivat maailman historian varhaiset maaeliöstön ajanjaksot. Elollisuus ei yleensä ottaen voinut hyvin, mutta se voi toki paremmin kuin merellisen elollisuuden valtakauden päättymistä luonnehtineissa ankarissa ja vihamielisissä oloissa.

Tämän aikakauden alkaessa Pohjois-Amerikan itä- ja keskiosat, Etelä-Amerikan pohjoinen puolisko, suurin osa Eurooppaa ja Aasia kokonaisuudessaan olivat selvästi vedenpinnan yläpuolella. Pohjois-Amerikka on ensimmäistä kertaa maantieteellisessä mielessä eristyksissä, mutta ei kauan, sillä Beringinsalmen kannas nousee taas merestä yhdistämään Amerikan mantereen Aasiaan.

Pohjois-Amerikkaan muodostui suuria painanteita, jotka olivat Atlantin ja Tyynenmeren rannikoiden suuntaisia. Itä-Connecticutin suuri murtuma ilmaantui, ja lopulta sen toinen sivusta

sandstone. The gypsum and red layers throughout these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

60:1.5 (686.1) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles.

vajosi yli kolme kilometriä. Myöhemmin monet näistä Pohjois-Amerikan painanteista täyttyivät eroosion tuottamien ainesten kerrostumista samoin kuin täyttyivät monet vuoristoseutujen makeavetisten ja suolajärvien altaista. Maanlaiset laavavirtaukset nostivat nämä täyttyneet maanpainumat myöhemmin huomattavan korkealle. Monilla alueilla tavattavat kivettyneet metsät ovat tältä kaudelta.

Tyynenmeren rannikko, joka mantereenaajusten mereenvaipumisten aikana tavallisesti pysyi vedenpinnan yläpuolella, painui tällä kertaa aaltojen alle Kalifornian eteläosaa ja sitä suurta saarta lukuun ottamatta, joka silloin sijaitsi siinä, missä nyt lainehtii Tyyni valtameri. Tämä muinainen Kalifornianmeri, jossa oli runsaasti merieliöstöä, levittäytyi itään ja yhdistyi vanhaan merialtaaseen keskilännen alueella.

140.000.000 vuotta sitten ilmestyivät matelijat yhtäkkisesti ja täysin kehittyneessä muodossa ainoana etukäteisaavistuksenaan ne kaksi esimatelijoiden ennakkomuotoa, jotka olivat edellisen kauden aikana kehittyneet Afrikassa. Ne kehittyivät nopeasti ja tuottivat pian krokotiileja, suomupintaisia matelijoita ja lopulta sekä merikäärmeitä että lentäviä matelijoita. Niiden siirtymävaihetta edustaneet ennakkomuodot hävisivät näyttämöltä nopeasti.

Näistä nopeasti kehittyneistä dinosaurumatelijoista tuli kohta tämän aikakauden valtiaita. Niiden poikaset syntyivät munista, ja kaikista muista eläimistä ne eroavat aivojensa pienikokoisuuden perusteella. Myöhäisemmässä vaiheessa jopa neljäkymmentä tonnia painaneen ruhonsa hallitsemiseen niillä oli aivot, jotka painoivat alle 450 grammaa. Mutta varhaisemmat matelijat olivat pienempiä, lihansyöjiä, ja ne kulkivat kengurujen tavoin takaraajojensa varassa. Niillä oli linnuille ominaiset ontot luut. Sittenmin niiden takaraajat kehittyivät vain kolmivarpaisiksi, ja monia niiden kivettyneitä jalanjälkiä on erheellisesti luultu jättiläislintujen jäljiksi. Myöhemmin kehittyi kasvissyöjädinosauruksia. Ne kulkivat kaikilla neljällä jalalla, ja yksi tämän ryhmän alalaji kehitti itselleen suojapanssarin.

Useita miljoonia vuosia myöhemmin ilmestyivät ensimmäiset nisäkkäät. Ne olivat istukattomia, ja varsin pian osoittautui, että ne olivat epäonnistunut yritys. Yksikään niistä ei säilynyt elollisten joukossa. Kysymyksessä oli kokeiluluontoinen yritys saada aikaan parannuksia nisäkästyypeissä, mutta se ei Urantialla onnistunut.

Puheena olevan kauden merieliöstöä oli niukalti, mutta tilanne parani nopeasti meren uuden maallensuun myötä, joka toi tullessaan taas matalavetisiä, laajalle ulottuvia rantavesiä.

Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

60:1.9 (686.5) 140,000,000 years ago, *suddenly* and with only the hint of the two pre-reptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroolike on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest

Koska Euroopan ja Aasian ympärillä oli enemmän matalikkoja, rikkaimmat fossiilikerrostumat ovat löydettävissä juuri näiden mantereiden ympäriltä. Mikäli nykyään haluaisitte tutkia tämän kauden elämää, tutkikaa silloin Himalajan, Siperian ja Välimeren alueita sekä Intiaa ja eteläisen Tyynenmeren altaassa olevia saaria. Eräs merieliöstössä esiintynyt huomiota herättävä piirre oli niiden kauniiden ammoniittien joukkoesiintyminen, joiden fossiilisia jäännöksiä tavataan kaikkialla maailmassa.

130.000.000 vuotta sitten meret olivat muuttuneet hyvin vähän entisestään. Siperian ja Pohjois-Amerikan välillä oli yhteys Beringinsalmen maakannaksen kautta. Rikasta ja ainutlaatuista merieliöstöä esiintyi Kalifornian puoleisella Tyynenmeren rannikolla, jossa korkeamman tyyppisistä pääjalkaisista kehittyi yli tuhat ammoniittilajia. Eliöstössä tänä ajanjaksona tapahtuneet muutokset olivat varsin mullistavia siitä huolimatta, että ne olivat ohimeneviä ja asteittaisia.

Käsitelty ajanjakso kesti yli kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta, ja tunnetaan triaskautena.

2. MYÖHEMPI MATELIJOIDEN AIKAKAUSI

120.000.000 vuotta sitten alkoi matelijoiden kauden uusi vaihe. Tämän ajanjakson suur tapahtuma oli dinosaurusten evoluutio ja taantuminen. Maaeläimistö kehittyi kokonsa puolesta suurimpaan mahdolliseen mittaansa, ja kyseinen elollisuus oli tämän kauden loppuun tultaessa jo käytännöllisesti katsoen hävinnyt maan päältä. Dinosauruksia kehittyi kaikenkokoisia, alle kuudenkymmenen senttimetrin pituisesta lajista aina valtaviin eilihansyöjähirmuliskoihin, jotka olivat lähes kahdenkymmenen metrin mittaisia. Sellaista ruumiinkokoa ei yksikään elävä olento ole sen jälkeen saavuttanut.

Suurimmat dinosaurukset olivat lähtöisin läntisestä Pohjois-Amerikasta. Näitä hirmuisen kokoisia matelijoita on maahan hautautuneina kaikkialla Kalliovuorten alueella, pitkin Pohjois-Amerikan koko Atlantin-puoleista rannikkoa, Länsi-Euroopassa, Etelä-Afrikassa ja Intiassa, mutta ei Australiassa.

Nämä massiiviset eläimet kävivät sitä laiskemmiksi ja heikommiksi mitä isommiksi ne kasvoivat; mutta ne tarvitsivat niin suunnattomat määrät ravintoa ja ne tallasivat maan niin jalkoihinsa, että ne kirjaimellisesti nääntyivät nälkään ja kuolivat sukupuuttoon — niiltä puuttui älykyys, jota olisi tarvittu tilanteesta selviytymiseen.

fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary notwithstanding that they were transitional and gradual.

60:1.14 (687.1) This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. THE LATER REPTILIAN AGE

60:2.1 (687.2) 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

60:2.2 (687.3) The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

60:2.3 (687.4) These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the situation.

Suurin osa Pohjois-Amerikan itäisestä osasta, joka oli jo kauan ollut korkealla, oli tähän aikaan mennessä tasoittunut ja huuhtoutunut Atlantin valtamereen niin, että rannikko ulottui useita satoja kilometrejä kauemmaksi kuin nyt. Mantereen läntinen osa oli yhä ylhäällä, mutta näillekin alueille tunkeutuivat myöhemmin sekä pohjoinen meri että Tyynimeri, joka ulottui idän suunnalla Dakotan Black Hillsin seudulle.

Tämä oli makeanveden kausi, jolle olivat ominaisia monet sisämaan järvet, kuten ilmenee runsaista makeanveden eliöstön fossiileista Coloradon, Montanan ja Wyomingin niin kutsutuissa Morrison-kerrostumissa. Näiden kerrostumien paksuus, olivatpa ne suolaisessa tai makeassa vedessä muodostuneita, vaihtelee 600:sta 1500:aan metriin; mutta näissä kerroksissa esiintyy varsin vähän kalkkikiveä.

Sama napaseudun meri, joka ulottui näin kauas Pohjois-Amerikkaan, peitti pian ilmaantuvaa Andien vuoristoa lukuun ottamatta myös koko Etelä-Amerikan. Kiina ja Venäjä olivat enimmältään veden alla, mutta veden maalletunkeutuminen oli kuitenkin laajinta Euroopassa. Juuri tämän upoksissaolon aikana muodostui Etelä-Saksan kaunis litografikivi, kerrostumat, joissa sellaisetkin fossiilit kuin muinaisaikaisten hyönteisten tavattoman hauraat siivet ovat säilyneet kuin eilisestä.

Tämän aikakauden kasvisto oli paljolti edellisen kauden kasviston kaltaista. Saniaiset säilyttivät asemansa, samalla kun havupuut ja pinjat taas muuttuivat yhä enemmän nykyisten lajien kaltaisiksi. Välimeren pohjoisrannoilla muodostui vielä jonkin verran kivihiiltä.

Sää parani siitä, että meret taas palasivat peittämään maata. Korallit levisivät Euroopan vesiin, mikä todistaa ilmanalan edelleen jatkuneesta lauhkeudesta ja tasaisuudesta, mutta korallit eivät koskaan enää palanneet vähitellen viileneviin napaseutujen meriin. Näiden aikojen merieliöstö koheni ja kehittyi suuresti, varsinkin Euroopan vesissä. Sekä koralleja että merililjoja esiintyi ohimenevästi entistä runsaammin, mutta ammoniitit olivat vallitsevina valtamerten selkärangattomien eliöiden keskuudessa. Niiden keskimääräinen koko vaihteli seitsemän ja kymmenen senttimetrin välillä, vaikka eräs laji kehittyikin läpimitaltaan kaksi- ja puoli-metriseksi. Sienieläimiä oli kaikkialla, ja sekä mustekalat että osterit kehittyivät edelleen.

110.000.000 vuotta sitten muuttuivat merieliöstöön sisältyneet potentiaalit yksi toisensa jälkeen todellisuudeksi. Merisiili oli eräs tämän kauden merkittävistä mutaatioista. Taskuravut, hummerit ja nykyisentyypiset äyriäiset kehittyivät tämänhetkiseen hahmoonsa. Merkittäviä muutoksia tapahtui kalojen lahkossa.

60:2.4 (687.5) By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

60:2.5 (687.6) This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

60:2.6 (687.7) The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

60:2.9 (688.1) 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents,

Ensimmäinen sammentyyppinen kala ilmestyi, mutta kaikissa merissä oli suurin määrin matelijoista polveutuvia saaliinhimoisia merikäärmeitä, ja ne uhkasivat hävittää koko kalojen heimon.

Tämä oli edelleen ennen muuta dinosaurusten aikakautta. Kuivalla maalla niitä esiintyi niin runsaasti, että toimeen tullakseen kaksi lajia oli meren edellisen tulvehtimisen aikana paennut veteen. Nämä merikäärmeet edustavat takaperoista evoluutiota. Kun jotkin uudet lajit kulkevat kehityksessään eteenpäin, toiset kannat polkevat paikallaan, toiset taas taantuvat ja palaavat aiempaan tilaan. Juuri näin kävi, kun mainitut kaksi matelijoiden tyyppiä hylkäsivät kuivan maan elinympäristönään.

Merikäärmeet kasvoivat ajan myötä niin kookkaiksi, että niistä tuli varsin hidasliikkeisiä, ja lopulta ne tuhoutuivat, sillä niiden aivot eivät olleet riittävän suuret, jotta ne olisivat löytäneet keinot valtavan ruumiinsa suojelemiseksi. Näiden valtavien kalaliskojen aivot painoivat vajaat kuusikymmentä grammaa, vaikka ne toisinaan kasvoivat yli viidentoista metrin mittaisiksi, valtaosakin yli kymmenmetrisiksi. Merikrokotiilit olivat toinen taantuma maalla eläneistä matelijatyypeistä, mutta toisin kuin merikäärmeet nämä eläimet palasivat aina maalle munimaan.

Kohta sen jälkeen kun kaksi dinosauruslajia turhassa itesäilytysyrityksessään oli siirtynyt veteen, maalla käyty katkera olemassaolotaistelu pakotti kaksi muuta tyyppiä etsimään turvaa ilmasta. Mutta nämä ilmassa liikkuneet lintuliskot eivät olleet myöhempien aikojen varsinaisten lintujen kantamuotoja. Ne kehittyivät onttoluisista hyppivistä dinosauruksista, ja niiden siivet olivat muodostukseltaan lepakon siipien kaltaisia karkivälin ollessa kuudesta yli seitsemään metriä. Nämä muinaiset lentävät matelijat kasvoivat yli kolmen metrin pituisiksi, ja niiden leuat olivat erilliset ja muistuttivat paljon nykyisten käärmien leukoja. Jonkin aikaa näytti siltä, että nämä lentävät matelijat olisivat olleet onnistunut kehitystulos, mutta ne eivät sittenkään kehittyneet sellaiseen suuntaan, että ne olisivat kyenneet säilymään elollisten joukossa ilmassapurjehtijoina. Ne edustavat niitä lintujen edeltäjiä, jotka eivät selviytyneet tätä pitemmälle.

Tämän kauden aikana runsastuivat kilpikonnat, jotka olivat ilmaantuneet ensinnä Pohjois-Amerikkaan. Niiden esivanhemmat tulivat pohjoisen maakannaksen kautta Aasiasta.

Sata miljoonaa vuotta sitten matelijoiden aikakausi oli lähestymässä loppuaan. Dinosaurukset olivat valtaisasta massastaan huolimatta lähes aivottomia eläimiä, jotka eivät olleet kyllin älykkäitä kyetäkseen hankkimaan riittävästi ravintoa valtavan ruhonsa ravitsemiseen.

descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth,

Ja niinpä näitä hidasliikkeisiä maamatelijoita menehtyi yhä suuremmin joukoin. Tästä lähtien evoluutio tulee seuraamaan aivojen eikä fyysisen massan kasvua, ja aivojen kehitys on oleva tunnusomaista kullekin tämän jälkeen seuraavalle eläinten evoluution ja planeetan edistymisen aikakaudelle.

Tämä ajanjakso, joka kattaa matelijoiden heimon loistokauden ja alkavan taantumisen, kesti lähes kaksikymmentäviisi miljoonaa vuotta, ja se tunnetaan jurakautena.

3. LIITUKAUSIKUKKAKASVIEN AJANJAKSOLINTUJEN AIKAKAUSI

Suuri liitukausi saa nimensä siitä, että maailman merissä olivat vallitsevana ja runsaasti esiintyvänä lajina liitua tuottavat huokoseläimet. Kyseisen ajanjakson kuluessa Urantia lähestyy matelijoiden pitkän valtakauden loppua ja näkee kukkakasvien ja linnuston ilmaantuvan kuivalle maalle. Nämä ovat myös aikoja, jolloin mantereiden länteen ja etelään suuntautunut liikkuminen päättyi, minkä myötä ilmaantuivat suunnattomat maankuoren vääristymät ja siinä yhteydessä esiintyneet laajalle levinneet laavavirtaukset ja voimakas vulkaaninen toiminta.

Edellisen geologisen kauden loppuvaiheessa suuri osa mantereiden maa-alasta oli korkealla vedenpinnan yläpuolella, jos kohta vuorenhuiput vielä puuttuivatkin. Mutta kun mantereisen maamassan liukuminen jatkui, se kohtasi ensimmäisen suuren esteen Tyynenmeren syvyyksien pohjalla. Tämä geologisten voimien kamppailu antoi sysäyksen koko sen laajan, pohjois—eteläsuuntaisen vuorijonon muodostumiselle, joka ulottuu Alaskasta Meksikon kautta Kap Horniin.

Näin tästä kaudesta tulee maan geologisen historian nykyisten vuorten muodostumiskausi. Ennen tätä aikaa olemassa oli vain muutamia vuorenhuippuja, enemmän sen sijaan oli pelkkiä hyvin leveitä harjanteita. Nyt alkoi Tyynenmeren rannikon vuorijono nousta, mutta se sijaitsi yli 1100 kilometriä nykyistä rantaviivaa lännempänä. Sierrat alkoivat muodostua, ja niiden kultaa sisältävät kvartsikerrokset ovat tämän kauden laavavirtojen tuotteita. Atlantin valtameren paine oli vaikuttamassa siihen, että maa kohosi myös Pohjois-Amerikan itäosissa.

100.000.000 vuotta sitten Pohjois-Amerikan manner ja osa Eurooppaa olivat kokolailla vedenpinnan yläpuolella. Amerikan mantereiden vääntymisen jatkui, minkä tuloksena oli Etelä-Amerikan Andien muodonmuutos ja Pohjois-

evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. THE CRETACEOUS STAGE THE FLOWERING-PLANT PERIOD THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern mountain-building stage* of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

60:3.4 (689.3) 100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes

Amerikan läntisten tasankojen asteittainen kohoaminen. Meksiko vajosi enimmältään mereen, ja Etelä-Atlantti työntyi Etelä-Amerikan itärannikon yli ja saavutti lopulta nykyisen rantaviivan. Atlantti ja Intian valtameri olivat silloin hahmoltaan suunnilleen nykyisten kaltaisia.

95.000.000 vuotta sitten Amerikan ja Euroopan maamassat alkoivat taas vajota. Eteläiset meret aloittivat levittäytymisensä Pohjois-Amerikkaan, ja ne ulottuivat asteittain pohjoisen suunnalla aina arktiseen valtameriin eli nykyiseen Jäämereen asti aiheuttaen mantereiden toiseksi laajimman veteenvajoamisen. Tämän meren lopulta vetäytyessä manner oli sen jäljiltä suunnilleen sellainen kuin se on nykyisin. Ennen kuin tämä suuri uppoaminen alkoi, idässä sijainneet Appalakkien ylänkömaat olivat jo lähes kauttaaltaan kuluneet vedenpinnan tasolle. Ne monet värilliset, puhdasta savea olevat kerrokset, joita nyt käytetään keramiikan valmistamiseen, muodostuivat puheena olevan kauden aikana Atlantin rannikkoseuduilla, ja ne ovat paksuudeltaan noin 600 metriä.

Alppien eteläpuolella ja pitkin nykyisen Kalifornian rannikkoharjanteen vuoristoketjua esiintyi mahtavaa vulkaanista toimintaa. Miljooniin vuosiin suurimmat maankuoren vääristymiset sattuivat Meksikossa. Suuria muutoksia tapahtui myös Euroopassa, Venäjällä, Japanissa ja Etelä-Amerikan eteläosissa. Ilmasto muuttui entistä moninaisemmaksi.

90.000.000 vuotta sitten ilmaantuivat koppisiemeniset kasvit näistä varhaisista liitukauden meristä, ja ne levisivät pian kaikille mantereille. Nämä maakasvit ilmaantuivat yhtäkkiä viikunapuiden, magnolioiden ja tulppaanipuiden myötä. Pian tämän jälkeen viikunapuut, leipäpuut ja palmut levisivät yli Euroopan ja Pohjois-Amerikan läntisten tasankojen. Mitään uusia maaeläimiä ei ilmaantunut.

85.000.000 vuotta sitten Beringinsalmi sulkeutui ja eristi taakseen pohjoisten merien viilenevät vedet. Siihen saakka toisaalta Atlantin ja Meksikonlahden vesien merieliöstö ja toisaalta Tyynenmeren eliöstö olivat näiden kahden vesimassan lämpötilaerojen vuoksi poikenneet suuresti toisistaan, mutta nyt lämpötila yhdenmukaistui.

Tämä kausi saa nimensä liitu- ja merkkelihiikkakerrostumien mukaan. Näiden aikojen sedimenteissä vaihtelevat eriväriset juovat, jotka koostuvat liidusta, savikivestä, hiekkakivestä ja vähäisestä määrästä kalkkikiveä samoin kuin heikkolaatuisesta kivihiilestä eli ruskohiilestä, ja monin seuduin nämä kerrokset sisältävät öljyä. Näiden kerrosten paksuus vaihtelee 60 metristä paikoin jopa 3000 metriin läntisessä Pohjois-Amerikassa ja lukuisissa esiintymissä

and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

60:3.5 (689.4) 95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

60:3.7 (689.6) 90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants suddenly appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

60:3.8 (689.7) 85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now became uniform.

60:3.9 (689.8) The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

Euroopassa. Kalliovuorten alueen itärajoilla näitä kerrostumia on havaittavissa ylöspäin kääntyneissä, vuoriston juurella sijaitsevilla kukkuloissa.

Nämä kerrokset ovat kaikkialla maailmassa liidun kyllästämää, ja nämä huokoista, puoliksi kovettunutta kiveä olevat kerrokset imevät vettä maanpinnalle nousevissa esiintymissä ja johtavat sen alaspäin huolehtien näin vedensaannista suurella osalla maailman nykyisistä kuivista alueista.

80.000.000 vuotta sitten maankuoressa ilmeni suurta rauhattomuutta. Mannerten länteen suuntautunut liukuminen oli pysähtymässä, ja ensiksi pysähtyneen läntisen rantaviivan takamaastossa olleen mantereenlaajuisen maamassan edelleen jatkuneeseen hitaaseen etenemiseen sisältyneen liikevoiman suunnaton energiamäärä rypytti Tyynenmeren rantakaistaleen sekä Pohjois- että Etelä-Amerikassa ja pani jälkivaikutuksenaan alulle perinpohjaisia muutoksia Aasian Tyynenmeren puoleisella rannikolla. Tämä Tyynenmeren ympärillä tapahtunut maan kohoaminen, jonka huipentumana ovat nykyiset vuorijonot, on pituudeltaan yli neljäkymmentätuhatta kilometriä, ja sen syntyyn liittyneet mullistukset olivat suurimmat niistä maanpinnan vääntymisistä, jotka ovat tapahtuneet elollisuuden Urantialle ilmaantumisen jälkeen. Laavavirtaukset sekä maan alla että sen päällä olivat laaja-alaisia ja yleisiä.

75.000.000 vuotta sitten mantereiden liukuminen päättyi. Alaskasta aina Kap Horniin saakka pitkät Tyynenmeren rannikon vuorijonot olivat jo muodostuneet, vaikka vuorenhuippuja olikin toistaiseksi vain muutamia.

Mantereen liukumisen seisahtumisesta aiheutunut takaisinkimmahdus nosti Pohjois-Amerikan läntisiä tasankoja entistä korkeammalle, kun taas Atlantin rannikkokaistan juuriaan myöten kuluneet Appalakkien vuoret työntyivät suoraan ylös tuloksena vain vähäinen tai olematon kallistuma.

70.000.000 vuotta sitten tapahtui maankuoren vääristymisiä, jotka liittyivät suurimmat mittasuhteet saavuttaneeseen Kalliovuorten kohoamiseen. Brittiläisen Kolumbian pintakerroksissa tapahtui laajan kallioalan työntyminen toisten kerrosten päälle noin kahdenkymmenen neljän kilometrin matkan; täällä kambriakauden kivet ovat työntyneet kaltevana siirroksena liitukauden kerrosten ylle. Kalliovuorten itärinteellä, lähellä Kanadan rajaa, tapahtui toinen merkittävä siirros; täältä on löydettävissä elollisuutta edeltävän kauden kivikerroksia, jotka ovat työntyneet tuolloin vielä tuoreiden liitukauden kerrostumien päälle.

Tämä oli kaikkialla maailmassa kausi, jolloin

60:3.10 (690.1) All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

60:3.11 (690.2) 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

60:3.12 (690.3) 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

60:3.13 (690.4) The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

60:3.14 (690.5) 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all

tulivuoret olivat toiminnassa ja saivat aikaan lukuisia pieniä ja erillisiä tulivuorten keiloja. Vedenalaiset tulivuoret purkautuivat upoksissa olleen Himalajan alueella. Suuri osa muustakin Aasiasta — Siperia mukaan luettuna — oli yhä veden vallassa.

65.000.000 vuotta sitten sattui eräs kaikkien aikojen suurimmista laavavirtauksista. Näiden ja aikaisempien laavavirtausten muodostamia kerrostumia on tavattavissa kaikkialta Amerikoista, Pohjois- ja Etelä-Afrikasta, Australiasta ja osista Eurooppaa.

Maaeläimistön kohdalla ei tapahtunut suuria muutoksia, mutta merestä kohoavan mantereen käytyä yhä laajemmaksi — eritoten Pohjois-Amerikassa — se runsastui nopeasti. Pohjois-Amerikka oli näiden aikojen maaeläimistön suuri kehityskenttä, sillä Eurooppa oli enimmältään veden alla.

Ilmasto oli edelleen lämmin ja yhtenäinen. Arktiset seudut saivat nauttia säästä, joka muistutti suuresti nykyään Pohjois-Amerikan keski- ja eteläosissa vallitsevaa ilmalalaa.

Kasvisto kehittyi suurenmoisella tavalla. Maakasvien joukossa vallitsevana tyyppinä olivat koppisiemeniset kasvit, ja monien nykyajan puulajien ensimmäiset yksilöt ilmestyivät. Niihin kuuluivat muiden muassa pyökki, koivu, tammi, pähkinäpuu, sykomori, vaahtera ja nykyiset palmut. Hedelmä-, ruoho- ja viljalajeja oli runsaasti, ja nämä siemeniä tuottavat ruohot ja puut merkitsivät kasvikunnalle samaa, mitä ihmisen esivaiheet merkitsivät eläinkunnalle — ne olivat evolutionaarisessa tärkeysjärjestyksessä toisella sijalla heti ihmisen itsensä ilmaantumisen jälkeen. Yhtäkkisesti ja ilman edeltäviä välivaiheita ilmaantui mutaation kautta kukkakasvien suuri lahko. Ja tämä uusi kasvimuoto levisi pian koko maailmaan.

60.000.000 vuotta sitten — vaikka maalla eläneet matelijat olivatkin jo taantumaan päin — olivat dinosaurukset edelleenkin maan valtiaita siten, että johtoaseman olivat nyt ottaneet lihansyöjädinosaurusten pienten, hyppivien, kengurun kaltaisten lajien ketterämmät ja aktiivisemmat tyypit. Mutta hieman aikaisemmin oli ilmaantunut uusia kasvissyöjädinosaurusten tyyppisiä, joiden nopea runsastuminen johtui maakasvistoon kuuluvien ruohokasvien ilmaantumisen. Yksi näistä uusista ruohonsyöjädinosauruksista oli aito nelijalkainen, jolla oli kaksi sarvea ja viittamainen hartiakilpi. Maalla elävä kilpikonnatyyppi ilmaantui; se oli läpimitaltaan noin kuusi metriä. Samoin ilmaantuivat nykyinen krokotiili ja nykyisentyypiset varsinaiset käärmeet. Suuria muutoksia oli tapahtumassa niin ikään kalalajien keskuudessa ja muun merieliöstön piirissä.

over the world, giving rise to numerous small isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

60:3.16 (690.7) 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

60:3.18 (690.9) The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

60:3.19 (690.10) Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. Suddenly and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

60:3.20 (691.1) 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

Aikaisempien kausien kahlaavat ja uivat esilinnut eivät olleet menestyneet ilmassa. Samaa on sanottava lentävistä dinosauksista. Ne olivat lyhytaikaisia lajeja, jotka kuolivat ennen pitkää sukupuuttoon. Nekin joutuivat kokemaan dinosauksien kohtalon eli tuhoutumaan, sillä niillä oli aivoainesta ruumiinkokoon verrattuna aivan liian vähän. Tämä toinen yritys tuottaa ilmassa purjehtivia eläimiä epäonnistui, niin kuin kävi myös turhaksi osoittautuneelle yritykselle tuottaa nisäkkäitä tällä ja edellisellä kaudella.

55.000.000 vuotta sitten evoluution kulkuun painoi jälkensä ensimmäisten varsinaisten lintujen yhtäkkinen ilmestyminen. Kysymyksessä oli pieni, kyyhkysen kaltainen luontokappale, josta tuli koko linnuston kantamuoto. Tämä oli kolmas maan päälle ilmestynyt lentävän eläimen tyyppi, ja se ilmaantui suoraan matelijoiden ryhmästä, ei samaan aikaan eläneistä lentävistä dinosauksista eikä varhaisemmista, hampaallisten maalintujen tyypeistä. Ja niin tämä kausi tulee tunnetuksi lintujen aikakautena samoin kuin matelijoiden taantumisen kautena.

4. LIITUKAUDEN LOPPU

Suuri liitukausi on lähestymässä loppuaan, ja sen päättyminen merkitsee mantereille tunkeutuvien suurten meritulvien loppumista. Tämä pitää paikkansa erityisesti Pohjois-Amerikan kohdalla, joka oli kokenut täsmälleen kaksikymmentäneljä laajamittaista mereenvajoamista. Ja vaikka tämän jälkeenkin esiintyi vähäisempiä mereenvajoamisia, ei niistä yksikään ollut verrattavissa tämän ja edellisten aikakausien laaja-alaisiin ja pitkäaikaisiin meren hyökkäyksiin. Nämä vuorottelevat maan ja veden valtakaudet ovat tapahtuneet vuosimiljoonan pituisina jaksoina. Tämä valtameren pohjan nousu ja lasku sekä mantereiden pinnan korkeuden vaihtelut ovat noudattaneet aikakausien pituista rytmää. Ja nämä samat rytmiset maankuoren liikkeet tulevat jatkumaan tästä ajasta eteenkinpäin, koko maapallon historian ajan, mutta niiden esiintymistiheys ja -laajuus vähenee.

Tämän ajanjakson kokemuksiin kuului myös mannerten liukumisen päättyminen ja Urantian nykyisten vuorten muodostuminen. Mutta mannermassojen paine ja niiden aikakausia jatkuneeseen liukumiseen sisältyneen liikevoiman estyminen eivät olleet ainoat vuoristojen muodostumiseen vaikuttaneet tekijät. Tärkein ja pohjimmainen tekijä, joka määrää vuorijonon sijainnin, on se, että entuudestaan on olemassa alanko tai painuma, ja että se on täytynyt suhteellisesti kevyemmistä kerrostumista, jotka ovat muodostuneet edellisten kausien aikana eroosion kuluttamasta maasta tai meren

60:3.21 (691.2) The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding age.

60:3.22 (691.3) 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the sudden appearance of the first of the true birds, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the age of birds as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

60:4.1 (691.4) The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these

kinostamasta aineksesta. Nämä kevyemmät maa-
alat ovat joskus paksuudeltaan 4500:sta 6000:een
metriä. Niinpä kun maankuoreen jostakin syystä
kohdistuu painetta, nämä keveämmät alueet ovat
ensimmäisinä poimuttumassa, taipumassa ja
nousemassa ylöspäin, jotteivät ne olisi estämässä
niiden keskenään kilpailevien ja eri tahoille vetävien
voimien ja paineiden toisiaan vastaan tapahtuvaa
kumoutumista, jotka vaikuttavat maankuoreessa tai
sen alla. Joskus tällaiset kohosiirrokset tapahtuvat
ilman poimuttumista, mutta Kalliovuorten
kohoamisen yhteydessä ilmeni runsasta
poimuuntumista ja kallistumista, mihin liittyi
suunnattoman suurten kerroslaattojen siirtymistä
toistensa päälle sekä maan alla että sen pinnalla.

Maailman vanhimmat vuoret sijaitsevat
Aasiassa, Grönlannissa sekä Pohjois-
Euroopassa vanhemmissa itä-länsisuuntaisissa
vuorijonoissa. Keski-ikäiset vuoret ovat
Tyyntämerta ympäröivässä ryhmässä sekä
Euroopan toisessa itä-länsisuuntaisessa
vuorijonossa, joka syntyi suunnilleen samaan
aikaan. Tämä jättiläismäinen maankohouma on
miltei kuusitoistatuhatta kilometriä pitkä, ja se
ulottuu Euroopasta Länsi-Intian saariston
maankohoumiin saakka. Nuorimmat vuoret ovat
Kalliovuorten järjestelmässä, jossa maa oli iät ja
ajat kohoillut vain joutuakseen kerran toisensa
jälkeen meren alle, jos kohta jotkut korkeammalla
olleista maa-alueista säilyivätkin saarina veden
yläpuolella. Keski-ikäisten vuorten
muodostumisen jälkeen kohosi todellinen vuorinen
ylämaa, josta luonnonvoimat sitten taiteelliset
ponnistuksensa yhdistämällä muovailivat nykyiset
Kalliovuoret.

Nykyinen Pohjois-Amerikan Kalliovuorten
alue ei ole seudun alkuperäinen maankohouma,
sillä eroosio oli sen kauan sitten tasoittanut, ja sen
jälkeen se oli kohonnut uudelleen. Nykyisten
Kalliovuorten juurella kulkeva vuorijono on kaikki,
mitä on jäljellä alkuperäisestä vuorijonosta — siitä,
joka kohosi uudelleen. Pikes Peak ja Longs Peak
ovat huomiota herättäviä esimerkkejä tästä
vuortenmuodostuksesta, joka jatkui kahden tai
useammankin vuorisukupolven elinajan. Mainitut
kaksi vuorenhuippua pitivät useiden aiempien
tulvien aikana lakensa vedenpinnan yläpuolella.

Käsitelty kausi oli niin kuivalla maalla kuin
veden allakin sekä biologisessa että geologisessa
mielessä vaiheikas ja aktiivinen. Merisiilit
runsastuivat, korallit ja merililljat sen sijaan
harvinaistuivat. Myös ammoniitit, jotka olivat olleet
hallitseva tekijä edellisen kauden aikana, taantuivat
nopeasti. Maalla taas pinja ja muut nykyajan puut
— jättiläiskokoiset punapuut mukaan luettuina —
suurelta osin syrjäyttivät saniaismetsät. Tämän
jakson loppuun mennessä, vaikka istukallista
nisäkästä ei vielä ollut kehittynyt, biologinen
näyttämä oli kuitenkin jo täysin valmiina tulevien
aikojen nisäkästyyppien varhaisten kantamuotojen

lighter areas are the first to crumple up, fold, and
rise upward to afford compensatory adjustment for
the contending and conflicting forces and
pressures at work in the earth's crust or
underneath the crust. Sometimes these upthrusts
of land occur without folding. But in connection
with the rise of the Rocky Mountains, great folding
and tilting occurred, coupled with enormous
overthrusts of the various layers, both
underground and at the surface.

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are
located in Asia, Greenland, and northern Europe
among those of the older east-west systems. The
mid-age mountains are in the circumpacific group
and in the second European east-west system,
which was born at about the same time. This
gigantic uprising is almost ten thousand miles
long, extending from Europe over into the West
Indies land elevations. The youngest mountains
are in the Rocky Mountain system, where, for
ages, land elevations had occurred only to be
successively covered by the sea, though some of
the higher lands remained as islands. Subsequent
to the formation of the mid-age mountains, a real
mountain highland was elevated which was
destined, subsequently, to be carved into the
present Rocky Mountains by the combined artistry
of nature's elements.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky
Mountain region is not the original elevation of land;
that elevation had been long since leveled by
erosion and then re-elevated. The present front
range of mountains is what is left of the remains of
the original range which was re-elevated. Pikes
Peak and Longs Peak are outstanding examples
of this mountain activity, extending over two or
more generations of mountain lives. These two
peaks held their heads above water during several
of the preceding inundations.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this
was an eventful and active age on land and under
water. Sea urchins increased while corals and
crinoids decreased. The ammonites, of
preponderant influence during a previous age, also
rapidly declined. On land the fern forests were
largely replaced by pine and other modern trees,
including the gigantic redwoods. By the end of this
period, while the placental mammal has not yet
evolved, the biologic stage is fully set for the
appearance, in a subsequent age, of the early
ancestors of the future mammalian types.

ilmaantumiselle myöhemmin seuranneen kauden kuluessa.

Ja näin päättyy muuan pitkä maailman evoluution kausi, joka alkaa maalla elävän elollisuuden kauan sitten tapahtuneesta ilmaantumisesta ja päättyy lähempänä nykypäivää oleviin, ihmiskunnan ja sen rinnakkaissukujen lähimpien kantaisien aikoihin. Tämä liitukausi kattaa viisikymmentä miljoonaa vuotta, ja se päättää nisäkkäitä edeltävän maaeliöstön kauden, joka kesti yli sata miljoonaa vuotta ja joka tunnetaan mesotsooisena maailmankautena.

[Esittänyt muuan Sataniaan osoitettu nebadonilainen Elämäkantaja, joka toimii nykyään Urantialla.]

60:4.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

60:4.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

Luku 61. Nisäkkäiden aikakausi Urantialla

⇐ 060

Urantia-kirjan

062 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 61 NISÄKKÄIDEN AIKAKAUSI URANTIALLA

Osiot

Johdanto

1. Mannerten uusi kuivanmaan kausi Varhaisnisäkkäiden aikakausi
2. Viimeisin tulvehtimisvaihe Pitemmälle edistyneiden nisäkkäiden aikakausi
3. Nykyisten vuorten muodostumisvaihe Elefantin ja hevosen aikakausi
4. Viimeisin mannerten kohoamisvaihe Viimeinen suuri nisäkkäiden vaelluskausi
5. Ensimmäinen jääkausi
6. Alkukantainen ihminen jääkaudella
7. Jääkauden jatkuminen

PAPER 61 THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

Johdanto

NISÄKKÄIDEN aikakauden lasketaan alkavan siitä, kun istukallinen nisäkäsmuoto ilmaantui, ja sen katsotaan päättyneen jääkauden päättymisen myötä. Se kattaa hieman vajaat viisikymmentä miljoonaa vuotta.

Tämän kenotsooiseksi sanotun maailmankauden aikana maailma oli maisemallisesti mielenkiintoinen kumpuilevine kukkuloineen, avarine laaksoineen, leveine virtoineen ja suurine metsineen. Panaman kannas nousi ja vajosi tämän ajanjakson kuluessa kahdesti, Beringinsalmen maasilta teki saman kolmesti. Eläinten tyyppejä oli sekä monia että monenlaisia. Puissa parveili lintuja, ja maailma oli kokonaisuudessaan eläinten paratiisi siitäkin huolimatta, että kehittyvät eläinlajit kävivät

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

lakkaamatonta taistelua ylivallasta.

Tämän viisikymmentä vuosimiljoonaa jatkuneen kauden viiden eri jakson aikana kertyneisiin kerrostumiin sisältyvät peräkkäisten nisäkäsdynastioiden fossiiliset aikakirjat, jotka johdattavat lukijan aikakausien halki suoraan itse ihmisen ilmestymiseen.

1. MANNERTEN UUSI KUIVANMAAN

KAUSIVARHAISNISÄKKÄIDEN AIKAKAUSI

50.000.000 vuotta sitten maailman maa-alueet olivat varsin yleisesti vedenpinnan yläpuolella tai vain hieman sen alapuolella. Kyseisen kauden maa-ainesmuodostumat ja -kerrostumat ovat sekä kuivanmaan että merellisen ympäristön tuotteita, etupäässä kuitenkin kuivalla maalla muodostuneita. Maa kohosi asteittain kohtalaisen pitkän ajan, mutta samanaikaisesti sitä huuhtoutui alempana oleville tasoille ja meriä kohti.

Tämän jakson alkupuolella Pohjois-Amerikassa ilmestyi yhtäkkisesti istukallinen nisäkästyyppi, ja se edustaa siihenastisen evoluution tärkeintä kehitysvaihetta. Aiempia, istukattomien nisäkkäiden lajeja oli ollut olemassa, mutta tämä uudentyyppinen laji ilmestyi suoraan ja yhtäkkisesti aiemmin eläneestä matelijakantaisesta, jonka jälkeläiset olivat säilyneet elollisuuden piirissä dinosaurusten taantumiskauden läpi tähän aikaan asti. Istukallisten nisäkkäiden kantaisä oli pieni, tavattoman aktiivinen, lihaa syövä ja hyppivää tyyppiä edustava dinosaur.

Nisäkkäiden perusvaistot alkoivat ilmetä jo näissä alkeellisissa nisäkästyypeissä. Nisäkkäillä on kaikkia muita eläinkunnan muotoja suunnattoman paljon suuremmat mahdollisuudet säilyä elollisten joukossa siksi, että ne voivat:

1. Synnyttää verrattain valmiita ja hyvin kehittyneitä jälkeläisiä.

2. Hellästi hoivaten ravita, kasvattaa ja varjella jälkeläisiään.

3. Käyttää muihin verrattuina ylivoimaisia järjenlahjojaan lajinsa olemassaolon turvaamiseen.

4. Käyttää hyväkseen lisääntynyttä ketteryttä paetessaan vihollisen ulottuvilta.

5. Hyödyntää korkeampaa älykkyytään ympäristöön sopeutumisessa ja mukautumisessa.

45.000.000 vuotta sitten mantereiden keskusharjanteet kohosivat, samalla kun rannikkokaistaleet varsin yleisesti vajosivat.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE

THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693.4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals *suddenly* appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and *suddenly* from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.

61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.

61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.

61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.

61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.

61:1.9 (694.1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian

Nisäkkäinä ilmenneen elollismuodon kehitys oli nopeaa. Muuan pieni matelija, munivaa tyyppiä edustanut nisäkäs, menestyi hyvin, ja myöhempien aikojen kengurujen kantaisät vaeltelivat Australiassa. Eikä kulunut kauankaan, kun oli olemassa pieniä hevosia, nopsajalkaisia sarvikuonoja, kärsällisiä tapiireja, alkeellisia sikoja, oravia, puoliapinoita, opossumeja ja useita apinan kaltaisten eläinten heimokuntia. Ne olivat kaikki pienikokoisia ja alkeellisia ja soveltuivat parhaiten elämään vuoristoseutujen metsissä. Suuri strutsin kaltainen maalintu kehittyi niin, että siitä tuli kolme metriä korkea, ja se muni kerrallaan munan, joka oli kooltaan kaksikymmentäkaksi kertaa kolmekymmentäkolme senttimetriä. Nämä olivat myöhemmin ilmaantuneiden, jättiläiskokoisten matkustajalintujen kantaisät, jotka olivat todellakin varsin älykkäitä ja jotka yhteen aikaan kuljettivat ihmisiä ilmojen halki.

Varhaisen kenotsooisen kauden nisäkkäät elivät maalla, vedessä, ilmassa ja puiden latvustoissa. Niillä oli yhdestä yhteentoista paria maitorauhasia, ja niitä kaikkia peitti melkoinen karvapeite. Niillä oli myöhemmin ilmaantuvien lajien kanssa yhteistä se, että niille kasvoi kahdet perättäiset hampaistot ja että niillä oli ruumiinkokoon verrattuna suuret aivot. Mutta niiden joukossa ei vielä esiintynyt ainoatakaan nykyisistä nisäksälajeista.

40.000.000 vuotta sitten pohjoisen pallonpuoliskon maa-alueet alkoivat kohota, ja sen jälkeen seurasi uusia laajoja maan kerrostumisia ja muita maaperän ilmiöitä, kuten laavavirtauksia, vääntymistä, järvienmuodostusta ja eroosiota.

Eurooppa oli tämän kauden jälkipuolella enimmältään veden alla. Kun maa sitten oli vähäisen noussut, mannerta peittivät järvet ja merenlahdet. Jäämeri ulottui Uralinpainanteen kautta etelään ja oli yhteydessä Välimereen, joka silloin pohjoisen suunnalla lainehti nykyistä laajempaan niin, että Alppien, Karpaattien, Apenniinien ja Pyreneiden ylängöt olivat veden yläpuolella tämän meren saarina. Panaman kannas oli ylhäällä; Atlantin valtameri ja Tyynimeri olivat erillään. Pohjois-Amerikka oli yhteydessä Aasiaan Beringinsalmen kannaksen kautta sekä Eurooppaan Grönlannin ja Islannin välityksellä. Maapallon ympäri pohjoisilla leveysasteilla kiertäneen kuivanmaan kehän katkaisi siis vain Uralinsalmi, joka yhdisti arktiset meret laajentuneeseen Välimereen.

Huokoseläinten tuottamaa kalkkikiveä kerrostui huomattava määrä Euroopan vesiin. Nykyään tämä samainen kivilaji sijaitsee Alpeilla 3000 metrin, Himalajalla 4800 metrin ja Tiibetissä 6000 metrin korkeudessa. Tältä ajanjaksolta olevat liitukerrostumat sijaitsivat Afrikan ja Australian rannikoilla, Etelä-Amerikan länsirannikolla sekä siellä täällä Länsi-Intian

life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

saaristossa.

Koko tämän niin sanotun eoseenikauden ajan jatkui nisäkkäinä ja muina niitä lähellä olevina muotoina ilmenneen elollisuuden kehitys lähes keskeytyksettä. Pohjois-Amerikalla oli tuolloin maayhteys Australiaa lukuun ottamatta kaikkiin mantereisiin, ja tyypiltään vaihteleva, alkeellinen nisäkäseläimistö levisi vähitellen koko maailmaan.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. VIIMEISIN

TULVEHTIMISVAIHEPITEMMÄLLE

EDISTYNEIDEN NISÄKKÄIDEN AIKAKAUSI

Tälle ajanjaksolle oli tunnusomaista istukallisten nisäkkäiden jatkuva ja nopea evoluutio sikäli, että puheena olevan jakson aikana kehittyivät nisäkkäiden edistyneemmät muodot.

Vaikka ensimmäiset istukalliset nisäkkäät polveutuivatkin lihansyöjäkantamuodoista, kehittyi varsin pian kasvissyöjäkantoja, ja ennen pitkää ilmaantui vielä kaikkiruokaisia nisäkäsheimoja. Koppisiemeniset kasvit olivat nopeasti runsastuvien nisäkkäiden pääravintona, sillä edellisinä kausina oli ilmaantunut nykyinen maalla elävä kasvisto, jossa jo esiintyi suurin osa nykyisistä kasveista ja puista.

35.000.000 vuotta sitten oli se aikamäärä, josta alkoi istukallisten nisäkkäiden valtakausi maailmassa. Eteläinen maakannas oli lavea, ja se yhdisti silloisen valtavan Etelänapamantereen uudelleen Etelä-Amerikkaan, Etelä-Afrikkaan ja Australiaan. Huolimatta maan kasaantumisesta napaseuduille maailman ilmasto pysyi trooppisten merien valtavan laajenemisen seurauksena verrattain leutona, eikä maa ollut noussut kyllin korkealle, jotta siitä olisi aiheutunut jäätiköitymistä. Grönlannissa ja Islannissa esiintyi laajoja laavavirtauksia, ja näiden laavajuonteiden väliin kerrostui jonkin verran kivihiiltä.

Planeetan eläinkunnassa oli tapahtumassa merkittäviä muutoksia. Merieliöstössä oli toteutumassa syvälekäyvää muuntumista; useimmat merieliöstön nykyisistä luokista olivat jo olemassa, ja huokoseläimet esittivät yhä tärkeitä osaa. Hyönteistö oli paljolti edeltäneen aikakauden kaltainen. Coloradon Florissant-fossiilikentät ovat näiden kaukaisten aikojen myöhemmiltä vuosilta. Useimmat nykyään elävistä hyönteissuvuista ovat tältä kaudelta, mutta monet tuonakaisista suvuista ovat sammuneet, vaikka niiden fossiileja on jäljellä.

Kuivalla maalla tämä oli ennen muuta nisäkkäiden uudistumisen ja levittäytymisen kausi. Ennen kuin tämä ajanjakso päättyi, varhaisimmista ja alkukantaisimmista nisäkkäistä oli kuollut sukupuuttoon yli sata lajia. Suurikokoiset ja pieniaivoiset nisäkkäät tuhoutuivat niin ikään

2. THE RECENT FLOOD STAGE

THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, erelong, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:2.3 (695.1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had

pian. Aivot ja ketteryys olivat syrjäyttäneet suojapanssarin ja suurikokoisuuden eläinlajien säilymiseen vaikuttavien tekijöiden kehityksessä. Ja dinosaurusten heimon taantuessa nisäkkäät ottivat vähitellen haltuunsa maan herruuden ja hävittivät vielä jäljellä olleet matelijaesivanhempansa nopeasti ja täydellisesti.

Dinosaurusten häviämisen ohella liskojen heimon moninaisissa sivuhaaroissa tapahtui muita ja suuria muutoksia. Alkuaikojen matelijaheimoista meidän päiviimme säilyneisiin jäseniin kuuluvat kilpikonnat, käärmeet ja krokotiilit sekä vanha kunnon sammakko, ainoa jäljellä oleva ihmisen varhaisia esivanhempia edustava ryhmä.

Lukuisat nisäkäsihymät saivat alkunsa erästä nyt jo sukupuuttoon kuolleesta ainutlaatuisesta eläimestä. Tämä luontokappale, joka kuului lihansyöjiin, oli ikään kuin kissan ja hylkeen risteytys; se pystyi elämään sekä maalla että vedessä ja oli varsin älykäs ja hyvin aktiivinen. Euroopassa kehittyi koiraeläinten kantamuoto, josta kohta polveutui useita pienkoiralajeja. Jokseenkin samaan aikaan ilmaantuivat jyräjät, joihin kuuluivat majavat, oravat, gofferit, hiiret ja kaniinit. Tästä eläinheimosta tuli pian merkittävä elollisuuden muoto, eikä siinä ole sen jälkeen tapahtunut paljonkaan muutosta. Tämän ajanjakson myöhemmät kerrostumat sisältävät koirien, kissojen, pesukarhujen ja näätäeläinten kantamuotojen kivettyneitä jäännöksiä.

30.000.000 vuotta sitten alkoi ilmaantua nykyisentyypisiä nisäkkäitä. Aiemmin nisäkkäät olivat eläneet enimmältään kukkuloilla, sillä ne olivat vuoristoseutujen eläintyyppiä. Yhtäkkisesti alkoi tasanko- eli kavioläintyyppi, ruohonsyöjälaajin, evoluutio eriytyneenä kynnellisistä lihansyöjistä. Nämä ruohonsyöjät polveutuivat eriytymättömästä kantaisästä, jolla oli vielä viisi varvasta ja neljäkymmentäneljä hammasta ja joka tuhoutui ennen tämän kauden päättymistä. Varpaiden kehitys ei koko tämän kauden aikana edennyt kolmivarpaisuutta pitemmälle.

Hevonen, joka on erinomainen esimerkki evoluutiosta, eli näihin aikoihin sekä Pohjois-Amerikassa että Euroopassa, vaikkakaan sen kehitys ei täysin päättynyt, ennen kuin myöhempana jääkaudena. Vaikka sarvikuonojen heimo ilmaantui jo tämän kauden loppupuolella, sen levinneisyys oli laajimmillaan kuitenkin vasta myöhemmin aikoina. Kehittyi myös pieni sikaa muistuttanut eläin, josta tuli monien sika-, pekaari- ja virtahepolajien kantamuoto. Kamelit ja laamat saivat alkunsa tämän jakson puolivälin tienoilla Pohjois-Amerikassa, ja ne levisivät kaikille läntisille tasangoille. Myöhemmin laamat vaelsivat Etelä-Amerikkaan, kamelit vaelsivat Eurooppaan, ja kohta molemmat lajit kuolivat sukupuuttoon Pohjois-Amerikasta, vaikka jokunen kameli

replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents, including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; suddenly there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

jääkauteen asti säästyikin.

Suunnilleen tähän aikaan tapahtui läntisessä Pohjois-Amerikassa jotakin merkittävää: Muinaisten puoliapinoiden varhaiset kantaisät ilmaantuivat ensimmäistä kertaa näyttämölle. Vaikka tätä heimoa ei voida lukea varsinaisiin puoliapinoihin, lajin ilmaantuminen merkitsi kuitenkin sen sukuhaaran syntymistä, josta varsinaiset puoliapinat sittemmin ilmestyivät.

Aiemman aikakauden merestä turvansa etsineiden merikäärmeiden tavoin kokonainen istukallisten nisäkkäiden heimo hylkäsi nyt kuivan maan asuinpaikkanaan ja otti elinympäristökseen valtameret. Ne ovat siitä lähtien pysytelleet meressä, ja niistä polveutuvat nykyiset valaat, delfiinit, pyöriäiset, hylkeet ja merileijonat.

Planeetan linnuston kehitys jatkui, mutta vain muutamin merkittävien evolutionaarisin muutoksin. Valtaosa nykyisistä linnuista oli jo olemassa; näihin kuuluivat muun muassa lokit, haikarat, flamingot, hiirihaukat, jalohaukat, kotkat, pöllöt, viiräiset ja strutsit.

Tämän kymmenen miljoonaa vuotta kattavan oligoseeni-jakson päättyessä kasvisto samoin kuin merieläimistö ja maaeläimet olivat jo hyvin suuressa määrin kehittyneet sellaisiksi kuin ne ovat tänään, ja ne esiintyivät maapallolla paljolti nykyisessä hahmossaan. Myöhemmin on ilmennyt merkittävää erikoistumista, mutta useimpien elollisten kantamuodot olivat jo tuolloin olemassa.

3. NYKYISTEN VUORTEN

MUODOSTUMISVAIHEELEFANTIN JA HEVOSEN AIKAKAUSI

Maan kohoaminen ja merten erillistyminen muuttivat hitaasti maailman ilmanalaa sitä asteittain jäädyttämällä, mutta ilmasto oli silti yhä lauhkea. Mammuttipetäjiä ja magnolioita kasvoi Grönlannissa, mutta subtrooppiset kasvit alkoivat siirtyä etelämmäksi. Tämän jakson päättyessä nämä lämpimän ilmanalan kasvit ja puut olivat pohjoisilta leveysasteilta valtaosaltaan hävinneet, ja niiden tilalle olivat tulleet kestävämmät kasvit ja lehtipuut.

Ruohokasvien lajimäärä lisääntyi suuresti, ja monien nisäkäslajien hampaat muuttuivat vähitellen nykyisen ruohonsyöjätyypin hampaiden kaltaisiksi.

25.000.000 vuotta sitten tapahtui vähäistä maan mereenvajoamista pitkään jatkuneen maan kohoamisvaiheen jälkeen. Kalliovuorten alue pysyi hyvin korkealla niin, että eroosion synnyttämien ainesten kerrostuminen jatkui kaikilla Kalliovuorista

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE

AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the

itään sijaitsevilla alangoilla. Sierrat nousivat jälleen varsin korkealle; itse asiassa niiden nousu on jatkunut siitä lähtien nykyaikaan asti. Suuri kuuden ja puolen kilometrin pystysuora murtuma Kalifornian alueella on peräisin tältä ajalta.

20.000.000 vuotta sitten oli todellinen nisäkkäiden kultakausi. Beringinsalmen maakannas oli ylhäällä, ja useita eläinryhmiä vaelsi Aasiasta Pohjois-Amerikkaan. Näihin kuuluivat muiden muassa nelitorahampaiset mastodontit, lyhytjalkaiset sarvikuonot ja monet kissojen heimon muunnokset.

Ensimmäinen hirvieläin ilmaantui, ja kohta esiintyi kaikkialla Pohjois-Amerikassa märehittäjiä: kauriita, villihärkiä, kameleja, biisoneja ja useita sarvikuonolajeja, mutta liki kahden metrin korkuiset jättiläissiat kuolivat sukupuuttoon.

Tämän ja myöhempien jaksojen valtavilla elefanteilla oli sekä suuret aivot että suuri ruho, ja kohta ne levisivät Australiaa lukuun ottamatta koko maailmaan. Kerrankin maailmaa hallitsi valtava eläin, jolla oli niin suuret aivot, että sen olemassaolon jatkuminen kävi mahdolliseksi. Joutuessaan vastakkain näiden aikakausien erittäin älykkäiden eläinten kanssa yksikään elefantin kokoinen eläin ei olisi voinut selviytyä elävänä, ellei sillä olisi ollut suurikokoiset ja korkealuokkaiset aivot. Älykkyys ja sopeutumiskyvyyn osalta elefantin tasolle pääsee vain hevonen, ja sen voittaa ainoastaan ihminen itse. Ja silti nykyaikaan asti on säilynyt vain kaksi elefanttilajia niistä viidestäkymmenestä, jotka olivat olemassa nyt käsiteltävänä olevan jakson alussa.

15.000.000 vuotta sitten Euraasian vuoristoseudut olivat nousemassa, ja kaikilla näillä alueilla esiintyi jossakin määrin vulkaanista toimintaa, vaikkakaan ei mitään läntisen pallonpuoliskon laavavirtauksiin verrattavaa. Tällaiset epävakaat olot vallitsivat koko maailmassa.

Gibraltarin salmi sulkeutui, ja Espanja oli yhteydessä Afrikkaan vanhan maakannaksen kautta, mutta Välimeri virtasi Atlantiin Ranskan poikki kulkevaa kapeaa kanaalia. Vuorenhuiput ja ylängöt kohosivat saarina tämän muinaisen meren ylle. Myöhemmin nämä Euroopan meret alkoivat vetäytyä. Vieläkin myöhemmin Välimeri sai yhteyden Intian valtamereseen, kun taas tämän jakson lopulla Suezin seutu kohosi niin korkealle, että Välimerestä tuli joksikin aikaa sisämaan suolaameri.

Islannin maakannas vajosi mereen, ja arktiset vedet sekoittuivat Atlantin valtameren vesiin. Atlantin puoleinen Pohjois-Amerikan rannikko viileni nopeasti, mutta Tyynenmeren puoleinen rannikko pysyi nykyistä lämpimämpänä. Suuret merivirrat olivat jo toiminnassa ja vaikuttivat

lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

61:3.7 (697.2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected

ilmastoon jokseenkin niin kuin nykyisinkin.

Nisäkkäisiin kuuluvan elollisuuden kehitys jatkui. Pohjois-Amerikan läntisillä tasangoilla laiduntaneiden kameleiden seuraan liittyivät valtavat hevoslaumat; silloin vallitsi todellinen hevosten ja elefanttien aikakausi. Hevosen aivot ovat eläinten laatuoluokituksessa heti elefantin aivojen jälkeen seuraavina, mutta yhdessä suhteessa ne ovat ratkaisevasti alemmalla tasolla: hevonen ei nimittäin ole koskaan vapautunut syvälle juurtuneesta taipumuksestaan juosta säikähtäessään pakoon. Hevoselta puuttuu elefantin omaama tunne-elämän hallinta, elefanttia taas häiritsevät suuresti sen ruumiinkoko ja kömpelyys. Tämän jakson kuluessa kehittyi muuan eläin, jolla oli paljon sekä elefantin että hevosen ominaisuuksia, mutta nopeasti runsastunut kissaeläinten suku hävitti sen varsin pian.

Nyt kun Urantialla ollaan astumassa niin kutsuttuun "hevosettomaan aikakauteen", teidän olisi hyvä pysähtyä miettimään, mitä tämä eläin on esi-isillenne merkinnyt. Ensin ihmiset käyttivät hevosia ravinnokseen, sitten matkantekoon ja myöhemmin maanviljelyssä ja sodankäynnissä. Hevonen on ollut ihmiskunnan pitkäaikainen palvelija, ja se on esittänyt tärkeää osaa ihmisen sivilisaation kehityksessä.

Tämän ajanjakson biologisen kehityksen tulokset myötävaikuttivat kaikki merkittävästi siihen, että näyttämö valmistui myöhemmin tapahtuneeseen ihmisen ilmaantumiseen. Keski-Aasiassa kehittyivät sekä varsinaisen apinan että gorillan alkukantaiset lajit, joilla oli yhteinen, nyt jo sukupuuttoon kuollut kantamuoto. Mutta näistä lajeista kummallakaan ei ole mitään tekemistä niiden elävien olentojen sukuhaaran kanssa, joista myöhemmin oli tuleva ihmisrodun kantamuotoja.

Koira-eläinten heimo oli edustettuna jo useammankin ryhmän kautta, joista merkittävimpiin kuuluivat sudet ja ketut, kissojen heimoa edustivat pantterit ja kookkaat sapelihammastiikerit. Jälkimmäisen lajin ensimmäiset yksilöt kehittyivät Pohjois-Amerikassa. Nykyiset kissa- ja koira-eläimet runsastuivat kaikkialla maailmassa. Kärpät, näädat, saukot ja pesukarhut menestyivät hyvin ja kehittyivät kaikilla pohjoisilla seuduilla.

Lintujen evoluutio jatkui, vaikka merkittäviä muutoksia ilmenikin vain muutamia. Matelijat olivat nykyisten matelijatyyppejen kaltaisia: käärmeitä, krokotiileja ja kilpikonnia.

Näin päättyi eräs varsin vaiheikas ja kiinnostava maailman historian kausi. Tämä elefantin ja hevosen aikakausi tunnetaan mioseenikautena.

climate much as they do today.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers, the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and developed throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. VIIMEISIN MANNERTEN KOHOAMISVAIHEVIIMEINEN SUURI NISÄKKÄIDEN VAELLUSKAUSI

Tämä on Pohjois-Amerikassa, Euroopassa ja Aasiassa jääkausia edeltänyt maan kohoamisjakso. Maan pinnanmuodostuksessa tapahtui suuria muutoksia. Vuorijonoja syntyi, virrat muuttivat kulkuaan ja yksittäisiä tulivuoria ilmestyi kaikkialle maailmaan.

10.000.000 vuotta sitten alkoi kausi, jolloin mannerten alangoilla muodostui yleisesti paikallisia maakerrostumia, mutta useimmat näistä sedimentaatioista kulkeutuivat myöhemmin muualle. Suuri osa Eurooppaa oli tähän aikaan vielä veden alla. Näihin alueisiin kuului muiden muassa osia Englannista, Belgiasta ja Ranskasta, ja Välimeri peitti laajan alan Pohjois-Afrikasta. Pohjois-Amerikassa kerääntyi laajoja kerrostumia vuorten juurille, järviin ja suuriin maapainanteisiin. Nämä kerrostumat ovat paksuudeltaan keskimäärin vain kuusikymmentä metriä; ne ovat enemmän tai vähemmän värillisiä, ja fossiilit ovat niissä harvinaisia. Läntisessä Pohjois-Amerikassa oli kaksi suurta makeavetistä järveä. Sierrat olivat kohoamassa; Shasta-, Hood- ja Rainiervuoret olivat kehittymässä vuoriksi. Mutta tämän jälkeen seuranneen jääkauden aikana vasta alkoi Pohjois-Amerikan hidas liukuminen kohti Atlantin syväntä.

Maailman koko maa-ala Australiaa lukuun ottamatta oli taas lyhyen ajanjakson yhteydessä keskenään, ja tällöin tapahtui viimeinen maailmanlaajuinen eläinten suurvallus. Pohjois-Amerikka oli yhteydessä sekä Etelä-Amerikkaan että Aasiaan, ja mantereiden välinen eläimistön vaihto oli esteetöntä. Aasialaisia laiskiaisia, vyötiäisiä, antiloppeja ja karhuja saapui Pohjois-Amerikkaan, pohjoisamerikkalaisia kameleja vaelsi toisaalta Kiinaan. Sarvikuonot vaelsivat Australiaa ja Etelä-Amerikkaa lukuun ottamatta kaikkialle maailmaan, mutta jo tämän jakson loppuun mennessä ne olivat läntiseltä pallonpuoliskolta kuolleet sukupuuttoon.

Edelliseltä kaudelta periytynyt elollisuus jatkoi yleisesti ottaen kehittymistään ja leviämistään. Kissojen heimo piti herruutta eläinkunnan keskuudessa, ja merieläimistön kehitys oli miltei pysähtyneessä. Monet hevoslajeista olivat vielä kolmivarpaisia, mutta nykyiset lajit tekivät tuloaan; laamoja ja kirahvimaisia kameleja sekoittui laiduntasankojen hevosten laumoihin. Afrikkaan ilmaantui kirahvi, ja sillä oli jo tuolloin yhtä pitkä kaula kuin nykyään. Etelä-Amerikassa kehittyi laiskiaisia, vyötiäisiä, muurahaiskarhuja ja eteläamerikkalaisia tyyppiä edustavia primitiivisiä

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION STAGE THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the

apinoita. Ennen kuin mantereet lopullisesti menettivät keskinäisen yhteytensä, vaelsivat massiivisenkokoiset eläimet, mastodontit, Australiaa lukuun ottamatta kaikkialle.

5.000.000 vuotta sitten hevonen kehittyi nykyiselleen, ja se vaelsi Pohjois-Amerikasta kaikkialle maailmaan. Mutta synnyinmantereeltaan hevonen oli kuollut sukupuuttoon jo kauan ennen punaisen ihmisrodun tuloa.

Ilmasto oli vähin erin viilenemässä; maakasvit siirtyivät hitaasti etelämmäksi. Ensi vaiheessa eläinten vaellukset pohjoisten kannasten yli pysäytti nimenomaan pohjoisessa lisääntynyt kylmyys, myöhemmin nämä Pohjois-Amerikan maasillat sitten vajosivatkin mereen. Kohta sen jälkeen Afrikan ja Etelä-Amerikan välinen maa-yhteys vaipui lopullisesti aaltojen alle, ja läntinen pallonpuolisko oli eristyksissä jokseenkin kuten nykyäänkin. Tästä ajankohdasta eteenpäin itäisellä ja läntisellä pallonpuoliskolla alkoi kehittyä selvästi toisistaan erottuvia elollisuuden tyyppejä.

Ja näin päättyy tämä lähes kymmenen vuosimiljoonan pituinen ajanjakso, eikä ihmisen esi-isää ole vielääkään ilmestynyt. Tätä aikaa nimitetään tavallisesti plioseenikaudeksi.

5. ENSIMMÄINEN JÄÄKAUSI

Edellisen kauden lopulla Pohjois-Amerikan koillisosan ja Pohjois-Euroopan maa-alueet olivat suurelta alalta varsin korkealla niin, että yksistään Pohjois-Amerikassa laajat alueet nousivat 9000 metrin korkeuteen, jopa korkeammallekin. Aiemmin näillä pohjoisilla seuduilla oli vallinnut lauhkea ilmasto, ja haihtuminen oli ollut kaikista arktisista vesistä esteetöntä, ja meret pysyivät miltei jääkauden loppuun asti jatkuvasti jäättöminä.

Kun nämä maa-alueet nousivat ylemmäs, niin samanaikaisesti merivirrat siirtyivät ja kausittaiset tuulet muuttivat suuntaansa. Nämä olosuhteet aiheuttivat lopulta miltei taukoamatonta kosteuden tiivistymistä pohjoisten ylänkömaiden yllä olleesta, erittäin kostean ilmanalan virtauksesta. Näillä korkeilla ja sen vuoksi viilleillä alueilla alkoi sataa lunta, ja sitä jatkui niin kauan, että lunta oli 6000 metrin vahvuudelta. Suurimman lumensyvyuden alueet samoin kuin niiden sijaintikorkeus määrittivät myöhemmin ilmaantuneiden, jäätikön paineesta liikkeelle lähteneiden virtausten keskuspaikat. Jääkautta kesti täsmälleen niin kauan kuin tämä ylenmääräinen kosteuden tiivistyminen jaksoi pitää näitä pohjoisen ylänköjä valtavan lumivaipan peitossa. Lumi muuntui pian kiinteäksi, mutta silti hitaasti liukuvaksi jääksi.

Kaikki tämän ajanjakson suuret jääkentät sijaitsivat korkeilla ylängöillä, eivät

mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:4.5 (698.7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

61:4.6 (698.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in

vuoristoseuduilla kuten nykyään. Puolet jääkauden jäädästä oli Pohjois-Amerikassa, yksi neljännes oli Euraasiassa ja yksi neljännes muualla, etupäässä Antarktiksella. Afrikkaan jää ei suurestikaan vaikuttanut, mutta Australia peittyi miltei kokonaan antarktisen jäävaipan alle.

Tämän maailman pohjoiset seudut ovat kokeneet kuusi eriaikaista ja erillistä jään hyökkäystä, vaikkakin jokainen yksittäinen jäätikkö eteni ja taas vetäytyi kymmeniä kertoja aktiivisuutensa aikana. Pohjois-Amerikassa jää kerääntyi kahteen ja myöhemmin kolmeen keskukseen. Grönlanti oli jään peitossa ja Islanti hautautui kokonaan jäävirran alle. Euroopassa jää peitti eri aikoina Brittein saaret Etelä-Englannin rannikkoa lukuun ottamatta ja levisi Länsi-Euroopan ylle aina Ranskaa myöten.

2.000.000 vuotta sitten alkoi ensimmäinen Pohjois-Amerikan jäätikkö työntyä etelämmäksi. Jääkausi oli nyt alullaan, ja tämän jäätikön eteneminen pohjoisen paineeksuksista ja vetäytyminen sinne takaisin vaati aikaa lähes vuosimiljoonan. Keskimäinen jääkenttä ulottui etelässä aina Kansasiin saakka; jäätikön itäinen sen paremmin kuin läntinenkään keskus ei ollut silloin kovin laaja.

1.500.000 vuotta sitten ensimmäinen suuri jäätikkö oli vetäytymässä pohjoiseen. Tällä välin Grönlannissa ja Pohjois-Amerikan koillisosassa oli satanut valtavat määrät lunta, ja ennen pitkää tämä itäinen jäämassa alkoi valua kohti etelää. Tämä oli jään toinen invaasio.

Euraasiassa ei kumpikaan ensimmäisistä jään hyökkäyksistä tapahtunut laajalla rintamalla. Näiden jääkauden varhaisvaiheiden aikana Pohjois-Amerikassa esiintyi runsaasti mastodontteja, villamaisen karvan peittämiä mammutteja, hevosia, kameleja, kauriita, myskihärkiä, biisoneita, maalaiskiaisia, jättiläismajavia, sapelihammastiikereitä, elefantinkokoisia laiskiaisia sekä monia kissojen ja koirien heimon ryhmiä. Mutta tästä ajankohdasta eteenpäin ne yhä pahemmaksi käyneen jääkauteisen kylmyyden johdosta vähenivät lukumäärältään nopeasti. Jääkauden lähetessä loppuaan useimmat mainituista eläinlajeista olivat Pohjois-Amerikan osalta kuolleet sukupuuttoon.

Kaukana jääkentistä eläneessä maailman maa- ja vesieliöstössä ei tapahtunut paljonkaan muutoksia. Jään laajenemiskausien välisinä aikoina ilmasto oli jokseenkin yhtä leuto kuin nykyään, ehkä hiukan lämpimämpikin. Vaikka jäätiköt levittäytyivät peittämään valtavia alueita, ne olivat sittenkin vain paikallisia ilmiöitä. Rannikkoalueen ilmanala vaihteli suuresti sen mukaan, vallitsiko jääpeitteen epäaktiivisuuden aika, vai lipuivatko suunnattomat jäävuoret Mainen rannikkoa pitkin Atlantiin, liukuivatko ne

mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:5.5 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

61:5.6 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and erelong this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down

Pugetinsalmen kautta Tyyneenmereen vai vyöryivät ne jylhien Norjan vuonoja pitkin Pohjanmereen.

Norwegian fiords into the North Sea.

6. ALKUKANTAINEN IHMINEN

JÄÄKAUDELLA

Tämän jääkausijakson suuri tapahtuma oli alkukantaisen ihmisen evoluutio. Vähän matkaa Intiasta länteen, nykyään veden alla olevalla maalla, vanhemmista pohjoisamerikkalaisista puoliapinalajeista polveutuneiden ja Aasiaan muuttaneiden jälkeläisten keskuudessa ilmaantuivat yhtäkkisesti ihmisen kantanisäkkäät. Nämä pieneläimet kävelivät enimmäkseen takaraajoillaan, ja kokoonsa nähden sekä muihin eläimiin verrattuina näillä eläimillä oli suuret aivot. Seitsemännessäkymmenennessä sukupolvessa tästä elollisten ryhmästä eriytyi yhtäkkisesti uusi ja korkeampitasoinen eläinryhmä. Nämä uudet, ihmisen välinisäkkäät — jotka olivat lähes kaksi kertaa esivanhempiensa kokoisia ja korkuisia, ja joiden älynlahjat olivat kasvaneet samassa suhteessa — olivat juuri vakiinnuttaneet asemansa, kun kädellisten luokka, kolmas ratkaisevan tärkeä mutaatio, yhtäkkisesti ilmaantui. (Tähän samaan aikaan välinisäkkäiden sukuhaarassa tapahtui taantumista, mistä saivat alkunsa ihmisapinoiden kantamuodot; ja siitä hetkestä tähän päivään asti ihmisen sukuhaara on kulkenut edistyvän evoluution tietä, kun taas ihmisapinoiden heimot ovat joko polkeneet paikallaan tai suorastaan taantuneet.)

1.000.000 vuotta sitten Urantia rekisteröitiin asutuksi maailmaksi. Edistyvien kädellisten sukuhaarassa tapahtunut mutaatio tuotti yhtäkkiä kaksi alkukantaista ihmisolentoa, ihmiskunnan varsinaiset esivanhemmat.

Tämä tapahtuma sattui suunnilleen jäätikön kolmannen etenemisvaiheen alkamisen aikoihin. Tästä on tehtävissä se havainto, että varhaiset esivanhempanne syntyivät ja kasvoivat kannustavassa, vireyttävässä ja vaikeassa ympäristössä. Ja eskimot, näistä Urantian alkuasukkaista ainoat nykyaikaan asti selvinneet, asuvat nykyäänkin mieluiten pohjoisen jääkylmässä ilmalalassa.

Ihmisiä eli läntisellä pallonpuoliskolla, vasta kun jääkausi oli päättymässä. Mutta jääkausien välisinä aikakausina he siirtyivät Välimeren ympäri kohti länttä ja levisivät pian koko Euroopan mantereelle. Läntisen Euroopan luolista on trooppisten ja arktisten eläinten jäännösten seasta löydettävissä ihmisluuta, mikä todistaa, että ihminen asusti näillä seuduilla kaikkina sen ajanjakson myöhempien vaiheiden aikana, jolloin jäätiköt vuoroin etenivät, vuoroin vetäytyivät.

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:6.2 (700.3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. JÄÄKAUDEN JATKUMINEN

Koko jääkauden jakson ajan meneillään oli muitakin toimintoja, mutta pohjoisilla leveysasteilla jäätikön vaikutus jätti kaikki muut ilmiöt varjoonsa. Mikään muu maan pinnalla tapahtuva tai siihen kohdistuva toiminta ei jätä yhtä tunnusomaisia merkkejä pinnanmuodostukseen. Tunnusmerkittäviä vierinkiviä ja sellaisia pinnan rikkoutumia kuin hiidenkirnuja, järviä, siirtolohkareita ja kivimurskaa ei tavata minkään muun luonnonilmiön jäljiltä. Jään tiliin on myös laskettava ne loivat kukkulat tai maanpinnan kumpuilut, jotka tunnetaan moreeniharjuina. Ja jäätikkö siirtää edetessään joet sijoiltaan ja muuttaa koko maan kasvojenpiirteet. Vain jäätiköt jättävät jälkeensä sellaisia paljastavia aineskinostumia kuin pohja-, sivu- ja päätemoreeneja. Nämä kinostumat, eritoten pohjamoreenit, ulottuvat Pohjois-Amerikassa itärannikolta pohjoiseen ja länteen, ja niitä tavataan Euroopasta ja Siperiasta.

750.000 vuotta sitten oli neljäs jäätikkö, Pohjois-Amerikan keskimmäisen ja itäisen jääkentän yhdistymä, edennyt jo varsin pitkälle etelään; suurimmillaan se ulottui Etelä-Illinoisiin, siirsi Mississippijoen kahdeksankymmentä kilometriä lännemmäksi, ja idän suunnalla se laajeni niinkin kauas etelään kuin Ohiojoelle ja keskiseen Pennsylvaniaan.

Aasiassa Siperian jäätikkö tunkeutui etelän suunnalla kauemmaksi kuin koskaan, kun etenevä jäätikkö sen sijaan Euroopassa pysähtyi vain vähän matkan päähän Alppien muodostamasta vuoristoesteestä.

500.000 vuotta sitten, jään viidennen eteenpäinyöntymisen aikana, ihmisen evoluution kulkua joudutti uusi kehitystapahtuma. Yhtäkkisesti ja yhdessä sukupolvessa syntyivät ihmisen alkuperäisestä rotuhaarasta mutaation kautta kuusi värillistä rotua. Tämä on kaksin verroin tärkeä ajankohta, sillä se oli myös ajankohta, jolloin Planeettaprinssi saapui.

Pohjois-Amerikassa eteenpäin vyörynyt viides jäätikkö koostui kaikkien kolmen jäätikkökeskuksen yhteishyökkäyksestä. Itäinen kieleke ulottui kuitenkin vain lyhyen matkaa St. Lawrence'n laakson eteläpuolelle, eikä läntinen jäätikkökään edennyt pitkälle etelään. Mutta keskimäinen kieleke työnty etelään ja peitti alleen suurimman osan nykyisestä Iowan osavaltiosta. Euroopassa jään tämä invaasio ei ollut yhtä laaja kuin edellinen.

250.000 vuotta sitten alkoi kuudes ja viimeinen jääkausi. Ja siitäkkin huolimatta, että pohjoiset ylängöt olivat alkaneet jossakin määrin vajota, suurin lumen kerrostuminen pohjoisille

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:7.2 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:7.4 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. Suddenly and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:7.6 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the

jääkentille tapahtui juuri tämän jakson aikana.

Tässä invaasiossa kaikki kolme suurta jääkenttää sulautuivat yhdeksi muodostaen yhtenäisen ja suunnattoman jäämassan, ja kaikki läntiset vuoristot olivat osallisina tässä jäätikönmuodostuksessa. Tämä oli Pohjois-Amerikan suurin jään invaasio. Jää työntyi paineakeskuksesta yli kaksituhatta neljäsataa kilometriä etelään, ja Pohjois-Amerikka koki kaikkien aikojen alhaisimmat lämpötilansa.

200.000 vuotta sitten, viimeisimmän jäätikön etenemisvaiheessa, sattui välikohtaus, jolla oli suuri vaikutus tapahtumien kulkuun Urantialla: Luciferin kapina.

150.000 vuotta sitten kuudes ja viimeinen jäätikkö saavutti laajentumisensa eteläisen ääripisteen, kun läntinen jääkieleke juuri ja juuri ylitti nykyisen Kanadan rajan, samalla kun keskimäinen ulottui etelässä Kansasiin, Missouriin ja Illinoisiin, ja kun itäinen jäätikkö etelään työntyessään peitti alleen suurimman osan Pennsylvaniasta ja Ohiota.

Tämä oli se jäätikkö, josta työntyivät esiin ne monet ulokkeet tai jääkielekkeet, jotka antoivat hahmon nykyisille järville — niin pienille kuin suurillekin. Vetäytyessään jäätikkö sai aikaan Pohjois-Amerikan suurten järvien vesistön. Ja Urantian geologit ovat varsin tarkkaan päätelleet tämän kehityskulun eri vaiheet ja ovat aivan oikein arvelleet, että nämä vesistöt ovat laskeneet mereen eri aikoina eri kohdista: ensin Mississippinlaaksoon; sitten itään, Hudsoninlaaksoon, ja lopulta pohjoista reittiä St. Lawrenceen. Kolmekymmentäseitsemätuhatta vuotta on kulunut siitä, kun suurten järvien yhteen kytkeytyvä vesistö alkoi laskea mereen nykyistä Niagaran reittiä.

100.000 vuotta sitten, viimeisen jäätikön vetäytymisen aikana, alkoivat muodostua valtavat napajäätiköt, ja jäätiköitymisen keskus siirtyi huomattavasti pohjoisemmaksi. Ja niin kauan kuin napaseudut pysyvät jään peitossa, on tuskin mahdollista, että ilmaantuisi uutta jääkautta siitä riippumatta, miten maa tulevaisuudessa kohoaa tai miten merivirrat muuttuvat.

Tämän viimeisen jäätikön eteneminen kesti satatuhatta vuotta ja yhtä paljon aikaa kului, ennen kuin sen vetäytyminen takaisin pohjoiseen oli päättynyt. Ilmastoltaan lauhkeat seudut ovat olleet jäättöminä hieman yli viisikymmentätuhatta vuotta.

Ankara jääkausi hävitti monia lajeja ja sai aikaan perinpohjaisia muutoksia muissa. Monien lajien kantoja harvensi ankarasti edestakainen muuttoliike, jonka teki välttämättömäksi milloin etenevä, milloin vetäytyvä jäätikkö. Niihin eläimiin, jotka seurailivat jäätiköitä edestakaisin pitkin ja poikin maita ja mantoja, kuuluivat karhu, biisoni,

northern ice fields.

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

61:7.8 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox,

poro, myskihärkä, mammutti ja mastodontti.

Mammutti etsiytyi avoimille preerioille, mutta mastodontti piti enemmän suojaisista metsäseutujen reunamaista. Mammutti vaelteli vielä hiljattain alueella, joka ulottui Meksikosta Kanadaan; sen siperialaisesta muunnoksesta tuli karvapeitteinen. Mastodontti pysytteli elollisten joukossa Pohjois-Amerikassa aina siihen asti, kunnes punainen ihminen sen hävitti sukupuuttoon, jokseenkin niin kuin valkoinen ihminen myöhemmin tappoi biisonit.

Viimeisen jäätiköitymisen aikana hevonen, tapiiri, laama ja sapelihammastiikeri kuolivat Pohjois-Amerikasta sukupuuttoon. Näiden sijalle tuli Etelä-Amerikasta laiskiaisia, vyötiäisiä ja jokisikoja.

Pakon edessä tapahtunut elollisuuden muutto etenevän jään tieltä johti kasvien ja eläinten kohdalla epätavallisiin sekoittumisiin, ja viimeisen jäätikön vetäytyessä monet kasvien ja eläinten arktiset lajit jäivät saarroksiin muutamille vuorenhuipuille, jonne ne olivat siirtyneet jäätikön tuomaa hävitystä pakoon. Ja niinpä nykyään on Euroopan Alppien ylärinteiltä samoin kuin Pohjois-Amerikan Appalakien vuoristosta löydettävissä tällaisia alkuperäisiltä sijoiltaan eksyneitä kasveja ja eläimiä.

Jääkausi on viimeinen kokonaan ohitettu geologinen kausi, niin kutsuttu pleistoseenikausi, ja sen pituus on yli kaksi miljoonaa vuotta.

35.000 vuotta sitten suuri jääkausi päättyi muualla kuin planeetan napa-alueilla. Tämä ajankohta on myös sikäli merkittävä, että se sattuu lähelle Aineellisen Pojan ja Tyttären saapumista ja Aatamin tuomiokauden alkua, mikä karkeasti ottaen vastaa holoseenikauden eli jääkauden jälkeisen jakson alkamista.

Tämä kertomus, joka ulottuu nisäkkäiden elollisuuden syntymästä jään vetäytymiseen ja aina historiallisiin aikakausiin saakka, käsittää lähes viidenkymmenen miljoonan vuoden aikavälin. Kysymyksessä on viimeinen — nykyinen — geologinen kausi, ja tutkijanne tuntevat sen kenotsooisena eli nyky kautena.

[Esittänyt muuan täällä asuva Elämäkantaja.]

mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702:1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702:1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702:1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702:1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702:1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702:1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702:1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

Luku 62. Alkuihmisen kantarodut

⇐ 061

Urantia-kirjan

063 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 62

ALKUIHMISEN KANTARODUT

Osiot

Johdanto

1. Varhaiset puoliapinalajit
2. Ihmisen kantanisäkkäät
3. Välinisäkkäät
4. Kädelliset
5. Ensimmäiset ihmisolennot
6. Ihmismielen evoluutio
7. Urantia tunnustetaan asutuksi maailmaksi

PAPER 62

THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

Johdanto

LIKIMAIN miljoona vuotta sitten ilmaantuivat ihmiskunnan välittömät esivanhemmat kolmesta peräkkäisestä ja yhtäkkisestä mutaatiosta, jotka olivat peräisin istukallisen nisäkkään vanhasta, puoliapinan tyypisistä rotukannasta. Näiden varhaisten puoliapinoiden hallitsevat perintötekijät olivat peräisin kehittyvän elollisplasman läntisestä — eli sittemmin amerikkalaisesta — ryhmästä. Mutta ennen kuin tästä perintöaineksesta erkani suoraan ihmisen kantamuotoihin johtava haara, se sai vahvistusta elollisuuden keskimmäisestä, Afrikassa kehittyneestä juurrutuksesta. Elämän itäisestä ryhmästä varsinaiseen ihmislajin aikaansaamiseen saatiin aineksia vain vähän tai ei ollenkaan.

1. VARHAISET PUOLIAPINALAJIT

Varhaiset puoliapinat, joista ihmislajin esimuodoista puhuttaessa on kysymys, eivät olleet suoranaisesti sukua jo olemassa olleille gibbonien ja apinoiden heimokunnille, joita tuolloin eli Euraasiassa ja Pohjois-Afrikassa ja joiden

INTRODUCTION

62:0.1 (703.1) ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

62:1.1 (703.2) The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time.

jälkeläisiä on säilynyt nykyaikaan asti. Ne eivät myöskään olleet nykytyyppiä edustavan puoliapinalajin jälkeläisiä, vaikka ne polveutuivat molemmille yhteisestä mutta silloin jo kauan sitten sukupuuttoon kuolleesta kantamuodosta.

Samalla kun nämä varhaiset puoliapinat kehittyivät läntisellä pallonpuoliskolla, tapahtui, että ihmiskunnan nisäkäskantamuodot ilman välivaiheita muodostanut sukuhaara eriytyi Lounais-Aasiassa, keskimmäisen elollisjuurrutuksen alkuperäisellä kohdealueella, mutta sen itärajan tuntumassa. Useita miljoonia vuosia aikaisemmin olivat tyyppitään pohjoisamerikkalaiset puoliapinat vaeltaneet länteen Beringinkannaksen yli ja vähä vähältä levittäytyneet pitkin Aasian rannikkoa lounaaseen. Nämä vaeltajaheimot saapuivat viimein sille terveelliselle seudulle, joka sijaitsi silloisen laajentuneen Välimeren ja Intian niemimaan kohoavien vuoriseutujen välissä. Tällä Intian länsipuolisella maaperällä ne yhdistyivät muihin ja kehityksen kannalta suotaviin rotuaineksiin, ja näin ne perustivat ihmisrodun kantasuvun.

Tuon vuoriston lounaispuolella ollut Intian merenrannikko vaipui ajan myötä vähitellen mereen, mikä eristi tämän alueen elollisuuden täydelleen muusta maailmasta. Tälle Mesopotamian tai Persian niemimaalle ei ollut muuta pääsytieta eikä sieltä ollut myöskään muuta pakotietä kuin pohjoisen kautta, ja etelään tunkeutuvat jäätiköt sulkiivat kerran toisensa jälkeen myös tämän väylän. Ja juuri täällä, siihen aikaan miltei paratiisillisella alueella, ilmaantui edellä mainituista puoliapinan tyyppisen nisäkkään valiojälkeläisistä kaksi suurenmoista ryhmää: nykyiset ihmisapinoiden heimot ja nykyinen ihmislaji.

2. IHMISEN KANTANISÄKKÄÄT

Runsas vuosimiljoona sitten ilmaantuivat yhtäkkisesti mesopotamialaiset ihmisen kantanisäkkäät, suoraan istukallisten nisäkkäiden pohjoisamerikkalaisesta puoliapinalajista polveutuneet jälkeläiset. Ne olivat vilkkaita, pieniä luontokappaleita, pituudeltaan vajaan metrin mittaisia. Ja vaikka niillä ei ollut tapana kävellä takaraajoillaan, ne pystyivät silti helposti seisomaan suorassa. Ne olivat karvaisia ja ketteriä ja lörpöttelivät apinoiden tapaan, mutta ihmisapinaheimoista poiketen ne olivat lihansyöjiä. Niillä oli kämmentä vasten kääntyvä alkeellinen peukalo, ja niiden isovarvas toimi varsin käteväenä tarttumavarpaana. Tästä ajankohdasta eteenpäin kehittivät ihmistä edeltäneet lajit toinen toisensa jälkeen tätä kämmentä vasten kääntynyttä peukaloa, samalla kun niiden isonvarpaan tarttumiskyky asteittain heikkeni. Myöhemmillä apinalajeilla tarttumaisovarvas säilyi, mutta ne

Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor common to both but long since extinct.

62:1.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

62:1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

62:2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, *suddenly* appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

eivät koskaan kehittäneet sentyyppistä peukaloa kuin ihmisellä on.

Nämä ihmisen kantanisäkkäät saavuttivat täysikasvuisuuden kolmi- tai nelivuotiaina, ja niiden potentiaalinen elinikä oli keskimäärin kaksikymmentä vuotta. Jälkeläisiä ne synnyttivät yleensä yhden kerrallaan, jos kohta satunnaisesti syntyi myös kaksosia.

Tämän uuden lajin jäsenillä oli kaikista maan päällä siihen mennessä eläneistä eläimistä kokoonsa nähden suurimmat aivot. Niillä oli monia sellaisia tunteja ja ne omasivat lukuisia sellaisia vaistoja, jotka olivat myöhemmin ominaisia alkukantaiselle ihmiselle. Ne olivat varsin uteliaita ja osoittivat melkoista voitonriemua jossakin hankkeessa onnistuessaan. Ruokahalu ja sukupuolinen viehtymys olivat hyvin kehittyneitä, ja selkeää sukupuolista valikointia ilmeni hienostumattomassa kosiskelussa ja kumppanivalinnassa. Tarvittaessa ne taistelivat raivoisasti kaltaisiaan puolustaen, ja ne olivat varsin helliä perhesuhteissaan. Ne tunsivat nöyryymystä, joka ei ollut kaukana häpeän- ja katumuksentunnosta. Puolisoaan kohtaan ne olivat erittäin helliä ja liikuttavan uskollisia, mutta jos ne olosuhteiden pakosta joutuivat erilleen, niillä oli tapana valita itselleen uusi puoliso.

Pienikokoisina ja riittävän järkevinä tajuamaan metsäisen asuinympäristönsä vaarat niissä kehittyi aivan erityinen pelko, joka pani ne turvautumaan lajin elossasäilymiseen suuresti myötävaikuttaneisiin, viisaisiin varotoimenpiteisiin. Näihin varokeinoin kuului muun muassa alkeellisten suojien kyhääminen puiden latvustoihin, mikä eliminoi monet maan pinnalla elämisen vaarat. Ihmiskunnassa ilmenevä pelkäämisalttius on peräisin erityisesti näiltä ajoilta.

Näissä kantanisäkkäissä kehittyi enemmän heimohenkeä kuin oli esiintynyt milloinkaan aikaisemmin. Ne olivat tosiaankin erittäin laumahakuisia, mutta siitä huolimatta äärimmäisen taistelunhaluisia, aina kun niiden vakiintuneeseen elämäntapaan kuuluvia tavanomaisia puuhia jollakin tavoin häirittiin, ja pahasti suuttuessaan ne osoittivat tulista mielenlaatua. Niiden sotaisa luonne palveli kuitenkin hyvää tarkoitusta; korkeammantasoiset ryhmät kävivät siekailematonta sotaa alemmantasoisia naapureitaan vastaan, ja näin tämä laji valikoivan eloonjäämisen myötä parani vähitellen laadullisesti. Eikä aikaakaan, kun ne hallitsivat tämän seudun pienempien luontokappaleiden elämää, ja hyvin harvat niitä vanhemmista, lihaasyömättömistä apinan kaltaisista heimoista säilyivät lajin joukossa.

Yli tuhannen vuoden ajan nämä aggressiiviset pieneläimet lisääntyivät lukumääräisesti ja levisivät

62:2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

62:2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

62:2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years,

eri puolille Mesopotamian niemimaata, samalla kun ne fyysiseltä tyypiltään ja yleiseltä älykkyydeltään kaiken aikaa laadullisesti kohenivat. Ja tasan seitsemänkymmentä sukupolvea sen jälkeen, kun tämä heimo oli saanut alkunsa korkeimmantyyppisestä puoliapinakantaisästään, sattui seuraava käänteentekevä kehitystapahtuma: Urantian ihmisten evoluutioon tämän jälkeen kuuluvan elintärkeän välivaiheen esivanhempien yhtäkkinen eriytyminen.

3. VÄLINISÄKKÄÄT

Jo ihmisen kantanisäkkäiden kehityksen alkuvaiheessa näiden vilkkaiden luontokappaleiden erään valiopariskunnan puunlatvusmajassa syntyi kaksoiset, toinen koiras ja toinen naaras. Esivanhempiinsa verrattuina ne olivat todella kauniita pikku olentoja. Niiden ruumista peitti vain vähäinen karvoitus, mutta se ei ollut mikään haitta, eliväthän ne lämpimässä ja tasaisessa ilmanalassa.

Nämä lapset kasvoivat vähän yli sadankahdenkymmenen senttimetrin pituisiksi. Ne olivat kaikin tavoin vanhempiaan kookkaampia, niiden jalat olivat pitemmät ja käsivarret lyhyemmät. Niiden peukalot kääntyivät miltei täysin kämmettä vasten. Näin niiden peukalo soveltui jokseenkin yhtä hyvin erilaisiin tehtäviin kuin nykyihmisen peukalo. Ne kävelivät pystyasennossa, sillä niiden jalat soveltuivat kävelemiseen miltei yhtä hyvin kuin myöhempien ihmisrotujen jalat.

Ihmisiin verrattuina niiden aivot olivat alemmantasoiset ja pienemmät, mutta paljon korkeamantasoiset ja suhteellisesti paljon suuremmat kuin niiden esivanhempien aivot. Kaksoiset osoittivat jo varhain korkeampaa älykkyyttä, ja pian ne tunnustettiin koko kantanisäkkäiden heimon johtajiksi, jotka todellakin pystyttivät primitiivisen sosiaalisen organisaation ja loivat alkeellisen taloudellisen työnjaon. Nämä veli ja sisar pariutuivat, ja kohta niillä oli ilonaan suuresti kaltaistensa lasten kaksikymmenyksipäinen joukko, jonka jäsenet olivat kaikki yli satakaksikymmentä senttimetriä pitkiä ja kaikin tavoin esivanhempiensa lajia verrattomampia. Tästä uudesta ryhmästä muodostui välinisäkkäiden kantajoukko.

Kun tämä uusi ja korkeatasoisempi ryhmä kasvoi lukumäärältään suureksi, puhkesi sota, säälimätön sota. Ja kun kauhistuttava taistelu oli ohitse, ei henkiin ollut jäänyt ainoatakaan yksilöä aiemmasta kantarodusta. Tämän lajin lukumäärältään vähäisempi, mutta voimakkaampi ja älykkäämpi sivuhaara oli jäänyt eloon kantamuotonsa kustannuksella.

Ja tämän jälkeen tästä luontokappaleesta tuli

constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the *sudden* differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand

lähes viidentoistatuhannen vuoden ajaksi (kuusisataa sukupolvea) tämän maailmankolkkan kauhu. Kaikki entisaikojen suuret ja vahingolliset eläimet olivat tuhoutuneet. Näiden seutujen syntyperäiset suurelaimet eivät olleet lihansyöjiä, eivätkä kissojen heimon suuremmat lajit — leijonat ja tiikerit — olleet vielä tunkeutuneet tähän maan päällä omalaatuisen suojaan turvapaikkaan. Siksi näistä välisäkkäistä kehittyi rohkeita olentoja, jotka alistivat valtaansa koko oman nurkkauksensa luomakunnasta.

Kantalajiinsa verrattuina välisäkkäät edustivat joka suhteessa laadullista parannusta. Jopa niiden odotettavissa ollut elinikäkin oli pitempi ollessaan noin kaksikymmentäviisi vuotta. Tässä uudessa lajissa ilmeni koko joukko alkeellisia ihmisen rotuominaisuuksia. Jo syntymässä saamiensa, esivanhemmissaan ilmenneiden taipumusten lisäksi nämä välisäkkäät kykenivät tiettyissä vastenmielisissä tilanteissa osoittamaan inhoa. Niillä oli sen lisäksi selvästi havaittava keräilyvietti; niillä oli tapana kätkeä ravintoa myöhempää käyttöä varten, ja ne keräsivät suurella antaumuksella sileitä ja pyöreitä vierinkiviä sekä tiettyntyyppisiä pyörökiviä, jotka soveltuivat ammuksina käytettäväksi joko puolustus- tai sitten hyökkäystarkoituksessa.

Nämä ihmisen välisäkkäät osoittivat ensimmäisinä selvää taipumusta rakenteluun, minkä todistaa niiden keskinäinen kilpailu latvusmajojen ja monin tunnelein varustettujen, maanalaisten piilopaikkojen rakentamisessa. Ne olivat ensimmäinen nisäkäslaji, joka milloinkaan huolehti turvallisuudestaan rakentamalla sekä puunlatvusmajoja että maanalaisia suojia. Varsin laajalti ne hylkäsivät kasvavat puut asuinpaikkoinaan ja elivät päivät maan pinnalla ja nukkuivat yöt latvustoissa.

Luonnollista tietä aikaa myöten tapahtunut runsastuminen johti lopulta vakavaan kilpailuun ravinosta ja taisteluun sukupuolikumppaneista, mikä kaikki vei toistuvien, kaikille osapuolille tuhoisiin taisteluihin. Nämä taistelut olivat vähällä hävittää koko lajin. Tällaiset kamppailut jatkuivat niin kauan, että elossa oli enää alle sadan yksilön ryhmä. Mutta lopulta rauha taas palasi, ja tämä yksinäinen eloon jäänyt heimokunta rakensi uudestaan puunlatvamakuukamarinsa ja aloitti taas kerran normaalin ja puolittain rauhanomaisen olemassaolonsa.

Kykenette tuskin käsittämään, miten täpärästi teidän ihmistä edeltäneet esivanhempanne välttyivät aina silloin tällöin uhanneelta sukupuuttoon kuolemiselta. Jos koko ihmiskunnan kantaisämmäkö olisi eräässä tilanteessa hypännyt viisi senttimetriä lyhyemmän loikan, koko evoluution kulku olisi muuttunut merkittävästi. Välittömästi kantanisäkäslajia edeltäneen puoliapinaemon elämä oli hiuskarvan varassa

years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats; they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to

peräti viisi kertaa, ennen kuin se synnytti uuden ja korkeamman nisäkäslajin isän. Mutta kaikkein lähimpänä tuhoa oltiin silloin, kun salama iski puuhun, jossa kädelliskaksosten tuleva emo nukkui. Nämä molemmat välinisäkäsvanhemmat joutuivat pahan järkytyksen valtaan ja saivat vakavia palovammoja. Sama taivaalta iskenyt salama tappoi kolme niiden seitsemästä lapsesta. Nämä kehittyvät eläimet olivat miltei taikauskaisia. Tämä pariskunta, jonka latvusmajaan salama oli iskenyt, oli itse asiassa välinisäkäslajin edistyneempää ryhmää johtava pari. Ja heidän esimerkkiään seuraten yli puolet heimoyhteisöstä, johon kuuluivat tavallista älykkäämmät perhekunnat, muutti yli kolmen kilometrin päähän tuosta paikasta ja ryhtyi rakentamaan uusia puunlatvusmajoja ja uusia maasuojia — väliaikaisia piilopaikkoja äkillisen vaaran varalta.

Pian kotinsa valmistumisen jälkeen tämä pariskunta, lukemattomien taistojen veteraanipari, havaitsi olevansa kaksosten ylpeät vanhemmat, kaksosten, jotka olivat siihen mennessä maailmaan syntyneistä eläimistä kiinnostavimmat ja tärkeimmät, sillä ne olivat uuden lajin, kädellisten, ensimmäiset yksilöt. Tämä laji oli seuraava elintärkeä vaihe ihmiseen johtavassa evoluutiossa.

Yhtä aikaa näiden kädelliskaksosten syntymän kanssa syntyi kaksoset toisellekin pariskunnalle — välinisäkäsheimon erityisen takapajuisille urokselle ja naaraalle, parille, joka oli sekä mieleltään että fysiikaltaan alemmantasoinen. Nämä kaksoset, koiras ja naaras, eivät välittäneet tehdä valloituksia; ne huolehtivat vain ravinnon hankkimisesta, ja koska ne eivät tavallisesti syöneet lihaa, ne kadottivat pian kaiken kiinnostuksen saalistukseen. Näistä kehityksessä jälkeensä jääneistä kaksosista tuli nykyisten ihmisapinaheimojen perustanlaskijat. Niiden jälkeläiset etsiytyivät lämpimämmille, eteläisille seuduille, jossa ilmanala oli lauhkea ja jossa oli tarjolla runsaasti trooppisia hedelmiä. Siellä ne ovat jatkaneet eloaan suunnilleen niin kuin ne elivät puheena olevana aikana — lukuun ottamatta niitä sukuhaarautumia, jotka pariutuivat jo olemassa olleiden gibboni- ja apinalajien kanssa ja jotka ovat sen seurauksena huomattavasti taantuneet.

Ja on siis helppo todeta, että ihminen ja apina ovat sukua toisilleen vain sikäli, että kumpikin polveutuu välinisäkkäistä, heimosta, jossa tapahtui kahden kaksosparin samanaikainen syntymä ja myöhempi eriytyminen. Alemmantasoisien parin kohtaloksi tuli tuottaa nykyistyyppiset apinat: paviaanit, simpanssit ja gorillat; korkeammantasoisien pariskunnan kohtalona taas oli jatkaa sitä ylöspäin suuntautunutta haaraa, josta kehittyi lopulta itse ihminen.

Nykyinen ihminen ja ihmisapinat todellakin

the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

62:3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62:3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these *Primates* twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

62:3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

62:3.13 (706.4) Modern man and the simians did

polveutuvat samasta heimokunnasta ja samasta lajista, mutta eivät samoista vanhemmista. Ihmisen esivanhemmat polveutuvat suoraan tämän välinisäkkäiden heimon valikoituneen jäänneksen korkeammista rotuaineksista, kun sitä vastoin nykyiset ihmisapinat (tietäntyyppisiä, jo aiemmin olemassa olleita puoliapinoita, gibboneja, apinoita ja muita apinankaltaisia eläimiä lukuun ottamatta) ovat tämän välinisäkkäiden ryhmän kaikkein heikkotasoisimman pariskunnan jälkeläisiä, pariskunnan, joka heimonsa viimeisen raivokkaan taistelun aikana säilyi hengissä vain piilottelemalla yli kahden viikon ajan maanalaisessa ruokavarastossa ja tulella esiin, vasta kun vihollisuudet olivat varmasti ohitse.

4. KÄDELLISET

Palaamme takaisin verrattomien kaksosten — koiraan ja naaraan — syntymiseen välinisäkkäiden heimokunnan kahdelle johtavalle jäsenelle: Nämä eläinlapset olivat epätavallista joukkoa; niillä oli vanhempiaankin vähemmän karvoitusta, ja jo hyvin nuorina ne halusivat välttämättä kävellä pystyasennossa. Niiden esivanhemmat olivat toki aina oppineet kävelemään takaraajojensa varassa, mutta nämä kädelliskaksoset seisoivat pystyssä alusta alkaen. Ne kasvoivat yli puolentoista metrin mittaisiksi, ja niiden pää kasvoi suuremmaksi kuin muilla heimon jäsenillä. Vaikka ne jo varhain oppivat vaihtamaan viestejä keskenään merkkejä ja ääniä käyttämällä, ne eivät koskaan kyenneet saamaan omaa väkeään ymmärtämään näitä uusia symboleja.

Noin neljäntoista vuoden ikäisinä ne pakenivat heimonsa luota ja vaelsivat länteen perustamaan oman perheensä ja uuden kädellisten lajin. Nämä uudet luontokappaleet on varsin sattuvasti nimetty primaateiksi eli kädellisiksi, sillä ne olivat itsensä ihmissuvun suorat ja välittömät eläinkantamuodot.

Kädelliset siis ottivat haltuunsa alueen Mesopotamian niemimaan länsirannikolta, joka niemimaa silloin työnty eteläiseen mereen, kun taas niille läheistä sukua olevat, mutta vähemmän älykkäät heimokunnat elivät niemimaan kärjessä ja pitkin sen itärannikkoa.

Edeltäjiinsä, välinisäkkäisiin, verrattuina kädelliset olivat enemmän ihmisen kuin eläimen kaltaisia. Tämän uuden lajin luuston mittasuhteet olivat varsin samankaltaiset kuin alkukantaisten ihmisrotujen vastaavat mittasuhteet. Ihmiselle ominaiset käden ja jalan muoto olivat jo täysin kehittyneet, ja nämä olennot pystyivät kävelemään ja jopa juoksemaan yhtä hyvin kuin kuka tahansa niiden myöhempi ihmisjälkeläinen. Puissaelämisen ne suurelta osin hylkäsivät,

spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

^{62.4.1 (706.5)} Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

^{62.4.2 (707.1)} When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

^{62.4.3 (707.2)} Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

^{62.4.4 (707.3)} The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier

vaikka ne vielä turvallisuussyistä vetäytyivätkin puunlatvaan yöksi; varhaisempien esi-isiansä tavoin pelolla oli niihin huomattava vaikutus. Enentynyt käsiens käyttö edisti merkittävästi niiden synnynnäisten järjenlahjojen kehittymistä, mutta niillä ei vielä ollut sellaista mieltä, jota reaalisesti olisi voitu pitää ihmismielenä.

Vaikka kädelliset tunne-elämänsä luonteen puolesta erosivatkin vain vähän esivanhemmistaan, ne osoittivat kaikissa taipumuksissaan enemmän ihmismäisyyttä. Ne olivat todellakin oivallisia ja verrattomia eläimiä, jotka aikuistuivat noin kymmenvuotiaina ja joiden luonnollinen elinikä oli noin neljäkymmentä vuotta. Toisin sanoen ne olisivat saattaneet elää tuohon ikään asti, jos niitä olisi kohdannut luonnollinen kuolema, mutta noina varhaisina aikoina perin harvat eläimet kokivat luonnollisen kuoleman. Taistelu olemassaolosta oli siihen kerta kaikkiaan liian ankara.

Ja sitten, lähes yhdeksänsataa sukupolvea jatkuneen kehittymisen jälkeen, kun oli kulunut suunnilleen kaksikymmentäyksituhatta vuotta ihmisen kantanisäkkään ilmaantumisesta, syntyi kädellisistä yhtäkkiä kaksi tavatonta olentoa: ensimmäiset varsinaiset ihmiset.

Kehityksen kulku oli siis sellainen, että pohjoisamerikkalaisesta puoliapinalajista polveutuneista ihmisen kantanisäkkäistä saivat alkunsa ihmisen välinisäkkäät, ja nämä välinisäkkäät vuorostaan tuottivat itseään korkeammalla tasolla olleet kädelliset, joiden keskuudesta tulivat alkukantaisen ihmisrodun välittömät esivanhemmat. Kädellisten heimot olivat viimeinen elintärkeä rengas ihmisen evoluutiossa, mutta vajaan viidentuhannen vuoden kuluttua näistä epätavallisista heimokunnista ei ollut jäljellä ainoatakaan yksilöä.

5. ENSIMMÄISET IHMISOLENNOT

Kahden ensimmäisen ihmisen syntymästä on vuodesta 1934 jKr laskettuna kulunut täsmälleen 993.419 vuotta.

Nämä kaksi ainutlaatuista olentoa olivat kiistatta ihmisiä. Heillä oli monien esivanhempiensa tavoin täysin ihmiselle ominaiset peukalot, samalla kun heidän jalkateränsä olivat aivan yhtä täysin kehittyneet kuin nykyisten ihmisrotujen jalat. He olivat kävelijöitä ja juoksijoita, eivät kiipeilijöitä; isonvarpaan tartuntatehtävä oli kadonnut, tyystin hävinnyt. Kun vaaratilanne ajoi heidät puiden latvustoon, he kiipesivät sinne aivan kuten kiipeäisivät nykyajan ihmiset. Heillä oli tapana kiivetä karhun tavoin puun runkoa pitkin, eikä niin kuin simpanssi tai gorilla kiipeäisi: itsensä oksalta toiselle heilauttamalla.

ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

Nämä ensimmäiset ihmisolennot (ja heidän jälkeläisensä) saavuttivat täysikasvuisuuden kahdentoista ikäisinä, ja heidän potentiaalinen elinikänsä oli suunnilleen seitsemänkymmentäviisi vuotta.

Näissä ihmiskaksosissa ilmeni jo varhain useita uusia tunnetiloja. He tunsivat ihailua sekä esineitä että muita olentoja kohtaan ja olivat melkoisen turhamaisia. Mutta merkittävin edistysaskel tunne-elämän kehityksessä oli aidosti ihmiselle ominaisten, uusien palvonnallisten tuntemusten ryhmän yhtäkkinen ilmaantuminen. Tähän ryhmään kuuluivat kunnioittava pelko, kunnioituksellinen arvonnanto, nöyryys ja jopa alkeellinen kiitollisuuden muoto. Pelko, johon liittyi tietämättömyys luonnonilmiöistä, oli jo synnyttämässä alkukantaisen uskonnon.

Tällaisten inhimillisten tunteiden lisäksi näissä alkukantaisissa ihmisissä ilmeni alkeellisessa muodossa myös monia erittäin kehittyneitä tunnetiloja. Heillä oli lieviä säälin, häpeän ja paheksunnan tuntemuksia, ja he kokivat rakkauden, vihan ja kostonhalun tunteet väkevästi. He olivat myös alttiita ilmeisille kateuden tuntemuksille.

Nämä ensimmäiset kaksi ihmistä, kaksoset, olivat kädellisvanhemmilleen melkoinen koettelemus. He olivat niin uteliaita ja seikkailunhaluisia, että olivat monet kerrat menettänyt henkensä jo ennen yhdeksättä ikävuottaan. Niinpä he jo kahdentoistaikäisinä olivatkin yltä päältä arpien peitossa.

Jo varsin varhain he oppivat viestimään sanallisesti. Yhdenteentoista ikävuoteensa mennessä he olivat kehittäneet puolen sataa ajatuskokonaisuutta käsittävän, entistä paremman merkki- ja sanakielen sekä kehittäneet ja suuresti laajentaneet esi-isänsä alkeellista viestintämenetelmää. Mutta vaikka he miten ankarasti yrittivät, he eivät kyenneet opettamaan vanhemmilleen uusista merkeistään ja symboleistaan kuin muutaman.

Noin yhdeksän vuoden ikäisinä he eräänä kirkkaana päivänä kulkivat jokivartta alas ja pitivät keskenään tärkeän neuvottelun. Jokainen Urantialle sijoitettu taivaan älyllinen olento, minä heidän mukanaan, oli paikalla tarkkailemassa, mitä tässä keskipäivän kohtauksessa tapahtuisi. Tuona ikimuistettavana päivänä he pääsivät yhteisymmärrykseen siitä, että he eläisivät toistensa seurassa ja toisilleen, ja tämä oli ensimmäinen niistä lukuisista samankaltaisista sopimuksista, jotka lopulta huipentuivat päätökseksi paeta alemmantasoisten eläintoverien luota ja vaeltaa pohjoiseen tietämättä alkuunkaan sillä tavoin perustavansa ihmisten sukukunnan.

Vaikka kaikki kannoimme erittäin suurta huolta

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning,

siitä, mitä nämä kaksi pientä villi-ihmistä olivat suunnittelemassa, emme kyenneet säätelemään heidän mieltänsä työskentelyä; emme vaikuttaneet — emmekä voineet vaikuttaa — mielivaltaisesti heidän päätöksiinsä. Mutta planetaarisen toiminnan sallimissa puitteissa me, Elämäkantajat työtoverinemme, toimimme liitossa johdattaaksemme ihmiskaksoset pohjoiseen, kauas karvaisista ja osin puun oksilla asuvista heimolaisistaan. Ja niin kaksoiset oman älykkään valintansa perusteella todellakin muuttivat pois, ja meidän ohjauksemme ansiosta he vaelsivat pohjoiseen, syrjäiselle seudulle, jossa he välttyivät siltä biologisen taantumisen mahdollisuudelta, jota sekoittuminen kädellisheimoihin kuuluviin alemmantasoisiiin sukulaisiin olisi merkinnyt.

Vähän ennen lähtöään kotimetsistä he menettivät eräässä gibbonien hyökkäyksessä emonsa. Vaikkei emo omannutkaan lastensa älykkyyttä, se tunsi silti hyvinkin kunnioitettavaa, näille nisäkkäille ominaista verratonta kiintymystä jälkeläisiinsä, ja se uhraisi pelotta henkensä koettaessaan pelastaa tämän ihmeellisen lapsiparin. Eikä emon uhri ollut turha, sillä se piti vihollisen loitolla niin kauan, että isä saapui apuvoimien kera ja ajoi tunkeilijat tiehensä.

Pian sen jälkeen kun tämä nuori pariskunta hylkäsi heimolaisensa perustaakseen ihmisten sukukunnan, heidän kädellisisänsä vaipui lohduttomuuteen, sen sydän murtui. Se ei suostunut syömään edes, kun sen muut lapset kantoivat sille ruokaa. Menetettyään lahjakkaat jälkeläisensä elämä tavallisten heimolaisten keskuudessa ei sen mielestä tuntunut enää elämisen arvoiselta. Niinpä se vaelsi metsään, jossa vihamieliset gibbonit kävivät sen kimppuun ja mukiloivat sen kuoliaaksi.

6. IHMISMIELIEN EVOLUUTIO

Me, Urantian Elämäkantajat, olimme suorittaneet valppaasti odottaen pitkää vartioitettävämme siitä päivästä alkaen, jolloin juurrutimme elollisplasman planeetan vesiin, ja siksi ensimmäisten reaalisesti älyllisten ja tahdollisten olentojen ilmaantuminen tuotti meille luonnollisestikin suurta iloa ja verratonta tyydytystä.

Olimme tarkkailleet kaksosten mielen kehitystä tekemällä havaintoja niiden seitsemän mielenauttajahengen toiminnoista, jotka osoitettiin Urantialle planeetallesaaumismme aikoihin. Planeetan elollisuuden koko pitkän evolutionaarisen kehityksen ajan nämä väsymättömät mielenhoivaajat olivat kaiken aikaa tuoneet julki, että niiden oli vaihe vaiheelta yhä helpompaa saada yhteys yhä korkeammantasoisiksi

we were powerless to control the working of their minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior

kehittyvien eläinlajien kerta kerralta laajempaan aivokapasiteettiin.

Alkuaikojen eläinten vaistojen- ja refleksiensivareiseen käyttäytymiseen pystyi vaikuttamaan ensin vain intuition henki. Korkeampien lajien eriytymisen myötä ymmärryksen henki kykeni antamaan tällaisille luontokappaleille kyvyn ajatuskuvien spontaaniin yhdistelyyn. Vähän myöhemmin havaitsimme rohkeuden hengen olevan toiminnassa; kehittyvissä eläimissä kehkeytyi todellakin muodoltaan alkeellista, suojelevaa minätietoisuutta. Kun eri nisäkäsrhyhmät olivat ilmaantuneet, havaitsimme, että tiedon henki oli tulossa yhä laajemmin esille. Ja korkeampien nisäkkäiden evoluutio toi muassaan neuvon hengen toiminnan ja siitä seuraavan laumavaiston kehittymisen samoin kuin primitiivisen sosiaalisen kehityksen ensimmäiset idut.

Koko matkan ihmisen kantanisäkkäistä välinisäkkäisiin ja lopulta kädellisiin olimme yhä suuremmassa määrin panneet merkille, kuinka viiden ensimmäisen auttajahengen toiminta lisääntyi. Mutta kumpikaan jäljellä olevista — korkeimmista mielenhoivajista — ei ollut koskaan kyennyt toimimaan Urantian tyyppiä olevassa evoluutionarisessa mielessä.

Kuvitelkaa iloamme, kun eräänä päivänä — kaksoset olivat silloin suunnilleen kymmenen vuoden ikäisiä — palvonnan henki sai ensimmäisen yhteytensä naispuolisen kaksosen ja vähän sen jälkeen miespuolisen kaksosen mieleen. Tiesimme silloin, että jokin, joka oli hyvin läheistä sukua ihmismielelle, oli lähestymässä huipennustaan. Ja kun he noin vuotta myöhemmin pohdiskelevan ajatustyön ja määrätietoisien päätöksenteon seurauksena päättivät paeta kotoa ja vaeltaa pohjoiseen, silloin viisauden henki alkoi toimia Urantiassa ja näissä kahdessa nyt tunnustetussa ihmismielessä.

Seurasi välitön ja kokonaan uudenlainen seitsemän mielenauttajahengen mobilisaatio. Olimme täynnä odotusta; tajusimme, että pitkään odotettu hetki lähestyi; tiesimme olevamme sen pitkällisen ponnistelumme tulosten esiin puhkeamisen kynnyksellä, jonka tarkoituksena oli ollut kehittää Urantialle tahdollisia luotuja.

7. URANTIA TUNNUSTETAAN ASUTUKSI

MAAILMAKSI

Eikä meidän kauan tarvinnutkaan odottaa. Puoliilta päivin kaksosten karkaamista seuranneena päivänä toimeenpantiin Urantian vastaanottopisteessä vastaanottopisteessä ensimmäinen universumin yhteyspiirisignaalien koelähetys. Olimme tietenkin kaikki kiihdyksissä

animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. RECOGNITION AS AN INHABITED

WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this

käsittäessämme suurtapahtuman olevan ovella, mutta koska tämä maailma oli elollisuuden kokeiluasema, meillä ei ollut vähäisintäkään käsitystä siitä, miten meille planeetan älyllisen elollisuuden tunnustamisesta itse asiassa tiedotettaisiin. Mutta jännityksemme ei jatkunut pitkään. Kolmantena päivänä kaksosten karkumatkan jälkeen, ja ennen Elämäkantajakunnan lähtöä, tänne saapui planeetan ensimmäisen yhteyspiirin perustamisesta huolehtinut Nebadonin arkkienkeli.

Urantialla vietettiin ikimuistettavaa päivää, kun pieni ryhmämme kerääntyi planeetan avaruusviestintänavan ympärille ja vastaanotti Salvingtonista ensimmäisen viestin planeetan hetki sitten asetetun mielipiirin kautta. Ja tämä arkkienkelikunnan päällikön sanelema ensimmäinen viesti kuului:

”Urantialla oleville Elämäkantajille — Tervehdys! Välitämme vakuutuksen Salvingtonissa, Edentiassa ja Jerusemissa vallitsevasta suuresta mielihyvästä sen johdosta, että Nebadonin päämajassa on rekisteröity signaali, joka kertoo Urantialla olevaksi tahdollisen olennon arvoaseman mukaista luodun olennon mieltä. Kaksosten määrätietoinen päätös paeta pohjoiseen ja pitää jälkeläisensä erillään alemmantasoisista esivanhemmistaan on pantu merkillä. Kysymyksessä on ensimmäinen mielen — ihmistyyppiä olevan mielen — tekemä päätös Urantialla, ja se rakentaa automaattisesti sen viestintäpiirin, jonka kautta tämä ensimmäinen tunnustamisviesti välitetään.”

Seuraavaksi tätä uutta yhteyspiiriä myöten saapuivat Edentian Kaikkein Korkeimpien terveiset, joihin sisältyi ohjeita Urantialla asuville Elämäkantajille. Ohjeissa meitä kiellettiin puuttumasta siihen elollisuuden kantamuotoon, jonka olimme rakentaneet. Meille annettiin ohjeeksi olla sekaantumatta ihmisen edistymistä koskeviin asioihin. Tästä ei tulisi tehdä sellaista johtopäätöstä, että Elämäkantajat joskus mielivaltaisesti ja mekaanisesti puuttuisivat planetaaristen evoluutiosuunnitelmien luonnolliseen toteutumiseen, sillä sellaista me emme tee. Mutta aina tähän aikaan saakka meillä oli ollut lupa muokata ympäristöä ja suojata elämänplasmaa erityisellä tavalla, ja juuri tämän erityisen, mutta täysin luonnollisen, valvonnan oli nyt määrä päättyä.

Ja tuskin olivat Kaikkein Korkeimmat lopettaneet puheensa, kun Luciferin, Satanian järjestelmän silloisen hallitsijan, kaunis sanoma alkoi saapua planeetalle. Elämäkantajat kuulivat nyt oman päällikkönsä terveiset ja saivat häneltä luvan palata Jerusemiin. Tämä Luciferilta tullut sanoma sisälsi virallisen hyväksymisen sille työlle, jonka Elämäkantajat olivat Urantialla suorittaneet, ja se vapautti meidät kaikesta arvostelusta, jota

world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62:7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

62:7.3 (710.2) “To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting.”

62:7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

62:7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to

mahdollisesti tulevaisuudessa esitettäisiin suorittamiimme ponnistuksia kohtaan niiden nebadonilaisten elollisuuden rakennuskaavojen parantamiseksi, jotka on vahvistettu Satanian järjestelmää varten.

Nämä Salvingtonista, Edentiasta ja Jerusemista saapuneet sanomat merkitsivät muodollisesti sitä, että Elämäkantajien aikakaudesta toiseen jatkunut planeetan valvonta päättyi. Olimme olleet palveluvuorossa aikakaudesta toiseen ainoina apulaisinamme seitsemän mielenauttajahenkeä ja Fyysiset Päävalvojat. Ja nyt kun tahto eli kyky tehdä päätös palvonnan ja ylöspäinponnistelun hyväksi, oli tullut julki planeetan evolutionaarisissa luoduissa, käsitimme, että työmme oli tehty, ja ryhmämme valmistautui poistumaan. Koska Urantia on elämään kohdistuvien muuntelujen maailma, meille myönnettiin lupa jättää Urantialle kaksi vanhempaa Elämäkantajaa ja kaksitoista avustajaa. Minut valittiin yhdeksi tämän ryhmän jäseneksi, ja olen ollut siitä lähtien Urantialla.

Täsmälleen 993.408 vuotta sitten (laskettuna vuodesta 1934 jKr) Urantia tunnustettiin virallisesti Nebadonin universumiin kuuluvaksi ihmisten asuttamaksi planeetaksi. Biologinen evoluutio oli jälleen kerran yltänyt tahdollisen olennon arvoaseman omaaville inhimillisille tasoille; ihminen oli saapunut Satanian planeetalle 606.

[Esittänyt Urantialla asuva nebadonilainen Elämäkantaja.]

improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

62:7.6 (710.5) These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers' agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

62:7.7 (710.6) It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

62:7.8 (710.7) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Luku 63. Ensimmäinen ihmisperhe

⇐ 062

Urantia-kirjan

064 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 63 ENSIMMÄINEN IHMISPERHE

Osiot

Johdanto

1. Andon ja Fonta
2. Kaksosten pakomatka
3. Andonin perhe
4. Andonilaisklaanit
5. Andoniittien hajaantuminen
6. Onagar — ensimmäinen totuuden opettaja
7. Andonin ja Fontan eloonjääminen

PAPER 63 THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction

1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

Johdanto

URANTIA rekisteröitiin asutuksi maailmaksi, kun ensimmäiset kaksi ihmistä, edellä mainitut kaksoset, olivat yhdentoista vuoden ikäisiä, ja ennen kuin heistä oli tullut varsinaisten ihmisten toisen sukupolven esikoisen vanhempia. Ja arkkienkelin Salvingtonista lähettämä viesti tässä planeetan virallisessa rekisteröimistilaisuudessa päättyi seuraaviin sanoihin:

”Ihmismieli on ilmaantunut Satanian 606:lle, ja kutsuttakoon näitä uuden rodun kantavanhempia nimillä Andon ja Fonta. Ja kaikki arkkiekelit rukoilevat, että näille luoduille annettaisiin kohta se lahja, että Universaalisen Isän henki asettuu heihin henkilökohtaisesti.”

Andon on nebadoninkielinen nimi, joka merkitsee ”ensimmäinen Isän kaltainen luotu, joka osoittaa inhimillistä täydellisyyden kaipuuta”. Fonta merkitsee ”ensimmäinen Pojan kaltainen luotu, joka osoittaa inhimillistä täydellisyyden kaipuuta”. Andon ja Fonta eivät tulleet tuntemaan näitä nimiä, ennen kuin ne annettiin heille hetkellä, jolloin he fuusioituivat Ajatuksensuuntaajaansa. Koko sen ajan, jonka he viettivät kuolevaisina Urantialla, he

INTRODUCTION

^{63:0.1 (711.1)} URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

^{63:0.2 (711.2)} “Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father.”

^{63:0.3 (711.3)} Andon is the Nebadon name which signifies “the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger.” Fonta signifies “the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger.” Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-

kutsuivat toisiaan nimillä Sonta-an ja Sonta-en. Sonta-an tarkoittaa ”äidin rakastama”, Sonta-en merkitsee ”isän rakastama”. He antoivat toisilleen nämä nimet, ja niiden merkitys kertoo heidän keskinäisestä kunnioituksestaan ja rakkaudestaan.

an meaning “loved by mother,” Sonta-en signifying “loved by father.” They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. ANDON JA FONTA

Andon ja Fonta olivat monissa suhteissa merkityksellisin maan päällä koskaan eläneistä ihmispareista. Tämä ihmeellinen pariskunta, nämä koko ihmiskunnan varsinaiset vanhemmat, olivat monia heistä suoraan polveutuneita jälkeläisiä kaikin tavoin korkeammalla, ja he poikkesivat perin pohjin kaikista esivanhemmistaan, niin läheisistä kuin kaukaisistakin.

Tämän ensimmäisen ihmispariskunnan vanhemmat eivät näyttäneet paljokaan poikkeavan oman heimonsa keskitasosta, jos kohta ne kuuluivatkin sen älykkäimpiin jäseniin, siihen ryhmään, joka ensimmäisenä oppi heittämään kiviä ja käyttämään nuijaa taistelussa. Ne osasivat käyttää myös teräviä kivi-, piikivi- ja luupiikkejä.

Vielä vanhempiansa kanssa eläessään Andon oli eläimen jänteitä käyttäen kiinnittänyt terävän piikivenkappaleen nuijan päähän, ja ainakin kymmenkunnassa tilanteessa hänellä oli suurta hyötyä tästä aseesta, pelastihan hän sillä sekä oman henkensä että yhtä seikkailunhaluisen ja uteliaan sisarensa hengen tämän seuratessa häntä uskollisesti kaikille hänen tutkimusretkilleen.

Andonin ja Fontan päätös paeta kädellisheimojen piiristä osoittaa sellaista mielen laadukkuutta, joka oli paljon niin monille heidän myöhemmille jälkeläisilleen ominaisen alemmantasoisien älykkyyden yläpuolella, nämä kun alentuivat parittelemaan ihmisapinaheimoihin kuuluvien takapajuisten serkkujensa kanssa. Mutta kun he epämääräisesti tunsivat olevansa jotakin enemmän kuin pelkkiä eläimiä, se johtui siitä, että heillä oli persoonallisuus, ja sitä lisäsi heihin asettuneen Ajatuksensuuntaajan läsnäolo.

2. KAKSOSTEN PAKOMATKA

Päätettyään paeta pohjoiseen Andon ja Fonta antoivat joksikin aikaa myöten peloilleen, varsinkin pelolleen tuottaa mielipahaa isälleen ja lähimmälle perheyhteisölleen. He aavistivat vihamielisten sukulaisten käyvän heidän kimppuunsa, ja näin he tiedostivat joutuvansa mahdollisesti kohtaamaan kuoleman nyt jo kateellisten heimolaistensa käsissä. Kaksoset olivat nuoruusiässään viihtyneet enimmäkseen aikaa toistensa seurassa, eivätkä he sen vuoksi olleet milloinkaan olleet

1. ANDON AND FONTA

63:1.1 (711.4) In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the

kädellisheimoon kuuluvien eläinserkkujensa ylenmääräisessä suosiossa. Eivätkä he olleet parantaneet pisteitään heimon silmissä silläkään, että he rakensivat itselleen erillisen ja joka suhteessa verrattoman puunlatvuskodin.

Ja juuri tässä uudessa kodissa, puunlatvojen keskellä, he eräänä yönä heräsivät rajuun myrskyyn, ja pelokkaina hellästi toisiaan syleillessään he tekivät lopullisen ja peruuttamattoman päätöksensä lähteä karkuun heimon asuinpaikalta ja jättää kotoiset puunlatvat.

He olivat jo valmistaneet alkeellisen puunlatvuspakopaikan noin puolen päivämatkan päähän pohjoisen suunnalla. Se oli heidän salainen ja turvallinen piilopaikkansa ensimmäiseksi kotimetsien ulkopuolella vietettäväksi päiväksi. Siitä huolimatta, että kaksoiset kädellisten tavoin pelkäsivät kuollakseen olla maassa öiseen aikaan, he lähtivät kuitenkin vähän ennen pimeäntuloa vaeltamaan pohjoista kohti. Vaikka tämä öinen matkanteko vaati heiltä epätavallista rohkeutta — niin täydenkuun valossa kuin se tapahtuikin — he päättelivät aivan oikein, että heidän heimolaisensa ja sukulaisensa tällöin vähemmän todennäköisesti kaipaillisivat heitä ja ajaisivat heitä takaa. Ja pian keskiyön jälkeen he pääsivät turvallisesti perille aiemmin valmistamaansa piilopaikkaan.

Pohjoista kohti taivaltaessaan he löysivät pintakerrosten alta paljastuneen piikiviesiintymän ja havaiteissaan monet kivet muodoltaan eri tarkoituksiin sopiviksi he poimivat niitä mukaansa vastaisen varalle. Yrittäessään lohkoa näitä piikiviä, jotta ne soveltuisivat paremmin tiettyihin tarkoituksiin, Andon huomasi kiven kipinöintiominaisuuden ja oivalsi tulenteon periaatteen. Mutta ajatus ei sillä kertaa saanut pysyväistä sijaa hänen mielessään, olihan ilmanala edelleenkin ihanteellinen, eikä tulta juuri tarvittu.

Mutta syysaurinko teki taivaalla aina vain matalamman kaaren, ja kuta pohjoisemmaksi he kulkivat, sitä kylmemmiksi yöt kävivät. Heidän oli jo ollut pakko käyttää eläinten taljoja lämmikkeinä. Ennen kuin he olivat olleet poissa kotoa täyttä kuunkierroksaan, Andon toi kumppanilleen julki, että hän luuli voivansa piikiven avulla virittää tulen. Kahden kuukauden ajan he sitten yrittivät sytyttää tulta piikiven kipinän avulla, mutta he kokivat vain epäonnistumisia. Pariskunnalla oli tapana joka päivä iskeä kipinöitä piikivestä ja koettaa saada polttopuut syttymään. Eräänä iltana, suunnilleen auringonlaskun aikaan, oikean menetelmän salaisuus vihdoinkin paljastui, kun Fontan mieleen juolahti kiivetä lähellä seisovan puuhun, josta hän otti mukaansa hylätyn linnunpesän. Pesä oli kuiva ja helposti syttyvä, ja niin se kipinän siihen osuessa hulmahti suorastaan roihuamaan. He yllättyivät ja säikähtyivät onnistumisestaan niin

Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

63:2.5 (712.5) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the

suuresti, että olivat vähällä päästää tulen sammumaan, mutta lisäämällä sopivaa poltettavaa nuotioon he saivat sen kuitenkin pelastetuksi. Ja sitten alkoivat koko ihmiskunnan kantavanhemmat ensimmäistä kertaa etsiä polttopuita.

Tämä oli eräs heidän lyhyen mutta vaiheikkaan elämänsä riemukkaimmista hetkistä. He valvoivat koko yön ja katselivat nuotionsa palamista, samalla kun he hämärästi tajusivat tehneensä keksinnön, joka tekisi heille mahdolliseksi uhmata ilmastoa ja sillä tavoin säilyttää ikiajat riippumattomuutensa eteläisten maiden eläinsukulaisistaan. Levättyään ja tulen lämmöstä kolmen päivän ajan nautittuaan he jatkoivat matkaansa.

Andonin kädellisesivanhemmat olivat monet kerrat lisänneet puita salaman sytyttämään tuleen, mutta tämän maailman luoduilla ei ollut koskaan ennen ollut keinoa sytyttää tulta oman mielensä mukaan. Kesti silti kauan, ennen kuin kaksoiset oppivat, että kuiva sammal ja muut ainekset kelpasivat sytykkeiksi siinä kuin linnunpesätkin.

3. ANDONIN PERHE

Lähes kaksi vuotta ehti kulua siitä yöstä, jona kaksoiset lähtivät kotoaan, ennen kuin heidän esikoisensa syntyi. He antoivat pojalle nimeksi Sontad; ja Sontad oli ensimmäinen Urantialla syntynyt olento, joka syntymänsä hetkellä käärittiin suojaaviin peitteisiin. Ihmisrotu oli saanut alkunsa, ja tämän uuden kehitystuloksen myötä ilmaantui vaisto pitää tunnollista huolta yhä avuttomamiksi käyvistä pienokaisista, mikä olikin älyllisyyden piiriin kuuluvan mielen asteittain etenevälle kehitykselle luonteenomaista sitä puhtaammin eläimelle ominaisen mielen kehitykseen verrattaessa.

Andon ja Fonta saivat kaikkiaan yhdeksäntoista lasta, ja he elivät niin kauan, että ehtivät nauttia miltei puolen sadan lapsenlapsen ja puolen tusinan lapsenlapsenlapsen seurasta. Perhe asusti neljässä vierekkäisessä kalliosuojassa tai puoliluolassa, ja kolme niistä oli yhdistetty toisiinsa käytävin, jotka oli Andonin lasten kehitlemin piikivityökaluin louhittu pehmeään kalkkikiveen.

Näissä ensimmäisissä andoniiteissa ilmeni varsin selkeää sukukuntahenkeä. He metsästivät ryhmissä, eivätkä he koskaan vaellelleet kovin kauaksi kotikonnultaan. He näyttivät tajuavan, että he olivat erillinen ja ainutlaatuinen elävien olentojen ryhmä, ja että heidän sen vuoksi tuli välttää erilleenjoutumista. Epäilemättä tämä hyvin läheinen sukulaisuuden tunne johtui mieleen kohdistuneen auttajahenkien toiminnan vahvistumisesta.

addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

63:2.6 (712.6) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

63:2.7 (712.7) The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDON'S FAMILY

63:3.1 (713.1) It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

63:3.2 (713.2) Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

63:3.3 (713.3) These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

Andon ja Fonta eivät lakanneet uurastamasta sukukuntansa hyvinvoinnin ja kohenemisen puolesta. He elivät neljäkymmenen kahden vuoden ikään saakka, jolloin maanjäristyksen aikana heidän päälleen pudonnut kallionkieleke surmasi kummankin alleen. Heidän mukanaan menehtyi viisi heidän lastaan ja yksitoista lastenlastaan, ja kaksikymmentä heidän jälkeläistään sai vakavia vammoja.

Vanhempiensa kuoltua Sontad omaksui vaikeista jalkavammoistaan huolimatta heti suvun johtajan tehtävät, ja hän sai kyvykästä apua vaimoltaan, joka oli hänen vanhin sisarensa. Ensimmäisenä tehtävänään he joutuivat vierittämään kasaan kiviä saadakseen kuolleet vanhempansa, veljensä, sisarensa ja lapsensa kunniallisesti haudatuiksi. Tälle hautaukselle ei tulisi antaa merkitystä, jota se ei ansaitse. Heidän käsityksensä elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen olivat nimittäin perin hämääviä ja epämääräisiä, ne kun valtaosaltaan olivat peräisin heidän mielikuvitukseksaasta ja kirjavasta unimaailmastaan.

Tämä Andonin ja Fontan suku pysyi koossa aina kahdenteenkymmenenteen sukupolveen asti, jolloin kilpailu ravinnosta ja yhteisön sisäiset kitkatekijät panivat alulle sen hajaantumisen.

4. ANDONILAISKLAANIT

Primitiivisellä ihmisellä — andoniiteilla — oli mustat silmät ja tumma ihonväri, jonkinlainen keltaisen ja punaisen ihonvärin sekamuoto. Melaniini on väriaine, jota on kaikkien ihmisten ihosta. Se on alkuperäinen andonilainen ihopigmentti. Yleiseltä olemukseltaan ja ihonvärisensä puolesta nämä alkuaikojen andoniitit muistuttivat enemmän nykyisiä eskimoita kuin mitään muuta nykyään elävää ihmistyyppiä. He olivat ensimmäiset olennot, jotka käyttivät eläinten taljoja suojatakseen itsensä kylmältä; karvoitusta heillä oli hieman nykypäivien ihmisten karvoitusta enemmän.

Näiden alkuihmisten eläinkantamuotojen heimoelämään oli sisällytynyt aavistuksenomaisesti monien sosiaalisten sovinnastapojen ituja, ja näiden olentojen laajenevan tunne-elämän ja aivojen lisääntyneen suorituskyvyn myötä tapahtui sosiaalisessa organisaatiossa välitöntä kehittymistä, ja pantiin toimeen uusi, sukuyhteisön sisäinen työnjako. He olivat ylen määrin hyviä matkimaan, mutta leikkimisen tarve oli vielä heikosti kehittynyt, ja huumorintaju heiltä puuttui lähes kokonaan. Alkukantainen ihminen hymyili satunnaisesti, mutta hän ei milloinkaan päästänyt ilmoille oikein sydämen pohjasta tulevaa naurua. Huumori oli vasta myöhemmän, adamiittisen

63:3.4 (713.4) Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

63:3.5 (713.5) Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

63:3.6 (713.6) This family of Andon and Fonta held together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. THE ANDONIC CLANS

63:4.1 (713.7) Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

63:4.2 (713.8) The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was

rodun perintöä. Nämä alkuaikojen ihmiset eivät olleet yhtä kipuherkkiä eivätkä epämiellyttäviin tilanteisiin yhtä voimakkaasti reagoivia kuin monet myöhemmin kehittyvistä kuolevaisista. Synnytys ei ollut Fontalle eikä tämän lähimmille jälkeläisille tuskallinen eikä uuvuttava koettelemus.

He olivat todella ihmeellinen heimokunta. Heimon miehet taistelivat aina sankarillisesti puolisojensa ja jälkeläistensä turvallisuuden puolesta; heimon naiset taas omistautuivat rakastavasti lapsilleen. Mutta heidän yhteishenkensä rajoittui tyystin vain lähimpään sukuyhteisöön. He olivat erittäin uskollisia perheelleen; lapsiaan puolustaessaan he kyllä epäröimättä antoivat henkensä, mutta he eivät kyenneet käsittämään sellaista ajatusta, että he yrittäisivät tehdä maailmasta paremman paikan lastenlapsilleen. Altruismi oli ihmissydämeen vielä syntymättä, vaikka kaikki uskonnon synnylle välttämättömät emotiot näissä Urantian alkuasukkaissa jo esiintyivät.

Nämä alkuihmiset tunsivat liikuttavaa kiintymystä tovereitaan kohtaan, eikä ole epäilystäkään siitä, etteikö heillä ollut aito, vaikkakin kypsyvätön käsitys ystävydestä. Heidän tavan takaa toistuneissa taisteluissaan alempitaisoisia heimoja vastaan saattoi myöhemmin aikoina usein nähdä, miten joku näistä alkuihmisistä kävi taistelua toisella kädellä, samalla kun hän ponnisteli yrittäessään suojella ja pelastaa vahingoittuneen soturitoverinsa. Näissä primitiivisissä kansoissa ilmenivät liikuttavana ennakkoaavistuksena monet evoluution kautta myöhemmin kehittyneet jaloimmat ja perin juurin inhimilliset ominaisuudet.

Alkuperäinen andonilainen klaani pysyi saman sukuhaaran johdossa kahdenteenkymmenenteenseitsemänteen sukupolveen saakka, jolloin kaksi klaanin johtajuutta havittelevaa kilpailijaa ryhtyi taistelemaan herruudesta, sillä Sontadista suoraan polveutuneiden jälkeläisten joukossa ei ollut miespuolisia perillisiä.

Ennen andonilaisklaanien laajamittaista hajaantumista näiden ihmisten aiempien viestintäpönnistysten pohjalta oli kehkeytynyt varsin käyttökelpoinen kieli. Tämä kieli kehittyi jatkuvasti, ja siihen tehtiin lisäyksiä lähes päivittäin, syynä näiden aktiivisten, rauhattomien ja uteliaiden ihmisten tekemät uudet keksinnöt ja saavuttamat tulokset ympäristöön sopeutumisessa. Ja tästä kielestä tuli myöhemmin tapahtuneeseen värillisten rotujen ilmaantumiseen saakka Urantian puhekieli, alkuaikojen ihmissuvun kieli.

Ajan kuluessa andonilaissukukunnat kasvoivat lukumääräisesti, ja laajenevien sukukuntien välisiin suhteisiin ilmaantui kitkaa ja toraisuutta. Alkoi olla niin, että näiden kansojen

not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

63:4.3 (714.1) They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

63:4.4 (714.2) These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

63:4.5 (714.3) The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

63:4.6 (714.4) Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

63:4.7 (714.5) As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting

mielessä liikkui vain kaksi asiaa: eränkäynti ravinnon hankkimiseksi ja sodankäynti naapuriheimojen aiheuttaman todellisen tai luulotellun vääryyden tai loukkauksen kostamiseksi.

Sukuriidat lisääntyivät, heimosotia syttyi, ja kyvykkäämpien ja edistyneempien ryhmien parhaiden aineiden keskuudessa koettiin vakavia menetyksiä. Jotkin näistä menetyksistä olivat korvaamattomia; maailma menetti ikiajoiksi joitakin kyvykkyyden ja älykkyyden osalta arvokkaimpia perintöaineiksiaan. Tämä sukukuntien välinen taukoamaton sodankäynti uhkasi hävittää kokonaan tämän alkurodun ja sen primitiivisen sivilisaation.

Tällaisia alkukantaisia olentoja on mahdollon saada kovinkaan kauan elämään toistensa kanssa sovussa. Ihminen polveutuu taistelevista eläimistä, ja kun sivistymättömät ihmiset joutuvat läheisiin kosketuksiin, he ärsyttävät ja loukkaavat toisiaan. Elämäkantajat tietävät tämän evolutionaaristen luotujen piirissä ilmenevän taipumuksen, ja niin he varmuuden vuoksi huolehtivat siitä, että kehittyvistä ihmisistä lopulta erottautuu vähintään kolme ja useimmiten kuusi erilaista ja erillistä rotua.

5. ANDONIITTIEH HAJAANTUMINEN

Vanhimmat Andon-rodut eivät tunkeutuneet kovinkaan pitkälle Aasiaan, ja Afrikkaan ne eivät ensi alkuun menneet lainkaan. Tuolloin vallinneet maantieteelliset olosuhteet ohjasivat ne pohjoiseen, ja aina vain kauemmas pohjoiseen nämä ihmiset vaelsivat, kunnes hitaasti etenevä kolmannen jääkauden jää heidät pysäytti.

Ennen kuin tämä laajalle ulottunut jäätikkö saavutti Ranskan ja Brittein saaret, Andonin ja Fontan jälkeläiset olivat tunkeutuneet aina vain lännemmäksi Eurooppaan ja perustaneet suurten jokien varsille yli tuhat erillistä asutuskeskusta. Nämä joet laskivat tuolloin vielä lämminvetiseen Pohjanmereen.

Nämä andonilaisheimot olivat Ranskan ensimmäiset jokivarsiasukkaat; he asuivat Sommejoen varrella kymmeniä tuhansia vuosia. Somme on ainoa joki, jonka kulkua jäätiköt eivät muuttaneet, vaan tuohon aikaan se laski mereen suunnilleen niin kuin nykyisinkin. Ja se selittää, miksi tämän jokilaakson seutuvilta löydetään niin paljon aineistoa, joka todistaa Andonin jälkeläisten asuneen siellä.

Nämä Urantian alkuasukkaat eivät olleet puissa-asujia, vaikka he hätätilanteissa yhä etsiytyivät turvaan puunlatvoihin. Normaalisti he asuivat kallionkielekkeiden tarjoamien katosten alla jokivarsilla sekä mäenrinteiden luolissa, joista oli

to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

63:4.8 (714.6) Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

63:4.9 (714.7) It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

63:5.1 (715.1) The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

63:5.2 (715.2) Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

63:5.3 (715.3) These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

63:5.4 (715.4) These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a

hyvä näköala tulosuuntaan ja jotka tarjosivat suojan luonnonvoimia vastaan. Näin menetellen he saattoivat nauttia nuotidensa tarjoamasta mukavuudesta ilman, että savusta oli liian paljon haittaa. Eivätkä he oikeastaan olleet luolasukkaitakaan, vaikka viimeiset jäätiköt myöhemmin aikoina tunkeutuivatkin kauemmas etelään ja ajoivat heidän jälkeläisensä luoliin. He leiriytyivät mieluiten lähelle metsänreunaa ja virran äärelle.

Jo varsin varhaisessa vaiheessa heistä tuli huomattavan taitavia osittain piilossa olevien asuinsijojensa kätkemisessä, ja he osoittivat melkoista taituruutta rakentaessaan kivisiä makuukamareitaan, kuvunmuotoisia kivimajoja, joihin he ryömivät yön ajaksi. Tällaisen majan oviaukko suljettiin vierittämällä sen eteen suuri kivi, joka oli tätä tarkoitusta varten sijoitettu majan sisälle ennen kattokivien lopullista paikalleenasettamista.

Andoniitit olivat pelottomia ja menestyksellisiä metsästäjiä, ja ellei oteta huomioon luonnonmarjoja ja joidenkin puiden hedelmiä, he elivät yksinomaan lihaa syömällä. Niin kuin Andon oli keksinyt kivikirveen, niin keksivät hänen jälkeläisensä jo varhaisessa vaiheessa bumerangin ja harppuunan, joita he myös käyttivät tehokkaasti hyödykseen. Työkaluja luova mieli toimi vihdoinkin yhdessä työkaluja käyttävän käden kanssa, ja näistä alkuihmisistä kehittyi piikivityökalujen muotoilun alalla erittäin taitavia. Piikiveä etsiessään he kulkivat maita ja mantoja, aivan kuten nykyajan ihmiset matkustavat maailman ääriin etsiessään kultaa, platinaa ja timantteja.

Ja monilla muillakin tavoin nämä Andonin heimot osoittivat sellaista älykkyuden astetta, jota heidän taantuvat jälkeläisensä eivät saavuttaneet puoleen miljoonaan vuoteen, vaikka nämä erilaisia tulentekomenetelmiä yhä uudelleen keksivätkin.

6. ONAGAR — ENSIMMÄINEN TOTUUDEN

OPETTAJA

Andoniittien hajaantuessa yhä laajemmalle sukukuntien kulttuuri- ja hengellinen taso taantui lähes kymmenentuhannen vuoden ajan aina Onagarin päiviin asti. Onagar ryhtyi näiden heimojen johtajaksi, sai aikaan rauhan niiden välille ja johdatti ne kaikki ensimmäistä kertaa ”ihmisten ja eläinten Henkäyksen Antajan” palvomiseen.

Andonin filosofia oli ollut tavattoman sekavaa. Oli vähällä, ettei hänestä sen suuren nautinnon takia, jonka hänen sattumalta keksimänsä tuli hänelle tuotti, tullut tulenpalvojaa. Järki kuitenkin ohjasi hänet kääntämään katseensa pois omasta keksinnöstään ja suuntaamaan sen aurinkoon

good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

63:5.5 (715.5) They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

63:5.6 (715.6) The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

63:5.7 (715.7) And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of the “Breath Giver to men and animals.”

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring

verrattomampana ja kunnioitusta herättävämpänä lämmön ja valon lähteenä, mutta aurinko oli liian etäinen, ja niin hänestä ei tullut auringonpalvojaakaan.

Andoniiteissa kehittyi jo aikaisessa vaiheessa pelko luonnonvoimia — ukkosta, salamointia, sadetta, lunta, rakeita ja jäää — kohtaan. Mutta nälkä oli näiden alkuaikojen tavan takaa tuntunut kannustin, ja koska he käyttivät ravinnokseen enimmäkseen eläimiä, he kehittivät lopulta eräänlaisen eläintenpalvontamuodon. Suuremmat ravintoeläimet merkitsivät Andonille luomismahdin ja ylläpitävän voiman symboleja. Aika ajoin tuli tavaksi osoittaa näiden suurelainten joukosta palvonnan kohteeksi milloin se milloin tämä eläin. Kun jokin erityinen eläin oli suosiossa, piirrettiin siitä karkeita hahmotelmia luolien seinille ja myöhemmin, kun taiteiden alalla tapahtui jatkuvaa edistymistä, tällainen eläinjumala kaiverrettiin erilaisiin koristeisiin.

Andonilaiskansat alkoivat varhaisessa vaiheessa noudattaa sellaista tapaa, että he eivät syöneet heimon kunnioittaman eläimen lihaa. Jotta olisi tehty soveliaain vaikutus kasvavan nuorison mieleen, andonilaiset kehittivät hyvin pian kunnioitusseremonian, joka toimitettiin jonkin tällaisen arvossa pidetyn eläimen ruhon ympärillä; ja vielä myöhemmin tämä primitiivinen juhlameno kehittyi näiden kansojen jälkeläisten harjoittamiksi monimutkaisemmiksi uhritoimituksiksi. Ja näin uhraamisesta tuli osa palvontamenoja. Mooses kehitti tätä ideaa edelleen heprealaisen rituaalin osana, ja se säilyi periaatteessa vielä apostoli Paavalin kehittämässä opissa synnin sovituksessa ”verta vuodattamalla”.

Se, että ruoka oli näiden alkukantaisten ihmisolentojen elämän kaikkein tärkein asia, käy ilmi rukouksesta, jonka Onagar, näiden yksinkertaisten ihmisten suuri opettaja, heille opetti. Ja tämä rukous kuului näin:

”Oi Elämän Henkäys, anna meille tänä päivänä meidän päivittäinen ruokamme, päästä meidät jään kirouksesta, varjele meitä metsissä vaanivilta vihollisiltamme ja ota meidät armossasi vastaan Suureen Tuonpuoleiseen.”

Onagar piti päämajaansa muinaisen Välimeren pohjoisrannikolla, nykyisen Kaspianmeren seudulla, asutuskeskuksessa, jota kutsuttiin Obaniksi ja joka oli levähdyspaikka Mesopotamian etelämaasta pohjoiseen johtaneen matkareitin läntisen tienhaarautuman varrella. Obanista hän lähetti opettajia etäisiin asutuskeskuksiin levittämään hänen uusia oppejaan yhdestä Jumaluudesta ja hänen käsitystään kuolemanjälkeisestä elämästä, jota hän nimitti Suureksi Tuonpuoleiseksi. Nämä Onagarin lähettiläät olivat maailman ensimmäiset lähetysaarnajat. He olivat myös ensimmäiset,

source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

^{63:6.3 (716.2)} The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

^{63:6.4 (716.3)} Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by “the shedding of blood.”

^{63:6.5 (716.4)} That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

^{63:6.6 (716.5)} “O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond.”

^{63:6.7 (716.6)} Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also

jotka kypsensivät lihan tulella, ensimmäiset, jotka käyttivät säännöllisesti tulta ruoanvalmistuksessa. He kypsyttivät lihan kepinenässä ja myös kuumien kivien päällä. Myöhemmin he paahtoivat suuria kimpaleita tulossa, mutta heidän jälkeläisensä palasivat lähes yksinomaan raa'an lihan käyttöön.

Onagar syntyi 983.323 vuotta sitten (laskettuna vuodesta 1934 jKr), ja hän eli kuudenkymmenenyhdeksän vuoden ikäiseksi. Tämän ennen Planeettaprinssin aikaa eläneen älyn jättiläisen ja hengellisen johtajan ansioluettelo on sävähdyttävä kertomus siitä, miten nämä alkukantaiset kansat organisoitiin todelliseksi yhteiskunnaksi. Hän järjesti tehokkaan, heimokuntapohjaisen hallinnon, jonka kaltaista hänen jälkeensä tulleet sukupolvet eivät saavuttaneet moniin vuosituhansiin. Ennen Planeettaprinssin saapumista maan päällä ei enää koskaan tämän jälkeen ollut näin korkeaa hengellistä sivilisaatiota. Näillä yksinkertaisilla ihmisillä oli todellinen vaikkakin alkeellinen uskonto, mutta heidän rappeutuvien jälkeläistensä keskuudessa se joutui sittemmin unohduksiin.

Vaikka Andon ja Fonta olivat kummatkin saaneet Ajatuksensuuntaajan, niin kuin olivat monet heidän jälkeläisistäänkin, Suuntaajia ja serafivarjelijoita Urantialle saapui runsain määrin vasta Onagarin päivinä. Silloin todellakin vallitsi alkukantaisen ihmisen kulta-aika.

7. ANDONIN JA FONTAN ELOONJÄÄMINEN

Andon ja Fonta, ihmisrodun loistavat perustajat, saivat tunnustuksen Planeettaprinssin saapumisen jälkeen, aikana jolloin suoritettiin Urantian tuomitseminen. Ja Jerusemin kansalaisen aseman omaavina he aikanaan ilmestyivät mansiomaailmojen järjestelmästä. Vaikka heidän ei ole koskaan sallittu palata Urantialle, he tuntevat kuitenkin perustamansa rodun historian. He murehtivat Caligastian petosta ja surivat Aatamin epäonnistumista, mutta riemuitsivat suunnattomasti, kun tuli tietoon, että Mikael oli valinnut heidän maailmansa viimeisen lahjoittautumisensa tapahtumapaikaksi.

Jerusemissa sekä Andon että Fonta fuusioituivat Ajatuksensuuntaajaansa, niin kuin fuusioituivat myös useat heidän lapsistaan Sontad mukaan luettuna, mutta enemmistö jopa heidän lähimmistä jälkeläisistään saavutti vain Henkeen-fuusioitumisen.

Pian Jerusemiin-saapumisensa jälkeen Andon ja Fonta saivat Järjestelmän Hallitsijalta luvan palata ensimmäiseen mansiomaailmaan suorittamaan palvelusta niiden morontiapersonallisuuksien seurassa, jotka

on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{63:6.9 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{63:7.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{63:7.2 (717.3)} On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

^{63:7.3 (717.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the

toivottavat Urantialta taivaallisille sfääreille saapuvat ajallisuuden pyhiinvaeltajat tervetulleiksi. Ja heidät on osoitettu tähän palvelutehtävään määräämättömäksi ajaksi. He pyysivät saada lähettää terveisiä Urantialle näiden ilmoitusten myötä, mutta tähän pyyntöön ei viisaasti kyllä suostuttu.

Ja tähän päättyy selostus Urantian koko historian sankarillisimmasta ja kiehtovimmasta luvusta, joka on kertomus koko ihmiskunnan ainutlaatuisten kantavanhempien evoluutiosta, elinaikaisista kamppailuista, kuolemasta ja ikuisesta elonjäämisestä.

[Esittänyt muuan Urantialla asuva Elämänkantaja.]

heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these revelations, but this request was wisely denied them.

63:7.4 (717.5) And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

63:7.5 (717.6) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

Luku 64. Evolutionaariset värilliset rodut

⇐ 063

Urantia-kirjan

065 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 64 EVOLUTIONAARISET VÄRILLISET RODUT

Osiot

Johdanto

1. Andonilaiset kanta-asukkaat
2. Foxhallin kansat
3. Badonanin heimot
4. Neandertal-rodut
5. Värillisten rotujen synty
6. Urantian kuusi sangik-rotua
7. Värillisten rotujen levittäytyminen

PAPER 64 THE EVOLUTIONARY RACES OF COLOR SECTIONS

Introduction

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

Johdanto

TÄMÄ on kertomus Urantian evolutionaarisistaroduista alkaen Andonin ja Fontan ajoista lähes vuosimiljoona sitten aina Planeettaprinssin aikaan asti ja siitä eteenpäin jääkauden päättymiseen saakka.

Ihmisten sukukunta on lähes miljoonan vuoden ikäinen, ja tästä sukukunnasta kertovan tarinan ensimmäinen puolisko kattaa suurin piirtein ennen Planeettaprinssiä Urantialla vallinneen ajan. Ihmiskunnan historian jälkimmäinen puolisko alkaa Planeettaprinssin saapumisajankohdasta ja kuuden värillisen rodun ilmaantumisesta, ja se vastaa osapuilleen ajanjaksoa, jota yleisesti pidetään vanhempana paleoliittisen kivikautena.

1. ANDONILAISET KANTA-ASUKKAAT

Alkukantainen ihminen suoritti evoluution kautta tapahtuneen ilmestymisensä maan päälle vähän vaille miljoona vuotta sitten, ja hänen kokemuksensa siitä oli väkevä. Vaistomaisesti hän pyrki välttämään vaaraa sekoittua oman tasonsa

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he

alapuolella oleviin ihmisapinaheimoihin. Mutta hän ei voinut vaelttaa itään, sillä sen estivät kuivat Tiibetin ylämaat, jotka nousivat 9000 metriä merenpinnan yläpuolelle; etelään sen kummemmin kuin länteenkään hän ei päässyt, sillä esteenä oli laajentunut Välimeri, joka tuolloin ulottui idän suunnalla Intian valtameren saakka. Ja kun hän meni pohjoiseen, hän kohtasi siellä eteenpäin työntyvän jäätikön. Mutta vaikka jää esti vaelluksen kauemmas ja vaikka hajaantuvat heimot kävivät toisiaan kohtaan yhä vihamielisemmiksi, älykkäämmät ryhmät eivät milloinkaan edes harkinneet sellaista ajatusta, että ne olisivat lähteneet etelään elääkseen siellä älyllisesti alemmantasoisten, karvaisten ja puissa asuvien serkkujensa parissa.

Monet ihmisen ensimmäisistä uskonnollisista tunnoista saivat alkunsa siitä, että hän tunsii avuttomuutta tämän maantieteellisen tilanteen luomassa suljetussa ympäristössä: vuoret oikealla puolella, vesi vasemmalla ja jäätikkö suoraan edessä. Mutta nämä edistivät andoniitit eivät suostuneet kääntymään takaisin etelässä asuvien, heitä alemmalla tasolla olevien ja puissa majailevien sukulaistensa luo.

Ei-inhimillisten sukulaistensa tapojen vastaisesti nämä andoniitit karttoivat metsiä. Metsissä asuessaan ihminen on aina taantunut. Ihmisen kehitys on kulkenut eteenpäin vain aukeilla mailla ja korkeammilla leveysasteilla. Aukeilla mailla kohdattavat kylmyys ja nälkä kannustavat toimintaan, kekseliäisyyteen ja neuvokkuuteen. Kun nämä andonilaiset heimot karujen pohjoisten seutujen vaikeuksien ja puutteiden keskellä kehittivät itsestään nykyisen ihmisrodun tienraivaajia, samaan aikaan heidän takapajuiset serkkunsa elivät yltäkylläisyydessä kummallekin ryhmälle yhteisen vanhan synnyinmaan eteläisissä, trooppisissa metsissä.

Seuraavat tapahtumat sattuivat kolmannen jääkauden aikana, joka geologien laskelmien mukaan olisi ensimmäinen. Kaksi ensimmäistä jäätikköä eivät Pohjois-Euroopassa levinneet laajalle alalle.

Englannilla oli suurimman osan jääkautta maayhteys Ranskaan, kun taas Sisilian maakannas myöhemmin yhdisti Afrikan Eurooppaan. Andonilaisvaellusten aikana oli olemassa katkeamaton maayhteys, joka alkoi Englannista lännessä ja jatkui Euroopan ja Aasian kautta Jaavalle idässä; mutta Australia oli jälleen eristyksissä, mikä entisestään voimisti sen eläimistön kehityksen omintakeisuutta.

950.000 vuotta sitten Andonin ja Fontan jälkeläiset olivat jo vaeltaneet kauas itään ja länteen. Lännen suunnalla he kulkivat Euroopan kautta Ranskaan ja Englantiin. Myöhemmin aikoina he tunkeutuivat idässä aina Jaavalle asti,

could not migrate eastward because of the arid Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64:1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64:1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64:1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64:1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64:1.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonta had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called

josta heidän luitaan on aivan äskettäin löydetty — kysymyksessä on niin kutsuttu Jaavan ihminen — ja josta he sitten jatkoivat matkaansa Tasmaniaan.

Länteen siirtyneet ryhmät saastuttivat itseään yhteisestä kantamuodosta peräisin olevalla takapajuisella sukuperimällä vähemmän kuin itään vaeltaneet, jotka kovin auliisti menivät takapajuisten eläinserkkujensa pariin. Nämä yksilöt, joissa ei tapahtunut mitään edistystä, ajautuivat etelää kohti, eikä kulunut kauankaan, kun he pariutuivat alemmantasoisten heimojen jäsenten kanssa. Sitten heidän sekarotuisia jälkeläisiään palasi yhä laajemmin joukoin taas pohjoiseen, jossa he pariutuivat nopeasti levinneiden andonilaiskansojen jäsenten kanssa, ja korkeampaa rotuainesta tällaiset valittavat yhteenliittymät väistämättä huononsivat. Primitiivisistä asutuskeskuksista yhä harvemmat pitivät yllä Henkäyksen Antajan palvontaa. Tätä alkuaikojen kantasivilisaatiota uhkasi sammuminen.

Ja näin on Urantialla ollut aina. Erittäin lupaavat sivilisaatiot ovat toinen toisensa jälkeen rappeutuneet ja lopulta sammuneet siihen mielettömyyteen, että on sallittu korkeammantasoisten tuottaa esteettä jälkeläisiä alemmantasoisten kanssa.

2. FOXHALLIN KANSAT

900.000 vuotta sitten Andonin ja Fontan kehittämät taidot ja Onagarin kehittämä kulttuuri olivat häviämäisillään maan päältä; kulttuuri, uskonto ja jo yksistään piikivenkäsittelytaitokin olivat heikommalla tolalla kuin koskaan.

Ja juuri näihin aikoihin Englantiin saapui Etelä-Ranskasta runsain määrin alemmantasoisia sekarotuisia ryhmiä. Nämä heimot olivat niin pahasti sekoittuneet apinankaltaisiin metsän eläimiin, että ne olivat tuskin enää ihmisiä. Niillä ei ollut uskontoa, mutta ne osasivat karkealla tavalla käsitellä piikiveä, ja niillä oli älyä sen verran, että ne saivat tulen syttymään.

Niiden jalanjäljissä Eurooppaan saapui jonkin verran korkeammantasoinen ja hyvin sikiävä kansa, jonka jälkeläiset levisivät kohta koko mantereeseen ylitse pohjoisessa sijainneen jäätikön reunalta aina Alpeille ja Välimerelle asti etelässä. Nämä heimot ovat niin kutsuttu Heidelbergin rotu.

Tämän pitkään jatkuneen kulttuurin rappeutumiskauden aikana Englannin Foxhallin kansat ja Intian luoteispuoliset Badonanin heimot pitivät joitakin Andonin traditioita ja eräitä Onagarin kulttuurin rippeitä jatkuvasti elossa.

Foxhallin kansat asuivat kauimpana lännessä, ja niiden onnistui säilyttää andonilaista

Java man — and then journeyed on to Tasmania.

64:1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. THE FOXHALL PEOPLES

64:2.1 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic

kulttuuria melko laajasti; niillä säilyi niin ikään piikivenkäsittelytaito, jonka ne siirsivät jälkeläisilleen, eskimoiden muinaisille esivanhemmille.

Vaikka Foxhallin kansojen jäämistö löydettiin Englannista viimeisenä, nämä andoniitit olivat tosiasiaassa ensimmäiset näillä seuduilla asuneet ihmiset. Maakannas yhdisti tuohon aikaan vielä Ranskan ja Englannin. Ja koska useimmat Andonin jälkeläisten vanhimmista asuinpaikoista sijaitsivat noiden varhaisten aikojen jokivarsilla ja meren rantamilla, ne ovat nykyisin Englanninkanaalin tai Pohjanmeren aaltojen alla; kolme, neljä niistä on yhä vedenpinnan yläpuolella Englannin rannikolla.

Monet kyvykkäämmistä ja hengellisemmistä Foxhallin kansoista pitivät yllä rodullista paremmuuttaan ja jatkoivat keskeytyksettä alkeellisia uskonnollisia tapojaan. Ja kun nämä ihmiset olivat sekoittuneet sittemmin saapuneisiin rotuaineksiin, he kulkeutuivat myöhemmän jääkauden koettelemusten jälkeen Englannista edelleen länteen ja ovat säilyneet eskimojen hahmossa nykyaikaan asti.

3. BADONANIN HEIMOT

Lännessä asuvien Foxhallin kansojen ohella säilyi toinenkin eteenpäin ponnisteleva sivistyksen keskus idän suunnalla. Tämän ryhmän sijaintipaikka oli Luoteis-Intian ylämaiden eduskukkuloilla, Badonanin, Andonin pojanpojan pojanpojan, heimojen keskuudessa. Nämä olivat Andonin jälkeläisten joukossa ainoat, jotka eivät koskaan harrastaneet ihmisuhrreja.

Nämä ylämaan badoniitit pitivät hallussaan metsien ympäröimää laajaa tasankoa, jota joet halkoivat ja jossa riistaa riitti yltäkyllin. Muutamien Tiibetissä elävien serkkujensa tavoin he asuivat karkeatekoisissa kivimajoissa, mäenrinteen luolissa ja puolittain maanalaisissa käytävissä.

Kun pelko jättä kohtaan kasvamistaan kasvoi pohjoisen heimojen keskuudessa, alkuperäisen kotimaansa lähellä eläneet heimot puolestaan suhtautuivat aina vain pelokkaammin veteen. Ne panivat merille, miten Mesopotamian niemimaa vajosi vähitellen mereen, ja vaikka se useaan kertaan nousikin merestä, niin näiden primitiivisten heimojen perimätieto karttui meren muodostaman vaaran ja aika ajoin tapahtuvan syvyyteen vaipumisen herättämän pelon ympärille. Ja tämä pelko yhdistyneenä niihin kokemuksiin, jotka niillä oli jokien tulvimisesta, selittää, miksi ne turvallista asuinpaikkaa etsiessään hakeutuivat ylängölle.

Badonanin kansojen asuinpaikkojen itäpuolelta, Pohjois-Intian Siwalik-kukkuloilta, on löydettävissä fossiileja, jotka ovat lähempänä

culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types

ihmisen ja erilaisten ihmistä edeltäneiden eläinryhmien siirtymätyyppejä kuin mitkään muut maasta löydettävät kivettymät.

850.000 vuotta sitten korkeatasoisemmat Badonanin heimot aloittivat hävityssodan alemmantasoisia ja eläimenkaltaisia naapureita vastaan. Vajaan vuosituhannen kuluttua useimmat eläimellisyyden rajoilla olleista näiden seutujen ryhmistä oli joko hävitetty tai ajettu takaisin etelän metsiin. Tämä alemmantasoisien hävittämiskampanja sai tuonaikaisissa kukkulaheimoissa aikaan jonkinasteista rodullista kohentumista. Ja tämän kohentuneen badonanilaisen sukuhaaran jälkeläiset ilmestyivät toiminnan näyttämölle näennäisesti uutena kansanheimonä: Neandertalin rotuna.

4. NEANDERTAL-RODUT

Neandertalit olivat erinomaisia taistelijoita, ja he kiersivät maita ja mantoja laajalla alueella. Luoteis-Intian ylämaiden keskuksista he levittäytyivät vähitellen Ranskaan lännessä, Kiinaan idässä ja jopa Pohjois-Afrikkaan asti. He olivat miltei puolen vuosisiljoonan ajan, aina värikkäiden evoluutionaarisien rotujen vaelluksiin asti, maailman valtiaina.

800.000 vuotta sitten riistaa oli yltäkyläisesti; useita hirvieläinlajeja samoin kuin elefanteja ja virtahepoja vaelteli kaikkialla Euroopassa. Nautoja oli suurin määrin, hevosia ja susia oli kaikkialla. Neandertalit olivat mainioita metsästäjiä, ja Ranskassa asuneet heimot omaksuivat ensimmäisinä tavan antaa menestyksekkäimpien metsämiesten valita vaimokseen naisten joukosta paras.

Poro oli näille Neandertalin kansoille erittäin monikäyttöinen: sitä käytettiin ravinnoksi, siitä tehtiin vaatteita ja työkaluja, ja poron sarvia ja luita käytettiin moniin tarkoituksiin. Kulttuuria neandertalilaisilla ei sanottavasti ollut, mutta piikiventyöstön alalla he saivat aikaan merkittäviä parannuksia, kunnes saavutettiin miltei Andonin aikainen taso. Puuvarteen kiinnitetyt suuret piikivet tulivat taas käyttöön, ja ne soveltuivat kirveiksi ja hakuiksi.

750.000 vuotta sitten neljäs jäätikkö oli jo pitkällä etelässä. Entistä paremmilla työkaluillaan neandertalit hakkasivat avantoja pohjoisen jokia peittävään jäähän, ja niin he pystyivät keihästämään kaloja, joita tuli näille henkirei'ille. Nämä heimot joutuivat jatkuvasti perääntymään etenevän jäätikön tieltä, joka tuolloin oli Euroopassa laajimmillaan.

Tähän aikaan myös Siperian jäätikkö oli työntymässä kaikkein kauimmaksi etelään, ja se pakotti samalla alkuihmisen siirtymään

between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race*.

4. THE NEANDERTHAL RACES

64:4.1 (720.7) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) 800,000 years ago game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) 750,000 years ago the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of

etelämmäksi, takaisin synnyinseutujaan kohti. Mutta ihmislaji oli jo siinä määrin eriytynyt, että vaara sen enemmästä sekoittumisesta rodullisessa mielessä kehittymättömiin ihmisapinasukulaisiin oli huomattavasti vähentynyt.

700.000 vuotta sitten neljäs jäätikkö, Euroopan alueella kaikista jäätiköistä laajin, oli vetäytymässä; ihmiset ja eläimet palailivat pohjoiseen. Ilmasto oli viileä ja kostea, ja alkuihminen tuli taas mainiosti toimeen Euroopassa ja Länsi-Aasiassa. Metsät levisivät vähitellen pohjoiseen, maalle, jota vasta äsken oli peittänyt jää.

Suuri jäätikkö ei ollut aiheuttanut mitään muutoksia nisäkäseläimistöön. Nämä eläimet säilyivät elossa kapealla maakaistaleella, joka sijaitsi jäätikön ja Alppien välissä, ja jäätikön vetäytyttyä ne levisivät taas nopeasti koko Euroopan alueelle. Sisilian maakannaksen kautta Afrikasta saapui suoratorahampaisia elefanteja, leveäkuonoisia sarvikuonoja, hyeenoja ja afrikkalaisia leijonia, ja nämä uudet eläimet hävittivät sapelihammastiikerit ja virtahevot käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon.

650.000 vuotta sitten oli lauhkea ilmasto jatkuvasti vallitsevana. Jääkausien välisen jakson puoliväliin tultaessa ilmasto oli muuttunut niin lämpimäksi, että Alpit loivat jää- ja lumipeitteensä miltei kokonaan.

600.000 vuotta sitten jää oli saavuttanut silloisen pohjoisimman vetäytymispisteensä, ja muutaman tuhannen vuoden tauon jälkeen se alkoi taas — nyt viidennen kerran — valua etelään. Mutta ilmastossa ei viiteenkymmeneentuhanteen vuoteen tapahtunut suurtakaan muutosta. Euroopan ihminen ja eläimet eivät paljokaan muuttuneet. Edellisen jakson vähäinen kuivuus helpotti, ja alppijäätiköt valuivat pitkälle alas jokilaaksoihin.

550.000 vuotta sitten etenevä jäätikkö pakotti ihmisen ja eläimet etelään. Mutta tällä kertaa ihmisellä oli runsaasti tilaa sillä leveällä maakaistalla, joka koillisessa ulottui Aasiaan ja joka sijaitsi jäätikön ja Välimeren lisäkkeenä olleen, suuresti laajentuneen Mustanmeren välissä.

Näiden neljännen ja viidennen jääkauden kuluessa Neandertalin rotujen hienostumaton kulttuuri levisi laajemmalle. Mutta edistystä ilmeni niin vähän, että tosiaankin näytti siltä kuin yritys saada aikaan Urantialle uusi ja muunneltu älyllisen elollisuuden tyyppi olisi ollut epäonnistumaisillaan. Lähes neljännesmiljoona vuotta sitten nämä alkukantaiset kansat ajelehtivat sinne tänne, metsästelivät ja tappelivat ja osoittivat eräillä aloilla puuskittaisia edistymisen merkkejä, mutta kokonaisuutena ottaen ne oivallisiin andonilaisiin

his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) 700,000 years ago the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) 650,000 years ago witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

esi-isiinsä verrattuina taantuivat tasaisesti koko ajan.

Näinä hengellisessä mielessä pimeinä aikoina taikauskaisen ihmiskunnan kulttuuri painui alimmalle tasolle. Neandertaleilla ei tosiasiaa ollut muuta uskontoa kuin hävettävä taikausko. He pelkäsivät kuollakseen pilviä, aivan erityisesti usvaa ja sumua. Luonnonvoimia kohtaan tunnetun pelon pohjalta kehittyi vähitellen alkeellinen uskonto, kun eläintenpalvonta sen sijaan taantui, koska työkalujen paraneminen ja riistan runsaus antoi näille ihmisille mahdollisuuden elää tarvitsematta kantaa suurta huolta ravinnonhankinnasta. Riistanpyyntimenestyksen palkitseminen seksuaalisesti oli omiaan merkittävästi kohentamaan metsästystaitoja. Tämä uusi, pelkoon perustuva uskonto johti yrityksiin lepyttää mainittujen luonnonilmiöiden takana olevia näkymättömiä voimia, ja huipentui sittemmin ihmisuhriin näiden näkymättömien ja tuntemattomien fyysisten voimien tynnyttämiseksi. Ja Urantian takapajuisemmat kansat ovat säilyttäneet tämän kauhistuttavan ihmisuhrikäytännön aina kahdennellekymmenennelle vuosisadalle asti.

Näitä alkuaikojen neandertaleja voidaan tuskin kutsua auringonpalvojiksi. Pikemminkin he elivät pimeänpelossa; he pelkäsivät kuollakseen pimeäntuloa. Niin kauan kuin kuu vähänkin paistoi, he tulivat jotenkuten toimeen, mutta kuuttomassa pimeydessä he joutuivat pakokauhun valtaan ja ryhtyivät uhraamaan miestensä ja naistensa parhaita yksilöitä yrittäessään houkutella kuuta taas loistamaan. Jo aikaisessa vaiheessa he oppivat, että aurinko kyllä palasi säännöllisesti taivaalle, mutta kuun he otaksuivat palaavan radalleen vain siksi, että he uhrasivat heimotovereitaan. Rodun edistyessä uhraamisen kohde ja tarkoitus vähitellen muuttuivat, mutta ihmisuhrin toimittaminen pysyi uskonnollisten menojen osana kauan aikaa.

5. VÄRILLISTEN ROTUJEN SYNTY

500.000 vuotta sitten Intian luoteisylängön badonalaisheimot joutuivat taas uuteen suureen rotutaisteluun. Tämä säälimätön sota riehui yli sadan vuoden ajan, ja kun pitkään jatkunut taistelu päättyi, heimosta oli jäljellä enää satakunta perhettä. Mutta nämä eloonjääneet olivat kaikista Andonin ja Fontan tuolloin eläneistä jälkeläisistä älykkäimmät ja toivottavimmat.

Ja silloin näiden ylämaan badoniittien keskuudessa sattui uusi ja outo tapahtuma. Siihen aikaan asutuksen piirissä olleen ylänköalueen koillisosassa asuneet mies ja nainen alkoivat yhtäkkiä tuottaa perhettä, jonka lapset olivat

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

64:4.13 (722.1) These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

64:5.1 (722.2) 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

64:5.2 (722.3) And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of

epätavallisen älykkäitä. Kysymyksessä oli sangik-perhe, Urantian kaikkien kuuden värillisen rodun kantamuoto.

Nämä sangik-lapset, yhdeksäntoista kaikkiaan, erottuivat heimotovereistaan paitsi suuremman älykkyytensä puolesta myös sikäli, että heidän ihossaan ilmeni ainutlaatuinen taipumus, joka näkyi niin, että iho auringonvalolle altistuessaan muuttui eriväriseksi. Näiden yhdeksäntoista lapsen joukossa oli viisi punaista, kaksi oranssinväristä, neljä keltaista, kaksi vihreää, neljä sinistä ja kaksi indigonväristä. Nämä värit korostuivat entisestään, sitä mukaa kun lapset varttuivat, ja kun nämä nuoret myöhemmin pariutuivat heimotoveriensä kanssa, esiintyi heidän kaikkien jälkeläistensä keskuudessa taipumus saada sangik-vanhempansa ihonväri.

Ja nyt keskeytän aikajärjestyksessä etenevän kertomuksen hetkeksi tähän ja siirrymme — kiinnitettyäni ensin huomionne siihen, että Planeettaprinssi saapui Urantialle suunnilleen tähän aikaan —, tarkastelemaan erikseen Urantian kuutta sangik-rotua.

6. URANTIAN KUUSI SANGIK-ROTUA

Keskimääräisellä evolutionaarisella planeetalla kuusi värillistä rotua ilmaantuvat yksi kerrallaan. Punainen ihminen kehittyi ensimmäisenä, ja hän samoilee maailmaa iät ja ajat, ennen kuin järjestyksessä seuraavat värilliset rodut ilmaantuvat. Kaikkien kuuden rodun samanaikainen ilmestyminen Urantialle ja vielä samaan perheeseen oli mitä epätavallisinta.

Aiemmin ilmestyneiden andoniittien ilmaantuminen Urantialle oli Sataniassa niin ikään jotakin uutta. Missään muussa tämän paikallisjärjestelmän maailmassa ei tällaista tahdollisten luotujen rotua ole kehittynyt ennen evolutionaarisia värillisrotuja.

1. Punainen ihminen. Nämä kansanheimot olivat erinomaisia ihmiskunnan edustajia, monin tavoin Andonia ja Fontaa etevämpiä. He olivat varsin älykäs ryhmä, ja he kehittivät ensimmäisinä sangikien lapsista heimokulttuurin ja -hallinnon. He olivat aina yksiavioisia; edes heidän muihin rotuihin sekoittuneet jälkeläisensä eivät useinkaan harrastaneet monenkeskistä paritumista.

Myöhemmin aikoina heillä oli Aasiassa vakavaa ja pitkään jatkunutta kahnausta keltaisten veljiensä kanssa. Heille oli suurta etua siitä, että he jo varhaisessa vaiheessa keksivät jousen ja nuolen, mutta ikävä kyllä he olivat perineet paljon esivanhempiansa alttiudesta keskinäiseen taisteluun, ja se heikensi heitä siinä määrin, että keltaiset heimot pystyivät ajamaan heidät pois Aasian mantereelta.

unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

64:5.3 (722.4) These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

64:5.4 (722.5) And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

64:6.1 (722.6) On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

64:6.2 (723.1) The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man.* These peoples were remarkable specimens of the human race, in many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

Noin kahdeksankymmentäviisituhatta vuotta sitten punaisen rodun verrattain puhdasrotuiset rippeet siirtyivät joukolla Pohjois-Amerikkaan, ja pian sen jälkeen Beringin maakannas vajosi mereen jättäen heidät eristyksiin. Yksikään punaihoinen ihminen ei koskaan palannut Aasiaan. Mutta kaikkialle Siperiaan, Kiinaan, Keski-Aasiaan, Intiaan ja Eurooppaan he jättivät jälkeensä paljon omaa rotuainesta, joka sekoittui muihin värillisiin rotuihin.

Kun punainen ihminen siirtyi Amerikkaan, hän vei mukanaan paljon varhaisen alkulähteensä opetuksista ja perinteistä. Hänen välittömät esivanhempansa olivat olleet kosketuksissa Planeettaprinssin maailmanpäämajan myöhempien aikojen toimintoihin. Mutta pian Amerikkoihin-saapumisensa jälkeen nämä opetukset alkoivat punaiselta ihmiseltä unohtua, ja sekä älyllisessä että hengellisessä kulttuurissa ilmeni melkoista taantumista. Hyvin pian nämä ihmiset sortuivat taas niin raivokkaisiin keskinäisiin taisteluihin, että näytti siltä, että nämä heimosodat johtavat nopeasti tämän suhteellisen puhtaan punaisen rodun rippeen täydelliseen tuhoutumiseen.

Tämän suuren taantumisen vuoksi näytti ilmeiseltä, että punaiset ihmiset olisivat olleet tuhoon tuomittuja, kunnes Onamonalonton noin kuusikymmentäviisituhatta vuotta sitten ilmaantui heidän johtajakseen ja hengelliseksi pelastajakseen. Hän toi väliaikaisen rauhan Amerikan punaisten ihmisten keskuuteen ja elvytti heidän "Suuren Hengen" palvontansa. Onamonalonton eli yhdeksänkymmenenkuuden vuoden ikäiseksi, ja hän piti päämajaansa Kalifornian suurten punapuiden siimeksessä. Monien hänen myöhempien jälkeläistensä sukuhaarat johtavat nykyisten mustajalkaintiaanien keskuuteen.

Ajan kuluessa Onamonalontonin opetukset muuttuivat hämäriksi traditioiksi. Hävityssodat alkoivat uudelleen, eikä tämän suuren opettajan aikojen jälkeen kukaan muu johtaja koskaan onnistunut saamaan aikaan yleistä rauhaa heidän keskuuteensa. Näissä heimotaisteluissa tuhoutui yhä enemmän älykkäämpää rotuainesta. Ellei niin olisi käynyt, nämä kyvykkäät ja älykkäät punaiset ihmiset olisivat pystyttäneet Pohjois-Amerikan mantereelle suurenmoisen sivilisaation.

Kiinasta Amerikkaan siirryttyään pohjoisen punainen ihminen ei enää koskaan tullut kosketuksiin muiden maailmassa vaikuttavien tekijöiden kanssa (eskimoita lukuun ottamatta), ennen kuin valkoinen ihminen hänet myöhemmin löysi. Oli mitä valitettavinta, että punainen ihminen jäi lähes kokonaan vaille tilaisuutta päästä osalliseksi siitä rodullisesta kohenemisestä, joka olisi ollut seurauksena Aatamin rotuainekseen sekoittumisesta. Punainen ihminen ei tässä

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the "Great Spirit." Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not

tilanteessa pystynyt hallitsemaan valkoista ihmistä, eikä hän mieluusti asettunut tätä palvelemaankaan. Elleivät kaksi rotua tällaisessa tilanteessa sekoitu, on jompikumpi niistä tuhoon tuomittu.

2. Oranssinvärinen ihminen. Tämän rodun huomattavin ominaispiirre oli sen erikoinen innostus rakentamiseen. Se rakensi mitä tahansa ja kaikkea mahdollista, jopa kasasi suunnattoman suuria hiidenkiukaita vain sen vuoksi, että nähtäisiin, mikä heimo pystyi rakentamaan suurimman kivikasan. Vaikeivät he olleetkaan kovin edistynyttä väkeä, oli Prinssin kouluista heille kuitenkin suurta hyötyä, ja he lähettivät niihin edustajiaan opetusta saamaan.

Oranssi rotu oli ensimmäinen, joka kulki rantaviivaa noudatellen etelään Afrikkaa kohti sitä mukaa, kun Välimeri väistyi länteen. Mutta rotu ei koskaan saanut lujaa jalansijaa Afrikasta, ja myöhemmin saapunut vihreä rotu pyyhkäisi sen olemattomiin.

Ennen kuin loppu tuli, tämä kansa astui sivistyksen ja hengellisyysden alalla pitkiä askeleita taaksepäin. Mutta Porshuntan, tämän kovaonnisen rodun hengenjättiläisen, viisaan johtajantaidon ansiosta tapahtui korkeamman elämäntavan merkittävää elpymistä, johtajan, joka piti tästä rodusta huolta, kun sen keskuspaikka oli Harmageddonissa, noin kolmesataatuhatta vuotta sitten.

Viimeinen suuri taistelu oranssin ja vihreän ihmiskunnan välillä käytiin Egyptissä alisen Niilinjoksojen seutuvilla. Tätä pitkälistä sotaa käytiin melkein sata vuotta, eikä oranssista rodusta sen päättyessä jäänyt montakaan eloon. Näiden kansanheimojen hajalle lyödyt rippeet sulautuivat vihreisiin ja myöhemmin saapuneisiin indigonvärisiin ihmisiin. Mutta rotuna oranssin ihmisen olemassaolo päättyi noin satatuhatta vuotta sitten.

3. Keltainen ihminen. Alkukantaiset keltaiset heimot luopuivat ensimmäisinä riistanpyynnistä, perustivat ensimmäisinä vakinaisia asuin-yhdyskuntia ja kehittivät maanviljelyyn perustuvan kotielämän. Älyllisyydessä he olivat aavistuksen verran punaisen ihmisen alapuolella, mutta sosiaalisessa ja kollektiivisessä mielessä he osoittivat olevansa kaikkia sangik-kansoja korkeammalla, erityisesti rodullisen sivilisaation vaalimisessa. Koska heissä kehittyi veljeshenki eri heimojen opittua elämään verrattain rauhanomaisesti yhdessä, he pystyivät ajamaan punaista rotua edellään levittäytyessään vähitellen Aasiaan.

He vaelsivat kauas maailman hengellisen päämajan vaikutuspiiristä ja joutuivat suureen pimeyteen Caligastian luopumuksen jälkeen. Mutta tämän kansan keskuudessa elettiin yksi

blend, one or the other is doomed.

64:6.10 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age

loistava aikakausi, kun Singlangton noin satatuhatta vuotta sitten nousi näiden heimokuntien johtajaksi ja julisti "Ainoan Totuuden" palvomista.

Keltaisen rodun säilyminen verrattain suurilukuisena nykyaikaan asti johtuu sen heimojen välillä vallitsevasta sopuisuudesta. Aina Singlangtonin päivistä nykyisen Kiinan aikoihin asti keltainen rotu on luettu Urantian rauhanomaisimpiin kansakuntiin. Tämä rotu sai pienen mutta sitäkin väkevämmän perintöosan myöhemmin Aasiaan tuodusta Aatamin rotuaineksesta.

4. Vihreä ihminen. Vihreä rotu oli yksi alkukantaisten ihmisten vähemmän kyvykkäistä ryhmistä, ja sen keskuudessa tapahtui eri suuntiin ja suurin joukoin tehtyjen vaellusten johdosta merkittävää heikkenemistä. Ennen hajaantumistaan nämä heimot kokivat merkittävän kulttuurisen elpymisen, kun Fantad oli niiden johtajana noin kolmesataaviisikymmentätuhatta vuotta sitten.

Vihreä rotu jakaantui kolmeksi suureksi ryhmäksi. Keltainen ja sininen rotu kukistivat, orjuuttivat ja sulauttivat itseensä sen pohjoiset heimot. Itäinen ryhmä yhdistyi tuolloisiin Intian kansoihin, ja sen rippeitä elää edelleenkin niiden seassa. Eteläinen kansanheimo meni Afrikkaan, jossa se hävitti lähes yhtä alhaisella tasolla olleet oranssinväriset serkkunsa.

Kumpikin ryhmä oli tässä taistelussa monessakin mielessä tasaväkinen, sillä kummankin rotuperimässä esiintyi jättiläiskasvuisuutta, olivathan monet heidän johtajistaan yli kaksi ja puolimetrisiä. Nämä vihreässä rodussa ilmenneet jättiläiskasvuisuuden rotupiirteet rajoituivat pääasiassa tähän eteläiseen eli egyptiläiseen kansanheimoon.

Taistelusta voittajana selvinneen vihreän rodun rippeet sulatti myöhemmin itseensä indigonvärisen rotu, joka kehittyi viimeisenä ja myös muutti viimeisenä pois alkuperäisestä sangik-rotujen levittäytymiskeskuksesta.

5. Sininen ihminen. Siniset ihmiset olivat suurenmoinen kansakunta. Jo varhain he keksivät keihään ja kehittivät myöhemmin monien nykyajan sivilisaation taitojen alkeet. Sininen ihminen omasi punaisen ihmisen älynlahjat, mihin yhdistyi keltaisen ihmisen sielukkuus ja tunneherkkyys. Aatamin jälkeläiset asettivat sinisen rodun kaikkien muiden myöhemmin vielä elossa olleiden värillisten rotujen edelle.

Muinaiset siniset ihmiset olivat vastaanottavaisia Prinssi Caligastian esikuntaan kuuluneiden opettajien suostutteleville opetuksille, ja näiden petollisten johtajien myöhemmät vääristyneet opetukset ajoivat nämä suureen

among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the "One Truth."

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive

sekasortoon. Muiden alkukantaisten rotujen tavoin hekään eivät koskaan täysin toipuneet Caligastian petoksen aiheuttamasta mullistuksesta, eivätkä he myöskään koskaan täysin päässeet alttiudestaan keskinäiseen taisteluun.

Noin viisi vuosisataa Caligastian lankeamisen jälkeen koitti tosin primitiivisen mutta siitä huolimatta todellisen ja hyödyllisen oppineisuuden ja uskonnon laaja elpyminen. Sininen rotu sai Orlandofin persoonassa suuren opettajan, joka johdatti monet heimot takaisin "Korkeimmaksi Päälliköksi" kutsutun todellisen Jumalan palvelukseen. Tämä oli sinisen ihmisrodun suurin edistysaskel aina niihin myöhempisiin aikoihin saakka, jolloin tähän rotuun sekoittunut Aatamin rotuperimä varsin suuressa määrin sitä kohensi.

Euroopassa suoritettujen vanhan kivikauden tutkimukset ja selvitykset ovat kohdistuneet enimmäkseen näiden muinaisaikaisten sinisten ihmisten työkalujen, luiden ja taiteellisten aikaansaannosten esillekaivamiseen, sillä Euroopassa heidän olemassaolonsa jatkui aina viime aikoihin asti. Urantian niin kutsutut valkoiset rodut ovat näiden sinisten ihmisten jälkeläisiä rotumuodoista, joiksi sininen rotu muuntui, kun siihen ensin sekoittui hieman keltaista ja punaista, ja kun se sittemmin kohentui merkittävästi sulauttamalla itseensä valtaosan violetista rodusta.

6. Indigorotu. Samalla kun punaiset ihmiset olivat kaikista sangik-kansanheimoista edistyneimmät, niin mustat ihmiset olivat heistä vähiten eteenpäinpyrkiviä. He muuttivat viimeisinä pois ylämaan alkukodistaan. He vaelsivat Afrikkaan, ottivat tämän mantereen haltuunsa eivätkä ole sieltä sen koommin poistuneet, paitsi milloin heitä on sieltä aika ajoin väkipakolla viety orjiksi.

Afrikkaan eristäytyneinä indigonväriset kansanheimot saivat punaisen ihmisen tavoin osalleen vain vähän tai ei ollenkaan sitä rodunkohennusta, joka olisi seurannut Aatamin rotuperimän lisäyksestä. Omissa oloissaan Afrikassa elänyt indigorotu edistyi hyvin vähän ennen Orvononin aikaa, jolloin se koki suuren hengellisen heräämisen. Vaikka nämä ihmiset myöhemmin lähes täysin unohtivatkin Orvononin julistaman "Jumalten Jumalan", he eivät silti kokonaan kadottaneet haluaan palvoa Tuntematonta; he ylläpitivät ainakin jonkinlaista palveluksen muotoa aina muutamia tuhansia vuosia sitten päättäneeseen aikaan asti.

Takapajuisuudestaan huolimatta näillä indigonvärisillä kansoilla on taivaallisten voimien edessä täsmälleen sama asema kuin jokaisella maan rodulla.

Nämä olivat aikakausia, jolloin eri rotujen välillä esiintyi kiivaita taisteluja, mutta

races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the "Supreme Chief." This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race.* As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64:6.26 (725.7) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the "God of Gods" proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64:6.27 (725.8) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64:6.28 (725.9) These were ages of intense struggles between the various races, but near the

Planeettaprinssin päämajan lähistössä vallitsi valistuneempien ja aivan vähän aikaa sitten opetusta saaneiden ryhmien välillä verrattain sopuisat suhteet. Mitään suurta sivistyksellistä läpimurtoa ei maailman rotujen keskuudessa silti ollut tapahtunut siihen mennessä, kun tämä järjestelmä Luciferin kapinan myötä vakavin seurauksin hajosi.

Ajoittain nämä kaikki kansanheimot kokivat sivistyksellisiä ja hengellisiä elpymiskausia. Mansant oli muuan Planeettaprinssin jälkeisten aikojen suuri opettaja. Mutta mainitsemme vain sellaiset huomattavat johtajat ja opettajat, joiden vaikutus ja herätystyö tuntuivat merkittävinä kokonaisen rodun keskuudessa. Aikojen kuluessa eri seuduilla ilmestyi useita vähäisempiä opettajia, jotka yhdessä tarkasteltuina kaikki antoivat suuren panoksen niiden pelastavien tekijöiden kokonaisuuteen, jotka estivät hengenviljelyyn perustuvan sivistyksen kertakaikkisen luhistumisen, erityisesti Caligastian kapinan ja Aatamin saapumisen välisinä pitkinä ja pimeinä aikakausina.

On monta hyvää ja pätevää syytä siihen, miksi avaruuden maailmoihin on tapana kehittää joko kolme tai kuusi värillistä rotua. Vaikka Urantian kuolevaisilla ei lieneäkään edellytyksiä osata täysin arvostaa kaikkia näitä syitä, tahtoisimme silti kiinnittää huomiota seuraaviin näkökohtiin:

1. Moninaisuus on välttämätöntä, jotta luonnollinen valinta — korkeampien perintöainesten erillinen selviytyminen — pääsee vaikuttamaan mahdollisimman laajalti.

2. Toisistaan eroavien kansojen risteytymisestä on saatavissa voimakkaampia ja oivallisempia rotuja, silloin kun nämä eri rodut kantavat korkeammantasoisia perintötekijöitä. Urantian rodut olisivat hyötäneet tällaisesta alkuvaiheesta tapahtuneesta yhteensulautumisesta edellyttäen, että tätä yhteensulautunutta kansakuntaa olisi voitu tehokkaalla tavalla myöhemmin kohentaa sen perinpohjaisella sekoittumisella Aatamin verrattomaan sukuhaaraan. Nykyisten rotuosuhteiden vallitessa tällaisen kokeilun yrittäminen Urantialla olisi sängen tuhoisaa.

3. Rotujen erilaistuminen kannustaa terveellä tavalla kilpailua.

4. Rotujen väliset samoin kuin kunkin rodun sisäisten ryhmien väliset statuserot ovat inhimillisen suvaitsevaisuuden ja altruismin kehittymiselle välttämättömiä.

5. Ihmisrodun homogeenisuus ei ole toivottavaa, ennen kuin kehittyvän maailman kansanheimot saavuttavat verrattain korkeat hengellisen kehityksen tasot.

headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64:6.29 (726.1) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

64:6.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

64:6.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

64:6.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

64:6.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

64:6.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. VÄRILLISTEN ROTUJEN

LEVITTÄYTYMINEN

Kun sangik-perheen värillisten jälkeläisten lukumäärä alkoi moninkertaistua ja kun he etsivät sopivaa tilaisuutta levittäytyä naapurialueille, viides — geologisten laskelmien mukaan kolmas — jäätikkö oli edennyt Euroopassa ja Aasiassa hyvin pitkälle etelään. Värillisten rotujen ilmaantumisen aikana vallinneen jääkauden ankaruus ja siitä johtuneet vaikeudet koettelivat näitä rotuja tavattomasti. Tämä jäätikkö levittäytyi Aasiassa niin laajalle, että vaellus Itä-Aasiaan estyi tuhansien vuosien ajaksi. Ja vasta kun Välimeri Arabian kohoamisen seurauksena myöhemmin väistyi, näiden rotujen oli mahdollista päästä Afrikkaan.

Siksi nämä sangik-kansat levittäytyivät lähes sadaksituhanneksi vuodeksi vuoriston eduskukkuloiden ympärille, ja ne joutuivat toistensa kanssa enemmän tai vähemmän kosketuksiin siitäkin huolimatta, että eri rotujen välillä ilmeni jo varhain omalaatuista mutta luonnollista antipatiaa.

Planeettaprinssin ja Aatamin aikojen välillä Intiasta tuli kosmopoliittisimman maan päällä koskaan eläneen väestön kotimaa. Mutta oli valitettavaa, että tämä sekoitus tuli sisältäneeksi niin paljon vihreää, oranssia ja indigonväristä rotua. Näistä toissijaisista sangik-kansanheimoista elämä oli etelämaissa helpompaa ja miellyttävämpää, ja myöhemmin monet niistä vaelsivatkin Afrikkaan. Ensisijaiset sangik-kansat, etevämmät rodut, karttoivat tropiikkia. Niinpä punainen ihminen siirtyi koillisen suuntaan eli Aasiaan, ja keltainen ihminen seurasi tiiviisti hänen kannoillaan, kun siniset ihmiset puolestaan siirtyivät luoteeseen eli Eurooppaan.

Punaiset ihmiset alkoivat jo varhain vaeltaa koillista kohti, heti perääntyvän jäätikön kannoilla. He kiersivät Intian ylämaat ja ottivat haltuunsa koko Koillis-Aasian. Keltaiset heimokunnat, jotka sittemmin ajoivat heidät Pohjois-Amerikkaan pois Aasiasta, seurasivat tiiviisti heidän perässään.

Kun punaisen rodun suhteellisen puhdassukuiset jäänteet jättivät Aasian, niitä oli yksitoista heimoa, joihin kuului vähän yli seitsemäntuhatta miestä, naista ja lasta. Näiden heimojen mukana kulki kolme pientä sekoittunutta alkuperää olevaa ryhmää, joista suurin edusti oranssin ja sinisen rodun sekoitusta. Nämä kolme ryhmää eivät koskaan täysin ystävystyneet punaisen ihmisen kanssa, ja jo varhain ne matkasivat etelään — Meksikoon ja Väli-Amerikkaan —, jossa niihin myöhemmin liittyi pieni

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and

keskenään sekoittuneiden keltaisten ja punaisten ryhmä. Kaikki nämä kansat solmivat parisuhteita yli roturajojen ja perustivat uuden, monikoosteisen rodun, joka ei ollut läheskään yhtä sotaisa kuin puhdasrotuiset punaiset ihmiset. Viidentuhannen vuoden kuluessa tämä yhteen sulautunut rotu jakautui kolmeksi ryhmäksi, jotka perustivat vastaavasti Meksikon, Väli-Amerikan ja Etelä-Amerikan sivilisaatiot. Eteläamerikkalainen haara sai aavistuksen verran Aatamin verenperintöä.

Aasiassa tapahtui punaisen ja keltaisen alkurodun sekoittumista tiettyyn määrään asti, ja tästä yhdistymisestä tuloksena ollut jälkeläistö vaelsi kauemmas itään ja pitkin eteläistä merenrannikkoo, ja nopeasti runsastunut keltainen rotu ajoi sen lopulta niemimaille ja läheisille meren saarille. He ovat nykyajan ruskeita ihmisiä.

Keltainen rotu on pitänyt yhtäjaksoisesti hallussaan Itä-Aasian keskiosia. Kaikista kuudesta värillisestä rodusta juuri tätä rotua on säilynyt nykyaikaan asti eniten. Vaikka keltaiset ihmiset silloin tällöin ryhtyivätkin rotusotaan, he eivät kuitenkaan käyneet niin loputtomia ja säälimättömiä hävityssotia kuin punaiset, vihreät ja oranssinväriset ihmiset. Nämä kolme rotua käytännöllisesti katsoen tuhosivat itsensä, ennen kuin niiden toisrotuiset viholliset ne lopulta lähes kokonaan hävittivät.

Kun viides jäätikkö ei Euroopassa ulottunut kovin kauas etelään, tie oli osittain avoinna näiden sangik-kansanheimojen siirtä luoteeseen, ja jään vetäydyttyä siniset ihmiset vaelsivat muutamien muiden pienten roturyhmien seurassa Andonin heimokunnan muinaisia jalanjälkiä länteen. He tunkeutuivat Eurooppaan toinen toistaan seuranneina aaltoina ja ottivat haltuunsa suurimman osan tästä mantereesta.

Pian he kohtasivat Euroopassa varhaisen ja yhteisen esi-isänsä, Andonin, neandertalijälkeläiset. Jäätikkö oli ajanut nämä vanhemmat Euroopan neandertalit etelään ja itään, ja näin he saattoivat nopeasti käydä alueelle tunkeutuneita sangik-heimoihin kuuluvia serkkujaan vastaan ja sulattaa ne omaan kansaansa.

Sangik-heimot olivat yleensä ja etupäässä älykkäämpiä ja useimmissa suhteissa paljon korkeammalla kuin varhaisten andonilais-tasankolaisten heikentyneet jälkeläiset; ja näiden sangik-heimojen sekoittuminen neandertalilaiskansoihin johti vanhemman rodun välittömään kohenemiseen. Juuri tämä sangik-rotuperimän — aivan erityisesti sinisen perintöaineksen — muodossa saatu verenlisäys tuotti tuloksena sen huomattavan kohenemisen Neandertalin kansoissa, joka tuli esille idästä tulleiden, yhä älykkäämpien heimojen vyörymisestä peräkkäisinä aaltoina Euroopan yli.

amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest; and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainsmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

Seuraavan jääkausien välisen jakson aikana tämä uusi neandertalirotu levisi Englannin ja Intian väliselle alueelle. Muinaiselle Persian niemimaalle jäänyt sinisen rodun sirpale sulautui myöhemmin muutamiin muihin, pääasiassa keltaisiin rotuaineksiin, ja tämän tuloksena ollut sekoitus, jota Aatamin violetti rotu myöhemmin jossain määrin kohensi, on säilynyt nykyisten arabien tummaihoisena nomadiheimona.

Kaikissa yrityksissä nykyajan kansojen sangik-syntyperän tunnistamiseksi on otettava huomioon se rotukantojen koheneminen, joka oli tuloksena siitä, että niihin sekoittui myöhemmin Aatamin verenperintöä.

Korkeammalla tasolla olleet rodut hakeutuivat pohjoiseen eli lauhkeaan ilmanalaan, kun sen sijaan oranssit, vihreät ja indigonväriset rodut toinen toisensa perään hankkiutuivat Afrikkaan sen merestä äskettäin kohonneen kannaksen kautta, joka erotti länteen vetäytymässä olleen Välimeren Intian valtamerestä.

Indigonvärinen ihminen muutti sangik-kansoista viimeisenä pois rotunsa alkukeskuksesta. Jokseenkin niihin aikoihin, kun vihreä rotu oli hävittämässä oranssia rotua Egyptistä ja niin tehdessään suuresti heikensi itseään, alkoi mustien suuri exodus Palestiinan kautta merenrannikkoja pitkin etelään. Ja myöhemmin, kun nämä fyysisesti väkivahvat indigokansat tulivat Egyptiin, ne pelkän lukumääränsä voimalla pyyhkäisivät vihreän ihmisrodun olemattomiin. Nämä indigonväriset rodut sulattivat itseensä sen, mitä oranssista rodusta oli jäljellä, sekä suuren osan vihreästä rotuaineksesta, ja tietyt indigoheimot kohenivat tämän rotujen yhteensulautumisen kautta melkoisesti.

Ja näin käy selville, että Egyptiä hallitsi ensin oranssi ihminen, sitten vihreä, jota seurasi indigo (musta) ihminen ja vieläkin myöhemmin indigosta, sinisestä ja muuntuneesta vihreästä aineksesta koostunut sekarotu. Mutta jo kauan ennen Aatamin saapumista Euroopan siniset ihmiset ja Arabian sekoittuneet rodut olivat ajaneet indigonvärisen rodun pois Egyptistä pitkälle etelään, Afrikan mantereeseen sisäosiin.

Sangikien vaellusten lähetessä loppuaan vihreä ja oranssi rotu ovat sammuneet, punainen ihminen pitää hallussaan Pohjois-Amerikkaa, keltainen ihminen Itä-Aasiaa, sininen ihminen Eurooppaa, ja indigonvärinen rotu on ajautunut Afrikkaan. Intia on toissijaisten sangik-rotujen sekoituksen tyyssija, ja ruskean ihmisen, joka on punaisen ja keltaisen sekoitus, hallussa ovat Aasian rannikolla olevat saaret. Kokolailla oivalliset potentiaalit omaava sulautumarotu pitää hallussaan Etelä-Amerikan ylämaita. Vähemmän sekoittuneet andoniitit elävät Euroopan pohjoisilla

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

64:7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

64:7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North

äärialueilla sekä Islannissa, Grönlannissa ja koillisessa Pohjois-Amerikassa.

Niiden jaksojen aikana, jolloin jäätiköt etenivät kauimmaksi, läntisimmät Andonin heimot olivat vähällä ajautua mereen. Vuosikausia ne elivät nykyisen Englannin saaren kapealla eteläkaistaleella. Ja nimenomaan näistä toistuvista jäätikön etenemisistä kertova perimätieto kannusti heitä etsimään turvaa mereltä, kun kuudes ja viimeinen jäätikkö lopulta ilmaantui. He olivat ensimmäiset merten tutkimusretkeilijät. He rakensivat veneitä ja lähtivät etsimään uusia maita, joista he toivoivat, että kauhistuttavat jäiset hyökkäykset eivät niihin ulottuisi. Ja toiset heistä pääsivätkin Islantiin, toiset Grönlantiin, mutta valtava enemmistö menehtyi valtameren ulapalla nälkään ja janoon.

Vähän yli kahdeksankymmentätuhatta vuotta sitten, pian punaisen ihmisen Pohjois-Amerikan luoteisosaan saapumisen jälkeen, pohjoisten merenselkien jäätyminen ja Grönlannissa tapahtunut paikallisten jääkenttien eteenpäintyöntyminen ajoivat nämä Urantian kanta-asukkaiden eskimojälkeläiset etsimään parempia maita, uusia kotikontuja; ja tässä he onnistuivatkin ylitettyään turvallisesti kapeat salmet, jotka tuohon aikaan erottivat Grönlannin Pohjois-Amerikan koillisista maamassoista. He tulivat tälle mantereelle noin kaksituhattasata vuotta sen jälkeen, kun punainen ihminen oli saapunut Alaskaan. Sittemmin jotkut sinisen rodun sekoittuneen sukuhaaran jäsenet matkasivat länteen ja sulautuivat myöhempien aikojen eskimoihin, ja tämä yhdistymä koitui jonkinmääräiseksi hyödyksi eskimoheimoille.

Noin viisituhatta vuotta sitten muuan intiaaniheimo ja yksikseen elelyt eskimoryhmä kohtasivat sattumalta toisensa Hudsoninlahden kaakkoisrannalla. Kumpikin heimokunta havaitsi keskinäisen ajatustenvaihdon vaikeaksi, mutta varsin pian syntyi kuitenkin rotujen välisiä parisuhteita, mikä johti siihen, että nämä eskimot lopulta sulautuivat luvultaan suurempaan punaiseen rotuun. Ja kysymyksessä oli se ainoa kosketus, joka Pohjois-Amerikan punaisella ihmisellä oli mihinkään muuhun ihmisen sukuhaaraan aina siihen asti, kun valkoinen ihminen noin tuhat vuotta sitten ensimmäistä kertaa nousi sattumalta maihin Atlantin rannikolla.

Näiden varhaisten aikakausien kamppailuille oli ominaista rohkeus, urheus ja jopa sankaruus. Ja me kaikki pahoittelemme sitä, että myöhempien aikojen rotunne ovat kadottaneet niin monia noista varhaisten esi-isienne väärentämättömistä ja karuista ominaispiirteistä. Vaikka annammekin arvoa monille edistyvän sivilisaation hienouksille, kaipaamme silti sitä varhaisten esi-isienne suurenmoista kestävyyttä ja verratonta uhrautuvaisuutta, jotka monet kerrat

America.

64:7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

64:7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64:7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

64:7.20 (729.1) The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

lähenivät jaloutta ja ylevyyttä.

[Esittänyt muuan Urantialla asuva ^{64:7.21 (729.2)} [Presented by a Life Carrier resident
Elämäkantaja.] on Urantia.]

Luku 65. Evoluution valvonta

⇐ 064

Urantia-kirjan

066 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 65 EVOLUUTION VALVONTA

Osiot

Johdanto

1. Elämäkantajien tehtävät
2. Evoluution sisältämät näköalat
3. Evoluution vaaliminen
4. Uusien urien aukominen Urantialla
5. Elollisuuden kehityksen kohtaamat hankaluudet
6. Elollisuuden kehittämisen menetelmät
7. Mielen kehitystasot
8. Evoluutio ajan ja avaruuden näkökulmasta

PAPER 65 THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

Johdanto

EVOLUUTION kohteena oleva aineellinen peruselollisuus — mielen ilmaantumista edeltävä elollisuus — on muotouma, jonka saavat aikaan toisaalta Fyysiset Päävalvojat ja toisaalta Seitsemän Valtiasshengen elollisuuden juurrutustoiminta yhdessä tähän tehtävään asetettujen Elämäkantajien aktiivisten hoivatoimien kanssa. Tämän kolmitahoisen luovuuden rinnan tapahtuvan toiminnan tuloksena kehittyy mielen edellyttämä organismin fyysinen kapasiteetti — aineelliset mekanismit, jotka ovat edellytyksenä älyperäiselle reagoinnille ensiksi ulkoisiin ympäristöärsykkeisiin ja myöhemmin sisäisiin ärsykeisiin — vaikutteisiin, jotka ovat peräisin organismin mielestä itsestään.

On siis olemassa kolme toisistaan erottuvaa elämän aikaansaamisen ja evoluution tasoa:

1. Fyysis-energiaalinen kenttä — mielikapasiteetin aikaansaaminen.
2. Mieleen kohdistuva auttajahenkien hoiva —

INTRODUCTION

65:0.1 (730.1) BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartment ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the co-ordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

65:0.2 (730.2) There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

65:0.3 (730.3) 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

65:0.4 (730.4) 2. The mind ministry of the adjutant

joka vaikuttaa hengellisyiden kapasiteettiin.

3. Kuolevaisen mielen varustaminen hengellä — joka huipentuu Ajatuksensuuntaajan lahjoittamiseen.

Organismissa tapahtuvan ympäristöön reagoinnin mekaaniset, ei-opetettavissa olevat tasot ovat fyysisten valvojen toimintakenttää. Mielenauttajahenget aktivoivat ja säätelevät ympäristöön mukautuvaisia eli ei-mekaanisia, opetettavissa olevia mielen tyyppisiä — niitä organismien reaktiomekanismeja, jotka kykenevät oppimaan kokemuksesta. Ja niin kuin auttajahenget tällä tavoin muokkaavat mieleen sisältyviä potentiaaleja, samalla tavalla Elämäkantajat harjoittavat melko laaja-alaista, omaharkintaista valvontaa, joka kohdistuu evolutionaaristen prosessien ympäristöä koskeviin seikkoihin, aina siihen asti, kunnes ihmistahto ilmaantuu eli kyky tuntea Jumalaa ja kyky tehdä päätös ryhtyä palvomaan häntä.

Juuri tämä yhden kokonaisuuden muodostava Elämäkantajien, fyysisten valvojen ja auttajahenkien toiminta määrää asutuissa maailmoissa orgaanisen evoluution kulun. Ja juuri siksi evoluutio on, Urantialla ja muualla, aina päämääräistä, se ei ole koskaan sattumanvaraista.

1. ELÄMÄKANTAJIEN TEHTÄVÄT

Elämäkantajat on varustettu sellaisin persoonallisuuden muodonmuutoksen potentiaalein, jotka kuuluvat vain harvoille luotujen olentojen luokille. Nämä paikallisuniversumin Pojat kykenevät toimimaan kolmessa eri olemisen tasossa. Tavallisesti he toimittavat velvollisuuksiaan keskivaiheen Poikina, joka on heidän alkuperäinen tilansa. Mutta sellaisessa olemassaolon vaiheessa oleva Elämäkantaja ei mitenkään voisi toimia sähkö-kemiallisilla alueilla rakentamassa fyysisistä energioista ja aineshiukkasista elollisen olemassaolon yksiköitä.

Elämäkantajat voivat toimia ja toimivat seuraavilla kolmella tasolla:

1. Sähkö-kemian fyysinen taso.

2. Tavallista keskivaihetta oleva kvasimorontiaalinen olemassaolo.

3. Edistynyttä olotilaa edustava puolihengellinen taso.

Kun Elämäkantajat valmistautuvat panemaan toimeen elämän juurruttamisen, he tällaiseen hankkeeseen soveltuvat juurrutuspaikat valikoituaan kutsuvat luokseen Elämäkantajien muodonmuutoksesta huolehtivan

spirits — impinging upon spirit capacity.

65:0.5 (730.5) 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

65:0.6 (730.6) The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

65:1.3 (730.7) 1. The physical level of electrochemistry.

65:1.4 (730.8) 2. The usual mid-phase of quasi-morontial existence.

65:1.5 (730.9) 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of

arkkienkelikomission. Tämä ryhmä koostuu kymmeneen eri luokkaan kuuluvista persoonallisuuksista, joiden joukossa on muiden muassa fyysisiä valvojia ja heidän työvereitaan, ja ryhmää johtaa arkkienkelien päällikkö. Hän toimii tässä ominaisuudessa Gabrielin valtuuttamana ja Päivien Muinaisten luvalla. Kun nämä olennot kytketään asianomaisiin yhteyspiireihin, he saavat Elämäkantajissa aikaan sellaisia muutoksia, jotka tekevät näistä fyysisillä sähkö-kemian tasoilla välittömästi toimimaan kykeneviä.

Sen jälkeen kun elämän rakennekaavat on laadittu ja aineelliset järjestelyt on saatettu asianmukaisesti päätökseen, aineellisuuden yläpuolella olevat elämän leviämisestä huolehtivat voimat alkavat samassa toimia, ja niin on elämä olemassa. Elämäkantajat palautetaan tämän jälkeen välittömästi persoonallisuutensa olemassaolon normaalille keskitasolle, jossa olotilassa he voivat manipuloida eläviä yksiköitä ja ohjailla kehittyviä organismeja, vaikka heiltä onkin eväty kaikinainen kyky organisoida — luoda — uusia elävää ainetta olevia kantahahmoja.

Kun orgaaninen evoluutio on edennyt tiettyyn pisteeseen ja kun korkeimpiin organismeihin on ilmaantunut tyypiltään ihmiselle ominainen vapaa tahto, Elämäkantajien pitää joko poistua planeetalta tai heidän on annettava pidättymislupaus; toisin sanoen heidän on sitouduttava pidättymään kaikista enemmistä pyrkimyksistä vaikuttaa orgaanisen evoluution kulkuun. Ja kun tällaisen lupauksen antavat vapaaehtoisesti ne Elämäkantajat, jotka päättävät jäädä planeetalle neuvomaan vastaisuudessa niitä, joiden tehtäväksi uskotaan vastakehittyneiden tahdollisten luotujen vaaliminen, kutsutaan koolle kahdentoista komissio, jota johtaa Järjestelmän Hallitsijan valtuuttamana ja Gabrielin luvalla toimiva Iltatähtien päällikkö; ja siinä samassa nämä Elämäkantajat muunnetaan persoonallisuuden olemassaolon kolmanteen vaiheeseen — olemisen puolihengelliselle tasolle. Ja minä olen toiminut Urantialla tässä olemassaolon kolmannessa vaiheessa aina Andonin ja Fontan ajoista alkaen.

Odotamme nyt hartaasti aikaa, jolloin universumi on kenties asettunut valoon ja elämään, mahdollista olemisen neljättä vaihetta, jossa olemme täysin hengellisiä, mutta meille ei ole koskaan paljastettu, millä menetelmällä me mahdollisesti saavutamme tämän tavoitellun ja edistyneen olotilan.

2. EVOLUUTION SISÄLTÄMÄT NÄKÖALAT

Kertomus siitä, miten ihminen nousi merilevästä maanpäällisen luomakunnan

diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is

herruuteen, on todellakin kuin biologisesta kamppailusta ja mielen elossasäilymisestä kertova seikkailuromaani. Ihmisen aikojentakaiset esimuodot olivat kirjaimellisesti merenpohjan mutaa ja liejua lähes paikallaan seisovissa ja lämmintävedissä muinaisten sisämeren pitkien rantaviivojen muodostamissa lahdissa ja laguuneissa, samoissa vesissä, joissa Elämäkantajat panivat alulle kolme toisistaan riippumatonta elollisuuden juurutusta Urantialla.

Nykyään on olemassa enää varsin harvalukuisesti niiden merikasvillisuuden varhaistyyppien lajeja, jotka osallistuivat eläimenkaltaisuuden rajamailla olevien organismien syntyyn päättyneisiin, käänteentekeviin muutoksiin. Sienieläimet ovat erään tällaisiin keskivälityyppeihin kuuluneen eliön nykyaikaan asti säilyneitä muotoja, sellaisten organismien säilyneitä edustajia, joiden kautta tapahtui asteittainen siirtyminen kasvista eläimeksi. Vaikka nämä varhaiset siirtymämuodot eivät olleet täysin identtisiä nykyisten sienieläinten kanssa, ne muistuttivat näitä silti suuresti; ne olivat eittämättömiä raja-alueen eliöitä — eivät kasveja eivätkä eläimiä — mutta ne johtivat lopulta varsinaisten eläinmaailmalle ominaisten elollisuusmuotojen kehittymiseen.

Bakteerit, erittäin alkeelliset ja yksinkertaiset kasviorganismit, ovat muuttuneet elämän ensimmäisen sarastuksen ajoista varsin vähän. Niiden loismaisessa käyttäytymisessä paljastuu jopa tietynasteista taantumista. Sienissä on niin ikään monia, jotka edustavat evoluution piirissä taaksepäin suuntautuvaa liikettä, sillä ne ovat kasveja, jotka ovat menettäneet lehtivihreän valmistuskykynsä ja muuttuneet enemmän tai vähemmän loismaisiksi. Valtaosa taudinaiheuttajabakteereista ja niiden apuna toimivista viruksista kuuluu itse asiassa tähän kehityksestä luopuneiden loissienten ryhmään. Koko valtava kasvien maailma on tällä välin kuluneina aikakausina kehittynyt samoista esimuodoista, joista myös bakteerit polveutuvat.

Pian ilmestyi kehityksessä astetta korkeammalla ollut alkueläintyyppinen eläinkunnan edustaja, ja se ilmestyi yhtäkkiesti. Ja noilta kaukaisilta ajoilta periytyy vain vähän muuttuneena ameba, tyyppillinen yksisoluihin eläinorganismi. Se vilistelee nykyisin jokseenkin sellaisena kuin se vilisteli silloin, kun se oli elollisevoluution viimeisin ja suurenmoisoin saavutus. Tämä pienen pieni eliö ja sen alkueläinseikut merkitsevät eläinkunnalle samaa, mitä bakteerit merkitsevät kasvikunnalle; ne edustavat sitä, mitä on jäljellä ensimmäisistä evolutionaarisista vaiheista elollisuuden erilaistumisessa, samoin kuin myöhemmän kehityksen toteutumattomuutta.

Varhaiset yksisoluiset eläinlajit liittyivät ennen pitkää yhteisöiksi: ensiksi siimaeläinten tasolla ja

indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animal-like borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

65:2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in

kohta polyypien ja maneettien tapaan. Vieläkin myöhemmin kehittyivät meritähdet, kiviliijat, merisiilit, merikurkut, tuhatjalkaiset, hyönteiset, hämähäkit, äyriäiset sekä keskenään läheistä sukua olevat matojen ja verijuotikkaiden ryhmät, joita seurasivat pian nilviäiset: osteri, meritursas ja etana. Niiden välillä ilmaantui ja menehtyi satoja ja taas satoja lajeja. Mainitsemme vain ne lajit, jotka pitkän pitkästä taistelusta jäivät jäljelle. Nykyään tällaiset edistymättömät eläinlajit samoin kuin myöhemmin ilmaantunut kalojen heimo edustavat varhaisten ja alempien eläinten evolutionaarisessa mielessä paikallaan pysyviä tyyppisiä, niitä elämän puun haaroja, jotka eivät ole edistyneet.

Näyttämö oli näin ollen valmis ensimmäisten selkärangaiseläinten eli kalojen ilmaantumiselle. Tästä kalojen heimosta polveutui kaksi ainutlaatuaista muunnosta: sammakko ja salamanderi. Ja nimenomaan sammakko aloitti sitten eläinhahmoisessa elollisuudessa sen asteittain edenneiden eriytymisten sarjan, joka lopulta huipentui itseensä ihmiseen.

Sammakko on eräs vanhimmista jäljellä olevista ihmissuvun esivaiheista, mutta senkin edistyminen jäi toteutumatta, joten nykyisin se jatkaa olemassaoloaan paljolti sellaisena kuin se oli noina kaukaisen menneisyyden aikoina. Sammakko on nyt ainoa yhä maan päällä elävä, lajina säilynyt ihmisen evoluutioon kuuluvien kantarotujen esivaihe. Ihmisrodulla ei ole yhtään nykyaikaan asti säilynyttä kantamuotoa sammakon ja eskimon väliltä.

Sammakosta kehittyivät matelijat, suuri eläinlahko, joka on käytännöllisesti katsoen sammunut, mutta joka ennen olemassaolon piiristä poistumistaan pani alulle koko lintujen lahon ja lukuisat nisäkkäiden luokat.

Ihmistä edeltäneessä kehityksessä astuttiin kenties suurin yksittäinen harppaus, silloin kun matelijasta tuli lintu. Nykyiset lintutyytit — kotkat, sorsat, kyyhkyt ja strutsit — polveutuvat kaikki kauan sitten eläneistä valtavasta kookkaista matelijoista.

Sammakoiden heimosta polveutuva matelijakunta edustaa nykyisin neljä jäljellä olevaa luokkaa: kaksi kehityksessään pysähtynyttä — käärmeet ja liskot — sekä niiden serkut — alligaattorit ja kilpikonnat; yksi osittain edistynyt — lintujen heimo; ja neljäs ryhmä — nisäkkäiden kantaisät sekä se sukuhaara, josta ihmislaji suoraan polveutuu. Mutta vaikka ajallinen välimatka olikin pitkä, tuntui väistymässä olevien matelijoiden massiivisuus ikään kuin kaikuna elefantissa ja mastodontissa, kun taas matelijoille ominainen ruumiinmuoto säilyi loikkivissa kenguruissa.

Urantiassa on esiintynyt vain neljätoista

communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65:2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboneed animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

65:2.7 (732.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65:2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65:2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65:2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

65:2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on

pääryhmää — joista kalat ovat viimeisin — eikä uusia luokkia ole kehittynyt sitten lintujen ja nisäkkäiden kehittymisen.

Istukkalliset nisäkkäät ilmaantuivat yhtäkkisesti siitä vilkkaasta, pienestä matelijadinosauruksesta, joka tapasi ravinnokseen syödä lihaa, mutta jonka aivot olivat verrattain suuret. Nämä nisäkkäät kehittyivät nopeasti ja monin eri tavoin ja sen lisäksi, että niistä kehittyivät monet yleiset nykyajit, niistä kehittyivät myös vesieläimet, kuten valaat ja hylkeet, samoin kuin lentävät eläimet, kuten lepakkojen suku.

Ihminen siis kehittyi korkeammista nisäkkäistä, jotka polveutuivat pääasiassa elämän läntisestä juurrutuksesta, joka tehtiin muinaisiin itä —länsisuuntaisiin suojaisiin meriin. Elävien organismien itäisessä ja keskimmaisessa ryhmässä ilmeni jo varhain suotuisaa kehitystä kohti ihmistä edeltävien eläineksistenssin tasojen saavuttamista. Mutta aikojen kuluessa ilmeni, että elämän istutuksen itäisen kohdentuman ei sittenkään onnistunut saavuttaa tyydyttävää tasoa ihmistä edeltäneessä älyllisyydessä, sillä sitä oli kohdannut niin monta ja korvaamatonta sen korkeammantyyppiseen ituplasmaan kohdistunutta menetystä, että se lopulta kadotti kyvyn saada takaisin ihmiseen päätyvät kehityspotentialit.

Koska mielen kehityskapasiteetin laatu tässä itäisessä ryhmässä oli varsin selvästi heikompi kuin molemmissa muissa ryhmässä, Elämäkantajat käsittelivät ylemmiltään siihen luvan saatuaan ympäristöolosuhteita tavalla, joka entisestäänkin rajoitti näiden kehittyvän elollisuuden ihmistä edeltäneiden alempiarvoisten rotuainesten määrää. Ulospäin näytti kokonaan siltä kuin näiden alemmantasoisten eläinryhmien eliminoituminen olisi johtunut sattumasta, mutta todellisuudessa se oli täysin tarkoituksellista.

Evolutionaarisessa älykkyyden kehkeytymisen myöhemmässä vaiheessa ihmislajin puoliapinakantamuodot olivat Pohjois-Amerikassa ehtineet kehityksessään paljon pitemmälle kuin muilla alueilla. Siksi ne johdettiinkin vaeltamaan läntisen elämänistutuksen näyttämöltä Beringinsalmen kannaksen yli ja rannikkoa pitkin Lounais-Aasiaan, missä niiden kehittyminen jatkui ja missä ne myös jatkuvasti hyötyivät siitä, että ne saivat tiettyä rotuaineksen lisäystä keskimmaisesta elollisryhmästä. Näin ollen ihminen kehittyi tietyistä läntisistä ja keskimmaisista elolliskannoista, mutta tämä tapahtui keskimmaisen elämänjuurrutuksen ja siitä lähelle itäistä juurrutusta ulottuneella alueella.

Urantialle juurrutettu elämä kehittyi tällä tavoin jääkaudelle saakka, jolloin ihminen itse astui ensi kertaa näyttämölle ja aloitti vaiheikkaan elämänsä tällä planeetalla. Eikä se, että

Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

65:2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

65:2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central groups* of living organisms were early progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

65:2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

65:2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

65:2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an

alkukantainen ihminen ilmaantui maan päälle nimenomaan jääkauden aikana, ollut pelkkä sattuma, vaan tämä tapahtui suunnitelmien mukaisesti. Jääkauden tuulet ja tuiskut, silloisen ilmaston ankaruus, sopivat kaikin puolin ja erinomaisesti yhteen sen tavoitteen kanssa, että saataisiin aikaan sitkeä ihmistyyppi, jolla olisi tavattoman hyvä hengissäpysymisen kyky.

3. EVOLUUTION VAALIMINEN

Nykyajan ihmismielelle on tuskin mahdollista selittää moniakaan niistä oudoista ja ulkonaisesti hullunkurisista tapahtumista, jotka kuuluivat alkuaikojen evoluution etenemiseen. Kaikkien näiden näennäisesti outojen elollisevoluution ilmiöiden taustalla toimi kuitenkin koko ajan tiettyyn päämäärään tähdännyt suunnitelma, mutta emme saa puuttua mielivaltaisesti elämän rakennekaavojen mukaiseen kehitykseen, sen jälkeen kun niiden toteutuminen kerran on saatettu alkuun.

Elämäkantajat saavat ottaa käyttöön mitkä tahansa luonnon tarjoamat voimavarat ja käyttää hyödyksi mitä tahansa ja kaikkia satunnaisia olosuhteita, jotka ovat omiaan lisäämään elollisuuskokeilun evolutionaarista edistymistä, mutta me emme saa puuttua mekaanisesti sen kummemmin kasvien kuin eläintenkaan evoluution kulkuun ja suuntaan emmekä mielivaltaisesti niitä manipuloida.

Teille on kerrottu, että Urantian kuolevaiset kehittyivät alkukantaisen sammakon kehityksen kautta ja että se ylöspäin viennyt perintöaines, jota potentiaalinen muodossa kantoi yksi ja ainoa sammakko, pelastui eräässä tilanteessa vain täpärästi menehtymiseltä. Siitä ei kuitenkaan pidä tehdä sellaista päätelmää, että ihmiskunnan evoluutio olisi päättynyt tässä yhteydessä mahdollisesti sattuneeseen onnettomuuteen. Tuona samaisena hetkenä me pidimme silmällä ja vaalimme ei vähempää kuin tuhatta erilaista ja kaukana toisistaan sijainnutta, mutaatioita tuottanutta eliökantaa, jotka olisi voitu ohjata moniin erilaisiin ihmistä edeltäneisiin kehitysmalleihin. Tämä nimenomainen kantasammakko oli jo kolmas valintamme, sillä kaksi aiempaa rotukantaa olivat kaikista niiden säästymisen hyväksi tekemistämme ponnistuksista huolimatta menehtyneet.

Vaikka Andon ja Fonta olisivat menehtyneet ennen kuin he ehtivät tuottaa jälkeläisiä, sekään ei olisi estänyt ihmisen evoluutiota, jos kohta se olisikin sitä viivittänyt. Andonin ja Fontan ilmaantumisen jälkeen ja, ennen kuin eläinkuntaan sisältyneet mutaatioita tuottaneet, ihmiseen johtaneet potentiaalit ehtyivät, kehittyi peräti seitsemäntuhatta suotuisaa rotukantaa, jotka

accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65:3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65:3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65:3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

65:3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of

olisivat voineet yltää jonkinlaiseen ihmistyyppiin päättävään kehitykseen. Ja sittemmin monet näistä paremmista rotukannoista sulautuivatkin laajenevan ihmislajin eri haarakkeisiin.

Jo kauan ennen kuin Aineellinen Poika ja Tytär, biologiset rodunkohentajat, saapuvat planeetalle, ovat sen kehittyviin eläinlajeihin sisältyneet ihmiseen johtavat potentiaalit ehtyneet. Tämä eläinkunnan kohdalla vallitseva biologinen tila paljastuu Elämänkantajille siitä ilmiöstä, että tuolloin on menossa mielenauttajahenkien mobilisoinnin kolmas vaihe, joka tapahtuu automaattisesti, samalla kertaa kun koko eläinkunnan kapasiteetti esi-inhimillisten yksilöiden mutanttipotentiaalien aikaansaamiseen ehtyy.

Urantialla elävän ihmiskunnan on ratkaistava kuolevaisten kehitykseen liittyvät ongelmansa käyttäen niitä ihmisen rotuaineksia, jotka sillä nyt on — ihmistä edeltävistä lähteistä ei minään tulevana aikana enää kehity muita rotuja. Mutta tämä tosiasia ei sulje pois mahdollisuutta päästä verrattomasti korkeammille inhimillisen kehityksen tasoille, kunhan vaalitaan älyperäisesti kuolevaisrotuihin yhä kätkeytyviä evolutionaarisia potentiaaleja. Sitä, mitä me Elämänkantajat teemme elolliskantojen vaalimiseksi ja säilyttämiseksi, ennen kuin ihmistahto ilmaantuu, sitä on ihmisen itsensä tehtävä tahdon ilmaantumisen jälkeen ja sitten kun me olemme lakanneet evoluutioon aktiivisesti osallistumasta. Ihmisen evolutionaarinen kohtalo riippuu yleisesti ottaen hänestä itsestään, ja tieteellisen älyperäisyyden on pakko, ennemmin tai myöhemmin, astua umpimähkään vaikuttavien, hallitsemattomien luonnollisen valinnan ja sattumanvaraisen eloonjäämisen tilalle.

Ja tässä yhteydessä, kun käsittelemme evoluution vaalimista, lienee paikallaan korostaa sitä, että kun edessä olevan loputtoman tulevaisuuden kuluessa teidät saatetaan joskus liittää johonkin Elämänkantajien joukkokuntaan, silloin teillä on yltä kyllin tilaisuuksia esittää ehdotuksia ja panna toimeen minkälaisia parannuksia tahansa elollisuuden hoito- ja juurrutusmenetelmiin ja -keinoihin. Olkaa kärsivällisiä! Jos teillä on hyviä ideoita, jos mielenne on täynnä parempia hoitomenetelmiä mitä tahansa universumin toimikenttään kuuluvaa osa-aluetta ajatellen, ei ole epäilystäkään, ettettekö tulevana aikoina saisi tilaisuutta esittää niitä kumppaneillenne ja virkatovereillenne.

4. UUSIEN URIEN AUKOMINEN URANTIALLA

Älkää jättäkö huomaamatta sitä tosiasiaa, että Urantia osoitettiin meille elolliskokeiluplaneetaksi. Tällä planeetalla teimme kuudennenkymmenennen yrityksemme muuntaa

development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65:3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65:3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65:3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. THE URANTIA ADVENTURE

65:4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if possible, improve the Satania adaptation of

ja, mikäli mahdollista, parantaa Satanian sovellusta Nebadonin elollisuuden rakennemalleista, ja aikakirjat osoittavat, että saimme aikaan lukuisia hyödyllisiä muunnelmia elollisuuden vakiomalleista. Tarkemmin sanottuna olemme Urantialla kehitelleet ja osoittaneet vaatimukset täyttäviksi ei vähempää kuin kaksikymmentäkahdeksan elollisuutta muuntelevaa yksityiskohtaa, joista on kaikkina tulevana aikoina koitua hyötyä koko Nebadonille.

Mutta missään maailmassa elämän juurruttaminen ei ole koskaan siinä mielessä kokeellista, että yritettäisiin jotakin tarkistamatonta ja tuntematonta. Elämän kehittäminen on menetelmä, joka alati edistyy, erilaistuu ja moninaistuu, mutta ei milloinkaan umpimähkäinen, hallitsematon eikä täysin kokeellinen siinä mielessä, että se olisi sattumanvarainen.

Ihmisten elämän monet yksityiskohdat tarjoavat yllin kyllin todisteita siitä, että kuolevaisten olemassaolona nähtävä ilmiö suunniteltiin älyperäisesti, että orgaaninen evoluutio ei ole pelkkä kosminen sattuma. Kun elävä solu vahingoittuu, sillä on tältä varalta kyky valmistaa tiettyjä kemiallisia aineita, jotka pystyvät ärsyttämään ja aktivoimaan normaaleja naapurisoluja niin, että nämä alkavat välittömästi erittää aineita, jotka edesauttavat haavan paranemisprosesseja; ja samalla nämä normaalit ja vahingoittumattomat solut alkavat lisääntyä nopeasti — ne ryhtyvät itse asiassa luomaan uusia soluja jokaisen onnettomuudessa mahdollisesti tuhoutuneen naapurisolun tilalle.

Nämä kemialliset vaikutus ja vastavaikutus, joista haavan paranemisessa ja solujen lisääntymisessä on kysymys, edustavat sellaista Elämäkantajien valitsemää kaavaa, johon sisältyy yli satatuhatta mahdollisten kemiallisten reaktioiden ja biologisten seurausilmiöiden vaihetta ja yksityiskohtaa. Elämäkantajat tekivät laboratorioissaan yli puoli miljoonaa seikkaperäistä koetta, ennen kuin he lopulta päättivät valita tämän kaavan Urantialla tehtävää elollisuuskokeilua varten.

Sitten kun Urantian luonnontieteilijät tietävät enemmän näistä parantavista kemikaaleista, he osaavat hoitaa erilaisia vammoja entistä tehokkaammin, ja he saavat välillisesti lisää tietoa eräiden vakavien sairauksien hallitsemisesta.

Sen jälkeen kun elämä juurrutettiin Urantialle, Elämäkantajat ovat tehneet parannuksia tähän tervehdyttämismenetelmään, ja siinä muodossa se otettiin käyttöön eräessä toisessa Satanian maailmassa, jossa se lievittää entistä tehokkaammin kipua ja säätelee entistä paremmin naapurisolujen lisääntymiskykyä.

Urantian elollisuuskokeiluun sisältyi monia ainutlaatuisia piirteitä, mutta on kaksi tapahtumaa,

the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65:4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65:4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

65:4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding

jotka herättävät erityistä huomiota, nimittäin andonilaisen rodun ilmaantuminen ennen kuuden värillisen kansanheimon kehittymistä sekä myöhemmin tapahtunut sangik-mutanttien samanaikainen ilmaantuminen yhteen ja samaan perheeseen. Urantia on Sataniassa ensimmäinen sellainen maailma, jossa kuusi värillisrotua ilmaantuivat samasta ihmisperheestä. Yleensä ne syntyvät eriytyneinä sukuhaaroina ihmistä edeltävässä eläinrodussa tapahtuvista itsenäisistä mutaatioista, ja tavallisesti ne ilmaantuvat maan päälle yksi kerrallaan ja pitkien ajanjaksojen kuluessa toinen toistaan seuraten niin, että ne ensimmäisestä, punaisesta ihmisestä alkaen käyvät läpi kaikki värit aina indigonsiniseen saakka.

Toinen huomiota herättävä muunnos tavanomaisesta menettelytavasta oli Planeettaprinsin saapumisen myöhäinen ajankohta. Yleensä prinssi saapuu planeetalle suunnilleen siihen aikaan, kun tahto kehittyy; ja mikäli tällaista kaavaa olisi noudatettu, Caligastia olisi voinut saapua Urantialle jo Andonin ja Fontan elinaikana eikä lähes viisisataatuhatta vuotta myöhemmin, yhtä aikaa kuuden sangik-rodun ilmaantumisen kanssa.

Tavalliselle asutulle maailmalle Planeettaprinsin olisi annettu Elämäkantajien pyynnöstä Andonin ja Fontan ilmaantuessa tai vähän sen jälkeen. Mutta koska Urantia oli määrätty elollisuusmuuntelujen planeetaksi, oli ennalta sovittu, että Melkisedek-tarkkailijoita — luvultaan kaksitoista — lähetettäisiin toimimaan Elämäkantajien neuvonantajina ja planeetan valvojina siihen asti kunnes Planeettaprinsin myöhemmin saapuisi. Nämä Melkisedekit saapuivat, silloin kun Andon ja Fonta tekivät päätökset, jotka mahdollistivat Ajatuksensuuntaajien asettumisen heidän mieleensä.

Urantialla Elämäkantajain pyrkimykset saada aikaan parannuksia Satanian elollismalleihin johtivat väistämättä monien näennäisesti tarkoituksettomien ja väistyvien eliömuotojen tuottamiseen. Mutta niistä jo tähän mennessä koituneet edut riittävät oikeuttamaan elämän vakiokaavoista Urantialla tehdyt poikkeamiset.

Tarkoituksenamme oli saada tahto ilmenemään jo varhaisessa vaiheessa Urantian evolutionaarisen elollisuuden piirissä, ja siinä me onnistuimme. Tahto ei yleensä ilmaannu, ennen kuin värilliset rodut ovat jo kauan aikaa olleet olemassa, ja tavallisesti se ilmestyy ensimmäiseksi punaisen ihmisen korkeampien tyyppien keskuudessa. Teidän maailmanne on Sataniassa ainoa planeetta, jossa ihmistyyppinen tahto on ilmestynyt värillisiä rotuja edeltäneessä rodussa.

episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

65:4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonta instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonta. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonta made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

Mutta pyrkiessämme tuottamaan sen perintötekijöiden yhdistelmän ja yhdistymän, josta ihmisrodun nisäkäskantamuodot vihdoinkin syntyivät, meidän oli pakko sallia se, että tapahtui satojen ja tuhansien muiden perintötekijöiden verrattain hyödyttömiä yhdistymisiä ja yhteenliittymisiä. Monet näistä pyrkimystemme omituisilta näyttävistä sivutuotteista osuvat varmasti silmiinne kaivautuessanne planeetan menneisyyteen, ja voin hyvin käsittää, miten kummastuttavilta joidenkin näistä olioista täytyy vaikuttaa niitä ihmisen rajoittuneesta näkökulmasta tarkasteltaessa.

5. ELOLLISUUDEN KEHITYKSEN

KOHTAAMAT HANKALUUDET

Elämänkantajille oli surun ja murheen aihe se, että erityisiä ponnistelujamme Urantian älyllisen elollisuuden muuntelemiseksi hankaloittivat varsin pahasti sellaiset traagiset vääristymät, joihin emme voineet vaikuttaa: Caligastian petos ja Aatamin lankeemus.

Mutta suurimman pettymyksemme koko tässä biologisessa seikkailussa aiheutti tiettyjen primitiivisten kasvien taantuminen loisbakteerien esiklorofyllitasolle niin laajassa ja odottamattomassa mitassa kuin tapahtui. Tämä kasvikunnan evoluutiossa sattunut tapaturma aiheutti korkeammissa nisäkkäissä ja eritoten muita haavoittuvammassa ihmislaajissa monia surkeutta tuottavia tauteja. Joutuessamme tähän hämmentävään tilanteeseen emme osanneet suhtautua sen aiheuttamiin vaikeuksiin tarpeellisella vakavuudella, sillä tiesimme, että myöhemmin tapahtuva Aatamin elämänplasman lisäys vahvistaisi sitä tietä alkunsa saavan sekoittumarodun vastustuskykyä siinä määrin, että siitä tulisi käytännöllisesti katsoen immuuni kaikille kasvityyppisten organismien aiheuttamille sairauksille. Mutta olimme tuomitut pettymään toiveissamme johtuen siitä onnettomuudesta, että Aatami rikkoi sopimuksensa.

Universumien universumia, johon myös tämä pieni Urantiaksi kutsuttu maailma kuuluu, ei hoideta pelkästään sitä ajatellen, että me voisimme sen hyväksyä tai niin kuin se meille olisi mukavinta, vielä vähemmän sitä hoidetaan sitä silmällä pitäen, että saisimme toteuttaa oikkujamme ja tyydyttää uteliaisuuttamme. Maailmankaikkeuden hoidosta vastuussa olevat viisaat ja kaikkivoivat olennot tietävät epäilemättä tarkalleen, mitä he tekevät; ja siksi on oikein ja kohtuullista, että Elämänkantajat ja kuolevaismiehet asettuvat kärsivällisesti odottamaan ja antautuvat hartaaseen yhteistyöhön viisaan hallinnon, voimallisen hallitusvallan ja eteenpäin marssivan kehityksen kanssa.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasma would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

Tietenkin on olemassa myös joitakin seikkoja, jotka tasapainottavat koettelemuksia. Sellainen oli muun muassa Mikaelin Urantialla suorittama lahjoittautuminen. Mutta kaikista tällaisista näkökohdista riippumatta tämän planeetan viimeaikaiset taivaalliset valvojat tuovat julki täyden luottamuksensa siihen, että ihmisrodun kehitys lopulta johtaa riemuvoittoon ja että alkuperäiset suunnitelmamme ja elollismallimme osoittautuvat lopulta täysin oikeiksi.

6. ELOLLISUUDEN KEHITTÄMISEN

MENETELMÄT

On mahdotonta tarkalleen määritellä liikkuvan kohteen täsmällinen sijainti ja samalla sen nopeus; jokainen yritys jommankumman mittaamiseksi merkitsee väistämättä sitä, että toinen muuttuu. Kuolevaisen ihmisen eteen nousee samanlainen paradoksi, kun hän ryhtyy tekemään kemiallista analyysiä protoplasmaa. Kemisti voi antaa selvityksen kuolleen protoplasman kemiasta, mutta elävän protoplasman fyysistä rakennetta tai sen dynamiikkaa hän ei voi selvittää. Tiedemiehet pääsevät kylläkin kerta kerralta yhä lähemmäksi elämän salaisuuksia, mutta he eivät koskaan saa niitä selville, ja tämä johtuu yksinomaan siitä, että analysoidakseen protoplasmaa heidän on tapettava se. Kuollut protoplasma painaa saman kuin elävä protoplasma, mutta se ei ole samaa.

Kaikissa elollisissa olioissa ja olennoissa on synnynnäinen kyky sopeutua ympäristöönsä. Jokaisessa elävässä kasvi- tai eläinsolussa, jokaisessa elävässä organismissa — aineellisessa tai hengellisessä — on tyydyttämätön kaipuu päästä yhä suurempaan täydellisyyteen ympäristönsopeutumisessa, organismin mukautumisessa, ja yhä laajempaan elämän tarkoituksen toteutumiseen. Nämä kaikkien elollisten päättymättömät ponnistelut todistavat, että niissä on myötäsytynäinen pyrkimys täydellisyyteen.

Tärkein edistysaskel kasvien evoluutiossa oli klorofyllin eli lehtivihreän valmistuskyvyn kehittyminen, ja seuraavaksi tärkein edistysaskel oli itiön kehittyminen monimutkaiseksi siemeneksi. Itiö on mitä tehokkain lisääntymisväline, mutta siitä puuttuvat siemenelle luontaiset variaation ja monipuolisuuden potentiaalit.

Yksi hyödyllisimmistä ja monimutkaisimmista tapahtumista korkeampien eläinlajien evoluutiossa oli se, että kehittyi verenkiertoon osallistuvien verisolujen sisältämän raudan kyky esiintyä hapen tuojan ja hiilidioksidin poistajan kaksoisroolissa. Ja tämä punaisten verisolujen käyttäytyminen on esimerkki siitä, miten kehittyvät organismit

65:5.4 (736.7) There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

65:6.1 (737.1) It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

65:6.2 (737.2) There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

65:6.3 (737.3) The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

65:6.4 (737.4) One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving

kykenevät mukauttamaan toimintansa vaihteleviin tai muuttuviin olosuhteisiin. Korkeammat eläimet — ihminen niiden mukana — huolehtivat kudostensa hapensaannista punasolujen sisältämän raudan avulla. Rauta tuo eläviin soluihin happea ja aivan yhtä tehokkaasti se poistaa hiilidioksidia. Mutta muutkin metallit voidaan saada palvelemaan samaa tarkoitusta. Mustekala käyttää tähän tehtävään kuparia ja merituppi käyttää vanadiumia.

Siitä, että tällaiset biologiset mukautumiset ovat jatkuvia, on esimerkkinä Urantian korkeampien nisäkkäiden hampaiston kehitys. Ihmisen kaukaisten esi-isien hampaiden lukumäärä nousi kolmeenkymmeneenkuuteen, ja sitten alkoi hampaiston mukautuva uudelleenjärjestäminen kohti alkuihmisen ja tämän lähisukulaisten kolmeakymmentäkahta hammasta. Nyt ihmislaji on hitaasti kulkeutumassa kohti kahdenkymmenen kahdeksan hampaan hampaistoa. Evoluutioprosessi jatkuu tällä planeetalla yhä aktiivisena ja mukautumiseen pyrkivänä.

Mutta monet arvoituksellisilta näyttävät elävien organismien sopeutumisilmiöt ovat puhtaasti kemiallisia, täysin fysikaalisia. Minä hetkenä hyvänsä kenen tahansa ihmisen verenkierron piirissä on mahdollisuus yli 15.000.000 kemialliseen reaktioon kymmenkunnan umpirauhasen erittämien hormonien välillä.

Kasvikunnan alemmat muodot reagoivat herkästi fysikaaliseen, kemialliseen ja sähköiseen ympäristöön. Mutta noustaessa elollisuuden asteikkoa ylöspäin alkavat mieleen kohdistuvat seitsemän auttajahengen toiminnat yksi kerrallaan vaikuttaa, ja mieli muuttuu yhä sopeuttavammaksi, luovemmaksi, koordinoivammaksi ja hallitsevammaksi. Eläinten kyky sopeutua elämäänsä ilmassa, vedessä ja maalla ei ole yliluonnollinen lahja, vaan se on fyysisen tason yläpuolella oleva sopeutumisilmiö.

Fysiikka ja kemia yksinään eivät pysty selittämään, miten ihminen kehittyi ensimmäisten merien sisältämästä alkuaikojen protoplasmasta. Oppimiskyky — muisti ja tapauskohtainen reagointi ympäristöön — on mielen ominaisuus. Fysiikan lait eivät reagoi opetukseen; ne ovat muuttamattomia ja muuttumattomia. Kemialliset reaktiot eivät opettamalla muutu; ne ovat aina samanlaisia ja luotettavia. Ellei Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäoloa oteta lukuun, sähköiset ja kemialliset reaktiot ovat ennustettavissa. Mutta mieli voi hyötyä kokemuksesta, se voi oppia niistä reaktiivisesti syntyneistä käyttäytymistavoista, jotka ovat tuloksena ärsykkeiden toistumisesta.

Älyllisyyttä edeltävät organismit reagoivat ympäristön ärsykkeisiin, mutta ne organismit, jotka reagoivat mielihoivaan, pystyvät järjestelemään ja

organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

65:6.5 (737.5) The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptatively in progress on this planet.

65:6.6 (737.6) But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

65:6.7 (737.7) The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

65:6.8 (738.1) Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

65:6.9 (738.2) Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

muokkaamaan ympäristöä itseään.

Fyysisillä aivoilla ja niihin liittyvällä hermostolla on synnynnäinen kyky reagoida mielihoivantaan, aivan kuten persoonallisuuden kehittyvä mieli omaa tietyn myötäsyntyisen kyvyn hengen vastaanottamiseen ja sisältää sen vuoksi potentiaalit hengelliseen edistymiseen ja tuloksiinpääsyyn. Älyllinen, sosiaalinen, moraalinen ja hengellinen kehitys on riippuvaista seitsemän auttajahengen ja näiden fyysisen tason yläpuolella olevien kumppanien mielihoivannasta.

7. MIELEN KEHITYSTASOT

Seitsemän mielenauttajajenkeä ovat paikallisuniversumin alemmaa tasoa olevien älyllisten olentojen monipuolisia mielen hoivaajia. Tähän luokkaan kuuluvasta mielestä huolehditaan paikallisuniversumin päämajasta tai jostakin siihen liittyvästä maailmasta käsin, mutta on myös olemassa alemmantasoisien mielen toimintaan vaikuttavaa ohjausta, joka on peräisin järjestelmäpääkaupungeista.

Evolutionaarisessa maailmassa moni, hyvin moni asia riippuu siitä, että seitsemän auttajaa työskentelevät. Mutta ne ovat mielen auttajia, ne eivät ole tekemisissä fyysisen evoluution kanssa, joka on Elämäkantajien toimialaa. Näiden henkisten kykyjen täydellinen yhdentyminen sen säädetyn ja luonnollisen menettelytavan kanssa, jolla luontaisesti Elämäkantajille kuuluva toimipiiri vähitellen kehkeytyy, on kuitenkin syynä siihen, etteivät kuolevaiset kykene erottamaan mielen ilmiöissä mitään muuta kuin luonnon kädenjälkiä ja luonnollisten kehityskulkujen toteutumista olkoonkin, että olette aika ajoin hieman ymmällänne selittäessänne kaikkea sitä, mikä liittyy mielen luonnollisiin reaktioihin sen ollessa yhteydessä aineeseen. Ja jos Urantia toimisi suuremmassa määrin alkuperäisten suunnitelmien mukaisesti, havaitsisitte vieläkin vähemmän sellaista, mikä olisi huomion arvoista.

Seitsemän auttajajenkeä ovat enemmänkin yhteyspiirin kuin entiteetin kaltaisia, ja tavallisissa maailmoissa ne kytkeytyvät koko paikallisuniversumin piirissä ilmeneviin muihin auttajatoimintoihin. Elolliskokeiluplaneetoilla ne ovat kuitenkin suhteellisen eristyksissä. Ja elollismallien ainutlaatuisen luonteen vuoksi alemmat auttajat kokivat Urantialla paljon enemmän vaikeuksia yhteydenotossa evolutionaariin organismeihin kuin jos kyseessä olisi ollut vakiotyyppisempi elollisuus.

Keskimääräisessä evolutionaarisessa maailmassa seitsemän auttajajenkeä ovat toisin sanoen paljon paremmin synkronoidut eläinkehityksen edistyvien vaiheiden kanssa kuin ne olivat Urantialla. Auttajat kokivat täällä

65:6.10 (738.3) The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

65:7.1 (738.4) The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system capitals.

65:7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

65:7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

65:7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the

suurimmat vaikeutensa yhteyden saamisessa Urantian organismien kehittyvään mieleen mitä ne olivat yhtä ainoata poikkeusta lukuun ottamatta koskaan toimintansa aikana kokeneet koko Nebadonin universumissa. Tässä maailmassa kehittyi monenmuotoisia rajatapauksia: sekavia yhdistelmiä, joissa osapuolina olivat toisaalta organismien reaktioiden mekaaniset ja samalla ei-opetettavissa olevat tyypit ja toisaalta ei-mekaaniset ja samalla opetettavissa olevat tyypit.

Seitsemän auttajahenkeä eivät ota yhteyttä olentoihin, jotka edustavat organismien puhtaasti mekaanista tapaa reagoida ympäristöön. Tällaiset elävien organismien älyllisyyttä edeltävät reagointitavat kuuluvat yksinomaisesti voimakeskusten, fyysisten valvojien ja heidän kumppaniensa energiatoimintojen piiriin.

Kokemuksestaoppimisen kyvyn potentiaalin hankkiminen on osoituksena auttajahenkien toiminnan alkamisesta, ja nämä toimivat primitiivisten ja näkymättömien olioiden alimmista mielistä aina ihmisten kehitysasteikon korkeimpiin tyypeihin asti. Ne ovat mielessä ilmenevän, muutoin enemmän tai vähemmän selittämättömän käyttäytymisen ja mielen epätäydellisesti ymmärrettyjen, aineelliseen ympäristöön kohdistuvien, nopeiden reaktioiden lähde ja kaavio. Pitkään on näiden uskollisten ja aina luotettavien vaikuttajien jatkettava valmistelemaa huolenpitoaan, ennen kuin eläinmieli saavuttaa ihmiselle ominaiset hengen vastaanottokyvyn tasot.

Auttajat toimivat ainoina vaikuttajina, kun kokeva mieli kehittyi kuudennen vaiheen eli palvonnan hengen tasolle. Kun päästään tälle tasolle, tapahtuu väistämätöntä hoivamuotojen päällekkäistymistä — ilmiö, joka johtuu siitä, että ylempi kurottautuu alaspäin koordinoitukseen alemman kanssa ennakoidessaan myöhemmin tapahtuvaa kehityksen korkeampien tasojen saavuttamista. Ja vielä muutakin henkihoivaa liittyy seitsemännen ja viimeisen auttajan eli viisauden hengen toimintaan. Koko sinä aikana, jonka yksilö on hengen maailman hoivatyön vaikutuspiirissä, hän ei milloinkaan joudu kokemaan jyrkkärajaisia henkien välisen yhteistyön siirtymiä; nämä muutokset ovat aina asteittaisia ja toinen toisensa huomioon ottavia.

Olisi aina huomattava se ero, joka vallitsee ympäristöstä tuleviin ärsykkeisiin kohdistuvan fyysisen (sähkö-kemiallisen) ja mielellisen reagoinnin välillä, ja nämä puolestaan on kaikki tunnistettava hengellisistä toiminnoista erillään oleviksi ilmiöiksi. Fyysisen, mielellisen ja hengellisen gravitaation alueet ovat niiden keskinäisistä läheisistä suhteista huolimatta kosmisen todellisuuden selvästi toisistaan erottuvia alueita.

greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

65:7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

65:7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

65:7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

65:7.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. EVOLUUTIO AJAN JA AVARUUDEN

NÄKÖKULMASTA

Aika ja avaruus ovat erottamattomasti toisiinsa kytkeytyneitä; niiden välillä on luontainen yhteys. Aikaviipeet ovat tietyissä avaruuden olosuhteissa väistämättömiä.

Mikäli aiheuttaa hämmennystä se, että elollisuuden kehityksen evolutionaaristen muutosten aikaansaamiseen kuluu näinkin paljon aikaa, haluaisin siihen sanoa, että emme voi määrätä elollisuusprosessien kehkeytymisen kestoa yhtään sen nopeammaksi kuin, minkä planeetan fyysiset metamorfoosit sallivat. Meidän on odotettava planeetan luonnonmukaista, fyysistä kehittymistä; meillä ei ole kerrassaan mitään valtaa geologiseen evoluutioon. Mikäli fyysiset olosuhteet sen sallisivat, voisimme järjestää niin, että elollisuuden evoluutio käytäisiin läpi huomattavasti alle miljoonassa vuodessa. Mutta olemme kaikki Paratiisin Korkeimpien Hallitsijoiden määräysvallan alaisia, ja aikaa ei Paratiisissa ole.

Yksilön käyttämä mittapuu ajan mittaamisessa on hänen oman elämänsä pituus. Kaikki luodut ovat tällä tavoin aikaan ehdollistettuja, ja siksi he pitävät evoluutiota pitkäikäisenä prosessina. Niille joukostamme, joiden elinaikaa ajallinen olemassaolo ei rajoita, evoluutio ei näytä samassa määrin pitkäaikaiselta tapahtumalta. Paratiisissa, jossa aikaa ei ole, tämä kaikki on jo olemassa Infinitiisyyden mielessä ja Ikuisuuden teoissa.

Niin kuin mielen kehitys on riippuvaista sitä viivyttävien fyysisten olosuhteiden hitaasta kehityksestä, niin on hengellinen edistyminen riippuvaista mielen laajentumisesta, ja älyllinen jälkeenjääneisyys viivyttää sitä eittämättömällä varmuudella. Mutta tämä ei tarkoita, että hengellinen kehitys olisi riippuvaista koulutuksesta, kulttuurista tai viisaudesta. Sielu saattaa kehittyä mielen luomasta kulttuurista riippumatta, mutta ei silloin kun puutteena ovat mielen kapasiteetti ja halu noudattaa taivaassa olevan Isän tahtoa — valinta eloonjäämisen hyväksi ja päätös päästä yhä suurempaan täydellisyyteen. Vaikka eloonjääminen ei saatakaan olla tiedon ja viisauden omaamisen varassa, eteneminen aivan varmasti sitä on.

Kosmisissa kehityslaboratorioissa mieli hallitsee aina ainetta, ja henki korreloituu lakkaamatta mielen kanssa. Näiden eri osaluoiden synkronoitumisen ja koordinoitumisen puuttuminen saattaa aiheuttaa aikaviipeitä, mutta jos yksilö todellakin tuntee Jumalaa ja haluaa löytää hänet ja tulla hänen kaltaisekseen, eloonjääminen on silloin ajallisista vaikeuksista

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

65:8.1 (739.5) Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

65:8.2 (739.6) If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

65:8.3 (739.7) The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

65:8.4 (739.8) As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

65:8.5 (740.1) In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual

huolimatta turvattu. Fyysinen tila saattaa rampauttaa mieltä, ja mielen turmeltuneisuus saattaa viivyttää pääsyä hengellisiin tavoitteisiin, mutta mikään näistä esteistä ei voi tehdä tyhjäksi täydestä sielusta tulevaa, tahdon tekemää valintaa.

Kun fyysiset olosuhteet ovat kypsät, voi tapahtua yhtäkkistä mielen kehitystä; kun mielen tila on suotuisa, voi tapahtua yhtäkkisiä hengellisiä muutoksia; kun hengelliset arvot saavat osakseen asianmukaisen tunnustuksen, silloin kosmiset merkitykset muuttuvat havaittaviksi ja persoonallisuus vapautuu ajallisista hankaluuksista ja avaruuteen sisältyvistä rajoituksista.

[Laadittu erään Urantialla asuvan Nebadonin Elämäkantajan vastuulla.]

attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

65:8.6 (740.2) When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

65:8.7 (740.3) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

Luku 66. Urantian Planeettaprinssi

⇐ 065

Urantia-kirjan

067 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 66 URANTIAN PLANEETTAPRINSSI

Osiot

Johdanto

1. Prinssi Caligastia
2. Prinssin esikunta
3. Dalamatia — Prinssin kaupunki
4. Caligastian sadan alkujat
5. Caligastian sadan organisaatio
6. Prinssin hallituskausi
7. Elämä Dalamatiassa
8. Caligastian aiheuttamat onnettomuudet

PAPER 66 THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

Johdanto

LANONANDEK-POJAN saapuminen keskivertomaailmaan on osoituksena siitä, että alkukantaisen ihmisen mieleen on kehittynyt tahto — kyky valita ikuiseen eloonjäämiseen johtava tie. Mutta Urantialle Planeettaprinssi saapui miltei puoli miljoonaa vuotta ihmistahdon ilmaantumisen jälkeen.

Noin viisisataatuhatta vuotta sitten ja samanaikaisesti kuuden värillisen eli sangik-rodun ilmaantumisen kanssa saapui Planeettaprinssi Caligastia Urantialle. Prinssin saapumisen aikaan maapallolla eli lähes puoli miljardia primitiivistä ihmistä, jotka olivat hajallaan pitkin Eurooppaa, Aasiaa ja Afrikkaa. Mesopotamiaan pystytetty Prinssin päämaja sijaitsi suunnilleen maailman asutuksen keskipisteessä.

INTRODUCTION

66:0.1 (741.1) THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

66:0.2 (741.2) About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINSSI CALIGASTIA

Caligastia oli toisasteisen yhteisön

1. PRINCE CALIGASTIA

66:1.1 (741.3) Caligastia was a Lanonandek Son,

Lanonandek-Poika numero 9.344. Hänellä oli kokemusta paikallisuniversumiasioiden hoidosta yleisesti sekä myöhemmältä ajalta kertynyttä kokemusta Satanian paikallisjärjestelmän hoidosta erityisesti.

Caligastia oli ennen Luciferin Satanian-hallintokautta ollut kiinnitettynä Elämäkantajien neuvonantajaraatiin Jerusemissa. Lucifer ylensi Caligastian tiettyyn virka-asemaan omassa henkilökohtaisessa esikunnassaan, ja tämä suoritti hyväksyttävästi viisi peräkkäistä kunnia- ja luottamustehtävää.

Caligastia anoi Planeettaprinssin valtakirjaa varsin varhaisessa vaiheessa, mutta kun hänen anomuksensa tuli hyväksymistä varten käsiteltäväksi konstellaation neuvostoissa, kävi kerran toisensa jälkeen, että siihen ei saatu Konstellaation-Isien suostumusta. Caligastia näytti erityisesti haluavan, että hänet lähetettäisiin planeetanhallitsijaksi desimaali- eli elollisuusmuuntelujen maailmaan. Hänen hakemuksensa oli hylätty useita kertoja, ennen kuin hänet vihdoin osoitettiin Urantialle.

Caligastia lähti Jerusemista maailmanvaltiaan luottamustehtävänsä kadehdittavin ansioluetteloin, jotka tietystä luonteenomaisesta levottomuudestakin huolimatta kertoivat uskollisuudesta ja antaumuksesta oman synnyin- ja asuinuniversumin menestymistä kohtaan. Tähän levottomuuteen liittyi taipumus joidenkin pikkuasioiden osalta olla eri mieltä vakiintuneesta järjestyksestä.

Olin itse silloin Jerusemissa, kun loistavalahjainen Caligastia lähti järjestelmän pääkaupungista. Yksikään planeettojen prinsseistä ei ole milloinkaan astunut maailmanhallitsijan uralle varustautuneena rikkaammin valmistavin kokemuksiin tai paremmin tulevaisuudennäkymin kuin Caligastia tuona ikimuistettavana päivänä puoli miljoonaa vuotta sitten. Yksi asia on varma: Ollessani suorittamassa saamaani tehtävää, joka oli tästä tapauksesta kertovan tiedotteen laatiminen paikallisuniversumin uutislähetystyksiä varten, minulla ei ollut hetkeäkään edes vähäisintä ajatusta siitä, että tämä jalo Lanonandek niin pian pettäisi pyhän luottamustehtävänsä planeetan hoivaajana ja niin hirvittävällä tavalla likaisi oman universumipoikien ylevän yhteisönsä tahrattoman nimen. Olin tosiaankin sitä mieltä, että Urantia kuului koko Satanian viiden tai kuuden onnekkaimman planeetan joukkoon siksi, että sen oli määrä saada näin kokenut, loistavalahjainen ja omintakeinen mieli maailman asiainhoidon johtoon. En silloin käsittänyt, että Caligastia oli salakavalasti rakastumassa itseensä. En siihen aikaan vielä niin täydelleen ymmärtänyt, miten kavalaa ylpistyminen omasta persoonallisuudestaan voikaan olla.

number 9,344 of the secondary order. He was experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

66:1.2 (741.4) Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor and trust.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. PRINSSIN ESIKUNTA

Urantian Planeettaprinssiä ei suinkaan lähetetty suorittamaan tehtäväänsä yksin, vaan hänen seurassaan oli tavanomainen avustajain ja hallintoapulaisten joukkokunta.

Tämän ryhmän päällikkönä oli Daligastia, Planeettaprinssin työtoveri ja avustaja. Daligastiakin oli toisasteinen Lanonandek-Poika, jonka numero tässä yhteisössä oli 319.407. Hänellä oli avustajan virka-asema, kun hän sai nimityksen Caligastian työtoveriksi.

Planetaariseen esikuntaan kuului suuri määrä enkeliavustajia ja kokonainen armeijakunta muita taivaallisia olentoja, joille oli annettu tehtäväksi edistää ihmisrotujen yhteistä hyvää ja tukea niiden hyvinvointia. Mutta teidän näkökulmastanne katsottuna kaikkein kiinnostavimman ryhmän muodostivat Prinssin esikunnan ruumiilliset jäsenet, joista puhuttaessa käytetään toisinaan nimitystä Caligastian sata.

Nämä Prinssin esikunnan sata uudelleenaineellistettua jäsentä Caligastia oli valinnut yli 785.000:n Jerusemin sellaisen ylösnousemuskansalaisen joukosta, jotka tarjoutuivat lähetettäväksi yllätyksiä tarjoavalle matkalle Urantialle. Jokainen sadasta valituksi tulleesta oli peräisin eri planeetalta, eikä heistä yksikään ollut Urantialta.

Nämä jerusemilaiset vapaaehtoiset tuotiin serafikuljetuksessa suoraan järjestelmän pääkaupungista Urantialle, ja saapumisensa jälkeen heitä pidettiin serafoituina siksi kunnes heille voitiin antaa tämän erityisen planeettapalvelun kaksinaista luonnetta vastaava persoonallisuuden hahmo: aineellinen ruumis, joka oli lihaa ja verta, mutta joka oli viritetty myös järjestelmän elämänyhteyspiireihin.

Vähän ennen näiden sadan Jerusemin kansalaisen saapumista olivat Urantialla asuvat kaksi valvovaa Elämänkantajaa, jotka olivat jo aiemmin saattaneet suunnitelmansa valmiiksi, anoneet Jerusemilta ja Edentialta lupaa saada siirtää Andonin ja Fontan sukuhaarasta jäljellä olleen sadan valikoidun jälkeläisen elämänplasmaa niihin aineellisiin ruumiisiin, jotka oli määrä valmistaa Prinssin esikunnan ruumiillisille jäsenille. Pyyntöön suostuttiin Jerusemissa ja se hyväksyttiin Edentiassa.

Niinpä Elämänkantajat valitsivat Andonin ja Fontan jälkipolvien keskuudesta viisikymmentä miestä ja viisikymmentä naista, jotka edustivat parhaita tästä ainutlaatuisesta rodusta tuolloin jäljellä olleita kantoja. Nämä rodunkohennukseen myötävaikuttaneet andoniitit olivat paria poikkeusta lukuun ottamatta muukalaisia toisilleen. Ajatuksensuuntaajien antaman koordinoitun

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated

ohjauksen ja serafien suorittaman opastuksen avulla heidät koottiin kaukana toisistaan olleilta seuduilta aivan Prinssin planeettapäämajan kynnykselle. Siellä nämä sata ihmisalamaista jätettiin Avalonista tulleen, varsin taitavan vapaaehtoiskomission hoiviin. Tämä komissio ohjasi näiden Andonin jälkeläisten elämänplasman osasen konkreettista erottamista. Tämä elävä materiaali siirrettiin sitten niihin aineellisiin ruumiisiin, jotka oli rakennettu Prinssin esikunnan sadan jerusemilaisjäsenen käyttöön. Nämä vasta saapuneet järjestelmän pääkaupungin kansalaiset pidettiin tämän väliajan serafikuljetukseen liittyvässä unessa.

Nämä tapahtumat samoin kuin erityisruumiiden aineellinen luominen Caligastian sadalle synnyttivät lukuisia taruja, joista monet sittemmin sekoittuivat myöhempiin perimätietoihin Aatamin ja Eevan asettamisesta planetaariseen tehtäväänsä.

Koko uudelleenpersoimistapahtuma siitä, kun sataa Jerusemin vapaaehtoista tuoneet serafikuljetukset saapuivat, siihen, kunnes he tulivat tajuihinsa tämän maailman kolmitasoisina olentoina, kesti tasan kymmenen päivää.

3. DALAMATIA — PRINSSIN KAUPUNKI

Planeettaprinssin päämaja sijaitsi silloisen Persianlahden seuduilla, myöhempää Mesopotamiaa vastaavalla alueella.

Noiden aikojen Mesopotamian ilmasto ja maisemat olivat kaikin tavoin suosiolliset Prinssin esikunnan ja sen avustajien hankkeille, kovasti erilaiset kuin ne olosuhteet, jotka siellä ovat joskus sen jälkeen vallinneet. Ilmanalan oli tarpeen olla näin suotuisa, koska se oli osa sitä luonnonympäristöä, jonka oli määrä suostutella primitiiviset urantialaiset ottamaan eräitä ensimmäisiä edistysaskeleita kulttuurin ja sivistyksen alalla. Noiden aikojen yksi suurimmista tehtävistä oli saada ihmisessä aikaan muodonmuutos metsästäjästä karjapaimeneksi toivossa, että hänestä myöhemmin kehittyisi rauhaa rakastava, kotona viihtyvä viljelijä.

Urantialla ollut Planeettaprinssin päämaja oli yksi tyypillisistä nuorten ja kehittyvien sfäärien tämänlaatuista asemapaikoista. Prinssin siirtokunnan ytimen muodosti varsin yksinkertainen mutta kaunis kaupunki, jota ympäröi kahdentoista metrin korkuinen muuri. Tälle kulttuurin maailmankeskukseksi annettiin Daligastian kunniaksi nimi Dalamatia.

Kaupunki oli rakennettu kymmeneksi kaupunginosaksi, ja kunkin kaupunginosan

Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the system capital were held in the sleep of seraphic transport.

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten

keskellä sijaitti yksi ruumiillisen esikunnan kymmenen neuvoston päämajakartanoista. Aivan kaupungin keskellä oli näkymättömän Isän temppeli. Prinssin ja hänen työvereittensa hallintopäämaja oli järjestetty kahdeksitoista kamariksi, jotka ryhmittäytyivät välittömästi itse temppelin ympärille.

Dalamatian rakennukset olivat kaikki yksikerroksisia lukuun ottamatta neuvostojen päämajoja, jotka olivat kaksikerroksisia, ja kaikkien Isän keskustemppeliä, joka oli pieni, mutta kolmen kerroksen korkuinen.

Rakennusaineensa puolesta kaupunki edusti parasta, mitä noina varhaisina aikoina tiedettiin eli tiiltä. Kiveä tai puuta käytettiin hyvin vähän. Ympäröivien kansojen keskuudessa Dalamatian esimerkki edisti suuresti kodinrakennusta ja kyläarkkitehtuuria.

Prinssin päämajan lähistöllä asui kaikenvärisiä ihmisiä kaikista väestökerroksista. Ja juuri näiden lähistön heimojen keskuudesta hankittiin Prinssin koulujen ensimmäiset opiskelijat. Vaikka nämä Dalamatian ensimmäiset koulut olivat alkeellisia, ne tarjosivat noille primitiivisen aikakauden miehille ja naisille kaiken sen, mitä heidän hyväkseen oli tehtävissä.

Prinssin ruumiillinen esikunta keräsi jatkuvasti ympärilleen ympäröivien heimojen oivallisimmat yksilöt, ja sen jälkeen kun näitä opiskelijoita oli koulutettu ja kannustettu, esikunta lähetti heidät itse kunkin oman kansansa opettajaksi ja johtajaksi.

4. CALIGASTIAN SADAN ALKU AJAT

Prinssin esikunnan saapuminen teki syvällisen vaikutuksen. Vaikka tästä tapahtumasta kertovien uutisten leviäminen etäisimpiä kolkkia myöten kaikkialle maailmaan vaati lähes tuhat vuotta, sadan uuden Urantiallaolekselijan opetukset ja käyttäytyminen vaikuttivat Mesopotamian päämajan lähellä asuneisiin heimoihin valtavasti. Melkoinen osa myöhemmästä mytologiastanne sai alkunsa näistä varhaisajoista kertoneista sekavista tarinoista, ajoista, jolloin Prinssin esikunnan jäsenet jälleenpersonoitiin Urantialla superihmisiksi.

Vakavana esteenä sille, että tällaisilla planeetan ulkopuolelta tulevilla opettajilla olisi hyvä vaikutus, on kuolevaisten alttius pitää heitä jumalina, mutta lukuun ottamatta sitä menetelmää, jolla Caligastian sata — viisikymmentä miestä ja viisikymmentä naista — ilmaantuivat maan päälle, he eivät turvautuneet mihinkään yliluonnollisiin menetelmiin eivätkä ihmisen tasoa korkeammalle meneviin manipulointeihin.

councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

Mutta ruumiillinen esikunta oli kaikesta huolimatta ihmistä korkeammalla. Esikunnan jäsenet aloittivat lähetystehtävänsä Urantialla erikoislaatuina kolmitasoisina olentoina:

1. He olivat ruumiillisia ja verrattain ihmisenkaltaisia, sillä heihin sisältyi tosiasiallisesti erään ihmisrodun elämänplasmaa, Urantian andonilaista elämänplasmaa.

Nämä Prinssin esikunnan sata jäsentä jakautuivat aiempaa kuolevaisstatustaan vastaavasti tasan sukupuolten kesken. Kullakin tämän ryhmän yksilöllä oli kyky tulla jotakin uutta luokkaa olevan fyysisen olennon toiseksi vanhemmaksi, mutta heitä oli tarkkaan neuvottu turvautumaan tällaiseen keinoon vain tiettyjen olosuhteiden vallitessa. On tapana, että Planeettaprinssin ruumiillinen esikunta tuottaa seuraajansa hieman ennen kuin se vetäytyy planetaarisesta erikoispalvelusta. Tavallisesti tämä tapahtuu Planetaarisen Aatamin ja Eevan saapumisen aikoihin tai vähän sen jälkeen.

Näillä erikoisilla olennoilla ei sen vuoksi ollut juuri minkäänlaista käsitystä siitä, minkätyyppinen aineellinen olento heidän sukupuolisesta yhtymisestään syntyisi. Eivätkä he koskaan sitä saaneetkaan tietää. Ennen kuin sellainen vaihe heidän tässä maailmassa suorittamassaan työssä tuli ajankohtaiseksi, kapina syöksi koko hallinnon sekasortoon, ja ne, jotka myöhemmin toimivat vanhemman osassa, oli eristetty järjestelmän elämänyhteyspiireistä.

Ihonvärinsä ja kielensä puolesta nämä Caligastian esikunnan aineellistetut jäsenet seurasivat Andonin rotua. He nauttivat ravintoa tämän maailman kuolevaisten tapaan yhtä eroavaisuutta lukuun ottamatta: lihaton ruokavalio riitti täysin tyydyttämään tämän ryhmän uudelleen luodun ruumiin tarpeet. Tämä oli eräs niistä näkökohdista, jotka vaikuttivat ratkaisevasti siihen, että heidän asuinpaikkansa tuli olla lämpimällä seudulla, jossa olisi tarjolla runsaasti hedelmiä ja pähkinöitä. Tapa elää lihattomalla ruokavaliolla on peräisin Caligastian sadan ajoilta, sillä tämä käytäntö levisi laajalle ja vaikutti monien ympärillä asuneiden heimojen ravintotottumuksiin, ryhmien, jotka alkuperänsä puolesta juontuivat aikanaan pelkästään lihaa syöneistä evolutionaarisista roduista.

2. Caligastian sata olivat aineellisia, mutta ihmistä korkeammalla olevia olentoja, jotka oli Urantialla pantu uudelleen kokoon korkean ja erikoisen olentoluokan ainutlaatuisiksi miehiksi ja naisiksi.

Vaikka tämän ryhmän jäsenillä olikin väliaikainen Jerusemin kansalaisuus, he eivät silti olleet vielä fuusioituneet Ajatuksensuuntaajaansa; ja kun he ilmoittautuivat vapaaehtoisiksi ja kun

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and Eve.

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of

heidät hyväksyttiin yhdessä taivaasta laskeutuvien Poikien yhteisön kanssa suoritettavaan planeettapalvelukseen, niin Suuntaaja irrotettiin heistä. Mutta nämä jerusemilaiset olivat ihmistä korkeammalla olevia olentoja — heillä oli ylösnousemuksellisen kasvua edustava sielu. Kuolevaisena eletävän lihallisen elämän aikana sielu on sikiöasteella, se syntyy (herää kuolleista) morontiaelämässä ja kokee kasvua koko matkan morontia maailmasta toiseen. Caligastian sadan sielut olivat tällä tavoin kasvaneet Jerusemin kansalaisen asemaan niiden edistävien kokemusten kautta, jotka sisältyvät seitsemään mansiomaailmaan.

Saamiensa ohjeiden mukaisesti esikunnan jäsenet eivät ryhtyneet sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, mutta he tutkivat huolellisesti omaa kokoonpanoaan ja ottivat tunnollisesti selvän jokaisesta älyllisen (mielen) ja morontia- (sielu-) suhteen kuviteltavissa olevasta vaiheesta. Ja Dalamatiassa oleskelunsa kolmantenakymmenentenäkolmantena vuotena, kauan ennen kaupunginmuurin valmistumista, Danin ryhmän numero kaksi ja numero seitsemän keksivät sattumalta ilmiön, joka liittyi heidän morontiaminänsä (niin kutsutusti ei-seksuaaliseen ja ei-aineelliseen) toisiinsa liittymiseen; ja tämän sattuman aikaansaannos osoittautui ensimmäiseksi ensiasteiseksi keskiväliolennoksi. Tämä uusi olento oli täysin näkyvä planetaarisen esikunnan jäsenille ja heidän taivaallisille työtovereilleen, mutta näkymätön eri ihmisheimojen miehille ja naisille. Saatuaan Planeettaprinsiltä valtuutuksen koko ruumiillinen esikunta otti asiakseen tuottaa samanlaisia olentoja, ja kaikki onnistuivat yrityksissään noudattaessaan Danin ryhmän pioneeriparin ohjeita. Näin Prinssin esikunta loppujen lopuksi saattoi olevaisiksi ensiasteisten keskiväliolentojen alkuperäisen 50.000-jäsenisen joukkokunnan.

Nämä välityyppiä olevat luodut olivat suureksi hyödyksi maailman päämajan asioiden hoidossa. Ihmisille he olivat näkymättömiä, mutta Dalamatian alkukantaisille vierailijoille kerrottiin opetuksen yhteydessä näistä näkymättömistä hengistä, ja iät ja ajat he sitten olivatkin näille kehittyville kuolevaisille koko henkien maailma.

3. Caligastian sadan jäsenet olivat henkilökohtaisesti kuolemattomia eli he eivät kohdanneet kuolemaa. Heidän aineellisen hahmonsa läpi kulkivat järjestelmän elämänvirtojen sisältämät vasta-ainetäydenteet; ja elleivät he olisi kapinan kautta menettäneet yhteyttään elämänvirtoihin, heidän elämänsä olisi jatkunut määräämättömän ajan joko seuraavan Jumalan Pojan saapumiseen asti tai sitten siihen asti, kun heidät joskus myöhemmin olisi vapautettu tehtävästään ja päästetty jatkamaan keskeytynyttä matkaansa Havonaan ja Paratiisiin.

sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of the various human tribes. Upon authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

Nämä Satanian elämänvirtojen sisältämät vasta-ainetäydenteet saatiin elämänpuun hedelmistä, Edentian pensaasta, joka Caligastian saapumisen aikaan lähetettiin Urantialle Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien toimesta. Dalamatian aikoina tämä puu kasvoi näkymättömälle Isälle omistetun temppelin keskuspihalla, ja juuri elämänpuun hedelmät tekivät Prinssin esikunnan aineellisille ja muutoin kuolevaisille olennoille mahdolliseksi elää määräämättömän ajan, niin kauan kuin heillä oli käytettävissään tämä puu.

Vaikka tällä superravinnolla ei ollutkaan mitään arvoa evolutionaarisille roduille, se oli täysin riittävä antamaan jatkuvan elämän Caligastian sadalle ja heidän kanssaan toimineille sadalle muunnellulle andoniitille.

Tässä yhteydessä on syytä selittää, että silloin kun mainitut sata andoniittia antoivat ihmisen ituplasmaansa Prinssin esikunnan jäsenille, Elämäkantajat toivat heidän kuolevaisen ruumiisiinsa järjestelmän virtapiirien täydenteen; ja näin heille tehtiin mahdolliseksi jatkaa elämäänsä yhtä aikaa esikunnan kanssa, vuosisadasta toiseen, fyysistä kuolemaa uhmaten.

Lopulta näille sadalle andoniitille kerrottiin heidän antamastaan panoksesta ylempiensä uuden ulkoisen hahmon hyväksi, ja nämä samaiset Andonin heimon sata lasta pidettiin päämajassa Prinssin ruumiillisen esikunnan jäsenten henkilökohtaisina seuralaisina.

5. CALIGASTIAN SADAN ORGANISAATIO

Caligastian sata organisoitiin palvelusta ajatellen kymmeneksi autonomiseksi neuvostoksi, joihin kuului kuhunkin kymmenen jäsentä. Kun kaksi tai useampia tällaisia neuvostoja kokoontui yhteisistuntoon, Daligastia toimi näiden yhteiskokousten puheenjohtajana. Nämä kymmenen ryhmää rakentuivat seuraavalla tavalla:

1. Ravintoasiain ja aineellisen hyvinvoinnin neuvosto. Ryhmää johti Ang. Tämä kyvykäs joukkokunta kantoi huolta ihmislajin ravitsemuksesta, vesihuollosta, vaatetuksesta ja aineellisesta edistymisestä. Sen jäsenet opettivat kaivonkaivamista, lähteiden säännöstelyä ja kastelutaitoa. Vuoristoseuduilta ja pohjoisesta kotoisin oleville he opettivat paranneltuja menetelmiä vaatetukseen käytettävien nahkojen käsittelyssä, ja myöhemmin taiteen ja tieteen opettajat ottivat opetusohjelmaan kankaankudonnan.

Suurta edistystä tapahtui ruoan varastoismenetelmien alalla. Ruokaa säilöttiin keittämällä, kuivattamalla ja savustamalla; sillä tavoin siitä tuli ensimmäinen omaisuuden laji.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the

Ihminen opetettiin varustautumaan nälänhädän vaaroja vastaan, sillä nälänhätä verotti aika ajoin maailman väestöä.

2. Eläintenkesytyksen ja -hyötykäytön lautakunta. Tämä neuvosto omistautui valikoimaan ja jalostamaan niitä eläimiä, jotka soveltuivat parhaiten auttamaan ihmistä taakkojen kantamisessa ja ihmisen itsensä kuljettamisessa, ravinnon lähteeksi ja myöhemmin palvelemaan maanviljelytoissa. Tätä kyvykästä joukkoa johti Bon.

Kesytettiin useantyyppisiä hyödyllisiä eläimiä, jotka nykyisin ovat jo sukupuuttoon kuolleita, sekä joitakin sellaisia, jotka ovat säilyneet kotieläiminä nykyaikaan asti. Tuohon aikaan koira oli jo kauan elänyt ihmisen seurassa, ja sininen ihminen oli onnistunut elefantin kesyttämisessä. Huolellisella jalostuksella saatiin lehmässä aikaan sellaisia muutoksia, että siitä tuli arvokas ravinnon lähde; voista ja juustosta tuli ihmisten ruokavalion yleinen osa. Ihmiset opetettiin käyttämään härkiä taakkojen kantamiseen, mutta hevonen kesytettiin vasta myöhemmin. Tämän ryhmän jäsenet opettivat ensi kerran ihmisille, miten pyörää käytetään helpottamaan esineiden vetämistä paikasta toiseen.

Kirjekyyhkyjä käytettiin ensimmäistä kertaa juuri tuohon aikaan. Niitä otettiin mukaan pitkille matkoille viestien tai avunpyyntöjen lähettämistä varten. Bonin ryhmä onnistui kouluttamaan suurista fandoreista matkustajalintuja, mutta ne kuolivat sukupuuttoon yli kolmekymmentätuhatta vuotta sitten.

3. Petoeläinten nujertamisen neuvijat. Ei riittänyt, että alkuaikojen ihmisen oli yritettävä kesyttää tietyt eläimet, vaan hänen piti oppia myös suojautumaan vihamielisen eläinkunnan muiden jäsenten taholta tulevalta tuholta. Tämän ryhmän päällikkö oli Dan.

Muinaisen kaupunginmuurin tarkoituksena oli tarjota suojaa saaliinhimoisia petoja vastaan, samoin kuin estää vihamielisten ihmisten yllätyshyökkäykset. Vailla muurien tarjoamaa suojaa ja metsissä elävät olivat riippuvaisia puihin rakennetuista asumuksista, kivimajoista sekä öisten nuotioiden vireilläpysymisestä. Oli sen vuoksi varsin luonnollista, että nämä opettajat uhrasivat paljon aikaa opastaakseen oppilaitaan ihmisasumusten parantelussa. Entistä parempia menetelmiä käyttämällä ja ansoihin turvautumalla saatiin aikaan suurta edistystä eläinten nujertamisessa.

4. Tiedon levittämiseen ja säilyttämiseen omistautunut opettajakunta. Tämä ryhmä organisoï ja ohjasi noiden varhaisten aikojen puhtaasti opetuksellisia hankkeita. Sitä johti Fad. Fadin opetusmenetelmät koostuivat työnteon valvonnasta, johon liittyi parempien

hazards of famine, which periodically decimated the world.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fandors as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by

työskentelytapojen opetus. Fad laati ensimmäiset aakkoset ja otti käyttöön kirjoitusjärjestelmän. Näihin aakkosiin kuului kaksikymmentäviisi kirjoitusmerkkiä. Kirjoitusmateriaalina nämä alkuaikeiden kansanheimot käyttivät puunkuorta, savitauluja, kivilaattoja, vasaroiduista nahaksista valmistettua eräänlaista pergamenttia sekä karkeatekoista paperinkaltaista materiaalia, jota valmistettiin ampaispesistä. Dalamatian kirjasto, joka tuhoutui pian Caligastian kapinahankkeen jälkeen, käsitti yli kaksi miljoonaa erillistä tallennetta, ja se tunnettiin nimellä "Fadin talo".

Sininen ihminen harrasti erityisesti aakkosilla kirjoittamista ja edistyi tässä suhteessa pisimmälle. Punainen ihminen suosi kuvakirjoitusta, kun sen sijaan keltaiset rodut ajautuivat käyttämään sana- ja ajatussymboleja, paljolti sellaisia, joita ne käyttävät nykyisinkin. Mutta paljon muun menetyksen ohessa maailma kadotti myöhemmin kapinaa seuranneen sekasorron aikana myös aakkoset. Caligastian luopuruus murskasi — ainakin määräämättömäksi ajaksi — maailman toiveet yleismaailmallisesta kielestä.

5. Teollisuus- ja kauppakomissio. Tämän neuvoston tehtävänä oli teollisuuden kehittäminen heimokuntien keskuudessa ja kaupan edistäminen eri rauhanomaisten ryhmien välillä. Sen johtaja oli Nod. Tämä yhteisö rohkaisi kaikenmuotoista alkeellista käsiteollisuutta. Se myötävaikutti suoraan elintason kohoamiseen tuomalla saataville monia sellaisia uusia hyödykkeitä, jotka olivat alkukantaisten ihmisten mieleen. Ryhmän jäsenet laajensivat suuresti tiede- ja taideneuvoston tuottaman parempilaatuisen suolan kauppaa.

Nämä valistuneet Dalamatian kouluissa opetetut ryhmät olivat ensimmäisiä, jotka harjoittivat keskuudessaan kaupallista luotonantoa. He saivat keskusluottokassasta vastamerkkejä, jotka hyväksyttiin suoritukseksi varsinaisten vaihtoesineiden sijasta. Tätä parempia kaupankäyntimenetelmiä ei maailmassa kehittynyt satoihintuhansiin vuosiin.

6. Ilmoitususkonnon kollegio. Tämä elin toimi hitaasti. Urantian sivilisaatio taottiin esille kirjaimellisesti niin, että alasimena oli väistämättömyys ja moukarina pelko. Mutta tämä ryhmä oli päässyt jo melko pitkälle pyrkimyksessään korvata luotua kohtaan tunnettu pelko (aaveidenpalvonta) Luojan pelolla, kun sen ponnistelut katkesivat siihen myöhemmin alkaneeseen sekasortoon, joka liittyi luopuruusmullistuksiin. Tämän neuvoston päällikkönä toimi Hap.

Yksikään Prinssin esikunnan jäsenistä ei halunnut esittää sellaista ilmoitusta, joka olisi vaikeuttanut evoluutiota; he esittivät ilmoituksen

instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66:5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66:5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66:5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

66:5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66:5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did

vasta huipennuksena sille, että he olivat ammentaneet loppuun evoluution sisältämät voimavarat. Mutta Hap suostui lopulta kaupungin asujainten toivomukseen jonkinmuotoisten uskonnollisten menojen vakinnuttamisesta. Hänen ryhmänsä sepitti dalamatialaisille heidän tunteensa seitsemän palvontalaulua samoin kuin päivittäisen kiitossäkeen ja opetti heille viimein ”Isän rukouksen”, joka kuului seuraavasti:

”Kaikkien Isä, jonka Poikaa me kunnioitamme, katso puoleemme suopeasti. Päästä meidät kaikkiin muihin paitsi itseesi kohdistuvasta pelosta. Saata meidät tuottamaan iloa jumalallisille opettajillemme ja pane suomme puhumaan ikiajat totta. Päästä meidät väkivallasta ja vihasta; lisää tuntemaamme kunnioitusta vanhimpiaamme kohtaan ja kaikkea sitä kohtaan, joka kuuluu naapureillemme. Suo, että laiturimme tällä kaudella olisivat vihannat ja karjamme olisi hedelmällistä niin, että se olisi ilo sydämellemme. Me rukoilemme, että luvatus kohentajan tulo lähestyisi, ja me tahdomme tehdä tässä maailmassa sinun tahtosi mukaan niin kuin muutkin tekevät matkojen takaisissa maailmoissa.”

Vaikka Prinssin esikunta sai käyttää vain rodunkohennuksen luonnollisia keinoja ja tavallisia menetelmiä, se antoi kuitenkin lupauksen Aatamin lahjana saatavasta uudesta rodusta myöhemmän evolutionaarisen kasvun päämääränä, sen jälkeen kun biologisen kehityksen lakikorkeus olisi saavutettu.

7. Terveyden- ja elämänvaalijat. Tämä neuvosto huolehti terveydenhoitoon perehdyttämisestä ja alkeellisen hygienian edistämisestä, ja sitä johti Lut.

Sen jäsenet opettivat paljon sellaista, joka unohtui myöhempien aikakausien sekasorrossa ja jota ei sitten koskaan keksitty uudelleen, ennen kuin kahdennellakymmenennellä vuosisadalla. He opettivat ihmiskunnalle, että kypsentyminen — keittäminen ja paahtaminen — oli keino välttää sairastumiselta; he opettivat myös, että tällainen ruoanvalmistus vähentää suuresti lapsikuolleisuutta ja tekee varhain tapahtuvan vierottamisen helpommaksi.

Monet Lutin terveydenvaalijoiden muinaisista opetuksista säilyivät tämän maailman heimojen keskuudessa aina Mooseksen päiviin asti, jos kohta ne matkan varrella vääristyivätkin melkoisesti ja muuttuivat suuresti.

Suurena esteenä hygienian edistymisen tiellä näiden tietämättömien kansanheimojen keskuudessa oli se tosiasia, että monien sairauksien varsinaiset aiheuttajat olivat liian pieniä paljain silmin nähtäviksi, samoin kuin se, että ne tunsivat kaikki taikauksista kunnioitusta tulta kohtaan. Kesti tuhansia vuosia, ennen kuin ne

yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them “the Father’s prayer,” which was:

66:5.15 (747.5) “Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond.”

66:5.16 (747.6) Although the Prince’s staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut’s guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the

suostuivat jätteiden polttamiseen. Ennen kuin näin tapahtui, niitä kehoitettiin hautaamaan mätänevät jätteensä maahan. Tämän ajanjakson suuri terveydenhoidollinen edistysaskel koitui siitä, että levitettiin tietoa auringonvalon terveyttä vahvistavista ja sairautta hävittävistä ominaisuuksista.

Ennen Prinssin saapumista kylpeminen oli ollut yksinomaan uskonnollinen seremonia. Oli todellakin vaikea houkutella alkukantaiset ihmiset pesemään vartalonsa pelkästään terveydellisenä toimenpiteenä. Lopulta Lut sai uskonnolliset opettajat liittämään vedelläpeseytymisen niiden puhdistautumismenojen osaksi, joita tuli noudattaa keskipäivän hartaushetken yhteydessä kerran viikossa eräänä kaikkien Isän palvontamenojen muotona.

Nämä terveydenvaalijat yrittivät myös juurruttaa kättelemisen henkilökohtaisen ystävyyden sinetöintitavaksi ja ryhmäuskollisuuden tunnusmerkiksi syljen vaihtamisen tai veren juomisen sijalle. Mutta kun nämä primitiiviset kansat eivät enää tunteneet olevansa oivallisten opettajiensa opetusten pakottavan paineen alaisuudessa, ne vitkastelematta palasivat entisiin, terveyden kannalta tuhoisiin ja sairautta aiheuttaviin käyttäytymistapoihin, jotka johtuivat tietämättömyydestä ja taikauskosta.

8. Planeetan taide- ja tiedeneuvosto. Tämä joukkokunta teki paljon parantaakseen alkuihmisen teollista tekniikkaa ja kohottaakseen hänen kauneuskäsityksiään. Sen johtajana oli Mek.

Taide ja tiede olivat heikolla tolalla koko maailmassa, mutta dalamatialaisille opetettiin fysiikan ja kemian alkeet. Savenvalanta edistyi, kaikki koristetaiteet kohenivat ja ihmiskauneuden ihanteet laajenivat. Mutta musiikki edistyi enemmän vasta violetin rodun saapumisen jälkeen.

Nämä primitiiviset ihmiset eivät opettajiensa toistuvista kehotuksista huolimatta suostuneet suurin surminkaan kokeilemaan höyryvoimaa. He eivät koskaan kyenneet voittamaan valtavaa pelkoaan suljetussa tilassa olevan höyryn räjähdysvoimaa kohtaan. Lopulta heidät kuitenkin saatiin suostutelluiksi työskentelemään metallien ja tulen parissa, vaikka punaisena hehkuva metallinpalanen olikin alkuihmisistä kammottava kapine.

Mek näki paljon vaivaa edistääkseen andoniittien kulttuuria ja nostaakseen sinisen ihmisen taiteen tasoa. Sinisen ihmisen sekoittuminen Andonin sukuhaaran kanssa tuotti taiteellisesti lahjakkaan rotutyypin, ja monista tämän sukukunnan jäsenistä tuli mestarillisia kuvanveistäjiä. He eivät työstäneet kiveä eivätkä marmoria, mutta heidän polttamalla kovetetut savityönsä koristivat Dalamatian puutarhoja.

meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

Suurta edistystä tapahtui kotitalouden taidoissa, joista useimmat katosivat kapinan pitkinä ja pimeinä aikakausina, eikä niitä keksitty uudelleen ennen nykyaikaa.

9. Edistyneiden heimosuhteiden johtokunta. Kysymyksessä on ryhmä, jonka tehtäväksi uskottiin ihmisyhteisön saattaminen valtionmuodostuksen tasolle. Ryhmän päällikkö oli Tut.

Nämä johtajat edistivät suuresti heimojen välisten naimakauppojen solmimista. He suosivat kosintaa ja parinmuodostusta, jotka tapahtuisivat vasta tarpeellisen harkinnan jälkeen, ja vasta sitten kun asianomaisilla oli ollut täysi tilaisuus tutustua toisiinsa. Puhtaasti sotilaallisessa mielessä suoritettuja sotatansseja hienostettiin, ja ne pantiin palvelemaan arvokkaita sosiaalisia tarkoituksia. Monia kilpaleikkejä otettiin käyttöön, mutta tämä muinaisaikojen väki oli yksivakaista kansaa; ylenmääräinen huumori ei kuulunut näiden varhaisten heimojen avuihin. Planeetan kapinaa seuranneen hajaantumisen jälkeen näistä tavoista oli jäljellä vain muutama.

Tut ja hänen työtoverinsa tekivät lujasti työtä edistääkseen ryhmien välisiä rauhanomaisia yhteyksiä, säädelläkseen ja inhimillistääkseen sodankäyntiä, koordinoidakseen heimojen välisiä suhteita ja saadakseen aikaan parannuksia heimokohtaisiin hallitusjärjestelmiin. Dalamatian lähiympäristössä kehittyi edistyneempi kulttuuri, ja nämä parantuneet sosiaaliset suhteet olivat suureksi avuksi vaikutettaessa kaukaisempiin heimoihin. Mutta Prinssin päämajassa vallinnut sivilisaation malli poikkesi melkoisesti muualla kehitymässä olleesta barbaarisesta yhteiskunnasta, aivan niin kuin Etelä-Afrikan Kapkaupungin kahdennenkymmenennen vuosisadan yhteiskunta on perin pohjin erilainen kuin on pienikokoisten bushmannien alkeellinen kulttuuri sen pohjoispuolella.

10. Heimojenvälisen koordinaation ja rotujenvälisen yhteistyön korkein oikeus. Van johti tätä korkeinta neuvostoa, ja se toimi niiden kaikkien muiden yhdeksän erikoiskomission vetoomustuomioistuimena, joiden tehtävänä oli ihmisyhteisöä koskevien asioiden valvonta. Tämän neuvoston toimipiiri oli laaja, sillä sen käsiteltäviksi uskottiin kaikki sellaiset maiset asiat, joita ei nimenomaisesti määrätty muille ryhmille. Edentian Konstellaation-Isät olivat hyväksyneet tämän valikoidun ryhmän jäsenet, ennen kuin heidät valtuutettiin ottamaan vastuulleen Urantian korkeimman oikeuden jäsenen tehtävät.

6. PRINSSIN HALLITUSKAUSI

Maailman kulttuurin aste mitataan sen

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (749.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is

syntyperäisten olentojen sosiaalisen perinnön mukaan, ja kulttuurin leviämisenopeuden määrää kokonaan sen asukkaiden kyky käsittää uusia ja korkeampia ideoita.

Orjallinen suhde perinteeseen tuo mukanaan vakautta ja yhteistyötä, siksi, että se tunteisiin vetoavasti yhdistää menneisyyden nykyisyyteen, mutta samalla se myös tukahduttaa aloitteellisuuden ja orjuuttaa persoonallisuuden luomisvoimat. Koko maailma oli juuttunut perinteen kahlehtimien tapojen umpikujaan, kun Caligastian sata saapuivat ja ryhtyivät tuon ajan sosiaalisten ryhmien keskuudessa julistamaan uutta evankeliumia yksilön aloitteellisuudesta. Mutta tämä siunauksellinen hallituskausi katkesi niin pian, etteivät rodut ole koskaan täysin vapautuneet tapojen orjuudesta; vallalla oleva tapa hallitsee Urantiaa yhä kohtuuttomasti.

Caligastian sata — Satanian mansiomaailmojen loppututkinnon suorittaneet — olivat Jerusemin taiteista ja kulttuurista hyvin perillä, mutta sellainen tieto on primitiivisten ihmisten asuttamalla barbaarisella planeetalla lähes arvotonta. Nämä viisaat olennot osasivat olla ryhtymättä yhtäkkiä muuttamaan tai laajoin mitoin kohentamaan tuon ajan primitiivisiä rotuja. He ymmärsivät hyvin, että ihmislaji kehittyy hitaasti, ja niin he viisaasti pidättyivät kaikista mullistavista yrityksistä muuttaa ihmisen elintapaa maan päällä.

Kukin kymmenestä planetaarisesta komissiosta ryhtyi sille uskotun osa-alueen hitaaseen ja luonnonmukaiseen edistämiseen. Neuvostojen suunnitelmalla oli ohjata luokseen ympäröivien heimojen keskuudesta ajatustoiminnaltaan parhaat yksilöt ja koulutuksen jälkeen lähettää heidät takaisin oman kansansa pariin sosiaalisen kohennuksen lähettiläiksi.

Minkään rodun keskuuteen ei koskaan lähetetty muukalaislähettiläitä, ellei asianomainen kansa sitä nimenomaisesti pyytänyt. Ne, jotka uurastivat tietyn heimon tai rodun kohenemisen ja edistymisen hyväksi, olivat aina tuon heimon tai rodun syntyperäisiä jäseniä. Caligastian sata eivät koettaneet pakottaa edes korkeamman rodun tottumuksia ja tapoja jollekin toiselle heimolle. Kaikissa tapauksissa he työskentelivät kärsivällisesti kohottaakseen ja edistääkseen kunkin rodun moneen kertaan koeteltuja tapoja. Urantian yksinkertainen väki toi Dalamatiaan omat sosiaaliset tapansa, ei suinkaan vaihtaakseen ne uusiin ja parempiin, vaan saadakseen ne kohenemaan, kun ne joutuvat kosketuksiin korkeamman kulttuurin kanssa ja tulevat yhteyteen verrattomampaa ajattelua edustavien yksilöiden kanssa. Prosessi oli hidas, mutta erittäin tuloksellinen.

Dalamatian opettajat yrittivät lisätä tietoista

measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom; fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the sudden transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural

sosiaalista valintaa biologisen evoluution mukaiseen, puhtaasti luonnolliseen valintaan. He eivät saattaneet ihmisyyhteisöä epäjärjestykseen, vaan he vauhdittivat merkittävästi sen normaalia ja luonnonmukaista evoluutiota. Heidän tarkoituksenaan oli edistyminen evoluution kautta, ei revolutio eli vallankumous revelaation eli ilmoituksen, kautta. Ihmisrotu oli kuluttanut aikakauden toisensa perään sen vähäisen uskonnon ja moraalien hankkimiseen, joka sillä oli, ja nämä superihmiset ymmärsivät olla riistämättä ihmiskunnalta näitä sen harvoja saavutuksia esimerkiksi sellaisen hämmingin ja tyrmistyksen kautta, joka on aina seurauksena, kun valistuneet ja korkeammat olennot ryhtyvät liialla opettamisella ja liiallisella valistamisella mestaroimaan takapajuisia rotuja.

Kun kristityt lähetyssaarnaajat menevät Afrikan sydänmaalle, jossa poikien ja tyttöjen edellytetään pysyvän vanhempiensa valvonnassa ja ohjauksessa näiden koko elinajan, he saattavat matkaan vain sekaannusta ja aiheuttavat koko arvovalan luhistumisen pyrkiessään yhdessä ainoassa sukupolvessa syrjäyttämään tämän käytännön opettamalla, että näiden lasten tulisi kaksikymmentäyksi vuotta täytettyään vapautua kaikesta vanhempain harjoittamasta holhoamisesta.

7. ELÄMÄ DALAMATIASSA

Vaikka Prinssin päämaja oli suurenmoisen kaunis ja tarkoitettu herättämään kunnioitusta tuonaikaisissa primitiivisissä ihmisissä, se oli kaiken kaikkiaan kuitenkin vaatimaton. Rakennukset eivät olleet erityisen suuria, sillä näiden muualta tuotettujen opettajien tarkoituksena oli rohkaista maanviljelyn lopulta koittavaa kehittymistä panemalla alulle karjanhoito. Kaupunginmuurien sisäpuolelle oli varattu riittävästi maa-alaa niin, että siitä olisi riittänyt laidun- ja puutarhamaata noin kahdenkymmenentuhannen asukkaan tarpeisiin.

Kaupungin keskellä sijainneen palvotatempppelin ja ihmistä korkeammalla olevien johtajaryhmien kymmenen neuvostorakennuksen sisätilat olivat todella kauniita taideteoksia. Ja vaikka asuinrakennukset olivat siisteyden ja puhtauden esikuvia, kaikki oli myöhempien aikojen kehitykseen verrattuna kuitenkin hyvin yksinkertaista ja perin alkeellista. Tähän kulttuurin päämajan aikaansaamiseen ei käytetty mitään menetelmiä, jotka eivät luonnostaan kuuluneet Urantialle.

Prinssin ruumiillinen esikunta isännöi yksinkertaisia ja esikuvallisia asumuksia. Niitä he hoitivat koteina, joiden oli määrä innoittaa maailman sosiaalisessa keskuksessa ja

selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. LIFE IN DALAMATIA

66:7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66:7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66:7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers

opetuspäämajassa oleskelevia opiskelijatarkkailijoita ja tehdä heihin suotuista vaikutus.

Perhe-elämän tarkalleen määrätty järjestys ja tapa, että yksi perhe elää yhdessä ja asuu verrattain vakiintuneessa asuinpaikassa, ovat peräisin näiltä Dalamatian ajoilta ja johtuvat pääasiassa Caligastian sadan ja heidän oppilaidensa antamasta esikuvasta ja heidän esittämistään opetuksista. Kodista ei sosiaalisena yksikkönä koskaan tullut menestystä, ennen kuin Dalamatian supermiehet ja supernaiset johdattivat ihmiskunnan rakastamaan lapsenlapsiaan ja lastenlastensa lapsia ja tekemään suunnitelmia näiden hyväksi. Villi-ihminen rakastaa lastaan, mutta sivistynyt ihminen rakastaa myös lapsenlastaan.

Prinssin esikunnan jäsenet asuivat yhdessä kuin isä ja äiti. Heillä ei tosin ollut omia lapsia, mutta Dalamatian viisikymmentä mallikotia tarjosivat aina suojan vähintäänkin viidellesadalle adoptoidulle pikkulapselle, jotka kerättiin andonilaisten ja sangik-rotujen korkeammantasoisten perheiden keskuudesta; monet näistä lapsista olivat orpoja. Heillä oli onni saada osakseen näiden oivallisten vanhempien harjoittamaa järjestyksenpitoa ja antamaa koulutusta. Ja sen jälkeen kun he olivat käyneet Prinssin kouluja kolme vuotta (he menivät kouluun kolmentoista — viidentoista ikäisinä), he olivat naimakelpoisia ja valmiita ottamaan vastaan tehtävänsä Prinssin lähettiläinä kukin oman rotunsa apua tarvitsevien heimojen keskuudessa.

Fad oli vastuussa siitä Dalamatian opetussuunnitelmasta, jota toteutettiin ammattikoulun tapaan ja jonka avulla oppilaat oppivat tekemällä ja jonka he selvittivät suorittamalla päivittäin hyödyllisiä tehtäviä. Tämä opetusohjelma ei jättänyt huomiotta ajattelun ja tunne-elämän merkitystä luonteen kehittämisessä, mutta se antoi etusijan käden taitojen harjaannuttamiselle. Opetus oli sekä yksilöllistä että kollektiivista. Oppilaita opettivat sekä miehet että naiset erikseen, mutta myös kummatkin yhdessä. Puolet tästä ryhmäopetuksesta annettiin kummallekin sukupuolelle erikseen, toinen puoli oli yhteisopetusta. Oppilaat saivat yksilöllistä opetusta käden taidoissa ja heitä soiaalitetettiin ryhmissä tai luokissa. Heitä harjaannutettiin ystävystymään itseään nuorempien ryhmien, itseään iäkkäämpien ryhmien ja aikuisten kanssa sekä tekemään ryhmätyötä ikätovereidensa kanssa. Heidät perehdytettiin myös sellaisiin yhteisöihin kuten perheryhmiin, pelijoukkueisiin ja koululuokkiin.

Niiden myöhempien oppilaiden joukossa, jotka Mesopotamiassa koulutettiin työskentelemään kukin oman rotunsa keskuudessa, oli andoniitteja läntisen Intian ylängöiltä sekä punaisten ja sinisten ihmisten

sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66:7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66:7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

66:7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

66:7.7 (751.2) Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the

edustajia; vielä myöhemmin saatiin vastaanottaa myös pieni määrä keltaisen rodun edustajia.

Hap antoi näille alkuaikojen roduille moraalilain. Tämä säännöstö tunnettiin nimellä "Isän tie", ja se sisälsi seuraavat seitsemän käskyä.

1. Älä pelkää äläkä palvele muuta Jumalaa kuin kaikkien Isää.

2. Älä ole tottelematon Isän Pojalle, maailman hallitsijalle, äläkä osoita epäkunnioitusta hänen ihmistä korkeammalla olevia avustajiaan kohtaan.

3. Älä valehtelee, kun sinut kutsutaan kansan tuomarien eteen.

4. Älä tapa miehiä, naisia äläkä lapsia.

5. Älä varasta naapurisi tavaraa tai karjaa.

6. Älä kajoa ystäväsi vaimoon.

7. Älä osoita epäkunnioitusta vanhempiasi tai heimon vanhimpia kohtaan.

Tällainen oli Dalamatian laki lähes kolmensadantuhannen vuoden ajan. Ja monet niistä kivistä, joihin tämä laki kaiverrettiin, lepäävät nyt aaltojen alla Mesopotamian ja Persian rannikon edustalla. Tavaksi tuli pitää yhtä käskyä mielessä kunakin viikonpäivänä, ja se lausuttiin tervehdittäessä ja ateriahetken kiitosrukouksena.

Silloinen ajanlasku perustui kuun vaiheisiin niin, että kuukauden pituudeksi laskettiin kaksikymmentäkahdeksan päivää. Lukuun ottamatta vuorokauden jakamista päivään ja yöhön tämä oli ainoa näiden varhaiskansojen tuntema ajanlaskutapa. Seitsepäiväisen viikon toivat käyttöön Dalamatian opettajat, ja se muotoutui siitä tosiasiasta, että seitsemän on yksi neljäsosa kahdestakymmenestäkahdeksasta. Se merkitys, joka numerolla seitsemän on superuniversumissa, tarjosi heille epäilemättä tilaisuuden ujuttaa hengellinen muistinvirkistin arkipäiväiseen ajan laskemiseen. Mutta viikkojaolla ei ole mitään luonnonmukaista alkuperää.

Kaupunkia ympäröivä maaseutu oli noin sadankuudenkymmenen kilometrin säteellä melko hyvin asutuksen piirissä. Kaupungin välittömässä läheisyydessä sadat Prinssin kouluista valmistuneet harjoittivat karjanhoitoa ja sovelsivat muutoinkin hänen esikunnaltaan ja sen lukuilta ihmisautajilta saamaansa opetusta. Muutama heistä harjoitti peltoviljelyä ja puutarhanhoitoa.

Ihmiskuntaa ei pantu raatamaan pelloille rangaistukseksi jostakin luulotellusta synnistä. "Otsasi hiessä pitää sinun syödä peltosi

yellow race were also received.

66:7.8 (751.3) Hap presented the early races with a moral law. This code was known as "The Father's Way" and consisted of the following seven commands:

66:7.9 (751.4) 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.

66:7.10 (751.5) 2. You shall not disobey the Father's Son, the world's ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.

66:7.11 (751.6) 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.

66:7.12 (751.7) 4. You shall not kill men, women, or children.

66:7.13 (751.8) 5. You shall not steal your neighbor's goods or cattle.

66:7.14 (751.9) 6. You shall not touch your friend's wife.

66:7.15 (751.10) 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

66:7.16 (751.11) This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

66:7.17 (751.12) The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

66:7.18 (751.13) The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

66:7.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment

antimet” ei suinkaan ollut rangaistukseksi luettu tuomio siitä, että ihminen oli osallistunut Caligastia-petturin johdolla Luciferin kapinan mielettömyyksiin. Maapohjan viljeleminen on luonnollinen osa edistyvän sivilisaation alulesaattamista evolutionaarisissa maailmoissa, ja tämä kehoitus oli Planeettaprinssin ja hänen esikuntansa antaman kaiken opetuksen pääasiana koko kolmensadantuhannen vuoden ajan heidän Urantialle-saapumisensa ja niiden traagisten aikojen välillä, jolloin Caligastia liitti kohtalonsa kapinallisen Luciferin kohtaloon. Maatyö ei ole kirous, vaan pikemminkin suurin siunaus kaikille, jotka sillä keinoin pääsevät nauttimaan kaikkien ihmistoimien joukossa inhimillisimmästä toiminnasta.

Kapinan puhjetessa Dalamatiassa asuvan väestön lukumäärä oli miltei kuusituhatta. Tähän lukuun sisältyivät varsinaiset opiskelijat, mutta siihen eivät kuuluneet vierailijat eivätkä tarkkailijat, joita oli aina toista tuhatta. Mutta teillä ei voi olla juuri minkäänlaista käsitystä noiden kaukaisten aikojen uskomattomasta edistyksestä, sillä käytännöllisesti katsoen kaikki noiden aikojen ihmisten ihmeelliset saavutukset pyyhkäistiin olemattomiin siinä hirvittävässä sekasorrossa ja viheliäisessä hengellisessä pimeydessä, joka seurasi Caligastian petoksen ja kapinamielialan lietsomisen aiheuttamaa katastrofia.

8. CALIGASTIAN AIHEUTTAMAT

ONNETTOMUUKSET

Tarkastellessamme jälkeensä Caligastian pitkää elämänuraa, havaitsemme hänen käytöksessään vain yhden erityisen piirteen, joka olisi saattanut vaatia osakseen huomiota: hän oli yltiöindividualisti. Hän oli taipuvainen asettumaan lähes jokaisen protestiryhmän puolelle, ja hän suhtautui tavallisesti myötämielellä niihin, jotka hiukankin toivat julki jotakin kritiikkiin viittaavaa. Havaitsemme, että tämä taipumus rimpuiemiseen auktoriteetin alaisuudessa, tämä lievä närkästys kaikenlaisesta valvonnasta, ilmeni hänessä jo varhain. Vaikka hän tunsikin lievää harmistusta häntä vanhempien neuvoista ja vaikka hän jossain määrin olikin kärsimätön ylemmän auktoriteetin alaisuudessa, hän oli kuitenkin aina koetuksen hetkellä osoittautunut lojaaliksi universumin hallitsijoita kohtaan ja kuuliaiseksi Konstellaation-lsien määräyksille. Mitään varsinaista moitteen sijaa ei hänessä koskaan havaittu, ennen kuin hän häpeällisesti petti Urantian.

Tulisi huomata, että sekä Luciferia että Caligastiaa oli kärsivällisesti neuvottu ja rakastavasti varoitettu heidän alttiudestaan liialliseen arvosteluun ja heidän itseilypeytensä

pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come, he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

66:8.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self

salakavalasta kehitymisestä sekä siihen liittyneestä itsetärkeyden tunteen liioittelemisesta. Mutta kaikista näistä auttamisy yrityksistä oli tehty se väärä tulkinta, että ne olivat perusteetonta arvostelua ja epäoikeutettua sekaantumista heidän henkilökohtaisiin vapauksiinsa. Sekä Caligastia että Lucifer arvioivat, että heidän ystävälliset neuvojansa olivat liikkeellä samoin moittivain motiivein, jotka alkoivat vähitellen hallita heidän omaa vääristynyttä ajatteluaan ja harhateille joutuneita kaavailujaan. He arvioivat epäitsekkeitä neuvojiaan heissä itsessään kehittymässä olleen itsekkyyden mittapuulla.

Prinssi Caligastian saapumisesta alkaen planeetan sivilisaatio edistyi lähes kolmensadantuhannen vuoden ajan kokolailla normaalisti. Ellei oteta lukuun sitä, että Urantia oli elollisuusmuuntelujen sfääri, ja sen vuoksi altis evoluutioon kuuluvien epäsäännöllisyyksien aiheuttamille lukuisille poikkeuksille ja epätavallisille ilmiöille, se edistyi planetaarisella kehitysurallaan varsin tyydyttävästi aina Luciferin kapinaan ja samanaikaiseen Caligastian petokseen asti. Tämä katastrofaalinen väärinkäytös samoin kuin myöhemmin tapahtunut Aatamin ja Eevan epäonnistuminen planetaarisen toimeksiantonsa täyttämässä ovat painaneet tietyn leiman koko myöhempään historiaan.

Urantian Prinssi astui pimeyteen Luciferin kapinan aikaan ja syöksi siten planeetan pitkäaikaiseen sekasortoon. Konstellaation hallitsijoiden ja universumin muiden viranomaisten yhteistoimin häneltä riistettiin sittemmin hallitsijan valtuudet. Hän joutui muiden ohella kärsimään Urantian eristämisen mukanaan tuomat väistämättömät hankaluudet aina Aatamin planeetallaoloon asti, ja hän myötävaikutti jossain määrin sen suunnitelman epäonnistumiseen, jonka tarkoituksena oli kuolevaisrotujen kohentaminen liittämällä niihin uuden, violetin rodun eli Aatamin ja Eevan jälkeläisten rotuperimä.

Abrahamin aikoina tapahtunut Makiventa Melkisedekin kuolevaishahmoinen inkarnoituminen rajoitti suunnattomasti langenneen Prinssin kykyä sekoittaa ihmisten asioita; ja myöhemmin, Mikaelin ruumiillisen elämän aikana, tältä petturiprinssiltä riistettiin lopullisestikin kaikki toimivalta Urantialla.

Vaikka Urantialla opilla persoonallisesta paholaisesta onkin jonkinlainen perusta sikäli, että planeetalla on vaikuttanut petollinen ja paatunut Caligastia, olivat sen sisältämät opetukset siitä, että tällainen ”paholainen” kykenisi vaikuttamaan normaaliin ihmismieleen sen vapaasti ja luonnonmukaisesti tekemän päätöksen vastaisesti, kuitenkin täysin keksittyjä. Edes ennen Mikaelin Urantialla tapahtunutta lahjoittautumista Caligastia ja Daligastia eivät koskaan pystyneet lannistamaan kuolevaisia eivätkä pakottamaan

and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

66:8.3 (752.4) From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

66:8.4 (752.5) The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

66:8.5 (753.1) The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

66:8.6 (753.2) The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a “devil” could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human will. The free will of man is supreme in moral

ketään normaalia yksilöä tekemään mitään ihmisen oman tahdon vastaista. Moraalisissa asioissa ihmisen tahdon yläpuolella ei ole mitään; sisäinen Ajatuksensuuntaajakin kieltäytyy pakottamasta ihmistä ajattelemaan ainoatakaan ajatusta tai suorittamaan yhtään tekoa vastoin ihmisen omasta tahdostaan tekemää päätöstä.

Ja nyt tämä tämän maailman kapinallinen, jolta on otettu pois kaikki valta vahingoittaa entisiä alamaisiaan, odottaa sitä lopullista tuomiota, jonka Uversan Päivien Muinaiset langettavat kaikille Luciferin kapinaan osallistuneille.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

66:8.7 (753.3) And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

66:8.8 (753.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 67. Planeetan kapina

⇐ 066

Urantia-kirjan

068 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 67 PLANEETAN KAPINA

Osiot

Johdanto

1. Caligastian petos
2. Kapinan puhkeaminen
3. Seitsemän ratkaisevaa vuotta
4. Caligastian sata kapinan jälkeen
5. Kapinan välittömät seuraukset
6. Järkkymätön Van
7. Synnin etäisvaikutukset
8. Kapinan ihmissankari

Johdanto

IHMISEN olemassaoloon Urantialla liittyviä ongelmia on mahdoton ymmärtää, ellei ole tietoa eräistä menneisyyden suurista käännekohdista, eritoten planeetalla tapahtuneesta kapinasta ja sen seuraamuksista. Vaikkei tämä mullistus orgaanisen evoluution etenemistä vakavasti häirinnytkään, muutti se silti sosiaalisen evoluution ja hengellisen kehityksen kulkua merkittävästi. Tämä tuhoisa suuronnettomuus vaikutti syvästi planeetan kaikkeen muuhun kuin fyysiseen historiaan.

1. CALIGASTIAN PETOS

Caligastia oli jo kolmensadantuhannen vuoden ajan ollut vastuussa Urantiasta, kun Luciferin avustaja Saatana suoritti erään määräaikaista tarkastuskäynnistään. Ja kun Saatana saapui planeetalle, hänen ulkoinen olemuksensa ei millään muotoa muistuttanut teidän tästä rikollisesta majesteetista piirtämiänne

PAPER 67 THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

INTRODUCTION

67:0.1 (754.1) THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

67:1.1 (754.2) For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. "And no marvel, for Satan himself

irvikuvia. Hän oli ja on yhä suurenmoisen loistava Lanonandek-Poika. "Ihmekö tuo, sillä Saatana itse on loistava valon olento."

Tämän tarkastuksen kuluessa Saatana kertoi Caligastialle Luciferin tuolloin ehdottamasta "vapaudenjulistuksesta", ja kuten nyt tiedämme, Prinssi suostui pettämään planeetan, sen jälkeen kun kapina olisi julistettu. Nimenomaan tämä luottamuksen ennalta harkittu pettäminen oli syynä siihen, että universumin uskolliset persoonallisuudet suhtautuvat Prinssi Caligastiaan erityistä halveksuntaa osoittaen. Luoja-Poika toi julki tämän halveksunnan sanoessaan: "Sinä olet johtajasi Luciferin kaltainen ja olet synnillisesti estänyt hänen pahuutensa joutumisen unohduksiin. Hän oli vääristelijä itsensä ylentämisen alusta lähtien, sillä hän ei pysynyt totuudessa."

Paikallisuniversumin hallintotyön piirissä ei pidetä mitään korkeata luottamustehtävää pyhempänä kuin sitä, joka uskotaan Planeettaprinssille, ottaahan hän vastataksaan kehittyvien kuolevaisten hyvinvoinnista ja heidän ohjaamisestaan maailmassa, joka vasta äsken on tullut asutuksen piiriin. Eikä pahuuden kaikista muodoista mikään ole persoonallisuuden tilanteelle turmiollisempaa kuin luottamuksen pettäminen ja epälojaalisuus luottavaisia ystäviä kohtaan. Tämän tahallisen synnin tehdessään Caligastia vääristi persoonallisuutensa niin täydellisesti, ettei hänen mielensä ole sen jälkeen enää koskaan kyennyt pääsemään uuteen tasapainoon.

On monta tapaa tarkastella syntiä, mutta universumifilosofian näkökulmasta synti on sellaisen persoonallisuuden asenne, joka tieteen tahtoon vastustaa kosmista todellisuutta. Hairahdusta voidaan pitää todellisuuden väärinkäsittämisenä tai vääristymisenä. Pahuus on universumirealiteettien vain osittaista tajuamista tai vajavaista sopeutumista niihin. Mutta synti on määrätietoista vastarintaa jumalallista todellisuutta kohtaan — tietoisesti tehty päätös hengellisen edistymisen vastustamisesta —, kun paatuneeseen pahuuteen taas kuuluu avoin ja jääräpäinen uhma tunnettua todellisuutta kohtaan, ja se merkitsee niin pitkälle edennyttä persoonallisuuden hajoamista, että se lähenee kosmista mielenvikaisuutta.

Hairahdus viittaa älyllisen terävyyden puuttumiseen; pahuus viittaa vajavaiseen viisauteen; synti viheliäiseen hengelliseen köyhyyteen; mutta paatuneisuus osoittaa, että asianomainen on kadottamassa persoonallisuutensa hallinnan.

Ja kun on tarpeeksi monta kertaa valittu synti ja riittävän monta kertaa se toistettu, se saattaa muuttua tavanomaiseksi. Piintyneistä

is a brilliant creature of light."

67.1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed "Declaration of Liberty," and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: "You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth."

67.1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67.1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67.1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67.1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels

synnintekijöistä voi helposti tulla paatuneita, tulla kapinallisia, jotka täydestä sydämestään kapinoivat universumia ja kaikkia sen jumalallisia realiteetteja vastaan. Vaikka kaikenkalaiset synnit ovatkin anteeksi annettavissa, epäilemme suuresti, tuntisiko paatunut pahantekijä koskaan vilpittömästi murhetta tihutöistään tai ottaisiiko hän vastaan syntiensä anteeksiantoa.

2. KAPINAN PUHKEAMINEN

Pian Saatanan suorittaman tarkastuksen jälkeen, kun planeetan hallinto oli Urantialla tapahtumassa olleiden suurten asioiden toteutumisen kynnyksellä, Caligastia piti eräänä pohjoisten maanosien keskitalven päivänä työtoverinsa Daligastian kanssa pitkän neuvottelun, jonka päätyttyä jälkimmäinen kutsui Urantian kymmenen neuvostoa ylimääräiseen istuntoon. Tämän kokouksen alkajaisiksi luettiin julkilausuma, jonka mukaan Prinssi Caligastia oli aikeissa julistautua Urantian rajattomaksi yksinvaltiaaksi, ja ilmoitettiin että hän vaati kaikkia hallintoon kuuluvia ryhmiä luopumaan virka-asemastaan ja luovuttamaan kaikki tehtävänsä ja kaikki valtuutensa Daligastian käsiin, joka toimisi uskottunamiehenä siihen saakka, kunnes planeetan hallitus olisi järjestetty uudelleen ja kunnes myöhemmin suoritettaisiin kyseisen hallintovallan virkojen uusjako.

Tämän tyrmistyttävän vaatimuksen esittämistä seurasi korkeimman koordinoituneuvoston puheenjohtajan Vanin mestarillinen vetoamus. Tämä ansioitunut hallintomies ja kyvykäs oikeusoppinut leimasi Caligastian ehdottaman menettelytavan teoksi, josta ei paljon puuttunut ollakseen planetaarista kapinaa. Van vetosi konferenssin osanottajiin, että nämä pidättyisivät kaikenlaisesta sekaantumisesta tällaiseen hankkeeseen siihen asti, kunnes asiassa voitaisiin vedota Luciferiin, Satanian Järjestelmän Hallitsijaan. Ja hän sai koko esikunnan puolelleen. Niinpä tällainen vetoamus lähetettiin Jerusemiin, ja tuota pikaa sieltä tulivat määräykset, joissa Caligastia nimitettiin Urantian korkeimmaksi hallitsijaksi ja vaadittiin ehdotonta ja sokeaa kuuliaisuutta hänen määräyksiään kohtaan. Ja tähän häkellyttävään viestiin vastatessaan ylevä Van piti ikimuistettavan seitsentuntisen puheensa, jossa hän virallisesti nosti syytteen Daligastiaa, Caligastiaa ja Luciferia vastaan Nebadonin universumin hallitsijan vallan halveksimisesta; ja hän vetosi Edentian Kaikkein Korkeimpiin saadakseen syytteelleen tukea ja sille vahvistuksen.

Tällä välin järjestelmän yhteyspiirit oli jo katkaistu; Urantia eristettiin. Jokainen planeetalla ollut taivaalliseen elollisuuteen kuuluva ryhmä havaitsi äkkiä ja varoituksetta olevansa eristetty,

against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67:2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all

täysin erillään kaikista ulkopuolisista neuvoista ja ohjeista.

Daligastia julisti Caligastian virallisesti "Urantian Jumalaksi ja kaikkein ylimmäksi". Kaikki olivat tämän julistuksen kuultuaan selvillä, millaisesta asetelmasta oli kysymys. Ja kukin ryhmä vetäytyi omiin oloihinsa ja ryhtyi pohtimaan tilannetta, ryhtyi keskusteluihin, jotka lopulta määrittäisivät planeetan jokaisen ihmistä ylemmän persoonallisuuden kohtalon.

Serafit, kerubit ja muut taivaalliset olennot olivat mukana tekemässä tämän katkeran kamppailun, tämän pitkän ja synnillisen selkkauksen, edellyttämiä päätöksiä. Monet ihmistä ylemmät ryhmät, jotka sattuiivat olemaan Urantialla sen eristämisen aikaan, joutuivat jäämään tänne, ja samoin kuin serafien ja heidän työtovereidensa, heidänkin oli pakko tehdä valinta synnin ja vanhurskauden välillä eli Luciferin valitseman tien ja näkymättömän Isän tahdon välillä.

Tätä kamppailua jatkui yli seitsemän vuotta. Vasta kun jokainen asianosainen persoonallisuus oli tehnyt lopullisen päätöksensä, Edentian viranomaiset suostuivat puuttumaan asiaan, ja vasta sitten he siihen tarttuivat. Vasta silloin Van ja hänen lojaalit kumppaninsa saivat vahvistuksen sille, että he olivat oikeassa, ja vasta silloin he pääsivät pitkään jatkuneesta ahdistuksestaan ja sietämättömästä epä tietoisuudestaan.

3. SEITSEMÄN RATKAISEVAA VUOTTA

Melkisedekien neuvosto välitti kaukoviestimitse tiedon kapinan puhkeamisesta Satanian pääkaupungissa, Jerusemissä. Hätättila-Melkisedekejä lähetettiin välittömästi Jerusemiin, ja Gabriel tarjoutui edustamaan Luoja-Poikaa, jonka valta oli asetettu kyseenalaiseksi. Kun tieto Satanian kapinasta oli lähetetty kaukoviestimien, sen myötä järjestelmä asetettiin karanteeniin, se eristettiin sisäjärjestelmistään. Nyt vallitsi "sota taivaassa", Satanian päämajassa, ja se levisi paikallisjärjestelmän jokaiselle planeetalle.

Urantialla neljäkymmentä jäsentä satapäisestä ruumiillisesta esikunnasta (Van mukaan luettuna) kieltäytyi liittymästä kapinaliikkeeseen. Myös monet esikunnan ihmisavustajista (muunnetuista ja muista) olivat rohkeita ja uljaita Mikaelin ja hänen universumihallituksensa puolustajia. Serafiin ja kerubien joukosta menetettiin kauhistuttava määrä persoonallisuuksia. Lähes puolet planeetalle osoitetuista hallinto- ja siirtymävaiheen serafeista ryhtyi johtajansa ja Daligastian myötä kannattamaan Luciferin asiaa. Neljäkymmentätuhatta satayhdeksäntoista

outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

67:3.1 (756.2) The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was "war in heaven," the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

67:3.2 (756.3) On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings

ensiasteista keskiväliolentoa asettautui Caligastian taakse, mutta loput olennoista pysyivät uskollisina luottamustehtävälleen.

Petollinen Prinssi pani epälojaalien keskiväliolentojen ja kapinallispersoonallisuuksien muiden ryhmien rivit järjestykseen ja organisoivat nämä panemaan täytäntöön hänen käskynsä, kun Van sen sijaan keräsi koolle lojaalit keskiväliolennot ja muut uskolliset ryhmät ja ryhtyi suureen taisteluun planetaarisen esikunnan ja muiden, tahtomattaan tänne jääneiden taivaallisten persoonallisuuksien pelastamiseksi.

Aikana, jolloin tätä taistelua käytiin, loyalistit asuivat ympärysmuurittomassa ja kehnosti suojatussa siirtokunnassa joitakin kilometrejä Dalamatiasta itään, mutta valppaat ja aina yhtä tarkkaavaiset lojaalit keskiväliolennot vartioivat heidän asumuksiaan yötä päivää, ja heillä oli hallussaan myös korvaamaton elämänpuu.

Kapinan puhkeamisen jälkeen ottivat lojaalit kerubit ja serafit kolmen uskollisen keskiväliolennon avulla haltuunsa elämänpuun, ja he sallivat vain esikunnan neljäkymmenen loyalistin ja näiden muunnettujen kuolevaiskumppanien nauttia energiakasvin hedelmiä ja lehtiä. Näitä esikunnan muunnettuja andoniittapulaisia oli viisikymmentäkuusi. Epälojaalin esikunnan andoniittavustajista kuusitoista kieltäytyi liittymästä kapinaan isäntiensä mukana.

Kaikki seitsemän ratkaisevaa vuotta, jotka Caligastian kapina kesti, Van omistautui kokonaan sille, että hän piti huolta ihmisten, keskiväliolentojen ja enkeleiden muodostamasta lojaalista armeijastaan. Sen hengellisen ymmärryksen ja sen moraalisen lujituksen, jotka tekivät Vanille mahdolliseksi pitää yllä tällaista järkkymättömän lojaalia suhtautumista universumin hallitusta kohtaan, saivat aikaan selkeä ajattelu, viisas päättely, looginen harkinta, vaikuttimien vilpittömyys, tarkoituksellisuus, epäitsekkyys, älyllinen lojaalisuus, kokemusten muistaminen, kurinalainen luonteenlaatu ja hänen persoonallisuutensa luottavainen vihkittyminen Paratiisin-lsän tahdon noudattamiseen.

Nämä seitsemän odotuksen vuotta olivat sydämen tutkiskelun ja sielun karaisun aikaa. Tällaiset universumin asiainhoidossa sattuvat kriisit osoittavat mielen suunnatonta voimaa hengelliseen valintaan vaikuttavana tekijänä. Opetus, kasvatus ja kokemus vaikuttavat kaikkien evolutionaaristen moraalisten luotujen useimpiin elintärkeisiin päätöksiin. Mutta sisimmässä olevan hengen on täysin mahdollista saada suora yhteys ihmispersoonallisuuden päätöksistä määrääviin voimiin niin, että se antaa luodun kokonaan pyhittäytyneelle tahdolle kyvyn tehdä hämmästyttäviä tekoja, jotka ilmentävät uskollista

remained true to their trust.

67:3.3 (756.4) The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midways and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

67:3.4 (756.5) During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwallled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

67:3.5 (756.6) Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midways, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midways, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon,

omistautumista sille, mikä on Paratiisin-Isän tahto ja miten hän haluaa asiat tehtävän. Ja juuri näin tapahtui Amadonin, Vanin muunnetun ihmiskumppanin, kokemuksessa.

Amadon on Luciferin kapinan huomattavin ihmissankari. Tämä Andonin ja Fontan miespuolinen jälkeläinen oli yksi niistä sadasta, joista otettiin elämänplasmaa Prinssin esikunnan jäsenille, ja hän oli siitä tapahtumasta lähtien ollut Vanin palveluksessa tämän työtoverina ja ihmisavustajana. Amadon päätti pysyä päällikkönsä rinnalla koko pitkän ja koettelevan taistelun ajan. Ja oli innoittavaa katseltavaa, kun sai nähdä tämän evolutionaaristen rotujen lapsen pysyvän lujana antamatta Daligastian viisastelujen vaikuttaa itseensä hänen ja hänen lojaalien kumppaniensa tehdessä koko seitsenvuotisen kamppailun ajan peräänantamattomalla mielenlujuudella vastarintaa loistavan Caligastian kaikille petollisille opetuksille.

Caligastia, jonka älykyys oli ylenpalttista ja jonka kokemus universumin asiainhoidosta oli laajaa, kulki harhaan — ryhtyi syntiin. Amadon, jonka älykyys oli ylen vähäistä ja jonka kokemus universumista oli täysin olematonta, pysyi järkähtämättä universumin palveluksessa ja lojaalina toverilleen. Van käytti sekä mieltä että henkeä suurenmoisena ja tehokkaana älyllisen päättäväisyyden ja hengellisen ymmärryksen yhdistelmänä ja pääsi siten korkeimmalle saavutettavissa olevalle persoonallisuuden realisoitumisen kokemukselliselle tasolle. Kun mieli ja henki ovat täysin yhdistyneitä, ne ovat kykeneviä ihmisen yläpuolella olevien arvojen, jopa morontiarealisuuksien luomiseen.

Runoelma näiden traagisten aikojen kuohuttavista ja liikuttavista tapahtumista ei päättynyt koskaan. Mutta vihdoin oli viimeinenkin persoonallisuus tehnyt lopullisen päätöksensä, ja silloin, mutta vasta silloin, yksi Edentian Kaikkein Korkein saapui hätätila-Melkisedekien mukana ottamaan käsiinsä hallitusvallan Urantialla. Caligastian hallituskaudesta kertovat panoraamatallenteet hävitettiin Jerusemista, ja planeetan kuntoonpalauttamiseen johtava koeaikakausi julistettiin alkaneeksi.

4. CALIGASTIAN SATA KAPINAN JÄLKEEN

Kun viimeinen nimenhuuto pidettiin, havaittiin Prinssin esikunnan ruumiillisten jäsenten valinneen puolensa seuraavalla tavalla: Van ja koko hänen koordinoituiomioistuiemensa olivat pysyneet lojaaleina. Ang ja kolme ravintoneuvoston jäsentä oli säästynyt. Karjanhoitolautakunta oli kokonaisuudessaan

the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasm to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made, and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the

tempautunut mukaan kapinaan, samoin kuin olivat kaikki eläintenalistamisen neuvojat. Fad ja viisi kasvatuksellisen opettajakunnan jäsentä oli pelastunut. Nod ja koko teollisuus- ja kauppakomissio liittyivät Caligastian riveihin. Hap ja koko ilmoitususkonnon kollegio pysyivät lojaaleina Vanille ja tämän jalolle joukolle. Lut ja koko terveyslautakunta menetettiin. Taide- ja tiedeneuvosto pysyi kokonaisuudessaan lojaalina, mutta Tut heimohallintokomissioineen joutui harhateille. Näin oli sadan joukosta siis pelastunut neljäkymmentä, jotka myöhemmin siirrettiisiin Jerusemiin ja jotka jatkoivat sieltä matkaansa kohti Paratiisia.

Ne planeetan esikunnan kuusikymmentä jäsentä, jotka liittyivät kapinaan, valitsivat johtajakseen Nodin. He työskentelivät täysin sydämin kapinaprinsin hyväksi, mutta he havaitsivat pian, että heiltä oli riistetty järjestelmän elämänvirtojen tarjoama ravinto. He havahtuivat siihen tietoisuuteen, että heidät oli alennettu kuolevaisten olentojen asemaan. He olivat tosin ihmistä korkeammalla, mutta samalla he olivat aineellisia ja kuolevaisia. Heidän lukumääränsä kasvattamista tavoitellessaan Daligastia määräsi heidät välittömästi turvautumaan sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, sillä hän tiesi vallan hyvin, että alkuperäisen kuudenkymmenen ja heidän neljäkymmenenneljän muunnetun andoniittikumppaninsa olisi pakko ennemmin tai myöhemmin kuoleman kautta hävitä elollisuuden piiristä. Epälojaali esikunta vaelsi Dalamatian luhistumisen jälkeen pohjoiseen ja itään. Heidän jälkeläisensä tunnettiin kauan aikaa nodiitteina ja heidän asuinpaikkansa "Nodin maana".

Se, että silloin oli tällaisia erikoisia supermiehiä ja supernaisia, jotka olivat kapinan takia jääneet tänne ja jotka ennen pitkää pariutuivat maan poikien ja tyttöjen kanssa, tarjosi helposti aineksia perimätiedon tarinoille jumalista, jotka tulivat maan päälle ja ottivat kuolevaisia miehikseen ja vaimoikseen. Ja sillä tavoin saivat alkunsa ne tuhat ja yksi myyttisluontoista, mutta kapinan jälkeisiin tositapahtumiin perustuvaa legendaa, jotka myöhemmin löysivät tiensä kansantaruihin sekä niiden eri kansojen perimätietoihin, joiden esi-isillä oli ollut yhteyksiä nodiitteihin ja näiden jälkeläisiin.

Ne esikunnan kapinalliset, joilta oli riistetty hengellinen ravinto, kokivat lopulta luonnollisen kuoleman. Ja melkoinen osa ihmisrotujen myöhemmin harjoittamasta epäjumalainpalvonnasta sai alkunsa siitä, että haluttiin varjella unohdukselta näiden Caligastian aikojen suuresti kunnioitettujen olentojen muistoa.

Kun satajäseninen esikunta saapui Urantialle, sen jäsenet irrotettiin väliaikaisesti Ajatuksensuuntaajastaan. Heti pesänhoitaja-Melkisedekien saapumisen jälkeen vietiin lojaalit

educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757:5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the land of Nod."

67:4.3 (758:1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their descendants.

67:4.4 (758:2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

67:4.5 (758:3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities

persoonallisuudet (paitsi Van) takaisin Jerusemiin ja yhdistettiin odottamassa olleeseen Suuntaajaansa. Emme tiedä kuudenkymmenen esikuntakapinallisen kohtalosta; heidän Suuntaajansa viipyvät edelleen Jerusemissa. Tilanne pysyy epäilemättä nykyisellään siihen saakka kunnes koko Luciferin kapinan oikeuskäsittely on saatu päätökseen ja kunnes kaikkien siihen osallistuneiden kohtalosta on päätetty.

Sellaisten olentojen kuin enkelien ja keskiväliolentojen oli hyvin vaikea kuvitella, että Caligastian ja Daligastian kaltaiset loistavat ja luotetut johtajat kulkisivat harhaan — tekisivät petollisen synnin. Olennot, jotka lankesivat syntiin — he eivät tahallaan tai ennalta harkiten nousseet kapinaan —, olivat ylempiensä harhauttamia, luotettujen johtajiensa petoksen uhreja. Helppoa oli niin ikään saada taakseen mieleltään alkeellisten, evolutionaaristen luotujen kannatus.

Kaikkien niiden ihmis- ja ihmistä ylempien olentojen valtava enemmistö, jotka olivat Luciferin kapinan uhreja Jerusemissa ja monilla harhautetuilla planeetoilla, on jo kauan sitten sydämensä pohjasta katunut mielettömyyttään; ja totisesti uskomme, että kaikki tällaiset vilpittömästi katuvat palautetaan jollakin tavoin arvoonsa ja otetaan taas palvelukseen jollekin universumitoiminnan lohkolle, kunhan Päivien Muinaiset saattavat lopullisesti päätökseen Satanian kapinaan liittyvien asioiden vastikään aloittamansa oikeuskäsittelyn.

5. KAPINAN VÄLITTÖMÄT SEURAUKSET

Suuri sekaannus vallitsi Dalamatiassa ja sen lähiympäristössä lähes viidenkymmenen vuoden ajan kapinan puhkeamisesta. Pyrkimyksenä oli koko maailman täydellinen ja perinpohjainen uudelleenorganisointi. Revoluutio syrjäytti evoluution kulttuurin edistämässä ja rotujen kohentamisessa noudatettavana toimintaperiaatteena. Dalamatiassa ja sen lähellä oleskelleiden korkeammantasoisten ja osittain koulutettujen ihmisten keskuudessa ilmenikin yhtäkkistä sivistyksellisen tason kohenemista, mutta kun näitä uusia ja radikaaleja menetelmiä yritettiin soveltaa kauempana eläviin kansanheimoihin, oli välittömänä tuloksena sanoin kuvaamaton hämminki ja rodullinen sekasorto. Noiden aikojen puolikehittyneet, primitiiviset ihmiset käänivät vapauden oitis kurittomuudeksi.

Hyvin pian kapinan jälkeen koko kapinaesikunta oli mukana puolustamassa tarmokkaasti kaupunkiaan niitä puolivillien laumoja vastaan, jotka vapaudenoppien ennenaikaisen opettamisen seurauksena piirittivät sen muureja. Ja jo vuosia ennen kuin kaupunki vajosi eteläisen

(except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67:4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67:4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67:5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

67:5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the

meren aaltojen alle, Dalamatian takamaiden harhaan johdetut ja väärin opetetut heimot olivat hyökänneet puolivillien rynnäkkönä tämän loistavan kaupungin kimppuun ja ajaneet kapinallisesikunnan kumppaneineen pohjoiseen.

Caligastian kaavailut, jotka tähtäsivät ihmisyhteisön välittömään uudelleenrakentamiseen — mikä tapahtuisi noudattamalla hänen omia ajatuksiaan yksilön vapaudesta ja ryhmävapauksista — osoittautuivat nopeasti paljastuvaksi ja enemmän tai vähemmän täydelliseksi fiaskoksi. Yhteiskunta vajosi nopeasti entiselle biologiselle tasolle, ja ponnistelu eteenpäin alkoi taas alusta niin, että lähtöpiste ei ollut paljonkaan edempänä kuin se oli ollut Caligastian hallituskauden alussa, sillä tämä mullistus oli jättänyt maailman entistäkin pahempaan sekasortoon.

Satakuusikymmentäkaksi vuotta kapinan jälkeen vuoksaialto pyyhkäisi Dalamatian yli, ja planeetan päämaja vajosi meren aaltoihin, eikä tämä maa-ala noussut uudelleen veden ylle, ennen kuin miltei kaikki jäljet noiden loistavien aikojen ylevästä kulttuurista olivat pyyhkiytyneet olemattomiin.

Kun maailman ensimmäinen pääkaupunki vajosi mereen, sen asujaimisto koostui pelkästään alimmantyyppisistä Urantian sangik-roduista, jotka olivat jo muuttaneet Isän temppelin Nog-jumalalle, valon ja tulen epäjumalalle, omistetuksi alttariksi.

6. JÄRKKYMÄTÖN VAN

Vanin kannattajat vetäytyivät jo varhaisessa vaiheessa Intian länsipuolisille ylängöille, jossa he olivat turvassa alangoilla asuvien, sekaannuksen vallassa olevien rotujen hyökkäyksiltä, ja tältä vetäytymispaikalta he suunnittelivat ryhtyvänsä maailman kuntouttamiseen, kuten heidän muinaiset badonilaisedeltäjänsä olivat kerran täysin tietämättään työskennelleet ihmiskunnan parhaaksi vähän ennen sangik-heimojen syntyä.

Ennen pesänhoitaja-Melkisedekien saapumista Van antoi ihmisten asiainhoidon kymmenen nelijäsenisen komission käsiin, ryhmien, jotka kävivät yksiin Prinssin hallintojärjestelmän neuvostojen kanssa. Planeetalla asuvat vanhemmat Elämänkantajat ryhtyivät tämän nelikymmenjäsenisen neuvoston väliaikaisiksi johtajiksi. Neuvosto oli toiminnassa kaikki seitsemän odotuksen vuotta. Samaan tapaan järjestetyt amadonilaisryhmät ottivat kantaakseen nämä vastuut, sitten kun kolmekymmentäyhdeksän esikunnan lojaalia jäsentä palasi Jerusemiin.

beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67:5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67:5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67:5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

67:6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67:6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusem.

Nämä amadoniitit olivat peräisin siitä 144 lojaalin andoniitin ryhmästä, johon Amadonkin kuului, ja jotka on siitä lähtien tunnettu hänen nimensä mukaan. Tähän ryhmään kuului kolmekymmentäyhdeksän miestä ja sataviisi naista. Tästä määrästä oli viidelläkymmenelläkuudella kuolemattoman asema, ja heidät kaikki otettiin (Amadonia lukuun ottamatta) esikunnan lojaalien jäsenten keralla taivaaseen. Tästä jalosta joukosta jäljelle jääneet jatkoivat Vanin ja Amadonin johdolla eloon maan päällä kuolevaisina elämänsä ajan loppuun asti. He olivat se biologinen hapate, joka lisääntyi ja tuotti maailmalle jatkuvasti uusia johtajia kaikkina kapinan jälkeisinä, pitkinä ja pimeinä aikakausina.

Van jätettiin Urantialle Aatamin aikaan asti, ja hän jäi kaikkien planeetalla toimineiden ihmistä ylempien persoonallisuuksien päällikön kunniavirkaan. Hän ja Amadon pysyivät elossa yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan elämänpuun menetelmällä, johon liittyi Melkisedekien erityinen elollisuuden huoltotoiminta.

Urantian asioita hoiti pitkän aikaa planeetan pesänhoitajien, kahdentoista Melkisedekin neuvosto, jonka oli vahvistanut virkaiältään vanhimman konstellaationhallitsijan, Norlatiadekin Kaikkein Korkeimman Isän, antama valtuutus. Melkisedek-pesänhoitajien apuna toimi neuvoa-antava raati, johon kuului yksi langenneen Prinssin lojaali avustaja, molemmat planeetalla asuvat Elämäkantajat, harjoittelijakoulutuksessa oleva Kolminaistettu Poika, vapaaehtoinen Opettaja-Poika, avalonlainen Loistava Iltatähti (ajoittain), serafien ja kerubien päälliköt, neuvonantajia kahdelta naapuriplaneetalta, alemman enkelikunnan yleisesimies sekä keskiväliolentojen päällikkö Van. Ja Urantiaa hallittiin ja johdettiin tällä tavoin Aatamin saapumiseen asti. Eikä ollut mitään outoa siinä, että rohkealle ja lojaalille Vanille, joka niin pitkään hoiti Urantian asioita, annettiin paikka planeetan pesänhoitajien neuvostossa.

Urantian kaksitoista Melkisedek-pesänhoitajaa tekivät urheaa työtä. He säilyttivät sen, mitä sivilisaatiosta oli jäljellä, ja Van pani uskollisesti täytäntöön heidän planeettaa koskevat toimintasuunnitelmansa. Ennen kuin kapinan jälkeinen vuosituhat oli kulunut umpeen, hänellä oli yli kolmesataaviisikymmentä edistynyttä ryhmää sirottautuneina laajalle alalle eri puolille maailmaa. Nämä sivilisaation etuvartiot koostuivat suurelta osalta lojaalien andoniittien jälkeläisistä, jotka olivat vähäisessä määrin sekoittuneet sangik-rotuihin, eritoten sinisiin ihmisiin, ja nodiitteihin.

Kapinan aiheuttamasta hirvittävästä taantumasta huolimatta maapallolla oli useita biologisesti lupaavia, hyviä rotukantoja.

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the

Melkisedek-pesänhoitajien valvonnassa Van ja Amadon jatkoivat työskentelyään ihmisrodun luonnollisen evoluution vaalimiseksi, ja he veivät ihmisen fyysistä evoluutiota eteenpäin aina sen taitekohdan saavuttamiseen saakka, joka oikeutti Aineellisen Pojan ja Tyttären lähettämiseen Urantialle.

Van ja Amadon viipyivät maapallolla vielä jonkin aikaa Aatamin ja Eevan saapumisen jälkeen. Muutamia vuosia myöhemmin heidät otettiin Jerusemiin, jossa Van yhdistyi uudelleen odottaneeseen Suuntaajaansa. Van toimii nyt Urantian hyväksi odotellessaan määräystä lähteä eteenpäin pitkän pitkälle tielle kohti paratiisillista täydellisyyttä ja kohti yhteen kerääntyvän Kuolevaisten Lopullisuuden Saavuttajakunnan paljastumatonta tulevaisuutta.

Pantakoon merkille, että silloin kun Van Luciferin asetuttua Urantialla Caligastian tueksi vetosi Edentian Kaikkein Korkeimpiin, Konstellaation-Isät lähettivät matkaan viipymättä tekemänsä päätöksen, jossa he joka kohdan osalta tukivat Vanin esittämiä vastaväitteitä. Tämä päätös ei tavoittanut häntä, sillä planeetan viestintäpiirit ehdittiin katkaista sen ollessa vielä matkalla. Tämä aktuaalinen päätös löydettiin vasta hiljattain erään releenä toimivan energianvälittäjän hallusta, jossa se oli seissyt perille toimittamattomana aina Urantian eristämisestä saakka. Ilman tätä löytöä, joka tehtiin Urantian keskiväliolentojen tutkimusten tuloksena, tämän päätöksen julkistaminen olisi joutunut odottamaan Urantian uutta kytkeytymistä konstellaation yhteyspiireihin. Ja tämä ilmeinen vahinko planeettainvälisessä viestinnässä oli mahdollinen siksi, että energianvälittäjät voivat ottaa vastaan ja lähettää edelleen tietoa aineistoa, mutta ne eivät voi toimia aloitteentekijöinä tiedonvälityksen alalla.

Teknisesti Vanin asemaa Satanian oikeudellisissa muistiinmerkinnöissä ei tosiasiallisesti ja lopullisesti ratkaistu, ennen kuin tämä Edentian-Isien päätös kirjattiin Jerusemisiin.

7. SYNIN ETÄISVAIKUTUKSET

Luodun olennon harkitusta ja itsepäisestä valkeuden torjumisesta koituvat omakohtaiset (keskihakuiset) seuraamukset ovat sekä väistämättömiä että yksilökohtaisia, ja ne koskevat vain Jumaluutta ja kyseistä persoonallista olentoa itseään. Tällainen sielua tuhoava paatuneisuuden hedelmien korjaaminen on paatuneen tahdollisen luodun sisäistä sadonkorjuuta.

Mutta näin ei ole synnin ulkoisten seuraamusten laita. Synnin omaksumisesta koituvat ei-omakohtaiset (keskipakoiset) seuraamukset ovat nimittäin sekä väistämättömiä että kollektiivisia, ja ne koskevat jokaista tällaisten

Melchizedek receivers, Van and Amadon continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

67:7.1 (760.6) The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

67:7.2 (761.1) But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

tapahtumain vaikutuspiirissä toimivaa luotua.

Kun viisikymmentätuhatta vuotta oli kulunut planeetan hallinnon luhistumisesta, maapallon asiat olivat niin pahasti epäjärjestyksessä ja takapajulla, että ihmisrotu ei ollut päässyt paljonkaan eteenpäin Caligastian saapumisen aikaan kolmesataaviisikymmentätuhatta vuotta aikaisemmin vallinneesta kehityksen yleistilanteesta. Joissakin suhteissa edistystä oli toki tapahtunut, mutta samalla oli muilla tahoilla kärsitty suuria menetyksiä.

Synnin vaikutukset eivät milloinkaan ole pelkästään paikallisia. Universumien hallintosektorit ovat organismin kaltaisia; yhden persoonallisuuden ahdinko tulee pakostakin tiettyssä määrin kaikkien kannettavaksi. Synti — joka ilmentää persoonan asennoitumista todellisuuteen — on pakostakin tuova esille luonnostaan sisältämänsä negativistisen satonsa millä tahansa ja kaikilla universumiarvojen toisiinsa liittyvillä tasoilla. Mutta erheellisen ajattelun, pahantekemisen tai synnillisen vehkeilyn täysimääräiset seuraamukset koetaan vain sillä tasolla, jolla ne aktuaalisesti suoritetaan. Universumin lain rikkominen voi olla kohtalokasta fyysisellä alueella vetämättä silti vakavalla tavalla mielen aluetta mukaansa tai vahingoittamatta hengellistä kokemuspiiriä. Synti on täynnä kohtalokkaita seuraamuksia persoonallisuuden eloonjäämisen kannalta, vain silloin kun se on ilmaus siitä, miten olento kaiken kaikkiaan suhtautuu, eli kun se edustaa sitä, mitä mieli haluaa ja mitä sielu tahtoo.

Pahuus ja synti vierittävät seurauksensa aineellisille ja sosiaalisille alueille, ja ne saattavat joskus jopa hidastaa hengellistä edistymistä universumitodellisuuden joillakin tasoilla, mutta milloinkaan jonkun olennon synti ei riistä toiselta olennotta persoonallisuuden eloonjäämisen jumalallisen oikeuden toteutumista. Ikuisen eloonjäämisen voivat vaarantaa vain ja ainoastaan yksilön oman mielen tekemät päätökset ja sielun tekemät valinnat.

Synti hidasti biologista evoluutiota Urantialla varsin vähän, mutta sen se sai aikaan, että kuolevaisrodut eivät päässeet täysin hyötymään Aatamin rotuperimästä. Synti hidastaa älyllistä kehitystä, moraalista kasvua, sosiaalista edistystä ja joukkomittaista hengellisiin tuloksiin pääsemistä suunnattomasti. Mutta se ei estä kenenkään sellaisen yksilön korkeimpiakaan hengellisiä saavutuksia, joka haluaa tuntea Jumalaa ja noudattaa vilpittömästi hänen jumalallista tahtoaan.

Caligastia nousi kapinaan, Aatami ja Eeva rikkoivat sopimuksensa, mutta yksikään sittemmin Urantialle syntynyt kuolevainen ei ole hengellisen kokemuksensa osalta kärsinyt mitään näiden

67:7.3 (761.2) By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

67:7.4 (761.3) Sin is never purely local in its effects. The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

67:7.5 (761.4) Evil and sin visit their consequences in material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

67:7.6 (761.5) Sin on Urantia did very little to delay biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

67:7.7 (761.6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every

väärinkäytösten takia. Jokainen Caligastian kapinan jälkeen Urantialle syntynyt kuolevainen on jollakin tavoin ajallis-rangaistu, mutta tällaisten sielujen tulevaa hyvinvointia ei ole vähääkään ikuisuus-vaarannettu. Yhtään henkilöä ei koskaan panna kärsimään mistään hengellisessä mielessä elintärkeän puuttumisesta jonkun toisen persoonallisuuden tekemän synnin vuoksi. Synti on moraalisen syyllisyyden tai hengellisten seuraamusten osalta täysin henkilökohtaista siitäkin huolimatta, että sen seuraamukset hallinnollisella, älyllisellä ja sosiaalisella alueella ovat kauaskantoisia.

Vaikka emme voikaan päästä perille siitä viisaudesta, joka sallii tällaiset katastrofit, voimme silti aina havaita näistä paikallisista häiriöistä koituvan siunauksellisen vaikutuksen, kun ne heijastuvat universumiin sen kaikkinaisuudessa.

8. KAPINAN IHMISSANKARI

Monet rohkeat olennot Satanian eri maailmoissa pitivät puolensa Luciferin kapinaa vastaan, mutta Salvingtonin aikakirjat esittävät koko järjestelmän huomiota herättävimmäksi henkilöksi Amadonin, joka suurenmoisesti kapinan hyökyaallot torjuen pysyi järkähtämättömän uskollisena Vanille — he seisoivat yhdessä horjumattomina lojaalisuudessaan näkymättömän Isän ja hänen Poikansa Mikaelin ylivaltiuudelle.

Näiden kohtalokkaiden tapahtumien aikaan asemapaikkani oli Edentiassa ja tunnen yhä, millaista riemua koin seuratessani Salvingtonin kaukoviekilähetyksiä, jotka päivä päivän perään kertoivat tämän Andonin rotua edustavan kokeellisesta ja alkuperäisestä sukukunnasta polveutuvan entisen puolivillin uskomattomasta lujudesta, ylimaallisesta asialleen omistautumisesta ja ylivertaisesta lojaalisuudesta.

Edentiasta Salvingtoniin ja Salvingtonista jopa Uversaan asti kuului seitsemän pitkän vuoden ajan kaikkien alempien taivaallisten olentojen Satanian kapinaa koskeva ensimmäinen kysymys aina ja alituisen: "Mitä kuuluu Urantian Amadonille, vieläkö hän pysyy lujana?"

Vaikka Luciferin kapina onkin haitannut paikallisjärjestelmää ja sen langenneita maailmoja, jos kohta tämä Pojan ja hänen harhaan johdettujen tovereidensa menettäminen onkin väliaikaisesti vaikeuttanut Norlatiadekin konstellaation edistymistä, niin punnitkaa toisaalta tämän yhden luonnonlapsen ja niiden hänen 143 toverinsa päättäväisen joukkokunnan innostavan esiintymisen laajalle kiirivää vaikutusta, jotka järkähtämättä puolustivat universumin johdon ja hallinnon edustamia korkeampia käsityksiä kaikkea heidän epälojaalien ylempiensä harjoittamaa suunnatonta ja vihamielistä

mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: "What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?"

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of

painostusta vastaan. Ja sallikaa minun vakuuttaa teille, että tästä kaikesta on Nebadonin universumissa ja Orvontonin superuniversumissa jo nyt koitunut niin paljon hyvää, että se painaa vaa'assa ikuisesti enemmän kuin kaikki Luciferin kapinan matkaan saattama paha ja murhe yhteensä.

Kaikki tämä on ylevän liikuttava ja verrattoman suurenmoinen havainnollistus siitä, mikä viisaus sisältyy siihen Isän universaaliin suunnitelmaan, jonka mukaan Paratiisiin kootaan Kuolevaisfinaliittien Yhteisö ja jonka mukaan tähän tulevaisuuden salaperäisten palvelijoiden valtavaan ryhmään hankitaan sen jäsenten enemmistö taivaaseen nousevien edistyvien kuolevaisten harmaasta massasta — juuri sellaisten kuolevaisten joukosta kuin järkähtämätön Amadon.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such mortals as the impregnable Amadon.

67:8.6 (762.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 68. Sivilisaation sarastus

⇐ 067

Urantia-kirjan

069 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 68 SIVILISAATION SARASTUS

Osiot

Johdanto

1. Varjeleva sosiaalistuminen
2. Sosiaalliseen edistymiseen vaikuttavia tekijöitä
3. Aaveidenpelon sosiaalistava vaikutus
4. Tapasäännösten kehitys
5. Maankäyttötavat — toimeentulokeinot
6. Kulttuurin kehitys

PAPER 68 THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

Johdanto

TÄSTÄ alkaa kertomus pitkän pitkästä edistymisponnistelusta. Se vie ihmislajin tilanteesta, joka oli vain vähän eläinten olemassaolon muotoa ylempänä, välivaiheiden kautta aina viimeisimpiin aikoihin asti, jolloin todellinen, vaikkakin epätäydellinen, sivilisaatio jo oli kehittynyt ihmiskunnan korkeampien rotujen keskuuteen.

Sivilisaatio on ihmisrodun oma aikaansaannos. Se ei ole biologisesti myötäsyttyinen. Niinpä kaikki lapset on kasvatettava kulttuuriympäristössä, ja jokainen nuorisopolvi toisensa perään on koulutettava taas uudelleen. Sivilisaatioon kuuluvat korkeammat ominaispiirteet, kuten tieteelliset, filosofiset ja uskonnolliset ominaispiirteet, eivät siirry sukupolvelta toiselle vanhemmilta lapsille kulkeutuvan perinnön tavoin. Nämä kulttuurisaavutukset varjeltuvat vain sosiaalista perintöä valistuneesti säilyttämällä.

Yhteistyöhön perustuvan sosiaalisen evoluution panivat alulle Dalamatian opettajat, ja ihmiskuntaa kasvatettiin kolmensadantuhannen vuoden ajan ottamaan ryhmätoimintojen idea

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue

omakseen. Sininen ihminen hyötyi näistä alkuaikojen sosiaalisista opetuksista kaikkein eniten, punainen ihminen hyötyi niistä jossakin määrin ja musta ihminen vähiten kaikista. Lähempänä nykypäivää olevina aikoina keltainen rotu ja valkoinen rotu ovat osoittaneet edistyneintä sosiaalista kehitystä Urantialla.

1. VARJELEVA SOSIAALISTUMINEN

Kun ihmiset joutuvat olemaan lähellä toisiaan, he useinkin oppivat pitämään toisistaan, mutta primitiivinen ihminen ei ollut luonnostaan mitenkään ylitsevuotavainen veljeyden hengeltään eikä halukas solmimaan sosiaalisia yhteyksiä kaltaisiinsa. Varhaisrodut oppivat pikemminkin vasta karvaan kokemuksen kautta, että ”yhteistyössä on voimaa”; ja juuri tämä luontaisen veljellisen kiintymyksen puuttuminen on nytkin ihmisten välisen veljeyden välittömän toteutumisen esteenä Urantialla.

Yhteenliittymisestä tuli jo varhaisessa vaiheessa elossasäilymisen ehto. Yksinäinen ihminen oli avuton, ellei hän kantanut heimomerkkiä todisteena kuulumisestaan johonkin ryhmään, joka varmasti kostaisi jokaisen häneen kohdistuvan päällekkarkauksen. Vielä Kainin aikana oli kohtalokasta kuljeskella yksikseen ilman merkkiä johonkin ryhmään kuulumisesta. Sivilisaatiosta on kehittynyt ihmiselle vakuutus väkivaltaista kuolemaa vastaan, ja vakuutusmaksut suoritetaan puolestaan alistumalla yhteiskunnan säättämiin lukuisiin lain määräyksiin.

Alkukantainen yhteiskunta perustui näin ollen välttämättömyydestä kasvaneeseen vastavuoroisuuteen ja yhteenliittymisestä seuranneeseen lisääntyneeseen turvallisuuteen. Ja ihmisyyteiskunta on kehittynyt aikakausia pitkien jaksojen kuluessa tämän eristyneisyydenpelon seurauksena ja vastahakoisen yhteistoiminnan myötä.

Primitiiviset ihmiset oppivat jo aikaisessa vaiheessa, että ryhmä on tavattomasti mahtavampi ja väkevämpi kuin sen yksittäisten osasten pelkkä summa. Sata yhteen liittynyttä ja yhteisymmärryksessä toimivaa miestä pystyy siirtämään suuren kiven, ja parikymmentä hyvin koulutettua järjestyksenvallvoja kykenee hillitsemään vihaisen väkijoukon. Ja juuri näin yhteiskunta syntyi; ei pelkästään siitä, että monet liittyivät yhteen, vaan paremminkin tuloksena siitä, että älykkäät yhdessätoimijat organisoituivat. Mutta yhteistoiminta ei ole ihmisen luonnollinen ominaisuus, vaan hän oppii yhteistyöhön, ensiksi siksi, että hän pelkää, ja myöhemmin siksi, että hän havaitsee sen hyödyllisimmäksi tavaksi kohdata ajallisuuden vaikeudet ja suojautua

man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the black man least of all. In more recent times the yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that “in union there is strength”; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man’s insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society’s numerous law demands.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in agelong cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

luuloteltuja ikuisuuden vaaroja vastaan.

Tällä tavoin jo varhaisessa vaiheessa alkeelliseksi yhteiskunnaksi järjestyneet kansakunnat menestyivät muita paremmin sekä luonnon voittamisessa että puolustautumisessa muita ihmisiä vastaan; heillä oli paremmat hengissäselviämisen mahdollisuudet. Siitä lähtien sivilisaatio on kohtaamistaan monista takaiskuista huolimatta kulkenut Urantialla tasaisesti eteenpäin. Ja vain siksi, että yhteenliittymiseen sisältyy se arvo, että hengissäsäilymisen mahdollisuus sen myötä paranee, ihmisen monet virheratkaisutkaan eivät ole tähän mennessä onnistuneet pysäyttämään tai tuhoamaan ihmissivilisaatiota.

Sen, että nykypäivien kulttuuriyhteiskunta on ilmiönä kokolailla uusi, osoittaa oivallisesti sellaisten alkeellisten sosiaalisten olojen säilyminen aina nykyaikaan asti, jollaiset ovat ominaisia Australian alkuasukkaille sekä Afrikan bushmanneille ja pygmeille. Näiden takapajuisten kansanheimojen keskuudessa on vieläkin havaittavissa jonkinlaista alkuaikojen ryhmävihamielisyyttä, henkilökohtaista epäluuloisuutta ja muita varsin epäsosiaalisia ominaisuuksia, jotka olivat kaikille primitiivisille roduille hyvinkin tunnusomaisia. Nämä muinaisaikojen ei-sosiaalisten kansanheimojen surkeat jäänteet ovat oivallisena todisteena siitä tosiasiasta, että ihmisen luonnollinen individualistinen taipumus ei pysty kilpailemaan menestyksellisesti sosiaaliseen edistymiseen kuuluvien tehokkaampien ja voimakkaampien organisaatioiden ja yhteenliittymien kanssa. Tällaiset takapajuiset ja epäluuloiset, antisosiaaliset rodut, joiden puhuma murre muuttuu aina viidenkymmenen tai sadan kilometrin välein, ovat havainnollinen esitys siitä, millaisessa maailmassa saattaisitte nyt elää, ellei Planeettaprinssin ruumiillisen esikunnan yhteen nivoutunutta opetusta eikä Aatamin rodunkohentajaryhmän myöhempiä ponnistuksia olisi esiintynyt.

Nykyajan iskulause "takaisin luontoon" on tietämättömyydestä johtuvaa itsensä pettämistä, uskomus, jonka mukaan kerran todellakin olisi vallinnut kuviteltu "kultainen aikakausi". Ainoa perusta tarulle kultaisesta aikakaudesta on siinä, että Dalamatia ja Eeden ovat historiallisia tosiasioita. Mutta nämä entisiin verrattuina paremmat yhteiskunnat olivat vielä kaukana utopististen haaveiden todeksitulosta.

2. SOSIAALISEEN EDISTYMISEEN

VAIKUTTAVIA TEKIJÖITÄ

Sivistynyt yhteiskunta on tulos ihmisessä jo varhain ilmenneistä pyrkimyksistä päästä eroon

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

68:1.7 (764.3) The modern phrase, "back to nature," is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious "golden age." The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual

eristyneisyyttä kohtaan tuntemastaan vastenmielisyydestä. Mutta se ei välttämättä vielä merkitse keskinäistä kiintymystä, ja tiettyjen primitiivisten ryhmien nykyinen rauhattomuus onkin mainio esimerkki siitä, mitä alkuaikojen heimot joutuivat kokemaan. Mutta vaikka saman sivilisaation piiriin kuuluvat yksilöt saattavat ottaa yhteen ja taistella toisiaan vastaan ja vaikka itse sivilisaatiokin saattaa näyttää sekavalta kamppailun ja taistelun mylläköltä, se todistaa silti vakavasta pyrkimyksestä päästä eteenpäin, ei paikallaanpölkemisen kuolettavasta yksitoikkoisuudesta.

Kun älykkyyden taso on melkoisesti myötävaikuttanut kulttuurin edistymisvauhtiin, yhteiskunnan tehtävä on ensisijaisesti vähentää yksilön elintapaan sisältyvää riskin elementtiä, ja yhteiskunta on edistynyt juuri samassa tahdissa kuin sen on onnistunut vähentää kärsimystä ja lisätä mielihyvän osuutta elämässä. Näin koko sosiaalinen kokonaisuus ponnistelee hitaasti eteenpäin kohti kohtalonsa määränpäättä — tuhoutumista tai säilymistä — sen mukaan, onko tämä päämäärä itsesuojelu vai oman tyydytyksen tavoittelu. Itsevarjelu panee alulle yhteiskunnan, liiallinen tyydytyksen tavoittelu sen sijaan tuhoaa sivilisaation.

Yhteiskunnan kiinnostuksen kohteina ovat sen jäsenten lisääntyminen, toimeentulo ja tarpeiden tyydytys, mutta ihmisen omatoimisuuden soisi tulevan monienkin kulttuuristen ryhmien välittömäksi tavoitteeksi.

Luonnonihmisen laumavaisto ei oikeastaan riitä selittämään Urantian nykyisen sosiaalisen organisaation kehittymistä. Vaikka tämä myötäsyntyinen laumanmuodostuksen taipumus piileekin ihmisyhteiskunnan pohjalla, ihmisen sosiaalisuus on silti suurimmalta osaltaan hankittua. Ihmisten alkuaikaiseen yhteenliittymiseen vaikuttaneet kaksi vahvaa tekijää olivat ravinnontarve ja sukupuolinen rakkaus. Nämä vaistonvaraiset tarpeet ovat ihmiselle ja eläinkunnalle yhteisiä. Kaksi muuta tunnetta, jotka ajoivat ihmisiä yhteen ja pitivät heitä yhdessä, olivat turhamaisuus ja pelko, eritoten aaveidenpelko.

Historia on pelkistettynä vain kertomus ihmisen loputtoman pitkästä kamppailusta ravinnonsaannin turvaamiseksi. Alkukantainen ihminen ajatteli, vain kun hänen oli nälkä. Ravinnon säästäminen oli hänen ensimmäinen kieltämyksensä, ensimmäinen itseuria osoittanut tekonsa. Yhteiskunnan varttuessa ravinnontarve lakkasi olemasta ainoa keskinäisen yhteenliittymisen kiihoke. Lukuisat muunlaiset nälät, monenlaisten tarpeiden tiedostaminen, johdattivat kaikki yhdessä ihmiskunnan entistä läheisempään yhteenliittymiseen. Mutta tänä päivänä yhteiskunta hoipertelee luuloteltujen

affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of becoming the immediate goal of many cultural groups.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry*; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings.

inhimillisten tarpeiden ylikasvun painon alla. Kahdennenkymmenennen vuosisadan länsimainen sivilisaatio huohottaa uupuneena ylläilyksen liikakuorman alla ja inhimillisten halujen ja kaipausten kohtuuttomuuksiin nousevan moninkertaistumisen kourissa. Nykyajan yhteiskunta on nyt käymässä läpi erästä kaikkein vaarallisimmista vaiheistaan, jolle ovat ominaisia pitkälle menevät keskinäissuhteet ja erittäin mutkikas keskinäinen riippuvuus.

Nälkä, turhamaisuus ja aaveidenpelko aiheuttivat jatkuvaa sosiaalista painetta, mutta sukupuolinen tyydytys oli ohimenevää ja puuskittaista. Sukupuolivietti yksinään ei pakottanut alkukantaisia miehiä ja naisia ottamaan kantaakseen kodin ylläpitämiseen liittyviä raskaita taakkoja. Alkuaikojen koti rakentui toisaalta miehen tuntemalle sukupuoliselle rauhattomuudelle, kun hän ei päässyt tarvettaan tarpeeksi usein tyydyttämään, ja toisaalta naisen tuntemalle uhrautuvalle äidinrakkaudelle, joka on hänelle tietyssä määrin yhteistä kaikkien korkeampien eläinlajien naaraiden kanssa. Avuttoman pikkulapsen olemassaolo määritteli miesten ja naisten toimien varhain tapahtuneen erilaistumisen, sillä naisen oli pidettävä yllä vakinaista asuinpaikkaa, jossa hän pystyi viljelemään maata. Ja vanhimmista ajoista lähtien on naisen olinpaikkaa aina pidetty kotina.

Näin naisesta tuli kehittyvän sosiaalisen järjestelmän kannalta jo varhaisessa vaiheessa välttämätön, ei niinkään hetkellisen sukupuolisen intohimon kuin ravinnontarpeen seurauksena. Nainen oli miehelle toimeentulon kannalta välttämätön kumppani. Hän oli ruoanhankkija, kuormajuhta ja seuralainen, joka kesti huonointakin kohtelua puhkeamatta rajuihin suuttumuksen ilmauksiin, ja kaikkien näiden tavoiteltujen ominaisuuksien lisäksi hän oli aina läsnä oleva sukupuolisen tyydytyksen välikappale.

Miltei kaikki, jolla sivilisaatiossa on kestävää arvoa, juontuu perimältään perheestä. Perhe oli ensimmäinen menestyksekkäs rauhanomainen ryhmä, ja sen puitteissa nainen ja mies oppivat sovitteluun keskinäisiä ristiriitojaan, samalla kun he opettivat rauhanomaisia askareita lapsilleen.

Avioliiton tehtävä evoluution puitteissa on varmistaa rodun säilyminen, ei pelkästään henkilökohtaisen onnen toteutuminen. Elämän ylläpito ja olemassaolon jatkaminen ovat kodin todelliset tarkoitukset. Tyydytyksen saaminen on sattumanvaraista eikä välttämätöntä muutoin kuin sukupuolisuhteen varmistavana ylykseenä. Luonto vaatii elossasäilymistä, mutta sivilisaatioon kuuluvat tiedot ja taidot lisäävät jatkuvasti avioliiton tuottamaa mielihyvää ja perhe-elämän mukanaan tuomaa tyydytystä.

Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement*; she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

Jos turhamaisuuden käsitettä laajennetaan sisältämään ylpeyden, pyrkimyksen ja kunnianhimon, saatamme havaita ei vain, miten nämä taipumukset myötävaikuttavat ihmisten yhteenliittymien muodostumiseen, vaan myös, miten ne samalla pitävät ihmiset yhdessä, sillä tällaiset tunnot ovat täysin turhia, ellei ole yleisöä, jonka edessä tuoda julki erinomaisuuttaan. Turhamaisuuteen liittyi kohta muitakin tunteita ja ylläkköitä, jotka julkituslolleen ja täyttymykselleen tarvitsivat sosiaalisen areenan. Tämä emotioryhmä houkutteli esiin kaikkien taiteiden, seremonioiden ja kaikenmuotoisten urheilukisojen ja -kilpailujen ensimmäiset esimuodot.

Turhamaisuus antoi vahvan panoksen yhteiskunnan syntyyn, mutta aikana, jolloin tämä ilmoitus teille annetaan, omahyväisen sukupolven harhautuneet pyrkimykset uhkaavat rämettää ja hukuttaa alleen pitkälle erikoistuneen sivilisaation koko monimutkaisen rakenteen. Nautinnonhalu on jo kauan sitten syrjäyttänyt nälän tyydyttämisen tarpeen, toimeentuloon tähtäävät oikeutetut sosiaaliset tavoitteet ovat nopeaa vauhtia kääntymässä alhaisiksi ja uhkaaviksi nautinnonhalun muodoiksi. Itsesäilytys rakentaa yhteiskuntaa; hillitön halujen tyydytys hävittää väijäämättä sivilisaation.

3. AAVEIDENPELON SOSIAALISTAVA

VAIKUTUS

Primitiiviset halut saivat aikaan alkuperäisen yhteiskunnan, mutta aaveidenpelko piti sen koossa ja toi sen olemassaolemiseen ihmisen ulkopuolisen aspektin. Yhteinen pelko oli alkuperältään fysiologista: fyysisen kivun, tyydyttämättömän nälän tai jonkin maisen onnettomuuden pelkoa, mutta aaveidenpelko oli laadultaan uutta ja ylevämpää kauhua.

Luultavasti merkittävin yksittäinen tekijä ihmisyhteiskunnan evoluutiossa oli aaveuni. Vaikka useimmat unet saattoivat primitiivisen mielen pois tolaltaan, aaveuni sai alkuihmiset suorastaan kauhun valtaan ajaen nämä taikauskoiset unennäijät toistensa syliin etsimään halukkaasti ja tosissaan toisiinsa liittymällä keskinäistä suojaa henkimaailman kuviteltuja epämääräisiä ja näkymättömiä vaaroja vastaan. Aaveuni on eräs ensimmäisistä eläintyyppisen ja ihmistyyppisen mielen välillä ilmenevistä eroista. Eläimet eivät muodosta mielikuvaa kuolemanjälkeisestä eloonjäämisestä.

Tätä aaveiden muodostamaa tekijää lukuun ottamatta, koko yhteiskunta rakentui perustarpeiden ja biologisten perusviettien varaan. Mutta aaveidenpelko toi sivilisaatioon uuden tekijän eli pelon, joka yltää kauas yksilön perustarpeiden

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68:2.11 (766.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST

FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual,

ohi ja joka nousee huomattavasti jopa ryhmän säilymiseen tähtäävien ponnistelujen yläpuolelle. Manalle menneiden henkiä kohtaan tunnettu kammo toi esiin uuden ja hämmästyttävän pelkomuodon, järkyttävän ja väkevän kauhun, joka vaikutti osaltaan varhaisten, löyhien sosiaalisten järjestelmien muovautumiseen muinaisaikojen entistä kurinalaisemmiksi ja paremmin hallituiksi alkukantaisiksi ryhmiksi. Tämä järjetön taikausko, josta jotain on jäljellä vieläkin, valmisteli ihmisten mieltä tekemään kaikkea epätodellista ja yliluonnollista kohtaan tuntemansa taikauskoisen pelon avulla sen myöhemmän löydön, että ”Herran pelko on viisauden alku.” Ilmoituksen herättämän, Jumaluutta kohtaan tunnetun syvän kunnioituksen on määrä syrjäyttää evoluutioon kuuluvat perusteettomat pelot. Alkuaikojen aaveidenpelkoon perustuneesta kultista tuli voimakas sosiaalinen side, ja aina tuosta kaukaisuuksien takaisesta ajasta lähtien ihmiskunta on milloin enemmän milloin vähemmän pyrkinyt hengellisyyden saavuttamiseen.

Nälkä ja rakkaus ajoivat ihmisiä yhteen, turhamaisuus ja aaveidenpelko pitivät heitä yhdessä. Mutteivät nämä emootiot yksinään, ilman rauhaa edistävien ilmoitusten vaikutusta, pysty kestämään sitä rasitetta, joka juontuu ihmisten keskinäissuhteisiin sisältyvistä epäluuloista ja ärsyyntymisistä. Ilman ihmistä korkeammalta tasolta tulevaa apua, yhteiskuntaa koossa pitävä rasite murtuu, kun se on saavuttanut tietyt rajat, ja nämä samaiset yhteiskuntamuodostuksen liikkeelle panevat voimat — nälkä, rakkaus, turhamaisuus ja pelko — vaikuttavat kaikki yhdessä syöstäkseen ihmiskunnan sotaan ja verenvuodatukseen.

Ihmisrodun pyrkimys rauhaan ei ole luontainen ominaisuus, vaan se on peräisin ilmoitususkonnon opetuksista, edistyksellisten rotujen karttuneesta kokemuksesta, mutta aivan erityisesti Jeesuksen, Rauhan Ruhtinaan, opetuksista.

4. TAPASÄÄNNÖSTEN KEHITYS

Kaikki nykyajan sosiaaliset instituutiot ovat peräisin villien esi-isienne primitiivisten tapojen kehitymisestä. Tämän päivän sovinnaitavat ovat eilispäivän tapasäännöksiä siinä muodossa, johon ne ovat muuntuneet ja laajentuneet. Mitä tottumus on yksilölle, sitä tapa on ryhmälle, ja ryhmätavoista kehittyä kansantapoja tai heimoperinteitä — rahvaan sovinnaitapoja. Näistä alkuaikojen iduista kaikki nykyajan ihmisyyhteiskunnan instituutiot johtavat vaatimattoman alkunsa.

On pidettävä mielessä, että tapasäännökset saivat alkunsa pyrkimyksestä sovittaa ryhmässäeläminen massanaolemisen ehtoihin.

and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of “the fear of the Lord which is the beginning of wisdom.” The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were

Tapasäännökset olivat ihmisen ensimmäinen sosiaalinen instituutio. Ja kaikki nämä heimokohtaiset reaktiot versoivat pyrkimyksestä välttää kärsimykseltä ja nöyrytykseltä, samalla kun yritettiin päästä osallisiksi mielihyväästä ja vallasta. Kansantapojen alkulähde, aivan niin kuin kieltenkin alkulähde, on aina tiedostamaton ja tahaton, ja sen vuoksi aina salaperäisyyden verhoama.

Aaveidenpelko pani primitiivisen ihmisen muodostamaan itselleen kuvan ylikuonnollisesta, ja niin tehdessään se laski lujan perustan niille etiikan ja uskonnon voimakkailla sosiaalisille vaikutuksille, jotka puolestaan säilyttivät yhteiskunnan tapasäännöt ja tottumukset koskemattomina sukupolvesta sukupolveen. Se yksi ja ainoa seikka, joka jo varhaisessa vaiheessa vakiinnutti ja jähmetti tapasäännökset, oli uskomus, että kuolleet olivat mustasukkaisia niistä tavoista, joita noudattaen he olivat eläneet ja kuolleet. Niinpä he langettaisivat kauhistuttavan rangaistuksen sellaisille eläville kuolevaisille, jotka rohkenisivat suhtautua piittaamattoman halveksivasti niihin elämän sääntöihin, joita he olivat lihallisina ollessaan kunnioittaneet. Tästä on parhaana esimerkkinä keltaisen rodun nykyisinkin osoittama kunnioitus esi-isäänsä kohtaan. Myöhemmin kehittynyt primitiivinen uskonto voimisti tapoja vakiinnuttaessaan suuresti aaveidenpelkoa, mutta etenevä sivilisaatio on kasvavassa määrin vapauttanut ihmiskuntaa pelon kahleista ja taikauskon orjuudesta.

Ennen Dalamatian opettajien vapauttavaa ja mieliä kirvoittavaa opetusta muinaisajan ihminen oli tapasäännösten edellyttämien rituaalien avuton uhri. Loputtomat seremoniat piirittivät alkukantaista villi-ihmistä joka taholta. Kaikki, mitä hän teki siitä hetkestä, kun hän aamulla heräsi, siihen hetkeen, kun hän illalla luolassaan vaipui uneen, piti suorittaa tismalleen niin kuin hän teki — heimon vakiintuneita tapoja seuraten. Hän oli perinnäistapojen tyrannian orja. Hänen elämässään ei ollut mitään kahlitsematonta, omaehtoista eikä omaperäistä. Mitään luonnonmukaista edistymistä kohti korkeampaa mielellistä, moraalista tai sosiaalista oloilaa ei esiintynyt.

Tapa piti varhaisaikojen ihmistä lujassa otteessaan, villi-ihminen oli todellinen vakiintuneen käytännön orja. Mutta aika ajoin on ilmestynyt sellaisia poikkeamia vallitsevasta tyypistä, jotka ovat rohjenneet raivata tietä uusille ajattelutavoille ja entistä paremmille elämisen menetelmille. Alkuihmisen vitkaisuus muodostaa kuitenkin biologisen turvajarrun, joka estää häntä syöksymästä liian äkkiänsä siihen tuhoisaan tasapainottomuuteen, joka seuraa liian nopeasti etenevästä sivilisaatiosta.

Mutta mainitut tavat eivät ole pelkästään

man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an

pahasta; niiden kehittymisen tulisi jatkua. Sivilisaation jatkuvuuden kannalta on lähes kohtalokasta ryhtyä radikaalin kumouksen kautta tapojen suurimittaiseen muuttamiseen. Tapa on ollut se jatkuvuuden lanka, joka on pitänyt sivilisaation koossa. Ihmisen historian kulkutietä peittävät hylättyjen tapojen ja vanhentuneiden sosiaalisten käytäntöjen jäänteet. Mutta yksikään sellainen sivilisaatio, joka hylkäsi vakiintuneet tapasäännöksensä, ei ole säilynyt, ellei se niitä hylännyt omaksuakseen parempia ja sopivampia tapoja.

Yhteiskunnan säilyminen riippuu pääasiassa sen tapasäännösten edistyvistä kehityksistä. Tapojen kehitysprosessi kasvaa esille kokeilunhalusta; uusia ideoita tuodaan esille ja niiden seurauksena syntyy kilpailua. Edistynyt sivilisaatio omaksuu edistykseellisen idean ja säilyy, aika ja olosuhteet lopulta valikoivat soveliaamman ryhmän jäämään eloon. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, että jokainen yksittäinen ja erillinen muutos ihmisyyteen koostumuksessa olisi ollut askel parempaan päin. Ei! Ei suinkaan, sillä Urantian sivilisaation pitkässä eteenpäin suuntautuneessa ponnistelussa on ollut monen monta taantumaa.

5. MAANKÄYTTÖTAVAT — TOIMEENTULOKEINOT

Maa on yhteiskunnan näyttämö, ihmiset ovat tämän näyttämön näyttelijät. Ja ihmisen on aina sovittava esityksensä maatilanteen mukaiseksi. Tapojen kehitys riippuu aina maan ja ihmisen suhdeluvusta. Tämä pitää paikkansa, vaikka sen havaitseminen onkin vaikeaa. Ihmisen maankäyttötavat, eli toimeentulokeinot ynnä hänen elintonsa, ovat yhtä kuin kansantapojen — käyttäytymistapojen — kokonaissumma. Ja ihmisen elämän asettamiin vaatimuksiin sovitautumisen summa on yhtä kuin hänen kulttuurinen sivilisaationsa.

Ihmisen varhaisimmat kulttuurit syntyivät itäisen pallonpuoliskon jokivarsille, ja sivilisaation edistymisessä ilmeni neljä suurta vaihetta, jotka olivat:

1. Keräilyvaihe. Pakottava ravinnotarve, nälkä, johti ensimmäiseen teollista järjestelyä ilmentäneeseen toimintamuotoon: primitiivisiin ravinnonkeräilyjonoihin. Toisinaan tällainen nälkamarssilaisten jono edetessään maastossa ruokaa keräilemässä saattoi olla puolitoistakymmentäkin kilometriä pitkä. Tämä edusti kulttuurin alkeellista kiertolaisvaihetta, ja se on Afrikan bushmannien nykyisinkin noudattama elintapa.

2. Metsästysvaihe. Aseina käytettyjen

unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE ARTS

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaning food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of

työkalujen keksiminen teki ihmiselle mahdolliseksi ryhtyä metsästäjäksi ja päästä sillä keinoin melko vapaaksi ravinnon orjuudesta. Muuan mieteliäs andoniitti, joka oli tuimassa taistelussa ruhjonut nyrkkinsä pahanpäiväisesti, keksi uudelleen jo unohtuneen ajatuksen käyttää pitkää keppiä käsivartensa sijasta ja sen päähän jänteillä sidottua kovaa piikiven palasta nyrkkinsä paikalla. Monet heimot tekivät toisistaan riippumatta tämänkaltaisia keksintöjä, ja nämä erimuotoiset kivinuijat edustivat muuatta ihmisen sivilisaation suurta edistysaskelta. Nykyäänkin on Australiassa vielä alkuasukkaita, jotka eivät ole edenneet paljonkaan tätä vaihetta pidemmälle.

Sinisistä ihmisistä tuli taitavia metsästäjiä ja ansastajia; jokia aitaamalla he saivat saaliikseen paljon kalaa, ja he kuivattivat ylijäämän talvea varten. Riistanpyynnissä käytettiin monia kekseliäisyydestä kertovia ansoja ja loukkuja, mutta alkukantaisemmat rodut eivät metsästäneet suurelaimia.

3. Paimentolaisvaihe. Sivilisaation tämän vaiheen teki mahdolliseksi eläinten kesyttäminen. Arabit ja Afrikan alkuasukkaat ovat viimeisimpiä paimentolaiskansoja.

Paimentolaisen elämäntapa toi entistäkin enemmän lievennystä ravinnon orjuuteen. Ihminen oppi elämään pääomansa korolla, karjansa kasvusta. Ja näin liikenä enemmän aikaa kulttuurin ja edistymisen hyväksi.

Paimentolaisuutta edeltänyt yhteiskunta rakentui sukupuolten väliselle yhteistyölle, mutta karjanhoidon leviäminen alensi naiset sosiaalisen orjuuden syvyyksiin. Varhaisempina aikoina miehen velvollisuutena oli hankkia eläinperäinen ravinto, naisen tehtävänä oli huolehtia syötävistä kasviksista. Niinpä naisen ihmisarvo laski huomattavasti, kun ihminen siirtyi olemassaolonsa paimentolaisvaiheeseen. Naisen piti edelleenkin uurastaa hankkiakseen elämiseen tarvittavat kasvikset, kun sen sijaan miehen tarvitsi vain mennä laumoilleen, ja hän sai yllin kyllin eläinravintoa. Tämän jälkeen mies siis oli suhteellisen riippumaton naisesta. Koko paimentolaiskauden ajan naisen asema heikkeni heikkenemistään. Tämän aikakauden lopulle tultaessa hän oli tuskin enää muuta kuin ihmiseläin, jonka tehtävänä oli tehdä työtä ja synnyttää ihmisjälkeläisiä, pitkälti samoin kuin laumaan kuuluvien eläintenkin odotettiin raatavan ja tuottavan jälkeläisiä. Paimentolaisaikakausiin miehet rakastivat kovasti karjaansa, ja sitä ajatellen on todella sääli, etteivät he kyenneet kehittämään syvempää kiintymystä vaimojaan kohtaan.

4. Maanviljelyvaihe. Tiettyjen kasvien ottaminen ihmisen elinpiirissä viljeltäviksi toi mukanaan tämän kauden, ja se edustaa

weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material

korkeimmantyyppistä aineellista sivilisaatiota. Sekä Caligastia että Aatami pyrkivät opettamaan puutarha- ja peltoviljelyä. Aatami ja Eeva olivat puutarhureita, eivät paimenia, ja tuohon aikaan puutarhaviljely edusti edistyneintä kulttuurin muotoa. Kasvien kasvattamisella on jalostava vaikutus ihmiskunnan kaikkiin rotuihin.

Maanviljely enemmän kuin nelinkertaisti maan ja ihmisen välisen suhdeluvun maailmassa. Maanviljelyä on mahdollista harjoittaa yhdessä edellisen kulttuurivaiheen paimentolaisuuden kanssa. Jos kolme vaihetta menee päällekkäin, niin silloin miehet metsästävät ja naiset viljelevät maata.

Karjapaimenten ja maata viljelevien välillä on aina esiintynyt kitkaa. Metsästäjä ja karjanpitäjä olivat taistelunhaluisia, sotaisia; viljelijä on paremminkin rauhaa rakastavaa tyyppiä. Eläinten kanssa tekemisissä olemiseen liittyy aina kamppailua ja voimankäyttöä, puuhailu kasvien parissa juurruttaa mieleen kärsivällisyyttä, levollisuutta ja rauhaa. Maanviljely ja teollisuuden harjoittaminen ovat rauhantoimintoja. Mutta molempien heikkous, kun niitä ajatellaan maailman yhteiskunnallisina toimintoina, on se tosiasia, että niistä puuttuu jännitys ja seikkailumieli.

Ihmisyhteiskunta on kehittynyt metsästysvaiheesta karjanhoitovaiheen kautta maa-alueeseen sidottuun maanviljelyn vaiheeseen. Ja tämän edistyvän sivilisaation kutakin vaihetta seurasi kiertolaisuuden jatkuva väheneminen, ihminen alkoi elää yhä enemmän kotipiirissä.

Ja nyt teollisuus täydentää maanviljelyä, minkä seurauksena kaupungistuminen lisääntyy ja maataviljelemättömien kansalaisluokkien ryhmät moninkertaistuvat. Mutta teollisen kauden säilymisestä ei ole toivoa, elleivät sen johtajat tajua, että korkeimpienkin yhteiskunnallisten kehitystulosten on aina rakennuttava terveelle maatalouspohjalle.

6. KULTTUURIN KEHITYS

Ihminen on maaperän kasvatti, luonnon lapsi. Pyrkipä hän miten tosissaan tahansa pakenemaan maalta, hän ei siinä lopullisesti koskaan onnistu. "Maasta sinä olet ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman" on koko ihmiskuntaa ajatellen kirjaimellisesti totta. Ihminen on aina käynyt, käy ja tulee aina käymään taistelua viime kädessä maasta. Alkukantaisten ihmisten ensimmäiset yhteiskunnalliset yhteenliittymät solmittiin näiden maasta käytyjen taistelujen voittamiseksi. Koko yhteiskunnallisen sivilisaation pohjana on maan ja ihmisen suhdeluksi.

civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

Älyllisyydellään eli taitojaan ja tietojaan käyttämällä ihminen lisäsi maan tuottoa. Samanaikaisesti saatiin jälkeläisten luonnollinen lisääntyminen jossakin määrin hallintaan, ja sillä keinoin turvattiin toimeentulo ja saatiin vapaa-aikaa kulttuuriin perustuvan sivilisaation rakentamiseen.

Ihmisten yhteiskuntaa säätelee laki, jonka mukaan väestön määrä vaihtelee suoraan verrannollisesti maankäyttötapoihin ja kääntäen verrannollisesti tiettyyn elintason nähden. Kaikkina näinä varhaisina aikakausina — jopa enemmän kuin nykyään — sekä ihmisiä että maata koskeva kysynnän ja tarjonnan laki määräsi arvon, joka näille kummallekin annettiin. Aikoina, jolloin maata — asuttamatonta aluetta — oli runsaasti, oli suuri pula ihmisistä, ja sen vuoksi ihmiselämän arvo kohosi suuresti. Ihmishengen menetys oli näin ollen varsin kauhistuttavaa. Aikoina, jolloin maata oli niukalti ja siitä seurasi liikakansoitusta, ihmishenki vastaavasti halpeni niin, että sotaan, nälänhätään ja kulkutauteihin suhtauduttiin varsin välinpitämättömästi.

Kun maan tuotto vähenee tai väestömäärä kasvaa, niin väistämätön taistelu alkaa uudelleen. Pinnalle nousevat ihmisolemuksen kaikkein pahimmat piirteet. Maan tuottavuuden koheneminen, mekaanisten taitojen leviäminen ja väestömäärän väheneminen ovat kaikki omiaan edistämään ihmisluonnon parempien puolien kehittymistä.

Sivistyksen reunamilla elävä yhteisö kehittää sitä ihmisyyden puolta, joka ei edellytä hienosteltuja taitoja. Kaunotaiteet ja varsinainen tieteellinen edistys yhdessä hengellisen kulttuurin kanssa ovat kaikki menestyneet parhaiten suuremmissa asutuskeskuksissa, kun niiden tukena on ollut maatalous- ja teollisuusväestö, jonka lukumäärä on hieman alle maan ja ihmisen välisen suhdeluvun. Kaupungit aina moninkertaistavat asukkaidensa taipumukset hyvään tai pahaan.

Elintaso on aina vaikuttanut perheen kokoon. Kuta korkeammalle elintaso nousee, sitä pienemmäksi perheen koko laskee, aina siihen pisteeseen asti, että tilanne vakiintuu tai alkaa vähittäinen sukupuuttoon kuoleminen.

Kautta aikakausien elintasoerot ovat määränneet eloonjääneen väestön laadun, ei niinkään pelkästään sen määrää. Paikalliset luokkakohtaiset elintasoerot synnyttävät uusia sosiaalisia kasteja, uusia tapasäännöksiä. Kun elämisen normit käyvät liian monimutkaisiksi tai aivan liian yllellisiksi, ne muuttuvat varsin pian itsetuhoisiksi. Kastit on tiheään asutuksen mukanaan tuoman kiihkeän kilpailun aiheuttaman yhteiskunnallisen paineen suora seuraus.

Alkuaikojen roduturvautuivat usein

68:6.2 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all

menetelmiin, joiden tarkoituksena oli väestömäärän rajoittaminen. Kaikki primitiiviset heimot surmasivat epämuodostuneita ja sairaalloisia lapsiaan. Tyttövauvojen surmaaminen oli tavallista, ennen kuin koitti aika, jolloin vaimo ostettiin. Joskus lapset kuristettiin kuoliaaksi jo syntymähetkellä, mutta suosituin menetelmä oli heitteillejättö. Kaksosten isä vaati tavallisesti toisen lapsista surmattavaksi, sillä useamman kuin yhden lapsen samanaikaisen syntymisen uskottiin aiheutuneen joko taikuudesta tai uskottomuudesta. Samaa sukupuolta olevat kaksoset yleensä kuitenkin säästettiin. Vaikka nämä kaksosiin kohdistuvat tabut olivatkin yhteen aikaan lähes yleismaailmallisia, ne eivät koskaan kuuluneet andoniittien tapoihin, vaan nämä kansanheimot pitivät kaksosia aina hyvän onnen enteinä.

Monet rodut oppivat menetelmän, jolla raskaus keskeytetään, ja tästä käytännöstä tuli varsin yleinen naimattomia koskeneen synnyttämistabun vakiinnuttua. Pitkään oli tapana, että naimaton neito surmasi jälkeläisensä, mutta sivistyneempien ryhmien keskuudessa näistä aviottomista lapsista tuli tytön äidin hoidokkeja. Aborttien ja lapsenmurhien harjoittaminen hävitti monta primitiivistä sukukuntaa käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon. Mutta tapasäännösten ankarista määräyksistä huolimatta ei montakaan lasta surmattu enää sen jälkeen, kun tätä oli kerran imetetty. Äidinrakkaus oli liian väkevä salliakseen sellaisen.

Kahdennellakymmenennelläkin vuosisadalla esiintyy yhä jäänteitä näistä alkeellisista väestömäärän säätelymenetelmistä. Australiassa on muuan heimo, jonka äidit kieltäytyvät kasvattamasta useampaa kuin kahta tai kolmea lasta. Ei ole kovinkaan kauan siitä, kun eräs ihmisryöjäheimo söi joka viidennen syntyvän lapsen. Madagaskarilla jotkin heimot surmaavat yhä kaikki tiettyinä pahaenteisinä päivinä syntyvät lapset, minkä johdosta noin kaksikymmentäviisi prosenttia kaikista vauvoista kuolee.

Maailmanlaajuisesta näkökulmasta katsottuna liikakansoitus ei ole koskaan menneisyydessä ollut vakava ongelma, mutta jos sotiminen vähenee ja tiede saa ihmistä vaivaavat sairaudet yhä paremmin hallintaansa, siitä saattaa lähitulevaisuudessa tulla vakava ongelma. Silloin on maailman johtajien viisaus oleva kovalla koetuksella. Onko Urantian mahtimiehillä silloin ymmärrystä ja rohkeutta ryhtyä vaalimaan keskitason eli vakiintuneen ihmisen lisääntymistä normaalin yläpuolella olevien äärimmäisyyksien ja normaalin alapuolella olevien, valtavasti lisääntyvien ryhmien sijasta? Normaali ihminen on se, jota tulisi vaalia. Hän on sivilisaation selkäranka ja rodun mutaation kautta ilmestyvien nerojen alkulähde. Normaalin alapuolella oleva ihminen tulisi pitää yhteiskunnan valvonnassa.

primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks

Tätä lajia ei tulisi tuottaa enempää kuin tarvitaan hoitamaan teollisuuden alempia tasoja, niitä tehtäviä, jotka edellyttävät eläimen tason yläpuolella olevaa älykkyyttä, mutta jotka vaativat tekijöiltään niin vähän, että ne osoittautuvat ihmiskunnan korkeampien tyyppien kannalta todelliseksi orjuudeksi ja vankeudeksi.

[Esittänyt muuan Melkisedek, jonka asemapaikka oli kerran Urantialla.]

requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

68:6.12 (771.1) [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

Luku 69. Ihmisen perusinstituutiot

⇐ 068

Urantia-kirjan

070 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 69

IHMISEN PERUSINSTITUUTTIOT

Osiot

Johdanto

1. Ihmisen perusinstituutiot
2. Teollisuuden sarastus
3. Työvoiman erikoistuminen
4. Tavaravaihdon alkuvaiheet
5. Pääoman syntyvaiheet
6. Tulen suhde sivilisaatioon
7. Eläinten hyötykäyttö
8. Orjuus sivilisaatioon vaikuttavana tekijänä
9. Yksityisomaisuus

PAPER 69

PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

Johdanto

TUNNE-ELÄMÄN alueella ihminen nousee eläinesivanhempiansa yläpuolelle sikäli, että hän kykenee arvostamaan huumoria, taidetta ja uskontoa. Sosiaalisessa mielessä ihminen osoittaa verrattomuutensa sillä, että hän valmistaa työkaluja, harrastaa viestintää ja rakentaa instituutioita.

Kun ihmiset pitävät pitkään yllä joitakin sosiaalisia ryhmiä, tällaiset ryhmittymät johtavat aina tiettyjen toimintatrendien syntyyn, ja ne huipentuvat instituutioksimuodostumiseen. Useimmat ihmisen instituutioista ovat osoittautuneet työtä säästäviksi, samalla kun ne ovat tuoneet jonkin oman lisänsä ryhmän turvallisuuden kohenemiseen.

Sivistynyt ihminen on erittäin ylpeä perustamiensa instituutioiden luonteesta, muuttumattomuudesta ja jatkuvuudesta, mutta mitkään ihmisen instituutiot eivät ole muuta kuin menneisyydessä kertyneitä tapasäännöksiä, sellaisina kuin tabut ovat ne säilyttäneet ja uskonto

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and

ne ylevöittänyt. Tällaiset perintöosat muuttuvat perinteiksi, ja perinteet muuttuvat lopulta sovinnastavoiksi.

traditions ultimately metamorphose into conventions.

1. IHMISEN PERUSINSTITUUTIT

Kaikki ihmisen instituutiot palvelevat jotakin yhteiskunnallista tarvetta — mennyttä tai nykyistä — siitä huolimatta, että niiden ylikehittyminen vääjäämättä vähentää yksilön arvostusta sikäli, että persoonallisuus jää varjoon ja aloitteellisuus vähenee. Ihmisen pitäisi hallita omia instituutioitaan mieluummin kuin antaa näiden edistävän sivilisaation aikaansaannosten vallita itseään.

Ihmisen instituutiot kuuluvat kolmeen pääluokkaan:

1. Toimeentuloinstituutiot. Näihin instituutioihin kuuluvat ne toiminnot, jotka versovat ravinnontarpeesta ja siihen kytkeytyvistä itsensäilytysvaistoista. Niihin kuuluvat tuotantotoiminta, omaisuus, valloitusota sekä yhteiskunnan säätelymekanismi kokonaisuudessaan. Vaistomainen pelko pitää enemmän tai myöhemmin huolen siitä, että nämä hengissäsäilymiseen tähtäävät instituutiot tulevat tabujen, sovinnastapojen ja uskontoon sisältyvien pakotteiden keinoin perustetuiksi. Mutta pelko, tietämättömyys ja taikausko ovat esittäneet varsin merkittävää osaa kaikkien ihmisinstituutioiden aikojentakaisessa ilmaantumisessa ja myöhemmässä kehityksessä.

2. Suvun jatkumisen varmistavat instituutiot. Näitä ovat ne yhteiskunnalliset instituutiot, jotka saavat alkunsa sukupuolisesta tarpeesta, äidinvaistosta ja rotujen korkeammista hellyyden tunteista. Niihin kuuluvat kodin ja koulun, perhe-elämän, opetuksen, etiikan ja uskonnon sosiaalista turvallisuutta luovat toimenpiteet. Niihin sisältyvät avioliittotavat, puolustusota sekä kodinrakennus.

3. Halujen tyydyttämiseen tähtäävät instituutiot. Näitä ovat ne käytännöt, jotka kehittyvät turhamaisuuden taipumuksista sekä ylpeyden tunteista; ja sellaisia ovat pukeutuminen ja ulkonainen itsensä kaunistaminen, seurattavat, kunnian puolesta käyty sota, tanssi, huvittelu, kilpailut ja tyydytyksen muut aistimielihyvää tuottavat osa-alueet. Mutta sivilisaatio ei ole koskaan kehittänyt selvästi erillisiä instituutioita halujen tyydytystä varten.

Nämä yhteiskunnallisten käytäntöjen kolme ryhmää liittyvät läheisesti toisiinsa ja ovat yksityiskohtia myöten toisistaan riippuvaisia. Urantialla ne rakentuvat monimutkaiseksi yhden ainoan sosiaalisen mekanismin muodossa toimivaksi järjestelmäksi.

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

69:1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. TEOLLISUUDEN SARASTUS

Alkukantaisesta tuotantotoiminnasta kehittyi verkalleen vakuutus nälänhädän kauhuja vastaan. Ihminen alkoi jo olemassaolonsa alkuvaiheessa ottaa oppia joistakin eläimistä, jotka runsauden päivinä varastoivat ravintoa niukkojen aikojen varalle.

Ennen alkuaikojen säästäväisyyden ja alkeellisen teollisuuden alkuunpääsyä keskitasoisen heimon osana oli puute ja tuntuva kärsiminen. Alkuihmisen oli kilpailtava ravinnostaan koko eläinkunnan kanssa. Kilpailu vetää omalla painollaan ihmistä aina alaspäin, lähelle petojen tasoa. Köyhyys on ihmisen luontainen ja häntä tyrannisoiva olotila. Vauraus ei ole luonnon antama lahja, vaan se on ponnistelun, tietämisen ja organisoitumisen tulos.

Alkuihmisen havaitsi yhteenliittymisen edut varsin pian. Yhteenliittymisen johti organisoitumiseen, ja organisoitumisen ensimmäinen tulos oli työnjako, josta seurasi välittömästi ajan ja materiaalien säästöä. Tämä työvoiman erikoistuminen syntyi pakon edessä — mentiin siitä, missä aita oli matalin. Alkukantaiset villi-ihmiset eivät koskaan tehneet mitään todellista työtä mielellään eivätkä halukkaasti. He mukautuivat siihen välttämättömyyden pakosta.

Alkuihmisen inhosi kovaa työtä, eikä hänellä ollut tapana pitää kiirettä, ellei jokin vakava vaara häntä uhannut. Työnteon ajallinen näkökulma, ajatus siitä, että jokin tehtävä suoritetaan määrätyissä aikarajoissa, on kokonaan vasta nykyajan keksintöä. Esi-isillä ei ollut koskaan hoppu. Kiihkeän olemassaolotaistelun ja alati kohoavan elintason asettamat kaksinaiset vaatimukset ajoivat alkuihmisen luonnostaan veltot rodot tuotantotoiminnan tielle.

Työnteke eli suunnitelmalliset voimainponnistukset erottavat ihmisen eläimestä, jonka ponnistelut ovat enimmäkseen vaistonvaraisia. Työnteon välttämättömyys on ihmisen suurin siunaus. Kaikki Prinssin esikunnan jäsenet tekivät työtä; he tekivät paljon lisätäkseen fyysisen työnteon arvostusta Urantialla. Aatami oli puutarhuri, heprealaisten Jumala teki työtä — olihan hän kaiken olevaisen luoja ja ylläpitäjä. Heprealaiset olivat ensimmäinen heimo, joka piti ahkeruutta korkeassa kurssissa. He olivat ensimmäinen kansanheimo, joka määräsi, että "sen, joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä." Mutta monet maailman uskonnot vajosivat takaisin alkuaikojen joutilaisuuden ihannointiin. Jupiter oli juomaveikko ja Buddhasta tuli mietiskelevä joutilaisuuden kannattaja.

Sangik-heimot olivat jokseenkin ahkeria,

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

69:2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773.4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

69:2.4 (773.5) Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

69:2.5 (773.6) Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

69:2.6 (773.7) The Sangik tribes were fairly

silloin kun ne asuivat kaukana tropiikista. Mutta pitkän pitkä taistelu käytiin laiskojen taikuudenkannattajien ja työn apostolien — kaukokatseisuutta osoittavien ihmisten — välillä.

Ihmisen ensimmäinen kaukokatseinen teko kohdistui tulen, veden ja ravinnon säilyttämiseen. Mutta alkuihminen oli synnynnäinen peluri. Hän halusi saada aina jotakin mitään sen hyväksi tekemättä, ja näinä alkuaikoina luettiin kärsivällisestä työnteosta koitunut menestys aivan liian usein taikakeinojen ansioksi. Magia väistyi kaukokatseisuuden, kieltämyksen ja ahkeruuden tieltä vain vaivoin.

3. TYÖVOIMAN ERIKOISTUMINEN

Primitiivisen yhteisön työnjako määräytyi ensin luonnollisten ja sitten sosiaalisten olosuhteiden mukaan. Työvoiman erikoistumisen ensimmäinen järjestys oli seuraava:

1. Sukupuoleen perustuva erikoistuminen. Naisen työsarka määräytyi lapsen olemassaolon aiheuttamasta valikoitumisesta; naiset rakastavat pikkulapsia luonnostaan enemmän kuin miehet. Näin naisesta tuli rutiinin suorittaja, kun taas miehestä tuli metsästäjä ja taistelija, jolla oli selvästi erilliset työskentely- ja lepokaudet.

Kautta aikojen on ollut tabuja, jotka ovat pitäneet naisen tiukasti omalla sarallaan. Mies on mitä itsekäimmin valinnut miellyttävämmän työn ja jättänyt jokapäiväisen raadannan naiselle. Mies on aina hävennyt tehdä naisten työtä, mutta nainen ei ole koskaan osoittanut minkäänlaista vastahakoisuutta tehdä miesten työtä. Mutta kumma kyllä, miehet ja naiset ovat aina yhteistoimin rakentaneet ja varustaneet kodin.

2. Iästä ja sairaudesta johtuva mukautuminen. Nämä eroavuudet määräisivät työnjaon seuraavan vaiheen. Ukot ja vammaiset pantiin jo varhain valmistamaan työkaluja ja aseita. Myöhemmin heidän tehtäväkseen annettiin kastelulaitteiden rakentaminen.

3. Uskontoon pohjautuva erikoistuminen. Poppamiehet olivat ensimmäiset ihmiset, jotka vapautettiin fyysisestä uurastuksesta. He olivat ammatinharjoittajien luokan edelläkävijöitä. Sepät olivat pieni ryhmä, joka kilpaili noituuden alalla poppamiesten kanssa. Heidän metallinmuokkaamistaitonsa herätti ihmisissä pelkoa heitä kohtaan. Puheet ”valkoisista sepistä” ja ”mustista sepistä” antoivat aiheen vanhoille uskomuksille valkoisesta ja mustasta magiasta. Ja tämä uskomus sekoittui myöhemmin taikauskokseen käsitykseen hyvistä ja pahoista aaveista, hyvistä ja pahoista hengistä.

Sepät olivat ensimmäinen erikoisoikeuksia

industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

69:2.7 (773.8) The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

69:3.1 (773.9) The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

69:3.3 (774.2) All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The “white smiths” and the “black smiths” gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious

nauttineista ei-uskonnollisista ryhmistä. Sodan aikana heitä pidettiin puolueettomina, ja tämä ylimääräinen joutoaika johti siihen, että heistä yhteiskuntaluokkana tuli primitiivisen yhteiskunnan poliitikkoja. Mutta näiden etuoikeuksien törkeästä väärinkäytöstä seurasi, että sepistä tuli yleisen vihan kohteita, eivätkä poppamiehet vitkastelleet lietsoessaan vihaa kilpailijoitaan kohtaan. Tämä ensimmäinen yhteenotto tieteen ja uskonnon välillä päättyi uskonnon (taikauskon) voittoon. Sen jälkeen kun sepät oli ajettu pois kylistä, he ylläpitivät ensimmäisiä majataloja, yleisiä vuokrataloja asutuksen liepeillä.

4. Isäntä ja orja. Työnteon erikoistumisen seuraava vaihe kasvoi esiin voittajan suhteesta voitettuun, ja se merkitsi orjuuden alkua.

5. Fyysisten ja mentaalisten avujen eroihin perustuva erikoistuminen. Ihmisissä ilmenevät luontaiset erilaisuudet suosivat työnjaon kehittymistä edelleen, sillä kaikki ihmisolennot eivät synny tasavertaisina.

Ensimmäiset tuotannolliset ammattimiehet olivat piikivenpienijöitä ja kivenhakkaajia; seuraavina ilmestyivät sepät. Sitten kehittyi ryhmittäinen erikoistuminen: kokonaiset perheet ja sukukunnat omistautuivat tietynlaisiin töihin. Eräs ensimmäisistä pappiskasteista — heimojen noitatohtoreita lukuun ottamatta — sai alkunsa siitä, että eräs taitava miekanteikijäperhe korotettiin taikauskaisesti muiden yläpuolelle.

Teollisuuden piirissä ensimmäiset tällaiset ryhmäasiantuntijat olivat vuorisuolan maastaviejiä ja savenvalajia. Naiset valmistsivat koristelemattomat saviastiat, koristellut astiat olivat miesten tekoa. Toisten heimojen keskuudessa naiset hoitivat ompelu- ja kutomatyöt, toisten heimojen keskuudessa tämän tekivät miehet.

Ensimmäiset tavaravaihtajat olivat naisia. Heidän tehtävänään oli varsinaisesti vakoilu, joten he kävivät kauppaa vain sivupuuhanaan. Ennen pitkää vaihtokauppa laajeni, ja naiset toimivat välittäjinä — välikäsinä. Sitten ilmestyi varsinaisten kauppiaiden luokka, joka veloitti palveluksistaan palkkion eli kauppavoiton. Ryhmien välisen tavaravaihtokaupan kasvu johti vastikekauppaan, ja hyödykkeidenvaihdon jälkeen seurasi ammattitaitoisen työvoiman vaihto.

4. TAVARANVAIHDON ALKUVAIHEET

Aivan kuten morsiamenryöstön jälkeen tavaksi tuli sopimukseen perustuva naimakauppa, samoin tavaroiden ryöstelyn jälkeen seurasi tavaroiden vaihtokauppa. Mutta alkuaikojen hiljaisten vaihtokauppatapojen ja nykyaikaisia vaihtomenetelmiä noudattavan myöhemmän

group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodgings, on the outskirts of the settlements.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse physical and mental endowments.* Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

69:4.1 (775.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

kaupankäynnin välillä oli pitkä merirosvouksen kausi.

Varhaisinta vaihtokauppaa harjoittivat aseistetut kauppiaat, joilla oli tapana jättää tavaransa puolueettomalle paikalle. Naiset pitivät ensimmäiset markkinat. He olivat ensimmäisiä kauppiaita, ja tämä johtui siitä, että he olivat taakankantajia. Miehet olivat sotureita. Hyvin varhaisessa vaiheessa kehittyi myyntipöytä, muuri, joka tarpeeksi leveänä esti kaupanhierojia sohimasta aseina toisiaan.

Fetissiä käytettiin vartioimassa tavaraeriä, jotka asetettiin esille hiljaista vaihtokauppaa varten. Sellaiset markkinapaikat olivat turvassa varkauksilta; mitään ei sieltä viety pois muutoin kuin tavarahan tai vastikkeeseen vaihtamalla. Fetissin vartioimat tavarat olivat aina turvassa. Kauppiaat olivat muinaisina aikoina ankan rehelliisiä oman heimonsa piirissä toimiessaan, mutta he eivät kärsineet tunnonvaivoista kaukaisia muukalaisia petkuttaessaan. Myös muinaisilla heprealaisilla oli käytössä erilainen moraaliseännöstö, milloin he olivat tekemisissä ei-juutalaisten kanssa.

Äänetöntä vaihtokauppaa käytiin iät ja ajat, ennen kuin aseistamattomat ihmiset saattoivat kohdata toisensa pyhitetyllä markkinapaikalla. Näistä samaisista markkinatoreista tuli ensimmäisiä turvapaikkoja, ja joissakin maissa ne myöhemmin tunnettiin ”turvakaupunkeina”. Jokainen markkinatorille päässyt pakenija oli turvassa ja suojassa päällekkäisyydeltä.

Ensimmäisinä punnuksina toimivat vehnän ja muiden viljakasvien jyvät. Ensimmäisenä vaihdon välineenä oli kala tai vuohi. Myöhemmin tuli lehmästä vaihtokaupan laskuysikkö.

Kirjoittaminen sai alkunsa kaupankäynnin muistiinpanoista. Ihmisen ensimmäinen kirjallinen tuote oli kaupanedistämisasiakirja, muuan suolamainos. Monet varhaisemmista sodista käytiin luonnonrikkauksien, kuten piikiven, suolan ja metallien esiintymistä. Ensimmäinen virallinen heimojenvälinen sopimus koski erään suolaesiintymän heimojenvälistämistä. Tällaiset sopimuksin säädellyt kohteet tarjosivat tilaisuuden ystävälliseen ja rauhanomaiseen ajatustenvaihtoon ja eri heimojen väliseen kanssakäymiseen.

Kirjoittaminen eteni ”viestikapula”-, solmunaru-, kuvakirjoitus-, hieroglyfi- ja näkinkuorivyövaiheiden kautta varsinaisiin symboliaakkosiin. Viestien lähettäminen kehittyi alkukantaisesta savumerkkiviestityksestä juoksulähettien, viestiratsastajien, rautateiden ja lentokoneiden aikakautteen sekä lennättimitse, puhelimitse ja radioteitse tapahtuvaan viestintään.

Uudet ideat ja paremmat menetelmät

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the first places of sanctuary and in some countries were later known as “cities of refuge.” Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the “message stick,” knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were

välittyivät muinaisten kauppiaiden toimesta kaikkialle asuttuun maailmaan. Seikkailumieleen liittyessään kaupankäynti vei tutkimus- ja löytöretkille. Ja nämä kaikki yhdessä synnyttivät kuljetuslaitoksen. Kaupankäynti on ollut suuri sivistäjä sikäli, että se on edistänyt kulttuurien välistä vuorovaikutusta.

5. PÄÄOMAN SYNTYVAIHEET

Pääoma on työtä, jota päästään hyödyntämään siksi, että menneisyydessä on uhrauduttu tulevaisuuden hyväksi. Säästöt edustavat tietynmuotoista toimeentulon ja hengissäsäilymisen hyväksi tehtyä vakuutusta. Ravinnon varastointi kehitti itsehillintää ja loi pääoman ja työn väliset ensimmäiset ongelmat. Ihminen, jolla oli ruokaa, oli selvästi edullisemmassa asemassa kuin ihminen, jolla ei ollut ruokaa, kunhan hän pystyi suojelemaan sen rosvoilta.

Ensimmäisenä pankkiirina toimi heimon peloton mies. Hänen huostaansa oli talletettu koko heimokunnan aarteet, ja tapana oli, että hyökkäyksen sattuessa koko sukukunta puolusti hänen majaansa. Henkilökohtaisen pääoman ja ryhmän varallisuuden kasvu johti tällä tavoin välittömästi sotilaalliseen järjestäytymiseen. Aluksi tällaisten varokeinojen tarkoituksena oli puolustaa omaisuutta ulkopuolisia hyökkäyksiä vastaan, mutta myöhemmin tuli tavaksi pitää sotilaallinen organisaatio vireessä panemalla toimeen hyökkäyksiä naapuriheimojen omaisuuden ja rikkauksien kimppeun.

Pääoman kokoamiseen johtaneet peruslylykkeet olivat:

1. Nälkä — yhdistyneenä kaukonäköisyyteen. Ruoan säästäminen ja säilyttäminen merkitsi valtaa ja hyvinvointia niille, joilla oli riittävästi kaukonäköisyyttä varautuakseen tällä tavoin tuleviin tarpeisiin. Ravintovarasto oli oikein valittu vakuutus nälänhätää ja katoa vastaan. Ja kaikkien alkukantaisten tapasäännösten tarkoituksena oli itse asiassa auttaa ihmistä alistamaan nykyhetki tulevaisuudelle.

2. Rakkaus perhettä kohtaan — halu huolehtia perheenjäsenten tarpeista. Pääoma edustaa omaisuuden säästämistä tämän päivän tarpeiden aiheuttamasta paineesta piittaamatta vakuutukseksi tulevaisuuden tarpeita varten. Osa tästä tulevasta tarpeesta saattaa koskea omia jälkeläisiä.

3. Turhamaisuus — halu tuoda omat omaisuuskertymänsä näytteille. Ylimääräinen vaatekerta oli eräs ensimmäisistä arvon merkeistä. Turhamainen keräily vetosi jo aikaisessa vaiheessa ihmisen ylpeyteen.

carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger — associated with foresight.* Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient *foresight* thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family — desire to provide for their wants.* Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity — longing to display one's property accumulations.* Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

4. Asema — into ostaa sosiaalista ja poliittista arvostusta. Jo varhaisessa vaiheessa ilmaantui kaupallistunut aatelisto, johon pääsy riippui jostakin kuninkaallisille suoritetusta erityispalveluksesta, tai sitten se myönnettiin mutkattomasti rahasummaa vastaan.

5. Valta — halu olla herrana jollekulle. Omaisuuden lainaamista harjoitettiin orjuuttamiskeinona; olihan noiden muinaisten aikojen vuotuinen lainakorko sata prosenttia. Rahanlainaajat tekivät itsestään kuninkaita luomalla pysyvän velallisarmeijan. Velkojansa orjiksi joutuneet kuuluivat siihen omaisuuden lajiin, joka kertyi yhtenä ensimmäisistä. Velkaorjuus meni ennen vanhaan jopa niin pitkälle, että velkoja määräsi velallisen kuolleesta ruumiistakin.

6. Vainajien haamuja kohtaan tunnettu pelko — papeille maksetut suojelupalkkiot. Ihmiset ryhtyivät jo varhaisessa vaiheessa antamaan papeille kuolinlahjoja, jotta heidän omaisuutensa käytettäisiin helpottamaan heidän kulkuaan seuraavan elämän läpi. Näin papistosta tuli varsin varakasta. Papit olivat muinaisaikain ylimpiä kapitalisteja.

7. Sukupuolivietti — halu ostaa yksi tai useampia vaimoja. Miehen ensimmäinen kaupankäynnin muoto oli naisesta käyty vaihtokauppa, sitä käytiin paljon ennen hevosta kauppaa. Mutta milloinkaan ei sukupuoliorjien vaihtokauppa ole edistänyt yhteisöä. Moinen kaupustelu oli ja on rodulle häpeäksi, sillä yhdellä kertaa se sekä ehkäisi perhe-elämän kehittymistä että mädätti korkeammantasoisten kansanheimojen biologista kuntoisuutta.

8. Halujen tyydytyksen monet muodot. Toiset etsivät rikkauksia, koska ne toivat mukanaan valtaa; toiset ahersivat omaisuutta kerätäkseen, koska omaisuus merkitsi mukavuutta. Alkuihmisellä (ja joillakuilla myöhemmilläkin) oli taipumusta tuhlaa varansa ylläilykseen. Päätteet ja huumeet herättivät kiinnostusta jo alkukantaisissa roduissa.

Sivilisaation kehittyessä ihmiset saivat uusia säästämisyllykkeitä, uusia tarpeita liitettiin nopeaan tahtiin alkuperäisen ravinnontarpeen jatkoksi. Köyhyydestä tuli niin kammoksuttua, että vain rikkaiden oletettiin heti kuoleman jälkeen menevän taivaaseen. Omaisuutta alettiin arvostaa siinä määrin korkealle, että mahtailuvien pitojen järjestämisen katsottiin pyyhkivän pois nimeä kohdanneen häpeän.

Rikkauden kertymistä tuli jo varhaisessa vaiheessa yhteiskunnallisen arvon merkki. Tiettyjen heimojen yksittäisillä jäsenillä oli tapana kerätä vuosikaudet omaisuutta vain tehdäkseen vaikutuksen sillä, että he jonakin juhlapäivänä

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification*. Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even

polttivat sen poroksi tai jakoivat sen ilmaiseksi muille heimolaisille. Moinen teko teki heistä suurmiehiä. Myös nykyajan kansat pöyhkeilevät jakelemalla tuhlailevia joululahjoja rikkaiden tehdessä lahjoituksia suurille hyväntekeväisyyks- ja oppilaitoksille. Ihmisen käyttämät menetelmät vaihtelevat, mutta hänen mielenlaatussa pysyy kokolailla muuttumattomana.

Mutta mainittakoon totuuden nimessä, että moni muinainen rikas mies antoi pois suuren osan omaisuudestaan siksi, että hän pelkäsi tulevansa surmatuksi niiden toimesta, jotka himoitsivat hänen aarteitaan. Oli tavallista, että varakkaat uhrasivat joukoittain orjia osoittaakseen halveksuntaansa rikkautta kohtaan.

Jos kohta pääoma onkin ollut omiaan vapauttamaan ihmistä, on se myös huomattavasti mutkistanut hänen sosiaalista ja tuotannollista organisaatiotaan. Epäoikeudenmukaisten kapitalistien harjoittama pääoman väärinkäyttö ei kumoa sitä tosiasiaa, että pääoma on nykyisen teollisen yhteiskunnan perusta. Nykyinen sukupolvi nauttii pääoman ja keksintöjen ansiosta korkeammanasteisesta vapaudesta kuin yksikään sitä edeltänyt sukupolvi maan päällä. Tämä toteamus on pelkkä tosiasian kirjaus, se ei ole tarkoitettu puolustelemaan ajattelemattomien ja itsekkäiden varallisuudenhaltijain pääomansa avulla tekemiä monia väärinkäytöksiä.

modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. TULEN SUHDE SIVILISAATIOON

Primitiivinen yhteisö neljine toimintahaaroinen — tuotannollinen, säätelevä, uskonnollinen ja sotilaallinen — ilmaantui tulen, eläinten, orjien ja omaisuuden myötävaikutuksella.

Tulenteko erotti yhdellä ainoalla harppauksella ihmisen ainiaaksi eläimestä. Se on ihmisen peruskeksintö tai -löytö. Tuli teki ihmiselle mahdolliseksi viettää yöt maan kamaralla, sillä kaikki eläimet pelkäävät tulta. Tuli rohkaisi iltapuhteen sosiaalista kanssakäymistä. Sen lisäksi, että se suojeli kylmyydeltä ja villieläimiltä, sitä käytettiin myös turvaksi aaveita vastaan. Ensi vaiheessa sitä käytettiin enemmänkin valon kuin lämmön lähteenä. Monet takapajuiset heimot eivät suostu nukkumaan, ellei tuli pala kaiken yötä.

Tuli oli suuri sivistäjä, joka antoi ihmiselle ensimmäisen sellaisen menetelmän, jolla hän saattoi olla altruistinen itse silti mitään menettämättä, sillä se soi hänelle mahdollisuuden antaa hehkuvia hiiliä naapurille hänen siitä itse mitenkään köyhtymättä. Keittonuotio, jota äiti tai vanhin tytär vaali, oli ensimmäinen kasvattaja, sillä se vaati valppautta ja luotettavuutta. Alkuaikojen koti ei ollut mikään rakennus, vaan perhe kokoontui tulen, kotilieden, ympärille. Kun poika perusti uuden kodin, hän otti kotiliedestä

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire, which was attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

mukaansa kekäleön.

Vaikka Andon, joka tulen keksi, pidättyikin suhtautumasta siihen palvonnan kohteena, monet hänen jälkeläisistään kuitenkin pitivät tulenliekkiä fetissinä tai henkenä. He eivät ottaneet tulesta hygienian hyväksi koituvaa hyötyä, sillä he eivät suostuneet polttamaan jätteitä. Alkukantainen ihminen pelkästi tulta ja koetti aina pitää sitä hyvällä tuulella; siitä johtuu suitsukkeen sirottelu. Muinaisihmiset eivät missään tilanteessa suostuneet sylkemään tuleen, eivätkä he koskaan kulkeneet ihmisen ja palavan tulen välistä. Alkuaikojen ihmiskunta piti pyhinä jopa niitä rautakiisu- ja piikiviä, joita käytettiin kipinän iskemiseen.

Tulen sammuttaminen oli synty. Jos maja syttyi tuleen, sen annettiin palaa. Temppeleiden ja alttareiden tulet olivat pyhiä, eikä niiden sallittu koskaan sammua, paitsi että kerran vuodessa tai jonkin suuren onnettomuuden jälkeen oli tapana sytyttää uudet tulet. Naisia valittiin papeiksi sen vuoksi, että he olivat kotilieden vaalijoita.

Muinaiset myytit siitä, miten tuli oli tullut alas jumalilta, syntyivät, kun huomattiin salaman sytyttävän tulipalon. Nämä käsitykset tulen yliluonnollisesta alkuperästä johtivat suoraa tietä tulenpalvontaan, ja tulenpalvonnan seurauksena taas oli tapa "kulkea tulen läpi", joka tapa jatkui aina Mooseksen päiviin asti. Ja yhä vieläkin on olemassa käsitys kuoleman jälkeen tapahtuvasta tulen läpi kulkemisesta. Tulimyytti kahlehti varhaisina aikoina ihmistä suuresti, ja parsilaisten symboliikassa tämä myytti elää yhä.

Tuli johdatti ruoan kypsentämiseen ja "raa'an syöjät" -ilmaisusta tuli pilkkapuheiden sanastoa. Kypsentaaminen vähensi ruoansulatukseen tarvittavan elämänenergian kulutusta ja jätti siten alkuihmiselle jonkin verran voimia myös sosiaalista kulttuuria varten, samalla kun siirtyminen karjanhoitoon antoi aikaa sosiaaliin toimintoihin vähentäessään ruoanhankkimisen edellyttämiä ponnistuksia.

Ei sovi unohtaa, että tuli avasi ovet metallien käsittelyyn ja johti myöhemmin tapahtuneeseen höyryvoiman keksimiseen sekä nykyiseen sähkön hyväksikäyttöön.

7. ELÄINTEN HYÖTYKÄYTTÖ

Koko eläinkunta oli ensi alkuun ihmisen vihollinen, ihmisten oli opittava suojautumaan villipetoja vastaan. Aluksi ihminen söi eläimet mutta oppi sittemmin kesyttämään niitä ja pani ne palvelemaan itseään.

Eläintenkesyttäminen sai alkunsa sattumalta. Villi-ihmisellä oli tapana metsästää eläinlaumoja

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of "passing through fire," a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and "raw eaters" became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds

jokseenkin samaan tapaan kuin intiaanit metsästivät biisoneja. He pystyivät lauman saartamalla pitämään eläimet valvonnassaan, ja näin heillä oli mahdollisuus teurastaa niitä sitä mukaa kuin ravintoa tarvittiin. Myöhemmin rakennettiin aitauksia ja suljettiin kokonaisia laumoja niiden sisälle.

Joidenkin eläinten kesyttäminen oli helppoa, mutta monet niistä eivät elefantin tapaan suostuneet lisääntymään vankeudessa. Vielä myöhemmin havaittiin, että tietyt eläinlajit mukautuisivat ihmisen läsnäoloon ja lisääntyisivät vankeudessakin. Eläintenkesyttäminen perustui näin ollen valikoivaan siitokseen, taitoon, joka on edistynyt suuresti sitten Dalamatian aikojen.

Koira oli ensimmäinen kesytetty eläin, ja sen vaivalloinen kesyttämispöytä alkoi siitä, kun muuan koira, joka oli koko päivän seurannut erästä metsämiestä, lähti tosiaankin tämän kanssa kotiin. Aikakausien ajan koiria käytettiin ravinnoksi, metsästyksessä, vetojuhtina ja seuraeläiminä. Aluksi koirat osasivat vain ulvoa, mutta myöhemmin ne oppivat haukkumaan. Koiran tarkka vainu johti sellaiseen käsitykseen, että se muka pystyi näkemään henkiä, ja niin syntyivät koirafetissikultit. Vahtikoirien käyttö tarjosi ensi kerran sellaisen mahdollisuuden, että koko sukukunta saattoi nukkua yönsä yhtäaikaan. Sen jälkeen tuli tavaksi käyttää vahtikoiria suojelemaan kotia niin hengiltä kuin aineellisiltakin vihollisilta. Kun koira haukkui, lähestymässä oli ihminen tai eläin, mutta kun koira ulvoi, lähellä oli henkiä. Monet uskovat vielä nykyäänkin, että koiran öinen ulvonta ennustaa kuolemaa.

Silloin kun mies oli metsästäjä, hän oli melko ystävällinen naista kohtaan, mutta eläintenkesyttämisen alettua, mihin vielä liittyi Caligastian matkaan saattama hämminki, monet heimot kohtelivat naisiaan häpeällisesti. Ne kohtelivat heitä kerrassaan liiaksi tavalla, jolla ne kohtelivat eläimiään. Se raaka kohtelu, jonka mies on kohdistanut naiseen, on ihmisen historian synkimpiä lukuja.

8. ORJUUS SIVILISAATIOON VAIKUTTAVANA

TEKIJÄNÄ

Alkuihminen ei koskaan epäröinyt orjuuttaa kanssaihmiään. Nainen oli ensimmäinen orja, perheorja. Paimentolaismies orjuutti naisen alempiarvoiseksi sukupuolikumppanikseen. Tämänlaatuinen seksuaalinen orjuus oli välitön seuraus siitä, että miehen riippuvuus naisesta väheni.

Vielä vähän aikaa sitten orjuus oli niiden

much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

69:7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

69:7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

69:7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

69:8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

69:8.2 (789.1) Not long ago enslavement was the lot

sotavankien kohtalona, jotka kieltäytyivät ottamasta vastaan voittajan uskontoa. Aiempina aikoina oli tapana, että vangitut joko syötiin, kidutettiin kuoliaksi, pantiin taistelemaan toisiaan vastaan, uhrattiin hengille tai orjuutettiin. Ihmisteurastukseen ja ihmissyöntiin verrattuna orjuus oli suuri edistysaskel.

Orjuuttaminen oli askel eteenpäin sotavankien armeliaan kohtelun tiellä. Ain kaupungin väijytys miesten, naisten ja lasten joukkoteurastuksineen niin, että vain kuningas säästettiin voittajan turhamaisuuden tyydyttämiseksi, on totuudenmukainen kuvaus sivistyneiksi otaksuttujen kansojenkin harjoittamasta raakalaismaisesta ihmisteurastuksesta. Hyökkäys Bashanin kuninkaan, Ogin, kimppuun oli yhtälailla julma ja tehokas. Heprealaiset ”vihkivät” vihollisensa ”tuhon omiksi” ja ottivat näiden koko omaisuuden sotasaaliiksi. He panivat kaikki kaupungit maksamaan pakkoveroa uhkaamalla muussa tapauksessa ”hävittää kaikki miehenpuolet”. Mutta monet tuon aikaiset heimot, joilla oli vähemmän heimoitsekkyyttä, olivat jo kauan sitten omaksuneet tavan liittää muita oivallisemmat sotavangit omiin riveihinsä.

Amerikan punaisen ihmisen kaltainen metsästäjä ei pakottanut ketään orjuuteen. Sotavankinsa hän joko liitti omaan väkeensä tai surmasi. Orjuutta ei esiintynyt paimentolaiskansojen keskuudessa, sillä niiden työvoimantarve oli vähäinen. Paimentolaisilla oli sodassa tapana tappaa kaikki miesvangit ja ottaa orjiksi vain naiset ja lapset. Mooseksen laki sisälsi erityismääräykset tällaisten naisvankien ottamisesta vaimoiksi. Ellei heihin oltu tyytyväisiä, heidät voitiin häätää tiehensä, mutta heprealaisten ei ollut lupa myydä tällaisia hylättyjä puolisoja orjiksi — se ainakin oli yksi sivilisaation mukanaan tuoma edistysaskel. Vaikka heprealaisten sosiaaliset käyttäytymisnormit olivatkin karkeita, ne olivat silti huomattavasti heidän ympärillään eläneiden heimojen normeja korkeammalla.

Paimentolaiset olivat ensimmäisiä kapitalisteja. Heidän karjalaumansa edusti pääomaa, ja he elivät pääoman korosta: karjan luonnollisesta lisääntymisestä. Eikä heillä ollut haluja jättää tätä varallisuutta sen kummemmin orjien kuin naistenkaan hoitoon. Mutta myöhemmässä vaiheessa he ottivat miespuolisia vankeja ja pakottivat nämä viljelemään maata. Tämä on maaorjuuden — ihmisen turpeeseensitomisesta — alku. Afrikkalaiset oli helppo opettaa viljelemään maata, niinpä heistä tulikin suuri orjarotu.

Orjuus oli väistämätön rengas ihmisen sivilisaation ketjussa. Se oli silta, jota myöten yhteiskunta siirtyi kaaoksesta ja joutilaisuudesta järjestykseen ja sivistyksen mukaisiin toimintoihin.

of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

69:8.3 (789.2) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews “utterly destroyed” their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the “destruction of all males.” But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it

Se pakotti takapajuiset ja laiskat kansanheimot tekemään työtä ja sitä tietä tuottamaan vaurautta ja vapaa-aikaa ylempiensä sosiaalisen edistymisen hyväksi.

Orjuusinstituutio pakotti ihmisen keksimään primitiivisessä yhteiskunnassa sovelletun säätelymekanismiin; se sai aikaan hallinnon alkuvaiheet. Orjuus vaatii lujaa järjestyksenpitoa, ja Euroopan keskiajan kuluessa orjuus käytännöllisesti katsoen hävisi, sillä feodaaliherrat eivät kyenneet pitämään orjia valvonnassaan. Muinaisaikojen takapajuisilla heimoilla ei — tämän päivän australialaisten alkuasukkaiden tapaan — ollut koskaan orjia.

Orjuus oli toki sortoa, mutta juuri näissä sorron kouluissa ihminen oppi ahkeromaan. Loppujen lopuksihan orjatkin saivat osansa sen yhä kehittyneemmän yhteiskunnan mukanaan tuomista siunauksista, jonka luomista he niin perin vastahakoisesti olivat auttaneet. Orjuus luo sivistystä ja sosiaalista menestystä merkitsevän organisaation mutta käy kohta salakavalasti sisältäpäin yhteiskunnan kimppuun vakavimpana kaikista tuhoisista sosiaalisista sairauksista.

Nykyajan mekaaninen kekseliäisyys teki orjuudesta aikansa eläneen. Moniavioisuuden tapaan orjuuskin on väistymässä, sillä se ei kannata. Mutta suurten orjamäärien yhtäkkinen vapauttaminen on osoittautunut aina tuhoiseksi. Vähemmillä vaikeuksilla selvittää, jos heidät vapautetaan vähittäin.

Ihmiset eivät nykyään ole sosiaalisessa merkityksessä orjia, mutta tuhannet antavat kunnianhimon saattaa itsensä velkaorjuuteen. Tahdonvastainen orjuutus on antanut tietä muuntuneelle, tuotantoelämän piirissä tavattavalle, entiseen verrattuna kohennusta merkitsevälle palkkaorjuuden muodolle.

Vaikka yhteiskunnan ihanteena onkin yleinen vapaus, joutilaisuutta ei tulisi milloinkaan suvaita. Kaikki työkykyiset henkilöt olisi pakotettava tekemään ainakin oman ylläpitonsa vaatiman määrän työtä.

Nykyinen yhteiskunta on tekemässä täyskäännöstä. Orjuus on kutakuinkin kadonnut, kotieläinten aika alkaa olla ohi. Voimanlähteitä tavoitellessaan sivilisaatio kurkottautuu taas kohti tulta — epäorgaanista maailmaa. Ihminen nousi raakalaisuudesta tulen, eläinten ja orjuuden avulla, nyt hän kurottautuu taaksepäin ja hylkää orjien ja eläinten antaman avun, samalla kun hän yrittää luonnonelementtien aarreatasta saada haltuunsa uusia vaurauden ja voiman salaisuuksia ja lähteitä.

compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

69:8.10 (789.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

69:8.11 (789.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

69:8.12 (789.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing. Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. YKSITYISOMAIKUUS

9. PRIVATE PROPERTY

Vaikka alkukantainen yhteiskunta rakentui tosiasiallisesti yhteisomistukselle, alkuaikojen ihminen ei kuitenkaan seurannut mitään nykyajan kommunismin oppeja. Näiden varhaisten aikojen kommunismi ei ollut mikään pelkkä teoria eikä yhteiskunnallinen opinkappale, vaan se oli yksinkertainen ja käytännöllinen, itsestään ilmaantunut järjestely. Kommunismi torjui köyhyyttä ja puutetta. Näiden muinaisten heimojen keskuudessa kerjääminen ja prostituutio olivat lähes tuntemattomia.

Primitiivinen kommunismi ei erityisemmin madaltanut ihmisen tasoa eikä ihannoinut keskinkertaisuutta, mutta toimettomuuteen ja joutilaisuuteen se kyllä houkutteli; se tukahdutti työteläisyyden ja mursi eteenpäinpyrkimisen halun. Kommunismi oli primitiivisen yhteiskunnan kehityksessä tarpeellinen rakennusteline, mutta se väistyi korkeamman yhteiskuntajärjestyksen kehittymisen tieltä, sillä se suuntautui neljää vahvaa inhimillistä taipumusta vastaan:

1. Perhe. Ihmisen mielenkiinto ei kohdistu pelkästään omaisuuden kasaamiseen, vaan sen lisäksi hän haluaa jättää reaaliomaisuutensa perinnöksi jälkeläisilleen. Mutta miehen kuoleman jälkeen hänen omaisuutensa alkuaikojen kommunaalisessa yhteisössä joko välittömästi kulutettiin tai sitten se jaettiin tuon ryhmän kesken. Mitään omaisuuden periytyvyyttä ei esiintynyt — perintövero oli sata prosenttia. Myöhemmin kehittyneet pääoman kertymistä ja omaisuuden periytymistä koskeneet tapasäännöt olivat selvä sosiaalinen edistysaskel. Ja tämä on totta siitakin huolimatta, että pääoman väärinkäyttämisestä sittemmin seurasi törkeitä epäkohtia.

2. Uskonnolliset taipumukset. Alkukantainen ihminen halusi säästää omaisuutta myös pesämunaksi seuraavan olemassaolon piirissä eletävän elämän alkuvaiheeseen. Tämä vaikutin selittää, miksi niin kauan aikaa oli tapana haudata ihmisen mukana hänen henkilökohtainen omaisuutensa. Muinaiskansat uskoivat, että vain rikkaat selviäisivät kuolemasta edes jonkinlaiseen välittömästi miellyttävään ja arvolliseen olotilaan. Ilmoitususkonnon opettajat, aivan erityisesti kristityt opettajat, vasta opettivat, että köyhät voivat päästä osalliseksi pelastuksesta samoin edellytyksin kuin rikkaatkin.

3. Vapauden ja vapaa-ajan kaipuu. Yhteiskunnallisen kehityksen alkuaikoina yksittäisen jäsenen ansioiden jakaminen ryhmän kesken oli tosiasiaa eräs orjuuden muoto: työtä tekevästä tehtiin laiskurin orja. Kommunismin itsetuhoinen heikkous onkin siinä, että tuhlavaisille tuli tavaksi elää säästäväisten kustannuksella. Vielä nykyaikanakin luottavat tuhlarit siihen, että valtio (säästäväiset veronmaksajat) pitää heistä huolen. Ne, joilla ei ole pääomaa, odottavat yhä, että ne, joilla sitä on,

69:9.1 (780.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (780.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (780.6) 1. *The family.* Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

69:9.4 (780.7) 2. *Religious tendencies.* Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. *The desire for liberty and leisure.* In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

antavat heille elannon.

4. Turvallisuuden ja vallan kaipuu. Kommunismien hävittivät lopulta niiden edistyskellisten ja menestyneiden yksilöiden vilpilliset menettelytavat, jotka turvautuivat erilaisiin kiertoteihin välttyäkseen joutumasta heimojensa saamattomien laiskureiden orjiksi. Mutta aluksi kaikki omaisuuden kerääminen oli salaista, sillä primitiivisille ajoille ominainen turvattomuus esti pääoman ulospäin näkyvän kartuttamisen. Ja myöhempänäkin aikana oli vielä erittäin vaarallista koota varallisuutta liikaa, saattoihan nimittäin olla varma siitä, että kuningas keksäisi jonkin syytöksen, jonka nojalla rikkaan miehen omaisuus takavarikoitaisiin. Ja kun varakas mies kuoli, hautajaisia viivytettiin kunnes asianomainen perhe lahjoitti suuren summan — perintöveron — joko yhteiseksi hyväksi tai kuninkaan hyväksi.

Naiset olivat varhaisimpina aikoina yhteisön omaisuutta, ja äiti hallitsi perhettä. Muinaiset päälliköt omistivat kaiken maan ja olivat kaikkien naisten omistajia; naimakauppaan vaadittiin heimohallitsijan suostumus. Kommunismien väistyttyä naiset kuuluivat yksityisille, ja isä alkoi vähitellen käyttää valtaa kotona. Näin sai koti-instituutio alkunsa, ja vähitellen yksiavioisuus syrjäytti vallalla olleet moniavioisuuden perinnäistavat. (Moniavioisuus on jäänne avioliittoon kuuluneesta naisen orjuuden elementistä. Yksiavioisuus on orjuudesta vapaa yhden miehen ja yhden naisen verrattoman kumppanuuden ihanne kodin rakentamisen, jälkeläisten kasvattamisen, yhteisen kulttuurin ja itsensäkehittämisen ylevässä yrityksessä.)

Aluksi kaikki omaisuus — työkalut ja aseet mukaan luettuina — oli heimon yhteisessä omistuksessa. Yksityisomaisuus koostui ensi vaiheessa kaikista esineistä, joihin oli henkilökohtaisesti kajottu. Jos vieras joi kupista, kuppi oli siitä lähtien hänen. Seuraavassa vaiheessa tuli paikasta, jossa oli vuodatettu verta, vahingoittuneen yksilön tai ryhmän omaisuutta.

Alun perin omaisuuden yksityisyyttä siis kunnioitettiin, koska luultiin omaisuuteen kätkeytyvän jokin osa omistajansa persoonallisuudesta. Omaisuuteen kohdistuva rehellisyys lepäsi turvallisesti tämäntyyppisen tauskon varassa. Mitään poliisia ei tarvittu henkilökohtaista omaisuutta varjelemaan. Ryhmän keskuudessa ei esiintynyt varastelua, vaikeivat ihmiset silti muiden heimojen tavaroiden omimista kaihtaneetkaan. Omaisuussuhteet eivät päättäneet kuoleman myötä, vaan alkuaikoina meneteltiin niin, että henkilökohtaiset tavarat poltettiin, sitten niitä alettiin haudata vainajan mukana, ja myöhemmin ne peri joko jäljelle jäänyt perhe tai heimo.

Koruntapaisten henkilökohtaisten esineiden

69:9.6 (780.9) 4. *The urge for security and power.* Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity

käyttö sai alkunsa taikalujen kantamisesta. Turhamaisuus ynnä aaveidenpelko panivat alkuihminen vastustamaan kaikkia yrityksiä viedä häneltä hänen mieliamulettinsa, sillä sellaista omaisuutta pidettiin suuremmassa arvossa kuin tarvekaluja.

Makuusija oli eräs ihmisen ensimmäisistä omistuksen kohteista. Myöhemmin heimopäälliköt, jotka ryhmän puolesta pitivät hallussaan koko maaomaisuutta, osoittivat, mikä oli itse kunkin kotikontu. Tulisijan paikka toi ennen pitkää mukanaan omistusoikeuden, ja vieläkin myöhemmin kaivo oli se, joka antoi oikeuden sen ympärillä olevaan maahan.

Vesikuopat ja kaivot olivat ensimmäisiä yksityisomistuksen kohteita. Koko fetissijärjestelmä otettiin käyttöön vesikuoppien, kaivojen, puiden, laihojen ja hunajan vartioimiseksi. Sitten kun usko fetisseihin oli kaikonnut, kehiteltiin yksityisomistuksen suojaksi lakeja. Mutta riistaa koskeneet lait — metsästysoikeus — olivat olemassa kauan ennen maalakeja. Amerikan punainen ihminen ei koskaan ymmärtänyt maan yksityisomistusta, hän ei voinut käsittää valkoisen ihmisen kantaa tässä asiassa.

Yksityisomaisuus merkittiin jo varhaisessa vaiheessa perheen omistajamerkillä, ja tämä on sukuvaakunoiden aikojen takainen alkuperä. Kiinteä omaisuus voitiin panna myös henkien vartioitavaksi. Papit saattoivat ”pyhittää” maapalan, ja se oli tämän jälkeen siihen kohdistettujen maagisten tabujen suojeluksessa. Maa-alan omistajilla sanottiin tällöin olevan ”papin kirjat”. Heprealaiset kunnioittivat suuresti näitä perheiden välisiä rajapyykkejä: ”Kirottu olkoon se, joka siirtää naapurinsa tilusmerkin.” Näissä kivipyykeissä oli papin nimikirjaimet. Jopa sellaisista puista, jotka merkittiin nimikirjaimin, tuli yksityisomaisuutta.

Alkuaikoina yksityisomaisuutta oli vain kasvava laiho, mutta sitä seuraavat kylvökset antoivat jo omistusoikeuden maahan. Maan viljeleminen oli siten alkuna yksityiselle maanomistukselle. Yksityishenkilöille annettiin aluksi vain elinikäinen hallintaoikeus, haltijan kuollessa maa palautui heimolle. Kaikkein ensimmäiset heimojen yksityishenkilöille myöntämät maanomistusoikeudet koskivat hautoja — sukuhautaushautoja. Myöhemmin aikoina maa kuului niille, jotka sen aitasivat. Mutta kaupungit varasivat aina joitakin maa-alueita yhteislaitumiksi ja käytettäväksi mahdollisessa piiritystilanteessa. Nämä ”yhteismaat” edustavat jäännettä kollektiivisen omistuksen varhaisemmasta muodosta.

Valtio sitten vihdoinkin osoitti maaomaisuutta yksityishenkilöille mutta varasi samalla itselleen verotusoikeuden. Saatuaan näin varmistuksen

plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would “consecrate” a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a “priest's title.” The Hebrews had great respect for these family landmarks: “Cursed be he who removes his neighbor's landmark.” These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these “commons” represent the survival of the earlier form of collective ownership.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income

maaomistukselleen maanomistajat voivat periä siitä vuokraa, ja maasta tuli tulon lähde — pääomaa. Lopulta maasta tuli tosiasiallista vaihtomaisuutta myynteineen, omistajanvaihdoisineen, kiinnityksineen ja hukkaamiskieltoineen.

Yksityisomistus toi mukanaan enemmän vapautta ja suurempaa vakautta, mutta maan yksityisomistukselle suotiin yhteiskunnan vahvistus vasta, kun kommunaalinen hallinto ja maankäytön ohjaus olivat epäonnistuneet, ja sitä seurasivat kohta toinen toisensa jälkeen orjat, maaorjat ja maattomat yhteiskuntaluokat. Mutta kehittynyt koneellistuminen on asteittain vapauttamassa ihmiset orjamaisesta raadannasta.

Omistusoikeus ei ole absoluuttista, se on puhtaasti yhteiskunnallista. Mutta koko hallintojärjestelmä, laki, järjestys, kansalaisoikeudet, sosiaaliset vapaudet, sovinnastavat, rauha ja onnellisuus, sellaisina kuin nykyajan kansat niistä nauttivat, ovat kasvaneet omaisuuden yksityisyyden ympärille.

Nykyinen yhteiskuntajärjestys ei ole välttämättä oikea — ei jumalallinen eikä pyhä —, mutta ihmiskunnan on parasta toimia hitaasti siihen muutoksia tehdessään. Se järjestelmä, joka teillä on, on valtavasti parempi kuin mikään esisienne tuntemista järjestelmistä. Yhteiskuntajärjestelmää vaihtaessanne varmistukaa siitä, että vaihdatte parempaan. Älkää antako suostutella itseänne kokeilemaan esisienne hylkäämiä kaavoja. Kulkekaa eteenpäin, älkää menkö taaksepäin! Antakaa kehityksen marssia eteenpäin! Älkää ottako askelta takaisinpäin.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

— capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

69:9.18 (782.5) The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

69:9.19 (782.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 70. Ihmisperäisen hallitusjärjestelmän kehitys

⇐ 069

Urantia-kirjan

071 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 70 IHMISPERÄISEN HALLITUSJÄRJESTELMÄN KEHITYS

Osiot

Johdanto

1. Sodan syntyhistoria
2. Sodan yhteiskunnallinen arvo
3. Ihmisen ensimmäiset yhteenliittymät
4. Sukukunnat ja heimot
5. Hallitusjärjestelmän alkuvaiheet
6. Monarkkinen hallitusmuoto
7. Alkuaikojen klubit ja salaseurat
8. Yhteiskuntaluokat
9. Ihmisoikeudet
10. Oikeuden kehitys
11. Lait ja oikeusistuimet
12. Hallintovallan jako

PAPER 70 THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchial Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

Johdanto

IHMINEN oli tuskin ehtinyt osaksikaan ratkaista toimeentulo-ongelmaansa, kun hän jo joutui kohdakkain ihmissuhteiden säätelytehtävän kanssa. Tuotantotoiminnan kehittyminen edellytti laillisuutta, järjestystä ja yhteiskunnallista säätelyä. Yksityisomaisuus teki hallinnosta välttämättömän.

Evolutionaarisessa maailmassa ristiriidat ovat luonnollisia, rauhan pystyy turvaamaan vain jonkinlainen yhteiskunnallinen säätelyjärjestelmä. Yhteiskunnallinen säätely on erottamaton osa yhteiskuntarakennetta. Yhdessäoleminen edellyttää, että on jokin säätelevä vallanelin. Hallinto pakottaa heimojen, sukujen, perheiden ja yksilöiden välisten ristiriitojen sovittamiseen.

Hallitusjärjestelmä on tiedostamattoman kehityksen tulos, se kehittyy yrityksen ja erehdyksen kautta. Sillä on kestävä arvoa, siksi

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes

se sitoutuu perinteeseen. Anarkia lisäsi kurjuutta, sen vuoksi on vähä vähältä kehkeytnyt hallitusjärjestelmä — jonkinmääräinen laillisuus ja järjestys — tai sellainen on kehkeytymässä. Olemassaolotaistelun pakottavat vaatimukset kirjaimellisesti ajoivat ihmisten sukukuntaa eteenpäin tiellä sivistykseen.

1. SODAN SYNTYHISTORIA

Sota on kehittyvän ihmisen luonnollinen olotila ja perintöosa. Rauha on se yhteiskunnallinen mittapuu, jolla mitataan, pitkällekö sivilisaatio on edennyt. Ennen edistyvien rotujen osittaista sosiaalistumista ihminen oli ylen määrin yksilökeskeinen, äärimmäisen epäluuloinen ja uskomattoman toraisa. Väkivaltaisuus on luonnon laki, vihamielisyys on luonnonlasten automaattinen reaktio, eikä sota ole muuta kuin näiden samojen asioiden suorittamista kollektiivisesti. Missä tahansa ja milloin tahansa sivilisaation kudelman joutuu yhteiskunnan etenemisestä aiheutuvien komplikaatioiden paineen alaiseksi, siellä ja silloin tapahtuu aina välitön ja tuhoisa taantuminen niihin alkukantaisiin menetelmiin, jotka merkitsevät näihin ihmistenvälisiin yhteenliittymiin sisältyvien ärsyttävien tekijöiden väkivaltaista ratkaisemista.

Sota on eläimellinen reaktio väärinkäsityksiin ja ärtymyksiin. Rauha seuraa kaikkien tällaisten ongelmien ja vaikeuksien sivistyneestä ratkaisemisesta. Sangik-rodut samoin kuin myöhempien aikojen rappeutuneet adamiiitit ja nodiitit olivat kaikki sotaisia. Kultainen sääntö opetettiin andoniiteille varhaisessa vaiheessa, ja heidän eskimojälkeläisensä elävät vielä nykyäänkin suuressa määrin tämän säännön mukaan, tapasäännöstö elää vahvana heidän keskuudessaan, eivätkä väkivaltaiset vastakkainasettelut heitä suuremmin kiusaa.

Andon opetti lapsiaan ratkaisemaan riidat siten, että jokainen riidan osapuoli hakkasi kepillä puunrunkoa samalla sitä sadatellen. Se jonka keppi katkesi ensimmäiseksi, oli voittaja. Myöhempien andoniittien oli tapana ratkaista riidat järjestämällä julkinen näytäntö, jossa riitapukarit pilkkasivat ja irvailivat toisiaan, ja yleisö osoitti sitten suosiosoituksillaan voittajan.

Mutta mitään sellaista ilmiötä kuin sota ei voinut olla, ennen kuin yhteiskunta oli kehittynyt niin pitkälle, että se pääsi varsinaisesti kokemaan rauhan kausia ja että se voi antaa luvan sodankaltaisten pakotteiden käyttämiseen. Sodan käsite merkitsee jo sinänsä, että on olemassa jonkinasteinen organisaatio.

Yhteiskunnallisten ryhmittymien ilmaantumisen myötä yksilölliset ärsyyntymiset peittyivät vähitellen ryhmän yhteisten tuntojen alle, ja tämä edisti heimojen sisäistä rauhantilaa, mutta

traditional. Anarchy augmented misery; therefore government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. THE GENESIS OF WAR

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense

se tapahtui heimojenvälisen rauhan kustannuksella. Rauhasta pääsi näin ollen ensimmäiseksi nauttimaan sisäryhmä eli heimo, joka aina inhosi ja vihasi ulkoryhmää eli muukalaisia. Muinainen ihminen piti vieraan veren vuodattamista hyveenä.

Muttei tämäkään heti ensi yrittämällä toiminut. Kun muinaiset päälliköt yrittivät tasoitella erimielisyyksiä, he monissakin tapauksissa huomasivat tarpeelliseksi ainakin kerran vuodessa sallia heimon keskinäiset kivisodat. Silloin heimo tavallisesti jakautui kahdeksi joukkueeksi ja aloitti koko päivän kestävänsä sotatapaolon. Ja näin tehtiin vain, koska se oli hauskaa. He tosiaan nauttivat tappelemisesta.

Sotia käydään jatkuvasti siksi, että ihminen on ihminen, eläimestä kehittynyt, ja kaikki eläimet ovat sotaisia. Ensimmäisiä sodan syitä olivat:

1. Nälkä, joka johti ruoan ryöstämiseen. Maan niukkuus on aiheuttanut aina sotaa, ja näiden taistelujen kuluessa tuhottiin entisajan rauhanomaiset heimot käytännöllisesti katsoen sukupuuttoon.

2. Naisten vähyys — pyrkimys helpottaa kotitalousavun puutetta. Naisenyöstö on aina aiheuttanut sotaa.

3. Turhamaisuus — halu osoittaa heimon miehuullisuutta. Muita voimakkaammilla ryhmillä oli tapana ryhtyä taisteluun pakottaakseen omat elintapansa alemmantasoisille kansoille.

4. Orjat — tarve hankkia uutta väkeä työtätekevien riveihin.

5. Kosto oli sodan vaikuttimena, kun heimo uskoi, että jokin naapuriheimo oli aiheuttanut heimotoverin kuoleman. Suremista jatkettiin, kunnes kotiin tuotiin irti leikattu pää. Kostosodan arvostus oli korkealla vielä melko äskettäin.

6. Virkistäytyminen — näiden varhaisten aikojen nuoret miehet pitivät sotaa virkistäytymiskeinona. Ellei mitään hyvää ja riittävää sotaretken tekosyytä ilmaantunut, oli naapuriheimoilla tapana — kun rauha alkoi käydä voimille, ja jotta valetaistelusta olisi saatu vaihtelua — ryhtyä puolittain ystävälliseen taisteluun ryöstöretkiä tekemällä, huvittelemalla kuin lomanvietäjät ikään.

7. Uskonto — halu voittaa käännynnäisiä oman kultin puolelle. Kaikki alkukantaiset uskonnot hyväksyivät sodan. Uskonto on vasta viime aikoina alkanut nyrpistellä sodalle. Muinaiset papistot olivat ikävä kyllä tavallisesti liitossa sotilaallisen mahdin kanssa. Eräs kaikkien aikojen suurimmista rauhanhankkeista on ollut pyrkimys

of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and

erottaa kirkko ja valtio toisistaan.

Nämä muinaisaikojen heimot ryhtyivät sotaan aina jumaliensa käskystä, päällikköjensä tai poppamiestensä määräyksestä. Hebrealaiset uskoivat tällaiseen "taistojen Jumalaan", ja kertomus heidän hyökkäyksestään midianilaisten kimppuun on paljonpuhuva selonteko muinaisten heimosotien hirvittävästä julmuudesta. Tämä hyökkäys, jonka kuluessa kaikki miehet teurastettiin ja jonka jälkeen kaikki poikalapset ja neitsyt lukuun ottamatta kaikki naiset myöhemmin tapettiin, olisi tehnyt kunniaa kaksisataatuhatta vuotta sitten eläneen heimopäällikön tavoille. Ja tämä kaikki pantiin toimeen "Herran, Israelin Jumalan, nimessä".

Tämä on kertomus yhteiskunnan kehityksestä — ihmisrotujen ongelmien luonnonmukaisesta ratkaisemisesta — ihmisestä, joka toteuttaa omaa kohtaloaan maan päällä. Jumaluus ei yllä tällaisiin hirmutekoihin, vaikka ihminen niistä vastuun pyrkiikin vierittämään jumalilleen.

Sodassa osoitettavan armeliaisuuden ajatuksen ihmiskunta on omaksunut varsin verkkaisesti. Silloinkin kun nainen, Debora, hallitsi hebrealaisia, jatkui sama täysimittainen julmuus. Kun hänen kenraalinsa oli saanut voiton eijutalaisista, niin tämä pani "koko sotajoukon kaatumaan miekan terään; ei ainoakaan pelastunut."

Myrkkyyaseita käytettiin ihmissuvun historian kuluessa hyvin varhain. Kaikenlaista silpomista harrastettiin. Saul ei empinyt vaatia sataa filistealaisten esinahkaa myötäjäisiksi, jotka Daavidin piti maksaa hänen tyttärestään Miikalista.

Alkuaikojen sodat taisteltiin kokonaisten heimojen voimin, mutta myöhempinä aikoina, kun sattui, että kahden eri heimon yksittäiset jäsenet joutuivat riitaan, niin sen sijaan, että molemmat heimot olisivat ryhtyneet taistelemaan, pantiin molemmat riitapukarit taistelemaan kaksintaistelu. Tavaksi tuli niin ikään, että kaksi sotajoukkoa jätti ratkaisun sen varaan, mikä olisi tuloksena kummaltakin puolelta valitun edustajan keskenään käymästä kamppailusta, niin kuin esimerkiksi tehtiin Daavidin ja Goljatin tapauksessa.

Ensimmäinen askel sodan inhimillistämiseksi oli sotavankien otto. Seuraavana askeleena naiset suljettiin vihollisuuksien ulkopuolelle, ja sitten seurasi taisteluun osallistumattomien tunnustaminen. Pian kehkeytyivät erityiset sotilaskastit ja vakinaiset armeijat, jotta olisi pysytty taistelutoimien jatkuvan monimutkaistumisen tasalla. Tällaisilta sotilailta kiellettiin jo varhaisessa vaiheessa naissuhteet, ja naiset lakkasivat kauan sitten sotimasta, vaikka he ovatkin aina ruokkineet ja hoivanneet sotilaita ja kannustaneet näitä jatkamaan taistelua.

state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a "God of battles"; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the "name of the Lord God of Israel."

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused "all the host to fall upon the sword; there was not one left."

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen from each side, as in the instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

Sodanjulistamiskäytäntö merkitsi suurta edistystä. Tällaiset taisteluaikomuksen julkituomiset osoittivat eräänlaisen oikeudenmukaisuudentajun vallallepääsyä, ja sitä seurasi "sivistyneen" sodankäynnin sääntöjen vähittäinen kehittyminen. Hyvin varhain tavaksi tuli pidettyä taistelemasta uskonnollisten paikkojen läheisyydessä, ja vielä myöhemmin taistelutoimista luovuttiin tietyiksi pyhäpäiviksi. Seuraavaksi alettiin yleisesti tunnustaa turvapaikkaoikeus, poliittisia pakolaisia suojeltiin.

Näin sodankäynti vaihe vaiheelta kehittyi alkeellisesta ihmismetsästyksestä myöhempien aikojen "sivistyneiden" kansakuntien jossakin määrin säännönmukaisemmaksi järjestelmäksi. Mutta ystävällisyyttä ilmentävä sosiaalinen asenne syrjäyttää vihamielisyyttä uhkuvan asenteen vain hitaasti.

2. SODAN YHTEISKUNNALLINEN ARVO

Menneinä aikoina saattoi kiihkeä sota panna alulle sellaisia yhteiskunnallisia muutoksia ja helpottaa sellaisten uusien ajatusten omaksumista, joita luonnollista tietä ei olisi ilmaantunut tai omaksuttu kymmeneentuhanteen vuoteen. Kauhistuttava hinta, joka näistä tietyistä sodan mukanaan tuomista eduista maksettiin, oli se, että yhteiskunta syöstiin väliaikaisesti takaisin raakalaisuuteen; sivistyneen järkipäisyyden oli väistytävä. Sota on väkevää lääkettä, hyvin kallista ja äärimmäisen vaarallista. Vaikka se tiettyjä yhteiskunnallisia sairauksia usein parantaakin, toisinaan se kuitenkin tappaa potilaan, hävittää yhteiskunnan.

Alituinen välttämättömyys huolehtia kansallisesta puolustuksesta luo monia uusia ja edistyneitä yhteiskunnallisia järjestelyjä. Yhteiskunta saa nykyään nauttia siitä hyödystä, joka on peräisin pitkistä rivistä hyödyllisiä keksintöjä, jotka ensi alkuun olivat pelkästään sotilaallisia. Ja sodalle se on kiitollisuudenvelassa jopa tanssimisesta, tanssin erästä varhaista lajia nimittäin käytettiin sotilaallisena harjoitusmuotona.

Sodalla on ollut yhteiskunnallista arvoa menneisyyden sivilisaatioille, sillä se:

1. Pakotti kuriin ja yhteistyöhön.
2. Kannusti miehuullisuuteen ja rohkeuteen.
3. Edisti ja lujitti kansallistunnetta.
4. Hävitti heikkoja ja epäkelvoja kansoja.
5. Hävitti primitiivisen tasa-arvoisuuden harhakuvan ja jakoi yhteiskunnan valikoivasti kerrostumiin.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of "civilized" warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day "civilized" nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

- 70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.
- 70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.
- 70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.
- 70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

Kehitystä ja valikoitumista ajatellen sodalla on ollut tiettyä arvoa, mutta niin kuin piti luopua orjuudesta, niin on sodastakin sivilisaation hitaasti edistystä kerran luovuttava. Muinaiset sodat edistivät matkustelua ja kulttuurista kanssakäymistä. Nyt näitä tarkoituksia palvelevat paremmin nykyaikaiset kuljetus- ja viestintämenetelmät. Muinaiset sodat vahvistivat kansakuntia, mutta nykyajan taistelut repivät sivistyneen kulttuurin hajalle. Entisaikaisen sodankäynnin seurauksena oli alemmantasoisten kansanheimojen rivien harveneminen, nykyajan yhteenottojen lopputuloksena on parhaan ihmisaineksen valikoitunut tuhoutuminen. Muinaisaikojen sodat edistivät organisoitumista ja tehokkuutta, mutta näistä päämääristä on nyt tullut nykyajan teollisuuden tavoitteita. Menneinä aikoina sota oli yhteiskunnallista käyteainetta, joka sysi sivilisaatiota eteenpäin, nyt tämä tulos saavutetaan paremmin kunnianhimon ja kekseliäisyyden avulla. Entisaikainen sodankäynti piti yllä taistojen Jumalan käsitettä, mutta nykyihmiselle on kerrottu, että Jumala on rakkaus. Sota on palvellut menneisyydessä monia arvokkaita tarkoituksia. Se on ollut tarpeellinen rakennusteline sivilisaation rakentamisessa, mutta nyt se on kulttuuria ajatellen ajautumassa nopeasti varakkoon — se on menettämässä kykynsä jakaa yhteiskunnallista hyötyä merkitseviä osinkoja, jotka edes vähäisessä määrin olisivat siihen turvautumisesta koituvien hirvittävien tappioiden kanssa yhteismitallisia.

Yhteen aikaan lääkärit uskoivat suoneniskentään monien sairauksien parannuskeinona, mutta he ovat sen jälkeen löytäneet useimmille tällaisille vaivoille paremmat hoitokeinot. Ja samoin täytyy sodan muodossa tapahtuvan kansainvälisen suoneniskennän totisesti väistyä, kun kansakuntien potemille sairauksille keksitään parempia hoitokeinoja.

Urantian kansakunnat ovat jo ryhtyneet jättiläismäiseen kamppailuun kansallismielisen militarismin ja industrialismin välillä, ja tämä taistelu on monessa suhteessa samansisältöistä sen aikakausia jatkuneen kamppailun kanssa, jota kävivät toisella puolen paimentolais-metsästäjä ja toisella puolen viljelijä. Mutta jos industrialismin on määrä saavuttaa voitto militarismista, sen on vältettävä itseään uhkaavat vaarat. Orastavaa teollisuutta Urantialla uhkaavat vaarat ovat:

1. Voimallinen ajautuminen kohti materialismia, hengellinen sokeus.
2. Varallisuuden kaikkivoipaisuuden palvonta, arvojen vääristyminen.
3. Ylellisyyden paheet, kulttuurinen epäkypsyyys.
4. Joutilaisuuden jatkuvasti enentyvät vaarat,

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

- 70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.
- 70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.
- 70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.
- 70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of

palvelualltiuden puute.

5. Epätoivottavan rodullisen pehmeuden lisääntyminen, biologinen rappeutuminen.

6. Normittuneen teollisen orjuuden uhka, persoonallisuuden lamaantuminen. Työnteko jalostaa, raataminen sen sijaan turruttaa.

Militarismi on yksinvaltaista ja julmaa — barbaarista. Se edistää yhteiskunnallista organisoitumista voittajien keskuudessa, mutta ajaa voitettut hajaannuksen valtaan. Industrialismi on sivistyneempää, ja sitä pitäisi harjoittaa niin, että se edistää aloitteellisuutta ja rohkaisee yksilöllisyyttä. Yhteiskunnan tulisi kaikin mahdollisin tavoin vaalia omintakeisuutta.

Älkää tehkö sitä virhettä, että ihannoitte sotaa. Tarkastelkaa mieluummin, mitä se on tehnyt yhteiskunnan hyväksi, jotta voisitte muodostaa tarkemman mielikuvan siitä, mitä sodan sijalle asetettavan instituution on tarjottava jatkaakseen sivilisaation edistymistä. Ja ellei tällaisia sopivia sijaistoimintoja järjestetä, saatte olla varmat, että sotiminen jatkuu vielä pitkään.

Koskaan ei ihminen ole hyväksynyt rauhaa normaalksi elämäntavaksi, ennen kuin hän on kaikin puolin ja yhä uudelleen tullut vakuuttuneeksi siitä, että rauha palvelee parhaiten hänen aineellista hyvinvointiaan, eikä ennen kuin yhteiskunta on viisautta osoittaen hankkinut rauhanomaisia sijaistoimintoja tyydyttämään sitä luontaista tarvetta, joka vaatii silloin tällöin päästämään valloilleen sen kollektiivisen pyrkimyksen, jonka tarkoituksena on vapauttaa ihmislajin itsesäilytysvaistosta johtuvista reaktioista aiheutuvat, alituisen kasautuvat tuntemukset ja energiat.

Mutta vaikka vain ohimennenkin, sotaa olisi kuitenkin pidettävä arvossa kokemuksen kouluna, joka pakotti ylimielisistä individualisteista koostuvan rodun alistumaan äärimmilleen keskitetyn esivallan — ylipäällikön — alaisuuteen. Entisaikojen sota todellakin valikoi luontaiset suurmiehet johtotehtäviin, mutta nykyaikainen sota ei tätä enää tee. Löytääkseen johtajia yhteiskunnan täytyy nyt suuntautua rauhanomaisiin valloituksiin, joita se saavuttaa elinkeinoelämän, tieteen ja sosiaalisten toimintojen alalla.

3. IHMISEN ENSIMMÄISET

YHTEENLIITTYMÄT

Kaikkein primitiivisimmässä yhteiskunnassa on lauma kaikki kaikessa, jopa lapset ovat sen yhteistä omaisuutta. Perheen kehittyminen syrjäytti lauman lastenkasvatuksen alalta, ja kun klaanit ja heimot olivat ilmestyneet näyttämölle, ne

indolence, service insensitivity.

70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.

70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

astuivat sosiaalisena yksikkönä lauman tilalle.

Sukupuolinen tarve ja äidinrakkaus ovat perheen perustana. Mutta mitään varsinaista hallitusjärjestelmää ei ilmaannu, ennen kuin on alkanut muodostua perhettä laajempia ryhmiä. Perheinstituutiota edeltäneinä laumaelämän aikoina lauman johtajat olivat epämuodollisesti valikoituneita yksilöjä. Afrikkalaiset bushmannit eivät ole koskaan edenneet tätä primitiivistä vaihetta pidemmälle. Heidän laumassaan ei ole päälliköitä.

Perheet yhdistyivät verisitein sukukunniksi, sukulaisryhmittymiksi, ja näistä kehittyi myöhemmin heimoja, tiettyä aluetta hallussaan pitäviä yhteisöjä. Sodankäynti ja ulkonainen paine pakottivat sukulaisuuteen perustuvat klaanit omaksuma heimo-organisaation, mutta vasta kauppa ja tavarainvaihto pitivät nämä vanhimmat ja alkukantaiset ryhmät yhdessä niin, että vallalla olivat edes jonkinlaiset rauhanomaiset suhteet.

Kansainväliset kauppaorganisaatiot edistävät Urantian rauhaa huomattavasti enemmän kuin sitä konsanaan edistää haihattelevien rauhanhankkeiden koko tunteileva viisastelu. Kauppasuhteita ovat helpottaneet kielen kehittyminen ja viestintämenetelmien paraneminen samoin kuin entistä parempi kuljetuslaitos.

Yhteisen kielen puuttuminen on aina haitannut rauhanryhmien muodostumista, mutta rahasta on tullut se nykyaikaisen kaupankäynnin kieli, jota kaikki ymmärtävät. Nykyaajan yhteiskunta pysyy suurelta osin koossa tavarantuotannon luomien markkinoiden avulla. Hyötymismotiivi on voimallinen sivistäjä, kun siihen lisätään palveluhalukkuus.

Vanhimpina aikoina jokaista heimoa ympäröivät yltyvän pelon ja epäluuloisuuden samankeskiset kehät. Niinpä yhteen aikaan oli tapana tappaa kaikki muukalaiset, myöhemmin tavaksi tuli heidän orjuuttamisensa. Muinainen ajatus ystävydestä tarkoitti suvun jäseneksi ottamista; ja klaanin jäsenyyden uskottiin jatkuvan kuoleman taakse, mikä on eräs varhaisimmista ikuisen elämän käsityksistä.

Jäseneksiottoseremoniaan kuului toistensa veren juominen. Verenjuonnin sijasta joidenkin ryhmien keskuudessa vaihdettiin sylkeä. Ja tämä oli seuratapoihin kuuluvan suutelukäytännön muinainen alkulähde. Ja kaikki liittymismenot, koskivatpa ne sitten naimakauppaa tai jäseneksiottamista, päättyivät aina juhlimiseen.

Myöhemmin aikoina käytettiin punaviinillä laimennettua verta, ja lopulta juotiin pelkkää viiniä jäseneksiottamismenoihin sinetöimiseksi, josta merkinä oli viinimaljojen kilistäminen, ja sen kruunasi itse juoman nauttiminen. Heprealaisilla oli käytössään näiden jäseneksiottoseremonioiden

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this

muunneltu muoto. Heidän arabi-esi-isänsä käyttivät tähän tarkoitukseen valaa, joka annettiin, samalla kun jäseneksi otettavan käsi lepäsi suvun syntyperäisen jäsenen sukupuolielimen päällä. Heprealaiset kohtelivat heimon jäsenyyteen liitettyjä muukalaisia ystävällisesti ja veljellisesti. ”Muukalainen, joka asuu teidän luonanne, olkoon kuin keskuudessanne syntynyt, ja teidän tulee rakastaa häntä niin kuin itseänne.”

”Kestiyttävyys” oli tilapäistä vieraanvaraisuutta edustava suhde. Kun käymässä olleet vieraat lähtivät, tapana oli murtaa ruokavati kahtia ja antaa toinen puolisko poistuvalla ystävälle, jotta se olisi sopivana suositukseksi kolmannelle henkilölle, joka joskus myöhemmin saattaisi saapua vierailulle. Oli tavallista, että vieraat maksoivat kestityksestään kertomalla tarinoita matkoistaan ja seikkailuistaan. Entisaikain tarinankertojista tuli niin suosittuja, että tapasäännot lopulta kielsivät heidän toimintansa joko metsästys- tai sadonkorjuuaikoina.

Ensimmäiset rauhansopimukset olivat ”veriliittoja”. Kahden sotaa käyvän heimon rauhanlähettiläät tapasivat, tervehtivät toisiaan kunnioittavasti ja ryhtyivät sitten pistelemään ihoaan, kunnes se vuosi verta, tämän jälkeen he imivät toistensa hurmetta ja julistivat rauhan.

Varhaisimmat rauhanlähetykset olivat miesten valtuuskuntia, jotka toivat mukanaan valikoituja neitsyitä ja antoivat nämä entisille vihollisilleen sukupuolisesti nautittaviksi. Näin siis sukupuoliviettä käytettiin sotimishalun torjumiseen. Tällaisen kunnianosoituksen kohteeksi tulleen heimon tapana oli suorittaa vastavierailu ja tarjota omia neitojaan. Rauha oli tämän jälkeen lujalla pohjalla. Ja kohta sallittiin päälliköiden perheiden väliset avioliitot.

4. SUKUKUNNAT JA HEIMOT

Ensimmäinen rauhantilaan perustunut ryhmä oli perhe, sitten tulivat suku, heimo ja myöhemmin kansa, josta vihdoinkin tuli nykyajan alueellinen valtio. Se, että nykyajan rauhanryhmät ovat kauan sitten laajentuneet verisiteitä laajemmalle niin, että niiden piiriin kuuluvat nyt kansakunnatkin, on varsin rohkaisevaa siitäkin huolimatta, että Urantian kansat kuluttavat yhä suunnattomia rahamääriä sotavarusteluihin.

Suvut olivat heimojen sisäisiä verisidosryhmiä, ja niiden olemassaolo johtui tietyistä yhteisistä mielenkiinnon kohteista, joihin kuuluivat muiden muassa:

1. Polveutuminen yhteisestä esi-isästä.

2. Saman uskonnollisen toteemin

adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. “The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself.”

70:3.9 (787.9) “Guest friendship” was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the “blood bonds.” The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other’s blood and declare peace.

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.

70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious

kunnioittaminen.

3. Saman murteen puhuminen.
4. Yhteinen asuinpaikka.
5. Samoihin vihollisiin kohdistuva pelko.
6. Yhteiset sotakokemukset.

Sukujen päämiehet olivat aina heimopäällikön alaisia, samalla kun ensimmäiset heimohallitukset olivat löyhiä sukukuntien välisiä liittoja. Australian alkuasukkaat eivät koskaan kehittäneet kokonaisen heimon kattavaa hallintomuotoa.

Suvun rauhanaikaiset päälliköt hallitsivat tavallisesti äidinpuoleisen perimysjärjestyksen mukaan, heimokohtaiset sotapäälliköt vasta vakiinnuttivat isänpuoleisen perimysjärjestyksen. Heimopäälliköiden ja ensimmäisten kuninkaiden hovi koostui sukujen päämiehistä, jotka kutsuttiin kuninkaan eteen tavan mukaan useita kertoja vuodessa. Tällainen menettely antoi kuninkaalle mahdollisuuden pitää heitä silmällä ja saada heidät paremmin yhteistyöhön kanssaan. Paikallista itsehallintoa ajatellen sukukunnat palvelivat arvokasta tarkoituspäätä, mutta ne hidastivat merkittävästi kansakuntien kasvua suuriksi ja voimakkaiksi.

5. HALLITUSJÄRJESTELMÄN ALKUVAIHEET

Jokaisella ihmisen instituutiolla oli alkuvaiheensa, ja siviilihallinto on asteittain etenevän evoluution tulos yhtä paljon kuin avioliitto, tuotantoelämä ja uskonto. Alkuaikojen sukukunnista ja alkuheimoista kehittyivät vähin erin ja yksi toisensa jälkeen ihmisen muovaamat hallitusjärjestelmät, jotka ovat tulleet ja menneet, kunnes on päädytty kahdennenkymmenennen vuosisadan toiselle kolmannekselle ominaisiin yhteiskunnallisiin ja kansalaissäätelyn muotoihin.

Perheyksiköiden asteittaisen ilmaantumisen myötä laskettiin perusta sukukunnan, verisukulaisuuteen pohjautuvien perheiden muodostaman ryhmittymän, puitteissa tapahtuvalle hallinnolle. Ensimmäinen varsinainen hallituselin oli vanhimpainneuvosto. Tämä säätelevä ryhmä koostui vanhoista miehistä, jotka olivat kunnostautuneet jollakin vaikuttavalla tavalla. Sivistymätönkin ihminen arvosti jo varhaisessa vaiheessa viisautta ja kokemusta, ja seurasi pitkään jatkunut aikakausi, jolloin vanhimmat olivat hallitsevassa asemassa. Tästä vanhusten harvainvallasta kehkeytyi vähitellen patriarkaalisuuden idea.

Muinaiseen vanhimpainneuvostoon kätkeytyi jo kaikkien hallitustoimintojen — toimeenpanevan, lainsäädännöllisen ja tuomiovallan — potentiaali.

totem.

70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.

70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.

70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.

70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military experience.

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (789.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the

Tulkittessaan vallitsevia tapasääntöjä, neuvosto oli tuomioistuin; luodessaan uusia sosiaalisen käytännön muotoja, se oli lakiasäättävä elin ja siinä laajuudessa kuin tällaisia päätöksiä saatettiin voimaan, se oli toimeenpanoelin. Tämän neuvoston puheenjohtaja oli eräs myöhemmän heimopäällikköinstituution edeltäjästä.

Joidenkin heimojen neuvostot koostuivat naisista, ja monilla heimoilla oli ajoittain naishallitsijoita. Muutamat punaisen ihmisen heimot pysyivät uskollisina Onamonalontonin opetukselle ja tottelivat "seitsenjäsenisen neuvoston" yksimielistä hallintoa.

Ihmiskunnan on ollut vaikea oppia, että keskustelukerho ei voi johtaa sen kummemmin rauhaa kuin sotaakaan. Primitiivisistä "palavereista" oli perin harvoin mitään hyötyä. Ihmisrotu oppi jo alkuvaiheessa, että sukujen päämiehistä koostuvan ryhmän johtamalla sotajoukolla ei ollut mitään mahdollisuuksia vahvaa, yhden miehen johtamaa armeijaa vastaan. Sota on aina ollut kuninkaantekijä.

Ensi alkuun sotapäälliköt valittiin vain sotatoimia varten, ja rauhan aikana heillä oli tapana luopua osasta valtaoikeuksiaan. Tällöin heidän tehtävänsä olivat luonteeltaan enemmänkin yhteiskunnallisia. Mutta vähitellen he alkoivat valtaansa väärinkäyttää sekaantua asioihin myös sotien välisenä rauhan aikana niin, että he pyrkivät hallitsemaan keskeytyksettä sodasta toiseen. Usein he pitivät huolen siitä, ettei yhdestä sodasta kulunut kauankaan, kun jo oltiin seuraavassa. Nämä varhaiset sotaherrat eivät rauhantilaa suuremmin rakastaneet.

Myöhempinä aikoina valittiin joitakuista päälliköitä muuhun kuin sotapalvelukseen, ja heidät valikoitiin epätavallisen fyysisen kunnon tai erinomaisten henkilökohtaisten kykyjen perusteella. Punaisilla ihmisillä oli usein kahdenlaisia päälliköitä: sachemit, rauhanajan päälliköt, ja perinnölliset sotapäälliköt. Rauhanajan hallitsijat olivat myös tuomareita ja opettajia.

Joitakin varhaisia yhdyskuntia hallitsivat poppamiehet, jotka usein toimivat myös päällikköinä. Yksi mies saattoi toimia pappina, lääkärinä ja ylimpänä toimeenpanijana. Alkuaikojen kuninkaalliset arvomerkit ovat varsin usein olleet alun perin papinkaapuun kuuluneita symboleja tai tunnuskuvia.

Ja juuri näiden vaiheiden kautta hallinnon toimeenpaneva haara vähitellen kehkeytyi. Suku- ja heimoneuvostot jatkoivat toimintaansa neuvonantajan ominaisuudessa ja myöhemmin ilmaantuvien lainsäädännöllisen ja oikeudellisen hallinnonhaaran edeltäjinä. Afrikassa kaikki nämä primitiivisen hallinnon muodot ovat monien heimojen keskuudessa vielä tämänkin päivän todellisuutta.

council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

70:5.4 (788.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the "council of seven."

70:5.5 (788.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive "palavers" were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

70:5.6 (788.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

70:5.7 (788.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

70:5.8 (788.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

70:5.9 (788.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. MONARKKINEN HALLITUSMUOTO

Tehokas valtionhallinto syntyi vasta sellaisen päällikön ilmaantua, jolla oli täysimääräinen toimeenpanovalta. Ihminen havaitsi, että tehokas hallinto oli aikaansaattavissa vain luovuttamalla valta jollekulle persoonallisuudelle, ei jotakin aatetta ylläpitämällä.

Valtius versoi perheen arvovalan tai varallisuuden ideasta. Kun patriarkalisesta pikkukuninkaasta tuli todellinen kuningas, häntä kutsuttiin joissakin tapauksissa ”kansansa isäksi”. Myöhemmin ajateltiin kuninkaiden polveutuneen sankareista. Ja vieläkin myöhemmin aikoina hallitsijan tehtävästä tuli perinnöllinen, mikä johtui uskosta kuninkaiden jumalalliseen alkuperään.

Kuninkuuden perinnöllisyydellä välttyttiin siltä anarkialta, joka oli ennen aiheuttanut perin paljon hävitystä kuninkaan kuoleman ja hänen seuraajansa valinnan väliaikana. Perheellä oli biologinen päämies, sukukunnalla oli valittu luonnollinen johtaja, heimolla ja myöhemmin valtiolla ei ollut mitään luonnollista johtajaa, ja se oli toinen syy tehdä päällikkö-kuninkaista perinnöllisiä. Ajatus kuninkaallisista perheistä ja aristokratiasta perustui myös sukukuntien keskuudessa vallinneeseen ”nimen omistamisen” tapasääntöön.

Kuninkaiden vallanperimystä pidettiin lopulta yliluonnollisena, sillä kuninkaallisten sukujuurien ajateltiin ulottuvan aina Prinssi Caligastian aineellistetun esikunnan aikoihin asti. Kuninkaista tuli näin fetissipersonallisuuksia ja heitä pelättiin kohtuuttomasti niin, että hovikäyttöön omaksuttiin oma erityinen puheenpartensakin. Vielä äskettäin uskottiin, että kuninkaiden kosketus parantaisi sairauden, ja jotkin Urantian kansat katsovat yhä, että heidän hallitsijoidensa alkuperä on jumalallinen.

Entisaikojen fetissikuningas pidettiin usein erossa muusta maailmasta. Häntä pidettiin niin pyhänä, että oli sopimatonta edes saada nähdä häntä muulloin kuin juhla- ja pyhäpäivinä. Tavallisesti valittiin joku edustaja esittämään hänen osaansa, ja tämä tapa on pääministerien virka-aseman alkulähde. Ensimmäinen kuninkaan kabinetin viranhaltija oli ruokavarojenhoitaja, muita viranhaltijoita ilmaantui kuitenkin pian. Hallitsijat nimittivät kohta edustajia, jotka olivat vastuussa kaupankäynnistä ja uskonnosta; ja kabinetin kehittyminen oli askel suoraan sitä kohti, että toimeenpanovalta muuttui persoonattomaksi. Näistä alkuaikojen kuninkaiden avustajista muodostui tavanomainen aatelisto, ja kuninkaan vaimo nousi vähitellen kuningattaren arvoasemaan, sitten kun naisia alettiin pitää suuremmassa arvossa.

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

70:6.1 (789.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called “father of his people.” Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on, rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of “name ownership” in the clans.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

Häikäilemättömät hallitsijat saavuttivat myrkyn keksimisen myötä suuren vallan. Hoveissa muinoin harjoitettu taikuus oli paholaismaista: kuninkaan viholliset vain yhtäkkiä kuolla kupsahivat. Mutta despoottisintakin tyrannia koskivat tietyt rajoitukset, ainakin alituisen vaanivan salamurhan pelko häntä hillitsi. Poppamiehet, noitatohtorit ja papit ovat aina olleet voimakkaina pidäkkeinä kuninkaille. Maanomistajilla, aristokraateilla, oli myöhemmin samanlainen hillitsevä vaikutus. Ja tuon tuostakin suvut ja heimot yksinkertaisesti vain nousivat kapinaan ja syöksivät despoottinsa ja tyranninsa vallasta. Kun vallasta syöstyt hallitsijat tuomittiin kuolemaan, heille suotiin usein mahdollisuus tehdä itsemurha. Siitä sai alkunsa muinainen sosiaalinen tapa turvautua tietyssä tilanteissa itsemurhaan.

7. ALKUAIKOJEN KLUBIT JA SALASEURAT

Ensimmäiset sosiaaliset ryhmät perustuivat verisukulaisuuteen, yhteenliittyminen laajensi sukulaisuuspohjaista klaania. Sukujen väliset avioliitot olivat seuraava vaihe ryhmän laajenemisessa, ja tästä seurannut monihaaraainen heimo oli ensimmäinen varsinaisesti poliittinen yksikkö. Seuraava edistysaskel yhteiskunnallisessa kehityksessä oli uskonnollisten kulttien ja poliittisten klubien kehittyminen. Ensi vaiheessa nämä ilmaantuivat salaseurojen muodossa, ja alun perin ne olivat tiystin uskonnollisia, myöhemmin niistä tuli sääteleviä. Aluksi ne olivat miesten kerhoja, myöhemmin ilmaantui naisten ryhmiä. Ne jakautuivat ennen pitkää kahteen luokkaan: yhteiskunnallis-poliittiseen ja uskonnollis-mystiseen luokkaan.

Oli monia syitä siihen, miksi nämä seurat olivat salaisia:

1. Pelko joutua jonkin tabun rikkomisen vuoksi hallitsijan epäsuosioon.
2. Vähemmistöuskonnon riittien harjoittaminen.
3. Arvokkaiden "henki-" tai ammattisalaisuuksien säilyttäminen.
4. Jonkin erityisen taikuuden tai magian harrastaminen.

Se juuri, että nämä seurat olivat salaisia, antoi niiden jäsenille salaperäisyyden mukanaan tuomaa, heimon muihin jäseniin kohdistuvaa valtaa. Salamyhkäisyys vetoaa myös turhamaisuuteen; salaisuuteen vihityt olivat oman aikansa yhteiskunnan aristokratiaa. Initiaation

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first social groups; association enlarged the kinship clan. Inter-marriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

- 70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.
- 70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.
- 70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.
- 70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered

jälkeen pojat metsästäivät miesten seurassa, kun he sitä ennen olivat keräilleet kasviksia naisten mukana. Ja pojalle oli mitä suurin nöyryytys, häpeä koko heimon silmissä, jos hän epäonnistui puberteettikokeiden läpäisemisessä ja joutui sen vuoksi pakosta jäämään miestentalon ulkopuolelle, naisten ja lasten joukkoon, eli jos häntä pidettiin naismaisena. Initioimattomien ei sitä paitsi ollut lupa mennä naimisiin.

Alkukantaiset ihmiset opettivat keskenkasvuisille nuorukaisilleen jo hyvin varhaisessa vaiheessa sukupuolielämän säätelyä. Tuli tavaksi pitää pojat poissa vanhempiensa luota puberteetti-ikästä aina heidän naimisiinmenoonsa saakka niin, että heidän opettamisensa ja harjaannuttamisensa uskottiin miesten salaseurojen huoleksi. Ja yksi näiden klubien päätehtävistä olikin vahtia nuoria miehiä ja sillä keinoin pitää huoli siitä, ettei syntyisi aviottomia lapsia.

Kaupallinen prostituutio sai alkunsa, kun nämä miesten klubit maksoivat rahalla muiden heimojen naisten käytöstä. Mutta varhaisempien ryhmien keskuudessa sukupuolista leväperäisyyttä ei juurikaan esiintynyt.

Puberteettiin liittyvät initiaatiomenot jakaantuivat tavallisesti viisi vuotta kestäneelle ajanjaksolle. Näihin menoihin liittyi paljon itsekidutusta ja tuskallista viiltelyä. Ympärileikkausta harrastettiin ensi kertaa vihkimysriittinä, jolla liitettiin erääseen tällaiseen salaiseen veljeskuntaan. Heimon tunnusmerkit viillettiin vartaloon osana puberteettivihkimystä. Tatuointi sai alkunsa tällaisesta jäsenyyden merkistä. Moinen kiduttaminen yhdessä monien kieltäymysten kanssa oli tarkoitettu karaisemaan näitä nuorukaisia, teroittamaan heidän mieleensä elämän todellisuutta ja sen väistämätöntä ankaruutta. Tämä tavoite saavutetaan paremmin myöhemmässä vaiheessa tavaksi tulleiden urheilukilpailujen ja fyysisten voimainkoetusten avulla.

Nuorukaisten moraalien kohentaminen kiinnosti salaseuroja suuresti. Yksi puberteettiseremonioiden päätarkoituksista oli juurruttaa pojan mieleen, että hänen täytyy jättää muiden miesten vaimot rauhaan.

Näiden ankaran kurin ja koulutuksen vuosien jälkeen nuoret miehet tavallisesti laskettiin vapauteen viettämään lyhyttä joutenolon ja vapauden jaksoa vähän ennen naimisiinmenoa. Tämän jälkeen he palasivat heimon piiriin mennäkseen naimisiin ja astuakseen eliniäkseen heimon tabujen alaisuuteen. Ja tämä muinainen tapa on jatkunut nykyaikaan asti typeränä "aikansa hurjastelemisen" -käsitteenä.

Monet myöhemmät heimot hyväksyivät naisten salaseurojen muodostamisen. Näiden

vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of "sowing wild oats."

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of

tarkoituksena oli keskenkasvuisten tyttöjen valmentaminen vaimon rooliin ja äitiyteen. Initiaation jälkeen tytöt olivat naimakelpoisia, ja heillä oli lupa osallistua "morsiannäyttelyyn", noiden aikojen seuraelämänastumisjuhlaan. Jo aikaisessa vaiheessa ilmaantui sisarkuntia, joiden jäsenet sitoutuivat pidättymään avioliitosta.

Ennen pitkää ilmaantui julkisia seuroja, kun naimattomien miesten ryhmät ja vapaiden naisten ryhmät muodostivat erilliset järjestönsä. Nämä yhteenliittymät olivat itse asiassa ensimmäisiä kouluja. Ja kun miesten ja naisten kerhot olivat usein taipuvaisia kiusaamaan toisiaan, jotkin pidemmälle edistyneet heimot kokeilivat — sen jälkeen kun ne olivat olleet kosketuksissa Dalamatian opettajiin — yhteisopetusta pitämällä yllä molemmille sukupuolille tarkoitettuja sisäoppilaitoksia.

Salaseurat myötävaikuttivat sosiaalisten kastien muodostumiseen pääasiassa vihkimysmenojensa mystisen luonteen välityksellä. Näiden seurojen jäsenet käyttivät aluksi naamioita pelotellakseen uteliaat pois heidän sururiiteistään, esi-isienpalvontamenoista. Tästä rituaalista kehittyi myöhemmin puolittain spiritistinen istunto, josta väitettiin, että henget olivat siellä ilmestyneet. Muinaiset "uuden syntymän" seurakunnat käyttivät tunnuksia ja ottivat käyttöön erityisen salakielen. Niiden jäsenet pidättäytyivät nauttimasta tiettyjä ruokia ja juomia. Seurojen jäsenet toimivat yöpoliiseina ja toimivat muutoinkin laajalla yhteiskunnallisen toiminnan rintamalla.

Kaikki salaiset yhteisöt pakottivat vannomaan valan, teroittivat toimintansa luottamuksellisuutta ja opettivat salaisuuksien säilyttämistä. Nämä järjestöt herättivät rahvaassa kunnioittavaa pelkoa ja pitivät sen aisoissa. Ne toimivat myös rikollisuuden vastustamisseuroina ja sovelsivat siinä yhteydessä lynkkauslakia. Ne toimivat ensimmäisinä vakoilijoina heimojen käydessä sotaa ja ensimmäisenä salaisena poliisina rauhan aikana. Ja mikä parasta, ne pitivät häikäilemättömät kuninkaat epävarmoina asemastaan. Näiden seurojen vastapainoksi kuninkaat ylläpitivät omaa salaista poliisiaan.

Näistä seuroista saivat alkunsa ensimmäiset poliittiset puolueet. Ensimmäisessä puolueista kokoonpannussa hallituksessa olivat vastakkain "vahvat" ja "heikot". Muinaisina aikoina hallitus vaihtui vain sisällissodan tuloksena; se riitti todistamaan, että heikoista olikin tullut vahvoja.

Kauppiat käyttivät näitä seuroja saatavienperijöinä ja kuninkaat veronkantajina. Verotuksesta on käyty pitkä kamppailu. Eräs sen varhaisimmista muodoista oli kymmenys, yksi kymmenesosa metsästys- tai sotasaaliista. Veroja kannettiin alun perin kuninkaan talouden ylläpitoon,

which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the "bride show," the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the "new birth" used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks. They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was "the strong" vs. "the weak." In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an

mutta sitten havaittiin, että niiden kerääminen oli helpompaa, kun ne naamioitiin temppelipalvelun tukemiseen annettaviksi uhrilahjoiksi.

Vähä vähältä nämä salaseurat kehittyivät ensimmäisiksi hyväntekeväisyysjärjestöiksi, ja myöhemmin niistä kehittyi varhaisemman ajan uskonnollia seuroja — kirkkojen edeltäjiä. Lopulta joistakin tällaisista yhteisöistä tuli heimojenvälisiä, ensimmäisiä kansainvälisiä veljesliittoja.

8. YHTEISKUNTALUOKAT

Ihmisten mentaalinen ja fyysinen epätasa-arvoisuus takaa sen, että ilmaantuu yhteiskuntaluokkia. Ainoat maailmat, joissa sosiaalisia kerrostumia ei esiinny, ovat kaikkein alkeellisimmat ja kaikkein edistyneimmät maailmat. Sivilisaation sarastuksen vaiheessa oleva maailma ei ole vielä aloittanut sosiaalisten tasojen eriyttämistä, kun taas valoon ja elämään asettunut maailma on suurelta osin jo hävittänyt nämä ihmiskunnan jakautumat, jotka ovat niin tunnusomaisia kaikille näiden kummankin välissä oleville kehitysvaiheille.

Kun yhteiskunta kohosi luonnontilasta barbariaan, sen inhimilliset rakennusosaset pyrkivät seuraavien yleisten syiden johdosta ryhmittymään luokiksi:

1. Luonnolliset syyt — kosketuksissaolo, sukulaisuus ja avioliitto; ensimmäiset yhteiskunnalliset eroavuudet perustuivat sukupuoleen, ikään ja verisiteisiin — sukulaisuuteen päällikön kanssa.

2. Yksilökohtaiset syyt — kyvykkyyden, kestävyys, taitavuuden ja rohkeuden tunnustaminen; näitä seurasivat pian kielitaidon, tietämyksen ja kaikinpuolisen älykkyyden tunnustaminen.

3. Sattumasta johtuvat syyt — sota ja poismuutto johtivat ihmisryhmien erilleenjoutumiseen. Valloitukset, voittajan suhde voitettuun, vaikuttivat voimakkaasti luokkakehitykseen, sillä orjuus toi mukanaan yhteiskunnan ensimmäisen pääjakautuman: jaon vapaisiin ja orjuutettuihin.

4. Taloudelliset syyt — rikkaat ja köyhät. Varallisuus ja orjienomistus oli erään yhteiskuntaluokan syntyperustana.

5. Maantieteelliset syyt — luokkia syntyi sen mukaan, sijaitsiko yhteisö kaupungissa vai maaseudulla. Kaupunki ja maaseutu ovat kumpikin osaltaan myötävaikuttaneet näkökannoiltaan ja reaktioiltaan eriävien paimentolainen-maanviljelijän ja kauppias-teollisuudenharjoittajan erillistymiseen.

offering for the support of the temple service.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

6. Sosiaaliset syyt — luokkia on vähitellen muodostunut myös siltä pohjalta, miten eri ryhmiä on väestön piirissä arvostettu. Eräs varhaisimmista tämänlaatuisista jakautumista oli rajankäynti pappi-opettajien, hallitsija-sotureiden, kapitalisti-kauppiaiden, tavallisten työtätekevien ja orjien välillä. Orjasta ei koskaan voinut tulla kapitalistia, vaikka palkannauttija joskus saattoikin päättää liittyä kapitalistien riveihin.

7. Ammatilliset syyt — kun ammattien lukumäärä moninkertaistui, niillä oli taipumus luoda kasteja ja kiltoja. Työläiset jakautuivat kolmeen pääryhmään: vapaiden ammattien harjoittajain luokkiin, joihin myös poppamiehet kuuluivat; sitten ammattitaitoisiin työläisiin, joiden jälkeen tulivat ammattitaidottomat työläiset.

8. Uskonnolliset syyt — varhaiset kulttiseurat loivat omat luokkansa sukujen ja heimojen sisälle, ja pappien hurskaus ja salaperäisyys ovat jo pitkään pitäneet heidät erillisenä sosiaalisena ryhmänä.

9. Rodulliset syyt — kahden tai useamman rodun esiintyminen tietyn kansan tai alueellisen yksikön sisällä luo tavallisesti ihonväriin perustuvia kasteja. Intian alkuperäinen kastijärjestelmä perustui ihonväriin, johon perustui myös muinais-Egyptin kastilaitos.

10. lästä johtuvat syyt — nuoruus ja kypsäys. Heimojen keskuudessa poika jäi isänsä silmälläpidon alaiseksi niin kauaksi aikaa kuin isä eli, kun tytär taas jäi naimisiinmenoonsa saakka äitinsä helmoihin.

Joustavat ja muuttuvat yhteiskuntaluokat ovat kehittyvän sivilisaation kannalta välttämättömiä, mutta kun luokasta tulee kasti, kun sosiaaliset tasot kivettyvät, ostetaan yhteiskunnallisen vakauden lisääntyminen omakohtaisen aloitteellisuuden vähenemisellä. Sosiaalinen kasti ratkaisee kyllä yksilön ongelman sikäli, että hän löytää paikkansa tuotantotoiminnan piirissä, mutta se myös rajoittaa jyrkästi yksilön kehitystä ja itse asiassa estää yhteiskunnallisen yhteistoiminnan.

Luonnollista tietä muodostuneet yhteiskuntaluokat säilyvät niin kauan, että ihminen ne kehityksen myötä vähitellen hävittää edistyvään sivilisaatioon sisältyvien biologisten, älyllisten ja hengellisten voimavarojen älyperäisellä hyväksikäytöllä, kuten:

1. Rotukantojen biologisella uudistamisella — alemmantasoisien rotuaineksen valikoivalla eliminoimisella. Tämä on omiaan kitkemään kuolevaisten keskuudessa esiintyvät monet epätasa-arvoisuudet.

2. Tällaisesta biologisesta kohentumisesta koituvan aivokapasiteetin lisäyksen opetuksellisella harjoittamisella.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste*, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

3. Kuolevaisten välillä vallitsevan sukulaisuuden ja veljeyden uskonnollisella elähdyttämällä.

Mutta nämä toimenpiteet voivat tuottaa varsinaiset hedelmänsä vasta tulevaisuuden kaukaisina vuosituhansina, jos kohta paljon sosiaalista kohenemistä onkin välittömänä seurauksena näiden sivistyksellistä edistystä nopeuttavien tekijöiden älykkäystä, viisaasta ja kärsivällisestä hyväksikäytöstä. Uskonto on se mahtava vipusin, joka nostaa sivilisaation kaaoksesta, mutta se on voimaton, ellei terve ja normaali mieli voi turvallisesti tukeutua terveeseen ja normaaliin perinnöllisyyteen.

9. IHMISOIKEUDET

Luonto ei anna ihmiselle mitään oikeuksia; se antaa vain elämän ja maailman, jossa elämä eletään. Luonto ei anna edes elämisen oikeutta, niin kuin on pääteltävissä siitä, mitä todennäköisesti tapahtuisi, jos aseeton ihminen joutuisi aarniometsässä kohdakkain nälkäisen tiikerin kanssa. Yhteiskunnan tärkein anti ihmiselle on turvallisuus.

Vähä vähältä yhteiskunta toi esille tarjoamansa oikeudet, ja tällä hetkellä ne ovat:

1. Ravinnonsaannin varmuus.
2. Sotilaallinen puolustus — varustautumisen tuottama turvallisuus.
3. Yhteiskunnan sisäisen rauhan säilyttäminen — yksilön harjoittaman väkivallan ja yhteiskunnallisen epäjärjestyksen ehkäiseminen.
4. Sukupuolisuhteiden kontrolli — avioliitto, perheinstituutio.
5. Omaisuus — omistamisen oikeus.
6. Yksilöiden välisen ja ryhmien välisen kilpailun edistäminen.
7. Huolehtiminen nuorison opettamisesta ja kouluttamisesta.
8. Tavaravaihdon ja kaupan edistäminen — teollinen kehitys.
9. Työolojen ja maksettavien palkkioiden saattaminen paremmalle tolalle.
10. Uskonnonharjoittamisen vapauden takaaminen siinä tarkoituksessa, että kaikki nämä muut yhteiskunnalliset toiminnot jalostuisivat, kun niistä tulee hengellisesti motivoituja.

Kun oikeudet ovat niin vanhoja, ettei niiden alkuperästä enää ole tietoa, niitä kutsutaan usein luontaisiksi oikeuksiksi. Mutta ihmisoikeudet eivät todellisuudessa ole luontaisia, vaan ne ovat täysin

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

- 70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.
- 70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.
- 70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.
- 70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.
- 70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.
- 70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.
- 70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.
- 70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.
- 70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.
- 70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever

yhteiskunnallisia. Ne ovat suhteellisia ja alituisen muuttuvia, eiväthän ne ole muuta kuin pelisääntöjä — yhteisesti tunnustettuja kanssakäymisen sääätelykeinoja, jotka hallitsevat ihmisten välisen kilpataistelun alati muuttuvia ilmiöitä.

Mitä jonain aikakautena pidetään oikeana, sitä ei aikojen muuttuttua ehkä enää pidetäkään oikeana. Se, että yhä edelleen on olemassa suuret määrät vajavaisia ja rappeutuneita yksilöjä, ei johdu siitä, että heillä olisi jokin luontainen oikeus tällä tavoin kuormittaa kahdennenkymmenennen vuosisadan sivilisaatiota, vaan se johtuu yksinkertaisesti siitä, että aikakauden yhteiskunta — tapasäännöt — niin määrää.

Tunnustettuja ihmisoikeuksia oli Euroopan keskiajalla vain muutamia. Jokainen ihminen kuului tuolloin jollekin toiselle, ja oikeudet olivat vain valtion tai kirkon myöntämiä etuoikeuksia tai suosionsoituksia. Ja tätä erhettä vastaan noussut kapina oli yhtä lailla erheellinen johtaessaan uskomukseen, jonka mukaan kaikki ihmiset syntyivät tasavertaisina.

Heikot ja alempitasoiset ovat aina taistelleet yhtäläisistä oikeuksista. He ovat aina vaativalla vaatineet, että valtio pakottaisi vahvat ja korkeammantasoiset täyttämään heidän tarpeensa ja muutoinkin hyvittämään niitä puutteita, jotka aivan liian usein ovat luonnollinen tulos heidän omasta välinpitämättömyydestään ja velttoudestaan.

Tämä tasa-arvoisuuden ihanne on kuitenkin sivilisaation lapsi, sellaista ei tavata luonnosta. Kulttuuri itsekä osoittaa vastaananomattomasti ihmisten perinnöllisen eriarvoisuuden siinä, miten perin epätasa-arvoisia ihmisten kulttuuriset kyvyt ovat. Luontaiseksi otaksutun tasa-arvoisuuden äkillinen ja evoluutioon perustumaton toteuttaminen syöksisi sivistyneen ihmisen nopeasti takaisin primitiivisten aikojen karkeisiin tapoihin. Yhteiskunta ei voi tarjota yhtäläisiä oikeuksia kaikille, mutta se voi antaa lupauksen siitä, että se oikeudenmukaisuutta ja tasapuolisuutta noudattaen huolehtii itse kunkin erilaisista oikeuksista. Yhteiskunnan tehtävänä ja velvollisuutena on tarjota luonnonlapselle kohtuullinen ja rauhanomainen mahdollisuus saada elantonsa, osallistua suvunjatkamiseen ja samalla päästä osalliseksi jonkinmääräisestä halujen tyydyttymisestä. Ja näiden kaikkien kolmen yhteissummasta koostuu ihmisen onnellisuus.

10. OIKEUDEN KEHITYS

Luonnonoikeus on ihmistekoinen teoria, se ei ole fakta. Luonnossa nähty oikeudenmukaisuus on puhtaasti teoreettista, täysin kuvitteellista.

changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one

Luonto tarjoaa vain yhdenlaista oikeutta: syiden ja seurausten vääjäämättömän vastaavuuden.

Oikeudenmukaisuus sellaisena, millaiseksi ihminen sen käsittää, tarkoittaa sitä, että ihminen saa hänelle kuuluvat oikeudet, ja tämän takia se on ollut riippuvaista evoluution etenemisestä. Oikeudenmukaisuuden käsitys saattaa hyvinkin olla perusainesosana hengellä varustetussa mielessä, mutta avaruuden maailmoissa se ei noin vain yhtäkkiä ilmesty olemassaolon piiriin täyteen muotoonsa kehittyneenä.

Alkuihminen uskoi jokaisen ilmiön johtuvan aina jostakusta henkilöstä. Kun joku kuoli, villi-ihminen ei kysynyt, mikä hänet tappoi, vaan kuka. Tahattoman tapon mahdollisuutta ei sen vuoksi tunnustettu, ja määrättäessä rangaistusta rikoksesta jätettiin rikoksentehtäjän motiivi kokonaan vaille huomiota. Tuomio langetettiin aiheutetun vahingon mukaan.

Yleinen mielipide toimi varhaisimmassa alkukantaisessa yhteisössä ilman välikäsiä, oikeudenpalvelijoita ei tarvittu. Alkukantainen elämänmuoto ei tunnustanut yksityiselämää. Ihmisen naapurit olivat vastuussa hänen käyttäytymisestään, ja siitä juontui heidän oikeutensa urkkia hänen henkilökohtaisia asioitaan. Yhteisöä säänneltiin sen teorian pohjalta, että ryhmän jäsenistön tuli olla kiinnostunut ryhmän jokaisen yksittäisen jäsenen käyttäytymisestä ja että sillä tuli olla tietynmääräinen oikeus tämän valvomiseen.

Jo hyvin varhain uskottiin, että aaveet jakoivat oikeutta poppamiesten ja pappien välityksellä. Tämä uskomus teki näistä säädyistä ensimmäisiä rikostutkijoita ja oikeudenpalvelijoita. Heidän muinoin käyttämiinsä menetelmiin rikosten selville saamiseksi kuului epäiltyjen koetteleminen myrkyillä, tulella ja kivulla. Nämä julmat koettelut eivät olleet muuta kuin karkeita välimiesmenettelyn keinoja. Ne eivät välttämättä ratkaisseet kiistaa ollenkaan oikeudenmukaisesti. Jos syytetty erimerkiksi oksensi hänelle myrkyä juotettaessa, hän oli viaton.

Vanha testamentti kertoo yhdestä tällaisesta koettelusta — aviorikoksen paljastamiseksi suoritettusta syyllisyyskokeesta. Jos mies epäili vaimonsa olleen hänelle uskoton, hän vei tämän papin eteen ja toi julki epäilyksensä. Tämän jälkeen pappi valmisti sotkun, johon pantiin pyhää vettä ja temppelin lattialta lakaistua tomua. Asian vaatiman seremonian jälkeen, johon kuului uhkaavia kirouksia, syytetty vaimo pantiin juomaan tämä inhottava litku. Jos hän oli syyllinen, niin ”menee kirovesi häneen, hänelle tuskaksi, ja hänen vatsansa paisuu ja lanteensa kuihtuvat ja vaimon nimi on oleva kirouksena kansan keskuudessa.” Mikäli joku nainen jonkin ihmeen kautta onnistui saamaan tämän iljettävän ryyppyn

kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, “the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people.” If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted

alas kurkustaan eikä osoittanut fyysisen sairauden oireita, hänet vapautettiin mustasukkaisen aviomiehensä esittämistä syytöksistä.

Miltei kaikki kehittyvät heimot käyttivät johonkin aikaan näitä hirmuisia keinoja rikosten selvittämiseksi. Kaksintaistelu on nykyaikaan asti säilynyt koettelu oikeudenkäynnin jäänne.

Mitään ihmeteltävää ei ole siinä, että heprealaiset ja muut puoliksi sivistyneet heimot kolmetuhatta vuotta sitten harrastivat tällaisia primitiivisiä oikeudenkäytön muotoja, mutta sangen hämmästyttävää sen sijaan on, että ajattelevat ihmiset myöhemmin säilyttäisivät tällaisen barbaarisen jäänteen pyhien kirjoitusten kokoelman sivuilla. Asiaa järjellä ajatellen luulisi olevan itsestään selvää, ettei kukaan jumalallinen olento ole koskaan antanut kuolevaiselle ihmiselle tällaisia kohtuuttomia ohjeita epäillyn aviollisen uskottomuuden selville saamisesta ja oikeuskäsittelystä.

Kostamisen osalta yhteiskunta omaksui jo varhain samalla mitalla maksamisen periaatteen: silmä silmästä, henki hengestä. Kaikki kehittyvät heimot tunnustivat tämän verikoston oikeutuksen. Kostosta tuli primitiivisen elämän tavoite, mutta uskonto on sittemmin suuresti muunnellut näitä varhaisia heimotapoja. Ilmoitususkonnon opettajat ovat aina julistaneet: "Kosto on minun", sanoo Herra." Muinaisina aikoina ei kostoksi suoritettu tappo kovinkaan paljon poikennut niistä nykyaikojen murhista, joita suoritetaan kirjoittamattoman lain varjolla.

Itsemurha oli yleinen kostamisen muoto. Jos joku ei eläessään kyennyt kostamaan kärsimäänsä vääryyttä, hän kuoli siinä uskossa, että hän aaveen hahmossa voisi palata vuodattamaan vihansa vihollisen päälle. Ja koska tämä uskomus oli hyvin yleinen, pelkkä uhkaus suorittaa itsemurha vihamiehen kynnyksivellä riitti yleensä lisäämään tämän sovinnonhaluja. Alkuihminen ei pitänyt elämää kovin kallisarvoisena. Vähäpätöisen asian vuoksi suoritettu itsemurha oli varsin tavallinen, mutta dalamatialaisten opetukset vähensivät suuresti tätä tapaa, kun lähempänä nykypäivää olevina aikoina taas vapaa-aika, hyvät olot, uskonto ja filosofia ovat yhdessä tehneet elämän miellyttävämmäksi ja haluttavammaksi. Näлкälakot ovat kuitenkin tämän ammoisen kostomenetelmän nykyaikainen vastine.

Eräs vanhimmista edistyneen heimolain sanamuotoon puetuista määräyksistä koski verikoston ottamista koko heimon asiaksi. Mutta vaikka se kummalliselta kuulostaakin, niin vielä silloinkin mies sai rangaistuksetta tappaa vaimonsa edellyttäen, että hän oli tämän jo kokonaan maksanut. Nykyiset eskimot jättävät kuitenkin yhä rikoksen, jopa murhan,

of the charges made by her jealous husband.

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed, "Vengeance is mine," says the Lord." Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

rankaisemisen vääryyttä kärsineen perheen päätettäväksi ja toimeenpantavaksi.

Toinen edistysaskel oli sakkojen määrääminen taburikkomuksista, määräys varallisuusrangaistuksista. Tällaisista sakoista muodostuivat julkisen vallan ensimmäiset tulot. Niin ikään tapa maksaa ”verirahaa” tuli käytäntöön verikoston sijalle. Tällaiset vahingonkorvaukset maksettiin tavallisesti naisina tai karjana. Kesti kauan ennen kuin rikoksen rangaistukseksi määrättiin varsinainen sakko eli rahallinen korvaus. Ja koska rangaistuksen ajatuksena nimenomaan oli aiheutetun vahingon korvaaminen, kävi niin, että kaikelle — myös ihmiselämälle — muotoutui lopulta oma hintansa, joka oli maksettavissa vahingonkorvauksena. Heprealaiset poistivat ensimmäisinä verirahan maksukäytännön. Mooses opetti, ettei heidän pitänyt ”ottaa mitään lunastusmaksua sellaisen tappajan hengestä, joka oli tehnyt hengen rikoksen, vaan rangaistakoon hänet kuolemalla.”

Oikeutta jakoi näin ollen ensi vaiheessa perhe, sitten suku ja myöhemmin heimo. Sanan varsinaisessa merkityksessä oikeudenkäyttö alkaa siitä, kun kostaminen otetaan pois yksityisiltä ja sukulaisten muodostamilta ryhmiltä ja luovutetaan sosiaalisen ryhmän, valtion, käsiin.

Rankaiseminen polttamalla elävältä oli yhteen aikaan yleinen käytäntö. Sen tunsivat monet muinaiset hallitsijat, heidän joukossaan Hammurabi ja Mooses, joista jälkimmäinen määräsi monista rikoksista — eritoten vakavista sukupuolirikoksista — rangaistukseksi roviollapolttamisen. Jos ”papin tytär” tai muu johtava kansalainen antautui julkiseen prostituutioon, heprealaisten tapana oli ”polttaa hänet tullessa”.

Kavaltaminen — oman heimotoverin ”myyminen” tai pettäminen — oli ensimmäinen kuolemalla rangaistava rikos. Karjavarkaudesta tuomittiin yleisesti muutta mutkitta kuolemaan, ja vielä äskettäin on hevosvarkaudesta rangaistu samalla tavalla. Mutta ajan kuluessa saatiin huomata, ettei rangaistuksen ankaruus ollut yhtä tehokas rikollisuutta ehkäisevä pelote kuin rangaistuksen varmuus ja nopeus.

Milloin yhteiskunta jättää rikokset rankaisematta, silloin ryhmän tuntema suuttumus tavallisesti purkautuu esille lynkkauslakina. Määräys turvapaikasta oli keino välttää tältä äkkinäiseltä ryhmävihalta. Lynkkaus ja kaksintaistelu osoittavat, ettei yksilö ole halukas luovuttamaan valtiolle omatoimista hyvityksen hankkimista.

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying “blood money” also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should “take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death.”

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If “the daughter of a priest” or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to “burn her with fire.”

70:10.15 (796.5) Treason — the “selling out” or betrayal of one’s tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. LAIT JA OIKEUSISTUIMET

11. LAWS AND COURTS

Tarkan eron tekeminen tapasäännösten ja lakien välillä on aivan yhtä vaikeata kuin on aamun sarastaessa sanoa, milloin yö muuttuu päiväksi. Tapasäännökset ovat muotoutumisvaiheessa olevia lakeja ja järjestyssääntöjä. Kauan sitten vakiintuneet, määrittelemättömät tavat pyrkivät kiteytymään täsmällisiksi laeiksi, konkreettisiksi säännöiksi ja tarkoin määritellyiksi yhteiskunnallisiksi sopimuksiksi.

Laki on aina ensi alkuun negatiivista ja kieltoja asettavaa. Edistyvien sivilisaatioiden piirissä siitä tulee yhä myönteisempää ja yhä enemmän suuntaa antavaa. Varhainen yhteiskunta toimi kieltojen varassa, se takasi yksilölle oikeuden elämään pakottamalla kaikki muut noudattamaan käskyä "älä tapa". Jokainen yksilölle myönnetty oikeus tai vapaus merkitsee samalla kaikkien muiden yksilöiden vapauksien rajoittamista, ja tämä saadaan aikaan tabun, alkukantaisen lain, avulla. Koko tabu-ajatus on luonnostaan kieltävä, sillä alkukantaisen yhteisön koko järjestyminen perustui kieltoihin, ja alkuaikojen lainkäyttö oli tabujen voimassapitämistä. Mutta alun perin nämä lait koskivat vain heimotovereita. Tästä ovat esimerkkinä myöhempien aikojen heprealaiset, jotka noudattivat toisenlaista eettistä säännöstöä ollessaan tekemisissä ei-juutalaisten kanssa.

Valan vannominen tuli käyttöön Dalamatian aikoina, kun pyrittiin saamaan todistajainlausunnoista totuudenmukaisempia. Tällaiseen valaan kuului itseään vastaan lausuttu kirous. Ennen ei kukaan yksilö olisi todistanut sitä ryhmää vastaan, johon hän syntyperänsä mukaan kuului.

Rikos oli hyökkäys heimon tapoja vastaan, synty oli rikkomus niitä tabuja vastaan, joiden tukena oli henkien määräämä rangaistusseuraamus, ja pitkän aikaa oli vallalla hämminki sen johdosta, ettei rikosta ja syntiä osattu erottaa toisistaan.

Oli oman edun mukaista, että tappamisesta tuli tabu, yhteiskunta vahvisti tämän tabun perinnäistapoihin kuuluvaksi, samalla kun uskonto pyhitti tämän käytännön moraalilakina, ja niin kaikki kolme vaikuttivat yhdessä siihen suuntaan, että ihmiselämästä tuli turvatumpi ja pyhempi. Yhteiskunta ei varhaisina aikoina olisi pysynyt koossa, ellei oikeuksilla olisi ollut uskonnon määräämiä pakotteita. Taikausko oli pitkien evoluutionaisten aikakausien siveys- ja yhteiskunnallinen poliisi. Kaikki muinaiset kansat väittivät, että jumalat olivat heidän esi-isilleen antaneet heidän ikivanhat lakinsa, heidän tabunsa.

Laki on pitkästä inhimillisestä kokemuksesta kodifioitu asiakirja, yleinen mielipide kiteytettynä ja lain muotoon puettuna. Tapasäännökset olivat karttuneen kokemuksen tuottamaa raaka-ainetta, josta myöhempien vallanpitäjien ajattelu muovasi

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient

kirjoitetut lait. Muinaisella tuomarilla ei ollut käytettävissään mitään lakeja. Julistaessaan päätöksen hän sanoi yksinkertaisesti: "Näin on tapa."

Tuomioistuimen päätöksissä tehty viittaus ennakkotapauksiin edustaa tuomareiden pyrkimystä sovittaa kirjoitetut lait yhteiskunnan muuttuviin oloihin. Tämä antaa mahdollisuuden asteittain tapahtuvaan mukautumiseen muuttuviin yhteiskunnallisiin oloihin, ja siihen kytkeytyy se vaikuttavuus, joka on perinteen jatkuvuudella.

Omaisuuksien riitoja hoidettiin monella tapaa, kuten

1. Hävittämällä riidanalainen omaisuus.
2. Väkivalloin — osapuolet selvittivät asian tappelemalla.
3. Välimesmenettelyllä — kolmas henkilö ratkaisi asian.
4. Vetoamalla heimon vanhimpiin — myöhemmin tuomioistuihin.

Ensimmäiset käräjät olivat sääntöjä noudattaen käytyjä nyrkkitappeluja, tuomarit olivat tuskin muuta kuin kehä- tai erotuomareita. He huolehtivat siitä, että nujakka käytiin hyväksyttyjen sääntöjen mukaisesti. Käräjätappeluun saapuessaan kumpikin osapuoli teki tuomarille talletuksen, josta maksettaisiin kulut ja sakot, sen jälkeen kun toinen olisi nujertanut toisen. "Vahvemman oikeus" oli edelleen voimassa. Fyysiset iskut korvattiin myöhemmin sanallisilla sivalluksilla.

Koko muinaisen oikeuskäytännön perusajatuksena ei niinkään ollut oikeudenmukaisuuden toteutuminen kuin se, että kiista saatiin pois päiväjärjestyksestä, ja yleinen epäjärjestys ja yksityinen voimankäyttö saatiin sillä keinoin estetyksi. Mutta alkukantainen ihminen ei niin kovasti pannut pahakseen sellaisesta, mitä nyt pidettäisiin epäoikeudenmukaisuutena. Pidettiin itsestään selvänä, että ne, joilla oli voimaa, käyttäisivät sitä itsekkäästi. Minkä hyvänsä sivilisaation tila on kuitenkin hyvin tarkasti määriteltävissä sen oikeusistuinten perusteellisuuden ja tasapuolisuuden sekä sen tuomareiden rehellisyyden perusteella.

12. HALLINTOVALLAN JAKO

Hallinnon evoluution puitteissa on käyty suuri taistelu vallan keskityksestä. Universumin hallintoviranomaiset ovat kokemuksesta oppineet, että asuttujen maailmojen evolutionaarisia kansoja säännellään parhaiten edustuksellistyyppisen siviilihallinnon avulla, kunhan ylläpidetään sopivaa vallan tasapainoa hyvin yhteen sovitettujen

judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, "It is the custom."

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

- 70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.
- 70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.
- 70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.
- 70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. "Might was still right." Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between

toimeenpano-, lainsäädäntä- ja oikeudellisen hallinnonhaaran välillä.

Kun primitiivinen valta perustui väkivahvuuteen, fyysiseen voimaan, ihanteellinen hallinto puolestaan on edustuksellinen järjestelmä, jossa johtajuus perustuu kyvykkyyteen. Mutta barbarian vaiheessa ilmeni aivan liikaa sotimista, jotta edustuksellisen hallituksen tehokas toiminta olisi ollut mahdollista. Siitä pitkästä taistelusta, jota käytiin vallan jakamisen ja käskyvallan jakamattomuuden välillä, selvisi voittajana diktaattori. Alkuaikojen vanhimpainneuvoston ammoiset ja hajanaiset valtuudet keskittyivät vähitellen yksinvaltaisen monarkin persoonaan. Varsinaisten kuninkaiden ilmaannuttua vanhinten ryhmät jäivät elämään näennäisinä lainsäädännöllis-oikeudellisinä neuvonantajaeliminä. Myöhemmin ilmaantuivat monarkin rinnalla toimineet lainsäädäntäelimet, ja lopulta perustettiin ylimpiä tuomioistuimia, jotka toimivat erillään lainsäädäntäelimestä.

Kuningas oli tapasäännösten, alkuperäisen eli kirjoittamattoman lain, täytäntöönpanija. Myöhemmin aikoina hän saattoi voimaan lainsäädännölliset määräykset, yleisen mielipiteen kiteytymät. Yleisen mielipiteen esilletuojana kansankokous — vaikka se ilmaantuikin hitaasti — merkitsi suurta yhteiskunnallista edistysaskelta.

Varhaisimpien aikojen kuninkaiden toimintavapautta rajoittivat suuresti tapasäännökset — perinnäistavat tai yleinen mielipide. Viime aikoina eräät Urantian kansat ovat kodifioineet nämä tapasäännökset hallitusjärjestelmän kirjalliseksi perustaksi.

Urantian kuolevaisilla on oikeus vapauteen, heidän tulisi luoda omat hallitusjärjestelmänsä, heidän tulisi hyväksyä itselleen omat perustuslakinsa ja muut siviilihallinnon ja hallinnollisten menettelytapojen peruskirjansa. Ja tämän tehtyään heidän olisi valikoitava pätevimmät ja arvollisimmat toverinsa ylimmiksi toimeenpanijoiksi. Lakiasäättävien elinten jäseniksi heidän olisi valittava vain niitä, jotka ovat älyllisesti ja moraalisesti päteviä täyttämään tällaiset pyhät ja vastuunalaiset tehtävät. Vetoomusoikeuksiin ja korkeimpiin tuomioistuihin heidän tulisi valita tuomareiksi vain niitä, joilla on siihen luontaista kykyä ja jotka ovat ammentaneet viisautta kokemuksen täyteydestä.

Jos ihmiset mielivät säilyttää vapautensa, heidän täytyy vapauden peruskirjasta päätettyään pitää huolta sen viisaasta, älykkästä ja pelottomasta tulkitsemisesta, jotta seuraavat seikat estyisivät:

1. Joko toimeenpanevan tai lainsäädännöllisen vallanelimen suorittama oikeuttamaton vallanastus.

the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

70:12.7 (798.6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

2. Tietämättömien ja taikauskoisten kiihottajien vehkeilyt.

3. Tieteellisen edistyksen jälkeenyminen.

4. Keskinkertaisuuden herruudesta seuraava pysähtyneisyys.

5. Häijyjen vähemmistöjen herruus.

6. Kunnianhimoisten ja viekkaiden diktaattorin asemaa havittelevien ylivalta.

7. Tuhoisan paniikin valloilleenpääsy.

8. Häikäilemättömien harjoittama ihmisten hyväksikäyttö.

9. Valtion toimeenpanema kansalaisten vero-orjuus.

10. Sosiaalisen ja taloudellisen oikeudenmukaisuuden toteutumattajääminen.

11. Kirkon ja valtion liitto.

12. Henkilökohtaisen vapauden menetys.

Nämä ovat evolutionaarisen maailman kansanedustukseen perustuvan hallinnon koneistojen käyttäjinä toimivien perustuslaillisten elinten tarkoitusperät ja tavoitteet.

Ihmiskunnan ponnistelu Urantian hallinnon täydellistämiseksi liittyy hallinnon kanavien täydellistämiseen sovittamalla ne alati muuttuviin ajankohtaisiin tarpeisiin, parantamalla vallanjakoa hallitusjärjestelmän sisällä ja valikoimalla sen jälkeen hallinnon johtotehtäviin sellaisia, jotka ovat aidosti viisaita. Vaikka jumalallinen ja ihanteellinen hallitusmuoto onkin olemassa, ei sellaista voida paljastaa, vaan kunkin planeetan miesten ja naisten kaikkialla ajallis-avaruudellisissa universumeissa on hitaasti ja ponnistellen se löydettävä.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.

70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.

70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.

70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.

70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.

70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.

70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.

70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.

70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.

70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.

70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 71. Valtion kehittyminen

⇐ 070

Urantia-kirjan

072 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 71

VALTION KEHITTÄMINEN

Osiot

Johdanto

1. Alkioasteinen valtio
2. Edustuksellisen hallitustavan kehitys
3. Valtiollisuuden ihanteet
4. Edistyvä sivilisaatio
5. Kilpailun kehitys
6. Taloudellisen voiton tavoittelu
7. Opetus
8. Valtiomuodostuman luonne

Johdanto

VALTIO on hyödyllinen sivilisaation kehitemä. Se edustaa sodan tuhoista ja kärsimyksistä yhteiskunnalle jäävää puhdasta voittoa. Valtiotaitokin on vain ajan myötä kertynyttä kykyä sovitella kiistelevien heimojen ja kansojen välillä voimakkein käytyä kilpataistelua.

Nykyajan valtio on se instituutio, joka jäi jäljelle pitkästä taistelusta, jota käytiin ryhmäkohtaisesta vallasta. Voimakkain pääsi lopulta voitolle, ja se tuotti tahattoman luomuksen — valtion — sekä moraalisen myytin kansalaisen ehdottomasta velvollisuudesta elää ja kuolla valtion puolesta. Mutta valtion syntyperä ei ole jumalallinen, eikä sitä myöskään saatu aikaan ihmisen tahtoon perustuvalla järkipäisellä toiminnalla, vaan se on puhtaasti kehitykseen pohjautuva instituutio, ja se sai alkunsa täysin omaehtoisesti.

1. ALKIOASTEINEN VALTIO

Valtio on alueellinen, yhteiskunnallista

PAPER 71

DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social

säätelyä harjoittava organisaatio, ja voimakkain, tehokkain ja kestävin valtio koostuu yhdestä ainoasta kansakunnasta, jonka väestöllä on yhteinen kieli, yhteiset tavat ja instituutiot.

Ensimmäiset valtiot olivat pieniä ja ne muodostuivat kaikki valloituksen tuloksena. Niiden alkuna eivät olleet vapaaehtoiset yhteenliittymät. Monen valtion perustajina olivat voitokkaat kiertolaisheimot, joiden tapana oli iskeä rauhanomaisten paimentolaisten tai paikoilleen asettuneiden maanviljelijöiden kimppuun nämä alistaakseen ja orjuuttaakseen. Tällaiset valloituksen myötä syntyneet valtiot olivat pakostakin kerrostuneita; yhteiskuntaluokat olivat väistämättömiä, ja luokkataistelut ovat aina olleet valikoivia.

Amerikan punaisten ihmisten pohjoiset heimot eivät koskaan saavuttaneet varsinaista valtiollisuuden vaihetta. Ne eivät koskaan edenneet löyhää heimoliittoa, hyvin alkeellista valtiomuotoa, pidemmälle. Lähimmäksi valtiollisuutta pääsi irokeesien federaatio, mutta tämä kuuden kansan ryhmä ei milloinkaan toiminut täysin valtion tavoin, ja sen olemassaolo päättyi siksi, että siltä puuttuivat tietyt nykyajan kansakuntanaelämisen perusedellytykset, sellaiset kuin

1. Yksityisomaisuuden hankkiminen ja periminen.

2. Kaupungit samoin kuin maanviljely ja teollisuus.

3. Työtä helpottavat kotieläimet.

4. Järkevä perheorganisaatio. Nämä punaiset ihmiset pitäytyivät äitikeskeiseen perheeseen ja sisarusten lasten perimys oikeuteen.

5. Tarkalleen määritelty alue.

6. Vahva toimeenpaneva päällikkö.

7. Sotavankien orjuuttaminen — he joko liittivät nämä omaan joukkoonsa tai sitten surmasivat heidät.

8. Määrätietoiset valloitukset.

Punaiset ihmiset olivat liian demokraattisia. Heillä oli hyvä hallitusjärjestelmä, mutta se petti. Hekin olisivat ennen pitkää kehittäneet valtion, elleivät he olisi ennenaikaisesti kohdanneet valkoisen ihmisen edistyneempää sivilisaatiota, joka piti ohjenuoranaan kreikkalaisten ja roomalaisten hallintomenetelmiä.

Menestyksekkään Rooman valtion perustana olivat:

1. Isäkeskeinen perhe.

2. Maanviljely ja eläinten kesyttäminen.

regulative organization, and the strongest, most efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.

71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.

71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.

71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.

71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.

71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.

71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.

71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

71:1.14 (801.2) 1. The father-family.

71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.

3. Väestön keskittyminen — kaupungit.

4. Omaisuuden ja maan yksityisomistus.

5. Orjuus — kansalaisluokat.

6. Heikkojen ja takapajuisten kansojen valloittaminen ja uudelleenorganisointi.

7. Tarkalleen määritelty alue tieverkkoineen.

8. Persoonalliset ja voimakkaat hallitsijat.

Roman sivilisaation suuri heikkous ja valtakunnan lopulliseen luhistumiseen johtanut tekijä oli vapaamieliseksi ja edistykselliseksi otaksuttu säädös pojan holhouksen päättymisestä kahdenkymmenen vuoden iässä, samoin kuin säädös siitä, että tytär sai ilman ehtoja irtautua kodin piiristä niin, että hän oli vapaa ottamaan puolisoakseen valitsemansa miehen tai lähtemään maailmalle ja viettämään siveetöntä elämää. Yhteiskunnalle koitunut vahinko ei niinkään koitunut näistä uudistuksista sinänsä, vaan niiden äkillisestä ja laajamittaisesta omaksumistavasta. Roman luhistuminen osoittaa, mitä on odotettavissa, kun valtio kokee liian nopean laajenemisen sen samalla sisäisesti rappeutuessa.

Alkiovaiheisen valtion ilmaantumisen mahdollisti verisiteiden heikkeneminen alueellisten siteiden hyväksi, ja tavallisesti tällaiset heimoliitot lujitettiin valloituksin. Vaikka kaikki pikku kiistat ja ryhmien väliset erimielisyydet ylittävä suvereenisuus onkin todellisen valtion tunnusmerkki, niin myöhemmissä valtio-organisaatioissa on aiempien aikojen klaanien ja heimojen jäänteinä silti vielä jäljellä monia luokkia ja kasteja. Myöhemmät ja laajemmat alueelliset valtiot kävivät pitkän ja katkeran taistelun näiden pienempien, verisukulaisuuteen perustuvien klaaniryhmien kanssa, samalla kun heimohallinto osoittautui arvokkaaksi välivaiheeksi siirryttäessä perheen vallasta valtion valtaan. Myöhemmin aikoina monia klaaneja nousi ammatillisten ja muiden tuotannollisten yhteenliittymien piiristä.

Valtiollisen yhdentymisen epäonnistumisesta seuraa taantuminen tilanteeseen, jossa vallalla ovat esivaltiolliset hallintomenetelmät, jollaisia edusti muiden muassa Euroopan keskiajan feodalismi. Näinä pimeinä vuosisatoina alueellinen valtio luhistui, ja siirryttiin takaisin pieniin linnayhdyskuntiin, sukukunta- ja heimopohjaisten kehitysvaiheiden uudelleenilmaantumiseen. Samankaltaisia puolivaltioita on nytkin Aasiassa ja Afrikassa, mutteivät ne kaikki ole palautumia kehityksen aikaisempiin vaiheisiin, vaan monet niistä ovat tulevien aikojen valtioiden alkiovaiheessa olevia kantamuotoja.

71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.

71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.

71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.

71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.

71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.

71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. EDUSTUKSELLISEN HALLITUSTAVAN KEHITYS

Samalla kun demokratia on ihanne, se on myös sivilisaation — ei kehityksen — tuote. Kulkekaa hitaasti! Valitkaa huolellisesti! Demokratiaan kätkeytyy nimittäin seuraavia vaaroja:

1. Ihannoidaan keskinkertaisuutta.
2. Valitaan kehoja ja tietämättömiä vallanpitäjiä.
3. Sosiaalisen kehityksen perustotuudet jäävät käsittämättä.
4. Yleinen äänioikeus osoittautuu sivistymättömien ja velttojen enemmistöjen käsissä vaaralliseksi.
5. Yleistä mielipidettä seurataan orjamaisesti; enemmistö ei ole aina oikeassa.

Julkinen mielipide, yleinen mielipide, on aina hidastanut yhteiskuntaa. Sillä on siitä huolimatta arvonsa, sillä vaikka se viivästyttääkin yhteiskunnan kehitystä, se kuitenkin samalla säilyttää sivilisaation. Yleisen mielipiteen kasvattaminen on ainoa turvallinen ja oikea tapa jouduttaa sivilisaatiota. Voimankäyttö on vain väliaikainen keino, ja sivistyksellinen kasvu kiihtyy entisestään, sitä mukaa kun kapinalliset muuttuvat äänestyslipuiksi. Yleinen mielipide — vakiintuneet tapakäsitykset — on sosiaalisen evoluution ja valtion kehittymisen pohjimmainen ja perusenergia, mutta jotta sillä olisi valtiollista arvoa, se on tuotava julki väkivallatta.

Se, miten pitkälle yhteiskunta on edistynyt, määräytyy suoraan siitä, miten laajasti yleinen mielipide voi väkivaltaan turvautumatta valvoa henkilökohtaista käyttäytymistä ja valtion harjoittamaa säätelyä. Aito sivistynyt hallitusjärjestelmä ilmaantui, vasta sitten kun yleinen mielipide verhoitiin henkilökohtaisen äänioikeuden antamiin valtuuksiin. Yleiset vaalit eivät kenties ratkaise asioita aina oikein, mutta ne ovat oikea tapa tehdä vaikka vääräkin ratkaisu. Kehitys ei heti tuota korkeimman asteen täydellisyyttä, vaan pikemminkin suhteellisuutta ja edistystä merkitseviä käytännön ratkaisuja.

Käytännöllisen ja tehokkaan edustuksellisen hallitusmuodon kehittymiseen on kymmenen askelta tai vaihetta, ja nämä ovat

1. Henkilökohtainen vapaus. Orjuuden, maaorjuuden ja kaikkien ihmiseen kohdistuvien orjuuttamismuotojen täytyy hävitä.
2. Ajatuksenvapaus. Ellei vapaata kansakuntaa kasvateta — opeteta ajattelemaan järkevästi ja suunnittelemaan viisaasti — vapaus

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

- 71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.
- 71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.
- 71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.
- 71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.
- 71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

- 71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person.* Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.
- 71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind.* Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more

saa tavallisesti aikaan enemmän vahinkoa kuin hyvää.

3. Laillisuus. Vapaudesta voidaan nauttia vain, kun ihmisvallanpitäjien mielihalujen ja oikkujen tilalle asetetaan hyväksytyyn perustuslakiin pohjautuvat lainsäädännölliset määräykset.

4. Puhevapaus. Edustuksellinen hallitusjärjestelmä ei ole edes ajateltavissa ilman vapautta tuoda kaikkia ilmaisukeinoja käyttäen julki ihmisten toiveita ja mielipiteitä.

5. Omaisuuden turva. Mikään hallitus ei voi pysyä kauan pystyssä, ellei sen onnistu tarjota oikeutta nauttia jonkinmuotoisesta yksityisomaisuudesta. Ihminen kaipaa oikeutta käyttää, hallita, lahjoittaa, myydä, vuokrata ja testamentata henkilökohtaista omaisuuttaan.

6. Oikeus vedota viranomaisiin. Edustuksellinen hallitustapa edellyttää, että kansalaisilla on oikeus tulla kuulluiksi. Vapaan kansalaisen asemaan kuuluu luonnostaan vetoamisoikeus.

7. Hallitsemisen oikeus. Ei riitä, että tulee kuulluksi, vaan vetoamisoikeuden täytyy edetä tosiasialliseen hallituksen toimintaan vaikuttamiseen saakka.

8. Yleinen äänioikeus. Edustuksellisen hallitusjärjestelmän edellytyksenä on älykäs, tehokas ja koko aikuisväestön kattava valitsijakunta. Tällaisen hallitusjärjestelmän luonne määräytyy aina niiden henkilöiden luonteesta ja kyvyistä, jotka sen muodostavat. Sitä mukaa kun sivilisaatio etenee, äänioikeutta — vaikka se kummallekin sukupuolelle säilyykin yleisenä — muunnellaan tehokkaasti, ryhmitellään toisella tavalla ja muutoinkin erilaistetaan.

9. Julkisiin viranhaltijoihin kohdistuva valvonta. Mikään hallinto ei ole tarkoitustaan vastaavaa eikä tehokasta, ellei kansalaisilla ole käytettävissään keinoja, joilla he valvovat julkisen vallan viranhaltijoita ja virkamiehiä, tai elleivät he käytä näitä oikeuksiaan viisaasti.

10. Älykäs ja koulutettu edustajakunta. Demokratian säilyminen riippuu siitä, miten edustuksellinen hallintojärjestelmä menestyy, ja tämän ehtona taas on se, että käytännöksi muodostuu vain sellaisten yksilöiden valitseminen julkisiin tehtäviin, joilla on siihen tarvittava tekninen koulutus, älyllinen pätevyys, sosiaalinen lojaalisuus ja moraalinen kuntoisuus. Vain tällaisin edellytyksin on säilytettävissä kansan hyväksi toimiva, kansan valitsema ja kansan omakseen tuntema hallitus.

harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law.* Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech.* Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property.* No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition.* Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. VALTIOLLISUUDEN IHANTEET

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

Hallitusjärjestelmän poliittisella tai hallinnollisella muodolla ei ole paljonkaan merkitystä, kunhan se tarjoaa yhteiskunnallisen edistymisen perusedellytykset: vapauden, turvallisuuden, opetuksen ja yhteiskunnallisen koordinoinnin. Yhteiskunnallisen kehityksen suuntaa ei määrää se, mitä valtio on, vaan se, mitä se tekee. Ja lopultahan on niin, ettei yksikään valtio voi nousta kansalaistensa moraalisten arvojen yläpuolelle, arvojen, joista heidän valittujen johtajiensa arvot ovat esimerkkinä. Tietämättömyys ja itsekkyyks ovat takeena siitä, että kaikkein korkeimmankintyyppinen hallitusjärjestelmä luhistuu.

Niin valitettavaa kuin se onkin, kansallinen itsekkyyks on ollut yhteiskunnan säilymisen kannalta välttämätöntä. Oppi valitusta kansasta on aina nykyaikoihin asti ollut tärkein tekijä, kun on liitetty yhteen heimoja ja rakennettu kansakuntia. Mutta mikään valtio ei voi saavuttaa ihanteellisia toimivuuden tasoja, ennen kuin kaikenlaiset suvaitsemattomuuden muodot saadaan hallintaan. Suvaitsemattomuus on ihmisen edistymisen kannalta ainiaan vahingollista. Ja suvaitsemattomuutta vastaan taistellaan parhaiten tieteen, kaupankäynnin, ajanvietteen ja uskonnon yhteisvoimin.

Ihannevaltio toimii kolmen mahtavan ja rinnakkain vaikuttavan tarpeen antamalla liikevoimalla:

1. Kiintymyksellinen uskollisuus, joka seuraa ihmisten välisen veljeyden tajuamisesta.
2. Viisaisiin ihanteisiin perustuvaärkevä isänmaallisuus.
3. Kosminen ymmärrys planetaaristen tosiasiaien, tarpeiden ja päämääräin termein tulkittuna.

Ihannevaltion lait ovat harvalukuisia, ja nekin ovat ohittaneet kieltoihin perustuvan tabujen aikakauden ja siirtyneet itsehillinnän lisääntymisen myötä yksilönvapauteen perustuvan myönteisen kehityksen aikakauteen. Paitsi että pitkälle kehittynyt valtio pakottaa kansalaisensa työntekoon, se myös houkuttelee heidät käyttämään hyödyllisesti ja rakentavasti sitä lisääntyvää vapaa-aikaa, joka seuraa, kun edistyvä koneiden aikakausi vapauttaa ihmiset raatamisesta. Vapaa-ajan tulee tuottaa siinä kuin kuluttaakin.

Mikään yhteiskunta ei ole edennyt kovin pitkälle salliessaan joutilaaisuutta tai sietäessään köyhyyttä. Mutta köyhyys ja holhottavuus eivät ole koskaan eliminoitavissa, mikäli vajavaisia ja rappeutuneita rotuaineksia tuetaan avokätisesti ja sallitaan niiden esteetön jälkeläisten tuotanto.

Moraalisen yhteiskunnan tulisi pyrkiä

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve

säilyttämään kansalaistensa itsekunnioitus ja antaa jokaiselle normaalille yksilölle riittävät mahdollisuudet itsensä toteuttamiseen. Tällainen yhteiskunnallisiin saavutuksiin johtava menettely tuottaisi korkeimman luokan kulttuuriyhteiskunnan. Mahdollisimman vähän säätelevää kontrollia käyttävän valtiollisen ohjauksen olisi rohkaistava kyseisenlaista yhteiskunnallista kehitystä. Sellainen valtio on paras, joka koordinoi mahdollisimman paljon, samalla kun se hallinnoi mahdollisimman vähän.

Valtiollisuuden ihanteet tulee saavuttaa kehityksen kautta, kansalaistietoisuuden vähittäisellä kasvulla, sosiaalisen palveluvollisuuden ja -oikeuden tiedostamisella. Aluksi ihmiset ottavat kantaakseen hallitsemisen vaivat, koska he katsovat sen poliittisten onnenonkijoiden hallinnon jälkeen velvollisuudekseen, mutta myöhemmin he etsiytyvät tällaiseen palvelutehtävään, koska he pitävät sitä itselleen myönnettynä etuoikeutena, suurimpana kunnianaan. Niiden kansalaisten laadukkuus, jotka tarjoutuvat ottamaan kantaakseen valtiollisia vastuutehtäviä, antaa luotettavan kuvan sivilisaation kulloisenkin tason tilanteesta.

Todellisessa yhteishyvän valtiossa kaupunkien ja maakuntien hallintotoiminnasta huolehtivat asiantuntijat, ja sitä johdetaan aivan niin kuin johdetaan ihmisten kaikkien muunkinmuotoisten taloudellisten ja kaupallisten yhteenliittymien hallintoa.

Edistyneissä valtioissa poliittista palvelua pidetään sen kansalaisten korkeimpana uhrautuvaisuutena. Viisaimpien ja jaloimpien kansalaisten suurimpana pyrkimyksenä on saada yhteiskunnallista tunnustusta, tulla valituksi tai nimitetyksi johonkin valtiolliseen luottamustehtävään, ja sellaiset valtiot myöntävät korkeimmat palveluksesta annettavat kunnianosoituksensa hallinto- ja sosiaalivirkailijoilleen. Seuraavassa vaiheessa kunnianosoituksia myönnetään tässä järjestyksessä: filosofit, opettajat, tiedemiehet, elinkeinoelämän edustajat ja sotilashenkilöt. Vanhemmat saavat asianmukaisen palkinnon lastensa kunnostautumisesta, ja puhtaasti uskonnolliset johtajat — hengellisen valtakunnan lähettiläitä kun ovat — saavat todellisen palkintonsa tuonpuoleisessa maailmassa.

4. EDISTYVÄ SIVILISAATIO

Kansantalouden, yhteiskunnan ja hallinnon täytyy kehittyä, jos niiden on määrä säilyä. Paikoilleen juuttuminen on evolutionaarisessa maailmassa merkki rapistumisesta. Vain ne instituutiot säilyvät, jotka kehityksen virran myötä

the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

kulkevat eteenpäin.

Laajenevan sivilisaation edistymisohjelmaan kuuluu:

1. Yksilön vapauksien säilyttäminen.
2. Kodin suojeleminen.
3. Taloudellisen turvallisuuden edistäminen.
4. Sairauksien ehkäiseminen.
5. Oppivelvollisuus.
6. Työvelvollisuus.
7. Vapaa-ajan hyödyllinen käyttäminen.
8. Huolenpito kovaosaisista.
9. Rodun kohentaminen.
10. Tieteen ja taiteen edistäminen.
11. Filosofian — viisauden — edistäminen.

12. Kosmisen ymmärryksen — hengellisyyden — lisääminen.

Ja tämä edistyminen sivilisaatioon kuuluvien tekijöiden omaamisessa johtaa suoraan niiden korkeimpien inhimillisten ja jumalallisten tavoitteiden toteutumiseen, joita kohti kuolevaiset ponnistelevat: ihmisten välisen veljeyden sosiaaliseen saavuttamiseen ja omakohtaiseen jumalatietoisuuteen, jonka näkyvänä ilmauksena on se, että itse kunkin yksilön korkein halu on noudattaa taivaallisen Isän tahtoa.

Aidon veljeyden ilmaantuminen on merkinä sellaisen yhteiskuntajärjestyksen saavuttamisesta, jossa kaikki ihmiset iloitsevat saadessaan kantaa toistensa taakkoja; heillä on elävä halu toteuttaa käytännössä kultaista sääntöä. Mutta tällainen ihanneyhteiskunta ei ole toteutettavissa, kun joko heikot tai häijyt vaanivat tilaisuutta käyttää epäoikeudenmukaisesti ja häikäilemättä hyväkseen niitä, joiden pääasiallisena vaikuttimena on totuuden, kauneuden ja hyvyyden palvelukseen antautuminen. Tällaisessa tilanteessa on vain yksi järkevä menettelytapa: "Kultaisen säännön noudattajat" voivat perustaa oman edistyskellisen yhteisönsä, jossa he elävät ihanteidensa mukaisesti ja pitävät samalla yllä riittävää puolustuskykyä niitä henkisessä pimeydessä vaeltavia tovereitaan vastaan, jotka saattaisivat yrittää joko käyttää hyväkseen heidän mieltymystään rauhanomaisuuteen tai hävittää heidän edistävän sivilisaationsa.

Idealismi ei voi kehittyvällä planeetalla koskaan säilyä, jos jokaisen sukupolven idealistit sallivat ihmiskunnan alemmantasoisten ryhmien tuhota heidät. Ja idealismin suuri koetinkivi on tämä: Kykeneekö edistynyt yhteiskunta ylläpitämään sellaista sotilaallista valmiutta, joka

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.

71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.

71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.

71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.

71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.

71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.

71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.

71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.

71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.

71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.

71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.

71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure

antaa sille turvan sotaisten naapureiden kimppeunkäyntiä vastaan sortumatta kiusaukseen käyttää tätä sotilaallista voimaa hyökkäystoimiin muita kansoja vastaan itsekkäänsä hyötymistarkoituksessa tai kansallisen suuruuden korostamiseksi? Kansakunnan säilyminen vaatii puolustusvalmiutta, ja vain uskonnollinen idealismi voi estää turmelemasta puolustusvalmiutta hyökkäävyydeksi. Vain rakkaus, veljeys, voi estää vahvoja sortamasta heikkoja.

5. KILPAILUN KEHITYS

Kilpailu on yhteiskunnallisen edistymisen kannalta välttämätöntä, mutta säännöstelemätön kilpailu synnyttää väkivaltaa. Nykyisessä yhteiskunnassa kilpailu on vähin erin ottamassa sodan paikan sikäli, että se määrää ihmisen aseman tuotantoelämän piirissä, samoin kuin se määrää, mitkä elinkeinohaarat säilyvät. (Murhalla ja sodalla on erilainen asema tapasäännöstössä sikäli, että murhaa on yhteiskunnan alkupäivistä lähtien pidetty laittomana, kun sen sijaan sotaa ei ihmiskunta kokonaisuudessaan ole vielä koskaan julistanut lainsuojattomaksi.)

Ihannevaltio ottaa asiakseen yhteiskunnallisen käyttäytymisen säätelyn vain siinä määrin, että se poistaa väkivallan yksilöiden välisestä kilpailusta ja ehkäisee vilpillisyyden yksityisestä yritteliäisyydestä. Valtion suuri ongelma on tämä: Miten voitte taata rauhan ja selkkauksettomuuden elinkeinoelämän piirissä, maksaa verot valtiovalan ylläpitämiseksi ja samalla estää verotusta rampauttamasta tuotantotoimintaa, sekä ehkäistä valtion muuttumisen loismaiseksi ja tyrannimaiseksi?

Jokaisen maailman varhaisimpina aikoina kilpailu on sivilisaation edistymisen kannalta välttämätöntä. Sitä mukaa kun ihmisen evoluutio etenee, yhteistyö muuttuu yhä tehokkaammaksi. Pitkälle edistyneiden sivilisaatioiden piirissä yhteistyö on tuloksellisempaa kuin kilpailu. Kilpailu kannustaa alkuaikojen ihmistä. Kehitykselle on alkuaan luonteenomaista biologisesti elinkelpoisten yksilöiden eloonjääminen, mutta myöhempiä sivilisaatioita edistävät paremminkin järkevä yhteistyö, ymmärtäväinen veljellisyys ja hengellinen veljeys.

Totta on, että elinkeinoelämässä esiintyvä kilpailu on suurta tuhlausta ja erittäin tehotonta, mutta minkäänlaista yritystä tämän taloudellisen hukkakäynnin poistamiseksi ei tulisi rohkaista siinä tapauksessa, että sellaiset järjestelyt tekevät yksilön perusvapauksien kaventamisen vähänkään välttämättömäksi.

6. TALOUDELLISEN VOITON TAVOITTELU

from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. THE PROFIT MOTIVE

Nykyinen, voitontavoitteluun perustuva talouselämä on tuhoon tuomittu, ellei voiton saamiseen tähtääviä vaikuttimia pystytä laajentamaan palvelemisen vaikuttimilla. Ahdasmieliseen omanvoitonpyyntiin perustuva armoton kilpailu tuhoaa viime kädessä nekin asiat, jotka se pyrkii säilyttämään. Muut poissulkeva ja yksilöä itseään palveleva voitontavoittelu on ristiriidassa kristillisten ihanteiden kanssa — ja paljon sitäkin enemmän se on ristiriidassa Jeesuksen opetusten kanssa.

Talouselämässä hyötymisvaikutin merkitsee palvelualltiudelle samaa, mitä uskonnossa pelko merkitsee rakkaudelle. Mutta voitontavoittelua ei pidä äkinäisesti eliminoida eikä poistaa, sillä se pitää monet muutoin laiskat kuolevaiset ahkerassa työssä. Välttämätöntä ei kuitenkaan ole, että tämän yhteiskunnallisen tarmokkuuden herättäjän tavoitteet olisivat aina itsekkäitä.

Taloudellisiin toimintoihin kuuluva hyötymismotiivi on yhtäkaikki alhainen ja edistyneen yhteiskuntajärjestyksen arvolle sopimaton. Siitä huolimatta se on välttämätön tekijä sivilisaation kaikissa varhaisvaiheissa. Taloudellisen voiton tavoittelua ei pidä riistää ihmisiltä, ennen kuin he ovat ottaneet vankasti omikseen korkeammantyyppiset, hyötyä tavoittelemattomat vaikuttimet taloudellisille pyynnöilleen ja sosiaaliselle palvelulleen — verrattoman viisauden, kiehtovan veljeyden ja yliveraisen hengellisen tuloksiinpääsyn ylimaalliset kannustimet.

7. OPETUS

Luja valtio perustuu kulttuuriin, sitä hallitsevat ihanteet ja sen vaikuttimena on palvelumieli. Opetuksen tarkoituksena pitäisi olla taitojen hankkiminen, viisauden tavoittelu, itseyden toteuttaminen ja hengellisten arvojen saavuttaminen.

Ihannevaltiossa opetus jatkuu koko elämäniän, ja filosofiasta tulee kerran sen kansalaisten pääharrastus. Sellaisen yhteishyvän valtion kansalaiset tavoittelevat viisautta keinona lisätä ihmissuhteiden merkittävyyden, todellisuuden merkitysten, arvojen ylevyyden, elämisen tarkoitusten ja kosmisen määränpään ihannoituksen ymmärtämistä.

Urantialaisten olisi saatava näkemys uudesta ja korkeammasta kulttuuriyhteiskunnasta. Opetus on ponnahtava uusille arvotasolle, sitten kun pelkästään voittoa tavoitteleva talousjärjestelmä ohitetaan. Opetus on aivan liian kauan ollut nurkkapatrioottista, militaristista, minuutta ihannoivaa ja menestystä tavoittelevaa. Siitä on

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

vihdoinkin tultava koko maailman huomioon ottavaa, idealistista, minuutta toteuttavaa ja kosmisuuden oivaltavaa.

Opetus on äskettäin siirtynyt papiston valvonnasta laki- ja liikemiesten valvontaan. Lopulta se on luovutettava filosofeille ja tiedemiehille. Opettajien tulee olla vapaita olentoja, todellisia johtajia, jotta filosofiasta, viisauden etsinnästä, saattaisi tulla opetuksen päätaivoite.

Oppiminen on elämäntehtävä. Sen on jatkuttava koko elinajan, jotta ihmiskunta voisi vähitellen kokea inhimillisen viisauden yhä ylemmäs nousevat tasot, jotka ovat:

1. Asioiden tietäminen.
2. Merkitysten tajuaminen.
3. Arvojen arvostaminen.
4. Työn aateluus — velvollisuus.
5. Päämäärien motivointi — moraalisuus.
6. Palvelemisen rakastaminen — luonne.
7. Kosminen ymmärrys — hengellinen havaintokyky.

Ja sitten, näiden saavutusten myötä, monet yksilöt nousevat sille perimmäiselle tasolle, jolle kuolevaisen mieli voi yltää: jumalatietoisuuteen.

8. VALTIOMUODOSTUMAN LUONNE

Olipa kysymyksessä mikä ihmisten luoma hallitusjärjestelmä hyvänsä, sen ainoa pyhä ominaisuus on valtiovallan jako toimeenpanevan, lakiasäättävän ja oikeudellisen toiminnan kolmeen osa-alueeseen. Maailmankaikkeutta hallitaan tällaisen, tehtävät ja vallan eriyttävän menetelmän mukaisesti. Ellei oteta lukuun tätä jumalallista ajatusta tehokkaasta yhteiskunnallisesta säätelystä eli siviilihallinnosta, ei ole suurtakaan merkitystä sillä, minkä valtiomuodon kansa sattuu valitsemaan, kunhan kansalaiset etenevät jatkuvasti yhä paremman itsehillinnän ja alati enentyvän sosiaalisen palvelumielialan päämäärää kohti. Kansan älyllinen terävyys, taloudellinen viisaus, sosiaalinen järkevyyt ja moraalinen kuntoisuus heijastuvat kaikki viimeistä piirtoa myöten valtiollisessa elämässä.

Valtiomuodostuman kehitys edellyttää edistymistä tasolta toiselle seuraavaan tapaan:

1. Toimeenpanevasta, lakiasäättävästä ja oikeudellisesta haarasta muodostuvan, kolmiosaisen hallitusjärjestelmän luominen.
2. Yhteiskunnallisten, poliittisten ja uskonnollisten toimintojen vapaus.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that philosophy, the search for wisdom, may become the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

- 71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.
- 71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.
- 71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.
- 71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.
- 71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.
- 71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.
- 71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

- 71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.
- 71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.

3. Orjuuden ja ihmisten orjuuttamisen kaikkien muotojen lakkauttaminen.

4. Kansalaisten mahdollisuus kontrolloida verotusta.

5. Kaikkia koskevan opetusjärjestelmän aikaansaaminen — oppiminen jatkuu kehdestä hautaan.

6. Oikea suhteiden järjestely paikallis- ja keskushallinnon välillä.

7. Tieteen vaaliminen ja sairauksien voittaminen.

8. Sukupuolten tasa-arvoisuuden asianmukainen huomioonottaminen sekä miesten ja naisten koordinoitu toiminta kotona, koulussa ja kirkossa niin, että naisilla on erityistehtävänsä tuotantotoiminnassa ja hallinnossa.

9. Orjuuttavan raadannan poistaminen koneiden keksimisen myötä, ja siitä seuraavan koneiden aikakauden hallinta.

10. Murteiden hävittäminen — yleismaailmallisen kielen voittokulku.

11. Sotimisen lopettaminen — kansallisten ja rodullisten erimielisyyksien oikeuskäsittely kokonaisen mantereen kattavissa kansakuntien tuomioistuimissa, joita johtaa planeetan korkein tuomioistuin. Tämän jäseniksi puolestaan kutsutaan automaattisesti mannertuomioistuinten määrääjän jälkeen eroavat puheenjohtajat. Mannertuomioistuimilla on oikeudellinen valta, maailmantuomioistuin on neuvoa-antava — moraalinen tuomioistuin.

12. Maailmanlaajuinen viisudentavoittelun käytäntö — filosofian jalustalle nostaminen. Maailmanuskonnon kehittyminen, mikä jo enteilee planeetan siirtymistä valon ja elämän aikakauden ensivaiheisiin.

Nämä ovat edistyksellisen hallitusjärjestelmän perusedellytykset sekä ihannevaltion tunnusmerkit. Urantia on kaukana näiden ylevien ihanteiden todeksitulosta, mutta sivistyneet rodut ovat tässä suhteessa jo päässeet alkuun — ihmiskunta on matkalla kohti korkeampia kehityksen päämääriä.

[Laadittu Nebadonin erään Melkisedekin toimeksiannosta.]

71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.

71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.

71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.

71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 72. Erään naapuriplaneetan hallitusjärjestelmä

⇐ 071

Urantia-kirjan

073 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 72 ERÄÄN NAAPURIPLANEETAN HALLITUSJÄRJESTELMÄ

Osiot

Johdanto

1. Mannerkansakunta
2. Poliittinen järjestelmä
3. Kotielämä
4. Opetusjärjestelmä
5. Tuotantotoiminnan organisaatio
6. Vanhuusvakuutus
7. Verotus
8. Erikoiskorkeakoulut
9. Yleisen äänioikeuden rakenne
10. Menettely rikollisuuden suhteen
11. Sotilaallinen valmius
12. MUUT KANSAKUNNAT

PAPER 72 GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET

SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

Johdanto

LANAFORGEN luvalla ja Edentian Kaikkein Korkeimpien suostumuksella minut on valtuutettu kertomaan jotakin eräällä Satanian järjestelmään kuuluvalla, melko läheisellä planeetalla elävän kaikkein edistyneimmän ihmisrodun yhteiskunnallisesta, moraalisesta ja poliittisesta elämästä.

Kaikista Luciferin kapinaan osallistumisen takia eristetyistä Satanian maailmoista tämä planeetta muistuttaa kokemansa historian osalta mitä likeisimmin Urantiaa. Näiden kahden sfäärin samankaltaisuus epäilemättä selittää, miksi lupa tämän epätavallisen selonteon esittämiseen myönnettiin, sillä on erittäin harvinaista, että järjestelmänhallitsijat antavat luvan tehdä jollakin planeetalla selkoa jonkin toisen planeetan asioista.

Urantian tavoin tämänkin planeetan johti

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray

harhaan sen oman Planeettaprinssin Luciferin kapinan yhteydessä osoittama petturuus. Sille annettiin Aineellinen Poika, pian sen jälkeen kun Aatami oli saapunut Urantialle, ja tämä Poika rikkoi hänen sopimuksensa, ja planeetta jäi eristyksiin, sillä Hallinnollista Poikaa ei ole milloinkaan annettu sen kuolevaisrotujen keskuuteen.

1. MANNERKANSAKUNTA

Kaikista näistä planeettaa kohdanneista vaikeuksista huolimatta siellä on erillisellä, suunnilleen Australian kokoisella mantereella kehitymässä varsin korkeatasoinen sivilisaatio. Tämän kansakunnan jäseniä on noin 140 miljoonaa. Mantereen väestö on sekoittunutta rotua, valtaosaltaan sinistä ja keltaista, jossa violetin osuus on hiukan suurempi kuin on Urantian niin kutsutussa valkoisessa rodussa. Nämä eri rodut eivät ole vielä täysin sekoittuneet, mutta ne harjoittavat veljellisistä kanssakäymistä ja tulevat varsin tyydyttävästi toimeen keskenään. Elinajan keskimääräinen pituus tällä mantereella on nyt yhdeksänkymmentä vuotta, viisitoista prosenttia pitempi kuin minkään muun planeetalla elävän kansan elinikä.

Tämän kansakunnan tuotantokoneisto nauttii eräästä suuresta edusta, joka johtuu mantereen ainutlaatuisesta pinnanmuodostuksesta. Korkeat vuoret, joilla sataa rankasti kahdeksan kuukautta vuodesta, sijaitsevat aivan maan keskellä. Nämä luonnonolosuhteet suosivat vesivoiman käyttöä ja helpottavat suuresti mantereen kuivemman, läntisen neljänneksen kastelua.

Nämä ihmiset ovat omavaraisia. Toisin sanoen he voivat tulla toimeen määräämättömän ajan tuomatta maahan mitään ympäröivien kansojen tuotteita. Heillä on luonnonvaroja yltäkyläisesti, ja he ovat oppineet tieteellisin keinoin korvaamaan välttämättömyystarvikkeiden osalta esiintyvät puutteet. He käyvät vilkasta kotimaankauppaa, mutta heidän ulkomaankauppansa on vähäistä, mikä johtuu heidän vähemmän edistyneiden naapuriensa yleisestä vihamielisyydestä.

Yleisesti ottaen tämä mannerkansa seurasi tuon planeetan kehityksen kulkua: Kehitys heimoasteelta voimakkaiden hallitsijoiden ja kuninkaiden ilmaantumiseen kesti tuhansia vuosia. Yksinvaltaisten monarkkien jälkeen seurasi monia erilaisia hallitusmuotoja: epäonnistuneita tasavaltoja, kommuunivaltioita; ja diktaattoreita tuli ja meni loputtomana virtana. Kehitys jatkui tällaisena, kunnes noin viisisataa vuotta sitten erään poliittisen kuohuntakauden aikana yksi kansakunnan voimakkaan diktaattori-triumviraatin

by the disloyalty of its Planetary Prince in connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. THE CONTINENTAL NATION

72:1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72:1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72:1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72:1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful

jäsenistä koki mielenmuutoksen. Hän tarjoutui luopumaan vallasta sillä ehdolla, että toinen hänen hallitsijaveristaan, kahdesta muusta kehnomp, myös luopuisi diktaattorinvallastaan. Mantereen hallitsijanvalta näin yhden hallitsijan käsiin. Yhdistynyt valtio edistyi vahvan monarkkisen hallinnon alaisuudessa yli sata vuotta, jona aikana kehittyi mestarillinen vapauden peruskirja.

Sitten tapahtunut siirtyminen monarkiasta edustukselliseen hallitustapaan sujui asteittain. Kuninkaat jäivät pelkiksi sosiaalisiksi tai tunneperäisiksi keulakuviksi, ja sitten kun hallitsijasuvulla ei enää ollut miespuolista perijää, he poistuivat näyttämöltä lopulta kokonaan. Nykyinen tasavalta on nyt ollut olemassa tasan kaksisataa vuotta, jona aikana on tapahtunut jatkuvaa edistystä kohti sitä hallitusjärjestelmää, josta seuraavassa kerrotaan, ja viimeisimmät saavutukset talouselämän ja politiikan saralta ovat viimeksi kuluneen vuosikymmenen satoa.

2. POLIITTINEN JÄRJESTELMÄ

Tällä mannerkansalla on nyt edustuksellinen hallitusjärjestelmä, ja valtakunnallinen pääkaupunki sijaitsee keskellä mannerta. Keskushallitus muodostuu sadan verrattain itsenäisen osavaltion vahvasta liittovaltiosta. Nämä osavaltiot valitsevat kuvernöörensä ja lainsäätäjänsä kymmeneksi vuodeksi kerrallaan, eikä kukaan ole valittavissa uudelleen. Kuvernöörit nimittävät osavaltioiden tuomarit näiden elinajaksi, ja nimityksen vahvistavat osavaltioiden lainsäädäntäelimet, joihin kuuluu yksi edustaja kutakin sataatuhatta kansalaista kohti.

Suurkaupunkien hallintojärjestelmiä on kaupungin koosta riippuen viittä eri tyyppiä, mutta missään kaupungissa ei saa olla enempää kuin miljoona asukasta. Kaiken kaikkiaan nämä kaupunkien hallintojärjestelmät ovat hyvin yksinkertaisia, suoraan toimivia ja kustannuksiltaan edullisia. Korkeinta tyyppiä edustavat kansalaiset pyrkivät innokkaasti kaupunginhallinnon harvalukuisiin virkoihin.

Liittovaltion hallitusjärjestelmään kuuluu kolme tasavertaista hallinnonhaaraa: toimeenpaneva, lakiasäättävä ja oikeudellinen haara. Liittovaltion toimeenpanopäällikkö valitaan joka kuudes vuosi yleisissä alueellisissa vaaleissa. Häntä ei voida valita uudelleen muutoin kuin vähintään seitsemänkymmenenviiden osavaltion lainsäädäntäelimen anomuksesta, jonka anomuksen takana ovat myös asianomaiset osavaltiokuvernöörit, ja silloinkin vain yhdeksi kaudeksi. Hänen neuvonantajanaan toimii ylikabinetti, johon kuuluvat kaikki elossa olevat entiset toimeenpanopäälliköt.

dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchial rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

72:1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. POLITICAL ORGANIZATION

72:2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

72:2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

72:2.3 (809.4) The federal government embraces three co-ordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

Lainsäädännöllinen vallanelin koostuu kolmesta kamarista:

1. Ylähuoneen valitsevat teollisuuden työntekijät, ammatinharjoittajat, maatalous- ja muut työläiset, jotka antavat äänensä sen mukaan, mikä on heidän taloudellinen tehtävänsä.

2. Alahuoneen valitsevat ne tietyt yhteiskunnan organisaatiot, jotka kattavat sellaiset yhteiskunnalliset, poliittiset ja filosofiset ryhmät, jotka eivät kuulu tuotantoelämän eivätkä vapaiden ammattien piiriin. Kaikki hyvämaineiset kansalaiset osallistuvat kummankin edustajaluokan valintaan, mutta heidät ryhmitellään eri tavoin riippuen siitä, koskeeko vaali ylä- vaiko alahuonetta.

3. Kolmanteen huoneeseen — vanhempien valtiomiesten huoneeseen — kuuluu yhteiskunnallisen palvelun veteraaneja, ja sen jäsenenä on monia ansioituneita henkilöitä, joiden ehdollepanon suorittavat toimeenpanopäällikkö, alueelliset (liittovaltiotasoa alemmat) toimeenpanopäälliköt, korkeimman oikeuden päällikkö ja kummankin muun lakiasäättävän huoneen johtavat viranhaltijat. Tämän ryhmän jäsenmäärä on korkeintaan sata, ja sen jäsenet valitaan vanhempien valtiomiesten oman enemmistön päätöksellä. Jäsenyys on elinikäinen, ja aina kun paikkoja avautuu, on eniten ääniä saanut ehdokaslistalla oleva henkilö sen jälkeen tullut asianmukaisesti valituksi. Tämän elimen toimiala on puhtaasti neuvoa-antava, mutta se vaikuttaa voimakkaasti yleiseen mielipiteeseen, ja sen arvovalta ohjaa kaikkia valtiovalan elimiä.

Varsin suuren osan liittovaltion hallintotyöstä suorittavat kymmenen alueellista (liittovaltiotasoa alempana olevaa) viranomaista, joista kukin on kymmenen osavaltion yhdessä muodostama. Nämä alueelliset elimet ovat yksinomaan toimeenpanevia ja hallinnollisia; niillä ei ole lainsäädännöllisiä eikä oikeudellisia tehtäviä. Kymmenen alueellista toimeenpanopäällikköä ovat liittovaltion toimeenpanopäällikön henkilökohtaisesti nimittämistä, ja heidän virkakautensa käy yksiin hänen oman virkakautensa kanssa — ja on siis kuusi vuotta. Liittovaltion korkein oikeus hyväksyy näiden kymmenen alueellisen toimeenpanijan nimityksen, ja vaikka heitä ei voida nimittää uudelleen, eroavasta toimeenpanopäälliköstä tulee automaattisesti hänen seuraajansa työtoveri ja neuvonantaja. Muutoin nämä aluepäälliköt valitsevat itse oman hallintovirkailijoiden kabinetinsä.

Tämän kansan oikeudellisia asioita hoitaa kaksi suurta tuomioistuinjärjestelmää: yleisoikeudet ja sosiaalitaloudelliset tuomioistuimet. Yleisoikeudet toimivat seuraavilla kolmella tasolla:

72:2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72:2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72:2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

72:2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72:2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

72:2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

1. Alioikeudet kaupunkien ja muiden paikallisten alueiden oikeudenkäyttöä varten; niiden päätöksistä voidaan valittaa korkeisiin osavaltiotuomioistuimiin.

2. Osavaltioiden korkeimmat oikeudet; niiden päätökset ovat lopullisia kaikissa asioissa, jotka eivät koske liittohallitusta tai kansalaisten oikeuksien tai vapauksien vaarantamista. Alueellisilla toimeenpanopäälliköillä on valta viedä mikä tahansa asia heti liittovaltion korkeimman oikeuden käsittelyyn.

3. Liittovaltion korkein oikeus — ylin tuomioistuin valtakunnallisten kiistojen ja osavaltioiden oikeusistuimista tulevien valitusjuttujen käsittelyä varten. Tämän korkeimman oikeuden muodostavat kaksitoista miestä, jotka ovat yli neljänkymmenen, mutta alle seitsemänkymmenenviiden vuoden ikäisiä ja jotka ovat palvelleet kaksi vuotta tai kauemmin jossakin osavaltiotuomioistuimessa. Heidät on nimittänyt tähän korkeaan asemaan ylin toimeenpanopäällikkö ylikabinetin ja lakiasäättävän kokouksen kolmannen kamarin enemmistön suostumuksella. Tämän korkeimman oikeusasteen päätökset tehdään vähintään kahden kolmasosan äänten enemmistöllä

Sosiaalis-taloudelliset tuomioistuimet toimivat seuraavissa kolmessa jakautumassa:

1. Vanhempain tuomioistuimet, jotka toimivat koti- ja sosiaalijärjestelmän lainsäädännöllisten ja toimeenpanevien elinten yhteydessä.

2. Opetusalan tuomioistuimet — oikeuselimet, jotka ovat yhteydessä osavaltioiden ja alueiden koulujärjestelmiin ja jotka toimivat opetushallintokoneiston toimeenpanevien ja lainsäädännöllisten elinten yhteydessä.

3. Elinkeinoelämän tuomioistuimet — oikeudenkäyttötuoimioistuimet, joille on annettu täydet valtuudet selvittää kaikki taloudelliset riita-asiat.

Liittovaltion korkein oikeus ei tee päätöksiä sosiaalis-taloudellisissa asioissa muutoin kuin valtakunnalliseen hallitusjärjestelmään kuuluvan lainsäädäntäelimen kolmannen — vanhempien valtiomiesten — kamarin kolmen neljäsosan enemmistöllä tekemän päätöksen perusteella. Muussa tapauksessa kaikki vanhempain, opetusalan ja elinkeinoelämän tuomioistuinten tekemät päätökset ovat lopullisia.

3. KOTIELÄMÄ

Tällä mantereella on lainvastaista kahden perheen asua saman katon alla. Ja koska yhteiset asuinrakennukset on julistettu laittomiksi,

72:2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72:2.11 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72:2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72:2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in the following three divisions:

72:2.14 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72:2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72:2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

72:3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most

useimmat kerrostalotyyppiset rakennukset on purettu. Mutta naimattomat asuvat edelleen kerhoissa, hotelleissa ja muissa yhteisasunnoissa. Pienimmän sallitun asuntotontin maa-alan on oltava vähintään neljä ja puoli tuhatta neliometriä. Kaikki maa- ja muu omaisuus, jota käytetään kodin tarpeisiin, on verotonta, ellei se ylitä pienintä sallittua asuntotontin kokoa yli kymmenkertaisesti.

Tämän kansan kotielämä on viimeksi kuluneen vuosisadan kuluessa kohentunut huomattavasti. Vanhempain — sekä isien että äitien — osallistuminen lastenkasvatukseen on pakollista. Myös ne maanviljelijät, jotka asuvat pienissä maaseudun kylissä, suorittavat tämän tehtävän kirjekurssina ja käyvät lähimmässä keskuksessa saamassa suullista opetusta kerran kymmenessä päivässä — eli joka toinen viikko, sillä heidän viikkonsa on viisipäiväinen.

Kussakin perheessä on keskimäärin viisi lasta, ja lapset ovat vanhempiensa — tai mikäli toinen tai molemmat vanhemmat kuolevat, vanhempain tuomioistuimen määräämien holhoojien — täydessä valvonnassa. Täysorvon holhoojaksi määräämistä pidetään minkä tahansa perheen kohdalla suurena kunnianosoituksena. Vanhempain keskuudessa järjestetään kilpailumuotoisia tutkintoja, ja orpo annetaan siihen kotiin, jonka vanhemmat osoittavat omaavansa parhaat vanhemman ominaisuudet.

Nämä ihmiset pitävät kotia sivilisaationsa perusinstituutiona. Lapsen odotetaan saavan kotona vanhemmiltaan arvokkaimman osan opetuksestaan ja luonteen kouliintumisesta, ja isät omistavat lastenhoidolle lähes yhtä paljon huomiota kuin äiditkin.

Lapset saavat kaiken sukupuolivalistuksen kotona vanhemmiltaan tai lainmukaisilta holhoojilta. Opettajat tarjoavat lepotaukojen aikana koulujen työpajoissa moraalista opetusta, mutta näin ei ole uskonnonopetuksen laita, josta ollaan sitä mieltä, että se on vain vanhemmille kuuluva etuoikeus, sillä uskontoa pidetään erottamattomana osana kotielämää. Puhtaasti uskonnollista opetusta annetaan julkisesti vain filosofian tempeleissä, sillä Urantian kirkkojen kaltaisia, yksinomaan uskonnollisia laitoksia ei tämän kansan keskuuteen ole kehittynyt. Heidän filosofiansa mukaan uskonto on pyrkimystä Jumalan tuntemiseen ja rakkauden osoittamista lähimmäisilleen heitä palvelemalla, mutta tämä ei ole tyypillistä puhuttaessa tämän planeetan muiden kansakuntien uskonnollisesta asemasta. Uskonto on näiden ihmisten keskuudessa niin tiystin perhepiirin asia, ettei heillä ole mitään julkisia tiloja, jotka olisivat yksinomaisesti uskonnollisille kokouksille tarkoitettuja. Poliittisessa mielessä kirkko ja valtio ovat — niin

of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72:3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

kuin urantialaisilla on tapana sanoa — täysin erillään, mutta uskonnon ja filosofian välillä ilmenee omalaatuista päällekkäisyyttä.

Vielä kaksikymmentä vuotta sitten hallitus valvoi hengellisiä opettajia (joita voidaan verrata Urantian pastoreihin), jotka tietyin määräajoin vierailivat kussakin perheessä kuulustelemassa lapsia varmistuakseen siitä, että nämä olivat saaneet asiaankuuluvaan opetusta vanhemmiltaan. Nykyisin nämä hengelliset neuvojat ja kuulustelijat ovat hiljan perustetun Hengellisen Edistyskeskuksen Säätiön, vapaaehtoisin lahjoituksin ylläpidetyn laitoksen, valvonnassa. On mahdollista, että tämä instituutio kehittyy nykyisestäään vasta Paratiisin Hallinnollisen Pojan saapumisen jälkeen.

Lapset pysyvät oikeudellisessa mielessä vanhempiensa alaisuudessa siksi, kunnes he täyttävät viisitoista vuotta, jolloin järjestetään ensimmäinen vihkimys kansalaisvelvollisuuksiin. Sen jälkeen näille ikäryhmille järjestetään joka viides vuosi viitenä peräkkäisenä ajanjaksona samanlaisia julkisia harjoituksia. Tällöin heidän velvollisuuksiensa omia vanhempiaan kohtaan supistetaan, samalla kun he ottavat kantaakseen uusia kansalais- ja yhteiskunnallisia velvollisuuksia valtiota kohtaan. Äänioikeus saavutetaan kahdenkymmenen vuoden iässä, oikeus ilman vanhempien suostumusta tapahtuvaan avioliiton solmimiseen saadaan vasta kahdenkymmenenviiden vuoden iässä, ja lasten on kolmekymmentä täytettyään lähdettävä kotoa.

Avioliitto- ja avioerolait ovat yhdenmukaiset koko valtakunnassa. Avioliittoa alle kahdenkymmenen vuoden iässä — ennen kansalaisoikeuksien saavuttamista — ei sallita. Avioliittolupa myönnetään vasta vuoden pituisen kuulutusajan jälkeen, ja sitten kun sekä morsian että sulhanen esittävät todistuksen, joka osoittaa heidän vanhempainkoulussa saaneen asiaankuuluvaan opetusta avioelämän velvollisuuksista.

Avioerosäännökset ovat jonkin verran löyhät, mutta vanhempain tuomioistuimen avioeropäätös voidaan antaa vasta vuoden kuluttua hakemuksen jättämisestä, ja vuosi on tällä planeetalla huomattavasti pitempi kuin Urantialla. Vapaamielisistä avioerolaeista huolimatta avioerojen suhteellinen osuus on vain kymmenesosa vastaavasta Urantian sivistyneiden rotujen luvusta.

4. OPETUSJÄRJESTELMÄ

Tämän kansakunnan opetusjärjestelmä perustuu yliopistoa edeltävässä vaiheessa pakollisuuteen ja yhteisopetukseen, ja oppilas osallistuu siihen viisivuotiaasta kahdeksantoistavuotiaaksi. Nämä koulut eroavat

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72:4.1 (812.3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms,

suuresti Urantian kouluista. Mitään luokkahuoneita ei ole, ja vain yhtä ainetta opiskellaan kerrallaan. Ensimmäisten kolmen vuoden jälkeen kaikista oppilaista tulee apulaisopettajia, jotka ohjaavat opinnoissaan alempana olevia. Kirjoja käytetään vain siinä määrin kuin niistä saadaan tietoa, joka auttaa koulun työpajoissa ja koulun maatilalla ilmenevien pulmien ratkaisemisessa. Suuri osa mantereella käytetyistä huonekaluista samoin kuin monet mekaaniset koneet — meneillään on suuri keksintöjen ja koneellistumisen aikakausi — tuotetaan näissä pajoissa. Jokaisen työpajan lähistöllä on käsikirjasto, jossa opiskelija voi etsiä tietoa asianomaisista hakuteoksista. Maanviljelyä ja puutarhanhoitoa opetetaan myös koko opiskeluajan niillä laajoilla maatiloilla, joita on jokaisen koulun yhteydessä.

Vajaamielisille annetaan koulutusta vain maanviljelyssä ja karjanhoidossa, ja heidät otetaan eliniäkseen erityisten turvasiirtoloiden huostaan. Siellä heidät pidetään sukupuolen mukaan erillään, jotta estettäisiin suvunjatkaminen, sellainen nimittäin evätään kaikilta epänormaaleilta. Nämä rajoitustoimet ovat olleet voimassa seitsemänkymmentäviisi vuotta. Vanhempain tuomioistuimet tekevät päätökset huostaanotosta.

Kaikki pitävät vuosittain kuukauden pituisen loman. Yliopistoa edeltävät koulut ovat toiminnassa yhdeksän kuukautta kymmenkuukautisesta vuodesta, ja loma vietetään vanhempien tai ystävien seurassa matkustellen. Matkailu on osa aikuiskasvatusohjelmaa, joka jatkuu koko eliniän. Ja tästä aiheutuvien kulujen kattamiseen tarvittavat varat kerätään samoin menetelmin kuin vanhuusvakuutuksen varat.

Neljännes kouluajasta käytetään leikkimiseen — kilpaurheiluun — ja oppilaat etenevät näissä kilpailuissa paikallisista osavaltioitaisten ja alueellisten kilpailujen kautta valtakunnallisiin taidon ja kyvykkyyden koetuksiin. Niin ikään puhetaidon ja musiikin alalla samoin kuin tieteessä ja filosofiassa järjestettävät kilpailut ovat opiskelijain mielenkiinnon kohteina alemmilla lähipiirin tasoilla aina valtakunnallisista kunnianosoituksista käytäviin kilpailuihin saakka.

Koulujen hallinto on toisinto liittovaltion hallinnosta kolmine tasa-arvoisine hallinnonhaaroineen niin, että opetushenkilökunta toimii kolmantena eli neuvoa-antavana lainsäädäntäelimenä. Opetuksen päätavoitteena tällä mantereella on tehdä jokaisesta oppilaasta omasta toimeentulostaan huolehtiva kansalainen.

Jokainen kahdeksantoistavuotiaana peruskoulusta valmistuva lapsi on ammattitaitoinen käsityöläinen. Sitten alkaa kirjojen opiskelu ja erityistietojen hankinta joko aikuiskouluissa tai yliopistoissa. Kun lahjakas opiskelija selviytyy opinnoistaan ennen

only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

72:4.2 (812:4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

72:4.3 (812:5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

72:4.4 (812:6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

72:4.5 (812:7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make every pupil a self-supporting citizen.

72:4.6 (813:1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is

määräaika, hänelle myönnetään ajallinen ja rahallinen stipendi, jonka turvin hän saa suorittaa jonkin itse suunnitteleman mieluisan tutkimustyön. Koko opetusjärjestelmä on suunniteltu sitä silmällä pitäen, että yksilö saisi riittävästi koulutusta.

granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. TUOTANTOTOIMINNAN ORGANISAATIO

Tämän kansan tuotantoelämässä vallitseva tilanne on kaukana heidän ihanteistaan; pääomalla ja työvoimalla on yhä keskinäisiä hankauksiaan, mutta molemmat alkavat sopeutua vilpittömästi yhteistyötä merkitseviin menettelytapoihin. Tällä ainutlaatuisella mantereella yhä useammista työntekijöistä tulee tuotannollisten yritysten osakkaita; jokainen järkävä työntekijä on vähin erin muuttumassa pienkapitalistiksi.

Yhteiskunnalliset eturistiriidat ovat helpottumassa, ja hyvä tahto on samaa tahtia kasvamassa. Mitään vakavia taloudellisia ongelmia ei aiheutunut orjuuden lakkauttamisesta (yli sata vuotta sitten), sillä tämä järjestely toteutettiin asteittain niin, että vuosittain vapautettiin kaksi prosenttia orjista. Mentaalisista, moraalisisista ja fyysisistä testeistä tyydyttävästi selvinneille orjille myönnettiin kansalaisoikeus. Monet näistä etevimmistä orjista olivat sotavankeja tai näiden lapsia. Noin viisikymmentä vuotta sitten he karkottivat viimeiset alemmantasoiset orjansa, ja aivan viime aikoina he ovat ottaneet tehtäväkseen harventaa rappeutuneiden ja turmeltuneiden väestöluokkiensa rivejä.

Nämä ihmiset ovat äskettäin kehittäneet uusia menetelmiä elinkeinoelämässä esiintyvien erimielisyyksien sovitteliseksi ja taloudellisten väärinkäytösten oikaisemiseksi. Sanottu menetelmä merkitsevät huomattavaa parannusta verrattuna heidän aikaisempiin keinoihinsa vastaavien ongelmien selvittämiseksi. Väkivalta on julistettu laittomaksi niin henkilökohtaisten kuin tuotantoelämänkin erimielisyyksien ratkaisukeinona. Palkat, voitot ja muut taloudelliset ongelmat eivät ole tiukasti säädeltyjä, mutta yleisesti ottaen niitä valvovat tuotantoelämän lakiasäättävät elimet, kun kaikki elinkeinoelämän piirissä syntyvät kiistat taas ratkaistaan elinkeinoelämän tuomioistuimissa.

Elinkeinoelämän tuomioistuimilla on ikää kolmekymmentä vuotta, mutta ne toimivat varsin tyydyttävästi. Alalla tapahtunut uusien kehitys edellyttää, että tuomioistuinten on vastedes pidettävä ohjenuoranaan sitä, että taloudellisesta toiminnasta saatava lainmukainen korvaus jakaantuu kolmeen osaan:

1. Laillinen määrä korkoa sijoitetulle pääomalle.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

72:5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

72:5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

72:5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72:5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

72:5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.

2. Kohtuullinen palkkio tuotantotoiminnan käyttöön otetusta asiantuntemuksesta.

3. Oikeudenmukainen ja tasapuolinen palkka työvoiman käytöstä.

Nämä korvaukset on suoritettava sopimus pohjaisesti, tai mikäli tuotantolaitoksen tuotto uhkaa vähetä, nekin supistuvat väliaikaisesti samassa suhteessa. Ja sen jälkeen on kaikki tuotot, jotka ylittävät nämä kiinteät korvaukset, katsottava osingoiksi, ja ne on jaettava määräsuhteessa kaikkien kolmen lohkon — pääoman, asiantuntemuksen ja työvoiman — kesken.

Alueelliset toimeenpanopäälliköt tarkistavat ja määräävät joka kymmenes vuosi tuotannollisen työn lainmukaisen tuntimäärän. Teollisuudessa on nyt käytössä viisipäiväinen viikko, josta neljä päivää tehdään työtä ja yksi rentoudutaan. Nämä ihmiset työskentelevät kuusi tuntia kunakin arkipäivänä ja opiskelijoiden tavoin yhdeksän kuukautta vuoden kymmenestä kuukaudesta. Loma käytetään tavallisesti matkusteleamiseen, ja vasta hiljattain kehittyneiden uusien kuljetusmuotojen ansiosta koko kansa on innostunut matkustamaan. Ilmasto on matkailun kannalta suotuisaa noin kahdeksan kuukautta vuodessa, ja kansa ottaa parhaalla mahdollisella tavalla vaarin tilaisuuksistaan.

Kaksisataa vuotta sitten voitontavoittelu oli täysin vallitsevana vaikuttimena elinkeinoelämässä, mutta nykyisin ovat muut ja korkeammat liikkeelle panevat voimat sitä nopeassa tahdissa syrjäyttämässä. Kilpailu on tällä mantereella ankaraa, mutta se on jo paljolti siirtynyt pois elinkeinoelämän piiristä ruumiillisten suoritusten, käden taitojen, tieteellisen ponnistelun ja älyllisen voimainmittelyn alueelle. Kilpailu on mitä suurimmassa määrin vallalla yhteiskunnallisen palvelun ja hallinnollisten tehtävien uskollisen suorittamisen alalla. Tämän kansan keskuudessa julkishallinnon palvelutehtävistä on hyvää vauhtia tulossa se kohde, johon kunnianhimo pääasiassa suunnataan. Mantereen rikkain mies työskentelee kuusi tuntia päivässä konepajansa konttorissa ja kiiruhtaa sitten paikalliseen valtiomiestaidon kouluun, jossa hän pyrkii hankkimaan pätevyyden julkisen hallinnon tehtäviin.

Työnteko on tällä mantereella käymässä entistäkin kunnioitetummaksi, ja kaikki yli kahdeksantoistavuotiaat työkykyiset kansalaiset työskentelevät joko kotona ja maatiloilla, jossakin tunnustetussa teollisuusrytyksessä, julkisissa työkohteissa — joihin sijoitetaan tilapäistyöttömät — tai sitten pakkotyöläisten joukossa kaivoksissa.

Näissä ihmisissä alkaa jo ilmetä myös uudenlaista yhteiskunnallista inhon tunnetta —

72:5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.

72:5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72:5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

72:5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72:5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72:5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72:5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for

inhoa sekä joutilaisuutta että ansaitsematonta varallisuutta kohtaan. He ovat hitaasti mutta varmasti saamassa yllötteen koneistaan. Aikanaan hekin taistelivat poliittisen kahleettomuuden ja myöhemmin taloudellisen vapauden puolesta. Nyt he ovat astumassa aikaan, jolloin he voivat nauttia molemmista, samalla kun he sen lisäksi alkavat antaa arvoa hyvin ansaitulle vapaa-ajalleen, jonka itse kukin voi omistaa entistä laajempaan itsensä toteuttamiseen.

6. VANHUUSVAKUUTUS

Tämä kansa pyrkii nyt päättäväisesti siihen, että itsekunnioituksen hävittävä köyhänapu korvataan omanarvontunnon säilyttävillä valtion takaamilla vanhuuseläkevakuutuksilla. Tämä kansakunta tarjoaa jokaiselle lapselle opetuksen ja jokaiselle ihmiselle työpaikan, siksi se voi menestyksellisesti rakentaa tällaisen vakuutusjärjestelmän sairaiden ja vanhusten turvaksi.

Tämän kansan keskuudessa on kaikkien henkilöiden luovuttava ansiotoiminnasta kuudenkymmenenviiden vuoden iässä, elleivät he saa valtion työvoimavaltuutetulta lupaa, joka oikeuttaa heidät pitämään työpaikkansa seitsemänkymmenen vuoden ikään asti. Sanottu ikärajoitus ei koske hallituksen virkamiehiä eikä filosofeja. Fyysisesti vajaakykyiset tai pysyvästi vammautuneet voivat aluehallituksen eläkevaltuutetun vahvistaman tuomioistuinpäätöksen nojalla päästä eläkkeelle minkä ikäisinä hyvänsä.

Vanhuuseläkkeisiin saadaan varat neljästä lähteestä:

1. Liittohallitus määrää yhden päivän ansiot luovutettaviksi kuukausittain tähän tarkoitukseen; ja tässä maassahan kaikki tekevät työtä.

2. Testamentit — monet varakkaat kansalaiset jättävät varoja tähän tarkoitukseen.

3. Valtion kaivoksissa tehtävän pakkotyön tuotto. Sen jälkeen kun pakkotyöläiset ovat maksaneet ylläpitonsa ja siirtäneet erilleen omat eläkemaksunsa, kaikki heidän työstään kertyneet ylijäävät voitot luovutetaan tähän eläkerahastoon.

4. Tulot luonnonvaroista. Liittovaltion hallitus pitää hallussaan tämän mantereiden kaikkia luonnonvaroja, jotka katsotaan yhteiskunnalliseksi varannoksi, ja niistä kertyvät tulot käytetään sosiaaliin tarkoituksiin, kuten tautien ehkäisemiseen, nerojen kouluttamiseen sekä erittäin lupaavien henkilöiden opiskelun kustantamiseen valtiomiestaidon kouluissa. Toinen puoli luonnonvaratuloista menee

both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. OLD-AGE INSURANCE

72:6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

72:6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

72:6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived from four sources:

72:6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72:6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72:6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

72:6.7 (814.9) 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

vanhuuseläkerahastoon.

Vaikka osavaltioittaiset ja alueelliset vakuutussäätiöt tarjoavatkin monimuotoista vakuutusturvaa, vanhuuseläkkeistä huolehtii kuitenkin yksinomaan liittohallitus kymmenen alueellisen viranomaisen kautta.

Näitä valtion rahastoja on jo pitkään hoidettu rehellisesti. Maanpetoksen ja murhan jälkeen seuraavat tuomioistuinten käyttämässä rangaistusasteikossa ankarimpina rangaistukset julkisen luottamuksen pettämisestä. Yhteiskunnallista ja poliittista petollisuutta pidetään nykyisin kaikista rikoksista katalimpana.

7. VEROTUS

Liittovaltion hallitus on holhoavainen vain huolehtiessaan vanhuuseläkkeistä sekä vaaliessaan neroutta ja luovaa omintakeisuutta. Osavaltiohallitukset pitävät hieman enemmän huolta yksityisestä kansalaisesta, kun paikallishallitukset puolestaan ovat huomattavasti holhoavampia eli sosialistisempia. Kaupunki (tai jokin sen hallinnonhaara) huolehtii sellaisista asioista kuin terveydenhoidosta, puhtaanapidosta, rakennusmääräyksistä, kaupungin kaunistamisesta, vesihuollosta, valaistuksesta, lämmityksestä, virkistytymisestä, musiikista ja liikenneyhteyksistä.

Koko tuotantotoiminnan piirissä ensisijainen huomio kiinnitetään terveyteen. Jotkin fyysisen hyvinvoinnin osa-alueet katsotaan teollisuuden ja yhteiskunnan etuoikeuksiksi, mutta yksilön ja perheen terveydelliset ongelmat ovat pelkästään henkilökohtaisia asioita. Hallituksen tarkoituksena on puuttua yhä vähemmän niin terveydenhoidollisiin kuin kaikkiin muihinkin puhtaasti henkilökohtaisiin asioihin.

Kaupungeilla ei ole verotusoikeutta, eivätkä ne voi velkaantua. Ne saavat valtion kassasta asukasluvun mukaiset määrärahat, ja niiden on täydennettävä näitä tuloja yhteiskunnan omistuksessa olevista yrityksistä saamallaan tuloilla sekä erilaisten kaupallisten yritysten toimilupamaksuilla.

Yhdysliikennepalvelut, jotka tekevät järkeväksi siirtää kaupunkien rajoja huomattavastikin kauemmas, ovat kaupunkien hallinnassa. Palontorjunta- ja vakuutusrahastot ylläpitävät kaupunkien palolaitoksia, ja kaikki rakennukset niin kaupungeissa kuin maaseudullakin ovat tulenkestäviä — ovat olleet jo yli seitsemänkymmentäviisi vuotta.

Mitään kaupunkien palkkaamia järjestyksenvainajia ei ole olemassa, vaan poliisivoimia ylläpitävät osavaltiohallitukset. Tämän

72.6.8 (814.10) Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72.6.9 (814.11) These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. TAXATION

72.7.1 (815.1) The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

72.7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

72.7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

72.7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

72.7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is

laitoksen henkilöstö värvätään lähes yksinomaan kaksikymmentäviisi—viisikymmenvuotiaitten naimattomien miesten keskuudesta. Useimmat osavaltiot kantavat melko raskasta poikamiesveroa. Se jätetään perimättä kaikilta niiltä miehiltä, jotka liittyvät osavaltioiden poliisivoimiin. Keskitasoisessa osavaltiossa poliisivoimat ovat nyt vahvuudeltaan vain kymmenesosa siitä, mitä ne olivat viisikymmentä vuotta sitten.

Näiden sadan verrattain itsenäisen ja suvereenin osavaltion verotusjärjestelmien välillä ei ole paljonkaan yhdenmukaisuutta, sillä taloudelliset ja muut olosuhteet vaihtelevat suuresti mantereen eri osissa. Jokaisen osavaltion perustuslaissa on kymmenen perusmääräystä, joita ei voi muuttaa muutoin kuin liittovaltion korkeimman oikeuden suostumuksella, ja yksi näistä artikloista kieltää perimästä vuoden aikana veroa enempää kuin yhden prosentin minkään omaisuuden arvosta, kuitenkin niin, että asuntotontit ovat sekä kaupungeissa että maaseudulla kokonaan vapaita tästä verosta.

Liittovaltion hallitus ei voi ottaa velkaa, ja vaaditaan kansanäänestyksessä annettu kolmen neljäsosan äänten enemmistö ennen kuin osavaltiokaan voi ottaa lainaa muutoin kuin sodankäynnin tarpeita varten. Koska liittohallitus ei voi velkaantua, kansallisella puolustusneuvostolla on sodan sytyessä valtuudet tarpeen mukaan verottaa osavaltioita rahaa, miehiä ja kalustoa. Mutta laina-aika ei saa koskaan ylittää kahdeskymmentäviittä vuotta.

Liittovaltion hallituksen rahoittamiseksi tarvittavat tulot saadaan seuraavista viidestä lähteestä:

1. Tuontitullit. Kaikki tuontitavarat ovat tullitariffin alaisia. Tariffin on määrä suojella tämän mantereen elintasoja, joka on planeetan minkään muun kansakunnan elintasoja paljon korkeampi. Nämä tullit asettaa korkein elinkeinoelämän tuomioistuin elinkeinoelämän kongressin kummankin kamarin ratifioitua näiden molempien lainsäädäntäelimien yhteisesti nimittämän talousasiain toimeenpanopäällikön suosituksien. Elinkeinoelämän ylähuoneen valitsevat työntekijät, alahuone on pääomapiirien valitsema.

2. Tekijänpalkkiot. Liittohallitus rohkaisee kekseliäisyyttä ja omintakeisia aikaansaannoksia kymmenessä aluelaboratoriossa ja auttaa näin kaikenlaista neroja — taiteilijoita, kirjailijoita ja tiedemiehiä — sekä suojelee heidän patenttejaan. Vastapalvelukseksi hallitus perii puolet kaikista tällaisista keksinnöistä ja teoksista realisoituneesta voitosta, olipa kysymys koneista, kirjoista, taideluuksista, kasveista tahi eläimistä.

3. Perintövero. Liittovaltion hallitus perii

recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

72:7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

72:7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

72:7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

72:7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

72:7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal

portaittain kohoavaa perintöveroa yhdestä viiteenkymmeneen prosenttia pesän määrästä ja muista asiaan vaikuttavista seikoista riippuen.

4. Sotakalusto. Valtio ansaitsee melkoisen summan vuokraamalla armeijan ja laivaston kalustoa kaupallisiin tarkoituksiin ja virkistyskäyttöön.

5. Luonnonvarat. Milloin luonnonvaroista saatuja tuloja ei kokonaisuudessaan tarvita niihin erityistarkoituksiin, jotka on määriteltä liittovaltion peruskirjassa, ne siirretään valtion kassaan.

Kansallisen puolustusneuvoston verotuksella keräämiä sotarahastoja lukuun ottamatta liittovaltion määrärahojen käsittely lähtee liikkeelle lakiasäättävästä ylähuoneesta alahuoneen yhtyessä esitykseen; toimeenpanopäällikkö hyväksyy esitykset, ja lopulta satajäseninen liittovaltion budjettikommisio antaa niille lain voiman. Osavaltioiden kuvernöörit asettavat ehdolle tämän komission jäsenet, jotka osavaltioiden lainsäädäntäelimet valitsevat palvelukseen kahdeksikymmeneksi neljäksi vuodeksi niin, että joka kuudes vuosi valitaan yksi neljännes. Joka kuudes vuosi tämä elin valikoi äänten kolmen neljäsosan enemmistöllä yhden joukostaan puheenjohtajaksi, ja hänestä tulee samalla liittovaltion rahavaroista vastaava päällikkö.

8. ERIKOISKORKEAKOULUT

Kuudennesta yhdeksänteentoista ikävuoteen kestävän pakollisen perustason opetuksen lisäksi ylläpidetään seuraavia erikoiskouluja:

1. Valtiomiestaidon koulut. Tällaisia kouluja on kolmea luokkaa: valtakunnallisia, alueellisia ja osavaltiokohtaisia. Kansakunnan julkiset virat on jaettu neljään ryhmään. Ensimmäisen julkisten luottamustehtävien ryhmän kohdalla on kysymys etupäässä valtakunnallisen hallinnon tehtävistä, ja kaikilla tämän ryhmän viranhaltijoilla tulee olla loppututkinto sekä alueellisesta että valtakunnallisesta valtiomiestaidon koulusta. Toisessa virkaryhmässä jostakin kymmenestä alueellisesta valtiotaidon koulusta valmistuneet henkilöt saavat ottaa vastaan poliittisen, vaalissa täytettävän, tai nimityksellä täytettävän viran. Heidän hoidettavikseen annetaan tehtäviä aluehallinnon ja osavaltioiden hallitusten piiristä. Kolmanteen ryhmään kuuluvat osavaltiotason tehtävät, ja näiltä viranhaltijoilta vaaditaan vain osavaltiotasoinen oppiarvo valtiomiestaidossa. Neljänneltä ja viimeiseltä viranhaltijoiden ryhmältä ei edellytetä valtiomiestaidon loppututkintoa, sillä tällaiset toimet ovat pelkästään nimittämällä täytettäviä. Niihin kuuluu avustajien, sihteerien ja

government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

72:7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

72:7.13 (816.4) 5. *Natural resources.* The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

72:7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

72:8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72:8.2 (816.7) 1. *Statesmanship schools.* These schools are of three classes: national, regional, and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental

teknisluontoisten tehtävien suorittajien vähemmän tärkeitä toimia, joiden suorittajina on valtion hallintotehtävissä palvelevia, monenlaista oppineisuutta edustavia ammattilaisia.

Alioikeuksien ja osavaltiotason oikeusistuinten tuomareilla on loppututkinto valtiotaidon osavaltioskouluista. Sosiaalisten, opetusalan ja elinkeinoelämän asioiden oikeudenkäytöllisten tuomioistuinten tuomareilla on oppiarvo alueellisista kouluista. Liittovaltion korkeimman oikeuden tuomareilla pitää olla loppututkinto kaikista näistä valtiomiestaidon kouluista.

2. Filosofian koulut. Nämä koulut toimivat filosofian temppelien yhteydessä ja liittyvät julkisena toimintamuotona enemmän tai vähemmän uskontoon.

3. Tieteelliset laitokset. Nämä tekniset koulut koordinoituvat paremminkin tuotantotoimintaan kuin opetusjärjestelmään, ja niitä hoidetaan viiteentoista jaostoon jaettuina.

4. Vapaiden ammattien koulut. Nämä erikoisoppilaitokset antavat teknistä opetusta eri vapaita ammatteja varten, ja niitä on kaksitoista.

5. Armeijan ja laivaston koulut. Valtakunnallisen päämajan lähellä ja kahdessakymmenessä viidessä rannikon sotilaskeskuksesta ylläpidetään niitä oppilaitoksia, jotka omistautuvat kahdeksastatoista—kolmeenkymmeneenvuotiaitten vapaaehtoisten kansalaisten sotilaskoulutukseen. Kahtakymmentäviittä vuotta nuoremmilta näihin kouluihin pyrkiviltä vaaditaan vanhempain suostumus.

9. YLEISEN ÄÄNIOIKEUDEN RAKENNE

Vaikka kaikkiin julkisiin virkoihin pyrkivät ehdokkaat rajoittuvat niihin, jotka ovat valmistuneet osavaltio-, alue- tai valtakunnan tason valtiotaidon kouluista, tämän kansan edistykselliset johtajat havaitsivat, että heidän yleistä äänioikeusjärjestelmäänsä vaivasi vakava heikkous, ja noin viisikymmentä vuotta sitten he säätivät perustuslaillisen säännöksen seuraavat piirteet sisältävästä tarkistetusta äänestysjärjestelmästä:

1. Jokaisella yli kaksikymmenvuotiaalla ja sitä vanhemmalla miehellä ja naisella on yksi ääni. Tämän iän saavuttaessaan kaikkien kansalaisten tulee ottaa vastaan jäsenyys kahdessa äänestysryhmässä: Ensimmäiseen he liittyvät taloudellisen tehtävänsä mukaan eli sen mukaan, ovatko he tuotantotoiminnan palveluksessa, ammatinharjoittajia, maatalouden vaiko kaupan piirissä; toiseen ryhmään he liittyvät poliittisten, filosofisten ja yhteiskunnallisten mieltymystensä

administrative capacities.

72:8.3 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

72:8.4 (817.1) 2. *Schools of philosophy.* These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutions of science.* These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72:8.6 (817.3) 4. *Professional training schools.* These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

72:8.7 (817.4) 5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic

mukaisesti. Näin ollen kaikki työtätekevät kuuluvat johonkin taloudelliseen äänestäjäkuntaan, ja näitä kilita hallitaan ei-taloudellisten yhdistysten tavoin, paljolti niin kuin säädellään valtakunnallistakin hallintoa vallan kolmijakoineen. Näihin ryhmiin rekisteröitymistä ei voi muuttaa kahteentoista vuoteen.

2. Osavaltion kuvernöörin tai alueellisten toimeenpanopäälliköiden ehdotuksesta ja alueellisten korkeimpien neuvostojen määräyksestä sellaiset yksilöt, jotka ovat tehneet yhteiskunnalle suuria palveluksia tai jotka ovat osoittaneet epätavallista viisautta valtion palveluksessa, voivat saada lisä-ääniä, mutta eivät useammin kuin joka viides vuosi eivätkä enempää kuin yhdeksän tällaista ylimäärä-ääntä. Moninkertaisen äänimäärän omaavan äänestäjän suurin mahdollinen äänimäärä on kymmenen. Tiedemiehille, keksijöille, opettajille, filosofeille ja hengellisille johtajille voidaan niin ikään antaa tällainen tunnustus ja kunnioittaa heitä heidän poliittista valtaansa lisäämällä. Osavaltioiden ja alueiden korkeimmat neuvostot myöntävät nämä korkeammat yhteiskunnalliset etuoikeudet jokseenkin niin kuin erityiskorkeakoulut myöntävät oppiarvoja, ja niiden saajat ovat ylpeitä voidessaan liittää henkilökohtaiseen ansioluetteloonsa tällaisten kansalaistunnustusten symbolit muiden oppiarvojensa lisäksi.

3. Kaikki kaivoksiin pakkotyöhön tuomitut yksilöt sekä kaikki verovaroin ylläpidetyt valtion palvelijat ovat vailla äänioikeutta niin kauan kuin he ovat tällaisessa tehtävässä. Tämä ei koske iäkkäitä henkilöitä, jotka saavat siirtyä eläkkeelle kuudenkymmenenviiden vuoden ikäisinä.

4. On olemassa viisi äänioikeusluokkaa luokitusperusteena viimeisten viiden vuoden aikana maksettujen verojen vuotuinen keskiarvo. Suurille veronmaksajille suodaan ylimääräisiä ääniä aina viiteen ääneen asti. Tämä myönnytys on riippumaton kaikista muista tunnustuksenosoituksista, mutta missään tapauksessa kukaan ei voi antaa vaaleissa enempää kuin kymmenen ääntä.

5. Kun tämä äänioikeusjärjestelmä otettiin käyttöön, hylättiin alueellinen äänestysmenetelmä taloudellisen eli tehtävänmukaisen järjestelmän hyväksi. Kaikki kansalaiset äänestävät nyt tuotannollisen, yhteiskunnallisen tai ammatinmukaisen ryhmän jäsenen ominaisuudessa, eikä asuinpaikalla tällöin ole merkitystä. Valitsijakunnan muodostavat näin ollen lujat, yhtenäiset ja järkevät ryhmät, jotka valitsevat vain parhaat jäsenensä hallinnon vastuu- ja luottamustehtäviin. Tästä toimialapohjaisesta eli ryhmittäisestä äänestysjärjestelmästä on yksi poikkeus: Liittovaltion toimeenpanopäällikön vaali toimitetaan joka kuudes vuosi valtakunnallisessa äänestyksessä, eikä kukaan kansalainen anna

associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

enempää kuin yhden äänen.

Näin siis toimeenpanopäällikön vaalia lukuun ottamatta äänioikeutta käytetään kansalaisten taloudellisiin, ammatillisiin, älyllisiin ja yhteiskunnallisiin ryhmiin jakautumisen perusteella. Ihannevaltio on elimellinen kokonaisuus, ja jokainen vapaa ja älykäs kansalaisryhmä edustaa suuremman hallinto-organismien elintärkeää ja toimivaa elintä.

Valtiomiestaidon kouluilla on valta panna osavaltioiden tuomioistuimissa vireille oikeusprosessi äänioikeuden riistämiseksi keneltä tahansa vajaamieliseltä, työtä vieroksuvalta, piittaamattomalta tai rikolliselta henkilöltä. Nämä ihmiset käsittävät, että kun puolet kansasta on alarvoisia tai vajavaisia ja näillä on äänioikeus, sellainen kansa on tuhoon tuomittu. He uskovat, että keskinkertaisuuden herruus tietää minkä hyvänsä kansakunnan luhistumista. Äänestäminen on pakollista, ja suuret sakot määrätään kaikille äänestämättä jättäneille.

10. MENETTELY RIKOLLISUUDEN SUHTEEN

Tämän kansan käyttämät menetelmät rikollisuuden, mielenvikaisuuden ja rappeutuneisuuden kohtelussa, vaikka ne joissakin suhteissa tuntuvat mieluisilta, niin toisaalta ne samalla useimmista urantialaisista tuntuvat kauhistuttavilta. Tavalliset rikolliset ja vajaamieliset sijoitetaan sukupuolen mukaan eri maataloussiirtoloihin, jotka tuottavat enemmän kuin kuluttavat. Pahimmat taparikolliset ja parantumattomasti mielenvikaiset tuomitaan oikeuden päätöksellä kuolemaan kaasukammiossa. Kuolemanrangaistus on seuraamuksena murhan lisäksi useista muistakin rikoksista — joihin kuuluu myös valtion osoittaman luottamuksen pettäminen — ja oikeus tapahtuu varmasti ja nopeasti.

Nämä ihmiset ovat siirtymässä kieltoja asettavasta lainsäädännöstä myönteisiä määräyksiä sisältävään lainsäädäntöön. Jokin aika sitten he ovat menneet niin pitkälle, että he pyrkivät ehkäisemään rikollisuutta tuomitsemalla potentiaalisiksi murhaajiksi ja suurrikollisiksi epäillyt elinkaudeksi erityissiirtoloihin. Jos tällaiset vangit sittemmin osoittavat muuttuneensa normaalemmiksi, heidät voidaan joko päästää ehdolliseen vapauteen tai armahtaa. Tappojen määrä tällä mantereella on vain yksi prosentti muiden kansojen vastaavasta luvusta.

Rikollisten ja vajaamielisten sikiämisen estämiseen tähtäävät toimenpiteet aloitettiin yli sata vuotta sitten, ja niistä on jo saatu tyydyttäviä tuloksia. Mielisairaita varten ei ole vankiloita eikä sairaaloita. Eräs syy tähän on se, että näihin ryhmiin kuuluvia on vain noin kymmenesosa siitä,

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups

mitä näitä ryhmiä esiintyy Urantialla.

as are found on Urantia.

11. SOTILAALLINEN VALMIUS

Kansallisen puolustusneuvoston presidentti voi antaa liittovaltion sotakouluista valmistuville ”sivilisaation puolustajan” valtakirjan. Nämä palvelevat kykyjensä ja kokemustensa mukaisesti seitsemässä arvoasteessa. Tämä neuvosto koostuu kahdestakymmenestäviidestä jäsenestä, jotka ovat vanhempain, opetusalan ja elinkeinoelämän ylimpien tuomioistuinten ehdolle panemia ja liittovaltion korkeimman oikeuden vahvistamia, ja virkansa puolesta sen puheenjohtajana toimii koordinoitujen sotilasasiain esikuntapäällikkö. Nämä neuvoston jäsenet ovat palveluksessa seitsemänkymmenen vuoden ikään asti.

Näiden upseerinvaltakirjan saaneiden käymät kurssit ovat nelivuotisia, ja ne suhteutetaan poikkeuksetta jonkin käytännöllisen tai henkisen ammatin opiskeluun. Sotilaskoulutusta ei anneta koskaan muutoin kuin tällaiseen teolliseen, tieteelliseen tai ammatilliseen koulutukseen liitettynä. Kun sotilaskoulutus on ohi, henkilö on nelivuotisen kurssinsa aikana saanut puolet siitä opetuksesta, jota annetaan niin ikään nelivuotiskursseja järjestävissä erityiskouluissa. Tällä tavoin vältetään luomasta ammattisotilaiden luokkaa, kun suurelle joukolla miehiä annetaan tilaisuus ansaita oma toimeentulonsa ja samalla saada teknisen tai ammatillisen koulutuksen ensimmäinen puolisko.

Asepalvelu on rauhan aikana täysin vapaaehtoista, ja kaikkiin aselajeihin pestaudutaan neljäksi vuodeksi, jona aikana jokainen mies sotataktiikan opintojen lisäksi opiskelee jotakin erityisopintoalaa. Musiikkikoulutus on yksi pääharrastuksista keskussotilaskouluissa ja kahdellakymmenelläviidellä koulutusleirillä, joita on siroteltu eri puolille mantereen äärialueita. Teollisuuden lamakausien aikana monet tuhannet työttömät ohjataan automaattisesti työhön kohentamaan mantereen puolustuslaitteita maalla, merellä ja ilmassa.

Vaikka nämä ihmiset pitävätkin yllä vahvaa sotalaitosta puolustuskeinona ympäröivien vihamielisten kansojen maahantunkeutumista vastaan, heidän ansiokseen on luettava, etteivät he yli sataan vuoteen ole käyttäneet näitä sotavoimiaan hyökkäyssotaan. Heidän sivistyksensä on jo kohonnut sille tasolle, että he kykenevät puolustamaan sivilisaatiota tarmokkaasti sortumatta kiusaukseen käyttää näitä sotavoimia hyökkäykseen. Yhdistyneen mannervaltion perustamisen jälkeen ei ole käyty yhtään sisällissotaa, mutta viimeisten kahden

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as “guardians of civilization” in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years’ course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to

vuosisadan aikana nämä ihmiset on kutsuttu yhdeksän kertaa ankaraan puolustussotaan, joista kolme käytiin maailmanvaltojen mahtavia liittokuntia vastaan. Vaikka tämä kansa ylläpitää riittävää puolustuskykyä vihamielisten naapureiden päällekkärsä vastaan, se kiinnittää vielä paljon sitäkin enemmän huomiota valtiomiesten, tiedemiesten ja filosofien kouluttamiseen.

Kun mantereen ja muun maailman välillä vallitsee rauhantila, koko liikkuva puolustuskalusto on jokseenkin kokonaan tavarainvaihdon, kaupan ja virkistystoiminnan käytössä. Kun sota julistetaan, pannaan koko kansakunta liikekannalle. Koko sen ajan, jonka vihollisuudet kestävät, kaikilla tuotantoaloilla on voimassa sotilaspalkka, ja kaikkien sotilaallisten hallinnonhaarojen päälliköistä tulee toimeenpanopäällikön kabinetin jäseniä.

12. MUUT KANSAKUNNAT

Vaikka tämän ainutlaatuisen kansan yhteiskunta ja hallinto ovat monissa suhteissa ylivertaiset Urantian kansakuntien vastaaviin laitoksiin verrattuina, on kuitenkin mainittava, että muilla mantereilla (joita tällä planeetalla on yksitoista) hallitukset ovat selvästi alemmantasoisia kuin Urantian edistyneempien kansakuntien hallitukset.

Juuri näihin aikoihin tämä verraton hallitus suunnittelee solmivansa diplomaattiset suhteet alemmantasoisien kansojen kanssa, ja nyt on niin ikään ensimmäistä kertaa ilmaantunut suuri uskonnollinen johtaja, joka puhuu sen puolesta, että näiden ympäröivien kansojen keskuuteen lähetettäisiin lähetystyöntekijöitä. Pelkäämme, että he ovat nyt tekemäisillään saman virheen, jonka niin monet ovat tehneet, kun ovat yrittäneet pakottaa oman korkeamman kulttuurinsa ja uskontonsa muille roduille. Miten suurenmoisia tuloksia tuossa maailmassa saataisiinkaan aikaan, jos tämä edistyneen kulttuurin omaava mannerkansakunta vain noutaisi luokseen naapurikansojen parhaita jäseniä ja heitä koulutettuaan lähettäisi heidät kulttuurin lähettiläinä takaisin pimeydessä vaeltavien veljiensä luokse! Ja tietenkin, jos tämän edistyneen kansan keskuuteen saapuisi pian Hallinnollinen Poika, tässä maailmassa voisi tapahtua suurenmoisia asioita varsin nopeasti.

Tämä selonteko erään naapuriplaneetan asioista on tehty erikoisluvalla ja siinä tarkoituksessa, että edistettäisiin Urantian sivilisaatiota ja myötävaikutettaisiin hallinnon kehittymiseen. Kerrottavissa olisi paljon muitakin sellaista, joka epäilemättä kiinnostaisi urantialaisia ja herättäisi heissä uteliaisuutta, mutta käsillä oleva paljastus kattaa kaiken sen, joka on luvassamme asetettujen rajojen puitteissa

wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

mahdollista esittää.

Urantialaisten olisi kuitenkin otettava huomioon, että heidän sisarplaneettansa Satanian perheessä ei ole päässyt hyötymään Paratiisin-Poikien sen kummemmin hallinnollisista kuin lahjoittautuvistakaan käynneistä. Urantian eri kansoja ei myöskään erota toisistaan yhtä suuri kulttuurien erilaisuus kuin se, joka erottaa mannerkansan sen planetaarisista kumppaneista.

Totuuden Hengen vuodattaminen laskee hengellisen perustuksen suurten saavutusten toteutumiselle lahjoittautumisen kohteena olleen maailman ihmiskukunnan etujen mukaisesti. Urantia on sen vuoksi paljon paremmin valmistautunut välittömämmässä tulevaisuudessa tapahtuvaan planetaarisen hallinnon toteutumiseen siihen kuuluvine lakeineen, mekanismeineen, symboleineen, sopimusjärjestelyineen ja kielineen — jotka kaikki voisivat voimallisesti myötävaikuttaa lain velvoittaman maailmanlaajuisen rauhan aikaansaamiseen, ja se voisi johtaa todellista hengellistä eteenpäin pyrkimistä merkitsevän aikakauden joskus vielä tapahtuvaan sarastukseen. Ja sellainen aikakausi on aikakausi, jolloin planeetta on nyt vielä haavekuvia olevien valon ja elämän aikakausien kynnyksellä.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 73. Eedenin Puutarha

⇐ 072

Urantia-kirjan

074 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 73 EEDENIN PUUTARHA

Osiot

Johdanto

1. Nodiitit ja amadoniitit
2. Puutarhan suunnittelu
3. Puutarhan sijaintipaikka
4. Puutarhan perustaminen
5. Puutarhakoti
6. Elämänpuu
7. Eedenin kohtalo

PAPER 73 THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

Johdanto

CALIGASTIAN kukistumisen ja sitä seuranneen sosiaalisen sekasorron aiheuttamat kulttuurin rappio ja hengellinen köyhyys vaikuttivat Urantian kansanheimojen fyysiseen tai biologiseen tilaan varsin vähän. Orgaaninen kehitys eteni joutuisasti, täysin siitä kulttuuria ja moraalia kohdanneesta takaiskusta huolimatta, joka Caligastian ja Daligastian kapinahankkeesta varsin pian seurasi. Ja planeetan historiassa koitti aika — lähes neljäkymmentätuhatta vuotta sitten — jolloin täällä palvelevat Elämänkantajat panivat merkeille, että puhtaasti biologiselta kannalta tarkasteltuna Urantian rotujen kehityksen edistyminen oli lähestymässä lakipistettään. Melkisedek-pesähoitajat olivat samaa mieltä ja yhtyivät auliisti Elämänkantajien Edentian Kaikkein Korkeimmille osoittamaan anomukseen, jossa pyydettiin Urantian tarkastamista sitä silmällä pitäen, voitaisiinko antaa valtuudet lähettää tänne biologiset kohentajat: Aineellinen Poika ja Tytär.

Tämä pyyntö osoitettiin Edentian Kaikkein Korkeimmille siksi, että nämä olivat aina Caligastian kukistumisesta ja Jerusemin väliaikaisesta valtatyhjiöstä lähtien toimineet monien Urantiaa koskevien asioiden osalta

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusem.

välittöminä vallankäyttäjinä.

Tabamantia, desimaali- eli kokeilumaailmojen sarjan täysivaltainen valvoja, tuli katsastamaan planeetan ja saatuaan selville, mikä rotujen kehityksen tila oli, hän tämän mukaisesti suosittelee, että Urantialle myönnettäisiin Aineelliset Pojat. Vajaat sata vuotta tämän tarkastusajankohdan jälkeen saapuivat Aatami ja Eeva, paikallisjärjestelmän muuan Aineellinen Poika ja Tytär, ja ryhtyivät vaikeaan tehtävään koettaa saada planeetan sekavat asiat järjestykseen, planeetan, joka oli kapinan takia jälkeenyäännyt ja joka oli edelleenkin hengellistä eristämistä merkitsevässä pannassa.

1. NODIITIT JA AMADONIITIT

Normaalilla planeetalla Aineellisen Pojan saapuminen olisi tavallisesti merkinä keksintöjen, aineellisen edistyksen ja älyllisen valaistumisen suuren aikakauden lähestymisestä. Aatamin jälkeinen aikakausi on useimmissa maailmoissa suuri tieteellinen aikakausi, mutta näin ei ollut laita Urantialla. Vaikka planeettaa kansoittivat fyysisesti oivalliset rodut, sen heimot riutuivat kuitenkin raakalaisuuden ja moraalisen pysähtyneisyyden syvyyksissä.

Kun kapinasta oli kulunut kymmenentuhatta vuotta, käytännöllisesti katsoen kaikki Prinssin hallinnon aikaansaannokset oli pyyhkäisty olemattomiin. Maailman rotujen tila ei ollut paljonkaan parempi kuin, jos tämä harhaan johdettu Poika ei olisi koskaan Urantialle saapunutkaan. Vain nodiittien ja amadoniittien keskuudessa pidettiin kiinni Dalamatian perinteistä ja Planeettaprinssin kulttuurista.

Nodiitit olivat Prinssin esikunnan kapinallisjäsenten jälkeläisiä. Se, että heitä nimitetään nodiiteiksi, johtuu heidän johtajansa Nodin, Dalamatian entisen teollisuus- ja kauppakomission puheenjohtajan, nimestä. Amadoniitit olivat niiden andoniittien jälkeläisiä, jotka päättivät pysyä lojaaleina Vanille ja Amadonille. "Amadoniitti" on enemmänkin kulttuuria ja uskontoa kuin rotua kuvaava termi; rodullisessa mielessä amadoniitit olivat etupäässä andoniitteja. "Nodiitti" on sekä kulttuuri- että rotutermi, sillä nodiiteista itsestään muodostui Urantian kahdeksas rotu.

Nodiittien ja amadoniittien välillä vallitsi perinteinen vihamielisyys. Tämä vihanpito tuli esille tuon tuostakin, eli aina kun näiden kahden ryhmän jälkeläiset yrittivät ryhtyä johonkin yhteiseen hankkeeseen. Myöhemminkin muun muassa Eedeniä koskeneissa asioissa heidän yhteistyönsä sujui äärimmäisen vaikeasti.

Nodin seuraajat jakautuivat pian Dalamatian

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of

tuhoutumisen jälkeen kolmeen pääryhmään. Keskeimmäinen ryhmä jäi heidän alkuperäisen kotipaikkansa välittömään läheisyyteen Persianlahden perukoille. Itäinen ryhmä vaelsi Elamin yläköseuduille, vähän Eufraatinlaaksosta itään. Läntinen ryhmä asettui Välimeren koilliselle, Syyrian rannikkoseudulle ja sitä lähellä oleville alueille.

Nämä nodiitit olivat pariutuneet suurin joukoin sangik-rotujen kanssa ja tuottaneet kyvykkäitä jälkeläisiä. Ja jotkut kapinallisten dalamatialaisten jälkeläiset liittyivät myöhemmin Vanin ja tämän lojaalien kannattajien joukkoihin Mesopotamian pohjoispuolisilla alueilla. Täällä, Vanjärven lähellä ja Kaspianmeren eteläpuolisilla seuduilla, nodiitit olivat kanssakäymisissä ja sekoittuivat amadoniittien kanssa, ja he olivat noita ”muinaisajan kuuluisia sankareita”.

Ennen Aatamin ja Eevan saapumista nämä ryhmät, nodiitit ja amadoniitit, olivat edistyneimmät ja sivistyneimmät rodut maan päällä.

2. PUUTARHAN SUUNNITTELU

Lähes sadan vuoden ajan ennen Tabamantian tarkastuskäyntiä Van ja hänen työtoverinsa olivat maailman eettis-sivistyksellisestä ylämaapäämajastaan julistaneet luvatus Jumalan Pojan, rodunkohentajan, totuudenopettajan ja petturi-Caligastian arvollisen seuraajan, saapumista. Vaikka maailman silloisen asujaimiston valtaosa ei osoittanut juurikaan kiinnostusta tällaista ennakkotietoa kohtaan, Vaniin ja Amadoniin välittömissä kosketuksissa olevat suhtautuivat sellaiseen opetukseen kuitenkin vakavasti ja ryhtyivät laatimaan suunnitelmia luvatus Pajan tosiasiallista vastaanottamista varten.

Van esitti lähimmille työtovereilleen tarinan Jerusemin Aineellisista Pojista. Hän kertoi, mitä hän itse oli ennen Urantialle-saapumistaan saanut näistä tietää. Hän oli varsin hyvin selvillä siitä, että nämä Aatami-Pojat asuivat aina yksinkertaisissa mutta viehättävissä puutarhakodeissa, ja kahdeksankymmentäkolme vuotta ennen Aatamin ja Eevan tuloa hän ehdotti, että he omistautuisivat julistamaan näiden tulemistä, ja että he valmistaisivat puutarhakodin näiden vastaanottamista varten.

Ylämaapäämajastaan ja kuudenkymmenen vuoden hajallaan, kaukana toisistaan sijaitsevan yhdyskunnan piiristä Van ja Amadon värväsivät yli kolmetuhattajäsenisen joukon halukkaita ja innostuneita työntekijöitä. Ryhmä vihkiytyi juhlallisessa yhteistilaisuudessa tähän tehtävään, jonka tarkoituksena oli suorittaa valmistelut luvattua — tai ainakin odotettua —

Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley. The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

73:1.6 (822:3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the “mighty men of old.”

73:1.7 (822:4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. PLANNING FOR THE GARDEN

73:2.1 (822:5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822:6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

73:2.3 (822:7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

Poikaa varten.

Van jakoi vapaaehtoisensa sataan komppaniaan. Kullakin komppanialla oli esimies ja tällä avustaja, joka toimi yhdysupseerina Vanin henkilökohtaisessa esikunnassa. Amadonin hän piti omana avustajanaan. Kaikki nämä komissiot ryhtyivät vakavissaan valmistelutöihin, ja sijaintipaikkakomitea lähti matkaan etsimään ihanteellista paikkaa puutarhalle.

Vaikka Caligastialta ja Daligastialta oli riistetty suuri osa vallasta, jota he käyttivät ilkitöihin, he tekivät silti kaikkensa estääkseen ja vaikeuttaakseen puutarhan valmistelutöitä. Mutta uupumatta hankkeen edistämiseksi uurastaneiden lähes kymmenentuhannen lojaalin keskiväliolennon vilpittömät toimet toisaalta suurelta osin kompensoivat näiden häilyjen vehkeilyjä.

3. PUUTARHAN SIJAINNIPAIKKA

Sijaintipaikkakomitea oli poissa lähes kolme vuotta. Se antoi hanketta ajatellen myönteisen selvityksen kolmesta mahdollisesta kohteesta: Ensimmäinen niistä oli muuan Persianlahden saari; toinen oli se joenvarsiseutu, joka myöhemmin asutettiin toisena puutarhana; kolmas kohde oli pitkä, kapea niemimaa — melkein saari — joka työntyi länteen Välimeren itärannikosta.

Komitea oli miltei yksimielisesti kolmannen vaihtoehdon kannalla. Ja tämä sijaintipaikka sitten valittiinkin, ja kaksi vuotta kului maailman kulttuuripäämajan, jonka mukana tuli myös elämänpuu, siirtämiseen tälle Välimeren niemimaalle. Yhtä niemimaan asukkaiden ryhmää lukuun ottamatta kaikki asukkaat vetäytyivät rauhallisesti pois niemimaaalta, kun Van ja hänen seurueensa saapuivat.

Tällä Välimeren niemimaalla vallitsi terveellinen ilmasto ja tasainen lämpötila. Tämä vakaa ilmanala johtui ympäröivistä vuorista sekä siitä, että kyseinen alue oli itse asiassa sisämeren saari. Vaikka ympäröivillä ylänkömailla satoi runsaasti, varsinaisessa Eedenissä sateita oli harvoin. Mutta joka yö "nousi sumu" laajasta kastelukanavien verkostosta virkistämään puutarhan kasvillisuutta.

Tämän maa-alueen rantaviiva nousi melko korkealle, ja niemimaan mantereeseen yhdistänyt kaulaosa oli kapeimmalta kohdaltaan vain neljäkymmenen kolmen kilometrin levyinen. Suuri joki, joka juoksutti vettä puutarhaan, sai alkunsa niemimaan korkeimmilta alueilta ja virtasi niemimaan kaulaosan kautta mantereelle ja sieltä edelleen Mesopotamian alangon poikki sen takana olevaan mereen. Siihen liittyi neljä sivujokea,

73:2.4 (822.8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

73:2.5 (822.9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. THE GARDEN SITE

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a "mist would go up" to refresh the vegetation of the Garden.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took

joiden alkulähteet olivat Eedenin niemimaan rannikkokukkuloilla, ja nämä ovat ne sen joen ”neljä alkuhaaraa”, jotka ”lähtivät Eedenistä” ja jotka myöhemmissä tarinoissa sekoitettiin toista puutarhaa ympäröineiden jokien sivuhaaroihin.

Puutarhaa ympäröivissä vuorissa oli runsaasti arvokkaita kivilajeja ja metalleja, vaikka niille osoitettiinkin varsin vähän huomiota. Hallitsevana ajatuksena oli tehdä puutarhasta paikka, joka nostaisi puutarhanhoidon kunniaan ja korottaisi maanviljelyn arvostuksen korkealle.

Puutarhalle valittu paikka oli luultavasti lajissaan kaunein koko maailmassa, ja ilmasto oli siihen aikaan ihanteellinen. Missään muualla ei ollut paikkaa, joka olisi niin täydellisesti soveltunut tällaiseksi kasvullisuuden paratiisiksi. Urantian sivilisaation parhaimmisto alkoi kerääntyä tälle kohtauspaikalle. Sen rajojen ulkopuolella maailma eli pimeydessä, tietämättömyydessä ja raakalaisuudessa. Eeden oli Urantian ainoa kirkas kohta. Luontonsa puolesta se oli kuin ihana unelma, ja pian siitä muovautui hienon hieno, maiseman täyteläisen loiston virittämä runo.

origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the “four heads” of the river which “went out of Eden,” and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was forgoing. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. PUUTARHAN PERUSTAMINEN

Kun Aineelliset Pojat, biologiset kohentajat, aloittavat oleskelunsa evolutionaarisessa maailmassa, heidän asuinpaikkaansa kutsutaan usein Eedenin puutarhaksi, koska sille on ominaista konstellaation pääkaupungin, Edentian, kukkaloisto ja kasvillisuuden suurenmoisuus. Van oli näistä tavoista hyvin perillä, ja siksi hän huolehti siitä, että koko niemimaa tulisi puutarhan käyttöön. Laiduntaminen ja karjanhoito suunniteltiin tapahtuvaksi likeisellä mannermaalla. Eläinkunnan edustajina puistossa oli määrä esiintyä vain lintuja ja erilaisia kesyjä eläinlajeja. Vanin ohjeiden mukaan Eedenin oli määrä olla puutarha ja vain puutarha. Puutarhaan kuuluvilla alueilla ei koskaan teurastettu yhtäkään eläintä. Kaikki puutarhan työntekijöiden koko rakennustyön aikana syövä liha tuotiin sinne mantereella paimennetuista karjalaumoista.

Ensimmäisenä tehtävänä oli tiilimuurin rakentaminen niemimaan tyviosan poikki. Heti kun tämä työ oli saatu päätökseen, voitiin minkään seikan estämättä ryhtyä varsinaiseen maisemankaunistus- ja kodinrakennustyöhön.

Rakentamalla pienempi muuri vähän matkan päähän päämuurin ulkopuolelle saatiin aikaan eläintarha, sillä muurien välisellä alueella oli kaikenlaisia villieläimiä, ja se toimi ylimääräisenä suojana vihamielisiä hyökkäyksiä vastaan. Tämä eläintarha jaettiin kahdeksitoista lohkoksi, ja muurein erotetut polut johtivat näiden ryhmien välistä puutarhan kahdelletoista portille, kun joki ja joenvarsilaitumet puolestaan sijaitsivat

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

keskialueella.

Puutarhan valmistelutöihin käytettiin vain vapaaehtoista työväkeä, palkattua työvoimaa ei käytetty koskaan. Hengenpitimikseen he viljelivät puutarhaa ja paimensivat karjaa. Lähistöllä asuvat uskovat toimittivat heille lisäksi muona-apua. Ja tämä suurenmoinen hanke vietiin päätökseen niistä vaikeuksista huolimatta, jotka johtuivat maailman sekasortoisesta tilasta noina levottomina aikoina.

Mutta oli suuri pettymyksen aihe, kun Van tietämättömänä siitä, miten pian odotetut Poika ja Tytär saapuisivat, ehdotti, että myös nuorempi sukupolvi harjoitettaisiin jatkamaan hanketta siltä varalta, että näiden saapuminen viipyisi. Ehdotus vaikutti siltä kuin Van olisi myöntänyt häneltä puuttuvan uskoa, ja se sai aikaan melkoisesti harmia ja pani monet luopumaan koko asiasta. Mutta Van jatkoi valmiussuunnitelmansa toteuttamista täyttäen luopuneilta vapautuneet työpaikat nuoremmilla vapaaehtoisilla.

5. PUUTARHAKOTI

Eedenin niemimaan keskellä oli Universaalisen Isän verrattoman hieno kivitemppeli, puutarhan pyhä alttari. Sen pohjoispuolelle pystytettiin hallintopäämaja, eteläpuolelle rakennettiin työntekijöiden ja näiden perheiden kodit, länsipuolelle varattiin maapalsta odotetun Pojan opetusjärjestelmän edellyttämiä kouluja varten, kun taas "Eedenin itäpuolelle" rakennettiin luvatuille Pojalle ja hänen välittömille jälkeläisilleen tarkoitetut asunnot. Eedeniä varten laadituissa arkkitehtonisissa suunnitelmissa varattiin koti ja riittävästi maa-alaa miljoonalle ihmiselle.

Vaikka puutarhasta Aatamin saapumisen aikoihin oli valmiina vasta neljännes, siellä oli jo tuhansia kilometrejä kasteluojia ja lähes kaksikymmentätuhatta kilometriä päällystettyjä polkuja ja teitä. Puutarhan eri osiin oli rakennettu hieman yli viisituhatta tiilirakennusta, ja puiden ja kasvien määrä oli lähes lukemattoman suuri. Puiston eri rakennusryhmissä oli enintään seitsemän taloa kussakin. Ja vaikka puutarhan rakennelmat olivat yksinkertaisia, ne olivat silti tavattoman taiteellisia. Tiet ja polut olivat hyvin rakennettuja, ja maiseman muotoilu oli hienostunutta.

Puutarhan hygieeniset järjestelyt olivat paljon edellä siitä, mitä Urantialla oli tätä ennen yritetty saada aikaan. Eedenin juomavesi pidettiin terveellisenä sen puhtauden säilyttämiseksi säädettyjä hygieniamääräyksiä tarkasti noudattamalla. Näitä sääntöjä kohtaan osoitettu piittaamattomuus aiheutti alkuaikoina paljon

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. THE GARDEN HOME

73:5.1 (824.5) At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the "east of Eden" were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

73:5.2 (824.6) At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

73:5.3 (824.7) The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his

vaikeuksia, mutta Van sai vähitellen juurrutetuksi työtovereidensa mieleen, miten tärkeää oli, ettei puutarhan vesihuoltoverkostoon saanut joutua mitään sinne kuulumatonta.

Ennen kuin viemäriverkosto myöhemmin rakennettiin, eedeniläisten tapana oli haudata kaikki jätteet ja mätänevät ainekset tunnontarkasti maahan. Amadonin valtuuttamat tarkastajat tekivät päivittäiset kierroksensa etsien mahdollisia taudinaiheuttajia. Urantialaiset havahtuivat huomaamaan ihmisten sairauksien ehkäisemisen tärkeyden uudelleen vasta paljon myöhemmin eli yhdeksännellätoista ja kahdennellakymmenennellä vuosisadalla. Ennen Aatamin hallintojärjestelmän hajoamista oli rakennettu katettu, tiilinen viemärijohtojärjestelmä, joka kulki muurien alta ja laski sisältönsä Eedenin jokeen puolentoista kilometrin päässä puutarhan ulommasta eli pienemmästä muurista.

Aatamin saapumisen aikoihin Eedenissä kasvoivat jo useimmat tuon maailmankolkan kasvilajeista. Useiden hedelmälajien, viljakasvien ja pähkinälajikkeiden kohdalla oli saatu aikaan merkittäviä parannuksia. Monia nykyajan tuntemia vihanneksia ja viljalajeja viljeltiin ensi kertaa Eedenissä, mutta kymmenet ravintokasvilajikkeet hävisivät sittemmin maailmasta.

Noin viisi prosenttia puutarhan maa-alasta oli viljelyn piirissä, viittätoista prosenttia pidettiin osittaisessa viljelyssä ja jäljelle jäänyt alue jätettiin enemmän tai vähemmän luonnontilaan odottamaan Aatamin saapumista, sillä katsottiin parhaaksi tehdä puiston viimeistelytyöt vasta hänen ajatustensa mukaisesti.

Ja näin Eedenin puutarha valmistettiin vastaanottamaan luvattu Aatami ja hänen puolisonsa. Ja tämä puutarha olisi ollut kunniaksi jopa täydellistyneen hallinnon ja normaalin valvonnan alaiselle maailmalle. Aatami ja Eeva olivat hyvin tyytyväisiä Eedenin yleiseen toteutustapaan, vaikka he monia muutoksia omien henkilökohtaisten asuntojensa sisustukseen tekivätkin.

Vaikka puutarhan kaunistustyötä oli Aatamin saapumiseen mennessä tuskin vielä saatu päätökseen, paikka oli kasvillisuutensa puolesta jo kaunis kuin jalokivi, ja hänen Eedenissä oleskelunsa alkuaikoina luotiin koko puutarhalle uutta hahmoa ja sille annettiin uusia kauneuden ja suurenmoisuuden ulottuvuuksia. Urantialla ei koskaan ennen tätä aikaa eikä koskaan sen jälkeen ole ollut yhtä kaunista ja kaiken kattavaa näytettä puutarhanhoidon ja maanviljelyn saavutuksista.

associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

73:5.4 (825.1) Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

73:5.5 (825.2) By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. ELÄMÄNPUU

6. THE TREE OF LIFE

Van istutti puutarhatemppelein keskelle kauan varjellun elämänpuun, jonka lehdet olivat "kansoille parannukseksi", ja jonka hedelmät olivat näin kauan ylläpitäneet hänen elämänsä maan päällä. Van oli tietoinen siitä, että myös Aatami ja Eeva olisivat elossa pysyäkseen riippuvaisia tästä Eedenin lahjasta, sitten kun he aineellisessa hahmossa Urantialle saapuisivat.

Järjestelmän pääkaupungissa asuvat Aineelliset Pojat eivät tarvitse elämänpuuta ravinnokseen. Vain planeetalla jälleenpersonoituina ollessaan he ovat riippuvaisia tästä fyysisen kuolemattomuuden antavasta apuneuvosta.

"Hyvän ja pahan tiedon puu" on lähinnä kielikuva, symbolinen nimitys, joka kattaa koko joukon ihmiskunnan kokemuksia, mutta "elämänpuu" ei ollut myytti; se oli todellinen, ja Urantialla tällainen puu oli olemassa pitkän aikaa. Kun Edentian Kaikkein Korkeimmat hyväksyivät Caligastian valtuuttamisen Urantian Planeettaprinsiksi ja aikaisemmin mainitut sata Jerusemin kansalaista hänen hallinnolliseksi esikunnakseen, he lähettivät planeetalle Melkisedekien kautta erään Edentian pensaan, ja tästä kasvista varttui Urantian elämänpuu. Tämänmuotoinen ei-älyllinen elollisuus on peräisin konstellaation päämajasfääreiltä, sen lisäksi sitä esiintyy paikallis- ja superuniversumien päämajamaailmoissa samoin kuin Havonan sfääreillä, mutta ei järjestelmäpääkaupungeissa.

Tämä superkasvi varastoi tiettyjä avaruusenergiaita, jotka toimivat vastamyrkkinä eläinhahmoiseen olemassaoloon kuuluvien vanhenemista aiheuttavien tekijöiden suhteen. Elämänpuun hedelmä oli kuin superkemiallinen akku, josta sitä syödessä salaperäisesti vapautui elämää pidentävää universumivoimaa. Tästä ravintomuodosta ei ollut Urantian tavallisille, evolutionaarisille olennoille mitään hyötyä, mutta se oli erityisen käyttökelpoista Caligastian esikunnan sadalle aineellistetulle jäsenelle ja niille sadalle muunnetulle andoniitille, jotka olivat antaneet elämänplasmaansa Prinssin esikunnalle ja jotka vastalahjana olivat saaneet sitä elämäntäydennettä, jonka ansiosta heidän oli mahdollista käyttää hyväkseen elämänpuun hedelmiä pidentääkseen määräämättömäksi ajaksi muuten kuolevaiselle ominaista olemassaoloaan.

Prinssin hallituskauden aikana puu kasvoi maasta Isän temppelin pyöreällä keskuspihalla. Kapinan puhjettua Van ja hänen työtoverinsa kasvattivat väliaikaisessa leirissään puun ydinosaasta uuden kasvin. Tämä Edentian pensas vietiin sittemmin heidän pakopaikkaansa ylämaalle, jossa se yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan palveli sekä Vania että Amadonia.

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the "healing of the nations," and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

73:6.3 (825.8) The "tree of the knowledge of good and evil" may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the "tree of life" was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

Kun Van työtovereineen valmisti puutarhaa Aatamia ja Eevaa varten, he istuttivat Edentian puun Eedenin puutarhaan, jossa se taas kerran kasvoi uuden, Isälle omistetun temppelin pyöreällä keskuspihalla. Ja kaksimuotoista fyysistä elämäänsä ylläpitääkseen Aatami ja Eeva nauttivat määrääjain sen hedelmiä.

Kun Aineellisen Pojan suunnitelmat menivät hakoteille, Aatamille ja hänen perheelleen ei annettu lupaa viedä puun ydinosaa pois puutarhasta. Kun nodiitit tunkeutuivat Eedeniin, heille kerrottiin, että heistä tulisi ”jumalten kaltaisia, jos he söisivät puun hedelmiä”. Suureksi hämmästyksekseen he löysivät puun vartioimattomana. He söivät vuosikaudet mielin määrin sen hedelmiä, mutta se ei vaikuttanut heihin millään tavoin. He olivat kaikki tämän maailman aineellisia kuolevaisia; heiltä puuttui se varustus, joka olisi toiminut puun hedelmien täydennyksenä. Heitä raivostutti se, etteivät he kyenneet saamaan puusta mitään hyötyä, ja erään heidän sisällissotansa yhteydessä tulipalo hävitti sekä temppelin että puun. Jäljelle jäi vain kivimuuri, kunnes puutarha myöhemmin vaipui mereen. Tämä oli jo toinen Isälle omistettu temppeli, joka tuhoutui.

Ja nyt täytyy kaikkien Urantian lihallisten ihmisten käydä läpi elämän ja kuoleman luonnollinen kulku. Aatami ja Eeva, heidän lapsensa ja heidän lastenlapsensa kumppaneineen menehtyivät kaikki aikanaan, ja he tulivat paikallisuniversumin ylösnousemusjärjestelmän piiriin, minkä mukaan aineellista kuolemaa seuraa herääminen mansiomaailmassa.

7. EEDENIN KOHTALO

Aatamin muutettua pois ensimmäisestä puutarhasta sitä pitivät eri aikoina hallussaan nodiitit, kutilaiset ja suntilaiset. Myöhemmin siitä tuli niiden pohjoisten nodiittien asuinpaikka, jotka vastustivat yhteistyötä adamittien kanssa. Nämä alemmantasoiset nodiitit olivat pitäneet niemimaata hallussaan Aatamin puutarhastalähdön jälkeen lähes neljäntuhannen vuoden ajan, kun Välimeren itäinen pohja ympäristön tulivuorten voimakkaan toiminnan sekä Sisilian ja Afrikan välisen maakannaksen vajoamisen yhteydessä upposi ja vei mukanaan syvyysiin koko Eedenin niemimaan. Tämän laajamittaisen vajoamisen rinnalla tapahtui Välimeren rantaviivan merkittävää kohoamista. Tällainen loppu siis kohtasi kauneinta luonnon luomusta, mitä Urantia on koskaan päällään kantanut. Vajoaminen ei ollut äkillinen, vaan kesti useita vuosia, ennen kuin koko niemimaa oli aaltojen alla.

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as “gods if they partook of the fruit of the tree.” Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children’s children, together with their associates, all perished in the course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. THE FATE OF EDEN

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

Emme voi pitää puutarhan häviämistä mitenkään jumalallisten suunnitelmien epäonnistumisen tai Aatamin ja Eevan tekemien virheiden seurauksena. Emme pidä Eedenin vajoamista muuna kuin luonnollisena tapahtumana, mutta meistä näyttää kylläkin siltä, että puutarhan vajoaminen ajoitettiin tapahtuvaksi suunnilleen siihen aikaan, kun violetin rodun reservit kokoontuivat ryhtyäkseen maailman kansojen kuntoonsaattamistyöhön.

Melkisedekit neuvoivat Aatamia pidättymään rodunkohennus- ja -sekoitusohjelman alullepanemisesta, ennen kuin hänen oman sukunsa jäsenmäärä olisi puoli miljoonaa. Tarkoituksena ei koskaan ollut, että puutarha olisi ollut adamiittien pysyvä kotipaikka. Heistä oli määrä tulla uuden elämän lähettäjiä koko maailmalle. Heidän oli määrä kerääntyä yhteen antautuakseen epäitsekkyäksi lahjaksi, joka annettaisiin apua tarvitseville maan roduille.

Melkisedekien Aatamille antamat ohjeet edellyttivät, että hänen oli määrä perustaa rotu-, manner- ja hallintopiirikohtaisia päämajoja, joita hänen omat poikansa ja tyttärensä johtaisivat, samalla kun hän ja Eeva jakaisivat aikansa näiden maailman eri pääkaupunkien kesken tähän biologiseen kohentamiseen, älylliseen edistämiseen ja moraaliseen kuntouttamiseen tähtäävän maailmanlaajuisen toiminnan neuvonantajina ja koordinoijina.

[Esittänyt Solonia, "Puutarhan Ääni" -serafi.]

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Luku 74. Aatami ja Eeva

⇐ 073

Urantia-kirjan

075 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 74 AATAMI JA EEVA

Osiot

Johdanto

1. Aatami ja Eeva Jerusemissa
2. Aatamin ja Eevan saapuminen
3. Aatami ja Eeva tutustuvat planeettaan
4. Ensimmäinen mullistus
5. Aatamin hallinto
6. Aatamin ja Eevan kotielämä
7. Elämä Puutarhassa
8. Luomistaru

PAPER 74 ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

Johdanto

AATAMI JA EEVA saapuivat Urantialle vuodesta 1934 jKr. laskettuna 37.848 vuotta sitten. He saapuivat keskelle vuoden sitä aikaa, jolloin puutarha oli kukkeimmillaan. Keskipäivällä ja ennalta mitään ilmoittamatta kumpikin serafikuljetin yhdessä Jerusemista tulleen henkilökunnan kanssa, jolle oli uskottu biologisten kohentajien kuljettaminen Urantialle, laskeutui hitaasti maan kamaralle, pyörivän planeetan pinnalle, Universaalisien Isän temppelin läheisyyteen. Kaikki toimet Aatamin ja Eevan ruumiin jälleenaineellistamiseksi suoritettiin tämän vastikään rakennetun pyhäkön alueella. Ja heidän saapumishetkestään kului kymmenen päivää, ennen kuin heidät oli luotu uudelleen niin, että he saivat kaksinaisen ihmishahmon ja olivat valmiit esiteltäviksi maailman uusina hallitsijoina. He palasivat tajuihinsa yhtä aikaa. Aineelliset Pojat ja Tyttäret palvelevat aina yhdessä. Heidän palvelunsa osalta on olennaista se, ettei heitä minään aikana eikä missään paikassa eroteta toisistaan. Heidät on suunniteltu työskentelemään pareina; he toimivat perin harvoin yksikseen.

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. AATAMI JA EEVA JERUSEMISSÄ

Urantian planetaarinen Aatami ja Eeva kuuluivat Jerusemin vanhempien Aineellisten Poikien ryhmään, ja heidän yhteinen numeronsa oli 14.311. He kuuluivat kolmanteen fyysiseen sarjaan ja olivat suunnilleen kaksi ja puoli metriä pitkiä.

Aikana, jolloin Aatami valittiin lähtemään Urantialle, hän toimi yhdessä puolisonsa kanssa Jerusemin fyysikaalisissa kokeilu- ja testauslaboratorioissa. Yli viidentoistatuhannen vuoden ajan he olivat olleet sen osaston johtajia, joka tutki kokeellisen energian soveltamista elollismuotojen muuntamiseen. Kauan sitä ennen he olivat olleet opettajina Jerusemiin saapuvien uusien tulokkaiden kansalaiskouluissa. Ja kaikki tämä olisi pidettävä mielessä kerrottaessa heidän myöhemmästä käyttäytymisestään Urantialla.

Kun julkaistiin kuulutus, jossa etsittiin vapaaehtoisia lähtemään Urantialle suorittamaan Aatamille kuuluvaa, yllätyksiä täynnä olevaa tehtävää, ilmoitautui koko vanhempien Aineellisten Poikien ja Tyttärien joukkokunta tarjokkaaksi tähän tehtävään. Lanaforgen ja Edentian Kaikkein Korkeimpien suostumuksella Melkisedek-kuulustelijat valitsivat lopulta sen Aatamin ja sen Eevan, jotka sittemmin toimivat Urantian biologisina kohentajina.

Aatami ja Eeva olivat Luciferin kapinan aikana pysyneet uskollisina Mikaelille. Siitä huolimatta tämä pari kutsuttiin Järjestelmän Hallitsijan ja koko hänen kabinettinsa eteen tutkittavaksi ja saamaan ohjeita. Urantian asioista annettiin yksityiskohtaisen täydellinen selonteko. Heille annettiin tyhjentävät ohjeet siitä, mitä menettelytapoja oli noudatettava otettaessa hallitsijalle kuuluva vastuu tällaisesta taistelujen repimästä maailmasta. He vannoiivat yhteisen uskollisuudenvalan Edentian Kaikkein Korkeimmille ja Salvingtonin Mikaelille. Ja tilanteen huomioon ottaen heitä neuvottiin pitämään itseään Melkisedek-hoitajakunnan Urantia-ryhmän alaisina siihen saakka, kunnes tämä hallitseva elin katsoisi sopivaksi luopua hallitusvastuusta tässä heille osoitetussa maailmassa.

Tämä jerusemilaispariskunta jätti Satanian pääkaupunkiin ja muualle sata jälkeläistä — viisikymmentä poikaa ja viisikymmentä tytärtä — suurenmoisia olentoja, jotka olivat vältäneet etenemisen varrella olevat salakuopat ja jotka kaikki toimivat eri tehtävissä ja hoitivat uskollisesti universumin luottamustehtäviä heidän vanhempiensa lähtiessä Urantialle. He olivat kaikki läsnä Aineellisten Poikien kauniissa temppelissä pidetyssä jäähyväistilaisuudessa, jollainen liittyy lahjoittautumistehtävän vastaanoton

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanaforge and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children

päätösseremonioihin. Nämä lapset saattoivat vanhempansa oman olentoluokkansa dematerialisointipäämajaan ja lausuivat näille viimeisinä hyvästit ja jumalalliset menestyksen toivotukset, kun nämä nukahtivat siihen persoonallisuuden tiedottomuuden tilaan, joka edeltää serafikuljetusvalmisteluja. Lapset viettivät jonkin aikaa yhdessä perheen kokoontumispaikassa ja iloitsivat siitä, että heidän vanhemmistaan kohta tulisi Satanian järjestelmään kuuluvan planeetan 606 näkyviä johtajia, itse asiassa sen ainoita hallitsijoita.

Ja näin Aatami ja Eeva lähtivät Jerusemista kaupungin kansalaisten suosiosoitusten ja onnentoivotusten raikuessa. Asianmukaisesti varustettuina ja mukanaan perusteelliset ohjeet siitä, mitä velvollisuuksia ja vaaroja Urantialla olisi kohdattava, he lähtivät matkalle kohti uusia tehtäviään.

2. AATAMIN JA EEVAN SAAPUMINEN

Aatami ja Eeva vaipuivat uneen Jerusemista, ja kun he heräsivät Isän temppelissä Urantialla sen valtavan kansanjoukon edessä, joka oli kerääntynyt toivottamaan heidät tervetulleiksi, he kohtasivat kasvoista kasvoihin ne kaksi olentoa, joista he olivat kuulleet niin paljon: Vanin ja tämän uskollisen työtoverin Amadonin. Nämä Caligastian kapinan kaksi sankaria olivat ensimmäiset, jotka toivottivat heidät tervetulleiksi heidän uuteen puttarhakotiinsa.

Eedenin kieli oli muuan andonilaismurre, sellaisena kuin Amadon sitä puhui. Van ja Amadon olivat merkittävästi parannelleet tätä kieltä luomalla uuden, kaksikymmentäneljäkirjaimisen aakkoston, ja he olivat toivoneet näkevänsä, miten siitä tulisi Urantian kieli, sitä mukaa kun Eedenin kulttuuri leviäisi kaikkialle maailmaan. Aatami ja Eeva olivat oppineet täydellisesti tämän ihmisten käyttämän murteen, ennen kuin he lähtivät Jerusemista, joten tämä Andonin jälkeläinen kuuli maailmansa ylevän hallitsijan puhuttelevan häntä hänen omalla kielellään.

Ja koko Eedenissä vallitsi sinä päivänä suuri kiihtymys ja ilo, kun juoksulähetit kiirehtivät läheltä ja kaukaa kerättyjen kirjekyyhkysten säilytyspaikalle huutaen: "Laskekaa linnut irti; päästäkää ne viemään sanoma siitä, että luvattu Poika on tullut." Sadat uskoven asutuskemukset olivat uskollisesti vuosi vuoden perään huolehtineet siitä, että näitä kotona koulutettuja kyyhkysiä olisi käytettävissä juuri tällaista tapahtumaa varten.

Kun uutinen Aatamin saapumisesta levisi ympäriinsä, tuhannet lähiheimojen jäsenet omaksuivat Vanin ja Amadonin opetukset, samalla kun Eedeniin kuukausi toisensa perään virtasi jatkuvasti pyhiinvaeltajia toivottamaan Aatamin ja

accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the family rendezvous rejoicing that their parents were soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do

Eevan tervetulleiksi ja osoittamaan kunnioitustaan heidän näkymättömälle Isälleen.

Pian heräämisensä jälkeen Aatami ja Eeva saatettiin viralliseen vastaanottotilaisuuteen, joka pidettiin suurella mäellä temppelin pohjoispuolella. Tätä luonnon kukkulaa oli laajennettu ja valmistettu maailman uusien hallitsijoiden virkaanastujaisia silmällä pitäen. Täällä Urantian vastaanottokomitea keskipäivän aikaan toivotti nämä Satanian järjestelmän Pojan ja Tyttären tervetulleiksi. Amadon johti puhetta tässä komiteassa, johon kuului kaksitoista jäsentä: yksi edustaja kaikista kuudesta sangik-rodusta; keskiväliolentojen silloinen päällikkö; Annan, nodiittien uskollinen tytär ja edustaja; Noah, puutarhan arkkitehdin ja rakentajan poika ja edesmenneen isänsä suunnitelmien toteuttaja, ja kumpikin Urantialla asuva Elämäkantaja.

Juhlamenojen ohjelmaan kuului seuraavaksi planeettaan kohdistuvan valvontavastuun luovuttaminen Aatamille ja Eevalle. Sen suoritti vanhempi Melkisedek, Urantian pesänhoitajaneuvoston päällikkö. Aineellinen Poika ja Tytär vanhoivat uskollisuudenvalan Norlatiadekin Kaikkein Korkeimmille sekä Nebadonin Mikaelille, ja Van julisti heidät Urantian hallitsijoiksi. Van luopui sitten siitä arvonimen mukaisesta vallasta, joka Melkisedek-pesänhoitajien tekemän ratkaisun nojalla oli kuulunut hänelle yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan.

Ja Aatami ja Eeva puettiin kumpikin kuninkaalliseen viittaan tässä tilaisuudessa, jossa heidät virallisesti asetettiin maailman hallitsijoiksi. Kaikki Dalamatiassa opitut taidot eivät suinkaan olleet kadonneet maailmasta; kankaankudontaa harjoitettiin vielä Eedenin aikoinakin.

Sitten kuului arkkienkelien julistus, ja viestintäjärjestelmän kautta välittyvä Gabrielin ääni määräsi toimeenpantavaksi järjestyksen mukaan Urantian toisen tuomiopäivän nimenhuodon ja toisen tuomiokauden Satanian 606:lla muodostavan armon ja laupeuden mukaisen nukkuvien eloonjääneiden kuolleistaherättämisen. Prinssin tuomiokausi on päättynyt ja Aatamin aikakausi, planeetan kolmas ajanjakso, alkaa korutonta suuruutta ilmentävien tapahtumien keskellä. Ja Urantian uudet hallitsijat aloittavat hallitus kautensa suotuisilta näyttävissä olosuhteissa siitä maailmanlaajuisesta hämmingistä huolimatta, jonka aiheutti se, ettei heidän planeetalla vallassa ollut edeltäjänsä suostunut yhteistyöhön.

homage to their unseen Father.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midways; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah, the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. AATAMI JA EEVA TUTUSTUVAT PLANEETTAAN

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

Ja nyt virallisen virkaanasettamisensa jälkeen he tunsivat tuskallisesti planetaarisen eristyneisyytensä. Tutuiksi käyneiden kaukotiedotuslähetyksen tilalla vallitsi hiljaisuus, ja kaikkien planeetalta ulkopuolelle johtavien viestiyhteyspiirien tilalla oli tyhjyys. Heidän jeruseminaikaiset toverinsa olivat lähteneet maailmoin, jotka toimivat kitkattomasti vankkumattomine Planeetta-prinsseineen ja kokeneine esikuntineen, jotka olivat valmiita ottamaan heidät vastaan ja päteviä toimimaan yhteistyössä heidän kanssaan, silloin kun heidän kokemuksensa asianomaisista maailmoista oli vielä alkuvaiheessaan. Mutta Urantialla kapina oli muuttanut kaiken. Täälläkin Planeetta-prinssi oli varsin läsnäolevainen, ja vaikka häneltä oli riistetty enimmäkseen pahanteon mahdollisuudet, hän kykeni yhä tekemään Aatamin ja Eevan tehtävän vaikeaksi ja jossain määrin vaaralliseksi. Täydenkuun valossa tuona iltana käveli puutarhan läpi seuraavan päivän asioista keskustellen totinen ja harhakuvitelmansa karistanut pari — Jerusemin Poika ja Tytär.

Näin päättyi Aatamin ja Eevan ensimmäinen päivä eristetyllä Urantialla, Caligastian petoksen sekoittamalla planeetalla. Ja he kävelivät ja keskustelivat myöhään yöhön, joka oli heidän ensimmäinen yönä maan päällä — ja se yö oli perin yksinäinen.

Aatamin toinen päivä maan päällä kului istunnossa planeetan pesähoitajien ja neuvoantavan neuvoston kanssa. Melkisedekeitä ja näiden työtovereita Aatami ja Eeva kuulivat lisää Caligastian kapinan yksityiskohdista ja tämän mullistuksen vaikutuksesta maailman edistymiseen. Ja kaiken kaikkiaan se oli masentava kertomus, tämä pitkä selonteko maailman asioiden kelvottomasta hoidosta. He saivat tietää kaikki tosiasiat siitä, miten perin pohjin Caligastian laatima suunnitelma sosiaalisen evoluution jouduttamisesta oli luhistunut. Heille selkeni myös täydellisesti, miten mieletöntä oli yrittää saada aikaan planetaarista edistystä irrallaan jumalallisesta etenemissuunnitelmasta. Ja näin päättyi murheellinen mutta valaiseva päivä — heidän toinen päivänsä Urantialla.

Kolmas päivä käytettiin puutarhan tarkastamiseen. Suurten matkustajalintujen, fandorien, selässä istuen Aatami ja Eeva katselivat alas puutarhan laajoja ulottuvuuksia, kun heitä kuljetettiin ilmojen halki tämän, maailman kauneimman kohdan yläpuolella. Tuo katseluspäivä päättyi valtavaan juhlailalliseen kaikkien niiden kunniaksi, jotka olivat urastaneet tämän eedeniläistä kauneutta ja suurenmoisuutta ilmentävän puutarhan luomiseksi. Ja jälleen kävelivät Poika ja hänen puolisonsa puutarhassa myöhään kolmannen päivänsä yöhön ja keskustelivat edessään olevien ongelmien

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusem who walked that night through the Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the Caligastia betrayal; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

suunnattomuudesta.

Neljäntenä päivänä Aatami ja Eeva pitivät puheen puutarhan kansankokoukselle. Virkaanasettajaiskukulalta he puhuivat kansalle suunnitelmistaan maailman kuntoonsaattamiseksi, ja he hahmottelivat menetelmät, joita käyttäen he pyrkisivät pelastamaan Urantian sosiaalisen kulttuurin niiltä alhaisilta tasoilta, joille se synnin ja kapinan seurauksena oli painunut. Tämä oli suuri päivä, ja se päättyi niiden miesten ja naisten muodostaman neuvoston kunniaksi järjestettyyn juhlaan, jotka oli valittu vastuullisiin tehtäviin maailman asioiden uuden hallinnon piirissä. Pankaa merkille, että tässä ryhmässä oli naisia siinä kuin miehiäkin! Ja kysymyksessä oli ensimmäinen kerta, kun tällaista oli sitten Dalamatian aikojen maan päällä tapahtunut. Oli uusi ja hämmästyttävä asia huomata, että nainen, Eeva, jakoi kunnian ja vastuut maailman asiainhoidosta miehen kanssa. Ja näin päättyi neljäs päivä maan päällä.

Viides päivä kului väliaikaisen hallituksen organisoimisessa, hallinnon, jonka oli määrä toimia siihen saakka, kunnes Melkisedek-pesänhoitajat lähtisivät Urantialta.

Kuudes päivä sujui lukuisten ihmis- ja eläintyyppien tarkastelun merkeissä. Aatamia ja Eevaa kuljetettiin pitkin päivää Eedenin itäpuolisilla muureilla, joilta he tarkastelivat planeetan eläimistöä ja saivat paremman käsityksen siitä, mitä olisi tehtävä, jotta saataisiin aikaan järjestystä sellaisen maailman sekasortoon, jota asutti tällainen elävien olentojen moninaisuus.

Tällä matkalla Aatamin seurassa olleet hämmästelivät suuresti havaitessaan, miten täydellisesti tämä ymmärsi niiden tuhansien ja taas tuhansien eläinten luonteen ja toiminnan, jotka hänelle näytettiin. Siinä silmänräpäyksessä, kun hän katsahti eläimeen, hän saattoi ilmoittaa sen luonteen ja käyttäytymisen. Aatami kykeni sanomaan kaikkien nähtävillä olleiden aineellisten luotujen alkuperää, olemusta ja toimintaa luonnehtivan nimen. Tällä tarkastusmatkalla hänen opastajinaan toimineet eivät tienneet, että maailman uusi hallitsija oli yksi asiantuntevimmista anatomeista koko Sataniassa, ja että Eeva oli yhtä pätevä. Aatami hämmästytti seuralaisiaan kuvailemalla joukoittain sellaisia eliöitä, jotka olivat liian pieniä ihmissilmän nähtäväksi.

Kun Aatamin ja Eevan kuudes päivä maan päällä oli ohi, he lepäsivät ensi kertaa uudessa kodissaan "Eedenin itäosassa". Urantia-seikkailun kuusi ensimmäistä päivää olivat olleet hyvin kiireisiä, ja he odottivat suurta mielihyvää tuntien ensimmäistä kokonaista päivää, jonka he olisivat täysin vapaat velvollisuuksista.

Mutta olosuhteet määräisivät toisin. Juuri

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise.

päättäneen päivän kokemukset, päivän, jonka kuluessa Aatami oli sangen älykkäästi ja varsin tyhjentävästi keskustellut Urantian eläinkunnasta, samoin kuin hänen mestarillinen virkaanastujaispuheensa ja hänen lumoava käytöksensä olivat niin valloittaneet puutarhan asukkaiden sydämen ja voittaneet niin heidän ymmärryksensä puolelleen, että he olivat halukkaita täydestä sydämestään hyväksymään juuri saapuneet Jerusemin Pojan ja Tyttären hallitsijoiksi, ja valtaosa oli sen lisäksi miltei valmis lankeamaan maahan ja palvomaan heitä jumalina.

4. ENSIMMÄINEN MULLISTUS

Sinä yönä, kuudennen päivän jälkeisenä yönä, kun Aatami ja Eeva nukkuivat, tapahtui Eedenin keskiosassa sijainneen Isän temppelin tietämissä outoja asioita. Lempessä kuunvalossa sadat intoa ja kiihkoa uhkuvat miehet ja naiset kuuntelivat siellä tuntikausien ajan johtajiensa hehkuvahenkisiä vetoomuksia. Heidän tarkoituksensa oli hyvä, mutta he eivät yksinkertaisesti kyenneet käsittämään uusien hallitsijoidensa veljellisen ja demokraattisen käytöksen koruttomuutta. Ja kauan ennen päivänkoittoa maailman asioidenhoidon uudet ja väliaikaiset toimihenkilöt tekivät käytännöllisesti katsoen yksimielisen johtopäätöksen, että Aatami ja hänen puolisonsa olivat kerta kaikkiaan liian vaatimattomia ja teeskentelemättömiä. He päättelivät, että Jumaluus oli laskeutunut maan päälle ruumiillisessa hahmossa; että Aatami ja Eeva todellisuudessa olivat jumalia tai joka tapauksessa niin lähellä jumaluutta, että he olivat kunnioittavan palvonnan arvoisia.

Aatamin ja Eevan maan päällä viettämien ensimmäisten kuuden päivän hämmästyttävät tapahtumat olivat kerta kaikkiaan liikaa jopa maailman parhaiden ihmisten valmistautumattomalle mielelle. He olivat päästään pyörällä. Heidät tempasi mukaansa ehdotus, että tämä ylevä pari vietäisiin keskipäivän aikaan Isän temppeliin, jotta jokainen voisi silloin kumartua kunnioittavaan palvontaan ja nöyrän alemmuuden merkiksi heittäytyä maahan heidän eteensä. Ja puutarhan asukkaat olivat tässä kaikessa täysin vilpittömiä.

Van esitti vastalauseensa. Amadon oli poissa, sillä hän johti kunniavartiota, joka oli jäänyt Aatamin ja Eevan luo yöksi. Mutta Vanin vastalauseet huitaistiin syrjään. Hänelle sanottiin, että myös hän oli liian vaatimaton, liian teeskentelemätön; ettei hän ollut kaukana jumalasta itseään. Kuinka hän muutoin olisi elänyt niin kauan maan päällä ja kuinka hän muutoin olisi saanut aikaan sellaisen suuren tapahtuman kuin Aatamin saapumisen. Ja kun kiihkeät eedeniläiset olivat tarttumaisillaan häneen

The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the

kantaakseen hänet kukkulalle siellä palvottavaksi, Van raivasi itselleen tien väkijoukon läpi, ja koska hän kykeni olemaan yhteydessä keskiväliolentoihin, hän lähetti näiden johtajan kiireesti Aatamin luokse.

Aatamin ja Eevan maan päällä viettämän seitsemännen päivän aamu oli valkenemassa, kun he kuulivat hätkähdyttävät uutiset näiden hyvää tarkoittavien mutta harhautuneiden kuolevaisten ehdotuksista, ja vaikka matkustajalinnut juuri kiireesti oikoivat siipiään viedäkseen Aatamin ja Eevan temppelille, tapahtui kuitenkin, että keskiväliolennot, jotka sellaiseenkin kykenevät, kuljettivat Aatamin ja Eevan Isän temppelille. Aamuvarhain tänä seitsemäntenä päivänä Aatami esitti siltä kukkulalta, jolla heidät vastikään oli otettu vastaan, selvityksen jumalallisten Poikien eri luokista, ja hän selitti näille maisille mielille, että palvoa sai vain Isää ja niitä, jotka hän osoittaa. Aatami teki selväksi, että hän hyväksyisi minkä tahansa osalleen tulevan kunnianosoituksen ja ottaisi vastaan kaiken saamansa arvonnannon, mutta palvontaa hän ei koskaan hyväksyisi!

Se oli suunnattoman tärkeä päivä, ja juuri ennen kuin se oli kääntymässä puolilleen, jokseenkin sen serafisanansaattajan saapumisen aikoihin, joka toi mukanaan Jerusemin tunnustuksen maailman hallitsijoiden virkaanasettamisesta, Aatami ja Eeva siirtyivät pois väkijoukosta, osoittivat Isän temppelinä ja sanoivat: ”Menkää nyt Isän näkymättömän läsnäolon aineellisen eduskuvan luo ja päännne alas painamalla palvokaa häntä, joka teki meidät kaikki ja joka pitää meidät elossa. Ja olkoon tämä teko vilpittön lupaus siitä, ettette koskaan enää antaudu kiusaukseen palvoa ketään muuta kuin Jumalaa.” Ja kaikki tekivät kuten Aatami käski. Vain Aineellinen Poika ja Tytär seisoivat kukkulalla kumartunein päin, kun ihmiset sen sijaan heittäytyivät maahan temppelin ympärille.

Tästä siis sai alkunsa sapattipäivän viettämisen perinnäistapa. Eedenissä omistettiin aina seitsemäs päivä keskipäivän temppelikokoontumiselle; kauan aikaa oli tapana omistaa tämä päivä itsensä kehittämiselle. Aamupäivä omistettiin fyysiselle kehittämiselle, keskipäivä hengelliselle palvonnalle, iltapäivä mielen sivistämiselle, ilta vietettiin sen sijaan seuralisessa ilonpidossa. Mikään laki ei koskaan Eedenissä tällaista määrännyt, mutta se oli tapana niin kauan kuin Aatamin hallinto oli voimassa maan päällä.

5. AATAMIN HALLINTO

Melkisedek-pesänhoitajat jäivät Aatamin saapumisen jälkeen palvelukseen lähes seitsemän vuoden ajaksi, mutta lopulta koitti aika,

throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned

jolloin he luovuttivat maailman asiainhoidon Aatamille ja palasivat Jerusemiin.

Pesänhoitajien hyvästely kesti kokonaisen päivän, ja illan kuluessa kukin Melkisedek antoi Aatamille ja Eevalle omat jäähyväisneuvonsa ja esitti parhaat menestyksen toivotuksensa. Aatami oli useaan kertaan pyytänyt neuvojaan jäämään maan päälle hänen kanssaan, mutta nämä pyynnöt oli aina evätty. Oli koittanut aika, jolloin Aineellisten Poikien täytyi ottaa täysi vastuu maailman asiainhoidosta. Ja niin sitten keskiyöllä Satanian serafikuljettimet lähtivät neljinetoista olentoineen planeetalta kohti Jerusemia. Vanin ja Amadonin taivaaseenotto tapahtui yhtä aikaa kahdentoista Melkisedekin lähdön kanssa.

Kaikki sujui Urantialla jonkin aikaa kokolailla hyvin, ja näytti siltä, että Aatami sittenkin kykenisi kehittämään jonkinlaisen menetelmän Eedenin sivilisaation asteittaisen laajenemisen edistämiseksi. Melkisedekien neuvoa noudattaen hän ryhtyi edistämään käsiteollisuuden taitoja, koska hänen ajatuksenaan oli kehittää tavarainvaihtosuhteita ulkopuolisen maailman kanssa. Kun Eeden purettiin, siellä oli toiminnassa yli sata alkeellista teollisuuslaitosta, ja lähiseudun heimojen kanssa oli solmittu laajoja kauppasuhteita.

Aatamille ja Eevalle oli kautta aikojen opetettu, millä menetelmällä sellaista maailmaa kohennetaan, joka oli valmis ottamaan vastaan kaiken, mikä oli nimenomaan heidän antinsa evoluutionvaraisen sivilisaation edistämiseen. Mutta nyt he joutuivat kohtaamaan sellaisia pakottavia ongelmia kuin lain ja järjestyksen voimaansaattaminen villi-ihmisten, barbaarien ja puolittain sivistyneiden ihmisten maailmassa. Puutarhaan kerääntyneitä maailman väestön parhaimmistoa lukuun ottamatta oli siellä täällä vain muutama ryhmä ensinkään valmis ottamaan vastaan Aatamin kulttuurin.

Aatami teki sankarillisen ja päättäväisen yrityksen maailmanhallituksen perustamiseksi, mutta hän kohtasi taipumatonta vastarintaa joka taholla. Aatami oli jo käynnistänyt koko Eedenin piirissä järjestelmän, jossa ryhmät valvoivat itseään, ja hän oli muodostanut kaikista näistä kompanioista Eedenin liiton. Mutta kun hän lähti puutarhan ulkopuolelle yrittämään samojen ajatusten soveltamista etäämpänä oleviin heimoihin, siitä koitui vain rettelöitä, vakavia rettelöitä. Sinä hetkenä, kun Aatamin työtoverit ryhtyivät työskentelemään puutarhan ulkopuolella, he joutuivat välittömästi kohtaamaan Caligastian ja Daligastian hyvin suunnitellun vastarinnan. Langennut Prinssi oli pantu viralta maailman hallitsijana, mutta häntä ei ollut vielä siirretty pois planeetalta. Hän oli yhä läsnä maan päällä ja kykeni ainakin jossain määrin vastustamaan kaikkea, mitä Aatami teki ihmisyhteisön

the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes

kuntoonsaattamiseksi. Aatami yritti varoittaa rotuja Caligastiasta, mutta hänen tehtävänsä teki erittäin vaikeaksi se, että hänen perivihollistaan ei voinut kuolevaisen silmin nähdä.

Jopa eedeniläisten joukossa oli niitä hämmentyneitä mieliä, jotka kallistuivat Caligastian opetusten suuntaan tämän opettaessa kahlitsematonta henkilökohtaista vapautta, ja he aiheuttivat Aatamille loputtomasti murhetta. He olivat aina järkyttämässä kaikkein huolellisimminkin laadittuja suunnitelmia, joiden tavoitteena oli rauhallisesti sujuva edistyminen ja vankalla pohjalla oleva kehittyminen. Hänen oli lopulta pakko peruuttaa välittömään sosiaalistamiseen tähdännyt ohjelmansa. Hän palasi Vanin käyttämään organisointimalliin ja jakoi eedeniläiset sadan jäsenen kompanioiksi, jollaisen päällikkönä oli kapteeni, kun luutnantit puolestaan johtivat kymmenen jäsenen ryhmiä.

Aatami ja Eeva olivat saapuneet juurruttamaan edustuksellisen hallintotavan monarkkisen sijalle, mutta he eivät löytäneet koko maailmasta yhtään sellaista hallitusta, joka olisi ollut tämän nimityksen arvoinen. Aatami hylkäsi toistaiseksi kaikki yritykset pystyttää edustuksellinen hallintojärjestelmä, ja hän onnistui ennen Eedenin hallinnon luhistumista perustamaan lähes sata matkojentakaista kauppa- ja yhteisökeskusta, joissa voimakkaat yksilöt hallitsivat hänen nimissään. Van ja Amadon olivat aiemmin organisoineet useimmat näistä keskuksista.

Heimojen välillä harjoitettu lähettiläiden vaihto on peräisin Aatamin ajoilta. Se oli suuri edistysaskel hallitusjärjestelmän kehityksessä.

6. AATAMIN JA EEVAN KOTIELÄMÄ

Aatamin perheen käytössä ollut maa-ala oli runsaat tuhat kolmesataa hehtaaria. Tätä kotitilaa välittömästi ympäröineellä alueella oli kaikki tarvittava kolmensadantuhannen suoraan alenevaa polvea olevan jälkeläisen ylläpitämiseen. Mutta sinne rakennettaviksi suunnitelluista rakennuksista ei koskaan valmistunut kuin ensimmäinen erä. Ennen kuin Aatamin suku kasvoi niin suureksi, että se olisi tarvinnut lisätilaa, koko eedeniläinen hanke oli joutunut sekasortoon ja puutarha jätettiin tyhjilleen.

Aataminpoika oli Urantian violetin rodun esikoinen, ja hänen jälkeensä syntyivät hänen sisarensa ja Eevanpoika, Aatamin ja Eevan toinen poika. Eeva oli ennen Melkisedekien poistumista jo viiden lapsen — kolmen pojan ja kahden tyttären — äiti. Seuraavat kaksi lasta olivat kaksoiset. Ennen sopimuksen laiminlyöntiä hän synnytti kuusikymmentäkolme lasta: kolmekymmentäkaksi

of mortals.

^{74:5.6 (833.6)} Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

^{74:5.7 (834.1)} Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchical, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforetime by Van and Amadon.

^{74:5.8 (834.2)} The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

^{74:6.1 (834.3)} The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

^{74:6.2 (834.4)} Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Eveson, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve

tytärtä ja kolmekymmentäyksi poikaa. Kun Aatami ja Eeva lähtivät puutarhasta, heidän sukuunsa kuului neljä sukupolvea, kaikkiaan 1647 jälkeläistä suoraan alenevassa polvessa. Puutarhastalähdön jälkeen he saivat neljäkymmentäkaksi lasta niiden kahden jälkeläisen lisäksi, joiden vanhemmista toinen edusti maan kuolevaisrotuja. Tässä yhteydessä ei ole otettu huomioon niitä jälkeläisiä, joita adamiittivanhemmat saivat nodiittien ja evolutionaaristen rotujen kanssa.

Aatamin lapset eivät nauttineet eläimen maitoa, sen jälkeen kun heidät vuodenvanhoina vieroitettiin. Eevalla oli käytettävissään monenlaisten pähkinöiden maitoa ja monien hedelmälajien mehua, ja koska hänellä oli tarkka tieto näiden ravintoaineiden kemiallisesta koostumuksesta ja energiasisällöstä, hän yhdisteli niitä sopivalla tavalla ja ruokki niillä lapsiaan, siihen asti kun näille puhkesi hampaat.

Vaikka ruoan keittäminen oli Eedenissä heti Aatamin asuma-alueen ulkopuolella yleisesti noudatettu tapa, ei keittämistä Aatamin omassa taloudessa harrastettu. Heidän ravintonsa — hedelmät, pähkinät ja eri viljalajit — olivat valmiita nauttaviksi sitä mukaa kuin ne luonnossa kypsyivät. He söivät kerran päivässä, heti puolenpäivän jälkeen. Aatami ja Eeva imivät itseensä myös "valoa ja energiaa" suoraan tietyistä avaruuden säteilyvirroista, ja sen lisäksi he nauttivat elämänpuun antimia.

Aatamin ja Eevan ruumiista säteili heikkoa valoa, mutta kumppaniensa tapojen mukaisesti he käyttivät aina vaatetusta. Vaikka he päivän ajaksi pukeutuivatkin kevyesti, illalla he kääriytyivät yöviittaansa. Hurskaiksi ja pyhiksi otaksuttujen ihmisten päätä ympäröivän perinteellisen sädekehän alkuperä palautuu Aatamin ja Eevan aikoihin. Kun vaatetus varsin suurelta osin peitti näkyviltä heidän ruumiinsa valosäteilyn, näkyvissä oli vain heidän päästään säteillyt hohde. Aataminpojan jälkeläiset kuvasivat aina tällä tavoin käsityksensä henkilöistä, joiden uskottiin hengellisessä kehityksessään poikkeavan tavallisesta.

Aatami ja Eeva kykenivät yhteydenpitoon toistensa ja lähimpien jälkeläistensä kanssa noin kahdeksankymmenen kilometrin etäisyydellä. Tämä ajatustenvaihto tapahtui herkkien kaasunteloiden välityksellä, jotka sijaitsivat heidän aivorunkonsa välittömässä läheisyydessä. Tämän mekanismin avulla he pystyivät lähettämään ja vastaanottamaan ajatusvärähtelyjä. Mutta tämä kyky lakkasi toimimasta, heti kun mieli antautui pahuuden riitasoinnulle ja hajottavalle voimalle.

Aatamin lapset kävivät kuusitoistavuotiaiksi saakka omia koulujaan, ja vanhemmat oppilaat opettivat nuorempia. Pikkuväki vaihtoi toimintoja puolen tunnin välein, vanhemmat lapset kerran

left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to

tunnissa. Urantialla ei todellakaan ollut ennen nähty mitään sellaista, jota saattoi nähdä tarkkailemalla näiden Aatamin ja Eevan lasten leikkiä, iloista ja riemastuttavaa toimintaa, jota harrastettiin vain siksi, että se oli hauskaa. Nykyisten rotujen leikki ja huumori ovat suureksi osaksi perua Aatamin sukukunnalta. Kaikki adamiitit pitivät musiikkia suuressa arvossa, ja heillä oli hyvä huumorintaju.

Keskimääräinen kihlautumisikä oli kahdeksantoista vuotta, ja tällaiset nuoret menivät sen jälkeen kaksivuotiselle oppikurssille, jolla heitä valmennettiin kantamaan avioliiton mukanaan tuomat velvollisuudet. Kaksikymmenvuotiaina he olivat kelpollisia solmimaan avioliiton; ja naimisiinmenon jälkeen he ryhtyivät elämäntyöhönsä tai aloittivat erityisen valmentautumisen sitä varten.

Joidenkin myöhempien kansojen tapa sallia jumalista polveutuviksi oletettujen kuninkaallisten perheiden naittaa keskenään veli ja sisar on peräisin Aatamin jälkeläisten perinnäistavoista — heidänhän oli pakko paritua keskenään. Puutarhan ensimmäisen ja toisen sukupolven viikimismenojen suorittajina olivat aina Aatami ja Eeva.

7. ELÄMÄ PUUTARHASSA

Läntisissä kouluissa vietettyä nelivuotisjaksoa lukuun ottamatta Aatamin lapset elivät ja työskentelivät ”Eedenin itäosassa”. Älyllistä kehitystä ajatellen heitä koulutettiin kuusitoistavuotiaiksi saakka Jerusemin koulujen opetusmenetelmien mukaisesti. Kuusitoistavuotiaista kaksikymmenvuotiaiksi heitä opetettiin Urantian kouluissa puutarhan toisessa päässä. Sielläkin he toimivat myös alempien kouluuokkien opettajina.

Puutarhan läntisen koulujärjestelmän ainoa tarkoitus oli sosiaalistaminen. Aamupäivällä välitunnit käytettiin käytännön puutarhanhoitoon ja maanviljelyyn, iltapäivän välitunnit kuluivat kilpaleikeissä. Illat käytettiin sosiaaliseen kanssakäymiseen ja henkilökohtaisten ystävyyssuhteiden vaalimiseen. Uskonnon ja sukupuolikäyttäytymisen opettamisen katsottiin kuuluvan kodin toimipiiriin, niitä pidettiin vanhempien velvollisuutena.

Näiden koulujen opetusohjelmaan kuului seuraavien asioiden opettaminen:

1. Terveys ja kehonhoito.
2. Kultainen sääntö, sosiaalisen kanssakäymisen normisto.
3. Yksilön oikeuksien suhde ryhmän omaamiin oikeuksiin ja yhteisövelvollisuuksiin.

observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of music as well as a keen sense of humor.

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. LIFE IN THE GARDEN

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the “east of Eden.” They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

- 74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.

4. Maapallon eri rotujen historia ja kulttuuri.

5. Maailmankaupan edistämisen ja kehennyskeinot.

6. Keskenään ristiriidassa olevien velvollisuuksien ja tuntemusten yhteensovittaminen.

7. Leikin ja huumorin sekä fyysistä tappelua korvaavien kilpailujen harrastaminen.

Koulut — ja itse asiassa kaikki puutarhan toimintakohteet — olivat aina avoinna vierailijoille. Aseettomat tarkkailijat pääsivät esteettä Eedeniin lyhyelle vierailulle. Jotta urantialainen olisi voinut jäädä puutarhaan pidemmäksi aikaa, hänet oli "adoptoitava". Hänelle annettiin opetusta siitä, mikä hanke Aatamin lahjoittaminen oikein oli ja mikä oli sen tarkoitus; hän toi julki aikomuksensa tulla mukaan tähän hankkeeseen, ja sitten hän antoi vakuutuksen uskollisuudestaan Aatamin yhteiskunnalliselle hallinnolle ja Universaalisen Isän hengelliselle suvereenisuudelle.

Puutarhassa noudatetut lait perustuivat vanhempiin, Dalamatiassa voimassa olleisiin säädöksiin, ja ne saatettiin voimaan seitsemän pääotsakkeen alla:

1. Terveyttä ja puhtaanapitoa koskevat lait.

2. Puutarhan sosiaaliset säännökset.

3. Tavarainvaihtoa ja kauppaa koskevat säädökset.

4. Reilun pelin ja kilpailun säännöt.

5. Kotielämää koskevat lait.

6. Kulmaisesta säännöstä juontuvat siviilioikeuden säädökset.

7. Korkeimman moraalilain muodostavat seitsemän käskyä.

Eedenin moraalilaki ei poikennut Dalamatian seitsemästä käskystä paljonkaan. Mutta adamiitit opettivat monia lisäsiitä siihen, miksi näitä käskyjä oli noudatettava. Esimerkiksi murhaa koskevan kiellon osalta esitettiin ihmisen sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan läsnäolo lisäsiiksi siihen, miksei ihmiselämää saanut tuhota. He opettivat: "Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava, sillä Jumala on tehnyt ihmisen kuvaksensa."

Eedenin julkisen jumalanpalveluksen ajankohta oli keskipäivä. Auringonlaskun aika oli perheen yksityinen palvontahetki. Aatami teki parhaansa estääkseen valmiiden rukouskaavojen käyttämistä opettamalla, että tehokkaan rukouksen

74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.

74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.

74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.

74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be "adopted." He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.

74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.

74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.

74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.

74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.

74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.

74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that "whoso sheds man's blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man."

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the "desire of the soul"; but the Edenites continued to use the

täytyy olla täysin omakohtainen, että sen täytyy olla "sielun kaipausta"; mutta eedeniläiset jatkoivat Dalamatian ajoilta periytyneiden rukousten ja kaavojen käyttöä. Aatami yritti myös korvata uskonnollisissa menoissa käytetyt veriuhrin maan antimien uhraamisella, mutta puutarhayhteisön hajaantumiseen mennessä hän oli tässä suhteessa saanut varsin vähän aikaan.

Aatami koetti opettaa rodulle myös sukupuolten välistä tasa-arvoisuutta. Tapa, jolla Eeva työskenteli miehensä rinnalla, teki syvän vaikutuksen kaikkiin puutarhan asukkaisiin. Aatami teki heille lopullisesti selväksi, että naisesta yhtä paljon kuin miehestäkin olivat peräisin ne elämän rakennuspuut, jotka yhdistyessään muodostavat uuden olennon. Siihen saakka ihmiskunta oli olettanut, että sikiämisen työssijana olivat yksin "isän kupeet". Äitiä ihmiset olivat pitäneet vain välikappaleena, jolla syntymättömälle lapselle saatiin ravintoa ja vastasyntyneelle hoivaa.

Aatami opetti aikalaisilleen kaiken, minkä nämä pystyivät ymmärtämään, mutta suhteellisesti ottaen se ei ollut paljon. Siitä huolimatta maailman älykkäämmät rodut odottivat innolla aikaa, jolloin heidän sallittaisiin avioitua violetin rodun verrattomien lasten kanssa. Ja miten erilainen maailma Urantiasta olisikaan tullut, jos tämä suurhanke rotujen kohentamiseksi olisi toteutettu! Ja vaikka kävi niin kuin kävi, koitui kuitenkin suunnaton hyöty siitäkin vähäisestä määrästä tätä muualta tuotua rotuainesta, josta evolutionaariset kansanheimot sattumalta pääsivät osallisiksi.

Ja näin Aatami työskenteli olinpaikkanaan olevan maailman hyvinvoinnin ja kohentamisen hyväksi. Mutta näiden sekoittuneiden ja sekarotuisten kansojen johdattaminen parempiin elämäntapoihin oli vaikea tehtävä.

8. LUOMISTARU

Kertomus Urantian luomisesta kuudessa päivässä perustui perimätietoon siitä, että Aatami ja Eeva olivat käyttäneet tasan kuusi päivää puutarhan alkukatselmukseen. Tämä seikka antoi miltei pyhyden leiman viikonpitukselle ajanjaksolle, jonka alun perin olivat ottaneet käyttöön dalamatialaiset. Sitä, että Aatami käytti kuusi päivää puutarhan tarkastamiseen ja alustavien organisointisuunnitelmien laatimiseen, ei ollut etukäteen järjestetty, vaan päivien kuluessa tilanne vain muotoutui sellaiseksi. Seitsemännen päivän valikoituminen palvontapäiväksi tapahtui edellä kerroituista syistä täysin sattumalta.

Tarina maailman luomisesta kuudessa päivässä oli myöhemmin syntynyt ajatus, joka sai alkunsa itse asiassa yli kolmekymmentätuhatta vuotta jälkepäin. Eräs tämän kertomuksen

prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Theretofore, mankind had presumed that all procreation resided in the "loins of the father." They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and nursing the newborn.

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. THE LEGEND OF CREATION

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun

yksityiskohta — auringon ja kuun äkillinen ilmaantuminen — on saattanut saada alkunsa perimätiedoista, joiden mukaan maailma ilmaantui muinoin yhtäkkiä pienistä ainehiukkasista koostuneesta avaruuden tiheästä pilvestä, joka oli kauan aikaa kätkenyt sekä auringon että kuun näkyvistä.

Taru siitä, että Eeva luotiin Aatamin kylkiluusta, on sekava tiivistelmätarina Aatamin ja Eevan saapumisesta ja siitä taivaallisesta kirurgiasta, joka liittyi elävien substanssien vaihtoon, silloin kun Planeettaprinssin ruumiillinen esikunta saapui tänne yli neljäsataaviisikymmentätuhatta vuotta aiemmin.

Valtaosa maailman kansoista on saanut vaikutteita perimätiedosta, jonka mukaan Aatamille ja Eevalle luotiin fyysinen hahmo vasta heidän saavuttuaan Urantialle. Usko siihen, että ihminen on luotu savesta, oli itäisellä pallonpuoliskolla kokolailla yleinen. Tämä perimätieto on jäljitettävissä Filippiinien saarilta maailman ympäri aina Afrikkaan asti. Ja monet ryhmät omaksuivat tämän kertomuksen siitä, että ihminen sai alkunsa savesta jonkinmuotoisen erityisen luomisteon kautta, ja korvasivat tällä aikaisemmat uskomukset asteittain tapahtuneesta luomisesta eli evoluutiosta.

Kaukana Dalamatian ja Eedenin vaikutuspiiristä ihmiskunta oli taipuvainen uskomaan ihmisrodun asteittaiseen kehittymiseen. Evoluution tosiasia ei ole mikään nykyajan keksintö, sillä muinaiset ihmiset ymmärsivät ihmisen edistymisen hitaan ja evolutionaarisen luonteen. Varhaisilla kreikkalaisilla oli tästä selvät käsitykset siitäkin huolimatta, että Mesopotamia oli heistä katsoen lähellä. Vaikka monet maailman roduista sekaantuivatkin surkeasti käsityksissään evoluutiosta, monet alkukantaiset heimot uskoivat ja opettivat silti, että he olivat eri eläinten jälkeläisiä. Primitiivisillä kansanheimoilla oli tapana valita ”toteemikseen” ne eläimet, jotka he otaksuivat kantaisikseen. Jotkin Pohjois-Amerikan intiaaniheimot uskoivat polveutuvansa majavista ja kojooteista. Muutamat afrikkalaisheimot opettivat polveutuvansa hyeenasta, muuan malaijiheimo katsoo polveutuvansa puoliapinasta, eräs Uuden Guinean kansanryhmä puolestaan papukajasta.

Koska babylonialaisilla oli välitön yhteys adamiittien sivilisaation jäänteisiin, he laajensivat ja kaunistivat kertomusta ihmisen luomisesta. He opettivat ihmisen polveutuneen suoraan jumalista. He pitivät kiinni käsityksestään rodun aristokraattisesta alkuperästä, mikä oli tietenkin ristiriidassa savestaluomisopin kanssa.

Vanhan testamentin luomisselostus on peräisin paljon Moosesta myöhäisemmältä ajalta;

and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in progressive creation — evolution.

74:8.5 (837.4) Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their “totems” the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

74:8.6 (837.5) The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

74:8.7 (837.6) The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he

hän ei koskaan opettanut näin vääristynyttä tarinaa heprealaisille. Mutta hän esitti israelilaisille kylläkin yksinkertaisen ja tiivistetyn luomiskertomuksen ja toivoi sen avulla antavansa lisäpontta vetoomukselleen Luojan, Universaalisen Isän, palvonnasta, josta hän käytti nimeä Herra, Israelin Jumala.

Ensimmäisissä opetuksissaan Mooses viisaasti kyllä ei yrittänyt mennä ajallisesti Aatamia kauemmas, ja koska Mooses oli heprealaisten ylin opettaja, kertomukset Aatamista tulivat liitetyiksi mitä likeisimmin luomiskertomuksiin. Se, että varhaisemmat perimätiedot tunsivat Aatamia edeltäneen sivilisaation, käy selvästi ilmi siitä, että tekstin myöhemmiltä muokkaajilta, joiden tarkoituksena oli kitkeä tekstistä kaikki viittaukset ihmisistä kertoviin asioihin Aatamia edeltävältä ajalta, jäikin poistamatta paljastava maininta Kainin muuttamisesta ”Nodin maahan”, jossa hän otti itselleen vaimon.

Heprealaisilla ei ollut yleisessä käytössä mitään kirjoitettua kieltä vielä pitkään aikaan heidän Palestiinaansaapumisensa jälkeen. He oppivat kirjaimiston käytön filistealaisilta naapureiltaan, jotka olivat poliittisia pakolaisia korkeamman kreetalaisen sivilisaation piiristä. Jokseenkin vuoteen 900 eKr saakka heprealaiset harrastivat kirjoittamista varsin vähän, ja kun heillä ei ollut kirjoitettua kieltä ennen äsken mainittua myöhemmistä ajankohtaa, heidän keskuudessaan kiersi useita erilaisia luomistarinoita, mutta Babyloniassa vietetyn vankeuden jälkeen he kallistuivat yhä enemmän muunnellun mesopotamialaisversion kannalle.

Juutalainen perimätieto kiteytyi Mooseksen ympärille, ja kun tämä pyrki selvittämään Abrahamin sukujuuria aina Aatamiin asti, niin juutalaiset otaksuivat, että Aatami oli koko ihmiskunnan ensimmäinen edustaja. Jahve oli luoja, ja koska Aatamin oletettiin olleen ensimmäinen ihminen, johtopäätös oli, että Jahven on täytynyt luoda maailma vähän ennen kuin hän teki Aatamin. Ja näin perimätieto Aatamin kuudesta päivästä tuli mukaan tarinan kudelmaan sillä seurauksella, että miltei tuhat vuotta sen jälkeen, kun Mooses oli elänyt maan päällä, kirjoitettiin muistiin perimätieto kuusipäiväisestä luomistapahtumasta, ja tarina pantiin myöhemmin hänen nimiinsä.

Kun juutalaiset papit palasivat Jerusalemiin, he olivat jo saaneet valmiiksi olemisen alkua käsittelevän kertomuksensa. Kohta he keksivät väittää, että tämä runoelma oli hiljattain löytynyt Mooseksen kirjoittama luomiskertomus. Mutta silloiset, noin vuoden 500 eKr heprealaiset eivät pitäneet näitä kirjoituksia jumalallisina ilmoituksina, vaan he suhtautuivat niihin paljolti samalla tavoin kuin myöhempien aikojen kansat suhtautuvat

did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

74:8.8 (837.7) In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the "land of Nod," where he took himself a wife.

74:8.9 (838.1) The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

74:8.10 (838.2) Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

mytologisiin taruihin.

Tämä epäaito dokumentti, jota pidetään Mooseksen opetuksena, saatettiin Egyptin kreikkalaisen Ptolemaios-kuninkaan tietoon. Hän käännätti sen seitsemästäkymmenestä tutkijasta koostuneen toimikunnan toimesta kreikan kielelle uutta Aleksandrian kirjastoaan varten. Ja niin tämä kertomus joutui niiden kirjoitusten joukkoon, jotka jälkeensä päättyivät heprealaisten ja kristittyjen uskonnon myöhempien "pyhien kirjoitusten" kokoelmien osaksi. Ja samastuminen näihin teologisiin järjestelmiin sai aikaan, että kyseiset käsitykset vaikuttivat pitkän aikaa ja syvällisesti monien länsimaisten kansojen filosofiaan.

Kristityt opettajat pitivät yllä uskomusta ikään kuin mahtikäskystä tapahtuneesta ihmiskunnan luomisesta, ja kaikki tämä johti suoraan sellaisen olettamuksen muodostumiseen, että joskus muinaisuudessa olisi ollut utopistisen autuuden kultainen aikakausi, sekä teoriaan ihmisen tai yliihmisen lankeemuksesta, joka selitti, miksei yhteiskunnan tilanne ollut kovinkaan utopistinen. Tällaiset näkemykset elämästä ja ihmisen paikasta maailmankaikkeudessa olivat parhaimmillaankin masentavia, sillä ne rakentuivat pikemminkin uskomukseen taantumisesta kuin edistymisestä, samalla kun ne loivat kuvan kostonhimoisesta Jumaluudesta, joka oli purkanut vihaansa ihmisrodun päälle kostoksi planeetan entisten vallankäyttäjien tekemistä virheistä.

"Kultainen aikakausi" on myytti, mutta Eeden oli fakta, ja puutarhan sivilisaatio todellakin luhistui. Aatami ja Eeva toimivat puutarhassa sataseitsemäntoista vuotta, kunnes he Eevan kärsimättömyyden ja Aatamin tekemien virhearviointien vuoksi ottivat vapauden poiketa säädetyltä tieltä ja niin tehdessään saattoivat itsensä nopeasti onnettomuuteen ja hidastivat tuhoisasti koko Urantian kehityksellistä etenemistä.

[Kertonut Solonia, "Puutarhan Ääni" -serafi.]

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Luku 75. Aatami ja Eeva rikkovat sopimuksensa

⇐ 074

Urantia-kirjan

076 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 75

AATAMI JA EEVA RIKKOVAT SOPIMUKSENSA

Osiot

Johdanto

1. Urantian ongelma
2. Caligastian salajuoni
3. Eeva joutuu kiusaukseen
4. Rikkomuksen tajuaminen
5. Rikkomuksen jälkivaikutukset
6. Aatami ja Eeva lähtevät puutarhasta
7. Aatamin ja Eevan arvonalennus
8. Niin kutsuttu syntiinlankeemus

PAPER 75

THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

Johdanto

URANTIALLA yli sata vuotta ponnisteltuaan Aatami ei vieläkään kyennyt näkemään puutarhan ulkopuolella juuri minkäänlaista edistymistä. Maailmassa ei kokonaisuutena ottaen näkynyt tapahtuvan suurtakaan kohentumista. Rodullinen koheneminen näytti olevan vielä pitkän matkan päässä, ja tilanne tuntui niin epätoivoiselta, että sen auttamiseksi olisi tarvittu jotakin sellaista, mikä ei sisältynyt alkuperäisiin suunnitelmiin. Aatamin mielessä käväisi ainakin joskus tällainen ajatus, ja hän myös toi sen useasti julki Eevalle. Aatami ja hänen puolisonsa olivat uskollisia, mutta heillä ei ollut yhteyttä kaltaisiinsa, ja heidän maailmansa surkea tila huolestutti heitä syvästi.

1. URANTIAN ONGELMA

Se tehtävä, jota varten Aatami oli saapunut kokeelliselle, kapinan poltinmerkillä merkitylle ja eristetylle Urantialle, oli mittasuhteiltaan hirvittävä hanke. Ja Aineellinen Poika ja Tytär tiedostivat jo

INTRODUCTION

75:0.1 (839.1) AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. THE URANTIA PROBLEM

75:1.1 (839.2) The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and

varhaisessa vaiheessa planetaarisen tehtävänsä vaikeuden ja monimutkaisuuden. Siitä huolimatta he ryhtyivät rohkeasti täyttämään tehtävänsä ja ratkomaan edessään olevia moninaisia ongelmia. Mutta kun he tarttuivat kaikin puolin tärkeään työhön vajaanlyisten ja rappeutuneiden eliminoimiseksi ihmisen rotukannoista, he joutuivat kauhun valtaan. He eivät nähneet tähän pulmaan mitään ratkaisukeinoa, eivätkä he voineet pyytää neuvoa ylemmiltään sen enempää Jerusemista kuin Edentiastakaan. Siinä he olivat, eristyksissä ja joka päivä jonkin uuden ja visaisen ongelmavyyhden edessä, kohdakkain jonkin sellaisen pulman kanssa, jonka ratkaiseminen tuntui mahdottomalta.

Normaaleissa oloissa planetaarisen Aatamin ja Eevan ensimmäinen tehtävä olisi rotujen yhteensovittaminen ja sekoittaminen. Mutta Urantialla tällainen hanke näytti jotakuinkin toivottomalta, sillä vaikka rodut olivat biologisesti elinkelpoisia, niitä ei ollut koskaan puhdistettu takapajuisista ja vajavaisista rotuaineksista.

Aatami ja Eeva totesivat olevansa sfäärillä, joka oli täysin valmistautumaton ihmisten välisen veljeyden julistamiseen, maailmassa, joka haparoi viheliäisessä hengellisessä pimeydessä ja jonka kirouksena oli edellisen hallinnon tehtävän epäonnistumisen entisestäänkin pahemmaksi hämmentämä sekasorto. Järjellinen ajattelu ja moraali olivat matalalla tasolla, ja sen sijaan, että Aatami ja Eeva olisivat alkaneet luoda uskonnon yhtenäisyyttä, heidän pitikin lähteä liikkeelle aivan alusta ja käännyttää maailman asukkaita kaikkein yksinkertaisimpiin uskonnollisuuden muotoihin. Sen sijaan, että he olisivat löytäneet täältä yhden omaksuttavaksi valmiin kielen, he kohtasivat maailmanlaajuisen satojen ja taas satojen paikallismurteiden sekamelskan. Yksikään planeetalla palvelutehtäväänsä suorittanut Aatami ei ollut koskaan joutunut vaikeampaan maailmaan. Esteet näyttivät ylitsepääsemättömiltä ja ongelmat tuntuivat mahdottomilta luodun olennon ratkaistaviksi.

He olivat eristyksissä, ja se kauhea yksinäisyyden tunne, joka heitä painoi, kävi Melkisedek-pesähoitajien varhaisen poistumisen jälkeen entistäkin raskaammaksi. Yhteenkään planeetan ulkopuoliseen olentoon he eivät voineet olla yhteydessä muutoin kuin epäsuorasti: enkelikunnan välityksellä. Vähä vähältä rohkeus pakeni heistä, heidän mielialansa painui maahan, ja joskus heidän uskonsa oli horjumaisillaan.

Ja tämä on totuudenmukainen kuvaus näiden kahden ylevän sielun tyrmistyisyydestä, kun he punnitsivat edessään olevia tehtäviä. He olivat kumpikin tarkoin selvillä planetaarisen tehtävänsä suorittamisen edellyttämästä suunnattomasta työmäärästä.

complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

75:1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75:1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75:1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75:1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

Kukaan Nebadonin Aineellisista Pojista ei todennäköisesti ole koskaan kohdannut niin vaikeaa ja kaikesta päättäen toivotonta tehtävää kuin kohtasivat Aatami ja Eeva Urantian surkeassa ahdingossa. Mutta heidänkin ponnistelunsa olisivat lopulta kohdanneet menestystä, jos he olisivat olleet kaukonäköisempiä ja kärsivällisempiä. He olivat kumpikin, mutta eritoten Eeva, aivan liian kärsimättömiä. Heillä ei ollut halua antautua pitkän pitkään kärsivällisyyden koetukseen. He halusivat nähdä välittömiä tuloksia, ja näkiväthän he, mutta tällä keinoin saavutetut tulokset osoittautuivat sekä heidän itsensä että heidän maailmansa kannalta mitä tuhoisimmiksi.

2. CALIGASTIAN SALAJUONI

Caligastia vieraili puutarhassa vähän väliä ja kävi Aatamin ja Eevan kanssa monia neuvotteluja, mutta nämä torjuivat järkkymättä kaikki hänen ehdottamansa kompromissit ja seikkailunomaiset oikotiet. Heidän nähtävillään oli yllin kyllin kapinan seurauksia kehittämään heissä tehokkaan vastustuskyvyn kaikkia tällaisia salavihkaisia ehdotuksia vastaan. Edes Aatamin nuorissa jälkeläisissä Daligastian tunnusteluyritykset eivät saavuttaneet mitään vastakaikua. Caligastialla tai hänen kumppanillaan ei tietenkään ollut mitään valtaa vaikuttaa yhteenkään yksilöön vastoin tämän omaa tahtoa, saati sitten taivuttaa Aatamin lapsia tekemään väärin.

Pitää muistaa, että Caligastia oli yhä Urantian nimellinen Planeettaprinssi, harhautunut tosin, mutta silti korkea-arvoinen paikallisuniversumin Poika. Hänet pantiin lopullisesti viralta vasta Kristus Mikaelin ollessa Urantialla.

Mutta langennut Prinssi oli sinnikäs ja määrätietoinen. Aatamin hän jätti pian rauhaan ja päätti yrittää salakavalaa sivustahyökkäystä Eevaa vastaan. Paholainen päätteli, että ainoa onnistumisen toivo oli siinä, että hän käyttäisi taitavasti hyväkseen sopivia henkilöitä, jotka kuuluivat nodilaisryhmän, hänen entisen ruumiillisen esikuntansa jäsenten jälkeläisten, parhaimmiston. Ja tältä pohjalta laadittiin suunnitelmat violetin rodun kantaäidin saamiseksi satimeen.

Eevalla ei ollut koskaan pienintäkään aikomusta tehdä mitään, mikä olisi sotinut Aatamin suunnitelmia vastaan tai vaarantanut heidän planetaarisen luottamustehtävänsä. Tietoisina siitä, miten nainen on taipuvainen odottamaan välittömiä tuloksia pikemmin kuin tekemään kaukonäköisiä suunnitelmia kaukaisemmassa tulevaisuudessa ilmaantuvia tuloksia silmällä pitäen, Melkisedekit olivat ennen lähtöään teroittaneet eritoten Eevan mieleen niitä

75:1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to themselves and to their world.

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

75:2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75:2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75:2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to

erityisiä vaaroja, jotka uhkasivat heidän eristynyttä asemaansa planeetalla. Ja he olivat nimenomaisesti varoittaneet Eevaa koskaan eksymästä kauas puolisonsa rinnalta, toisin sanoen yrittämästä millään henkilökohtaisilla tai salaisilla menetelmillä edistää heidän yhteistä hankettaan. Eeva oli yli sadan vuoden ajan mitä tunnontarkimmin noudattanut näitä ohjeita, eikä hänen mielessään edes käväissyt sellaista ajatusta, että jotakin vaaraa liittyisi niihin yhä yksityisluontoisempiin ja luottamuksellisempiin vierailuihin, joita muuan nodiitti johtaja, Serapatatia nimeltään, teki hänen luokseen. Koko juttu kehittyi siinä määrin vähitellen ja luonnollisesti, että hän ei osannut olla varuillaan.

Puutarhan asukkaat olivat Eedenin alkuaajoista lähtien olleet yhteydessä nodiitteihin. Näiltä Caligastian esikunnan langenneiden jäsenten sekoittuneilta jälkeläisiltä he olivat saaneet paljon arvokasta apua, ja heidän kanssaan oli oltu paljon yhteistyössä, ja juuri heidän kauttaan oli Eedenin järjestelmä nyt kohtaava täydellisen tuhonsa ja lopullisen kukistumisensa.

3. EEVA JOUTUU KIUSAUKSEEN

Aatamin ensimmäiset sata vuotta maan päällä olivat juuri täytyneet, kun Serapatatia nousi isänsä kuoleman jälkeen nodiittiheimojen läntisen eli syyrialaisen liittokunnan johtajaksi. Serapatatia oli ihonväritään ruskeaan vivahtava, hän kuului lahjakkaana jälkeläisenä sukuhaaraan, joka syntyi Dalamatian terveyskomission entisen päällikön pariuduttua noiden kaukaisten aikojen sinisen rodun erään naispuolisen älyniekan kanssa. Tämä sukuhaara oli kautta aikojen hallinnut läntisiä nodiittiheimoja ja ollut niiden keskuudessa erittäin vaikutusvaltainen.

Serapatatia oli tehnyt useita vierailuja puutarhaan, ja Aatamin asian oikeamielisyys oli tehnyt häneen syvän vaikutuksen. Ja hieman sen jälkeen kun hän oli ottanut vastaan syyrialaisnodiittien johtajan tehtävät, hän ilmoitti aikovansa kytkeä toimintansa Aatamin ja Eevan puutarhassa tekemään työhön. Hänen kansansa enemmistö ryhtyi tukemaan häntä tämän ohjelman läpiviemisessä, ja Aatami oli riemuissaan uutisista, joiden mukaan kaikista naapuriheimosta voimakkain ja älykkäin oli lähes kokonaisuudessaan asettunut kannattamaan maailman kohennusohjelmaa. Se oli kertakaikkisen rohkaisevaa. Ja pian tämän tärkeän tapahtuman jälkeen Aatami ja Eeva järjestivät omassa kodissaan kutsut Serapatatiale ja hänen uudelle esikunnalleen.

Serapatatiasta tuli eräs kyvykkäimmistä ja tehokkaimmista Aatamin avustajista. Hän oli

attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75:2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. THE TEMPTATION OF EVE

75:3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75:3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

75:3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He

kaikissa tomissaan täysin rehellinen ja läpikotaisen vilpiton. Hän ei ollut koskaan — ei edes myöhemminkään — tietoinen siitä, että salakavala Caligastia käytti häntä tilanteeseen sopivana välikappaleena.

Eikä aikaakaan, kun Serapatatiasta tuli Eedenin heimosuhdekommisssion apulaispuheenjohtaja, ja laadittiin useita suunnitelmia siitä, miten saataisiin entistä tarmokkaammin toteutetuksi työ, jonka tavoitteena oli kaukaisten heimojen voittaminen puutarhan asian puolelle.

Hän kävi monia neuvotteluja Aatamin ja Eevan — varsinkin Eevan — kanssa, ja he keskustelivat monista suunnitelmista työmenetelmiensä parantamiseksi. Eräänä päivänä Serapatatian käydessä keskusteluja Eevan kanssa hänen mieleensä juolahti, että olisi erittäin hyödyllistä, jos samalla kun odoteltiin violetin rodun suurten joukkojen muodostumista, voitaisiin tehdä jotakin, joka tällä välin välittömästi edistäisi apua odottavia heimoja. Serapatatia väitti vakavissaan, että jos nodiittien, edistyneimmän ja yhteistyöhaluisimman rodun, keskuuteen voisi syntyä johtaja, joka alkuperältään olisi osittain violettia rotuainesta, siitä muodostuisi luja side kytkemään nämä kansanheimot entistä läheisemmin puutarhaan. Ja harkitusti ja rehellisesti ajateltiin, että tämä kaikki koituisi maailman parhaaksi, sillä tällä puutarhassa kasvatettavalla ja koulutettavalla lapsella olisi suurenmoinen ja hyväksi koituva vaikutus isänsä kansaan.

Korostettakoon vielä kertaalleen, että Serapatatia oli kaikin puolin rehellinen ja täysin vilpiton kaikessa, mitä hän ehdotti. Hän ei koskaan hetkeäkään aavistanut, että hän oli ajamassa Caligastian ja Daligastian asiaa. Serapatatia oli läpikotaisen uskollinen suunnitelmalle, jonka mukaan luotaisiin ensin vahva violetin rodun reservi, ennen kuin pyrittäisiin maailmanlaajuisesti kohentamaan sekasorron vallassa olevia Urantian rotuja. Mutta sellaisen suunnitelman loppuunvieminen olisi vaatinut satoja vuosia, ja hän oli kärsimätön. Hän halusi nähdä edes joitakin tuloksia välittömästi — hän halusi nähdä jotakin jo omana elinaikanaan. Hän selvitti Eevalle, että Aatamia usein masensi se, miten vähän maailman kohenemisen hyväksi oli pystytty tekemään.

Näitä kaavailuja kysyteltiin salassa yli viiden vuoden ajan. Lopulta ne olivat kehittyneet niin pitkälle, että Eeva suostui salaiseen neuvonpitoon Canon kanssa, joka oli läheisen ystävällismielisten nodiittien siirtokunnan loistavalahjaisin järkimies ja toimielias johtaja. Cano oli erittäin myönteinen Aatamin järjestelmää kohtaan. Itse asiassa hän oli niiden naapurinodiittien vilpiton hengellinen johtaja, jotka kannattivat ystävällisiä suhteita puutarhaan.

was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75:3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75:3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

75:3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75:3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

Kohtalokas tapaaminen sattui syysillan hämärissä, lähellä Aatamin kotia. Eeva ei ollut koskaan aikaisemmin tavannut kaunista ja intomielistä Canoa. Tämän henkilössä tuli loistavalla tavalla esille kaikki se, mitä oli jäljellä Prinssin esikuntaan kuuluneiden, kaukaisten esiisien ylivertaisesta fysiikasta ja erinomaisesta älyllisyydestä. Ja myös Cano uskoi täysin Serapatatian suunnitelman oikeamielisyyteen. (Puutarhan ulkopuolella monenkeskinen pariutuminen oli yleisenä käytäntönä.)

Imartelun, intomielisyyden ja voimakkaan henkilökohtaisen vakaumuksen vaikutuksesta Eeva silloin ja siinä paikassa suostui ryhtymään tuohon paljon pohdittuun hankkeeseen, liittämään oman pikku maailmanparannushankkeensa suurempaan ja paljon kauaskantoisempaan jumalalliseen suunnitelmaan. Ennen kuin hän edes kokonaan käsitti, mitä oli tapahtumassa, oli kohtalokas askel jo otettu. Se oli tehty.

4. RIKKOMUKSEN TAJUAMINEN

Planeetan taivaallisen elollisuuden edustajat olivat liikekannalla. Aatami ymmärsi, että jokin oli vialla, ja hän pyysi Eevaa astumaan luokseen syrjemmälle puutarhassa. Ja nyt Aatami kuuli ensimmäistä kertaa koko tarinan pitkään elätelystä suunnitelmasta maailmankohennustyön jouduttamiseksi niin, että toimittaisiin kahdella taholla samanaikaisesti: vietäisiin läpi jumalallista suunnitelmaa, samalla kun toteutettaisiin Serapatatian hanketta.

Ja kun Aineellinen Poika ja Tytär näin vaihtoivat ajatuksia kuun valaisemassa puutarhassa, niin ”ääni puutarhassa” nuhteli heitä tottelemattomuudesta. Eikä tämä ääni ollut mikään muu kuin oma ilmoitukseni Eedenin pariskunnalle siitä, että he olivat rikkoneet puutarhan sopimuksen; että he eivät olleet totelleet Melkisedekien ohjeita; etteivät he olleet täyttäneet universumin hallitsijalle luottamustehtävästään antamansa valan täytäntöönpanoon kuuluvia velvoitteita.

Eeva oli suostunut osallistumaan sekä hyvän että pahan harjoittamiseen. Hyvä on jumalallisten suunnitelmien toteuttamista, synti on tahallinen rikkomus jumalallista tahtoa vastaan, pahuus on suunnitelmien väärää soveltamista ja menetelmien väärää kohdistamista, mikä johtaa universumin harmonian rikkoutumiseen ja planetaariseen sekasortoon.

Aina kun puutarhan pariskunta oli nauttinut elämänpuun hedelmiä, arkkienvartija oli varoittanut heitä suostumasta Caligastian ehdotuksiin hyvän ja pahan yhdistämisestä. Heille oli lausuttu nämä varoituksen sanat: ”Sinä

75:3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince’s staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75:3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75:4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75:4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, “the voice in the Garden” reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

75:4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75:4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus

päivänä, kun sekoitatte hyvän ja pahan, sinä päivänä ei mikään estä sitä, että teistä tulee tämän maailman kuolevaisten kaltaisia; mikään ei estä sitä, että osanne on kuolema.”

Eeva oli kertonut Canolle heidän salaisen tapaamisensa kohtalokkaasti toteuduttua tästä usein toistetusta varoituksesta, mutta Cano, joka ei ollut tietoinen sellaisten varoitusten tärkeydestä eikä merkityksestä, vakuutti Eevalle, etteivät miehet ja naiset, jotka olivat liikkeellä hyvin vaikuttimin ja totuudellisin tarkoituksin, voineet tehdä mitään pahaa; ettei Eeva suinkaan kuolisi, vaan pikemminkin eläisi uudelleen heidän jälkeläisensä persoonassa, jälkeläisen, joka vartuttuaan koituisi maailmalle siunaukseksi ja vakautukseksi.

Olkoonkin, että tämä jumalallisen suunnitelman muuttamishanke oli laadittu ja toteutettu täyttä vilpittömyyttä osoittaen ja vain korkeimmin, maailman hyvinvointiin tähdännein vaikuttimin, se oli siitä huolimatta pahan ilmentymä, sillä ollessaan poikkeama oikealta tieltä, jumalallisesta suunnitelmasta, se edusti väärää tapaa saavuttaa oikeamielisiä päämääriä.

On totta, että Eevan silmissä Cano oli miellyttävä katsella, ja hän käsitti kaiken, mitä hänen viettelijänsä lupasi, kun tämä puhui ”aatamilaisen olemuksen käsittämistä täydentävästä uudesta ja entistä laajemmasta ihmiseen liittyvien asioiden tietämyksestä ja entistä elävämmästä ihmisolemuksen ymmärryksestä.”

Minä puhuin violetin rodun isälle ja äidille puutarhassa tuona iltana, sillä se kuului näissä murheellisissa olosuhteissa velvollisuuksiini. Kuuntelin alusta loppuun kertomuksen kaikesta, mikä oli johtanut Eeva-äidin rikkomukseen, ja annoin kummallekin neuvoja ja ohjeita lähimmän tulevaisuuden osalta. Toisia näistä neuvoista he noudattivat, toiset he hylkäsivät. Tämä neuvonpito on merkitty kirjoihinne seuraavanlaisena: ”Herra Jumala huusi Aatamia ja Eevaa puutarhassa ja sanoi: ”Missä olette?”” Myöhempien sukupolvien tapana oli pitää kaikkea epätavallista ja erikoista — olipa se luonnollista tai hengellistä — suoranaisena Jumalien henkilökohtaisena asioihinpuuttumisena.

5. RIKKOMUKSEN JÄLKIVAikutukset

Havahduttuaan harhakuvitelmistaan Eeva tunsi olonsa toisesti kurjaksi. Aatami käsitti tilanteen koko pulmallisuuden, ja vaikka hän oli lohduttomuuden ja masennuksen vallassa, hän tunsi hairahtunutta puolisoaan kohtaan pelkästään sääliä ja myötätuntoa.

Epäonnistumisen tajuamista seuranneen

admonished: “In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die.”

75:4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75:4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75:4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of “new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature.”

75:4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as “the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, ‘Where are you?’” It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

75:5.1 (843.3) Eve’s disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75:5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of

epätoivon vallassa Aatami Eevan harha-askeleen jälkeisenä päivänä etsi käsiinsä Laottan, lahjakkaan nodiittinaisen, joka oli puutarhan läntisten koulujen päällikkö, ja suoritti tahallaan samanlaisen mielettömän teon, jonka Eeva jo oli tehnyt. Mutta älkää ymmärtäkö väärin, Aatamia ei nimittäin vekoitetu, vaan hän tiesi tarkalleen, mihin oli ryhtymässä. Hän päätti tieteen tahtoon jakaa Eevan kohtalon. Hän rakasti puolisoaan sellaisella kiintymyksellä, johon kuolevainen ei kykene, ja ajatuskin siitä, että hän mahdollisesti joutuisi yksikseen — ilman Eevaa — pitämään vartiota Urantian yössä, oli enemmän kuin hän kykeni kestäämään.

Kun puutarhan asukkaat saivat tietää, mitä Eevalle oli tapahtunut, mikään mahti ei kyennyt pidättelemään heidän raivoaan. He julistivat sodan läheiselle nodiittiyhdyskunnalle. He syöksyivät ulos Eedenin porteista ja kävivät näiden paha-aavistamattomien ihmisten kimppuun ja hävittivät nämä viimeistä myöten — yhtään miestä, naista tai lasta ei säästetty. Ja myös Cano, vielä syntymättömän Kainin isä, sai surmansa.

Käsitettyään, mitä oli tapahtunut, Serapatatia joutui tyrmistyksen valtaan ja oli pelosta ja katumuksesta suunniltaan. Seuraavana päivänä hän hukuttautui suureen jokeen.

Aatamin lapset yrittivät lohduttaa suunniltaan joutunutta äitiään, sillä aikaa kun heidän isänsä kolmenkymmenen päivän ajan harhailli yksinäisyydessä. Tämän ajan päätyttyä Aatami pystyi taas harkitsemaan tekojaan, ja hän palasi kotiinsa ja ryhtyi suunnittelemaan heidän toimintansa vastaista suuntaa.

Harhautuneiden vanhempien tekemien tyhmyyksien seuraukset lankeavat usein myös heidän viattomien lastensa kannettaviksi. Aatamin ja Eevan rehtien ja jalojen poikien ja tyttöjen kannettavaksi yllättäen ja armottomasti sysätyn uskomattoman murhenäytelmän aiheuttama käsittämätön suru otti heidät kokonaan valtoihinsa. Vanhimmat näistä lapsista eivät viiteenkymmeneen vuoteen toipuneet noiden traagisten aikojen surusta ja murheesta, varsinkaan ei sen kolmenkymmenen päivän pituisen ajanjakson kauhuntunteista, jonka heidän isänsä oli poissa kotoa ja heidän suunniltaan joutunut äitinsä oli täysin tietämätön hänen olinpaikastaan tai kohtalostaan.

Ja nuo samaiset kolmekymmentä päivää olivat Eevalle kuin murheen ja kärsimyksen täyttämiä pitkiä vuosia. Milloinkaan tämä ylevä sielu ei täydelleen toipunut tuon mielellisen kärsimyksen ja hengellisen murheen täyttämän piina-ajan vaikutuksista. Heidän myöhempien menetyksensä ja aineellisten vaikeuksiensa mikään yksityiskohta ei Eevan muistissa ollut alkuunkaan verrattavissa noihin yksinäisyyden ja

failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75:5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75:5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75:5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75:5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75:5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of

sietämättömän epävarmuuden täyttämiin hirvittäviin päiviin ja kauhistuttaviin öihin. Hän sai kuulla Serapatatian harkitsemattomasta teosta eikä tiennyt, oliko hänen puolisonsa surun vallassa surmannut itsensä vai oliko tämä siirretty pois maailmasta rangaistukseksi hänen, Eevan, harha-askeleesta. Ja kun Aatami palasi, Eeva koki sellaista ilon ja kiitollisuuden tunnetta, jota heidän pitkä ja vaikea elämänikäinen kumppanuutensa urastavassa palvelussa ei milloinkaan himmentänyt.

Aika kului, mutta Aatamilla ei ollut varmuutta heidän rikkomuksensa luonteesta kuin vasta seitsemänkymmentä päivää Eevan hairahduksen jälkeen, kun Melkisedek-pesäinhoitajat palasivat Urantialle ja ottivat vastatakseen maailman asioihin kohdistuvasta toimivallasta. Ja silloin hän tiesi, että he olivat kärsineet vararikon.

Mutta lisää vaikeuksia oli kytemässä: Ei kestänyt kauan, kun uutiset Eedenin lähellä sijainneen nodiittiyhdyskunnan hävittämisestä saavuttivat tästä yhdyskunnasta pohjoiseen sijainneet Serapatatian kotiheimot, ja tuota pikaa alkoi kerääntyä suuri sotajoukko, jonka marssisuuntana oli Eedenin puutarha. Ja niin sai alkunsa pitkä ja katkera sota adamiittien ja nodiittien välillä, sillä nämä vihollisuudet jatkuivat, kauan senkin jälkeen kun Aatami kannattajineen jo oli muuttanut toiseen puutarhaan Eufraatinlaaksossa. Kiihkeä ja jatkuva ”vaino vallitsi tuon miehen ja naisen välillä; miehen siemenen ja naisen siemenen välillä”.

6. AATAMI JA EEVA LÄHTEVÄT

PUUTARHASTA

Kun Aatami sai tietää nodiittien olevan sotajalalla, hän kääntyi Melkisedekien puoleen, mutta nämä kieltäytyivät neuvomasta häntä ja kehottivat häntä vain tekemään niin kuin parhaaksi katsoi, ja lupasivat ystävällisesti tukea häntä niin pitkälle kuin mahdollista, valitsipa hän minkä toimintalinjan hyvänsä. Melkisedekejä oli kielletty puuttumasta Aatamin ja Eevan henkilökohtaisiin suunnitelmiin.

Aatami tiesi, että hän ja Eeva olivat epäonnistuneet. Melkisedek-pesäinhoitajien läsnäolo kertoi sen hänelle. Hän ei silti vielä tiennyt mitään heidän henkilökohtaisesta asemastaan eikä tulevasta kohtalostaan. Hän piti koko yön kestäneen neuvottelun noin tuhannen kahdensadan uskollisen kannattajan kanssa, jotka lupautuivat seuraamaan johtajaansa, ja puolilta päivin seuraavana päivänä nämä pyhiinvaeltajat lähtivät Eedenistä etsimään uutta kotia. Aatami ei pitänyt sotimisesta, ja niin hän katsoi parhaaksi vastarintaa tekemättä luovuttaa ensimmäisen

Serapatatia and did not know whether her mate had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting “enmity between that man and the woman, between his seed and her seed.”

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

puutarhan nodiiteille.

Kolmantena päivänä puutarhastalähdön jälkeen eedeniläisten karavaanin pysäytti serafikulkuneuvojen saapuminen Jerusemista. Ja Aatamille ja Eevalle ilmoitettiin nyt ensimmäisen kerran, mitä heidän lapsistaan olisi tuleva. Kuljettimien odottaessa valmiina annettiin niille lapsille, jotka olivat saavuttaneet sellaisen iän (kaksikymmentä vuotta), että he kykenivät itsenäiseen päätöksentekoon, vaihtoehdoksi joko jääminen Urantialle heidän vanhempiansa seuraan tai tulo Norlatiadekin Kaikkein Korkeimpien suojateiksi. Kaksi kolmasosaa päätti lähteä Edentiaan, noin kolmasosa päätti jäädä vanhempiansa luo. Kaikki ne lapset, jotka eivät vielä olleet siinä iässä, otettiin Edentiaan. Kukaan ei olisi voinut katsella tämän Aineellisen Pojan ja Tyttären surullista eroamista lapsistaan oivaltamatta, että lainrikkojan tie on kova. Nämä Aatamin ja Eevan lapset ovat nyt Edentiassa. Emme tiedä, mihin toimenpiteisiin heidän kohdallaan ryhdytään.

Perin, perin murheellinen oli se karavaani, joka valmistautui jatkamaan matkaansa. Olisiko mikään voinut olla traagisempaa! Tulla maailmaan sellaisin ylevin toivein, tulla niin hyväenteisesti vastaanotetuksi, ja sitten paeta kunniaattomasti Eedenistä vain menettääkseen yli kolme neljäsosaa lapsistaan jo ennen uuden olinpaikan löytymistä!

7. AATAMIN JA EEVAN ARVONALENNUS

Eedeniläisten karavaanin seisahtuksen aikana Aatamille ja Eevalle ilmoitettiin heidän rikkomustensa luonteesta ja kerrottiin, mikä olisi heidän kohtalonsa. Gabriel ilmestyi julistamaan tuomion. Ja tuomarin päätös oli tämä: Urantian Planetaarinen Aatami ja Eeva tuomitaan sopimuksen rikkomisesta; he ovat rikkoneet sen välipuheen, joka koski heidän luottamustehtävänsä tämän asutun maailman hallitsijoina.

Vaikka syyllisyydentunto Aatamia ja Eevaa masensikin, heitä ilahdutti silti suuresti ilmoitus siitä, että heidän tuomarinsa Salvingtonissa olivat vapauttaneet heidät kaikista sellaisista syyteistä, että he olisivat "halveksineet universumin hallitusta". Heidän ei katsottu syyllistyneen kapinointiin.

Eedeniläispariskunnalle ilmoitettiin, että he olivat alentaneet itsensä maailman kuolevaisten asemaan, että heidän oli tästeden käyttäydyttävä Urantian miehenä ja naisena ja pidettävä maailman rotujen tulevaisuutta omana tulevaisuutenaan.

^{75.6.3 (844.5)} The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

^{75.6.4 (844.6)} It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

^{75.7.1 (845.1)} It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

^{75.7.2 (845.2)} While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in "contempt of the universe government." They had not been held guilty of rebellion.

^{75.7.3 (845.3)} The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

Kauan ennen kuin Aatami ja Eeva lähtivät Jerusemista, heidän opettajansa olivat juurta jaksain selittäneet heille, mitkä olisivat seuraamukset, jos he jossakin elintärkeässä seikassa poikkeaisivat jumalallisista suunnitelmista. Olin itse henkilökohtaisesti ja moneen kertaan varoittanut heitä sekä ennen heidän Urantialle-saapumistaan että sen jälkeen siitä, että alentaminen lihallisen olennon tasolle olisi vääjäämätön seuraus, väistämätön rangaistus, joka minkään sitä estämättä seuraisi heidän planetaarisen tehtävänsä toimeenpanossa ilmenevästä rikkomuksesta. Mutta Poikien aineellisen luokan omaaman kuolemattomuuden tajuaminen on välttämätön edellytys, jotta voisi muodostaa selkeän käsityksen Aatamin ja Eevan rikkomukseen liittyvistä seuraamuksista.

1. Jerusemissa olevien tovereidensa tavoin Aatami ja Eeva säilyttivät kuolemattoman olennon asemansa olemalla älyllisessä yhteydessä Hengen mieligravitaatiopiiriin. Kun mielen tasolla tapahtuva irtikykytyminen katkaisee tämän elintärkeän ylläpitimen, silloin kuolemattomuuden status menetetään luodon olennon eksistenssin hengellisestä tasosta välittämättä. Kuolevaisen asema sitä seuraavine fyysisine hajoamisineen oli Aatamin ja Eevan älyllisellä tasolla tapahtuneen rikkomuksen väistämätön seuraamus.

2. Koska Urantian Aineellinen Poika ja Tytär oli personoitu myös tämän maailman lihallisten olentojen kaltaisiksi, he olivat lisäksi riippuvaisia kaksinaisen energiankierrätysjärjestelmän ylläpysymisestä; toinen järjestelmä johtui heidän fyysisestä olemuksestaan, toinen siitä superenergiasta, jota varastoitui elämänpuun hedelmiin. Arkkienkelisuojaaja oli varoittanut Aatamia ja Eevaa aina siitä, että luottamuksen rikkominen johtaisi viime kädessä statuksen alentamiseen, ja heidän rikkomuksensa jälkeen heiltä evättiinkin pääsy tämän energialähteen äärelle.

Caligastia siis onnistui saamaan Aatamin ja Eevan ansaan, mutta hän ei saavuttanut tarkoitustaan sikäli, että olisi johtanut heidät avoimeen kapinaan universumin hallitusta vastaan. Se, mitä he olivat tehneet, oli eittämättä pahaa, mutta totuuden halveksimiseen he eivät koskaan syyllistyneet, eivätkä he tieteen tahtoon liittyneet kapinaan Universaalisen Isän ja hänen Luoja-Poikansa oikeamielistä hallintoa vastaan.

8. NIIN KUTSUTTU SYNTIINLANKEEMUS

Aatami ja Eeva kylläkin lankesivat aineellisen pojan korkeasta tilastaan kuolevaisen ihmisen vähäiseen asemaan. Mutta kysymyksessä ei ollut ihmisen syntiinlankeemus. Ihmisrotu on kohentunut Aatamin ja Eevan rikkomuksen

75:7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

75:7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

75:7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

75:7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75:8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default.

välittömistä seuraamuksista huolimatta. Vaikka jumalallinen suunnitelma violetin rodun antamisesta Urantian kansoille epäonnistui, kuolevaisrodut ovat hyötäneet valtavasti siitä vähäisestäkin annista, jonka Aatami ja hänen jälkeläisensä toivat Urantian roduille.

Mitään ”syntiinlankeemusta” ei ole tapahtunut. Ihmisrodun historia on edistyvän evoluution historiaa, ja maailman kansojen aiempaan biologiseen tilanteeseen verrattuna Aatamin anti jätti ne huomattavasti entistä parempaan kuntoon. Urantian korkeammantasoiset rotuainekset sisältävät nyt perintötekijöitä, jotka juontuvat jopa neljästä eri lähteestä: andoniiteilta, sangikeilta, nodiiteilta ja adamiiteilta.

Aatamia ei tulisi pitää ihmissukukunnan yllä lepäävän minkään kirouksen aiheuttajana. Olkoonkin, ettei hänen onnistunut viedä jumalallista suunnitelmaa eteenpäin; olkoonkin, että hän rikkoi Jumaluuden kanssa tekemänsä sopimuksen; olkoonkin, että hän ja hänen puolisonsa väijäämättömästi alennettiin luodun olennon statuksen osalta; kaikesta tästä huolimatta se, mitä heillä oli ihmissukukunnalle annettavanaan, teki paljon sivilisaation edistämiseksi Urantialla.

Arvioitaessa Aatamin tehtäväkäynnin tuloksia teidän maailmassanne on oikeudenmukaisuuden nimessä otettava huomioon, missä tilassa planeetta oli. Aatamilla oli edessään jokseenkin toivoton tehtävä, kun hänet kauniin puolisonsa keralla tuotiin Jerusemista tälle pimeälle ja sekasortoiselle planeetalle. Mutta jos he olisivat pitäneet ohjenuoranaan Melkisedekien ja näiden työtovereiden antamia neuvoja ja jos he olisivat olleet kärsivällisempiä, he olisivat lopulta kohdanneet menestystä. Mutta Eeva kuunteli petollista propagandaa henkilökohtaisesta kahlitsemattomuudesta ja planetaarisesta toimintavapaudesta. Hän eksyi kokeilemaan Poikien aineellisen luokan elämänplasmalla salliessaan tämän hänelle uskotun elollismuodon sekoittua liian varhaisessa vaiheessa Elämänkantajien alun perin suunnittelemaan, tuolloin jo sekoittuneeseen luokkaan kuuluneen elämänplasman kanssa. Tämä puolestaan oli aiemmin yhdistynyt niiden jälkeläisiä tuottavien olentojen elämänplasmaan, jotka aikoinaan olivat kuuluneet Planeettaprinssin esikuntaan.

Ette koko Paratiisiin-nousunne aikana voita koskaan mitään sillä, että yritätte kärsimättömästi välttää säädetyn ja jumalallisen suunnitelman mukaisen tien läpikäymistä turvautumalla oikoteihin, omiin keksaisuihin ja muihin konsteihin muuttuaksenne entistä paremmiksi täydellisellä tiellä kohti täydellistymistä ja ikuista täydellisyyttä.

Kaiken kaikkiaan koko Nebadonissa ei luultavasti koskaan ole millään planeetalla

Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75:8.2 (846.1) There has been no “fall of man.” The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75:8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

75:8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient*, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

75:8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

75:8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that

tapahtunut masentavampaa viisauden karilleajoa. Mutta se, että näitä harha-askeleita evolutionaaristen universumien asioissa sattuu, ei ole mitään hämmästyttävää. Olemme osa jättiläismäistä luomakuntaa, eikä ole laisinkaan outoa, ettei kaikki suju täydellisesti. Universumiamme ei luotu täydelliseksi. Täydellisyys on ikuinen päämäärämme, se ei ole lähtökohtamme.

Jos kysymyksessä olisi mekanistinen universumi, jos Ensimmäinen Suuri Lähde ja Keskus olisi vain voima eikä myös persoonallisuus, jos koko luomistulos olisi vain valtava fyysisen aineen kertymä, jota hallitsevat muuttumattomien energiatoimintojen luonnehtimat täsmälliset lait, silloin saattaisi täydellisyys vallita jopa universumistatuksen epätäydellisyydestä huolimatta. Mitään erimielisyyttä ei silloin olisi, mitään kitkaa ei esiintyisi. Mutta kehittyvässä universumissamme, jossa esiintyy suhteellista täydellisyyttä ja suhteellista epätäydellisyyttä, iloitemme siitä, että erimielisyys ja väärinkäsitys ovat mahdollisia, sillä sitä kautta tulee todistetuksi, että maailmankaikkeudessa on ja siellä toimii persoonallisuus. Ja jos luomakuntamme on persoonallisuuden hallitsema eksistenssi, silloin voitte olla vakuuttuneita persoonallisuuden eloonjäämisen, edistymisen ja perillepääsyn mahdollisuuksista. Voimme suhtautua luottavaisesti persoonallisuuden kasvuun, kokemukseen ja uusien urien avautumiseen. Miten suurenmoinen onkaan universumi siinä, että se on persoonallinen ja edistytävä, ei pelkästään mekaaninen eikä edes passiivisesti täydellinen!

[Esittänyt Solonia, "Puutarhan ääni" -serafi.]

these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

75:8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

75:8.8 (846.7) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

Luku 76. Toinen Puutarha

⇐ 075

Urantia-kirjan

077 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 76 TOINEN PUUTARHA

Osiot

Johdanto

1. Eedeniläiset saapuvat Mesopotamiaan
2. Kain ja Aabel
3. Elämä Mesopotamiassa
4. Violetti rotu
5. Aatamin ja Eevan kuolema
6. Aatamin ja Eevan eloonjääminen

PAPER 76 THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

Johdanto

KUN Aatami päätti vastarintaa tekemättä luovuttaa ensimmäisen puutarhan nodiiteille, hän ei kannattajineen voinut mennä länteen, sillä eedeniläisillä ei ollut veneitä, jotka olisivat soveltuneet sellaiseen merelliseen uhkayritykseen. He eivät voineet mennä pohjoiseen, sillä pohjoisen nodiitit olivat jo marssimassa kohti Eedeniä. Eteläänmeno pelotti heitä, sillä tämän alueen kukkulat kuhisivat vihamielisiä heimoja. Ainoastaan itään johtava tie oli esteetön, ja niin he matkasivat päin itää, kohti Tigris- ja Eufratvirtojen välisiä tuohon aikaan miellyttävääntuntuja seutuja. Ja monet jälkeen jättäytyneistä matkasivat hekin myöhemmin itään liittyäkseen adamiitteihin näiden uudessa laaksokodissa.

Sekä Kain että Sansa syntyivät, ennen kuin Aatamin karavaani oli päässyt määränpäähänsä Mesopotamian jokien välissä. Sansan äiti Laotta menehtyi tyttärensä syntymässä. Eevan kärsimykset olivat ankarat, mutta parempien voimiensa ansiosta hän selviytyi hengissä. Eeva otti Sansan, Laottan lapsen, rinnoilleen ja tämä kasvatettiin yhdessä Kainin kanssa. Sansasta kehittyi erittäin kyvykäs nainen. Hänestä tuli pohjoisen sinisten rotujen päällikön, Sarganin, vaimo, ja hän myötävaikutti noiden aikojen sinisten

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

ihmisten edistymiseen.

1. EEDENILÄISET SAAPUVAT MESOPOTAMIAAN

Melkein kokonainen vuosi kului, ennen kuin Aatamin karavaani saapui Eufratvirralle. He osuivat joelle tulva-aikaan ja viipyivät leirissään virran länsipuolisilla tasangoilla lähes kuusi viikkoa, ennen kuin kulkivat virran poikki jokien väliseen maahan, josta oli tuleva toinen puutarha.

Kun toisen puutarhan alueella asuvat olivat saaneet sanoman siitä, että Eedenin puutarhan kuningas ja ylipappi oli marssilla heitä kohti, he olivat viipymättä paenneet itäisille vuorille. Perille päästyään Aatami löysi koko halutun alueen asukkaistaan tyhjentyneenä. Ja täällä, tässä uudessa sijaintipaikassa, Aatami ja hänen apulaisensa ryhtyivät työhön rakentaakseen uudet kodit ja pystyttääkseen uuden kulttuurin ja uskontoa vaalivan keskuksen.

Aatami tiesi, että tämä paikka oli yksi niistä kolmesta alkuperäisestä kohteesta, jotka Vanin ja Amadonin ehdottamalle puutarhalle mahdollista sijaintipaikkaa etsimään määrätty toimikunta oli valinnut. Nuo kaksi jokea olivat noihin aikoihin jo sinänsä mainio puolustuslinja, ja vähän matkaa uuden puutarhan pohjoispuolella Eufraatin ja Tigriksen uomat olivat varsin lähellä toisiaan, joten voitiin rakentaa yhdeksänkymmenen kilometrin pituinen puolustusmuuri suojaamaan eteläistä ja jokienvälistä maa-aluetta.

Uuteen Eedeniin asettumisen jälkeen kävi välttämättömäksi omaksua alkeelliset elintavat. Tuntui perin todelta, että maa oli kirottu. Oliin palaamassa luonnon määräämiin oloihin. Adamiittien oli nyt pakko ottaa elantonsa neitseellisestä maasta ja selviytyä elämän realiteeteista kohtaamalla luonnon vihamielisyys ja kuolevaisen olemassaoloon kuuluvat hankaluudet. He olivat saaneet ensimmäisen puutarhan osittain itseään varten valmistettuna, mutta toinen heidän oli luotava omien kättensä työllä ja "otsansa hiessä".

2. KAIN JA AABEL

Vajaat kaksi vuotta Kainin syntymän jälkeen syntyi Aabel, Aatamin ja Eevan ensimmäinen uudessa puutarhassa syntynyt lapsi. Kun Aabel varttui kaksitoistavuotiaaksi, hän päätti, että hänestä tulisi karjankasvattaja. Kain oli päättänyt harjoittaa maanviljelyä.

Noina aikoina oli tapana antaa papistolle

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the "sweat of their faces."

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at

uhrilahjoina, mitä itse kullakin sattui olemaan. Karjapaimenten tapana oli tuoda eläin laumastaan, viljelijöiden tapana oli tuoda peltonsa antimia. Ja tätä tapaa noudattaen myös Kain ja Aabel toivat määrääjään uhrilahjoja papeille. Pojat olivat monet kerrat käyneet keskinäisiä kinasteluja ammattiensa keskinäisestä paremmuudesta, eikä Aabelilta jäänyt huomaamatta, että hänen eläinuhreilleen annettiin suurempi arvo. Kain vetosi turhaan ensimmäisen Eedenin perinteisiin eli siihen, että aiemmin annettiin etusija pellon antimille. Mutta tätä Aabel ei halunnut myöntää, ja tappiontunteensa vallassa hän nälvi vanhempaa veljeään.

Aatami oli ensimmäisen Eedenin aikoina tosiaan koettanut estellä eläinten uhraamista niin, että Kain voi väitteidensä tueksi oikeutetusti vedota aikaisempaan käytäntöön. Toisen Eedenin uskonnollinen elämä oli kuitenkin vaikeasti järjestettävissä. Aatamin harteita painoi tuhat ja yksi rakennus-, puolustus- ja maataloustyön yksityiskohtaa. Koska hän oli hengellisesti hyvin masentunut, hän uskoi palvonnan ja opetuksen organisoimisen niille nodiittien sukuun kuuluville, jotka ensimmäisessäkin puutarhassa olivat palvelleet näissä tehtävissä; ja jo näin lyhyessä ajassa olivat palvontamenoja toimittavat nodiittipapit palaamassa Aatamia edeltäneiden aikojen normeihin ja sääntöihin.

Koskaan eivät nämä kaksi poikaa tulleet toimeen keskenään, ja tämä uhriasia lietsoi heidän keskinäistä vihaansa entisestään. Aabel tiesi olevansa sekä Aatamin että Eevan poika, eikä hän koskaan unohtanut tähdentää Kainille, ettei Aatami ollut tämän isä. Kain ei ollut puhdas violetti, sillä hänen isänsä oli nodiittitrotua, joka oli myöhemmin sekoittunut siniseen ja punaiseen ihmisheimoon sekä alkuperäiseen andonilaiseen rotuainekseen. Ja kaikki tämä yhdessä Kainin luontaisesti sotaisan verenperinnön kanssa pani hänet elättelemään alati voimistuvaa vihaa nuorempaa veljeään kohtaan.

Pojat olivat toinen kahdeksantoista ja toinen kahdenkymmenen ikäisiä, kun jännitys heidän välillään eräänä päivänä lopulta purkautui Aabelin kokkapuheiden saatua hänen sotaisan veljensä Kainin siinä määrin raivon valtaan, että tämä vimmoissaan kävi käsiksi Aabeliin ja löi hänet kuoliaaksi.

Tarkasteltaessa Aabelin käyttäytymistä huomataan, mikä merkitys on kasvatuksella ja ympäristöllä luonteen kehitykseen vaikuttavina tekijöinä. Aabelin verenperintö oli ihanteellinen, ja perintötekijöihin luonne kokonaisuudessaan pohjautuukin. Mutta huonon ympäristön vaikutus käytännöllisesti katsoen neutraloi tämän suurenmoisen perintöaineksen. Aabeliin hänen epäedullinen kasvuympäristönsä vaikutti tavattomasti, varsinkin hänen nuoruusvuosiinsa.

hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that preference was shown for his animal sacrifices. In vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be

Hänestä olisi tullut kokonaan toisenlainen henkilö, jos hän olisi elänyt kahdenkymmenenviiden tai kolmenkymmenen ikäiseksi, hänen loistavat perintötekijänsä olisivat tulleet silloin esille. Vaikka hyvä ympäristö ei juurikaan voi auttaa alarvoisista perintötekijöistä johtuvien luonteen puutteellisuuksien korjaamisessa, niin huono ympäristö voi varsin tehokkaasti turmella erinomaisenkin perimän, ainakin varhaisempina elinvuosina. Hyvä sosiaalinen ympäristö ja asianmukainen kasvatus ovat välttämätön maaperä ja ilmapiiri, jotta hyvästä perimästä saataisiin irti mahdollisimman paljon.

Aabelin kuolema tuli hänen vanhempiansa tietoon, kun hänen koiransa toivat karjalaumat kotiin ilman isäntäänsä. Kainista oli Aatamille ja Eevalle nopeasti tulossa synkkä muistutus heidän mielettömyydestään, ja he rohkaisivat häntä tekemään päätöksen muuttaa pois puutarhasta.

Kainin elämä Mesopotamiassa ei ollut joka suhteessa ollut onnellista, olihan hän varsin erikoisella tavalla rikkomuksen symboli. Ei niin, että hänen toverinsa olisivat olleet hänelle epäystävällisiä, mutta ei hän liioin ollut tietämätön siitä, että nämä alitajuisesti paheksuivat hänen läsnäoloaan. Mutta Kain tiesi, että ensimmäinen hänen tielleen osuva naapuriheimolainen surmaisi hänet, koska hän ei kantanut mitään heimomerkkiä. Pelko ja jonkinmääräiset tunnonvaivat johdattivat hänet katumaan. Kainilla ei ollut koskaan ollut Ajatuksensuuntaajaa, hän oli aina suhtautunut uhmamielellä perhekuriin ja halveksinut isänsä uskontoa. Mutta nyt hän meni äitinsä Eevan luo pyytämään hengellistä apua ja ohjausta, ja kun hän vilpittömästi pyysi jumalallista apua, Suuntaaja asettui häneen. Ja tämä Suuntaaja, joka Kainin sisimmässä asui ja katseli sieltä ulos, antoi Kainille selvän paremmuusedun, joka luokitteli hänet suuresti pelättyyn Aatamin heimoon.

Ja niin Kain lähti Nodin maahan, toisesta Eedenistä itään. Hänestä tuli suuri johtaja isänsä kansanheimon erään ryhmän keskuudessa, ja hän tosiaankin tiettyssä määrin täytti Serapatatian ennustukset, sillä koko elämänsä ajan hän edisti rauhaa nodiittien ja adamiittien välisessä kiistelyssä. Kain nai Remonan, erään kaukaisen serkkunsa, ja heidän ensimmäisestä pojastaan Eenokista tuli Elamin nodiittien päällikkö. Ja elamilaisten ja adamiittien välillä vallitsi satojen vuosien ajan rauhantila.

3. ELÄMÄ MESOPOTAMIASSA

Kun aika kului toisessa puutarhassa, sopimusrikon seuraukset kävivät yhä ilmeisemmiksi. Aatami ja Eeva kaipaivat suuresti sekä entisen kotinsa kauneutta ja rauhaa että

twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites continued to be at peace.

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

76:3.1 (849.4) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as

Edentiaan toimitettuja lapsiaan. Oli todella riipaisevaa tarkkailla tätä suurenmoista pariskuntaa, joka oli alennettu maailman tavallisten lihallisten olentojen asemaan. Mutta he osasivat tähän entistä vähäisempään asemaansa suhtautua nöyryyttä ja lujutta osoittaen.

Aatami vietti viisaasti enimmänsä osan ajastaan kouluttamalla lapsiaan ja näiden tovereita pitämään huolta siviilihallinnosta, opetusmenetelmistä ja uskonnollisista hartaudenharjoituksista. Ellei hän olisi ollut näin kaukonäköinen, hänen kuolemansa jälkeen olisi riistäytynyt valloilleen hirveä sekasorto. Mutta näin menetellen Aatamin kuolema ei tuntunut hänen kansansa asiainhoidossa juuri mitenkään. Mutta jo kauan ennen kuin Aatami ja Eeva siirtyivät rajan taakse, he huomasivat, että heidän lapsensa ja kannattajansa olivat vähitellen oppineet unohtamaan heidän loistonsa päivät Eedenissä. Ja valtaosalle heidän kannattajistaan olikin parempi, että he unohtivat Eedenin suurenmoisuuden, sillä siten he eivät olleet niin alttiita kokemaan epäsuotuisamman ympäristönsä aiheuttamaa turhaa tyytymättömyyttä.

Adamiittien siviilihallitsijat tulivat perimysjärjestyksestä noudattaen ensimmäisen puutarhan poikien keskuudesta. Aatamin ensimmäinen poika, Aataminpoika (Adam ben Adam), perusti violetin rodun sivukeskuksen toisesta Eedenistä pohjoiseen. Aatamin toisesta pojasta, Eevanpojasta, kehittyi mestarillinen johtaja ja hallintomies. Hän oli suureksi avuksi isälleen. Eevanpoika ei elänyt aivan yhtä pitkään kuin Aatami, ja hänen vanhimmasta pojastaan Jansadista tuli Aatamin seuraaja adamiittiheimojen päämiehenä.

Uskonnollisten johtajien eli papiston ensimmäinen edustaja oli Seet, joka oli vanhin eloon jäänyt Aatamin ja Eevan toisessa puutarhassa syntyneistä pojista. Hän syntyi satakaksikymmentäyhdeksän vuotta Aatamin Urantialle-saapumisen jälkeen. Seet syventyi isänsä kansan hengellisen tilan kohennustyöhön, ja hänestä tuli toisen puutarhan uuden papiston päällikkö. Hänen poikansa Enos otti käyttöön uuden palvontajärjestyksen, ja Seetin pojanpoika Keenan pani alulle ulkolähetystyön, joka kohdistui ympäristön heimoihin lähellä ja kaukana.

Seetiläiseen papinvirkaan kuului kolme tehtäväkenttää, sillä papin oli huolehdittava uskonnosta, terveydenhoidosta ja opetuksesta. Tähän veljeskuntaan kuuluvat papit koulutettiin toimittamaan uskonnollisia menoja, palvelemaan lääkäreinä ja terveystarkastajina sekä toimimaan puutarhan koulujen opettajina.

Aatamin karavaani oli jokien väliseen maahan tuonut mukanaan satojen ensimmäisen puutarhan kasvien ja viljalajien siemeniä ja sipuleita; he olivat

their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

76:3.2 (849.5) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

76:3.3 (849.6) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Eveson, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Eveson lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:3.4 (849.7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:3.5 (850.1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:3.6 (850.2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds

myös tuoneet mukanaan suuret karjalaumat ja muutaman yksilön jokaista kotieläintä. Tämän vuoksi he olivat ympäristön heimoja huomattavasti edullisemmassa asemassa. He nauttivat monista alkuperäisen puutarhan aikaisemman kulttuurin tarjoamista eduista.

Ensimmäisestä puutarhasta lähtönsä saakka Aatami ja hänen perheensä olivat aina ravinneet itsensä hedelmillä, viljatuotteilla ja pähkinöillä. Matkalla Mesopotamiaan he olivat ensi kerran nauttineet yrttejä ja vihanneksia. Toisessa puutarhassa otettiin liha jo varhaisessa vaiheessa ravintoaineiden joukkoon, mutta Aatami ja Eeva eivät koskaan syöneet lihaa tavallisen ruokavalionsa osana. Myöskään Aataminpojasta, Eevanpojasta tai muistakaan alkuperäisen puutarhan ensimmäisen polven lapsista ei tullut lihansyöjiä.

Kulttuurisaavutusten ja älyllisen kehityksen alalla adamiitit olivat pitkälti ympäristön kansoja edellä. He loivat kolmannen kirjaimiston ja laskivat muissakin suhteissa perustukset paljolle sellaiselle, joka toimi nykyajan taiteen, tieteen ja kirjallisuuden edelläkävijänä. Täällä, Tigrisin ja Eufratin välisillä mailla, he ylläpitivät kirjoittamisen, metallinkäsittelyn, savenvalannon ja kankaankudonnan taitoja ja loivat arkkitehtuurin, jolle ei tuhansiin vuosiin löytynyt vertaista.

Violettien kansojen kotielämä oli aikaansa ja aikakauteensa nähden ihanteellista. Lapset pantiin käymään oppikurssit maataloudessa, käsityötaidossa ja karjanhoidossa, tai vaihtoehtoisesti heidät opetettiin suorittamaan seetiläisen kolminaisia tehtäviä: toimimaan pappina, lääkärinä ja opettajana.

Ajatellessanne seetiläispapistoa alkää sekoittako noita ylevämielisiä ja jaloja terveydenhoidon ja uskonnon opettajia, noita todellisia kasvattajia myöhempien heimojen ja ympäristön kansakuntien rapeutuneisiin ja kaupallisiin papistoihin. Seetiläisten uskonnolliset käsitykset Jumaluudesta ja maailmankaikkeudesta olivat edistyneitä ja melkolailla totuudenmukaisia, heidän terveydenhoitotoimensa olivat aikaansa nähden erinomaisia, eikä heidän koulutusmenetelmiään ole koskaan jälkeenpäin ylitetty.

4. VIOLETTI ROTU

Aatami ja Eeva olivat ihmisten violetin rodun, yhdeksännen Urantialle ilmestyneen ihmisrodun, perustajat. Aatamilla ja hänen jälkeläisillään oli siniset silmät, ja violeteille kansoille oli ominaista vaalea iho ja vaalea tukanväri: keltainen, punainen ja ruskea.

Eevalle synnytykset eivät olleet tuskallisia;

and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:3.7 (850.3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Eveson nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth;

sitä ne eivät myöskään olleet alkuaikojen evolutionaarisille roduille. Vasta evolutionaarisen ihmisen ja nodiittien sekä myöhemmin adamiittien yhdistymisestä ilmaantuneet rodut kärsivät ankarista synnytyskivuista.

Jerusemilaisveljiensä tavoin Aatami ja Eeva saivat tarvitsemansa energian kahdenlaisesta ravitsemuksesta, sillä he ylläpitivät elintoimintansa sekä ravinnon että valon avulla, joita täydensivät tietyt, Urantialla paljastamattomat, fyysisen tason ylittävät energiat. Heidän Urantialla syntyneet jälkeläisensä eivät perineet vanhemmilleen ominaista energianotto- ja valonkierrätysmenetelmää. Heillä oli vain yksi aineen kiertokulkujärjestelmä eli ihmiselle ominainen, verenkierron avulla tapahtuva ruumiinravitsemisjärjestelmä. He olivat rakenteeltaan kuolevaisia, pitkäikäisiä tosin, jos kohta pitkäikäisyyskin pyrki jokaisen sukupolven myötä laskemaan kohti ihmiselle ominaista tasoa.

Aatami ja Eeva sekä heidän lastensa ensimmäinen sukupolvi eivät käyttäneet ravinnokehen eläimen lihaa. He elivät pelkästään ”puiden hedelmillä”. Ensimmäisen sukupolven jälkeen kaikki Aatamin jälkeläiset alkoivat käyttää maitotuotteita, mutta monet heistä noudattivat edelleen lihatonta ruokavaliota. Myöskään monet niistä eteläisistä heimoista, joihin he myöhemmin yhdistyivät, eivät syöneet lihaa. Useimmat näistä kasvissyöjäheimoista vaelsivat sittemmin itään ja jatkavat elämäänsä Intian kansoihin sekoittuneina.

Aatamin ja Eevan niin fyysinen kuin hengellinenkin näkökyky oli paljon nykyisten kansojen näkökykyä parempi. Heidän erityisaistinsa olivat paljon tarkemmat, joten he kykenivät näkemään keskiväliolennot ja enkeliarmeijat, Melkisedekit ja langenneen Prinssi Caligastian, joka saapui useampaan kertaan neuvottelemaan jalon seuraajansa kanssa. Yli sata vuotta rikkomuksen jälkeen heillä oli vielä tallella kyky nähdä mainitut taivaalliset olennot. Nämä erityisaistit eivät ilmenneet enää yhtä tarkkoina heidän lapsissaan, ja kunkin seuraavan sukupolven myötä ne heikkenemistään heikkenivät.

Aatamin lapsilla oli tavallisesti sisimmässään Suuntaaja, sillä heillä kaikilla oli kiistaton eloonjäämisen kapasiteetti. Nämä valiojälkeläiset eivät olleet yhtä alttiita peloille kuin evoluution lapset. Urantian nykyisissä roduissa on jäljellä niin paljon pelkoa siksi, että rotujen fyysiseen kohennukseen tähdänneiden suunnitelmien varhaisessa vaiheessa tapahtuneen kariutumisen vuoksi esi-isänne saivat perin vähän Aatamin elämänplasmaa.

Aineellisten Poikien ja heidän jälkeläistensä ruumiinsolut ovat tauteja vastaan huomattavasti vastustuskykyisempiä kuin planeetan

neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon “the fruits of the trees.” After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were much more acute, and they were able to see the midways and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam’s life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the

syntyperäisten evolutionaaristen rotujen ruumiinsolut. Syntyperäisrotujen ruumiinsolut ovat sukua tämän maailman eläville, sairauksia aiheuttaville, mikroskooppisen pienille ja vielä niitäkin pienemmille organismeille. Nämä tosiasiat selittävät, miksi Urantian kansojen on ponnisteltava erittäin lujasti tieteellisen toiminnan alalla kyetäkseen torjumaan runsaslukuiset fyysiset häiriötilat. Kykenisitte vastustamaan tauteja huomattavasti paremmin, jos roduissanne olisi enemmän aatamillista elämänainesta.

Asetuttuaan asumaan toiseen puutarhaan Eufraatin varrelle Aatami päätti jättää jälkeensä mahdollisimman paljon elämänplasmaansa, joka hyödyttäisi maailmaa hänen kuolemansa jälkeen. Niinpä Eevasta tehtiin kaksitoistajäsenisen rodunkohennuskomission päällikkö, ja ennen Aatamin kuolemaa tämä komissio oli valinnut 1.682 korkeimmantyyppistä Urantian naista, ja nämä naiset hedelmöitettiin Aatamin elämänplasmalla. Sataakahtatoista lukuun ottamatta kaikki heidän lapsensa varttuivat täysikäisiksi, joten tällä tavalla maailmaa tuli entisten lisäksi hyödyttämään 1.570 oivallista miestä ja naista. Vaikka nämä äitiehdoakat valittiin kaikkien ympäristön heimojen keskuudesta ja vaikka he edustivat useimpia maailman rotuja, niin valtaosa valittiin kuitenkin parhaimmista nodiittisuvuista, ja he muodostivat mahtavan andiititrodun alkuidun. Nämä lapset syntyivät ja heidät kasvatettiin lasten äidin edustaman rodun heimoympäristössä.

5. AATAMIN JA EEVAN KUOLEMA

Vähän toisen Eedenin perustamisen jälkeen Aatamille ja Eevalle ilmoitettiin asianmukaisesti, että heidän katumuksensa oli hyväksyttävää ja että vaikka he joutuisivatkin kärsimään oman maailmansa kuolevaisten kohtalon, mitään estettä ei ollut kelpuuttaa heitä pääsemään Urantian nukkuvien eloonjäävien joukkoon. He uskoivat täysin tähän ilosanomaan kuolleistaheräämisestä ja arvonpalauttamisesta, jonka Melkisedekit niin liikuttavalla tavalla heille julistivat. Heidän rikkomuksensa oli ollut arviointivirhe eikä tietoista ja harkittua kapinointia edustava synty.

Aatamilla ja Eevalla ei Jerusemin kansalaisina ollut Ajatuksensuuntaajaa, eikä heissä Suuntaajaa asunut myöskään, silloin kun he toimivat Urantialla ensimmäisessä puutarhassa. Mutta vähän sen jälkeen kun heidät oli alennettu kuolevaisen asemaan, he tiedostivat, että heidän sisimmässään oli uusi presenssi, ja he havahtuivat tajuamaan, että ihmisen asema, johon liittyi vilpityn katumus, oli mahdollistanut Suuntaajan asettumisen heidän sisimpäänsä. Nimenomaan tämä tietoisuus Suuntaajan heissä olemisesta rohkaisi suuresti Aatamia ja Eevaa koko heidän elämänsä loppuajan. He tiesivät

native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise

epäonnistuneensa Satanian Aineellisina Poikina, mutta he tiesivät myös, että Paratiisiin johtava elämänvaihe oli heille edelleen avoinna siinä asemassa, joka heillä oli taivaaseen nousevina universumin poikina.

Aatami oli tietoinen siitä tuomiokautisesta kuolleistaherättämisestä, joka tapahtui yhtä aikaa hänen planeetalle saapumisensa kanssa, ja hän uskoi, että hänet puolisoineen todennäköisesti uudelleenpersonoitaisiin seuraavan Poikien luokan edustajan saapumisen yhteydessä. Hän ei tiennyt, että Mikael, tämän universumin hallitsija, olisi niin pian ilmestynyt Urantialle. Hän arveli, että seuraavaksi saapuva Poika kuuluisi Avonaalien luokkaan. Aatamin ja Eevan Mikaelilta saaman ainoan henkilökohtaisen viestin pohdiskelu tuntui heistä kuitenkin aina lohduttavalta, vaikka siinä olikin jotain, jota heidän oli vaikea käsittää. Muiden lohdutuksen ja ystävyysjulkituontien lomassa tässä viestissä sanottiin: "Olen tarkastellut olosuhteita, joissa rikkomuksenne tapahtui; olen muistanut, miten sydämessänne halusitte olla iäti lojaaleja Isäni tahtoa kohtaan; ja teidät kutsutaan kuolonun syleilystä, kun tulen Urantialle, elleivät valtakunnassani minun alaisinani palvelevat Pojat haetuta teitä jo sitä ennen."

Ja tämä oli suuri mysteeri Aatamille ja Eevalle. He saattoivat ymmärtää tähän sanomaan sisältyvän verhotun lupauksen mahdollisesta erillisestä kuolleistaherättämisestä, ja sellainen mahdollisuus ilahdutti heitä suuresti, mutta he eivät voineet ymmärtää sen vihjauksen tarkoitusta, jonka mukaan he kenties lepäisivät Mikaelin henkilökohtaiseen Urantialle-ilmestymiseen liittyvään kuolleistaherätykseen saakka. Ja niin Eedenin pariskunta julisti aina, että Jumalan Poika kerran saapuisi, ja rakkaimmilleen he kertoivat uskomuksestaan tai ainakin kaihoisasta toiveestaan, että heidän kömmähdystensä ja murheidensa maailma saattaisi kenties olla se maailma, jossa tämän universumin hallitsija päättäisi toimia lahjoittautuvana Paratiisin-Poikana. Sellainen tuntui liian hyvältä ollakseen totta, mutta Aatami elätteli mielessään ajatusta, että taistelujen repimä Urantia saattaisi loppujen lopuksi osoittautua Satanian järjestelmän onnekkaimmaksi maailmaksi, koko Nebadonin kadehtimaksi planeetaksi.

Aatami eli 530 vuotta, ja hänestä voitaisiin sanoa, että hän kuoli vanhuuttaan. Hänen fyysinen mekanisminsa yksinkertaisesti kului loppuun; hajoamisprosessi sai vähitellen voiton uusiutumisprosessista, ja väistämätön loppu tuli. Eeva oli kuollut yhdeksäntoista vuotta aiemmin sydämen heikkenemiseen. Heidät haudattiin kumpikin sen jumalanpalveluksia varten pystytetyn temppelin keskelle, joka oli rakennettu heidän suunnitelmiansa mukaan pian siirtokuntaa suojaan muurin valmistumisen jälkeen. Ja tästä sai alkunsa tapa haudata merkittävät ja

career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the envied planet of all Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of

hurskaat miehet ja naiset palvontapaikkojen lattian alle.

Aineellisen tason yläpuolella toimiva Urantian hallitus jatkoi toimintaansa Melkisedekien johdolla, mutta välitön fyysinen yhteys evolutionaariin rotuihin oli katkennut. Planeettaaprinssin ruumiillisen esikunnan saapumisen kaukaisista ajoista lähtien, koko sen ajan, jonka Van ja Amadon toimivat, aina Aatamin ja Eevan saapumiseen asti planeetalle oli ollut sijoitettuina universumihallituksen fyysisiä edustajia. Mutta aatamilaisen rikkomuksen myötä tämä yli neljäsataaviisikymmentätuhatta vuotta jatkunut järjestelmä päättyi. Hengellisillä toimikentillä enkeliauttajat jatkoivat ponnistelujaan yhdessä Suuntaajien kanssa kumpaistenkin työskennellessä sankarillisesti yksilön pelastamisen hyväksi. Mutta mitään kokonaisvaltaista suunnitelmaa, joka olisi tähdännyt laaja-alaiseen maailman hyvinvointiin, ei esitetty maan kuolevaisille, ennen kuin Makiventa Melkisedek saapui Abrahamin päivinä. Makiventa Melkisedek laski Jumalan Pojan voimalla, kärsivällisyydellä ja arvovallalla perustukset epäonnisen Urantian edelleenkehentämiselle ja hengelliselle kuntoutukselle.

Epäonni ei kuitenkaan ole ollut Urantian yksinomaisena osana, vaan tämä planeetta on ollut Nebadonin paikallisuniversumissa myös onnekkain. Urantialaisten tulisi laskea pelkästään voitokseen, jos heidän esi-isänsä kömmähdykset ja alkuaikojen maailmanhallitsijoiden erehdykset syöksivät planeetan niin toivottomaan sekaannuksen tilaan — jota pahuus ja synty vielä entisestään hämmensivät —, että juuri tämä pimeä tausta vetosi niin syvästi Nebadonin Mikaeliin, että hän valitsi tämän maailman näyttämöksi, jolla hän paljastaisi taivaallisen Isän rakastavan persoonallisuuden. Ei suinkaan ole kysymys siitä, että Urantia olisi tarvinnut Luoja-Poikaa selvittämään sekavat asiansa, vaan pikemminkin on kysymys siitä, että Urantialla ilmenevät pahuus ja synty tarjosivat Luoja-Pojalle vaikuttavamman taustan, jota vasten hän saattoi paljastaa Paratiisin-Isän verrattoman rakkauden, laupeuden ja pitkämielisyyden.

6. AATAMIN JA EEVAN ELOONJÄÄMINEN

Aatami ja Eeva vaipuivat kuoleman lepoon luottaen lujasti Melkisedekien heille antamiin lupauksiin siitä, että he kerran heräisivät kuolon unesta aloittaakseen elämän mansiomaailmoissa. Kaikki nämä maailmat olivat heille tuiki tuttuja ajalta, jolloin he elivät siellä ennen heidän violetin rodun lihallisessa hahmossa Urantialla suoritamaansa tehtävää.

Eivätkä he kauan levänneetkään maailman

worship.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of

kuolevaisten tiedottoman unen suomassa unohduksessa. Kolmantena päivänä Aatamin kuoleman jälkeen, toisena päivänä hänen kunnioituskentäyhteisten hautajaistensa jälkeen, ojennettiin Gabrielille Edentian silloisen Kaikkein Korkeimman vahvistama ja Mikaelin puolesta toimineen Salvingtonin Päivien Yhdistyneen hyväksymä Lanaforgen käskykirje, jossa määrättiin järjestämään erillinen nimenhuuto Urantialla sattuneesta aatamilaisesta rikkomuksesta eloonjääneille ansioituneille henkilöille. Ja tämän erillisestä ylösnousemuksesta — Urantian sarjassa numero kaksikymmentäkuusi — annetun käskyn mukaisesti Aatami ja Eeva jälleenpersonoitiin ja yhdistettiin kokonaisuudeksi Satanian mansiomaailmojen kuolleistaheräämissaleissa 1.316 sellaisen toverinsa mukana, joiden kanssa he olivat jakaneet ensimmäisen puutarhan kokemukset. Monet muut uskolliset sielut oli otettu taivaaseen jo Aatamin saapumisen aikaan, jossa yhteydessä järjestettiin sekä nukkuvien eloonjäävien että ansioituneiden, silloin elossa olleiden taivasmatkalaisten tuomiokauden päättävä tuomiopäivä.

Aatami ja Eeva suoriutuivat asteittaiseen ylösnousemukseen kuuluvista maailmoista nopeasti niin, että he saivat kohta Jerusemin kansalaisuuden. Näin he siis taas kerran olivat alkuperäisen planeettansa asukkaita, mutta tällä kerralla he olivat sitä universumin persoonallisuuksien aikaisemmasta poikkeavan luokan jäseninä. He olivat lähteneet Jerusemista vakinaisina kansalaisina — Jumalan poikina, he palasivat ylösnousemuskansalaisina — ihmisen poikina. Heidät liitettiin välittömästi järjestelmäpääkaupungin Urantia-palveluun, ja myöhemmin heille annettiin jäsenyys Urantian nykyisen neuvoo-antavan ja valvovan elimen muodostavien neljänkolmatta neuvonantajan joukossa.

Ja näin päättyy kertomus Urantian Planetaarisesta Aatamista ja Eevasta, kertomus koettelemuksesta, tragediasta ja riemuvoitosta, henkilökohtaisesta riemuvoitosta ainakin teidän hyvää tarkoittaneen mutta harhautuneen Aineellisen Poikanne ja Tyttärenne kannalta, ja epäilemättä, viime kädessä myös kertomus heidän maailmalleen ja sen kapinan murjomille ja pahuuden ahdistamille asukkaille lopulta koituvasta riemuvoitosta. Kaiken kaikkiaanhan Aatami ja Eeva myötävaikuttivat sivilisaation joutuisaan kehitykseen voimallisesti, ja he nopeuttivat ihmisrodun biologista edistymistä. He jättivät maan päälle suurenmoisen kulttuurin, mutta sellaisella edistyneellä sivilisaatiolla ei ollut mahdollisuutta säilyä siksi, että aatamilainen perimä laimeni liian aikaisessa vaiheessa, ja lopulta se sulautui muihin kulttuureihin. Kansa tuottaa sivilisaation, sivilisaatio ei tuota kansaa.

the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

76:6.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

[Esittänyt Solonia, "Puutarhan Ääni" -serafi.]

76:6.5 (852.1) [Presented by Solonia, the seraphic
"voice in the Garden."]

Luku 77. Keskiväliolennot

⇐ 076

Urantia-kirjan

078 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 77
KESKIVÄLIOLENNOT

Osiot

Johdanto

1. Ensiasteiset keskiväliolennot
2. Nodiittirotu
3. Baabelin torni
4. Nodilaiset sivilisaation keskukset
5. Aataminpoika ja Ratta
6. Toisasteiset keskiväliolennot
7. Kapinalliset keskiväliolennot
8. Yhdistyneet keskiväliolennot
9. Urantian vakinaiset kansalaiset

Johdanto

USEIMMISSA Nebadonin asutuissa maailmoissa asuu yksi tai useampia ryhmiä ainutlaatuisia olentoja, jotka elävät noiden maailmojen kuolevaisten ja enkeliluokkien jotakuinkin keskivälissä olevalla elävien olentojen toimintatasolla; siksi heitä kutsutaankin keskiväliolennoiksi. Näyttää siltä kuin he olisivat ajallisuudessa ilmenevä sattuma, mutta heitä esiintyy niin laajalti ja he ovat auttajina niin arvokkaita, että olemme kaikki jo kauan sitten hyväksyneet heidät yhdeksi yhdistyneeseen planeettapalveluumme olennaisesti kuuluvaksi olentoluokaksi.

Urantialla toimii kaksi selvästi toisistaan erottuvaa keskiväliolentojen luokkaa: ensiasteinen eli vanhempi joukko, joka ilmaantui olemassaolon piiriin Dalamatian aikoina, ja toisasteinen eli nuorempi ryhmä, joka on peräisin Aatamin ajoilta.

1. ENSIASTEISET KESKIVÄLIOLENNOT

PAPER 77
THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

INTRODUCTION

77:0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widely and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

Ensiasteisten keskiväliolentojen syntyhistoriassa yhdistyvät Urantialla aineellinen ja hengellinen ainutlaatuisella tavalla keskenään. Tiedämme samanlaisia olentoja olevan muissakin maailmoissa ja muissakin järjestelmissä, mutta niissä he ilmaantuivat toisenlaisin menetelmin.

On hyvä pitää aina mielessä, että kehittyvällä planeetalla toisiaan seuraavat Jumalan Poikien lahjoittautumiset tuovat mukanaan merkittäviä muutoksia tuon maailman hengelliseen järjestykseen, ja toisiaan ne muuttavat hengellisten ja aineellisten vaikuttajien keskinäisten yhteenliittymien aikaansaannoksia sillä tavoin, että tuloksena on tosiaan vaikeasti ymmärrettäviä tilanteita. Prinssi Caligastian esikunnan sadan ruumiillisen jäsenen asema on esimerkki juuri tällaisesta eri tekijöiden ainutlaatuisesta keskinäisestä yhteenliittymisestä: Jerusemin ylösnousemuksellisia morontiakansalaisina he olivat aineellisen tason yläpuolelle kuuluvia olentoja, vailla suvunjatkamisoikeuksia. Taivaasta alas laskeutuneina planetaarisina hoivaajina he olivat Urantialla aineellisia ja sukupuolellisia luotuja, jotka kykenivät siirtämään aineellisia jälkeläisiä (niin kuin jotkut heistä sittemmin tekivätkin). Mitä me emme kykene tyydyttävästi selittämään on se, miten nämä sata pystyivät aineellisuuden ylittävällä tasolla toimimaan vanhemman osassa, mutta nimenomaan sellaista kuitenkin tapahtui. Ruumiillisen esikunnan erään miespuolisen ja erään naispuolisen jäsenen aineellisen tason ylittävän (ei-sukupuolisen) suhteen tuloksena oli ensiasteisten keskiväliolentojen esikoisen ilmaantuminen.

Kohta havaittiin, että tällaiseen luokkaan, kuolevaisten tason ja enkelien tason keskivälille, kuuluva luotu olisi suureksi avuksi Prinssin päämajan tehtävien suorittamisessa, ja niin jokaiselle ruumiilliseen esikuntaan kuuluvalle pariskunnalle myönnettiin lupa tuottaa samanlainen olento. Tämän hankkeen tuloksena oli ensimmäinen viidenkymmenen keskiväliolennon ryhmä.

Vuoden ajan tämän ainutlaatuisen ryhmän työskentelyä tarkkailtuaan Planeettaprinssi antoi valtuudet keskiväliolentojen rajoittamattomaan tuottamiseen. Tätä hanketta toteutettiin niin kauan kuin kyseistä luomiskykyä riitti, ja tällä tavoin saatettiin olevalseksi alkuperäinen 50.000 jäsenen ryhmä.

Jokaisen keskiväliolennon aikaansaamisen jälkeen seurasi puolen vuoden tauko, ja kun kullekin parille oli syntynyt tuhat tällaista olentoa, seuraavaa ei enää koskaan ilmaantunut. Eikä tarjolla ole mitään selitystä siihen, miksi tämä kyky tuhannennen jälkeläisen ilmaantumisen jälkeen ehtyi. Enemmät kokeilut, toistettiin niitä kuinka monta kertaa hyvänsä, päättyivät aina

77.1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77.1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midwayers.

77.1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77.1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midwayers without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77.1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but

epäonnistumiseen.

Näistä olennoista muodostui Prinssin hallinnon tiedustelujoukko. He samoilivat maailmaa pitkin ja poikin, tekivät huomioita ja havaintoja maailman rodusta ja suorittivat Prinssille ja hänen esikunnalleen muita korvaamattomia palveluksia sen toiminnan piirissä, jonka tarkoituksena oli vaikuttaa kaukana planeetan päämajasta sijaitsevaan ihmisyhteisöön.

Tällainen järjestely oli voimassa niihin traagisiin päiviin saakka, jolloin planeetan kapina kietoi pauloihinsa vähän yli neljä viidesosaa ensiasteisista keskiväliolennosta. Uskollisten joukkokunta astui Melkisedek-pesähoitajien palvelukseen, ja aina Aatamin aikaan asti se toimi Vanin nimellisen johtajuuden alaisuudessa.

2. NODIITIROTU

Vaikka tämä on kertomus Urantian keskiväliolentojen syntyperästä, olemuksesta ja toiminnasta, on molempien olentoluokkien — ensiasteisten ja toisasteisten — keskinäinen sukulaisuus kuitenkin syynä siihen, että meidän on välttämätöntä keskeyttää kertomus ensiasteisista keskiväliolennosta hetkeksi tähän ja seurata Prinssi Caligastian ruumiillisen esikunnan kapinallisjäsenistä polveutuvaa sukuhaaraa planetaarisen kapinan päivistä Aatamin aikoihin. Juuri tätä rotuperimää edustava sukuhaara nimittäin tuotti toisen Eedenin puutarhan alkuaikoina puolet keskiväliolentojen toisasteisen luokan esivanhemmista.

Prinssin esikunnan fyysiset jäsenet oli rakennettu sukupuolellisiksi luoduiksi, jotta he osallistuisivat hankkeeseen sellaisten jälkeläisten tuottamiseksi, joissa esiintyisivät heidän oman erityisen olentoluokkansa yhteiset ominaisuudet yhdistyneinä Andonin heimojen valikoituihin rodullisiin ominaisuuksiin, ja tämä kaikki oli ennakkovalmistelua myöhemmin tapahtuvaksi tiedetylle Aatamin ilmestymiselle. Elämäkantajat olivat suunnitelleet uudentyyppisen kuolevaisen. Suunnitelmaan sisältyi Prinssin esikunnan yhteisten jälkeläisten yhdistyminen Aatamin ja Eevan ensimmäisen polven jälkeläisiin. He olivat siis laatineet suunnitelmansa siltä pohjalta, että tavoitteena oli uusi planetaaristen luotujen luokka, josta he toivoivat, että sen jäsenistä tulisi ihmisyhteisön opettaja-hallitsijoita. Näiden olentojen oli tarkoitus olla sosiaalisessa mielessä, mutta ei hallinnollisessa mielessä, riippumattomia. Mutta kun tämä hanke lähes täydellisesti epäonnistui, emme koskaan saa tietää, millaisen hyväntahtoista johtajuutta ja verratonta kulttuuria edustavan aristokratian Urantia menetti. Sillä kun aineellisen esikunnan jäsenet myöhemmin

failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a little over four fifths of the primary midwayers. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midwayers at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

tuottivat jälkeläisiä, se tapahtui kapinan jälkeen, ja sitten kun heiltä oli riistetty yhteys järjestelmän elämänvirtoihin.

Kapinan jälkeisenä aikakautena Urantialla sattui monia epätavallisia tapahtumia. Suurenmoinen sivilisaatio, Dalamatian kulttuuri, oli murenemassa. ”Siihen aikaan eli maan päällä jättiläisiä (nodiitteja), ja kun jumalten pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia, olivat nämä lapset noita ’muinaisajan mahtimiehiä’, ’mainetekojen miehiä.’” Vaikka esikunnan jäsenet ja heidän ensimmäiset jälkeläisensä tuskin olivat ”jumalten poikia”, noiden kaukaisten aikojen evolutionaariset kuolevaiset pitivät heitä kuitenkin sellaisina; perimätieto liioitteli jopa heidän ruumiinkokoaan. Tämä siis on sen miltei yleismaailmallisen kansantarun alkulähde, joka kertoo maan päälle tulleista jumalista ja siitä, kuinka nämä ihmisten tyttärien kanssa siittivät muinaisten sankarien rodun. Ja koko tämä legenda sekaantui toisessa puutarhassa myöhemmin esiintyneistä adamiittien rotusekoituksista kertoviin tarinoin.

Koska Prinssin esikunnan sadassa ruumiillisessa jäsenessä oli andonilaisen ihmissuvun ituplasmaa, olisi luonnollisesti ollut odotettavissa, että jos he ryhtyisivät sukupuoliseen jälkeläistuntuottamiseen, heidän jälkeläisensä muistuttaisivat joka suhteessa muiden andonilaisvanhempien jälkeläisiä. Mutta kun esikunnan kuusikymmentä kapinallista, Nodin kannattajat, sitten tosiaankin ryhtyivät sukupuoliseen jälkeläisten tuottamiseen, heidän lapsensa osoittautuivat sekä andonilaisiin että sangik-kansoihin verrattuina lähes kaikissa suhteissa ylivertaisiksi. Tämä odottamaton ylivertaisuus ei ollut tunnusomaista vain fyysisten ja älyllisten ominaisuuksien kohdalla, vaan ulottui myös hengellisiin kykyihin.

Nämä ensimmäisessä nodiittisukupolvessa ilmenneet mutantiipiirteet aiheutuivat tietyistä muutoksista, joita oli tehty andonilaisten ituplasman perinnöllisyystekijöiden keskinäiseen järjestykseen ja kemiallisiin rakennusosiin. Näiden muutosten syynä oli se, että esikunnan jäsenten ruumiissa esiintyi Satanian järjestelmän voimakkaita elämän ylläpitopiirejä. Nämä elämän virtapiirit panivat erityiseen Urantian rakennemalliin kuuluvat kromosomit järjestymään uudella tavalla niin, että ne tulivat lähemmäksi säädettyyn nebadonilaiseen elollisuuden ilmenemistapaan kuuluvia, sataniaista erityismuotoa noudattavia vakioituja rakennekaavoja. Menetelmä, jota käytettiin tämän ituplasman muodonmuutoksen aikaansaamiseksi siihen järjestelmän elämänvirtojen avulla vaikuttamalla, ei ole kovinkaan kaukana niistä menetelmistä, joilla Urantian luonnontieteilijät röntgensäteitä käyttämällä muuntavat kasvien ja eläinten ituplasmaa.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. “The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the ‘mighty men of old,’ the ‘men of renown.’” While hardly “sons of the gods,” the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the second garden.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince’s staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

Näin nodiittikansat siis ilmaantuivat eräistä omalaatuisista ja odottamattomista muunnoksista, jotka toteutuivat Avalonin kirurgien andonilaisluovuttajien kehosta esikunnan ruumiillisten jäsenten kehoon siirtämässä elämänplasmassa.

Muistanette, että sadasta andonilaisen ituplasman luovuttajasta tehtiin vuorostaan elämänpuun vaatiman orgaanisen täydenteen haltijoita niin, että Satanian elämänvirrat huuhtoivat myös heidän ruumistaan. Myös ne neljäkymmentäneljä muunnettua andoniittia, jotka esikunnan mukana liittyivät kapinaan, pariutuivat keskenään ja antoivat merkittävän lisänsä nodiittikansojen muita parempiin rotukantoihin.

Mainitut kaksi ryhmää, joihin kuului 104 muunnettua andoniittien elämänplasmaa kantavaa yksilöä, ovat nodiittien — kahdeksannen Urantialle ilmestyneen rodun — esivanhemmat. Ja tämä elollisuuden ihmishahmoisen muodon uusi ilmenemismuoto edustaa jälleen uutta vaihetta sen alkuperäisen suunnitelman toteutumisessa, jonka mukaan Urantiaa käytetään elollisuusmuuntelujen maailmana, paitsi että tämä oli eräs odottamattomista kehitystuloksista.

Puhdasveriset nodiitit olivat suurenmoinen rotu, mutta he sekoittuivat vähitellen maailman evolutionaarisin kansoihin, ja ennen pitkää oli havaittavissa melkoista rappeutumista. Kymmenentuhatta vuotta kapinan jälkeen he olivat jo menettäneet yliveraisuuttaan niin paljon, että heidän keskimääräinen elinaikansa oli vain vähän evolutionaaristen rotujen elinikää pitempi.

Kun arkeologit kaivavat esiin nodiittien myöhempien sumerilaisjälkeläisten savitauluarkistoja, he löytävät sumerilaisten kuningasluetteloita, jotka ulottuvat useita tuhansia vuosia ajassa taaksepäin. Ja sitä mukaa kun nämä muistiinpanot ulottuvat yhä kauemmas menneisyyteen, pitenevät myös yksittäisten kuninkaiden hallituskaudet jostakin kahdestakymmenestäviidestä tai kolmestakymmenestä vuodesta aina sataanviiteenkymmeneen vuoteen ja ylikin. Tämä näiden vanhempien kuninkaiden hallituskausien piteneminen osoittaa, että jotkut varhaisista nodiittihallitsijoista (Prinssin esikunnan välittömistä jälkeläisistä) todellakin elivät pitempään kuin heidän myöhempien aikojen seuraajansa, ja lisäksi se osoittaa pyrkimystä venyttää dynastioita niin, että päästään aina Dalamatian aikaan saakka.

Tällaisista pitkäikäisistä yksilöistä kertovat merkinnät johtuvat myös ajanlaskun yksikkönä käytettyjen kuukausien ja vuosien sekoittumisesta keskenään. Sama ilmiö on myös havaittavissa Raamatun esittämässä Abrahamin sukuuettelossa sekä kiinalaisten varhaisissa

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the

muistiinmerkinnöissä.

Kaksikymmentäkahdeksanpäiväisen kuukauden tai aikajakson sekoittaminen myöhemmin käyttöön otettuun yli kolmesataaviisikymmenpäiväiseen vuoteen oli syynä perimätietoihin, jotka kertovat tällaisista pitkäikäisistä ihmisistä. On olemassa muistiinmerkintöjä miehestä, joka eli yli yhdeksänsataa "vuotta". Tämä ajanjakso ei todellisuudessa vastaa täyttä seitsemääkymmentäkään vuotta, ja tällaisia elinaikoja pidettiin hyvin kauan aikaa merkittävän pitkinä; "kuusikymmentä vuotta ja kymmenen", niin kuin tällainen elinaika myöhemmin ilmaistiin.

Vielä kauan Aatamin päivien jälkeen tapana oli laskea aikaa kahdenkymmenenkahdeksan päivän kuukausina. Mutta kun egyptiläiset noin seitsemäntuhatta vuotta sitten ryhtyivät uudistamaan kalenteria, he tekivät sen suurta tarkkuutta noudattaen ja ottivat käyttöön 365-päiväisen vuoden.

3. BAABELIN TORNI

Dalamatian mereenvajoamisen jälkeen nodiitit siirtyivät pohjoiseen ja itään, ja pian sen jälkeen he perustivat rotunsa ja kulttuurinsa pääpaikaksi uuden Dilmunin kaupungin. Ja noin viisikymmentätuhatta vuotta Nodin kuoleman jälkeen, kun Prinssin esikunnan jälkeläisten määrä oli noussut liian suureksi heidän saada elantonsa uutta Dilmunin kaupunkiaan välittömästi ympäröiviltä mailta, ja sen jälkeen kun he olivat ryhtyneet solmimaan keskinäisiä aviositeitä rajanaapureidensa eli andoniitti- ja sangikheimojen kanssa, heidän johtajiensa mieleen juolahti, että olisi tehtävä jotakin heidän rodullisen yhtenäisyytensä säilyttämiseksi. Niinpä heimoneuvosto kutsuttiin koolle, ja paljon pohdinnan jälkeen hyväksyttiin Bablotin, Nodin erään jälkeläisen, laatima suunnitelma.

Bablot ehdotti, että pystytettäisiin suurellinen, rodun kunniakkuutta korostava temppeli keskelle heidän tuolloin hallussaan pitämää maa-aluetta. Tälle temppelille oli tarkoitus rakentaa torni, jonka kaltaista maailma ei ollut koskaan vielä nähnyt. Sen oli määrä olla heidän katoamassa olevan suuruutensa monumentaalinen muistomerkki. Oli monia, jotka halusivat muistomerkkin pystytettäväksi Dilmuniin, mutta toiset puolustivat ajatusta, että sellainen suuri rakennelma pitäisi sijoittaa turvallisen välimatkan päähän meren vaaroista, sillä he muistivat perimätiedot heidän ensimmäisen pääkaupunkinsa Dalamatian joutumisesta veden alle.

Bablotin suunnitelmien mukaan uusista rakennuksista olisi pitänyt tulla nodiittikulttuurin ja -sivilisaation tulevaisuudessa rakennettavan keskuksen ydin. Hänen kantansa pääsi loppujen

later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in

lopuksi voitolle, ja rakennustyö alkoi hänen suunnitelmiensa mukaisesti. Uuden kaupungin nimeksi oli tornin arkkitehdin ja rakennuttajan mukaan määrä tulla Bablot. Myöhemmin paikkakunta tunnettiin Bablodina ja vihdoin Baabelina.

Mutta nodiittien keskuudessa esiintyi yhä jossakin määrin suhtautumiseroja tämän hankkeen suunnitelmia ja tarkoitusta kohtaan. Heidän johtajansakaan eivät olleet täysin yksimielisiä sen kummemmin rakennussuunnitelmista kuin siitäkään, mihin tarkoitukseen rakennuksia niiden valmistuttua käytettäisiin. Neljän ja puolen vuoden työskentelyn jälkeen leimahti suuri kiista tornin pystyttämisen tavoitteesta ja tarkoituksesta. Riidat kävivät niin kitkeriksi, että koko työ pysähtyi. Muonankantajat levittivät uutiset erimielisyyksistä, ja rakennuspaikalle alkoi kerääntyä heimojen väkeä sankoin joukoin. Tornin rakentamisen tarkoituksesta esitettiin kolme erilaista näkemystä:

1. Suurin ryhmä eli lähes puolet halusi nähdä tornin rakennettavaksi nodiittien historian ja rodullisen yliveraisuuden muistomerkiksi. Heidän mielestään sen olisi pitänyt olla suuri ja vaikuttava rakennelma, joka herättäisi ihailua kaikissa tulevilla sukupolvissa.

2. Toiseksi suurin mielipideryhmä tahtoi tornin suunniteltavaksi niin, että se kunnioittaisi Dilmunin kulttuurin muistoa. He aavistivat, että Bablotista tulisi suuri kaupan, taiteen ja teollisuuden keskus.

3. Pienin ryhmittymä ja samalla vähemmistö oli sitä mieltä, että tornin pystyttäminen tarjosi tilaisuuden sovittaa se mielettömyys, että heidän kantaisänsä olivat osallistuneet Caligastian kapinaan. He esittivät omana kantanaan, että torni olisi omistettava kaikkien Isän palvontaan; että uuden kaupungin ainoana tarkoituksena olisi Dalamatian tyhjäksi jättämisen paikan täyttäminen eli, että se toimisi kulttuurin ja uskonnon keskuksena ympäristön barbaareille.

Uskonnollinen ryhmä äänestettiin oitis kumoon. Enemmistö torjui sellaisen opin, että heidän esivanhempansa olivat muka syyllistyneet kapinaan. Heidän rotuunsa lyöty moinen poltinmerkki loukkasi heitä. Kun näin oli suoriuduttu yhdestä kiistaan liittyvästä kolmesta näkökulmasta ja kun he eivät keskustelemalla onnistuneet tekemään ratkaisua kahdesta jäljellä olevasta, he turvautuivat taisteluun. Uskonnollismieliset — taisteluun osallistumattomat — pakenivat koteihinsa etelään, kun heidän toverinsa sen sijaan taistelivat kunnes olivat miltei hävittäneet toisensa.

Noin kaksitoistatuhatta vuotta sitten tehtiin toinen Baabelin tornin pystytysyritys. Andiittien sekoittumarodut (nodiitteja ja adamiitteja) ryhtyivät pystyttämään uutta temppeleä ensimmäisen

accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablod and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (859.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants, fled to their homes in the south, while their fellows fought until well-nigh obliterated.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on

rakennelman raunioille, mutta hanke ei saanut riittävästi kannatusta; se luhistui omaan suurellisuuteensa. Kyseinen seutu tunnettiin kauan aikaa Baabelin maana.

the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. NODILAISET SIVILISAATION KESKUKSET

Baabelin tornista käydyn kummallekin osapuolelle tuhoisan taistelun välittömänä seurauksena oli nodiittien hajaantuminen. Tämä sisällissota vähensi rodullisesti puhtaampien nodiittien lukumäärää suuresti ja oli monin tavoin syynä siihen, etteivät he onnistuneet perustamaan mitään merkittävää esiaatamilaista sivilisaatiota. Nodiittien kulttuuri taantui tästä ajasta alkaen yli sadankahdenkymmenentuhannen vuoden ajan, kunnes aatamilaisen aineksen lisäys sitä kohensi. Mutta vielä Aatamin aikoinakin nodiitit olivat yhä kyvykäs kansanheimo. Monia heidän rodullisesti sekoittuneita jälkeläisiään oli puutarhanrakentajien joukossa, ja monet Vanin ryhmänjohtajakapteenista olivat nodiitteja. Jotkut kyvykkäimmistä Aatamin esikunnassa palvelleista mielistä olivat tätä rotua.

Neljästä suuresta nodiittikeskuksesta kolme perustettiin heti Bablotin konfliktin jälkeen:

1. Läntiset eli Syyrian nodiitit. Kansallismielisten eli rotumuistomerkin kannattajien jäänteet matkasivat kohti pohjoista ja yhdistyivät andoniitteihin. Ne perustivat myöhemmin Mesopotamian luoteispuoliset nodilaiskeskukset. Kysymyksessä oli hajaantuvien nodiittien suurin ryhmä, ja tämä ryhmä antoi paljon myöhemmin ilmaantuneelle assyrialaisen sukukunnalle.

2. Itäiset eli Elamin nodiitit. Kulttuurin ja kaupan puolestapuhujat vaelsivat suurin joukoin kohti itää, Elamiin, ja siellä he liittyivät sekoittuneisiin sangik-heimoihin. Kolmenkymmenen—neljänsäntymmenen vuosituhannen takaiset elamilaiset olivat muuttuneet olemukseltaan jo suurelta osin sangikeiksi, vaikka he edelleen pitivätkin yllä sivilisaatiota, joka oli ympärillä asuvien barbaarien kulttuuria korkeammalla tasolla.

Toisen puutarhan perustamisen jälkeen tästä läheisestä nodiittiyhdyskunnasta oli tapana puhua "Nodin maana", ja tämän nodiittiryhmän ja adamiittien välillä vallinneen pitkän, verrattain rauhallisen kauden kuluessa molemmat rodut sekoittuivat laajasti keskenään, sillä Jumalan Poikien (adamiittien) tavaksi tuli yhä useammin ottaa vaimokseen ihmisten tyttäriä (nodiitteja).

3. Keskimmäiset eli esisumerilaiset nodiitit. Tigris- ja Eufratjokien suulla asunut pieni ryhmä

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris

säilytti muita paremmin rodullisen koskemattomuutensa. Se piti pintansa tuhannet vuodet, ja lopulta siitä muodostui se nodiittikantaheimo, joka adamiitteihin sekoituttuaan perusti historiallisten aikojen sumerilaiskansat.

Tämä kaikki selittää, miten sumerilaiset niin yhtäkkisesti ja salaperäisesti ilmestyivät toiminnan näyttämölle Mesopotamiassa. Koskaan eivät tutkijat pysty jäljittämään ja seuraamaan näitä heimoja takaisin sumerilaisten alkulähteille, niiden sukujuuret kun ulottuvat kaksisataatuhatta vuotta ajassa taaksepäin, Dalamatian mereenvajoamisen jälkeiseen aikaan. Ilman, että näiden muinaisuuden heimojen alkuvaiheista on merkkiäkään muualla maailmassa, ne yhtäkkiä sukeltavat esiin sivilisaation taivaanrannan takaa mukanaan kypsä ja verraton kulttuurinsa temppelieineen, metallinkäsittelytaitoineen, maanviljelyineen, kotieläimineen, savenvalanta- ja kankaankudontataitoineen, kauppalakeineen, lakikokoelmineen, uskonnollisine menoineen ja vanhoine kirjoitusjärjestelmineen. Historiallisen ajan alkuun tultaessa ne olivat jo kauan sitten kadottaneet Dalamatian kirjaimiston ja omaksuneet Dilmunista alkunsa saaneen erikoisen kirjoitustavan. Sumerin kieli, joka on maailmasta käytännöllisesti katsoen hävinnyt, ei ollut seemiläinen, vaan sillä oli paljon yhteistä niin kutsuttujen arjalaiskielten kanssa.

Sumerien jälkeensä jättämä yksityiskohtainen kirjallinen aineisto kuvailee sen merkittävän asutuskuskuksen aluetta, joka sijaitsi Persianlahden rannalla, varhaisemman Dilmunin kaupungin lähistöllä. Egyptiläiset kutsuivat tätä muinaisuuden loisteliasta kaupunkia Dilmatiksi, kun sen sijaan myöhemmät aatamilaistuneet sumerit sekoittivat sekä ensimmäisen että toisen nodiittikaupungin Dalamatiaan ja kutsuivat kaikkia kolmea Dilmuniksi. Ja arkeologit ovat jo löytäneet näitä ikivanhoja sumerilaisia savitauluja, jotka kertovat tästä maanpäällisestä paratiisista, ”jossa Jumalat ensimmäisen kerran siunasivat ihmiskuntaa sivistyneen ja kulttuurisen elämäntavan esikuvalla.” Ja näitä Dilmunia, ihmisten ja Jumalan paratiisia, kuvailevia tauluja lepää nyt kaikessa rauhassa monen museon pölyisillä hyllyillä.

Sumerilaiset tunsivat hyvin ensimmäisen ja toisen Eedenin, mutta huolimatta laajamittaisesta avioitumisesta adamiittien kanssa he pitivät pohjoisia puutarhan asukkaita jatkuvasti kuitenkin muukalaisrotuna. Sumerien ylpeys muita muinaisemmasta nodiittikulttuurista sai heidät jättämään nämä myöhemmät suuruuden näkymät vaille huomiota ja muistamaan vain Dilmunin kaupungin suurenmoisuuden ja sen paratiisillisuudesta kertovat perimätiedot.

4. Pohjoiset nodiitit ja amadoniitit — vaniitit. Tämä ryhmä ilmaantui jo ennen Bablotin konfliktia.

and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmun, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise “where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life.” And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior

Nämä pohjoisimmat nodiitit olivat niiden jälkeläisiä, jotka olivat hylänneet Nodin ja hänen seuraajainsa johtajuuden ja vaihtaneet sen Vanin ja Amadonin johtajuuteen.

Jotkut Vanin ensimmäisistä työtovereista asettuivat myöhemmin asumaan sen järven rantamille, joka yhä kantaa hänen nimeään, ja heidän perinteensä muotoutuivat näillä seuduilla. Araratista tuli heidän pyhä vuorensa, ja sillä oli myöhempien aikojen vaniiteille sama merkitys kuin Siinailla oli heprealaisille. Kymmenentuhatta vuotta sitten assyrialaisen vaniittiesi-isät opettivat, että Jumalat olivat Araratvuorella antaneet Vanille heidän seitsemästä käskystä koostuvan moraalilakinsa. He uskoivat lujasti sellaiseen, että Van ja tämän työtoveri Amadon oli viety elävinä pois planeetalta, kun nämä olivat olleet vuorella hartaudentarjoitukseen syventyneinä.

Araratin vuori oli Pohjois-Mesopotamian pyhä vuori, ja koska suuri osa näistä ikivanhoista ajoista kertovasta perimätiedostanne on saatu babylonialaisen vedenpaisumuskertomuksen ohessa, ei ole yllättävää, että Araratvuori ja sikäläinen seutukunta punoutuivat myöhempään juutalaiseen kertomukseen Nooasta ja maailmanlaajuisesta vedenpaisumuksesta.

Noin 35.000 vuotta eKr Aataminpoika vieraili eräässä itäisimmistä vanilaisten vanhoista siirtokunnista perustaakseen sinne oman sivistyskeskuksensa.

5. AATAMINPOIKA JA RATTA

Luotuamme katsauksen toisasteisten keskiväliolentojen esivanhempiin kuuluneisiin nodiitiedelläkävijöihin tulisi tässä kertomuksessa ottaa nyt tarkasteltavaksi heidän esivanhempiensa Aatamista polveutuva puolisko, sillä toisasteiset keskiväliolennot ovat myös Aataminpojan, Urantian violetin rodun esikoisien, lapsenlapsia.

Aataminpoika kuului siihen Aatamin ja Eevan lasten ryhmään, joka päätti jäädä maan päälle isänsä ja äitinsä luo. Tämä Aatamin vanhin poika oli monet kerrat kuullut Vanin ja Amadonin kertovan ylämaakodistaan pohjoisessa, ja vähän toisen puutarhan perustamisen jälkeen hän päätti lähteä etsimään tätä nuoruutensa unelmien maata.

Aataminpoika oli tuolloin 120-vuotias ja oli ollut kolmenkymmenen kahden puhdasrotuisen, ensimmäisessä puutarhassa syntyneen lapsen isä. Hän halusi jäädä vanhempiensa luo auttamaan heitä toisen puutarhan rakentamisessa, mutta häntä järkytti suuresti se, että hän menetti puolisonsa ja heidän yhteiset lapsensa. Nämä olivat kaikki päättäneet lähteä Edentiaan niiden muiden aatamilaislasten

to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATTA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

mukana, jotka halusivat tulla Kaikkein Korkeimpien suojateiksi.

Aataminpoika ei halunnut poistua Urantialle jääneiden vanhempiensa luota, vaikeuksien tai vaaran pakoilu ei ollut hänen tapaistaan, mutta toisen puutarhan henkilösuhteet olivat hänestä kaikkea muuta kuin tyydyttäviä. Hän teki paljon edistääkseen alkuvaiheessa suoritettuja puolustus- ja rakennustoimia, mutta päätti lähteä pohjoiseen heti ensimmäisen tilaisuuden tarjoutuessa. Ja vaikka hänen lähtönsä sujui kaikin puolin miellyttävissä merkeissä, Aatami ja Eeva murehtivat vanhimman poikansa menettämistä kovin. Heitä huoletti päästää häntä outoon ja vihamieliseen maailmaan, josta hän ei, niin kuin he pelkäsivät, koskaan palaisi.

Aataminpojan mukana pohjoiseen lähti kaksikymmenseitsemänjäseninen seurue etsimään näitä hänen lapsuutensa haavekuvien ihmisiä. Runsaan kolmen vuoden kuluttua Aataminpojan seurue tosiaankin tavoitti löytöretkensä päämäärän, ja siellä kohtaamiensa ihmisten joukosta hän pani merkille ihanan ja kauniin kaksikymmenvuotiaan naisen, joka väitti olevansa viimeinen puhdasrotuinen Prinssin esikunnan jälkeläinen. Tämä nainen, Ratta nimeltään, kertoi kaikkien esivanhempiensa olleen Prinssin langenneeseen esikuntaan kuuluneen kahden jäsenen jälkeläisiä. Hän oli rotunsa viimeinen edustaja, sillä eläviä sisaruksia hänellä ei ollut. Hän oli jo melkein päättänyt olla avioitumatta, melkein päättänyt kuolla lapsettomana, mutta hän menetti sydämensä majesteettiselle Aataminpojalle. Ja kun hän kuuli Eedenin tarinan eli sen, kuinka Vanin ja Amadonin ennustukset todellakin olivat käyneet toteen, ja kun hän kuunteli selostusta puutarhassa tapahtuneesta rikkomuksesta, hänet valtasi yksi ainoa ajatus: avioitua tämän Aatamin pojan ja perillisen kanssa. Ja pian tämä ajatus heräsi myös Aataminpojan mielessä. Runsaan kolmen kuukauden kuluttua he menivät naimisiin.

Aataminpojalla ja Ratalla oli kuudenkymmenseitsemän lapsen perhe. Heistä sai alkunsa suuri maailmanjohtajien suku, mutta sen lisäksi he tekivät jotakin enemmän. Olisi muistettava, että nämä molemmat olennot olivat itse asiassa superihmisiä. Joka neljäs heille syntynyt lapsi kuului ainutlaatuiseen luokkaan ja oli usein näkymätön. Maailman koko historian aikana tällaista ei ollut aiemmin tapahtunut. Ratta oli perin hämmäntynyt, jopa taikauskoinen, mutta Aataminpoika oli varsin hyvin selvillä ensiasteisten keskiväliolentojen olemassaolosta, ja hän päätteli, että hänen silmiensä edessä oli tapahtumassa jotakin samankaltaista. Kun toinen omituisesti käyttäytyvä jälkeläinen ilmaantui, hän päätti näyttää nämä keskenään, sillä toinen oli mies-, toinen naispuolinen. Ja näin sai alkunsa keskiväliolentojen toisasteinen luokka. Tämän

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

ilmiön päättymistä edeltäneiden sadan vuoden aikana näitä olentoja syntyi lähes kaksituhatta.

Aataminpoika eli 396 vuotta. Monet kerrat hän palasi vierailulle äitinsä ja isänsä luokse. Joka seitsemäs vuosi hän ja Ratta matkustivat etelään, toiseen puutarhaan, ja keskiväliolennot toimittivat hänelle sinä aikana tietoja hänen oman kansansa voinnista. He olivat Aataminpojan elinaikana suureksi avuksi, kun totuuden ja oikeamielisyyden uutta ja itsenäistä maailmankeskusta pystytettiin.

Näin Aataminpojalla ja Ratalla oli komennossaan tämä erinomaisten auttajien joukko, ja nämä työskentelivät heidän kanssaan koko heidän pitkän elinaikansa auttaen edistyneen totuuden tunnetuksi tekemistä sekä korkeamantasoisien hengellisen, älyllisen ja fyysisen elintavan levitystyötä. Eivätkä myöhemmät taantumiset milloinkaan täysin peittäneet alleen maailman kohentamiseen tähdänneen ponnistelun tuloksia.

Aataminpojan jälkeläiset pitivät yllä korkeaa kulttuuria Aataminpojan ja Ratan ajoista laskettuna lähes seitsemäntuhannen vuoden ajan. Myöhemmin he sekoittuivat naapuruston nodiitteihin ja andoniitteihin, ja myös heidät luettiin "muinaisajan mahtimiesten" joukkoon. Ja jotkin tuon aikakauden saavutukset säilyivät ja muutuivat piileväksi osaksi sitä kulttuuripotentialia, joka myöhemmin puhkesi kukkaan eurooppalaisena sivilisaationa.

Kyseisen sivistyksen keskus sijaitsi Kaspianmeren eteläpäästä itään olevalla seudulla, lähellä Kopet Daghia. Lyhyen matkaa Turkestanin vuorten eduskukkuloilta ylöspäin sijaitsevat jäännökset siitä, mikä kerran oli violetin rodun Aataminpojan jälkeläisten pääpaikka. Näillä ylängön asuinpaikoilla, jotka ovat sijoittuneet kapealle ja ikivanhalle hedelmälliselle vyöhykkeelle Kopetin vuorijonon matalammilla vuoreneduskukkuloilla, kehittyi eri aikoina ja toinen toistaan seuraten neljä erilaista kulttuuria, joita vaali vastaavasti Aataminpojan jälkeläisten neljä eri ryhmää. Järjestyksessä toinen näistä ryhmistä oli se, joka siirtyi länteen: Kreikkaan ja Välimeren saarille. Aataminpojan jälkeläisten jäännös vaelsi pohjoiseen ja länteen ja saapui Eurooppaan viimeisen Mesopotamiasta lähteneen sekarotuisen andiittiaallon mukana, ja heitä oli myös Intian andiitti-arjalaisten valloittajien joukossa.

6. TOISASTEISET KESKIVÄLIOLENNOT

Kun ensiasteiset keskiväliolennot olivat peräisin tasolta, joka edusti lähes superihmisiä, niin toisasteinen luokka on puolestaan puhtaasti aatamilaisen sukuhaaran jälkeläisiä, sukuhaaran,

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the "mighty men of old." And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dagh. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors

johon on yhdistynyt niiden esivanhempien ihmistetty jälkeläinen, jotka ovat yhteisiä vanhemman keskivälijoukon vanhemmille.

Aataminpojan lasten joukossa oli täsmälleen sanottuna kuusitoista toisasteisten keskiväliolentojen erikoislaatuista kantavanhempaa. Nämä ainutlaatuiset lapset jakautuivat tasan kummankin sukupuolen kesken, ja kukin pariskunta pystyi joka seitsemäskymmenes päivä tuottamaan uuden toisasteisen keskiväliolennon menetelmällä, jossa yhdistyivät sukupuoli ja sukupuoleton kanssakäyminen. Ja koskaan ennen tätä aikaa ei tällainen ilmiö ollut ollut mahdollinen maan päällä, eikä sellaista liioin ole koskaan sen jälkeen tapahtunut.

Mainitut kuusitoista lasta elivät ja kuolivat (ellei heidän erikoisominaisuuksiaan oteta huomioon) niin kuin tämän maailman kuolevaiset olennot, mutta heidän sähköisesti energisoidut jälkeläisensä elävät loputtomiin, sillä näitä eivät koske samat rajoitukset, jotka koskevat kuolevaisten lihallisuutta.

Jokainen kahdeksasta pariskunnasta tuotti loppujen lopuksi 248 keskiväliolentoa, ja siten tuli olevaisuuden piiriin alkuperäinen toisasteinen yhteisö — luvultaan 1.984. Toisasteiset keskiväliolennot jakautuvat kahdeksaan alaryhmään. Heidän tunnuksenaan on a-b-c ensimmäinen, toinen, kolmas ja niin edelleen. Ja sitten seuraavat d-e-f ensimmäinen, toinen ja niin edelleen.

Aatamin rikkomuksen jälkeen ensiasteiset keskiväliolennot palasivat Melkisedek-pesänhoitajien palvelukseen, kun taas toisasteinen ryhmä asetettiin Aataminpojan keskuksen palvelukseen tämän kuolemaan saakka. Kolmekymmentäkolme tällaista toisasteista keskiväliolentoa — oman organisaationsa päälliköt Aataminpojan kuoleman aikaan — yritti siirtää koko yhteisön Melkisedekien palvelukseen, jotta sillä keinoin olisi saatu aikaan yhteistyötä ensiasteisen yhteisön kanssa. Mutta kun he eivät yrityksessään onnistuneet, he poistuivat kumppaniensa seurasta ja menivät omana ryhmänään planeetan pesänhoitajien palvelukseen.

Aataminpojan kuoleman jälkeen toisasteisten keskiväliolentojen loppuosasta tuli kummallinen, järjestymätön ja irrallinen Urantialla vaikuttava voima. Tuosta ajankohdasta aina Makiventa Melkisedekin aikaan saakka he viettivät säännötöntä ja järjestymätöntä elämää. Mainittu Melkisedek sai heidät osittain järjestykseen, mutta aina Kristus Mikaelin aikaan asti he aiheuttivat silti vielä paljon vahinkoa. Mikaelin maanpäälläolon aikana he tekivät kaikki lopullisen päätöksen tulevasta kohtalostaan, ja uskollinen enemmistö

common to the parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

ilmoittautui tällöin ensiasteisten keskiväliolentojen johtajuuden alaiseksi.

7. KAPINALLISET KESKIVÄLIOLENNOT

Ensiasteisten keskiväliolentojen enemmistö lankesi Luciferin kapinan aikana syntyin. Kun planetaarisen kapinan aikaansaamaa hävitystä luetteloiitiin, havaittiin muiden menetysten ohella, että 40.119 keskiväliolentoa alkuperäisistä 50.000:sta oli mennyt mukaan Caligastian kapinaan.

Toisasteisia keskiväliolentoja oli alun perin 1.984, ja näistä 873 ei suostunut asettumaan Mikaelin hallinnon puolelle, ja niin heidät Urantian planetaarisen tuomioistuinkäsittelyn yhteydessä suuren Helluntain päivänä asian vaatimalla tavalla internoitiin. Kukaan ei pysty ennustamaan, mikä on oleva näiden langenneiden luotujen tulevaisuus.

Kumpaistakin kapinallisten keskiväliolentojen ryhmää pidetään turvasäilössä odottamassa järjestelmän kapinaan liittyvien asioiden lopullista oikeuskäsittelyä. Mutta ennen kuin planeetan nykyinen tuomiokausi julistettiin alkaneeksi, he tekivät maan päällä moniaita kummallisia tekoja.

Nämä epälojaalit keskiväliolennot kykenivät tietyissä olosuhteissa tekemään itsensä kuolevaisen olennon silmin nähtäviksi, ja aivan erityisesti tämä piti paikkansa luopuneiden toisasteisten keskiväliolentojen johtajan Beelsebubin kumppaneiden kohdalla. Mutta näitä ainutlaatuisia olentoja ei tule sekoittaa tiettyihin kapinalliskerubeihin ja -serafeihin, heitäkin nimittäin oli maan päällä aina Kristuksen kuoleman ja kuolleistanousun aikaan asti. Jotkut vanhemmat kirjoittajat nimittivät näitä kapinallisia keskiväliolentoja pahoiksi hengiksi ja demoneiksi eli riivaajiksi. Luopuriserafeja he nimittivät pahoiksi enkeleiksi.

Missään maailmassa pahat henget eivät lahjoittautuvan Paratiisin-Pojan fyysisen elämän jälkeen voi pitää vallassaan yhtäkään kuolevaismieltä. Mutta ennen Kristus Mikaelin Urantialla viettämää aikaa — ennen Ajatuksensuuntaajien yleismaailmallista saapumista ja ennen Mestarin hengen vuodattamista kaiken lihan päälle — näillä kapinallisilla keskiväliolennoilla oli todellakin kyky vaikuttaa eräiden alemmantasoisten kuolevaisten mieleen ja tietyssä määrin ohjata näiden tekoja. Tämä tapahtui paljolti samalla tavalla, jolla lojaalit keskiväliolennot toimivat palvellessaan Urantian kohtalon varajoukkoihin kuuluvien ihmisten tehokkaina yhteydensuojelijoina aikoina, jolloin Suuntaaja on tosiasiallisesti irti persoonallisuudesta siksi, että se on yhteydessä ihmisyyden yläpuolella oleviin älyllisiin olentoihin.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77.7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77.7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77.7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77.7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77.7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

Seuraavassa lainauksessa ei ole kysymys pelkästä kielellisestä maalailusta, kun kirjoituksessa sanotaan: "Ja he toivat Hänen luokseen kaikenlaisia sairaita, saastaisten henkien riivaamia ja kuunvaihetautisia." Jeesus tiesi ja tunnisti eron, joka on mielenvikaisen ja demonin riivaaman välillä, vaikka hänen aikalaisensa ja hänen sukupolvensa kuuluneet nämä tilat mielessään pahasti sekoittivatkin.

Ei toki ennen Helluntaitakaan mikään kapinallishenki voinut pitää vallassaan normaalia ihmismieltä, ja tuosta päivästä alkaen on myös alemmantasoisten kuolevaisten heikko mieli turvassa sellaiselta mahdollisuudelta. Totuuden Hengen saapumisen jälkeen niin kutsutussa pahojen henkien karkottamisessa on ollut kysymys siitä, että uskomus demonin vallassa olemisesta on sekoitettu hysteerisyyteen, mielenvikaisuuteen ja heikkomielisyyteen. Mutta alkää vain siksi, että Mikaelin lahjoittautuminen on Urantialla ikiajoiksi vapauttanut kaikki ihmismielet tällaisesta mahdollisuudesta, luulko, etteikö menneinä aikoina olisi ollut todellisuutta sellainen, että ihmismieli saattoi olla demonin vallassa.

Edentian Kaikkein Korkeimpien määräyksestä koko kapinallisten keskiväliolentojen ryhmää pidetään tällä hetkellä vangittuna. Enää he eivät vaeltele tässä maailmassa pahojaan tekemässä. Vaikka Ajatuksensuuntaajien läsnäolo jätettäisiinkin huomiotta, Totuuden Hengen vuodattaminen kaiken lihan päälle on tehnyt ikiajoiksi mahdottomaksi minkäänlaisten tai minkäänäköisten epälojaalien henkien koskaan enää tunkeutua edes heikoimpiin ihmismieliin. Helluntaipäivän jälkeen ei milloinkaan enää voi olla mitään sellaista kuin demonin vallassa oleminen.

8. YHDISTYNEET KESKIVÄLIOLENNOT

Kun tämä maailma viimeksi oli tuomiolla ja kun Mikael vei pois ajallisuuden nukkuvat eloonjäävät, jätettiin keskiväliolennot edelleen tänne auttamaan planeetalla suoritettavaa hengellistä ja puolittain hengellistä työtä. He toimivat nykyään molemmat luokat kattavan yhden ainoan olentoyhteisön muodossa, ja heidän lukumääränsä on 10.992. Urantian yhdistyneitä keskiväliolentoja johtaa nykyisin vuoron perään kummankin luokan vanhin jäsen. Tämä järjestely on ollut voimassa siitä lähtien, kun he kohta Helluntain jälkeen sulautuivat yhdeksi ryhmäksi.

Vanhemman eli ensiasteisen luokan jäsenet tunnetaan yleisesti numerotunnuksensa mukaan. Heille annetaan usein sellaisia nimiä kuin 1-2-3 ensimmäinen, 4-5-6 ensimmäinen, ja niin edelleen. Urantialla aatamilaisille keskiväliolennoille annetaan kirjaintunnuksia, jotta he erottuisivat numerotunnuksen saaneista

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. THE UNITED MIDWAYERS

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:8.2 (864.3) The members of the older or primary order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

ensiasteisista keskiväliolentoista.

Kummankin luokan jäsenet ovat aineettomia olentoja, mitä ravitsemukseen ja energialla latautumiseen tulee, mutta heillä on monia inhimillisiä ominaisuuksia ja he kykenevät nauttimaan teidän huumoristanne ja ymmärtämään sitä samoin kuin harjoittamaanne palvelusta. Kun he ovat palvelemassa kuolevaisia, he ovat mukana inhimillisen työn, levon ja leikin hengessä. Mutta keskiväliolennot eivät nuku, eikä heillä myöskään ole suvunjatkamiskykyä. Toisasteinen ryhmä on tietystä mielessä erilaistunut miespuolisuuden ja naispuolisuuden tapaan, ja heistä puhuttaessa käytetään usein maskuliinista tai feminiinistä persoonapronominia. Usein he myös työskentelevät yhdessä tällä tavoin pareittain.

Keskiväliolennot eivät ole ihmisiä eivätkä enkeleitäkään, mutta toisasteiset keskiväliolennot ovat olemukseltaan lähempänä ihmistä kuin enkeliä. Tavallaan he kuuluvat teidän rotuihinne ja ovat sen vuoksi hyvin ymmärtäviä ja myötätuntoisia suhteissaan ihmisolentoihin. Serafeille he ovat korvaamattomia työssä, jota nämä tekevät ihmiskunnan eri rotujen hyväksi ja yhdessä niiden kanssa, ja kummatkin luokat ovat välttämättömiä kuolevaisten henkilökohtaisina suojelijoina palveleville serafeille.

Urantian yhdistyneet keskiväliolennot on planeetan serafien kanssa yhdessä suoritettavaa palvelua varten organisoitu synnynnäisten lahjojen ja hankittujen taitojen mukaan seuraaviksi ryhmiksi:

1. Keskivälin sanansaattajat. Tämän ryhmän jäsenillä on nimi; he ovat pieni joukko ja ovat evolutionaarisessa maailmassa suureksi avuksi nopean ja luotettavan henkilökohtaisen viestintäjärjestelmän palveluksessa toimiessaan.

2. Planetaariset vartiomiehet. Keskiväliolennot ovat avaruuden maailmojen vartijoita, vartiomiehiä. He toimittavat tärkeitä tehtäviä kaikkien niiden lukuisten ilmiöiden ja yhteydenpitotapojen tarkkailijoina, joilla on merkitystä maailman yliluonnollisille olennoille. He partioivat planeetan näkymätöntä hengen maailmaa.

3. Kontaktipersonallisuudet. Kun otetaan yhteyttä aineellisten maailmojen kuolevaisiin olentoihin, sellaisiin kuin on se henkilö, jonka kautta käsillä olevat viestit toimitettiin, käytetään tähän tehtävään aina keskiväliolentoja. He ovat välttämätön tekijä tällaisissa hengellisen ja aineellisen tason välisissä yhteyksissä.

4. Etenemisen auttajat. Nämä ovat muita hengellisempiä keskiväliolentoja, ja heitä annetaan apulaisiksi niille eri serafiyhteisöille, jotka toimivat planeetalla erikoisryhmissä.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as "he" or "she." They often work together in such pairs.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers.* This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels.* Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities.* In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the

Keskiväliolentojen välillä esiintyy merkittävää erilaisuutta siinä, miten kyvykkäitä he ovat saamaan yhteyden toisaalta heidän yläpuolellaan oleviin serafeihin ja toisaalta heidän alapuolellaan oleviin omiin ihmisserkkuihinsa. Esimerkiksi ensiasteisten keskiväliolentojen on ylen määrin vaikea saada suoraa yhteyttä aineellisiin vaikuttajiin. He ovat huomattavasti lähempänä enkelintyyppistä olentoa, ja siksi heidät tavallisesti osoitetaankin työskentelemään planeetalla asuvien hengellisten voimien kanssa ja huolehtimaan näiden tarpeista. He toimivat taivaallisten vierailijoiden ja opiskelijavieraiden oppaina ja seuralaisina, kun taas toisasteiset olennot on miltei yksinomaisesti osoitettu huolehtimaan maailman aineellisista olennoista.

Uskolliset 1.111 toisasteista keskiväliolentoa suorittavat tärkeitä tehtäviä maan päällä. Ensiasteisiin työtovereihinsa verrattuina he ovat selvemmin materiaalisia. He ovat aavistuksen verran kuolevaisten näkökyvyn ulkopuolella, ja heidän mukautumisvaransa on riittävän väljä niin, että he halutessaan saavat yhteyden sellaiseen, mitä ihmiset kutsuvat "aineelliseksi olevaisiksi". Näillä ainutlaatuisilla olennoilla on tiettyjä tarkoin määriteltäviä valtuuksia ajallisuuden ja avaruuden ilmiöihin nähden — maailmassa eläviä luontokappaleita pois sulkevat.

Monet enkeleiden aikaansaamiksi luetut konkreettisuontoisemmat ilmiöt ovatkin olleet toisasteisten keskiväliolentojen suorittamia. Kun Jeesuksen evankeliumin ensimmäiset opettajat tuon ajan tietämättömien uskonnollisten johtajien toimesta heitettiin vankilaan, niin todellakin "Herran enkeli" "avasi yöllä vankilan ovet ja vei heidät ulos." Mutta mitä tulee Pietarin vapauttamiseen, sen jälkeen kun Jaakob oli Herodeksen määräyksestä tapettu, niin tässä tapauksessa enkelin tiliin pannun teon suorittikin toisasteinen keskiväliolento.

Nykyään heidän päätehtävänä on olla niiden miesten ja naisten huomaamattomina, henkilökohtaista yhteyttä pitävinä työtovereina, joista planeetan kohtalon varajoukko koostuu. Juuri tämän toisasteisen ryhmän toiminta, jolle jotkut ensiasteiseen joukkoon kuuluvat antoivat taitavaa tukea, sai aikaan sellaisen persoonallisuuksien ja olosuhteiden koordinoitumisen Urantialla, että se lopulta johti planeetan taivaalliset valvojat niiden anomusten vireillepanoon, joiden tuloksena oli sen ilmoitusten sarjan mahdollistaneiden valtuuksien myöntäminen, josta tämä esitys on yksi osa. Mutta on tehtävä selväksi, että keskiväliolennoilla ei ole mitään osaa niissä surkeissa näytöksissä, joita toimeenpannaan "spiritualismin" yleisnimikkeen alla. Urantialla nykyisin olevat keskiväliolennot, joiden kaikkien maine on

planet.

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call "material things." These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual "angel of the Lord" "by night opened the prison doors and brought them forth." But in the case of Peter's deliverance after the killing of James by Herod's order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of "spiritualism." The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called "mediumship"; and they do not,

kunniallinen, eivät ole yhteydessä niin kutsuttuihin ”meedio”-ilmiöihin, eivätkä he yleensä salli ihmisten olevan todistamassa heidän toisinaan välttämättömiä fyysisiä toimintojaan tai muita yhteyksiään aineelliseen maailmaan, sellaisina kuin nämä toiminnot ja yhteydet ihmisen aistein havaitaan.

9. URANTIAN VAKINAISET KANSALAISET

Toisin kuin kuolevaisten luotujen kaltaisia evolutionaarisia taivasmatkalaisia ja enkeliarmeijoita keskiväliolentoja voidaan pitää ensimmäisenä sellaisena vakinaisten asukkaiden ryhmänä, jollaisia tavataan eri luokkiin kuuluvissa maailmoissa koko maailmankaikkeudessa. Tällaisia vakinaisia kansalaisia tavataan Paratiisiin-nousun varrella eri kohteissa.

Niistä taivaallisten olentojen monista luokista poiketen, jotka on osoitettu planeetalle hoivatehtäviin, keskiväliolennot elävät asutussa maailmassa. Serafit tulevat ja menevät, mutta keskiväliolennot pysyvät, eivätkä vastaisuudessakaan poistu, sillä vaikka he ovat syntyjään kyseiseltä planeetalta, he ovat silti sen hoivaajia, ja heistä muodostuu se katkeamaton järjestelmä, joka harmonisoi ja kytkee yhteen serafiarmeijoiden vaihtuvat hallinnot.

Urantian varsinaisina kansalaisina keskiväliolennot tuntevat samanlaista kiinnostusta tämän sfäärin kohtaloa kohtaan kuin tuntevat ihmiset. He ovat päättäväinen yhteenliittymä, joka työskentelee sinnikkäästi synnyinplaneettansa edistymisen hyväksi. Heidän päättäväisyydestään muistuttaa myös heidän yhteisönsä tunnuslause: ”Minkä yhdistyneet keskiväliolennot ottavat tehdäkseen, sen yhdistyneet keskiväliolennot myös tekevät.”

Vaikka jokaisella keskiväliolennolla on kyky kulkea pitkin energiapiirejä ja heillä siis on kyky poistua planeetalta, he ovat jokainen erikseen sitoutuneet poistumaan planeetalta, vasta kun universumin viranomaiset joskus tulevaisuudessa vapauttavat heidät tehtävistään. Keskiväliolennot ovat sidoksissa planeettaan aina vakiintuneisiin valon ja elämän aikakausiin saakka. Ellei oteta lukuun 1-2-3 ensimmäistä, yksikään uskollinen keskiväliolento ei ole milloinkaan poistunut Urantialta.

1-2-3 ensimmäinen, ensiasteisen luokan vanhin, vapautettiin välittömistä planetaarisista velvollisuuksista pian Helluntain jälkeen. Tämä jalo keskiväliolento seisoj planeetan kapinan traagisina päivinä järkähtämättä Vanin ja Amadonin rinnalla. Ja se pelottomuus, jota hän osoitti johtajantoimissaan, vaikutti osaltaan vähentävästi hänen oman luokkansa tappioiden määrään. Nykyään hän palvelee Jerusemissa ja on

ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: “What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do.”

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as

jäsenenä neljänkoltta neuvonantajien elimissä, lisäksi hän on jo kerran Helluntain jälkeen toiminut Urantian kenraalikuvernöörinä.

Keskiväliolennot ovat planeettaan sidottuja, mutta niin kuin kuolevaiset jututtavat kaukaa saapuvia matkustavia ja saavat sillä tavoin kuulla tietoja planeetan etäisistäkin kolkista, samalla tavoin keskiväliolennotkin keskustelelevat taivaallisten matkalaisten kanssa saadakseen tietää universumin kaukaisista paikoista. Näin he perehtyvät omaan paikallisjärjestelmäänsä ja universumiinsa, jopa Orvontoniin ja sen sisarluomuksiin, ja tällä keinoin he valmentuvat kansalaisen asemaan luotujen olentojen olemassaolon korkeammilla tasoilla.

Vaikka keskiväliolennot saatettiin olevaisuuden piiriin täysin kehittyneinä — ilman, että he kokivat mitään kasvamisen tai kypsymisen vaihetta —, he eivät silti koskaan lakkaa varttumasta viisaudessa ja kokemuksessa. Kuolevaisten tavoin myös he ovat evolutionaarisia luotuja, ja heillä on kulttuuri, joka on aidosti evolutionaarinen saavutus. Urantian keskiväliolentokunnan joukossa on monia yleviä mieliä ja voimallisia henkiä.

Laajemmasta näkökulmasta katsottuna Urantian sivilisaatio on Urantian kuolevaisten ja Urantian keskiväliolentojen yhteinen saavutus, ja tämä pitää paikkansa näiden kahden kulttuuritason välillä nykyisin vallitsevasta eroavuudesta huolimatta, eroavuudesta, joka tasoittuu vasta valon ja elämän aikakausina.

Planeetan kuolemattoman kansalaisryhmän saavutuksena keskivälikulttuuri ei ole yhtä altis sellaisille ajallisille heilahduksille, jotka vaivaavat ihmiskivisaatiota. Ihmistien sukupolvet unohtavat; keskiväliolentojen yhteisö muistaa, ja tämä muisti on asuttamamme maailman perimätiedon aarreaitta. Tällä tavoin planeetan kulttuuri säilyy tuolla planeetalla aina läsnä olevana, ja sopivassa tilanteessa tällaiset tallessa olevat menneiden tapahtumien muistot ovat taas käytettävissä, siihen tapaan kuin Urantian keskiväliolennot ovat lihallisille serkuilleen antaneet kertomuksen Jeesuksen elämästä ja opetuksista.

Keskiväliolennot ovat niitä taitavia hoivaajia, jotka täyttävät Urantian aineellisten ja hengellisten alueiden välille Aatamin ja Eevan jälkeen ilmestyneen kuilun. He ovat niin ikään vanhempia veljiämme, tovereitamme pitkässä kamppailussa, jonka tavoitteena on saavuttaa vakiintunut valon ja elämän status Urantialle. Yhdistyneet keskiväliolennot ovat kapinassa koeteltu yhteisö, ja uskollisesti he esittävät oman osansa planeetan kehityksessä kunnes tämä maailma saavuttaa aikakausien päämäärän, eli siihen kaukana tulevaisuudessa olevaan päivään saakka, jolloin rauha todellakin vallitsee maan päällä ja ihmisten

governor general of Urantia once since Pentecost.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

sydämessä totisesti on hyvä tahto.

Näiden keskiväliolentojen suorittaman arvokkaan työn johdosta olemme päätelleet, että he ovat todellakin olennainen osa maailmojen henkijärjestelmää. Ja missä kapina ei ole turmellut planeetan asioita, siellä he ovat serafeille vieläkin suuremmaksi avuksi.

Korkeiden henkien, enkeliarmeijoiden ja keskiväliovereiden järjestelmä on kokonaisuudessaan innostuneen omistautunut edistämään evolutionaaristen kuolevaisten asteittain tapahtuvaan ylösnousemukseen ja täydellisyyden saavuttamiseen tähtäävää paratiisillista suunnitelmaa. Se onkin yksi universumin suurenmoisimmista toimintakokonaisuuksista niin hyvin kuolevaisille kuin keskiväliolentoillekin — se verrattomista verrattomin eloonjäämisjärjestelmä, joka tuo Jumalan alas ihmisen luo ja sitten ylevän kumppanuuden avulla vie ihmisen ylös Jumalan luo ja sen jälkeen palvelun täyttämään ikuisuuteen ja perillepääsyn jumalallisuuteen.

[Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Luku 78. Violetti rotu Aatamin aikojen jälkeen

⇨ 077

Urantia-kirjan

079 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 78

VIOLETTI ROTU AATAMIN AIKOJEN JÄLKEEN

Osiot

Johdanto

1. Rotujen ja kulttuurien levinneisyys
2. Toisen Puutarhan adamiitit
3. Adamiittien ensimmäiset levittäytymiset
4. Andiitit
5. Andiittien vaellukset
6. Andiittien viimeiset hajaantumiset
7. Mesopotamian tulvat
8. Sumerilaiset — andiiteista viimeiset

PAPER 78

THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

Johdanto

TOINEN Eeden toimi sivilisaation kehtona lähes kolmenkymmenentuhannen vuoden ajan. Siellä, Mesopotamiassa, aatamilaiskansoilla oli tyyssijansa, sieltä ne lähettivät jälkeläisiään maan ääriin, ja loppuvaiheessa ne nodiitti- ja sangikheimoihin sulautuneina tunnettiin andiitteina. Tältä seudulta tulivat ne miehet ja naiset, jotka panivat alulle historiallisten aikojen tapahtumat ja jotka ovat niin suunnattomasti jouduttaneet sivistyksen edistymistä Urantialla.

Tämä luku käsittelee violetin rodun planetaarista historiaa, joka alkaa heti Aatamin rikkomuksen jälkeen, noin vuodesta 35.000 eKr, ja ulottuu siihen, kun rotu noin vuonna 15.000 eKr sulautui nodiitti- ja sangik-rotuihin, jolloin andiittikansanheimot muodostuivat, ja siitä edelleen rodun lopulliseen häviämiseen mesopotamialaisilta kotikonnuiltaan noin vuonna 2000 eKr.

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. ROTUJEN JA KULTTUURIEN

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

LEVINNEISYYS

Vaikka rotujen ajattelu ja moraali Aatamin saapumisen aikoihin olivatkin alhaisella tasolla, fyysinen evoluutio oli silti jatkunut kokolailla entisellään Caligastian kapinasta aiheutuneen hätätilan siihen vaikuttamatta. Se, mitä Aatami oli tuonut lisää rotujen biologiseen tilaan, kohensi Urantian ihmisiä suunnattomasti, vaikka hanke osittain epäonnistui.

Aatami ja Eeva toivat mukanaan myös paljon sellaista, jolla oli arvoa ihmiskunnan sosiaaliselle, moraalille ja älylliselle edistymiselle. Heidän jälkeläistensä täälläolo tarjosi sivilisaatiolle valtavan määrän uutta virikettä. Mutta kokonaisuutena ottaen maailmassa ei kolmekymmentäviisituhatta vuotta sitten esiintynyt paljonkaan kulttuuria. Muutamia sivistyskeskuksia toki oli siellä täällä, mutta enimmäkseen Urantia virui raakalaisuudessa. Rotujen ja kulttuurin levinneisyys oli seuraavankaltainen:

1. Violetti rotu — adamiitit ja Aataminpojan jälkeläiset. Adamiittikulttuurin pääkeskus oli toisessa puutarhassa, joka sijaitsi Tigris- ja Eufratvirtojen muodostamassa kolmiossa. Se nimenomaan oli länsimaisen ja intialaisen sivilisaation kehto. Violetin rodun toissijainen eli pohjoinen keskus oli Aataminpojan jälkeläisten pääpaikka, joka sijaitsi Kaspianmeren etelärannikolta itään, lähellä Kopetvuoristoa. Näistä kahdesta keskuksesta eteni ympäristön maihin se kulttuuri ja se elämänplasma, jotka toivat välittömästi uutta eloa kaikkiin rotuihin.

2. Esisumerilaiset ja muut nodiitit. Mesopotamiassa oli lähellä jokien suistoaluetta jäänteitä myös Dalamatian aikaisesta muinaisesta kulttuurista. Vuosituhansien vieressä tämä ryhmä sekoittui täysin pohjoispuolellaan eläviin adamiitteihin kadottamatta kuitenkaan koskaan täysin nodilaisperinteitään. Monet muut Levanttiin asettuneet nodiitit yleensä sulautuivat myöhemmin levinneeseen violettiin rotuun.

3. Andoniitit ylläpitivät viittä tai kuutta kohtalaisen edustavaa yhdyskuntaa, jotka sijaitsivat Aataminpojan pääpaikasta pohjoiseen ja itään. Heitä oli hajallaan myös koko Turkestanin alueella, ja lisäksi heitä säilyi erillisinä saarekkeina kaikkialla Euraasiassa, varsinkin vuoristoseuduilla. Nämä alkuperäisasukkaat pitivät edelleen hallussaan Euraasian mantereen pohjoisia maa-alueita samoin kuin Islantia ja Grönlantia, mutta sininen ihminen oli jo kauan sitten karkottanut heidät Euroopan tasangoilta ja levittäytyvä keltainen rotu Aasian kaukaisempien seutujen jokilaaksoista.

4. Punainen ihminen piti hallussaan Amerikan mantereita; hänethän oli yli viisikymmentäuhatta

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty

vuotta ennen Aatamin saapumista karkotettu Aasiasta.

5. Keltainen rotu. Kiinalaiset kansanheimot olivat jo lujittaneet asemansa Itä-Aasian haltijoina. Heidän edistyneimmät yhdyskuntansa sijaitsivat nyky-Kiinasta luoteeseen, Tiibetiin rajoittuvilla alueilla.

6. Sininen rotu. Siniset ihmiset olivat hajallaan pitkin Eurooppaa, mutta heidän parempitasoiset kulttuurin keskuksensa sijaitsivat Välimerenaltaan tuohon aikaan viljavissa laaksoissa ja Luoteis-Euroopassa. Neandertalilaisten rotuainesten sulautuminen siniseen rotuun oli taannuttanut sinisen ihmisen kulttuuria tavattomasti, mutta muussa mielessä hän oli kaikkiin Euraasian evolutionaarisiiin kansanheimoihin verrattuna tarmokkain, seikkailuvalmein ja tutkimishaluisin.

7. Dravidakansoja edeltänyt Intia. Intian moninainen rotujen sekoitus — johon sisältyi kaikkia maailman rotuja, mutta eritoten vihreää, oranssia ja mustaa — ylläpiti kulttuuria, joka oli syrjäseutujen kulttuuria hivenen korkeammalla.

8. Saharan sivilisaatio. Indigon rodun korkeammantasoisilla aineksilla oli edistyvimmät asutuskeskuksensa siellä, missä nyt on suuri Saharan autiomaa. Tuolloin jo näyttämöltä hävinneiden oranssin ja vihreän rodun perintöaineksia sisältyi suurin määrin tähän indigonmustaan ryhmään.

9. Välimerenallas. Ellei Intiaa oteta lukuun, niin eniten sekoittunut rotu piti hallussaan aluetta, joka nykyään on Välimerenallas. Pohjoisesta tulleet siniset ihmiset ja etelästä tulleet saharalaiset kohtasivat siellä idästä saapuneita nodiitteja ja adamiitteja ja sekoittuivat heihin.

Tällaiselta maailma näytti, ennen kuin violetin rodun suuri levittäytyminen alkoi, noin kaksikymmentäviisituhatta vuotta sitten. Tulevaisuuden sivilisaation toivo oli toisessa puutarhassa Mesopotamian jokien välissä. Siellä, Lounais-Aasiassa, piili suuren sivilisaation potentiaali, Dalamatian pävilviltä ja Eedenin ajoilta pelastuneiden ideoiden ja ihanteiden maailmaanleviämisen mahdollisuus.

Aatami ja Eeva olivat jättäneet jälkeensä määrällisesti rajallisen mutta kyvykkään jälkeläisjoukon, ja Urantialla toimineet taivaalliset tarkkailijat odottivat innokkaina nähdäkseen, miten nämä hairahtuneen Aineellisen Pojan ja Tyttären jälkeläiset tehtävästään suoriutuisivat.

thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. TOISEN PUUTARHAN ADAMIITIT

Tuhansia vuosia Aatamin pojat ahersivat Mesopotamian jokien varsilla, ratkoivat kasteluun

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia,

ja tulvienhallintaan liittyviä ongelmiaan etelän suunnalla, vahvistelivat puolustuslinjojaan pohjoisessa ja pyrkivät säilyttämään perinteitään ensimmäisen Eedenin loiston ajoilta.

Toisen puutarhan johtajissa ilmennyt uljuus on eräs Urantian historian hämmästyttävistä ja innoittavista sankarirunoelmista. Koskaan nämä uljaat sielut eivät kadottaneet kokonaan näköpiiristään Aatamin tehtävään sisältynyttä tavoitetta, ja sen tähden he taistelivat urhoollisesti ympäröivien ja alemmantasoisten heimojen vaikutuksia vastaan, samalla kun he katkeamattomana virtana ja auliisti lähettivät oivallisimmat poikansa ja tyttärensä lähettäiksi maailman rotujen keskuuteen. Välillä tämä levittäytyminen oli kuluttaa kotimaan kulttuurin voimavarat loppuun, mutta kerran toisensa jälkeen nämä verrattomat kansanheimot onnistuivat sellaisesta toipumaan.

Adamiittien sivilisaatio, yhteiskunta ja kulttuuritaso olivat Urantian evolutionaaristen rotujen yleistaso verrattomasti korkeammalla. Vain Vanin ja Amadonin vanhojen yhdyskuntien sekä Aataminpojan jälkeläisten keskuudessa kukoisti sivilisaatio, joka oli edes jossakin mielessä verrattavissa adamiittien sivilisaatioon. Mutta toisen Eedenin sivilisaatio oli keinotekoinen rakennelma — se ei ollut evoluution tulos — ja siksi se oli tuomittu rappeutumaan niin pitkälle, että se painuisi luonnolliselle, evoluution mukaiselle tasolle.

Aatami jätti jälkeensä suuren älyllisen ja hengellisen kulttuurin, mutta jos puhutaan mekaanisista laitteista, niiden osalta se ei ollut kovinkaan pitkälle edistynyt, sillä jokaisen sivilisaation rajoituksena ovat saatavilla olevat luonnonvarat, synnynnäinen nerokkuus ja riittävä jouto-aika, jotka takaavat, että keksintöjä myös syntyy. Violetin rodun sivilisaatio perustui Aatamin läsnäoloon ja ensimmäisen Eedenin perinteisiin. Aatamin kuoleman jälkeen, ja sitten kun nämä perinteet vuosisatojen saatossa hämärtyivät, adamiittien kulttuuritasossa tapahtui tasaista laskua, kunnes se saavutti sellaisen tilan, jossa se oli vastavuoroisessa tasapainossa ympäristön kansojen tason ja violetin rodun luonnollista tietä kehittyvien kulttuuristen kykyjen kanssa.

Mutta adamiitit olivat vuoden 19.000 eKr paikkeilla eittämätön kansakunta, jonka väkiluku oli neljä ja puoli miljoonaa, ja he olivat lähettäneet jo miljoonia jälkeläisiään ympärillään asuvien kansojen keskuuteen.

working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millennia, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. ADAMIITTIIEN ENSIMMÄISET

LEVITTÄYTYMISET

Violetti   rotu   säilytti   eedeniläiset

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic

rauhanomaisuuden perinteet monien vuosituhansien ajan, mikä selittää, miksi se niin pitkään vitkasteli, ennen kuin ryhtyi alueiden valloittamiseen. Aina kun he kärsivät väestöpainesta, he sen sijaan, että olisivat ryhtyneet sotimalla hankkimaan lisää maa-aluetta, lähettivätkin liikaväestönsä opettajiksi muiden rotujen keskuuteen. Näiden ensimmäisten muuttoaaltojen sivistyksellinen vaikutus ei ollut pysyvää, mutta adamiittiopettajien, -kauppiaiden ja -tutkimusmatkailijoiden sulautuminen ympäristön kansanheimoihin oli näiden kannalta biologisessa mielessä elvyttävää.

Jotkut adamiitit matkasivat jo varhain länteen: Niilinlaaksoon; toiset tunkeutuivat idän suunnalle eli Aasiaan, mutta he olivat vähemmistössä. Myöhempien aikojen joukkomittainen muuttoliike suuntautui laajasti pohjoiseen ja sieltä länteen. Se oli pääasiassa asteittaista mutta hellittämätöntä työntymistä kohti pohjoista niin, että valtaosa raivasi tiensä pohjoiseen ja kääntyi sen jälkeen länteen, Kaspienmeren taitse Eurooppaan.

Noin kaksikymmentäviisituhatta vuotta sitten monet adamiittien puhdasrotuisimmista aineksista olivat päässeet jo pitkälle matkallaan kohti pohjoista. Ja kuta pohjoisemmaksi he tunkeutuivat, sitä vähemmän aatamilaisiksi he kävivät, kunnes he Turkestanin haltuunottoon mennessä olivat jo perin pohjin sekoittuneet muihin rotuihin ja eritoten nodiitteihin. Kovin monet puhdasrotuiset violetit kansat eivät koskaan tunkeutuneet kauas Eurooppaan tai Aasiaan.

Noin vuodesta 30.000 vuoteen 10.000 eKr kaikkialla Lounais-Aasiassa tapahtui käänteentekeviä rotujen sekoittumisia. Turkestanin yläkömaan asukkaat olivat miehuullinen ja voimakas kansa. Intian luoteispuolella oli säilynyt vielä paljon Vanin aikojen kulttuuria. Vielä näitäkin yhdyskuntia pohjoisempana olivat säilyneet parhaat alkuaikojen andoniiteista. Ja pohjoiseen liikkeessä olevat adamiitit sulauttivat itseensä nämä kummatkin kulttuurinsa ja luonteenomaisuuksiensa puolesta muita korkeammantasoiset rodut. Tämä yhteensulautuminen johti monien uusien ideoiden omaksumiseen. Se helpotti sivilisaation etenemistä ja edisti kaikkia taiteen, tieteen ja sosiaalisen kulttuurin osa-alueita suuresti.

Kun adamiittien ensimmäisten vaellusten ajanjakso noin vuonna 15.000 eKr päättyi, Euroopassa ja Keski-Aasiassa oli jo enemmän Aatamin jälkeläisiä kuin missään muualla maailmassa, jopa enemmän kuin Mesopotamiassa. Euroopan sinisten rotujenkin sekaan oli jo laajassa mitassa tunkeuduttu. Nykyisin Venäjäksi ja Turkestaniksi kutsuttujen maiden eteläinen kaistale oli koko matkaltaan nodiitteihin, andoniitteihin sekä punaisiin ja keltaisiin sangikeihin sekoittuneiden adamiittien

traditions of peacefulness for many millennia, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed

suurena tyyssijana. Etelä-Eurooppaa ja Välimeren reunamaita asutti andoniittien ja sangik-kansojen — oranssin, vihreän ja indigon — sekoittunut rotu, jossa oli aavistuksen verran aatamilaista rotuainesta. Vähän-Aasian ja Itä-Euroopan keskiosien maita pitivät hallussaan heimot, jotka olivat valtaosaltaan andonilaisia.

Sekoittunut värillisrotu, joka tähän aikaan sai merkittävää vahvistusta mesopotamialaistulokkaista, piti puoliaan Egyptissä ja valmistui ottamaan vastuulleen Eufraatinlaakson katoamassa olevan kulttuurin vaalimisen. Mustat kansanheimot olivat siirtymässä yhä etelämmäksi Afrikkaan, ja punaisen rodun tavoin nekin olivat käytännöllisesti katsoen eristyksissä.

Kuivuus oli katkaissut Saharan sivilisaation jatkuvuuden, ja tulviminen oli tehnyt saman Välimerenaltaan sivistykselle. Siniset rodut eivät tähän mennessä vielä olleet onnistuneet kehittämään edistynyttä kulttuuria. Andonilaiset olivat edelleenkin hajallaan pitkin arktisia ja Keski-Aasian alueita. Vihreä ja oranssi rotu olivat rotuina lakanneet olemasta. Indigorotu siirtyi Afrikassa kohti etelää, jossa alkoi sen hidas mutta pitkään jatkunut rodullinen heikkeneminen.

Intian kansanheimot edistymättömine sivilisaatioineen polkivat paikallaan, keltainen ihminen lujitti saavuttamiaan jalansijoja Keski-Aasiassa, ja ruskea ihminen ei ollut vielä aloittanut sivilisaationsa rakentamista Tyynenmeren lähisaarilla.

Tällainen rotujen levinneisyystilanne samoin kuin laajamittaiset ilmastolliset muutokset muodostivat maailman näyttämön Urantian sivilisaation andiittisen ajanjakson alkaessa. Nämä ensivaiheen vaellukset jatkuivat kymmenentuhannen vuoden ajan, vuodesta 25.000 vuoteen 15.000 eKr. Myöhemmät eli andiittien vaellukset jatkuivat noin vuodesta 15.000 vuoteen 6000 eKr.

Varhaisempien adamiittiaaltojen siirtyminen Euraasian poikki kesti niin kauan, että niiden kulttuuri matkan varrella suurelta osin katosi. Vasta myöhempien aikojen andiitit liikkuvat sen verran nopeasti, että he säilyttivät Eedenin kulttuurin pitemmänkin matkan päässä Mesopotamiasta.

4. ANDIITIT

Andiitit olivat puhdasverisestä violetista rodusta ja nodiiteista sekä evolutionaaristen kansanheimojen sekoittumisesta ilman välivaiheita syntynyt rotu. Andiiteista tulisi yleisesti ottaen ajatella, että heissä on paljon suurempi osuus Aatamin verta kuin on nykyajan roduissa. Termiä ”andiitti” käytetään pääasiassa silloin, kun

race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance

tarkoitetaan niitä kansoja, joiden rotuperimässä oli yhdestä kahdeksasosaan yhteen kuudesosaan violettia. Nykyisissä urantialaisissa, jopa pohjoisen valkoisissa roduissa, on Aatamin verta paljon tätä pitoisuutta vähemmän.

Varhaisimmat andiittikansat saivat alkunsa Mesopotamiaan rajoittuvilla alueilla yli kaksikymmentäviisituhatta vuotta sitten, ja ne koostuivat adamiittien ja nodiittien sekoituksesta. Toista puutarhaa ympäröivät samankeskiset, yhä vähemmän violettia rotuainesta sisältävät kehät, ja andiittirotu syntyi tämän rotujen sekoituskattilan äärimmäisellä reunalla. Kun Mesopotamiasta muuttavat adamiitit ja nodiitit myöhemmin saapuivat Turkestanin siihen aikaan viljaille seuduille, he ennen pitkää sekoittuivat siellä alueen korkeampitasoisin asukkaisiin, ja tällä tavoin ilmaantunut rotusekoitus levitti andiittista rotutyyppejä pohjoisen suunnalle.

Andiitit olivat puhdasveristen violettien kansanheimojen aikojen jälkeen Urantialle ilmaantuneista paras joka suhteessa inhimillinen rotuaines. Heihin sisältyivät useimmat vielä jäljellä olleiden adamiitti- ja nodiittirotujen jäänteiden korkeimmat tyypit, ja myöhemmin mukaan tuli jonkin verran keltaisten, sinisten ja vihreiden ihmisten rotuaineksia.

Nämä varhaiset andiitit eivät olleet arjalaisia, he olivat esiarjalaisia. He eivät olleet valkoisia, he olivat valkoisten edeltäjiä. He eivät olleet länsimainen eivätkä itämainen kansanheimo. Mutta nimenomaan andiittien rotuperimä antaa niin kutsuttujen valkoisten rotujen monikieliselle sekoitukselle sen yleispiirteisen homogeenisuuden, jota on kutsuttu kaukasidiseksi piirteeksi.

Violetin rodun puhdasverisemmät sukuhaarat olivat säilyttäneet Aatamin rauhantavoitteisen perinteen. Ja se selittää, miksi rodun varhaisemmat muuttoliikkeet olivat olleet luonteeltaan paremminkin rauhanomaisia vaelluksia. Mutta kun adamiitit yhdistyivät nodiittisukuihin, jotka tuohon aikaan jo olivat sotaisia rotu, heidän andiittijälkeläisistään tuli — oman aikakautensa pituiseksi jaksoksi — Urantialla koskaan eläneistä militaristeista kaikkein taitavimpia ja ovelimpia. Mesopotamialaisten muuttoliikkeet kävivät siitä lähtien luonteeltaan yhä sotilaallisemmiksi ja yhä enemmän varsinaisten valloitusten kaltaisiksi.

Nämä andiitit olivat seikkailunhaluisia, heillä oli vaeltamisen taipumusta. Kun he saivat joko sangik- tai andoniittisen rotuaineksen lisäystä, se oli omiaan vakiinnuttamaan heitä. Mutta vaikka näin olikin, eivät heidän myöhemmät jälkeläisensä kuitenkaan koskaan pysähtyneet, ennen kuin he olivat purjehtineet maapallon ympäri ja löytäneet viimeisenkin kaukaisen mantereen.

was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:4.4 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which has been called Caucasoid.

78:4.5 (872.3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872.4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. ANDIITTIIEN VAELLUKSET

Toisen puutarhan kulttuuri pysyi voimissaan kahdenkymmentuhannen vuoden ajan, mutta noin vuoteen 15.000 eKr. asti se kulki tasaisesti kohti rappiota, kunnes seetiläisen papiston elpyminen ja Amosadin johtajuus laskivat perustan loistavalle aikakaudelle. Mahtavat sivilisaation aallot, jotka myöhemmin levisivät Euraasian yli, olivat välitön seuraus puutarhan sivistyksen renessanssista, ja se puolestaan johtui adamiittien laajamittaisesta yhdistymisestä ympäristön sekoittuneisiin nodiitteihin, ja näin ilmaantuivat andiitit.

Nämä andiitit antoivat sysäyksen uudelle edistymiselle kaikkialla Euraasiassa ja Pohjois-Afrikassa. Andiittien kulttuurilla oli hallitseva asema alueella, joka ulottui Mesopotamiasta Sinkiangiin, ja Mesopotamiasta jatkuvasti saapuneet uudet tulokkaat korvasivat kohti Eurooppaa tasaisena soljuneen muuttajien virran. Mutta lienee paikallaan puhua andiiteista varsinaisen Mesopotamian rotuna, vasta sitten kun Aatamin sekoittuneiden jälkeläisten viimeiset vaellukset ovat alkamassa. Tuolloin toisen puutarhan rodutkin olivat jo siinä määrin sekoittuneita, ettei niitä enää voinut pitää adamiitteina.

Turkestanin sivilisaatiota elvyttivät ja virvoittivat Mesopotamiasta tavan takaa saapuneet uudet tulokkaat, varsinkin andiitteja edustaneet myöhempien aikojen ratsumiehet. Niin kutsuttu arjalainen kantakieli oli muotoutumassa Turkestanin ylängöillä. Se oli tuon seutukunnan andonilaismurteen sekä Aataminpojan jälkeläisten ja myöhempien andiittien kielen sekoitus. Monet nykykielet juontuvat tästä varhaisesta puhekielestä, jota käyttivät mainitut Euroopan, Intian ja Mesopotamian tasankojen pohjoiskaistaleen valloittaneet keskiaasialaisheimot. Tästä muinaiskielestä johtuu se länsimaisten kielten samankaltaisuus, jota kutsutaan arjalaisuudeksi.

Vuoden 12.000 eKr paikkeilla maailman andiittiroduista kolme neljäsosaa asui Pohjois- ja Itä-Euroopassa, ja kun myöhempi ja lopullinen exodus Mesopotamiasta tapahtui, kuusikymmentäviisi prosenttia näiden viimeisten muuttoaaltojen kuljettamasta väestä päätyi Eurooppaan.

Paitsi Eurooppaan andiitit vaelsivat myös Pohjois-Kiinaan ja Intiaan, samalla kun monet ryhmät tunkeutuivat maan ääriin lähetyssaarnaajina, opettajina ja kauppamiehinä. He antoivat merkittävän rodullisen lisän Saharan sangik-kansojen pohjoisiin ryhmiin. Mutta vain muutamat opettajat ja kauppiat tunkeutuivat koskaan Niilin latvavesiä etelämmäksi Afrikkaan.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872:5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872:6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872:7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalrymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

78:5.4 (872:8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

78:5.5 (873:1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on,

Sekoittuneet andiitit ja egyptiläiset kulkivat sittemmin Afrikan sekä itä- että sen länsirannikkoa hyvän matkaa päiväntasaajan alapuolelle, mutta Madagaskarille asti he eivät ehtineet.

Nämä andiitit olivat Intian niin kutsuttuja dravidalais- ja myöhempiä arjalaisvalloittajia; ja heidän läsnäolonsa Keski-Aasiassa jalosti suuresti turaanilaisten esi-isiä. Monet tämän rodun edustajat vaelsivat sekä Sinkiangin että Tiibetin kautta Kiinaan ja toivat tervetulleita ominaisuuksia myöhempiin kiinalaisiin rotukantoihin. Pienet ryhmät raivasivat aika ajoin tiensä Japaniin, Formosaan, Taka-Intiaan ja Etelä-Kiinaan, silti vain muutamat saapuivat Etelä-Kiinaan rannikkoreittiä.

Satakolmekymmentäkaksi niistä tämän rodun jäsenistä, jotka lähtivät Japanista purjehtimaan pienaluslaivastollaan, päätyi lopulta Etelä-Amerikkaan, ja Andien alkuasukkaiden kanssa aviositeitä solmimalla he perustivat myöhempien inkahallitsijoiden kantasuvun. He ylittivät Tyynenmeren kiirettä pitämättä ja viipyivät aikansa niillä monilla saarilla, jotka he matkan varrella löysivät. Polynesian saariston saaret olivat tuolloin sekä lukuisampia että suurempia kuin nykyään, ja nämä andiitipurjehtijat yhdessä joidenkuiden heidän mukaansa lyöttäytyneiden kanssa toivat biologisia muutoksia heidän kohdalleen matkan varrella osuneisiin alkuasukasryhmiin. Andiittien maahantunkeutumisen tuloksena näille nykyään veden alla oleville maille kehkeytyi useita kukoistavia sivilisaation keskuksia. Pääsiäissaari oli kauan aikaa erään tällaisen kadonneen ryhmän uskonnollinen ja hallinnollinen keskus. Mutta muinaista Tyyntämerta purjehtineista andiiteista vain mainitut satakolmekymmentäkaksi pääsivät koskaan Amerikoiden mantereelle.

Andiittien siirtolaisvalloitukset jatkuivat aina heidän lopullisiin hajaantumisiinsa saakka, jotka tapahtuivat vuodesta 8000 vuoteen 6000 eKr. Sitä mukaa kuin heitä virtasi pois Mesopotamiasta, he jatkuvasti tyhjensivät kotiseutujensa biologisia reservejä ja samalla vahvistivat merkittävästi ympäristön kansoja. Ja jokaiselle sellaiselle kansakunnalle, jonka luokse heidän matkansa vei, he toivat antinaan huumorintajua, taidetta, seikkailumieltä, musiikkia ja teollisuutta. He olivat taitavia eläinten kesyttämässä ja asiantuntijoita maanviljelyn alalla. Tavallisesti heidän läsnäolonsa kohensi ainakin joksikin aikaa vanhempien rotujen uskonnollisia käsityksiä ja moraalityyppejä. Ja tällä tavoin Mesopotamian kulttuuri levisi hiljalleen Eurooppaan, Intiaan, Kiinaan, Pohjois-Afrikkaan ja Tyynenmeren saarille.

6. ANDIITTIENT VIIMEISET HAJAANTUMISET

Andiittien kolme viimeistä aaltoa virtasivat

mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

78.5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

78.5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

78.5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78.6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured

ulos Mesopotamiasta vuosien 8000 ja 6000 välillä eKr. Mesopotamian itäpuolisten yläköheimojen paine ja läntisten tasankolaisten harjoittama ahdistelu pakottivat nämä kolme suurta sivistyksen aaltoa ulos Mesopotamiasta. Eufratinlaakson ja sen lähialueiden asukkaat siirtyivät viimeisessä exoduksessaan useille tahoille:

Kuusikymmentäviisi prosenttia päätyi Kaspianmeren reittiä pitkin Eurooppaan, jossa he alistivat sinne vastikään ilmaantuneet valkoiset rodut — sinisten ihmisten ja aikaisempien andiittien sekoituksen — ja sulautuivat näihin.

Kymmenen prosenttia, johon kuului myös suuri seetiläispappien ryhmä, muutti Elamin yläköjen kautta idän suunnalle: Iranin ylätasangolle ja Turkestaniin. Monet heidän jälkeläisistään ajettiin myöhemmin Intiaan yhdessä arjalaisveljiensä kanssa, jotka olivat kotoisin pohjoisilta seuduilta.

Matkallaan pohjoista kohti kymmenen prosenttia mesopotamialaisista kääntyi itään, jolloin he päätyivät Sinkiangiin. Siellä he sekoittuivat andiittis-keltaisiin asukkaisiin. Valtaosa tämän rotusekoituksen kyvykkäistä jälkeläisistä meni myöhemmin Kiinaan, ja se myötävaikutti suuresti keltaisen rodun pohjoisen lohkon välittömään kohenemiseen.

Kymmenen prosenttia näistä pakenevista andiiteista raivasi tiensä Arabian poikki ja saapui Egyptiin.

Ne viisi prosenttia andiiteista, jotka edustivat Tigrisin ja Eufratin jokisuiden rannikkoseudulla vallalla ollutta sangen korkeaa kulttuuria ja jotka olivat pidättyneet solmimasta aviositeitä alempitasoisten naapuriheimolaisten kanssa, eivät suostuneet lähtemään kotikonnultaan. Tämä ryhmä edusti monien oivallisten nodiitti- ja adamiittikantojen jäännettä.

Vuoteen 6000 eKr mennessä tämä alue oli jo lähes kokonaan tyhjentynyt andiiteista, vaikka heidän jälkeläisiään, jotka olivat laajassa mitassa sekoittuneet ympäristön sangik-heimoihin ja Vähän-Aasian andoniitteihin, siellä paljon myöhempänä ajankohtana vielä olikin taistelemassa pohjoisesta ja idästä tulevia maahanhyökkäjiä vastaan.

Ympäristön alemmantasoisten rotuainesten yhä laajempi maahansuluttautuminen teki lopun toisen puutarhan kulttuuriaikakaudesta. Sivilisaatio siirtyi länteen: Niilille ja Välimeren saarille, jossa sen kukoistus ja edistyminen jatkuivat vielä pitkään, sen jälkeen kun mesopotamialainen alkulähde jo oli rappeutunut. Ja tämä alemmantasoisten kansanheimojen pidäkkeetön maahanvirtaaminen valmisti tien pohjoisten barbaarien myöhemmin suorittamalle koko

out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in

Mesopotamian valloittamiselle. Nämä ajoivat tiehensä vielä jäljellä olleet kyvykkäät rotuainekset. Vielä myöhempinäkin vuosina paikalle jäänyt sivistynyt väestö paheksui näiden tietämättömien ja moukkamaisten maahantunkeutujien läsnäoloa.

later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. MESOPOTAMIAN TULVAT

Jokivarren asukkaat olivat tottuneet siihen, että joet tiettyinä vuodenaikoina tulvivat yli äyräittänsä; nämä ajoittain toistuneet tulvat kuuluivat vuotuisina tapahtumina heidän elämäänsä. Mutta pohjoisessa vähä vähältä tapahtuneiden geologisten muutosten seurauksena Mesopotamianlaaksoa uhkasivat uudet vaarat.

Välimeren itärannikon liepeillä sekä Mesopotamian luoteis- ja koillispuolella sijaitsevien vuorten kohoaminen jatkui ensimmäisen Eedenin mereenvajoamisen jälkeen tuhansia vuosia. Tämä ylänkömaiden kohoaminen nopeutui merkittävästi noin vuonna 5000 eKr, ja kun tähän liittyi pohjoisilla vuorilla suuresti runsastunut lumentulo, siitä aiheutui joka kevät kaikkialla Eufraatinlaaksossa ennennäkemättömiä tulvia. Nämä kevättulvat pahenivat pahenemistaan niin, että jokialueiden asukkaat joutuivat lopulta siirtymään itäisille ylängöille. Kymmenet kaupungit olivat näiden laaja-alaisten vedenpaisumusten takia lähes tuhannen vuoden ajan käytännöllisesti katsoen autioina.

Kun heprealaispapi Babylonian vankeudessa lähes viisituhatta vuotta myöhemmin yrittivät juutalaisen kansanheimon vaiheita seuraamalla päästä aina Aatamiin asti, heillä oli suuria vaikeuksia saada tarinan palasia yhdeksi kokonaisuudeksi. Ja silloin eräälle heistä juolahti mieleen luopua koko yrityksestä, antaa koko maailman hukkua pahuuteensa Nooan tulvan aikana ja päästä sillä keinoin parempiin lähtöasemiin johdattamalla Abrahamin sukujuuret yhteen Nooan kolmesta eloonjääneestä pojasta.

Perimätiedot ajasta, jolloin vesi peitti alleen koko maanpiirin, ovat yleismaailmallisia. Monien rotujen hallussa on kertomus joskus ammoisina aikoina sattuneesta maailmanlaajuisesta vedenpaisumuksesta. Raamatun kertomus Nooasta, arkista ja vedenpaisumuksesta on Babylonian vankeuden aikainen heprealaispapistin sepitelmä. Koskaan elämän Urantialle juurruttamisen jälkeen ei ole ollut mitään yleismaailmallista vedenpaisumusta. Ainoa sellainen aika, jolloin maapallon pinta on ollut kokonaan veden peitossa, oli arkeotsooisina aikakausina, ennen kuin maa oli alkanut nousta veden alta.

Nooa toki on elänyt. Hän oli viininvalmistaja Aramista, lähellä Urukia sijainneesta

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78:7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78:7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78:7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78:7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78:7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He

joenvarsiyhdykskunnasta. Vuodesta vuoteen hän piti kirjaa joen paisuntapäivistä. Hän teki itsestään yleisen pilkan kohteen, kun hän kulki pitkin ja poikin jokilaaksoa puhumassa sellaisen puolesta, että kaikki talot rakennettaisiin puusta veneen muotoisiksi ja että kotieläimet tulvakauden lähestyessä vietäisiin joka iltana veneeseen. Hänellä oli tapana käydä lähiseudun jokiyhdykskunnissa joka vuosi varoittamassa asukkaita siitä, että niin ja niin monen päivän päästä tulva alkaisi. Lopulta tulikin vuosi, jolloin vuosittaiset tulvat harvinaisen rankkojen sateiden johdosta paisuivat niin valtavasti, että vesien äkillinen nousu pyyhkäisi mennessään koko kylän. Vain Nooa ja hänen lähimmät perheenjäsenensä pelastuivat asuntolaivassaan.

Nämä tulvat johtivat andiittisivilisaation lopulliseen hajoamiseen. Tämän vedenpaisumuskauden päätyttyä toista puutarhaa ei enää ollut. Vain etelään ja sumerilaisten keskuuteen jäi hiipumaan se, mitä aikaisemmasta loistosta vielä oli jäljellä.

Tämän kaikkein vanhimpiin kuuluvan sivilisaation jäännökset ovat löydettävissä näiltä Mesopotamian alueilta sekä niiden koillis- ja luoteispuolelta. Mutta vielä niitäkin vanhempia, Dalamatian ajalta olevia jäännöksiä, on Persianlahden aaltojen alla, ja ensimmäinen Eeden lepää mereen vajonneena Välimeren itäosan alla.

8. SUMERILAISET — ANDIITEISTA VIIMEISET

Andiittien viimeisen hajaantumisen murrettua Mesopotamian sivilisaation biologisen selkärangan tämän oivallisen rodun pieni vähemmistö jäi kotikonnuilleen jokisuiston lähelle. Kysymys on sumerilaisista, ja vuoteen 6000 eKr mennessä heistä oli syntyperänsä puolesta tullut suurelta osin andiitteja, vaikka heidän kulttuurinsa olikin luonteeltaan lähes yksinomaan nodiittista, ja lisäksi he pitivät kiinni Dalamatian muinaisista perinteistä. Nämä rannikkoseutujen sumerilaiset olivat kaikesta huolimatta viimeiset andiitit Mesopotamiassa. Mutta Mesopotamian rodut olivat tähän myöhäiseen aikamäärään mennessä jo läpikotaisen sekoittuneita, kuten tämän aikakauden haudoista löydettyjen kallojen tyypeistä on luettavissa.

Tulvakausion aikana Susa koki suuren kukoistuskauden. Ensimmäinen ja alempi kaupunki joutui veden alle niin, että toinen eli ylempi kaupunki otti alemman kaupungin paikan tuolle aikakaudelle ominaisen käsityöteollisuuden pääpaikkana. Näiden tulvien myöhemmin heikettyä Uurista tuli savenvälikäteen keskus. Noin

kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78:7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78:7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78:8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78:8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand

seitsemäntuhatta vuotta sitten Uur sijaitsi Persianlahden rannalla, mutta joen mukanaan kuljettamat ainekset ovat kerrostuessaan lisänneet maa-alan siihen, missä rajoissa se nyt on. Parempien vedensäätelijärjestelmien ansiosta ja jokisuiden laajenemisen vuoksi nämä yhdyskunnat kärsivät tulvista muita vähemmän.

Turkestanin ja Iranin ylätasangon barbaarit olivat yllätyshyökkäyksillään jo pitkään ahdistelleet Eufratin ja Tigriksen jokilaaksojen rauhanomaisia viljanviljelijöitä. Mutta ylängön laidunmailla yhä pahempi kuivuus antoi aiheen yhteishyökkäykselle Eufratinlaaksoon. Tämän hyökkäyksen teki entistäkin vakavammaksi se, että näiden ympäristön paimenten ja metsästäjien käytössä oli suuret määrät kesyhevosia. Juuri se, että heidän käytössään oli hevosia, antoi heille sotilaallisessa mielessä suunnattoman edun heistä etelään asuviin rikkaisiin naapureihin verrattuna. Lyhyessä ajassa he levittäytyivät koko Mesopotamiaan ja ajoivat liikkeelle viimeiset sivistyksen aallot, jotka levisivät kaikkialle Eurooppaan, Länsi-Aasiaan ja Pohjois-Afrikkaan.

Nämä Mesopotamian valloittajat kuljettivat riveissään monia Turkestanin sekoittuneiden pohjoisten rotujen parempia andiittisia rotuaineksia, joihin sisältyi jonkin verran Aataminpojan sukujuurta. Nämä vähemmän edistyneet mutta elinvoimaisemmat pohjoisesta tulleet heimot omaksuivat nopeasti ja halukkaasti sen, mitä Mesopotamian sivilisaatiosta oli jäljellä, ja ennen pitkää niistä kehkeytyivät ne sekoittuneet kansanheimot, jotka tapaamme Eufratinlaakson historian aikakirjojen ensimmäisiltä lehdistä. Nopeasti ne elvyttivät Mesopotamian katoamassa olevan sivilisaation monia osa-alueita ja omaksuivat laaksoheimojen taiteet ja suuren osan sumerien kulttuurista. Nämä kansanheimot yrittivät jopa rakentaa kolmannen Baabelin tornin ja ottivat myöhemmin tämän sanan kansallisuutensa nimeksi.

Kun nämä koillisesta tulleet barbaariratsumiehet tallasivat jalkoihinsa koko Eufratinlaakson, he eivät alistaneet valtansa alle niitä andiittien jäänteitä, joiden asuinseudut sijaitsivat jokisuulla Persianlahden rannalla. Kyseiset sumerilaiset kykenivät pitämään puolensa korkeamman älykkyytensä, parempien aseidensa ja laajan, sotilaallista puolustusta varten rakennetun kanavaverkostonsa ansiosta. Nämä kanavat liittyivät heidän kastelujärjestelmänsä, joka koostui keskenään yhteydessä olevista lammikoista. He olivat yhtenäinen kansa siksi, että heillä oli yhdenmukainen ryhmäuskonto. Näin he pystyivät ylläpitämään rodullisen ja kansallisen eheydensä vielä kauan sen jälkeen, kun heidän luoteisten naapureidensa keskuudessa jo oli tapahtunut hajoaminen erillisiksi kaupunkivaltioiksi. Yksikään näistä kaupunkivaltion muodostaneista ryhmistä ei kyennyt voittamaan yhtenäisiä

years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78:8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

sumereja.

Pohjoisesta tulleet maahantunkeutajat oppivat kohta luottamaan näihin rauhaa rakastaviin sumerilaisiin ja arvostamaan heitä taitavina opettajina ja hallintomiehinä. Sumerit olivat kaikkien pohjoisten kansojen keskuudessa ja Egyptistä lännessä aina Intiaan saakka idässä erittäin kunnioitettuja ja haluttuja taiteen ja teollisuuden opettajina, kaupallisen toiminnan johtajina ja siviilihallitsijoina.

Sumerien ensimmäisen valtioliiton hajoamisen jälkeen myöhempien aikojen kaupunkivaltioita hallitsivat seetiläispappien luopiojälkeläiset. Vain naapurikaupunkeja valloittaessaan nämä papit kutsuivat itseään kuninkaiksi. Myöhemmät kaupunkikuninkaat eivät ennen Sargonin aikaa onnistuneet muodostamaan voimakkaita valtioliittoja siksi, että he pitivät mustasukkaisesti kiinni omista jumaluksistaan. Jokainen kaupunki uskoi kaupunkijumalansa olevan kaikkia muita jumalia korkeammalla, ja tästä syystä ne kieltäytyivät alistumasta yhteisen johtajan alaisuuteen.

Tämän kaupunkipappien pitkään jatkuneen heikon hallinnon aikakauden lopetti Kishin pappi Sargon, joka julistautui kuninkaaksi ja ryhtyi valloittamaan koko Mesopotamiaa ja sen naapurimaita. Se teki toistaiseksi lopun pappien vallankäytöstä ja pappien komennossa olevista kaupunkivaltioista, joista jokaisella oli oma kaupunkijumalansa ja omat seremoniakäytäntönsä.

Tämän Kishin valtioliiton hajoamisen jälkeen seurasi pitkä vaihe, jonka kuluessa nämä laaksokaupungit kävivät keskinäistä taistelua ylivallassa. Herruutta piti hallussaan milloin Sumer, milloin Akkad, Kish, Uruk, Ur tai Susa.

Noin vuonna 2500 eKr sumerilaiset kokivat ankaria vastoin käymisiä pohjoisesta tulneiden suittien ja guittien käsissä. Tulvaveden kasaamille kukkuloille rakennettu sumerilaisten pääkaupunki Lagash kukistui. Uruk piti puoliaan kolmekymmentä vuotta Akkadin kukistumisen jälkeen. Hammurabin hallituskauden alkuun mennessä sumerit olivat jo sulautuneet pohjoisten seemiläisten riveihin, ja Mesopotamian andiitit hävisivät historian lehdiltä.

Vuodesta 2500 vuoteen 2000 eKr nomadit riehuiivat alueella, joka ulottuu Atlantilta Tyynellemerelle. Neriläiset olivat viimeinen purkauma sekoittuneiden andoniitti- ja andiititrotujen mesopotamialaisten jälkeläisten kaspialaisesta ryhmästä. Mikä barbaareilta jäi tekemättä Mesopotamian raunioittamiseksi, sen ilmaston muutokset myöhemmin täydensivät.

Tällainen siis on kertomus violetista rodusta

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a common leader.

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race

Aatamin jälkeiseltä ajalta sekä rodun Eufraat- ja Tigrisvirtojen välissä sijainneen kotimaan kohtalosta. Violetin rodun muinainen sivilisaatio luhistui lopulta korkeammantasoisien kansanheimojen maastamuuttoon ja siihen, että maahan muutti niiden alemmantasoisia naapureita. Mutta jo kauan ennen kuin barbaariratsumiehet valloittivat laakson, oli suuri osa puutarhan sivistyksestä levinnyt Aasiaan, Afrikkaan ja Eurooppaan. Näissä maanosissa se tuotti ne käyteaineet, joiden vaikutuksen tuloksena on Urantian kahdennenkymmenennen vuosisadan sivilisaatio.

[Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Luku 79. Andiittien leviäminen itämaihin

⇐ 078

Urantia-kirjan

080 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 79 ANDIITTIENTEN LEVIÄMINEN ITÄMAIHIN

Osiot

- Johdanto**
1. Turkestanin andiitit
  2. Andiitit valtaavat Intian
  3. Dravidain Intia
  4. Arjalaiset tunkeutuvat Intiaan
  5. Punainen ihminen ja keltainen ihminen
  6. Kiinalaisen sivilisaation aamunkoitto
  7. Andiitit saapuvat Kiinaan
  8. Myöhempi kiinalainen sivistys

PAPER 79 ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT

SECTIONS

- Introduction**
1. The Andites of Turkestan
  2. The Andite Conquest of India
  3. Dravidian India
  4. The Aryan Invasion of India
  5. Red Man and Yellow Man
  6. Dawn of Chinese Civilization
  7. The Andites Enter China
  8. Later Chinese Civilization

Johdanto

AASIA on ihmissuvun kotimaa. Juuri tämän maanosan eräällä eteläisellä niemimaalla syntyivät Andon ja Fonta; nykyisen Afganistanin ylängöille heidän jälkeläisensä Badonan perusti alkeellisen sivistyskeskuksen, joka oli olemassa yli puoli miljoonaa vuotta. Juuri täällä, ihmissukukunnan itäisessä kohtiossa, erkanivat sangik-kansanheimot Andonin sukujuuresta, ja Aasia oli heidän ensimmäinen kotikontunsa, heidän ensimmäinen metsästysmaansa, heidän ensimmäinen taistelutanterensa. Lounais-Aasia näki dalamatialaisten, nodiittien, adamiittien ja andiittien toinen toistaan seuranneet sivilisaatiot, ja juuri näiltä seuduilta levisivät nykyajan sivilisaation potentiaalit maailmaan.

INTRODUCTION

79:0.1 (878.1) ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. TURKESTANIN ANDIITIT

Yli kahdenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan, lähes vuoteen 2000 eKr asti, Euraasia oli sydänosiltaan pääasiassa, jos kohta yhä

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

79:1.1 (878.2) For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In

vähemmässä määrin, andiittinen. Turkestanin alangoilta andiitit kääntyivät länteen ja sisäjärvet kiertäen he saapuivat Eurooppaan, kun he taas tämän alueen ylänkömailta soluttautuivat itäänpäin. Itä-Turkestan (Sinkiang) ja vähemmässä määrin Tiibet olivat ne muinaiset porttikäytävät, joiden kautta nämä Mesopotamian kansanheimot vuoristosolia myöten tunkeutuivat keltaisten ihmisten pohjoisille maille. Andiittien tunkeutuminen Intiaan tapahtui Turkestanin ylängöiltä Punjabiin ja Iranin laidunmailta Belutshistanin kautta perille. Nämä varhaisemmat vaellukset eivät olleet missään mielessä valloituksia, vaan oli pikemminkin kysymys andiittiheimojen jatkuvasta ajautumisesta läntiseen Intiaan ja Kiinaan.

Lähes viidentoistatuhannen vuoden ajan jatkuvi sekoittuneen andiittikulttuurin keskusten olemassaolo Tarimjoen laaksossa Sinkiangissa ja siitä etelään Tiibetin ylänköseuduilla, jossa andiittien ja andoniittien sekoittuminen oli laajamittaista. Tariminlaakso oli varsinaisen andiittikulttuurin itäisin etuvartio. Sinne andiitit rakensivat asutuskeskuksensa ja ryhtyivät kauppasuhteisiin edistysshaluisten kiinalaisten kanssa idän suunnalla ja andoniittien kanssa pohjoisessa. Tarimin seutu oli tuohon aikaan viljavaa maata; sateet olivat runsaita. Gobi idässä oli aavaa laidunmaata, jossa paimenkansat olivat vähitellen siirtymässä maanviljelyn piiriin. Tämä sivilisaatio tuhoutui sateita tuovien tuulten kääntyttyä kaakkoon, mutta omana aikanaan se kilpaili itsensä Mesopotamian kanssa.

Keski-Aasian ylänköseutujen aste asteelta paheneva kuivuus alkoi vuoden 8000 eKr tienoilla ajaa andiitteja jokilaaksoihin ja merenrannoille. Sen lisäksi, että yhä vaikeammaksi käyvä kuivuus ajoi heidät Niilin, Eufraatin, Induksen ja Keltaisenjoen laaksoihin, se sai aikaan uuden käänteen andiittien sivilisaatiossa. Ilmaantui uusi ihmisluokka, kauppiaat, joita alkoi esiintyä suurin määrin.

Kun metsästykselliset olojen vuoksi kävi vaeltaville andiiteille tuottamattomaksi, he eivät noudattaneetkaan vanhempien rotujen evolutionaarista kurssia sikäli, että heistä olisi tullut karjapaimenia. Kaupankäynti ja kaupunkilainen elämäntapa ilmaantuivat. Egyptistä Mesopotamian ja Turkestanin kautta aina Kiinan ja Intian virroille saakka korkeammin sivistyneet heimot alkoivat kerääntyä käsiteollisuudelle ja kaupankäynnille omistautuviin kaupunkeihin. Adoniasta tuli Keski-Aasian kaupanharjoittajien suurkaupunki. Se sijaitsi lähellä nykyistä Ashkhabadin kaupunkia. Kiven, metallien, puutavaran ja saviastioiden kauppa vilkastui sekä maalla että vesillä.

Mutta alati yltävä kuivuus pani vähitellen liikkeelle andiittien suuren exodusen Kaspianmeren etelä- ja itäpuolisilta mailta.

the lowlands of Turkestan the Andites made the westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide

Vaellusten vuoksiaalto alkoi muuttaa suuntaa niin, että se kääntyi pohjoisesta etelään, ja babylonialaiset ratsumiehet alkoivat tunkea Mesopotamiaan.

Keski-Aasian yhä vain pahemman vedettömyyden vaikutuksiin kuului myös väkiluvun väheneminen ja näiden kansojen sotaisuuden heikkeneminen; ja kun pohjoisessa tapahtunut sademäärän väheneminen pakotti nomadiandoniittit etelään, Turkestanissa alkoi valtava andiittien maastamuutto. Tässä on kysymys niin kutsuttujen arjalaisten viimeisestä muutosta kohti Levanttia ja Intiaa. Se nosti lakipisteeseensä sen Aatamin jälkeläisten pitkäaikaisen hajaantumisen, jonka kuluessa nämä oivalliset rodut olivat ainakin johonkin määrään asti kohentaneet kaikkia Aasian ja useimpia Tyynenmeren saarien kansoja.

Samalla kun andiittit näin hajaantuivat itäisen pallonpuoliskon yli, heitä riistettiin heidän kotimaansa Mesopotamiassa ja Turkestanissa, sillä nimenomaan tämä andoniittien laaja-alainen siirtyminen etelään harvensi Keski-Aasian andiittien rivejä lähes niiden häviämiseen asti.

Mutta vielä kahdennellakymmenennelläkin Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla on turaanilais- ja tiibetiläiskansojen keskuudessa havaittavissa jälkiä andiittisesta perimästä, mistä todistavat näillä seuduilla silloin tällöin tavattavat vaaleat ihmistyyppit. Varhaiset kiinalaisten annaalit sisältävät merkintöjä punatukkaisten nomadien esiintymisestä Keltaisenjoen rauhallisten yhdyskuntien pohjoispuolella, ja vieläkin on jäljellä maalauksia, joissa totuudenmukaisesti tuodaan julki se, että muinaisaikojen Tariminlaaksossa esiintyi sekä vaaleita andiittisia että tummaverisiä mongolityyppejä.

Keski-Aasian andiiteissa pinnan alla piilteen sotilaallisen nerokkuuden viimeinen suuri julkitulo tapahtui vuonna 1200 jKr, kun mongolit Tshingiskaenin johdolla ryhtyivät valloittamaan suurinta osaa Aasian mantereesta. Ja entisajan andiittien tavoin nämä soturit julistivat, että on olemassa ”yksi Jumala taivaassa”. Heidän maailmanvaltansa varsin pikainen mureneminen viivästytti länsimaiden ja itämaiden välisiä kulttuuriyhteyksiä pahasti ja vaikeutti monoteistisen käsityksen leviämistä Aasiassa suuresti.

2. ANDIITIT VALTAAVAT INTIAN

Intia on ainoa paikka, jossa kaikki Urantian rodut sekoituivat, ja andiittien maahantunkeutuminen lisäsi sekoitukseen vielä viimeisen rotuaineksen. Sangik-rodut ilmestyivät olemassaolon piiriin Intian luoteispuoleisilla ylängöillä, ja poikkeuksetta jokaisen rodun jäseniä

of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalrymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of “one God in heaven.” The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving

tunkeutui Intian mannermaalle jo olemassaolonsa ensimmäisinä aikoina. Seurauksena oli heterogeenisin rotusekoitus, mikä koskaan on Urantialla esiintynyt. Muinainen Intia toimi vaeltavien rotujen pyydystysaltaana. Niemimaan tyvi oli aiemmin jonkin verran nykyistä kapeampi, sillä suuri osa Gangesin ja Induksen suistomaista on viimeisten viidenkymmenentuhannen vuoden aikaansaannosta.

Intian varhaisimmat rotusekoitukset muodostuivat siitä, että sinne kulkeutuneet punainen ja keltainen rotu sekoittuivat alkuperäisiin andoniitteihin. Myöhemmin tämä ryhmä heikkeni sikäli, että se sulatti itseensä suurehkon osan nyt jo sukupuuttoon kuolleista itäisistä vihreistä kansoista samoin kuin suuret määrät oranssin rodun jäsenistä; se koheni hieman siitä, että se vähäisessä määrin sekoittui sinisen ihmisen kanssa, mutta se kärsi taas tavattomasti siitä, että siihen sulautui suuri joukko indigorotua. Mutta Intian niin kutsutut alkuperäiskansat eivät oikeastaan edusta näitä varhaisia kansanheimoja, vaan ne edustavat pikemminkin kaikkein alinta eteläistä ja itäistä reuna-alueen väestöä, jota sen paremmin varhaiset andiitit kuin heidän myöhemmin ilmaantuneet arjalaisserkkunsaakaan eivät koskaan sulauttaneet omiin rotukantoihinsa.

Läntisen Intian väestö oli vuoteen 20.000 eKr mennessä jo saanut aavistuksen verran Aatamin verenperintöä, eikä yhdessäkään kansassa Urantian koko historian kuluessa ole koskaan yhdistynyt näin monta eri rotua. Mutta oli valitettavaa, että vallitsevina olivat toissijaiset sangik-rotuainekset, ja varsinainen onnettomuus oli se, että sekä sininen että punainen ihminen tästä muinaisesta rotujen sulatuskattilasta niin suuressa määrin puuttuivat. Suurempi ensisijaisten sangik-kantojen osuus olisi tuonut mukanaan hyvin suuren lisän siihen, mikä olisi voinut olla vieläkin suurenmoisempi sivilisaatio. Mitä nyt tapahtui oli, että punainen ihminen hävitti itseään Amerikoissa, sininen ihminen temmelsi Euroopassa ja varhaiset Aatamin jälkeläiset (niin myös useimmat myöhemmistä) osoittivat perin vähäistä halukkuutta sekoittua tummempiin värilliskansoihin, olivat nämä Intiassa, Afrikassa tai muualla.

Noin vuonna 15.000 eKr kohonnut väestöpaine kaikkialla Turkestanissa ja Iranissa aiheutti varsinaisesti ensimmäisen laajemman andiittien muuttoliikkeen kohti Intiaa. Yli tuhannenviidensadan ajan näitä korkeammantasoisia kansanheimoja virtasi Belutshistanin yläköjen kautta Intiaan, jossa ne levittäytyivät sekä Induksen että Gangesinlaaksoon ja etenivät hitaasti etelään kohti Deccania. Tämä luoteesta tuleva andiittien paine ajoi monet etelän ja idän heikommat ainekset Burmaan ja Etelä-Kiinaan, mutta ei sittenkään riittävässä määrin, jotta maahantunkeutujat olisivat

behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later weakened by absorbing the greater portion of the extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

säästyneet rodulliselta poispyyhkiytymiseltä.

Se, ettei Intia onnistunut saavuttamaan johtoasemaa Euraasiassa, johtui suurelta osalta pinnanmuodostuksesta: pohjoisesta tuleva väestöpaine nimittäin vain tunki väestön valtaosan etelään, yhä ahtaammaksi käyvälle Deccanin alueelle, jota kaikilta sivustoiltaan ympäröi meri. Jos lähellä olisi ollut maata, jonne muuttaa, heikommat ainekset olisi tungettu pois kaikkiin mahdollisiin suuntiin, ja paremmat rotukannat olisivat yltäneet korkeampaan sivilisaatioon.

Tuossa tilanteessa nämä varhaisemmat andiittivalloittajat pyrkivät epätoivoisesti säilyttämään identiteettinsä ja pysäyttämään sen rotujen vuoksiaallon, joka uhkasi hukuttaa heidät alleen, asettamalla tiukkoja rajoituksia seka-avioliitoille. Vuoteen 10.000 eKr mennessä andiitit olivat kuitenkin hävinneet rotujen mereen. Kokonaisuutta ajatellen väestö oli tämän sulautumisen kautta kuitenkin selvästi kohentunut.

Rotujen sekoittuminen on aina hyödyllistä siinä mielessä, että se edistää kulttuurin monipuolisuutta ja auttaa sivilisaation edistymistä, mutta mikäli vallalla ovat rotukantojen alempitaisoiset ainekset, niin tällä tavoin saatavat tulokset jäävät lyhytikäisiksi. Monikielinen kulttuuri on säilytettävissä vain siinä tapauksessa, että korkeammantasoisien väestöainesten jälkeläistuntuotannolla on turvallinen etumatka alempitaisoisten lisääntymiseen verrattuna. Alempitaisoisten rotuainesten hillitsemätön lisääntyminen, samalla kun korkeampitasoisten lisääntyminen vähenee, merkitsee poikkeuksetta kulttuurisivilisaation itsemurhaa.

Mikäli andiittivalloittajia olisi ollut kolminkertainen määrä tai jos he olisivat karkottaneet tai hävittäneet epätoivottavimman kolmanneksen sekoittuneista oranssi-vihreä-indigoasukkaista, Intiasta olisi tullut maailman kulttuurisivilisaation johtavia keskuksia, ja se olisi ilman muuta houkutellut puoleensa suuremman osan niistä mesopotamialaisten myöhemmistä muuttoaalloista, jotka virtasivat Turkestaniin ja sieltä pohjoisen suunnalle eli Eurooppaan.

3. DRAVIDAIN INTIA

Intian andiittivalloittajien sekoittumisesta syntyneeseen rotuainekseen oli lopulta tuloksena dravidalaiseksi kutsuttu sekakansa. Varhaisemmillä ja puhdasverisemmillä dravidoilla oli suurenmoinen kyky saada aikaan tuloksia kulttuurin alalla, mutta se heikkeni jatkuvasti, sitä mukaa kun heidän andiittinen perimänsä asteittain laimeni. Ja tämä ratkaisi miltei kaksitoistatuhatta vuotta sitten Intian nupuillaan olleen sivilisaation kohtalon. Mutta tämä vähäinenkin Aatamilta

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked

peräisin oleva verenlisäys sai aikaan merkittävää sosiaalisen kehityksen vauhdittumista. Tämä monikoosteinen sukukunta tuotti välittömästi tuon ajan monipuolisimman sivilisaation maan päällä.

Dravida-andiitit kadottivat pian Intian valloittamisen jälkeen rodullisen ja kulttuurisen yhteytensä Mesopotamiaan, mutta myöhemmin tapahtunut merireittien ja karavaaniteiden avautuminen loi nämä yhteydet uudelleen. Eikä Intia viimeisten kymmenentuhannen vuoden aikana ole kertaakaan ollut täysin vailla kosketusta Mesopotamiaan sen länsipuolella tai Kiinaan sen itäpuolella, vaikka vuoriston muodostamat esteet suosivatkin etupäässä läntistä kanssakäymistä.

Intian kansojen korkeampi kulttuuri ja uskonnolliset suuntautumiset ovat peräisin dravidain herruuden alkua ajoilta, ja ne johtuivat osaksi siitä, että sekä aikaisemman andiittien että myöhemmän arjalaisten maahantunkeutumisen mukana Intiaan saapui varsin monia seetiläispappeja. Intian uskontohistorian läpi juokseva monoteismin lanka on näin ollen peräisin toisen puutarhan adamiittien opetuksista.

Niin varhain kuin 16.000 vuotta eKr Intiaan saapui sadan seetiläispapin seurue, ja se voitti tämän monikielisen kansan läntisen puoliskon miltei jo oman uskontonsa puolelle. Mutta heidän uskonnostaan ei tullut pysyvää. Viidessätuhatvuotessa vuodessa heidän oppinsa Paratiisin-Kolminaisuudesta olivat rappeutuneet tulenjumalan kolmiyhteiseksi symboliksi.

Mutta yli seitsemäntuhannen vuoden ajan, aina andiittivaellusten päättymiseen saakka, Intian asukkaiden uskonnollinen status oli maailman yleistä uskonnollista statusta huomattavasti korkeammalla. Noina aikoina näytti todennäköiseltä, että Intia tuottaisi maailman johtavan kulttuurisen, uskonnollisen, filosofisen ja kaupallisen sivilisaation. Ja elleivät andiitit olisi niin kokonaan hukkuneet etelän kansojen mereen, tämä tulevaisuudenkuva olisi luultavasti toteutunutkin.

Dravidojen sivistyskeskukset sijaitsivat jokilaaksoissa, pääasiassa Induksen- ja Gangesinlaaksossa, sekä Deccanissa niiden kolmen suuren joen varrella, jotka virtaavat mereen Itä-Ghattien vuoriston läpi. Länsi-Ghatteihin rajoittuvalla rannikolla sijainneiden yhdyskuntien oivallisuus johtui puolestaan siitä, että ne pitivät meriteitse yhteyttä Sumeriaan.

Dravidat kuuluivat ensimmäisiin sellaisiin kansanheimoihin, jotka rakensivat kaupunkeja ja ryhtyivät sekä maitse että meritse harjoittamaan laajamittaista vienti- ja tuontikauppaa. Jo vuoden 7000 eKr tienoilla kamelikaravaanit tekivät säännöllisiä matkoja kaukaiseen Mesopotamiaan. Dravidojen merenkulku ulottui rannikkoa noudatellen Arabianmeren yli Persianlahden

acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of

sumerilaiskaupunkeihin, ja Bengalinlahden vesillä he uskaltautuivat aina Taka-Intiaan asti. Nämä merenkävijät ja kauppamiehet toivat Sumerista tuomisinaan kirjaimiston ja kirjoitustaidon.

Kyseiset kauppasuhteet myötävaikuttivat suuresti jo muutoinkin kosmopoliittisen kulttuurin yhä laajempaan monipuolistumiseen, mikä johti kaupunkielämään kuuluvien monien hienouksien ja jopa ylellisyyksien ilmaantumiseen jo varhaisessa vaiheessa. Kun myöhemmin ilmestyneet arjalaiset saapuivat Intian maaperälle, he eivät tunnistanee dravidoja sangik-rotuihin sulautuneiksi andiitserkuikseen, mutta sivilisaation he toki havaitsivat pitkälle edistyneeksi. Biologisista rajoittuneisuuksistaan huolimatta dravidat pystyttivät oivallisen sivilisaation. Se levisi kattavasti yli koko Intian, ja Deccanissa se on säilynyt nykyaikaan asti.

4. ARJALAISET TUNKEUTUVAT INTIAAN

Arjalaisten invaasio, jota jatkui lähes viidensadan vuoden ajan kolmannen esikristillisen vuosituhannen keskivaiheilla, oli jo toinen andiittien tunkeutuminen Intiaan. Tämä vaellus merkitsi viimeistenkin andiittien muuttoa pois kotiseuduiltaan Turkestanista.

Ensimmäiset arjalaiskeskukset sijaitsivat hajallaan Intian pohjoisen puoliskon eri puolilla, eritoten luoteessa. Nämä maahantunkeutujat eivät koskaan vieneet maan valloittamista päätökseen asti, ja tämä laiminlyönti koitui sittemmin heidän kohtalokseen, sillä lukumäärältään vähäisempinä heitä uhkasi etelän dravidojen taholta sulauttamisen vaara. Myöhemmin nämä sitten tulvivatkin Himalajan maakuntia lukuun ottamatta yli koko niemimaan.

Arjalaisten vaikutus Intiaan oli pohjoisia maakuntia lukuun ottamatta rodullisessa mielessä varsin vähäinen. Deccanissa heidän vaikutuksensa oli kulttuurinen ja uskonnollinen paremminkin kuin rodullinen. Niin kutsutun arjalaisen verenperinnön pysyvämpi säilyminen Pohjois-Intiassa ei johdu vain siitä, että heitä kyseisillä seuduilla oli enemmän, vaan myös siitä, että heidän rivejään vahvistivat myöhemmät valloittajat, kauppiat ja lähetyssaarnaajat. Aina ensimmäiselle esikristilliselle vuosisadalle asti Punjabiin tihkui jatkuvasti arjalaista perimää, ja viimeinen verenlisäys tuli hellenikansojen sotaretkien mukana.

Gangesin tasangolla arjalaiset ja dravidat lopulta sekoittuivat ja tuottivat korkean kulttuurin, ja tätä keskusta vahvisti myöhemmin se, mitä saatiin koillisen suunnalta Kiinasta.

Intiassa kukoistivat aikojen kuluessa

Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social

monentyyppiset yhteiskuntajärjestykset: arjalaisten puolittain demokraattisista järjestelmistä aina despoottisiin ja monarkkisiin hallitustapoihin. Mutta yhteiskunnan tunnusomaisin piirre oli niiden suurten yhteiskunnallisten kastien jatkuva säilyminen, jotka arjalaiset perustivat pyrkiessään säilyttämään rodullisen identiteettinsä. Tämä mutkikas kastijärjestelmä on säilynyt nykyaikaan asti.

Neljästä suuresta kastista ensimmäistä lukuun ottamatta kaikki muut muodostettiin epäonnistumaan tuomittuna yrityksenä estää arjalaisvalloittajien rodullinen sekoittuminen alempitaisoihin alamaisiinsa. Mutta korkein kasti eli opettaja-papit sai alkunsa seetiläisistä; Kristuksen jälkeisen kahdennenkymmenennen vuosisadan bramiinit ovat toisen puutarhan pappien kulttuurijälkeläisiä suoraan alenevassa polvessa, olkoonkin että heidän opetuksensa poikkeavat heidän maineikkaiden edeltäjiensä opetuksista suuresti.

Saapuessaan Intiaan arjalaiset toivat mukanaan jumaluuskäsityksensä siinä muodossa, jossa ne olivat säilyneet toisen puutarhan uskonnosta kertovissa, hiipuvissa perimätiedoissa. Mutta bramiinipapit eivät koskaan kyenneet pidättelemään sitä pakanallista liikevoimaa, joka kehittyi, kun arjalaisten rodullisen poispyyhkiytymisen jälkeen jouduttiin äkillisesti kosketuksiin Deccanin alemmantasoisten uskontojen kanssa. Tällä tavoin väestön laaja enemmistö joutui kelvottomien uskontojen orjuuttavien taikauskosten kahleisiin, ja niin Intia ei sitten kyennytkaan tuottamaan sitä korkeaa sivilisaatiota, josta aikaisempina aikoina oli ollut enteitä.

Intiassa kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta tapahtunut hengellinen herääminen ei jäänyt pysyväksi, vaan se oli sammunut jo ennen muhamettilaisten maahantunkeutumista. Mutta jonakin päivänä saattaa nousta entistäkin suurempi Gautama, joka johtaa koko Intian elävän Jumalan etsintään. Ja silloin maailma tulee havaitsemaan, miten sellaiseen monitaitoiseen kansaan sisältyvät sivistyspotentiaalit toteutuvat, joka niin peräti kauan on levännyt tiedottomuuden tilassa edistymättömän hengellisen näkemyksen turruttavan vaikutuksen kohteena.

On totta, että kulttuuri lepää biologisella perustalla, mutta kastilaitos ei yksinään kyennyt pitämään arjalaiskulttuuria voimissaan, sillä uskonto, aito uskonto, on sen korkeamman energian korvaamaton lähde, joka panee ihmiset luomaan ihmisten veljeyteen perustuvan korkeamman sivilisaation.

organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchical forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmins of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India, having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. PUNAINEN IHMINEN JA KELTAINEN

5. RED MAN AND YELLOW MAN

IHMINEN

Kun kertomus Intiasta on kertomus andiittien suorittamasta valloituksesta ja heidän lopuksi tapahtuneesta häviämistään vanhempien, evolutionaaristen kansanheimojen mereen, niin Itä-Aasiaa käsittelevä tarina on sen sijaan paremminkin kertomus ensisijaisista sangikeista, varsinkin punaisesta ja keltaisesta ihmisestä. Nämä kaksi rotua välttivät suurelta osin siltä sekoittumiselta kelvottomaan Neandertalin rotuainekseen, joka niin suuresti viivästytti Euroopan sinisen ihmisen kehitystä, ja näin niissä säilyi ensisijaisen sangik-tyypin korkeatasoisempi potentiaali.

Varhaiset neandertalit levittäytyivät Euraasiaan koko mantereen leveydeltä, kun taas itäistä sivustaa sitäkin enemmän saastuttivat huonontuneet eläimenkaltaiset rotuainekset. Viides jäätikkö, sama jääpeite, joka varsin pitkään esti sangikeja vaeltamasta Itä-Aasiaan, työnsi nämä ihmistä alemmat tyypit etelään. Ja kun punainen ihminen Intian ylämaat kiertäen siirtyi koilliseen, hän havaitsi Koillis-Aasian tyhjentyneen näistä ihmisen tasoa alemmista tyypeistä. Punaiset rodut muodostivat heimo-organisaation aiemmin kuin mitkään muut kansat, ja nämä rodut muuttivat myös ensimmäisinä pois sangikien keskiaasialaisesta keskuksesta. Myöhemmin liikkeellä olleet keltaiset heimot hävittivät alemmantasoiset Neandertalin rotuainekset tai ajoivat ne pois mantereelta. Mutta punainen ihminen oli ollut Itä-Aasian valtias jo miltei sadantuhannen vuoden ajan, ennen kuin sinne saapui keltaisia heimoja.

Yli kolmesataatuhatta vuotta sitten keltaisen rodun pääjoukko saapui etelän kautta Kiinaan. He tekivät tämän matkan rannikkoa myötäillen. Vuosituhat toisensa perään he tunkeutuivat yhä syvemmälle sisämaahan mutta joutuivat kosketuksiin tiibetiläisten nomadiveljiensä kanssa vasta verrattain läheisessä menneisyydessä.

Kohonnut väestöpaine johti siihen, että kohti pohjoista liikkeessä ollut keltainen rotu työntyi punaisen ihmisen metsästysmaille. Tämä tunkeileva oikeuksien loukkaus, johon vielä liittyi luontaista rodullista vihamielisyyttä, johti lopulta yhä lukuisampiin vihollisuuksiin, ja näin alkoi kauko-Aasian viljavista maista käyty ratkaiseva kamppailu.

Kertomus tästä loputtoman pitkästä taistelusta punaisen ja keltaisen rodun välillä on yksi Urantian historian sankarirunoelmista. Yli kahdensadantuhannen vuoden ajan nämä kaksi oivallista rotua kävivät katkeraa ja hellittämätöntä sotaa. Punaiset ihmiset olivat alkuaikojen taisteluissa yleensä menestyksekkäitä, ja heidän rynnäkköosastonsa levittivät hävitystä keltaisten ihmisten yhdyskuntien keskuuteen. Mutta

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

79:5.5 (883.6) The story of this agelong contest between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unrelenting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a

sodankäyntitaidon alalla keltainen ihminen oli lahjakas oppilas, ja jo varhaisessa vaiheessa hän osoitti ilmeistä kykyä elää rauhanomaisesti maanmiestensä kanssa; kiinalaiset oppivat ensimmäisinä, että yhtenäisyydessä on voimaa. Punaiset heimot jatkoivat sisäisiä yhteenottojaan, ja ennen pitkää ne alkoivat kärsiä toistuvia tappioita säälimättömien kiinalaisten lujissa käsissä, kiinalaisten, jotka jatkoivat hellittämätöntä marssiaan kohti pohjoista.

Satatuhatta vuotta sitten taistelivat väkimäärältään harvenneet punaisen rodun heimot selkä viimeisen jäätikön perääntyvää reunaa vasten, ja kun Beringinkannasta myöten itään johtanut maayhteys tuli kulkukelpoiseen kuntoon, nämä heimot eivät empineet jättää Aasian manteren tylyjä rantoja. On kulunut kahdeksankymmentäviisituhatta vuotta siitä, kun viimeiset puhdasveriset punaisen rodun edustajat lähtivät Aasiasta, mutta pitkään jatkunut taistelu painoi geneettisen leimansa voitokkaaseen keltaiseen rotuun. Pohjoiskiinalaiset kansanheimot samoin kuin andonilais-siperialaiset sulauttivat itseensä paljon punaista rotuainesta ja hyötyivät siitä melkoisesti.

Pohjois-Amerikan intiaanit eivät koskaan tulleet kosketuksiin Aatamin ja Eevan andiittijälkeläistensä kanssa, sillä heidät oli karkotettu kotiseuduiltaan Aasiasta jokseenkin viisikymmentätuhatta vuotta ennen Aatamin saapumista. Andiittivaellusten aikana puhtaat punaiset rotukannat olivat levittäytymässä ympäri Pohjois-Amerikkaa nomadiheimoina — metsästäjinä, jotka harjoittivat vähäisessä määrin maanviljelyä. Nämä rodut ja omaa kulttuuriaan edustavat ryhmät pysyivät lähes täysin muusta maailmasta eristyksissä siitä lähtien, kun ne Amerikkoihin saapuivat, aina kristillisen aikakauden ensimmäisen vuosituhannen lopulle saakka, jolloin Euroopan valkoiset rodut ne löysivät. Aina mainittuun ajankohtaan asti eskimot olivat niiden ihmisten joukossa lähimpänä valkoista ihmistä, joita punaisten ihmisten pohjoiset heimot olivat koskaan nähneet.

Punainen ja keltainen rotu ovat ainoat ihmisen rotukannat, jotka ilman andiittien vaikutuksia koskaan ylsivät korkea-asteiseen sivilisaatioon. Amerikan intiaanien vanhinta kulttuuria edusti Onamonalontonin keskus Kaliforniassa, mutta vuoteen 35.000 eKr mennessä tämä oli jo kauan sitten hävinnyt. Meksikon, Väli-Amerikan ja Etelä-Amerikan vuoristojen myöhemmät ja pysyvämmät sivilisaatiot perusti rotu, joka oli valtaosaltaan punaista, mutta johon oli sekoittunut melkoinen määrä keltaista, oranssia ja sinistä.

Nämä sivilisaatiot olivat sangikien evolutionaarisia aikaansaannoksia siitäkin huolimatta, että andiittien verenperintöä pääsi aavistuksen verran Peruun asti. Pohjois-Amerikan

marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few

eskimoita ja muutamaa Etelä-Amerikan polynesialaisandiittia lukuun ottamatta läntisen pallonpuoliskon kansoilla ei ollut mitään yhteyttä muuhun maailmaan, ennen kuin ensimmäisen kristillisen vuosituhannen lopulla. Melkisedekien alkuperäisessä Urantian rotujen kohennussuunnitelmassa oli säädetty, että miljoona puhdasveristä Aatamin jälkeläistä lähtisi kohentamaan Amerikan mantereiden punaisia ihmisiä.

6. KIINALAISEN SIVILISAATION

AAMUNKOITTO

Vähän sen jälkeen kun levittäytyvät kiinalaiset olivat ajaneet punaisen ihmisen meren yli Pohjois-Amerikkaan, he puhdistivat Itä-Aasian jokilaaksot andoniiteista työntämällä nämä Siperiaan pohjoisessa ja Turkestantiin lännessä, jossa nämä pian tulivat kosketuksiin andiittien korkeamman kulttuurin kanssa.

Burmassa ja Indokiinan niemimaalla Intian ja Kiinan kulttuurit sekoittuivat ja yhdistyivät ja tuottivat noiden seutujen toinen toistaan seuranneet sivilisaatiot. Nyt jo kadonnut vihreä rotu on täällä säilynyt suurempana rodullisena ainesosana kuin missään muualla maailmassa.

Monet eri rodut pitivät hallussaan Tyynenmeren saaria. Eteläisiä ja tuolloin nykyistä suurempia saaria asuttivat yleensä kansanheimot, joiden verenperintö sisälsi suuren määrän vihreää ja indigoa. Pohjoisia saaria asuttivat andoniitit ja myöhemmin sellaiset rodut, joihin sisältyi suuri osuus punaista ja keltaista rotuainesta. Japanilaisten esi-isät ajettiin pois mannermaalta vasta vuoden 12.000 eKr tienoilla, jolloin pohjoiskiinalaisten heimojen voimakas etelärannikkoa myötäilevä levittäytyminen ajoi nämä asuinsijoiltaan. Heidän lopullinen maastamuuttonsa ei johtunut niinkään väestöpaineesta kuin erään sellaisen heimopäällikön aloitteesta, jota he alkoivat pitää jumalallisena henkilöihahmona.

Intian ja Levantin kansojen tavoin myös keltaisen ihmisen voitokkaat heimot perustivat varhaisimmat keskuksensa pitkin rannikkoa ja jokivarsille. Rannikon asutuskeskuksille kävi myöhempinä vuosina huonosti, kun yhä laajemmat tulvat ja jokiuomien siirtymiset tekivät alangon kaupungeista asuinkelvottomia.

Kaksikymmentätuhatta vuotta sitten kiinalaisten esi-isät olivat jo perustaneet tusinan verran voimakkaita primitiivisen kulttuurin ja oppineisuuden keskuksia, eritoten Keltaisenjoen ja Jangtsen varrelle. Ja nyt nämä keskuksat alkoivat saada vahvistusta siitä, että Sinkiangista ja Tiibetistä saapui tasaisena virtana

Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration

korkeammantasoisia sekoittumakansoja. Muuttoliike Tiibetistä Jangtsenlaaksoon ei ollut yhtä laajaa kuin pohjoisessa, eivätkä Tiibetin keskukset myöskään olleet yhtä pitkälle edistyneitä kuin Tarimin vesistöalueen keskukset. Mutta kummankin muuttoliikkeen mukana kulkeutui idän jokivarsien yhdyskuntiin tietty määrä andiittivertaa.

Muinaisaikojen keltaisen rodun verrattomuus johtui neljästä tärkeästä tekijästä:

1. Geneettinen. Euroopan sinisistä serkuistaan poiketen sekä punainen että keltainen rotu olivat suurelta osin välttyneet sekoittumasta kelvottomiin ihmisen rotukantoihin. Pohjoiskiinalaiset, jotka jo olivat saaneet vahvistusta pienestä määrästä korkeammantasoisista punaista ja andonilaista rotuainesta, tulivat kohta saamaan hyödykseen aimo lisäyksen andiittista verenperintöä. Eteläkiinalaisten ei tässä mielessä käynyt yhtä hyvin, ja he olivat pitkään kärsineet siitä, että heihin oli sulautunut vihreää rotua, kun taas myöhemmin heitä entisestäänkin heikensi niiden alemmantasoisien kansanheimojen laumoittainen maahantunkeutuminen, jotka dravida-andiittien invaasio työnsi pois Intiasta. Ja vielä nykyisessä Kiinassa vallitsee selvä ero pohjoisten ja eteläisten rotujen välillä.

2. Sosiaalinen. Keltainen rotu oppi jo varhain, mikä arvo oli sillä, että rauha vallitsee sen keskuudessa. Heidän keskinäinen rauhanomaisuutensa edisti siinä määrin väestönkasvua, että se takasi heidän sivistyksensä leviämisen monien miljoonien keskuuteen. Vuodesta 25.000 vuoteen 5000 eKr Urantian korkein kansanmassojen sivistystaso vallitsi Keski- ja Pohjois-Kiinassa. Keltainen ihminen oli ensimmäinen, joka ylsi rodun sisäiseen solidaarisuuteen. Hän saavutti ensimmäisenä laajamittaisen kulttuurisen, sosiaalisen ja poliittisen sivilisaation.

Vuoden 15.000 eKr kiinalaiset olivat aggressiivisia militaristeja. Liiallinen menneisyyden kunnioittaminen ei ollut vielä heitä heikentänyt, ja lähes kaksitoistamiljoonaisena kansana he muodostivat yhteistä kieltä puhuvan kiinteän kokonaisuuden. Tämän kauden kuluessa heistä kehittyi todellinen kansakunta, joka oli paljon yhtenäisempi ja homogeenisempi kuin ovat olleet heidän poliittiset liittonsa historiallisena aikana.

3. Hengellinen. Andiittivaellusten aikakaudella kiinalaiset kuuluivat maailman hengellisimpiin kansoihin. Kauan jatkunut uskollisuus Singlangtonin julistaman Ainoan Totuuden palvontaa kohtaan piti heidät useampien muiden rotujen edellä. Edistyvän ja pitkälle kehittyneen uskonnon tarjoama kannustin on usein kulttuurikehityksen ratkaiseva tekijä. Siinä, missä Intia riutui, siinä Kiina rynnisti eteenpäin

from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of Andite blood eastward to the river settlements.

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic*. Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79:6.8 (885.5) 2. *Social*. The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity — the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7) 3. *Spiritual*. During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined

elähdyttävänä virikkeenään uskonto, joka vaali totuutta korkeimpana Jumaluutena.

Tämä totuudenpalvonta kiihotti tutkimaan luonnonlakeja ja ihmiskuntaan sisältyviä potentiaaleja ja ottamaan niistä selvää. Kuusituhatta vuotta sitten eläneet kiinalaiset olivat totuudentavoittelussaan vielä innokkaita ja tarmokkaita oppilaita.

4. Maantieteellinen. Kiinaa suojelevat länessä vuoret ja idässä Tyynimeri. Vain pohjoisessa on tie auki hyökkääjille, eikä pohjoisessa punaisen ihmisen ajasta siihen, kun andiittien myöhemmät jälkeläiset saapuivat, asunut yhtään hyökkäävää rotua.

Ilman vuoriston asettamia esteitä ja hengellisen kulttuurin myöhempää taantumista keltainen rotu olisi epäilemättä houkutelut puoleensa suurimman osan Turkestanista liikkeelle lähteneistä andiittien vaelluksista, eikä ole epäilystäkään siitä, että se olisi kohta hallinnut maailman sivilisaatiota.

7. ANDIITIT SAAPUVAT KIINAAN

Noin viisitoistatuhatta vuotta sitten melkoinen määrä andiitteja kulki Ti Taon solan läpi ja levittäytyi Keltaisenjoen yläjuoksun jokilaaksoon, Kansun kiinalaisasutuksen sekaan. Ennen pitkää he tunkeutuivat itään, Henaniin, jossa kaikkein edistyneimmät yhdyskunnat sijaitsivat. Osapuilleen puolet lännen suunnalta soluttautuneesta väestä oli andoniitteja, toinen puoli taas andiitteja.

Keltaisenjoen varrella pohjoisessa sijainneet kulttuurin keskukset olivat aina olleet edistyneempiä kuin Jangtsen rantojen yhdyskunnat etelässä. Muutamassa vuosituhannessa, sen jälkeen kun pienetkin määrät näitä korkeammantasoisia kuolevaisia oli saapunut, olivat Keltaisenjoen asutuskeskukset ryynnistäneet Jangtsen kylien edelle ja saavuttaneet sellaisen etumatkan eteläisiin veljiinsä, ettei se ole jälkeenkäänpäin hävinnyt.

Syynä ei ollut se, että andiitteja oli lukumääräisesti kovin paljon, eikä se, että heidän kulttuurinsa oli paljon korkeammalla, vaan se, että heihin sekoittuminen tuotti monipuolisemman rotukannan. Pohjoiskiinalaiset saivat juuri sopivasti andiittista rotuperimää niin, että siitä koitui lievää kiihoketta heidän luontaisesti kyvykkäälle mielelleen, mutta ei niin paljon, että se olisi sytyttänyt heihin sen levottoman, tutkivan tiedonhalun, joka on niin luonteenomainen pohjoisen valkoisille roduille. Tämä rajoittuneempi andiittisen perintöaineksen lisäys ei kovinkaan pahasti järkyttänyt sangik-typin synnynnäistä tasapainoisuutta.

as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9) 4. *Geographic.* China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

79:6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

Myöhemmät andiittien muuttoaalto toivat mukanaan joitakin Mesopotamian sivistyksen antimia; tämä pitää paikkansa erityisesti viimeisiin lännestä tulleisiin vaellusaaltoihin nähden. Ne edistivät pohjoiskiinalaisten talous- ja opetuskäytäntöjä suuresti. Ja vaikka niiden vaikutus keltaisen rodun uskonnolliseen kulttuuriin olikin lyhytaikainen, oli andiittien myöhemmillä jälkeläisillä suuri vaikutus sittemmin tapahtuneeseen hengelliseen heräämiseen. Mutta andiittien perimätiedot Eedenin ja Dalamatian kauneudesta vaikuttivat kylläkin kiinalaisten traditioihin; muinaiset kiinalaiset tarinat sijoittavat ”jumalten maan” länteen.

Kiinalaiset aloittivat kaupunkien rakentamisen ja käsiteollisuuden harjoittamisen vasta vuoden 10.000 eKr. jälkeen, eli vasta kun Turkestanissa oli tapahtunut ilmastollisia muutoksia ja kun myöhemmät andiittisiirtolaiset olivat saapuneet. Tämä uuden rotuaineksen lisäys ei tuonut keltaisen ihmisen sivilisaatioon niinkään mitään oleellisesti uutta, mutta se kannusti oivallisemmissa kiinalaiskannoissa piilleiden taipumusten kehittymistä pitemmälle ja joutuisammin. Henanista Shensiin ulottuvalla alueella alkoivat edistyneen sivilisaation potentiaalit tuottaa hedelmää. Metallinmuokkaus ja kaikki teolliset taidot ovat peräisin näiltä ajoilta.

Yhtäläisyydet tiettyjen muinaiskiinalaisten ja mesopotamialaisten ajanlasku-, astronomisten ja julkishallinnollisten menetelmien kesken johtuvat näiden kahden kaukana toisistaan sijaitsevan keskuksen välisistä kauppasuhteista. Kiinalaiset kauppiat matkustivat jo sumerilaisten aikoina maitse Turkestanin kautta Mesopotamiaan. Eikä tämä vaihtotoiminta ollut suinkaan yksisuuntaista — Eufraatinlaakso hyötyi siitä melkoisesti, niin kuin hyötivät myös Gangesin tasankojen kansat. Mutta ilmastolliset muutokset ja nomadien hyökkäykset kolmannella vuosituhannella ennen Kristusta supistivat Keski-Aasian karavaanipolkuja myöten käydyn kaupan määrää suuresti.

8. MYÖHEMPI KIINALAINEN SIVISTYS

Ei liene aivan väärin sanoa, että samalla kun punainen ihminen kärsi liiallisesta sodankäynnistä, kiinalaisten osoittama perinpohjaisuus Aasian valloittamisessa viivytti valtiollisuuden kehittymistä heidän keskuuteensa. Heillä oli suuri rodun sisäisen solidaarisuuden potentiaali, mutta sen kunnollinen kehittyminen jäi toteutumatta, sillä ei ollut olemassa sellaista ulkoisen hyökkäyksen aina tuntuva uhasta johtuvaa kannustinta, joka olisi pakottanut yhtämittaiseen etenemiseen.

Kun Itä-Aasian valloitus oli viety päätökseen, ikivanha sotilasvaltio vähitellen mureni, menneet sodat unohdettiin. Sankarirunoelman kaltaisesta

79:7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place “the land of the gods” in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the

taistelusta punaista rotua vastaan oli jäänyt jäljelle pelkkä hämärä perimätieto jousimiesten kansanheimon kanssa muinoin käydystä voimainittelöstä. Kiinalaiset ryhtyivät jo varhaisessa vaiheessa harrastamaan maataloushankkeita, mikä vain lisäsi heidän rauhanomaisia taipumuksiaan, ja kun väestömäärä oli selvästi alle ihmisen ja maatalousmaan suhdeluvun, se edisti maan rauhanomaisuuden kasvua vielä lisää.

Tarvittiin vain tietoisuus menneisyyden saavutuksista (jotka nykyisyydessä jo olivat jonkin verran väljähityneitä), valtaosaltaan maata viljelevän kansan vanhoillisuus ja kehittynyt perhe-elämä ja niin esi-isien kunnioitus sai alkunsa, ja tämä huipentui lopulta tavaksi osoittaa niin suuresti kunnioitusta menneisyyden ihmisiä kohtaan, että se lähenteli palvomista. Varsin samantapainen suhtautuminen oli vallalla Euroopassa valkoisten rotujen keskuudessa noin viidensadan vuoden ajan kreikkalais-roomalaisen sivilisaation luhistumisen jälkeen.

Usko "Ainoaan Totuuteen" ja sen palvominen Singlangtonin opettamalla tavalla ei koskaan täysin sammunut. Mutta ajan myötä yhä yleisemmäksi käynyt pyrkimys kunnioittaa sellaista, joka jo oli vakiintunutta, peitti alleen uuden ja korkeamman totuuden etsinnän. Keltaisen rodun hengenviljely suuntautui vähä vähältä pois tuntemattoman tavoittelusta ja asettui säilyttämään sitä, mikä oli tunnettua. Ja tämä on syynä siihen, että aikanaan maailman nopeimmin edistynyt sivilisaatio lamaantui.

Vuosien 4000 ja 500 eKr välillä keltaisen rodun poliittinen jälleenyhdistyminen vietiin päätökseen, mutta Jangtsen ja Keltaisenjoen keskusten kulttuurin yhdistäminen oli toteutettu jo sitä ennen. Tämä myöhempien heimoryhmien poliittinen jälleenyhdistyminen ei sujunut ristiriidatta, mutta sodalla oli yhteisön näkemyksissä edelleen huono kaiku. Esi-isien palvonta, kielen hajoaminen yhä useammiksi murteiksi sekä se, ettei tuhansiin ja taas tuhansiin vuosiin ollut mitään tarvetta kutsua väestöä sotilaalliseen toimintaan, olivat tehneet tästä kansasta äärimmäisyyteen asti rauhanomaisen.

Vaikkei keltainen rotu täyttänytäkään toiveita pitkälle ehtineen valtiollisuuden varhaisessa vaiheessa tapahtuvasta kehittämisestä, vähitellen se silti edistyi sivilisaatioon kuuluvien taitojen hallinnassa, varsinkin maanviljelyn ja puutarhanhoidon alalla. Viljelijöiden Shensissä ja Henanissa kohtaamien vesirakennusteknisten ongelmien ratkaiseminen edellytti ryhmien välistä yhteistyötä. Tällaiset kastelun ja maaperän säilyttämisen alalla kohdatut vaikeudet vaikuttivat osaltaan hyvinkin suuressa määrin keskinäisen riippuvuuden kehittymiseen ja sen seurauksena rauhan edistymiseen maataviljelevien ryhmien

epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the "One Truth" as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world's most rapidly progressing civilization.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

keskuudessa.

Kirjoitustaidon alalla otetut edistysaskeleet samoin kuin koulujen perustaminen myötävaikuttivat tiedon leviämiseen sellaisessa mittakaavassa, joka ei ole verrattavissa mihinkään aikaisempaan. Mutta varsin varhain tapahtuneesta kirjabainotaidon ilmaantumisesta huolimatta käsitteimerkkejä käyttävän kirjoitusjärjestelmän vaivalloisuus rajoitti oppineiden luokkien lukumääristä kasvua. Ja mikä pahinta, sosiaalisen standardisoitumisen ja uskonnollis-filosofisen dogmatisoitumisen prosessit etenivät hyvää vauhtia. Esi-isäinkunnioittamisen uskonnollinen kehitys monimutkaistui entisestään, sillä siihen tulvehti mukaan monenlaista luonnonpalvontaan liittyvää taikauskoa. Mutta koko keisarikunnanlaajuisessa Shang-tin palvonnassa säilyi vielä pitkään jäänteitä todellisesta jumalakäsitteestä.

Esi-isien kunnioittamiseen sisältyvä suuri heikkous on siinä, että se edistää taaksepäin katsovaa filosofiaa. Vaikka olisikin hyvinkin järkevää kerätä viisauden kultajyviä menneisyydestä, on silti mieletöntä pitää menneisyyttä totuuden ainoana lähteenä. Totuus on suhteellista ja laajentuvaa. Se elää aina nykyisyydessä, ja se tulee uudella tavalla esille jokaisessa ihmisten sukupolvessa — jopa jokaisessa ihmiselämässä.

Esivanhempien kunnioittamisen merkittävä vahva puoli taas on siinä, että se antaa suuren arvon perheelle. Kiinalaisen kulttuurin hämmästyttävä järkkymättömyys ja pysyvyys ovat seurauksena siitä, että perheelle annetaan ensiarvoisen tärkeä asema, sivilisaation kohtalo riippuu nimittäin suoraan siitä, miten tehokkaasti perheinstituutio toimii; ja Kiinassa perhe sai sellaisen sosiaalisen tärkeyden, jopa sellaisen uskonnollisen merkityksen, että lähellekään sitä eivät ole päässeet kuin muutamat muut kansat.

Yhä laajemmaksi käyneen esi-isienpalvonnan edellyttämä kiintymys omia vanhempia ja lojaalisuus perhettä kohtaan takasivat verrattomien perhesuhteiden ja kestävien perheryhmien muodostumisen, ja nämä kaikki tasoittivat tietä seuraaville sivilisaation säilymiseen vaikuttaville tekijöille:

1. Omaisuuden ja varallisuuden säilyttäminen.
2. Useamman kuin yhden sukupolven kokemuksen yhdistyminen.
3. Menneisyyden taitojen ja tietojen tehokas opettaminen lapsille.
4. Voimakkaan velvollisuudentunteen kehittyminen, moraalisuuden koheneminen ja eettisen herkkyyden kasvu.

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequalled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religio-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious significance, approached by few other peoples.

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

- 79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.
- 79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.
- 79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.
- 79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

Kiinalaisen sivilisaation muotoutumisvaihe, joka alkaa andiittien saapumisesta, jatkuu kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta tapahtuneeseen suureen eettiseen, moraaliseen ja puolittain uskonnolliseen heräämiseen asti. Ja kiinalainen perimätieto kuljettaa mukanaan hämäräksi käynyttä kertomusta evoluution mukaisesta menneisyydestä, johon kuuluvat siirtyminen äitikeskeisestä isäkeskeiseen perheeseen, maanviljelyn vakiintuminen, arkkitehtuurin kehittyminen ja teollisuuden alkuunsaattaminen — kaikki tämä on vaihe vaiheelta kerrottu. Ja tämä kertomus tuo eteemme — tarkempaa kuin mikään muu samankaltainen selvitys — kuvan suurenmoisen kansan loistavasta noususta barbaarisuuden tasoilta sivistykseen. Tänä aikana kiinalaiset siirtyivät alkeellisestä maatalousyhteiskunnasta korkeampaan sosiaaliseen järjestelmään, jonka ilmentymiä olivat kaupungit, teollisuus, metallinmuokkaus, kaupallinen tavarainvaihto, hallitus, kirjoitustaito, matematiikka, taide, tiede ja kirjapainotaito.

Ja niin keltaisen rodun ikivanha sivilisaatio onkin säilynyt halki vuosisatojen. Siitä, kun ensimmäiset tärkeät edistysaskeleet kiinalaisen kulttuurin alalla otettiin, on kulunut lähes neljäkymmentätuhatta vuotta, ja monista taantumistakin huolimatta Hanin poikien sivilisaatio antaa paremmin kuin mikään muu sivilisaatio yhtäjaksoisen kuvan katkeamattomasta eteenpäinmenosta halki aikakausien aina kahdennellekymmenennelle vuosisadalle asti. Valkoisten rotujen mekaaniset ja uskonnolliset aikaansaannokset ovat olleet korkeata luokkaa, mutta koskaan nämä rodut eivät ole voittaneet kiinalaisia lojaalisuudessa perhettä kohtaan, ryhmän sisäisessä eettisyydessä eivätkä henkilökohtaisessa moraalisuudessa.

Tämän ikivanhan kulttuurin anti ihmisen onnellisuuden hyväksi on runsas. Miljoonat ihmisolennot ovat eläneet ja kuolleet sen saavutusten siunaamina. Tämä suuri sivilisaatio on vuosisatojen ajan levännyt menneisyyden laakereilla, mutta nyt se on taas heräämässä muodostaakseen itselleen kuvan kuolevaisen olennon olemassaolon ylimaallisista päämääristä, ryhtyäkseen taas kerran hellittämättömään kilvoitteluun koskaan päättymättömän edistymisen hyväksi.

[Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unrelenting struggle for never-ending progress.

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Luku 80. Andiittien leviäminen länsimaihin

⇐ 079

Urantia-kirjan

081 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 80 ANDIITTIENTEN LEVIÄMINEN LÄNSIMAIHIIN

Osiot

Johdanto

1. Adamiitit saapuvat Eurooppaan
2. Ilmastolliset ja geologiset muutokset
3. Cro-Magnonin sininen ihminen
4. Andiitit tunkeutuvat Eurooppaan
5. Andiitit valloittavat pohjois-Euroopan
6. Andiitit Nilin varrella
7. Välimeren saarten andiitit
8. Tonavan andoniitit
9. Kolme valkoista rotua

PAPER 80 ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

Johdanto

VAIKKEI Euroopan sininen ihminen omin avuin saavuttanutkaan suurta kulttuurisivilisaatiota, hän tarjosi kuitenkin sen biologisen perustan, joka sitten kun siniset aatamilaistuneet rotukannat sekoittuivat myöhempiin andiittivalloittajiin, tuotti ne rotuainekset, jotka olivat kaikista Urantialle koskaan sitten violetin rodun ja sen andiittiseuraajien jälkeen ilmestyneistä roduista kykenevimät luomaan eteenpäin rynnistävän sivilisaation.

Nykyisissä valkoisissa kansoissa yhdistyvät sen aatamilaisen kannan jäljellä olevat rotuainekset, joka sekoittui sangik-rotuihin, vähäisessä määrin punaiseen ja keltaiseen, mutta etenkin siniseen. Kaikissa valkoisissa roduissa on melkoinen osa alkuperäistä andoniittista rotuperimää ja vielä sitäkin enemmän alkuaikojen nodilaisaineita.

INTRODUCTION

80:0.1 (889.1) ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

80:0.2 (889.2) The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. ADAMIITIT SAAPUVAT EUROOPPAAN

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

Ennen kuin viimeisetkin andiitit karkotettiin Eufraatinlaaksosta, monet heidän veljistään olivat jo saapuneet Eurooppaan seikkailijoina, opettajina, kauppiaina ja sotureina. Välimerenallasta suojasivat violetin rodun varhaisimpina aikoina Gibraltarinkannas ja Sisilian maasilta. Osa ihmisen hyvin varhaisesta meritse tapahtuneesta kaupankäynnistä pantiin alulle näiden sisäjärvien rannoilla, joilla pohjoisesta kotoisin olevat siniset ihmiset ja etelästä tulevat saharalaiset kohtasivat idästä tulleita nodiitteja ja adamiitteja.

Nodilaiset olivat perustaneet Välimeren itäiseen allaslaaksoon erään kaikkein laajimmista sivistyskeskuksistaan, ja näistä keskuksista he olivat tunkeutuneet jonkin matkaa Etelä-Eurooppaan, mutta aivan erityisesti Pohjois-Afrikkaan. Leveäkalloiset nodiittis-andoniittiset syyrialaiset ryhtyivät hyvin varhaisessa vaiheessa valmistamaan saviastioita ja harjoittamaan maanviljelyä niiden siirtokuntiensa piirissä, jotka sijaitsivat hiljalleen kohoavalla Niilin suistomaalla. He toivat maahan myös lampaita, vuohia, nautoja ja muita kotieläimiä. Heidän tuomisiinsa kuuluivat myös suuresti parannellut metallintyöstömenetelmät, sillä Syyria oli tuolloin tämän teollisuudenalan keskus.

Egypti sai yli kolmenkymmenentuhannen vuoden ajan vastaanottaa mesopotamialaisia, joita saapui sinne tasaisena virtana. Ja he toivat muassaan taiteensa ja kulttuurinsa rikastuttamaan Niilinlaakson kulttuuria. Mutta laajamittainen Saharan kansanheimojen maahanmuutto rappeutti Niilin varsien varhaiskulttuuria niin suuresti, että Egypti noin viisitoistatuhatta vuotta sitten painui kulttuurinsa osalta alimmalle tasolle.

Adamiittien länteen suuntautuneelle vaellukselle ei varhaisimpina aikoina ollut kuitenkaan juuri mitään estettä. Sahara oli avaraa laidunmaata, joka oli kauttaaltaan paimentolaisten ja viljelijöiden käytössä. Nämä saharalaiset eivät koskaan ryhtyneet harjoittamaan käsiteollisuutta, eivätkä he liioin olleet kaupunkienrakentajia. He olivat indigonmusta ryhmä, jossa oli laajasti rotuominaisuuksia sukupuuttoon kuolleilta vihreältä ja oranssilta rodulta. Mutta he saivat kuitenkin hyvin pienen määrän violettiä rotuperimää, ennen kuin maan kohoaminen ja sadetuulten kääntyminen ajoivat hajalle tämän kukoistavan ja rauhanomaisen sivilisaation jäännökset.

Useimmat ihmisrodut ovat päässeet osallisiksi Aatamin verenperinnöstä, mutta jotkin saivat sitä muita enemmän. Intian sekarodut ja Afrikan tummemmat kansanheimot eivät olleet adamiittien mielestä houkuttelevia. Adamiitit olisivat mieluusti sekoittuneet punaisten ihmisten kanssa, elleivät nämä olisi olleet niin kaukana Amerikoissa, ja he suhtautuivat ystävällisesti

80:1.1 (889.3) Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of

keltaiseen ihmiseen, mutta tämä oli kaukaisessa Aasiassa yhtä vaikeasti tavoitettavissa. Niinpä kun adamiitit joko seikkailunhalun tai altruismin kannustamina lähtivät liikkeelle tai kun he tulivat karkotetuiksi Eufraatinlaaksosta, he varsin luontevasti katsoivat hyväksi yhdistyä Euroopan sinisiin rotuihin.

Tuohon aikaan Euroopassa herruutta pitäneet siniset ihmiset eivät harrastaneet mitään sellaisia uskonnollisia tapoja, jotka olisivat herättäneet inhoa jo varhemmin sinne muuttaneissa adamiiteissa, ja violetin ja sinisen rodun välillä vallitsi suuri sukupuolinen vetovoima. Parhaat siniset ihmiset pitivät suurena kunniana saada pariutua adamiittien kanssa. Jokaisen sinisen miehen kunnianhimoisena tavoitteena oli tulla niin taitavaksi ja taiteelliseksi, että hän voittaisi jonkun adamiittinaisen kiintymyksen, ja jokaisen oivallisen sinisen naisen hartaimpana toiveena oli päästä jonkun adamiitin huomionosoitusten kohteeksi.

Vähin erin nämä muuttomatalla olevat Eedenin pojat yhdistyivät sinisen rodun korkeampiin tyypeihin ja toivat uutta eloa näiden kulttuuritapoihin, samalla kun he säälimättömästi hävittivät neandertalirodun jäljellä olevia kantoja. Tämä rotujen sekoittamisen menetelmä keltomaiden kantojen hävittämisen siihen liittyessä sai aikaan tusinan verran oivallisten sinisten ihmisten elinkelpoisempia ja edistyneempiä ryhmiä, joista te olette antaneet yhdelle nimityksen Cro-Magnonin ihminen.

Näistä ja muista syistä, joista vaellukseen soveliaimmat kulkureitit olivat hyvin tärkeä syy, Mesopotamian kulttuurin varhaiset aallot päätyivät miltei yksinomaisesti Eurooppaan. Ja juuri näistä seikoista määräytyivät nykyajan eurooppalaisen sivilisaation aiemmat vaiheet.

2. ILMASTOLLISET JA GEOLOGISET

MUUTOKSET

Muutamat melko äkilliset ilmastolliset ja geologiset muutokset katkaisivat violetin rodun Eurooppaan-leviämisen lyhyeen. Länneestä puhaltavat sadetuulet kääntyivät pohjoisten jääkenttien perääntymisen myötä pohjoiseen ja muuttivat Saharan laajat laidunaukeat vähitellen hedelmättömäksi autiomaaksi. Tämä kuivuus hajaannutti suuren Saharan ylätasangon lyhytvartiset, tummaveriset, tummasilmäiset mutta pitkäkalloiset asukkaat eri suunnille.

Puhdasverisemmät indigonväriset ainekset muuttivat etelämmäksi ja siirtyivät Keski-Afrikan metsiin, joista ne eivät sen jälkeen ole poistuneet. Sekoittuneemmat ryhmät levittäytyivät kolmelle taholle: Lännen suunnalla eläneet

access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and there was great sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to

korkeammantasoiset heimot siirtyivät Espanjaan ja sieltä edelleen läheisiin Euroopan osiin, ja niistä muodostui myöhempien aikojen pitkäkalloisten, tummaveristen välimerenrotujen ydinryhmä. Vähimmin edistynyt ryhmä, joka eli Saharan tasangon itäpuolella, siirtyi Arabiaan ja sieltä edelleen PohjoisMesopotamian ja Intian kautta kaukaiseen Ceyloniin. Keskimäinen ryhmä muutti pohjoiseen ja itään eli Niilinlaaksoon ja Palestiinaan.

Juuri tämä toissijaisten sangikien pohjakerrostuma antaa sellaisen vaikutelman, että sekä hajallaan Deccanista Iraniin ja Mesopotamiaan että Välimeren kummallakin rannalla tavattavien nykyisten kansojen välillä vallitsee tietynasteista sukulaisuutta.

Jokseenkin näiden Afrikassa tapahtuneiden ilmastomuutosten aikoihin Englanti irtosi mannermaasta ja Tanska nousi merestä, kun taas Välimeren läntistä allaslaaksoa suojannut Gibraltarinkannas erään maanjäristyksen seurauksena petti, jolloin tämän sisäjärven pinta nopeasti nousi Atlantin valtameren tasolle. Jonkin ajan päästä myös Sisilian maakannas vajosi mereen, ja näin Välimerestä muodostui yhtenäinen meri, joka oli yhteydessä Atlantiin. Tämä suuri luonnononnettomuus peitti veden alle kymmenittäin ihmisryhdyksuntia, ja sen seurauksena menehtyi enemmän ihmishenkiä kuin on koko maailman historian kuluessa menehtynyt missään muussa tulvassa.

Välimeren allaslaakson joutuminen veden valtaan rajoitti adamiittien länteen suuntautuneita muuttoliikkeitä välittömästi, samalla kun saharalaisten laajamittainen maahanvirtaaminen pani heidät etsimään Eedenin itä- ja pohjoispuolelta väyliä, joille se saattoi purkaa jatkuvasti kasvavan väestönsä. Kun Aatamin jälkeläiset matkasivat Tigrisin ja Eufratin laaksoista pohjoiseen, he kohtasivat vuoristoesteitä ja tuolloin aikaisempaa laajemman Kaspianmeren. Ja monien sukupolvien ajan adamiittit metsästivät, paimensivat karjaa ja viljelivät maata Turkestanin joka puolelle sirottautuneiden asutuskeskustensa ympärillä. Vähä vähältä tämä suurenmoinen kansa laajensi aluettaan kohti Eurooppaa. Mutta adamiittit saapuvat Eurooppaan tällä kerralla idän suunnalta, ja he huomaavat sinisen ihmisen kulttuurin olevan Aasian kulttuuria tuhansia vuosia jäljessä, sillä tämä alue oli ollut melkein kokonaan vailla kosketusta Mesopotamiaan.

3. CRO-MAGNONIN SININEN IHMINEN

Sinisen ihmisen kulttuurin muinaiset keskukset sijaitsivat Euroopan kaikkien jokien varsilla, mutta vain Somme virtaa nykyään

adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the

samassa uomassa kuin jääkausia edeltäneinä aikoina.

Vaikka sanomme sinisen ihmisen olleen Euroopan mantereella vallitsevana, siellä oli tosiasiasa kymmeniä eri rotutyyppejä. Jo kolmekymmentäviisituhatta vuotta sitten Euroopan siniset rodut olivat varsin sekoittunut kansa, jossa esiintyi sekä punaisia että keltaisia rotuaineksia, kun taas Atlantin rannikkoseuduilla ja nykyisen Venäjän alueella ne olivat sulauttaneet itseensä melkoisen määrän andoniittista verenperintöä, ja etelän suunnalla ne taas olivat kosketuksissa saharalaiskansoihin. Mutta näitä monia roturyhmiä olisi hyödytöntä edes pyrkiä luettelemaan.

Tämä Aatamin jälkeisen varhaiskauden eurooppalainen sivilisaatio oli sinisten ihmisten elinvoiman ja taiteen sekä adamiittien luovan mielikuvituksen ainutlaatuinen sekoittuma. Siniset ihmiset olivat erittäin elinvoimainen rotu, mutta he madalsivat huomattavasti adamiittien kulttuurista ja hengellistä tasoa. Jälkimmäisten oli hyvin vaikea juurruttaa uskontoaan Cro-Magnonin ihmisten mieleen, sillä niin monilla heistä oli taipumus pettää ja viettelä neitsyitä. Kymmenentuhannen vuoden ajan Euroopan uskonto oli Intian ja Egyptin kehitystuloksiin verrattuna huonolla tolalla.

Siniset ihmiset olivat kaikissa tomissaan täydellisen rehellisiä, ja heiltä puuttui sekoittuneiden adamiittien sukupuoliset paheet kokonaan. He kunnioittivat neitsyyttä ja harrastivat moniavioisuutta vain, milloin sodan seurauksena vallitsi pula miehistä.

Nämä Cro-Magnonin kansat olivat rohkea ja kaukokatseinen rotu. Heidän lastenkasvatusjärjestelmänsä oli tehokas. Kummatkin vanhemmat osallistuivat näihin ponnistuksiin, ja varttuneempien lasten palveluksia käytettiin kaikin puolin hyväksi. Jokainen lapsi sai huolellisen koulutuksen luolienhoidossa, taiteessa ja piikivenmuokkauksessa. Naiset olivat jo nuorella iällä hyvin perehtyneitä taloustöihin ja alkeelliseen maanviljelyyn, kun miehet taas olivat taitavia metsästäjiä ja rohkeita sotureita.

Siniset ihmiset olivat metsästäjiä, kalastajia ja ruoankeräilijöitä; he olivat päteviä veneenrakentajia. He valmistsivat kivikirveitä, kaatoivat puita, pystyttivät hirsimajoja, jotka olivat osin maanpinnan alapuolella ja nahaksin katettuja. Ja on olemassa kansanheimoja, jotka Siperiassa rakentavat edelleenkin samanlaisia majoja. Eteläiset Cro-Magnonin ihmiset asuivat yleensä luolissa ja vuorenonkaloissa.

Ei ollut epätavallista, että heidän talven tuiskuissa yövartiossa luolan suulla seisovat vartijansa paleltuivat kuoliaiksi. Heillä oli rohkeutta, mutta he olivat ennen kaikkea taiteilijoita. Kun heihin sekoittui adamiittista ainesta, niin luovan mielikuvituksen lento nopeutui pian entisestään.

same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was

Sinisen ihmisen taiteen huippukausi saavutettiin noin viisitoistatuhatta vuotta sitten — ennen aikoja, jolloin edellä mainitut tummempi-ihoiset rodut saapuivat Espanjan kautta Afrikasta.

Noin viisitoistatuhatta vuotta sitten alppimetsät olivat leviämässä laajalle alalle. Sama ilmastollinen pakotin, joka oli muuttanut maailman onnelliset metsästysmaat kuiviksi ja karuiksi autiomaiksi, ajoi eurooppalaiset metsästäjät jokilaaksoihin ja merenrannikoille. Kun sateita tuovat tuulet muuttivat suuntansa pohjoiseen, Euroopan suuret laidunlakeudet metsittyivät. Nämä suuret ja verrattain äkilliset ilmaston muutokset pakottivat Euroopan rodut muuttamaan aukeiden seutujen metsämiehistä karjapaimeniksi ja jossakin määrin kalastajiksi ja peltoviljelijöiksi.

Samalla kun nämä muutokset toivat tullessaan edistysaskeleita kulttuurin alalla, ne saivat aikaan myös tiettyjä biologisia taantumia. Aikaisempaa metsästyksen aikakautena oivallisemmat heimot olivat solmineet parisiteitä korkeammantyyppisten sotavankien kanssa ja poikkeuksetta hävittäneet sellaiset, jotka ne katsoivat kelvottomiksi. Mutta kun ne alkoivat perustaa yhdyskuntia ja harjoittaa maanviljelyä ja kaupankäyntiä, ne alkoivat myös yhä useammin säästää keskinkertaisia vankeja orjikseen. Ja myöhemmin juuri näiden orjien jälkeläiset rappeuttivat suuresti koko Cro-Magnon-tyyppiä. Tämä kulttuurin taantuminen jatkui, kunnes se sai idästä uutta virikettä mesopotamialaisten viimeisen joukkomittaisen maahantunkeutumisen pyyhkäistessä yli Euroopan. Maahantunkeutujat sulauttivat Cro-Magnon-tyypin ja -kulttuurin nopeasti itseensä ja panivat alulle valkoisten rotujen sivilisaation.

4. ANDIITIT TUNKEUTUVAT EUROOPPAAN

Vaikka andiitteja tulvi Eurooppaan tasaisena virtana, on kuitenkin erotettavissa seitsemän suurempaa invaasiota niin, että viimeiset tulokkaat saapuivat ratsain kolmena suurena aaltona. Jotkut saapuivat Eurooppaan Egeanmeren saarien kautta ja Tonavanlaaksoa vastavirran suuntaan kulkien, mutta valtaosa varhaisemmista ja puhdasverisemmistä kannoista vaelsi Luoteis-Eurooppaan pohjoista reittiä eli Volgan ja Donin laidunmaiden kautta.

Kolmannen ja neljännen invaasion välillä Eurooppaan tunkeutui pohjoisesta lauma andoniitteja, jotka olivat tulleet Siperiasta Venäjän jokien ja Itämeren kautta. Pohjoiset andiittiheimot sulauttivat nämä välittömästi omaan joukkoonsa.

Puhdasverisemmän violetin rodun varhaisemmat levittäytymiset olivat tämän rodun myöhempien puolisotilaallisten ja valloitus haluisten

about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic retrogressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and initiating the civilization of the white races.

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving

andiittijälkeläisten levittäytymisiä huomattavasti rauhanomaisempia. Adamiitit olivat rauhantahtoisia, nodiitit olivat sotaisia. Kun näiden rotuainesten yhdistymään myöhemmin sekoittui sangik-rotuja, ilmaantuivat sen tuloksena ne kyvykkäät ja aggressiiviset andiitit, jotka suorittivat varsinaisia sotilaallisia valloituksia.

Hevonen oli kuitenkin se kehitystekijä, joka vaikutti ratkaisevasti siihen, että andiitit saavuttivat lännen maissa valta-aseman. Hevonen antoi eri suuntiin hajaantuville andiiteille liikkumisnopeuden suoman ennennäkemättömän etuaseman, ja andiittien viimeiset, ratsain liikkuvat ryhmät saattoivat näin edetä nopeasti Kaspianmeren ympäri tulvehtiakseen sitten yli koko Euroopan. Kaikki aikaisemmat andiittien aallot olivat liikkuneet niin hitaasti, että ne vähänkin pitemmälle Mesopotamiasta ehdittyään pyrkivät hajoamaan. Mutta nämä viimeisemmät aallot etenivät sen verran joutuisasti, että ne pääsivät perille Eurooppaan yhtenäisinä ryhminä, joiden hallussa oli yhä jokin määrä korkeampaa kulttuuria.

Koko Kiinan ja Eufratin seutujen ulkopuolisen asutun maailman edistyminen kulttuurin alalla oli kymmeneentuhanteen vuoteen kaiken kaikkiaan varsin rajoittunutta, kunnes kuudennella ja seitsemännellä vuosituhannella ennen Kristusta ilmaantuivat vauhdikkaasti etenevät andiittiratsastajat. Kun he Venäjän tasangot ylittyään siirtyivät länteen ja ottivat omiin joukkoihinsa sinisistä ihmisistä parhaat ja hävittivät kelvottomimmat, niin he sekoittuivat yhdeksi kansaksi. Kysymyksessä olivat niin kutsuttujen pohjoismaisten rotujen esivanhemmat: skandinaavisten, germaanisten ja anglosaksisten kansojen esi-isät.

Ei kestänyt kauankaan, kun andiitit olivat koko Pohjois-Euroopan alueella sulauttaneet itseensä kaikki korkeammantasoiset siniset rotukannat. Vain Lapissa (ja jossakin määrin Bretagnessa) rodullisesti heitä vanhemmat andoniitit säilyttivät vielä jonkinlaisen tunnistettavuuden.

5. ANDIITIT VALLOITTAVAT POHJOIS-EUROOPAN

Pohjoisen Euroopan heimot saivat jatkuvaa vahvistusta ja kohennusta Mesopotamiasta Turkestanin ja Etelä-Venäjän alueiden kautta tasaisena soljuneesta muuttajien virrasta, ja andiittien ratsujoukkojen viimeisten aaltojen pyyhkäistyä Euroopan yli tällä alueella oli jo enemmän andiittien rotuperimää omaavia ihmisiä kuin missään muualla koko maailmassa.

Kolmentuhannen vuoden ajan pohjoisandiittien sotilaallinen keskus oli Tanskassa. Tästä keskuspiisteestä lähtivät toinen

Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth

toistaan seuranneet valloitusaalet, jotka muuttuivat yhä vähemmän andiittisiksi ja yhä enemmän valkoisiksi, sitä mukaa kun mesopotamialaiset valloittajat vuosisatojen vieressä lopullisesti sekoittuivat valloittamiinsa kansoihin.

Samanaikaisesti kun sininen ihminen oli pohjoisessa rodullisesti sulautettu ja kun hän lopulta oli taipunut etelään tunkeutuneiden valkoisten, ratsain liikkuneiden hyökkääjien edessä, sekoittuneen valkoisen rodun edistyneet heimot kohtasivat itsepäistä ja pitkälistä vastarintaa Cro-Magnonin ihmisten taholta. Mutta korkeamman älykkyytensä ja alati kertyneiden biologisten reserviensä turvin ne kykenivät pyyhkäämään vanhemman rodun olemattomiin.

Ratkaisevat taistelut valkoisen ihmisen ja sinisen ihmisen välillä käytiin Sommen jokilaaksossa. Siellä sinisen rodun parhaimmisto teki katkeraa vastarintaa kohti etelää levittäytyville andiiteille, ja yli viisisataa vuotta nämä Cro-Magnonin ihmiset puolustivat menestyksellisesti alueitaan, ennen kuin antoivat periksi valkoisten maahantunkeutujien paremmalle sotataidolle. Pohjoisesta tulleiden voitokkaiden sotajoukkojen komentajana Sommen ratkaisevassa taistelussa toimineesta Thorista tuli Pohjolan valkoisten heimojen sankari, ja jotkin näistä heimoista kunnioittivat häntä myöhemmin jumalana.

Sinisen ihmisen kauimmin säilyneet pesäkkeet sijaitsivat Etelä-Ranskassa, mutta viimeinen laajempi sotilaallista vastarintaa tehnyt pesäke voitettiin Sommen varrella. Maan myöhempi haltuunotto sujui kaupankäynnin muodossa tapahtuneen soluttautumisen, jokivarsien väestöpaineen ja korkeammantasoisten kanssa jatkuvasti solmittujen avositeiden avulla, mihin kaikkien liittyi alemmantasoisten säälimätön hävittäminen.

Milloin andiittivanhimpain heimoneuvosto oli arvioinut alemmantasoisen sotavangin kelvottomaksi, hänet luovutettiin mutkikkain seremonioin shamaanipappien haltuun. Nämä taluttivat hänet joen rannalle, jossa he toimittivat ”autuaille metsästyksmailla” menevän vihkimysmenot — kuolemaan päättyvän veteenupottamisen. Euroopan valkoiset valloittajat hävittivät tällä tavoin kaikki kohtaamansa kansanheimot, joita he eivät nopeasti saaneet sulautetuiksi omiin riveihinsä, ja näin sininen ihmissuku tuli tiensä päähän — ja se tapahtui nopeasti.

Cro-Magnonin sininen ihminen oli nykyajan eurooppalaisten rotujen biologinen perusta, mutta rotu on säilynyt vain siinä muodossa, jossa se sulautui heidän kotiseutujensa myöhempiin ja miehuullisiin valloittajiin. Sininen rotukanta antoi omalta osaltaan Euroopan valkoisille roduille

the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the “happy hunting grounds” — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the blue man come to an end — and quickly.

80:5.7 (893.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended

monia jykeviä rotupiirteitä ja paljon fyysistä elinvoimaa, mutta sekoittuneiden eurooppalaisten kansojen huumorintaju ja mielikuvituksekkuus ovat peräisin andiiteilta. Tämä andiittien ja sinisten yhdistyminen, josta tuloksena ovat pohjoiset valkoiset rodut, oli syynä andiittien sivistystason välittömään laskuun, luonteeltaan ohimenevään jälkeenjääneisyyteen. Lopulta näiden pohjoisten barbaarien piilevä ylivertaisuus kuitenkin tuli esille ja saavutti huippunsa nykyajan eurooppalaisena sivilisaationa.

Kehittyvät valkoiset rodut olivat vuoteen 5000 eKr mennessä jo saavuttaneet valta-aseman koko Pohjois-Euroopan alueella Pohjois-Saksa, Pohjois-Ranska ja Brittein saaret mukaan luettuina. Keski-Eurooppaa hallitsivat jonkin aikaa siniset ihmiset ja pyöreäkalloiset andoniitit. Jälkimmäiset asuttivat pääasiassa Tonavanlaaksoa, eivätkä andiitit koskaan tunkeneet heitä täysin syrjään.

6. ANDIITIT NIILIN VARSILLA

Niistä ajoista alkaen, jolloin andiittien viimeinen maastamuutto tapahtui, Eufratinlaakson kulttuurin suunta kääntyi laskuun, ja tästä kulttuurista välittömästi juontuneen sivistyksen keskus siirtyi Niilinlaaksoon. Egyptistä tuli Mesopotamian seuraaja maailman edistyneimmän ryhmän työssijana.

Niilinlaakso alkoi kärsiä tulvista hieman ennen Mesopotamian laaksoja, mutta se selviytyi niistä paljon paremmin. Tämän varhaisen vastoinikäymisen korvasi andiittimaahanmuuttajien katkeamaton virta niin yltäkyläisesti, että Egyptin kulttuuri, vaikka se todellisuudessa olikin peräisin Eufratin-seuduilta, näytti rynnistävän sen edelle. Mutta vuonna 5000 eKr, Mesopotamian tulvien aikakaudella, Egyptissä oli seitsemän toisistaan erottuvaa ihmisryhmää, jotka yhtä lukuun ottamatta olivat kaikki peräisin Mesopotamiasta.

Kun viimeinen exodus Eufratinlaaksosta tapahtui, Egyptiä onnisti sikäli, että se sai osalleen niin monet taitavimmista taiteilijoista ja käsityöläisistä. Nämä andiittikäsityöläiset olivat siinä suhteessa kuin kotonaan, että he olivat perinpohjaisen perehtyneitä jokielämään, sen tulviin, keinokasteluun ja kuiviinkausiin. He antoivat arvoa Niilinlaakson turvatulle asemalle; siellä he olivat paljon vähemmän alttiina vihamielisille ryöstöretkille ja hyökkäyksille kuin he olivat olleet Eufratin varrella. Ja he lisäsivät egyptiläisten metallinkäsittelytaitoa huomattavasti. Egyptissä he työstivät Siinainvuorelta tuotettua rautamalmia Mustanmeren seuduilta tuotetun sijasta.

Jo varsin varhaisessa vaiheessa egyptiläiset kokosivat kaupunkijumalansa mutkikkaaksi kansalliseksi jumalten järjestelmäksi. He kehittivät

European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

80:5.8 (894.1) By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

80:6.1 (894.2) From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

80:6.2 (894.3) The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

80:6.4 (894.5) The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national system of gods. They developed an extensive

laajamittaisen teologian, ja heillä oli aivan yhtä laaja mutta rasitukseksi käynyt papisto. Useat eri johtajat pyrkivät puhaltamaan uutta henkeä siihen, mitä seetiläisten muinaisista uskonnollisista opetuksista oli jäljellä, mutta nämä yritykset olivat lyhytikäisiä. Andiitit rakensivat Egyptin ensimmäiset kivirakennelmat. Ensimmäisen ja erikoisimman kivipyramidin pystytti muuan nerokas andiittiarkkitehti Imhotep pääministerikaudellaan. Aikaisemmat rakennukset oli valmistettu tiilestä, ja vaikka eri puolille maailmaa oli pystytetty moniakin kivirakennelmia, Egyptissä se oli ensimmäinen. Tämän suuren arkkitehdin ajoista rakennustaito sitten kuitenkin tasaisesti taantui.

Sanotun loistavan kulttuurikauden lopetti lyhyeen Niilin varsilla käyty sisällissota, ja kohta tämänkin maan ylitse tulvehti, kuten aikoinaan oli tulvehtinut Mesopotamian yli, karun Arabian alemmantasoisia heimoja ja etelän mustia. Tämän seurauksena sosiaalinen kehitys taantui tasaista vauhtia yli viidensadan vuoden ajan.

7. VÄLIMEREN SAARTEN ANDIITIT

Aikana, jolloin kulttuuri rappeutui Mesopotamiassa, korkeampi sivilisaatio säilytti jonkin aikaa asemansa itäisen Välimeren saarilla.

Noin vuonna 12.000 eKr muuan etevä andiittiheimo siirtyi Kreetalle. Kysymyksessä oli ainoa saari, joka jo näin aikaisessa vaiheessa sai asukkaikseen tällaisen verrattoman kansanryhmän. Ja kului miltei kaksituhatta vuotta, ennen kuin näiden merenkulkijoiden jälkeläiset levittäytyivät naapurisaarille. Tämä ryhmä koostui kapeakalloisista, melko lyhytvartisista andiiteista, jotka olivat keskinäisten naimakauppojen kautta tulleet sukulaisuussuhteisiin pohjoisnodiittien vanilaisen alaryhmän kanssa. He olivat pituudeltaan kaikki alle satakahdeksankymmentäsenttimetrisiä, ja heidän kookkaammat ja alemmantasoiset toverinsa olivat kirjaimellisesti ajaneet heidät pois mantereelta. Nämä Kreetalle päätyneet maastamuuttajat olivat varsin taitavia tekstiili- ja metallitöissä, savenvalannassa, putkitöissä sekä kiven käyttämisessä rakennusaineena. He olivat kirjoitustaitoisia ja harjoittivat karjanhoitoa ja maanviljelyä.

Melkein kaksituhatta vuotta Kreetan asuttamisen jälkeen eräs Aataminpojan kookkaiden jälkeläisten ryhmä matkasi pohjoisten saarien kautta Kreikkaan ja saapui sinne melkein suoraan Mesopotamian pohjoispuolella sijainneelta ylämaan kotiseudultaan. Sato, joka oli

theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

Aataminpojan ja Rattan jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa, johdatti nämä kreikkalaisten kantaisät länteen.

Siinä ryhmässä, joka lopulta asettui Kreikkaan, oli kolmesataaseitsemänkymmentäviisi valikoitunutta ja korkeammantasoista ihmistä. He edustivat Aataminpojan jälkeläisten toisen sivilisaation jälkijaksoa. Näiden Aataminpojan myöhempien poikien mukana kulkivat ilmaantumassa olleiden valkoisten rotujen tuohon aikaan arvokkaimmat perintöaineokset. He olivat älyllisesti korkeatasoisia ja fyysisessä mielessä kaikkein kauneimmat ihmiset sitten ensimmäisen Eedenin aikojen.

Ennen pitkää Kreikka ja Egeanmeren saarten alue seurasivat Mesopotamiaa ja Egyptiä kaupan, taiteen ja kulttuurin länsimaisena keskuksena. Mutta niin kuin oli asianlaita jo Egyptissä, niin olivat myös koko egealaisen maailman taide ja tiede itse asiassa peräisin Mesopotamiasta, ellei oteta lukuun kreikkalaisten Aataminpojan jälkeläisedeltäjien kulttuuria. Tämän jälkimmäisen kansan koko taide ja nerokkuus on perintöä suoraan Aataminpojan, Aatamin ja Eevan esiköisen, ja tuon hänen erikoislaatuisen toisen vaimonsa jälkeläisiltä, joka oli suoraan alenevassa polvessa Prinssi Caligastian nodiittiesikunnan jäsenten puhdasverinen tytär. Ei ole ihme, että kreikkalaisilla oli mytologisia perimätietoja, joiden mukaan he polveutuivat suoraan jumalista ja ihmisistä korkeammalla olevista olennoista.

Egean alue koki viisi toisistaan erottuvaa kulttuurijaksoa, joista jokainen oli edellistä vähemmän hengellinen. Ja ennen pitkää viimeinenkin loistava taiteen aikakausi tuhoutui myöhempien kreikkalaissukupolvien Tonavan seuduilta maahan tuottamien orjien nopeasti lisääntyneiden ja lahjoiltaan keskinkertaisten jälkeläisten painon alle.

Kreetalla Kainin jälkeläisten äitikultti saavutti suurimman suosionsa juuri tämän aikakauden kestäessä. "Suurta äitiä" palvoessaan kyseinen kultti jumaloi Eevaa. Eevan kuvia oli kaikkialla. Julkisia alttareita pystytettiin tuhansittain jokaiseen Kreetan ja Vähän-Aasian kolkkaan. Ja tämä äitikultti jatkui aina Kristuksen aikoihin asti, ja se tuli myöhemmin liitettyksi varhaiseen kristinuskoon Marian, Jeesuksen maisen äidin, jumaloinnin ja palvelonnan valepuvussa.

Noin vuoteen 6500 eKr mennessä se, mitä andiitit olivat hengellisyiden alalla perineet, oli jo merkittävässä määrin rapistunut. Aatamin jälkeläiset olivat hajallaan laajalla alueella, ja vanhemmat ja väekkäämmät ihmisrodut olivat sananmukaisesti nielleet heidät. Ja tämä andiittien sivilisaation rappeutuminen sekä heidän uskonnollisten normiensä katoaminen jättivät maailman hengellisesti köyhtyneet rodut

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

80:7.7 (895.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the "great mother." Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

80:7.8 (895.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable

säälittävään tilaan.

Vuoden 5000 eKr tienoilla kolme Aatamin jälkeläisten puhdasrotuisinta kantaa olivat Sumeriassa, Pohjois-Euroopassa ja Kreikassa. Mesopotamiaa vei kaikkienensä vähä vähältä huonompaan suuntaan Arabiasta soljunut sekoittuneiden ja tummempi-ihhoisten rotujen virta, ja näiden alemmantasoisten kansanheimojen saapuminen edisti andiittien biologisen ja kulttuurisen jäänteiden eri tahoille hajaantumista entisestään. Koko hedelmällisen puolikuun alueelta virtasivat seikkailunhaluisemmat kansat kohti lännessä sijaitsevia saaria. Nämä siirtolaiset kasvattivat sekä viljaa että kasviksia, ja he toivat mukanaan kotieläimiä.

Noin vuonna 5000 eKr mahtava joukko etenemishaluisia mesopotamialaisia muutti pois Eufratinlaaksosta ja asettui asumaan Kyproksen saarelle. Pohjoisesta tulleet barbaarilaumat pyyhkäisivät noin kaksituhatta vuotta myöhemmin tämän sivilisaation olemattomiin.

Toinen suuri siirtokunta asettui asumaan Välimeren rannalle, sen paikan lähelle, jossa myöhemmin sijaitsi Karthago. Ja suuret määrät andiitteja siirtyi Pohjois-Afrikasta Espanjaan ja sekoittui myöhemmin Sveitsissä niihin veljiinsä, jotka olivat jo aiemmin tulleet Italiaan Egeanmeren saarilta.

Kun Egypti seurasi Mesopotamiaa kulttuurin rappeutumisessa, monet kyvykkäämmistä ja edistyneemmistä perheistä pakenivat Kreetalle. Näin tehdessään ne kohensivat siellä jo entuudestaan ollutta pitkälle edistynyttä sivilisaatiota suuresti. Ja kun Kreetan sivilisaatiota myöhemmin uhkasi alemmantasoisten ryhmien saapuminen Egyptistä, sivistyneemmät perheet muuttivat kauemmaksi länteen eli Kreikkaan.

Kreikkalaiset eivät olleet vain suuria opettajia ja taiteilijoita, vaan he olivat myös maailman etevimpiä kauppiaita ja siirtokuntien perustajia. Ennen kuin he sortuivat siihen ala-arvoisten rotuainesten tulvaan, joka lopulta hukutti alleen heidän taiteensa ja kaupankäyntinsä, he onnistuivat pystyttämään länteen niin monta sivistyksen etuvartiota, että sängen monet varhaisen kreikkalaisen sivilisaation saavutukset säilyivät Etelä-Euroopan myöhempien kansanheimojen keskuudessa, ja monet näiden Aataminpojan lasten sekoittuneista jälkeläisistä liittyivät läheisten manneralueiden heimoihin.

8. TONAVAN ANDONIITIT

Eufratinlaakson andiittikansat vaelsivat Pohjois-Eurooppaan, jossa ne sekoittuivat sinisiin ihmisiin, sekä länteen, Välimeren rantaseuduille, jossa ne sekoittuivat jo aikaisemmin

condition.

80:7.9 (896.1) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and they brought domesticated animals with them.

80:7.10 (896.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

80:7.11 (896.3) Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

80:7.12 (896.4) When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

80:7.13 (896.5) The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled

sekoittuneisiin saharalaisten ja eteläisten sinisten ihmisten rodullisiin jäänteisiin. Ja näillä Keski-Euroopan alueilla asuneet varhaisemmista andoniittiheimoista jäljelle jääneet pyöreäkalloiset vuoristolaiset erottivat silloin, kuten ne erottavat nykyäänkin, nämä valkoisen rodun kaksi haaraa laajoilla alueilla toisistaan.

Puheena olevia Andonin jälkeläisiä asui hajallaan valtaosassa Keski- ja Kaakkois-Euroopan vuoristoseutuja. He saivat usein vahvistusta Vähästä-Aasiasta, jota aluetta he pitivät hallussaan huomattavan runsaslukuisina. Muinaiset heettiläiset polveutuivat suoraan andoniittien rotukannasta; heidän vaalea ihonvärisensä ja leveä kallonsa olivat tuolle rodulle tyypillisiä. Tätä rotuainesta oli Abrahamin esi-isissä, ja se vaikutti suuresti hänen myöhempien juutalaisjälkeläistensä tunnusomaisiin kasvojenpiirteisiin. Vaikka juutalaisten kulttuuri ja uskonto olivat peräisin andiiteilta, he puhuivat silti täysin eri kieltä. Heidän kielensä oli selvästi andoniittinen.

Ne heimot, jotka asuivat Italian, Sveitsin ja Etelä-Euroopan järviin paalujen varaan tai hirsilaitureille rakennetuissa taloissa, olivat afrikkalaisten, egealaisten ja aivan erityisesti tonavalaisten muuttoliikkeiden yhä kauemmas työntyneitä etäisryhmiä.

Tonavalaiset olivat andoniitteja eli viljelijöitä ja paimenia, jotka olivat tulleet Eurooppaan Balkanin niemimaan kautta ja jotka siirtyivät Tonavanlaaksoa myöten hitaasti pohjoiseen. He valmistsivat saviastioita, viljelivät maata ja asuivat mieluiten laaksoissa. Tonavalaisten pohjoisin yhdyskunta oli Liège:ssä Belgiassa. Nämä heimot rappeutuivat nopeasti, sitä mukaa kun ne siirtyivät kauemmaksi kulttuurinsa keskuksesta ja alkulähteeltä. Paras keramiikka on heidän varhaisempien yhdyskuntiensa tuotantoa.

Tonavalaisista tuli kreetalaislähetysaarnaajien toiminnan seurauksena äidinpalvoja. Näihin heimoihin sulautui myöhemmin andoniittipurjehtijoiden ryhmiä, joita saapui veneillä Vähän-Aasian rannikolta ja jotka hekin olivat äidinpalvoja. Näin ollen suurta osaa Keski-Eurooppaa pitivät jo aikaisessa vaiheessa hallussaan nämä leveäkalloisten valkoisten rotujen sekoittumatyypit, jotka harjoittivat äidinpalvontaa ja uskonnollisen riitin kaltaista vainajien polttohautausta, sillä äitikultin kannattajat tapasivat polttaa vainajansa kivimajoissa.

9. KOLME VALKOISTA ROTUA

Andiittivaellusten loppupuolella Euroopan rotusekoittumat kehkeytyivät kolmeksi valkoiseksi roduksi seuraavaan tapaan:

Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

1. Pohjoinen valkoinen rotu. Tämä niin kutsuttu pohjoismainen rotu koostui pääasiassa sinisistä ihmisistä ja andiiteista, mutta siihen sisältyi myös melkoinen määrä andoniittista verenperintöä samoin kuin pienempiä määriä punaista ja keltaista sangik-ainesta. Pohjoinen valkoinen rotu sisälsi siis näitä neljää toivottavinta ihmisen rotukantaa. Mutta laajin perintöaines tuli siniseltä ihmiseltä. Tyypillinen muinaispohjoismaalainen oli pitkäkalloinen, kookas ja vaalea. Mutta jo kauan sitten tämä rotu sekoittui läpikotaisin kaikkiin valkoisten kansojen eri haaraumiin.

Se Euroopan alkukantainen kulttuuri, jonka maahan tunkeutuvat pohjoismaalaiset kohtasivat, oli siniseen rotuun sekoittuneiden, taantuvien tonavalaisten kulttuuri. Pohjoismaalais-tanskalainen ja tonavalais-andoniittinen kulttuuri kohtasivat ja sekoittuivat Reinin rannoilla, minkä osoituksena Saksassa on tänäkin päivänä kaksi eri roturyhmää.

Kauan aikaa pohjoismaalaiset harjoittivat Itämeren rannikolta keräämäänsä meripihkan kauppaa ja loivat Brennersolan kautta laajat kauppasuhteet Tonavanlaakson leveäkalloisiin asukkaisiin. Tämä pitkäaikainen kosketus tonavalaisiin johdatti nämä pohjoismaalaiset äidinpälvontaan, ja usean vuosituhannen ajan ruumiiden polttohautaus oli lähes joka puolella Skandinaviaa vallitseva käytäntö. Tämä selittää, miksei varhaisempien valkoisten rotujen jäännöksiä, vaikka niitä on hautautuneina kaikkialle Eurooppaan, ole löydettävissä — vaan löydettävissä on pelkästään heidän tuhkaansa kivi- ja saviurnissa. Nämä valkoiset ihmiset myös rakensivat itse asumuksensa; he eivät nimittäin koskaan asuneet luolissa. Ja tämä taas selittää, miksi on olemassa niin vähän todisteita valkoisen ihmisen varhaiskulttuurista, vaikka sitä edeltävä Cro-Magnon-ihmisen kulttuurityyppi on säilynyt hyvin siellä, missä se on ollut turvallisesti luoliin ja vuorenonkaloihin kätkeytyneenä. Ja tilanne antaa siis sellaisen vaikutelman, että Pohjois-Euroopassa yhtenä päivänä on taantuvien tonavalaisten ja sinisten ihmisten alkeellinen kulttuuri ja seuraavana päivänä yhtäkkiä ilmestyvän ja valtavan ylivertaisen valkoisen ihmisen kulttuuri.

2. Keskialueiden valkoinen rotu. Vaikka tähän ryhmään kuuluukin sinisiä, keltaisia ja andiittisia rotuaineksia, se on valtaosaltaan silti andoniittista. Kyseiset ihmiset ovat leveäkalloisia, tummia ja tanakoita. He muodostavat ikään kuin pohjoismaisten ja välimerenrotujen väliin lyödyn kiilan, jonka kanta on Aasiassa ja jonka kärki tunkeutuu Itä-Ranskaan.

Lähes kahdenkymmentuhannen vuoden ajan andiitit olivat työntäneet andoniitteja Keski-Aasiasta yhä kauemmaksi pohjoiseen. Vuoden

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race.* This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000

3000 eKr tienoilla paheneva kuivuus ajoi näitä andoniitteja takaisin Turkestaniin. Tätä andoniittien etelääntyöntymistä jatkui yli tuhat vuotta. Heidän joukkonsa jakautui Kaspianmerta ja Mustaamerta kiertäessään kahtia, ja se työnty Eurooppaan sekä Balkanin että Ukrainan kautta. Tässä invaasiassa olivat mukana Aataminpojan jälkeläisten jäljellä olleet ryhmät, ja invaasiokauden jälkipuoliskolla sen mukana kulkeutui huomattavat määrät Iranin andiitteja sekä runsaasti seetiläispappien jälkeläisiä.

Andoniittien länteen suuntautunut työntyminen saavutti vuoden 2500 eKr paikkeilla Euroopan. Ja tämä Turkestanin kukkuloilta tulleiden barbaarien levittäytyminen koko Mesopotamian alueelle, Vähään-Aasiaan ja Tonavan jokilaaksoon oli kaikista kulttuurista siihen mennessä kohdanneista takaiskuista vakavin ja pitkävaikutteisoin. Nämä maahantunkeutujat muuttivat keskieuropalaisten rotujen luonteen peruuttamattomasti andoniittiseksi, ja nämä ovatkin aina siitä lähtien säilyneet tunnusomaisesti alpiinisina.

3. Eteläinen valkoinen rotu. Tämä tummaverinen välimerenrotu koostui andiittisen ja sinisen ihmisen sekoitumasta, jossa oli vähemmän andoniittista sukujuurta kuin on Pohjolassa. Tähän ryhmään sulautui saharalaisten välityksellä myös melkoinen määrä toissijaista sangik-ainesta. Myöhemmin aikoina tähän valkoisen rodun eteläiseen lohkoon liittyi väkeviä andiittisia ainesosia, jotka olivat peräisin itäisen Välimeren alueelta.

Andiitit levittäytyivät kuitenkin Välimeren rannikkomaihin vasta vuoden 2500 eKr suurten nomadihyökkäysten aikoihin. Maaliikenne ja kauppa olivat miltei pysähdyksissä näinä vuosisatoina, jolloin nomadit tunkeutuivat itäisen Välimeren alueille. Tämä maitse tapahtuvan matkustamisen estyminen johti meriliikenteen ja meritse tapahtuvan kaupankäynnin valtavaan laajenemiseen; Välimerellä meritse käyty kauppa oli täydessä vauhdissa noin neljätuhattaviisisataa vuotta sitten. Ja tästä meriliikenteen kehitymisestä oli seurauksena andiittien jälkeläisten äkillinen levittäytyminen kaikille Välimerenaltaan rannikkoalueille.

Nämä rotusekoitukset laskivat perustukset eteläeurooppalaiselle rodulle, joka on kaikista roduista sekoittunein. Ja tässä käsitellyn ajan jälkeen tämä rotu on sekoittunut entisestään, kun siihen on tullut mukaan Arabian sini-kelta-andiittisia kansanheimoja. Tämä välimerenrotu on tosiaankin niin perin pohjin sekoittunut ympäristön kansanheimoihin, että sitä on itse asiassa mahdoton tunnistaa erilliseksi tyyppiä, mutta sen jäsenet ovat yleisesti ottaen lyhyitä, pitkäkalloisia ja tummaverisiä.

Pohjoisessa andiitit hävittivät siniset ihmiset

B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

80:9.11 (898.61) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men,

sotimalla ja aviosuhteiden kautta, mutta etelässä näitä säilyi suurehkoja määriä. Baskit ja berberit edustavat kahta tämän rodun jäljellä olevaa haaraa, mutta nämäkin kansanheimot ovat läpikotaisin saharalaisiin sekoittuneita.

Tällainen tilanne vallitsi Keski-Euroopan rotujen sekoittumisen suhteen noin vuonna 3000 eKr Aatamin osittaisesta sopimuksen rikkomisesta huolimattakin korkeampien tyyppien sekoittuminen siis toteutui.

Tämä oli se aika, jolloin neoliittinen kivikausi ja lähestyvä pronssikausi menevät päällekkäin. Skandinaviassa elettiin pronssikautta äidinpalvontoihin. Etelä-Ranskassa ja Espanjassa elettiin neoliittista kivikautta, johon liittyi auringonpalvontaa. Pyöreät ja katottomat aurinkotemppelit rakennettiin tänä aikana. Euroopan valkoiset rodut olivat tarmokkaita rakentajia, jotka tunsivat mielihyvää pystyttäessään suuria paasia kunnianosoitukseksi auringolle, paljolti samoin kuin heidän myöhemmät jälkeläisensä Stonehengessä. Auringonpalvonnan suosio osoittaa, että Etelä-Euroopassa elettiin suurta maanviljelyn kukoistuskautta.

Tähän verrattain äskettäiseen auringonpalvontakauteen kuuluvia taikamenoja kuuluu Bretagnen kansantapoihin vieläkin. Vaikka nämä bretagnelaiset ovat olleet kristittyjä jo yli tuhannen viidensadan vuoden ajan, he säilyttävät vieläkin neoliittisen kivikauden aikaisia taikakaluja pahan silmän torjumiseksi. Savupiipussa he pitävät edelleen ukonkiviä suojana salamaa vastaan. Bretagnelaiset eivät koskaan sekoittuneet Skandinavian pohjoismaalaisiin. He ovat Länsi-Euroopassa asuneiden alkuperäisten andoniittien Välimeren-rotukantaan sekoittunut jäänne.

Mutta jos oletetaan voitavan luokitella valkoiset kansat pohjoismaalaisiin, alpiineihin ja välimerellisiin, ollaan harhateillä. Sekoittumista on tapahtunut kerta kaikkiaan aivan liian paljon, jotta tällainen ryhmittely olisi mahdollinen. Oli aika, jolloin valkoinen rotu jakaantui kokolailla tarkkaan tällaisiin luokkiin, mutta sen jälkeen on tapahtunut keskinäistä sekoittumista laajalla rintamalla, eivätkä nämä eroavuudet ole mitenkään enää selkeästi tunnistettavissa. Vielä vuonna 3000 eKr muinaiset yhteisöryhmät eivät olleet sen enempää yhtä rotua kuin ovat Pohjois-Amerikan nykyiset asukkaatkaan.

Tämä eurooppalainen kulttuuri jatkoi kasvuaan ja tietynmääräistä sekoittumistaan viidentuhannen vuoden ajan. Mutta kielimuuri esti länsimaailman kansakuntien täysimittaisen vuorovaikutuksen. Viimeksi kuluneen vuosisadan ajan tällä kulttuurilla on ollut paras sekoittumismahdollisuutensa Pohjois-Amerikan kosmopoliittisen väestön keskuudessa; ja tuon

but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

80:9.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

80:9.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will

manteren tulevaisuuden määräävät sen nykyisten ja tulevien väestöainesten sekaan päästettävien rotutekijöiden laatu samoin kuin ylläpidettävän sosiaalisen kulttuurin taso.

[Esittänyt muuan Nebadonin Arkkienkeli.]

be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

80:9.17 (899.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

Luku 81. Nykysivilisaation kehittyminen

⇐ 080

Urantia-kirjan

082 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 81 NYKYSIVILISAATION KEHITTYMINEN

Osiot

Johdanto

1. Sivilisaation kehto
2. Sivilisaation työvälineet
3. Kaupungit, käsiteollisuus ja kauppa
4. Sekoittumarodut
5. Kulttuuriyhteiskunta
6. Sivilisaation ylläpitäminen

PAPER 81 DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

Johdanto

CALIGASTIAN ja Aatamin toimeksiannoissa hahmoteltujen maailman kehityssuunnitelmien epäonnistumisen mukanaan tuomista voitoista ja tappioista huolimatta ihmislajin orgaaninen peruskehitys vei rotuja inhimillisen edistyksen ja rodullisen kehityksen asteikolla jatkuvasti eteenpäin. Evoluutiota voi viivyttää, mutta sitä ei voi pysäyttää.

Lukumäärältään suunniteltua vähäisempänäkin violetti rotu sai sivilisaation kehityksessä aikaan niin paljon edistymistä, että se Aatamin ajoista lukien on ylittänyt suuresti kaiken sen edistyksen, jonka ihmiskunta saavutti miltei miljoonavuotisen aiemman olemassaolonsa kuluessa.

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. SIVILISAATION KEHTO

Aatamin aikojen jälkeen sivilisaation kehto oli noin kolmenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan Lounais-Aasiassa Niilinlaaksosta itään ja hieman pohjoiseen, Pohjois-Arabian poikki Mesopotamiaan ja sieltä Turkestaniin ulottuvalla

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into

alueella. Ja ilmasto oli ratkaiseva tekijä siinä, miksi sivilisaation perusta tuli lasketuksi juuri tälle alueelle.

Suuret ilmastolliset ja geologiset muutokset Pohjois-Afrikassa ja Länsi-Aasiassa olivat nimenomaisena syynä adamiittien ensimmäisten vaellusten päättymiseen sikäli, että Välimeren laajeneminen esti adamiittien pääsyn Eurooppaan ja käänsi muuttovirran pohjoiseen ja itään, kohti Turkestan. Näiden maankohoamisten ja niihin liittyneiden ilmaston muutosten päättymisen aikoihin, noin vuonna 15.000 eKr, sivilisaatio oli joutunut maailmanlaajuiseen umpikujaan, ellei oteta lukuun andiitteihin sisältyneitä kulttuurin käyteaineita ja biologisia reserveja, joiden leviämistä edelleenkin kahlehtivat Aasian suunnalla idän vuoristot ja lännen suunnalla Euroopan yhä laajempi metsittyminen.

Ilmaston kehitys on nyt toteuttamaisillaan sen, missä kaikki muut yritykset olivat epäonnistuneet, nimittäin euraasialaisten pakottamisessa luopumaan metsästyksestä ja siirtymään edistyneempiin elinkeinomenetelmiin, kuten karjankasvatukseen ja maanviljelyyn. Evoluutio saattaa olla hidasta, mutta se on tavattoman tehokasta.

Koska ensimmäiset viljelijät käyttivät varsin yleisesti orjatyövoimaa, sekä metsästäjä että karjapaimen suhtautuivat entiseen aikaan viljelijään halveksuvasti. Iät ja ajat maan viljelemistä pidettiin toisarvoisena puuhana. Siitä johtui ajatus, että maatyö oli kirous, vaikka se päinvastoin on kaikista siunauksista suurin. Vielä Kainin ja Aabelin aikana paimentolaisten antamia uhreja pidettiin suuremmassa arvossa kuin viljelijäväestön tuomia uhrilahjoja.

Ihminen kehittyi metsästäjästä viljelijäksi tavallisesti paimentolaiskauden välivaiheen kautta, ja tämä piti paikkansa myös andiittien keskuudessa, paitsi silloin kun ilmastollisten tekijöiden väistämättömyydestä johtunut kehityksellinen pakotin melko useinkin saattoi ajaa kokonaiset heimot siirtymään suoraan metsästäjästä menestyviksi maanviljelijöiksi. Mutta tällaista suoraa siirtymistä metsästyksestä maanviljelyyn esiintyi vain siinä tapauksessa, että seudun rotusekoituksessa oli suuri määrä violetta ainesta.

Evolutionaariset kansanheimot (etenkin kiinalaiset) oppivat jo varhaisessa vaiheessa kylvämään siemeniä ja viljelemään viljaa, sen jälkeen kun ne olivat havainneet sellaisten siementen itävän, jotka olivat vahingossa kostuneet tai joita oli pantu hautoihin vainajien ruoaksi. Mutta koko Lounais-Aasiassa, sen hedelmällisissä jokilaaksoissa ja niihin rajoittuvilla tasangoilla, andiitit sovelsivat sellaisilta esi-isiltään perimiään paranneltuja viljelymenetelmiä, jotka

Turkestan. And *climate* was the decisive factor in the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

olivat tehneet maanviljelystä ja puutarhanhoidosta toisen puutarhan rajojen sisäpuolella pääasiallisen toimialan.

Aatamin jälkeläiset olivat tuhansien vuosien ajan kaikkialla Mesopotamian pohjoisen rajaseudun kunnilla viljelleet toisessa puutarhassa jalostettuja vehnä- ja ohralajikkeita. Siellä Aatamin ja Aataminpojan jälkeläiset tapasivat toisensa, kävivät kauppaa ja harjoittivat sosiaalista kanssakäymistä.

Juuri nämä elinehdoissa pakosta tapahtuneet muutokset olivat syynä siihen, että niin suuri osa ihmisrodusta muuttui ravitsemustottumuksiltaan kaikkiruokaiseksi. Vehnä-, riisi- ja kasvisruokavalion yhdistäminen karjanlihan käyttöön merkitsi näiden muinaiskansojen terveydentilan ja elinkykyisyyden kannalta suurta edistysaskelta.

2. SIVILISAATION TYÖVÄLINEET

Kulttuurin kasvu perustuu sivilisaation edellyttämien työvälineiden kehittymiseen. Ja ne työkalut, joita ihminen käytti raakalaisuudesta noustessaan, olivat juuri sen verran tehokkaita, että ne vapauttivat ihmistyövoimaa vaativampien tehtävien suorittamiseen.

Teidän, jotka nyt elätte keskellä myöhempien aikojen näkymiä, kun orastava kulttuuri ja iduillaan oleva edistys sosiaalisissa asioissa jo ovat nähtävillä; teidän, joilta jo liikenee hieman aikaa pohtia ajatuksissanne yhteiskuntaa ja sivilisaatiota, teidän ei pidä jättää huomiotta sitä seikkaa, ettei muinaisilla esi-isillänne juurikaan ollut joutoaikaa omistettavaksi syvälliseen mietiskelyyn ja yhteiskunnalliseen ajatteluun.

Ihmisen sivilisaation neljä ensimmäistä suurta edistysaskelta olivat:

1. Tulen kesyttäminen.
2. Eläinten kesyttäminen.
3. Vangiksi otettujen orjuuttaminen.
4. Yksityisomaisuus.

Vaikka tuli, suurista keksinnöistä ensimmäinen, lopuksi avasikin tieteellisen maailman ovet, sillä ei alkukantaiselle ihmiselle ollut tässä mielessä paljonkaan arvoa. Hän ei suostunut tunnustamaan luonnollisia syitä arkipäiväisten ilmiöiden selitykseksi.

Kysyttäessä, mistä tuli oli peräisin, yksinkertainen tarina Andonista ja piikivestä korvautui pian legendalla, joka kertoi, kuinka muuan Prometheus varasti sen taivaasta. Muinaisajan ihmiset etsivät yliluonnollista selitystä kaikille sellaisille luonnonilmiöille, jotka eivät olleet

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

- 81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.
- 81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.
- 81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.
- 81:2.7 (901.10) 4. Private property.

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal

heidän henkilökohtaisen käsityskykynsä rajoissa. Ja monet nykyajan ihmiset tekevät yhä samoin. Sen käsityksen hävittäminen, että niin kutsutuilla luonnonilmiöillä olisi persoonallisuus, on vaatinut aikakausia, eikä sitä ole vieläkään saatu päätökseen. Mutta todellisten syiden vilpittön, rehellinen ja peloton etsintä synnytti nykyaikaisen tieteen: se muutti astrologian astronomiaksi, alkemian kemiaksi ja magian lääketieteeksi.

Ainoa keino, jolla ihminen saattoi ennen koneiden aikakautta saada työn suoritetuksi sitä itse tekemättä, oli käyttää siihen eläintä. Eläinten kesyttäminen antoi hänen käsiinsä eläviä työkaluja, joiden järkevä hyväksikäyttö raivasi tietä sekä maanviljelylle että kuljetuksille. Eikä ihminen ilman näitä eläimiä olisi kyennyt nousemaan alkukantaisuudestaan myöhemmin seuranneen sivilisaation tasoille.

Useimmat parhaiten kesytettäviksi soveltuvat eläimet tavattiin Aasiasta, eritoten Keski-Aasiasta lounaaseen levittäytyviltä alueilta. Tämä oli yksi syy siihen, että sivilisaatio edistyi näillä seuduilla nopeammin kuin muualla maailmassa. Monet näistä eläimistä oli kesytetty jo kahdesti aiemmin, ja andiittien kaudella ne kesytettiin vielä kerran. Mutta koira oli pysynyt metsästäjien seuralaisena aina siitä lähtien, kun sininen ihminen sen kauan, kauan sitten otti hoiviinsa.

Turkestanin andiitit olivat ensimmäinen kansanheimo, joka laajemmassa määrin kesytti hevosia, ja tämä on toinen syy siihen, että juuri heidän kulttuurinsa oli niin pitkään valtasemassa. Vuoteen 5000 eKr mennessä mesopotamialaiset, turkestanilaiset ja kiinalaiset viljelijät olivat ryhtyneet kasvattamaan lampaista, vuohia, lemmiä, kameleita, hevosia, siipikarjaa ja norsuja. Kuormajuhina he käyttivät härkää, kamelia, hevosta ja jakkia. Ihminen toimi yhteen aikaan itsekin kuormajuhina. Eräällä sinisen rodun hallitsijalla oli kerran satatuhatta miestä taakankantaja-armeijassaan.

Orjuuden ja yksityisen maanomistuksen instituutiot ilmestyivät maanviljelyn myötä. Orjuus kohotti isännän elintasoja ja soi enemmän vapaa-aikaa käytettäväksi sosiaaliseen kulttuuriin.

Villi-ihminen on luonnon orja, mutta tieteellinen sivilisaatio antaa ihmiskunnalle vähä vähältä yhä enemmän vapautta. Eläinten, tulen, tuulen, veden, sähkön ja muiden, keksimistään vielä odottavien, energialähteiden avulla ihminen on vapauttanut ja tulee edelleenkin vapauttamaan itseään loputtoman raadannan välttämättömyydestä. Erilaisten koneiden laajamittaisen keksimisen aiheuttamista väliaikaisista vaikeuksista huolimatta on tällaisista mekaanisista keksinnöistä lopulta koitua hyöty mittaamattoman arvokasta. Sivilisaatio ei voi koskaan kukoistaa, saati vakiintua, ennen kuin

comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the pre-machine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unrelenting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

ihmisellä on vapaata aikaa ajatella, suunnitella ja kuvitella mielessään uusia ja parempia tapoja suorittaa erilaisia tehtäviä.

Ensi alkuun ihminen yksinkertaisesti vain otti haltuunsa asuinsuojansa: hän eli kallionkielekkeiden alla tai asui luolissa. Seuraavaksi hän perhekohtaisia majoja valmistaessaan otti käyttöön sellaisia luonnonaineksia kuin puu ja kivi. Lopulta hän siirtyi kodinrakentamisen luovaan vaiheeseen eli oppi valmistamaan tiiliä ja muita rakennusmateriaaleja.

Lähempänä nykyaikaa eläneistä roduista Turkestanin ylämaiden kansanheimot rakensivat ensimmäisinä kotinsa puusta. He rakensivat taloja, jotka varsin paljossa muistuttivat Amerikan uudisasukkaiden alkuaikojen hirsimajoja. Kaikilla tasangoilla ihmisasumukset valmistettiin tiilestä, myöhemmin ne valmistettiin poltetuista tiilistä.

Vanhemmat jokivarsien rodut rakensivat majansa lyömällä pitkiä riukuja kehäksi maahan. Riukujen yläpäästä taivutettiin sen jälkeen yhteen, ja niin muodostui majan runkokehikko, johon sitten limitettiin poikittaisia ruokoja niin, että koko luomus muistutti valtavaa ylösalaisin käännettyä koria. Tämä rakennelma voitiin vielä kattaa savella, ja auringossa kuivuttuaan siitä tuli erittäin käyttökelpoinen ja vedenpitävä asumus.

Juuri näistä alkuaikojen majoista sai myöhemmin itsenäisesti alkunsa kaikenlaisen korinpunonnan idea. Erään ryhmän keskuudessa heräsi saviastioiden valmistamisen idea, kun tarkkailtiin, mikä vaikutus oli sillä, että nämä riukukehikot siveltiin kostealla savella. Polttamalla tapahtuva saviastioiden kovettamistapa puolestaan keksittiin, kun muuan näistä savella päällystetyistä alkeellisista majoista vahingossa paloi. Entisaikain taidot olivat useinkin peräisin muinaiskansojen jokapäiväisen elämän sattumanvaraisista tapahtumista. Lähes poikkeuksetta tämä piti paikkansa ihmiskunnan evolutionaarisen edistymisen osalta ainakin ennen Aatamin saapumista.

Vaikka Prinssin esikunta noin puoli miljoonaa vuotta sitten jo oli ensimmäisen kerran tutustuttanut ihmiset savenvalintaan, saviastioiden valmistus oli kuitenkin käytännöllisesti katsoen tauonnut yli sadanviidenkymmentuhannen vuoden ajaksi. Vain Persianlahden rannikon esisumerilaisten nodiittien harjoittama saviastioiden valmistus jatkui keskeytyksettä. Savenvalentaito elvytettiin Aatamin aikana. Tämän taidon leviäminen tapahtui yhtäaikaan Afrikan, Arabian ja Keski-Aasian autioiden laajenemisen kanssa, ja Mesopotamiasta se levisi yli koko itäisen pallonpuoliskon peräkkäisinä aaltoina, jotka edustivat kerran toisensa jälkeen yhä parempaa tekniikkaa.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

Näitä andiittien aikakauden sivilisaatioita ei aina voi jäljittää saviastioidensa tai muiden taidemuotojensa kehitysvaiheiden avulla. Sekä Dalamatian että Eedenin hallintokaudet mutkistivat ihmisen evoluution tasaista kulkua tavattomasti. Usein ilmenee, että myöhemmät maljakot ja työvälineet ovat huonommantoisaisia kuin niitä varhaisemmat puhdasverisempien andiittikansojen aikaansaannokset.

3. KAUPUNGIT, KÄSITEOLLISUUS JA KAUPPA

Ilmastosta johtunut ja noin vuonna 12.000 eKr alkanut Turkestanin rehevien, avariin heinikkoisten metsästys- ja laidunmaiden tuhoutuminen pakotti noiden seutujen ihmiset turvautumaan uusiin tuotantotoiminnan ja alkeellisen käsiteollisuuden muotoihin. Toiset siirtyivät kesyjen karjalaumojen kasvattamiseen, toisista tuli maanviljelijöitä tai vesissä elävän ravinnon keräilijöitä, mutta korkeammantyyppiset andiittien jätkimiehet katsoivat paremmaksi ryhtyä käymään kauppaa ja harjoittamaan käsiteollisuutta. Tavaksi tuli, että jopa kokonaiset heimot omistautuivat jonkin yksittäisen tuotannonhaaran kehittämiseen. Niililaaksosta Hindukushille ja Gangesilta Keltaisellejoelle korkeammantoisisten heimojen pääasialliseksi toimialaksi tuli maanviljely kaupan ollessa sivuelinkeinona.

Kaupankäynnin kasvu ja raaka-aineiden yhä laajempi valmistus erilaisiksi kauppatavaroiksi vaikuttivat suoraan niiden varhaisten ja puolittain rauhanomaisten yhdyskuntien muodostumiseen, joilla oli tavattoman suuri merkitys kulttuurin ja sivilisaatioon kuuluvien taitojen leviämisessä. Sosiaaliset yhteisöt olivat ennen laajamittaisen maailmankaupan aikakautta heimopohjaisia — laajentuneita perheryhmiä. Kauppa toi tuttavuuspiiriin erilaatuisia ihmisiä, ja niin se edesauttoi kulttuurin joutuisampaa ristipölyttymistä.

Noin kaksitoistatuhatta vuotta sitten oli sarastamassa itsenäisten kaupunkien aikakausi. Ja näitä primitiivisiä kauppa- ja käsiteollisuuskaupunkeja ympäröivät aina vyöhykkeet, joilla harjoitettiin maanviljelyä ja karjanhoitoa. Vaikka on totta, että elintason kohoaminen edisti teollisuutta, älkää silti hellikö mitään harhakäsityksiä alkuaikojen kaupunkielämän hienostuneisuudesta. Varhaisten aikojen rodut eivät olleet mitenkään ylettömän siistejä tai puhtaita. Keskitasoisien primitiivisten yhdyskunnan maapohja nousi kahdenkymmenenviiden vuoden kuluessa kolmestakymmenestä kuuteenkymmeneen senttimetriä yksinomaan lian ja jätteiden

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to

kertymisen seurauksena. Muutamat näistä muinaiskaupungeista kohosivat ympäröivän maanpinnan yläpuolelle hyvin nopeasti myös siksi, että niiden polttamattomasta savesta valmistetut asumukset olivat lyhytikäisiä, ja uudet asuinrakennukset oli tapana rakentaa suoraan vanhojen raunioille.

Eräs tämän ensimmäisten teollisuus- ja kauppakaupunkien aikakauden ominaispiirre oli laaja metallien käyttö. Olette jo löytäneet Turkestanista pronssikulttuurin, joka ajoittuu vuoden 9000 eKr taakse, ja andiitit oppivat jo varhaisessa vaiheessa työstämään myös rautaa, kultaa ja kuparia. Kaukana edistyneemmistä sivilisaation keskuksista olosuhteet olivat kuitenkin varsin toisenlaiset. Ei ole ollut mitään sellaisia selvästi toisistaan erottuvia ajanjaksoja kuin kivi-, pronssi- ja rautakausi. Kaikkia kolmea esiintyi yhtäaikaan seudusta riippuen.

Ensimmäinen ihmisen tavoitteleva metalli oli kulta. Sitä oli helppo työstää, ja aluksi sitä käytettiin pelkästään koristeluun. Seuraavaksi otettiin käyttöön kupari, mutta laajemmasta määrin, vasta sitten kun sitä sekoitettiin tinaan. Tällöin saatiin pronssia, joka on kovempaa kuin molemmat mainitut metallit. Eräs Aataminpojan turkestanilaisjälkeläinen keksi tämän tavan sekoittaa kuparia ja tinaa pronssin valmistamiseksi. Hänen ylängöllä sijaitseva kuparikaivoksensa sattui nimittäin olemaan tinaesiintymän vieressä.

Alkeellisen käsiteollisuuden ja orastavan teollisuuden ilmaantumisen myötä kaupankäynnistä tuli kohta tuloksekkain vaikuttaja kulttuurisivilisaation levittämisessä. Kaupankäyntiväylien avautuminen maalla ja merellä helpotti suuresti matkustamista ja kulttuurien sekoittumista samoin kuin sivilisaatioiden yhdistymistä toisiinsa. Hevosta käytettiin vuoden 5000 eKr tienoilla kaikissa sivistyneissä ja puolisivistyneissä maissa jo yleisesti. Viimeksi mainituilla roduilla oli kesyhevosen lisäksi erilaisia vankkureita ja vaunuja. Pyörä oli ollut käytössä jo iät ja ajat, mutta nyt alettiin pyörin varustettuja kulkuneuvoja käyttää yleisesti sekä kaupankäynnissä että sodassa.

Matkustava kauppias ja samoileva tutkimusretkeilijä tekivät historian tunteman sivilisaation edistämiseksi enemmän kuin kaikki muut vaikuttajat yhteensä. Sotilaalliset valloitukset, siirtokuntien perustaminen ja myöhempien uskontojen harjoittama lähetystoiminta olivat nekin kulttuurin leviämiseen vaikuttaneita tekijöitä, mutta nämä kaikki olivat kauppasuhteisiin verrattuina toissijaisia, kauppasuhteita kun teollisuuden nopeasti kehittyneet tiedot ja taidot vielä kaiken aikaa voimistivat.

build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

Sen lisäksi, että Aatamin verenperinnön lisääminen ihmisrotuihin nopeutti sivilisaation etenemistä, se myös kiihotti suuresti ihmisten alttiutta antautua seikkailuun ja lähteä tutkimaan tuntemattomia paikkoja — sellaisin seurauksin, että andiittien nopeasti lisääntyvät sekoittuneet jälkeläiset pitivät pian hallussaan suurinta osaa Euraasiaa ja Pohjois-Afrikkaa.

4. SEKOITTUMARODUT

Kun pääsemme niin pitkälle, että historiallisten aikojen aamu alkaa valjeta, ihmiskunnan monikoosteiset rodut ovat levinneet jo koko Euraasiaan, Pohjois-Afrikkaan ja Tyynenmeren saarille. Ja nämä nykyiset rodut ovat tuloksena Urantian viiden perusrodun sekoittumisesta ja taas uudesta sekoittumisesta.

Kunkin urantialaisen rodun tunnusmerkkinä oli jokin erottava fyysinen ominaispiirre. Adamiitit ja nodiitit olivat pitkäkalloisia, andoniitit leveäkalloisia. Sangik-rotujen pää oli leveän ja pitkän väliltä, kuitenkin niin, että keltaiset ja siniset ihmiset olivat paremminkin leveäkalloisia. Kun sinisiin rotuihin sekoittui andoniittista rotuainesta, tulos oli selvästi leveäkalloista. Toissijaiset sangikit asettuivat tässä suhteessa keskiviivan ja pitkäkalloisuuden välimaastoon.

Vaikka nämä kallon mittasuhteet ovat käyttökelpoinen menetelmä selvittäessä eri rotujen alkuperää, paljon luotettavampi tietolähde on luusto kokonaisuudessaan. Urantian rotujen varhaiskehityksessä oli alun perin havaittavissa viisi selvästi erottuvaa luuston rakennetyyppeä:

1. Andoniittinen, Urantian kanta-asukkaat.
2. Ensisijainen sangik: punainen, keltainen ja sininen.
3. Toissijainen sangik: oranssi, vihreä ja indigo.
4. Nodiitit, dalamatialaisten jälkeläiset.
5. Adamiitit, violetti rotu.

Näiden viiden suuren roturyhmän laajalti sekoittuessa tämä yhtämittäinen sekoittuminen pyrki sangik-perintöaineuksen vallitsevuudella hämääntymään andoniittisen rotutyypin. Lappalaiset ja eskimot ovat andoniittisen ja sangik-sinisen rodun sekoittumia. Andoniittinen kantatyyppi on heidän luustonsa rakenteessa säilynyt parhaiten. Mutta adamiitit ja nodiitit ovat siinä määrin muihin rotuihin sekoittuneita, että he ovat tunnistettavissa vain, jos puhutaan yleistäen kaukasidisesta lajista.

Niinpä kun kaivetaan esiin viimeisten

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

- 81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.
- 81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.
- 81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.
- 81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the Dalamatians.
- 81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human

kahdenkymmenentuhannen vuoden aikaisia ihmisten jäännöksiä, niistä on yleensä mahdotonta täysin varmasti sanoa, mikä kuuluu mihinkin viidestä alkuperäisestä tyypistä. Tällaisten luustorakenteiden tutkiminen tulee paljastamaan, että ihmiskunta jakaantuu nykyisin osapuilleen kolmeen luokkaan:

1. Kaukasidinen — nodiittisten ja adamiittisten rotukantojen andiittinen sekoittuma, jota siihen sekoittunut ensisijainen ja (vähäisessä määrin) toissijainen sangik-aines ja laajahko risteytyminen andoniittien kanssa ovat edelleen muuntaneet. Tähän ryhmään kuuluvat läntiset valkoiset rodut sekä jotkin intialaiset ja turaanilaiset kansanheimot. Tätä ryhmää yhdistävänä tekijänä on andiittisen perimän suurempi tai pienempi osuus.

2. Mongolidinen — ensisijainen sangik-tyyppi, johon kuuluvat alkuperäinen punainen, keltainen ja sininen rotu. Kiinalaiset ja intiaanit sisältyvät tähän ryhmään. Euroopassa mongolidityyppi on muuntunut siihen sekoittuneen toissijaisen sangik- ja andoniittiaineksen vuoksi ja vielä sitäkin enemmän andiittisen verenlisäyksen kautta. Malaijit ja muut Indonesian kansanheimot sisällytetään tähän luokkaan, vaikkakin niihin sisältyy suuri toissijaisen sangik-verenperinnön osuus.

3. Negridinen — toissijainen sangik-rotutyyppi, johon alkujaan kuuluivat oranssi, vihreä ja indigo rotu. Neekerirotu on paras esimerkki tästä tyypistä, jota esiintyy kaikkialla Afrikassa, Intiassa ja Indonesiassa, aina niillä seuduilla, joille toissijaiset sangik-rodut asettuivat.

Pohjois-Kiinassa ilmenee tiettyä kaukasidisen ja mongolidisen tyyppin sekoittumista; Levantissa taas ovat sekoittuneet kaukasidinen ja negridinen tyyppi; Intiassa, kuten Etelä-Amerikassakin, ovat edustettuina kaikki kolme tyyppiä. Ja kolmen jäljelle jäävän tyyppin luuston ominaispiirteet ovat edelleenkin havaittavissa, ja ne edesauttavat nykyisten ihmisrotujen myöhempien esivanhempien tunnistamista.

remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. KULTTUURIYHTEISKUNTA

Biologisen evoluution ja kulttuurisivilisaation välillä ei välttämättä vallitse vastaavuutta. Minkä tahansa erillisen aikakauden orgaaninen evoluutio saattaa edetä kitkattomasti keskellä kulttuurin rappiotakin. Mutta tarkasteltaessa ihmisen historiaa pitempinä ajanjaksoina havaitaan, että loppujen lopuksi evoluutio ja kulttuuri ovat sittenkin keskinäisessä syy- ja seuraussuhteessa. Evoluutio saattaa edistyä ilman kulttuuriakin, mutta kulttuurisivilisaatio ei kukoista ilman edellä käyvän rodullisen edistymisen tarjoamaa tarpeellista taustaa. Aatami ja Eeva eivät panneet alulle

5. CULTURAL SOCIETY

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human

yhtään ihmisyyteen edistymiselle vierasta sivilisaation ilmiötä, mutta Aatamin verenperintö lisäsi toki rotujen luontaista kyvykkyyttä ja nopeutti taloudellisen kehityksen ja tuotannollisen edistymisen vauhtia. Aatamin antama lahja kohensi rotujen älyllisiä kykyjä, ja sillä tavoin se joudutti luonnonmukaisen kehityksen prosesseja suuresti.

Maanviljelyn, eläintenkesyttämisen ja paremman arkkitehtuurin avulla ihmiskunta vähitellen pääsi loputtoman elämäntaistelun pahimmasta vaiheesta ja alkoi miettiä keinoja, joilla elämän kulku saataisiin miellyttävämmäksi. Ja näin heräsi pyrkimys päästä yhä vain korkeammille aineellisen hyvinvoinnin tasoille. Teollisuuden ja tuotannon avulla ihminen on aste asteelta lisäämässä kuolevaisen hahmossa eletävän elämän miellyttävyyttä.

Mutta kulttuuriyhteiskunta ei ole mikään perinnölliseen etuoikeuteen perustuva suuri hyväntekeväisyysklubi, johon kaikki ihmiset syntyvät ilmaisjäseniksi ja täysin tasa-arvoisina. Se on paremminkin maailman työtätekevien ylevä ja alati edistynyt kiltta, joka hyväksyy riveihinsä vain niiden ahertajien aateliston, jotka pyrkivät tekemään maailmasta paremman paikan, jotta heidän lastensa ja lastenlastensa olisi myöhempinä aikoina siellä hyvä elää ja edistyä. Ja tämä sivilisaation kiltta perii korkeat pääsymaksut, pakottaa tiukkaan ja kovaan kuriin, säättää ankarat rangaistukset kaikille toisinajattelijoille ja sopeutumattomille, samalla kun se myöntää vain muutamia henkilökohtaisia vapauksia ja oikeuksia niiden etujen lisäksi, jotka koituvat turvallisuuden lisääntymisestä yhteisiä vaaroja ja rotuun kohdistuvaa tuhon uhkaa vastaan.

Yhteiskunnallinen yhteenliittyminen on eräs ihmisolentojen hyödylliseksi havaitsema henkivakuutuksen muoto. Useimmat yksilöt ovat siksi valmiit maksamaan nämä vakuutusmaksut, jotka koostuvat itsensäuhraamisesta ja henkilökohtaisen vapauden rajoittamisesta ja jotka yhteiskunta perii jäseniltään korvaukseksi tästä paremmasta, ryhmän tarjoamasta suojelusta. Nykyinen yhteiskuntamekanismi on lyhyesti sanottuna kokeilun ja erehdyksen kautta syntynyt vakuutusjärjestely, jonka tarkoitus on tarjota jonkinasteista varmuutta ja suojaa sellaista mahdollisuutta vastaan, että palattaisiin ihmisrodun alkuaikojen kokemuksiin tunnusomaisiin hirveisiin ja antisosiaalisiin oloihin.

Yhteiskunta osoittautuu siis yhteistoimintajärjestelmäksi, joka turvaa kansalaisvapauden instituutioiden avulla, taloudellisen vapauden pääoman ja keksintöjen avulla, yhteiskunnallisen vapauden kulttuurin avulla ja vapauden väkivallasta poliisin harjoittaman järjestyksenpidon avulla.

society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:5.2 (905.7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and freedom from violence through police regulation.

Valta ei tuo oikeutta, mutta se pakottaa noudattamaan jokaisen toinen toistaan seuraavan sukupolven yleisesti hyväksymiä oikeuksia. Julkisen vallan ensisijainen tehtävä on määritellä, mikä on oikein; säädellä luokkaeroja oikeudenmukaisesti ja tasapuolisesti sekä saattaa lakisäädösten avulla voimaan kaikille yhtäläiset mahdollisuudet. Jokaiseen ihmisoikeuteen liittyy jokin sosiaalinen velvollisuus. Ryhmälle annettu etuoikeus on vakuutusmekanismi, joka poikkeusta tekemättä vaatii ryhmän tarjoamasta palveluksesta perittävien vakuutusmaksujen täysimääristä suorittamista. Ja ryhmälle kuuluvia oikeuksia on suojeltava siinä missä yksilönkin oikeuksia, sukupuolisten taipumusten säätely mukaan lukien.

Ryhmän säätelyyn alistuva vapaus on yhteiskunnallisen kehityksen oikeutettu päämäärä. Rajoittamaton vapaus on epävakaitten ja häilyväisten ihmismielten turhanaikainen ja toteuttamiskelvoton unelma.

6. SIVILISAATION YLLÄPITÄMINEN

Vaikka biologinen evoluutio on edennyt aina vain ylöspäin, suuri osa kulttuurisesta kehityksestä lähti kuitenkin liikkeelle Eufraatinlaaksosta aaltoina, jotka ajan kuluessa kerta kerralta heikkenivät, kunnes lopulta koko puhdasrotuinen Aatamin jälkeläistö oli poistunut sieltä rikastuttamaan Aasian ja Euroopan sivilisaatioita. Täysimääristä rotujen toisiinsa liittymistä ei kylläkään tapahtunut, mutta sen sijaan niiden sivilisaatiot sekoittuivat keskenään melkoisesti. Vähitellen kulttuuri tosiaanakin levisi koko maailmaan. Ja tätä sivilisaatiota on pidettävä yllä ja vaalittava, sillä tänä päivänä ei ole olemassa mitään uusia kulttuurin lähteitä, ei mitään andiitteja, jotka voimistaisivat sivilisaation kehityksen hidasta etenemistä ja antaisivat sille puhtia.

Urantiassa nyt kehittymässä oleva sivilisaatio sai alkunsa seuraavista tekijöistä, joille se myös rakentuu:

1. Luonnonolot. Aineellisen sivilisaation luonne ja laajuus määräytyvät suurelta osin saatavilla olevien luonnonvarojen perusteella. Ilmasto, sääolot ja monet muut fyysiset olosuhteet ovat kulttuurin kehitykseen vaikuttavia tekijöitä.

Andiittien aikakauden alussa koko maailmassa oli vain kaksi laajaa, viljavaa ja esteetöntä metsästysaluetta. Toinen oli Pohjois-Amerikassa, ja se oli intiaanien hallussa; toinen oli Turkestanin pohjoispuolella, ja sitä piti osittain hallussaan muuan andoniittis-keltainen rotu. Korkeamman kulttuurin kehittymiseen Lounais-Aasiassa ratkaisevasti vaikuttaneet tekijät olivat

81:5.6 (906.4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:6.3 (906.8) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The

rotu ja ilmasto. Andiitit olivat suurenmoinen kansa, mutta heidän sivilisaationsa suunnan määräytymiseen ratkaisevasti vaikuttanut tekijä oli Iranin, Turkestanin ja Sinkiangin paheneva kuivuus. Se pakotti heidät keksimään ja omaksumaan uusia ja edistyneitä menetelmiä elannon puserтамiseksi yhä hedelmättömämmiksi muuttuvista maistaan.

Mantereiden keskinäinen asema ja muut alueiden sijainnilliset tekijät vaikuttavat suuresti siihen, vallitseeko sota vai rauha. Varsin harvoilla urantialaisilla on koskaan ollut yhtä suotuisaa tilaisuutta jatkuvaan ja rikkumattomaan kehitykseen kuin on ollut Pohjois-Amerikan kansoilla, joita suuret valtameret suojelevat käytännöllisesti katsoen joka puolelta.

2. Reaalipääoma. Kulttuuria ei koskaan kehitetä köyhyyden oloissa; vapaa-aika on sivilisaation edistymisen olennainen edellytys. Yksilö voi aineellisen varallisuuden puuttuessa hankkia moraalista ja hengellistä arvoa omaavan luonteen, mutta kulttuurisivilisaatio syntyy vasta sellaisista aineellista vaurautta osoittavista olosuhteista, jotka suosivat vapaa-aikaa, johon vielä liittyy eteenpäinpyrkimisen halu.

Alkukantaisuuden aikana elämä oli Urantialla vakava ja totinen asia. Ja juuri tästä yhtämittaisesta kamppailusta ja loputtomasta uurastuksesta päästäkseen ihmiskunta oli alituisen ajautumassa kohti tropiikin miellyttävää ilmastoa. Vaikka nämä lämpimämmät asuinvyöhykkeet tarjosivatkin kiihkeään olemassaolotaisteluun tiettyä helpotusta, nämä tällä tavoin helpompia oloja etsineet rodut ja heimot eivät silti useinkaan käyttäneet ansaitsematonta vapaa-aikaansa sivilisaation edistämiseen. Sosiaalinen edistys on poikkeuksetta saanut alkunsa niiden rotujen ajatuksista ja suunnitelmista, jotka ovat järkipäisen uurastuksensa avulla oppineet ottamaan eläntönsä maasta vähemmän ponnistuksin ja lyhennetyin työpäivin ja jotka tällä keinoin ovat kyenneet nauttimaan ylimääräisestä, hyvin ansaitusta ja antoisasta vapaa-ajasta.

3. Tieteellinen tieto. Sivilisaation aineellisten puolien on aina odotettava tieteellisen tiedon kertymistä. Siitä kun jousi ja nuoli oli keksitty ja eläimiä alettu käyttää voimanlähteenä, kesti vielä kauan, ennen kuin ihminen oppi valjastamaan käyttöönsä tuuli- ja vesivoiman, minkä jälkeen seuraavana vaiheena oli höyryvoiman ja sähkön käyttöönotto. Mutta sivilisaation käyttämät työvälineet paranivat vähitellen. Kankaankudontaa, keramiikanvalmistusta, eläintenkesyttämistä ja metallinmuokkausta seurasi kirjoittamisen ja kirjanpaimannan aikakausi.

Tieto on valtaa. Keksiminen kulkee aina maailmanmitassa tapahtuvan kulttuurikehityksen

Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which forced them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods.* Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention

nopeutumisen edellä. Painokoneesta hyötyivät kaikkein eniten tiede ja keksiminen, ja kaikkien näiden kulttuuri- ja keksimistoimintojen keskinäinen vuorovaikutus on lisännyt kulttuurin etenemisvauhtia valtavasti.

Tiede opettaa ihmistä puhumaan uutta matematiikan kieltä ja harjaannuttaa hänen ajatuksensa tiukkaan täsmällisyyteen. Eliminoimalla erheen tiede vakauttaa myös filosofiaa, samalla kun se taikauskkoa hävittämällä puhdistaa uskontoa.

4. Inhimilliset voimavarat. Suuri väestömäärä on sivilisaation leviämisen välttämätön edellytys. Ellei muiden tekijöiden suhteen esiinny mitään eroja, niin väekkäämpi kansanheimo hallitsee vähälukuisemman rodun sivilisaatiota. Ellei kansakunta siis onnistu kasvattamaan väkimääräänsä tiettyyn pisteeseen asti, kansallisen päämäärän täysimittainen toteutuminen estyy; mutta väestömäärän edelleen kasvaessa tulee vastaan piste, jonka jälkeen kasvun jatkuminen merkitsee itsemurhaa. Väestömäärän kasvu ihmisen ja maan välisen suhdeluvun mukaista ihannemäärää suuremmaksi merkitsee joko elintason laskua tai välitöntä aluerajojen laajentamista rauhanomaisen tunkeutumisen tai sotilaallisen valloituksen, väkisin tapahtuvan valtaamisen keinoin.

Sodan tuhot aina välillä teitä kauhistuttavat, mutta teidän tulisi käsittää, että on välttämätöntä tuottaa suuria kuolevaisjoukkoja, koska ne tarjoavat runsaammat mahdollisuudet sosiaaliseen ja moraaliseen kehittymiseen. Kun hedelmällisyys siis on planeetalla voimakasta, ilmenee pian vakava liikakansoitusongelma. Useimmat asutuista maailmoista ovat pieniä. Urantia on keskikokoinen, ehkä aavistuksen verran alikokoinen. Kansallisen väkiluvun pitäminen ihannemääränsä puitteissa kohentaa kulttuuria ja ehkäisee sota. Viisas se kansakunta, joka tietää, milloin lakata kasvamisesta.

Mutta rikkaimmista luonnonvarat ja kehittyneimmät mekaaniset välineet omaava maanos ei edisty suuresti, jos sitä asuttavan väestön älykkyys on alenemaan päin. Tieto on saavutettavissa opetuksen avulla, mutta todellisen kulttuurin edellyttämän viisauden omaajiksi tullaan vain kokemuksen kautta ja synnynnäisesti älykkäiden miesten ja naisten voimin. Tällainen kansa kykenee ottamaan oppia kokemuksesta, tällaisella kansalla on mahdollisuus saavuttaa todellista viisautta.

5. Aineellisten voimavarojen merkitys. Paljon riippuu luonnonvarojen, tieteellisen tiedon, reaali-pääoman ja inhimillisten potentiaalien hyväksikäytössä osoitetusta viisaudesta. Alkuaikojen sivilisaation tärkein tekijä oli yhteiskunnan viisaiden valtioiden käyttämä pakko;

benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the force exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his

alkukantaisen ihmisen korkeammantasoiset aikalaiset suorastaan sysäsivät sivilisaation ihmisen päälle. Hyvin järjestäytyneet ja muita korkeammalla tasolla olevat vähemmistöt ovat suurelta osin tätä maailmaa hallinneet.

Valta ei tuo oikeutta, mutta valta kyllä tekee sen, mitä historiassa on ja mitä historiassa on ollut. Urantia on vasta hiljattain päässyt niin pitkälle, että yhteiskunta on halukas keskustelemaan vallan ja oikeuden etiikasta.

6. Kielen merkitys. Sivilisaation leviäminen joutuu odottamaan kielen kehittymistä. Elävät ja kehittyvät kielet takaavat sivistyneen ajattelun ja suunnittelun leviämisen. Kielen kehittämisessä saavutettiin alkuaikoina useita tärkeitä edistysaskelaita. Nykyisin on olemassa suuri tarve viedä kielellinen kehitys entistä pidemmälle, jotta kehittyvän ajattelun ilmaiseminen helpottuisi.

Kieli kehittyi ryhmän keskinäisistä suhteista, ja kukin paikallisryhmä kehitti oman sananvaihtojärjestelmänsä. Kieli kehkeytyi eleiden, merkkien, huudahdusten, jäljittelyäänien, intonaation ja aksentin kautta myöhempien aikojen aakkostojen mukaiseksi äännejärjestelmäksi. Kieli on ihmisen suurenmoisoin ja käyttökelpoisin ajattelun väline, mutta se ei päässyt kukoistamaan, ennen kuin sosiaalisten ryhmien käytössä oli edes hiukan joustoaikaa. Mieltyminen kielellä leikkittelyyn kehittää uusia sanoja, slangia. Mikäli enemmistö omaksuu slangin, silloin tällainen käyttö tekee siitä yleiskieltä. Perhepiirissä herkästi heräävä "lastenkielellä" lepertely on valaiseva esimerkki siitä, miten murteet saivat alkunsa.

Kielierot ovat aina olleet suurena esteenä rauhan laajenemisen tiellä. Ennen kuin kulttuuri voi levitä kokonaisen rodun keskuuteen, kokonaiseen maanosaan tai koko maailmaan, on murteista päästävä eroon. Yleismaailmallinen kieli edistää rauhaa, turvaa kulttuurin ja lisää onnellisuutta. Jo kun jossakin maailmassa kieliä on enää muutamia, on sillä, että johtavat kulttuurikansat taitavat näitä kieliä, voimakas vaikutus maailmanlaajuisen rauhan ja hyvinvoinnin toteutumiseen.

Vaikka Urantialla on edistytty kovin vähän kansainvälisen kielen kehittämisen suuntaan, toisaalta kansainvälisen kauppavaihdon aikaansaamisella on saavutettu jo paljon. Ja kaikkia näitä kansainvälisen kanssakäymisen muotoja olisi vaalittava, olipa niissä kysymys kielestä, kaupasta, taiteesta, tieteestä, kilpaurheilusta tai uskonnosta.

7. Mekaanisten laitteiden merkitys. Sivilisaation edistyminen on suoraan verrannollinen työvälineiden, koneiden ja jakelukanavien kehittymiseen ja hallussapitoon. Yhä paremmat työvälineet, nerokkaat ja tehokkaat

superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in "baby talk" in a family group.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) 7. *Effectiveness of mechanical devices.* The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines,

koneet, määräävät, mikä kilpailevista ryhmistä jää jäljelle edistyvän sivilisaation kilpailukentällä.

Ainoa alkuaikojen maanviljelyssä käytetty energia oli ihmistyövoima. Käytiin pitkälinen kamppailu, ennen kuin ihmiset saatiin korvatuiksi härillä, sillä se ajoi ihmisiä työttömyyteen. Viimeksi kuluneina aikoina koneet ovat alkaneet syrjäyttää ihmisiä, ja jokainen tällainen edistysaskel vaikuttaa suoraan yhteiskunnan edistymiseen, sillä se vapauttaa ihmistyövoimaa arvokkaampien tehtävien suorittamiseen.

Viisauden ohjaamasta tieteestä saattaa tulla ihmisen suurin sosiaalinen vapauttaja. Koneiden aikakausi voi osoittautua tuhoisaksi vain sellaiselle kansakunnalle, jonka älyllinen taso ei riitä niiden viisaiden keinojen ja terveiden menetelmien keksimiseen, joiden avulla tapahtuu onnistunut sopeutuminen siirtymävaiheen vaikeuksiin. Tällaisia vaikeuksia syntyy, kun suuret ihmismäärät menettävät yhtäkkiä työpaikkansa uudentyyppisten, työtä säästävien koneiden liian nopeasti tapahtuneen keksimisen seurauksena.

8. Soihdunkantajien luonne. Yhteiskunnallinen perintöosa antaa ihmiselle mahdollisuuden seistä kaikkien niiden harteilla, jotka ovat eläneet ennen häntä ja jotka ovat tuoneet jonkin oman antimensa saavutetun tiedon ja kulttuurin kokonaisuuteen. Koti on aina oleva perusinstituutioon siinä työssä, jolla kulttuurin soihtu siirretään seuraavalle sukupolvelle. Vapaa-ajan harrastustoiminta ja seuraelämä tulevat tässä mielessä seuraavina ja koulu tulee viimeisenä mutta monimutkaisessa ja pitkälle organisoituneessa yhteiskunnassa yhtäläillä välttämättömänä.

Hyönteiset syntyvät täysin kouliintuneina ja varustettuina elämää varten, tosin hyvin kapea-alaista ja puhtaasti vaistonvaraista olemassaoloa varten. Ihmisvauva on syntyessään täysin kouliintumaton. Ihmisellä on sen vuoksi valta nuoremman polven opetuksellista koulutusta säätelemällä vaikuttaa suuresti sivilisaation kehityksen suuntaan.

Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla sivilisaation edistymiseen ja kulttuurin etenemiseen eniten vaikuttavat tekijät ovat ensinnäkin maailman matkailun merkittävä lisääntyminen ja toiseksi viestintämenetelmiin tehtävät ennen näkemättömät parannukset. Mutta opetuksen koheneminen ei ole pysynyt samassa tahdissa yhteiskuntarakenteen laajenemisen kanssa. Myöskään etiikan nykyinen arvostus ei ole kehittynyt vastaamaan pelkistetympin älyllisillä ja tieteellisillä aloilla tapahtunutta kasvua. Ja nykysivilisaatio polkee paikallaan, kun on kysymys hengellisestä kehityksestä ja koti-instituution suojelemisesta.

9. Rodun omaksumat ihanteet. Yhden sukupolven ihanteet uurtavat sitä välittömästi

determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. *Character of torchbearers.* Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for

seuraavan jälkipolven kohtalon uomat. Yhteiskunnan soihdunkantajien laatu määrää, kulkeeko sivilisaatio eteenpäin vai taaksepäin. Yhden sukupolven kodit, kirkot ja koulut määräävät ennakoita, mihin suuntaan seuraavan sukupolven luonne kehittyy. Rodun tai kansakunnan moraalinen ja hengellinen liikevoima määrää suurelta osin tuon sivilisaation etenemisvauhdin kulttuurin alalla.

Ihanteet nostavat sosiaalisen virran lähdeksi ylemmäs. Eikä mikään virta nouse alkulähdeksi korkeammalle, käytettiinpää minkälaisista painetta tai suuntaavaa ohjailua hyvänsä. Kulttuurisivilisaation aineellisimpienkin puolien käyttövoima piilee yhteiskunnan aikaansaannoksista vähiten aineellisessa. Järki saattaa valvoa sivilisaation mekanismeja, viisaus saattaa antaa sille suunnan, mutta hengellinen idealismi on se energia, joka todella vasta nostaa ja edistää ihmisten kulttuurin yhdeltä saavutustasolta toiselle.

Alussa elämä oli olemassaolotaistelua; nyt se on elintasotaistelua; seuraavaksi se tulee olemaan kamppailua ajattelun laadusta eli siitä, mikä on inhimillisen olemassaolon seuraava maine tavoite.

10. Asiantuntijoiden koordinointi. Sivilisaatiota on edistänyt suunnattomasti jo varhaisessa vaiheessa tapahtunut työnjako ja sen myöhemmin toteutunut luonnollinen seuraus: erikoistuminen. Sivilisaation menestys riippuu nyt siitä, miten tehokkaasti asiantuntijat onnistutaan koordinoimaan. Yhteiskunnan levittäytyessä yhä uusille aloille on keksittävä jokin keino saattaa erilaiset asiantuntijat keskinäiseen yhteyteen.

Yhteiskunta-asoiden, taiteen, tekniikan ja teollisuuden asiantuntijat monipuolistavat ja kasvattavat jatkuvasti taitojaan ja osaamistaan. Ja tämä kykyjen erilaistuminen ja toiminnan erillistyminen tulevat lopulta heikentämään ihmisyyttä ja pirstomaan sen, ellei kehitetä tehokkaita menetelmiä, joilla saadaan aikaan koordinoitua ja yhteistyötä. Mutta sellaisen älykkyyden, joka pystyy tällaiseen kekseliäisyyteen ja tällaiseen erikoistumiseen, pitäisi olla myös kaikin puolin pystyvä keksimään sopivat menetelmät kaikkien niiden ongelmien hallitsemiseen ja sovitteluun, jotka aiheutuvat keksimisen nopeasta laajenemisesta ja kulttuurin leviämisen kiihtyvistä vauhdista.

11. Työhönsijoittamiskeinot. Sosiaalisen kehityksen seuraava aikakausi on ilmenevä yhä pitemmälle menevän ja laajenevan erikoistumisen entistä parempana ja tehokkaampana yhteensovittamisena ja koordinoituna. Ja työn muuttuessa yhä erikoistuneemmaksi on pakko suunnitella jokin menetelmä yksilöiden ohjaamiseksi sopivaan työpaikkaan. Koneellistuminen ei ole ainoa syy Urantian

immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial

sivistyskansojen piirissä esiintyvään työttömyyteen. Talouselämän monitahoisuus samoin kuin teollisen ja ammatillisen erikoistumisen tasainen kasvu tuovat oman lisänsä työhönsijoittumisongelmiin.

Ei riitä, että ihmiset koulutetaan työhön, vaan monimutkaisessa yhteiskunnassa pitää myös olla tarjolla tehokkaita työpaikan löytämiskeinoja. Ennen kuin kansalaiset koulutetaan pitkälle erikoistuneisiin menetelmiin ansaita elantonsa, heille tulisi antaa koulutusta yhden tai useamman sellaisen menetelmän osalta, joita käytetään kaikkein tavallisimmissa töissä, ammateissa tai toimissa ja joita he voisivat käyttää ollessaan tilapäisesti vailla oman erikoisalansa työtä. Mikään sivilisaatio ei selviä tilanteesta, jossa sen piirissä esiintyy pitempiä aikoja laajoja työttömien luokkia. Julkisista varoista maksettavan tuen vastaanottaminen murtaa ja turmelee aikaa myöten parhaatkin kansalaiset. Myös yksityinen hyväntekeväisyys muuttuu turmiolliseksi, kun työkykyiset kansalaiset ovat pitempään sellaisen kohteena.

Tällainen pitkälle erikoistunut yhteiskunta ei suhtaudu myötämieleisesti muinaiskansojen ikivanhoihin kommunaalisiin ja feodaalisiin käytäntöihin. Monet yleiset palvelut voidaan tosin mainiosti ja hyötyä tuottavalla tavalla sosialisoida, mutta pitkälle koulutettuja ja äärimmäiseen erikoistuneita ihmisiä on parasta hallita jollakin älyllistä yhteistoimintaa edellyttävällä menetelmällä. Ajanmukaistettu koordinointi ja veljellinen säätely tuottavat pitkäaikaisempaa yhteistyötä kuin kommunismi tai voimakeinoin perustuvien diktatoristen säätelyinstituutioiden käyttämät vanhanaikaisemmat ja alkeellisemmat menetelmät.

12. Yhteistyöhalukkuus. Muuan suuri este ihmisyhteisön etenemisen tiellä on ristiriita, joka vallitsee toisaalta laajempien ja sosiaalistuneempien ihmisryhmien ja toisaalta ihmiskunnan vähälukuisempien, vastahankaan asettautuneiden ja epäsosiaalisten yhteenliittymien etujen ja hyvinvoinnin välillä, yhteiskunnanvastaisista yksilöistä puhumattakaan.

Mikään kansallinen sivilisaatio ei säily kauan, elleivät sen opetusmenetelmät ja uskonnolliset ihanteet herätä korkeammantyyppistä älyperäistä isänmaallisuutta ja kansallista uhrimieltä. Ellei tämänlaatuista älyperäistä isänmaallisuutta ja kulttuuriin pohjautuvaa solidaarisuutta ilmene, kaikki tällaiset kansakunnat ovat alttiita hajoamaan nurkkakuntaiseen omansa varjelemiseen ja paikalliseen oman edun tavoitteluun.

Maailemanlaajuisen sivilisaation säilyminen riippuu siitä, oppivatko ihmiset elämään yhdessä ja sillä tavalla, että vallitsee rauha ja veljellisyys. Tehokkaan koordinoinnin puuttuessa teollista

and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of

sivilisaatiota uhkaavat äärimmäisyyteen menevän erikoistumisen vaarat: yksitoikkoisuus, kapea-alaisuus sekä alttius epäluottamuksen ja kateuden kylvämiseen.

13. Pystyvä ja viisas johtajuus. Sivilisaatiossa on paljon, hyvin paljon sen varassa, että löytyy innostunutta ja tehokasta kuormankiskomisen henkeä. Painavaa taakkaa nostettaessa ei kymmenestä miehestä ole juurikaan enempää hyötyä kuin yhdestä, elleivät he nosta yhdessä — kaikki samalla hetkellä. Ja tällainen ryhmätyö — sosiaalinen yhteistyö — on johtajuuden varassa. Menneet ja nykyiset kulttuurisivilisaatiot ovat perustuneet siihen, että kansalaiset harjoittavat järkipäistä yhteistyötä viisaiden ja edistyskellisten johtajien kanssa; ja aina siihen asti, kunnes ihminen kehittyy korkeammille tasoille, sivilisaatio tulee edelleenkin olemaan viisaan ja tarmokkaan johtajuuden varassa.

Korkeakulttuurit syntyvät aineellisen vaurauden, älyllisen etevyyden, moraalisen arvokkuuden, sosiaalisen neuvokkuuden ja kosmisen ymmärryksen älykkästä yhteensovittamisesta.

14. Yhteiskunnalliset muutokset. Yhteiskunta ei ole jumalallinen instituutio, pikemminkin se on asteittain etenevään kehitykseen kuuluva ilmiö; ja sivilisaation edistyminen viivästyy aina, kun sen johtajat vitkastelevat sellaisten yhteiskunnan organisaatioon kohdistuvien muutosten tekemisessä, jotka ovat aikakauden tieteellisten saavutusten tasalla pysymisen kannalta välttämättömiä. Tästä kaikesta huolimatta mitään ei tule halveksia vain siksi, että se on vanhaa; toisaalta ei myöskään mitään ideaa tulisi varauksetta omaksua vain siksi, että se on ennennäkemätön ja uusi.

Ihmisen ei tulisi pelätä kokeilla yhteiskuntamekanismeja. Mutta tällaiset tutkimukset kulttuuriseen uudelleenasettoimiseen tulisi suorittaa yhteiskuntakehityksen historiasta täysin perillä olevien ihmisten valvonnassa. Ja niiden, jotka ovat saaneet käytännön kokemusta kohteeksi valitun yhteiskunnallisen tai taloudellisen kokeilutoiminnan alueelta, tulisi viisaudellaan aina neuvoa näitä uudistajia. Mitään suurta yhteiskunnallista tai taloudellista muutosta ei pitäisi yrittää toteuttaa yhtäkkiä. Kaikentyyppinen inhimillinen sopeutuminen — fyysinen, yhteiskunnallinen tai taloudellinen — vaatii aikaa. Vain moraaliset ja hengelliset uudelleenasettoimiset voidaan tehdä hetken innostuksesta, ja myös nämä vaativat ajan kulumista, ennen kuin niiden aineelliset ja sosiaaliset seurausilmiöt kaikkineen paljastuvat. Rodun ihanteet ovat suurimpana tukena ja turvana niinä kriittisinä aikoina, jolloin sivilisaatio on siirtymässä tasolta toiselle.

ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

15. Siirtymäkaudella mahdollisen luhistumisen ehkäiseminen. Yhteiskunta on aikakaudesta toiseen suoritettujen yritysten ja erehdysten tulos. Yhteiskunta on se, mitä jäi jäljelle valikoivista sopeutumisista ja uudelleensopeutumisista, jotka ihmiskunta on tehnyt loputtoman pitkän nousun toisiaan seuranneissa vaiheissa noustessaan eläimestä planetaarisen arvoaseman omaavan ihmisen tasoille. Jokaisen sivilisaation suuri vaara — millä hetkellä tahansa — on luhistumisen uhka aikana, jolloin siirrytään menneisyyden vakiintuneista menetelmistä tulevaisuuden uusiin ja parempiin mutta koettelemattomiin menettelytapoihin.

Kunnollinen johtajuus on edistymisen kannalta äärimmäisen tärkeää. Viisaus, ymmärrys ja kaukokatseisuus ovat kansakuntien säilymiselle välttämättömiä. Sivilisaatiota uhkaa todellinen vaara aina, vasta kun kyvykkäästä johtaja-aineksesta alkaa olla pulaa. Eikä tällaisen viisaan johtaja-aineksen määrä ole koskaan ylittänyt yhtä prosenttia väestön kokonaismäärästä.

Ja juuri näitä kehityksen portaikon askelmia sivilisaatio nousi, kunnes voitiin panna alulle ne voimalliset kehitykseen vaikuttaneet tekijät, jotka ovat huipentuneet kahdennenkymmenennen vuosisadan nopeasti laajenevaksi kulttuuriksi. Ja vain näistä perusehdoista kiinni pitämällä ihminen voi toivoa säilyttävänsä nykyiset sivilisaationsa ja huolehtia samalla niiden jatkuvasta kehittämisestä ja turvatusta pysyvyydestä.

Tämä on se, mikä on Aatamin ajan jälkeen olennaisinta maailman kansojen pitkässä ponnistelussa sivilisaation pystyttämiseksi. Nykyajan kulttuuri on sitä, mikä on saatu puhtaana voittona tästä sinnikkäästä kehityksestä. Edistyminen oli ennen kirjapainotaidon keksimistä verrattain hidasta, sillä yksi sukupolvi ei voinut kovinkaan nopeasti hyötyä edeltäjiensä saavutuksista. Mutta nyt ihmisyyhteisö rynnistää eteenpäin kaikkina niinä aikakausina kertyneen liikevoiman turvin, joiden läpi sivilisaatio on ponnistellut.

[Esittänyt eräs Nebadonin Arkkienkeli.]

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's agelong rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

Luku 82. Avioliiton kehitys

⇐ 081

Urantia-kirjan

083 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 82 AVIOLIITON KEHITYS

Osiot

Johdanto

1. Pariutumisvaisto
2. Rajoittavat tabut
3. Vanhimmat avioliittoa koskevat tapasäännöt
4. Avioliitto omaisuutta koskevien tapasääntöjen kohteena
5. Endogamia ja eksogamia
6. Rotusekoitukset

PAPER 82 THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

Johdanto

AVIOLIITTO — parisuhde — kasvaa esiin ihmisen kaksisukupuolisuudesta. Avioliitto on ihmisen reaktionomaista sovittautumista tähän kaksisukuisuuteen, kun perhe-elämä taas on lopputulos kaikista tällaisista evolutionaarisista ja mukautumista osoittavista sovittautumisista. Naimisiinmeno on pysyvä ilmiö; se ei luonnostaan kuulu biologiseen evoluutioon, mutta se on koko sosiaalisen kehityksen perusta, ja sen vuoksi on varmaa, että sitä jossakin muodossa tulee aina esiintymään. Avioliitto on antanut ihmiskunnalle kodin, ja koti on koko pitkän ja vaivalloisen kehitysponnistelun kruunaava loistelas saavutus.

Uskonnolliset, sosiaaliset ja opetukselliset instituutiot ovat kaikki välttämättömiä kulttuurisivilisaation säilymiselle, mutta perhe on tärkein sivistäjä. Suurimman osan elämän tärkeimmistä asioista lapsi oppii perheeltään ja naapureiltaan.

Entisaikojen ihmisillä ei ollut kovinkaan rikasta sosiaalista sivilisaatiota, mutta mitä heillä oli, sen he siirsivät uskollisesti ja tehokkaasti seuraavalle sukupolvelle. Ja teidän tulisi huomata, että muiden

INTRODUCTION

^{82:0.1 (913.1)} MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptative adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

^{82:0.2 (913.2)} While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

^{82:0.3 (913.3)} The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that

instituutioiden vaikutuksen ollessa äärimmäisen vähäistä useimpien näiden menneisyyden sivilisaatioiden kehitys jatkui keskeytymättä vain siksi, että koti-instituutio toimi tehokkaasti. Nykyisin ihmisroduilla on rikas sosiaalinen ja sivistyksellinen perintö, joka olisi viisaasti ja tehokkaasti siirrettävä seuraaville sukupolville. Perhe kasvatuksellisenä instituutina on säilytettävä.

1. PARIUTUMISVAISTO

Miesten ja naisten persoonallisuuden välillä olevasta kuilusta huolimatta sukupuolivietti riittää takaamaan heidän yhteenmenonsa lajin jatkamiseksi. Tämä vaisto toimi tehokkaasti jo kauan ennen kuin ihmiset kokivat mitään sellaista, jota on myöhemmin ruvettu kutsumaan rakkaudeksi, omistautumiseksi ja aviolliseksi uskollisuudeksi. Pariutuminen on synnynäinen taipumus, ja avioliitto on sen evolutionaarinen sosiaalinen seurausilmiö.

Sukupuolinen kiinnostus ja halu eivät olleet hallitsevia intohimoja alkukantaisten kansojen keskuudessa, vaan niihin suhtauduttiin itsestäänselvyyksinä. Koko suvunjatkamiskokemus oli vapaa mielikuvituksen siihen liittämistä koristeista. Sivistyneemmille kansoille ominainen ihmisen kokonaan valtaansa ottava sukupuolinen himo johtuu pääasiassa rotujen sekoittumisesta, varsinkin siellä, missä nodiittien ja adamiittien assosiatiivinen mielikuvitus ja kauneuden arvostus ovat antaneet virikkeitä evoluutioon pohjautuvalle luonteenlaadulle. Mutta evolutionaariin rotuihin tätä andiittien verenperintöä siirtyi siinä määrin rajoitetusti, että se ei tarjonnut riittävää itsehillintää heihin siirtyneen syvemmän sukupuolisen tietoisuuden ja voimakkaamman pariutumismielin tällä tavoin herättämien ja vilkastuttamien eläimellisten intohimojen hallitsemiseksi. Evolutionaaristen rotujen joukossa punaisella ihmisellä oli laadukkaan sukupuolisäännöstö.

Avioliittoon kytkeytyvä seksuaalinen säätely osoittaa:

1. Minkä verran sivilisaatio on edistynyt. Sivilisaation vaatimukset siitä, että seksuaalisuus on tyydytettävä hyödyllisellä tavalla ja vakiintuneiden tapojen mukaisesti, ovat aina vain kasvaneet.

2. Missä määrin jossakin kansassa on andiittista rotuperimää. Tällaisten ryhmien keskuudessa seksuaalisuudesta on tullut se alue, jolla ilmenevät yksilön niin fyysisen kuin emotionaalisenkin olemuksen sekä hienoisimmat että alhaisimmat puolet.

Sangik-roduilla oli normaali eläimellinen himo,

most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. THE MATING INSTINCT

82:1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82:1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82:1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82:1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82:1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

82:1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal

mutta ne eivät paljonkaan haaveilleet tai piitanneet vastakkaisen sukupuolen kauneudesta ja fyysisestä viehättävyydestä. Sellaista, mitä kutsutaan sukupuoliseksi kiinnostukseksi, ei myöskään tämän päivän alkukantaisissa roduissa ilmene käytännöllisesti katsoen lainkaan. Näillä sekoittumattomilla kansanheimoilla on kieltämätön paritumisvaisto, mutta ne eivät tunne niin paljon mielenkiintoa sukupuolisuutta kohtaan, että se aiheuttaisi sosiaalista kontrollia edellyttäviä vakavia ongelmia.

Paritumisvaisto on eräs ihmisiä hallitsevista fyysisistä voimista, se on se ainoa emotio, joka yksilön saaman tyydytyksen varjolla todellisuudessa petkuttaakin itsekkään ihmisen asettamaan rotunsa hyvinvoinnin ja jatkumisen korkealle yksilön oman mukavuuden ja henkilökohtaisen vastuuvapauden yläpuolelle.

Instituutona avioliitto, varhaisesta alkuidustaan aina nykyaikaan asti, kuvastaa biologisen suvunjatkamistaipumuksen sosiaalista kehitystä. Kehittyvän ihmislajin jatkumisen varmistaa tämä rodullisen paritumisvirikkeen olemassaolo, vietin, jota löyhästi kutsutaan sukupuoliseksi mielenkiinnoksi. Tästä väkevästä biologisesta vietistä tulee virikekeskus, josta juontuu kaikenlaisia liitännäisiä vaistoja, emotioita ja käyttäytymistapoja: fyysisiä, älyllisiä, moraalisia ja sosiaalisia.

Villi-ihmisen liikkeelle panevana motivaationa oli ravinnotarve, mutta kun sivilisaatio jo takaa yltäkyllin ravintoa, sukupuolivietistä tulee useinkin hallitseva virike, ja siksi sen kohdalla tarvitaan aina sosiaalista sääätelyä. Vaistonvarainen jaksottaisuus hillitsee eläinten paritumisalttiutta, mutta koska ihminen on varsin suuressa määrin itse itseään säätelevä olento, sukupuolinen halu ei ole kokonaan jaksottaista. Sen vuoksi käy välttämättömäksi yhteiskunnan pakottaa yksilö harjoittamaan itsekontrollia.

Mikään ihmisen emotioista tai virikkeistä ei voi saada aikaan niin paljon vahinkoa ja surua kuin tämä väkevä sukupuolivietti, silloin kun se saa ilmetä hillitsemättömänä ja ylenmääräisen mielenkiinnon kohteena. Tämän virikkeen järkiperäinen alistaminen yhteiskunnan sääntöihin on jokaisen sivilisaation tosipohjaisuuden korkein koetin. Itsehillintää ja yhä enemmän itsehillintää on edistävän ihmiskunnan alati yltävä vaatimus. Salailu, vilpillisyys ja tekopyhyys saattavat kätkeä sukupuoliongelmat näkyviltä, mutta ne eivät tarjoa ratkaisuja eivätkä edistä etiikkaa.

2. RAJOITTAVAT TABUT

Avioliiton kehityskertomus on yksinkertaisesti sosiaalisten, uskonnollisten ja julkisen vallan määräämien rajoitusten paineessa tapahtuneen

passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

82:1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from responsibility.

82:1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

82:1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions.

sukupuolielämän säätelyn historiaa. Luonto ei pahastikaan ota huomioon yksilöjä. Se ei tiedä mitään niin kutsutusta moraalista, sitä kiinnostaa ainoastaan lajin säilyminen. Luonto vaatii vastustamattomalla voimalla suvunjatkamista, mutta tästä johtuvat ongelmat se jättää välinpitämättömästi yhteiskunnan ratkaistaviksi, ja näin se aiheuttaa evolutionaariselle ihmiskunnalle alati tuntuva ja tärkeän ongelman. Tämä sosiaalinen ristiriitatilanne muodostuu siitä, että perusviettien ja kehityksessä olevan etiikan välillä vallitsee loputon sotatila.

Varhaisrotujen keskuudessa sukupuolten välisten suhteiden säätelyä esiintyi tuskin nimeksikään. Prostituutio oli tämän seksuaalisen vapauden johdosta olematonta. Pygmeillä ja muilla takapajuisilla ryhmillä ei tänäkään päivänä ole mitään avioliittoinstituutiota. Näitä kansanheimoja koskeva tutkimus paljastaa alkukantaisten rotujen noudattamat yksinkertaiset pariutumistavat. Mutta kaikkia muinaiskansoja tulisi aina tutkia ja arvioida oman aikansa tapasääntöihin sisältyneiden moraalisten normien valossa.

Karkeaa raakalaisuutta korkeammilla tasoilla vapaa rakkaus ei silti koskaan ole ollut hyvässä maineessa. Heti kun yhteiskunnalliset ryhmät alkoivat muotoutua, alkoivat kehkeytyä myös avioliittosäännökset ja aviolliset rajoitukset. Pariutuminen on näin ollen edennyt lukemattomien ylimenovaiheiden kautta lähes täydellisen sukupuolisen hillittömyyden tilanteesta kahdennelkekymmenennelle vuosisadalle ominaisiin verrattain täydellistä sukupuolielämän rajoittamista merkitseviin normeihin.

Heimokehityksen varhaisimmissa vaiheissa tapasäännökset ja rajoittavat tabut olivat sangen alkeellisia, mutta ne pitivät sukupuolet erossa toisistaan — ja se edisti rauhallsuutta, järjestystä ja ahkeruutta —, ja niin oli avioliiton ja kodin pitkä kehitys alkanut. Sukupuolenmukaiset käyttäytymistavat pukeutumisessa, koristautumisessa ja uskonnonharjoituksessa juontuivat näistä muinaisista tabuista, jotka määrittivät sukupuolisten vapauksien rajat ja niin tehdessään loivat lopulta paheen, rikoksen ja synnin käsitteet. Mutta kauan aikaa käytäntönä oli, että kaikki seksuaalisäännöt tilapäisesti kumottiin suuriksi juhlapäiviksi, eritoten vapunpäiväksi.

Naisiin on aina kohdistettu rajoittavampia tabuja kuin miehiin. Vanhimmat tapasäännöt myönsivät naimattomille naisille yhtä suuren määrän sukupuolista vapautta kuin miehillekin, mutta vaimoilta on aina edellytetty, että he ovat uskollisia aviomiehilleen. Primitiivinen avioliitto ei rajoittanut miehen sukupuolisia vapauksia suurestikaan, mutta vaimolle se kyllä asetti tabun enemmän sukupuolisen vastuuttomuuden suhteen. Naimisissa olevat naiset ovat aina

Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of the moral standards of the mores of their own times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress,

kantaneet jotakin merkkiä, joka erottaa heidät omaksi luokakseen. Tällaisia merkkejä ovat olleet tietynlainen tukkalaite, vaatetus, huntu, muusta maailmasta eristäminen, koristautuminen ja sormukset.

clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. VANHIMMAT AVIOLIITTOA KOSKEVAT TAPASÄÄNNÖT

Avioliitto on instituutioksi kiteytyvä sosiaalisen organismin reaktio ihmisen herpaantumattoman lisääntymisvietin — suvunjatkamisvietin — aiheuttamaan, aina vaikuttavaan biologiseen virittyneisyyteen. Pariutuminen on kaiken kaikkiaan luonnonmukaista, ja sitä mukaa kun yhteiskunta kehittyi yksinkertaisesta monimutkaiseksi, tapahtui vastaava kehitys pariutumistavoissa, mikä on avioliittoinstituution alku. Missä sosiaalinen kehitys on edennyt jo siihen vaiheeseen, että tapasääntöjä syntyy, siellä avioliitto esiintyy kehittyvänä instituutiona.

Aina on ollut ja aina tulee olemaan kaksi erillistä avioliiton maailmaa: tapasäännöt eli lait, jotka säätelevät pariutumisen ulkonaisia näkökohtia, sekä miesten ja naisten muutoin salaiset ja henkilökohtaiset suhteet. Yksilö on aina kapinoinut yhteiskunnan asettamia sukupuolielämän rajoituksia vastaan; ja tämän aikakaudesta toiseen jatkuneen ongelman syy on siinä, että itsensä säilyttäminen on yksilökohtaista, mutta sen toteuttaa ryhmä; lajin jatkuminen on sosiaalista, mutta sen turvaa yksilökohtainen virike.

Silloin kun tapasääntöjä kunnioitetaan, niillä on riittävästi voimaa sukupuolivietin hillitsemiseen ja kontrolloimiseen, niin kuin kaikkien rotujen keskuudessa on havaittu. Avioliittonormit ovat aina tapasääntöjen kulloisenkin voiman ja julkisen vallan toiminnallisen yhtenäisyyden luotettava osoitin. Mutta ensimmäiset sukupuolielämää ja pariutumista koskeneet tapasäännöt olivat muodoton joukko epäjohdonmukaisia ja karkeita sääntöjä. Vanhemmilla, lapsilla, sukulaisilla ja yhteiskunnalla oli kaikilla keskenään ristiriitaisia vaateita avioliittosäännösten suhteen. Mutta tästä kaikesta huolimatta ne rodut kehittyivät luontaisesti korkeammille tasoille ja säilyivät yhä suuremmin joukoin olemassaolon piirissä, jotka antoivat avioliitolle suuren arvon ja jotka toteuttivat sitä käytännössä.

Alkuaikoina avioliitto oli yhteiskunnallisen aseman hinta, vaimon omistaminen oli arvon merkki. Villi-ihminen piti häääpäiväänsä merkkinä astumisesta vastuuseen ja miehuuteen. Jonakin aikana avioliittoa on pidetty sosiaalisena velvollisuutena, toisena aikana sitä pidettiin uskonnollisena velvoitteena, ja jonakin muuna

3. EARLY MARRIAGE MORES

82:3.1 (915.4) Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

82:3.2 (915.5) There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

82:3.3 (915.6) The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

82:3.4 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide

aikana sitä on pidetty poliittisena vaatimuksena tuottaa valtiolle kansalaisia.

Monet alkuaikojen heimot vaativat aviokelpoisuuden ehtona varastamalla toteutettavia urotekoja. Myöhempien aikojen kansanheimot korvasivat tällaiset ryöstöretket urheilukilpailuin ja kilpaleikein. Näiden otteluiden voittajat saivat ensimmäisen palkinnon: oikeuden valita mielitetty kauden morsiamien joukosta. Pääkallonmetsästäjain keskuudessa nuorukainen sai avioitua, vasta kun hänen hallussaan oli ainakin yksi pää, vaikka toisinaan nämä kallot sai ostaakin. Kun vaimojen ostaminen oli jäämässä pois käytännöstä, vaimot voitettiin omaksi arvoituskilpailussa. Tapaa käytetään monien mustan ihmisen ryhmien keskuudessa edelleenkin.

Sivilisaation edetessä jotkin heimot antoivat miehen kestävyyttä koettelevat ankarat avioliittotestit naisten toimitettaviksi. Näin nämä pääsivät suosimaan mieleisiään miehiä. Näillä avioliittotesteillä otettiin selville miehen metsästys- ja taistelutaidot sekä hänen kykynsä pitää huolta perheestään. Kauan aikaa oli käytäntönä, että sulhasta vaadittiin asumaan morsiamen perheessä vähintään vuoden ajan, jotta hän perheen parissa elämällä ja työtä tekemällä osoittaisi olevansa tavoittelemansa vaimon arvoinen.

Vaimon pätevyysvaatimuksiin kuului kyky tehdä raskasta työtä ja synnyttää lapsia. Hänen edellytettiin suoriutuvan tietyn yksittäisen maataloustyön toimittamisesta ennalta määrättyssä ajassa. Ja jos hän oli synnyttänyt lapsen ennen avioliittoa, hän oli entistäkin arvokkaampi; olihan hänen hedelmällisyytensä sillä keinoin varmistunut.

Se, että muinaiskansat pitivät naimattomuutta häpeänä tai jopa syntinä, selittää, mistä lapsiavioliitot saivat alkunsa: kun joka tapauksessa kuitenkin oli avioduttava, niin sen parempi, mitä aikaisemmin se tapahtui. Yleisesti uskottiin myös, etteivät naimattomat henkilöt voineet päästä henkien maailmaan, ja tämä antoi yhä enemmän virikettä lapsiavioliittojen solmimiselle, joskus peräti jo syntymän hetkellä ja toisinaan jopa ennen syntymää sen mukaan, kumpaa sukupuolta lapsi olisi. Muinaiset ihmiset uskoivat kaiken lisäksi, että vainajienkin pitää mennä naimisiin. Alun perin naittajia käytettiinkin sopimaan naimakaupoista edesmenneiden yksilöiden puolesta. Tapana oli, että jompikumpi vanhemmista järjesti tällaisia välittäjiä huolehtimaan kuolleen pojan naittamisesta jonkin toisen perheen kuolleen tyttären kanssa.

Myöhempinä aikoina eläneiden kansojen keskuudessa puberteetti oli tavallisesti se ikäkausi, jolloin avioituttiin, mutta tämä ikä on

citizens for the state.

82:3.5 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

82:3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

82:3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

82:3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate

siirtynyt sitä myöhemmäksi mitä pitemmälle sivilisaatio on edennyt. Jo sosiaalisen kehityksen alkuvaiheessa ilmaantui erikoislaatuja ja selibaatissa eläviä miesten ja naisten yhteisöjä. Tällaisia perustivat ja ylläpitivät yksilöt, joilta normaali sukupuolivietti joko osaksi tai kokonaan puuttui.

Monet heimot sallivat hallitsevan ryhmän jäsenten olla sukupuolisuhteissa morsiamen kanssa juuri ennen kuin tämä luovutettaisiin aviomiehelleen. Oli tapana, että kukin näistä miehistä antoi kyseiselle tytölle lahjan, ja tästä sai alkunsa häälahjojen antamistapa. Joidenkin ryhmien keskuudessa nuoren naisen odotettiin ansaitsevan myötäjäisensä, ja myötäjäiset koostuivat niistä lahjoista, jotka hän morsiamen näyttelysalissa sai palkkioksi sukupuolisista palveluksistaan.

Jotkin heimot naittivat nuoret miehet leskille ja iäkkäämmille naisille, ja sitten kun he puolestaan myöhemmin jäivät leskiksi, oli tapana, että he saivat avioitua nuorten tyttöjen kanssa. Näin varmistuttiin — niin kuin he asian ilmaisivat — siitä, etteivät molemmat vanhemmat olisi hupsuja; he nimittäin arvelivat, että niin kävisi, jos kahden nuoren olisi lupa paritua. Toiset heimot taas sallivat pariutumisen vain samaan ikäryhmään kuuluvien välillä. Juuri tapa sallia avioliitto vain tiettyihin ikäryhmiin kuuluvien välillä antoi ensi kertaa aiheen käsityksille inestistä. (Intiassa ei vielä nykyäänkään ole avioliittoa koskevia ikärajoituksia.)

Sattui myös, että vallalla oli joitakin sellaisia tapasääntöjä, joiden vuoksi leskeydestä tuli erittäin pelättävää, koska lesket joko surmattiin tai heidän sallittiin tehdä itsemurha aviomiehensä haudalla. Oletettiin nimittäin, että he siirtyvät henkien maailmaan puolisonsa mukana. Eloon jäänyttä leskeä syytettiin lähes poikkeuksetta aviomiehensä kuolemasta. Jotkin heimot polttivat lesket elävältä. Mikäli lesken elämä jatkui, se oli loputonta suremista ja täynnä sietämättömiä sosiaalisia rajoituksia, sillä uudelleenavioitumista ei yleensä hyväksytty.

Entisinä aikoina rohkaistiin monia sellaisia tapoja, joita nyt pidetään moraalittomina. Ei ollut mitenkään harvinaista, että alkuaijojen vaimot olivat ylpeitä aviomiestensä rakkausseikkailuista muiden naisten kanssa. Tyttöjen siveys oli suurena haittana avioliiton solmimiselle. Ennen avioliittoa koettu lapsivuoteus teki työstä vaimoksi paljon halutun, sillä mies oli silloin varma elämänkumppaninsa hedelmällisyydestä.

Monet alkukantaiset heimot hyväksyivät sen, että avioliitto olisi koeluontoinen siksi, kunnes nainen tulee raskaaksi, jolloin säännönmukainen vihkimisseremonia vasta toimitettaisiin. Joidenkin muiden ryhmien keskuudessa häät vietettiin vasta

orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

82:3.13 (917.1) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82:3.14 (917.2) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her

ensimmäisen lapsen synnyttyä. Mikäli vaimo oli hedelmätön, hänen vanhempiansa oli lunastettava hänet takaisin, ja avioliitto peruutettiin. Tapasäännöt vaativat, että jokaisella pariskunnalla oli lapsia.

Nämä alkuaikojen koeavioliitot olivat täysin vapaita kaikesta, mitä voitaisiin pitää holtittomuutena. Ne olivat yksinkertaisesti vain vilpittömiä hedelmällisyystestejä. Sopimuspuolet solmivat pysyvän avioliiton, heti kun hedelmällisyys oli todettu. Kun nykyajan pariskunnat menevät naimisiin taka-ajatuksenaan kätevä avioero siinä tapauksessa, etteivät he ole avioelämänsä täysin tyytyväisiä, he ovat tosiasiasa astumassa eräänlaiseen koeavioliittoon ja avioliittoon, joka on heidän vähemmän sivistyneiden esi-isänsä vilpittömin mielin suorittamia tunnusteluja paljon matalammalla.

4. AVIOLIITTO OMAISUUTTA KOSKEVIEN TAPASÄÄNTÖJEN KOHTEENA

Avioliitolla on aina ollut läheinen kytkentä sekä omaisuuteen että uskontoon. Omaisuus on ollut avioliiton vakiinnuttaja, uskonto sen moraalistaja.

Alkuaikojen avioliitto oli varallisuussijoitus, taloudellinen keinottelutoimi. Kysymys oli paremminkin liikeasiasta kuin tunteillaleikkittelemisestä. Entisaikojen ihmiset menivät naimisiin ryhmän etua ja hyvinvointia ajatellen. Sen vuoksi heidän avioliittonsa olivat ryhmän eli heidän vanhempiansa ja heimon vanhinten suunnittelemaa ja järjestelmää. Ja se tosiasia, että avioliitto oli muinaisten heimojen keskuudessa kestävämpi kuin monien nykykansojen keskuudessa, vahvistaa, että omaisuutta koskeneilla tapasäännöillä oli avioliittoinstituution vakautumiseen oma vaikutuksensa.

Kun sivilisaatio edistyi ja kun yksityisomaisuudelle osoitettiin tapasäännöissä enemmän huomiota, alettiin varastamista pitää suurena rikoksena. Aviorikos katsottiin erääksi varkauden muodoksi, aviomiehen omaisuus oikeuksien loukkaukseksi. Sen vuoksi sitä ei myöskään varhaisemmissa lakikokoelmissa ja tapasäännöissä erikseen yksilöity. Nainen aloitti elämänsä isänsä omaisuutena. Isä siirsi omistusoikeutensa naisen aviomiehelle, ja kaikki laillistetut sukupuolisuhteet juontuivat näistä aiempien aikojen omaisuus oikeuksista. Vanhassa testamentissa naisia käsitellään eräänä omaisuuden lajina. Koraani opettaa heidän alempiarvoisuuttaan. Miehellä oli oikeus lainata vaimoaan ystävälle tai vieraalle, ja joidenkin kansanheimojen

parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

^{82:3.15 (917.3)} These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

^{82:4.1 (917.4)} Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

^{82:4.2 (917.5)} Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

^{82:4.3 (917.6)} As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

keskuudessa tätä tapaa noudatetaan edelleenkin.

Nykyajan sukupuolinen mustasukkaisuus ei ole myötäsyntystä, vaan se on kehittyvien tapasääntöjen tuote. Alkuaikojen mies ei ollut mustasukkainen vaimostaan, hän vain varjeli omaisuuttaan. Syy siihen, että vaimoa pidettiin aviomiestä tiukemmin sukupuolisesti tilivelvollisena, oli se, että hänen aviolliseen uskottomuuteensa kietoutui aina kysymys jälkeläisistä ja perinnöstä. Jo sivilisaation kulun alkuvaiheessa tuli aviottoman lapsen osaksi häpeä. Ensi alkuun aviorikoksesta rangaistiin vain naista, myöhemmin tapasäännöt määräisivät kurittamaan myös hänen kumppaniaan, ja käytäntönä oli pitkät ajat, että loukatulla aviomiehellä tai suojelija-isällä oli täysi oikeus tappaa tällainen miespuolinen avionrikkoja. Nykyajan kansat pitävät edelleen voimassa näitä tapasääntöjä, jotka sallivat kirjoittamattoman lain nojalla suoritettavat niin kutsutut kunniarikokset.

Koska siveystabu sai alkunsa eräänä omaisuutta koskevien tapasääntöjen osa-alueena, se koski aluksi vain naimisissa olevia naisia, mutta ei naimattomia tyttöjä. Myöhemmin vuosina siveyttä vaati enemmänkin isä kuin kosija, sillä neitsyys oli isän kannalta kaupallisesti hyödynnettävissä oleva etu: neitsyestä sai korkeamman hinnan. Kun siveyden kysyntä kasvoi, muodostui tavaksi maksaa isälle morsiusmaksu tunnustukseksi siitä palveluksesta, että isä oli asianmukaisesti kasvattanut tulevalle aviomiehelle siveän morsiamen. Kerran alkuun saatettuna tämä idea naisen koskemattomuudesta sai roduista sellaisen otteen, että tavaksi tuli kirjaimellisesti sulkea tytöt häkkiin, pitää heitä vuosikaudet tosiasiallisessa vankeudessa heidän neitsyytensä varmistamiseksi. Ja näin nämä uudemmat normit ja neitsyystestit toivat automaattisesti näyttämölle ammattiprostituutujen yhteiskuntaryhmät. Nämä olivat hylättyjä morsiamia eli naisia, joista sulhasten äidit olivat saaneet selville, etteivät he olleet neitsyitä.

5. ENDOGAMIA JA EKSOGAMIA

Villi-ihminen havaitsi jo hyvin varhaisessa vaiheessa, että rotujen sekoittuminen paransi jälkeläisten laatua. Ei niin, että ryhmänsisäisen aviosuhteen eli endogaamisen suhteen tulos aina olisi ollut huono, vaan että aviosuhde ryhmään kuulumattoman kanssa eli eksogaaminen suhde oli tässä mielessä aina edelliseen verrattuna parempi. Niinpä tapasäännöt helposti kiteyttivätkin lähisukuisten välisiä sukupuolisuhteita koskevia rajoituksia. Pantiin merkille, että eksogaaminen parituminen loi evolutionaariselle variaatiolle ja edistymiselle verrattomasti enemmän valinnanmahdollisuutta. Eksogaamiset yksilöt

82:4.4 (917.7) Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously

olivat monipuolisempia ja omasivat suuremman kyvyn selviytyä vihamielisessä maailmassa, kun endogamian harjoittajat tapasääntöineen sen sijaan vähitellen hävisivät näyttämöltä. Tässä kaikessa oli kysymys vähittäisestä kehityksestä. Villi-ihminen ei tietoisesti pohtinut tällaisia ongelmia. Mutta myöhemmät ja edistynevät kansat kyllä pohtivat, ja ne tekivät myös sen havainnon, että liiallisesta endogamian harrastamisesta oli joissakin tapauksissa seurauksena yleinen heikkous.

Vaikka hyvän rotuaineksen endogaamisen suhteen tuloksena aina välillä olikin vahvojen heimojen koheneminen, ihmisten mieleen vaikuttivat silti voimakkaammin ne silmiinpistävät tapaukset, joissa perinnöllisesti vajavaisten harjoittama endogamia oli tuottanut huonoja tuloksia. Tästä oli seurauksena, että tapasääntöjen kehittyessä muotoutui yhä enemmän tabuja kaikkia lähisukulaisten välisiä avioliittoja vastaan.

Uskonto on pitkän aikaa toiminut tehokkaana esteenä yhteisöön kuulumattomien kanssa solmittavia avioliittoja vastaan. Monet uskonnolliset opetukset ovat julistaneet pannaan naimisiinmenon toisuskaisen kanssa. Nainen on tavallisesti suostunut yhteisöön kuuluvien kesken solmittavien avioliittojen käytäntöä, mies taas avioliittoja ulkopuolisten kanssa. Omaisuus on aina vaikuttanut avioliittoon, ja toisinaan, kun on pyritty pitämään omaisuus suvun piirissä, on syntynyt tapasääntöjä, jotka ovat pakottaneet naiset valitsemaan aviomiehensä naisen isän heimosta. Tämänlaatuiset säännöt johtivat serkusten välisten avioliittojen lukumäärän tavattomaan nousuun. Yhteisöjen jäsenten välistä pariutumista harjoitettiin myös, kun pyrittiin säilyttämään ammattisalaisuuksia, ammattityöntekijät nimittäin koettivat pitää ammattiinsa liittyvän tietämyksen suvun piirissä.

Kun korkeamman tasoiset ryhmät joutuivat eristyksiin, ne vajosivat aina takaisin veriheimolaisten väliseen parinmuodostukseen. Nodiitit olivat yli sadanviidenkymmentuhannen vuoden ajan eräs suuri yhteisön sisäisiä avioliittoja harrastanut ryhmä. Myöhempien aikojen tapoihin, joiden mukaan avioliittoja solmittiin vain yhteisön jäsenten kesken, vaikuttivat violetin rodun perinnäistävät suunnattomasti, sen keskuudessahan pariutumisesta aluksi pakostakin tapahtuivat sisarusten kesken. Ja sisarusten väliset avioliitot olivat yleisiä muinaisessa Egyptissä, Syyriassa, Mesopotamiassa ja kaikissa niissä maissa, jotka olivat kerran andiittien hallussa. Egyptiläiset harrastivat kauan aikaa veljen ja sisaren välisiä avioliittoja, jotta kuninkaallinen veri olisi pysynyt puhtaana — tapa, joka Persiassa säilyi vieläkin pitempään. Mesopotamialaisten keskuudessa serkusten väliset avioliitot olivat ennen Abrahamin aikaa

reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

pakollisia. Serkuilla oli ensisijainen oikeus avioitua serkkujensa kanssa. Abraham itse meni naimisiin sisarpuolensa kanssa, mutta tällaisia liittoja ei juutalaisten myöhemmin omaksumien tapasääntöjen mukaan enää sallittu.

Ensimmäinen askel sisarusten välisistä avioliitoista poispäin otettiin, kun tapasäännösten piiriin tuli monivaimoisuus, sillä sisarvaimolla oli tapana ylimielisesti määrällä toista vaimoa ja toisia vaimoja. Jotkut heimotavat epäsivät avioliiton velivainajan lesken kanssa, mutta vaativat elossa olevaa veljeä siittämään edesmenneelle veljelleen lapsia. Mitään biologista vaistoa minkäänasteista sukuyhteisön sisäistä avioitumista vastaan ei ole olemassa, vaan tällaisissa rajoituksissa on kysymys pelkästään tabuista.

Yhteisöön kuulumattomien kanssa solmituista avioliitoista tuli lopulta vallitseva tapa, sillä mies suosi sellaisia. Vaimon ottaminen yhteisön ulkopuolelta nimittäin takasi suuremman vapauden vaimon sukulaisista. Läheinen tuttavuus synnyttää ylenkatsetta, niinpä sitten kun henkilökohtaisen valinnan osuus alkoi hallita pariutumista, tavaksi tulikin valita aviokumppani heimokunnan ulkopuolelta.

Lopulta monet heimot julistivat sukukunnan jäsenten väliset avioliitot kieltoon, jotkut toiset rajoittivat tällaisen pariutumisen tiettyihin kasteihin. Tabu, joka kohdistui miehen oman toteemin piiriin kuuluvan naisen naimista vastaan, antoi lisäpontta tavalle varastaa naisia naapuriheimojen keskuudesta. Sitten avioliittoja säädeltiin enemmänkin alueellisen asuinpaikan kuin sukulaisuuden mukaan. Oli monta välivaihetta, ennen kuin yhteisön jäsenten välinen avioituminen kehittyi nykyiseksi tavaksi avioitua yhteisöön kuulumattomien kanssa. Vielä senkin jälkeen kun tabu jo koski rahvaan sukulaisavioliittoja, päälliköiden ja kuninkaiden sallittiin kuitenkin avioitua lähisukulaisten kanssa, jotta kuninkaallinen veri olisi pysynyt saman suvun piirissä ja puhtaana. Tapasäännöt ovat tavallisesti sallineet ylhäisille hallitsijoille sukupuoliasioissa tiettyjä vapauksia.

Myöhemmin ilmaantuneiden andiittikansanheimojen näyttämölläolo vaikutti suuresti siihen, että sangik-rotujen keskuudessa yhä useammat halusivat pariutua omiin heimokuntiinsa kuulumattomien kanssa. Heimorajat ylittävästä avioitumisesta saattoi tulla vallitseva käytäntö kuitenkin, vasta kun naapuriryhmät oppivat elämään toistensa kanssa verrattain rauhanomaisissa oloissa.

Heimorajat ylittävä avioituminen edisti jo sinänsä rauhaa, sillä heimojen väliset avioliitot vähensivät vihollisuuksia. Toisheimosten kanssa avioituminen johti heimojen väliseen yhteistyöhön

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a

ja sotilasliittoihin. Siitä tuli vallitseva käytäntö, sillä se merkitsi heimojen voimistumista — se oli kansakunnanrakentaja. Myös kauppasuhteiden laajeneminen suosi avioitumista yhteisöön kuulumattomien kanssa suuresti, sillä seikkaileminen ja tutkimusretkeily vaikuttivat omalta osaltaan erilaisia rajoja ylittävään pariutumiseen ja helpottivat rotukohtaisen kulttuurin ristipölyttymistä merkittävästi.

Heimokohtaisten avioliittotapojen muutoin selittämättömiksi jäävät epäjohdonmukaisuudet johtuvat enimmältään tästä tavasta avioitua yhteisöön kuulumattomien kanssa siihen liittyvine vaimonryöstöineen ja vierailta heimoilta suoritettavine vaimonostoineen, mikä kaikki johti eri heimoille ominaisten tapojen sekoittumiseen. Hyvänä esimerkkinä siitä, että mainitut yhteisön sisäisiä avioliittoja koskeneet tabut olivat sosiologisia eivätkä biologisia, ovat sukulaisten välisiä avioliittoja koskevat tabut, joihin kuuluivat monenasteiset vain avioliiton kautta syntyvät sukulaisuussuhteet, jotka siis eivät edusta kerrassaan minkäänlaista verisukulaisuutta.

6. ROTUSEKOITUKSET

Puhdasverisiä rotuja ei maailmassa nykyään enää ole. Varhaisia ja alkuperäisiä evolutionaarisia värilliskansoja on edustamassa enää kaksi maailmassa jäljellä olevaa rotua: keltainen ihminen ja musta ihminen. Ja nämäkin kaksi rotua ovat suuressa määrin sekoittuneet sukupuuttoon kuolleisiin värillisiin kansoihin. Vaikka niin kutsuttu valkoinen rotu polveutuukin enimmältään muinaisesta sinisestä ihmisestä, on sekin silti enemmän tai vähemmän sekoittunut kaikkien muiden rotujen kanssa, kokolailla samoin kuin on Amerikkojen punainen rotu.

Kuudesta värillisestä sangik-rodusta kolme oli ensisijaista ja kolme toissijaista. Vaikka ensisijaiset rodut — sininen, punainen ja keltainen — olivatkin monissa suhteissa verrattomampia kuin kolme toissijaista kansaa, olisi kuitenkin muistettava, että näillä toissijaisilla roduilla oli monia haluttuja ominaisuuksia, jotka olisivat kohentaneet ensisijaisia kansoja melkoisesti, jos niiden paremmat kannat olisi voitu sulauttaa ensisijaisiin.

"Puoliverisiä", "sekasiinnöksiä" ja "sekarotuisia" kohtaan nykyisin tunnettu ennakkoluuloisuus juontuu siitä, että nykyinen rotujen välinen risteytymisen tapahtuu enimmäkseen näiden rotujen tavattoman heikkolaatuisten kantojen välillä. Epätydyttäviä jälkeläisiä on tuloksena myös, silloin kun samaan rotuun kuuluvat rapeutuneet ainekset solmivat keskenään avioliittoja.

Mikäli Urantian nykyiset rodut voisivat

nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

82:5.10 (919.6) The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RACIAL MIXTURES

82:6.1 (919.7) There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

82:6.2 (919.8) Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

82:6.3 (920.1) Present-day prejudice against "half-castes," "hybrids," and "mongrels" arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same race intermarry.

82:6.4 (920.2) If the present-day races of Urantia

vapautua näiden rotujen alimpien kerrosten muodostamasta kirouksesta — turmeltuneista, yhteiskunnanvastaisista, heikkomielisistä ja laitapuolen eläjistä — ei rajallisessa määrin tapahtuvaa rotujen sekoittumista vastaan olisi paljonkaan huomauttamista. Ja mikäli tällaiset rotujen sekoittamiset voitaisiin toteuttaa useiden rotujen korkeimmantasoisien aineiden välillä, olisi sitä vastaan vieläkin vähemmän huomautettavaa.

Korkeammantasoisien ja toisistaan poikkeavien kantojen risteyttäminen on uusien ja elinvoimaisempien perintöainesten luomisen salaisuus. Ja tämä pitää paikkansa niin kasveista, eläimistä kuin ihmisestäkin. Risteyttäminen tuo mukanaan uutta elinvoimaisuutta ja lisää hedelmällisyyttä. Eri kansojen keskitasoisien tai korkeammantasoisien kerrosten rodullinen sekoittaminen lisää luomispotentialiaalia suuresti, kuten Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain nykyinen väestökoostumus osoittaa. Kun tällaista paritumista tapahtuu alempien ja heikomman tasoisten kerrosten välillä, luovuus vähenee, mistä ovat osoituksena Etelä-Intian nykyiset kansanheimot.

Rotujen sekoittuminen edistää uusien ominaisuuksien ilmaantumista merkittävästi, ja jos tällainen risteytyminen on tulosta korkeammantasoisien perintöainesten yhdistymisestä, silloin nämä uudet ominaisuudet ovat myös korkeammantasoisia rotupiirteitä.

Niin kauan kuin nykyiset rodut ovat kelvottomien ja rappeutuneiden kantojen näin pahasti ylikuormittamia, laajamittainen rotujen keskinäinen sekoittuminen olisi tavattoman vahingollista, mutta tällaisia kokeiluja kohtaan tunnettu vastenmielisyys perustuu enemmänkin sosiaalisiin ja kulttuurisiin ennakkoluuloihin kuin biologisiin näkökohtiin. Jopa alempitasoisten rotukantojen keskuudessa sekasiinnökset merkitsevät esivanhempiensa verrattuina usein rodullista kohenemista. Risteytyminen edistää lajin kohenemista, mikä johtuu hallitsevien geenin roolista. Rotujen keskinäinen sekoittuminen lisää sellaista todennäköisyyttä, että sekasiinnöksessä esiintyy entistä suurempi määrä toivottuja hallitsevia geenejä.

Viimeisten sadan vuoden ajan Urantialla on tapahtunut enemmän rotujen risteytymistä kuin tuhansiin vuosiin. Ihmisrotujen ristisiitoksesta aiheutuvien vaikeitten ristiriitojen vaaraa on suuresti liioiteltu. Suurimmat ”puoliverisistä” aiheutuvat vaivat johtuvat sosiaalisista ennakkoluuloista.

Pitcairnilla valkoista ja polynesialaista rotua sekoittamalla suoritettu kokeilu onnistui kohtalaisen hyvin siksi, että kyseiset valkoiset miehet ja polynesialaisnaiset kuuluivat melko hyviin rotukantoihin. Valkoisen, punaisen ja

could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

82:6.5 (920.3) Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

82:6.6 (920.4) Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82:6.7 (920.5) As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

82:6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of “half-breeds” are due to social prejudices.

82:6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the

keltaisen rodun korkeimpien aineiden välinen ristisiitos toisi välittömästi esiin useita uusia ja biologisesti vaikutusta omaavia ominaisuuksia. Mainitut kolme kansanheimoa kuuluvat ensisijaisiin sangik-rotuihin. Valkoisen ja mustan rodun sekoitukset eivät ole välittömien tulostensa osalta yhtä toivottavia, tosin eivät tällaiset mulattijälkeläiset niin kyseenalaisiakaan olisi kuin, millaisiksi sosiaalinen ja rodullinen epäluuloisuus pyrkii heidät tekemään. Fyysisessä mielessä tällaiset mustan ja valkoisen risteytymät ovat oivallisia ihmiskunnan edustajia siitäkin huolimatta, että heissä joissakin muissa suhteissa ilmenee vähäistä huonommuutta.

Kun ensisijainen sangik-rotu sulautuu toissijaiseen sangik-rotuun, tapahtuu jälkimmäisessä edellisen kustannuksella huomattavaa kohenemista. Ja kun näin tapahtuu pienessä mittakaavassa — pitkän ajanjakson kuluessa — ei voi olla paljonkaan vakavaa huomauttamista sitä vastaan, että ensisijaiset rodut tällä tavoin uhrautuvasti antavat omaansa toissijaisten ryhmien kohennukseksi. Toissijaiset sangikit olivat biologisessa mielessä joissakin suhteissa ensisijaisiin rotuihin verrattuina ylivoimaisia.

Loppujen lopuksi ihmiskuntaa uhkaava todellinen vaara on nähtävissä pikemminkin sivistyskansojen alemmantasoisten ja rappeutuneiden aineiden hillittömässä lisääntymisessä kuin missään luulotellussa vaarassa, joka johtuisi näiden kansojen rodullisesta risteytymisestä.

[Esittänyt Urantialla asemapaikkaansa pitävä serafien päällikkö.]

white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear. Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

82:6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

82:6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

82:6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Luku 83. Avioliittoinstituutio

⇐ 082

Urantia-kirjan

084 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 83 AVIOLIITTOINSTITUUTIO

Osiot

Johdanto

1. Avioliitto yhteiskunnallisena instituutiona
2. Seurustelu ja kihlautuminen
3. Ostaminen ja myötäjäiset
4. Häämenot
5. Moniavioisuus
6. Varsinainen yksiavioisuus — pariavioliitto
7. Aviosuhteen purkaminen
8. Avioliiton ihannointi

PAPER 83 THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

Johdanto

TÄMÄ on kertomus avioliittoinstituution alkuvaiheista. Avioliiton kehittyminen on ollut vakaata aina siitä lähtien, kun se lauman harjoittamista irrallisista ja umpimähkäisistä paritumisista alkunsa saatuaan ja monet muuntautumiset ja mukautumiset läpikäytyään päätyi niiden avioliitonnormien ilmaantumiseen, jotka lopulta huipentuivat parinmuodostuksen toteutumiseen eli yhden miehen ja yhden naisen väliseksi liitoksi sosiaalisessa arvojärjestyksessä korkeimmalla olevan kodin perustamiseksi.

Avioliittoinstituutio on ollut monet kerrat vaarassa, ja avioliittoa koskevat tapasäännöt ovat nojautuneet raskaasti sekä omaisuuden että uskonnon antamaan tukeen. Mutta se reaalinen tekijä, joka iäti suojelee avioliittoa ja siitä johtuvaa perhettä, on se yksinkertainen ja myötäsytynäinen biologinen tosiasia, että miehet ja naiset, olivatpa he kaikkein alkukantaisimpia villi-ihmisiä tai kaikkein sivistyneimpiä kuolevaisia, eivät kerta kaikkiaan halua elää ilman toisiaan.

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

Itsekäs ihminen houkuttautuu nimenomaan sukupuolivietin ansiosta tekemään itsestään jotakin, joka on eläintä parempaa. Harjoittajansa huomioon ottava ja hänen mielihyväänsä tavoitteleva sukupuolisuhte tuo mukanaan vääjäämättömät kieltäymykselliset seuraukset ja takaa altruististen velvollisuuksien sekä lukuisten rotua hyödyttävien, kotia koskevien velvoitteiden omaksumisen. Sukupuolisuus on tässä mielessä ollut villi-ihmisten huomaamaton ja ennalta aavistamaton sivistäjä, sillä automaattisesti ja pettämättömästi tämä samainen sukupuolinen virike pakottaa ihmisen ajattelemaan ja viime kädessä johdattaa hänet rakastamaan.

1. AVIOLIITTO YHTEISKUNNALLISENA INSTITUUTIONA

Avioliitto on yhteiskunnan mekanismi, jonka on määrä säädellä ja hallita fyysisestä kaksisukuisuudesta juontuvia ihmisten välisiä moninaisia suhteita. Tällaisen instituution ominaisuudessa avioliitto toimii kahdella taholla:

1. Henkilökohtaisten sukupuolisuhteiden säätelyssä.

2. Polveutumisen, perimisen, vallanperimyksen ja yhteiskunnallisen arvojärjestyksen säätelyssä, mikä onkin sen vanhempi ja alkuperäinen funktio.

Avioliitosta esiin kasvava perhe on yhdessä omaisuutta koskevien tapasääntöjen kanssa jo itsessään avioliittoinstituution vakauttaja. Muita avioliiton vakauteen vahvasti vaikuttavia tekijöitä ovat ylpeys, turhamaisuus, ritarillisuus, velvollisuudentunto ja uskonnolliset vakaumukset. Mutta vaikka avioliittoja saatetaankin korkeuksissa hyväksyä tai olla hyväksymättä, taivaassa niitä silti tuskin rakennetaan. Ihmisperhe on nimenomaisesti ihmisen oma instituutio, evoluution tuote. Avioliitto on yhteiskunnan instituutio, ei mikään kirkon toimikenttä. Uskonnon tulisi siihen toki voimallisesti vaikuttaa, mutta uskonnon ei tule ryhtyä sitä ainoana kontrolloimaan eikä säätämään.

Alkukantainen avioliitto oli ensi sijassa tuotannollinen instituutio, ja vielä nykyaikanakin se on usein sosiaaliasia tai liiketoimi. Andiittisen rotuaineksen sekoittumisen vaikutuksesta samoin kuin edistyvän sivilisaation tapasääntöjen seurauksena avioliitosta on vähä vähältä tulossa kahdenkeskinen, romanttinen, isyyttä ja äitiyttä korostava, runollinen, hellä, eettinen ja jopa idealistinen. Alkukantaiseen paritumiseen kuului kuitenkin vain pienin mahdollinen määrä sydämen valintaa ja niin kutsuttua romanttista rakkautta. Ihmiskunnan alkuaikoina mies ja vaimo eivät olleet paljonkaan toistensa kanssa, kovinkaan usein he

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the certain consequences of self-denial and insures the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love*.

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became

eivät edes aterioineet yhdessä. Mutta muinaisuuden kansojen keskuudessa henkilökohtainen kiintymys ei ollutkaan yhtä lujasti sidoksissa sukupuoliseen mielenkiintoon, vaan ihmiset kiintyivät toisiinsa enemmänkin siksi, että he elivät ja työskentelivät yhdessä.

fond of one another largely because of living and working together.

2. SEURUSTELU JA KIHLAUTUMINEN

Alkukantaiset avioliitot olivat aina pojan ja tytön vanhempien suunnittelemaa. Tämän tavan ja vapaan valinnan sallivien aikojen välistä siirtymäkauden näyttämöä pitivät hallussaan naittajat eli ammatilliset puhemiehet. Naittajan osassa toimivat ensi vaiheessa parturit, myöhemmin papit. Naimisiinmeno oli alun perin asia, joka kuului ryhmälle, sitten siitä tuli perheiden välinen asia, ja vasta hiljattain siitä on tullut henkilökohtainen riskiyritys.

Alkuaikojen avioliittoon päädyttiin pakottamalla, ei suinkaan mielenkiinnosta. Alkuaikojen nainen ei ollut seksuaalisesti mitenkään kylmäkiskoinen, hän vain tunsii tapasääntöjen häneen iskostamaa sukupuolista alemmuudentunnetta. Kuten tavaroiden ryöstely aikanaan edelsi tavarainvaihtoa, samalla tavoin ryöstöavioliitto edelsi sopimusavioliittoa. Jotkut naiset saattoivat olla ryöstäjien kanssa samassa juonessa päästäkseen sillä keinoin vapauteen oman heimonsa vanhempien miesten herruudesta. He katsoivat paremmaksi antautua toiseen heimoon kuuluvien ikäistensä miesten käsiin. Tällainen valekarkaaminen oli välivaiheena voimakeinoin tapahtuvan ryöstön ja myöhemmän, mielenkiinnon voittamiseen tähtäävän kosiskelun välillä.

Eräs kaikkein vanhimmista häämenojen muodoista oli teeskennelty pako, eräänlainen toisinto karkaamisesta, joka kerran oli ollut yleisenä tapana. Valeryöstöstä tuli myöhemmin osa säännönmukaisia häämenoja. Nykyaajan tytön teeskennelty vastustelu "rengastamista" kohtaan, kainous avioliiton suhteen, ovat kaikki ikivanhojen tapojen jäänteitä. Tapa kantaa morsian kynnyksen yli palauttaa mieleen koko joukon muinaisia tapoja, muiden muassa ajoilta, jolloin vaimo hankittiin varastamalla.

Oli pitkä ajanjakso, jolloin naiselta evättiin vapaus päättää itse naimisiinmenostaan, mutta älykkäämmät naiset ovat aina osanneet järkeään nokkelasti käyttämällä kiertää tämän rajoituksen. Tavallisesti mies on toiminut kosiskelussa aloitteentekijänä, mutta ei aina. Toisinaan tekee nainen muodollisesti — kuin myös peiteltysti — aloitteen naimisiinmenosta. Ja sitä mukaa kun sivilisaatio on edennyt, naisilla on ollut yhä suurempi rooli avioliittoa edeltävän seurustelun ja naimisiinmenon kaikissa vaiheissa.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker. These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

83:2.2 (923.2) Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

83:2.3 (923.3) An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

83:2.4 (923.4) Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

Rakkauden, romantiikan ja henkilökohtaisen valinnan suurempi merkitys esiaviolisessa seurustelussa on andiittien anti maailman roduille. Sukupuolten väliset suhteet kehittyvät parhaillaan suotuisasti, ovathan monet edistyneet kansat vähin erin korvaamassa edellä mainittuja, vanhempia hyöty- ja omistuspäätöksiä jossakin määrin idealisoiduilla sukupuolisen mielenkiinnon käsityksillä. Elämäkumppania valittaessa seksuaalinen virike ja kiintymys tunteet alkavat syrjäyttää kylmää laskelmointia.

Kihlaus oli alun perin samaa kuin naimisiinmeno, ja sukupuolisuhteet olivat muinaisten kansojen keskuudessa kihlausaikana tavanomaisia. Vasta äskettäin on uskonto määrännyt seksuaalitavan kihlauksen ja avioliiton väliseksi ajaksi.

3. OSTAMINEN JA MYÖTÄJÄISET

Entisaikojen ihmiset eivät luottaneet rakkauteen eivätkä lupauksiin, vaan kestävät liitot piti heidän mielestään taata jollakin kouriintuntuvalle vakuudelle, toisin sanoen omaisuudella. Vaimon ostohintaa alettiin tästä syystä pitää panttina tai talletuksena, jonka aviomies oli tuomittu menettämään siinä tapauksessa, että hän eroaisi vaimostaan tai hylkäisi hänet. Kunhan morsiamen ostohinta oli maksettu, monet heimot sallivat, että aviomiehen omistajamerkki poltettiin vaimon ihoon. Vielä tänäkin päivänä afrikkalaiset ostavat vaimonsa. Rakkauden perusteella valittua vaimoa eli valkoisen miehen vaimoa he vertaavat kissaan, koska sellainen ei maksa mitään.

Morsiannäyttelyt olivat tilaisuuksia, joihin tyttäret puettiin parhaimpiinsa ja koristeltiin julkista esillepanoa varten, jotta heistä saataisiin vaimoina korkeampi hinta. Mutta ei heitä myyty niin kuin myydään eläimiä — myöhempien heimojen keskuudessa ei tällainen vaimo ollut siirrettävissä toiselle omistajalle. Eikä naisen ostaminen aina suinkaan ollut pelkkä kylmäverinen rahatoimi, vaan vaimonostossa palvelus vastasi käteistä. Jos mies, joka muissa suhteissa oli haluttu, ei pystynyt maksamaan vaimostaan, tytön isä saattoi adoptoida hänet pojakseen, minkä jälkeen avioituminen kävi mahdolliseksi. Ja jos köyhä mies tavoitteli vaimoa eikä kyennyt suorittamaan ahneen isän vaatimaa hintaa, heimovanhimmilla oli usein tapana painostaa isää, joka kenties tämän johdosta tarkistikin vaatimuksiaan, koska muussa tapauksessa tytär saattoi karata.

Sivilisaation edetessä isät eivät halunneet, että näyttäisi siltä kuin he olisivat kaupanneet tyttäriään, ja niin he, vaikka edelleen ottivatkin vastaan morsiamen ostohinnan, panivat kuitenkin alulle tavan antaa pariskunnalle suunnilleen

83:2.5 (923.5) Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

83:2.6 (923.6) The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. PURCHASE AND DOWRY

83:3.1 (923.7) The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

83:3.2 (924.1) The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the

morsiamen ostohintaa vastaavia arvokkaita lahjoja. Ja morsiänmaksun myöhemmin jäätyä pois käytöstä näistä lahjoista tuli morsiämen myötäjäiset.

Myötäjäisten ajatuksena oli luoda vaikutelma morsiämen riippumattomuudesta. Tarkoitus oli osoittaa, että oli edetty kauas niistä ajoista, jolloin vaimot olivat orjia ja elämäkumppanit omaisuutta. Mies ei voinut ottaa eroa myötäjäiset mukanaan tuoneesta vaimosta, ellei hän maksanut myötäjäisiä täysimääräisesti takaisin. Joidenkin heimojen keskuudessa jätettiin sekä sulhasen että morsiämen vanhempien haltuun keskinäinen vakuustalletus, joka menetettäisiin siinä tapauksessa, että jompikumpi jättäisi toisen. Todellisuudessa siis kysymys oli avioliittopantista. Elettäessä vaihetta, jolloin tapahtui siirtyminen ostamisesta myötäjäisiin, lapset kuuluivat isälle, jos vaimo oli ostettu, muussa tapauksessa lapset kuuluivat vaimon suvulle.

4. HÄÄMENOT

Häidenvietto on peräisin siitä tosiasiasta, että avioliitto oli alkujaan koko yhdyskunnan asia, ei pelkästään kahden yksilön tekemän päätöksen kruunaus. Pariutuminen oli ryhmän asia yhtä paljon kuin se oli henkilökohtainen toimitus.

Entisaikain ihmisten elämä kietoutui kauttaaltaan magiaan, rituaaleihin ja seremonioihin, eikä avioliitto muodostanut poikkeusta. Kun sivilisaatio edistyi, kun avioliittoon alettiin suhtautua vakavammin, hääseremoniat muuttuivat aina vain suurellisemmiksi. Alkuaikojen avioliitto oli omaisuusintresseihin vaikuttava tekijä, niin kuin se on nykyisinkin, ja sen vuoksi se edellytti oikeudellista seremoniaa; sittemmin syntyvien lasten sosiaalisen statuksen puolestaan vaatiessa avioliitolle laajinta mahdollista julkisuutta. Primitiivinen ihminen ei laatinut mitään muistiinpanoja, avioliittoseremonioiden todistajina piti sen vuoksi olla monta henkilöä.

Ensi alkuun hääseremonia oli enemmän kihlauksen kaltainen, ja sen sisältönä oli vain julkinen ilmoitus aikomuksesta elää yhdessä. Myöhemmässä vaiheessa tähän seremoniaan kuului muodollisuuksien mukainen yhteisateria. Joidenkin heimojen keskuudessa vanhemmat vain yksinkertaisesti veivät tyttärensä tämän aviomiehen luo; toisessa tapauksessa ainoana seremoniana oli virallinen lahjojenvaihto, minkä jälkeen tavallisesti morsiämen isä luovutti hänet sulhaselle. Monien Levantin kansanheimojen keskuudessa oli tapana tulla toimeen ilman minkäänlaisia muodollisuuksia, niin että avioliitto sinetöitiin sukupuolisuhteilla. Mutkikkaammat häämenot kehitti ensimmäisenä punainen ihminen.

purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

^{83:3.4 (924.3)} The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. THE WEDDING CEREMONY

^{83:4.1 (924.4)} The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

^{83:4.2 (924.5)} Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

^{83:4.3 (924.6)} At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

Lapsettomuutta pelättiin suuresti, ja koska hedelmättömyyden katsottiin aiheutuvan henkien vehkeilyistä, sikiävyyden varmistamisponnistelut johtivat myös sellaiseen, että vihkimiseen liitettiin eräitä maagisia ja uskonnollisia seremonioita. Ja pyrittäessä näin varmistamaan avioliiton onnellisuus ja hedelmällisyys turvauduttiin moniin taikakaluihin. Myös astrologeilta pyydettiin neuvoa, jotta olisi varmistuttu siitä, että sopijapuolet olivat syntyneet onnellisten tähtien alla. Yhteen aikaan ihmisuhri kuului säännönmukaisena osana kaikkiin varakkaiden ihmisten häihin.

Onnenpäiviä haeskeltiin, ja torstaita pidettiin suotuisimpana. Häiden viettämistä täydenkuun aikana pidettiin poikkeuksellisen hyväenteisenä. Monilla Lähi-idän kansoilla oli tapana viskellä jyviä vastanaineiden päälle. Tämä oli maaginen riitti, jonka oletettiin varmistavan hedelmällisyyden. Jotkin itämaiden kansat käyttivät tähän tarkoitukseen riisiä.

Tulta ja vettä pidettiin aina parhaina aaveiden ja pahojen henkien torjuntakeinoina. Siitä johtuu, että häissä tavallisesti nähtiin alttaritulia ja palavia kynttilöitä sekä kasteen merkityksessä suoritettua pyhän veden pirsrottamista. Kauan aikaa oli tapana määrätä väärä hääpäivä, ja aaveiden ja henkien harhauttamiseksi sitten äkkiä siirtää se tuonnemmaksi.

Vastanaineiden kiusoittelu ja kuherruskuukaudenviettäjiin kohdistetut kujeet ovat kaikki jäänteitä niiltä kaukaisilta ajoilta, jolloin ajateltiin, että henkien edessä oli parasta näyttää surkealta ja kiusatulta, jottei tulisi herättäneeksi näiden kateutta. Morsiushunnun käyttö on jääne ajoilta, jolloin katsottiin välttämättömäksi pukea morsian valeasuun, jotteivät aaveet tuntisi häntä, samoin kuin pidettiin tarpeellisenä kätkeä hänen kauneutensa muutoin mustasukkaisten ja kateellisten henkien katseilta. Morsiamen jalat eivät millään muotoa saaneet koskettaa maata juuri ennen vihkiseremoniaa. Vielä kahdennellakymmenennelläkin vuosisadalla on kristillisten tapasääntöjen mukaista levittää matto häävaunujen saapumispaikalta kirkon alttarille.

Eräs muinaisimmista häämenojen muodoista oli papin suorittama häävuteen siunaus liiton hedelmällisyyden varmistamiseksi. Näin tehtiin jo kauan ennen kuin mitään virallista häärituaalia oli vakiinnutettu. Avioliittoa koskevien tapasääntöjen ollessa tässä kehitysvaiheessa häävieraiden odotettiin marssivan yöllä makuukamarin läpi, joten he voivat oikeudellisessa mielessä todistaa avioliiton saavuttaneen täyttymyksensä.

Se onnen oikku, että kaikista esiaviollisista testauksista huolimatta joidenkin avioliittojen kävi huonosti, sai alkukantaisen ihmisen etsimään vakuutusturvaa avioliiton epäonnistumista vastaan, lähetti hänet etsimään apua papeilta ja

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch carpets from the carriage landing to the church altar.

83:4.8 (925.4) One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

83:4.9 (925.5) The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated

taikuudelta. Ja tämä kehityskulku johti suoraan nykyajan kirkkohäihin. Mutta kauan aikaa tunnustettiin yleisesti avioliiton tulleen solmituksi, kunhan asiasta sopineet vanhemmat — myöhemmin pariskunta itse — olivat niin päättäneet; kun sen sijaan viimeisten viidensadan vuoden ajan kirkko ja valtio ovat pitäneet hallussaan avioliittoa koskevaa oikeudenkäyttöä ja ovat ottaneet asiakseen julistaa avioliitto solmituksi.

5. MONIAVIOISUUS

Avioliiton varhais historian aikana naimattomat naiset kuuluivat heimon miehille. Myöhemmin naisella oli kerrallaan vain yksi aviomies. Tämä yksi mies kerrallaan -käytäntö oli ensimmäinen askel pois päin lauman harrastamista vapaista sukupuolisuhteista. Vaikka naiselle sallittiin vain yksi mies, hänen aviomiehensä voi sitä vastoin rikkoo tällaisia väliaikaissuhteita mielin määrin. Mutta nämä löyhästi säädellyt liitot olivat kuitenkin ensimmäinen askel kohti pariskunnittain tapahtuvaa yhteiseloa erotukseksi laumassaelämisestä. Tässä avioliiton kehitysvaiheessa lapset kuuluivat tavallisesti äidille.

Seuraava vaihe pariutumisen kehityksessä oli ryhmäavioliitto. Tämä avioliiton kommunaalinen vaihe tuli perhe-elämän kehkeytymisessä pakostakin tähän väliin, sillä avioliittoa koskevilla tapasäännöillä ei ollut riittävästi voimaa tehdä parisuhteista pysyviä. Veli- ja sisaravioliitot kuuluivat tähän ryhmään; jonkin perheen viisi veljestä saattoi avioitua jonkin toisen perheen viiden sisaren kanssa. Löyhemmät kommunaalisen avioliiton muodot kehittyivät kaikkialla maailmassa vähitellen erityyppisiksi ryhmäavioliitoiksi. Toteemiin liittyneet tapasäännöt säätelivät suurelta osin näitä ryhmäliittoja. Perhe-elämä kehittyi vähitellen ja varmasti, sillä sukupuolielämää ja avioliittoa säätelevät määräykset edistivät heimon itsensä säilymistä. Ne nimittäin varmistivat, että entistä suurempi määrä lapsia jää henkiin.

Ryhmäavioliitot väistyivät edistyneempien heimojen keskuudessa vähitellen käytännöksi muodostuneen moniavioisuuden, monivaimoisuuden ja monimiehisyyden, tieltä. Mutta monimiehisyys ei ollut koskaan yleistä, tavallisesti sellainen rajoittui kuningattariin ja rikkaisiin naisiin. Sitä paitsi kysymyksessä oli tavallisesti perheen sisäinen järjestely: useammalla veljeksellä oli yhteinen vaimo. Kasti- ja taloudelliset rajoitukset pakottivat toisinaan useamman miehen tyytymään yhteiseen vaimoon. Silloinkin naisen oli tapana avioitua vain yhden miehen kanssa, ja muita siedettiin löyhästi samaan perhepiiriin kuuluvina yhteisten

directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. PLURAL MARRIAGES

83:5.1 (925.6) In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

83:5.2 (925.7) The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

83:5.3 (926.1) Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more advanced tribes. But polyandry was never general, being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as “uncles” of the joint progeny.

jälkeläisten ”setinä”.

Juutalaisten tapa, joka vaati miestä yhtymään velivainajansa leskeen ”herättääkseen veljellensä siemenen”, oli käytäntönä yli puolessa muinaista maailmaa. Tämä oli jäänne ajalta, jolloin avioliitto oli enemmänkin koko sukua koskeva asia kuin yksilöiden välinen liitto.

Eri aikoina on monivaimoisuusinstituution piirissä tunnettu neljänlaisia vaimoja:

1. Seremoniaaliset eli lailliset vaimot.
2. Kiintymyksen ja suostumuksen perusteella otetut vaimot.
3. Jalkavaimot eli konkubiinit, sopimusvaimot.
4. Orjavaimot.

Varsinainen monivaimoisuus, jolloin kaikilla vaimoilla on yhtäläinen asema ja kaikki lapset ovat tasa-arvoisia, on ollut hyvin harvinaista. Kotia hallitsi monivaimoisuuden oloissakin tavallisesti päävaimo, statuskumppani. Vain hänelle järjestettiin rituaalin mukaiset häämenot, ja perintö saattoi siirtyä vain tällaisen ostamalla hankitun tai myötäjäisten kera tulleen puolison lapsille, paitsi jos statusvaimon kanssa erikseen toisin sovittiin.

Statusvaimo ei välttämättä ollut lempivaimo, eikä hän muinaisina aikoina sitä tavallisesti ollutkaan. Lempivaimo eli sydänpäpynen ilmestyi näyttämölle, vasta kun rodut olivat edistyneet jo kohtalaisen pitkälle, ja eritoten sen jälkeen kun evolutionaariset heimot olivat sekoittuneet nodiitteihin ja adamiiitteihin.

Tabuvaimosta, eräästä laillisen aseman omanneesta vaimosta, juontuivat konkubiineja koskeneet tapasäännöt. Näiden sääntöjen mukaan miehellä sai olla vain yksi vaimo, mutta hän saattoi ylläpitää sukupuolisuhdetta miten monen jalkavaimon kanssa hyvänsä. Konkubiinijärjestelmä oli porraskivenä yksiavioisuuteen, ensimmäinen loitonema suoranaisesta monivaimoisuudesta. Juutalaisten, roomalaisten ja kiinalaisten konkubiinit olivat varsin usein vaimon palvelijattaria. Laillista vaimoa pidettiin sittemmin kaikkien aviomiehelle syntyneiden lasten äitinä, niin kuin kävi muiden muassa juutalaisten keskuudessa.

Ikivanhoilla tabuilla, jotka kielsivät sukupuolisuhteet raskaana olevan tai imettävän vaimon kanssa, oli suuri taipumus ruokkia monivaimoisuutta. Alkuaikojen vaimot ikääntyivät hyvin varhain, mikä johtui yhtämittaisista synnytyksistä, mihin vielä liittyi raskas työnteke. (Tällaiset ylläpidetut vaimot onnistuivat pysyttelemään elävien kirjoissa vain sen seikan nojalla, että heidät joka kuukausi — milloin eivät odottaneet lasta — suljettiin viikon ajaksi

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of "raising up seed for his brother," was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.

83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.

83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and

eristykseen.) Useinkin tällainen vaimo väsy lastensynnyttämiseen ja pyysi aviomiestään ottamaan hänen lisäksi toisen ja nuoremman vaimon, joka kykenisi auttamaan sekä saattamalla lapsia maailmaan että tekemällä taloustöitä. Vanhemmat puoliset tervehtivät sen vuoksi uusia vaimoja tavallisesti ilolla; mistään sukupuolisen mustasukkaisuuden tapaisesta ei ollut tietoaakaan.

Vaimojen lukumäärää rajoitti vain miehen kyky elättää heitä. Varakkaat ja kyvykkäät miehet halusivat suuret määrät lapsia, ja koska lapsikuolleisuusluvut olivat hyvin korkeat, tarvittiin suuren perheen aikaansaamiseen kokonainen liuta vaimoja. Monet näistä samanaikaisista vaimoista olivat pelkkiä työntekijöitä, orjavaimoja.

Ihmiskunnan tavat kehittyvät, mutta hyvin hitaasti. Haaremin tarkoituksena oli tuottaa voimakas ja lukuisa verisukulaisten joukko valtaistuimen tueksi. Muuan päällikkö vakuuttui kerran siitä, ettei hänellä tulisi olla haaremia, vaan että hänen pitäisi tyytyä vain yhteen vaimoon. Niin hän kohta laskikin haareminsa hajalle. Tyytymättömät vaimot menivät kukin kotiinsa, ja heidän loukatut sukulaisensa kävivät tämän päällikön kimppuun raivoisasti kuin tuulispää ja tekivät hänestä siinä paikassa selvää jälkeä.

6. VARSINAINEN YKSIAVIOISUUS — PARIAVIOLIITTO

Yksiavioisuus on yksinoikeutta; se on hyvä niille, jotka tämän halutun aseman saavuttavat, mutta sillä on taipumus aiheuttaa biologista kärsimystä niille, jotka eivät ole yhtä onnekkaita. Mutta kokonaan siitä riippumatta, miten yksiavioisuus vaikuttaa yksilöön, se on lasten kannalta kuitenkin ehdottomasti paras järjestely.

Varhaisimmassa vaiheessa yksiavioisuus johtui olosuhteiden pakosta: köyhyydestä. Yksiavioisuus on kulttuuri- ja yhteiskuntapohjaista, keinotekoista ja epäluonnollista; tällä tahdotaan sanoa: epäluonnollista evolutionaariselle ihmiselle. Se on täysin luonnollista puhdasrotuisemmille nodiiteille ja adamiiteille, ja kulttuurisessa mielessä se on ollut erittäin arvokasta kaikille edistyneille roduille.

Kaldealaisheimot tunnustivat, että vaimolla on oikeus vaatia puolisoltaan ennen avioliittoa annettava sitoumus olla ottamatta toista vaimoa tai konkubiinia; sekä kreikkalaiset että roomalaiset suosivat yksiavioista liittoa. Esi-isienpalvonta on aina edistänyt yksiavioisuutta, samoin kristittyjen erehdys pitää avioliittoa sakramenttina. Myös elintason kohoaminen on johdonmukaisesti sotinut monivaimoisuutta vastaan. Mikaelin Urantialle-saapumisen ajankohtaan mennessä käytännöllisesti katsoen koko sivistynyt maailma

younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the

oli jo yltänyt teoreettisen yksiavioisuuden tasolle. Mutta tämä passiivinen yksiavioisuus ei merkinnyt, että ihmiskunta olisi vielä ollut tottunut todellisen pariavioliiton käytäntöön.

Kun yhteiskunta pyrkii kohti ihanteellisen pariavioliiton perustana olevaa yksiavioisuuden päämäärää, joka viime kädessä on kuitenkin jonkinlainen monopolistinen sukupuoliliitto, se ei saa jättää huomiotta niiden epäonnisten miesten ja naisten vähemmän kadehdittavaa asemaa, jotka eivät onnistu löytämään paikkaansa tässä uudessa ja entistä paremmassa sosiaalisessa järjestelmässä, vaikka he kuinka tekisivät parhaansa sen asettamien vaatimusten kanssa sopusoinnussa toimiakseen ja ne omikseen tunteakseen. Etteivät jotkut onnistu sosiaalisella kilpailutallalla löytämään puolisoa, saattaa johtua ylitsesääsemättömistä vaikeuksista tai voimassa olevien tapasääntöjen asettamista monituisista rajoituksista. On totta, että yksiavioisuus on siinä oleville ihanteellinen ratkaisu, mutta se aiheuttaa väijäämättömästi suurta kärsimystä niille, jotka jäävät ulkopuolelle, yksinäisen elämän kylmyyteen.

Epäonninen vähemmistö on aina saanut kärsiä, jotta enemmistö saattaisi edistyä kehkeytymässä olevan sivilisaation kehittyvien tapasääntöjen vallitessa. Mutta suotuisammassa asemassa olevan enemmistön tulisi suhtautua aina ystävällisesti ja hienotunteisesti niihin vähemmän onnekkaisiin lähimmäisiin, joiden on maksettava hinta siitä, etteivät he ole onnistuneet saavuttamaan jäsenyyttä ihanteellisessa sukupuolikumppanuudessa elävien riveissä tällaisten edistyvän sosiaalisen evoluution korkeimpien tapanormien sanktioimien suhteiden tarjotessa kaikkien biologisten viettien tyydytyksen.

Yksiavioisuus on aina ollut, on nyt ja on aina oleva ihmisen sukupuolielämän kehityksen idealistinen päämäärä. Tämä aidon pariavioliiton ihanne tekee välttämättömäksi itsensäkieltämisen, ja niinpä se usein epäonnistuu vain sen vuoksi, että jommaltakummalta tai kummaltakin sopimuspuolelta puuttuu tuota kaikista inhimillisistä hyveistä suurinta: ankaraa itsehillintää.

Yksiavioisuus on se mittakeppi, jolla mitataan sosiaalisen sivilisaation edistyneisyyttä erotukseksi puhtaasti biologisesta evoluutiosta. Yksiavioisuus ei välttämättä ole biologista eikä luonnonmukaista, mutta sosiaalisen sivilisaation välittömälle säilymiselle ja tulevalle kehitykselle se on ehdoton edellytys. Se edistää omalta osaltaan tunne-elämän herkkyyttä, ihmisen moraalisen puolen hienostumista ja hengellistä kasvua, joita moniavioisuudessa on perin mahdotonta saavuttaa. Naisesta ei koskaan voi tulla ihanteellista äitiä niin kauan kuin hänen on pakko kaiken aikaa osallistua kilpailuun aviomiehensä kiintymyksen osoituksista.

level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

83:6.4 (927.5) While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all, something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

83:6.5 (927.6) Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

83:6.6 (927.7) Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

83:6.7 (927.8) Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

Pariavioliitto edistää ja vaalii sitä kahden läheisen ihmisen välistä ymmärtämystä ja tehokasta yhteistyötä, joka vanhempien onnellisuuden, lasten hyvinvoinnin ja sosiaalisen suorituskykyisyyden kannalta on parasta. Karkeasta pakottamisesta alkunsa saaneesta avioliitosta on vähin erin kehitymässä itsensäsiivistämisen, itsehillinnän, itsensäilmaisemisen ja suvunjatkamisen suurenmoinen instituutio.

7. AVIOSUHTEN PURKAMINEN

Kun avioliittoa koskevien tapasääntöjen kehitys oli vielä alkuvaiheessaan, avioliitto oli löyhä side, joka oli katkaistavissa milloin vain, ja lapset seurasivat aina äidin mukana. Äiti—lapsi-suhde on vaistonvarainen, ja se on vaikuttanut tapasääntöjen kulloisestakin kehitysvaiheesta riippumatta.

Alkukantaisten kansanheimojen keskuudessa avioliitoista vain noin puolet osoittautui tyydyttäväksi. Eron syynä oli useimmissa tapauksissa hedelmättömyys, joka pantiin aina vaimon syyksi; ja uskottiin, että lapsettomat vaimot muuttuisivat henkien maailmassa käärmeiksi. Alkukantaisempien tapojen vallitessa avioeron toteutumiseen tarvittiin aina miehen päätös, ja joidenkin kansojen keskuudessa nämä normit ovat säilyneet kahdennellekymmenennelle vuosisadalle saakka.

Jotkin heimot kehittivät tapasääntöjen kehittymisen myötä kaksi avioliiton muotoa: tavallisen, joka salli avioeron, ja pappisavioliiton, joka ei sallinut eroamista. Kun vaimoja ruvettiin ostamaan ja antamaan heille myötäjäisiä, se vaikutti erojen määrään niitä suuresti vähentäen, sillä avioliiton päättyminen epäonnistumiseen tiesi aina varallisuusseuraamuksia. Ja toden sanoaksemme tämä ikivanha omaisuustekijä lujittaa monia nykyajankin avioliittoja.

Yhteisöllisen aseman ja omaisuuden suomien etuoikeuksien aiheuttama sosiaalinen paine on aina ollut voimallinen avioliittotabuja ja -tapasääntöjä ylläpitävä tekijä. Avioliittoinstituutio on kautta aikakausien kulkenut tasaisesti eteenpäin ja on nykymaailmassa hyvällä pohjalla siitä huolimatta, että sen kimppeun käy uhkaavasti niiden kansojen keskuudessa laajalle levinnyt tyytymättömyys, joiden jäsenet nauttivat laajimmin henkilökohtaisesta valinnanvapaudesta — kokonaan uudesta vapauden lajista. Tällaisia asennoitumishäiriöitä ilmenee edistyneempien rotujen keskuudessa äkillisesti kiihtyneen sosiaalisen kehityksen seurauksena, kun sitä vastoin lyhyemmän matkan edenneiden kansojen keskuudessa avioliitto jatkaa vanhempien tapasääntöjen ohjauksessa kukoistustaan ja

83:6.8 (928.1) Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

83:7.1 (928.2) In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

83:7.2 (928.3) Among primitive peoples only about one half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83:7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83:7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

vähittäistä kohenemistaan.

Se, että vanhemman ja kauan vallalla olleen omaisuusmotiivin korvasi uutena ja yhtäkkisenä ilmaantunut ihanteellisempi mutta äärimmäisen yksilökeskeinen rakkausmotiivi, on vääjäämättä aiheuttanut avioliittoinstituution väliaikaista epävakautumista. Ihmisen avioliittomotiivit ovat aina olleet huomattavasti kulloisenkin avioliittomoraalin yläpuolella, ja yhdeksännellätoista ja kahdennellakymmenennellä vuosisadalla länsimainen avioliiton ihanne on äkillisesti edennyt kauas rotujen itsekeskeisistä ja vain osaksi hallituista seksuaalisista ylykkeistä. Se, että jossakin yhteiskunnassa esiintyy suuri joukko naimattomia henkilöitä, on merkki tapasääntöjen ohimenevästä luhistumisesta tai niiden vaihtumisesta.

Avioliiton todellisenä koetinkivenä on kautta aikojen ollut se jatkuva läheisyyden tunne, joka on kaikessa perhe-elämässä välttämätön. Kahdelta lellitellyltä ja pilalle hemmotellulta nuorelta, jotka on kasvatettu niin, että he odottavat saavansa myöten jokaisen mielihalunsa kohdalla ja voivansa tyydyttää turhamaisuuttaan ja minäkeskeisyyttään täysin mitoin, voidaan tuskin toivoa loistavaa menestymistä avioliitossa ja kodinrakennuksessa — elämänikäisessä kumppanuudessa, joka edellyttää itsensäunohtamista, kompromissien tekemistä, uhrautumista ja epäitsekkästä omistautumista lastenkasvatukselle.

Esiavioliiseen seurusteluun tunkeutuva tavaton määrä kuvittelua ja haaveellista romantiikkaa on suurelta osalta syypää nykyajan länsimaisten kansojen keskuudessa kasvavassa määrin ilmenevään eroamisherkkyyteen. Ja naisen suurempi henkilökohtainen vapaus ja lisääntynyt taloudellinen riippumattomuus mutkistavat tätä kaikkea entisestään. Mutkaton avioero, kun ero johtuu itsehillinnän puutteesta tai persoonallisuuden normaalin sopeutumisen epäonnistumisesta, johtaa suoraa tietä vain takaisin niihin alkeellisiin yhteiskunnan kehitysvaiheisiin, joista ihminen on selviytynyt vasta varsin äskettäin ja varsin paljon henkilökohtaisen ahdistuksen ja rotukohtaisen kärsimyksen tuloksena.

Mutta täsmälleen niin kauan kuin yhteiskunta ei kasvata lapsia ja nuoria kunnollisesti, niin kauan kuin yhteiskuntajärjestelmä ei tarjoa riittävää avioliittoon valmistavaa opetusta ja niin kauan kuin nuoruudelle ominainen epäviisas ja kypsytön ihanteellisuus toimii ratkaisevana tekijänä naimisiin mentäessä, täsmälleen niin kauan pysyvät avioeroluvut korkeina. Ja samassa määrin kuin sosiaalinen ryhmä jättää nuoret vaille avioliittovalmennusta, avioeron pitää toimia sosiaalisena varaventtiilinä, joka kehittyvien tapasääntöjen nopean kasvun aikakausina estää vieläkin pahemmat tilanteet.

83:7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83:7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83:7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

Entisajan ihmiset näyttävät suhtautuneen avioliittoon suunnilleen yhtä vakavasti kuin jotkut nykyajan ihmiset. Eikä juuri näytä siltä, että nykyajan monet harkitsemattomat ja epäonnistuneet avioliitot olisivat suuriin parannuksiin, jos niitä verrataan niihin muinaisiin tapoihin, jotka tekivät nuorista miehistä ja naisista pariutumiskelpoisia. Nykyisen yhteiskunnan suuri epäjohtamukaisuus on siinä, että se ylistää rakkautta ja ihannoii avioliittoa, samalla kun se ei hyväksy kummankaan perinpohjaista tarkastelua.

8. AVIOLIITON IHANNOINTI

Avioliittoinstituutio, jonka huipentuma on koti, on totta kyllä ihmisen ylevin instituutio, mutta se on nimenomaan ihmisen aikaansaannos. Sitä ei olisi koskaan pitänyt ruveta kutsumaan sakramentiksi. Seetiläispapit tekivät avioliitosta uskonnollisen rituaalin; mutta tuhannet vuodet Eedenin jälkeen pariutuminen pysyi puhtaasti sosiaalisena ja siviili-instituutiona.

Ihmisten välisten liittojen vertaaminen jumalallisiin liittoihin on tavattoman valitettavaa. Aviomiehen ja -vaimon liittyminen yhteen avioliitto —koti-suhteen puitteissa on evolutionaaristen maailmojen kuolevaisten suorittama aineellinen toimenpide. Tosin on totta, että aviomiehen ja -vaimon vilpittömyydestä ja inhimillisistä edistymispyrkimyksistä voi seurata paljonkin hengellistä etenemistä, mutta se ei vielä merkitse, että avioliitto välttämättä olisi pyhä. Hengellinen edistys seuraa siitä, että vakavasti paneudutaan niihin muihin väyliin, joiden kautta ihminen pyrkii eteenpäin.

Avioliitto ei tosiasiallisesti ole myöskään verrattavissa siihen suhteeseen, joka Suuntaajalla on ihmiseen, eikä Kristus Mikaelin ja hänen ihmisveljiensä väliseen veljeyteen. Tällaiset suhteet eivät juuri milloinkaan ole verrattavissa aviomiehen ja -vaimon väliseen liittoon. Ja on mitä valitettavinta, että nämä samat suhteet väärin käsittämällä ihminen on saanut aikaan niin paljon sekaannusta käsityksissään avioliiton asemasta.

On niin ikään valitettavaa, että jotkin kuolevaisryhmät ovat käsittäneet avioliiton sinetöitynä jumalallisen toimenpiteen kautta. Tällaiset uskomukset johtavat suoraa tietä sellaiseen käsitykseen, että aviosuhde olisi purkamaton, olivat olosuhteet tai sopimuspuolten toiveet minkäläiset hyvänsä. Mutta avioliiton purkautumisen tosiasia jo itsessään osoittaa, ettei Jumaluus ole mukaan liittyvänä osapuolena tällaisissa liitoissa. Jos Jumala kerran on liittänyt yhteen mitkä tahansa kaksi olevaista tai persoonaa, nämä pysyvät tällä tavoin yhdistyneinä niin kauan kunnes jumalallinen tahto määrää ne eroamaan. Mutta kun on kysymys avioliitosta, joka

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by

on ihmisen oma instituutio, kuka rohkenee ryhtyä tuomariksi sanoakseen, mitkä avioliitot ovat sellaisia liittoja, jotka universumin valvojat saattaisivat hyväksyä ja mitkä avioliitot taasen ovat luonteensa ja alkuperänsä puolesta puhtaasti ihmisperäisiä?

Avioliiton ihanne on korkeuksien sfääreillä silti olemassa. Jokaisen paikallisjärjestelmän pääkaupungissa Jumalan Aineelliset Pojat ja Tyttäret ilmentävät aviositein ja jälkeläisten tuottamisen ja kasvattamisen tarkoituksin yhteen liittyneiden miehen ja naisen liiton korkeimpia ihanteita. Loppujen lopuksi siis ihanteellinen kuolevaisten välinen avioliitto onkin ihmisen kannalta pyhä.

Avioliitto on aina ollut ja on edelleenkin ihmisen ajallista ihanteellisuutta edustava suurin unelma. Jos kohta tämä kaunis unelma harvoin kokonaisuudessaan toteutuu, se pysyy silti suurenmoisena ihanteena, joka iäti houkuttelee edistyvää ihmiskuntaa entistä lujempiin ponnistuksiin inhimillisen onnen saavuttamiseksi. Mutta nuorille miehille ja naisille olisi opetettava avioliiton todellisuudesta jotakin, jo ennen kuin heidät sysätään keskelle perhe-elämän keskinäisten suhteiden asettamia ankaria vaatimuksia. Nuorelle ihmiselle ominaista ihanteellisuutta olisi laimennettava karistamalla hänestä ainakin muutama niistä harhakuvitelmista, joita hänellä ennen avioliiton solmimista on.

Nuoruudelle ominaista avioliiton ihannointia ei tulisi kuitenkaan lannistaa, sillä sellaiset haaveet ovat tulevaisuuden päämääränä olevan perhe-elämän hahmottelua. Sellainen suhtautuminen on sekä virikkeitä antavaa että hyödyllistä sillä edellytyksellä, että se ei johda piittaamattomuuteen avioliiton ja myöhemmin seuraavan perhe-elämän käytännöllisten ja arkipäiväisten vaatimusten tajuamista kohtaan.

Avioliiton ihanteet ovat viime aikoina astuneet aimo askeleen eteenpäin; joidenkin kansojen keskuudessa naisella on käytännöllisesti katsoen samat oikeudet kuin puolisoillaan. Perheestä on, ainakin käsitteellisellä tasolla, tulossa jälkeläisten kasvattamiseen suuntautuva lojaali kumppanuussuhde, johon liittyy seksuaalinen uskollisuus. Muttei tämän uudemman avioliittoversionkaan tarvitsisi ottaa vapautta heilahtaa niin kauas äärimmäisyyteen, että se tuo mukanaan molemminpuolisen yksinoikeuden toisen osapuolen persoonallisuuteen ja yksilöllisyyteen. Avioliitto ei ole pelkkä yksilökeskeinen ihanne, vaan se on miehen ja naisen kehittyvä sosiaalinen kumppanuussuhde, joka on olemassa ja joka toimii nykyisten tapasääntöjen alaisena, tabujen rajoittamana sekä yhteiskunnan lakien ja säädösten voimassa pitämänä.

the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

83:8.5 (930.1) Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

83:8.6 (930.2) Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

83:8.7 (930.3) The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

83:8.8 (930.4) The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman, existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

Kahdennenkymmenennen vuosisadan avioliitot ovat entisaikojen avioliittoihin verrattuina korkeatasoisia siitäkin huolimatta, että koti-instituutiota juuri nyt ankarasti koetellaankin. Tämä johtuu niistä ongelmista, jotka suin päin tapahtunut naisten vapauksien lisääminen on yhtäkkiä sysännyt sosiaalisen organisaation kannettaviksi, oikeuksien, jotka häneltä varsin pitkään evättiin, koska menneiden sukupolvien tapasääntöjen kehitys oli perin vitkaista.

[Esittänyt Urantialle sijoitettu serafien päällikkö.]

83:8.9 (930.5) Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

83:8.10 (930.6) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Luku 84. Avioliitto ja perhe-elämä

⇐ 083

Urantia-kirjan

085 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 84 AVIOLIITTO JA PERHE-ELÄMÄ

Osiot

Johdanto

1. Alkukantaiset pariliitot
2. Alkuaikojen äitivaltainen perhe
3. Isävaltainen perhe
4. Naisen asema alkuaikojen yhteiskunnassa
5. Nainen kehittyvien tapasääntöjen kohteena
6. Miehen ja naisen välinen kumppanuus
7. Perhe-elämän ihanteet
8. Halujen tyydyttämiseen sisältyvät vaarat

PAPER 84 MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

Johdanto

AINEELLINEN pakko loi avioliiton perustat, sukupuolinen tarve kaunisti sitä, uskonto sanktioi ja ylevöitti sen, valtio vaati ja sääteläi sitä. Kehitymässä oleva rakkaus alkaa myöhempinä aikoina sen sijaan todistaa avioliiton oikeutusta ja ylistää sitä sivilisaation hyödyllisimmän ja jaloimman instituution — kodin — alkulähteenä ja luojana. Ja kodinrakentamisen tulisi olla kaiken kasvatuksellisen ponnistelun keskeisin ja oleellisin sisältö.

Pariutuminen on pelkästään suvunjatkamiseen liittyvä toimi, johon yhdistyy vaihtelevia määriä omien halujen tyydytystä; avioliitossa eli kodinrakennuksessa on suurelta osin kysymys itsesäilytyksestä, ja se edellyttää yhteiskuntalaitoksen kehittymistä. Yhteiskunta itsessään on perheyksiköistä kokoonpantu rakennelma. Yksilöt ovat sangen lyhytaikaisia, jos heitä ajatellaan planeetalla vaikuttavina tekijöinä. Vain perheet ovat sosiaaliseen kehitykseen jatkuvasti vaikuttavia yksiköjä. Perhe on se

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

kanava, jonka kautta kulttuurin ja tiedon virta soljuu yhdeltä sukupolvelta toiselle.

Koti on pohjimmiltaan sosiologinen instituutio. Avioliitto kehkeytyi itsensäilytyksen takia harjoitetusta yhteistyöstä ja suvunjatkamisen edellyttämästä kumppanuudesta, kun sen sijaan halujentydyttymisen elementti oli enemmänkin sattumanvarainen. Koti sulkee kuitenkin piiriinsä kaikki kolme ihmiselon perusfunktiota, kun taas elämän jatkumisesta huolehtiminen tekee siitä ihmisen perusinstituution, ja sukupuolielämä erottaa sen kaikista muista sosiaalisista toiminnoista.

1. ALKUKANTAISET PARILIITOT

Avioliiton perustaa ei laskettu sukupuolisuhteille, vaan ne liittyivät siihen sattumanvaraisesti. Alkuaikojen mies ei tarvinnut avioliittoa; hän tyydytti sukupuoliset tarpeensa kuormittamatta itseään vaimosta, lapsista ja kodista koituvilla velvollisuuksilla.

Koska nainen on fyysisesti ja tunne-elämältään sidoksissa jälkeläisiinsä, hän on riippuvainen miehen kanssa harjoitettavasta yhteistyöstä, ja tämä ajaa häntä avioliiton turvalliseen suojaan. Mutta miestä ei mikään suoranainen biologinen vietti ollut johdattamassa avioliittoon — vielä vähemmän sellainen häntä siellä piti. Rakkaus ei suinkaan tehnyt avioliittoa miehen kannalta houkuttelevaksi, vaan mieluummin nälkä oli se, joka houkutteli villimiehen naisen luo ja siihen alkeelliseen asuinsuojaan, jossa tämä lapsineen elei.

Avioliittoa ei saanut aikaan edes se, että olisi tietoisesti tajuttu sukupuolisuhteista koituvia velvoitteita. Alkukantainen ihminen ei käsittänyt, mikä yhteys oli sukupuolisten tarpeiden tyydyttämisen ja sittemmin seuraavan lapsen syntymän välillä. Aikoinaan uskottiin yleisesti, että neitsyt voisi tulla raskaaksi. Villi-ihminen rakensi mielessään jo varhaisessa vaiheessa sellaisen käsityksen, että pikkuvauvat tehtiin henkien maassa. Raskauden uskottiin seuraavan siitä, että henki — kehittyvä aave — meni naiseen. Niin ruokavaliosta kuin pahasta silmästäkin uskottiin, että ne kykenivät saamaan neitsyen tai naimattoman naisen raskaaksi, kun taas myöhemmät uskomukset liittivät elämän alkuunlähtemisen hengitykseen ja auringonvaloon.

Monien varhaiskansojen uskomuksissa aaveet liittyivät mereen, siksi oli vallalla monia neitsyiden peseytymistapoja koskeneita rajoituksia. Nuoret naiset pelkäsivät huomattavasti enemmän kylpeä nousuveden aikana meressä kuin he pelkäsivät olla sukupuolisuhteissa. Muotopuolia pikkulapsia tai keskusia pidettiin eläinten poikasina, jotka olivat huolimattoman

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent

kylpemisen seurauksena tai pahansuopaisen henkitoiminnan johdosta päässeet naisen ruumiiseen. Villi-ihmisiä ei tietenkään millään tavoin emmitettyntä kuristaa tällaiset jälkeläiset kuoliaiksi heti niiden syntymän hetkellä.

Asioiden todellinen laita alkoi valjeta ensi kerran, silloin kun alettiin uskoa, että sukupuolisuhteet avasivat tien, jota kautta hedelmöittävä aave meni naiseen. Ihminen on sen jälkeen saanut selville, että isältä ja äidiltä tulee yhtäläinen panos niitä eläviä perintötekijöitä, jotka panevat jälkikasvun alulle. Mutta vielä kahdennelläkymmenennelläkin vuosisadalla monet vanhemmat koettavat pitää lapsensa enemmän tai vähemmän tietämättöminä siitä, mistä ihmiselämä saa alkunsa.

Jonkinlaisen yksinkertaisen perheen takeena oli se tosiasia, että suvunjatkamistoiminta tuo mukanaan äiti—lapsi-suhteen. Äidinrakkaus on vaistomaista; sen alkuperä ei ole tapasäännöissä niin kuin on avioliiton. Kaikissa nisäkkäissä ilmenevä äidinrakkaus on kokonaan paikallisuniversumin mielenauttajahenkien antama synnynnäinen ominaisuus, ja voimakkuutensa ja uhrautuvuutensa puolesta se on aina suorassa suhteessa kyseiselle lajille ominaisen avuttoman vauvaiän pituuteen.

Äidin ja lapsen välinen suhde on luonnonmukainen, voimakas ja vaistomainen, ja suhde, joka sen vuoksi pakotti alkuaikojen naiset alistumaan moniin outoihin olosuhteisiin ja kestäämään sanoin kuvaamattomia koettelemuksia. Tämä pakottava äidinrakkaus on se rampauttava emotio, joka on aina antanut naiselle niin tavattoman epäedulliset lähtöasemat kaikissa hänen kamppailuissaan miehen kanssa. Äidinvaisto ei ihmislajin kohdalla kuitenkaan ole vastustamaton, vaan kunnianhimo, itsekkyyks ja uskonnollinen vakaumus voivat sen lannistaa.

Vaikkei äiti—lapsi-suhde merkitse sen paremmin avioliittoa kuin kotiakaan, se oli kuitenkin se itu, josta nämä molemmat versoivat. Pariutumisen kehityksessä astuttiin pitkä askel eteenpäin, kun tällaiset tilapäiset kumppanuussuhteet kestivät sen verran pitempään, että suhteesta seuranneet jälkeläiset ehdittiin kasvattaa, sillä silloin kysymys oli jo kodinrakentamisesta.

Näihin entisaikojen parisuhteisiin sisältyneistä ristiriita-asetelmista huolimatta ja liiton löyhyydestä riippumatta nämä miehen ja naisen kumppanuussuhteet lisäsivät hengissäsäilymisen mahdollisuuksia huomattavasti. Yhteistyössä toimiva mies ja nainen, vaikkei perhettä ja jälkikasvua vielä olisikaan, ovat monin tavoin ylivoimaisempia kuin kaksi miestä tai kaksi naista. Tämä sukupuolten välinen parinmuodostus lisäsi henkinjäämistä ja oli ihmisyyteiskunnan

spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932:2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

84:1.6 (932:3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932:4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that, maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932:5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932:6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for

varsinainen alku. Sukupuolten välinen työnjako edisti myös hyvinvointia ja lisäsi onnellisuutta.

comfort and increased happiness.

2. ALKUAIKOJEN ÄITIVALTAINEN PERHE

Naisen jaksottainen verenvuoto samoin kuin hänen synnytyksessä menettämänsä veri antoivat ihmiselle jo ammuin aiheen luulla, että veri olisi lapsen luoja (jopa sielun tyyssija), ja siitä sai alkunsa verisiteen käsite ihmisten sukulaisuussuhteissa. Varhaisina aikoina polveutuminen laskettiin kokonaan naisen puolelta, sillä vain tästä perimyksen osasta voitiin ylipäättään olla varmoja.

Se alkuperhe, joka kehkeytyi äidin ja lapsen välisestä vaistomaisesta biologisesta verisiteestä, oli väistämättä äitivaltainen, ja monet heimot pitivät kauan aikaa kiinni tästä järjestelystä. Äitijohtoinen perhe oli ainoa mahdollinen ylimenovaihe siirryttäessä lauman kesken harrastetun ryhmäavioliiton vaiheesta moniaviolisten ja yksiaviolisten isävaltaisten perheiden myöhemmin ilmaantuneeseen ja kohentuneeseen kotielämään. Äitivaltainen perhe oli luonnonmukainen ja biologinen; isävaltainen perhe on sosiaalinen, taloudellinen ja poliittinen. Äitivaltaisen perherakenteen sitkeähenkisyys Pohjois-Amerikan punaisten ihmisten keskuudessa oli yksi tärkeimpiä syitä siihen, mikseivät muutoin pitkälle edistyneet irokeesit koskaan muodostaneet varsinaista valtiota.

Niin kauan kuin tapasäännöt perheen äitivaltaisuudesta olivat vallitsevia, korkeinta valtaa käytti kodissa itse asiassa vaimon äiti. Jopa vaimon veljet ja näiden pojat valvoivat perhettä toimeliaammin kuin konsanaan aviomies. Isät saivat tavallisesti jopa uuden nimen lastensa mukaan.

Varhaisimmat rodut eivät pitäneet isää kovinkaan suuressa kunniaassa, sillä he katsoivat lapsen olevan peräisin kokonaan äidistä. He uskoivat, että lapset muistuttivat isää vain siksi, että he asuivat yhdessä tai että lapset oli "merkitty" tällä tavoin, koska äiti halusi heidän olevan isän näköisiä. Kun myöhemmin siirryttiin äitijohtoisesta perheestä isävaltaiseen perheeseen, isä otti kaiken kunnian lapsesta, ja monet raskaana olevaa naista koskeneet tabut ulotettiin koskemaan myös hänen aviomiestään. Perheenlisäystä odottava isä lopetti työnteon, kun synnytyksen hetki läheni, ja synnytyksen tapahtuessa hän meni vaimon mukana vuoteeseen ja jäi sinne lepäämään kolmesta kahdeksaan päivän ajaksi. Vaimo saattoi nousta vuoteesta jo seuraavana päivänä ja ryhtyä raskaaseen työhön, mutta aviomies pysytteli vuoteessa vastaanottamassa onnitteluja. Tämä kaikki oli osa niitä alkuaikojen tapasääntöjä, joiden

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child, was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

tarkoituksena oli vahvistaa isän oikeus lapseen.

Ensi alkuun oli tapana, että mies liittyi vaimonsa väkeen, mutta myöhemmin aikoina mies voi vaimostaan perityn hinnan maksettuaan tai tämän työllään lunastettuaan viedä vaimonsa ja lapset takaisin oman väkensä pariin. Siirtyminen äitivaltaisesta isävaltaiseen perheeseen selittää muutoin tarkoituksettomilta vaikuttavat, tietyntyyppisiä serkusavioliittoja koskevat kiellot, kun muut vastaavanlaiset sukulaisavioliitot sen sijaan hyväksytään.

Metsästäysaikakaudelle kuuluneiden tapasääntöjen siirryttyä menneisyyteen, eli sitten kun paimentolaisuus päästi miehen valvomaan pääasiallisinta ravinnonlähdetä, äitivaltainen perhejärjestelmä tuli nopeasti tiensä päähän. Sen olemassaolo tyrehtyi yksinkertaisesti siihen, ettei se pystynyt menestykselliseen kilpailuun uudemman, isäjohtoisen perheen kanssa. Äidin miespuolisten sukulaisten hallussa oleva valta ei kyennyt kilpailemaan aviomies-isän käsiin keskittyneen vallan kanssa. Nainen ei ollut sellaisen moniosaisen tehtävän tasalla, että hän olisi kyennyt synnyttämään lapset sekä harjoittamaan jatkuvaa vallankäyttöä ja lisäämään valtaansa kotona. Kun tavaksi yhä laajemmin tuli vaimon varastaminen ja myöhemmin vaimon ostaminen, se oli omiaan jouduttamaan äitijohtoisen perheen siirtymistä historiaan.

Valtavaa muutosta merkinnyt siirtyminen äitivaltaisesta isävaltaiseen perhemuotoon on eräs perinpohjaisimmista ja täydellisimmistä ihmiskunnan kautta aikojen toteuttamista täyskäännösmäisistä suunnanmuutoksista. Tämä muutos johti heti suurempaan sosiaaliseen ilmeikkyyteen ja entistä laajempaan uusien asioiden kokeiluun perhe-elämän puitteissa.

3. ISÄVALTAINEN PERHE

Äidinvaisto saattoi kyllä johtaa naisen avioliittoon, mutta mikä hänet itse asiassa pakotti pysymään aviosuhteessa, oli miehen suurempi voima samoin kuin tapasääntöjen vaikutus. Paimentolaiselämä pyrki luomaan uuden tapasääntöjen järjestelmän, patriarkalistyyppisen perhe-elämän. Paimentolaisuuden ja varhaiskantaisen maatalouden oloissa vallinneiden tapasääntöjen mukaan perheen yhtenäisyyden perustana oli isän kiistaton ja rajoittamaton auktoriteetti. Koko yhteisökenttä — olipa kysymys kansakunnasta tai perheestä — kulki patriarkalisuutta edustavan yksinvaltaisen toimivallan vaiheen läpi.

Se, miten vähäistä huomaavaisuutta naissukukuntaa kohtaan vanhatestamentillisenä

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

84:2.7 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of

aikakautena osoitettiin, heijastelee totuudenmukaisesti niitä tapoja, joita paimentolaiset noudattivat. Heprealaiset patriarkat olivat kaikki paimentolaisia, niin kuin todistaa sanonta ”Herra on minun paimeneni”.

Mutta siitä, että miehellä oli menneinä aikakausina alhainen käsitys naisesta, ei voida moittia miestä sen enempää kuin naista itseäänkään. Nainen ei onnistunut saavuttamaan yhteiskunnallista arvontaa alkukantaisina aikoina siksi, että hän lamaantui hädän hetkellä; hän ei kriisitilanteessa tehnyt vaikutusta eikä toiminut sankarillisesti. Äitiys oli olemassaolotaistelussa selvä vamma. Kun heimoa puolustettiin, äidinrakkaus oli vain haitaksi.

Miehen taistelunhalua ja miehisyyttä ihaillessaan ja ylistäessään alkuaikojen naiset lisäsivät myös tahattomasti omaa riippuvaisuuttaan miehestä. Tällainen soturin jalustallenostaminen kohotti miehen itsetuntoa, samalla kun se yhtä lailla madalsi naisen itsetuntoa ja entisestään lisäsi hänen riippuvuuttaan. Sotilasunivormu saa naisen tunne-elämän edelleenkin kuohuksiin.

Edistyneempien rotujen keskuudessa naiset eivät ole yhtä kookkaita ja vahvoja kuin miehet. Naisesta — heikompi kun oli — tuli sen vuoksi sitäkin tahdikkaampi. Hän oppi jo ammoin käyttämään häikäilemättä hyväkseen sukupuolista viehätysvoimaansa. Hänestä tuli valppaampi ja vanhoillisempi kuin mies, jos kohta hieman pinnallisempi. Mies oli naista parempi taistelukentällä ja erämetsässä, mutta kotona nainen on yleensä ollut parempi johtaja kuin alkuvoimaisinkaan mies.

Paimentolainen piti eläinlaumojaan elantonsa lähteenä, mutta kaikkina näinä paimentolaisuuden aikakausina naisen tuli silti edelleenkin hankkia kasvisravinto. Alkuaikojen miehen suhde maatyöhön oli kartteleva. Maatyö oli kaiken kaikkiaan aivan liian rauhanomaista, mitään seikkailuja ei sen piirissä ollut tarjolla. Asiaan vaikutti myös vanha taikausko, jonka mukaan naiset pystyivät kasvattamaan parempia kasveja, olivathan he äitejä. Monien takapajuisten heimojen keskuudessa miehet laittavat vielä nykyisinkin liharuoan ja naiset valmistavat vihannekset. Ja kun Australian primitiiviset heimot ovat vaelluksella, naiset eivät koskaan käy saaliseläimen kimppuun, kun mies taas ei vaivaudu kumartumaan kaivaakseen juuren maasta.

Naisen on aina ollut pakko tehdä työtä, nainen on vähintäänkin nykyaikoihin asti ollut varsinainen tuottaja. Mies on tavallisesti valinnut helpomman tien, ja tällainen eriarvoisuus on ollut vallalla läpi koko ihmisrodun historian. Nainen on aina ollut taakankantaja, joka perheen omaisuuden mukanaan kantamalla ja lapsista huolehtimalla on

the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, “The Lord is my Shepherd.”

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for

jättänyt miehen kädet vapaiksi, jotta tällä olisi tilaisuus käyttää niitä taistelussa ja metsästyksessä.

Naisen ensimmäinen vapautuminen koitti, kun mies suostui viljelemään maata, suostui tekemään sellaista, jota siihen saakka oli pidetty naisen työnä. Otettiin pitkä askel eteenpäin, kun miespuolisia sotavankeja ei enää tapettu, vaan heidät orjuutettiin peltomiehiksi. Tämä koitui naisen vapautukseksi niin, että hän saattoi omistaa enemmän aikaa kodinhoitoon ja lastenkasvatukseen.

Pikkulasten maidonsaannin turvaaminen johti vauvojen entistä varhaisempaan vierottamiseen, ja niin ollen useampien lasten synnyttämiseen, sikäli että äidit tällä tavoin vapautuivat toisinaan ilmenneestä ohimenevästä hedelmättömyydestään, samalla kun lehmänmaidon ja vuohenmaidon käyttö vähensi lapsikuolleisuutta suuresti. Ennen yhteiskunnan paimentolaisvaihetta äidit tapasivat imettää lapsiaan neljän ja viiden vuoden ikään saakka.

Alkuajoille ominaisen sodankäynnin väheneminen supisti sukupuolten välisessä työnjaossa ilmennyttä epäsuhtaisuutta huomattavasti. Mutta naisen osana oli edelleenkin varsinainen työnteko, kun mies sen sijaan suoritti vartiopalvelusta. Yhtäkään leiripaikkaa tai kylää ei voinut jättää vartiotta — ei yöllä eikä päivällä —, mutta koiran kesyttäminen helpotti tätäkin tehtävää. Maanviljelyn ilmaantuminen on yleensä kohottanut naisen vaikutusvaltaa ja sosiaalista asemaa. Näin oli joka tapauksessa asianlaita siihen aikaan asti, jolloin mies itse ryhtyi maanviljelijäksi. Ja niin pian kuin mies ryhtyi viljelemään maata, viljelymenetelmissä seurasi heti suuria parannuksia, joiden vaikutus tuntui vielä seuraavienkin sukupolvien aikana. Metsästäessään ja sotiessaan mies oli oppinut, mikä arvo piilee organisoinnissa, ja hän toi nämä menetelmät myös tuotantotoiminnan piiriin; ja kun hän myöhemmin otti vastatakseen suuresta osasta naisten työtä, paransi hän naisen löyhiä työmenetelmiä huomattavasti.

4. NAISEN ASEMA ALKUAIKOJEN

YHTEISKUNNASSA

Tarkasteltiinpa mitä aikakautta hyvänsä, niin naisen asema kertoo yleisesti ottaen melko luotettavasti sen, miten pitkälle avioliitto on sosiaalisena instituutona kehittynyt, kun itse avioliiton edistyminen taas on kohtalaisen tarkka inhimillisen sivilisaation edistysaskelet rekisteröivä mittari.

Naisen asema on aina ollut sosiaalinen paradoksi, sillä hän on aina ollut taitava

fighting or hunting.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd

ohjailemaan miehiä; hän on aina osannut hyödyntää miehen voimakkaampaa sukupuoliviettä omien etujensa ajamiseen ja oman asemansa edistämiseen. Sukupuolista viehätysvoimaansa taitavasti hyväkseen käyttämällä hän on useinkin kyennyt hallitsemaan ja vallitsemaan miestä, jopa silloin kun tämä on pitänyt häntä viheliäisessä orjuudessa.

Muinaisaikojen nainen ei ollut miehelle mikään ystävä, sydänpöyry, rakastaja tai kumppani, vaan pikemminkin omaisuuserä, palvelija tai orja — ja myöhemmin — liikekumppani, leikkikalua ja synnyttäjää. Kunnollisten ja tyydyttävien sukupuolisuhteiden edellytyksenä on kuitenkin aina ollut se, että nainen on niissä mukana omasta tahdostaan ja suostumuksestaan, ja tämä on aina antanut älykkäille naisille hyvinkin suuren mahdollisuuden vaikuttaa omaan välittömään ja henkilökohtaiseen asemaansa kokonaan siitä riippumatta, mikä heidän sosiaalinen asemansa oli naissukupuolen edustajina. Mutta miehen tuntemaa epäluottamusta ja epäluuloa ei alkuunkaan hälventänyt se, että naiset, pyrkiessään helpottamaan orjan asemaansa, joutuivat kaiken aikaa turvautumaan oveluuteen.

Sukupuolten on ollut sangen vaikea ymmärtää toisiaan. Miehen mielestä naista oli vaikea ymmärtää, ja hän suhtautui naiseen tavalla, joka oli omituinen sekoitus tietämättömyyttä epäluottamusta ja pelokasta lumoutumista, ellei hän sitten suhtautunut naiseen epäluuloa ja halveksuntaa tuntien. Monien heimojen ja rotujen perimätiedot säilyttävät vaikeuksien syyn Eevan, Pandoran tai jonkun muun naissukupuolen edustajan niskoille. Nämä kertomukset väännettiin aina niin, että tilanne saatiin näyttämään siltä kuin nainen olisi saattanut kirouksen miehen päälle. Ja tämä kaikki kuvastaa naista kohtaan entisaikaan yleismaailmallisesti tunnettua epäluottamusta. Niiden syiden joukossa, jotka esitettiin papiston selibaatin tueksi, mainittiin tärkeimpänä naisen alhaisuus. Se seikka, että useimmat noidiksi otaksutut henkilöt olivat naisia, ei ollut omiaan parantamaan tämän sukupuolen ikivanhaa mainetta.

Miehet ovat kauan aikaa pitäneet naisia omituisina, jopa epänormaaleina. He ovat jopa uskoneet, ettei naisilla ole sielua; siksi naisilta evättiin nimi. Ensimmäinen sukupuoliyhteys naisen kanssa oli varhaisimpina aikoina suunnattoman pelon aihe, ja tavaksi muodostui, että neitsyen kohdalla ensimmäisen makaamisen suoritti pappi. Jopa naisen varjoa pidettiin vaarallisena.

Yhteen aikaan katsottiin yleisesti, että lapsivuoteus teki naisesta vaarallisen ja epäpuhtaan. Ja monien heimojen tapasäännöt määräisivät, että äidin piti lapsen syntymän jälkeen käydä läpi laajamittaiset

manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child.

puhdistautumisseremoniat. Ellei oteta lukuun niitä ryhmiä, joiden keskuudessa aviomies oli mukana lapsivuoteessa, niin odottavaa äitiä karteltiin, hänet jätettiin omiin hoteisiinsa. Muinaisajan ihmiset karttoivat jopa sellaista, että lapsenpäästö tapahtui sisällä talossa. Vanhoille naisille annettiin vihdoin lupa auttaa äitiä synnytyksessä, ja tästä tavasta sai alkunsa kätilön ammatti. Synnytyspolttojen aikana puhuttiin ja tehtiin joukoittain kaikenlaista hassua, jotta olisi helpotettu lapsenpäästöä. Vastasyntyneen päälle oli vainajahenkien väliintulon estämiseksi tapana pirskontaa pyhää vettä.

Sekoittumattomien heimojen keskuudessa synnytys oli verrattain helppo kestäen vain pari, kolme tuntia. Sekoittuneiden rotujen kohdalla synnytys on harvoin yhtä helppo. Jos nainen kuoli synnytykseen, varsinkin jos se tapahtui hänen synnyttäessään kaksosia, uskottiin hänen syyllistyneen aviorikokseen henkien kanssa. Myöhempinä aikoina pitivät korkeammalle ehtineet heimot synnytykseen kuolemista taivaan tahtona, ja tällaisten äitien katsottiin menehtyneen jaloa asiaa toimittaessaan.

Niin kutsuttu naisellinen vaatimattomuus pukeutumisen ja persoonansa paljastamisen suhteen perustui kuolettavaan pelkoon siitä, että nainen joutuisi huomion kohteeksi kuukautisten aikana. Jos antoi ulkopuolisen huomata tällaisen tilansa, se oli vakava synti, rikkomus tabua vastaan. Muinaisten tapasääntöjen mukaan jokainen nainen — nuoruudesta hedelmällisen iän loppuun saakka — joutui alistumaan joka kuukausi siihen, että hänet yhden täyden viikon pituiseksi ajaksi eristettiin kokonaan oman perheensä ja yhteisönsä ulkopuolelle. Kaikki, mitä hän kosketti; tuoli, jolla hän istui; vuode, jossa hän lepäsi; kaikki olivat "saastaisia". Pitkän aikaa oli tapana, että tyttö jokaisten kuukautisten jälkeen piesttiin raa'asti pahan hengen karkottamiseksi hänen ruumiistaan. Mutta kun nainen ohitti hedelmällisen iän, häntä kohdeltiin tavallisesti huomaavaisemmin ja hänelle myönnettiin enemmän oikeuksia ja erivapauksia. Kaiken tämän huomioon ottaen ei ollut kovinkaan outoa, jos naisia halveksittiin. Vielä kreikkalaisetkin pitivät kuukautisvuotoista naista yhtenä kolmesta suuresta saastaisuuden syystä; kaksi muuta olivat sianliha ja valkosipuli.

Olivatpa nämä muinaiset käsitykset miten järjettömiä hyvänsä, ne saivat silti jotain hyvääkin aikaan sikäli, että ne soivat ylläsiittuneille naisille — ainakin kun he olivat vielä nuoria — joka kuukausi yhden viikon verran tervetullutta lepoa ja tilaisuuden hyödylliseen mietiskelyyn. Tällä keinoin he saattoivat hioa älyään tullakseen muun ajan toimeen miespuolisten kumppaniensa kanssa. Tämä naisten eristäminen suojeli myös miehiä liialliselta sukupuolisten halujen tyydyttämiseltä, mikä vaikutti epäsuorasti väestönkasvun rajoittumiseen ja itsehillinnän kasvuun.

Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

Astuttiin aimo askel eteenpäin, kun mieheltä evättiin oikeus mielivaltaiseen vaimonsa tappamiseen. Edistysaskelta merkitsi myös se, että nainen sai omistaa häälahjat. Myöhemmin hän saavutti laillisen oikeuden omaisuuden omistamiseen, hallintaan ja jopa luovuttamiseen, mutta hyvin pitkään häneltä evättiin oikeus hoitaa kirkon tai valtion virkaa. Naista on kohdeltu enemmän tai vähemmän omaisuutena aina kahdenkymmenen Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle asti ja vielä sen kuluessakin. Maailmanlaajuisesti hän ei vielä ole vapautunut miehen hallitsemasta eristyneisyydestä. Edistyneiden kansojen keskuudessa esiintyvä miehen pyrkimys suojella naista on sekin aina ollut julkilausumatonta miehen ylemmyyden korostamista.

Mutta alkuaikojen naiset eivät säälineet itseään, toisin kuin heidän vasta äskettäin vapautuneet sisarensa ovat taipuvaisia tekemään. He olivat kaikesta huolimatta kokolailla onnellisia ja tyytyväisiä, parempaa tai erilaista elämäntapaa he eivät tohtineet edes kuvitella.

5. NAINEN KEHITTYVIEN TAPASÄÄNTÖJEN KOHTEENA

Suvunjatkamisessa nainen on miehen kanssa tasavertainen, mutta kun on puhe kumppanuudesta elämän ylläpitämiseksi, nainen ponnistelee selvästi epäedullisista lähtökohdista, ja tämän hänen kannettavakseen pakosta tulevan, äitiydestä koituvan rasitteen voivat hyvittää vain edistyvän sivilisaation valistuneet tavat sekä miehen omaksuma yhä laajempi oikeudentuntoisuus.

Yhteiskunnan kehittyessä sukupuolielämän normit kohosivat naisten keskuudessa korkeammalle, sillä he kärsivät sukupuolielämää säätelevien tapasääntöjen rikkomisesta miestä enemmän. Miehen seksuaalinormit ovat vasta verkalleen paranemassa, ja niin tapahtuu pelkästään sivilisaation edellyttämän oikeudentunnon johdosta. Luonto ei tiedä oikeudenmukaisuudesta mitään — synnytystuskat se panee pelkästään naisen kärsittäviksi.

Nykyajalle ominainen ajatus sukupuolten tasa-arvoisuudesta on kaunis ja yhä pitemmälle edistyvän sivilisaation arvon mukainen, mutta luonnosta ei sellaista tavata. Kun mahti on oikeutta, niin mies harjoittaa mahtiaan naista kohtaan. Milloin taas vallalla ovat enemmänkin oikeamielisyys, rauha ja oikeudenmukaisuus, nainen nousee vähitellen orjuudesta ja mitättömyydestä. Naisen sosiaalinen asema on yleisesti vaihdellut kääntäen verrannollisesti kunkin kansakunnan tai aikakauden militaristisuusasteen

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING MORES

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

suhteen.

Mutta ei mies tietoisesti eikä tarkoituksellisesti anastanut naisen oikeuksia palauttaakseen ne sitten vähitellen ja vastahakoisesti hänelle takaisin, vaan tämä kaikki oli muuan sosiaalisen kehityksen tiedostamaton ja tahaton välinäytös. Kun tuli reaalisesti aika naisen päästä nauttimaan laajemmista oikeuksista, hän ne kyllä silloin saikin ja saipa vielä täysin miehen tietoisesta asiaan suhtautumisesta riippumatta. Tapasäännöt muuttuvat hitaasti mutta varmasti, niin että ne luovat puitteet sellaisille suunnanmuutoksille, jotka ovat osa sivilisaation taukoamatonta kehittymistä. Tapasääntöjen kehittyminen tarjosi naisille vähä vähältä yhä parempaa kohtelua, ja heimot, jotka itsepintaisesti jatkoivat naisten julmaa kohtelua, eivät säilyneet olemassaolon piirissä.

Adamiitit ja nodiitit osoittivat naisille yhä enemmän tunnustusta, ja vaeltavien andiittien vaikutuspiiriin tulleet ryhmät ovat osoittaneet taipumusta omaksua vaikutteita niistä Eedenin opetuksista, jotka käsittelivät naisen paikkaa yhteiskunnassa.

Alkuaikojen kiinalaiset samoin kuin kreikkalaiset kohtelivat naisia paremmin kuin useimmat ympäristön kansanheimot. Mutta heprealaiset suhtautuivat naiseen tavattoman epäluuloisesti. Länsimaissa naisen nousu on ollut vaikeaa, missä vallalla ovat olleet kristinuskoon liitetyt Paavalin opit, jos kohta kristinuskon toisaalta myös edisti tapasääntöjä määrätessään miehelle entistä tiukemmat sukupuolikäyttäytymisen normit. Naisen tilanne on jotakuinkin toivoton siinä erikoislaatuudessa alennustilassa, joka hänen osalleen on langennut muhamettilaisuudessa, ja vielä sitäkin huonommat oltavat hänellä on useiden muiden itämaisten uskontojen opetusten vaikutuspiirissä.

Naisen vapautti todellisuudessa tiede — ei uskonto. Vasta nykyajan tehdaslaitos kirvoitti hänet suuremmassa määrin kodin kahleista. Miehen fyysiset kyvyt eivät enää olleet korvaamattoman tärkeitä uuden elämänylläpitomekanismin vallitessa, ja tiede muutti elämisen ehtoja siinä määrin, ettei miestyövoima ole enää ollut yhtä paljon naistyövoimaan nähden ylivoimaisempaa.

Nämä muutokset ovat vieneet siihen suuntaan, että nainen on vapautunut kotitöiden orjuudesta, ja ne ovat saaneet aikaan sellaisen muutoksen hänen asemassaan, että hänellä on nykyisin käytännöllisesti katsoen saman verran henkilökohtaista vapautta kuin miehellä, ja hän käyttää sukupuoliasioissa yhtä paljon päätösvaltaa kuin mies. Naisen arvon määräsi muinoin se, miten kyvykäs hän oli tuottamaan ravintoa, mutta uudet keksinnöt ja vauraus ovat antaneet hänelle mahdollisuuden luoda uusi maailma, jossa toimia: sulouden ja viehättävyyden sfäärit. Teollisuus on

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

näin voittanut tiedostamattaan ja tahattomasti käymänsä taistelun naisen yhteiskunnallisen ja taloudellisen vapautumisen puolesta. Ja taas kerran on evoluutio onnistunut sellaisessa, jossa jopa ilmoitus epäonnistui.

Valistuneiden kansanheimojen etääntyminen niistä epätasa-arvoisista tapasäännöistä, jotka määrittelevät naisen paikan yhteiskunnassa, on äärimmäisyydessään todellakin ollut heiluriliikkeen kaltaista. Teollistuneiden rotujen keskuudessa nainen on saavuttanut miltei kaikki oikeudet ja hänet on vapautettu monista velvollisuuksista, kuten asepalveluksesta. Jokainen helpotus olemassaolotaistelussa on koitunut naisen vapautukseksi, ja hän on välittömästi hyötynyt jokaisesta askelesta kohti yksiavioisuutta. Heikompi osapuoli saavuttaa aina suhteettomia etuja jokaisessa yhteiskunnan edistyvän kehityksen myötä seuraavassa tapasääntöjen tarkistuksessa.

Pariavioliiton ihanteiden myötä nainen on lopultakin saanut tunnustusta, arvostusta, riippumattomuutta, tasa-arvoisuutta ja opetusta. Mutta osoittautuuko hän koko tämän uuden ja ennen kokemattoman saavutuksen arvoiseksi? Reagoiko nykyajan nainen tähän suureen saavutukseen merkittävään sosiaaliseen vapautukseen toimettomuudella, välinpitämättömyydellä, hedelmättömyydellä ja uskottomuudella? Nainen on nyt kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käymässä läpi pitkän maailmassaolonsa ratkaisevaa koetta!

Nainen on miehen tasavertainen kumppani rodun uusien jäsenten maailmaansaattamisessa, hän on näin ollen aivan yhtä tärkeä siinä suhteessa, millaiseksi rodun kehitys kääntyy. Siksi evoluutio onkin yhä laajemmin toiminut naisen oikeuksien toteutumisen hyväksi. Mutta naisen oikeudet eivät millään muotoa ole miehen oikeuksia. Nainen ei voi menestyä miehen oikeuksia käyttäen, yhtä vähän kuin mies voi menestyä naisen oikeuksien varassa.

Kummallakin sukupuolella on oma tunnusomainen elämänpiirinsä ja omat oikeutensa tuon piirin sisällä. Mikäli nainen pyrkii nauttimaan kirjaimellisesti kaikista miehen oikeuksista, silloin ei mikään estä, etteikö säälimätön ja tunteeton kilpailu ennemmin tai myöhemmin syrjäytä sitä ritarillisuutta ja sitä erityistä huomaavaisuutta, josta monet naiset nyt nauttivat ja jota he ovat vasta aivan äskettäin saaneet miehet osoittamaan.

Sivilisaatio ei milloinkaan kykene hävittämään sukupuolten käyttäytymisen välistä kuilua. Tavat muuttuvat aikakaudesta toiseen, mutta vaisto ei muutu milloinkaan. Syntymässä saatu äidillinen hellydentunne ei milloinkaan salli sellaista, että

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is undergoing the crucial test of her long world existence!

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own

vapautuneesta naisesta tulisi tuotantoelämän piirissä vakavasti otettava miehen kilpailija. Ainaa kumpikin sukupuoli tulee pysymään toista verrattomampana omalla alallaan eli aloilla, jotka biologinen erilaistuminen ja mentaalinen erilaisuus määräävät.

Kummallakin sukupuolella on aina oleva oma erityinen elämämpiirinsä, vaikka ne monin kohdin menevätkin päällekkäin. Vain sosiaalisessa kentässä miehet ja naiset tulevat kilpailemaan samoin ehdoin.

6. MIEHEN JA NAISEN VÄLINEN

KUMPPANUUS

Lisääntymisvietti saattaa miehet ja naiset vääjäämättä yhteen jatkamaan sukua, mutta se ei yksin takaa, että he myös pysyisivät yhdessä ja harjoittaisivat keskinäistä yhteistyötä eli kodinperustamista.

Ihmisen jokaiseen menestykselliseen instituutioon sisältyy henkilökohtaisten etujen vastakohtaisuuksia, jotka on sovitettu käytännölliseksi työskentelyharmoniaksi, eikä kodinrakennus ole tässä suhteessa mikään poikkeus. Avioliitto, kodinrakennuksen perusta, on sen vastakohtaisuuksien leimaaman yhteistoiminnan ilmentymä, joka niin usein luonnehtii luonnon ja yhteiskunnan välisiä suhteita. Ristiriita ei ole vältettävissä. Pariutuminen on myötäsyttyä, se on luonnonmukaista. Mutta avioliitto ei ole biologinen vaan sosiologinen ilmiö. Intohimo takaa, että mies ja nainen päätyvät yhteen, mutta intohimoa heikompi vanhempainvaisto samoin kuin sosiaaliset tapasäännöt pitävät heidät yhdessä.

Mies ja nainen ovat käytännön kannalta katsottuna saman lajin kaksi eri muunnosta, jotka elävät läheisessä ja intiimissä suhteessa. Heidän katsantokantansa ja koko heidän tapansa reagoida elämäänsä ovat olennaisesti erilaisia. He eivät kerta kaikkiaan kykene täyteen ja todelliseen toistensa ymmärtämiseen. Täydellinen sukupuolten välinen ymmärrys ei ole saavutettavissa.

Naisilla tuntuu olevan enemmän intuitiota kuin miehillä, mutta he näyttävät olevan myös jonkin verran epäloogisempia. Nainen on aina kuitenkin ollut moraalin lipunkantaja ja ihmiskunnan hengellinen johtaja. Käsi, joka kiikuttaa kehtoa, on edelleenkin kohtalon tuttu.

Miehen ja naisen olemuksen, reagoinnin, suhtautumisen ja ajattelun välillä ilmenevien erojen ei missään tapauksessa tulisi aiheuttaa huolta, vaan niitä tulisi pitää ihmiskuntaa suuresti hyödyttävinä — sekä yksilöä että kokonaisuutta ajatellen. Monet universumin luotujen olentoluokat

domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND

WOMAN

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality

on persoonallisuuden julkitulon osalta luotu kaksiaspektiseksi. Kuolevaisten, Aineellisten Poikien ja midsoniittien keskuudessa tämä ero määritellään miespuolisuudeksi ja naispuolisuudeksi; serafien, kerubien ja morontiasseuralaisten keskuudessa se on saanut nimikkeen "positiivinen" eli "asioihin tarttuva" ja "negatiivinen" eli "vetäytyvä". Tällaiset kaksinaisyhdistymät lisäävät suuresti käyttökelpoisuutta ja auttavat luontaisten rajoittuneisuuksien voittamisessa, kuten tekevät myös tietyt kolmiyhteiset yhdistymät Paratiisi—Havona-järjestelmässä.

Miehet ja naiset tarvitsevat toisiaan morontiaalisessa ja hengellisessä elämänvaiheessa, samoin kuin kuolevaisena eletävän vaiheenkin aikana. Miehen ja naisen välillä katsantokannoissa ilmenevät eroavuudet säilyvät vielä ensimmäisen elämän tuolla puolellakin ja koko paikallis- ja superuniversumissa suoritettavan ylösnousemuksen kuluessa. Ja vielä Havonassakin pyhiinvaeltajat, jotka kerran olivat miehiä ja naisia, auttavat yhä toisiaan noustessaan kohti Paratiisia. Eikä luotu olento koskaan, edes Lopullisuuden Saavuttajakunnassa, tule muuttamaan muotoaan niin paljon, että muutos pyyhkisi pois ne persoonallisuuden suuntautumiset, joita ihmiset kutsuvat miespuolisuudeksi ja naispuolisuudeksi, vaan nämä ihmissuvun kaksi perusmuunnelmaa tulevat aina kiinnostamaan toisiaan, antamaan toisilleen virikkeitä, rohkaisemaan ja auttamaan toisiaan; aina ne tulevat olemaan riippuvaisia keskinäisestä yhteistyöstään maailmankaikkeuden hämmäntäviä ongelmia ratkoessaan ja moninaisia kosmisia vaikeuksia selvittäessään.

Vaiikkeivät sukupuolet koskaan voikaan toivoa ymmärtävänsä toinen toistaan täydellisesti, ne täydentävät silti tehokkaasti toisiaan, ja vaikka yhteistyö persoonallisuuden tasolla onkin usein enemmän tai vähemmän vastakohtaista, se kykenee kuitenkin ylläpitämään yhteiskuntaa ja uusintamaan sen. Avioliitto on instituutio, jonka tarkoituksena on sovittella sukupuolten välillä ilmenevää eroavaisuutta ja huolehtia siitä, että sivilisaatio jatkuu, sekä varmistaa se, että rotu tuottaa jälkeläisiä.

Avioliitto on kaikkien ihmisinstituutioiden äiti, sillä se johtaa suoraa tietä kodin perustamiseen ja kodin ylläpitämiseen; ja koti on yhteiskunnan rakenteellinen perusta. Perhe kytkeytyy elintärkeällä tavalla itsesäilytysmekanismiin. Se on ainoa toivo siitä, että rodun olemassaolo jatkuu sivilisaation edellyttämien tapasääntöjen alaisuudessa, samalla kun se mitä tehokkaimmalla tavalla tarjoaa tietyt varsin suurta tyydytystä tuottavat omien mielihalujujen toteuttamismuodot. Perhe on ihmisen suurin puhtaasti inhimillinen aikaansaannos, sillä siinä

manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsoniters, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of

yhdistyy miehen ja naisen biologisten suhteiden evoluutio aviomiehen ja aviovaimon välisiin sosiaalisiin suhteisiin.

husband and wife.

7. PERHE-ELÄMÄN IHANTEET

Sukupuolinen pariutuminen on vaistomaista. Lapset ovat sen luonnollinen seuraus. Ja näin perhe ilmaantuu automaattisesti olemassaolon piiriin. Minkälaituisia ovat rodun tai kansakunnan muodostavat perheet, siitä määräytyy kyseisen yhteiskunnan laatu. Jos perheet ovat hyviä, yhteiskuntakin on hyvä. Juutalaisten ja kiinalaisten suurenmoinen kulttuurinen vakaus perustuu nämä kansakunnat muodostavien perheryhmien lujuteen.

Naisen vaistomainen lapsiin kohdistuva rakkaus ja hoiva tekivät hänestä vaivihkaa sen osapuolen, joka oli kiinnostunut avioliiton ja alkukantaisen perhe-elämän edistämisestä. Vasta myöhempien tapasääntöjen ja sosiaalisten sovinnastapojen kehittämä paine pakotti miehen kodinrakentamiseen. Hänen kiinnostumisensa avioliiton solmimiseen ja kodin perustamiseen oli hidasta, sillä sukupuoliaktista ei hänelle koidu mitään biologisia seuraamuksia.

Sukupuolisuhte on luonnollinen ilmiö, mutta avioliitto on sosiaalinen, ja se on aina ollut tapojen säätelemä. Tapasäännöt (uskonnolliset, moraaliset ja eettiset) yhdessä omistamisen, ylpeyden ja ritarillisuuden kanssa vakauttavat avioliitto- ja perheinstituutiota. Aina kun tapasäännöissä esiintyy horjuvuutta, sitä ilmenee myös koti- ja avioliittoinstituution vakaudessa. Avioliitto on nyt siirtymässä vaiheesta, jossa se on omaisuuteen liittyvä asia, vaiheeseen, jossa se on henkilöiden suhteita koskeva asia. Entisaikaan mies suojeli naista, koska tämä oli hänen tavaraansa, ja nainen oli kuuliainen samasta syystä. Oltiinpa tämän järjestelmän ansioista mitä mieltä hyvänsä, se toi joka tapauksessa mukanaan vakautta. Nykyään naista ei enää lueta omaisuudeksi, ja on ilmaantumassa kokonaan uusia tapasääntöjä, joiden tarkoituksena on vakaannuttaa avioliitto- ja koti-instituutiota:

1. Uskonnon uusi rooli — opetus, jonka mukaan on välttämätöntä kokea äitiys ja isyys, ajatus kosmoksen kansalaisten tuottamisesta, entistä laajempi ymmärrys siitä, että jälkeläisten tuottaminen — se, että saa antaa Isälle poikia —, on etuoikeus.

2. Tieteen uusi rooli — jälkeläisten tuottaminen on yhä suuremmassa määrin muuttumassa vapaaehtoiseksi ihmisten säätelemäksi asiaksi. Muinaisina aikoina ymmärryksen puuttuminen takasi, että lapsia ilmaantui, vaikkei minkäänlaista halua sellaiseen ollutkaan.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

3. Nautintoa tuottavien houkuttimien uusi funktio — tämä tuo rodun säilymiseen kokonaan uuden tekijän; muinaisaikojen ihminen jätti ei-toivotut lapset kuolemaan, nykyajan ihmiset eivät suostu sellaisia synnyttämään.

4. Vanhempainvaiston koheneminen. Jokainen sukupolvi on tässä vaiheessa taipuvainen poistamaan rodun jälkeläisvirrasta yksilöt, joiden vanhempainvaisto ei ole riittävän voimakas taatakseen lasten, seuraavan sukupolven mahdollisten vanhempien, tuottamisen.

Mutta instituutiona, yhden miehen ja yhden naisen välisen kumppanuuden ominaisuudessa, koti on peräisin aivan erityisesti Dalamatian ajoilta, noin puoli miljoonaa vuotta sitten, sillä Andonin ja hänen lähimpien jälkeläistensä harjoittamista yksiavioisista tavoista oli luovuttu jo paljon tätä ennen. Perhe-elämästä ei kuitenkaan ollut paljon kerskaamisen aiheeksi ennen nodiittien ja sittemmin ilmaantuneiden adamiittien aikoja. Aatamilla ja Eevalla oli lähtemätön vaikutus koko ihmiskuntaan; Eedenin puutarhassa nähtiin nimittäin ensi kertaa maailman historiassa, että miehet ja naiset työskentelivät rinta rinnan. Eedenin ihanne — perhe, jossa kaikki toimivat puutarhureina — oli Urantialla uusi idea.

Alkuaikojen perhe koostui läheisesti yhteen kuuluvista työryhmän jäsenistä — orjat mukaan luettuina —, jotka kaikki elivät samassa asumuksessa. Avioliitto ja perhe-elämä eivät aina käyneet yksiin, mutta ne ovat pakostakin liittyneet läheisesti toisiinsa. Naisen toivelistalla on aina ollut perheen erillisyyys, ja lopulta hän saikin tahtonsa läpi.

Jälkeläisten rakastaminen on miltei yleismaailmallista, ja sillä on henkinjäämisen kannalta selvätkin arvoja. Muinaiset ihmiset uhrasivat aina äidin edut lapsen hyvinvoinnin hyväksi. Pesemisen sijasta eskimoäiti yhä vieläkin nuolee vauvansa. Mutta alkuaikojen äidit ruokkivat lapsiaan ja välittivät heistä vain niin kauan kuin nämä olivat aivan nuoria; eläinten tavoin hekin hylkäsivät lapsensa, heti kun nämä varttuivat. Kestävät ja jatkuvat ihmisten väliset yhteenliittymät eivät ole koskaan perustuneet pelkästään biologiseen kiintymykseen. Eläimet rakastavat lapsiaan, ihminen — sivistynyt ihminen — rakastaa myös lastenlapsiaan. Kuta korkeatasoisempi sivilisaatio on, sitä suurempi on vanhempien ilo lastensa edistymisestä ja menestyksestä; näin ilmaantui uusi ja korkeampi tietoisuus nimiylpeydestä.

Muinaiskansojen keskuudessa esiintyneet suurperheet eivät välttämättä perustuneet kiintymykseen, vaan useita lapsia haluttiin siksi, että

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

1. He olivat työntekijöinä arvokkaita.
2. He olivat vanhuudenturva.
3. Tyttäret olivat kaupattavissa.
4. Perheylpeys vaati perheen nimeä kantavien lisäämistä.
5. Pojat merkitsivät turvaa ja suojelusta.
6. Aaveidenpelko aiheutti kammoa yksinoloa kohtaan.
7. Tietyt uskonnot vaativat jälkeläisiä.

Ellei onnistu saamaan poikalapsia, se on esi-isänpalvojen mielestä koko ajallisuuden ja ikuisuuden suurin mahdollinen onnettomuus. Poikia he haluavat saada ennen kaikkea siksi, että nämä toimittaisivat kuolemanjälkeiset juhlat, suorittaisivat vaaditut uhrit, jotta vainajan henki pääsisi etenemään henkien maan läpi.

Muinaisten villi-ihmisten keskuudessa lasten kurinpito aloitettiin sangen varhaisessa vaiheessa. Ja lapsi tajusi pian, että tottelemattomuus merkitsi pulaanjoutumista tai jopa kuolemaa eli juuri samaa, mitä se merkitsi eläimillekin. Se juuri, että sivilisaatio suojelee lasta ajattelemattoman käyttäytymisen luonnollisilta seuraamuksilta, myötävaikuttaa nykyaikana esiintyvään kurittomuuteen varsin merkittävästi.

Eskimolapset menestyvät ilman suurempaa kuritusta ja nuhdetta yksinkertaisesti siitä syystä, että he ovat luonnostaan sävyisiä pikku eläimiä. Sekä punaisten että keltaisten ihmisten lapset ovat miltei yhtä säyseitä. Mutta andiittista perintöainesta omaavien rotujen keskuudessa lapset eivät ole yhtä levollisia. Niinpä nämä enemmän mielikuvitusta ja seikkailumieltä omaavat nuoret tarvitsevatkin enemmän opetusta ja kurinpitoa. Seuraavat seikat tekevät nykyisistä lastenkasvatusongelmista entistäkin vaikeampia:

1. Rotujen korkea sekoittuneisuuden aste.
2. Keinotekoinen ja pintapuolinen opetus.
3. Lapsilta puuttuva tilaisuus saada sivistystä vanhempiaan jäljittelemällä, sillä vanhemmat ovat niin suuren osan aikaa poissa perhepiiristä.

Entisaikaiset käsitykset perhekurista pohjautuivat biologiaan: Ne ilmaantuivat siitä oivalluksesta, että vanhemmat olivat lapsen olemuksen luojia. Edistivät perhe-elämän ihanteet ovat johtamassa siihen käsitykseen, että lapsen maailmaansaattaminen sen sijaan, että se antaisi joitakin vanhemman oikeuksia, tuokin mukanaan ihmisen olemassaoloon liittyvän suurimman vastuun.

Sivilisaatio katsoo, että vanhemmille kuuluvat

- 84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.
- 84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.
- 84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.
- 84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.
- 84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.
- 84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

- 84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.
- 84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.
- 84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the

kaikki velvollisuudet, lapselle kuuluvat kaikki oikeudet. Lapsen vanhempiaan kohtaan tuntema kunnioitus ei synny siitä, että hän on tietoinen lapsen maailmaansaattamisesta vanhemmille koituvista velvollisuuksista, vaan se kasvaa luonnostaan siitä huolenpidosta, opetuksesta ja kiintymyksestä, jota osoitetaan rakkautta tuntien autettaessa lasta voittamaan elämän taistelun. Oikea isä ja oikea äiti ovat antautuneet loputtomaan palvelemiseen ja huolehtimiseen, minkä viisas lapsi alkaa vähitellen tiedostaa ja sitä arvostaa.

Nykyisenä teollisuuden ja kaupunkielämän aikakautena avioliittoinstituutio kehittyy uusien taloudellisten suuntaviivojen mukaan. Perhe-elämä on käynyt aina vain kalliimmaksi, sillä lapsista, jotka ennen olivat eräs varallisuuserä, on tullut taloudellisia rasitteita. Mutta itse sivilisaation tulevaisuuden varmuus on yhä sen varassa, että kulloinkin sukupolvi haluaa tehdä sijoituksen seuraavan ja sitä seuraavien sukupolvien hyvinvoinnin hyväksi. Ja jokainen yritys siirtää vanhemmille kuuluva vastuu valtion tai kirkon niskoille on sivilisaation menestystä ja edistymistä ajatellen osoittautuva tuhoisaksi teoksi.

Avioliitto — lapset ja heidän myötänsä perhe-elämä — on ihmisluontoon kuuluvien korkeimpien potentiaalien kannalta virikkeitä tarjoavaa, ja samalla se suo ihanteellisen ilmaisukanavan näille kuolevaisen persoonallisuuteen sisältyville, uutta elvytystä saaneille ominaisuuksille. Perhe pitää huolen ihmiskunnan biologisesta jatkuvuudesta. Koti on se luonnollinen sosiaalinen areena, jolla kasvavat lapset voivat ymmärtää veriveljeyden etiikkaa. Perhe on veljeyden perusyksikkö, ja sen piirissä vanhemmat ja lapset oppivat niitä kärsivällisyyden, altruismin, suvaitsevuuden ja pitkämielisyyden läksyjä, jotka ovat tuiki välttämättömiä, jotta veljeys toteutuisi kaikkien ihmisten keskuudessa.

Ihmisyhteiskunta paranisi huomattavasti, jos sivistyneet rodut palaisivat nykyistä yleisemmin andiittien noudattamaan tapaan pitää perheneuvotteluja. He eivät perheen hallintojärjestelmän osalta noudattaneet patriarkaalista tai itsevaltaista johtamismuotoa. He olivat varsin veljellisiä ja toverillisia keskustellen vapaasti ja kaartelematta jokaisesta perhettä koskevasta ehdotuksesta ja sääätelytoimesta. He olivat ihanteellisen veljellisiä kaikissa perheen hallintoon liittyvissä asioissa. Ihanneperheessä veljellinen uhrautuminen lisää lasten ja vanhempien keskinäistä kiintymystä.

Perhe-elämä on aidon moraalisuuden edelläkävijä, se on velvollisuudentuntoisuuden esi-isä. Perhe-elämään pakostakin kuuluvat henkilöiden väliset suhteet vakaannuttavat persoonallisuutta ja stimuloivat sen kasvua sillä pakottavalla voimalla, joka juontuu

rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

84:7.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

84:7.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more,

välttämättömyyden sanelemasta sopeutumisesta muihin ja erilaisiin persoonallisuuksiin. Mutta kaiken lisäksi oikea perhe — hyvä perhe — ilmentää jälkeläisiä tuottaville vanhemmille sitä, miten Luoja suhtautuu lapsiinsa, samalla kun tällaiset oikeanhenkiset vanhemmat antavat lapsilleen ensimmäisen kuvan pitkään sarjaan kuuluvista, aina vain laajemmista kuvista, jotka paljastavat maailmankaikkeuden kaikkien lasten Paratiisissa olevan vanhemman tunteman rakkauden.

8. HALUJEN TYYDYTTÄMISEEN SISÄLTYVÄT

VAARAT

Perhe-elämää uhkaava suurin vaara on pahaenteisen tulvaveden tavoin paisuva omien halujen tyydyttämiseen tähtäävä elämäntapa, nykyajalle ominainen nautiskelumania. Entisaikaan avioliiton solmimisen tärkein syy oli tavallisesti taloudellinen, ja sukupuolinen mielenkiinto oli toissijaista. Tämä itsesäilytysviettiin perustunut avioliitto johdatti suvunjatkamiseen, ja samalla se tarjosi erään kaikkein toivottavimmista tavoista omien halujensa tyydyttämiseksi. Avioliitto on ainoa ihmisyhteisön instituutio, joka sulkee piiriinsä kaikki kolme suurta elämisen ylykettä.

Omaisuus oli ensi alkuun itsesäilytystä palveleva perusinstituutio, kun avioliitto taas toimi ainutlaatuisena suvunjatkamisen instituutioon. Vaikka ravinnontarpeen tyydyttäminen, leikki ja huumori ajoittaisen sukupuolisen tyydytyksen keralla olivatkin halujen tyydyttämiskeinoja, niin tosiasiaksi jää, etteivät kehittyvät tapasäännöt ole onnistuneet rakentamaan mitään erillistä halujen tyydyttämisinstituutiota. Ja nimenomaan siitä, ettei ole onnistuttu kehittämään erityisiä menetelmiä, jotka tuottaisivat mielihyvää merkitsevää nautintoa, johtuu, että kaikki ihmisinstituutiot ovat täynnä tätä mielihyvääntavoittelua. Omaisuuden keräämisestä on tulossa väline kaikkien tyydytysmuotojen moninkertaistamiseksi, samalla kun avioliittoon useinkin suhtaudutaan ikään kuin se olisi pelkkä huvittelukeino. Ja tämä yletön tyydytyksen etsiminen, tämä laajalle levinnyt nautintojen tavoittelu, muodostaa nyt suurimman vaaran, joka koskaan on perhe-elämän sosiaalista ja evolutionaarista instituutiota — kotia — vastaan kohdistunut.

Violetti rotu toi muassaan uuden ja vain puutteellisesti toteutuneen ominaispiirteen ihmiskunnan kokemukseksi: leikkimisvietin ja siihen kytkeytyvän huumorintajun. Sitä ilmeni jossakin määrin jo sangikeissa ja andoniiteissa, mutta vasta adamiittien rotukanta kohotti tämän alkuvaiheessaan olleen taipumuksen potentiaaliseksi mielihyvän lähteeksi, uudeksi ja ylevöitetyksi halujen tyydyttämismuodoksi. Ellei

a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex

nälän sammuttamista oteta lukuun, sukupuolinen tyydytys on halujentytytyksen perustyyppi, ja tästä aistinautinnosta saatavaa tyydytystä sangikien ja andiittien sekoittuminen lisäsi valtavasti.

Siihen, että rauhattomuuden, uteliaisuuden, seikkailumielen ja nautintoihin heittäytymisen yhteenkietoutuminen on luonteenomaista andiittien jälkeisille roduille, sisältyy todellinen vaara. Sielun tuntemaa nälkää ei voi tyydyttää fyysisillä nautinnoilla; rakkaus kotia ja lapsia kohtaan ei lisäännä epäviisaasta nautintojen tavoittelusta. Vaikka ammentaisitte tyhjiin taiteeseen, väreihin, ääneen, rytmiin, musiikkiin ja itsensä koristelemiseen sisältyvät voimavarat, ei ole toivoakaan, että sillä keinoin kohottaisitte sielua tai ravitsisitte henkeä. Turhamaisuus ja muodikkuus eivät pysty auttamaan kodinrakentamista ja lastenkasvattamista; ylpeys ja kilpailuhenkisyys ovat voimattomia, kun kysymyksessä on tulevien sukupolvien eloonjäämiseksi tarvittavien ominaisuuksien lisääminen.

Kaikki etenevät taivaalliset olennot nauttivat levosta ja virkistäytymisen ohjaajien antamasta hoivasta. Kaikki pyrkimykset päästä osalliseksi tervehenkisestä vaihtelusta ja osallistua mieltä ylentävään leikkiin ovat järkeviä. Virkistävä uni, lepo, rentoutuminen ja kaikenlainen ajanviete, joka ehkäisee yksitoikkoisuuden aiheuttamaa ikävystymistä, ovat vaivan arvoisia. Kilpapelit, tarinointi ja jopa hyvän ruoan tuottama makuelämys voivat toimia tyydytyksen muotoina. (Käyttäessänne suolaa ruoan höysteeksi, pysähtykääpä miettimään, että lähes miljoonan vuoden ajan ihminen saattoi saada suolaa vain sillä keinoin, että hän pyöräytti ruokapalansa tuhkassa.)

Pitäköön ihminen hauskaa, huvitelkoon ihmisorotu tuhannella ja yhdellä tavalla, kokeilkoon evolutionaarinen ihmiskunta kaikkia luovallisia tyydytyksen muotoja, pitkän, aina vain korkeammalle johtaneen biologisen kamppailun hedelmiä. Ihminen on vallan hyvin ansainnut jotkin nykyisistä iloistaan ja nautinnoistaan. Mutta pitääkö tarkasti mielessänne, mikä on lopullinen päämäärä! Nautinnot ovat toden totta tuhoisia, jos ne onnistuvat hävittämään omaisuuden, josta on tullut itsensäylläpitämisen instituutio, ja halujentytytyksistä on maksettu todella kohtalokas hinta, jos ne saavat aikaan avioliiton luhistumisen, perhe-elämän rappeutumisen ja kodin — ihmisen korkeimman evolutionaarisen aikaansaannoksen ja sivilisaation säilymisen ainoan toivon — tuhoutumisen.

[Esittänyt Urantialle sijoitettu serafien päällikkö.]

gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Luku 85. Palvonnan alkujuuret

⇐ 084

Urantia-kirjan

086 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 85 PALVONNAN ALKUJUURET

Osiot

Johdanto

1. Kivien- ja mäkienpalvonta
2. Kasvien- ja puidenpalvonta
3. Eläintenpalvonta
4. Luonnon elementtien palvonta
5. Taivaankappaleiden palvonta
6. Ihmisenpalvonta
7. Palvonnan ja viisauden auttajat

PAPER 85 THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

Johdanto

ELLEI alku-uskonnon yhteyttä moraaliin oteta lukuun ja jos sivuutetaan kaikki hengellisesti vaikuttavat tekijät, niin alkeellisella uskonnolla oli biologinen alkuperä ja luonnollinen, evoluution mukainen kehityskulku. Korkeammilla eläimillä on kyllä pelkoja, mutta niillä ei ole kuvitelmia, niinpä niillä ei ole myöskään uskontoa. Ihminen luo alkeelliset uskontonsa peloistaan, ja hän luo ne kuvitelmiensa välityksellä.

Alkeellisissa ilmenemismuodoissaan palvontaa esiintyy ihmislajin kehityksen kuluessa jo paljon ennen kuin ihmismieli kykenee muodostamaan sellaisia monimutkaisempia käsityksiä nyt eletävästä ja tämän jälkeen seuraavasta elämästä, joita voitaisiin pitää uskontona. Alkuaikojen uskonto oli luonteeltaan täysin älyperäistä, ja se perustui kokonaan mielle yhtymiä herättäviin olosuhteisiin. Palvonnan kohteet olivat täysin mieleenjohtumien varaisia, ja niihin kuului sellaisia luonnonkohteita, jotka olivat lähistöllä tai jotka nousivat ajatusmaailmaltaan yksinkertaisten, alkukantaisten urantialaisten arkipäivän kokemuksiin etualalle.

Heti kun uskonto kehittyi luonnonpalvontaa

INTRODUCTION

85:0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85:0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

85:0.3 (944.3) When religion once evolved beyond

pitemmälle, se hankki henkiperäisiä lähtökohtia, mutta silti se oli aina sosiaalisen ympäristön ehdollistamaa. Sitä mukaa kun luonnonpalvonta kehittyi, ihmisen ajatuksissa hahmottui kuva kuolevaisen yläpuolella olevassa maailmassa noudatettavasta työnjaosta, ja niin järvet, puut, kosket, sade ja sadat muut tuiki tavalliset maapallolla esiintyvät ilmiöt saivat kukin oman luonnonhenkensä.

Milloin tätä, milloin tuota palvomalla ihminen on palvonut kaikkea maan päällä olevaa, itsensäpalvomistakaan unohtamatta. Hän on palvonut niin ikään melkein kaikkea, mitä mielikuvitus voi keksiä taivaalta tai maanpinnan alapuolelta. Alkukantainen ihminen pelkäsi kaikkia voiman ilmenemismuotoja, niinpä hän palvoi jokaista luonnonilmiötä, jota ei kyennyt käsittämään. Myrskyjen, tulvien, maanjäristysten, maanvyörymien, tulivuorten, tulen, lämmön ja kylmyyden kaltaisten väkevien luonnonvoimien tarkkailu teki syvän vaikutuksen ihmisen avartuvaan mieleen. Elämän selittämättömiä asioita nimitetään yhä ”Jumalan teoiksi” ja ”kaitselmuksen salaperäisiksi johdatuksiksi”.

1. KIVIEN- JA MÄKIENPALVONTA

Kivi oli kehittyvän ihmisen ensimmäinen palvontakohde. Eteläintialainen kateri-kansa palvoo vielä nykyäänkin kiveä, samoin kuin tekevät lukuisat pohjoisintialaiset heimot. Jaakob nukkui kivi pään alla, koska hän kunnioitti sitä. Hän jopa voiteli sen öljyllä. Raakel kätki joukon pyhiä kiviä telttansa.

Ajatus, että kivet olisivat jotakin tavallisuudesta poikkeavaa, juolahti alkuaikojen ihmisen mieleen hänen huomattessaan, miten ne saattoivat yhtäkkiä ilmaantua pellon tai laidunniityn pintaan. Ihmiset eivät ottaneet huomioon eroosiota eivätkä maankäntämisen seurauksia. Kivet tekivät alkuaikojen kansanheimoihin suuren vaikutuksen myös sen vuoksi, että monet niistä muistuttivat eläimiä. Sivistyksen piirissä elävän ihmisen huomio kiinnittyy vuoristossa esiintyviin lukuisiin kivimuodostumiin, jotka muistuttavat kovasti eläinten ja jopa ihmisten kasvoja. Mutta syvimmän vaikutuksen tekivät meteorikivet, joita primitiiviset ihmiset tarkkailivat, kun ne komeasti liekehtien kiisivät ilmakehän läpi. Tähdenlento kauhistutti alkuaikojen ihmistä, ja hänen oli helppo uskoa tällaisen säkenöivän juovan osoittavan hengen kulkureittiä tämän ollessa matkalla maahan. Ei siis ole mikään ihme, että ihmiset päätyivät palvomaan tällaisia ilmiöitä, etenkin kun he myöhemmin löysivät nämä meteorit. Ja tämä johti suurempaan kunnioitukseen kaikkia muitakin kiviä kohtaan. Bengalissa monet palvovat meteoria, joka putosi maahan vuonna 1880 jKr.

nature worship, it acquired roots of spirit origin but was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man's concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed “acts of God” and “mysterious dispensations of Providence.”

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

Kaikilla muinaisilla sukukunnilla ja heimoilla oli pyhät kivensä, ja useimmat nykyajan kansat osoittavat jonkinasteista kunnioitusta tietyntyyppisille kiville: jalokivilleen. Viiden kiven muodostama ryhmä oli kunnioituksen kohteena Intiassa, Kreikassa se oli kolmenkymmenen kiven sikermä, punaisten ihmisten keskuudessa se tavallisesti oli kivistä muodostettu kehä. Roomalaiset viskasivat aina kiven ilmaan Jupiteria avuksi huutaessaan. Intiassa voidaan tänäkin päivänä käyttää kiveä todistajana. Joillakin seuduin kiveä saatetaan käyttää lain talismaanina, ja sen nauttiman arvovallan nojalla lainrikkoja saadaan viedyksi tuomarin eteen. Mutta yksinkertaiset kuolevaiset eivät aina pidä Jumaluutta ja kunnioittavan palvontamenon kohdetta samana. Tällaiset fetissit ovat monesti pelkästään todellisen palvontakohteen eduskuvia.

Muinaisuuden ihmiset tunsivat omalaatuista kunnioitusta kivissä esiintyviä reikiä kohtaan. Tällaisten huokoisten kivien otaksuttiin olevan tavattoman tehokkaita sairauksien parantamisessa. Korvalehtiin ei tehty reikiä kivien riipputtamiseksi, vaan korvaan ripettiin kivi pitämään korvan reikä avoimena. Vielä nykyaikanakin taikauskaiset henkilöt tekevät reikiä lantteihin. Afrikassa alkuasukkaat pitävät paljon melua fetissikivistään. Edelleenkin kiviä pidetään itse asiassa kaikkien takapajuisten heimojen ja kansojen keskuudessa taikauskaisen kunnioituksen kohteina. Kivienpalvonta on vielä nykyäänkin laajalle levinnyttä kaikkialla maailmassa. Hautakivi on nykyaikaan asti säilynyt niiden kuvapatsaiden ja epäjumalien symboli, joita kaiverrettiin kiveen, silloin kun uskottiin aaveisiin ja edesmenneiden lähimmäisten vainajahenkiin.

Vuorenpalvonta seurasi kivienpalvontaa, ja ensimmäiset palvotut kukkulat olivat suuria kivimuodostumia. Ennen pitkää tavaksi tuli uskoa vuorten olevan jumalten asuinsijoja, ja niin korkeita maastokohoumia palvottiin vielä tästäkin syystä. Ajan mittaan yhdistettiin tietyt vuoret tiettyihin jumaliin, ja niistä tuli sen vuoksi pyhiä. Tietämättömät ja taikauskaiset alkuasukkaat uskoivat luolien johtavan manalaan pahoine henkineen ja demoneineen, toisin kuin vuoret, jotka samastuivat myöhemmin kehittyneisiin käsityksiin hyvistä hengistä ja jumaluuksista.

2. KASVIEN- JA PUIDENPALVONTA

Ensin kasveja pelättiin ja sitten niitä niistä saatavien päihdyttävien juomien takia palvottiin. Alkuaikojen ihminen uskoi päihtymyksen tekevän ihmisestä jumalallisen. Sellaiseen kokemukseen uskottiin liittyvän jotakin epätavallista ja pyhää. Alkoholitunnetaan vielä nykyäänkin ”spirituksena”.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

85:1.5 (945.3) Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

85:2.1 (945.4) Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as “spirits.”

Alkuaikojen ihminen suhtautui jyvän itämiseen pelolla ja taikaukoisella kunnioituksella. Apostoli Paavali ei ollut ensimmäinen, joka itävästä jyvistä johdatti syvällisiä hengellisiä opetuksia ja sai siitä uskonnollisille vakaumuksille perustan.

Puunpalvontakultit kuuluvat vanhimpien uskonnollisten ilmiöiden ryhmään. Kaikki muinaiset hääät järjestettiin puun alla, ja kun naiset halusivat lapsia, nähtiin heidän toisinaan metsän siimeksessä hellästi syleilevän rotevaa tammea. Monia kasveja ja puita kunnioitettiin niiden todellisten tai kuviteltujen lääkinällisten ominaisuuksien johdosta. Villi-ihmiset uskoivat, että kaikki kemialliset vaikutukset johtuivat suoraan yliluonnollisten voimien toiminnasta.

Käsitykset puiden hengistä vaihtelivat suuresti siitä riippuen, mistä heimosta ja rodusta kulloinkin oli kysymys. Joissakin puissa asusti ystävällisiä henkiä, toiset taas olivat petollisten ja julmien henkien hallussa. Suomalaiset uskoivat, että useimmissa puissa asui ystävällisiä henkiä. Sveitsläisten suhtautuminen puihin oli kauan aikaa epäluuloista, sillä he uskoivat, että niissä lymysi viekkaita henkiä. Intian ja Itä-Venäjän asukkaat pitivät puiden henkiä julmina. Patagonialaiset palvovat yhä puita, samoin kuin tekivät muinaiset seemiläiset. Vielä kauan puunpalvonnasta luopumisensa jälkeenkin heprealaiset kunnioittivat eri jumaluuksiaan edelleen lehdöissä. Kiinaa lukuun ottamatta oli yhteen aikaan vallalla yleismaailmallinen elämänpuun kultti.

Usko siihen, että maanpinnan alla oleva vesi tai siellä olevat arvometallit ovat löydettävissä puisen taikavarvun avulla, on jäänne muinaisista puukulteista. Juhannussalko, joulukuusi ja taikauskoinen tapa koputtaa puuta ovat jatkoa tietyille puidenpalvontaan ja myöhempien aikojen puukultteihin liittyneille ikivanhoille tavoille.

Monet näistä luonnon kunnioittamisen varhaisimmista muodoista sekoittuivat myöhempiä aikoina kehittyneisiin palvontamenetelmiin, mutta varhaisimmat mielenauttajien aktivoimaa tyyppiä edustavat palvonnan muodot olivat käytössä paljon ennen kuin ihmiskunnan vasta heräämässä oleva uskonnollisuus alkoi täydessä mitassaan reagoida hengellisten vaikuttajien antamiin virikkeisiin.

3. ELÄINTENPALVONTA

Primitiivinen ihminen asennoitui korkeampiin eläimiin erikoisella tavalla ja näitä ikään kuin kaltaisinaan pitäen; olivathan hänen esi-isänsä eläneet ja jopa paritelleet niiden kanssa. Etelä-Aasiassa uskottiin jo ammuin, että ihmisten sielut palaisivat eläimen hahmossa takaisin maan

85:2.2 (945.5) Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

85:2.3 (945.6) The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

85:2.4 (945.7) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

85:2.5 (946.1) The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

85:2.6 (946.2) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

85:3.1 (946.3) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of

päälle. Tämä uskomus oli perua vielä varhaisemmasta eläintenpalvomisen tavasta.

Alkuaikojen ihmiset kunnioittivat eläimiä niiden voiman ja oveluuden takia. He luulivat, että joidenkin luontokappaleiden tarkka vainu ja terävä näkö osoittivat niiden olevan hengen ohjauksessa. Jokaista eläintä on jonakin aikana palvonut jokin rotu. Näiden palvontakohteiden joukossa oli kentaurien ja merenneitojen kaltaisia puoliksi ihmisinä, puoliksi eläiminä pidettyjä luontokappaleita.

Heprealaiset palvoivat käärmeitä aina kuningas Hiskian aikoihin asti, ja hindut ylläpitävät edelleenkin ystävällisiä suhteita kotikäärmeisiinsä. Kiinalaisten harjoittama lohikäärmeenpalvonta on käärmekulttien jäännös. Käärmeen viisaus oli kreikkalaisen lääketieteen symboli, ja käärme on yhä nykyajan lääkärin käyttämä tunnuskuva. Käärmeenlumonnan taito on peräisin niiden käärmerakkauden kulttia edustaneiden naisshamaanien ajoilta, jotka päivittäisten käärmeenpuremien johdosta muuttuivat käärmeenmyrkyn suhteen immuuneiksi, itse asiassa heistä tuli auttamattomia tämän myrkyn orjia, jotka eivät ilman sitä enää kyenneet tulemaan toimeen.

Hyönteisten ja muiden eläinten palvomista edisti myöhemmin tehty väärä tulkinta kultaista säännöstä, jonka mukaan olisi tehtävä toisille (elämän jokaiselle ilmenemismuodolle) niin kuin haluaisi tehtävän itselleen. Muinaiset ihmiset uskoivat yhteen aikaan, että lintujen siivet saivat aikaan kaikki tuulet, ja siksi he sekä pelkäsivät että kunnioittivat kaikkia siivekkäitä luontokappaleita. Entisaikojen pohjoismaalaiset ajattelivat pimennysten johtuvan siitä, että susi ahmaisi osan auringosta tai kuusta. Hindut kuvaavat Vishnun usein hevosenpäisenä. Monissa tapauksissa eläinsymboli edustaa unohtunutta jumalaa tai kadonnutta kulttia. Kehityskuskonnon piirissä lampaasta tuli jo varhaisessa vaiheessa tyypillinen uhrieläin, ja kyyhkysestä tuli rauhan ja rakkauden eduskuva.

Symboliikka voi uskonnossa olla joko hyväksi tai pahasta, aivan sen mukaan, missä määrin eduskuva syrjäyttää alkuperäisen palvontaidean tai on sitä tekemättä. Eikä symboliikkaa tule sekoittaa suoranaiseen epäjumalan palvontaan, jossa palvonnan välittömänä ja nimenomaisena kohteena on aineellinen kappale.

4. LUONNON ELEMENTTIEN PALVONTA

Ihmiskunta on palvonut maata, ilmaa, vettä ja tulta. Alkurodut kunnioittivat lähteitä ja palvoivat jokia. Mongoliassa on vielä nykyäänkin vallalla voimakas jokikultti. Kasteesta tuli uskonnollinen seremonia Babyloniassa, ja creek-intinaanit

worshiping animals.

85:3.2 (946.4) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

85:3.3 (946.5) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

85:3.4 (946.6) The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

85:3.5 (946.7) In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

85:4.1 (946.8) Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in

harrastivat vuotuista rituaalilylpyä. Muinaisajan ihmisten oli helppo kuvitella henkien asuvan pulppuavissa lähteissä, ryöpyävissä vesisuihkuissa, virtaavissa joissa ja kuohuvissa koskissa. Virtaavat vedet tekivät elävän vaikutuksen näihin yksinkertaisiin mieliin ja saivat ne uskomaan, että henki teki luonnon kohteet eläviksi ja että oli olemassa yliluonnollista voimaa. Joskus saattoi käydä niinkin, että jonkin jokijumalan loukkaamisen pelosta kieltäytyttiin pelastamasta hukkuvaa ihmistä.

Monet asiat ja lukuisat tapahtumat ovat toimineet eri aikoina eri kansanheimojen uskonnollisten virikkeidenantajina. Monet Intian kukkulaheimoista palvovat yhä sateenkaarta. Sekä Intiassa että Afrikassa sateenkaarta pidetään jättiläismäisenä taivaallisena käärmeenä, heprealaiset ja kristityt pitävät sitä ”lupauksen kaarena”. Samoin saatetaan jossakin maailmankolkassa siunauksellisina pidettyjä voimia pitää toisella seudulla onnettomuutta tuovina. Etelä-Amerikassa itätuuli on jumala, sillä se tuo mukanaan sadetta; Intiassa se on paholainen, koska se tuo tomua ja aiheuttaa kuivuutta. Muinaiset beduiinit uskoivat, että hiekkamyrskyjen aiheuttaja oli luonnonhenki, ja Mooseksenkin aikana usko luonnonhenkiin oli vielä niin lujaa, että se varmisti niiden säilymisen heprealaisten teologiassa tulen, veden ja ilman enkeleinä.

Pilvet, vesi- ja raesade ovat kaikki olleet lukuisten alkeellisten heimojen ja monien varhaisten luontokulttien pelon aiheita ja palvonnan kohteita. Rajuilmat jyrinäineen ja salamointeineen kauhistuttivat alkuaikojen ihmistä. Nämä luonnonvoimien temmellykset tekivät häneen niin valtavan vaikutuksen, että ukkosenjylinää pidettiin vihaisen jumalan äänenä. Tulenpalvonta ja salamointia kohtaan tunnettu pelko kytkeytyivät yhteen, ja ne levisivät laajasti monien varhaisten ihmisryhmien keskuuteen.

Alkeellisten, pelon vallassa olevien kuolevaisten mielessä tuli sekoittui magiaan. Innokas magian kannattaja muistaa kyllä yhdenkin sattumalta onnistuneen taikamenojensa tuloksen, vaikka hän huolettomasti unohtaakin kymmenet negatiiviset tulokset, kertakaikkiset epäonnistumiset. Tulen kunnioittaminen saavutti huippunsa Persiassa, jossa se oli vallalla pitkään. Toiset heimot palvoivat tulta itse jumaluutena, toiset kunnioittivat sitä palvomiensa jumaluuksien puhdistavan ja sovittavan hengen liekehtivänä eduskuvana. Vestan neitsyille oli annettu tehtäväksi pyhien tulien vaaliminen, ja kahdennellakymmenennellä vuosisadalla kynttilät palavat yhä osana monien uskonnollisten toimitusten rituaalia.

Babylon, and the Creeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as “the bow of promise.” Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947.3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. TAIVAANKAPPALEIDEN PALVONTA

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

Kivien-, vuorten-, puiden- ja eläintenpalvonta kehittyi luonnollisella tavalla luonnonvoimien pelontäyteisen kunnioittamisen kautta auringon, kuun ja tähtien jumalallistamiseksi. Intiassa ja muualla tähtiä pidettiin lihallisesta elämästä erkaantuneiden suurmiesten kunniankruununsa saaneina sieluina. Kaldealaiset tähtikultinharjoittajat pitivät itseään taivasisän ja maaäidin lapsina.

Kuunpalvonta edelsi auringonpalvontaa. Kuun kunnioittaminen oli korkeimmillaan metsästyksen aikakaudella, kun auringonpalvonnasta taas tuli myöhemmin seuranneiden maanviljelyn aikakausien tärkein uskonnollinen seremonia. Auringonpalvonta saavutti laajaa suosiota ensin Intiassa, ja siellä se myös säilyi kauimmin. Persiassa auringon kunnioitus johti myöhempään Mitra-kulttiin. Useiden kansojen keskuudessa aurinkoa pidettiin asianomaisen kansan kuninkaiden esi-isänä. Kaldealaiset sijoittivat auringon "maailmankaikkeuden seitsemän kehän" keskustaan. Myöhemmät sivilisaatiot kunnioittivat aurinkoa antamalla viikon ensimmäiselle päivälle auringon nimen.

Auringonjumalan arveltiin olevan niiden neitseestä syntyneiden kohtalon poikien salaperäinen isä, joita oletettiin aina välillä lahjoitettavan pelastajiksi suosiota nauttivien rotujen keskuuteen. Tällaiset yliluonnolliset lapset pantiin aina ajelehtimaan jollekin pyhälle joelle, jolta heidät sitten epätavallisella tavalla pelastettiin. Tämän jälkeen he kasvoivat aikuisiksi muuttuakseen sitten ihmeitä tekeviksi persoonallisuuksiksi ja kansansa vapahtajiksi.

6. IHMISENPALVONTA

Kaikkea muuta maan päällä ja ylhäällä taivaissa palvottuaan ihminen ei epäröinyt kunnioittaa samanlaisella palvonnalla myös itseään. Ajatusmaailmaltaan yksinkertainen villi-ihminen ei tee selvää eroa eläinten, ihmisten ja jumalten välillä.

Alkuaikojen ihminen piti kaikkia epätavallisia henkilöitä yli-inhimillisinä, ja hän pelkäsi tällaisia olentoja niin paljon, että tunsikin kunnioitettavaa kauhua heitä kohtaan. Tiettyyn määrään asti hän kirjaimellisesti palvoi heitä. Jos joku sai kaksoset, sitäkin pidettiin joko erittäin onnekkaana tai sitten erittäin epäonnekkaana tapahtumana. Hullut, kaatumatautiset ja heikkomieliset olivat monesti normaalieläinten kanssa ihailemisen palvonnan kohteita, sillä nämä uskoivat, että jumalat olivat asettuneet asumaan tällaisiin epänormaaleihin olentoihin. Pappeja, kuninkaita ja profeettoja palvottiin, ja entisaikojen pyhien miesten katsottiin olevan jumaluuksien henkeyttämiä.

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85:5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of "the seven circles of the universe." Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

85:5.3 (947.6) The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. WORSHIP OF MAN

85:6.1 (948.1) Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

85:6.2 (948.2) Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

Heimopäälliköt kuolivat ja heidät korotettiin jumaliksi. Jalojen sielujen siirtyessä rajan taa heidät myöhemmin aikoina julistettiin pyhimyksiksi. Ilman ulkopuolista apua kehitys ei olisi koskaan luonut jumalia, jotka olisivat olleet korkeampia kuin edesmenneiden ihmisten kunnialla kruunatut, kunniaan nostetut ja korkealle kehittyneet henget. Varhaiskehityksen aikana uskonto luo omat jumalansa. Ilmoituksen myötä Jumalat muovaavat uskontoa. Kehityskuskonto luo jumalansa kuolevaisen ihmisen kuvaksi ja kaltaiseksi, ilmoitususkonto pyrkii kehittämään ja muovaamaan kuolevaisen ihmisen Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi.

Syntyperänsä puolesta inhimillisiksi oletetut vainajahenkijumalat tulisi pitää erillään luonnonjumalista, sillä luonnonpalvonta kehitti yleisen jumalaperheen, johon kuului jumalien asemaan ylennettyjä luonnonhenkiä. Luontokulttien kehittyminen jatkui myöhemmin ilmaantuneiden aavekulttien rinnalla, ja molemmat vaikuttivat toisiinsa. Moniin uskonnollisiin käsitejärjestelmiin sisältyi kaksinainen käsitys jumaluudesta: luonnonjumalat ja vainajahenkijumalat. Joissakin teologioissa nämä käsitteet ovat kietoutuneet hämmäntävästi toisiinsa, mistä on valaisevana esimerkkinä Thor, aaveena palvottu sankari, joka oli myös salamoinnin herra.

Mutta ihmisen harjoittama ihmisenpalvonta saavutti huippunsa, silloin kun maalliset hallitsijat vaativat alamaisiltaan tämänkaltaista kunnioitusta, ja kun he moisten vaatimusten perusteluksi väittivät polveutuvansa jumaluudesta.

7. PALVONNAN JA VIISAUDEN AUTTAJAT

Saattaa näyttää siltä ikään kuin luonnonpalvonta olisi alkukantaisten miesten ja naisten mielessä syntynyt luonnostaan ja omaehtoisesti, ja niin se syntyikin. Mutta koko tämän ajan näissä samoissa alkeellisissa mielissä vaikutti kuudes auttajahenki, joka oli annettu näiden kansanheimojen pariin nimenomaan ihmisen tätä evoluution vaihetta ohjaavaksi voimaksi. Ja jatkuvasti tämä henki lietsoi ihmislajin palvonnantarvetta, miten alkeellisia sen ensimmäiset ilmenemismuodot olivatkin. Palvonnanhenki antoi peruuttamattoman alkusysäyksen ihmisen palvonnantarpeelle, olkoonkin että palvonnanhulun vaikuttimena, sitten kun se sai näkyvät ilmenemismuodot, oli eläimellinen pelko, ja vaikka sen varhaisin harjoittaminen keskittyikin luonnonkohteisiin.

Täytyy muistaa, että tunne, ei ajattelu, oli koko evolutionaarista kehitystä ohjaava ja hallitseva

85:6.3 (948.3) Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

85:6.4 (948.4) The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

85:6.5 (948.5) But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

85:7.1 (948.6) Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

85:7.2 (948.7) You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence

tekijä. Primitiivinen mieli ei tee suurtakaan eroa pelkäämisen, karttamisen, kunnioittamisen ja palvomisen välillä.

Kun palvonnantarvetta ohjaa ja opastaa viisaus, mietiskelevä ja kokemusperäinen ajattelu, siitä alkaa kehittyä todelliseksi uskonnoksi katsottava ilmiö. Kun seitsemäs auttajahenki, viisaudenhenki, pääsee vaikuttamaan täydellä voimallaan, silloin ihminen alkaa palvonnassaan kääntää selkäänsä luonnolle ja luonnon esineille ja kääntyy luonnon Jumalan ja kaikkien luonnonoloiden ikuisen Luojan puoleen.

[Esittänyt eräs Nebadonin Loistava Iltatähti.]

in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

85:7.3 (948.8) When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

85:7.4 (949.1) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Luku 86. Uskonnon varhaiskehitys

⇐ 085

Urantia-kirjan

087 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 86 USKONNON VARHAISKEHITYS

Osiot

Johdanto

1. Sattuma: hyvä onni ja huono onni
2. Sattuman personoiminen
3. Kuolema — selittämätön
4. Eloojäämisen käsite
5. Aave-sielun käsite
6. Aavehenkiympäristö
7. Alkukantaisen uskonnon tehtävä

PAPER 86 EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

Johdanto

USKONNON kehittyminen sitä edeltävästä ja alkeellisesta palvonnantarpeesta ei ole ilmoituksen varassa. Ihmismielen normaali toiminta universaaliin henkivarustukseen kuuluvien kuudennen ja seitsemännen mielenauttajahengen ohjaavan vaikutuksen kohteena, on täysin riittävää tällaisen kehityksen varmistamiseksi.

Ihmisen varhaisin esiuskonnollinen luonnonvoimienpelko muuttui vähin erin uskonnolliseksi, sitä mukaa kun luonto alkoi hänen tajunnassaan personoitua, henkistyä ja lopulta jumalallistua. Alkukantaistyyppinen uskonto oli siis luonnonmukainen biologinen seuraus kehittyvien eläinmielten psykologisesta vitkaisuudesta, kunhan tällaiset mielet olivat ensin tulleet muodostaneeksi käsitykset siitä, että jotakin yliluonnollista on olemassa.

1. SATTUMA: HYVÄ ONNI JA HUONO ONNI

Varhaisen kehitysuskonnon alkujuuret olivat luonnonmukaisen palvonnantarpeen ohella

INTRODUCTION

86:0.1 (950.1) THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

86:0.2 (950.2) Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

86:1.1 (950.3) Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in

inhimillisissä sattuman kokemuksissa, niin kutsutussa onnessa, tuiki tavallisissa tapahtumissa. Alkukantainen ihminen oli ravinnonmetsästäjä. Metsästyksen menestys on aina pakostakin vaihtelevaa, ja tästä ovat epäilemättä peräisin ne kokemukset, jotka ihminen tulkitsee hyväksi onneksi ja huonoksi onneksi. Epäonnisuus merkitsi paljon niiden miesten ja naisten elämässä, jotka jatkuvasti elivät ahdinkoisen ja epävarman olemassaolon partaalla.

Villi-ihmisen älyllisen näkökentän suppeus keskittää hänen huomionsa siinä määrin sattumallisuuteen, että onnesta tulee hänen elämässään pysyvä tekijä. Alkuaikojen urantialaiset taistelivat olemassaolosta, eivät elintasosta. He elivät uhanalaista elämää, jossa sattuma esitti tärkeää osaa. Tuntemattoman ja näkymättömän onnettomuuden alituinen pelko riippui näiden villi-ihmisten yllä ikään kuin epätoivon pilvi, joka tehokkaasti kätki varjoonsa jokaisen ilonaiheen. Heidän elämänsä oli alituista pelkoa siitä, että he tekisivät jotakin, joka toisi huonoa onnea. Taikaukoiset villit pelkäsivät aina onnekasta aikaa, sillä heidän mielestään tällainen hyvä onni tiesi taatusti onnettomuutta.

Tämä alati tuntuva huonon onnen pelko oli halvaannuttavaa. Miksi pitäisi tehdä lujasti työtä, jos satona olisi vain huonoa onnea? Miksi antaa jotakin saamatta mitään, kun yhtä hyvin voi vetelehtiä toimettona ja törmätä hyvään onneen eli saada jotakin antamatta mitään? Ajattelemattomat ihmiset unohtavat hyvän onnensa, suhtautuvat siihen itsestäänselvyytenä, mutta huonon onnensa he muistavat kipeästi.

Muinainen ihminen eli epävarmuudessa ja alituisessa sattuman, huonon onnen, pelossa. Elämä oli jännittävää sattumankauppaa, olemassaolo oli uhkapeliä. Eikä ole ihme, jos puutteellisesti sivistyneet ihmiset uskovat yhä sattumaan ja osoittavat syvälle juurtunutta taipumusta uhkapeliin. Primitiivinen ihminen häilyi kahden voimakkaan intressin välillä: hänellä oli hinku saada jotakin antamatta mitään, ja toisaalta hän pelkäsi, ettei hän saisi mitään antaessaan jotakin. Ja tämä olemassaolon uhkapeli oli alkuaikojen villi-ihmisen ajatusmaailman pääasiallinen mielenkiinnon kohde ja ylin kiinnostuksen aihe.

Myöhempien aikojen paimentolaisilla oli sama näkemys sattumasta ja onnesta, kun myöhempien aikojen maanviljelijät sitä vastoin olivat yhä tietoisempia siitä, että satotuloksiin vaikuttivat suoraan monet sellaiset seikat, joihin ihmisellä oli vähän tai ei ollenkaan vaikutusvaltaa. Maanviljelijä havaitsi olevansa kuivuuden, tulvien, raesateiden, myrskyjen, tuhoeläinten, kasvitautien sekä kuumuuden ja kylmyyden armoilla. Ja kun kaikilla näillä luonnossa esiintyvillä voimilla oli vaikutusta

the human experiences of chance — so-called luck, commonplace happenings. Primitive man was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

86:1.2 (950.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

86:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

86:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

86:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

yksilön hyvinvointiin, niitä pidettiin hyvänä onnena tai huonona onnena.

Tämä ajatus sattumasta ja onnesta tunkeutui väkevänä kaikkien muinaiskansojen filosofiaan. Vielä niinkin myöhään kuin Salomon viisauden kirjassa sanotaan: "Ja minä palasin huomatakseni, ettei mene kilpajuoksu nopealle eikä taistelu väkevälle, ei myöskään leipä viisaalle eivätkä rikkaudet ymmärtäväisille, ei suosio taitaville, vaan kohtalo ja sattuma määräävät heidän kaikkien osansa. Sillä ihminen ei kohtaloaan tiedä; niin kuin kalat takertuvat pahaan verkkoon ja niin kuin linnut jäävät kiinni paulaan, niin pyydystetään ihmisen pojatkin pahana hetkenä, joka heidät yllättää."

2. SATTUMAN PERSONOIMINEN

Pelokas huolestuneisuus oli villi-ihmisen luonnollinen mielentila. Kun miehistä ja naisista tulee liiallisen huolestuneisuuden uhreja, he yksinkertaisesti palaavat kaukaisten esivanhempiansa luonnonmukaiseen tilaan. Ja siinä vaiheessa, kun huolekkuus muuttuu tuskaiseksi, se estää henkilöä toimimasta ja saa säännönmukaisesti aikaan evolutionaarisia muutoksia ja biologisia mukautusilmiöitä. Tuska ja kärsimys ovat kehityksen etenemiselle välttämättömiä.

Elämäntaistelu on niin tuskallista, että jotkin takapajuiset heimot vielä nykyisinkin ulvovat ja valittavat jokaista uutta auringonnousua. Alkukantainen ihminen kyseli alituisen: "Kuka minua kiusaa?" Ellei hän löytänyt kärsimyksilleen aineellista lähdeä, hän selitti niiden olevan henkien aiheuttamia. Ja niin uskonto syntyi salaperäistä kohtaan tunnetusta pelosta, näkymättömistä kohtaan tunnetusta kunnioituksesta ja tuntematonta kohtaan tunnetusta kammosta. Luonnonpelosta tuli siten olemassaolotaisteluun vaikuttava tekijä, ensin sattuman ja sitten salaperäisyyden takia.

Alkukantainen mieli oli looginen, mutta se omasi perin harvoja ideoita niitä älyllisesti yhdistelläkseen. Villi-ihmisen mieli oli kouluttamaton, se oli täysin vailla hienosyisyyttä. Jos jokin tapaus sattui toisen jälkeen, villi piti siitä syynä ja seurauksena. Mitä sivistynyt ihminen pitää taikauskona, oli villi-ihmisen kohdalla vain silkkää tietämättömyyttä. Ihmiskunta on ollut hidas oppimaan, ettei tavoitteiden ja toiminnan tulosten välillä välttämättä ole mitään yhteyttä. Ihmiset alkavat vasta nyt käsittää, että olemassaolon piirissä reaktiot esiintyvät tekojen ja niiden seuraamusten välillä. Villi-ihminen pyrki personoimaan kaiken epäkonkreettisen ja abstraktisen, ja tällä tavoin sekä luonto että sattuma personoituivat aaveiksi, hengiksi, ja

86:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: "I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them."

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

86:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

86:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

myöhemmin jumaliksi.

Ihminen on luonnostaan taipuvainen uskomaan siihen, mitä hän pitää parhaana itselleen, siihen, mikä on välittömästi tai etäisemmin hänen etunsa mukaista. Oman edun tavoittelu hämärtää suuressa osin logiikan. Villien ja sivistyneiden ihmisten ajatusmaailman välillä esiintyvässä eroavaisuudessa on kysymys enemmänkin ajattelun sisällöstä kuin sen luonteesta, kysymyksessä on pikemmin aste-ero kuin laatuero.

Mutta jos vaikeasti käsitettävät asiat jatkuvasti pannaan yliluonnollisten seikkojen syyksi, se ei ole muuta kuin laiska ja kätevä tapa välttää kaikenlaista älyllistä pinnistelyä. Onni on vain sana, joka on seipitetty peittämään sitä, mikä minä inhimillisen olemassaolon aikakautena hyvänsä on selittämätöntä. Se tarkoittaa ilmiöitä, joista ihmiset eivät kykene pääsemään tai joista he eivät halua päästä selville. Sattuma on sana, joka merkitsee, että ihminen on liian tietämätön tai liian veltto selvittääkseen kulloisenkin ilmiön syyt. Ihmiset pitävät luonnollista tapahtumaa sattumana tai huonona onnena vain, kun heillä ei ole tiedonhalua eikä mielikuvitusta, kun roduilta puuttuu aloitteellisuutta ja seikkailumieltä. Elämänilmiöiden tutkiminen tulee ennemmin tai myöhemmin hävittämään ihmisen uskon sattumaan, onneen ja niin kutsuttuihin sattumuksiin, ja hän asettaa tilalle maailmankaikkeuden, jossa vallitsee laki ja järjestys ja jossa tarkalleen määrätty syyt käyvät kaikkien seurausten edellä. Näin olemassaolonpelko korvautuu elämänilolla.

Villi-ihminen suhtautuu luontoon kaikinensa ikään kuin se olisi elävä, ikään kuin se olisi jonkin ulkopuolisen vallassa. Sivistynyt ihminen potkii ja sadattelee yhä elottomia kappaleita, jotka sattuvat hänen tielleen ja kolhivat häntä. Alkukantainen ihminen ei pitänyt koskaan mitään sattumanvaraisena, vaan hänestä kaikki oli aina tahallista. Sallimuksen valtakunta, onnen toiminta, henkimaailma, oli alkukantaiselle ihmiselle aivan yhtä jäsentymätön ja umpimähkäinen kuin alkuaikojen yhteiskunta. Onnea pidettiin henkimaailman oikukkaana ja sen kulloisestakin mielentilasta johtuvana reaktiona. Myöhempinä aikoina onnen katsottiin riippuvan siitä, millä tuulella jumalat sattuivat olemaan.

Mutteivät kaikki uskonnot suinkaan kehittyneet animismista. Muunlaisia käsityksiä yliluonnollisesta esiintyi yhtä aikaa animismin kanssa, ja nämäkin uskomukset johtivat palvomiseen. Naturalismi ei ole uskonto, se on uskonnon seurausilmiö.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion — it is the offspring of religion.

3. KUOLEMA — SELITTÄMÄTÖN

Kuolema oli kehittyvälle ihmiselle

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

86:3.1 (952.3) Death was the supreme shock to

äärimmäinen järkytys, mitä hämmäntävin sattuman ja salaperäisyyden yhteenkietoutuma. Ei elämän pyhyys vaan kuoleman aiheuttama järkytys herätti pelkoa ja ruokki siten voimallisesti uskontoa. Luonnonkansojen keskuudessa kuoleman aiheutti tavallisesti väkivalta, joten muunlaisesta kuin väkivaltaisesta kuolemasta tuli sitäkin salaperäisempi. Kuolema elämän luonnollisena ja odotettavissa olevana päätepisteenä ei ollut alkukantaisten ihmisten tietoisuudessa selviö, ja ihminen on tarvinnut aikakauden toisensa perään käsittääkseen sen väistämättömäksi.

Alkuaikojen ihminen otti elämän tosiasiana, kun taas kuolemaa hän piti jonkinlaisena vitsauksena. Kaikilla roduilla on omat tarinansa ihmisistä, jotka eivät kulleet — aikojen takaa säilyneitä traditioita, jotka kuvastavat alkuaikaista suhtautumista kuolemaan. Ihmisen mielessä oli jo silloin hämärä käsitys hahmottomasta ja järjestymättömästä henkimaailmasta, josta oli peräisin kaikki ihmiselämään liittyvä selittämätön. Kuolema lisättiin tähän selittämättömien ilmiöiden pitkään luetteloon.

Aluksi ihmisen kaikkien tautien ja luonnollisen kuoleman uskottiin olevan henkien aikaansaannosta. Jotkin sivistyneet rodut pitävät sairautta vielä nykyäänkin ”sielunvihollisen” aiheuttamana, ja ne luottavat uskonnollisiin menoihin sairauden parannuskeinona. Myöhempien aikojen monimutkaisemmat teologiset oppirakennelmat panevat kuoleman yhä henkimaailman toiminnan syyksi, mikä kaikki on johtanut perisynnin ja ihmisen syntiinlankeemuksen kaltaisiin oppeihin.

Oman voimattomuutensa tajuaminen mahtavien luonnonvoimien edessä samoin kuin oman heikkoutensa tajuaminen sairauden ja kuoleman vitsausten edessä pakottivat villi-ihmisen etsimään apua aineellisen yläpuolella olevasta maailmasta, jonka hän epämääräisesti hahmotti mielessään näiden elämän salaperäisten kohtalonvaiheiden lähteeksi.

4. ELOONJÄÄMISEN KÄSITE

Käsitys kuolevaisen ihmisen persoonallisuuden siitä puolesta, joka ylittää aineellisen tason, syntyi jokapäiväiseen elämään kuuluvien tapahtumien ja toisaalta aaveunien tiedostamatta ja puhtaasti sattumalta tapahtuneesta yhdistymisestä. Sellainen tapaus, että useat heimon jäsenet näkivät samanaikaisesti unta edesmenneestä päälliköstään, näytti muodostavan vakuuttavan todisteen vanhan päällikön jossakin hahmossa todellakin tapahtuneesta paluusta. Tämä oli kaikki hyvin todellista villille, joka tavallisesti heräsi tällaisista

evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

86:3.2 (952.4) Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

86:3.3 (952.5) All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by “the enemy” and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

86:3.4 (952.6) It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

86:4.1 (952.7) The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

unista hikeä valuen, vavisten ja kirkuen.

Se, että usko tulevaan olemassaoloon sai alkunsa unista, selittää, miksi näkymättömät olevaiset pyritään aina hahmottamaan mielessä näkyviin olevaisiin liittyvin käsittein. Ja ennen pitkää tämä unessa nähdystä aaveesta juontuva uusi tulevan elämän käsite alkoi toimia biologiseen itsesäilytysviettiin liittyvän kuolemanpelon tehokkaana vastalääkkeenä.

Alkuaikojen ihminen oli myös varsin kiinnostunut henkäyksestään, eritoten kylmässä ilmanalassa, jossa se uloshengitettäessä näkyi pilvenä. Elämän henkäystä pidettiin sinä ainoana ilmiönä, joka erottaa elävät ja kuolleet. Ihminen tiesi, että henki saattoi lähteä ruumiista, ja hänen näkemänsä unet nukkuessa suoritetuista kaikenlaisista kummallisista asioista saivat hänet vakuuttuneeksi siitä, että ihmisolennossa oli jotakin aineetonta. Kaikkein alkeellisin idea ihmisen sielusta — aave — johdateltiin henkäys— uni-ajatusrakennelmasta.

Villi-ihminen käsitti itsensä lopulta kaksoisolennoiksi: ruumiiksi ja henkäykseksi. Kun hengityksestä vähennettiin ruumis, jäljelle jäi henki, aave. Vaikka aaveilla eli hengillä oli selkeästi inhimillinen alkuperä, niitä pidettiin silti ihmisen yläpuolella olevina. Ja tämä usko ruumiittomien henkien olemassaoloon tuntui antavan selityksen epätavallisen, tavallisuudesta poikkeavan, harvinaisen ja selittämättömän esiintymiselle.

Alkukantainen oppi kuolemanjälkeisestä eloonjäämisestä ei ollut välttämättä uskoa kuolemattomuuteen. Olennot, jotka eivät osanneet laskea kahtakymmentä pidemmälle, osasivat tuskin kuvitella äärettömyyttä ja ikuisuutta. Pikemminkin he ajattelivat, että oli toistuvia ruumiillistumisia.

Oranssi rotu oli erityisen taipuvainen uskomaan sielunvaellukseen ja jälleensyntymiseen. Tämä jälleensyntymisen idea oli peräisin siitä, että jälkeläisissä havaittiin heidän esivanhemmistaan muistuttavia perinnöllisiä piirteitä ja ominaisuuksia. Tapa antaa lapsille isovanhempien ja muiden esivanhempien nimiä johtui uskosta jälleensyntymiseen. Jotkin myöhempien aikojen rodut uskoivat, että ihminen kuoli kolmesta seitsemään kertaa. Tämä uskomus (jääne Aatamin opetuksista, jotka koskivat mansiomaailmoja) ja monia muita ilmoitususkonnon jälkiä on havaittavissa kahdennenkymmenennen vuosisadan luonnonkansojen muutoin järjettömissä opinkappaleissa.

Helvetin tai tulevan rangaistuksen käsitteet eivät kuuluneet alkuaikojen ihmisen ajatusmaailmaan. Villi-ihminen näki tulevan elämän nykyisen kaltaisena, paitsi että siitä huono onni tyystin puuttui. Myöhemmin muodostui

86:4.2 (953.1) The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

86:4.3 (953.2) Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived.

käsitys, jonka mukaan hyvillä ja pahoilla vainajahengillä oli eri kohtalot: taivas ja helvetti. Mutta kun monet alkukantaiset rodut uskoivat ihmisen siirtyvän seuraavaan elämään täsmälleen sellaisena kuin hän jätti tämän elämän, ajatus vanhaksi ja raihnaiseksi tulemisesta ei niitä suurestikaan kiehtonut. Ikääntyneet ihmiset pitivät paljon parempana, että heidät surmattiin, ennen kuin he kävivät liian heikoiksi.

Miltei jokaisella ryhmällä oli erilainen käsitys aavesielun kohtalosta. Kreikkalaiset uskoivat, että heikoilla ihmisillä täytyi olla myös heikko sielu, niinpä he keksivät Hadeksen tällaisten aneemisten sielujen vastaanottoon sopivaksi paikaksi. Näillä heiveröisillä yksilöillä uskottiin myös olevan lyhyempi varjo kuin muilla. Alkuaikojen andiitit ajattelivat vainajahenkiensä palaavan esi-isiensä kotikonnuille. Kiinalaiset ja egyptiläiset uskoivat muinoin, että sielu ja ruumis pysyivät yhdessä. Egyptiläisillä tämä johti huolelliseen haudanrakentamiseen ja ponnistuksiin ruumiin säilyttämiseksi. Nykyskansatkin pyrkivät yhä estämään vainajien ruumiin hajoamisen. Heprealaiset kuvittelivat, että yksilön haamumainen kaksoiskappale laskeutui alas sheoliin, josta se ei enää kyennyt palaamaan elävien maahan. Tällaisen tärkeän ja edistystä merkitsevän uudistuksen he tekivät oppiin sielun kehittämisestä.

5. AAVE-SIELUN KÄSITE

Ihmisen aineetonta puolta on kutsuttu useilla eri nimillä: aave, henki, varjo, haamu, harhama — ja viimeksi sielu. Sielu on alkuaikojen ihmisen unessa näkemä kaksoisolento. Se oli joka suhteessa tarkalleen kuolevaisen itsensä kaltainen, paitsi että se ei reagoanut kosketukseen. Usko unien kaksoisolentoihin johti suoraa tietä sellaiseen käsitykseen, että kaikilla olevaisilla, sekä elollisilla että elottomilla, oli sielu niin kuin ihmisilläkin. Tämä käsitys oli omiaan säilyttämään pitkään uskomukset luonnonhengistä. Eskimot kuvittelevat yhä, että jokaisella luonnonkohteella on henki.

Aavesielu oli kuultavissa ja nähtävissä, muttei kosketeltavissa. Rodun unielämä kehitti ja laajensi vähitellen tämän kehittyvän henkimaailman toimintoja niin, että kuolemaa lopulta pidettiin ”hengen heittämisenä”. Kaikki primitiiviset heimot — juuri ja juuri eläimen tason yläpuolella olevia lukuun ottamatta — ovat kehittäneet jonkinlaisen sielukäsitteen. Sivilisaation edistyessä tämä taikauskoinen sielukäsitys häviää, ja ihminen on kokonaan riippuvainen ilmoituksesta ja henkilökohtaisesta uskonnollisesta kokemuksesta, jotta hänelle muodostuisi uusi käsitys sielusta Jumalaa tuntevan kuolevaisen mielen ja siinä asustavan jumalallisen hengen,

But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as “giving up the ghost.” All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

Ajatuksensuuntaajan, yhteisenä luomuksena.

Alkuaikojen kuolevaiset eivät tavallisesti osanneet tehdä eroa ihmisessä asustavan hengen käsitteen ja evolutionaariluontoisen sielun käsitteen välillä. Villi-ihminen oli varsin epätietoinen sen suhteen, oliko aavesielu peräisin ruumiista vai oliko se jokin ulkopuolinen ruumista vallassaan pitävä vaikuttaja. Järkevän ajattelun puuttuminen hämmäntävän ilmiön edessä selittää karkeat epäjohdonmukaisuudet villi-ihmisen käsityksissä sielusta, aaveista ja hengistä.

Sielun ajateltiin kuuluvan ruumiiseen niin kuin tuoksu kuuluu kukkaseen. Muinaiset ihmiset uskoivat, että sielu voisi eri tilanteissa poistua ruumiista, esimerkiksi:

1. Tavallisessa ja ohimenevässä pyörtymisessä.
2. Nukkuessa, luonnollisessa unennäössä.
3. Koomassa sekä sairauksiin ja onnettomuuksiin liittyvässä tiedottomuuden tilassa.
4. Kuolemassa, pysyvässä poistumisessa.

Villi-ihminen piti aivastamista sielun tuloksettomana yrityksenä karata ruumiista. Hereillä ja varuillaan ollessaan ruumis kykeni torjumaan sielun pakoyrityksen. Myöhempinä aikoina esitettiin aivastuksen perään aina jokin uskonnollinen lausahdus, kuten ”siunatkoon!”

Jo varhaisessa evoluution vaiheessa katsottiin nukkuminen todisteeksi siitä, että aavesielu saattoi olla poissa ruumiista, ja uskottiin, että se voitiin kutsua takaisin lausumalla tai huutamalla nukkujan nimeä. Muissa tajuttomuustiloissa sielun ajateltiin loitonneen kauemmaksi, kenties jopa yrittävän paeta lopullisesti eli uhkaavan kuolemalla. Unia pidettiin kokemuksina, joita sielu sai nukkumisen aikana sen ollessa tilapäisesti poissa ruumiista. Villi-ihminen uskoo uniensa olevan aivan yhtä todellisia kuin on mikä tahansa hänen kokemusmaailmansa ilmiö valvetilan aikana. Entisaikojen ihmiset ottivat tavakseen herättää nukkujat vähin erin, jotta sielulla olisi aikaa palata ruumiiseen.

Ihmiset ovat kautta aikojen tunteneet kauhunsekaista kunnioitusta öisiä harhanäkyjä kohtaan, eivätkä heprealaiset muodostaneet tässä suhteessa poikkeusta. Mooseksen tätä käsitystä vastustavista kielloista huolimatta he uskoivat vilpittömästi Jumalan puhuttelevan heitä unen aikana. Ja Mooses oli oikeassa, sillä tavalliset unet eivät ole se menetelmä, jota hengellisen maailman persoonallisuudet käyttävät pyrkinessään saamaan yhteyden aineellisiin olentoihin.

Muinaisaikojen ihmiset uskoivat, että sielut kykenivät asettumaan eläimiin tai jopa elottomiin

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

- 86:5.5 (954.4) 1. Ordinary and transient fainting.
- 86:5.6 (954.5) 2. Sleeping, natural dreaming.
- 86:5.7 (954.6) 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.

86:5.8 (954.7) 4. Death, permanent departure.

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects.

kappaleisiin. Käsitys huipentui ihmissusikäistyksen kaltaisiin ideoihin eläimeensamastumisesta. Henkilö voi päiväsaikaan olla lainkuuliainen kansalainen, mutta kun hän vaipui uneen, hänen sielunsa saattoi asettua suteen tai johonkin muuhun eläimeen ja hiiviskellä öisillä saalistusretkillä.

Alkukantaiset ihmiset luulivat sielun liittyvän hengitykseen ja sielun ominaisuuksia voitavan antaa tai siirtää henkäyksen avulla. Urhea päällikkö saattoi henkäistä vastasyntyneen lapsen päälle ja antaa lapselle sillä tavoin rohkeutta. Ehdokkaiden päälle hengittäminen kuului alkukristittyjen keskuudessa Pyhän Hengen lahjoittamistoimitukseen. Psalminkirjoittaja sanoi: "Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden joukot hänen suunsa henkäyksellä." Pitkän aikaa oli tapana, että vanhin poika yritti siepata kuolevan isänsä viimeisen henkäyksen.

Myöhemmin alettiin pelätä ja kunnioittaa varjoa siinä kuin henkäystäkin. Oma veden pinnasta heijastuvaa kuvajaisista pidettiin toisinaan sitäkin todisteena kaksoisminästä, ja peileihin suhtauduttiin taikauskaisella kammolla. Monet sivistyneet henkilöt kääntävät vielä nykyisinkin peilin seinään päin kuolemantapauksen sattuessa. Jotkin takapajuiset heimot uskovat yhä, että kuvien, piirustusten, pienoismallien tai veistosten tekeminen poistaa ruumiista koko sielun tai sen osan. Kuvien tekeminen on sen vuoksi kiellettyä.

Sielun ajateltiin yleisesti samastuvan henkäykseen, mutta monet kansat sijoittivat sielun myös päähän, tukkaan, sydämeen, maksaan, vereen ja ihraan. Ilmaus "Aabelin veri huutaa minulle maasta" tuo julki entisaikaan vallinneen uskomuksen, jonka mukaan henki oli veressä. Seemiläiset opettivat sielun asuvan ruumiin rasvakerroksissa, ja eläinrasvan syöminen oli monien ryhmien keskuudessa tabu. Pääkallonmetsästys oli keino saada haltuunsa vihollisen sielu, samanlainen keino oli myös päänahan nylkeminen. Silmiä on viime aikoinakin pidetty sielun peileinä.

Ne, jotka kannattivat oppia kolmesta tai neljästä sielusta, uskoivat yhden sielun menettämisen merkitsevän epämukavuutta, kahden menetys merkitsi sairautta, kolmen menetys kuolemaa. Yksi sieluista eli hengityksessä, yksi päässä, yksi hiuksissa ja yksi sydämessä. Sairaita neuvottiin kuljeksimaan ulkosalla, sillä toivottiin, että he voisivat siepata takaisin harhateille joutuneen sielunsa. Mahtavimpien poppamiesten oletettiin vaihtavan sairastuneen henkilön sairaan sielun uuteen sieluun — kysymyksessä oli "uusi syntymä".

Badonanin lapset kehittivät uskomuksen kahdesta sielusta: henkäys ja varjo. Alkuaikojen nodiititirodut katsoivat ihmisen koostuvan kahdesta

This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: "By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth." It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of two persons, soul and body. This philosophy of

persoonasta: sielusta ja ruumiista. Tämä inhimillisen olemassaolon filosofia heijastui myöhemmin kreikkalaisten näkemyksessä. Kreikkalaiset itse uskoivat kolmeen sieluun; vegetatiivinen sielu asui vatsassa, animaallinen sielu sydämessä ja intellektuaalinen sielu päässä. Eskimot uskovat, että ihmisessä on kolme osaa: ruumis, sielu ja nimi.

human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

6. AAVEHENKIYMPÄRISTÖ

Ihminen sai perinnöksi luonnonympäristön, hän hankki itselleen sosiaalisen ympäristön ja kuvitteli vainajahenkiympäristön. Valtio on ihmisen reaktio luonnonympäristöönsä, koti on reaktio hänen sosiaaliseen ympäristöönsä, kirkko on reaktio hänen kuvitteelliseen aaveympäristöönsä.

Ihmiskunnan historian alkuvaiheessa alettiin jo yleisesti uskoa kuvitteellisen aaveiden ja henkien maailman todellisuuteen, ja tästä vastikään kuvitelmissa luodusta maailmasta tuli primitiivisen yhteisön mahtitekiä. Koko ihmiskunnan mentaalinen ja moraalinen elämä muuntui kaikiksi ajoiksi tämän uuden, ihmisen ajatteluun ja toimintaan vaikuttaneen tekijän ilmaantumisen myötä.

Tähän harhaiseen ja tietämättömyyttä heijastavaan pääolettamukseen kuolevaisten tuntema pelko on ahdannut koko primitiivisten kansojen myöhemmän taikauskon ja uskonnon. Se oli ihmisen ainoa uskonto aina jumalallisen ilmoituksen aikoihin saakka, eikä monilla maailman roduilla tänä päivänäkään ole kuin tällainen karkea kehityskonto.

Kehityksen edetessä hyvä onni alettiin yhdistää hyviin henkiin ja huono onni pahoihin henkiin. Epämukavuutta, jonka aiheutti pakosta tapahtunut mukautuminen muuttuvaan ympäristöön, pidettiin huonona onnena, henkiaaveiden tyytymättömyyden osoituksena. Alkukantainen ihminen kehitti synnynnäisestä palvonnantarpeestaan sekä väärin ymmärtämästään sattumasta vähin erin uskonnon. Sivistynyt ihminen luo vakuutusjärjestelyjä tällaisten sattumanvaraisten tapahtumien vaikutuksesta selvitäkseen; nykyajan tiede panee vakuutusmatemaatikon matemaattisine laskelmineen kuvitteellisten henkien ja oikukkaiden jumalten tilalle.

Jokainen sukupolvi hymyilee esivanhempiansa hupsuille ja taikauskaisille käsityksille samalla silti yhä sellaisia ajattelussa ja palvonnassa esiintyviä harhaluuloja vaalien, jotka vuorostaan antavat valistuneelle jälkimaailmalle aiheen jatkaa hymyilyä.

Mutta alkukantaisen ihmisen mielen valtasivat vihdoin ajatukset, jotka ylittivät kaikki hänen

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all

synnynnäiset, biologiset tarpeensa; ihminen oli lopultakin kehittämällä elämäntavan, joka perustui sellaiseen, joka oli enemmän kuin pelkkää aineellisiin ärsykeisiin reagoimista. Alkeellisen filosofisen elämänohjeen idut olivat ilmaantumassa. Yliluonnollinen elämän käyttäytymisnormi oli ilmaantumisillaan, sillä jos henkiaave vihoissaan aiheutti huonoa onnea ja hyväntuulisena aiheutti hyvää onnea, niin ihmisen käyttäytyminen oli sovitettava sen mukaisesti. Oikean ja väärän käsitteet olivat lopultakin kehkeytyneet. Ja tämä kaikki tapahtui jo kauan ennen kuin maailmalle oli esitetty yhtäkään ilmoitusta.

Näiden käsitteiden ilmaantumisen myötä alkoi pitkä ja turhia uhreja vaatinut ponnistelu alati tyytymättömien henkien lepyttämiseksi, orjallinen sidonnaisuus evoluutionmukaiseen uskonnolliseen pelkoon. Alkoi tuo hautojen ja temppelien rakentamisessa, uhrilahjoina ja papistojen ylläpitona hukkaan heitetty inhimillisten ponnistelujen pitkään jatkunut tuhailu. Se oli hirveä ja kammottava hinta maksettavaksi, mutta se kannatti maksaa, koska sillä keinoin ihminen hankki luonnollisen tietoisuuden siitä, mikä oli minkäkin suhteen oikein, mikä oli väärin. Inhimillinen etiikka syntyi!

7. ALKUKANTAISEN USKONNON TEHTÄVÄ

Villi-ihmisellä oli tarve tuntea itsensä turvatuksi, ja siksi hän auliisti maksoi huonoa onnea vastaan kirjoitetusta maagisesta vakuutuskirjastaan pelkona, taikauskona, kauhuna ja papeille annettuina lahjoina vaaditut raskaat vakuutusmaksut. Alkukantainen uskonto oli yksinkertaisesti metsien vaaroja vastaan otetun vakuutuksen vakuutusmaksujen suoritus; sivistynyt ihminen suorittaa aineellisia vakuutusmaksuja tuotantoelämässä sattuvien onnettomuuksien ja nykyajan elintapojen aiheuttamien hätätapauksen varalle.

Nyky-yhteiskunta on siirtämässä vakuutustoimintaa pois pappien ja uskonnon valtapiiristä ja antamassa sen taloudellisen toimipiirin huostaan. Uskonto keskittyy yhä enemmän haudantakaisen elämän vakuuttamiseen. Nykyajan ihmiset, ainakaan ne jotka ajattelevat, eivät enää maksa turhia vakuutusmaksuja onnea hallitakseen. Uskonto on vähitellen astumassa korkeammille filosofisille tasoille, jos sitä verrataan sen entiseen tehtävään, joka oli eräänlainen vakuutusjärjestely huonoa onnea vastaan.

Mutta nämä muinaiset uskontokäsitykset estivät ihmisiä tulemasta fatalisteiksi ja toivottoman pessimistisiksi; he nimittäin uskoivat voivansa tehdä edes jotakin vaikuttaakseen

of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly. The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion

kohtaloonsa. Aaveidenpelkoon perustunut uskonto juurrutti ihmisten mieleen, että heidän oli säädeltävä käyttäytymistään, että oli olemassa ihmisen kohtaloa hallitseva aineellinen maailman yläpuolella oleva maailma.

Meidän aikamme sivistyneet rodut ovat nyt pääsemässä huonon onnen ja olemassaoloon kuuluvien tavanomaisten eriarvoisuuksien selityksenä esitetystä aaveidenpelosta. Ihmiskunta on vapautumassa orjuudesta, joka johtui siitä, että huono onni selitettiin aavehenkien toiminnasta johtuvaksi. Mutta kun ihmiset ovat luopumassa erheellisestä opista, jonka mukaan elämän hankaluudet olisivat henkien aiheuttamia, he samalla osoittavat hämmästyttävää halukkuutta hyväksyä lähes yhtä harhainen opetus, joka kehottaa heitä panemaan kaikki inhimilliset eriarvoisuudet poliittisten epäkohtien, sosiaalisen epäoikeudenmukaisuuden ja teollisen kilpailun syyksi. Mutta uusi lainsäädäntö, lisääntyvä ihmisrakkaus ja enentyvä teollinen uudelleenjärjestely, olkoot ne sinänsä ja itsessään miten hyviä tahansa, eivät korjaa syntymässä saatuja edellytyksiä eivätkä elämiseen liittyviä sattumuksia. Vain tosiasiaa ymmärtäminen ja luonnonlakien puitteissa tapahtuva viisas olosuhteiden säätely tekevät ihmiselle mahdolliseksi saada, mitä hän haluaa, ja välttyä sellaiselta, mitä hän ei halua. Tieteellinen tietämys, joka johtaa tieteenmukaiseen toimintaan, on ainoa niin kutsuttujen sattumanvaraisten vastoinkäymisten vastalääke.

Tuotantotoiminta, sota, orjuus ja siviilihallinto syntyivät reaktionä ihmisen sosiaaliseen kehitykseen hänen luonnollisessa ympäristössään. Uskonto sai alkunsa samalla tavoin hänen reaktionaan kuvitteellisen aavemaailman harhaiseen ympäristöön. Uskonto oli itsesäilytysvietin mukainen evolutionaarinen kehitystulos, ja sillä on ollut vaikutusta siitäkin huolimatta, että se alun perin perustui harhakäsitykseen ja oli äärimmäisen epäloogista.

Väärän pelon väkeväällä ja kunnioitusta herättävällä voimalla alkukantainen uskonto muokkasi ihmismielen maaperää alkuperältään yliluonnollisen, aidosti hengellisen vaikuttajan — Ajatuksensuuntaajan — lahjoittamista varten. Ja aina siitä lähtien ovat jumalalliset Suuntaajat uurastaneet muuntaakseen jumalanpelon jumalanrakkaudeksi. Evoluutio saattaa olla hidasta, mutta se on erehtymättömän tehokasta.

[Esittänyt muuan Nebadonin Iltatähti.]

of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization, however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

Luku 87. Aavekultit

⇐ 086

Urantia-kirjan

088 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 87 AAVEKULTIT

Osiot

Johdanto

1. Aaveidenpelko
2. Vainajahenkien lepyttely
3. Esi-isienpalvonta
4. Hyvät ja pahat henkiaaveet
5. Edistynyt aavekultti
6. Pakottaminen ja poismanaaminen
7. Kultismin luonne

PAPER 87 THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

Johdanto

AAVEKULTTI kehittyi vastapainoksi huonoa onnea merkitseville epävarmuustekijöille. Sen alkeelliset uskonnolliset menot olivat huonoa onnea kohtaan tunnetun pelon ja hillittömän kuolleidenkammon lieveilmiö. Millään näistä alkuaikeiden uskonnoista ei ollut paljonkaan tekemistä Jumaluuden tunnustamisen tai ihmisen yläpuolella olevalle osoitettavan kunnioituksen kanssa. Niiden riitit olivat enimmäkseen negatiivisia, sillä niiden tarkoituksena oli aaveiden karttaminen, karkottaminen tai pakottaminen. Aavekultti ei ollut sen kummempaa kuin vakuutus onnettomuutta vastaan. Sillä ei ollut mitään tekemistä sellaisen sijoituksen kanssa, joka tehdään tulevaisuudessa saatavien korkeampien voittojen toivossa.

Ihminen on painiskellut aavekultin kanssa pitkään ja katkerasti. Mikään ei ihmisen historiassa ole omiaan herättämään enemmän sääliä kuin tämä kuva ihmisestä viheliäisen aavehenkipelon orjuudessa. Tämän samaisen pelon syntymisen myötä ihmiskunta alkoi nousta uskonnollisen kehityksen ylämäkeä. Ihmisen mielikuviutus nosti ankkurin itseyden rannoilta ja hän tulee löytämään uuden ankkuripaikan vasta päätyessään

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

käsitykseen oikeasta Jumaluudesta, todellisesta Jumalasta.

1. AAVEIDENPELKO

Kuolemaa pelättiin siksi, että kuolema merkitsi taas uuden vainajahengen vapautumista fyysisestä ruumiistaan. Entisaikojen ihmiset tekivät parhaansa estääkseen kuoleman, välttyäkseen siltä vaivalta, jota kamppailu uuden aaveen kanssa merkitsi. Heillä oli aina tavaton huoli saada aave lähtemään kuolinpaikalta, aloittamaan matkansa manan majoille. Aavetta pelättiin ennen kaikkea, silloin kun se oli oletetussa siirtymävaiheessa kuolinhetkellä tapahtuvan ilmaantumisen ja myöhemmin seuraavan aaveiden kotimaahan lähdön välillä. Aaveiden kotimaa oli epämääräisen ja alkeellisen käsityksen mukaan jokin taivaantapainen.

Vaikka villi-ihminen uskoi, että aaveilla oli yliluonnollisia kykyjä, hän ei silti kuvitellut, että niillä oli yliluonnollista älykkyyttä. Monia kikkoja ja salajuonia käytettiin pyrittäessä hämäämään ja petkuttamaan aaveita. Sivistynytkin ihminen luottaa vielä kovasti sellaiseen toivoon, että hurskauten ulkonainen osoittaminen onnistuisi jollakin tavoin pettämään jopa kaikkietäviä Jumaluutta.

Alkukantaiset ihmiset pelkäsivät sairautta, sillä he huomasivat sen toimivan usein kuoleman airuena. Ellei heimon poppamies onnistunut parantamaan sairauden kourissa taistelevaa yksilöä, sairas siirrettiin tavallisesti pois perheen majasta ja vietiin pienempään majaan tai jätettiin taivasalle tekemään kuolemaa omissa oloissaan. Talo, jossa kuolema oli vierailut, tavallisesti hävitettiin. Ellei näin tehty, sitä joka tapauksessa aina karteltiin. Ja tämä pelko esti alkuaikojen ihmistä rakentamasta lujia asumuksia. Se soti myös pysyvien kylien ja kaupunkien perustamista vastaan.

Villi-ihmiset istuivat koko yön valveilla juttelemassa, aina kun joku suvun jäsen oli kuollut. He pelkäsivät itsekkin kuolevansa, jos vaipuivat uneen ruumiin läheisyydessä. Ruumiista saatu tartunta teki vainajienpelon oikeutetuksi, ja kaikki kansanheimot ovat jonain aikana harjoittaneet mutkikkaita puhdistautumismenoja, joiden tarkoituksena oli puhdistaa kuolleen kanssa kosketuksiin joutunut henkilö. Entisajan ihmiset uskoivat, että ruumiin ympärillä piti olla valoa, ruumista ei koskaan saanut jättää pimeään. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla poltetaan yhä kynttilöitä kuolinhuoneissa, ja ihmiset istuvat edelleenkin valvojaisia. Niin kutsuttu sivistynyt ihminen on tuskin vieläkaan täysin poistanut ruumiidenpelkoa elämänfilosofiastaan.

1. GHOST FEAR

87.1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87.1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87.1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87.1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

Mutta kaikesta tästä pelosta huolimatta ihmiset koettivat edelleenkin petkuttaa vainajahenkeä. Ellei kuolinmajaa hävitetty, niin ruumis vietiin pois seinään tehdystä aukosta, ei koskaan oven kautta. Tällaiset toimenpiteet suoritettiin aaveen hämäämiseksi, sen poissapysymisen varmistamiseksi. Saattoväki palasi hautajaisista myös eri tietä, jottei vainajahenki seuraisi mukana. Kulkusuunnan vaihtamista ja kymmeniä muita metkuja käytettiin varmistamaan, ettei aave enää nousisi haudasta. Aavetta petkuttaakseen sukupuolet vaihtoivat usein keskenään vaatteita. Surupukujen tarkoituksena oli jälkeenjääneiden tekeminen tunnistamattomiksi. Myöhemmin niiden tarkoituksena oli kunnioituksen osoittaminen vainajalle ja aaveiden lepyttäminen sillä keinoin.

2. VAINAJAHENKIEN LEPYTTELY

Aaveiden lepyttelyyn tähtäävä kielteinen toimintaohjelma esiintyi uskonnon piirissä jo kauan ennen henkien pakottamista ja henkien puoleen kääntymistä merkitsevää myönteistä toimintaohjelmaa. Ihmisen ensimmäiset palvontatoimet kuuluivat ilmiönä puolustautumisen, eivät kunnioittamisen piiriin. Nykyaajan ihminen katsoo viisaaksi ottaa palovakuutuksen. Villi-ihminen piti samalla tavoin viisauden osoituksena sitä, että hän hankki vakuutuksen vainajahenkiä aiheuttamaa huonoa onnea vastaan. Tämän suojan varmistamistoimista muodostuivat aavekultin menettelytavat ja rituaalit.

Yhteen aikaan ajateltiin, että vainajahengen suuri toive oli tulla pikaisesti "pois manatuksi", niin että se voisi kenenkään häiritsemättä jatkaa matkaansa manan majoille. Jokainen aaveen poismanaamisrituaalin suorituksessa sattunut virhe tai elävien toimita tapahtunut laiminlyönti viivytti auttamattomasti vainajahengen kulkua aaveiden maahan. Sellaisen uskottiin olevan vainajahengestä epämieluisaa, ja suuttuneen aaveen oletettiin olevan onnettomuuden, huonon onnen ja epäonnen alkulähde.

Hautajaismenot saivat alkunsa siitä, että ihminen koetti suostutella aavesielua lähtemään tulevaan kotiinsa, ja ruumissaarnan alkuperäisenä tarkoituksena oli antaa uudelle vainajahengelle neuvoja siitä, miten sinne pääsee. Tapana oli varustaa ruokaa ja vaatteita aaveen matkaa varten, ja nämä tavarat pantiin hautaan tai sen lähelle. Villi-ihminen uskoi, että "aaveen poismanaaminen" — sen saaminen pois haudan läheisyydestä — kesti kolmesta päivästä yhteen vuoteen. Eskimot uskovat vieläkin, että sielu viipyy ruumiin vaiheilla kolme päivää.

87:1.5 (959.1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were designed to disguise survivors; later on, to show respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly "laid" so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to "lay the ghost" — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

Kuolemantapauksen jälkeen noudatettiin hiljaisuutta eli suruaikaa, jottei aave houkuttautuisi palaamaan taas kotiin. Itsensäkiduttaminen, viiltely, oli yleinen suremismuoto. Monet edistyneet opettajat yrittivät lopettaa sellaisen, mutta he eivät siinä onnistuneet. Paastoamisen ja muiden kieltäymysmuotojen oletettiin olevan aaveiden mieleen, nämä kun nauttivat elävien vaivoista väijyessään elävien lähellä siirtymävaiheen aikana, ennen varsinaista manalaanlähtöään.

Pitkät ja tavan takaa toistuneet suruajan toimeentulojaksot olivat eräs sivilisaation edistymisen tiellä olleista suurista esteistä. Joka vuosi tuhlatiin kirjaimellisesti viikkoja ja jopa kuukausia tähän tuottamattomaan ja hyödyttömään suremiseen. Ammattimaisten surijoiden palkkaaminen hautajaistilaisuuksiin osoittaa, että sureminen oli rituaali, ei surun osoittamista. Nykyihmiset saattavat surra vainajia tuntemansa kunnioituksen ja kokemansa menetyksen johdosta, mutta muinaisajan ihmiset tekivät sen pelosta.

Vainajien nimiä ei koskaan lausuttu ääneen. Itse asiassa ne usein poistettiin puhekielestä. Tällaisista nimistä tuli tabu, ja näin kielet kaiken aikaa köyhtyivät. Käytäntö johti lopulta symbolisen puhutavan ja kielikuvia viljelevän ilmaisutavan yleistymiseen: käytettiin sellaisia kiertoilmaisuja kuin "nimi tai päivä, jota ei koskaan mainita".

Muinaiset ihmiset olivat niin innokkaita pääsemään eroon aaveesta, että he tarjosivat sille kaikkea, mitä se olisi saattanut eläessään haluta. Vainajahenget halusivat vaimoja ja palvelijoita. Varakas villimies odotti, että ainakin yksi orjavaimo haudattaisiin elävältä hänen kuollessaan. Myöhemmin tuli tavaksi, että leski teki itsemurhan aviomiehensä haudalla. Kun lapsi kuoli, kuristettiin usein äiti, tati tai isoäiti kuoliaaksi, jotta aikuinen vainajahenki tekisi seuraa lapsiaaveelle ja huolehtisi siitä. Ja ne, jotka näin luopuivat elämästään, tekivät sen yleensä auliisti. Oli pikemminkin niin, että jos he olisivat tapojen vastaisesti jääneet elämään, heidän tuntemansa pelko vainajahengen vihaa kohtaan olisi riistänyt heidän elämältään nekin harvat ilonaiheet, joista alkuaikojen ihmiset saivat nauttia.

Oli tavanomaista, että kuolleen päällikön seuraksi surmattiin suuri joukko alamaisia. Orjat surmattiin heidän isäntänsä kuollessa, jotta he saattaisivat palvella tätä aaveiden maassa. Borneolaiset järjestävät vieläkin matkaopasseuralaisen: orja keihästetään kuoliaaksi, jotta hän kulkisi aaveena suoritettavan matkan kuolleen isäntänsä seurassa. Murhattujen henkilöiden aaveiden uskottiin ilahtuvan saadessaan murhaajiensa henget orjikseen. Tämä käsitys antoi ihmisille aiheen pääkallonsäilytykseen.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement, but the ancients did this because of *fear*.

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as "the name or day one never mentions."

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

Aaveiden oletettiin pitävän ruoantuoksusta, niinpä hautajaisjuhlien ruokauhrit olivat yhteen aikaan yleismaailmallisia. Tapa, jolla alkuaikoina esitettiin pöytärukous, oli sellainen, että henkien lepyttämiseksi heitettiin ruoanmurunen ennen ruokailua tuleen ja samalla mutistiin maaginen loitsu.

Vainajien oletettiin käyttävän elinaikaisten työkalujensa ja aseidensa henkiä. Esineen rikkominen oli sen "tappamista", ja sillä keinoin vapautettiin esineen henki, jotta se siirtyisi palvelemaan aaveiden maassa. Omaisuusuhreja toimitettiin myös polttamalla tai hautaamalla. Muinaisaikainen hautajaistuhlailu oli suunnatonta. Myöhemmät rodut valmistsivat paperista pienoismalleja ja korvasivat todelliset esineet ja henkilöt piirroksin näissä vainajalle osoitetuissa uhreissa. Sivilisaatio eteni suuresti, kun omaisuuden polttamisen ja hautaamisen sijalle tuli sukulaisten perimysoikeus. Irokeesi-intiaanit tekivät monia uudistuksia hautaustuhlauksen vähentämiseksi. Ja tämä omaisuuden säilyttäminen mahdollisti sen, että heistä tuli kaikkein mahtavimpia pohjoisen punaisten ihmisten keskuudessa. Nykyajan ihmisen ei enää oleteta pelkäävän vainajahenkiä, mutta käytäntö on voimakas, ja paljon maallista mammonaa kulutetaan yhä hautajaisrituaaleihin ja maahanpanijaismenoihin.

3. ESI-ISIENPALVONTA

Aavekultin edelleenkehittyminen johti väistämättä esivanhempien palvontaan, sillä siitä tuli se ketjun rengas, joka yhdisti tavalliset aaveet ja korkeammat henget, kehkeytymässä olleet jumalat. Alkuaikojen jumalat olivat yksinkertaisesti vain manan majoille siirtyneitä, kunniaan korotettuja ihmisiä.

Esi-isienpalvonta oli alussa paremminkin pelkoa kuin palvontaa, mutta tällaiset uskomukset myötävaikuttivat kuitenkin ratkaisevasti aaveidenpelon ja -palvonnan edelleenleviämiseen. Alkuaikojen esi-isä-aavekulttien kannattajat pelkäsivät jopa haukotella, jottei vain pahansuopa henki olisi tällöin asettunut heidän ruumiiseensa.

Lapseksiottokäytännön oli määrä varmistaa, että olisi joku toimittamassa kuolemanjälkeiset uhrin sielun rauhan ja etenemisen hyväksi. Villi-ihminen eli kanssaihmistensä aaveita peläten ja käytti vapaa-aikansa suunnittelemalla oman henkensä turvallista kulkua kuoleman jälkeen.

Useimmat heimot järjestivät ainakin kerran vuodessa vainajien muistopäivän eli kaikkien sielujen juhlan. Roomalaisilla oli joka vuosi kaksitoista vainajahenkien juhlaa niihin liittyvine menoineen. Puolet vuoden päivistä oli omistettu

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to "kill it," thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

3. ANCESTOR WORSHIP

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these

jonkinlaisille juhlamenoille, jotka liittyivät näihin muinaisiin kultteihin. Muuan Rooman keisari yritti uudistaa tätä käytäntöä vähentämällä vuotuisten juhlapäivien lukumäärän 135:een.

Aavekultin kehittyminen jatkui kaiken aikaa. Kun aaveiden kuviteltiin siirtyvän olemassaolon epätäydellisestä vaiheesta sen korkeimpaan vaiheeseen, samalla tavoin eteni myös itse kultti, joka päättyi lopulta henkien- ja jopa jumaltenpalvontaan. Mutta vaikka korkeimmista hengistä esitetyissä uskomuksissa ilmenikin erilaisuutta, kaikki heimot ja rodut ovat johonkin aikaan uskoneet aaveisiin.

4. HYVÄT JA PAHAT HENKIAAVEET

Aaveidenpelko oli maailman kaiken uskonnon alkulähde. Ja aikakaudesta toiseen monet heimot pysyttelivät vanhassa uskossa yhteen aaveiden luokkaan. Ne opettivat, että ihmisellä oli hyvä onni, kun aave oli hyvillään; hänellä oli huono onni, kun se oli vihoissaan.

Kun aaveidenpelkoon pohjautuva kultti saavutti uusia ulottuvuuksia, tapahtui samalla korkeammantyyppisten henkien olemassaolon tunnustaminen, henkien, jotka eivät olleet samastettavissa suoralta kädeltä kehenkään yksittäiseen ihmiseen. Ne olivat jo valmistuneita tai kunniaan nostettuja vainajahenkiä, jotka olivat edenneet aaveiden maan rajojen tuolle puolen, korkeammalla oleviin henkien maan valtakuntiin.

Käsitys kahdenlaisista henkiaaveista levisi hitaasti mutta varmasti maailman joka kolkkaan. Tämän uuden kaksijakoisen henkikäsityksen ei tarvinnut levitä heimolta heimolle, vaan se ilmaantui kaikkialla maailmassa omaehtoisesti. Avartuvaan evolutionaariseen mieleen vaikuttaessaan aatteen vaikutusvoima ei piile sen reaalisuudessa tai järkevyydessä, vaan pikemminkin sen elävyydessä sekä sen nopean ja yksinkertaisen käytäntöönsoveltamisen yleisyydessä.

Vielä myöhemmin ihmisen mielikuvitus loi käsityksen sekä hyvistä että pahoista ylliluonnollisista vaikuttajista, ja jotkut aaveet eivät kehittyneet koskaan hyvien henkien tasolle. Alkuaikojen aaveidenpelon yksihenkisyys kehittyi asteittain kaksihenkisyydeksi, uudeksi käsitykseksi maallisten asioiden näkymättömästä valvonnasta. Lopultakin sekä hyvä onni että huono onni nähtiin siten, että kummallakin oli omat säätelijänsä. Ja näistä kahdesta luokasta uskottiin, että huonoa onnea tuova ryhmä oli aktiivisempi ja lukuisampi.

Kun oppi hyvistä ja pahoista hengistä lopulta kypsyi, siitä tuli kaikista uskonnollisista käsityksistä laajimmalle levinnyt ja sitkeähenkisin. Tämä dualismi merkitsi suurta uskonnollis-filosofista

ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and simple application.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religio-

edistysaskelta, sillä se antoi ihmiselle mahdollisuuden selittää sekä hyvä onni että huono onni, ja samalla se antoi uskoa kuolevaisen yläpuolella oleviin olentoihin, jotka tiettyyn määrään saakka olivat käyttäytymisessään johdonmukaisia. Voitiin luottaa henkien olevan joko hyviä tai pahoja; niiden ei enää ajateltu olevan kokonaan kulloisestakin mielialastaan riippuvaisia, jollaisiksi kaikkein alkeellisimpien uskontojen yksihenkisyyden aikaiset vanhimmat aaveet kuviteltiin. Ihminen kykeni lopultakin muodostamaan käsityksen kuolevaisen yläpuolella olevista voimista, jotka olivat käytökseltään johdonmukaisia, ja tämän totuuden valkeneminen oli eräs kaikkein suurimerkityksisimpiä tapahtumia koko uskonnon kehityshistoriassa ja ihmisperäisen filosofian avartumisessa.

Kehitysuskonto on maksanut kaksihenkisyyden käsityksestä silti hirvittävän hinnan. Ihmisen vanhin filosofia pystyi ratkaisemaan hengen muuttumattomuuden ja ajallisuudessa koettavan onnen vaihtelujen välisen ristiriidan vain olettamalla, että oli kahdenlaisia henkiä: toiset hyviä ja toiset pahoja. Ja vaikka tämä usko mahdollistikin sen, että ihminen kykeni saattamaan keskinäiseen sopusointuun sattuman vaihtelut ja käsityksen kuolevaisen yläpuolella olevista muuttumattomista voimista, on tämä oppi aina siitä lähtien tehnyt uskonnonharjoittajille vaikeaksi käsittää kosmista yhtenäisyyttä. Pimeyden voimat ovat yleensä vastustaneet kehitysuskonnon jumalia.

Tähän kaikkeen sisältyvä traagisuus piilee siinä, että kun nämä ideat olivat juurtumassa ihmisen alkukantaiseen mieleen, tilanne oli todellisuudessa sellainen, ettei koko maailmassa ollut pahoja eikä riitasointuisia henkiä. Tällainen valitettava tilanne kehittyi vasta Caligastian kapinan jälkeen, ja se jatkui vain Helluntaihin asti. Käsitys hyvästä ja pahasta kosmisina rinnasteina on ihmisten filosofiassa vielä kahdennellakymmenennellä vuosisadallakin hyvinkin voimissaan, sillä useimmat maailman uskonnoista kantavat yhä tätä kulttuurin syntymämerkkiä kauan sitten taakse jääneiltä aavekulttien ilmaantumisen ajoilta.

5. EDISTYVÄ AAVEKULTTI

Alkukantainen ihminen näki asian niin, että hengillä ja aaveilla oli miltei rajattomat oikeudet muttei mitään velvollisuuksia. Henkien ajateltiin olevan ihmisestä sitä mieltä, että tällä oli moninaisia velvollisuuksia muttei mitään oikeuksia. Henkien uskottiin halveksivan ihmistä, koska tämän hengellisten velvollisuuksien täyttämiset jäivät alituisen vajavaisiksi. Ihmiskunnan piirissä oli vallalla yleinen uskomus, että vainajahenget kantoivat pysyvää, palveluna maksettavaa veroa

philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87:5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early

hintana siitä, etteivät ne puuttuneet ihmisten asioihin, ja vähäisinkin onnen pettäminen luettiin vainajahenkien toiminnan syyksi. Alkuaikojen ihmiset pelkäsivät niin kovasti sitä, että heiltä saattaisi epähuomiossa jäädä suorittamatta jokin jumalille kuuluva kunnianosoitus, että he kaikille tuntemilleen hengille uhrattuaan toimittivat täyteen varmuuteen päästäkseen vielä yhden kierroksen "tuntemattomille jumalille".

Ja nyt yksinkertaisen aavekultin jälkeen seuraavat edistyneempään ja verrattain monimutkaiseen henkiaavekulttiin kuuluvat tavat, korkeampien henkien palvelu ja palvonta, sitä mukaa kun ne kehittyivät ihmisen alkukantaisessa mielikuvituksessa.

Uskonnollisen seremoniakäytännön on pysyttävä henkien kehityksen ja edistymisen tasalla. Laajentuneessa kultissa ei ollut kysymys muusta kuin itsesäilytyskeinosta, jota harjoitettiin siinä mielessä, että uskottiin yliluonnollisiin olentoihin: sovittautumisesta henkiympäristöön. Teolliset ja sotilaalliset organisaatiot olivat sovittautumista luonnon- ja sosiaaliseen ympäristöön. Ja niin kuin avioliitto ilmaantui täyttämään kaksisukuisuudesta johtuvat tarpeet, niin kehittyi uskonnollinen organisaatio reaktionä siihen, että uskottiin korkeampiin henkivoimiin ja hengellisiin olentoihin. Uskonto edustaa ihmisen sovittautumista hänen omiin harhakäsityksiinsä sattuman mysteeristä. Henkienpelko ja myöhempi henkienpalvonta otettiin vakuutukseksi epäonnea vastaan, menestymisen vakuuskirjaksi.

Villi-ihmisellä on hyvistä hengistä sellainen mielikuva, että nämä vain toimittelevat omia asioitaan eivätkä edellytä ihmisiltä juuri mitään. Pahat aaveet ja henget on sen sijaan pidettävä hyvällä tuulella. Niinpä primitiiviset kansanheimot kiinnittivät enemmän huomiota pahansuopiin aaveisiinsa kuin hyväntahtoisin henkiinsä.

Ihmisen menestymisen oletettiin herättävän pahoissa hengissä aivan erityisesti kateutta, ja kostaessaan ne käyttivät sellaista menetelmää, että ne iskivät takaisin jonkin inhimillisen välikäden kautta ja turvautumalla pahaan silmään. Tämä henkien välttämiseen liittynyt kultin vaihe kiinnitti paljon huomiota vehkeilyihin, joissa paha silmä oli mukana. Pahaa silmää kohtaan tunnettu pelko levisi lähes koko maailmaan. Kauniit naiset hunnutettiin, jotta heitä olisi varjeltu pahalta silmältä. Monet naiset, jotka halusivat, että heitä pidettäisiin kauniina, omaksuivat sittemmin saman tavan. Tämän pahoja henkiä kohtaan tunnetun pelon johdosta lasten sallittiin harvoin mennä ulos enää pimeäntulon jälkeen, ja alkuaikojen rukouksiin sisältyi aina pyyntö "säästä meidät pahalta silmältä."

Koraanissa on yksi kokonainen luku, joka on omistettu pahalle silmälle ja maagisille loitsuille, ja juutalaiset uskoivat niihin täysin. Koko falloskultti

humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the "unknown gods," just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye*. That phase of the cult which had to do with spirit avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, "deliver us from the evil eye."

87:5.5 (962.6) The Koran contains a whole chapter devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult

ilmaantui puolustuskeinoksi pahaa silmää vastaan. Sukupuolielinten nimittäin ajateltiin olevan ainoa fetissi, joka voisi tehdä sen voimattomaksi. Pahan silmän käsitteestä saivat alkunsa ensimmäiset taikauskoiset käsitykset ennen syntymää tapahtuvasta lasten merkitsemisestä, äidin jättämistä jäljistä, ja tämä kultti oli aikoinaan lähes yleismaailmallinen.

Kateus on syvällä istuva inhimillinen ominaisuus. Siksi alkuaikojen ihminen luki sen varhaisten jumaliensa syyksi. Ja koska ihminen oli aikanaan harrastanut aaveiden petkuttamista, hän ryhtyi pian pettämään henkiäkin. Hän sanoi: "Jos henget ovat kateellisia kauneudestamme ja menestyksestämme, niin pilaamme ulkonäkömme ja puhumme väheksyvästi menestyksestämme." Entisaikain nöyryys ei sen vuoksi ollut mitään itsensäalentamista vaan paremminkin yritys hämätä ja pettää kateellisia henkiä.

Solvauksien syyttäminen jonkin onnea tuovan tai suuresti rakastetun esineen tai henkilön päälle oli menetelmä, joka otettiin käyttöön haluttaessa estää henkiä tuntemasta kateutta ihmisen menestymistä kohtaan. Tapa väheksyä itseään tai perhettään koskevia mairittelevia huomioita sai alkunsa tällä tavoin, ja lopulta siitä kehittyivät sivistynyt vaatimattomuus, pidättyvyys ja kohteliaisuus. Samaisen tarkoituksen mukaisesti alkoi olla hyvän tavan mukaista näyttää rumalta. Kauneus herätti henkien kateuden. Se oli merkki, joka kavalsi ihmisessä piileväksi synnillistä ylpeyttä. Villi-ihminen halusi itselleen ruman nimen. Kultin tämä piirre haittasi suuresti taiteen edistymistä, ja maailma pysyi sen johdosta kauan aikaa synkkänä ja rumana.

Henkikultin vallalla ollessa elämä oli parhaassakin tapauksessa uhkapeliä, tulos siitä, että henget hallitsivat. Yksilön tulevaisuus ei määräytynyt ponnistelun, uutteruuden eikä lahjakkuuden tuloksena, ellei oteta lukuun sitä, miten niitä voitiin käyttää vaikutettaessa henkiin. Henkienlepyttelyseremonioista muodostui raskas taakka. Ne tekivät elämästä ikävän, itse asiassa sietämättömän. Aikakaudesta toiseen, sukupolvesta sukupolveen rotu toisensa perään on yrittänyt parannella tätä yliaaveoppia, mutta mikään sukupolvi ei ole vielä koskaan rojhennut sitä kokonaan hylätä.

Henkien aikeista ja tahdosta pyrittiin pääsemään selville enteiden, oraakkeleiden ja ennusmerkkien avulla. Ja näitä henkien viestejä tulkittiin ennustamisen, povaamisen, magian, tulikokeiden ja astrologian keinoin. Kultti oli kaikinensa järjestelmä, jonka tarkoituksena oli lepyttää ja hyvittää henkiä ja ostaa ne tämän naamioidun lahjonnan avulla suosiollisiksi.

Ja näin kehittyi uusi ja laajempi maailmankatsomus, johon kuului seuraavia

grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:5.6 (963.1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:5.7 (963.2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

87:5.8 (963.3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

87:5.9 (963.4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

87:5.10 (963.5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

asioita:

1. Velvollisuus — se, mitä oli tehtävä henkien pitämiseksi suosiollisina tai ainakin puolueettomina.

2. Se, mikä on oikein — oikea käyttäytyminen ja oikeat seremoniat, joiden tarkoituksena oli saada henget ajamaan aktiivisesti yksilön etuja.

3. Totuus — henkien oikea ymmärtäminen ja oikea asenne niitä ja niin muodoin myös elämää ja kuolemaa kohtaan.

Muinaisajan ihmiset eivät pelkkää uteliaisuuttaan pyrkineet saamaan tietoa tulevaisuudesta, vaan he halusivat myös välttyä huonolta onnelta. Ennustaminen oli yksinkertaisesti vain yritys välttyä harmilta. Unia pidettiin tuohon aikaan ennustuksellisia, samalla kun kaikkea epätavallista pidettiin enteinä. Ja vielä nykyäänkin ovat sivistyneiden rotujen vitsauksena uskomukset ennusmerkkeihin, enteisiin ja muihin entisaikain kehittyvän aavekultin jäänteisiin. Hitaasti, perin hitaasti on ihminen luopuva niistä menetelmistä, joiden avulla hän vähitellen ja tuskallisesti nousi elämän evoluution portaita ylöspäin.

6. PAKOTTAMINEN JA POISMANAAMINEN

Kun ihmiset uskoivat vain aaveisiin, uskonnollinen rituaali oli henkilökohtaisempaa, ei kovinkaan organisoitua, mutta korkeampien henkien olemassaolon tunnustaminen teki välttämättömäksi ”korkeampien hengellisten menettelytapojen” käyttämisen, kun oltiin tekemisissä niiden kanssa. Tämä pyrkimys henkienlepytysmenetelmän parantamiseksi ja kehittämiseksi johti suoraa tietä henkiä vastaan suunnattujen puolustusjärjestelmien luomiseen. Ihminen tunsu itsensä tosiaan avuttomaksi niiden voimien edessä, jotka vaikuttivat maiseen elämään, ja se, että hän tunsu alemmuutta, ajoi hänet koettamaan, löytäisikö jokin hyvitystä tarjoava järjestely, jokin menetelmä, joka tasoittaisi lähtökohtien erilaisuutta ihmisen yksipuolisessa taistelussa kosmosta vastaan.

Kultin alkuaikoina ihmisen ponnistelut aaveiden toimintaan vaikuttamiseksi rajoittuivat lepyttelyyn, yrityksiin lahjuksia antamalla ostaa itsensä vapaaksi huonosta onnesta. Aavekultin kehityksen edettyä niin pitkälle, että muodostuivat käsitykset hyvistä ja pahoista hengistä, nämä seremoniat muuttuivat luonteeltaan myönteisemmiksi, pyrkimyksiksi saada osakseen hyvää onnea. Ihmisen uskonto ei enää ollut pelkästään negativistista, eikä hän tyytynyt pelkästään yritykseen päästä osalliseksi hyvästä onnesta, vaan hän alkoi ennen pitkää laatia suunnitelmia, joilla hän voisi pakottaa henget

87:5.11 (963.6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

87:5.12 (963.7) 2. *Right* — the correct conduct and ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. COERCION AND EXORCISM

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of “higher spiritual methods” in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his

yhteistyöhön kanssaan. Uskonnonharjoittaja ei enää seissyt puolustuskyvyttömänä itse hahmottelemiensa henkihaamujen loputtomien vaatimusten edessä. Villi-ihminen alkaa keksiä aseita, joilla hän voi pakottaa henget toimimaan ja painostaa henget avuliaiksi.

Ihmisen ensimmäiset puolustusponnistelut kohdistuivat aaveita vastaan. Elävät alkoivat aikojen kuluessa hahmotella menetelmiä, joilla vastustettaisiin kuolleita. Aaveiden peljättämiseksi ja karkottamiseksi kehiteltiin monia menetelmiä, joista mainittakoon seuraavat:

1. Pään irtileikkaaminen ja ruumiin sitominen hautaan.
2. Kuolintalon kivittäminen.
3. Kalmon kastroiminen tai sen säärien katkaiseminen.
4. Hautaaminen kivien alle, eräs nykyisen hautakivikäytännön alkulähteistä.
5. Polttohautaus, myöhempien aikojen keksintö aaveiden muodostaman harmin estämiseksi.
6. Ruumiin viskaaminen mereen.
7. Ruumiin jättäminen villieläinten syötäväksi.

Arveltiin, että meteli häiritsisi ja pelottaisi aaveita, että kiljuminen, kellojensoitto ja rumpujenpäristys ajaisivat ne pois elävien ilmoilta. Ja tällaiset ikivanhat tavat ovat vieläkin käytäntönä vainajille pidettävissä "valvoisissa". Pahanhajuisia keitoksia käytettiin epämieluisien henkien karkottamiseen. Vainajahengistä tehtiin hirveitä kuvapatsaita, jotta ne itsensä nähdessään pötkisivät kiireesti pakoon. Uskottiin, että koirat kykenivät havaitsemaan aaveiden lähestymisen ja että ne ulvomalla varoittivat sellaisesta. Uskottiin myös, että kukot kiekuisivat, kun vainajahenkiä oli lähellä. Kukonkuvan käyttäminen tuuliviirinä on tämän taikauskoisen käsityksen perua.

Vettä pidettiin parhaana suojana aaveita vastaan. Pyhä vesi oli kaikkea muuta vettä parempaa. Se oli vettä, jossa papit olivat pesseet jalkansa. Sekä tulesta että vedestä uskottiin, että ne olivat vainajahengille ylittämätön este. Roomalaiset kantoivat vettä kolme kertaa ruumiin ympäri. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ruumiin päälle pirskotetaan yhä pyhää vettä, ja hautausmaalla suoritettava käsienpesu on edelleenkin juutalainen rituaali. Kaste oli eräs myöhempien aikojen vesirituaalin ilmentymä, ja kylpeminen oli alkuaikoina uskonnollinen seremonia. Vasta viime aikoina kylpemisestä on tullut hygieeninen toimitus.

Mutta ihminen ei jättänyt asiaa pelkästään aaveiden poiskarkottamisen asteelle, vaan

own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

- 87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the body in the grave.
- 87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.
- 87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.
- 87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.
- 87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.
- 87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.
- 87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at "wakes" for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other

uskonnollisen rituaalin ja muiden menetelmien avulla hän oli kohta yrittämässä henkien pakottamista toimintaan. Henkien poismanaaminen oli toisen hengen käyttämistä toisen hallitsemiseen tai karkottamiseen, ja tällaista taktiikkaa käytettiin myös aaveiden ja henkien pelotteluun. Kaksihenkisyiden mukainen käsitys hyvistä ja pahoista voimista tarjosi ihmiselle laajat mahdollisuudet yrittää yhden vaikuttajan usuttamista toista vaikuttajaa vastaan, sillä jos kerran väkevä mies kykeni kukistamaan heikomman, varmasti silloin myös väkevä henki pystyisi hallitsemaan vähäisempää aavetta. Alkuaikojen kiroileminen oli eräs pakottamismenetelmä, jonka tarkoituksena oli herättää vähäisemmissä hengissä suurta kauhua. Myöhemmin tämä tapa laajeni käytöltään niin, että kirouksia alettiin syyttää myös vihamiesten päälle.

Pitkän aikaa uskottiin, että palaamalla aikaisempien tapasääntöjen mukaisiin käytäntöihin voitiin henget ja puolijumalat pakottaa toivottuun toimintaan. Nykyihminen syyllistyy samaan menettelyyn. Puhuttelette toisianne tavallista, arkipäivän puheenpartta käyttäen, mutta kun asetutte rukoilemaan, turvaudutte menneen sukupolven käyttämään vanhempaan puhetyyliin, niin kutsuttuun juhlatyyliin.

Tämä oppi selittää myös monet seksuaalisuontoiset palaumat uskonnollisen rituaalin alalla, kuten esimerkiksi temppeliprostituution. Näitä palaumia alkukantaisiin tapoihin pidettiin varmoina varokeinoina moniaita onnettomuuksia vastaan. Ja kysymyksen ollessa näistä ajatusmaailmaltaan yksinkertaisista kansanheimoista kaikki tällainen käyttäytyminen oli täysin vapaata sellaisesta, mitä nykyajan ihminen sanoisi sukupuoliseksi holtittomuudeksi.

Seuraavaksi tulivat käyttöön rituaaliset lupaukset, joita kohta seurasivat uskonnolliset sitoumukset ja pyhät valat. Useimpiin tämänkaltaisiin valoihin liittyi itsekidutusta ja itsensäsilpomista. Myöhemmin niihin kuului paastoamista ja rukoilemista. Kieltäymystä pidettiin sittemmin varmatehoisena pakottimena. Näin ajateltiin erityisesti olevan, silloin kun kysymyksessä oli sukupuolivietin tukahduttaminen. Ja näin alkuaikojen ihminen kehitti jo varhaisessa vaiheessa uskonnollisiin käytäntöihinsä selväpiirteisen ankaruuden ainesosan, uskon itsensäkiduttamisen ja itsensäkieltämisen tehokkuuteen rituaaleina, jotka kykenisivät pakottamaan vastahakoiset henget reagoimaan suopeasti kaikkiin tällaisiin kärsimyksiin ja menetyksiin.

Nykyajan ihminen ei enää avoimesti yritä pakottaa henkiä, vaikka hän yhä osoittaakin taipumusta kaupanhierontaan Jumaluuden kanssa. Ja vieläkin hän kiroilee, koputtaa puuta,

practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and

ristii sormensa ja lausuu aivastuksen jälkeen jonkin kuluneen lauseparren, joka aikanaan oli maaginen loitsu.

follows expectoration with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. KULTISMIN LUONNE

Kultintyyppinen sosiaalinen organisaatio säilyi, koska se tarjosi tarpeellisen symboliikan, joka oli omiaan säilyttämään ja virittämään moraalisia tuntemuksia ja uskonnollisia uskollisuudentunteita. Kultti versoi ”vanhojen sukujen” noudattamista perinteistä, ja se säilyi vakiintuneena instituutiona. Kaikilla suvuilla on jonkinlainen kultti. Jokainen innoittava ihanne tavoittelee jonkinlaista pysyvää symboliikkaa — etsii jotakin sellaista menetelmää, jolla se tulisi esille kulttuurin piirissä ja joka takaisi sen voimassapysymisen ja lisäisi sen todeksimuuttumista — ja kultti saavuttaa tämän tavoitteen ruokkiessaan tunne-elämää ja tarjotessaan sille tyydytystä.

Sivilisaation aamuhämäristä lähtien jokainen sosiaalisen kulttuurin ja uskonnollisen edistymisen piirissä ilmennyt puoleensa vetävä virtaus on kehittänyt rituaalin, symbolisen seremoniakäytännön. Mitä enemmän tämä rituaali on ollut tiedostamaton kehitystulos, sitä voimakkaamman otteen se on saanut kannattajistaan. Kultti ylläpiti tunnepitoista asennoitumista ja tyydytti tunneperäistä suhtautumista. Mutta se on aina ollut suurimpana esteenä yhteiskunnallisen uudistustoiminnan ja hengellisen edistyksen tiellä.

Jos kohta kultti onkin aina viivytännyt sosiaalista edistymistä, on silti valitettavaa, että niin monilta niiltä, jotka nykyään uskovat moraalisiin normeihin ja hengellisiin ihanteisiin, puuttuu tarkoituksenmukainen symboliikka — heillä ei ole mitään keskinäistä tukea tarjoavaa kulttia — ei mitään mihin kuulua. Mutta uskonnollista kulttia ei voi tekemällä tehdä, vaan sen pitää kehkeytyä. Eivätkä minkään kahden ryhmän kultit ole identtisiä, ellei niiden rituaaleja jonkin vallanpitäjän toimesta mielivaltaisesti yhdenmukaisteta.

Alkukristillinen kultti oli kaikista koskaan rakennetuista tai hahmotelluista kulteista tehokkain, vetoavin ja kestävin, mutta melkoinen osa sen arvosta on tieteen aikakaudella tuhottu hävittämällä niin monet sen alkuperäisistä, pohjimmaisista opinkappaleista. Monien perusajatusten menetys on vähentänyt kristillisen kultin elinvoimaisuutta.

Totuus on menneinä aikoina laajentunut nopeasti ja levinnyt esteettä, kun kultti on ollut joustava, symboliikka laajenevaa. Yltäkylläinen totuus ja uusiin vaatimuksiin sopeutettavissa oleva kultti ovat suosineet sosiaalisen edistymisen

7. NATURE OF CULTISM

87.7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of “old families” and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87.7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87.7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism — no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87.7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87.7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion

ripeyttä. Mitäänsanomaton kultti turmelee uskonnon pyrkimällä syrjäyttämään filosofian ja orjuuttamaan ajattelun. Oikea kultti kasvaa.

Jokainen uusi ilmoitus on vastustettavista piirteistä ja puutteista huolimatta synnyttänyt uuden kultin, ja Jeesuksen uskonnon uudelleenesityksenkin on kehitettävä uusi ja tarkoituksenmukainen symboliikka. Nykyihmisen on löydettävä jokin tarkoitustaan vastaava symboliikka uusille ja avartuville käsityksilleen, ihanteilleen ja uskollisuudentunteilleen. Tämän korotetun symbolin tulee nousta esiin uskonnollisesta elämäntavasta, hengellisestä kokemusmaailmasta. Ja tämän korkeampaa sivilisaatiota edustavan korkeamman symboliikan täytyy perustua käsitykseen Jumalan Isyydestä ja olla ihmisten välisen veljeyden suurenmoisella ihanteella kyllästetty.

Vanhat kultit olivat liian itsekeskeisiä, uuden kultin on oltava käytännössä harjoitetun rakkauden seuraus. Vanhan kultin tavoin uudenkin kultin tulee suosia tunneperäistä asennoitumista, tyydyttää tunne-elämää ja edistää lojaalisuutta, mutta sen on tehtävä vielä jotakin enemmän: sen on helpotettava hengellistä edistymistä, kohotettava kosmisia merkityksiä, lisättävä moraalisia arvoja, rohkaistava sosiaalista kehitystä ja kannustettava korkealaatuista henkilökohtaista uskonelämää. Uuden kultin on tarjottava korkeammat elämän päämäärät, jotka ovat sekä ajallisia että ikuisia — sekä sosiaalisia että hengellisiä.

Mikään kultti ei voi jatkua pitkään ja myötävaikuttaa sosiaalisen sivilisaation edistymiseen ja yksilön hengelliseen tavoitteiden saavuttamiseen, ellei sen pohjana ole kodin biologinen, sosiologinen ja uskonnollinen merkityksellisyys. Kestävän kultin pitää symboloida sitä, mikä loputtoman muutoksen keskellä on pysyvää; sen täytyy nostaa kunniaan se, mikä yhdistää alati muuttuvan sosiaalisen muodonmuutoksen virran. Sen on tunnettava todelliset merkitykset, ylevöitettävä kauniit suhteet ja nostettava kunniaan aidon jalouden hyvät arvot.

Mutta uuden ja tyydyttävän symboliikan löytämisen suuri vaikeus on siinä, että ryhmänä nykyajan ihmiset pitävät kiinni tieteellisestä asennoitumisesta, karttavat taikauskoa ja kammoavat tietämättömyyttä, vaikka he yksilöinä kaikki kaipaavatkin mysteeriä ja kunnioittavat tuntematonta. Mikään kultti ei voi säilyä pidempään, ellei siihen sisälly jokin mestarillinen mysteeri ja ellei siihen kätkeydy jokin tavoittelemisen arvoinen saavuttamaton. Toisaalta uusi symboliikka ei saa olla merkityksellinen vain ryhmän kannalta, vaan sen tulee olla mielekäs myös yksilölle. Minkä hyvänsä käyttökelpoisen symboliikan muotokielen tulee olla sellaista, että yksilö voi sen edellyttämät toimenpiteet suorittaa oma-aloitteisesti ja että hän voi niistä nauttia myös

when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87.7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87.7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87.7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

87.7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthwhile unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind,

yhdessä tovereidensa kanssa. Jospa vain uusi kultti voisi vielä olla dynaaminen, sen sijaan että staattinen, se saattaisi todellakin antaa jotakin, jolla olisi arvoa ihmiskunnan edistymisen kannalta sekä ajallista että hengellistä edistymistä ajatellen.

Mutta kultti — rituaaleista, tunnuslauseista ja tavoitteista koostuva symboliikka — ei toimi, jos se on liian monimutkainen. Ja siihen täytyy sisältyä omistautumisen vaatimus, uskollisuudentunteesta nousevaa suhtautumista. Jokainen tuloksekas uskonto kehittää pettämättömän varmasti arvoisensa symboliikan, ja sen kannattajat tekisivät viisaasti, jos he estäisivät tällaisen rituaalin jähmettymisen rajoittaviksi, vääristäviksi, tukahduttaviksi ja kaavamaisiksi seremonioiksi, jotka voivat vain rampauttaa ja viivyttää kaikkea sosiaalista, moraalista ja hengellistä edistymistä. Mikään kultti ei voi säilyä kauan, jos se viivyttää moraalista kasvua ja jättää hengellisen edistymisen vaalimatta. Kultti on se tukiranka, jonka ympärille kasvaa henkilökohtaisen hengellisen kokemisen — oikean uskonnon — elävä ja dynaaminen ruumis.

[Esittänyt eräs Nebadonin Loistava Iltatähti.]

both temporal and spiritual.

87:7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87:7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Luku 88. Fetissit, taikakalut ja magia

⇐ 087

Urantia-kirjan

089 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 88

FETISSIT, TAIKAKALUT JA MAGIA

Osiot

Johdanto

1. Usko fetisseihin
2. Fetissin kehittyminen
3. Totemismi
4. Magia
5. Maagiset taikakalut
6. Magian harjoittaminen

PAPER 88

FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

Johdanto

KÄSITYS hengen asettumisesta elottomaan kappaleeseen, eläimeen tai ihmiseen on ikivanha ja kunnianarvoisa uskomus, joka on ollut vallalla uskonnon kehityksen alusta saakka. Tämä oppi hengen vallassa olemisesta on puhtainta fetisismiä. Villi-ihminen ei palvo välttämättä fetissiä, vaan varsin johdonmukaisesti hän palvoo ja kunnioittaa siinä asustavaa henkeä.

Fetissin hengestä uskottiin ensi vaiheessa, että se oli vainajahenki; myöhemmin oletettiin korkeampien henkien asustavan fetisseissä. Ja sitten fetissikultissa lopulta yhdistyivät kaikki alkukantaiset käsitykset aaveista, sieluista, hengistä ja riivaajien vallassa olemisesta.

1. USKO FETISSEIHIN

Alkukantainen ihminen halusi tehdä aina kaikesta epätavallisesta fetissin, siksi monet fetissit olivat sattuman satoa. Ihminen on sairas, jotakin tapahtuu, ja hän paranee. Näin on myös monien lääkkeiden maineen ja sattumalta löydettyjen sairaudenhoitokeinojen laita. Uniin

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease.

liittyneet esineet muuttuivat helposti fetisseiksi. Tulivuorista, mutta ei tavallisista vuorista, tuli fetissejä; samoin pyrstötähdistä, mutta ei tavallisista tähdistä. Alkuaikojen ihminen katsoi tähdenlentojen ja meteorien osoittavan erityisten vierailevien henkien saapumista maan päälle.

Ensimmäiset fetissit olivat sellaisia pieniä kiviä, joissa oli omalaatuisia merkkejä, ja siitä lähtien ihminen on etsinyt ”pyhiä kiviä”. Helminauha oli aikoinaan pyhien kivien kokoelma, kokonainen taikakalupatteri. Monilla heimoilla oli fetissikiviä, mutta harvat niistä ovat säilyneet niin kuin ovat Kaaban kivi ja Sconen kivi. Tuli ja vesi kuuluivat myös ensimmäisten fetissien joukkoon. Tulenpalvontaa ja uskoa pyhään veteen esiintyy vielä nykyäänkin.

Puufetissit kuuluvat myöhempään kehitykseen, mutta joidenkin heimojen keskuudessa pitkään jatkunut luonnonpalvonta toi muassaan uskon taikakaluihin, joissa asui jonkinlainen luonnonhenki. Kun kasveista ja hedelmistä tuli fetissejä, niiden syömisestä tuli samalla tabu. Omena liitettiin tähän kategoriaan ensimmäisten joukossa. Levantin kansanheimot eivät koskaan syöneet omenaa.

Jos eläin söi ihmislihaa, eläimestä tuli fetissi. Koirasta tuli tällä tavoin parsilaisten pyhä eläin. Jos fetissi on eläin ja vainajahenki asuu siinä pysyvästi, silloin fetisismi saattaa hipoa jälleensyntymisen ajatusta. Villi-ihmiset kadehtivat monin tavoin eläimiä. He eivät tunteneet olevansa niitä parempia, ja usein he saivat nimen lempieläimensä mukaan.

Kun eläimistä tuli fetissejä, siitä oli seurauksena fetissieläimen lihan syöntiä koskevia tabuja. Apinoista ja marakateista tuli ihmistä muistuttavan ulkonäkönsä vuoksi jo varhaisessa vaiheessa fetissieläimiä. Samalla tavalla suhtauduttiin myöhemmin myös käärmeisiin, lintuihin ja sikoihin. Lehmä oli yhteen aikaan fetissi ja maito oli tabu, samalla kun lehmän ulosteita pidettiin suuressa arvossa. Käärmettä kunnioitettiin Palestiinassa eritoten foinikialaisten keskuudessa, jotka juutalaisten tavoin pitivät sitä pahojen henkien äänitorvena. Monet nykyajankin ihmiset uskovat vielä matelijoiden lumovoimaan. Käärmeen kunnioittamista on esiintynyt koko matkan Arabiasta Intian kautta punaisten ihmisten moqui-heimon luo, joka esitti käärmetansseja.

Tietyt viikonpäivät olivat fetissejä. Perjantaita on iät ja ajat pidetty epäonnen päivänä ja numeroa kolmetoista pahana lukuna. Onnennumerot kolme ja seitsemän ovat perua myöhemmistä uskonnollisista ilmoituksista. Alkuaikojen ihmisten onnennumero oli neljä, ja se johdateltiin jo varhain tapahtuneesta neljän ilmiansuunnan tiedostamisesta. Karjan tai muun omaisuuden laskemisen katsottiin tuovan epäonnea; entisajan

Objects connected with dreams were likely to be converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and “sacred stones” have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, “numbering the people.”

ihmiset vastustivat aina väestönlaskentaa, "ihmisten lukemista".

Alkuaikojen ihminen ei tehnyt sukupuolielämästä mitään turhanaikaista fetissiä, sillä lisääntymistoiminnalle uhrattiin huomiota vain rajoitetusti. Villi-ihminen suhtautui asioihin luonnollisesti, hän ei ollut rivo eikä hekumallinen.

Sylki oli voimallinen fetissi. Riivaajat voitiin ajaa ulos sylkäisemällä henkilön päälle. Jos vanhempi tai arvokkaampi henkilö sylki jonkun päälle, se oli asianomaiselle mitä suurin kohteliasuus. Ihmisen ruumiinosia pidettiin potentiaalisina fetisseinä, tällä tavoin suhtauduttiin erityisesti hiuksiin ja kynsiin. Päälliköiden pitkiksi venähtäneitä sormenkynsiä pidettiin erittäin suuressa arvossa, ja niistä leikellyt kynnenpätkät olivat väkevä fetissi. Usko pääkallofetisseihin selittää kokolailla, miksi myöhemmin aikoina harjoitettiin ihmismetsästystä. Napanuora oli suuresti arvostettu fetissi, ja vielä nykyaikanakin siihen suhtaudutaan tällä tavoin Afrikassa. Ihmiskunnan ensimmäinen leikkikalu oli talteen pantu napanuora. Kun siihen pujotettiin helmiä, kuten usein tehtiin, se oli ihmisen ensimmäinen kaulakoru.

Kyttyräselkäisiä ja raajarikkoisia lapsia pidettiin fetisseinä. Mielenvikaisten uskottiin olevan kuunlyömiä. Alkukantainen ihminen ei kyennyt tekemään eroa nerouden ja mielenvikaisuuden välillä. Idioitit joko hakattiin kuoliaiksi tai sitten heitä kunnoitettiin fetissipersonallisuuksina. Hysteria vahvisti entisestään kansan keskuudessa esiintynyttä uskoa noituuteen. Epileptikot olivat monissa tapauksissa pappeja ja poppamiehiä. Juopumusta pidettiin eräänä henkien vallassa olemisen muotona. Kun villi-ihminen osallistui juominkeihin, hän kiinnitti kasvinlehden hiuksiinsa ilmoittaen sillä tavoin, ettei hän ota vastuuta teoistaan. Myrkyistä ja päihteistä tuli fetissejä, sillä niiden katsottiin olevan henkien vallassa.

Monet ihmiset pitivät neroja viisaan hengen vallassa olevina fetissipersonallisuuksina. Ja nämä lahjakkaat ihmiset oppivat pian turvautumaan petokseen ja juonikkuuteen omia itsekkäitä etujaan edistääkseen. Fetissi-ihmisestä ajateltiin, että hän oli jotenkin enemmän kuin ihminen: hän oli jumalallinen, jopa erehtymätön. Näin päälliköt, kuninkaat, papit, profeetat ja kirkkoruhtinaat lopulta käyttelivät suurta valtaa ja nauttivat rajattomasta toimintaoikeudesta.

2. FETISSIN KEHITTYMINEN

Vainajahenkien arveltiin asuvan mieluiten jossakin sellaisessa esineessä, joka oli kuulunut vainajalle, kun hän vielä eli lihallisessa hahmossa. Tämä usko selittää monien nykyajan pyhäinjäännösten tehoisuuden. Muinaisajan

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

88:1.10 (968.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

88:2.1 (968.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the

ihmiset kunnioittivat aina edesmenneiden johtajiensa luita, ja monet suhtautuvat pyhimysten ja sankareiden luurangon jäännöksiin yhä taikauskaisella kunnioituksella. Vielä nykyäänkin tehdään pyhiinvaellusmatkoja suurmiesten haudoille.

Usko pyhäinjäännöksiin on muinaisen fetissikultin seurausilmiö. Nykyuskontojen pyhäinjäännökset merkitsevät yritystä järkiperaistää villi-ihmisen fetissiä ja sillä keinoin nostaa se nykyajan uskonnollisissa järjestelmissä arvokkaaseen ja kunnioitettavaan asemaan. On pakanallista uskoa fetisseihin ja magiaan, mutta on olevinaan aivan oikein hyväksyä pyhäinjäännökset ja ihmeet.

Liedestä, tulisijasta, tuli enemmän tai vähemmän fetissi, pyhä paikka. Pyhäköt ja temppelit olivat aluksi fetissipaikkoja siksi, että vainajat haudattiin niihin. Mooses pystytti heprealaisten fetissimajan paikkaan, jossa se suojasi muuatta suurfetissiä: siihen aikaan vallinnutta käsitystä Jumalan laista. Mutta israelilaiset eivät koskaan luopuneet erityisestä kanaanilaisille ominaisesta uskosta kivialtariin: "Ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone." He uskoivat vilpittömästi, että heidän Jumalansa henki asui tällaisissa kivialtareissa, jotka itse asiassa siis olivat fetissejä.

Varhaisimmat kuvat tehtiin maineikkaiden vainajien ulkomuodon ja muiston säilyttämiseksi; ne olivat itse asiassa muistomerkkejä. Epäjumalain kuvat olivat eräs fetissimin jalostuma. Alkukantaiset ihmiset uskoivat, että pyhittämisseremonia sai hengen asettumaan kuvaan. Kun tietyt esineet siunattiin, niistäkin tuli taikakaluja.

Lisätessään toisen käskyn ammoiseen Dalamatian moraalilakiin Mooses yritti hillitä fetissinpalvontaa heprealaisten keskuudessa. Hän opasti heitä yksityiskohtaisesti, etteivät he tekisi minkäänlaista kuvaa, joka saatettaisiin pyhittää fetissiksi. Hän sanoi selvin sanoin: "Älä tee veistettyä kuvaa, äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat maailman vesissä." Vaikka tämä käsky osaltaan suuresti viivästyttikin taiteen kehitystä juutalaisten keskuudessa, vähensi se todellakin myös fetissinpalvontaa. Mutta Mooses oli liian viisas koettaakseen yhtäkkiä syrjäyttää ikivanhat fetissit, ja siksi hän myöntyi tiettyjen muinaisjäännösten sijoittamiseen lakitaulujen viereen sille yhdistetylle sota- ja uskonnolliselle alttarille, joka oli arkk.

Sanoistakin tuli lopulta fetissejä, aivan erityisesti niistä, joita pidettiin Jumalan sanoina. Monien uskontojen pyhistä kirjoista on näin tullut fetissistisiä vankiloita, jotka sulkevat ihmisen

skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

88:2.2 (968.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

88:2.3 (969.1) The hearth — fireplace — became more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: "And this stone which I have set up as a pillar shall be God's house." They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

88:2.4 (969.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

88:2.5 (969.3) Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, "You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth." While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

88:2.6 (969.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God's words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons

hengellisen mielikuvituksen muuriensa sisään. Mooseksen fetissienvastaisesta ponnistelusta tuli kaikista suurin fetissi; hänen käskyään käytettiin myöhemmin taiteen mustaamiseen sekä kauneudesta nauttimisen ja sen ihailemisen jarruttamiseen.

Muinaisina aikoina se fetissisana, jolla oli arvovaltaa, oli pelkoa herättävä opinkappale, kauhistuttavin kaikista ihmistä orjuuttaneista tyraneista. Opinkappalefetissi petkuttaa ihmisen antamaan periksi kiihkoilulle, fanaattisuudelle, taikauskoisuudelle ja suvaitsemattomuudelle sekä antautumaan mitä hirveimpiin barbaariin julmuuksiin. Nykyinen kunnioitus viisautta ja totuutta kohtaan on vasta hiljattain tapahtunutta vapautumista fetissienmuodostamisaltiudesta ajattelun ja järkeilyn korkeammille tasoille. Mitä tulee niihin fetissikirjoitusten kokoelmiin, joita eri uskonnonharjoittajat pitävät pyhinä kirjoina, niin niiden osalta ei uskota pelkästään, että se, mitä kirjassa on, on totta, vaan myös, että kirjaan sisältyy joka ainoa totuus. Mikäli jokin näistä pyhistä kirjoista sattuu sanomaan maapalloa litteäksi, niin muuten tervejärkiset miehet ja naiset kieltäytyvät pitkien sukupolvien ajan hyväksymästä vastaansanomaton todistusta siitä, että planeetta on pyöreä.

Tapa avata jokin näistä pyhistä kirjoista ja antaa katseen osua johonkin umpimähkäiseen tekstikohtaan, jonka noudattaminen saattaa määrätä ratkaisun tärkeissä elämäntilanteissa tai hankkeissa, ei ole muuta kuin silkkaa fetissismiä. Valan vannominen käsi ”pyhällä kirjalla” tai vannominen jonkin syvästi kunnioitetun esineen kautta on eräs jalostuneen fetissismin muoto.

Mutta kehityksen etenemistä toki merkitsee se, että lakataan pelkäämästä villiheimon päällikön kynnensirufetissejä ja siirrytään palvomaan verratonta kirjeiden, lakien, legendojen, allegorioiden, myyttien, runojen ja kronikoiden kokoelmaa. Nämä kirjeet, legendat ja muut kun sentään heijastavat monien vuosisatojen kuluessa seuloutunutta moraalista viisautta ainakin siihen aikaan ja hetkeen saakka, jolloin ne koottiin ”pyhäksi kirjaksi”.

Jotta sanoista olisi tullut fetissejä, niitä tuli pitää henkeytettyinä, ja oletetusti jumalallisesti henkeytettyihin kirjoituksiin vetoaminen johti suoraan kirkon arvovalan vakiinnuttamiseen, kun taas ei-kirkollisten muutokaavojen kehitys johti valtion arvovalan toteutumiseen.

3. TOTEMISMI

Fetissismiä esiintyi kaikissa alkukantaisissa kulteissa aina varhaisimmasta pyhiin kiviin uskomisesta lähtien ja edelleen epäjumalainpalvonnassa, kannibalismissa ja

incarcerating the spiritual imagination of man. Moses' very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

88:2.7 (969.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books*, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will refuse to accept positive evidence that the planet is round.

88:2.8 (969.6) The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a “holy book” or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

88:2.9 (969.7) But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a “sacred book.”

88:2.10 (970.1) To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISM

88:3.1 (970.2) Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

luonnonpalvonnassa sekä lopulta totemismissä.

Totemismissä yhdistyvät sosiaaliset ja uskonnolliset riitit. Alkuvaiheessa ajateltiin, että biologiseksi esi-isäksi oletetulle toteemieläimelle osoitettu kunnioitus takasi ravinnonsaannin. Toteemit olivat samalla kertaa sekä ryhmän että ryhmän jumalan symboleja. Tällainen jumala oli yhtä kuin sukukunta persoonallistettuna. Totemismi oli eräs vaihe muutoin henkilökohtaisen uskonnon sosiaalistamisyrittämissä. Toteemista kehittyivät lopulta nykyajan eri kansojen liput eli kansallisuussymbolit.

Fetissilaukku, lääkelaukku, oli massi, joka sisälsi arvossapidetyn valikoiman vainajahengin kyllästettyjä tavaroita, eikä muinainen poppamies koskaan sallinut laukunsa — mahtinsa symbolin — koskettaa maata. Kahdennenkymmenennen vuosisadan sivistyskansat pitävät niin ikään huolen siitä, etteivät heidän lippunsa, kansallisuustietoisuuden tunnuksensa, milloinkaan kosketa maata.

Papin tai kuninkaan virka-asemaan kuuluvia virkamerkkejä pidettiin lopulta fetisseinä, ja ylimmän valtiollisen vallan fetissi on kulkenut monien kehitysvaiheiden läpi edettäessä sukukunnista heimoiksi, feodaalisesta yliherruudesta täysivaltaisuuteen ja toteemeista lippuihin. Fetissikuninkaat ovat hallinneet ”jumalallisin oikeuksin”, ja vallalla ovat olleet monet muutkin hallitusmuodot. Ihmiset ovat luoneet myös demokratiafetissin: kollektiivisesti ”yleiseksi mielipiteeksi” kutsutun tavallisen ihmisen ajatusten jalustallenostamisen ja palvomisen. Yhden ihmisen mielipiteelle, erillään tarkasteltuna, ei panna paljonkaan painoa, mutta kun monet ihmiset kollektiivisesti toimivat demokratiana, tälle samalle keskinkertaisen ihmisen mielipiteelle annetaan valta määrätä, mikä on oikeudenmukaista ja mitkä ovat oikeamielisyyden normit.

4. MAGIA

Sivistynyt ihminen käy tieteensä keinoin käsiksi reaalisen ympäristön ongelmiin. Villi-ihminen koetti magian keinoin ratkaista ympärilleen kuvittelemansa aaveiden maailman todelliset ongelmat. Magia oli menetelmä, jolla vaikutettiin oletettuun henkiympäristöön. Selittämätöntä voitiin loputtomasti selittää henkimaailman vehkeilyillä. Magia oli keino saada henget vapaaehtoiseen yhteistyöhön ja fetissejä tai muita ja voimakkaampia henkiä hyväksi käyttäen pakottaa ne antamaan vastentahtoista apuaan.

Magian, noituuden ja henkienmanaamisen tavoite oli kaksinainen:

88:3.2 (970.3) Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by “divine right,” and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the exaltation and adoration of the common man’s ideas when collectively called “public opinion.” One man’s opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

1. Päästä näkemään tulevaisuuteen.

2. Saada aikaan myönteisiä muutoksia ympäristössä.

Tieteen ja magian tavoitteet ovat identtiset. Ihmiskunta on etenemässä magiasta tieteeseen, ei mietiskelyn ja järjelyn keinoin, vaan pikemminkin pitkän kokemuksen kautta, vähitellen ja vaivalloisesti. Ihminen on vähitellen kulkemassa selkä edellä totuuteen, hänen lähtökohtansa on erheessä, hän etenee erheessä mutta lopulta hän pääsee totuuden kynnykselle. Vasta tieteellisen metodin ilmaantumisen myötä hän on kääntänyt katseensa eteenpäin. Mutta alkuaikojen ihmisellä ei ollut muita vaihtoehtoja kuin kokeileminen tai menehtyminen.

Alkuaikojen taikauskon herättämä lumoutuminen oli myöhemmän tieteellisen uteliaisuuden äiti. Näihin alkukantaisiin tauskoihin sisältyi edistyksellistä, dynaamista tunnelatausta: pelkoa ja uteliaisuutta. Muinaisessa magiassa oli eteenpäin pakottavaa voimaa. Nämä tauskot olivat merkinä siitä, että ihmisessä oli syttynyt halu tuntea planetaarinen ympäristönsä ja hallita sitä.

Magia sai näinkin voimakkaan otteen villi-ihmisestä siksi, ettei tämä kyennyt ymmärtämään luonnollisen kuoleman käsitettä. Myöhemmin kehittynyt perisynnin käsitys vaikutti merkittävästi siihen suuntaan, että magian ote ihmisrodusta hellitti sikäli, että siitä saatiin selitys luonnolliselle kuolemalle. Yhteen aikaan ei ollut mitenkään epätavallista, että kymmenen syytöntä henkilöä surmattiin siksi, että heidän luultiin olevan vastuussa yhden henkilön luonnollisesta kuolemasta. Tämä on yhtenä synä siihen, mikseivät muinaisajan kansat lisääntyneet nopeammin, ja se pitää joidenkin afrikkalaisheimojen kohdalla paikkansa edelleenkin. Syytetty tunnustautui tavallisesti syylliseksi, vaikka hän silloin saattoikin olla varma kuolemastaan.

Villi-ihmiselle magia on luonnollista. Hän uskoo, että vihollinen tosiaankin on surmattavissa siten, että harjoitetaan noituutta tämän päästä leikattuja hiuksia tai tämän sormenkynsistä leikattuja kynnenkappaleita kohtaan. Käärmeenpuremien kohtalokkuus pantiin noidan harjoittaman magian syyksi. Magiaa vastaan käytävän taistelun vaikeus johtuu siitä tosiasiasta, että pelko voi tappaa. Alkukantaiset kansat pelkäsivät magiaa niin suuresti, että se todellakin tappoi, ja tällaiset seuraamukset olivat omiaan antamaan pontta tälle erheelliselle uskolle. Ellei niin käynyt, tarjolla oli aina jokin uskottavantuntuinen selitys; puutteellisen magian parannuskeino oli vieläkin suurempi määrä magiaa.

88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.

88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

88:4.8 (971.2) Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAAGISET TAIKAKALUT

Koska mistä tahansa ihmisruumiiseen liittyvästä saattoi tulla fetissi, joutui varhaisimman ajan magia tekemisiin hiusten ja kynsien kanssa. Ihmisruumiin luonnollisiin jätöksiin liittyvä salailu juontaa juurensa sellaisesta pelosta, että vihollinen saattaisi saada haltuunsa jotakin ruumiista peräisin olevaa ja käyttää sitä vahingolliseen magiaan. Kaikki ruumiineritteet kätettiin sen vuoksi huolellisesti maahan. Julkisesta sylkemisestä pidätyttiin pelosta, että sylkeä käytettäisiin turmiolliseen magiaan. Siksi sylky aina peitettiin. Jopa ruoantähteistä, vaatteista ja koristeista saattoi tulla magian välikappaleita. Villi-ihminen ei koskaan jättänyt mitään ateriantähteitään pöydälle. Ja kaikki tämä tehtiin pelosta, että itse kunkin viholliset saattaisivat käyttää näitä aineksia maagisiin ritteihin, eikä suinkaan siksi, että tällaisille tavoille olisi annettu mitään hygieenistä arvoa.

Maagisia taikakaluja pantiin kokoon mitä erilaisimmista aineksista: ihmislihasta, tiikerin kynsistä, krokotiilin hampaista, myrkkukasvien siemenistä, käärmeenmyrkystä ja ihmisen hiuksista. Vainajan luut olivat perin maagisia. Jopa jalanjalkien tomua voitiin käyttää magiaan. Muinaiskansat uskoivat lujasti lemmentaikoihin. Veri ja muut ruumiineritteet kykenivät herättämään rakkauden maagisen tehovoiman.

Kuvilla oletettiin olevan tehoa magian harjoituksessa. Kuvia rakennettiin, ja kun niitä kohdeltiin huonosti tai hyvin, uskottiin, että sillä olisi sama vaikutus kuvan esittämään henkilöön. Ostopuuhiissa ollessaan taikauksilla henkilöillä oli tapana pureksia kovaa puunpalaa myyjän sydämen pehmittämiseksi.

Mustan lehmän maito oli äärimmäisen maagista, niin olivat myös mustat kissat. Keppi tai sauva oli maaginen, niin myös rummut, tiu'ut ja solmut. Kaikki ikivanhat esineet olivat maagisia taikakaluja. Uuden tai korkeamman sivilisaation noudattamiin tapoihin suhtauduttiin niiden oletetusti pahan maagisen luonteen vuoksi paheksuvasti. Kirjoittamiseen, kirjanpainamiseen ja kuviin suhtauduttiin kauan aikaa tällä tavoin.

Alkukantainen ihminen uskoi, että nimiin oli suhtauduttava kunnioittavasti — eritoten jumalien nimiin. Nimeä pidettiin entiteettinä, fyysisestä persoonallisuudesta erillään vaikuttavana tekijänä. Sitä pidettiin yhtä suuressa arvossa kuin sielua ja varjoa. Nimi annettiin lainan pantiksi; ihminen ei saanut käyttää nimeään, ennen kuin hän oli sen lainansa maksamalla lunastanut. Nykyään kirjoitetaan nimi velkasitoumuksen alle. Ihmisen nimestä tuli pian tärkeä tekijä magiassa. Villi-ihmisellä oli kaksi nimeä. Tärkeää nimeä pidettiin aivan liian pyhänä arkipäiväisissä tilanteissa

5. MAGICAL CHARMS

88:5.1 (971.3) Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

88:5.2 (971.4) Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

88:5.3 (971.5) Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

88:5.4 (971.6) The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

88:5.5 (971.7) Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the

käytettäväksi, sen vuoksi hänellä oli toinen eli jokapäiväinen nimi — lisänimi. Muukalaisille hän ei koskaan kertonut oikeaa nimeään. Jokainen luonteeltaan epätavallinen kokemus sai hänet muuttamaan nimensä. Toisinaan niin tehtiin, kun koetettiin parantaa sairaus tai saada onni kääntymään. Villi-ihminen saattoi saada uuden nimen ostamalla sellaisen heimopäälliköltä, ja ihmiset sijoittavat vieläkin rahaa arvonimiin ja oppiarvoihin. Mutta Afrikan bushmannien kaltaisten alkukantaisimpien heimojen keskuudessa ei ole olemassa henkilökohtaisia nimiä.

6. MAGIAN HARJOITTAMINEN

Magiaa harjoitettiin käyttämällä taikasauvoja, "poppakonsteja" ja loitsuja, ja magian harjoittajalla oli tapana työskennellä alasti. Alkuaikain noitien joukossa oli naisia enemmän kuin miehiä. Magiassa "lääkintä" merkitsee mysteeriä, ei hoitoa. Villi-ihminen ei milloinkaan tohtoroinut itseään. Hän ei koskaan käyttänyt lääkkeitä paitsi magian erikoistuntijain neuvosta. Kahdennenkymmenennen vuosisadan voodoo-tohtorit ovat tyypillisiä entisajan noitia.

Magiassa oli sekä julkinen että yksityinen osaluensa. Poppamiehen, shamaanin tai papin harjoittamana magian oletettiin koituvan koko heimon hyväksi. Noidat, velhot ja taikurit toimivat yksityisen magian toimittajina — henkilökohtaisen ja itsekkään magian, jota harjoitettiin pakottamiskeinona aiheuttamaan asianomaisen vihamiehille pahaa. Kaksihenkisyys käsitys — hyvät ja pahat henget — sai aikaan myöhemmän uskon valkoiseen ja mustaan magiaan. Ja uskonnon kehittyessä magia oli sana, jota käytettiin oman kultin ulkopuolella esiintyvistä henkitoiminnoista, ja se tarkoitti myös vanhempia aaveuskomuksia.

Sanayhdistelmät, messuamiset ja loitsurituatit olivat erittäin taikavoimaisia. Jotkin alkuaikojen loitsut kehkeytyivät lopulta rukouksiksi. Ennen pitkää alettiin harjoittaa jäljittelymagiaa; rukoukset esitettiin näytellen. Noitananssit eivät olleet muuta kuin draamallisia rukouksia. Rukous syrjäytti vähitellen magian uhritoituksen osana.

Elehtiminen, joka on vanhempaa kuin puhuminen, oli pyhempää ja maagisempaa, ja matkimisessa uskottiin olevan paljon maagista voimaa. Punaiset ihmiset esittivät usein puhvelitanssin, jossa yksi joukosta näytteli puhvelin osaa, ja kun hänet sitten saatiin kiinni, se oli takeena edessä olevan metsästysretken onnistumisesta. Vapunpäivän seksuaalijuhlat olivat yksinkertaisesti jäljittelevää magiaa, väkevää viehättymistä kasvikkunnan lisääntymisviettiin. Nukke ei aluksi ollut muuta kuin hedelmättömän vaimon käyttämä maaginen taikakalu.

second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. THE PRACTICE OF MAGIC

88:6.1 (972.1) Magic was practiced through the use of wands, "medicine" ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, "medicine" means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

88:6.2 (972.2) There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

88:6.3 (972.3) Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

88:6.4 (972.4) Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and, in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

Magia oli se oksa kehityskunnon puussa, joka loppujen lopuksi kantoi tieteen aikakaudeksi kutsutun hedelmän. Usko astrologiaan johdatti astronomian kehittymiseen, usko viisastenkiveen johti metallienkäsittelytaitoon, kun taas usko maagisiin lukuihin laski matemaattisten tieteiden perustukset.

Mutta maailma, joka oli näin täynnä taikakaluja, teki parhaansa hävittääkseen henkilökohtaisen eteenpäinpyrkimisenhalun ja aloitteellisuuden. Ylimääräisen ponnistelun tai ahkeruuden hedelmiä pidettiin maagisina. Jos miehellä kasvoi pellollaan enemmän viljaa kuin hänen naapurillaan, hänet saatettiin raahata päällikön eteen syytettynä sellaisesta, että hän oli houkutellut tämän lisäviljan laiskan naapurinsa pellolta. Barbarian aikakaudella oli tosiaankin vaarallista tietää kovin paljon, olihan aina uhkana mahdollisuus tulla teloitetuksi mustan magian harjoittajana.

Tieto on vähin erin poistamassa elämästä uhkapelin elementtiä. Mutta jos nykyiset opetusjärjestelmät sattuisivat pettämään, tapahtuisi miltei välitön taantumisen primitiivisiin magiauskomuksiin. Monien niin kutsuttujen sivistyneiden ihmisten mielessä viipyy yhä näitä taikauskaisia käsityksiä. Kielessä on monia fossiileja, jotka todistavat, että rotu on ollut kauan aikaa maagisen taikauskon vallassa. Tällaisia kielen ilmaisuja ovat muiden muassa "lumottu", "huonojen tähtien alla syntynyt", "riivattu", "olla henkeytetty", "taikoa olemattomiin", "loihtia esiin", "hyvät haltiat", "tenhoava", "noidannuoli" ja "häneen meni pahuuden henki". Ja älykkäätkin ihmiset uskovat yhä hyvään onneen, pahaan silmään ja astrologiaan.

Muinainen magia oli nykyajan tieteen toukkakotelo — tarpeellinen aikanaan, mutta ei nyt enää käyttökelpoinen. Ja niinpä tietämättömän taikauskon harhakuvat kiihdyttivät ihmisten alkeellista ajatusmaailmaa aina siihen asti, kunnes tieteen käsitteet saattoivat syntyä. Tänäpäin Urantia on tämän älyllisen kehityksen aamuhämärissä. Maailman toinen puoli tavoittelee ahnaasti totuuden valoa ja tieteen tuottamia tosiasioita, kun toinen puoli sen sijaan riutuu ikivanhan taikauskon ja vain heikosti naamioituneen magian kourissa.

[Esittänyt eräs Nebadonin Loistava Iltatähti.]

88:6.5 (972.5) Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

88:6.6 (972.6) But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

88:6.7 (972.7) Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

88:6.8 (973.1) Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

88:6.9 (973.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Luku 89. Synti, uhri ja sovitus

⇐ 088

Urantia-kirjan

090 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 89

SYNTI, UHRI JA SOVITUS

Osiot

Johdanto

1. Tabu
2. Syntikäsité
3. Kieltäymys ja nöyrytyminen
4. Uhraamisen alkujuuret
5. Uhrin ja kannibalismi
6. Ihmisuhriajatuksen kehittyminen
7. Ihmisuhrin muunnelmia
8. Lunastus ja liittosopimukset
9. Uhrin ja sakramentit
10. Synnin anteeksianto

PAPER 89

SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

Johdanto

ALKUKANTAINEN ihminen katsoi olevansa velkaa hengille, olevansa lunastamisen tarpeessa. Villi-ihmisen näkemyksen mukaan henget olisivat oikeutetusti saattaneet tuottaa hänelle paljon enemmänkin huonoa onnea. Aikaa myöten tästä käsityksestä muotoutui oppi synnistä ja pelastuksesta. Sielun katsottiin tulevan maailmaan lunastusvaatimuksen — perisyntin — alaisena. Sielu pitää lunastaa, ja siihen tarvitaan syntipukki. Pääkallonmetsästäjä kykeni kallonpalvontakultin harjoittamisen lisäksi tarjoamaan oman henkensä korvikkeeksi — sijaikärsijän.

Villi-ihminen oli jo varhaisessa vaiheessa sellaisen käsityksen vallassa, että ihmisen kurjuuden, kärsimyksen ja nöyryyksen näkeminen tuotti hengille suunnatonta tyydytystä. Aluksi ihmistä huolestuttivat vain hänen tekemisiinsä liittyvät synnit, mutta myöhemmin hän alkoi kantaa huolta tekemättäjäntämisen synneistä. Ja koko sittemmin seurannut uhrausjärjestelmä kehittyi näiden kahden

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of

ajatuksen ympärille. Tällä uudella rituaalilla oli yhtymäkohtia uhraamista edellyttäneen lepyttelyseremonian noudattamisen kanssa. Alkuaikojen ihminen uskoi, että jumalten suosioon pääsemiseksi oli tehtävä jotakin erikoista. Pitkälle edennyt sivilisaatio vasta tuntee Jumalan, joka on johdonmukaisen kiihkoton ja suojeleva. Lepyttely oli pikemminkin vakuutus lähimmän ajan huonoa onnea vastaan kuin sijoitus tulevan autuuden hyväksi. Ja hengiltä välttymiseen, henkien poismanaamiseen, pakottamiseen ja lepyttämiseen tähtäävät rituaalit sulautuvat kaikki toisiinsa.

1. TABU

Tabua noudattamalla ihminen pyrki välttymään pahalta onnelta. Tabu oli yritys jotakin karttamalla välttää loukkaamasta henkiaaveita. Tabut eivät aluksi olleet uskonnollisia, mutta jo varhain niihin liitettiin se ajatus, että ne olivat henkiaaveiden sanktioimia, ja tällä tavoin vahvistettujen tabujen perusteella alettiin säätää lakeja ja pystyttää instituutioita. Tabu on seremonianormien alkulähde ja alkukantaisen itsehillinnän esivaihe. Se oli yhteiskunnallisen säätelyn varhaisin — ja pitkän aikaa sen ainoa — muoto. Se on edelleenkin sosiaalisen säätelystruktuurin perusyksikkö.

Näiden kieltojen villi-ihmisen mielessä nauttima kunnioitus oli yhtä suurta kuin hänen pelkonsa niitä voimia kohtaan, joiden luultiin saattavan nuo kiellot voimaan. Tabut saivat ensi vaiheessa alkunsa sattumalta koetusta huonosta onnesta. Myöhemmin niitä asettivat päälliköt ja shamaanit eli ne fetissi-ihmiset, joiden katsottiin olevan henkiaaveiden, jopa jumalan, ohjauksessa. Primitiivisen ihmisen mielessä pelko henkien suorittamasta kostosta elää niin vahvana, että hän jotakin tabua vastaan rikottuaan saattaa kuolla pelosta, ja tämä dramaattinen tapahtuma voimistaa suunnattomasti sitä otetta, jolla tabu pitää kiinni eloon jääneiden mielestä.

Ensimmäisten kieltojen joukossa olivat naisten ja muun omaisuuden anastamista koskeneet rajoitukset. Sitten kun uskonto alkoi näytellä laajempaa osaa tabujen kehityksessä, pidettiin kiellon kohteena olevaa esinettä tai tekoa epäpuhtaana, myöhemmässä vaiheessa sitä pidettiin epäpyhänä. Heprealaisten muistiinmerkinnät ovat täynnä mainintoja siitä, mikä on puhdasta tai epäpuhdasta, pyhää tai epäpyhää, eivätkä heidän tämäntapaiset uskomuksensa suinkaan olleet läheskään yhtä vaivalloisia ja laaja-alaisia kuin monien muiden kansojen vastaavat määräykset.

Dalamatian ja Eedenin seitsemän kehotusta samoin kuin heprealaisten kymmenen käskyä

sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions

olivat kiistatta tabuja, jotka kaikki esitettiin samassa ammoisimpien kieltojen negatiivisessa muodossa. Mutta nämä uudemmat lakisäädökset olivat eittämättä vapauttavia sikäli, että ne korvasivat tuhannet aikaisemmat tabut. Ja mikä vielä merkittävämpää: nämä myöhemmät käskyt lupasivat selvästikin jonkin palkinnon siitä, että niitä noudatettiin.

Ensimmäiset ruokatabut olivat peräisin fetisismistä ja totemismista. Sika oli pyhä foinikialaisille, lehmä hinduille. Egyptiläisten sianlihatabu elää yhä heprealaisessa ja islamilaisessa uskossa. Eräs ruokatabun muunnos oli uskomus, jonka mukaan odottava nainen saattoi ajatella jotakin ruokaa niin paljon, että lapsi syntyessään oli tämän ruoan heijastuma. Sellaiset ravintoaineet olivat sittemmin tälle lapselle tabu.

Ruokailutavoista tuli ennen pitkää tabu, ja siitä saivat alkunsa muinaiset ja nykyiset pöytätavat. Kastijärjestelmät ja sosiaaliset tasot ovat ikivanhojen kieltojen surkastuneita jäänteitä. Yhteiskunnan organisoinnin alalla tabut saivat aikaan paljon, mutta ne olivat hirveän vaivalloisia. Negatiivinen kieltojärjestelmä säilytti hyödyllisten ja rakentavien säännösten ohella myös vanhentuneita, merkityksensä menettäneitä ja tarpeettomia tabuja.

Mitään sivistynyttä yhteiskuntaa ei kuitenkaan olisi olemassa ja arvostelemaa alkukantaista ihmistä, ellei näitä laaja-alaisia ja moninaisia tabuja olisi ollut. Eikä tabu olisi koskaan pysynyt voimassa, ellei sillä olisi ollut primitiivisen uskonnon antamia sitä ylläpitäviä sanktioita. Monet ihmisen evoluution välttämättömät tekijät ovat olleet äärimmäisen kalliita, ne ovat maksaneet ponnistelun, uhrautumisen ja kieltäytyksen muodossa valtavan omaisuuden, mutta nämä saavutukset itsehillinnän alalla olivat niitä tosiasiallisia puolapuita, joita pitkin ihminen nousi sivilisaation ylöspäin vieviä tikkaita.

2. SYNTIKÄSITE

Sattumanpelko ja huonon onnen kammo sananmukaisesti ajoivat ihmisen keksimään primitiivisen uskonnon luulotelluksi vakuutukseksi näitä onnettomuuksia vastaan. Magiasta ja vainajahengistä uskonto kehittyi henkien ja fetissien kautta tabuiksi. Jokaisella alkukantaisella heimolla oli oma kielletyn hedelmän puunsa. Se oli varsinaisesti omenapuu, mutta kuvaannollisesti se koostui tuhansista oksista, jotka riippuivat raskaina kaikenlaisten tabujen painosta. Ja kielletty puu sanoi aina: "Älä".

Villi-ihmisen ajatusmaailman kehittyttyä siihen pisteeseen, jossa se jo muodosti itselleen kuvan hyvistä ja pahoista hengistä, ja tabun saatua

of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction

kehittyvän uskonnon antaman juhlallisen vahvistuksen, oli näyttämö valmiina uuden käsitteen, syntikäsitteen, ilmaantumiselle. Ajatus synnistä oli päässyt vallalle kaikkialla maailmassa, jo ennen kuin ilmoitususkonto edes astui näyttämölle. Vasta syntikäsitteen myötä kävi luonnollinen kuolema primitiiviselle mielelle loogiseksi. Synti oli tabun rikkomista, ja synnin rangaistuksena oli kuolema.

Synti oli ritualistinen, ei rationaalinen. Se oli teko, ei ajatus. Ja koko tätä synnin käsitettä ruokkivat Dilmunin ja maanpäällisen pikkuparatiisin ajalta olevat hiipuvat perimätiedot. Aatamista ja Eedenin puutarhasta kertoneet perimätiedot tarjosivat aineksia myös unelmalle kerran rotujen aamuhämärissä vallinneesta ”kultakaudesta”. Ja kaikki tämä vahvisti ajatuksia, jotka myöhemmin puettiin sellaiseksi uskomukseksi, että ihminen oli saanut alkunsa erityisestä luomistapahtumasta, että hän alkoi vaelluksensa täydellisenä ja että tabujen rikkominen — synti — syöksi hänet hänen myöhempään surkeaan tilaansa.

Tavaksi muuttuneesta tabun rikkomisesta tuli pahe. Alkuaikojen laki teki paheesta rikoksen, uskonto teki siitä synnin. Alkuaikojen heimojen keskuudessa tabun rikkominen oli yksin teoin tehty rikos ja synti. Yhdyskuntaa kohdannutta onnettomuutta pidettiin aina rangaistuksena heimon tekemästä synnistä. Niille, jotka uskoivat, että menestys ja vanhurskaus kulkivat käsi kädessä, synnintekijöiden ilmeinen menestyminen aiheutti niin paljon päänvaivaa, että oli välttämätöntä keksiä helvetit rangaistukseksi tabujen rikkojille. Näiden ihmistä tulevaisuudessa odottavien rankaisupaikkojen lukumäärä on vaihdellut yhdestä viiteen.

Syntien tunnustamisen ja anteeksisaamisen ajatus ilmestyi primitiivisen uskonnon piiriin jo varhain. Ihmiset saattoivat julkisessa kokouksessa pyytää anteeksi syntejä, jotka he aikoivat tehdä seuraavalla viikolla. Synnintunnustus oli pelkästään rangaistuksesta vapautumiseen tähdännyt riitti, samoin kuin se oli julkinen ilmoitus saastumisesta — rituaali, jonka kuluessa huudettiin ”epäpuhdas, epäpuhdas!” Sen jälkeen seurasivat kaikki rituaalin vaatimat puhdistautumismenot. Kaikki muinaisuuden kansat harjoittivat näitä tarkoituksettomia seremonioita. Monet alkuaikojen heimojen noudattamat näennäisesti hygieeniset tavat olivat suurelta osin seremoniaalisia.

3. KIELTÄYMYKS JA NÖYRTYMINEN

Kieltäymyksestä tuli uskonnollisessa kehityksessä seuraava askel; paastoaminen oli yleinen tapa. Kohta tuli tavaksi luopua monistakin

of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime “golden age” of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying “unclean, unclean!” Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

89:3.1 (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo

fyysisen mielihyvän muodoista, varsinkin seksuaalisuontoisista. Paastorituaali juurtui syvälle moniin muinaisiin uskontoihin, ja se on siirtynyt perintönä käytännöllisesti katsoen kaikkiin nykyajan teologisiin ajatusrakennelmiin.

Jokseenkin siihen aikaan, kun barbaarinen ihminen oli tointumassa tuhlaavaisesta vainajan mukana suoritetusta omaisuuden polttamisesta ja hautaamisesta, juuri kun rotujen talousstrukturi alkoi muotoutua, ilmaantui tämä uusi uskonnollinen kieltäymysoppi, ja kymmenettuhannet vilpittömät sielut alkoivat tavoitella köyhyyttä. Omaisuutta pidettiin hengellisenä vammuna. Nämä käsitykset aineellisen omaisuuden hengellisistä vaaroista olivat Filonin ja Paavalin aikoina laajalti vallalla, ja niillä on siitä lähtien ollut merkittävä vaikutus eurooppalaiseen filosofiaan.

Köyhyys oli pelkästään osa lihankuolettamisrituaalia, joka valitettavasti tuli liitettyksi monien uskontojen — erityisesti kristinuskon — kirjoituksiin ja opetuksiin. Katumusharjoitus on tämän usein järjettömän kieltäymysrituaalin negatiivinen muoto. Mutta tämä kaikki opetti villi-ihmiselle itsehillintää, ja se oli sosiaalisessa kehityksessä sinänsä arvokas edistysaskel. Itsensäkieltäminen ja itsehillintä olivat kaksi varhaisen kehitysuskonnon mukanaan tuomista suurimmista saavutuksista. Itsehillintä antoi ihmiselle uuden elämänfilosofian. Se opetti hänelle taidon laventaa elämän murtolukua alentamalla henkilökohtaisten vaatimusten muodostamaa nimittäjää sen sijaan, että hän olisi aina vain pyrkinyt suurentamaan itsekkäiden halujensa tyydytyksestä muodostuvaa osoittajaa.

Näihin muinaisiin itsensäkurittamisen ideoihin kuului ruoskimista ja kaikenlaatuista fyysistä kidutusta. Äitikultin papit opettivat fyysisen kärsimisen hyvettä erityisen aktiivisesti, ja kastointiin alistumisellaan he toimivat siitä esimerkkinä. Heparalaiset, hindut ja buddhalaiset olivat tämän fyysisestä nöyryytystä vaativan opinkappaleen innokkaita kannattajia.

Koko muinaisen ajan ihmiset tavoittelivat tällä tavoin ylimääräisiä ansioita merkittäviksi heidän jumaliensa pitämiin kieltämyksen tilikirjoihin. Yhteen aikaan oli tapana, että jonkin tunneperäisen paineen kohteena oltaessa annettiin lupauksia kieltämyksestä ja itsensäkiduttamisesta. Sitten nämä lupaukset saivat jumalten kanssa tehdyn sopimuksen muodon, ja ne merkitsivät todellista evoluutionaaria edistymistä sikäli, että jumalten oletettiin kiitokseksi tästä itsekidutuksesta ja lihankuolettamisesta tekävän jotakin, joka oli ennakoitavissa. Lupaukset olivat sekä negatiivisia että positiivisia. Tällaisten luonteeltaan vahingollisten ja äärimmäisyyksiin menevien lupauksen antamista harjoitetaan nykyisin

many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

89:3.2 (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

89:3.3 (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity. Penance is the negative form of this oftentimes foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control*, and that was a worth-while advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

89:3.4 (976.6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

89:3.5 (976.7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

enimmäkseen muutamien Intian kansanryhmien keskuudessa.

Oli vain luonnollista, että kieltäytyksen ja nöyryytyksen kultti kiinnittäisi huomiota sukupuoliseen tyydytykseen. Pidättymiskultti sai alkunsa taisteluun valmistautuvien sotilaiden keskuudessa noudatetusta rituaalista. Myöhemmin siitä tuli ”pyhimysten” noudattama tapa. Tämä kultti sieti avioliittoa vain siksi, että se piti sitä vähäisempänä pahana kuin haureutta. Tällä ammoisella kultilla on ollut epäsuotuisa vaikutus moniin suurista maailmanuskonnoista, muttei mihinkään niin selkeästi kuin kristinuskoon. Apostoli Paavali oli tämän kultin kannattaja, ja hänen henkilökohtaiset näkemyksensä heijastuvat opetuksissa, jotka hän liitti kristilliseen teologiaan: ”Hyvä on miehelle olla naiseen ryhtymättä.” ”Soisin kaikkien ihmisten olevan niin kuin minäkin.” ”Naimattomille ja leskille minä taas sanon: heille on hyvä, jos pysyvät sellaisina kuin minäkin.” Paavali tiesi vallan hyvin, etteivät tällaiset opetukset kuuluneet Jeesuksen evankeliumiin, ja sitä, että hän tämän myöntää, valaisee hänen lausumansa ”tämän minä sanon luvan nojalla, en käskystä.” Mutta tämä kultti johdatti Paavalin halveksimaan naisia. Ja on suuri vahinko, että hänen henkilökohtaiset mielipiteensä ovat niin kauan vaikuttaneet suuren maailmanuskonnon opetuksiin. Mikäli teltantekijä-opettajan neuvoa olisi määrä noudattaa kirjaimellisesti ja yleismaailmallisesti, ihmisrotua kohtaisi äkillinen ja kunnian loppu. Uskonnon ja ikivanhan pidättymiskultin sotkeminen johtaa sitä paitsi välittömästi sotaan avioliittoa ja kotia vastaan, jotka sentään ovat yhteiskunnan todellinen perustus ja inhimillisen edistyksen perustituutio. Mitään ihmeteltävää ei ole siinä, että kaikki tällaiset uskomukset eri kansojen monissa uskonnoissa edistivät selibaatissa elävien papistojen muodostumista.

Joskus olisi ihmisen vielä opittava nauttimaan vapaudesta ilman hillittömyyttä, ravinnosta ilman ahnehtimista ja mielihyvää ilman irstailua. Ihmisen on käyttäytymisen säätelyssään parempi noudattaa itsehillinnän periaatetta kuin äärimmäisyyteen vietyä itsensäkieltämistä. Eikä Jeesus koskaan opettanut seuraajilleen moisia järjettömiä näkemyksiä.

4. UHRAAMISEN ALKUJUURET

Useiden muiden palvontarituaalien tavoin ei uhraamisellakaan uskonnollisen hartaudenharjoituksen osana ollut mitään yhtä ainoata ja yksiselitteistä lähtökohtaa. Kun koira matelee isäntänsä edessä, näkyy siinä jo aavistuksenomainen taipumus kumartaa valtiaan edessä ja kunnioittavasti palvoen heittäytyä maahan mysteerin edessä. Palvontavirikkeestä on

89:3.6 (977.1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of “saints.” This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: “It is good for a man not to touch a woman.” “I would that all men were even as I myself.” “I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I.” Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus’ gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, “I speak this by permission and not by commandment.” But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society’s veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man

uhrin toimittamiseen vain yksi askel. Alkukantainen ihminen mittasi uhrinsa arvon kärsimänsä tuskan määrällä. Sitten kun uhraamisen ajatus liittyi uskonnolliseen seremoniajärjestykseen, ei uhriksi alkuvaiheessa kelvannut mikään, mikä ei olisi tuottanut tuskaa. Alkuvaiheessa uhrin olivat sellaisia tekoja kuin hiusten irtinyhtäminen, viilteleminen, silpomiset, hampaiden irti-iskeminen ja sormien katkaiseminen. Sivilisaation edistyessä nämä karkeat uhrikäsitykset jalostuivat itsensäkieltämisen, askeesin, paaston, kurjuuden ja myöhemmin kristinopin mukaisen surun, kärsimyksen ja lihankuolettamisen kautta tapahtuvan vanhurskauttamisrituaalin tasolle.

Uskonnon kehityksen varhaisvaiheessa esiintyi kaksi uhrikäsitystä: ajatus uhrilahjasta, joka merkitsi kiitollisuudesta kertovaa suhtautumista, sekä velkahuuri, johon sisältyi ajatus lunastuksesta. Myöhemmin kehittyi sitten uhrin korvikkeen käsite.

Vieläkin myöhemmin ihminen kuvitteli, että hänen uhrinsa — olipa se minkäläatuinen tahansa — saattaisi toimittaa hänen viestinsä jumalten tietoon; se saattaisi jumaluuden sieraimissa tuntua suloiselta tuoksulta. Sen myötä ilmaantuivat suitsutus ja muut uhrirituaalien esteettiset piirteet. Nämä muotoutuivat uhrihuhtiksi, jotka ajan mittaan kävivät yhä monimutkaisemmiksi ja koukeroisemmiksi.

Sovitus- ja lepytysuhrimenot syrjäyttivät uskonnon kehittyessä henkien loitollapitämiseen, tyyntymiseen ja poismanaamiseen tähdänneet, vanhemmat menettelytavat.

Varhaisin ajatus uhrista oli sellainen, että esisien henget kantoivat veroa puolueettomina pysymisestään. Vasta myöhemmin kehittyi hyvittelyn käsite. Kun ihminen irtautui käsityksestä, että ihmisrodun alkuperä oli evolutionaarinen, kun Planeettaprinssin aikakaudesta ja Aatamin maanpäälläoleskelusta kertovat perimätiedot suodattuivat aikojen läpi, levisi synnin ja perisynnin käsitys laajalle niin, että satunnaisen ja henkilökohtaisen synnin takia suoritetusta uhrauksesta kehittyi opinkappale koko rotua koskevan synnin sovittamiseksi suoritettavasta uhrista. Uhraamalla sovittaminen oli kaiken kattava vakuutusjärjestely, joka antoi suojan myös tuntemattoman jumalan osoittamaa kaunaa ja kateutta vastaan.

Niin monien herkkätuntoisten henkien ja ahnaiden jumalten piirittämällä alkukantaisella ihmisellä oli vastassaan sellainen velkoajajumalten armeija, että hän tarvitsi koko elinikänsä ajan kaikki papit, rituaalit ja uhrin, jotta hän olisi suoriutunut hengellisestä velastaan. Oppi perisynnistä eli rodullisesta syntivelasta lähetti jokaisen henkilön elämäntaipaaleelleen taakkanaan raskas tietoisuus hänen velallisuudestaan henkivoimille.

gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

Ihmisille annetaan lahjoja ja lahjuksia, mutta kun niitä tarjotaan jumalille, niille annetaan sellainen luonnehdinta, että ne ovat omaksi annettuja, pyhitettyjä, tai sitten niitä kutsutaan uhreiksi. Kieltämys oli lepyttelyn negatiivinen muoto; uhreista tuli sen positiivinen muoto. Teko, jolla lepyttely toteutettiin, sisälsi kiittelyä, ylistelyä, imartelua ja jopa viihdyttämistä. Ja juuri näiden muinaisen lepyttelykultin positiivisten toteutustapojen jäänteistä muodostuvat jumalanpalveluksen nykyiset muodot. Nykyajan palvontamuodot ovat yksinkertaisesti näistä muinaisista positiiviseen lepyttelyyn kuuluneista uhraamismenetelmistä tehtyjä rituaaleja.

Eläinuhri merkitsi alkuaikojen ihmiselle paljon enemmän kuin se voisi koskaan merkitä nykyisille roduille. Nämä luonnonkansat pitivät eläimiä tosiasiallisina ja läheisinä sukulaisinaan. Ajan kuluessa ihminen alkoi suorittaa uhrinsa viisaammin: hän lakkasi uhraamasta työeläimiään. Olipa uhrattavana mitä tahansa, alussa ihminen uhrasi aina parasta, näin myös silloin kun hän uhrasi kotieläimiään.

Kysymys ei suinkaan ollut mistään tyhjäänpäiväisestä kerskailusta, kun muuan Egyptin hallitsija kertoi uhranneensa 113,433 orjaa, 493,386 nautaa, 88 venettä, 2,756 kultaista kuvaa, 331,702 ruukullista hunajaa ja öljyä, 228,380 ruukkua viiniä, 680,714 hanhea, 6,744,428 leipää ja 5,740,352 säkillistä viljaa. Ja näin tehdessään hänen on täytynyt verottaa raatavia alamaisiaan raskaimman mukaan.

Silkka välttämättömyys pakotti lopulta nämä puolivillit ihmiset syömään uhrilahjojensa aineellisen osan, kunhan jumalat olivat nauttineet niiden sielun. Ja tälle tavalle hankittiin oikeutus julistamalla se entisaikojen pyhäksi ateriaksi — nykyisen kielenkäytön mukaan pyhäksi ehtoolliseksi.

5. UHRIT JA KANNIBALISMI

Nykyisin vallitsevat käsitykset alkuaikojen kannibalismista ovat täysin virheellisiä. Kannibalismi oli osa varhaisyhteisön tapasäännöksiä. Vaikka kannibalismi on nykysivilisaatiolle traditionaalisesti kauhistuttavaa, se oli kuitenkin osa alkuyhteisön sosiaalista ja uskonnollista struktuuria. Ryhmän edut pakottivat harjoittamaan kannibalismia. Se kehittyi välttämättömyyden pakosta ja se jatkui, koska elettiin taikauskon ja tietämättömyyden orjuudessa. Kysymyksessä oli sosiaalinen, taloudellinen, uskonnollinen ja sotilaallinen tapa.

Alkuaikojen ihminen oli ihmissyöjä. Hän piti ihmislihasta, ja siksi hän tarjosi sitä ruokalahjana hengille ja primitiivisille jumalilleen. Koska

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since

aavehenget olivat pelkästään muuntuneita ihmisiä ja koska ravinto oli ihmisen tärkein tarve, niin täytyihän ruoan silloin olla myös vainajahengen suurin tarve.

Kannibalismi oli kehittyvien rotujen keskuudessa yhteen aikaan kutakuinkin yleismaailmallista. Sangikit olivat kaikki ihmissyöjiä, mutta andoniitit eivät aluksi sitä olleet, eivät olleet myöskään nodiitit, eivät liioin adamitiit. Ihmissyöjiä eivät olleet myöskään andiitit, ennen kuin he olivat pääosin sekoittuneet evolutionaarisiiin rotuihin.

Mieltymys ihmislihaan kasvaa. Kun ihmislihansyönti kerran on nälän, ystävyiden, koston tai uskonnollisen rituaalin merkeissä päässyt alkuun, se jatkuu ja siitä tulee tavaksi käynnyttää kannibalismia. Ihmissyönti on saanut alkunsa ravinnon niukkuudesta, vaikka tämä harvoin onkin ollut sen perimmäisenä syynä. Eskimot ja alkuaikojen andoniitit olivat nälänhädän aikoja lukuun ottamatta kuitenkin harvoin kannibaaleja. Punaiset ihmiset — varsinkin Väli-Amerikassa — olivat kannibaaleja. Yhteen aikaan oli yleisenä tapana, että alkuaikojen äidit tappoivat ja söivät omat lapsensa saadakseen takaisin synnytyksessä menettämänsä voimat. Queenslandissa sattuu tavan takaa vieläkin, että esikoinen surmataan ja pistellään poskeen. Monet Afrikan heimoista ovat vielä vähän aikaa sitten turvautuneet tietoisesti kannibalismiin sotaan liittyvänä toimenä, eräänlaisena kauhistuksena, jolla he herättivät pelkoa naapureissaan.

Korkeammantasoisten rotuainesten rappeutuminen johti aikaisemmin jonkinmääräiseen kannibalismiin, mutta etupäässä sitä esiintyi evolutionaaristen rotujen keskuudessa. Ihmissyönti alkoi aikana, jolloin ihmiset tunsivat kiihkeitä ja katkeria tunteita vihollisiaan kohtaan. Ihmislihan syömisestä tuli osa juhlallista kostoseremoniaa, uskottiin nimittäin, että vihollisen aave olisi tällä tavoin hävitettävissä tai sulautettavissa syöjän henkeen. Aikanaan oli laajalti vallalla sellainen uskomus, että noidat saivat kykynsä ihmislihaa syömällä.

Joidenkin ihmissyöjäryhmien oli tapana syödä vain oman heimonsa jäseniä. Kysymyksessä oli näennäishengellinen umpisiitos, jonka luultiin korostavan heimon sisäistä yhteenkuuluvuutta. Mutta nämä ryhmät söivät kostamisen tarkoituksessa myös vihollisia, ja ajatuksena oli, että sillä keinoin anastettiin vihollisten voima. Katsottiin, että oli kunnianosoitus ystävän tai heimoveljen sielulle, jos tämän ruumis syötiin, kun vihollisen ahmiminen sen sijaan oli tälle vain oikeudenmukainen rangaistus. Villi-ihmisen mieli ei teeskennellyt johdonmukaisuutta.

Muutamien heimojen keskuudessa iäkkäät vanhemmat halusivat, että heidän lapsensa

ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near

söisivät heidät. Joidenkin muiden heimojen keskuudessa taas oli tapana pidättä syömästä lähisukulaisia. Näiden ruumiit sen sijaan myytiin tai vaihdettiin muukalaisten ruumiisiin. Melkoista kauppaa käytiin naisilla ja lapsilla, jotka oli lihotettu teuraiksi. Milloin taudit tai sota eivät säännöstelleet väkimäärää, liikaväestö kursailematta syötiin.

Kannibalismi on seuraavien tekijöiden johdosta ollut vähitellen häviämään päin:

1. Siitä tuli toisinaan seremonia, jossa koko yhteisö oli osallisena — siitä tuli kollektiivisesti omaksuttu yhteisvastuu kuolemaantuomitun heimoveljen tuomion täytäntöön panemisesta. Verenvuodatuksen syylistyminen lakkaa olemasta rikos, kun siihen osallistuvat kaikki, koko yhteisö. Teloitettujen rikollisten syöminen oli muoto, jossa kannibalismia Aasiassa viime vaiheessa harjoitettiin.

2. Varsin varhaisessa vaiheessa siitä tuli uskonnollinen rituaali, mutta aaveidenpelon laajeneminen ei aina saanut aikaan ihmissyönnin vähenemistä.

3. Lopulta kannibalismi kehittyi siihen vaiheeseen, että vain jotkin ruumiinosat tai elimet syötiin eli ne osat, joiden luultiin sisältävän sielun tai osia hengestä. Verenjuonnista tuli yleistä, ja oli tapana sekoittaa ”syötäväksi kelpaavat” ruumiinosat lääkkeisiin.

4. Se oli sallittua vain miehille. Naisilta kiellettiin ihmislihansyönti.

5. Seuraavaksi se oli sallittua enää päälliköille, papeille ja shamaaneille.

6. Sitten siitä tuli rodullisesti korkeampien heimojen keskuudessa tabu. Ihmissyöntiä koskeva tabu sai alkunsa Dalamatiasta, ja se levisi hitaasti koko maailmaan. Nodiitit suosivat ruumiinpolttua keinona taistella kannibalismia vastaan, sillä aikanaan oli yleisenä tapana kaivaa maahan haudatut ruumiit esille ja syödä ne.

7. Kun tavaksi tuli uhrata ihmisiä, se enteili kannibalismin loppua. Kun ihmislihasta ensin oli tullut korkeammalla olevien ihmisten — päälliköiden — ravintoa, lopulta se säästettiin vieläkin korkeammalla oleville hengille. Ja näin ihmisuhri lopetti tehokkaasti kannibalismin, mutta niin ei käynyt alimpien heimojen keskuudessa. Kohta kun ihmisuhraus oli täysin vakiintunut tapa, ihmissyönnistä tuli tabu. Ihmisliha oli vain jumalten ruokaa; ihminen sai syödä vain pienen seremoniaalisen palan eli sakramentin.

Lopulta alettiin uhraamistarkoituksessa käyttää ihmisten sijasta yleisesti uhrieläimiä, ja takapajuisempienkin heimojen keskuudessa koiriensaaminen vähensi ihmissyöntiä suuresti. Koira oli ensimmäinen kesy eläin, ja sitä arvostettiin suuresti sekä sellaisenaan että

relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

89:5.9 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the “edible” parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

ravintona.

6. IHMISUHRIAJATUKSEN KEHITTYMINEN

Ihmisuhrri oli kannibalismin epäsuora seuraus, samalla kun se oli lääke sitä vastaan. Kun tavaksi tuli järjestää henkiseuralainen vainajalle henkien maailmaan, se johti ihmissyönnin vähenemiseen, sillä näitä kuolemantapauksen vuoksi uhrattuja ei ollut koskaan tapana syödä. Yksikään rotu ei ole ollut täysin vapaa jossakin muodossa ja jonakin aikana esiintyneestä ihmisuhriritavasta, vaikka andoniitit, nodiitit ja adamitit kannibalismiin mieltäytyivätkin muita vähemmän.

Ihmisten uhraaminen on ollut käytännöllisesti katsoen yleismaailmallista. Se säilyi kiinalaisten, hindujen, egyptiläisten, heprealaisten, mesopotamiaalaisten, kreikkalaisten, roomalaisten ja monien muiden kansojen uskonnollisissa tavoissa — takapajuisten afrikkalaisten ja australialaisten heimojen keskuudessa se säilyi jopa viime aikoihin asti. Myöhempien aikojen intiaaneilla oli sivilisaatio, joka versoi kannibalismista, ja siksi se oli yltä päältä ihmisuhrin veren tahraama, erityisesti Väli- ja Etelä-Amerikassa. Kaldealaiset kuuluivat ensimmäisiin, jotka luopuivat tavallisissa tilanteissa suoritetuista ihmisuhrereista ja korvasivat ne eläinuhreilla. Noin kaksituhatta vuotta sitten muuan helläsydäminen Japanin keisari otti käyttöön savikuvat ihmisuhrin korvikkeiksi, mutta Pohjois-Euroopassa tällaiset uhrin poistuvien käytöstä vasta vajaat tuhat vuotta sitten. Joidenkin takapajuisten heimojen keskuudessa vapaaehtoisia alistuu edelleenkin ihmisuhrereiksi. Tällöin on kysymyksessä eräänlainen uskonnollinen tai rituaalinen itsemurha. Muuan shamaani määräsi kerran erään heimon suuresti kunnioittaman vanhan miehen uhrattavaksi. Väki nousi kapinaan ja kieltäytyi tottelemasta. Tämän jälkeen vanhus pakotti oman poikansa ottamaan hänet hengiltä. Entisajan ihmisten usko tähän tapaan oli totista.

Muistiin on tuskin merkitty toista yhtä traagista ja sääliäntävää kokemusta, joka kuvastaisi muinaisten ja ajan koettelemien uskonnollisten tapojen ja niitä vastaan sotineiden edistyneen sivilisaation vaatimusten välillä käytyä sydäntä raastavia taisteluja, kuin heprealaisten kertomus Jeftasta ja hänen ainokaisesta tyttärestään. Yleistä tapaa noudattaen tämä hyvää tarkoittava mies oli antanut järjettömän lupauksen, hieronut kauppaan "taistelujen jumalan" kanssa ja suostunut maksamaan tietyn hinnan, mikäli hän voittaisi vihollisensa. Hintana oli, että hän uhraisi sen, joka hänen palatessaan kotiin tulisi ensimmäisenä ulos hänen talostaan tervehtimään häntä. Jefta ajatteli jonkun hänen luotto-orjistaan olevan paikalla häntä tervehtimässä, mutta kävikin niin, että hänen

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the "god of battles," agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so,

tyttärensä ja ainoa lapsensa tuli ulos toivottamaan hänet tervetulleeksi kotiin. Ja niin vielä näinkin hiljattain ja oletetusti sivistyneen kansan keskuudessa tapahtui, että kun tämä kaunis neito oli surrut kohtalooan kahden kuukauden ajan, hänen isänsä todellakin isän heimoveljien suostumuksella uhrasi hänet ihmisuhrina. Ja kaikki tämä tehtiin, vaikka tiedettiin Mooseksen antamat ankarat määräykset ihmisuhreja vastaan. Mutta miehet ja naiset ovat taipuvaisia antamaan mielettömiä ja tarpeettomia lupauksia, ja entisaikojen ihmiset pitivät kaikkia tällaisia sitoumuksia äärimmäisen pyhinä.

Kun entiseen aikaan ryhdyttiin rakentamaan jotain vähänkin tärkeämpää rakennusta, tapana oli lyödä kuoliaaksi joku ihminen "perustusuhriksi". Näin saatiin vainajahenki vartioimaan ja suojelemaan rakennelmaa. Kun kiinalaiset valmistautuivat valamaan kellon, tapa määräsi vähintään yhden neitsyen uhrattavaksi kellon soinnin parantamiseksi. Valittu tyttö heitettiin elävältä sulaan metalliin.

Monilla ryhmillä oli kauan aikaa tapana muurata eläviä orjia tärkeisiin muureihin. Myöhemmin aikoina Pohjois-Euroopan heimot korvasivat tämän tavan, joka vaati elävien ihmisten hautaamista uusien rakennusten seiniin, sillä, että he sulkivat muurin sisään jonkun ohikulkijan varjon. Kiinalaiset hautasivat muuriin työläiset, jotka kuolivat muurin rakennusvaiheen aikana.

Muuan Jerikon muureja rakentanut Palestiinan pikkukuningas "laski niiden perustuksen esikoiseensa Abiramiin ja pystytti niiden portit nuorimpaan poikaansa Segubiin." Ei riittänyt, että tuona lähimenneisyyden ajankohtana tämä isä pani kaksi poikaansa elävältä kaupungin porttien perustuskuoppiin, vaan hänen tekonsa on myös kirjattu tapahtuneen "Herran sanan mukaan". Mooses oli kieltänyt nämä perustusuhrit, mutta israelilaiset ottivat ne kohta hänen kuolemansa jälkeen taas käyttöön. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käytössä oleva seremonia, jossa helyjä ja muistoesineitä pannaan uuden rakennuksen peruskiveen, on muistuttamassa alkuaikojen perustusuhreista.

Monilla kansoilla oli pitkän aikaa tapana pyhittää ensimmäiset hedelmät hengille. Ja nämä juhlallisuudet, jotka nykyisin ovat enemmän tai vähemmän symbolisia, ovat kaikki jäänteitä niistä alkuaikojen seremonioista, joihin liittyi ihmisuhri. Esikoistenuhraamisen ajatus oli levinnyt muinaiskansojen keskuudessa laajalle, eritoten foinikialaisten pariin, jotka viimeisinä siitä myös luopuivat. Uhraamisen jälkeen oli tapana sanoa "elämä elämästä". Nykyään sanotte ruumiin äärellä "maasta olet sinä tullut, maaksi pitää sinun jälleen tuleman."

even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a "foundation sacrifice." This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, "laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub." At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city's gates, but his action is also recorded as being "according to the word of the Lord." Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, "life for life." Now you say at death, "dust to dust."

Jos kohta sivistynyttä herkkätuntoisuutta kauhistuttaakin mielikuva Abrahamista, joka katsoi olevansa pakotettu uhraamaan poikansa lisäksi, ei sellainen noiden aikojen ihmisille ollut mikään uusi eikä outo ajatus. Vallalla oli kauan aikaa sellainen tapa, että isät suuren emotionaalisen paineen kohteena ollessaan uhrasivat esikoispoikansa. Monilla kansoilla on tätä kertomusta sisällöllisesti vastaava traditio, sillä yhteen aikaan vallitsi maailmanlaajuinen ja syvällekyvä uskomus, jonka mukaan oli välttämätöntä uhrata ihminen, aina kun tapahtui jotakin tavatonta tai epätavallista.

7. IHMISUHRIN MUUNNELMIA

Mooses yritti lopettaa ihmisten uhraamisen asettamalla tällaisten uhrien korvikkeeksi lunastusmaksun. Hän loi täsmällisen järjestelmän, joka antoi hänen kansalleen tilaisuuden välttää harkitsemattomien ja mielettömien lupausten pahimmilta seurauksilta. Tilukset, omaisuuserät ja lapset voitiin lunastaa tällaista papeille maksettavaa vahvistettua korvausta vastaan. Ryhmät, jotka lakkasivat uhraamasta esikoisiaan, olivat pian paljon edullisemmassa asemassa kuin heidän vähemmän edistyneet naapurinsa, jotka edelleenkin harrastivat näitä julmia tekoja. Tällainen poikien menettäminen heikensi näitä takapajuisia heimoja suuresti, ja sen lisäksi siinä usein katkesi myös heimon johtajan perimysjärjestys.

Eräs lastenuhraamisen päättymisen seuraus oli tapa sivellä pihtipielet verellä esikoisen suojelemiseksi. Tämä tehtiin usein jonkin vuoden varrella vietetyn uskonnollisen juhlan yhteydessä, ja tällainen seremonia oli yhteen aikaan vallalla suurimmassa osassa maailmaa, Meksikosta Egyptiin.

Vielä senkin jälkeen kun useimmat ryhmät olivat lopettaneet lasten rituaalisurmat, oli tapana yhä jättää lapsi oman onnensa nojaan erämaahan tai pikku veneessä veden vietäväksi. Jos lapsi selviytyi, uskottiin jumalten silloin puuttuneen asiaan hänen säästämisekseen, niin kuin perimätiedot Sargonista, Mooseksesta, Kyyroksesta ja Romuluksesta tietävät kertoa. Sen jälkeen tuli tavaksi vihkiä esikoispojat pyhiksi tai pyhitetyiksi, jolloin heidän sallittiin varttua täysikasvuiseksi, ja sen jälkeen heidät surmaamisen sijasta ajettiin maanpakoon. Näin sai alkunsa siirtokuntien perustaminen. Roomalaiset noudattivat tätä tapaa omissa siirtokuntien perustamishankkeissaan.

Monet sukupuolisen leväperäisyyden ja primitiivisen palvonnan omituisista toisiinsakytkeytymisistä saivat alkunsa ihmishuhtiperinteen yhteydessä. Muinaisina aikoina saattoi nainen, jos hän kohtasi

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden

pääkallonmetsästäjiä, lunastaa henkensä antautumalla näille sukupuolisesti. Myöhemmin aikoina taas oli jumalille uhriksi vihityllä neidolla tilaisuus päättää henkensä pelastamisesta luovuttamalla kehonsa koko elämän ajaksi temppelin pyhään seksuaalipalveluun. Hän pystyi tällä tavoin ansaitsemaan lunnasrahansa. Muinaisajan miehet pitivät erittäin ylentävänä olla sukupuolisuhteessa naiseen, joka oli tällä tavoin antautunut elämänsä lunastamiseen. Näiden pyhien neitojen kanssa seurusteleminen oli uskonnollinen seremonia, ja kaiken lisäksi koko tämä seremonia antoi hyväksyttävän tekosyy aivan tavalliseen sukupuoliseen tyydytykseenkin. Kysymyksessä oli kekseliäs itsepetos, johon sekä nämä neidot että heidän seuralaisensa menivät ilomieliin mukaan. Tapasäännöt laahaavat aina sivilisaation evolutionaarisen edistymisen perässä ja antavat tällä tavoin hyväksymisensä kehittyvien rotujen aikaisemmille ja barbaarimaisemmille seksuaalisille tavoille.

Temppelihaureus levisi lopulta kaikkialle Etelä-Eurooppaan ja Aasiaan. Temppeliprostituoitujen ansaitsemaa rahaa pidettiin kaikkien kansojen keskuudessa pyhänä — suurena jumalille annettavana lahjana. Ylhäisimmätkin naiset tungeksivat temppelien seksimarkkinoilla ja osoittivat ansionsa kaikenlaisiin pyhiin palveluksiin ja yleishyödyllisille laitoksille. Monet parempien luokkien naiset keräsivät myötäjaisensä temppeleissä suorittamallaan väliaikaisella seksuaalipalvelulla, ja useimmat miehet halusivat vaimokseen mieluiten tällaisen naisen.

8. LUNASTUS JA LIITTOSOPIMUKSET

Uhraamalla lunastetuksi tuleminen ja temppeliprostitutio olivat itse asiassa ihmisuhrin modifikaatioita. Seuraavaksi ilmaantui tyttärien valeuhraaminen. Tähän seremoniaan kuului suoneniskentää, ja sen kuluessa vihkiydettiin elinikäiseen neitsyyteen. Kysymyksessä oli moraalinen reaktio aikaisempaan temppeliprostitutioon. Myöhemmin aikoina neitsyet omistautuivat pyhien temppelitulien vaalimiseen.

Lopulta ihmiset päätyivät sellaiseen käsitykseen, että ruumiin jonkin osan uhraaminen voisi korvata aikaisemmin tapana olleen kokonaisen ihmisen uhraamisen. Fyysistä silpomista pidettiin sitäkin hyväksyttävänä korvikkeena. Uhrattiin hiuksia, kynsiä, verta ja jopa sormia ja varpaita. Myöhempi ja jokseenkin yleismaailmallinen ympärileikkauksen muinaisriitti oli eräs osittaisen ihmisuhrin seurannainen. Ympärileikkaus oli pelkkä uhritoimitus, siihen ei liittynyt mitään hygienian ajatusta. Miehet ympärileikattiin, naiset lävistyttivät korvalehtensä.

consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

Sittemmin tuli tavaksi sormien yhteen sitominen sen sijaan, että ne olisi leikattu irti. Pään ajeleminen ja tukan leikkaaminen olivat niin ikään muotoja, joilla osoitettiin uskonnollista antaumusta. Eunukiksi kuohiminen oli ensi vaiheessa muunnos ihmisuhrin ideasta. Afrikassa harrastetaan edelleenkin nenän ja huulten lävistämistä, ja tatuointi on taiteellinen kehittyä aikaisemmasta karkeasta ruumiin arpeuttamisesta.

Edistystä mukanaan tuoneiden opetusten tuloksena uhraamisen tapa lopulta liittyi ajatukseen liitosopimuksesta. Jumalat käsitettiin vihdoin sellaisiksi, että he tekisivät tosiasiallisia sopimuksia ihmisen kanssa, ja tämä oli merkittävä askel uskonnon vakiintumisessa. Laki, sopimus, astuu onnentavoittelun, pelon ja taikauskon paikalle.

Ihminen ei koskaan osannut edes uneksia ryhtyvän sopimussuhteisiin Jumaluuden kanssa, ennen kuin hänen jumalakäsityksensä oli edennyt tasolle, jolla maailmankaikkeuden säätelijät kuviteltiin sellaisiksi, että heihin voisi luottaa. Ja ihmisen varhaisin näkemys Jumalasta teki tästä siinä määrin ihmishahmoisen, että ihminen kykeni näkemään mielessään luotettavan Jumalan, vasta kun hänestä itsestään tuli verrattain luotettava, moraalinen ja eettinen.

Ajatus sopimuksen solmimisesta jumalten kanssa pääsi kuitenkin lopulta vallalle. Evolutionaarinen ihminen saavutti lopulta sellaisen moraalisen omanarvontunnon, että hän rohkeni ryhtyä kaupanhierontaan jumaltensa kanssa. Ja näin puuhailu uhrihenojen toimittamiseksi muuttui vähitellen otteluksi, jossa ihminen antautui filosofiseen tinkaamiseen Jumalan kanssa. Ja kaikki tämä merkitsi uutta keinoa, jolla saada vakuutus huonoa onnea vastaan. Tai mieluummin se merkitsi parempaa menettelytapaa entistä varmemman menestyksen ostamiseksi. Älkää elätkö senkaltaista erheellistä ajatusta, että nämä alkuaikojen uhrat olisivat olleet jumalille annettu ilmainen lahja, oma-aloitteisesta kiitollisuudesta tai kiitokseksi tarjottu uhri, sillä mitään todellisen palvonnan ilmauksia ne eivät olleet.

Alkeelliset rukouksen muodot eivät olleet mitään sen kummallisempaa kuin kaupanhierontaa henkien kanssa, väittelyä jumalten kanssa. Kysymyksessä oli eräänlainen vaihtokauppa, jossa vetoaminen ja suostuttelu korvattiin jollakin kouraantuntuvammalla ja kallisarvoisemmalla. Rotujen keskuudessa kehityksessä ollut kaupankäynti oli istuttanut ihmisten mieleen kaupankäynnin henkeä ja kehittänyt vaihtokaupassa tarvittavaa oveluutta. Ja nyt nämä ominaisuudet alkoivat tulla esille ihmisen palvontamenetelmissä. Ja aivan kuten jotkut ihmiset olivat parempia kauppamiehiä kuin toiset, samoin pidettiin toisia ihmisiä parempina

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

89:8.5 (983.3) Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

89:8.6 (983.4) But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

89:8.7 (983.5) Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every

rukoilijoina kuin muita. Oikeamielisen ihmisen rukousta pidettiin suuressa arvossa. Oikeamielinen ihminen oli sellainen, joka oli selvittänyt kaikki tilit henkien kanssa, sellainen, joka oli täyteen määräänsä täyttänyt kaikki rituaalin edellyttämät velvollisuudet jumalia kohtaan.

Alkuaikojen rukousta voi tuskin sanoa palvonnaksi. Se oli tinkaava vetoamus saada lisää terveyttä, varallisuutta ja elonpäiviä. Eivätkä rukoukset monissakaan suhteissa ole aikojen myötä muuttuneet. Edelleenkin niitä luetaan ääneen kirjoista, niistä tehdään yhä muodollisia lausuntaesityksiä, niitä jäljennetään paperille, jotka sitten kiinnitetään rukousmyllyihin ja ripustetaan puiden oksille, joissa tuuli niitä leyhytellessään säästää ihmiseltä vaivan avata oman suunsa.

ritual obligation to the gods.

89:8.8 (983.6) Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. UHRIT JA SAKRAMENTIT

Koko sinä aikana, jonka urantialaiset rituaalit ovat kehittyneet, on ihmisuhri edistynyt verisestä ihmissyönnin harjoittamisesta korkeammille ja symbolisemmille tasoille. Alkuaikojen uhrirituaaleista syntyivät myöhempien aikojen sakramenttiseremoniat. Lähemmässä menneisyydessä oli tapana, että vain papit nauttivat palasen kannibalistista uhria tai pisan ihmisverta, ja sitten kaikki yhdessä osallistuivat korvikkeena toimineen eläimen syöntiin. Nämä alkuaikojen käsitykset lunnaista, lunastuksesta ja sopimuksista ovat kehittyneet myöhempien aikojen sakramenttitoimituksiksi. Ja tällä seremonioiden kehityksellä on kokonaisuudessaan ollut voimakkaasti sosiaalistava vaikutus.

Jumalan Äiti -kultin yhteydessä käytettiin Meksikossa ja muualla lopulta kakuista ja viinistä koostunutta sakramenttia aiemmin käytössä olleiden ihmisuhrien lihan ja veren asemesta. Heprealaiset harjoittivat kauan aikaa tätä rituaalia osana omia pääsiäismenojaan, ja juuri tästä seremoniatavasta sai alkunsa myöhempi sakramentin kristillinen versio.

Muinaisaikojen sosiaaliset veljeskunnat perustuivat verenjuomisriittiin. Juutalaisten ammoisessa veljesliitossa oli kysymys uhraamiseen liittyneestä veriveljeydestä. Paavali lähti rakentamaan uutta kristillistä kulttia ”ikuisen liiton verelle”. Ja opetuksilla verestä ja uhrista kristinoppia kenties tarpeettomasti kuormittaessaankin hän kuitenkin samalla lopetti kokonaan opit lunastuksesta ihmis- tai eläinuhrien kautta. Hänen tekemänsä teologiset kompromissit osoittavat, että ilmoituksenkin on alistuttava siihen asteittain muuttuvaan säätelyyn, jota evoluutio merkitsee. Paavalin mukaan Kristuksesta tuli viimeinen ja kaikiksi ajoiksi riittävä ihmisuhri, sillä jumalallisen Tuomarin vaatimukset on nyt kaikilta

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

89:9.1 (983.7) The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

89:9.2 (984.1) In connection with the Mother of God cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on “the blood of the everlasting covenant.” And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

osin ja iäksi tyydytetty.

Ja näin on uhrikultista pitkien aikakausien jälkeen kehittynyt sakramenttikultti. Nykyuskontojen sakramentit ovat näin ollen näiden alkuaikojen karmaisevien ihmisuhriseremonioiden ja vieläkin varhaisempien kannibalististen rituaalien laillisia perillisiä. Pelastumistaan ajatellessaan monet panevat luottamuksensa edelleenkin vereen, mutta ainakin siitä on nyt tullut vertauskuvallista, symbolista ja mystistä.

10. SYNIN ANTEEKSIANTO

Muinaisajan ihminen saavutti tietoisuuden Jumalan suosiosta vain uhraamisella. Nykyaajan ihmisen on kehitettävä uusia menetelmiä saavuttaakseen tietoisuuden pelastuksesta. Synnintuntoisuus elää edelleen kuolevaisen mielessä, mutta kaavat, joiden mukaan synnistä ajatellaan pelastuttavan, ovat menettäneet merkityksensä ja vanhentuneet. Hengellisen kaipuun todellisuus säilyy, mutta älyllinen edistyminen on hävittänyt ne tavat, joilla mielen ja sielun rauha ja lohtu entisaikaan hankittiin.

Synti on määriteltävä uudelleen siten, että se on tahallista epälojaalisuutta Jumaluutta kohtaan. Epälojaalisuudessa on eri asteita: päättämättömyydestä aiheutuva osittainen epälojaalisuus; ristiriitaisuudesta johtuva lojaalisuuden jakaminen eri tahoille; välinpitämättömyydestä aiheutuva lojaalisuuden kuoleutuminen; ja lojaalisuuden kuolema, mikä näkyy omistautumisena jumalattomille ihanteille.

Syylisyydentunto tai -tunne on tietoisuutta tapasääntöjen rikkomisesta; tämä ei välttämättä ole synti. Mitään todellista syntiä ei ole ilman tietoista epälojaalisuutta Jumaluutta kohtaan.

Mahdollisuus syylisyydentuntonsa tiedostamiseen on merkinä ihmiskunnan transsendenttisestä arvosta. Se ei leimaa ihmistä alhaiseksi, vaan pikemminkin se yksilöi hänet luoduksi, jossa on potentiaalista suuruutta ja alati enentyvää ylevyyttä. Tällainen arvottomuudentunto on se ensimmäinen ylyke, jonka tulisi nopeasti ja varmasti johtaa uskon avulla tehtäviin valloituksiin, ja nämä puolestaan siirtävät kuolevaisen olennon mielen moraalisen ylevyyden, kosmisen ymmärryksen ja hengellisen elämäntavan verrattomille tasoille; näin inhimillisen olemassaolon kaikki merkitykset muuttuvat ajallisista ikuisiksi, samalla kun kaikki arvot kohoavat inhimillisistä jumalallisiksi.

Synnin tunnustaminen on epälojaalisuuden miehuullista torjumista, mutta se ei millään tavoin lievitä tällaisen epälojaalisuuden ajallis-avaruudellisia seuraamuksia. Mutta tunnustaminen — synnin luonteen vilpittön

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. FORGIVENESS OF SIN

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

89:10.2 (984.5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of confliction; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature of sin — is essential to religious growth and

tunnustaminen — on uskonnollisen kasvun ja hengellisen edistymisen kannalta välttämätöntä.

Se, että Jumaluus antaa synnin anteeksi, merkitsee lojaalisuussuhteiden uudistamista sellaisen vaiheen jälkeen, jolloin ihminen on tietoinen siitä, että nämä suhteet tahallisen kapinoinnin seurauksena puuttuvat. Anteeksiantoa ei tarvitse pyytää, tarvitaan vain, että se otetaan vastaan siinä muodossa, että ollaan tietoisia luodun ja Luojan välisten lojaalisuussuhteiden uudelleenvirämisestä. Ja kaikki lojaalit Jumalan pojat ovat onnellisia, palveluhaluisia ja alati edistyviä matkatessaan ylöspäin kohti Paratiisia.

[Esittänyt muuan Nebadonin Loistava Iltatähti.]

spiritual progress.

89:10.6 (985.1) The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

89:10.7 (985.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

Luku 90. Shamanismi — poppamiehet ja papit

⇐ 089

Urantia-kirjan

091 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 90

SHAMANISMI — POPPAMIEHET JA PAPIT

Osiot

Johdanto

1. Ensimmäiset shamaanit — poppamiehet
2. Shamanistiset toiminnot
3. Shamanismin teoria sairaudesta ja kuolemasta
4. Shamaanien harjoittama lääkintätoimi
5. Papit ja rituaalit

Johdanto

USKONNOLLISTEN menojen kehittyminen eteni siten, että tynnyttelystä, loitollapitämisestä, poismanaamisesta, pakottamisesta, sovinnon hieromisesta ja lepyttelystä siirryttiin uhraamiseen, sovitukseen ja lunastukseen. Uskonnollisen rituaalin toimittamismenetelmä kehittyi alkukantaisen kultin harjoitusmuodoista fetissien kautta magiaksi ja ihmeteoiksi; ja kun rituaali monimutkaistui vastatakseen ihmisen yhä monimutkaisempia käsityksiä aineellisuuden tuolla puolen olevista maailmoista, se joutui väistämättä poppamiesten, shamaanien ja pappien hallintaan.

Kun alkukantainen ihminen pääsi käsityksissään pidemmälle, hän alkoi lopulta uskoa, että henkimaailma suhtautui tavalliseen kuolevaiseen nuivasti. Ihmisten joukossa vain poikkeukselliset yksilöt saattoivat saada jumalat kallistamaan korvansa heidän puoleensa; henget kuuntelisivat vain jotakuta eriskummallista miestä tai naista. Näin uskonto astuu uuteen vaiheeseen, tilanteeseen, jossa se vähitellen toimii vain välikäsien kautta: uskonnonharjoittajan ja palvontakohteen välillä on aina poppamies, shamaani tai pappi. Ja nykyisin useimmat

PAPER 90

SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

INTRODUCTION

90:0.1 (986.1) THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

90:0.2 (986.2) In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of

Urantian järjestyneen uskonharjoituksen järjestelmät käyvät läpi tätä asteittaisen kehityksen vaihetta.

Kehityskunto syntyy silkasta ja kaikkivoivasta pelosta, joka tulvahtaa ihmismielen läpi sen joutuessa kohdakkain tuntemattoman, selittämättömän ja käsittämättömän kanssa. Lopulta uskonto yltää varsin yksinkertaiseen tietoisuuteen kaikkivaltiaasta rakkaudesta, siitä rakkaudesta, joka vastustamattomasti lehahtaa ihmissielun läpi, kun se on havahtunut ymmärtämään Universaalisen Isän rajatonta kiintymystä universumin poikia kohtaan. Mutta uskonnollisen evoluution alun ja täyttymyksen väliin sijoittuvat shamaanien hallitsemat pitkät aikakaudet, shamaanien, jotka uskottelevat seisovansa ihmisen ja Jumalan välissä välimiehenä, tulkitsijoina ja välittäjinä.

evolutionary development.

90:0.3 (986.3) Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution, there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. ENSIMMÄISET SHAMAANIT —

POPPAMIEHET

Shamaani oli johtava poppamies, seremoniaalinen fetissi-ihminen ja kehityskunnon kaikkien toimitusten keskuspersoonallisuus. Monien ryhmien keskuudessa shamaani oli arvoasteikossa sotapäällikköä ylempänä, mikä merkitsi alkavaa kirkon ylivaltaa valtioon nähden. Toisinaan shamaani toimi pappina ja jopa pappiskuninkaana. Joillakin myöhempien aikojen heimoilla oli sekä aikaisempien aikojen shamaanipoppamiehiä (tietäjiä) että myöhemmin ilmaantuneita shamaanipappeja. Ja monissa tapauksissa shamaanin virasta tuli perinnöllinen.

Koska entisaikaan kaiken epänormaalin syynä pidettiin hengen vallassa olemista, mikä tahansa huomiota herättävä mentaalinen tai fyysinen poikkeavuus merkitsi poppamiehen pätevyyttä. Monet näistä miehistä olivat epileptikkoja, monet naisista olivat hysteerikkoja, ja näiden kahden ihmistyyppin tiliin pantiin melkoinen osa muinaisajan henkeytymisestä, samoin kuin henkien ja riivaajien vallassa olemisesta. Melko monet näistä varhaisimpien aikojen papeista kuuluivat niiden ihmisten luokkaan, joita on jälkeensä kutsuttu vainoharhaisiksi.

Vaikka shamaanit saattoivat harjoittaa vilppiä pikkuasioissa, valtaosa heistä uskoi hengen vallassa olemisensa tosiasiaksi. Naisista, jotka pystyivät vaivuttamaan itsensä transsiin tai kataleptiseen kohtaukseen, tuli voimallisia shamaanittaria. Myöhemmässä vaiheessa sellaisista naisista tuli profeettoja ja henkimeedioita. Heidän kataleptisiin transseihinsa liittyi tavallisesti luuloteltuja viestinvaihtoja vainajahenkien kanssa. Monet naisshamaanit

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE

MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

olivat myös ammattitanssijoita.

Mutta kaikki shamaanit eivät olleet itsepetoksen uhreja, monet heistä nimittäin olivat ovelia ja kyvykkäitä tempuntekijöitä. Ammatin kehittyessä noviisien edellytettiin poppamieheksi pätevöityäkseen palvelevan kymmenvuotinen oppilas aika, johon kuului koettelemuksia ja itsensäkieltämistä. Shamaanit kehittivät tälle ammatille ominaisen pukeutumistavan ja lisäksi he esiintyivät mielellään salaperäisesti. Monesti he käyttivät huumeita tuottaakseen tiettyjä fyysisiä tiloja, jotka tekisivät vaikutuksen heimon jäseniin ja saattaisivat nämä ymmälle. Tavallinen kansa piti silmankääntötemppeja yliluonnollisina, ja vatsastapuhumista käyttivät ensimmäisinä hyväkseen ovelat papit. Monet muinaisajan shamaaneista törmäsivät tietämättään hypnotismiin; toiset saivat aikaan itsehypnoosin tuijottamalla pitkät tovit omaa napaansa.

Vaikka monet shamaanit turvautuivatkin näihin temppuihin ja hämäyksiin, heidän maineensa perustui — koko heidän luokkaansa ajatellen — kuitenkin ilmeisiin saavutuksiin. Kun shamaani epäonnistui ryhtymyksissään, hänet joko alennettiin arvossa tai tapettiin, ellei hän kyennyt esittämään uskottavantuntuista selitystä. Rehelliset shamaanit menehtyivät tällä tavoin jo uransa alkuvaiheessa, ja vain ovelat näyttelijät jäivät jäljelle.

Nimenomaan shamanismi riisti heimokohtaisten asioiden ohjaamisen yksinoikeuden pois vanhusten ja voimakkaiden käsistä ja siirsi sen ovelien, älykkäiden ja kaukokatseisten käsiin.

2. SHAMANISTISET TOIMINNOT

Henkien manaaminen oli suurta tarkkuutta vaativa ja perin monimutkainen toimenpide, jota voidaan verrata muinaiskielellä toimitettuihin nykyajan kirkkorituaaleihin. Jo varsin varhaisessa vaiheessa ihmisrotu etsi apua ihmisen yläpuolella olevalta tasolta, revelaatiota, ilmoitusta, ja ihmiset uskoivat shamaanien todellakin saavan tällaisia ilmoituksia. Jos shamaanit työssään käyttivät hyväkseen suggestion suurta voimaa, se oli lähes poikkeuksetta negatiivista suggestiota. Vasta aivan viime aikoina on otettu käyttöön positiivisen suggestion tekniikka. Jo ammattinsa kehittymisen alkuvaiheessa shamaanit alkoivat erikoistua sellaisille aloille kuin sateenteko, sairauksien parantaminen ja rikosten selvittäminen. Sairauksien parantaminen ei kuitenkaan ollut shamanististen poppamiesten päätehtävä, vaan päätehtävänä oli paremminkin elämiseen kuuluvien epävarmuustekijöiden tunteminen ja niiden hallinta.

Muinaisaikojen mustaa magiaa — sekä

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct. They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SHAMANISTIC PRACTICES

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and

uskonnollista että maallista — kutsuttiin valkoiseksi magiaksi, kun sitä harjoittivat joko papit, tietäjät, shamaanit tai poppamiehet. Mustan magian harjoittajia kutsuttiin noidiksi, taikureiksi, velhoiksi, lumoojattariksi, manaajiksi ja ennustajiksi. Kaikki tällainen väitetty yhteydenpito yliluonnolliseen luokiteltiin ajan oloon joko noituudeksi tai shamanismiksi.

Noituuteen kuului aikaisempien, satunnaisten ja tunnistamattomien henkien suorittama magia. Shamanismin kohdalla oltiin tekemisissä vakinaisten henkien ja heimon tunnustamien jumalten ihmetekojen kanssa. Myöhemmin aikoina noita ja paholainen liitettiin yhteen, ja niin oli näyttämö valmiina monille suhteellisen äskettäin tapahtuneille uskonnollisen suvaitsemattomuuden ilmentymille. Noituus oli monien alkukantaisten heimojen keskuudessa eräs uskonto.

Shamaanit uskoivat lujasti siihen, että sattuma toimii henkien tahdon ilmoittajana, ja monesti he heittivät arpaa saadakseen asiat ratkaistuiksi. Vielä nykyään ilmeneviä jäänteitä tästä arvan heittoon viehättymisestä ovat monien onnenpelien lisäksi myös tunnetut "pelistä pois" -lorut. Yhteen aikaan täytyi pelistä pois joutuneen henkilön kuolla; nykyään hän on vain se jossakin lapsellisessa leikissä. Se, mikä alkuaikojen ihmiselle oli vakava asia, jatkaa elämäänsä nykyajan lapsen ajanvietteen muodossa.

Poppamiehet luottivat suuresti merkkeihin ja enteisiin, sellaisiin kuin "Milloin kuulette kahinaa silkkiäispuiden latvuksista, silloin herätkää toimimaan." Jo ihmisrodun historian alkuaikoina shamaanit kohdistivat huomionsa taivaan tähtiin. Alkeelliseen astrologiaan uskottiin, ja sitä harjoitettiin maailmanlaajuisesti; unientulkitseminen levisi niin ikään laajalle. Eikä aikaakaan, kun kaiken tämän jälkeen ilmaantuivat temperamentikkaat shamaanittaret, jotka vakuuttivat, että heillä oli kyky pitää yhteyttä vainajahenkiin.

Vaikka sateentekijäin eli sääshamaanien kategoria ilmaantuikin jo hamassa muinaisuudessa, on heitä ollut olemassa kautta aikojen. Ankara kuivuus tiesi alkuaikojen maanviljelyn harjoittajille kuolemaa, niinpä muinainen magia kiinnittikin paljon huomiota sään säätelemiseen. Sivistynytkin ihminen tekee yhä säästä yleisen keskustelunaiheen. Kaikki entisaikojen kansat uskoivat shamaanin sateentekijänsäntekijäihin, mutta kun shamaani epäonnistui, oli tavan mukaista, että hänet surmattiin, ellei hän kyennyt esittämään epäonnistumiselle mitään uskottavantuntuista selitystä.

Rooman keisarit karkottivat kerran toisensa perään astrologit valtakunnasta, mutta poikkeuksetta he tulivat takaisin siksi, että kansa

secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanters, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known "counting-out" rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, "When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself." Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They

uskoi heidän kykyihinsä. Heitä ei kyetty ajamaan pois, ja vielä kuudennellatoista Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla länsimaiset kirkon ja valtion johtajat olivat astrologian suojelijoita. Tuhannet älykkäinä pidetyt ihmiset uskovat yhä, että ihminen voi syntyä onnellisten tai epäonnen tähtien vaikutuksen alaisena, että taivaankappaleiden vierekkäinen asema taivaankannella määrää erilaisten maallisten hankkeiden lopputuloksen. Herkkäuskoiset käyvät yhä mieluusti povarilla.

Kreikkalaiset uskoivat oraakkeliin neuvon pätevyYTEEN, kiinalaiset käyttivät magiaa suojaksi demoneja vastaan, shamanismi kukoisti Intiassa, ja Keski-Aasiassa sitä harjoitetaan vieläkin avoimesti. Sen harjoittamisesta on suuressa osassa maailmaa luovuttu vasta hiljattain.

Tavan takaa ilmaantui todellisia profeettoja ja opettajia, jotka tuomitsivat ja paljastivat shamanismin. Niinpä häviämäisillään olevan punaisen ihmisenkin keskuudessa eli muuan tällainen profeetta viimeksi kuluneiden sadan vuoden aikana: shawnee tenskwatawa, joka ennusti vuoden 1806 auringonpimennyksen ja tuomitsi valkoisen ihmisen paheet. Koko kehityshistorian pitkien aikakausien kuluessa eri heimojen ja rotujen keskuuteen on ilmaantunut monia aitoja opettajia. Ja aina uudestaan heitä on ilmaantuva uhmaamaan minkä tahansa aikakauden shamaaneja ja pappeja, jotka vastustavat yleistä opetusta ja pyrkivät tekemään tyhjäksi tieteellisen edistyksen.

Monin erilaisin tavoin ja epärehellisin keinoin muinaiset shamaanit hankkivat maineensa Jumalan äänitorvina ja kaitselmuksen suojelijoina. He vihmoivat vastasyntyneet vedellä ja antoivat näille nimen; he ympärileikkasivat poikalapset. Kaikki hautajaisseremoniat tapahtuivat heidän johdolla, ja he antoivat asianmukaisen ilmoituksen vainajain turvallisesta saapumisesta henkien maahan.

Shamanistisista papeista ja poppamiehistä tuli perimiensä erilaisista maksuista kertyvien varojen johdosta varsin usein varakkaita. Nämä maksut olivat näennäisesti hengille annettuja uhreja. Ei ollut mitenkään harvinaista, että shamaanin haltuun saattoi vähitellen joutua käytännöllisesti katsoen koko hänen heimonsa aineellinen vauraus. Varakkaan ihmisen kuoleman jälkeen oli tapana jakaa hänen omaisuutensa tasan shamaanin ja jonkin julkisen laitoksen tai hyväntekeväisyys-hankkeen kesken. Tällainen käytäntö on edelleenkin vallalla eräissä osissa Tiibetia, jossa puolet miespuolisesta väestöstä kuuluu tähän tuottamattomien henkilöiden luokkaan.

Shamaanit pukeutuivat hyvin, ja tavallisesti heillä oli kokonainen liuta vaimoja. He olivat alkuperäinen aristokratia, ja heidät oli vapautettu

could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade

kaikista heimon noudattamista rajoituksista. Hyvin usein heillä oli alhainen mielenlaatu ja heikko moraali. He estivät kilpailijoidensa esillepääsyn nimittelemällä heitä noidiksi ja velhoiksi, eikä ollut lainkaan harvinaista, että he saavuttivat niin suuren vaikutusvallan ja mahtiaseman, että he kykenivät pitämään päälliköt tai kuninkaat vallassaan.

Alkukantainen ihminen piti shamaania välttämättömänä pahana; hän kyllä pelkäsi shamaania, mutta ei tätä rakastanut. Alkuaikojen ihminen kunnioitti tietoa, hän piti viisautta arvossa ja palkitsi sen. Shamaani oli enimmäkseen huijari, mutta shamanismille osoitettu kunnioitus on valaiseva esimerkki siitä, millainen oppiraha viisaudesta ihmisrodun kehityksen kuluessa maksettiin.

3. SHAMANISMIN TEORIA SAIRAUDESTA JA KUOLEMASTA

Koska muinaisajan ihminen suhtautui itseensä ja aineelliseen ympäristöönsä uskoen niiden reagoivan suoraan aaveiden oikkuihin ja henkien päähänpistoihin, ei ole mitenkään omituista, että hänen uskontonsa kiinnitti niin yksipuolisesti huomiota aineellisiin asioihin. Nykyajan ihminen käy suoraan aineellisten ongelmiansa kimppuun, sillä hän tajuaa, että aine reagoi mielen ohjaamaan järkipäiseen muokkaustoimintaan. Samalla tavalla alkukantainen ihminen halusi saada aikaan muutoksia fyysiseen ilmiömaailmaan kuuluvien elämän ja energioiden suhteen ja jopa hallita niitä, ja koska hänen rajallinen ymmärryksensä kosmuksesta johdatti hänet uskomaan, että aaveet, henget ja jumalat olivat henkilökohtaisesti ja välittömästi tekemisissä elämän ja aineen yksityiskohtaisen säätelyn kanssa, hän suuntasi — niin kuin loogista oli — ponnistuksensa näiden ihmisen yläpuolella olevien voimien suosion ja tuen saavuttamiseen.

Paljon siitä, mikä muinaisissa kulteissa on selittämätöntä ja järjenvastaista, käy ymmärrettäväksi, kun sitä tarkastellaan tässä valossa. Kulttiin kuuluneet seremoniat olivat alkuaikojen ihmisen yritys hallita sitä aineellista maailmaa, jonne hän oli joutunut. Ja monet hänen ponnistuksistaan kohdistuivat elinpäivien määrän lisäämiseen ja terveyden turvaamiseen. Koska kaikkia sairauksia ja itsessään kuolemaakin pidettiin alkuaan henki-ilmiönä, siitä oli väistämättömänä seurauksena, että shamaanit, samalla kun he toimivat poppamiehinä ja pappeina, tulisivat myös työskentelemään lääkäreinä ja kirurgeina.

Primitiivistä ajattelua saattaa haitata faktojen

mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that

puute, mutta tällainenkin ajattelu on kaikesta huolimatta loogista. Kun ajattelevat ihmiset tekevät havaintoja sairaudesta ja kuolemasta, he ryhtyvät määrittämään näiden vitsausten syitä, ja shamaanit ja tiedemiehet ovat ymmärryksensä mukaisesti tuoneet esille seuraavat teorial näiden vitsausten uhriksi joutumisen syistä:

1. Vainajahenget — henkien suorat asioihin puuttumiset. Ammoisin sairauden ja kuoleman selitykseksi esitetty oletamus lähti siitä, että henget aiheuttivat sairauden houkuttelemalla sielun pois ruumiista, ja ellei se osannut sinne takaisin, seurauksena oli kuolema. Muinaisajan ihmiset pelkäsivät sairauksia aiheuttavien aaveiden pahansuopaa toimintaa niin suuresti, että sairautta potevat henkilöt jätettiin usein oman onnensa nojaan, monesti jopa ilman ruokaa tai vettä. Vaikka näiden uskomusten lähtökohta oli virheellinen, ne joka tapauksessa eristivät sairauksista kärsivät yksilöt muista ja estivät tarttuvien tautien leviämisen.

2. Väkivalta — näkyvät syyt. Joidenkin onnettomuuksien ja kuolemantapausten syyt olivat niin helposti yksilöitävissä, että ne poistettiin jo aikaisessa vaiheessa siitä kärsimysten syiden kategoriasta, johon luettiin vainajahenkien vaikutus. Niitä kuolemantapauksia ja vammoja, jotka olivat yhteydessä sotaan, eläinten kanssa ottelemiseen ja muihin suorilta kädeltä tunnistettaviin tekijöihin, pidettiin luonnollisina tapahtumina. Mutta kauan aikaa uskottiin henkien olevan kuitenkin vastuussa paranemisen pitkittymisestä tai jopa ”luonnollisesti” aiheutuneiden haavojen tulehtumisesta. Ellei mitään havaittavaa luonnollista tekijää kyetty löytämään, katsottiin henkiaaveiden tässäkin tapauksessa olevan vastuussa sairauksista ja kuolemasta.

Nykyään on Afrikasta ja muualta tavattavissa alkeellisia kansanheimoja, jotka surmaavat aina jonkun ihmisen, kun sattuu muusta kuin väkivallasta johtuva kuolemantapaus. Heidän poppamiehensä osoittavat syylliset osapuolet. Jos äiti kuolee synnytykseen, niin lapsi saman tien kuristetaan: henki hengestä.

3. Magia — vihollisen vaikutus. Monen sairastumisen syynä pidettiin noitumista, pahan silmän ja maagisen osoittavan nyökkäyksen vaikutusta. Aikoinaan oli tosiaan vaarallista osoittaa ketään sormella. Sormella osoittamista pidetään sitä paitsi vieläkin sivistymättömänä. Epäselvissä sairastumis- ja kuolemantapauksissa muinaisilla ihmisillä oli tapana toimittaa muodollisuuksien mukainen tutkimus. He leikkelivät ruumiin palasiksi ja julistivat jonkin tällöin havaitsemansa seikan kuoleman aiheuttajaksi. Muussa tapauksessa kuolema oli tapana lukea noituuden syyksi, ja se puolestaan teki välttämättömäksi siitä vastuussa olevan noidan

logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.*

The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.*

The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even “natural” causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be

found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.*

Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroner's inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman

teloittamisen. Tällaiset muinaiset kuolemansyyn tutkimukset pelastivat monen noidaksi otaksutun ihmisen hengen. Joidenkin heimojen keskuudessa uskottiin, että heimon jäsen voisi kuolla oman noituutensa seurauksena, eikä sellaisessa tapauksessa pantu ketään syytteeseen.

4. Synti — rangaistus tabun rikkomisesta. Melko läheisessä menneisyydessä ovat vielä ne ajat, jolloin uskottiin, että sairaus on rangaistus synnistä, yksilön tai rodun tekemästä synnistä. Tässä kehitysvaiheessa olevien kansojen keskuudessa vallitsee teoria, jonka mukaan ihminen ei voi joutua kärsimään sairaudesta, ellei hän ole rikkonut jotakin tabua vastaan. Tällaisille uskomuksille on tyypillistä, että sairautta ja kärsimystä pidetään ”Kaikkivaltiaan nuoleniskuina heidän sisällään”. Kiinalaiset ja mesopotamialaiset pitivät kauan aikaa sairautta pahojen demonien toiminnan aiheuttamana, kun toisaalta kaldealaiset pitivät kärsimyksen syynä myös tähtiä. Tämä teoria sairaudesta jumalallisen vihan seuraamuksena on monen sivistyneen maineessa olevan urantialaisryhmän keskuudessa edelleenkin vallalla.

5. Luonnollinen syysuhde. Ihmiskunta on ollut perin hidas oppimaan syyn ja seurauksen keskinäissuhteen aineellisia salaisuuksia energian, aineen ja elämän fyysisessä ilmiömaailmassa. Muinaiset kreikkalaiset, jotka olivat säilyttäneet perimätiedot Aataminpojan opetuksista, käsittivät ensimmäisinä kaikkien sairauksien johtuvan luonnollisista syistä. Hitaasti mutta varmasti tieteellisen aikakauden avartuminen hävittää ihmisen aikojentakaiset teoriat sairaudesta ja kuolemasta. Kuume oli eräs ensimmäisistä ihmisen vaivoista, joka poistettiin yliluonnollisten häiriöiden kategoriasta, ja tieteen aikakausi on katkonut yhä useampia niistä tietämättömyyden kahleista, jotka niin peräti kauan ovat pitäneet ihmismieltä vankinaan. Ikääntymisen ja tautien tarttumisen ymmärtäminen hävittää vähitellen ihmisen tuntemaa pelkoa aaveita, henkiä ja jumalia kohtaan siinä mielessä, että nämä olisivat persoonallisia syyäitä ihmisen kurjuuteen ja kuolevaisen kärsimiseen.

Evoluutio saavuttaa erehtymättä tavoitteensa. Se täyttää ihmisen taikauskaisella pelolla tuntematonta kohtaan ja kammolla näkymätöntä kohtaan, ja näistä muodostuu se rakennusteline, jonka sisälle jumalakäsite rakentuu. Ja oltuaan todistamassa sitä, miten edistynyt Jumaluuden käsittäminen syntyi — ilmoituksen vaikutettua samansuuntaisesti — tämä samainen evoluutiotekniikka panee vääjäämättä liikkeelle ne ajattelun kyvyt, jotka vähä vähältä purkavat nämä tehtävänsä tehneet rakennustelineet.

could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as “arrows of the Almighty within them” is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson’s teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man’s age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man’s fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

LÄÄKINTÄTOIMI

Entisaikojen ihmisten koko elämä oli ennaltaehkäisyä: heidän uskontonsa oli melkein viimeistä piirtoa myöten pelkkä sairauksien ehkäisymenetelmä. Ja teorioidensa erheellisyydestä huolimatta he olivat niitä käytäntöön soveltaessaan liikkeellä täydestä sydäimestään. Heillä oli rajaton luottamus omiin hoitomenetelmiinsä, ja se jo sinänsä on voimallinen parannuskeino.

Jonkun tällaisen muinaisen shamaanin tolkuttomien hoitokeinojen kohteena olevan henkilön paranemiseensa tarvitsema usko ei loppujen lopuksi olennaisesti eronnut siitä, mitä tarvitaan tervehtymisen kokemiseen joidenkuiden epätieteellistä sairauksien hoitamista harjoittavien myöhempien aikojen parantajien käsissä.

Alkeellisemmat heimot tunsivat suurta pelkoa sairaita kohtaan, ja pitkät aikakaudet oli tapana, että näitä tarkoin kartettiin. Heidät jätettiin häpeällisesti heitteille. Humaanisuuden alalla astuttiin pitkä askel eteenpäin, silloin kun shamaanikunnan kehittyminen toi muassaan sellaisia pappeja ja noitatohoreita, jotka suostuivat hoitamaan sairauksia. Sitten muodostui tavaksi, että koko sukukunta tungeksi sairasvuoteen äärelle avustamaan shamaania sairaudenhenkien poisulvomisessa. Ei ollut harvinaista, että taudinmäärittäjäshamaani oli nainen, kun miesshamaani sen sijaan tavallisesti huolehti hoidosta. Eläimen sisälmysten tutkiminen oli tavallinen taudinmäärittäjämetodi.

Sairautta parannettiin messuamisella, ulvomisella, kättenpäällepanemisella, potilaan päälle henkäilemisellä ja monin muin keinoin. Myöhemmin aikoina tapa turvautua sairaan makuuttamiseen temppelissä levisi laajalle; paranemisen nimittäin oletettiin tapahtuvan tällaisen unen aikana. Lopulta poppamiehet uskaltautuivat kokeilemaan jopa varsinaista kirurgiaa potilaaseen, joka nukkui temppeliuntaan. Kallonporaus päänsärynhengen ulospäästämiseksi kuului ensimmäisiin operaatioihin. Shamaanit oppivat hoitamaan luunmurtumia ja sijoiltaanmenoja, avaamaan paiseita ja ajoksia. Shamaanittarista tuli taitavia lapsenpäästäjiä.

Eräänä yleisenä hoitokeinona oli hieroa jotakin maagista tulehtuneessa tai viallisessa ruumiin kohdassa, sen jälkeen tuo taikakalu heitettiin menemään ja sitten koettiin — oletetusti — tervehtyminen. Mikäli joku sattui poimimaan poisviskatun taikakalun käteensä, hänen uskottiin saavan välittömästi saman tartunnan tai vian. Paljon aikaa kului, ennen kuin lääkekasvit ja muut todelliset lääkkeet otettiin käyttöön. Hieronta kehittyi loitsinnan yhteydessä, kun henkeä

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small measure a technique for disease prevention. And regardless of the error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamanism produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body,

hierottiin ulos ruumiista, ja sitä edelsivät yritykset lääkkeen hieromiseksi ihoon, samaan tapaan kuin nykyajan ihmiset koettavat hieroa nahkaansa linimenttejä. Sairaiden kohtien kuppaamista ja imemistä pidettiin yhdessä suoneniskennän kanssa arvokkaana konstina, kun oli päästävä eroon sairautta aiheuttavasta hengestä.

Koska vesi oli väkevä fetissi, sitä käytettiin monien vaivojen hoitoon. Kauan aikaa uskottiin, että sairauden aiheuttava henki voitaisiin poistaa hikoilemalla. Höyrykylpyjä pidettiin suuressa arvossa; kuumat luonnonlähteet kukoistivat pian alkeellisina kylpylöinä. Jo alkuaikojen ihminen havaitsi, että lämpö useimmissa tapauksissa lievitti kipua, ja tässä tarkoituksessa hän käytti hyväkseen auringonvaloa, tuoreita eläinten elimiä, kuumaa savea ja kuumia kiviä, ja useat näistä menetelmistä ovat käytössä vieläkin. Kun pyrittiin vaikuttamaan henkiin, käytettiin hyväksi rytmillisyyttä: tom-tomrummut kumisivat kaikkialla maailmassa.

Joidenkuiden ihmisten keskuudessa ajateltiin sairauksien aiheutuvan siitä, että henget ja eläimet olivat solmineet häijyn salaliiton. Tästä lähti liikkeelle uskomus, jonka mukaan jokaiselle eläinten aiheuttamalle taudille oli olemassa jokin tehoava kasviperäinen lääke. Punaiset ihmiset olivat erityisen ihastuneita teoriaan kasveista yleislääkkeinä. He tipauttivat aina pisaran verta koloon, joka muodostui nyhtäistäessä kasvi ylös maasta.

Paastoamista, tietyn ruokavalion noudattamista ja vastaärsykeitä käytettiin usein lääkinnällisinä keinoina. Ihmisen eritteitä, koska ne olivat kiistattoman maagisia, arvostettiin suuresti. Veri ja virtsa kuuluivat sen vuoksi vanhimpien lääkkeiden joukkoon, eikä aikaakaan, kun lääkeaineiden luetteloon lisättiin juuria ja erilaisia suoloja. Shamaanit uskoivat, että sairaudenhenget voitaisiin karkottaa ruumiista pahanhajuisin ja pahanmakuisin lääkkein. Vatsan tyhjentämisestä tuli varhaisessa vaiheessa rutiininomainen hoitotoimenpide, ja raakakaakon ja kiniinin lääkinnällisen arvon selville saaminen kuului ensimmäisiin farmaseuttisiin keksintöihin.

Kreikkalaiset kehittivät ensimmäisinä kiistatta järkiperäisiä sairaanhoitomenetelmiä. Sekä kreikkalaiset että egyptiläiset saivat lääketieteellisen tietämyksensä Eufraatinlaaksosta. Öljy ja viini olivat hyvin varhain käyttöön otettuja haavojenhoitoaineita. Risiiniöljy ja oopiumi olivat jo sumerilaisten käytössä. Monet näistä ikivanhoista ja tehokkaista salaisista lääkkeistä menettivät tehonsa, kun niistä tuli yleisesti tunnettuja. Salaperäisyys on aina ollut petkutuksen ja taikauskon harjoittamiselle välttämätöntä. Vain tosiasiat ja totuus tavoittelevat täyttä ymmärryksen valoa ja riemuitsevat tieteellisen tutkimuksen mukanaan tuomasta valaisusta ja valistuksesta.

and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. PAPIT JA RITUAALIT

Rituaalissa on keskeisintä se, että se toimitetaan täydellisesti; villi-ihmisten keskuudessa rituaalia on harjoitettava tiukan täsmällisesti. Vain kun rituaali on toimitettu oikein, seremonialla on voimaa, joka pakottaa henget toimintaan. Mikäli rituaali on virheellinen, se ei tee muuta kuin herättää jumalten vihan ja tyytymättömyyden. Niinpä sen jälkeen kun ihmisen hitaasti kehittyvä mieli käsitti rituaalin suoritustavan olevan se ratkaiseva tekijä, joka määräsi sen tehokkuuden, kehittyi alkuaikojen shamaaneista ennen pitkää väistämättä papisto, joka oli harjoitettu johtamaan rituaalin pikkutarkkaa toimittamista. Ja niin ovat loputtomat rituaalit kymmenientuhansien vuosien ajan olleet yhteiskunnan riesana ja sivilisaation kirouksena; ne ovat olleet sietämättömäksi taakaksi jokaiselle elämälälle, ihmisrodun jokaiselle hankkeelle.

Rituaali on menetelmä, jolla vallitseva tapa pyhitetään. Rituaali luo ja säilyttää myyttejä, samalla kun se on menetelmä, jolla myötävaikutetaan sosiaalisten ja uskonnollisten tapojen säilymiseen. Toisaalta taas rituaali itse on myyttien alkuun saattama. Usein rituaalit ovat aluksi sosiaalisia, myöhemmin niistä tulee taloudellisia ja lopulta ne saavat uskonnollisen seremonian pyhyiden ja arvoaseman. Rituaali saattaa toteuttamistapojensa puolesta olla henkilökohtaisesti tai ryhmässä suoritettava, tai kumpaakin, kuten rukoileminen, tanssiminen ja näytteleminen havainnollisesti osoittavat.

Sanoista tulee rituaalin osa, niin kuin "aamen" ja "seela" -sanojen käyttö osoittaa. Kiroilemisen tapa, rienaaminen, edustaa pyhien nimien entisen, rituaaliin kuuluneen toistamisen arvotonta käyttöä. Pyhiinvaellusten tekeminen pyhiin temppeleihin on ikivanha rituaali. Seuraavaksi rituaali muuttui monimutkaisiksi puhdistautumis-, peseytymis- ja pyhittäytymisseremonioiksi. Heimojen alkukantaisten salaseurojen vihkimysmenot olivat todellisuudessa karkea uskonnollinen riitti. Ammoisten mysteerikulttien palvontamenetelmä oli vain kertyneen uskonnollisen rituaalin pitkä yhtäjaksoinen esitys. Lopulta rituaalista kehittyivät nykyisentyypinen sosiaalinen seremonianormisto ja uskonnollinen palvonta, meno, johon sisältyy rukoilua, laulua, vuoroluentaa sekä muita yksittäin tai ryhmässä suoritettavia hartaudenharjoituksia.

Shamaaneista liikkeelle lähtenyt papiston kehitys johti oraakkeleiden, ennustajien, laulajien, tanssijoiden, sääntekijöiden, uskonnollisten pyhäinjäännösten vartijoiden, temppelinhoitajien ja povareiden kautta uskonnollisen palvonnan tosiasiallisen ohjaajan asemaan. Lopuksi papinvirasta tuli perinnöllinen, syntyi sukupolvesta toiseen jatkuva pappiskasti.

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like amen and selah. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

Uskonnon kehittyessä alkoi synnynnäisten lahjojen ja erityismieltyksien mukainen pappien erikoistuminen. Toisista tuli laulajia, toisista rukoilijoita, ja jotkut erikoistuivat uhripapeiksi. Myöhemmin ilmaantuivat puhujat eli saarnaajat. Ja kun uskonto institutionaalistui, nämä papit väittivät ”pitävänsä hallussaan taivaan avaimia”.

Papit ovat aina pyrkineet tekemään vaikutuksen rahvaaseen ja herättämään siinä kunnioitusta sillä, että he toimittavat uskonnollisen rituaalin muinaisella kielellä ja tekevät kaiken maailman maagisia eleitä. Tämän tarkoituksena on hämätä palvontaan osallistuvia ja pönkittää pappien hurskautta ja arvovaltaa. Tähän kaikkeen sisältyvä suuri vaara on siinä, että rituaali muuttuu helposti uskonnon korvikkeeksi.

Papistot ovat tehneet parhaansa viivyttääkseen tieteellistä kehitystä ja estääkseen hengellistä edistystä, toisaalta ne ovat myös myötävaikuttaneet sivilisaation vakiintumiseen ja tietynlaisten kulttuurien kohenemiseen. Mutta monet nykyiset papit ovat lakanneet toimimasta jumalanpalvelusrituaalin ohjaajina ja suunnanneet huomionsa sen sijaan teologiaan, yritykseen Jumalan määrittelemiseksi.

Papit ovat kieltämättä olleet mylynkivenä rotujen kaulassa, mutta aidot uskonnolliset johtajat ovat olleet korvaamattomia sikäli, että he ovat osoittaneet tien korkeampiin ja parempiin todellisuuksiin.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to “hold the keys of heaven.”

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 91. Rukoilun kehityshistoria

⇐ 090

Urantia-kirjan

092 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 91 RUKOILUN KEHITYSHISTORIA

Osiot

Johdanto

1. Alkukantainen rukous
2. Rukoilun kehittyminen
3. Rukous ja toinen minä
4. Eettinen rukoilu
5. Rukouksen sosiaaliset heijastusvaikutukset
6. Rukouksen vaikutuspiiri
7. Mystiikka, hurmio ja henkeytyminen
8. Rukoileminen henkilökohtaisena kokemuksena
9. Tuloksellisen rukoilun ehdot

PAPER 91 THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

Johdanto

ERÄÄNÄ uskonnon toimintamuotona rukoileminen kehittyi edeltäneistä ei-uskonnollisista monologi- ja dialogiesityksistä. Alkukantaisen ihmisen minätietoisuuden kehittymisen myötä sen väistämättömänä ja itsestään selvänä seurauksena heräsi myös tietoisuus muista olevaisista, heräsi kaksitahoinen potentiaali toisaalta sosiaaliseen reagointiin ja toiseksi Jumalan olemassaolon tunnustamiseen.

Varhaisimmassa muodossaan rukouksia ei osoitettu Jumaluudelle. Tällaiset ajatusten julkituonnit muistuttivat jokseenkin sitä, mitä sanoisit ystävälle ryhtyessäsi johonkin tärkeään hankkeeseen: ”Toivota minulle onnea.” Alkukantainen ihminen oli magian orja; onni, sekä hyvä että huono, tuli mukaan kaikkiin elämän käännteisiin. Aluksi nämä hyvän onnen puolesta esitetyt vetoomukset olivat monologeja — pelkästään jonkinlaista magiantoimittajan ääneen ajattelua. Seuraavassa vaiheessa nämä onneen

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, “Wish me luck.” Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be

uskovat tapasivat hankkia asialleen ystäviensä ja perheidensä tuen, ja ennen pitkää oli menossa jonkinmuotoinen seremonia, jossa oli mukana koko sukukunta tai heimo.

Kun aaveiden ja henkien käsitteet kehityksen tuloksena ilmaantuivat, näitä vetoomuksia alettiin osoittaa ihmisen yläpuolella oleville tahoille, ja kun tietoisuus jumalista heräsi, tällaiset ajatusten julkituonnit yltivät aidon rukouksen tasoille. Tästä on havainnollisena esimerkkinä se, että muutamien Australian heimojen keskuudessa ilmeni alkeellisia uskonnollisia rukouksia, jo ennen kuin ne uskoivat henkiin ja ihmisen yläpuolella oleviin persoonallisuuksiin.

Intialainen toda-heimo noudattaa nykyäänkin tätä tapaa olla osoittamatta rukousta kenellekään erityisesti, kuten tekivät alkuaikojen kansat, kun uskonnollinen tietoisuus ei vielä ollut herännyt. Erona on vain se, että toda-heimon kohdalla tässä on kysymyksessä rappeutuvan uskonnon taantumisen tälle primitiiviselle tasolle. Todien maitopappien nykyiset rituaalit eivät edusta mitään uskonnollista seremoniaa, sillä nämä persoonattomat rukoukset eivät anna mitään panosta minkäänlaisten sosiaalisten, moraalisten tai hengellisten arvojen säilymiseen tai lisäämiseen.

Esiuskonnollinen rukoilu kuului osana melanesialaisten maana- menoihin, Afrikan pygmien oudah-uskomuksiin ja Pohjois-Amerikan intiaanien manitou-taikauskoihin. Afrikan baganda-heimot ovat vasta äskettäin nousseet rukoilemisen maana-tasolta. Tässä alkuaikojen evolutionaarisessa sekasorrossa ihmiset rukoilevat jumalia — paikallisia ja kansallisia — fetissejä, amuletteja, vainajahenkiä, hallitsijoita ja tavallisia ihmisiä.

1. ALKUKANTAINEN RUKOUS

Alkuaikojen kehitysuskonnon tehtävänä on säilyttää ja laajentaa niitä sosiaalisia, moraalisia ja hengellisiä perusarvoja, jotka ovat vähitellen muotoutumassa. Uskonnon tätä tehtävää ihmiskunta ei pane merkille tietoisesti, vaan se toteutuu pääasiassa rukouksen funktion avulla. Rukoilu edustaa jokaisen ryhmän kohdalla tahatonta mutta kuitenkin persoonallista ja kollektiivista pyrkimystä varmistaa (aktualisoida) tämä korkeampien arvojen säilyminen. Ilman rukousta antamaa varjelua kaikki pyhät päivät muuttuisivat taas pelkiksi vapaapäiviksi.

Uskonto ja siihen kuuluvat toiminnot, niistä tärkeimpänä rukoilu, liittyvät vain arvoihin, jotka saavuttavat yleisen sosiaalisen tunnustuksen, ryhmän hyväksynnän. Niinpä kun alkuaikojen ihminen pyrki tyydyttämään alhaisempia tunteuksiaan tai toteuttamaan häikäilemättömän

performed which included the whole clan or tribe.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was

itsekkäitä mielihalujaan, hän ei päässyt osalliseksi uskonnon tarjoamasta lohdutuksesta eikä rukoilun suomasta avusta. Mikäli yksilö pyrki saamaan toteutetuksi jotakin sellaista, joka oli yhteiskunnanvastaista, hänen oli pakko etsiä ei-uskonnollisen magian apua, hänen oli turvauduttava noitiin, ja sen vuoksi hän pakostakin jäi vaille rukouksen antamaa apua. Rukouksesta tuli näin ollen jo sangen varhaisessa vaiheessa sosiaalisen kehityksen, moraalisen etenemisen ja hengellisen edistymisen voimallinen vauhdittaja.

Mutta primitiivinen mieli ei ollut sen paremmin looginen kuin johdonmukainenkaan. Alkuaan ihmiset eivät tajunneet, etteivät aineelliset asiat kuulu rukouksen piiriin. Nämä ajatusmaailmaltaan yksinkertaiset sielut järkeilivät, että ravinto, asuinsuoja, sade, riista ja muut aineelliset hyvät kohottivat sosiaalista hyvinvointia. Niinpä he alkoivat rukoilla saadakseen näitä aineellisia siunauksia. Vaikka tämä merkitsi rukouksen vääristymistä, rohkaisi se kuitenkin ponnistelemaan näiden aineellisten tavoitteiden saavuttamiseksi sosiaalisin ja eettisin toiminnoin. Vaikka tällainen rukouksen väärinkäyttö madalsi kansan tiedostamia hengellisiä arvoja, se samalla kuitenkin kohotti suoraan sen taloudellisia, sosiaalisia ja eettisiä tapasääntöjä.

Rukoileminen on kaikkein alkeellisimman tyyppisessä mielessä vasta monologin asteella. Hyvin pian siitä tulee dialogi, eikä aikaakaan, kun se laajenee ryhmässä harjoitettavan palvonnan tasolle. Rukoilu merkitsee, että alku-uskonnon esimaagiset loitsut ovat kehittyneet tasolle, jossa ihmismieli tunnustaa hyväntahtoisten voimien tai olentojen todellisuuden, ja nämä kykenevät lisäämään sosiaalisia arvoja ja kohottamaan moraalisia ihanteita, ja lisäksi ihminen tajuaa näiden aikaansaannosten olevan peräisin ihmisen yläpuolelta sekä olevan erillään itsetajuisen ihmisen ja hänen kuolevaistoveriensä itseystestä. Aito rukous ilmaantuu näin ollen, vasta kun se, joka huolehtii uskonnollisesta hoivasta, hahmotetaan persoonalliseksi.

Rukoilulla ja animismilla ei juurikaan ole yhteyttä, mutta animismiin kuuluvia uskomuksia saattaa esiintyä kehkeytyvien uskonnollisten tuntemusten rinnalla. Uskonnolla ja animismilla on monissa tapauksissa ollut kokonaan eri alkulähteet.

Alkukantaisesta pelon orjuudesta vapautumattomien kuolevaisten kohdalla on olemassa todellinen vaara, että rukoilu kaikkineen saattaa johtaa sairaalloiseen synnintuntoon, perusteettomaan vakuuttuneisuuteen omasta syyllisyydestä — todellisesta tai kuvitellusta. Mutta nykyisin ei ole todennäköistä, että kovinkaan moni käyttäisi niin paljon aikaa rukoilemiseen, että se johtaisi tällaiseen oman arvottomuuden ja syntisyyden vahingolliseen hautomiseen.

deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologuous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal*.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition,

Rukouksen vääristymiseen ja turmeltumiseen liittyvät vaarat koostuvat tietämättömyydestä, taikauskoisuudesta, kivettymisestä, elinvoimaisuuden menettämisestä, materialismista ja fanaattisuudesta.

crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. RUKOILUN KEHITTYMINEN

Ensimmäiset rukoukset olivat vain sanoiksi puettuja toivomuksia, hartaiden toiveiden julkituomista. Rukouksesta tuli seuraavaksi menetelmä, jolla rukoilija sai henget toimimaan yhteistyössä kanssaan. Ja sitten se saavutti korkeamman funktion avustaan uskontoa kaikkien sellaisten arvojen säilyttämisessä, jotka olivat säilyttämisen arvoisia.

Sekä rukoilu että magia ilmaantuivat tuloksena siitä, miten ihminen reagoi sopeutuakseen urantialaiseen ympäristöön. Mutta tämän ylimalkaisen yhteyden lisäksi niillä on varsin vähän yhteistä. Rukoilu on aina ollut osoituksena rukoilevan minän positiivisesta toiminnasta; psyykkistä se on ollut aina ja joskus hengellistäkin. Magia on tavallisesti ollut merkinä pyrkimyksestä muovata todellisuutta ilman, että sillä on puututtu muovaajan, magianharjoittajan, minään. Toisistaan riippumattomasta alkuperästään huolimatta magialla ja rukoilulla on myöhemmissä kehitysvaiheissa ollut keskinäisiä yhtymäkohtia. Magia on toisinaan, kun sen tavoite on asetettu korkeammalle, noussut maagisten kaavojen tasolta rituaalien ja loitsujen kautta aidon rukouksen kynnykselle. Rukoilusta taas on toisinaan tullut niin materialistista, että se on rappeutunut puolittain maagiseksi keinoksi vältellä Urantian ongelmien ratkaisemisen edellyttämää ponnistelua.

Ihmisen opittua, ettei rukous kykenisi pakottamaan jumalia, siitä tuli sen jälkeen enemmänkin vetoomuksen luonteinen, siitä tuli suosioonpääsyn tavoittelua. Mutta aidoin rukous on todellisuudessa ihmisen ja hänen Tekijänsä välistä hyvin läheistä yhteyttä.

Kun johonkin uskontoon ilmaantuu uhrikäsite, se vääjäämättä vähentää aidon rukouksen korkeampaa tuloksellisuutta, sillä sen sijaan, että ihmiset uhraisivat oman pyhitetyn tahtonsa Jumalan tahdon täyttämiseen, he pyrkivätkin korvaamaan sen aineellisen omaisuuden uhraamisella.

Kun uskonnot riistetään persoonallinen Jumala, sen rukoukset siirtyvät teologian ja filosofian tasoille. Aina kun uskonnon korkein jumalakäsite on panteistisen idealismin mukainen käsitys persoonattomasta Jumalasta, se osoittautuu joillekin mystisen kanssakäymisen muodoille perustan tarjotessaankin kuitenkin kohtalokkaaksi aidon rukouksen voimalle, sillä

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and

tällaisessa rukouksessa on aina kysymys ihmisen kanssakäymisestä persoonallisen ja korkeamman olennon kanssa.

Ihmisrodun kehityksen varhaisempina aikoina ja vielä nykyäänkin rukoilu on keskitason ihmisen jokapäiväisessä kokemuksessa varsin suurelta osin ilmiö, jossa ihminen seurustelee oman alitajuntansa kanssa. Mutta on olemassa myös sellainen rukouksen alue, jossa älyllisesti valpas ja hengellisesti edistynyt yksilö enemmässä tai vähemmässä määrin saavuttaa yhteyden ihmismielen ylitajuisiin tasoihin — sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajaan toimipiiriin. On sitä paitsi olemassa aidon rukouksen ehdottomasti hengellinen osa-alue, jonka kohdalla on kysymys rukouksen vastaanottamisesta ja tiedostamisesta universumin hengellisten voimien toimesta ja joka on täysin erillään kaikesta inhimillisestä ja älyllisestä yhteydestä.

Rukoilun anti kehittyvän ihmismielen uskonnollisen näkemyksen kehittymiseen on suuri. Rukoilu on voimallisesti vaikuttava tekijä, joka toimii persoonallisuuden eristyneisyyden estämiseksi.

Rukoilussa on kysymys eräästä rodulliseen evoluutioon kuuluviin, luonnostaan syntyviin uskontoihin liittyvästä tekniikasta, joka muodostaa myös osan eettisessä mielessä oivallisten, korkeampien uskontojen — ilmoitususkontojen — kokemuksellisista arvoista.

3. RUKOUS JA TOINEN MINÄ

Vasta kieltä käyttämään opetellessaan lapset ovat taipuvaisia ajattelemaan ääneen, ilmaisemaan ajatuksensa sanoin, vaikei ketään olisikaan paikalla heitä kuulemassa. Luovan mielikuvituksen päästessä iduilleen he osoittavat taipumusta keskustella kuvitteellisten tovereiden kanssa. Orastava minuus pyrkii tällä tavoin seurustelevaan kuvitellun toisen minän kanssa. Näin lapsi oppii jo varhain muuntamaan monologikeskustelunsa näennäisdialogeiksi, joiden kuluessa tämä toinen minä vastaa lapsen sanoiksi pukemaan ajatteluun ja toiveiden julkituontiin. Hyvin suuri osa aikuisen ihmisen ajattelusta tapahtuu mentaalisesti keskustelumaisessa muodossa.

Rukouksen varhainen ja primitiivinen muoto muistutti paljon nykyajan toda-heimon puolimaagisia lausuntaesityksiä, rukouksia, joita ei osoitettu erityisesti kenellekään. Mutta tällaisilla rukoilumenetelmillä on "toinen minä" -käsityksen ilmaantumisen myötä pyrkimys kehittää dialogityypiseksi kanssakäymiseksi. Aikanaan toisen minän käsite kohoaa korkeampaan, jumalalliseen arvoasemaan, ja rukous uskontoon

superior being.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long

kuuluvana toimintana on silloin ilmaantunut. Tämän tyypiltään primitiivisen rukoilun on sitten kehittyvä monien vaiheiden kautta ja pitkien aikakausien ajan, ennen kuin se saavuttaa älyllisen ja aidosti eettisen rukouksen tason.

Siinä muodossa, jossa toisiaan seuraavat rukoilevien kuolevaisten sukupolvet "toisen minän" kulloinkin käsittävät, se kehittyy aaveiden, fetissien ja henkien kautta polyteistiseksi jumaliksi ja lopulta Ainoaksi Jumalaksi, jumalalliseksi olennoiksi, jossa ruumiillistuvat rukoilevan minuuden korkeimmat ihanteet ja ylevimmät pyrkimykset. Ja näin rukous toimii kaikkein väkevimpänä uskonnon piiriin kuuluvana tekijänä rukoilevien ihmisten kunnioittamien korkeimpien arvojen ja ihanteiden säilyttämisessä. Koko ajan siitä hetkestä, jolloin toisen minän käsitys kehkeytyy, siihen hetkeen, jolloin jumalallisen ja taivaallisen Isän käsite ilmaantuu, rukoilu rakentaa sosiaalisuutta, moraalisuutta ja hengellisyyttä.

Yksinkertainen uskosta lähtevä rukous todistaa ihmisen kokemusmaailmassa tapahtuneesta valtavasta kehityksestä. Sen kuluessa ammoiset keskustelut alku-uskonnon piirissä toiseksi minäksi kutsumamme kuvitteellisen symbolin kanssa ovat kohonneet sellaiselle tasolle, että ollaan toisaalta yhteydessä Infiniittisen henkeen, toisaalta vilpittömästi tietoisia siitä, että koko älyllisen luomakunnan ikuinen Jumala ja Paratiisin-Isä on todellinen.

Kaiken sen lisäksi, mikä rukoilun kokemisessa on yliminää, olisi muistettava, että eettinen rukoilu on oivallinen tapa kohottaa omaa minäänsä ja vahvistaa itseyyttä paremman elämänsänteen ja korkeammalla olevien tavoitteiden saavuttamiseksi. Rukoilu houkuttelee ihmisminän etsimään apua kummaltakin suunnalta: aineellisen alueen avun osalta alitajuntaan kertyneestä kuolevaisen kokemuksesta; innoituksen ja ohjauksen osalta niiltä ylitajunnan rajamailta, joilla aineellinen on yhteydessä hengelliseen — yhteydessä Salaperäiseen Opastajaan.

Rukoilu on aina ollut ja tulee aina olemaan kaksiosainen inhimillinen kokemus: psykologinen toimitus, johon liittyy hengellinen menetelmä. Eivätkä nämä kaksi rukouksen funktiota ole koskaan täysin toisistaan erotettavissa.

Valistuneen rukoilijan tulee tunnustaa paitsi ulkopuolisen ja persoonallisen Jumalan olemassaolo myös sisäisen ja persoonattoman Jumaluuden eli sisimmässä olevan Suuntaajan olemassaolo. On kaikin puolin soveliasta, että ihminen rukoillessaan pyrkisi saamaan käsityksen Paratiisissa olevasta Universaalisesta Isästä, mutta useimpia käytännön tarkoituksia ajatellen tehokkaampi menetelmä olisi sellainen, että palataan käsitykseen lähellä olevasta toisesta

ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's

minästä, aivan kuten primitiivinen mieli oli tottunut tekemään, ja sitten tiedostetaan, että ajatus tästä toisesta minästä on kehittynyt pelkästä kuvitelmasta totuudenmukaiseksi tiedoksi siitä, että Jumala asuu kuolevaisessa ihmisessä Suuntaajan tosiasiallisena läsnäolona, jotta ihminen voi ikään kuin kasvoista kasvoihin keskustella todellisen, aidon ja jumalallisen toisen minän kanssa, ja tämä asuu hänen sisimmässään ja on nimenomainen elävää Jumalaa, Universaalista Isää, oleva läsnäolo ja olennoituma.

4. EETTINEN RUKOILU

Mikään sellainen rukous ei voi olla eettinen, jonka esittäjä tavoittelee itsekästä etua lähimmäistensä kustannuksella. Itsekäs ja materialistinen rukoilu on ristiriidassa eettisten uskontojen kanssa, koska ne perustuvat epäitsekäaseen ja jumalalliseen rakkauteen. Tällainen epäeettinen rukoilu palautuu kaikkineen alkeellisille pseudomagian tasoille, eikä sellainen rukoilu ole edistyvien sivilisaatioiden eikä valistuneiden uskontojen arvon mukaista. Itsekäs rukoileminen rikkoo koko rakastavaan oikeudenmukaisuuteen perustuvan etiikan henkeä vastaan.

Rukoilemista ei saa milloinkaan käyttää väärin tavalla, joka tekee siitä tekojen korvikkeen. Kaikki eettinen rukoilu kannustaa toimintaan ja opastaa yhä pitemmälle menevään ponnisteluun kohti ylimmän saavuttamisen ihanteellisia päämääriä.

Ole oikeudenmukainen kaikessa rukoilussasi. Älä odota Jumalan osoittavan puolueellisuutta, älä odota hänen rakastavan sinua enemmän kuin muita lapsiaan: ystäviäsi, naapureitasi, jopa vihamiehiäsi. Mutta luonnonuskontojen tai kehitysuskontojen puitteissa esiintyvä rukoileminen ei ensi vaiheessa ole eettistä, kuten se on myöhemmissä ilmoitususkonnoissa. Kaikki rukoileminen, olipa se yksin tai yhdessä suoritettua, voi olla joko egoistista tai altruistista. Toisin sanoen rukouksen keskipisteessä on joko rukoilija itse tai siinä ovat muut ihmiset. Kun rukous ei havittele mitään sille, joka rukoilee, eikä mitään hänen lähimmäisilleen, silloin tällaiset sielun asenteet suuntautuvat kohti todellisen palveluksen tasoa. Egoistisiin rukouksiin liittyy tunnustuksia ja vetoomuksia, ja usein niihin sisältyy pyyntöjä aineellisista suopeudenosoituksista. Rukous on hieman eettisempi koskiessaan anteeksiantoa ja tavoittellessaan viisautta itsehillinnän lisäämiseksi.

Tyypiltään epäitsekäs rukoilu on vahvistavaa ja lohduttavaa, mutta materialistisen rukoilun satona on vääjäämättä pettymystä ja pettymistä,

indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be *fair*; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and

kun yhä pitemmälle menevät tieteelliset löydöt osoittavat ihmisen elävän sellaisessa fyysisessä universumissa, jossa vallitsee laki ja järjestys. Yksilön tai rodun lapsuudelle on ominaista alkeellinen, itsekäs ja materialistinen rukoilu. Ja kaikki tällaiset vetoomukset ovat tietystä määrin tuloksellisia sikäli, että ne johdattavat poikkeuksetta ponnistuksiin ja pyrkimyksiin, jotka osaltaan edistävät vastausten saamista tällaisiin rukouksiin. Todellinen uskon pohjautuva rukous vaikuttaa aina kohentavasti tapaan, jolla elämä eletään, vaikkeivät tällaiset vetoomukset hengellisen tiedostamisen arvoisia olisikaan. Mutta hengellisyydessä pitemmälle ehtineen henkilön tulisi noudattaa suurta varovaisuutta koettaessaan saada alkeellista tai epäkypsää mieltä luopumaan tällaisista rukouksista.

Muista, että vaikkei rukous saakaan Jumalaa muuttumaan, se saa kuitenkin varsin usein aikaan suuria ja pysyviä muutoksia siinä, joka uskon ja luottavaisen odotuksen vallassa rukoilee. Rukous on ollut kehittyvien rotujen miehissä ja naisissa se lähde, josta on kummunnut paljon mielenrauhaa, riemullisuutta, tyyneyttä, rohkeutta, malttia ja oikeamielisyyttä.

5. RUKOUKSEN SOSIAALISET

HEIJASTUSVAIKUTUKSET

Esi-isienpalvonnan ollessa vallalla rukoilu johtaa isiltä perittyjen ihanteiden vaalimiseen. Mutta yhtenä jumaluudenpalvonnan piirteenä rukoilu nousee kaikkien muiden tämänkaltaisten käytäntöjen yläpuolelle, sillä se johdattaa jumalallisten ihanteiden vaalimiseen. Sitä mukaa kun rukoukseen sisältyvä käsitys toisesta minästä muuttuu korkeammaksi ja jumalalliseksi, sitä mukaa kohoavat vastaavasti myös ihmisen ihanteet pelkiltä ihmiselle ominaisilta tasoilta kohti ylimalleja ja jumalallisia tasoja, ja kaiken tällaisen rukoilun tuloksena on ihmisen lujaluontoisuuden kasvu ja ihmispersoonallisuuden perinpohjainen yhdentyminen.

Mutta ei rukouksen aina tarvitse olla yksilökohtaista. Ryhmässä tai seurakunnassa tapahtuva rukoilu on erittäin tehokasta sikäli, että se on heijastusvaikutuksiltaan varsin sosiaalistavaa. Kun ryhmä harjoittaa yhteisössä tapahtuvaa rukoilua pyrkien moraaliseen kohenemiseen ja hengelliseen ylevöitymiseen, tällaisilla hartaudenharjoituksilla on selvä vaikutus ryhmän jäsenyksilöihin: rukoukseen osallistumisen ansiosta heistä kaikista tulee parempia. Jopa kokonaista kaupunkia tai kokonaista kansakuntaa voidaan auttaa tällaisin rukoushartauksin. Synnintunnustus, katumus ja rukous ovat johdattaneet yksilöitä, kaupungeja, kansakuntia ja kokonaisia rotuja valtaviin uudistusponnistuksiin ja

disillusionment as advancing scientific discoveries demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

urheita saavutuksia merkitseviin rohkeisiin tekeihin.

Jos todella haluat päästä tavastasi arvostella jotakuta ystävää, nopein ja varmin tie tällaisen asennemuutoksen aikaansaamiseen on, että otat tavaksesi rukoilla jokaisena elämäsi päivänä tämän henkilön puolesta. Mutta tällaisten rukousten sosiaaliset seurausvaikutukset riippuvat suurelta osin kahdesta ehdosta:

1. Henkilön, jonka puolesta rukoillaan, tulisi tietää, että hänen puolestaan rukoillaan.

2. Henkilön, joka rukoilee, tulisi päästä läheiseen sosiaaliseen kanssakäymiseen sen henkilön kanssa, jonka puolesta hän rukoilee.

Rukoilu on se menetelmä, jonka myötä jokainen uskonto ennemmin tai myöhemmin institutionaalistuu. Ja aikanaan rukoilu tulee kytketyksi lukuisiin toissijaisiin tekijöihin, joista toiset ovat hyödyllisiä, toiset, kuten papit, pyhät kirjat, palvontamenot ja seremonianormit, taas ehdottomasti vahingollisia.

Mutta niiden ihmisten, joiden mieli omaa enemmän hengellistä valistuneisuutta, tulisi suhtautua kärsivällisesti ja suvaitsevasti niihin älyllisiin ihmisiin, joiden kyvykyys on vähäisempää ja jotka kaipaavat symboliikkaa saadakseen heiveröisen hengellisen ymmärryksensä liikkeelle. Voimakkaiden ei tule suhtautua halveksuen heikkoihin. Ne, jotka symboliikattakin ovat jumalatietoisia, eivät saa evätä symbolin armopalvelusta niiltä, joiden on vaikea palvoa Jumaluutta ja kunnioittaa totuutta, kauneutta ja hyvyyttä ulkonaisiin muotoihin ja rituaaleihin turvautumatta. Rukoilevassa palvonnassa useimmat kuolevaiset muodostavat mielessään jonkin symbolin hartaudenharjoitustensa kohteesta ja päämäärästä.

6. RUKOUKSEN VAIKUTUSPIIRI

Rukouksella ei voi olla mitään suoranaista vaikutusta ihmisen fyysiseen ympäristöön, paitsi kun se käy yksiin tuossa maailmassa vaikuttavien, persoonallisuuden omaavien, hengellisten voimien ja aineellisten valvojen tahdon ja toimenpiteiden kanssa. Vaikka rukoukseen sisältyvien vetoomusten vaikutuspiiriä koskeekin selvä rajoitus, tällaiset rajoitukset eivät samalla lailla koske rukoilevien uskoa.

Rukous ei ole todellisten ja elimellisten sairauksien parannuskeino, mutta se on myötävaikuttanut valtavasti siihen, että ihmiset ovat saaneet nauttia vankasta terveydestä, sekä siihen, että he ovat parantuneet lukuisista mentaalista, emotionaalista ja hermostollisista

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the

vaivoista. Ja varsinaisten bakteeriperäistenkin tautien kohdalla rukous on monesti lisännyt muiden lääkinällisten toimenpiteiden tehoa. Rukoilu on tehnyt monesta ärtyisästä ja valittavasta sairaasta kärsivällisyyden perikuvan ja tehnyt hänestä innostavan esimerkin kaikille muille vaivatuille ihmisille.

Kokonaan siitä riippumatta, miten vaikeata saattaa olla sovittaa yhteen toisaalta tieteellisiä epäilyjä rukouksen tuloksellisuudesta ja toisaalta koko ajan tuntuva halua etsiä apua ja ohjausta jumalallisista lähteistä, älkää silti milloinkaan unohtako, että vilpiton, uskosta kumpuava rukous on mahtava voima, joka edistää henkilökohtaista onnellisuutta, yksilökohtaista itsehillintää, sosiaalista sopusointua, moraalista edistymistä ja hengellistä tuloksiin pääsemistä.

Rukoileminen jo puhtaasti inhimillisenä toimintana, dialogina ihmisen toisen minän kanssa, muodostaa kaikkein tehokkainta lähestymistapaa edustavan menetelmän panna liikkeelle ne ihmisluontoon sisältyvät varavoimat, jotka ovat varastossa ja säilyssä ihmismielen tiedostamattomilla alueilla. Rukoilun uskonnollisten seurausvaikutusten ja hengellisen merkityksen lisäksi se on myös psykologisessa merkityksessä terve toimintatapa. On inhimilliseen kokemukseen kuuluva tosiseikka, että useimmat ihmiset tarpeeksi lujilla ollessaan tavalla taikka toisella kääntyvät rukouksiin jonkin avunlähteen puoleen.

Älä ole niin veltto, että pyydät Jumalaa ratkaisemaan ongelmiasi, mutta älä toisaalta milloinkaan epäröi pyytää häneltä viisautta ja hengellistä voimaa opastamaan ja tukemaan itseäsi, samalla kun itse päättäväisesti ja rohkeasti käyt käsillä olevien pulmien kimppuun.

Rukous on ollut korvaamaton tekijä uskonnollisen sivilisaation edistymisessä ja säilymisessä, ja sillä on edelleenkin annettavanaan suunnattomat antimet yhteiskunnan kohenemisen ja hengellistymisen hyväksi, kunhan vain ne, jotka rukoilevat, tekevät sen tieteellisten tosiasioiden, filosofisen viisauden, älyllisen vilpittömyyden ja hengellisen uskon valossa. Rukoilkaa niin kuin Jeesus opetti opetuslapsiaan rukoilemaan: vilpittömästi, epäitsekäästi, rehellisesti ja ilman epäilystä.

Mutta rukoilijan henkilökohtaisessa hengellisessä kokemuksessa rukouksen tuloksellisuus ei ole millään muotoa riippuvainen tämän palvojan älyllisestä ymmärryksestä, filosofisesta terävyydestä, sosiaalisesta tasosta, sivistyneisyydestä eikä muistakaan kuolevaisen ominaisuuksista. Uskosta kumpuavan rukouksen psyykkiset ja hengelliset seurausilmiöt ovat välittömiä, henkilökohtaisia ja kokemuksellisia. Ei ole olemassa mitään muuta menetelmää, jonka

efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that

avulla jokainen ihminen kaikista muista kuolevaisen kyvyistä riippumatta voi näin tuloksellisesti ja näin välittömästi lähestyä sen maailman kynnystä, jossa hän voi olla yhteydessä Tekijäänsä — jossa luotu saa kosketuksen Luojan todellisuuteen, ihmisessä itsessään asuvaan Ajatuksensuuntaajaan.

7. MYSTIIKKA, HURMIO JA HENKEYTYMINEN

Mystiikka ollessaan keino vaalia tietoisuutta Jumalan läsnäolosta on täysin kunnioitettavaa, mutta kun tällaiset harrastukset johtavat sosiaaliseen eristäytymiseen ja vievät lopulta uskonnolliseen fanaattisuuteen, se on täysin tuomittavaa. Aivan liian usein se, minkä kiihkeä mystikko arvioi jumalalliseksi henkeytykseksi, onkin hänen oman mielensä syvyyksistä pinnalle nousevaa ainesta. Vaikka harras mietiskely usein edistääkin kuolevaisen mielen yhteyttä siellä asuvaan Suuntaajaan, vielä useammin sitä helpottaa täydestä sydäimestä lähtevä ja rakastava palvelu kaltaistensa hoivaamiseksi.

Suuret uskonnolliset opettajat ja menneiden aikojen profeetat eivät olleet äärimystikkoja. He olivat Jumalaa tuntevia miehiä ja naisia, jotka palvelivat Jumalaansa parhaiten sillä, että he auttoivat epäitsekkäästi kuolevaistoveriaan. Jeesus vei apostolinsa usein lyhyiksi ajoiksi pois muiden seurasta syventymään mietiskelyyn ja rukoukseen, mutta enemmän aikaa hän kuitenkin piti heidät palvelevassa yhteydessä kansanjoukkoihin. Ihmisen sielu tarvitsee hengellistä harjoitusta siinä kuin hengellistä ravintoakin.

Uskonnollinen hurmioituminen on sallittua siinä tapauksessa, että se on seurauksena edellä käyvästä tervettä mieltä osoittavista ilmiöistä, mutta tällaiset kokemukset ovat paljon useammin puhtaasti tunneperäisten tekijöiden jälkivaikutuksia kuin syvästi hengellisluonteisia ilmiöitä. Uskonnollisten henkilöiden ei tule pitää jokaista elävästi koettua psykologista ennakkoavistusta eikä jokaista väkevää tunne-elämystä jumalallisena ilmoituksena tai hengellisenä yhteydenottona. Aito hengellinen hurmio liittyy tavallisesti suurenmoiseen ulkonaiseen tyyneyteen ja miltei täydelliseen tunteiden hallintaan. Mutta aito profeetallinen visio on psykologian ylittävä. Sellaiset tapahtumat eivät ole valehallusinaatioita, ne eivät myöskään ole transsimaisia hurmostiloja.

Ihmismieli on avoin niin kutsutulle henkeytykselle ollessaan vastaanottavainen joko alitajunnasta nouseville asioille tai ylitajunnasta tulevalle virikkeelle. Kummassakin tapauksessa yksilöstä tuntuu, että nämä tajunnan sisällön

realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes. The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content

laajenemiset ovat peräisin enemmän tai vähemmän hänen ulkopuoleltaan. Hillitön mystinen haltioituminen ja valtoimenaan vellova uskonnollinen hurmio eivät ole henkeytymisen todisteita, ne eivät ole sellaisia jumalallisia todisteita, jollaisiksi niitä saatetaan väittää.

Kaikkien näiden outojen — mystisyydestä, hurmioitumisesta ja henkeytymisestä kielivien — uskonnollisten kokemusten järjellisyys koetteena on hyvä tarkkailla, saavatko nämä ilmiöt yksilön:

1. Nauttimaan paremmasta ja täysimääräisemmästä terveydestä.
2. Toimimaan entistä tehokkaammin ja käytännöllisemmin mentaalisessa elämässään.
3. Jakamaan entistä täydellisemmin ja riemullisemmin uskonnollista kokemustaan muille.
4. Entistä täysimääräisemmin hengellistämään sitä tapaa, jolla hän elää jokapäiväistä elämäänsä, samalla kun hän uskollisesti suorittaa kuolevaisen olemassaolon rutiiniin kuuluvat arkipäiväiset velvollisuudet.
5. Lisäämään rakkauttaan ja arvontaan totuutta, kauneutta ja hyvyttä kohtaan.
6. Säilyttämään kulloinkin tunnustetut sosiaaliset, moraaliset, eettiset ja hengelliset arvot.
7. Lisäämään hengellistä viisauttaan — jumalatietoisuuttaan.

Mutta rukoilemisella ei ole mitään varsinaista yhteyttä näihin poikkeuksellisiin uskonnollisiin kokemuksiin. Kun rukoilu muuttuu liian esteettiseksi, kun sen sisältönä alkaa olla lähes pelkästään paratiisillisen jumalallisuuden kaunis ja autuaallinen mietiskely, se menettää suuren osan sosiaalistavasta vaikutuksestaan ja kallistuu kohti mystiikkaa ja siihen vihkiytyneiden eristäytymistä. Liialliseen yksikseen suoritettuun rukoiluun liittyy tietty vaara, jonka korjaa ja estää ryhmässä tapahtuva rukoileminen, yhteiset hartaudenharjoitukset.

8. RUKOILEMINEN HENKILÖKOHTAISENA KOKEMUKSENA

Rukoilemiseen kuuluu tietty spontaanisuuden aspekti, sillä alkuihminen löysi itsensä rukoilemasta, jo kauan ennen kuin hänellä oli mitään selkeää käsitystä mistään Jumalasta. Alkuaikojen ihmisellä oli tapana rukoilla kahdessa toisistaan eroavassa tilanteessa: Kun hän oli äärimmäisessä hädässä, hänessä heräsi tarve kurottautua kohti apua; ja kun hän oli riemuissaan, hän päästi valloilleen impulsiivisen ilon ilmaisen.

of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

- 91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.
- 91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.
- 91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
- 91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.

91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.

91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.

91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

Rukoilu ei ole magian kehitlemä, vaan kumpikin sai alkunsa toisesta riippumatta. Magia oli yritys sovittaa Jumaluus vallitseviin olosuhteisiin, rukous on yritys sovittaa persoonallisuus Jumaluuden tahtoon. Oikea rukoilu on sekä moraalista että uskonnollista. Magia ei ole kumpaakaan.

Rukoilemisesta voi tulla vakiintunut tapa. On monia, jotka rukoilevat, koska muutkin tekevät niin. Toiset taas rukoilevat pelätessään, että voi tapahtua jotakin kauheaa, elleivät he esitä säännöllisiä anelujaan.

Joillekuille yksilöille rukous on tyyntä kiitollisuuden ilmaismista; toisille se on ryhmässä esitettyä ylistyksen julkituomista, sosiaalista hartaudenharjoitusta; toisinaan se on jonkun toisen harjoittaman uskonnon jäljittelyä, kun aidossa rukoilemisessa sen sijaan on kysymys luodun olennon hengellisen olemuksen vilpittömästä ja luottavaisesta yhteydenpidosta Luojan hengen kaikkialla tavattavan läsnäolon kanssa.

Rukous voi olla jumalatietoisuuden spontaania julkituontia tai teologisten kaavojen tarkoituksetonta latelemista. Se voi olla Jumalaa tuntevan sielun esittämää hurmioitunutta ylistystä tai pelkojen vallassa olevan kuolevaisen esittämää orjamaista nöyristelyä. Toisinaan se on hengellisen kaipauksen julkituontia tavalla, joka herättää syvää myötätuntoa, ja toisinaan taas suuriäänistä hurskaiden fraasien kiljumista. Rukous voi olla riemullista ylistystä tai nöyrä anteeksipyyntö.

Rukous voi olla lapsellinen pyyntö saada sellaista, mikä on mahdotonta, tai se voi olla kypsä, moraalisen kasvun ja hengellisen voiman saamiseksi esitetty vetoamus. Anomus saattaa koskea jokapäiväistä leipää tai ilmentää täydestä sydäimestä lähtevää kaipausta Jumalan löytämiseksi ja hänen tahtonsa täyttämiseksi. Se voi olla täysin itsekäs vaatimus tai aito ja suurenmoinen ele epäitsekään veljeyden toteutumisen suuntaan.

Rukous voi olla vihainen kostonhuuto tai armelias esirukous rukoilijan omien vihollisten puolesta. Se voi olla ilmaus toiveesta muuttaa Jumalaa tai voimallinen menetelmä muuttaa itseään. Se voi olla harhaan joutuneen syntisen liehakoivaa puolustuspuhetta ankaraksi oletetun Tuomarin edessä, tai se voi olla elävän ja armeliaan taivaallisen Isän vapautuneen pojan riemuisa ilmaus.

Nykyajan ihmistä hämmentää ajatus keskustella täysin yksityisluontoisesti asioistaan Jumalan kanssa. Monet ovat luopuneet säännöllisestä rukoilemisesta. He rukoilevat vain ollessaan epätavallisen paineen alaisina —

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be

hätätilanteissa. Ihmisen ei tulisi pelätä puhua Jumalalle, mutta hengellisesti lapsen asteella oleva vain voi ryhtyä suostuttelemaan Jumalaa tai edes ajatella voivansa muuttaa häntä.

Mutta aito rukoileminen tavoittaa kyllä todellisuuden. Edes ilmavirtojen suuntautuessa ylöspäin yksikään lintu ei kykene liitelemään muutoin kuin levittämällä siipensä. Rukoilu kohottaa ihmistä, sillä se on menetelmä, jonka avulla mennään eteenpäin käyttämällä hyväksi universumin nousevia hengellisiä virtoja.

Aito rukoileminen tuo hengelliseen kasvuun omat antimensa. Se muokkaa asenteita ja tuo muassaan sellaista tyydytystä, joka juontuu yhteydenpidosta jumalallisuuden kanssa. Se on jumalatietoisuuden spontaani purkaus.

Jumala vastaa ihmisen rukoukseen paljastamalla hänelle entistä enemmän totuutta, antamalla hänelle entistä enemmän kauneuden arvostamisen kykyä ja laajentamalla hänen käsitystään hyvydestä. Rukous on subjektiivinen ele, mutta se luo yhteyden mahtaviin objektiivisiin realiteetteihin inhimillisen kokemuksen hengellisillä tasoilla. Se on ihmisen mielekäs yritys tavoittaa ihmisen yläpuolella olevia arvoja. Se on voimallisin hengellisen kasvun kiihoke.

Sanat ovat rukouksen kannalta epäoleellisia. Ne ovat pelkästään se älyllinen kanava, jossa hengellisten rukouspyyntöjen vuo sattumoisin virtaa. Rukouksen sanoiksipukemisen arvo on yksityisissä hartaudenharjoituksissa yksinomaan itsesuggestiivinen, ja kun hartautta harjoitetaan ryhmässä, se on ryhmäsuggestiivinen. Jumala vastaa siihen, miten sielu suhtautuu, ei sanoihin, jotka lausutaan.

Rukous ei ole menetelmä, jolla vältetään ristiriitatilanteesta, vaan pikemminkin se kiihottaa kasvuun, kun ollaan kasvokkain ristiriidan kanssa. Rukoilkaa itsellenne vain arvoja, älkää aineellisia asioita; rukoilkaa kasvua, älkää mielihaluja tyydyttämistä.

9. TULOKSELLISEN RUKOILUN EHDOT

Jos mielit ryhtyä rukoilemaan tuloksellisesti, sinun olisi pidettävä mielessäsi vetoomuksen menestyksellisyyttä koskevat lait:

1. Sinun on hankittava vakuuttavan rukoilijan pätevyys kohtaamalla vilpittömästi ja rohkeasti universumitodellisuuden ongelmat. Sinulla täytyy olla kosmista sisua.

2. Sinun on täytynyt ammentaa tyhjiin ihmisen oma kyky sovittautua ihmistä ympäröivään todellisuuteen. Sinun on täytynyt olla uttera.

3. Sinun pitää luopua jokaisesta mielen

unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of

hellimästä toiveesta ja jokaisesta sielun tuntemasta kaipauksesta hengellisen kasvun kaikenmuuttavan syleilyn hyväksi. Sinun on täytynyt kokea merkitysten laajenemista ja arvojen kohoamista.

4. Sinun täytyy tehdä varaukseton valinta jumalallisen tahdon hyväksi. Sinun on hävitettävä se keskus, josta päättämättömyyden kuolio leviää.

5. Sen lisäksi että tunnet Isän tahdon ja haluat noudattaa sitä, olet myös varauksettomasti vihkiytynyt ja dynaamisesti omistautunut todellisuudessa täyttämään Isän tahdon.

6. Kohdistat rukouksesi vain siihen, että saat jumalallista viisautta ratkaistaksesi ne erityiset inhimilliset ongelmat, jotka kohdataan noustaessa kohti Paratiisia — matkalla kohti jumalallisen täydellisyyden saavuttamista.

7. Ja sinulla täytyy olla uskoa — elävää uskoa.

[Esittänyt Urantian keskiväliolentojen päällikkö.]

mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

Luku 92. Uskonnon myöhempi kehitys

⇐ 091

Urantia-kirjan

093 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 92

USKONNON MYÖHEMPI KEHITYS

Osiot

Johdanto

1. Uskonnon evolutionaarinen luonne
2. Uskonto ja tapasäännöt
3. Kehityskonnon luonne
4. Lahjaksi annettu ilmoitus
5. Suuret uskonnolliset johtajat
6. Monikoosteiset uskonnot
7. Uskonnon edelleenkehittyminen

PAPER 92

THE LATER EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

Johdanto

IHMISELLÄ oli luonnollisen kehityksen tuloksena syntynyt uskonto evoluutiossa hankitun kokemuksensa osana, jo kauan ennen kuin Urantialla esitettiin mitään järjestelmällisiä totuuden ilmoituksia. Mutta tämä luonnollista alkuperää oleva uskonto oli jo sinänsä ihmisen eläimellisyyttä korkeampien ominaisuuksien tuote. Evoluutionvarainen uskonto kehkeytyi hiljalleen ihmiskunnan olemassaolonkokemukseen kuuluneiden vuosituhansien kuluessa niiden seuraavaksi lueteltavien vaikuttajien huolenpidon avulla, jotka toimivat villi-ihmisen, barbaarin ja sivistyneen ihmisen sisällä ja vaikuttivat heihin:

1. Palvonnan auttajajhenki — eläimellisyyden ylittävien todellisuudentajuamispotentiaalien ilmaantuminen eläimen tietoisuuteen. Tästä voitaisiin kenties käyttää ilmaisua ihmisen ikimuistoinen jumaluusvaisto.

2. Viisauden auttajajhenki — palvonnallisessa mielessä ilmenevä taipumus suunnata jumalointi korkeampiin ilmaisukanaviin ja kohti alati laajenevia jumaluustodellisuuden käsityksiä.

INTRODUCTION

92:0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92:0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92:0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

3. Pyhä Henki — tämä on ensimmäinen supermielen anti, ja se ilmaantuu poikkeuksetta kaikkiin bona fide ihmispersoonallisuuksiin. Tämä palvontaa kaipaavalle ja viisautta halajavalle mielelle annettu hoiva luo kyvyn tiedostaa ihmisen eloonjäämisestä esitetty väittämä todeksi — sekä teologisena käsitteenä että aktuaalisena ja tosiasiallisena persoonallisuuden kokemuksena.

Näiden kolmen jumalallisen hoivatoiminnan yhteen nivoutuva vaikutus on täysin riittävä panemaan alulle ja saattamaan päätökseen kehityskuskon kasvun. Näitä aikaansaannoksia laajentavat myöhemmin Ajatuksensuuntaajat, serafit ja Totuuden Henki, jotka kaikki lisäävät uskonnollisen kehityksen vauhtia. Nämä voimat ovat toimineet Urantialla jo pitkään, ja niiden toiminta jatkuu täällä niin kauan kuin tämä planeetta pysyy asuttuna sfäärinä. Näihin jumalallisiin vaikuttajiin sisältyvällä potentiaalilla ei enimmältään ole vielä koskaan ollut tilaisuutta tulla julki, sillä siinä on paljon sellaista, joka paljastuu vasta tulevinä aikakausina, sitä mukaa kun kuolevaisten uskonto nousee taso tasolta korkeammalle, kohti morontia-arvoa ja henkitotuutta edustavia ylivertaisia korkeuksia.

1. USKONNON EVOLUTIONAARINEN LUONNE

Uskonnon kehityksen kulkua on seurattu alkuaikojen pelon ja aaveiden maailmasta monien peräkkäisten kehitysvaiheiden läpi niitä pyrkimyksiä unohtamatta, kun henkiä yritettiin ensin pakottamalla ja sitten imartelemalla saada tekemään jotakin. Heimokohtaisista fetisseistä tuli toteemeja ja heimojumalia. Maagisista loitsukaavoista muovautuivat nykyajan rukoukset. Ympärileikkauksesta, joka aluksi oli uhri, tuli hygieeninen toimenpide.

Koko rotujen luonnontilaisen lapsuuden ajan tapahtui uskon suhteen edistymistä niin, että se eteni luonnonpalvonnasta aaveidenpalvonnan kautta fetisismiksi. Sivilisaation sarastuksen myötä ihmisrotu omaksui mystisempiä ja symbolisempia uskomuksia, kun taas nykyään — kypsän iän lähestyessä — ihmiskunta on hiljalleen valmistumassa todellisen uskonnon arvostamiseen, jopa itse totuuden paljastamisen alkuvaiheeseen.

Uskonto ilmaantuu mielen biologisena reagoitina hengellisiin uskomuksiin ja ympäristöön. Ihmisrodun kohdalla se on asia, joka häviää tai muuttuu viimeisenä. Uskonto on kaikkina aikakausina ihmisyhteisön asennoitumista siihen, mikä on salaperäistä. Sosiaalisena instituutioon siihen kuuluu riittejä, symboleja, kultteja, pyhiä kirjoituksia, alttareita,

92:0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

92:0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92:1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92:1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92:1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods

pyhäkköjä ja temppeleitä. Pyhä vesi, pyhäinjäännökset, fetissit, taikakalut, kasukat, kellot, rummut ja papistot ovat yhteisiä kaikille uskonnoille. Ja puhtaasti kehityksen kautta syntynyt uskonto on mahdotonta pitää täysin erillään sen enempää magiasta kuin noituudestakaan.

Mysteeri ja voima ovat aina kiihottaneet uskonnollisia tunteita ja pelkoja, kun taas emotio on niiden kehittymisessä toiminut aina vahvana säätelevänä tekijänä. Pelko on ollut aina uskonnon perusheräte. Pelko antaa kehitysuskonnon jumalille hahmon ja luo virikkeen alkuaikojen uskovien uskonnolliselle rituaalille. Sivilisaation edistyessä kunnioitus, ihailu, arvonanto ja myötätunto muuntelivat pelkoa, ja sen jälkeen sitä muokkaavat edelleen tunnonvaivat ja katumus.

Muuan Aasian kansanheimo opetti, että "Jumala on suuri pelko." Tällainen käsitys on puhtaasti evoluutionvaraisen uskonnon seurausilmiö. Jeesus, joka oli korkeimmanlaatuinen uskonnollisen elämäntavan revelaatio, julisti: "Jumala on rakkaus."

2. USKONTO JA TAPASÄÄNNÖT

Uskonto on kaikista ihmisen instituutioista joustamattomin ja taipumattomin, mutta silti sekin vähä vähältä sovittautuu muuttuvaan yhteiskuntaan. Lopulta kehitysuskonto aina heijastelee muuttuvia tapasääntöjä, joihin vuorostaan on saattanut vaikuttaa ilmoitususkonto. Hitaasti, varmasti, mutta vastahakoisesti uskonto (palvonta) seuraa viisauden, kokemuspohjaisen järjellisuuden ohjaaman ja jumalallisen ilmoituksen valaiseman tiedon, vanavedessä.

Uskonto takertuu tapasääntöihin; se, mikä oli, on ikivanhaa ja otaksutusti pyhää. Nimenomaan tästä eikä mistään muusta syystä kivityökalut säilyivät käytössä vielä kauan pronssi- ja rautakaudellakin. Ja tällainenkin toteamus on kirjaan kirjoitettuna: "Mutta jos sinä teet minulle kivialttarin, niin älä rakenna sitä hakatusta kivistä; sillä jos sinä kosket taltallasi kiveen, niin sinä saastutat sen." Hindut sytyttävät tänäkin päivänä alttaritulensa alkeellista hierrintä käyttäen. Kehitysuskonnon vallitessa uutuutta on pidetty aina pyhäinhäväistykseenä. Sakramenttiin ei saa kuulua uutta eikä teollisesti valmistettua ravintoa, vaan kaikkein alkeellisinta muonaa: "Tulessa paahdettua lihaa ja happamatonta leipää katkerien yrttien kera." Kaikentyyppiset sosiaaliset tavat ja jopa lainkäyttöön kuuluvat menettelytavat pitäytyvät vanhoihin muotoihin.

Kun nykyajan ihminen ihmettelee sitä, että eri uskontojen kirjoituksissa esitetään kovin paljon sellaista, jota voidaan pitää rivona, hänen tulisi

are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

92:1.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

92:1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that "God is a great fear"; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that "God is love."

2. RELIGION AND THE MORES

92:2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which was is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: "And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it." Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: "The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs." All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as

rauhassa miettiä sitä, että menneet sukupolvet ovat pelänneet poistaa kirjoituksista esi-isiansä pyhinä ja loukkaamattomina pitämiä asioita. On koko joukko asioita, joita yksi sukupolvi saattaa pitää rivoina, mutta jotka edelliset sukupolvet ovat katsoneet osaksi hyväksytyjä tapasääntöjään, jopa arvostetuiksi uskonnollisiksi rituaaleiksi. Melkoinen määrä uskonnollista kiistelyä on aiheutunut loputtomista yrityksistä saattaa vanhat mutta moitittavat tavat sopusointuun vasta hiljattain edistyneen järjellisyuden kanssa, yritykset löytää vakuuttavantuntuja teorioita, jotka puolustaisivat ammoisten ja merkityksensä menettäneiden tapojen säilyttämistä opin piirissä.

Mutta on vain typerää yrittää uskonnollisen kasvun äkillistä vauhdittamista. Rotu tai kansakunta pystyy omaksumaan jostakin edistyneestä uskonnosta vain sen, mikä on kohtuullisessa määrin yhdenmukaista ja yhteen sopivaa asianomaisen kansan senhetkisen kehitystason ja sopeutumiskyvyn kanssa. Sosiaalisilla, ilmastollisilla, poliittisilla ja taloudellisilla olosuhteilla on kaikilla oma vaikutuksensa uskonnollisen kehityksen suunnan ja etenemisvauhdin määräytymiseen. Yhteiskunnan moraalisuutta ei määrittele uskonto — toisin sanoen kehitysuskonto — vaan pikemminkin on niin, että rodun moraalisuus sanelee uskonnon muodot.

Ihmisten rodut hyväksyvät vieraan ja uuden uskonnon vain pinnallisesti. Itse asiassa ne sovittavat sen omiin tapasääntöihinsä ja vanhoihin uskomistapoihinsa. Tätä kuvaa oivallisesti esimerkki eräästä Uuden-Seelannin heimosta, jonka papit kristinuskon nimellisesti hyväksytyään väittivät julkisesti saaneensa suoraan Gabrielilta ilmoituksia, joissa sanottiin, että juuri tuosta heimosta oli tullut Jumalan valittu kansa ja annettiin ohje, jonka mukaan heimon oli luallista, kenenkään sitä estämättä, antautua vapaisiin sukupuolisuhteisiin ja moniin muihin heimon noudattamiin ikivanhoihin ja moitittaviin tapoihin. Eikä aikaakaan, kun kaikki vastikään käännetyt kristityt siirtyivät kannattamaan tätä kristinuskon uutta ja vähemmän vaativaa muunnosta.

Uskonto on aikana tahi toisena pyhittänyt kaikki mahdolliset, keskenään ristiriidassa olevat ja yhteen sovittamattomat käyttäytymisen muodot. Se on jonakin aikana hyväksynyt käytännöllisesti katsoen kaiken sellaisen, mitä nyt pidetään moraalittomana tai synnillisenä. Omatunto, jota kokemus ei ole opettanut ja joka ei ole saanut apua järjeltä, ei ole koskaan ollut eikä voi koskaan olla ihmisen käyttäytymisen turvallinen ja erehtymätön opas. Omatunto ei ole ihmissielulle puhuva jumalallinen ääni. Se on vain olemassaolon kulloisellekin vaiheelle ominaisten tapasääntöjen moraalisen ja eettisen sisällön yhteissumma. Se edustaa yksinkertaisesti sitä, mikä ihmisen käsityksen mukaan on jossakin

obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

tietyissä olosuhteiden kokonaisuudessa
ihanteellista reagoimista.

3. KEHITYSUSKONNON LUONNE

Ihmiskunnan uskonnon tutkiminen on menneiden aikakausien fossiileja sisältävien sosiaalisten kerrostumien tarkastelua. Ihmishahmoiksi käsitettyjen jumalten noudattamat tavat heijastavat uskollisesti niiden ihmisten moraalia, jotka ensimmäisinä nuo jumalat mielessään hahmottivat. Muinaiset uskonnot ja mytologia välittävät totuudenmukaisen kuvan kauan sitten unohduksen hämääjän vaipuneiden kansojen uskomuksista ja traditioista. Nämä ammoiset kultit ovat säilyneet itsepintaisesti uudempien talouselämän tapojen ja yhteiskunnallisten kehityskulkujen rinnalla ja tuntuvat tietenkin huutavan epäajanmukaisilta. Kultin jäännökset antavat oikean kuvan menneisyyden rotukohtaisista uskonnoista. Muistakaa aina, ettei kultteja suinkaan pystytetä totuuden löytämistä ajatellen, vaan mieluumminkin levittämään näiden kulttien uskonkappaleita.

Uskonossa on aina ollut kysymys etupäässä riiteistä, rituaaleista, menoista, seremonioista ja opinkappaleista. Sen on tavallisesti tahrannut muuan tepposen toisensa perään tekevä erhe: valittuna kansana olemisen harha. Sellaiset uskonnolliset perusideat kuin loitsu, henkeytys, ilmoitus, lepytys, katumus, sovitus, esirukous, uhri, rukous, tunnustus, palvonta, kuolemanjälkeinen elämä, sakramentti, rituaali, lunnaat, pelastus, lunastus, sopimusliitto, saastaisuus, puhdistautuminen, profetia, perisynti — palautuvat kaikki ammoisen aaveidenpelon varhaisiin aikoihin.

Primitiivisessä uskonossa ei ole kysymys enemmästä eikä vähemmästä kuin kamppailusta aineellisen olemassaolon puolesta, joka on laajennettu käsittämään myös haudantakainen olemassaolo. Tällaisen uskonkappaleen mukaiset menot merkitsivät itsesäilytystaistelun laajentumista kuvitellun aavehenkien maailman alueelle. Mutta olkaa varovaisia, kun tunnette kiusausta arvostella kehityskuntoa. Muistakaa, että puhe on siitä, mitä tapahtui; kysymys on historiallisesta tosiasiasta. Ja muistakaa lisäksi, ettei minkään ajatuksen voima ole siinä, että se pitää paikkansa tai on totuudellinen, vaan mieluumminkin se on siinä, miten elävästi se vetoaa ihmisiin.

Kehityskuntoon ei sisälly mitään järjestelyä muutoksen tai tarkistuksen varalle. Toisin kuin tieteellä, sillä ei ole mitään keinoa suorittaa etenemistä suosivaa itseoikaisua. Kehittymällä

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; "the

syntynyt uskonto nauttii kunnioitusta siksi, että sen seuraajat uskovat sen olevan Totuus; ”uskon, joka kerran annettiin pyhille”, täytyy — teoriassa — olla sekä lopullinen että erehtymätön. Kultti haraa kehittymistä vastaan, sillä todellinen edistys muuttaa varmasti kulttia itseään tai hävittää sen kokonaan. Siksi tarkistus on sen kohdalla aina pakottamalla pakotettava.

Vain kaksi tekijää kykenee muokkaamaan ja kohottamaan luonnollista tietä syntyneen uskonnon opinkappaleita, nimittäin vähitellen etenevien tapasääntöjen muodostama paine ja se aika ajoin saatava valistus, joka on peräisin aikakausikohtaisesta ilmoituksesta. Eikä ole mitenkään outoa, että kehitys oli hidasta, sillä jos joku muinaisina aikoina esiintyi edistyksellisenä tai kekseliäänä, tiesi se sitä, että hänet tapettiin noitana. Kultti edistyy hitaasti sukupolvien saatossa ja aikakausien mittaisten jaksojen kuluessa. Mutta se kulkee toki eteenpäin. Kehityksen kautta ilmestyvä usko aaveisiin laski perustan sellaiselle ilmoitususkonnon filosofialle, joka on lopulta hävittävä alkulähteenään olevan taikauskon.

Uskonto on monin tavoin haitannut sosiaalista kehitystä, mutta ilman uskontoa ei mitään kestävää moraalisuutta eikä etiikkaa olisi ollut, ei maininnan arvoista sivilisaatiota. Uskonto synnytti paljon ei-uskonnollista kulttuuria: Kuvanveisto sai alkunsa epäjumalankuvien tekemisestä, arkkitehtuuri temppelien rakentamisesta, runous loitsuista, musiikki palvontaveisuusta, näyttämötaide toimista henkiohjauksen saamiseksi ja tanssiminen kausittaisista palvontajuhlista.

Mutta kun kiinnitetään huomiota siihen, että uskonto oli sivilisaation kehittymisen ja säilymisen kannalta välttämätön, olisi samalla kirjattava se seikka, että luonnonuskonto on myös tehnyt parhaansa lamaannuttaakseen ja rampauttaakseen sen samaisen sivilisaation, jota se muuten vaali ja ylläpiti. Uskonto on vaikeuttanut tuotannollista toimintaa ja taloudellista kehitystä. Se on tuhlaannut työvoimaa ja haaskannut pääomaa. Siitä ei aina ole ollut apua perheelle, se ei ole riittävässä määrin edistänyt rauhaa ja hyvää tahtoa, se on toisinaan laiminlyönyt opetusta ja viivästyttänyt tieteellistä edistystä, se on kohtuuttomasti köyhdyttänyt elämää muka kuolemaa rikastuttaakseen. Kehitysuskonto, ihmisperäinen uskonto, on todellakin syllistynyt kaikkiin näihin ja moniin muihin erehdyksiin, erheisiin ja virheisiin. Siitä huolimatta se ylläpiti kulttuurille ominaista etiikkaa, sivistykseen kuuluvaa moraalisuutta ja sosiaalista koossapysyvyyttä. Ja se teki mahdolliseksi myöhemmän ilmoitususkonnon korvata nämä monet kehitykseen liittyneet puutteet.

Kehitysuskonto on ollut ihmisen kallein mutta

faith once delivered to the saints” must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and agelong cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's

silti verrattoman tehokas instituutio. Ihmisperäistä uskontoa voidaan puolustaa vain evolutionaarisen sivilisaation valossa. Ellei ihminen olisi eläinevoluution ylöspäin johtavan kehityksen tuote, ei tällainen uskonnollisen kehityksen kulku olisi puolustettavissa.

Uskonto helpotti pääoman kertymistä, se edisti määrätynlaista työntekoa, pappien joutilaisuus edisti taidetta ja tietämystä. Ihmisrodulle koitui viime kädessä suuri hyöty kaikista näistä eettisessä menettelytavassa esiintyneistä alkuaikojen virheistä. Shamaanit — rehelliset ja epärehelliset — kävivät hirvittävän kalliiksi, mutta he olivat täyden hintansa arvoisia. Oppineisuutta edellyttävät ammatit ja tiede itse nousivat esille loismaisista papistoista. Uskonto vaali sivilisaatiota ja mahdollisti yhteiskunnallisen jatkuvuuden. Se on kaikkina aikoina toiminut moraalia vartioivana poliisivoimana. Uskonto tarjosi sitä inhimillistä kurinalaisuutta ja itsehillintää, jotka tekivät viisauden mahdolliseksi. Uskonto on se kehityksen tehokas piiska, joka säälimättä pakottaa velton ja kärsivän ihmiskunnan luonnollisesta älyllisestä vitkaisuudestaan eteenpäin ja ylöspäin, järjestäisyyden ja viisauden korkeammille tasoille.

Ja tätä eläimen tasolta ylöspäin noustaessa saatua pyhää perintöä — kehityskuntoa — täytyy aina ja yhtä mittaa puhdistaa ja jalostaa ilmoitususkonnosta lähtevän jatkuvan tarkistuksen keinoin ja aidon tieteen polttavalla tulella.

4. LAHJAKSI ANNETTU ILMOITUS

Ilmoituskin on kehityksellistä, mutta se on aina edistävää. Kautta aikojen, jonkin maailman historian alusta sen loppuun saakka uskontoon kuuluvat ilmoitukset ovat kerta kerralta yhä laajempia ja toinen toistaan valaisevampia. Ilmoituksen, tehtävänä on panna järjestykseen ja tarkistaa toinen toistaan seuraavat kehityskunnot. Mutta jotta ilmoitus jalostaisi ja ylevöittäisi kehityskuntoja, tällaisten jumalallisten tarkastuskäyntien pitää tuoda esille sellaisia opetuksia, jotka eivät ole liian kaukana sen aikakauden ajattelusta ja suhtautumisista, jona ne esitetään. Ilmoituksella on siksi aina oltava ja sillä on aina kosketus evoluutioon. Ilmoitususkuntoa rajoittaa aina pakostakin ihmisen vastaanottokyky.

Mutta ulkonaisesta yhteenkuuluvuudesta tai eroavuudesta huolimatta ilmoitususkonnoille on aina ominaista usko johonkin lopullista arvoa edustavaan Jumaluuteen ja johonkin käsitykseen persoonallisuuden identiteetin säilymisestä kuoleman jälkeen.

Kehityskunto on tunneperäistä, ei loogista. Se on ihmisen reaktio siihen, että hän uskoo hypoteettiseen aavehenkien maailmaan — se on

most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. THE GIFT OF REVELATION

92:4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

92:4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92:4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-

ihmisen uskorefleksi, jonka laukaisee tuntemattoman olemassaolon tajuminen ja sen pelkääminen. Ilmoitususkonnon esittäjä on todellinen, olemassa oleva hengellinen maailma. Se on superälyllisen kosmoksen vastaus kuolevaisten tuntemaan kaipaukseen saada uskoa ja luottaa universaaliin Jumaluuksiin. Kehityskonto kuvastaa kiertoteitse tapahtuvaa ihmiskunnan hapuilua totuuden löytämiseksi. Ilmoitususkonto on juuri tuo totuus.

Uskonnollisen ilmoituksen esittämiskertoja on ollut monia, mutta vain viidellä niistä on ollut käännteentekevä merkitys. Nämä olivat seuraavat:

1. Dalamatian opetukset. Oikeaa käsitystä Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta julistivat Urantialla ensi kerran Prinssi Caligastian esikunnan sata ruumiillista jäsentä. Tämä koko ajan laajennut Jumaluudesta ilmoittaminen jatkui yli kolmesataatuhatta vuotta, kunnes se yhtäkkiä päättyi planeetan eroamiseen järjestelmästä ja opetuslaitoksen hajoamiseen. Vanin suorittamaa työtä lukuun ottamatta dalamatialaisilmoitus meni käytännöllisesti katsoen koko maailmalta hukkaan. Jopa nodiitit olivat Aatamin saapumiseen mennessä unohtaneet tämän totuuden. Kaikista niistä, jotka saivat esikunnan sadan jäsenen opetuksia, punainen ihminen säilytti ne kauimmin, mutta käsitys Suuresta Hengestä oli intiaanien uskonnossa enää vain hämärä ajatus, kunnes kosketus kristinuskoon sitä suuresti selvensi ja vahvisti.

2. Eedenin opetukset. Aatami ja Eeva esittivät evolutionaarisille kansoille toistamiseen käsityksen kaikkien Isästä. Ensimmäisen Eedenin hajaantuminen pysäytti Aatamin ilmoituksen etenemisen, ennen kuin se oli päässyt kunnollisesti edes alkamaan. Mutta seetiläispapit jatkoivat Aatamilta kesken jääneitä opetusponnistuksia, ja näissä totuuksissa on muutamia, joita maailma ei ole koskaan täysin kadottanut. Seetiläisten opetukset vaikuttivat Levantin koko uskonnollisen evoluution suunnan modifioitumiseen. Mutta vuoteen 2500 eKr mennessä ihmiskunta oli suurelta osin kadottanut tuntuman Eedenin päivinä esitettyyn ilmoitukseen.

3. Saalemin Melkisedek. Tämä Nebadonin Hätiläpoika oli Urantialla kolmannen totuudenilmoituksen alkuunpanija. Hänen opetuksiinsa sisältyneet tärkeimmät ohjeet olivat luottamus ja usko. Hän opetti luottamusta Jumalan kaikkivoipaan hyväntahtoisuuteen, ja hän julisti, että usko oli se teko, jolla ihmiset ansaitsivat Jumalan suosion. Hänen opetuksensa sekoittuivat vähitellen eri kehityskuntojen uskomuksiin ja käytänteisiin, ja lopulta niistä kehittyivät ne teologiset järjestelmät, jotka olivat vallalla Urantian ensimmäisen kristuksenjälkeisen vuosituhannen alkaessa.

reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92:4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92:4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92:4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

4. Jeesus Nasaretilainen. Kristus Mikael esitti Urantialle neljännen kerran käsityksen Jumalasta Universaalisen Isänä, ja tämä opetus on yleisesti ottaen ollut vallalla siitä lähtien. Hänen opetustensa ydinsanoma oli rakkaus ja palvelu, se rakastava palvonta, jota luotu poika osoittaa omasta vapaasta tahdostaan, kun hän tunnustaa Jumalan, hänen Isänsä, rakastavan huolenpidon ja kun hän vastaa siihen. Kysymyksessä on se omasta tahdosta suoritettu palvelu, jota tällaiset luodut pojat suorittavat veljilleen tajutessaan riemumielellä, että he tässä palvelussa samalla palvelevat Jumala Isää.

5. Urantia-kirjan luvut. Nämä luvut, joista tämä on yksi, muodostavat tuoreimman Urantian kuolevaisille totuudesta laaditun esityksen. Nämä luvut eroavat kaikista edellisistä ilmoituksista sikäli, että ne eivät ole yhden ainoan universumipersoonallisuuden työtä, vaan monien olentojen yhteisesitys. Mutta Universaalisen Isän saavuttamista lukuun ottamatta mikään ilmoitus ei voi koskaan olla täysimääräinen. Kaikki muut taivaalliset hoivatoimet ovat vain osittaisia, ohimeneviä ja ajallisuudessa ja avaruudessa vallitseviin paikallisiin olosuhteisiin käytännöllisesti sovitettuja. Vaikka tällaiset myönnytykset saattavat kenties vähentää kaikkien ilmoitusten välitöntä tehoa ja arvovaltaa, Urantialla on kuitenkin koittanut aika, jolloin on viisasta tuoda asiat tällä tavoin suorasanaisesti julki senkin uhalla, että näin heikennetään tämän Urantian kuolevaisroduille annetun kaikkein uusimman totuudenpaljastuksen tulevaa vaikutusta ja arvovaltaa.

5. SUURET USKONNOLLISET JOHTAJAT

Kehityskannon piirissä arvellaan, että jumalat ovat olemassa ikään kuin ihmisen kuvina; ilmoitususkonnossa ihmisille opetetaan, että he ovat Jumalan poikia — jopa muovattuja jumalallisuuden finiittisiksi kuviksi; ilmoituksena saaduista opetuksista ja kehityksen aikaansaannoksista kokoonpannuissa synteusiukkonnoissa jumalakäsité on sekoitus:

1. Kehityksen myötä syntyneiden kulttien sisältämistä aikaisemmista käsityksistä.

2. Ilmoitususkannon ylevistä ihanteista.

3. Suurten uskonnollisten johtajien, ihmiskunnan profeettojen ja opettajien henkilökohtaisista näkemyksistä.

Useimmat suuret uskonnolliset aikakaudet ovat saaneet alkunsa jonkun huomattavan persoonallisuuden elämästä ja opetuksista. Joku johtajapersoonallisuus on pannut alulle valtaosan maininnanarvoisista historian tuntemista moraalisisista liikkeistä. Ja ihmiset ovat aina

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus of Nazareth*. Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:4.9 (1008.2) 5. *The Urantia Papers*. The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:5.1 (1008.3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

92:5.2 (1008.4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.

92:5.3 (1008.5) 2. The sublime ideals of revealed religion.

92:5.4 (1008.6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:5.5 (1008.7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to

taipuvaisia kunnioittamaan johtajaa, jopa hänen opetustensa kustannuksella, kunnioittamaan hänen persoonallisuuttaan, vaikka he samalla kadottaisivat näköpiiristään hänen julistamansa totuudet. Ja siihen, että näin tapahtuu, on omat syynsä: Evoluutionarisen ihmisen sydämessä on vaistomainen kaipaus saada apua ylhäältä ja tuonpuoleisesta. Tämän kaipauksen tarkoituksena on antaa ennakkoaavistus Planeettaprinssin ja myöhempien Aineellisten Poikien ilmestymisestä maan päälle. Urantialla ihminen on jäänyt ilman näitä ihmisen yläpuolella olevia johtajia ja hallitsijoita, ja sen vuoksi hän pyrkii jatkuvasti korvaamaan tämän menetyksen kietomalla ihmisjohtajansa legendoihin, joissa kerrotaan heidän yliluonnollisesta alkuperästään ja ihmeenkaltaisesta elämänurastaan.

Monet rodut ovat kuvitelleet johtajiensa syntyneen neitseestä. Heidän maisen matkansa varteen on siroteltu yliluonnollisia tapahtumia ylen määrin, ja aina on niin, että heidän oma kannattajaryhmänsä odottaa johtajansa paluuta. Keski-Aasiassa asianomaiset heimoveljet odottavat yhä Tshingis-kaanin paluuta; Tiibetissä, Kiinassa ja Intiassa odotetaan Buddhaa; islamin piirissä odotettu on Muhammad; intiaanien keskuudessa odotettiin Hesunanin Onamonalonton; heprealaisten keskuudessa odotettiin yleensä Aatamin paluuta aineelliseksi hallitsijaksi. Babylonissa Marduk-jumala oli Aatamista kertovan legendan, Jumalan poika -idean, ihmisen ja Jumalan yhdyssiteestä kertovan legendan jatkoa. Sen jälkeen kun Aatami oli ilmestynyt maan päälle, esiintyi niin kutsuttuja Jumalan poikia maailman rotujen keskuudessa yleisesti.

Mutta siitä huolimatta, että näihin opettajiin suhtauduttiin usein taikauskaisella pelolla, tosiasia kuitenkin on, että he olivat ajallista persoonallisuutta edustavia tukipisteitä, joiden varassa ilmoitetun totuuden vipusimet toimivat ihmiskunnan moraalien, filosofian ja uskonnon edistämiseksi.

Urantian ihmisen miljoonavuotisen historian kuluessa on esiintynyt satoja ja taas satoja uskonnollisia johtajia Onagarista guru Nanakiin. Tämän ajan kuluessa uskonnollisen totuuden ja hengellisen uskon vuorovesi on kokenut monet vuokset ja luoteet, ja jokainen urantialaisen uskonnon renessanssi on menneisyydessä samastunut jonkun uskonnollisen opettajan elämään ja opetuksiin. Tarkasteltaessa viimeksi kuluneina aikoina eläneitä opettajia saattaa osoittautua hyödylliseksi ryhmitellä heidät Aatamin jälkeisen Urantian seitsemän suuren uskonnollisen aikakauden mukaan:

1. Seetiläiskausi. Amosadin johdolla uudistuneista seetiläispapeista tuli Aatamin jälkeisen kauden suurenmoisia opettajia. He

revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic

toimivat kaikkialla andiittien asuttamissa maissa, ja heidän vaikutuksensa tuntui kauimmin kreikkalaisten, sumerien ja hindujen keskuudessa. Viimeksi mainittujen keskuudessa he ovat hindulaisen uskonnon bramiinien hahmossa säilyneet nykyaikaan asti. Seetiläiset ja heidän seuraajansa eivät koskaan täysin kadottaneet Aatamin paljastamaa kolminaisuuskäsitettä.

2. Melkisedekin lähetyssaarnaajien aikakausi. Urantian uskonto uudistui melkoisesti niiden opettajien ponnistelujen tuloksena, jotka Makiventa Melkisedek asetti tehtävänsä, silloin kun hän lähes kaksituhatta vuotta ennen Kristusta eli ja opetti Saalemissa. Nämä lähetyssaarnaajat julistivat, että usko on Jumalan suosioon pääsemisen hinta, ja heidän opetuksensa, vaikkeivät ne mitään välittömästi ilmenneitä uskontoja saaneetkaan aikaan, toimivat kuitenkin perustuksina, joille myöhempien aikojen totuudenopettajat sittemmin rakensivat Urantian uskonnot.

3. Melkisedekin jälkeinen aikakausi. Vaikka Amenemope ja Ikhnaton kumpikin opettivat tämän kauden aikana, Melkisedekin jälkeisen kauden selvästi muista erottuva uskonnollinen nero oli kuitenkin erään levantilaisen beduiiniryhmän johtaja ja heprealaisten uskonnon perustaja — Mooses. Mooses opetti monoteismeja. Hän sanoi: ”Kuule, oi Israel, Herra meidän Jumalamme on yksi Jumala.” ”Herra — hän on Jumala. Eikä muuta Jumalaa ole kuin hän.” Hellittämättä hän pyrki juurimaan kansakunnastaan aavekultin jäänteet, ja hän jopa määräsi kuolemanrangaistuksen sen harjoittajille. Mooseksen jälkeen tulleet johtajat turmelivat hänen monoteisminsä, mutta myöhemmin aikoina he palasivat moniin hänen opetuksistaan. Mooseksen suuruus on hänen viisautessaan ja teräväjärkisyysydessään. Muilla ihmisillä on ollut suurenmoisempia käsityksiä Jumalasta, mutta kukaan yksittäinen ihminen ei ole koskaan onnistunut yhtä hyvin taivuttamaan suuria ihmismääriä omaksumaan näin edistyneitä uskonkäsityksiä.

4. Kuudes vuosisata ennen Kristusta. Monia miehiä nousi julistamaan totuutta tällä vuosisadalla, joka oli suurimpia Urantiassa koskaan koettuja uskonnollisen heräämisen vuosisatoja. Tulkoot heidän joukostaan mainituiksi Gautama, Konfutse, Lao-tse, Zarathustra sekä jainalaiset opettajat. Gautaman opetukset ovat levinneet laajalti Aasiaan, ja miljoonat kunnioittavat häntä Buddhana. Konfutse merkitsi kiinalaisten moraalille samaa kuin Platon kreikkalaiselle filosofialle, ja vaikka kummankin opetukset herättivät uskonnollista vastakaikua, kumpikaan heistä ei tarkasti ottaen ollut uskonnollinen opettaja. Lao-tse näki taossa enemmän Jumalaa kuin Konfutse näki ihmisyydessä tai Platon idealismissa. Vaikka vallalla ollut dualistinen

teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmans of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: “Hear, O Israel, the Lord our God is one God.” “The Lord he is God. There is none beside him.” He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

92:5.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at

henkisyiden käsitys, käsitys hyvistä ja pahoista hengistä, vaikuttikin paljon Zarathustraan, samalla hän kuitenkin nosti käsityksen yhdestä ikuisesta Jumaluudesta ja siitä, että valo lopulta saa voiton pimeydestä, selvästikin paljon entistä korkeammalle.

5. Ensimmäinen vuosisata Kristuksen jälkeen. Uskonnollisen opettajan ominaisuudessa Jeesus Nasaretilainen aloitti työnsä Johannes Kastajan perustaman kultin piirissä ja eteni niin kauaksi kuin hän suinkin voi — pois paastoamisista ja ulkonaisista muodoista. Tämän aikakauden suurimmat opettajat olivat Jeesuksen lisäksi Paavali Tarsoslainen ja Filon Aleksandrialainen. Heidän uskontokäsityksensä ovat esittäneet hallitsevaa osaa sen uskon kehityksessä, joka kantaa Kristuksen nimeä.

6. Kuudes vuosisata Kristuksen jälkeen. Muhammad perusti uskonnon, joka oli verrattomampi kuin monet hänen aikansa uskonopit. Hänen uskontonsa oli vastalause muukalaisten uskontojen sosiaalisia vaatimuksia ja hänen oman kansansa uskonnollisen elämän hajanaisuutta vastaan.

7. Viidestoista vuosisata Kristuksen jälkeen. Tämän kauden aikana esiintyi kaksi uskonnollista suuntausta: kristinuskon yhtenäisyyden murtuminen länsimaissa ja synteisin kautta tapahtunut uuden uskonnon syntyminen orientissa. Euroopassa oli institutionalisoitunut kristinusko jo niin pahoin jäykistynyt, että sen kasvu joutui ristiriitaan yhtenäisyyden kanssa. Itämailla Nanak kannattajineen yhdisti islamin, hinduismin ja buddhismin yhteiset opetukset sikhiläisyydeksi, erääksi Aasian edistyneimmäksi uskonnoksi.

Urantian tulevaisuudelle tulee epäilemättä olemaan tunnusomaista uskonnollisen totuuden — Jumalan Isyyden ja kaikkien luotujen veljeyden — opettajien ilmaantuminen. Mutta on toivottavaa, että näiden tulevain aikain profeettojen hartaat ja vilpittömät ponnistelut suuntautuvat ei niinkään uskontoja erottavien esteiden vahvistamiseen kuin hengellisestä palvonnasta nousevan uskonnollisen veljeyden lisäämiseen niiden toisistaan eroavien älyperäisten teologioiden kannattajien keskuudessa, jotka Satanian Urantialle ovat perin luonteenomaisia.

6. MONIKOOSTEISET USKONNOT

Kahdennenkymmenennen vuosisadan Urantian uskonnot tarjoavat tilaisuuden mielenkiintoiseen tutkimukseen ihmisen palvontavirikkeen sosiaalisesta kehityksestä. Monet uskonnot ovat edenneet aavekulttien ajoista varsin vähän. Afrikan pygmeillä ei ole mitään uskonnollisia reaktioita erillisenä reaktioryhmänä,

the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

92:5.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

92:5.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

92:5.15 (1010.3) 7. *The fifteenth century after Christ.* This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

92:5.16 (1010.4) The future of Urantia will doubtless be characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

92:6.1 (1010.5) Twentieth-century Urantia religions present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are

vaikkakin jotkut heistä jossain määrin uskovat henkiympäristöön. He ovat nykyään täsmälleen siinä pisteessä, jossa primitiivinen ihminen oli, silloin kun uskonnon kehitys alkoi. Alku-uskonnon perususkomus oli eloonjääminen kuoleman jälkeen. Ajatus persoonallisen Jumalan palvomisesta osoittaa jo pidemmälle ehtynyttä evolutionaarista kehitystä, jopa ilmoituksen ensimmäistä vaihetta. Dajakit ovat kehittäneet vasta kaikkein alkeellisimmat uskonnolliset tavat. Verrattain vähän aikaa sitten eläneillä eskimoilla ja intiaaneilla oli vielä sangen niukat käsitykset Jumalasta. He uskoivat aaveisiin, ja heillä oli epämääräinen ajatus jonkinlaisesta eloonjäämisestä kuoleman jälkeen. Nykyisissä Australian alkuasukkaissa ilmenee vain vainajahenkien pelkoa, pimeänkammos ja alkeellista esi-isien kunnioitusta. Zulut ovat parhaillaan kehittämässä aaveidenpelkoon ja uhraamiseen perustuvaa uskontoa. Ellei kristittyjen ja muhamettilaisten lähetystyön tuloksia oteta lukuun, monet Afrikan heimot eivät vielä ole ohittaneet uskonnollisen kehityksen fetissivaihetta. Mutta jotkin ryhmät ovat jo kauan pitäytyneet monoteismin ideaan, niin kuin tekivät entiset traakialaiset, jotka uskoivat myös kuolemattomuuteen.

Urantialla kehitys- ja ilmoitususkonto etenevät rinta rinnan, samalla kun ne sekoittuvat ja sulautuvat yhteen niiksi monenlaisiksi teologisiksi järjestelmiksi, joita maailmassa käsillä olevien lukujen laatimisen aikaan esiintyy. Nämä uskonnot, kahdennenkymmenennen vuosisadan Urantian uskonnot, ovat lueteltavissa seuraavasti:

1. Hindulaisuus — muinaisin.
2. Heprealainen uskonto.
3. Buddhalaisuus.
4. Konfutsen opetukset.
5. Taolaiset uskonkappaleet.
6. Zarathustralaisuus.
7. Shinto.
8. Jainalaisuus.
9. Kristinusko.
10. Islam.
11. Sikhiläisyys — viimeisin.

Entisaikain edistyneimmät uskonnot olivat juudaismi ja hinduismi, ja näistä kumpikin on tahollaan vaikuttanut merkittävästi uskonnollisen kehityksen suuntautumiseen itämailla ja länsimaissa. Sekä hindut että heprealaiset uskoivat oman uskontonsa olevan henkeytettyä, ja he uskoivat kaikkien muiden uskontojen olevan ainoan oikean uskon rappeutuneita muotoja.

today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshipping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

92:6.2 (1010.6) On Urantia, evolutionary and revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified theologic systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- 92:6.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.
- 92:6.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.
- 92:6.5 (1011.3) 3. Buddhism.
- 92:6.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.
- 92:6.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 92:6.10 (1011.8) 8. Jainism.
- 92:6.11 (1011.9) 9. Christianity.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islam.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

92:6.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

92:6.15 (1011.13)

Intia jakautuu hindujen, sikhien, muhamettilaisten ja jainalaisten kesken, ja kukin uskonto esittää Jumalan, ihmisen ja universumin sillä tavalla kuin ne eri uskonnoissa käsitetään. Kiina seuraa taolaisia ja konfutselaisia opetuksia. Japanissa kunnioitetaan shintoa.

Suuret kansainväliset ja rotujenväliset uskonnot ovat heprealainen, buddhalainen, kristillinen ja islamilainen usko. Buddhalaisuus ulottuu Ceylonilta ja Burmasta Tiibetin ja Kiinan kautta Japaniin. Se on osoittanut niin suurta kykyä sopeutua monien kansojen tapoihin, että sille vetää vertoja vain kristinusko.

Heprealaiseen uskontoon sisältyy filosofinen siirtymä polyteismistä monoteismiin. Se on evoluution mukainen yhdysside kehityskuskojen ja ilmoitususkontojen välillä. Heprealaiset olivat ainoa läntinen kansa, joka seurasi alkuaikojen evolutionaarisia jumaliaan suoraan ilmoituksen esittämään Jumalaan. Muttei tämä totuus koskaan ennen Jesajan aikoja saavuttanut laajaa hyväksyntää, Jesajan, joka jälleen kerran opetti Universaaliseen Luojaan yhdistyneen rotukohtaisen jumaluuden sekoittunutta ideaa: "Oi, Sotajoukkojen Herra, Israelin Jumala, sinä olet Jumala ja vain sinä; sinä olet tehnyt taivaan ja maan." Länsimaisen sivilisaation säilymisen toivo piili yhteen aikaan heprealaisten ylevissä hyvyiden käsityksissä ja helleenien edistyneissä kauneuden käsityksissä.

Kristinusko on juudaismin teologiaan pohjautuva uskonto Kristuksen elämästä ja opetuksista. Kristinuskoa on lisäksi muovannut se, että siihen on omaksuttu aineksia tietyistä zarathustralaisuuden opetuksista ja kreikkalaisesta filosofiasta, ja sen ovat muotoilleet ensi sijassa kolme henkilöä, nimittäin Filon, Pietari ja Paavali. Paavalin aikojen jälkeen se on käynyt läpi monet kehitysvaiheet, ja se on niin läpikotaisin länsimaistunut, että monet ei-eurooppalaiset kansat suhtautuvat varsin luonnollisesti kristinuskoon ikään kuin se olisi oudon Jumalan outo ilmoitus, joka on annettu muukalaisille.

Islam on Pohjois-Afrikan, Levantin ja Kaakkois-Aasian uskonnollis-kulttuurinen yhdysside. Nimenomaan juutalainen teologia myöhempien kristillisten opetusten ohella teki islamista monoteistisen. Muhammadin seuraajien kompastukseksi muodostuivat Kolminaisuudesta esitetyt edistyneet opetukset, sillä he eivät kenneet käsittämään oppia kolmesta jumalallisesta persoonallisuudesta ja yhdestä Jumaluudesta. On aina vaikeata taivuttaa evolutionaarisia mieliä yhtäkkiä ottamaan vastaan edistynyttä ilmoitettua totuutta. Ihminen on evolutionaarinen luotu, ja hänen tulee saada uskontonsa pääasiassa evolutionaarisin menetelmin.

92:6.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

92:6.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

92:6.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: "O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth." At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

92:6.18 (1011.16) The Christian religion is the religion about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

92:6.19 (1011.17) Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

Esi-isäinpalvonta merkitsi uskonnollisessa kehityksessä aikanaan selvää edistysaskelta, mutta on sekä hämmästyttävää että valitettavaa, että tämä alkeellinen käsitys on yhäkin vallalla Kiinassa, Japanissa ja Intiassa keskellä niin paljoa sellaista, joka on suhteellisesti ottaen edistyneempää, kuten buddhalaisuus ja hindulaisuus. Länsimaissa esi-isienpalvonta kehittyi kansallisjumalien kunnioittamiseksi ja rodullisten sankarien kunnioitukseksi. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla tämä sankareita palvova kansallismielinen uskonto ilmenee erilaisina radikaaleina ja kansallismielisinä sekularismeina, jotka ovat luonteenomaisia monille länsimaiden roduille ja kansakunnille. Tätä samaa asennoitumista ilmenee myös englantia puhuvien kansojen suurissa yliopistoissa ja suuremmissa teollisuusyhdyskunnissa. Kovinkaan paljon ei näistä käsityksistä eroa sellainen ajatus, että uskonto on vain "yhteistä hyvän elämän tavoittelua". "Kansalliset uskonnot" eivät ole muuta kuin paluuta muinaisen Rooman keisarinpalvontaan ja shintolaisuuteen — valtionpalvontaan keisariperheen hahmossa.

7. USKONNON EDELLEENKEHITTÄMINEN

Uskonnosta ei voi koskaan tulla tieteellistä tosiasiaa. Filosofia voi kyllä nojata tieteelliseen perustukseen, mutta uskonto tulee aina pysymään joko kehityspohjaisena tai ilmoituspohjaisena, tai mahdollisesti näiden molempien yhdistelmänä, jollaisena se nykyään maailmassa esiintyy.

Uusia uskontoja ei voi keksiä, vaan niitä joko kehittyi tai sitten ne äkillisesti ilmoitetaan. Kaikki uudet kehitysuskonnot ovat pelkästään edelleen kehittyviä ilmentymiä, uusia mukaelmia ja sovellutuksia vanhoista uskomuksista. Vanha ei lakkaa olemasta, vaan se sulautetaan uuteen, aivan kuten sikhiläisyys versoi ja puhkesi kukkaan hindulaisuuden, buddhalaisuuden, islamin ja muiden samankaltaisten kulttien maaperästä ja ulkonaisista muodoista. Alkukantainen uskonto oli varsin demokraattista; villi-ihminen oli vikkela sekä ottamaan että antamaan lainaksi. Vasta ilmoitususkonnon myötä ilmaantui yksinvaltainen ja suvaitsematon teologinen omaansapitäytyminen.

Urantian monet uskonnot ovat kaikki hyviä siinä määrin kuin ne tuovat ihmisen Jumalan tykö ja tuovat ihmiselle käsityksen Isästä. Mikä tahansa uskonnonharjoittajain ryhmä on harhaluulojen vallassa, jos se kuvittelee oman oppinsa Totuudeksi, sillä tällaiset asenteet kertovat enemmänkin teologisesta ylimielisyydestä kuin uskon varmuudesta. Urantialla ei ole sellaista uskontoa, joka ei hyötyisi jokaisen muun uskonnon sisältämien parhaiden totuuksien tutkimisesta ja

92:6.20 (1012.1) Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but "a shared quest of the good life." The "national religions" are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

92:7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92:7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

92:7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather

omaksumisesta, sillä kaikkiin uskontoihin sisältyy totuutta. Uskonnonharjoittajat tekisivät viisaammin, jos lainaisivat naapureidensa elävästä hengellisestä uskosta sen, mikä niissä on parasta, mieluummin kuin tuomitsisivat sen, mikä näiden vielä vallalla olevissa taikauskaisissa käsityksissä ja rituaaleissa on huonointa.

Kaikki nämä uskonnot ovat ilmaantuneet tuloksena ihmisen vaihtelevasta älyllisestä reagoinnista siihen identtiseen hengelliseen ohjaukseen, jota hänelle annetaan. Ihmiset eivät voi koskaan toivoa pääsevänsä uskonkappaleiden, opinkappaleiden ja rituaalien yhdenmukaisuuteen, sillä ne ovat älyperäisiä. Mutta he voivat tehdä ja jonakin päivänä he tekevätkin yhtenäisyydestä totta aidossa kaikkien Isän palvonnassa, sillä sellainen on hengellistä, ja ikiajat on totta, että hengessä kaikki ihmiset ovat yhdenvertaisia.

Alku-uskonto oli suurelta osin tietoisuutta aineellisista arvoista, mutta sivilisaatio kohottaa uskonnollisia arvoja, sillä todellinen uskonto on minuuden omistautumista merkityksellisten ja korkeampien arvojen palvelemiseen. Kun uskonto kehittyy, etiikasta tulee moraalifilosofiaa ja moraalisuudesta tulee korkeimmista merkityksistä ja ylimmistä arvoista — jumalallisista ja hengellisistä ihanteista — muodostuvien normien mukaista itsekuria. Ja näin uskonnosta tulee spontaania ja kauneinta mahdollista omistautumista, rakkaudesta kumpuavan lojaalisuuden elävä kokemus.

Uskonnon laadun osoittimia ovat:

1. Arvojen taso — lojaalisuudet.

2. Merkitysten syvyys — yksilön herkeytyminen näiden korkeimpien arvojen idealistiselle arvostamiselle.

3. Vihkiytymisen voimaperäisyys — näille jumalallisille arvoille omistautumisen aste.

4. Persoonallisuuden kahlitsematon eteneminen tällä idealistisen hengellisen elämän kosmisella polulla. Jumalan poikana olemisen oivaltaminen ja loputtomasti edistyvän universumikansalaisuuden tajuaminen.

Uskonnolliset merkitykset etenevät minätietoisuudessa, kun lapsi siirtää vanhempinsa liittämänsä kaikkivaltiuskäsityksen Jumalaan. Ja tällaisen lapsen koko uskonnollinen kokemus on suuressa määrin riippuvainen siitä, onko tätä vanhempien ja lapsen välistä suhdetta hallinnut pelko vai rakkaus. Orjat ovat aina kokeneet varsin vaikeaksi siirtää isännänpelkoa Jumalan rakkauden käsityksiksi. Sivilisaation, tieteen ja edistyneiden uskontojen täytyy vapauttaa ihmiskunta niistä peloista, jotka ovat syntyneet luonnonilmiöiden pelkäämisestä. Ja samoin tulisi suuremman valistuneisuuden vapauttaa sivistyneet kuolevaiset kaikesta sellaisesta, missä

than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92:7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92:7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

92:7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

92:7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

92:7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

92:7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

92:7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

92:7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

he luottavat välikäsiin pitäessään yhteyttä Jumaluuteen.

Nämä epäjumalanpalvontana ilmenevän empimisen välivaiheet palvonnan kohteen siirtämisessä inhimillisestä ja näkyvästä jumalalliseen ja näkymättömään ovat väistämättömiä, mutta niitä tulisi lyhentää tietoisuus ihmisen sisimmässä olevan jumalallisen hengen tätä siirtymistä helpottavasta hoivasta. Joka tapauksessa ihmiseen eivät ole vaikuttaneet syvällisesti pelkästään hänen jumaluuskäsityksensä, vaan myös niiden sankarien luonne, jotka hän on valinnut kunnioituksensa kohteiksi. On mitä valitettavinta, että niiltä, jotka ovat päätyneet kunnioittamaan jumalallista ja kuolleista noussutta Kristusta, piti jäädä huomaamatta ihminen — urhea ja rohkea sankari — Joshua ben Josef.

Nykyajan ihminen on uskonnon osalta riittävän tiedostava, mutta hänen yhä kiivaammaksi käyvä sosiaalinen muodonmuutoksensa ja hänen ennen kokemattomat tieteelliset saavutuksensa hämmentävät hänen palvontatottumuksiaan ja horjuttavat hänen luottamustaan niihin. Ajattelevat miehet ja naiset haluavat uskonnon määriteltäväksi uudelleen, ja tämä vaatimus tulee pakottamaan uskonnon tekemään uuden arvion itsestään.

Nykyihmisen edessä olevana tehtävänä on yhden sukupolven aikana suorittaa enemmän inhimillisten arvojen tarkistuksia kuin on tehty kahteentuhanteen vuoteen. Ja tämä kaikki vaikuttaa sosiaaliseen asennoitumiseen uskontoa kohtaan, sillä uskonto on yhtä paljon tapa elää kuin tapa ajatella.

Aidon uskonnon tulee ikuisesti olla yhdellä kertaa kaikkien kestävien sivilisaatioiden sekä ikuinen perustus että niiden johtotähti.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

92:7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 93. Makiventa Melkisedek

⇐ 092

Urantia-kirjan

094 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 93

MAKIVENTA MELKISEDEK

Osiot

Johdanto

1. Makiventan inkarnoituminen
2. Saalemin viisas
3. Melkisedekin opetukset
4. Saalemin uskonto
5. Abrahamin valitseminen
6. Melkisedekin liittosopimus Abrahamin kanssa
7. Melkisedekin lähetyssaarnaajat
8. Melkisedekin lähtö
9. Melkisedekin lähdön jälkeen
10. Makiventa Melkisedekin nykyinen asema

PAPER 93

MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

Johdanto

MELKISEDEKIT tunnetaan yleisesti Hätätilapoikina, sillä heidän toimialaansa kuuluu paikallisuuniversumin maailmoissa hämmästyttävän monia asioita. Kun ilmaantuu jokin tavallisuudesta poikkeava ongelma, tai kun on määrä yrittää jotakin epätavallista, niin melko usein tällaisen tehtävän ottaa suorittaakseen joku Melkisedeikeistä. Melkisedek-Poikien kyky toimia hätätilanteissa sekä hyvin paljon toisistaan poikkeavilla universumin tasoilla, jopa persoonallisuuden ilmenemisen fyysisellä tasolla, on heidän olentoluokalleen luonteenomainen. Vain Elämäkantajilla on persoonallisuuden toiminnan alalla jossakin määrin yhtä laaja muodonmuutoksellinen skaala.

Urantialla universumipoikien Melkisedek-yhteisö on toiminut tavattoman aktiivisesti. Kaksitoistajäseninen Melkisedekien ryhmä palveli täällä Elämäkantajien keralla. Myöhemmästä

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers

kahdentoista jäsenen ryhmästä tuli pian Caligastian kapinan jälkeen maailmanne konkurssipesän hoitokunta, joka käytti valtaa Aatamin ja Eevan aikaan saakka. Aatamin ja Eevan rikottua lupauksensa samaiset kaksitoista Melkisedekkiä palasivat Urantialle, ja he jatkoivat sen jälkeen toimintaansa planeetan pesänhoitajina aina siihen päivään saakka, jolloin Jeesus Nasaretilaisesta tuli Ihmisen Poikana Urantian nimellinen Planeettaprinssi.

1. MAKIVENTAN INKARNOITUMINEN

Ilmoitettua totuutta uhkasi sammuminen niiden vuosituhansien aikana, jotka seurasivat, kun Aatamille kuuluva tehtävä Urantialla epäonnistui. Vaikka ihmisrodut älyllisyyden alalla edistyivät, hengellisellä alalla ne vähä vähältä menettivät asemiaan. Noin vuonna 3000 eKr jumalakäsitys oli käynyt ihmisten mielessä jo varsin hämäräksi.

Mainitut kaksitoista Melkisedek-pesänhoitajaa olivat tietoisia Mikaelin lähestyvästä lahjoittautumisesta heidän planeetalleen, mutta he eivät tienneet, miten pian tämä tapahtuisi. Siksi he kokoontuivat vakavaan neuvonpitoon ja pyysivät Edentian Kaikkein Korkeimmilta, että ryhdyttäisiin toimenpiteisiin, jottei totuuden valo Urantialta sammuisi. Tämä vetoamus poistettiin päiväjärjestyksestä antamalla valtuutus, jonka mukaan ”asiainhoito Satanian 606:lla on kokonaan Melkisedek-holhoojien käsissä.” Pesänhoitajat kääntyivät avunpyyntöineen sitten Isä-Melkisedekin puoleen, mutta he saivat vastaukseksi vain viestin, jonka mukaan heidän tulisi parhaaksi katsomallaan tavalla jatkaa totuuden vireilläpitämistä ”siihen saakka, kunnes saapuisi lahjoittautuva Poika”, joka ”vapauttaisi planeettaan liittyvät omistusoikeudet takavarikosta ja epävarmuudesta.”

Ja sen seurauksena, että heidät jätettiin näin tyystin oman neuvokkuutensa varaan, Makiventa Melkisedek, yksi planeetan kahdestatoista pesänhoitajasta, tarjoutui tekemään jotakin sellaista, mitä Nebadonin koko historian aikana oli pantu toimeen vain kuusi kertaa: personoitumaan maan päälle tämän maailman ajallisen ihmisen hahmossa eli lahjoittautumaan maailmaa hoivaavaksi Hätätilapojaksi. Salvingtonin viranomaiset myönsivät luvan tähän epätavalliseen yritykseen, ja Makiventa Melkisedekin varsinainen lihallistaminen pantiin toimeen Palestiinassa lähellä sitä paikkaa, josta oli tuleva Saalemin kaupunki. Tämän Melkisedek-Pojan aineellistamistoimituksen suorittivat planeetan pesänhoitajat yhteistyössä Elämäkantajien, muutamien Fyysisten Päävalvojien ja muiden Urantialla asuvien taivaallisten persoonallisuuksien kanssa.

for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. SAALEMIN VIISAS

Makiventa lahjoittautui Urantian ihmisroduille 1.973 vuotta ennen Jeesuksen syntymää. Hänen saapumisensa ei herättänyt huomiota; yksikään ihmissilmäpari ei ollut todistamassa hänen aineellistumistaan. Kuolevainen ihminen tarkasteli häntä ensi kerran sinä muistettavana päivänä, kun hän astui sumerilaista sukujuurta olevan kaldealaisen karjankasvattajan Amdonin teltaan. Ja julistus siitä, millä asioilla hän liikkui, sisältyi hänen tälle paimenelle esittämänsä koruttomaan toteamukseen: "Olen Melkisedek, El Eljonin, Kaikkein Korkeimman, ainoan Jumalan, pappi."

Kun paimentolainen oli tointunut hämmästyksestään, ja kun hän oli esittänyt tälle muukalaiselle kysymyksen kysymyksen perään, vasta sitten hän pyysi Melkisedekiä illastamaan kanssaan, ja tämä oli Makiventan pitkän universumielämänuran varrella ensimmäinen kerta, kun hän nautti aineellista ruokaa, ravintoa, joka oli ylläpitävä häntä koko hänen aineellisen olennon hahmossa viettämänsä yhdeksänkymmentäneljävuotisen elämänsä ajan.

Ja sinä iltana, kun he keskustelivat ulkona tähtien alla, Melkisedek aloitti lähetystehtävänsä — johon kuului sen totuuden ilmoittaminen, että Jumala on todellinen — sillä, että hän laajassa kaaressa kättään heilauttaen kääntyi Amdonin puoleen sanoen: "El Eljon, Kaikkein Korkein, on taivaankannen tähtien jumalallinen luoja ja myös sen maan luoja, jonka pinnalla me elämme, ja hän on myös taivaan ylin Jumala."

Melkisedek oli muutamassa vuodessa kerännyt ympärilleen ryhmän oppilaita, opetuslapsia ja uskovia, joista muodostui myöhemmän Saalemin yhdyskunnan ydinjoukko. Pian hänet tunnettiin koko Palestiinan alueella El Eljonin, Kaikkein Korkeimman, pappina ja Saalemin viisaana. Muutamien ympäristössä elävien heimojen keskuudessa hänestä puhuttiin usein Saalemin sheikkinä tai kuninkaana. Saalem itse oli se paikkakunta, josta Melkisedekin katoamisen jälkeen tuli sittemmin Jerusalemiiksi kutsuttu Jebusin kaupunki.

Ulkomuodoltaan Melkisedek muistutti tuonaikaisia rodullisesti sekoittuneita nodilaisia ja sumerilaisia. Hän oli pituudeltaan noin satakahdeksankymmentä senttimetriä, ja hänen olemuksensa oli käskevä. Hän puhui kaldeaa ja puolta tusinaa muita kieliä. Hän pukeutui kutakuinkin niin kuin kanaanilaispappi, paitsi että hän kantoi rinnallaan kolmen samankeskisen ympyränkehän muodostamaa tunnusmerkkiä, sataniaista Paratiisin-Kolminaisuuden symbolia. Hänen hoivatyönsä kuluessa hänen seuraajansa alkoivat pitää tätä kolmen samankeskisen kehän muodostamaa tunnusmerkkiä niin pyhänä, etteivät

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, "I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God."

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, "El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven."

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

he tohtineet sitä koskaan käyttää, ja muutaman sukupolven kuluttua se nopeasti unohtui.

Vaikka Makiventa eli tämän maailman ihmisten tavoin, hän ei mennyt koskaan naimisiin, eikä hän olisi myöskään voinut jättää maan päälle jälkeläisiä. Jos kohta hänen fyysinen ruumiinsa muistuttikin miehen ruumista, se kuului todellisuudessa samaan luokkaan, johon kuuluivat Prinssi Caligastian esikunnan sadan aineellistetun jäsenen käyttämät ja erikseen kokoonpannut kehot paitsi, ettei siinä ollut minkään ihmisrodun elämänplasmaa. Urantialla ei myöskään ollut käytettävissä elämänpuuta. Jos Makiventa olisi jäänyt maan päälle pidemmäksi aikaa, hänen fyysinen mekanisminsa olisi vähitellen rapistunut. Niinpä hän vei lahjoittautumistehtävänsä päätökseen yhdeksässäkymmenessä neljässä vuodessa, kauan ennen kuin hänen aineellinen ruumiinsa oli alkanut rappeutua.

Tämä ruumiillistunut Melkisedek sai Ajatuksensuuntaajan, joka asui hänen superihmisen persoonallisuudessaan ajallisuuteen kuuluvana opastajana ja lihallisuuteen kuuluvana neuvonantajana ja joka tällä tavoin saavutti sellaista kokemusta ja sellaista käytännön perehtymistä Urantian ongelmiin ja siihen menetelmään, jolla Ajatuksensuuntaaja toimii ruumiillistuneessa Pojassa, että se teki tälle Isän hengelle mahdolliseksi toimia niin uljaasti Mikaelin, myöhemmin ilmaantuneen Jumalan Pojan, ihmismielessä, kun tämä kuolevaisen ihmisen lihallisessa hahmossa ilmestyi maan päälle. Ja kysymyksessä on se ainoa Ajatuksensuuntaaja, joka Urantialla on koskaan toiminut kahden eri persoonan mielessä, mutta kumpikin mieli oli sekä jumalallinen että inhimillinen.

Lihaksi inkarnoituneena ollessaan Makiventalla oli täysimittaiset yhteydet yhteentoista työtoveriinsa planeetan holhoojakunnassa, mutta muihin taivaallisten olentojen luokkiin hän ei kyennyt olemaan yhteydessä. Melkisedek-pesähoitajia lukuun ottamatta hänellä ei ollut yhtään sen enempää yhteydenpitomahdollisuuksia ihmisen yläpuolella oleviin älyllisiin olentoihin kuin ihmiselläkään.

3. MELKISEDEKIN OPETUKSET

Vuosikymmenen kuluessa Melkisedek organisoi Saalemin koulunsa sen ammoisen järjestelmän antaman mallin mukaan, jonka toisesta Eedenistä tulleet ensimmäiset seetiläispapit olivat kehittäneet. Jopa ajatus kymmenysjärjestelmästä, jonka otti käyttöön hänen myöhempi käännyttäjänsä Abraham, oli peräisin niistä hämärtyvistä perimätiedoista, jotka kertoivat muinaisten seetiläisten käyttämistä menetelmistä.

^{93:2.6 (1015.6)} Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had begun to disintegrate.

^{93:2.7 (1016.1)} This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

^{93:2.8 (1016.2)} During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

^{93:3.1 (1016.3)} With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

Melkisedek opetti käsitystä yhdestä Jumalasta, universaalisesta Jumaluudesta, mutta hän antoi kansan yhdistää tämän opetuksen Norlatiadekin Konstellaation-Isään, josta hän käytti nimitystä El Eljon, Kaikkein Korkein. Melkisedek ei lausunut montakaan sanaa Luciferin asemasta eikä Jerusemissa vallitsevasta asiointilasta. Järjestelmän Hallitsijalla, Lanaforgella, oli hyvin vähän tekemistä Urantian kanssa, ennen kuin Mikaelin lahjoittautuminen oli saatettu päätökseen. Saalemin opiskelijoiden enemmistölle Edentia oli taivas ja Kaikkein Korkein oli Jumala.

Kolmen samankeskisen kehän muodostaman symbolin, jonka Melkisedek omaksui oman lahjoittautumisensa tunnuksiksi, kansan enemmistö tulkitsi edustavan ihmisten, enkelien ja Jumalan kolmea valtakuntaa. Ja heidän annettiin pitää uskonsa. Sangen harvat hänen seuraajistaan tulivat koskaan tietämään näiden kolmen renkaan olevan tunnusmerkkinä jumalallista voimassapitoa ja ohjausta edustavan Paratiisin-Kolminaisuuden infiniittisyydestä, ikuisuudesta ja universaalisuudesta. Abrahamkin katsoi tämän symbolin edustavan mieluumminkin Edentian kolmea Kaikkein Korkeinta, sillä hänelle oli opetettu, että kolme Kaikkein Korkeinta toimivat niin kuin he olisivat yksi. Sikäli kuin Melkisedek opetti tunnusmerkkinsä symboloimaa Kolminaisuuden käsitettä, hän tavallisesti liitti sen Norlatiadekin konstellaation kolmeen Vorondadek-hallitsijaan.

Seuraajiansa syville riveille hän ei edes yrittänyt tarjota opetusta, joka olisi mennyt Edentian Kaikkein Korkeimpien — Urantian Jumalien — hallitusvallasta kertovaa totuutta pitemmälle. Mutta oli muutamia, joille Melkisedek opetti pitemmälle menevää totuutta. Tällöin opetukseen sisältyi totuuksia paikallisuniversumin asiainhoidosta ja organisaatiosta. Loistavalle opetuslapselleen Nordan Keeniläiselle ja tämän innokkaalle oppilasjoukolle hän sen sijaan opetti totuudet superuniversumista ja jopa Havonasta.

Katron perheen jäsenet, joiden luona Melkisedek asui yli kolmekymmentä vuotta, tunsivat monet näistä korkeammista totuuksista ja säilyttivät niitä kauan aikaa sukunsa piirissä, aina maineikkaan jälkeläisensä Mooseksen aikoihin asti. Mooseksen hallussa oli näin ollen kunnioitusta herättävä perimätieto Melkisedekin päiviltä. Nämä tietonsa hän oli saanut suoraan sukupolvelta toiselle siirtyneenä perintönä isänsä sukuhaaran kautta ja muista lähteistä peräisin olevana tietona äitinsä sukuhaaran välityksellä.

Melkisedek opetti seuraajilleen kaiken, minkä nämä pystyivät vastaanottamaan ja omaksumaan. Monet nykyajan uskonnolliset käsitykset taivaasta ja maasta, ihmisestä, Jumalasta ja enkeleistä eivät ole kovinkaan kaukana näistä Melkisedekin opetuksista. Mutta tämä suuri opettaja asetti opin

93:3.2 (1016.4) Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

93:3.3 (1016.5) The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to

yhdestä Jumalasta, universumin Jumaluudesta, taivaallisesta Luojasta, jumalallisesta Isästä, kaiken muun yläpuolelle. Tätä opetusta korostettiin, jotta sillä keinoin olisi vedottu ihmisen tuntemaan jumaloinnintarpeeseen ja jotta olisi valmistettu tietä Mikaelin myöhemmin tapahtuvalle ilmestymiselle tämän saman Universaalisen Isän Poikana.

Melkisedek opetti, että jonakin tulevana aikana saapuisi toinen Jumalan Poika samalla tavoin lihallisessa hahmossa kuin hänkin oli tullut, mutta että tämä syntyisi naisesta. Ja juuri tästä syystä lukuisat myöhemmät opettajat väittivät, että Jeesus oli pappi tai sielunhoitaja, ”iäti Melkisedekin aseman omaava”.

Ja näin Melkisedek raivasi tien ja valmisti maailman suunnanvalintaan vaikuttaneen monoteismin näyttämön sen ainoan Jumalan todellisen Paratiisin-Pojan lahjoittautumista varten, jonka hän niin elävästi kuvaili kaikkien Isäksi ja jonka hän esitteli Abrahamille Jumalana, joka hyväksyisi ihmisen vaatimatta tältä yksinkertaisesti mitään muuta kuin henkilökohtaista uskoa. Ja maan päälle saapuessaan Mikael vahvisti kaiken, mitä Melkisedek oli Paratiisin-Isästä opettanut.

4. SAALEMIN USKONTO

Saalemilaiset palvontamenot olivat varsin koruttomat. Jokainen, joka kirjoitti nimensä tai painoi puumerkinsä savitauluille laadittuihin Melkisedekin seurakunnan kirkonkirjoihin, painoi muistiinsa ja hyväksyi seuraavan uskontunnustuksen:

1. Uskon El Eljoniin, Kaikkein Korkeimpaan Jumalaan, ainoaan Universaaliseen Isään ja kaiken Luojaan.

2. Hyväksyn sen Melkisedekin tekemän liiton Kaikkein Korkeimman kanssa, joka vuodattaa Jumalan suosion uskoni päälle, ei uhrausteni eikä polttouhrieni päälle.

3. Lupaen noudattaa Melkisedekin seitsemää käskyä ja kertoa kaikille ihmisille hyvää sanomaa tästä liitosta Korkeimman kanssa.

Ja tämä oli kaikinensa Saalemin siirtokunnan uskontunnustus. Mutta jo näinkin lyhyt ja yksinkertainen uskonjulistus oli noiden aikojen ihmisille aivan liian paljon ja aivan liian pitkälle menevää. He eivät yksinkertaisesti kyenneet käsittämään sellaista ajatusta, että jumalalliseen suosioon pääsisi ilmaiseksi — uskon kautta. He olivat liian syvästi sitoutuneet uskoon, että ihminen oli syntymästään saakka jumalille tehtävän lunastussuorituksen alainen. He olivat liian kauan ja liian tosissaan uhranneet ja tuoneet lahjoja papeille

the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, “forever after the order of Melchizedek.”

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing — by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to

kyetäkseen ymmärtämään sitä hyvää sanomaa, että pelastus, jumalallinen suosio, oli ilmainen lahja kaikille, jotka uskoisivat Melkisedekin liittoon. Mutta Abraham kyllä uskoi puolesta sydäimestään, ja jo sekin "luettiin hänelle vanhurskaudeksi".

Melkisedekin voimaansaattamat seitsemän käskyä oli muotoiltu Dalamatiasa muinoin noudatetun korkeimman lain suuntaviivojen mukaan, ja ne muistuttivat hyvin paljon niitä seitsemää käskyä, joita opetettiin ensimmäisessä ja toisessa Eedenissä. Nämä Saalemin uskonnon käskyt olivat:

1. Älä palvele muuta Jumalaa kuin taivaan ja maan Kaikkein Korkeinta Luojaa.
2. Älä epäile, etteikö usko ole ainoa ikuisen pelastuksen edellytys.
3. Älä lausu vääriä todistusta.
4. Älä tapa.
5. Älä varasta.
6. Älä tee huorin.
7. Älä osoita epäkunnioitusta vanhempiasi äläkä heimon vanhimpia kohtaan.

Kun siirtokunnan sisäpuolella ei ollut lupa suorittaa mitään uhritoimituksia ja kun Melkisedek hyvin tiesi, miten vaikeaa on yhtäkkisesti kitkeä kauan sitten vakiintuneita tapoja, hän viisautta osoittaen toi näiden ihmisten pariin leivästä ja viinistä koostuvan sakramentin vanhemman, lihasta ja verestä koostuneen uhrin korvikkeeksi. Kirjoituksissa sanotaan: "Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä." Mutta edes tämä varovainen uudistus ei onnistunut kokonaan, sillä eri heimoilla oli kaikilla Saalemin laitamilla sivukeskuksia, joissa he toimittivat uhrejaan ja polttivat uhrilahjojaan. Jopa Abraham turvautui tähän barbaariseen käytäntöön, kun hän oli saanut voiton Kedorlaomerista. Hän ei kerta kaikkiaan päässyt mielenrauhaan, ennen kuin hän oli toimittanut tavanomaisen uhrin. Eikä Melkisedek onnistunut koskaan kokonaan tätä uhraamisalttiutta juurimaan seuraajiensa uskonnollisista tavoista, ei edes Abrahamin tapauksessa.

Jeesuksen tavoin myös Melkisedek omistautui kokonaan lahjoittautumistehtävänsä täyttämiseen. Hän ei ryhtynyt uudistamaan tapasääntöjä, muuttamaan maailman tapoja eikä edes levittämään edistyneitä hygieniakäytäntöjä tai tieteen totuuksia. Hän tuli suorittamaan kahta tehtävää: pitämään maan päällä elossa totuutta ainoasta Jumalasta ja valmistamaan tietä tämän Universaalisen Isän Paratiisin-Pojan myöhemmin, kuolevaisen hahmossa tapahtuvalle lahjoittautumiselle.

Melkisedek opetti ilmoitettua alkeistotuutta

all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was "counted for righteousness."

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

- 93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.
- 93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.
- 93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.
- 93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.
- 93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.
- 93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.
- 93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, "Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine." But even this cautious innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice. And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

93:4.15 (1018.4) Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek taught elementary

Saalemissa yhdeksänkymmenen neljän vuoden ajan, ja tänä aikana Abraham osallistui kolmeen eri otteeseen Saalemin koulun opetukseen. Lopulta hänestä tuli Saalemin opetusten käännönnäinen ja eräs Melkisedekin loistavimmista oppilaista ja tärkeimmistä kannattajista.

revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. ABRAHAMIN VALITSEMINEN

Vaikka saattaa olla erehdys puhua "valitusta kansasta", ei ole virhe puhua Abrahamista valittuna yksilönä. Melkisedek tosiaankin pani Abrahamin kannettavaksi vastuun siitä, että totuus yhdestä Jumalasta pysyi elossa erotukseksi vallalla olleesta uskosta monilukuisiin jumaluuksiin.

Palestiinan valitseminen Makiventan toimintojen tapahtumapaikaksi perustui osaksi haluun saada yhteys ihmisperheeseen, jossa ilmeni johtajuuden potentiaaleja. Melkisedekin ruumiillistumisen aikaan maan päällä eli monta perhettä, jotka olivat aivan yhtä valmiita vastaanottamaan Saalemin opin kuin oli Abrahamin perhe. Punaisten ihmisten, keltaisten ihmisten sekä andiittien jälkeläisten keskuudessa lännessä ja pohjoisessa oli yhtä kyvykkäitä sukuja. Mutta toisaalta mikään näistä seutukunnista ei ollut Mikaelin sittemmin tapahtunutta maan päälle ilmestymistä ajatellen sijainniltaan yhtä suotuisa kuin Välimeren itärannikko. Se, että Melkisedek suoritti tehtävänsä Palestiinassa ja että Mikael myöhemmin ilmestyi heprealaisten keskuuteen, määräytyi kokolailla täysin maantieteellisistä näkökohdista eli siitä, että Palestiinan sijainti oli silloisen maailman kaupankäyntiä, matkustamista ja sivilisaatiota ajatellen keskeinen.

Melkisedek-pesähoitajat olivat jo jonkin aikaa tarkkaileet Abrahamin esi-isiä, ja luottavaisin mielin he odottivat jossakin sukupolvessa ilmaantuvaksi sellaista jälkikasvua, jolle olisi ominaista älyllisyys, aloitteellisuus, viisaus ja vilpittömyys. Abrahamin isän, Terahin, lapset täyttivät nämä odotukset joka kohdin. Juuri tämä mahdollisuus saada yhteys kyseisiin Terahin monitaitoisin lapsiin vaikutti melkoisesti siihen, että Makiventa ilmestyi Saalemiin mieluummin kuin Egyptiin, Kiinaan, Intiaan tai pohjoisten heimojen keskuuteen.

Terah ja koko hänen sukunsa olivat puolesta sydämestään kääntyneet siihen Saalemin uskontoon, jota oli saarnattu Kaldeassa. He kuulivat Melkisedekistä foinikialaisen opettajan Ovidin saarnojen välityksellä. Ovid julisti Saalemin oppeja Uurissa. He lähtivät Uurista aikomuksenaan mennä suoraa tietä Saalemiin, mutta Abrahamin veli Naahor, joka ei ollut tavannut Melkisedekiä, suhtautui asiaan penseästi ja taivutti heidät jäämään Harraniin. Ja vasta kauan

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

^{93:5.1 (1018.6)} Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

^{93:5.2 (1018.7)} The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

^{93:5.3 (1018.8)} For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

^{93:5.4 (1019.1)} Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they

Palestiinaan-saapumisensa jälkeen he suostuivat hävittämään kaikki mukanaan tuomansa kotijumalat. Vain vähitellen he luopuivat Mesopotamian monista jumalista Saalemin yhden Jumalan hyväksi.

Joitakin viikkoja Abrahamin isän, Terahin, kuoleman jälkeen Melkisedek lähetti erään oppilaansa, Jaram Heettiläisen, esittämään sekä Abrahamille että Naahorille seuraavan kutsun: "Tulkaa Saalemiin, jossa saatte kuulla opetuksiamme ikuisen Luojan totuudesta, ja teidän kahden veljeksien valistuneet jälkeläiset tulevat koitumaan koko maailmalle siunaukseksi." Koska Naahor ei ollut kokonaan ottanut vastaan Melkisedekin evankeliumia, hän jättäytyi joukosta ja rakensi lujan kaupunkivaltion, joka kantoi hänen nimeään. Mutta Abrahamin veljenpoika Loot päätti mennä setänsä mukana Saalemiin.

Saalemiin saavuttuaan Abraham ja Loot valitsivat kaupungin läheltä erään kukkulinna-alueen, jossa he pystyivät puolustautumaan pohjoisesta tulevien rosvojoukkojen monia yllätyshyökkäyksiä vastaan. Heettiläiset, assyrialaiset, filistealaiset ja muut kansanryhmät tekivät tuohon aikaan jatkuvasti ryöstöretkiä Keski- ja Etelä-Palestiinan heimojen keskuuteen. Abraham ja Loot tekivät kukkulalinnoituksestaan lukuisia pyhiinvaellusmatkoja Saalemiin.

Hieman sen jälkeen kun Abraham ja Loot olivat asettuneet Saalemin lähistölle, he taivalsivat Niilinlaaksoon hankkiakseen elintarpeita, sillä Palestiinassa vallitsi tuolloin kuivuus. Lyhyen Egyptissä-oleskelunsa aikana Abraham totesi, että Egyptin valtaistuimella istui hänen kaukainen sukulaisensa, ja hän palveli tämän kuninkaan puolesta kahden varsin onnistuneen sotaretken komentajana. Niilin rantamilla viettämänsä ajanjakson loppupuolen hän asui hovissa vaimonsa Saaran kanssa, ja kun hän lähti Egyptistä, hänelle annettiin osuus hänen sotaretkiensä sotasaaliista.

Luopuminen Egyptin hovin tarjoamista kunnianosoituksista ja palaaminen Makiventan johdolla tapahtuvan hengellisemmän työn pariin vaati Abrahamilta suurta päättäväisyyttä. Mutta Melkisedekiä kunnioitettiin jo Egyptissä saakka, ja kun tarina kokonaisuudessaan esitettiin faaraolle, tämä kehotti voimakkaasti sanoin Abrahamia palaamaan ja täyttämään Saalemin asialle antamansa lupaukset.

Abrahamilla oli suurisuuntaisia ja kunnianhimoisia tavoitteita, ja paluumatkalla Egyptistä hän esitti Lootille suunnitelmansa koko Kanaanin valloittamisesta ja sen kansan alistamisesta Saalemin valtaan. Loot oli mieltynyt paremminkin liiketoimintaan, niinpä hän erään myöhemmän erimielisyyden jälkeen lähti

were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

Sodomaan ryhtyäkseen harjoittamaan kauppaa ja karjataloutta. Lootia ei miellyttänyt sen kummemmin sotilaan kuin paimentolaisenkaan elämä.

Palattuun perheeseen Saalemiin Abraham ryhtyi kypsyttämään sotilaallisia suunnitelmiaan. Kohta hänet tunnustettiin Saalemin alueen siviilihallitsijaksi, ja hän oli liittänyt seitsemän lähiseudun heimoa itse johtamaansa liittokuntaan. Melkisedekillä oli tosiaan vaikeuksia hillitä Abrahamia, jossa paloi into lähteä miekka kädessä ajamaan naapuriheimoja yhteen, jotta ne tällä keinoin tulisivat entistä paremmin tietämään Saalemin totuuksia.

Melkisedek ylläpiti rauhanomaisia suhteita kaikkiin ympäristön heimoihin. Hän ei ollut sotilaallisen toiminnan kannattaja, eikä yksikään edestakaisin liikehtineistä armeijoista käynyt koskaan hänen kimppuunsa. Hän oli täysin suostuvainen siihen, että Abraham laatisi Saalemia varten sellaisen puolustustaktikan, jollainen sittemmin toteutettiin, mutta hän ei saattanut hyväksyä oppilaansa kunnianhimoisia valloituskaavailuja. Niinpä he sitten erosivat ystävinä, ja Abraham siirtyi Hebroniin perustaakseen sinne sotilaallisen pääkaupunkinsa.

Koska Abrahamilla oli läheiset suhteet maineikkaaseen Melkisedekiin, hänellä oli lähistön pikkukuninkaita huomattavasti paremmat lähtökohdat; nämä kaikki kunnioittivat Melkisedekiä ja pelkäsivät ylen määrin Abrahamia. Abraham oli tästä pelosta tietoinen ja odotti vain sopivaa hetkeä hyökätäkseen naapuriensa kimppuun. Ja hän sai tekosyyin hyökkäykseensä siitä, että jotkut näistä hallitsijoista tohtivat rosvota hänen Sodomassa asuvan veljenpoikansa Lootin omaisuuden. Tapauksesta tiedon saatuaan Abraham lähti seitsemästä heimosta koostuneen liittokuntansa etunenässä päin vihollista. Hänen oma 318-jäseninen henkivartiokaartinsa johti upseeristona yli 4.000 miehen vahvuista armeijaa, jonka vuoro oli iskeä tällä kertaa.

Kun Melkisedek kuuli Abrahamin sodanjulistuksesta, hän kiiruhti taivuttelemaan Abrahamia saadakseen tämän luopumaan hankkeestaan, mutta hän tavoitti entisen opetuslapsensa, vasta kun tämä jo palasi taistelusta voittajana. Abraham oli itsepäisesti sitä mieltä, että Saalemin Jumala oli antanut hänelle voiton hänen vihollisistaan, ja hän halusi välttämättä luovuttaa kymmenesosan sotasaalistaan Saalemin kassaan. Loput yhdeksänkymmentä prosenttia hän siirsi pääkaupunkiinsa Hebroniin.

Tämän Siddimin taistelun jälkeen Abrahamista tuli järjestyksessä jo toisen, nyt yhdentoista heimon muodostaman liittokunnan

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that

johtaja, ja paitsi että hän itse maksoi kymmenykset Melkisedekille, hän huolehti myös siitä, että lähiympäristössä kaikki muutkin tekivät samoin. Hänen diplomaattiset kaupanhierontansa Sodomian kuninkaan kanssa samoin kuin häntä kohtaan yleisesti tunnettu pelko johtivat siihen, että Sodomian kuningas ja muut kuninkaat liittyivät Hebronin sotilasliittoutumaan. Abraham oli edennyt todellakin hyvän matkaa kohti voimakkaan valtion perustamista Palestiinaan.

6. MELKISEDEKIN LIITTOSOPIMUS ABRAHAMIN KANSSA

Abraham suunnitteli mielessään koko Kanaanin valloittamista. Hänen päättäväisyyttään horjutti vain se, ettei Melkisedek olisi hyväksynyt sellaista hanketta. Mutta Abraham oli jo melkein päättänyt ryhtyä yritykseen, kun häntä alkoi huolestuttaa ajatus siitä, ettei hänellä ollut poikaa, josta olisi tullut hänen seuraajansa hahmotellun kuningaskunnan hallitsijana. Hän järjesti uuden neuvottelun Melkisedekin kanssa, ja nimenomaan tämän keskustelun kuluessa Saalemin pappi, näkyväinen Jumalan Poika, taivutti Abrahamin luopumaan aineellisiin valloituksiin tähtäävästä suunnitelmastaan ja hylkäämään ajallisen hallitsijanvallan hengellisen taivaan valtakunta - käsitteen hyväksi.

Melkisedek selitti Abrahamille, miten turhaa olisi taistella amorilaisten liittokuntaa vastaan, mutta samalla hän teki yhtä selväksi sen, että nämä takapajuiset klaanit olivat järjettömällä tavoillaan parhailaan suorittamassa todellista itsemurhaa, jonka seurauksena ne muutamassa sukupolvessa heikkenisivät niin paljon, että sillä välin suuresti lisääntyneet Abrahamin jälkeläiset kykenisivät ne helposti voittamaan.

Ja Melkisedek solmi Saalemissa muodollisuuksien mukaisen liittosopimuksen Abrahamin kanssa. Hän sanoi Abrahamille: "Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea; niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä." Ja Abraham uskoi Melkisedekia, "ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi". Melkisedek kertoi Abrahamille, miten tämän jälkeläiset tulevaisuudessa ottaisivat haltuunsa Kanaanin, sen jälkeen kun nämä olisivat olleet Egyptissä.

Tämä Melkisedekin liitto Abrahamin kanssa edustaa sitä suurta urantialaista sopimusta jumaluuden ja ihmiskunnan välillä, jolla Jumala suostuu tekemään kaiken, ihminen suostuu vain uskomaan Jumalan lupauksiin ja noudattamaan hänen ohjeitaan. Siihen saakka oli uskottu, että pelastus oli saavutettavissa vain teoilla — uhrein ja uhrauksin; nyt Melkisedek toi Urantialle jälleen sen ilosanoman, että pelastus, Jumalan suosio,

vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. MELCHIZEDEK'S COVENANT WITH ABRAHAM

^{93:6.1 (1020.4)} Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

^{93:6.2 (1020.5)} Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

^{93:6.3 (1020.6)} And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: "Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be." And Abraham believed Melchizedek, "and it was counted to him for righteousness." And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

^{93:6.4 (1020.7)} This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this

on saatavissa uskon kautta. Mutta tämä evankeliumi koruttomasta uskosta Jumalaan oli liian edistysellistä. Seemiläisheimojen jäsenet katsoivat myöhemmin paremmaksi palata vanhoihin uhrimenoisiin ja synnin sovittamiseen verenvuodatuksella.

Pian tämän sopimuksenteon jälkeen syntyi Abrahamin poika, lisäksi, kuten Melkisedek oli luvannut. Lisäksi syntymän jälkeen Abraham alkoi suhtautua hyvin vakavasti liittoonsa Melkisedekin kanssa, niinpä hän lähti Saalemiin saadakseen sopimuksen kirjallisessa muodossa vahvistetuksi. Juuri tässä julkisessa ja virallisessa sopimuksen hyväksymistilaisuudessa hän muutti nimensä Abramista Abrahamiksi.

Useimmat Saalemin uskovaisista olivat harjoittaneet ympärileikkaamista, vaikkei Melkisedek siitä koskaan ollut tehnyt pakollista. Vaikka Abraham oli aina vastustanut ympärileikkausta, tässä tilanteessa hän kuitenkin päätti juhlistaa tapahtumaa hyväksymällä virallisesti tämän riitin Saalemin liittosopimuksen vahvistamisen merkiksi.

Sen jälkeen kun Abraham oli kiistattomasti ja julkisesti luopunut henkilökohtaisista pyrkimyksistään Melkisedekin laajakantoisempien suunnitelmien hyväksi, hänelle ilmestyi Mamren tasangolla kolme taivaallista olentoa. Kysymyksessä oli tosiasiallinen ilmestys, vaikka se on yhdistetty myöhemmin seipitettyihin tarinoihin, jotka liittyivät Sodomian ja Gomorran luonnollisella tavalla tapahtuneeseen tuhoutumiseen. Ja nämä tarinat noiden aikojen tapahtumista osoittavat, miten jälkeensäjääneitä vielä näinkin äskettäisen ajan moraali ja etiikka olivat.

Juhlallisen liiton solmimisen jälkeen sovinto Abrahamin ja Melkisedekin välillä oli rikkumaton. Abraham ryhtyi taas hoitamaan Saalemin siirtokunnan siviili- ja sotilasjohtajan tehtäviä. Saalemin siirtokunnan ollessa laajimmillaan Melkisedekin veljeskunnan väestökirjoissa oli yli satatuhatta säännöllistä kymmenystenmaksajaa. Abraham suoritti merkittäviä parannuksia Saalemin temppelissä ja järjesti uudet teltat koko koululaitokselle. Sen lisäksi, että hän laajensi kymmenysverojärjestelmää, hän otti käyttöön myös monia entistä parempia menetelmiä koululaitoksen toiminnan ohjaamisessa, ja sitä paitsi hän antoi merkittävän panoksen lähetyspropagandasta vastanneen toimintayksikön työn kohenemiseen. Hän teki niin ikään paljon saadakseen aikaan karjan laadun paranemista ja järjestääkseen uudelleen Saalemin maidonkäsittelylaitokset. Abraham oli taitava ja pystyvä liikemies, ja oman aikansa mittapuun mukaan hän oli varakas henkilö. Hän ei ollut ylen määrin hurskas, mutta hän oli läpikotaisen vilpitön, ja hän toden totta uskoi Makiventa Melkisedekiin.

gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

93:6.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

93:6.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

93:6.7 (1021.3) It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

93:6.8 (1021.4) Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. MELKISEDEKIN LÄHETYSSAARNAAJAT

Melkisedek jatkoi muutamien vuosien ajan oppilaidensa opettamista ja niiden saalemilaislähetysaarnajien kouluttamista, jotka menivät kaikkien ympäristön heimojen keskuuteen, eritoten Egyptiin, Mesopotamiaan ja Vähään-Aasiaan. Vuosikymmenten vierieessä nämä opettajat vaelsivat yhä kauemmaksi Saalemista ja veivät mukanaan Makiventan evankeliumia uskosta ja luottamuksesta Jumalaan.

Vanjärven rantamille ryhmittyneet Aataminpojan jälkeläiset kuuntelivat Saalemin kultin heittäisopettajia auliisti. Tästä entisestä andiittikeskuksesta lähetettiin opettajia sekä Euroopan että Aasian kaukaisille seuduille. Saalemin lähetysaarnajat tunkeutuivat kaikkialle Eurooppaan, jopa Brittein saarille. Muuan ryhmä meni Färssaarten kautta Islannin andoniittien pariin, kun toinen ryhmä taas matkasi Kiinan läpi ja saavutti itäisten saarten japanilaiset. Näiden miesten ja naisten elämä ja kokemukset, jotka uskaltautuivat Saalemista, Mesopotamiasta ja Vanjärven rantamilta valistamaan itäisen pallonpuoliskon heimoja, muodostavat ihmisrodun aikakirjoissa sankarillisen luvun.

Mutta tehtävä oli niin laaja ja nämä heimot olivat niin takapajuisia, että tulokset olivat epämääräisiä ja hataria. Sukupolvet seurasivat toisiaan, ja Saalemin evankeliumi sai jalansijaa siellä täällä, mutta Palestiinaa lukuun ottamatta ei voi sanoa, että käsitys yhdestä Jumalasta olisi saavuttanut jonkin kokonaisen heimon tai rodun pysyvää kannatusta. Jo kauan ennen Jeesuksen saapumista Saalemin muinaisten lähetysaarnajien opetukset olivat yleisesti sekoittuneet vanhempiin ja yleismaailmallisempiin taikauskoihin ja uskomuksiin. Alkuperäinen Melkisedekin evankeliumi oli lähes kokonaan sulautunut uskomuksiin Suuresta Äidistä ja auringosta sekä muihin muinaisiin kultteihin.

Teillä, jotka nyt käytätte hyväksenne kirjapainotaidon tuomia etuja, on tuskin käsitystä siitä, miten vaikeata oli säilyttää totuutta noina varhaisina aikoina, miten helppoa olikaan kadottaa näköpiiristä uusi oppi sitä mukaa kuin sukupolvet vaihtuivat. Uuden opin kohdalla oli aina vaikuttamassa pyrkimys sulauttaa se vanhempaan uskonnollisten ja taikamenojen kokonaisuuteen. Vanhemmat, evoluution myötä syntyneet uskomukset saastuttavat aina uuden ilmoituksen.

8. MELKISEDEKIN LÄHTÖ

Vähän Sodomian ja Gomorran tuhoutumisen

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

^{93:7.1 (1021.5)} Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

^{93:7.2 (1021.6)} The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

^{93:7.3 (1022.1)} But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

^{93:7.4 (1022.2)} You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

^{93:8.1 (1022.3)} It was shortly after the destruction of

jälkeen Makiventa teki päätöksen Urantialle suorittamansa hätätilalahjoittautumisen päättämisestä. Melkisedekin päätökseen lopettaa lihallisessa hahmossa tapahtuva oleskelunsa maailmassa vaikuttivat lukuisat seikat, joista merkittävin oli ympäristön heimojen ja jopa hänen lähimpien työtoveriensa voimistuva taipumus pitää häntä puolijumalana, suhtautua häneen ikään kuin hän olisi yliluonnollinen olento, joka hän toki olikin, mutta heidän kunnioituksensa häntä kohtaan alkoi ylittää kohtuuden rajat ja osoittaa äärimmäistä taikauskoista pelkoa. Näiden syiden lisäksi Melkisedek halusi jättää maallisten toimintojensa näyttämön riittävän ajoissa ennen Abrahamin kuolemaa varmistaakseen sen, että totuus yhdestä ja ainoasta Jumalasta juurtuisi lujasti hänen seuraajiensa mieleen. Niin Melkisedek eräänä iltana vetäytyi telttaansa Saalemissa toivotettuaan sitä ennen ihmisseuralaisilleen hyvää yötä, ja kun he aamulla menivät häntä herättämään, ei hän siellä enää ollut, sillä hänen toverinsa olivat vieneet hänet pois.

9. MELKISEDEKIN LÄHDÖN JÄLKEEN

Näin äkkiarvaamatta tapahtunut Melkisedekin häviäminen oli Abrahamille suuri koettelemus. Vaikka Melkisedek oli selvästi varoittanut seuraajiaan siitä, että hänen täytyi jonakin päivänä lähteä samalla tavoin kuin hän oli tullutkin, he eivät tyytyneet siihen, että olivat menettäneet loistavan johtajansa. Saalemiin rakennettu suurenmoinen organisaatio purkaantui jotakuinkin kokonaan, vaikka toisaalta Mooses nojautui juuri näiden aikojen perinteisiin johtaessaan heprealaisorjat pois Egyptistä.

Melkisedekin menettäminen toi Abrahamin sydämeen surumielisyyden, josta hän ei koskaan täysin tointunut. Hän oli hylännyt Hebronin luopuessaan kunnianhimoisesta aineellisen valtakunnan perustamishalustaan. Ja kun hän nyt oli menettänyt työtoverinsa hengellisen valtakunnan rakentamisessa, hän poistui Saalemista ja meni etelään asuakseen lähellä Gerarissa sijaitsevia liikeyrityksiään.

Abrahamista tuli heti Melkisedekin katoamisen jälkeen arka ja pelokas. Gerariin saavuttuaan hän salasi henkilöllisyytensä, niin että Abimelek anasti hänen vaimonsa. (Pian Saaran kanssa avioiduttuaan Abraham oli eräänä yönä vahingossa kuullut salaliittolaisten suunnittelevan hänen murhaamistaan tarkoituksenaan anastaa hänen etevä vaimonsa. Tästä pelosta tuli painajainen muuten rohkealle ja uskaliaalle johtajalle. Koko elämänsä ajan hän pelkäsi, että joku Saaran saadakseen salaa tappaisi hänet. Ja näin selittyy se, miksi tämä rohkea mies kolmessa eri tilanteessa osoitti todellista pelkuruutta.)

Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

93:9.1 (1022.4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

93:9.2 (1022.5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

93:9.3 (1022.6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

Mutta mikään ei voinut pitää Abrahamia kauan poissa niiden tehtävien parista, jotka hänelle Melkisedekin seuraajana lankesivat. Eikä aikaakaan, kun hänellä oli käännyttäisiä filistealaisten ja Abimelekin väen keskuudessa. Hän solmi sopimuksen näiden kanssa ja sai vuorostaan itse tartuntaa useista heidän taikauskoistaan, varsinkin heidän tavastaan uhrata esikoispoikansa. Näin Abrahamista tuli taas suuri johtaja Palestiinaan. Häntä pitivät kunniaa kaikki ryhmät ja häntä arvostivat kaikki kuninkaat. Hän oli kaikkien ympäristön heimojen hengellinen johtaja, ja hänen vaikutuksensa tuntui vielä jonkin aikaa hänen kuolemansa jälkeenkin. Viimeisinä elinvuosinaan hän palasi vielä kerran Hebroniin, aikaisempien toimintojensa näyttämölle ja paikkaan, jossa hän oli työskennellyt yhdessä Melkisedekin kanssa. Viimeisenä tekonaan Abraham lähetti luotettavia palvelijoita veljensä Naahorin kaupunkiin Mesopotamian rajalla noutamaan hänen omaan kansaansa kuuluvan naisen pojalleen lisakille vaimoksi. Abrahamin kansan keskuudessa oli jo kauan vallinnut sellainen tapa, että avioiduttiin serkkujen kanssa. Ja Abraham kuoli luottavaisena sellaisessa uskossa Jumalaan, jonka hän oli Saalemin tuolloin jo kadonneissa kouluissa Melkisedekiltä oppinut.

Seuraavan sukupolven oli vaikea ymmärtää kertomusta Melkisedekistä; viidensadan vuoden kuluttua monet jo pitivät koko kertomusta myyttinä. Lisästä pitäytyi vielä melko hyvin isänsä opetuksiin ja vaali Saalemin siirtokunnan evankeliumia, mutta Jaakobin oli jo vaikeampi käsittää näiden perimätietojen merkitystä. Joosef uskoi lujasti Melkisedekiin, ja suurelta osin juuri tästä syystä hänen veljensä pitivät häntä uneksijana. Joosefille Egyptissä osoitettu kunnioitus oli pääasiassa hänen isoisaisänsä, Abrahamin, muiston ansiota. Joosefille tarjottiin Egyptin armeijoiden sotapäällikkyyttä, mutta kun hänellä oli näin luja usko Melkisedekin perinteisiin ja Abrahamin ja lisäkin myöhempiin opetuksiin, hän halusi palvella mieluummin siviilihallinnon tehtävissä, sillä hän uskoi sillä keinoin voivansa työskennellä paremmin taivaan valtakunnan edistämiseksi.

Melkisedekin opetus oli perinpohjaista ja tyhjentävää, mutta näistä ajoista kertovat muistiinmerkinnät tuntuivat myöhempien aikojen heprealaispapeista mahdottomilta ja mielikuvituksellisilta, vaikka monilla heistä oli jonkin verran käsitystä näistä tapahtumista ainakin niihin aikoihin asti, kun Babylonissa pantiin toimeen joukkomittainen Vanhan testamentin kirjoitusten uudelleenmuokkaus.

Vanhassa testamentissa Abrahamin ja Jumalan väliseksi keskusteluksi kuvatut neuvonpidot käytiin todellisuudessa Abrahamin ja Melkisedekin välillä. Myöhemmät kirjoittajat katsoivat sanan 'Melkisedek' merkitsevän samaa

93:9.4 (1023.1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023.2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The

kuin 'Jumala'. Muistiin merkityt tavattoman monet Abrahamin ja Saaran keskustelut "Herran enkelin" kanssa tarkoittavat heidän lukuisia keskustelujaan Melkisedekin kanssa.

Heprealaisten kertomukset lisäkista, Jaakobista ja Joosefista ovat paljon luotettavampia kuin kertomukset Abrahamista, jos kohta nekin sisältävät monia poikkeamia tosiasioista; siinä vaiheessa tahallisesti ja tahattomasti tehtyjä muutoksia, jolloin nämä kirjoitukset heprealaispappien toimesta Babylonin vankeuden aikana koottiin yhdeksi teokseksi. Ketura ei ollut Abrahamin vaimo, vaan Haagarin tavoin hänkin oli vain jalkavaimo. Abrahamin koko omaisuus siirtyi hänen statusvaimonsa Saaran pojalle lisäkille. Abraham ei ollut niin vanha kuin muistiinmerkinnät antavat ymmärtää, ja hänen vaimonsa oli paljon nuorempi. Nämä iät muutettiin harkitusti, jotta niihin voitaisiin tukeutua, kun lisäkin syntymää myöhemmin väitettiin ihmeeksi.

Babylonin vankeus masensi juutalaisten kansallista itsetuntoa suunnattomasti. Kansallista alemmuudentuntoa vastaan reagoidessaan he heilahtivat toiseen äärimmäisyyteen eli kansalliseen ja rodulliseen omahyväisyyteen, jonka vallassa he vääristelivät ja väärensivät perimätietonsa nostaakseen itsensä Jumalan valittuna kansana jalustalle ja kaikkien rotujen yläpuolelle. Niinpä he kirjoittivat huolellisesti uuteen asuun kaikki muistiinmerkintänsä kohottaakseen Abrahamin ja muut kansalliset johtajansa korkealle kaikkien muiden henkilöiden yläpuolelle edes itsensä Melkisedekin kohdalla tässä suhteessa poikkeusta tekemättä. Heprealaiset kirjanoppineet hävittivät sen vuoksi jokaisen löytämänsä muistiinpanon näistä tärkeistä ajoista ja säilyttivät vain kertomuksen Abrahamin ja Melkisedekin tapaamisesta Siddimin taistelun jälkeen, josta heidän mielestään lankesi suuri kunnia Abrahamin ylle.

Kadottaessaan näin Melkisedekin näköpiiristään he samalla kadottivat tämän Hätätilapojan opetuksen, jossa oli kysymys luvatus lahjoittautuvan Pojan hengellisestä lähetystehtävästä. Niin perin pohjin ja täydellisesti he kadottivat tämän lähetystehtävän luonteen näköpiiristään, että vain harvat heidän jälkeläisistään kykenivät tai olivat halukkaita tunnustamaan ja vastaanottamaan Mikaelin, kun hän Makiventan ennustuksen mukaisesti ilmestyi maan päälle ja lihallisessa hahmossa.

Mutta yksi Heprealaiskirjeen kirjoittajista ymmärsi, mikä oli ollut Melkisedekin lähetystehtävä, sillä on kirjoitettu: "Tämä Melkisedek, Kaikkein Korkeimman pappi, oli myös rauhan kuningas; vailla isää, vailla äitiä, vailla sukupuuta ja ilman päivien alkua tahi elämän loppua, mutta kun hänet on Jumalan Pojan kaltaiseksi tehty, pysyy hän pappina ajasta

record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

93:9.10 (1024.1) And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

93:9.11 (1024.2) But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: "This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually." This writer designated Melchizedek as a type of the

aikaan.” Kyseinen kirjoittaja osoitti Melkisedekin myöhemmin tapahtuneen Mikaelin lahjoittautumisen esikuvaksi, ja hän vahvisti, että Jeesus oli ”iikuisesti Melkisedekin aseman omaava pappi”. Jos kohta tämä vertaus ei ollutkaan täysin onnistunut, oli toki kirjaimellisesti totta, että Kristus sai väliaikaisen omistusoikeuden Urantiaan niiden ”kahdentoista Melkisedek-pesänhoitajan antamien määräysten mukaan”, jotka olivat palveluvuorossa, silloin kun hän lahjoittautui maailmalle.

10. MAKIVENTA MELKISEDEKIN NYKYINEN

ASEMA

Niinä vuosina, jotka Makiventa vietti ruumiillistuneena Urantialla, Melkisedek-pesänhoitajat toimivat yhdentoista jäsenen kokoonpanossa. Kun Makiventa katsoi lähetystehtävänsä Hätätilapoikana päättyneeksi, hän viestitti tämän seikan yhdelletoista työtoverilleen, ja nämä saattoivat välittömästi käyttövalmiiksi menetelmän, jolla hänet sitten vapautettiin lihallisesta ruumiista ja palautettiin turvallisesti alkuperäiseen Melkisedekin asemaan. Ja kolmantena päivänä Saalemista-katoamisensa jälkeen hän ilmestyi yhdentoista Urantiasta huolehtimaan asetetun toverinsa joukkoon ja ryhtyi taas hoitamaan tehtäviä, jotka hänelle yhtenä planetaarisen konkurssipesän hoitajana Satanian 606:ssa kuuluvat.

Makiventa päätti lahjoittautumisensa lihaa ja verta olevan luodun hahmossa aivan yhtä yllättäen ja koruttomasti kuin hän sen oli aloittanut. Hänen ilmestymiseensä yhtä vähän kuin hänen lähtönsäkään ei liittynyt mitään epätavallista julistusta tai näytöstä. Hänen Urantialle ilmestymisensä merkinä ei järjestetty vainajien ylösnousemusnimenhuutoa, eikä se merkinnyt myöskään planetaarisen tuomiokauden päättymistä. Hänen käyntinsä oli vain hätätilanteesta aiheutunut lahjoittautuminen. Mutta Makiventa ei päättänyt oleskeluaan ihmisen lihallisessa hahmossa, ennen kuin Isä-Melkisedek oli asianmukaisesti vapauttanut hänet tästä tehtävästä, ei myöskään ennen kuin hänelle oli ilmoitettu, että Nebadonin toimeenpanopäällikkö, Salvingtonin Gabriel, oli hyväksynyt hänen hätätilalahjoittautumisensa.

Makiventa Melkisedek oli jatkuvasti erittäin kiinnostunut niiden ihmisten jälkeläisten asioista, jotka olivat uskoneet hänen opetuksiinsa, silloin kun hän eli lihallisessa ruumiissa. Mutta lisäksi sukuun kuuluneet Abrahamin jälkeläiset sellaisina, jollaisia heistä oli tullut, kun he olivat puolin ja toisin avioituneet keeniläisten kanssa, olivat ainoa sukuhaara, joka jaksoi kauan aikaa vaalia edes jossakin määrin selkeää käsitystä Saalemin

later bestowal of Michael, affirming that Jesus was “a minister forever on the order of Melchizedek.” While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia “upon the orders of the twelve Melchizedek receivers” on duty at the time of his world bestowal.

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA

MELCHIZEDEK

93:10.1 (1024.3) During the years of Machiventa's incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signalized this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

opetuksista.

Tämä sama Melkisedek jatkoi sen jälkeen seuranneiden yhdeksäntoista vuosisadan ajan yhteistyötä monien profeettojen ja näkijöiden kanssa. Näin hän pyrki pitämään elossa Saalemin totuudet siksi, kunnes Mikael ajan täytyessä ilmestyisi maan päälle.

Makiventa jatkoi planeetan pesänhoitajana aina Mikaelin Urantialla kokeman riemuvoiton aikoihin asti. Sen jälkeen hänet kiinnitettiin Jerusemissa toimivaan Urantiasta huolehtivaan palvelukeskukseen yhtenä jäsenenä neljänkoltatta ohjaajan neuvostossa, ja aivan hiljattain hänet ylennettiin Luoja-Pojan henkilökohtaisen Jerusemin-suurlähettilään asemaan arvonimenään Urantian Sijaishallitsija-Planeettaprinssi. Niin kauan kuin Urantia säilyy asuttuna planeettana, Makiventa Melkisedekiä ei uskoaksemme palauteta kokonaan hänen oman Poikien yhteisönsä tehtäviin, vaan hän pysyy — ajallisessa mielessä sanottuna — ikuisesti Kristus Mikaelia edustavana planeettakohtaisena hoivaajana.

Koska Makiventan Urantialle-lahjoittautumisen kohdalla oli kysymyksessä hätätilanteesta johtunut lahjoittautuminen, ei aikakirjoista ilmene, mikä saattaisi olla Makiventan tulevaisuus. Saattaa olla niinkin, että Nebadonin Melkisedek-yhteisö on alistunut siihen, että se on pysyvästi menettänyt yhden joukostaan. Edentian Kaikkein Korkeimpien vähän aikaa sitten antamat päätökset, jotka Uversan Päivien Muinaiset myöhemmin vahvistivat, viittaavat vahvasti siihen suuntaan, että tämän lahjoittautuneen Melkisedekin on määrä astua langenneen Planeettaprinssi Caligastian paikalle. Mikäli otaksumamme ovat tässä suhteessa oikeita, on täysin mahdollista, että Makiventa Melkisedek saattaa ilmestyä Urantialle jälleen omassa persoonassaan ja omaksua vallasta syöstyn Planeettaprinssin roolin jossakin muunnetussa muodossa, tai ilmestyä muuten maan päälle toimiakseen Planeettaprinssin sijaishallitsijana Kristus Mikaelia edustaen, jolla nyt itse asiassa on Urantian Planeettaprinssin arvonimi. Vaikkei meille millään muotoa ole selvillä, mikä Makiventan kohtalo saattaisi olla, varsin hiljattain sattuneet tapahtumat viittaavat kuitenkin vahvasti siihen, että edellä esitetyt arvelut eivät todennäköisesti ole kaukana totuudesta.

Ymmärrämme hyvin, miten Mikaelista hänen Urantialla saavuttamansa riemuvoiton ansiosta tuli sekä Caligastian että Aatamin seuraaja, miten hänestä tuli Planeetan Rauhan Ruhtinas ja toinen Aatami. Ja nyt näemme, miten tälle Melkisedekille myönnetään Urantian Sijaishallitsija-Planeettaprinssin arvonimi. Asetetaankohan hänet myös Urantian Sijaishallitsija-Aineellisen Pojan tehtävään? Vai

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and

onko olemassa mahdollisuus, että on tapahtumassa jokin odottamaton ja ennennäkemätön tapahtuma niin, että jonakin päivänä planeetalle Mikaelin edustajiksi palaisivatkin Aatami ja Eeva tai jotkut heidän jälkeläisistään arvoniminaan Urantian toisen Aatamin sijaishallitsijat?

Kaikki nämä arvelut, joihin vielä liittyy varmuus sekä Hallinnollisten että Kolminaisuuden Opettaja-Poikien tulevista ilmestymisistä samoin kuin Luoja-Pojan yksiselitteinen lupaus hänen jonakin päivänä tapahtuvasta paluustaan, tekevät Urantiasta planeetan, jonka tulevaisuutta verhoaa epätietoisuus, samoin kuin ne tekevät siitä erään kiinnostavimmista ja jännittävimmistä sfääreistä koko Nebadonin universumissa. On kaiken kaikkiaan mahdollista, että jonakin tulevana aikana Urantian ollessa lähestymässä valon ja elämän aikakautta, sen jälkeen kun Luciferin kapinaan ja Caligastian luopuruuteen liittyvät asiat on lopullisesti käsitelty, saamme nähdä Urantialla samanaikaisesti läsnä olevina Makiventan, Aatamin, Eevan ja Kristus Mikaelin sekä joko Hallinnollisen Pojan tai jopa Kolminaisuuden Opettaja-Poikia.

Yhteisömme on jo pitkään ollut sitä mieltä, että Makiventan mukanaolo Urantian ohjaajien eli neljänkolmatta neuvonantajien Jerusemin-ryhmässä riittää todisteeksi, joka oikeuttaa uskomaan, että hänen on määrä kulkea Urantian kuolevaisten mukana universumin edistymis- ja ylösnousemusjärjestelmän läpi aina Paratiisissa olevaan Lopullisuuden Saavuttajakuntaan asti. Tiedämme, että Aatamin ja Eevan on määrä tällä tavoin kulkea maallisten kumppaneidensa mukana Paratiisiin päätyvällä löytöretkellä, sitten kun Urantia on asettunut valoon ja elämään.

Vajaat tuhat vuotta sitten tämä sama Makiventa Melkisedek, entinen Saalemin viisas, oli näkymättömässä muodossa sadan vuoden ajan läsnä Urantialla, jolloin hän toimi paikan päälle lähetettynä planeetan kenraalikuvernöörinä. Ja jos planeetan asioiden hoito sattuisi jatkumaan nykyisen järjestelmän mukaan, hänen on määrä palata tänne samassa ominaisuudessa runsaan tuhannen vuoden kuluessa.

Tällainen on kertomus Makiventa Melkisedekistä, eräästä ainutlaatuisimmasta Urantian historiaan koskaan kytketystä hahmosta, sekä persoonallisuudesta, jonka on kenties määrä esittää tärkeää osaa siinä, mitä teidän poikkeava ja epätavallinen maailmanne tulevaisuudessa kokee.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

93:10.12 (1026.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 94. Melkisedekin opetusten vaikutus itämailla

⇐ 093

Urantia-kirjan

095 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 94 MELKISEDEKIN OPETUSTEN VAIKUTUS ITÄMAILLA

Osiot

Johdanto

1. Saalemin opetukset vedalaisessa Intiassa
2. Brahmalaisuus
3. Brahmalainen filosofia
4. Hindulainen uskonto
5. Kiinassa käyty kamppailu totuuden puolesta
6. Lao-tse ja Konfutse
7. Gautama Siddhartha
8. Buddhalainen usko
9. Buddhalaisuuden leviäminen
10. Tiibetin uskonto
11. Buddhalainen filosofia
12. Buddhalaisuuden jumalakäsitys

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

Johdanto

SAALEMIN uskonnon ensimmäiset opettajat tunkeutuivat Afrikan ja Euraasian kaukaisimpienkin heimojen luo, ja alati he saarnasivat Makiventan evankeliumia, jonka mukaan jumalallisen suosion saavuttamisen ainoana hintana oli ihmisen usko ja luottamus ainoaan universaaliiseen Jumalaan. Melkisedekin liitto Abrahamin kanssa toimi mallina koko sille alkuaikojen lähetyssanomalle, joka levisi Saalemista ja muista keskuksista. Koskaan ei Urantialla ole ollut innostuneempia ja tarmokkaampia jonkin uskonnon lähetyssaarnaajia kuin nämä jalot miehet ja naiset, jotka veivät Melkisedekin opetukset itäisen pallonpuoliskon jokaiseen kolkkaan. Näitä lähetyssaarnaajia värvättiin monien kansojen ja rotujen keskuudesta, ja he levittivät opetuksiaan etupäässä alkuperäisväestöön kuuluvien käännynnäisten

INTRODUCTION

94:0.1 (1027.1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the

välityksellä. He perustivat maailman eri puolille koulutuskeskuksia, joissa he opettivat alkuperäisväestön edustajille Saalemin uskontoa, ja sen jälkeen he valtuuttivat nämä oppilaat toimimaan opettajina, kunkin oman kansansa parissa.

1. SAALEMIN OPETUKSET VEDALAISESSA INTIASSA

Melkisedekin päivinä Intia oli kosmopoliittinen maa, joka oli vastikään joutunut pohjoisesta ja lännestä tulleiden arjalais-andiittisten maahantunkeutujien poliittiseen ja uskonnolliseen herruuteen. Tällä kerralla arjalaiset olivat levittäytyneet runsaslukuisesti vain niemimaan pohjoisiin ja läntisiin osiin. Nämä vedalaiset tulokkaat olivat tuoneet mukanaan lukuisat heimojumalansa. Heidän uskonnolliset pylväsmuotonsa noudattivat tarkoin heidän varhaisempien andiittiesi-isänsä seremoniatapoja sikäli, että isä toimi edelleenkin pappina ja äiti papittarena ja kotiliettä käytettiin yhä alttarina.

Tuolloin oli parhaillaan menossa vedakultin kasvu- ja muodonmuutosvaihe bramiinikastiin kuuluvien opettaja-pappien johdolla, jotka vähä vähältä ottivat valvontaansa laajenevan pylvästarituulin. Entisten kolmenkymmenenkolmen arjalaisjumaluuden yhteensulautuminen oli edennyt jo pitkälle, kun Saalemin lähetyssaarnaajat tunkeutuivat Pohjois-Intiaan.

Näiden arjalaisten polyteismi oli heidän aiemman monoteisminsä rappeutunut muoto. Rappeutumisen oli aiheuttanut heidän hajaantumisen heimoyksiköiksi, joista jokaisella oli oma syvästi kunnioitettu jumalansa. Tämä andiittisen Mesopotamian alkuperäisen monoteismin ja kolminaisuusopin takaperoinen kehitys oli toisen esikristillisen vuosituhannen ensimmäisinä vuosikatoina muuttumassa jälleenyhdistymisprosessiksi. Nämä monet jumalat järjestettiin jumalaperheeksi, jota kolmiyhteisesti johtivat taivaan herra Djaus pitar, ilmakehän myrskyisä herra Indra ja kolmipäinen tulenjumala Agni, maan herra ja aiemman kolminaisuuskäsitteen surkastunut eduskuva.

Selkeästi henoteistiset kehityskulut tasoittivat tietä kehittyneelle monoteismille. Jumaluuksista ammoisin eli Agni korotettiin usein koko panteonin isä-päämieheksi. Jumaluus-isä-prinsiippi, josta välillä käytetään sanaa Pradzapati, välillä nimeä Brahma, painui pinnan alle sen teologisen taistelun tuoksinassa, jonka bramiinipapit myöhemmin kävivät Saalemin opettajien kanssa. Brahmuus miellettiin koko vedalaisen jumalaperheen aktivoivaksi energia-jumaluus-

Salem religion and then commissioned these pupils to function as teachers among their own people.

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027.2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henoteistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

prinsiipiksi.

Saalemin lähetyssaarnaajat saarnasivat Melkisedekin yhdestä ja ainoasta Jumalasta, taivaan Kaikkein Korkeimmasta. Tällainen esitys ei ollut kokonaan ristiriidassa kehkeytymässä olleen Isä-Brahma-käsitteen kanssa, jonka mukaan hän oli kaikkien jumalten alkulähde, mutta Saalemin oppi oli epäritualistinen, joten se suuntautui suoraan bramiinipapiston oppeja, traditioita ja opetuksia vastaan. Bramiinipapit eivät koskaan halunneet hyväksyä saalemilaista opetusta, jonka mukaan pelastus saavutetaan uskon kautta ja Jumalan suosioon päästään ilman ritualistisia menoja ja uhriseremonioita.

Intialle merkitsi ratkaisevaa käännekohtaa se, että se hylkäsi Melkisedekin evankeliumin, joka puhui luottamuksesta Jumalaan ja pelastuksesta uskon kautta. Saalemin lähetyssaarnaajilla oli ollut suuri vaikutus siihen, että usko kaikkiin ikivanhoihin vedalaisjumaliin väheni, mutta johtajat, vedalaisuuden papit, kieltäytyivät hyväksymästä Melkisedekin opetusta yhdestä Jumalasta ja yhdestä, koruttomasta uskosta.

Vastustaakseen Saalemin opettajia bramiinit seuloivat oman aikansa pyhät kirjoitukset, ja näin aikaansaatu kokoomateos on myöhemmin tarkistetussa muodossaan säilynyt nykyaikaan asti Rigvedana, yhtenä muinaisimpana pyhänä kirjana. Sitten seurasivat toinen, kolmas ja neljäs Veda, kun bramiinit yrittivät kiteyttää, kaavamaistaa ja vakiinnuttaa palvonta- ja uhrausrituaalejaan tuolloisten kansanheimojen tarpeiden mukaisiksi. Parhailta osiltaan nämä kirjoitukset ovat tasavertaisia minkä tahansa muun samanluontoisen kirjakokoelman kanssa, jos mittapuuna pidetään käsitteistön kauneutta ja näkemysten totuudellisuutta. Mutta kun tähän verrattomaan uskontoon tarttui Etelä-Intian tuhansien ja taas tuhansien taikauskojen, kulttien ja rituaalien saastetta, se koki vähittäisen muodonmuutoksen, ja siitä tuli kirjavin teologinen järjestelmä, minkä kuolevainen ihminen on koskaan kehittänyt. Vedojen tarkastelu tuo nähtäville sekä korkeimpia että kaikkein aliarvoisimpia jumaluuskäsityksiä, mitä on koskaan sanoiksi puettu.

2. BRAHMALAISUUS

Sitä mukaa kun Saalemin lähetyssaarnaajat tunkeutuivat kohti etelää dravidalaiseen Deccaniin, he kohtasivat yhä laajemmalle ulottuvan kastijärjestelmän, arjalaisten luoman järjestelmän, jonka tarkoitus oli estää rodullisen identiteetin menetys toissijaisten sangik-kansanheimojen paisuvan tulva-aallon edessä. Koska bramiinien pappiskasti oli kyseisen järjestelmän kaikkein olennaisin osa, hidastutti tämä

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the Brahman priesthood. Never would the Brahman priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best, these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the

yhteiskuntajärjestelmä Saalemin opettajien etenemistä suuresti. Kastijärjestelmä ei kyennyt pelastamaan arjalaisrotua, mutta se onnistui säilyttämään bramiinit, jotka puolestaan ovat nyky aikaan asti säilyttäneet uskonnollisen johtoasemansa Intiassa.

Ja kun tilanne oli sellainen, että vedalaisuus korkeamman totuuden hylkäämisen myötä heikkeni, arjalaisten kultti joutui Deccanista käsin yhä lukuisampina vyöryvien hyökkäysten kohteeksi. Pyrkinessään epätoivoisesti pysäyttämään tämän vuoksiaallon, joka uhkasi tuhota rodun ja hävittää uskonnon, bramiinikasti koetti nostaa itsensä kaiken muun yläpuolelle. He opettivat, että jumaluudelle annettu uhri jo sinänsä oli kaikkivoipainen, että se oli voimassaan vastustamaton. He julistivat, että universumin kahdesta jumalallisesta perusprinsiipistä toinen oli Brahmuisuus, jumaluus, ja toinen oli brahmalainen papisto. Minkään muun Urantian kansan keskuudessa papit eivät ole rohjenneet korottaa itseään peräti jumaliensa yläpuolelle, ohjata jumalilleen kuuluvat kunnianosoitukset itselleen. Mutta näine julkeine vaatimuksineen he menivät järjettömyydessä niin pitkälle, että koko huojuva järjestelmä luhistui niiden madaltavien kulttien edessä, joita virtasi maahan ympäristön vähemmän edistyneiden sivilisaatioiden piiristä. Valtaisa vedapapisto rämpi itse siinä pysähtyneisyyden ja pessimismin mustassa tulvavedessä, jonka sen oma itsekäs ja typerä julkeus oli levittänyt niin, että sen alle peittyi koko Intia, ja sen alle tämä papisto myös itse vaipui.

Liioiteltu keskittyminen omaan minään johti vääjäämättä pelkoon siitä, että minuus jatkaisi olemassaoloaan loputtomassa ja ei-kehittyvässä peräkkäisten inkarnaatioiden kiertokulussa ihmisen, eläimen tai kasvin hahmossa. Ja kaikista niistä saastuttavista uskomuksista, jotka olisivat voineet kytkeytyä kenties kehkeytymäisillään olleeseen monoteismiin, mikään ei ollut niin lamaannuttavaa kuin tämä usko sielunvaellukseen — oppi sielujen uudelleenruumiillistumisesta — joka oli peräisin dravidalaisesta Deccanista. Tämä usko toistuvien sielunvaellusten näännyttävään ja yksitoikkoiseen kiertokulkuun riisti kamppailevilta kuolevaisilta heidän kauan elättelemänsä toivon siitä, että he kuolemassa löytäisivät vapahduksen ja hengellisen ylennyksen, mikä oli ollut osa aiempaa vedalaista uskontoa.

Tämän filosofisessa mielessä voimattomuuteen johtavan opetuksen jälkeen keksittiin pian sellainen opinkappale, että minuudesta voi vapautua ainiaksi sillä, että antaa koko luomakunnan ylisieluun, Brahmuisuuteen, tapahtuvan absoluuttisen yhdistymisen tuottaman universaalisen levon ja rauhan virrata ylleen. Ajatus, että ihminen jotakin haluaisi tai kuolevainen jotakin tavoittelisi, kitkettiin tarkasti pois ja itse asiassa hävitettiin. Yli kahdentuhannen vuoden

Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmans, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of

ajan Intian parhaat mielet ovat pyrkinneet pääsemään kaikenlaisesta haluamisesta, ja näin avattiin sepposen selälleen ovi, josta pääsivät sisälle monien hindukansojen sielut tosiasiallisesti hengellisen toivottomuuden kahleisiin kytkeneet myöhemmät kultit ja opetukset. Kaikista sivilisaatioista vedalais-arjalainen maksoi kaikkein kauhistuttavimman hinnan siitä, että se torjui Saalemin evankeliumin.

Kastijärjestelmä ei yksinään kyennyt säilyttämään arjalaista uskonnollis-kulttuurista järjestelmää, ja Deccanin ala-arvoisten uskontojen levittäessä pohjoiseen siellä alkoi vähitellen epätoivon ja toivottomuuden aikakausi. Juuri näinä pimeinä aikoina syntyi kultti, jonka mukaan mitään elämää ei saa sammuttaa, ja se on ollut vallalla aina siitä lähtien. Monet uusista kulteista olivat avoimesti ateistisia, ja ne väittivät, että pelastus, sikäli kuin se on saavutettavissa, voi olla tuloksena vain ihmisen omista ponnistuksista ilman ulkopuolista apua. Mutta suuressa osassa koko tätä valitettavaa filosofiaa on vähän väliä nähtävissä vääristyneitä jäänteitä Melkisedekin ja jopa Aatamin opetuksista.

Juuri näihin aikoihin koottiin hindu-uskonnon myöhemmät kirjoitukset eli Brahmanat ja Upanishadit. Torjuttuaan opetukset omakohtaisesta uskonnosta, joka syntyy siitä, että yhden ja ainoan Jumalan kanssa koetaan omakohtainen uskon kokemus, ja saastutettuaan itsensä Deccanista virranneessa madaltavien ja heikentävien kulttien ja uskonkappaleiden tulvavedessä antropomorfismeineen ja uudelleenruumiillistumisineen, bramiinipapistossa ilmeni väkevää vastaliikettä näitä turmelevia uskomuksia kohtaan. Ilmeni selvää pyrkimystä etsiä ja löytää aito todellisuus. Bramiinit ryhtyivät riisumaan intialaisen jumaluuskäsitteen ihmishahmoisuutta, mutta niin tehdessään he lankesivat siihen vakavaan erehdykseen, että he tekivät jumalakäsitteestä persoonattoman, ja saatuaan työnsä päätökseen heillä ei ollutkaan ylevää ja hengellistä ihannetta Paratiisin-Isästä, vaan etäinen ja metafyyssinen idea kaiken sisäänsä sulkevesta Absoluutista.

Bramiinit olivat oman asemansa turvatakseen hylänneet Melkisedekin yhden ja ainoan Jumalan, ja nyt he huomasivat kehittäneensä olettamuksen, jonka mukaan oli olemassa Brahma, tuo epämääräinen ja tavoittamaton filosofinen minuuks, tuo persoonaton ja kykenemätön se, joka on pitänyt Intian hengellisen elämän avuttomassa ja lohduttomassa tilassa tuosta onnettomasta ajasta aina kahdennellekymmenennelle vuosisadalle asti.

Buddhalaisuus syntyi Intiassa Upanishadien kirjoittamisen aikoihin. Mutta tuhatvuotisesta menestystarinastaan huolimatta se ei kuitenkaan pystynyt kilpailemaan myöhemmän hindulaisuuden kanssa. Korkeammasta

those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through the personal faith experience with the one God, and having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmins set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmins had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less

moraalisuudesta huolimatta sen ensi alkuun Jumalasta piirtämä kuva oli jopa hindulaisuudenkin esittämää kuvaa epäselvempi, hindulaisuuden, joka tarjosi vähäisempiä ja persoonallisia jumalia. Lopulta buddhalaisuus Pohjois-Intiassa perääntyi sotaisan islamin hyökkäyksen edessä, tällä kun oli selväpiirteinen käsitys Allahista universumin ylimpänä Jumalana.

3. BRAHMALAINEN FILOSOFIA

Vaikka brahmalaisuuden korkein vaihe tuskin oli uskonto, se oli toki kuolevaisen olennon mielen ylevimpiä kurottautumisia filosofian ja metafysiikan maailmoihin. Siinä tarkoituksessa kerran liikkeelle lähdettyään, että lopullinen todellisuus löytyisi, intialainen ajattelu ei pysähtynyt, ennen kuin se oli pohdiskellut lähes jokaista teologian osa-aluetta paitsi uskonnon olennaisinta kaksoiskäsitettä: universumin kaikkien luotujen Universaalisen Isän olemassaoloa ja näiden samaisten luotujen universumissa kokeman ylösnousemuksen tosiasiaa, kun luodut pyrkivät saavuttamaan ikuisen Isän, joka on käskennyt heidän olla täydellisiä, niin kuin hänkin on täydellinen.

Brahmuus-käsitteessä noiden aikojen mielet tavoittelivat vakavasti ideaa jostakin kaiken täyttävästä Absoluutista, sillä tämä postulaattina esitetty käsite identifioitiin samalla kertaa sekä luovaksi energiaksi että kosmiseksi reaktioksi. Brahmuuden käsitettiin olevan kaikenlaisen määrittelyn ulottumattomissa ja olevan käsitettävissä vain kieltämällä peräjäkeen kaikki finiittiset ominaisuudet. Se oli eittämättä uskoa johonkin absoluuttiseen — jopa infiniittiseen — olentoon, mutta tämä käsite oli suurelta osin vailla persoonallisuuden attribuutteja, eivätkä yksittäiset uskonnonharjoittajat sen vuoksi voineet sitä kokea.

Brahmuus-Narajana miellettiin Absoluutiksi, infiniittiseksi SE ON -olevaiseksi, potentiaalisen kosmoksen luovaksi alkuvoimaksi, Universaaliseksi Itseydeksi, joka on olemassa staattisena ja potentiaalisena läpi koko ikuisuuden. Mikäli tuolloiset filosofit olisivat kenneet jumaluuden käsittämässään etenemään askelen verran pitemmälle, mikäli he olisivat kenneet mieltämään Brahmuuden yhdistäväksi ja luovaksi eli persoonallisuudeksi, joka on luotujen ja kehittyvien olentojen lähestyttävissä, silloin olisi sellaisesta opetuksesta saattanut tulla Urantialla kaikkein pisimmälle päässyt hahmotelma Jumaluudesta, sillä siihen olisivat silloin sisällyneet koko jumaluuden funktion viisi ensimmäistä tasoa, ja se olisi hyvinkin saattanut aavistaa myös kaksi jäljellä olevaa tasoa.

Tietyissä osakysymyksissä Ainoan Universaalisen Ylisielun käsite kaikkien luotujen olentojen olemassaolosta tehdyn yhteenvedon

well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was therefore not experiential by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian

kokonaistuloksena johdatti Intian filosofit hyvin lähelle totuutta Korkeimmasta Olennosta, mutta tästä totuudesta ei ollut heille mitään hyötyä siksi, että he eivät onnistuneet kehittämään mitään ymmärrettävää tai järkevää omakohtaista lähestymistietä kehrittelemänsä, Brahmaus-Narajanaksi kutsutun, teoreettisen ja monoteistisen päämäärän saavuttamiseen.

Syysuhteen jatkuvuuden karma-prinssiippi taas on hyvin lähellä totuutta kaikkien ajallis-avaruudellisten toimintojen heijastuksellisesta synteestä Korkeimman jumaluusläsnäolossa, mutta tämä postulaatti ei tarjonnut koskaan sellaista mahdollisuutta, että yksittäinen uskonnonharjoittaja sen rinnalla saavuttaisi omakohtaisesti Jumaluuden, vaan se tarjosi vain koko persoonallisuuden perimmältään tapahtuvan vaipumisen Universaaliiseen Ylisieluun.

Brahmalaisuuden filosofia oli oivaltamaisillaan myös sen, että ihmisessä on Ajatuksensuuntaaja, mutta totuuden väärinkäsittäminen turmeli tämän ajatuksen. Opetus, jonka mukaan sielu on Brahmauden asuinpaikka ihmisessä, olisi tasoittanut tietä edistyneelle uskonnolle, ellei tätä käsitystä olisi täysin turmellut sellainen usko, ettei tämän ihmisen sisimmässä olevan Universaalisen Ainoan ohella ole mitään inhimillistä yksilöllisyyttä.

Opinkappaleessaan minä-sielun sulautumisesta Ylisieluun Intian filosofit eivät jättäneet mitään mahdollisuutta sellaiselle, että jotakin inhimillistä, jotakin uutta ja ainutlaatuista, jotakin ihmisen tahdon ja Jumalan tahdon yhdistymisestä syntyvää, jäisi elämään. Opetus sielun palaamisesta Brahmauteen on varsin samansuuntainen sen totuuden kanssa, että Suuntaaja palaa Universaalisen Isän poveen, mutta jokin selvästi Suuntaajasta erottuva jatkaa sekä olemassaoloon, nimittäin kuolevaisen olennon persoonallisuuden morontiakaksoiskappale. Ja brahmalaisesta filosofiasta tämä äärimmäisen tärkeä käsitys kohtalokkaasti puuttui.

Brahmalainen filosofia on päässyt lähelle monia maailmankaikkeuden tosiasioita ja lähestynyt lukuisia kosmisia totuuksia, mutta se on aivan liian usein joutunut sen erehdyksen uhriksi, ettei se ole osannut tehdä eroa todellisuuden eri tasojen, sellaisten kuin absoluuttisen, transsendenttisen ja finiittisen tason välillä. Se ei ole ottanut lukuun sitä, että mikä saattaa olla finiittis-illusorista absoluuttisella tasolla, saattaakin finiittisellä tasolla olla absoluuttisen todellista. Se ei ole huomannut myöskään olennaisen tärkeää Universaalisen Isän persoonallisuutta, Isän, johon on saatavissa henkilökohtainen yhteys kaikilta tasoilta: evolutionaarisen luodun rajoitetusta jumalakokemuksesta aina lankaikkisen Pojan rajattomaan Paratiisin-Isän kokemiseen saakka.

philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. HINDULAINEN USKONTO

Vuosisatojen vieressä Intian väestö tiettyyn määrään palasi Vedojen muinaisiin rituaaleihin siinä muodossa, miten rituaalit olivat muuttuneet Melkisedekin lähetyssaarnaajien opetusten seurauksena ja millaisiksi myöhempien aikojen bramiinipapisto oli ne jähmettänyt. Tämä maailman uskonnoista vanhin ja kosmopoliittisin on kokenut yhä uusia muutoksia reagoidessaan buddhalaisuuteen ja jainalaisuuteen sekä myöhemmin ilmaantuneisiin muhamettalaisuuden ja kristinuskon vaikutuksiin. Mutta siihen mennessä kun Jeesuksen opetukset saavuttivat Intian, ne olivat jo siinä määrin länsimaalaistuneet, että niistä oli tullut "valkoisen miehen uskonto", ja niin ollen ne olivat hindujen ajattelutavalle outoja ja vieraita.

Nykyisellään hindulainen teologia kuvaa neljä jumaluuden ja jumalallisuuden alenevaa tasoa seuraavasti:

1. Brahmuus, Absoluutti, Ääretön Ainoa, SE ON.

2. Trimurti, hindulaisuuden korkein kolminaisuus. Tässä yhdistelmässä Brahma, sen ensimmäinen jäsen, käsitetään niin, että hän on luonut itse itsensä Brahmuudesta — infiniittisyydestä. Brahma voisi olla perustana Universaalisen Isän käsitteelle, ellei sitä olisi niin läheisesti samastettu panteistiseen Äärettömään Ainoaan. Brahma samastetaan myös kohtaloon.

Sivan ja Vishnun, toisen ja kolmannen jäsenen, palvonta sai alkunsa ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosituhannella. Siva on elämän ja kuoleman herra, hedelmällisyyden jumala ja hävityksen valtiias. Vishnu on tavattoman suosittu siitä syystä, että hänen uskotaan aika ajoin ruumiillistuvan ihmishahmoiseksi. Tällä tavoin Vishnusta tulee intialaisten mielikuvitusmaailmassa todellinen ja elävä. Jotkut ovat toisaalta sitäkin mieltä, että joko Siva tai Vishnu on kaiken muun yläpuolella.

3. Vedalaiset ja jälkivedalaiset jumaluudet. Monet arjalaisten muinaisista jumalista, kuten Agni, Indra ja Soma, ovat säilyneet toissijaisina jumalina Trimurtin kolmen jäsenen rinnalla. Lukemattomia uusia jumalia on noussut vedalaisen Intian alkuaikojen jälkeen, ja nekin on liitetty hindulaiseen jumalaperheeseen.

4. Puolijumalat: myöhempien aikojen kulttien yli-ihmiset, puolijumalat, sankarit, demonit, aaveet, pahat henget, menninkäiset, hirviöt, peikot ja pyhimykset.

Vaikka hindulaisuus ei ole pitkään aikaan onnistunut saamaan uutta eloa Intian kansaan,

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

94:4.7 (1031.8) 4. *The demigods*: supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has

siitä on kuitenkin samalla sanottava, että se on tavallisesti ollut suvaitsevainen uskonto. Sen suuri voima on siinä, että se on osoittautunut Urantialla esiintyvistä uskonnoista kaikkein mukautuvimmaksi ja vähiten jähmettyneeksi. Se kykenee muuntumaan lähes rajattomasti, ja puitteet, joiden sisällä se sopeutuu joustavasti mitä erilaisimpiin käsityksiin, ulottuvat epätavallisen laajalle niin, että niiden väliin mahtuvat yhtä hyvin älykköbramiinin korkealentoiset ja puolittain monoteistiset pohdiskelut kuin alhaisiin paarialuokkiin kuuluvien tietämättömien uskovaisten peittelemätön fetisismi ja primitiiviset kulttitavat.

Hindulaisuus on säilynyt siksi, että se on mitä suurimmassa määrin erottamaton osa Intian sosiaalista perusrakennetta. Sillä ei ole mitään suurelta hierarkiaa, joka olisi järkyttävissä tai hävitettävissä, vaan se kutoutuu kansan elämäntapoihin. Sillä on kaikkia muita kultteja parempi kyky sopeutua muuttuviin olosuhteisiin, ja se suhtautuu suvaitsevan omaksuvasti moniin muihin uskontoihin. Niinpä Gautama Buddhaa ja jopa Kristusta väitetään Vishnun inkarnoitumiksi.

Tänä päivänä Intiassa tarvitaan ennen muuta Jeesuksen evankeliumin julkituomista — sitä, että Jumala on Isä ja ihminen on poika, sekä tästä johtuvaa kaikkien ihmisten veljeyttä, mikä toteutuu henkilökohtaisella tasolla rakastavana huolenpitona ja sosiaalisena palveluna. Tarpeellinen filosofinen käsitteistö ja tarpeellinen kulttistruktuuri ovat Intiassa jo olemassa. Mitä tarvitaan, on Ihmisen Pojan alkuperäisessä evankeliumissa julki tuodusta dynaamisesta rakkaudesta singahtava elävöittävä kipinä — edellyttäen, että tämä evankeliumi riisutaan niistä länsimaisista dogmeista ja opinkappaleista, jotka ovat olleet omiaan tekemään Mikaelin elämäntyönä olleesta lahjoittautumisesta valkoisen miehen uskonnon.

5. KIINASSA KÄYTY KAMPPAILU TOTUUDEN PUOLESTA

Vaeltaessaan Aasian halki levittäen oppia Kaikkein Korkeimmasta Jumalasta ja pelastuksesta uskon kautta Saalemin lähetyssaarnaajat omaksuivat paljon aineksia niiden eri maiden filosofiasta ja uskonnollisesta ajattelusta, joiden kautta he kulkivat. Mutta Melkisedekin ja hänen seuraajiensa valtuuttamat opettajat eivät jättäneet heille uskottua tehtävää kesken, vaan he tunkeutuivat Euraasian mantereeseen kaikkien kansanheimojen luo, ja Kiinaan he saapuivat toisen esikristillisen vuosituhannen puolivälissä. Saalemilaiset pitivät pääpaikkaansa yli sadan vuoden ajan Sii Futshissa. Siellä he kouluttivat kiinalaisia opettajia,

usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphous religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimonotheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout all the domains of the yellow race.

jotka puolestaan jatkoivat opetusta koko keltaisen rodun asuttamalla alueella.

Juuri tämän opetuksen suoranaisena seurauksena Kiinassa syntyi varhaisin taolaisuuden muoto. Se oli perin erilainen uskonto kuin on se, joka nykyään kantaa tätä nimeä. Varhainen eli alkutaolaisuus koostui seuraavista osatekijöistä:

1. Tuohon aikaan asti säilyneet Singlangtonin opetukset, joiden vaikutus jatkui Shang-tin, Taivaan Jumalan, käsitteessä. Singlangtonin aikaan kiinalaisista tuli käytännöllisesti katsoen monoteistisiä. He keskittivät palvontansa Ainoaan Totuuteen, joka myöhemmin tunnettiin Taivaan Henkenä, universumin hallitsijana. Eikä keltainen rotu koskaan täysin kadottanut tätä alkuaikojen jumaluuskäsitystä, vaikka sen uskontoon myöhemmin aikoina pujahtikin monia alisteisia jumalia ja henkiä.

2. Saalemin uskonto Kaikkein Korkeimmasta Luojajumalasta, joka vuodattaisi suosionsa ihmiskunnalle vastauksena ihmisen uskoon. Mutta on liiankin totta, että siihen mennessä kun Melkisedekin lähetyssaarnaajat olivat tunkeutuneet keltaisen rodun maille, heidän alkuperäinen sanomansa oli muuttunut Makiventan aikojen Saalemin yksinkertaisista opeista melkoisesti.

3. Intian filosofien Brahmuus-Absoluutin käsite, johon kytkeytyi halu välttää kaikelta pahalta. Saalemin uskonnon idän suunnalle levinneessä haarassa ehkä merkittävimpana tuntunut ulkopuolinen vaikutus oli peräisin intialaisilta vedauskonnon opettajilta, jotka ujjuttivat saalemilaisten pelastuskeskeiseen ajatteluun oman käsityksensä Brahmuudesta — Absoluutista.

Tämä monikoostainen usko levisi keltaisen ja ruskean rodun asuttamien maiden joka puolelle uskonnollis-filosofisen ajattelun pohjimmalsena ajatuksena. Japanissa tämä alkutaolaisuus tunnettiin shintona, ja tässäkin, hyvin kaukana Palestiinan Saalemista sijaitsevassa maassa kansanheimot tulivat tietämään Makiventa Melkisedekin inkarnoitumisesta, Makiventan, joka eli maan päällä, jottei ihmiskunta unohtaisi Jumalan nimeä.

Kiinassa kaikki nämä uskonnot sekoittuivat keskenään ja yhdistyivät myöhemmin alati laajenevaan esi-isienpalvontakulttiin. Mutta Singlangtonin ajan jälkeen kiinalaiset eivät ole koskaan joutuneet pappishämäyksen avuttomiksi orjiksi. Keltainen rotu nousi ensimmäisenä barbaarisesta orjuudesta järjestyneeksi sivilisaatioksi, sillä se saavutti ensimmäisenä edes jonkinmääräisen vapauden sääliävästä jumaltenpelosta. He eivät myöskään pelänneet edes vainajahenkiä sillä tavoin kuin muut rodut niitä pelkäsivät. Kiina kärsi tappion siksi, että se ei

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an

edennyt jo varhain tapahtunutta pappisvallasta vapautumista pitemmälle vaan lankesi lähes yhtä kohtalokkaaseen erehdykseen: esi-isien palvomiseen.

Mutta saalemilaisten ponnistelu ei ollut turhaa. Juuri heidän evankeliuminsa perustalle kuudennen vuosisadan Kiinan suuret filosofit rakensivat omat opetuksensa. Lao-tsen ja Konfutsen aikojen moraalinen ilmapiiri ja hengelliset näkemykset versoivat varhaisemman aikakauden Saalemin lähetysaarnajien opetuksista.

6. LAO-TSE JA KONFUTSE

Noin kuusisataa vuotta ennen Mikaelin saapumista näytti Melkisedekistä, joka jo kauan sitten oli poistunut lihallisesta hahmostaan, että hänen maan päällä esittämiensä opetusten puhtautta vaaransi turhan suuressa määrin yleinen sekoittuminen vanhempiin urantialaisiin uskomuksiin. Jonkin aikaa näytti siltä, että hänen Mikaelin edelläkävijänä suorittamansa lähetystehtävä saattoi olla vaarassa jäädä tuloksettomaksi. Ja kuudennella Kristusta edeltäneellä vuosisadalla hengellisten vaikuttajien epätavallisen koordinoitumisen kautta, joista voimista kaikkia eivät edes planeettakohtaiset valvojat ymmärrä, Urantia sai olla todistamassa mitä epätavallisinta moninaisen uskonnollisen totuuden esilletuomista. Eri ihmisopettajien toimiessa välikätenä Saalemin evankeliumi tuotiin julki toistamiseen ja siihen puhallettiin uutta elinvoimaa. Ja siitä, minkä muodon se silloin sai, on säilynyt monia aineksia tämän kirjan kirjoittamisen aikoihin saakka.

Tälle ainutlaatuiselle hengellisen edistymisen vuosisadalle olivat ominaisia kaikkialla sivistyneessä maailmassa esiintyneet uskonnon, moraalien ja filosofian suuret opettajat. Kaksi Kiinassa toiminutta merkittävää opettajaa olivat Lao-tse ja Konfutse.

Lao-tse rakensi suoraan Saalemin traditioista peräisin oleville käsityksille julistaessaan Taon olevan koko luomakunnan Ainoa Ensimmäinen Aiheuttaja. Lao oli mies, jolla oli suurenmoinen hengellinen näkemys. Hän opetti, että "ihmisen ikuinen määränpää oli iäinen liitto Taon, Korkeimman Jumalan ja Universaalisen Kuninkaan, kanssa." Hän ymmärsi perimmäisen syy-seuraus-suhteen mitä tarkkanäköisimmin, sillä hän kirjoitti: "Ykseys saa alkunsa Absoluuttisesta Taosta, ja Ykseydestä ilmestyy kosminen Kaksinaisuus, ja tällaisesta Kaksinaisuudesta ponnahtaa olevaisuuden piiriin Kolminaisuus, ja Kolminaisuus on kaiken todellisuuden alkulähde." "Koko todellisuus on aina tasapainossa kosmoksen potentiaalien ja

almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain.

It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4)

About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5)

This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

94:6.3 (1033.6)

Lao-tse built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was "everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King." His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: "Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality." "All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

aktuaalien välillä, ja jumalallisuuden henki pitää ne ajasta aikaan sopusoinnussa.”

Lao-tse esitti myös yhtenä ensimmäisistä oppia pahan kostamisesta hyvällä: ”Hyvyys siittää hyvyttä, mutta hänelle, joka on läpikotaisen hyvä, hänelle pahuuskin siittää hyvyttä.”

Hän opetti, että luotu palajaa Luojan tykö, ja hän piirsi elämästä kuvan, jonka mukaan se on persoonallisuuden puhkeamista esiin kosmisista potentiaaleista; kuolema taas oli ikään kuin tämän luodun olennon persoonallisuuden kotiinpaluu. Hänen käsityksensä aidosta uskosta oli epätavallinen, ja hänkin vertasi sitä ”pienen lapsen suhtautumiseen”.

Hänen ymmärryksensä Jumalan ikuisesta tarkoituksesta oli selkeä, sillä hän sanoi: ”Absoluuttinen Jumaluus ei taistele, mutta on aina voitokas; hän ei pakota ihmiskuntaa, vaan on aina valmis vastaamaan ihmisen todellisiin toiveisiin; Jumalan tahto on ikuinen kärsivällisyydessä ja iäinen julkituslonsa väistämättömyydessä.” Ja aidosta uskonnonharjoittajasta hän lausui totuuden tuodessaan julki, että on autuaampaa antaa kuin ottaa: ”Hyvä ihminen ei pyri pitämään totuutta omanaan, vaan koettaa mieluummin lahjoittaa näitä rikkauksia lähimmäisilleen, sillä se on totuuden todellistamista. Absoluuttisen Jumalan tahto tuo aina siunausta, se ei koskaan tuhoa; todellisen uskovien tarkoituksena on aina toimiminen, mutta ei koskaan pakottaminen.”

Laon opettama vastarinnasta pidäytyminen ja hänen tekemänsä ero toimimisen ja pakottamisen välillä vääristyi myöhemmin uskomuksiksi, joiden mukaan ei pidä ”nähdä, tehdä eikä ajatella mitään”. Mutta Lao ei koskaan opettanut moista erhetä, vaikka hänen esittämänsä vastarinnasta pidäytyminen onkin osaltaan vaikuttanut kiinalaisten kansanheimojen rauhanomaisten mieltymysten voimistumiseen.

Mutta kahdennenkymmenennen vuosisadan Urantian kansanomaisella taolaisuudella on perin vähän yhteistä tämän muinaisen filosofin ylevien näkemysten ja kosmisten käsitysten kanssa, filosofin, joka opetti totuutta sellaisena kuin hän sen mielessään näki: Että usko Absoluuttiseen Jumalaan on sen jumalallisen energian lähde, joka on uudistava maailman ja jonka avulla ihminen nousee hengelliseen liittoon Taon, ikuisen Jumaluuden ja universumien Luoja-Absoluutin, kanssa.

Konfutse (Kung Fu-tze) oli Laon nuorempi aikalainen kuudennen vuosisadan Kiinassa. Konfutse pohjasi oppinsa keltaisen rodun pitkän historian aikana kehittyneisiin parempiin moraaliiperinteisiin, ja jonkin verran häneen vaikuttivat myös ainekset, jotka olivat jäljellä Saalemin lähetyssaarnaajien traditioista. Hänen pääteoksensa koostui kokoelmasta muinaisten

94:6.4 (1033.7) Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: “Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness.”

94:6.5 (1033.8) He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the “attitude of a little child.”

94:6.6 (1034.1) His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: “The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression.” And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: “The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce.”

94:6.7 (1034.2) Lao’s teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of “seeing, doing, and thinking nothing.” But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

94:6.8 (1034.3) But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient

filosofien viisaita lausumia. Opettajana häntä ei hänen elinaikanaan hyväksytty, mutta hänen kirjoituksillaan ja opetuksillaan on sen jälkeen, tähän päivään saakka ollut suuri vaikutus Kiinassa ja Japanissa. Shamaaneille Konfutsen osoitti uuden tien sikäli, että hän asetti moraalisuuden magian tilalle. Mutta hän rakensi liian hyvin; hän teki järjestyksestä uuden fetissin ja pani alulle esi-isiltä perittyjen tapojen kunnioittamisen, jota kiinalaiset harjoittavat vielä tämän kirjan kirjoittamisen aikaankin.

Konfutselainen moraalisuuden opetus perustui siihen teoriaan, että maallinen elämäntapa on taivaallisen elämäntavan vääristynyt varjo, että ajallisen sivilisaation todellinen elämänjärjestys on taivaassa vallitsevan ikuisen järjestyksen peilikuva. Konfutselaisuuteen sisältyvä potentiaalinen jumalakäsitys oli lähes täysin alisteinen sille, miten paljon pantiin painoa Taivaan Elämäntavalle, kosmoksen elämänjärjestykselle.

Muutamia harvoja kannattajia lukuun ottamatta kaikki ovat itämailla kadottaneet Laon opetukset, mutta Konfutsen kirjoitukset ovat noista ajoista saakka muodostaneet kulttuurin moraalikudelman peruslangat lähes kolmannekselle urantialaisista. Vaikka nämä konfutselaiset moraalisäännöt säilyttivätkin menneisyyden parhaat antimet, ne olivat silti tietyssä määrin vihamielisiä sille samaiselle kiinalaisten tutkimushenkisyydelle, joka oli tuottanut nykyään niin suuresti kunnioitetut saavutukset. Näiden opinkappaleiden vaikutusta vastaan käytiin tuloksetonta taistelua sekä Tsh'in Shih Huang Tin keisarillisin toimenpitein että Mo Tin opetuksin. Mo Ti julisti veljeyttä, joka ei perustuisi eettiseen velvollisuuteen, vaan Jumalan rakkauteen. Hän koetti sytyttää uudelleen muinaisen halun etsiä uutta totuutta, mutta Konfutsen opetuslasten voimakkaan vastustuksen johdosta hänen opetuksensa eivät johtaneet tuloksiin.

Niin kuin on käynyt monille muille hengellisyyden ja moraalin opettajille, niin kävi sekä Konfutselle että Lao-tsellekin, nimittäin että heidän kannattajansa lopulta jumalallistivat heidät sen Kiinassa vallinneen hengellisen pimeyden kauden kuluessa, joka sattui taolaisen uskon taantumisen ja vääristelyn ja Intiasta tulleiden buddhalaisten lähetyssaarnaajien saapumisen väliin. Näinä hengellisen rappion vuosisatoina keltaisen rodun uskonto degeneroitui säälittäväksi teologiaksi, joka vilisi paholaisia, lohikäärmeitä ja pahoja henkiä. Ja tämä kaikki osoitti sitä, että valistumattoman kuolevaisen mielen täyttävät pelot olivat tekemässä paluutaan. Ja Kiina, joka edistyneen uskonnon ansiosta oli kerran ihmiskunnan eturivissä, jäi tuolloin jälkeen siksi, että se ei toistaiseksi onnistunut etenemään sitä jumalatietoisuutta kehittäväällä oikealla tiellä, joka

philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations

on ehdoton edellytys todelliselle edistymiselle ei vain yksittäisestä kuolevaisesta puhuttaessa, vaan myös kun puhutaan niistä monimutkaisista ja monisäikeisistä sivilisaatioista, jotka luonnehtivat kulttuurin ja yhteiskunnan etenemistä ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisella planeetalla.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

Samoihin aikoihin kuin Lao-tse ja Konfutse vaikuttivat Kiinassa, Intiassa nousi vielä yksi suuri totuuden opettaja. Gautama Siddhartha syntyi kuudennella esikristillisellä vuosisadalla pohjoisintialaisessa Nepalín maakunnassa. Hänen seuraajansa ovat jälkeensä antaneet ymmärtää, että hän olisi ollut erään satumaisen rikkaan hallitsijan poika, mutta todellisuudessa hän oli vähäisen heimopäällikön vallonperijä. Tämä päällikkö hallitsi sanattoman sopimuksen perusteella muuatta pientä ja syrjäistä vuoristolaaksoa Himalajan eteläosassa.

Teoriat, joista kehkeytyi buddhalaisuuden filosofia, Gautama muotoili harjoitettuaan sitä ennen turhaan joogaa kuuden vuoden ajan. Siddhartha kävi päättäväistä mutta tuloksetonta taistelua laajenevaa kastijärjestelmää vastaan. Tässä nuorena profeetta-prinssissä oli sellaista ylevää vilpittömyyttä ja ainutlaatuista epäitsekkyttä, joka vetosi tuolloisiin ihmisiin syvästi. Hän vähensi sen vallitsevan tavan voimaa, jonka mukaan yksilökohtaista pelastusta etsittiin fyysisen kärsimyksen ja omakohtaisen tuskan kautta. Ja hän kehotti seuraajiaan viemään hänen evankeliuminsa kaikkeen maailmaan.

Intian sekasorron ja äärimmäisyyksien leimaamien kulttitapojen keskelle Gautaman tervejärkisemmät ja maltillisemmat opetukset tulivat virkistävästä huoennuksena. Hän luki ankaria tuomioita jumalia, pappeja ja näiden suorittamia uhreja vastaan, mutta häneltäkin jäi oivaltamatta, että Ainoa Universaalinen on persoonallinen. Kun Gautama ei uskonut ihmisen yksilökohtaisen sielun olemassaoloon, hän luonnollisestikin kävi uljaaseen taistoon ikivanhaa sielunvaelluskomusta vastaan. Hän ponnisti voimansa ylevään yritykseen vapauttaa ihmiset pelosta, saada heidät tuntemaan olonsa huolettomaksi ja kotoisaksi suuressa universumissa, mutta hän jätti osoittamatta heille tien, joka johtaa tuohon ylösnousemuskuolevaisten todelliseen ja ylimaalliseen kotiin — Paratiisiin — ja ikuisen olemassaoloon kuuluvaan, yhä laajempaan palvelemiseen.

Gautama oli todellinen profeetta, ja jos hän vain olisi ottanut varteen erakko Godadin ohjeet, hän olisi saattanut herättää koko Intian sillä innoituksella, jonka Saalemin evankeliumi uskon

which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by

kautta tapahtuvasta pelastuksesta olisi elvytettyä tuonut mukanaan. Godad polveutui suvusta, joka ei ollut koskaan kadottanut Melkisedekin lähetyssaarnaajien perinteitä.

Gautama perusti koulunsa Benaresiin, ja koulun toisen toimintavuoden aikana muuan oppilas, Bautan nimeltään, kertoi opettajalle Saalemin lähetyssaarnaajilta peräisin olevaa perimätietoa Melkisedekin liitosta Abrahamin kanssa. Ja vaikka Siddharthalla ei ollut mitään kovin selkeää käsitystä Universaalisesta Isästä, hän otti silti edistyneen kannan pelastukseen uskon — yksioikoisen uskon — kautta. Hän toi tämän kantansa julki kannattajiensa edessä ja alkoi lähettää oppilaitaan kuudenkymmenen hengen ryhmissä julistamaan Intian kansalle ”ilosanomaa ilmaisesta pelastuksesta; siitä, että kaikki ihmiset, niin ylhäiset kuin alhaisetkin, voivat saavuttaa autuuden uskomalla vanhurskauteen ja oikeamielisyyteen.”

Gautaman vaimo uskoi miehensä evankeliumiin ja perusti nunnajärjestön. Gautaman pojasta tuli hänen seuraajansa, ja tämä levitti kulttia huomattavan laajalle. Hän ymmärsi uuden ajatuksen uskon kautta saavutettavasta pelastuksesta, mutta myöhemmällä iällään hänen suhteensa Saalemin evankeliumiin pelkän uskon kautta tapahtuvasta jumalalliseen suosioon pääsystä oli horjuvampi, ja korkean iän saavutettuaan hän kuolinvuoteellaan lausui viimeisinä sanoinaan: ”Olkoon jokainen oman pelastuksensa seppä.”

Kun Gautaman evankeliumia universaalisesta pelastuksesta, johon ei liity uhraamista, piinaa, rituaaleja eikä pappeja, julistettiin sellaisena kuin se oli parhaimmillaan, se oli omalle ajalleen mullistava ja ällistyttävä oppi. Ja on hämmästyttävää, miten lähellä oli, että Saalemin evankeliumi olisi tämän opin muodossa herännyt henkiin. Se toi avun miljoonille epätoivoisille sieluille, ja siitäkin huolimatta, että se on myöhemminä vuosisatoina irvokkaalla tavalla vääristynyt, se pysyy edelleenkin miljoonien ihmisten toivona.

Siddhartha opetti totuutta huomattavasti enemmän kuin on säilynyt hänen nimeään kantavissa nykyajan kulteissa. Nykyinen buddhalaisuus on yhtä vähän Gautama Siddharthan opetuksia kuin kristinusko on Jeesus Nasaretilaisen opetuksia.

8. BUDDHALAINEN USKO

Tullakseen buddhalaiseksi ihmisen tarvitsi vain esittää julkinen uskontunnustus lausumalla Turvautuminen: ”Turvaudun Buddhaan; turvaudun Oppiin; turvaudun Veljeskuntaan.”

faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India “the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice.”

94:7.6 (1035.6) Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, “Work out your own salvation.”

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. THE BUDDHIST FAITH

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: “I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood.”

Buddhalaisuus sai alkunsa historiallisesta henkilöstä, ei myytistä. Gautaman kannattajat kutsuivat häntä Sastaksi, joka tarkoittaa mestaria tai opettajaa. Vaikka hän ei omasta persoonastaan eikä opetuksistaan väittänytkään, että ne olisivat ihmisen yläpuolella, hänen opetuslapsensa alkoivat jo varhaisessa vaiheessa kutsua häntä valaistuneeksi, Buddhaksi; myöhemmin Sakjamuni Buddhaksi.

Gautaman alkuperäinen evankeliumi perustui neljään jaloon totuuteen:

1. Kärsimyksen jalot totuudet.
2. Kärsimyksen alkulähteet.
3. Kärsimyksen hävittäminen.
4. Tie kärsimyksen hävittämiseen.

Oppiin kärsimyksestä ja siltä välttymisestä liittyi läheisesti "kahdeksanosaisen tien" filosofia: oikeat näkemykset ja toiveet, oikea puhe, käyttäytyminen, toimeentulo, ponnistelu, tietoisuus ja mietiskely. Gautaman aikomuksena ei suinkaan ollut pyrkiä hävittämään kaikkea ponnistelua, haluamista eikä kiintymistä keinona kärsimisestä vapautumiseen, vaan hänen opetuksensa tarkoituksena oli pikemminkin osoittaa kuolevaiselle ihmiselle, miten turhaa on sitoa kaikki toivo ja kaikki toiveet yksinomaan ajallisiin päämääriin ja aineellisiin tavoitteisiin. Kysymys ei ollut niinkään siitä, että pitäisi karttaa kaltaistensa rakastamista, kuin siitä, että oikean uskovaisen tulisi katsoa myös tämän aineellisen maailman ihmissuhteiden tuolle puolen, ikuisen tulevaisuuden realiteetteihin.

Gautaman julistukseen sisältämiä moraalikäskyjä oli luvultaan viisi:

1. Älä tapa.
2. Älä varasta.
3. Älä ole epäsiiveä.
4. Älä valehtele.
5. Älä juo väkijuomia.

Oli myös useita lisä- tai toissijaisia käskyjä, joiden noudattaminen oli uskoville valinnaista.

Siddhartha ei oikeastaan uskonut ihmispersoonallisuuden kuolemattomuuteen, vaan hänen filosofiansa tarjosi vain jonkinlaisen toiminnallisen jatkuvuuden. Koskaan hän ei selvästi määritellyt, mitä hän tarkoitti sisältyvän oppiin nirvanasta. Se seikka, että nirvana voitiin teoriassa kokea jo kuolevaisena eletyn olemassaolovaiheen aikana, saattaisi osoittaa,

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

- 94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.
- 94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.
- 94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.
- 94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

- 94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.
- 94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.
- 94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.
- 94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.
- 94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal

ettei nirvanaa pidetty täydellisen häviämisen tilana. Se viittasi korkeimman valaistumisen ja ylimaallisen autuuden tilaan, jossa kaikki ihmistä aineelliseen maailmaan sitovat kahleet olisivat murtuneet. Tässä tilassa ihminen olisi päässyt vapaaksi kuolevaisen elämään liittyvistä haluista ja pelastunut kokonaan vaaralta joutua joskus vielä kokemaan lihallistuminen.

Gautaman alkuperäisten opetusten mukaan pelastus saavutetaan ihmisen omin ponnistuksin, ilman jumalallista apua. Siinä ei ole sijaa pelastavalle uskolle eikä rukouksille, jotka osoitetaan ihmisen yläpuolella oleville voimille. Pyrkinessään rajoittamaan Intian taikauskot mahdollisimman vähiin Gautama yritti vieroittaa ihmiset räikeistä väitteistä, joiden mukaan pelastus olisi saavutettavissa magian keinoin. Ja näin tehdessään hän antoi seuraajilleen kaikki mahdollisuudet tulkita väärin hänen opetuksensa ja julistaa, että kaikki inhimillinen ponnistelu jonkin päämäärän hyväksi oli vastenmielistä ja piinallista. Hänen kannattajiltaan jäi huomaamatta se tosiasia, että korkein onni kytkeytyy ponnistelunarvoisten päämäärien älyperäiseen ja innostuneeseen tavoittelemiseen ja että tällaiset saavutukset merkitsevät aitoa edistymistä kosmisessa itsensä toteuttamisessa.

Siddharthan opetukseen sisältyvä suuri totuus oli hänen julistuksensa universumin ehdottomasta oikeudenmukaisuudesta. Hän opetti parasta vailla jumalaa olevaa filosofiaa, mitä ihminen on koskaan sepittänyt. Se oli ihanteellista humanismia, joka varsin tehokkaasti vei kaiken pohjan taikauskolta, maagisilta rituaaleilta sekä vainajahenkien- ja demonienpelolta.

Buddhalaisuuden alkuperäisen evankeliumin suuri heikkous oli se, ettei se tuottanut uskontoa, jonka ainesosana olisi ollut epäitsekäs sosiaalinen palvelu. Buddhalainen veljeskunta oli pitkän aikaa paremminkin oppilas-opettajien yhteisö kuin uskoviin veljesliitto. Gautama kielsi heitä ottamasta vastaan rahaa ja pyrki sillä tavoin estämään sellaisen, että heidän keskuuteensa kehittyisi alttiutta hierarkianmuodostukseen. Gautama itse oli tavattoman sosiaalinen. Itse asiassa hänen elämänsä oli paljon suurenmoisempi kuin konsanaan hänen julistuksensa.

9. BUDDHALAISUUDEN LEVIÄMINEN

Buddhalaisuus menestyi siksi, että se tarjosi pelastuksen Buddhaan, valaistuneeseen, uskomisen kautta. Siinä ilmeni enemmän Melkisedekin totuuksia kuin missään muussa uskontojärjestelmässä koko Itä-Aasian alueella. Mutta uskontona buddhalaisuus ei levinnyt kovinkaan laajalle, ennen kuin alhaiseen kastiin

bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhistic brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by

kuulunut monarkki Asoka sen itsesuojelutarkoituksessa omaksui. Asoka oli Egyptin Ikhnatonin jälkeen eräs merkittävimmistä siviilihallitsijoista Melkisedekin ja Mikaelin välillä. Asoka loi buddhalaisten lähetyssaarnaajiensa propagandan avulla suuren intialaisen imperiumin. Kaksikymmenvuotisen ajanjakson kuluessa hän koulutti yli seitsemäntoistatuhatta lähetyssaarnaajaa ja lähetti heidät koko tunnetun maailman kaukaisimpiin ääriin. Yhden sukupolven aikana hän teki buddhalaisuudesta hallitsevan uskonnon puolesta maailmaa. Se sai nopeasti lujan jalansijan Tiibetissä, Kashmirissa, Ceylonilla, Burmassa, Jaavalla, Siamissa, Koreassa, Kiinassa ja Japanissa. Ja yleisesti ottaen se oli huomattavasti niitä uskontoja korkeammalla, jotka se syrjäytti tai joita se kohensi.

Buddhalaisuuden leviäminen kotimaastaan Intiasta kaikkialle Aasiaan on eräs niistä sykkähdyttävistä tarinoista, jotka kertovat vilpittömien uskonnonharjoittajien hengellisestä antaumuksesta ja sitkeydestä lähetystehtävän täyttämiseksi. Gautaman evankeliumin opettajat uhmasivat maitse kulkevien karavaaniteiden vaaroja, mutta sen lisäksi he kohtasivat rohkeasti myös Kiinanmerien vaarat, kun he seurasivat lähetyskutsua kaikkialle Aasian mantereelle ja toivat kaikille kansoille oman uskonsa sanomaa. Mutta tämä buddhalaisuus ei ollut enää Gautaman korutonta oppia, vaan se oli sitä ihmetöistä kertovaa evankeliumia, joka teki hänestä jumalan. Ja mitä kauemmas buddhalaisuus levisi kodistaan Intian ylängöiltä, sitä vähemmän se muistutti Gautaman opetuksia ja sitä enemmän se muuttui syrjäyttämiensä oppien kaltaiseksi.

Myöhemmin buddhalaisuuteen vaikuttivat paljon taolaisuus Kiinassa, shinto Japanissa ja kristinusko Tiibetissä. Tuhannen vuoden jälkeen buddhalaisuus yksinkertaisesti kuihtui pois ja sammui Intiasta. Se brahmalaistui, ja myöhemmin se antautui säälittävästi islamille, samalla kun se suuressa osassa muuta itäistä maailmaa rappeutui rituaaliksi, jota Gautama Siddhartha ei olisi konsanaan tunnistanut.

Etelässä Siddharthan opetusten tiukan fundamentalistinen ja kaavamainen muoto säilyi Ceylonilla, Burmassa ja Indokiinan niemimaalla. Kysymyksessä on buddhalaisuuden hinajana-haara, joka pitäytyy varhaiseen eli ei-sosiaaliseen oppiin.

Mutta jo ennen kuin buddhalaisuus luhistui Intiassa, Gautaman seuraajien kiinalaiset ja pohjoisintialaiset ryhmät olivat alkaneet kehittää mahajanaksi kutsuttua oppia pelastukseen johtavasta "suuresta tiestä" vastakohtana etelän puhdasoppisille, jotka pitivät kiinni hinajanasta eli "pienestä tiestä". Nämä mahajanistit irrottautuivat buddhalaiseen oppiin kuuluvista sosiaalisista rajoituksista, ja aina siitä lähtien tämä

the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:9.2 (1037.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism

buddhalaisuuden pohjoisen haaran kehitys on jatkunut Kiinassa ja Japanissa.

Buddhalaisuus on tänäkin päivänä elävä ja kehittyvä uskonto siksi, että se onnistuu säilyttämään monet kannattajiensa korkeimmista moraalista arvoista. Se edistää tyyneyttä ja mielenmalttia, lisää seesteisyyttä ja onnellisuutta, ja sen ansiot ovat suuret surun ja murheen ehkäisemisessä. Ne, jotka uskovat tähän filosofiaan, elävät parempaa elämää kuin monet, jotka eivät usko.

10. TIIBETIN USKONTO

Tiibetistä on löydettävissä mitä omituisin yhdistelmä Melkisedekin opetuksia, joihin kietoutuu buddhalaisuutta, hindulaisuutta, taolaisuutta ja kristinuskkoa. Kun buddhalaiset lähetysaarnajat saapuivat Tiibetiin, heitä odotti hyvin paljon samanlainen ihmisten alkukantainen luonnontila, jollaisen ensimmäiset kristityt lähetysaarnajat kohtasivat Euroopan pohjoisten heimojen keskuudessa.

Nämä ajatusmaailmaltaan yksinkertaiset tiibetiläiset eivät halunneet kokonaan luopua ikivanhasta magiastaan ja loitsuistaan. Nykytiibetiläisten rituaaleja edustavien uskonnollisten seremonioiden tutkimus tuo nähtäville paljaspäiseksi ajeltujen pappien ylettömän monilukaiseksi paisuneen veljeskunnan, joka harjoittaa mutkikasta rituaalia. Rituaaliin kuuluu kellojensoittoa, veisuuta, suitsutusta, kulkueita, rukousnauhoja, veistokuvia, taikakaluja, kuvia, pyhää vettä, ylellisen loistavia asuja ja taidokkaita kuoroesityksiä. Heillä on joustamattomia dogmeja ja jähmettyneitä uskonkappaleita, mystisiä riittejä ja erityisiä paastoja. Heidän hierarkiaansa kuuluu munkkeja, nunnia, apotteja ja suurlama. He rukoilevat enkeleitä, pyhimyksiä, Pyhää Äitiä ja jumalia. He harrastavat ripittäytymistä ja uskovat kiirastuleen. Heidän luostarinsa ovat laajoja ja heidän katedraalinsa suurenmoisia. He toistavat toistamasta päästyään pyhiä rituaaleja ja uskovat, että tällaiset seremoniat tuovat pelastuksen. Rukoukset kiinnitetään pyörään ja sen pyöriessä vetoomusten uskotaan muuttuvan vaikuttaviksi. Minkään muun nykyajan kansan keskuudessa ei esiinny niin monista eri uskonnoista peräisin olevien tapojen noudattamista. Ja tällainen kumulatiivinen liturgia on väistämättä tavattoman vaivalloista ja sietämättömän rasittavaa.

Tiibetiläisillä on aineksia kaikista johtavista maailmanuskonnoista — ei kuitenkaan Jeesuksen evankeliumin yksinkertaisia opetuksia ihmisestä Jumalan poikana, ihmisten veljeydestä ja alati kohti korkeuksia nousevasta ikuisen universumin kansalaisuudesta.

continued to evolve in China and Japan.

^{94:9.6 (1038.4)} Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. RELIGION IN TIBET

^{94:10.1 (1038.5)} In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

^{94:10.2 (1038.6)} These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

^{94:10.3 (1038.7)} The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDDHALAINEN FILOSOFIA

Buddhalaisuus saapui Kiinaan ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosituhannella, ja keltaisen rodun uskonnollisiin tapoihin se sopi mainiosti. Esi-isienpalvonnan myötä he olivat jo kauan rukoilleet vainajia, nyt he saattoivat rukoilla myös vainajien puolesta. Kohta buddhalaisuus sulautui niihin rituaalitapoihin, joita hiipuvasta taolaisuudesta oli jäljellä. Tästä uudesta yhdistelmäuskonnosta temppeleineen ja tarkalleen määritellyine uskonnollisine seremonioineen tuli pian Kiinan, Korean ja Japanin kansojen yleisesti hyväksymä kultti.

Vaikka joissain suhteissa onkin onnetonta, että buddhalaisuus vietiin maailmalle, vasta kun Gautaman seuraajat olivat ehtineet vääristää kultin traditiot ja opetukset ja tehneet Gautamasta jumalallisen olennon, osoittautui kaikesta huolimatta, että tämä myytti hänen ihmiselämästään, sellaisena kuin se lukemattomin ihmeteoin kaunistettuna esitettiin, vetosikin niihin, jotka kuulivat buddhalaisuuden pohjoista eli mahajana-evankeliumia.

Jotkut hänen myöhemmistä seuraajistaan opettivat Sakjamuni Buddhan hengen palaavan elävänä Buddhana aika ajoin maan päälle, ja näin he avasivat sulkuportit loputtomalle Buddhan kuvien, temppelien, rituaalien ja ”elävä Buddha”-huijareiden tulvalle. Näin tämän suuren intialaisen protestantin uskonto lopulta joutui juuri niiden seremoniatapojen ja rituaaliloitsujen kahleisiin, joita vastaan hän niin pelottomasti oli taistellut ja ne niin urheasti tuominnut.

Buddhalaisessa filosofiassa päästiin pitkälle siinä mielessä, että tämä filosofia käsitti kaiken totuuden olevan suhteellista. Tämän hypoteesin tarjoaman mekanismin avulla buddhalaiset ovat kyenneet saattamaan sopusointuun ja korreloimaan omassa uskonnollisissa kirjoituksissaan esiintyvät eroavuudet samoin kuin erilaisuudet heidän omien kirjoitustensa ja monien muiden kirjoitusten välillä. Opetettiin, että pieni totuus on pieniä mieliä varten, suuri totuus on suuria mieliä varten.

Tähän filosofiaan kuului myös sellainen käsitys, että kaikissa ihmisissä piili Buddha-(jumalallinen) olemus; että ihminen kykeni omilla ponnistuksillaan yltämään tämän sisäisen jumalallisuuden tajuamiseen. Ja tämä opetus on eräs selvimpiä minkään urantialaisen uskonnon koskaan tarjoamista esityksistä siitä totuudesta, että ihmisen sisimmässä on Suuntaaja.

Mutta Siddharthan alkuperäiseen evankeliumiin — niin kuin hänen seuraajansa sen tulkitsivat — sisältyi muuan suuri rajoittuneisuus

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1038.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations

sikäli, että se tavoitteli ihmisminän täydellistä vapauttamista kaikista kuolevaisen olennon olemukseen kuuluvista rajoittuneisuuksista eristämällä minuus objektiivisesta todellisuudesta. Todellinen kosminen itsensä-todellistaminen on tuloksena samastumisesta kosmiseen todellisuuteen ja energiasta, mielestä ja hengestä koostuvaan finiittiseen kosmukseen, jonka rajat määrää avaruus ja jolle ajallisuus asettaa omat puitteensa.

Mutta vaikka buddhalaisuuden seremoniat ja ulkonaiset menot saastuivatkin pahasti niiden maiden uskonnollisista menoista, joihin se kulkeutui, tämä rappeutuminen ei koskenut täysin samalla tavalla niiden suurten ajattelijoiden filosofista elämää, jotka aika ajoin omaksuivat tämän ajatus- ja uskojärjestelmän. Yli kahdentuhannen vuoden aikana monet Aasian parhaista mielistä ovat keskittyneet ongelmaan, miten saadaan selville absoluuttista totuutta ja totuus Absoluuttista.

Ylevään Absoluutti-käsitteen kehittymiseen päästiin monien ajattelun väylien kautta ja järkeilyn mutkikkaita teitä pitkin. Tämän infiniittisyydestä esitetyn opin esiinnousu ei ollut yhtä selväpiirteistä kuin jumalakäsitteen kehittyminen heprealaisessa teologiassa. Oli kuitenkin tiettyjä yleispiirteisiä tasoja, jotka buddhalaiset ajattelijat saavuttivat, joilla he viipyivät ja joiden kautta he kulkivat muodostaessaan itselleen kuvaa universumien Alkulähteestä:

1. Gautama-legenda. Tämän käsityksen pohjalla oli Intian profeetta-prinssin, Siddharthan, elämän ja opetusten historiallinen tosiasia. Tämän legendan tarunomaisuus kasvoi, sitä mukaa kun se taittoi matkaa läpi vuosisatojen ja halki Aasian lakeuksien, niin kauan, ettei se luonteeltaan enää ollut käsitys Gautamasta valaistuneena, vaan se alkoi liittää itseensä uusia attribuutteja.

2. Monet Buddhat. Pääteltiin, että mikäli Gautama oli ilmestynyt Intian kansanheimojen keskuuteen, niin siinä tapauksessa ihmiskunnan rotujen siunauksena on täytynyt olla kaukaisessa menneisyydessä ja epäilemättä tulisi olemaan myös tulevaisuudessa muita totuuden opettajia. Tämä oli lähtökohtana opetukselle, jonka mukaan oli olemassa monia Buddhia, rajaton ja ääretön määrä, ja vieläpä niin, että kuka tahansa saattoi pyrkiä tulemaan Buddhaksi — pyrkiä saavuttamaan Buddhan jumalallisuuden.

3. Absoluuttinen Buddha. Kun Buddhiin lukumäärä jo lähestyi ääretöntä, silloiset ajattelijat havaitsivat, että oli välttämätöntä taas yhdistää tämä kömpelö käsite. Niinpä alettiin opettaa, että kaikki Buddhat olivat vain jonkin korkeamman olevaisen, jonkin olemassaolonsa puolesta infiniittisen ja kvalifioimattoman lankaikkisen Ainoan, jonkin koko todellisuuden Absoluuttisen

of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend.* At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas.* It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha.* By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form,

Lähteen ilmenemismuoto. Tästä alkaen buddhalaisuuden jumaluuskäsite — korkeimmassa muodossa ilmetessään — erkanee Gautama Siddharthan ihmispersoonasta ja irrottautuu niistä antropomorfisista rajoituksista, jotka olivat pitäneet sitä lieassaan. Tämä lopullinen käsitys Ikuisesta Buddhasta voidaan hyvinkin identifioida Absoluutiksi, joskus jopa infiniittiseksi MINÄ OLEN -olevaiseksi.

Vaikkei tämä idea Absoluuttisesta Jumaluudesta koskaan suurta suosiota Aasian kansojen parissa saavuttanutkaan, antoi se kuitenkin näiden maiden älymystölle mahdollisuuden yhdentää filosofiansa ja harmonisoida kosmologiansa. Buddha-Absoluutin käsite on toisin ajoin puolittain persoonallinen, toisin ajoin taas täysin persoonaton — jopa infiniittinen luova voima. Tämänkaltaiset käsitteet, jos kohta ne filosofiaa hyödyttävätkin, eivät kuitenkaan ole uskonnolliselle kehitykselle elintärkeitä. Yksinpä antropomorfinen Jahvekin on uskonnollisessa mielessä arvokkaampi kuin buddhalaisuuden tai brahmalaisuuden äärettömän etäinen Absoluutti.

Toisin ajoin jopa ajateltiin Absoluutin sisältyvän infiniittiseen MINÄ OLEN -olevaiseen. Mutta nämä pohdiskelut olivat kalsea lohdutus isoaville kansanjoukoille, jotka halusivat kuulla lupauksen sanoja, kuulla Saalemin yksinkertaista evankeliumia siitä, että usko Jumalaan takaisi jumalallisen suosion ja ikuisen eloonjäämisen.

12. BUDDHALAISUUDEN JUMALAKÄSITYS

Buddhalaisen kosmologian suuri heikkous oli kaksinainen: ensinnäkin se saastutti itsensä monilla Intian ja Kiinan taikauskoilla, ja toiseksi se ylsi Gautaman ensin valaistuneeksi ja sitten Ikuiseksi Buddhaksi. Samoin kuin kristinusko on kärsinyt siitä, että se on omaksunut paljon erheellistä ihmisfilosofiaa, samoin buddhalaisuuskin kantaa inhimillistä syntymämerkkiään. Mutta Gautaman opetusten kehitys on jatkunut viimeisten kahden ja puolen tuhannen vuoden ajan. Valistuneelle buddhalaiselle Buddha-käsite ei ole sen enempää Gautaman ihmispersoonallisuus kuin Jehova-käsite on valistuneen kristityn mielessä identtinen Horebin henkidemonin kanssa. Terminologian niukkuus yhdessä ikivanhan nimistön sentimentaalisen säilyttämisen kanssa johtaa usein siihen, että uskonnollisten käsitteiden kehittymisen todellinen merkitys jää ymmärtämättä.

Vähitellen buddhalaisuuden piirissä alkoi ilmetä Absoluutista erillinen jumalakäsite. Sen alkujuuret johtavat kauas niihin varhaisiin aikoihin, jolloin pienen tien ja suuren tien kannattajat erkanivat toisistaan. Juuri buddhalaisuuden

becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millenniums. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the

jälkimmäisen haaran keskuudessa kypsyi lopulta käsitys Jumalan ja Absoluutin erillisyydestä. Askel askeleelta, vuosisata vuosisadalta jumalakäsitys on kehittynyt, kunnes tämä käsitys Japanissa Rioninin, Honen Shoninin ja Shinranin opetusten myötä lopulta tuotti hedelmänään uskon Amida Buddhaan.

Näiden uskovien keskuudessa opetetaan, että sielu saa kuolemankokemuksen jälkeen valita, viettääkö se jonkin aikaa Paratiisissa, ennen kuin astuu nirvanaan, olemassaolon äärimmäiseen muotoon. Julistetaan, että tämä uusi pelastus saavutetaan uskomalla Amidan, lännessä sijaitsevan Paratiisin Jumalan, jumalallisiin siunauksiin ja rakastavaan huolenpitoon. Filosofiansaan amidalaiset pitäytyvät käsitteeseen Infiniittisestä Todellisuudesta, joka on kuolevaisen olennon äärelliselle käsityskyvylle täysin tavoittamaton. Uskonnossaan he pitävät kiinni uskosta ikearmahavaiseen Amidaan, joka niin rakastaa maailmaa, ettei salli yhdenkään ihmisen, joka aidosti uskoen ja puhtain sydämin huutaa avuksi hänen nimeään, epäonnistua Paratiisin ylimaallisen onnen saavuttamisessa.

Buddhalaisuuden suuri voima on siinä, että sen kannattajilla on vapaus valita totuutta kaikista uskonnoista. Tällainen valinnanvapaus on ollut tunnusomaisista vain muutamille Urantian uskonnoille. Tässä mielessä Japanin shintolaisista on tullut eräs maailman edistyneimmistä uskonnollisista ryhmistä. Se on elvyttänyt Gautaman seuraajien muinaisen lähetystyön hengen ja alkanut lähettää opettajia muiden kansojen pariin. Tämä halukkuus omaksua totuutta mistä tahansa ja kaikista lähteistä on todellakin suositeltava suuntaus, joka tuli uskonnollisten uskovien keskuudessa esille kahdennäkymmenennen kristuksenjälkeisen vuosisadan ensimmäisellä puoliskolla.

Buddhalaisuus itsessään on kokemassa kahdennäkymmenennen vuosisadan renessanssia. Buddhalaisuuden tultua kosketuksiin kristinuskon kanssa sen sosiaaliset näkökulmat ovat huomattavasti laajentuneet. Veljeskunnan munkkipappien sydämessä on syttynyt taas oppimishalu, ja opetuksen leviäminen kaikkialle tämän uskonnon piiriin tulee epäilemättä antamaan pontta uusiin edistysaskeliin uskonnollisen kehityksen alalla.

Tämän kirjan kirjoittamisen aikoihin suuri osa Aasiaa panee toivonsa buddhalaisuuteen. Haluaako tämä ylevä usko, joka on niin urheasti säilyttänyt asemansa menneisyyden pimeiden aikakausien läpi, vielä kerran kuulla totuuden entistä laajemmista kosmisista realiteeteista samalla tavoin kuin Intian suuren opettajan opetuslapset aikanaan kuuntelivat hänen julistustaan uudesta totuudesta? Onko tämä ikivanha usko vielä kerran reagoiva siihen

latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:12.6 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

elvyttävään virikkeeseen, jonka tarjoaa tämän uskonnon kauan etsimien uusien jumala- ja absoluuttikäsitteiden esilletuonti?

Koko Urantia odottaa Mikaelin jalontavan sanoman julistamista ilman, että tätä kuormittavat ne opinkappaleet ja dogmit, jotka ovat kertyneet yhdeksäntoista vuosisataa jatkuneesta yhteydestä evolutionaarista alkuperää oleviin uskontoihin. Se hetki on koittamassa, jolloin buddhalaisuudelle, kristinuskolle, hindulaisuudelle ja jopa kaikkien uskontojen piiriin kuuluville kansoille ei enää esitetä evankeliumia Jeesuksesta, vaan Jeesuksen evankeliumin elävää, hengellistä todellisuutta.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

94:12.7 (1041.5) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:12.8 (1041.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 95. Melkisedekin opetusten vaikutus Levantissa

⇐ 094

Urantia-kirjan

096 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 95

MELKISEDEKIN OPETUSTEN VAIKUTUS LEVANTISSA

Osiot

Johdanto

1. Saalemin uskonto Mesopotamiassa
2. Egyptin varhaisuskonto
3. Moraalikäsitysten kehitys
4. Amenemopen opetukset
5. Ainutlaatuinen Ikhnaton
6. Saalemin opit Iranissa
7. Saalemin opetukset Arabiassa

PAPER 95

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

Johdanto

KUN Intia oli monien Itä-Aasian uskontojen ja filosofoiden kehto, Levantti puolestaan oli läntisen maailman uskontojen kotimaa. Saalemin lähetyssaarnaajat levittäytyivät yli koko Lounais-Aasian: Palestiinaan, Mesopotamiaan, Egyptiin, Iraniin ja Arabiaan, ja kaikkialla he julistivat Makiventa Melkisedekin evankeliumin hyvää sanomaa. Joissakin näistä maista heidän opetuksensa kantoivat hedelmää, joissakin muissa maissa menestys oli vaihtelevaa. Toisissa tapauksissa heidän ponnistelujensa epäonnistuminen johtui viisauden puutteesta, toisissa tapauksissa syynä olivat olosuhteet, joihin he eivät voineet vaikuttaa.

1. SAALEMIN USKONTO MESOPOTAMIASSA

Vuoden 2000 eKr tienoilla seetiläisten opetukset olivat jo kutakuinkin kadonneet Kaksoisvirranmaan uskonnoista, joihin vaikuttivat etupäässä kahden maahantunkeutujaryhmän, nimittäin läntisestä autiomaasta soluttautuneiden

INTRODUCTION

95:0.1 (1042.1) AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

95:1.1 (1042.2) By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the

beduiiniseemiläisten ja pohjoisesta tulleiden barbaariratsumiesten alkeelliset uskomukset.

Mutta Mesopotamiasta ei koskaan täysin hävinnyt jo alkuaikojen adamiittikansojen noudattama tapa kunnioittaa viikon seitsemättä päivää. Melkisedekin aikana seitsemättä päivää pidettiin tosin huono-onnisuudessaan päivästä pahimpana. Siihen kohdistuivat mitä moninaisimmat tabut: pahana seitsemäntenä päivänä oli laitonta taittaa taivalta, keittää ruokaa tai virittää tulta. Juutalaisten mukana Palestiinaan kulkeutui monia sellaisia mesopotamiaistabuja, joiden he olivat havainneet perustuvan babylonialaista seitsemännen päivän, sapatin, viettämiseen.

Vaikka Saalemin opettajat tekivät paljonkin jalostaakseen ja kohentaakseen Mesopotamian uskontoja, he eivät siltikään onnistuneet voittamaan näitä eri kansanheimoja pysyvästi yhden ja ainoan Jumalan tunnustamisen kannalle. Tällainen opetus saavutti valta-aseman yli sadanviidenkymmenen vuoden ajaksi ja antoi sitten vähä vähältä periksi vanhemmalle uskolle monilukuisiin jumaluuksiin.

Saalemilaiset opettajat vähensivät Mesopotamian jumalien lukumäärää melkoisesti, niin että he yhteen aikaan saivat pääjumaluuksien luvun laskemaan seitsemään: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk ja Sin. Uuden opetuksen kukoistuskautena he korottivat kolme näistä jumalista kaikkien muiden yläpuolelle, babylonialaiseksi triadiksi: Bel, Ea ja Anu; maan, meren ja taivaankannen jumalat. Eri paikkakunnilla versoi vielä lisää triadeja, jotka kaikki toivat mieleen andiittien ja sumerilaisten opetukset kolminaisuudesta. Ja samalla ne perustuivat siihen, mitä saalemilaiset uskoivat kolmen ympyränkehän muodostamasta Melkisedekin tunnuksesta.

Saalemilaisopettajat eivät kyenneet koskaan täysin hävittämään Ishtarin, jumalten äidin ja sukupuolisen hedelmällisyyden hengen, nauttimaan kansansuosiota. He tekivät parhaansa tämän jumalattaren palvonnan jalontamiseksi, mutta koskaan eivät babylonialaiset eivätkä heidän naapurinsa olleet kokonaan päässeet naamioiduista seksuaalisista palvontamuodoistaan. Joka puolella Kaksoisvirranmaata oli muodostunut yleiseksi tavaksi, että kaikki naiset ainakin kerran nuoruudessaan antautuivat tuntemattomien syleiltäviksi. Tätä pidettiin Ishtarin vaatimana uhrautuvuutena, ja uskottiin, että hedelmällisyys oli paljolti tämän seksuaaliuhrin varassa.

Aluksi Melkisedekin opetusten leviäminen sujui varsin tyydyttävästi, kunnes Kishin koulun johtaja Nabodad päätti käydä keskitettyyn hyökkäykseen vallitsevaa

western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

95:1.2 (1042.3) But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabbattum.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed

temppelihaureuskäytäntöä vastaan. Mutta Saalemin lähetyssaarnaajat kärsivät tappion yrittäessään toteuttaa tätä sosiaalista uudistusta, ja tämän epäonnistuneen yrityksen raunioihin sortuivat myös kaikki heidän mainittua uudistustakin tärkeämmät hengelliset ja filosofiset opetuksensa.

Tätä Saalemin evankeliumin kärsimää tappiota seurasi välittömästi Ishtar-kultin nousu, rituaalin, joka jo oli vallannut Palestiinan Ashtorethina, Egyptin Isiksenä, Kreikan Afroditea ja joka oli tunkeutunut pohjoisten heimojen keskuuteen Astartena. Ja juuri tämän ishtarinpalvonnan elpymisen myötä babylonialaiset papit ryhtyivät jälleen tähyilemään tähtiä; astrologia koki Mesopotamiassa viimeisen suuren elpymisensä, ennustamisesta tuli muotiasia, ja vuosisatojen ajan papisto rappeutumistaan rappeutui.

Melkisedek oli muistuttanut seuraajiaan siitä, että nämä opetuksessaan saarnaisivat ainoasta Jumalasta, kaiken olevaisen Isästä ja Luojaista, ja kehottanut heitä saarnaamaan yksinomaan evankeliumia vain uskon kautta saavutettavasta jumalallisesta suosiosta. Mutta uuden totuuden opettajat ovat useinkin erehtyneet yrittämään liikaa, yrittämään hitaan evoluution korvaamista äkillisellä revolutiolla. Mesopotamiassa toimineet Melkisedekin lähetyssaarnaajat nostivat moraalin tavoitetasen kansan kannalta aivan liian korkealle. He yrittivät liikaa, ja heidän ajamansa jalo asia kärsi tappion. Heidät oli valtuutettu saarnaamaan tarkalleen määrättyä evankeliumia, julistamaan totuutta siitä, että Universaalinen Isä on todellinen, mutta he sotkeutuivat arvokkaalta tavoitteelta näyttäneeseen tapasääntöjen uudistamiseen. Ja näin heidän suuri tehtävänsä ajautui sivuraiteille, itse asiassa se katosi pettymykseen ja unohdukseen.

Kishissä sijainneen Saalemin pääpaikan hajaantumiseen tarvittiin vain yhden sukupolven aika, ja ainoaan Jumalaan uskomisen puolesta tehty julistustyö päättyi käytännöllisesti katsoen koko Mesopotamiassa. Mutta Saalemin koulujen opetuksen jättämät jäljet eivät hävinneet. Hajallaan siellä täällä olevat vähäiset ryhmät uskoivat edelleenkin ainoaan Luojaan ja taistelivat mesopotamialaispappien epäjumalainpalvontaa ja moraalittomuutta vastaan.

Juuri ne Saalemin lähetyssaarnaajat, jotka toimivat heidän oppiensa hylkäämistä seuranneena aikana, kirjoittivat monet Vanhan testamentin psalmeista. He kaiversivat ne kiveen, josta myöhempien aikojen heprealaispapit ne vankeutensa aikana löysivät ja sisällyttivät ne sittemmin virsikokoelmaan, jota on pidetty juutalaisten kirjoittamana. Näitä Babylonista peräisin olevia kauniita psalmeja ei kirjoitettu Bel-Mardukin temppeleissä, vaan ne olivat

in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

95:1.9 (1043.4) In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

95:1.10 (1043.5) It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms from Babylon were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem

aikaisempien Saalemin lähetyssaarnaajien jälkeläisten työtä, ja ne muodostavat jyrkän vastakohdan babylonialaisten pappien maagisille kyhäelmille. Jobin kirja heijastaa melko hyvin Saalemin koulun opetuksia Kishissä ja kaikkialla Mesopotamiassa.

Monia Kaksoisvirranmaan uskonnollisen kulttuurin aineksia kulkeutui heprealaiseen kirjallisuuteen ja liturgiaan Egyptin kautta Amenemopen ja Ikhnatonin toiminnan välityksellä. Egyptiläisten keskuudessa säilyivät huomattavan hyvin opetukset sosiaalisesta velvollisuudentunnosta, jotka olivat peräisin varhaisemmilta andiittimesopotamialaisilta ja jotka Eufratinlaaksoa hallussaan pitäneet myöhempien aikojen babylonialaiset olivat varsin suurella määrin jo kadottaneet.

2. EGYPTIN VARHAISUSKONTO

Melkisedekin alkuperäiset opetukset juutuivat tosiasiaissa kaikkein syvimmin Egyptiin, josta ne myöhemmin levisivät Eurooppaan. Niilinlaakson kehityspohjainen uskonto sai aika ajoin uusia aineksia siitä, että maahan saapui Eufratinlaakson parhaita nodiitti-, adamiitti- ja myöhemmin andiittikansojen rotuaineksia. Monet Egyptin siviilivirkamiehet olivat toisin ajoin sumerilaisia. Jos Intiassa tuohon aikaan oli maailman monipuolisin rotusekoitus, niin Egyptissä kukoisti tuolloisen Urantian perusteellisimmin sekoittunut uskonnonfilosofia, ja Niilinlaaksosta se levisi moniin maanosiin. Juutalaiset ovat maailman luomista koskevan käsityksensä osalta paljossa velkaa babylonialaisille, mutta jumalallisen Kaitselmuksen käsityksensä he saivat egyptiläisiltä.

Poliittiset ja moraaliset pikemmin kuin filosofiset tai uskonnolliset suuntaukset tekivät Egyptistä Saalemin opetusten kannalta Mesopotamiaa suotuisamman. Egyptissä jokainen heimojohtaja, joka ensin oli taistellut itsensä faaraon valtaistuimelle, pyrki myös pitämään dynastiansa vallassa julistamalla heimojumalansa alkuperäiseksi jumaluudeksi ja kaikkien muiden jumalten luojaksi. Tällä tavoin egyptiläiset vähitellen tottuivat ajatukseen ylijumalasta, mikä toimi astinkivenä myöhempään opinkappaleeseen universaalisesta Luojajumaluudesta. Monoteismin idea huojuu Egyptissä edestakaisin useiden vuosisatojen ajan niin, että usko yhteen Jumalaan aina välillä voitti alaa, mutta koskaan se ei onnistunut pääsemään kehittymässä olleisiin polyteistisiin käsityksiin nähden täysin hallitsevaan asemaan.

Egyptin kansanheimot olivat aikakausien ajan harrastaneet luonnonjumalien palvontaa. Tarkemmin sanottuna kullakin noin

missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

95:2.1 (1043.7) The original Melchizedek teachings really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

95:2.2 (1044.1) It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate

neljästäkymmenestä eri heimosta oli oma erityinen ryhmäjumalansa yhden heimon palvoessa härkää, toisen palvoessa leijonaa, kolmannen oinasta ja niin edelleen. Vielä sitäkin aikaisemmin ne olivat olleet toteemiheimoja, jokseenkin samaan tapaan kuin Amerikan intiaanit.

Egyptiläiset havaitsivat aikanaan, että tiillä vuoraamattomiin hautoihin lasketut ruumiit soodapitoisen hiekan vaikutuksesta säilyivät — palsamoituivat —, kun tiiliholveihin haudatut ruumiit sen sijaan mätänivät. Nämä havainnot johtivat kokeiluihin, joiden tuloksena oli myöhemmin vallinnut tapa palsamoida vainajat. Egyptiläiset uskoivat ruumiin säilymisen helpottavan vainajan kulkua tulevan elämän läpi. Jotta yksilö kaukaisessa tulevaisuudessa, kun ruumis jo oli mädännyt, olisi asianmukaisesti tunnistettavissa, he panivat ruumiin mukana hautaan kuvapatsaan ja kaiversivat vainajan kuvan arkun kanteen. Näiden hautapatsaiden valmistaminen johti egyptiläisen taiteen merkittävään kohenemiseen.

Vuosisatojen ajan egyptiläiset luottivat siihen, että haudat turvasivat ruumiin säilymisen ja kuolemanjälkeisen elämän miellyttävyyden. Myöhemmin tapahtunut maagisten käytäntöjen kehittyminen, olkoonkin että ne kuormittivat elämää kehdosta hautaan, vapauttivat heidät kuitenkin varsin tehokkaasti hautauskonnosta. Papeilla oli tapana kaivertaa arkkuihin loitsutekstejä, joiden uskottiin suojelevan ihmistä sellaiselta, "että hänen sydämensä manalassa vietäisiin hänen rinnastaan". Ennen pitkää näitä maagisia tekstejä kerättiin sekalaiseksi valikoimaksi, joka säilyi "Kuolleitten kirjana". Mutta Niilinaaksossa maaginen rituaali tuli jo varhaisessa vaiheessa kosketuksiin omantunnon ja luonteenlujuuden maailmojen kanssa, jopa niin suuressa määrin, ettei sellaista tuonaikaisten rituaalien myötä useinkaan saavutettu. Ja pelastuksen takeena luotettiin sen jälkeen näihin eettisiin ja moraalisiin ihanteisiin, pikemminkin kuin taidokkaasti valmistettuihin hautoihin.

Näiden aikojen taikauskoista on hyvänä esimerkkinä yleinen usko syljen parantavaan voimaan. Se oli käsitys, joka sai alkunsa Egyptistä ja levisi sieltä Arabiaan ja Mesopotamiaan. Legendan kertomassa Horuksen ja Setin välisessä taistelussa nuori jumala menetti silmänsä, mutta kun Set oli kukistettu, tämän silmän palautti paikalleen viisas jumala Thoth, joka sylkäisi haavaan ja paransi sen.

Egyptiläiset uskoivat kauan, että yötaivaalla tuikkivat tähdet edustivat kuolleitten arvohenkilöiden eloonjääneitä sieluja. Muiden eloonjääneiden he ajattelivat imeytyneen aurinkoon. Eräässä vaiheessa auringonpalvonnasta tuli muuan esi-isienpalvonnan laji. Suuren pyramidin kalteva

tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a "man's having his heart taken away from him in the nether world." Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly

sisäänkäynti osoitti suoraan Pohjantähteä kohti, jotta kuninkaan sielu haudasta noustessaan osaisi suoraa tietä aina taivaalla pysyvien ja rataansa muuttamattomien kiintotähtien muodostamiin tähtikuvioihin, oletetuille kuninkaiden asuinsijoille.

Kun auringon viistojen säteiden havaittiin tunkeutuvan pilvissä olevasta aukosta maata kohti, uskottiin niiden olevan merkinä taivaallisten portaiden alaslaskemisesta, joita pitkin kuningas ja muut vanhurskaat sielut saattaisivat nousta taivaaseen. "Kuningas Pepi on asettanut säteilynsä portaksi jalkojensa alle noustakseen sitä myöten äitinsä tykö."

Kun Melkisedek ilmestyi lihallisessa hahmossa, egyptiläisillä oli uskonto, joka oli huomattavasti naapurikansojen uskontoja korkeammalla. He uskoivat, että ruumiista irronnut sielu, jos se oli maagisin loitsukaavoin asianmukaisesti varustettu, kykenisi välttämään väliin tulevat pahat henget ja selvittämään tiensä Osiriksen tuomiosaliin, jossa se, mikäli se havaittiin syyttömäksi "murhaan, ryöstöön, valheellisuuteen, aviorikokseen, varkauteen ja itsekkyyteen", päästettäisiin autuuden maailmoihin. Jos tämä sielu vaa'assa punnittaessa havaittaisiin köykäiseksi, se lähetettäisiin helvettiin Syöjättärelle. Ja tämä oli monien naapurikansojen uskomuksiin verrattuna jo suhteellisen pitkälle edennyt käsitys tulevasta elämästä.

Käsitys maan päällä lihallisen elämän kuluessa tehtyjen syntien tuomitsemisesta tuonpuoleisessa kulkeutui heprealaiseen teologiaan Egyptistä. Sana "tuomio" esiintyy koko heprealaisten psalmien kirjassa vain kerran, ja tuon nimenomaisen psalmin kirjoitti egyptiläinen.

3. MORAALIKÄSITYSTEN KEHITYS

Vaikka Egyptin sivistys ja uskonto pääosin olivatkin peräisin andiittisesta Mesopotamiasta ja välittyivät myöhemmille sivilisaatioille enimmäkseen heprealaisten ja kreikkalaisten välityksellä, paljon, hyvin paljon egyptiläisten sosiaalisesta ja eettisestä idealismista sai silti alkunsa Niilinlaaksosta puhtaasti evoluutionvaraisen kehityksen tuloksena. Siitä huolimatta, että maahan kulkeutui myös paljon andiittista perua olevaa totuutta ja kulttuuria, kehittyi Egyptissä moraalista kulttuuria puhtaasti ihmisperäisen kehityksen tuloksena enemmän kuin ilmaantui samankaltaisin luonnonmukaisin menetelmin millään muulla rajatulla alueella ennen Mikaelin lahjoittautumista.

Moraalin kehitys ei ole kokonaan ilmoituksenvaraista. Korkeita moraalikäsitteitä on johdettavissa myös ihmisen omasta kokemuksesta. Ihminen voi kehittää jopa

toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. "King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother."

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of "murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness," it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one's life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that particular psalm was written by an Egyptian.

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic

hengellisiä arvoja ja uutta kosmista ymmärrystä henkilökohtaisesta kokemuseräisestä elämästään, sillä hänessä asuu jumalallinen henki. Oman lisänsä tähän luonnonvaraiseen omantunnon ja luonteen kehitykseen toivat myös aika ajoin saapuneet totuuden opettajat, joita muinaisina aikoina tuli toisesta Eedenistä ja myöhemmin Melkisedekin Saalemin päämajasta.

Jo tuhansia vuosia ennen kuin Saalemin evankeliumi tunkeutui Egyptiin, Egyptin moraaliset johtajat opettivat oikeudenmukaisuutta, rehellisyyttä ja ahneuden kaihtamista. Kolmetuhatta vuotta ennen kuin heprealaisten kirjoitukset kirjoitettiin, egyptiläisten tunnuslause kuului: "Varmalla pohjalla on ihminen, jonka elämänohjeena on vanhurskaus ja joka vaeltaa, minne se vie." He opettivat lempeyttä, kohtuutta ja hienotunteisuutta. Erään tämän aikakauden suuren opettajan sanoma kuului: "Tee oikein ja kohtele kaikkia oikeudenmukaisesti." Tämän ajanjakson egyptiläinen triadi oli Totuus—Oikeus—Vanhurskaus. Mikään Urantian puhtaasti ihmisperäisistä uskonnoista ei ole koskaan ylittänyt Niilinlaakson entisen humanismin sosiaalisia ihanteita ja moraalista suuruutta.

Näiden kehittyvien eettisten käsitysten ja moraalisten ihanteiden muodostamassa maaperässä Saalemin uskonnon vielä jäljellä olleet opetukset kukoistivat. Hyvän ja pahan käsitteet saivat helposti vastakaikua sellaisen kansan sydämessä, joka uskoi, että "elämä annetaan rauhantahtoisille ja kuolema syyllisille." "Rauhantahtoinen on se, joka tekee sellaista, mitä rakastetaan; syyllinen on se, joka tekee sellaista, mitä vihataan." Niilinlaakson asukkaat olivat eläneet näiden kehkeytyvien eettisten ja sosiaalisten normien mukaan vuosisatojen ajan, ennen kuin he omistivat myöhemmin ilmaantuneille oikean ja väärän, hyvän ja pahan, käsitteille ajatustakaan.

Egypti oli älyllinen ja moraalinen, muttei ylen määrin hengellinen. Egyptiläisten keskuudesta nousi kuudentuhannen vuoden aikana vain neljä suurta profeettaa. Amenemopea he seurasivat jonkin aikaa; Okhban he murhasivat; Ikhnatonin he hyväksyivät, mutta vain puolesta sydäimestä ja vain yhden lyhyen sukupolven ajan; Mooseksen he torjuivat. Ja tälläkin kertaa poliittiset pikemminkin kuin uskonnolliset seikat vaikuttivat siihen, että Abrahamin, ja myöhemmin Joosefin, oli kaikkialla Egyptissä helppo käyttää melkoista vaikutusvaltaa yhdestä Jumalasta kertovien Saalemin opetusten hyväksi. Mutta kun Saalemin lähetyssaarnaajat saapuivat ensimmäistä kertaa Egyptiin, he kohtasivat siellä tämän erittäin eettisen, kehityksen tuottaman kulttuurin, johon oli sekoittunut mesopotamiaalaisten maahanmuuttajien mukanaan tuomia muuntuneita moraalinormeja. Nämä Niilinlaakson entisaikaiset opettajat julistivat ensimmäisinä omastatunnosta, että se oli

insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty." "The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated." For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

Jumalan käsky, Jumaluuden ääni.

4. AMENEMOPEN OPETUKSET

Egyptissä varttui aikanaan opettaja, jota monet kutsuivat ”ihmisen pojaksi” ja toiset Amenemopeksi. Tämä näkijä ylensi omantunnon korkeimmaksi mahdolliseksi ratkaisuvallan käyttäjäksi oikean ja väärän välillä, opetti synnin saavan rangaistuksensa ja julisti pelastusta, joka oli saavutettavissa aurinkojumaluuden puoleen kääntymällä.

Amenemope opetti, että rikkaus ja menestys olivat Jumalan lahja, ja tämä käsitys väritti sittemmin ilmestyneen heprealaisen filosofian läpikotaisin. Tämä jalo opettaja uskoi, että jumalatietoisuus oli kaikessa käyttäytymisessä määräävä tekijä; että jokainen hetki tulisi elää tietoisena Jumalan läsnäolosta ja tietoisena vastuullisuudestaan hänelle. Tämän tietäjän opetukset käännettiin myöhemmin heprean kielelle, ja niistä tuli tuon kansan pyhä kirja kauan ennen kuin Vanha testamentti saatettiin kirjalliseen asuun. Tämän hyvän miehen tärkeimmässä opetuksessa oli kysymys hänen poikansa ohjaamisesta rehtiyteen ja rehellisyyteen, sitten kun tämä hoitaisi valtion luottamustehtäviä, ja nämä ylevät näkemykset aikojen takaa olisivat kunniaksi kenelle hyvänsä nykyajan valtiomiehelle.

Tämä Niilin-rantojen viisas mies opetti, että ”rikkaus saa siivet ja lentää pois”, että kaikki maallinen on katoavaista. Tärkeimmässä rukouksessaan hän pyysi, että hän ”säestyisi pelolta”. Hän kehotti kaikkia hylkäämään ”ihmisten sanat” ja turvautumaan ”Jumalan tekoihin”. Hänen opetuksensa ydinsisältönä oli: Ihminen päättää, mutta Jumala säätää. Hepreaksi käännettyinä hänen opetuksensa antoivat suunnan Vanhan testamentin Sananlaskujen kirjan filosofialle. Kreikannettuina ne sävyttivät helleenien koko myöhempää uskonnonfilosofiaa. Myöhempien aikojen aleksandrialaisella filosofi Filonilla oli hallussaan Viisaudenkirjan kopio.

Amenemope toimi, jotta kehityksen kautta ilmaantunut etiikka ja ilmoituksen kautta saatu moraali säilyisivät, ja kirjoituksillaan hän välitti ne edelleen sekä heprealaisille että kreikkalaisille. Hän ei ollut tämän aikakauden uskonnollisista opettajista suurin, mutta hänen vaikutuksensa oli suurin, sillä hän väritti kahden länsimaisen sivistyksen kehittymiseen vaikuttaneen kulttuurin piirissä sittemmin esiintynyttä ajattelua: heprealaisten, joiden keskuudessa länsimainen uskonnollinen usko kehittyi huippuunsa, sekä kreikkalaisten, jotka kehittivät puhtaasti filosofisen ajattelun suurimpiin eurooppalaisiin korkeuksiinsa.

Heprealaiden Sananlaskujen kirjan luvut

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the “son of man” and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that “riches take themselves wings and fly away” — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be “saved from fear.” He exhorted all to turn away from “the words of men” to “the acts of God.” In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:4.5 (1046.6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter

viisitoista, seitsemäntoista ja kaksikymmentä sekä tekstikohta luvun kaksikymmentäkaksi jakeesta seitsemäntoista luvun kaksikymmentäneljä jakeeseen kaksikymmentäkaksi on otettu lähes sanataarkasti Amenemopen Visaudenkirjasta. Heprealaisten Psalmin kirjan ensimmäinen psalmi on Amenemopen kirjoittama, ja siihen sisältyy Ikhnatonin opetusten ydinsanoma.

5. AINUTLAATUINEN IKHNATON

Amenemopen opetusten ote egyptiläisten ajatusmaailmasta oli vähitellen kirpoamassa, kun erään egyptiläisen saalemilaislääkärin vaikutuksesta muuan kuningasperheen nainen omaksui Melkisedekin opetukset. Tämä nainen suostutteli poikansa, Egyptin faaraon Ikhnatonin, hyväksymään nämä opit Ainoasta Jumalasta.

Sen jälkeen kun kuolevaishahmoinen Melkisedek täältä poistui, yhdelläkään ihmisellä ei ollut tähän mennessä ollut yhtä hämmästyttävän selkeää käsitystä Saalemin ilmoitususkonnosta kuin Ikhnatonilla. Joissakin suhteissa tämä nuori Egyptin kuningas on eräs ihmiskunnan historian merkittävimpiä henkilöitä. Aikana, jolloin hengellinen lamaannus Mesopotamiassa aina vain paheni, hän piti Egyptissä elävänä oppia El Eljonista, Ainoasta Jumalasta, ja piti niin tehdessään yllä sitä filosofista monoteismin kanavaa, joka oli elintärkeä tuolloin vielä tulevaisuuteen kuuluneen Mikaelin lahjoittautumisen uskonnolliselle taustalle. Ja tunnustukseksi nimenomaan tästä sankariteosta — muiden syiden ohella — Jeesus-lapsi vietiin Egyptiin, jossa muutamat Ikhnatonin hengelliset seuraajat tapasivat hänet, ja tiettyyn määrään asti he ymmärsivät joitakin piirteitä hänen jumalallisesta tehtävästään Urantialla.

Mooses, suurin persoonallisuus Melkisedekin ja Jeesuksen välillä, oli heprealaisen rodun ja Egyptin kuningasperheen yhteinen lahja maailmalle. Ja mikäli Ikhnaton olisi omannut Mooseksen osaavuuden ja kyvykkyuden, mikäli hän olisi osoittanut hämmästyttävän uskonnollisen johtajuutensa veroista poliittista nerokkuutta, Egyptistä olisi siinä tapauksessa tullut tuon ajan suuri monoteistinen kansakunta. Ja jos niin olisi käynyt, on hyvinkin mahdollista, että Jeesus olisi elänyt enimmän osan kuolevaisen hahmossa viettämästään elämästä Egyptissä.

Yksikään kuningas ei koko historian aikana ole edennyt niin järjestelmällisesti kääntääkseen kokonaisen kansakunnan polyteismista monoteismiin kuin tämä merkillinen Ikhnaton. Mitä ällistyttävimmällä päättäväisyydellä tämä nuori hallitsija katkaisi siteet menneisyyteen: muutti nimensä, hylkäsi pääkaupunkinsa, rakensi kokonaan uuden kaupungin ja loi uuden taiteen ja

twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. THE REMARKABLE IKHNATON

95:5.1 (1047.1) The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

95:5.2 (1047.2) Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

95:5.4 (1047.4) Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past, changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast;

kirjallisuuden kokonaiselle kansalle. Mutta hän eteni liian nopeasti; hän rakensi liian paljon — enemmän kuin saattoi säilyä, sitten kun hän oli poissa. Hän ei toisaalta kyennyt järjestämään kansansa aineellista turvallisuutta ja hyvinvointia, mikä kaikki tuli epäsuotuisasti hänen uskonnollisia opetuksiaan vastaan, sitten kun vastoinkäymisten ja sorron tulvavedet myöhemmin pyyhkäisivät egyptiläisten yli.

Olisipa tällä hämmästyttävän selväpiirteisen näkemyksen ja epätavallisen määrätietoisuuden omanneella miehellä ollut Mooseksen poliittinen tarkkavaistaisuus, niin hän olisi muuttanut koko historian kulun siltä osin, kuin kysymys on läntisen maailman uskonnon kehityksestä ja totuuden julkituksesta. Elinaikanaan hän pystyi hillitsemään yleensäkin huonoon huutoon saattamiensa pappien toimintaa, mutta nämä ylläpitivät kulttejaan salassa ja riensivät toimimaan, heti kun nuori kuningas joutui pois vallasta. Eivätkä papit vitkastelleet yhdistäessään kaikki Egyptiä sittemmin kohdanneet vaikeudet hänen hallituskauteensa tapahtuneeseen monoteismin pystyttämiseen.

Siinä Ikhnaton osoitti viisautta, että hän pyrki juurruttamaan monoteismin aurinkojumalan valepuvussa. Tämä päätös lähteä rakentamaan Universaalisen Isän palvontaa tuomalla kaikki jumalat aurinkokultin piiriin, juontui edellä mainitun saamelilaislääkärin antamasta neuvosta. Ikhnaton otti tuolloin olemassa olleen Aton-uskon yleisesti tunnetut opinkappaleet Jumaluuden isyydestä ja äitiydestä ja loi niistä uskonnon, joka tiedosti läheisen palvontayhteyden ihmisen ja Jumalan välillä.

Ikhnaton oli riittävän viisas pitääkseen palvonnan ulkonaisesti edelleen auringonjumala Atonin palvontana, samalla kun hän johdatti seuraajansa Ainoan Jumalan, Atonin luoja ja kaikkien ylimmän Isän, verhottuun palvontaan. Tämä nuori opettaja-kuningas oli tuottelias kirjailija, joka kirjoitti tutkielman nimeltä "Ainoa Jumala". Kirjassa oli kolmekymmentäyksi lukua. Palattuaan valtaan papit hävittivät sen jäljettömiin. Ikhnaton kirjoitti myös satakolmekymmentäseitsemän hymniä, joista kahtatoista nyt säilytetään Vanhan Testamentin Psalmien kirjassa ja pidetään heprealaisten kirjoittamina.

Ikhnatonin uskonnon ylivoimaisesti tärkein sana päivittäisessä elämässä oli "vanhurskaus", ja ennen pitkää hän laajensi oikeintekemisen käsitettä niin, että sen piiriin kuuluivat niin kansainvälinen kuin kansallinenkin etiikka. Tuolloin eli sukupolvi, jossa ilmeni hämmästyttävää omakohtaista hurskautta ja jolle oli ominaista, että älykkäämpien miesten ja naisten keskuudessa esiintyi aitoa pyrkimystä Jumalan löytämiseen ja tuntemiseen. Tuona aikana ei sosiaalinen asema

he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

95:5.5 (1047.5) Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did

eikä varallisuus tuonut kenellekään egyptiläiselle mitään etua lain edessä. Egyptin perhe-elämä vaikutti paljon moraalisen kulttuurin säilymiseen ja kohoamiseen, ja se oli innoittavana esimerkkinä juutalaisten myöhemmälle erinomaiselle perhe-elämälle Palestiinassa.

Ikhnatonin evankeliumin kohtalokas heikkous oli sen sisältämä suurin totuus: oppi siitä, ettei Aton ollut pelkästään Egyptin luoja, vaan myös ”koko maailman, ihmisen ja eläinten ja kaikkien vieraiden maiden, jopa Syyrian ja Kushin luoja tämän Egyptinmaan lisäksi. Hän asettaa kaikki paikalleen ja pitää huolen kaikkien tarpeista.” Nämä käsitykset Jumaluudesta olivat korkeita ja yleviä, mutta ne eivät olleet kansallismielisiä. Tällaiset uskonnon piirissä esiintyneet kansainväliset mielialat eivät olleet omiaan lisäämään Egyptin armeijan taistelumieltä sotatanterella, kun ne sen sijaan antoivat pappien käteen tehokkaita aseita käytettäväksi nuorta kuningasta ja hänen uutta uskontoaan vastaan. Hänen käsityksensä Jumaluudesta oli myöhempien heprealaisten vastaavaa käsitettä paljon korkeammalla, mutta se oli edennyt liian kauas palvelukseen enää kansakunnanrakentajan päämääriä.

Vaikka yksijumalaisuuden ihanne Ikhnatonin poismenon myötä kärsikin tappion, ajatus yhdestä Jumalasta jäi silti pysyvästi monien ryhmien mieleen. Ikhnatonin vävy palasi pappien mukana palvomaan vanhoja jumalia ja muutti nimensä Tutankhameniksi. Teebasta tuli taas pääkaupunki, ja papit lihoivat maaomaisuutensa varassa, olihan heidän hallussaan lopulta seitsemäsosa koko Egyptistä. Eikä aikaakaan, kun muuan tämän samaisen pappissäädyn jäsen anasti röyhkeästi kruunun.

Mutta kokonaan papit eivät monoteismin aaltoa pystyneet kammitsoimaan. Heidän oli pakko yhdistellä jumalia ja kirjoittaa yhä useampia jumalten nimiä yhdysviivoin yhdeksi nimeksi. Jumalten perhe supistui supistumistaan. Ikhnaton oli yhdistänyt taivaalla liekehtivän kiekon ja Luoja Jumalan, eikä tämä ajatus lakannut leimahtelemasta liekkiin ihmisten, yksinpä pappienkin, sydämessä vielä kauan sen jälkeen, kun nuori uudistaja oli siirtynyt tuonpuoleiseen. Monoteismin ajatus ei milloinkaan sammunut ihmisten sydäimestä, ei Egyptissä eikä maailmassa. Se kyti saman jumalallisen Isän Luoja-Pojan saapumiseen asti, sen ainoan Jumalan, jota Ikhnaton niin antaumuksellisesti oli julistanut koko Egyptin palvottavaksi.

Ikhnatonin opin heikkoutena oli se, että hän piti esillä niin pitkälle kehittyntä uskontoa, että vain sivistyneet egyptiläiset kykenivät täysin käsittämään hänen opetuksensa. Maatyöläisten syvät rivit eivät oikeastaan koskaan ymmärtäneet hänen evankeliumiaan, ja siksi ne olivat valmiit

much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs." These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

95:5.10 (1048.4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

95:5.11 (1048.5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:5.12 (1048.6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with

palaamaan pappien mukana entisaikoina harjoitettuun Isiksen ja hänen puolisonsa Osiriksen palvontaan, Osiriksen, jonka oletettiin ihmeenkaltaisella tavalla heränneen pimeyden ja pahuuden jumalan Setin hänelle aiheuttamasta julmasta kuolemasta.

Oppi kaikille ihmisille tarjolla olevasta kuolemattomuudesta oli egyptiläisille liian edistyksellinen. Vain kuninkaille ja rikkaille oli luvassa kuolleistaherääminen. Juuri sen vuoksi he niin huolellisesti palsamoivat ja säilyttivät näiden ruumiit hautakammioissaan tuomiopäivää varten. Mutta ajatus pelastuksen ja ylösnousemuksen demokraattisuudesta, jota Ikhnaton nimenomaan oli opettanut, pääsi lopulta voitolle ja jopa niin laajasti, että egyptiläiset myöhemmin jo uskoivat mykkien eläintenkin eloonjäämiseen.

Vaikka tämän egyptiläisen hallitsijan yritys houkutella kansansa palvomaan yhtä ainoaa Jumalaa näyttikin valuneen hiekkaan, olisi huomattava, että hänen työnsä jälkivaikutukset säilyivät vuosisatojen ajan sekä Palestiinassa että Kreikassa ja että Egyptistä tuli näin se välittäjä, jonka kautta Niilin varsien monikoosteinen ja kehityspäiväinen sivistys ja Eufraatin seutujen ilmoitusperäinen uskonto välittyivät kaikille myöhemmille länsimaiden kansoille.

Tämän Niilinlaaksossa tapahtuneen moraalin kehityksen ja hengellisen kasvun suurenmoisen aikakauden hohto oli nopeasti himmenemässä suunnilleen niihin aikoihin, jolloin heprealaisten kansallinen elämä oli alkamassa, ja näiden beduiinien Egyptissä-olosta seurasi, että he veivät mukanaan monia aineksia näistä opetuksista ja omassa rotukohtaisessa uskonnossaan pelastivat monet Ikhnatonin opinkappaleet unohdukselta.

6. SAALEMIN OPIT IRANISSA

Muutammat Palestiinasta matkaan lähteneet Melkisedekin lähetyssaarnaajat vaelsivat Mesopotamian kautta laajalle Iranin ylätasangolle. Yli viidensadan vuoden ajan Saalemin opettajien toiminta oli Iranissa tuloksellista, ja koko kansakunta oli kääntymässä Melkisedekin uskonnon kannalle, kun hallitsijanvaihdos aiheutti yllättäen katkeran vainon, joka käytännöllisesti katsoen teki lopun Saalemin kultin monoteistisistä opetuksista. Opinkappale Abrahamin liitosta oli tosiasiaa jo hävinnyt Persiasta, kun Zarathustra tuolla moraalin renessanssin suurenmoisella vuosisadalla, kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta, ilmestyi elvyttämään Saalemin evankeliumin hiipuvaa hiillosta.

Tämän uuden uskonnon perustaja oli miehekäs ja seikkailunhaluinen nuorukainen, joka ensimmäisellä pyhiinvaellusmatkallaan Mesopotamian Uuriin oli saanut kuulla Caligastian

the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:5.13 (1049.1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians later believed in the survival of dumb animals.

95:5.14 (1049.2) Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

95:5.15 (1049.3) The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Ikhnaton's doctrines in their racial religion.

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

95:6.1 (1049.4) From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

95:6.2 (1049.5) This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer

ja Luciferin kapinasta kertovia perimätietoja — monien muiden perimätietojen ohella —, ja kaikki, mitä hän kuuli, oli vedonnut voimakkaasti hänen uskonnolliseen luonteenlaatuunsa. Niin hän erään Uurissa näkemänsä unen johdosta päätyi sellaiseen toimintaohjelmaan, että hän palaisi pohjoisille kotiseuduilleen ryhtyäkseen valamaan kansansa uskontoa uuteen muottiin. Hän oli omaksunut heprealaisten ajatuksen oikeudenmukaisesta Jumalasta, Mooseksen käsityksen jumalallisuudesta. Idea korkeimmasta Jumalasta oli kirkkaana hänen mielessään, ja kaikkia muita jumalia hän piti paholaisina passittaen nämä niiden riivaajien joukkoon, joista hän oli kuullut Mesopotamiassa. Hän oli saanut kuulla kertomuksen Seitsemästä Valtiahengestä siinä muodossa, jossa se oli säilynyt Uurissa kerrotuissa perimätiedoissa, ja niinpä hän loi seitsemästä ylijumalasta koostuvan loistavan yhdistelmän, jonka päänä oli Ahura-Mazda. Nämä ylimmälle jumalalle alistetut jumalat hän liitti jäseniksi Oikean Lain, Hyvän Ajattelun, Jalon Hallituksen, Pyhän Luonteenlaadun, Terveysten ja Kuolemattomuuden idealisoitumaan.

Ja tämä uusi uskonto oli toiminnan — työn — uskonto, ei rukousten eikä rituaalien. Sen Jumala oli äärimmäisen viisas olento ja sivilisaation suojelija. Se oli taisteleva uskonnonfilosofia, joka uskalsi kamppailla pahuutta, toimeettomuutta ja takapajuisuutta vastaan.

Zarathustra ei opettanut tulenpalvontaa, vaan yritti käyttää liekkiä universaalista ja ylintä valtasemaa edustavan puhtaan ja viisaan Hengen symbolina. (On hyvinkin totta, että hänen myöhemmät seuraajansa sekä kunnioittivat että palvoivat tätä symbolista tulta.) Erään iranilaisen ruhtinaan kääntymyksen jälkeen tätä uskontoa lopulta levitettiin miekalla. Ja Zarathustra kuoli sankarillisesti taistelussa sen puolesta, minkä hän uskoi olevan ”valon Herran totuus”.

Zarathustralaisuus on ainoa urantialainen uskonkäsitys, jonka piirissä ovat säilyneet dalamatilaiset ja eedeniläiset opetukset Seitsemästä Valtiahengestä. Vaikkei zarathustralaisuus onnistunutkaan kehittämään kolminaisuuskäsitettä, se pääsi kuitenkin tietyllä tavalla lähelle Seitsemäntoista Jumalan käsitettä. Alkuperäinen zarathustralaisuus ei ollut puhdasta dualismia. Vaikka sen varhaisimmat opit kylläkin esittivät pahuuden hyvyyden ajallisena rinnakkaisilmionä, silti paha ehdottomasti — ikuisuutta ajatellen — hukkui lopulta vallalle pääsevän hyvyyden todellisuuteen. Vasta myöhemmin aikoina alettiin pitää totena sellaista uskoa, että hyvä ja paha kilpailivat samoin ehdoin.

Vaikka juutalaisten perinteiset käsitykset taivaasta ja helvetistä samoin kuin oppi perkeleistä — siinä muodossa, jossa ne on sisällytetty heprealaisiin kirjoituksiin — perustuikin tuohon

rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

95:6.3 (1049.6) And this new religion was one of action — work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the “truth of the Lord of light.”

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

95:6.6 (1050.2) The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were

aikaan jäljellä olleisiin perimätietoihin Luciferista ja Caligastiasta, ne oli kuitenkin pääosin saatu zarathustralaisilta aikana, jonka juutalaiset olivat persialaisten poliittisen ja sivistyksellisen herruuden alaisina. Egyptiläisten opin tavoin Zarathustrankin opetukseen sisältyi oppi ”tuomiopäivästä”, mutta hän liitti tämän tapahtuman maailmanloppuun.

Persiassa zarathustralaisuuden jälkeen vallinnut uskonto sai sekin merkittävässä määrin vaikutteita tästä uskonnosta. Kun iranilaiset papit yrittivät päästä eroon Zarathustran opetuksista, he elvyttivät muinoin vallalla olleen mitranpalvonnan. Ja mitralaisuus levisi Levantin ja Välimeren alueen joka kolkkaan niin, että se oli jonkin aikaa sekä juudaismin että kristinuskon aikalainen. Näin Zarathustran opit painoivat leimansa peräjälkeen kolmeen suureen uskontoon: juudaismiin ja kristinuskoon ja niiden kautta muhamettilaisuuteen.

Mutta pitkä välimatka erottaa Zarathustran jalot opetukset ja ylevät psalmit parsilaisten tuottamista hänen evankeliuminsa nykyisistä vääristelmistä, parsilaisten, jotka pelkäävät ylettömästi vainajia ja jotka ylläpitävät uskoa sellaisiin viisasteluihin, jollaisia Zarathustra ei olisi koskaan alentunut sietämään.

Tämä suurmies kuului siihen ainutlaatuiseen ryhmään, joka ilmestyi kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta estämään Saalemin lamppua kokonaan ja lopullisesti sammumasta, lamppua, joka paloi perin himmeänä osoittamassa ihmiselle hänen pimentyneessä maailmassaan ikuisen elämään johtavaa valaistua tietä.

7. SAALEMIN OPETUKSET ARABIASSA

Arabian autiomaassa Melkisedekin opetukset yhdestä ja ainoasta Jumalasta saivat pysyvän jalansijan vasta verrattain myöhäisenä ajankohtana. Saalemin lähetysaarnajat epäonnistuivat Arabiassa, samoin kuin Kreikassa siksi, että he ymmärsivät väärin Makiventan varoitukset liiallisesta organisoimisesta. Mutta se tulkinta, jonka he tekivät Makiventan antamasta kehotuksesta pidättyä kaikista yrityksistä levittää evankeliumia sotilaalliseen voimaan tai siviilihallinnolliseen pakottamiseen turvautumalla, ei muodostunut heille samanlaiseksi esteeksi.

Melkisedekin opetukset eivät edes Kiinassa tai Roomassa valuneet niin täydellisesti hukkaan kuin kävi tällä erämaaseudulla itsensä Saalemin naapurustossa. Kauan sen jälkeen kun kaukoidän ja länsimaiden kansojen valtaosasta oli tullut tahollaan buddhalaisia ja kristittyjä, Arabian autioma pysyi sellaisena kuin se oli ollut tuhannet vuodet. Kukin heimo palvoi ikivanhaa fetissiään, ja monilla yksittäisillä perhekunnilla oli omat

principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the “day of judgment,” but he connected this event with the end of the world.

95:6.7 (1050.3) Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

95:6.8 (1050.4) But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

95:6.9 (1050.5) This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

95:7.1 (1050.6) The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machiventa's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

95:7.2 (1050.7) Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle

kotijumalansa. Taistelua babylonialaisen Ishtarin, heprealaisen Jahven, iranilaisen Ahuran ja kristittyjen Herran Jeesuksen Kristuksen Isän välillä käytiin kauan.

Siellä täällä Arabian eri kulmilla oli perheitä ja sukuja, jotka pitivät yhä kiinni epämääräisestä ainoan Jumalan käsityksestä. Tällaiset ryhmät vaalivat perimätietoja Melkisedekistä, Abrahamista, Mooseksesta ja Zarathustrasta. Oli lukuisia keskuksia, jotka olisivat saattaneet olla vastaanottavaisia Jeesuksen evankeliumille, mutta aavikko maiden kristityt lähetyssaarnaajat olivat ankara ja peräänantamaton ryhmä, jos heitä vertaa niihin kompromissintekijöihin ja uusien urien aukojiin, jotka toimivat lähetyssaarnaajina Välimerenmaissa. Jos Jeesuksen seuraajat olisivat suhtautuneet vakavammin hänen käskyynsä ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia”, ja jos he olisivat olleet hienovaraisempia tässä saarnaamisessaan eivätkä aivan niin tiukkoja omatekoisissa sosiaalisissa rinnakkaisvaatimuksissaan, monet maat, Arabia niiden joukossa, olisivat ottaneet ilolla vastaan kirvesmiehen pojan yksinkertaisen evankeliumin.

Siitä huolimatta, etteivät Levantin suuret monoteistiset uskonnot juurtuneet Arabiaan, tämä aavikkojen maa kykeni tuottamaan uskonnon, joka — vaikka se sosiaalisten vaatimusten osalta saattoikin olla vähemmän ankara — oli kaikesta huolimatta monoteistinen.

Autiomaan alkeellisiin ja jäsentymättömiin uskomusjärjestelmiin liittyi vain yksi koko heimoa, rotua tai kansaa koskenut yhteinen tekijä, nimittäin omalaatuinen ja yleinen kunnioitus, jota miltei kaikki Arabian heimot halusivat osoittaa tietylle mustalle kivifetissille eräässä Mekan temppelissä. Tämä yhteinen kosketuskohta ja kunnioituksen kohde johti sittemmin islaminuskon perustamiseen. Mitä tulivuoren henki Jahve oli juutalaisille seemiläisille, sitä tuli Kaaban kivi olemaan heidän arabiserkuilleen.

Islamin voimana on ollut sen selväpiirteinen ja tarkkarajainen käsitys Allahista yhtenä ja ainoana Jumaluutena. Islamin heikkoutena on ollut sen levittämiseen yhdistynyt sotilaallisen voiman käyttö, samoin kuin siihen sisältyvä naisen arvonalennus. Mutta se on järkkymättä pitäytynyt käsitykseensä kaiken Ainoasta Universaalisesta Jumaluudesta, ”joka tietää näkyväisen ja näkymättömän. Hän on laupias ja armahtavainen.” ”Totisesti on Jumala hyvydessään ylenpalttinen kaikkia ihmisiä kohtaan.” ”Ja milloin minä olen sairas, Hän on se, joka minut parantaa.” ”Sillä milloin tahansa vain kolmekin puhuu keskenään, on siinä Jumala neljäntenä”, sillä eikö hän ole ”ensimmäinen ja viimeinen, kuin myös näkyvä ja salattu”?

continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

95:7.3 (1051.1) Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to “go into all the world and preach the gospel,” and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter’s son, Arabia among them.

95:7.4 (1051.2) Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

95:7.5 (1051.3) There was only one factor of a tribal, racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, “who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate.” “Truly God is plenteous in goodness to all men.” “And when I am sick, it is he who heals me.” “For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth,” for is he not “the first and the last, also the seen and the hidden”?

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

95:7.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

Luku 96. Jahve — heprealaisten Jumala

⇐ 095

Urantia-kirjan

097 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 96

JAHVE — HEPREALAISTEN JUMALA

Osiot

Johdanto

1. Seemiläisten keskuudessa esiintyneet jumaluuskäsitykset
2. Seemiläiset kansat
3. Verraton Mooses
4. Julistustyö Jahven puolesta
5. Mooseksen opetukset
6. Mooseksen kuoleman jälkeen vallinnut jumalakäsitys
7. Psalmi ja Jobin kirja

PAPER 96

YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

Johdanto

KUN ihminen muodostaa itselleen käsitystä Jumaluudesta, hän ottaa siihen aluksi mukaan kaikki jumalat, alistaa sitten kaikki vieraat jumalat heimojumaluudelleen ja lopulta sulkee pois kaikki muut kuin lopullista ja korkeinta arvoa edustavan ainoan Jumalan. Juutalaiset yhdistivät kaikki jumalat omaan ylevämpään "Herran, Israelin Jumalan" käsitteeseensä. Samalla tavoin tekivät hindut yhdistäessään moninaiset jumaluutensa Rig-Vedassa hahmotelluksi "jumalten henkiyhteisyydeksi", kun taas mesopotamialaiset supistivat jumaljoukkonsa aikaisempaa keskitetyimmäksi Bel-Mardukin käsitteeksi. Nämä monoteistiset ajatukset kypsyivät kaikkialla maailmassa hieman sen jälkeen, kun Makiventa Melkisedek oli ilmestynyt Palestiinan Saalemiin. Mutta Melkisedekin käsitys Jumaluudesta oli erilainen kuin evoluutionvaraisen filosofian kehittämä mukaanlukemisen, alistamisen ja poissulkemisen kautta saatu jumaluuskäsitys. Se nimittäin pohjautui yksinomaan luovaan voimaan, ja varsin pian se vaikutti Mesopotamian, Intian ja Egyptin korkeimpiin jumaluuskäsityksiin.

INTRODUCTION

96:0.1 (1052.1) IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the "one spirituality of the gods" portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

Keeniläiset ja useat muut kanaanilaisheimot kunnioittivat Saalemin uskontoa yhtenä perinteenään. Ja eräs Melkisedekin lihaksitulemisen tarkoitus olikin, että yksijumalainen uskonto edistyisi niin paljon, että siitä olisi valmistamaan tietä tämän ainoan Jumalan erään Pojan maan päällä tapahtuvalle lahjoittautumiselle. Mikael saattoi tuskin saapua Urantialle, ennen kuin siellä oli sellainen Universaaliseseen Isään uskova kansa, jonka pariin hän voi ilmestyä.

Saalemin uskonto säilyi Palestiinassa keeniläisten keskuudessa heidän uskonkäsityksensä. Ja tähän uskontoon, siinä muodossa, jossa heprealaiset sen myöhemmin omaksuivat, vaikuttivat ensin egyptiläiset moraaliovit, myöhemmin babylonialainen teologinen ajattelu ja lopuksi iranilaiset hyvän ja pahan käsitteet. Heprealainen uskonto perustuu perimmältään Abrahamin ja Makiventa Melkisedekin väliseen liittoon, kehityksellisesti se on monien olosuhteista johtuvien ainutlaatuisten seikkojen tuote, mutta kulttuurin alalla se on estotta lainannut aineksia koko Levantin uskonnosta, moraalista ja filosofiasta. Juuri heprealaisen uskonnon kautta länsimaiden kansoille välittyi paljon Egyptin, Mesopotamian ja Iranin moraalikäsitysten ja uskonnollisen ajattelun aineksia.

1. SEEMILÄISTEN KESKUDESSA ESIINTYNEET JUMALUUSKÄSITYKSET

Alkuaikojen seemiläisten mielestä kaikessa asui jokin henki. Oli eläin- ja kasvimaailman henkiä; oli vuosikierron henkiä, jälkikasvun herra; oli tulen, veden ja ilman henkiä; oli todellinen henkien jumalkunta pelättäväksi ja palvottavaksi. Eikä Melkisedekin opetus Universaalisesta Luojasta koskaan täysin hävittänyt uskoa näihin alisteisiin henkiin tai luonnonjumaliin.

Heprealaiden edistymisen polyteismistä henoteismin kautta monoteismiin ei ollut keskeytymätöntä eikä jatkuvaa käsitysten kehittymistä, vaan he kokivat jumaluuskäsitystensä kehityksessä monia taantumisia, samalla kun seemiläisuskovien eri ryhmien keskuudessa jokaisen aikakauden kuluessa ilmeni toisistaan poikkeavia jumalakäsityksiä. Aikojen kuluessa he tulivat jumalakäsitteistään käyttäneeksi lukuisia erilaisia sanallisia ilmaisuja, ja jotta välttyttäisiin sekaannukselta, määritellään seuraavaksi nämä erilaiset Jumaluudesta käytetyt nimitykset pitäen silmällä sitä, miten ne liittyivät juutalaisen teologian kehitykseen:

96:0.2 (1052.2) The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

96:0.3 (1052.3) The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first, by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Machiventa Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052.4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052.5) The progress of the Hebrews from polytheism through henotheism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

1. Jahve oli niiden eteläpalestiinalaisheimojen jumala, jotka yhdistivät tämän jumaluuskäsityksen Horebin vuoreen, Siinain tulivuoreen. Jahve oli vain yksi niistä sadoista ja tuhansista luonnonjumalista, jotka saivat osakseen seemiläisheimojen ja -kansojen huomion ja jotka vaativat näiltä palvontaa.

2. El Eljon. Melkisedekin Saalemissa-oleskelun jälkeen säilyi hänen oppinsa Jumaluudesta vuosisatojen ajan erilaisina versioina, mutta yleensä Jumaluuteen viitattiin termillä El Eljon, taivaan Kaikkein Korkein Jumala. Monet seemiläiset — Abrahamin lähimmät jälkeläiset mukaan luettuina — palvoivat joinakin aikoina sekä Jahvea että El Eljonia.

3. El Shaddai. On vaikea selittää, mitä El Shaddai tarkoitti. Tämä jumalakäsitys oli Amenemopen Viisaudenkirjan opetuksista johdettu yhdistelmäkäsitys, jota Ikhnatonin Aton-oppi oli muuntanut ja johon olivat lisäksi vaikuttaneet El Eljon -käsitteeseen sisällytetyt Melkisedekin opetukset. Mutta sitä mukaa kun El Shaddain käsite levisi heprealaiseen ajatteluun, se väriytyi kauttaaltaan autiomaan Jahve-uskomuksista.

Eräs tämän aikakauden uskonnon hallitsevista ajatuksista oli egyptiläinen jumalallisen Kaitselmuksen käsite, oppi, jonka mukaan aineellinen menestys oli palkinto El Shaddain palvelemisesta.

4. El. Kaiken tämän terminologisen sekavuuden ja käsitteellisen epämääräisyyden keskellä monet hartaat uskovat yrittivät vilpittömästi palvoa kaikkia näitä kehittyviä jumaluuskäsityksiä, ja niin sai alkunsa tapa käyttää tästä yhdistelmäjumaluudesta puhuttaessa sanaa El. Ja tähän termiin sisällytettiin vielä muitakin beduiinien luonnonjumalia.

5. Elohim. Kishissä ja Uurissa säilyi kauan sumerilais-kaldealaisia ryhmiä, jotka opettivat sellaista kolme Jumalaa yhdessä Jumalassa -käsitettä, joka perustui Aatamin ja Melkisedekin päivien traditioihin. Kyseinen oppi kulkeutui Egyptiin, jossa tätä Kolminaisuutta palvottiin Elohim-nimisenä, tai yksikössä Eloah. Egyptin filosofiset piirit ja myöhemmät heprealaista syntyperää olevat aleksandrialaisopettajat opettivat tätä monikollisten Jumalten ykseyttä, ja monet eksodusenaikaiset Mooseksen neuvonantajat uskoivat tähän Kolminaisuuteen. Mutta kolminaisen Elohimin käsitteestä ei koskaan tullut varsinaista heprealaisen teologian osaa, ennen kuin heprealaiset olivat joutuneet babylonialaisten poliittiseen vaikutuspiiriin.

6. Eri nimiä. Seemiläiset eivät mielellään lausuneet ääneen Jumaluutensa nimeä, ja siksi he turvautuivat aikojen kuluessa lukuisiin eri nimityksiin, sellaisiin kuin Jumalan Henki, Herra,

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96:1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord,

Herran Enkeli, Kaikkivaltias, Pyhä, Kaikkein Korkein, Adonai, Päivien Muinainen; Herra, Israelin Jumala; Taivaan ja Maan Luoja, Kyrios, Jah, Sotajoukkojen Herra, Taivaallinen Isä.

Jehova on termi, joka on otettu käyttöön vähän aikaa sitten merkitsemään sitä loppuunvietyä Jahve-käsitystä, joka lopulta kehittyi heprealaisten pitkän kokemuksen myötä. Mutta Jehova-nimi tuli käyttöön vasta tuhat viisisataa vuotta Jeesuksen aikojen jälkeen.

Suunnilleen vuoteen 2000 eKr saakka Siinaivuori oli ajoittain toimiva tulivuori niin, että satunnaisia purkauksia esiintyi vielä niinkin myöhään kuin israelilaisten näillä seuduilla oleskelun aikana. Tuli ja savu sekä tämän tulivuoren purkauksiin liittyneet jylisevät räjähdykset tekivät kaikki syvän vaikutuksen lähiseutujen beduiineihin, herättivät heissä kunnioittavaa kauhua ja saivat heidät suuresti pelkäämään Jahvea. Tästä Horebvuoren hengestä tuli myöhemmin heprealaissemiittien jumala, ja lopulta he uskoivat hänen olevan kaikkien muiden jumalten yläpuolella.

Kanaanilaiset olivat jo pitkään kunnioittaneet Jahvea, ja vaikka monet keeniläiset uskoivatkin — kuka enemmän, kuka vähemmän — El Eljoniin, Saalemin uskonnon ylijumalaan, kanaanilaisten enemmistö piti kuitenkin löyhästi kiinni vanhojen heimojumaluuksien palvonnasta. He eivät olleet kovinkaan halukkaita luopumaan kansallisista jumaluuksistaan kansainvälisen, saati planeettainvälisen Jumalan hyväksi. Yleismaailmallinen jumaluus ei ollut heille mieleen, ja siksi nämä heimot palvoivat yhä heimojumaluuksiaan, joihin kuuluivat muiden muassa Jahve ja beduiinipaimentolaisten käsitystä Siinain tulivuoren hengestä symboloivat hopeiset ja kultaiset vasikat.

Vaikka syyrialaiset palvoivat omia jumaliaan, he uskoivat myös heprealaisten Jahveen, sillä heidän profeettansa sanoivat Syyrian kuninkaalle: ”Heidän jumalansa ovat kukkuloiden jumalia, siksi he olivat meitä voimakkaampia; mutta taistelkaamme heitä vastaan tasangolla, ja olemme silloin varmasti vahvempia kuin he.”

Kun ihminen etenee sivistyksen alalla, niin vähäisemmät jumalat alistetaan ylimmälle jumaluudelle; suuri Jupiter jatkaa elämäänsä enää huudahduksissa. Monoteistit pitävät alisteisia jumaliaan enää henkinä, riivaajina, kohtalottarina, merenneitoina, keijukaisina, tonttuina, peikkoina, menninkäisinä ja pahana silmänä. Heprealaiset kävivät läpi henoteistisen vaiheen ja uskoivat kauan aikaa muidenkin jumalien kuin Jahven olemassaoloon, mutta he olivat yhä enemmän sitä mieltä, että nämä muukalaiset jumaluudet olivat Jahven suhteen alisteisia. He myönsivät

The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshiping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: “Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they.”

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

amorilaisten jumalan, Kemoshin, todelliseksi, mutta pitivät kiinni siitä, että tämä oli Jahven suhteen alisteinen.

Jahve-käsite on kaikista niistä teorioista, jotka kuolevainen on Jumalasta rakentanut, käynyt läpi laajimman kehityksen. Sen asteittain tapahtunutta kehitystä voidaan verrata vain siihen Aasiassa tapahtuneeseen Buddha-käsitteen vaiheittaiseen muodonmuutokseen, joka lopuksi johti Universaalisen Absoluutin käsitteeseen, aivan kuten Jahve-käsittekin viimein päätyi ideaan Universaalista Isästä. Mutta historiaan kuuluvana tosiasiana olisi ymmärrettävä, että vaikka juutalaiset näin vaihtoivatkin jumaluusnäkemyksensä Horebvuoren heimojumalasta myöhempien aikojen rakastavaksi ja laupiaaksi Luoja-Isäksi, he eivät kuitenkaan muuttaneet hänen nimeään, vaan kutsuivat tätä kehittyvää jumaluuskäsitettään kaiken aikaa Jahveksi.

2. SEEMILÄISET KANSAT

Idän seemiläiset olivat hyvin organisoituja ja hyvin johdettuja ratsumiehiä, jotka tunkeutuivat hedelmällisen puolikuun itäkulmille ja liittyivät siellä babylonialaisiin. Uurin seudun kaldealaiset kuuluivat itäseemiläisten joukossa edistyneimpiin. Foinikialaiset olivat oivallinen ja hyvin järjestynyt sekoittuneiden seemiläisten ryhmä, joka piti hallussaan Palestiinan läntistä lohkoa Välimeren rannikolla. Seemiläiset kuuluivat rotunsa puolesta Urantian sekoittuneimpiin kansanheimoihin; heissä oli perintötekijöitä lähes kaikista maailman yhdeksästä rodusta.

Arabian seemiläiset taistelivat kerran toisensa jälkeen tiensä pohjoiseen Luvattuun Maahan, maahan, joka "vuosi maitoa ja mettä", mutta aivan yhtä usein ajoivat paremmin järjestyneet ja sivistyneemmät pohjoisen seemiläiset ja heettiläiset heidät sieltä pois. Myöhemmin, erään epätavallisen ankaran nälänhädän aikana, nämä sinne tänne kuljeksivat beduiinit menivät suurin joukoin Egyptiin ryhtyäksään urakkatyöläisiksi Egyptin julkisilla työmailla, mutta vain huomatakseen ennen pitkää, että he olivat joutuneet katkeraan orjuuteen, tekemään Niilinlaakson tavallisten ja maahan poljettujen työläisten ankaraa päivätyötä.

Vasta Makiventa Melkisedekin ja Abrahamin aikojen jälkeen kutsuttiin tiettyjä seemiläisheimoja omaperäisten uskonnollisten käsitystensä vuoksi Israelin lapsiksi ja myöhemmin heprealaisiksi, juutalaisiksi ja "valituksi kansaksi". Abraham ei ollut kaikkien heprealaisten rodullinen isä. Hän ei ollut edes kaikkien niiden beduiini-seemiläisten kantaisä, joita pidettiin Egyptin vankeudessa. On totta, että hänen Egyptistä tulleet jälkeläisensä

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. THE SEMITIC PEOPLES

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that "flowed with milk and honey," but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the "chosen people." Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt,

kylläkin muodostivat myöhemmän juutalaiskansan kantajoukon, mutta Israelin sukukuntiin liitettyjen miesten ja naisten laaja enemmistö ei ollut koskaan oleskellut Egyptissä. He olivat vain näiden kaltaisia nomadeja, jotka halusivat kulkea Mooseksen johdolla Abrahamin lasten ja heidän Egyptistä lähteneiden seemiläistoveriensa taivaltaessa Pohjois-Arabian poikki.

Melkisedekin opetus El Eljonista, Kaikkein Korkeimmasta, ja liitosopimus uskon kautta saavutettavasta jumalallisesta suosiollisuudesta oli siihen mennessä enimmältään jo unohtunut, kun Egypti orjuutti ne seemiläiskansat, jotka kohta muodostaisivat heprealaisen kansakunnan. Mutta koko tämän vankeudessa vietetyn ajan nämä Arabian nomadit säilyttivät kauan jatkuneen perinteellisen uskonsa Jahveen oman rotunsa jumaluutena.

Jahvea palvoi yli sata erillistä Arabian heimoa, ja ellei oteta lukuun Melkisedekin El Eljon - käsitteen häivähdystä, joka käsitys säilyi sekoittuneista heprealaisista ja egyptiläisistä rotuaineksista koostuvien Egyptin sivistyneempien kansanluokkien keskuudessa, heprealaisten vankiorjien syvien rivien uskontona oli vanhan, magiasta ja uhraamisesta koostuvan Jahve-rituaalin muunneltu versio.

3. VERRATON MOOSES

Korkeimmasta Luojasta esitettyjen heprealaisten käsitysten ja ihanteiden kehityksen alku ajoittuu aikaan, jolloin seemiläiset lähtivät Egyptistä suuren johtajan, opettajan ja organisoijan — Mooseksen — johdolla. Hänen äitinsä oli Egyptin kuningasperheestä; hänen isänsä oli seemiläinen virkamies, joka toimi yhdysmiehenä hallituksen ja beduiinivankien välillä. Mooseksella oli näin ollen ominaisuuksia, jotka periytyivät erinomaisista rodullisista lähteistä. Hänen sukujuuriinsa kuului niin suuressa määrin sekoittuneita rotuaineksia, että on mahdotonta luokitella häntä mihinkään yksittäiseen rodulliseen ryhmään kuuluvaksi. Ellei hän olisi ollut näin sekoittunutta rotutyyppeä, hän ei milloinkaan olisi osoittanut sitä epätavallista monipuolisuutta ja sopeutumiskykyä, jonka ansiosta hän pystyi hallitsemaan sen monenkirjavan lauman, joka lopulta liittyi hänen johdollaan Egyptistä Arabian autiomaahan pakeneviin beduiiniseemiläisten joukkoon.

Niilin valtakunnan kulttuurin tarjoamista houkutuksista piittaamatta Mooses päätti sitoa oman kohtalonsa isänsä kansan kohtaloon. Siihen aikaan kun tämä suuri organisoiija laati suunnitelmiaan isänsä kansan lopulta tapahtuvaksi vapauttamiseksi, beduiinivangeilla oli tuskin maininnan arvoista uskontoa. Heillä ei

did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God

tosiasiassa ollut varsinaista jumalakäsitystä eikä mitään toivoa maailmassa.

Yksikään johtaja ei konsanaan ole ryhtynyt tuomaan uudistuksia ja kohennusta surkeammalle, lannistetummalle, alakuloisemmalle ja tietämättömämmälle ihmisryhmälle. Mutta näiden orjien perintöaineisiin kätkeytyi piileviä kehittymisen mahdollisuuksia, ja oli olemassa riittävä määrä sivistyneitä johtajia, jotka Mooses oli valmentanut kapinapäivää ja vapauteenmurtautumista varten, jotta näistä muodostuisi tehokkaiden organisaattoreiden joukko. Nämä oivalliset miehet olivat toimineet omien maanmiestensä syntyperäisinä työnjohtajina. He olivat saaneet jonkin verran opetusta, koska Mooseksella oli vaikutusvaltaa Egyptin hallitsijoihin.

Mooses yritti diplomaattisin sanakääntein neuvottelemalla saada seemiläistoverinsa vapauteen. Hän ja hänen veljensä solmivat Egyptin kuninkaan kanssa sopimuksen, jonka nojalla heille myönnettiin lupa lähteä kenenkään häiritsemättä Niilinlaaksosta Arabian erämaahan. Heidän oli määrä saada vaatimaton rahana ja tavarana maksettava palkkio heidän Egyptissä suorittamansa, pitkään jatkuneen palvelun vastikkeeksi. Heprealaiset sopivat puolestaan, että he ylläpitäisivät ystävällisiä suhteita faaraoihin eivätkä liittyisi mihinkään Egyptin-vastaiseen liittokuntaan. Mutta jälkeensä kuninkas katsoi kaikesta huolimatta sopivaksi kieltäytyä tunnustamasta tätä sopimusta, ja hän esitti perustelunaan sellaisen tekosyn, että hänen vakoojansa olivat havainneet beduiiniorjien keskuudessa epälojalisuutta. Hän väitti näiden pyrkivän vapauteen tarkoituksenaan lähteä erämaahan organisoimaan nomadit Egyptiä vastaan.

Mutta Mooses ei lannistunut. Hän odotti aikaansa, ja vajaan vuoden kuluttua, kun Egyptin sotavoimat olivat viimeistä miestä myöten liikekannalla torjumassa kahta samanaikaista hyökkäystä: voimakasta libyalaisten päällekkäistä etelän suunnalta ja kreikkalaisten laivastohyökkäystä pohjoisen suunnalta, tämä peloton organisoija johdatti maanmiehensä dramaattisen, öisen pakoretken muodossa pois Egyptistä. Tämä rynnistys vapauteen suunniteltiin huolellisesti ja toteutettiin taitavasti. Ja heprealaisten hanke onnistui, vaikka faarao ja pieni egyptiläisjoukko-osasto ajoivatkin heitä kiivaasti takaa. Kaikki egyptiläiset kaatuivat pakolaisten puolustukseen ja jättivät jälkeensä runsaan sotasaaliin, jota kaikkea vielä lisäsi pakenevan orja-armeijan ryöstösaalis sen marssiessa eteenpäin kohti esi-isiensä erämaakotia.

and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. JULISTUSTYÖ JAHVEN PUOLESTA

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

Mooseksen opin kehitys ja ylevyys on vaikuttanut miltei puoleen maailmaan, ja se vaikuttaa edelleen, vielä kahdennellakymmenennellä vuosisadallakin. Vaikka Mooses ymmärsikin edistyneempää egyptiläistä uskonnonfilosofiaa, beduiiniorjat eivät tällaisista opetuksista paljonkaan tienneet, mutta he eivät koskaan olleet täysin unohtaneet sitä Horebvuoren jumalaa, jota heidän esivanhempansa olivat kutsuneet Jahveksi.

Mooses oli kuullut Makiventa Melkisedekin opetuksista sekä isältään että äidiltään, joiden uskonnollisten vakaumusten yhteisyys onkin selityksenä tälle epätavalliselle avioliitolle kuninkaallista verta olevan naisen ja vangittuna pidettyyn rotuun kuuluvan miehen välillä. Mooseksen appi-isä oli keeniläinen El Eljonin palvoja, mutta vapauttajan vanhemmat olivat El Shaddaihin uskovia. Niinpä Mooses kasvatettiin El Shaddain kannattajaksi. Appi-isän vaikutuksesta hänestä tuli El Eljonin kannattaja, ja siihen aikaan mennessä, jolloin heprealaiset Egyptistä-paon jälkeen leirytyivät Siinaivuoren ympärille, hän oli muodostanut uuden ja entistä laajemman jumaluuskäsityksen (jonka hän oli johtanut kaikista aikaisemmista uskonnoistaan), jota hän viisautta osoittaen päätti julistaa kansalleen laajennettuna käsityksenä heidän ikivanhasta heimojumalastaan Jahvesta.

Mooses oli yrittänyt opettaa näille beduiineille El Eljonin ideaa, mutta jo ennen Egyptistä-lähtöä hän oli tullut vakuuttuneeksi siitä, etteivät nämä koskaan ymmärtäisi tätä oppia kokonaisuudessaan. Siksi hän tietenkin tahtoen valitsi kompromissiratkaisun omaksumalla heidän heimonsa erämaajumalan seuraajiansa yhdeksi ja ainoaksi jumalaksi. Mooses ei erityisesti opettanut, etteikö muilla kansoilla ja kansakunnilla saattanut olla muita jumalia, mutta hän väitti päättäväisesti, että Jahve oli kaiken yllä ja yläpuolella ja että tämä oli sitä erityisesti heprealaisille. Mutta häntä vaivasi jatkuvasti se kiusallinen tilanne, että hänen piti yrittää tuoda uusi ja korkeampi jumaluusideansa näiden tietämättömien orjien tietoisuuteen ikivanhan Jahve-sanana vakuutuksessa, Jahven, jonka eduskuvana oli aina ollut beduiiniheimojen kultainen vasikka.

Se seikka, että Jahve oli pakomatkaa taittavien heprealaisten jumala, selittää, miksi he viipyivät niin kauan Siinain pyhän vuoren juurella, ja sen, miksi he juuri siellä saivat ne kymmenen käskyä, jotka Mooses julisti Jahven, Horebin jumalan, nimessä. Tämän Siinain juurella vietetyn pitkäköön ajan kuluessa tehtiin vasta kehittymään päässeeseen heprealaisen palvontatoiminnan uskonnollisista seremonioista entistä täydellisempiä.

Ei näytä siltä, että Mooses olisi koskaan onnistunut saamaan kehittämänsä, melko pitkälle

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his

edistynyttä seremoniaalista palvontatoimintaa vakiintumaan ja pitämään seuraajansa koossa yli neljännesvuosisadan ajan, ellei olisi sattunut, että Horeb purkautui rajusti heidän kolmannen sen juurella viettämänsä palvonnantäyteisen viikon aikana. "Jahven vuori paloi tulossa ja siitä nousi savu niin kuin pätsin savu, ja koko vuori vapisi kovasti." Tämän luonnonmullistuksen huomioon ottaen ei ole mitään yllättävää, että Mooses pystyi juurruttamaan veljiensä mieleen opetuksen, jonka mukaan heidän Jumalansa oli "mahtava, kauhea, kuluttava tuli, peljättävä ja kaikkivoipainen".

Mooses julisti Jahven olevan Herra, Israelin Jumala, joka oli erottanut heprealaiset valituksi kansakseen. Mooses oli rakentamassa uutta kansakuntaa, ja hän oli kyllin viisas sitoakseen uskonnolliset opetuksensa kansallisuuteen. Ja hän kertoi seuraajilleen, että Jahve oli ankara työnjohtaja, "kiivas Jumala". Mutta kaikesta huolimatta hän koetti laajentaa heidän käsitystään jumalallisuudesta opettamalla heille, että Jahve oli "kaiken lihan henkien Jumala", ja sanomalla: "Sinun turvasi on ikaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret." Mooses opetti, että Jahve oli Jumala, joka piti sopimuksensa; että hän "ei jätä sinua eikä hukuta sinua; hän ei unhota sinun isiesi kanssa tekemäänsä liittoa, sillä Herra rakastaa sinua, eikä hän unhota valaa, jonka hän vannoi isillesi."

Mooses teki sankarillisen yrityksen kohottaakseen Jahven korkeimman Jumaluuden arvoasemaan, kun hän esitti Jahven "totuuden Jumalana, joka on vailla vääryyttä, vanhurskas ja oikeamielinen kaikissa teoissansa." Ja tästä ylevästä opetuksesta huolimatta hänen seuraajiensa rajoittunut käsityskyky pakotti kuitenkin puhumaan Jumalasta niin kuin tämä olisi ihmisen kuva, ikään kuin hän olisi altis kiukun-, vihan- ja ankaruudenpuusille, jopa että hän olisi kostonhaluinen ja että hän antaisi ihmisen käyttäytymisen vaikuttaa herkästi itseensä.

Moosesin opetusten kautta tästä heimokohtaisesta luonnonjumala Jahvesta tuli Herra, Israelin Jumala, joka kulki heidän kanssaan autiomaan halki ja jopa maanpakolaisuuteen. Maanpakolaisuudessa hänet ennen pitkää miellettiin kaikkien kansojen Jumalaksi. Myöhempi vankeus, joka piti juutalaiset orjina Babylonissa, vapautti kehittyvän Jahve-käsitteen lopulta niin, että se saattoi omaksua kaikkien kansakuntien Jumalan monoteistisen roolin.

Heprealaisen uskontohistorian ainoalaatuisin ja hämmästyttävän piirre on tämä jumaluuskäsitteen katkeamaton kehitys alkeellisesta Horebvuoren jumalasta heidän toinen toistaan seuranneiden hengellisten johtajiensa opetusten myötä sille korkealle kehitystasolle, joka kuvastuu Jesajain opetuksissa Jumaluudesta, Jesajain, jotka julistivat tuntemamme

somewhat advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. "The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly." In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was "mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful."

^{96:4.6 (1057.2)} Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a "jealous God." But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the "God of the spirits of all flesh," and when he said, "The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms." Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he "will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers."

^{96:4.7 (1057.3)} Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the "God of truth and without iniquity, just and right in all his ways." And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man's image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man's conduct.

^{96:4.8 (1057.4)} Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

^{96:4.9 (1057.5)} The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful

suurenmoista käsitystä rakastavasta ja laupiaasta Luoja-Isästä.

Creator Father.

5. MOOSEKSEN OPETUKSET

Mooseksessa yhdistyivät epätavallisella tavalla sotilasjohtaja, sosiaalinen organisoija ja uskonnonopettaja. Hän oli tärkein yksittäinen maailman opettaja ja johtaja Makiventan ja Jeesuksen aikojen välillä. Mooses koetti Israelissa ottaa käyttöön useita sellaisia uudistuksia, joista ei ole säilynyt mitään muistiinmerkitöjä. Yhden ihmisiän kuluessa hän johdatti niin kutsuttujen heprealaisten monikielisen lauman pois orjuudesta ja sivistymättömästä harhailusta, samalla kun hän laski perustuksen sittemmin tapahtuneelle kansakunnan muodostumiselle ja rodun säilymiselle.

Aikakirjat tietävät Mooseksen suurenmoisesta työstä varsin vähän siksi, ettei heprealaisilla eksoduksen aikoihin vielä ollut kirjoitettua kieltä. Muistiinmerkinnät Mooseksen ajoista ja aikaansaannoksista saatiin tuhat vuotta suuren johtajan kuoleman jälkeen vielä olemassa olleista muistitiedoista.

Monet niistä asioista, joissa Mooses meni egyptiläisten ja ympäristön levanttilaisheimojen uskonnon ohi ja yli, olivat Melkisedekin ajasta kertovien keeniläisten perimätietojen ansiota. Ilman Makiventan Abrahamille ja tämän aikalaisille antamaa opetusta heprealaiset olisivat tulleet Egyptistä toivottomassa pimeydessä. Mooses ja hänen appensa Jetro keräsivät yhteen, mitä Melkisedekin päivien traditioista oli jäljellä, ja nämä opetukset egyptiläisten oppineisuuteen liitettyinä opastivat Moosesta hänen luodessaan israelilaisille entistä paremman uskonnon ja rituaalin. Mooses oli organisoija. Hän valikoi Egyptin ja Palestiinan uskonnosta ja tapasäännöistä parhaat ainekset, ja yhdistämällä nämä käytännöt perimätietoihin Melkisedekin opetuksista hän laati heprealaisen pylvontaseremonioiden järjestelmän.

Mooses uskoi Kaitselmukseen, sillä hän oli saanut pahan tartunnan sellaisista Egyptissä vallalla olleista opeista, joiden mukaan Niili ja muut luonnonelementit olivat yliluonnollisen säätelyn kohteita. Hänen näkemyksensä Jumalasta oli suurenmoinen, mutta hän oli perin juurin tosissaan opettaessaan heprealaisille, että jos he vain tottelisivat Jumalaa, niin ”Hän rakastaa sinua, siunaa sinua ja antaa sinun lisääntyä. Hän siunaa sinun kohtusi hedelmän ja maasi hedelmän, siunaa viljasi, viinisi, öljysi ja karjalaumasi. Siunattu olet sinä oleva yli kaikkien muitten kansojen, ja Herra, sinun Jumalasi on poistava sinusta kaikki sairaudet; ei ainoatakaan Egyptin kovista taudeista hän ole paneva sinun

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, “He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you.” He even said: “Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth.” “You

kärsittäväksesi.” Hän jopa sanoi: ”Muista Herra, sinun Jumalaasi, sillä hän antaa sinulle kyvyn hankkia rikkautta.” ”Sinä lainaat monelle kansalle, mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset monia kansoja, mutta ne eivät vallitse sinua.”

Mutta oli totisesti sääliä katsella tämän Mooseksen suurenmoisen mielen yrittävän sovittaa hänen ylevää käsitystään El Eljonista, Kaikkein Korkeimmasta, tietämättömien ja lukutaidottomien heprealaisten käsityskyvyn tasolle. Koolle kutsumilleen johtajille hän jyräsi: ”Herra, teidän Jumalanne on ainoa Jumala; hänen rinnallaan ei muuta jumalaa ole.” Sekalaiselle väenkokoukselle hän sen sijaan julisti: ”Kuka on Jumalanne vertainen kaikkien jumalten joukossa?” Rohkeasti ja osittain menestystä kokien Mooses asettui vastustamaan fetissejä ja epäjumalainpalvontaa, niinpä hän julisti: ”Te ette sinä päivänä, jona Herra puhui teille tulen keskeltä Horebilla, nähneet hänestä minkäänlaista muotoa.” Hän kielsi myös kaikenlaisten kuvapatsaiden tekemisen.

Mooses pelkäsi julistaa Jahven laupeutta, koska hän katsoi paremmaksi herättää kansassaan kauhua Jumalan oikeudenmukaisuutta kohtaan tunnettavan pelon muodossa, ja niinpä hän sanoi: ”Herra, teidän Jumalanne on jumalain Jumala ja herrain Herra, suuri, voimallinen ja peljättävä Jumala, joka ei kunnioita ihmistä.” Levottomia sukuyhteisöjä hän taas pyrki hillitsemään julistamalla, että ”teidän Jumalanne tappaa, milloin niskuroitte häntä vastaan; hän parantaa ja pidentää elämää, kun tottelette häntä.” Mutta Mooses opetti näille heimoille, että niistä tulisi Jumalan valittu kansa vain sillä ehdolla, että ne ”pitäisivät kaikki hänen käskynsä ja noudattaisivat hänen säädöksiänsä.”

Näinä alkuaikoina heprealaisille annettiin vain vähän tietoa Jumalan laupeudesta. He saivat kuulla Jumalasta, joka oli ”Kaikkivaltias; Herra on soturi, taistelujen Jumala, häikäisevä voimassaan, joka lyö hajalle vihollisensa.” ”Herra, teidän Jumalanne, kävelee leirin keskelle vapahtamaan teidät.” Israelilaiset ajattelivat Jumalastaan, että tämä rakasti heitä, mutta että hän oli myös se, joka ”paadutti faraon sydämen” ja ”kirosi heidän vihollisensa”.

Vaikka Mooses esittikin Israelin lapsille hetkellisiä välähdyksiä universaalisesta ja hyvää tekevästä Jumaluudesta, heidän jokapäiväinen käsityksensä Jahvesta oli silti käsitys Jumalasta, joka ei ollut kuin vähän ympäristökansojen heimojumalia parempi. Heidän jumalakäsityksensä oli alkeellinen, karkea ja antropomorfinen. Kun Moosesta ei enää ollut, nämä beduiiniheimot palasivat nopeasti puolibarbarisiin käsityksiin Horebin ja erämaan ikivanhoista jumalistaan. Entistä laajempi ja ylevämpi näkemys Jumalasta, jonka Mooses aina

shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you.”

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, “The Lord your God is one God; there is none beside him”; while to the mixed multitude he declared, “Who is like your God among all the gods?” Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, “You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire.” He also forbade the making of images of any sort.

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: “The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man.” Again he sought to control the turbulent clans when he declared that “your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him.” But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they “kept all his commandments and obeyed all his statutes.”

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as “the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies.” “The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you.” The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also “hardened Pharaoh’s heart” and “cursed their enemies.”

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view,

silloin tällöin esitti johtajilleen, katosi pian näköpiiristä, samalla kun suurin osa kansasta kääntyi palvomaan kultaisia vasikkafetissejään, se kun oli palestiinalaispaimentolaisten Jahve-symboli.

Kun Mooses luovutti heprealaisten päällikkyyden Joosualle, hän oli jo kerännyt yhteen tuhansia Abrahamin, Naahorin, Lootin ja muiden sukulaishemien sivusukuisia jälkeläisiä ja ajanut nämä kokoon paimentolaissotureista koostuvaksi, omillaan toimeentulevaksi ja osittain itseään säätäväksi kansakunnaksi.

6. MOOSEKSEN KUOLEMAN JÄLKEEN

VALLINNUT JUMALAKÄSITYS

Mooseksen esittämä ylevä käsitys Jahvesta rappeutui nopeasti hänen kuolemansa jälkeen. Joosua ja Israelin johtajat vaalivat vielä perinteitä kaiken tietävästä, hyvää tekevästä ja kaikkivaltiaasta Jumalasta, mutta tavallinen rahvas kääntyi pian takaisin vanhempaan, erämaassa vallinneeseen Jahve-käsitykseen. Ja tämä jumaluuskäsityksen taantuminen voimistui entisestään tämän jälkeen seuranneen erilaisten heimosheikkien eli niin kutsuttujen tuomareiden hallituskauden kuluessa.

Mooseksen epätavallisen persoonallisuuden lumovoima oli pitänyt hänen seuraajiensa sydämessä elävänä jumalakäsitteen jatkuvan laajenemisen edellyttämää innostusta, mutta kun nämä aikanaan saapuivat Palestiinan hedelmällisille maille, he ennen pitkää muuttuivat kiertelevästä paimentolaisheimosta paikalleen asettuneiksi ja jokseenkin rauhallisiksi viljelijöiksi. Ja tämä elintapojen kehitys ja uskonnollisen katsantokannan muutos edellyttivät myös enemmän tai vähemmän täydellistä muutosta siinä, minkälaisuudeksi he käsittivät Jumalansa Jahven luonteen. Niihin aikoihin, jolloin Siinain ankara, tyyli, vaativainen ja jyrisevä erämaajumala alkoi muuttua myöhemmin ilmaantuneeksi käsitykseksi rakkauden, oikeuden ja laupeuden Jumalasta, heprealaiset kadottivat Mooseksen ylevät opetukset miltei tyystin näkyvistä. He olivat kadottamaisillaan monoteistiset käsityksensä kokonaisuudessaan, he olivat vähällä menettää tilaisuutensa tulla siksi kansaksi, joka toimisi tärkeänä renkaana Urantian hengellisessä kehityksessä, eli ryhmäksi, joka säilyttäisi Melchizedekin opetuksen yhdestä Jumalasta tämän samaisen kaikkien Isän lahjoittaman Pojan lihaksitulemisen aikaan saakka.

Joosua koetti epätoivoisesti ylläpitää heimoveljiensä mielessä käsitystä korkeimmasta Jahvesta ja antoi julistaa: "Niin kuin minä olin

while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman's symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES'

DEATH

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you

Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi; minä en jätä sinua enkä hylkää sinua.” Joosua katsoi tarpeelliseksi saarnata epäuskoiselle kansalleen ankaraa evankeliumia, kansalle, joka oli aivan liian halukas uskomaan vanhaan kotoperäiseen uskontoonsa, mutta haluton edistymään uskoon ja vanhurskauteen perustuvan uskonnon alalla. Joosuan opetuksen pääsisällöksi muodostui ajatus ”Jahve on pyhä Jumala; hän on kiivas Jumala, hän ei anna anteeksi teidän rikoksianne ja syntejanne.” Tämän ajanjakson korkein käsitys välitti Jahvesta kuvan Jumalana, joka oli ”voiman, tuomion ja oikeuden Jumala”.

Mutta myös tänä pimeyden aikakautena saattoi silloin tällöin ilmestyä yksinäinen opettaja, joka julisti Mooseksen käsitystä jumalallisuudesta: ”Te pahuuden lapset, ette voi palvella Herraa, sillä hän on pyhä Jumala.” ”Onko kuolevainen ihminen muka vanhurskaampi kuin Jumala? Olisiko ihminen Tekijäänsä puhtaampi?” ”Voitko sinä etsimällä löytää Jumalan? Voitko koskaan kokonaan päästä selvyteen Kaikkivaltiaasta? Katso, Jumala on suuri ja me emme häntä tunne. Vaikka me koskettaisimme Kaikkivaltiaasta, me emme pääsisi hänestä selvyteen.”

7. PSALMIT JA JOBIN KIRJA

Sheikkiensä ja pappiensa johtamina heprealaiset saivat heiveröisen jalansijan Palestiinasta. Mutta kohta he ajautuivat takaisin henkistä pimeyttä ilmentäviin, erämaassa vallinneisiin uskomuksiin ja saivat tartuntaa vähemmän edistyneistä kanaanolaisista uskonnollisista tavoista. Heistä tuli epäjumalainpalvojia ja irstailijoita, ja heidän käsityksensä Jumaluudesta vaipui kauas niiden egyptiläisten ja mesopotamialaisten jumaluuskäsitysten alapuolelle, joita muutamat jäljellä olleet saalemilaisryhmät pitivät vireillä ja joita on kirjattu muutamiin psalmeihin sekä niin kutsuttuun Jobin kirjaan.

Psalmiit ovat runsaan kahdenkymmenen kirjoittajan käsialaa. Monet niistä ovat egyptiläisten ja mesopotamialaisten opettajien kirjoittamia. Näinä aikoina, jolloin Levantti palvoi luonnonjumalia, oli yhä olemassa melkoinen joukko niitä, jotka uskoivat El Eljonin, Kaikkein Korkeimman, ylivaltiuteen.

Psalmien kirjan rinnalla ei ole toista uskonnollisten kirjoitusten kokoelmaa, joka pukisi sanoiksi näin valtavan määrän hartautta ja innoittavia ajatuksia Jumalasta. Ja olisi erittäin hyödyllistä, jos tätä ihmeellistä hartauskirjallisuuden kokoelmaa tarkasteltaessa kiinnitettäisiin huomiota jokaisen erillisen ylistys- ja palvontavirren alkulähteeseen ja ajoittumiseen ja

nor forsake you.” Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua’s teaching became: “Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins.” The highest concept of this age pictured Yahweh as a “God of power, judgment, and justice.”

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: “You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God.” “Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?” “Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we cannot find him out.”

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single

muistettaisiin, ettei mikään muu yksittäinen kokoelma kata yhtä pitkää aikaväliä. Psalmien kirjassa kuvastuvat aikojen myötä vaihdelleet jumalakäsitykset, joita Saalemin uskontoon uskovat ovat omanneet koko Levantin alueella, ja se kattaa koko Amenemopen ja Jesajan välisen aikakauden. Psalmeissa Jumalasta välittyy kuva kaikissa hahmottumisvaiheissaan: karkeasta heimokohtaisen jumaluuden käsitteestä siihen myöhempien aikojen heprealaisten valtavasti laajempaan ihanteeseen, jossa Jahve kuvataan rakastavaksi hallitsijaksi ja armeliaaksi Isäksi.

Ja näin tarkasteltuna tämä psalmien ryhmä muodostaa arvokkaimman ja hyödyllisimmän valikoiman hartaita tuntemuksia, mitä ihminen on kahdenteenkymmenenteen vuosisataan mennessä yhteen koonnut. Tämän virsikokoelman palvonnantäyteinen henki ylittää maailman kaikkien muiden pyhien kirjojen vastaavan hengen.

Jobin kirjassa piirretty monenkirjava kuva Jumaluudesta oli yli kahdenkymmenen mesopotamialaisen uskonnonopettajan tuote lähes kolmensadan vuoden ajalta. Ja tutustuessanne tässä mesopotamialaisten uskomusten kokoelmassa esiintyvään ylevään käsitykseen jumalallisuudesta havaitsette, että nimenomaan Kaldean Uurin seutuvilla säilyi parhaiten käsitys todellisesta Jumalasta, silloin kun Palestiinassa vallitsi pimeys.

Jumalan viisus ja kaikkiallisuus kyllä Palestiinassa useinkin käsitettiin, mutta hänen rakkautensa ja laupeutensa jäi usein käsittämättä. Noiden aikojen Jahve "lähettää pahoja henkiä hallitsemaan hänen vihamiestensä sielua"; hän on suosiollinen omille ja kuuliaisille lapsilleen, mutta kaikki muut hän sen sijaan kiroaa ja langettaa heille kauheita rangaistuksia. "Hän tekee kavalain hankkeet tyhjiksi; viisaat hän vangitsee heidän omaan viekkauteensa."

Vain Uurista nousi ääni julistamaan Jumalan armoa, ja se sanoi: "Hän rukoilee Jumalaa, ja Jumala mielistyy häneen ja antaa hänen riemuiten katsella hänen kasvojaan; niin hän antaa ihmiselle jumalallisen vanhurskautensa." Uurista saarnataan näin pelastusta, jumalallista suosiota, joka saavutetaan uskon kautta: "Hän on armollinen katuvalle ja sanoo: 'Vapauta hänet, ettei hän mene hautaan; minä olen saanut lunastusmaksun.' Jos joku sanoo: 'Minä olen tehnyt syntiä ja vääristänyt oikean, mutta se ei minua hyödyttänyt', Jumala on pelastava hänen sielunsa joutumasta hautaan, ja hän saa nähdä valkeuden." Sitten Melkisedekin päivien ei levanttilainen maailma ollut kuullut näin raikuvaa ja riemastuttavaa sanomaa ihmisen pelastuksesta kuin oli tämä Elihun, Uurin profeetan ja Saalemin — toisin sanoen Melkisedekin siirtokunnan Mesopotamiassa sijainneen jäännöksen — uskovaisten papin, epätavallinen opetus.

collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times "sends evil spirits to dominate the souls of his enemies"; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. "He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit."

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: "He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness." Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: "He is gracious to the repentant and says, 'Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.' If any say, 'I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,' God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light." Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

Ja näin Mesopotamiassa vielä jäljellä olleet Saalemin lähetysaarnajat pitivät yllä totuuden valoa heprealaisten kansanheimojen hajaannustilan aikana aina siihen asti, kunnes ilmestyi ensimmäinen siitä pitkästä rivistöstä Israelin opettajia, jotka eivät koskaan levänneet, kun he käsite käsitteeltä rakensivat niin kauan, että oli rakentunut ihanne kaikkien Universaalisesta Luoja-Isästä — niin kauan, että Jahve-käsitteen kehityksen lakikorkeus oli saavutettu.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 97. Jumalakäsityksen kehitys heprealaisten keskuudessa

⇐ 096

Urantia-kirjan

098 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 97

JUMALAKÄSITYKSEN KEHITYS HEPREALAISTEN KESKUDESSA

Osiot

Johdanto

1. Samuel — heprealaisprofeetoista ensimmäinen
2. Elia ja Elisa
3. Jahve ja Baal
4. Aamos ja Hoosea
5. Ensimmäinen Jesaja
6. Peloton Jeremia
7. Toinen Jesaja
8. Pyhä ja epäpyhä historiankirjoitus
9. Heprealaisten historiaa
10. Heprealainen uskonto

PAPER 97

EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

Johdanto

HEPREALAISTEN hengelliset johtajat tekivät, mitä ketkään muut ennen heitä eivät milloinkaan olleet onnistuneet tekemään: he riisuivat jumalakäsityksensä ihmishahmoisuudesta muuntamatta sitä samalla Jumaluuden abstraktioksi, jollainen olisi vain filosofien käsitettävissä. Jopa tavallinen kansa kykeni pitämään kypsyneen Jahve-käsitteen mukaista Jahvea Isänä, jos ei aivan yksittäisen ihmisen Isänä, niin ainakin rodun Isänä.

Vaikka Saalemissa oli Melkisedekin päivinä opetettu selkeää käsitystä siitä, että Jumala on persoonallinen, käsitys oli kuitenkin epämääräinen ja epäselvä Egyptistä-paon aikoihin, ja heprealaisten mielessä se kehittyi vastauksena hengellisten johtajien opetukseen vasta vähitellen, kun sukupolvet vaihtuivat toisiksi. Jahven käsittäminen persoonalliseksi edistyi kehityksen myötä paljon yhtäjaksoisemmin kuin Jumaluuden

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes.

monien muiden attribuuttien käsittäminen. Alkaen Mooseksesta ja päättyen Malakiaan heprealaisessa ajattelussa tapahtui lähes keskeytymätöntä Jumalan persoonallisuuden käsitteellistä kasvua, ja tämän käsityksen nostivat vihdoin korkeuksiin ja kohottivat kunniaan Jeesuksen opetukset taivaallisesta Isästä.

1. SAMUEL — HEPREALAISPROFEETOISTA ENSIMMÄINEN

Ympäröivien kansojen vihamielisyyden paine Palestiinassa opetti heprealaisille sheikeille pian, ettei heillä ollut toivoakaan selviytyä pitemmälle, elleivät he yhdistäisi heimo-organisaatioitaan yhdeksi keskitetyksi hallintojärjestelmäksi. Ja tämä hallintovallan keskitys tarjosi Samuelille entistä paremmat mahdollisuudet toimia opettajana ja uudistajana.

Samuel polveutui monta saalemilaista opettajapolvea tuottaneesta suvusta, joka oli pitänyt sinnikkäästi yllä Melkisedekin totuuksia osana palvontamuotojaan. Tämä opettaja oli miehekäs ja määrätietoinen mies. Vain hänen suuri antaumuksensa, johon liittyi hänelle ominainen tavaton päättäväisyys, mahdollisti sen, että hän pystyi kestäämään sitä lähes joka taholta tulevaa vastustusta, johon hän törmäsi ryhtyessään käännyttämään koko Israelin kansaa takaisin Mooseksen aikaiseen korkeimman Jahven palvontaan. Ja tällöinkin hän onnistui vain osittain. Hän nimittäin voitti Jahve-käsitteen mukaisen palvonnan kannalle vain heprealaiskansan älykkäämmän puoliskon, toinen puoli pitäytyi edelleen maan heimojumalien ja alempiarvoisten Jahve-käsitysten mukaiseen palvontaan.

Samuel oli äkkipikaista mutta pystyvää ihmistyyppiä. Hän oli käytännöllinen uudistaja, joka saattoi yhtenä kauniina päivänä lähteä kumppaneineen kaatamaan nurin parikymmentä Baalin alttaria. Se, mitä hän sai aikaan, tapahtui puhtaalla raa'alla voimalla. Hän ei paljon saarnannut, vielä vähemmän opetti, mutta sitä enemmän hän toimi. Yhtenä päivänä hän pilkkasi Baalin pappia, seuraavana pilkkoi vangitun kuninkaan kappaleiksi. Hän uskoi hartaasti yhteen Jumalaan, ja hänellä oli selkeä käsitys tuosta ainoasta Jumalasta taivaan ja maan luojana: "Maan tukipylväät ovat Herran, ja hän on asettanut niiden päälle maanpiirin."

Mutta se suuri panos, jonka Samuel toi jumaluuskäsityksen kehitykseen, oli hänen kauas kiirivä julistuksensa siitä, että Jahve oli muuttumaton, ikuisesti sama pettämättömän täydellisuuden ja jumalallisuuden ilmentymä. Tuohon aikaan Jahve käsitettiin epävakaaaksi,

From Moses to Malachi there occurred an almost unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

97.1.1 (1062.3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97.1.2 (1062.4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97.1.3 (1062.5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: "The pillars of the earth are the Lord's, and he has set the world upon them."

97.1.4 (1063.1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful

epäluuloisten oikkujen vaivaamaksi Jumalaksi, joka vähän väliä katui, että oli tehnyt näin tai noin. Mutta nyt heprealaiset kuulivat ensimmäisen kerran Egyptistä-lähtönsä jälkeen nämä hätkähdyttävät sanat: "Hän, joka on Israelin väkevä, ei valhettele eikä kadu, sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi." Julistettiin, että vallalla oli vakaus, kun oltiin tekemisissä Jumaluuden kanssa. Samuel toisti toistamistaan, että Melkisedek teki liiton Abrahamin kanssa, ja hän julisti, että Herra, Israelin Jumala, oli kaiken totuuden, vakauden ja pysyvyyden lähde. Heprealaiset olivat aina pitäneet Jumalaansa ihmisenä, superihmisenä, tuntematonta alkuperää olevana ylevöityneenä henkenä, mutta nyt he kuulivat, kuinka entinen Horebin henki ylennettiin luojan täydellisyyden omaavaksi muuttumattomaksi Jumalaksi. Samuel auttoi kehittyvää jumalakäsitystä ihmisten vaihtelevien mielialojen ja kuolevaisen olemassaoloon kuuluvien kohtalonvaiheiden yläpuolella oleviin korkeuksiin. Hänen opetuksensa johdosta heprealaisten Jumala alkoi nousta heimojumalien tasolla olevasta ideasta koko luomakunnan kaikkivoivan ja muuttumattoman Luojan ja Valvojan hanteeksi.

Ja hän saarnasi taas kerran, mitä oli kerrottu Jumalan vilpittömyydestä, hänen luotettavuudestaan sopimuksen kunnioittajana. Samuel sanoi: "Herra ei hylkää kansaansa." "Hän on tehnyt kanssamme iankaikkisen liiton, kaikin puolin taatun ja vakaan." Ja niin kiiri kautta Palestiinan kutsu palata taas korkeimman Jahven palvontaan. Alituisen tämä tarmokas opettaja julisti: "Sinä olet suuri, oi Herra Jumala, sillä ei ole sinun vertaistasi, eikä muuta jumalaa ole kuin sinä."

Heprealaiset olivat tähän saakka nähneet Jahven suosion vain aineellisen menestyksen valossa. Israelille se oli suuri järkytys, ja Samuelille se oli vähällä maksaa hänen henkensä, kun hän rohkeni julistaa: "Herra köyhdyttää ja rikastuttaa; hän alentaa ja hän ylentää. Hän tomusta nostaa halvat, hän loasta korottaa köyhät, pannakseen heidät ruhtinasten rinnalle ja antaakseen heidän periä kunniasijat." Sitten Mooseksen aikojen ei tällaisia vähäosaisten ja vähemmän onnekkaiden kannalta lohdullisia lupauksia ollut julistettu, ja tuhansissa toivonsa menettäneissä syntyi toive, että he sittenkin voisivat parantaa hengellistä asemaansa.

Mutta Samuel ei edennyt paljon heimojumalakäsitystä pitemmälle. Hän julisti Jahvea, joka teki kaikki ihmiset, mutta jonka ajatuksissa olivat pääasiassa heprealaiset, hänen valittu kansansa. Vaikka näin olikin, niin nyt jumalakäsitys Mooseksen päivien tapaan välitti taas kuvan Jumaluudesta, joka oli pyhä ja suorasekäinen. "Ei kukaan ole pyhä niin kuin Herra. Kuka olisi verrattavissa tähän pyhään

God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, "The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent." Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and Supervisor of all creation.

97:1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

97:1.6 (1063.3) Therefore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97:1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?"

Herraan Jumalaan?”

Vuosien vieriessä edistyi harmaantunut, vanha johtaja Jumalan ymmärtämisessä, sillä hän julisti: ”Herra on kaikkietävä Jumala, ja teot hän punnitsee. Herra tuomitsee maan ääret, hän osoittaa armoa armeliaalle, ja oikeudenmukaiselle hänkin on oikeudenmukainen.” Tässä on nähtävissä jo ensimmäinen armon pilkahdus, vaikka se koskeekin vain niitä, jotka ovat armeliaita. Myöhemmin hän astui vielä askelen pidemmälle, kun hän vastoinkäymisen hetkellä kehotti kansaansa: ”Langetkaamme nyt Herran käsiin, sillä hänen laupeutensa on suuri.” ”Mikään ei estä Herraa pelastamasta monia tai vain muutaman.”

Ja tämä asteittain tapahtunut kehitys Jahven luonteen käsittämässä jatkui, kun Samuelin jälkeen tulleet saarnaajat pitivät siitä huolen. He pyrkivät esittämään Jahven sopimuksensa pitävänä Jumalana, mutta he eivät aivan kyenneet pitämään yllä Samuelin asettamaa vauhtia. He eivät onnistuneet kehittämään ajatusta Jumalan laupeudesta eteenpäin siitä, miten Samuel sen oli vanhoina päivinään mielessään nähnyt. Ajuduttiin tasaista vauhtia taaksepäin, kohti muiden jumalten tunnustamista, vaikka Jahven edelleen väitettiin olevan kaikkien yläpuolella. ”Sinun on valtakunta, oi Herra, ja sinä olet korotettu kaiken pääksi.”

Tässä käsitellyn aikakauden avainsana oli jumalallinen valta. Tämän ajan profeetat saarnasivat uskontoa, jonka tarkoituksena oli pitää huolta heprealaisten valtaistuimella istuvasta kuninkaasta. ”Sinun, oi Herra, on suuruus ja voima ja kunnia ja voitto ja majesteettisuus. Sinun hallussasi on valta ja mahti, ja sinun vallassasi on tehdä kuka tahansa suureksi ja väkeväksi.” Ja tällainen oli jumalakäsityksen tila Samuelin ja hänen lähimpien seuraajiensa aikana.

2. ELIA JA ELISA

Kymmenennellä vuosisadalla ennen Kristusta heprealainen kansakunta jakautui kahdeksi kuningaskunnaksi. Kummankin poliittisen jakautuman piirissä useat totuudenopettajat koettivat pysäyttää taantumuksellisenä hyökyaaltona vyöryneen hengellisen rappion, joka oli päässyt valloilleen ja joka valtakunnan jakautumiseen päättyneen sodan jälkeen jatkui tuhoisana. Mutta nämä ponnistukset heprealaisen uskonnon edistämiseksi eivät kohdanneet menestystä, ennen kuin Elia, tuo määrätietoinen ja peloton oikeamielisyyden soturi, aloitti opetuksensa. Elia saattoi pohjoisessa kuningaskunnassa taas voimaan sellaisen jumalakäsityksen, joka oli verrattavissa Samuelin aikana vallinneeseen. Elialla ei juurikaan ollut tilaisuutta tuoda julki edistynyttä jumalakäsitystä,

97:1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: “The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright.” Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: “Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great.” “There is no restraint upon the Lord to save many or few.”

97:1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued under the ministry of Samuel’s successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. “Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all.”

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. “Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all.” And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an

sillä niin kuin Samuel oli tehnyt häntä ennen, niin kulki Eliakin ahkerana kaatamassa Baalin alttareita ja hävittämässä väärien jumalten kuvia. Hän toteutti uudistuksiaan epäjumalia palvovan kuninkaan vastustusta uhmaten. Hänen tehtävänsä oli jopa jättäjäisempi ja vaikeampi kuin se, jonka edessä Samuel oli ollut.

Kun Elia kutsuttiin pois, hänen uskollinen työtoverinsa Elisa jatkoi hänen työtään, ja vähän tunnetun Mikaian verrattomalla tuella hän piti yllä totuuden valoa Palestiinassa.

Mutta nämä eivät olleet aikoja, jolloin jumaluuskäsitys olisi edistynyt. Vielä eivät heprealaiset olleet kohonneet edes Mooseksen esittämän ihanteen tasolle. Elia ja Elisan aikakauden päättyessä paremmat yhteiskuntaluokat olivat palaamassa korkeimman Jahven palvontaan, ja tämän jakson kuluessa käsitys Universaalisesta Luojusta saatettiin taas suunnilleen siihen vaiheeseen, johon Samuel oli sen jättänyt.

3. JAHVE JA BAAL

Pitkälliseksi venyneessä kiistassa Jahveen uskovien ja Baalin kannattajien välillä oli kysymys pikemminkin ideologioiden sosiaalis-taloudellisesta yhteentörmäyksestä kuin uskonnollisten vakaumusten eroavuudesta.

Palestiinan asukkaat erosivat toisistaan siinä, miten he suhtautuivat yksityiseen maanomistukseen. Eteläiset eli vaeltelevat arabialaisheimot (jahvelaiset) pitivät maata luovuttamattomana — Jumaluuden kullekin sukukunnalle antamana lahjana. Heidän mielestään maata ei voinut myydä eikä kiinnittää. "Jahve puhui ja sanoi: 'Älköön maata myytäkö, sillä maa on minun.'"

Pohjoiset ja paremmin paikoilleen asettuneet kanaanilaiset (baalilaiset) ostivat, myivät ja kiinnittivät tiluksiaan vapaasti. Sana "Baal" merkitsee "omistaja". Baal-kultti perustui kahteen pääopinkappaleeseen: Ensiksikin omaisuutta koskevien vaihtotoimien, sopimusten ja välipuheiden — maan osto- ja myyntioikeuden — laillistamiseen. Toiseksi oletettiin, että Baal lähettää sateen — hän on maaperän hedelmällisyyden jumala. Hyvät sadot olivat riippuvaisia Baalin suosiollisuudesta. Tämän kultin pääasiallinen huomion kohde oli maa, sen omistaminen ja sen hedelmällisyys.

Baalilaiset omistivat yleisesti taloja, tiluksia ja orjia. He olivat ylimystön muodostava maanomistajaluokka, joka asui kaupungeissa. Kullakin Baalilla oli oma pyhä paikkansa, papistonsa ja "pyhät naisensa" eli rituaaliprostituoit.

idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. YAHWEH AND BAAL

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. "Yahweh spoke, saying, 'The land shall not be sold, for the land is mine.'"

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the "holy women," the ritual prostitutes.

Tästä maahan suhtautumisessa vallinneesta peruserimielisyydestä nimenomaan sukeutuivat kanaanilaisten ja heprealaisten väliset sosiaalisten, taloudellisten, moraalisten ja uskonnollisten asenteiden katkerat vastakohtaisuudet. Tämä sosiaalis-taloudellinen kiista muuttui selvästi uskonnolliseksi kysymykseksi vasta Elian aikoina. Tämän tarmokkaan profeetan ajoista alkaen kiistaa selvitetiin tiukemmin uskonnollisia suuntaviivoja noudatellen — Jahve vastaan Baal —, ja se päättyi Jahven voittoon ja myöhempään suuntautumiseen kohti yksijumalaisuutta.

Elia siirsi Jahve—Baal-kiistan maakysymyksen piiristä heprealaisten ja kanaanilaisten ideologioiden uskonnollisiin näkökohtiin. Kun Ahab murhasi Naabotit osana salajuonta, jolla hän saisi haltuunsa näiden tilukset, Elia teki muinaisista kirjoittamattomista maalaista moraalisen kiistakysymyksen ja aloitti voimakkaan kampanjansa baalilaisia vastaan. Kysymys oli myös maalaisväestön taistelusta kaupunkien harjoittamaa herruutta vastaan. Pääasiassa juuri Elian vaikutuksesta Jahvesta tuli Elohim. Profeetta aloitti uransa maareformin puolestapuhujana ja päätti sen Jumaluuden ylevöittäjänä. Baaleja oli monia, Jahve oli yksi — monoteismi voitti polyteismen.

4. AAMOS JA HOOSEA

Aamos, joka ilmestyi eteläisiltä kukkuloilta tuomitsemaan pohjoisten heimojen rikollisuuden, juoppouden, moraalittomuuden ja näiden heimojen harjoittaman sorron, otti tärkeän askelen tiellä, joka johti heimojumalan — jumalan, jota oli varsin kauan palvottu uhrein ja seremonioin, aikaisempien heprealaisten Jahven — muuttumiseen Jumalaksi, joka rankaisi rikollisuuden ja moraalittomuuden myös oman kansansa keskuudessa. Sitten Mooseksen aikojen ei näin raikuvia totuuksia Palestiinassa ollutkaan julistettu.

Aamos ei ollut pelkästään ennallistaja tai uudistaja, vaan hän oli myös uusien jumaluuskäsitysten löytäjä. Hän julisti Jumalasta paljon sellaista, mitä hänen edeltäjänsäkin olivat julistaneet, ja hän hyökkäsi rohkeasti sellaiseen Jumalalliseen Olentoon uskomista vastaan, joka sietäisi syntiä niin kutsutun valitun kansansa keskuudessa. Ensimmäistä kertaa sitten Melkisedekin päivien saivat ihmiskorvat kuulla, kuinka kansallisessa oikeudenkäytössä ja moraalisuudessa esiintyvä kaksinaamaisuus tuomittiin. Omin korvin kuulivat heprealaiset ensi kerran historiansa aikana, ettei heidän oma Jumalansa Jahve enää sietäisi rikollisuutta eikä syntiä heidän elämässään yhtään sen enempää

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any

kuin minkään muunkaan kansan keskuudessa. Aamos näki mielessään Samuelin ja Elian ankaran ja oikeudenmukaisen Jumalan, mutta hän näki myös Jumalan, jonka suhtautuminen heprealaisiin ei millään tavoin poikennut hänen suhtautumisestaan jokaiseen muuhun kansakuntaan, kun kysymyksessä oli väärintekemisen rankaiseminen. Tämä oli suora hyökkäys omahyväistä "valittu kansa" -opinkappaletta vastaan, ja monet noiden aikojen heprealaiset loukkaantuivat siitä katkerasti.

Aamos sanoi: "Etsikää häntä, joka on tehnyt vuoret ja luonut tuulen, häntä, joka on tehnyt Otavan ja Kalevanmiekan ja muuttaa kuoleman varjon aamuksi ja pimentää päivän yöksi." Ja tuomitessaan puoliuskonnolliset, silmää palvelevat ja joskus moraalittomat lähimmäisensä hän yritti luoda kuvan muuttumattoman Jahven heltyvämmästä oikeudenmukaisuudesta, kun hän sanoi pahantekijöistä: "Vaikka he helvettiin kaivautuisivat, sieltäkin minä tempaan heidät; vaikka he taivaaseen nousisivat, sieltäkin minä syöksen heidät alas." "Ja vaikka he vankeuteen vaeltaisivat vihollistensa edessä, sieltäkin minä käsken oikeuden miekan heidät tappamaan." Aamos hätkähdytti kuulijoitaan vieläkin pahemmin, kun hän heitä moittivasti ja syyttävästi sormella osoittaen julisti Jahven nimissä: "Totisesti, minä en ikinä unhotta yhtäkään teidän tekoanne." "Ja minä seulon Israelin huonetta kaikkien kansain seassa, niin kuin vehnä seulalla seulotaan."

Aamos julisti Jahven "kaikkien kansakuntien Jumalaksi", ja varoitti israelilaisia siitä, ettei rituaali saa korvata vanhurskautta. Ja ennen kuin tämä rohkea opettaja kivitettiin kuoliaaksi, hän oli levittänyt riittävästi totuuden hapatetta, jotta se pelastaisi opetuksen korkeimmasta Jahvesta; hän oli varmistanut Melkisedekin ilmoituksen edelleenkehittymisen.

Hosea seurasi Aamosta ja tämän oppia universaalista oikeuden Jumalasta ja herätti eloon Mooseksen käsityksen rakkauden jumalasta. Hosea saarnasi anteeksisaamista, joka seuraisi katumuksesta, ei uhraamisesta. Hän julisti laupeuden ja jumalallisen armon evankeliumia sanoen: "Minä kihlaan sinut itselleni ikiajoiksi; kihlaan sinut itselleni vanhurskaudella ja tuomiolla, armolla ja laupeudella. Kihlaan sinut itselleni myös uskollisuudella." "Omasta halustani minä heitä rakastan, sillä minun vihani on väistynyt heistä."

Hosea jatkoi uskollisesti Aamoksen moraalisia varoituksia ja sanoi Jumalasta: "Haluni mukaan minä olen heitä kurittava." Mutta israelilaiset pitivät jo petokseen verrattavana sydämättömyytensä sitä, että hän sanoi: "Minä sanon niille, jotka eivät ole minun kansani: 'Te olette minun kansani'; ja he sanovat: 'Sinä olet meidän Jumalamme.'" Hän saarnasi edelleen

other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the "chosen people," and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: "He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night." And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: "Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down." "And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them." Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: "Surely I will never forget any of your works." "And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve."

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the "God of all nations" and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: "I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness." "I will love them freely, for my anger is turned away."

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, "It is my desire that I chastise them." But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: "I will say to those who were not my people, 'you are my people'; and they will say, 'you are our God.'" He continued to preach repentance and forgiveness, saying, "I will heal their backsliding; I

katumuksesta ja anteeksisaamisesta ja sanoi: "Minä parannan heidän luopumuksensa, omasta halustani minä heitä rakastan, sillä minun vihani on väistynyt heistä." Hoosea julisti aina toivoa ja anteeksisaamista. Hänen sanomansa ydinsisältönä oli aina: "Minä armahdan kansaani. Heidän ei pidä muuta Jumalaa tuntemaan kuin minut, sillä paitsi minua ei muuta pelastajaa ole."

Aamos herätti heprealaisten kansallisen omantunnon tajuamaan, ettei Jahve suvaitsi rikollisuutta eikä syntiä heidän keskuudessaan, siksi että he olisivat olevansa valittu kansa, kun Hoosea sen sijaan soitti alkutahdit niistä jumalallisen armahtavaisuuden ja laupeuden armeliaista sävelistä, joita Jesaja ja hänen työtoverinsa myöhemmin niin ihanasti lauloivat.

5. ENSIMMÄINEN JESAJA

Elettiin aikoja, jolloin toiset julistivat uhkauksia henkilökohtaisten syntien ja kansallisen rikollisuuden rankaisemisesta pohjoisten sukukuntien keskuudessa, kun toiset sen sijaan ennustivat suurta onnettomuutta rankaisuksi eteläisen kuningaskunnan rikkomuksista. Juuri tämän heprealaiskansojen omantunnon ja tietoisuuden heräämisen synnyttämässä tilanteessa ilmestyi ensimmäinen Jesaja.

Jesaja saarnasi lakkaamatta Jumalan iankaikkisuutta, hänen loputonta viisauttaan, hänen luotettavuutensa järkkymätöntä täydellisyyttä. Hän toi esille Israelin Jumalan, joka sanoi: "Minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi." "Herra antaa sinulle levon murheestasi ja pelostasi ja siitä kovasta orjuudesta, johon ihminen on pantu palvelemaan." "Ja sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan: 'Tässä on tie, sitä käykää.'" "Katso, Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa enkä pelkää, sillä Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni." "Niin tulkkaa, käykäämme oikeutta keskenämme", sanoo Herra, 'vaikka teidän syntyne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.'"

Puhuessaan pelon kouraisemille ja sielussaan isoaville heprealaisille tämä profeetta sanoi: "Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi on tullut, ja Herran kunnia on koittanut sinun yllesi." "Herran henki on minun päälläni, sillä hän on minut voidellut julistamaan ilosanomaa nöyrille, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta." "Minä iloitsen suuresti Herrasta, minun sieluni riemuitsee minun Jumalastani, sillä hän on pukeutunut ylleni pelastuksen vaatteet ja verhonnut minut vanhurskauden viittaansa." "Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli hänelläkin ahdistus, ja hänen kasvojensa enkeli vapahti

will love them freely, for my anger is turned away." Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: "I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me."

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: "Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet." "The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve." "And your ears shall hear a word behind you, saying, 'this is the way, walk in it.'" "Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song." "'Come now and let us reason together,' says the Lord, 'though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.'"

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you." "The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound." "I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness." "In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his

heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän lunasti heidät.”

Tämän Jesajan jälkeen tulivat Miika ja Obadja, jotka vahvistivat ja entisestäänkin kaunistivat hänen sielua ravitsevaa evankeliumiaan. Ja nämä kaksi urhoolista sanansaattajaa tuomitsivat rohkeasti pappien komennossa olevan heprealaisten rituaalin ja kävivät pelotta koko uhrijärjestelmän kimppuun.

Miika tuomitsi ”päämiehet, jotka jakavat oikeutta lahjuksia vastaan, ja papit, jotka opettavat maksusta, ja profeetat, jotka ennustelevat rahasta.” Hän opetti, että kerran vielä tulisi päivä, jolloin vapaudutaan taikauskosta ja pappismetkuista, sanoen: ”Mutta he istuvat kukin oman viinipuunsa alla kenenkään peljättämättä, sillä kaikki ihmiset elävät, kukin sen ymmärryksensä mukaan, joka hänellä on Jumalasta.”

Miikan sanoman pääsisältönä oli aina: ”Käynkö Jumalan eteen tuoden polttouhreja? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat vai kymmenettuhannet öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikoksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi? Hän on ilmoittanut minulle, oi ihminen, mikä hyvä on; ja mitä muuta Herra sinulta vaatii, kuin että teet sitä, mikä oikein on, rakastat laupeutta ja vaellat nöyrästi Jumalasi kanssa?” Ja silloin elettiin suurta aikakautta; kysymyksessä olivat todellakin hämmentävät ajat, kun kuolevainen ihminen yli kaksi ja puoli vuosituhatta sitten sai kuulla tällaisia vapahtavia sanomia, joihin jotkut myös uskoivat. Ja ellei olisi ollut pappien itsepintaista vastarintaa, nämä opettajat olisivat kumonneet heprealaisen pylvontarituaalin koko vertatihkuvan seremoniakaavan.

6. PELOTON JEREMIA

Vaikka useat opettajat jatkoivatkin Jesajan evankeliumin selvittelyä, Jeremian tehtäväksi kuitenkin jäi ottaa seuraava rohkea askel Jahven, heprealaisten Jumalan, kansainvälistämisessä.

Mitään pelkäämättä Jeremia julisti, ettei Jahve ollut heprealaisten puolella heidän sotilaallisissa yhteenotoissaan muiden kansojen kanssa. Hän väitti Jahven olevan koko maailman, kaikkien kansakuntien ja kaikkien kansanheimojen Jumala. Se, mikä nostatti Israelin Jumalan kansainvälistymiseen johtaneen hyökyaallon huippuunsa, oli juuri Jeremian opetus. Lopullisena ja ikuisena totuutena tämä pelkäämätön saarnaaja julisti, että Jahve oli kaikkien kansakuntien Jumala, että ei ollut olemassa mitään Osirista egyptiläisiä varten, mitään Belä babylonialaisia varten, Ashuria assyrialaisia varten tai Dagonia

pity he redeemed them.”

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:5.5 (1067.2) Micah denounced “the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money.” He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: “But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God.”

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah’s message was: “Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God.” And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millenniums ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah’s teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism

filistealaisia varten. Ja näin heprealaisten uskonnolla oli oma osuutensa siihen monoteismin renessanssiin, joka vaikutti kaikkialla maailmassa suunnilleen nyt puheena olevana aikana ja vähän sen jälkeen. Jahve-käsitys oli vihdoinkin noussut planetaarisen ja jopa kosmisen arvoaseman omaavan Jumaluuden tasolle. Mutta Jahven mieltäminen joksikin, joka ei olisi osa heprealaista kansakuntaa, oli monille Jeremian työtovereille vaikeaa.

Jeremia saarnasi myös Jesajan kuvailemasta oikeudenmukaisesta ja rakastavasta Jumalasta, sillä hän julisti: "lankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut; sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni laupeudella." "Sillä hän ei halua saattaa ihmisen lapsia vaivaan."

Tämä peloton profeetta sanoi: "Vanhurskas on meidän Herramme, suuri neuvossa ja väkevä teossa. Avoimin silmin hän tarkkailee kaikkia ihmislasten teitä antaakseen itse kullekin hänen vaelluksensa ja hänen töittensä hedelmän mukaan." Mutta kun hän Jerusalemin piirityksen aikana sanoi: "Ja nyt minä olen antanut kaikki nämä maat Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, palvelijani, käsiin", sitä pidettiin pyhäinhäväistykseen verrattavana petoksena. Ja kun Jeremia antoi sellaisen neuvon, että kaupungin pitäisi antautua, papit ja kansanjohtajat heittivät hänet synkän vankityrmän saastaiseen kuiluun.

7. TOINEN JESAJA

Heprealaiskansakunnan tuhoutuminen ja vankeus Mesopotamiassa olisi heidän teologiansa avartumisen kannalta osoittautunut hyvinkin hyödylliseksi, ellei heidän papistonsa olisi ryhtynyt päättäväiseen toimintaan sitä vastaan. Heidän kansakuntansa oli kukistunut Babylonin sotajoukkojen edessä, ja heidän kansallismielisyyteen perustuva Jahvensa oli kärsinyt hengellisten johtajien esittämistä kansainvälisyyttä korostavista saarnoista. Se nimenomaan, että juutalaiset papit tunsivat mielipahaa kansallisen jumalansa menettämisestä, pani heidät tuottamaan mahdottomat määrät keksittyjä tarinoita ja tavan takaa toistuvia ihmeen kaltaisia heprealaisen historian tapahtumia, kun he pyrkivät palauttamaan juutalaisille valitun kansan aseman myös sen uuden ja avartuneen jumalakäsityksen puitteissa, jonka mukaan tämä kansainvälistynyt Jumala olisi kaikkien kansojen Jumala.

Vankeuden aikana babylonialaiset traditiot ja legendat vaikuttivat juutalaisiin suuresti, jos kohta onkin huomattava, että he poikkeuksetta kohensivat omaksumiensa kaldealaisten

throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict willingly the children of men."

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: "Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings." But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: "And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant." And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unfailingly improved the moral tone and spiritual

kertomusten moraalista sävyä ja hengellistä merkitystä. Toisaalta he säännöllisesti myös vääristelivät näitä legendoja niin, että niistä heijastui kunniaa ja loistoa Israelin kansan esivanhempien ja sen historian ylle.

Näillä heprealaisilla papeilla ja kirjureilla oli mielessään vain yksi ajatus, ja se oli juutalaisen kansakunnan arvon palauttaminen, heprealaisten traditioiden nostaminen kunniaan ja heidän rotunsa historian korottaminen jalustalle. Jos joku tuntee mielipahaa siitä, että nämä papit ovat sitoneet niin suuren osan läntistä maailmaa näihin erheellisiin aatoksiinsa, olisi muistettava, etteivät he tehneet sitä tarkoituksellisesti. Eivät he väittäneet kirjoittavansa henkeytyksen vallassa, eivät he väittäneet kirjoittavansa pyhää kirjaa. He olivat valmistelemaan vain oppikirjaa, jonka tarkoituksena oli pitää yllä heidän vankitovereidensa hupenevaa rohkeutta. Se, mitä he täsmälleen sanottuna tavoittelivat, oli heidän maanmiestensä kansallishengen ja taistelumielen kohottaminen. Myöhempien aikojen ihmisten asiana sitten oli näiden ja muiden kirjoitusten kokoaminen opaskirjaksi, jonka otaksutaan sisältävän erehtymättömiä opetuksia.

Vankeuden jälkeen juutalaispapisto käytti näitä kirjoituksia vapaasti hyväkseen, mutta heidän vaikutustaan vankitovereihin hävitti suuresti erään nuoren ja lannistumattoman profeetan, nimittäin toisen Jesajan, esiintyminen. Tämä oli täysin kääntynyt vanhemman Jesajan oppiin oikeuden, rakkauden, vanhurskauden ja armon Jumalasta. Jeremian lailla hänkin uskoi, että Jahvesta oli tullut kaikkien kansakuntien Jumala. Hän saarnasi näitä teorioita Jumalan luonteesta niin vastustamattoman tehokkaasti, että hän sai käännynnäisiä yhtä paljon juutalaisten kuin näitä vankeinaan pitävienkin keskuudesta. Ja tämä nuori saarnamies teki opetuksistaan kirjallisia muistiinpanoja, jotka vihamieliset ja leppymättömät papit yrittivät erottaa kaikesta yhteydestään häneen, vaikka toisaalta sula kunnioitus niiden kauneutta ja ylevyyttä kohtaan johtikin siihen, että ne liitettiin aikaisemman Jesajan kirjoitusten joukkoon. Ja siksi tämän toisen Jesajan kirjoitukset ovat löydettävissä samannimisestä kirjasta, jossa ne muodostavat jakson luvusta neljäkymmentä luvun viisikymmentäviisi loppuun.

Yksikään profeetta tai uskonnollinen opettaja, joka esiintyi Makiventan ja Jeesuksen ajan välillä, ei yltänyt siihen korkeaan jumalakäsitykseen, jota toinen Jesaja julisti näiden vankeudessa vietettyjen päivien aikana. Jumala, jota tämä hengellinen johtaja julisti, ei ollut mikään pieni, ihmishahmoinen ja ihmistekoinen Jumala. "Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän." "Ja niin paljon korkeampi kuin taivaat ovat maata, niin ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni korkeammat teidän ajatuksianne."

significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

97:7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97:7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

Vihdoinkin Makiventa Melkisedek näki ihmisopettajien julistavan kuolevaiselle ihmiselle todellisesta Jumalasta. Ensimmäisen Jesajan tavoin tämäkin johtaja saarnasi Jumalasta, joka oli universaalinen luoja ja ylläpitäjä. ”Minä olen valmistanut maan ja asettanut ihmisen sen päälle. En minä sitä autioksi luonut; asuttavaksi minä sen valmistin.” ”Minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa.” Puhuessaan Herran, Israelin Jumalan, nimessä tämä uusi profeetta sanoi: ”Taivaat voivat kadota ja maa tulla vanhaksi, mutta minun vanhurskauteni pysyy iankaikkisesti ja minun pelastukseni sukupolvesta sukupolveen.” ”Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; äläkä kauhistu, sillä minä olen sinun Jumalasi.” ”Paitsi minua ei ole yhtään jumalaa — ei ole vanhurskasta Jumalaa ja Pelastajaa.”

Ja juutalaisia vankeja lohdutti, niin kuin on siitä lähtien lohduttanut tuhansia ja taas tuhansia, kuulla sellaisia sanoja kuin ”Näin sanoo Herra: ’Minä olen sinut luonut, minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.’” ”Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, koska sinä olet minun silmissäni kallis.” ”Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka hän unhottaisikin, minä en kuitenkaan unhota lapsiani, katso kätteni hipiään olen heidät piirtänyt; minä olen kätkenyt heidät kätteni varjoon.” ”Syntinen hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja palatkoon Jumalan tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta.”

Kuunnelkaa toistamiseen, mitä sanoo evankeliumi, jossa tulee julki uusi ilmoitus Saalemin Jumalasta: ”Niin kuin paimen hän kaitsee laumaansa; hän kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään. Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin. Ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman; he kohottavat siipensä kuin kotkat; he juoksevat eivätkä näänny; he vaeltavat eivätkä väsy.”

Tämän Jesajan johdolla suoritettiin laajalle ulottunutta sananlevitystyötä, jolla tehtiin tunnetuksi avartuvaa käsitystä korkeimmasta Jahvesta. Hän kilpaili kaunopuheisuudessa Mooseksen kanssa kuvailemallaan Herran, Israelin Jumalan, Universaaliseksi Luojaaksi. Hänen esityksensä Universaalisen Isän loputtomista ominaisuuksista oli runollinen. Kauniimmin ei taivaallista Isää ole koskaan julki tuotu. Psalmien ohella Jesajan kirjoitukset kuuluvat ylevimpiin ja totuudenmukaisimpiin hengellisen jumalakäsityksen esityksiin, jotka koskaan ovat hivelleet kuolevaisen ihmisen korvia ennen Mikaelin Urantialle-saapumista. Kuunnelkaa tätäkin hänen käsitystään Jumaluudesta: ”Minä

97.7.6 (1069.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. “I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited.” “I am the first and the last; there is no God beside me.” Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: “The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation.” “Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God.” “There is no God beside me — a just God and a Savior.”

97.7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives, as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: “Thus says the Lord, ‘I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.’” “When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight.” “Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands.” “Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon.”

97.7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: “He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint.”

97.7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: “I am the high and lofty one who inhabits eternity.” “I am the first and the last, and beside me

olen se korkea ja mahtava, joka asuu ikuisuudessa." "Minä olen ensimmäinen ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei ole yhtäkään Jumalaa." "Ja Herran käsi ei ole liian lyhyt auttamaan eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan." Tämän hyväntahtoisen, mutta käskävän, profeetan sinnikkäästi saarnaama totuus Jumalan muuttumattomuudesta, Jumalan uskollisuudesta, oli juutalaisten keskuudessa aivan uusi oppi. Hän julisti, että "Jumala ei unohtaisi, ei hylkäisi."

Tämä uskalias opettaja julisti, että ihmisen ja Jumalan välillä vallitsee hyvin läheinen suhde, sanoi hän: "Jokaisen, jota kutsutaan minun nimelläni, olen luonut omaksi kunniakseni, ja he tuovat julki minun ylistystäni. Minä, niin minä olen se, joka pyyhkii pois heidän rikkomuksensa itseni tähden ja joka ei heidän syntejensä muista."

Kuunnelkaa, miten tämä suuri heprealainen tekee lopun kansallisen Jumalan käsitteestä, kun hän haltioituneena julistaa Universaalisen Isän jumalallisuutta, Isän, josta hän sanoo: "Taivaat ovat minun valtaistuimeni ja maa on minun jalkojeni astinlauta." Ja Jesajan Jumala oli silti yhtä pyhä, majesteettinen, oikeudenmukainen ja tutkimaton. Erämaan beduiinien käsitys vihasesta, kostonhimoisesta ja kiivaasta Jahvesta on jo melkein kadonnut. Kuolevaisen ihmisen mieleen on ilmaantunut uusi korkeimman ja universaalisen Jahven käsitys, joka ei enää koskaan ole katoava ihmisen näköpiiristä. Jumalan oikeudenmukaisuuden tajuaminen on alkanut hävittää alkukantaista magiaa ja biologista pelkoa. Viimeinkin ihminen tutustutetaan universumiin, jossa vallitsevat laki ja järjestys, ja universaaliseen Jumalaan, jolla on luotettavia ja lopullisia ominaisuuksia.

Eikä tämä ylivertaisen Jumalan saarnamies milloinkaan lakannut julistamasta tätä rakkauden Jumalaa. "Minä asun korkeudessa ja pyhydessä, ja myös hänen tykönänsä, jolla on katuva ja nöyrä henki." Ja vielä muitakin lohdutuksen sanoja puhui tämä suuri opettaja aikalaisilleen: "Ja Herra johdattaa sinua alati ja ravitsee sinun sielusi. Sinä olet oleva niin kuin runsaasti kasteltu puutarha, niin kuin lähde, josta vesi ei ehdy. Ja jos viholliset tulevat kuin tulva, Herran henki on nostava puolustusmuurin heitä vastaan." Ja taas kerran säteilivät pelkoa hälventävä Melkisedekin evankeliumi ja luottamusta kylvävä Saalemin uskonto siunausta ihmiskunnalle.

Kaukokatseinen ja rohkea Jesaja työnsi kansallismielisen Jahven tehokkaasti varjoon sillä ylevällä kuvallaan, jonka hän hahmotteli korkeimman Jahven, rakkauden Jumalan, universumin hallitsijan ja koko ihmiskunnan rakastavan Isän majesteettisuudesta ja universaalista kaikkivaltiuudesta. Aina noista muistettavista ajoista lähtien on läntisten maiden

there is no other God." "And the Lord's hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear." And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God's faithfulness. He declared that "God would not forget, would not forsake."

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: "Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins."

97:7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, "The heavens are my throne, and the earth is my footstool." And Isaiah's God was none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97:7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. "I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit." And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: "And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him." And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and

korkeimpaan jumalakäsitteeseen sisällytetty universaalinen oikeudenmukaisuus, jumalallinen armo ja iankaikkinen vanhurskaus. Suurenmoisin sanamuodon ja verrattoman hienostuneesti tämä suuri opettaja esitti kaikkivoivan Luojan kaikkia rakastavana Isänä.

Tämä vankeuden ajan profeetta saarnasi omalle kansalleen ja monien muiden kansakuntien edustajille, kun nämä kuuntelivat häntä joen rannalla Babylonissa. Ja tämä toinen Jesaja teki parhaansa vastustaakseen niitä monia vääriä ja rodullisessa mielessä itsekeskeisiä käsityksiä, joita oli vallalla luvaton Messiaan tehtävästä. Mutta näiden ponnistusten osalta hänen menestyksensä ei ollut täysimääräistä. Elleivät papit olisi omistautuneet väärin käsitetyn kansallistunteen kehittämistehtävälle, olisivat molempien Jesajain opetukset valmistaneet tietä luvaton Messiaan tunnustamiselle ja vastaanottamiselle.

eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

^{97:7.14 (1070.3)} This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. PYHÄ JA EPÄPYHÄ HISTORIANKIRJOITUS

Tapa suhtautua heprealaisten kokemuksista kertoviin kirjoituksiin ikään kuin ne olisivat pyhää historiaa ja muun maailman tapahtumiin ikään kuin ne olisivat epäpyhää historiaa on suurelta osalta syynä siihen sekaannukseen, joka historian tulkitsemisen osalta ihmismielessä vallitsee. Ja tämä epäkohta johtuu siitä, ettei ole olemassa mitään juutalaisten maallista historiankirjoitusta. Kun Babylonissa vietetyn maanpakolaisuuden aikaiset papit olivat laatineet uuden esityksensä Jumalan väitetysti yliluonnollisesta käyttäytymisestä heprealaisia kohtaan eli Vanhassa testamentissa esitetyn Israelin pyhän historian, sen jälkeen he hävittivät huolellisesti ja viimeistä myöten kaikki olemassa olleet muistiinmerkinnät heprealaisten kokemista vaiheista, eli sellaiset kirjat kuin "Israelin kuningasten teot" ja "Juudan kuningasten teot", samoin kuin monet muut enemmän tai vähemmän täsmälliset heprealaisten historian kirjaukset.

Ymmärtääksemme, kuinka maallisen historian musertava paine ja väistämätön pakkovalta pitivät vangittuja ja muukalaisten hallitsemia juutalaisia sellaisessa hirmuvaltiaan otteessa, että he koettivat kirjoittaa historiansa kokonaan uudelleen ja valaa sen uuteen muottiin, meidän olisi luotava lyhyt katsaus heidän hämmäntävään kansalliseen kokemukseensa. On muistettava, että juutalaiset eivät kehittäneet mielekästä ei-teologista maailmankatsomusta. He painiskelivat alkuperäisen ja egyptiläisen käsityksen kanssa, jonka mukaan Jumala palkitsi vanhurskauden ja rankaisi kauhealla tavalla synnin. Jobin draama oli jossain mielessä vastalause tälle erheelliselle filosofialle. Saarnaajan kirjan peittelemätön pessimismi oli maallisesta viisaudesta lähtevä reaktio näihin ylen

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

^{97:8.1 (1070.4)} The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had prepared their new record of God's supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as "The Doings of the Kings of Israel" and "The Doings of the Kings of Judah," together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

^{97:8.2 (1070.5)} In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

määrin optimistisiin kaitselmususkomuksiin.

Mutta viisisataa vuotta muukalaishallitsijoiden herruutta oli liikaa jopa kärsivällisille ja pitkämielisille juutalaisille. Alkoi kuulua profeettojen ja pappien valituksia: "Kuinka kauan, oi Herra, kuinka kauan?" Kun juutalainen vilpittömin sydämin tutki kirjoituksia, hänen hämmennyksensä oli sitäkin suurempi. Muinainen näkijä lupasi, että Jumala suojelisi "valittua kansaansa" ja vapauttaisi sen. Aamos oli uhannut, että Jumala hylkäisi Israelin, elleivät he saattaisi taas voimaan kansallisen vanhurskauden normejaan. Viidennen Mooseksen kirjan kirjoittaja oli tuonut esille sen suuren valintatilanteen, jossa oltiin: valinnan hyvän ja pahan, siunauksen ja kirouksen välillä. Ensimmäinen Jesaja oli saarnannut siunauksellisesta pelastajakuninkaasta. Jeremia oli julistanut sisäisen vanhurskauden aikakautta — sydämen kivitauluihin kirjoitettua liittoa. Toinen Jesaja puhui pelastuksesta uhrin ja lunastuksen kautta. Hesekiel julisti vapautusta antaumuksellisen palvelun avulla ja Esra lupasi menestystä niille, jotka noudattaisivat lakia. Mutta kaikesta tästä huolimatta he yhäkin riutuivat orjuudessa, ja vapahdus siirtyi aina vain tuonnemmaksi. Silloin Daniel toi esiin draaman lähestyvistä "kriisistä" — suuren kuvapatsaan murskaksi lyömisestä ja välittömästi tapahtuvasta vanhurskauden ikaikaisen hallitusvallan, Messiaan valtakunnan, perustamisesta.

Ja kaikki tämä perusteeton toivo sai koko rodun pettymään ja turhautumaan siinä määrin, että juutalaisten johtajat olivat niin hämmennyksissä, että he eivät tunnistanee eivätkä hyväksyneet Paratiisin jumalallisen Pojan tehtävää ja toimintaa, kun tämä kohta saapui heidän luokseen kuolevaisen lihallisessa hahmossa eli Ihmisen Pojaksi ruumiillistuneena.

Kaikki nykyiset uskonnot ovat pahasti hakoteillä, kun ne koettavat esittää yliluonnollisen tulkinnan tietyistä ihmiskunnan historian aikakausista. Jos toki onkin totta, että Jumala on työntänyt kaitselmuksellista asioihin puuttumista merkitsevän Isän kätensä ihmiskunnan asioiden tapahtumavirtaan, on silti virhe pitää teologisia dogmeja ja uskonnollista taikauskoa sellaisena yliluonnollisena kerrostumana, joka ilmaantuu tähän ihmiskunnan historian virtaan ihmetekojen vaikutuksesta. Se, että "Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa", ei muuta maallista historiaa niin kutsutuksi pyhäksi historiaksi.

Uuden testamentin laatijat ja myöhemmät kristilliset kirjoittajat pahensivat heprealaisen historiankirjoituksen vääristymistä vielä lisää sillä, että he hyvää tarkoittaen koettivat transsendentalisoida juutalaisten profeetat. Näin sekä juutalaiset että kristityt kirjoittajat ovat

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: "How long, O Lord, how long?" As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his "chosen people." Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending "crisis" — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the "Most Highs rule in the kingdoms of men" does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew

häikäilemättä ja tuhoisin seurauksin käyttäneet hyväkseen heprealaisten historiaa. Heprealainen maallinen historia on läpikotaisin dogmatisoitu. Siitä on tehty pyhää historiankirjoitusta edustava seipelmä, ja se kytkeytyy niin kutsuttujen kristittyjen kansakuntien moraalikäsitteisiin ja uskonkappaleisiin niin kiinteästi, ettei tämä vyyhti enää ole selvitetävissä.

Suppea selostus heprealaisten historian kohokohdista valaisee sitä, miten menneisyyden tosiasiat muuntuivat juutalaisten pappien käsissä Babylonissa niin, että heidän kansansa arkipäiväinen, ei-uskonnollinen historia kääntyi seipiteelliseksi ja pyhäksi historiaksi.

9. HEPREALAISTEN HISTORIAA

Koskaan ei ole ollut kahtatoista israelilaisheimoa, vaan Palestiinaan asettui vain kolme tai neljä heimoa. Heprealainen kansakunta muotoutui niin kutsuttujen israelilaisten ja kanaanilaisten yhdistymisestä. "Israelin lapset asuivat siis kanaanilaisten joukossa. Ja he ottivat näiden tyttäriä vaimoikseen ja antoivat omia tyttäriään kanaanilaisten pojille." Heprealaiset eivät koskaan ajaneet kanaanilaisia pois Palestiinasta, vaikka pappien näistä asioista laatimat kertomukset silmääkään räpäyttämättä vakuuttavatkin heidän niin tehneen.

Tietoisuus israelilaisuudesta sai alkunsa Efraimin mäkiseudulla. Myöhempi juutalainen tietoisuus oli peräisin eteläisestä Juudan sukukunnasta. Juutalaiset (juudalaiset) yrittivät aina halventaa ja mustata pohjoisessa asuvien israelilaisten (efraimilaisten) mainetta.

Mahtailava heprealainen historiankirjoitus alkaa siitä, kun Saul kokosi pohjoisten sukukuntien voimat vastustamaan ammonilaisten hyökkäystä heidän heimoveljiään, gileadilaisia, vastaan Jordanin itäpuolella. Vähän yli kolmetuhantisine armeijoinen hän löi vihollisen, ja nimenomaan tämä uroteko sai kukkulaheimot tekemään hänestä kuninkaan. Kun maanpakolaispapi kirjoittivat uudelleen tämän kertomuksen, he nostivat Saulin armeijan miesvahuuden 330.000:ksi ja lisäsivät "Juudan" taisteluun osallistuneiden heimojen luetteloon.

Heti ammonilaisten kukistamisen jälkeen Saulin joukot valitsivat hänet kansanäänestyksellä kuninkaaksi. Yhdelläkään papilla tai profeetalla ei ollut mitään tekemistä tämän asian kanssa. Mutta myöhemmin papit lisäsivät kertomukseen sellaisen maininnan, että profeetta Samuel jumalallisia määräyksiä noudattaen kruunasi Saulin kuninkaaksi. He tekivät näin siksi, että Daavidin juudalaiselle kuninkuudelle saataisiin "jumalallinen sukutaulu".

history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. "And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites." The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests' record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul's rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul's army to 330,000 and added "Judah" to the list of tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a "divine line of descent" for David's Judahite kingship.

Kaikkein mittavimmat juutalaisten historian vääristelyt tehtiin Daavidin kohdalla. Sen jälkeen kun Saul oli voittanut ammonilaiset (minkä hän luki Jahven ansioksi), filistealaiset hätääntyivät ja ryhtyivät hyökkäämään pohjoisten sukukuntien kimppeen. Daavid ja Saul eivät koskaan tulleet toimeen keskenään. Daavid liittyi kuusinesatoine miehineen filistealaiseen liittokuntaan ja marssi rannikkoa pohjoiseen, Esdraeloniin. Gathissa filistealaiset komensivat Daavidin poistumaan taistelukentältä, sillä he pelkäsivät, että tämä saattaisi mennä Saulin puolelle. Daavid vetäytyikin sotanäyttämöltä; filistealaiset hyökkäsivät ja nujersivat Saulin. He eivät olisi siihen kyenneet, jos Daavid olisi ollut uskollinen Israelille. Daavidin armeija oli monikielinen valikoima tyytymätöntä väkeä, jonka enemmistön muodostivat yhteiskuntaan sopeutumattomat ja oikeutta pakoilevat ainekset.

Saulin Gilboassa filistealaisten käsissä kärsimä traaginen tappio pudotti lähiseudun kanaanilaisten silmissä Jahven varsin matalalle sijalle jumalten joukossa. Tavallisissa oloissa Saulin tappio olisi pantu jahvestaluopumisen tiliin, mutta tällä kertaa juudalaiset kirjoittajat katsoivat sen johtuneen rituaalivirheestä. He tarvitsivat Saulin ja Samuelin traditiota Daavidin kuninkuuden taustaksi.

Piskuisine sotajoukkoineen Daavid pystytti päämajansa ei-heprealaiseen Hebronin kaupunkiin. Eikä aikaakaan, kun hänen maanmiehensä julistivat hänet uuden Juudan kuningaskunnan kuninkaaksi. Juuda koostui etupäässä ei-heprealaisista aineksista, kuten keeniläisistä, kaalebilaisista, jebuslaisista ja muista kanaanilaisista. He olivat nomadeja, paimentolaisia, ja siksi he kannattivat heprealaisten kantaa maan omistamisesta. He kannattivat erämaaklaanien ideologioita.

Pyhän ja epäpyhän historian välistä eroa valaisevat mainiosti ne kaksi toisistaan poikkeavaa Vanhan testamentin kertomusta, jotka käsittelevät Daavidin kuninkaaksitekemistä. Maalliseen historiankirjoitukseen kuuluva tarina siitä, kuinka Daavidin lähimmät kannattajat (hänen armeijansa) huusivat hänet kuninkaaksi, jäi papeilta epähuomiossa myös lopulliseen esitykseen, kun he myöhemmin laativat pitkähkön ja yksivakaisen, pyhään historiaan kuuluvan selonteon, jossa kuvaillaan, miten profeetta Samuel Jumalan johduksesta valikoi Daavidin tämän veljien joukosta ja sitten virallisesti monimutkaisin ja juhlallisin menoin voiteli hänet heprealaisten kuninkaaksi ja sen jälkeen julisti hänet Saulin seuraajaksi.

Kun papit olivat laatineet sepitetyn kertomuksensa Jumalan yliluonnollisesta menettelystä Israelin suhteen, sattui perin usein, että he eivät muistaneetkaan pyyhkiä pois kaikkia

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul's victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which

aikakirjoihin jo vietyjä kaunistelemattomia ja todellisuuspohjaisia mainintoja.

Daavid pyrki parantamaan poliittisia asemiaan naimalla ensin Saulin tyttären, sitten rikkaan edomilaisen Naabalin lesken ja sen jälkeen Gesurin kuninkaan Talmain tyttären. Hän otti itselleen kuusi vaimoa Jebusin naisten joukosta, eikä sovi unohtaa heettiläisen vaimoa Bathshebaa.

Ja juuri tällaisin menettelytavoin ja tällaisista ihmisistä Daavid rakensi tarun Juudan jumalallisesta kuningaskunnasta efraimilaisen Israelin katoamassa olleen pohjoisen kuningaskunnan perinnön ja perinteiden seuraajana. Daavidin monikansallinen Juudan heimo oli enemmän ei-juutalainen kuin juutalainen. Sorretut Efraimin vanhimmat tulivat siitä huolimatta ”voitelemaan hänet Israelin kuninkaaksi”. Erään sotilaallisen selkkauksen uhan jälkeen Daavid sitten solmi sopimuksen jebuslaisten kanssa ja pystytti yhdistynyttä kuningaskuntaa hallitsevan pääkaupunkinsa Jebusiin (Jerusalemiin), joka oli lujamuurinen kaupunki puolitiessä Juudan ja Israelin välillä. Filistealaiset havahtuivat ja hyökkäsivät kohta Daavidin kimppuun. Kiivaan taistelun jälkeen heidät nujerrettiin, ja jälleen kerran Jahve todistettiin ”Sotajoukkojen Herraksi Jumalaksi”.

Mutta Jahven oli pakostakin jaettava osa tästä kunniaista kanaanilaisten jumalten kanssa, sillä Daavidin armeijan pääosa oli muita kuin heprealaisia. Ja niin aikakirjoissanne esiintyy tällainenkin paljastava toteamus (joka jäi juudalaisilta uudelleenkirjoittajilta huomaamatta): ”Jahve on murtanut viholliseni minun edessäni. Siitä sen paikan nimeksi tuli Baal-Perasim.” Ja he tekivät näin siksi, että kahdeksankymmentä prosenttia Daavidin sotilaista oli baalilaisia.

Daavid selitti Saulin Gilboassa kärsimän tappion huomauttamalla, että Saul oli hyökännyt kanaanilaiseen kaupunkiin, Gibeoniin, jonka asukkailla oli rauhansopimus efraimilaisten kanssa. Tämän takia Jahve hylkäsi hänet. Jo Saulin aikana Daavid oli puolustanut kanaanilaista Keilahin kaupunkia filistealaisia vastaan, ja sitten hän teki kanaanilaisen kaupungin pääkaupungikseen. Kanaanilaisten suhteen noudattamansa kompromissipolitiikan mukaisesti Daavid luovutti seitsemän Saulin jälkeläistä gibeonilaisten hirtettäväksi.

Nujerrettuaan filistealaiset Daavid sai haltuunsa ”Jahven arkin”, tuotatti sen Jerusalemiin ja virallisti jahvenpalvonnan valtakunnassaan. Seuraavaksi hän määräsi raskaat pakkoverot naapuriheimolle: edomilaisille, moabilaisille, ammonilaisille ja syrialaisille.

Daavidin turmeltuneen poliittisen koneiston jäsenet alkoivat heprealaisten tapasääntöjen

already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmai, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and “anointed him king of Israel.” After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as “The Lord God of Hosts.”

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: “Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim.” And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the “ark of Yahweh,” brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the

vastaisesti hankkia valtakunnan pohjoisosan maa-alueita henkilökohtaiseen omistukseensa. Ennen pitkää he saivat valvontaansa karavaanitulien keräämiselle, joka oikeus oli aiemmin kuulunut filistealaisille. Ja sen jälkeen seurasi joukko hirmutekoja, jotka huipentuivat Uriahin murhaan. Kaikki oikeudelliset vetoomukset käsiteltiin Jerusalemissa; enää eivät "vanhimmat" voineet jakaa oikeutta. Ei siis ole mikään ihme, että puhkesi kapina. Nykyään Absalomia saatettaisiin kutsua kansankiihottajaksi; hänen äitinsä oli kanaanilainen. Bathsheban pojan, Salomon, lisäksi valtaistuimen tavoittelijoita oli puolisen tusinaa.

Daavidin kuoleman jälkeen Salomo puhdisti poliittisen koneiston kaikista pohjoisista vaikutuksista, mutta hän harjoitti edelleen isänsä hallituksen ylläpitämää tyranniaa ja verotusta. Tuhlaavaisella hovielämällään ja laajamittaisella rakennustoiminnallaan Salomo saattoi kansakunnan vararikoon: Oli Libanonin taloa, oli faaraon tyttären palatsia, Jahven temppeliä, kuninkaan palatsia ja monien kaupunkien ympäröimien entistämistä. Salomo loi suuren heprealaisen laivaston, joka oli syyrialaisen merimiesten hoidossa ja joka kävi kauppaa koko maailman kanssa. Hänen haareminsa oli lähes tuhatpäinen.

Näihin aikoihin Jahven temppeli Siilossa joutui huonoon huutoon, ja kansakunnan koko uskonnollinen toiminta keskitettiin Jebusin loisteliaaseen kuninkaan kappeliin. Pohjoinen kuningaskunta palasi yhä laajemmin Elohimin palvontaan. He nauttivat faaraoiden suosiota, faaraoiden, jotka myöhemmin orjuuttivat Juudan ja määräsivät eteläiselle kuningaskunnalle pakkoveron.

Oli nousu- ja laskukausia, oli Israelin ja Juudan välisiä sotia. Neljä vuotta jatkuneen kansalaissodan ja kolmen dynastian jälkeen Israel joutui kaupunkidespoottien valtaan, jotka alkoivat käydä maakauppaa. Kuningas Omrikin yritti ostaa Semerin maatilan. Mutta loppu lähestyi joutuin, kun Shalmaneser III päätti saada valvontaansa Välimeren rannikon. Efraimin kuningas Ahab keräsi kymmenen muuta ryhmää ja asettui vastarintaan Karkarissa. Taistelu oli ratkaisematon. Assyrialainen pysäytettiin, mutta liittolaiset kärsivät suuria tappioita. Tätä suurta taistelua ei Vanhassa testamentissa edes mainita.

Uusi vaiva alkoi, kun kuningas Ahab yritti ostaa maata Naabotilta. Ahabin foinikialainen vaimo väärnsi Ahabin nimen asiakirjoihin, jotka määräsivät Naabotin maat takavarikoitaviksi sellaisen syytöksen nojalla, että tämä oli häpäissyt "Elohimin ja kuninkaan" nimet. Hänet ja hänen poikansa teloitettiin oitis. Näyttämölle astui ponteva Elia, joka tuomitsi Ahabin Naabotien murhasta. Näin Elia, joka oli profeetoista

north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs formerly collected by the Philistines. And then came a series of atrocities climaxed by the murder of Uriah. All judicial appeals were adjudicated at Jerusalem; no longer could "the elders" mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of "Elohim and the king." He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets,

suurimpia, aloitti opetuksensa vanhojen tapaoikeudellisten maalakien puolustajana maan myymisen sallivaa baalilaisten kantaa vastaan ja sitä vastaan, että kaupungit pyrkivät hallitsemaan maaseutua. Mutta uudistus onnistui, vasta kun maaseudun tilanomistaja Jeehu ja mustalaisheimopäällikkö Jehonadab yhdistivät voimansa hävittääkseen Baalin profeetat (kiinteistönvälittäjät) Samariasta.

Uusi elämä koitti, kun Jehoas ja hänen poikansa Jerobeam vapauttivat Israelin sen vihollisista. Mutta tähän aikaan Samariaa hallitsi gangsteriylimistö, jonka harjoittama saalistus kilpaili entisaikojen Daavidin dynastian harjoittaman rosvouksen kanssa. Valtio ja kirkko kulkivat käsi kädessä. Sananvapauden tukahduttamisyrittäminen sai Elian, Aamoksen ja Hoosean aloittamaan salaisen kirjoitustyönsä, ja tästä varsinaisesti saivat alkunsa juutalaisten ja kristittyjen Raamatut.

Mutta pohjoinen kuningaskunta katosi historiasta, vasta kun Israelin kuningas vehkeili Egyptin kuninkaan kanssa ja kieltäytyi maksamasta enempää pakkoveroa Assyrialle. Silloin alkoi kolmivuotinen piiritys, jota seurasi pohjoisen kuningaskunnan täydellinen hajoaminen. Näin katosi Efraim (Israel). Juuda — juutalaiset, "Israelin rippeet" — oli alkanut keskittää maanomaisuutta harvojen käsiin, Jesajan sanoin "Liittäen talon taloon ja pellon peltoon". Eikä aikaakaan, kun Jerusalemissa oli Baalin temppeli Jahven temppelin vieressä. Tämä hirmuvalta päättyi yksijumalaisuutta vaatineeseen kansannousuun, jonka johtajana oli poikakuningas Jooas. Jooas kampanjoi Jahven puolesta kolmenkymmenenviiden vuoden ajan.

Seuraavalla kuninkaalla, Amasjalla, oli vaikeuksia kapinoivien, veroa maksavien edomilaisten ja heidän naapureittensa kanssa. Saatuaan näistä loistavan voiton Amasja käänsi hyökkäyksensä kärjen pohjoisia naapureitaan vastaan ja kärsi aivan yhtä loistavan tappion. Silloin maalaisväestö nousi kapinaan. Se salamurhasi kuninkaan ja nosti valtaistuimelle hänen kuusitoistavuotiaan poikansa. Kysymyksessä oli Asarja, jota Jesaja kutsuu Ussiaksi. Ussian jälkeen asiat kääntyivät entistäkin huonommalle tolalle, ja Juudan olemassaolo jatkui vielä sadan vuoden ajan vain siten, että se maksoi pakkoveroa Assyrian kuninkaalle. Ensimmäinen Jesaja sanoi heille, että koska Jerusalem oli Jahven kaupunki, se ei ikinä kukistuisi. Mutta Jeremia ei empinyt julistaa sen luhistumista.

Juudan varsinaisen tuhon aiheutti poikakuningas Manassen hallituskaudella puuhaillut turmeltuneiden ja rikkaiden poliitikkojen klikki. Taloudellinen muutos loi suotuisat edellytykset Baalin palvonnan jälleentulemiselle,

began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uzziah by Isaiah. After Uzziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were

uskonnon, jonka sallimat yksityiset maakaupat olivat vastoin jahveideologiaa. Assyrian kukistuminen ja Egyptin vaikutusvallan kasvu toivat Juudalle hetkellistä helpotusta, ja maaseudun väki otti vallanohjat käsiinsä. Joosian johdolla se hävitti Jerusalemin turmeltuneiden poliitikkojen klinin.

Mutta tämä aikakausi päättyi murhenäytelmään, kun Joosia rohkeni marssia estämään Nekhon mahtavaa armeijaa sen edetessä Egyptistä rannikkoa pitkin pohjoiseen tarkoituksenaan antaa tukea Assyrialle Babyloniaa vastaan. Joosia joukkoineen pyyhkäistiin olemattomiin, ja Juuda joutui siitä lähin maksamaan pakkoveroa Egyptille. Jerusalemissa palasi valtaan Baalin poliittinen puolue, ja niin alkoi todellinen Egyptin orjuus. Sitten seurasi vaihe, jolloin sekä tuomioistuimet että papisto olivat baalilaispoliitikkojen vallassa. Baalin-palvonta oli taloudellinen ja sosiaalinen järjestelmä, joka kytkeytyi sekä omaisuusoikeuksiin että maaperän tuottoisuuteen.

Kun Nebukadnessar oli syössyt Nekhon vallasta, Juuda joutui Babylonin hallintaan, ja se sai kymmenen vuotta armonaikaa, mutta nousi pian kapinaan. Kun Nebukadnessar kävi juudalaisia vastaan, niin he Jahveen vaikutuksen tehdäkseen panivat alulle orjien vapauttamisen kaltaisia sosiaalisia uudistuksia. Babylonian armeijan vetäytyessä väliaikaisesti muuanne heprealaiset riemuitsivat siitä, että heidän reformitaikansa oli vapauttanut heidät. Juuri tänä aikana Jeremia puhui heille lähestyvistä tuomiosta, eikä aikaakaan kun Nebukadnessar palasi.

Ja niin Juudan loppu tuli äkkiä. Kaupunki hävitettiin ja kansa vietiin Babyloniin. Jahven ja Baalin välinen kamppailu päättyi vankeuteen. Ja vankeusaika ravisteli Israelin heimon jäänökset yksijumalaisuuteen.

Babylonissa juutalaiset tulivat siihen johtopäätökseen, etteivät he voisi säilyä Palestiinassa, jos he olisivat vain pieni ryhmä omine sosiaalisine ja taloudellisine tapoineen, ja että heidän olisi käännytävä ei-juutalaiset, mikäli he toivoivat maailmankatsomustensa pääsevän voitolle. Tästä sai alkunsa heidän uusi käsityksensä omasta kohtalostaan — ajatus siitä, että juutalaisista täytyy tulla Jahven valittuja palvelijoita. Vanhan testamentin juutalainen uskonto kehittyi itse asiassa Baabelin vankeuden aikana.

Oppi kuolemattomuudesta muotoutui sekin Babylonissa. Juutalaiset olivat ajatelleet, että idea tulevasta elämästä vähentäisi heidän sosiaalisen oikeudenmukaisuuden evankeliuminsa painokkuutta. Nyt tapahtui ensimmäisen kerran, että teologia syrjäytti sosiologian ja talousopin.

against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be

Uskonto oli muovautumassa inhimillisen ajattelun ja käyttäytymisen järjestelmäksi, joka oli yhä enemmän erottautuva politiikasta, sosiologiasta ja taloudellisesta toiminnasta.

Näin totuus juutalaisesta kansasta siis paljastaa, että suuri osa siitä, mitä on pidetty pyhänä historiankirjoituksena, ei olekaan juuri muuta kuin tavallista maallista historiaa käsittelevä kronikka. Juudaismi oli se maaperä, josta kristinusko versoi, mutta juutalaiset eivät olleet mikään ylimaallinen kansa.

10. HEPREALAINEN USKONTO

Israelilaisten johtajat olivat opettaneet heille, että he olivat valittu kansa, ei minkään erityisen suosionsoituksen nojalla eikä siksi, että heillä olisi ollut yksinoikeus jumalalliseen suopeuteen, vaan siksi, että heidän erityisenä tehtävänä oli saattaa totuus ainoasta Jumalasta jokaisen kansakunnan tietoisuuteen. Ja johtajat olivat luvanneet juutalaisille, että jos he täyttäsivät tämän heille langenneen osan, heistä tulisi kaikkien kansojen hengellisiä johtajia, ja että tuleva Messias olisi hallitseva heitä ja koko maailmaa Rauhan Ruhtinaana.

Sitten kun persialaiset olivat vapauttaneet juutalaiset, nämä palasivat Palestiinaan vain joutuakseen oman, pappien komennossa olevan laki-, uhri- ja rituaalijärjestelmänsä kahleisiin. Ja aivan kuten heprealaissukukunnat aikanaan hylkäsivät Mooseksen jäähyväispuheessaan esittämän ihanan kertomuksen Jumalasta ja omaksuivat sen sijaan uhri- ja katumusrituaalit, samoin nämä heprealaiskansakunnan rippeet hylkäsivät toisen Jesajan esittämän suurenmoisen näkemyksen ja omaksuivat sen sijaan paisuvan pappiskuntansa esittämät säännöt, määräykset ja rituaalit.

Kansallinen omahyväisyys, väärä usko virheellisesti käsitettyyn luvattuun Messiaaseen ja päätyminen papiston yhä pahemmin harjoittamaan orjuutukseen ja tyranniaan vaiensivat hengellisten johtajien äänet ikiajoiksi (Danielia, Hesekielä, Haggaita ja Malakiaa lukuun ottamatta); ja siitä ajasta lähtien aina Johannes Kastajan aikaan asti koko Israel koki yhä syvempää hengellistä taantumista. Mutta juutalaiset eivät koskaan kadottaneet Universaalisen Isän käsitettä; aina kahdennellekymmenennelle Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle saakka he ovat jatkuvasti seuranneet tätä jumaluuskäsitystä.

Mooseksesta Johannes Kastajaan ulottui katkeamaton rivistö uskollisia opettajia, jotka siirsivät monoteismin soihdun yhden sukupolven kädestä seuraavalle, samalla kun he lakkaamatta nuhtelivat häikäilemättömiä vallanpitäjiä, arvostelivat ankarasti yhä kaupallisemmiksi käyviä

separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever

pappeja ja kehottivat lakkaamatta kansaa pitäytymään korkeimman Jahven eli Herran, Israelin Jumalan, palvontaan.

Juutalaiset menettivät kansakuntana lopulta poliittisen identiteettinsä, mutta heprealainen uskonto, vilpiton usko ainoaan ja universaaliiseen Jumalaan, ei ole koskaan lakannut elämästä sinne tänne hajaantuneiden maanpakolaisten sydämessä. Ja tämä uskonto pysyy elävänä siksi, että se on toiminut tuloksellisesti säilyttääkseen kannattajiensa kunnioittamat korkeimmat arvot. Juutalainen uskonto säilytti kyllä kansan ihanteet, mutta se ei vaalinut edistymistä eikä rohkaissut filosofisessa mielessä luovaan löytämiseen totuuden maailmoissa. Juutalaisessa uskonnossa oli monia vikoja, sen filosofia oli puutteellista, ja esteettiset piirteet puuttuivat siitä lähes tyystin, mutta moraaliset arvot se toki säilytti, ja siksi sen olemassaolo jatkui. Muihin jumaluuskäsityksiin verrattuna Jahve oli selväpiirteinen, eloisa, persoonallinen ja moraalinen.

Juutalaiset rakastivat oikeutta, viisautta, totuutta ja vanhurskautta niin kuin vain muutamat kansat, mutta he myötävaikuttivat kaikista kansoista vähiten näiden jumalallisten ominaisuuksien älyperäiseen ymmärtämiseen ja hengelliseen käsittämiseen. Vaikka heprealainen teologia kieltäytyi avartumasta, se näytteli kuitenkin tärkeää osaa kahden muun maailmanuskonnon, nimittäin kristinuskon ja muhamettalaisuuden, kehittämisessä.

Juutalaisen uskonnon olemassaolo jatkui myös instituutioittensa ansiosta. Uskonnon on vaikea jatkaa olemassaoloaan, jos se on vain omissa oloissaan puuhaavien yksilöiden yksityistä hartauden harjoitusta. Uskonnolliset johtajat ovat aina syyllistyneet seuraavaan virheeseen: Nähdessään institutionalisoituneen uskonnon epäkohdat he yrittävät hävittää sen uskonnonharjoittamisen menetelmän, joka edellyttää ryhmässä toimimista. Sen sijaan että he hävittävät koko rituaalin, he tekisivät viisaammin, jos he panisivat sen kohdalla toimeen uudistuksia. Hesekiel oli tässä suhteessa aikalaisiaan viisaampi; vaikka hän olikin heidän kanssaan samaa mieltä vaatiessaan painokkaasti henkilökohtaista moraalista vastuuta, hän ryhtyi myös järjestämään korkeammantasoisien ja puhdistetun rituaalin uskollista noudattamista.

Ja tällä tavoin tekivät toinen toistaan seuranneet Israelin opettajat suurimman Urantialla milloinkaan uskonnon kehityksessä toteutuneen sankariteon: he muuttivat vähä vähältä, mutta keskeytyksettä, barbaarisen käsityksen kesyttömästä Jahve-demonista, Siinain salamoivan tulivuoren kiivaasta ja julmasta henkijumalasta, myöhempien aikojen yleväksi ja ylimaalliseksi käsitykseksi korkeimmasta Jahvesta, kaiken olevaisen luoja ja koko

exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was

ihmiskunnan rakastavasta ja armeliaasta Isästä. Ja tämä heprealainen jumalakäsitys oli ihmisen korkein mielikuva Universaalisesta Isästä aina siihen asti, kunnes sitä avarsivat ja niin verrattomasti laajensivat hänen Poikansa, Nebadonin Mikaelin, henkilökohtaiset opetukset ja hänen elämänsä antama esimerkki.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 98. Melkisedekin opetusten vaikutus länsimaissa

⇨ 097

Urantia-kirjan

099 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 98

MELKISEDEKIN OPETUSTEN VAIKUTUS LÄNSIMAISSA

Osiot

Johdanto

1. Saalemin uskonto kreikkalaisten keskuudessa
2. Kreikkalainen filosofinen ajattelu
3. Melkisedekin opetukset Roomassa
4. Mysteerikultit
5. Mitrakultti
6. Mitralaisuus ja kristinusko
7. Kristinusko

PAPER 98

THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

Johdanto

MELKISEDEKIN opetukset saapuivat Eurooppaan monia teitä, mutta valtaosaltaan ne tulivat Egyptin kautta, ja ne liitettiin länsimaiseen filosofiaan, sitten kun ne olivat jo läpikotaisin helleenistyneet ja myöhemmin kristillistyneet. Läntisen maailman ihanteet olivat pohjimmiltaan peräisin Sokrateelta, ja sen myöhemmäksi uskonnon filosofiaksi tuli Jeesuksen uskonnon filosofia siinä muodossa, jossa se oli muutosten ja kompromissien jäljiltä sen tultua kosketuksiin kehkeytyvän länsimaisen filosofian ja uskonnon kanssa, minkä kaiken huipentuma oli kristillinen kirkko.

Saalemin lähetyssaarnaajien toiminta jatkui Euroopassa kauan aikaa, ja vähitellen he sulautuivat moniin niistä kulteista ja rituaaliryhmistä, joita aika ajoin ilmaantui. Kyyrikot on mainittava niiden joukosta, jotka säilyttivät Saalemin opetukset puhtaimmassa muodossa. Nämä uskoa ja luottamusta Jumalaan julistaneet saarnamiehet toimivat roomalaisessa Euroopassa vielä ensimmäisellä Kristuksen

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly

jälkeisellä vuosisadalla niin, että heidät myöhemmin liitettiin vasta muotoutuvaan kristinuskoon.

Juutalaiset palkkasoturit, jotka taistelivat varsin monissa läntisen maailman sotilaallisissa yhteenotoissa, levittivät Eurooppaan paljon Saalemin opin aineksia. Juutalaiset olivat muinoin yhtä tunnettuja sotilaallisesta rohkeudestaan kuin teologisista omituisuuksistaan.

Kreikkalaisen filosofian perusopit, juutalainen teologia ja kristillinen etiikka olivat pohjimmltaan aikaisempien Melkisedekin opetusten seurausilmiöitä.

forming Christian religion.

98:0.3 (1077.3) Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

98:0.4 (1077.4) The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. SAALEMIN USKONTO KREIKKALAISTEN KESKUUEDESSA

Saalemin lähetyssaarnaajat olisivat mahdollisesti pystyttäneet suurenmoisen uskonnollisen rakennelman kreikkalaisten keskuuteen, elleivät he olisi niin ahtaalla tavalla tulkinneet virkaanasettamisvalaansa, Makiventan määräämää sitoumusta, joka kielsi organisoimasta yksinomaan palvonnallisia seurakuntia ja joka vaati jokaiselta opettajalta lupauksen, ettei hän koskaan toimisi pappina, koskaan ottaisi uskonnollisesta palvelusta muuta palkkiota kuin ruokaa, vaatetusta ja majoitusta. Kun Melkisedekin opettajat tunkeutuivat esihelleeniseen Kreikkaan, he kohtasivat siellä kansan, joka vaali edelleenkin Aataminpojan ja andiittien ajan perinteitä. Mutta nämä opetukset olivat pahasti turmeltuneet niiden luulojen ja uskomusten vaikutuksesta, joita oli Kreikan rannikkoseuduille yhä suuremmin joukoin tuotetuilla heikkotasoisten orjien laumoilla. Tämän turmeltumisen seurauksena oli paluu karkeaan animismiin verisine riitteineen, niin että alemmat yhteiskuntakerrokset tekivät jopa tuomittujen rikollisten teloittamisesta seremonian.

Etelä-Euroopasta ja idästä tullut niin kutsuttu arjalaisinvaasio miltei hävitti Saalemin opettajien vanhimman vaikutuksen. Nämä maahan tunkeutuvat helleenit toivat mukanaan antropomorfisia jumalakäsityksiä, jotka muistuttivat heidän arjalaistoveriensä Intiaan viemiä käsityksiä. Näiden käsitysten maahantuonti pani alkuun kreikkalaisen jumalten ja jumalatarten perheen kehittymisen. Osaksi tämä uusi uskonto perustui maahan tulleiden helleenibarpaarien kultteihin, mutta oma osuutensa siinä oli myös Kreikan aikaisempien asukkaiden myyteillä.

Helleenikreikkalaiset totesivat, että äitikultti vallitsi suuressa osassa Välimeren maailmaa, ja näille kansanheimoille he nyt tyrkyttivät omaa miesjumalaansa Djaus-Zeusta, josta oli jo tullut koko kreikkalaisen alempien jumalten

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

98:1.1 (1077.5) The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

98:1.2 (1077.6) The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

98:1.3 (1078.1) The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic

jumalaperheen päämies, samaan tapaan kuin Jahvesta tuli henoteististen seemiläisten keskuudessa. Zeus-käsitteen muodossa kreikkalaiset olisivat lopulta yltäneet aitoon monoteismiin, elleivät he olisi viimeiseen asti pitäneet kiinni siitä, että Sallimus loppujen lopuksi määrää, mitä tapahtuu. Jumalan, joka edustaa lopullista arvoa, tulee itsensä olla sallimuksen valtiasta ja kohtalon luoja.

Näiden uskonnon kehitykseen vaikuttaneiden tekijöiden johdosta kehittyi ennen pitkää kansanomaisen uskon Olymposvuoren huolettomiin jumaliin, jotka olivat enemmän inhimillisiä kuin jumalallisia, ja jumaliin, joihin älykkäät kreikkalaiset eivät suhtautuneet koskaan kovin vakavasti. He eivät suuresti rakastaneet, jos eivät suuresti pelänneetkään näitä itse luomiaan jumalolentoja. Heillä oli vain isänmaallisuudesta ja rodullisuudesta lähteviä tuntemuksia Zeusta ja tämän puoleksi ihmis-, puoleksi jumalolentojen perhettä kohtaan, mutta on tuskin mahdollista sanoa, että he olisivat näitä kunnioittaneet taikka palvoneet.

Aikaisemmat Saalemin opettajat kyllästivät helleenit niin hyvin pappishämäyksen vastaisiin opeihin, ettei Kreikassa koskaan kehittynyt mitään vähänkään merkittävämpää papistoa. Jopa jumalankuvien valmistamisesta tuli enemmänkin taiteentekoa kuin palvontaan liittyvää asiaa.

Olymposlaiset jumalat ovat esimerkki ihmiselle ominaisesta antropomorfismista. Mutta Kreikan mytologia oli paremminkin esteettistä kuin eettistä. Kreikan uskonto oli hyödyksi sikäli, että se toi esille universumin, jota hallitsee jumalten ryhmä. Mutta kreikkalainen moraali, etiikka ja filosofia edistyivät ennen pitkää paljon jumalakäsitystä pitemmälle, ja tämä epätasapaino älyllisen ja hengellisen kasvun välillä oli Kreikalle yhtä vaarantäyteinen kuin se oli osoittautunut olevan Intiallekin.

2. KREIKKALAINEN FILOSOFINEN

AJATTELU

Pinnallinen uskonto, johon vielä suhtaudutaan kevyesti, ei voi säilyä, varsinkaan kun sillä ei ole papistoa vaalimassa sen ulkonaisia muotoja ja täyttämässä sen kannattajien sydäntä pelolla ja kunnioituksella. Olymposlainen uskonto ei luvannut pelastusta, eikä se myöskään sammuttanut uskoviensa hengellistä janoa. Siksi se oli tuhoon tuomittu. Kun vuosituhat oli kulunut sen ilmaantumisesta, niin se oli jo miltei kadonnut, ja kreikkalaiset olivat vailla kansallista uskontoa, kun Olympoksen jumalten ote paremmista mielistä kirposi.

Tilanne oli tällainen, kun itämaat ja Levantti

Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during

kuudennen Kristusta edeltäneen vuosisadan kuluessa kokivat hengellisen tietoisuuden elpymisen ja uuden heräämisen yksijumalaisuuden tiedostamiseen. Mutta länsi ei ollut mukana tässä uudessa kehityksessä. Eurooppa yhtä vähän kuin Pohjois-Afrikakaan ei suuremmin osallistunut tähän uskonnolliseen renessanssiin. Se, missä kreikkalaiset sen sijaan olivat täysin rinnoin mukana, oli älyllinen edistyminen. He olivat jo alkaneet oppia hallitsemaan pelkoa eivätkä enää kaivanneet uskontoa pelon vastamyrkyksi, mutta he eivät oivaltaneet, että todellinen uskonto on sielua kalvavan nälän, hengellisen levottomuuden ja moraalisen epätoivon parannuskeino. He etsivät sielulleen lohdutusta syvällisestä ajattelusta: filosofiasta ja metafysiikasta. He kääntyivät itsensä säilyttämisen eli pelastuksen pohdiskelusta itsensä oivaltamiseen ja itsensäymmärtämiseen.

Kreikkalaiset koettivat täsmällisen ajattelun avulla päästä sellaiseen tietoisuuteen turvallisuudestaan, joka toimisi eloonjäämisuskon korvikkeena, mutta tässä he epäonnistuivat perin pohjin. Vain helleenikansojen ylempiin yhteiskuntakerroksiin kuuluvat, muita älykkäämmät yksilöt pystyivät käsittämään tämän uuden opetuksen. Edellisten sukupolvien pitämien orjien jälkeläisten syvillä riveillä ei ollut edellytyksiä ottaa vastaan tätä uutta uskonnon korviketta.

Filosofit halveksivat kaikkia palvonnan muotoja siitäkin huolimatta, että he melkein kaikki pitivät löyhästi kiinni siitä taustasta, jonka tarjosi usko Saalemin opetukseen "maailmankaikkeuden Järjestä", "Jumalan ideasta" ja "Suuresta Lähteestä". Sikäli kuin kreikkalaiset filosofit ylipäättään tunnustivat jumalallisen ja yliäärellisen olemassaolon, he olivat silloin avoimesti monoteistisiä. He kiinnittivät tuskin mitään huomiota olymposlaisten jumalten ja jumalattarien tättikaartiin.

Viidennen ja kuudennen vuosisadan kreikkalaiset runoilijat, eritoten Pindaros, koettivat uudistaa kreikkalaista uskontoa. He kohottivat sen ihanteita, mutta he olivat enemmänkin taiteilijoita kuin uskonnonharjoittajia. He eivät onnistuneet kehittämään menetelmää korkeampien arvojen vaalimiseksi ja säilyttämiseksi.

Xenofanes opetti yhdestä Jumalasta, mutta hänen hahmottelemansa jumaluus oli liian panteistinen ollakseen persoonallinen Isä kuolevaiselle ihmiselle. Anaxagoras oli mekanisti, jos kohta hän tunnustikin Ensimmäisen Aiheuttajan eli Alkumielen olemassaolon. Sokrates ja hänen seuraajansa Platon ja Aristoteles opettivat, että hyve on tietoa, hyvyys sielun terveyttä; että on parempi kärsiä vääryyttä kuin syyllistyä siihen; että on väärin maksaa paha pahalla ja että jumalat ovat viisaita ja hyviä. He pitivät päähyveinä viisautta, rohkeutta,

the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of "the Intelligence of the universe," "the idea of God," and "the Great Source." In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

kohtuullisuutta ja oikeudenmukaisuutta.

Uskonnonfilosofian kehitys helleeni- ja heprealaiskansojen keskuudessa tarjoaa jyrkän vastakohdan sisältävän esimerkin kirkon toiminnasta kulttuurin edistymistä muovaavana instituutona. Palestiinassa oli inhimillinen ajattelu siinä määrin pappien valvomaa ja kirjoitusten ohjaamaa, että filosofia ja estetiikka peittyivät kokonaan uskonnon ja moraaliopin alle. Kreikassa taas pappien ja ”pyhien kirjoitusten” lähes täydellinen puuttuminen jätti ihmismielen vapaaksi ja kahlitsemattomaksi, minkä tuloksena oli hätkähdyttävän syvällisen ajattelun kehittyminen. Mutta uskonto, omakohtaiseksi kokemukseksi ajateltuna, ei onnistunut pysyttelemään kosmoksen olemukseen ja todellisuuteen suoritettujen älyllisten luotausten tasalla.

Kreikassa uskominen alistettiin ajattelulle, Palestiinassa ajattelua pidettiin uskomisesta riippuvaisena. Kristinuskon lujuus johtuu paljolti siitä, että se on lainannut runsaasti aineksia sekä heprealaisesta moraalisuudesta että kreikkalaisesta ajattelusta.

Palestiinassa uskonnollinen dogmisto jähmettyi niin pahasti, että se vaaransi kasvun jatkumisen. Kreikassa inhimillinen ajattelu muuttui niin abstraktiksi, että jumalakäsité hajosi sellaiseksi panteistisen spekuloinnin utuiseksi usvaksi, joka ei oikeastaan vähääkään eronnut brahmalaisfilosofien persoonattomasta Äärettömyydestä.

Mutta näiden aikojen tavalliset ihmiset eivät kyenneet käsittämään kreikkalaista filosofiaa itsensä oivaltamisesta ja abstraktista Jumaluudesta, eikä se heitä suuremmin kiinnostanutkaan. He kaipaivat pikemminkin lupauksia pelastuksesta sekä sellaista persoonallista Jumalaa, joka kuulisi heidän rukouksensa. He ajoivat filosofit maanpakoon, vainosivat Saalemin kultin rippeitä — olivathan molemmat opit sekoittuneet laajassa mitassa keskenään — ja valmistautuivat kauhistavaan, orgiastiseen syöksyyn niiden mysteerikulttien mielettömyyksiin, jotka olivat tuohon aikaan leviämässä Välimerenmaihiin. Eleusiin mysteerit versoivat olymposlaisen jumalaperheen piiristä hedelmällisyyden palvonnan kreikkalaisena muunnelmana. Dionysoksen luonnonpalvonta kukoisti; paras kultti oli orfilainen veljeskunta, jonka moraalisaarnat ja lupaukset pelastuksesta puhuttelivat monia ihmisiä väkevästi.

Koko Kreikka joutui tekemisiin näiden uusien pelastuksen saavuttamismenetelmien, näiden tunnepitoisten ja kiihkeiden seremonioiden, kanssa. Yksikään kansakunta ei ole koskaan saavuttanut tällaisia taidokkaan filosofian korkeuksia näin lyhyessä ajassa. Yksikään kansakunta ei ole koskaan luonut näin edistynyttä

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and “sacred scriptures” left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

98:2.10 (1079.7) But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

98:2.11 (1080.1) All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and

etiikan järjestelmää käytännöllisesti katsoen vailla Jumaluutta ja kokonaan vailla lupautsa ihmisen pelastumisesta. Yksikään kansakunta ei ole koskaan syöksynyt yhtä nopeasti, yhtä syvälle ja yhtä rajusti tällaisiin älyllisen pysähtyneisyyden, moraalisen turmeluksen ja hengellisen köyhyyden syövereihin kuin nämä samaiset kreikkalaiset kansanheimot heittäytyessään mysteerikulttien mielettömään pyörteeseen.

Uskonnot ovat säilyneet pitkiäkin aikoja ilman filosofian tukea, mutta vain harvan filosofian olemassaolo on filosofian muodossa jatkunut pitempään ilman jonkinlaista samastumista uskontoon. Uskonnot filosofia merkitsee samaa, mitä ymmärrys merkitsee toiminnalle. Mutta ihanteellinen inhimillinen tila on sellainen, jossa filosofia, uskonto ja tiede viisauden, uskon ja kokemuksen yhteistoimin hitsautuvat mielekkääksi ykseydeksi.

3. MELKISEDEKIN OPETUKSET ROOMASSA

Kun latinalaiset olivat kehityksessään ohittaneet varhaisemmat uskonnolliset palvontamuotonsa eli perhejumalien palvonnan ja siirtyneet heimokohtaiseen sodanjumalan, Marsin, kunnioittamiseen, oli luonnollista, että heidän myöhempi uskontonsa muistutti enemmänkin poliittista seremoniaa kuin kreikkalaisten ja brahmalaisten älyllisiä oppirakennelmia tai useiden muiden kansojen hengellisempiä uskontoja.

Silloin kun kuudennella Kristusta edeltävällä vuosisadalla oli meneillään Melkisedekin evankeliumin suuri monoteistinen renessanssi, tunkeutui perin harva Saalemin lähetyssaarnaaja Italiaan asti, eivätkä ne, jotka sinne saapuivat, kyenneet voittamaan nopeasti levinneen etruskilaisen papiston ja sen jumalten tähtikaartin ja temppeleiden vaikutusta, mikä kaikki sitten järjestyi Rooman valtiouuskonnoiksi. Näiden latinalaisheimojen uskonto ei ollut kreikkalaisen uskonnon tavoin merkitykseltöä ja turmeltunutta, mutta ei se myöskään ollut ankaraa ja tyrannimaista kuten heprealaisten uskonto. Enimmältään se oli pelkkien mahdollisuuksien, lupauten ja tabujen noudattamista.

Kreikkalaisten kulttuuriainesten maahantuonnilla oli suuri vaikutus Rooman uskontoon. Useimmat olymposlaiset jumalat tuotiin lopulta siirrännäisinä Roomaan ja liitettiin latinalaiseen jumalaperheeseen. Kreikkalaiset palvoivat ammoiset ajat kotilieden tulta — Hestia oli kotilieden neitsytjumalatar; Vesta oli roomalainen kodin jumalatar. Zeuksesta tuli Jupiter, Afroditestä Venus, ja niin edelleen kaikki Olympoksen monet jumaluudet läpikäyden.

violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

98:2.12 (1080.2) Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

98:3.1 (1080.3) Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmans or the more spiritual religions of several other peoples.

98:3.2 (1080.4) In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

Roomalaisnuorukaisten uskonnollinen vihkimys oli tilaisuus, jossa heidät juhlallisesti vihittiin valtion palvelukseen. Valat ja kansalaisoikeuksien myöntäminen olivat todellisuudessa uskonnollisia seremonioita. Latinalaiset kansanheimot ylläpitivät temppeleitä, alttareita ja pyhäkköjä, ja kriisitilanteissa niillä oli tapana kysyä neuvoa oraakkeleilta. Ne panivat talteen sankarien ja myöhemmin kristillisten pyhimysten luut.

Tämä muodollinen ja tunteisiin vetoamaton näennäisuskonnollisen isänmaallisuuden muoto oli tuomittu luhistumaan, aivan kuten kreikkalaisten tavattoman älyllinen ja taiteellinen palvontamuoto oli sortunut mysteerikulttien harjoittaman kiihkeään ja syvästi tunnepitoisen palvonnan edessä. Suurin näistä tuhoisista kulteista oli Jumalan Äiti -lahkon mysteeriuskonto. Lahkon pääpaikka oli noina aikoina täsmälleen nykyisen Pyhän Pietarin kirkon paikalla Roomassa.

Kehkeytyvä Rooman valtio teki poliittisia valloituksia, mutta Rooman valloittivat puolestaan Egyptin, Kreikan ja Levantin kultit, rituaalit, mysteerit ja jumalakäsitykset. Näiden muualta tuotujen kulttien kukoistus jatkui koko Rooman valtion piirissä aina Augustuksen aikoihin asti. Puhtaasti poliittiset ja yhteiskunnalliset seikat vaikuttiminaan Augustus teki sankarillisen ja jonkin verran menestystäkin saavuttaneen yrityksen mysteerien hävittämiseksi ja aikaisemman, poliittisen uskonnon elvyttämiseksi.

Muuan valtiouskonnon pappi kertoi Augustukselle aikaisemmista Saalemin opettajien yrityksistä levittää oppia yhdestä Jumalasta, lopullisesta Jumaluudesta, joka hallitsi kaikkia yliluonnollisia olentoja. Ja tämä idea sai niin lujan otteen keisarista, että hän rakennutti monia temppeleitä, varusti ne yltäkyläisesti kauniilla kuvapatsailla, järjesteli uudelleen valtion pappiskunnan, saattoi taas voimaan valtiouskonnon, nimitti itsensä kaikkien temppeleiden virkaahoitavaksi ylipapiksi eikä hän, keisari kun oli, empinyt julistaa itseään myös ylimmäksi jumalaksi.

Tämä uusi, Augustusta palvova uskonto kukoisti ja sitä harjoitettiin hänen elinaikanaan koko Rooman valtakunnan alueella Palestiinaa, juutalaisten kotimaata, lukuun ottamatta. Ja tämä ihmisjumalain aikakausi jatkui, kunnes virallisella roomalaiskultilla oli luettelo yli neljästäkymmenestä itsensä jumaluudeksi korottaneesta ihmisestä, jotka kaikki väittivät, että heidän syntymänsä oli ollut yliluonnollinen tapahtuma ja että heillä oli muitakin yli-inhimillisiä ominaisuuksia.

Saalemin uskovien hupenevan joukon kantaa puolusti viimeisenä muuan harras saarnaajien ryhmä: kynnikit, jotka kehottivat roomalaisia hylkäämään hillittömät ja mielettömät uskonnolliset

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious

rituaalinsa ja palaamaan erääseen sellaiseen palvontamuotoon, joka edusti Melkisedekin evankeliumia muodossa, jollaiseksi se oli muuttunut ja tahriutunut tultuaan kosketuksiin kreikkalaisen filosofian kanssa. Mutta yhteinen kansa torjui kynnäköitä. Se heittäytyi mieluummin mysteerien rituaaleihin, jotka sen lisäksi, että ne tarjosivat toivon henkilökohtaisesta pelastuksesta, tyydyttivät myös vaihtelun-, jännityksen- ja huvittelunhalun.

4. MYSTEERIKULTIT

Kun kansan valtaosa kreikkalais-roomalaisessa maailmassa oli kadottanut primitiiviset perhe- ja valtioukontonsa ja kun se ei kyennyt tai ei halunnut käsittää kreikkalaisen filosofian merkitystä, se suuntasi huomionsa Egyptistä ja Levantista tulleisiin dramaattisiin ja tunnekylläisiin mysteerikultteihin. Tavallinen kansa kaipasi lupauksia pelastuksesta — uskonnollista lohdutusta täksi päiväksi ja vakuutuksia kuolemattomuuden toivosta kuoleman jälkeen.

Suurimman suosion saavuttivat seuraavat kolme mysteerikulttia:

1. Fryygialainen Kybelen ja hänen poikansa Attiksen kultti.
2. Egyptiläinen Osiriksen ja hänen äitinsä Isiksen kultti.
3. Iranilainen kultti, joka palvoi Mitraa syntisen ihmiskunnan pelastajana ja lunastajana.

Fryygialaiset ja egyptiläiset mysteerit opettivat, että jumalallinen poika (Attis tai vastaavasti Osiris) oli kokenut kuoleman ja että jumalallinen voima oli hänet herättänyt kuolleista, ja lisäksi, että kaikki, jotka asianmukaisesti vihittiin mysteeriin ja jotka syvän kunnioituksen vallassa viettivät jumalan kuoleman ja kuolleistanousun vuosipäivää, tulisivat sitä kautta osallisiksi hänen jumalallisuudestaan ja hänen kuolemattomuudestaan.

Fryygialaiset seremoniat olivat upeita, mutta madaltavia. Fryygialaiset verijuhlat osoittavat, miten viheliäiseksi ja alkukantaisiksi nämä levantilaiset mysteerit muuttuivat. Kaikkein pyhin päivä oli "musta perjantai", "veren päivä", jota vietettiin Attiksen itselleen aiheuttaman kuoleman muistoksi. Kun Attiksen antaman uhrin ja kuoleman muistoa oli vietetty kolme päivää, juhla muuttui ilonpidoksi hänen kuolleistanousunsa kunniaksi.

Isiksen ja Osiriksen palvontarituaalit olivat fryygialaisen kultin rituaaleja hienostuneempia ja vaikuttavampia. Tämä egyptiläinen rituaali rakentui Niilin jumalasta kertovan muinaisen legendan

rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the "day of blood," commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of

ympärille, jumalan, joka kuoli ja nousi kuolleista. Tämä käsitys juontui siitä havainnosta, että kasvillisuuden kasvu pysähtyi vuosittain, mitä seurasi kaikkien elävien kasvien keväällä tapahtuva virkoaminen. Näiden mysteerikulttien menojen hurjuus ja niiden seremonioihin liittyneet orgiat, joiden oletettiin johtavan jumalallisuuden tajuamisen tuottamaan "hurmioon", olivat toisinaan tavattoman luotaantyöntäviä.

5. MITRAKULTTI

Fryygialaiset ja egyptiläiset mysteerit väistyivät viimein kaikista mysteerikultteista suurimman eli Mitran palvonnan tieltä. Mitra-kultti vetosi mitä eriluontoisimpiin ihmisiin, ja vähitellen se syrjäytti kummatkin edeltäjänsä. Mitralaisuus levisi Levantista värväytyjen roomalaislegioonien harjoittaman sananlevitystyön tuloksena Rooman valtakunnan joka puolelle. Levantissa tämä uskonto nimittäin oli yleisesti vallalla, ja legioonalaiset veivät tätä uskoa kaikkialle, minne heidän tiensä johti. Tämä uusi uskonnollinen rituaali merkitsi aikaisempiin mysteerikultteihin verrattuna suurta parannusta.

Mitra-kultti syntyi Iranissa, ja kotimaassaan se oli Zarathustran kannattajien sotaisasta vastustuksesta huolimatta vallalla pitkän aikaa. Mutta siihen mennessä kun se saapui Roomaan, siinä oli tapahtunut merkittävää kehitystä parempaan suuntaan siksi, että se oli omaksunut monia Zarathustran opetuksia. Pääasiassa juuri Mitra-kultin välityksellä Zarathustran uskonto pääsi vaikuttamaan myöhemmin ilmaantuneeseen kristinuskoon.

Mitra-kultin esillä pitämä sotaisa jumala oli syntynyt suuresta kalliosta. Hän teki urheita sankaritekoja ja sai veden ryöpyämään nuoliensa lävistämästä paadesta. Kultin mukaan kerran oli ollut myös tulva, josta vain yksi mies selviytyi erityisesti rakennetussa veneessä. Kultti kertoi myös viimeisestä illallisesta, jonka Mitra nautti aurinkojumalan seurassa, ennen kuin hän nousi taivaisiin. Kyseinen aurinkojumala, Sol Invictus, oli rappeutunut muoto zarathustralaisuuden Ahura-Mazda-jumaluuskäsitteestä. Mitra käsitettiin eloonjääneeksi aurinkojumalan esitaistelijaksi tämän kamppailusta pimeyden jumalaa vastaan. Ja tunnustukseksi siitä, että Mitra surmasi myyttisen pyhän härän, hänestä tehtiin kuolematon ja hänet korotettiin ihmisrodun puolestapuhujan asemaan korkeuksissa asuvien jumalten keskuuteen.

Tämän kultin kannattajat toimittivat palvontamenonsa luolissa ja muissa salaisissa paikoissa, joissa he lauloivat ylistyslauluja, mutisivat taikojaan, söivät uhrieläinten lihaa ja joivat niiden verta. He palvoivat kolmasti päivässä

old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the "enthusiasm" of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082.2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082.3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082.4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082.5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials

ja viettivät erityistä viikkoseremoniaa aurinkojumalan päivänä ja kaikkein mutkikkaimpia juhlamenoja Mitran vuotuisena juhlapäivänä, joulukuun 25:ntenä. Uhrisakramentin nauttimisen uskottiin turvaavan iäisen elämän, välittömästi kuoleman jälkeen tapahtuvan siirtymisen Mitran povellet, jossa viivytettiin autuuden tilassa aina tuomiopäivään asti. Tuomiopäivänä Mitran taivaanavaimet aukaisivat Paratiisin portit, joista uskolliset astuisivat sisään. Sen jälkeen hävitettiin elävien ja kuolleiden keskuudesta kaikki kastamattomat, kunhan Mitra oli palannut maan päälle. Opetettiin, että ihminen meni kuoltuaan Mitran eteen tuomiolle ja että maailman lopulla Mitra kutsuisi kaikki haudoistaan kohtaamaan viimeisen tuomion. Pahat hävitettiin tulella ja vanhurskaat hallitsivat Mitran rinnalla ikuisesti.

Aluksi se oli vain miesten uskonto, ja siihen kuului seitsemän eri luokkaa, ja uskovat voitiin vihkii näihin peräjälkeen seuraaviin luokkiin. Uskovien vaimot ja tyttäret päästettiin myöhemmin aikoina Suuren Äidin temppelisiin, jotka sijaitsivat Mitran temppelien vieressä. Naisten kultti oli mitralaisen rituaalin ja fryygialaisen Kybele- eli Attiksen äiti -kultin seremonioiden sekoitus.

6. MITRALAISUUS JA KRISTINUSKO

Ennen mysteerikulttien ja kristinuskon saapumista ei omakohtainen uskonto itsenäisen instituution ominaisuudessa sanottavastikaan kehittynyt Pohjois-Afrikan ja Euroopan sivistyneissä maissa. Uskonto oli enemmänkin perheen tai kaupunkivaltion asia, poliittinen tai valtakunnallinen asia. Helleenikreikkalaiset eivät koskaan kehittäneet keskitettyä palvontajärjestelmää, vaan rituaali oli paikallinen. Heillä ei ollut papistoa eikä ”pyhää kirjaa”. Aivan kuten puuttui roomalaisilta, heidänkin uskonnollisista instituutioistaan puuttui vahva pakottava voima korkeampien moraalistien ja hengellisten arvojen säilyttämiseksi. Vaikka onkin totta, että uskonnon institutionalisoituminen on tavallisesti vähentänyt sen hengellisyyttä, on tosiasia kuitenkin myös se, ettei yksikään uskonto tähän mennessä ole onnistunut säilymään ilman jonkinasteisen — suuremman tai pienemmän — laitospäivän organisaation apua.

Länsimainen uskonto riutui tällä tavoin aina skeptikkojen, kyynikkojen, epikurolaisten ja stoalaisten aikoihin asti. Mutta kaikkein tärkeintä on, että sen heikkeneminen päättyi vasta aikana, jolloin käytiin suuri voimainmittelö mitralaisuuden ja Paavalin kehittämän uuden uskonnon, kristinuskon, välillä.

Kolmannella Kristuksen jälkeisellä

on the day of the sun-god and with the most elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no “sacred book.” Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ,

vuosisadalla mitralaiset ja kristilliset kirkot olivat sekä ulkonäöltään että rituaalinsa luonteen puolesta varsin samankaltaisia. Tällaiset palvontapaikat sijaitsivat useimmiten maan alla, ja kummankin uskonnon palvontapaikoissa oli alttareita, ja näiden taustat kuvasivat eri tavoin sen vapahtajan kärsimyksiä, joka oli tuonut synnin kiroamalle ihmisrodulle pelastuksen.

Mitranpalvojilla oli aina temppeliin astuessaan ollut tapana kastaa sormensa pyhään veteen. Ja koska joillakin seuduilla oli paljon ihmisiä, jotka kuuluivat samanaikaisesti kumpaankin uskontoon, he toivat tämän tavan mukanaan useimpiin kristillisiin kirkkoihin Rooman lähiympäristössä. Kumpikin uskonto käytti kastetta ja nautti leivästä ja viinistä koostuvan sakramentin. Ainoa suuri eroavaisuus mitralaisuuden ja kristinuskon välillä — ellei Mitran ja Jeesuksen luonteen välistä eroa oteta lukuun — oli se, että toinen rohkaisi militarismia, kun sen sijaan toinen oli äärimmäisen rauhanomainen. Mitralaisuuden suvaitsevaisuus muita uskontoja (paitsi myöhempää kristinuskoa) kohtaan johti lopulta sen hajoamiseen. Mutta ratkaiseva tekijä näiden kahden välisessä kamppailussa oli naisten pääsy kristillisen uskonnyhteisön täyteen jäsenyyteen.

Viimein kävi niin, että nimellinen kristillinen usko oli vallitsevana länsimaissa. Kreikan filosofiasta saatiin eettisen arvion käsitykset, mitralaisuus antoi palvontamenojen rituaalin, ja itse kristinuskon menetelmän moraalisten ja sosiaalisten arvojen säilyttämiseksi.

7. KRISTINUSKO

Luoja-Poika ei ruumiillistunut kuolevaisen lihallisessa hahmossa ja lahjoittautunut Urantian ihmiskunnalle lepyttääkseen kiukkuista Jumalaa, vaan mieluummin saadakseen koko ihmiskunnan tajuamaan, että Isä rakastaa heitä, ja ymmärtämään, että he ovat Jumalan poikia. Loppujen lopuksihan sovitusopin suuri puolestapuhujakin oivalsi jotakin tästä totuudesta, sillä hän julisti: "Kristuksessa Jumala sovitti maailman itsensä kanssa."

Tämän luvun aihepiiriin ei kuulu kristinuskon alkuperän ja leviämisen käsittely. Riittääköön, kun sanotaan, että se rakentuu Jeesus Nasaretilaisen, ihmiseksi ruumiillistuneen Nebadonin Mikael-Pojan, ympärille. Urantia tuntee hänet Kristuksena, voideltuna. Kristinuskon levittivät Levantin ja länsimaiden joka kolkkaan tämän galilealaisen seuraajat, ja heidän lähetysintonsa oli heidän maineikkaiden edeltäjiensä, seetiläisten ja saalemilaisten, samoin kuin heidän hartaiden aasialaisaikalaistensa, buddhalaisten opettajien, intoon täysin verrattavissa.

Urantialaisen

uskonjärjestelmän

Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshipers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that "God was in Christ reconciling the world to himself."

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian

merkityksessä kristinusko syntyi seuraavien opetusten, vaikutusten, vakaumusten, kulttien ja henkilökohtaisten näkemysten yhteen nivoutumisesta:

1. Melkisedekin opetukset, jotka ovat perusvaikuttimena kaikissa viimeisten neljäntuhannen vuoden aikana ilmaantuneissa länsimaiden ja itämaiden uskonnoissa.

2. Heprealainen moraaliopin, etiikan ja teologian järjestelmä, samoin kuin heprealainen usko sekä Sallimukseen että korkeimpaan Jahveen.

3. Zarathustralainen käsitys kosmisen hyvän ja pahan välisestä taistelusta, joka käsitys oli jo painanut leimansa sekä juudaismiin että mitralaisuuteen. Mitralaisuuden ja kristinuskon välisiin kamppailuihin liittynyt ja pitkään jatkunut kosketus sai aikaan sen, että iranilaisprofeetan opeista tuli vahva tekijä, joka vaikutti ratkaisevasti Jeesuksen opetusten hellenisoitujen ja latinalaistettujen versioiden sisältämien dogmien, opinkappaleiden ja kosmologian teologiseen ja filosofiseen asuun ja rakenteeseen.

4. Mysteerikultit, eritoten mitralaisuus, mutta myös fryygialaiseen kulttiin kuuluva Suuren Äidin palvonta. Iranilaisen pelastajasankarin, Mitran, yliluonnollisesta syntymästä kertovan tarinan roomalaisesta versiosta tarttui aineksia jopa kertomuksiin Jeesuksen syntymästä Urantialla. Sen mukaan Mitran saapumista maan päälle oli muka ollut todistamassa vain kourallinen lahjojen kera tulleita paimenia, joille enkelit olivat ilmoittaneet tästä lähestyvästä tapahtumasta.

5. Joshua ben Josefin, Joosua Joosefinpojan, ihmiselämän historiallinen tosiasia, se että Jeesus Nasaretilainen todellisuudessa oli kunnialla kruunattu Kristus, Jumalan Poika.

6. Paavali Tarsoslaisen henkilökohtainen näkökanta. Ja olisi pantava merkille, että mitralaisuus oli Paavalin nuoruudessa Tarsoksen valtauskonto. Paavali ei osannut edes uneksia, että hänen jälkeensä elävät kristityt jonakin päivänä pitäisivät hänen omille käännyttämisilleen hyvässä tarkoituksessa kirjoittamiaan kirjeitä ”Jumalan sanana”. Tällaisia hyvää tarkoittavia opettajia ei tule panna tilille siitä, mihin heidän myöhemmin aikoina eläneet seuraajansa ovat heidän kirjoituksiaan käyttäneet.

7. Hellenististen kansojen filosofinen ajattelu Aleksandriassa, Antiokiassa, Kreikassa, Syrakusassa ja Roomassa. Kreikkalaisten filosofia oli sopuoinnussa kristinuskon paavallaisen version kanssa paremmin kuin minkään muun tuolloisen uskonnollisen järjestelmän kanssa, ja se vaikutti merkittävästi siihen, miksi kristinusko menestyi länsimaissa. Kreikkalainen filosofia Paavalin teologiaan

system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the “word of God.” Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European

yhdistyneenä muodostaa yhä eurooppalaisen etiikan perustan.

Kun Jeesuksen alkuperäiset opetukset tunkeutuivat länsimaihin, ne länsimaalaistuivat, ja länsimaistuessaan ne alkoivat menettää potentiaalisesti yleismaailmallista, kaikkiin rotuihin ja kaikenlaisiin ihmisiin kohdistuvaa vetovoimaansa. Tämän päivän kristinuskosta on tullut uskonto, joka on sopeutunut mainiosti valkoisten rotujen sosiaalisiin, taloudellisiin ja poliittisiin tapoihin. Se on jo kauan sitten lakannut olemasta Jeesuksen uskonto, jos toki se yhä pitää urheasti esillä kaunista uskontoa Jeesuksesta sellaisille yksilöille, jotka vilpittömästi pyrkivät kulkemaan sen opetusten viitoittamaa tietä. Se on ylistänyt Jeesusta Kristuksena, Jumalan lähettämänä messiaanisenä voideltuna, mutta Mestarin oman evankeliumin — Jumalan Isyyden ja kaikkien ihmisten universaalisen veljeyden — se on jotakuinkin unohtanut.

Ja näin päättyy pitkä kertomus Makiventa Melkisedekin opetuksista Urantialla. On kulunut lähes neljätuhatta vuotta siitä, kun tämä Nebadonin Hätätilapoika lahjoittautui Urantialla, ja tänä aikana "El Eljonin, Kaikkein Korkeimman Jumalan, papin" opetukset ovat tunkeutuneet kaikkien rotujen ja kansojen tietoisuuteen. Ja Makiventan onnistui saavuttaa epätavallisen lahjoittautumisensa tarkoitus; kun Mikael valmistautui ilmestymään Urantialle, niin miesten ja naisten sydämessä oli olemassa käsitys Jumalasta, se sama jumalakäsitys, joka yhä uudestaan leimahtaa liekehtimään Universaalisen Isän monilukuisten lasten elävässä hengellisessä kokemuksessa heidän eläessään kiehtovaa ajallista elämäänsä avaruuden pyörivillä planeetoilla.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

ethics.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

98:7.12 (1085.1) And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the "priest of El Elyon, the Most High God," have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

98:7.13 (1085.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 99. Uskontoon liittyvät yhteiskunnalliset kysymykset

⇐ 098

Urantia-kirjan

100 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 99 USKONTOON LIITTYVÄT YHTEISKUNNALLISET KYSYMYKSET

Osiot

Johdanto

1. Uskonto ja yhteiskunnallinen uudistustyö
2. Institutionaalisen uskonnon heikkous
3. Uskonto ja uskonnonharjoittaja
4. Siirtymävaiheen vaikeudet
5. Uskonnon sosiaaliset aspektit
6. Institutionaalinen uskonto
7. Uskonnon anti

PAPER 99 THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

Johdanto

USKONTO täyttää korkeimman yhteiskunnallisen palvelutehtävänsä, silloin kun se on vähimmässä mahdollisessa määrin yhteydessä yhteiskunnan maallisiin instituutioihin. Koska yhteiskunnalliset reformit menneinä aikoina rajoittuivat suurelta osin vain moraalin maailmoihin, ei uskonnon tarvinnut sovittaa kantaansa kauaskantoisiin talous- ja poliittisten järjestelmien muutoksiin. Uskonnon suurimpana ongelmana oli pyrkiä olemassa olevan, poliittista ja talouskulttuuria edustavan yhteiskuntajärjestyksen puitteissa korvaamaan paha hyvällä. Uskonto on näin ollen ollut epäsuorasti altis pitämään yllä vakiintunutta yhteiskuntajärjestystä, vaalimaan vallalla olevan kaltaisen sivilisaation voimassapysymistä.

Mutta uskonnon ei tulisi olla suoranaisesti tekemisissä sen paremmin uusien yhteiskuntajärjestysten luomisen kuin vanhojen järjestysten säilyttämisenkään kanssa. Aito uskonto vastustaa ilman muuta väkivaltaa

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the

yhteiskunnan kehittämiskeinona, mutta se ei vastusta yhteiskunnan järkeviä ponnistuksia mukauttaa perinnäistapansa ja sopeuttaa instituutionsa uusiin taloudellisiin olosuhteisiin ja uusiin sivistyksellisiin tarpeisiin.

Uskonto toki hyväksyi menneiden vuosisatojen ajoittaiset yhteiskunnalliset reformit, mutta kahdennellakymmenennellä vuosisadalla se joutuu välttämättömyyden pakosta löytämään paikkansa laajakantoisessa ja jatkuvassa yhteiskunnallisessa uudistustyössä. Elinolosuhteet muuttuvat niin nopeasti, että institutionaalisia uudelleenjärjestelyjä on merkittävästi joudutettava, ja uskonnon on vastaavasti nopeutettava sovitautumistaan tähän uuteen ja alati muuttuvaan yhteiskuntajärjestykseen.

1. USKONTO JA YHTEISKUNNALLINEN UUDISTUSTYÖ

Mekaaniset keksinnöt ja tietämyksen leviäminen muokkaavat sivilisaatiota kaiken aikaa. Mikäli halutaan välttää kulttuurinen katastrofi, on pakko suorittaa tiettyjä taloudellisia uudistustoimia ja sosiaalisia muutoksia. Tämä uusi ja tulossa oleva yhteiskuntajärjestys ei vielä vuosituhanteenkaan asettaudu itsetyytyväisenä aloilleen. Ihmisrodun on mukauduttava jatkuviin muutoksiin, järjestelyihin ja uudelleenjärjestelyihin. Ihmiskunta on matkalla kohti uutta ja paljastamatonta planetaarista päämäärää.

Uskonnota täytyy tulla sellainen moraaliseen vankkumattomuuteen ja hengelliseen edistymiseen vaikuttava voimakas tekijä, joka toimii dynaamisesti näiden alati muuttuvien olosuhteiden ja koskaan päättymättömien taloudellisten järjestelyjen keskellä.

Urantian ihmisyyhteisö ei voi koskaan enää toivoa asettuvansa aloilleen, niin kuin vielä menneinä aikoina. Yhteiskuntalaiva on höyrynnyt ulos vakiintuneen perinteen suojaisista poukamista, ja se purjehtii nyt avomerellä kohti evoluution mukaista päämäärää. Ja nyt enemmän kuin koskaan maailman historiassa ihmissielun on tarpeen tutkia huolellisesti moraalien piirtämiä merikortteja ja pitää tarkasti silmällä uskonnollisen opetuksen antamia kompassisuuntimia. Yhteiskunnallisen vaikuttajan ominaisuudessa uskonnon tärkein tehtävä on ihmiskunnan ihanteiden lujittaminen näinä vaarallisina aikoina, jolloin siirrytään yhdestä sivilisaation vaiheesta toiseen, yhdeltä kulttuurin tasolta toiselle.

Uskonnon suoritettavana ei ole mitään uusia velvollisuuksia, mutta siihen vedotaan painokkaasti, jotta se toimisi viisaana oppaana ja kokeneena neuvonantajana kaikissa ihmisen

intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional social reforms of past centuries, but in the twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations.

kohtaamissa uusissa ja nopeasti vaihtuvissa tilanteissa. Yhteiskunta on käymässä yhä mekaanisemmaksi, yhä lujemmin yhteen kietoutuvaksi, yhä mutkikkaammaksi, ja sen osaset ovat yhä kriittisemmin toisistaan riippuvaisia. Uskonnon on toimittava niin, että se estää näiden uusien ja läheisten riippuvuussuhteiden muuttumisen toisiaan taannuttaviksi tai jopa tuhoaviksi. Uskonnon on toimittava ikään kuin se olisi kosmista suolaa, joka estää kehityksen käyteaineita hävittämästä sivilisaation kulttuurista makua. Nämä uudet yhteiskunnalliset suhteet ja taloudelliset mullistukset voivat johtaa kestävään veljeyteen vain uskonnon hoivissa.

Humanitaarisuus ilman Jumalaa on ihmisen mittapuiden mukaan ylevä ele, mutta aito uskonto on ainoa voima, joka voi pysyvästi lisätä jonkin yhteiskunnallisen ryhmän reagoitiherkkyttä muiden ryhmien tarpeita ja kärsimyksiä kohtaan. Menneisyydessä saattoi institutionaalinen uskonto pysyä passiivisena, kun yhteiskunnan ylemmät kerrokset olivat kuuroja avuttomien alempien kerrosten kärsimyksille ja ahdingolle, mutta nykyaikana nämä alemmat yhteiskuntaluokat eivät enää ole yhtä sääliä tiettäviä tietämättömiä eivätkä poliittisesti yhtä avuttomia.

Uskonto ei saa joutua elimellisesti mukaan maalliseen yhteiskunnan uudistustyöhön eikä talouden uudelleenorganisointiin. Mutta sen on aktiivisesti pysyteltävä kaikkien näiden sivilisaation edistymisilmiöiden rinnalla muotoilemalla uudelleen, selkeällä ja voimakkaalla tavalla, moraaliset käskynsä ja hengelliset ohjeensa sekä edistyvä filosofiansa ihmiselosta ja tämän jälkeen seuraavasta eloonjäämisestä. Uskonnon henki on ikuinen, mutta muoto, jossa se esitetään, on luotava uudelleen joka kerta, kun ihmiskielen sanakirja tarkistetaan.

2. INSTITUTIONAALISEN USKONNON

HEIKKOUS

Institutionaalinen uskonto ei kykene tarjoamaan innoitusta eikä toimimaan johtajana tässä lähestyvässä maailmanlaajuisessa yhteiskunnan uudistamistyössä ja talouden uudelleenjärjestämisessä, sillä siitä on valitettavasti tullut enemmän tai vähemmän elimellinen osa sitä yhteiskuntajärjestystä ja talousjärjestelmää, jonka kohtalona on joutua uudistamistyön kohteeksi. Vain omakohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva todellinen uskonto voi sivilisaation nykyisessä kriisissä toimia hyödyllisesti ja luovasti.

Institutionaalinen uskonto on nyt juuttunut noidankehän kuolleeseen pisteeseen. Se ei voi

Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is, humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL

RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing

uudistaa yhteiskuntaa uudistamatta ensin itseään; ja kun se näinkin suuressa määrin on vakiintuneen järjestelmän erottamaton osa, se ei voi uudistaa itseään, ennen kuin yhteiskuntaa on radikaalisti uudistettu.

Uskonnonharjoittajien on toimittava yhteiskunnassa, elinkeinoelämässä ja politiikassa yksilöinä, ei ryhminä, puolueina eikä instituutioina. Uskonollisesta ryhmästä, joka ottaa asiakseen toimia muussa kuin uskonnonharjoittamisen tarkoituksessa, tulee oitis poliittinen puolue, talousjärjestö tai sosiaalinen instituutio. Uskonollisen kollektivismin tulee rajoittaa ponnistelunsa vain uskonollisten asioiden edistämiseen.

Uskonnonharjoittajat eivät yhteiskunnallisen uudistustoiminnan asettamissa tehtävissä ole sen suuriarvoisempia kuin ei-uskovatkaan, paitsi siinä, että heidän uskontonsa on antanut heille laajempaa kosmista kaukokatseisuutta ja varustanut heidät sillä verrattomalla sosiaalisella viisaudella, joka syntyy vilpittömästä halusta rakastaa Jumalaa yli kaiken ja rakastaa jokaista ihmistä taivaan valtakuntaan kuuluvana veljenään. Ihanteellinen yhteiskuntajärjestys on sellainen, jonka vallitessa jokainen ihminen rakastaa lähimmäistään niin kuin hän rakastaa itseään.

Institutionaalistunut kirkko on menneisyydessä ehkä näyttänyt palvelevan yhteiskuntaa luomalla sädekehän vakiintuneiden poliittisten ja talousjärjestelmien ympärille, mutta mikäli se haluaa olemassaolonsa jatkuvan, sen on tällainen toiminta kiireesti lopetettava. Kirkon ainoa oikea asenne on opettaa väkivallattomuutta, opettaa oppia rauhanomaisesta evoluutiosta väkivaltaisen revoluution sijasta — rauhaa maan päällä ja hyvää tahtoa kaikkien ihmisten kesken.

Nykyajan uskonto kokee vaikeaksi korjata suhtautumistaan nopeasti tapahtuviin yhteiskunnallisiin muutoksiin vain siksi, että se ei ole estänyt itseään muuttumasta näin suuresti perinteiden sitomaksi, dogmatisoituneeksi ja laitostuneeksi. Elävään kokemukseen perustuvalla uskonnolla ei ole mitään vaikeuksia pysyä kaikkien näiden yhteiskunnallisten kehitysilmiöiden ja taloudellisten mullistusten edellä. Näiden muutosten keskellä se toimii aina moraalisena vakauttajana, sosiaalisena oppaana ja hengellisenä luotsina. Aito uskonto siirtää yhdeltä aikakaudelta toiselle kaiken säilyttämisen arvoisen kulttuurin ja viisauden, joka syntyy siitä kokemuksesta, että tuntee Jumalaa ja pyrkii olemaan hänen kaltaisensa.

3. USKONTO JA USKONNONHARJOITTAJA

Alkukristillisyyys oli täysin vapaata kaikesta sekaantumisesta julkiseen elämään, kaikista

itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments,

yhteiskunnallisista sidonnaisuuksista ja taloudellisista kytkennoistä. Instituutioksi muodostuneesta myöhempien aikojen kristillisyydestä vasta tuli elimellinen osa länsimaisen sivilisaation poliittista ja yhteiskunnallista rakennelmaa.

Taivaan valtakunta ei ole yhteiskunta- eikä talousjärjestelmä, vaan se on yksinomaisesti hengellinen Jumalaa tuntevien yksilöiden veljeskunta. On totta, että tällainen veljeskunta on sinänsä uusi ja ihmetystä herättävä yhteiskunnallinen ilmiö, johon liittyy hämmästyttäviä poliittisia ja taloudellisia seurasuhteita.

Uskonnonharjoittaja ei suhtaudu sosiaaliseen kärsimykseen kylmäkiskoisesti, hän ei ole välinpitämätön yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta kohtaan, hän ei pysyttäydy sivussa talousajattelusta, eikä hän liioin suhtaudu poliittiseen tyranniaan ikään kuin sitä ei olisikaan. Yhteiskunnalliseen uudistustyöhön uskonto vaikuttaa välittömästi, sillä se hengellistää yksittäisen kansalaisen ja antaa hänelle ihanteita. Näiden yksittäisten uskonnonharjoittajain asennoituminen vaikuttaa epäsuorasti kulttuurisivilisaatioon, silloin kun heistä tulee monenlaisten sosiaalisten, moraalisten, taloudellisten ja poliittisten ryhmien aktiivisia ja vaikutusvaltaisia jäseniä.

Korkeatasoisen kulttuurisivilisaation saavuttaminen edellyttää ensiksikin ihannetyypisiä kansalaisia, ja lisäksi sellaisia ihanteellisia ja tarkoitustaan vastaavia yhteiskunnallisia mekanismeja, joiden avulla tällaiset kansalaiset kykenevät hallitsemaan tämän edistyneen ihmisyyteen taloudellisia ja poliittisia instituutioita.

Liioittelun ja väärän tunteilun vuoksi kirkko on jo kauan hoivaillut kovaosaisia ja onnettomia, ja se kaikki on ollut niin kuin pitääkin, mutta tämä sama tunteilu on johtanut siihen, että on epäviisaasti säilytetty rodullisessa mielessä rappeutuneita aineksia, jotka ovat tavattomasti hidastaneet sivilisaation edistymistä.

Vaikka monet yksittäiset yhteiskunnalliset uudistajat instituutisoituneen uskonnon kiivaasti torjuvatkin, he ovat viime kädessä kuitenkin hartaan uskonnollisia puhuessaan sosiaalisten reformiensuopuolesta. Ja totuus on, että omakohtainen ja enemmän tai vähemmän tiedostamaton uskonnollinen motivaatio näyttelee tärkeää osaa yhteiskunnallisen uudistustyön tämän päivän toimintaohjelmassa.

Koko tämäntyyppisen tunnistamattoman ja tiedostamattoman uskonnollisen toiminnan suuri heikkous on siinä, ettei se kykene hyötymään avoimesta uskonnollisesta kritiikistä ja sillä keinoin saavuttamaan hyödyllisiä itseoikaisun tasoja.

and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion

Tosiasiahan on, ettei uskonto kasva, ellei rakentava arvostelu sitä kasvata, ellei filosofia sitä avarra, ellei tiede sitä puhdistaa ja ellei uskollinen toverihenki sitä ravitse.

Aina on olemassa suuri vaara, että uskonto vääristellään ja turmellaan valheellisten päämäärien tavoitteluksi. Näin tapahtuu, kun kumpikin taisteleva kansakunta sodan aikana turmelee uskontonsa sotapropagandaksi. Rakkaudeton intoilu vahingoittaa aina uskontoa, kun vainoaminen taas suuntaa uskonnon toiminnot jonkin sosiologisen tai teologisen tavoitteen saavuttamiseen.

Uskonto voidaan vain seuraavien tekijöiden avulla pitää vapaana epäpyhistä maallisista kytkennöistä:

1. Kritiikin keinoin oikeaseva filosofia.
2. Vapaus kaikista yhteiskunnallisista, taloudellisista ja poliittisista kytkennöistä.
3. Luovat, lohduttavat ja rakkautta lisäävät toverikunnat.
4. Hengellisen ymmärryksen ja kosmisten arvojen arvostuksen asteittainen enentyminen.
5. Fanaattisuuden ehkäiseminen tieteen tarjoaman järjellisen suhtautumisen luomilla vasta-asenteilla.

Uskonnonharjoittajain ei ryhmänä tule koskaan tuntea mielenkiintoa muuta kuin uskontoa kohtaan siitä huolimatta, että kenestä tahansa tällaisesta uskonnonharjoittajasta yksityisenä kansalaisena saattaa tulla jonkin sosiaalisen, taloudellisen tai poliittisen uudistusliikkeen merkittävä johtaja.

Uskonnon asiana on luoda, ylläpitää ja herättää yksittäisessä kansalaisessa sellaista kosmista kuuliaisuutta, joka ohjaa häntä saavuttamaan menestystä kaikkien näiden vaikeiden mutta toivottavien yhteiskunnallisten palvelusten edistämiseksi.

4. SIIRTYMÄVAIHEEN VAIKEUDET

Aito uskonto tekee uskonnonharjoittajasta sosiaalista hyvää säteilevän, ja se luo näkemyksiä siitä, mitä on ihmisten välinen toveruus. Mutta uskonnollisten ryhmien muodollistuminen hävittää monesti juuri ne arvot, joiden edistämiseksi ryhmä alun perin organisoitiin. Ihmisten välinen ystävyys ja jumalallinen uskonto hyödyttävät toisiaan, ja ne ovat tavattoman valaisevia, jos kummankin suhteen tapahtuva kasvu on yhtäläistä ja sopusointuista. Uskonto antaa uutta merkitystä kaikille ryhmämuodostumille: perheille, kouluille ja

does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:3.9 (1089.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

- 99:3.10 (1089.2) 1. A critically corrective philosophy.
- 99:3.11 (1089.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.
- 99:3.12 (1089.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.
- 99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.
- 99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

kerhoille. Leikkiin se tuo uusia arvoja ja se jalostaa kaikkea todellista huumoria.

Hengellinen ymmärrys saa aikaan muutoksia yhteiskunnan johtamistavassa; uskonto estää kaikkia kollektiivisia liikkeitä menettämästä näköpiiristään todellisia tarkoituseriään. Uskonto on lasten ohella perhe-elämän suuri yhdistäjä edellyttäen, että se on elävää ja kasvavaa uskoa. Ilman lapsia ei voi olla mitään perhe-elämää; sitä on toki mahdollista elää uskonnottomakin, mutta sellainen vamma tekee tämän ihmisten välisen intiimin liiton vaikeudet moninkertaisiksi. Kahdennenkymmenennen vuosisadan ensimmäisinä vuosikymmeninä kärsii omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen jälkeen eniten juuri perhe-elämä siitä rappeutumisesta, jonka aiheuttaa siirtyminen vanhoista uskonnollisista kuuliaisuussuhteista kehkeytymässä oleviin uusiin merkityksiin ja arvoihin.

Aito uskonto on mielekäs tapa elää dynaamisesti oltaessa kasvokkain jokapäiväisen elämän arkisten realiteettien kanssa. Mutta jos uskonnon halutaan antavan virikkeitä yksilölliselle luonteen kehitykselle ja lisäävän persoonallisuuden eheytymistä, sitä ei pidä standardisoida. Mikäli sen on määrä antaa virikkeitä kokemuksen arvioimiselle ja toimia arvohoukuttimena, sitä ei saa kaavamaistaa. Mikäli uskonnon on määrä edistää korkeimpia kuuliaisuussuhteita, sitä ei pidä muodollistaa.

Liittyypä sivilisaation sosiaaliseen ja taloudelliseen kasvuun millaisia mullistuksia hyvänsä, niin uskonto on aitoa ja arvokasta, jos se vaalii yksilössä kokemusta, jossa vallitsee totuuden, kauneuden ja hyvyyden yksinvalta, sillä sellainen on aito hengellinen käsitys korkeimmasta todellisuudesta. Ja rakkauden ja palveluksen kautta tästä tulee mielekästä, koska kysymyksessä on lähimmäisen suhde ihmiseen ja pojan suhde Jumalaan.

Loppujen lopuksi pikemminkin se, mitä ihminen uskoo, kuin se, mitä hän tietää, määrää käyttäytymisen ja hallitsee henkilökohtaisia tekoja. Pelkällä tosiasiatiedolla on hyvin vähän vaikutusta keskitason ihmiseen, ellei siitä tule emotionaalisesti aktivoitua. Mutta uskonnon aktivoiva vaikutus menee tunne-elämän tuolle puolen, sillä se yhdistää ihmisen koko kokemuksen transsendentaalisilla tasoilla sillä yhteydellä, joka sillä on kuolevaisen elämään sisältyviin hengellisiin energioihin, ja sillä, että se vapauttaa nämä energiat.

Kahdennenkymmenennen vuosisadan psykologisesti epävakaisina aikoina, keskellä tieteen aikakauden pyörremyrskyn kaltaisten siirtymävaiheiden aiheuttamia taloudellisia mullistuksia, moraalien akanvirtoja ja sosiologiaa

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated;

ristiaallokoita ovat tuhannet ja taas tuhannet miehet ja naiset joutuneet hämmennyksiin, niin kuin ihminen vain voi joutua. He ovat huolestuneita, levottomia, pelokkaita ja epävarmoja, eivätkä he osaa asettua aloilleen. Enemmän kuin koskaan ennen maailman historiassa he tarvitsevat terveen uskonnon suomaan lohdutusta ja tasapainottavaa vaikutusta. Ennennäkemättömistä tieteellisistä saavutuksista ja mekaanisesta kehityksestä huolimatta vallalla on hengellinen pysähtyneisyys ja filosofinen kaaos.

Mitään vaaraa ei kätkeydy siihen, että uskonto muuttuu yhä enemmän yksityisasiaksi, henkilökohtaiseksi kokemukseksi, niin kauan kuin uskonto ei menetä epäitsekkyäseen ja rakastavaan sosiaaliseen palveluun kannustavaa vaikutustaan. Uskonto on kärsinyt monista siihen vaikuttaneista toissijaisista tekijöistä: kulttuurien äkillisestä toisiinsa sulautumisesta, uskonkäsitysten keskinäisestä sekoittumisesta, kirkollisen arvon vähenemisestä ja kaupungistumisen ja koneellistumisen myötä seuranneesta perhe-elämän muuttumisesta.

Ihmiseen kohdistuva suurin hengellinen uhkatekijä sisältyy edistymisen osittaisuuteen, keskeneräisen kasvun muodostamaan vaaratilanteeseen, joka aiheutuu siitä, että hylätään pelkoon perustuvat kehityksenvaraiset uskonnot ilman, että samalla välittömästi tartutaan rakkauteen perustuvaan ilmoitususkontoon. Nykyaajan tiede, erityisesti psykologia, on heikentänyt vain niitä uskontoja, jotka ovat suuressa määrin pelosta, taikauskosta ja tunne-elämästä riippuvaisia.

Siirtymävaiheen seuralaisena on aina hämmennys, eikä uskonnon maailmassa tule olemaan paljonkaan levollisuutta, ennen kuin taistelu kolmen kilpailevan uskonnonfilosofian välillä on päättynyt. Ja nämä filosofiat ovat:

1. Monien uskontojen spiritistinen usko (kaitselmuksenomaiseen Jumaluuteen).
2. Monien filosofoiden humanistinen ja idealistinen usko.
3. Monien tieteiden mekanistiset ja naturalistiset käsitykset.

Ja nämä kolme osittaista tapaa lähestyä kosmoksessa vallitsevaa todellisuutta on lopulta saatettava sopusointuun sellaisen uskonnon, filosofian ja kosmologian ilmoituksenomaisella esittämisellä, joka piirtää kuvan siitä, että hengen, mielen ja energian kolmiyhteinen olemassaolo kumpuaa Paratiisin-Kolminaisuudesta ja saavuttaa ajallis-avaruudellisen yhdistymisen Korkeimman Jumaluudessa.

they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. USKONNON SOSIAALISET ASPEKTIIT

Vaikka uskonto on pelkästään henkilökohtainen hengellinen kokemus — Jumalan tuntemista Isäksi —, tämän kokemuksen luonnollinen seuraus — ihmisen tunteminen veljeksi — edellyttää, että minuus määrittelee suhteensa muihin minuuksiin, ja tällöin mukaan tulee uskonnollisen elämän sosiaalinen eli ryhmäaspekti. Uskonto on ensiksi sisäistä eli henkilökohtaista sovittautumista, ja sitten siitä tulee sosiaaliseen palveluun eli ryhmäasennoitumiseen liittyvä kysymys. Se seikka, että ihmisellä on taipumus laumanmuodostukseen, johtaa pakostakin uskonnollisten ryhmien ilmaantumiseen. Miten näiden uskonnollisten ryhmien käy, riippuu hyvin paljon siitä, että niitä johdetaan järkevästi. Uskonnollinen ryhmä ei alkukantaisessa yhteisössä aina suurestikaan eroa taloudellisista tai poliittisista ryhmistä. Uskonto on aina ollut moraalinen säilyttäjä ja yhteiskunnan vakauttaja. Ja monien nykyajan sosialistien ja humanistien päinvastaisista opetuksista huolimatta tämä pitää edelleenkin paikkansa.

Pidä aina mielessäsi, että todellinen uskonto on sitä, että tunnet Jumalan Isäksesi ja ihmisen veljeksesi. Uskonto ei ole orjamaista uskomista rangaistusuhkauksiin tai maagisiin lupauksiin tulevista mystisistä palkinnoista.

Jeesuksen uskonto on dynaamisin ihmisrotua milloinkaan aktivoinut voima. Jeesus murskasi perinteet, hävitti dogmit ja kutsui ihmiskuntaa nousemaan ajallisuudessa ja ikuisuudessa korkeimpien ihanteidensa tasalle — olemaan täydellinen, niin kuin taivaallinen Isä on täydellinen.

Uskonnolla ei juurikaan ole toimintamahdollisuutta, ennen kuin uskonnollinen ryhmä erottautuu kaikista muista ryhmistä — ennen kuin tapahtuu sosiaalinen yhdistyminen taivaan valtakunnan hengellisen jäsenyyden omaavien kesken.

Oppi ihmisen läpikotaisesta turmeltuneisuudesta hävitti suurelta osin uskonnon omaaman potentiaalin sellaisten seurausilmiöiden tuottamiseen, jotka ovat luonteeltaan kohottavia ja joilla on inspiroivaa arvoa. Julistaessaan kaikkien ihmisten olevan Jumalan lapsia Jeesus koetti palauttaa ihmiselle hänen omanarvontuntonsa.

Jokainen uskonnollinen käsitys, joka kykenee uskovon hengellistämiseen, tulee ehdottomasti saamaan aikaan voimallisia seuraamuksia tällaisen uskonnonharjoittajan sosiaalisessa elämässä. Uskonnollinen kokemus tuottaa tämän hengen johdatuksessa olevan kuolevaisen jokapäiväisessä elämässä vääjäämättä "hengen hedelmiä".

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the "fruits of the spirit" in the daily life of the spirit-led mortal.

Yhtä varmasti kuin ihmiset kertovat toisilleen uskonnollisista käsityksistään, aivan yhtä varmasti he luovat jonkinlaisen uskonnollisen ryhmän, joka lopulta päätyy luomaan yhteisiä tavoitteita. Uskonnonharjoittajat kokoontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoituksien yhtenäisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärinen, mieluummin kuin uskonnokappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Annettakoon sanan "usko" merkitä mieluummin yksilön suhdetta Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kyennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmäärityksekseen. "Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi."

Että uskossa on kysymys vain ihanteellisten arvojen tajuamisesta, sen osoittaa Uuden testamentin antama määritelmä, joka sanoo, että usko on toivottujen asioiden substanssi ja todiste asioista, joita ei nähdä.

Alkukantainen ihminen ei juurikaan vaivautunut pukemaan uskonnollisia vakaumuksiaan sanoiksi. Hänen uskontonsa puhkesi pikemmin tanssiksi kuin ajatuksiksi. Nykyajan ihmiset ovat pusertaneet ajatuksistaan esille monet uskonnäkemykset ja luoneet monet uskonnollisen uskon koetinkivet. Tulevien aikojen uskonharjoittajain on elämällä elettävä uskonsa, heidän on omistauduttava ihmisten välisen veljeyden edellyttämään varauksettomaan palvelemiseen. Ihmisen olisi korkea aika omata sellainen uskonnollinen kokemus, joka olisi niin omakohtainen ja niin ylevä, että sen voisi käsittää ja ilmaista vain "tuntein, jotka ovat liian syvällä sanoin kuvattaviksi."

Jeesus ei edellyttänyt seuraajiltaan, että nämä määräajoin kokoontuisivat lausumaan kaavan mukaisia sanoja, jotka tuovat julki heidän yhteiset uskonkäsityksensä. Hän määräsi vain, että heidän tulisi kokoontua yhteen tosiasiallisesti tekemään jotakin: osallistumaan yhteiselle illalliselle hänen Urantialla elämänsä lahjoittautumisvaiheen muistoksi.

Minkä erehdyksen kristityt tekevätään, kun he esittävät Kristuksen korkeimmaksi hengellisen johtajuuden ihanteeksi ja julkeavat samalla vaatia jumalatietoisia miehiä ja naisia hylkäämään niiden jumalaatuntevien ihmisten historiallisen johtajuuden, jotka menneiden aikojen kuluessa ovat myötävaikuttaneet heidän yksittäisen

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the realization of that spiritual experience. Let the term "faith" stand for the individual's relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. "Have you faith? Then have it to yourself."

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by "feelings that lie too deep for words."

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

kansakuntansa tai rotunsa valaistumiseen.

6. INSTITUTIONAALINEN USKONTO

Lahkolaisuus on institutionaalisen uskonnon sairaus ja dogmaattisuus on hengellisen olemuksen orjuuttamista. On paljon parempi, että on uskonto ilman kirkkoa, kuin että on kirkko ilman uskontoa. Kahdennenkymmenennen vuosisadan uskonnollinen kuohunta ei sellaisenaan eikä sinänsä osoita hengellistä rappiota. Sekasorto käy yhtä hyvin kasvun kuin tuhonkin edellä.

Uskonnon sosiaalistamisella on todellinen tarkoituksensa. Uskonnollisten ryhmätoimintojen tarkoituksena on tuoda vaikuttavalla tavalla esille uskonnon kuuliaisuussuhteet; moninkertaistaa totuuden, kauneuden ja hyvyden houkuttelevuus; vaalia korkeampien arvojen puoleensa vetäviä aspekteja; lisätä epäitsekääseen toveruuteen kuuluvaa palvelevaisuutta; nostaa perhe-elämään sisältyvät potentiaalit kunniaan; edistää uskonnollista kasvutusta; tarjota viisaita neuvoja ja hengellistä opastusta ja rohkaista ryhmässä tapahtuvaa palvontaa. Ja kaikki elävät uskonnot rohkaisevat ihmisten välistä ystävyyttä, säilyttävät moraalisuutta, edistävät keskinäistä hyvinvointia ja luovat hyvät edellytykset oman ikuisen pelastuksen sanomansa kannalta keskeisen evankeliumin levitystyölle.

Mutta uskonnon institutionalisoituessa sen kyky hyvään supistuu, samalla kun mahdollisuudet pahaan moninkertaistuvat. Kaavamaistuneen uskonnon vaarat ovat: uskonkäsitysten juuttuminen paikoilleen ja näkemysten jähmettyminen; valvottavien etujen kartuttaminen ja siitä seuraava maallistumisen lisääntyminen; totuuden standardisoitumis- ja kivetymisalttius; uskonnon harhautuminen Jumalan palvelemisesta kirkon palvelemiseen; uskonnollisten johtajien viehtymys hoivaamistehtävien sijasta hallintotehtäviin; alttius lahkojen ja keskenään kilpailevien jakautumien muodostumiseen; tyrannimaisen kirkollisen vallankäytön pystyttäminen; ylimyksellisen "valittu kansa" - asenteen luominen; valheellisten ja liioiteltujen pyhyyskäsitysten elättely; uskonnon rutiinomaistuminen ja palvonnan kaavoihinkangistuminen; mieltymys menneisyyden kunnioittamiseen, samalla kun jätetään nykyiset tarpeet vaille huomiota; kyvyttömyys laatia uskonnosta ajanmukaisia tulkintoja; sotkeutuminen maallisten instituutioiden tehtäviin; se luo uskonnollisten kastien vahingollista syrjintää; siitä tulee suvaitsematon puhdasoppisuuden tuomari; se ei kykene pysymään uusia uria etsivän nuorison mielenkiinnon kohteena, ja vähä vähältä se kadottaa ikuisen pelastuksen evankeliumin julistaman vapahtavan sanoman.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic "chosen-people" attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

Kaavamainen uskonto rajoittaa ihmisiä heidän omakohtaisissa hengellisissä toiminnoissaan sen sijaan, että se vapauttaisi heidät entistä tehokkaampaan palveluun valtakunnanrakentajina.

99:6.4 (1092.4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. USKONNON ANTI

Vaikka kirkkojen ja kaikkien muiden uskonnollisten ryhmien tulisiikin pysytellä sivussa kaikista maallisista toiminnoista, uskonto ei samalla kuitenkaan saa tehdä mitään estääkseen tai viivyttääkseen ihmisinstituutioiden sosiaalista koordinoitumista. Elämän mielekkyyttä täytyy jatkuvasti lisätä. Ihmisen täytyy jatkaa filosofian uudistamistyötään ja uskonnon selkeyttämistoimiaan.

Valtiotieteen täytyy panna toimeen talouselämän ja teollisuuden uudistustyö sellaisin menetelmin, jotka se oppii yhteiskuntatieteiltä, ja käyttämällä hyväkseen niitä oivalluksia ja motiiveja, jotka uskonnollinen elintapa tarjoaa. Kaikessa yhteiskunnallisessa rakennustyössä uskonto pitää esillä tasapainottavan kuuliaisuussuhteen transsendenttistä tavoitetta kohtaan — vakaannuttavaa päämäärää, joka on välittömän ja ajallisen tavoitteen tuolla puolen ja sen yläpuolella. Kuolevainen ihminen tarvitsee nopeasti muuttuvan ympäristön luomien hämmentävien tilanteiden keskellä laajaulotteisen kosmisen perspektiivin suomaan tukea.

Uskonto innoittaa ihmistä elämään maan päällä rohkeasti ja riemullisesti. Kiihkeyteen se liittää kärsivällisyyden, innostukseen se yhdistää ymmärryksen, vallankäyttöön se kytkee myötätuntoisuuden ja tarmokkuuteen se tuo ihanteita.

Ajallisia kysymyksiä ihminen ei voi koskaan ratkaista viisaasti eikä päästä henkilökohtaisena eduntavoitteluna ilmenevän itsekkyyden yli, ellei hän mietiskele asioita Jumalan kaikkivaltiuuden edessä ja ota laskuissaan huomioon jumalallisten merkitysten ja hengellisten arvojen realiteetteja.

Keskinäinen taloudellinen riippuvuus ja sosiaalinen veljellisyys johtavat lopulta veljeyteen. Ihminen on luonnostaan uneksija, mutta tiede vakavoittaa häntä niin, että uskonto voi ennen pitkää aktivoida hänet, jolloin vaara hänen sortua fanaattisiin reaktioihin on paljon vähäisempi. Taloudelliset välttämättömyydet sitovat ihmisen todellisuuteen, ja henkilökohtainen uskonnollinen kokemus saattaa tämän saman ihmisen kasvotusten alituisesti laajenevaan ja edistyvään kosmiseen kansalaisuuteen kuuluvien ikuisten realiteettien kanssa.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092.5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social co-ordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092.6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093.1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal, sympathy with power, and ideals with energy.

99:7.4 (1093.2) Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

99:7.5 (1093.3) Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

99:7.6 (1093.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 100. Uskonto ihmisen kokemuksessa

⇐ 099

Urantia-kirjan

101 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 100 USKONTO IHMISEN KOKEMUKSESSA

Osiot

Johdanto

1. Uskonnollinen kasvu
2. Hengellinen kasvu
3. Käsitteet korkeimmasta arvosta
4. Kasvun ongelmat
5. Kääntymys ja mystiikka
6. Uskonnollisen elämän tunnusmerkit
7. Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä

Johdanto

KOKEMUS siitä, että elää dynaamista uskonnollista elämää, muuttaa keskinkertaisenkin yksilön persoonallisuudeksi, jolla on ihanteellista kyvykkyyttä. Jokaisen yksilön edistymistä vaalimalla uskonto auttaa kaikkien edistymistä, ja kunkin yksilön edistymistä lisää se, mitä kaikki saavuttavat.

Läheinen kanssakäyminen muiden uskonnonharjoittajain kanssa antaa hengelliselle kasvulle keskinäisiä virikkeitä. Rakkaus tarjoaa maaperän uskonnolliselle kasvulle — objektiivisen mielenkiinnon kohteen subjektiivisen mielihyvätavoittelun sijalle — ja silti se tuottaa ylivertaista subjektiivista tyydytystä. Ja uskonto ylevöittää jokapäiväisen elämän arkisen raadannan.

1. USKONNOLLINEN KASVU

Vaikka uskonto saakin aikaan merkitysten

PAPER 100 RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always

kasvua ja arvojen korottumista, on siitä kuitenkin aina seurauksena pahaa, milloin puhtaasti henkilökohtaiset arvioinnit korotetaan ehdottomuuksien tasolle. Lapsi arvioi kokemustaan sisältävän mielihyvän määrän mukaan. Kypsyysmittana on se, missä määrin korkeammat merkitykset korvaavat henkilökohtaisen mielihyvän ja jopa lojaalisuusasenteet mitä moninaisimmista elämäntilanteista ja kosmisista suhteista omaksuttuja korkeimpia käsityksiä kohtaan.

Joillakin ihmisillä on liiallinen kiire kasvaa, ja heitä uhkaa sen vuoksi vakava hengellisen jähmettymisen vaara. Eri ikäkausina, toinen toistaan seuraavien kulttuurien piirissä ja edistyvän sivilisaation vaihtuvissa vaiheissa tulee huolehtia siitä, että merkitykset kasvavat. Merkittävimmät kasvua estävät tekijät ovat ennakkoluuloisuus ja tietämättömyys.

Antakaa jokaiselle kehittyvälle lapselle tilaisuus kasvattaa oma uskonnollinen kokemuksensa. Älkää väkisin pakottako hänelle valmista aikuisen kokemusta. Muistakaa, ettei vakiintuneen opetusjärjestelmän kautta vuosi vuodelta tapahtuva edistyminen välttämättä merkitse älyllistä edistymistä, saati hengellistä kasvua. Sanavaraston laajeneminen ei ole merkki luonteen kehittymisestä. Totuudenmukaisina kasvun osoittimina eivät ole pelkät tulokset, vaan sitä osoittaa mieluummin eteneminen. Todellista kasvatuksellista kasvua osoittavat ihanteiden korottuminen, entistäkin suurempi arvojen arvostaminen, arvojen uudet merkitykset ja lisääntynyt lojaalisuus korkeimpia arvoja kohtaan.

Lapsiin tekevät kestävä vaikutuksen vain heidän aikuisikäisten läheistensä osoittamat lojaalisuudet. Säännöllä sen paremmin kuin esimerkilläkään ei ole pysyvää vaikutusta. Lojaalit ihmiset ovat kasvavia ihmisiä, ja kasvu on vaikuttava ja innoittava realiteetti. Elä tänä päivänä lojaalisuutta osoittaen eli kasva, ja huomien pitää huolen itsestään. Nopein tapa sammakonpoikasen tulla sammakoksi on elää jokainen hetki uskollisesti sammakonpoikasena.

Uskonnolliselle kasvulle välttämätön maaperä edellyttää, että elämä eletään yhä enemmän itseään toteuttaen, että luontaiset ominaisuudet koordinoidaan, että harjoitetaan tietojen selville ottamista ja omataan kohtuullisessa määrin uskallusta, että koetaan tyytyväisyyden tunteita, että pelko toimii asioihin huomion kiinnittämisen ja asioista tietoisena olemisen kannustimena, että ihmettä kohtaan tunnetaan mielenkiintoa ja että ollaan normaalilla tavalla tietoisia omasta pienuudesta — ollaan nöyriä. Kasvu perustuu myös minuuden löytämiseen, johon liittyy itsekritiikki — omatunto, sillä omatunto on todellisuudessa itsensä arvioimista sen mukaan,

results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

mitä on tottunut pitämään arvossa, eli henkilökohtaisten ihanteidensa mukaan.

Fyysinen terveys, peritty temperamentti ja sosiaalinen ympäristö vaikuttavat uskonnolliseen kokemukseen merkittävästi. Mutta nämä ajalliset olosuhteet eivät estä sisimmässä tapahtuvaa sellaisen sielun hengellistä edistymistä, joka on omistautunut taivaassa olevan Isän tahdon täyttämiseen. Kaikissa normaaleissa kuolevaisissa on tiettyjä synnynnäisiä kasvuun ja itsensä-todellistamiseen pakottavia tarpeita, jotka vaikuttavat, ellei niitä nimenomaisesti estetä vaikuttamasta. Varma keino tämän hengellisen kasvupotentiaalin ja ihmiseen rakenteellisesti kuuluvan kyvyn vahvistamiseksi on korkeimmille arvoille omistautumista merkitsevän varauksettoman asenteen ylläpitäminen.

Uskontoa ei voi lahjoittaa, saada, lainata, oppia eikä kadottaa. Se on henkilökohtainen kokemus, joka kasvaa suhteessa lopullisten arvojen kaipuuseen. Kosminen kasvu on näin ollen seuraus merkitysten kertymisestä ja alati laajenevasta arvojen kohoamisesta. Mutta jalous sinänsä on aina tiedostamatonta kasvu.

Uskonnolliset ajattelu- ja toimintatottumukset myötävaikuttavat hengellisen kasvun tuloksellisuuteen. Uskonnollisia taipumuksiaan voi kehittää niin, että ne alkavat reagoida hengellisiin virikkeisiin myönteisesti, eli niin, että niistä tulee eräänlainen ehdollinen hengellinen refleksi. Uskonnollista kasvu suosiin tapoihin kuuluvat kultivoitunut herkyys jumalallisia arvoja kohtaan, uskonnollisen elämän havaitseminen muissa ihmisissä, kosmisten merkitysten syvälinen mietiskely, hartaudella suoritettu ongelmien ratkaiseminen, oman hengellisen elämänsä jakaminen lähimmäistensä kanssa, itsekkyyden välttäminen, kieltäytyminen jumalallisen armon selviönä pitämisestä, elämänsä eläminen niin kuin olisi Jumalan kasvojen edessä. Uskonnolliseen kasvuun vaikuttavat tekijät saattavat olla tarkoituksellisia, mutta kasvu itsessään on poikkeuksetta tiedostamatonta.

Se, että uskonnollinen kasvu on luonteeltaan tiedostamatonta, ei kuitenkaan merkitse, että se olisi otaksutuilla ihmisällyn alitajuisilla alueilla tapahtuvaa toimintaa. Mieluummin se tarkoittaa luovia toimintoja kuolevaisen olennon mielen ylitajuisilla tasoilla. Kokemus tiedostamattoman uskonnollisen kasvun todellisuuden tiedostamisesta on ainoa positiivinen todiste ylitajunnan toiminnallisesta olemassaolosta.

2. HENGELLINEN KASVU

Hengellinen kehittyminen riippuu ensinnäkin siitä, että ihminen ylläpitää elävää hengellistä yhteyttä todellisiin hengellisiin voimiin, ja toiseksi

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness, refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the

siitä, että hän tuottaa jatkuvasti hengellisiä hedelmiä eli että hän antaa apua kanssaihmisilleen siitä, mitä hän on saanut omilta hengellisiltä hyväntekijöiltään. Hengellinen edistyminen perustuu hengellisen köyhyyden älylliseen tunnustamiseen, mihin liittyy omakohtainen tietoisuus täydellisyydenkaipuusta, halu tuntea Jumala ja olla hänen kaltaisensa, varaukseton aikomus täyttää taivaassa olevan Isän tahto.

Hengellinen kasvu on ensiksi tarpeiden tiedostamista, seuraavaksi merkitysten näkemistä ja sitten arvojen löytämistä. Todiste aidosta hengellisestä kehityksestä on siinä, että esille tulee ihmispersoonallisuus, jonka vaikuttimena on rakkaus, jota aktivoi epäitsekkäs palvelumieli ja jota hallitsee jumalallisuudesta kertovien täydellisyyshanteiden varaukseton palvonta. Ja tämä kokemus kaikkineen on uskonnon todellisuus — eivät suinkaan pelkät teologiset uskonkäsitykset.

Uskonto voi edetä sille kokemustasolle, jossa siitä tulee valistunut ja viisas keino reagoida universumiin hengellisesti. Sellainen ylevä uskonto voi toimia kolmella ihmispersoonallisuuden tasolla, nimittäin älyllisellä, morontiaalisella ja hengellisellä; mieleen kohdistuen, kehittyvässä sielussa ja sisäisen hengen kanssa.

Hengellisyydestä tulee oitis se osoitin, joka ilmoittaa, miten lähellä Jumalaa ihminen on ja miten hyödyllinen hän on kanssaihmisilleen. Hengellisyys lisää ihmisen kykyä nähdä kauneutta aineellisissa olevaisissa, tunnistaa totuutta merkityksissä ja havaita hyvyttä arvoissa. Hengellisen kehittymisen määrää sen kapasiteetti, ja se on suoraan verrannollinen siihen, missä määrin rakkauden itsekkäät piirteet on eliminoitu.

Asianomaisen hengellinen status on mitta, joka osoittaa, miten pitkälle hän on saavuttanut Jumaluutta, miten hyvin hän on virittäytynyt Suuntaajaan. Hengellisyyden lopullisuuteen pääseminen merkitsee samaa kuin suurimman mahdollisen todellisuuden, suurimman mahdollisen jumalankaltaisuuden, saavuttaminen. Ikuinen elämä on loputonta infiniittisten arvojen tavoittelua.

Ihmisen itsensä toteuttamisen päämäärän tulisi olla hengellinen, ei aineellinen. Ainoat tavoittelemisen arvoiset realiteetit ovat jumalallisia, hengellisiä ja ikuisia. Kuolevaisella ihmisellä on oikeus nauttia fyysisestä mielihyvästä ja tyydyttää inhimilliset mieltymyksensä; hän hyöttyy siitä, että hän on uskollinen ihmisyyteensä ja ajallisia instituutioita kohtaan. Mutta nämä eivät ole niitä ikuisia perustuksia, joille kuolematon persoonallisuus rakennetaan, persoonallisuus, jonka on ylitettävä avaruus, kukistettava ajallisuus ja saavutettava jumalallista täydellisyyttä ja

continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual, the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

finaliittina suoritettavaa palvelua merkitsevä ikuinen määränpää.

Jeesus toi julki Jumalaa tuntevan kuolevaisen kokeman perinpohjaisen varmuuden, kun hän sanoi: "Mitä se Jumalan tuntevaa valtakuntaan uskovaa liikuttaa, jos kaikki maallinen luhistuu?" Ajalliset turvajärjestelyt ovat haavoittuvia, mutta hengelliset vakuusjärjestelyt ovat järkähtämättömiä. Kun inhimillisen nurjamielisyyden, itsekkyyden, julmuuden, vihan, häijyyden ja kateuden vuoksiaallot takovat kuolevaisen ihmisen sielun ympärillä, voit olla levollisin mielin ja luottaa siihen, että yksi sellainen sisäinen vallitus on olemassa, jonka kimppuun ehdottomasti kukaan ei voi käydä, nimittäin hengen linnoitus; näin voidaan sanoa ainakin jokaisesta sellaisesta ihmisestä, joka on jättänyt huolenpidon sielustaan omassa sisimmässään asuvan hengen, ikuisen Jumalan hengen, haltuun.

Tällaisen hengellisen tavoitteeseenpääsyn jälkeen — saavutettiin se vähittäisen kasvun tai erityisen kriisin kautta — tapahtuu, että persoonallisuus valitsee uuden suunnan, samoin kuin, että kehittyä uusi arvojen mittapuu. Tällaisten hengestä syntyneiden yksilöiden elämään ovat astuneet siinä määrin uudet liikkeelle panevat virikkeet, että he voivat tyyneästi katsella vierestä, kun heidän rakkaimpina hellimänsä kunnianhimoiset tavoitteet sortuvat ja heidän kiihkeimmät toiveensa murskautuvat. He tietävät vuorenvarmaksi, että tällaiset katastrofit ovat vain kohti uusia tavoitteita ohjaavia mullistuksia, jotka romuttavat ihmisen ajalliset luomukset ja edeltävät universumissa tapahtuvan tavoitteiden saavuttamisen uudelle ja entistä ylevämmälle tasolle kuuluvien jalompien ja kestävämpien realiteettien rakentamista.

3. KÄSITYKSET KORKEIMMASTA ARVOSTA

Uskonto ei ole menetelmä, jolla päästään paikalleen pysähtyneeseen ja autuaaseen mielenrauhaan, vaan se on heräte, joka panee asianomaisen valjastamaan sielunsa dynaamiseen palveluun. Se on koko minuuden pestautumista uskolliseen rakastavan Jumalan palvelukseen ja ihmisen palvelemiseen. Uskonto maksaa minkä tahansa hinnan, joka on välttämätön korkeimman päämäärän, ikuisen palkinnon, saavuttamiseksi. Uskonollisessa lojaalisuudessa on jotakin sellaista pyhittyneisyyden täysimääräisyyttä, joka on suurenmoisen ylevää. Ja nämä uskollisuudentunteet ovat sosiaalisesti tehokkaita ja hengellisesti edistäviä.

Sanasta 'Jumala' tulee uskonnonharjoittajalle symboli, joka merkitsee pääsyä yhä lähemmäksi korkeinta todellisuutta ja jumalallisen arvon

100:2.7 (1096.4) Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: "To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?" Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

100:2.8 (1096.5) After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

100:3.1 (1096.6) Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:3.2 (1096.7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value.

tiedostamista. Sitä, mikä on hyvä ja mikä on paha, ei määrää se, mistä ihminen pitää tai on pitämättä. Moraaliset arvot eivät verso toiveiden täyttymisestä eivät liioin emotionaalisesta turhautumisesta.

Arvoja pohdiskellessanne teidän on erotettava toisistaan se, mikä on arvo, ja se, millä on arvoa. Teidän on tiedostettava se suhde, joka vallitsee yhtäältä mielihyvää tuottavien toimintojen ja toisaalta niiden mielekkään integroitumisen ja niiden yhä laajemman todeksitulemisen välillä yhä korkeammalle yltävillä inhimillisen kokemuksen tasoilla.

Merkitys on jotakin, jonka kokemus lisää arvoon; se on arvottavaa tietoisuutta arvoista. Erillinen ja puhtaasti itsekäs nautinto saattaa merkitä tosiasiallista merkitysten arvon alennusta, tarkoituksetonta nautiskelua, joka jo alkaa lähestyä suhteellista pahaa. Arvot ovat kokemuspohjaisia, kun realiteetit ovat merkityksellisiä ja mentaalisesti assosioituja, eli kun mieli tiedostaa ja arvottaa nämä suhteet.

Arvot eivät voi koskaan olla staattisia; todellisuus merkitsee muuttumista, kasvamista. Muuttuminen, josta puuttuu kasvu, merkityksen laajeneminen ja arvon korottuminen, on arvotonta — se on potentiaalista pahaa. Mitä suurempaa kosmisen sovittautumisen laadukkuutta jokin kokemus ilmentää, sitä enemmän merkitystä siihen sisältyy. Arvot eivät ole käsitteellisiä harhoja, vaan ne ovat todellisia, mutta ne ovat aina riippuvaisia suhteiden tosiasiasta. Arvot ovat aina sekä aktuaalisia että potentiaalisia — eivät sitä, mikä oli, vaan sitä, mikä on ja on oleva.

Aktuaalien ja potentiaalien yhdistyminen on samaa kuin kasvu, kokemuksellista arvojen todellistumista. Mutta kasvu ei ole pelkkää edistymistä. Edistyminen on aina merkityksellistä, mutta ilman kasvua se on verrattain arvotonta. Ihmiselämän korkein arvo koostuu arvojen kasvusta, edistymisestä merkityksissä sekä näiden molempien kokemusten kosmisen keskinäisriippuvuuden oivaltamisesta. Ja tällainen kokemus on yhtä kuin jumalatietoisuus. Vaikkei tällainen kuolevainen ylikuonnollinen olekaan, hänestä on kuitenkin tosiasiallisesti tulossa yli-inhimillinen; kuolematon sielu on kehkeytymässä.

Ihminen ei voi aiheuttaa kasvua, mutta hän voi tarjota sille suotuisat olosuhteet. Kasvu on aina tiedostamatonta, olipa se fyysistä, älyllistä tai hengellistä. Rakkaus siis kasvaa. Sitä ei voi luoda, valmistaa tai ostaa, vaan sen pitää kasvaa. Evoluutio on kosminen kasvumenetelmä. Sosiaalista kasvua ei voi saada aikaan lainsäädännöllä, eikä moraalista kasvua ole aikaansaavavissa hallintoa parantamalla. Ihminen voi valmistaa koneen, mutta sen todellinen arvo pitää juontaa ihmisen kulttuurista ja

Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

100:3.3 (1096.8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:3.4 (1097.1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:3.7 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the

henkilökohtaisesta arvostuksesta. Ainoa ihmisen antama panos kasvun hyväksi on hänen persoonallisuuteensa sisältyvien kaikkien kykyjen liikkeellepano — elävä usko.

4. KASVUN ONGELMAT

Uskonnollinen elintapa on pyhittäytävää elämistä, ja pyhittäytävä elintapa on luovaa elämistä, omintakeista ja spontaania. Uudet uskonnolliset oivallukset ilmaantuvat ristiriidoista, jotka antavat aiheen uusien ja parempien suhtautumistapojen valitsemiseen entisten ja huonompien reagoitumallien tilalle. Uusia merkityksiä nousee esille vain konfliktin keskellä, ja konflikti jatkuu vain, kun kieltäydytään omaksumasta niitä korkeampia arvoja, jotka sisältyvät korkeampiin merkityksiin.

Uskonnolliset pulmatilanteet ovat väistämättömiä, sillä mitään kasvua ei voi tapahtua ilman psyykkistä ristiriitatilannetta ja hengellistä kuohuntaa. Filosofisen elämännormin organisoiminen tekee välttämättömäksi melkoisen sekamelskan mielen filosofisissa maailmoissa. Lojaalisuuksia suuren, hyvän, toden ja jalon puolesta ei harjoiteta ponnistelutta. Hengellisen näköalan kirkastuminen ja kosmisen ymmärryksen laajeneminen edellyttävät ponnistelua. Ja ihmisjärki nousee vastarintaan, kun sitä vieroitetaan rinnoilta, joista se on imenyt ravinnoksen ajallisen olemassaolon ei-hengellisiä energioita. Velto, eläimeltä periytyvä mieli kapinoi sitä ponnistusta vastaan, joka tarvitaan painiskeltaessa kosmisen ongelmien selvittelyn kanssa.

Mutta uskonnollisen elämäntavan suurena ongelmana on velvollisuus yhdistää persoonallisuuden sisältämät sielunvoimat rakkauden herruuden avulla. Terveys, mentaalinen suorituskky ja onnellisuus seuraavat fyysisten järjestelmien, mielen järjestelmien ja henkisten järjestelmien yhdistämisestä. Terveystä ja mielen terveydestä ihmisellä on paljon ymmärrystä, mutta onnellisuudesta hän ei ole itse asiassa oivaltanut paljonkaan. Syvin onnellisuus kytkeytyy erottamattomasti hengelliseen edistymiseen. Hengellinen kasvu tuottaa kestäväää iloa; rauhaa, joka käy kaiken ymmärryksen yli.

Fyysisen elämän osalta aistit kertovat aineellisten kappaleiden olemassaolosta, mieli havaitsee merkitysten todellisuuden, mutta hengellinen kokemus paljastaa yksilölle elämän todelliset arvot. Nämä ihmiselon korkeat tasot saavutetaan rakastettaessa Jumalaa yli kaiken ja rakastettaessa epäitsekäästi ihmistä. Jos rakastat kanssaihimiäsi, sinun on täytynyt havaita heidän arvonsa. Jeesus rakasti ihmisiä niin tavattoman paljon siksi, että hän antoi heille niin

total powers of his personality — living faith.

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by

tavattoman suuren arvon. Lähimmäisistäsi voit löytää arvoja parhaiten, kun otat selville heidän vaikuttimensa. Jos joku ärsyttää sinua, aiheuttaa mielipahan tunteita, niin sinun tulisi myöteläen pyrkiä löytämään hänen näkökulmansa, ne syyt, jotka aiheuttavat hänen moittittavan käyttäytymisensä. Heti kun ymmärrät lähimmäistäsi, sinusta tulee suvaitsevainen, ja tämä suvaitsevaisuus kasvaa ystävyydeksi ja kypsyy rakkaudeksi.

Loihdi ajatuksissasi kuva jostakusta alkeellisesta esivanhemmastanne ajalta, jolloin asuttiin luolissa: lyhyt, muodoton, törkyinen ja mörisevä miehenköriläs, joka seisoo hajareisin, nuija kädessä, puhkuu inhoa ja vihaa ja tuijottaa tuimasti suoraan eteensä. Moinen kuva ei suuriakaan kerro ihmisen jumalallisesta arvokkuudesta. Mutta tehkäämme kuvasta vähän laajempi. Tämän henkiin puhaltamamme ihmisen edessä kyristeleekin sapelihammastiikeri. Hänen takanaan on nainen ja kaksi lasta. Tiedostat oitis, että tässä kuvassa näkyy alku paljolle sellaiselle, mikä ihmisrodussa on hienoa ja jaloa, mutta mies on silti kummassakin kuvassa sama. Toisessa hahmotelmassa vain on laajempi näkökulma sinua helpottamassa. Siitä nimittäin voit nähdä, mikä on tämän kehittyvän kuolevaisen motivaatio. Hänen suhtautumisestaan tulee kunnioitettava siksi, että sinä ymmärrät häntä. Jospa vain voisit luodata lähimmäistesi vaikuttimia, miten paljon paremmin pystyisitkään silloin heitä ymmärtämään. Jospa vain voisit tuntea kanssaihmiäsi, alkaisit ennen pitkää rakastaa heitä.

Pelkkä tahdonponnistus ei riitä siihen, että aidosti rakastaisit kanssaihmiäsi. Rakkaus syntyy vain lähimmäisesi vaikuttimien ja näkemysten perinpohjaisesta ymmärtämisestä. Yhtä tärkeää ei ole, että rakastat tänään kaikkia ihmisiä kuin että joka päivä opit rakastamaan taas yhtä ihmistä lisää. Jos joka päivä tai joka viikko yllät ymmärtämään taas yhtä uutta lähimmäistäsi, ja jos tämä on se, mihin joka tapauksessa kykenet, silloin olet eittämättä sosiaalistamassa ja kiistämättä hengellistämässä persoonallisuuttasi. Rakkaus on tarttuvaa, ja kun inhimillinen kiintymys on järkevää ja viisasta, rakkaus on tarttuvampaa kuin viha. Mutta vain aito ja epäitsekäs rakkaus on kiistattoman tarttuvaa. Jospa vain jokaisesta kuolevaisesta voisi tulla dynaamisen kiintymyksen keskus, niin tämä hyvälaatuinen rakkauden virus ottaisi kohta kokonaan valtaansa ihmiskunnan tunnekylläisten emotioiden virran sellaisessa laajuudessa, että rakkaus sulkisi sisäänsä koko sivilisaation, ja se merkitsisi, että ihmisten veljeys on toteutunut.

5. KÄÄNTYMYS JA MYSTIIKKA

Maailma on täynnä kadoksiin joutuneita

discovering their motivation. If someone irritates you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not

sieluja, ei teologisessa mielessä kadotettuja, vaan suunnastaan eksyneitä, jotka turhautuneen filosofisen aikakauden ismien ja kulttien keskellä kulkevat hämmennyksissään sinne tänne. Vain harvat ovat oppineet, miten elämänfilosofia asetetaan uskonnollisen arvovallan paikalle. (Sosiaalistetun uskonnon symboleita ei tule kasvun kanavina halveksia, vaikkei toisaalta joen uoma olekaan joki.)

Uskonnollisen kasvun eteneminen johtaa lamaannuksesta konfliktiin kautta koordinoitumiseen, epävarmuudesta epäilemättömyyteen uskoon, kosmisen tietoisuuden piirissä vallitsevasta hämmingistä persoonallisuuden eheytymiseen, ajallisesta tavoitteesta ikuiseen, pelon orjuudesta Jumalan poikauteen.

Olisi tehtävä selväksi, että lojaalisuudentunnustukset korkeimpia ihanteita kohtaan — psyykinen, emotionaalinen ja hengellinen selvilläolo jumalatietoisuudesta — saattavat olla joko luonnollisen ja vähittäisen kasvun tulos, tai toisinaan ne saatetaan kokea tietyissä elämän käännekohtissa, kuten kriisitilanteissa. Apostoli Paavali koki tuona ikimuistettavana päivänä Damaskoksentiellä juuri tällaisen äkillisen ja dramaattisen kääntymyksen. Gautama Siddharthalla oli samankaltainen kokemus sinä yönä, kun hän istui yksinäisyydessä ja yritti päästä selvytyteen lopullisen totuuden mysteeristä. Monilla muilla on ollut samankaltaisia kokemuksia, ja toisaalta monet vilpittömät uskovat ovat edistyneet hengessä ilman äkillistä kääntymystä.

Useimmat niin kutsuttuihin uskonnollisiin kääntymyksiin yhdistetyt dramaattiset ilmiöt ovat luonteeltaan täysin psykologisia, mutta aina silloin tällöin ilmenee toki kokemuksia, jotka ovat alkuperältään myös hengellisiä. Kun mentaalinen liikkeellepano on ehdottoman totaalista millä tahansa tasolla, joka merkitsee psyykkistä kurottautumista kohti hengen saavuttamista, kun ihmisen jumalallista ideaa kohtaan tuntemien lojaalisuuksien motivaatio on täydellistä, silloin hyvin usein sattuu, että sisimmässä asuva henki kurottautuu äkkiä alaspäin synkronoituakseen uskovan kuolevaisen ylitajuksen mielen keskitetyn ja pyhitetyn tavoitteen kanssa. Ja juuri tällaisista kokemuksista, joissa älylliset ja hengelliset ilmiöt yhdistyvät, muodostuu kääntymys. Ja tällaiseen kääntymykseen kuuluu tekijöitä, jotka toimivat puhtaasti psykologisen tapahtumaan vaikuttamisen lisäksi ja sen yläpuolella.

Mutta tunnelataus yksinään on valheellista kääntymystä; ihmisellä pitää olla uskoa siinä kuin tunnettakin. Siinä määrin kuin tällainen psyykinen liikekannallepano on osittaista, ja sikäli kuin tällainen ihmisen lojaalisuuden motivaatio on epätäydellistä, samassa määrin on

lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to co-ordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual,

kääntymyskokemus sekoittunut älyllinen, emotionaalinen ja hengellinen realiteetti.

Jos ollaan taipuvaisia katsomaan teorian mukainen alitajuinen mieli käytännölliseksi työhypoteesiksi muutoin yhtenäisen älyllisen elämän piirissä, niin johdonmukaisuuden nimessä tulisi pitää myös selvänä, että on olemassa samanlainen ja vastaava ylöspäin nousevan älyllisen toiminnan alue, joka muodostaa ylitajuisuuden tason, vyöhykkeen, jolla ollaan välittömässä yhteydessä sisäiseen henkientiteettiin eli Ajatuksensuuntaajaan. Kaikkiin näihin psyykkisiin spekulatioihin sisältyvä suuri vaara on siinä, että näkyjä ja muita niin kutsuttuja mystisiä kokemuksia samoin kuin epätavallisia unia saatetaan pitää jumalallisina viesteinä ihmismielelle. Jumalalliset olennot ovat menneinä aikoina ilmaisseet itsensä tietyille Jumalaa tunteville henkilöille, ei heidän mystisten transsiensa tai sairaalloisten näkyjensä vuoksi, vaan kaikista näistä ilmiöistä huolimatta.

Kääntymyksentavoittelun vastakohtana olisi elävä usko ja vilpiton palvonta, täydestä sydäimestä lähtevä ja epäitsekäs rukoilu, parempi tie päästä morontiaivyöhykkeille mahdollisine yhteyksineen Ajatuksensuuntaajaan. Aivan liian monia ihmismielen tiedostamattomilta tasoilta äkillisesti esiintulvahtavia muistumia on erehdytty pitämään jumalallisina ilmoituksina ja hengen johdatuksina.

Tavaksi muuttuvaan uskonnollisten valveunien näkemiseen liittyy suuri vaara; mystiikasta voi tulla menetelmä, jolla vältellään todellisuutta olkoonkin, että se on joskus ollut keino päästä aitoon hengelliseen kanssakäymiseen. Lyhytaikaiset vetäytymiset elämän touhukkailta näyttämöiltä eivät liene vakavalla tavalla vaaraksi, mutta persoonallisuuden pitempiaikainen eristäytyminen ei missään mielessä ole toivottavaa. Missään olosuhteissa ei näkyjen vallassa olevan tajunnan transsinkaltaista tilaa pidä harjoittaa uskonnollisena kokemuksena.

Mystisen tilan tunnusmerkkeinä ovat tajunnan pirstoutuneisuus verrattain passiivisen älyllisen toiminnan puitteissa toimivine, keskittyneen huomion osakseen saavine eloisine saarekkeineen. Tämä kaikki vie tajuntaa pikemminkin kohti alitajuisia kuin ylitajuisuuden, hengellisen kontaktivyöhykkeen, suuntaan. Monet mystikot ovat vieneet mielensä pirstoutumisen epänormaalien mielenilmiöiden tasolle.

Terveellisempi hengellisen mietiskelyn harjoittamistapa on löydettävissä mietiskelevästä palvonnasta ja kiitosrukouksesta. Suoraa yhteydenpitoa oman Ajatuksensuuntaajansa kanssa — senkaltaista, jota ilmeni Jeesuksen lihallisen elämän jälkivuosina — ei tule sekoittaa

emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-

näihin niin kutsuttuihin mystisiin kokemuksiin. Mystisen yhteydenpidon alkamiseen myötävaikuttavat tekijät osoittavat tällaisten psyykkisten tilojen vaarallisuuden. Mystistä tilaa suosivat sellaiset tekijät kuin fyysinen uupumus, paastoaminen, psyykkinen pirstoutuneisuus, syvälliset esteettiset kokemukset, eloisat seksuaaliset impulssit, pelko, huoli, raivo ja villi tanssiminen. Suuri osa tällaisen esivalmistelun jälkeen esille nousevasta aineksesta on peräisin alitajuisesta mielestä.

Olisi selkeästi ymmärrettävä, että vaikka olosuhteet olisivat olleet mystisille ilmiöille hyvinkin suotuisat, Nasaretin Jeesus ei milloinkaan turvautunut moisiin keinoihin saadakseen yhteyden Paratiisin-Isään. Jeesuksella ei ollut mitään alitajuisia harhoja eikä ylitajuisia illuusioita.

called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. USKONNOLLISEN ELÄMÄN

TUNNUSMERKIT

Kehitysuskonnot ja ilmoitususkonnot saattavat metodiensa puolesta erota toisistaan merkittävästi, mutta vaikuttimien kohdalla vallitsee suuri yhtäläisyys. Uskonto ei ole mikään elämän erityisfunktio, vaan se on paremminkin elämäntapa. Aito uskonto on varauksetonta omistautumista jollekin sellaiselle todellisuuteen kuuluvalle asialle, jolla uskova arvioi olevan korkeinta arvoa hänelle itselleen ja koko ihmiskunnalle. Ja kaikkien uskontojen merkittävimmät tunnusmerkit ovat: kyselemätön uskollisuus ja varaukseton omistautuminen korkeimmille arvoille. Tällainen uskonnollinen omistautuminen korkeimmille arvoille näkyy uskonottomana pidetyn äidin suhtautumisessa lapseensa samoin kuin ei-uskovien kiihkeässä uskollisuudessa jotakin omaksumaansa asiaa kohtaan.

Uskonnonharjoittajan omaksuma korkein arvo saattaa olla ala-arvoinen tai jopa valheellinen, mutta se on siitä huolimatta uskonnollinen. Uskonto on aitoa täsmälleen siihen määrään saakka kuin korkeimpana pidetty arvo todellakin on aitoa hengellistä arvoa omaava kosminen realiteetti.

Merkkeinä siitä, että ihminen reagoi uskonnolliseen herätteeseen, ovat jalouden ja suuruuden ominaispiirteet. Vilpittömän uskonnonharjoittaja on tietoinen siitä, että hän on universumin kansalainen, ja hän on selvillä yhteyden saamisesta ihmisen yläpuolella olevan voiman lähteisiin. Häntä sykähdyttää ja hänelle antaa tarmoa vakuutus siitä, että hän kuuluu Jumalan poikien verrattomaan ja aateloituun veljeskuntaan. Tietoisuutta oman minuutensa arvosta on laajentanut korkeimpien

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

universumitavoitteiden — korkeimpien päämäärien — etsimiseen kannustava yllyke.

Minuus on antautunut sellaiseen kaiken kattavan ja kiinnostusta herättävän motivoinnin ohjailuun, joka pakottaa suurempaan itsekuriin, vähentää tunne-elämän ristiriitaisuutta ja tekee kuolevaisen elämästä todella elämisen arvoista. Alakuloiseksi tekevä inhimillisten rajoittuneisuuksien tunnustaminen vaihtuu luonnolliseksi tietoisuudeksi kuolevaisille ominaisista puutteista, mihin liittyy moraalinen päättäväisyys ja hengellinen pyrkimys saavuttaa universumin ja superuniversumin korkeimmat päämäärät. Ja kärsivällisyyden, pitkämielisyyden, mielenlujuuden ja suvaitsevaisuuden enentyminen on aina luonteenomaista tälle voimaperäiselle pyrkimykselle kuolevaisen yläpuolella olevien ihanteiden saavuttamiseen.

Mutta todellinen uskonto on elävää rakkautta, palvelevaa elämää. Uskonnonharjoittajan irtautuminen paljosta sellaisesta, mikä on pelkästään ajallista ja joutavaa, ei johda koskaan sosiaaliseen eristäytymiseen eikä sen tulisi hävittää huumorintajuakaan. Mitään ei aito uskonto inhimillisestä olemassaolosta ota pois, mutta elämään kaikinensa se kylläkin tuo uusia merkityksiä. Se kehittää uudenlaista innostusta, intoa ja rohkeutta. Se saattaa jopa synnyttää ristiretkeläishenkeä, mikä on enemmän kuin vaarallista, elleivät sitä valvo hengellinen ymmärrys ja lojaali omistautuminen inhimillisistä lojaalisuudentunteista johtuville sosiaalisille velvollisuuksille.

Eräs suurinta hämmästyttä herättävistä uskonnollisen elämäntavan tunnusmerkeistä on tuntemamme dynaaminen ja ylevä rauha, se rauha, joka käy kaiken inhimillisen ymmärryksen yli, se kosminen tasapainoisuus, joka osoittaa kaiken epäilyn ja kuohunnan olevan poissa. Tällaiset hengellisen tasapainoisuuden tasot ovat pettymyksen tavoittamattomissa. Tämänkaltaiset uskonnonharjoittajat ovat kuin apostoli Paavali, joka sanoi: "Olen vakuuttunut siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä ruhtinaskunnat, eivät vallat, eivät mitkään, jotka nyt ovat tai vasta tulevat, ei korkeus, ei syvyys eikä mikään muukaan kykene meitä Jumalan rakkaudesta erottamaan."

Turvallisuudentunne, johon liittyy tajuiisuus voitolle pääsevästä autuudesta, asustaa sellaisen uskonharjoittajan tietoisuudessa, joka on tajunnut Korkeimman todellisuuden ja joka tavoittelee Perimmäisen määränpäättä.

Kaikkea tätä on myös kehityspäinä uskonto lojaalisuuden ja suuruuden osalta, sillä se on aito kokemus. Mutta ilmoitususkonto on sekä verrattonta että aitoa. Laajentunutta hengellistä näkemystä edustavat uudet lojaalisuussuhteet

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God."

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this

luovat uusia rakkauden ja omistautumisen tasoja, uusia palvelun ja lähimmäisyyden tasoja; ja koko tämä avartunut sosiaalinen suhtautumistapa saa aikaan laajemman tietoisuuden Jumalan Isyydestä ja ihmisen veljeydestä.

Tunnusomainen ero toisaalta kehitykseen ja toisaalta ilmoitukseen perustuvan uskonnon välillä on se uusi jumalallista viisautta edustava ominaispiirre, joka lisätään puhtaasti kokemusperäiseen ihmisviisauteen. Mutta juuri ihmisperäisistä uskonnoista saatu ja niiden piirissä karttunut kokemus kehittää kyvyn vastaanottaa myöhemmin, kerta kerralta yhä runsaampina lahjoina annettavaa jumalallista viisautta ja kosmista ymmärrystä.

7. USKONNOLLISEN ELÄMÄNTAVAN KORKEIN ILMENEMÄ

Vaikkei Urantian keskitason kuolevainen voikaan toivoa saavuttavansa sellaista korkeaa luonteen täydellisyyttä, jollaisen Jeesus Nasaretilainen lihallisen elämänvaiheensa aikana saavutti, jokaisen kuolevaisuskovan on silti täysin mahdollista kehittää vahva ja eheä persoonallisuus niiden täydellisyyteen kehittyneiden suuntaviivojen mukaan, jotka Jeesuksen persoonallisuus antaa. Mestarin persoonallisuuden ainutlaatuinen piirre ei niinkään ollut sen täydellisyys kuin sen sopusuhtaisuus, sen erinomainen ja tasapainoinen eheys. Vaikuttavin tapa kuvata Jeesusta on seurata sen henkilön esimerkkiä, joka syyttäjiensä edessä seisovaa Mestaria osoittaessaan sanoi: "Kas, siinäpä ihminen!"

Jeesuksen pettämätön lempeys kosketti ihmisten sydäntä, mutta hänen järkkymätön luonteenlujutensa ällistyi hänen seuraajiaan. Hän oli eittämättömän vilpitön; hänessä ei ollut minkään vertaa ulkokultaisuutta. Hän oli vapaa teennäisyydestä; hän oli aina virkistävän aito. Hän ei milloinkaan alentunut mahtailuun eikä hän koskaan turvautunut huijaukseen. Hän eli totuutta täsmälleen niin kuin hän sitä opetti. Hän oli totuus. Hän tunsu, että hänen oli pakko opettaa vapahtavaa totuutta omalle sukupolvelleen siitakin huolimatta, että tällainen vilpittömyys toisinaan tuotti tuskaa. Hän oli kaikkea totuutta kohtaan empimättömän uskollinen.

Mutta Mestari oli niin peräti helppo hyväksyä, häntä oli niin perin helppo lähestyä. Kaikessa hoivassaan hän oli peräti käytännöllinen, samalla kun kaikille hänen suunnitelmilleen oli tunnusomaista asialle pyhittäytynyt terve järkkyys. Hänessä ei vähimmässäkään määrin ilmennyt oikullisia, arvaamattomia eikä eriskummallisia taipumuksia. Hän ei konsanaan

enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, "Behold the man!"

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

toiminut oikukkaasti, päähänpistojen mukaan eikä hysteerisesti. Kaikessa opetustyössään ja kaikessa, mitä hän teki, yhdistyi aina erinomainen arvostelukyky oivalliseen sopivaisuudentajuun.

Ihmisen Poika oli aina ryhdikäs persoonallisuus. Jopa hänen vihollisensa tunsivat tervettä kunnioitusta häntä kohtaan. He pelkäsivät yksinpä hänen läsnäoloaankin. Jeesus oli peloton. Hän oli enemmän kuin täynnä jumalallista innostusta, mutta hänestä ei silti koskaan tullut fanaattista. Hän oli tunne-elämältään aktiivinen, muttei koskaan häilyväinen. Hänellä oli runsas mielikuvitus, mutta hän oli silti aina käytännöllinen. Hän kohtasi elämän realiteetit avoimesti, muttei hän koskaan ollut yksivakainen eikä proosallinen. Hän oli rohkea, muttei koskaan huimapäinen; varovainen, muttei koskaan pelkurimaisesti. Hän oli myötätuntoinen, muttei koskaan hempeilevä; ainutlaatuinen, muttei eriskummallinen. Hän oli hurskas, muttei hurskasteleva. Hän oli niin perin ryhdikäs siksi, että hän oli täydellisen eheä.

Jeesuksen omintakeisuus oli tukahduttamatonta. Perinteet eivät häntä sitoneet, eikä ahtaan sovinnaisuuden orjuus häntä rampauttanut. Hänen puheessaan kuului kiistaton vakuuttuneisuus ja hänen opetuksessaan tuntui ehdoton arvovalta. Mutta hänen ylivertainen omintakeisuutensa ei johtanut häntä ylenkatsomaan edeltäjiensä ja aikalaistensa opetuksiin sisältyneitä totuuden helmiä. Ja se, mikä hänen opetuksissaan oli omintakeisinta, oli rakkauden ja armon korostaminen pelon ja uhraamisen sijasta.

Jeesuksen elämännäkemyks oli varsin laaja. Hän kehotti seuraajiaan saarnaamaan evankeliumia kaikille kansoille. Hän oli vapaa kaikesta ahdasmielisyydestä. Hänen myötätuntoinen sydämensä sulki sisäänsä koko ihmiskunnan, jopa universumin. Aina hänen kutsunsa kuului: "Kuka ikinä haluaa, sallikaa hänen tulla."

Jeesuksesta sanottiin totuudenmukaisesti: "Hän luotti Jumalaan." Ihmisenä ihmisten joukossa hän luotti mitä ylevimmin Isään, joka on taivaassa. Hän luotti Isäänsä niin kuin pieni lapsi luottaa maiseen vanhempaansa. Hänen uskonsa oli täydellistä, muttei koskaan mahtailevaa. Näyttäytyipä luonto ihmisen maanpäällistä hyvinvointia kohtaan miten julmana tai miten välinpitämättömänä hyvänsä, Jeesus ei koskaan uskossaan horjunut. Pettymys ei saanut hänestä otetta, eikä vaino häneen tehonnut. Ilmeinenkään epäonnistuminen ei häneen koskenut.

Hän rakasti ihmisiä veljinään, samalla kun hän tiedosti, miten nämä olivat synnyntäisten kykyjensä ja hankittujen ominaisuuksiensa puolesta erilaisia. "Hän kulki ympäriinsä ja teki hyvää."

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

Jeesus oli harvinaisen hyväntuulinen ihminen, muttei hän silti ollut mikään sokea eikä mieletön optimisti. Hänen alinomainen kehotuksensa kuului: "Olkaa hyvällä mielin." Hän pystyi säilyttämään tämän luottavaisen suhtautumisensa siksi, että hän horjumatta luotti Jumalaan ja järkähtämättä uskoi ihmiseen. Hän oli kaikkia ihmisiä kohtaan liikuttavan huomaavainen, sillä hän rakasti heitä ja uskoi heihin. Hän oli aina uskollinen vakaumuksilleen ja suurenmoisen luja omistautumisessaan Isän tahdon täyttämiseksi.

Mestari oli aina antelias. Hän ei koskaan väsynyt sanomaan: "On autuaampaa antaa kuin ottaa." Hän sanoi: "Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa." Kaikessa rajattomassa anteliaisuudessaan hän ei kuitenkaan koskaan ollut tuhlaavainen eikä kohtuuton. Hän opetti, että pelastuksen saadaksesi sinun pitää uskoa. "Sillä jokainen saa, joka etsii."

Hän oli suorapuheinen, mutta aina hyväntahtoinen. Hän sanoi: "Ellei näin olisi, olisin sen teille kertonut." Hän oli avoin, mutta aina ystävällinen. Hän ei peitellyt rakkauttaan synnintekijää kohtaan eikä vihaansa syntiä kohtaan. Mutta kaikessa tässä hämmästyttävässä suoruudessaan hän oli erehtymättömän oikeudenmukainen.

Jeesus oli tasaisen hyväntuulinen siitä huolimatta, että hän toisinaan joi syvältäkin inhimillisen surun maljasta. Pelotta hän kohtasi olemassaolon realiteetit, mutta hän oli kuitenkin täynnä innostusta taivaan valtakunnan evankeliumia kohtaan. Mutta innostus oli aina hänen hallinnassaan; se ei koskaan hallinnut häntä. Hän oli varauksettoman omistautunut "Isän asialle". Tämä jumalallinen innostus pani hänen epähengelliset veljensä luulemaan, että hän oli järjiltään, mutta tilannetta seurannut universumi arvioi hänet tervejärkisyyden esikuvaksi ja malliksi siitä, miten kuolevainen voi korkeimmalla mahdollisella tavalla omistautua hengellisen elämäntavan korkeiden vaatimusten täyttämiseen. Ja hänen hallittu innostuksensa oli tarttuvaa; hänen kumppaninsa olivat pakotettuja jakamaan hänen jumalallisen optimisminsa.

Tämä Galilean mies ei ollut surujen mies, vaan hän oli iloinen sielu. Vähän väliä hän sanoi: "Riemuitkaa ja olkaa ylen määrin iloisia." Mutta kun velvollisuus vaati, hän oli valmis kulkemaan rohkeasti "kuoleman varjon laakson" läpi. Hän oli iloinen, mutta samalla nöyrä.

Hänen rohkeudelleen veti vertoja vain hänen kärsivällisyytensä. Kun häntä painostettiin ennen aikaiseen toimintaan, hänellä oli tapana vastata vain: "Hetkeni ei ole vielä tullut." Hänellä ei koskaan ollut kiire, hänen tyyneytensä oli suurenmoista. Mutta hän tuns useinkin

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, "Be of good cheer." He could maintain this confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father's will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, "It is more blessed to give than to receive." Said he, "Freely you have received, freely give." And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. "For every one who seeks shall receive."

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, "If it were not so, I would have told you." He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly fair.

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to "the Father's business." This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, "Rejoice and be exceedingly glad." But when duty required, he was willing to walk courageously through the "valley of the shadow of death." He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, "My hour has not yet come." He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which

suuttumusta pahaa kohtaan, suvaitsemattomuutta syntiä kohtaan. Usein sattui, että jokin asia sai hänet vastustamaan lujasti sellaista, mikä oli vahingollista hänen maan päällä elävien lastensa hyvinvoinnille. Mutta hänen suuttumuksensa syntiä kohtaan ei koskaan johtanut vihaan syntistä kohtaan.

Hänen rohkeutensa oli suurenmoista, mutta hän ei milloinkaan ollut tyhmänrohkea. Hänen tunnuksensa oli: "Älkää pelätkö." Hänen urheutensa oli jaloa ja hänen rohkeutensa usein sankarillista. Mutta hänen rohkeutensa liittyi arvostelukykyn, ja sitä hallitsi järki. Se oli luottamuksesta syntynyttä rohkeutta, ei sokeasta itsevarmuudesta syntyvää uhkarohkeutta. Hän oli kiistattoman rohkea, muttei koskaan röyhkeän uskalias.

Mestari oli esikuva pyhänäpitämisestä. Jo hänen nuoruudenaikainen rukouksensa alkoi sanoilla "Isä meidän, joka olet taivaassa, pyhitetty olkoon sinun nimesi." Hän kunnioitti lähimmäistensä harjoittamaa erheellistäkin palvontaa. Mutta tämä ei estänyt häntä käymästä hyökkäykseen uskonnollisia perinnäistapoja vastaan eikä hyökkäämästä ihmisperäiseen uskoon sisältyvien virheiden kimppuun. Hän piti kunniaa aitoa pyhyyttä, ja silti hän voi aiheellisesti vedota lähimmäisiinsä ja sanoa: "Kuka teidän joukostanne tuomitsee minut synnistä?"

Jeesus oli suuri siksi, että hän oli hyvä, ja silti hän seurusteli pikkulasten kanssa. Hän oli henkilökohtaisessa elämässään lempeä ja vaatimaton, ja kuitenkin hän oli universumin täydelliseksi tullut ihminen. Hänen työtoverinsa kutsuivat häntä kehotukseksi Mestariksi.

Jeesus oli täydellisen ehjä ihmispersoonallisuus. Ja tänäkin päivänä — aivan kuten aikanaan Galileassa — jatkuu hänen työnsä kuolevaiskokemuksen yhdistämiseksi ja inhimillisten pyrkimysten yhteensovittamiseksi. Hän eheyttää elämän, jalontaa luonteen ja yksinkertaistaa kokemuksen. Hän astuu ihmisen mieleen sitä kohottaakseen, sen muuntaakseen ja kirkastaakseen. On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: "Jos jollakulla on sisimmässään Kristus Jeesus, hän on uusi luomus; vanha on katoamassa; katso, kaikki tulee uudeksi."

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

was inimical to the welfare of his children on earth. But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, "Fear not." His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, "Our Father who is in heaven, hallowed be your name." He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, "Who among you convicts me of sin?"

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to co-ordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: "If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new."

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 101. Uskonnon todellinen luonne

⇐ 100

Urantia-kirjan

102 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 101

USKONNON TODELLINEN LUONNE

Osiot

Johdanto

1. Aito uskonto
2. Uskonnon tosiasia
3. Uskonnon tunnusmerkit
4. Ilmoitusta koskevat rajoitukset
5. Ilmoituksen avartama uskonto
6. Edistynyt uskonnollinen kokemus
7. Omakohtainen uskontofilosofia
8. Usko ja uskomus
9. Uskonto ja moraal
10. Uskonto ihmisen vapauttajana

PAPER 101

THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

Johdanto

IHMISEN kokemuksena uskonnon piiriin kuuluu kaikki, mikä alkaa kehittyvän villi-ihmisen alkeellisesta pelon orjuudesta ja päättyy niiden sivistyneiden kuolevaisten ylevään ja suurenmoiseen uskon tuottamaan vapauteen, jotka ovat ylvään tietoisia siitä, että he ovat ikuisen Jumalan poikia.

Uskonto on edistyvään sosiaaliseen kehitykseen kuuluvien pitkälle edenneen etiikan ja moraalin esi-isä. Mutta uskonto ei sinänsä ole pelkästään moraalinen liike, vaikkakin ihmisyyhteisön eettinen ja moraalinen liikevoima vaikuttaa uskonnon ulkoihin ja sosiaalisiin ilmenemismuotoihin voimakkaasti. Uskonto on ihmisen kehittyvälle olemukselle aina innoituksen lähde, mutta se ei ole tämän kehityksen salaisuus.

Uskonto, persoonallisuuden omaama vakaumususkon, kykenee aina voittamaan pinnallisesti sitä vastaan puhuvan epätoivon logiikan, joka syntyy epäuskoisessa aineellisessa mielessä. On todellakin olemassa kiistämätön ja

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which

aito sisäinen ääni, tuo ”suuri valkeus, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”. Eikä tämä hengen johdatus ole sama asia kuin ihmisen omastatunnosta tuleva eettinen kehottaminen. Uskonnollisen varmuuden tunne on enemmän kuin emotionaalinen tunne. Uskonnon tuottama vakuuttuneisuus ylittää mielen esittämät järkisyöt, jopa filosofian logiikan. Uskonto on uskoa, luottamusta ja vakuuttuneisuutta.

1. AITO USKONTO

Aito uskonto ei ole mikään filosofinen uskomusjärjestelmä, joka voidaan järkeillä esille ja osoittaa luonnosta saatavin todistein oikeaksi, se ei liioin ole sanoin kuvaamattomista hurmiontunteista koostuva mielikuvituksellinen ja mystinen elämys, josta voivat nauttia vain romantiset mystiikanpalvojat. Uskonto ei ole järjen tuote, mutta sisältä käsin tarkasteltuna se on täysin järjellistä. Uskonto ei juonnu ihmisfilosofian logiikasta, mutta kuolevaisen kokemuksena se on täysin looginen. Uskonto on jumalallisen kokemista alkuperältään evolutionaarisen moraalisen olennon tietoisuudessa. Se edustaa ajallisuudessa saatua aitoa kokemusta ikuisista realiteeteista, hengellisten tyydytysten todellistumista, jo kun vielä eletään lihallisessa hahmossa.

Ajatuksensuuntaajalla ei ole mitään erityistä mekanismia, jonka avulla se saisi itsensä ilmaistuksi. Ei ole olemassa mitään mystistä uskonnollista valmiutta uskonnollisten tuntemusten vastaanottamiseksi tai julkituomiseksi. Nämä kokemukset tehdään saavutettaviksi kuolevaisen olennon mielen luonnollisesti määräytyvän mekanismin kautta. Ja siinä piilee eräs selitys siihen, miksi Suuntaajan on vaikea ryhtyä suoraan yhteydenpitoon pysyvänä olinpaikkanaan olevan aineellisen mielen kanssa.

Jumalallinen henki ottaa yhteyden kuolevaiseen ihmiseen, mutta se ei tapahdu tunteiden eikä emootioiden kautta, vaan korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelun alueella. Sinua johtavat Jumalaa kohti nimenomaan ajatuksesi, eivät tunteesi. Jumalallinen olemus on tajuttavissa vain mielen silmin. Mutta se mieli, joka reaalisesti havaitsee Jumalan, kuulee sisimmässä olevaa Suuntaajaa, on puhdas mieli. ”Ilman pyhyyttä ei yksikään ihminen saa nähdä Herraa.” Kaikkea tällaista sisäistä ja hengellistä kanssakäymistä nimitetään hengelliseksi ymmärrykseksi. Tällaiset uskonnolliset kokemukset johtuvat Suuntaajan ja Totuuden Hengen yhteen kietoutuvien toimenpiteiden ihmismieleen tekemästä vaikutuksesta niiden toimiessa Jumalan kehittyvien poikien käsitysten, ihanteiden,

lights every man who comes into the world.” And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion is faith, trust, and assurance.

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1104.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. “Without holiness no man may see the Lord.” All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

oivallusten ja henkisten pyrkimysten keskellä ja niihin kohdistuen.

Uskonto siis elää ja voi hyvin ei näkemisen ja tuntemisen, vaan paremminkin uskon ja ymmärryksen varassa. Se ei ole uusien tosiasioiden keksimistä eikä ainutlaatuisen kokemuksen löytämistä, vaan mieluummin sitä, että löydetään uusia ja hengellisiä merkityksiä ihmiskunnan jo tuntemista tosiasioista. Korkein uskonnollinen kokemus ei ole riippuvainen sitä edeltävistä uskoa osoittavista, perinteen edellyttämistä tai esivallan vaatimista teoista. Ei uskonto myöskään ole ylevien tunteiden ja puhtaasti mystisten emotioiden jälkeläinen. Se on paremminkin pohjattoman syvä ja aktuaalinen kokemus hengellisestä kanssakäymisestä niiden henkivoimien kanssa, jotka piilevät ihmismielessä, ja sikäli kuin sellainen kokemus on psykologian termein määriteltävissä, se on yksinkertaisesti kokemus Jumalaan uskomisen todellisuuden kokemisesta tällaisen puhtaasti henkilökohtaisen kokemuksen realiteettina.

Vaikkei uskonto olekaan aineellista kosmologiaa koskevien järkipäisten pohdiskelujen tuote, se on silti kaikin puolin järjestelmällisen ymmärryksen luomus, joka saa alkunsa ihmisen mielikokemuksesta. Uskonto ei synny mystisistä meditaatioista eikä irrallisista mietiskelyistä olkoonkin, että se puhtaasti älyperäisen järjestyksen ja filosofisen logiikan termein on aina enemmän tai vähemmän salaperäistä ja aina määrittelemättömissä ja selittämättömissä. Aidon uskonnon idut saavat alkunsa ihmisen moraalisen tietoisuuden alueelta, ja ne tulevat julki ihmisen hengellisen ymmärryksen kasvuna, ihmispersoonallisuuden sen avun kasvuna, joka karttuu siitä, että Jumalaa isoavassa kuolevaismielessä on läsnä Jumalasta ilmoittava Ajatuksensuuntaaja.

Usko yhdistää moraalisen ymmärryksen jokaisen arvon tunnontarkkaan erottamiseen, ja kun näihin lisätään jo ennalta olemassa oleva kehityspäinen velvollisuudentunto, on aidon uskonnon syntyhistoria koossa. Uskonnon kokemus johtaa lopulta varmaan tietoisuuteen Jumalasta ja epäilyksettömyyteen vakuuttuneisuuteen uskovien persoonallisuuden eloonjäämisestä.

On siis nähtävissä, etteivät uskonnolliset kaipaukset ja hengelliset ylläkkeet ole senluontoisia, että ne johtaisivat ihmisiä pelkästään haluamaan Jumalaan uskomista, vaan niillä on pikemminkin sellainen luonne ja voima, että ihmisiin vaikuttaa syvällisesti vakaumus, jonka mukaan heidän pitäisi uskoa Jumalaan. Evoluutionvaraisen velvollisuudentunnon sekä ilmoituksen sisältämän valistuksen mukanaan tuomat velvoitteet tekevät niin syvän vaikutuksen ihmisen moraaliseen olemukseen, että hän lopulta

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes

pääsee siihen, ettei hänellä hänen mielensä omaksuman kannan ja hänen sielunsa omaksuman asenteen mukaan ole mitään oikeutta olla uskomatta Jumalaan. Tällaisten valistuneiden ja kurinalaisten yksilöiden korkeampi ja filosofian ylittävä viisaus opettaa perimmältään heille, että Jumalan epäileminen tai epäluottamus hänen hyvyttään kohtaan olisi samaa kuin osoittaisi olevansa uskon todellisimmalle ja syvimmälle, mitä ihmismielessä ja -sielussa on: jumalalliselle Suuntaajalle.

2. USKONNON TOSIASIA

Uskonnon tosiasia on järkevien ja tavallisten ihmisten uskonnollisessa kokemuksessa, ja vain siinä. Ja vain tässä merkityksessä voidaan uskontoa koskaan pitää tieteellisenä tai edes psykologisena. Todistuksena siitä, että ilmoitus on ilmoitus, on tämä sama ihmisen kokemuksen tosiasia: se tosiasia, että ilmoitus tosiaankin syntesoi toisaalta näennäisesti eri suuntiin kulkevat luonnontieteet ja toisaalta uskonnon teologian johdonmukaiseksi ja loogiseksi universumifilosofiaksi, koordinoituksi ja aukottomaksi selitykseksi sekä tieteestä että uskonnosta. Ja näin se luo sellaista mielen harmoniaa ja hengen tyydyttyneisyyttä, joka ihmisen kokemuksessa vastaa kuolevaismielen esittämiin kyselyihin sen halutessa tietää, miten Infiniittinen aineen osalta, mielten kanssa ja henkeen kohdistuen toteuttaa tahtonsa ja suunnitelmansa.

Järkeily on tieteen käyttämä metodi, usko on uskonnon metodi, logiikka on filosofian tavoitteleva menetelmä. Ilmoitus korvaa morontianäkökulman puuttumisen sillä, että se tarjoaa menetelmän, jolla mielen välityksellä päästään eheyteen aineen ja hengen todellisuuden ja niiden välisten suhteiden käsittämiseksi. Eikä oikea ilmoitus koskaan tee tieteestä luonnotonta, uskosta järjetöntä eikä filosofiasta epäloogista.

Järki saattaa tieteen tutkimusmenetelmin johtaa luonnon kautta takaisin Ensimmäiseen Aiheuttajaan, mutta vaaditaan uskonnollista uskoa muuntamaan tieteen Ensimmäinen Aiheuttaja pelastuksen Jumalaksi; ja lisäksi tarvitaan ilmoitusta tällaisen uskon, tällaisen hengellisen ymmärryksen, paikkansapitävyyden vahvistamiseksi.

On olemassa kaksi perussyötä uskoa sellaiseen Jumalaan, joka pitää huolta ihmisen eloonjäämisestä:

1. Ihmisen kokemus, omakohtainen vakuuttuneisuus, ihmisen sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan herättämän toivon ja luottamuksen jollakin tavoin tapahtuva

that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *realest* and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

mieltäminen.

2. Totuuden paljastus, tapahtuipa se Totuuden Hengen suoran henkilökohtaisen hoivan muodossa, jumalallisten Poikien maailmallehjoittautumisen muodossa tai kirjoitettuna sanana esitettyjen ilmoitusten muodossa.

Tiede päättää järkeillen tapahtuvan etsintänsä olettamukseen Ensimmäisestä Aiheuttajasta. Uskonto pysähtyy uskon lennossa, vasta kun se on varma pelastuksen Jumalasta. Tieteen erittelevän tutkimustoiminnan johtopäätökset tuntuvat loogisesti viittaavan Absoluutin todellisuuteen ja olemassaoloon. Uskonto uskoo varauksettomasti sellaisen Jumalan olemassaoloon ja todellisuuteen, joka pitää huolta persoonallisuuden eloonjäämisestä. Mitä metafysiikka ei ensinkään kykene tekemään ja mikä filosofialtakin jää osittain tekemättä, sen ilmoitus tekee. Ilmoitus toisin sanoen vahvistaa, että tämä tieteen olettama Ensimmäinen Aiheuttaja ja uskonnon esille tuoma pelastuksen Jumala ovat yksi ja sama Jumaluus.

Tieteen todistaa oikeaksi järki, uskonnon todisteena on usko, filosofian todiste on logiikka, mutta ilmoituksen osoittaa oikeaksi vain ihmisen kokemus. Tieteen antimena on tieto, uskonnon antimena on onnellisuus, filosofia tuottaa ykseyttä, ilmoitus vahvistaa tämän universaaliseen todellisuuteen johtavan kolmiyhteisen tien kokemuksellisen harmonian.

Luonnon pohdiskelu voi paljastaa vain luonnon Jumalan, liikkeen Jumalan. Luonnossa esiintyy vain ainetta, liikettä ja elollisuutta — elämää. Materia ynnä energia ilmenee — tietyissä olosuhteissa — elävinä hahmoina, mutta vaikka luonnossa esiintyvä elämä ilmiönä siis onkin suhteellisen päättymätön, on se yksilöllisyyksien kohdalla täysin ohimenevää. Luonto ei tarjoa perustetta uskoa loogisesti ihmispersoonallisuuden eloonjäämiseen. Sellainen uskonnollinen ihminen, joka löytää Jumalan luonnosta, on jo sitä ennen löytänyt tämän saman persoonallisen Jumalan omasta sielustaan.

Usko löytää Jumalan sielusta. Ilmoitus, morontiaymmärryksen korvike evolutionarisessa maailmassa, tekee ihmiselle mahdolliseksi nähdä luonnossa se sama Jumala, jonka usko paljastaa hänen sielustaan. Näin ilmoitus siis kattaa menestyksellisesti aineellisen ja hengellisen välissä olevan kuilun, jopa luodun ja Luojan, ihmisen ja Jumalan, välisen kuilun.

Luonnon pohdiskeleminen viittaa loogisesti siihen suuntaan, että luontoa ohjaa äly, jopa että sitä valvoo elävä olento, mutta mitään persoonallista Jumalaa se ei tyydyttävällä tavalla paljasta. Luonto ei toisaalta tuo esille mitään

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience*. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which

sellaistakaan, mikä estäisi pitämästä universumia uskonnon Jumalan käten työnä. Pelkästään luonnon kautta Jumala ei ole löydettävissä, mutta kun ihminen on muulla tavoin hänet löytänyt, niin luonnon tutkimisen tulokset käyvät täysin yksiin universumista esitetyn korkeamman ja hengellisemmän tulkinnan kanssa.

Käänteentekeväenä ilmiönä ilmoittaminen on jaksottaista, ihmisen henkilökohtaisena kokemuksena se on jatkuvaa. Jumalallisuus toimii kuolevaisen persoonallisuudessa Isän antamana Suuntaaja-lahjana, Pojan vuodattamana Totuuden Henkenä ja Universumin Hengeltä saatuna Pyhänä Henkenä, ja nämä kolme kuolevaisen yläpuolelta tulevaa lahjaa yhdistyvät ihmisen kokemuksellisessa kehityksessä Korkeimman huolenpitona.

Aito uskonto on syvää ymmärrystä todellisuudesta, moraalisen tajunnan uskonhedelmä, eikä minkäänlaisen dogmaattisista uskonkappaleista koostuvan kokonaisuuden pelkkää älyllistä hyväksymistä. Todellinen uskonto on kokemus siitä, että "Henki itse todistaa yhdessä oman henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia." Uskonto ei ole teologisia väitteitä, vaan hengellistä ymmärrystä ja sielun osoittaman luottamuksen ylevyyttä.

Syvin olemuksesi — jumalallinen Suuntaaja — panee sinut isoamaan ja janoamaan vanhurskautta, se luo sinuun tietyn kaipauksen jumalallista täydellisyyttä kohtaan. Uskonto on se uskon teko, jolla tunnustetaan tämä sisäinen halu jumalallisuuden saavuttamiseen; ja näin saadaan aikaan se sielun tuntema luottamus ja vakuuttuneisuus, jonka tiedostat pelastukseen johtavana tienä, keinona, jolla saavutetaan persoonallisuuden ja kaikkien aitoina ja hyvinä pitämiesi arvojen säilyminen.

Uskonnon tajuamisen edellytyksenä ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan suuri oppineisuus tai nokkela logiikka, vaan se on hengellistä ymmärrystä, ja juuri siksi jotkut maailman suurimmista uskonnonopettajista, jopa profeetoista, ovat joissakin tapauksissa omanneet sangen vähän maailmallista viisautta. Uskonollinen usko on yhtä hyvin oppineen kuin oppimattomankin saatavilla.

Uskonnon pitää aina olla oma kriitikonsa ja tuomarinsa. Ulkopuolelta sitä ei voi milloinkaan tarkkailla saati ymmärtää. Ainoana varmuutenasi persoonallisesta Jumalasta on oma ymmärryksesi, sikäli kuin kysymys on omasta uskostasi hengellisiin olevaisiin ja niistä saamasi kokemus. Kenellekään sellaiselle kanssaihmisellesi, jolla on samanlainen kokemus, ei mikään Jumalan persoonallisuuden tai todellisuuden puolesta esitetty todistelu ole tarpeen, kun taas kaikille muille ihmisille, jotka

would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that "the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God." Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul's trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

eivät ole tällä tavoin varmoja Jumalasta, ei mikään todistelu, olipa se millainen hyvänsä, voisi olla koskaan loppuun asti vakuuttava.

Psykologia saattaa tosiaan koettaa tutkia ilmiöitä, joissa on kysymys uskonnollisista reaktioista sosiaaliseen ympäristöön, mutta se ei voi koskaan toivoa pääsevänsä perille uskonnon todellisista ja sisäisistä motiveista ja vaikutuksista. Vain teologia, uskon maailma ja ilmoitusmenetelmä voivat suoda jonkinlaisen älyllisen selvityksen uskonnollisen kokemuksen luonteesta ja sisällöstä.

3. USKONNON TUNNUSMERKIT

Uskonto on niin elinvoimaista, että se selviytyy oppineisuuden puutteestakin. Se elää, vaikka se saastuisikin erheellisistä kosmologioista ja vääristä filosofioista; se selviytyy jopa metafysiikan sekasortoisuudesta. Kaikissa uskonnon historiaan kuuluvissa moninaisissa vaiheissa, niiden alusta niiden loppuun, säilyy olemassa olevana aina se, mikä on välttämätöntä ihmisen edistymiselle ja eloonjäämiselle: eettinen omatunto ja moraalinen tietoisuus.

Usko-ymmärrys eli hengellinen intuitio on kosmisen mielen yhdessä Isän ihmiselle lahjoittaman Ajatuksensuuntaajan kanssa antama ominaisuus. Hengellinen järki, sielun äly, on Pyhän Hengen anti, Luovan Hengen lahja ihmiselle. Hengellinen filosofia, henkirealiteetteja koskeva viisaus, on Totuuden Hengen anti, lahjoittautuvien Poikien yhteislahja ihmisten lapsille. Ja näiden henkiantimien koordinoituminen ja toisiinsa liittyminen tekevät ihmisestä potentiaalisen kohtalonsa osalta henkipersonallisuuden.

Kysymys on tästä samasta henkipersonallisuudesta — alkeellisessa ja alkimuodossa —, johon kohdistuva Suuntaajan omistusoikeus säilyy luonnollisen eli ruumiin kuoleman yli. Tämän hengestä peräisin olevan monikoosteisen entiteetin, joka kytkeytyy ihmisen kokemukseen, on mahdollista jumalallisten Poikien järjestämän elävän tien kautta jäädä (Suuntaajan huostassa) eloon mieltä ja ainetta olevan aineellisen minuuden hajoamisesta, kun tällainen ohimenevä aineellisen ja hengellisen yhdistymä päättyy elämää ylläpitävän liikkeen pysähtymiseen.

Ihmisen sielu tuo itsensä julki uskonnollisen uskon kautta ja osoittaa kehittyvän olemuksensa potentiaalisen jumalallisuuden sillä tunnusmerkillisellä tavalla, jolla se saa kuolevaispersoonallisuuden reagoimaan tiettyihin älyllisesti vaivalloisiin ja sosiaalisesti koetteleviin tilanteisiin. Aito hengellinen usko (väärentämätön moraalinen tajunta) paljastuu siinä, että se:

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:3.1 (1107.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

1. Luontaisista ja tätä edistymistä vastaan suuntautuvista, eläimellisyydestä peräisin olevista mieltymyksistä huolimatta panee etiikan ja moraalin edistymään.

2. Saa aikaan ylevän luottavaisuuden Jumalan hyvyttä kohtaan jopa katkeran pettymyksen ja musertavan tappion edessä.

3. Synnyttää pohjatonta rohkeutta ja luottamusta, vaikka luonnonolot olisivat nurjatkin ja vaikka uhkaamassa olisi fyysinen katastrofi.

4. Hämäännytävistä taudeista ja jopa ankarasta fyysisestä kärsimyksestä välittämättä tuo esille selittämätöntä tasapainoisuutta ja kestävää tyyneyttä.

5. Ylläpitää taianomaista persoonallisuuden tasapainoisuutta ja levollisuutta jopa pahoinpitelyn ja mitä räikeimmän vääryyden edessä.

6. Sokealta näyttävän kohtalon julmuuksia uhmaten ja piittaamatta luonnonvoimien ilmeisestä ja äärimmäisestä välinpitämättömyydestä ihmisen hyvinvointia kohtaan pitää yllä jumalallista luottamusta lopulta saavutettavaan voittoon.

7. Kaikista logiikan päinvastaisista todisteluista huolimatta pitää kiinni järkkymättömästä uskosta Jumalaan ja vastustaa menestyksellisesti kaikkia muita älyllisiä viisasteluja.

8. Valheellisen tieteen petollisista opetuksista ja epäterveen filosofian vakuuttavantuntuisista harhaluuloista välittämättä tuo jatkuvasti esille lannistumatonta uskoa sielun eloonjäämiseen.

9. Elää ja saavuttaa voiton sortumatta nykyajan monimutkaisten ja yksipuolisten sivilisaatioiden musertavan liikakuorman alle.

10. Myötävaikuttaa siihen, että altruismi pysyy ihmisten itsekkydestä, sosiaalisista ristiriidoista, elinkeinoelämän piirissä esiintyvistä ahneudesta ja poliittisista epäkohdista huolimatta jatkuvasti elossa.

11. Pahuuden ja synnin hämmentävästä läsnäolosta huolimatta pitää vankkumatta kiinni ylevästä uskosta universumin ykseyteen ja jumalalliseen ohjaukseen.

12. Mistään tai kenestäkään piittaamatta jatkaa sumeilematta Jumalan palvomista. Rohkenee julistaa: "Vaikka hän minut kuoliaaksi löisi, kuitenkin olen minä häntä palveleva."

Näin ollen me siis kolmen ilmiön kautta tiedämme, että ihmisellä on sisimmässään jumalallinen henki tai henkiä: ensiksi, henkilökohtaisen kokemuksen — uskonnollisen uskon — nojalla; toiseksi, ilmoituksen — henkilökohtaisen ja ihmiskunnalle osoitetun

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, "Even though he slay me, yet will I serve him."

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his

ilmoituksen — nojalla; ja kolmanneksi, siitä, että hän tuo hämmästyttävällä tavalla julki sellaisia epätavallisia ja luonnonvastaisia reaktioita aineelliseen ympäristöönsä, joista ovat esimerkkeinä ne kaksitoista hengelle ominaista suoritusta, joista äskeinen selostus koostui ja jotka tapahtuvat ihmisen reaalisen olemassaolon todellisissa ja koettelevissa tilanteissa. Eikä äskeinen luettelo suinkaan ollut kaikenkattava.

Ja juuri tällainen uskonnon alueella tapahtuva, elinvoimaisuutta osoittava ja voimaperäinen, uskosta kertova esiintyminen antaa kuolevaiselle ihmiselle oikeuden vakuuttaa, että tämä ihmisolemuksen kruunaava ominaisuus — uskonnollinen kokemus — kuuluu hänen henkilökohtaiseen varustukseensa ja on hengellinen realiteetti.

4. ILMOITUSTA KOSKEVAT RAJOITUKSET

Koska maailmanne on yleisesti tietämätön alkulähteistä, jopa fyysisistä alkulähteistä, on osoittautunut viisaaksi antaa aika ajoin ohjausta kosmologian osalta. Ja tulevaisuudelle tästä on aina koitunut vaikeuksia. Ilmoittamista koskevat lait kahlitsevat meitä suuresti, sillä ne epäävät ansaitsemattoman ja ennenaikaisen tiedon jakamisen. Ilmoitususkonnon osana esitetyn kosmologian kohtalona on hyvin lyhyessä ajassa tapahtuva vanhentuminen. Niinpä tällaisen ilmoituksen tulevat tutkijat tuntevat houkutusta hylätä jokainen siihen mahdollisesti sisältyvä, aitoa uskonnollista totuuttakin edustava ainesosanen siksi, että he havaitsevat virheitä siinä esitetyissä kosmologioissa heidän niitä päällisin puolin tarkastellessaan.

Ihmiskunnan tulisi ymmärtää, että meitä, jotka osallistumme totuuden julkituomiseen, rajoittavat ylempiemme antamat ohjeet hyvin tiukasti. Meillä ei ole vapautta ennakoida tuhannen vuoden kuluessa tehtäviä tieteellisiä löytöjä. Ilmoituksen esittäjien on toimittava niiden ohjeiden mukaisesti, jotka kuuluvat revelaatiotoimeksiantoon. Emme näe mitään keinoa tämän vaikeuden voittamiseksi nyt tai minään tulevanakaan aikana. Olemme sangen hyvin tietoisia siitä, että vaikka tähän ilmoituksellisten esitysten sarjaan sisältyvät historialliset tosiasiat ja uskonnolliset totuudet pysyvät voimassa tulevienkin aikojen kirjallisuudessa, niin samalla monet luonnontieteitä koskevat toteamuksemme tulevat tieteen uusien kehittelmien ja uusien löytöjen seurauksena olemaan tarkistuksen tarpeessa. Näemme jo nyt nämä uudet kehittelmät, mutta meitä on kielletty liittämästä revelatorisiin kirjoituksiimme sellaisia tosiasioita, joita ihminen ei ole vielä löytänyt. Tehtäköön selväksi, etteivät ilmoitukset välttämättä ole henkeytettyjä. Käsillä olevien ilmoitusten sisältämä kosmologia ei ole henkeytettyä. Sitä

material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of

rajoittaa lupamme, joka sallii vain nykyisen tietämyksen koordinoimisen ja lajittelemisen. Kun jumalallinen tai hengellinen ymmärrys on lahja, niin inhimillisen viisauden sen sijaan tulee ilmaantua kehittymällä.

Totuus on aina ilmoitus: Se on itseilmoitus, kun se ilmaantuu sisimmässä olevan Suuntaajan toiminnan tuloksena; se on käänteentekevä ilmoitus, kun se esitetään jonkun muun taivaallisen vaikuttajan, ryhmän tai persoonallisuuden toiminnan välityksellä.

Uskontoa on viime kädessä arvioitava sen tuottamien hedelmien mukaan eli sen mukaan, millä tavoin ja missä laajuudessa se tuo esille omaa luontaista ja jumalallista verrattomuuttaan.

Totuus saattaa olla myös vain suhteellisen henkeytettyä, vaikka ilmoitus poikkeuksetta onkin hengellinen ilmiö. Vaikkeivät kosmologiaan liittyvät toteamukset koskaan olekaan henkeytettyjä, tällaiset ilmoitukset ovat kuitenkin suunnattoman arvokkaita sikäli, että ne ainakin lyhytaikaisesti selventävät tietämystä:

1. Vähentämällä sekaannusta erheen arvovaltaisen eliminoinnin avulla.
2. Tunnettuja tai tunnetuiksi tulemaisillaan olevia tosiasioita ja havaintoja koordinoimalla.
3. Tuomalla uudelleen esille tärkeitä mutta kadonneita tietoja kaukaisen menneisyyden käänteentekevästä tapahtumista.
4. Toimittamalla saataville informaatiota, joka täyttää muulla tavoin kertyneessä tiedossa esiintyviä kohtalokkaita aukkoja.
5. Esittämällä kosmista tietoa tavalla, joka valaisee niiden ohessa esitettävään ilmoitukseen sisältyviä hengellisiä opetuksia.

5. ILMOITUKSEN AVARTAMA USKONTO

Ilmoitus on menetelmä, jolla säästetään mittamattomat määrät aikaa siinä välttämättömässä työssä, joka on tehtävä evoluutiota edustavien virheiden erotteliseksi ja seulomiseksi hengen kautta hankituista totuuksista.

Tiede käsittelee tosiasioita, uskonto kiinnostavat vain arvot. Mieli pyrkii valistuneen filosofian avulla yhdistämään sekä tosiasioiden että arvojen merkitykset, mitä kautta se päätyy käsitykseen täysimääräisestä todellisuudesta. Muista, että tiede on tietämyksen piiri, filosofia on viisauden valtakunta ja uskonto on uskonkokemuksen sfääri. Mutta uskonnolla on kuitenkin kaksi ilmenemismuotoa:

present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.

101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.

101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.

101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.

101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

1. Kehityseräinen uskonto. Alkukantaista palvelontaa edustava kokemus; uskonto, joka juontuu mielestä.

2. Ilmoitususkonto. Sellainen universuminäkemyks, joka juontuu hengestä; vakuuttuneisuus siitä ja usko siihen, että ikuiset realiteetit säilyvät, että persoonallisuus jää eloon ja että lopulta saavutetaan se kosminen Jumaluus, jonka asettama päämäärä on tehnyt kaiken tämän mahdolliseksi. Universumin suunnitelmaan kuuluu, että kehitysuskonnon on määrä ennemmin tai myöhemmin päästä osalliseksi ilmoituksen mukanaan tuomasta hengellisestä avartumisesta.

Sekä tiede että uskonto lähtevät olettamuksesta, jonka mukaan on olemassa tiettyjä yleisesti hyväksyttyjä loogisten päättelmen perustoja. Niinpä myös filosofian on lähdeittävä liikkeelle olettamuksesta, jonka mukaan seuraavat kolme seikkaa ovat todellisia:

1. Aineellinen ruumis.

2. Aineellisuuden ylittävä ihmisolennon puoli: sielu tai jopa hänen sisimpäänsä kätkeytyvä henki.

3. Ihmisen mieli; mekanismi hengen ja aineen, aineellisen ja hengellisen, välistä yhteydenpitoa ja yhteen kytkeytymistä varten.

Tiedemiehet kokoavat yhteen tosiasioita, filosofit koordinoivat käsityksiä, kun profeetat taas korottavat ihanteita. Tunne ja emootio ovat uskontoon poikkeuksetta liittyviä seuralaisilmiöitä, mutta ne eivät ole uskontoa. Uskonto saattaa olla kokemisentunnetta, mutta se on tuskin tunteen kokemista. Sen paremmin logiikka (järjellistäminen) kuin emootiokaan (tunne) ei ole olennaisesti uskonnollisen kokemuksen osa, vaikka molemmat eri tavoin voivatkin todellisuuden hengellisen ymmärryksen edistämisen kohdalla liittyä uskon harjoittamiseen, aivan sen mukaan, mikä on asianomaisen yksilön mielen status ja mikä on hänen temperamenttinsa puolesta luontevinta.

Kehitysuskonto on sitä, mitä kehkeytyi paikallisuniversumin mielenauttajan lahjaksiantamisesta, mielenauttajan, jonka tehtäväksi oli annettu palvelonallisuuden luominen kehittyvään ihmiseen sekä sen vaaliminen. Tällaiset alkukantaiset uskonnot kantavat välitöntä huolta etiikasta ja moraalista, ihmisen velvollisuudentunnosta. Tällaiset uskonnot perustuvat vakuuttuneisuuteen omantunnon olemassaolosta ja johtavat verrattain eettisten sivilisaatioiden rakentumiseen.

Persoonallisesti ilmoitetuista uskonnoista vastaavat lahjaksi annetut henget, jotka edustavat Paratiisin-Kolminaisuuden kolmea persoonaa, ja ne huolehtivat erityisesti siitä, että totuus laajenee.

101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.

101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

101:5.6 (1110.9) 1. The material body.

101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.

101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human *duty*. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of *truth*.

Kehitysuskonto panee yksilön tajuamaan ajatuksen omakohtaisesta velvollisuudesta, ilmoitususkonto korostaa sitäkin enemmän rakastamista, kultaista sääntöä.

Kehittymällä ilmaantunut uskonto lepää kokonaan uskon varassa. Ilmoitus tuo mukanaan lisäksi sen vakuuttuneisuuden, että se esittää entistä laajemmin totuuksia jumalallisuudesta ja todellisuudesta sekä että sen myötä saadaan näitäkin arvokkaampi todistus siitä aktuaalisesta kokemuksesta, joka kertyy kehityksenvaraisen uskon ja ilmoitukseen sisältyvän totuuden välisen, käytännön toiminnallisen liiton seurauksena. Tällainen ihmisperäisen uskon ja jumaluusperäisen totuuden toiminnallinen liitto merkitsee, että asianomaisella on sellainen henkilöllisyys, joka on jo edennyt hyvän matkaa tiellä kohti morontiaalisen persoonallisuuden aktuaalista rakentumista.

Kehityspeäinen uskonto tarjoaa vain uskon luoman vakuuttuneisuuden ja vahvistuksen sille, mitä omatunto sanoo. Ilmoitususkonto tarjoaa uskon luoman vakuuttuneisuuden ynnä totuuden siitä, että kokemus ilmoituksen sisältämisestä realiteeteista on elävä. Uskonnon kolmas askel, uskontokokemuksen kolmas vaihe, on tekemisissä morontiatilan, motasta saatavan entistä lujemman otteen, kanssa. Morontiaedistymisen piirissä ilmoitususkonnon totuudet laajenevat yhä suuremmin; tiedät yhä enemmän totuutta korkeimmista arvoista, jumalallisista hyvyksistä, universaalisista suhteista, ikuisista realiteeteista ja perimmäisistä päämääristä.

Koko morontiaedistymisen ajan totuuden suoma vakuuttuneisuus korvaa yhä laajemmin uskon luoman vakuuttuneisuuden. Kun sinut viimein otetaan aktuaalisen henkimaailman jäseneksi, silloin puhtaan henkiymmärryksen vakuuttuneisuudet toimivat uskon ja totuuden sijasta tai mieluumminkin yhdessä näiden aikaisempien persoonallisuuden vakuuttuneisuuden aikaansaamiseksi käytettyjen menetelmien ohessa ja lisättyinä niiden päälle.

6. EDISTYVÄ USKONNOLLINEN KOKEMUS

Ilmoitususkonnon morontiavaiheen kohdalla on kysymys eloonjäämiskokemuksesta, ja sen suurena kannustimena on henkitäydellisyyden saavuttaminen. Mukana on myös korkeampi palvonnan kannustin, johon liittyy pakottava kutsumus yhä laajempaan eettiseen palvelemiseen. Morontiaymmärrys tuo mukanaan alati laajenevan tietoisuuden Seitsenkertaisesta, Korkeimmasta ja jopa Perimmäisestä.

Koko uskonnollisen kokemuksen läpi, aina sen aineellisella tasolla tapahtuvasta

Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up

alkuunlähdestä siihen hetkeen, kun täysimääräinen hengen status saavutetaan, Suuntaaja on Korkeimman olemassaolon todellisuuden omakohtaisen oivaltamisen salaisuus. Ja tämä sama Suuntaaja pitää hallussaan myös uskosi salaisuudet transsendentaalisesta Perimmäisen saavuttamisesta. Kun kehittyvän ihmisen kokemuksellinen persoonallisuus on yhdistynyt eksistentiaalisen Jumalan Suuntaaja-olennoitumaan, se merkitsee korkeimman olemassaolon potentiaalista täyttymystä ja on luontaisesti pohjana transsendentaalisen persoonallisuuden superfiniittiselle olevaistumiselle.

Moraaliseen tahtoon kuuluvat päätökset, jotka perustuvat järjen avulla saatuun tietoon, joihin viisaus tuo oman lisänsä ja jotka uskonnollinen usko sanktioi. Tällaiset valinnat ovat moraaliluontoisia tekoja, ja ne todistavat sellaisen moraalisen persoonallisuuden olemassaolosta, joka on morontiapersonallisuuden ja viime kädessä varsinaisen henkistatuksen edeltäjä.

Evolutionaaristyyppinen tieto, ei ole muuta kuin protoplasmassa säilyvän muistiaineksen kertymää. Kysymyksessä on luodun olennon tietoisuuden alkeellisin muoto. Viisaudella tarkoitetaan niitä ideoita, jotka on muodostettu protoplasmaista muistiaineistoa yhdistelemällä ja uudelleenryhmittelemällä, ja tällaiset ilmiöt erottavat ihmismielen pelkistä eläimen mielestä. Eläimillä on tietoa, mutta vain ihmisellä on viisauden kapasiteettia. Totuus tuodaan viisautta omaavan yksilön saataville vuodattamalla tällaiseen mieleen Isän ja Poikien henget: Ajatuksensuuntaaja ja Totuuden Henki.

Kun Kristus Mikael oli lahjoittautuneena Urantialla, hän eli kasteensa hetkeen asti kehityspärisen uskonnon piirissä. Siitä hetkestä ristiinnaulitsemisensa tapahtuma-aikaan saakka ja sen kuluessa hän suoritti tehtävänsä kehitys- ja ilmoitususkonnon yhteisohjauksessa. Kuolleistanousunsa aamusta taivaaseenastumiseensa saakka hän kulki läpi ne moninaiset morontiaelämän vaiheet, jotka kuuluvat kuolevaisen siirtymiseen aineen maailmasta hengen maailmaan. Taivaaseenastumiseensa jälkeen Mikaelista tuli Korkeimmuuden kokemuksen, Korkeimman oivaltamisen mestari. Ja koska hän oli Nebadonissa ainoa persoona, jolla on rajaton kyky kokea Korkeimman todellisuus, hän saavutti välittömästi korkeimmuutta edustavan hallitsijan aseman paikallisuniversumissaan ja siihen nähden.

Ihmisen kohdalla lopullinen fuusio ja siitä johtuva ykseys hänessä asuvan Suuntaajan kanssa — toisaalta ihmisen ja toisaalta Jumalan olennoituman persoonallisuussynteesi — tekevät hänestä, potentiaalisuuden puitteissa, elävän osan

to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime

Korkeinta ja takaavat tällaiselle entiselle kuolevaiselle olennolle ikuisen esikoisoikeuden tavoitella loputtomasti Korkeimman puolesta ja Korkeimman kanssa suoritettavan universumipalvelun lopullisuutta.

Ilmoitus opettaa kuolevaiselle ihmiselle, että aloittaakseen tällaisen suurenmoisen ja jännittävän löytöretken avaruuden halki ajallisen etenemisen keinoin, hänen olisi aluksi organisoitava tieto idea-päätöksiksi. Seuraavaksi hänen olisi määrättävä viisautta työskentelemään hellittämättä ylevässä tehtävässään minuuden sisältämien ideoiden muuttamiseksi yhä käytännöllisemmiksi mutta yhtä kaikki ylivertaisiksi ihanteiksi, yksinpä nekin käsitykset, jotka ovat ideoina niin järkeviä ja ihanteina niin loogisia, että Suuntaaja rohkenee yhdistellä ja henkistää niitä tavalla, joka tekee niistä soveliaita sellaiseen finiittisessä mielessä tapahtuvaan yhdistelyyn, että niistä tulee se tosiasiallinen ihmiseltä peräisin oleva kokonaisuuden täydenne, joka on näin saatettu valmiiksi Poikien Totuuden Hengen vaikutuksella — Poikien, jotka ovat Paratiisin totuuden — universaalisen totuuden — ajallisa-varuudellisia ilmenemismuotoja. Idea-päätösten, loogisten ihanteiden ja jumalallisen totuuden koordinoituminen merkitsee vanhurskaan luonteenlujuuden omaamista, mikä on edellytyksenä kuolevaisen pääsyle morontiamailmojen alati laajeneviin ja yhä hengellisempiin todellisuuksiin.

Jeesuksen opetukset olivat se ensimmäinen urantialainen uskonto, joka niin täysimääräisesti kattoi tiedon, viisauden, uskon, totuuden ja rakkauden sopusointuisen koordinoitumisen, että se samalla tarjosi täyden ajallisen tyyneyden, älyllisen varmuuden, moraalisena valaistumisen, filosofisen tasapainoisuuden, eettisen herkkyyden, jumalatietoisuuden ja positiivisen vakuuttuneisuuden henkilökohtaisesta eloonjäämisestä. Jeesuksen usko osoitti tien ihmisen pelastuksen lopullisuuteen, siihen, mitä kuolevainen voi universumissa perimmältään saavuttaa, sillä se tarjosi:

1. Pelastuksen aineen kahleista, kun ihminen omakohtaisesti tajuaa olevansa Jumalan poika, Jumalan, joka on henki.

2. Pelastuksen järjen orjuudesta: ihmisen on määrää tietää totuus, ja totuus on hänet vapauttava.

3. Pelastuksen hengellisestä sokeudesta; sen, että ihminen tajuaa kuolevaisten olevan veljiä, ja että hän on morontiatietoinen universumin kaikkien olentojen veljeydestä; hengellisen todellisuuden löytymisen palvelun avulla ja henkiarvojen hyvyyden paljastumisen hoivaamisen kautta.

4. Pelastuksen minuuden epätäydellisyydestä

mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of

universumin henkitasojen saavuttamisen kautta ja lopulta tapahtuvalla havonalaisen harmonian ja paratiisillisen täydellisyyden tiedostamisella.

5. Pelastuksen minuudesta, vapahduksen itsensä tajuamisen rajoittuneisuuksista Korkeimman mielen kosmisten tasojen saavuttamisen kautta ja kaikkien muiden itsetajuisten olentojen saavutuksiin koordinoitumalla.

6. Pelastuksen ajallisuudesta, ikuisen elämän saavuttamisen, mihin kuuluu päättymätön edistyminen Jumalan tuntemisessa ja Jumalan palvelemisessa.

7. Pelastuksen finiittisyydestä, täydellistyneen ykseyden Jumaluuden kanssa Korkeimmassa ja Korkeimman kautta, minkä avulla luotu absoniittisuuteen kuuluvilla, finaliitin tasoa seuraavilla tasoilla yrittää Perimmäisen transsendentaalista löytämistä.

Tällainen seitsenkertainen pelastus on yhtä kuin Universaalisesta Isästä saatavan perimmäisen kokemuksen todellistumisen täysimääräisyys ja perinpohjaisuus. Ja kaikki tämä sisältyy — potentiaalisesti — ihmisen uskonnollista kokemusta edustavan uskon todellisuuteen. Ja se voi siihen sisältyä, koska Jeesuksen uskoa ravitsivat ja hänen uskonsa paljasti jopa perimmäisen takana olevat realiteetit; Jeesuksen usko hipoi universumiabsoluutin statusta, siinä määrin kuin sellaisen on ajallisuuden ja avaruuden kehittyvässä kosmoksessa mahdollista tulla julki.

Jeesuksen uskon omakseen ottamalla kuolevainen ihminen voi jo ajallisuudessa saada esimakua ikuisuuden realiteeteista. Jeesus löysi Lopullisen Isän ihmisenä läpikäymänsä kokemuksen kuluessa, ja hänen kuolevaisen elämää elävät lihalliset veljensä voivat seurata häntä kulkemalla samaa tietä, joka johti hänet Isän löytämisen kokemukseen. He voivat jopa saada — sellaisina kuin ovat — tästä Isän kokemisesta saman tyydytyksen, jonka Jeesus sai — sellaisena kuin hän oli. Mikaelin viimeisen lahjoittautumisen seurauksena Nebadonin universumissa aktualisoitui uusia potentiaaleja, ja eräs näistä oli sen ikuisuuspolun uusi valaistuminen, joka johtaa kaiken olevaisen Isän tykö ja jota voivat kulkea jopa aineellista lihaa ja verta olevat kuolevaiset avaruuden planeetoilla eletävän ensimmäisen elämän aikana. Jeesus oli ja on se uusi ja elävä tie, jota kulkien ihminen voi saada haltuunsa jumalallisen perintöosan, sen perintöosan, josta Isä on säätänyt, että se on oleva ihmisen, kunhan tämä sitä pyytää. Jeesuksen kohdalla osoittautuvat ylen määrin tosiksi ihmiskunnan, jopa jumalallisen ihmiskunnan, uskonkokemuksen niin alut kuin

self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

loputkin.

7. OMAKOHTAINEN USKONTOFILOSOFIA

Idea on vain teoreettinen toimintasuunnitelma, positiivinen päätös sen sijaan on kelpoiseksi osoitettu toimintasuunnitelma. Stereotyyppi on sen kelpoisuutta osoittamatta hyväksytty toimintasuunnitelma. Ainekset, joista omakohtainen uskonnonfilosofia rakennetaan, ovat peräisin sekä yksilön sisäisestä että yksilön ympäristöstään saamasta kokemuksesta. Sosiaalisesta asemasta, taloudellisista olosuhteista, opiskelumahdollisuuksista, moraalista mieltymyksistä, instituutioiden vaikutuksista, poliittisista kehityskuluista, rodullisista taipumuksista sekä kyseisen ihmisen ajalle ja olinpaikalle ominaisista uskonnollisista opetuksista tulee kaikista tekijöitä, jotka vaikuttavat omakohtaisen uskonnonfilosofian muovautumiseen. Syntymässä saatu luonteenlaatu ja älyllinen suuntautuminen määräävät nekin merkittäväällä tavalla siitä, millaiseksi uskonnollinen maailmankatsomus muodostuu. Ammatti, avioliitto ja sukulaiset vaikuttavat kaikki ihmisen omakohtaisten elämännormien kehittymiseen.

Uskontofilosofia kehittyä ideoiden peruskasvusta ynnä kokeilevasta elämäntavasta, sillä molempia muokkaa alttiut jäljitellä kaltaisiaan. Filosofisten päätelmien vankkuus riippuu terävästä, rehellisestä ja erittelevästä ajattelusta sekä herkästä merkitysten tajuamisesta ja arviointikyvyn tarkkuudesta. Moraaliset pelkurit eivät koskaan saavuta korkeita filosofisen ajattelun tasoja. Tunkeutuminen uusille kokemustasoille ja älyllisen elämänpiiriin tuntemattomien alueiden tutkimisen yrittäminen kysyvät rohkeutta.

Ennen pitkää ilmaantuu uusia arvojen järjestelmiä, yletään periaatteiden ja normien uusiin formulointeihin, tavat ja ihanteet muovautuvat uuteen uskoon, saavutetaan jokin idea persoonallisesta Jumalasta, minkä jälkeen seuraa käsitysten laajeneminen siitä, miten siihen suhteudutaan.

Uskonnollisen ja ei-uskonnollisen elämänfilosofian välinen suuri ero on niiden tunnustamien arvojen luonteessa ja tasossa sekä lojaalisuudentunteiden kohteessa. Uskontofilosofian kehityksessä on neljä vaihtoehtoa: Tällaisesta kokemuksesta saattaa tulla pelkästään mukautuvaa, jolloin se tyyty alistumaan perinteen ja auktoriteetin valtaan. Tai se saattaa tyytyä vähäisiin saavutuksiin, jotka juuri ja juuri riittävät tekemään jokapäiväisestä elämästä tasapainoisen, ja sen vuoksi se jo varhaisessa vaiheessa pysähtyy tälle jälkijättöiselle tasolle. Tällaiset kuolevaiset uskovat

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate

asioiden hoituvan itsestään. Kolmas ryhmä edistyy loogisen älyllisyyden tasolle, mutta juuttuu sinne siksi, että se on oman kulttuuripiirinsä orja. On tosiaan sääliä nähdä kulttuuriorjuuden pitävän älyn jättäjäisiä näin tiukasti säälimättömässä otteessaan. On yhtä paljon sääliä herättävää seurata niitä, jotka vaihtavat kulttuuriorjuutensa jonkin tieteen materialistisiin kahleisiin — tieteen, jota virheellisesti sellaiseksi kutsutaan. Filosofian neljäs taso saavuttaa vapauden kaikista sovinnaisuuden ja perinnäisyyden asettamista esteistä ja rohkenee ajatella, toimia ja elää rehellisesti, lojaalisti, pelottomasti ja totuudellisesti.

Jokaisen uskonnollisen elämäntutkimuksen ratkaisevana kokeena on se, osaako se vai eikö se osaa tehdä eroa aineellisen maailman ja hengellisen maailman realiteettien välillä, samalla kun se tiedostaa niiden yhdistymisen älyllisessä ponnistelussa ja sosiaalisessa palvelussa. Terve uskonnollinen filosofia ei sekoita sitä, mikä Jumalan on, siihen, mikä keisarin on. Eikä se liioin tunnusta puhtaaseen ihmeeseen perustuvaa esteettistä kulttia uskonnon korvikkeeksi.

Filosofia muuntaa sen alkeellisen uskonnon, joka enimmäkseen oli omastatunnosta kertovaa satua, eläväksi kokemukseksi yhä korkeammalle nousevista kosmisen todellisuuden arvoista.

8. USKO JA USKOMUS

Uskomus on noussut uskon tasolle, kun se antaa suunnan elämälle ja määrää elämäntavan muodot. Jonkin opetuksen hyväksyminen todeksi ei ole uskoa, vaan se on pelkkää uskomusta. Ei myöskään varmuus eikä vakaumus ole uskoa. Mielen tila yltää uskon tasoille, vasta kun se tosiasiallisesti hallitsee elämäntapaa. Usko on aidon, omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen elävä attribuutti. Totuuteen uskotaan, kauneutta ihailaan ja hyvyttä kunnioitetaan, mutta niitä ei palvota; sellainen pelastavaa uskoa osoittava suhtautuminen keskittyy vain ja yksin Jumalaan, joka on kaikkien näiden personoituma ja äärettömän paljon enemmän.

Uskomus on aina rajoittava ja sitova; usko on avartava ja kirvoittava. Uskomus jähmettää, usko vapauttaa. Mutta elävä uskonnollinen usko on enemmän kuin ylevien uskomusten yhdistelmä. Se on enemmän kuin ylevä filosofinen oppirakennelma. Se on elävä kokemus, jossa on kysymys hengellisistä merkityksistä, jumalallisista ihanteista ja korkeimmista arvoista. Se on Jumalaa tuntevaa ja ihmistä palvelevaa. Uskomuksista saattaa tulla ryhmän yhteistä omaisuutta, mutta uskon täytyy olla henkilökohtaista. Teologisia uskomuksia voidaan tuoda ryhmän omaksuttaviksi, mutta usko voi

in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

herätä vain yksittäisen uskonnonharjoittajan sydämessä.

Usko on pettänyt siihen pannun luottamuksen ottaessaan vapauden kiistää realiteetteja ja antaessaan kannattajilleen luuloteltua tietoa. Usko on kavaltaja, silloin kun se edistää älyllisen rehellisyyden pettämistä ja vähättelee lojaalisuudentunteita korkeimpia arvoja ja jumalallisia ihanteita kohtaan. Usko ei koskaan kavahda kuolevaisen elämäänsä kuuluvaa ongelmien ratkaisemisvelvollisuutta. Elävä usko ei ruoki kiihkoilua, vainoamista eikä suvaitsemattomuutta.

Usko ei kahlitse luovaa mielikuvitusta, eikä se elätä järjetöntä ennakkoluuloisuutta tieteellisen tutkimuksen havaintoja kohtaan. Usko antaa uskonnolle elinvoimaa ja pakottaa uskonnonharjoittajan elämäänsä sankarillisesti kultaisen säännön mukaan. Uskon innostus on suorassa suhteessa tietämykseen, ja uskon kilvoitukset ovat ylevimmän rauhan alkusoittoa.

9. USKONTO JA MORAALI

Mitään julkista uskonnon ilmoitusta ei voitaisi pitää autenttisena, mikäli se jättäisi tunnustamatta ne eettisen velvollisuuden asettamat velvoitteet, jotka sitä edeltävä kehitysuskonto oli luonut ja joita se oli vaalinut. Kehityksen kautta muotoutuneen uskonnon eettistä näköpiiriä ilmoitus vääjäämättä laajentaa, samalla kun se vääjäämättä laajentaa myös kaikkien aiempien ilmoitusten asettamia moraalisia velvoitteita.

Kun otatte vapauden ryhtyä arvostelevasti tuomitsemaan ihmisen alkukantaista uskontoa (tai alkukantaisen ihmisen uskontoa), teidän olisi muistettava arvostella näitä villi-ihmisiä ja arvioida heidän uskonnollista kokemustaan heidän valistuneisuutensa ja heidän omantuntonsa tilan mukaisesti. Älkää erehtykö laatimaan tuomioita toisen uskonnosta omien tiedon ja totuuden mittapuidenne mukaan.

Oikea uskonto on sitä sielun sisäistä ylevää ja syvällistä vakuuttuneisuutta, joka pakottavalla voimalla muistuttaa ihmistä siitä, että hän tekisi väärin, ellei hän uskoisi niihin morontiarealiteetteihin, jotka muodostavat hänen korkeimmat eettiset ja moraaliset käsityksensä, hänen korkeimman tulkintansa elämän suurimmista arvoista ja universumin syvimmistä realiteeteista. Ja tällainen uskonto on yksinkertaisesti kokemus siitä, että tuottaa älyllistä lojaalisuutta hengellisestä tietoisuudesta lähteviä korkeimpia käskyjä kohtaan.

Kauneuden etsintä on osa uskontoa vain sikäli, kuin se on eettistä ja siinä määrin kuin se rikastuttaa käsitystä siitä, mikä on moraalista. Taide on uskonnollista vain, kun se sekoittuu

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unflinchingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unflinchingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with

sellaiseen tarkoitusperään, joka on johdettu korkeasta hengellisestä motivaatiosta.

Sivistyneen ihmisen valistunutta hengellistä tietoisuutta ei niinkään kiinnosta jokin erillinen älyperäinen uskomus tai jokin tietty elämäntapa kuin se, että hän löytäisi elämisen totuuden, hyvän ja oikean keinon reagoida kuolevaisen olemassaoloon kuuluviin, alinomaa toistuviin tilanteisiin. Moraalinen tietoisuus on vain sana, joka tarkoittaa, että ihminen tunnistaa ne eettiset ja kehkeytyvät morontiaaliset arvot, joita velvollisuudentunto vaatii ihmisen noudattamaan käyttäytymisensä päivästä päivään jatkuvassa valvonnassa ja ohjaamisessa, ja on niistä tietoinen.

Vaikka myönnetäänkin, että uskonto on epätäydellistä, on silti olemassa ainakin kaksi käytännössä näkyvää ilmentymää sen luonteesta ja tehtävästä:

1. Uskontoon sisältyvällä hengellisellä kannustimella ja filosofisella paineella on taipumus panna ihminen projisoimaan oma arvionsa moraalista arvoista suoraan ulospäin, kanssaihmistensä asioihin — uskonnon eettinen reaktio.

2. Uskonto luo ihmismielen käyttöön sellaisen hengellistyneen tietoisuuden jumalallisesta todellisuudesta, joka perustuu edeltäviin käsityksiin moraalista arvoista, joka johdetaan niistä uskon avulla ja joka koordinoidaan niiden päälle lisättyjen, hengellisistä arvoista omaksuttujen käsitysten kanssa. Näin uskonnosta tulee kuolevaisten elämänpiirin asioiden arvostelija, eräs muoto ylevöityneestä moraalista luottamuksesta ja luottavaisuudesta todellisuutta, ajallisuuden korottuneita realiteetteja ja ikuisuuden kestävämpiä realiteetteja, kohtaan.

Uskosta tulee toisaalta moraalisen tietoisuuden ja toisaalta kestävästä todellisuudesta vallitsevan hengellisen käsityksen välinen yhdysside. Uskonnosta tulee väylä, jonka kautta ihminen pakenee ajallisen ja luonnollisen maailman aineellisista rajoituksista pelastusjärjestelmän, asteittain etenevän morontiaalisen muodonmuutoksen kautta ja avulla ikuisen ja hengellisen maailman ylimaallisiin realiteetteihin.

10. USKONTO IHMISEN VAPAUTTAJANA

Älykäs ihminen tietää olevansa luonnon lapsi, osa aineellista maailmankaikkeutta; hän ei myöskään näe mitään yksittäisen persoonallisuuden eloonjäämistä energiauniversumin matemaattisen tason liikkeissä ja jännitteissä. Eikä ihminen voi fyysisiä syitä ja seurauksia tutkimalla koskaan nähdä

purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

hengellistä todellisuutta.

Ihminen tietää myös olevansa ideainmuodostuksellisen kosmoksen osa, mutta vaikka käsitys saattaakin kantaa kuolevaisen elämänkaaren tuolle puolen, ei käsityksessä kuitenkaan ole luontaisesti mitään sellaista, mikä vihjaisi käsityksiä muodostavan persoonallisuuden henkilökohtaiseen eloonjäämiseen. Eikä logiikan ja järjen tarjoamien mahdollisuuksien loppuunamentaminen tule logikolle eikä järkeilijälle koskaan paljastamaan persoonallisuuden eloonjäämisen ikuista totuutta.

Aineellinen lainmukaisuuden taso pitää huolen syysuhteen jatkumisesta eli siitä, että seuraus aina vastaa edeltävää toimintaa. Mielen taso antaa ymmärtää, että ideainmuodostuksellinen jatkuvuus on päättymätöntä, että edeltäkäs in olemassa olevista käsityksistä virtaa katkeamaton käsitteenmuodostuksen potentiaali. Muttei näistä universumitasoista kumpikaan paljasta vastauksia etsivälle kuolevaiselle pakoväylää statuksen osittaisuudesta eikä siitä sietämättömästä epävarmuudesta, jonka syynä on se, että maailmankaikkeudessa hän on ohimenevä realiteetti, ajallinen persoonallisuus, joka on tuomittu sammumaan rajallisten elämän energioiden kuluttua loppuun.

Vain hengelliseen ymmärrykseen johtavan morontiaalisen väylän kautta ihminen voi koskaan murtaa ne kahleet, jotka luonnostaan kuuluvat hänen kuolevaisen olennon statukseensa universumissa. Energia ja mieli toki johtavat takaisin Paratiisiin ja Jumaluuteen, muttei sen paremmin ihmisen energiavarustus kuin hänen mielivarustuksensaakaan ole lähtöisin suoraan tällaisesta Paratiisin-Jumaluudesta. Ihminen on Jumalan lapsi vain hengellisessä merkityksessä. Ja tämä on totta siksi, että Paratiisin-Isä on ihmisen varustuksena ja hänen sisimmässään tällä haavaa vain hengellisessä merkityksessä. Muutoin kuin uskonnollisen kokemuksen tietä ja aitoa uskoa harjoittamalla ihmiskunta ei koskaan kykene löytämään jumalallisuutta. Uskossa tapahtuva Jumalan totuuden hyväksyminen antaa ihmiselle kyvyn päästä pakoon aineellisten rajoitusten ahtaista aitauksista ja antaa hänelle järkipärisen toivon siitä, että hän pääsee kenenkään estämättä lähtemään aineellisesta olinpiiristä, jossa on kuolema, hengelliseen olinpiiriin, jossa on ikuinen elämä.

Uskonnon tarkoituksena ei ole tyydyttää Jumalaa kohtaan tunnettua uteliaisuutta, vaan mieluumminkin suoda älyperäistä vakavuutta ja filosofista turvallisuutta, vakauttaa ja rikastuttaa ihmiseloa yhdistämällä kuolevainen jumalalliseen, osittainen täydelliseen, yhdistämällä ihminen ja Jumala. Ihmisen käsitykset ihanteellisuudesta saavat todellisuutta nimenomaan uskonnollisen

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

kokemuksen kautta.

Mitään tieteellisiä tai loogisia todistuksia jumaluudesta ei voi milloinkaan olla olemassa. Järkeä yksinään ei voi koskaan osoittaa oikeiksi uskonnolliseen kokemukseen sisältyviä arvoja ja hyvyyksiä. Mutta aina kuitenkin on totta, että jokainen, joka tahtoo täyttää Jumalan tahdon, on käsittävä hengellisten arvojen paikkansapitävyyden. Tätä lähemmäksi ei kuolevaisten tasolla voi päästä uskonnollisen kokemuksen todellisuuden todistamista. Tällainen usko tarjoaa ainoan pakotien aineellisen maailman mekaanisesta puristuksesta ja älyn maailman epätäydellisyydestä johtuvan erheen aiheuttamasta vääristymisestä; se on ainoa löydetty ratkaisu siihen, miten päästään umpikujasta, joka esiintyy kuolevaisten ajattelussa sen kysymyksen kohdalla, jatkuuko yksittäisen persoonallisuuden elämä kuoleman jälkeen. Se on ainoa passi, jolla pääsee todellisuuden täysimääräistymiseen ja elämän ikuisuuteen universaalisessa luomakunnassa, jossa vallitsevat rakkaus, laki, eheys ja edistyvä Jumaluuden saavuttaminen.

Uskonto parantaa tehokkaasti ihmisen idealistisen eristyneisyyden tai hengellisen yksinäisyyden tunteen, sillä se vapauttaa uskovan tekemällä hänet Jumalan pojaksi, uuden ja mielekkään universumin kansalaiseksi. Uskonto vakuuttaa ihmiselle, että hän sielussaan näkyvää vanhurskauden valonkajastusta seuratessaan samastuu Infiniittisen suunnitelmaan ja lankaikkisen tarkoitukseen. Tällainen vapautunut sielu alkaa välittömästi tuntea olonsa kotoisaksi tässä uudessa universumissa, hänen omassa universumissaan.

Kun koet tällaisen uskon tuottaman muodonmuutoksen, et enää ole matemaattisen kosmoksen orjallinen osa, vaan mieluummin Universaalisen Isän vapautunut, tahtomaan kykenevä poika. Enää ei tällainen vapautunut poika taistelee yksinään sitä kovaa tuomiota vastaan, jonka mukaan ajallinen olemassaolo päättyy. Enää hän ei käy taistelua koko luomakuntaa vastaan tilanteessa, jossa kaikki puhuu toivottomasti häntä vastaan. Enää ei häntä horjuta halvaannuttava pelko siitä, että hän ehkä onkin pannut luottamuksensa toivottomaan harhakuvaan tai pannut toivonsa mielikuvituksen luomaan erheeseen.

Nyt ovat Jumalan pojat paremminkin pestautuneet käymään yhdessä taisteluun, jossa todellisuus voittaa olemassaolon puolinaisuuden varjot. Vihdoinkin tulevat kaikki luodut tietoisiksi siitä, että Jumala ja jotakuinkin rajattoman universumin kaikki jumalalliset olentojoukot ovat heidän puolellaan ylevässä taistelussa elämän ikuisuuden ja statuksen jumalallisuuden saavuttamiseksi. Tällaiset uskon vapauttavat

^{101:10.6 (1116.7)} Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

^{101:10.7 (1117.1)} Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

^{101:10.8 (1117.2)} When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

^{101:10.9 (1117.3)} Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the

pojat ovat peruuttamattomasti pestautuneet ajallisuudessa käytäviin kamppailuihin ikuisuuden korkeampien voimien ja jumalallisten persoonallisuuksien puolella; ja nyt käyvät jopa tähdet radoillaan taistelua heidän puolestaan; viimeinkin he katselevat universumia sisältäpäin, Jumalan näkökulmasta, ja kaikki muuttuu aineellisen eristyneisyyden epävarmuuksista ikuisen hengellisen etenemisen varmuuksiksi. Jopa itsestään ajallisuudesta tulee pelkkä ikuisuuden varjo, jonka Paratiisin realiteetit luovat avaruuden mahtavana liikkuvan koneiston ylle.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 102. Uskonnollisen uskon perustukset

⇐ 101

Urantia-kirjan

103 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 102

USKONNOLLISEN USKON PERUSTUKSET

Osiot

Johdanto

1. Uskon tuottamat vakuuttuneisuudet
2. Uskonto ja reaalisuus
3. Tieto, viisaus ja ymmärrys
4. Kokemuksen tosiasia
5. Tavoitteellisen potentiaalin ylivalta
6. Uskonnollisen uskon varmuus
7. Jumalallisen epäilyksettömyys
8. Uskonnon todisteet

PAPER 102

THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH

SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

Johdanto

EPÄUSKOISELLE materialistille ihminen on yksinkertaisesti vain evoluution oikku. Ihmisen elossasäilymisen toiveet ovat heränneet mielikuvituksellisen keksäisun pohjalta; hänen pelkonsa, rakkautensa, kaipuunsa ja uskomuksensa ovat vain reagointia, jota esiintyy tiettyjen aineen elottomien atomien joutuessa sattumoisin lähekkäin. Mikään tarmokkuuden osoitus tai luottamuksen ilmaus ei häntä voi haudan taakse viedä. Parhaidenkin ihmisten antaumukselliset ponnistukset ja innoittava nerous ovat tuomitut häviämään kuolemassa, ikuisen unohduksen ja sielun sammumisen pitkässä ja yksinäisessä yössä. Sanomaton epätoivo on ihmisen ainoa palkka siitä, että hän elää ja uurastaa kuolevaisten olemassaolon ajallisen auringon alla. Jokainen elonpäivä tiukentaa hitaasti, mutta varmasti, sen säälimättömän tuomion otetta, jonka vihamielinen ja hetytymätön, aineellinen maailmankaikkeus on määrännyt kaiken kruunaavaksi loukkaukseksi kaikkea sitä kohtaan ihmisen tuntemassa kaipauksessa, mikä on kaunista, jaloa, ylevää ja hyvää.

INTRODUCTION

102:0.1 (1118.1) TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

Mutta tuollainen ei ihmisen loppu eikä ikuinen kohtalo toki ole. Moinen näkemys on vain jonkun sellaisen harhailevan sielun epätoivon huuto, joka on eksynyt hengelliseen pimeyteen ja joka monitahoisen oppineisuuden aiheuttaman hämmennyksen ja asioiden vääristymisen sokaisemana ponnistelee urheasti eteenpäin, kun hänen vastassaan ovat materiaalisen filosofian mekanistiset viisastelut. Ja koko tämän pimeyttä merkitsevän tuomion ja koko tämän epätoivoisen kohtalon karkottaa ikiajoiksi yksi ainoa rohkea uskonponnistus maan päällä asuvista Jumalan lapsista vähäisimmän ja oppimattomimman taholta.

Tämä pelastava usko syntyy ihmissyödamessä ihmisen moraalisen tietoisuuden käsittäessä, että inhimilliset arvot ovat kuolevaisen kokemuksessa muunnettavissa aineellisista hengellisiksi, inhimillisistä jumalallisiksi, ajallisuudesta ikuisuuteen.

1. USKON TUOTTAMAT

VAKUUTTUNEISUUDET

Ajatuksensuuntaajan työ selittää ihmisen alkeellisen ja evoluutionvaraisen velvollisuudentunnon muuttumisen edellä mainituksi korkeammaksi ja varmemmaksi uskoksi ilmoituksen paljastamiin ikuisiin realiteetteihin. Ihmisen sydämessä täytyy olla täydellisyys kaipausta, joka varmistaa, että hänellä on kyky käsittää korkeimpaan tavoitteeseen johtavat uskon polut. Jos joku haluaa noudattaa Jumalan tahtoa, hän on tunteva totuuden tien. On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: "Olevaiset, jotka ovat ihmisestä, on tunnettava, jotta niitä voisi rakastaa, mutta olevaisia, jotka ovat Jumalasta, on rakastettava, jotta ne voisi tuntea." Mutta rehelliset epäilykset ja vilpittömät kyselyt eivät ole syntiä, vaan sellaiset asenteet tietävät vain viivytystä eteenpäin vievällä matkalla kohti täydellisyyden saavuttamista. Lapsenomainen luottamus takaa ihmisen pääsyn taivaallisen ylösnousemuksen valtakuntaan, mutta eteneminen riippuu kokonaan siitä, harjoittaako matkamies täysikasvuisen ihmisen lujaa ja luottavaista uskoa.

Tieteen edustama järkeily perustuu havaittavissa oleviin ajallisuuden tosiasioihin. Uskonnon usko esittää väitteensä ikuisuuden henkiohjelman pohjalta. Mitä tieto ja järkeily eivät voi tehdä hyväksemme, sen suhteen oikea viisaus kehottaa, että sallisimme uskon tehdä sen uskonnollisen ymmärryksen ja hengellisen muuttumisen kautta.

Kapinan aiheuttaman eristämisen johdosta totuuden paljastaminen on Urantialla aivan liian

^{102:0.2 (1118.2)} But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

^{102:0.3 (1118.3)} This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

^{102:1.1 (1118.4)} The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

^{102:1.2 (1119.1)} The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

^{102:1.3 (1119.2)} Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been

usein sekoittunut osittaisia ja kestäättömiä kosmologioita edustaviin toteamuksiin. Totuus pysyy sukupolvesta toiseen muuttumattomana, mutta siihen liittyvät opetukset fyysisestä maailmasta vaihtelevat päivä päivältä ja vuosi vuodelta. Ikuista totuutta ei tulisi väheksyä vain sen vuoksi, että se sattuu esiintymään aineellisesta maailmasta esitettyjen vanhentuneiden käsitysten seurassa. Mitä enemmän tieteen tosiasioita tiedät, sitä vähemmän voit olla varma; mitä enemmän uskontoa sinulla on, sitä vakuuttuneempi sinä olet.

Tieteen esittämien tosiasioiden lähde on äly ja vain äly, uskonnon varmoina pitämät asiat kumpuavat koko persoonallisuuden pohjimmaisista perustoista. Tiede vetoaa mielen käsityskykyyn, uskonto vetoaa ruumiin ja hengen lojaalisuuteen ja antaumukseen, jopa persoonallisuuden kokonaisuuteen.

Jumala on niin perin todellinen ja absoluuttinen, ettei ole mahdollista esittää mitään aineellista näyttöä tai mitään niin kutsutun ihmeen kaltaista todistusta hänen todellisuudestaan. Aina on oleva niin, että me tunnemme hänet siksi, että me luotamme häneen, ja meidän uskomme häneen perustuu yksinomaan henkilökohtaiseen mukanaolomme hänen infiniittisen todellisuutensa jumalallisissa ilmenemissä.

Ihmisen sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja herättää väijäämättä ihmisen sielussa aidon ja syvällisen täydellisyydenkaipuun ja pitkälle menevän selvilleottamisen halun, jotka voi riittävällä tavalla tyydyttää vain yhteys Jumalaan, tämän Suuntaajan jumalalliseen lähteeseen. Ihmisen isoava sielu kieltäytyy tyytymästä mihinkään vähempään kuin siihen, että se omakohtaisesti tajuaa elävän Jumalan. Mitä hyvänsä enemmän Jumala lieneekin kuin korkea ja täydellinen moraalinen persoonallisuus, ei hän isoavan ja finiittisen käsityskykymme mukaan ainakaan voi olla mitään sitä vähäisempää.

2. USKONTO JA REAALISUUS

Havainnoivat mielet ja erittelevät sielut tunnistavat kyllä uskonnon, kun he löytävät sen kaltaistensa elämästä. Uskonto ei kaipaakaan mitään määrittelyä, sillä me kaikki tunnemme sen sosiaaliset, älylliset, moraaliset ja hengelliset hedelmät. Ja tämä kaikki versoo siitä tosiasiasta, että uskonto on ihmisrodun omaisuutta; se ei ole kulttuurin jälkeläinen. On totta, että ihmisen uskonnonkäsittäminen on edelleenkin inhimillistä, ja sen vuoksi se joutuu helposti tietämättömyyden kahleisiin, taikauskon orjuuteen, viisastelua merkitsevien harhakäsitysten valtaan ja väärän filosofian harhaluulojen uhriksi.

Muuan aidon uskonnollisen

mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

102:1.4 (1119.3) The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the *entire personality*. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

102:1.5 (1119.4) God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

102:1.6 (1119.5) The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

102:2.1 (1119.6) Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

102:2.2 (1119.7) One of the characteristic peculiarities

vakuuttuneisuuden luonteenomaisista erikoisuuksista on se, että vakaumustensa ehdottomuudesta ja kantansa järkkymättömyydestä huolimatta sen julkitulon henki on niin luonteva ja hillitty, ettei se koskaan luo vähänkään sellaista vaikutelmaa, joka kertoisi itsetehostuksesta tai minäkeskeisestä haltioitumisesta. Uskonnollisen kokemuksen tuottama viisaus on melkeinpä paradoksi sikäli, että se on sekä ihmisperäistä että Suuntaajasta juontuvaa. Uskonnollinen voima ei ole yksilön henkilökohtaisten kykyjen tuote, vaan mieluummin ihmisen ja kaiken viisauden ikuisen lähteen välisen ylevän kumppanuuden aikaansaannos. Näin tulee todellisen ja tahrattoman uskonnon sanoista ja teoista kaikille valaistuneille kuolevaisille vastaansanomattoman arvovaltaisia.

On vaikea osoittaa ja eritellä uskonnolliseen kokemukseen vaikuttavia tekijöitä, mutta ei ole vaikea havaita, että tällaiset uskonnonharjoittajat elävät ja toimivat ikään kuin he jo olisivat lankaikkisen tykönä. Uskovat suhtautuvat tähän ajalliseen elämään ikään kuin kuolemattomuus jo olisi heidän ulottuvillaan. Tällaisten kuolevaisten elämässä on sellaista vahvaa omaperäisyyttä ja julkitulemisen spontaanisuutta, jotka ainaaan erottavat heidät heidän vain maailmallista viisautta omaksuneista kaltaisistaan. Uskonnonharjoittajat näyttävät elävän ikään kuin he olisivat tosiasiallisesti vapautuneet häiritsevästä kiireestä ja tuskallisesta paineesta, jotka johtuvat ajallisuuden maallisiin kehityskulkuihin luonnostaan kuuluvista hankaluuksista. Heissä on näkyvillä sellaista persoonallisuuden tasapainottumista ja luonteen tyyneyttä, että sitä eivät fysiologian, psykologian eivätkä sosiologian lait selitä.

Aika on elementti, joka kuuluu poikkeuksetta tiedon saavuttamiseen. Uskonto tuo antimensa esille välittömästi, vaikka siinä silti onkin tärkeää armossa kasvamisen tekijä, tarkalleen määrätty edistyminen kaikissa uskonnollisen kokemuksen osakysymyksissä. Tieto on se, mitä ikuisesti etsitään; aina sinä opit, mutta koskaan et kykene pääsemään absoluuttista totuutta osoittavaan täyteen tietämykseen. Pelkässä tiedossa ei milloinkaan voi olla absoluuttista varmuutta, vaan vain yhä todennäköisemmäksi käyvää likimääräisyyttä. Mutta hengellisesti valaistunut uskonnollinen sielu tietää, ja se tietää nyt. Eikä tämä syvällinen ja positiivinen varmuus johda tällaista tervejärkistä uskonnonharjoittajaa silti tuntemaan yhtään sen vähempää mielenkiintoa ihmisperäisen viisauden etenemisen nousuja ja laskuja kohtaan, viisauden, joka aineellisen puolensa osalta on sidoksissa hitaasti etenevän tieteen saavutuksiin.

Tieteen tekemät löydötkin ovat inhimillisen

of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

102:2.3 (1119.8) It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

102:2.4 (1120.1) Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and *knows now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

102:2.5 (1120.2) Even the discoveries of science are

kokemukseen kuuluvassa tietoisuudessa todellisia, vasta kun niistä on otettu selko, ja vasta kun ne on suhteutettu, vasta kun niihin sisältyvistä relevanteista tosiasioista aktuaalisesti tulee jotakin merkitseviä sillä, että ne kytketään mielen ajatusvirtoihin. Kuolevainen ihminen tarkastelee fyysistä ympäristöäänkin mielen tasolta, sen psykologisen mieltämisen näkökulmasta. Mitään outoa ei sen vuoksi ole siinä, että ihminen laatii universumista äärimmäisen yhtenäisen tulkinnan ja pyrkii sitten samastamaan tämän oman tieteesä luoman energiaykseyden uskonnollisen kokemuksensa henkikykyteen. Mieli on ykseyttä; kuolevaisen olennon tietoisuus elää mielen tasolla ja havaitsee universaaliset realiteetit mielivarustuksensa silmien läpi. Mielen perspektiivi ei ulotu todellisuuden alkulähteen, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, eksistentiaaliseen ykseyteen, mutta se voi välittää ja joskus se onkin välittävä ihmiselle kuvan energian, mielen ja hengen kokemuksellisesta synteisistä Korkeimmassa Olennessa ja Korkeimpana Olentona. Mutta mieli ei voi tässä todellisuuden moninaisuuden yhdistämisessä milloinkaan onnistua, ellei tällainen mieli ole vahvasti tietoinen aineellisista olevaisista, älyllisistä merkityksistä ja hengellisistä arvoista. Vain toiminnallista todellisuutta edustavan kolmiyhteyden harmoniassa on ykseys, ja vain ykseydessä persoonallisuus kokee tyydytyksen kosmisen pysyvyyden ja johdonmukaisuuden todellistumisesta.

Ykseys löytyy ihmisen kokemuksesta parhaiten filosofian avulla. Ja vaikka filosofisen ajattelun tuleekin valtaosaltaan aina perustua aineellisiin tosiasioihin, kuolevaisen hengellinen ymmärrys on aidon filosofisen dynamiikan sielu ja energia.

Evolutionaarinen ihminen ei luonnostaan pidä kovaa työntekoa herkkuna. Jotta hän elämän kokemuksessaan pysyisi kasvavan uskonnollisen kokemuksen asettamien kannustavien vaatimusten ja pakottavien yllykkeiden tasalla, merkitsee se lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, älyllisen avartumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa. Siksi veltommat ihmiset usein koettavatkin välttää aidon uskonnon edellyttämältä ankaralta toiminnalta eräänlaatuisen näppärän itsepetoksen avulla eli vetäytymällä stereotyyppisten uskonnollisten oppien ja dogmien tarjoamaan valheelliseen suojaan. Aito uskonto on kuitenkin elävää. Uskonnollisten käsitysten älyllinen jähmettäminen on samaa kuin hengellinen kuolema. Ideoita ei uskonto ole käsitettävissä, mutta heti kun uskonto madalletaan pelkäksi ideaksi, se ei enää ole uskontoa, vaan siitä on tullut vain eräs ihmisperäisen filosofian

not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

102:2.7 (1120.4) Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

alalaji.

Lisäksi on olemassa toisentyypisiä epävakaisia ja kurittomia sieluja, jotka käyttävät tunneperäisiä uskontoideoita mieluusti pakoväylänä päästäkseen ihmiselon asettamista hermostuttavista vaatimuksista. Kun jotkut horjuvat ja pelokkaat kuolevaiset koettavat vältellä evolutionaariseen elämään kuuluvaa alituista painetta, näyttää uskonto — sellaisena, jollaiseksi he sen käsittävät — tarjoavan lähimmän turvapaikan ja parhaan pakotien. Uskonnon tehtävä on kuitenkin valmistaa ihmistä kohtaamaan urheasti, jopa sankarillisesti, elämän hankaluudet. Uskonto on evolutionaarisen ihmisen ylivertaisin avu, se ainoa asia, joka antaa hänelle kyvyn jatkaa vaellustaan ja "kestää niin kuin hän näkisi Hänet, joka on näkymätön." Mystiikka sen sijaan on usein jonkinlaista elämästä syrjäänvetäytymistä. Siihen turvautuvat ne ihmiset, joille uskonnollisen elämäntavan noudattamisen edellyttämät, enemmän voimia kysyvät toiminnot ihmisyhteiskunnan ja kanssakäymisen avoimilla areenoilla eivät maistu. Oikean uskonnon pitää toimia. Käyttäytyminen johtuu uskonnosta, silloin kun ihmisellä tosiasiallisesti on uskonto, tai paremminkin, kun uskonnon todella annetaan pitää ihmistä vallassaan. Uskonto ei tule koskaan tyytymään pelkkään ajattelemiseen eikä toimeentuloon.

Emme ole sokeita sille tosiasialle, että uskonto toimii usein epäviisaasti, jopa epäuskonnollisesti, mutta se toimii. Uskonollisen vakaumuksen harhautumat ovat johtaneet verisiin vainoihin, mutta aina ja iäti uskonto tekee jotakin; se on dynaamista!

3. TIETO, VIISAUS JA YMMÄRRYS

Älyllinen vajavaisuus tai puutteellinen kasvatus vaikeuttaa väistämättä korkeampien uskonnollisten tavoitteiden saavuttamista, koska tällainen köyhä hengellisen olemuksen elinpiiri riistää uskonnolta sen tärkeimmän filosofisen yhteyskanavan tieteellisen tiedon maailmaan. Uskonnon älylliset tekijät ovat tärkeitä, mutta toisaalta niiden liikakehitys on joskus myös varsin vammauttavaa ja sekoittavaa. Uskonnon täytyy alituisen ponnistella erään paradoksaalisen väistämättömyyden kohteena: on välttämätöntä, että se käyttää ajattelua tehokkaasti hyödykseen, kun toisaalta on välttämätöntä, että se samanaikaisesti suhtautuu varauksin kaiken ajattelun hengelliseen käyttökelpoisuuteen.

Uskonollinen spekulointi on väistämätöntä, mutta aina vahingollista, sillä tällainen spekulointi poikkeuksesta väristää pohdittavan asian. Spekulointi muuntaa uskonnon helposti joksikin

^{102:2.8 (1121.1)} Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

^{102:2.9 (1121.2)} We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

^{102:3.1 (1121.3)} Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

^{102:3.2 (1121.4)} Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus,

aineelliseksi tai humanistiseksi, ja samalla kun se siis on suoranaisena esteenä loogisen ajattelun selkeydelle, samalla se epäsuorasti saa uskonnon näyttämään ajallisen maailman funktiolta, sen samaisen maailman, jonka vastakohtana sen tulisi ikuisesti olla. Paradoksit tulevat sen vuoksi aina olemaan uskonnon tunnusomaisia, paradoksit, jotka johtuvat kokemuksellisen yhteyden puuttumisesta universumin aineellisen ja hengellisen tason väliltä — sellaisen yhdistävän tekijän puuttumisesta kuin morontiamota, joka on filosofian tuolle puolen menevää herkkyyttä totuuden erottamista ja ykseyden tajuamista kohtaan.

Materiaaliset tuntemukset, ihmisen emootiot, johtavat suoraan aineellisiin toimenpiteisiin, itsekkäisiin tekoihin. Uskonnolliset oivallukset, hengelliset motivaatiot, johtavat suoraa tietä uskonnollisiin toimenpiteisiin, epäitsekäisiin tekoihin, jotka edustavat sosiaalista palvelua ja pyyteetöntä hyvänsuopaisuutta.

Uskonnollinen kaipaus on jumalallista todellisuutta tavoittelevaa isoamista. Uskonnollinen kokemus on sen tietoisuuden todentuma, että on löytänyt Jumalan. Ja kun ihmisolento todellakin löytää Jumalan, tuo olento kokee sielussaan sellaista löytämisen riemusta pulppuvaa sanomatonta levottomuutta, että hänen on pakko yrittää saada rakastava palveluyhteys vähemmän valaistuneisiin kanssaihmiisiinsä, ei toki sitä julkituodakseen, että hän on löytänyt Jumalan, vaan paremminkin antaa kseen oman sielunsa äyräiden yli tulvivan ikuisen hyvyyden virvoittaa ja jalontaa kanssaihmiisiään. Todellinen uskonto johtaa yhä laajempaan sosiaaliseen palvelemiseen.

Tiede, tieto, johtaa tosiasiatietoisuuteen; uskonto, kokemus, johtaa arvotietoisuuteen; filosofia, viisaus, johtaa koordinoituun tietoisuuteen; ilmoitus, revelaatio, (morontiamotan korvike) johtaa tietoisuuteen todellisesta reaalisuudesta; kun tosiasia-, arvo- ja todellisen reaalisuuden tietoisuuden koordinoitumisesta taas muodostuu tietoisuus persoonallisuuden reaalisuudesta, suurimmasta mahdollisesta olemisen määrästä, sekä usko tämän samaisen persoonallisuuden elossasäilymisen mahdollisuuteen.

Tietämys johtaa siihen, että ihmisille osoitetaan heidän paikkansa, eli se johtaa sosiaalisten kerrosten ja kastien alkuunpanoon. Uskonto johtaa ihmisten palvelemiseen, ja sillä tavoin se luo etiikkaa ja altruismia. Viisaus johtaa sekä ideoiden että omien kanssaihmitensä korkeampaan ja parempaan yhteenkuuluvuuteen. Ilmoitus vapahtaa ihmiset ja saattaa heidät ikuisen tutkimusmatkan alkuun.

Tiede lajittelee ihmisiä; uskonto rakastaa

while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

102:3.3 (1121.5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

102:3.4 (1121.6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

102:3.5 (1122.1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

102:3.6 (1122.2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to

ihmisiä, niin kuin sinua itseäsikin; viisaus tekee oikeutta keskenään erilaisille ihmisille; mutta ilmoitus nostaa ihmisen korkeuksiin ja paljastaa, että hän kykenee kumppanuuteen Jumalan kanssa.

Tiede ponnistelee turhaan luodakseen kulttuuriin perustuvan veljeyden; uskonto saa aikaan henkeen perustuvan veljeyden. Filosofian tavoitteena on viisauteen perustuva veljeys; ilmoitus tuo näkyville ikuisen veljeyden: Paratiisin Lopullisuuden Saavuttajakunnan.

Tieto johtaa ylöpyteen siitä tosiasiasta, että olen persoonallisuus; viisaus on yhtä kuin tietoisuus persoonallisuuden merkityksestä; uskonto on yhtä kuin kokemus persoonallisuuden arvon tiedostamisesta; ilmoitus on yhtä kuin vakuutus persoonallisuuden eloonjäämisestä.

Tieteen pyrkimyksenä on rajattoman kosmoksen lohkoitaisten osien identifioiminen, analysointi ja luokittelu. Uskonto ottaa tarkasteltavakseen kokonaisidean, koko kosmoksen. Filosofia koettaa samastaa tieteen käsittelemät aineelliset lohkot hengellisen ymmärryksen mukaiseen käsitykseen kokonaisuudesta. Siinä, missä filosofia tässä yrityksessä epäonnistuu, siinä ilmoitus onnistuu vakuuttaessaan kosmisen kehän olevan universaalinen, ikuinen, absoluuttinen ja infiniittinen. Tämä Infiniittisen MINÄ OLEN -olevaisen kosmos on sen vuoksi loputon, rajaton ja kaiken sisäänsä sulkeva — ajaton, tilaton ja kvalifioimaton. Ja me todistamme, että Infiniittinen MINÄ OLEN on myös Nebadonin Mikaelin Isä ja ihmisen pelastuksen Jumala.

Tiede vihjaa Jumaluuteen tosiasiana, filosofia esittää idean Absoluutista, uskonto luo kuvan Jumalasta rakastavana hengellisenä persoonallisuutena. Ilmoitus vahvistaa Jumaluuden tosiasian, Absoluutin idean ja Jumalan hengellisen persoonallisuuden ykseyden ja esittää lisäksi tämän käsitteen meidän Isänämme — olemassaolon universaalisena tosiasiana, mielen ikuisena ideana ja elämän infiniittisenä henkenä.

Tiedon tavoittelu on tiedettä, viisauden etsintä on filosofiaa, Jumalan rakastaminen on uskontoa, totuuden isoaminen on revelaatio. Mutta ihmisen sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja vasta liittää todellisuudentunnun ihmisen hengelliseen ymmärrykseen kosmoksesta.

Tieteessä idea edeltää sen todentumisen julkituloa, uskonnossa todentumisen kokemus edeltää idean ilmenemää. On valtava ero toisaalta evolutionaarisen uskomistahdon ja toisaalta valistuneen järkeilyn tuloksen, uskonnollisen ymmärryksen ja ilmoituksen — tahdon, joka uskoo — välillä.

differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a *fact*; philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality*. Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth *is* a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes*.

Evoluution piirissä uskonto johtaa usein siihen, että ihminen luo omat käsityksensä Jumalasta; ilmoitus tuo esille sen ilmiön, että Jumala kehittää ihmistä itseään, kun sen sijaan Kristus Mikaelin maan päällä viettämässä elämässä me näemme sen ilmiön, että Jumala ilmoittaa itseään ihmiselle. Evoluutio tekee Jumalasta helposti ihmisen kaltaisen, ilmoitus taas pyrkii tekemään ihmisestä Jumalan kaltaisen.

Tiede on tyytyväinen, vasta kun se on löytänyt ensimmäiset syyt; uskonto, vasta kun se on löytänyt korkeimman persoonallisuuden, ja filosofia tyytyy ykseyteen. Ilmoitus vahvistaa, että nämä kolme ovat yksi ja että kaikki ovat hyviä. Ikuinen reaalinen on universumin hyvyys, ei suinkaan ajalliset harhakuvat avaruuden pahuudesta. Kaikkien persoonallisuuksien hengellisen kokemuksen mukaan on aina totta, että todellinen on sitä, mikä on hyvää, ja hyvä on sitä, mikä on todellista.

4. KOKEMUKSEN TOSIASIA

Koska mielessänne on läsnä Ajatuksensuuntaaja, Jumalan mielen tunteminen ei ole teille sen suurempi mysteeri kuin on olla varma siitä, että tietää tuntevansa minkä tahansa muun mielen — ihmismielen tai ihmisen yläpuolelle kuuluvan mielen. Uskonnot ja sosiaaliselle tietoisuudelle on yhteistä niiden perustuminen tietoisuuteen siitä, että on muitakin mieliä. Menetelmä, jonka avulla voit hyväksyä toisen henkilön idean omaksesi, on sama, jonka avulla voit "antaa mielen, joka oli Kristuksessa, olla myös sinussa."

Mitä on ihmisen kokemus? Se on yksinkertaisesti kaikenlaista vuorovaikutusta aktiivisen ja vastauksia etsivän minuuden ja minkä tahansa muun aktiivisen ja ulkopuolisen olevaisen välillä. Kokemuksen massa määräytyy käsityksen syvyydestä ynnä minuuden ulkopuolella olevan todellisuuden tuntemisen kokonaismäärästä. Kokemuksen liike on yhtä kuin odotettavissa olevan kuvittelun voimallisuus ynnä se, miten teräviä ovat aistinvaraiset havainnot sen olevaisen ulkonaisista ominaisuuksista, johonka ollaan kosketuksissa. Kokemuksen tosiasia löytyy minätaajuudesta sekä siitä, että esiintyy muita olemassa olevia, muita mieliä ja muita henkiä.

Ihminen tiedostaa varsin varhaisessa vaiheessa, ettei hän ole maailmassa eikä universumissa yksin. Kehittyy luonnollinen ja spontaani taju siitä, että minuuden ympäristössä on muitakin mieliä. Usko muuntaa tämän luonnollisen kokemuksen uskonnoksi, toisin sanoen Jumala tiedostetaan muu-mieleiden realiteetiksi — sen lähteeksi, olemukseksi ja määränpääksi. Mutta tällainen tieto Jumalasta on

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

102:3.15 (1122.11) Science is only satisfied with first causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

102:4.1 (1123.1) Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

102:4.2 (1123.2) What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

102:4.3 (1123.3) Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal

alati ja aina henkilökohtaisen kokemuksen realiteetti. Ellei Jumala olisi persoonallisuus, hänestä ei voisi tulla ihmispersoonallisuuden todellisen uskonnollisen kokemuksen elävää osaa.

Ihmisen uskonnollisessa kokemuksesta mukana oleva erheen elementti on suoraan verrannollinen siihen materialismin määrään, joka saastuttaa hengellistä käsitystä Universaalisesta Isästä. Ihmisen universumissa esihenkenä suorittama eteneminen muodostuu siitä kokemuksesta, että hän vapautuu näistä Jumalan olemusta sekä puhtaan ja todellisen hengen reaalisuutta koskevista virheellisistä käsityksistä. Jumaluus on enemmän kuin henkeä, mutta hengellinen lähestymistie on taivaaseen nousevalle ihmiselle ainoa mahdollinen.

Rukoileminen on kiistämättä uskonnollisen kokemuksen osa, mutta nykyajan uskonnot ovat korostaneet sitä väärin niin, että sitä tärkeämpi palvonnallinen yhteydenpito on lyöty pahasti laimin. Palvonta syventää ja laajentaa mielen reflektiivisiä kykyjä. Rukoilu saattaa rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpään.

Ilmoitususkonto on ihmisen olemassaolon yhdentävä elementti. Ilmoitus yhdentää historian, koordinoi geologian, astronomian, fysiikan, kemian, biologian, sosiologian ja psykologian. Hengellinen kokemus on ihmisen kosmoksen todellinen sielu.

experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

102:4.4 (1123.4) The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

102:4.5 (1123.5) Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

102:4.6 (1123.6) Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, co-ordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. TAVOITTEELLISEN POTENTIAALIN YLIVALTA

Vaikkei sen todistaminen, että uskominen on tosiasia, olekaan samaa kuin uskotun asian todeksi osoittaminen, yksinkertaisen eliömuodon edistyminen evoluution kautta persoonallisuuden asemaan osoittaa kuitenkin tosiasiaksi sen, että persoonallisuuden potentiaali on alun alkaen olemassa. Ja ajallisissa universeissa potentiaali on aktuaaliseen verrattuna aina tätä korkeammalla. Kehittyvässä kosmoksessa potentiaalinen on sitä, mikä tulee olemaan, ja tuleva merkitsee Jumaluuden tavoitteellisten käskyysten paljastumista.

Tämä sama tavoitteita asettava ylivalta näkyy mielessä tapahtuvan ideainmuodostuksen kehityksessä, kun alkukantainen eläimellinen pelko muuntuu alati syveneväksi kunnioitukseksi Jumalaa kohtaan ja yhä laajemmaksi maailmankaikkeuden kunnioittamiseksi. Alkukantaisella ihmisellä oli enemmän uskonnollista pelkoa kuin uskoa, ja henkipotentiaalien ylivalta mieliaktuaaleihin nähden osoittautuu todeksi, kun tämä pelkurin pelko muuttuu eläväksi uskoksi hengellisiin realiteetteihin.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

102:5.1 (1123.7) Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

102:5.2 (1124.1) This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

Voitte psykologisoida kehityskuntoa, mutta ette hengellistä alkuperää olevaa henkilökohtaisen kokemuksen uskontoa. Ihmisperäinen moraalisuus saattaa tuntea arvoja, mutta vain uskonto voi säilyttää, ylevöittää ja hengellistää tällaiset arvot. Mutta uskonto on sanotunlaisista vaikutuksista huolimatta jotakin enemmän kuin emotionaalistettua moraalisuutta. Uskonto on moraalisuudelle samaa kuin rakkaus on velvollisuudelle, samaa kuin Jumalan pojan asema on orjuudelle, samaa kuin olemus on substanssille. Moraalisuus tuo esille kaikkivaltiaan Valvojan, palveltavan Jumaluuden; uskonto tuo julki kaikkia rakastavan Isän, palvottavan ja rakastettavan Jumalan. Ja kerran vielä sanottuna tämä johtuu siitä, että uskonnon hengellinen potentiaalisuus on kehityksellisen moraalisuuden velvollisuus-aktuaalisuuteen nähden hallitsevassa asemassa.

6. USKONNOLLISEN USKON VARMUUS

Filosofian avulla tapahtuva uskonnollisen pelon eliminointi ja tieteen vakaa edistyminen lisäävät väärien jumalten kuolleisuutta suuresti. Ja vaikka tämä ihmistekoisten jumaluuksien rivien harveneminen saattaa hetkellisesti sumentaa hengellisen näköalan, se lopulta kuitenkin hävittää tietämättömyyden ja taikauskon, jotka varsin pitkään kätkeivät elävän, ikuisen rakkauden Jumalan näkyviltä. Luodun ja Luojan välinen suhde on elävä kokemus, dynaaminen uskonnollinen usko, joka ei ole täsmällisesti määriteltävissä. Jos osa elämästä otetaan erilleen ja nimitetään uskonnoksi, se on samaa kuin elämän pirstominen ja uskonnon vääristäminen. Ja juuri tästä syystä palvonnan Jumala vaatiikin täyttää uskollisuutta tai sitten ei mitään.

Alkukantaisten ihmisten jumalat eivät saattaneet olla kuin heidän itsensä varjoja; elävä Jumala on se jumalallinen valo, jonka katkot ovat koko avaruuden luomistulosvarjoja.

Filosofisia tuloksia saavuttanut uskonnonharjoittaja luottaa henkilökohtaisen pelastuksen persoonalliseen Jumalaan, joka on jotakin enemmän kuin realiteetti, arvo, saavutustaso, ylevä prosessi, transmutaatio, ajallisen avaruuden perimmäisyys, ihanteellistus, energiapersoonoituma, gravitaatioentiteetti, ihmisperäinen projektio, minuuden ihanteellistuma, luonnon ylevöitymä, taipumus hyvyyteen, evoluution eteenpäin kannustava ylylke tai ylevistä ylevin hypoteesi. Uskonnonharjoittaja uskoo rakkauden Jumalaan. Rakkaus on uskonnon olemus ja nykyistä korkeamman sivilisaation alkulähde.

Usko muuntaa filosofiaan kuuluvan ja todennäköiseksi oletetun Jumalan omakohtaiseen

102:5.3 (1124.2) You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

102:6.1 (1124.3) The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

102:6.2 (1124.4) The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

102:6.3 (1124.5) The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

102:6.4 (1124.6) Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the

uskonnolliseen kokemukseen kuuluvaksi, varmuudella tiedetyksi pelastavaksi Jumalaksi. Skeptisyys saattaa asettaa teologian teorit kyseenalaisiksi, mutta luottamus omakohtaisen kokemuksen luotettavuuteen vahvistaa sen vakaumuksen totuudellisuuden, joka on kasvanut uskoksi.

Viisaan päättelyn kautta saatetaan päätyä Jumalaa koskeviin vakaumuksiin, mutta yksilöstä tulee Jumalaa tunteva vain uskon välityksellä, omakohtaisen kokemuksen kautta. Paljossa sellaisessa, mikä koskee elämää, on otettava huomioon todennäköisyys, mutta oltaessa yhteydessä kosmiseen todellisuuteen on mahdollista tuntea varmuutta, kun tällaisia merkityksiä ja arvoja lähestytään elävän uskon tietä. Jumalaa tunteva sielu rohkenee sanoa ”minä tiedän”, silloinkin kun sellainen epäuskoinen asettaa tämän Jumalasta tietämisen kyseenalaiseksi, joka kiistää tällaisen varmuuden siksi, ettei älyperäinen logiikka sitä täysin tue. Jokaiselle tällaiselle epäilijälle uskova vastaa vain: ”Miten sinä muka tiedät, etten minä tiedä?”

Vaikka järki voikin aina asettaa uskon kyseenalaiseksi, usko voi aina täydentää sekä järkeä että logiikkaa. Järki luo sen todennäköisyyden, jonka usko voi muuntaa moraaliseksi varmuudeksi, jopa hengelliseksi kokemukseksi. Jumala on ensimmäinen totuus ja viimeinen tosiasia, siksi kaikki totuus saa alkunsa hänestä, samalla kun kaikki tosiasiat ovat olemassa hänen ansiostaan. Jumala on absoluuttinen totuus. Totuutena Jumala on tiedettävissä, mutta jotta Jumalaa voisi ymmärtää, selittää, on tutkittava universumien universumin tosiasiaa. Jumalan totuuden kokemisen ja Jumalan tosiasiasta vallitsevan tietämättömyyden välillä ammottavan kuilun voi luoda umpeen vain elävä usko. Järki yksinään ei kykene saamaan aikaan harmoniaa infiniittisen totuuden ja universaalisen tosiasian välille.

Vakaumus ei ehkä kykene vastustamaan epäilystä eikä pitämään puoliaan pelkoa vastaan, mutta usko saa aina voiton epäilystä, sillä usko on sekä positiivista että elävää. Positiivinen on aina paremmassa asemassa kuin negatiivinen, totuus paremmassa asemassa kuin erhe, kokemus paremmassa asemassa kuin teoria, hengelliset realiteetit paremmassa asemassa kuin ajallisuuden ja avaruuden irralliset tosiasiat. Vakuuttava todiste tästä hengellisestä varmuudesta koostuu niistä sosiaalisista hengen hedelmistä, joita tällaiset uskovat, uskovaiset, tämän aidon hengellisen kokemuksen seurauksena tuottavat. Jeesus sanoi: ”Jos rakastatte lähimmäisiänne niin kuin minä olen teitä rakastanut, silloin kaikki ihmiset tietävät, että olette minun opetuslapsiani.”

Tieteelle Jumala on yksi mahdollisuus,

personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

102:6.5 (1124.7) Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, “I know,” even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, “How do you know that I do not know?”

102:6.6 (1125.1) Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

102:6.7 (1125.2) Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: “If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples.”

102:6.8 (1125.3) To science God is a possibility, to

psykologialle hän on toivottavuus, filosofialle eräs todennäköisyys, uskonnolle varmuus, muuan uskonnolliseen kokemukseen kuuluva aktualiteetti. Järki vaatii, että sellaisen filosofian, joka ei kykene löytämään todennäköisyyden Jumalaa, tulisi suhtautua sängen kunnioittavasti siihen uskonnolliseen uskoon, joka kykenee löytämään ja joka löytää varmuuden Jumalan. Tieteen ei liioin tulisi suhtautua väheksyvästi uskonnolliseen kokemukseen sillä perusteella, että tämä on herkkäuskoisuutta, ei ainakaan niin kauan, kun se pitää kiinni olettamuksestaan, jonka mukaan ihmisen älylliset ja filosofiset kyvyt ilmaantuivat aina vain vähäisempää älyllisyyttä edustavista eliöistä, mitä pitemmälle menneisyyteen niiden kohdalla mennään, kunnes lopulta näiden kykyjen alkuperäksi paljastuu sellainen alkeellinen elollisuus, josta kaikki ajattelu ja tunteminen täysin puuttui.

Evoluution tosiasioita ei pidä asettaa sitä totuutta vastaan, että Jumalaa tuntevan kuolevaisen uskonnollista elämäntapaa edustavan hengellisen kokemuksen varmuus on todellista. Älykkäiden ihmisten tulisi lakata järkeilemästä niin kuin lapset järkeilevät ja sen sijaan pyrkiä käyttämään aikuisuuteen kuuluvaa johdonmukaista logiikkaa, joka faktaa edustavan havainnon rinnalla sietää totuuden käsitteen. Tieteellinen materialismi on vararikossa pitäessään jokaisen eteen tulevan universumi-ilmiön kohdalla itsepintaisesti kiinni siitä, että se aina vain uudistaa nykyiset vastaväitteensä ja selittää sen, mikä on eittämättä korkeampaa, johtuvan siitä, mikä on eittämättä alemmaa. Johdonmukaisuuskin jo vaatii tavoitteellisen Luojan toimien tunnustamista.

Orgaaninen evoluutio on fakta; tavoitteellinen eli edistynyt evoluutio on totuus, joka tekee evoluution yhä korkeammalle nouseviin saavutuksiin kuuluvista, muutoin keskenään ristiriitaisista ilmiöistä johdonmukaisia. Mitä korkeammalle tiedemies edistyy valitsemallaan tieteenalalla, sitä laajemmin hän hylkää materialistista faktaa edustavat teoriat ja omaksuu kosmisen totuuden Korkeimman Mielen valta-asemasta. Materialismi halventaa ihmiselämää. Jeesuksen evankeliumi korottaa valtavasti ja ylevöittää verrattomasti jokaista kuolevaista. Kuolevaisten olemassaolo tulee hahmottaa koostuvaksi jännittävästä ja lumoavasta kokemuksesta, jossa toteutuu ihmisen ylöskurottautumisen ja jumalallisen ja pelastavan alaskurottautumisen kohtaamisen todellisuus.

7. JUMALALLISEN EPÄILYKSETTÖMYYS

Itsestään olemassa olevana Universaalinen Isä on myös itsensä selittävä; hän aktuaalisesti elää jokaisessa järjellisessä kuolevaisessa. Mutta

psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

102:6.9 (1125.4) The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

102:6.10 (1125.5) Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure

et voi olla varma Jumalasta, ellet tunne häntä. Se, että kokee itsensä pojaksi, on ainoa kokemus, joka tekee isyydestä epäilyksettömän. Maailmankaikkeus muuttuu kaikkialla. Muuttuva universumi on riippuvuussuhteessa oleva universumi. Sellainen luomus ei voi olla sen paremmin lopullinen kuin absoluuttinenkaan. Finiittinen universumi on täysin riippuvainen Perimmäisestä ja Absoluutista. Universumi ja Jumala eivät ole yksi ja sama, vaan toinen on syy ja toinen on seuraus. Syy on absoluuttinen, infiniittinen, ikuinen ja muuttumaton. Seuraus on ajallis-avaruudellinen ja transsendenttinen, mutta alati muuttuva, aina kasvava.

Jumala on maailmankaikkeudessa yksi ja ainoa itse aiheutettu tosiasia. Hän on koko olevaisista ja olennoista koostuvan luomistuloksen järjestyksen, suunnitelman ja tarkoituksen salaisuus. Muuttuvaa universumia säätelevät ja vakauttavat kaikkialla ehdottoman muuttumattomat lait, muuttumattoman Jumalan tavat. Jumalan tosiasia, jumalallinen laki, on muuttumaton; Jumalan totuus, hänen suhteensa maailmankaikkeuteen, on suhteellinen revelaatio, joka on aina mukautettavissa lakkaamatta kehittyvään universumiin.

Ne, jotka tahtoisivat keksiä uskonnon, josta puuttuu Jumala, ovat kuin ne, jotka tahtoisivat kerätä hedelmiä ilman, että heillä on hedelmäpuita, saada lapsia ilman vanhempia. Seurauksia ei voi saada ilman syitä; vain MINÄ OLEN on vailla alkusyytä. Uskonnollisen kokemuksen tosiasia sisältää jo itsessään ajatuksen Jumalasta, ja tällaisen omakohtaisen kokemuksen Jumalan täytyy olla persoonallinen Jumaluus. Et voi rukoilla kemiallista kaavaa, kääntä nöyrästi matemaattisen yhtälön puoleen, palvoa hypoteesia, uskoutua postulaatille, vaihtaa ajatuksia prosessin kanssa, palvella abstraktiota etkä pitää yllä rakastavaa kumppanuutta lain kanssa.

On totta, että monia ulkonaisesti uskonnollisia ominaisuuksia voi versoa ei-uskonnollisista juurista. Ihminen voi — älyllisellä tasolla — kieltää Jumalan ja olla silti moraalisessa mielessä hyvä, lojaali, kuuliainen, rehellinen, jopa ihanteellinen. Ihminen saattaa ympätä monia puhtaasti humanistisia oksia hengelliseen perusolemukseensa ja siten näennäisesti osoittaa oikeiksi väitteensä, joita hän on esittänyt jumalattoman uskonnon puolesta, mutta tällaisesta kokemuksesta puuttuvat eloonjäämisarvot: Jumalan tunteminen ja nousu kohti Jumalaa. Tällainen kuolevaisen kokemus tuottaa vain sosiaalisia hedelmiä, ei hengellisiä. Ympätty oksa määrää hedelmien laadun, olkoonkin että elävä ravintoliuos nousee juurista, jotka ovat alkuperäinen jumalallinen anti: mieli ja henki.

about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

Uskonnon älyllinen tunnusmerkki on varmuus, filosofinen ominaispiirre on johdonmukaisuus, sosiaaliset hedelmät ovat rakkaus ja palveleminen.

Jumalaa tunteva yksilö ei ole sellainen, joka on sokea niitä vaikeuksia kohtaan tai välinpitämätön niiden esteiden suhteen, jotka ovat Jumalan löytämisen tiellä taikauskon, perinteen ja nykyajan materialististen mieltymysten muodostamassa sokkelossa. Hän on kohdannut kaikki nämä esteet ja voittanut ne, elävän uskon avulla noussut niiden yläpuolelle ja niistä huolimatta saavuttanut hengellisen kokemuksen ylängöt. Mutta on totta, että monet, jotka ovat sisimmässään varmoja Jumalasta, pelkäävät puolustaa tällaisia varmuudentunteita niiden ihmisten paljouden ja nokkeluuden takia, jotka kokoavat vastaväitteitä Jumalaan uskomista vastaan ja suurentelevat siihen liittyviä vaikeuksia. Mitään kovin syvää älyllisyyttä ei vaadita puutteiden esiinkaivamiseen, kysymysten tekemiseen tai vastaväitteiden esittämiseen. Mutta näihin kysymyksiin vastaaminen ja näiden vaikeuksien ratkaiseminen edellyttää kyllä erinomaista älykkyyttä. Uskon luoma varmuus on suurenmoisoin keino selviytyä kaikista tällaisista pinnallisista kiistoista.

Jos tiede, filosofia tai sosiologia tohtii todellisen uskonnon profeettojen kanssa kiistellessään käydä dogmaattiseksi, silloin tulisi Jumalaa tuntevien ihmisten vastata tällaiseen epäoikeutettuun dogmaattisuuteen sillä kaukonäköisemmällä dogmatismilla, joka edustaa omakohtaisen hengellisen kokemuksen luomaa varmuutta: "Tiedän, mitä olen kokenut, sillä minä olen hänen poikansa, joka on MINÄ OLEN." Mikäli dogmin on määrä kiistää uskovaisen omakohtainen kokemus, silloin tämä uskosta syntynyt koettavissa olevan Isän poika voi vastata äskeisellä, kiistämättömissä olevalla dogmilla eli toteamuksella aktuaalisesta Universaalisesta Isän pojan asemastaan.

Vain kvalifioimaton realiteetti, absoluutti, voisi ottaa vapauden olla johdonmukaisesti dogmaattinen. Niiden, jotka ovat olevinaan dogmaattisia, on johdonmukaisia ollakseen ennemmin tai myöhemmin ajaututtava energian Absoluutin, totuuden Universaalin ja rakkauden Infiniitin käsivarsille.

Jos ei-uskonnolliset tavat lähestyä kosmista todellisuutta julkeavat asettaa uskon varmuuden kyseenalaiseksi sillä perusteella, ettei sellaista tilaa ole todeksi osoitettu, hengen kokija voi silloin samalla tavoin turvautua tieteen tosiasioiden ja filosofian uskomusten dogmaattiseen kiistämiseen sillä perusteella, että ne ovat yhtälailla todistamattomia, ne ovat yhtälailla vain tiedemiehen tai filosofin tietoisuuden kokemuksia.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, "I know what I have experienced because I am a son of I AM." If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experientible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

102:7.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experienter can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

Kaikkiin universumikokemuksiin verrattuna meillä on oikeus olla kaikkein varmimpia Jumalasta, onhan hän kaikista läsnäolevista väistämättömin, kaikista tosiasioista todellisin, kaikista totuuksista elävin, kaikista ystävistä rakastavin ja kaikista arvoista jumalallisin.

8. USKONNON TODISTEET

Arvokkaimpana todisteena uskonnon todellisuudesta ja tehokkuudesta on inhimillisen kokemuksen tosiasia; nimittäin se, että ihminen, joka luonnostaan on pelokas ja epäluuloinen, ihminen, joka syntymälahjanaan on saanut vahvan itsesäilytysvaiston ja kaipauksen kuolemanjälkeiseen eloonjäämiseen, on halukas uskomaan nykyisyytään ja tulevaisuuttaan koskevat syvimmat intressinsä kokonaan sen voiman ja persoonan huomaan ja ohjaukseen, jota hänen uskonsa nimittää Jumalaksi. Tämä on koko uskonnon keskeisin totuus. Kun sitten kysytään, mitä tämä voima tai persoona edellyttää ihmiseltä vastapalvelukseksi tästä huolenpidosta ja lopullisesta pelastuksesta, niin ei ole kahtakaan uskontoa, jotka antaisivat siihen saman vastauksen; itse asiassa ne ovat tässä suhteessa kaikki enemmän tai vähemmän eri mieltä.

Kun on puhe minkä hyvänsä uskonnon asemasta kehityksen asteikolla, sitä voi arvostella parhaiten sen tekemien moraalisten arvioiden ja sen esittämien eettisten normien mukaan. Mitä korkeamman tyyppisestä uskonnosta on kysymys, sitä enemmän se rohkaisee alituisen kohenevaa sosiaalista moraalisuutta ja eettistä kulttuuria, ja nämä puolestaan rohkaisevat sitä. Emme voi arvioida uskontoa sen seurassa kulkevan sivilisaation tilan mukaan, vaan meidän on viisainta arvioida sivilisaation todellista luonnetta siihen liittyvän uskonnon puhtauden ja ylevyyden mukaan. Monet tämän maailman huomattavimmat uskonnonopettajat ovat olleet käytännöllisesti katsoen oppimattomia. Maailmallinen viisaus ei ole välttämätöntä ikuisiin realiteetteihin uskovan pelastavan uskon harjoittamiselle.

Eri aikakausien uskontojen välinen erilaisuus riippuu kokonaan siitä, miten eri tavalla ihminen ymmärtää todellisuuden, ja siitä, miten ihmiset eroavat moraalisten arvojen, eettisten suhteiden ja henkirealiteettien tunnistamisessa.

Etiikka on ulkoinen sosiaalinen tai rodullinen kuvastin. Se heijastaa mitään vääristelemättä sitä muutoin huomaamatta jäävää edistymistä, joka koostuu ihmisen sisäisistä hengellisistä ja uskonnollisista kehityskuluista. Ihminen on ollut aina sitä mieltä Jumalasta, että Jumala on parasta, mitä ihminen on tiennyt; hän on pitänyt Jumalaa syvimpinä käsityksinään ja korkeimpina ihanteinaan. Historiallinenkin uskonto on aina

102:7.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

102:8.1 (1127.5) The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

102:8.2 (1127.6) Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

102:8.3 (1127.7) The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

102:8.4 (1127.8) Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the

luonut jumalakäsityksensä korkeimmiksi tunnustamistaan arvoista. Jokainen älykäs luotu antaa Jumalan nimen parhaalle ja ylevimmälle, mitä hän tietää.

Kun uskonto madalletaan järkeilyn ja älyllisen toiminnan julkituonnissa käytetyiksi termeiksi, se on aina rohkaistunut arvostelemaan sivilisaatiota ja evolutionaarista etenemistä sen mukaan, miltä nämä näyttävät uskonnon omien, eettistä kulttuuria ja moraalista edistystä mittaavien normien mukaan arvioituina.

Vaikka omakohtainen uskonto edeltäkin ihmisen moraalin kehittymistä, on samalla valitettavasti todettava, että institutionaalinen uskonto on poikkeuksetta laahannut ihmisrotujen hitaasti muuttuvien tapasääntöjen perässä. Järjestäytynyt uskonto on osoittautunut vanhoillisen vitkastelevaksi. Profeetat ovat tavallisesta johtaneet kansaa uskonnollisessa kehityksessä, teologit ovat tavallisesti sitä pidätelleet. Uskonto, joka on sisäinen eli henkilökohtainen kokemus, ei voi koskaan kehittyä kovin kauas rotujen älyllisen kehityksen edelle.

Mutta uskontoa ei koskaan kohoteta niin kutsuttuun yliluonnolliseen vetoamalla. Ihmeiden tavoittelu merkitsee paluuta primitiivisiin magiauskontoihin. Oikealla uskonnolla ei ole mitään tekemistä niin kutsuttujen ihmeiden kanssa, eikä ilmoitususkonto koskaan viittaa ihmeisiin arvovaltansa todisteena. Iäti ja aina uskonto on lujasti kiinni omakohtaisessa kokemuksessa. Ja teidän ylevin uskontonne — Jeesuksen elämä — oli juuri tällainen henkilökohtainen kokemus: ihminen, kuolevainen ihminen, joka etsi Jumalaa ja täyteen määrään saakka löysi hänet, yhden ainoan lihallisessa hahmossa eletyn elämän aikana, samalla kun tämän saman inhimillisen kokemuksen kuluessa ilmaantui Jumala, joka etsi ihmistä ja löysi hänet infinittistä ylivaltiutta olevan täydellisen sielun täydeksi tyydytykseksi. Ja kysymys on uskonnosta, vieläpä korkeimmasta uskonnosta, mikä on tähän mennessä Nebadonin universumissa julki tuotu — Jeesus Nasaretilaisen maisesta elämästä.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

best and highest thing he knows.

102:8.5 (1128.1) Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

102:8.6 (1128.2) While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

102:8.7 (1128.3) But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man, mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

102:8.8 (1128.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 103. Uskonnollisen kokemuksen reaalisuus

⇐ 102

Urantia-kirjan

104 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 103 USKONNOLLISEN KOKEMUKSEN REAALISUUS

Osiot

Johdanto

1. Uskonnonfilosofia
2. Uskonto ja yksilö
3. Uskonto ja ihmissuku
4. Hengellinen uskonyhteys
5. Ihanteiden alkuperä
6. Filosofinen koordinaatio
7. Tiede ja uskonto
8. Filosofia ja uskonto
9. Uskonnon sisin olemus

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

Johdanto

KAIKKIA ihmisen aidosti uskonnollisia reaktioita tukee palvonnanauttajan jo varhaisessa vaiheessa ilmenevä huolenpito, ja niitä valvoo viisaudenauttaja. Ihmisen ensimmäinen mielen ylittävä avu on persoonallisuuden kytkeytyminen Universumin Luovan Hengen Pyhän Hengen yhteyspiiriin; ja jo kauan ennen kuin joko jumalalliset Pojat suorittavat lahjoittautumisensa tai Suuntaajia lahjoitetaan yleismaailmallisesti, tämä influenssi toimii avartaakseen ihmisen etiikan, uskonnon ja hengellisyyden näkökulmaa. Paratiisin-Poikien lahjoittautumisten jälkeen vapautetulla Totuuden Hengellä on suunnaton vaikutus siihen, että ihmisen kyky uskonnollisten totuuksien käsittämiseen laajenee. Sitä mukaa kun evoluutio asutussa maailmassa etenee, Ajatuksensuuntaajat osallistuvat yhä laajemmin ihmisen uskonnollisen ymmärryksen korkeampien muotojen kehittymiseen. Ajatuksensuuntaaja on se kosminen ikkuna, jonka läpi finiittinen luotu voi uskon välähdyksinä nähdä rajattoman

INTRODUCTION

103:0.1 (1129.1) ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

Jumaluuden, Universaalisen Isän, varmuuksia ja jumalallisuuksia.

Ihmisrotujen uskonnolliset taipumukset ovat synnynnäisiä. Ne ilmenevät yleismaailmallisesti, ja näyttää siltä kuin niillä olisi luonnollinen alkulähde. Primitiiviset uskonnot ovat syntyhistorialtaan aina evolutionaarisia. Luonnonvaraisen uskonnollisen kokemuksen jatkuvasti edistyessä ajoittaiset totuuden paljastukset täplittävät muutoin hitaasti etenevää planetaarisen evoluution kulkua.

Urantialla esiintyy nykyisin neljänlaista uskontoa:

1. Luonnonvarainen eli kehitysuskonto.
2. Yliluonnollinen eli ilmoitususkonto.
3. Käytössä oleva eli vallitseva uskonto: luonnollisten ja yliluonnollisten uskontojen vaihteleva-asteinen sekoitus.
4. Filosofiaan pohjautuvat uskonnot: ihmistekoiset eli filosofisen ajattelun pohjalta muodostetut teologiset opit ja järjen luomat uskonnot.

1. USKONNONFILOSOFIA

Jonkin sosiaalisen tai rodullisen ryhmän keskuudessa esiintyvän uskonnollisen kokemuksen yhtenäisyys juontuu yksilöiden sisimmässä olevan Jumalan osasen samankaltaisuudesta. Juuri tämä ihmisessä oleva jumalallinen saa aikaan, että ihminen tuntee epäitsekästä mielenkiintoa muiden ihmisten hyvinvointia kohtaan. Mutta koska persoonallisuus on ainutlaatuinen, sillä kahta samanlaista kuolevaista ei ole, siitä on väistämättömänä seurauksena, ettei kaksi ihmistä voi tulkita mielessään asuvan, jumalallisuutta olevan hengen johdatuksia ja kehoituksia samalla tavalla. Jokin kuolevaisryhmä voi kokea hengellistä ykseyttä, mutta se ei voi milloinkaan päästä filosofiseen yhdenmukaisuuteen. Ja tätä uskonnollisen ajattelun ja kokemuksen tulkinnan moninaisuutta osoittaa se, että kahdennenkymmenennen vuosisadan teologit ja filosofit ovat laatineet kuudettasataa erilaista uskonnon määrittelmää. Jokainen ihminen määrittelee uskonnon todellisuudessa siinä muodossa, miten hän itse kokemukseen pohjautuvasti tulkitsee niitä jumalallisia virikkeitä, jotka nousevat hänen sisimmässään olevasta Jumalan hengestä, ja niinpä tällaisen tulkinnan täytyykin olla ainutlaatuinen ja täysin erilainen kuin on kaikkien muiden ihmisolentojen uskontofilosofia.

Kun joku kuolevainen täysin hyväksyy jonkun toisen kuolevaisen uskontofilosofian, osoittaa tällainen ilmiö, että näillä kahdella olennolla on ollut samanlainen uskonnollinen kokemus niistä

103:0.2 (1129.2) The religious tendencies of the human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

103:0.3 (1129.3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the

asioista, joita heidän samanlainen filosofis-uskonnollinen tulkintansa koskee.

Vaikka uskonnossasi onkin kysymys henkilökohtaisesta kokemuksesta, on sängen tärkeää, että sinuun vaikuttaa tietoisuus siitä, että on olemassa suuri määrä muita uskonnollisia kokemuksia (muiden ja erilaisten kuolevaisten toisistaan poikkeavat tulkinnat), jotta voisit estää uskonnollisen elämäsi muuttumisen minäkeskeiseksi — rajoittuneeksi, itsekkääksi ja epäsosiaaliseksi.

Rationalismi on väärässä olettaessaan uskonnon olevan ensin alkeellista uskomista johonkin, minkä jälkeen seuraa arvojen tavoittelu. Uskonto on alun perin arvojen tavoittelua, ja sen jälkeen muotoutuu tulkinnallisten uskomusten järjestelmä. Ihmisten on huomattavasti helpompi olla yhtä mieltä uskonnollisista arvoista, päämääristä, kuin uskomuksista, tulkintoista. Ja tämä selittää, miten uskonto voi olla yksimielinen arvoista ja päämääristä, samalla kun siinä tulee näkyviin se hämmentävä ilmiö, että pidetään yllä uskoa satoihin toistensa kanssa ristiriidassa oleviin uskomuksiin — uskonkappaleisiin. Tämä selittää niin ikään sen, miksi joku tietty henkilö voi pitää yllä uskonnollisen kokemuksensa, vaikka hän luopuu monistakin uskonnollisista uskomuksistaan tai muuttaa niitä. Uskonto säilyy siitäkin huolimatta, että uskonnollisissa uskomuksissa tapahtuu mullistavia muutoksia. Teologia ei tuota uskontoa, vaan uskonto päinvastoin tuottaa teologista filosofiaa.

Se, että uskonnonharjoittajat ovat uskoneet niin paljon sellaista, mikä olikin valheellista, ei tee uskonnosta pätemätöntä, sillä uskonto perustuu arvojen tunnustamiseen, ja sen osoittaa oikeaksi henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen pohjautuva usko. Uskonto siis perustuu kokemukseen ja uskonnolliseen ajatteluun. Teologia, uskonnonfilosofia, on vilpiton yritys tulkita tuota kokemusta. Tällaiset tulkitsevat uskomukset saattavat olla oikeita tai vääriä tahi totuuden ja erheen sekoitus.

Sen tajuaaminen, että tuntee hengellisiä arvoja, on kokemus, joka menee ideainmuodostuksen tuolle puolen. Missään ihmisten kielessä ei ole sanaa, jota voitaisiin käyttää tarkoittamaan tätä ”tuntemusta”, ”tunnetta”, ”intuitiota” tai ”kokemusta”, jota olemme päättäneet kutsua jumalatietoisuudeksi. Ihmisen sisimmässä oleva Jumalan henki ei ole persoonallinen — Suuntaaja on esipersonallinen —, mutta tämä Opastaja tuo esille sellaisen arvon, se huokuu sellaista jumalallisuuden tuntua, joka on korkeimmassa ja infiniittisessä merkityksessä persoonallista. Ellei Jumala olisi vähintäänkin persoonallinen, hän ei voisi olla tietoinen, ja ellei hän olisi tietoinen, hän olisi ihmistä alempi.

matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish, and unsocial.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this “sense,” “feeling,” “intuition,” or “experience” which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. USKONTO JA YKSIÖ

Uskonto on toiminnallinen ihmismieleessä, ja se on todellistunut kokemuksessa, jo ennen kuin se ilmaantuu ihmisen tietoisuuteen. Lapsi on ollut olemassa jo noin yhdeksän kuukauden ajan, ennen kuin se kokee syntymän. Mutta uskonnon "syntymä" ei ole yhtäkkinen, vaan kysymyksessä on paremminkin vähittäinen esiinpuhkeaminen. "Syntymäpäivä" koittaa kuitenkin ennemmin tai myöhemmin. Et astu taivaan valtakuntaan, ellet ole "uudestisyntynyt", syntynyt Hengestä. Moniin hengellisiin syntymisiin liittyy paljon hengen tuskaa ja merkittäviä psykologisia mullistuksia, aivan kuten monille fyysisille syntymille ovat ominaisia "rajut synnytystuskat" ja muut "lapsenteon" häiriöt. Toiset hengelliset syntymät ovat sen sijaan luonnollista ja normaalia kasvua, johon kuuluu korkeampien arvojen tunnustaminen ja siihen liittyvä hengellisen kokemuksen laajeneminen, paitsi ettei mitään uskonnollista kehitystä tapahdu ilman tietoista ponnistelua ja ilman positiivisia ja omakohtaisia päätöksiä. Uskonto ei ole koskaan passiivinen kokemus, negatiivinen asenne. Se, mistä käytetään sanaa "uskonnon synty", ei suoranaisesti liity niin kutsuttuihin kääntymyskokemuksiin. Tavallisesti tällaiset kokemukset ovat tunnusomaisia mentaalisen ristiriidan, tunne-elämän tukahduttamisen tai perusluonnetta koskevien mullistusten seurauksena elämässä myöhemmin esiintyville uskonnollisille episodeille.

Mutta henkilöiden, jotka saivat vanhemmiltaan sellaisen kasvatuksen, että he varttuivat tietoisina siitä, että he ovat rakastavan taivaallisen Isän lapsia, ei tulisi katsoa karsaasti niitä kuolevaistovereitaan, joilla oli mahdollisuus päästä tällaiseen tietoisuuteen kumppanuudestaan Jumalan kanssa vasta psykologisen kriisin, emotionaalisen mullistuksen kautta.

Se ihmismielen evolutionaarinen maaperä, jossa ilmoitususkonnon kylvämä siemen itää, on ihmisolemuksen moraalinen puoli, ja sieltä saa jo varsin varhaisessa vaiheessa alkunsa sosiaalinen tietoisuus. Lapsen moraalisen olemuksen ensimmäiset kuiskaukset eivät liity millään tavoin sukupuolisuuteen, syyllisyyteen tai henkilökohtaiseen ylpeyteen, vaan niissä on mieluummin kysymys kannustuksesta oikeamielisyyteen ja oikeudenmukaisuuteen sekä kehotuksista ystävällisyyteen, auttavaiseen lähimmäistensä palvelemiseen. Ja kun tällaisia moraalisen heräämisen ensimmäisiä ilmentymiä vaalitaan, sujuu uskonnollisen elämän kehittyminen vähittäin ja kuta kuinkin ilman ristiriitoja, mullistuksia ja kriisejä.

Jokainen ihminen kokee jo sangen varhaisessa vaiheessa jonkinlaista ristiriitaa hänen

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth*. But the "birth" of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a "birth day." You do not enter the kingdom of heaven unless you have been "born again" — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a "stormy labor" and other abnormalities of "delivery." Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the "birth of religion" is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his

omaa etuaan tavoittelevien ja hänen altruististen virikkeidensä välillä, ja monesti sattuu, että ensimmäinen kokemus jumalatietoisuudesta on saavutettavissa siten, että tällaisten moraalisten ristiriitojen ratkaisutehtävään etsitään apua ihmisen yläpuolelta.

Lapsen psykologia on luonnostaan positiivista, ei negatiivista. Monet kuolevaiset ovat negatiivisia, koska heidät on opetettu sellaisiksi. Kun sanotaan lapsen olevan positiivinen, viitataan hänen moraalisiin virikkeisiinsä, niihin mielen valmiuksiin, joiden ilmaantuminen on merkinä Ajatuksensuuntaajan saapumisesta.

Milloin opetus ei ole vääräsuuntaista, normaalin lapsen mieli suuntautuu uskonnollisen tietoisuuden ilmaantuessa positiivisesti eli kohti moraalista oikeudenmukaisuutta ja sosiaalista palvelumieltä pikemminkin kuin negatiivisesti, pois synnistä ja syyllisyydestä. Uskonnollisen kokemuksen kehitymisessä saattaa ilmetä ristiriitaa tai yhtä hyvin sitä ei ilmene, mutta aina siinä ovat mukana ihmistahdon väistämättömät päätökset, ponnistelu ja toiminta.

Moraaliseen valintaan liittyy tavallisesti enemmän tai vähemmän moraalista ristiriitaa. Ja tämä lapsen mielessä ilmenevä kaikkein ensimmäisin ristiriita tulee julki itsekkyyttä osoittavien halujen ja pyyteettömyyteen kehottavien virikkeiden välillä. Ajatuksensuuntaaja ei halveksi egoistisenkaan motiivin persoonallisuusarvoja, mutta se toimii asettaakseen altruistisen impulssin aavistuksen verran etusijalle, sillä sellainen juuri johtaa tavoitteena olevaan inhimilliseen onnellisuuteen ja taivaan valtakunnan iloihin.

Kun moraalinen olento itsekkyydenhalun kanssa vastakkain joutuessaan tahtoo olla epäitsekäs, kysymyksessä on alkeellinen uskonnollinen kokemus. Mikään eläin ei voi tehdä tällaista valintaa; tällainen päätös on sekä inhimillinen että uskonnollinen. Siihen sisältyy jumalatietoisuuden tosiasia ja se tuo julki sosiaalisen palvelun impulssin, joka on ihmisten veljeyden perusta. Kun mieli vapaasta tahdosta suorittamalla teolla valitsee oikean moraalisen päätöksen, tällainen päätöksenteko on uskonnollinen kokemus.

Mutta ennen kuin lapsi on kehittynyt niin pitkälle, että hän hankkisi moraalista kapasiteettia ja sen johdosta kykenisi tekemään päätöksen altruistisen palvelemisen puolesta, hänessä on jo kehittynyt vahva ja yhtenäinen egoistin olemus. Ja juuri tämä tosiasiallinen tilanne on alkuna teorialle taistelusta ihmisen "korkeamman" ja "alemmman" puolen välillä, "vanhan syntisen" ja armon luoman "uuden olemuksen" välillä. Normaali lapsi alkaa jo elämänsä alkuvaiheessa oppia, että "on autuaampaa antaa kuin saada".

self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the "higher" and the "lower" natures, between the "old man of sin" and the "new nature" of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is "more blessed to give than to receive."

Ihmisellä on mieltymys samastaa omista eduistaan huolehtimisen halu omaan egoonsa — minuuteensa. Toisaalta hän taas on taipuvainen samastamaan pyyteettömyydenhalun johonkin hänen itsensä ulkopuolella vaikuttavaan voimaan — Jumalaan. Ja tällainen arvio on tosiaankin oikea, sillä kaikki nämä muuta kuin minäkeskeisyyttä osoittavat halut ovat tosiasiaassa peräisin sisimmässä olevan Ajatuksensuuntaajan johdatuksista, ja tämä Suuntaaja on Jumalan osanen. Henkiopastajan antama heräte tajutaan ihmisen tietoisuudessa haluna olla altruistinen, haluna olla lähimmäismielinen. Ainakin tämä on lapsen mielen varhainen ja perusluontoinen kokemus. Siinä tapauksessa, että lapsen persoonallisuuden eheytyminen on puutteellista, altruistisesta vietistä saattaa tulla niin pahasti ylikehittynyt, että se aiheuttaa vakavaa vahinkoa minuuden hyvinvoinnille. Väärille urille ajautunut omatunto saattaa aiheuttaa paljon ristiriitaa, huolta, surua ja mittaamattomat määrät inhimillistä murhetta.

3. USKONTO JA IHMISSUKU

Vaikka usko henkiin, unet ja monenlaiset muut taikauskoiset käsitykset näytelivätkin kaikki jotakin osaa alkukantaisten uskontojen evolutionaarisessa alkuvaiheessa, älkää silti jättäkö vaille huomiota suvun tai heimon yhteenkuuluvaisuuden hengen vaikutusta. Yksilön suhteessa ryhmään nimenomaan avautui se sosiaalinen tilanne, joka tarjosi haasteen egoismin ja altruismin väliselle ristiriidalle alkuaikojen ihmismielen moraalisessa kentässä. Vaikka primitiiviset australialaiset uskovat henkiin, heidän uskontonsa keskipisteessä on edelleenkin suku. Ajan myötä tällaiset uskonnolliset käsitykset pyrkivät personoitumaan: ensin eläimiksi ja myöhemmin yli-ihmiseksi tai Jumalaksi. Sellaisetkin alemmalla tasolla olevat rodut kuin Afrikan bushmannit, jotka uskomuksissaan eivät ole edes toteemiasteella, tuntevat kuitenkin eron oman edun ja ryhmän edun välillä, mikä on alkeellista rajanvetoa maallisuutta ja pyhyyttä edustavien arvojen välille. Mutta sosiaalinen ryhmä ei ole uskonnollisen kokemuksen lähde. Olipa kaikkien näiden primitiivisten antimien vaikutus ihmisen varhaiseen uskontoon mikä hyvänsä, tosiasiaaksi jää, että todellisen uskonnollisen impulssin lähteenä ovat ne aidot henkipresenssit, jotka aktivoivat tahtoa epäitsekkyteen.

Myöhempää uskontoa enteilee primitiivinen usko luonnonihmeisiin ja mysteereihin, persoonattomaan maanaan. Mutta kehittyvä uskonto vaatii ennemmin tai myöhemmin, että yksilön tulisi tehdä jokin henkilökohtainen uhraus oman sosiaalisen ryhmänsä hyväksi, että hänen tulisi tehdä jotakin, joka saisi muut ihmiset

^{103:2.10 (1131.9)} Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

^{103:3.1 (1132.1)} While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

^{103:3.2 (1132.2)} Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is

onnellisemmiksi ja paremmiksi. Uskonnosta on perimmältään määrä tulla Jumalan ja ihmisen palvelemista.

Uskonnon tarkoituksena on ihmisen elinympäristön muuttaminen, mutta kuolevaisten keskuudessa nykyään esiintyvä uskonto on enimmältään käynyt siihen kykenemättömäksi. Ympäristö on aivan liian usein hallinnut uskontoa.

Muistakaa, että tärkeimpänä kokemuksena kaikkien aikakausien uskonnossa on tunne, joka koskee moraalisia arvoja ja sosiaalisia merkityksiä, eikä ajattelu, joka koskee teologisia dogmeja tai filosofisia teorioita. Uskonto kehittyi suotuisasti, kun moraalinen käsite syrjäyttää maagisen aineksen.

Ihminen kehittyi maanana, magiana, luonnonpalvontana, henkienpelkona ja eläintenpalvontana ilmenevien taikauskojen kautta harjoittamaan erilaisia seremonioita, minkä myötä yksilön uskonnollisesta suhtautumistavasta tuli klaanin ryhmäreaktioita. Ja sitten nämä seremoniat kiintyivät ja kiteytyivät heimouskomuksiksi, ja nämä pelot ja uskomukset personoituivat lopulta jumaliksi. Mutta kaikessa tässä uskonnollisessa kehityksessä oli aina jossakin muodossa mukana moraalinen elementti. Ihmisessä olevasta Jumalasta lähtevä heräte oli aina voimallinen. Ja nämä väkevästi vaikuttavat tekijät — toinen ihmisperäinen ja toinen jumalallinen — varmistivat uskonnon säilymisen kaikkien niiden vastoinkäymisten läpi, joita aikakaudet toivat tullessaan, ja vaikka tuhannet turmiolliset suuntaukset ja sitä kohtaan vihamieliset suhtautumistavat varsin usein uhkasivat sen hävittää.

destined to become the service of God and of man.

^{103:3.3 (1132.3)} Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

^{103:3.4 (1132.4)} Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

^{103:3.5 (1132.5)} Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. HENGELLINEN USKONYHTEYS

Seuraelämän tilaisuuden ja uskonnollisen kokoontumisen välinen tunnusmerkillinen ero on siinä, että maallisesta tilaisuudesta poiketen uskonnollinen kokoontuminen on uskonyhteydestä kertovan ilmapiirin kyllästävä. Ihmisten yhdessäolo luo tällä tavoin tuntemuksen kumppanuudesta jumalallisen kanssa, ja siitä alkaa ryhmäpalvonta. Osallistuminen yhteisateriaan oli sosiaalisen uskonyhteyden varhaisin muoto, ja niinpä alkuaikojen uskonnot määräsivätkin, että palvojien piti syödä jokin osa seremoniaalisesta uhrista. Kristikunnankin piirissä pitää Herran ehtoollinen yllä tätä uskonyhteyden toteuttamistapaa. Uskonyhteyden ilmapiiri tarjoaa virkistävän ja lohduttavan lepovaiheen taistelussa, jota käydään omaa etuaan tavoittelevan egon ja sisäisen Henkiopastajan herättämän altruisminhalun välillä. Ja tämä on alkusoittoa aidolle palvonnalle — Jumalan läsnäolemisen harjoittelua, mikä päättyy ihmisten välisen

4. SPIRITUAL COMMUNION

^{103:4.1 (1133.1)} The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

veljeyden ilmaantumiseen.

Kun primitiivinen ihminen tunsi uskonyhteytensä Jumalaan katkenneen, hän turvautui jonkinlaiseen uhriin saadakseen aikaan sovituksen, rakentaakseen ystävälliset suhteet uudelleen. Vanhurskauden isoaminen ja janoaminen johtaa totuuden löytämiseen, ja totuus lisää ihanteita, ja tämä luo yksittäiselle uskonnonharjoittajalle uusia ongelmia, sillä ihanteemme pyrkivät kasvamaan geometrisessa sarjassa, kun sen sijaan kykymme niiden noudattamiseen kasvaa vain aritmeettisessa sarjassa.

Syyllisyydentunto (ei syntitietoisuus) aiheutuu joko hengellisen uskonyhteyden katkeamisesta tai omien moraalisten ihanteiden madaltumisesta. Tällaisesta pulmatilanteesta voi vapautua vasta oivaltaessaan, etteivät omat korkeimmatkaan moraaliset ihanteet välttämättä merkitse samaa kuin Jumalan tahto. Ihminen ei voi toivoakaan noudattavansa korkeimpia ihanteitaan, mutta hän voi olla uskollinen tavoitteelleen, joka on Jumalan löytäminen ja muuttuminen yhä enemmän hänen kaltaisekseen.

Jeesus pyyhkäisi pois kaikki uhraus- ja hyvittelyseremoniat. Julistaessaan ihmisen olevan Jumalan lapsi hän hävitti perustan kaikelta tältä kuvitellulta syyllisyydeltä ja siltä, että ihminen tuntee itsensä universumissa eristetyksi. Luodun ja Luojan suhde asetettiin lapsen ja vanhemman suhteen pohjalle. Jumalasta tulee rakastava Isä kuolevaisille pojilleen ja tyttärilleen. Kaikki sellaiset seremoniat, jotka eivät oikeutetusti kuulu tällaiseen läheiseen perhesuhteeseen, poistetaan ikiajoiksi.

Jumala Isä ei kohtele ihmistä, omaa lastaan, tämän tosiasiallisen hyveellisuuden tai ansiokkuuden perusteella, vaan tunnistamalla lapsen motivaation — sen, mikä on luodun tavoite ja aikomus. Suhde on vanhemman ja lapsen suhde, ja sen saa aikaan jumalallinen rakkaus.

5. IHANTEIDEN ALKUPERÄ

Alkuaikojen evolutionaarinen mieli herättää pääasiassa emotionaalisesta pelosta juontuvan sosiaalisen vastuun- ja moraalisen velvollisuudentunteen. Sitä positiivisempi sosiaalisen palvelemisen halu ja altruismina ilmenevä ihanteellisuus juontuvat ihmismielessä asuvan jumalallisen hengen antamasta suorasta virikkeestä.

Tämä idea ja ihanne siitä, että tekee hyvää muille — impulssi, joka kannustaa kieltämään egolta jotakin lähimmäisen hyväksi —, on aluksi varsin rajoittunut. Aikukantainen ihminen pitää lähimmäisinä vain niitä, jotka ovat häntä aivan lähellä, niitä, jotka kohtelevat häntä ystävällisesti.

103:4.2 (1133.2) When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

103:4.3 (1133.3) The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

103:4.4 (1133.4) Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

103:4.5 (1133.5) God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. THE ORIGIN OF IDEALS

103:5.1 (1133.6) The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's

Sitä mukaa kun uskonnollinen sivilisaatio edistyy, lähimmäisen käsite laajenee niin, että siihen sisällytetään suku, heimo, kansakunta. Ja sitten Jeesus laajensi lähimmäisten piirin käsittämään koko ihmiskunnan, jopa niin, että meidän tulisi rakastaa vihollisiammekin. Ja jokaisen normaalin ihmisen sisällä on jokin, joka sanoo hänelle, että tämä opetus on moraalinen — oikea. Nekin, jotka käytännössä tätä ihannetta vähiten noudattavat, myöntävät, että se on teoriassa oikea.

Kaikki ihmiset tunnustavat, että tämä yleismaailmallinen ihmisen epäitsekkyden- ja pyyteettömyydenhalu on moraalinen. Humanistin mielestä tämä halu on lähtöisin aineellisen mielen luonnollisesta toiminnasta. Uskonnonharjoittaja osuu lähemmäksi oikeaa tiedostaessaan, että kuolevaisen olennon mielen osoittama pyrkimys todelliseen epäitsekkyteen juontuu Ajatuksensuuntaajan henkijohdatuksista hänen sisimmässään.

Mutta ihmisen tulkinta näistä omaa hyvää tavoittelevan tahdon ja muuta kuin omaa hyvää tavoittelevan tahdon välillä jo varhain ilmenevistä ristiriidoista ei ole aina luotettava. Vasta melko hyvin eheytyneet persoonallisuus kykenee sovittelemaan näitä monenmoisia ristiriitoja, joita puhkeaa egon halujen ja orastavan sosiaalisen tietoisuuden välillä. Minuudella on oikeutensa siinä kuin asianomaisen lähimmäisilläänkin. Kummallakaan ei ole yksinoikeutta saada osakseen yksilön huomiota ja palvelua. Jos tämä ongelma jää ratkaisematta, siitä aiheutuu sentyyppisiä syyllisyydentuntoja, joita ihminen tuntee kaikkein varhaisimmassa vaiheessa.

Inhimillinen onnellisuus saavutetaan, vasta kun kokoavan ja valvojan persoonallisuuden yhdentynyt tahto koordinoi ja saattaa sopusointuun minuuden omaa parasta tavoittelevan halun ja korkeamman minuuden (jumalallisen hengen) esille tuoman pyyteettömyydenhalun. Evolutionaarisen ihmisen mielellä on aina vastassaan se visainen pulma, että sen pitää toimia erotuomarina kamppailussa, jota käydään toisaalta emotionaalisten impulssien luonnollisen laajenemisen, toisaalta hengelliseen ymmärrykseen, aitoon uskonnolliseen pohdiskeluun, perustuvien epäitsekkäiden yllykkeiden moraalisen kasvun välillä.

Pyrkimys turvata yhtä paljon hyvää sekä minuudelle että mahdollisimman suurelle joukolle muita minuuksia on ongelma, jota ei aina voida ajallis-avaruudellisissa puitteissa tyydyttävällä tavalla ratkaista. Otaksuttaessa, että tähän on käytettävissä ikuinen elämä, tällaiset ristiriita-asetelmat voidaan selvittää, mutta yhden lyhyen ihmiselämän aikana niitä ei kyetä ratkaisemaan. Jeesus viittasi tällaiseen paradoksiin sanoessaan: ”Joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä valtakunnan

neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: “Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it.”

tähten, hän löytää sen.”

Ihanteen tavoittelu, pyrkimys jumalankaltaisuuteen, on jatkuvaa ponnistelua, sekä ennen kuolemaa että sen jälkeen. Kuolemanjälkeinen elämä ei olennaisilta osiltaan ole mitenkään erilaista kuin kuolevaisen olennon olemassaolo. Kaikki tässä elämässä tekemämme hyvä vaikuttaa tulevaan elämään sitä välittömästi kohottaen. Todellinen uskonto ei ruoki moraalista velttoutta eikä hengellistä laiskuutta sellaista turhaa toivoa rohkaisemalla, että ihmiselle vain sen vuoksi, että hän on kulkenut luonnollisen kuoleman porttien läpi, lahjoitettaisiin kaikki jaloon luonteeseen kuuluvat hyveet. Oikea uskonto ei vähättele ihmisen etenemisponnisteluja kuolevaisen olennon elinaikana. Jokainen kuolevaisen saavuttama edistysaskel päättyy välittömästi rikastuttamaan kuolemattomana koettavan eloonjäämiskokemuksen ensimmäisiä vaiheita.

Ihmisen ihanteellisuudelle on kohtalokasta, kun hänelle opetetaan kaikkien hänen altruististen pontimiensa olevan vain hänen luonnollisten laumavaistojensa aikaansaannosta. Mutta häntä ylevöittää, ja hän saa suunnattomasti tarmoa, kun hän saa tietää, että nämä hänen sielunsa korkeammat virikkeet saavat alkunsa hänen kuolevaismielessään asuvista hengellisistä voimista.

Kunhan ihminen täysin käsittää, että hänen sisimmässään elää ja ponnistelee jokin ikuinen ja jumalallinen, se nostaa hänet ulos minuudesta ja minuuden tuolle puolen. Ja niin on, että elävä usko siihen, että ihanteemme ovat peräisin ihmisen yläpuolelta, osoittaa oikeaksi uskomme siihen, että olemme Jumalan poikia, ja tekee altruistisista vakaumuksistamme, ihmisten välisen veljeyden tunteista, todellisia.

Ihmisellä on — omassa hengellisessä toimikentässään — todellakin vapaa tahto. Kuolevainen ihminen ei ole kaikkivoivan Jumalan joustamattoman hallitsijanvallan avuton orja sen enempää kuin hän on mekanistisen kosmisen determinismin mukaisen toivottoman fatalisminkaan uhri. Ihminen todellakin on oman ikuisen kohtalonsa arkkitehti.

Mutta painostamalla ei ihmistä pelasteta eikä jalonneta. Henkinen kasvu kumpuaa kehittyvän sielun sisältä. Painostus saattaa rujontaa persoonallisuuden, mutta milloinkaan se ei anna pontta kasvuille. Kasvatuksellinenkin painostus on vain negatiivisesti hyödyllistä sikäli, että se saattaa auttaa tuhoisien kokemusten ehkäisemisessä. Hengellinen kasvu on suurimmillaan siellä, missä kaikki ulkopuoliset paineet ovat pienimmillään. ”Missä Herran henki on, siellä on vapaus.” Ihminen kehittyy parhaiten, kun kodin, yhteisön, kirkon ja valtion harjoittama painostus on

^{103:5.7 (1134.5)} The pursuit of the ideal — the striving to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

^{103:5.8 (1134.6)} It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

^{103:5.9 (1134.7)} It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

^{103:5.10 (1134.8)} Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

^{103:5.11 (1135.1)} But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. “Where the spirit of the Lord is, there is freedom.” Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social

vähäisintä. Mutta tämän ei saa tulkita merkitsevän sellaista, ettei edistyvässä yhteiskunnassa olisi sijaa kodille, sosiaalisille instituutioille, kirkolle eikä valtiolle.

Kun jonkin sosiaalisen uskonnollisen ryhmän jäsen on mukautunut tällaisen ryhmän vaatimuksiin, häntä tulisi rohkaista nauttimaan uskonnollisesta vapaudesta ja tuomaan täysin rinnoin julki oman henkilökohtaisen tulkintansa uskonnollisen vakaumuksen sisältämistä totuuksista ja uskonnollisen kokemuksen tosiasioista. Se, miten turvallinen jokin uskonnollinen ryhmä on, riippuu hengellisestä yhtenäisyydestä, ei teologisesta yhdenmukaisuudesta. Uskonnollisen ryhmän tulisi kyetä nauttimaan vapaa-ajattelun vapaudesta ilman, että ryhmän jäsenen on tarpeen tulla ”vapaa-ajattelijoiaksi”. Jokaisella kirkkokunnalla, joka palvoo elävää Jumalaa, joka saattaa voimaan ihmisten välisen veljeyden ja joka rohkenee poistaa kaiken jäseniinsä kohdistuvan opillisen painostuksen, on paljon toivoa.

6. FILOSOFINEN KOORDINAATIO

Teologia on ihmishengen tekojen ja reaktioiden tarkastelua. Siitä ei voi koskaan tulla tiedettä, sillä sen täytyy olla aina enemmän tai vähemmän sidoksissa toisaalta psykologiaan henkilökohtaisen julkitulonsa osalta ja toisaalta filosofiaan asioiden järjestelmällisen kuvailun osalta. Teologia on aina oman uskontosi tarkastelua; jonkun toisen ihmisen uskonnon tutkiminen on psykologiaa.

Kun ihminen lähestyy universuminsa tarkastelua ja tutkimista ulkopuolelta, niin hän luo erilaiset fyysiset tieteet. Kun hän lähestyy minuutensa ja universumin tutkimusta sisäpuolelta, hän panee alulle teologian ja metafysiikan. Myöhemmin ilmaantuva filosofian tiede kehittyi siinä, kun pyritään harmonisoimaan ne monet eroavuudet, joita alkuvaiheessa pakostakin ilmenee näiden olevaisista ja olennoista koostuvaan universumiin kohdistuvan kahden täysin vastakkaisen tarkastelutavan tuottamien havaintojen ja opetusten välillä.

Uskonnossa on kysymys hengellisestä näkökulmasta; kysymyksessä on tietoisuus inhimillisen kokemuksen sisäisyydestä. Ihmisen hengellinen olemus tarjoaa hänelle tilaisuuden kääntää universumin ulkopuoli sisäänpäin. Sen vuoksi onkin totta, että pelkästään persoonallisuuskokemuksen sisäisyydestä käsin katsottaessa koko luomistulos näyttää olevan olemukseltaan hengellinen.

Kun ihminen fyysisinä aisteina ja niihin liittyvänä mielen havaintokykynä ilmenevien materiaalien valmiuksien avulla tarkastelee

institutions, church, and state.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become “freethinkers.” There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception,

universumia analyyttisesti, kosmos näyttää mekaaniselta ja energiaalis-aineelliselta. Tällainen todellisuuden tutkimismenetelmä on universumin kääntämistä sisäpuoli ulospäin.

Loogista ja johdonmukaista filosofista universumikäsitystä ei voi rakentaa sen paremmin materialismia kuin spiritismiäkään edustavan postulaatin varaan, sillä kun näitä ajattelujärjestelmiä sovelletaan yleispätevästi, ne tarkastelevat kumpikin kosmosta pakostakin vääristyneellä tavalla niin, että edellinen on yhteydessä sisäpuoli ulospäin kääntyneeseen universumiin ja jälkimmäisessä toteutuu ulkopuoli sisäänpäin käännetyn universumin luonne. Siksi ei tiede eikä uskonto ilman ihmisperäisen filosofian opastusta ja jumalallisen ilmoituksen tuomaa valaistusta voi milloinkaan sinällään eikä itsestään, yksinään esiintyen, toivoa pääsevänsä todellisuutta vastaavaan ymmärrykseen universaalisista totuuksista ja suhteista.

Julki päästäkseen ja itseään toteuttaakseen ihmisen sisäisen hengen pitää aina turvautua mielen mekanismiin ja tekniikkaan. Samalla tavoin pitää ihmisen ulkoisen kokemuksen aineellisesta todellisuudesta perustua kokevan persoonallisuuden mielen tietoisuuteen. Ihmisen hengelliset ja aineelliset, sisäiset ja ulkoiset kokemukset suhteutuvat siksi aina mielen toimintaan, ja niiden tietoinen tajuaminen on riippuvaista mielen toiminnasta. Aineen ihminen kokee mielessään, hengellisen todellisuuden hän kokee sielussa, mutta tästä kokemuksesta hän tulee tietoiseksi mielessään. Äly on se, joka harmonisoi kuolevaisen olennon kokemuksen kokonaiskertymän ja joka on aina läsnä sitä ehdollistamassa ja kvalifioimassa. Sekä energiaa olevat olevaiset että henkeä olevat arvot värittyvät, kun niitä tulkitaan tietoisuutta edustavan mielivälikappaleen kautta.

Syy siihen, miksi teidän on vaikea saada tieteen ja uskonnon välille harmonisempaa koordinaatiota, piilee äärimmäisestä tietämättömyydestänne niiden välillä olevasta olevaisten ja olentojen morontiamailman alueesta. Paikallisuniversumi koostuu todellisuudesta, joka ilmenee kolmena asteena eli vaiheena: aineena, morontiana ja henkenä. Ongelmien tarkastelu morontianäkökulmasta häivyttää kaiken eroavaisuuden fyysisten tieteiden selville saamien asioiden ja uskonnon edustaman hengen toiminnan väliltä. Järkeily on tieteiden käyttämä ymmärtämismenetelmä, usko on uskonnon ymmärrysmenetelmä, mota on morontiatason menetelmä. Mota on aineellisuuden ylittävää herkkyyttä sille, mikä on todellista. Se alkaa korvata keskeneräistä kasvua, ja sen substanssina on tieto-järkeily ja sisältönä usko-ymmärrys. Mota on filosofian tuolle puolen menevää erisuuntaisen todellisuudenhavainnoinnin yhteensovittamista,

the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many

mikä ei ole aineellisten persoonallisuuksien saavutettavissa. Se perustuu osittain siihen kokemukseen, että on jäänyt eloon lihallisessa hahmossa eletystä aineellisesta elämästä. Mutta monet kuolevaiset ovat tiedostaneet, miten toivottavaa olisi, että omattaisiin jokin menetelmä tieteen ja uskonnon kaukana toisistaan olevien maailmojen vuorovaikutuksen yhteensovittamiseksi; ja metafysiikka on tulos ihmisen hyödyttömästä yrityksestä rakentaa silta tämän tiedossa olevan kuilun ylitse. Mutta ihmisen laatima metafysiikka on osoittautunut pikemminkin hämmäntäväksi kuin valaisevaksi. Metafysiikka edustaa ihmisen vilpittömyyttä mutta turhaa yritystä korvata morontian motan puuttuminen.

Metafysiikka on osoittautunut epäonnistuneeksi yritykseksi; motaa ihminen ei kykene käsittämään. Ilmoitus on ainoa menetelmä, joka voi korvata sen, että aineellisesta maailmasta puuttuu motan herkkyyys totuutta kohtaan. Ilmoitus selvittää arvovaltaisella tavalla sekamelskan, jonka järjen kehittämä metafysiikka on evolutionaarisella sfäärillä saanut aikaan.

Tiede on sitä, että ihminen pyrkii tutkimaan fyysistä elinpiiriään, energiaalis-aineellista maailmaa. Uskonto on se kokemus, jonka ihminen saa henkiarvojen kosmoksesta. Filosofian on kehittänyt ihmismielen pyrkimys jäsentää ja korreloida näiden kaukana toisistaan olevien käsitystapojen selville saamat asiat jonkinlaiseksi järkeväksi ja yhtenäiseksi suhtautumiseksi kosmokseen. Ilmoituksen selventämä filosofia toimii mainiosti, silloin kun motaa ei ole ja kun ihmisjärjen luoma motan korvike — metafysiikka — luhistuu ja pettää.

Alkuaikojen ihminen ei tehnyt eroa energiatason ja henkitason välillä. Vasta violetti rotu ja sen andiittijälkeläiset tekivät ensimmäiset yritykset erottaakseen matemaattisen tahdonvaraisesta. Sivistynyt ihminen on yhä laajemmassa mitassa seurannut niiden varhaisimpien kreikkalaisten ja sumerien jalanjäljissä, jotka tekivät eron elottoman ja elollisen välillä. Ja sivilisaation edetessä filosofian on rakennettava siltoja näiden henkikäsitteen ja energiakäsitteen välissä ammottavien, alati laajenevien kuilujen yli. Mutta avaruuden ajallisuudessa nämä eroavaisuudet ovat yhtä Korkeimmassa.

Tieteen on aina perustuttava järkeen, jos kohta mielikuvitus ja otaksunta ovat avuksi sen rajoja laajennettaessa. Uskonto on iäti riippuvainen uskosta, olkoonkin että järki on tasapainottavasti vaikuttava tekijä ja hyödyllinen apulainen. Ja aina on esiintynyt ja aina tulee esiintymään sekä luonnollisen että hengellisen maailman ilmiöistä esitettyjä harhaanjohtavia tulkintoja: tieteitä ja uskontoja, joita virheellisesti sellaisiksi kutsutaan.

mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

Siitä epätäydellisestä käsityksestään, joka ihmisellä on tieteestä, ja siitä heiveröisestä otteesta, jonka hän on saanut uskonnosta, sekä niistä tyhjiin rauenneista yrityksistä, joita ihminen on tehnyt metafysiikan alalla, hän on koettanut rakentaa filosofiset näkemyksensä. Ja nykyajan ihminen rakentaisi kyllä ansiokkaan ja houkuttelevan filosofian itsestään ja universumistaan, ellei hänen joka suhteessa tärkeä ja välttämätön metafysinen yhdyssiteensä aineen ja hengen maailmojen välillä olisi murtunut, ellei metafysiikka olisi epäonnistunut rakentaessaan siltaa fyysisen ja hengellisen välissä olevan morontiakuilun yli. Kuolevaiselta ihmiseltä puuttuu käsitys morontiamielestä ja -materiaalista, ja ilmoitus on ainoa menetelmä, jolla voidaan hyvittää tämä puutteellisuus siinä käsitteellisessä tietoaaineistossa, jota ihminen niin välttämättä tarvitsee laatiakseen universumista loogisen filosofian ja päästäkseen tyydyttävään ymmärrykseen varmasta ja vakiintuneesta paikastaan tässä universumissa.

Ilmoitus on evolutionaarisen ihmisen ainoa toivo morontiakuilun ylittämiseksi. Ellei mota auta uskoa ja järkeä, ne eivät kykene mieltämään eivätkä konstruimaan loogista universumia. Ilman motan luomaa ymmärrystä kuolevainen ihminen ei kykene erottamaan sitä hyvyttä, rakkautta ja totuutta, joka kätkeytyy aineellisen maailman ilmiöihin.

Kun ihmisen filosofia kallistuu voimakkaasti aineen maailman puoleen, siitä tulee rationalistista tai naturalistista. Kun filosofia kallistuu erityisesti hengellistä tasoa kohti, siitä tulee idealistista tai jopa mystistä. Kun filosofialle käy niin onnettomasti, että se nojaa metafysiikkaan, siitä tulee väijäämättä skeptistä, sekavaa. Menneinä aikakausina enin osa ihmisen tietämyksestä ja älyllisistä arvioinneista on päätynyt johonkin näistä kolmesta todellisuuden hahmottamisen vääristymästä. Älköön filosofia rohjetko tuoda esiin todellisuuden tulkintojaan logiikan käyttämällä lineaarisella tavalla; se ei saa milloinkaan jättää huomioon ottamatta todellisuuden elliptistä symmetrisyyttä ja kaikkiin suhdekäsitteisiin olennaisesti kuuluvaa kaareutuvuutta.

Korkeimman, mutta kuolevaisen ihmisen vielä saavutettavissa olevan filosofian tulee loogisella tavalla perustua tieteen järkipärisyyteen, uskonnon uskoon ja ilmoituksen suomaan totuuden ymmärtämiseen. Tällaisen yhdistelmän avulla ihminen voi korvata jonkin verran sitä, ettei hän kykene kehittämään tarvetta vastaavaa metafysiikkaa eikä käsittämään morontian motaa.

7. TIEDE JA USKONTO

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

103:6.14 (1137.4) When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

103:6.15 (1137.5) The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

Tiedettä ylläpitää järki, uskontoa usko. Vaikkei uskonto järkeen perustukaan, se on kuitenkin järjestetty; vaikka se onkin logiikasta riippumatonta, vankka logiikka sitä kuitenkin rohkaisee. Uskontoa ei voi ravita edes ihanteellinen filosofia, vaan itse asiassa uskonto on tieteen ohella juuri tällaisen filosofian lähde. Uskoa, ihmisen uskonnollista ymmärrystä, voi varmuudella ohjata vain ilmoitus, sitä voi varmuudella kohottaa vain kuolevaisen omakohtainen kokemus yhdessä henkeä olevan Jumalan suuntaajäläsnäolon kanssa.

Todellinen pelastus on menetelmä, jolla Jumala kehittää kuolevaisen olennon mielen aineeseensamastumisen asteelta niiden maailmojen kautta, joissa ollaan yhteydessä morontiaan, hengellistä korreloitumista merkitsevään korkeaan universumistatukseen. Samalla tavoin kuin aineellinen intuitiivinen vaisto edeltää loogisen tiedon ilmaantumista maan päällä tapahtuvan evoluution puitteissa, samalla tavoin ennakoii hengellisen intuitiivisen ymmärryksen ilmaantuminen myöhemmin tapahtuvaa morontia- ja henkijärjen ilmaantumista sekä kokemusta taivaallisen evoluution verrattomasta ohjelmasta, mikä on ajallisen ihmisen potentiaalien muuntumista ikuisen ihmisen, Paratiisin finalitiin, aktualisuudeksi ja jumalallisuudeksi.

Mutta kun ylöspäin matkaava ihminen jumalakokemuksen vuoksi kurottautuu sisäänpäin ja Paratiisiin päin, samalla hän on aineellisen kosmoksen energiaa ymmärtääkseen kurottautumassa myös ulospäin ja avaruuteen päin. Tieteen eteneminen ei rajoitu ihmisen maalliseen elämään, vaan hänen ylösnousemuskokemuksensa universumissa ja superuniversumissa tulee melkoisessa määrin koostumaan energian muuntumisen ja aineellisen muodonmuutoksen tutkimisesta. Jumala on henkeä, mutta Jumaluus on ykseyttä, ja Jumaluuden ykseys ei sulje piiriinsä vain Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan hengellisiä arvoja, vaan se on myös tietoinen Universaalisen Valvojan ja Paratiisin Saaren energiaalisista tosiasioista, kun nämä molemmat universaalisen todellisuuden osa-alueet korreloivat täydellisesti Myötätoimijan mielisuhteissa ja yhdistyvät finiittisellä tasolla Korkeimman Olennon kehkeytyvässä Jumaluudessa.

Tieteellisen asennoitumisen ja uskonnollisen ymmärryksen yhdistyminen kokemuksellisen filosofian toimiessa välittäjänä on osa ihmisen pitkästä Paratiisiin-nousun kokemuksesta. Matematiikan likimääräisyydet ja ymmärryksen varmuudet tulevat vaatimaan aina mielen kehittämän logiikan harmonisoivaa toimintaa kokemuksen kaikilla tasoilla, joilta puuttuu Korkeimman suurin mahdollinen saavuttaminen.

Mutta logiikka ei voi koskaan onnistua

103:7.1 (1137.6) Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

103:7.2 (1137.7) True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

103:7.3 (1138.1) But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

103:7.4 (1138.2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138.3) But logic can never succeed in

harmonisoimaan tieteen selville saamia asioita ja uskonnon oivalluksia, ellei totuus hallitse persoonallisuuden sekä tieteellistä että uskonnollista aspektia, ellei persoonallisuus vilpittömästi halua seurata totuutta, johtaapa se minne hyvänsä niistä johtopäätöksistä piittaamatta, joihin se kenties päätyy.

Logiikka on filosofian käyttämä tekniikka, sen ilmaisukeino. Todellisen tieteen piirissä järki kuuntelee aina mielellään aitoa logiikkaa; oikean uskonnon piirissä usko on sisäisen näkökulman pohjalta aina loogista siinäkin tapauksessa, että sellainen usko tieteellisen lähestymistavan sisäänpäin katsovasta näkökulmasta saattaa näyttää tyystin perusteettomalta. Ulkopuolelta sisäänpäin katsoen universumi saattaa näyttää aineelliselta, sisältä ulos katseltaessa sama universumi näyttää täysin hengelliseltä. Järkeily versoo aineellisesta tietoisuudesta, usko hengellisestä tietoisuudesta, mutta ilmoituksen vahvistaman filosofian toimiessa välittäjänä logiikka voi vahvistaa sekä sisäänpäin suuntautuvan että ulospäin suuntautuvan näkökannan niin, että se sillä keinoin saattaa sekä tieteen että uskonnon tasapainotilaan. Näin siis sekä tiede että uskonto voivat siksi, että niillä kummallakin on yhteys filosofian logiikkaan, käydä toisiaan kohtaan yhä suvaitsevamiksi, yhä vähemmän skeptisiksi.

Mitä kehittyvä tiede ja uskonto kumpikin tarvitsee, on yhä enemmän tutkiskelua ja pelotonta itsekritiikkiä, laajempaa tietoisuutta oman evolutionaarisen statuksen epätäydellisyydestä. Sekä tieteen- että uskonnonopettajat ovat useinkin aivan liian itsevarmoja ja dogmaattisia. Tiede ja uskonto voivat olla itsekriittisiä vain faktojensa osalta. Heti kun poistutaan tosiasioiden näyttämöltä, järki luovuttaa hallitsevan asemansa, tai muutoin se nopeasti rappeutuu väärän logiikan seuralaiseksi.

Totuus — kosmisten suhteiden, universumitosiasioiden ja hengellisten arvojen ymmärrys — on omattavissa parhaiten Totuuden Hengen huolenpidolla, ja se on parhaiten arvioitavissa ilmoituksen avulla. Mutta ilmoitus ei pane alulle sen enempää tiedettä kuin uskontoakaan, vaan sen tehtävänä on koordinoida sekä tiede että uskonto todellisuutta koskevan totuuden kanssa. Aina milloin ilmoitus on puuttunut, tai kun kuolevainen ei ole sitä hyväksynyt tai käsittänyt, kuolevainen on turvautunut hyödyttömään metafysiikkaaleeseensä, sillä se on ihmisen ainoa totuuden ilmoituksen tai morontiaipersonallisuuden motan korvike.

Aineellisen maailman tiede antaa ihmiselle mahdollisuuden fyysisen ympäristönsä säätelyyn ja tietynmääräiseen hallitsemiseen. Hengellisen kokemuksen synnyttämä uskonto on sen

harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138.4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138.5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their *facts*. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138.6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation*. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

103:7.9 (1139.1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the

veljeyteen kehottavan virikkeen lähde, joka antaa ihmisille kyvyn yhteiseloön tieteellisen aikakauden sivilisaation monimutkaisten suhteiden keskellä. Metafysiikka, mutta sitäkin varmemmin ilmoitus, tarjoaa yhteisen kohtauspaikan sekä tieteen että uskonnon selville saamille asioille ja luo mahdollisuuden ihmisen yrittää loogisesti korreloida näitä erillisiä mutta toisistaan riippuvaisia ajatusmaailmoja tasapainoiseksi filosofiaksi, joka ilmentää tieteellistä vakautta ja uskonnollista varmuutta.

Kuolevaisten olotilassa mikään ei ole ehdottomasti oikeaksi todistettavissa, vaan sekä tiede että uskonto perustuvat olettamuksiin. Morontiatasolla kyetään motalogiikan avulla sekä tieteen että uskonnon postulaattien osittaiseen oikeaksi todistamiseen. Korkeinta mahdollista statusta edustavalla hengellisellä tasolla finiittisten todisteiden tarve vähitellen häviää, kunnes saadaan tosiasiallinen kokemus reaalisuudesta ja sen myötä elämisestä. Mutta vielä silloinkin on finiittisen tuolla puolen vielä paljon sellaista, joka pysyy todistamattomana.

Kaikki inhimillisen ajattelun osa-alueet perustuvat tiettyihin olettamuksiin, jotka ihmisen mielivarustuksen rakennusosana oleva todellisuuden tunnistamisen kyky hyväksyy, vaikka ne ovatkin todistamattomia. Tiede astuu mahtaillevalle järkeilyn tielleen olettamalla todellisiksi kolme asiaa: aineen, liikkeen ja elämän. Uskonto lähtee liikkeelle olettamalla kolmen asian olevan paikkansapitäviä: mieli, henki ja universumi — Korkein Olento.

Tieteestä tulee matematiikan, avaruuden ajallista energiaa ja materiaalia käsittelevä ajatusmaailma. Uskonto ottaa tehtäväkseen olla tekemisissä ei vain finiittisen ja ajallisen hengen vaan myös ikuisuuden ja korkeimmuuden hengen kanssa. Vasta kun motasta on saatu pitkä kokemus, voidaan nämä kaksi äärimmäistä universumin hahmottamistapaa saada tuottamaan yhdenmukaisia tulkintoja alkulähteistä, toiminnoista, suhteista, realiteeteista ja määränpäistä. Energian ja hengen eroavuuden laajin mahdollinen harmonisoituminen ilmenee Seitsemän Valtias-hengen virtapiirissä, sen ensimmäinen yhdistyminen ilmenee Korkeimman Jumaluudessa, sen lopullisuusykyys ilmenee Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen infiniittisyydessä eli MINÄ OLEN -olevaisessa.

Järkeily on toimi, jolla mielletään tietoisuuden tekemät johtopäätökset siitä kokemuksesta, joka saadaan energiaa ja ainetta olevassa fyysisessä maailmassa ja maailmasta. Uskomisen on teko, jolla mielletään hengellisen tietoisuuden paikkansapitävyys — se kun on jotakin, jota kuolevainen ei muutoin pysty todistamaan. Logiikka on synteessin muodostavaa, totuuteen pyrkivää uskon ja järkeilyn ykseyden edistymistä,

fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings,

ja se perustuu kuolevaisten olentojen rakennusosana oleviin mielen valmiuksiin eli olevaisten, merkitysten ja arvojen synnynnäiseen mieltämiseen.

Ajatuksensuuntaajan läsnäolossa on reaali todiste hengellisestä todellisuudesta, mutta tämän läsnäolon paikkansapitävyyttä ei voi todistaa ulkopuoliselle maailmalle, vaan ainoastaan sille, joka näin kokee Jumalan asuvan sisällään. Tietoisuus Suuntaajasta pohjautuu totuuden älylliseen vastaanottamiseen, mielen tuolle puolen menevään hyvyyden tajuamiseen ja siihen, että persoonallisuus motivoituu rakkaudelle.

Tiede löytää aineellisen maailman, uskonto arvioi sen ja filosofia yrittää tulkita sen merkitykset, samalla kun se koordinoi tieteen aineellisen näkökannan uskonnon hengellisen käsityksen kanssa. Mutta historia on maailma, jossa tiede ja uskonto eivät koskaan saata olla täysin yksimielisiä.

8. FILOSOFIA JA USKONTO

Vaikka sekä tiede että uskonto järkeilyllään ja logiikallaan saattavatkin päätyä otaksuma Jumalan todennäköisyydestä, vain hengen johdatuksessa olevan ihmisen omakohtainen uskonnollinen kokemus voi vahvistaa tällaisen korkeimman ja persoonallisen Jumaluuden olemassaolon varmuuden. Sillä keinoin, joka edustaa elävän totuuden tällaista ruumiillistumista, filosofinen oletamus Jumalan todennäköisyydestä muuttuu uskonnolliseksi realiteetiksi.

Jumalan olemassaolon varmuuden kokemiseen liittyvä hämmennys juontuu siitä, että eri yksilöt ja erilaiset ihmisrodut tulkitsevat ja selittävät tätä kokemusta eri tavalla. Jumalan kokeminen voi olla täysin pätevää, mutta puhe Jumalasta, koska se on älyllistä ja filosofista, on eri suuntiin vetävää ja monesti hämmentävän harhaanjohtavaa.

Hyvä ja jalo mies saattaa rakastaa vaimoaan silmittömästi mutta olla kertakaikkisen kykenemätön laatimaan tyydyttävää kirjallista tutkielmaa aviollisen rakkauden psykologiasta. Toinen mies, jonka rakkaus puolisoaan kohtaan on vähäistä tai olematonta, saattaisi laatia asiasta täysin hyväksyttävän tutkielman. Se, että rakastava ymmärtää rakastettunsa todellista olemusta vain epätäydellisesti, ei vähimmässäkään määrin kumoa hänen rakkautensa todellisuutta eikä vilpittömyyttä.

Jos totisesti uskot Jumalaan, tunnet hänet uskon kautta ja rakastat häntä, niin älä salli tieteen esittämien epäilevien vihjailujen, logiikan esittämän pikkumaisen arvostelun, filosofian esittämien

the innate recognition of things, meanings, and values.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while coordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of

postulaattien tai jumalattoman uskonnon luomista havittelevien, hyvää tarkoittavien sielujen esittämien ovelien ehdotusten millään tavoin väheksyä tai halventaa sellaisen kokemuksen todellisuutta.

Jumalaa tuntevan uskonnonharjoittajan varmuutta ei epäilevän materialistin epävarmuuden pitäisi järkyttää, vaan kokemukseen tukeutuvan uskovan omaaman syvällisen uskon ja horjumattoman varmuuden pitäisi paremminkin olla vahvana haasteena epäuskoisen epävarmuudelle.

Jotta filosofiasta olisi sekä tieteelle että uskonnon suurin mahdollinen apu, sen tulisi kaihtaa sekä materialismia että panteisminä ilmeneviä äärimmäisyyshäkemyksiä. Vain sellaisella filosofialla, joka tunnustaa, että persoonallisuus — pysyvyys muuttumisen keskellä — on todellinen, voi ihmisen kannalta olla moraalista arvoa, vain sellainen filosofia voi toimia yhdyssiteenä aineellisen tieteen teorioiden ja hengellisen uskonnon välillä. Ilmoitus kompensoi kehittyvän filosofian heikkoudet.

9. USKONNON SISIN OLEMUS

Teologia käsittelee uskonnon älyllistä sisältöä, metafysiikka (ilmoitus) sen filosofisia aspekteja. Uskonnon kokemus on uskonnon hengellinen sisältö. Huolimatta uskonnon älylliseen sisältöön kuuluvista mytologisista oikuista ja psykologisista harhakuvista, huolimatta erheellisistä metafysisistä oletuksista ja erilaisista keinoista pettää itseään, huolimatta uskonnon filosofisen sisällön poliittisista vääristelystä ja sosiaalis-taloudellisista vääristymistä omakohtaisen uskonnon hengellinen kokemus pysyy aitona ja pätevänä.

Uskonossa on kysymys tuntemisesta, toimimisesta ja elämisestä, ei pelkästään ajattelemisesta. Ajattelemisen liittyy läheisemmin aineelliseen elämään, ja ajattelua tulisi hallita pääasiassa, mutta ei kokonaan, järki ja tieteen tosiasiat, ja silloin kun se ei-aineellisessa mielessä kurottautuu kohti hengen maailmoja, tulisi totuuden sitä hallita. Oli yksilön teologia miten harhaista ja erheellistä tahansa, hänen uskontonsa saattaa silti olla täysin aitoa ja ikuisesti totta.

Buddhalaisuus on alkuperäisessä muodossaan eräs parhaita Urantian koko kehityshistorian kuluessa syntyneitä Jumalaa vailla olevia uskontoja olkoonkin, ettei tämäkään uskonto kehittyessään pysynyt jumalattomana. Uskonto ilman uskoa on ristiriitaisuus, ilman Jumalaa se on filosofinen epäjohdonmukaisuus ja älyllinen absurditeetti.

science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience is the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

103:9.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

103:9.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

Se, että luonnonvarainen uskonto polveutuu magiasta ja mytologiasta, ei kumoa myöhemmin ilmaantuvien ilmoitususkontojen todellisuutta ja totuutta eikä Jeesuksen uskonnon sisältämää loppuun kehitettyä pelastuksen evankeliumia. Jeesuksen elämä ja opetukset riisuiivat uskonnon vihdoin magian taikauskoista, mytologian harhakuvista ja perinteisen dogmaattisuuden kahleista. Mutta olettaessaan, että aineellisuuden ylittävät arvot ja olennot ovat olemassa ja todellisia, tämä alkuaikojen magia ja mytologia raivasivat erittäin tehokkaasti tietä myöhemmälle ja korkeammalle uskonnolle.

Vaikka uskonnollinen kokemus on puhtaasti hengellinen, subjektiivinen ilmiö, tällaiseen kokemukseen sisältyy positiivinen ja elävä uskon asenne universumin objektiivisen todellisuuden korkeimpia maailmoja kohtaan. Uskonnollisen filosofian ihanne on sellainen usko—luottamus, joka johdattaisi ihmisen luottamaan varauksetta universumien universumin infinittisen Isän absoluuttiseen rakkauteen. Sellainen aito uskonnollinen kokemus menee kauas idealistisen kaipausten filosofisen objektivoinnin tuolle puolen; itse asiassa se pitää pelastusta selviönä, ja sitä kiinnostaa vain saada tietää Paratiisin-Isän tahto ja noudattaa sitä. Tällaisen uskonnon tunnusmerkit ovat usko korkeimpaan Jumaluuteen, toivo ikuisesta elossasäilymisestä ja rakkaus, eritoten lähimmäisenrakkaus.

Kun teologia hallitsee uskontoa, uskonto kuolee. Siitä tulee oppijärjestelmä sen sijaan, että se olisi elämää. Teologialla ei ole muuta tehtävää kuin helpottaa omakohtaisen hengellisen kokemuksen tiedostamista. Teologia on uskonnollinen yritys määrittellä, selvittää, tulkita ja osoittaa oikeutetuiksi uskonnon kokemuspohjaiset väitteet, jotka loppujen lopuksi vain elävä usko voi todistaa oikeiksi. Universumin korkeammassa filosofiassa viisaus, niin kuin järkeilykin, liittyy uskoon. Järkeily, viisaus ja usko ovat ihmisen korkeimmat inhimilliset saavutukset. Järkeily tutustuttaa ihmisen faktojen maailmaan, aineellisiin olevaisiin; viisaus tutustuttaa hänet totuuden maailmaan, suhteisiin; usko vihkii hänet jumalallisuuden maailmaan, hengelliseen kokemukseen.

Usko vie järjen sangen halukkaasti niin pitkälle kuin järki pystyy menemään, sen jälkeen se kulkee eteenpäin viisauden matkassa filosofian äärirajalle asti, ja sitten se rohkenee lähteä rajattomalle ja loputtomalle universumimatkalle totuus ainoana seuralaisenaan.

Tieteen (tiedon) perustana on ihmisen myötäsyttyinen (auttajahengestä johtuva) oletamus, että järki pätee, että universumi on käsitettävissä. Filosofian (koordinoitun käsittämisen) perustana on luontainen (viisaudenhengestä johtuva) oletamus, että

103:9.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

103:9.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

103:9.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that

viisaus pätee, eli että aineellinen universumi on koordinoitavissa hengellisen kanssa. Uskonnon (omakohtaisen hengellisen kokemuksen totuuden) perustana on luontainen (Ajatuksensuuntaajasta peräisin oleva) oletamus, että usko pätee, eli että Jumala on tunnettavissa ja saavutettavissa.

Kuolevaisen olennon elämän todellisuuden täysi tiedostaminen koostuu yhä laajemmasta halukkuudesta uskoa nämä järjen, viisauden ja uskon oletukset. Tuollainen elämä on elämää, jota motivoi totuus ja jota hallitsee rakkaus; ja nämä ovat ne objektiivista kosmista todellisuutta edustavat ihanteet, joiden olemassaolo ei ole aineellisin keinoin osoitettavissa.

Heti kun järki tajuaa oikean ja väärän, se osoittaa viisautta; kun viisaus valitsee oikean ja väärän, totuuden ja erheen välillä, se osoittaa hengen johdatusta. Ja näin mielen, sielun ja hengen toiminnot liittyvät aina läheisesti toisiinsa, ja ne ovat toiminnallisessa keskinäisyydessä. Järki on tekemisissä tosiasiapohjaisen tiedon kanssa, viisaus filosofian ja ilmoituksen kanssa, usko elävän hengellisen kokemuksen kanssa. Totuuden kautta ihminen saavuttaa kauneuden, ja hengellisen rakkauden avulla hän nousee hyvyteen.

Usko johtaa Jumalan tuntemiseen, ei pelkästään mystiseen tuntemukseen jumalallisesta läsnäolosta. Uskoon eivät saa liiaksi vaikuttaa sen emotionaaliset seurausilmiöt. Oikea uskonto on kokemus uskomisesta ja tietämisestä yhtä hyvin kuin se on tunnemaailman täyttymys.

Uskonnollisessa kokemuksessa piilee todellisuus, joka on suorassa suhteessa hengelliseen sisältöön, ja sellainen todellisuus menee järjen, tieteen, filosofian, viisauden ja kaikkien muiden inhimillisten saavutusten tuolle puolen. Tällaisen kokemuksen tuottamat vakuuttuneisuudet ovat horjuttamattomia, uskonnollisen elämän logiikka on vastaansanomaton, tällaisen tiedon varmuus on yli-inhimillistä, sen tuottamat tyydytykset ovat suurenmoisen jumalallisia, sen antama rohkeus lannistumaton, sen antaumuksellisuutta osoittavat teot kertovat sokeasta luottamuksesta, sen uskollisuudentunteet ovat ylivertaisia ja päämäärät lopullisia — ikuisia, perimmäisiä ja universaalisia.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1142.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

103:9.13 (1142.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 104. Kolminaisuuskäsityksen kasvu

⇐ 103

Urantia-kirjan

105 ⇐

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 104

KOLMINAISUUSKÄSITYKSEN KASVU

Osiot

Johdanto

1. Urantialaiset kolminaisuuskäsitykset
2. Kolminaisuuden ykseys ja Jumaluuden monikollisuus
3. Kolminaisuudet ja kolmiyhteydet
4. Seitsemän kolmiyhteyttä
5. Kolmiudet

Johdanto

ILMOITUSUSKONNON

kolminaisuuskäsitetä ei pidä sekoittaa kehityskuntojen triadiuskomuksiin. Ideat triadeista juontuivat monistakin ajatuksia herättävistä yhteyksistä, mutta ennen kaikkea siitä, että sormissa on kolme niveltä, että jakkaran tasapainottamiseen tarvittiin vähintään kolme jalkaa ja että kolme tukipistettä kykeni pitämään teltan pystyssä. Alkukantainen ihminen ei sitä pitäisi pitkään aikaan osannut laskea kuin kolmeen.

Sellaisia luonnollisia parillisia asioita lukuun ottamatta kuin mennyt ja nykyinen, päivä ja yö, kuuma ja kylmä sekä mies ja nainen on ihminen yleensä altis ajattelemaan kolmijakoisesti: eilinen, tämä päivä ja huomisen; auringonnousu, keskipäivä ja auringonlasku; isä, äiti ja lapsi. Voittajalle suodaan kolme eläköön-huutoa. Kuolleet haudataan kolmantena päivänä ja vainajahenki lepytetään kolmen rituaalipesun avulla.

Näiden ihmisen kokemuksessa esiintyvien luonnollisten miellelyhtymien seurauksena triadi ilmestyi uskonnon piiriin, ja se tapahtui jo kauan ennen kuin Jumaluuksien Paratiisin-Kolminaisuutta tai edes ketään heidän

PAPER 104

GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT

SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind.

edustajaansa oli ihmiskunnalle paljastettu. Persialaisilla, hinduilla, kreikkalaisilla, egyptiläisillä, babylonialaisilla, roomalaisilla ja skandinaaveilla oli sittemmin kaikilla triadjumalia, mutta nämä eivät vielä olleet aitoja kolminaisuuksia. Kaikilla triadjumaluuksilla oli luonnollinen alkuperä, ja niitä on esiintynyt johonkin aikaan lähes kaikkien älykkäiden urantialaiskansanheimojen keskuudessa. Evolutionaarisen triadin käsitys on joissakin tapauksissa sekoittunut ilmoitetun Kolminaisuuden käsitteeseen. Näissä tapauksissa on useinkin mahdotonta erottaa toista toisesta.

1. URANTIALAISET

KOLMINAISUUSKÄSITYKSET

Prinssi Caligastian esikunta esitti noin puoli miljoonaa vuotta sitten ensimmäisen sellaisen urantialaisen ilmoituksen, joka johtaa Paratiisin-Kolminaisuuden käsittämiseen. Tämä varhainen kolminaisuuskäsitys katosi maailmasta planeetan kapinaa seuranneina sekavina aikoina.

Toisen kerran Kolminaisuus esitettiin Aatamin ja Eevan toimesta ensimmäisessä ja toisessa puutarhassa. Nämä opetukset eivät olleet hävinneet täysin jäljettömiin vielä Makiventa Melkisedekin aikoina, noin kolmekymmentäviisituhatta vuotta myöhemmin, sillä seetiläisten kolminaisuuskäsitys säilyi sekä Mesopotamiassa että Egyptissä, mutta aivan erityisesti Intiassa, jossa sen vaikutus vedalaisen kolmipäisen tulenjumalan Agnin muodossa tuntui vielä pitkään.

Kolmannen esityksen Kolminaisuudesta teki Makiventa Melkisedek, ja tätä oppia symboloivat ne kolme samankeskistä ympyränkehää, joita Saalemin tietäjä käytti rintalevyssään. Mutta Makiventa havaitsi, että Palestiinan beduiineille oli sängen vaikeata jakaa oppia Universaalisesta Isästä, lankaikkisesta Pojasta ja Äärettömästä Hengestä. Useimmat hänen opetuslapsistaan luulivat Kolminaisuuden koostuvan Norlatiadekin kolmesta Kaikkein Korkeimmasta. Muutamat käsittivät asian niin, että Kolminaisuuteen kuulusivat Järjestelmän Hallitsija, Konstellaation-Isä ja paikallisuniversumin Luojajumaluus. Tätäkin vähemmän oli niitä, jotka edes vähänkään käsittivät idean Paratiisissa olevasta Isän, Pojan ja Hengen muodostamasta yhteenliittymästä.

Saalemin lähetyssaarnaajien toimin Melkisedekin opetukset Kolminaisuudesta levisivät vähitellen suureen osaan Euraasiaa ja Pohjois-Afrikkaa. Usein on vaikea erottaa toisistaan myöhempien aikojen andiittien ja Melkisedekin jälkeisten aikakausien triadeja ja kolminaisuuksia, kun molemmat käsitteet tiettyyn määrään saakka

Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

sekoittuivat keskenään ja sulautuivat toisiinsa.

Hindujen keskuuteen kolminaisuuskäsité juurtui Olemuksena, Järkenä ja Ilona. (Myöhempään intialaiseen käsitteeseen kuuluivat Brahma, Siva ja Vishnu.) Kun ensimmäisten kolminaisuushahmotelmien Intiaan-tuojina olivat seetiläispapit, niin myöhemmät Kolminaisuuden ideat olivat Saalemin lähetyssaarnaajien maahantuomia, ja Intian kotoperäiset ajattelijat kehittivät niitä yhdistämällä nämä opit kehityksen myötä ilmaantuneisiin triadikäsitteisiin.

Buddhalainen usko kehitteli kaksi kolminaisuusluonteista opinkappaletta: Varhaisempaan kuuluivat Opettaja, Laki ja Veljeskunta; sen esitti Gautama Siddhartha. Buddhan seuraajien pohjoisen haaran keskuudessa kehittyneeseen myöhempään ideaan kuuluivat Korkein Herra, Pyhä Henki ja Ruumiillistunut Vapahtaja.

Ja nämä hindujen ja buddhalaisten ideat olivat todellisia kolminaisuusopin mukaisia postulaatteja, niissä toisin sanoen esiintyi idea monoteistisen Jumalan kolminaisesta ilmenemisestä. Oikea kolminaisuuskäsité ei ole vain sitä, että kolme eri jumalaa kootaan yhdeksi ryhmäksi.

Heprealaisten tiedot Kolminaisuudesta perustuivat Melkisedekin ajoilta juontuviin keeniläisten traditioihin, mutta heidän monoteistinen kiihkoilunsa yhden Jumalan, Jahven, puolesta työnsi niin pahasti varjoon kaikki tällaiset opetukset, että Jeesuksen ilmestymisen aikoihin oppi Elohimista oli käytännöllisesti katsoen kitkeytynyt juutalaisesta teologiasta. Heprealainen ajatusmaailma ei kyennyt sovittamaan kolminaisuuskäsitettä monoteistiseen uskonkäsitukseen Ainoasta Herrasta, Israelin Jumalasta.

Islaminuskon kannattajat eivät hekään kyenneet käsittämään ajatusta Kolminaisuudesta. Muotoutumassa olevan monoteismin on polyteismin kanssa vastatusten joutuessaan aina vaikeata sietää kolminaisuusoppia. Kolminaisuuden idea saa parhaan otteen lujan monoteistisen tradition omaavista uskonnoista, milloin traditioon liittyy opillinen joustavuus. Suurten monoteistien — heprealaisten ja muhamettilaisten — oli vaikea nähdä eroa kolmen jumalan palvomisen eli polyteismin ja toisaalta kolminaisuusopin eli jumalallisuuden ja persoonallisuuden kolmiyhteisessä ilmenemismuodossa esiintyvän yhden Jumaluuden palvomisen välillä.

Jeesus opetti apostoleilleen totuuden Paratiisin-Kolminaisuuden persoonista, mutta nämä luulivat hänen puhuvan kuvaannollisesti ja symbolisesti. Koska heidät oli kasvatettu heprealaiseen monoteismiin, heidän oli vaikea edes ajatella jotakin sellaista käsitystä, joka näytti

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

104:1.9 (1144.6) The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshipping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

104:1.10 (1144.7) Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of

olevan ristiriidassa heidän keskuudessaan vallalla olevan Jahve-käsitteen kanssa. Ja alkukristityt perivät heprealaisen ennakkoluulon kolminaisuuskäsitettä kohtaan.

Ensimmäistä kristinuskon piirissä tunnettua Kolminaisuutta julistettiin Antiokiassa, ja siihen kuuluivat Jumala, hänen Sanansa ja hänen Viisautensa. Paavali tiesi Isän, Pojan ja Hengen muodostamasta Paratiisin Kolminaisuudesta, mutta hän ei useinkaan siitä saarnannut ja mainitsi asiasta vain muutamissa vasta muotoutuville seurakunnille lähettämissään kirjeissä. Ja tällöinkin Paavali apostolitovereidensa tapaan sekoitti Jeesuksen, paikallisuniversumin Luoja-Pojan, Jumaluuden Toiseen Persoonaan, Paratiisin lankaikkiseen Poikaan.

Kristillinen kolminaisuuskäsite, joka alkoi saavuttaa yleistä tunnustusta ensimmäisen kristuksenjälkeisen vuosisadan loppupuolella, koostui Universaalisesta Isästä, Nebadonin Luoja-Pojasta ja Salvingtonin Jumalallisesta Hoivaajasta — paikallisuniversumin Äiti-Hengestä ja Luoja-Pojan luovasta puolisoista.

Sitten Jeesuksen päivien ei Paratiisin-Kolminaisuuden tosiasiallinen identiteetti ole ollut Urantialla tiedossa (niitä muutamia yksilöjä lukuun ottamatta, joille se erityisesti paljastettiin), ennen kuin se esitettiin käsillä olevissa ilmoituksellisissa selonteissa. Mutta vaikka kristillinen käsitys Kolminaisuudesta tosiasiatiedon osalta erehtyi, se piti silti kokolailla paikkansa hengellisten suhteiden osalta. Vain filosofisten seuraamustensa ja kosmologisten seuraustensa osalta tämä käsitys joutui hämmennyksiin: Monien, jotka ovat kosmisesti suuntautuneita, on ollut vaikea uskoa, että Jumaluuden Toinen Persoon, infiniittisen Kolminaisuuden toinen jäsen, olisi joskus oleskellut Urantialla; ja vaikka tämä hengessä onkin totta, niin aktualisuudessa se ei ole tosiasia. Mikael-Luojissa ruumiillistuu lankaikkisen Pojan jumalallisuus täyteen määrään saakka, mutta he eivät ole absoluuttisia persoonallisuksia.

2. KOLMINAISUUDEN YKSEYS JA JUMALUUDEN MONIKOLLISUUS

Monoteismi syntyi filosofisena vastalauseena polyteismin epäjohdonmukaisuuteen. Se kehittyi siten, että jumalat järjestettiin ensi vaiheessa jumalaperheeksi niin, että yliluonnolliset toiminnat jakautuivat perheenjäsenten toimialoiksi. Sitten päädyttiin henoteismiin nostamalla yksi jumala monien yläpuolelle. Ja lopulta suljettiin jumalten joukosta pois kaikki muut paitsi lopullista arvoa oleva Ainoa Jumala.

Kolminaisuusoppi versoo kokemuksellisesta

Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

104:1.11 (1144.8) The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

104:1.12 (1144.9) The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

104:1.13 (1145.1) Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

104:2.1 (1145.2) Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

104:2.2 (1145.3) Trinitarianism grows out of the

vastalauseesta sitä vastaan, että on mahdotonta käsittää sellaisen ihmishahmoisuudesta riisutun yksinäisen Jumaluuden ykseyttä, jolla ei olisi johonkin liittyvää universumimerkitystä. Kun filosofialle annetaan riittävästi aikaa, se pyrkii abstrahoimaan persoonalliset ominaisuudet puhtaan monoteismin jumaluuskäsitteestä, ja näin se madaltaa tämän idean irrallisesta Jumalasta panteistisen Absoluutin statukseen. Sellaisen Jumalan persoonallisen luonteen käsittäminen on ollut aina vaikeata, jolla ei ole mitään henkilökohtaisia tasa-arvon pohjalle rakentuvia suhteita muihin rinnakkaisiin persoonallisiin olentoihin. Jumaluudessa oleva persoonallisuus vaatii, että tällainen Jumaluus on suhteessa toiseen ja yhtä persoonalliseen Jumaluuteen.

Kolminaisuuskäsitteen tuntiessaan ihmisen mieli voi toivoa käsittävänsä jotakin rakkauden ja lain keskinäissuhteesta ajallis-avaruudellisissa luomuksissa. Hengellisen uskon kautta ihminen pääsee ymmärtämään Jumalan rakkautta, mutta hän huomaa pian, ettei tällä hengellisellä uskolla ole mitään vaikutusta säädettyihin aineellisen universumin lakeihin. Olipa ihmisen usko Jumalaan hänen Paratiisin-Isänään miten lujaa hyvänsä, avartuvat kosmiset näköpiirit vaativat häntä silti tunnustamaan myös sen realiteetin, että Paratiisin-Jumaluus on universaalinen laki; vaativat häntä tunnustamaan Kolminaisuuden täysivaltaisuuden ulottuvan Paratiisin ulkopuolelle ja luovan varjonsa jopa niiden kolmen ikuisen persoonan Luoja-Poikien ja Luovien Tyttärien kehittyvien paikallisuniversumien ylle, joiden jumaluusliitto on Paratiisin-Kolminaisuuden tosiasia ja realiteetti ja ikuinen jakamattomuus.

Ja tämä samainen Paratiisin-Kolminaisuus on todellinen entiteetti — ei persoonallisuus, mutta kuitenkin tosi ja absoluuttinen realiteetti; ei persoonallisuus, mutta kuitenkin sellainen, joka on yhteen sopiva sen kanssa rinnan olemassa olevien persoonallisuuksien — Isän, Pojan ja Hengen persoonallisuuksien — kanssa. Kolminaisuus on enemmän kuin sellainen pelkän yhteenlaskutoimituksen tuloksena saatava jumaluusrealiteetti, joka olisi tuloksena Paratiisin kolmen Jumaluuden toisiinsa yhdistymisestä. Kolminaisuuden ominaisuudet, ominaispiirteet ja toiminnot eivät ole Paratiisin kolmen Jumaluuden attribuuttien yksinkertainen summa, vaan kolminaisuustoiminnot ovat jotakin ainutlaatuista, omintakeista, eivätkä ne ole täysin ennakoitavissa Isän, Pojan ja Hengen attribuutteja erittelemällä.

Esimerkiksi: Maan päällä ollessaan Mestari huomautti seuraajilleen, ettei oikeudenkäyttö ole koskaan henkilökohtainen toimitus, vaan se on aina ryhmäfunktio. Myöskään Jumalat eivät persoonina jaa oikeutta, vaan he suorittavat tämän tehtävän kollektiivisena yksikkönä, Paratiisin-Kolminaisuutena.

experiential protest against the impossibility of conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

104:2.3 (1145.4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal persons whose deity union *is* the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

104:2.4 (1145.5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

104:2.5 (1146.1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

Isän, Pojan ja Hengen kolminaisuusyhdistymän käsitteellinen ymmärtäminen valmistaa ihmismieltä myöhemmin tapahtuvaan tiettyjen muiden kolmoissuhteiden esittelyyn. Teologinen ajattelu saattaa hyvinkin tyytyä Paratiisin-Kolminaisuuden käsitteeseen, mutta filosofinen ja kosminen järkeily vaativat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen muidenkin kolmiyhteisten yhdistymien tuntemista, ne vaativat sellaisten kolmiyhteyksien tuntemista, joissa Infiniittinen toimii erilaisissa muissa universaalisen manifestoitumisen ominaisuuksissa kuin Isänä. Tällaisia ilmentymiä ovat vahvuuden, energian, voiman, kausaation, reagoinnin, potentiaalisuuden, aktuaalisuuden, gravitaation, jännitteen, mallin, alkusyyn ja ykseyden Jumalan suhteet.

3. KOLMINAISUUDET JA KOLMIYHTEYDET

Samalla kun ihmiskunta on toisinaan tavoitellut Jumaluuden kolmen persoonan muodostaman Kolminaisuuden ymmärtämistä, samalla johdonmukaisuus vaatii ihmisjärkeä tajuamaan, että kaikkien seitsemän Absoluutin välillä on olemassa tiettyjä suhteita. Mutta kaikki se, mikä pätee Paratiisin-Kolminaisuudesta puhuttaessa, ei välttämättä olekaan totta puhuttaessa kolmiyhteydestä, sillä kolmiyhteys on jotakin muuta kuin kolminaisuus. Joissakin toiminnallisissa aspekteissa kolmiyhteys saattaa olla yhtäpitävä kolminaisuuden kanssa, mutta koskaan se ei luonteeltaan ole kolminaisuuden kanssa samansisältöinen.

Kuolevainen ihminen kokee Urantialla parastaikaa suurenmoista aikakautta, jolloin näköpiirit avartuvat ja käsitykset laajenevat, ja hänen kosmisen filosofiansa on vauhditettava kehitystään pysyäkseen inhimillisen ajattelun älyllisen areenan laajentumisen tasalla. Sitä mukaa kun kuolevaisen ihmisen kosminen tietoisuus laajenee, hän käsittää, millaisissa keskinäissuhteissa kaikki hänen aineellisen tieteensä, älyllisen filosofiansa ja hengellisen ymmärryksensä selville saamat asiat ovat. Kaikkine näine käsityksineen kosmoksen ykseydestä ihminen kuitenkin havaitsee koko olemassaolon moninaisuuden. Kaikista niistä käsityksistä huolimatta, jotka koskevat Jumaluuden muuttumattomuutta, ihminen havaitsee elävänsä universumissa, jolle on ominaista lakkaamaton muuttuminen ja kokemuksellinen kasvu. Siitä huolimatta, että ihminen tajuaa hengellisten arvojen säilyvän, on hänen kuitenkin otettava aina huomioon vahvuuden, energian ja voiman matematiikka ja esimatematiikka.

Infiniittisyyden ikuinen tyhjentyvyys täytyy

104:2.6 (1146.2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

104:3.1 (1146.3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:3.2 (1146.4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the

saattaa tavalla taikka toisella sopusointuun kehittyvien universumien ajallisen kasvun ja näiden universumien kokemuksellisten asukkaiden keskeneräisyyden kanssa. Totaalisen infinitudin käsitekokonaisuus on tavalla taikka toisella niin segmentoitava ja kvalifioitava, että kuolevaisen olennon järki ja morontiasielu voivat ymmärtää tämän lopullista arvoa ja hengellistä merkitystä edustavan käsitteen.

Samalla kun järki vaatii kosmisen todellisuuden monoteististä ykseyttä, finiittinen kokemus edellyttää monikollisten Absoluuttien postulointia ja näiden koordinoimista kosmisissa suhteissa. Ilman rinnakkaisia olemassa olevia ei ole mitään mahdollisuutta absoluuttisten suhteiden moninaisuuden ilmaantumiseen, ei mitään mahdollisuutta erilaisuuksien, muuttujien, muuntajien, vaimentajien, kvalifioijien tai supistajien toimintaan.

Käsillä olevissa luvuissa totaalinen todellisuus (infiniittisyys) on esitetty sellaisena kuin se on olemassa seitsemässä Absoluutissa, jotka ovat:

1. Universaalinen Isä.
2. Iankaikkinen Poika.
3. Ääretön Henki.
4. Paratiisin Saari.
5. Jumaluusabsoluutti.
6. Universaalinen Absoluutti.
7. Kvalifioimaton Absoluutti.

Ensimmäinen Lähde ja Keskus, joka on Iankaikkisen Pojan Isä, on myös Paratiisin Saaren Perikuva. Hän on persoonallisuuden osalta kvalifioimaton Pojassa, mutta persoonallisuuden osalta potentiaalistunut Jumaluusabsoluutissa. Isä on energian osalta iltutullut Paratiisi-Havonassa ja samalla energian suhteen piilevä Kvalifioimattomassa Absoluutissa. Infiniittinen tulee alati julki Myötätöimijän loputtomissa teoissa, samalla kun hän iäti toimii korvaavissa mutta verhotuissa Universaalisen Absoluutin toiminnoissa. Tällä tavoin Isä suhteutuu kuuteen rinnakkaiseen Absoluuttiin, ja näin kaikki seitsemän kautta ikuisuuden loputtomien syklien sulkevat piiriinsä infiniittisyyden kehän.

Näyttäisi siltä, että absoluuttiset suhteet johtavat väistämättä kolmiyhteyteen. Persoonallisuus etsii yhteyttä toiseen persoonallisuuteen yhtä hyvin absoluuttisella kuin kaikilla muillakin tasoilla. Ja Paratiisin kolmen persoonallisuuden yhteenliittymä iäistää ensimmäisen kolmiyhteyden: Isän, Pojan ja Hengen persoonallisuusliiton. Sillä kun nämä kolme persoonaa persoonain ominaisuudessa liittyvät yhteen yhteistoimintaa varten, niin he näin

time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.

104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.

104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.

104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.

104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.

104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.

104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

104:3.14 (1147.6) It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, as *persons*, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a

tehdessään muodostavat toiminnallista ykseyttä merkitsevän kolmiyhteyden, eivät kolminaisuutta — orgaanista entiteettiä — mutta kuitenkin kolmiyhteyden, kolminkertaisen toiminnallisen monikoosteisen yksimielisyyden.

Paratiisin-Kolminaisuus ei ole kolmiyhteys; se ei ole toiminnallinen yksimielisyys, vaan mieluummin se on jakamatonta ja jaotonta Jumaluutta. Isä, Poika ja Henki (persoonain ominaisuudessa) voivat ylläpitää suhdetta Paratiisin-Kolminaisuuteen, sillä Kolminaisuus on heidän jakamaton Jumaluutensa. Isä, Poika ja Henki eivät ylläpidä tällaista persoonallista suhdetta ensimmäiseen kolmiyhteyteen, sillä se on heidän toiminnallinen liittonsa kolmen persoonan ominaisuudessa. Vain Kolminaisuutena — jakamattomana Jumaluutena — he kollektiivisesti ylläpitävät ulkonaista suhdetta kolmiyhteyteen, joka edustaa heidän persoonallista monikoosteisuuttaan.

Näin ollen Paratiisin-Kolminaisuus on absoluuttisten suhteiden joukossa ainutlaatuinen: On olemassa useita eksistentiaalisia kolmiyhteyksiä, mutta vain yksi eksistentiaalinen Kolminaisuus. Kolmiyhteys ei ole entiteetti. Se on paremminkin toiminnallinen kuin orgaaninen. Sen jäsenet ovat pikemminkin kumppaneita kuin jonkin kokonaisuuden muodostavia. Kolmiyhteyksien osatekijät saattavat olla entiteettejä, mutta itse kolmiyhteys on yhteenliittymä.

Yksi vertailukohta kolminaisuuden ja kolmiyhteyden välillä kuitenkin on: Molemmat päätyvät toimintoihin, jotka ovat jotakin muuta kuin niiden osatekijöinä olevien jäsenten attribuuttien havaittavissa oleva summa. Mutta vaikka ne toiminnalliselta kannalta ovat tällä tavoin toisiinsa verrattavissa, ne eivät muussa suhteessa osoita mitään sellaista yhteyttä, että ne kuuluisivat samaan kategoriaan. Ne suhteutuvat toisiinsa karkeasti ottaen kuin toiminta ja rakenne. Mutta kolmiyhteyshyönteilyyn funktion ei ole kolminaisuusrakenteen tai -entiteetin funktio.

Kolmiyhteydet ovat kaikesta huolimatta todellisia; ne ovat varsin todellisia. Niissä toiminnallistuu totaalinen todellisuus, ja Universaalinen Isä harjoittaa juuri niiden kautta infiniittisyyden päätoimintojen välitöntä ja omakohtaista valvontaa.

4. SEITSEMÄN KOLMIYHTEYTTÄ

Kun pyritään kuvaamaan seitsemää kolmiyhteyttä, huomio kohdistuu siihen, että Universaalinen Isä on ensisijaisena jäsenenä niistä jokaisessa. Hän on, hän oli ja hän tulee aina olemaan Ensimmäinen Universaalinen Isä-Lähde, Absoluuttinen Keskus, Alkuperäinen Aiheuttaja, Universaalinen Valvoja, Rajaton Energisoija,

threefold functional aggregate unanimity.

104:3.15 (1147.7) The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather it is undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity is their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that is their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

104:3.16 (1147.8) Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

104:3.17 (1147.9) There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

104:3.18 (1147.10) The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. THE SEVEN TRIUNITIES

104:4.1 (1147.11) In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity,

Alkuperäinen Ykseys, Kvalifioimaton Ylläpitäjä, Jumaluuden Ensimmäinen Persoon, Alkuperäinen Kosminen Perikuva ja Infiniittisyyden Olennotuma. Universaalinen Isä on Absoluuttien persoonallinen syy; hän on Absoluuttien absoluutti.

Seitsemän kolmiyhteyden luonnetta ja merkitystä voidaan luonnostella seuraavasti:

Ensimmäinen Kolmiyhteys — persoonallistavoitteellinen kolmiyhteys. Kolmen jumaluuspersoonallisuuden ryhmittely on seuraavanlainen:

1. Universaalinen Isä.
2. Iankaikkinen Poika.
3. Ääretön Henki.

Kysymyksessä on rakkauden, armon ja huolenpidon kolminkertainen liitto — kolmen ikuisen paratiisipersoonallisuuden tavoitteellinen ja persoonallinen yhteenliittymä. Se on jumalallisesti veljellinen, luotuja rakastava, isällisesti toimiva ja ylösnousemusta edistävä yhteenliittymä. Tämän ensimmäisen kolmiyhteyden jumalalliset persoonallisuudet ovat persoonallisuutta perintölahjana antavia, henkeä lahjoittavia ja mieltä lahjaksi antavia Jumalia.

Kysymyksessä on infinittistä tahtotoimintaa edustava kolmiyhteys; se toimii kautta koko ikuisen nykyisyyden ja koko menneen-nykyisen-tulevan ajan virrassa. Tämän yhteenliittymän aikaansaannos on tahdonalainen infinittisyys, ja se tarjoaa mekanismit, joiden avulla persoonallisesta Jumaluudesta tulee minuuttaan kehittyvän kosmoksen luoduille julki tuova Jumaluus.

Toinen Kolmiyhteys — voima-perikuva-kolmiyhteys. Olipa kyse pikkuruisesta ultimatonista, loimuavasta tähdestä, pyörteenä pyörivästä tähtisumusta tai vaikkapa keskusuniversumista tai superuniversumeista, niin pienimmistä suurimpiin aineellisiin organisoitumiin asti niiden fyysinen kaava — kosminen hahmo — on aina peräisin tämän kolmiyhteyden toiminnasta. Tähän yhteenliittymään kuuluvat:

1. Isä-Poika.
2. Paratiisin Saari.
3. Myötätoimija.

Energian organisoijia ovat Kolmannen Lähteen ja Keskuksen kosmiset edustajat; energia muodostellaan Paratiisin, absoluuttisen materialisoituman, antaman mallin mukaan, mutta kaiken tämän loputtoman manipuloinnin takana on Isä-Pojan läsnäolo, joka liitto aktivoi ensin paratiisimallin silloin, kun Havona ilmaantui yhtäkaaa Äärettömän Hengen, Myötätoimijan, syntymän kanssa.

Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

104:4.2 (1148.1) The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

104:4.3 (1148.2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148.3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148.4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148.5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148.6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148.7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148.8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimatón, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148.9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148.10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148.11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148.12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

Luodut saavat uskonnollisessa kokemuksessa kosketuksen siihen Jumalaan, joka on rakkaus, mutta tällainen hengellinen ymmärrys ei saa koskaan peittää alleen sen universumitosiasian älyllistä tiedostamista, että Paratiisi on malli. Jumalallisen rakkauden pakottavalla voimalla Paratiisin persoonallisuudet herättävät kaikki luodut vapaasta tahdosta suoritettavaan palvontaan ja johdattavat kaikki tällaiset hengestä syntyneet persoonallisuudet Jumalan finaliittipoikien päättymättömän palvelun ylivertaisiin iloihin. Toinen kolmiyhteys on sen avaruusnäyttämön arkkitehti, jolla nämä tapahtumat kehkeytyvät; se määrää ne kaavat, joiden mukaan kosmos hahmottuu.

Rakkaus luonnehtikoon ensimmäisen kolmiyhteyden jumalallisuutta, mutta malli on galakseina näkyvä toisen kolmiyhteyden ilmentymä. Mitä ensimmäinen kolmiyhteys merkitsee kehittyville persoonallisuuksille, sitä toinen kolmiyhteys merkitsee kehittyville universeille. Malli ja persoonallisuus ovat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tekojen kaksi suurelmoista ilmentymää. Ja vaikka sen käsittämisen olisi miten vaikeaa hyvänsä, on kuitenkin totta, että voima-perikuva ja rakastava persoona ovat yksi ja sama universaalinen realiteetti; Paratiisin Saari ja lankaikkinen Poika ovat Universaalisen Isä-Vahvuuden luotaamattoman olemuksen yhdenvertaisia mutta antipodisia ilmentymiä.

Kolmas Kolmiyhteys — henkieuoluution kolmiyhteys. Hengellinen ilmenemismuoto kaikinensa alkaa tästä yhteenliittymästä ja tähän se loppuu. Yhteenliittymään kuuluvat:

1. Universaalinen Isä.
2. Poika-Henki.
3. Jumaluusabsoluutti.

Henkivoimavarauksesta aina hamaan Paratiisin henkeen asti kaikki henki saa todellisuudessa näkyvän ilmasun tässä Isän puhtaan henkiolennoituman, Poika-Hengen aktiivisten henkiarvojen ja Jumaluusabsoluutin rajoittamattomien henkipotentiaalien kolmiyhteisessä yhteenliittymässä. Henkeä edustavilla eksistentiaalisilla arvoilla on tässä kolmiyhteydessä ammoinen syntymähistoriansa, täysimääräinen ilmitulonsa ja lopullinen määränpäänsä.

Isä on olemassa ennen henkeä, Poika-Henki toimii aktiivisena luovana henkenä, Jumaluusabsoluutti on olemassa kaiken sisäänsä sulkevana henkenä, jopa hengen tuolla puolen.

Neljäs Kolmiyhteys — energiainfiinitisyyden kolmiyhteys. Tämän kolmiyhteyden puitteissa iäistyvät koko energiatodellisuuden alut ja loput,

104:4.14 (1148.13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1148.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

- 104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.
- 104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.
- 104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality,

avaruuden voimavarauksesta monotaan saakka. Tähän ryhmittymään kuuluvat:

1. Isä-Henki.
2. Paratiisin Saari.
3. Kvalifioimaton Absoluutti.

Paratiisi on kosmoksen vahvuus-energiaalisen aktiivisuuden keskus — Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen asemapaikka maailmankaikkeudessa, Kvalifioimattoman Absoluutin kosminen keskittymäpiste ja kaiken energian alkulähde. Tämän kolmiyhteyden piirissä on eksistentiaalisesti läsnä se infiniittisen kosmoksen energiapotentiaali, josta suuruniversumi ja kokonaisuniversumi ovat vain osittaisia ilmentymiä.

Neljäs kolmiyhteys säätelee absoluuttisesti kosmisen energian perusyksiköitä ja vapauttaa ne Kvalifioimattoman Absoluutin otteesta samassa suhteessa kuin kokemuksellisissa Jumaluuksissa ilmenee aliabsoluuttista kapasiteettia muotoaan muuttavan kosmoksen säätelemiseen ja tasapainottamiseen.

Tämä kolmiyhteys on vahvuus ja energia. Kvalifioimattomaan Absoluuttiin sisältyvät loputtomat mahdollisuudet keskittyvät Paratiisin Saaren absolutumin ympärille, josta Kvalifioimattoman muutoin staattisen liikumattomuuden kuvittelemattomissa olevat agitaatiot saavat alkunsa. Ja infiniittisen kosmoksen aineellisen Paratiisi-sydämen loputon sykintä tapahtuu sopusoinnussa Infiniittisen Energisoijan, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, luotaamattomissa olevan perusmallin ja tutkimattomissa olevan suunnitelman kanssa.

Viides Kolmiyhteys — reaktiivista infiniittisyyttä oleva kolmiyhteys. Tämän yhteenliittymän muodostavat:

1. Universaalinen Isä.
2. Universaalinen Absoluutti.
3. Kvalifioimaton Absoluutti.

Tämä ryhmittymä saa aikaan kaiken ei-jumaluutta olevan todellisuuden alueilla aktualisoitavissa olevan toiminnallisen infiniittisyydestä todellistuman ikuistumisen. Tämä kolmiyhteys osoittaa rajoittamatonta kapasiteettia reagoida muiden kolmiyhteyksien tahdonvaraisiin, kausatiivisiin, jännitettä ja mallia koskeviin toimintoihin ja läsnäoloon.

Kuudes Kolmiyhteys — kosmis-yhteenliittynyttä Jumaluutta edustava kolmiyhteys. Tämän ryhmittymän muodostavat:

1. Universaalinen Isä.
2. Jumaluusabsoluutti.

from space potency to monota. This grouping embraces the following:

104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.

104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.

104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy and releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.

104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.

104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.

104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.

3. Universaalinen Absoluutti.

Tämä on kosmoksessa olevan Jumaluuden yhteenliittymä, Jumaluuden immanenssi yhdessä Jumaluuden transsendenssin kanssa. Tämä on jumalallisuuden viimeinen kurottautuminen infiniittisyyden tasoilta niitä realiteetteja kohti, jotka ovat jumalallistetun todellisuuden ulkopuolella.

Seitsemäs Kolmiyhteys — infiniittistä ykseyttä edustava kolmiyhteys. Kysymyksessä on ajallisuudessa ja ikuisuudessa toiminnallisesti ilmenevän infiniittisyyden ykseys, aktuaalien ja potentiaalien tasaveroinen yhdistymä. Tämän ryhmän muodostavat:

1. Universaalinen Isä.

2. Myötätöimija.

3. Universaalinen Absoluutti.

Myötätöimija yhdentää universaalisesti ne koko aktualisoituneen todellisuuden vaihtelevat toiminnalliset aspektit, joita esiintyy kaikilla ilmenemistasoilla — lähtien finiittisistä ja päätyen transsendentaalien kautta absoluutteihin. Universaalinen Absoluutti kompensoi täydellisesti ne eroavaisuudet, jotka luontaisesti sisältävät kaiken epätäydellisen todellisuuden moninaisiin aspekteihin, lähtien aktiivis-tahdollisen ja kausatiivisen jumaluustodellisuuden rajattomista potentiaaleista ja päätyen Kvalifoimattoman Absoluutin käsittämättömyillä alueilla esiintyvään staattisen, reaktiivisen, ei-jumaluustodellisuuden äärettömiin mahdollisuuksiin.

Tässä kolmiyhteydessä toimiessaan Myötätöimija ja Universaalinen Absoluutti ovat yhtäläisen reagoivia sekä Jumaluuden että ei-jumaluuden läsnäoloon, niin kuin on myös Ensimmäinen Lähde ja Keskus, jota tässä suhteessa on käytännöllisesti katsoen mahdotonta käsitteellisesti erottaa MINÄ OLEN -olevaisesta.

Nämä likimääräiset hahmotelmat riittävät valaisemaan kolmiyhteyksien käsitettä. Kun ette tunne kolmiyhteyksien perimmäistä tasoa, ette voi täysin käsittää seitsemää ensimmäistäkään tasoa. Vaikka emme katso viisaaksi ryhtyä asian tätä laajempaan käsittelyyn, voimme kuitenkin mainita, että on olemassa viisitoista Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kolmiyhteistä yhteenliittymää, joista kahdeksaa ei näissä luvuissa paljasteta. Nämä paljastamatta jäävät yhteenliittymät koskevat sellaisia realiteetteja, aktuaalisuuksia ja potentiaalisuuksia, jotka ovat korkeimmuuden kokemuksellisen tason tuolla puolen.

Kolmiyhteydet ovat infiniittisyyden toiminnallinen tasapainopyörä, Seitsemän Infiniittisyysabsoluutin ainutlaatuisuuden yhdyntymä. Juuri kolmiyhteyksien

104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.

104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.

104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

104:4.44 (1150.11) As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

104:4.45 (1150.12) These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

104:4.46 (1150.13) The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that

eksistentiaalinen läsnäolo mahdollistaa sen, että Isä—MINÄ OLEN kokee toiminnallista infiniittisyyskysyttä siitä huolimatta, että infiniittisyys eriytyy seitsemäksi Absoluutiksi. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kaikkien kolmiyhteyksien yhdistävä jäsen. Hänessä kaikilla olevaisilla on kvalifioimaton alkunsa, ikuinen olemassaolonsa ja infiniittinen määränpäänsä — ”häneen sisältyvät kaikki olevaiset”.

Vaikkeivät nämä yhteenliittymät voikaan lisätä sitä infiniittisyyttä, jota Isä—MINÄ OLEN edustaa, ne näyttävät silti mahdollistavan hänen todellisuutensa ali-infiniittiset ja aliabsoluuttiset ilmentymät. Seitsemän kolmiyhteyttä lisäävät monipuolisuutta, iästävät uusia syvyyksiä, jumallistavat uusia arvoja, paljastavat uusia potentiaalisuuksia, tuovat esille uusia merkityksiä; ja kaikki nämä moninaiset ajallisuudessa ja avaruudessa sekä ikuisessa kosmoksessa esiintyvät ilmentymät ovat olemassa MINÄ OLEN -olevaisen alkuperäisen infiniittisyyden hypoteettisessa pysähtyneisyydessä.

5. KOLMIUDET

On olemassa tiettyjä muita kolmiyhteisiä suhdetekonaisuuksia, joiden kokoonpanoon Isä ei kuulu, mutta ne eivät ole todellisia kolmiyhteyksiä ja ne pidetään aina erillään Isän sisältävistä kolmiyhteyksistä. Niitä kutsutaan milloin apukolmiyhteyksiksi, milloin rinnakkaiskolmiyhteyksiksi ja toisinaan kolmiuksiksi. Ne johtuvat kolmiyhteyksien olemassaolosta. Kahden tällaisen yhteenliittymän kokoonpano on seuraavanlainen:

Aktuaalisuuden Kolmius. Tämä kolmius koostuu kolmen absoluuttisen aktuaalin keskinäissuhteista:

1. Iankaikkinen Poika.
2. Paratiisin Saari.
3. Myötätoimija.

Iankaikkinen Poika on henkitodellisuuden absoluutti, absoluuttinen persoonallisuus. Paratiisin Saari on kosmisen todellisuuden absoluutti, absoluuttinen perusmalli. Myötätoimija on mielitodellisuuden absoluutti, absoluuttista henkitodellisuutta edustava rinnakkaisolevainen sekä persoonallisuuden ja voiman eksistentiaalinen jumaluussynteesi. Tämä kolmiyhteinen yhteenliittymä johtaa aktuaalistuneen todellisuuden — henkisen, kosmisen tai mielellisen todellisuuden — kokonaisuuden koordinoitumiseen. Se on aktuaalisuuden osalta kvalifioimaton.

Potentiaalisuuden Kolmius. Tämä kolmius koostuu kolmen potentiaalisuutta olevan

enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — “in him all things consist.”

104:4.47 (1150.14) Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deitize new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

104:5.1 (1151.1) There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

104:5.2 (1151.2) *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

- 104:5.3 (1151.3) 1. The Eternal Son.
- 104:5.4 (1151.4) 2. The Paradise Isle.
- 104:5.5 (1151.5) 3. The Conjoint Actor.

104:5.6 (1151.6) The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

104:5.7 (1151.7) *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three

Absoluutin yhteenliittymästä:

1. Jumaluusabsoluutti.
2. Universaalinen Absoluutti.
3. Kvalifioimaton Absoluutti.

Näin pääsevät kaiken piilevän energiatodellisuuden — henkisen, mielellisen tai kosmisen todellisuuden — infiniittisyyttä edustavat tyysijat keskinäisiin suhteisiin. Tämä yhteenliittymä saa aikaan koko piilevän energiatodellisuuden yhdentymisen. Se on potentiaalin osalta infiniittinen.

Kun kolmiyhdydet huolehtivat etupäässä infiniittisyyden toiminnallisesta yhdistymisestä, niin kolmiudet ovat mukana kokemuksellisten Jumaluuksien kosmisessa ilmaantumisessa. Kolmiyhdydet ovat epäsuorasti, mutta kolmiudet ovat suoraan, mukana kokemuksellisissa Jumaluuksissa: Korkeimmassa, Perimmäisessä ja Absoluuttisessa. Ne tulevat esille Korkeimman Olennon kehkeytyvässä voiman ja persoonallisuudensynteesissä. Ja avaruuden ajallisille luoduille Korkein Oleno on ilmoitus MINÄ OLEN -olevaisen ykseydestä.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

Absolutes of potentiality:

- 104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.
- 104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.
- 104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 105. Jumaluus ja todellisuus

⇨ 104

Urantia-kirjan

106 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 105 JUMALUUS JA TODELLISUUS

Osiot

Johdanto

1. Filosofinen ”MINÄ OLEN” -käsite
2. ”MINÄ OLEN” kolmiyhteisenä ja seitsenkertaisena
3. Infiniittisyyden seitsemän Absoluuttia
4. Ykseys, kaksinaisuus ja kolmiyhteys
5. Finiittisen todellisuuden esiintuonti
6. Finiittisen todellisuuden seurausilmiöt
7. Transsendentaalien olevaistuminen

PAPER 105 DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

Johdanto

INFINIITTISYYS on universumin korkeillekin älyllisten olentojen luokille vain osittain käsitettävää ja todellisuuden lopullisuus vain suhteellisen ymmärrettävää. Kun ihmismieli yrittää päästä selvytyteen kaiken todelliseksi kutsutun alkulähteen ja kohtalon ikuisuusmysteristä, saattaa olla hyödyllistä lähestyä ongelmaa kuvittelemalla ikuisuus-infiniittisyys lähes äärettömäksi ellipsiksi, jonka saa aikaan yksi ainoa absoluuttinen syy ja joka toimii kautta koko tämän loputonta erilaistumista merkitsevän universaalisin kehän alati jotakin kohtalon absoluuttista ja infiniittistä potentiaalia tavoitellen.

Kuolevaisen koettaessa järjellään saada otetta todellisuuden kaikkeuden käsitteestä tämän olennon finitiittinen mieli on silloin kasvokkain infiniittisyystodellisuuden kanssa; todellisuuden kaikkeus on infiniittisyys, eikä mikään käsityskyvyltään ali-infiniittinen mieli voi sitä sen vuoksi koskaan täysin ymmärtää.

Ihmismielen on tuskin mahdollista muodostaa todellisuutta vastaava käsitys ikuisuusolemassaolevaisista, ja ilman tällaista

INTRODUCTION

105:0.1 (1152.1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152.2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality *is* infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152.3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to

ymmärrystä on mahdotonta tuoda esille meidänkään käsityksiämme todellisuuden kaikkeudesta. Voimme kuitenkin koettaa laatia tällaisen esityksen, vaikka olemme täysin tietoisia siitä, että käsityksemme siinä prosessissa, jossa ne käännetään ja muokataan kuolevaisten mielen käsitystasoa vastaaviksi, joutuvat pakostakin alttiiksi perinpohjaiselle vääristymiselle.

1. FILOSOFINEN ”MINÄ OLEN” -KÄSITE

Universumin filosofit panevat infiniittisyyteen kuuluvan absoluuttisen alkuperäisen kausaation Universaalisen Isän tiliin, Universaalisen Isän, joka toimii infiniittisenä, ikuisena ja absoluuttisena MINÄ OLEN -olevaisena.

Tämän infiniittistä MINÄ OLEN -olevaista koskevan idean esittämiseen kuolevaisen olennon järjelle liittyy monia vaaratekijöitä, sillä tämä käsitys on niin etäällä ihmisen kokemuksellisesta ymmärryksestä, että se aiheuttaa vakavaa merkitysten vääristymistä ja arvojen väärinkäsittämistä. Filosofinen MINÄ OLEN -käsite tarjoaa kuitenkin finiittisille olennoille edes jonkin perustan, jolta he voivat koettaa lähestyä absoluuttisten alkulähteiden ja infiniittisten päämäärien osittaista käsittämistä. Mutta kaikissa pyrkimyksissämme todellisuuden syntyhistorian ja toteutumisen valaisemiseksi on tehtävä selväksi, että tämä MINÄ OLEN on kaikkien persoonallisuusmerkitysten ja -arvojen osalta samanmerkityksinen Jumaluuden Ensimmäisen Persoonan, kaikkien persoonallisuuksien Universaalisen Isän, kanssa. Mutta tämä MINÄ OLEN -postulaatti ei ole universaalisen todellisuuden jumalallistumattomissa toimipiireissä yhtä selkeästi identifioitavissa.

MINÄ OLEN on Infiniittinen; MINÄ OLEN on myös infiniittisyys. Sekventiaalisesta, ajallisesta, näkökulmasta katsottuna koko todellisuus on saanut alkunsa infiniittisestä MINÄ OLEN -olevaisesta, jonka yksinäinen olemassaolo menneessä infiniittisessä ikuisuudessa pakostakin on ensimmäinen finiittisen luodun tekemä filosofinen postulaatti. MINÄ OLEN merkitsee samalla kvalifioimatonta infiniittisyyttä, kaiken sen erilaistumatonta todellisuutta, mitä konsanaan voisi sisältyä infiniittisen ikuisuuden kaikkeuteen.

Eksistentialisena käsitteenä MINÄ OLEN ei ole sen paremmin jumalallistunut kuin jumalallistumatonkaan, ei sen paremmin aktuaalinen kuin potentiaalinenkaan, ei sen paremmin persoonallinen kuin persoonatonkaan, ei sen paremmin staattinen kuin dynaaminenkaan. Mitään kvalifiointia ei voi soveltaa Infiniittiseen, voi vain todeta, että MINÄ OLEN on. Filosofinen

portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

105:1.1 (1152:4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152:5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152:6) *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

105:1.4 (1153:1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM *is*. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

MINÄ OLEN -postulaatti on eräs sellainen universumikäsitys, joka on Kvalifioimattoman Absoluutin käsitettä jossakin määrin vaikeammin ymmärrettävissä.

Finiittinen mieli ei yksinkertaisesti osaa ajatella muutoin kuin, että täytyy olla jokin alku, ja vaikkei todellisuudella koskaan mitään todellista alkua ollutkaan, on kuitenkin olemassa tiettyjä lähesuhteita, jotka todellisuus manifestoi infiniittisyydessä. Esitodellisuutta edustava alkuaikeiden ikuisuustilanne voidaan ajatella vähän seuraavan tapaiseksi: Jonakin äärettömän kaukaisena, hypoteettisena menneen ikuisuuden hetkenä MINÄ OLEN voidaan kuvitella sekä joksikin että ei joksikin, sekä syyksi että seuraukseksi, sekä tahdoksi että reaktioksi tähän tahtoon. Tänä hypoteettisena ikuisuuden hetkenä koko infiniittisyydessä ei esiinny mitään eriytymistä. Infiniittisyyden täyttää Infiniittinen; Infiniittinen sulkee sisäänsä infiniittisyyden. Kysymyksessä on hypoteettinen ikuisuuden staattinen hetki. Aktuaalit kätkeytyvät vielä potentiaaleihinsa, eivätkä potentiaalit vielä ole ilmaantuneet MINÄ OLEN -olevaisen infiniittisyyteen. Mutta jo tästä otaksutusta tilanteesta meidän täytyy olettaa, että on olemassa omatahtoisuuden mahdollisuus.

Muistakaa aina, että ihmisen ymmärrys Universaalisesta Isästä on henkilökohtainen kokemus. Jumala on hengellisen Isänne ominaisuudessa teidän ja kaikkien muiden kuolevaisten käsitettävissä, mutta teidän kokemusperäinen palvova käsityksenne Universaalisesta Isästä on pakostakin aina vähemmän kuin filosofinen postulaattinne Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, MINÄ OLEN -olevaisen, infiniittisyydestä. Puhuessamme Isästä tarkoitamme Jumalaa sellaisena kuin hän on luotujensa — niin ylhäisten kuin alhaisten — ymmärrettävissä. Mutta on paljon enemmän sellaista Jumaluutta, joka ei ole universumin luotujen käsitettävissä. Jumala, teidän Isänne ja minun Isäni, on se Infiniittisen osa-alue, jonka me persoonallisuudessamme tajuaamme aktuaalisena kokemuksellisenä realiteettina, mutta MINÄ OLEN pysyy iäti hypoteesinamme kaikesta siitä, minkä tunnemme mahdolltomaksi tietää Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Eikä tämäkään hypoteesi luultavasti vielä vastaa alkuperäisen todellisuuden luotaamatonta infiniittisyyttä.

Universumien universumi sitä asuttavine lukemattomine persoonallisuuksien joukkoineen on valtava ja monimutkainen organismi, mutta Ensimmäinen Lähde ja Keskus on äärettömän paljon monimutkaisempi kuin ne universumit ja persoonallisuudet, jotka ovat todellistuneet vastauksena hänen harkittuihin käskyihinsä. Kun tunnette kauhunsekaista kunnioitusta kokonaisuniversumin suuruutta kohtaan,

105:1.5 (1153.2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The prereality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

105:1.6 (1153.3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM.* When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a

pysähtykää miettimään, ettei edes tämä käsittämätön luomus voi olla enempää kuin osittainen paljastus Infiniittisestä.

Infiniittisyys on tosiaankin kaukana kuolevaisen olennon käsitysmaailman kokemustasosta, mutta jo Urantian nykyisenkin aikakauden kuluessa käsityksenne infinittisyydestä laajenevat, ja ne laajenevat laajenemistaan koko sen loputtoman elämänvaiheen ajan, joka jatkuu tästä eteenpäin tulevaan ikuisuuteen. Kvalifioimaton infinittisyys on finiittisen luodun kannalta mitään merkitsemätön, mutta infinittisyys kykenee rajoittamaan itseään ja se ilmenee herkästi todellisuutena kaikille universumiolemassaolojen tasoille. Ja kasvot, jotka Infiniittinen kääntää universumin kaikkien persoonallisuuksien puoleen, ovat Isän, rakkauden Universaalisen Isän, kasvot.

partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. ”MINÄ OLEN” KOLMIYHTEISENÄ JA SEITSENKERTAISENA

Pohtiessanne todellisuuden syntyhistoriaa pitäkää aina mielessänne, että koko absoluuttinen todellisuus on ikuisuudesta ja on ilman olemassaolon alkua. Absoluuttisella todellisuudella tarkoitamme Jumaluuden kolmea eksistentiaalista persoonaa, Paratiisin Saarta ja kolmea Absoluuttia. Nämä seitsemän realiteettia ovat toistensa kanssa yhtä ikuisia siitä huolimatta, että turvaudumme ajallisuudessa ja avaruudessa käytettävään puhetapaan esitellessämme ihmisolennoille heidän toinen toistaan seuraavat alkuhetkensä.

Kun todellisuuden alkulähteiden esittelyssä noudatetaan kronologista esitystapaa, on pakostakin oletettava, että on ollut teoreettinen ”ensimmäisen” tahdonilmaisun hetki ja ”ensimmäinen” MINÄ OLEN -olevaisen sisällä vastakaikuna ilmennyt reaktio. Pyrkiessämme välittämään kuvan todellisuuden syntyhistoriasta ja kehkeytymisestä on tämä vaihe kuviteltavissa Infiniittisen itse suorittamaksi erottautumiseksi Infinitudista, mutta postulaatti tästä kaksinaisesta suhteesta on aina laajennettava kolmiyhteiseksi käsitteeksi mieltämällä Infinittisyyden, MINÄ OLEN -olevaisen, ikuinen jatkuvuus.

Tämä MINÄ OLEN -olevaisesta itsestään lähtevä muodonmuutos kulminoituu jumalallistuneen ja jumalallistumattoman todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalisen todellisuuden sekä eräiden muiden todellisuuksien — jotka ovat tuskin tällä tavoin luokiteltavissa — moninaiseen erilaistumiseen. Nämä teoreettisen monistisen MINÄ OLEN -olevaisen erilaistumiset liittyvät niiden suhteiden avulla ikuisesti toisiinsa, jotka samanaikaisesti ilmaantuvat kyseisen MINÄ

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of “first” volitional expression and “first” repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic prereality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and

OLEN -olevaisen sisällä — esipotentiaalinen, esiaktuaalinen, esipersonallinen, monoteettinen eli yksielementtinen esitodellisuus, joka vaikka onkin infiniittistä, paljastuu kuitenkin Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen läsnäolossa absoluuttiseksi ja Universaalisen Isän rajattomassa rakkaudessa persoonallisuudeksi.

Näiden sisäisten muodonmuutosten avulla MINÄ OLEN laskee perustan seitsenkertaiselle suhteelle itsensä kanssa. Filosofinen (ajallinen) käsitys yksinäisestä MINÄ OLEN -olevaisesta ja välivaihetta koskeva (ajallinen) käsitys MINÄ OLEN -olevaisesta kolmiyhteisenä on nyt laajennettavissa niin, että se sisältää MINÄ OLEN -olevaisen seitsenkertaisena. Tämä seitsenkertainen — tai seitsenvaiheinen — olemus on hahmoteltavissa parhaiten suhteessa Infiniittisyyden Seitsemään Absoluuttiin:

1. Universaalinen Isä. MINÄ OLEN lankaikkisen Pojan isä. Tämä on aktuaalisuuskien alkuperäinen persoonallisuussuhde. Pojan absoluuttinen persoonallisuus tekee absoluuttiseksi sen tosiasian, että Jumala on isä, ja luo potentiaalin siihen, että kaikki persoonallisuudet ovat Jumalan poikia. Tämä suhde tekee Infiniittisen persoonallisuudesta kiistämättömän ja kruunaa sen hengellisen esilletulon Alkuperäisen Pojan persoonallisuudessa. MINÄ OLEN -olevaisen tämä vaihe on hengellisillä tasoilla osittain jopa niiden kuolevaisten koettavissa, jotka vaikka vielä lihallisia ovatkin, voivat palvoa meidän Isäämme.

2. Universaalinen Valvoja. MINÄ OLEN ikuisen Paratiisin syy. Kysymyksessä on aktuaalisuuskien alkuperäinen persoonaton suhde, alkuperäinen ei-hengellinen yhteenliittymä. Universaalinen Isä on Jumala rakkaudeksi käsitettynä. Universaalinen Valvoja on Jumala perikuvaksi käsitettynä. Tämä suhde luo muodon — hahmon — potentiaalin ja määrää persoonattoman ja ei-hengellisen suhteen alkuperäismallin — sen alkuperäismallin, jonka mukaan kaikki jäljennökset tehdään.

3. Universaalinen Luoja. MINÄ OLEN yhtä lankaikkisen Pojan kanssa. Tämä Isän ja Pojan liitto (Paratiisin läsnä ollessa) panee alulle sen luomissyklin, jonka täyttymyksenä on yhteispersonallisuuden ja ikuisen universumin ilmaantuminen. Finiittisen kuolevaisen näkökulmasta katsottuna todellisuuden varsinaisena alkuna oli ikuisuudessa tapahtunut Havona-luomuksen ilmaantuminen. Tämä Jumaluuden luomisteko tapahtui sen Toiminnan Jumalan toimesta ja kautta, joka syvimmältä olemukseltaan on aktuaalisen kaikilla tasoilla ja kaikille tasoille näyttäytyvä Isä— Poika-ykseys. Jumalallista luomistoimintaa luonnehtii sen vuoksi ehdottomasti ykseys, ja tämä ykseys on ulkonainen heijastus Isä—Pojan kaksinaisuuden

as personality in the limitless love of the Universal Father.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father.* I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiencible on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller.* I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:2.7 (1154.6) 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

ja Isä—Poika—Hengen Kolminaisuuden absoluuttisesta ykseydestä.

4. Infiniittinen Ylläpitäjä. MINÄ OLEN itsessäni assosioituva. Tämä on todellisuuden staattisuuksien ja potentiaalien alkuvaiheinen yhteenliittymä. Tässä suhteessa kompensoituvat kaikki kvalifoidut ja kvalifioimattomat. Tämä MINÄ OLEN -olevaisen vaihe ymmärretään parhaiten Universaalisen Absoluuttina — Jumaluus- ja Kvalifioimattoman Absoluutin yhdistäjänä.

5. Infiniittinen Potentiaali. MINÄ OLEN itseni kvalifioinut. Tämä on se infiniittisyyden kiintopiste, joka todistaa ikuisesti siitä, että MINÄ OLEN rajoitti omasta tahdostaan itsensä ja että sen johdosta toteutui kolminkertainen itsensäjulkituonti ja itsensäilmoittaminen. Tämä MINÄ OLEN -olevaisen vaihe ymmärretään tavallisesti Jumaluusabsoluutiksi.

6. Infiniittinen Kapasiteetti. MINÄ OLEN staattis-reaktiivinen. Tämä on olevaisuuden loputon kaava, kaiken tulevaisuudessa tapahtuvan kosmisen laajenemisen mahdollisuus. MINÄ OLEN -olevaisen tämä vaihe tajutaan ehkä parhaiten Kvalifioimattoman Absoluutin sellaisena läsnäolona, joka ylittää gravitaation.

7. Infiniittisyyden Universaalinen Ainoa. MINÄ OLEN MINÄ OLEN -olevaisena. Tämä on Infiniittisyyden pysähtyneisyys eli sen suhde itseensä, infiniittisyydestodellisuuden ikuinen fakta ja todellisuusinfiniittisyyden universaalinen totuus. Siinä määrin kuin tämä suhde on havaittavissa persoonallisuutena, se paljastuu universumeille kaiken persoonallisuuden — jopa absoluuttisen persoonallisuuden — jumalallisessa Isässä. Sikäli kuin tämä suhde on tuotavissa julki persoonattomasti, universumi tulee sen kanssa kosketuksiin puhtaan energian ja puhtaan hengen absoluuttisena yhteenkuuluvuutena Universaalisen Isän läsnäolossa. Sikäli kuin tämä suhde on käsitettävissä absoluutiksi, se tulee julki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ensimmäisyydessä; hänessä me kaikki — olimme avaruuden luotuja tai Paratiisin kansalaisia — elämme ja liikumme ja olemme. Ja tämä pitää yhtä lailla paikkansa, vaikka puhe olisi kokonaisuniversumista tai äärettömän pienestä ultimatonista, vaikka puhe olisi siitä, mikä on oleva, tai mikä on, tai mikä on ollut.

3. INFINIITTISYYDEN SEITSEMÄN

ABSOLUUTTIA

MINÄ OLEN -olevaisen sisältyvät seitsemän ensisijaista suhdetta iäistyvät Infiniittisyyden Seitsemänä Absoluuttina. Mutta vaikka voimme esitellä todellisuuden alkulähteitä ja infiniittisyyden erilaistumista kohtauksesta toiseen

^{105:2.8 (1155.1)} 4. *The Infinite Upholder*. I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

^{105:2.9 (1155.2)} 5. *The Infinite Potential*. I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

^{105:2.10 (1155.3)} 6. *The Infinite Capacity*. I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

^{105:2.11 (1155.4)} 7. *The Universal One of Infinity*. I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatons, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

^{105:3.1 (1155.5)} The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and

etenevänä kertomuksena, tosiasiaa kaikkien seitsemän Absoluuttia ovat kvalifioimattomasti ja tasavertaisesti yhtä ikuisia. Kuolevaisten mielen on kenties välttämätön luoda kuva heidän alkuvaiheistaan, mutta tietoisuuden siitä, ettei Seitsemällä Absoluutilla ollut mitään alkua, tulisi aina heittää varjonsa tämän käsityksen ylle. Seitsemän Absoluuttia ovat ikuisia, ja siinä ominaisuudessa he ovat olleet aina olemassa. Seitsemän Absoluuttia ovat todellisuuden edellytys. Heitä on näissä luvuissa kuvailtu seuraavalla tavalla:

1. Ensimmäinen Lähde ja Keskus. Jumaluuden Ensimmäinen Persoonaa ja alkuperäinen ei-jumaluuden malli, Jumala, Universaalinen Isä, luoja, valvoja ja ylläpitäjä; universaalinen rakkaus, ikuinen henki ja infiniittinen energia; kaikkien potentiaalien potentiaali ja kaikkien aktuaalien lähde; kaiken muuttumattomuuden pysyvyys ja kaiken muutoksen dynamismi; mallin lähde ja persoonien Isä. Kaikki seitsemän Absoluuttia ovat kollektiivisesti yhtä kuin infiniittisyys, mutta Universaalinen Isä itse on aktuaalisesti infiniittinen.

2. Toinen Lähde ja Keskus. Jumaluuden Toinen Persoonaa, lankaikkinen ja Alkuperäinen Poika; MINÄ OLEN -olevaisen absoluuttiset persoonallisuusrealiteetit ja "MINÄ OLEN -persoonallisuuden" todellistumis-julkitulon perusta. Yksikään persoonallisuus ei voi toivoa saavuttavansa Universaalista Isää muutoin kuin hänen lankaikkisen Poikansa kautta. Ilman tämän kaikkien persoonalluuksien absoluuttisen perikuvan toimintaa ja apua ei persoonallisuus myöskään voi yltää olemassaolon henkitasolle. Toisessa Lähteessä ja Keskuksessa henki on kvalifioimatonta, kun taas persoonallisuus on absoluuttista.

3. Paratiisi Lähteenä ja Keskuksena. Toinen ei-jumaluutta edustava perikuva, ikuinen Paratiisin Saari; "MINÄ OLEN -vahvuuden" todellistumisjulkitulon perusta ja kaikkialle universumeihin ulottuvan gravitaatiovalvonnan rakentumisen perusta. Koko aktuaalistuneen, ei-hengellisen, ei-persoonallisen ja ilman tahtoa olevan todellisuuden osalta Paratiisi on mallien absoluutti. Aivan kuten henkienergia suhteutuu Universaaliseen Isään Äiti-Pojan absoluuttisen persoonallisuuden kautta, samalla tavalla pidetään kaikkea kosmista energiaa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskukselta juontuvan gravitaatiovalvonnan otteessa Paratiisin Saarena ilmenevän absoluuttisen perikuvan kautta. Paratiisi ei ole avaruudessa; avaruus on olemassa suhteessa Paratiisiin, ja liikkeen aikasidonaisuus määräytyy paratiisisuhteen kautta. Ikuinen Saari on absoluuttisessa lepotilassa, kaikki muu organisoitunut ja organisoitava energia on ikuisessa liikkeessä; koko avaruudessa vain Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo on

co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

105:3.2 (1155.6) 1. The First Source and Center. First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equvalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

105:3.3 (1155.7) 2. The Second Source and Center. Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

105:3.4 (1156.1) 3. The Paradise Source and Center. Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative

liikkumaton, ja Kvalifioimaton on Paratiisin suhteen rinnakkainen. Paratiisi on olemassa avaruuden keskipisteessä, Kvalifioimaton läpäisee avaruuden, ja kaiken suhteellisen olemassa olevan oleminen on tämän toimipiirin sisällä.

4. Kolmas Lähde ja Keskus. Jumaluuden Kolmas Persoonana, Myötätöimija; infiniittinen integroija, joka integroi Paratiisin kosmiset energiat lankaikkisen Pojan henkienergioihin; tahtoa edustavien motiivien ja vahvuutta edustavan mekaniikan täydellinen koordinoija; kaiken aktuaalisen ja aktuaalistuvan todellisuuden yhdistäjä. Monilukuisten lastensa suorittamien hoivatoimien kautta Ääretön Henki tuo julki lankaikkisen Pojan armon, samalla kun hän toimii infiniittisenä manipuloijana, joka ajasta aikaan kutoo Paratiisin mallia avaruuden energioihin. Tämä samainen Myötätöimija, tämä Toiminnan Jumala, on Isä-Pojan rajattomien suunnitelmien ja tarkoitusten täydellinen ilmentymä, samalla kun hän itse toimii mielen alkulähteenä ja persoonana, joka lahjoittaa älyn laajalle ulottuvan kosmoksen luoduille.

5. Jumaluusabsoluutti. Universaalisien todellisuuden kausationaaliset, potentiaalisesti persoonalliset mahdollisuudet, kaiken jumaluuspotentiaalin kokonaisuus. Jumaluusabsoluutti on kvalifioimattomien, absoluuttisten ja ei-jumaluutta olevien realiteettien tavoitteellinen kvalifioija. Jumaluusabsoluutti on absoluuttisen kvalifioija ja kvalifoidun absolutisoija — kohtalon alkuunpanija.

6. Kvalifioimaton Absoluutti. Staattinen, reaktiivinen ja piilevä; MINÄ OLEN -olevaisen paljastumaton kosminen infiniittisyys; ei-jumalallistuneen todellisuuden kaikkinaisuus ja kaiken ei-persoonallisen potentiaalin lopullisuus. Avaruus rajoittaa Kvalifioimattoman toiminnan, mutta Kvalifioimattoman läsnäolo on rajaton, infiniittinen. Kokonaisuniversumille on olemassa käsitteellinen ääriraja, mutta Kvalifioimattoman läsnäolo on rajaton; edes ikuisuus ei voi ammentaa tyhjiin tämän ei-jumaluutta olevan Absoluutin ääretöntä liikkumattomuutta.

7. Universaalinen Absoluutti. Jumalallistuneen ja jumalallistumattoman yhdistäjä, absoluuttisen ja suhteellisen korreloija. Universaalinen Absoluutti (joka on staattinen, potentiaalinen ja assosiatiivinen) kompensoi jännitteen, joka vallitsee iäti olemassaolevan ja loppuunsaattamattoman välillä.

Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia muodostavat todellisuuden alkuvaiheet. Tavalla, jolla kuolevaisten mieli asiaa mieluusti tarkastelee, näyttäisi Ensimmäinen Lähde ja Keskus olevan kaikkien absoluuttien edeltäjä. Mutta tämänkaltaisen postulaatin, olipa se miten hyödyllinen hyvänsä, kumoa Pojan, Hengen,

existence has its being within this domain.

105:3.5 (1156.2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect coordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *The Deity Absolute.* The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:3.7 (1156.4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:3.8 (1156.5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

kolmen Absoluutin ja Paratiisin Saaren Ensimmäisen Lähteen kanssa rinnakkainen ikuisuusolemassaolo.

On totuus, että Absoluutit ovat MINÄ OLEN —Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ilmenemismuotoja. On tosiasia, ettei näillä Absoluuteilla koskaan ollut alkua, vaan he ovat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suhteen rinnakkaisia ikuisuuksia. Absoluuttien välillä ikuisuudessa vallitsevia suhteita ei voi aina esittää aiheuttamatta ajallisuudessa käytettävässä kielessä ja avaruudessa vallitsevissa ajatuskuvioissa paradokseja. Mutta kaikesta siitä hämmingistä huolimatta, joka koskee Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin alkuperää, on sekä tosiasia että totuus, että koko todellisuus perustuu heidän ikuisuusolemassaoloonsa ja infinittisyyssuhteisiinsa.

4. YKSEYS, KAKSINAISUUS JA KOLMIYHTEYS

Universumin filosofit postuloivat MINÄ OLEN -olevaisen ikuisuusolemassaolon koko todellisuuden alkulähteeksi. Ja samalla kun he näin tekevät, he postuloivat myös, että MINÄ OLEN jakaa itsensä lohkoihin, jotka edustavat tämän minuuden alkuperäisiä sisäisiä suhteita — infinittisyyden seitsemää vaihetta. Ja tämän oletuksen myötä he samalla esittävät kolmannen postulaatin — postulaatin Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin ikuisuusilmestymisestä sekä MINÄ OLEN -olevaisen seitsemän vaiheen ja näiden seitsemän Absoluutin kaksinaisuusyhteenliittymisen ikuistumisesta.

MINÄ OLEN -olevaisen itsensä julkituonti lähtee näin ollen staattisesta itseystään ja päättyy itsensä lohkoihin jakamisen kautta ja itseystensä suhteissa olemisen kautta absoluuttisiin suhteisiin, itseystään juontuviin Absoluutteihin. Kaksinaisuudesta tulee siis olemassa olevaa siinä, että Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia ovat ikuisessa liitossa itseään julkituovan MINÄ OLEN -olevaisen segmentoituneiden vaiheiden seitsenkertaisen infinittisyyden kanssa. Nämä kaksinaissuhteet, jotka iäistyvät universumeille seitsemänä Absoluuttina, iäistävät koko universumitodellisuuden pohjimmaiset perustukset.

Joku on joskus todennut, että ykseydestä sikiää kaksinaisuus, että kaksinaisuudesta sikiää kolmiyhteys ja että kolmiyhteys on kaikkien olevaisten ikuinen esi-isä. On tosiaankin olemassa kolme alkuvaiheisten suhteiden suurta luokkaa, jotka ovat:

1. Ykseyssuhteet. MINÄ OLEN -olevaisen sisällä vallitsevat suhteet, kun tämä ykseys käsitetään kolminkertaiseksi ja sitten

^{105:3.10 (1157.1)} It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

^{105:4.1 (1157.2)} The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

^{105:4.2 (1157.3)} The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

^{105:4.3 (1157.4)} It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

^{105:4.4 (1157.5)} 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold

seitsenkertaiseksi itsensä erilaistamiseksi.

2. Kaksinaisuussuhteet. Suhteet, jotka vallitsevat seitsenkertaisena ilmenevän MINÄ OLEN -olevaisen ja Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin välillä.

3. Kolmiyhteyssuhteet. Kysymyksessä ovat Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin toiminnalliset yhteenliittymät.

Kolmiyhteyssuhteet rakentuvat Absoluuttien keskinäisen yhteenliittymisen väistämättömyyden johdosta kaksinaisuuden perustuksille. Tällaiset kolmiyhteyttä olevat yhteenliittymät iästävät koko todellisuuden potentiaalin, ne sulkevat piiriinsä sekä jumalallistuneen että ei-jumalallistuneen todellisuuden.

MINÄ OLEN on kvalifioimaton infinittisyyden ykseytenä. Kaksinaisuudet iästävät todellisuuden perustat. Kolmiyhteydet johtavat siihen, että infinittisyys todellistuu universaalisenä toimintona.

Seitsemässä Absoluutissa esieksistentiaaleista tulee eksistentiaaleja, ja kolmiyhteyksissä, Absoluuttien perusyhteenliittymässä, eksistentiaaleista tulee toiminnallisia. Ja samalla kun kolmiyhteydet iäistyvät, samalla valmistuu universuminäyttämö — potentiaalit ovat olemassa ja aktuaalit ovat läsnä — ja ikuisuuden täyteys näkee kosmisen energian erilaistumisen, Paratiisin hengen levittäytymisen sekä sen, että mieli annetaan lahjaksi yhdessä persoonallisuuden lahjoittamisen kanssa, minkä ansiosta kaikki nämä Jumaluuden ja Paratiisin johdannaiset yhdistyvät luotujen tasolla tapahtuvassa kokemisessa ja luotujen yläpuolella olevalla tasolla muin menetelmin.

5. FINIITTISEN TODELLISUUDEN ESIINTUONTI

Aivan kuten MINÄ OLEN -olevaisen alkuperäisen erilaistumisen on katsottava johtuvan luontaisesta ja itseyyteen sisältyvästä tahtotoiminnasta, samalla tavoin on finiittisen todellisuuden esiintuontia pidettävä Paratiisin-Jumaluuden tahtoperäisten tekojen ja toiminnallisten kolmiyhteyksien mainittujen tekojen johdosta suorittamien järjestelyjen seurauksena.

Ennen finiittisen jumalallistumista näyttäisi siltä, että koko todellisuuden erilaistuminen tapahtui absoluuttisilla tasoilla. Mutta finiittisen todellisuuden esiin tuova tahtoperäinen teko merkitsee samalla absoluuttisuuden kvalifioitumista ja tuo mukanaan suhteellisuksien ilmaantumisen.

Vaikka esitämme tämän kertomuksen peräkkäisinä tapahtumina ja välitämme kuvan

self-differentiation.

^{105:4.5 (1157.6)} 2. *Duality relationships*. Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

^{105:4.6 (1157.7)} 3. *Triunity relationships*. These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

^{105:4.7 (1157.8)} Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

^{105:4.8 (1157.9)} The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as universal *function*.

^{105:4.9 (1157.10)} Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

^{105:5.1 (1158.1)} Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

^{105:5.2 (1158.2)} Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

^{105:5.3 (1158.3)} While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of

finiittisen historiamaisesta ilmaantumisesta suorana johdannaisena absoluuttisesta, olisi pidettävä mielessä, että kaikkea sitä, mikä on finiittistä, sekä edelsivät että seurasivat transsendentaalit. Transsendentaaliset perimmäisyydet ovat finiittisen suhteen sekä sen syy että sen täytytmys.

Finiittinen mahdollisuus sisältyy Infiniittiseen luonnostaan, mutta mahdollisen muuntumisen todennäköisyydeksi ja väistämättömyydeksi on katsottava johtuvan sen Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen itsestään olemassa olevasta vapaasta tahdosta, joka aktivoi kaikki kolmiyhteyttä edustavat yhteenliittymät. Vain Isän tahdon infiniittisyys olisi koskaan voinut niin kvalifioida olemassaolon absoluuttisen tason, että perimmäinen taso olevaistui ja finiittinen taso tuli luoduksi.

Suhteellisen ja kvalifioidun todellisuuden ilmaantumisen myötä syntyy uusi todellisuuden sykli — kasvamisen sykli — majesteettinen laskeutuminen infiniittisyyden korkeuksista finiittisen alueelle, joka kääntyy iäti sisäänpäin, kohti Paratiisia ja Jumaluutta, ja joka tavoittelee alati niitä yleviä päämääriä, jotka ovat infiniittisyyttä olevan alkulähteen suhteen yhteismitallisia.

Nämä käsittämättömät tapahtumat ovat merkinä universumin historian alkamisesta, ja ne osoittavat, että itse aika on ilmaantunut olevaisuuteen. Luodun näkökulmasta finiittisyyden alku on todellisuuden syntymä. Tavalla, jolla luotujen mieli tarkastelee asioita, mitään käsitettävää aktuaalisuutta ei ole olemassa ennen finiittistä. Tämä vasta ilmaantuva finiittinen todellisuus esiintyy kahdessa alkuperäisessä vaiheessa:

1. Ensiaasteiset maksimit, korkeimmalla tavalla täydellinen todellisuus, Havonan tyyppiä oleva universumi ja luotu.

2. Toisasteiset maksimit, korkeimmalla tavalla täydellistynyt todellisuus, superuniversumin tyyppiä oleva luotu ja luomistulos.

Nämä siis ovat kaksi alkuperäistä ilmenemismuotoa: konstitutiivisesti täydellinen ja kehittymällä täydellistynyt. Molemmat ovat ikuisuutta koskeissa yhteyksissä tasavertaisia, mutta ajallisuuden puitteissa ne näyttävät olevan erilaisia. Aikatekijä merkitsee kasvamista sille, joka kasvaa; toisasteiset finiittiset kasvavat; niinpä ne, jotka kasvavat, näyttävät ajallisuudessa pakostakin keskeneräisiltä. Mutta näitä eroja, jotka tällä puolen Paratiisia ovat varsin tärkeitä, ei esiinny ikuisuudessa.

Puhumme täydellisestä ja täydellistyneestä ensiaasteisena ja toisasteisena maksimina, mutta niiden lisäksi on vielä yksi tyyppi: Kolminaistavat ja muut suhteet ensiaasteisten ja toisasteisten välillä

the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

105:5.4 (1158.4) Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all trinity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

105:5.5 (1158.5) With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

105:5.6 (1158.6) These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite *is* the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

105:5.10 (1158.10) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the

nimittäin johtavat kolmannen asteen maksimien ilmaantumiseen — olevaisiin, merkityksiin ja arvoihin, jotka eivät ole täydellisiä eivätkä täydellistyneitä, mutta jotka ovat kuitenkin tasavertaisia kummankin alkuperäistekijän kanssa.

6. FINIITTISEN TODELLISUUDEN

SEURAUSSILMIÖT

Koko finiittisten olemassa olevien esiintuonti merkitsee siirtymistä potentiaaleista aktuaaleihin toiminnallista infiniittisyyttä edustavien absoluuttisten yhteenliittymien puitteissa. Niistä monista seurausilmiöistä, jotka luomalla tapahtuva finiittisen aktuaalistuminen saa aikaan, voidaan mainita:

1. Jumaluusreaktio, kokemuksellista korkeimmuutta edustavien kolmen tason ilmaantuminen: persoonallisen hengen korkeimmuuden aktuaalisuus Havonassa, potentiaali persoonallisen voiman korkeimmuuteen tulevassa suuruniversumissa ja sellaisen kokemuksellisen mielen kapasiteetti johonkin tuntemattomaan tehtävään, joka toimii tulevaisuuden kokonaisuniversumissa jollakin korkeimmuuden tasolla.

2. Universumireaktio toi mukanaan superuniversumien avaruustasoa koskevien arkkitehtonisten suunnitelmien aktivoimisen, ja tämä evoluutio on käynnissä seitsemän superuniversumin fyysisen organisaation joka puolella edelleenkin.

3. Luotuina ilmennyt seurausilmiö finiittisen todellisuuden esilletuonnista oli Havonan ikuisten asukkaiden luokkaan kuuluvien täydellisten olentojen ja seitsemästä superuniversumista tulevien täydellistyneiden evolutionaaristen taivasmatkalaisten ilmaantuminen. Täydellisyyden saavuttaminen evolutionaarisena (ajallisuusluomistoinnallisenä) kokemuksena merkitsee jo luonnostaan sitä, että lähtökohtana on jokin muu kuin täydellisyys. Tällä tavoin saa alkunsa evolutionaarisissa luomuksissa esiintyvä epätäydellisyys. Ja se on potentiaalisen pahan alkujuuri. Sopeutumattomuus, epäharmonia ja ristiriita, kaikki nämä ovat evolutionaariseseen kasvuun luonnostaan kuuluvia, fyysisistä universumeista aina persoonallisiin luotuihin asti.

4. Jumalallisuusreaktio siihen epätäydellisyteen, joka luonnostaan kuuluu evoluution ajalliseen viipeeseen, tulee esille Seitsenkertaisen Jumalan kompensoivana läsnäolona. Seitsenkertaisen Jumalan toimintojen avulla se, mikä on täydellistymässä, integroituu sekä täydelliseen että täydellistyneeseen. Tämä viive kuuluu erottamattomasti kehitykseen, joka on

secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

105:6.1 (1159.1) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

105:6.2 (1159.2) 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

105:6.3 (1159.3) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

105:6.4 (1159.4) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

105:6.5 (1159.5) 4. *The divinity response* to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of

luovuutta ajallisuudessa. Äskeisen johdosta, mutta myös muista syistä, Korkeimman kaikkivaltius perustuu Seitsemäntoista Jumalan jumaluusmenestyksiin. Kyseinen viive mahdollistaa luodun osallistumisen jumalalliseen luomistyöhön siksi, että se sallii luotujen persoonallisuuksien tulla Jumaluuden kumppaneiksi pyrittäessä korkeimpaan mahdolliseen kehitykseen. Kuolevaisen luodun aineellisesta mielestä tulee näin jumalallisen Suuntaajan kumppani, kun kaksinaistetaan kuolematonta sielua. Seitsemäntoista Jumala tarjoaa myös keinot, joilla kompensoidaan luontaiseen täydellisyyteen sisältyvät kokemukselliset rajoittuneisuudet, samalla kun se kompensoi epätäydellisyyteen sisältyvät ylösnousemusta edeltävät rajoittuneisuudet.

7. TRANSSENDENTAALIEN

OLEVAISTUMINEN

Transsendentaalit ovat ali-infiniittisiä ja aliabsoluuttisia, mutta ne ovat superfiniittisiä ja luotuja korkeammalla. Transsendentaalit olevaistuvat integroivaksi tasoksi, joka suhteuttaa absoluuttien superarvot finiittien maksimiarvojen kanssa. Luodun näkökulmasta katsottuna se, mikä on transsendentaalista, saattaisi näyttää olevaistuneen finiittisen seurauksena; ikuisuuden kannalta katsottuna se ilmaantui finiittistä ennakoivana. Ja on niitäkin, jotka ovat pitäneet sitä finiittisen ”esikaikuna”.

Mikä on transsendentaalista, ei välttämättä ole kehityksetöntä, mutta se on finiittisessä merkityksessä ylievolutionaarista. Se ei myöskään ole kokemuksetonta, vaan se on ylikokemusta siinä mielessä, mikä merkitys sellaisella on luoduille olennoille. Ehkäpä parhaana havainnollistuksena tällaisesta paradoksista on täydellisyyttä edustava keskusuniversumi: Se ei oikeastaan ole absoluuttinen, sillä vain Paratiisin Saari on ”materialisoidussa” merkityksessä eittämättömästi absoluuttinen. Ei se myöskään ole seitsemän superuniversumin tavoin finiittinen evolutionaarinen luomus. Havona on ikuinen, mutta ei muuttumaton siinä mielessä, että se olisi universumi, jossa ei esiinny kasvua. Sen asukkaina on luotuja (syntyperäisiä havonalaisia), joita ei itse asiassa koskaan luotu, sillä he ovat ikuisesti olemassa olevia. Havona on näin esimerkki jostakin, joka ei ole täsmällisesti puhuen finiittistä, jos kohta ei vielä absoluuttistakaan. Lisäksi Havona toimii puskurina absoluuttisen Paratiisin ja finiittisten luomusten välissä ja valaisee vielä sen lisäksi transsendentaalien toimintaa. Mutta Havona itse ei ole transsendentaalinen — se on Havona.

Samalla tavoin kuin Korkein yhdistetään

the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6) Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalue of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a “pre-echo” of the finite.

105:7.2 (1159.7) That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutionary in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the “materialized” sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with

finiittisiin, Perimmäinen samastetaan transsendentaaleihin. Mutta vaikka me Korkeinta ja Perimmäistä näin vertaammekin, on heidän välillään muutakin kuin aste-ero, sillä kysymyksessä on myös laatuero. Perimmäinen on jotakin enemmän kuin transsendentaaliselle tasolle projisoitu super-Korkein. Perimmäinen on toki kaikkea sitä, mutta samalla jotakin enemmän: Perimmäinen on uusien jumaluusrealiteettien olevaistuma, siihen asti kvalifioimattomien uusien vaiheiden kvalifioituma.

Niiden realiteettien joukkoon, jotka liitetään transsendentaaliseen tasoon, kuuluvat seuraavat seikat:

1. Perimmäisen jumaluusläsnäolo.
2. Kokonaisuniversumin käsite.
3. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit.
4. Paratiisin vahvuudenorganisoiden molemmat luokat.
5. Tietyt modifikaatiot avaruuden voimavarauksessa.
6. Tietyt henkeä edustavat arvot.
7. Tietyt mieltä edustavat merkitykset.
8. Absoniittiset ominaisuudet ja realiteetit.
9. Kaikkivaltius, kaiken tietävyys ja kaikkiallisuus.
10. Avaruus.

Maailmankaikkeuden, jossa me nyt elämme, voidaan ajatella olevan olemassa finiittisellä, transsendentaalisella ja absoluuttisella tasolla. Kysymys on siitä kosmisesta näyttämöstä, jolla esitetään persoonallisuuksien suorituksista ja energian muodonmuutoksesta koostuvaa loputonta draamaa.

Ja lukuisat kolmiyhteydet yhdistävät kaikki nämä moninaiset realiteetit absoluuttisesti, Kokonaisuniversumin Arkkitehdit yhdistävät ne toiminnallisesti ja Seitsemän Valtiashenkeä, korkeinta alemmalla olevat Seitsenkertaisen Jumalan jumaluuden koordinoijat, yhdistävät ne suhteellisesti.

Seitsenkertainen Jumala edustaa sekä maksimistatuksen että alimaksimistatuksen omaaville luoduille Universaalisen Isän persoonallisuuden ja jumalallisuuden ilmoitusta, mutta on olemassa myös sellaisia muita Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen seitsenkertaisia suhteita, jotka eivät kuulu henkeä olevan Jumalan jumalallisen hengellisen huolenpidon julkitulon piiriin.

finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

^{105:7.4 (1160.2)} Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

- ^{105:7.5 (1160.3)} 1. The Deity presence of the Ultimate.
- ^{105:7.6 (1160.4)} 2. The concept of the master universe.
- ^{105:7.7 (1160.5)} 3. The Architects of the Master Universe.
- ^{105:7.8 (1160.6)} 4. The two orders of Paradise force organizers.
- ^{105:7.9 (1160.7)} 5. Certain modifications in space potency.
- ^{105:7.10 (1160.8)} 6. Certain values of spirit.
- ^{105:7.11 (1160.9)} 7. Certain meanings of mind.
- ^{105:7.12 (1160.10)} 8. Absonite qualities and realities.
- ^{105:7.13 (1160.11)} 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
- ^{105:7.14 (1160.12)} 10. Space.

^{105:7.15 (1160.13)} The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

^{105:7.16 (1160.14)} And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the sub-supreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

^{105:7.17 (1160.15)} God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

Menneisyyden ikuisuudessa Absoluuttien voimat, Jumaluuksien henget ja Jumalten persoonallisuudet havahtuivat reagoimaan itsestään olemassa olevaa omatahtoisuutta edustavaan alkuvaiheiseen omatahtoisuuteen. Nykyisenä universumiakautena me kaikki näemme kaikkien näiden realiteettien rajattomien potentiaalien aliabsoluuttisista ilmenemistä koostuvaan, kaukaisuuksiin ulottuvaan kosmiseen panoraamaan kuuluvia ällistyttäviä seurausilmiöitä. Ja on täysin mahdollista, että Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäisen todellisuuden keskeytymätön erilaistuminen voi jatkua eteenpäin ja ulospäin, absoluuttisen infiniittisyyden kaukaisiin ja käsittämättömiin ulottuvuuksiin.

[Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

105:7.18 (1160.16) In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

105:7.19 (1161.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 106. Todellisuuden universumitasot

⇐ 105

Urantia-kirjan

107 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 106 TODELLISUUDEN UNIVERSUMITASOT

Osiot

Johdanto

1. Ensiasteinen finiittisten funktionaalien yhteenliittymä
2. Toisasteinen, korkeinta finiittistä edustava integraatio
3. Transsendentaalinen todellisuusyhteenliittymä
4. Perimmäinen, neljännen asteen integroituma
5. Ko-absoluuttinen eli viidennen vaiheen yhteenliittymä
6. Absoluuttinen eli kuudennen vaiheen integroituma
7. Päämäärän lopullisuus
8. Kolminaisuuksien kolminaisuus
9. Eksistentiaalinen infiniittinen yhdistyminen

Johdanto

Ei RIITÄ, että ylösnousemuskuolevainen sattuu tietämään jotakin Jumaluuden suhteista kosmisen todellisuuden syntyhistoriaan ja ilmentymiin, vaan hänen tulisi käsittää jotakin myös suhteista, jotka vallitsevat hänen itsensä sekä toisaalta eksistentiaalisen ja toisaalta kokemuksellisen todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalisen todellisuuden, monilukuisten tasojen välillä. Ihmisen maallista suunnistautumista, hänen kosmista ymmärrystään ja hänen hengellistä suunnanvalintaansa, kaikkia näitä kohentaa parempi käsitys universumitodellisuuksista ja menetelmistä, joilla

PAPER 106 UNIVERSE LEVELS OF REALITY SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

ne liittyvät toisiinsa, integroituvat ja yhdistyvät.

Nykyinen suuruniversumi ja kehkeytymässä oleva kokonaisuniversumi koostuvat monista todellisuuden muodoista ja vaiheista, jotka puolestaan ilmenevät monilla toiminnallisen aktiviteetin tasoilla. Tämän kirjan luvuissa on jo edellä hahmoteltu näitä moninaisia olemisuuksia ja piilevyyksiä, ja nyt ne ryhmitellään käsitteellistä kätevyyttä ajatellen seuraaviin kategorioihin:

1. Keskenäiset finiittiset. Tämä on suuruniversumin ylösnousemusluotujen nykyinen status, Urantian kuolevaisten nykyinen status. Tämän tason piiriin kuuluu luotujen olemassaolo planeetalla asuvasta ihmisestä päämääränsaavuttajiin saakka, mutta jälkimmäisiä lukuun ottamatta. Universumit kuuluvat tämän tason piiriin varhaisista fyysisistä alkuvaiheistaan aina valoon ja elämään asettumiseen saakka, mutta sitä lukuun ottamatta. Tämä taso on luomistoiminnan nykyinen äärialue ajallisuudessa ja avaruudessa. Se näyttää olevan liikkeessä Paratiisista ulospäin, sillä nykyisen universumiaikakauden päättyessä, jolloin suuruniversumin nähdään asettuvan valoon ja elämään, nähdään varmasti myös, miten ensimmäisellä ulkoavaruuden tasolla ilmenee johonkin uuteen luokkaan kuuluvaa kehityksellistä kasvua.

2. Maksimifiniittiset. Tämä on kaikkien päämäärän saavuttaneiden kokemuksellisten luotujen nykyinen status — päämäärän sellaisena, millaisena se paljastuu nykyisen universumiaikakauden puitteissa. Jopa universumit voivat yltää statuksen maksimiin — sekä hengellisessä että fyysisessä mielessä. Mutta termi ”maksimi” on itse jo suhteellinen termi — maksimi, suhteessa mihin? Ja se, mikä nykyisenä universumiaikakautena on maksimi, lopulliselta näyttävä, ei ehkä olekaan kuin vasta reaalin alkuvaihe, kun se määritellään tulevien aikakausien termein. Jotkin Havonan vaiheet näyttävät kuuluvan maksimien piiriin.

3. Transsendentaaliset. Tämä superfiniittinen taso seuraa (edeltävästi) finiittistä etenemistä. Se viittaa siihen, että finiittisten alkuvaiheiden syntyhistoria on esifiniittinen ja että kaikkien finiittisiltä näyttävien loppuvaiheiden tai päämäärien merkitys on jälkifiniittinen. Suuri osa Paratiisi—Havonasta näyttää kuuluvan transsendentaaliseen järjestelmään.

4. Perimmäiset. Tämän tason piiriin kuuluu sellainen, jolla on kokonaisuniversumia koskevaa merkitystä ja joka hipoo loppuunsaatetun kokonaisuniversumin päämäärätasoa. Paratiisi—Havona (varsinkin Isän maailmojen piiri) on monissa suhteissa merkitykseltään perimmäinen.

5. Ko-absoluuttiset. Tämä taso antaa

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in the following categories:

106:0.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites*. This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term “maximum” is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the

ymmärtää, että kokemukselliset projisoidaan luomistoinnallista esiintuontia merkitsevälle, kokonaisuniversumin tuolla puolen olevalle toimikentälle.

6. Absoluuttiset. Tässä tasossa on kysymys seitsemän eksistentiaalisen Absoluutin ikuisuuslänäolosta. Siihen saattaa kuulua myös jonkin verran liitännäistä kokemuksellista tavoitteiden saavuttamista, mutta jos niin on, emme ymmärrä, millä tavoin, mutta ehkä se tapahtuu persoonallisuuteen sisältyvän kanssakäymispotentiaalin kautta.

7. Infiniittisyys. Tämä taso on esieksistentiaalinen ja kokemuksen jälkeinen. Infiniittisyyden kvalifioimaton ykseys on kaikkia alkuvaiheita edeltävä ja kaikkia päämääriä seuraava hypoteettinen todellisuus.

Mainitut todellisuuden tasot ovat nykyisen universumiajan ja kuolevaisten näkökulman kannalta käteviä kompromissisymbolisaatioita. On olemassa koko joukko muitakin tapoja tarkastella todellisuutta muusta kuin kuolevaisten näkökulmasta ja muiden universumiaikakausien kannalta. Olisi näin ollen huomattava, että tässä yhteydessä esitetyt käsitykset ovat kaikin puolin suhteellisia — siinä mielessä suhteellisia, että niille asettavat ehtoja ja rajoituksia seuraavat seikat:

1. Kuolevaisten kielen asettamat rajoitukset.
2. Kuolevaisten mielen asettamat rajoitukset.
3. Seitsemän superuniversumin rajallinen kehittyminen.
4. Tietämättömyytenne niistä superuniversumikehityksen kuudesta ensisijaisesta tarkoituksesta, jotka eivät koske kuolevaisten nousua Paratiisiin.
5. Kykenemättömyytenne edes osittaiseen ikuisuusnäkökulman käsittämiseen.
6. Se, että on mahdotonta kuvailla kosmista evoluutiota ja kohtaloa suhteessa kaikkiin universumiaikakausiin eikä vain seitsemän superuniversumin evolutionaarisen kehkeytymisen nykyistä aikakautta ajatellen.
7. Se, ettei kukaan luotu kykene käsittämään, mitä todellisuudessa tarkoitetaan esieksistentiaalisilla tai kokemuksellisen jälkeisillä eli sillä, mitä on ennen alkuvaiheita ja mitä on päämäärien jälkeen.

Todellisuuden kasvu riippuu toisiaan seuraavien universumiaikakausien tarjoamista olosuhteista. Keskusuniversumi ei kokenut mitään evolutionaarista muutosta havona-aikakaudella, mutta superuniversumiaikakauden nykyisten jaksojen kuluessa se kokee tiettyjä asteittain eteneviä muutoksia, jotka aiheuttaa

projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

^{106:0.8 (1163.2)} 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

^{106:0.9 (1163.3)} 7. *Infinity*. This level is pre-existential and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

^{106:0.10 (1163.4)} These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

- ^{106:0.11 (1163.5)} 1. The limitations of mortal language.
- ^{106:0.12 (1163.6)} 2. The limitations of the mortal mind.
- ^{106:0.13 (1163.7)} 3. The limited development of the seven superuniverses.
- ^{106:0.14 (1163.8)} 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.
- ^{106:0.15 (1163.9)} 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.
- ^{106:0.16 (1163.10)} 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.
- ^{106:0.17 (1163.11)} 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

^{106:0.18 (1163.12)} Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses.

koordinoituminen evolutionaarisiiin superuniversumeihin. Tällä hetkellä kehitymässä olevat seitsemän superuniversumia saavuttavat joskus valon ja elämän vakiintuneen statuksen, saavuttavat nykyistä universumiaikakautta koskevat kasvun rajat. Mutta ei ole epäilystäkään siitä, etteikö seuraava aikakausi, ensimmäisen ulkoavaruustason aikakausi, vapauttaisi superuniversumeja niistä päämäärää koskevista rajoituksista, jotka kuuluvat nykyiseen aikauteen. Täysimääräisyys lisääntyy jatkuvasti vielä loppuunsaattamisen jälkeenkin.

Nämä ovat joitakin niistä rajoituksista, joita kohtaamme koettaessamme esittää yhtenäisen käsityksen olevaisten, merkitysten ja arvojen kosmisesta kasvusta sekä niiden synteisistä toinen toistaan ylemmillä todellisuuden tasoilla.

1. ENSIASTEINEN FINIITTISTEN FUNKTIONAALIEN YHTEENLIITTYMÄ

Finiittisen todellisuuden ensiasteiset eli henkialkuiset vaiheet tulevat luotujen tasoilla välittömästi julki täydellisinä persoonallisuuksina, ja universumitasoilla ne tulevat julki täydellisenä Havonan luomuksena. Kokemuksellinen Jumaluus tulee sekin tällä tavoin julki Havonassa olevan Korkeimman Jumalan henkipersonassa. Mutta finiittisen toisasteiset, evolutionaariset, ajallisuuden ja aineen ehdollistamat vaiheet yhdentyvät kosmisesti vain kasvun ja tavoitteiden saavuttamisen tuloksena. Kaikkien toisasteisten eli täydellistyvien finiittistenkin on loppujen lopuksi määrä saavuttaa ensiasteista täydellisyyttä vastaava taso, mutta tällaiseen päämäärään kohdistuu ajallinen viive, sellainen konstitutiivinen superuniversumeissa vaikuttava kvalifointi, jollaista keskusuniversumissa ei geneettisesti esiinny. (Tiedämme, että on olemassa kolmannen asteen finiittisiä, mutta näiden integroitumismenetelmä on toistaiseksi paljastumaton.)

Tämä superuniversumeissa kohdattava aikaviive, tämä täydellisyyden saavuttamisen este, luo edellytykset kuolevaisten osallistumiselle evolutionaariseseen kasvuun. Näin se mahdollistaa sen, että luotu antautuu kumppanuussuhteeseen Luojan kanssa tämän samaisen luodun kehittymisen puitteissa. Ja näinä laajenevan kasvun aikoina keskeneräinen korreloituu täydellisen kanssa Seitsenkertaisen Jumalan osoittaman huolenpidon avulla.

Seitsenkertainen Jumala merkitsee sitä, että Paratiisin-Jumaluus tuntee ajallisuudesta johtuvat esteet avaruuden evolutionaarisissa universumeissa. Olipa aineellinen, eloonjäämisen piiriin kuuluva persoonallisuus peräisin miten

The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

^{106:0.19 (1163.13)} These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

^{106:1.1 (1163.14)} The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

^{106:1.2 (1164.1)} This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

^{106:1.3 (1164.2)} God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there

etäältä Paratiisista, miten syvältä avaruudesta hyvänsä, Seitsenkertaisen Jumalan havaitaan silti olevan siellä läsnä ja pitävän yllä totuutta, kauneutta ja hyvyyttä merkitsevää rakastavaa ja armeliasta hoivaa tällaisen keskeneräisen, kilvoittelevan ja evolutionaarisen luodun hyväksi. Seitsenkertaisen osoittama jumalallisuushoiva ulottuu sisäänpäin lankaikkisen Pojan kautta Paratiisin-Isään ja ulospäin Päivien Muinaisten kautta universumien Isiin — Luoja-Poikiin.

Koska ihminen on persoonallinen ja koska hän nousee hengellisen edistymisen tietä, hän löytää Seitsenkertaisen Jumaluuden persoonallisen ja hengellisen jumalallisuuden, mutta on olemassa Seitsenkertaisen muita osa-alueita, jotka eivät ole tekemisissä persoonallisuuden edistymisen kanssa. Tämän jumaluusryhmittymän jumalallisuusaspektit integroituvat tällä hetkellä siinä läheisessä yhteydessä, joka vallitsee Seitsemän Valtiashengen ja Myötätöimijän välillä, mutta niiden on määrä yhdistyä ikuisiksi ajoiksi Korkeimman Olennon kehkeytyvässä persoonallisuudessa. Seitsenkertaisen Jumaluuden muut osa-alueet ovat nykyisenä universumiaikakautena eri tavoin integroituneita, mutta niiden kaikkien on niin ikään määrä yhdistyä Korkeimmassa. Kaikkien vaiheidensa osalta Seitsenkertainen on nykyisen suuruniversumin funktionaalisen todellisuuden suhteellisen ykseyden lähde.

2. TOISASTEINEN, KORKEINTA FINIITTISTÄ

EDUSTAVA INTEGRAATIO

Kuten Seitsenkertainen Jumala toiminnallisesti koordinoi finiittisen evoluution, samoin Korkein Olento lopulta syntesoi päämäärän saavuttamisen. Korkein Olento on suuruniversumievoluution jumaluuskulminaatio — evoluution kattaessa fyysisen evoluution henkeä olevan ytimen ympärillä ja lopulta koittavan hengen herruuden fyysiseen evoluutioon kuuluvien, keskusta ympäröivien ja pyörivien maailmojen suhteen. Ja tämä kaikki tapahtuu persoonallisuuden omaamien toimivaltuuksien mukaisesti: korkeimmassa merkityksessä paratiisipersonallisuuden toimivaltuuksien, universumimerkityksessä luojapersonallisuuden toimivaltuuksien, inhimillisessä merkityksessä kuolevaisten persoonallisuuden toimivaltuuksien ja huipentuvassa eli kokemuksellisen kokoavassa merkityksessä Korkeimman persoonallisuuden toimivaltuuksien mukaisesti.

Korkein-käsitteen pitää luoda puitteet sille, että henkipersoona, evolutionaarinen voima sekä voiman ja persoonallisuuden synteesi — evolutionaarisen voiman yhdistyminen henkipersoonaallisuuteen ja tämän hallitseva

present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

^{106:1.4 (1164.3)} Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SECONDARY SUPREME FINITE

INTEGRATION

^{106:2.1 (1164.4)} As God the Sevenfold functionally co-ordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

^{106:2.2 (1164.5)} The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

asema voimaan nähden — mielletään toisistaan eroaviksi.

Viime kädessä henki tulee Havonan kautta Paratiisista. Energia-aine näyttää siltä kuin se kehittyisi avaruuden syvyyksissä ja ikään kuin Äärettömän Hengen lapset yhdessä Jumalan Luoja-Poikien kanssa järjestäisivät sen voimaksi. Ja tämä kaikki on kokemuksellista; kysymyksessä on ajallisuudessa ja avaruudessa suoritettava toimenpide, jossa on mukana laaja kirjo eläviä olentoja — heidän joukossaan jopa Luojajumaluuksia ja evolutionaarisia luotuja. Luojajumaluuksien voimanhallinta suuruniversumissa laajenee vähitellen niin, että sen piiriin tulevat kuulumaan ajallis-avaruudellisten luomusten evolutionaarinen asettuminen ja vakiintuminen, ja silloin on käsillä Seitsenkertaisen Jumalan kokemuksellisen voiman kukkaanpuhkeaminen. Se kattaa koko asteikon siitä, mitä jumalallisuus ajallisuudessa ja avaruudessa saavuttaa Universaalisen Isän suorittamasta Suuntaajien lahjoittamisesta aina Paratiisin-Poikien toimeenpanemiin elämänikäisiin lahjoittautumisiin. Tämä on ansaittua voimaa, julkituotua voimaa, kokemuksellista voimaa; se eroaa selvästi ikuisuusvoimasta, luotaamattomasta voimasta, Paratiisin Jumaluuksien eksistentiaalisesta voimasta.

Tämä itsensä Seitsenkertaisen Jumalan jumalallisuusaikaansaannoksista nouseva kokemuksellinen voima ilmentää jumaluudelle ominaisia koossapitäviä ominaisuuksia syntesoituessaan — totaalistuessaan — kaikkivaltiaaksi voimaksi, joka edustaa saavutettua kokemuksellista herruutta kehittyviin luomistuloksiin nähden. Ja tämä kaikkivaltias voima tavoittaa vuorostaan hengen ja persoonallisuuden yhteenkuuluvuuden Havonamaailmojen ulomman vyön ohjaussfäärillä liitossa Korkeimman Jumalan Havona-läsnäolon henkipersonallisuuden kanssa. Tällä tavoin kokemuksellinen Jumaluus siis huipentaa pitkän evolutionaarisen kamppailun varustamalla ajallisuuden ja avaruuden tuottaman voimatuotteen keskusluomuksessa asuvalla henkilöinäololla ja jumalallisella persoonallisuudella.

Näin Korkein Olento siis lopulta pääsee siihen, että hän sulkee sisäänsä kaiken kaikesta, mikä kehittyi ajallisuudessa ja avaruudessa, samalla kun hän varustaa nämä ominaisuudet henkipersonallisuudella. Koska luodut, jopa kuolevaiset, ovat persoonallisuuksina mukana tässä majesteettisessa tapahtumassa, he saavuttavat tällaisen evolutionaarisen Jumaluuden kiistämättöminä lapsina kyvyn Korkeimman tuntemiseen ja havaitsemiseen.

Nebadonin Mikael on Paratiisin-Isän kaltainen, sillä hän jakaa Isän paratiisillisen

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

106:2.4 (1165.1) This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

106:2.5 (1165.2) Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

106:2.6 (1165.3) Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise

täydellisyyden. Näin tulevat evolutionaariset kuolevaiset joskus vielä yltämään samankaltaisuuteen kokemuksellisen Korkeimman kanssa, sillä he tulevat eittämättä jakamaan hänen evolutionaarisen täydellisyytensä.

Korkein Jumala on kokemuksellinen, siksi hän on täydelleen koettavissa. Eksistentiaaliset realiteetit, joita kutsutaan Seitsemäksi Absoluutiksi, eivät ole kokemismenetelmän kautta tajuttavissa; Isäksi, Pojaksi ja Hengeksi kutsutut persoonallisuusrealiteetit vain ovat rukouksellispalvonnallisesti asennoituvan finiittisen luodun persoonallisuuden käsitettävissä.

Korkeimman Olennon voima-persoonallisuuden päätökseen viedyn synteetin puitteissa tulee yhdistymään koko niiden monien kolmiuksien absoluuttisuus, jotka olisivat tällä tavoin yhdistettävissä, ja tämä majesteettinen evoluutiota edustava persoonallisuus tulee olemaan kaikkien finiittisten persoonallisuuksien kokemuksellisesti saavutettavissa ja ymmärrettävissä. Kun taivasmatkalaiset saavuttavat henkioluodon postuloidun seitsemännen vaiheen, he tulevat tällä tasolla kokemaan kolmiuksien absoluuttisuutta ja infiniittisyyttä edustavan uuden merkitys-arvon todellistumisen, kun sellainen paljastuu koettavissa olevassa Korkeimmassa Olennessa. Mutta näiden korkeinta mahdollista kehittymistä merkitsevien tasojen saavuttaminen toteutuu luultavasti vasta, kun koko suuruniversumi asettuu yhtäläisesti valoon ja elämään.

3. TRANSCENDENTAALINEN TODELLISUUSYHTEENLIITTYMÄ

Absoniittiset arkkitehdit laativat suunnitelman, Korkeimmat Luoijat saattavat sen olemassaolon piiriin, Korkein Olento tulee viemään sen viimeistä piirtoa myöten päätökseen sellaisena kuin Korkeimmat Luoijat sen ajallisuuteen loivat ja sellaisena kuin Mestariarkkitehdit sen avaruuteen projisoivat.

Nykyisen universumiaikakauden kuluessa kokonaisuniversumin hallinnollinen koordinointi on Kokonaisuniversumin Arkkitehtien tehtävä. Mutta nykyisen universumiaikakauden lopulla tapahtuva Kaikkivaltiaan Korkeimman ilmaantuminen tulee olemaan merkinä siitä, että evolutionaarinen finiittinen on saavuttanut kokemuksellisen päämäärän ensimmäisen välivaiheen. Tämä tapahtuma on ilman muuta johtava ensimmäisen kokemuksellisen Kolminaisuuden — Korkeimpien Luoijen, Korkeimman Olennon ja Kokonaisuniversumin Arkkitehtien liiton — funktion täysimääräistymiseen. Tämän Kolminaisuuden on määrä panna toimeen kokonaisluomuksen entistä

perfection; so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

106:2.7 (1165.4) God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiential. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

106:2.8 (1165.5) Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triadities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triadities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiential. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY ASSOCIATION

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

pitemmälle menevä evolutionaarinen integraatio.

Paratiisin-Kolminaisuus on ehdottomasti infiniittisyydestä, eikä mikään sellainen Kolminaisuus voi mitenkään olla infiniittinen, johon tämä alkuperäinen Kolminaisuus ei sisälly. Mutta alkuperäinen Kolminaisuus on absoluuttisten Jumaluuksien muut poissulkevan yhteenliittymisen tulos; aliabsoluuttisilla olennoilla ei ollut mitään tekemistä tämän alkuperäisen yhteenliittymisen kanssa. Sittenkin ilmaantuvat ja kokemukselliset Kolminaisuudet sulkevat sisäänsä yksinpä luotujen persoonallisuuksien antimet. Aivan varmasti tämä pitää paikkansa puhuttaessa Perimmäisestä Kolminaisuudesta, jossa Mestari-Luoja-Poikien läsnäolo siihen kuuluvien Korkein Luoja -jäsenten joukossa nimenomaan todistaa, että tämän kolminaisuusyhteenliittymän piirissä samalla esiintyy aktuaalista ja bona fide luodun olennon kokemusta.

Ensimmäinen kokemuksellinen Kolminaisuus luo puitteet ryhmässä tapahtuvaan perimmäisten lopputulosten saavuttamiseen. Ryhmittäisillä yhteenliittymillä on kyky mennä yksilöllisten kykyjen edelle, jopa nousta niiden yläpuolelle, ja tämä pitää paikkansa myös finiittisen tason tuolla puolen. Tulevina aikakausina, sitten kun seitsemän superuniversumia ovat asettuneet valoon ja elämään, on Lopullisuuden Saavuttajakunta epäilemättä mukana tuomassa julki Paratiisin Jumaluuksien tarkoituksperiä sellaisina kuin Perimmäinen Kolminaisuus ne asettaa ja sellaisina kuin ne voiman ja persoonallisuuden osalta yhdistyvät Korkeimmassa Olennessa.

Läpi koko menneen ja tulevan ikuisuuden jättiläismäisten maailmankaikkeudellisten tapahtumakulkujen panemme merkille, miten käsitettävissä olevat Universaaliset Isän elementit laajenevat. Filosofisessa mielessä postuloimme hänen MINÄ OLEN -olevaisen muodossa täyttävän totaalisen infiniittisyyden, mutta yksikään luotu ei kykene kokemuksellisesti sisäistämään tällaista postulaattia. Sitä mukaa kun universumit laajenevat ja kun gravitaatio ja rakkaus ulottuvat ajallisuudessa organisoituvaan avaruuteen, me kykenemme ymmärtämään Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta yhä enemmän. Panemme merkille, miten gravitaatiovaikutus läpäisee Kvalifioimattoman Absoluutin avaruusläsnäolon, ja havaitsemme henkilöluotujen kehittyvän ja avartuvan Jumaluusabsoluutin jumalallisuusläsnäolon sisällä, samalla kun sekä kosminen että henkinen kehitys ovat mielen ja kokemuksen avulla yhdistymässä finiittisillä jumaluuden tasoilla Korkeimmaksi Olenoksi ja ovat transsendentaalisilla tasoilla koordinoitumassa Perimmäiseksi Kolminaisuudeksi.

4. PERIMMÄINEN, NELJÄNNEN ASTEEN

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

106:3.4 (1166.2) The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

106:3.5 (1166.3) Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

INTEGROITUMA

Paratiisin-Kolminaisuus perimmäisessä merkityksessä epäilemättä koordinoi, mutta se toimii tässä suhteessa itsensä kvalifioineena absoluuttina; kokemuksellinen Perimmäinen Kolminaisuus koordinoi transsendentaalisen transsendentaalisena. Ikuisessa tulevaisuudessa tämä kokemuksellinen Kolminaisuus tulee kasvavan ykseyden kautta edelleen aktivoimaan Perimmäisen Jumaluuden olevaistuvaa läsnäoloa.

Vaikka Perimmäisen Kolminaisuuden onkin määrä koordinoida kokonaisuus, on Perimmäinen Jumala kuitenkin se transsendentaalinen voiman personoituma, joka määrää suunnan koko kokonaisuniversumille. Perimmäisen täysimääräinen olevaistuminen merkitsee samalla, että kokonaisuus on valmistunut, ja antaa ymmärtää, että tämä transsendentaalinen Jumaluus on kehkeytnyt täyteytensä.

Mitä muutoksia pannaan alulle Perimmäisen kehkeytymisen saavutettua täyteytensä? Sitä emme tiedä. Mutta aivan kuten Korkein on nyt hengellisesti ja persoonallisesti läsnä Havonassa, niin on myös Perimmäinen siellä läsnä, mutta absoniittisessa ja superpersoonallisessa merkityksessä. Ja olette saaneet tietää, että on olemassa Perimmäisen Kvalifioituja Sijaishallitsijoita, vaikkei teille ole kerrottu mitään näiden nykyisestä olinpaikasta eikä toiminnasta.

Mutta siitä riippumatta, mitä hallinnollisia heijastusilmiöitä Perimmäisen Jumaluuden esiintuloon liittyy, hänen transsendentaalisen jumaluutensa persoonalliset arvot ovat kuitenkin kaikkien niiden persoonallisuuksien koettavissa, jotka ovat osallistuneet tämän jumaluustason aktualisoimiseen. Finitiittisen tason transsendenssi voi johtaa vain perimmäiseen tavoitteiden saavuttamiseen. Perimmäinen Jumala on ajallisuuden ja avaruuden transsendenssissä, mutta hän on silti aliabsoluuttinen, olkoonkin että hänellä on luontainen kyky toiminnalliseen yhteenliittymiseen absoluuttien kanssa.

5. KO-ABSOLUUTTINEN ELI VIIDENNEN

VAIHEEN YHTENLIITTYMÄ

Perimmäinen on transsendentaalisen todellisuuden huipentuma, aivan kuten Korkein on evolutionaaris-kokemuksellisen todellisuuden huippu. Ja näiden kahden kokemuksellisen Jumaluuden aktuaalinen ilmaantuminen laskee perustuksen toiselle kokemukselliselle Kolminaisuudelle. Kysymyksessä on Absoluuttinen Kolminaisuus: Korkeimman

106:4.1 (1166.4) The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

106:4.2 (1166.5) While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

106:4.3 (1166.6) What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

106:4.4 (1167.1) But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experiential by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE

ASSOCIATION

106:5.1 (1167.2) The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe

Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja paljastumattoman Universumipäämäärän Kruunaajan liitto. Ja tällä Kolminaisuudella on teoreettinen kyky aktivoida potentiaalisuuden Absoluutit: Jumaluus-, Universaalinen ja Kvalifioimaton Absoluutti. Mutta tämän Absoluuttisen Kolminaisuuden loppuunsaattettu muodostuminen voisi tapahtua vasta, kun koko kokonaisuniversumin evoluutio on saatu päätökseen — Havonasta hamaan neljanteen ja uloimpaan avaruustasoon saakka.

Tehtäköön selväksi, että nämä kokemukselliset Kolminaisuudet korreloivat paitsi kokemuksellisen Jumaluuden persoonallisuusominaisuuksien suhteen myös kaikkien niiden muiden kuin persoonallisten ominaisuuksien suhteen, jotka luonnehtivat heidän saavuttamaansa jumaluuskykyä. Vaikka tämä esitys ensi sijassa käsittelee kosmoksen yhdistymisen persoonallisia osa-alueita, on kuitenkin totta, että universumien universumin persoonattomien aspektien on niin ikään määrä yhdistyä, mistä on esimerkkinä Korkeimman Olennon kehittymisen yhteydessä nyt meneillään oleva voiman ja persoonallisuuden synteesi. Korkeimman henkipersonoallisia ominaisuuksia ei käy erottaminen niistä Kaikkivaltiaan oikeuksista, jotka kohdistuvat voimaan, ja molempia täydentää Korkeimman mielen tuntematon potentiaali. Myöskään Perimmäistä Jumalaa ei voi persoonana tarkastella erillään Perimmäisen Jumaluuden muista kuin persoonallisista aspekteista. Ja absoluuttisella tasolla Jumaluusabsoluutti ja Kvalifioimaton Absoluutti ovat Universaalisen Absoluutin läsnä ollessa erottamattomia ja toisistaan erottumattomia.

Kolminaisuudet eivät sinänsä ja itsestään ole persoonallisia, mutteivät ne myöskään ole ristiriidassa persoonallisuuden kanssa. Ne paremminkin sulkevat sen sisäänsä ja kollektiivisessa merkityksessä korreloivat sen persoonattomien toimintojen kanssa. Kolminaisuudet ovat näin ollen aina jumaluustodellisuutta, mutta eivät koskaan persoonallisuustodellisuutta. Jonkin Kolminaisuuden persoonallisuusaspektit ovat sen yksittäisissä jäsenissä luontaisia, ja yksittäisinä persoonina he eivät ole tuo kolminaisuus. He ovat kominaisuus vain kollektiivina; kollektiivi on kolminaisuus. Mutta kolminaisuuteen sisältyy aina kaikki sen kattama jumaluus; kolminaisuus on jumaluuskykyä.

Kolme Absoluuttia — Jumaluus-, Universaalinen ja Kvalifioimaton Absoluutti — eivät ole kolminaisuutta, sillä ne eivät kaikki ole jumaluutta. Vain jumalallistuneesta voi tulla kolminaisuutta; kaikki muut yhteenliittymät ovat kolmiyhteyksiä tai kolmiuksia.

Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

^{106:5.2 (1167.3)} It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

^{106:5.3 (1167.4)} Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that *is* trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

^{106:5.4 (1167.5)} The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUUTTINEN ELI KUUDENNEN VAIHEEN INTEGROITUMA

Kokonaisuniversumin nykyinen potentiaali ei liene absoluuttinen, vaikka se saattaa hyvinkin olla lähes perimmäinen, ja arvioimme mahdottomaksi sellaisen, että aliabsoluuttisen kosmoksen puitteissa päästäisiin absoluuttisten merkitys-arvojen täyteen julkituloon. Tämän takia vastassamme onkin melkoinen vaikeus koettaessamme muodostaa käsitystä kolmen Absoluutin äärettömien mahdollisuuksien totaalisesesta ilmenemisestä tai edes hahmotella mielessämme tällä hetkellä persoonattomalla Jumaluusabsoluutin tasolla olevan Absoluuttisen Jumalan kokemuksellista personoitumista.

Kokonaisuniversumin avaruusnäyttämö tuntuu riittävän Korkeimman Olennon aktuaalistumiseen, Perimmäisen Kolminaisuuden muodostumiseen ja täyteen toimintaan, Perimmäisen Jumalan olevaistumiseen ja jopa Absoluuttisen Kolminaisuuden alkuunpanoon. Mutta käsityksemme tämän toisen kokemuksellisen Kolminaisuuden täysimääräisestä toiminnasta tuntuvat viittaavan siihen suuntaan, että laajalle ulottuvan kokonaisuniversumin tuolla puolenkin on jotain.

Jos oletamme, että on olemassa infiniittinen kosmos — jokin rajoittamattomissa oleva kosmos kokonaisuniversumin tuolla puolen — ja jos kuvittelemme mielessämme Absoluuttisen Kolminaisuuden lopullisten kehitysvaiheiden tapahtuvan tällaisella perimmäisen takaisella toiminnan näyttämöllä, silloin käy mahdolliseksi otaksua, että Absoluuttisen Kolminaisuuden täysimääräistynyt funktio tulee saavuttamaan lopullisen julkitulonsa infiniittisyyteen kuuluvissa luomistuloksissa ja tulee viemään kaikkien potentiaalien absoluuttisen aktuaalistumisen täyttymykseensä. Todellisuuden alati avartuvien lohkojen integroituminen ja yhteenliittyminen tulee lähestymään statuksen absoluuttisuutta samassa suhteessa kuin koko todellisuus tulee sisällytetyksi tällä tavoin yhteen liittyneiden lohkojen puitteisiin.

Jos sama asia ilmaistaan toisin sanoin, niin Absoluuttinen Kolminaisuus on, kuten sen nimikin osoittaa, kokonaisfunktion osalta kiistämättömän absoluuttinen. Emme tiedä, miten absoluuttinen funktio voi päästä totaaliseseen julkituloon kvalifioitulla, rajoitetulla tai muutoin rajallisella perustalla. Niinpä meidän onkin oletettava, että mikä tahansa tämänkaltaisen kaikkinaisuusfunktio on (potentiaalain puolesta) ehdollistamatonta. Ja näyttäisi myös siltä, että ehdollistamaton olisi ainakin kvalitatiiviselta kannalta katsottaessa myös rajoittamatonta, vaikka emme kvantitatiivisten suhteiden osalta olekaan yhtä varmoja.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

^{106:6.1 (1167.6)} The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meaning-values within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

^{106:6.2 (1168.1)} The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

^{106:6.3 (1168.2)} If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of *all* potentials. The integration and association of ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

^{106:6.4 (1168.3)} Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

Siitä olemme kuitenkin varmoja, että vaikka eksistentiaalinen Paratiisin-Kolminaisuus onkin infiniittinen ja vaikka kokemuksellinen Perimmäinen Kolminaisuus onkin ali-infiniittinen, Absoluuttista Kolminaisuutta ei ole yhtä helppo luokitella. Vaikka se on syntyhistorialtaan ja konstituutioltaan kokemuksellinen, se ehdottomasti kuitenkin hipoo eksistentiaalisia potentiaalisuuden Absoluutteja.

Vaikkei ihmismielen kannattaneakaan pyrkiä ymmärtämään tällaisia etäisiä ja ihmisyyden ylittäviä käsityksiä, ehdottaisimme kuitenkin, että Absoluuttisen Kolminaisuuden ikuisuustoiminnan ajateltaisiin kulminoituvan jonkinlaiseksi potentiaalisuuden Absoluuttien kokemuksellistumiseksi. Tämä tuntuisi järkevältä johtopäätökseltä Universaalisen Absoluutin, ellei peräti Kvalifioimattoman Absoluutinkin, osalta; tiedämmehän joka tapauksessa, ettei Universaalinen Absoluutti ole pelkästään staattinen ja potentiaalinen, vaan myös assosiatiivinen näiden sanojen totaalista Jumaluutta tarkoittavassa merkityksessä. Mutta mitä tulee käsitettävissä oleviin jumalallisuuden ja persoonallisuuden arvoihin, niin nämä otaksutut tapahtumat edellyttävät Jumaluusabsoluutin personointia sekä niiden superpersoonallisten arvojen ja ultrapersonoallisten merkitysten ilmaantumista, jotka luonnostaan kuuluvat Absoluuttisen Jumalan — kokemuksellisista Jumaluuksista kolmannen ja viimeisen — persoonallisuuden täysimääristymiseen.

7. PÄÄMÄÄRÄN LOPULLISUUS

Jotkin niistä vaikeuksista, jotka kohdataan muodostettaessa käsityksiä infiniittisen todellisuuden integroitumisesta, johtuvat luonnostaan siitä tosiasiasta, että kaikkiin tällaisiin käsityksiin sisältyy jotakin universaalisen kehityksen lopullisuudesta, jonkinlainen kokemuksellinen todellistuma kaikesta siitä, mitä konsanaan voisi olla olemassa. Eikä ole kuviteltavissa, että kvantitatiivinen infiniittisyys voisi koskaan lopullisuudessa täysimääräisesti todellistua. Kolmeen potentiaalliseen Absoluuttiin jää pakostakin aina sellaisia tutkimattomia mahdollisuuksia, joita minkäänmääräinen kokemuksellinen kehitys ei koskaan voisi ammentaa tyhjiin. Vaikka ikuisuus itse onkin absoluuttinen, ei se kuitenkaan ole enempää kuin absoluuttinen.

Lopullisesta integroitumisesta kokeeksi esitetty käsityskin on erottamattomissa rajaamattomassa ikuisuudessa tapahtuvista täyttymyksistä, joten sellainen ei voi minään käsitettävissä olevana tulevana ajankohtana käytännössä todellistua.

106:6.5 (1168.4) Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

106:6.6 (1168.5) While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

106:7.1 (1169.6) Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

106:7.2 (1169.1) Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically nonrealizable at any conceivable future time.

Päämäärän asettaa Paratiisin Kolminaisuuden muodostavien Jumaluuksien tahtoperäinen teko. Päämäärä ankuroituu niiden kolmen suuren potentiaalain valtavuuteen, joiden absoluuttisuus sulkee sisäänsä koko tulevan kehityksen mahdollisuudet; päämäärä kruunautuu luultavasti Universumipäämäärän Kruunaajan suorittamalla teolla, ja tähän tekoon todennäköisesti kietoutuvat Absoluuttiseen Kolminaisuuteen kuuluvat Korkein ja Perimmäinen. Jokainen kokemuksellinen päämäärä on kokevien luotujen ainakin osittain käsitettävissä, mutta infiniittisiä eksistentiaaleja hipova päämäärä ei liene käsitettävissä. Lopullisuutta oleva päämäärä on eksistentiaalis-kokemuksellinen saavutus, joka näyttää koskevan Jumaluusabsoluuttia. Mutta Universaalisen Absoluutin ansiosta Jumaluusabsoluutti on ikuisuussuhteessa Kvalifioimattomaan Absoluuttiin. Ja nämä kolme Absoluuttia, jotka ovat mahdollisuudeltaan kokemuksellisia, ovat aktuaalisesti eksistentiaalisia ja enemmänkin, sillä ne ovat äärettömiä, ajattomia, avaruudettomia, rajattomia ja mittaamattomia — kiistämättömän infiniittisiä.

Tavoitteen saavuttamisen epätodennäköisyys ei kuitenkaan estä filosofista teoretisointia tällaisista hypoteettisista päämääristä. Jumaluusabsoluutin aktuaalistuminen saavutettavaksi absoluuttiseksi Jumalaksi saattaa olla käytännöllisesti katsoen mahdoton toteutua. Tällainen lopullisuuden täyttymys pysyy siitä huolimatta teoreettisena mahdollisuutena. Kvalifioimattoman Absoluutin mukanaolo jossakin käsittämättömässä infiniittisessä kosmoksessa saattaa olla mittaamattoman kaukana loputtoman ikuisuuden futuuruudessa, mutta tällainen hypoteesi on silti perusteltu. Kuolevaisilla, morontiaaneilla, hengillä, finaliiteilla, transsendentaaleilla ja muilla, samoin kuin itse universeilla ja kaikilla muilla todellisuuden osaluilla on varmasti potentiaalisesti lopullinen päämäärä, joka on arvoltaan absoluuttinen; mutta epäilemme, tokko yksikään olento tai universumi milloinkaan saavuttaa kaikkia tällaisen päämäärän aspekteja täysimääräisesti.

Kehitytpä Isän ymmärtämisessä miten pitkälle hyvänsä, aina on mielesi joutuva ymmälle Isä—MINÄ OLEN -olevaisen paljastumattomasta infiniittisyydestä, jonka tutkimaton suunnattomuus tulee kautta ikuisuuden syklien aina jäämään luotaamattomaksi ja käsittämättömäksi. Saavutitpa Jumalasta miten paljon hyvänsä, on hänestä aina jäljellä paljon enemmän sellaista, jonka olemassaoloa et osaa edes aavistaa. Ja uskomme tämän pitävän paikkansa yhtä paljon transsendentaalisilla tasoilla kuin finiittisenkin olemassaolon tasoilla. Jumalan etsintä on loputonta!

106:7.3 (1169.2) Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

106:7.4 (1169.3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

Sen, että te ette lopullisessa mielessä näin ollen kykene saavuttamaan Jumalaa, ei tulisi millään muotoa lannistaa universumin luotuja. Voitte tosiaankin saavuttaa ja myös saavuttaa Seitsemäntoista, Korkeimman ja Perimmäisen jumaluustasot, jotka merkitsevät teille samaa, mitä Jumala Isän infiniittinen tajuaminen merkitsee lankaikkiselle Pojalle ja Myötätöimijälle heidän ikuisuusolemassaoloa edustavassa absoluuttisessa asemassaan. Kaukana siitä, että Jumalan infiniittisyys ahdistaisi luotua, sen tulisi olla ylimpänä vakuutuksena siitä, että ylösnousemuspersoonallisuudella on läpi koko loputtoman futuurisuuden edessään persoonallisuuden kehittymistä ja Jumaluuteen yhdistymistä merkitsevät mahdollisuudet, joita ei edes ikuisuus ole tyhjiin ammentava eikä katkaiseva.

Kokonaisuniversumi näyttää suuruniversumin finiittisten luotujen käsityksissä jotakuinkin infiniittiseltä, mutta sen absoniittiset arkkitehdit epäilemättä tajuavat, miten se liittyy päättymättömän MINÄ OLEN -olevaisessa tapahtuviin tuleviin ja aavistamattomiin kehityskuluihin. Eikä avaruus itsekään ole muuta kuin perimmäinen ehto, kvalifointia merkitsevä ehto, keskiavaruuden rauhallisten vyöhykkeiden suhteellisen absoluuttisuuden puitteissa.

Sinä hetkenä tulevan ikuisuuden käsittämättömässä kaukaisuudessa, jolloin kokonaisuniversumi kaikinensa lopullisesti valmistuu, sinä hetkenä me kaikki epäilemättä tarkastelemme jälkikäteen sen historiaa koko mitaltaan niin kuin se vasta olisi alku, yksinkertaisesti vain tiettyjen finiittisten ja transsendentaalisten perustusten luomista vieläkin suurenmoisemmille ja kiehtovammille kartoittamattomassa infiniittisyydessä tapahtuville metamorfooseille. Tuona tulevan ikuisuuden hetkenä kokonaisuniversumi on yhä näyttävä nuorekkaalta; koskaan päättymättömän ikuisuuden äärettömien mahdollisuuksien edessä se toden totta tuleekin aina olemaan nuori.

Infiniittisen päämäärän saavuttamisen epätodennäköisyys ei vähäisessäkään määrin estä pohdiskelemasta tällaista päämäärää koskevia ideoita, emmekä epäröi sanoa, että jos kolme absoluuttista potentiaalia konsanaan voisivat täyteen määräänsä aktuaalistua, silloin olisi mahdollista pitää varmana koko todellisuuden lopullista integroitumista. Tällainen kehittymällä tapahtuva todellistuminen perustuu kvalifioimattoman, Universaalisen ja Jumaluusabsoluutin loppuun saatettuun aktuaalistumiseen, niiden kolmen potentiaalisuuden aktuaalistumiseen, joiden liitto on MINÄ OLEN -olevaisen piilevyys, potentiaalien, jotka edustavat ikuisuuden tuonnetuksi siirrettyjä realiteetteja, koko futuurisuuden uinuvia

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

106:7.7 (1169.6) To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

106:7.8 (1170.1) At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

106:7.9 (1170.2) The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

mahdollisuuksia ja vielä niitäkin enemmän.

Tällaiset lopputulokset ovat lievästi sanoen äärimmäisen kaukaisia. Uskomme siitä huolimatta, että me kolmen Kolminaisuuden mekanismeissa, persoonallisuuksissa ja yhteenliittymissä havaitsemme teoreettisen mahdollisuuden Isä—MINÄ OLEN -olevaisen seitsemän absoluuttisen vaiheen uudelleenyhdistymiseen. Ja tämä tuo eteemme käsityksen siitä kolminkertaisesta Kolminaisuudesta, joka sulkee sisäänsä eksistentiaalisen statuksen omaavan Paratiisin-Kolminaisuuden sekä kummatkin sittemmin ilmaantuvat, olemukseltaan ja alkuperältään kokemukselliset Kolminaisuudet.

8. KOLMINAISUUKSIEN KOLMINAISUUS

Kolminaisuuksien Kolminaisuuden olemusta on vaikea kuvailla ihmismielelle; se on aktuaalinen yhteissumma kokemuksellisen infiniittisyyden kaikkeudesta ikuisuuden todellistumisen teoreettisessa infiniittisyydessä. Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa kokemuksellinen infiniittinen saavuttaa identtisyyden eksistentiaalisen infiniittisen kanssa, ja molemmat ovat esikokemuksellisessa, esieksistentiaalisessa MINÄ OLEN -olevaisessa kuin yksi. Kolminaisuuksien Kolminaisuus on kaiken sen lopullinen ilmentymä, mitä viisitoista kolmiyhteyttä ja niihin liittyvät kolmiudet itsessään sisältävät. Suhteellisten olentojen on vaikea käsittää lopullisuuksia, olivatpa ne eksistentiaalisia tai kokemuksellisia, siksi ne on aina esitettävä suhteellisuuksina.

Kolminaisuuksien Kolminaisuus esiintyy monissa vaiheissa. Se sisältää sellaisia mahdollisuuksia, todennäköisyyksiä ja väistämättömyyksiä, että ne saavat jopa korkealla ihmisen tason yläpuolella olevien olentojen mielikuvitusmaailman järkkymään. Sillä on seuraamuksia, joita taivaalliset filosofit eivät luultavasti edes aavista, sen seuraukset tulevat nimittäin esiin kolmiyhteyksissä, ja kolmiyhteydet ovat viime kädessä luotaamattomia.

On useita tapoja, joilla Kolminaisuuksien Kolminaisuutta voi kuvailla. Me katsomme parhaaksi esittää asiasta seuraavanlaisen kolmitasaisen käsityksen:

1. Kolmen Kolminaisuuden taso.
2. Kokemuksellisen Jumaluuden taso.
3. MINÄ OLEN -olevaisen taso.

Nämä ovat yhä laajemmaksi käyvää yhdistymistä edustavia tasoja. Kolminaisuuksien Kolminaisuus on itse asiassa ensimmäinen taso, kun toinen ja kolmas taso taas ovat ensimmäisen

106:7.10 (1170.3) Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

106:8.1 (1170.4) The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen triunities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

106:8.2 (1170.5) The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the triunities, and the triunities are, in the last analysis, unfathomable.

106:8.3 (1170.6) There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

- 106:8.4 (1170.7) 1. The level of the three Trinities.
- 106:8.5 (1170.8) 2. The level of experiential Deity.
- 106:8.6 (1170.9) 3. The level of the I AM.

106:8.7 (1170.10) These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

tason yhdistymisjohdannaisia.

ENSIMMÄINEN TASO: Kolmen Kolminaisuuden uskotaan tällä yhteenliittymisen alkutasolla toimivan täydellisesti synkronoituneina, vaikkakin erillisinä Jumaluuden persoonallisuuksien ryhmittyminä.

1. Paratiisin-Kolminaisuus, Paratiisin kolmen Jumaluuden — Isän, Pojan ja Hengen — yhteenliittymä. Olisi muistettava, että Paratiisin-Kolminaisuus jo itsessään merkitsee kolmijakoista funktiota: absoluuttinen funktio, transsendentaalinen funktio (Perimmäisyyden Kolminaisuus) ja finiittinen funktio (Korkeimmuuden Kolminaisuus). Paratiisin-Kolminaisuus on minä tahansa ja kaikkina aikoina mikä tahansa ja kaikki nämä funktiot.

2. Perimmäinen Kolminaisuus. Kysymyksessä on Korkeimpien Luojien, Korkeimman Jumalan ja Kokonaisuniversumin Arkkitehtien jumaluusyhdistymä. Jos kohta tämä on riittävä esitys kyseisen Kolminaisuuden jumalallisuusaspekteista, olisi pantava merkille, että on olemassa muitakin tämän Kolminaisuuden vaihteita, jotka kuitenkin näyttävät olevan täydellisesti koordinoitumassa jumalallisuusaspektien kanssa.

3. Absoluuttinen Kolminaisuus. Tähän ryhmittymään kuuluvat Korkein Jumala, Perimmäinen Jumala ja Universumipäämäärän Kruunaaja suhteessa kaikkiin jumalallisuusarvoihin. Tämän kolmiyhteisen ryhmittymän tietyt muut vaiheet ovat tekemisissä muiden kuin jumalallisuusarvojen kanssa laajentuvassa kosmoksessa. Mutta nämä ovat parhaillaan yhdistymässä jumalallisuusvaiheisiin aivan niin kuin kokemuksellisten Jumaluuksien voima- ja persoonallisuusaspektit ovat nyt kokemuksellisen synteesin prosessissa.

Näiden kolmen Kolminaisuuden yhteenliittymisen Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa luo edellytykset todellisuuden mahdolliseen rajattomaan integroitumiseen. Tähän ryhmittymään sisältyy alkusytä, välivaihteita ja lopullisia; alkuunpanijoita, toteuttajia ja loppuunsaattajia; alkuvaihteita, olomuotoja ja päämääriä. Isä—Poika-kumppanuudesta on tullut Poika—Henki-kumppanuus ja sitten Henki—Korkein ja edelleen Korkein—Perimmäinen ja Perimmäinen—Absoluutti, jopa Absoluutin ja Isä-Infiniittisen kumppanuus eli todellisuuden syklin täyttymys. Niin ikään muissa vaiheissa, jotka eivät yhtä välittömästi koske jumalallisuutta ja persoonallisuutta, Ensimmäinen Suuri Lähde ja Keskus todellistaa ikuisuuden kehän ympärillä olevan todellisuuden rajattomuuden oman olemassaolonsa absoluuttisuudesta, itsensäjulkituonnin loputtomuuden kautta itsensätodellistamisen lopullisuuteen —

106:8.8 (1171.1) THE FIRST LEVEL: On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

106:8.9 (1171.2) 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

106:8.10 (1171.3) 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

106:8.11 (1171.4) 3. *The Absolute Trinity*. This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

106:8.12 (1171.5) The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

eksistentiaalien absoluutista hamaan kokemuksellisten lopullisuuteen.

TOINEN TASO: Kolmen Kolminaisuuden koordinoituminen tuo väistämättä mukanaan näihin Kolminaisuuksiin geneettisesti liittyvien kokemuksellisten Jumaluuksien assosiatiivisen liiton. Tämän toisen tason luonnetta on joskus esitelty seuraavasti:

1. Korkein. Kysymyksessä on Paratiisin Kolminaisuuden ykseyden jumaluusseuraamus kokemuksellisessa yhteydessä Paratiisin Jumaluuksien Luoja-Poikiin ja Luoviin Tyttäriin. Korkein on finiittisen evoluution ensimmäisen vaiheen täyttyminen jumaluusruumiillistuma.

2. Perimmäinen. Tämä on toisen Kolminaisuuden olevaistuneen ykseyden jumaluusseuraamus, jumalallisuuden transsendentaalinen ja absoniittinen personoituma. Perimmäisyyteen sisältyy monien ominaisuuksien eri tavoin ajateltu ykseys, ja olisi paikallaan, että ihmisen käsitys perimmäisestä sisältäisi ainakin ne perimmäisyyden vaiheet, jotka ovat valvontaa ohjaavia, omakohtaisesti koettavissa olevia ja jännitteellisesti yhdistäviä, mutta on olemassa monia muita paljastamattomia olevaistuneen Jumaluuden aspekteja. Vaikka Perimmäinen ja Korkein ovat toisiinsa verrattavia, he eivät silti ole identtisiä, eikä Perimmäinen ole pelkästään Korkeimman amplifikaatio.

3. Absoluuttinen. Monia teorioita on esitetty siitä, minkäluontoinen Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toisen tason kolmas jäsen on. Absoluuttinen Jumala on epäilemättä mukana tässä yhteenliittymässä Absoluuttisen Kolminaisuuden lopullisen funktion persoonallisuusseuraamuksena, mutta Jumaluusabsoluutti on kuitenkin ikuisuusstatuksen omaava eksistentiaalinen realiteetti.

Tätä kolmatta jäsentä koskeva käsitteellinen vaikeus johtuu luontaisesti siitä, että tällaisen jäsenyyden olettaminen antaa jo sinänsä ymmärtää, että olisi vain yksi Absoluutti. Teoreettisesti — siinä tapauksessa, että tällainen seikka olisi mahdollinen — saisimme nähdä kolmen Absoluutin yhdistyvän kokemuksellisesti yhdeksi. Ja meille opetetaan, että infiniittisesti ja eksistentiaalisesti on olemassa vain yksi ainoa Absoluutti. Vaikkei ole vähänkään selvää, kuka tämä kolmas jäsen voi olla, usein silti esitetään sellainen postulaatti, että tämä voi koostua Jumaluus-, Universaalisesta ja Kvalifioimattomasta Absoluutista jossakin aavistamattoman yhteydenpidon ja kosmisen julkitulon muodossa. On varmaa, että Kolminaisuuksien Kolminaisuus voisi tuskin päästä täysimääräiseen toimintaan ilman kolmen Absoluutin täysimääräistä yhdistymistä, ja kolme Absoluuttia voivat tuskin yhdistyä ilman kaikkien

106:8.13 (1171.6) THE SECOND LEVEL: The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme*. This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate*. This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experientible, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute*. There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the *experiential* unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

infiniittisten potentiaalien täyttä todellistumista.

Totuus vääristyy kenties vähiten, jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden kolmas jäsen mielletään Universaaliseksi Absoluutiksi, edellyttäen ettei tällainen käsitys luo Universaalista kuvaa pelkästään staattisena ja potentiaalisena, vaan myös assosiatiivisena. Mutta siltikään emme tajua suhdetta totaalisen Jumaluuden toiminnan luoviin ja evoluutioon liittyviin aspekteihin.

Vaikka tyhjentävää käsitystä Kolminaisuuksien Kolminaisuudesta on vaikea muodostaa, ei kvalifioitun käsityksen esittäminen asiasta ole yhtä vaikeaa. Jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toinen taso kuvitellaan pohjimmiltaan persoonalliseksi, niin silloin käy aivan mahdolliseksi postuloida Korkeimman Jumalan, Perimmäisen Jumalan ja Absoluuttisen Jumalan liitto niiden persoonallisten Kolminaisuuksien liiton persoonalliseksi jälkiseuraamukseksi, jotka ovat esi-isän asemassa näihin kokemuksellisiin Jumaluuksiin nähden. Rohkenemme lausua mielipiteenämme, että nämä kolme kokemuksellista Jumaluutta yhdistyvät varmasti toisella tasolla välittömänä seurauksena heidän esi-isinään ja aiheuttajinaan olevien Kolminaisuuksien ykseyden lisääntymisestä, Kolminaisuuksien, jotka muodostavat ensimmäisen tason.

Ensimmäinen taso koostuu kolmesta Kolminaisuudesta. Toinen taso on olemassa kokemuksellis-kehittyneiden, kokemukselliso-levaistuneiden ja kokemuksellis-eksistentiaalisten jumaluuspersoonallisuuksien persoonallisuusyhdistymänä. Ja mistään käsitteellisestä vaikeudesta täysimääräisen Kolminaisuuksien Kolminaisuuden ymmärtämisessä välittämättä on näiden kolmen toisen tason Jumaluuden persoonallinen yhteenliittymä ilmestynyt oman universumiaikamme näkyville Majestonin jumalallistumisilmiössä, Majestonin, jonka Jumaluusabsoluutti tällä toisella tasolla aktualisoi. Jumaluusabsoluutti toimi tällöin Perimmäisen kautta ja vastasi Korkeimman Olennon ensimmäiseen luomiskäskyyn.

KOLMAS TASO: Jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toisesta tasosta laaditaan kvalifioimaton hypoteesi, se kattaa kaikenlaisen sellaisen todellisuuden jokaisen vaiheen korreloitumisen, joka infinittisyyden kaikkeudessa on, oli tai voisi olla. Korkein Olento on paitsi henkeä myös mieltä ja voimaa ja kokemusta. Perimmäinen on kaikkea tätä ja vielä paljon enemmän, kun taas Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin ykseyden yhteiskäsitteeseen sisältyy kaiken todellisuuden todellistumisen absoluuttinen lopullisuus.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

106:8.21 (1172.6) **THE THIRD LEVEL:** In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

Korkeimman, Perimmäisen ja täysimääräisen Absoluutin liitossa voisi tapahtua niiden infiniittisyyden aspektien toiminnallinen uudelleen kokoaminen, jotka MINÄ OLEN alkuaan jakoi lohkoihin ja jotka johtivat Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin ilmaantumiseen. Vaikka universumin filosofit pitävätkin asian todennäköisyyttä varsin etäisenä, esitämme silti usein seuraavan kysymyksen: Jos Kolminaisuuksien Kolminaisuuden toinen taso voisi joskus saavuttaa kolminaisuusyksen, mitä silloin tapahtuisi tällaisen jumaluusyksen seuraamuksena? Me emme sitä tiedä, mutta olemme vakuuttuneita siitä, että se johtaisi suoraa tietä MINÄ OLEN -olevaisen todellistumiseen kokemukselliseksi saavutettavuudeksi. Persoonallisten olentojen kannalta se voisi merkitä sitä, että MINÄ OLEN -olevaisesta, joka ei ole tunnettavissa, olisi tullut Isä-Infiniittisen ominaisuudessa koettavissa oleva. Mitä nämä absoluuttiset määränpäät saattaisivat merkitä eipersonallisesta näkökulmasta katsottuna, se on taas toinen asia ja asia, jonka vasta ikuisuus mahdollisesti voisi selvittää. Mutta persoonallisina luotuina näitä kaukaisia lopputuloksia tarkastellessamme päättelemme, että kaikkien persoonallisuksien lopullisena päämääränä on lopullinen tietämys näiden samaisten persoonallisuksien Universaalisesta Isästä.

Siten kuin me filosofisesti käsitämme MINÄ OLEN -olevaisen menneessä ikuisuudessa, hän on yksin, hänen rinnallaan ei ole ketään. Katsellessamme eteenpäin tulevaan ikisuuteen, emme näe, että MINÄ OLEN voisi eksistentiaalina mitenkään muuttua, mutta tunnemme mieltymystä ennustaa, että kokemuksen osalta ilmenee suunnaton ero. Tällainen käsitys MINÄ OLEN -olevaisesta kattaa täyden itsensä toteuttamisen — siihen liittyy se rajaton galaksi persoonallisuuksia, joista on tullut omatahtoisia osanottajia MINÄ OLEN -olevaisen itsensä toteuttamisessa ja jotka tulevat ikuisesti pysymään infiniittisyyden kaikkeuden absoluuttisina omatahtoisina osina, absoluuttisen Isän lopullisina poikina.

9. EKSISTENTIAALINEN INFINIITTINEN

YHDISTYMINEN

Kolminaisuuksien Kolminaisuuden käsitteen muodossa esitimme postulaatin rajattoman todellisuuden mahdollisesta kokemuksellisesta yhdistymisestä, ja toisinaan me teoretisoimme, että tämä kaikki saattaa tapahtua etäisen ikuisuuden äärimmäisessä kaukaisuudessa. Mutta parhaillaan eletävänä aikana tapahtuu siitä huolimatta infiniittisyyden aktuaalista ja tämänhetkistä yhdistymistä, niin kuin tapahtui

106:8.22 (1172.7) In the union of the Supreme, Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

106:8.23 (1173.1) As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

106:9.1 (1173.2) In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is

kaikkina menneinä universumiaikakausina ja niin kuin on tapahtuva kaikkina tulevana universumiaikakausina. Tällainen yhdistyminen on eksistentiaalista Paratiisin-Kolminaisuudessa. Infiniittisyyden yhdistyminen kokemuksellisenä todellisuutena on käsittämättömän kaukana, mutta infiniittisyyden kvalifioimaton ykseys hallitsee jo nyt universumiolemassaolon nykyhetkeä ja yhdistää kaikessa todellisuudessa esiintyvät eroavuudet sellaisella eksistentiaalisella majesteettisuudella, joka on absoluuttista.

Kun finiittiset luodut koettavat käsittää infiniittistä yhdistymistä täyttymykseen saatetun ikuisuuden lopullisuustasoilla, he joutuvat kasvokkain niiden älyllisten rajoittuneuksien kanssa, jotka ovat luontaisia heidän finiittiselle olemassaololleen. Aika, avaruus ja kokemus ovat esteinä luodun olennon käsityksenmuodostukselle; ja silti on niin, että ellei ajallisuutta olisi, jos avaruus puuttuisi ja jos oltaisiin vailla kokemusta, yksikään luotu ei kykenisi saamaan edes rajallista käsitystä maailmankaikkeuden todellisuudesta. Ilman ajantajua ei kukaan evolutionaarinen luotu voisi mitenkään tajuta peräkkäisyyteen liittyviä suhteita. Ilman avaruudentajua ei yksikään luotu kykenisi pääsemään perille samanaikaisuuteen liittyvistä suhteista. Ilman kokemusta ei yksikään evolutionaarinen luotu voisi edes olla olemassa; vain Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia nousevat reaalisesti kokemuksen yläpuolelle, ja nämäkin saattavat joissakin vaiheissa olla kokemuksellisia.

Aika, avaruus ja kokemus ovat ihmisen suurimmat apuneuvot, joilla hän pääsee suhteelliseen todellisuuden tajuamiseen, ja silti ne ovat hirveimpinä esteinä sille, että hän pääsisi täysimääräiseen todellisuuden tajuamiseen. Kuolevaiset ja monet muut universumin luodut havaitsevat välttämättömäksi ajatella potentiaaleista, että ne aktualisoituvat avaruudessa ja kehittyvät täyttymykseen ajallisuudessa, mutta koko tämä prosessi on sellainen ajallis-avaruudellinen ilmiö, jota ei aktuaalisesti esiinny Paratiisissa eikä ikuisuudessa. Absoluuttisella tasolla ei ole sen paremmin aikaa kuin avaruuttakaan. Kaikki potentiaalit ovat siellä käsitettävissä aktuaaleiksi.

Käsitys koko todellisuuden yhdistymisestä — tapahtukoon se tämän tai minkä tahansa muun universumiaikakauden kuluessa — on pohjimmiltaan kaksiosainen: eksistentiaalinen ja kokemuksellinen. Tällainen ykseys on kokemuksellisen todellistumisen prosessissa Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa, mutta tämän kolminkertaisen Kolminaisuuden näennäisen aktuaalistumisen määrä on suorassa suhteessa siihen, missä määrin todellisuuden kvalifioinnit ja epätäydellisyydet ovat kosmoksesta hävinneet. Mutta todellisuuden totaalinen

unthinkably remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

106:9.2 (1173.3) When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

106:9.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely

integroituminen on kvalifioimattomasti ja ikuisesti ja eksistentiaalisesti läsnä olevana Paratiisin-Kolminaisuudessa, jonka sisällä infiniittinen todellisuus on tänäkin nimenomaisena universumihetkenä absoluuttisen yhdistynyttä.

Kokemuksellisen näkökulman ja eksistentiaalisen näkökulman luoma paradoksi on väistämätön, ja se perustuu osaksi siihen, että Paratiisin-Kolminaisuus ja Kolminaisuuksien Kolminaisuus ovat kumpikin sellainen läpi ikuisuuden jatkunut suhdekokonaisuus, jollaisen kuolevaiset voivat tajuta vain ajallis-avaruudellisena suhteellisuutena. Ihmisen käsitystä, jonka mukaan Kolminaisuuksien Kolminaisuus aktualisoituu asteittain kokemuksellisesti — ajallista näkökulmaa — pitää täydentää sillä lisäpostulaatilla, että tämä jo on faktuaalistuma — ikuisuusnäkökulmalla. Mutta miten nämä kaksi näkökulmaa saadaan sovitetuiksi yhteen? Ehdotamme finiittisille kuolevaisille, että he hyväksyvät sen totuuden, että Paratiisin-Kolminaisuus on infiniittisyyden eksistentiaalinen yhdistymä ja että osaksi se, miksei kokemuksellisen Kolminaisuuksien Kolminaisuuden aktuaalista läsnäoloa ja loppuunsaatettua ilmentymää voi havaita, johtuu molemminpuolisesta vääristymästä, jonka aiheuttavat:

1. Ihmisen rajoittunut näkökulma, kykenemättömyys kvalifioimattoman ikuisuuden käsitteen ymmärtämiseen.

2. Ihmisen epätäydellinen status; se, että hän on kaukana kokemuksellisten absoluuttiselta tasolta.

3. Ihmisen olemassaolon tarkoitus, se tosiasia, että ihmiskunnan on määrä kehittyä kokemuksen menetelmällä, ja siksi se myötäsytisesti ja konstitutiivisesti on pakostakin riippuvainen kokemuksesta. Vain Absoluutti voi olla sekä eksistentiaalinen että kokemuksellinen.

Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluva Universaalinen Isä on Kolminaisuuksien Kolminaisuuteen kuuluva MINÄ OLEN, ja kyvyttömyys kokea Isä infiniittisenä johtuu finiittisistä rajoittuneisuuksista. Käsitys eksistentiaalisesta, yksinäisestä, Kolminaisuutta edeltävästä saavuttamattomasta MINÄ OLEN -olevaisesta ja postulaatti kokemuksellisesta Kolminaisuuksien Kolminaisuuden jälkeisestä ja saavutettavasta MINÄ OLEN -olevaisesta ovat yksi ja sama hypoteesi; mitään aktuaalista muutosta Infiniittisessä ei ole tapahtunut. Kaikki näennäiset kehityskulut johtuvat siitä, että kyvyt todellisuuden vastaanottamiseen ja kosmisen ymmärtämiseen ovat lisääntyneet.

MINÄ OLEN -olevaisen täytyy viime kädessä olla olemassa ennen kaikkia eksistentiaaleja ja kaikkien kokemuksellisten jälkeen. Vaikkeivät

unified.

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this *is* already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must *exist before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the

nämä ideat ehkä selvitä ikuisuuden ja infiniittisyyden paradokseja ihmismieleessä, tulisi niiden ainakin kannustaa tällaisia finiittisiä älyllisiä olentoja tarttumaan uudelleen näihin loppumattomiin ongelmiin, pulmiin, jotka kiehtovat teitä vielä Salvingtonissakin; ja myöhemmin, kun jo olette finaliitteja; ja edelleen läpi koko ikuisen elämänuranne päättymättömän tulevaisuuden kaukaisuuksiin levittäytyvissä universumeissa.

Kaikki maailmankaikkeuden persoonallisuudet alkavat ennemmin tai myöhemmin käsittää, että se, mitä ikuisuudessa loppujen lopuksi tavoitellaan, on infiniittisyyden loputonta tutkimista, se on koskaan päättymätön tutkimusretki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisuuteen. Me kaikki tulemme ennemmin tai myöhemmin tietoisiksi siitä, että luodun kasvu on kaiken kaikkiaan verrannollinen siihen, missä määrin samastumme Isään. Alamme ymmärtää, että Jumalan tahdon mukaan eläminen on ikuinen passi siihen loputtomaan mahdollisuuteen, jonka itse infiniittisyys tarjoaa. Kuolevaiset tulevat joskus vielä käsittämään, että menestyminen Infiniittisen tavoittelussa on suorassa suhteessa Isän kaltaisuuden saavuttamiseen ja että tämän universumiaikakauden kuluessa Isän realiteetit paljastuvat jumalallisuuden ominaisuuksissa. Ja nämä jumalallisuutta osoittavat ominaisuudet muuttuvat universumin luotujen henkilökohtaiseksi omaisuudeksi siinä kokemuksessa, että eletään jumalallisesti, ja jumalallisesti eläminen tarkoittaa sitä, että aktuaalisesti eletään Jumalan tahdon mukaan.

Aineellisten, evolutionaaristen ja finiittisten luotujen osalta Isän tahdon noudattamiseen perustuva elämä johtaa suoraa tietä siihen, että henki saa persoonallisuuden areenalla hallitsevan aseman ja tuo tällaiset luodut askelen lähemmäksi Isä-Infiniittisen käsittämistä. Tällainen Isä-elämä on elämää, joka perustuu totuuteen, on herkkä kauneudelle ja on hyvyyden hallitsema. Tämänkaltaista, Jumalaa tuntevaa henkilöä valaisee sisäisesti palvonta, ja ulkoisesti hän antautuu kaikkien persoonallisuuksien universaalisen veljeskunnan varauksettomaan palvelemiseen, palvelemaan hoivantaan, jonka täyttää laupeus ja jonka motiivina on rakkaus, samalla kun kaikki nämä elämän ominaisuudet yhdistyvät kehittyvässä persoonallisuudessa kosmista viisautta, itsensä toteuttamista, Jumalan löytämistä ja Isän palvomista merkitsevillä, yhä korkeammalle nousevilla tasoilla.

[Esittänyt muuan Nebadonin Melkisedek.]

paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finalizers and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

106:9.12 (1175.1) To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

106:9.13 (1175.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

Luku 107. Ajatuksensuuntaajien alkuperä ja olemus

⇐ 106

Urantia-kirjan

108 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 107 AJATUKSENSUUNTAAJIEN ALKUPERÄ JA OLEMUS

Osiot

Johdanto

1. Ajatuksensuuntaajien alkuperä
2. Suuntaajien luokitus
3. Suuntaajien Diviningtonin koti
4. Suuntaajien olemus ja läsnäolo
5. Suuntaajien mielellisyys
6. Puhtaasti hengiksi ymmärretyt suuntaajat
7. Suuntaajat ja persoonallisuus

PAPER 107 ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

Johdanto

VAIKKA Universaalinen Isä henkilökohtaisesti asuu Paratiisissa, universumien keskipisteessä, hän on aktuaalisesti läsnä myös avaruuden maailmoissa lukemattomien ajallisten lastensa mielessä, sillä hän on heidän sisimmässään Salaperäisenä Opastajana. Ikäikojen Isä on planeetoilla asuvista kuolevaisista pojistaan samalla kertaa sekä mahdollisimman kaukana että mitä läheisimmin heihin yhteydessä.

Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus. Suuntaajat ovat ihmisen mieleen vangittu pettämätön lupaus ihmisen ikuisesta elämänurasta. Suuntaajat ovat ihmisen täydellistyneen finaliittipersonallisuuden omin olemus, josta kuolevainen voi ajallisuudessa tuntea esimakua, kunhan hän vähä vähältä oppii yhä laajemmin hallitsemaan sitä jumalallista menetelmää, jolla hän universumista toiseen noustessaan yltää Isän tahdon täyttämiseen, kunnes hän aktuaalisesti saavuttaa Paratiisin-länsä jumalallisen läsnäolon.

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he actually attains the divine presence of his Paradise Father.

Jumala, joka on antanut ihmiselle käskyn olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen, on laskeutunut taivaasta, jotta hänestä Suuntaajana tulisi ihmisen kokemuksellinen kumppani sen ylimaallisen määränpään saavuttamisessa, joka näin on asetettu. Ihmisen mielessä asuva Jumalan osanen on absoluuttinen ja kvalifioimaton vakuutus siitä, että ihminen voi löytää Universaalisen Isän liitossa tämän jumalallisen Suuntaajan kanssa, joka tuli esiin Jumalasta löytääkseen ihmisen ja tehdäkseen tästä Jumalan pojan, jo kun tämä vielä elää lihallisessa ruumiissa.

Jokainen kuolevainen, joka on nähnyt Luoja-Pojan, on nähnyt Universaalisen Isän, ja jokaisessa, jossa asuu jumalallinen Suuntaaja, asuu Paratiisin-Isä. Jokainen kuolevainen, joka tietoisesti tai tietämättään seuraa hänessä olevan Suuntaajansa johdatusta, elää Jumalan tahdon mukaisesti. Tietoisuus Suuntaajan läsnäolosta on tietoisuutta Jumalan läsnäolosta. Suuntaajan ja ihmisen evolutionaarisen sielun välinen ikuisesti kestävä fuusio on tosiasiallinen kokemus ikuisesti kestävästä liitosta Jumalan kanssa Jumaluuden universumiliittolaisena.

Juuri Suuntaaja luo ihmisen sisimpään tuntemanne sammuttamattoman kaipuun ja päättymättömän kaipauksen olla Jumalan kaltainen, saavuttaa Paratiisi ja siellä Jumaluuden aktuaalisen persoonan edessä palvoa tämän jumalallisen lahjan infiniittistä alkulähdettä. Suuntaaja on se elävä läsnäoleva, joka tosiasiallisesti yhdistää kuolevaisen pojan hänen Paratiisin-Isäänsä ja vetää häntä yhä lähemmäksi Isää. Suuntaaja tasoittaa kompensoivalla tavalla meille sen suunnattoman universumijännitteen, jonka aiheuttavat ihmisen Jumaluudesta erottama välimatka sekä se, missä määrin hän on Isän universaalisuuteen verrattuna vain osittainen.

Suuntaaja on finiittisen luodun mieleen vangittu infiniittistä olentoa edustava absoluuttinen olennoituma, ja se voi kyseisen kuolevaisen tekemästä valinnasta riippuen lopulta kruunata tämän Jumalan ja ihmisen välisen väliaikaisen liiton ja sananmukaisesti aktualisoida uuden olentomuodon päättymätöntä universumipalvelua varten. Suuntaaja on jumalallinen universumirealiteetti, joka tekee tosiasiaksi sen totuuden, että Jumala on ihmisen Isä. Suuntaaja on ihmisen pettämätön kosminen kompassi, joka aina ja erehtymättä suuntaa sielun Jumalaa kohti.

Tahdolliset luodut käyvät evolutionaarisissa maailmoissa läpi kolme yleistä olemisen kehitysvaihetta: Suuntaajan saapumishetkestä siihen saakka, kun asianomainen on jo jotakuinkin täysi-ikäinen, eli Urantialla suunnilleen kahdenteenkymmenenteen ikävuoteen saakka, Opastajia kutsutaan toisinaan Ajatuksenmuuttajiksi. Tästä ajankohdasta

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought

harkintakykyisyyttä merkitsevän iän saavuttamiseen eli noin neljänteenkymmenenteen ikävuoteen Salaperäisiä Opastajia kutsutaan Ajatuksensuuntaajiksi. Harkintakykyisyyden saavuttamisesta aina siihen saakka, kun asianomainen vapautuu lihallisesta ruumiistaan, Suuntaajista puhutaan usein Ajatuksensuuntaajina. Näillä kolmella kuolevaisen olennon elämänvaiheella ei ole mitään yhteyttä niihin kolmeen vaiheeseen, joiden kautta Suuntaaja edistyy mielen kaksoiskappaleen valmistamisessa ja sielun kehittämisessä.

1. AJATUKSENSUUNTAAJIEN ALKUPERÄ

Koska Ajatuksensuuntaajat ovat alkuperäisen Jumaluuden olemusta, kukaan ei rohjenne lausua lopullista sanaa niiden luonteesta eikä alkuperästä. Itse voin tuoda esille vain, mitä Salvingtonin perimätiedot ja Uversassa vallalla olevat uskomukset asiasta tietävät. Kykenen selittämään vain sen, missä valossa me näemme nämä Salaperäiset Opastajat ja muut niihin rinnastettavat entiteetit, joita suuruniversumissa esiintyy kaikkialla.

Vaikka Ajatuksensuuntaajien lahjoittamistavasta vallitsee toisistaan poikkeavia mielipiteitä, tällaisia näkemyseroja ei esiinny niiden alkuperän osalta, vaan kaikki ovat yhtä mieltä siitä, että ne lähtevät suoraan Universaalisesta Isästä, Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Ne eivät ole luotuja olentoja, vaan ne ovat fragmentoimalla aikaansaatuja entiteettejä, jotka ovat infiniittisen Jumalan tosiasiallinen läsnäolo. Yhdessä monien paljastamattomien kaltaistensa kanssa Suuntaajat ovat miedontamatonta ja sekoittumatonta jumalallisuutta, kvalifioimattomia ja laimentamattomia Jumaluuden osasia; ne ovat Jumalasta, ja niin pitkälle kuin me kykenemme asiaa näkemään, ne ovat Jumala.

Mitä tulee aikaan, jolloin ne alkavat erottautua Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisuudesta erillisiksi olemassaoleviksi, sitä emme tiedä. Emme myöskään tiedä niiden lukumäärää. Tiedämme varsin vähän niiden elämänvaiheista, ennen kuin ne saapuvat ajallisuuden planeetoille asuakseen ihmismielissä, mutta mainitusta ajankohdasta lähtien olemme enemmän tai vähemmän perillä niiden kosmisista etenemisvaiheista aina niiden kolmiyhteisen päämäärän kruunautumiseen saakka ja se mukaan luettuna. Tämä päämäärä on joko persoonallisuuden saavuttaminen johonkuhun kuolevaiseen taivasmatkalaiseen fuusioitumalla tai persoonallisuuden saavuttaminen Universaalisen Isän antaman käskyn nojalla tai sitten vapautuminen Ajatuksensuuntaajille kuuluviksi tiedetyistä tehtävistä.

Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

Vaikkemme asiaa tiedäkään, otaksumme silti, että Suuntaajia yksilöllistetään jatkuvasti sitä mukaa, miten universumi laajenee ja sitä mukaa, kun suuntaajafuusioehdokkaiden lukumäärä kohoaa. Mutta aivan yhtä mahdollista saattaa olla, että erehdymme, kun koetamme osoittaa Suuntaajille jotkin numeeriset puitteet. Jumalan itsensä tavoin nämä hänen luotaamattoman olemuksensa osasetkin saattavat olla eksistentiaalisessa mielessä infiniittisiä.

Menetelmä, jolla Ajatuksensuuntaajat ilmestyvät alkulähteestään, on eräs Universaalisen Isän paljastamattomista toiminnoista. Meillä on täysi syy uskoa, ettei kenelläkään Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisista kumppaneista ole mitään tekemistä Isän osasten tuottamisen kanssa. Suuntaajat ovat yksinkertaisesti ja ikuisesti jumalallisia lahjoja; ne ovat Jumalaa ja Jumalasta, ja ne ovat Jumalan kaltaisia.

Suhteessaan fuusioluotuihin ne tuovat esille sellaista ylimaallista rakkautta ja hengellistä hoivaa, että sen perinpohjaisempaa vahvistusta ei voi olla julistukselle, jonka mukaan Jumala on henkeä. Mutta tämän ylimaallisen hoivan lisäksi tapahtuu paljon sellaista, mitä Urantian kuolevaisille ei ole koskaan paljastettu. Emmekä täysin ymmärrä, mitä todellisuudessa oikeastaan tapahtuu, kun Universaalinen Isä antaa jotakin itsestään ollakseen osa ajallisen luodun persoonallisuutta. Paratiisin finaliittien ylösnousemuksellinen eteneminen ei sekään ole vielä paljastanut kaikkia tähän ihmisen ja Jumalan ylimaalliseen kumppanuuteen luonnostaan sisältyviä mahdollisuuksia. Isän osastenhan täytyy loppujen lopuksi olla absoluuttisen Jumalan antama lahja niille luoduille, joiden päämäärään kuuluu mahdollisuus saavuttaa Jumala absoluuttina.

Samoin kuin Universaalinen Isä fragmentoi esipersonallista Jumaluuttaan, samalla tavoin Ääretön Henki yksilöllistää osia esimielellisestä hengestään, jotka osat asettuvat asumaan henkifusiosarjaan kuuluvien eloonjäävien kuolevaisten evolutionaariseen sieluun ja aktuaalisesti fuusioituvat siihen. Mutta lankaikkisen Pojan olemus ei ole tällä tavoin fragmentoitavissa. Alkuperäisen Pojan henki on joko kaikkialle levittäytyvä tai erillisesti persoonallinen. Poikaan fuusioituneet luodut yhdistyvät lankaikkisen Pojan Luoja-Poikien hengen yksilöllistettyihin vuodattumiin.

2. SUUNTAAJIEN LUOKITUS

Siinä vaiheessa, kun Suuntaajat yksilöllistetään, ne ovat neutraalisia entiteettejä, ja niistä kaikista on määrä tulla joko vapautettuja,

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finalizers as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

107:1.7 (1178.1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178.2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We

fuusioituneita tai Personoituja Opastajia. Ajatuksensuuntaajat kuuluvat ymmärryksemme mukaan seitsemään luokkaan, vaikkamme näitä jakautumia kokonaan käsitäkään. Puhumme näistä eri luokista usein seuraavaan tapaan:

1. Neitseelliset Suuntaajat eli ne, jotka suorittavat ensimmäistä toimeksiantoaan ikuiseen eloonjäämiseen ehdolla olevien evolutionaaristen kohteittensa mielessä. Jumalallisen olemuksensa osalta Salaperäiset Opastajat ovat ajasta aikaan yhdenmukaisia. Myös kokemuksellisen puolensa osalta ne ovat yhdenmukaisia, silloin kun ne ensimmäistä kertaa lähtevät Diviningtonista. Kokemuksellisuuden kohdalla sittemmin ilmenevä erilaistuminen johtuu universumipalvelussa saadusta aktuaalisesta kokemuksesta.

2. Edistyneet Suuntaajat eli ne, jotka ovat yhden tai useamman kauden ajan palvelleet tahdollisten luotujen mukana maailmoissa, joissa tapahtuu lopullinen fuusio luodun olennon identiteetin ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen paikallisuniversumi-ilmentymän hengen yksilöllistetyin osasen välillä.

3. Korkeimmat Suuntaajat, ne Opastajat, jotka ovat palvelleet ajallisella tutkimusmatkalla evolutionaarisissa maailmoissa, mutta joiden ihmiskumppani on jostakin syystä hylännyt ikuisen eloonjäämisen, sekä ne, jotka on myöhemmin osoitettu toisille tutkimusmatkoille toisissa kuolevaisissa, toisissa kehittyvissä maailmoissa. Vaikkei korkein Suuntaaja ole sen jumalallisempi kuin neitseellinen Opastaja, se on kuitenkin saanut enemmän kokemusta, ja se voi saada ihmismielellä aikaan sellaista, mihin vähemmän kokenut Suuntaaja ei kykenisi.

4. Kadonneet Suuntaajat. Yrityksemme seurata Salaperäisten Opastajien elämänvaiheita ilmestyy tällä kohdin katkos. On olemassa neljäs palveluvaihe, jonka osalta olemme epävarmoja. Melkisedekit opettavat neljännen vaiheen Suuntaajien olevan suorittamassa erillistehtäviä ja samoilevan universumien universumia. Yksinäiset Sanansaattajat ovat taipuvaisia uskomaan, että ne ovat yhtä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kanssa ja nauttivat virvoittavasta yhdessäolosta itsensä Isän luona. Ja on täysin mahdollista, että Suuntaaja voisi samoilla kokonaisuniversumia ja olla samanaikaisesti yhtä kaikkialla läsnä olevan Isän kanssa.

5. Vapautetut Suuntaajat, ne Salaperäiset Opastajat, jotka on ikiajoiksi vapautettu kehittyvien sfäärien kuolevaisten hyväksi suoritettavasta ajallisesta palvelusta. Mitä tehtäviä näille kuuluu, sitä emme tiedä.

6. Fuusioituneet Suuntaajat — finaliitit — ne, joista on tullut yhtä superuniversumien ylösnousemusluotujen kanssa, Paratiisin Finaliittikuntaan kuuluvien ajallisuuden

understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178.3) 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178.4) 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience, can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178.6) 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

107:2.6 (1178.7) 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise

taivasmatkalaisten iäisyyskumppanit. Tavallisesti Ajatuksensuuntaajat fuusioituvat ajallisuuden ylösnousemuskuolevaisiin, ja tällaisten eloonjäävien kuolevaisten keralla ne Ascendingtoniin saavuttaessa ja sieltä poistuttaessa myös rekisteröidään; ne seuraavat ylösnousemusolentojen reittiä. Taivaaseen nousevaan evolutionaariseen sieluun fuusioituttuaan Suuntaaja näyttää siirtyvän universumin absoluuttis-eksistentiaaliselta tasolta finiittis-kokemukselliselle tasolle, jolla se on toiminnallisessa liittosuhteessa ylösnousemuspersoonallisuuteen. Samalla kun fuusioitunut Suuntaaja säilyttää kaiken, mikä kuuluu eksistentiaalis-jumalalliseen olemukseen, se myös erottamattomasti kytkeytyy eloon jäävän kuolevaisen ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen.

7. Personoidut Suuntaajat eli ne, jotka ovat palvelleet inkarnoituneiden Paratiisin-Poikien seurassa, sekä monet sellaiset, jotka ovat kuolevaisessa asuessaan aivan erityisellä tavalla ansioituneet, mutta joiden kohteet torjuivat eloonjäämisen. Meillä on hyvä syy uskoa, että tällaiset Suuntaajat personoidaan sen superuniversumin Päivien Muinaisten suositusten perusteella, johon asianomainen Suuntaaja oli osoitettu.

Nämä salaperäiset Jumalan osaset ovat luokiteltavissa monin tavoin: universumitoimeksiäntonsa perusteella; sen mukaan, missä määrin ne saavuttavat menestystä yksittäisessä kuolevaisessa asuessaan, tai jopa kuolevaisen fuusioehdokkaan rodullisen taustan mukaan.

3. SUUNTAAJIEN DIVININGTONIN KOTI

Kaikki ne universumitoiminnot, jotka liittyvät Salaperäisten Opastajien lähettämiseen, hallintoon, ohjaukseen ja niiden paluuseen kaikissa seitsemässä superuniversumissa tapahtuvasta palvelusta, näyttävät keskittyvän pyhälle Diviningtonin sfäärille. Sikäli kuin tiedän, tällä sfäärillä ei Suuntaajia ja muita Isän entiteettejä lukuun ottamatta ole ollut keitään muita. Näyttää todennäköiseltä, että lukuisat paljastamattomat esipersonalliset entiteetit pitävät Suuntaajien kanssa Diviningtonia kotisfäärinään. Otaksumme näiden kumppanientiteettien jollakin tavoin liittyvän Salaperäisten Opastajien nykyiseen ja tulevaan hoivatyöhön. Mutta me emme todellakaan sitä tiedä.

Kun Ajatuksensuuntaajat palaavat Isän tykö, ne menevät takaisin oletettuun alkuperäismaailmaansa Diviningtoniin. Ja luultavasti tämän kokemuksen osana on

Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

^{107:2.8 (1179.2)} 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

^{107:2.9 (1179.3)} There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

^{107:3.1 (1179.4)} All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

^{107:3.2 (1179.5)} When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the

aktuaalinen kosketus Isän paratiisipersonallisuuteen samoin kuin siihen Isän jumalallisuuden erityisilmentymään, jonka kerrotaan sijaitsevan tällä salaisella sfäärillä.

Vaikka me kaikista Paratiisin seitsemästä salaisesta sfääristä jotain tiedämmekin, Diviningtonista tiedämme muita vähemmän. Korkeisiin hengellisiin luokkiin kuuluville olennoille annetaan vain kolme jumalallista käskyä, jotka kuuluvat:

1. Osoittakaa aina asianmukaista kunnioitusta teitä vanhempien ja ylempien kokemusta ja kykyä kohtaan.

2. Ottakaa aina huomioon teitä nuorempien ja alempien rajoittuneisuudet ja kokemattomuus.

3. Älkää koskaan yrittäkö nousta maihin Diviningtonin rannoilla.

Olen usein tuumaillut, että minun olisi jokseenkin hyödytöntä mennä Diviningtoniin. Luultavasti en pystyisi näkemään yhtäkään siellä asuvaa olentoa Personoitujen Suuntaajien kaltaisia lukuun ottamatta, ja heitä olen nähnyt muualla. Olen varsin varma siitä, ettei Diviningtonissa ole mitään sellaista, jolla minun kannaltani olisi todellista arvoa tai josta minulle olisi hyötyä; ei mitään, joka kasvuni ja kehitykseni kannalta olisi oleellista; muutoin minua ei olisi kielletty sinne menemästä.

Koska me Diviningtonin suunnalta voimme oppia vain vähän tai ei mitään Suuntaajien luonteesta ja alkuperästä, meidän on pakko kerätä tietoja tuhannesta ja yhdestä eri lähteestä, ja jotta tällainen tieto olisi informatiivista, on välttämätöntä liittää, yhdistellä ja korreloida näin kertynyttä tietoaaineistoa.

Ajatuksensuuntaajien osoittama urheus ja viisaus viittaavat siihen, että ne ovat läpikäyneet tavattoman laajan ja monitahoisen koulutuksen. Koska ne eivät ole persoonallisuuksia, tämä koulutus on annettava Diviningtonin oppilaitoksissa. Diviningtonin suuntaajakoulujen henkilökunta epäilemättä koostuu ainutlaatuisista Personoiduista Suuntaajista. Ja tiedämmekin, että tätä keskus- ja valvovaa yhteisöä johtaa sen Mikaelien luokkaan kuuluvan ensimmäisen Paratiisin-Pojan nykyisin Personoitu Suuntaaja, joka ensimmäisenä vei päätökseen seitsenosaisen lahjoittautumisensa oman universuminsa maailmojen roduille ja kansoille.

Tiedämme personoimattomista Suuntaajista todellisuudessa perin vähän, sillä olemme kosketuksissa ja kanssakäymisissä vain personoitujen luokkien kanssa. Personoidut Suuntaajat ristitään Diviningtonissa, ja heidät tunnetaan aina nimen eikä numeron mukaan. Personoitujen Suuntaajien vakituksena

Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

107:3.3 (1179.6) Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

107:3.4 (1179.7) 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

107:3.5 (1179.8) 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

107:3.6 (1179.9) 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

107:3.7 (1179.10) I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

107:3.8 (1180.1) Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

107:3.9 (1180.2) The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

107:3.10 (1180.3) We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home.

asuinpaikkana on Divinington, tämä pyhä sfääri on heidän kotinsa. Mainitulta asuinsijalta he poistuvat vain, kun Universaalinen Isä niin tahtoo. Paikallisuniversumien toimipiireissä heitä tavataan vain muutamia, keskusuniversumissa heitä sen sijaan on läsnä suuremmin joukoin.

4. SUUNTAAJIEN OLEMUS JA LÄSNÄOLO

Jos Ajatuksensuuntaajaa sanoo jumalalliseksi, on se pelkästään sen alkulähteen luonteen toteamista. On äärimmäisen todennäköistä, että tällaiseen jumalallisuutta edustavaan puhtauteen kuuluu kaikkien niiden Jumalallisuuden attribuuttien olennaisin sisältö, jotka tällaiseen ikuisen ja infiniittisen Paratiisin-Isän absoluuttisen olemuksen osaseen ovat liitettävissä.

Suuntaajan aktuaalisen alkulähteen täytyy olla infiniittinen, ja ennen kuin Suuntaaja fuusioituu kehittyvän kuolevaisen kuolemattomaan sieluun, sen reaalisuuden täytyy olla lähellä absoluuttisuutta. Universaalisessa merkityksessä, jumaluusmerkityksessä, Suuntaajat eivät ole absoluutteja, mutta fragmentoidun olemuksensa sisältämien potentiaalisuuksien rajoissa ne ovat luultavasti eittämättömiä absoluutteja. Universaalisuuden osalta ne ovat kvalifioituja, mutta eivät olemuksensa osalta; ekstensiivisyyden osalta ne ovat rajallisia, mutta merkitystä, arvoa ja faktaa edustavan intensiivisyyden osalta ne ovat absoluuttisia. Tästä syystä me välillä nimitämmekin näitä jumalallisia lahjoja Isän kvalifioituiksi absoluuttisiksi osasiksi.

Yksikään Suuntaaja ei ole koskaan ollut epälojaali Paratiisin-Isää kohtaan. Persoonallisten luotujen alemmat luokat saattavat toisinaan joutua kamppailemaan epälojaalien kaltaistensa kanssa, mutta Suuntaajat eivät koskaan. Ne ovat ylimaallisella toimialallaan, luoduista huolehtimisen ja universumitoiminnan alalla, ylivertaisia ja erehtymättömiä.

Personoimattomat Suuntaajat ovat vain Personoitujen Suuntaajien nähtävissä. Omaan Yksinäisten Sanansaattajien luokkaan kuuluvat olennot samoin kuin Inspiroidut Kolminaisuushenget voivat hengellisten reaktioilmiöiden perusteella havaita Suuntaajien läsnäolon. Ja toisinaan myös serafit kykenevät erottamaan sen hengestä kertovan valohohteen, joka Opastajien läsnäoloon ihmisten aineellisessa mielessä otaksutusti liittyy. Mutta ellei Suuntaajia ole personoitu, kukaan meistä ei kykene aktuaalisesti erottamaan niiden reaalista läsnäoloa, jos kohta niiden olemus silloin onkin tajuttavissa, kun se on liittynyt evolutionaarisista maailmoista tulevien ylösnousemuskuolevaisten fuusioituneisiin persoonallisuuksiin.

They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

107:4.1 (1180.4) To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

107:4.2 (1180.5) The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

107:4.3 (1180.6) No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

107:4.4 (1180.7) Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

Ajatuksensuuntaajien universaalinen näkymättömyys puhuu vahvasti sen puolesta, että niiden alkulähde ja olemus ovat jumalallisia.

On olemassa tähän jumalalliseen läsnäolevaan liittyvä luonteenomainen valo, hengen valohohde, joka yleisesti yhdistetään Ajatuksensuuntaajiin. Nebadonin universumissa tämä Paratiisin valohohde tunnetaan laajalti ”luotsivalona”. Uversassa sitä kutsutaan ”elämän valoksi”. Urantialla tästä ilmiöstä on joskus puhuttu sinä ”oikeana valona, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen”.

Personoidut Ajatuksensuuntaajat ovat näkyväisiä kaikille Universaalisen Isän saavuttaneille olennoille. Kaikenasteiset Suuntaajat samoin kuin kaikki muut olennot, entiteetit, henget, persoonallisuudet ja henkilöilmenemät ovat aina niiden Korkeimpien Luoja persoonallisuuksien havaittavissa, jotka polveutuvat Paratiisin Jumaluksista ja jotka johtavat suuruniversumin tärkeimpiä hallituksia.

Pystytkö todellisuudessa edes tajuamaan, mitä oikeastaan merkitsee se, että sisimmässäsi on Suuntaaja? Käsitätkö todellakaan, mitä se merkitsee, että teillä on sisimmässänne asuva ja finiittiseen kuolevaisen olemukseenne fuusioituva absoluuttisen ja infiniittisen Jumaluuden, Universaalisen Isän, absoluuttinen osanen? Kun kuolevainen ihminen fuusioituu koko kosmoksen eksistentiaalisen Alkusyyn aktuaaliseen osaseen, mitään rajaa ei milloinkaan ole asetettavissa sille, mihin tällainen ennennäkemätön ja käsittämätön kumppanuus johtaa. Ihmiselle paljastuu ikuisuudessa paitsi objektiivisen Jumaluuden infiniittisyys myös tämän saman Jumalan subjektiivisen osasen loputon potentiaalisuus. Paljastamasta päästyäänkin Suuntaaja on kuolevaiselle persoonallisuudelle aina paljastava Jumalan ihmeellisyyttä, eikä tämä ylivertainen paljastaminen voi koskaan päättyä, sillä Suuntaaja on Jumalasta ja kuolevaiselle ihmiselle Suuntaaja on yhtä kuin Jumala.

5. SUUNTAAJIEN MIELELLISYYS

Evolutionaariset kuolevaiset ovat taipuvaisia pitämään mieltä kosmisena välittäjänä hengen ja aineen välillä, sillä tämä on todellakin mielen päätehtävä sellaisena kuin se on teidän havaittavissanne. Niinpä ihmisten on varsin vaikea tajuta, että Ajatuksensuuntaajilla on mieli, sillä Suuntaajat ovat Jumalan fragmentaatioita todellisuuden absoluuttisella tasolla, joka taso on paitsi esipersonallinen myös kaikkea energian ja hengen eriytymistä edeltävä. Energian ja hengen erilaistumista edeltävällä monistisella tasolla ei voisi esiintyä mitään mielen harjoittamaa välittävää

107:4.5 (1181.1) There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the “pilot light”; on Uversa it is called the “light of life.” On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that “true light which lights every man who comes into the world.”

107:4.6 (1181.2) To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

107:4.7 (1181.3) Can you really realize the true significance of the Adjuster’s indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

107:5.1 (1181.4) Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

toimintaa, sillä mitään välitystä kaipaavia eroavuuksia ei siellä ole.

Koska Suuntaajat voivat suunnitella, työskennellä ja rakastaa, niillä täytyy olla sellaisia itseyyteen kätkeytyviä kykyjä, jotka ovat mieleen verrattavia. Ne omaavat rajattoman kyvyn keskinäiseen kanssakäymiseen, kuitenkin niin että tämä kyky on vain kaikilla niillä Opastajilla, jotka ovat ensimmäisiä eli neitseellisiä ryhmiä korkeammalla. Niiden keskinäisen viestienvaihdon luonteesta ja sisällöstä voimme paljastaa varsin vähän, sillä emme tunne asiaa. Ja tiedämme lisäksi, että jollakin tavoin mielellisiä niiden täytyy olla, sillä muutoin niitä ei voitaisi koskaan personoida.

Ajatuksensuuntaajien mielellisyys on Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan mielellisyyden kaltaista — sen mielellisyyden kaltaista, josta Myöätöimijän mielet polveutuvat.

Suuntaajassa olevaksi postuloidun mielen täytyy tyypiltään muistuttaa niiden monien muiden esipersonallisista entiteeteistä koostuvien luokkien mielivarustusta, jotka oletettavasti saavat nekin alkunsa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Vaikkei Urantialla monia näistä luokista olekaan paljastettu, kerromme, että niissä kaikissa ilmenee mielellisiä ominaisuuksia. Näiden alkuperäistä Jumaluutta edustavien yksilöitymien on myös mahdollista yhdistyä lukuisia kehittyviä tyyppejä edustaviin ei-kuolevaisiin olentoihin ja jopa joihinkin sellaisiin ei-evolutionaarisiiin olentoihin, jotka ovat kehittäneet kyvyn fuusioitua tällaisiin Jumaluuden osasiin.

Kun Ajatuksensuuntaaja fuusioituu eloon jäävän ihmisen kehittyvään kuolemattomaan morontiasieluun, Suuntaajan mieli on tunnistettavissa luodun mielestä erillään olevaksi vain kunnes ylösnousemuskuolevainen yltää universumissa tapahtuvaan etenemiseen kuuluville henkitasoille.

Taivasmatkalaisen kokemukseen kuuluvat finaliitin tasot saavutettuaan nämä kuudennen asteen henget näyttävät muuntavan jonkin sellaisen mielessä vaikuttavan tekijän, joka edustaa kuolevaisen olennon mielen ja Suuntaajan mielen joidenkin osa-alueiden liittoa, ja nämä osa-alueet olivat aiemmin toimineet yhdysiteenä tällaisten ylösnousevien persoonallisuuksien jumallisten ja inhimillisten vaiheiden välillä. Tämä kokemuksellinen mielen ominaisuus luultavasti ”korkeimmallistuu” ja tuo sittemmin oman lisänsä siihen, mitä evolutionaarisella Jumaluudella — Korkeimmalla Olennolla — on kokemusperäisesti hallussa.

107:5.2 (1181.5) Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

107:5.3 (1181.6) The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

107:5.4 (1181.7) The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably “supremacizes” and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. PUHTAASTI HENGIKSI YMMÄRRETYT

SUUNTAAJAT

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

Sellaisina kuin Ajatuksensuuntaajat luodun olennon kokemuksessa kohdataan, ne paljastavat henki-influenssin läsnäolon ja johdatuksen. Suuntaaja on todellakin henki, puhdas henki, mutta se on lisäksi jotakin enemmän kuin henki. Koskaan emme ole Salaperäisiä Opastajia kenneet tyydyttävällä tavalla luokittelemaan. Ainoa, mitä niistä voidaan varmuudella sanoa on, että ne ovat totisesti Jumalan kaltaisia.

Suuntaaja on ihmisen mahdollisuus ikuisuuden saavuttamiseen, ihminen on Suuntaajan mahdollisuus persoonallisuuden saavuttamiseen. Henkilökohtaiset Suuntaajanne työskentelevät teidän henkistämisenne hyväksi siinä toivossa, että ne voisivat iäistää ajallisen identiteettinne. Suuntaajat ovat henkien Isän kauniin ja itseään lahjoittavan rakkauden kyllästämiä. Ne rakastavat teitä aidosti ja jumalallisesti. Ne ovat ihmismieliin kahlehdittuja hengeksi muuttumisen toivon vankeja. Ne odottavat kaivaten sitä, että kuolevaismielenne saavuttaisi jumalallisuuden, jolloin niiden yksinäisyys päättyisi, sekä sitä, että ne teidän kanssanne vapautuisivat niistä rajoituksista, joita aineellisuuteen pukeutuminen ja ajallisuuteen verhoutuminen merkitsevät.

Tie, jota myöten nousette Paratiisiin, on hengeksi tulemisen tie, ja Suuntaajan olemus tuo uskollisesti esille ilmoituksen Universaalisen Isän hengellisestä olemuksesta. Paratiisiin-nousun tuolla puolen ja ikuisen elämänuraan kuuluvissa, finaliitin aseman saavuttamisen jälkeen seuraavissa vaiheissa Suuntaaja saattaa mahdollisesti tulla kosketuksiin entisen ihmiskumppanin kanssa muussakin tarkoituksessa kuin henkihoivaamisen merkeissä, mutta Paratiisiin-nousu ja finaliittina eletävä elämänvaihe ovat Jumalaa tuntevan hengellistyvän kuolevaisen ja Jumalaa paljastavan Suuntaajan hengellisen hoivan välistä kumppanuutta.

Tiedämme Ajatuksensuuntaajien olevan henkiä, puhtaita henkiä, oletettavasti absoluuttisia henkiä. Mutta Suuntaajan täytyy olla myös jotakin enemmän kuin pelkkää henkitodellisuutta. Oletetun mielellisyyden lisäksi siinä vaikuttaa myös puhdasta energiaa olevia tekijöitä. Jos haluatte muistaa, että Jumala on puhtaan energian ja puhtaan hengen alkulähde, siinä tapauksessa ei ole kovin vaikeaa tajuta, että hänen osasensa olisivat kumpaakin. Tosiasia on, että Suuntaajat matkaavat avaruudessa Paratiisin Saaren silmänräpäyksellisiä ja universaalisia gravitaatiopiirejä pitkin.

On tosiaan hämmentävää, että Salaperäiset Opastajat ovat tällä tavoin yhteydessä universumien universumin aineellisiin yhteyspiireihin. Mutta tosiasiaksi kuitenkin jää, että

107:6.1 (1182:3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

107:6.2 (1182:4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

107:6.3 (1182:5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

107:6.4 (1182:6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

107:6.5 (1182:7) That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire

ne koko suuruniversumin joka puolella kiittävät salaman tavoin aineellis-gravitatorisia piirejä pitkin. On täysin mahdollista, että ne saattavat läpäistä jopa ulkoavaruuden tasot; aivan varmasti ne voisivat seurata Paratiisin gravitaatioläsnäoloa noille alueille, ja vaikka omaan luokkaani kuuluva persoonallisuus voi Myötätöimijan mieliyhteyspiirejä myöten matkata myös suuruniversumin rajojen taakse, emme silti ole koskaan olleet varmoja siitä, että me kartoittamattomilla ulkoavaruuden alueilla olisimme havainneet Suuntaajien läsnäoloa.

Ja vaikka Suuntaajat käyttävätkin hyväkseen aineellis-gravitatorisia piirejä, ne eivät silti ole aineellisen luomistuloksen tapaan niistä riippuvaisia. Suuntaajat ovat gravitaation alkuunpanijan osasia, eivät gravitaation seurannaisia. Ne ovat segmentoituneet sellaisella olemassaolon universumitasolla, joka hypoteettisesti ajateltuna edeltää gravitaation ilmaantumista.

Ajatuksensuuntaajat työskentelevät levotta siitä hetkestä, jolloin ne lahjoitetaan, siihen päivään, jolloin ne kuolevaisen kohteensa luonnollisen kuoleman jälkeen pääsevät lähtemään Diviningtoniin. Ja ne Suuntaajat, joiden kohde ei kulje luonnollisen kuoleman porttien läpi, eivät pääse kokemaan edes tätä väliaikaista lepoa. Ajatuksensuuntaajien ei tarvitse lisätä energiavarojaan, sillä ne ovat energiaa, korkeimpaan ja jumalallisimpaan luokkaan kuuluvaa energiaa.

7. SUUNTAAJAT JA PERSOONALLISUUS

Ajatuksensuuntaajat eivät ole persoonallisuuksia, mutta ne ovat reaalisia entiteettejä. Ne ovat eittämättömästi ja täydellisesti yksilöllistettyjä, olkoonkin ettei niitä sinä aikana, jolloin ne asuvat kuolevaisissa, koskaan aktuaalisesti personoida. Ajatuksensuuntaajat eivät ole kiistämättömiä persoonallisuuksia, vaan ne ovat eittämättömiä realiteetteja, puhtaimpaan universumien universumissa tunnettuun luokkaan kuuluvia realiteetteja — ne ovat jumalallinen läsnäolo. Vaikkeivät nämä ihmeelliset Isän osaset olekaan persoonallisia, puhutaan niistä yleisesti olentoina ja toisinaan henkientiteetteinä, mihin ovat syynä ne hengelliset vaiheet, jotka kuuluvat niiden nykyiseen, kuolevaisiin kohdistuvaan hoivaamiseen.

Jos Ajatuksensuuntaajat eivät ole persoonallisuuksia, joilla on oikeus tahtotoimintaan ja valtuudet valintojen tekemiseen, miten ne siinä tapauksessa voivat valita kuolevaisen kohteensa ja tarjoutua asumaan näissä evolutionaaristen maailmojen luoduissa? Kysymys on helppo esittää, muttei luultavasti yksikään universumien

grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

107:6.6 (1183.1) And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmentized on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

107:6.7 (1183.2) Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and most divine order.

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

107:7.1 (1183.3) Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

107:7.2 (1183.4) If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even

universumin olento ole koskaan löytänyt siihen täsmällistä vastausta. Edes omaan Yksinäisten Sanansaattajien luokkaan kuuluva persoonallisuus ei täysin ymmärrä tahtomisen, valitsemisen eikä rakastamisen kykyä entiteeteissä, jotka eivät ole persoonallisia.

Olemme usein spekuloineet sellaisella ajatuksella, että Ajatuksensuuntaajilla täytyy olla tahtotoimintaa kaikilla esipersonallisilla valitsemisen tasoilla. Ne tarjoutuvat asumaan ihmisolentoissa, ne laativat suunnitelmia ihmisen ikuista elämänuraa varten, ne tekevät näistä suunnitelmista sovituksia ja muunnelmia ja korvaavat niitä toisilla suunnitelmilla kulloistenkin olosuhteiden vaatimalla tavalla, ja tällaiset toiminnat viittaavat siihen, että kysymys on aidosta tahtotoiminnasta. Ne tuntevat kuolevaisia kohtaan kiintymystä, ne toimivat universumin kriisitilanteissa, ne odottavat herkeämättä tilaisuutta toimiakseen päättäväisesti ihmisen tekemän valinnan mukaisesti, ja kaikki nämä reaktiot ovat mitä suurimmassa määrin tahdonvaraisia. Kaikissa niissä tilanteissa, jotka eivät koske ihmisen tahtotoiminnan piiriä, ne osoittavat kiistämättä sellaisten kykyjen käyttämisestä kertovaa käyttäytymistä, jotka vastaavat kaikin tavoin tahtomista, korkeinta mahdollista päätöksentekoa.

Jos Ajatuksensuuntaajilla siis on tahtotoimintaa, miksi ne sitten alistuvat kuolevaisen olennon tahtoon? Uskomme tämän johtuvan siitä, että absoluuttisesta luonteestaan huolimatta Suuntaajan tahtotoiminta on ilmenemisensä puolesta esipersonallista. Ihmistähto toimii universumitodellisuuden persoonallisuustasolla, ja kaikkialla kosmoksessa persoonaton — ei-persoonallinen, alipersonallinen ja esipersonallinen — reagoi aina olemassa olevan persoonallisuuden tahtoon ja tekoihin.

Luoduista olennoista ja ei-persoonallisista energioista koostuvassa maailmankaikkeudessa emme missään havaitse, että tahto, tahtotoiminta, valitseminen tai rakkaus esiintyisivät erillään persoonallisuudesta. Suuntaajia ja muita samankaltaisia entiteettejä lukuun ottamatta emme havaitse, että tällaisia persoonallisuuden attribuutteja toimisi persoonattomien reaalisubjektien yhteydessä. Ei olisi asianmukaista nimittää Suuntaajaa alipersonalliseksi, sopivaa ei myöskään olisi viitata tällaiseen entiteettiin puhumalla siitä yli persoonallisena, mutta on täysin sallittua kutsua tällaista olentoa esipersonalliseksi.

Meidän olentoluokkamme jäsenet tuntevat nämä Jumaluuden osat jumalallisina lahjoina. Toteamme Suuntaajien olevan alkuperältään jumalallisia ja muodostavan uskottavan todisteen ja näytön siitä, että Universaalinen Isä on varannut

my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

107:7.3 (1183.5) We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is *prepersonal* in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the *prepersonal* — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being *prepersonal*.

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the

itselleen mahdollisuuden olla suorassa ja rajoittamattomassa yhteydessä kehen tahansa ja kaikkiin aineellisiin luotuihin kaikkialla hänen itse asiassa infiniittisillä toimialueillaan, ja koko tämä kanssakäyminen tapahtuu täysin erillään siitä, että hän on läsnä omien Paratiisin-Poikiensa persoonallisuudessa, tai täysin riippumatta hänen Äärettömän Hengen persoonallisuuksien hahmossa suorittamistaan välillisistä hoivatoimista.

Ei ole olemassa luotuja olentoja, jotka eivät mieluusti olisi Salaperäisten Opastajien isäntinä, mutta Suuntaajat eivät tässä esitetyllä tavalla esiinny mihinkään muuhun kuin finaliitin päämäärän omaavien evolutionaaristen ja tahdollisten luotujen luokkaan kuuluvissa olennoissa.

[Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Luku 108. Ajatuksensuuntaajien tehtävä ja toiminta

⇐ 107

Urantia-kirjan

109 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 108

AJATUKSENSUUNTAAJIEN TEHTÄVÄ JA TOIMINTA

Osiot

Johdanto

1. Valinta ja tehtäväänosoittaminen
2. Suuntaajan ihmismielessäasumisen edellytykset
3. Organisaatio ja hallinto
4. Organisaatio ja hallinto
5. Suhde muihin hengellisiin influensseihin
6. Suuntaajan tehtävä

Johdanto

AJATUKSENSUUNTAAJIEN tehtävänä ihmiskukuntien suhteen on edustaa Universaalista Isää, olla Universaalinen Isä ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisille luoduille. Se on jumalallisten lahjojen perustehtävä. Niiden tehtävänä on myös kuolevaismielten ylentäminen ja ihmisten kuolemattoman sielun nostaminen Paratiisin täydellisyyden jumalallisiin korkeuksiin ja hengellisille tasoille. Ja siinä kokemuksessa, jonka kuluessa Suuntaajat näin muuntavat ajallisen luodun inhimillisen olemuksen ikuisen finaliitin jumalalliseksi olemukseksi, ne saattavat olevaisuuden piiriin ainutlaatuista tyyppiä edustavan olennon, joka koostuu täydellisen Suuntaajan ja täydellistyneen luodun ikuisesta liitosta. Eikä tällaista olisi mahdollista jäljentää millään muulla universumissa käytössä olevalla menetelmällä.

Koko maailmankaikkeudessa ei ole mitään sellaista, joka voi korvata ei-eksistentiaalisilla tasoilla saadun kokemuksen tosiasian. Infiniittinen Jumala on, niin kuin aina, tyhjentävä ja täysimääräinen, niin että häneen sisältyy

PAPER 108

MISSION AND MINISTRY OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Selection and Assignment
2. Prerequisites of Adjuster Indwelling
3. Organization and Administration
4. Relation to Other Spiritual Influences
5. The Adjuster's Mission
6. God in Man

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God

infiniittisesti kaikki paitsi paha ja luotujen kokemus. Jumala ei voi tehdä väärin. Hän on erehtymätön. Jumala ei voi kokemuksellisesti tietää sellaista, mitä hän ei ole koskaan omakohtaisesti kokenut. Jumalan ennaltatietämys on eksistentiaalista. Siksi Isän henki laskeutuukin Paratiisista ollakseen finiittisten kuolevaisten mukana jokaisessa ylösnousemuksellisen elämänvaiheen bona fide -kokemuksessa. Vain tällä keinoin eksistentiaalisesta Jumalasta saattoi tulla totuudessa ja tosiasiaassa ihmisen kokemuksellinen Isä. Ikuisen Jumalan infiniittisyyteen sisältyy finiittisen kokemuksen potentiaali, ja siitä tosiaankin tulee aktuaalista Suuntaaja-osasten toiminnassa, osasten, jotka ovat aktuaalisesti mukana ihmisten vaihtelevissa elämäkokemuksissa.

1. VALINTA JA TEHTÄVÄÄNOSOITTAMINEN

Kun Suuntaajia lähetetään Diviningtonista palvelemaan kuolevaisia, ne ovat eksistentiaalisen jumaluuden osalta toistensa kaltaisia, mutta kokemuksellisten ominaisuuksien puolesta ne eroavat toisistaan siinä, missä määrin ne ovat aiemmin olleet kosketuksissa evolutionaariin luotuihin, näiden sisällä ja näiden kanssa. Emme kykene selittämään, millä perusteella Suuntaajat osoitetaan tehtävänsä, mutta arvelemme näitä jumalallisia lahjoja jaettavan jonkin viisaan ja tehokkaan periaatteen mukaan, joka ottaa huomioon sen, miten ne kykenevät ikuisiksi ajoiksi mukautumaan kohteenaan olevaan persoonallisuuteen. Panemme silti merkille, että kokeneempi Suuntaaja asuu usein korkeammantyyppisen ihmisen mielessä. Ihmisen perimän täytyy näin ollen olla seikka, jolla on melko suuri vaikutus Suuntaajan valinnasta ja tehtäväänosoittamisesta päätettäessä.

Vaikkemme sitä varmasti tiedäkään, uskomme kumminkin vakaasti, että kaikki Ajatuksensuuntaajat ovat vapaaehtoisia. Mutta aina ennen kuin ne tarjoutuvat palvelukseen, niillä on hallussaan kohde-ehdokkaasta laadittu kaiken kattava tietoaineisto. Serafien laatima luonnostelma asianomaisen rotutaustasta ja projisoidut elämänkulun kaavat välitetään Paratiisiin kautta Diviningtonissa sijaitsevalle Suuntaajien reservijoukko heijastustekniikalla, joka ulottuu paikallisuniversumien pääkaupungeista sisäänpäin superuniversumien päämajoihin. Tällainen ennuste kattaa kuolevaisehdokkaan perinnöllistä taustaa koskevan tietoaineiston lisäksi arvion hänen todennäköisistä älyllisistä kyvyistään ja hengellisestä kapasiteetistaan. Suuntaajat tarjoutuvat näin ollen asumaan mielissä, joiden perimmäisestä olemuksesta niille on esitetty tyhjentävä arvio.

cannot do wrong; he is infallible. God cannot experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

Tehtävään tarjoutuva Suuntaaja on erityisen kiinnostunut kolmesta asianomaista ihmisehdokasta koskevasta luonnehinnasta:

1. Älyllinen kapasiteetti. Onko mieli normaali? Millainen on älyllinen potentiaali, älyllinen kapasiteetti? Kykeneekö yksilö kehittymään bona fide tahdolliseksi luoduksi? Tuleeko viisaudella olemaan toimintamahdollisuutta?

2. Hengellinen vastaanottavaisuus. Millaiset toiveet ovat kunnioituksentunteen kehittymisestä, uskonnollisen olemuksen synnystä ja kasvusta. Millainen on sielupotentiaali, todennäköinen hengellinen vastaanottokyky?

3. Älyllisten ja hengellisten kykyjen yhteen nivoutuminen. Missä määrin nämä kaksi kykyä voivat mahdollisesti liittyä yhteen, yhdistyä niin, että tuloksena olisi ihmisluonteen lujuutta ja niin, että ne yhdessä myötävaikuttaisivat eloonjäämisen arvoisen kuolemattoman sielun varmaan kehittymiseen?

Kun nämä tosiasiat ovat Opastajien edessä, uskomme niiden auliisti ilmoittautuvan tarjolla olevaan tehtävään. On luultavaa, että tehtävään tarjoutuu useampia kuin yksi Suuntaaja. Valvovat personoidut luokat ehkä valitsevat tästä tarjokas-Suuntaajien ryhmästä sen, joka parhaiten soveltuu kulloisenkin kuolevaisehdokkaan persoonallisuuden hengellistämisen ja iästämistehtävään. (Suuntaajien tehtäväänosoittamisessa ja niiden palvelussa ei kohteena olevan luodun sukupuoleen kiinnitetä lainkaan huomiota.)

Tehtävään tarjoutumisen ja Suuntaajan varsinaisen tehtävään lähettämisen väliin jäävä lyhyt aika oletettavasti vietetään Personoitujen Opastajien johtamissa Diviningtonin kouluissa, joissa odottavan kuolevaismielen toimintamallia käytetään hyväksi annettaessa tehtävään määrätyle Suuntaajalle ohjeita siitä, miten persoonallisuutta olisi tuloksellista lähestyä ja miten hänen mielensä olisi henkistettävissä. Tämä mielen malli laaditaan superuniversumin heijastuspalvelun toimittamaa tietoa-aineistoa yhdistelemällä. Tällä tavoin me ainakin ymmärrämme asian, ja tähän vakaumukseen me olemme päätyneet yhdisteltyämme tietoja, joita olemme saaneet Yksinäisten Sanansaattajien pitkän universumissa viettämän elämänvaiheen aikana moniin Personoituihin Suuntaajiin pitämiemme yhteyksien kautta.

Kun Suuntaajat sitten varsinaisesti lähetetään Diviningtonista, niiden lähtöhetken ja niiden valitseman kohteen mieleen saapumisen välillä ei aikaa kulu käytännöllisesti katsoen lainkaan. Suuntaajan keskimääräinen siirtymisaika Diviningtonista Urantialle on 117 tuntia, 42 minuuttia ja 7 sekuntia. Itse asiassa koko tämä

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

aika kuluu Uversassa suoritettavaan rekisteröitymiseen.

2. SUUNTAAJAN IHMISMIELESSÄASUMISEN

EDELITYKSET

Vaikka Suuntaajat tarjoutuvat palvelukseen, heti kun asianomaista persoonallisuutta koskevat ennusteet on viestitetty Diviningtoniin, varsinaisen toimeksiannon ne saavat, vasta kun niiden ihmiskohteet tekevät ensimmäisen moraalista persoonallisuutta osoittavan päätöksensä. Ihmislapsen ensimmäinen moraalinen päätös näkyy automaattisesti seitsemännessä mielenauttajassa, ja se rekisteröityy samassa silmänräpäyksessä paikallisuniversumin Luovan Hengen välityksellä Myötätöimijän universaalista mieligravitaatiopiiriä myöten superuniversumin vallankäyttöä edustavan Valtiaishengen tykönä, joka puolestaan lähettää tämän tiedon välittömästi Diviningtoniin. Suuntaajat ilmaantuvat urantialaisiin ihmiskohteisiinsa keskimäärin vähän ennen näiden kuusivuotispäivää. Nykyisen sukupolven kohdalla tämä ikä on keskimäärin viisi vuotta, kymmenen kuukautta ja neljä päivää, toisin sanoen maisen elämän 2134:s päivä.

Suuntaajat pääsevät kuolevaisen mielen sisälle, vasta kun mielenauttajahenget ovat mielen sisällä asumalla ja sieltä käsin hoivaamalla sen asianmukaisesti valmistaneet ja kytkeneet Pyhän Hengen yhteyspiiriin. Ja jotta ihmismieli täyttäisi Suuntaajan vastaanottamisen edellytykset, tarvitaan siinä kaikkien seitsemän mielenauttajien koordinoitua toimintaa. Luodun olennon mielen tulee osoittaa pyrkimystä palvontaan ja ilmentää viisauden toimintaa sillä, että se tuo julki kyvykkyyttä valinnan tekemiseen esiin nousevien hyvän ja pahan arvojen välillä — kyvykkyyttä moraaliseen valintaan.

Näin on ihmismielen näyttämö valmiina vastaanottamaan Suuntaajan, mutta yleisenä sääntönä on, etteivät ne heti ilmesty asumaan tällaisissa mielissä muualla kuin sellaisissa maailmoissa, joissa Totuuden Henki toimii edellä mainittujen erilaisten henkihoivantamuotojen hengellisenä koordinoijana. Mikäli tällainen lahjoittautuneiden Poikien henki on läsnä, niin Suuntaajat saapuvat poikkeuksetta samana hetkenä, jona seitsemäs mielenauttajahenki ryhtyy toimimaan ja viestittää Universumin Äiti-Hengelle, että se on potentiaalisella tasolla onnistunut koordinoimaan kuuden auttajakumppaninsa tällaiselle kuolevaisen älytoiminnalle aiemmin osoittaman hoivan. Tästä syystä näitä jumalallisia Suuntaajia on ensimmäisestä Helluntaipäivästä lähtien lahjoitettu yleismaailmallisesti kaikille Urantialla moraalisen statuksen omaaville normaaleille mielille.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER

INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircuited in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

Vaikka kysymyksessä olisi Totuuden Hengellä varustettu mieli, eivät Suuntaajat siinäkään tapauksessa voi mielivaltaisesti tunkeutua kuolevaisen ajatusmaailmaan ennen moraalisen päätöksen ilmaantumista. Mutta kun tällainen moraalinen päätös on tehty, tämä henkauttaja ottaa toimipiirin haltuunsa suoraan Diviningtonista käsin. Jumalallisten Suuntaajien ja ihmiskohteiden välillä ei toimi välittäjiä eikä muitakaan väliin tulevia viranomaisia tahi valtuutettuja. Jumala ja ihminen ovat suorassa yhteydessä toisiinsa.

Aikoina, jotka edeltävät Totuuden Hengen vuodattamista evolutionaarisen maailman asukkaiden päälle, Suuntaajien lahjoittaminen näyttää määräytyvän monien henki-influenssien ja persoonallisuusasenteiden perusteella. Emme täysin ymmärrä lakeja, jotka säätelevät mainittuja lahjoittamisia. Emme ymmärrä, mikä nimenomainen seikka ratkaisee niiden Suuntaajien vapaaksilaskemisen, jotka ovat tarjoutuneet asettumaan tällaisiin kehittyviin mieliin. Mutta panemme silti merkille lukuisat sellaiset influenssit ja olosuhteet, jotka näyttävät liittyvän siihen, että Suuntaajat ennen Totuuden Hengen vuodattamista saapuvat tällaisiin mieliin, ja näitä ovat:

1. Henkilökohtaisten serafisuoelijoiden osoittaminen. Ellei kuolevaisessa ole aiemmin asunut Suuntaajaa, niin henkilökohtaisen suoelijan osoittaminen tuo Suuntaajan heti paikalle. Suuntaajien muodossa ilmenevän ja henkilökohtaisten serafisuoelijoiden muodossa osoitetun hoivatoiminnan välillä vallitsee jokin sangen selkeä mutta tuntematon yhteys.

2. Älyllisten tavoitteiden saavuttamista ja hengellistä tuloksiinpääsyä merkitsevän kolmannen kehän saavuttaminen. Olen huomannut, että Suuntaajat ovat saapuneet kuolevaisten mieleen kolmannen kehän haltuunottamisen jälkeen, jopa ennen kuin tästä suorituksesta edes on ehditty viestittää tällaisista asioista huolehtiville paikallisuniversumin persoonallisuuksille.

3. Kun on tehty hengellisessä mielessä epätavallisen tärkeä ylevä päätös. Kun ihminen käyttäytyy planeetalla kohtaamassaan henkilökohtaisessa kriisissä tällä tavoin, tavallisesti sen myötä seuraa odottamassa olevan Suuntaajan välitön saapuminen.

4. Veljeyden henki. Kun psyykkisten kehien saavuttamisesta ja henkilökohtaisten suoelijoiden nimeämisestä riippumatta — kun kysymyksessä ei ole minkäänlainen kriisitilanteessa tehty päätös — lähimmäisenrakkaus alkaa hallita kehittyvää kuolevaista ja kun tämä omistautuu lihallishahmoisten veljiensä epäitsekäaseen palvelemiseen, silloin poikkeuksetta tapahtuu, että odottamassa oleva Suuntaaja laskeutuu asumaan

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters and the ministry of personal seraphic guardians.

108:2.7 (1187.6) 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signaled to the local universe personalities concerned with such matters.

108:2.8 (1187.7) 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

108:2.9 (1187.8) 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal

tämän kuolevaishoivaajan mieleen.

5. Julistus aikomuksesta täyttää Jumalan tahto. Panemme merkille, että avaruuden maailmojen monet kuolevaiset saattavat näyttää valmiilta Suuntaajan vastaanottamiseen, ja kuitenkin Opastajat eivät ilmaannu. Tarkkailemme tällaisia luotuja pitempään, kun he päivästä toiseen elävät elämäänsä, ja ennen pitkää he hiljaa, melkein tietämättään päätyvät ratkaisuun, jonka mukaan he alkavat tavoitella taivaassa olevan Isän tahdon noudattamista. Ja silloin havaitsemme, että heille lähetetään välittömästi Ajatuksensuuntaaja.

6. Korkeimman Olennon vaikutus. Havaitsemme, että maailmoissa, joissa Suuntaajat eivät fuusioitu kuolevaisten asukkaiden sieluun, Suuntaajia toisinaan lahjoitetaan vastauksena sellaisiin influensseihin, jotka käyvät täysin käsityskykymme yli. Arvelemme, että tällaisista lahjoittamisista määrää jokin Korkeimmasta Olennosta peräisin oleva heijastusvaikutus. Mitä tulee siihen, mikseivät nämä Suuntaajat voi fuusioitua tai eivät fuusioitu näihin tietäntyyppiin kehittyviin kuolevaismieliin, niin siitä meillä ei ole tietoa. Tällaisia seikkoja ei ole koskaan meille paljastettu.

3. ORGANISAATIO JA HALLINTO

Suuntaajat on tietääksemme organisoitu universumien universumissa toimivaksi riippumattomaksi toimintayksiköksi, ja niitä johdetaan ilmeisesti suoraan Diviningtonista. Ne ovat kaikissa superuniversumeissa yhdenmukaisia, kaikkia paikallisuniversumeja palvelevat toistensa kaltaiset Salaperäiset Opastajat. Havaintojemme perusteella tiedämme Suuntaajia olevaksi lukuisia sarjoja, joten kysymyksessä on sarjoittainen organisaatio, jonka jakautumaperusteina ovat sellaiset seikat kuin kohteen rotu, kulloinenkin tuomiokausi, kohdemaailma, -järjestelmä ja -universumi. On kuitenkin äärimmäisen vaikeata pysyä näiden jumalallisten lahjojen jäljillä, koska ne toimivat koko suuruniversumin piirissä tavalla, joka mahdollistaa niiden asemapaikan vaihtamisen.

Ajatuksensuuntaajista on täydelliset luettelot (Diviningtonin ulkopuolella) vain kussakin seitsemän superuniversumin päämajassa. Paratiisin viranhaltijat ilmoittavat kussakin ylösnousemusluodussa asuvan asianomaisen Suuntaajan numeron ja luokan superuniversumin päämajalle, ja sieltä se tiedotetaan asianomaisen paikallisuniversumin päämajaan ja välitetään edelleen kohdeplaneetalle. Mutta paikallisuniversumin luettelot eivät paljasta Ajatuksensuuntaajien koko numeroa. Nebadonin luetteloista käyvät selville vain paikallisuniversumin

minister.

108:2.10 (1188.1) 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

108:2.11 (1188.2) 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

108:3.1 (1188.3) As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local

tehtäväänosoitusnumerot siten kuin Päivien Muinaisten edustajat ovat ne ilmoittaneet. Suuntaajan täydellisen numeron todellinen merkitys tiedetään vain Diviningtonissa.

Suuntaajien ihmiskohteet tunnetaan usein heidän Suuntaajansa numeron mukaan. Kuolevaiset saavat oikean universuminimen vasta Suuntaajaan fuusioitumisen jälkeen. Tämän liiton merkinä on kohtalonsuojelijan uudelle luodulle antama uusi nimi.

Vaikka meillä Orvontonissa on luettelot Ajatuksensuuntaajista ja vaikka meillä ei ehdottomasti ole niihin nähden mitään valtaa eikä niihin hallinnollista yhdyssidettä, uskomme kuitenkin lujasti, että paikallisuniversumien yksittäisten maailmojen ja jumalallisten lahjojen Diviningtonissa olevan keskusasuinsijan välillä on sangen läheinen hallinnollinen yhteys. Tiedämme nimittäin, että evolutionaariselle maailmalle Paratiisin lahjoittautuvan Pojan ilmestymisen jälkeen osoitetaan Personoitu Suuntaaja Suuntaajien planeettakohtaiseksi valvojaksi.

On mielenkiintoista panna merkkeille, että paikallisuniversumin tarkastajat puhuttelevat planeetan tarkastusta suorittaessaan aina Ajatuksensuuntaajien planeettakohtaista päällikköä, samoin kuin he jakavat kehotuksia serafien päälliköille ja kehittyvän maailman hallintoon liitettyjen muiden olentoluokkien johtajille. Vain vähän aikaa sitten Nebadonin universumin kaikkien elolliskokeiluplaneettojen täysivaltainen valvoja Tabamantia suoritti tällaisen määräämiskäsitarkastuksen Urantialla. Ja kirjoihinviennestä käy selville, että ihmistä korkeammalla olevien persoonallisuuksien eri päälliköille osoittamiensa huomautusten ja syytösten lisäksi hän lausui seuraavat tunnustuksen sanat Suuntaajien päälliköille, josta emme varmuudella tiedä, oliko hän planeetalla, Salvingtonissa, Uversassa vaiko Diviningtonissa, mutta tarkastaja sanoi:

"Tulen nyt teidän eteenne, jotka olette korkealla minun yläpuolellani, minun, jolle on uskottu väliaikainen vastuu kokeiluplaneettojen sarjasta, ja tulen tuodakseni julki ihailuni ja syvän kunnioitukseni tätä suurenmoista taivaallisten hoivaajien ryhmää kohtaan, Salaperäisiä Opastajia kohtaan, jotka ovat tarjoutuneet palvelemaan tällä säännöttömyyksien vaivaamalla sfäärillä. Olkoot kriisit miten koettelevia hyvänsä, te ette koskaan horju. Ei Nebadonin aikakirjoissa eikä Orvontonin komissioiden edessä ole koskaan esitetty syytetä jumalallista Suuntaajaa vastaan. Olette olleet teille osoitetun luottamuksen arvoisia; olette olleet jumalallisen uskollisia. Olette auttaneet oikaisemaan kaikkien niiden erehdyksiä ja korjaamaan kaikkien niiden vajavaisuuksia, jotka uurastavat tällä sekasortoisella planeetalla. Olette ihailtavia olentoja, tämän takapajuksen maailman

universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:3.6 (1189.2) "Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before

sieluissa olevan hyvän suojelijoita. Minä osoitan teille kunnioitukseni, vaikka te vapaaehtoisina hoivaajina näennäisesti olettekin minun toimivaltani alaisuudessa. Kumarran teitä ja tunnustan nöyrästi teidän ylivertaisen epäitsekkyyttenne, ymmärtäväisen huolenpitonne ja puolueettoman kiintymyksenne. Te ansaitsette tämän taistelujen repimän, murheen murtaman ja sairauksien vaivaaman maailman kuolevaisten asukkaiden jumalankaltaisten palvelijoiden nimen. Minä kunnioitan teitä! Minä miltei palvon teitä!"

Monien paljon puhuvien todisteketjujen nojalla uskomme, että Suuntaajien organisoituminen on perinpohjaista, eli että on olemassa näiden jumalallisten lahjojen syvällisen älykäs ja tehokas, ohjaava hallinto, joka toimii jostakin kaukaisesta keskuslähteestä, luultavasti Diviningtonista käsin. Tiedämme niiden tulevan maailmoihin Diviningtonista, ja sinne ne kohteittensa kuoleman jälkeen epäilemättä palaavat.

Puhuttaessa korkeimmista henkiyhteisöistä niiden keskuudesta on ylen määrin vaikeata erottaa niissä vaikuttavia hallintomekanismeja. Epäilemättä omakin persoonallisuuksien luokkani on omia erityistehtäviä suorittaessaan tietämättään mukana lukuisissa muissa Jumaluuden alapuolella olevien persoonallisten ja persoonattomien olentojen ryhmissä, jotka toimivat yhdessä etäälle yltävinä universumin korreloijina. Arvelemme palvelevamme tällä tavoin, koska olemme (Personoituja Suuntaajia lukuun ottamatta) ainoa ryhmä sellaisia personoituja olentoja, jotka ovat yhdenmukaisen tietoisia esipersonoallisten entiteettien lukuisten luokkien läsnäolosta.

Tiedämme, milloin läsnä on Suuntaajia, jotka ovat Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen esipersonoallisen Jumaluuden osasia. Me aistimme, milloin läsnä on Inspiroituja Kolminaisuushenkiä, jotka ovat Paratiisin-Kolminaisuuden ylipersonoallisia ilmentymiä. Samoin me erehtymättä havaitsemme tiettyjen, paljastamattomien, lankaikkisesta Pojasta ja Äärettömästä Hengestä polveutuvien olentoluokkien henkiläsnäolon. Ja jonkin verran reagoimme vielä muihinkin, teille paljastamattomiin entiteetteihin.

Nebadonin Melkisedekit opettavat, että Yksinäiset Sanansaattajat ovat näiden erilaisten influenssien persoonallisia koordinoijia niiden tallentuessa evolutionaarisen Korkeimman Olennon laajenevaan Jumaluuteen. On varsin mahdollista, että saatamme olla osallisina monien ajallisuudessa esiintyvien selittämättömien ilmiöiden kokemuksellisessa yhdistymisessä, muttemme ole tietoisesti varmoja siitä, että me näin toimisimme.

you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!"

^{108:3.7 (1189.3)} As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

^{108:3.8 (1189.4)} Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

^{108:3.9 (1189.5)} We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

^{108:3.10 (1190.1)} The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality co-ordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. ORGANISAATIO JA HALLINTO

Ellei mahdollista koordinoitumista Jumaluuden muiden osasten kanssa oteta lukuun, Suuntaajat ovat aivan yksin omalla toimintasarallaan kuolevaisen mielessä. Salaperäiset Opastajat ovat puhuttelevana osoituksena siitä tosiasiasta, että vaikka ehkä näyttääkin siltä kuin Isä olisi koko suuruniversumin piirissä luopunut kaikesta välittömän omakohtaisen vallan ja auktoriteetin käyttämisestä, tästä Paratiisin-Jumaluuksien Korkeimpien Luoja-lasten hyväksi suorittamastaan luopumisesta huolimatta Isä on kiistämättä pidättänyt itselleen epäamättömän oikeuden olla läsnä kehittyvien luotujensa mielessä ja sielussa kyetäkseen toimimaan niin, että hän rinnan Paratiisin-Poikien hengellisen vetovoiman kanssa vetää koko luotujen luomakuntaa luokseen. Teidän lahjoittautunut Paratiisin-Poikanne sanoi, kun hän vielä oli Urantialla: "Jos minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki ihmiset tyköni." Tämän Paratiisin-Poikien ja heidän luovien kumppaniensa hengellisen vetovoiman me tunnemme ja ymmärrämme, mutta emme yhtä täysimääräisesti käsitä kaikin puolin viisaan Isän menettelytapoja hänen toimiessaan näissä ihmismielessä niin uljaasti elävissä ja työskentelevissä Salaperäisissä Opastajissa ja niiden kautta.

Vaikka näitä salaperäisiä läsnäolevaisia ei ole alistettu universumien universumin toiminnalle, vaikeivät ne ole sen suhteen rinnakkaisia, vaikei niillä näytä olevan siihen yhteyttä, vaikka ne toimivat ihmislasten mielessä itsenäisesti, silti ne hellittämättä kannustavat niitä luotuja, joissa ne asuvat, kohti jumalallisia ihanteita, houkuttelevat heitä aina ylöspäin, kohti tulevan ja paremman elämän tavoitteita ja päämääriä. Nämä Salaperäiset Opastajat ovat jatkuvana apuna Mikaelin hengellisen herruuden juurruttamisessa koko Nebadonin universumiin, samalla kun ne salaperäisesti myötävaikuttavat Päivien Muinaisten suvereenisuuden vakiintumiseen Orvontonissa. Suuntaajat ovat Jumalan tahto, ja koska Jumalan Korkeimpien Luoja-lasten omakin persoona ilmentää tuota samaista tahtoa, niin on väistämätöntä, että Suuntaajien toimenpiteet ja universumihallitsijoiden suvereenisuus ovat keskenään toisistaan riippuvaisia. Vaikka näyttääkin siltä, ettei Suuntaajien Isä-läsnäololla ja Nebadonin Mikaelin Isä-suvereenisuudella olisi keskinäistä yhteyttä, täytyy niiden kuitenkin olla saman jumalallisuuden eri ilmenemismuotoja.

Ajatuksensuuntaajat näyttävät tulevan ja menevän kaikista muista hengellisistä läsnäolevista täysin riippumatta; ne näyttävät toimivan sellaisten universumilakien mukaan, jotka

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

^{108:4.1 (1190.2)} Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, "I, if I am lifted up, will draw all men." This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father's functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

^{108:4.2 (1190.3)} While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters are the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

^{108:4.3 (1190.4)} Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from

ovat tyystin irrallaan kaikkien muiden henki-influenssien suorituksia säätelevistä ja valvovista laeista. Mutta tällaisesta näennäisestä riippumattomuudesta huolimatta pitkäaikainen huomioidenteko paljastaa kiistatta, että ne toimivat ihmismielessä täydellisessä synkroniassa ja koordinaatiossa kaikkien muiden henkihoivantaelimien kanssa, mielenauttajahenget, Pyhä Henki, Totuuden Henki ja muut influenssit mukaan luettuina.

Kun jokin maailma kapinan takia eristetään, kun jokin planeetta irrotetaan kaikista ulkopuolisista viestintäpiireistä, kuten tapahtui Urantialla Caligastian aiheuttaman mullistuksen jälkeen, niin henkilökohtaisia sanansaattajia lukuun ottamatta jäljellä on vain yksi ainoa mahdollisuus suoraan planeettojenväliseen eli universumin sisäiseen viestienvaihtoon, ja se tapahtuu sfääreillä toimivien Suuntaajien välisen yhteyden kautta. Tapahtuipa jossakin maailmassa tai universumissa mitä hyvänsä, se ei milloinkaan koske suoranaisesti Suuntaajia. Planeetan eristäminen ei millään tavoin vaikuta Suuntaajiin eikä niiden kykyyn olla yhteydessä paikallisuniversumin, superuniversumin tai keskusuniversumin mihin osaan tahansa. Ja karanteeniin julistetuissa maailmoissa otetaankin juuri tästä syystä varsin usein yhteyttä korkeimpiin ja itsenäisesti toimiviin kohtalon varajoukkojen Suuntaajiin. Tällaiseen menetelmään turvaudutaan keinona kiertää planeetan eristämisestä aiheutuvat haitat. Urantialla on viime vuosina toiminut arkkienkeleiden yhteyspiiri, mutta tämän viestintävälineen käyttö rajoittuu suurelta osin arkkienkelikunnan omiin tarpeisiin.

Olemme tietoisia monista sellaisista henki-ilmiöistä kaukaisuuksiin ulottuvassa universumissa, joita emme täysin ymmärrä. Emme vielä hallitse kaikkea, mitä ympärillämme tapahtuu. Ja uskon, että suuri osa tästä selittämättömästä toiminnasta on Gravitaatiosanansaattajien ja tietäntyyppisten Salaperäisten Opastajien työtä. En usko Suuntaajien omistautuvan yksinomaan kuolevaismielten uudistamiseen. Olen vakuuttunut siitä, että Personoidut Opastajat ja muut paljastamattomien esipersonallisten henkien luokat edustavat Universaalisen Isän suoraan ja selittämätöntä yhteyttä maailmojen luotuihin.

5. SUHDE MUIHIN HENGELLISIIN INFLUENSSEIHIN

Suuntaajat ottavat vastaan vaikean tehtävän tarjoutuessaan asumaan Urantialla elävien kaltaisissa monikoosteisissa olennoissa. Mutta ne ovat ottaneet tehtäväkseen olla mielessänne ja vastaanottaa siellä maailmojen hengellisten

those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and coordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual

intelligenssien kehoituksia ja ryhtyä sitten toistamaan ja kääntämään näitä hengellisiä viestejä aineelliselle mielelle. Ilman niitä ei Paratiisiin-noususta tulisi mitään.

Mitä Ajatuksensuuntaaja ei voi hyödyntää nykyisen elämänsä aikana, ne totuudet, joita se ei voi menestyksellisesti välittää kihlaamalleen ihmiselle, ne se uskollisesti säilyttää käytettäväksi seuraavalla olemassaolon näyttämöllä, samaan tapaan kuin se nyt siirtää kehältä kehälle asiat, joita se ei kykene tallentamaan ihmiskohteensa kokemukseen siksi, että luotu ei riittävässä määrin kykene tai onnistu suorittamaan omaa osuuttaan.

Yhteen asiaan voitte luottaa: Suuntaajat eivät koskaan kadota mitään, mikä on niiden haltuun uskottu. Emme tiedä yhdestäkään sellaisesta tapauksesta, että nämä henkiauttajat olisivat lyöneet laimin tehtävänsä. Enkelit ja muut korkeaa tyyppiä olevat henkiolennot, paikallisuniversumityyppejä olevia Poikia pois sulkematta, saattavat toisinaan tarttua pahaan, saattavat joskus poiketa jumalalliselta tieltä, mutta Suuntaajat eivät koskaan kompastu. Ne ovat ehdottoman luotettavia, ja tämä on yhtäläisen paikkansapitävää kaikkien seitsemän ryhmän kohdalla.

Suuntaajasi on uuden ja seuraavan olemassaololuokkasi potentiaali, ikuista Jumalan pojan asemaasi edustava ennakkolahja. Oman tahtosi perusteella ja suostumuksella Suuntaajalla on valta alistaa aineellisen mielen luodulle ominaiset taipumukset niiden muuntavien toimien kohteeksi, jotka johtuvat kehkeytyvän morontiasielun tavoitteista ja tarkoituksista.

Salaperäiset Opastajat eivät ole ajattelun auttajia, vaan ne ovat ajatuksen suuntaajia. Ne työskentelevät aineellisen mielen kanssa rakentaakseen — säädellen ja hengellistään — uuden mielen uusia maailmoja varten ja tulevan elämänvaiheesi uuden nimen. Niiden tehtävä koskee pääasiassa tulevaa elämää, ei tätä elämää. Niitä kutsutaan taivaallisiksi auttajiksi, ei maallisiksi auttajiksi. Niitä ei kiinnosta tehdä maallinen elämänvaihe helpoksi, pikemminkin ne pitävät huolen siitä, että ne tekevät elämästänne kohtuullisen vaikean ja hankalan, jotta päätöksenteko saa virikkeitä ja siihen tarjoutuu yhä uusia tilaisuuksia. Suurenmoisen Ajatuksensuuntaajan läsnäolo ei tuo mukanaan elämisen helpoutta eikä vapautta rasittavasta ajattelemisesta, mutta tällaisen jumalallisen lahjan tulisi joka tapauksessa tuoda mukanaan ylevä mielenrauha ja verraton hengen tyneys.

Ohimenevät ja ailahtelevat ilon ja surun tuntemuksesi ovat enimmältään puhtaasti inhimillisiä ja aineellisia reaktioita sisällasi vallitsevaan psyykkiseen ilmastoon ja ulkoiseen aineelliseen ympäristösi. Älä näin ollen odota

intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal

saavasi Suuntaajalta itsekästä lohtua ja kuolevaiselle ominaista lohdutusta. Suuntaajan asiana on valmistaa sinut ikuista tutkimusmatkaa varten, valmistaa eloonjäämisesi. Salaperäisen Opastajan tehtävänä ei suinkaan ole tyyntyttää tunnekuohujasi eikä lääkittää loukattua ylpeyttäsi, vaan se, mihin Suuntaajan huomio kohdistuu ja mihin Suuntaaja aikansa käyttää, on sielusi valmistaminen pitkää ylösnousemuksellista elämänvaihetta varten.

Epäilen suuresti, pystynkö selittämään teille, mitä Suuntaajat mielessänne ja sielunne hyväksi tarkasti ottaen tekevät. En usko olevani täysin tietoinen siitä, mitä oikeastaan tapahtuu jumalallisen Opastajan ja ihmismielen kosmisessa yhdistymisessä. Meille tämä kaikki on jossakin määrin mysteeri, ei niinkään itse tavoitteen eikä tarkoituksen osalta, kuin varsinaisen toteutumistapansa osalta. Ja juuri siksi meidän on niin vaikea löytää sopivaa nimeä näille ylimaallisille lahjoille, jotka on annettu kuolevaisille ihmisille.

Ajatuksensuuntaajat haluaisivat vaihtaa pelontunteenne rakkaudesta ja luottavaisuudesta kertoviksi vakaumuksiksi, mutta ne eivät voi tehdä sellaista mekaanisesti eivätkä mielivaltaisesti. Se on teidän tehtävänne. Pannessanne täytäntöön niitä päätöksiä, jotka vapauttavat teidät pelon kahleista, te kirjaimellisesti saatte aikaan sen psyykkisen tukipisteen, jolle Suuntaaja voi myöhemmin asettaa hengellisen nostovivun nostaakseen teidät ylentävään ja eteenpäin vievään valaistumiseen.

Kun kysymyksessä ovat rotujen korkeampien ja alhaisempien taipumusten väliset jyrkät ja selväpiirteiset ristiriidat, ristiriidat sen välillä, mikä todellisuudessa on oikein ja mikä väärin (ei pelkästään se, mitä te saatatte sanoa oikeaksi ja vääräksi), niin voitte luottaa siihen, että Suuntaaja jollakin selkeällä ja aktiivisella tavalla osallistuu aina tällaisiin kokemuksiin. Se, että tällainen suuntaajatoiminta saattaa jäädä ihmisosapuolelta tiedostamatta, ei vähäisimmässäkään määrin vähennä sen arvoa eikä todellisuutta.

Jos sinulla on henkilökohtainen kohtalonsuojelija ja sattuisi, ettet jäisikään eloon, niin asianomainen suojelusenkeli on tutkittava tuomioistuimessa, jotta hänen maineensa puhdistettaisiin toteamalla hänen suorittaneen uskollisesti luottamustehtävänsä. Mutta Ajatuksensuuntaajia ei alisteta tällaisiin tutkimuksiin, silloin kun näiden kohteet eivät jää eloon. Me kaikki tiedämme, että vaikka enkelin suorittaman hoivaamisen täydellisyydestä saattaakin jäädä puuttumaan jotain, niin Ajatuksensuuntaajat toimivat paratiisillisen täydellisyyden edellyttämällä tavalla. Niiden hoivatyölle on ominaista sen moitteeton suoritustapa, jota kenenkään Diviningtonin

comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

^{108:5.7 (1192.2)} I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

^{108:5.8 (1192.3)} The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

^{108:5.9 (1192.4)} When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really* is right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

^{108:5.10 (1192.5)} If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

ulkopuolelta tulevan olennon ei ole mahdollista arvostella. Oppaanne ovat täydellisiä. Täydellisyyttä oleva päämäärä on sen vuoksi varmasti saavutettavissa.

6. SUUNTAAJAN TEHTÄVÄ

Kysymyksessä on todellakin jumalallisesta itsensäalentamisesta kertova ihme, kun ylhäiset ja täydelliset Suuntaajat tarjoutuvat aktuaalisesti elämään Urantian kuolevaisten kaltaisten aineellisten luotujen mielessä viedäkseen eläimestä polveutuvien maan olentojen kanssa koemielessä solmitun liiton täyttymykseen.

Olipa maailman asukkaiden aikaisempi status mikä hyvänsä, niin sen jälkeen kun jumalallinen Poika on lahjoittautunut, ja sen jälkeen kun Totuuden Henki on vuodatettu kaikkien ihmisten päälle, tällaiseen maailmaan saapuu joukoittain Suuntaajia asuakseen kaikkien normaalien tahdollisten luotujen mielessä. Paratiisin lahjoittautuneen Pojan saatua tehtävänsä päätökseen näistä Opastajista tulee totisesti ”sisimmässänne oleva taivaan valtakunta”. Jumalallisten lahjojen antamisen kautta Isä tulee niin lähelle syntiä ja pahaa kuin hän voi tulla, sillä on kirjaimellisesti totta, että Suuntaajan täytyy myötäelää kuolevaisen mielessä inhimillisen väärämielisyyden keskelläkin. Ihmisten sisimmässä asuvia Suuntaajia piinaavat erityisesti ajatukset, jotka osoittavat peittelemätöntä alhaisuutta ja itsekkyyttä. Niitä ahdistaa epäkunnioittava suhtautuminen sellaista kohtaan, joka on kaunista ja jumalallista, ja niiden työn tekevät tosiasiallisesti tyhjäksi ihmisen monet järjettömät, eläimelliset pelot ja lapselliset huolenaiheet.

Salaperäiset Opastajat ovat totisesti Universaalisen Isän antama lahja, Jumalan kuvan heijastuma ulkona maailmankaikkeudessa. Muuan suuri opettaja antoi muinoin ihmisille kehotuksen, jonka mukaan heidän tulisi uudistua mielensä hengessä, jotta heistä tulisi uusia ihmisiä, jotka on Jumalan kaltaisesti luotu vanhurskaudessa ja totuuden täyttymyksessä. Suuntaaja on merkki jumalallisuudesta, Jumalan läsnäolo. Puhe ”Jumalan kuvasta” ei viittaa fyysiseen yhdennäköisyyteen eikä aineellisen luodun olemuksen ahtaisiin rajoihin, vaan mieluumminkin Universaalisen Isän hengen läsnäoloa merkitsevään lahjaan, joka annetaan ylimaallisessa Ajatuksensuuntaajien vuodattamisessa universumien vähäisille luoduille.

Suuntaaja on hengellisen tuloksiinpääsyn lähde ja sisimmässänne olevan jumalallisen luonteen toivo. Ajatuksensuuntaaja on se voima, etuoikeus ja eloonjäämisen mahdollisuus, joka niin tiystin ja ikiajoiksi erottaa teidät pelkistä

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the “kingdom of heaven within you.” Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man’s foolish animal fears and childish anxieties.

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The “image of God” does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal

eläinluoduista. Se on aineellisen ruumiin hermoenergiamekanismin kautta mielen saavuttavaan ulkoiseen ja fyysiseen virikkeistöön verrattuna sitä korkeampi ja aidosti sisäinen ajattelun hengellinen virike.

Nämä tulevan elämänvaiheen uskolliset varjelijat tekevät ehdottomasti jokaisesta mentaalisesta luomuksesta hengellisen kaksoiskappaleen. Näin ne hitaasti mutta varmasti uudelleenluovat sinusta eloonjäämismailmoissa tapahtuvaa kuolleistaheräämistä varten sellaisen, jollainen todella olet (vain hengellisesti). Ja kaikki nämä ihanat, henkeä olevat uudelleenluomukset säilyvät kehittyvän ja kuolemattoman sielusi kehkeytyvässä todellisuudessa, morontiaminässäsi. Nämä realiteetit ovat aktuaalisesti olemassa, vaikka Suuntaaja vain harvoin kykeneekin nostamaan nämä toisintoluomukset riittävän korkealle voidakseen tuoda ne tietoisuuden valoon.

Ja kuten sinä olet todellisen minäsi, korkeamman ja edistyvän minäsi, paremman morontiaalisen ja tulevan hengellisen minäsi ihmisvanhempi, samalla tavoin Suuntaaja on sen jumalallinen vanhempi. Ja tuomarit ja tarkastajat näkevät juuri tämän kehittyvän morontiaalisen sielun, kun he säättävät eloonjäämisestäsi ja siirtävät sinut ylöspäin uusiin maailmoihin ja koskaan päättymättömään olemassaoloon ikuisen yhteyden vallitessa itsesi ja uskollisen kumppanisi — Jumalan, Suuntaajan — välillä.

Suuntaajat ovat teidän kehittyvän kuolemattoman sielunne ikuisia esi-isiä, jumalallisia alkuperäiskappaleita. Ne ovat se hellittämätön ylläke, joka panee ihmisen yrittämään aineellisen ja nykyisen olemassaolonsa hallintaa hengellisen ja tulevan elämänvaiheen valossa. Opastajat ovat kuolemattoman toivon vankeja, ikuisesti jatkuvan edistymisen lähteitä. Ja miten ne nauttivatkaan pitäessään enemmän tai vähemmän suorien kanavien kautta yhteyttä kohteeseensa! Kuinka ne riemuitsevatkaan, kun ne voivat luopua symboleista ja muista epäsuorista keinoista ja voivat siirtää sanomansa silmänräpäyksessä suoraan ihmiskumppaniensa ymmärrykseen!

Te ihmiset olette astuneet tielle, joka johtaa miltei infiniittisten näkymien loputtomaan avautumiseen, koskaan päättymättömien, alati avartuvien, riemastuttavaa palvelua, verratonta seikkailua, ylevää epävarmuutta ja rajatonta saavutuksiin pääsyä merkitseviä mahdollisuuksia edustavien sfäärien rajattomaan laajenemiseen. Kun pilvet kerääntyvät päällemme, tulisi uskomme hyväksyä se tosiasia, että sisäinen Suuntaajanne on läsnä, ja näin teidän tulisi kyetä näkemään maallisen epävarmuuden usvien taakse ikuisen vanhurskauden auringon kirkkaaseen paisteeseen Satanian mansiomaailmojen luokseen kutsuvissa korkeuksissa.

creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

108:6.8 (1194.1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

[Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen
Sanansaattaja.]

^{108:6.9 (1194.2)} [Presented by a Solitary Messenger
of Orvonton.]

Luku 109. Suuntaajien suhde universumin luotuihin

⇨ 108

Urantia-kirjan

110 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 109 SUUNTAAJIEN SUHDE UNIVERSUMIN LUOTUIHIN

Osiot

Johdanto

1. Suuntaajien kehittyminen
2. Omatoimiset Suuntaajat
3. Suuntaajien suhde eri kuolevaistyyppeihin
4. Suuntaajat ja ihmispersoonallisuus
5. Suuntaajan ihmismielessäasumista haittaavat tekijät
6. Todellisten arvojen häviämättömyys
7. Personoitujen Suuntaajien kohtalo

PAPER 109 RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

Johdanto

AJATUKSENSUUNTAAJAT ovat niitä lapsia, joilla on universumielämänura, ja neitseellisten Suuntaajien pitää todellakin hankkia kokemusta, samalla kun kuolevaiset luodut varttuvat ja kehittyvät. Aivan kuten ihmislapsen persoonallisuus laajenee evolutionaariseen olemassaoloon kuuluvia kamppailuja varten, samalla tavalla myös Suuntaaja kasvaa suureksi ylösnousemuksellisen elämän seuraavan vaiheen harjoituksissa. Kun lapsi varhaislapsuutensa sosiaalisen ja leikkitoiminnan kautta hankkii sopeutuvaa monipuolisuutta aikuisikänsä toimintoja varten, samoin hänessä asuva Suuntaaja jo maallisessa vaiheessa tapahtuvan esisuunnittelun ja morontiaelämänvaihetta koskevien toimintojen harjoittelun keinoin hankkii taitoa kosmisen elämän seuraavaa näyttämöä varten. Ihmisyyttä edustava olemassaolo on harjoitusjakso, jonka Suuntaaja käyttää tehokkaasti hyväkseen valmistautuessaan tulevan elämän entistä lukuisampiin velvollisuuksiin ja

INTRODUCTION

109:0.1 (1195.1) THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the

laajempiin mahdollisuuksiin. Mutta Suuntaajan eläessä sisimmässäsä sen ponnistelut eivät kovinkaan laajasti kohdistu ajallisen elämän ja planetaarisen olemassaolon asioihin. Tällä hetkellä Ajatuksensuuntaajat ovat ihmisten kehittyvissä mielissä ikään kuin harjoittelemassa asioita, jotka universumissa läpikäytävän elämänuran aikana ovat todellisia.

1. SUUNTAAJIEN KEHITTYMINEN

On pakostakin niin, että on olemassa kaikenkattava ja yksityiskohtainen järjestelmä neitseellisten Suuntaajien kouluttamiseksi ja kehittämiseksi, ennen kuin ne lähetetään Diviningtonista eteenpäin, mutta me emme siitä todellisuudessa kovinkaan paljon tiedä. On epäilemättä olemassa myös laaja-alainen uudelleen koulutusjärjestelmä niitä Suuntaajia varten, joilla jo on kokemusta ihmisen sisimmässä olemisesta, ennen kuin ne lähtevät uusiin tehtäviin kuolevaiseen liittyäkseen, mutta tätäkään emme aktuaalisesti tiedä.

Personoidut Suuntaajat ovat kertoneet minulle, että joka kerta, kun Opastajan asuttama kuolevainen ei jääkään eloon, Suuntaaja joutuu Diviningtoniin palatessaan jatkokoulutuskurssille. Tämän lisäkoulutuksen mahdollistaa kokemus siitä, että on asunut ihmisen sisimmässä, ja sitä annetaan, aina ennen kuin Suuntaaja lähetetään uudelleen ajallisuuden evolutionaarisiiin maailmoihin.

Tosiasialliselle elämisen kokemukselle ei ole mitään kosmista korviketta. Vastikään muodostetun Ajatuksensuuntaajan jumalallisuuden täydellisyys ei millään muotoa varusta tätä Salaperäistä Opastajaa kokemuseräisellä hoivaamiskyvyllä. Kokemusta ei voi erottaa elävästä olemassaolosta, sillä kysymys on siitä ainoasta asiasta, jonka osalta minkäänmääräinen jumalallisuus ei voi antaa sinulle vapautta siitä välttämättömyydestä, että se on tosiasiasa elämällä hankittava. Niinpä Ajatuksensuuntaajien on Korkeimman nykyisessä vaikutuspiirissä elävien ja toimivien kaikkien muiden olentojen tavoin hankittava kokemusta; niiden tulee kehittymällä edetä alemmista, kokemattomista ryhmistä korkeampiin ja kokeneempiin ryhmiin.

Kuolevaisen mielessä Suuntaajat läpikäyvät selkeän kehityksellisen elämänuran; ne tavoittavat sellaisen saavutusta merkitsevän realisuuden, joka kuuluu niille ikuiset ajat. Askel askeleelta ne hankkivat Suuntaajalle ominaista taitoa ja kykyä tuloksena kaikista ja mistä hyvänsä kosketuksistaan aineellisiin rotuihin siitä riippumatta, jäävätkö niiden yksittäiset kuolevaiskohteet eloon vaiko eivät. Ne ovat myös

universe career in the evolving minds of human beings.

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of

ihmismielen kanssa tasavertaisia kumppaneita eloonjäämiskapasiteettia merkitsevän kuolemattoman sielun kehityksen vaalimisessa.

Suuntaajan kehityksen ensimmäinen vaihe saavutetaan fuusiossa kuolevaisen olennon eloonjäävän sielun kanssa. Kun te siis olemukseltanne kehitytte sisäänpäin ja ylöspäin ihmisestä Jumalaksi, Suuntaajat puolestaan kehittyvät olemukseltaan ulospäin ja alaspäin Jumalasta ihmiseksi. Ja näin tämän jumalallisuuden ja ihmisyyden välisen liiton lopputuloksena tulee ikiajat olemaan ihmisen poika ja Jumalan poika.

2. OMATOIMISET SUUNTAAJAT

Teille on kerrottu, että Suuntaajat luokitellaan niiden saaman kokemuksen perusteella neitseellisiksi, edistyneiksi ja korkeimmiksi. Teidän tulisi tuntea myös muuan toiminnallinen luokittuma, nimittäin omatoimiset Suuntaajat. Omatoiminen Suuntaaja on sellainen, joka

1. On saanut tiettyä tarpeellista kokemusta tahdollisen luodun kehittyvästä elämästä joko väliaikaisena sisimmässäolijana sentyyppisessä maailmassa, jossa Suuntaajia vain lainataan kuolevaiskohteille, tai sitten varsinaisella fuusioplaneetalla, jossa asianomainen ihminen ei jäänytkään eloon. Tällainen Opastaja on joko edistynyt tai korkein Suuntaaja.

2. On saattanut hengellisen voiman tasapainoon ihmisessä, joka on suoriutunut kolmannelta psyykkisestä kehästä ja jolle on osoitettu henkilökohtainen serafisuojelija.

3. On saanut kohteen, joka on tehnyt verrattoman päätöksen eli on juhlallisesti ja vilpittömästi kihlautunut Suuntaajan kanssa. Suuntaaja ennakoii aikaa, jolloin varsinainen fuusio tapahtuu, ja pitää liittoa jo tapahtuneena tosiasiana.

4. On saanut kohteen, joka on otettu jäseneksi johonkin niistä kohtalon varajoukoista, joita on kuolevaisten ylösnousemuksen piiriin kuuluvassa evolutionaarisessa maailmassa.

5. On joskus ihmisen nukkuessa irrotettu tilapäisesti siitä kuolevaisen mielestä, johon se on suljettu, ja lähetetty suorittamaan jokin tärkeä yhteydenpitoon, yhteydenottoon, uudelleenrekisteröimiseen tai muuhun ihmisen ulkopuoliseen palvelutoimintaan kuuluva tehtävä, joka liittyy toimeksiannon kohteena olevan maailman hengelliseen hallintoon.

6. On kriisitilanteessa palvellut jonkun sellaisen ihmisen kokemuksessa, joka oli henkipersonallisuuden aineellinen täydenne, henkipersonallisuuden, jolle oli uskottu jonkin

survival capacity.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic

asianomaisen planeetan hengelliselle
asiainhoidolle välttämättömän, kosmisen
toimenpiteen suorittaminen.

Omatoimiset Suuntaajat näyttävät omaavan melkoisesti tahtoa kaikissa asioissa, joissa ei ole kysymys niiden välittömänä asuinpaikkana olevista ihmispersoonallisuuksista, kuten osoittavat ne lukuisat urotyöt, joita ne suorittavat sekä itseensä liittyvien kohteidensa sisäpuolella että näiden ulkopuolella. Tällaiset Suuntaajat ovat mukana monissa asianomaisen maailman toiminnoissa, mutta useimmiten ne toimivat itse valitsemiensa maallisten tomumajojen huomaamattomina asukkaina.

Nämä korkeamman- ja kokeneemantyyppiset Suuntaajat voivat epäilemättä vaihtaa viestejä muissa maailmoissa olevien vastaavanlaisten Suuntaajien kanssa. Mutta vaikka omatoimiset Suuntaajat tällä tavoin keskenään kommunikoivatkin, ne tekevät sen kuitenkin vain keskinäisen työnsä tasoilla ja varjellakseen sitä suojelutyöhön liittyvää tietoa-aineistoa, joka on niiden olinpaikkana olevien maailmojen suuntaajapalvelulle oleellisen tärkeää, jos kohta onkin esiintynyt tilanteita, jolloin niiden tiedetään kriisiaikoina toimineen planeettainvälisten asioiden parissa.

Korkeimmat ja omatoimiset Suuntaajat voivat oman tahtonsa mukaan poistua ihmisruumiista. Nämä asujaimet eivät ole kuolevaisen elollisuuden elimellinen tai biologinen osa, vaan ne ovat jotakin jumalallista, joka on laskettu elollisuuden päälle. Alkuperäisissä elollisuutta koskevilla suunnitelmissa niihin varauduttiin, mutta aineellisen olemassaolon kannalta ne eivät ole mitään sellaista, jota ilman ei tulaisi toimeen. Olisi kuitenkin pantava merkille, että kuolevaiseen tomumajaan kerran asetuttuaan ne eivät sieltä kovinkaan usein poistu edes tilapäisesti.

Supertoimiset Suuntaajat ovat niitä, jotka ovat suoriutuneet voitokkaasti kaikista niille uskotuista tehtävistä ja jotka odottavat vain aineellisen elämänvälikkappaleen hajoamista tai kuolemattoman sielun taivaaseenottoa.

3. SUUNTAAJIEN SUHDE ERI KUOLEVAISTYYPPEIHIN

Salaperäisten Opastajien työn luonne vaihtelee yksityiskohdiltaan sen mukaan, minkäluontoisia niiden toimeksiannot ovat, eli sen mukaan, ovatko ne yhdysside- vai fuusio-Suuntaajia. Jotkin Suuntaajat ovat vain lainassa kohteensa ajallisen elämänvaiheen ajan, toiset taas annetaan persoonallisuuden saavuttajaehdokkaiksi, joilla on lupa iäiseen fuusioitumiseen siinä tapauksessa, että niiden

achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the

kohde jää eloon. Niiden toiminnassa esiintyy myös vähäistä eroavuutta eri planeettatyyppien kesken samoin kuin eri järjestelmissä ja universeissa. Mutta kokonaisuutena ottaen niiden työtehtävät ovat merkillepantavan yhdenmukaisia, jopa yhdenmukaisempia kuin yksienkään muiden taivaallisten olentojen luotujen yhteisöjen velvollisuudet.

Tietyissä alkukantaisissa maailmoissa (ensimmäistä sarjaa edustava ryhmä) Suuntaaja asuu luodun mielessä saadakseen kokemuksellista harjaannusta, pääasiassa itsensäivistämisen ja asteittain etenevän kehittymisen hyväksi. Neitseellisiä Suuntaajia lähetetään mainitunlaisiin maailmoihin tavallisesti niinä varhaisina aikoina, jolloin primitiiviset ihmiset ovat vasta tulossa päätöksenteon laaksoon, mutta jolloin vielä verrattain harvat valitsevat nousun itsehillinnän ja luonteenlujuuden hankkimisen kukkuloiden takana siintäville moraalin vuorenhuipuille päästäkseen kehkeytymässä olevaa hengellisyyttä osoittaville korkeammille tasoille. (Monet, jotka eivät onnistu suuntaajaanfuusioitumisessa, jäävät kuitenkin eloon Henkeen fuusioituneina taivasmatkalaisina.) Suuntaajat saavat arvokasta harjoitusta ja hankkivat suurenmoista kokemusta ollessaan tällä tavoin tilapäisesti yhteydessä primitiivisiin mieliin, ja ne pystyvät myöhemmin hyödyntämään tätä kokemusta muissa maailmoissa elävien korkeampien olentojen hyväksi. Koko laajasta universumista ei mikään säilyttämisen arvoinen koskaan katoa.

Toisentyypisissä maailmassa (toista sarjaa edustava ryhmä) Suuntaajat annetaan kuolevaisille olennoille vain lainaksi. Näissä maailmoissa Opastajat eivät koskaan voi näin ihmisessä asumalla saavuttaa fuusiopersonallisuutta, mutta kuolevaisen olennon elämän kuluessa ne antavat ihmiskohteilleen suurenmoista apua, huomattavasti enemmän kuin, mitä ne kykenevät antamaan Urantian kuolevaisille. Näissä maailmoissa Suuntaajat annetaan kuolevaisluoduille lainaksi yhden ainoan elämänkulun ajaksi heidän korkeampien hengellisten saavutustensa esikuviksi, väliaikaisiksi auttajiksi siinä kiehtovassa tehtävässä, jonka tarkoituksena on jonkin eloonjäämispiirteen täydellistäminen. Suuntaajat eivät luonnollisen kuoleman jälkeen enää palaa, vaan nämä eloonjäävät kuolevaiset saavuttavat ikuisen elämän Henkeen fuusioitumalla.

Urantian kaltaisissa maailmoissa (kolmatta sarjaa edustava ryhmä) tapahtuu reaalinen kihlautuminen jumalallisten lahjojen kanssa, tapahtuu elämän ja kuoleman kihlaus. Jos jää eloon, silloin tulee vallitsemaan ikuinen liitto, iäti kestävä fuusio, silloin ihmisestä ja Suuntaajasta tehdään yksi ja sama olento.

different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

Tämän maailmojen sarjan kolmiaivoisissa kuolevaisissa Suuntaajat kykenevät ajallisen elämän kuluessa rakentamaan paljon enemmän aktuaalista yhteyttä kohteisiinsa kuin, mihin ne kykenevät yksi- tai kaksiaivoisten tyyppien kohdalla. Mutta kolmiaivoiseen tyyppiin kuuluvat etenevät kuolemanjälkeisessä elämänvaiheessa samalla tavoin kuin etenevät yksiaivoinen tyyppi ja kaksiaivoiset ihmisten sukukunnat — Urantian rodut.

Kaksiaivoisten maailmoissa neitseellisiä Suuntaajia määrätään lahjoittautuneen Paratiisin-Pojan vierailun jälkeen enää harvoin henkilöille, joilla on kiistatonta kapasiteettia eloonjäämiseen. Uskomme, että tällaisissa maailmoissa käytännöllisesti katsoen kaikki Suuntaajat, jotka asuvat eloonjäämiskapasiteetin omaavissa älyllisissä miehissä ja naisissa, kuuluvat edistyneeseen tai korkeimpaan tyyppiin.

Monissa Urantian alkuaikojen evolutionaarisissa roduissa esiintyi kolme olentojen ryhmää. Oli niitä, jotka olivat niin eläimellisiä, että heiltä kerta kaikkiaan puuttui suuntaajakapasiteetti. Oli niitä, jotka osoittivat epäilyketöntä kapasiteettia Suuntaajien saamiseen ja jotka sellaisen heti saivatkin, kunhan he saavuttivat moraalista vastuunkantamista osoittavan iän. Oli kolmaskin luokka, ja se sijoittui kahden edellisen rajamaastoon. Tähän luokkaan kuuluvilla oli kapasiteettia Suuntaajan saamiseen, mutta Opastajat saattoivat asettua heidän mieleensä vasta asianomaisen yksilön esittämän henkilökohtaisen pyynnön jälkeen.

Mutta moni neitseellinen Suuntaaja on sellaisten olentojen seurassa palvellessaan, jotka eivät tosiasiaassa täyty eloonjäämisen edellytyksiä siksi, että he ovat menettäneet tämän perintöoikeutensa epäkelvojen ja ala-arvoisten esivanhempiansa vuoksi, saanut arvokasta esikokemusta evolutionaariseen mieleen yhteyttä pitäessään, ja siitä on näin tullut jossakin muussa maailmassa olevaan korkeammantyyppiseen mieleen myöhemmin annettavaa tehtäväänosoitusta ajatellen entistäänkin pätevämpi.

4. SUUNTAAJAT JA IHMISPERSONALLISUUS

Sisimmässä elävät Suuntaajat antavat suurenmoista apua ihmisten väliselle korkeammanmuotoiselle älylliselle kanssakäymiselle. Eläimillä on kyllä yhteenkuuluvuudentunteita, mutta ne eivät vaihda käsityksiä toistensa kanssa. Ne kykenevät tuomaan julki tunnetilojaan, mutteivät ideoita ja ihanteita. Eivät eläimestä polveutuvat ihmisetkään saa kokemusta tyypiltään korkeasta älyllisestä ajatustenvaihdosta eikä hengellisestä yhteydestä kaltaisiinsa, ennen kuin Ajatuksensuuntaajat on

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the

annettu lahjaksi, jos kohta tällaiset evolutionaariset luodut ovatkin tiellä kohti Suuntaajien saamista, sitten kun he kehittävät puhekielen.

Eläimetkin toki vaihtavat alkeellisella tavalla viestejä keskenään, mutta tällaisessa primitiivisessä kontaktissa on vain vähän tai ei ollenkaan omakohtaisuutta. Suuntaajat eivät ole persoonallisuutta, vaan ne ovat esipersonaalisia olentoja. Mutta ne ovat silti peräisin persoonallisuuden lähteestä, ja niiden läsnäolo lisää ihmispersonaalisuuden laadullisia ilmentymiä. Tämä pitää paikkansa eritoten siinä tapauksessa, että Suuntaaja on saanut aiempaa kokemusta.

Riippuu paljon Suuntaajan tyypistä, millainen ihmispersonaalisuuden julkituksen potentiaali on. Kautta aikakausien monet Urantian suurista älyllisistä ja hengellisistä johtajista ovat saavuttaneet vaikutusvaltaa ennen kaikkea siksi, että heidän sisimmässään oleva Suuntaaja oli verraton ja omasi aikaisempaa kokemusta.

Sisimmässä asuvat Suuntaajat ovat harjoittaneet laajaa yhteistyötä muiden hengellisten influenssien kanssa muinaisaikojen primitiivisten ihmisten jälkeläisiä perin pohjin muuntaessaan ja ihmistäessään. Jos Urantian asukkaiden mielessä asuvat Suuntaajat vedettäisiin täältä pois, maailmassa alkaisi vähitellen vallita monet sellaiset olot ja tavat, jotka olivat ominaisia primitiivisten aikojen ihmisille. Jumalalliset Opastajat ovat eräs edistävän sivilisaation reaalisista potentiaaleista.

Olen tarkkaillut Urantialla eräässä mielessä asuvaa Ajatuksensuuntaajaa, joka on Uversan luetteloiden mukaan asunut Orvontonissa aikaisemmin viidessätoista mielessä. Emme tiedä, onko tällä Opastajalla ollut samanlaisia kokemuksia muissakin superuniverseissa, mutta uskon niin olevan. Kysymyksessä on ihailtava Suuntaaja ja eräs nykyisen aikakauden hyödyllisimmistä ja pystyvimmistä voimista Urantialla. Mitä muut ovat menettäneet siinä, että ovat kieltäytyneet jäämästä eloon, sen tämä ihmisolento (ja koko teidän maailmanne) nyt korjaa voitokseen. Siltä, jolla ei ole eloonjäämisen ominaisuuksia, otetaan pois jopa se kokenut Suuntaaja, joka hänellä nyt on, kun taas sille, jolla on eloonjäämisen mahdollisuuksia, annetaan saamattoman luopurin esikokenut Suuntaajakin.

Suuntaajat saattavat jossakin mielessä olla edistämässä jonkinmääräistä planetaarista ristipölyttymistä totuuden, kauneuden ja hyvyyden aloilla. Mutta niille annetaan perin harvoin kahta asumiskokemusta samalla planeetalla. Urantialla ei tällä haavaa palvele yhtään sellaista Suuntaajaa, joka olisi ollut tässä maailmassa ennenkin. Minä tiedän, mistä minä puhun, sillä Uversan arkistoissa meillä on Suuntaajien

highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

109:4.6 (1199.1) In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

numerot ja ansioluettelot.

5. SUUNTAAJAN IHMISMIELESSÄASUMISTA HAITTAAVAT TEKIJÄT

Korkeimmat ja omatoimiset Suuntaajat kykenevät useinkin tuomaan ihmisen ajatteluun hengellisesti tärkeitä tekijöitä, kunhan ajattelu virtaa vapaana luovan mielikuvituksen esteettömissä mutta hallituissa uomissa. Tällaisina hetkinä ja joskus myös unen aikana Suuntaaja kykenee pysäyttämään mentaaliset virrat, kammitsoimaan virtauksen ja sitten kääntämään ideain vuon toisaalle. Ja kaikki tämä tehdään, jotta saataisiin aikaan syvällisiä muutoksia ylitietoisuuden korkeammassa sopukoissa. Näin mielen voimat ja energiat virittyvät entistä täydemmin nykyisyyden ja tulevaisuuden hengellisen tason yhteydenpitoa merkitsevien sävelten sävellajiin.

Toisinaan on mahdollista saada mieli valaistumaan, on mahdollista kuulla sisälläsi jatkuvasti puhuvaa jumalallista ääntä niin, että saatat päästä osittaiseen tietoisuuteen sisimmässäsi pysyvästi asuvan potentiaalisen persoonallisuuden viisaudesta, totuudesta, hyvydestä ja kauneudesta.

Mutta teidän epävakaut ja ailahtelevat mentaaliset asenteenne johtavat usein siihen, että Suuntaajien suunnitelmat valuvat tyhjiin ja niiden työskentely häiriintyy. Sen lisäksi, että Suuntaajien työskentelyä häiritsee se, minkäluonteisia kuolevaisrodut ovat synnynnäisesti, tätä hoivaa hidastavat suuresti myös ennalta omaksumanne mielipiteet, ajatuspintymänne ja jäykistyneet ennakkoluulonne. Mainittujen haittatekijöiden vuoksi tietoisuuteen nousevat monestikin vain Suuntaajien keskeneräiset aikaansaannokset, ja näin käsitysten sekasortoisuus on väistämätöntä. Mentaalisia tilanteita tarkastellessanne on siksi turvallisinta pitää jokaista ajatusta ja kokemusta suoralta kädeltä vain sinä, mitä se aktuaalisesti ja pohjimmiltaan on, ja jättää kokonaan huomiotta se, mitä se olisi saattanut olla.

Elämän suuri pulma on siinä, miten sovittaa esi-isiltä perityt elämän viettämisestä koskevat mieltymykset Salaperäisen Opastajan jumalallisen läsnäolon alkuun panemien hengellisten yllykkeiden asettamiin vaatimuksiin. Vaikkei yksikään ihminen universumissa ja superuniversumissa viettämänsä elämänvaiheen aikana voikaan palvella kahta herraa, on jokaisen ihmisen nyt Urantialla elämänsä elämän kuluessa pakostakin palveltava kahta herraa. Hänen on perehdyttävä siihen taitoon, miten tehdään jatkuvasti inhimillisiä, ajallisia kompromisseja, samalla kun hän osoittaa hengellistä alamaisuutta

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER INDWELLING

109:5.1 (1199.2) Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

109:5.2 (1199.3) It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

109:5.3 (1199.4) But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

109:5.4 (1199.5) The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

vain yhdelle herralle. Ja juuri tämän takia niin monet horjuvat ja epäonnistuvat, uupuvat ja sortuvat evolutionaarisen kilvoittelun paineen alla.

Vaikka biologisena perintöosana saadut aivovarustus ja sähkö-kemiallinen säätelyjärjestelmä vaikuttavat kumpikin tehokkaan suuntaajatoiminnan piiriä rajoittavasti, mikään perinnöllinen rasite (normaaleissa mielissä) ei koskaan estä lopulta tapahtuvaa hengellisten tavoitteiden saavuttamista. Perinnöllisyys saattaa häiritä vauhtia, jolla persoonallisuus vallataan, mutta se ei estä taivaasmatkalaisen tutkimusmatkan tarkoituksen lopulta tapahtuvaa toteutumista. Jos tahdot toimia yhdessä Suuntaajan kanssa, niin jumalallinen lahja tulee ennemmin tai myöhemmin kehittämään kuolemattoman morontiasielun, ja siihen fuusioituttuaan se esittelee uuden luodun paikallisuniversumin täysivaltaiselle Mestari-Pojalle ja lopulta Paratiisissa olevalle Suuntaajien Isälle.

6. TODELLISTEN ARVOJEN

HÄVIÄMÄTTÖMYYS

Suuntaajat eivät koskaan tuota pettymystä; mikään säilyttämisen arvoinen ei koskaan joudu hukkaan; jokaiseen tahdolliseen luotuun sisältyvä jokainen merkityksellinen arvo säilyy varmasti ja siitä riippumatta, jääkö merkityksen löytävä tai sitä arvioiva persoonallisuus eloon vai ei. Tilanne siis on sellainen, että kuolevainen luotu saattaa torjua eloonjäämisen, mutta elämästä saatua kokemusta ei silti heitetä hukkaan, vaan ikuinen Suuntaaja vie tällaisen ilmeisen haaksirikkoutuneen elämän säilyttämisenarvoiset piirteet mukanaan johonkin toiseen maailmaan ja luovuttaa nämä jäljelle jääneet merkitykset ja arvot siellä jollekulle korkeampaa tyyppiä edustavalle eloonjäämiskykyiselle kuolevaismielelle. Mikään arvollinen kokemus ei koskaan tapahdu turhaan. Mikään todellinen merkitys tai reaalinen arvo ei koskaan tuhoutu.

Salaperäinen Opastaja on sillä tavoin suhteessa fuusioehdokkaisiin, että jos kuolevainen osapuoli hylkää Opastajan ja ihmisosapuoli kieltäytyy seuraamasta ylösnousemuksellista elämänuraa, niin sitten kun Suuntaaja pääsee hänestä luonnollisen kuoleman hetkellä (tai jo sitä ennen) vapaaksi, se vie mukanaan kaiken sen säilyttämisen arvoisen, joka on kehittynyt kyseisen, eloonjäämättömän luodun mielessä. Jos sattuisi käymään niin, että Suuntaaja ei toistuvista yrityksistä huolimatta onnistu saavuttamaan fuusiopersonallisuutta siksi, etteivät sen toinen toistaan seuraavat ihmiskohteet jää eloon, ja jos tämä Opastaja myöhemmin satuttaisiin personoimaan, niin koko tämä hankittu

109:5.5 (1199.6) While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be

kokemus siitä, että on asunut kaikissa näissä kuolevaismielissä ja oppinut ne tuntemaan, muuttuisi kyseisen vasta-Personoidun Suuntaajan aktuaaliseksi omaisuudeksi, perinnöksi, josta hän saisi nauttia ja jota hän saisi käyttää hyväkseen kaikkina tulevana aikakausina. Tähän luokkaan kuuluva Personoitu Suuntaaja on kaikkien entisten ihmisistänsä kaikkien säilyttämisen arvoisten piirteiden monikoosteinen kokoelma.

Kun pitkän universumikokemuksen omaavat Suuntaajat tarjoutuvat asumaan lahjoittautumistehtävää suorittavissa jumalallisissa Pojissa, ne ovat täysin tietoisia siitä, ettei persoonallisuutta ole koskaan tämän palveluksen kautta saavutettavissa. Mutta usein henkien Isä kuitenkin suo persoonallisuuden näille tarjokkaille ja asettaa heidät kaltaistensa johtajiksi. Kysymyksessä ovat persoonallisuudet, joille osoitetaan kunniaa antamalla heille valtaa Diviningtonissa. Ja heidän ainutlaatuinen olemuksensa kätkee sisäänsä sen mosaiikkimaisen ihmisyyden, jonka he ovat saaneet moninkertaisista kokemuksistaan kuolevaisessa-asumisesta, samoin kuin heidän viimeisestä sisimmässä-asumisestaan perua olevan henkiläljenteen lahjoittautuneen Paratiisin-Pojan ihmishahmoisesta jumaluudesta.

Teidän paikallisuniversuminne Suuntaajien toimintoja johtaa Nebadonin Mikaelin Personoitu Suuntaaja, se sama Opastaja, joka häntä askel askeleelta opasti, kun hän eli ihmiselämänsä Joshua ben Josefin lihallisessa hahmossa. Luottamustehtävänsä tämä oivallinen Suuntaaja suoritti uskollisesti, ja viisaasti tämä uljas Opastaja ihmisluontoa ohjasi, kun se taukoamatta opasti Paratiisin-Pojan kuolevaismieltä Isän täydellisen tahdon mukaisen tien valitsemisessa. Tämä Suuntaaja oli aikaisemmin, Abrahamin päivinä, palvellut Makiventa Melkisedekin mukana, ja se oli ollut osallisena suunnattomissa urotoissa sekä ennen Makiventan sisimmässä asumista että edellä mainittujen lahjoittautumiskokemusten välillä.

Tämä Suuntaaja saavutti Jeesuksen ihmismielessä toden totta riemuvoiton, mielessä, joka jokaisessa esiin nousseessa elämäntilanteessa säilytti pyhittäytyneen antaumuksensa Isän tahtoa kohtaan, sanoi hän: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Tällainen päättäväinen pyhittäytyminen on todellinen passi pois ihmisluonnon rajoittuneisuuksista jumalallisen perillepääsyn lopullisuuteen.

Nyt tämä sama Suuntaaja heijastelee suurenmoisen persoonallisuutensa tutkimattomassa olemuksessa Joshua ben Josefissa ennen tämän kastetta vallinnutta ihmisyyttä, sitä ikuista ja elävää jäljennöstä niistä ikuisista ja elävistä arvoista, jotka kaikista

enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, "Not my will, but yours, be done." Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a

urantialaisista suurin loi tavanomaisen elämän vaatimattomista olosuhteista sillä tavoin kuin hän eli elämänsä ammentaessaan täysin tyhjiin ne hengelliset arvot, jotka ylipäättään voidaan kuolevaisen kokemuksessa saavuttaa.

Kaikelle sille pysyvää arvoa omaavalle, joka on uskottu Suuntaajan haltuun, taataan ikuinen säilyminen. Nämä hallussaan olevat omaisuuserät Suuntaaja tiettyissä tapauksissa säilyttää lahjoitukseksi ne tulevaisuudessa asuinpaikkanaan olevalle kuolevaisen mielelle. Toisissa tapauksissa, ja personoimisen jälkeen, nämä kuolemasta selviytyvät ja säilytetyt realiteetit pidetään tallessa tulevaa Kokonaisuniversumin Arkkitehtien palveluksessa tapahtuvaa hyväksikäyttöä varten.

commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. PERSONOITUJEN SUUNTAAJIEN KOHTALO

Niistä Isän osasista, jotka eivät ole Suuntaajia, emme osaa sanoa, ovatko ne personoitavissa vaiko eivät, mutta teille on kerrottu, että persoonallisuus on Universaalisen Isän omassa vallassa oleva, hänen vapaasta tahdostaan riippuva lahjoite. Sikäli kuin tiedämme, suuntaajatyyppejä edustava Isän osanen saavuttaa persoonallisuuden vain sillä, että tämä persoonalliselle olennolle osoittamallaan palvelulla ja hoivalla hankkii persoonan ominaisuuksia. Näiden Personoitujen Suuntaajien koti on Diviningtonissa, jossa he opettavat ja ohjaavat esipersonallisia tovereitaan.

Personoidut Ajatuksensuuntaajat ovat kaukaisuuksiin ulottuvan universumien universumin pidäkkeettömiä, tehtävään osoittamattomia ja täysivaltaisia vakauttajia ja kompensoijia. Heissä yhdistyvät Luojan ja luodun kokemus — eksistentiaalinen ja kokemuksellinen. He ovat yhdistettyjä ajallisuuden ja ikuisuuden olentoja. Heissä liittyvät yhteen maailmankaikkeuden hallinnossa esiintyvät esipersonallinen ja persoonallinen.

Personoidut Suuntaajat ovat Kokonaisuniversumin Arkkitehtien kaikin puolin viisaita ja voimallisia täytöntöönpanijoita. He ovat Universaalisen Isän koko huolenpitoasteikon — persoonallisen, esipersonallisen ja ylipersonallisen — persoonallisia toimihenkilöitä. He ovat niitä, jotka Perimmäisen Jumalan toimipiiriä edustavien transsendentaalisiin, absoniittisiin sfääreihin kuuluvien kaikkien maailmojen joka puolella, aina Absoluuttisen Jumalan tasoille saakka persoonallisesti huolehtivat epätavallisesta, epätavanomaisesta ja odottamattomasta.

He ovat universumeissa ainoat olennot, joiden olemus sulkee sisäänsä kaikki tunnetut persoonallisuuden suhteet, sillä he ovat

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are the untrammelled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are

kaikkipersoonallisia: he ovat ennen persoonallisuutta, he ovat persoonallisuutta ja he ovat persoonallisuuden jälkeen. He tuovat esille Universaalisen Isän persoonallisuuden sellaisena kuin se oli ikuisessa menneisyydessä, sellaisena kuin se on ikuisessa nykyisyydessä ja ikuisessa tulevaisuudessa.

Isä lahjoitti lankaikkiselle Pojalle infiniittiseen ja absoluuttiseen luokkaan kuuluvan persoonallisuuden, mutta hän päätti varata omaa hoivatyötään varten Personoidun Suuntaajan tyyppiä olevan kokemuksellisen persoonallisuuden, joka annetaan eksistentiaaliselle esipersonoimiselle Suuntaajalle, ja näin näiden on kumpaisenkin määrä päätyä tulevan ikuisuuden superpersoonallisuudeksi, joka edustaa Perimmäisen, Korkein-Perimmäisen, absoniittisten toimipiirien transsendentaalista hoivaamista, jopa Perimmäis-Absoluuttisen tasoille saakka.

Personoituja Suuntaajia nähdään universeissa vain harvoin vapaasti liikkumassa. Silloin tällöin he pitävät neuvoa Päivien Muinaisten kanssa, ja joskus sattuu, että seitsenkertaisten Luoja-Poikien Personoidut Suuntaajat tulevat konstellaatioiden päämajamaailmoin keskustelemaan Vorondadek-hallitsijoiden kanssa.

Kun Urantian planeettakohtainen Vorondadek-tarkkailija — se Kaikkein Korkein holhooja, joka jokin aika sitten ryhtyi hoitamaan teidän maailmanne hätätilaikaista sijaishallitsijan tointa — toi julki valtuutensa täällä asuvan kenraalikuvernöörin edessä, niin hän ryhtyi hoitamaan Urantian hätätilahallintoa itse valitsemansa täysilukuisen esikunnan kanssa. Hän osoitti kaikille työtovereilleen ja avustajilleen viivyttämättä näiden planetaariset tehtävät. Mutta hän ei valinnut niitä kolmea Personoitua Suuntaajaa, jotka ilmaantuivat hänen eteensä samana hetkenä, kun hän ryhtyi hoitamaan sijaishallitsijan tehtäviä. Hän ei edes tiennyt, että nämä tällä tavoin ilmestyisivät, sillä edellisen sijaishallinnon aikana he eivät samalla tavalla tuoneet julki jumalallista läsnäoloaan. Eikä Kaikkein Korkein sijaishallitsija näille vapaaehtoisille Personoiduille Suuntaajille myöskään osoittanut palvelutehtäviä eikä määrännyt velvollisuuksia. Siitä huolimatta nämä kolme kaikkipersoonallista olentoa olivat tuohon aikaan Urantialla palvelleiden lukuisten taivaallisten olentojen luokkien joukossa kaikkein aktiivisimpia.

Personoidut Suuntaajat toimittavat monenlaisia palveluksia universumipersoonallisuuksien lukuisille luokille, mutta meillä ei ole lupaa keskustella näistä palveluksista sellaisten evolutionaaristen luotujen kanssa, joissa asuu Suuntaaja. Nämä erikoislaatuiset inhimilliset jumalolennot kuuluvat koko suuruniversumin kaikkein merkittävimpiin

omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions

persoonallisuuksiin, eikä kukaan rohkene may be.
ennustaa, mitkä mahdollisesti ovat heidän
tehtävänsä tulevaisuudessa.

[Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen
Sanansaattaja.]

^{109:7.9 (1202.2)} [Presented by a Solitary Messenger
of Orvonton.]

Luku 110. Suuntaajien suhde yksittäisiin kuolevaisiin

⇨ 109

Urantia-kirjan

111 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 110 SUUNTAAJIEN SUHDE YKSITTÄISIIN KUOLEVAISIIN

Osiot

Johdanto

1. Asuminen kuolevaisen mielessä
2. Suuntaajat ja ihmistahto
3. Yhteistyö Suuntaajan kanssa
4. Suuntaajan työskentely mielessä
5. Erheellisiä käsityksiä Suuntaajan opastuksesta
6. Seitsemän psyykkistä kehää
7. Kuolemattomuuden saavuttaminen

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

Johdanto

KUN epätäydellisille olennoille myönnetään vapaus, sen väistämättömänä seurauksena on murhenäytelmä, ja siksi näiden olentojen esi-isänä olevan Jumaluuden olemuksen mukaista onkin, että hän heidän rakastavana kumppaninaan osallistuu universaalisesti ja kiintymystä osoittaen heidän kärsimyksiinsä.

Sikäli kuin olen universumin asioista perillä, minä ainakin pidän Ajatuksensuuntaajien osoittamaa rakkautta ja antaumusta koko luomakunnan tosemmin jumalallisena kiintymyksenä. Poikien osoittama rakkaus heidän hoivatessaan ihmissukukuntia on verratonta, mutta Suuntaajan yksilöä kohtaan osoittama antaumus on liikuttavan jaloa, jumalallisesti Isän kaltaista. Paratiisin-Isä on ilmeisesti varannut tämän tavan pitää persoonallista yhteyttä yksittäisiin luotuihinsa vain Luojalle kuuluvaksi etuoikeudeksi. Eikä koko universumien universumissa ole mitään, joka olisi näiden persoonattomien entiteettien osoittamaan ihmeelliseen huolenpitoon täysin verrattavaa,

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

entiteettien, jotka niin lumoavalla tavalla pitävät
evolutionaaristen planeettojen lapsia
asuinsijoinaan.

1. ASUMINEN KUOLEVAISEN MIELESSÄ

Ajatuksensuuntaajista ei tulisi ajatella, että ne elävät ihmisten aineellisissa aivoissa. Ne eivät ole maailmojen fyysisten luotujen elimellinen osa. Ajatuksensuuntaajan kohdalla on ehkä oikeampaa kuvitella, että se asuu ihmisen kuolevaismielessä, mieluummin kuin että sen olinpaikka olisi jonkin nimenomaisen fyysisen elimen puitteissa. Ja epäsuorasti ja tiedostamattomana Suuntaaja kommunikoi jatkuvasti ihmiskohteensa kanssa, eritoten niiden ylevien kokemusten aikana, jolloin mieli ylittöisyydessä on palvonnallisessa yhteydessä henkeen.

Toivon, että minun olisi mahdollista auttaa kehittyviä kuolevaisia pääsemään parempaan ymmärrykseen heidän sisimmässään elävän Suuntaajan epäitsekästä ja verrattomasta työstä ja kehittämään laajempaa arvostusta sitä kohtaan, Suuntaajien, jotka ovat niin hartaan uskollisia ihmisen hengelliseen hyvinvointiin tähtäävän tehtävän edistämiseksi. Nämä Opastajat ovat pystyviä ihmismielten korkeampien osa-alueiden hoivaajia. Ne käsittelevät viisaasti ja kokeneesti ihmisälyyn kätkeyvää hengellistä potentiaalia. Nämä taivaalliset auttajat ovat vihkiytyneet siihen mykistävään tehtävään, että ne opastavat teitä turvallisesti sisäänpäin ja ylöspäin, taivaallisen onnen suojasatamaan. Nämä uupumattomat uurastajat ovat pyhittäytyneet sille, että ne tulevaisuudessa personoivat jumalallisen totuuden ikuisessa elämässänne saavuttaman riemuvoiton. Ne ovat niitä valppaita työntekijöitä, jotka luotsaavat jumalatietoisen ihmismielen pois pahuuden salakareilta, samalla kun ne asiantuntevasti opastavat ihmisen kehittyvää sielua kohti kaukaisuuksissa siintävillä ikuisilla rannoilla olevia jumalallisia täydellisyyden satamia. Suuntaajat ovat rakastavia ohjaajia, turvallisia ja luotettavia oppaitanne, jotka vievät teidät maan päällä viettämänne lyhyen elämänvaiheen pimeiden ja arvaamattomien sokkeloiden läpi. Ne ovat kärsivällisiä opettajia, jotka alinomaan kannustavat kohdettaan vähä vähältä lisääntyvän täydellisyyden poluilla eteenpäin. Ne ovat luodun olennon luonteeseen kätkeytyvien ylevien arvojen huolellisia varjelijoita. Toivon, että osaisitte rakastaa niitä enemmän, toimia niiden kanssa yhteistyössä paljon nykyistä täysimääräisemmin ja suhtautua niihin kiintymyksellisemmin.

Vaikka jumalalliset asujaimet huolehtivat pääasiassa hengellisestä valmennuksestanne koskaan päättymättömän olemassaolon seuraavaa vaihetta varten, ne tuntevat myös syvää mielenkiintoa ajallista hyvinvointianne ja

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are

reaalisia saavutuksianne kohtaan maan päällä. Ne ovat mielissään voidessaan myötävaikuttaa terveyteenne, onnellisuuteen ja aitoon menestymiseen. Ne eivät suhtaudu välinpitämättömästi siihen, miten menestytte kaikissa planetaariseen edistymiseen liittyvissä asioissa, jotka eivät ole ikuista edistymistä merkitsevän tulevan elämänne kannalta haitallisia.

Suuntaajat tuntevat mielenkiintoa päivittäisiä puuhianne ja elämänne moninaisia yksityiskohtia kohtaan ja kantavat niistä huolta täsmälleen siinä määrin kuin nämä vaikuttavat niiden merkittävien ajallisten valintojenne ja elintärkeiden hengellisten päätöstenne määräytymiseen, jotka siis ovat sielunne eloonjäämisen ja ikuisen edistymisen ongelmanne ratkaisuun vaikuttavia tekijöitä. Vaikka Suuntaaja on passiivinen, kun kysymys on puhtaasti ajallisesta hyvinvoinnistanne, se on kuitenkin jumalallisesti aktiivinen, kun kysymyksessä ovat kaikki ikuiseen tulevaisuuteen liittyvät asiat.

Suuntaaja pysyy kanssasi joka ainoassa onnettomuudessa ja jokaisen sellaisen sairauden alusta sen loppuun, joka ei kokonaan tuhoa mentaalisuuttasi. Mutta miten tylyä onkaan tietten tahtoon tahrata tai muulla tavoin tahallisesti saastuttaa se fyysinen ruumis, jonka on palveltava tämän Jumalalta saadun ihanan lahjan maisena tomumajana. Kaikki fyysiset myrkyt hidastavat suuresti niitä Suuntaajan ponnistuksia, joilla tämä pyrkii ylevöittämään aineellista mieltä, kun kehittyvän sielun hengellistä edistymistä puolestaan häiritsevät yhtä hirveällä tavalla pelon, vihan, kateuden, mustankipeyden, epäilyksen ja suvaitsemattomuuden mentaaliset myrkyt.

Tällä haavaa elät aikajaksoa, jolloin Suuntaaja kosiskelee sinua. Ja jos vain osoittaudut uskolliseksi tuon jumalallisen hengen sinuun panemaa luottamusta kohtaan, joka tavoittelee mieltäsi ja sieluasi ikuiseen liittoon, siitä on lopulta seurauksena se morontiakyky, se ylevä harmonia, se kosminen yhteensovittautuminen, se jumalallinen sopusointu, se taivaallinen fuusio, se koskaan päättymätön identiteetin sekoittuma, se olemisen ykseys, joka on niin täydellinen ja lopullinen, etteivät kokeneimmatkaan persoonallisuudet kykene näitä fuusio-osapuolia — kuolevaista ihmistä ja jumalallista Suuntaajaa — koskaan erottamaan eikä tunnistamaan erillisiksi identiteeteiksi.

2. SUUNTAAJAT JA IHMISTAHTO

Kun Ajatuksensuuntaajat asettuvat ihmismieliin, ne tuovat mukanaan elämänuran ihannemallit, ihanteelliset elämät, siinä muodossa, jossa ne itse ja Diviningtonin Personoidut Suuntaajat ovat niistä päättäneet ja niistä

delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster, while passive regarding purely temporal welfare, is divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified

edeltäkäs in säätäneet ja jotka Urantian Personoitu Suuntaaja on vahvistanut. Ne siis ryhtyvät työhönsä mukanaan ihmiskohteidensa älyllisen ja hengellisen kehittämisen hyväksi laadittu täsmällinen ja ennalta määrätty suunnitelma, mutta kenenkään ihmisolennon velvollisuutena ei ole hyväksyä tätä suunnitelmaa. Ennaltamääräytyminen kohdistuu teihin kaikkiin, mutta edeltäkäs in ei ole säädetty, että teidän on hyväksyttävä tämä jumalallinen predestinaatio, vaan teillä on täysi vapaus hylätä Ajatuksensuuntaajain ohjelma milta hyvänsä osin tai kokonaan. Ajatuksensuuntaajien tehtävänä on saada aikaan sellaisia mielessä tapahtuvia muutoksia ja suorittaa sellaisia hengellisiä järjestelyjä, joihin te voitte mieluusti suostua, jotta ne sillä keinoin pääsisivät paremmin vaikuttamaan persoonallisuuden suunnistautumiseen. Mutta missään olosuhteissa nämä jumalalliset Opastajat eivät koskaan pyri hyötymään kustannuksellanne eivätkä muutoinkaan valintoja ja päätöksiä tehdessänne mielivaltaisesti teihin vaikuttamaan. Suuntaajat kunnioittavat persoonallisuudelle kuuluvaa itsemääräämisoikeuttanne; ne noudattavat aina nöyrästi teidän tahtoanne.

Ne ovat sinnikkäitä, kekseliäitä ja työskentelymenetelmiensä osalta täydellisiä, mutta koskaan ne eivät loukkaa isäntänsä tahtotoiminnallista itseyyttä. Jumalallinen Opastaja ei koskaan hengellistä yhtäkään ihmistä vastoin tämän tahtoa, vaan eloonjääminen on Jumalten lahja, jonka täytyy olla ajallisuuden luotujen haluama. Mitä hyvänsä Suuntaaja onkin onnistunut hyväksesi tekemään, muistiinmerkinnät osoittavat viime kädessä kuitenkin, että muodonmuutos toteutui, kun sinä siihen yhteistyöhaluisesti suostuit. Muistiinmerkinnöissä tulet esiintymään Suuntaajan auliina kumppanina ylösnousemukselliseen elämänvaiheeseen kuuluvan suunnattoman muodonmuutoksen joka ainoan välivaiheen saavuttamisessa.

Suuntaaja ei pyri kontrolloimaan ajatteluanne sinänsä, vaan mieluummin hengellistämään sen, iäistämään sen. Sen paremmin enkelit kuin Suuntaajatkaan eivät pidä tehtävänä suoranaista ihmisen ajatteluun vaikuttamista, vaan se on sellainen persoonallisuuteen kuuluva etuoikeus, joka on vain ihmisellä. Suuntaajat omistautuvat ajatteluprosessinne kohentamiseen, modifioimiseen, suuntaamiseen ja koordinoimiseen, mutta eritoten ja aivan erityisesti ne antautuvat työhön, jonka tarkoituksena on eloonjäämistänne varten rakentaa elämänuranne hengellinen kaksoiskappale, morontiajäljenne oikeasta edistyvästä minuudestanne.

Suuntaajat toimivat ihmismielen korkeampia tasoja olevissa sfääreissä, joissa ne hellittämättä pyrkivät tuottamaan morontiajäljenteen jokaisesta kuolevaisen älytoiminnan muodostamasta

by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; *they are always subservient to your will.*

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are,

käsityksestä. On näin ollen olemassa kaksi realiteettia, jotka jättävät merkkinsä ihmisen mielen yhteyspiireihin ja pitävät niitä toimintansa keskiössä: toinen on Elämäntajien alkuperäisistä suunnitelmista kehittynyt kuolevaisen minuus ja toinen on Divingtonin ylevistä sfääreistä peräisin oleva kuolematon entiteetti, Jumalan antama ihmisessä asuva lahja. Mutta kuolevaisen minuus on myös persoonallinen minuus; sillä on persoonallisuus.

Koska olet persoonallinen luotu, sinulla on mieli ja tahto. Koska Suuntaaja on esipersonallinen luotu, sillä on esimieli ja esitahto. Jos mukaudut niin täydelleen Suuntaajan mieleen, että näette asiat kuin yksin silmin, silloin mielistänne tulee yksi mieli, ja sinä saat vahvistukseksi Suuntaajan mielen. Jos sinun tahtosi sittemmin määrää ja vaatii panemaan toimeen tämän uuden eli yhteen nivoutuneen mielen päätökset, silloin Suuntaajan esipersonallinen tahto pääsee sinun päätöksesi myötä julki persoonallisuuden kautta, ja siltä osin kuin puhe on tästä nimenomaisesta hankkeesta, niin sinä ja Suuntaaja olette yksi. Sinun mielesi on päässyt virittäytymään jumaluuteen, ja Suuntaajan tahto on päässyt siihen, että se tulee julki persoonallisuuden kautta.

Siinä määrin kuin äsken mainittu samaisuus toteutuu, samassa määrin olet mentaalisella alueella lähestymässä olemassaolon morontiatasoa. Morontiamieli on termi, joka merkitsee yhdessä toimivien, mutta toisistaan poikkeavaa aineellista ja hengellistä olemusta olevien mielten substanssia ja kokonaissummaa. Morontiaäly merkitseekin sen vuoksi sellaista paikallisuniversumissa tavattavaa kaksinaista mieltä, jota hallitsee yksi tahto. Ja kuolevaisten kohdalla kysymys on alkuperänsä osalta inhimillisestä tahdosta, josta on tulossa jumalallinen sen myötä, että ihminen samastaa ihmismielen Jumalan mielellisyyteen.

3. YHTEISTYÖ SUUNTAAJAN KANSSA

Suuntaajat pelaavat aikakaudesta toiseen jatkuvaa, pyhää ja ylevää peliä; ne ovat mukana eräässä ajallisuuden ja avaruuden suurenmoisimmista hankkeista. Ja miten onnellisia ne ovatkaan, kun teidän yhteistyöhalukkuutenne sallii niiden antaa teille apua ajallisuudessa käytävissä lyhyissä kamppailuissanne, samalla kun ne itse jatkavat laajempien ikuisuustehtäviensä toimittamista. Mutta kun Suuntaaja koettaa kommunikoida kanssanne, käy tavallisesti niin, että sanoma hukkuu ihmismielen energiavirtojen aineellisiin pyörteisiin, ja kykenette vain satunnaisesti sieppaamaan kaikuna kuuluvan jumalallisen äänen, vain sen heiveröisen ja etäisen kaiun.

therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind with the mindedness of God.

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

Miten hyvin Suuntaajasi onnistuu yrityksessään luotsata sinut kuolevaisen elämän läpi ja saamaan aikaan eloonjäämisesi, ei niinkään riipu uskomuksiasi edustavista teorioista kuin päätöksistäsi, ratkaisuistasi ja horjumattomasta uskostasi. Kaikista näistä persoonallisuuden kasvua osoittavista toimista tulee voimakkaasti vaikuttavia tekijöitä, jotka auttavat edistymistäsi, sillä ne auttavat sinua toimimaan yhdessä Suuntaajan kanssa, ne auttavat sinua lopettamaan vastarintasi. Ajatuksensuuntaajat onnistuvat tai näyttävät epäonnistuvan maisissa hankkeissaan täsmälleen samassa määrin kuin kuolevaiset onnistuvat tai eivät onnistu toimimaan yhdessä sen järjestelmän kanssa, jonka avulla heitä on määrä viedä eteenpäin pitkin täydellisyyden saavuttamiseen johtavaa ylösnousemuksen tietä. Eloonjäämisen salaisuus on kiedottu ihmisen ylevimpään haluun, haluun olla Jumalan kaltainen, ja siihen liittyvään halukkuuteen tehdä ja olla kaikkea sitä, mikä on välttämätöntä, jotta tuo ylimpänä hallitseva halu lopulta täytyisi.

Puhuessamme Suuntaajan onnistumisesta tai epäonnistumisesta puhumme asiasta ihmisen eloonjäämisen kannalta. Suuntaajat eivät koskaan epäonnistu; ne ovat jumalallista olemusta ja ne selviävät jokaisesta hankkeestaan aina voittajina.

En voi olla toteamatta, että sängen monet teistä tuhlaavat peräti paljon aikaa ja ajatusta elämän pikkuasioihin, samalla kun jätätte lähes kokonaan vaille huomiota ikuista merkitystä omaavat, paljon oleellisemmat seikat eli ne saavutukset, joissa on kysymys sopusointuisemman toiminnallisen yhteisymmärryksen kehittämisestä itsenne ja Suuntaajienne välille. Inhimillisen olemassaolon suuri tavoite on virittyminen sisimmässä olevan Suuntaajan jumalallisuuteen. Ihminen on maisen elämän aikana saavuttanut paljon, jos hän yltää totiseen ja ymmärtäväiseen pyhittäytymiseen sen jumalallisen hengen ikuisiin päämääriin, joka odottaa ja työskentelee mielessäsi. Mutta harras ja päättäväinen ponnistus ikuisen kohtalon todellistamiseksi ei ole millään muotoa ristiriidassa hilpeän ja riemullisen elämän eikä menestyksellisen ja kunniakkaan maisen elämänuran kanssa. Yhteistyö Ajatuksensuuntaajan kanssa ei vaadi itsensä kiduttamista, tekohurskautta eikä ulkokultaista ja huomiota herättävää itsensä alentamista. Ihanteellinen elämä on mieluummin elämää, joka ilmenee rakastavana palvelemisena, kuin olemassaoloa, jolle on ominaista pelokas epärointi.

Se, että on hämmentynyt, on ymmällään; se, että on toisinaan jopa masennuksissa tai suunniltaan, ei välttämättä ole merkki vastarinnasta sisimmässä olevan Suuntaajan johdatuksia kohtaan. Tällaiset asenteet saattavat

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast *faith*. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

110:3.3 (1206.1) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation

toisinaan merkitä sitä, että aktiivinen yhteistyö jumalallisen Opastajan kanssa puuttuu, ja ne saattavat sen vuoksi jonkin verran viivästyttää hengellistä edistymistä, mutta tällaiset älyllis-emotionaaliset vaikeudet eivät ole vähäisimmässäkään määrin esteenä Jumalaa tuntevan sielun varmalle eloonjäämiselle. Koskaan ei tietämättömyys voi yksinään estää eloonjäämistä, eivätkä sitä liioin voi estää hämmentyneisyydestä johtuvat epäilykset eikä pelokas epävarmuus. Suuntaajalta tulevan johdatuksen tietoinen vastustaminen vain voi estää kehittyvän kuolemattoman sielun eloonjäämisen.

Sinun ei tule suhtautua Suuntaajasi kanssa harjoittamaasi yhteistyöhön kuin kysymyksessä olisi kovinkin tietoinen prosessi, sillä sitä se ei ole. Mutta motiivisi ja päätöksesi, uskollisuutta ilmentävät ratkaisusi ja ylevimmät halusi ovat kyllä sitä, mitä todellisella ja tehokkaalla yhteistyöllä tarkoitetaan. Voit tietoisesti lisätä harmoniaa itsesi ja Suuntaajan välillä sillä, että

1. Päätät vastata jumalalliseen johdatukseen; vilpittömästi perustat ihmiselämäsi korkeimmalle tietoisuudelle totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä ja sitten viisauden, palvonnan, uskon ja rakkauden avulla sovitat nämä jumalallisuudesta kertovat ominaisuudet yhteen.

2. Rakastat Jumalaa ja haluat olla hänen kaltaisensa — aidosti toteat taivaallisen Vanhemman olevan jumalallinen isäsi ja rakastaen palvot häntä.

3. Rakastat ihmistä ja tahdot vakavissasi palvella häntä — täydestä sydämestäsi toteat ihmisten olevan veljiä, mihin liittyy älyllinen ja viisas kiintymys jokaista kaltaistasi kuolevaista kohtaan.

4. Riemumielin hyväksyt kosmisen kansalaisuuden — toteat rehellisesti aste asteelta enenevät velvollisuutesi Korkeinta Olentoa kohtaan, tiedostat evolutionaarisen ihmisen ja kehittyvän Jumaluuden välisen keskinäisen riippuvuussuhteen. Tällöin on käsillä kosmisen moraalisuuden synty ja universaalisen vastuullisuuden orastava tajuminen.

4. SUUNTAAJAN TYÖSKENTELY MIELESSÄ

Suuntaajat kykenevät ottamaan vastaan ajallisuuden ja avaruuden pääyhteyspiirejä myöten katkeamattomana virtana saapuvan kosmisen tietoaineiston. Niillä on täysimittainen yhteys universumien henkিতietoaineistoon ja -energiaan. Mutta kuolevaiskohteidensa mieleen nämä voimalliset asujaimet eivät kykene välittämään kovinkaan paljon tästä viisauden ja totuuden runsaudesta siksi, että ihminen ja Suuntaaja ovat olemukseltaan varsin erilaisia ja siksi, että

with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

ihmiseltä puuttuu herkkyyttä Suuntaajan tunnistamiseen.

Mitä Ajatuksensuuntaaja taukoamatta tekee, on että se ponnistelee mielesi hengellistämiseksi niin, että tuloksena on morontiasielusi. Mutta sinä itse olet tästä sisäisestä hoivasta enimmäkseen tietämätön. Olet kokolailla kykenemätön erottamaan oman aineellisen älytoimintasi aikaansaannosta sielusi ja Suuntaajan yhteisten toimien tuloksesta.

Tietyt ajatusten, päätelmien ja muiden mielikuvien päähänpätkähdykset ovat toisinaan Suuntaajan suora tai välillinen aikaansaannos, mutta kovasti paljon useammin ne ovat sellaisten ideoiden äkillistä tietoisuuteen putkahtamista, jotka ovat olleet muodostumassa yhdeksi kokonaisuudeksi pinnan alla olevilla mentaalisilla tasoilla, kehittyvän eläinperäisen mielen yhteyspiireihin luonnostaan kuuluvia luonnollisia ja jokapäiväisiä psyykkisen toiminnan ilmiöitä. (Alitajunnasta nousevista virtauksista poiketen Suuntaajan esittämät ilmoitukset ilmestyvät ylitajunnan maailmojen kautta.)

Uskokaa Suuntaajain huostaan kaikki mielen asiat, jotka ovat elottoman tietoisuustason tuolla puolen. Sitten kun aika on kypsä — ellei tässä maailmassa, niin sitten mansiomaailmoissa — ne esittävät teille perusteellisen selvityksen asiainhoidostaan, ja lopulta ne tulevat tuomaan esille ne merkitykset ja arvot, jotka niiden hoitoon ja huostaan uskottiin. Jos jätte eloon, ne herättävät kuolleista jokaisen arvollisen aarteen, joka kuolevaisen mieleen kätkeytyy.

Inhimillisen ja jumalallisen, ihmisen ja Jumalan, välillä on valtava kuilu. Urantian ihmisrodut ovat niin laajassa määrin kemiallisesti ja sähköisesti säädeltyjä, yleisessä käyttäytymisessään niin suuresti eläimen kaltaisia, tavallisissa reagoineissaan niin tunnekyläisiä, että Opastajien on äärimmäisen vaikea opastaa ja ohjata heitä. Teistä puuttuu niin paljon rohkeaa päättäväisyyttä ja pyhittynyttä yhteistyöhalua, että sisimmässä asuvien Suuntaajienne on kutakuinkin mahdotonta kommunikoida suoraan ihmismielen kanssa. Ja silloinkin kun niille avautuu mahdollisuus väläyttää kehittyvälle kuolevaisen sielulle pilkahdus uutta totuutta, tämä hengellinen ilmoitus monessakin tapauksessa niin sokaisee luodun, että se saa aikaan fanaattisuutena ilmenevän mullistuksen tai panee alulle jonkin muun seurauksiltaan katastrofaalisen älyllisen kumouksen. Moni uusi uskonto ja moni kummallinen ”ismi” on saanut alkunsa Ajatuksensuuntaajien keskenjääneistä, epätäydellisistä, väärin käsitetyistä ja vääristyneistä viesteistä.

Jerusemin aikakirjojen mukaan on jo monien tuhansien vuosien aikana jokaisen uuden

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange “ism” has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could

sukupolven keskuudessa elänyt aina vain harvemmassa olentoja, jotka voivat vaaratta toimia omatoimisten Suuntaajien kanssa. Tämä on hälyttävä näkymä, ja Satanian valvovat persoonallisuudet suhtautuvatkin suopeasti niihin muutamien lähimpien planetaaristen valvojienne tekemiin ehdotuksiin, jotka suosittelevat, että ryhdyttäisiin toimenpiteisiin Urantian rotuihin kuuluvien korkeampien hengellisten tyyppien vaalimiseksi ja säilyttämiseksi.

5. ERHEELLISIÄ KÄSITYKSIÄ SUUNTAAJAN OPASTUKSESTA

Älkää sekoittako ja sotkeko Suuntaajan tehtävää ja vaikutusta siihen, mitä yleisesti kutsutaan omaksitunnoksi. Niiden välillä ei vallitse suoranaista yhteyttä. Omatunto on inhimillinen ja puhtaasti psyykinen reaktio. Sitä ei pidä halveksia, mutta se tuskin on ääni, jolla Jumala puhuu sielulle, kun sen sijaan Suuntaajan ääni sitä tosisesti olisi, jos tämä ääni olisi kuultavissa. Omatunto tosiaankin kehottaa teitä tekemään oikein; mutta Suuntaaja koettaa sen lisäksi kertoa teille, mikä todellakin on oikein. Se toisin sanoen kertoo, mikä on oikein, kunhan ja sikäli kuin kykenette tajuamaan Opastajan johdatuksen.

Ihmisen unikokemukset, tuo koordinoimattoman nukkuvan mielen sekava ja epäyhtenäinen kuvien virta, ovat mainiona todistuksena siitä, etteivät Suuntaajat kykene harmonisoimaan ja yhdistämään ihmismielessä vaikuttavia eri suuntiin vetäviä tekijöitä. Suuntaajat eivät yksinkertaisesti voi — yhden ainoan elämänkaaren puitteissa — mielivaltaisesti koordinoita ja synkronoida kahta niin erilaista ja toisistaan poikkeavaa ajattelutapatyyppiä kuin ovat ihmisen ja jumaluuden ajattelu. Milloin ne sellaiseen kykenevät, niin kuin ne ovat toisinaan kyenneet, tällaiset sielut temmataan suoraan mansiomaailmoin ilman, että niiden tarvitsee käydä läpi kuoleman kokemusta.

Suuntaaja pyrkii ihmisen nukkuessa saamaan aikaan tuloksia vain siinä, minkä Suuntaajan asumuksena olevan persoonallisuuden tahto on aikaisemmin täysin hyväksynyt täyden valvetilan aikaisessa tietoisuudessa tehdyin päätösin ja valinnoin, ja jotka päätökset ja valinnat ovat tässä yhteydessä löytäneet sijan supermielen maailmoissa, sillä yhteydenpitoalueella, joka edustaa inhimillisen ja jumalallisen keskinäissuhteita.

Kuolevaisisäntiensä nukkuessa Suuntaajat yrittävät tallentaa omat luomuksensa aineellisen mielen ylemmille tasoille, ja jotkin irvokkaat unenne ovat merkki siitä, että ne epäonnistuivat tehokkaan yhteyden saamisessa. Unimaailman

function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

110:5.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-coordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed

mielettömyydet eivät kerro vain julkipääsemättömien emootioiden aiheuttamasta paineesta, vaan ne todistavat myös siitä, miten tavattomasti Suuntaajien esittämien hengellisten käsitysten esiintuonnit vääristyvät. Omat intohimonne, viettinne ja muut synnynäiset taipumuksenne muuntuvat unikuviksi ja panevat edustamansa ilmitulemattomat halunsa niiden jumalallisten sanomien tilalle, joita sisäiset asujaimet koettavat tiedottoman unen aikana kirjoittaa psyyken muistikirjaan.

On äärimmäisen vaarallista esittää olettamuksia siitä, mikä unielämässä on suuntaajalähtöistä sisältöä. Suuntaajat toki työskentelevät nukkuessanne, mutta tavalliset unikokemuksenne ovat puhtaasti fysiologisia ja psykologisia ilmiöitä. Samoin on uskaliaista pyrkiä erottamaan Suuntaajien esittämien käsitysten rekisteröitymistä kuolevaisen omantunnon esittämien käskyjen enemmän tai vähemmän jatkuvasta ja tietoisesta vastaanottamisesta. Nämä ovat ongelmia, jotka on ratkaistava yksilökohtaisen arvioinnin ja henkilökohtaisen päätöksenteon tietä. Mutta on parempi, että ihminen erehtyy hylkäämään, mitä Suuntaaja esittää, siksi että hän uskoo sen olevan pelkästään ihmisestä itsestään lähtöisin oleva kokemus, kuin että hän kömmähtää ylentämään kuolevaisen mielestä lähtevän reaktion jumalallisen arvokkuuden korkeuksiin. Muistakaa, että Ajatuksensuuntaajan vaikutus on enimmältään, jos kohta ei kokonaan, ylitajunnallinen kokemus.

Vaihtelevassa määrin ja aina vain enemmän, sitä mukaa kun nousette psyykkisiä kehiä ylöspäin, kommunikoitte — toisinaan suoraan, mutta useimmiten epäsuorasti — Suuntaajanne kanssa. Mutta on vaarallista elätellä sellaista ajatusta, että jokainen ihmismielestä alkunsa saava uusi käsitys olisi Suuntaajan sanelema. Teidän luokkaanne kuuluvien olentojen kohdalla se, jota pidätte Suuntaajan äänenä, on todellisuudessa useimmiten peräisin omasta järjestänne. Liikomme pettävällä maaperällä, ja jokaisen ihmisolennon pitää omalta kohdaltaan ratkaista nämä pulmat luonnollisen ihmisviisautensa ja ihmisen yläpuolelta olevan ymmärryksen mukaan.

Sen ihmisen Suuntaajalla, jonka kautta tämä viesti toimitetaan, on näin laaja toimintavapaus siksi, että tämä ihminen on lähes täysin piittaamatta Suuntaajan sisäisen läsnäolon kaikista ulospäin näkyvistä ilmentymistä. On tosiaankin onnekasta, että hän tietoisuuden tasolla pysyy täysin välinpitämättömänä koko toimitusta kohtaan. Hänellä on yksi oman aikansa ja sukupolvensa kokeneimmista Suuntaajista, ja silti hänen passiivinen reagointinsa ja hänen epäaktiivinen suhtautumisensa niihin ilmiöihin, jotka liittyvät tämän monitaitoisen Suuntaajan

emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

110:5.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

110:5.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this

olemiseen hänen mielessään, on kohtalonsuojelijan lausuman käsityksen mukaan harvinainen ja satunnainen reaktio. Ja tästä kaikesta muodostuu asiaan vaikuttavien tekijöiden suotuisa koordinoituminen, suotuisa sekä korkeammassa toimintafäärissä vaikuttavalle Suuntaajalle että kyseiselle ihmisosapuolelle hänen terveyttään, tehokkuuttaan ja mielentyyneyttään ajatellen.

6. SEITSEMÄN PSYKKISTÄ KEHÄÄ

Aineellisessa maailmassa saavutettava persoonallisuuden todellistumisen kokonaismäärä sisältyy kuolevaisen potentiaalisuuteen kuuluvien seitsemän psyykkisen kehän peräjälkeen tapahtuvaan valloittamiseen. Pääsy seitsemännelle kehälle merkitsee varsinaista ihmispersoonallisuuden toiminnan alkamista. Ensimmäisen kehän loppuunsaaminen merkitsee, että kuolevainen olento on jo verrattain kypsä. Vaikkei kosmista kasvua edustavien seitsemän kehän läpikäyminen olekaan samaa kuin Suuntaajaan fuusioituminen, näiden kehien hallinta merkitsee kuitenkin Suuntaajaan fuusioitumisen esivaiheiden saavuttamista.

Suuntaaja on tasavertainen kumppanisi näiden seitsemän kehän saavuttamisessa — kuolevaisen suhteellisen kypsytyden toteutumisessa. Suuntaaja nousee kanssasi nämä kehät seitsemänneltä ensimmäiselle, mutta se edistyy korkeimmuutta ja omatoimisuutta osoittavaan asemaan täysin siitä riippumatta, harjoittaako kuolevaisen mieli sen kanssa aktiivista yhteistyötä vai ei.

Psyykkiset kehät eivät ole pelkästään älyllisiä, eivät liioin täysin morontiaalisia, vaan niiden kohdalla on kysymys persoonallisuuden statuksesta, mielen saavuttamasta tasosta, sielun kasvusta ja suuntaajavirittyneisyydestä. Näiden kehien menestyksellinen läpikäyminen edellyttää koko persoonallisuuden, ei pelkästään sen jonkin osa-alueen, harmonista toimintaa. Osien kasvu ei ole samaa kuin aito kokonaisuuden kypsyminen. Todellisuudessa osat kasvavat sitä mukaa kuin minuuden kokonaisuus — koko minuus — aineellinen, älyllinen ja hengellinen minuus, avartuu.

Kun älyllisen puolen kehitys etenee hengellisen puolen kehitystä nopeammin, sellainen tilanne tekee kommunikoinnin Ajatuksensuuntaajan kanssa sekä vaikeaksi että vaaralliseksi. Samoin ylihengellinen kehitys tuottaa sekin helposti fanaattisen ja vääristyneen tulkinnan jumalallisen asujaimen henkisistä johdatuksista. Hengellisen kapasiteetin puute tekee erittäin vaikeaksi välittää tällaiselle aineelliselle järjelle ylitajunnassa piileviä hengellisiä totuuksia.

versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

110:6.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

110:6.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

110:6.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher

Tavoiltaan puhtaassa, hermoenergioiltaan vakaassa ja kemiallisilta toiminnoiltaan tasapainoisessa ruumiissa olevalle täydellisen tasapainoiselle mielelle voidaan — kun fyysiset, mentaaliset ja hengelliset kyvyt ovat kehitystä edustavassa kolmiyhteisessä harmoniassa — antaa suurin mahdollinen määrä valoa ja totuutta niin, että tämän olennon todellista hyvinvointia uhkaava ajallinen vaara tai riski on pienin mahdollinen. Tällaisen tasapainoisen kasvun tietä ihminen nousee planetaarisen edistymisen kehää toisen toisensa jälkeen: seitsemänneltä ensimmäiselle.

Suuntaajat ovat aina lähellä teitä ja osa teitä, mutta vain harvoin ne kykenevät puhumaan teille suoraan niin kuin toinen olento toiselle. Älylliset päätöksesi, moraaliset valintasi ja hengellinen kehityksesi lisäävät kehä kehältä Suuntaajan kykyä toimia mielessäsi. Kehä kehältä nouset tällä tavoin suuntaajayhteyden ja mielen virittyneisyyden alemmilla asteilla ylöspäin niin, että Suuntaaja pystyy aina vain suurempaa elävyyttä ja vakuuttavuutta osoittaen yhä paremmin tallentamaan määränpäästä laatimansa kuvat tämän Jumalaa etsivän mieli-sielun kehkeytyvään tietoisuuteen.

Jokainen tekemäsi päätös joko haittaa tai helpottaa Suuntaajan toimintaa. Nämä samaiset päätökset määräävät niin ikään sen, miten edistyt ihmisen saavutustasoa kuvastavilla kehillä. On totta, että päätöksen suurenmoisuudella, sillä, että se on yhteydessä kriisiin, on varsin paljon tekemistä sen kanssa, miten päätös vaikuttaa kehistä suoriutumiseen. Siitä huolimatta päätösten monilukuisuus, vähän väliä tapahtuvat toistot, itsepintaiset toistamiset, myös ne ovat oleellisen tärkeitä, jotta tällaisten reaktioiden tavaksimuodostuminen olisi varmaa.

Inhimillisen edistymisen seitsemän tason tarkka määrittely on vaikeaa siitä syystä, että nämä tasot ovat henkilökohtaisia. Ne ovat jokaisen yksilön kohdalla erilaisia, ja ne näyttävät määrääntyvän kunkin ihmisolennon kasvukapasiteetin mukaisesti. Näiden kosmisen evoluution tasojen valloittaminen heijastuu kolmella tavalla:

1. Suuntaajavirittyneisyys. Henkistyvä mieli lähenee suuntaajaläsnäoloa samassa suhteessa kuin se saavuttaa kehää.
2. Sielun kehittyminen. Morontiasielun ilmaantuminen osoittaa sitä laajuutta ja syvyyttä, jolla kehät hallitaan.
3. Persoonallisuuden todellisuus. Minuuden reaalisuuden määrä määräytyy suoraan siitä, missä määrin kehät on saatu haltuun. Persoonat käyvät yhä todellisemmiksi sitä mukaa, kun he nousevat kuolevaisten olemassaolon seitsemänneltä tasolta ensimmäiselle tasolle.

superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

- 110:6.8 (1210.3)* 1. *Adjuster attunement.* The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.
- 110:6.9 (1210.4)* 2. *Soul evolution.* The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.
- 110:6.10 (1210.5)* 3. *Personality reality.* The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

Kehiä läpikäydessään aineellista evoluutiota edustava lapsi kasvaa kuolemattomuuspotentiaalin omaavaksi kypsäksi ihmiseksi. Seitsemäskehäläisen alkioasteella olevan olemuksen varjomainen todellisuus on väistymässä paikallisuniversumin kansalaisen esiin puhkeavan morontiaolemuksen yhä selvemmän julkitulon tieltä.

Vaikka ihmisen kasvua merkitsevien seitsemän tason eli psyykkisen kehän täsmällinen määrittelemineen onkin mahdotonta, on kuitenkin luovallista hahmotella näiden kypsytyden todellistumisvaiheiden enimmäis- ja vähimmäisrajat:

Seitsemäs kehä. Ihmiset astuvat tälle tasolle, kun heissä kehittyä kyky tehdä henkilökohtainen valinta, yksilökohtainen päätös, kyky kantaa moraalista vastuuta, ja kun heissä kehittyä kapasiteetti hengellisen yksilöllisyyden saavuttamiseen. Tämä merkitsee sitä, että seitsemän mielenauttajajenkeä toimivat viisaudenhengen johtamina yhdessä, että kuolevainen luotu kytkeytyä Pyhän Hengen vaikutuspiiriin, sekä Urantialla sitä, että Totuuden Henki alkaa toimia, samalla kun kuolevaisen mieleen otetaan vastaan Ajatuksensuuntaaja. Astuminen seitsemännelle kehälle tekee kuolevaisesta luodusta kiistämättömästi potentiaalisen paikallisuniversumikansalaisen.

Kolmas kehä. Suuntaajan työskentely on paljon tehokkaampaa, sitten kun taivaaseen nouseva ihminen saavuttaa kolmannen kehän ja saa henkilökohtaisen kohtalonsuojelijaserafin. Vaikkei Suuntaajan ja serafisuojaelijan välillä mitään näkyvää ponnistusten yhteen kytkeytymistä esiinnykään, ilmiselvää kohenemistä on kuitenkin havaittavissa kaikilla kosmisen tuloksiinpääsyn ja hengellisen kehittymisen osa-alueilla, sen jälkeen kun henkilökohtainen serafihuolenpitäjä on osoitettu tehtävänsä. Kun kolmas kehä saavutetaan, Suuntaaja pyrkii jäljellä olevan maisen elämänvaiheen kuluessa morontioimaan ihmisen mielen, selvittämään jäljellä olevat kehät ja saavuttamaan jumalallis-inhimillisen yhteenliittymän viimeisen vaiheen, ennen kuin luonnollinen kuolema tämän ainutlaatuisen kumppanuussuhteen purkaa.

Ensimmäinen kehä. Suuntaaja ei yleensä voi puhua suoraan ja välittömästi kanssasi, ennen kuin saavutat asteittain etenevän kuolevaiskehityksen ensimmäisen ja viimeisen kehän. Tämä taso edustaa mielen ja Suuntaajan välisen suhteen korkeinta mahdollista todellistumista ihmisen kokemuksessa, ennen kuin kehittyvä morontiasielu vapautuu siitä aineellisesta ruumiista, johon se on puettu. Mitä mieleen, emotioihin ja kosmiseen ymmärrykseen, tulee, niin tätä ensimmäisen psyykkisen kehän saavuttamista lähemmäksi eivät

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) *The seventh circle.* This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) *The third circle.* The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

110:6.15 (1210.10) *The first circle.* The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

aineellinen mieli ja henkeä oleva Suuntaaja ihmisen kokemuksessa pääse.

Saattaisi kukaties olla parempi nimittää näitä kuolevaisen edistymisen psyykkisiä kehii kosmisiksi tasoiksi — aktuaalisiksi merkityksen ymmärryksiksi ja arvon tajuamisiksi, jotka merkitsevät sitä, että askel askeleelta päästään lähemmäksi morontiatietoisuutta evolutionaarisen sielun orastavasta suhteesta kehkeytyvään Korkeimpaan Olentoon. Ja juuri tämän suhteen takia on aineelliselle mielelle iäti mahdotonta tyhjentävästi selittää kosmisten kehien merkitystä. Puheena olevat kehien saavuttamiset liittyvät jumalatietaisuuteen vain suhteellisesti. Seitsemäs- tai kuudeskehäläinen voi olla miltei yhtä totisesti Jumalaa tunteva — tietoinen pojan asemastaan — kuin on tois- tai ensikehäläinen, mutta tällaiset alemman kehän olennot ovat huomattavasti vähemmän tietoisia kokemuksellisesta suhteesta Korkeimpaan Olentoon, eli universumin kansalaisuudesta. Näiden kosmisten kehien saavuttamisesta tulee osa taivasmatkalaisten mansiomaailmakokemusta, elleivät he jo ennen luonnollista kuolemaa onnistu niitä saavuttamaan.

Uskon antama motivaatio kokemuksellistaa täysimääräisen ymmärryksen ihmisen asemasta Jumalan poikana, mutta toiminta, päätösten toteuttaminen, on olennaisen tärkeää sille, että kehityksen kautta saavutetaan tietoisuus vähä vähältä kasvavasta sukulaisuudesta Korkeimman Olennon kosmisen aktuaalisuuden kanssa. Hengellisessä maailmassa usko muuntaa potentiaalit aktuaaleiksi, mutta potentiaaleista tulee Korkeimman finiittisissä maailmoissa aktuaaleja vain valintakokemuksen todellistumisen myötä ja sen kautta. Mutta persoonallisuustoiminnassa päätös Jumalan tahdon noudattamisesta liittyy hengellisen uskon aineellisiin päätöksiin ja tarjoaa näin ollen jumalallisen ja hengellisen tukipisteen, jolta jumalakaipuun inhimillinen ja aineellinen vipusin voi toimia entistäkin tuloksekkaammin. Tällainen aineellisten ja hengellisten voimien viisas koordinoiminen lisää suuresti sekä Korkeimman kosmista käsittämistä että Paratiisin Jumaluksien morontiaalista ymmärtämistä.

Kosmisten kehien hallinta on yhteydessä morontiasielun määrälliseen kasvuun, korkeimpien merkitysten käsittämiseen. Mutta tämän kuolemattoman sielun laadullinen status on täysin riippuvainen siitä, minkälaisen otteen elävä usko on saanut siitä paratiisipotentiaalisesta faktarvosta, että kuolevainen ihminen on ikuisen Jumalan poika. Niinpä seitsemäskehäläinen jatkaakin matkaansa mansiomaailmoihin päästäkseen entistä suurempaan kosmisen kasvun määrälliseen todellistumiseen, niin kuin tekee tois- tai jopa ensikehäläinenkin.

Kosmisten kehien saavuttamisen ja

^{110:6.16 (1211.1)} Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

^{110:6.17 (1211.2)} The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action*, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with the *cosmic actuality* of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

^{110:6.18 (1211.3)} The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

^{110:6.19 (1211.4)} There is only an indirect relation

aktuaalisen hengellis-uskonnollisen kokemuksen välillä vallitsee vain epäsuora yhteys. Tällaiset saavuttamiset ovat vastavuoroisia ja sen vuoksi molemminpuolin hyödyllisiä. Puhtaasti hengellisellä kehityksellä saattaa olla planeetan aineellisen hyvinvoinnin kanssa vain vähän tekemistä, mutta kehien saavuttaminen lisää aina inhimillisen menestyksen ja kuolevaisen suoritusten potentiaalia.

Seitsemänneltä kehältä kolmannelle kehälle ilmenee seitsemän mielenauttajahengen yhä laajempaa ja yhdistyneempää toimintaa sen tehtävän merkeissä, joka tähtää kuolevaismielen vierottamiseen riippuvuudestaan aineellisten elämänmekanismien asettamista realiteeteista ennakkotoimenpiteenä yhä laajempaa kokemuksen morontiatasoihin tutustuttamista varten. Kolmannesta kehästä alkaen mielenauttajien vaikutus aste asteelta vähenee.

Seitsemän kehää kattavat kuolevaisen olennon kokemuksen, joka ulottuu korkeimmalta puhtaasti eläimelliseltä tasolta alimmalle varsinaiselle kontaktuaaliselle morontiatasolle, jolla minätietoisuus on persoonallisuuskokemus. Ensimmäisen kosmisen kehän hallinta on merkki esimorontiaalien kuolevaisuuskypsyden saavuttamisesta, ja se merkitsee sitä, että mielenauttajahenkien yhteen nivoutuva hoiva päättyy siinä merkityksessä, että se on muut poissulkevaa mielitoimintana ilmenevää ihmispersoonallisuudessa vaikuttamista. Mielestä tulee ensimmäisen kehän tuolla puolen yhä enemmän evoluution morontiaivaiheelle ominaisen älyllisyyden kaltaista, mikä puolestaan on kosmisen mielen ja mielenauttajia ylempänä olevan paikallisuniversumin Luovan Hengen antimen yhteinen hoivamuoto.

Suuntaajien yksilökohtaisen elämänuran suuriin päiviin kuuluu ensinnäkin se päivä, jolloin ihmiskohde rynnistää kolmannelle psyykkiselle kehälle ja varmistaa niin tehdessään Opastajan omatoimisuuden ja toiminnan entistä laajemmat ulottuvuudet (siinä tapauksessa, ettei tämä asujain jo tätä ennen ollut omatoiminen). Seuraava suuri päivä on silloin, kun ihmisosapuoli yltää ensimmäiselle psyykkiselle kehälle ja Suuntaaja ja ihminen sen myötä kykenevät ainakin jonkinasteiseen keskinäiseen yhteydenpitoon. Ja lopulta koittaa se suuri päivä, kun he lopullisesti ja ikuisiksi ajoiksi fuusioituvat.

7. KUOLEMATTOMUUDEN SAAVUTTAMINEN

Seitsemän kosmisen kehän suorittaminen ei ole samaa kuin suuntaajafuusio. Urantialla elää monia kuolevaisia, jotka ovat saavuttaneet kehänsä, mutta fusio riippuu silti vielä muista, suuremmista ja ylevämmistä, hengellisistä

between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual

saavutuksista eli sellaisen tilanteen saavuttamisesta, että kuolevaisen olennon tahto virittyy lopullisesti ja täysimääräisesti Jumalan tahtoon, sellaisena kuin tämä tahto esiintyy Ajatuksensuuntaajassa.

Kun ihmisolento on kulkenut kosmisen tuloksiinpääsyn kehät loppuun, ja kun kuolevaisen tahdon tekemä lopullinen valinta lisäksi sallii sen, että Suuntaaja kehitykseen perustuvan ja fyysisen elämän kuluessa vie päätökseen ihmisen identiteetin yhdistämisen morontiaaliseen sieluun, niin tällaiset sielun ja Suuntaajan väliset täyttymyksen saavuttaneet yhdistymät jatkavat itsenäisesti matkaansa mansiomaailmoihin, ja Uversasta annetaan sitten valtuutus, joka oikeuttaa Suuntaajan ja morontiaalisen sielun välittömään fuusioitumiseen. Tällainen fyysisen elämän aikana tapahtuva fuusio kuluttaa aineellisen ruumiin yhdessä silmänräpäyksessä loppuun. Tällaisen näytelmän mahdolliset silminnäkijät havaitsisivat tällöin vain, miten taivaaseen siirtyvä kuolevainen katoaa "tulisissa vaunuissa".

Useimmat kohteensa Urantialta taivaaseen siirtäneet Suuntaajat ovat olleet erittäin kokeneita ja muistiinmerkintöjen mukaan asuneet lukuisissa kuolevaisissa mailla sfääreillä. Muistakaa, että Suuntaajat sellaisilla planeetoilla, joilla niitä annetaan vain lainaksi, saavat arvokasta kokemusta kuolevaisessa-asumisesta. Ei siis ole niin, että Suuntaajat saisivat kokemusta edistynyttä toimintaansa varten vain niissä kuolevaiskohteissa, jotka eivät jää eloon.

Kuolevaiseen fuusioituttuaan Suuntaajien määränpää ja kokemus ovat yhtä kuin teidän määränpääne ja kokemuksenne; ne ovat te. Kuolemattoman morontiasielun ja siihen liittyvän Suuntaajan fuusioitumisen jälkeen kaikista toisen kokemuksista ja kaikista toisen arvoista tulee lopulta myös toisen omaisuutta, joten nämä kaksi ovat aktuaalisesti yksi entiteetti. Tämä uusi olento on tiettyssä mielessä ikuisesta menneisyydestä, yhtä hyvin kuin hän on ikuista tulevaisuutta varten. Kaikesta eloonjäävässä sielussa kerran olleesta ihmisperäisestä ja kaikista siitä, mikä Suuntaajassa on kokemuksellisesti jumalallista, tulee nyt uuden ja iäti ylöspäin nousevan universumipersoonallisuuden aktuaalista omaisuutta. Mutta Suuntaaja voi kullakin universumitasolla varustaa uuden olennon vain niillä ominaisuuksilla, joilla on kyseisellä tasolla merkitystä ja arvoa. Absoluuttinen ykseys jumalallisen Opastajan kanssa, Suuntaaja-saaman täysimääräinen loppuunamenttaminen, on saavutettavissa vasta ikuisuudessa, sen jälkeen kun Universaalinen Isä, henkien Isä, näiden jumalallisten lahjojen ikuihin lähde, on lopullisesti saavutettu.

Kun kehittyvä sielu ja jumalallinen Suuntaaja

achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear "in chariots of fire."

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine

lopullisesti ja iäksi fuusioituvat, kumpikin saa toisen koettavissa olevat ominaisuudet. Tämä koordinoitumista merkitsevä persoonallisuus omaa koko sen kuolemasta selviytyneen kokemusperäisen muistiaineiston, joka kerran oli sen esivaiheena olleen kuolevaismielen hallussa ja joka sitten kätkeytyi morontiasieluun. Ja sen lisäksi tämä potentiaalinen finaliitti sulkee sisäänsä koko sen kokemusperäisen muistiaineiston, jonka Suuntaaja on kerännyt koko siltä ajalta, jonka se on toiminut kuolevaisten sisimmässä. Mutta vaatii tulevan ikuisuuden, ennen kuin Suuntaaja koskaan voi varustaa persoonallisuuskumppanuuden niillä merkityksillä ja arvoilla, jotka jumalallinen Opastaja tuo esille menneestä ikuisuudesta.

Mutta urantialaisten valtavan enemmistön kohdalla Suuntaajan täytyy kärsivällisesti odottaa kuoleman suomaan vapahdusta. Sen täytyy odottaa kehkeytyvän sielun vapautumista aineelliseen olemassaolojärjestykseenne luontaisesti kuuluvien energijärjestelmien ja kemiallisten voimien kutakuinkin täysimääräisestä herruudesta. Merkittävin vaikeus, jonka kohtaatte yhteydenpidossanne Suuntaajan kanssa, onkin juuri tämä luontainen aineellinen olemuksenne. Perin harvat kuolevaiset ovat todellisia ajattelijoita; te ette kehittä ja harjaannuta mieltänne hengellisesti niin pitkälle, että muodostuisi suotuisa yhteys jumalallisiin Suuntaajiin. Ihmismielen korva on miltei kuuro niille hengellisille vetoomuksille, jotka Suuntaaja kääntää armolahjojen Isän universaalisten rakkauden viestilähetysten sisältämistä moninaisista sanomista. Suuntaajan on melkein mahdotonta tallentaa näitä innoittavia henkisiä johdatusia eläinperäiseen mieleen, joka niin perin juurin on fyysiseen puoleenne kuuluvien kemiallisten ja sähköisten voimien hallitsema.

Suuntaajista on ilo rakentaa yhteys kuolevaisen mieleen, mutta niiden täytyy kärsivällisesti odottaa ne pitkät hiljaiselon vuodet, joiden aikana ne eivät kykene murtautumaan eläinperäisen vastarinnan läpi ja kommunikoidaan suoraan kanssanne. Mitä korkeammalle Ajatuksensuuntaajat nousevat palveluasteikossa, sitä tehokkaammiksi ne käyvät. Mutta koskaan ne eivät lihallisessa hahmossa eläessänne kykene tervehtimään teitä samanlaisella täydellä, myötätuntoisella ja paljon puhuvalla kiintymyksellä, johon ne kykenevät, kun te mansiomaailmoissa kohtaatte ne mielestä mieleen.

Kuolevaisena viettämäsi elämän aikana aineellinen ruumis ja mieli erottavat sinut Suuntaajastasi ja estävät vapaan yhteydenpidon. Kuoleman jälkeen, ikuisen fuusion tapahduttua, sinä ja Suuntaaja olette yksi — teitä ei voi pitää eri olentoina — eikä näin ollen mitään tarvetta kommunikointiin ole siinä muodossa kuin te sen ymmärtäisitte.

Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

Vaikka Suuntaajan ääni aina kaikuukin sisimmässänne, useimmat teistä sitä tuskin koskaan elinaikanaan kuulevat. Kolmannen ja toisen saavutuskehän alapuolella olevat kuulevat välitöntä Suuntaajan ääntä tuskin muulloin kuin äärimmäisen kaipauksen hetkinä, kohtalokkaassa tilanteessa ja ratkaisevan päätöksenteon jälkeen.

Kun kysymyksessä on se hetki, jolloin kohtalon varajoukkoihin kuuluvan kuolevaisen mielen ja planeetan valvojien välinen yhteys joko kytketään tai puretaan, on ihmisen sisimmässä oleva Suuntaaja joskus sellaisessa asemassa, että se onnistuu lähettämään viestin kuolevaisosapuolelle. Urantialla muuan omatoiminen Suuntaaja lähetti jokin aika sitten maintunlaisen sanoman ihmiskumppanille, kohtalon varajoukkojen jäsenelle. Tämän viestin johdanto oli puettu seuraaviksi sanoiksi: "Ja nyt pyydän, että hartaan kiintymyksen kohteelle vahinkoa tuottamatta ja häntä vaarantamatta ja ilman, että tarkoituksena olisi häntä ylen määrin ahdistaa tai masentaa, välittäisitte hänelle nimissäni seuraavan vetoomukseni." Sen jälkeen seurasi suurenmoisen koskettava ja vetoava kehoitus. Suuntaaja pyysi muun muassa "että hän entistä uskollisemmin antautuisi vilpittömään yhteistyöhön kanssani, yhä iloisemmin mielin kestäisi asettamani tehtävät, yhä uskollisemmin toteuttaisi järjestämäni ohjelman, yhä kärsivällisemmin kulkisi asettamieni koettelemusten läpi, entistä sinnikkäämmin ja riemullisemmin kulkisi valitsemaani polkua, yhä nöyremmin ottaisi vastaan sen häneen kohdistuvan luottamuksen, joka loputtomien ponnistelujeni tuloksena kenties tulee hänen osakseen — tässä muodossa välittää kehoutukseni sille ihmiselle, joka on asuinsijani. Hänen ylleen minä vuodatan jumalallisen hengen ylevimmän pyhittäytymisen ja kiintymyksen. Ja sanokaa rakastetulle kohteelleni lisäksi, että tulen toimimaan viisaasti ja voimallisesti hamaan loppuun asti, kunnes viimeinenkin maan päällä käytävä kamppailu on ohitse; tulen olemaan uskollinen hoiviini uskottua persoonallisuutta kohtaan. Ja minä annan hänelle kehoituksen jäädä eloon, annan hänelle kehoituksen olla tuottamatta minulle pettymystä, ettei hän riistäisi minulta palkintoa kärsivällisestä ja voimaperäisestä ponnistelustani. Riippuu ihmistahdosta, saavutammeko persoonallisuuden. Kehä kehältä olen kärsivällisesti noussut tätä ihmismieltä, ja minulla on todistus siitä, että saan kaltaisteni päällikön hyväksymisen. Kehä kehältä kuljen eteenpäin tuomiota kohti. Illoisin mielin ja pelotta odotan kohtalokasta nimenhuutoa. Olen valmis jättämään kaiken Päivien Muinaisten tuomioistuinten ratkaistavaksi."

[Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

110:7.10 (1213.5) During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days."

110:7.11 (1214.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Luku 111. Suuntaaja ja sielu

⇐ 110

Urantia-kirjan

112 ⇒

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 111 SUUNTAAJA JA SIELU

Osiot

Johdanto

1. Valinnat tehdään mielen areenalla
2. Sielun olemus
3. Kehittyvä sielu
4. Sisäinen elämä
5. Valinnan pyhittäminen
6. Ihmisen paradoksi
7. Suuntaajan ongelma

PAPER 111 THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

Johdanto

JUMALALLISEN Suuntaajan läsnäolo ihmismieleessä on syynä siihen, ettei sen paremmin tiede kuin filosofiakaan pääse koskaan tyydyttävään käsitykseen ihmispersoonallisuuden kehittyvästä sielusta. Morontiasielu on universumin lapsi, ja todellisuudessa se on tunnettavissa vain kosmisen ymmärryksen ja hengellisen löytämisen tietä.

Käsitys sielusta ja ihmisen sisimmässä olevasta hengestä ei ole Urantialla uusi, sillä käsitys on esiintynyt tämän planeetan erilaisissa uskomusjärjestelmissä tavan takaa. Useat itämaiset samoin kuin jotkin länsimaisetkin uskonnot ovat tajunneet, että ihmisellä on jumalallinen perintöosa sen lisäksi, että hänellä on ihmisen perimä. Tunne siitä, että ihmisellä on sisimmässään jotakin, sen ohella että Jumaluus ihmisen ulkopuolella on läsnä kaikkialla, on jo kauan muodostanut osan monista urantialaisista uskonnoista. Ihmiset ovat jo pitkään uskoneet, että ihmisolemuksen sisällä kasvaa jokin, jokin sellainen elintärkeä, jonka on tarkoitus säilyä ajallisen elämän lyhyen kaaren tuolle puolen.

Ennen kuin ihminen oivalsi, että hänen

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving

kehittyvä sielunsa oli siinnyt jumalallisesta hengestä, sielun luultiin sijaitsevan milloin missäkin ruumiin elimessä: silmässä, maksassa, munuaisissa, sydämessä ja myöhemmin aivoissa. Villi-ihminen yhdisti sielun vereen, hengitykseen, varjoihin ja veden kalvolla näkemäänsä omaan kuvajaiseensa.

Hinduopettajat pääsivät atman-käsitteellään todella varsin lähelle ymmärrystä Suuntaajan olemuksesta ja läsnäolosta, mutta he eivät kyenneet havaitsemaan sitä, että sen rinnalla on olemassa kehittyvä ja potentiaalisesti kuolematon sielu. Kiinalaiset sitä vastoin tiedostivat kaksi ihmisolennon aspektia: jang ja jin, sielu ja henki. Egyptiläiset ja monet afrikkalaisheimot uskoivat hekin kahteen tekijään, jotka olivat ka ja ba; sielusta ei tavallisesti uskottu, että se olisi ollut olemassa ennakolta, toisin kuin uskottiin hengestä.

Niilinlaakson asukkaat uskoivat, että jokaiselle armoitetulle yksilölle oli syntymän hetkellä tai pian sen jälkeen annettu suojeleva henki, jolle he antoivat nimen ka. He opettivat, että tämä suojelushenki pysyi kuolevaiskohteensa luona koko tämän elämän ajan ja siirtyi tulevaan olotilaan hänen edellään. Erään Luksorissa olevan temppelin seinällä, kohdassa, jossa on kuvattuna Amenhotep III:n syntymä, tämä pikku prinssi on kuvattuna Niilin-jumalan käsivarrella, ja prinssin vierellä on vielä toinenkin, ulkonäöltään täysin hänen kaltaisensa lapsi, joka on egyptiläisten kaksi kutsuman entiteetin symboli. Tämä kaiverruskuva valmistui viidennellätoista Kristusta edeltävällä vuosisadalla.

Kan ajateltiin olevan korkea henkiolento, joka halusi opastaa itseensä liittyvää kuolevaissielua paremmille ajallisen elämän poluille, mutta aivan erityisesti sen uskottiin haluavan vaikuttaa ihmiskohteensa kohtaloihin tuonpuoleisessa. Kun tuon aikakauden egyptiläinen kuoli, hänen kansa oletettiin olevan odottamassa häntä Suuren Virran vastarannalla. Aluksi vain kuninkailla oletettiin olevan ka, mutta kohta uskottiin kaikilla vanhurskailla olevan sellainen. Sydämessään olevasta kasta puhuessaan muuan egyptiläishallitsija sanoi: "En halveksinut sen puhetta, kavahdin toimimasta vastoin sen opastusta. Näin menetellessäni menestykseni oli suuri. Pääsin näin pitkälle sen nojalla, mitä se pani minut tekemään. Sen antaman opastuksen turvin minusta tuli huomattu." Monet uskoivat, että ka oli "jokaisessa oleva Jumalan lähettämä oraakkeli". Monet uskoivat, että heidän oli määrä "viettää ikuisuus sydämessään ilo sisimmässä olevan Jumalan suosiosta".

Urantian kehittyvien kuolevaisten jokaisella rodulla on sielukäsitetty vastaava sana. Monet alkukantaiset kansanheimot uskoivat sielun katselevan maailmaa ihmissilmien kautta. Siksi ne

soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:0.4 (1215.4) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:0.5 (1215.5) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the *ka*. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the *ka*. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:0.6 (1215.6) The *ka* was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his *ka* would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have *kas*, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the *ka* within his heart, said: "I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance." Many believed that the *ka* was "an oracle from God in everybody." Many believed that they were to "spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you."

111:0.7 (1216.1) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they

niin vavisten pelkäsivät pahan silmän pahansuopaisuutta. Ne ovat pitkät ajat uskoneet, että ”ihmisen henki on Herran lamppu”. Rig-Vedassa sanotaan: ”Mieleni puhuu sydämelleni.”

so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that “the spirit of man is the lamp of the Lord.” The Rig-Veda says: “My mind speaks to my heart.”

1. VALINNAT TEHDÄÄN MIELEN

AREENALLA

Vaikka Suuntaajien työskentely on luonteeltaan hengellistä, niiden on pakostakin tehtävä koko työnsä älyllisyyden perustalla. Mieli on se inhimillinen maaperä, josta Henkiopastajan täytyy yhteistyössä asuinpaikkanaan olevan persoonallisuuden kanssa kehittää morontiasielu.

Universumien universumin erilaisten mielitasojen välillä vallitsee kosminen ykseys. Älylliset itseyydet saavat alkunsa kosmisesta mielestä paljolti samalla tavoin kuin tähtisumut syntyvät universumiavaruuden kosmisista energioista. Älyllisten minuuksien inhimillisellä (ja niin muodoin persoonallisella) tasolla henkikehityksen potentiaalista tulee kuolevaismielen suostumuksella hallitseva, siksi että ihmispersoonallisuudella on hengellisiä valmiuksia, sekä siksi että tällaisissa ihmisminuuksissa on arvoltaan absoluuttisen entiteettipisteen luova läsnäolo. Mutta tällaisen aineelliseen mieleen kohdistuvan henkisen herruuden edellytyksenä on kaksi kokemusta: Kyseisen mielen on täytynyt kehittyä jo niin pitkälle kuin se seitsemän mielenauttajahengen hoivissa voi kehittyä, ja aineellisen (persoonallisen) minuuden täytyy tehdä päätös yhteistyöstä sisimmässään elävän Suuntaajan kanssa morontiaminän, evolutionaarisen ja potentiaalisesti kuolemattoman sielun, luomiseksi ja vaalimiseksi.

Aineellinen mieli on se areena, jolla ihmispersoonallisuudet elävät, ovat itsetajuisia, tekevät päätöksiä, valitsevat Jumalan tai hylkäävät hänet, iäistävät tai tuhoavat itsensä.

Aineellinen evoluutio on toimittanut sinulle elämän edellyttämän koneiston, ruumiisi. Isä itse on varustanut sinut puhtaimmalla universumissa tunnetulla henkirealiteetilla, Ajatuksensuuntaajallasi. Mutta sinun huostaasi, omien päätötesi varaan, on annettu mieli, ja juuri mielen kautta sinä elät tai kuolet. Tämän mielen sisällä ja tämän mielen kanssa teet ne moraaliset päätökset, jotka antavat sinulle kyvyn päästä Suuntaajan kaltaisuuteen, ja se on Jumalan kaltaisuutta.

Kuolevaismieli on tilapäinen älyjärjestelmä, joka on lainattu ihmisille käytettäväksi aineellisen elämän aikana, ja tätä mieltä käyttäessään nämä joko hyväksyvät tai hylkäävät ikuisen olemassaolon potentiaalin. Hallussasi olevasta universumitodellisuudesta mieli on lähes kaikki,

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the

mikä on sinun tahtosi vallassa, ja sielu — morontiaminuus — on uskollisesti kuvastava kuolevaisen minuuden ajallisuudessa tekemien päätösten satoa. Ihmisen tajunta lepää kevyesti alapuolella olevalla sähkö-kemiallisella mekanismilla ja koskettaa aavistuksenomaisesti yläpuolella olevaa henkis-morontiaalista energiajärjestelmää. Kuolevaisena viettämänsä elämän aikana ihmisolento ei ole koskaan täysin tietoinen kummastakaan näistä kahdesta järjestelmästä. Siksi hänen onkin toimittava mielessä, josta hän on tietoinen. Eikä eloonjäämistä niinkään varmista se, mitä mieli käsittää, kuin se, mitä mieli haluaa käsittää. Henkeensamastumista ei niinkään ole se, mitä mieli on, kuin se, mitä mieli pyrkii olemaan. Universumissa tapahtuvaan ylösnousemukseen ei niinkään johda se, että ihminen on tietoinen Jumalasta, kuin se, että ihminen kaipaa Jumalaa. Se, mitä sinä tänä päivänä olet, ei ole yhtä tärkeää kuin se, mitä sinusta päivä päivältä ja ikuisuudessa tulee.

Mieli on se kosminen instrumentti, jolla ihmisen tahto voi soittaa hävityksen epäsointuja tai josta tämä sama ihmistahto voi loihtia esiin jumalaansamastumisen ja sitä seuraavan ikuisen eloonjäämisen ihania säveliä. Ihmiselle lahjoitettu Suuntaaja on täysin kuuro pahuudelle ja on syntiin kykenemätön, mutta turmeltuneen ja omaa etuaan ajavan ihmistahdon synnilliset vehkeilyt voivat tosiasiaassa väännellä ja vääristää kuolevaisen mielen ja tehdä siitä pahan ja ruman. Tästä mielestä on Jumalaa tuntevan ihmisen henkisesti valaistuneen tahdon mukaisesti yhtä hyvin tehtävissä jalo, kaunis, tosi ja hyvä — eittämättömän suuri.

Evolutionaarinen mieli on kaikin puolin vakaata ja luotettavaa vain, kun sitä esiintyy kosmisen älyllisyyden molemmissa ääripäissä: kokonaan mekanisoidussa ja täysin hengellistyneessä. Pelkkää mekaanista valvontaa edustavan ja toisaalta aitoa henkiolemusta olevan älyllisyyden ääripisteiden välillä esiintyy valtava kehittyvien ja ylöspäin nousevien mielten ryhmä, mielen, joiden tasapainoisuus ja tyyneys ovat riippuvaisia persoonallisuuden tekemästä valinnasta ja sen henkeensamastumisesta.

Muttei ihminen suinkaan passiivisesti, orjamaisesti, luovuta tahtoaan Suuntaajan valtaan. Pikemminkin hän tekee aktiivisen, positiivisen ja yhteistyöhaluisen valinnan Suuntaajan johdatuksen seuraamisen hyväksi, silloin kun ja sikäli kuin tämä johdatus tiedostetusti poikkeaa luonnollisen kuolevaismielen haluista ja virikkeistä. Suuntaajat manipuloivat kyllä ihmisen mieltä, mutta ne eivät koskaan vastoin ihmisen tahtoa sitä hallitse. Suuntaajien kannalta ihmisen tahto on korkein vallankäyttäjä. Ja tällä tavoin ne suhtautuvat tahtoon ja kunnioittavat sitä, samalla kun ne kehittyvän ihmisälyn lähes rajattomalla

soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

areenalla pyrkivät saavuttamaan ajattelun suuntautumiseen ja luonteen muuttumiseen kohdistuvat hengelliset tavoitteet.

Mieli on oma purtesi, Suuntaaja on luotsisi ja ihmistahto on kapteeni. Tämän kuolevaisaluksen päälliköllä tulisi olla niin paljon viisautta, että hän uskoisi jumalalliselle luotsille taivaaseen nousevan sielun opastamisen ikuista eloonjäämistä merkitseviin morontiasatamiin. Silkkää itsekkyyttään, velttouttaan ja synnillisyyttään ihmistahto voi torjua tällaisen rakastavan luotsin antaman opastuksen ja lopulta ajaa kuolevaisena elettävän elämänvaiheensa haaksirikoon torjutusta armosta muodostuville tuhoisille matalikoille ja omaksutusta synnistä koostuville kareille. Kun annat siihen suostumuksesi, niin tämä uskollinen luotsi vie sinut turvallisesti ajallisuuden esteiden ja avaruudessa kohdattavien hankaluuksien ylitse itsensä jumalallisen mielen lähteille ja vielä senkin tuolle puolen, itsensä Suuntaajien Paratiisin-Isän luo.

2. SIELUN OLEMUS

Miten paljon kosmisen älyn mielitoimintoja onkaan, niin mielen kaikkinaisuus hallitsee älyllisen toiminnan osia. Mieli on pohjimmiltaan toiminnallista ykseyttä. Siksi tämä konstitutiivinen ykseys ei mielessä koskaan jääkään julkitulematta, ei edes silloin, kun harhautuneen minuuden epäviisaat teot ja valinnat sitä haittaavat ja panevat sille esteitä. Ja tämä mielen ykseys pyrkii poikkeuksetta henkikoordinaatioon kaikilla niillä tasoilla, joilla se on yhteydessä minuuksiin, joilla on tahdollisen olennon arvoasema ja ylösnousemuksen etuoikeus.

Kuolevaisen ihmisen aineellinen mieli on sitä morontiakudelmia kutovat kangaspuut, johon sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja pujottelee kestäviä arvoja ja jumalallisia merkityksiä edustavat universumiluonteen henkikuviot — eloonjäävän sielun, jolla on perimmäinen määränpää ja päättymätön elämänura, eli potentiaalisen finaliitin.

Ihmispersoonallisuus samastetaan mieleen ja henkeen, jotka aineellisessa ruumiissa esiintyvä elämä pitää toiminnallisessa yhteydessä. Mainittu tällaisen mielen ja hengen toimiva suhde ei johda mihinkään mielen ja hengen ominaisuuksien ja attribuuttien yhteenkietoutumiseen, vaan sen tuloksena on paremminkin kokonaan uusi, omaperäinen ja ainutlaatuinen, kestoaltaan potentiaalisesti ikuinen universumiarvo: sielu.

Tällaisen kuolemattoman sielun evolutionaarisessa luomisessa on mukana kolme eikä vain kaksi tekijää. Nämä kolme morontiaihmissielua edeltävää tekijää ovat:

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul*.

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

1. Ihmismieli sekä kaikki sitä edeltävät ja siihen vaikuttavat kosmiset voimat.

2. Jumalallinen henki, jonka asuinsija tämä ihmismieli on, ja kaikki tällaiseen absoluuttista hengellisyyttä olevaan osaseen luonnostaan sisältyvät potentiaalit sekä kaikki niihin liittyvät ihmiselämässä hengellisesti vaikuttavat voimat ja tekijät.

3. Aineellisen mielen ja jumalallisen hengen välinen suhde, se merkitsee sellaista arvoa ja sillä on sellainen merkitys, joita ei ole kummassakaan tällaiseen yhdistymään oman panoksensa antavassa tekijässä. Tämän ainutlaatuisen suhteen todellisuus ei ole sen paremmin aineellista kuin hengellistäkään, vaan se on morontiaalista. Se on sielu.

Keskiväliolennot ovat nimittäneet tätä ihmisen kehittyvää sielua jo kauan välimieleksi erotukseksi alemmasta eli aineellisesta mielestä ja korkeammasta eli kosmisesta mielestä. Tämä välimieli on reaalisesti morontiaalmiö, sillä se esiintyy alueella, joka on aineellisen ja hengellisen välissä. Tällaisen morontiakehittymän potentiaali sisältyy luonnostaan kumpaankin mieltä edustavaan universaaliseseen pontimeen: luodun olennon finiittisen mielen tarpeeseen tuntea Jumala ja saavuttaa Luojan jumalallisuus sekä Luojan infiniittisen mielen tarpeeseen tuntea ihminen ja saavuttaa luodun olennon kokemus.

Tämä ylimaallinen toimitus, jolla kuolematon sielu kehitetään, mahdollistuu siksi, että kuolevaisen mieli on ensiksikin persoonallinen ja on toisekseen yhteydessä eläinten tason yläpuolella oleviin reaalisubjekteihin. Sillä on sellainen kosmista huolenpitoa osoittava aineellisuuden ylittävä kyky, joka takaa moraalisen olemuksen kehittymisen, ja tämä moraalinen olemus kykenee tekemään moraalisia päätöksiä, millä keinoin mieli saa bona fide luovan yhteyden siihen suhteessa oleviin hoivamuotoihin ja sitä asuinsijanaan pitävään Ajatuksensuuntaajaan.

Väistämätön tulos tällaisesta kontaktuaalisesta ihmismielen hengellistämisestä on asteittain tapahtuva sielun synty, sielun, joka on Jumalan tuntemista kaipaavan ihmistahdon hallitseman auttajamielen yhdistynyt jälkeläinen ja toimii yhdessä universumin niiden hengellisten voimien kanssa, jotka ovat Salaperäisen Opastajan — itsensä koko luomakunnan Jumalan aktuaalisen osasen — ylivalvonnassa. Ja näin minuuden aineellinen ja kuolevainen realiteetti astuu fyysisen elämän edellyttämästä koneistosta johtuvien aineellisten rajoitusten tuolle puolen ja saa uuden ilmenemismuodon ja uuden identifikaation minuuden jatkuvuuden kehittyvästä ylläpitimestä, toisin sanoen morontia- ja kuolemattomasta sielusta.

111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit*, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

111:2.9 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

111:2.10 (1218.8) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. KEHITTYVÄ SIELU

Kuolevaisen olennon mielen tekemät erehdykset ja ihmisen käyttäytymisessä ilmenevät virheet saattavat merkittävästi hidastaa sielun kehitystä, vaikeivat ne tällaista morontiailmiötä voikaan estää, kun sisimmässä oleva Suuntaaja on luodun olennon tahdon antamalla suostumuksella sen kerran alulle pannut. Mutta ennen fyysistä kuolemaa on samaisella aineellisella ja inhimillisellä tahdolla milloin tahansa valta peruuttaa tällainen päätös ja torjua eloonjääminen. Vielä eloonjäämisen jälkeenkin on ylösnousemuskuolevaisella yhä tämä oikeus tehdä päätös ikuisen elämän torjumisesta. Kehittyvä ja ylösnouseva luotu voi ennen Suuntaajaan fuusioitumista minä hetkenä hyvänsä päättää Paratiisin-Isän tahdon hylkäämisestä. Fuusioituminen Suuntaajan kanssa on merkki siitä, että ylösnousemuskuolevainen on ikuisiksi ajoiksi ja varauksetta päättänyt noudattaa Isän tahtoa.

Kehittyvällä sielulla on lihallisen elämän aikana kyky antaa kuolevaismielen tekemille aineellisuuden ylittävälle päätöksille lisää lujuutta. Koska sielu on aineellisuuden yläpuolella, se ei varsinaisesti toimi ihmisen kokemuksen aineellisella tasolla. Eikä tämä hengellisen alapuolella oleva sielu myöskään voi muutoin kuin jonkin Suuntaajan kaltaisen, Jumaluutta olevan hengen myötävaikutuksella toimia morontiatason yläpuolella. Sielu ei myöskään tee lopullisia päätöksiä, ennen kuin kuolema tai taivaaseenotto irrottaa sen aineellisesta yhteydestään kuolevaiseen mieleen, paitsi silloin ja sikäli kuin tuo aineellinen mieli pakottamatta ja vapaaehtoisesti luovuttaa tällaiset valtuudet yhteistoimintaa edustavalle morontiasielulle. Elämän aikana sijaitsee kuolevaisen tahto, persoonallisuuden kyky tehdä päätöksiä ja valintoja, aineellisissa mielen yhteyspiireissä. Sitä mukaa kuin kuolevaisen mainen kasvu edistyy, tämä minuus kallisarvoisine valintakykyineen yhä enemmän samastuu kehkeytymässä olevaan morontiasieluentiteettiin. Kuoleman ja mansiomaailmassa tapahtuvan kuolleistaheräämisen jälkeen ihmispersoonallisuus samastuu kokonaan morontiaminään. Sielu on näin ollen persoonallisuuden identiteetin tulevan morontiaylläpitimen alkio.

Tämä kuolematon sielu on olemukseltaan aluksi kokonaan morontiaa, mutta sillä on niin suuri kehitysmiskapasiteetti, että se nousee poikkeuksetta niille aidoille henkitasoille, joilla ollaan arvollisia fuusioitumaan Jumaluuden henkiin, tavallisesti siihen samaan Universaalisen Isän henkeen, joka tällaisen luomisilmiön pani

3. THE EVOLVING SOUL

111:3.1 (1218.9) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:3.2 (1219.1) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

luodun mielessä alulle.

Sekä ihmismieli että jumalallinen Suuntaaja ovat — Suuntaaja täysin, mieli osittain — tietoisia kehittyvän sielun läsnäolosta ja tunnusmerkillisestä olemuksesta. Sielu käy omaa evolutionaarista kasvuaan vastaavassa suhteessa yhä tietoisemmaksi sekä mielestä että Suuntaajasta toisiinsa liittyvinä identiteetteinä. Sielulla on sekä ihmismielen että jumalallisen hengen ominaisuuksia, mutta itsepintaisesti se kehittyy kohti hengen hallitsevan aseman ja jumalallisuuden herruuden enentymistä sellaista mielen toimintaa edistämällä, jonka merkitykset pyrkivät koordinoitumaan aitoon henkiseen arvoon.

Kuolevaisena eletävä elämänvaihe, sielun kehittyminen, on paremminkin kasvatusta kuin koettelua. Usko korkeampien arvojen säilymiseen on uskonnon ydinkysymys; aito uskonnollinen kokemus koostuu korkeimpien arvojen ja kosmisten merkitysten yhdistymisestä universaalisen todellisuuden ymmärtämisenä.

Mieli tietää määrän, reaalisuuden, merkitykset. Mutta laatu — arvot — tuntemalla tunnetaan. Se, joka tuntee, on tietävän mielen ja siihen liittyvän todellistavan hengen keskinäinen luomus.

Sikäli kuin ihmisen kehittyvästä morontiasielusta tulee jumalatietoisuuden arvotodellistumana totuuden, kauneuden ja hyvyyden läpitunkema, niin tämän tuloksena olevasta olennosta tulee samassa määrin hävittämättömissä oleva. Ellei ole mitään ikuisten arvojen säilymistä ihmisen kehittyvässä sielussa, silloin kuolevaisten olemassaolo on vailla merkitystä, ja elämä itse on traaginen harha. Mutta ikuinen totuus kuuluu: Minkä ajallisuudessa aloitatte, sen viette varmasti päätökseen ikuisuudessa — jos se on loppuunsaattamisen arvoista.

4. SISÄINEN ELÄMÄ

Tunnistaminen on se älyllinen prosessi, jossa ulkomaailmasta vastaanotetut aistivaikutelmat sovitetaan yksilön muistikuvioihin. Ymmärtäminen merkitsee sitä, että nämä tunnistetut aistivaikutelmat niihin liittyvine muistikuvioineen ovat kutoutuneet eli jäsentyneet dynaamiseksi johtoaatteiden verkostoksi.

Merkitykset johdetaan tunnistamisen ja ymmärtämisen yhdistelmästä. Tyystin aistihavaintoihin perustuvassa eli aineellisessa maailmassa ei esiinny mitään merkityksiä. Merkitykset ja arvot tajutaan vasta ihmisen kokemuksen sisäisissä, aineellisuuden ylittävissä sfääreissä.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt*. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. THE INNER LIFE

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

Aitoa sivilisaatiota merkitsevät edistysaskeleet syntyvät kaikki tässä ihmiskunnan sisäisessä maailmassa. Vain sisäinen elämä on reaalisesti luovaa. Sivilisaatio ei pysty juurikaan edistymään, kun jonkin sukupolven nuorison enemmistö suuntaa mielenkiintonsa ja tarmonsensa aistittavan eli ulkoisen maailman materialistisiin pyrintöihin.

Sisäisellä maailmalla ja ulkoisella maailmalla on erilainen arvojen kokonaisuus. Mikä tahansa sivilisaatio on vaarassa, kun sen nuorisosta kolme neljäsosaa ryhtyy materialistisiin ammatteihin ja omistautuu ulkoisen maailman aistiärsyksiä tavoittelevien toimintojen harrastamiseen. Sivilisaatio on vaarassa, kun nuoriso ei jaksaa innostua etiikasta, sosiologiasta, roduhygieniasta, filosofiasta, taiteista, uskonnosta eikä kosmologiasta.

Vain ylittävien mielen korkeammilta tasoilta, kun se hipoo ihmiskokemuksen henkistä maailmaa, ovat löydettävissä ne korkeimmat käsitykset tehokkaihin alkuperäismalleihin liittyneinä, jotka tulevat antamaan oman panoksensa paremman ja kestävämmän sivilisaation rakentamiseen. Persoonallisuus on myötäsyntyisesti luovaa, mutta se toimii luovasti vain yksilön sisäisessä elämässä.

Lumikiteet ovat aina muodoltaan kuusikulmaisia, mutta milloinkaan niitä ei ole kahta samanlaista. Lapset sijoittuvat tiettyihin tyyppihin, mutta kahta täsmälleen samanlaista lasta ei ole, ei edes kaksosissa. Persoonallisuus noudattaa tyyppejä, mutta se on aina ainutlaatuista.

Onnellisuus ja ilo kumpuavat sisäisestä elämästä. Et voi tuntea oikeata iloa, jos olet vain omissa oloissasi. Yksinäisyydessä eletty elämä on onnellisuudelle kohtalokasta. Yksinpä perheet ja kansakunnatkin nauttivat elämästä enemmän, jos ne jakavat sen toisten kanssa.

Ulkoista maailmaa — ympäristöä — et kykene täydelleen hallitsemaan. Mutta nimenomaan sisäisen maailman luovuus on mitä suurimmassa määrin ohjauksesi alasta, sillä siellä persoonallisuutesi on varsin laajassa määrin päässyt vapaaksi edeltävän syysuhteen lakien kahleista. Persoonallisuuteen liittyä rajallinen tahdon suvereenisuus.

Koska tämä ihmisen sisäinen elämä on kiistämättä luovaa, on itse kunkin henkilön vastuulla päätös siitä, onko tämän luovuuden määrä olla päähänpätkähdyksiin perustuvaa ja täysin umpimähkäistä, vaiko hallittua, ohjattua ja rakentavaa. Kuinka voisi luova mielikuvitus tuottaa arvollisia hedelmiä, kun se näyttäjä, jolla se toimii, on valmiiksi ennakkoluuloisuuden, vihan, pelkojen, kaunan, koston ja kiihkoilun vallassa?

Ideat saattavat saada alkunsa ulkoisen maailman tarjoamista virikkeistä, mutta ihanteet

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the

syntyvät vain sisäisen maailman luovilla alueilla. Maailman kansakuntia johtavat nykyään ihmiset, joilla on ylenpalttisen runsaasti ideoita, mutta jotka ihanteiden osalta ovat rutiköyhiä. Tämä on selitys kurjuuteen, avioeroihin, sotiin ja rotuvihaan.

Ongelma on tämä: Jos vapaatahtoinen ihminen varustetaan sisäiseen minään sisältyvin luomiskyvyin, meidän on silloin todettava, että vapaatahtoiseen luovuuteen kuuluu myös vapaatahtoisien tuhoisuuden potentiaali. Ja milloin luovuus kääntyy tuhoisuudeksi, silloin olette kasvatusten pahuuden ja synnin matkaan saattaman hävityksen — sorron, sodan ja tuhon — kanssa. Paha on luovuuden osa-alue, joka kääntyy helposti hajottamiseksi ja lopulta tuhoamiseksi. Kaikkinainen ristiriita on paha sikäli, että se estää sisäisen elämän luovan toiminnan — se on eräänlaista persoonallisuudessa käytävää sisällissotaa.

Sisäinen luovuus myötävaikuttaa persoonallisuuden eheytyksen ja minuuden yhdistymisen kautta luonteen jalostumiseen. On iäti totta, kun sanotaan: Mennyt ei voi muuttaa, vain tuleva on sisäisen minän tämänhetkisen luovuuden toimin muutettavissa.

5. VALINNAN PYHITTÄMINEN

Jumalan tahdon täyttäminen ei ole enempää eikä vähempää kuin osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa — sen saman Jumalan kanssa, joka on mahdollistanut tällaisen sisäistä merkitysarvoa omaavan luodun olennon elämän. Jakaminen on Jumalan kaltaista — jumalallista. Jumala jakaa kaiken lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kanssa, kun nämä puolestaan jakavat kaiken universumien jumalallisten Poikien ja Henkityttärien kanssa.

Jumalan jäljitteleminen on avain täydellisyyteen. Hänen tahtonsa täyttäminen on eloonjäämisen ja eloonjäämisessä tapahtuvan täydellistymisen salaisuus.

Kuolevaiset elävät Jumalassa, ja samalla tavoin on Jumala tahtonut elää kuolevaisissa. Niin kuin ihmiset uskoutuvat hänen haltuunsa, niin on hänkin — jo sitä ennen — uskonut osasen itsestään olemaan ihmisten kanssa; hän on suostunut elämään ihmisissä ja asumaan ihmisissä ihmistahdon alaisena.

Rauha tässä elämässä, eloonjääminen kuolemassa, täydellisyys seuraavassa elämässä, palvelu ikuisuudessa — kaikki nämä saavutetaan (hengessä) tällä hetkellä, kunhan luodun persoonallisuus suostuu alistamaan — päättää alistaa — luodun olennon tahdon Isän tahdolle. Ja Isä on jo katsonut hyväksi alistaa osasen itsestään luodun olennon persoonallisuuden

creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

tahdon alaiseksi.

Tällainen luodun tekemä päätös ei merkitse, että luotu luopuisi tahdostaan. Kysymys on tahdon pyhittämisestä, tahdon laajentamisesta, tahdon ylevöittämisestä, tahdon täydellistämisestä. Ja tällainen valinta kohottaa luodun olennon tahdon ajallisen merkittävyyden tasolta siihen korkeampaan asemaan, jossa luotu-pojan persoonallisuus on kanssakäymisissä henki-Isän persoonallisuuden kanssa.

Tässä Isän tahdon valitsemisessa on kysymys kuolevaisen ihmisen toimin tapahtuvasta henki-Isän hengellisestä löytämisestä, olkoonkin että kokonainen aikakausi kuluu, ennen kuin luotupoika aktuaalisesti seisoo Paratiisissa olevan Isän tosiasiallisten kasvojen edessä. Tässä valinnassa ei niinkään ole kysymys luodun olennon tahdon kieltämisestä — ”Tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun” — kuin luodun antamasta myönteisestä vakuutuksesta: ”Minun tahtoni on, että sinun tahtosi tapahtuu.” Ja jos tämä valinta tehdään, niin Jumalan valinnut poika on ennemmin tai myöhemmin kokeva sisäisen yhdistymisen (fuusion) sisimmässään elävään Jumalan osaseen, samalla kun tämä täydellistyvä poika tulee kokemaan persoonallisuuden tuntemaa korkeinta tyydytystä ihmisen persoonallisuuden ja hänen Tekijänsä persoonallisuuden palvontayhteydestä, kahden sellaisen persoonallisuuden kanssakäymisestä, joiden luovat attribootit ovat ikiajoiksi yhtyneet heidän itsensä tahtomassa ilmentymän keskinäisyydessä — ihmisen tahdon ja Jumalan tahdon taas uuden ikuisen kumppanuussuhteen syntymässä.

6. IHMISEN PARADOKSI

Monet kuolevaisen ihmisen ajallisista vaikeuksista versovat hänen kaksinaisesta suhteestaan kosmokseen. Ihminen on osa luontoa — hän on olemassa luonnon keskellä — ja kuitenkin hän kykenee nousemaan luonnon yläpuolelle. Ihminen on finiittinen, mutta hänen sisimmässään on kipinä infiniittisyyttä. Paitsi että tällainen kaksinainen tilanne sisältää pahuuden potentiaalin, se synnyttää myös monia sellaisia sosiaalisia ja moraalisia tilanteita, joita kuormittavat paljo epävarmuus ja melkoinen ahdistus.

Luonnon voittamiseen ja oman itsensä ylittämiseen tarvittava rohkeus on rohkeutta, joka saattaa langeta omahyväisyyden kiusauksiin. Kuolevainen, joka kykenee nousemaan itsensä yläpuolelle, saattaa antaa periksi kiusaukselle jumalallistaa oma minätietoisuutensa. Kuolevaisen pulma on siinä kaksitahoisessa tosiasiaassa, että ihminen on sidoksissa luontoon, vaikka hän samalla on ainutlaatuisen vapauden —

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — “Not my will but yours be done” — as it consists in the creature's positive affirmation: “It is *my* will that *your* will be done.” And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action.

hengellisen valinnan- ja toimintavapauden — haltija. Aineellisilla tasoilla ihminen huomaa olevansa luonnon kuuliainen palvelija, kun sen sijaan hengellisillä tasoilla hän on luontoon ja kaikkeen ajalliseen ja finiittiseen nähden voitokas. Tällaiseen paradoksiin liittyy pakostakin kiusausta, potentiaalista pahaa, päätöksenteossa esiintyviä erehdyksiä, ja milloin minä käy ylpeäksi ja ylimieliseksi, seurauksena saattaa olla synty.

Syntiongelma ei ole finiittisessä maailmassa sinne itsestään kuuluva. Se, että joku on finiittinen, ei sinänsä ole pahaa eikä synnillistä. Finiittisen maailman teki infiniittinen Luoja — se on hänen jumalallisten Poikiensa kätten työtä — ja sen vuoksi sen täytyy olla hyvä. Vasta finiittisen väärinkäyttö, vääristäminen ja turmeleminen saavat aikaan pahan ja synnin.

Henki voi vallita mieltä; samoin mieli voi hallita energiaa. Mutta mieli voi hallita energiaa vain niitä muodonmuutoksellisia potentiaaleja itse älyllisesti käsittelemällä, jotka kuuluvat luonnostaan fyysisten toimipiirien syiden ja seurausten hallitsemaan matemaattiseen tasoon. Luodun mieli ei myötäsyttyisesti hallitse energiaa, vaan se on Jumaluudelle kuuluva etuoikeus. Mutta luodun mieli voi manipuloida ja se manipuloi energiaa juuri siinä määrin kuin siitä on tullut fyysisen universumin energiasalaisuuksien valtiias.

Kun ihminen haluaa muokata fyysistä todellisuutta, kohdistuipa muokkaus häneen itseensä tai hänen ympäristöönsä, hän onnistuu siinä samassa määrin kuin hän on löytänyt keinot ja välineet aineen hallitsemiseksi ja energian ohjaamiseksi. Ellei mieli saa apua, se ei kykene vaikuttamaan mihinkään aineelliseen paitsi omaan fyysiseen mekanismiinsa, johon se onkin pääsemättömästi kytkettynä. Mutta ruumiin mekanisme älyllisesti hyväksikäyttämällä mieli voi luoda muita mekanismeja, jopa energiasuhteita ja eläviä suhteita, joita käyttäen tämä mieli voi yhä laajemmin valvoa ja jopa hallita fyysistä tasoaan universumissa.

Tiede on tosiasioiden lähde, eikä mieli voi operoida ilman tosiasioita. Ne ovat niitä viisauden rakennustyössä tarpeellisia rakennuskiviä, jotka elämän kokemus muuraa yhteen. Ihminen voi tosiasioittakin löytää Jumalan rakkauden, ja ihminen voi rakkaudettakin saada selville Jumalan lait, mutta koskaan ei ihminen voi alkaa arvostaa Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kaikenkattavan olemuksen infiniittistä symmetriaa, ylimaallista harmoniaa, verratonta tyhjentyvyyttä, ennen kuin hän on löytänyt jumalallisen lain ja jumalallisen rakkauden ja on kokemuksellisesti omassa kosmisessa filosofiassaan nämä yhdistänyt.

Aineellisen tietämyksen laajeneminen mahdollistaa ideoihin sisältyvien merkitysten ja

On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be *good*. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A

ihanteisiin sisältyvien arvojen laajemman älyllisen arvioimisen. Ihminen voi löytää totuutta sisäisestä kokemuksestaan, mutta hän tarvitsee selkeää tosiasiatietoa soveltaakseen omakohtaisesti löytämänsä totuuden jokapäiväisen elämän arrottoman käytännöllisiin vaatimuksiin.

On vain luonnollista, että kuolevaista ihmistä kiusaavat turvattomuudentunteet, kun hän näkee itsensä erottamattomasti luontoon sidotuksi, samalla kun hänellä on hengellisiä kykyjä, jotka nousevat täysin kaiken ajallisen ja finiittisen yläpuolelle. Vain uskonnollinen luottamus — elävä usko — voi tällaisten vaikeiden ja hämmäntävien ongelmien keskellä antaa ihmiselle tukea.

Ylpeys on suurin kaikista niistä vaaroista, jotka piirittävät ihmisen kuolevaista olemusta ja uhkaavat hänen hengellistä eheyttään. Rohkeus on urheaa, mutta itsekokeskeisyys on omahyväistä ja turmiollista. Kohtuullinen itseluottamus ei ole mitään, mitä pitäisi valitella. Ihmisen itsensäylittämisen kyky on se ainoa seikka, joka erottaa hänet eläinkunnasta.

Ylpeys on petollista, huumaavaa ja syntii siittävää esiintyvä sitä yksilössä, ryhmässä, rodussa tai kansakunnassa. On kirjaimellisesti totta, että ”ylpeys käy lankeemuksen edellä”.

human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a group, a race, or a nation. It is literally true, “Pride goes before a fall.”

7. SUUNTAAJAN ONGELMA

Epävarmuus turvallisuuden keralla on, mitä Paratiisin-matka syvimiltään on: epävarmuutta ajallisuudessa ja mielessä; epävarmuutta sen suhteen, mitä tapahtumia edessä aukeava Paratiisiin-nousu sisältää; turvallisuutta hengessä ja ikuisuudessa, turvallisuutta luotu-pojan ehdottomassa luottamuksessa Universaalisen Isän jumalalliseen myötätuntoon ja loputtomaan rakkauteen; epävarmuutta universumin kokemattomana kansalaisena, turvallisuutta taivaaseen nousevana poikana kaikkivoipaisen, kaikkivisaan ja kaikkia rakastavan Isän universumiasuinsijoilla.

Saanko kehottaa sinua tarkkaamaan Suuntaajan sielullesi esittämän uskollisen kutsun kaukaista kaikua? Sisimmässäsi elävä Suuntaaja ei voi pysäyttää eikä edes aineellisesti muuttaa ajalliseen elämänvaiheeseen kuuluvaa ponnistelua. Suuntaaja ei voi huojentaa elämän vastoinkäymisiä taittaessasi taivalta tämän uurastuksen maailman läpi. Jumalallinen asujain voi vain katsella kärsivällisesti vierestä, kun käyt elämän taistelua, niin kuin elämää planeetallasi eletään. Mutta sinä voisit, jos vain tahtoisit — ahertaessasi ja huolehtiessasi, taistellesasi ja uurastaessasi — sallia urhean Suuntaajan taistella kanssasi ja puolestasi. Ulottuvillasi olisi paljon lohduttavaa ja innoittavaa, olisit mukana paljossa kiehtovassa ja mielenkiintoa

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace

herättävässä, jos vain sallisit Suuntaajan tuoda jatkuvasti esille kuvia siitä, mikä on nykyisen aineellisen maailmasi tavallisten ongelmien kanssa kivireen vetämiseltä tuntuva painiskelemisen todellinen motiivi, sen lopullinen tavoite ja ikuinen tarkoitus.

Mikset auta Suuntaajaa, kun se suorittaa tehtävänsä, joka on näyttää sinulle kaikkien näiden rasittavien aineellisten ponnistelujen hengellinen vastinkappale? Mikset salli Suuntaajan vahvistaa itseäsi kosmista voimaa merkitsevillä hengellisillä totuuksilla painiskellessasi luodun olemassaoloon kuuluvien aineellisten vaikeuksien kanssa? Mikset rohkaise taivaallista auttajaa virkistämään itseäsi sillä, että se levittäisi kirkkaana eteesi ikuisen näkymän universaalisesta elämästä, silloin kun hämmennyksessäsi tuijotat ohikäävän hetken sisältämiä ongelmia? Miksi torjut universuminäkökulman tarjoaman valaistumisen ja innoittumisen raataessasi ajallisuuteen kuuluvien vaikeuksien keskellä ja haparoidessasi kuolevaisena kulkemaasi elämäntaipaletta haittaavien epävarmuuksien sokkeloissa? Miksi et sallisi Suuntaajan hengellistää ajatteluasi, vaikka jalkojesi vielä onkin astuttava maisen yrittämisen aineellisia polkuja?

Urantian korkeammat ihmisrodut ovat moneen kertaan sekoittuneita, ne ovat monien rotujen ja eri lähteistä peräisin olevien kantojen sekoitus. Tämä monikoosteisuus tekee Opastajien tehokkaan toiminnan ihmisen elämän aikana äärimmäisen vaikeaksi, ja kuoleman jälkeen se lisää ehdottomasti sekä Suuntaajan että serafisuojeleijan ongelmia. Ei ole kauankaan siitä, kun olin Salvingtonissa ja kuulin erään kohtalonsuojeleijan esittävän puolustukseksen virallisen selvityksen vaikeuksista, joita hän oli kohdannut kuolevaiskohdettaan hoivatessaan. Tämä serafi sanoi:

"Vaikeuteni johtui paljolti kohteeni kahden eri olemuksen välisestä päättymättömästä konfliktista: eteenpäin piiskaava kunnianhimo, jota vastaan toimi eläimelle ominainen välinpitämättömyys; korkeammalle kansanheimolle ominaiset ihanteet, joiden kanssa menivät ristiin alemmantasoiselle rodulle ominaiset vaistot; suurenmoisen mielen ylevät tarkoitukset, joita primitiivinen perimä yllytti vastustamaan; kaukokatseisen Opastajan pitkälle ulottuvat näköalat, joita vastaan toimi ajallisuuden luodun lyhytnäköisyys; ylösnousemuksellisen olennon edistykseelliset suunnitelmat, joita aineellisesta olemuksesta johtuvat halut ja kaipaukset muuntelivat; universumiälyn leimahdukset, jotka kehittyvän rodun kemiallis-energiaaliset käskytykset sammuttivat; enkelien kutsu, jota eläimen emotiot vastustivat; älyn kouliintuminen, jonka vaistonvaraiset taipumukset tekivät tyhjäksi; yksilön kokemus, jota rodun aikaa myöten karttuneet taipumukset vastustivat;

problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223.7) "Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the

parhaaseen tähtäävät päämäärät, jotka jäivät huonointa kohtaan tunnetun mieltymyksen varjoon; nerokkuuden korkealentoisuus, jonka keskinkertaisuuden painovoima mitätöi; hyvän eteneminen, jota pahan painolasti hidasti; kauneuden hienostuneisuus, jonka pahuuden läsnäolo tahrasi; loistava terveys, joka raukesi sairauden voimattomuuteen; uskon pulppuava kaivo, jonka pelon myrkyt saastuttivat; ilon lähde, jonka surun vedet tekivät kitkeräksi; odotuksen ilo, jonka toteutumisen karvas petti; elämän ilonhetket, joita kuoleman murehtimiset aina uhkasivat. Millaista elämää ja millaisella planeetalla! Ja kuitenkin, Ajatuksensuuntaajan aina käsillä olevan avun ja kannustuksen ansiosta tämä sielu saavutti kohtalaisen määrän onnea ja menestystä ja on nyt jo noussut mansonian tuomiosaleihin.”

[Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonion.”

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Luku 112. Persoonallisuuden eloonjääminen

⇨ 111

Urantia-kirjan

113 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 112 PERSONALLISUUDEN ELOONJÄÄMINEN

Osiot

Johdanto

1. Persoonallisuus ja todellisuus
2. Minä
3. Kuolemaksi kutsuttu ilmiö
4. Suuntaajat kuoleman jälkeen
5. Ihmisminän eloonjääminen
6. Morontiaminä
7. Suuntaajafuusio

PAPER 112 PERSONALITY SURVIVAL SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

Johdanto

EVOLUTIONAARISET planeetat ovat niitä sfäärejä, joilta ihmiset ovat peräisin, maailmoja, joista ylösnousemuksen elämänvaihe alkaa. Urantia on lähtöpisteesi; täällä sinä ja jumalallinen Ajatuksensuuntaajasi olette väliaikaiseen liittoon kytkettyinä. Sinulle on annettu täydellinen opas, niinpä jos vilpittömästi osallistut ajallisuuden kilpajuoksuun ja tulet perille uskon lopulliseen maaliin, aikakaudet kestävä palkinto on oleva sinun, tulet ikuiset ajat olemaan liittyneenä sisimmässäsi olevaan Suuntaajaan. Silloin alkaa todellinen elämäsi, ylösnousemuselämä, jonka eteishuoneena nykyinen kuolevaisen olotilasi vasta toimii. Silloin alkaa teidän ylevä ja yhä pitemmälle johtava tehtävänne eteenne avautuvan ikuisuuden finalitteina. Ja kaikkien näiden tähän evolutionaariseen kasvuun liittyvien, toinen toistaan seuraavien aikakausien ja vaiheiden ajan on olemassa yksi sellainen osa sinua, joka pysyy ehdottoman muuttumattomana, ja tämä osa on persoonallisuus — pysyvyys muutoksen keskellä.

Vaikka olisi yltiöpäistä koettaa määritellä persoonallisuutta, saattaa silti osoittautua

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finaliters in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove

hyödylliseksi luetella joitakin persoonallisuudesta tiedettyjä seikkoja:

1. Persoonallisuus on se todellisuudessa ilmenevä ominaisuus, jonka lahjoittaa joko Universaalinen Isä itse tai Isän puolesta toimiva Myötätoimija.

2. Se on lahjoitettavissa mille tahansa elävälle energijärjestelmälle, johon kuuluu mieli tai henki.

3. Se ei ole edellä käyvän kausaation kokonaan kahlitsema. Se on suhteellisen luova tai myötäluova.

4. Kun se annetaan lahjaksi evolutionaarisille aineellisille luoduille, se saa hengen tavoittelemaan mielen välityksellä saavutettavaa energian ja aineen hallintaa.

5. Vaikkei persoonallisuudella olekaan identiteettiä, se voi yhdentää minkä hyvänsä elävän energijärjestelmän identiteetin.

6. Se osoittaa vain laadullista reagointia persoonallisuuspiiriin päinvastoin kuin ne kolme energiaa, jotka osoittavat sekä laadullista että määrällistä reagointia gravitaatioon.

7. Persoonallisuus on muuttumaton muutoksen keskellä.

8. Se voi antaa Jumalalle lahjan: pyhittää vapaan tahdon Jumalan tahdon täyttämiseen.

9. Sille on luonteenomaista moraalisuus — tietoisuus sen ja muiden persoonien välisen suhteen vuorovaikutuksellisuudesta. Se erottaa käyttäytymisen tasoja ja tekee valikoivasti eron niiden välillä.

10. Persoonallisuus on ainutlaatuinen, ehdottoman ainutlaatuinen: Se on ainutlaatuinen ajallisuudessa ja avaruudessa; se on ainutlaatuinen ikuisuudessa ja Paratiisissa; se on ainutlaatuinen, kun se annetaan — siitä ei ole kaksoiskappaleita; se on ainutlaatuinen olemassaolon jokaisena hetkenä; se on ainutlaatuinen suhteessa Jumalaan — hän ei katso henkilöön, muttei hän myöskään laske heitä yhteen, sillä he eivät ole yhteenlaskettavissa — he ovat yhdistettävissä, mutta mitään yhteissummaa heistä ei ole saatavissa.

11. Persoonallisuus reagoi suoraan toisen persoonallisuuden läsnäoloon.

12. Se on eräs henkeen lisättävissä oleva seikka, ja näin se kuvastaa Isän ensisijaisuutta Poikaan nähden. (Mieltä ei henkeen tarvitse lisätä.)

13. Persoonallisuus voi selvitä kuolevaisen kuolemasta, jolloin sen identiteetti on eloon jäävässä sielussa. Suuntaaja ja persoonallisuus

helpful to recount some of the things which are known about personality:

112:0.3 (1225.3) 1. Personality is that quality in reality which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the

ovat muuttumattomia; niiden välinen suhde (sielu) on pelkkää muuttumista, jatkuvaa kehittymistä. Ja jos muuttuminen (kasvu) lakkaisi, myös sielun olemassaolo päättyisi.

14. Persoonallisuus on ainutlaatuisella tavalla tietoinen ajasta, ja tämä on jotakin muuta kuin mielen tai hengen aikatajuntaa.

1. PERSONALLISUUS JA TODELLISUUS

Universaalinen Isä lahjoittaa luoduilleen persoonallisuuden, niin että kysymyksessä on potentiaalisesti ikuinen saama. Tällainen jumalallinen lahja on tarkoitettu toimimaan lukuisilla tasoilla ja toinen toistaan seuraavissa universumitilanteissa vähäpätöisestä finiittisyydestä korkeimpaan absoniittisuuteen ja aina absoluuttisuuden rajoille saakka. Persoonallisuus vaikuttaa näin ollen kolmella kosmisella tasolla eli kolmella maailmankaikkeuden osa-alueella:

1. Asemapaikan mukainen status. Persoonallisuus toimii yhtä tehokkaasti paikallisuniversumissa, superuniversumissa ja keskusuniversumissa.

2. Merkityksen mukainen status. Persoonallisuus vaikuttaa tehokkaasti tasoilla, jotka ovat finiittisyyttä, absoniittisuutta, ja vielä silloinkin kun tasot hipovat absoluuttisuutta.

3. Arvon mukainen status. Persoonallisuus on kokemuksellisesti todellistettavissa toinen toistaan korkeammalla olevissa aineellisuuden, morontiaalisuuden ja hengellisyyden maailmoissa.

Persoonallisuudella on täydellistynyt kosmisen dimensionaalisen esiintymisen asteikko. Finiittisen persoonallisuuden dimensioita, ulottuvuuksia, on kolme, ja ne ovat karkeasti ottaen toiminnallisia seuraavasti:

1. Pituus edustaa etenemisen suuntaa ja luonnetta — liikettä avaruuden halki ja ajan kulkua noudattaen — evoluutiota.

2. Pystysuora syvyys käsittää organismeille ominaiset pyrkimykset ja suhtautumiset, itsensä todellistamisen monenlaiset tasot sekä ympäristöön reagoimisen yleisilmiön.

3. Leveys sulkee piiriinsä koordinoitumisen, assosioitumisen ja minuuden organisoimisen maailman.

Sentyyppisellä persoonallisuudella, jollainen lahjoitetaan Urantian kuolevaisille, on seitsendimensionaalinen minuuden julkituonnin tai persoonan todellistamisen potentiaalisuus. Nämä dimensionaaliset ilmiöt ovat finiittisellä tasolla tajuttavissa kolmena, absoniittisella tasolla

relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. PERSONALITY AND REALITY

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status*. Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status*. Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status*. Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On

kolmena ja absoluuttisella tasolla yhtenä. Absoluuttista alempana olevilla tasoilla tämä seitsemäs eli totaalisuusdimensio on koettavissa persoonallisuuden tosiasiana. Tämä korkein dimensio on assosioitavissa oleva absoluutti, ja vaikka se olekaan infiniittinen, se on dimensionaalisesti potentiaalinen absoluuttisen alifiniittiseen läpäisemiseen.

Persoonallisuuden finiittisissä dimensioissa on kysymys kosmisesta pituudesta, syvyydestä ja leveydestä. Pituus tarkoittaa merkitystä, syvyys merkitsee arvoa, leveys kattaa ymmärryksen — kyvyn kokea kiistatonta tietoisuutta kosmisesta todellisuudesta.

Morontiatasolla kaikki nämä aineellisen tason finiittiset dimensiot laajenevat suuresti, ja tietyt uudet dimensionaaliset arvot ovat realisoitavissa. Nämä morontiatason laajenneet dimensionaaliset kokemukset niveltyvät suurenmoisella tavalla kaikki motan vaikutuksesta korkeimpaan eli persoonallisuusdimensioon, ja näin käy myös siksi, että asiaan tuo oman panoksensa morontiamatematiikka.

Paljon siitä hankaluudesta, jota kuolevaiset kokevat ihmispersoonallisuutta tutkiessaan, olisi vältettävissä, jos finiittinen luotu muistaisi, etteivät dimensionaaliset tasot ja hengelliset tasot koordinoitu kokemuksellisessa persoonallisuuden todellistumisessa.

Elämä on todellisuudessa organismin (minuuden) ja sen ympäristön välillä tapahtuva prosessi. Persoonallisuus antaa identiteettiä edustavan arvon ja jatkuvuutta edustavat merkitykset tälle organismin ja sen ympäristön assosiaatiolle. Näin on siis todettavissa, ettei ärsykkeeseen reagoimisen ilmiö ole pelkkä mekaaninen prosessi, sillä persoonallisuus toimii yhtenä kokonaistilanteeseen vaikuttavana tekijänä. Ikuinen totuus on, että mekanismit ovat synnynnäisesti passiivisia, kun organismit sen sijaan ovat luontaisesti aktiivisia.

Fyysinen elämä ei niinkään ole organismin sisällä tapahtuva kuin organismin ja ympäristön välillä tapahtuva prosessi. Ja jokainen tällainen prosessi pyrkii luomaan ja vakiinnuttamaan organismille ominaiset kaavat, joiden mukaan se reagoi tällaiseen ympäristöön. Ja kaikilla tällaisilla ohjaavilla kaavoilla on suuri vaikutus päämäärää valittaessa.

Minuus ja ympäristö tulevat merkityksellisiin kosketuksiin nimenomaan mielen välityksellä. Organismien kyky ja halu tällaisten merkityksellisten yhteyksien solmimiseen ympäristön kanssa (reagointi pakottavaan tarpeeseen) edustaa koko persoonallisuuden suhtautumista.

Persoonallisuus ei eristyksissä pysty

subabsolute levels this seventh or totality dimension is experiential as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly enhanced, and certain new dimensional values are realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

112:1.15 (1227.5) It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

112:1.16 (1227.6) Personality cannot very well perform

kovinkaan hyviin suorituksiin. Ihminen on synnynnäisesti sosiaalinen olento. Häntä hallitsee halu kuulua johonkin. On kirjaimellisesti totta, että ”kukaan ei elä itsellensä”.

Mutta käsitys persoonallisuudesta koko elävän ja toimivan luodun merkityksenä merkitsee paljon enemmän kuin suhteiden integroiminen, se nimittäin merkitsee kaikkien todellisuustekijöiden yhdistämistä samoin kuin suhteiden koordinoimista. Kahden objektin välillä on suhteita, mutta kolme tai useampia objekteja johtaa järjestelmään, ja tällainen järjestelmä on paljon enemmän kuin pelkkä laajentunut tai monimutkainen suhde. Tällaisen eron tekeminen on ensiarvoisen tärkeää, sillä kosmisessa järjestelmässä yksittäiset jäsenet kytkeytyvät toisiinsa vain suhteessa kokonaisuuteen ja kokonaisuuden erillisyyden kautta.

Ihmisorganismien kohdalla sen osien yhteenvedosta muodostuu minuus — yksilöllisyys — mutta tällaisella prosessilla ei ole kerrassaan mitään tekemistä persoonallisuuden kanssa, sillä se on kaikkien näiden tekijöiden yhdistäjä siinä mielessä, miten ne suhteutuvat kosmisiin realiteetteihin.

Yhdistelmissä on sen osat laskettu yhteen; järjestelmissä osat ovat järjesteltyjä. Järjestelmät ovat merkityksellisiä järjestyneisyyden — positionaalisten arvojen — vuoksi. Hyvässä järjestelmässä kaikki osatekijät ovat kosmisessa positiossa. Huonossa järjestelmässä jokin joko puuttuu tai se on poissa paikaltaan — epäjärjestyksessä. Ihmisjärjestelmässä nimenomaan persoonallisuus yhdistää kaikki toiminnot ja tuo puolestaan mukanaan identiteettiin sisältyvät luovuuden laatusuureet.

in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, “No man lives unto himself.”

^{112:1.17 (1227.7)} But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

^{112:1.18 (1227.8)} In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

^{112:1.19 (1227.9)} In aggregations parts are added; in systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. MINÄ

Minuutta tarkasteltaessa olisi hyödyllistä muistaa,

1. Että fyysiset järjestelmät ovat alisteisia.
2. Että älylliset järjestelmät ovat rinnasteisia.
3. Että persoonallisuus on ylistein.
4. Että sisimmässä asuva hengellinen voima on potentiaalisesti ohjaava.

Kaikissa minuuskäsityksissä tulisi ottaa huomioon, että elämän tosiasia tulee ensiksi, sen arviointi tai tulkinta tulevat jälkeensä. Ihmislapsi elää ensin ja vasta myöhemmin hän ajattelee elämistään. Kosmisessa järjestelmässä ymmärrys käy kaukokatseisuuden edellä.

Se universumitosiasia, että Jumalasta tuli

2. THE SELF

^{112:2.1 (1227.10)} It would be helpful in the study of selfhood to remember:

^{112:2.2 (1227.11)} 1. That physical systems are subordinate.

^{112:2.3 (1227.12)} 2. That intellectual systems are co-ordinate.

^{112:2.4 (1227.13)} 3. That personality is superordinate.

^{112:2.5 (1227.14)} 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

^{112:2.6 (1228.1)} In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

^{112:2.7 (1228.2)} The universe fact of God's becoming

ihminen, on ikiajoiksi muuttanut kaikki ihmispersoonallisuuden merkitykset ja muuntanut kaikki sen arvot. Rakkaus — tämän sanan oikeassa merkityksessä — tarkoittaa eheiden persoonallisuuksien keskinäistä arvonantoa, olkoot nämä persoonallisuudet inhimillisiä tai jumalallisia tahi inhimillisiä ja jumalallisia. Minuuden osat voivat toimia lukuisin eri tavoin — ajatella, tuntea, toivoa — mutta vain eheän persoonallisuuden koordinoitut attribuutit kohdentuvat älylliseksi toiminnaksi; ja kaikki nämä avut liittyvät kuolevaismielen hengelliseen varustukseen, kun ihmisolento vilpittömästi ja epäitsekästi rakastaa toista olentoa, inhimillistä tai jumalallista.

Kaikki kuolevaisten käsitykset todellisuudesta perustuvat olettamukseen ihmispersoonallisuuden aktuaalisuudesta. Kaikki käsitykset ihmisen yläpuolella olevista realiteeteista perustuvat siihen, minkä kokemuksen ihmispersoonallisuus on saanut tietyistä häneen suhteissa olevien hengellisten entiteettien ja jumalallisten persoonallisuuksien muodostamista kosmisista realiteeteista ja niiden myötä. Ellei persoonallisuutta oteta lukuun, kaikki ihmisen kokemukseen sisältyvä ei-hengellinen on jonkin päämäärän saavuttamiskeino. Kuolevaisen ihmisen jokainen aito suhde toisiin persooniin — inhimillisiin tai jumalallisiin — on jo sinänsä päämäärä. Ja tällainen kumppanuus Jumaluuden persoonallisuuden kanssa on universumiylösousemuksen ikuinen tavoite.

Se, että ihmisellä on persoonallisuus, yksilöi hänet hengelliseksi olennoksi, sillä minuuden ykseys ja persoonallisuuden minätietoisuus ovat avuja, jotka edustavat aineellisuuden ylittävää maailmaa. Jo se seikka, että kuolevainen materialisti voi kiistää aineellisen yläpuolella olevien realiteettien olemassaolon, osoittaa sinänsä ja itessään todeksi sen, että hänen ihmismielessään on läsnä ja siellä toimii henkisynteesi ja kosminen tietoisuus.

Aineen ja ajattelun välillä vallitsee suuri kosminen kuilu, ja aineellisen mielen ja hengellisen rakkauden välillä tämä kuilu on mittaamattomasti sitäkin laajempi. Tietoisuutta, saati sitten minätietoisuutta, ei voi selittää millään teorialla mekanistisesta elektronien yhteenliittymisestä tai materialistisista energiamioista.

Kun mieli pyrkii saamaan selvyuden todellisuudesta aina sen perimmäistä erittelyä myöten, aine katoaa aineellisten aistien ulottuvilta, mutta mielelle se voi silti säilyä todellisena. Kun hengellinen ymmärrys pyrkii selvyteen siitä todellisuudesta, joka jää jäljelle aineen kadottua, ja seuraa sen jälkiä aina perimmäiseen erittelyyn asti, se katoaa mielen ulottuvilta, mutta hengen ymmärrys voi yhäkin tajuta kosmisia realiteetteja ja korkeimpia arvoja, jotka ovat olemukseltaan hengellisiä. Niinpä tiede väistyy filosofian tieltä, kun

man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

^{112:2.8 (1228.3)} All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

^{112:2.9 (1228.4)} The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

^{112:2.10 (1228.5)} There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

^{112:2.11 (1228.6)} As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual

filosofian puolestaan pitää antautua niiden johtopäätösten edessä, jotka aitoon hengelliseen kokemukseen luontaisesti sisältyvät. Ajattelu antautuu viisauden edessä, ja viisaus katoaa valaistuneeseen ja mietiskelevään palvomiseen.

Tiedettä harjoittaessaan ihmisminä tekee havaintoja aineellisesta maailmasta. Filosofia on havaintojen tekemistä tästä aineelliseen maailmaan kohdistuvasta havainnoinnista. Uskonto, aito hengellinen kokemus, on se, mitä kokemuksellisesti todellistuu siitä kosmisesta realiteetista, että tehdään havaintoja ajallisuuden ja avaruuden energiamateriaalien suhteellisen synteisin havainnoimisesta. Maailmankaikkeutta käsittelevän filosofian rakentaminen yksinomaan materialismin perustalle on sen tosiasian huomiotta jättämistä, että kaikki aineelliset olavaiset käsitetään todellisiksi ensi vaiheessa ihmistietoisuuden kokemuksessa. Havainnoija ei voi olla havainnoinnin kohde; arvioiminen edellyttää tietynasteista nousemista arvioitavan kohteen yläpuolelle.

Ajattelemisen johtaa ajallisuudessa viisauteen, ja viisaus johtaa palvontaan. Palvonta johtaa ikuisuudessa viisauteen, ja viisaus päättyä ajattelun lopullisuuteen.

Kehittyvän minuuden yhdistymisen mahdollisuus kuuluu luonnostaan sen rakennusosina olevien tekijöiden ominaisuuksiin: perusenergioihin, peruskudoksiin, pohjimmaisena vaikuttavaan kemialliseen ylivalvontaan, korkeimpiin ideoihin, korkeimpiin motiveihin, korkeimpiin tavoitteisiin ja Paratiisin lahjoittamaan jumalalliseen henkeen — ihmisen hengellisen olemuksen minätietoisuuden salaisuuteen.

Kosmisen evoluution tarkoituksena on hengen hallitsevuutta lisäämällä saada aikaan persoonallisuuden yhtenäisyys, lisäämällä tahtoperäistä alttiutta Ajatuksensuuntaajan opetusta ja johdatusta kohtaan. Persoonallisuudelle — sekä ihmis- että ihmisen yläpuolella olevalle persoonallisuudelle — on tunnusomaista sellainen luontainen kosminen ominaisuus, jota voidaan kutsua ”dominanssin kehitykseksi” ja jolla tarkoitetaan sekä oman itsensä että ympäristönsä hallinnan laajenemista.

Taivaaseen nouseva entinen ihmispersoonallisuus käy kahden suuren vaiheen läpi, jotka edustavat yhä suurempaa tahtoperäistä dominanssia itseensä nähden ja universumin puitteissa:

1. Finaliitiksi tuloa edeltävä eli Jumalaa etsivä kokemus, johon kuuluu itsensä todellistamisen lisääminen identiteetin laajentamisen ja aktuaalistamisen menetelmällä sekä kosmisten ongelmien ratkaisemisella ja tästä johtuvalla universumin osaamisella.

experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

112:2.12 (1228.7) In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

112:2.13 (1228.8) In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

112:2.14 (1229.1) The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

112:2.15 (1229.2) The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called “the evolution of dominance,” the expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in the universe:

- 112:2.17 (1229.4)* 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

2. Finaliitiksitulon jälkeinen eli Jumalaa ilmoittava kokemus, johon kuuluu itsensä todellistamisen luova laajentaminen paljastamalla kokemuksen Korkeinta Olentoa niille Jumalaa etsiville älyllisille olennoille, jotka eivät vielä ole saavuttaneet jumalankaltaisuuden jumalallisia tasoja.

Taivaasta laskeutuvat persoonallisuudet saavat vastaavansisältöisiä kokemuksia universumeihin suorittamillaan erilaisilla tutkimusretkillä, kun he pyrkivät saavuttamaan entistä laajemman kyvyn Korkeimman, Perimmäisen ja Absoluuttisen Jumaluuden jumalallisen tahdon selville saamiseen ja toimeenpanemiseen.

Aineellinen minä, ihmisen identiteetin ego-entiteetti, on fyysisen elämän aikana riippuvainen aineellisen elämänylläpitimen keskeytymättömyydestä toiminnasta, siitä energioiden ja älyn epävakaan tasapainon olemassaolon jatkumisesta, jolle Urantialla on annettu nimeksi elämä. Mutta eloonjäämisen arvoinen minuus, joka kykenee nousemaan kuoleman kokemuksen yläpuolelle, kehittyy vain sitä tietä, että saadaan aikaan kehittyvän persoonallisuuden identiteetin olinpaikan potentiaalinen siirtyminen väliaikaisesta elämänylläpitimestä — aineellisesta ruumiista — morontiasielun kestävämpään ja kuolemattomaan olemukseen ja edelleen tasoille, joilla sielusta tulee henkitodellisuuden läpikokema ja joilla se lopulta saavuttaa henkirealiteetin statuksen. Tämän aktuaalisen siirron aineelliseensitoutuneisuudesta morontiaansamastumiseen saa aikaan ihmisluodon tekemien Jumalaa etsivien päätösten vilpittömyys, sinnikkyytensä ja järkkymättömyys.

3. KUOLEMAKSI KUTSUTTU ILMIÖ

Urantialaiset tuntevat yleensä vain yhdenlaisen kuoleman: elinenergioiden fyysisen ehtymisen. Mutta puhuttaessa persoonallisuuden eloonjäämisestä kuolemaa on itse asiassa kolmea lajia:

1. Hengellinen (eli sielun) kuolema. Jos ja kun kuolevainen ihminen on lopullisesti torjunut eloonjäämisen, kun hänet on Suuntaajan ja eloonjäävän serafin yhteisen käsityksen mukaan julistettu hengellisesti varattomaksi, morontiaalisesti vararikkoiseksi, kun tällainen yhteistuumin annettu neuvo on kirjattu Uversassa ja kun Sensorit ja heidän heijastavat työtoverinsa ovat nämä havainnot tarkistaneet, sen jälkeen Orvontonin hallitsijat antavat määräyksen asianomaisessa asuvan Opastajan välittömästä vapaaksilaskemisesta. Mutta tämä Suuntaajan vapaaksipäästäminen ei millään tavoin vaikuta tästä Suuntaajan hylkäämästä yksilöstä huolehtivan henkilökohtaisen tai ryhmäserafin

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death*. If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the

velvollisuuksiin. Tämänlaatuinen kuolema on merkitykseltään lopullinen siitä huolimatta, että fyysisen ja mielimekanismin elollisenergiat toistaiseksi vielä jatkavatkin toimintaansa. Tämä kuolevainen on kosmiselta kannalta jo kuollut; elämän jatkuminen osoittaa vain kosmisten energioiden aineellisen liikevoiman sitkeyttä.

2. Älyllinen (eli mielen) kuolema. Kun korkeamman mielenauttajaohivan elintärkeät yhteyspiirit katkeavat järjen harhautumien takia tai siksi, että aivomekanismi on osittain tuhoutunut, ja jos nämä tilat menevät tiettyä kriittistä pistettä pidemmälle, jolloin niitä ei enää voi korjata, silloin asianomaisen sisimmässä asuva Suuntaaja päästetään välittömästi lähtemään Diviningtoniin. Universumin kirjoissa katsotaan, että kuolevaispersoonallisuus on kohdannut kuoleman, aina silloin kun ihmisen tahtotoiminnalle välttämättömät mielen yhteyspiirit ovat tuhoutuneet. Ja tässäkin tapauksessa kysymys on kuolemasta, vaikka fyysisen ruumiin elävät mekanismit vielä jatkavatkin toimintaansa. Ruumis, josta puuttuu tahtotoiminnallinen mieli, ei ole enää ihminen, mutta siitä riippuen, millaisen valinnan ihmistahto on aikaisemmin tehnyt, tällaisen yksilön sielu saattaa jäädä eloon.

3. Fyysinen (eli ruumiin ja mielen) kuolema. Kun ihmisolento joutuu kuoleman otteeseen, Suuntaaja jää mielen linnoitukseen kunnes tämä lakkaa toimimasta järjen mekanismina, eli jokseenkin siihen hetkeen saakka, jolloin mitattavissa olevat aivoenergiat lopettavat rytmiset elämänsykkeensä. Tämän hajoamisen jälkeen Suuntaaja poistuu katoavasta mielestä aivan yhtä koruttomasti kuin se sinne vuosia aikaisemmin saapui, ja astuu taipaleelle, joka vie sen Uversan kautta Diviningtoniin.

Aineellinen ruumis palaa kuoleman jälkeen siihen alkuaineiden maailmaan, josta se oli peräisin, mutta kaksi eloonjääneen persoonallisuuden ei-aineellista osatekijää jatkaa olemassaoloaan: ennalta olemassa oleva Ajatuksensuuntaaja mukanaan muistiin tallentunut toisinto kuolevaisena eletystä elämänvaiheesta siirtyy Diviningtoniin, ja kohtalonsuojelijan huostassa jäljelle jää myös edesmenneen ihmisen kuolematon morontiasielu. Nämä sielun osat alueet ja muodot, nämä aikanaan kineettiset mutta nyt staattiset identiteetin kaaviot ovat morontiamailmoissa tapahtuvan uudelleenpersonoinnin kannalta välttämättömiä. Ja juuri Suuntaajan ja sielun jälleenyhdistyminen kokoaa eloonjäävän persoonallisuuden taas yhteen eli tekee sinusta sinä hetkenä, kun heräät morontiaassa, taas tietoisin.

Niiden kohdalla, joilla ei ole henkilökohtaista serafisuojelijaa, ryhmäsuojelijat suorittavat uskollisesti ja tehokkaasti saman palveluksen identiteetin tallessapitämiseksi ja

physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

112:3.3 (1230.1) 2. *Intellectual (mind) death.* When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

112:3.4 (1230.2) 3. *Physical (body and mind) death.* When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

112:3.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

112:3.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The

persoonallisuuden kuolleistaherättämiseksi. Serafit ovat persoonallisuuden uudelleenkokoisessa korvaamattomia.

Kuoleman jälkeen Ajatuksensuuntaaja menettää väliaikaisesti persoonallisuuden, mutta ei identiteettiä; ihmiskohde sen sijaan menettää väliaikaisesti identiteetin, muttei persoonallisuutta. Mansiomaailmoissa molemmat yhdistyvät taas ikuisiksi ilmentymäksi. Maan päältä poistunut Ajatuksensuuntaaja ei milloinkaan palaa tänne olentona, joka oli sen entinen asuinpaikka; persoonallisuutta ei milloinkaan ilmene ilman ihmistahtoa, eikä ihmisolento, josta Suuntaaja on poistunut, milloinkaan kuoleman jälkeen osoita aktiivista identiteettiä eikä millään tavalla rakenna yhteyttä maan päällä oleviin elollisiin olentoihin. Tällaiset suuntaajattomat sielut ovat pidempään tai lyhyempään jatkuvan kuolonunen aikana täysin ja ehdottomasti tiedottomia. Minkäänlaista persoonallisuuden julkitulemistä tai kykyä ryhtyä yhteydenpitoon muiden persoonallisuuksien kanssa ei voi olla olemassa, ennen kuin kuolleistaselviytyminen on viety päätökseen. Mansiomaailmoin menneille ei anneta lupaa lähettää viestejä taakseen jääneille rakkailleen. Kaikissa universeissa noudatetaan sellaista toimintaperiaatetta, että tällainen yhteydenpito on kulumassa olevan tuomiokauden aikana kiellettyä.

4. SUUNTAAJAT KUOLEMAN JÄLKEEN

Aineellis-, älyllis- tai hengellisuonteisen kuoleman tapahtuessa Suuntaaja jättää hyvästit kuolevaisisännälleen ja lähtee Diviningtoniin. Paikallisuniversumin ja superuniversumin päämajasta otetaan heijastusyhteys kummankin hallituksen valvojiin, ja Opastaja poistetaan rekistereistä samalla numerolla, jolla se kirjattiin ajallisuuden toimipiireihin saapuneeksi.

Jollakin tavalla, jota ei täysin ymmärretä, Universaaliset Sensorit kykenevät saamaan haltuunsa yhteenvedon ihmisen elämästä siinä muodossa, jossa se sisältyy Suuntaajan jäljentämään kaksoiskappaleeseen sen asuinpaikkana olleen mielen hengellisistä arvoista ja morontia merkityksistä. Sensorit kykenevät ottamaan haltuunsa Suuntaajan laatiman version edesmenneen ihmisen eloonjäämisluonteesta ja hengellisistä ominaisuuksista, ja koko tämä tietoaaineisto yhdessä serafien muistiinmerkintöjen kanssa on esitellyä varten käytettävissä, silloin kun kysymyksessä olevan yksilön asiaa käsitellään oikeudessa. Tätä informaatiota käytetään myös antamaan vahvistus niille superuniversumin myöntämille valtuuksille, jotka mahdollistavat tiettyjen taivasmatkalaisten välittömän astumisen morontiaelämänvaiheeseensa eli jatkamaan

seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

matkaansa mansiomaailmoin kuolemassa tapahtuneen hajoamisen jälkeen, ennen planetaarisen tuomiokauden muodollista päättämistä.

Fyysisen kuoleman jälkeen — niiden yksilöiden tapauksia lukuun ottamatta, jotka siirretään taivaaseen suoraan elävien joukosta — menee vapaaksi laskettu Suuntaaja välittömästi Diviningtonin kotisfäärilleen. Mitä tuossa maailmassa tarkkaan ottaen tapahtuu aikana, jolloin odotetaan eloonjäävän kuolevaisen tosiasiallista uudelleenilmestymistä, riippuu pääasiassa siitä, nouseeko asianomainen ihminen mansiomaailmoin oman henkilökohtaisen oikeutensa perusteella vai odottaako hän planetaarisen aikakauden nukkuvien eloonjäävien tuomiokautista koollekutsumista.

Mikäli kuolevaiskumppani kuuluu ryhmään, joka jälleenpersonoidaan tuomiokauden päättyessä, Suuntaaja ei välittömästi palaa entisen palvelusjärjestelmän mukaiseen mansiomaailmaan, vaan astuu valintansa mukaisesti johonkin seuraavista väliaikaisista tehtävistä:

1. Hänet liitetään kadonneiden Opastajien riveihin ja osoitetaan salaisuudeksi jäävään palveluun.

2. Hänet osoitetaan joksikin aikaa tarkkailemaan Paratiisin hallitusjärjestelmää.

3. Hän kirjoittautuu johonkin Diviningtonin monista oppilaitoksista.

4. Hänet sijoitetaan joksikin aikaa opiskelijatarkkailijaksi jollekin kuudesta muusta pyhästä sfääristä, jotka muodostavat Paratiisi-maailmojen Isän kehän.

5. Hänet osoitetaan Personoitujen Suuntaajien sanansaattajapalveluun.

6. Hänestä tulee Diviningtonin niiden koulujen apulaisopettaja, jotka omistautuvat neitseellisten ryhmään kuuluvien Opastajien opettamiseen.

7. Hänelle annetaan tehtäväksi valita ryhmä mahdollisia maailmoja, joissa palvella siinä tapauksessa, että on riittävästi syytä uskoa ihmiskumppanin kenties hylänneen eloonjäämisen.

Jos olet kuoleman kohdatessasi saavuttanut kolmannen kehän tai sitä korkeamman toimialueen ja jos sinulle sen vuoksi on osoitettu henkilökohtainen kohtalonsuojelija ja jos tämä kohtalonsuojelija varauksetta vahvistaa Suuntaajan esittämän lopullisen jäljennöksen, jonka sisältönä on yhteenveto eloonjäämisluonteesta — jos sekä serafi että Suuntaaja ovat olennaisesti yhtä mieltä jokaisesta elämäsi koskevien muistiinpanojen ja suositusten

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

112:4.5 (1231.5) 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.

112:4.6 (1231.6) 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

112:4.7 (1231.7) 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.

112:4.9 (1231.9) 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

112:4.10 (1231.10) 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

112:4.11 (1231.11) 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

112:4.12 (1231.12) If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm

kohdasta — jos Universaaliset Sensorit ja heidän heijastavat työtoverinsa Uversassa vahvistavat tämän tietoaaineiston ja tekevät sen ilman selittelyjä ja varauksia, siinä tapauksessa Päivien Muinaiset lähettävät salamana eteenpäin korkeampaan asemaan oikeuttavan valtuutuksen, joka kulkee viestintäyhteyspiirejä myöten Salvingtoniin, ja tällaisen vastuusta vapauttavan viestin saatuaan Nebadonin Hallitsijan tuomioistuimet määräävät eloonjäävän sielun siirrettäväksi välittömästi mansiomaailmojen kuolleistaheräämissaleihin.

Jos ihmisyksilö jää eloon viivytyksettä, Suuntaaja — niin minulle on opetettu — ilmoittautuu Diviningtonissa, jatkaa matkaansa Paratiisissa olevan Universaalisen Isän eteen, palaa sieltä välittömästi ja pääsee toimipaikkanaan olevan superuniversumin ja paikallisuniversumin Personoitujen Suuntaajien syleilyyn, saa Diviningtonin Personoidun Pääopastajan tunnustuksen ja lähtee sen jälkeen oitis "identiteetin siirron toteutukseen" tullakseen sieltä kolmantena periodina ja mansiomaailmassa siihen aktuaaliseen persoonallisuushahmoon, joka on valmistettu ottamaan vastaan maan kuolevaisen eloonjäävä sielu, siinä muodossa, jollaiseksi kohtalonsuojelija tämän hahmon on projisoinut.

5. IHMISMINÄN ELOONJÄÄMINEN

Minuus on kosminen realiteetti, oli se aineellinen, morontiaalinen tai hengellinen. Persoonallisen aktuaalisuus on lahja Universaaliselta Isältä, joka toimii joko omana itsenään ja omasta puolestaan tai maailmankaikkeudessa olevien moninaisten välikäsiensä kautta. Se, että olentoa sanotaan persoonalliseksi, on samaa kuin, että tunnustetaan tällaisen olennon suhteellinen yksilöityminen kosmisen organismin puitteissa. Elävä kosmos on melkein äärettömyyteen ulottuvan kokonaisuuden muodostava reaalisten yksikköjen kertymä, yksikköjen, jotka kaikki ovat suhteellisen riippuvaisia kokonaisuuden kohtalosta. Mutta niille, jotka ovat persoonallisia, on suotu tosiasiallinen mahdollisuus tehdä valinta päämäärän hyväksymisen tai päämäärän hylkäämisen välillä.

Mikä tulee Isältä, on Isän tavoin ikuista, ja tämä on yhtä totta puhuttaessa persoonallisuudesta, jonka Jumala antaa oman vapaan tahtonsa päätöksestä, kuin puhuttaessa jumalallisesta Ajatuksensuuntaajasta, Jumalan aktuaalisesta osasta. Ihmisen persoonallisuus on ikuinen, mutta identiteetin osalta se on ehdollinen ikuisuusrealiteetti. Kun persoonallisuus kerran on ilmaantunut vastauksena Isän tahtoon, niin se saavuttaa päämäärän, joka on Jumaluus, mutta ihmisen täytyy valita, onko hän vai eikö hän

this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

^{112:4.13 (1232.1)} If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the "realization of identity transition," being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

^{112:5.1 (1232.2)} Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

^{112:5.2 (1232.3)} That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality, which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains

ole läsnä, kun tällainen päämäärä saavutetaan. Milloin tällainen valintapäätös puuttuu, persoonallisuus saavuttaa kokemuksellisen Jumaluuden suoraa tietä ja siitä tulee osa Korkeinta Olentoa. Kiertokulku on ennalta määrätty, mutta ihmisen osallistuminen siihen on valinnanvaraista, omakohtaista ja kokemuksellista.

Kuolevaisidentiteetti on väliaikainen ajalliseen elämään kuuluva tila maailmankaikkeudessa. Se on reaalin vain sikäli kuin persoonallisuus päättää, että hänestä tulee jatkuva maailmankaikkeuden ilmiö. Oleellinen ero ihmisen ja energijärjestelmän välillä on siinä, että energijärjestelmän täytyy jatkua, sillä ei ole valinnanvara; mutta ihmisellä on kaikki valta määrätä omasta kohtalostaan. Suuntaaja on toden totta Paratiisiin vievä polku, mutta ihmisen on itse seurattava tätä polkua itse tekemillään päätöksillä, omasta vapaasta tahdostaan tekemillään valinnoilla.

Ihmisolentoilla on identiteetti vain aineellisessa merkityksessä. Tällaiset minuuden ominaisuudet tuo esille aineellinen mieli toimiessaan älyksi sanotussa energijärjestelmässä. Kun sanotaan, että ihmisellä on identiteetti, tunnustetaan, että hänen hallussaan on mieliyhteyksi, joka on asetettu ihmispersonallisuuden tahdon sanelemien tekojen ja valintojen alaisuuteen. Mutta kysymyksessä on aineellinen ja puhtaasti ajallinen ilmentymä, aivan kuten ihmisen sikiö on ihmiselämän tilapäinen loismainen vaihe. Kosmisesta näkökulmasta katsottaessa ihmiset syntyvät, elävät ja kuolevat jokseenkin samassa silmänräpäyksessä; he eivät ole pysyviä. Mutta kuolevaisen persoonallisuuden hallussa on sen itsensä tekemän valinnan kautta valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuuntaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline.

Ja juuri tämä valta valita, tämä vapaatahtoisien luodun olennon aseman universumitunnus, on ihmisen suurenmoisin tilaisuus ja hänen korkein kosminen velvollisuutensa. Ihmisen tahtotoiminnan rehellisyyden varassa on tulevan finalitiin ikuinen kohtalo; kuolevaisen olennon vapaan tahdon vilpittömyydestä riippuu, saako jumalallinen Suuntaaja ikuisen persoonallisuuden; kuolevaisen ihmisen tekemästä valinnasta riippuu, todellistuuko Universaaliselle Isälle uusi ylösnousemuksellinen poika; päätösten ja tekojen lujuudesta ja viisaudesta riippuu, onko Korkeimman Olennon kokemuksellinen evoluutio aktuaalista.

Vaikka persoonallisuuskasvun kosmiset kehät tuleekin lopulta saavuttaa, niin siinä tapauksessa,

experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if,

että ajallisuuden sattumukset ja aineellisen olemassaolon hankaluudet ilman omaa syytäsi estävät sinua hallitsemasta näitä tasoja jo synnyinplaneetallasi, annetaan silloin, jos aikomuksesi ja halusi omaavat eloonjäämisarvoa, määräykset koeajan pidentämisestä. Sinulle myönnetään lisäaikaa, jonka kuluessa voit osoittaa kelvollisuutesi.

Milloin ikinä on epäilyjä sen suhteen, onko viisasta ylentää joku ihmisidentiteetti mansiomaailmoihin, universumin hallitukset päättävät asian poikkeuksesta kyseisen yksilön henkilökohtaisten etujen mukaisesti. Empimättä ne ylentävät tällaisen sielun siirtymävaiheessa olevan olennon asemaan, samalla kun ne jatkavat esille nousevan morontia-aikomuksen ja hengellisen tavoitteenasettelun tarkkailua. Jumalallinen oikeudenmukaisuus ei näin ollen jää millään muotoa toteutumatta, ja jumalallinen armeliaisuus saa taas tilaisuuden laajentaa hoivaansa.

Orvontonin ja Nebadonin hallitukset eivät väitä olevansa ehdottoman täydellisiä, kun kysymys on kuolevaisten jälleenpersonoimiseen tähtäävän universaalisen suunnitelman yksityiskohtien toteutumisesta, mutta ne väittävät kyllä osoittavansa ja aktuaalisesti ne osoittavatkin kärsivällisyyttä, pitkämielisyyttä, ymmärtäväisyyttä ja armeliasta myötätuntoa. Meidän olisi mieluummin asetuttava alttiiksi sellaiselle, että kokonainen paikallisjärjestelmä nousee kapinaan kuin, että antaudumme vaaraan riistää yhdeltäkään jostakin evolutionaarisesta maailmasta saapuvalta, kamppailevalta kuolevaiselta sitä iloa, jonka hän kokee seurattessaan ylösnousemuksen elämänuraa.

Tämä ei tarkoita, että ihmisten olisi ensimmäisen tilaisuuden torjuttuaan määrä saada vielä toinenkin tilaisuus. Ei laisinkaan. Mutta sitä se kyllä merkitsee, että kaikkien tahdollisten luotujen on määrä kokea yksi todellinen tilaisuus kiistattoman, tietoisien ja lopullisen valinnan tekemiseen. Universumin täysivaltaiset Tuomarit eivät riistä persoonallisuuden statusta yhdeltäkään olennotta, joka ei ole ikuista valintaa lopullisesti ja täysimääräisesti tehnyt. Ihmisen sielulle täytyy antaa ja sille annetaan täysi ja kaikin puolin riittävä tilaisuus paljastaa oikeat aikomuksensa ja todellinen tarkoituksensa.

Kun hengellisesti ja kosmisesti pidemmälle ehtineet kuolevaiset kuolevat, heidän matkansa jatkuu välittömästi mansiomaailmoihin. Tällainen järjestely koskee yleisesti ottaen niitä, joille on osoitettu henkilökohtainen serafisuojelija. Muita kuolevaisia saatetaan viivyttää siihen saakka, että heidän asiansa oikeuskäsittely on viety päätökseen, minkä jälkeen he saavat edetä mansiomaailmoihin tai heidät saatetaan osoittaa niiden nukkuvien eloonjäävien riveihin, jotka

through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to reveal its true intent and real purpose.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be

kulloisenkin planetaarisen tuomiokauden lopulla jälleenpersonoidaan yhtenä joukkona.

On kaksi seikkaa, jotka vaikeuttavat pyrkimyksiäni selittää, mitä sinulle kuolemassa tarkkaan ottaen tapahtuu, nimittäin sille eloonjäävälle sinulle, joka on poistuvasta Suuntaajasta erillinen. Toinen näistä vaikeuksista on se, että teidän käsitystasollenne on mahdotonta välittää todellisuutta vastaavaa kuvausta eräästä sellaisesta toimituksesta, joka tapahtuu fyysisen ja morontiamailman rajamaastossa. Toinen vaikeus johtuu niistä rajoituksista, jotka Urantiaa hallitsevat taivaalliset vallanpitäjät ovat liittäneet minulle totuuden paljastajana annettuun toimeksiantoon. Monia mielenkiintoisia yksityiskohtia olisi esitettävissä, mutta lähimpien planetaaristen valvojienne kehotuksesta pidätyn niiden julkituomisesta. Mutta niissä rajoissa, jotka lupani sallivat, voin kertoa seuraavaa:

On olemassa jotakin sellaista todellista, jotakin, joka on peräisin ihmisen kehityksestä, jotakin sellaista Salaperäisen Opastajan lisäksi, joka jää eloon kuolemassa. Tämä vasta ilmaantumassa oleva entiteetti on sielu, ja se selviytyy sekä fyysisen ruumiisi että aineellisen mielesi kuolemasta. Tämä entiteetti on jumalallisen minäsi eli Suuntaajan yhdessä ihmisminäsi kanssa läpikäymän elämän ja ponnistusten yhteinen lapsi. Tämä ihmisvanhemmasta ja jumalallisesta vanhemmasta syntyvä lapsi on maallista alkuperää oleva eloonjäävä elementti; se on morontiaminä, kuolematon sielu.

Tämä pysyvää merkitystä ja säilyvää arvoa edustava lapsi on kuoleman ja jälleenpersonoinnin välisen ajanjakson täysin tiedoton ja on koko tämän odotusajan kohtalonsuojelijaserafin huostassa. Et tule kuoleman jälkeen toimimaan tietoisena olentona, ennen kuin Satanian mansiomaailmoissa saavutat uuden tietoisuuden, morontiatietoisuuden.

Ihmispersoonallisuuteen liittyvä toiminnallinen identiteetti päättyy kuoleman hetkellä siihen, että elämälle ominainen liike pysähtyy. Vaikka ihmispersoonallisuus kohoaakin rakennusosiensa yläpuolelle, se on kuitenkin toiminnallisen identiteetin osalta niistä riippuvainen. Elämän pysähtyminen hävittää mielivarustuksen tarvitsemat fyysiset aivokaaviot, ja mielen hajoaminen lopettaa kuolevaisen olennon tietoisuuden. Asianomaisen luodun tietoisuus voi sittemmin ilmaantua vasta, kun on järjestynyt sellainen kosminen tilanne, että tämän samaisen ihmispersoonallisuuden on taas mahdollista toimia yhteydessä elollisenergiaan.

Aikana, jolloin tapahtuu eloonjääneiden kuolevaisten siirtyminen alkuperämaailmasta

repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with living energy.

112:5.15 (1234.4) During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly

mansiomaailmoin — kokevatpa nämä persoonallisuuden uudelleen kokoamisen kolmantena periodina tai nousevatpa he ryhmässä tapahtuvan kuoleistaheräämisen aikana —, persoonallisuuden kokoonpanosta tallennetut tiedot säilytetään uskollisesti arkkiengelen huostassa maailmoissa, joissa nämä suorittavat erityistoimintojaan. Mainitut olennot eivät ole persoonallisuuden varjeloita (niin kuin suojelijaserafit ovat sielun varjeloita), mutta siitä huolimatta on totta, että persoonallisuuden jokainen identifioitavissa oleva tekijä on varmasti tallessa näiden luotettavien, kuolevaisten eloonjäämisestä huolehtivien olentojen huomassa. Mitä tulee kuolevaispersoonallisuuden olinpaikkaan kuoleman ja eloonjäämisen välisenä aikana, niin sitä me emme tiedä.

Uudelleenpersonoinnin mahdollistavat olosuhteet luodaan paikallisuniversumin morontiaalisten vastaanottoplaneettojen kuoleistaheräämissaleissa. Siellä, äsken mainituissa elämän kokoonpanokamareissa, tapahtumaa valvovat viranomaiset järjestävät käyttöön sen universumienergian suhdekokonaisuuden — morontiaalisen, mielellisen ja hengellisen —, joka tekee mahdolliseksi nukkuvan eloonjääneen herättämisen taas tietoisuuteen. Entisen aineellisen persoonallisuuden rakennusosien uudelleen kokoamiseen kuuluu:

1. Sopivan hahmon, morontiaalisen energiakaavion, valmistaminen — hahmon, jossa uusi eloonjäänyt kykenee saamaan yhteyden ei-hengelliseen todellisuuteen ja johon kosmisen mielen morontiamuunnos voidaan kytkeä.

2. Suuntaajan paluu odottavaan morontialuotuun. Suuntaaja on ylösnousevan identiteettiä ikuinen varjelo; Opastajasi on ehdottomana takuuna siitä, että sinä itse, eikä kukaan muu, otat haltuusi persoonallisuutesi heräämistä varten luodun morontiahahmon. Ja Suuntaaja on oleva läsnä persoonallisuutesi uudelleen kokoamistilaisuudessa omaksuakseen vielä kerran sen Paratiisin-opiaan osan, joka opastaa eloonjäävää minääsi.

3. Kun nämä jälleenpersonoinnin edellytykset on koottu yhteen, uinuvan kuolemattoman sielun sisältämien potentiaalien serafivarjelo laskee lukuisten kosmisten persoonalluuksien avustamana edellä mainitun morontiaentiteetin odottavan morontiaalisen mielellis-ruumiillisen hahmon päälle ja sisälle, samalla kun hän saattaa tämän Korkeimman evoluution lapsen ikuiseen liittoon odottavan Suuntaajan kanssa. Ja tämä teko vie jälleenpersonoinnin päätökseen, päättää muistin, ymmärryksen ja tietoisuuden — identiteetin — uudelleen kokoamisen.

on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

112:5.16 (1234.5) The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the reconsciousizing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

112:5.17 (1234.6) 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuited.

112:5.18 (1234.7) 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

112:5.19 (1235.1) 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic personalities, bestows the morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

Jälleenpersonoitumisen tosiasia on sitä, että heräävä ihmisminä tarttuu vasta erillistetyyn kosmisen mielen yhteyspiiriin kytkettyyn morontiavaiheeseen. Persoonallisuudeksi sanottu ilmiö on riippuvainen siitä, että minuusidentiteetin reagointi universumiympäristöön ei katkea. Ja tämä voi toteutua vain mielen välityksellä. Minuus jatkaa olemassaoloaan minän kaikissa osatekijöissä tapahtuvista päättymättömistä muutoksista huolimatta; fyysisessä elämässä muutos on asteittainen, kuolemassa ja jälleenpersonoitumisen jälkeen muutos on äkillinen. Koko minuuden (persoonallisuuden) aito todellisuus kykenee rakennusosiensa loputtoman muuttumisen johdosta toimimaan universumin olosuhteisiin reagoivasti. Pysähtyneisyys päättyy väistämättömään kuolemaan. Ihmiselämä on elämän osatekijöiden loputonta muuttumista, kun osatekijät taas yhdistää muuttumattoman persoonallisuuden stabiilisuus.

Ja kun näin heräät Jerusemin mansiomaailmoissa, olet siinä määrin muuttunut, niin suuri on oleva hengellinen muodonmuutos, että ilman Ajatuksensuuntaajaasi ja kohtalonsuojelijaasi, jotka niin täydelleen liittävät uuden elämäsi uusissa maailmoissa entiseen elämäsi ensimmäisessä maailmassa, sinun olisi aluksi vaikeata yhdistää uutta morontiatietoisuutta elpyvään, edellistä identiteettiäsi edustavaan muistiaineistoon. Henkilökohtaisen minuuden jatkumisesta huolimatta enin osa kuolevaisena vietetystä elämästä tuntuisi ensin epämääräiseltä ja utuiselta unelta. Mutta aika selventää monet kuolevaiselle ominaiset mielteet.

Ajatuksensuuntaaja elvyttää ja palauttaa mieleesi vain ne muistikuvat ja kokemukset, jotka ovat osa universumissa elettyä elämänvaihetta ja jotka ovat sille välttämättömiä. Jos Suuntaaja on ollut mukana jonkin ihmismielessä esiintyneen asian kehityksessä, nämä arvokkaat kokemukset säilyvät Suuntaajan ikuisessa tietoisuudessa. Mutta suuri osa menneestä elämästäsi ja sen muistoista, niillä kun ei ole hengellistä merkitystä eikä morontia-arvoa, tulee aineellisten aivojen mukana tuhoutumaan. Suuri osa aineellisesta kokemuksesta katoaa tehtävänsä tehneenä tukirakennelmana, joka toimi sinulle siltana morontiatasolle, eikä siten enää universumissa palvele mitään tarkoitusta. Mutta persoonallisuus ja persoonallisuuksien väliset suhteet eivät koskaan ole mikään tukirakennelma; kuolevaisen persoonallisuussuhteita koskevalla muistiaineella on kosmista arvoa, ja se säilyy. Mansiomaailmoissa sinä tunnet ja sinut tunnetaan, ja mikä vieläkin ihanampaa: muistat entiset kumppanisi Urantialla viettämäsi lyhyen mutta jännittävän elämäsi ajalta, ja nämä muistavat sinut.

112:5.20 (1235.2) The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircled morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

112:5.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

112:5.22 (1235.4) The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

6. MORONTIAMINÄ

Niin kuin perhonen ilmaantuu toukkavaiheesta, samoin ilmaantuvat ihmisolentojen todelliset persoonallisuudet mansiomaailmoissa, näyttäytyvät ensimmäistä kertaa ilman entistä verhoaan, joka niillä oli aineellisessa lihallisuudessa. Paikallisuniversumissa eletävän morontiaelämänvaiheen kohdalla on kysymys persoonallisuusmekanismin jatkuvasta kohottamisesta sieluolemassaolon alkuvaiheiselta morontiatasolta aina asteittain enentyvän hengellisyiden lopulliselle morontiatasolle asti.

Teille on vaikea tehdä selkoa paikallisuniversumissa eletävää elämänuraa varten tarvittavasta morontiapersonallisuuden hahmosta. Teille annetaan persoonallisuuden julkituomisen mahdollistava morontiahahmo, ja kysymyksessä on ulkokuori, joka kaiken kaikkiaan ylittää käsityskykynne. Tällaiset hahmot, vaikka ne ovatkin täysin todellisia, eivät kuitenkaan ole sellaisia aineelliseen luokkaan kuuluvia energijärjestelmiä, jotka nyt ymmärrätte. Ne palvelevat silti paikallisuniversumin maailmoissa samaa tarkoitusta kuin aineelliset ruumiinne palvelevat ihmisen synnyinplaneetoilla.

Aineellisen ruumiinhahmon ulkomuoto vastaa tiettyyn määrään saakka persoonallisuuden identiteetin luonnetta. Fyysinen ruumis heijastaa rajoitetussa määrin jotakin persoonallisuuden synnynäisestä olemuksesta. Vieläkin enemmän näin tekee morontiahahmo. Kuolevaiset voivat fyysisessä elämässä olla ulkonaisesti kauniita, vaikka sisäisesti ovatkin vastenmielisiä. Morontiaelämässä ja varsinkin sen korkeammilla tasoilla persoonallisuuden ulkoinen hahmo vaihtelee suorassa suhteessa siihen, millainen sisäisen persoonan olemus on. Hengellisellä tasolla ulkoinen hahmo ja sisäinen olemus alkavat lähestyä täyttä samuutta, joka käy sitä täydellisemmäksi mitä korkeammille henkitasoille nouseaan.

Morontiatilassa taivaaseen nouseva kuolevainen varustetaan Nebadonin muunnoksella Orvontonin Valtiaishengen kosmisen mielen varustuksesta. Kuolevaisen älymekanismi on sellaisenaan tuhoutunut, lakannut olemasta kohdentuneena universumientiteettinä, joka on täysin erillään Luovan Hengen eriytymättömistä mieliyhteyksiä. Mutta kuolevaismielen sisältämät merkitykset ja arvot eivät ole tuhoutuneet. Tietyt mielen osa-alueet jatkavat olemassaoloaan elonjääneessä sielussa, tietyt entisen ihmismielen sisältämät kokemukselliset arvot ovat Suuntaajan hallussa, ja paikallisuniversumissa säilyvät tallenteet siitä, miten ihminen eli lihallisen elämänsä, samoin kuin säilyvät tietyt elävät rekisteröinnit

6. THE MORONTIA SELF

112:6.1 (1235.5) Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshroudment in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range

ylösnousemuskuolevaisen lopullisesta arvioinnista huolehtivissa lukuisissa olennoissa, joiden piiriin kuuluu olentoja serafeista Universaaliin Sensoreihin ja luultavasti näitäkin ylempää, aina Korkeimpaa myöten.

Luodun olennon tahtotoimintaa ei voi olla olemassa ilman mieltä, mutta se toki säilyy aineellisen älymekanismin menettämisestä huolimatta. Eloojäämistä välittömästi seuraavina aikoina ohjaavat ylösnousevaa persoonallisuutta suuressa määrin ihmiselämästä perityt luonnekaavat ja morontiamotan vasta ilmaantumassa oleva vaikutus. Ja nämä mansoniakäyttytymisen oppaat toimivat tyydyttävästi morontiaelämän alkuvaiheissa ja ennen morontiatahdon ilmaantumista ylösnousemuspersoonallisuuden tahtotoiminnan täysimittaisena ilmentymänä.

Paikallisuniversumissa vietettävään elämänvaiheeseen ei liity mitään sellaisia vaikuttavia tekijöitä, jotka olisivat verrattavissa ihmisen olemassaoloon kuuluviin seitsemään mielenauttajahenkeen. Morontiamielen täytyy kehittyä sen suoran yhteyden avulla, joka sillä on kosmiseen mieleen — kosmiseen mieleen sellaisena, jollaiseksi paikallisuniversumissa esiintyvän älyllisyyden luova lähde — Jumalallinen Hoivaaja — on sen muokannut ja muuntanut.

Ennen kuolemaa kuolevaisen mieli on itsetajunnan osalta riippumaton suuntaajäläsnoolosta; auttajan toimikenttänä oleva mieli ei operoimaan kytäkseen tarvitse muuta kuin kyseiseen mieleen liittyvän aineellisen-energiaalisen kaavan. Mutta morontiasielu, joka on mielenauttajien vaikutuksen yläpuolella, ei pysy itsetajuisena ilman Suuntaajaa, sitten kun aineellisen mielen mekanismi ei enää ole sen käytössä. Tällä kehittyvällä sielulla on kuitenkin jatkuva ominaispiirteistö, joka juontuu siihen aiemmin sidoksissa olleen auttajamielen tekemistä päätöksistä, ja tästä ominaispiirteistöstä tulee aktiivista muistiaimesta, kun takaisin palaava Suuntaaja energisoi sen kaaviot.

Muistiaineksen säilyminen on todiste alkuperäisen minuuden identiteetin säilymisestä. Se on välttämätöntä täydelle tietoisuudelle persoonallisuuden jatkuvuudesta ja laajenemisesta. Kuolevaiset, jotka nousevat taivaaseen Suuntaajatta, ovat ihmismuistin jälleenrakennuksen osalta riippuvaisia siitä, mitä serafikumppanit opettavat, muussa suhteessa ei Henkeen fuusioituneiden kuolevaisten morontiasieluihin kohdistu rajoituksia. Muistikaavio säilyy sielussa, mutta tämä kaavio vaatii entisen Suuntaajan läsnäoloa, jotta siitä jatkuvana muistiaineksena tulisi välittömästi tiedostettavissa olevaa. Ilman Suuntaajaa kuolevainen eloonjäänyt tarvitsee melkoisesti aikaa tutkiakseen uudelleen ja oppiakseen uudelleen muistitiedon aiemman

from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mota. And these guides to mansonia conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

112:6.8 (1236.6) The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a

olemassaolon merkityksistä ja arvoista.

Eloojäämisen arvoinen sielu heijastaa uskollisesti aineellisen älymekanismin — minuuden identiteetin entisen olinpaikan — sekä laadullisia että määrällisiä toimintoja ja motivaatioita. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden valitessaan kuolevaisen mieli astuu universumissa vietettävään esimorontiaaliseen elämänvaiheeseensa, joka sujuu viisaudenhengen johdolla yhdistyneiden seitsemän mielenauttajahengen suojeluksessa. Myöhemmin eli sitten kun esimorontiaalista saavutustasoa edustavat seitsemän kehää on suoritettu, morontiamielenä tunnetun antimen lisääminen mielenauttajan toimikenttänä olevan mielen päälle saattaa alkuunsa paikallisuniversumissa tapahtuvaa edistymistä merkitsevän esihengellisen eli morontiaelämänvaiheen.

Kun luotu lähtee synnyinplaneetaltaan, hän jättää taakseen mielenauttajien hoivan, ja hän on siitä lähtien pelkästään morontiaällyn varassa. Kun taivasmatkalainen jättää paikallisuniversumin, hän on morontiatason tuolle puolen siirryttyään saavuttanut olemassaolon hengellisen tason. Tämä vasta ilmaantuva henkientiteetti virittyy silloin Orvontonin kosmisen mielen välittömään huolenpitoon.

7. SUUNTAAJAFUUSIO

Fuusioituminen Ajatuksensuuntaajaan tuo persoonallisuuteen sellaisia ikuisia aktuaalisuuksia, jotka aiemmin olivat vain potentiaalisia. Näiden uusien antimien joukosta mainittakoon jumalallisuudesta kertovan ominaisuuden kiinnittyminen, mennyttä ikuisuutta koskeva kokemus ja muistiaineisto, kuolemattomuus ja eräs vaihe kvalifioitua potentiaalista absoluuttisuutta.

Kun maallinen kilpajuoksusi väliaikaisessa hahmossa on juostu päätökseen, sinun on määrä herätä paremman maailman rannoilla, ja lopulta liityt ikuiseen syleilyyn uskollisen Suuntaajasi kanssa. Ja tämä fuusio on se mysteeri, jossa Jumalasta ja ihmisestä tehdään yksi, finiittisen luodun kehityksen mysteeri, mutta se on ikuisesti tosi. Fuusio on Ascendingtonin pyhän sfäärin salaisuus, eikä yksikään luotu — paitsi ne, jotka ovat kokeneet fuusioitumisen Jumaluuden henkeen — voi ymmärtää niiden aktuaalisten arvojen oikeaa merkitystä, jotka liittyvät yhteen, silloin kun ajallisuudesta olevan luodun identiteetistä tulee ikuisesti yhtä Paratiisin-Jumaluuden hengen kanssa.

Suuntaajaanfuusioituminen pannaan tavallisesti toimeen, silloin kun taivasmatkalaisen asuinpaikkana on hänen paikallisjärjestelmänsä. Se saattaa tapahtua luonnollisen kuoleman

former existence.

112:6.9 (1237.1) The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

112:6.10 (1237.2) When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. ADJUSTER FUSION

112:7.1 (1237.3) Thought Adjuster fusion imparts eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

112:7.2 (1237.4) When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take

yläpuolelle nousemisen muodossa jo synnyinplaneetalla. Se voi tapahtua missä tahansa mansiomaailmassa tai järjestelmän päämajassa. Sen toteutuminen saattaa jopa siirtyä siksi, kunnes asianomainen oleskelee konstellaatioissa, tai joissakin erikoistapauksissa se saattaa toteutua, vasta kun taivasmatalainen on paikallisuniversumin pääkaupungissa.

Kun suuntaajaanfuusioituminen on toteutunut, tällaisen persoonallisuuden ikuista elämänuraa ei voi kohdata mikään vastainen vaara. Taivaallisia olentoja kokeillaan koko pitkän kokemuksen ajan, mutta kuolevaiset läpikäyvät verrattain lyhyen ja voimaperäisen testauksen evolutionaarisissa ja morontiamailmoissa.

Suuntaajaanfuusioitumista ei koskaan tapahdu, ennen kuin superuniversumin antamin valtuuksin on julistettu, että ihmisolemus on tehnyt lopullisen ja peruuttamattoman valinnan ikuisen elämänuran hyväksi. Kysymyksessä on se yhteensaatamisvaltuutus, joka sitten kun se on annettu, toimii fuusioituneelle persoonallisuudelle annettuna lähtölupana. Ja tämän lähtöluvan perusteella tämä persoonallisuus voi lopulta poistua paikallisuniversumin piiristä ja jatkaa jonakin päivänä matkaansa superuniversumin päämajaan. Ja sieltä on ajallisuudesta tuleva pyhiinvaeltaja kaukaisessa tulevaisuudessa lähtevä sekonafin kuljettamana pitkälle lennolle Havonan keskusuniversumiin ja tutkimusmatkalle Jumaluuteen.

Evolutionaarisissa maailmoissa minuus on aineellinen; se on aineellinen kohde universumissa, ja sellaisena siihen kohdistuvat aineellisen olemassaolon lait. Se on ajallisuudessa oleva tosiasia, ja se reagoi ajallisuudessa tapahtuviin kohtalonvaihteluihin. Eloonsijäämistä koskevat päätökset on tehtävä siellä. Morontiatilassa minuudesta on tullut uusi, pysyvämpi universumirealiteetti, ja sen jatkuva kasvu perustuu sen yhä pitemmälle menevään virittytymiseen universumien mieli- ja henkisyhteyksiin. Eloonsijäämistä koskeville päätöksille annetaan nyt vahvistus. Kun minuus saavuttaa hengellisen tason, siitä on tullut turvattu arvo universumissa, ja tämä uusi arvo perustuu siihen tosiasiaan, että eloonsijäämistä koskevat päätökset on tehty, minkä seikan todisteena on ikuinen fuusio Ajatuksensuuntaajan kanssa. Ja eittämättömän universumiarvon statuksen saavutettuaan luotu vapautuu potentiaalisessa mielessä etsimään korkeinta universumiarvoa: Jumalaa.

Tällaiset fuusioituneet olennot ovat universumiin reagoineissaan kaksitahoisia: he ovat erillisiä morontiayksilöjä, kokolailla serafien kaltaisia, ja he ovat sen lisäksi potentiaalain puolesta olentoja, jotka kuuluvat Paratiisin finaliittien luokkaan.

place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are now being confirmed.* When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finalizers.

Mutta fuusioitunut yksilö on todellisuudessa yksi persoonallisuus, yksi olento, jonka yhtenäisyyttä ei kukaan universumien älyllinen olento onnistu erittelemään. Ja niinpä kaikista paikallisuniversumin oikeusistuimista — alimmasta korkeimpaan — selviydyttyäsi ilman, että niistä mikään on kyennyt identifioimaan erikseen ihmistä tai Suuntaajaa, erottamaan toista toisesta, sinut viedään lopulta Nebadonin Hallitsijan, paikallisuniversumin Isäsi, eteen. Ja siellä, juuri sen olennon edessä, jonka luova isyys tässä ajallisuuden universumissa on mahdollistanut sen, että elämäsi on tosiasia, myönnetään valtakirjat, jotka oikeuttavat sinut Universaalista Isää etsiessäsi lopulta astumaan superuniversumissa elettävään elämänvaiheeseen.

Onko voittoa Suuntaaja ansainnut persoonallisuuden ihmisyydelle tekemällänsä suurenmoisella palveluksella, vai onko urhoollinen ihminen hankkinut kuolemattomuuden vilpittömillä ponnituksillaan suuntaajankaltaisuuden saavuttamiseksi? Kysymys ei ole kummastakaan, vaan he ovat yhdessä onnistuneet kehittämään yhden Korkeimman ylösnousemuspersoonallisuuksien erääseen ainutlaatuiheen luokkaan kuuluvan jäsenen, joka tulee iäti osoittautumaan palvelualttiiksi, uskolliseksi ja tehokkaaksi; he ovat kehittäneet sellaisen ehdokkaan edelleenkasvuun ja -kehitykseen, joka tähtää aina vain korkeammalle ja joka ei koskaan lopeta verratonta nousuaan, ennen kuin Havonan seitsemän kehää on käyty läpi ja entinen maallista syntyperää oleva sielu seisoo Paratiisissa olevan Isän aktuaalisen persoonallisuuden edessä hänet palvoen tunnistaen.

Koko tämän suurenmoisen ylösnousemuksen ajan Ajatuksensuuntaaja on jumalallisena vakuutena ylösnousevan kuolevaisen tulevasta ja täysimääräisestä hengellisestä vakiintumisesta. Kuolevaisen vapaan tahdon läsnäolo tarjoaa sillä välin Suuntaajalle ikuisen kanavan jumalallisen ja infiniittisen olemuksen vapautumiseen. Nyt näistä kahdesta identiteetistä on tullut yksi. Mikään ajallisuuden tai ikuisuuden tapahtuma ei voi milloinkaan erottaa ihmistä ja Suuntaajaa; he ovat erottamattomat, ikiajoiksi fuusioituneet.

Suuntaajafuusion maailmoissa Salaperäisen Opastajan kohtalo on täysin sama kuin ylösnousevan kuolevaisen kohtalo: Lopullisuuden Saavuttajien Paratiisikunta. Eikä sen paremmin Suuntaaja kuin kuolevainenkaan kykene saavuttamaan tätä ainutlaatuista päämäärää ilman toisen täysimääräistä yhteistyötä ja uskollista apua. Tämä erikoislaatuinen kumppanuus on kaikista tämän universumiaikakauden kosmisista ilmiöistä yksi mielenkiintoisimpia ja

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

112:7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

112:7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

hämmästyttävempiä.

Suuntaajaanfuusioitumisen hetkestä lähtien taivasmatalaisen status on sama kuin evolutionaarisen luodun status. Yhdistymän ihmisjäsen sai ensimmäisenä osakseen persoonallisuuden, ja hän on sen vuoksi Suuntaajaa ylempanä kaikissa persoonallisuuden tiedostamista koskeissa asioissa. Tämän fuusioituneen olennon Paratiisin-päämaja on Ascendington eikä Divinington, ja tämä Jumalan ja ihmisen ainutlaatuinen yhdistelmä kulkee arvoasteikossa ylösnousemuskuolevaisena aina Lopullisuuden Saavuttajakuntaan saakka.

Heti kun Suuntaaja fuusioituu ylösnousemuskuolevaiseen, tämän Suuntaajan numero poistetaan superuniversumin kirjoista. Mitä Diviningtonin kirjoissa tapahtuu, sitä en tiedä, mutta arvelen, että tuon Suuntaajan rekisteritiedot siirretään Grandfandan, Lopullisuuden Saavuttajakunnan tämänhetkisen päällikön, sisempien kartanoiden salaisille kehille.

Suuntaajafuusion toteutumisella Universaalinen Isä on täyttänyt lupauksensa, jonka mukaan hän antaa aineellisille luoduilleen lahjan itsestään. Hän on täyttänyt lupauksen ja vienyt päätökseen suunnitelman jumalallisuuden ikuisesta vuodattamisesta ihmiskunnalle. Nyt alkaa ihmisen yritys todellistaa ja aktualistaa ne rajattomat mahdollisuudet, jotka myötäsyttyisesti sisältyvät tällä tavoin tosiasiaksi muuttuneeseen ylivertaiseen kumppanuuteen Jumalan kanssa.

Nykyisin tiedossa oleva eloonjäävien kuolevaisten määränpää on Perillepääsyn Paratiisikunta. Se on myös kaikkien niiden Ajatuksensuuntaajien kohtalon päämäärä, jotka yhdistyvät ikuiseen liittoon kuolevaisikumppaninsa kanssa. Paratiisin finalitit toimivat tällä hetkellä monissa hankkeissa kaikkialla suuruniversumissa, mutta me kaikki arvelemme, että kaukaisessa tulevaisuudessa heidän suoritettavikseen annetaan muita ja vieläkin verrattomampia tehtäviä, sen jälkeen kun seitsemän superuniversumia ovat asettuneet valoon ja elämään ja kun finiittinen Jumala on lopullisesti ilmaantunut siitä salaperäisyydestä, joka tätä Korkeinta Jumaluutta nyt ympäröi.

Teille on tiettyyn määrään saakka annettu opetusta keskusuniversumin, superuniversumien ja paikallisuniversumien organisaatiosta ja henkilöstöstä. Teille on kerrottu jotakin joidenkuiden niiden moninaisten persoonallisuuksien luonteesta ja alkuperästä, jotka näitä kauas ulottuvia luomuksia nykyisin hallitsevat. Teille on annettu tietoa myös siitä, että kaukana suuruniversumin ääri rajojen takana on ensimmäisessä ulkoavaruuden tasossa meneillään valtavien universumigalaklien organisointi. Näiden kertomusten myötä teidän on

112:7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112:7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112:7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112:7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finaliters are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

112:7.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now

myös annettu ymmärtää, että Korkeimman Olennon on näillä nyt vielä kartoittamattomilla ulkoavaruuden alueilla määrä paljastaa tähän mennessä paljastamaton kolmannen vaiheen tehtävänsä. Ja teille on lisäksi kerrottu, että paratiisikuntaan kuuluvat finaliitit ovat Korkeimman kokemuksellisia lapsia.

Uskomme, että suuntaajafuusiokuolevaisten sekä heidän finaliittikumppaniensa on määrä toimia jollakin tavoin ensimmäisen ulkoavaruustason universumien hallinnossa. Meillä ei ole vähäisintäkään epäilystä siitä, että näistä suunnattoman suurista galakseista aikanaan tulee asuttuja universumeja. Ja olemme yhtä vakuuttuneita siitä, että niissä toimivien hallintovirkailijoiden joukossa tavataan Paratiisin finaliitteja, joiden olemus on luodun ja Luojan toisiinsa sekoittumisen kosminen seuraamus.

Mikä seikkailukertomus! Millainen sankarirunoelma! Kokonainen jättiläisluomus, josta Korkeimman lasten on määrä huolehtia, näiden personoitujen ja ihmistettyjen Suuntaajien, näiden suuntaajistuneiden ja iäistyneiden kuolevaisten, näiden salaperäisten yhteenlivoutumien ja ikuisten yhteenliittymien, jotka edustavat korkeinta tunnettua ilmentymää Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen perimmäisestä olemuksesta ja sitä vähäisintä elollisuuden muotoa, joka kykenee käsittämään ja saavuttamaan Universaalisen Isän. Kuvittelemme mielessämme, että tällaisista yhteen sulautuneista olennoista, tällaisista Luojaa ja luotua edustavista kumppanuuksista, tulee kaikkien niiden älyllisten elollismuotojen suurenmoisia hallitsijoita, verrattomia hallintovirkailijoita sekä ymmärtäväisiä ja myötätuntoisia ohjaajia, joita saattaa ilmaantua olemassaolon piiriin kaikkialla näissä ensimmäisen ulkoavaruustason tulevilla universumeissa.

On totta, että te kuolevaiset olette maallista, eläimellistä alkuperää; ulkoavaruus on toden totta pelkkää tomua. Mutta jos tosissanne tahdotte, jos todella sitä haluatte, niin aikakausien perintöosa on varmasti teidän, ja jonakin päivänä tulette palvelemaan kaikkialla universumeissa siinä ominaisuudessa, mitä te todella olette: kokemuksen Korkeimman Jumalan lapsia ja kaikkien persoonallisuuksien Paratiisin-Isän jumalallisia poikia.

[Esittänyt muuan Orvontonin Yksinäinen Sanansaattaja.]

uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finalizers of the Paradise corps are the experiential children of the Supreme.

112:7.17 (1239.6) We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finalizer associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finalizers whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

112:7.18 (1239.7) What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

112:7.19 (1240.1) True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

112:7.20 (1240.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

Luku 113. Kohtalonsuojelijaserafit

⇨ 112

Urantia-kirjan

114 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 113

KOHTALONSUOJELIJASERAFIT

Osiot

Johdanto

1. Suojelusenkelit
2. Kohtalonsuojelijat
3. Suhde muihin henki-influensseihin
4. Serafien toimipiirit
5. Kuolevaisiin kohdistuva serafihoiva
6. Suojelusenkelit kuoleman jälkeen
7. Serafit ja ylösnousemuksellisena eletävä elämänvaihe

PAPER 113

SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

Johdanto

KERTOMUKSET ajallisuuden hoivaavista hengistä ja avaruuden sanansaattajajoukoista esitettyämme otamme nyt tarkastelumme kohteeksi suojelusenkelit. Nämä serafit ovat omistautuneet hoivaamaan niitä yksittäisiä kuolevaisia, joiden ylevöitymiseksi ja täydellistymiseksi koko valtava hengelliseen edistymiseen tähtäävä eloonjäämisjärjestelmä on laadittu. Urantian menneinä aikoina nämä kohtalonsuojelijat olivat lähestulkoon ainoa tunnettu enkeliryhmä. Planetaariset serafit ovat todellakin hoivaavia henkiä, ja heidät on lähetetty matkaan suorittamaan palveluksia niille, jotka jäävät eloon. Nämä palvelevat serafit ovat toimineet kuolevaisen ihmisen hengellisinä auttajina kaikissa menneisyyden ja nykyisyyden suurtapahtumissa. Monen ilmoituksen suhteen pitää paikkansa, että "sanoma lausuttiin enkelten suulla"; monet taivaasta tulleet käskyt on "saatu enkelien toimen kautta".

Serafit ovat niitä, joita perinteisesti kutsutaan taivaan enkeleiksi. He ovat hoivaavia henkiä, jotka elävät sängen lähellä teitä ja tekevät varsin paljon

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation "the word was spoken by angels"; many of the mandates of heaven have been "received by the ministry of angels."

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of

hyväksenne. Urantialla heitä on palvellut älyllisten ihmisolentojen varhaisimmista ajoista alkaen.

human intelligence.

1. SUOJELUSENKEKIT

Oppi suojelusenkeleistä ei ole mikään myytti, sillä tietyillä ihmisryhmillä tosiaankin on henkilökohtaiset enkelinsä. Juuri tästä seikasta tietoisena Jeesus taivaan valtakunnan lapsista puhuessaan sanoi: "Katsokaakin, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä, sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä näkevät aina minun Isäni hengen läsnäolon."

Alkujaan serafit osoitettiin selkeästi eri urantialaisroduille. Mutta Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen heitä osoitetaan tehtäviin sen mukaan, millainen on ihmisten älyllisyys, hengellisyys ja kohtalo. Älyllisyyden osalta ihmiskunta jakaantuu kolmeen luokkaan:

1. Normaalin alapuolella olevan mielen omaavat eli ne, jotka eivät käytä normaalia tahdonvoimaa, ne, jotka eivät tee keskitasoihiaksi päätöksiä. Tähän luokkaan kuuluvat Jumalan käsittämiseen kykenemättömät; heiltä puuttuu kyky Jumaluuden älyperäiseen palvontaan. Urantian normaalin alapuolella olevia olentoja varten on oma serafikuntansa: yksi komppania yhden kerubipataljoonan ohella, on osoitettu hoivaamaan heitä ja pitämään huolta siitä, että tämän sfäärin elämäntaisteluissa oikeudenmukaisuus ja armo toteutuvat myös heidän kohdallaan.

2. Keskitasoinen, normaalintyyppinen ihmismieli. Useimmat miehet ja naiset ryhmitellään serafien hoivatoiminnan kannalta seitsemään luokkaan sen mukaan, mikä on heidän asemansa ihmisen edistymistä ja hengellistä kehitystä vastaavien kehien suorittamisen suhteen.

3. Normaalia korkeammalla olevan mielen omaavat eli ne, jotka ovat hyvin päättäväisiä ja joilla on epäilyksetöntä potentiaalia hengellisten tulosten saavuttamiseen; miehet ja naiset, jotka ovat enemmän tai vähemmän kosketuksissa sisimmässään olevaan Suuntaajaansa; erilaisten kohtalon varajoukkojen jäsenet. Siitä riippumatta, millä kehällä ihminen sattuu olemaan, tällaiselle yksilölle määrätään välittömästi henkilökohtainen serafi siinä tapauksessa, että hänet otetaan jäseneksi johonkin monista kohtalon varajoukoista, ja siitä hetkestä maallisen elämänkaaren päättymiseen saakka tämä kuolevainen saa osakseen suojelusenkelin katkeamatonta hoivaa ja loputonta huolenpitoa. Niin ikään silloin kun joku ihminen tekee juuri sen päätöksen, joka on ratkaisevasta ratkaisevin, kun tapahtuu tosiasiallinen kihlautuminen Suuntaajan kanssa, tuolle sielulle osoitetaan heti henkilökohtainen

1. THE GUARDIAN ANGELS

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: "Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father."

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes *the* supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

suojelija.

Niin kutsutuille normaaleille olennoille suunnatun hoivan suhteen serafien tehtäväänosoittaminen suoritetaan sen mukaan, miten monta älyllisyyden ja hengellisyyden kehää kyseinen ihminen on saavuttanut. Kuolevaisen olennon ulkokuoren alle kätkeytyvässä mielessäsi lähdet liikkeelle seitsemänneltä kehältä ja kuljet sisäänpäin tehtävänäsi yhä pitemmälle menevä itsesi ymmärtäminen, itsesi voittaminen ja itsesi hillitseminen. Ja kehä kehältä sinä etenet (ellei luonnollinen kuolema katkaise elämäntahtiasi ja siirrä kamppailujasi mansiomaailmoihin) niin kauan, että saavutat ensimmäisen eli sisimmän kehän, jolloin olet jo verrattain laajasti kosketuksissa ja yhteydessä sisimmässäsi asuvaan Suuntaajaan.

Alku- eli seitsemännellä kehällä olevilla ihmisillä on yksi suojelusenkeli avustavine kerubikomppanioineen, jotka on osoitettu hoivaamaan ja varjelemaan tuhatta kuolevaista. Kuudennella kehällä osoitetaan serafipari yhden kerubikomppanian keralla opastamaan näitä taivaaseen nousevia kuolevaisia viidensadan jäsenen ryhmissä. Kun viides kehä saavutetaan, ryhmitellään ihmiset noin sadan jäsenen komppanioiksi, ja komppaniasta pannaan vastaamaan suojelijaserafipari yhdessä kerubiryhmän kanssa. Neljännen kehän saavuttamisen jälkeen kuolevaiset olennot kootaan kymmenjäsenisiksi ryhmiksi, ja jälleen heidät asetetaan kerubikomppanian avustaman serafiparin vastuulle.

Kun ihmismieli murtautuu ulos eläinkunnalta perimästään vitkaisuudesta ja yltää kolmannelle inhimillisen älyllisyyden ja hankitun hengellisyyden kehälle, siitä alkaen henkilökohtainen enkeli omistautuu (todellisuudessa kaksi enkeliä) kokonaan ja yksinomaan tälle ylösnousemuskuolevaiselle. Ja tällä tavoin nämä ihmisielut saavat aina läsnä olevien ja yhä pystyvempien sisäisten Ajatuksensuuntaajien lisäksi näiden henkilökohtaisten kohtalonsuojelijoiden jakamatonta apua kaikissa ponnistuksissaan kolmannelta kehältä suoriutumisiksi, toisen kehän läpikäymiseksi ja ensimmäisen kehän saavuttamiseksi.

2. KOHTALONSUOJELIJAT

Serafit tunnetaan kohtalonsuojelijoina, vasta kun heidät osoitetaan sellaisen ihmisielun yhteyteen, joka on saavuttanut yhden tai useamman kolmesta seuraavasta tavoitteesta: On tehnyt kaikista päätöksistä suurimman eli haluaa tulla Jumalan kaltaiseksi, on astunut kolmannelle kehälle tai on otettu jäseneksi johonkin kohtalon varajoukoista.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

Rotujen evoluution puitteissa kohtalonsuojelija osoitetaan ensimmäiselle olennolle, joka suorittaa sellaisen saamisen edellytyksenä olevan kehän. Ensimmäinen Urantialla henkilökohtaisen suojelijan saanut kuolevainen oli Rantowoc, muuan kauan sitten elänyt punaisen rodun viisas mies.

Kaikki enkelien tehtäväänosoitukset suoritetaan tehtävään vapaaehtoisesti tarjoutuvien serafien ryhmästä, ja nämä nimitykset tehdään aina ihmisten tarpeiden mukaisesti ja ottamalla huomioon asianomaisen enkeliparin status, eli se tapahtuu heidän serafin kokemuksensa, taitojensa ja viisautensa valossa. Kohtalonsuojelijoiksi osoitetaan vain pitkään palvelleita, kokeneimpia ja koetelluimpia serafeja. Monet suojelijat ovat saaneet paljon arvokasta kokemusta maailmoissa, jotka eivät kuulu suuntaajafuusiosarjoihin. Suuntaajien tavoin serafitkin palvelevat näitä olentoja yhden ainoan elinajan mitan, ja sen jälkeen he saavat uutta toimeksiantoa varten vapautuksen tehtävästään. Monet Urantialla palvelevat suojelijat ovat saaneet tällaista aikaisempaa käytännön kokemusta muissa maailmoissa.

Silloin kun käy niin, etteivät asianomaiset ihmiset jää eloon, heidän henkilö- tai ryhmäkohtaiset suojelijansa saattavat palvella toistamiseen samanlaatuisessa ominaisuudessa samalla planeetalla. Serafeissa kehittyä tunnepitoinen kunnioitus yksittäisiä maailmoja kohtaan, ja he tuntevat erityistä kiintymystä niitä tiettyjä rotuja ja kuolevaisluotujen tyyppisiä kohtaan, joihin heillä on ollut niin perin läheinen ja kiinteä yhteys.

Enkeleissä kehittyä pysyvä kiintymys ihmiskumppaneitaan kohtaan; ja jospa vain kykenisitte silmillänne hahmottamaan serafit, teissä kehittyisi lämmin kiintymys heitä kohtaan. Jos teidät riisuttaisiin aineellisesta ruumiistanne, jos teille annettaisiin henkeä oleva hahmo, olisitte monien persoonallisuuteen kuuluvien ominaisuuksien osalta varsin lähellä enkeleitä. Useimmat teidän tunnetiloistanne ovat sellaisia, joita enkelitkin tuntevat, mutta sen lisäksi he kokevat vielä muitakin tuntemuksia. Ainoa teihin vaikuttava tunnetila, jota heidän on jotensakin vaikea käsittää, on perinnöksi saamanne eläimellinen pelko, joka on vallannut niin tavattoman suuren alan Urantian keskitason asukkaan mentaalisesta elämästä. Enkeleiden on todellakin vaikea ymmärtää, miksi niin itsepintaisesti sallitte pelon näin laajasti hallita korkeampia älyllisiä kykyjänne, jopa uskonnollista uskoanne, miksi sallitte pelon ja huolekkuuden aiheuttaman mielettömän paniikin niin perin juurin vedä itseluottamuksenne.

Kaikilla serafeilla on yksilökohtainen nimi, mutta maailmoissa tapahtuvaan palveluun

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service

annetuista tehtäväänosoituksista pidetyissä luetteloissa heidät yksilöidään heidän planetaarisen numeronsa mukaan. Universumin päämajassa heidät rekisteröidään nimin ja numeroin. Nyt meneillään olevassa kontaktihenkilön kautta tapahtuvassa viestien välityksessä käytetyn ihmiskohteen kohtalonsuojelija on Nebadonin 182.314:n serafarmeijan 37:n armeijakunnan 6:n legioonan 384:n rykmentin 4:n pataljoonan 126:n komppanian 17:n ryhmän numero 3. Tämän Urantialle ja mainitulle ihmiskohteelle osoitetun serafin nykyisen planeetta tehtävän mukainen numero on 3.641.842.

Henkilökohtaisena suojelutyönä tapahtuvan hoivamuodon piirissä, eli kun enkeleitä osoitetaan kohtalonsuojelijoiksi, serafit tarjoutuvat palvelukseen aina vapaaehtoisesti. Kaupungissa, jossa nyt meneillään oleva vierailu tapahtuu, otettiin muuan kuolevainen vastikään kohtalon varajoukkoihin, ja koska tällaisia ihmisiä palvelevat aina henkilökohtaiset suojelusenkelit, tuota toimeksiantoa anoi yli sata pätevää serafia. Planeettakohtainen johtaja valikoi kokeneempien yksilöiden joukosta kaksitoista ja nimitti sittemmin tehtävään serafin, jonka nämä valitsivat parhaiten soveltuvana opastamaan tätä ihmistä hänen elämäntaipaleensa loppuun saakka. He toisin sanoen valitsivat tietyn parin yhtä päteviä serafeja. Palveluvuorossa on aina jompikumpi tämän serafiparin jäsen.

Serafin tehtävät saattavat olla tauottomia, mutta enkeliparin kumpikin jäsen pystyy suorittamaan kaikki hoivaamiseen liittyvät velvollisuudet. Kerubien tavoin serafitkin palvelevat tavallisesti pareittain, mutta näistä vähemmän edistyneistä työtovereistaan poiketen serafit työskentelevät toisinaan myös yksittäin. Käytännöllisesti katsoen kaikissa yhteyksissään ihmisolentoihin he voivat toimia yksilöinä. Molemmat enkelit ovat tarpeen vain universumin korkeammilla yhteyspiireillä tapahtuvaa viestintää ja palvelua varten.

Kun serafipari ottaa vastaan osoituksen suojelijan tehtävään, he palvelevat tämän ihmisen jäljellä olevan elinajan loppuun. Olennon täydentäjästä (toinen kahdesta enkelistä) tulee hankkeen kirjaaja. Nämä täydentäjäserafit ovat evolutionaaristen maailmojen kuolevaisista kirjaa pitäviä enkeleitä. Kirjaamiset suorittaa kerubipari (toinen kerubi, toinen sanobi), jollainen aina toimii serafisuojelijoiden mukana, mutta toinen serafeista kuitenkin aina vastaa näistä muistiinmerkinnöistä.

Lepoa ja universumin virtapiireistä tapahtuvaa elollisenergialla latautumista varten täydentäjä vapauttaa suojelijan välillä tehtävistään, ja sillä aikaa kun suojelija on poissa, heihin liittyvä kerubi toimii kirjaajan osassa, kuten tapahtuu myös silloin

they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim, seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complemental seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as

kun täydentäjäserafi on vastaavalla tavalla poissa.

is also the case when the complemental seraphim is similarly absent.

3. SUHDE MUIHIN HENKI-INFLUENSSEIHIN

Eräänä tärkeimpänä seikkana kaikessa, mitä kohtalonsuojelija kuolevaiskohteensa hyväksi tekee, on se, että hän persoonallisena olentona saa aikaan niiden lukuisten persoonattomien henki-influenssien, koordinoitumisen, jotka ovat läsnä kehittyvän aineellisen luodun mielessä ja sielussa ja jotka ympäröivät niitä ja vaikuttavat niihin. Ihmiset ovat persoonallisuksia, ja ei-persoonallisten henkien ja esipersonallisten entiteettien on äärimmäisen vaikea saada suoraa yhteyttä tällaisiin perin aineellisiin ja yksilökohtaisesti erilaisiin persoonallisiin mieliin. Suojelusenkelin harjoittamassa hoivassa kaikki nämä influenssit enemmän tai vähemmän määrin yhdistyvät, ja niistä tulee sellaisia, että kehittyvän ihmispersoonallisuuden laajeneva moraalinen puoli voi niitä entistä lähemmin ymmärtää.

Tämä serafi voi nimenomaisemmin korreloida ja hän myös korreloi Äärettömän Hengen moninaiset toimintayksiköt ja influenssit, lähtien fyysisten valvojien ja mielenauttajahenkien toimikentistä aina Jumalallisen Hoivaajan Pyhään Henkeen ja Paratiisin Kolmannen Lähteen ja Keskuksen Kaikkiallisen Hengen läsnäoloon saakka. Kun serafi näin on yhdistänyt ja tehnyt henkilökohtaisemmiksi nämä Äärettömän Hengen laajalle ulottuvat hoivamuodot, hän ryhtyy sen jälkeen korreloimaan tätä yhtenäistynyttä Myötätöimijän influenssia Isän ja Pojan henkilöläsnäolon kanssa.

Suuntaaja on Isän läsnäolo, Totuuden Henki on Poikien läsnäolo. Suojelijaserafin hoiva yhdistää ja koordinoi ihmisen alemmilla hengellisen kokemuksen tasoilla nämä jumalalliset antimet. Enkelipalvelijat ovat taitavia nivomaan kuolevaisille luoduille osoittamassaan hoivassa yhteen Isän rakkauden ja Pojan laupeuden.

Ja tässä paljastuu syy siihen, miksi serafisuojelijasta lopuksi tulee eloon jääneen kuolevaisen mielessä olevien ajatuskuvien, muistiin painuneiden muistikuvien ja sieluun sisältyvien realiteettien persoonallinen varjelija fyysisen kuoleman ja morontiasa tapahtuvan kuolleistaheräämisen väliseksi ajaksi. Ketkään muut kuin Äärettömän Hengen hoivaavat lapset eivät ihmisludun hyväksi tuon vaiheen aikana voisikaan tällä tavoin toimia, vaiheen, jolloin siirrytään yhdeltä universumitasolta toiselle ja korkeammalle tasolle. Vielä silloinkin, kun vaivut viimeiseen siirtymäuneesi siirtymässäsi

3. RELATION TO OTHER SPIRIT INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

113:3.4 (1244.5) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise shares the transit with you as the custodian of

ajallisuudesta ikuisuuteen, myös korkea-arvoinen supernafi kokee kanssasi omassa luodun olennon identiteetin varjelijan ja henkilökohtaisen koskemattomuuden varmistajan osassaan tämän siirtymisen.

Hengellisellä tasolla serafit tekevät monista muutoin persoonattomista ja esipersonallisista universumin hoivatoimista persoonallisia; he ovat koordinoijia. Älyllisyyden tasolla he ovat mielen ja morontian yhteensovittajia; he ovat tulkitsijoita. Ja fyysisellä tasolla he manipuloivat maallista ympäristöä olemalla yhteydessä Fyysisiin Päävalvojiin samoin kuin keskiväliolentojen yhteistyöhön antautuvan hoivan kautta.

Tällainen on kertomus ihmisistä palvelevan serafin moninaisesta ja monimutkaisesta toiminnasta. Mutta miten tällainen alisteinen enkelipersoonallisuus, joka on luotu olemaan vain vähän ihmisyyden universumitasoa ylempänä, suorittaa näin vaikeita ja mutkikkaita tehtäviä? Emme sitä todellisuudessa tiedä, mutta arvelemme, että tätä ilmiömaista hoivaa jollakin tähän mennessä julkitulemattomalla tavalla helpottaa Korkeimman Olennon, ajallisuuden ja avaruuden kehittyvien universumien aktuaalistuvan Jumaluuden, tunnistamaton ja paljastumaton toiminta. Läpi koko kuolemantakaisen, Korkeimmassa Olennessa ja hänen kauttaan eletävän ja jatkuvaa edistymistä merkitsevän maailman serafit ovat olennainen osa kuolevaisten katkeamatonta edistymistä.

4. SERAFIEN TOIMIPIIRIT

Suojelijaserafit eivät ole mieltä, vaikka he toki polveutuvatkin samasta lähteestä, josta myös kuolevaisten mieli saa alkunsa, eli Luovasta Hengestä. Serafit antavat mielelle virikkeitä; taukoamatta he pyrkivät edistämään ihmismielessä päätöksiä, jotka merkitsevät kehien suorittamista. He eivät tee tätä toimimalla Suuntaajan tavoin sisältäpäin ja sielun kautta, vaan työskentelemällä paremminkin ulkopuolelta sisäänpäin, ihmisolentojen sosiaalisen, eettisen ja moraalisen ympäristön kautta. Serafit eivät ole Universaalisen Isän jumalallinen Suuntaajahoukutin, vaan he toimivat Äärettömän Hengen hoivaa edustavana persoonallisena toimintamuotona.

Kuolevainen ihminen, joka on altis Suuntaajan johdatukselle, on myös serafin ohjauksen suhteen vastaanottavainen. Suuntaaja on ihmisen ikuisen olemuksen olennoituma. Serafi on ihmisen kehittyvän olemuksen — tässä elämässä kuolevaismielen, seuraavassa elämässä morontiasielun — opettaja. Mansiomaailmoissa olette tietoisia ja selvillä

creature identity and the surety of personal integrity.

113:3.5 (1244.6) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

113:3.6 (1244.7) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

113:4.1 (1245.1) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

113:4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually

serafiopettajista, mutta ensimmäisessä elämässä ihmiset ovat heistä tavallisesti tietämättömiä.

Serafit toimivat ihmisten opettajina ohjaamalla ihmispersoonallisuuden askelia uusien ja eteenpäin vievien kokemusten poluille. Serafien antaman ohjauksen hyväksyminen merkitsee harvoin sitä, että pääsee viettämään vaivatonta elämää. Tätä johdatusta seurattessasi voit olla varma siitä, että kohtaat moraalisten valintapäätösten ja hengellisen edistymisen tiellä nousevat hankalakulkuiset kukkulat — ja jos sinulla on siihen tarvittava rohkeus, sinä ne myös ylität.

Palvontavirike on enimmäkseen peräisin korkeampien mielenauttajien henkisistä kannustimista, joita Suuntaajan johdatukset vielä vahvistavat. Mutta jumalatietoisten kuolevaisten niin usein kokema rukoilemisen tarve saa hyvin usein alkunsa serafien vaikutuksesta. Suojelijaserafi manipuloi kuolevaisen elinympäristöä jatkuvasti, ja hänen tarkoituksenaan on ylösnousevan ihmisen kosmisen ymmärryksen lisääminen, jotta tällainen eloonjäämisehdokas voisi saavuttaa entistä laajemman käsityksen sisimmässään olevan Suuntaajan läsnäolosta ja kykenisi näin antautumaan yhä laajempaan yhteistyöhön sen hengellisen tehtävän suhteen, jota tämä jumalallinen läsnäoleva edustaa.

Vaikkei ilmeisesti mitään yhteydenpitoa ihmisten sisimmässä olevien Suuntaajien ja ihmisten ympärillä toimivien serafien välillä olekaan, nämä näyttävät silti toimivan aina täydellisessä harmoniassa ja erinomaisessa yhteisymmärryksessä. Suojelijat ovat aktiivisimmillaan aikoina, jolloin Suuntaajat ovat vähiten aktiivisia, mutta heidän hoivansa on jollakin tavalla kummallisesti korreloitunutta. Tällainen suurenmoinen yhteistyöskentely ei voine olla sen paremmin satunnaista kuin sattumasta johtuvaakaan.

Suojelijaserafin hoivaava persoonallisuus, ihmisen sisimmässä asuvana Suuntaajana ilmenevä Jumalan läsnäolo, yhteyspiiriksi muodostettu Pyhän Hengen vaikutus ja Pojan tietoisuutta edustava Totuuden Henki on kaikki jumalallisella tavalla korreloitu niin, että muodostuu mielekäs kuolevaispersoonallisuudessa ja -persoonallisuudelle osoitettavan hengellisen hoivan kokonaisuus. Vaikka nämä taivaalliset influenssit ovat peräisin eri lähteistä ja eri tasoilta, kaikista niistä muodostuu Korkeimman Olennon kaiken sisäänsä sulkevassa ja kehittyvässä läsnäolossa yksi kokonaisuus.

unaware of them.

113:4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

113:4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

113:4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

113:4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircuited action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. KUOLEVAISIIN KOHDISTUVA

SERAFIHOIVA

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

Enkelit eivät loukkaa ihmismielen pyhyyttä. He eivät manipuloi kuolevaisten tahtoa. He eivät myöskään ole suoranaisesti yhteydessä ihmisten sisimmässä asuviin Suuntaajiin. Kohtalonsuojelija vaikuttaa sinuun jokaisella mahdollisella tavalla, joka on sopusoinnussa persoonallisuutesi koskemattomuuden kanssa. Missään olosuhteissa nämä enkelit eivät puutu ihmistahdon vapaaseen toimintaan. Enkeleillä niin kuin millään muullakaan universumpersoonallisuuksien luokalla ei ole valtaa eikä valtuuksia rajoittaa tai kaventaa ihmiselle kuuluvia oikeuksia omien valintojensa tekemiseen.

Enkelit ovat teitä niin lähellä ja he välittävät teistä niin syvin tuntein, että he kuvaannollisesti "itkevät tahallisen suvaitsemattomuutenne ja itsepäisyytenne tähden". Serafit eivät vuodata fyysisiä kyneleitä, heillähän ei ole fyysistä ruumistakaan, eikä heillä myöskään ole siipiä. Mutta hengellisiä tunnetiloja heillä kyllä on, ja he kokevat hengellisuonteisia tunteita ja tuntemuksia, jotka ovat jossakin mielessä verrattavissa ihmisen tunnetiloihin.

Serafit toimivat hyväksenne suoranaisista vetoomuksistanne täysin riippumatta. He ovat täällä panemassa täytöntöön ylempiensä antamat määräykset, ja näin ollen he toimivat ohimenevistä oikuistanne ja vaihtuvista mielialoistanne välittämättä. Tämä ei tarkoita, ettei teillä olisi mahdollisuutta joko helpottaa tai vaikeuttaa heidän tehtäviään, vaan mieluumminkin, etteivät enkelit ole suoranaisesti tekemisissä esittämienne pyyntöjen tai rukoustenne kanssa.

Lihallisen elämän aikana enkelien älytoiminta ei ole suoraan kuolevaisten ihmisten ulottuvilla. Enkelit eivät ole valtaherroja eivätkä johtajia, vaan he ovat yksinkertaisesti suojelijoita. Serafit suojelevat teitä. He eivät pyri suoranaisesti vaikuttamaan teihin. Teidän on kartoitettava oma reittinne, mutta sen jälkeen nämä enkelit toimivat niin, että valitsemastanne reitistä koituisi paras mahdollinen hyöty. He eivät (yleensä) puutu mielivaltaisesti ihmiselämän rutiiniasioihin. Mutta kun he saavat ylemmiltään ohjeet jonkin tavallista vaativamman tehtävän suorittamisesta, voitte olla varmoja siitä, että nämä suojelijat keksivät jotkin keinot näiden määräysten täyttämiseksi. He eivät siis tunkeudu inhimillisen draaman kuvioihin muutoin kuin hätätilanteissa, ja silloinkin he tavallisesti tekevät sen ylempiensä suoranaisesta määräyksestä. He ovat olentoja, jotka ovat seurassanne monen aikakauden ajan, ja tällä tavoin he tutustuvat vastaisiin tehtäviinsä ja siihen, millaista on toimia yhdessä persoonallisuuksien kanssa.

Serafit kykenevät tietyissä olosuhteissa toimimaan ihmisolentojen aineellisina hoivaajina, mutta on perin harvinaista, että he näin toimivat.

113:5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively "weep because of your willful intolerance and stubbornness." Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is

Keskiväliolentojen ja fyysisten valvojien avun turvin he kykenevät toimimaan ihmisten hyväksi hyvinkin laajalla toimintarintamalla, heillä on jopa kyky ottaa aktuaalinen yhteys ihmisten maailmaan, mutta tällaiset tapahtumat ovat perin epätavallisia. Aineellisen maailman tilanteet kulkevat useimmissa tapauksissa omaa rataansa serafitoiminnan niitä muuttamatta, jos kohta onkin ilmennyt tilanteita, jolloin ihmisen evoluution jotkin elintärkeät välivaiheet ovat joutuneet vaaraan, ja tällöin serafisuojaelijat ovat ryhtyneet — niin kuin asianmukaista olikin — oma-aloitteisiin toimenpiteisiin.

6. SUOJELUSENKEKIT KUOLEMAN JÄLKEEN

Fyysisen elämän aikana tapahtuvasta serafien hoivatyöstä teille jotakin kerrottua aion nyt tuoda esille, mitä kohtalonsuojaelijat tekevät aikana, jonka heidän ihmiskumppaninsa ovat kuolemasta johtuvan hajaannuksen tilassa. Kohtalonsuojaelija säilyttää kuolemasi jälkeen uskollisesti kaikki sinua koskevat muistiinmerkinnät, tarkat selvitykset identiteetistäsi ja ihmissieluna ilmenevän morontiaentiteetin — jonka kuolevaismielen ja jumalallisen Suuntaajan toiminta ovat yhdessä kehittäneet — sekä kaikki ne muut arvot, jotka liittyvät vastaiseen olemassaoloosi, eli kaiken, mikä on sinua, todellista itseäsi, paitsi sitä katkeamattoman olemassaolon omaavaa identiteettiä, jota sinusta poistuva Suuntaaja ja persoonallisuuden aktuaalisuus edustavat.

Sinä hetkenä, kun ihmismielestä katoaa se merkivalo, se hengen valohohde, jonka serafit mielessään liittävät Suuntaajan läsnäoloon, asianomaista palveleva enkeli ilmoittautuu henkilökohtaisesti komentajaenkeleille: ensin ryhmän komentajalle, sitten komppanian, pataljoonan, rykmentin, legioonan ja lopulta armeijakunnan komentajalle. Ja kun tämä enkeli on asianmukaisesti rekisteröity viimeistä ajallisuudessa ja avaruudessa suoritettavaa tutkimusmatkaa varten, hän saa planeetan serafipäälliköltä todistuksen ilmoittautuakseen sille Iltatähdelle (tai jollekulle muulle Gabrielin avustajalle), joka komentaa tämän universuminousuehdokkaan serafiarmeijaa. Ja sen jälkeen kun tälle kohtalonsuojaelijalle on myönnetty tämän korkeimman organisaatioyksikön komentajalta saatava lupa, hän siirtyy ensimmäiseen mansiomaailmaan odottamaan entisen lihallisen suojattinsa paluuta tietoisuuteen.

Siinä tapauksessa, ettei ihmissielu, sen jälkeen kun hänelle on osoitettu henkilökohtainen enkeli, jääkään eloon, häntä palvelle serafin pitää mennä paikallisuniversumin päämajaan esittämään siellä todistus oman täydentäjänsä

very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her

laatimien tyhjentävien muistiinmerkkintöjen puolesta sellaisina kuin ne on jo aikaisemmin esitetty. Seuraavaksi hän menee arkkienkeleiden tuomioistuinten eteen, jotta hänet vapautettaisiin kaikista moitteista sen suhteen, että hänen kohteensa eloonjääminen jäi toteutumatta. Ja sitten hän palaa maailmoihin, jotta hänet osoitettaisiin taas jollekulle toiselle ylösnousemuspotentiaalin omaavalle kuolevaiselle tai johonkin muuhun serafitoiminnan jakautumaan.

Mutta enkelit huolehtivat evolutionaarisista luoduista monilla muillakin tavoin kuin pelkästään niiden palvelujen muodossa, joita he suorittavat henkilö- ja ryhmäkohtaisina suojelijoina. Henkilökohtaiset suojelijat, joiden kohteet eivät siirry välittömästi mansiomaailmoihin, eivät jää sinne toimettomina oleilemaan ja odottelemaan tuomiopäivän tuomiokautista nimenhuutoa, vaan heille annetaan uusia tehtäväänosoituksia moninaisiin hoivatoimiin kautta universumin.

Suojelijaserafi on kuolevaisen ihmisen uinuvan sielun eloonjäämisarvoja varjeleva luottamushenkilö aivan kuten poissa oleva Suuntaaja on tällaisen kuolemattoman universumiolennon identiteetti. Kun nämä kaksi mansonian kuolleistaheräämissaleissa toimivat yhdessä liittymällä vastavalmistuneeseen morontiahahmoon, silloin tapahtuu kuolevaistaivasmatkalaisen persoonallisuustekijöiden uusi yhteenkytkeytyminen.

Suuntaaja identifioi sinut, suojelijaserafi jälleenpersonoi sinut, ja sen jälkeen hän esittelee sinut uudelleen maan päällä viettämiesi päivien aikaiselle uskolliselle Opastajalle.

Ja samoin myös silloin, kun planetaarinen aikakausi päättyy, kun kuolevaisille asetettujen saavutustasojen alemmilla kehillä olevat kerätään yhteen, heidän ryhmäkohtaiset suojelijansa kokoavat heidät uudelleen mansiosfäärien kuolleistaheräämissaleissa, niin kuin kirjassanne sanotaan: "Ja hän lähettää enkelinsä suurella pauhulla ja kokoaa yhteen valittunsa maailman yhdeltä ääreltä hamaan toiseen ääreen."

Oikeusmenettely edellyttää, että henkilökohtaiset tai ryhmäkohtaiset suojelijat vastaavat tuomiokautiseen nimenhuutoon kaikkien kuolemasta selviytymättömien persoonallisuuksien puolesta. Tällaisten eloonjäämättömien Suuntaajat eivät enää palaa, ja kun nimet huudetaan, serafit vastaavat, mutta Suuntaajilta ei mitään vastausta kuulu. Tämä on "vääramielisten kuolleistaherättämistä", todellisuudessa kysymys on luodun olennon olemassaolon päättymisen virallisesta toteutumisesta. Tämä oikeuden toteutumisen edellyttämä nimenhuuto seuraa aina armosta johtuvaa nimenhuutoa, nukkuvien eloonjäävien

complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster is the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

kuolleistansuuta. Mutta nämä ovat asioita, jotka eivät kuulu muille kuin eloonjäämisarvojen korkeimmille ja kaikkietäville Tuomareille. Tällaiset oikeudenkäyttöä koskevat ongelmat eivät todellakaan kuulu meille.

Ryhmäkohtaiset suojelijat saattavat palvella jollakin planeetalla aikakauden toisensa perään, ja lopulta heistä tulee tuhansien ja taas tuhansien nukkuvien eloonjäävien uinuvien sielujen varjelijaita. He voivat palvella tällä tavoin monissakin jonkin paikallisjärjestelmän eri maailmoissa, sillä ylösnousemusvastaus annetaan mansiomaailmoissa.

Kaikkia niitä Satanian järjestelmän henkilö- ja ryhmäkohtaisia suojelijoita, jotka Luciferin kapinassa joutuivat eksytykseen, on määrä pitää kapinan lopulliseen oikeuskäsittelyyn saakka pidätettyinä Jerusemissa, siitäkin huolimatta että monet heistä vilpittömästi katuivat mielettömyyttään. Universaaliset Sensorit ovat oman harkintansa mukaan jo riistäneet näiltä tottelemattomilta ja uskottomilta suojelijoilta kaikki aspektit, jotka liittyvät heidän asemaansa sielujen varjelijoina, ja siirtäneet nämä morontiarealiteetit vapaaehtoisten sekonaafien huostaan ja huomaa.

7. SERAFIT JA YLÖSNOUSEMUKSELLISENA ELETTÄVÄ ELÄMÄNVAIHE

Edellä mainittu ensimmäinen herääminen mansiomaailman rannoilla on ylösnousemuskuolevaisen elämänuralla tosiaan merkkitapa, sillä siellä saat ensimmäistä kertaa aktuaalisesti nähdä kauan rakastamasi ja alati läsnä olevat enkelikumppanisi maan päällä viettämiesi päivien ajoilta, siellä sinusta myös tulee jumalallisen Opastajan identiteetistä ja läsnäolosta aidosti tietoinen, Opastajan, joka maan päällä niin pitkään asui mielessäsi. Tällainen kokemus on todella kaiken kruunaava herääminen, todellinen kuolleistaherääminen.

Sinua palvelevat serafit (heitä on kaksi) ovat avomielisiä seuralaisiasi morontiasfääreillä. Sen lisäksi, että nämä enkelit ovat seurassasi auttaen kaikin mahdollisin tavoin sinua morontia- ja henkistatuksen saavuttamisessa vaeltaessasi siirtymämaailmoissa elettävää elämävaihetta eteenpäin, käyttävät he sillä, että he opiskelevat evolutionaarisia serafeja varten mansiomaailmoissa ylläpidetyissä jatko-opintokouluissa, myös hyväkseen tätä tilaisuutta päästäkseen itse eteenpäin.

Ihmissukukunta luotiin vain hieman yksinkertaisimpiin tyypeihin lukeutuvia enkeliluokkia alemmalle tasolle. Niinpä ensimmäinen teille morontiaelämässä osoitettava tehtävä tuleekin olemaan serafien avustajan toimi

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

113:7.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the

siinä välittömästi seuraavassa työssä, joka odottaa teitä, sitten kun lihallisuuden kahleista vapauduttuanne saavutatte tietoisuuden persoonallisuudestanne.

Ennen kuin kuolevaiset poistuvat mansiomaailmoista, heillä tulee kaikilla olemaan vakinainen serafikumppani tai -suojelija. Ja morontiasfäärejä noustessanne juuri serafisuojaajat viime kädessä todistavat ja varmentavat määräyksen ikuisesta liitostanne Ajatuksensuuntaajan kanssa. Yhdessä he ovat osoittaneet persoonallisuutenne identiteetin, jonka mukaan olette ajallisuuden maailmoista tulevia lihallisia lapsia. Kypsän morontiatilan saavutettuanne he sitten kulkevat seurassanne Jerusemin ja siihen liittyvien, järjestelmässä saavutettavaa edistymistä ja kulttuuria edustavien maailmojen läpi. Tämän jälkeen he tulevat kanssanne Edentiaan ja sen seitsemällekympinelle sfäärille, jotka edustavat yhä pitemmälle edennyttä sosiaalistumista, ja myöhemmin he luotsaavat teidät Melkisedekien luo ja seuraavat teitä universumin päämajamaailmoissa eletävän verrattoman elämänvaiheen läpi. Ja Melkisedekien viisauden ja kulttuurin opittuanne he vievät teidät Salvingtoniin, jossa seisotte kasvotusten koko Nebadonin Hallitsijan kanssa. Ja yhäti nämä serafioppaat seuraavat mukanaan, kun kuljette superuniversumin pien- ja suursektorin läpi ja edelleen Uversan vastaanottomaailmoihin, ja he pysyvät luonanne, kunnes lopuksi valmistaudutte sekonaikuljetukseen pitkää Havonaan-lentoa varten.

Jotkut ihmisen seuraan tämän kuolevaisena elämän elämänvaiheen aikana liitetyt kohtalonsuojelijat seuraavat ylösnousemuspyhiinvaeltajien kulkua Havonan läpi. Toiset jättävät pitkäaikaisille kuolevaikumppaneilleen väliaikaiset jäähyväiset, ja sen jälkeen ja sillä aikaa kun nämä kulkevat keskusuniversumin kehä, puheena olevat kohtalonsuojelijat saavuttavat Serafingtonin kehät. Ja he ovat odottamassa Paratiisin rannoilla heidän kuolevaikumppaniensa herätessä viimeisestä ajallisuuden siirtymäunesta uusiin, ikuisuuden, kokemuksiin. Tällaiset ylösnousemusserafit astuvat sittemmin mitä erilaisimpiin tehtäviin finaliittikunnan ja Täydellistyneisyyden Serafikunnan piirissä.

Ihminen ja enkeli saattavat ikuisen palvelutoiminnan puitteissa päätyä taas yhteen, mutta yhtä hyvin voi olla, ettei näin käy. Mutta veivätpä serafien saamat tehtäväänosoitukset heidät minne hyvänsä, he ovat aina viestienvaihtosuhteessa evolutionaarisista maailmoista peräisin oleviin entisiin suojatteihinsa, ajallisuudesta tuleviin ylösnousemuskuolevaisiin. Ihmisen synnyinmaailmoissa solmitut läheiset suhteet ja siellä kehittynyt hellä kiintymys eivät

time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the

koskaan unohdu eivätkä ne koskaan täysin katkea. Ikkuisen tulevaisuuden aikakausina ihmiset ja enkelit toimivat yhdessä jumalallisen palvelutoiminnan piirissä, niin kuin he tekivät ajallisuudessa eletyn elämänvaiheen ajanakin.

Serafin kannalta varmin tapa saavuttaa Paratiisin Jumaluudet on menestyksellisesti suoritettu alkuperältään evolutionaarisen sielun opastaminen Paratiisin porteille. Kohtalonsuojelijan tehtäväänosoitus on sen vuoksi kaikkein korkeimmalle arvostettu serafitehtävä.

Vain kohtalonsuojelijat otetaan jäseniksi ensiasteiseen eli kuolevaisfinaliittikuntaan, ja tällaiset parit ovat antautuneet siihen suurenmoiseen ja kiehtovaan hankkeeseen, joka tähtää identiteetin yhtäläistymiseen; nämä kaksi olentoa ovat Serafingtonissa saavuttaneet hengellisen kaksoisyhdistymisen, jo ennen kuin heidät otetaan finaliittikuntaan. Tässä kokemuksessa molemmat enkeliolemukset, jotka kaikissa universumitehtävissä ovat niin perin juurin toisiaan täydentäviä, saavuttavat lopullisen kaksoisyydessä -henkitilan, minkä seurauksena ilmaantuu uusi kyky Paratiisin-Isän ei-Suuntaaja-osasen vastaanottamiseen ja sen kanssa fuusioitumiseen. Ja tällä tavoin joistakuista ajallisuudenaikaisista, rakastavista serafikumppaneistanne tulee myös ikuisuudenaikaisia finaliittikumppaneitanne, Korkeimman lapsia ja Paratiisin-Isän täydellistyneitä poikia.

[Esittänyt Urantialle sijoitettujen serafien päällikkö.]

career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complemental in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Luku 114. Serafien planetaarinen hallitus

⇨ 113

Urantia-kirjan

115 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 114 SERAFIEN PLANETAARINEN HALLITUS

Osiot

Johdanto

1. Urantian hallitsijanvalta
2. Planetaaristen valvojain lautakunta
3. Residentti kenraalikuvernööri
4. Kaikkein Korkein tarkkailija
5. Planeetan hallitus
6. Planetaariseen valvontaan kuuluvat mestariserafit
7. Kohtalon varajoukko

PAPER 114 SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

Johdanto

KAIKKEIN KORKEIMMAT hallitsevat ihmisten valtakunnissa monien taivaallisten voimien ja välikäsien avulla, mutta pääasiassa se tapahtuu serafitoiminnan kautta.

Tänään puolelta päivin toimitetussa Urantialla olevien planetaaristen enkeleiden, suojelijoiden ja muiden, nimenhuudossa oli läsnä 501.234.619 serafiparia. Kommentoon oli määrättyä kaksisataa serafiarmeijakuntaa — 597.196.800 serafiparia eli 1.194.393.600 yksittäistä enkeliä. Rekisteriin on kuitenkin merkittynä 1.002.469.238 yksilöä; tästä on pääteltävissä, että 191.924.362 enkeliä oli poissa tästä maailmasta suorittamassa kuljetus-, viestinviejä- ja kuolemaan liittyviä tehtäviä. (Kerubeja Urantialla on suunnilleen sama määrä kuin serafeja, ja heidät on organisoitu samalla tavoin.)

Serafeilla ja heihin liittyvillä kerubeilla on paljon tekemistä ihmisen yläpuolella olevalla tasolla harjoitettavan planetaarisen hallinnon yksityiskohtien kanssa, varsinkin kapinan takia

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The

eristettyjen maailmojen hallinnon kanssa. Keskiväliolentojen oivallisesti avustamat enkelit toimivat Urantialla varsinaisina aineellisen tason yläpuolella toimivina hoivaajina, jotka panevat täytöntöön täällä asuvan kenraalikuvernöörin ja kaikkien hänen työvereittensa ja alaistensa antamat käskyt. Olentoluokkana serafeja työllistävät monet muutkin kuin heidän henkilö- ja ryhmäkohtaisen suojelijan asemastaan johtuvat toimeksiannot.

Urantia ei suinkaan ole järjestelmän, konstellaation ja universumin hallitsijoiden harjoittaman asianmukaisen ja tehokkaan valvonnan ulkopuolella. Mutta tämän planeetan hallinto on erilainen kuin minkään muun maailman hallinto Satanian järjestelmässä, jopa koko Nebadonissa. Tämän teihin kohdistuvan valvontajärjestelmän ainutlaatuisuus johtuu muutamista täällä vallitsevista epätavallisista olosuhteista:

1. Urantian asema elollismodifioinnin maailmana.
2. Luciferin kapinan aiheuttamat pulmatilanteet.
3. Aatamin hairahduksesta johtuvat sekaannukset.
4. Säännöttömyydet, jotka versovat siitä tosiasiasta, että Urantia on yksi Universumin Hallitsijan lahjoittautumismaailmoista. Nebadonin Mikael on Urantian Planeettaprinssi.
5. Kahdenkymmenen neljän planetaarisen ohjaajan erikoistoiminta.
6. Arkkienkeliä erään yhteyspiiriin sijoittaminen planeetalla.
7. Edellisiä äskettäisemmin tapahtunut taannoin inkarnoituneen Makiventa Melkisedekin nimitys Planeettaprinssin sijaishallitsijaksi.

1. URANTIAN HALLITSIJANVALTA

Urantian alkuperäinen hallitsijanvalta kuului Satanian järjestelmän hallitsijalle. Ensi vaiheessa hän luovutti sen Melkisedekien ja Elämäkantajien yhdessä muodostamalle komissiolle, ja tämä ryhmä toimi Urantialla kunnes säännönmukaisesti virkaan asetettu Planeettaprinssi saapui. Luciferin kapinan aikaan tapahtuneen Prinssi Caligastian lankeamisen jälkeen Urantialla ei ollut mitään varmaa eikä vakiintunutta suhdetta paikallisuniversumiin eikä sen hallinnollisiin jakautumiin, ennen kuin Mikaelin lihallishahmoinen lahjoittautuminen oli viety päätökseen, jolloin Päivien Yhdistynyt julisti Mikaelin Urantian Planeettaprinssiksi. Tämä julistus ratkaisi periaatteessa ja varmalla tavalla maailmanne

angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

- 114:0.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.
- 114:0.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.
- 114:0.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.
- 114:0.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.
- 114:0.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.
- 114:0.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.
- 114:0.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign

aseman ikiajoiksi, mutta Täysivaltainen Luoja-Poika ei käytännössä ryhtynyt mihinkään sen suuntaisiin toimiin, että hän olisi henkilökohtaisesti aikonut hallita tätä planeettaa, paitsi että hän asetti kahdestakymmenestäneljästä entisestä urantialaisesta koostuvan komission, jolla on valtuudet edustaa häntä Urantian ja tämän järjestelmän kaikkien muiden karanteenissa olevien planeettojen hallituksessa. Yksi tämän neuvoston jäsen asuu nykyisin Urantialla residenttinä kenraalikuvernöörinä.

Makiventa Melkisedekille on hiljattain annettu sijaishallitsijan valtuudet toimia Mikaelin puolesta Planeettaprinssinä, mutta tämä paikallisuniversumin Poika ei ole ryhtynyt mihinkään sen suuntaisiin toimenpiteisiin, että hän tekisi muutoksia nykyiseen planetaariseen hallitusjärjestelmään täällä asuvien kenraalikuvernöörien toinen toistaan seuraavine hallintoineen.

On sangen vähän todennäköistä, että Urantian hallitukseen tehtäisiin kuluva tuomiokauden aikana mitään merkittävää muutosta, ellei sitten Planeettaprinssin sijaishallitsija saavu ottamaan hoitoonsa hänelle hänen arvonimensä mukaan kuuluvat velvollisuudet. Joistakuista kumppaneistamme tuntuu, että johonkin aikaan lähitulevaisuudessa järjestelmä, joka edellyttää, että aina yksi kahdestakymmenestäneljästä neuvonantajasta lähetetään Urantialle toimimaan kenraalikuvernöörinä, korvataan sillä, että Makiventa Melkisedek saapuu virallisesti tänne Urantian hallitusvaltaan kohdistuvine sijaishallitsijan valtuuksineen. Virkaatekevänä Planeettaprinssinä hän epäilemättä jatkaisi planeettavastuun kantavana henkilönä aina Luciferin kapinan lopulliseen tuomioistuinkäsittelyyn saakka ja kukaties jopa siihen kaukaisen tulevaisuuden hetkeen asti, jolloin planeetta asettuu valoon ja elämään.

Jotkut uskovat, että Makiventa saapuu ottamaan Urantian asiat henkilökohtaiseen hoitoonsa vasta kulumassa olevan tuomiokauden päättyessä. Toiset ovat sitä mieltä, ettei Sijaishallitsijaprinssi kenties tässä ominaisuudessa saavu, ennen kuin Mikael joskus palaa Urantialle, kuten hän vielä lihallishahmoisena eläessään lupasi. Ja sitten on vielä niitäkin — tämän kertoja mukaan luettuna —, jotka odottavat Melkisedekin ilmaantuvan minä päivänä tai minä hetkenä hyvänsä.

2. PLANETAARISTEN VALVOJAIN LAUTAKUNTA

Maailmassanne tapahtuneesta Mikaelin

Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

^{114:1.2 (1251.1)} Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

^{114:1.3 (1251.2)} There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

^{114:1.4 (1251.3)} Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

^{114:2.1 (1251.4)} Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia

lahjoittautumisesta alkaen Urantian yleishallinto on ollut uskottuna Jerusemissa toimivan, kahdestakymmenestä neljästä entisestä urantialaisesta koostuvan erikoisryhmän käsiin. Tämän komission jäsenyyden ehtona olevat vaatimukset eivät ole tiedossamme, mutta olemme panneet merkille, että tällaisen valtuuskirjan saaneet ovat kaikki antaneet oman panoksensa Korkeimman hallitsijan vallan laajenemiseen Satanian järjestelmässä. Urantialla toimiessaan he kaikki olivat olemukseltaan todellisia johtajia, ja (Makiventa Melkisedekiä lukuun ottamatta) mansiomaailmasta saatu kokemus on näitä johtajanominaisuuksia entisestään lisännyt, ja Jerusemin kansalaisuuteen kuuluva koulutus on niitä täydentänyt. Kaksikymmenen jäsenen komission jäsenten ehdollepanon suorittaa Lanaforgen kabinetti, Edentian Kaikkein Korkeimmat antavat heistä lausuntonsa, Jerusemin Valtuutettu Vartija antaa hyväksyntänsä ja Salvingtonin Gabriel nimittää heidät Mikaelin antamien valtuuksien nojalla virkaansa. Väliaikaisiksi jäseniksi nimitetyt toimivat aivan yhtä täysipainoisesti kuin tämän erikoisvalvojien komission vakinaisetkin jäsenet.

Planetaaristen ohjaajien lautakunta huolehtii varsinkin niiden toimintojen valvonnasta tässä maailmassa, jotka johtuvat siitä, että Mikael koki täällä viimeisen lahjoittautumisensa. Heidä pitäävät läheisessä ja välittömässä kosketuksessa Mikaeliin tietyn Loistavan Iltatähden yhteystoiminnot, saman olennon, joka palveli Jeesusta koko tämän kuolevaisena suorittaman lahjoittautumisvaiheen ajan.

Muuan Johannes, jonka tunnette ”Kastajana”, toimii nykyisin tämän neuvoston puheenjohtajana sen pitäessä istuntoa Jerusemissa. Mutta tämän neuvoston itseoikeutettu päällikkö on Satanian Valtuutettu Vartija, Salvingtonissa toimivan Apulaistarkastajan ja Orvontonin Korkeimman Toimeenpanijan välitön ja henkilökohtainen edustaja.

Tämän samaisen, entisistä urantialaisista koostuvan komission jäsenet toimivat myös järjestelmään kuuluvien kolmenkymmenen kuuden muun kapinan takia eristetyn maailman neuvoo-antavina valvojina. He tekevät varsin arvokkaan palveluksen pitäessään Järjestelmän Hallitsijan, Lanaforgen, läheisessä ja myötätuntoisessa kosketuksessa näiden planeettojen asioihin, planeettojen, jotka edelleenkin pysyvät enemmän tai vähemmän Norlatiadekin Konstellaation Isien ylivalvonnassa. Tuon tuostakin nämä kaksikymmentä neljä neuvonantajaa matkustavat yksilöinä kullekin karanteenissa olevalle planeetalle, eritoten Urantialle.

Jokaista muuta eristettyä maailmaa neuvovat samanlaiset ja jäsenmäärältään

has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as “the Baptist,” is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions

vaihtelevansuuruiset, sen entisistä asukkaista koostuvat komissiot, mutta nämä muut komissiot ovat alisteisia urantialaiselle kahdenkymmenenneljän ryhmälle. Samalla kun jälkimmäisen komission jäsenet ovat tällä tavoin aktiivisesti kiinnostuneita inhimillisen edistymisen jokaisesta vaiheesta kussakin Satanian karanteeniin asetetussa maailmassa, he tuntevat erityistä ja nimenomaista huolta Urantian kuolevaisrotujen hyvinvoinnista ja etenemisestä, sillä Urantiaa lukuun ottamatta he eivät suoraan ja välittömästi valvo mainituista planeetoista yhdenkään asioita, eikä heidän toimivaltansa täälläkään ole täysimääräistä muutoin kuin tietyillä kuolevaisten eloonjäämiseen liittyvillä toimialoilla.

Kukaan ei tiedä, kauanko nämä kaksikymmentäneljä Urantian neuvonantajaa jatkavat toimintaansa nykyisessä asemassaan, jossa he ovat erillään universumitoimintojen säännönmukaisesta ohjelmasta. Nykyisessä ominaisuudessaan he epäilemättä palvelevat siihen saakka, kunnes planeetan statuksessa tapahtuu jokin sellainen muutos kuin, että tuomiokausi päättyy, että tuomiokausi päättyy, Makiventa Melkisedek ottaa täyden toimivallan omiin käsiinsä, Luciferin kapinasta annetaan lopullinen oikeuden päätös tai että Mikael ilmestyy uudelleen viimeisen lahjoittautumisensa maailmaan. Urantian tämänhetkinen residentti kenraalikuvernööri tuntuu kallistuvan sen mielipiteen kannalle, että Makiventaa lukuun ottamatta kaikki muut päästetään jatkamaan nousuaan Paratiisia kohti sinä hetkenä, kun Satanian järjestelmä kytketään taas konstellaation yhteyspiireihin. Mutta muitakin mielipiteitä on kuultu.

3. RESIDENTTI KENRAALIKUVERNÖÖRI

Jerusemissa toimiva kaksikymmenenjäseninen planetaarinen valvojakunta osoittaa Urantian ajanlaskun mukaan joka sadas vuosi yhden joukostaan oleskelemaan maailmassanne ja toimimaan valvojien toimeenpanevana edustajana, paikan päällä asuvana eli residenttinä kenraalikuvernöörinä. Käsillä olevien kertomusten valmisteluaikoihin tämä toimeenpaneva viranhaltija vaihdettiin niin, että yhdeksännentoista tässä tehtävässä palvelleen tilalle astui kahdeskymmenes. Planeetan nykyisen valvojan nimi pidetään teiltä salassa vain siksi, että kuolevainen ihminen on varsin altis kunnioittamaan tavallisuudesta poikkeavia kanssaihmissiään ja ihmistasoa korkeammalla olevia ylempiään, jopa tekemään heistä jumalia.

Residentillä kenraalikuvernöörillä ei ole mitään varsinaista omakohtaista määräysvaltaa maailman asiainhoidossa muutoin kuin

of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

114:3.1 (1252.5) Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:3.2 (1252.6) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the

kahdenkymmenen neljän Jerusemissa toimivan neuvonantajien edustajien ominaisuudessa. Hän toimii ihmisen yläpuolella vaikuttavan hallinnon koordinoijana ja on Urantialla toimivien taivaallisten olentojen kunnioitettu päämies ja yleisesti tunnustettu johtaja. Kaikki enkeliarmeijakuntien luokat pitävät häntä koordinoivana ohjaajanaan, kun yhdistyneet keskiväliolennot taas — sen jälkeen kun 1-2-3 ensimmäinen poistui heidän joukostaan tullakseen yhdeksi kahdestakymmenestä neljästä neuvonantajasta — pitävät toinen toistaan seuraavia kenraalikuvernöörejä planetaarisina isinään.

Vaikkei kenraalikuvernöörillä olekaan varsinaista ja omakohtaista määräysvaltaa planeetalla, hän antaa silti joka päivä kymmenittäin ratkaisuja ja päätöksiä, jotka kaikki asianosaiset persoonallisuudet hyväksyvät lopullisiksi. Hän on paljon enemmän isällinen neuvoja kuin tekninen vallankäyttäjä. Tietyllä tavalla hän toimii niin kuin Planeettaprinssi toimisi, mutta hänen hallintonsa muistuttaa paljon enemmän Aineellisten Poikien hallintoa.

Urantian hallitus on edustettuna Jerusemin neuvostoissa sellaista järjestelyä noudattaen, että Urantialta palaava kenraalikuvernööri istuu väliaikaisena jäsenenä Planeettaprinssien koostuvassa Järjestelmän Hallitsijan kabinetissa. Kun Makiventa nimitettiin Sijaishallitsijaprinssiksi, odotettiin, että hän ottaisi välittömästi paikkansa Satanian Planeettaprinssien neuvostossa, mutta tähän mennessä hän ei ole ryhtynyt mihinkään sensuuntaisiin toimenpiteisiin.

Aineellisen tason yläpuolella toimiva Urantian hallitus ei pidä kovinkaan läheistä elimellistä yhteyttä paikallisuniversumin korkeampiin yksikköihin. Täällä asuva kenraalikuvernööri edustaa tavallaan sekä Salvingtonia että Jerusemia, sillä hän toimii niiden kahdenkymmenen neljän neuvonantajien puolesta, jotka edustavat suoraan sekä Mikaelia että Gabrieliä. Ja koska planetaarinen kuvernööri on Jerusemin kansalainen, hän voi toimia Järjestelmän Hallitsijan edustajana. Konstellaation viranomaisia edustaa suoraan Vorondadek-Poika, Edentian lähettämä tarkkailija.

4. KAIKKEIN KORKEIN TARKKAILIJA

Urantian hallintovaltaa mutkistaa lisäksi se, että Norlatiadekin hallitus ehti jo heti planetaarisen kapinan jälkeen oma-aloitteisesti ottaa haltuunsa planetaarisen määräysvallan. Urantialla asuu edelleenkin muuan Vorondadek-Poika, Edentian Kaikkein Korkeimpien lähettämä tarkkailija, ja kun Mikael ei ole ainakaan vielä ryhtynyt täällä mihinkään välittömään toimintaan, hän toimii myös planeetan hallintovaltaan kuuluvana luotettuna.

twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

114:3.3 (1253.1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

114:3.4 (1253.2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

114:3.5 (1253.3) The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. THE MOST HIGH OBSERVER

114:4.1 (1253.4) The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the

Nykyinen Kaikkein Korkein tarkkailija (ja ajoittainen sijaishallitsija) on kahdeskymmeneskolmas tässä asemassa Urantialla palveleva persoona.

On olemassa tiettyjä planeettaa koskevia asiaryhmiä, jotka ovat edelleenkin Edentian Kaikkein Korkeimpien valvonnassa sen perusteella, että nämä Luciferin kapinan aikana omaksuivat niiden suhteen päättävällän. Näissä asioissa määräysvaltaa käyttää muuan Vorondadek-Poika, Norlatiadekin lähettämä tarkkailija, joka ylläpitää hyvin läheisiä neuvonnallisia suhteita planetaarisiin valvojiin. Rotukomission jäsenet ovat Urantialla varsin aktiivisia, ja heidän moninaisten ryhmäpäällikköjensä ja täällä asuvan Vorondadek-tarkkailijan välillä vallitsee epämuodollinen yhteydenpitosuhde, ja viimeksi mainittu toimii heidän neuvoa-antavana ohjaajanaan.

Kriisitilanteissa hallituksen todellinen ja täysivaltainen päämies — tietyt puhtaasti hengelliset asiat poissulkien — olisi tämä nykyisin tarkkailutehtävissä toimiva Edentian Vorondadek-Poika. (Mainituissa puhtaasti hengellisissä ongelmissa ja tietyissä pelkästään henkilökohtaisissa asioissa korkeinta päättäväisyyttä tuntuu käyttävän se komentava arkkienkeli, joka on osoitettu tämän olentoluokan divisioonapäämajaan. Tämä päämaja perustettiin äskettäin Urantialle.)

Kaikkein Korkeimmalle tarkkailijalle on annettu valtuudet oman harkintansa mukaan ottaa haltuunsa planeetan hallitusvalta aikoina, jolloin vallitsee vakava planetaarinen kriisi, ja Urantian historiassa näin on aikakirjojen mukaan tapahtunut kolmekymmentäkolme kertaa. Sellaisina aikoina Kaikkein Korkein tarkkailija toimii Kaikkein Korkeimpana sijaishallitsijana, joka käyttää kiistatonta määräysvaltaa kaikkiin planeetalla asuviin hoivaajiin ja hallintopersonallisuuksiin nähden niin, että ainoan poikkeuksen muodostaa arkkienkelen divisioonaorganisaatio.

Vorondadekien sijaishallitsijakaudet eivät ole mikään vain kapinan vuoksi eristettyjä planeettoja koskeva erikoisuus, sillä Kaikkein Korkeimmat saavat milloin hyvänsä puuttua asuttujen maailmojen asioihin ja tuoda ihmisten valtakuntien asiainhoitoon konstellaation vallankäyttäjien ylivoimaista viisautta.

5. PLANEETAN HALLITUS

On tosiaankin vaikeata kuvailla, millainen Urantian hallinto aktuaalisesti on. Täällä ei ole mitään universumiorganisaation suuntaviivojen mukaista virallista hallitusta erillisine lainsäädännöllisine, toimeenpanevine ja oikeudellisine hallinnonhaaroineen. Lähimmäksi planetaarisen hallinnon lakiasäättävää haaraa

twenty-third thus to serve on Urantia.

114:4.2 (1253.5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

114:4.3 (1253.6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

114:4.4 (1253.7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government.

tulevat edellä mainitut kaksikymmentäneljä neuvonantajaa. Kenraalikuvernööri on väliaikainen ja neuvoa-antava toimeenpanopäällikkö, kuitenkin niin että Kaikkein Korkeimmalla tarkkailijalla on veto-oikeus. Eikä planeetalla toimi mitään ehdottoman ratkaisuvallan omaavia oikeudenkäyttöelimiä, vaan vain omat sovittelukomissionsa.

Molemmipuolisen yhteisymmärryksen perusteella kenraalikuvernööri ratkaisee suurimman osan ongelmista, joissa osallisina ovat serafit ja keskiväliolennot. Mutta niitä tapauksia lukuun ottamatta, joissa hän toimii kahdenkymmenenneljän neuvonantajien määräysten julkituojana, kaikista hänen ratkaisuisistaan on mahdollista valittaa sovittelukomissioille, planetaarista toimintaa varten kokoonpannuille paikallisille viranomaisille, tai jopa Satanian Järjestelmän Hallitsijalle.

Se, ettei täällä ole Planeettaprinssin ruumiillista esikuntaa eikä Aatameihin kuuluvan Pojan ja Tyttären aineellista hallitusta, korvautuu osittain serafien erityisellä huolenpidolla ja keskiväliolentojen epätavallisilla palveluksilla. Planeettaprinssin puuttumisen korvaa tehokkaasti arkkienkelien, Kaikkein Korkeimman tarkkailijan ja kenraalikuvernöörin kolmiyhteinen läsnäolo.

Tämä melkolailla löyhästi organisoitu ja jossakin määrin omintakeisesti hoidettu planeetan hallinto on arkkienkelien antaman aikaa säästävän avun vuoksi ja heidän aina käyttövalmiin yhteyspiirinsä ansiosta odottamattoman tehokas. Yhteyspiiriä käytetään planetaarisissa hätätilanteissa ja hallinnollisissa vaikeuksissa tavan takaa. Teknisessä mielessä planeetta on Norlatiadekin yhteyspiirejä ajatellen edelleenkin hengellisesti eristyksissä, mutta hätätilanteessa tämä haitta on nyt kiertettävissä arkkienkelten yhteyspiiriä käyttämällä. Planeetan eristyneisyydellä ei tietenkään yksittäisten kuolevaisten kannalta ole suurtakaan merkitystä sen jälkeen, kun Totuuden Henki tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten vuodatettiin kaiken lihan päälle.

Urantian jokainen hallintopäivä aloitetaan neuvottelukokouksella, johon osallistuvat kenraalikuvernööri, arkkienkelien planeettakohtainen päällikkö, Kaikkein Korkein tarkkailija, valvova supernafi, täällä asuvien Elämäkantajien päällikkö sekä kutsuvieraita universumin korkea-arvoisten Poikien joukosta tai niiden muutamien opiskelijavieraiden joukosta, jotka planeetalla sattumoisin oleskelevat.

Kenraalikuvernöörin välittömän hallintokabinetin muodostaa kaksitoista serafia. Nämä ovat niiden kahdenkymmentä erikoisenkeleistä koostuvan ryhmän virassa toimivat päälliköt, jotka

The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

toimivat ihmisen yläpuolella olevalla tasolla planeetan edistymisen ja vakauden välittöminä ohjaajina.

6. PLANETAARISEEN VALVONTAAN KUULUVAT MESTARISERAFIT

Kun ensimmäinen kenraalikuvernööri saapui Urantialle, mikä tapahtui yhtä aikaa Totuuden Hengen vuodattamisen kanssa, hänen seurassaan oli kaksitoista joukkokuntaa erikoisserafeja, Serafingtonin loppututkinnon suorittaneita, jotka osoitettiin välittömästi tiettyihin planetaarisiin erityistehtäviin. Nämä ylevät enkelit tunnetaan planetaarisen valvonnan mestariserafeina, ja ellei planeetan Kaikkein Korkeimman tarkkailijan ylivalvontaa oteta lukuun, he ovat täällä asuvan kenraalikuvernöörin välittömässä ohjauksessa.

Toimiessaan täällä asuvan kenraalikuvernöörin yleisvalvonnan alaisuudessa näitä kahtatoista enkeliryhmää ohjaa kuitenkin välittömästi kaksitoistajäseninen serafineuvosto, johon kuuluvat jokaisen ryhmän kulloisetkin päälliköt. Tämä neuvosto toimii myös residentin kenraalikuvernöörin vapaaehtoiskeinettina.

Johdan serafien planeettakohtaisen päällikön ominaisuudessa puhetta tässä serafipäällikköjen neuvostossa. Olen ensiasteiseen luokkaan kuuluva vapaaehtoinen supernafi ja palvelen Urantialla planeetan enkeliarmeijoiden aikaisemman, Caligastian luopumuksen aikaan langenneen päällikön seuraajana.

Planetaarisen valvonnan kaksitoista mestariserafikuntaa toimivat Urantialla seuraavasti:

1. Aikakauteen sidotut enkelit. Kysymyksessä ovat kuluvaan aikakauden enkelit, tuomiokauteen sidottu ryhmä. Näille taivaallisille hoivaajille on uskottu kunkin sukupolven asioiden valvonta ja ohjaus, sellaisina kuin näiden on määrä sopia sen aikakauden mosaiikkiin, jolloin ne ilmenevät. Nykyinen Urantialla palveleva aikakautisten enkelien joukkokunta on kolmas kulumassa olevan tuomiokauden aikana tälle planeetalle osoitettu ryhmä.

2. Edistymisen enkelit. Näiden serafien vastuulle on pantu toinen toistaan seuraavien sosiaalisten aikakausien evolutionaarisen edistymisen alkuunpanotehtävä. He vaalivat evolutionaarisin luotuihin luonnostaan sisältyvien edistymispyrkimysten kehittymistä. He uurastavat taukoamatta saadakseen asiat sille tolalle, jolla niiden pitäisi olla. Nyt palveluvuorossa olevat ovat järjestyksessä toinen planeetalle osoitettu ryhmä.

3. Uskonnonvarjelijat. Kysymyksessä ovat

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY SUPERVISION

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Serafington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are

"kirkkojen enkelit", olevan ja menneen vakaat puolustajat. He koettavat ylläpitää menneisyyden perintöön sisältyviä ihanteita, jotta moraalisten arvojen siirtyminen yhdeltä aikakaudelta toiselle olisi turvattua. He ovat edistymisen enkelten vastapelaajia, sillä he pyrkivät kaiken aikaa siirtämään sukupolvelta toiselle vanhaan ja väistyvään muotokieleen sisältyvät katoamattomat arvot niin, että ne muuttuvat uusiksi, ja sen vuoksi vähemmän vakiintuneiksi ajatus- ja käyttäytymismalleiksi. Ei käy kieltäminen, että nämä enkelit kamppailevat hengellisten muotoseikkojen puolesta, mutta he eivät ole tunnustuksellisten uskonnonharjoittajain keskuudessa ilmenevän kiihkolahkolaisuuden eikä tarkoituksettomista kiistoista johtuvien rintamajakojen alkulähde. Urantialla tällä hetkellä toimiva joukkokunta on tässä tehtävässä viides.

4. Kansakuntana elämisen enkelit. Kysymys on "pasuunojen enkeleistä", Urantian kansallisuusjakoiseen elämäntapaan liittyvien poliittisten ilmiöiden ohjaajista. Ryhmä, joka tällä hetkellä toimii kansainvälisten suhteiden ylivalvojana, on neljäs tällä planeetalla palvelleista tällaisista joukkokunnista. Nimenomaan tämän serafidivisioonan harjoittaman hoivan kautta "Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa".

5. Rotujen enkelit. Nämä ovat enkeleitä, jotka työskentelevät ajallisuuden evolutionaaristen rotujen säilymisen puolesta näiden poliittisista sotkuista ja uskonnollisista ryhmäjaosta välittämättä. Urantialla on jäänteitä yhdeksästä ihmisrodusta, jotka ovat sekoittuneet ja yhdistyneet nykyisten aikojen väestöksi. Nämä serafit liittyvät läheisesti hoivaan, jota rotukomission jäsenet suorittavat, ja Urantialla tällä hetkellä toimiva ryhmä on planeetalle kohta Helluntaipäivän jälkeen osoitettu alkuperäinen joukkokunta.

6. Tulevien aikojen enkelit. He ovat tulevaisuutta luotaavia enkeleitä, jotka ennakoivat tulevaa aikakautta ja laativat suunnitelmia uuteen ja edistyvään tuomiokauteen sisältyvien tämänhetkisiä suurenmoisempien seikkojen toteutumiseksi. He ovat toinen toistaan seuraavien aikakausien arkkitehtejä. Planeetalla nyt oleva ryhmä on toiminut tässä tehtävässä kuluvan tuomiokauden alusta lähtien.

7. Valistuksen enkelit. Urantia saa nyt apua kolmannelta planetaarisen kasvatuksen vaalimiseen omistautuvalta serafikunnalta. Nämä enkelit ahertavat mentaalisen ja moraalisen koulutuksen parissa, joka kohdistuu yksilöihin, perheisiin, ryhmiin, kouluihin, yhteisöihin, kansakuntiin ja kokonaisiin rotuihin.

8. Terveiden enkelit. Kysymyksessä ovat ne serafihoivaajat, jotka on osoitettu terveyden

the "angels of the churches," the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

^{114:6.8 (1255.7)} 4. *The angels of nation life.* These are the "angels of the trumpets," directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that "the Most Highs rule in the kingdoms of men."

^{114:6.9 (1255.8)} 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

^{114:6.10 (1255.9)} 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

^{114:6.11 (1256.1)} 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

^{114:6.12 (1256.2)} 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance

edistämiseen ja sairauksien ehkäisemiseen omistautuvien, kuolevaisista muodostuvien toimintayksiköiden avuksi. Nykyinen joukkokunta on kuudes tämän tuomiokauden aikana palvelleista ryhmistä.

9. Kodin serafit. Urantia nauttii nyt niiden enkelihovaaajien viidennen ryhmän palveluksista, jotka omistautuvat kodin, ihmisperäisen sivilisaation perusinstituution, säilyttämiseen ja edistämiseen.

10. Elinkeinoelämän enkelit. Tämän enkeliryhmän huolena on elinkeinoelämän kehittymisen vaaliminen ja taloudellisten olojen koheneminen Urantian kansojen keskuudessa. Tämä joukkokunta on Mikaelin lahjoittautumisen jälkeen vaihtunut seitsemän kertaa.

11. Vapaa-ajanvieton enkelit. Puhe on niistä enkeleistä, jotka vaalivat leikkiä, huumoriin ja lepoon sisältyviä arvoja. Alinomaa he pyrkivät kohottamaan ihmisen virkistykseksi koituvia ajanviettotapoja ja näin edistämään ihmisten vapaa-ajan entistä hyödyllisempää käyttöä. Nykyinen joukkue on Urantialla palvelleista tämän sarjan ryhmistä kolmas.

12. Ihmisen yläpuolelle ulottuvan hoivan enkelit. Kysymys on enkeleiden enkeleistä, niistä serafeista, jotka on osoitettu palvelemaan kaikkea muuta tällä planeetalla esiintyvää ihmisen yläpuolista elämää — väliaikaista tai pysyvää. Tämä joukkokunta on palvellut nykyisen tuomiokauden alusta lähtien.

Kun sattuu, että nämä mestariserafien ryhmät ovat eri mieltä planeetalla noudatettavia toimintaperiaatteita tai menettelytapoja koskevista asioista, kenraalikuvernööri tavallisesti sovittelee heidän välillään esiintyvät erimielisyydet, mutta kaikista hänen ratkaisuksistaan on mahdollista valittaa ylempiin asteisiin sen mukaan, minkäluonteisista ja miten vakavista asioista erimielisyydessä on kysymys.

Mikään mainituista enkeliryhmistä ei harjoita suoraan tai omaehtoista valvontaa sillä toimialueella, jolle ne on osoitettu. Ne eivät kykene oman toimipiirinsä asioiden täysimääräiseen valvontaan, mutta ne voivat manipuloida, ja ne myös manipuloivat, planeetalla vallitsevia olosuhteita ja yhdistelevät tilanteita sillä tavoin, että ne vaikuttavat myönteisesti niihin inhimillisen toiminnan sfääreihin, joihin ne kytkeytyvät.

Planeetan valvonnan mestariserafit käyttävät tehtäviensä suorittamisessa monia välikäsiä. He toimivat ideainmuodostuksen selvittelykeskuksina, mielen kohdistajina ja hankkeiden edistäjinä. Vaikka he eivät kykene tuomaan ihmismieleen uusia ja korkeampia käsityksiä, niin usein he työskentelevät antaakseen lisäpontta jollekin korkeammalle ihanteelle, joka jo on tullut esille

of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play, humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

ihmisen ajatusmaailmassa.

Mutta näiden monien positiivisten vaikutuskeinojen lisäksi mestariserafit kohtalon varajoukon mobilisoimalla, sitä kouluttamalla ja ylläpitämällä varmistavat, että planeetan kehitys on turvassa sitä uhkaavalta kohtalokkaalta vaaralta. Näiden reserviläisten päätehtävänä on toimia turvana evolutionaarisen edistymisen luhistumista vastaan. He ovat se varokeino, jonka taivaalliset voimat ovat järjestäneet yllätystilanteiden varalta; he ovat takeena siitä, ettei täystuhoa tapahdu.

7. KOHTALON VARAJOUKKO

Kohtalon varajoukko koostuu elävistä miehistä ja naisista, jotka on otettu mukaan maailman asioiden hoitoa edustavaan ihmistason yläpuolella olevan hallinnon erityispalveluun. Tämän joukkokunnan muodostavat ne kunkin sukupolven miehet ja naiset, jotka maailman henkiohjaajat valitsevat auttamaan ohjattaessa armoon ja viisauteen perustuvaa hoivaa ajallisuuden lapsille evolutionaarisissa maailmoissa. Siihen, miten ylösnousemusjärjestelmien asioita hoidetaan, kuuluu yleisenä käytäntönä, että tällainen oman tahdon omaavien kuolevaisien käyttö yhteyshenkilöinä aloitetaan, heti kun nämä ovat kyllin päteviä ja luotettavia vastaamaan tällaisista velvollisuuksista. Niin pian kun ajallisen toiminnan näyttämölle siis ilmestyy miehiä ja naisia, joilla on riittävä mentaalinen kapasiteetti, tehtävän edellyttämä moraalinen status ja vaadittava hengellisyys, heidät osoitetaan nopeasti sopivalle planetaaristen persoonallisuuksien taivaalliselle ryhmälle yhteyshenkilöiksi eli kuolevaisavustajiksi.

Kun ihmisolentoja valitaan planeetan kohtalon suojelijoiksi, kun heistä tulee avainasemassa olevia henkilöitä niiden suunnitelmien suhteen, joita maailman hallinnosta vastaavat ovat toteuttamassa, silloin serafien planetaarinen päällikkö vahvistaa heidän ajallisen kiinnityksensä serafijoukkoihin ja nimittää henkilökohtaiset kohtalonsuojelijat palvelemaan tällaisten kuolevaisreserviläisten seurassa. Kaikilla varajoukkolaisilla on minätajuinen Suuntaaja, ja useimmat heistä toimivat älyllisen suoritustason ja hengellisen saavutustason korkeammilla kosmisilla kehillä.

Toimipiirin kuolevaisia valitaan palvelemaan asuttujen maailmojen kohtalon varajoukoissa seuraavin perustein:

1. Asianomainen omaa sellaista erityiskyvykkyyttä, että häntä voidaan salaisesti harjoittaa maailman asiainhoidon eri toiminnoissa esiintyviä mahdollisia hätätilatehtäviä varten.

2. Asianomainen on täydestä sydäimestään

^{114:6.20 (1256.10)} But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

^{114:7.1 (1257.1)} The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

^{114:7.2 (1257.2)} When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

^{114:7.3 (1257.3)} Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

^{114:7.4 (1257.4)} 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

^{114:7.5 (1257.5)} 2. Wholehearted dedication to some

antautunut jonkin erityisen sosiaalisen, taloudellisen, poliittisen, hengellisen tai muun asian edistämiseen, mihin vielä liittyy halu palvella ilman, että hän saa siitä ihmisiltä tunnustusta tai palkkiota.

3. Asianomaisella on poikkeuksellisen monitaitoinen Ajatuksensuuntaaja, joka todennäköisesti omaa esiurantialaista kokemusta planetaaristen ongelmien selvittelystä ja kamppailusta uhkaamassa olevia yleismaailmallisia hätätilanteita vastaan.

Kullakin planeettaan kohdistuvalla taivaallisella palveluhaaralla on oikeus saada käyttöönsä näistä kohtaloon vaikuttavissa asemissa olevista kuolevaisista koostuva yhteysryhmä. Keskitasoisien asutetun maailman palveluksessa on seitsemänkymmentä eri kohtalon joukkokuntaa, jotka liittyvät läheisesti ihmisen yläpuolella olevalla tasolla tapahtuvaan maailman asioiden juoksevaan hoitoon. Urantialla on kaksitoista kohtalon varajoukkoa, yksi kutakin serafien harjoittaman valvonnan planetaarista ryhmää kohti.

Urantialla olevat kaksitoista kohtalon varajoukkolaisten ryhmää koostuvat tämän sfäärin kuolevaisasukkaista, joita on harjoitettu monituisia maailmassa esiintyviä ratkaisevan tärkeitä vaikutusaseimia silmällä pitäen ja joita pidetään valmiina toimintaan mahdollisissa planetaarisissa hätätilanteissa. Tähän yhdistyneeseen joukkoon kuuluu nykyisellään 962 henkilöä. Pienimmän ryhmän vahvuus on 41 ja suurimman 172 henkilöä. Alle kahtakymmentä kontaktipersonallisuutta lukuun ottamatta tämän ainutlaatuisen ryhmän jäsenet ovat täysin tietämättömiä siitä, että heidät on valmennettu tietyissä planetaarisissa kriiseissä tapahtuvaa toimintaa varten. Nämä kuolevaisreserviläiset valikoi se joukkokunta, johon heistä itse kukin liitetään, ja he saavat yhtäläisen syvämielessä tapahtuvan koulutuksen ja harjoituksen Ajatuksensuuntaajan ja serafien harjoittaman suojelijahoivan yhteen nivoutuvan tekniikan avulla. Tähän tiedostamattomaan koulutukseen osallistuu monet kerrat lukuisia muita taivaallisia persoonallisuuksia, ja keskiväliolennot suorittavat kaikessa tässä erityisvalmennuksessa arvokkaita ja korvaamattomia palveluksia.

Monissa maailmoissa muita paremmin sopeutuneet toisasteiset keskiväliolennot kykenevät saamaan vaihtelevanasteisen yhteyden tiettyjen suotuisasti rakentuneiden kuolevaisten Ajatuksensuuntaajaan taitavasti niihin mieliin tunkeutumalla, joita Suuntaajat pitävät asuinpaikkanaan. (Ja juuri tällaisten kosmisten järjestelyjen onnistuneen yhteen saattamisen avulla saatiin nämä ilmoitukset englanninkielisinä aikaan Urantialla.) Tällaiset evolutionaaristen maailmojen potentiaaliset yhteyskuolevaiset

special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latters' indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain

kootaan lukuisiin varajoukkoihin, ja tiettyssä määrin juuri näistä eteenpäin katsovista persoonallisuuksista koostuvien pienryhmien kautta hengellinen sivilisaatio etenee ja Kaikkein Korkeimmat kykenevät hallitsemaan ihmisten valtakunnissa. Näihin kohtalon varajoukkoihin kuuluvilla miehillä ja naisilla on keskiväliolentojen välittävän toiminnan kautta siis eriasteisia yhteyksiä Suuntaajaansa, mutta näiden kuolevaisten kanssaihmiset eivät heitä juurikaan tunne muuta kuin niissä harvinaisissa sosiaalisissa hätätilanteissa ja hengellisissä ongelmapaikoissa, joissa nämä reservipersonallisuudet toimivat estääkseen evolutionaarisen kulttuurin luhistumisen tai elävän totuuden valon sammumisen. Urantialla näitä kohtalon varajoukkolaisia on ihmiskunnan historian lehdillä perin harvoin ylistetty.

Reserviläiset toimivat tiedostamattaan olennaisimman planeettaa koskevan tiedon säilyttäjinä. Monet kerrat sattuu, että varajoukkolaisen kuollessa tietty elintärkeä tietoaineisto siirretään kuolevan reserviläisen mielestä kumpaisenkin Ajatuksensuuntaajan läheisen yhteyden avulla tämän nuoremmalle seuraajalle. Suuntaajat toimivat näiden varajoukkojen yhteydessä epäilemättä monilla muillakin tavoilla, joita emme tunne.

Vaikka Urantialla ei kohtalon varajoukolla olekaan vakinaista päällikköä, sillä on kuitenkin omat pysyvät neuvostonsa, joista muodostuu sen hallinto-organisaatio. Näihin kuuluvat oikeudellinen neuvosto, historiallisuuden neuvosto, poliittisen täysivaltaisuuden neuvosto ja monia muita. Sen mukaisesti, miten joukkokunta on organisoitunut, nämä erityistehtävää hoitavat pysyvät neuvostot ovat aika ajoin asettaneet koko varajoukon nimellisiä (kuolevaisia) päälliköitä. Tällaisten varajoukkopäälliköiden virkakausi kestää tavallisesti vain muutaman tunnin ja rajoittuu jonkin käsillä olevan erityistehtävän suorittamiseen.

Urantian varajoukon jäsenmäärä oli korkeimmillaan adamiittien ja andiittien päivinä ja väheni sitten tasaisesti, sitä mukaa kun violetti verenperintö laimeni, ja se oli alimmillaan Helluntain tienoilla, mutta tuon ajankohdan jälkeen reservijoukon jäsenmäärä on taas tasaisesti noussut.

(Urantialla olevan universumitietoisten kansalaisten kosmisen varajoukon vahvuus on nyt yli tuhat kuolevaista, joiden ymmärrys kosmoksen kansalaisuudesta ulottuu kauas heidän maisen asuinsijansa piirin ulkopuolelle, mutta minua on kielletty paljastamasta tämän elävistä ihmisolentoista koostuvan ainutlaatuisen ryhmän toiminnan todellista luonnetta.)

Urantian kuolevaisten ei pitäisi antaa sen, että heidän maailmansa on tiettyihin

extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a

paikallisuniversumin yhteyspiireihin nähden hengellisessä mielessä verrattain eristynyt, herättää kosmisen hylätyksi tulemisen tai planetaarisen orpouden tunnetta. Planeetalla toimii ihmisten yläpuolella olevalla tasolla varsin selkeää ja tehokas maailman asioiden ja ihmiskohtaloiden valvonta.

Mutta on totta, että teillä voi parhaimmillaankin olla vain kalpea aavistus ihanteellisesta planetaarisesta hallituksesta. Ammoisista Planeettaprinssin ajoista lähtien Urantia on kärsinyt siitä, että maailman varttumiseen ja rodulliseen kehitykseen tähdännyt jumalallinen suunnitelma kariutui. Satanian lojaaleja asuttuja maailmoja ei hallita niin kuin Urantiaa. Muihin eristettyihin maailmoihin verrattaessa teidän planetaariset hallituksenne eivät kuitenkaan ole olleet järin huonoja. Vain yhdestä tai kahdesta maailmasta on sanottavissa, että ne ovat huonompia, ja jokunen saattaa olla aavistuksen verran parempi, mutta valtaosa on samalla tasolla teidän kanssanne.

Kukaan ei paikallisuniversumissa tunnu tietävän, milloin planeetan hallinnon epävakaa status päättyy. Nebadonin Melkisedekit näyttävät kallistuvan sille kannalle, ettei planeetan hallituksessa ja hallinnossa tapahdu suuriakaan muutoksia, ennen kuin Mikael saapuu toisen kerran henkilökohtaisesti Urantialle. Epäilemättä tuolloin, ellei jo sitä ennen, planeetan hallinnossa pannaan toimeen laajamittaisia muutoksia. Mutta minkäluonteisia tällaiset maailman hallintoa koskevat muutokset ovat, siitä kukaan ei tunnu kykenevän esittämään edes arvelujaan. Tällaisesta episodista ei koko Nebadonin universumin asuttujen maailmojen historiassa ole ennakkotapausta. Niiden monien vaikeasti ymmärrettävien asioiden joukossa, jotka koskevat Urantian tulevaa hallintoa, on eräänä varsin silmiinpistävänä ongelmana se, että planeetalla sijaitsee muuan arkkienklien yhteyspiiri ja divisioonapäämaja.

Universumin neuvonpidoissa ei teidän eristettyä maailmaanne suinkaan ole unohdettu. Urantia ei ole mikään synnin poltinmerkillä leimattu ja kapinan takia jumalallisen vaarinpidon ulkopuolelle sysätty kosminen orpo. Uversasta Salvingtoniin ja edelleen Jerusemiin saakka, jopa Havonassa ja Paratiisissa, kaikki tietävät meidän olevan täällä. Ja teitä nyt Urantialla asuvia kuolevaisia vaalitaan aivan yhtä rakastavasti ja teistä huolehditaan aivan yhtä uskollisesti kuin, jos uskoton Planeettaprinssi ei olisi tätä sfääriä koskaan pettänyt, jopa paremmin. On ikuisesti totta, että "Isä itse rakastaa teitä."

[Esittänyt Urantialle sijoitettujen serafien päällikkö.]

feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1259.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so. It is eternally true, "the Father himself loves you."

114:7.18 (1259.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

Luku 115. Korkein Oleno

⇨ 114

Urantia-kirjan

116 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 115 KORKEIN OLENTO

Osiot

Johdanto

1. Käsitepuitteiden suhteellisuus
2. Korkeimmuuden abstruuttinen perusta
3. Alkuperäinen, aktuaalinen ja potentiaalinen
4. Korkeimman todellisuuden lähteet
5. Korkeimman suhde Paratiisin-Kolminaisuuteen
6. Korkeimman suhde kolmiuksiin
7. Korkeimman olemus

Johdanto

KUN puhutaan Jumala Isästä, hänen poikanaan oleminen on suurenmoinen suhde. Kun puhutaan Korkeimmasta Jumalasta, statuksen edellytyksenä on saavuttaminen — asianomaisen täytyy sekä tehdä jotakin että olla jotakin.

1. KÄSITEPUITTEIDEN SUHTEELLISUUS

Osittaiset, keskeneräiset ja kehittyvät älylliset olennot olisivat kokonaisuniversumissa avuttomia, he eivät kykenisi muodostamaan ensimmäistään järjellistä ajatusmallia, ellei olisi olemassa jokaiseen mieleen — olipa se ylhäis- tai alhaissyntyinen — synnynnäisesti sisältyvää kykyä rakentaa sellainen universumivitekehys, jossa ajattelu tapahtuu. Ellei mieli kykene pääsemään perille lopputuloksista, ellei se kykene tunkeutumaan varsinaisille alkulähteille saakka, tuo mieli väijäämättä postuloi lopputuloksia ja keksii alkulähteitä, jotta sillä näiden mielen luomien postulaattien puitteissa olisi loogiseen ajatteluun

PAPER 115 THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

tarvittavat välineet. Ja vaikka tällaiset luodun olennon ajattelun edellyttämät universumikehykset ovat rationaalisille älyllisille operaatioille välttämättömiä, ne ovat poikkeuksetta enemmän tai vähemmän virheellisiä.

Universumia koskevat käsitepuitteet ovat vain suhteellisen tosia. Ne ovat käyttökelpoinen tukirakenne, jonka täytyy lopulta väistyä avartuvan kosmisen ymmärryksen laajentumien tieltä. Ymmärrykset totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä, moraalisuudesta, etiikasta, velvollisuudesta, rakkaudesta, jumalallisuudesta, alkuperästä, olemassaolosta, tarkoituksesta, kohtalosta, ajallisuudesta, avaruudesta ja jopa Jumaluudesta ovat vain suhteellisen tosia. Jumala on paljon, paljon enemmän kuin Isä, mutta Isä on ihmisen korkein käsitys Jumalasta. Orvontonissa, Havonassa ja Paratiisissa saavutettavat kuolevaisten tasoa korkeammalla olevat käsitykset Jumaluudesta laajentavat kuitenkin sitä kuvaa, jossa Luojan ja luodun välinen suhde esitetään Isän ja Pojan välisenä suhteena. Ihmisen täytyy ajatella kuolevaisen olennon universumipuitteissa, mutta se ei tarkoita, ettei hän voi nähdä mielessään muita ja ylevämpiä kehyksiä, joissa ajattelu on mahdollista.

Jotta kuolevaisten olisi helpompi käsittää universumien universumia, kosmisen todellisuuden eri tasoille on annettu nimitykset finiittinen, absoniittinen ja absoluuttinen. Näistä vain absoluuttinen on kvalifioimattomasti ikuinen, kiistattomasti eksistentiaalinen. Absoniittiset ja finiittiset ovat johdannaisia, modifiointeja, kvalifiointeja ja laimennuksia infiniittisyyden alkuperäisestä ja aikojentakaisesta absoluuttisesta todellisuudesta.

Finiittisyyden maailmat ovat olemassa Jumalan ikuisen tarkoituksiperän johdosta. Finiittiset luodut, niin ylhäiset kuin vaatimattomatkin, saattavat esittää ja ovat esittäneetkin teorioita siitä, miksi finiittinen on kosmisessa järjestelmässä välttämätön, mutta viime kädessä se on olemassa, koska Jumala niin tahtoi. Universumia ei voi selittää, eikä finiittinen luotu voi tarjota järjellistä syytä omakohtaiselle olemassaololleen muutoin kuin vetoamalla itseään edeltävien olentojen — Luojien tai alullepanijoiden — edellä käyneisiin tekoihin ja edeltäneeseen tahtotoimintaan.

2. KORKEIMMUUDEN ABSLUUTTINEN

PERUSTA

Eksistentiaalisesta näkökulmasta katsottuna mitään uutta ei voi tapahtua missään galaksissa, sillä se infiniittisyyden tyhjentyvyys, joka luonnostaan sisältyy MINÄ OLEN -olevaiseen, on

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

115:1.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

115:1.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

115:2.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is

iäti läsnä seitsemässä Absoluutissa, on toiminnallisesti assosioituneena kolmiyhteyksissä ja siirännäisesti assosioituneena kolmiuksissa. Mutta se, että infiniittisyys on tällä tavoin eksistentiaalisesti läsnä näissä absoluuttisissa assosioitumisissa, ei millään muotoa tee uusien kosmisten kokemuksellisuuksien todellistamista mahdottomaksi. Finiittisen luodun näkökulmasta katsoen infiniittisyys sisältää paljon sellaista, joka on potentiaalista, paljon sellaista, joka kuuluu pikemminkin tulevan mahdollisuuden kuin nykyisen aktuaalisuuden piiriin.

Arvo on ainutlaatuinen universumitodellisuuden elementti. Emme käsitä, kuinka jonkin sellaisen arvoa, joka on infiniittistä ja jumalallista, voitaisiin jotenkin lisätä. Mutta panemme merkille, että merkityksiä voidaan modifioida, ellei lisätäkin, jopa infiniittisen Jumaluuden yhteyksissä. Kokemuksellisten universumien kannalta jopa jumalalliset arvot kasvavat aktuaalisuuksiksi sillä, että todellisuuden merkitysten käsittäminen laajenee.

Koko siinä asetelmassa, joka merkitsee kaikilla kokemisen tasoilla tapahtuvaa universaalista luomista ja evoluutiota, on nähtävästi kysymys potentiaalisuuksien muuntumisesta aktuaalisuuksiksi. Ja tämä muodonmuutos koskee niin avaruusvoimavarausten, mielivoimavarausten kuin henkivoimavaraustenkin maailmoja.

Se näkyvä menetelmä, jolla kosmukseen sisältyvät mahdollisuudet saatetaan aktuaalisen olemassaolon piiriin, vaihtelee tasolta toiselle niin, että se finiittisyydessä on kokemuksellista evoluutiota ja absoniittisuudessa kokemuksellista olevaistumista. Eksistentiaalinen infiniittisyys on kaikenkattavuuden osalta todellakin kvalifioimaton, ja tämän kaikenkattavuuden on pakostakin suljettava sisäänsä myös mahdollisuus evolutionaariseen finiittiseen kokemukseen. Ja tällaisen kokemuksellisen kasvun mahdollisuudesta tulee universumiaktuaalteetti Korkeimpaan ja Korkeimmassa vaikuttavien kolmiussuhteiden kautta.

3. ALKUPERÄINEN, AKTUAALINEN JA POTENTIAALINEN

Absoluuttinen kosmos on käsitteellisesti rajaton. Tämän primäärisen todellisuuden ulottuvuuden ja olemuksen määrittelemisen on infiniittisyyden kvalifioimista ja puhtaan ikuisuuden käsitteen laimentamista. Infiniittis-ikuisen, ikuis-infiniittisen, idea on ulottuvuudeltaan kvalifioimaton ja tosiasiallisuudeltaan absoluuttinen. Urantian menneisyydestä, nykyisyydestä tai tulevaisuudesta ei tavata kieltä, joka todellisuutta

transmitively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

^{115:2.2 (1261.2)} Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

^{115:2.3 (1261.3)} The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

^{115:2.4 (1261.4)} The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

^{115:3.1 (1261.5)} The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with

vastaavalla tavalla toisi julki infiniittisyyden todellisuuden ja todellisuuden infiniittisyyden. Ihmisen, infiniittisessä kosmoksessa olevan finiittisen luodun, täytyy tyytyä vääristyneisiin heijastumiin ja laimennettuihin käsityksiin siitä äärettömästä, rajattomasta, koskaan alkamattomasta, koskaan päättymättömästä olemassaolevasta, jonka käsittämiseen hänen kykynsä eivät todellisuudessa riitä.

Mieli ei voi koskaan toivoa ymmärtävänsä Absoluutin käsitettä muutoin kuin yrittämällä ensin murtaa tällaisen realiteetin ykseys. Mieli on kaikkien eroavaisuuksien yhdistämistä, mutta silloin kun tällaiset nimenomaiset eroavaisuudet puuttuvat, mieli ei löydä mitään perustaa, jonka varaan se voisi koettaa muodostaa ymmärrykseen tarvittavia käsitteitä.

Infiniittisyyden aikojentakainen lepotila vaatii segmentoimista, ennen kuin ihminen yrittää sitä käsittää. Infiniittisyydessä on ykseys, joka käsillä olevissa luvuissa on ilmaistu MINÄ OLEN -olevaisena — luodun olennon mielen tekemänä ensimmäisenä postulaattina. Mutta luotu ei voi milloinkaan ymmärtää, mistä johtuu, että tästä ykseydestä tulee kaksinaisuus, kolmiyhteisyys ja moninaisuus, samalla kun se kuitenkin pysyy kvalifioimattomana ykseytenä. Ihminen kohtaa samanlaisen pulman pysähtyessään miettimään Kolminaisuuden jakamatonta Jumaluutta Jumalan monikollisen personoitumisen rinnalla.

Vain se, että ihminen on kaukana infiniittisyydestä, on synnä tämän käsitteen esittämiseen yhdellä sanalla. Vaikka infiniittisyys yhtäältä on YKSEYTTÄ, se on toisaalta MONINAISUUTTA ilman loppua tai äärtä. Finiittisten älyllisten olentojen havainnoimana infiniittisyys on luotujen filosofian ja finiittisen metafysiikan suurin mahdollinen paradoksi. Vaikka ihmisen hengellinen olemus palvontakokemuksessa tavoittaakin Isän, joka on infiniittinen, ehtyy ihmisen älyllinen käsityskyky jo Korkeimman olennon maksimaalisen käsittämisen kohdalla. Korkeimman tuolla puolen käsitteet ovat yhä enemmän pelkkiä nimiä; ne ovat yhä vähemmän todellisuuden todenperäisiä määrityksiä; niistä tulee aina vain laajemmin luodun olennon finiittistä ymmärrystä edustava projektio kohti finiittisen yläpuolella olevaa.

Eräs absoluuttista tasoa koskeva peruskonseptio tuo mukanaan postulaatin kolmesta osa-alueesta:

1. Alkuperäinen. Kvalifioimaton käsitys Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta, siitä MINÄ OLEN -olevaiseksi käsitetyistä lähdeilmentymästä, josta kaikki todellisuus saa alkunsa.

2. Aktuaalinen. Aktuaalisuuden kolmen Absoluutin eli Toisen, Kolmannen ja Paratiisi-

distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original*. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual*. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and

Lähteen ja Keskukseen yhteenliittymä. Tämä lankaikkisen Pojan, Äärettömän Hengen ja Paratiisin Saaren kolmius on Ensimmäisen Lähteen ja Keskukseen alkuperäisyyden aktuaalinen julkitulo.

3. Potentiaalinen. Potentiaalisuuden kolmen Absoluutin eli Jumaluus-, Kvalifioimattoman ja Universaalisen Absoluutin yhteenliittymä. Tämä eksistentiaalista potentiaalisuutta edustava kolmius on Ensimmäisen Lähteen ja Keskukseen alkuperäisyyden potentiaalinen julkitulo.

Alkuperäisen, Aktuaalisen ja Potentiaalisen keskinäinen yhteenlivoutuminen antaa tulokseksi ne infiniittisyyden piirissä esiintyvät jännitteet, jotka tekevät kaiken universumikasvun mahdolliseksi; ja kasvu on Seitsenkertaisen, Korkeimman ja Perimmäisen olemus.

Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin yhteenliittymässä potentiaalisuus on absoluuttista, kun aktuaalisuus taas on esiin nousevaa. Toisen, Kolmannen ja Paratiisi-Lähteen ja Keskukseen yhteenliittymässä aktuaalisuus on absoluuttista, kun potentiaalisuus taas on esiin nousevaa. Ensimmäisen Lähteen ja Keskukseen alkuperäisyyden osalta emme voi sanoa, että sen paremmin aktuaalisuus kuin potentiaalisuuskaan olisi joko olemassa olevaa tai esiin nousevaa — Isä on.

Ajallisuuden näkökulmasta katsottuna Aktuaalinen on sitä, mikä oli ja mikä on; Potentiaalinen on sitä, mikä on tulossa ja sitä, mikä tulee olemaan; Alkuperäinen on se, mikä on. Ikuisuuden näkökulmasta katsoen Alkuperäisen, Aktuaalisen ja Potentiaalisen väliset erot eivät ole näin ilmeisiä. Nämä kolmiyhteiset kvaliteetit eivät ole yhtä silmiin pistäviä paratiisi-ikuisuuden tasoilla. Ikuisuudessa kaikki on — kaikki vain ei ole vielä tullut ilmi ajallisuudessa ja avaruudessa.

Luodun näkökulmasta aktuaalisuus on substanssia, potentiaalisuus on kapasiteettia. Aktuaalisuus on kaiken keskellä ja laajenee sieltä perifeeriseen infiniittisyyteen; potentiaalisuus tulee sisäänpäin infiniittisyyden periferiasta ja konvergoituu kaiken olevaisen keskuksessa. Alkuperäisyys on sitä, mikä ensin aiheuttaa ja sitten tasapainottaa todellisuuden muodonmuutoksen kiertokulun kaksinaiset liikkeet potentiaaleista aktuaaleiksi sekä olemassa olevien aktuaalien potentiaalistumisen.

Potentiaalisuutta edustavat kolme Absoluuttia ovat toiminnallisia kosmoksen puhtaasti ikuisella tasolla, näin ollen ne eivät sanotussa ominaisuudessa toimi milloinkaan absoluuttisuutta alemmilla tasoilla. Todellisuuden alenevilla tasoilla potentiaalisuutta edustava kolmius tulee esiin Perimmäisen myötä ja Korkeimman jälkeen. Potentiaalisen ajallis-aktuaalistuminen saattaa jäädä toteutumatta, kun kysymys on jollakin

Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

^{115:3.8 (1262.5)} 3. *The Potential*. The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

^{115:3.9 (1262.6)} The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

^{115:3.10 (1262.7)} In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is*.

^{115:3.11 (1262.8)} From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed in time and space.

^{115:3.12 (1262.9)} From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

^{115:3.13 (1262.10)} The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail,

absoluuttista alemmalla tasolla olevasta osasta, mutta näin ei käy koskaan kokonaisuuden osalta. Jumalan tahto pääsee aina lopulta voitolle, ei aina yksilön kohdalla, mutta poikkeuksetta, aina kun kysymyksessä on kokonaisuus.

Juuri aktuaalisuuden kolmiudessa kosmoksen olevaisilla on keskuksensa. Olipa kysymys hengestä, mielestä tai energiasta, niiden kaikkien keskipisteenä on tämä Pojan, Hengen ja Paratiisin yhteenliittymä. Henkeä olevan Pojan persoonallisuus on kaiken persoonallisuuden perikuva kautta universumien. Paratiisin Saaren substanssi on se perikuva, josta Havona on täydellinen ja superuniversumit ovat täydellistyneä ilmentymä. Myötätointia on samanaikaisesti kosmisen energian mieliaktivoituma, henkitarkoituksensa käsitteellistymä ja aineellisten tasojen matemaattisten syiden ja seurausten yhdistymä hengellisen tason tahtoperäisten tarkoituksien ja motiivien kanssa. Finiittisessä universumissa ja siihen nähden Poika, Henki ja Paratiisi toimivat Perimmäisessä ja Perimmäisen jälkeen sellaisena kuin tämä on ehdollistuneena ja kvalifioituneena Korkeimmassa.

(Jumaluuden) aktuaalisuus nimenomaan on se, mitä ihminen tavoittelee noustessaan Paratiisiin. (Ihmisen jumalallisuuden) potentiaalisuus on se, mikä ihmisessä tämän etsinnän myötä kehittyi. Alkuperäinen on se, mikä mahdollistaa aktuaalisen ihmisen, potentiaalisen ihmisen ja ikuisen ihmisen rinnakkainolon ja integroitumisen.

Kosmoksen lopullisessa dynamiikassa on kysymys reaalisuuden alituisesta siirtymisestä potentiaalisuudesta aktuaalisuuteen. Tällaiselle muodonmuutokselle voi teoriassa olla loppu, mutta tosiasiasa sellainen on mahdotonta, sillä Potentiaalinen ja Aktuaalinen kytkeytyvät kumpikin yhteyspiiriin kautta Alkuperäiseen (MINÄ OLEN -olevaiseen), ja tämän samastumisen vuoksi on ikiajat mahdotonta panna rajaa universumin kehitykselle edistymiselle. Mikään MINÄ OLEN -olevaiseen samastuva ei voi milloinkaan lakata edistymästä, sillä MINÄ OLEN -olevaisen potentiaalinen aktuaalisuus on absoluuttista, ja MINÄ OLEN -olevaisen aktuaalinen potentiaalisuus on sekin absoluuttista. Aktuaaliset tulevat aina avaamaan uusia väyliä, jotka johtavat tähän saakka mahdottomien potentiaalisten toteutumiseen — jokainen ihmisen tekemä päätös, paitsi että se aktualisoi uuden realiteetin ihmiskokemuksessa, avaa myös uuden kapasiteetin ihmisen kasvulle. Jokaisessa lapsessa elää aikuinen, ja kypsässä Jumalaa tuntevassa ihmisessä piilee morontiaetenijä.

Kasvun pysähtymistä ei kokonaiskosmoksessa voi koskaan esiintyä, sillä kasvun perusta — absoluuttiset aktuaaliset — on kvalifioimaton, ja koska kasvun mahdollisuudet —

not always concerning the individual but invariably concerning the total.

^{115:3.14 (1263.1)} It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

^{115:3.15 (1263.2)} Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

^{115:3.16 (1263.3)} The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircled in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

^{115:3.17 (1263.4)} Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials

absoluuttiset potentiaalit — ovat rajoittamattomat. Universumin filosofit ovat käytännön kannalta asiaa tarkastellessaan tulleet siihen johtopäätökseen, ettei mitään sellaista kuin loppu ole olemassa.

Rajoittuneesta näkökulmasta katsottuna toki on olemassa monia loppuja, monia toimintojen päättymisiä, mutta korkeamman universumitason laajemmasta katsantokulmasta tarkasteltuna mitään loppumisia ei ole, on vain siirtymisiä yhdestä kehitysvaiheesta toiseen. Kokonaisuniversumin peruskronologisuudessa on kysymys eri universumiaikakausista: havona-, superuniversumi- ja ulkouniversumien aikakausista. Mutteivät edes nämä peräkkäisyysuhteiden perusjaotukset voi olla muuta kuin suhteellisia virstanpylväitä ikuisuuden loputtomalla valtatiellä.

Korkeimman Olennon totuuden, kauneuden ja hyvyyden lopullinen selville saanti vasta voisi avata edistyvälle luodulle ne perimmäistä jumaluutta ilmentävät absoluuttiset ominaisuudet, jotka ovat totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsitetasojen tuolla puolen.

4. KORKEIMMAN TODELLISUUDEN

LÄHTEET

Aina kun tarkastellaan Korkeimman Jumalan alkulähteitä, on lähtökohdaksi otettava Paratiisin-Kolminaisuus, sillä Kolminaisuus on alkuperäistä Jumaluutta, kun Korkein sen sijaan on johdannaista Jumaluutta. Aina kun tarkastellaan Korkeimman kasvua, on otettava huomioon eksistentiaaliset kolmiudet, sillä (yhdessä Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen kanssa) ne sulkevat piiriinsä koko absoluuttisen aktuaalisuuden ja koko infiniittisen potentiaalisuuden. Ja evolutionaarinen Korkein on olemassaolon finiittisessä tasossa ja finiittisellä tasolla tapahtuvan potentiaalien aktuaaleiksi muuttumisen — muuntumisen — kulminoiva ja persoonallisesti tahtoperäinen keskiö. Mainitut kaksi kolmiutta — aktuaalinen ja potentiaalinen — sulkevat piiriinsä universeissa tapahtuvan kasvun keskinäissuhteiden kaikkeuden.

Korkeimman alkulähde on Paratiisin-Kolminaisuudessa — ikuisessa, aktuaalisessa ja jakamattomassa Jumaluudessa. Korkein on kaikkein ensimmäiseksi henkipersona, ja tämä henkipersona on peräisin Kolminaisuudesta. Mutta Korkein on toisekseen kasvun — evolutionaarisen kasvun — Jumaluus, ja tämä kasvu juontuu mainituista kahdesta kolmiudesta: aktuaalisesta ja potentiaalisesta.

Jos on vaikeata käsittää, että infiniittiset kolmiudet voivat toimia finiittisellä tasolla,

— are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triodities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triodities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

115:4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triodities, actual and potential.

115:4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level,

psyähtykää miettimään, että niiden infiniittisyyteen jo sinänsä täytyy sisältyä finiittisen potentiaalisuus; infiniittisyys sulkee sisäänsä kaiken — alimmasta ja kvalifioidumasta finiittisestä olevaisuudesta korkeimpiin ja kvalifioimattomasti absoluuttisiin realiteetteihin.

Sitä, että infiniittinen todellakin sisältää finiittisen, ei ole yhtä vaikeata käsittää kuin on ymmärtää, miten oikeastaan tämä infiniittinen aktuaalisesti ilmenee finiittiselle. Mutta kuolevaisten ihmisten sisimmässä asuvat Ajatuksensuuntaajat ovat yksi niistä ikuisista todisteista, jotka osoittavat, että jopa absoluuttinen Jumala (absoluuttina) voi ottaa ja tosiasiaassa ottaakin suoran yhteyden jopa universumin kaikista tahdolisista luoduista alimpaan ja vähäisimpään.

Kolmiudet, jotka sulkevat kollektiivisesti piiriinsä aktuaalisen ja potentiaalisen, tulevat finiittisellä tasolla esiin Korkeimman Olennon yhteydessä. Menetelmä, jolla tällainen julkituleminen tapahtuu, on sekä suora että epäsuora: suora se on sikäli kuin kolmiussuhteiden vaikutus tuntuu suoraan Korkeimmassa, ja epäsuora sikäli kuin kolmiussuhteet juontuvat absoniittisuuden olevaistetun tason kautta.

Korkein-todellisuus, joka on koko finiittinen todellisuus, on dynaamisen kasvun prosessissa ulkoavaruuden kvalifioimattomien potentiaalien ja kaiken olevaisen keskuksessa olevien kvalifioimattomien aktuaalien välissä. Finiittinen toimipiiri siis muodostuu tosiasiaaksi Paratiisin absoniittisten toimijoiden ja ajallisuuden Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien yhteistyön kautta. Kolmeen suureen potentiaaliseen Absoluuttiin sisältyvien kvalifioitujen mahdollisuuksien kypsyttäminen on Kokonaisuniversumin Arkkitehtien ja heidän transsendentaalisten työtovereidensa absoniittinen funktio. Ja sitten kun nämä mahdollisuudet ovat saavuttaneet tietyn kypsyysasteen, Korkeimmat Luojapersoonallisuudet ilmaantuvat Paratiisista ryhtyäkseen aikakausia jatkuvaan tehtävään kehittyvien universumien saattamiseksi tosiasiallisen olemisen piiriin.

Korkeimmuuden kasvu juontuu kolmiuksista; Korkeimmuuden henkipersona juontuu Kolminaisuudesta. Mutta Kaikkivaltiaan valtaoikeudet perustuvat Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusmenestyksiin, kun Kaikkivaltiaan Korkeimman valtaoikeuksien yhdistäminen Korkeimman Jumalan henkipersonaan taas tapahtuu Myötätoimijan hoivatoiminnan ansiosta, Myötätoimijan, joka lahjoitti Korkeimman mielen tässä evolutionaarisessa Jumaluudessa vaikuttavaksi yhteen liittäväksi tekijäksi.

pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

115:4.4 (1264.3) It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

115:4.5 (1264.4) The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

115:4.6 (1264.5) Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

115:4.7 (1264.6) The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. KORKEIMMAN SUHDE PARATIISIN-KOLMINAISUUTEEN

Korkein Olento on persoonallisen ja henkiolemuksensa todellisuuden osalta ehdottoman riippuvainen Paratiisin-Kolminaisuuden olemassaolosta ja toiminnasta. Vaikka Korkeimman kasvussa onkin kysymys kolmiussuhteesta, Korkeimman Jumalan henkipersonallisuus kuitenkin riippuu ja juontuu Paratiisin-Kolminaisuudesta. Tämä pysyy iäti sen täydellisen ja infiniittisen vakauden absoluuttisena keskuksena ja lähteenä, jonka ympärillä Korkeimman evolutionaarinen kasvu vähä vähältä toteutuu.

Kolminaisuuden toiminnalla on yhteys Korkeimman toimintaan, sillä Kolminaisuus on toiminnallinen kaikilla (totaalisilla) tasoilla Korkeimmuuden toimintataso mukaan luettuna. Mutta niin kuin havona-aikakausi väistyy superuniversumien aikakauden tieltä, samoin Kolminaisuuden havaittavissa oleva toiminta siinä mielessä, että se toimii välittömänä luojana, väistyy Paratiisin Jumaluksien lasten luovien tekojen tieltä.

6. KORKEIMMAN SUHDE KOLMIUKSIIN

Aktuaalisuuden kolmiuden toiminta jatkuu suoraan havona-ajan jälkeisiin aikakausiin. Paratiisin gravitaatio pitää aineellisen olemassaolon perusyksiköt otteessaan, lankaikkisen Pojan henkigravitaatio vaikuttaa suoraan henkiolemassaolon perusarvoihin ja Myötätoimijan mieligravitaatio ulottaa erehtymättä otteensa älyllisen olemassaolon kaikkiin elintärkeisiin merkityksiin.

Mutta sitä mukaa kun kukin luomistoiminnan vaihe etenee kartoittamattoman avaruuden läpi, se toimii ja sijaitsee yhä kauempana kaiken keskellä olevien luovien voimien ja jumalallisten persoonallisuuksien välittömästä vaikutuksesta: absoluuttisesta Paratiisin Saaresta ja sitä asuinpaikkanaan pitävistä infiniittisistä Jumaluksista. Nämä toinen toistaan seuraavat kosmisen olemassaolon tasot tulevat sen vuoksi yhä riippuvaisemmiksi infiniittisyyden kolmen Absoluutin potentiaalisuuden sisäisistä kehkeytymistä.

Korkein Olento sisältää sellaisia mahdollisuuksia kosmiseen huolenpitoon, jotka eivät näkyvästi ilmene lankaikkisessa Pojassa, Äärettömässä Hengessä eivätkä Paratiisin Saaren ei-persoonallisissa realiteeteissa. Näin lausuessamme otamme asianmukaisella tavalla

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

115:5.1 (1264.7) The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

115:5.2 (1265.1) The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

115:6.1 (1265.2) The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

115:6.2 (1265.3) But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

115:6.3 (1265.4) The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic

huomioon mainittujen kolmen perusakualiteetin absoluuttisuuden, mutta Korkeimman kasvu ei perustu vain näihin Jumaluuden ja Paratiisin aktuaalisuuksiin, vaan se nivoutuu myös Jumaluus-, Universaalisen ja Kvalifioimattoman Absoluutin sisäisiin kehkeytymiin.

Korkein ei kasva vain sitä mukaa kun kehittyvien universumien Luoja ja luodut yltävät jumalankaltaisuuteen, vaan tämä finiittinen Jumaluus kokee kasvua myös sen tuloksena, että luotu ja Luoja hallitsevat suuruniversumin finiittiset mahdollisuudet. Korkeimman liike on kaksinaista: sisäsuuntaisesti kohti Paratiisia ja Jumaluutta ja ulossuuntautuavasti kohti potentiaalin Absoluuttien rajattomuutta.

Nykyisenä universumiaikakautena tämä kaksinainen liike tulee esille suuruniversumin alaslasketuissa ja ylösnousevissa persoonallisuuksissa. Korkeimmat Luojapersoonallisuudet ja kaikki heidän jumalalliset kumppaninsa heijastavat Korkeimman ulospäin suuntautuvaa, hajaantuvaa liikettä, kun seitsemästä superuniversumista tulevat ylösnousemuspyhiinvaeltajat taas osoittavat Korkeimmuuden sisäänpäin suuntautuvaa, yhteen kokoontuvaa trendiä.

Finiittinen Jumaluus tavoittelee aina kaksinaista korrelaatiota: sisäänpäin, kohti Paratiisia ja sen Jumaluuksia, ja ulospäin, kohti infinittisyyttä ja siihen kätkeytyviä Absoluutteja. Paratiisillis-luovan jumalallisuuden voimallinen purkaus, joka personoituu Luoja-Pojissa ja muuttuu voimaksi voimanvalvoijissa, merkitsee Korkeimmuuden valtavaa ulosvirtausta potentiaalisuuden alueille, kun suuruniversumin ylösnousemusluotujen loputon kulkue puolestaan on osoitus Korkeimmuuden mahtavasta sisäänvirtauksesta kohti ykseyttä Paratiisin-Jumaluuden kanssa.

Ihmiset ovat tulleet tietämään, että näkymättömän liikehdintä voidaan toisinaan havaita tarkkailemalla sen vaikutuksia näkyvään. Ja me universeissa olemme jo kauan sitten oppineet löytämään Korkeimmuuden liikkeitä ja suuntautumiset tarkkailemalla tällaisten kehityskulkujen aikaansaamia jälkivaikutuksia suuruniversumin persoonallisuuksissa ja rakennekaavoissa.

Vaikkemme olekaan asiasta varmoja, uskomme silti, että Korkein on Paratiisin-Jumaluuden finiittisenä heijastumana mukana ikuisessa etenemisliikkeessä kohti ulkoavaruutta, mutta ulkoavaruuden kolmen Absoluuttisen potentiaalin kvalifioitumana tämä Korkein Olento tavoittelee ikuisesti paratiisikohereenssia. Ja nämä kaksinaiset liikkeet näyttävät selittävän suurimman osan tähän mennessä organisoiduissa universeissa esiintyvistä perustoinnoista.

actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6) In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

115:6.6 (1265.7) Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

115:6.7 (1265.8) Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

115:6.8 (1266.1) Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. KORKEIMMAN OLEMUS

Isä—MINÄ OLEN on Korkeimman Jumaluudessa päässyt verrattain täysimääräiseen vapauteen statuksen infiniittisyyteen, olemisen ikuisuuteen ja olemuksen absoluuttisuuteen luonnostaan liittyvistä rajoituksista. Mutta Korkein Jumala on päässyt vapaaksi kaikista eksistentiaalisista rajoituksista vain sillä, että hänestä on tullut universaalisen toiminnan kokemuksellisten kvalifiointien kohde. Kun finiittinen Jumala saavuttaa kyvyn kokea, häneen kohdistuu myös kokemisen välttämättömyys. Saavuttaessaan vapauden ikuisuudesta Kaikkivaltias kohtaa ajallisuuden asettamat esteet. Ja Korkein kykeni tuntemaan kasvun ja kehityksen vain olemassaolon osittaisuuden ja olemuksen keskeneräisyyden, olemisen ei-absoluuttisuuden seurauksena.

Tämän kaiken täytyy olla Isän suunnitelman mukaista, suunnitelman, joka on määrännyt finiittisen edistymisen tapahtuvaksi ponnistelun kautta, luodun olennon tuloksiinpääsyn tapahtuvaksi hellittämättömyyden kautta ja persoonallisuuden kehittymisen tapahtuvaksi uskon kautta. Isä on näin Korkeimman kokemis—kehityksen säätämällä mahdollistanut finiittisten luotujen olemassaolon universumeissa ja kokemuksellisen edistymisen avulla joskus vielä tapahtuvan Korkeimmuuden jumaluuden saavuttamisen.

Seitsemän Absoluutin kvalifioimattomia arvoja lukuun ottamatta koko todellisuus — Korkein ja jopa Perimmäinen mukaan luettuina — on suhteellista. Se, että Korkeimmuus on tosiasia, perustuu Paratiisivoimaan, Poikapersonallisuuteen ja Myötätoimintaan, mutta Korkeimman kasvu nivoutuu Jumaluusabsoluuttiin, Kvalifioimattomaan Absoluuttiin ja Universaaliseen Absoluuttiin. Ja tämä kokoava ja yhdistävä Jumaluus — Korkein Jumala — on sen finiittisen varjon personoituma, jonka Paratiisin-Isän, Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, tutkimattoman olemuksen infiniittinen ykseys heittää suuruniversumin poikki.

Siinä määrin kuin kolmiudet toimivat suoraan finiittisellä tasolla, ne vaikuttavat Korkeimpaan, joka on Absoluuttisen Aktuaalisen ja Absoluuttisen Potentiaalisen olemusten finiittisten kvalifiointien jumaluuskeskittymä ja kosminen yhteissumma.

Paratiisin-Kolminaisuutta pidetään absoluuttisena väistämättömyytenä, Seitsemän Valtiashenkeä ovat ilmeisesti Kolminaisuudesta johtuvia väistämättömyyksiä, Korkeimman voima-mieli-henki-persoonallisuus-aktuaalistumisen täytyy olla evolutionaarinen väistämättömyys.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

115:7.1 (1266.2) In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

115:7.2 (1266.3) All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

115:7.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

Korkein Jumala ei näytä olleen väistämätön kvalifioimattomassa infiniittisyydessä, mutta sellainen hän näyttää olevan kaikilla suhteellisuutta edustavilla tasoilla. Hän on se välttämätön tekijä, joka keskittää yhteen evolutionaarisen kokemuksen, tekee siitä yhteenvedon ja sulkee sen sisäänsä sekä yhdistää tehokkaasti tämän todellisuuden hahmottamistavan antamat tulokset omassa Jumaluuden olemuksessaan. Ja kaiken tämän hän näyttää tekevän edistääkseen osaltaan väistämättömän olevaistuman ilmaantumista eli Perimmäisen Jumalan julkituloa, joka tapahtuu kokemuksen ja finiittisen yläpuolella.

Korkeimmasta Olennosta ei voi esittää täysimääräistä arviota, ellei ota huomioon alkulähdettä, toimintaa ja kohtaloa: suhdetta alkuna olevaan Kolminaisuuteen, toiminnan universumiin ja lähintä päämäärää edustavaan Perimmäiseen Kolminaisuuteen.

Evolutionaarisen kokemuksen yhteen kokoamalla Korkein kytkee finiittisen absoniittiseen, aivan kuten Myötätoimijan mieli integroi persoonallisen Pojan jumalallisen hengellisyuden Paratiisin esikuvan mukaisesti muuttamattomiin energioihin, ja niin kuin Universaalisen Absoluutin läsnäolo yhdistää Jumaluusaktivoituman Kvalifioimattomaan reaktiivisuuteen. Ja tämän ykseyden täytyy olla ilmentymä kaikkien olevaisten ja kaikkien olentojen Ensimmäisen Isä-Aiheuttajan ja Lähde-Perikuvan alkuperäisen ykseyden huomaamattomasta toiminnasta.

[Toimittamisesta huolehti muuan Urantialla tilapäisesti oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

115:7.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

115:7.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

115:7.8 (1267.2) By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

115:7.9 (1267.3) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Luku 116. Kaikkivaltias Korkein

⇨ 115

Urantia-kirjan

117 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 116

KAIKKIVALTIAS KORKEIN

Osiot

Johdanto

1. Korkein mieli
2. Kaikkivaltias ja Seitsenkertainen Jumala
3. Kaikkivaltias ja Paratiisin-Jumaluus
4. Kaikkivaltias ja Korkeimmat Luoijat
5. Kaikkivaltias ja Seitsenkertaiset Valvojat
6. Hengen valta-asema
7. Suuruniversumi on elävä organismi

Johdanto

JOS IHMINEN tiedostaisi, että hänen Luojansa — hänen välittömät valvojansa — ollessaan jumalallisia ovat myös finiittisiä, ja että ajallisuuden ja avaruuden Jumala on kehittyvä ja ei-absoluuttinen Jumaluus, ajallisten epäsuhtaisuuksien aiheuttamat epäjohtonmukaisuudet lakkaisivat silloin olemasta syvällisiä uskonnollisia paradokseja. Uskonnollista uskoa ei silloin enää väärinkäytettäisi onnekkaiden tunteman sosiaalisen omahyväisyyden pönkittämiseen sen samalla palvellessa vain stoalaisen alistuneisuudentunteen rohkaisemista sosiaalisen riiston epäonnisisissa uhreissa.

Tarkasteltaessa Havonan ihanan täydellisiä sfäärejä on sekä järkevää että loogista uskoa niiden olevan täydellisen, infiniittisen ja absoluuttisen Luojan tekemiä. Mutta tämä sama järkeily ja logiikka pakottaisivat jokaisen rehellisen olennon, joka tarkastelee Urantialla vallitsevia sekasortoa, sen epätäydellisyyksiä ja epäoikeudenmukaisuuksia, päättelemään maailmanne olevan sellaisten Luojiin tekemä ja

PAPER 116

THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and

johtama, jotka ovat aliabsoluuttisia, esi-infiniittisiä ja jotakin muuta kuin täydellisiä.

Kokemuksellinen kasvu edellyttää luodun ja Luojan kumppanuutta — Jumalaa ja ihmistä liitossa. Kasvu on kokemuksellisen Jumaluuden tunnusmerkki: Havona ei kasvanut; Havona on ja on aina ollut; se on eksistentiaalinen niin kuin ovat ne iäiset Jumalat, jotka ovat sen lähde. Suuruniversumille kasvu sen sijaan on tunnusomaista.

Kaikkivaltias Korkein on elävä ja kehittyvä Jumaluus, jolla on voimaa ja persoonallisuus. Hänen nykyinen valtakuntansa — suuruniversumi — on sekin kasvava maailma, jossa esiintyy voimaa ja persoonallisuutta. Hän päätyy täydellisyyteen, mutta hänen nykyiseen kokemusmaailmaansa kuuluvat kasvun ja epätäydellisen statuksen elementit.

Korkein Olento toimii ensi sijassa keskusuniversumissa henkipersonallisuutena; toissijaisesti hän toimii suuruniversumissa Kaikkivaltiaana Jumalana, voiman persoonallisuutena. Korkeimman kolmannen asteen toiminta kokonaisuniversumissa on nyt latenttia niin, että sitä esiintyy vain tuntemattomana mielipotentialina. Kukaan ei tiedä, mitä tämä Korkeimman Olennon kolmas kehitysvaihe tarkasti ottaen on paljastava. Jotkut uskovat, että superuniversumien asettuessa valoon ja elämään Korkein alkaa toimia Uversaasta käsin suuruniversumin kaikkivaltiaana ja kokemuksellisena hallitsijana, samalla kun hän voimansa puolesta kehittyi ulkouniversumien ylikaikkivaltiaaksi. Toiset spekuloidivat, että Korkeimmuuden kolmas vaihe tuo mukanaan Jumaluuden julkitulon kolmannen tason. Mutta kukaan meistä ei asiaa todellisuudessa tiedä.

1. KORKEIN MIELI

Jokaisen kehittyvää luotua edustavan persoonallisuuden kokemus on Kaikkivaltiaan Korkeimman kokemuksen yksi vaihe. Superuniversumien jokaisen fyysisen lohkon älyllinen haltuunotto on osa Kaikkivaltiaan Korkeimman harjoittamaa, laajenevaa valvontaa. Voiman ja persoonallisuuden luova synteesi on yksi osa Korkeimman Mielen luomistarvetta, ja se on Korkeimmassa Olennessa tapahtuvan evolutionaarisen ykseyden kasvun keskeisin sisältö.

Korkeimmuuden valta- ja persoonallisuusattribuuttien liitto on Korkeimman Mielen funktio; ja Kaikkivaltiaan Korkeimman kehityksen loppuunsaattaminen johtaa yhteen yhtenäiseen ja persoonalliseen Jumaluuteen — ei mihinkään löyhästi koordinoituun jumalallisten attribuuttien yhdistelmään. Laajemmasta

other than perfect.

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from

näkökulmasta katsottuna ei tule olemaan mitään Kaikkivaltiaista, joka olisi erillään Korkeimmasta, ei mitään Korkeinta, joka olisi erillään Kaikkivaltiaasta.

Evolutionaaristen aikakausien alusta niiden loppuun Korkeimman fyysinen voimapotentialiaali on Seitsemän Korkeimman Voimanoijaajan hallussa, ja mielipotentialiaali piilee Seitsemässä Valtiaishengessä. Infiniittinen Mieli on Äärettömän Hengen funktio, kosminen mieli on Seitsemän Valtiaishengen toimiala, Korkein Mieli on suuruniversumin koordinoitumisen myötä aktuaalistumassa, ja se on toiminnallisessa yhteydessä Seitsenkertaisen Jumalan julkituloon ja tavoittamiseen.

Ajallis-avaruudellinen mieli, kosminen mieli, toimii kussakin seitsemässä superuniversumissa eri tavalla, mutta se koordinoituu jonkin tuntemattoman yhdistävän menetelmän avulla Korkeimmassa Olennessa. Kaikkivaltiaan harjoittama suuruniversumin ylivalvonta ei ole yksinomaan fyysistä ja hengellistä. Seitsemässä superuniversumissa se on ensisijaisesti aineellista ja hengellistä, mutta läsnä on myös sellaisia Korkeimman ilmiöitä, jotka ovat sekä älyllisiä että hengellisiä.

Mitä tulee Korkeimmuuden mieleen, tiedämme siitä todellisuudessa vähemmän kuin mistään muusta tämän kehittyvän Jumaluuden aspektista. Se on kiistattoman aktiivinen koko suuruniversumin piirissä, ja sillä uskotaan olevan potentialiaalia, joka vie valtavan laaja-alaiseen kokonaisuniversumitehtävään. Mutta seuraavaksi sanotun me tiedämme varmasti: Jos kohta fysiikka saattaakin yltää kasvun täyttymykseen ja vaikka henki saattaakin päästä kehityksen täydellisyyteen, mieli ei silti koskaan lakkaa edistymästä — se on kokemuksellinen keino, jolla päästään loputtomaan edistymiseen. Korkein on kokemuksellinen Jumaluus, eikä se sen vuoksi koskaan pääse siihen, että mentaalinen tuloksiinyltäminen päättyisi.

2. KAIKKIVALTIAS JA SEITSENKERTAINEN JUMALA

Kaikkivaltiaan universumivoimaläsnäolon ilmestyminen tapahtuu, samalla kun kosmisen toiminnan näyttämölle ilmestyy evolutionaaristen superuniversumien korkea-arvoiset luojat ja valvojat.

Korkein Jumala johtaa henki- ja persoonallisuusattribuuttinsa Paratiisin-Kolminaisuudesta, mutta hän valta-aktuaalistuu niiden Luoja-Poikien, Päivien Muinaisten ja Valtiaishenkien tekemisissä, joiden kollektiiviset teot ovat hänen seitsemään superuniversumiin

the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign

kohdistuvan ja hänen seitsemässä superuniversumissa kaikkivaltiaan hallitsijan ominaisuudessa omaamansa kasvavan vallan lähde.

Kvalifioimaton Paratiisin-Jumaluus on ajallisuuden ja avaruuden kehittyville luoduille käsittämätön. Ikuisuus ja infiniittisyys merkitsevät sellaista jumaluustodellisuuden tasoa, jota ajallisuudelliset luodut eivät kykene käsittämään. Jumaluuden infiniittisyys ja täysivaltaisuuden absoluuttisuus kuuluvat luonnostaan Paratiisin-Kolminaisuuteen, ja Kolminaisuus on realiteetti, joka on kuolevaisen ihmisen kannalta hivenen hänen ymmärryksensä tuolla puolen. Ajallisuudelliset luodut tarvitsevat alkulähteitä, suhteellisuuksia ja päämääriä käsittääkseen universumiyhteyksiä ja ymmärtääkseen jumalallisuuden merkitysarvot. Siksi Paratiisin-Jumaluus miedontaa ja muutoinkin kvalifioi Paratiisin ulkopuoliset jumaluuden personoitumat ja tuo tällä tavoin olemassaolon piiriin Korkeimmat Luoijat ja heidän kumppaninsa, jotka iäti vievät elämän valoa yhä kauemmas sen paratiisilähteestä kunnes se saavuttaa etäisimmän ja kauneimman julkitulonsa lahjoittautuvien Poikien maisessa elämässä evolutionaarisissa maailmoissa.

Ja tässä on sen Seitsemäntoista Jumalan alkulähde, jonka toinen toistaan seuraavat tasot kuolevainen ihminen kohtaa seuraavassa järjestyksessä:

1. Luoja-Pojat (ja Luovat Henget).
2. Päivien Muinaiset.
3. Seitsemän Valtiashenkeä.
4. Korkein Olento.
5. Myötätöimija.
6. Iankaikkinen Poika.
7. Universaalinen Isä.

Ensimmäiset kolme tasoa ovat Korkeimmat Luoijat, viimeiset kolme tasoa ovat Paratiisin Jumaluudet. Korkein sijoittuu aina näiden väliin Paratiisin-Kolminaisuuden kokemuksellisenä henkipersonoitumana ja Paratiisin-Jumaluuksien luojalasten evolutionaarisien kaikkivaltiaan voiman kokemuksellisenä kohtiona. Korkein Olento on laajin mahdollinen Jumaluuden julkituonti seitsemälle superuniversumille ja nykyiselle universumiaikakaudelle.

Kuolevaisten logiikan päättelymenetelmin saatettaisiin päätellä, että Seitsemäntoista Jumalan kolmen ensimmäisen tason kollektiivisten toimien kokemuksellinen jälleenyhdistyminen vastaisi Paratiisin-Jumaluuden tasoa, mutta näin ei asia ole.

to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

116:2.4 (1270.1) And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

- 116:2.5 (1270.2) 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).
- 116:2.6 (1270.3) 2. The Ancients of Days.
- 116:2.7 (1270.4) 3. The Seven Master Spirits.
- 116:2.8 (1270.5) 4. The Supreme Being.
- 116:2.9 (1270.6) 5. The Conjoint Actor.
- 116:2.10 (1270.7) 6. The Eternal Son.
- 116:2.11 (1270.8) 7. The Universal Father.

116:2.12 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

116:2.13 (1270.10) By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators,

Paratiisin-Jumaluus on eksistentiaalista Jumaluutta. Voimaa ja persoonallisuutta edustavassa jumalallisessa ykseydessään Korkeimmat Luojat muodostavat ja tuovat julki uuden, kokemuksellista Jumaluutta edustavan voimapotentialin. Ja vääjäämättä ja väistämättä tämä alkuperältään kokemuksellinen voimapotentiali yhdistyy Kolminaisuudesta alkunsa saavaan kokemukselliseen Jumaluuteen: Korkeimpaan Olentoon.

Korkein Jumala ei ole Paratiisin-Kolminaisuus, eikä hän liioin ole yksikään niistä superuniversumin Luojista eikä nämä kaikki, joiden funktionaaliset toiminnot varsinaisesti yhdistävät synteeksi hänen kehittyvän kaikkivaltiaan voimansa. Vaikka Korkein Jumala on peräisin Kolminaisuudesta, hän ilmenee evolutionaarisille luoduille voiman persoonallisuutena vain Seitsemäntoista Jumalan kolmen ensimmäisen tason koordinoitujen funktioiden kautta. Kaikkivaltias Korkein todellistuu parhaillaan ajallisuudessa ja avaruudessa Korkeimpien Luojapersoonallisuuksien toimintojen kautta, aivan kuten Myötätöimija Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan tahdosta leimahti olevaisuuteen ikuisuudessa. Nämä Seitsemäntoista Jumalan kolmen ensimmäisen tason olennot ovat Kaikkivaltiaan Korkeimman voiman nimenomainen olemus ja lähde. Niinpä heidän täytyy iäti olla mukana hänen hallinnollisissa toimissaan ja tukea niitä.

3. KAIKKIVALTIAS JA PARATIISIN-JUMALUUS

Sen lisäksi, että Paratiisin Jumaluudet toimivat gravitaatiopiireissään koko suuruniversumin joka puolella, he toimivat myös erilaisten toimintayksikköjensä ja muiden ilmentymiensä kautta. Tällaisia ovat:

1. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen mielikohdentumat. Energian ja hengen finiittisiä toimipiirejä pitävät kirjaimellisesti koossa Myötätöimijan mielläsnaolot. Näin voidaan sanoa paikallisuniversumin Luovasta Hengestä ja edelleen superuniversumin Heijastavista Hengistä aina suuruniversumin Valtiashenkiin saakka. Näistä eri älykohdentumista lähtevät mielipiirit edustavat sitä kosmista areenaa, jolla luotu tekee valintansa. Mieli on se joustava realiteetti, jota luodut ja Luojat voivat varsin vaivatta manipuloida; se on se elintärkeä rengas, joka yhdistää aineen ja hengen. Kolmannen Lähteen ja Keskuksen lahjoittama mieli yhdistää Korkeimman Jumalan henkipersoonan evolutionaarisen Kaikkivaltiaan kokemusperäiseen voimaan.

2. Toisen Lähteen ja Keskuksen

in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

116:2.14 (1270.11) God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

116:3.1 (1270.12) The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

116:3.2 (1270.13) 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

116:3.3 (1271.1) 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences

persoonallisuuden ilmentymät. Myötätoimijan mielliläsnäolo yhdistävät jumaluutta olevan hengen energiaa olevaan hahmoon. Lahjoittautumisen tarkoituksessa suoritettut lankaikkisen Pojan ja hänen Paratiisin-Poikiensa ruumiillistumiset yhdistävät, itse asiassa fuusioivat, Luojan jumalallisen olemuksen luodun kehittyvään olemukseen. Korkein on sekä luotu että luoja. Se, että hänen on mahdollista olla tällainen, paljastuu lankaikkisen Pojan ja hänen rinnallaan ja hänen alapoolellaan olevien Poikien lahjoittautumistoinnoissa. Poikien lahjoittautuvat luokat — Mikaelit ja Avonaalit — itse asiassa laajentavat jumalallista olemustaan bona fide luodun olennon olemuksella, joka on tullut heidän omakseen heidän aktuaalisesti elettyään elämän, jollaisen luotu evolutionaarisissa maailmoissa elää. Kun jumalallisuus tulee ihmisyyden kaltaiseksi, tähän yhteyteen kuuluu luonnostaan se mahdollisuus, että ihmisyydestä voi tulla jumalallinen.

3. Luotujen sisimmässä oleva Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen läsnäolo. Mieli yhdistää henkikausaatiot energiareaktioihin, lahjoittautumisina ilmenevä huolenpito yhdistää jumalallisuuden alaslaskeutumiset luotujen taivaaseennousuihin, ja luotujen sisimmässä olevat Universaalisen Isän osaset aktuaalisesti yhdistävät kehittyvät luodut Paratiisissa olevaan Jumalaan. Tällaisia Isän läsnäolevia, jotka pitävät asuinpaikkanaan lukuisia persoonallisuuksien luokkia, on monenlaisia, ja kuolevaisten ihmisten kohdalla tällaiset jumalalliset Jumalan osaset ovat Ajatuksensuuntaajia. Salaperäiset Opastajat ovat ihmisolennoille, mitä Paratiisin-Kolminaisuus on Korkeimmalle Olenolle. Suuntaajat ovat absoluuttisia perustuksia, ja absoluuttisille perustuksille voi vapaasta tahdosta tehty valinta saada kehittymään ikuisuusolentoa edustavan jumalallisen realiteetin, joka ihmisen tapauksessa on finaliitin olemusta, Korkeimman Jumalan tapauksessa Jumaluuden olemusta.

Paratiisiyhteisöön kuuluvien Poikien luodun hahmossa suorittamat lahjoittautumiset antavat näille jumalallisille Pojille mahdollisuuden rikastuttaa persoonallisuuttaan hankkimalla itselleen universumiluotujen aktuaalisen olemuksen, samalla kun tällaiset lahjoittautumiset vääjäämättä paljastavat luoduille itselleen jumalallisuuden saavuttamiseen johtavan Paratiisin tien. Suuntaajain lahjoittamiset antavat Universaaliselle Isälle mahdollisuuden vetää luokseen niiden luotujen persoonallisuus, joilla on volitionaalinen tahto. Ja kaikissa näissä finiittisissä universeissa esiintyvissä yhteyksissä Myötätoimija on sen mielenä ilmenevän hoivamuodon aina läsnä oleva lähde, jonka ansiosta nämä toiminnot tapahtuvat.

Tällaisilla ja monilla muilla tavoilla Paratiisin Jumaluudet osallistuvat ajallisuuden

of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

116:3.4 (1271.2) 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternally nature, finally nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of

tapahtumakulkuihin, sellaisina kuin nämä ilmenevät kehää kiertävillä avaruuden planeetoilla, ja sellaisina kuin ne koko evoluution Korkeimman persoonallisuusseuraamuksen ilmaantumisessa saavuttavat lakikorkeutensa.

4. KAIKKIVALTIAS JA KORKEIMMAT

LUOJAT

Korkeimman Kokonaisuuden ykseys on riippuvainen finiittisten osien vähittäin etenevästä yhdistymisestä. Korkeimman aktuaalistuminen on näiden samaisten korkeimmuuden osatekijöiden — universumien luoja, luotujen, intelligenssien ja energioiden — yhdistymisten sekä seuraus että syy.

Aikakausina, jolloin Korkeimmuuden täysivaltaisuus on käymässä läpi ajallisuudessa tapahtuvaa kehitystään, Korkeimman kaikkivaltias voima on riippuvaista Seitsemäntoista Jumalan jumaluusteoista, samalla kun Korkeimman Olenon ja Myötätoimijan sekä hänen primääristen persoonallisuksiensa — Seitsemän Valtiasshengen — välillä näyttää vallitsevan erityisen läheinen yhteys. Myötätoimijan ominaisuudessa Ääretön Henki toimii monin sellaisin tavoin, jotka kompensoivat evolutionaarisen Jumaluuden epätäydellisyyttä, ja hän ylläpitää varsin läheisiä suhteita Korkeimpaan. Tämä suhteiden läheisyys koskee tiettyyn määrään saakka kaikkia Valtiashenkiä, mutta eritoten Valtiashenkeä Numero Seitsemän, joka puhuu Korkeimman nimissä. Tämä Valtiashenki tuntee Korkeimman: hän on tähän henkilökohtaisessa yhteydessä.

Superuniversumien luomissuunnitelmien laatimisvaiheessa Valtiasshenget liittyivät jo varhain kanta-Kolminaisuuden rinnalle luomaan yhdessä neljäkymmentäyhdeksän Heijastavaa Henkeä, ja samanaikaisesti Korkein Olento toimi luovasti tekijänä, jossa huipentuvat toisaalta Paratiisin-Kolminaisuuden ja toisaalta Paratiisin-Jumaluuden luovien lasten yhteiset teot. Majeston ilmaantui ja on siitä lähtien toiminut Korkeimman Mielen kosmisen läsnäolon kohtiona Valtiasshenkien jatkaessa toimintaansa kosmisena mielenä tunnetun, laajalle ulottuvan huolenpitomuodon lähteinä ja keskuksina.

Mutta Valtiasshenget valvovat edelleen Heijastavia Henkiä. Seitsemäs Valtiashenki on (keskusuniversumista käsin Orvontonin yleisvalvontaa harjoittaessaan) henkilökohtaisessa yhteydessä Uversaan sijoitettuihin seitsemään Heijastavaan Henkeen (ja on heidän ylivalvojansa). Superuniversumien välisissä ja niiden sisäisissä valvonta- ja huolenpitotoimissaan hän on heijastusyhteydessä kuhunkin

time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME

CREATORS

^{116:4.1 (1271.5)} The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

^{116:4.2 (1272.1)} During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

^{116:4.3 (1272.2)} Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

^{116:4.4 (1272.3)} But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

superuniversumipääkaupunkiin sijoitettuihin hänen omaa tyyppiään oleviin Heijastaviin Henkiin.

Nämä Valtiashenget eivät ole Korkeimmuuden täysivaltaisuuden pelkkiä tukijoita ja laajentajia, vaan heihin vaikuttavat vuorostaan Korkeimman luovat tarkoitukset. Valtiashenkien kollektiiviset luomukset kuuluvat yleensä kvasiaineelliseen luokkaan (voimanohjaajiin ym.), kun heidän henkilökohtaiset luomuksensa taas kuuluvat hengelliseen luokkaan (supernafeihin ym.). Mutta kun Valtiashenget kollektiivisesti tuottivat Kehien Seitsemän Henkeä reaktiona siihen, mitä Korkein Olento tahtoo ja tavoittelee, on pantava merkille, että tämän luomisteen tuottamat jälkeläiset ovat hengellisiä eivät aineellisia eivätkä kvasiaineellisia.

Ja mikä pätee superuniversumien Valtiashenkiin, pätee myös näiden superluomusten kolmiyhteisiin hallitsijoihin: Päivien Muinasiin. Nämä ajallisuudessa ja avaruudessa vaikuttavat Kolminaisuuden oikeudenmukaisuuden ja tuomiovallan personoitumat toimivat kentällä Korkeimman mobilisoituvan kaikkivaltiaan voiman tukipisteinä samoin kuin seitsenkertaisina kohtioina kolminaisuuspohjaisen täysivaltaisuuden kehitykselle ajallisuuden ja avaruuden toimipiireissä. Edullisesta asemapaikastaan Paratiisin ja kehittyvien maailmojen puolivälissä nämä Kolminaisuudesta polveutuvat hallitsijat näkevät kumpaankin suuntaan, tietävät kumpaankin suuntaan ja koordinoivat kumpaankin suuntaan.

Mutta paikallisuniversumit ovat todellisia laboratorioita. Niissä toteutetaan ne mielikokeilut, galaktiset löytöretket, jumalallisuuden julkitulot ja persoonallisuuden etenemiset, jotka kosmisesti yhteen laskettuina muodostavat sen aktuaalisen perustuksen, jolla Korkein on kokemalla ja kokemisen kautta viemässä jumaluuden kehittymistä päätökseen.

Paikallisuniversumeissa yksinpä Luojatkin kehittyvät: Myötätoimijan läsnäolo kehittyä elävästä voimakohdistosta Universumin Äiti-Hengen jumalallisen persoonallisuuden asemaan, Luoja-Poika kehittyä eksistentiaalisesta Paratiisin-jumalolennon olemuksesta korkeimman täysivaltaisuuden omaavaksi kokemukselliseksi olemukseksi. Paikallisuniversumit ovat paikkoja, joista varsinainen kehitys alkaa, ne ovat niiden bona fide epätäydellisten persoonallisuuksien kutumatalikoita, joille on annettu oikeus tehdä vapaatahtoinen päätös siitä, haluavatko he tulla mukaan luomaan itsestään sellaisia, jollaisia heidän on määrä olla.

Evolutionaarisille maailmoille lahjoittautuessaan Hallinnolliset Pojat loppujen lopuksi hankkivat olemuksen, joka ilmentää

116:4.5 (1272.4) These Master Spirits are not only the supporters and augmenters of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

116:4.6 (1272.5) And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the trune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

116:4.7 (1272.6) But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

116:4.8 (1272.7) In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual

paratiisillisen jumalallisuuden kokemuksellista yhdistymistä aineellisen ihmisolemuksen korkeimpiin hengellisiin arvoihin. Ja näiden ja muiden lahjoittautumisten kautta myös Mikael-Luojat hankkivat itselleen aktuaalisten paikallisuniversumilastensa olemuksen ja kosmiset näkökulmat. Tällaiset Mestari-Luojapojat ovat lähellä korkeinta alemman kokemuksen täysimääräisyyttä. Ja kun heidän paikallisuniversumiin kohdistuva täysivaltaisuutensa laajenee käsittämään heihin liittyvät Luovat Henget, sen voidaan sanoa evolutionaarisen suuruniversumin nykyisten potentiaalien puitteissa hipovan korkeimmuuden äärirajoja.

Kun lahjoittautuvat Pojat paljastavat ihmiselle uusia teitä Jumalan löytämiseksi, he eivät suinkaan luo näitä jumalallisuuden saavuttamiseen johtavia polkuja, vaan he paremminkin valaisevat näitä ikuisia edistymisen valtateitä, jotka johtavat Korkeimman läsnäolon kautta Paratiisin-Isän persoonan tykö.

Paikallisuniversumi on niiden persoonallisuuksien lähtöpaikka, jotka ovat kauimpana Jumalasta ja jotka niin muodoin voivat universumissa kokea suurimman määrän hengellistä nousemista, voivat yltää suurimpaan mahdolliseen kokemukselliseen osallistumiseen oman minuutensa myötäluomisessa. Taivaasta alaslaskeutuville persoonallisuuksille nämä samaiset paikallisuniversumit tarjoavat niin ikään kokemuksen suurimman mahdollisen syvällisyyden, ja sillä keinoin he saavuttavat jotakin, joka on heille aivan yhtä merkityksellistä kuin Paratiisin-nousu on kehittyvälle luodulle.

Kuolevainen ihminen näyttää olevan Seitsenkertaisen Jumalan täysimääräiselle toiminnalle välttämätön tämän jumalolentoryhmittymän kulminoituessa aktuaalistuvassa Korkeimmassa. On olemassa monia muita universumipersonallisuuksien luokkia, jotka ovat yhtä välttämättömiä Korkeimman kaikkivaltiaan voiman kehitykselle, mutta käsillä oleva selvitys on esitetty ihmisolentojen valistukseksi, niinpä se enimmältään rajoittuu tarkastelemaan niitä Seitsenkertaisen Jumalan kehitykseen vaikuttavia tekijöitä, joilla on jokin yhteys kuolevaiseen ihmiseen.

5. KAIKKIVALTIAS JA SEITSENKERTAISET VALVOJAT

Teille on kerrottu Seitsenkertaisen Jumalan yhteydestä Korkeimpaan Olentoon, ja nyt teidän tulisi tiedostaa, että Seitsenkertaisen piiriin kuuluvat sekä suuruniversumin valvojat että sen

values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of sub supreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These

luojat. Näihin suuruniversumin seitsenkertaisiin valvojiin kuuluvat:

1. Fyysiset Päävalvojat.
2. Korkeimmat Voimakeskukset.
3. Korkeimmat Voimanojaaajat.
4. Kaikkivaltias Korkein.
5. Toiminnan Jumala — Ääretön Henki.
6. Paratiisin Saari.
7. Paratiisin Lähde — Universaalinen Isä.

Nämä seitsemän ryhmää eivät toiminnan osalta ole Seitsenkertaisesta Jumalasta erotettavissa, ja ne muodostavat tason, jolla tämä jumaluusyhdistymä harjoittaa fyysistä valvontaa.

Energiana ja henkenä ilmenevä kahtiajakautuminen (joka on peräisin lankaikkisen Pojan ja Paratiisin Saaren yhdistymäläsnäolosta) sai superuniversumimerkityksessä symbolinsa, kun Seitsemän Valtiashenkeä ryhtyivät yhteisvoimin ensimmäiseen kollektiiviseen luomistoimeensa. Tämän episodin kuluessa tapahtui Seitsemän Korkeimman Voimanojaaajan ilmaantuminen. Sen myötä erillistyivät Seitsemän Valtiashengen hengelliset yhteyspiirit voimanojaaajien harjoittamaan valvontaan kuuluvista fyysisistä toiminnoista selvästi erottuviksi, ja välittömästi sen jälkeen ilmaantui kosminen mieli uudeksi, ainetta ja henkeä koordinoivaksi tekijäksi.

Kaikkivaltias Korkein kehittyi parhaillaan suuruniversumin fyysisen voiman ylivalvojana. Nykyisenä universumiaikakautena tämä fyysisen voiman potentiaali näyttää keskittyneen Seitsemään Korkeimpaan Voimanojaaajaan, jotka operoivat voimakeskusten kiinteiden sijoittumien ja fyysisten valvojen liikkuvien läsnäolojen kautta.

Ajallisuuden universumit eivät ole täydellisiä, vaan täydellisyys on se, mihin ne päätyvät. Ponnistelu täydellisyyttä kohti ei kuulu vain älylliselle ja hengelliselle tasolle, vaan myös energiasta ja massasta koostuvalle fyysiselle tasolle. Seitsemän superuniversumin asettuminen valoon ja elämään edellyttää, että ne ovat saavuttaneet fyysisen vakauden. Ja arvellaan, että aineellisen tasapainotilan lopullinen saavuttaminen tulee merkitsemään sitä, että Korkeimman harjoittaman fyysisen valvonnan kehitys on saatu päätökseen.

Paratiisissa olevat Luoijatkin huolehtivat universumien rakentamisen alkuaikoina ensi sijassa aineellisesta tasapainosta. Paikallisuniversumin hahmo ei muotoudu

sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

- 116:5.2 (1273.6)* 1. The Master Physical Controllers.
- 116:5.3 (1273.7)* 2. The Supreme Power Centers.
- 116:5.4 (1273.8)* 3. The Supreme Power Directors.
- 116:5.5 (1273.9)* 4. The Almighty Supreme.
- 116:5.6 (1273.10)* 5. The God of Action — the Infinite Spirit.
- 116:5.7 (1273.11)* 6. The Isle of Paradise.
- 116:5.8 (1273.12)* 7. The Source of Paradise — the Universal Father.

116:5.9 (1273.13) These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of

pelkästään voimakeskusten toimintojen tuloksena vaan myös siksi, että Luova Henki on läsnä avaruudessa. Ja kaikkina näinä paikallisuniversumin rakennustyön varhaiskausina Luoja-Pojassa ilmenee huonosti ymmärretty aineellisen valvonnan attribuutti, eikä hän poistu pääkaupunkiplaneetaltaan, ennen kuin joltinenkin paikallisuniversumin tasapainotila on vakiintunut.

Kaikki energia reagoi loppujen lopuksi mieleen, ja fyysiset valvojat ovat sen Mielenjumalan lapsia, joka on Paratiisi-perikuvan aktivoija. Voimanhjaajien älytoiminta omistautuu mitään kaihtamatta suorittamaan aineellisen valvonnan aikaansaamiseen tähtäävää tehtävää. Niiden käymä kamppailu fyysisen herruuden saavuttamiseksi energian piirissä vallitseviin suhteisiin ja massan liikkeisiin nähden ei koskaan taukoa, ennen kuin ne saavuttavat finiittisen voiton energioista ja massoista, jotka ovat niiden loputtomina toimialoina.

Ajallisuudessa ja avaruudessa käydyissä hengen kamppailuissa on kysymys hengen (persoonallisen) mielen välityksellä aineeseen nähden harjoittaman herruuden kehitymisestä. Universumien fyysisessä (ei-persoonallisessa) kehityksessä on kysymys kosmisen energian saattamisesta harmoniaan hengen ylivalvonnan kohteena olevan mielen luomien, tasapainotilaa koskevien käsitysten kanssa. Koko suuruniversumin kokonaisevoluutiossa on kysymys persoonallisuuden suorittamasta energiaa valvovan mielen yhdistämisestä hengen koordinoimaan älytoimintaan, ja tämä tulee näkyviin, sitten kun Korkeimman kaikkivaltias valta ilmaantuu täydessä laajuudessaan.

Dynaamisen tasapainotilan saavuttamisen vaikeus kuuluu luontaisesti siihen tosiasiaan, että kosmos kasvaa. Fyysisen luomistuloksen vakiintuneita virtapiirejä vaarantaa alituisesti se, että ilmaantuu uutta energiaa ja uutta massaa. Kasvava universumi on epävakaa universumi; niinpä mikään kosmisen kokonaisuuden osa ei voikaan saavuttaa todellista vakautta, ennen kuin ajan täytyessä tapahtuu seitsemän superuniversumin aineellinen valmistuminen.

Valon ja elämän vakiintuneissa universeissa ei satu mitään suurimerkityksisiä odottamattomia fyysisiä tapahtumia. Aineellinen luomistulos on saatu lähestulkoon täysimääräiseen hallintaan, mutta ongelmat, jotka esiintyvät vakiintuneiden universumien suhteissa kehittyviin universeihin, asettavat silti Universumin Voimanhjaajien taidoille jatkuvasti haasteita. Mutta nämä ongelmat tulevat uuden luomistoiminnan vähenemisen myötä asteittain häviämään, kunhan suuruniversumi lähestyy sitä tilannetta, että se, mikä kehityksen kautta on esiin tuotavissa, on saavuttanut lakikorkeutensa.

the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

116:5.14 (1274.4) In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittingly devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

116:5.15 (1274.5) The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-coordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

116:5.16 (1274.6) The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

116:5.17 (1274.7) In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. HENGEN VALTA-ASEMA

Energia-aineella on evolutionaarisissa superuniversumeissa muutoin valta-asema paitsi persoonallisuudessa, jossa henki mielen välityksellä kamppailee määräysvallasta. Mihin evolutionaariset universumit pyrkivät, on mielen avulla tapahtuva energia-aineen alistaminen, mielen koordinoituminen hengen kanssa, ja kaikki tämä tapahtuu sen ansiosta, että läsnä on luova ja yhdistävä persoonallisuus. Fyysisistä järjestelmistä tulee näin persoonallisuuteen nähden alisteisia, mielijärjestelmistä tulee rinnasteisia ja henkijärjestelmistä ohjaavia.

Tämä voiman ja persoonallisuuden liitto tulee jumaluuden tasoilla esille Korkeimmassa ja Korkeimpana. Mutta varsinainen hengen valta-aseman kehittyminen on kasvutapahtuma, joka perustuu suuruniversumin Luojiin ja luotujen vapaasta tahdostaan suorittamiin tekoihin.

Energia ja henki ovat absoluuttisilla tasoilla yhtä. Mutta sinä hetkenä, kun poistutaan tällaisilta absoluuttisilta tasoilta, ilmenee eroavuutta, ja sitä mukaa kun energia ja henki siirtyvät Paratiisista kohti avaruutta, niiden välillä oleva kuilu levenee, kunnes niistä paikallisuniversumeihin päästäessä on tullut jo täysin erillisiä. Ne eivät enää ole identtisiä eivätkä toistensa kaltaisia, ja mielen on ryhdyttävä välittäjäksi saattamaan niitä suhteisiin toistensa kanssa.

Se, että energiaa voidaan valvojapersoonallisuuksien toimenpitein suunnata, paljastaa energian reagoivuuden mielen toimintaan. Se, että massa on näiden samojen valvovien entiteettien toimin vakautettavissa, paljastaa massan reagoivuuden mielen järjestystäluovaan läsnäoloon. Ja se, että henki itse voi tahdonvoimalla varustetussa persoonallisuudessa mielen avulla tavoitella määräysvaltaa energia-aineeseen nähden, paljastaa koko finiittisen luomistuloksen potentiaalisen yhtenäisyyden.

Universumien universumin joka puolella vallitsee kaikkien voimien ja persoonallisuuksien keskinäinen riippuvuus. Luoja-Pojat ja Luovat Henget ovat universumeja organisoidessaan riippuvaisia voimakeskusten ja fyysisten valvojen heidän kanssaan harjoittamasta yhteistoiminnasta, Korkeimmat Voimanhajaajat ovat vaillinaisia ilman Valtiashenkien harjoittamaa ylivalvontaa. Ihmisolennossa fyysisen elämän mekanismi reagoi osittain määräyksiin, jotka (persoonallinen) mieli antaa. Tästä samaisesta mielestä voi vuorostaan tulla päämäärätietoisien hengen johdatusten hallitsema, ja tällaisen kehityksellisen tapahtumakulun tuloksena saadaan aikaan uusi Korkeimman lapsi, useammanlaatuista kosmista todellisuutta

6. SPIRIT DOMINANCE

116:6.1 (1275.1) In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

edustava persoonallinen yhdistymä.

Ja mikä pätee osiin, pätee myös kokonaisuuteen; Korkeimmuuden henkipersoona tarvitsee Kaikkivaltiaan evoluutioperäisen vallan saavuttaakseen Jumaluuden täyteyden ja päästäkseen päämääräänsä Kolminaisuuden osapuolena. Voimainponnistuksen suorittajina ovat ajallisuuden ja avaruuden persoonallisuudet, mutta tämän ponnistelun kulminoituminen ja täyttymys on Kaikkivaltiaan Korkeimman toimi. Ja samalla kun kokonaisuuden kasvu näin ollen on osien kollektiivisen kasvun loppusumma, siitä seuraa yhtä lailla, että osien kehitys on kokonaisuuden päämäärätietoisien kasvun osiin jaettu heijastuma.

Paratiisissa monota ja henki ovat kuin yhtä — vain nimeltä toisistaan erotettavissa. Vaikka aine ja henki Havonassa ovatkin toisistaan erottuvalla tavalla erilaisia, ne ovat samalla myötäsyttyisesti harmonisia. Seitsemässä superuniversumissa esiintyy kuitenkin jo suurta eroavuutta; kosmisen energian ja jumalallisen hengen välillä aukeaa ammottava kuilu. Siksi niissä onkin suurempi kokemuksellinen potentiaali siihen, että mieli toimii saattaakseen fyysisen hahmon sopusointuun hengellisten tarkoituserien kanssa ja viime kädessä yhdistääkseen ne. Avaruuden ajalliskehittyvissä universumeissa jumaluuden laimeneminen on suurempaa, ratkaistavina on vaikeampia ongelmia, ja tilaisuus saada kokemusta ongelmien ratkaisemisesta on kattavampi. Ja tämä superuniversumitilanne kaikinensa tuo olevaisuuden piiriin evolutionaarista olemassaoloa edustavan avaramman areenan, jolla kosmisen kokemuksen mahdollisuus tuodaan yhtä hyvin luodun kuin Luojan — jopa Korkeimman Jumaluuden — ulottuville.

Hengen valta-asemasta, joka absoluuttisilla tasoilla on eksistentiaalista, tulee finiittisillä tasoilla ja seitsemässä superuniversumissa kehityseräisen kokemus. Ja tästä kokemuksesta pääsevät yhtä lailla osallisiksi kaikki: kuolevaisesta ihmisestä Korkeimpaan Olentoon. Kaikki ponnistelevat, ponnistelevat henkilökohtaisesti, jotta päästäisiin tuloksiin; kaikilla on osuus, henkilökohtainen osuus, siihen että tavoite saavutetaan.

7. SUURUNIVERSUMI ON ELÄVÄ ORGANISMI

Suuruniversumi ei ole vain fyysistä valtavuutta, hengen ylevyyttä ja älyllistä suuruutta edustava aineellinen luomus, vaan se on myös suurenmoinen ja herkästi reagoiva elävä organismi. Värehtelevenä kosmoksena ilmenevän valtavan luomuksen mekanismin joka puolella

^{116:6.6 (1275.6)} And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

^{116:6.7 (1275.7)} On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

^{116:6.8 (1276.1)} The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

^{116:7.1 (1276.2)} The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the

sykkii aktuaalinen elämä. Universumien fyysinen todellisuus symboloi Kaikkivaltiaan Korkeimman tajuttavissa olevaa realisuutta; ja tiedonhankintayhteyspiirit läpäisevät tämän elävän organisin, aivan kuten ihmisruumiissa risteilee hermoston ärsykeväylien verkko. Tämä fyysinen universumi on täynnä energiaväyliä, jotka tehokkaasti aktivoivat aineellista luomistulosta, aivan kuten ravintona nautitut assimiloituvat energiatuotteet verenkierron kuljettamina ravitsevat ja energisoivat ihmisruumiin. Suunnattoman suuresta universumista eivät puutu sellaisetkaan suurenmoisen ylivalvonnan koordinoitikeskukset, joita voitaisiin verrata ihmismekanismissa tavattavaan herkkään kemiallisen valvonnan järjestelmään. Mutta jospa tietäisitte edes jotakin voimakeskusten fysiikasta, voisimme teille analogian keinoin kertoa fyysisestä maailmankaikkeudesta peräti paljon enemmän.

Kuten kuolevaiset luottavat auringon energiaan elämän ylläpitäjänä, koko lailla samoin suuruniversumikin luottaa niihin ehtymättömiin energioihin, jotka virtaavat ala-Paratiisista pitämään yllä avaruuden aineellisia toimintoja ja kosmisia liikkeitä.

Kuolevaisille on annettu mieli, jonka avulla he voivat tiedostaa identiteettinsä ja persoonallisuutensa. Ja finiittiselle kaikkeudelle on annettu mieli — jopa Korkein Mieli — jonka avulla kyseisen, kosmoksesta tulevan esiinnousevan persoonallisuuden henki ponnistelee lakkaamatta saadakseen energia-aineen hallintaansa.

Kuolevainen ihminen reagoi hengen opastukseen kuten suuruniversumi reagoi lankaikkisen Pojan henkigravitaation laajalle ulottuvaan otteeseen, ajallisuutta ja avaruutta edustavan finiittisen kosmoksen kaikkien luomusten ikuisten hengellisten arvojen universaaliseen supermateriaaliseen koossapitävään voimaan.

Ihmisolennot kykenevät ikiajoiksi samastumaan kaikenkattavaan ja häviämättömään universumitodellisuuteen — fuusioitumaan sisimmässään asuvaan Ajatuksensuuntaajaan. Samalla tavoin Korkein on ikuisesti riippuvainen Alkuperäisen Jumaluuden, Paratiisin-Kolminaisuuden, absoluuttisesta vakaudesta.

Ihmisen tuntema sisäinen veto Paratiisin täydellisyyttä kohtaan, hänen pyrkimyksensä Jumalan saavuttamiseksi, luo elävässä kosmoksessa aidon jumalallisuusjännitteen, joka on purettavissa vain sillä, että kehittyy kuolematon sielu. Tämä on juuri se, mitä tapahtuu yksittäisen kuolevaisluodun kokemuksessa. Mutta kun kaikki suuruniversumin luodut ja Luoijat tavoittelevat samalla tavoin Jumalan saavuttamista ja jumalallista täydellisyyttä, muodostuu syvälinen

perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

116:7.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of

kosminen jännite, joka voi purkautua vain
kaikkivaltiaan vallan ylevässä synteessä kaikkien
luotujen kehittyvän Jumalan henkipersoonan,
Korkeimman Olennon, kanssa.

all creatures, the Supreme Being.

[Toimittamisesta huolehti muuan Urantialla
tilapäisesti oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

^{116:7.7 (1277.1)} [Sponsored by a Mighty Messenger
temporarily sojourning on Urantia.]

Luku 117. Korkein Jumala

⇨ 116

Urantia-kirjan

118 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 117 KORKEIN JUMALA

Osiot

Johdanto

1. Korkeimman Olennon olemus
2. Evolutionaarisen kasvun lähde
3. Korkeimman merkitys universumien luoduille
4. Finiittinen Jumala
5. Luomistuloksen ylisielu
6. Korkeimman tavoittelevuus
7. Korkeimman tulevaisuus

PAPER 117 GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

Johdanto

SIINÄ määrin kuin me, mikä universumiasemapaikkamme lieneekin, noudatamme Jumalan tahtoa, samassa määrin tulee Korkeimman kaikkivaltiaasta potentiaalista askelen verran aktuaalisempaa. Jumalan tahto on Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen tarkoituksena sellaisena kuin se on potentiaalistuneena kolmessa Absoluutissa, personoituneena lankaikkisessa Pojassa, universumitoimintaa varten myötäliittyneenä Äärettömässä Hengessä ja iäistyneenä Paratiisin ikuisissa esikuvissa. Ja Korkeimmasta Jumalasta on tulossa Jumalan kokonaistahdon finiiittinen ilmentymä.

Jos suuruniversumilaiset joskus pääsisivät kaikki suhteellisen lähelle sellaista, että he elävät täysin Jumalan tahdon mukaan, ajallis-avaruudelliset luomukset asettuisivat silloin valoon ja elämään, ja Kaikkivaltiaasta eli Korkeimmuuden jumaluuspotentiaalista tulisi Korkeimman Jumalan jumalallisen persoonallisuuden esiinnousemisessa silloin faktuaalista.

Kun kehittyvä mieli virittyy kosmisen mielen

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes

yhteyspiireihin, kun kehittyvä universumi asettuu keskusuniversumin antaman esikuvan mukaisesti tasapainoon, kun edistynyt henki saa kosketuksen Valtiashenkien yhdistyneeseen hoivamuotoon, kun ylösnouseva kuolevaispersoonallisuus lopulta virittyy sisimmässään olevan Suuntaajan jumalalliseen johdattukseen, silloin Korkeimman aktuaalisuudesta on tullut universeissa vielä asteen verran todellisempaa; silloin Korkeimmuuden jumalallisuus on edennyt taas askelen verran kohti kosmista todellistumista.

Suuruniversumin osat ja yksilöt kehittyvät Korkeimman kokonaiskehityksen heijastumana, Korkeimman vuorostaan ollessa synteetis-kumulatiivinen loppusumma kaikesta suuruniversumin piirissä tapahtuneesta kehityksestä. Molemmat ovat kuolevaisen näkökulmasta tarkasteltuina evolutionaarisia ja kokemuksellisia vastavuoroisuuksia.

1. KORKEIMMAN OLENNON OLEMUS

Korkein on fyysisestä sopusoinnusta syntyvä kauneus, älyllisestä merkityksestä syntyvä totuus ja hengellisestä arvosta syntyvä hyvyys. Hän on aitoon menestykseen sisältyvä suloisuus ja ikuisen perilletuloon sisältyvä riemu. Hän on suuruniversumin ylisielu, finiittisen kosmoksen tietoisuus, finiittisen todellisuuden täyttymys ja Luoja—luotu-kokemuksen personoituma. Koko vastaisen ikuisuuden Korkein Jumala tulee tuomaan julki tahdonalaisen kokemuksen todellisuutta Jumaluuden kolminaisuussuhteissa.

Korkeimpien Luojien persoonissa Jumalat ovat laskeutuneet Paratiisista ajallisuuden ja avaruuden toimikentille luodakseen ja kehittääkseen siellä sellaisia Paratiisin saavuttamiseen kykeneviä luotuja, jotka voivat Isää tavoittelemalla nousta Paratiisiin. Tämä alaslaskeutuvien, Jumalasta ilmoittavien Luojien sekä ylösnousevien, Jumalaa etsivien luotujen universumikulkue tuo julki Korkeimman kehitystä Jumaluudeksi, Korkeimman, jossa sekä alaslaskeutuvat että ylösnousevat pääsevät keskinäiseen yhteisymmärrykseen, löytävät ikuisen ja universaalisen veljeyden. Korkeimmasta Olennosta tulee näin sen kokemuksen finiittinen synteesi, jonka osatekijöinä ovat täydellinen Luoja-aiheuttaja ja täydellistynyt luotu-aiheutuma.

Suuruniversumi sisältää täysimääräisen yhdistymisen mahdollisuuden ja pyrkii aina täysimääräiseen yhdistymiseen. Ja tämä johtuu siitä, että mainittu kosminen olemassa oleva on Paratiisin-Kolminaisuuden luomistekojen ja voimaan kohdistuvien valtaoikeuksien seuraamus, ja Paratiisin-Kolminaisuus puolestaan on kvalifioimatonta ykseyttä. Juuri tämä kolminaisuudelle ominainen ykseys tulee

attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum

finiittisessä kosmoksessa esille Korkeimmassa, jonka todellisuus käy yhä ilmeisemmäksi, kun universumit yltävät kolminaisuuteensamastumisessa korkeimmalle mahdolliselle tasolle.

Luojan tahto ja luodun tahto ovat laadullisessa mielessä erilaisia, mutta kokemuksellisesti ne ovat myös sukua toisilleen, sillä Luoja ja luotu voivat työskennellä yhdessä universumitäydellisyyden saavuttamiseksi. Ihminen voi työskennellä yhdessä Jumalan kanssa ja sillä keinoin toimia ikuisen finaliitin myötäluojana. Jumala voi työskennellä jopa ihmisyyden hahmossa niiden Poikiensa inkarnoitumissa, jotka tällä keinoin saavuttavat korkeimman mahdollisen luodulle ominaisen kokemuksen tason.

Luoja ja luotu yhdistyvät Korkeimmassa Olennessa yhdeksi Jumaluudeksi, jonka tahto ilmentää yhtä jumalallista persoonallisuutta. Ja tämä Korkeimman tahto on jotakin enemmän kuin luodun tai Luojan tahto, aivan kuten Nebadonin Mestari-Pojan suvereeni tahto on nyt jotakin enemmän kuin jumaluuden ja ihmisyyden tahdon yhdistelmä. Paratiisillisen täydellisyyden ja ajallisuudellisen kokemuksen liitto saa todellisuuden jumaluustasolla aikaan uuden merkitysarvon.

Korkeimman kehittyvästä olemuksesta on tulossa todenmukainen kuvastuma kaikkien luotujen ja kaikkien Luojien suuruniversumissa saamasta verrattomasta kokemuksesta. Korkeimmassa luojuus ja luotuna olo ovat yhdessä; ne on ikiajoiksi yhdistänyt niiden moninaisten ongelmien ratkaisemiseen liittyneistä hankaluuksista syntynyt kokemus, jotka vaivaavat koko finiittistä luomusta sen kulkiessa ikuista polkua eteenpäin täydellisyyttä ja vapautta keskeneräisyyden kahleista tavoitellen.

Totuus, kauneus ja hyvyys korreloituvat Hengen hoivassa, Paratiisin suurenmoisuudessa, Pojan armeliaisuudessa ja Korkeimman kokemuksessa. Korkein Jumala on totuus, kauneus ja hyvyys, sillä nämä jumaluutta luonnehtivat käsitteet edustavat ideainmuodostuksellisen kokemuksen finiittisiä enimmäisarvoja. Näiden jumaluuden kolmiyhteisten laatumääreiden ikuiset lähteet ovat finiittistä korkeammalla olevilla tasoilla, mutta luotu voisi tällaiset lähteet käsittää vain supertotuudeksi, superkauneudeksi ja superhyvydeksi.

Mikael, joka on luoja, toi julki Luoja-Isän tunteman jumalallisen rakkauden maisia lapsiaan kohtaan. Ja tämän jumalallisen kiintymyksen löydettyään ja sen vastaanotettuaan ihmiset voivat tavoitella tämän rakkauden julkituomista lihaa ja verta oleville veljilleen. Tällainen luodun osoittama kiintymys on Korkeimman tunteman rakkauden aito heijastuma.

level of Trinity identification.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons, who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme is truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

Korkein sisältää tasasuhtaisesti kaikkea. Ensimmäinen Lähde ja Keskus on kolmessa suuressa Absoluutissa potentiaalinen; Paratiisissa, Pojassa ja Hengessä hän on aktuaalinen. Mutta Korkein on sekä aktuaalinen että potentiaalinen, persoonallista korkeimmuutta ja kaikkivaltiaasta voimaa edustava olento, joka reagoi yhtä hyvin luodun ponnisteluun kuin siihen, mikä on Luojan tavoite; joka itse vaikuttaa universumiin ja reagoi universumin kokonaissummaan ja joka yhdellä ja samalla kertaa on sekä korkein luoja että korkein luotu. Korkeimmuuden Jumaluus tuo näin ollen esille sen, mikä on kaiken finiittisen kokonaissumma.

2. EVOLUTIONAARISEN KASVUN LÄHDE

Korkein on ajallisuuden Jumala. Hän on luotujen ajallisuudessa tapahtuvan kasvamisen salaisuus. Hän on myös keskeneräisestä nykyisyydestä saatu voitto ja täydellistyvän tulevaisuuden kruunaus. Ja kaiken finiittisen kasvun lopulliset hedelmät ovat: voima, jota henki persoonallisuutta yhdistävän ja luovan läsnäolon ansiosta hallitsee mielen välityksellä. Koko tämän kasvun huipentavana seuraamuksena on Korkein Olento.

Kuolevaisen ihmisen kannalta olemassaolo on samaa kuin kasvu. Ja niin asia toden totta näyttäisi olevan jopa laajemmassakin universumimerkityksessä, sillä hengen johdattama olevaisuus näyttää todellakin päätyvän kokemukselliseen kasvuun — statuksen nousuun. Olemme kuitenkin jo kauan olleet sitä mieltä, että tällä hetkellä ilmenevä kasvu, joka on kulumassa olevana universumiaikakautena luonteenomaista luotujen olemassaololle, on Korkeimman funktio. Olemme yhtä vakaasti sitä mieltä, että tämänlaatuinen kasvu on ominaista Korkeimman kasvun aikakaudelle ja että se Korkeimman kasvun päättymisen myötä loppuu.

Ajatelkaapa luotujen kolminaistamien poikien statusta: He syntyvät ja elävät nykyisenä universumiaikakautena, heillä on persoonallisuus ja lisäksi heille on annettu mieli ja henki. Heillä on kokemuksia sekä niistä kertova muisti, mutta ylösnousemuksellisista poiketen he eivät kasva. Uskomme ja ymmärryksemme on, että vaikka nämä luotujen kolminaistamat pojat ovatkin olemassa jo tällä universumiaikakaudella, todellisuudessa he edustavat seuraavaa universumiaikakautta, sitä aikakautta, joka seuraa Korkeimman kasvun täyttymistä. Siksi he eivät olekaan Korkeimmassa, sillä tämän nykyiseen statukseenhan kuuluvat epätäydellisyys ja siitä johtuva kasvu. He eivät näin ollen osallistu kulumassa olevan universumiaikakauden

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

kokemukselliseen kasvuun, vaan heitä pidetään reservissä seuraavaa universumiaikakautta varten.

Koska omaan Voimallisten Sanansaattajien luokkaan kuuluvat olennot ovat Kolminaisuuden syleilemiä, he eivät osallistu nykyisen universumiaikakauden kasvuun. Tietyissä mielessä olemme statukseltamme ikään kuin olisimme edelliseltä universumiaikakaudelta, niin kuin itse asiassa ovat myös Kolminaisuuden Stationaariset Pojat. Yksi asia on varma: Kolminaisuuden syleily on määrittänyt statuksemme, eikä kokemus enää johda kasvuun.

Äsken sanottu ei pidä paikkaansa puhuttaessa finaliiteista tai mistä tahansa muista evolutionaarisista ja kokemuksellisista olentoluokista, jotka ovat mukana Korkeimman kasvuprosessissa. Teidän Urantialla nyt elävien kuolevaisten, jotka saatatte pyrkiä saavuttamaan Paratiisin ja finaliitin statuksen, tulisi ymmärtää, että tällainen tavoite on toteutettavissa vain siksi, että olette Korkeimmassa ja Korkeimpaa, ja olette niin muodoin mukana Korkeimman kasvuvaiheessa.

Korkeimman kasvu tulee joskus vielä päättymään; hänen statuksensa on (energiaa ja henkeä ajatellen) saavuttava täyteytensä. Korkeimman kehityksen näin päättyessä loppuu myös luotujen kehittyminen Korkeimmuuden osana. Tiedossamme ei ole, minkälainen kehitys mahdollisesti tulee olemaan ominaista ulkoavaruuden universeille. Mutta olemme varsin varmoja siitä, että se tulee olemaan jotakin perin erilaista kuin on ollut mikään, mitä on nähty kulumassa olevana aikakautena, jolloin seitsemän superuniversumia ovat kehittyneet. Suuruniversumin evolutionaaristen kansalaisten tehtävänä tulee epäilemättä olemaan tämän Korkeimmuuden kasvusta osattomaksijäämisen korvaaminen ulkoavaruuslaisille.

Korkein Olento tulee, sellaisena kuin hän nykyisen universumiaikakauden täyttymyksen jälkeen on, toimimaan suuruniversumissa kokemuksellisena hallitsijana. Ulkoavaruuslaisilla, seuraavaksi koittavan universumiaikakauden kansalaisilla, tulee olemaan superuniversumien jälkeen seuraavan kasvun potentiaali, sellainen kapasiteetti evolutionaaristen tavoitteiden saavuttamiseen, jonka lähtökohtana on Kaikkivaltiaan Korkeimman saavuttama täysivaltaisuus ja joka näin ollen ei sisällä sitä mahdollisuutta, että luodut osallistuisivat nykyiselle universumiaikakaudelle ominaiseen voiman ja persoonallisuuden synteisiin.

Niinpä Korkeimman keskeneräisyyttä voidaankin pitää etuna, sillä se mahdollistaa nykyisille universeille ominaisen luomakunnan evolutionaarisen kasvun. Tyhjyydelläkin on oma

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finalizers nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finaliter status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially

hyvä puolensa sikäli, että se on kokemuksellisesti täytettävissä.

Eräs finiittifilosofian kiinnostavimmista kysymyksistä kuuluu: Aktuaalistuuko Korkein Olento reaktiona suuruniversumin kehitykseen, vai onko niin, että tämä finiittinen kosmos kehittyy askel askeleelta reaktiona Korkeimman asteittaiseen aktuaalistumiseen? Vai onko mahdollista, että ne kehittymisensä osalta ovat vastavuoroisesti toisistaan riippuvaisia, eli että ne ovat evolutionaarisia vastavuoroisuuksia, ja kumpikin panee alulle toisen kasvun? Siitä olemme kuitenkin varmoja, että luodut ja universumit, ylhäiset ja vaatimattomat, kehittyvät Korkeimman puitteissa, ja sitä mukaa kun ne kehittyvät, esille tulee yhtenäinen summaatio tämän universumiakauden kaikesta finiittisestä toiminnasta. Ja nyt on puhe Korkeimman Olenon ilmaantumisesta, kaikkien persoonallisuuksien kannalta Korkeimman Jumalan kaikkivaltiaan voiman kehitymisestä.

3. KORKEIMMAN MERKITYS UNIVERSUMIEN LUODUILLE

Kosminen realiteetti, josta eri yhteyksissä käytetään nimiä Korkein Olento, Korkein Jumala ja Kaikkivaltias Korkein, on monitahoinen ja universaalinen synteesi kaikkien finiittisten realiteettien esiin nousevista vaiheista. Ikuisen energian, jumalallisen hengen ja universaalisen mielen pitkälle menevä erilaistuminen saavuttaa finiittisen lakikorkeutensa Korkeimman kehityksessä, Korkeimman, joka on kaiken finiittisen kasvun loppusumma, Korkeimman, joka on todellistanut itsensä finiittisyyden suurimman mahdollisen täyttymyksen jumaluustasoilla.

Korkein on se jumalallinen kanava, jonka kautta virtaa kolmiuksien luova infiniittisyys, ja tämä infiniittisyys kiteytyy avaruuden galakseista koostuvaksi panoraamaksi, ja se puolestaan toimii taustana ajallisuudessa näyteltävälle suurenmoiselle persoonallisuusraamalle eli sille, miten henki mielen välityksellä saavuttaa voiton energia-aineesta.

Jeesus sanoi: "Minä olen elävä tie", ja elävä tie hän totisesti onkin: tie minätietoisuuden aineelliselta tasolta jumalatietoisuuden hengelliselle tasolle. Ja niin kuin hän on tämä elävä ylösnousemuksen tie minuudesta Jumalan luo, samalla tavoin Korkein on elävä tie finiittisestä tietoisuudesta tietoisuuden transsendenssiin, jopa absoniittiseen ymmärrykseen.

Luoja-Poikanne voi tosiaankin toimia tällaisena elävänä kanavana ihmisyydestä jumalallisuuteen, sillä hänellä on omakohtainen kokemus tämän edistymistä merkitsevän

filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: "I am the living way," and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of

universumipolun taivaltamisesta sen koko pituudelta: Joosua Joosefinpojan, Ihmisen Pojan, aidosta ihmisyydestä Nebadonin Mikaelin, infiniittisen Jumalan Pojan, paratiisilliseen jumalallisuuteen. Samoin voi Korkein Olento toimia universumiväylänä, jota myöten lähestytään finiittisten rajoitusten transsendenssiä, sillä hän on koko luotujen evoluution, edistymisen ja hengellistymisen aktuaalinen ruumiillistuma ja persoonallinen yhteenveto. Paratiisista laskeutuvien persoonallisuuksienkin suuruniversumikokemukset ovat se osa hänen kokemustaan, joka täydentää sitä, että ajallisuudesta saapuvien pyhiinvaeltajien ylösnousemuskokemukset summautuvat hänessä.

Kuolevainen ihminen on enemmän kuin vain kuvaannollisessa mielessä tehty Jumalan kuvaksi. Fyysiseltä kannalta tällainen lausuma tuskin pitää paikkansa, mutta tiettyihin universumipotentiaalisuuksiin nähden se on aktuaalinen tosiasia. Ihmisten sukukunnassa tulee esille jotakin siitä samasta evolutionaaristen tavoitteiden saavuttamisen draamasta, joka on suunnattoman paljon suuremmassa mittakaavassa meneillään universumien universumissa. Ihmisestä, tahdollisesta persoonallisuudesta, tulee luova, kun hän Korkeimman finiittisten potentiaalisuuskien läsnä ollessa on yhteydessä Suuntaajaan, persoonattomaan entiteettiin, ja tuloksena on kuolemattoman sielun kukkaanpuhkeaminen. Ajallisuuden ja avaruuden Luojapersoonallisuudet toimivat universeissa yhteistyössä Paratiisin-Kolminaisuuden persoonattoman hengen kanssa, ja sitä kautta he luovat uuden, jumaluustodellisuutta olevan voimapotentialin.

Koska ihminen on luotu olento, hän ei ole täsmälleen Korkeimman Olennon kaltainen, joka on jumaluutta, mutta ihmisen kehitys muistuttaa kyllä joillakin tavoin Korkeimman kasvua. Omien päätöstensä lujouden, voiman ja peräänantamattomuuden avulla ihminen kasvaa tietoisesti aineellisuudesta kohti hengellisyyttä. Hän kasvaa myös siksi, että hänen Ajatuksensuuntaajansa kehittää uusia keinoja kurottautua hengelliseltä tasolta alas morontiaalisille sielun tasoille, ja heti kun sielu ilmaantuu, se alkaa itsessään ja itsestään kasvaa.

Tämä muistuttaa jonkin verran tapaa, jolla Korkein Olento laajenee. Hänen täysivaltaisuutensa kasvaa Korkeimpien Luojapersoonallisuuskien teoissa ja saavutuksissa, heidän teoistaan ja saavutuksistaan. Kysymyksessä on hänen valtansa majesteettisuuden kehittyminen suuruniversumin hallitsijana. Hänen jumalolennon olemuksensa on niin ikään riippuvainen myös Paratiisin-Kolminaisuuden ennalta olemassa olevasta ykseydestä. Mutta Korkeimman Jumalan

progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-

kehitykseen liittyy vielä muuan näkökohta: Sen lisäksi, että hän on Luojien kehittämä ja Kolminaisuudesta johtunut, hän on myös itse itsensä kehittänyt ja omasta itsestään johtunut. Tahtoperäisesti, luovasti, Korkein Jumala osallistuu itse oman jumaluutensa aktuaalistumiseen. Ihmisen morontiaalinen sielu on sekin tahdonvoimainen, myötäluova osapuoli omassa iäistämisessään.

Isä toimii yhteistyössä Myötätoimijan kanssa, kun manipuloidaan Paratiisin energioita ja tehdään niistä Korkeimpaan reagoivia. Isä toimii yhteistyössä lankaikkisen Pojan kanssa niiden Luoja persoonallisuuksien aikaansaamiseksi, joiden teot kerran huipentuvat Korkeimman täysivaltaisuudeksi. Isä toimii yhteistyössä sekä Pojan että Hengen kanssa niiden Kolminaisuus-persoonallisuuksien luomiseksi, jotka toimivat suuruniversumin hallitsijoina siihen aikaan saakka, jolloin Korkeimman kehityksen täyttymys tekee hänestä kelvollisen ottamaan käsiinsä tämän hallitsijan vallan. Isä toimii tässä mainituin ja monin muin tavoin yhteistyössä Jumaluutta ja ei-jumaluutta olevien rinnakkaisolentojensa kanssa Korkeimmuuden kehityksen edistämiseksi, mutta hän toimii näissä asioissa myös yksin. Ja hänen yksinään suorittamansa toiminta tulee ehkä parhaiten esille Ajatuksensuuntaajina ja näitä vastaavina entiteetteinä ilmenevässä hoivamuodossa.

Jumaluus on ykseyttä, joka on Kolminaisuudessa eksistentiaalista, Korkeimmassa kokemuksellista ja kuolevaisten kohdalla luodun olennon suuntaajafuusiosta todellistamaa. Ajatuksensuuntaajien läsnäolo kuolevaisessa ihmisessä tuo esille kaiken pohjalla olevan universumin ykseyden, ihminen — alinta mahdollista tyyppiä oleva universumipersonallisuus — sulkee sisäänsä aktuaalisen osasen korkeimmasta ja ikuisesta todellisuudesta, itsestään kaikkien persoonallisuuksien alkuperäisestä Isästä.

Korkein Olento kehittyi sen ansiosta, että hänellä on yhteys Paratiisin-Kolminaisuuteen, ja sen seurauksena, että tämän Kolminaisuuden luojajälkeläiset ja hallinnosta vastaavat lapset menestyvät jumaluuden alalla. Ihmisen kuolematon sielu kehittää oman ikuisen kohtalonsa Paratiisin-Isän jumalalliseen läsnäoloon liittymällä, ja sen mukaan minkälaisia persoonallisuutta koskevia päätöksiä ihmismieli tekee. Mitä Kolminaisuus on Korkeimmalle Jumalalle, sitä Suuntaaja on kehittyvälle ihmiselle.

Nykyisen universumiaikakauden kuluessa Korkein Olento ei ilmeisesti kykene toimimaan suoranaisesti luojana, paitsi niissä tapauksissa, jolloin ajallisuuden ja avaruuden luovat toimintayksiköt ovat käyttäneet loppuun finitiiset toimintamahdollisuudet. Tähänastisessa

derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has

maailmankaikkeuden historiassa näin on käynyt vain yhden kerran, nimittäin silloin kun finiittisen toiminnan mahdollisuudet universumin heijastustoimintaa koskevassa asiassa oli ammennettu loppuun. Tällöin Korkein tosiaankin toimi kaikkien edeltäneiden luojatoimintojen luovana huipentajana. Ja uskomme, että hän tulevana aikakausina on toimiva taas huipentajana aina, kun edellä käyvä luojatoiminta on vienyt luomistoiminnan asianomaisen syklin täyttymykseen.

Korkein Olento ei luonut ihmistä, mutta ihminen kirjaimellisesti luotiin Korkeimman potentiaalisuudesta ja jopa hänen elämänsä johdettiin tästä potentiaalisuudesta. Ei Korkein Olento myöskään kehittä ihmistä, Korkein itse on silti se, mikä kehityksessä on oleellista. Finiittisestä näkökulmasta katsoen elämme, liikumme ja olemme Korkeimman immanenssissa.

Korkein ei ilmeisestikään voi panna alulle alkuperäistä kausaatiota, mutta hän näyttää olevan kaiken universumikasvun katalysoija, ja kaikesta päätellen hänen on määrä toimia kaikkeuden huipentumana siltä osin, mihin kaikki kokemukselliset-evolutionaariset olennot päätyvät. Finiittisen kosmoksen käsitys lähtee Isästä, Luoja-Pojat tekevät Luovien Henkien suostumuksella ja yhteistyössä näiden kanssa tästä ideasta ajallisuudessa ja avaruudessa tosiasian, Korkein huipentaa kaiken finiittisen ja huolehtii, että finiittisellä on yhteys siihen, mihin absoniittinen päättyy.

4. FINIITTINEN JUMALA

Tarkastellessamme luomakunnan taukoamattomia kamppailuja statuksen täydellisyyden ja olemisen jumalallisuuden saavuttamiseksi emme voi muuta kuin uskoa näiden loputtomien ponnistelujen olevan osoitus Korkeimman taukoamattomasta kamppailusta jumalallisen itsensä-todellistamisen puolesta. Korkein Jumala on finiittinen Jumaluus, ja hänen on kyettävä selviytymään finiittisyyden ongelmista tämän sanan täydessä merkityksessä. Meidän kamppailumme avaruuden kehitystapahtumissa esiintyvien ajallisten hankaluuksien kanssa ovat heijastumia hänen ponnistuksistaan todellistumisen saavuttamiseksi ja hallitsijanvallan täysimääräisyyden toteutumiseksi sen toimipiirin sisällä, jota hänen kehittyvä olemuksensa on parhaillaan laajentamassa mahdollisen äärirajoille saakka.

Korkein kamppailee julkitulon puolesta koko suuruniversumin puitteissa. Määränsä puolesta hänen jumalallinen kehityksensä perustuu jokaisen olemassa olevan persoonallisuuden viisautta

transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a

osoittavaan toimintaan. Kun ihmisolento valitsee ikuisen eloonjäämisen, hän on myötäluomassa kohtaloa. Ja tämän ylösnousemuskuolevaisen elämästä finiittinen Jumala saa entisestään kasvaneen määrän persoonallisuuden todellistumista ja kokemuksellisen suvereenisuuden uuden laajentuman. Mutta jos luotu torjuu ikuisen elämänvaiheen, se Korkeimman osa, joka oli riippuvainen kyseisen luodun valinnasta, kokee väistämätöntä viivästymistä; se kokee menetyksen, joka on kompensoitava korvaavalla tai vastaavanlaisella kokemuksella. Mitä tulee eloonjäämättömän henkilön persoonallisuuteen, se absorboituu luomistuloksen ylisieluun ja säilyy Korkeimman Jumaluuden yhtenä tekijänä.

Jumala on niin luottavainen, niin rakastava, että hän antaa osan omaa jumalallista olemustaan sellaistaenkin olentojen kuin ihmisten haltuun heidän varjeltavakseen ja käsitettäväkseen. Isää oleva olemus eli Suuntaajan läsnäolo on tuhoutumaton, oli kuolevaisen olennon valinta mikä tahansa. Korkeimman lapsi, kehittyvä minuus, voidaan hävittää siitä huolimatta, että tällaisen harhautuneen minuuden potentiaalisesti yhdistävä persoonallisuus tuleekin säilymään yhtenä Korkeimmuuden Jumalan osatekijänä.

Ihmispersonaallisuus voi todellakin hävittää luodun statukseen kuuluvan yksilöllisyyden, ja vaikka kaikki se säilyykin, joka tällaisen kosmisen itsemurhan tekijän elämässä oli säilyttämisen arvoista, eivät nämä laatusuureet kuitenkaan säily yksilöllisen luodun muodossa. Korkein toki pääsee universumin luoduissa taas julki, muttei koskaan enää tuon nimenomaisen persoonan hahmossa; taivaaseen nousemattoman henkilön ainutlaatuinen persoonallisuus palaa Korkeimpaan niin kuin vesipisara palaa mereen.

Mikä tahansa finiittisyyden persoonallisten osien yksittäinen toimenpide on Korkeimman Kokonaisuuden lopulta tapahtuvan ilmaantumisen kannalta jokseenkin merkityksetön, mutta kokonaisuus on silti riippuvainen sen moninaisten osien toimien kaikkeudesta. Yksittäisen kuolevaisen persoonallisuus on Korkeimmuuden kaikkeuden kannalta merkityksetön, mutta finiittisyydessä kunkin ihmisen persoonallisuus edustaa korvaamatonta merkitysarvoa; kun persoonallisuus kerran on julki tuotu, se ei enää koskaan tule julki samanlaisena, paitsi tuon elävän persoonallisuuden olemassaolon jatkumisessa.

Niinpä kun kamppailemme minuuden julkituodaksemme, Korkein kamppailee meissä ja meidän kanssamme jumaluuden julkituomiseksi. Siinä kun me löydämme Isän, siinä on Korkeinkin taas kerran löytänyt kaiken olevaisen Paratiisissa olevan Luojan. Siinä kun me hallitsemme todellistumiseen liittyvät ongelmat, siinä on kokemuksen Jumala yltämässä kaikkivaltiaaseen

human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

korkeimmuuteen ajallisuuden ja avaruuden universumeissa.

Ponnistelutta ei ihmiskunta nouse ylöspäin universumissa, eikä Korkein liioin kehity ilman määrätietoista ja älykästä toimintaa. Luodut eivät saavuta täydellisyyttä pelkällä passiivisuudella, eikä Korkeimmuuden henki voi tehdä Kaikkivaltiaan voimasta tosiasiaa muutoin kuin palvelemalla finiittistä luomistulosta siitä loputtomasti huolehtimalla.

Ihmisen ajallinen suhde Korkeimpaan on perustana kosmiselle moraalisuudelle, joka on universaalista herkkyyttä velvollisuudelle ja sen hyväksymistä. Kysymys on moraalisuudesta, joka ylittää ajallisen tajun siitä, mikä on suhteellisen oikeaa ja väärää; kysymyksessä on moraalikäsitys, joka perustuu suoraan siihen, että itsetajuinen luotu arvostaa kokemuksellista velvollisuuttaan kokemuksellista Jumaluutta kohtaan. Kuolevainen ihminen ja kaikki muut finiittiset luodut luodaan Korkeimmassa olevasta energian, mielen ja hengen elävästä potentiaalista. Suuntaajasta ja kuolevaisesta muodostuva ylösnousemuksellinen turvautuu nimenomaan Korkeimpaan luodessaan finaiitin kuolematonta ja jumalallista luonnetta. Juuri ja nimenomaan Korkeimman todellisuudesta Suuntaaja ihmistahdon suostumuksella kutoo Jumalan ylösnousemuksellisen pojan ikuisen olemukseen kuuluvat kuviot.

Se, miten pitkälle Suuntaajan edistyminen ihmispersonallisuuden hengellistämässä ja iäistämässä kehittyä, saa aikaan vastaavan Korkeimman täysivaltaisuuden laajenemisen. Tällaiset saavutukset ihmisen kehityksessä ovat samalla kertaa saavutuksia Korkeimman evolutionaarisessa aktuaalistumisessa. Samalla kun on totta, etteivät luodut voisi kehittyä ilman Korkeinta, lienee myös totta, ettei Korkeimman kehitystä koskaan voida täysimääräisesti saavuttaa kaikkien luotujen kehityksen loppuunsaattamisesta riippumatta. Minätajuisten persoonallisuuksien suuri kosminen vastuu onkin juuri siinä, että Korkein Jumaluus on tietystä mielessä riippuvainen kuolevaistahdon tekemästä valinnasta. Ja luotujen kehityksen ja Korkeimman kehityksen keskinäinen edistyminen tulee universumin selittämättömän heijastusmekanismin kautta täsmällisenä ja täysimääräisenä Päivien Muinaisten tietoon.

Kuolevaiselle ihmiselle annettu suurenmoinen haaste kuuluu: Tuletko tekemään sellaisen päätöksen, että personoit koettavissa olevat kosmoksen arvomerkit omiin kehittyvään minuuteesi? Vai aiotko eloonjäämisen hylkäämällä antaa näiden Korkeimmuuden salaisuuksien jäädä uinumaan ja odottamaan jonkun toisen luodun toimintaa jonakin toisena aikana, luodun, joka omalla tavallaan koettaa tuoda luodun olennon

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his

antaman panoksen finiittisen Jumalan kehitykseen? Mutta kysymyksessä on silloin hänen antinsa Korkeimpaan, ei sinun.

Kuluvan universumiaikakauden suuri kamppailu käydään potentiaalisen ja aktuaalisen välillä — siksi, että kaikki se, mikä on vielä julkitulematonta, tavoittelee aktuaalistumista. Jos kuolevainen ihminen lähtee löytöretkelle, joka vie Paratiisiin, hän myötäilee ajallisuuden liikkeitä, jotka soljuvat kuin vuolteet ikuisuuden virrassa. Jos kuolevainen ihminen hylkää ikuisen elämänuran, hän liikkuu finiittisten universumien tapahtumavirtoja vastaan. Mekaaninen luomistulos liikkuu vääjäämättä eteenpäin sen mukaan, mikä on paljastuva Paratiisin-Isän tarkoitusperä, mutta tahdollisella luomakunnalla on valta valita, ottaako se vastaan vai torjuuko se sen roolin, joka edellyttää persoonallisuuden osallistumista ikuiselle löytöretkelle. Kuolevainen ihminen ei voi hävittää ihmisen olemassaolon korkeimpia arvoja, mutta ei ole pienintäkään epäilystä siitä, etteikö hän voi estää näiden arvojen kehittymistä omassa henkilökohtaisessa kokemuksessaan. Siinä laajuudessa kuin ihmisminä tällä tavoin kieltäytyy tulemasta mukaan Paratiisiin päätyvään ylösnousemukseen, täsmälleen samassa määrin viivästyy Korkein suuruniversumissa tapahtuvassa jumalallisuuden julkitulon saavuttamisessa.

Paitsi että kuolevaisen ihmisen huostaan on uskottu Paratiisin-Isän Suuntaajaläsnäolo, hänelle on annettu myös valta päättää, mihin pienen pien osanen Korkeimman tulevaisuutta päätyy. Sillä niin kuin ihminen saavuttaa sen, mihin ihmisen on määrä päätyä, niin saavuttaa Korkeinkin jumaluustasoilla määränpänsä.

Ja näin teistä jokaisella on edessään sama päätöksenteko, joka kerran oli meistä itse kunkin edessä: Petätkö ajallisuuden Jumalan, joka on näin riippuvainen finiittisen mielen tekemistä päätöksistä? Petätkö universumien Korkeimman persoonallisuuden siksi, että osoitat eläimellisestä taantumisesta kertovaa piittaamattomuutta? Petätkö kaikkien luotujen isonveljen, joka on näin suuresti riippuvainen jokaisesta luodusta? Päästätkö itsesi ajautumaan todellistumattomien maailmaan, kun edessäsi avautuu universumielämänuran lumoava näköala: Paratiisin-Isän jumalallinen löytäminen ja jumalallinen osallistuminen Korkeimmuuden Jumalan tavoittelemiseen ja kehittymiseen?

Jumalan lahjat — hänen reaalisuuden lahjaksiantamisensa — eivät ole erillistyksiä hänestä itsestään. Hän ei erota luomistulosta omasta itsestään, mutta hän on rakentanut jännitteitä Paratiisia ympäröiviin luomuksiin. Jumala rakastaa ensin ihmistä ja antaa hänelle kuolemattomuuden — ikuisen todellisuuden — potentiaalin. Ja kun ihminen sitten rakastaa

contribution to the Supreme, not yours.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man

Jumalaa, hänestä tulee aktuaalisuudessa ikuinen. Ja mystisyys piilee tässä: mitä lähemmäksi Jumalaa ihminen rakkauden avulla tulee, sitä suurempi on tämän ihmisen reaalisuus — aktuaalisuus. Mitä enemmän ihminen vetäytyy pois päin Jumalasta, sitä lähemmäksi hän tulee epätodellisuutta — olemassaolon lakkaamista. Kun ihminen pyhittää tahtonsa Isän tahdon täyttämiseen; kun ihminen antaa Jumalalle kaiken, mitä hänellä on, silloin Jumala tekee tuosta ihmisestä jotakin enemmän kuin tämä on.

5. LUOMISTULOKSEN YLISIELU

Suuri Korkein on suuruniversumin kosminen ylisielu. Hänessä kosmoksen laatusuureet ja määräsuurteet saavat jumaluusheijastumansa, hänen jumaluusolemuksensa on mosaiikkimainen kooste koko luotu—Luoja-olemuksen täysimääräisestä laajuudesta kautta kehittyvien universumien. Ja Korkein on myös sellaisen luovan tahdon sisäänsä sulkeva aktuaalistuva Jumaluus, joka kattaa kehittyvän universumitarkoituksen.

Älylliset, potentiaalisesti persoonalliset, finiittisyyttä olevat minuudet nousevat esille Kolmannesta Lähteestä ja Keskukselta ja saavuttavat finiittisen ajallis-avaruudellisen jumaluussynteesin Korkeimmassa. Kun luotu alistuu Luojaan tahtoon, hän ei kätke omaa persoonallisuuttaan eikä luovu siitä; finiittisen Jumalan aktuaalistumiseen osallistuvat yksilölliset persoonallisuudet eivät kadota tahdollista minuuttaan siinä, että he näin toimivat. Tällaisia persoonallisuuksia pikemminkin vähä vähältä laajentaa se, että he osallistuvat tähän suureen jumaluuslöytöretkeen. Olemalla tällä tavoin liitossa jumalallisuuden kanssa ihminen ylevöittää, rikastuttaa, hengellistää ja yhdistää kehittyvän minuutensa hyvinkin korkeimmuuden kynnykselle asti.

Ihmisen kehittyvä kuolematon sielu, aineellisen mielen ja Suuntaajan yhteisluomus, nousee sellaisenaan Paratiisiin ja myöhemmin, kun se jo on otettu Lopullisuuden Saavuttajakunnan jäsenyyteen, se jollakin uudella tavalla liitetään lankaikkisen Pojan henkigravitaation piiriin käyttämällä kokemusmenetelmää, joka tunnetaan finaliittitranssendentaationa. Näin näistä finaliiteista tulee hyväksyttäviä ehdokkaita kokemuksellisesti tunnustetuiksi Korkeimman Jumalan persoonallisuuksiksi. Ja kun nämä kuolevaiset, älylliset olennot Lopullisuuden Saavuttajakunnalle osoitetuissa paljastumattomissa tulevaisuuden tehtävissä saavuttavat henkiolemassaolon seitsemännen asteen, tällaisista kaksinaisista mielistä tulee kolmiyhteisiä. Nämä kaksi sopusointuun

approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

virittynyttä mieltä — ihmismieli ja jumalallinen mieli — glorifioituvat liitossa silloin jo aktuaalistuneen Korkeimman Olennon kokemuksellisen mielen kanssa.

Ikuisessa tulevaisuudessa Korkein Jumala tulee olemaan aktuaalistuneena — luomistoiminnan kautta ilmitulleena ja hengellisesti esiin tuotuna — ylösnousemuksellisen ihmisen hengellistyneessä mielessä, kuolemattomassa sielussa, aivan kuten Universaalinen Isä tuotiin tällä tavoin julki Jeesuksen maisessa elämässä.

Ihminen ei yhdisty Korkeimpaan eikä kätke henkilökohtaista identiteettiään, mutta kaikkien ihmisten kokemusten universumiseuraamuksista kylläkin muodostuu näin osa Korkeimman jumalallista kokemista. ”Teko on meidän, seuraamukset ovat Jumalan.”

Kulkiessaan universumien toinen toistaan ylemmänä olevien tasojen läpi eteenpäin matkaava persoonallisuus jättää jälkeensä vanan aktuaalistunutta todellisuutta. Olivatpa ajallisuuden ja avaruuden kasvavat luomistulokset mieltä, henkeä tai energiaa, ne muuntuvat siitä, että persoonallisuus kulkee niiden vaikutuspiiriin läpi. Kun ihminen toimii, Korkein reagoi, ja tästä ilmiöstä muodostuu edistymisen tosiasia.

Suuret energian, mielen ja hengen piirit eivät koskaan ole ylösnousemuspersoonallisuuden pysyvää omaisuutta. Nämä palvelumuodot pysyvät iäti Korkeimmuuden osana. Kuolevainen kokee asian niin, että ihmisäly piilee mielenauttajahenkien rytmisissä sykkeissä ja että se panee päätöksensä toimeen areenalla, jonka saa aikaan yhteyspiireihin kytkeytyminen tämän hoivamuodon puitteissa. Ihmisen kuoltua hänen ihmisminuutensa erotetaan ikiajoiksi auttajayhteyksiä. Vaikka nämä auttajat eivät näytä siirtävän kokemusta koskaan persoonallisuudelta toiselle, ne voivat silti siirtää ja ne myös siirtävät päätöksentekotoiminnan persoonattomat seurausvaikutukset Seitsemänkertaisen Jumalan kautta Korkeimmalle Jumalalle. (Näin asia on ainakin palvonnan- ja viisaudenauttajien osalta.)

Ja samoin on hengellisten yhteyksiä laita. Noustessaan universumien läpi ihminen käyttää niitä hyväkseen, mutta hän ei koskaan omista niitä niin, että ne olisivat osa hänen ikuista persoonallisuuttaan. Mutta nämä hengellistä hoivaa edustavat yhteyksiä — oli kysymys sitten Totuuden Hengestä, Pyhästä Hengestä tai superuniversumin henkiläsnolevista — ovat vastaanottavaisia ja reaktiivisia ylösnousemuspersoonallisuudessa esiin nousevia arvoja kohtaan, ja nämä arvot välitetään muuttamattomina Seitsemänkertaisen kautta Korkeimmalle.

Vaikka hengelliset influenssit, kuten Pyhä

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. “The act is ours, the consequences God’s.”

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encirclement within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the

Henki ja Totuuden Henki, ovatkin paikallisuniversumiin kuuluvia hoivamuotoja, näiden antama opastus ei kuitenkaan rajoitu vain tietyn paikallisluomuksen maantieteellisten rajojen sisäpuolelle. Kun ylösnousemuskuolevainen siirtyy alkuperänsä mukaisen paikallisuniversumin rajojen tuolle puolen, häntä ei jätetä täysin vaille sen Totuuden Hengen huolenpitoa, joka on lakkaamatta opettanut ja opastanut häntä aineellisten ja morontiaaailmojen filosofisten sokkeloiden läpi ja joka ylösnousemuksen jokaisessa kriisikohdassa on erehtymättä ohjannut Paratiisin pyhiinvaeltajaa sanomalla yhä uudestaan: "Tämä on se tie." Kun esiin nousevan Korkeimman olennon hengen osoittaman huolenpidon ja suuruniversumin heijastustoiminnan tarjoamien palvelujen avulla jätät taaksesi paikallisuniversumin toimipiirit, saat silloinkin vielä opastusta Paratiisin-nousuusi Paratiisin lahjoittautuvien Jumalan Poikien lohduttavalta ja ohjaavalta hengeltä.

Miten nämä kosmisen hoivaamisen moninaiset yhteyspiirit sitten rekisteröivät evolutionaariseen kokemukseen kuuluvat merkitykset, arvot ja tosiasiat Korkeimpaan? Emme ole asiasta aivan varmoja, mutta uskomme tämän rekisteröinnin tapahtuvan niiden Paratiisista peräisin olevien Korkeimpien Luojien persoonain kautta, jotka toimivat näiden ajallisuuden ja avaruuden yhteyspiirien välittöminä lahjoittajina. Seitsemän mielenauttajahengen mielikokemuskertymät, jotka ovat kertyneet niiden pitäessä huolta äyllisyyden fyysisestä tasosta, ovat osa Jumalallisen Hoivaajan paikallisuniversumikokemusta, ja tämän Luovan Hengen kautta ne todennäköisesti tulevat rekisteröidyiksi Korkeimmuuden mieleen. Niin ikään ne kokemukset, jotka kuolevaiset saavat Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen kanssa, rekisteröityvät luultavasti samanlaisin menetelmin Korkeimmuuden persoonaan.

Eikä ihmisen ja Suuntaajan kokemukseen voi jäädä vaille vastakaikua Korkeimman Jumalan jumalallisuudessa, sillä kun Suuntaajat kokevat, ne ovat Korkeimman kaltaisia, ja kuolevaisen ihmisen kehittyvä sielu luodaan Korkeimmassa piilevästä tällaisen kokemuksen ennalta olemassa olevasta mahdollisuudesta.

Koko luomistuloksen moninaisista kokemuksista tulee tällä tavoin osa Korkeimmuuden kehitystä. Luodut vain käyttävät hyväkseen finiittisyyden laatusuureita ja määräsuureita noustessaan Isän tykö; tällaisen hyväksikäytön persoonattomat seuraamukset pysyvät iäti osana elävää kosmosta, Korkeinta persoona.

Mitä ihminen itse vie mukanaan persoonallisuuteen kuuluvana ominaisuutena, ovat niitä luonnetta koskevia seuraamuksia, jotka

Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used

koituvat siitä kokemuksesta, että on Paratiisiinousussaan käyttänyt suuruniversumin mieli- ja henkiyhteyksiä. Kun ihminen tekee päätöksen ja kun hän toiminnallaan kruunaa tämän päätöksen, hän kokee, ja tämän kokemuksen merkitykset ja arvot ovat osa hänen ikuista luonnettaan kaikilla tasoilla: finiittisestä lopulliseen. Kosmisesti moraalinen ja jumalallisesti hengellinen luonne edustaa henkilökohtaisista päätöksistä koostuvaa luodun olennon pääomakertymää, kun päätöksiä on valaissut vilpittömän palveluksen, kun niitä on ylevöittänyt älyperäinen rakkaus ja kun ne on kruunannut veljellinen palveleminen.

Kehittyvä Korkein tulee finiittisille luoduille loppujen lopuksi kompensoimaan sen, etteivät nämä kykene koskaan saamaan muuta kuin rajallisen kokemusyhteyden universumien universumiin. Luodut voivat saavuttaa Paratiisin Isän, mutta heidän evolutionaarinen mielensä, koska se on finiittinen, ei kykene infiniittisen ja absoniittisen Isän todelliseen ymmärtämiseen. Mutta koska kaikki luotujen kokema rekisteröityy Korkeimpaan ja on osa Korkeinta, sitten kun kaikki luodut saavuttavat finiittisen olemassaolon lopullisen tason, ja sen jälkeen kun universumin kehityksen kaikkinaisuus tekee mahdolliseksi heidän saavuttaa Korkein Jumala aktuaalisena jumaluuslänäolona, silloin jo pelkästään siihen, että tällainen yhteys on rakentunut, sisältyy luonnostaan myös yhteys kokemuksen kaikkinaisuuteen. Ajallinen finiittisyys kätkee sisäänsä ikuisuuden siemenet. Ja meille opetetaan, että kun kehityksen täyttymys todistaa kosmisen kasvukapasiteetin ehtyneen, silloin finiittisyyden kaikkeus astuu ikuisen elämänvaiheen absoniittisiin vaiheisiin tavoittelemaan Isää Perimmäisenä.

6. KORKEIMMAN TAVOITTELEMINEN

Etsimme Korkeinta universumeista, mutta emme häntä löydä. "Hän on se, mikä kaikissa olevaisissa ja olennoissa, liikkuvissa ja liikkumattomissa, on sisäpuolella ja ulkopuolella. Mystisydessään tunnistamaton, ja vaikka hän on etäinen, on hän silti lähellä." Kaikkivaltias Korkein on "vielä muotoa vailla olevien muoto, vielä luomattomien hahmo." Korkein on universumikotisi, ja kun löydät hänet, on kuin olisit palannut kotiin. Hän on kokemuksellinen vanhempasi ja niin kuin hän on kasvanut ihmisten kokemuksessa, niin hän on kasvanut jumalallisen vanhemmuuden kokemuksessa. Hän tuntee teidät, sillä hän on niin luodun kuin luojankin kaltainen.

Jos totisesti halajatte löytää Jumalan, ette voi välttyä siltä, että olette mielessänne synnyttäneet tietoisuuden Korkeimmasta. Niin kuin Jumala on

the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1288.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. "He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near." The Almighty Supreme is "the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated." The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your

teidän jumalallinen Isänne, niin on Korkein teidän jumalallinen Äitinne, jossa teitä ravitaan koko sen elämän ajan, jonka elätte universumiluotuina. "Miten onkaan Korkein universaalinen — hänhän on joka puolella! Koko luomistuloksen lukemattomat olevaiset ovat elämänsä osalta hänen läsnäolostaan riippuvaisia, eikä sitä keneltäkään evätä."

Mitä Mikael on Nebadonille, sitä Korkein on finiittiselle kosmokselle. Hänen Jumaluutensa on se suuri valtaväylä, jonka kautta Isän osoittama rakkaus virtaa ulospäin koko luomakunnalle, ja hän on se suuri valtaväylä, jonka kautta finiittiset kulkevat sisäänpäin tavoitellessaan Isää, joka on rakkaus. Ajatuksensuuntaajilla on niilläkin yhteys häneen. Alkuperäiseltä olemukseltaan ja jumalallisuudeltaan ne ovat Isän kaltaisia, mutta kun ne avaruuden universumeissa kokevat, mitä ajallisuudessa tapahtuu, niistä tulee Korkeimman kaltaisia.

Se teko, kun luotu päättää tehdä Luojan tahdon, on kosminen arvo, ja sillä on sellainen universumimerkitys, että siihen reagoi välittömästi jokin paljastumaton mutta kaikkialla vaikuttava koordinaatiovoima, joka todennäköisesti on sitä, että Korkeimman Olennon alati laajeneva vaikutus on toiminnassa.

Kehittyvän kuolevaisen morontiasielu on todellisuudessa Universaalisen Isän suuntaajavaikutuksen poika ja Korkeimman Olennon, Universaalisen Äidin, kosmisen reaktion lapsi. Äidin vaikutus hallitsee ihmispersoonallisuutta koko sen lapsuusajan, jonka kehittyvä sielu viettää paikallisuniversumissa. Jumaluutta olevien vanhempien vaikutus käy Suuntaajaan fuusioitumisen jälkeen ja superuniversumissa vietettävän elämänvaiheen kuluessa yhtäläisemmäksi, mutta kun ajallisuudesta saapuvat luodut aloittavat kulkunsa ikuisen keskusuniversumin läpi, Isälle ominainen olemus tulee yhä enemmän esille ja saavuttaa finiittisen esilletulonsa lakipisteen Universaalisen Isän tunnistamisen ja Lopullisuuden Saavuttajakuntaan pääsemisen myötä.

Finaliitin aseman saavuttamisen kokemuksessa ja sen kautta ylösnousevan minän kokemuksellisiin äitikaliteetteihin vaikuttaa suunnattomasti se, että nämä ovat kosketuksissa lankaikkisen Pojan henkilöläsnäoloon ja Äärettömän Hengen mieliläsnäoloon, ja se, että ne täytyvät näistä läsnäoloista. Sen jälkeen kaikissa suuruniversumin maailmoissa, joissa on finaliittitoimintaa, ilmenee Korkeimman piilevän äitipotentiaalin uusi herääminen, kokemuksellisten merkitysten uusi todellistuminen ja koko ylösnousemuksellisen elämänvaiheen kokemuksellisten arvojen uusi synteesi. Näyttää siltä, että tämä minuuden todellistuminen tulee

divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. "How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused."

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains

jatkumaan kuudennen vaiheen finaliittien universumielämänvaiheissa, aina siihen saakka kunnes Korkeimmasta oleva äitiperimä pääsee finiittiseen synkroniaan Isästä olevan suuntaajaperimän kanssa. Tämä kiinnostava suuruniversumitoiminnan jakso edustaa täydellistyneen ylösnousemuskuolevaisen aikuisena elämän elämänvaiheen jatkumista.

Olemassaolon kuudennen vaiheen suorittamisen ja henkistatuksen seitsemänteen ja lopulliseen vaiheeseen astumisen jälkeen seurannevat yhä pitemmälle vievät aikakaudet, jolloin kokemus rikastuu, viisaus kypsyy ja jumalallisuus todellistuu. Finaliitin olemuksen osalta tämä vastaa luultavasti sitä, että mielen käymä kamppailu minuuden henkitodellistumisen puolesta on viety täysimääräiseen päätökseen; sitä, että finiittisten mahdollisuuksien rajoissa on saatu päätökseen ylösnousemuksellisen ihmisolemuksen koordinoituminen jumalallisen suuntaajaolemuksen kanssa. Tällaisesta suurenmoisesta universumiminuudesta tulee näin Paratiisin-Isän ikuinen finaliittipoika samoin kuin Äiti-Korkeimman ikuinen universumilapsi, universumimivuus, joka on kelpollinen edustamaan sekä universumien ja persoonallisuuksien Isää että näiden Äitiä missä hyvänsä toiminnassa tai hankkeessa, joka liittyy luotujen, luovien tai kehittyvien olevaisten ja olentojen finiittiseen hallintoon.

Kaikki ihmiset, jotka kehittävät sielun, ovat kirjaimellisesti Jumala Isän ja Jumala Äidin, Korkeimman Olennon, evolutionaarisia poikia. Mutta aina siihen ajankohtaan asti, kun kuolevaisesta tulee jumalallisesta perintöosastaan sielutietoinen, tämä vakuutus siitä, että ihminen on sukua Jumaluudelle, on tajuttava uskon kautta. Ihmiselämän kokemus on se kosminen toukkakotelo, jossa Korkeimman Olennon universumiantimet (jotka eivät ole persoonallisuuksia) ja Universaalisen Isän universumiläsnäolo (joka ei ole persoonallisuus) parhaillaan kehittävät ajallisuudessa esiintyvän morontiasielun ja sen inhimillis-jumalallisen finaliittiluonteen, jolla on paikka universumissa ja joka palvelee ikuisesti.

Aivan liian usein ihmiset unohtavat, että Jumala on ihmisenä olemisen suurin kokemus. Muut kokemukset ovat luonteeltaan ja sisällöltään rajallisia, mutta jumalakokemuksella ei ole muita rajoituksia kuin luodun olennon käsityskyvyn asettamat, ja tämä kokemus sinänsä on omiaan laajentamaan käsityskykyä. Kun ihmiset etsivät Jumalaa, se, mitä he etsivät, on itse asiassa kaikki. Kun he löytävät Jumalan, he ovat löytäneet kaiken. Jumalan etsiminen on tuhlailtavaa rakkauden osoittamista, johon liittyy hämmästyttäviä löytöjä: löydetään uutta ja suurempaa rakkautta osoitettavaksi muille.

to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

Kaikki oikea rakkaus on Jumalalta, ja ihminen saa osakseen jumalallisen kiintymyksen, kun hän itse osoittaa tätä rakkautta lähimmäisilleen. Rakkaus on dynaamista. Sitä ei voi koskaan kammitoida; se on elävää, pidäkkeetöntä, sävähdyttävää, ja aina se on liikkeessä. Ihminen ei voi milloinkaan ottaa Isän rakkautta ja teljetä sitä sydämeensä. Isän rakkaudesta voi tulla kuolevaiselle ihmiselle todellista, vain kun se kulkee tämän ihmisen persoonallisuuden läpi, ja kun hän vuorostaan osoittaa tätä rakkautta kaltaisilleen. Rakkauden suurenmoinen yhteyspiiri kulkee Isältä poikien kautta veljille ja näiltä Korkeimpaan. Isän rakkaus ilmenee kuolevaispersoonallisuudessa tätä asuinpaikkanaan pitävän Suuntaajan hoivan kautta. Tällainen Jumalaa tunteva poika tuo tämän rakkauden universumiveliensä nähtäville, ja tämä veljellinen kiintymys on Korkeimman osoittaman rakkauden kaikki kaikessa.

Korkeimman luo pääsee vain kokemuksen tietä, ja nykyisinä luomistyön aikakausina on vain kolme tietä, joita luotu pääsee Korkeimmuuteen:

1. Paratiisin Kansalaiset laskeutuvat ikuiselta Saarelta Havonan kautta, jossa he hankkivat kyvyn Korkeimmuuden käsittämiseen tekemällä huomioita Paratiisissa ja Havonassa vallitsevan todellisuuden erilaisuudesta, ja sillä, että he asioita tutkimalla pääsevät selvytyteen Korkeimpien Luoja-persoonallisuuksien — Valtiashengistä aina Luoja-Poikiin saakka — moninaisista toiminnoista.

2. Korkeimpien Luojen evolutionaarisista universumeista tulevat ajallis-avaruudelliset taivasmatkalaiset pääsevät Korkeimman lähelle Havonan läpi kulkiessaan, mikä on Paratiisin-Kolminaisuuden ykseyden yhä suuremman arvostuksen esivaihe.

3. Havonan syntyperäisasukkaat pääsevät käsitykseen Korkeimmasta niiden yhteyksien kautta, joita heillä on Paratiisista laskeutuviin pyhiinvaeltajiin ja seitsemästä superuniversumista nouseviin pyhiinvaeltajiin. Havonan syntyperäisasukkailla on myötäsytynen kyky harmonisoida ikuisen Saaren kansalaisten ja evolutionaaristen universumien kansalaisten perin juurin erilaiset katsantokannat.

Evolutionaarisille luoduille on avoinna seitsemän suurta tietä, jotka vievät Universaalisen Isän luo, ja jokainen näistä Paratiisiin vievistä teistä kulkee Seitsemästä Valtiashengestä aina yhden jumalallisuuden kautta. Ja jokaisen tällaisen lähestymistien tekee mahdolliseksi luodun omaaman kokemusten vastaanottokyvyn laajentuminen sen seurauksena, että hän on palvellut tämän Valtiashengen olemusta heijastavassa superuniversumissa. Näiden seitsemän kokemuksen yhteissumma on se

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and

enimmäismäärä, jonka luotu nykyisten tietojen valossa voi tietää Korkeimman Jumalan realisuudesta ja aktuaalisuudesta.

Ei ole niin, että vain ihmisen omat rajoitukset estäisivät häntä löytämästä finiittistä Jumalaa, vaan syynä on myös universumin keskeneräisyys. Kaikkien luotujen — menneiden, nykyisten ja tulevien — keskeneräisyys jo yksistään tekee Korkeimmasta luoksepääsemättömän. Jokainen jumalankaltaisuuden jumalallisen tason saavuttanut yksilö voi löytää Jumala Isän, mutta kukaan yksittäinen luotu ei koskaan henkilökohtaisesti löydä Korkeinta Jumalaa, ennen kuin sinä kaukaisen tulevaisuuden hetkenä, jolloin kaikki luodut universaalisesti tapahtuneen täydellisyyden saavuttamisen kautta löytävät hänet samanaikaisesti.

Vaikkette nykyisenä universumiaikakautena voikaan omakohtaisesti löytää häntä niin kuin voitte löytää Isän, Pojan ja Hengen, Paratiisiin-nouseminen ja sitä seuraava universumissa eletävä elämänvaihe luovat kuitenkin vähitellen tietoisuuteenne kyvyn tunnistaa kaiken kokemuksen Jumalan universumiläsnäolo ja kosminen vaikutus. Hengen hedelmät ovat Korkeimman substanssi sellaisena kuin hän on ihmiskokemuksessa todellistettavissa.

Se, että ihminen joskus saavuttaa Korkeimman, on seurausilmiö siitä, että hän fuusioituu Paratiisin-Jumaluuden henkeen. Urantialaisten kohdalla tämä henki on Universaalisen Isän suuntaajaläsnäolo, ja vaikka Salaperäinen Opastaja on lähtöisin Isästä ja Isän kaltainen, epäilemme silti, pystyykö tällainen jumalallinen lahjakaan suorittamaan sitä mahdotonta tehtävää, että se kykenisi finiittiselle luodulle paljastamaan infiniittisen Jumalan olemuksen. Arvelemme, että se, mitä Suuntaajat paljastavat tuleville seitsemännen asteen finaliiteille, tulee olemaan Korkeimman Jumalan jumalallisuus ja olemus. Ja tämä paljastus tulee finiittiselle luodulle merkitsemään samaa, mitä paljastus Infiniittisestä merkitsisi absoluuttiselle olenolle.

Korkein ei ole infiniittinen, mutta hän luultavasti sisältää infiniittisyydestä kaiken, minkä finiittinen luotu milloinkaan voi todellisuudessa infiniittisyydestä käsittää. Jos joku ymmärtää enemmän kuin Korkeimman, hän on enemmän kuin finiittinen!

Kaikki kokemukselliset luomistulokset ovat päämääränsä todellistumisen osalta toisistaan riippuvaisia. Vain eksistentiaalinen todellisuus on itseriittoista ja itsestään olemassa olevaa. Havona ja seitsemän superuniversumia tarvitsevat toisiaan saavuttaakseen sen, mikä finiittisyydessä on maksimaalisesti saavutettavissa. Finiittisyyden transsendsenssin osalta ne tulevat niin ikään vielä

actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finalizers will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

joskus olemaan riippuvaisia tulevista ulkoavaruuden universumeista.

Taivaaseen nouseva ihminen voi löytää Isän; Jumala on eksistentiaalinen ja sen vuoksi kokonaisuniversumissa saavutetun kokemuksen statuksesta riippumatta todellinen. Mutta kukaan yksittäinen taivasmatkalainen ei koskaan löydä Korkeinta, ennen kuin kaikki taivasmatkalaiset ovat saavuttaneet sen suurimman mahdollisen universumikypsyyden, joka antaa heille kelpoisuuden kaikkien yhtä aikaa osallistua tähän löytämiseen.

Isä ei katso henkilöön, vaan hän kohtelee kaikkia ylösnousemuspoikiaan kosmisina yksilöinä. Myöskään Korkein ei katso henkilöön, vaan hän kohtelee kokemuksellisia lapsiaan yhtenä ainoana kosmisena kokonaisuutena.

Ihminen voi löytää Isän omasta sydäimestään, mutta Korkeinta hänen on etsittävä kaikkien muiden ihmisten sydäimestä. Ja kun kaikki luodut tuovat täydestä määrästäan esille Korkeimman tunteman rakkauden, Korkeimmasta tulee kaikille luoduille universumiaktualiteetti. Ja tämä on vain toinen tapa sanoa, että universumit ovat asettuneet valoon ja elämään.

Kun päästään siihen, että kaikki persoonallisuudet ovat vienneet minuutensa todellistumisen täydellisyyteen, ja kun on päästy siihen, että täydellisyyteen viety tasapainoisuus vallitsee kautta universumien, se on samaa kuin Korkeimman saavuttaminen ja on osoituksena siitä, että koko finiittinen todellisuus on vapautunut keskeneräisen olemassaolon asettamista rajoituksista. Tällainen kaikkien finiittisten potentiaalien ehtyminen merkitsee, että Korkeimman saavuttaminen on saatu päätökseen, ja se on toisia sanoja käyttäen määriteltävissä itsensä Korkeimman Olennon evolutionaarisen aktuaalistumisen täyttymykseksi.

Ihmiset eivät löydä Korkeinta yhtäkkiä ja näyttävästi niin kuin maanjäristys repii halkeamia kallioihin, vaan he löytävät hänet hitaasti ja kärsivällisesti niin kuin joki verkkaisesti kuluttaa allaan olevan maapohjan.

Kun löydät Isän, löydät universumissa tapahtuvan hengellisen ylösnousemuksesi suurenmoisen syyn. Kun löydät Korkeimman, löydät kohti Paratiisia etenevän elämänvaiheesi suurenmoisen seurauksen.

Mutta yksikään Jumalaa tunteva kuolevainen ei voi koskaan olla yksinäinen matkatessaan kosmoksen läpi, sillä hän tietää, että Isä kulkee tämän taipaleen jokaisella askeleella hänen rinnallaan, samalla kun itse se tie, jota hän taivaltaa, on Korkeimman läsnäolo.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. KORKEIMMAN TULEVAISUUS

Kaikkien finiittisten potentiaalien täysimääräinen todellistuminen on samaa kuin kaiken evolutionaarisen kokemuksen todellistumisen täyttymys. Tällainen tilanne johtaa siihen, että Korkein ilmaantuu lopullisesti universumeissa vaikuttavaksi kaikkivaltiaaksi Jumaluuden läsnäoloksi. Uskomme, että Korkein tulee tässä kehityksen vaiheessa olemaan yhtä lailla erilliseksi personoitunut kuin lankaikkinen Poika, yhtä konkreettisesti voimalla varustettu kuin Paratiisin Saari, yhtä täysimääräisesti yhdistynyt kuin Myötätöimija, ja kaikki tämä ilmenee Korkeimmuuden finiittisten mahdollisuuksien asettamissa rajoissa nykyisen universumiaikakauden saavuttaessa lakipisteensä.

Vaikka tämä onkin kaikin puolin asianmukainen käsitys Korkeimman tulevaisuudesta, haluaisimme silti kiinnittää huomiota tiettyihin tämän käsityksen sisältämiin ongelmiin:

1. Korkeimman Kvalifioimattomien Valvojen jumalallistaminen olisi tuskin missään vaiheessa mahdollista ennen hänen kehityksensä täyttymystä, ja silti nämä samat valvojat harjoittavat tietyn varauksin jo nyt sellaista hallitsijanvaltaa valoon ja elämään asettuneiden universumien suhteen, joka on ominaista korkeimmuudelle.

2. Korkeimman olisi tuskin mahdollista toimia Perimmäisessä Kolminaisuudessa, ennen kuin hän on saavuttanut universumistatuksen täysimääräisen aktualisuuden, ja kuitenkin Perimmäinen Kolminaisuus ilmenee kvalifioituna realiteettina jo nyt, ja teille on edellä jo kerrottukin Perimmäisen Kvalifioitujen Sijaishallitsijoiden olemassaolosta.

3. Korkein ei ole täysin todellinen universumien luoduille, mutta on monia syitä, jotka panevat päättelämään, että hän on hyvinkin todellinen Seitsenkertaiselle Jumaluudelle, alkaen Paratiisissa olevasta Universaalisesta Isästä ja päättyen paikallisuniversumien Luoja-Poikiin ja Luoviin Henkiin.

Saattaa olla, että finiittisyyden ylärajoilla, jossa ajallisuus yhtyy ajallisuuden tuolla puolen olevaan, ilmenee jonkinlaista peräkkäisyyden hämärtymistä ja sekoittumista. Saattaa olla, että Korkein kykenee jo ennakolta tuomaan universumiläsnäolonsa näille ajallisuuden ylittävälle tasolle ja pystyy sitten rajallisessa määrin ennakoimaan tulevaa kehitystä heijastamalla tämän tulevaisuudennäkymän Projisoidun Keskenäisyyden Immanenssina takaisin luoduille tasolle. Tällaisia ilmiöitä on havaittavissa aina siellä, missä finiittinen tulee kosketuksiin

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

117:7.4 (1291.8) 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

117:7.5 (1291.9) 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

117:7.6 (1291.10) It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by

finiittisen yläpuolella olevan kanssa, kuten tapahtuu sellaisten ihmisten kokemuksessa, joissa asuu Ajatuksensuuntaaja, koska nämä ovat oivallisia ennuskuvia siitä, mitä kaikkea ihminen koko ikuisuuden kestäväen tulevaisuuden mittaan universumissa saavuttaa.

Kun ylösnousemuskuolevaiset otetaan Paratiisin finaliittikuntaan, he vannovat valan Paratiisin-Kolminaisuudelle, ja tätä uskollisuudenvallaa vannoessaan he samalla velvoittautuvat ikuisen uskollisuuteen Korkeinta Jumalaa kohtaan, joka on Kolminaisuus sellaisena, joksi kaikki finiittiset luodut persoonallisuudet sen käsittävät. Myöhemmin, kun finaliittikompaniat toimivat kehittyvien universumien joka kolkassa, niiden ainoana velvollisuutena on noudattaa Paratiisista peräisin olevia toimeksiantoja aina niihin ikimuistettaviin aikoihin asti, jolloin paikallisuniversumit asettuvat valoon ja elämään. Kun näiden täydellistyneiden luomusten uudet hallinto-organisaatiot alkavat kuvastella Korkeimman esiin nousevaa täysivaltaisuutta, huomaamme, että kaikkialle sirottautuneet finaliittikompaniat tunnustavat silloin näiden uusien hallitusten oikeudenkäytöllisen toimivallan. Näyttää siltä, että Korkein Jumala on parhaillaan kehittymässä evolutionaaristen Lopullisuuden Saavuttajakuntien yhdistäjänä, mutta on varsin todennäköistä, että Korkein tulee Perimmäisen Kolminaisuuden jäsenen ominaisuudessa ohjailemaan näiden seitsemän joukkokunnan ikuista kohtaloa.

Korkeimpaan Olentoon sisältyy kolme finiittisyyden tuolle puolen menevää mahdollisuutta maailmankaikkeudessa tapahtuvaan julkitulemiseen:

1. Absoniittinen yhteistoiminta ensimmäisessä kokemuksellisessa Kolminaisuudessa.

2. Ko-absoluuttinen suhde toisessa kokemuksellisessa Kolminaisuudessa.

3. Ko-infiniittinen mukanaolo Kolminaisuuksien Kolminaisuudessa. Mutta meillä ei ole mitään tyydyttävää käsitystä siitä, mitä tämä todellisuudessa merkitsee.

Tällainen on yksi yleisesti hyväksytyistä Korkeimman tulevaisuutta koskevista olettamuksista, mutta esiintyy myös paljon kannunvalantaa siitä, mitkä hänen suhteensa tulevat olemaan nykyiseen suuruniversumiin, sitten kun se on saavuttanut valon ja elämän statuksen.

Superuniversumien nykyisenä päämääränä on, että niistä, sellaisina kuin ne ovat ja omien potentiaaliensa puitteissa, tulee täydellisiä niin kuin Havona on täydellinen. Tämä täydellisyys koskee sekä fyysisten että hengellisten tavoitteiden

Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

117:7.7 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

117:7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

117:7.10 (1292.4) 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

117:7.11 (1292.5) 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

117:7.12 (1292.6) This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

117:7.13 (1292.7) The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental,

saavuttamista, jopa hallinnon, hallitusjärjestelmän ja veljeyden kehittymistä. Uskotaan, että mahdollisuudet superuniversumeissa esiintyvään epäsopuun, sopeutumattomuuteen ja mukautumattomuuteen tulevana aikakausina lopulta ehtyvät. Energiavirtapiirit ovat silloin täydellisessä tasapainossa ja täydelleen mielen alaisuudessa, kun henki puolestaan on persoonallisuuden läsnä ollessa päässyt mielen valtiaaksi.

Otaksutaan, että Korkeimman henkipersoonana ja Kaikkivaltiaan saavuttama voima ovat tuona kaukaisen tulevaisuuden ajankohtana jo päässeet rinnasteiseen kehitysvaiheeseen ja että ne molemmat — Korkeimmassa Mielessä ja sen toimesta yhdistyneinä — faktuaalistuvat Korkeimmaksi Olenoksi, universumeissa esiintyväksi täysimääräiseksi aktuaalisuudeksi — aktuaalisuudeksi, joka on kaikkien älyllisten luotujen havaittavissa, johon kaikki luodut energiat reagoivat, joka koordinoituu kaikissa hengellisissä entiteeteissä ja jonka kaikki universumipersonallisuudet kokevat.

Tämä käsitys edellyttää, että Korkeimman täysivaltaisuus on suuruniversumissa aktuaalista. On varsin todennäköistä, että nykyiset Kolminaisuutta edustavat hallintopersonat jatkavat toimintaansa hänen sijaishallitsijoinaan, mutta uskomme, että nykyiset seitsemää superuniversumia erottavat rajaviivat tulevat asteittain häviämään ja että koko suuruniversumi tulee toimimaan täydellisyyden saavuttaneena kokonaisuutena.

On mahdollista, että Korkein tuolloin saattaa henkilökohtaisesti asua Uversassa, Orvontonin päämajassa, josta hän tulee ohjailemaan ajallisten luomistulosten hallintoa. Mutta tämä on todellakin pelkkä otaksuma. Varmaa kuitenkin on, että Korkeimman Olenon persoonallisuus tulee ehdottomasti olemaan tavoitettavissa jostakin nimenomaisesta sijaintipaikasta, vaikka hänen jumaluusläsnäolonsa kaikkiallisuus luultavasti edelleen läpäiseekin universumien universumin. Mikä tuon aikakauden superuniversumikansalaisten suhde tulee olemaan Korkeimpaan, sitä emme tiedä, mutta se saattaa olla jotakin senkaltaista kuin on Havonan syntyperäisasukkaiden ja Paratiisin-Kolminaisuuden välillä nykyisin vallitseva yhteys.

Noiden tulevien päivien täydellistynyt suuruniversumi tulee olemaan varsin erilainen kuin se on nykyään. Avaruuden galaksien sykähdyttävät organisointihankkeet, elämän istuttaminen ajallisuuden epävakaisiin maailmoihin ja harmonian luominen kaaoksesta, kauneuden kehittäminen potentiaaleista, totuuden luominen merkityksistä ja hyvyyden kehittäminen arvoista, kaikki ne kuuluvat silloin menneisyyteen. Ajallisuuden universumit ovat saavuttaneet

and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

^{117:7.14 (1292.8)} It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

^{117:7.15 (1292.9)} This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

^{117:7.16 (1292.10)} It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

^{117:7.17 (1293.1)} The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation

finiittisen kohtalon täyttymyksen! Ja ehkäpä silloin levähdetään hetken aikaa, rentoudutaan aikakaudet aikakausien perään jatkuneesta kamppailusta evolutionaarisen täydellisyyden saavuttamiseksi. Mutta ei kauan! Varmasti, taatusti ja heltyvästi Perimmäisen Jumalan esille nousevan Jumaluuden arvoitus antaa haasteen näille vakiintuneiden universumien täydellistyneille kansalaisille, niin kuin Korkeimman Jumalan tavoittelu kerran toimi haasteena heidän eteenpäin ponnistelevalle esivanhemmilleen. Kosmista päämäärää verhoava esirippu vetäytyy sivuun ja paljastaa uusilla ja korkeammilla, luotujen kokemuksen perimmäisyydessä paljastuneilla tasoilla tapahtuvan Universaalisen Isän saavuttamiseen tähtäävän houkuttelevan absoniittisen tavoittelun transsendenttisen suurenmoisuuden.

[Toimituksesta huolehti muuan tilapäisesti Urantialla oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

117:7.18 (1293.2) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Luku 118. Korkein ja Perimmäinen — ajallisuus ja avaruus

⇨ 117

Urantia-kirjan

119 ⇨

III OSA. URANTIAN HISTORIA

LUKU 118 KORKEIN JA PERIMMÄINEN — AJALLISUUS JA AVARUUS

Osiot

Johdanto

1. Ajallisuus ja ikuisuus
2. Omnipresenssi ja ubikviteetti
3. Ajallis-avaruudelliset yhteydet
4. Ensisijainen ja toissijainen kausaatio
5. Kaikkivoipaisuus ja mahdollisenmyötäisyys
6. Kaikkivoipaisuus ja kaikentekevyys
7. Kaikentietävyys ja predestinaatio
8. Valvonta ja ylivalvonta
9. Maailmankaikkeuden mekanismit
10. Kaitselmustoiminnot

PAPER 118 SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

Johdanto

JUMALUUDEN eri olemuksista on sanottavissa, että

1. Isä on itsestään olemassa oleva minuus.
2. Poika on rinnan olemassa oleva minuus.
3. Henki on myötäolemassa oleva minuus.
4. Korkein on evolutionaaris-kokemuksellinen minuus.
5. Seitsenkertainen on minuuttaan jakava jumalallisuus.
6. Perimmäinen on transsendentaalis-kokemuksellinen minuus.
7. Absoluuttinen on eksistentiaalis-kokemuksellinen minuus.

Kun Seitsenkertainen Jumala on välttämätön

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

- 118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.
- 118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.
- 118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.
- 118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.
- 118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.
- 118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.
- 118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.
- 118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is

kehityksen kautta tapahtuvalle Korkeimman saavuttamiselle, Korkein on samalla tavoin välttämätön lopulta tapahtuvalle Perimmäisen esiintulolle. Ja Korkeimman ja Perimmäisen kaksinainen läsnäolo on absoluuttisen alapuolella olevan ja johdannaisen Jumaluuden perusyhteenliittymä, sillä päämäärän saavuttamisen suhteen he ovat toisistaan riippuvaisina toisiaan täydentäviä. Yhdessä he ovat se kokemuksellinen silta, joka yhdistää kaiken kokonaisuniversumissa tapahtuvan luovan kasvun alkamiset ja täyttymykset.

Luova kasvu on loputonta, mutta alati tyydytystä tuottavaa, se on ulottuvuudeltaan loputonta, mutta sitä täplittävät vähän väliä sellaiset persoonallisuudelle tyydytystä tuottavat hetket, jotka merkitsevät taas uuden välitavoitteen saavuttamista ja jotka toimivat varsin tehokkaina alkutahtina kerättäessä voimia uusia löytöretkiä varten. Nämä vievät kosmiseen kasvuun, universumin tutkimiseen ja Jumaluuden saavuttamiseen.

Vaikka matematiikan maailmaa vaivaavatkin laadulliset rajoitukset, siitä huolimatta se toki tarjoaa finiittiselle mielelle käsitteellisen perustan infiittisyyden pohdiskelemiselle. Lukuja ei koske mikään määrällinen rajoitus, ei edes siinä, minkä finiittinen mieli kykenee käsittämään. Kuvittelipa mielessäsi miten suuren luvun hyvänsä, voit silti aina kuvitella lisääväsi siihen vielä yhden. Ja voit myös käsittää, että tätä tietä ei päästä äärettömyyteen, sillä lisäätpä tätä lukua miten monta kertaa hyvänsä, siihen on silti aina lisättävissä vielä yksi.

Äärettömät lukusarjat voidaan toisaalta myös laskea yhteen missä hyvänsä annetussa kohdassa, ja tämä loppusumma (oikeammin se on välisumma) tuottaa jollekulle tietynä aikana elävälle ja tietyn statuksen omaavalle henkilölle täyden määrän iloa päämäärän saavuttamisesta. Mutta ennen pitkää tämä sama henkilö alkaa isota ja kaivata uusia ja suurempia tavoitteita, ja näitä kasvuun johtavia löytöretkiä avautuu koko ajallisuuden pituudelta ja koko ikuisuuden sykleissä aina vain uusia.

Jokainen toinen toistaan seuraava universumiaikakausi on kosmisen kasvun seuraavan jakson eteishuone, ja jokainen universumijakso tarjoaa kaikille edeltäville vaiheille välittömän päämäärän. Havona on itsessään ja itsestään täydellinen, mutta täydellisuuden rajoittama luomus. Havonalainen täydellisyys, joka laajenee evoluutionaarisin superuniversumeihin, hankkii itselleen kosmisen määränpään lisäksi myös vapautuksen kehitystä edeltävän olemassaolon rajoituksista.

indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complemental in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. AJALLISUUS JA IKUISUUS

1. TIME AND ETERNITY

Ihmisen suunnistautumista ajatellen on hyödyllistä hankkia kaikki mahdollinen ymmärrys siitä, mikä on Jumaluuden suhde kosmokseen. Koska absoluuttinen Jumaluus on olemukseltaan ikuista, Jumalat suhteutuvat ajallisuuteen ikuisuuden kokemuksena. Evoluutionaarisissa universumeissa ikuisuus on ajallista iätijatkuvuutta — iäti jatkuva nykyhetki.

Kuolevaisen luodun persoonallisuus voi iäistyä sisimmässä asuvaan henkeen sillä keinoin samastumalla, että hän päättää täyttää Isän tahdon. Tällainen tahdon pyhittäminen on yhtä kuin tavoitteena olevan ikuisuusrealiteetin todellistaminen. Tämä tarkoittaa, että se, mitä luotu tavoittelee, on vakiintunut suhteessa toinen toistaan seuraavien hetkien sarjaan, eli toisin sanottuna, että toinen toistaan seuraavien hetkien sarja ei tule näkemään mitään muutosta siinä, mitä luotu tavoittelee. Asiaa ei muuta se, onko hetkiä miljoona vai miljardi. Lukumäärällä ei enää ole merkitystä sen suhteen, mitä luotu tavoittelee. Näin luodun tekemä valinta yhdessä Luojan tekemän valinnan kanssa päätyvät niiksi ikuisiksi realiteeteiksi, jotka merkitsevät koskaan päättymätöntä Jumalan hengen ja ihmisolemuksen liittoa Jumalan lasten ja heidän Paratiisin-Isänsä ikuisessa palvelemissa.

Missä hyvänsä yksilöidyssä älyllisessä olennessa vallitsee suora verrannollisuus kypsytyden ja aikatietoisuudesta kertovan mittayksikön välillä. Aikayksikkönä voi olla päivä, vuosi tai jokin pitempi jakso, mutta se on väistämättä se mittapuu, jonka mukaan tiedostava minuus arvioi elämän olosuhteet ja jonka mukaan tiedostava äly mittaa ja arvioi ajallisen olemassaolon tosiasiat.

Kokemus, viisaus ja arvostelukyky ovat kuolevaisen kokemuksessa tapahtuvan ajan mittayksikön pitenemisen seuralaiset. Kun ihmismieli käy läpi menneisyyttä, se on tekemässä arviota menneestä kokemuksesta siinä tarkoituksessa, että sellainen olisi hyödyksi jossakin nykyisessä tilanteessa. Kun mieli kurottautuu tulevaisuuteen, se koettaa arvioida mahdollisen toiminnan vastaisen merkittävyyden. Ja kun ihmistahto on tällä tavoin ottanut laskuissaan huomioon sekä kokemuksen että viisauden, se suorittaa arvionsa ja tekee päätöksensä nykyisyydessä, ja toimintasuunnitelmasta, joka menneisyydestä ja tulevaisuudesta näin syntyi, tulee olemassa oleva.

Kun kehittyvä minuus on saavuttanut kypsytytensä, mennyt ja tuleva saatetaan yhteen valaisemaan sitä, mikä on nykyisyyden todellinen merkitys. Sitä mukaa kun minuus kypsyy, se kurottautuu yhä kauemmas menneisyyteen löytääkseen sieltä kokemusta, kun taas sen viisautta osoittavat ennakoarvioinnit koettavat

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting *now*.

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self

tunkeutua yhä syvemmälle tuntemattomaan tulevaisuuteen. Ja sitä mukaa kun käsityksiään muodostava minuus ulottaa tämän kurottautumisen yhä kauemmas sekä menneisyyteen että tulevaisuuteen, arviointien tekeminen käy yhä vähemmän riippuvaiseksi hetkellisestä nykyisyydestä. Tällä keinoin päätöksenteko ja toimenpiteisiin ryhtyminen alkaa irrottautua liikkuvan nykyhetken kahleista, samalla kun se alkaa omata piirteitä, joilla on mennyt—tulevaa merkittävyyttä.

Sietävyyttä harjoittavat sellaiset kuolevaiset, joiden aikayksiköt ovat lyhyitä; aito kypsyyks nousee todellisesta ymmärryksestä syntyneen malttavaisuuden avulla sietävyyden yläpuolelle.

Kypsyminen on sitä, että elää nykyisyydessä entistäkin väkevämmin, samalla kun vapautuu nykyisyyden rajoituksista. Menneeseen kokemukseen perustuvat kypsyyttä osoittavat suunnitelmat saavat alkunsa nykyisyydessä senlaatuina, että ne ovat omiaan lisäämään tulevaisuuteen kuuluvia arvoja.

Kypsymättömyyttä osoittava aikayksikkö keskittää merkityksarvon nykyhetken tavalla, joka erottaa nykyisyyden oikeasta yhteydestään ei-nykyiseen eli menneeseen—tulevaan. Kypsyyttä osoittava aikayksikkö on mitoitettu tuomaan menneeseen—nykyiseen—tulevaan rinnakkainen yhteys sillä tavoin julki, että minuus alkaa päästä ymmärrykseen tapahtumien kokonaisuudesta, alkaa tarkastella ajallisuuden maisemaa avartuneiden näköpiirien panoraamankaltaisesta perspektiivistä, alkaa ehkä jo pitää mahdollisena sitäkin, että on olemassa aluton ja loputon ikuinen jatkuvuus, jonka osasia kutsutaan ajaksi.

Infiniittisyyden ja absoluuttisuuden tasoilla nykyisyyden hetki sisältää kaiken menneestä samoin kuin kaiken tulevasta. MINÄ OLEN merkitsee myös MINÄ OLIN ja MINÄ TULEN OLEMAAN. Ja tämä edustaa parasta ikuisuuden ja ikuisen käsitystämme.

Absoluuttisella ja ikuisella tasolla potentiaalinen todellisuus on aivan yhtä merkityksellinen kuin aktuaalinenkin todellisuus. Vain finiittisellä tasolla ja ajallisuuteen sidoksissa olevien luotujen kannalta näyttää siltä, että näiden välillä olisi suurikin ero. Jumalalle — absoluuttina — ikuisen päätöksen tehnyt ylösnousemuskuolevainen on jo Paratiisin finaliitti. Mutta ihmisessä olevan Ajatuksensuuntaajan ansiosta Universaalinen Isä ei ole tietoisuuden osalta tällä tavoin rajoittunut, vaan hän voi olla tietoinen myös jokaisesta ajallisesta kamppailusta, jota käydään luodun nousuun eläimenkaltaisuuden tasolta jumalankaltaisuuden tasolle liittyvien ongelmien kanssa, ja hän voi itse osallistua näihin kamppailuihin.

extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPRESENSSI JA UBIKVITEETTI

Jumaluuden ubikviteettiä ei pidä sekoittaa siihen, että Jumala on loppujen lopuksi läsnä kaikkialla eli on omnipresentti. Universaalisen Isän tahdon mukaista on, että Korkein, Perimmäinen ja Absoluuttinen kompensoisivat, koordinoisivat ja yhdistäisivät hänen ajallis-avaruudellisen ubikviteettinsä ja hänen ajallisuuden ja avaruuden tuolle puolen menevän omnipresenssinsä hänen ajattoman ja avaruudettoman universaalisen ja absoluuttisen läsnäolonsa kanssa. Ja teidän olisi muistettava, että vaikka Jumaluuden ubikviteetti saattaakin perin usein olla avaruuteen liittyvää, se ei silti välttämättä ole ajallisuudesta riippuvaista.

Kuolevaisina ja morontiaalisina taivasmatkalaisina te Seitsenkertaisen Jumalan osoittaman hoivan kautta vähitellen erotatte Jumalan yhä selvemmin. Havonan kautta löydätte Korkeimman Jumalan. Paratiisissa löydätte hänet persoonana, ja sen jälkeen te finaliitteina pyritte ennen pitkää tuntemaan hänet Perimmäisenä. Näyttäisi siltä, että sitten kun olette finaliitteja, teillä Perimmäisen saavutettuanne olisi noudatettavana vain yksi kurssi, ja tämä olisi Absoluutin tavoittelun aloittaminen. Ketään kuolevaista eivät tuolloin häiritse Jumaluusabsoluutin saavuttamiseen liittyvät epävarmuudet, kohtasihan hän korkeimmuuteen ja perimmäisyyteen johtaneiden ylösnousemusten päätteeksi Jumala Isän. Nämä finaliitit uskovat epäilemättä silloin että, vaikka he onnistuisivatkin Absoluuttisen Jumalan löytämisessä, he löytäisivät vain saman Jumalan, Paratiisin-Isän, joka tällä kertaa tuo itsensä julki yhä lähempänä infiniittisyyttä ja universaalisuutta olevilla tasoilla. Absoluuttisuudessa tapahtuva Jumalan tavoittaminen paljastaisi epäilemättä universumien Primäärisen Esi-isän samoin kuin persoonallisuuksien Lopullisen Isän.

Korkein Jumala ei voi olla osoitus Jumaluuden ajallis-avaruudellisesta omnipresenssistä, mutta hän on kirjaimellisesti muuan jumalallisen ubikviteetin ilmentymä. Yhtäältä Luojan hengellisen läsnäolon ja toisaalta luomistuloksena näkyvien aineellisten ilmentymien välillä on valtava valtakunta, joka edustaa ubikviteettistä esiintulemista — evolutionaarisen Jumaluuden maailmankaikkeudessa tapahtuvaa esiinnousua.

Jos Korkein Jumala koskaan ottaa vastatakseen ajallisuuden ja avaruuden universumien välittömästä valvonnasta, luotamme täysin siihen, että tällainen Jumaluuden johtama hallinto tulee toimimaan Perimmäisen ylitsevalvonnassa. Tällaisessa tapauksessa Perimmäinen Jumala alkaisi ilmetä ajallisuuden universumeille transsendentaalisena Kaikkivaltiaana (Omnipotenttina, Kaikkivoipana), joka Kaikkivaltiaan Korkeimman hallinnollisiin

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, co-ordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliters you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliters, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finaliters will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

toimintoihin nähden harjoittaisi superajallisuuden ja avaruuden transsendenssin ylivalvontaa.

Kuolevaisen mieli saattaa esittää saman kysymyksen, jonka itsekin esitämme: Jos Korkeimman Jumalan kehitykseen suuruniversumin hallinnollisen toimivallan haltijaksi liittyvät Perimmäisen Jumalan yhä lukuisimmat ilmentymät, niin liittykö Perimmäisen Jumalan vastaavaan ilmaantumiseen oletetuissa ulkoavaruuden universeissa samanlaisia Absoluuttisen Jumalan yhä laajempia julkituloja? Mutta tästä asiasta meillä ei todellakaan ole tietoa.

3. AJALLIS-AVARUUDELLISET YHTEYDET

Jumaluus kykeni vain ubikviteetin avulla yhdistämään ajallis-avaruudelliset ilmenemät finiittiseksi konseptiksi eli käsitekokonaisuudeksi, sillä aika on peräkkäisten hetkien sarja, kun avaruus taas on toisiinsa liittyvien pisteiden järjestelmä. Viime kädessä te tajuatte ajan suorittamalla siitä analyysin ja tajuatte avaruuden suorittamalla siitä synteessin. Persoonallisuuteen sisältyvän integroivan ymmärryksen avulla te koordinoitte ja liitätte toisiinsa nämä kaksi keskenään erilaista konseptiä. Koko eläinkunnan keskuudessa vain ihmisellä on tämä ajan ja avaruuden tajuamisen kyky. Eläimellekin liikkeellä on merkitys, mutta liike osoittaa arvoa vain sellaiselle luodulle, jolla on persoonallisuuden status.

Elottomat olevaiset ovat ajasta riippuvaisia, mutta totuus on ajatonta. Mitä enemmän totuutta tunnet, sitä enemmän totuutta olet, sitä enemmän voit menneestä ymmärtää ja tulevasta käsittää.

Totuus on järkähtämätöntä — mitkään ohimenevät vaihtelut eivät siihen ikinä vaikuta, mutta koskaan se ei ole kuollutta eikä kaavamaisista, vaan aina väräjävä ja mukautuva — säteilevän elävää. Mutta kun totuus kytketään faktaan, silloin sekä aika että avaruus sävyttävät sen merkityksiä ja toimivat sen arvojen viitekehyksinä. Tällaiset tosiasiatietoon kytketyt totuudelliset realiteetit muuttuvat käsityksiksi, ja tämän nojalla ne siirretään suhteellisten kosmisten realiteettien valtakuntaan.

Luojan absoluuttisen ja ikuisen totuuden kytkeminen finiittisen ja ajallisen luodun faktuaaliseen kokemukseen olevaistaa uuden ja esiin nousevan, Korkeinta olevan arvon. Käsitys Korkeimmasta on olennaisen tärkeä, jotta jumalallinen ja muuttumaton ylempi maailma saadaan sovitetuksi yhteen finiittisen ja alati muuttuvan alemman maailman kanssa.

Kaikista ei-absoluuttisista olevaisista avaruus tulee lähimmäksi absoluuttista. Avaruus on ilmeisesti absoluuttisen perimmäistä. Aineellisella

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you are, the more of the past you can understand and of the future you can comprehend.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty

tasolla avaruuden ymmärtämisessä kohtaamamme todellinen vaikeus johtuu siitä tosiasista, että kun aineelliset kappaleet ovat avaruudessa, samalla avaruuskin on näissä samaisissa aineellisissa kappaleissa. Vaikka avaruuteen kuuluu paljon sellaista, joka on absoluuttista, se ei silti merkitse, että avaruus olisi absoluuttinen.

Avaruudessa vallitsevien suhteiden käsittämisen kannalta saattaa olla hyödyksi, jos otaksutte, että avaruus suhteellisesti ottaen on sittenkin muuan kaikkien aineellisten kappaleiden ominaisuus. Siispä, kun kappale liikkuu avaruuden läpi, se vie mukanaan myös kaikki ominaisuutensa, myös sen avaruuden, joka on tällaisessa liikkuvassa kappaleessa ja osa sitä.

Aineellisella tasolla kaikki todellisuutta olevat hahmot pitävät hallussaan jotakin tilaa avaruudessa, mutta henkeä olevat hahmot ovat olemassa vain suhteessa avaruuteen; ne eivät pidä hallussaan mitään tilaa avaruudessa eivätkä syrjäytä avaruutta, eivätkä ne myöskään sisällä avaruutta. Mutta mielestämme avaruuden todellinen arvoitusten arvoitus koskee idean hahmoa. Kun astumme mielen alueelle, vastassamme on moni hämmentävä ongelma. Täyttääkö idean hahmo — idean todellisuusulmentymä — jonkin tilan avaruudessa? Emme todellisuudessa sitä tiedä, jos kohta olemmekin varmoja siitä, että idean hahmo ei sisällä avaruutta. Mutta ei osoittaisi suurtakaan varovaisuutta esittää sellainen oletamus, että aineeton on aina tilatonta.

4. ENSISIJAINEN JA TOISSIJAINEN

KAUSAATIO

Monet kuolevaisen ihmisen teologisista vaikeuksista ja metafysisistä pulmakysymyksistä johtuvat siitä, että ihminen sijoittaa Jumaluuden persoonallisuuden väärään paikkaan, ja siitä, että hän näin muodoin liittyy alisteiseen Jumalallisuuteen ja kehittyvään Jumaluuteen infiniittisiä ja absoluuttisia attribuutteja. Teidän ei pidä unohtaa, että vaikka olemassa toden totta on Ensimmäinen Aiheuttaja, olemassa on lisäksi koko joukko rinnakkaisia ja alisteisia aiheuttajia: sekä liitännäisiä että toisasteisia aiheuttajia.

Ratkaiseva ero ensimmäisten aiheuttajien ja toisten aiheuttajien välillä on siinä, että ensimmäiset aiheuttajat saavat aikaan alkuperäisiä seuraamuksia, joissa ei esiinny minkään sellaisen tekijän perintöainesta, joka juontuisi jostakin edeltävästä syysuhteesta. Toissijaiset syyt tuovat esille seurauksia, joissa poikkeuksetta esiintyy muusta ja edeltävästä syysuhteesta juontuvaa perimää.

we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both associate and secondary causes.

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

Kvalifioimattomaan Absoluuttiin luontaisesti sisältyvät puhtaasti staattiset potentiaalit ovat reaktiivisia niitä Jumaluusabsoluutissa esiintyviä kausaatioita kohtaan, jotka ovat Paratiisin-Kolminaisuuden toimin aikaansaatuja. Universaalisen Absoluutin läsnä ollessa näistä kausaatiokyllästeisistä staattisista potentiaaleista tulee samalla hetkellä aktiivisia ja niiden tiettyjen transsendentaalisten toimintayksikköjen vaikutukseen reagoivia, joiden toimenpiteet johtavat näiden aktivoitujen potentiaalien statuksen muuttumiseen niin, että niistä tulee kiistämättömiä kehityksen universumimahdollisuuksia, aktuaalistuneita kasvukapasiteetteja. Juuri tällaisten kypsyneiden potentiaalien perustalta suuruniversumin luojat ja valvojat tuovat näyttämölle koskaan päättymättömän kosmisen evoluution draaman.

Jos eksistentiaaliset jätetään huomioon ottamatta, kausaatio on peruskokoonpanoltaan kolmiosainen. Siinä muodossa, jossa se vaikuttaa kuluvalle universumiaikakaudella, ja sikäli kuin se koskee seitsemän superuniversumin finiittistä tasoa, se on hahmotettavissa seuraavasti:

1. Staattisten potentiaalien aktivointi. Jumaluusabsoluutin toimenpitein tapahtuva määränpään ankkuroiminen Universaaliseen Absoluuttiin Jumaluusabsoluutin vaikuttaessa Kvalifioimattomassa Absoluutissa ja Kvalifioimattomaan Absoluuttiin ja seurauksena Paratiisin-Kolminaisuuden antamista tahdonvaraisista valtuutuksista.

2. Universumikapasiteettien olevaistaminen. Tässä on kysymyksessä erilaistumattomien potentiaalien muuntaminen erillisiksi ja tarkkarajaisiksi suunnitelmiksi. Tämän toimenpiteen takana on Jumaluuden Perimmäisyys ja transsendentaalisen tason moninaiset toimintayksiköt. Tällaiset toimet tapahtuvat koko kokonaisuniversumin tulevat tarpeet täydellisesti ennakolta huomioon ottaen. Nimenomaan tässä yhteydessä, jossa potentiaalit eriytyvät, Kokonaisuniversumin Arkkitehdit ovat olemassa universumien jumaluuskäsitteen varsinaisina henkilöityminä. Kokonaisuniversumikäsitteen ääriraja näyttää viime kädessä rajoittavan heidän suunnitelmiansa soveltamisalan avaruuden puitteisiin, mutta suunnitelmina ne eivät sinänsä ole muulla tavoin ajallisuudesta tai avaruudesta riippuvaisia.

3. Universumiaktuaalien luominen ja kehitys. Juuri sellaiseen kosmukseen toimintansa kohdistaan, joka on Jumaluuden Perimmäisyyden kapasiteettia luovan läsnäolon kyllästävä, Korkeimmat Luojat toimivat saadakseen aikaan kypsyneiden potentiaalien ajallisuudessa tapahtuvan muuttumisen kokemukselliseksi aktuaaleiksi. Kokonaisuniversumin puitteissa kaikkea potentiaalisen reaalisuuden

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of

aktuaalistumista rajoittaa se, mikä viime kädessä on kehittymisen kapasiteetti, ja esillenousun loppuvaiheissa se on ajallis-avaruudellisesti ehdollistettua. Paratiisista lähtevät Luoja-Pojat ovat — aktuaalisesti — kosmisessa merkityksessä muuntavia luojia. Mutta tämä ei millään muotoa kumoa sitä käsitystä, joka ihmisillä on heistä luojina, sillä finiittisestä näkökulmasta katsottuna he mitä ilmeisimmin kykenevät luomaan ja he myös luovat.

5. KAIKKIVOIPAIKUUS JA MAHDOLLISENMYÖTÄISYYS

Jumaluuden kaikkivoipaisuus ei merkitse, että siihen kuuluisi kyky tehdä sellaista, mikä ei ole tehtävissä. Jos pitäydytään ajallis-avaruudellisissa puitteissa ja jos pidetään lähtökohtana sitä, että kuolevaisen ymmärrys toimii älyllisenä viitekehyksenä, edes infiniittinen Jumala ei voi luoda nelikulmaisia ympyröitä eikä tuottaa pahaa, joka on luonnostaan hyvää. Jumala ei voi tehdä sellaista, mikä on ei-jumalallista. Tällainen filosofisten termien vastakkainasettelu on yhtä tyhjän kanssa ja osoittaa, ettei tällä tavoin saada mitään aikaiseksi. Mikään persoonallisuuden piirre ei voi olla yhtäaikaaisesti sekä jumalallinen että ei-jumalallinen. Mahdollisenmyötäisyys on jumalallisessa vallassa luontaista. Ja tämä kaikki juontuu siitä tosiasiasta, että kaikkivoipaisuus paitsi luo olemuksellisia olevaisia, on myös kaikkien olevaisten ja olentojen olemuksen alkulähde.

Isä tekee alussa kaiken, mutta sitä mukaa kun ikuisuuden panorama avautuu reaktiona Infiniittisen tahtoon ja toimeksiantoihin, käy yhä ilmeisemmäksi, että luoduista, jopa ihmisistä, on määrä tulla Jumalan työtovereita määränpään lopullisuuden todellistamisessa. Ja tämä pitää paikkansa jo lihallishahmoisen elämän aikana. Kun ihminen ja Jumala ryhtyvät kumppaneiksi, ei tähän kumppanuuteen sisältyville vastaisille mahdollisuuksille voi panna mitään rajoitetta. Kun ihminen oivaltaa, että Universaalinen Isä on hänen kumppaninsa kuljettaessa ikuisesti eteenpäin, kun hän fuusioituu sisimmässään olevaan Isän läsnäoloon, silloin hän on — hengessä — murtautunut ajallisuuden kahleet ja on jo astunut vaiheisiin, jotka merkitsevät ikuista edistymistä Universaalisen Isän tavoittelussa.

Kuolevaisen tietoisuus etenee tosiasiasta merkitykseen ja sen jälkeen arvoon. Luojan tietoisuus etenee ajatus-arvosta sana-merkityksen kautta toiminnan tosiasiaan. Jumalan täytyy aina toimia murtautukseen sen kvalifioimattomasta ykseydestä johtuvan umpikujan läpi, joka luonnostaan kuuluu eksistentiaaliseen infiniittisyyteen. Jumaluuden on aina tarjottava se

emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the

malliuniversumi, ne täydelliset persoonallisuudet, ne alkuperäiset totuus, kauneus ja hyvyys, joita kohti kaikki jumaluuden alapuolella olevat luomukset ponnistelevat. Aina on Jumalan ensin löydettävä ihminen, jotta ihminen saattaisi myöhemmin löytää Jumalan. Aina täytyy olla olemassa Universaalinen Isä, ennen kuin ylipäätään voi olla olemassa universaalista poikautta ja siitä johtuvaa universaalista veljeyttä.

6. KAIKKIVOIPAIKUUS JA KAIKENTEKEYYS

Jumala on toden totta kaikkivoipa, mutta hän ei ole kaikentekevä — hän ei henkilökohtaisesti tee kaikkea, mitä tehdään. Kaikkivoipaisuuteen sisältyy Kaikkivaltiaan Korkeimman ja Korkeimman Olennon voimapotentiali, mutta Korkeimman Jumalan tahtoperäiset teot eivät ole Infinitiin Jumalan henkilökohtaisia tekoja.

Primäärinen Jumaluuden kaikentekeyyden puolesta puhuminen olisi samaa kuin oikeuksien riistäminen kutakuinkin miljoonalta Paratiisin Luoja-Pojalta, lukemattomista armeijakunnallisista erilaisiin muihin luokkiin kuuluvista myötävaikuttavista luovista avustajista puhumattakaan. Koko maailmankaikkeudessa ei ole kuin yksi aiheuttamaton Aiheuttaja. Kaikki muut aiheuttajat ovat tämän yhden Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen johdannaisia. Eikä tämä filosofia miltei osin tee väkivaltaa eri puolille koko valtavaa maailmankaikkeutta sirotautuneiden myriadien Jumaluuden lasten vapaatahtoisuudelle.

Paikallisissa puitteissa saattaa näyttää siltä, että tahto toimii aiheuttamattomana aiheuttajana, mutta siinä ilmenee kumminkin poikkeuksetta sellaisia perintötekijöitä, jotka todistavat yhteydestä ainutlaatuisiin, alkuperäisiin ja absoluuttisiin Ensimmäisiin Aiheuttajiin.

Kaikki tahtotoiminta on suhteellista. Alkuunpanoa ajatellen vain Isä—MINÄ OLEN omaa tahtotoiminnan lopullisuuden; absoluuttisessa merkityksessä vain Isä, Poika ja Henki tuovat esiin sellaisia tahtotoiminnan etuoikeuksia, jotka ovat riippumattomia ajallisuudesta ja joille avaruus ei aseta ehtoja. Kuolevaiselle ihmiselle on annettu vapaa tahto, kyky tehdä valintoja, ja vaikkei tällainen valitseminen olekaan absoluuttista, se on finitiivisellä tasolla ja siltä osin kuin se koskee valintaa tekevän persoonallisuuden kohtaloa, kuitenkin suhteellisen lopullista.

Absoluuttista tasoa lukuun ottamatta tahtotoiminta kohtaa jokaisella muulla tasolla rajoituksia, jotka ovat olennainen osa tätä nimenomaista valintakykyä käyttävää persoonallisuutta. Ihminen ei voi valita sellaista, jota valittavuus ei kata. Hän ei esimerkiksi voi

original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omnificent — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omnificence of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being

päättää olla jokin muu kuin ihmisolento, mutta sen sijaan hän voi päättää, että hänestä tulee jotakin enemmän kuin ihminen; hän voi päättää lähteä sille matkalle, joka merkitsee universumiylönousemusta. Mutta hän voi tehdä näin siksi, että ihmisen tekemä valinta ja jumalallinen tahto sattuvat tällä kohdin käymään yksiin. Ja mitä poika halajaa ja Isä tahtoo, se käy varmasti toteen.

Kuolevaisen elämässä avautuu ja sulkeutuu yhtä mittaa polkuja, jotka edustavat toisistaan eroavaa menettelyä, ja sellaisten aikojen kuluessa, jolloin valinnanteko on mahdollista, ihmispersoonallisuus tekee jatkuvasti päätöksiä näiden monien toimintatapojen välillä. Ajallinen tahtotoiminta kytkeytyy aikaan, ja sen on odotettava ajan kulumista saadakseen tilaisuuden julkitulemiseen. Hengellinen tahtotoiminta on jo alkanut saada esimakua siitä, mitä on vapaus ajan kahleista, sillä se on päässyt osittain vapaaksi ajallisesta peräkkäisyydestä, ja tämä johtuu siitä, että hengellinen tahtotoiminta on samastumassa Jumalan tahtoon.

Tahtomisen, valinnan suorittamisen, täytyy pakostakin tapahtua niissä universumipuitteissa, jotka ovat aktuaalistuneet reaktion korkeampaan ja edellä käyneeseen päätöksentekoon. Ihmistähto on alusta loppuun saakka tiukasti finiittiseen rajoittuvaa, paitsi yhden yksityiskohdan osalta: Kun ihminen haluaa löytää Jumalan ja olla hänen kaltaisensa, tällainen valinta menee finiittisyyden tuolle puolen, ja vain ikuisuus voi paljastaa, meneekö tämä valinta myös absoniittisuuden tuolle puolen.

Jumaluuden kaikkivoipaisuuden tiedostaminen on sitä, että tunnet olosi turvalliseksi kosmisen kansalaisen kokemuksessasi; että voit olla vakuuttunut siitä, ettei pitkällä matkalla kohti Paratiisia mikään vaara uhkaa sinua. Mutta jos tyyty harhakäsitykseen Jumalan kaikenkevytydestä, se on samaa kuin hyväksyisi panteismin, joka on kolossaalinen erehdys.

7. KAIKENTIETÄVYYS JA PREDESTINAATIO

Luojan tahdon ja luodun olennon tahdon toiminta suuruniversumissa vaikuttaa niissä rajoissa ja niiden mahdollisuuksien mukaisesti, jotka Mestariarkkitehdit ovat asettaneet. Tämä mainittujen enimmäisrajojen ennalta tapahtunut asettaminen ei kuitenkaan vähäisimmässäkään määrin kavenna luodun olennon tahdon suvereenisuutta näiden rajalinjojen sisäpuolella. Ei myöskään perimmäinen ennaltatietäminen, joka sallii täysin kaikenlaisen finiittisen valintojen tekemisen, kumoa finiittistä tahtotoimintaa. Kypsä ja kaukokatseinen ihminen saattaisi kyetä

except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this

esittämään mitä tarkimman ennusteen siitä, mitä joku häntä nuorempi kumppani päättää, mutta tällainen ennaltatietäminen ei hiukkaakaan vähennä itse päätöksenteon vapautta ja aitoutta. Jumalat ovat viisaasti rajoittaneet kypsymättömän tahdon vaikutuspiiriä, mutta näiden tarkoin määriteltyjen rajojen sisäpuolella se on kaikesta huolimatta kiistatonta tahtoa.

Kaiken menneen, nykyisen ja tulevan valitsemisen suurenmoisinaan korreloituminen ei kumoa tällaisten valintojen autenttisuutta. Se osoittaa paremminkin sitä, mihin suuntaan kosmos predestinoidusti eli ennaltamäärätysti pyrkii, ja tuntuu viittaavan ennakkotietoon siitä, ketkä tahdolliset olennot mahdollisesti päättävät ja ketkä mahdollisesti eivät päättä, että heistä tulee koko todellisuuden kokemukselliseen aktuaalistumiseen oman panoksensa antavia osasia.

Finiittisessä valitsemisessa ilmenevä erehtyminen on ajallisuuteen sidonnaista ja ajallisuuteen rajoittuvaa. Sellaista voi esiintyä vain ajallisuudessa ja Korkeimman Olennon kehittyvän läsnäolon puitteissa. Tällainen vääriin osuva valitseminen on mahdollista ajallisuudessa, ja se tuo esille (Korkeimman keskeneräisyyden lisäksi) sen tietyn valintapuitteiston, jolla kypsymättömät luodut pitää varustaa, jotta he pääsisivät osallisiksi universumissa tapahtuvasta edistymisestä asettumalla omasta vapaasta tahdostaan yhteyteen todellisuuden kanssa.

Ajallisuuden ehdollistamassa avaruudessa esiintyvä synty on selkeä todiste finiittisen tahdon vapaudesta, jopa mielivallasta. Synty kuvastaa kypsymättömyyttä, joka on sokaistunut persoonallisuuden omaamasta verrattain täysivaltaisen tahdon vapaudesta persoonallisuuden ollessa samalla kykenemätön tajuamaan kosmiseen kansalaisuuteen sisältyviä korkeampia velvoitteita ja velvollisuuksia.

Finiittisissä toimipiireissä ilmenevä paatuneisuus tuo esille, että jokaisella Jumalaan samastumattomalla minuudella on vain ohimenevä reaalisuus. Vasta kun luodusta tulee Jumalaan samastunut, vasta sitten hänestä tulee universeissa aidosti todellinen. Finiittinen persoonallisuus ei ole luonut itseään, mutta superuniversumin areenalla, jossa valinta tehdään, se kylläkin määrää omasta kohtalostaan.

Elämän vuodattaminen aineellis-energiaalisiin järjestelmiin antaa niille kyvyn säilyä, lisääntyä ja mukautua. Se, että eläville organismeille lahjoitetaan persoonallisuus, antaa niille lisäksi oikeudet määrätä itsestään, kehittää itseään ja samastaa itsensä Jumaluuden fuusiohenkeen.

Alipersonalliset elävät olevaiset ovat osoitus siitä, että mieli aktivoi energia-ainetta, ensin fyysisinä valvojina ja sitten mielenauttajahenkinä.

foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits.

Persoonallisuuden lahja tulee Isältä, ja se antaa elävälle järjestelmälle ainutlaatuiset valintoikeudet. Mutta jos persoonallisuudella on oikeus käyttää tahdonvaraista todellisuuteen samastumisen valinnanvapautta ja jos tämä valinnanvapaus on todellista ja esteetöntä, siinä tapauksessa täytyy kehittyvällä persoonallisuudella olla toisena mahdollisena vaihtoehtona myös se, että hänestä tulee itsensä sekasortoon saattava, itsensä hajottava ja itsensä tuhoava. Kosmisen itsetuhon mahdollisuus ei ole vältettävissä, mikäli kehittyvän persoonallisuuden on määrä finiittisen tahdon käyttämisen osalta olla aidolla tavalla vapaa.

Persoonallisuuden valinnanvapauden puitteiden kaventamisesta on olemassaolon alemmilla tasoilla kautta linjan siis seurauksena turvallisuuden lisääntymistä. Valinnasta tulee yhä vapaampaa sitä mukaa, kun universumeja nousee yhä korkeammalle; valinnanvapaus lähestyy lopulta jumalallista vapautta, kun ylösnousemuspersoonallisuus yltää statuksen jumalallisuuteen, universumin tarkoitusperille pyhittäytymisen korkeimmuuteen, kosmisen viisauden saavuttamisen täyteyteen ja siihen, että luotu samastuu lopullisesti Jumalan tahtoon ja tapaan, jolla Jumala menettelee.

8. VALVONTA JA YLIVALVONTA

Ajallis-avaruudellisissa luomistuloksissa vapaan tahdon ympärille on pystytetty pidäkkeitä ja rajoituksia. Aineellisen elämän evoluutio on aluksi mekaanista, sitten mielen aktivoimaa, ja siitä saattaa (sen jälkeen kun persoonallisuus on lahjoitettu) tulla hengen ohjaamaa. Elämänkantajien suorittamiin alkuperäisiin fyysisen elämän juurrutuksiin sisältyvät potentiaalit määräävät asuttujen maailmojen orgaanisen evoluution fyysiset puitteet.

Kuolevainen ihminen on kone, elävä mekanismi. Hänen juurensa ovat ehdottomasti energian fyysisessä maailmassa. Monet ihmisen reaktioista ovat luonteeltaan mekaanisia, elämässä on paljon konemaista. Mutta ihminen, mekanismi, on paljon enemmän kuin kone, sillä hänet on varustettu mielellä ja hänen sisimmässään asuu henki. Ja vaikkei hän koskaan koko aineellisen elämänsä aikana voikaan vapautua olemassaoloonsa kuuluvasta kemiallisesta ja sähköisestä mekaniikasta, hän voi silti oppia yhä paremmin alistamaan tämän fyysisen elämänkoneiston kokemuksen mukanaan tuoman ohjaavan viisauden valtaan sillä, että hän pyhittää ihmismielen sisimmässään asuvan Ajatuksensuuntaajan antamien hengellisten kehotusten täytäntöönpanemiseen.

Henki vapauttaa tahdon toiminnan, ja

Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt; and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the

mekanismi rajoittaa sitä. Epätäydellinen valitseminen, jota mekanismi ei valvo ja joka ei ole samastunut henkeen, on vaarallista ja ailahtelevaa. Mekaniikan herruus takaa edistymisen kustannuksella vakauden, liittoutuminen hengen kanssa vapahtaa valitsemisen fyysiseltä tasolta, ja samalla se varmistaa sen jumalallisen vakauden, jonka saavat aikaan entisestään lisääntynyt universumiymmärrys ja entistä laajempi kosminen käsittäminen.

Luotua uhkaava suuri vaara on siinä, ettei hän elämämekanismin kahleista vapautuessaan korvaakaan tätä vakauden menettämistä sillä, että hän rakentaa harmonisen yhteistyösuhteen hengen kanssa. Kun luodun valintojen tekeminen on jo jotakuinkin vapautunutta mekaanisesta vakaudesta, se saattaa pyrkiä entistä pitemmälle menevään itsensä vapauttamiseen erillään laajemmasta henkeen samastumisesta.

Biologisen evoluution periaate kaikkineen tekee mahdottomaksi sellaisen, että alkukantainen ihminen ilmaantuisi asuttuihin maailmoihin kovinkaan suurella itsehillinnällä varustettuna. Niinpä sama luomissuunnitelma, joka asetti tavoitteeksi evoluution, huolehtii myös siitä, että vaikuttamassa ovat sellaiset ulkoiset pidäkkeet kuin aika ja avaruus, nälkä ja pelko, jotka rajoittavat tehokkaasti sitä, miten laajat mahdollisuudet tällaisilla sivistymättömillä luoduilla on hengellisen tason alapuolella tapahtuvaan valintojen tekemiseen. Sitä mukaa kun ihmismieli selviää menestyksellisesti yhä vaikeammista esteistä, tämä luomissuunnitelma on huolehtinut myös siitä, että vähä vähältä kertyy koko ihmiskunnalle yhteinen, vaivalla kerätyn kokemuksellisen viisauden perintö; se on toisin sanoen huolehtinut siitä, että hupenevien ulkoisten pidäkkeiden ja runsastuvien sisäisten pidäkkeiden välillä on säilynyt tasapaino.

Evoluution, ihmisen kulttuurisen edistymisen, hitaus on todistuksena sen jarrun — aineellisen vitkaisuuden — tehokkuudesta, joka vaikuttaa varsin tehokkaasti hidastaakseen vaarallisia etenemisnopeuksia. Tällä tavoin aika jo sinänsä vaimentaa ja hajottaa laajemmalle alalle ne muutoin tappavat seuraukset, jotka johtuvat liian varhain tapahtuvasta irtautumisesta ihmisen toimintaa välittömimmin saartavista esteistä. Sillä kun kulttuuri edistyy ylinopeudella, kun aineellinen edistyminen karkaa palvonta—viisauden kehityksen edelle, silloin sivilisaatio kantaa taantumisen siemeniä. Ja ellei tällaisia ihmisyyshyönteisiä pikaisesti tueta kokemuksellista viisautta lisäämällä, ne vajoavat alas korkeilta, mutta ennenaikaisesti saavuttamiltaan tasoilta, ja viisauden alalla koittava ”pimeän keskiajan” interregnum tulee olemaan todisteena väijäämättömästä tasapainottomuuden restauraatiosta vapautumisen ja itsehillinnän

mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the “dark ages” of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

välillä.

Caligastian syntinä oli se, että hän sivuutti aikatekijän, joka säätelee asteittain etenevää ihmisen vapauttamista; se, että hän perusteettomasti hävitti hillitsevät esteet, joita noiden aikojen kuolevaismieliset eivät vielä olleet kokemuksellisesti ylittäneet.

Sellainen mieli, joka kykenee saamaan aikaan ajan ja avaruuden osittaisen lyhenemisen, osoittaa tällä nimenomaisella teolla omaavansa ne viisauden siemenet, jotka voivat toimia tehokkaasti, ilman että pidäke-esteen ylittäminen olisi välttämätöntä.

Lucifer pyrki samalla tavoin murtamaan aikatekijän, joka toimii paikallisjärjestelmässä tiettyjen vapauksien ennenaikaisen saavuttamisen pidäkkeenä. Valoon ja elämään asettunut paikallisjärjestelmä on kokemuksen tietä yltänyt niihin näkökantoihin ja oivalluksiin, jotka antavat mahdollisuuden käyttää monia kyseisen toimipiiriin vakiintumista edeltävinä aikoina hajottavina ja tuhoisina tuntuja menetelmiä.

Kun ihminen karistaa yltään pelon kahleet, kun hän koneillaan kytkee mantereet ja valtameret toisiinsa, kun hän historiankirjoituksellaan kytkee sukupolvet ja vuosisadat toisiinsa, hänen on pantava jokaisen ylitetyn pidäkkeen sijalle uusi ja vapaaehtoisesti omaksuttu pidäke, joka on laajenevan ihmisviisauden asettamien moraalisaantöjen mukainen. Nämä ihmisen itselleen asettamat pidäkkeet ovat kaikkien ihmisperäiseen sivilisaatioon vaikuttavien tekijöiden — oikeuskäsitysten ja veljeyshanteiden — joukossa samalla kertaa sekä kaikkein voimallisimmat että kaikkein heiveröisimmät. Ihminen tekee itsestään jopa kelvollisen kantamaan häntä hillitsevän armeliaisuuden vaatteita uskaltaessaan rakastaa kanssaihmiään, samalla kun hän pääsee hengellisen veljeyden alkutaipaleelle päättäessään osoittaa näille sellaista kohtelua, jollaista hän toivoisi itsekkin kohtaavansa, ellei peräti sellaista kohtelua, jollaista Jumala hänen käsityksensä mukaan näille osoittaisi.

Automaattinen universumireaktio on vakaa, ja jossakin muodossa se on kosmoksessa jatkuvaa. Persoonallisuus, joka tuntee Jumalaa ja haluaa tehdä hänen tahtonsa, persoonallisuus, jolla on henkiymmärrystä, on jumalallisesti vakaa ja ikuisesti olemassa oleva. Ihmisen universumissa suorittama suuri löytöretki on siinä, että hänen kuolevaismielensä siirtyy mekaanista staattisuutta merkitsevästä vakaudesta hengellisen dynaamisuuden jumalallisuuteen. Ja tämän muodonmuutoksen hän saa aikaan niiden omien persoonallisuuspäätöstensä voimalla ja lujuudella, jotka jokaisessa elämäntilanteessa julistavat: "Minun tahtoni on, että Sinun tahtosi tapahtuu."

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, "It is my will that your will be done."

9. MAAILMANKAIKKEUDEN MEKANISMIT

Aika ja avaruus ovat muuan yhden kokonaisuuden muodostava kokonaisuniversumin mekanismi. Ne ovat ne välineet, joiden avulla käy mahdolliseksi finiittisten luotujen olla kosmoksessa rinnan Infiniittisen kanssa. Finiittiset luodut pidetään ajan ja avaruuden avulla tehokkaasti erillään absoluuttisesta tasosta. Mutta nämä eristeet, joiden puuttuessa yksikään kuolevainen ei voisi olla olemassa, vaikuttavat finiittisen toiminnan vaikutuspiiriä välittömästi rajoittaen. Ilman niitä ei yksikään luotu voisi toimia, mutta jokaisen luodun tekoja niillä ehdottomasti rajoitetaan.

Korkeampien mielellisten olentojen tuottamat mekanismit toimivat vapauttaakseen luovat lähteensä, mutta jossakin määrin ne poikkeuksetta rajoittavat kaikkien alistussuhteessa olevien älyllisten olentojen toimintaa. Universumeissa eläville luoduille tämä rajoitus paljastuu universumien mekanismina. Ihmisellä ei ole kahlitsematonta vapaata tahtoa, vaan hänen valinnanvapaudellaan on omat rajansa, mutta tämän vapaan valintaoikeuden kattamalla alueella hänen tahtonsa on verrattain suvereeni.

Kuolevaispersoonallisuuden elämänmekanismi, ihmisruumis, on kuolevaisen tason yläpuolelta olevan luomissuunnitelman tuote. Niinpä ihminen itse ei voikaan sitä koskaan täydelleen hallita. Vasta kun taivaaseen nouseva ihminen yhdessä fuusioituneen Suuntaajan kanssa itse luo persoonallisuuden julkituomiseen tarvittavan mekanismin, vasta sen hän saa täydellisesti hallintaansa.

Suuruniversumi on mekanismeja siinä kuin organismiakin, se on mekaaninen ja elävä — Korkeimman Mielen aktivoima elävä mekanismi, joka koordinoituu Korkeimman Hengen kanssa ja saavuttaa julkitulonsa Korkeimpana Olentona laajinta mahdollista voiman ja persoonallisuuden yhdistymistä edustavilla tasoilla. Mutta finiittisen luomistuloksen mekanismin kiistäminen on samaa kuin tosiasian kiistäminen ja todellisuuden huomiotta jättäminen.

Mieli on saanut aikaan mekanismit: luova mieli, joka vaikuttaa kosmisiin potentiaaleihin ja kosmisissa potentiaaleissa. Luojan ajattelu on kiteyttänyt mekanismit tiettyä tarkoitusta varten, ja iäti ne toimivat uskollisina sille tahtoperäiselle konseptille, josta ne ovat lähtöisin. Mutta jokaisen mekanismin olemassaolon tarkoitus kätkeytyy sen alkuperään, ei sen toimintaan.

Näistä mekanismeista ei tulisi ajatella niin, että ne rajoittavat Jumaluuden toimintaa; mieluummin on totta, että Jumaluus näiden nimenomaisten mekaniikkojen muodossa on

9. UNIVERSE MECHANISMS

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, coordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather it is true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The

viennyt päätökseen ikuisen julkitulon yhden vaiheen. Universumien perusmekanismit ovat ilmaantuneet olemassaolon piiriin reaktiona Ensimmäisen Lähteen ja Keskukseen absoluuttiseen tahtoon. Siksi ne ikuisesti toimivatkin täydellisessä sopusoinnussa Infiniittisen laatiman suunnitelman kanssa. Ne ovat toden totta juuri tuon suunnitelman mukaisia ei-tahdollisia hahmoja.

Ymmärrämme jotakin siitä, miten Paratiisin mekanismi korreloituu lankaikkisen Pojan persoonallisuuteen; kysymyksessähän on Myötätöimijän funktio. Ja meillä on teorioita, jotka koskevat Universaalisen Absoluutin toimintoja suhteessa Kvalifioimattoman Absoluutin teoreettisiin mekanismeihin ja Jumaluusabsoluutin potentiaaliseen persoonaan. Mutta kehittyvien Korkeimman Jumaluuden ja Perimmäisen Jumaluuden osalta panemme merkille, että tiettyjä persoonattomia vaiheita tosiasiallisesti yhdistetään tahdollisiin vastapuoliinsa, ja näin on kehittymässä uusi suhde hahmon ja persoonan välille.

Menneisyyden ikuisuudessa Isä ja Poika muodostivat liiton siinä ykseydessä, jonka julkitulo oli Ääretön Henki. Jos tulevaisuuden ikuisuudessa sattuisi niin, että paikallisuniversumien Luoja-Pojat ja Luovat Henget pääsevät luovaan liittoon ulkoavaruuden maailmoissa, mitä loisikaan heidän ykseytensä heidän jumalallisen olemuksensa yhteisilmentymäksi? On hyvinkin mahdollista, että saamme nähdä tähän saakka vielä paljastumattoman ilmentymän Perimmäisestä Jumaluudesta: hallintoasiain ylihoitajan uuden olentotyyppin. Tällaisissa olennoissa ilmenisi ainutlaatuisia persoonallisuudelle kuuluvia ominaisuuksia, sillä heissä yhdistyvät persoonallisen Luojan, persoonattoman Luovan Hengen ja kuolevaisluodun kokemus sekä Jumalallisen Hoivaajan asteittain etenevä personoituminen. Nämä olennot voisivat olla perimmäisiä sikäli, että he liittyisivät persoonalliseen ja persoonattomaan todellisuuteen, samalla kun heissä yhdistyisivät Luojan ja luodun kokemukset. Ovatpa näiden otaksuttujen ulkoavaruuden luomusten toimivien kolminaisuuksien kolmansille persoonille kuuluvat attribuutit mitä hyvänsä, he joka tapauksessa ylläpitävät Luoja-Isiinsä ja Luoviin Äiteihinsä jossakin määrin samanlaista suhdetta kuin Äärettömällä on Universaaliseen Isään ja lankaikkiseen Poikaan.

Korkein Jumala on kaiken universumikokemuksen personoituma, koko finiittisen evoluution kohdentuma, koko luotujen olentojen todellisuuden maksimaatio, kosmisen viisauden täyttymys, ajallisuuden galakseihin sisältyvien harmonisten kauneusarvojen henkilöitymä, kosmisia mielimerkityksiä edustava totuus, korkeimpia henkiarvoja edustava hyvyys. Ja Korkein Jumala tulee ikuisessa tulevaisuudessa syntesoimaan nämä moninaiset

basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

118:9.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

118:9.9 (1304.2) God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful

finiittiset erilaisuudet yhdeksi kokemuksellisesti merkitseväksi kokonaisuudeksi, samaan tapaan kuin ne nyt ovat absoluuttisilla tasoilla Paratiisin-Kolminaisuudessa eksistentiaalisesti yhdistyneitä.

10. KAITSELMUSTOIMINNOT

Kaitselmus ei tarkoita, että Jumala olisi päättänyt kaiken puolestamme ja etukäteen. Jumala rakastaa meitä aivan liian paljon niin tehdäkseen, sillä sellainen olisi silkkää kosmista tyranniaa. Ei ole epäilystäkään siitä, että ihmisellä on verrattain esteetön valta tehdä valintoja. Jumalallinen rakkaus ei myöskään ole sellaista lyhytnäköistä hempeilyä, joka lellittelisi ja hemmottelisi ihmislapsia.

Isä, Poika ja Henki — Kolminaisuutena — eivät ole Kaikkivaltias Korkein, mutta Kaikkivaltiaan korkeimmuus ei voi koskaan tulla julki ilman heitä. Kaikkivaltiaan kasvu keskittyy aktuaalisuuden Absoluutteihin ja perustuu potentiaalisuuden Absoluutteihin. Mutta Kaikkivaltiaan Korkeimman toiminnot suhteutuvat Paratiisin-Kolminaisuuden toimintoihin.

Tuntuu siltä, että universumiaktiiviteetin kaikki osa-alueet ovat Korkeimmassa Olennessa tämän kokemuksellisen Jumaluuden persoonallisuuden toimesta osittain jälleenyhdistymässä. Niinpä kun haluamme suhtautua Kolminaisuuteen ikään kuin se olisi yksi Jumala, ja jos rajoitamme tämän käsitystavan tällä haavaa tunnettuun ja organisoituun suuruniversumiin, teemme sen havainnon, että kehittyvä Korkein Olento on osittainen kuvastuma Paratiisin-Kolminaisuudesta. Ja lisäksi huomaamme, että tämä Korkein Jumaluus on kehityksessä suuruniversumin finiittistä ainetta, mieltä ja henkeä edustavaksi persoonallisuussynteesiksi.

Jumalilla on attribuutteja, mutta Kolminaisuudella on toimintoja, ja Kolminaisuuden tavoin kaitselmuskien on toiminto, universumiin kohdistuvan muun kuin persoonallisen ylivalvonnan yhdistelmä, joka ulottuu Kaikkivaltiaan voimassa syntesoituvan Seitsenkertaisen evolutionaarisilta tasoilta Jumaluuden Perimmäisyyden transsendentaalisten maailmojen kautta edelleen ylöspäin.

Jumala rakastaa jokaista luotua niin kuin lasta, ja tämä rakkaus lepää jokaisen luodun yllä kautta kaiken ajallisuuden ja ikuisuuden. Kaitselmus toimii suhteessa kokonaisuuteen ja on tekemisissä jokaisen luodun olennon toiminnan kanssa siinä määrin kuin tämä toiminta liittyy kokonaisuuteen. Kaitselmuksellinen asioihin puuttuminen kenenkä hyvänsä olennon kohdalla osoittaa tuon olennon toiminnan olevan jonkin kokonaisuuden evolutionaарisen kasvun kannalta

whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

118:10.1 (1304.3) Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

118:10.2 (1304.4) The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the *functions* of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

118:10.3 (1304.5) It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

118:10.4 (1304.6) The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence *is* a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

118:10.5 (1304.7) God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a

tärkeää. Tällainen kokonaisuus saattaa olla kokonainen rotu, kokonainen kansakunta, kokonainen planeetta tai jopa jokin korkeampi kokonaisuus. Luodun olennon toiminnan tärkeys juuri on se, joka aiheuttaa kaitselmuksellisen asioihin puuttumisen, ei suinkaan se, miten tärkeä luotu on persoonana.

Isä voi siitä huolimatta persoonana milloin tahansa puuttua isällisellä kädellä kosmisten tapahtumien virtaan täysin Jumalan tahdon mukaisesti ja sopusoinnussa Jumalan viisauden kanssa ja niin kuin Jumalan tuntema rakkaus antaa aihetta.

Mutta se, mitä ihminen kutsuu kaitselmukseksi tai sallimukseksi, on aivan liian usein hänen oman mielikuvituksensa tuote, satunnaisten olosuhteiden onnekas yhteensattuminen. Universumiolemassaolon finiittisessä valtakunnassa vaikuttaa kuitenkin todellinen ja esiin nouseva kaitselmus: avaruuden energioiden, ajallisuuden liikkeiden, älyllisten ajatusten, luonnetta osoittavien ihanteiden, hengellisistä olemuksista kumpuavien toiveiden ja kehittyvien persoonallisuuksien tavoitteellisten tahtoperäisten tekojen eittämätön ja aktuaalistuva korreloituminen. Aineellisissa maailmoissa vallitsevat olosuhteet saavuttavat lopullisen finiittisen integroitumisen Korkeimman ja Perimmäisen toisiinsa limittyvissä läsnäoloissa.

Sitä mukaa kun suuruniversumin mekanismit ovat täydellistyneet niin pitkälle, että ne ovat mielen harjoittaman ylivalvonnan kautta saavuttaneet lopullisen täsmällisyytensä, ja sitä mukaa kun luotujen mieli nousee täydellisyyteen viedyn henkeen integroitumisen kautta jumalallisuuden saavuttamista merkitsevään täydellisyyteen ja kun Korkein tämän seurauksena nousee esiin kaikkien näiden universumi-ilmiöiden aktuaalisena yhdistäjänä, kaitselmus käy yhä selvemmin havaittavaksi.

Jotkin evolutionaarisissa maailmoissa aika ajoin esiintyvistä hämmästyttävän onnekaista olosuhteista saattavat johtua vähin erin esiin nousevasta Korkeimman läsnäolosta, esimakuna hänen tulevasta universumitoiminnoistaan. Suurin osa siitä, mitä kuolevainen mielellään kutsuu kaitselmuksesta johtuvaksi, ei sitä ole. Se, että häneltä puuttuu kaukokatseinen näkemys elämän olosuhteiden oikeista merkityksistä, haittaa suuresti hänen arviotaan tällaisista asioista. Suuri osa siitä, mitä kuolevainen mielellään kutsuu hyväksi onneksi, saattaa todellisuudessa ollakin huonoa onnea. Se, että onni hymyilee, ja ihmiselle koituu ansaitsematonta joutoaikaa ja varallisuutta, jonka hyväksi ei ole tarvinnut ponnistella, saattaaakin osoittautua ihmistä koettelevista kärsimyksistä suurimmaksi. Nurjan kohtalon näennäinen julmuus sen kasatessa koettelemuksia jonkun kärsivän kuolevaisen päälle

higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

118:10.6 (1305.1) Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

118:10.7 (1305.2) But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

118:10.8 (1305.3) As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so does providence become increasingly discernible.

118:10.9 (1305.4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

saattaa todellisuudessa olla se karkaiseva tuli, joka vähitellen muuntaa pehmeän raudan kaltaisen kypsymättömän persoonallisuuden karkaistun teräksen kaltaiseksi todelliseksi luonteenlujuudeksi.

Kehittyvissä universeissa vaikuttaa kyllä kaitselmus, ja luodut voivat päästä siitä perille täsmälleen siinä määrin kuin heissä on kehittynyt kykyä kehittyvien universumien tarkoituksen käsittämiseen. Täysimääräinen universumitarkoitusten havaitsemisen kyky on yhtä kuin luodun evolutionaarinen täysimittautuminen, ja se on ilmaistavissa myös toisin sanomalla, että kysymys on Korkeimman saavuttamisesta keskeneräisten universumien nykyisen tilan tarjoamissa rajoissa.

Isän osoittama rakkaus toimii suoraan yksilön sydämessä — kaikkien muiden yksilöiden vaikutuksista ja vastavaikutuksista riippumattomana. Suhde on persoonallinen — ihminen ja Jumala. Jumaluuden persoonaton läsnäolo (Kaikkivaltias Korkein ja Paratiisin-Kolminaisuus) osoittaa huomiota, joka kohdistuu kokonaisuuteen, ei osaan. Korkeimmuuden ylivalvontana ilmenevä kaitselmus käy sitä ilmeisemmäksi mitä pitemmälle maailmankaikkeuden toinen toistaan seuraavat osat etenevät finiittisten päämäärien saavuttamisessa. Sitä mukaa kun järjestelmät, konstellatiot, universumit ja superuniversumit asettuvat valoon ja elämään, Korkein tulee yhä enemmän esille kaiken tapahtumassa olevan mielekkäänä korreloijana, samalla kun Perimmäinen nousee vähitellen esille kaiken olevaisen transsendentaalisena yhdistäjänä.

Aineellisuuden piiriin kuuluvat luonnolliset tapahtumat näyttävät evolutionaarisen maailman alkuvaiheissa useinkin olevan sovittamattomassa ristiriidassa. Siinä, mitä kehittyvässä maailmassa tapahtuu, on paljon sellaista, jota kuolevaisen ihmisen on kohtalaisen vaikea ymmärtää — luonnonlaki on perin usein ilmeisen julma, sydämetön ja piittaamaton kaikkea sitä kohtaan, mikä ihmiskäsityksen mukaan on totta, kaunista ja hyvää. Mutta kun ihmiskunta edistyy planetaarisessa kehityksessään, havaitsemme tämän katsantokannan muuttuvan seuraavien tekijöiden vaikutuksesta:

1. Ihmisen näköpiirin laajeneminen — hän ymmärtää jatkuvasti yhä enemmän maailmaa, jossa hän elää. Hänen kykynsä ajallisuuden aineellisten faktojen, ajattelun tuottamien merkityksellisten ideoiden ja hengellisen ymmärryksen tuottamien arvokkaiden ihanteiden käsittämiseen laajenee. Niin kauan kuin ihmiset mittaavat vain mittatikulla, joka edustaa fyysisluontoisia olevaisia, heillä ei ole toivoakaan koskaan löytää ajallisuudesta ja avaruudesta ykseyttä.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

2. Ihmisen harjoittaman valvonnan laajeneminen — asteittain tapahtuva tietämyksen karttuminen aineellisen maailman laeista, hengellisen olemassaolon tarkoituksista ja näiden kahden todellisuuden filosofisen koordinoinnin mahdollisuuksista. Villi-ihminen oli luonnonvoimien hyökkäysten edessä avuton; omien sisäisten pelkojensa julman herruuden edessä hän mateli kuin orja. Puolitain sivistynyt ihminen alkaa jo availla luonnonmaailmoihin kätkeytyvien salaisuuksien aarreaitan lukkoja, ja hänen tieteensä alkaa hitaasti mutta tehokkaasti hävittää hänen taikauskoisia käsityksiään tarjotessaan uuden ja entistä laajemman tosiasiapohjaisen perustan filosofisten merkitysten ja aidon hengellisen kokemuksen sisältämien arvojen käsittämiseen. Sivistynyt ihminen saa planeettansa fyysiset vahvuudet jonakin päivänä koko lailla hallintaansa; hänen sydämessään olevaa Jumalan rakkautta vuodatetaan tehokkaasti kanssaihmiä kohtaan tunnetun rakkauden muodossa, samalla kun ihmisolemassaoloon sisältyvät arvot alkavat lähestyä kuolevaisen olennon kapasiteetin äärirajoja.

3. Ihmisen integroituminen universumiin — ihmisen omaaman ymmärryksen lisääntyminen, mihin vielä liittyy ihmisen kokemuksellisten saavutusten runsastuminen, saattaa hänet läheisempään harmoniaan Korkeimmuuden yhdistävien läsnäolojen — Paratiisin-Kolminaisuuden ja Korkeimman Olennon — kanssa. Ja tämä juuri pitää huolen siitä, että Korkein on täysivaltainen maailmoissa, jotka jo kauan sitten ovat asettuneet valoon ja elämään. Tällaiset pitkälle ehtineet planeetat ovat toden totta kuin harmonisia runoelmia, kuin kuvia siitä saavutetun hyvyyden kauneudesta, johon on päästy kosmista totuutta tavoittelemalla. Ja jos jotakin tällaista voi tapahtua jo planeetalle, jotakin paljon suurenmoisempaa voi silloin tapahtua järjestelmälle ja suuruniversumin laajemmille yksiköille, sitten kun nekin saavuttavat vakiintuneisuuden, joka kertoo finiittisen kasvun potentiaalien ehtymisestä.

Tämänlaatuisella edistyneellä planeetalla kaitselmuksesta on tullut aktualiteetti, elämän olosuhteet ovat korreloituneita, mutta tämä ei johdu pelkästään siitä, että ihminen on päässyt oman maailmansa aineellisten ongelmien herraksi, vaan se johtuu myös siitä, että hän on ruvennut elämään sen mukaisesti, mikä on universumeissa vallitseva suuntaus; hän kulkee Korkeimmuuden tietä kohti Universaalisen Isän saavuttamista.

Jumalan valtakunta on ihmisten sydämessä, ja kun tästä valtakunnasta tulee maailman jokaisen yksilön sydämessä aktuaalinen, silloin Jumalan hallitusvallasta on tullut tuolla planeetalla aktuaalista. Ja kysymys on silloin siitä, että

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

Korkeimman Olennon suvereenisuus on saavutettu.

Jotta ihminen käsittäisi, mitä kaitselmus ajallisuudessa on, hänen on vietävä päätökseen täydellisuuden saavuttamistehtävänsä. Mutta ihminen voi jo nyt tuntea esimakua tästä kaitselmuksesta — sen ikuisuusmerkityksessä — pohtiessaan sitä maailmankaikkeuden tosiasiaa, että kaikki olevaiset, olivatpa ne hyviä tai pahoja, antavat oman panoksensa siihen, että Jumalaa tuntevat kuolevaiset edistyvät kaikkien Isän tavoittelemisessaan.

Kaitselmus käy yhä selvemmin havaittavaksi, kun ihmiset kurottautuvat ylöspäin aineellisuudesta hengellisyyteen. Täysimittaistuneen hengellisen ymmärryksen saavuttaminen antaa ylös nousevalle persoonallisuudelle kyvyn nähdä harmoniaa siinä, missä vielä äsken vallitsi kaaos. Jo morontian mota merkitsee todellista edistymistä tähän suuntaan.

Kaitselmus on osaltaan sitä ylivalvontaa, jota keskeneräisissä universumeissa julkittulut keskeneräinen Korkein harjoittaa, ja siksi sen on aina oltava:

1. Osittaista — Korkeimman Olennon aktuaalistumisen keskeneräisyyden vuoksi, ja

2. Ennalta arvaamatonta — mikä johtuu luotujen asennoitumisessa ilmenevistä häilyväisyyksistä, se kun vaihtelee aina tasolta toiselle ja aiheuttaa niin ollen vastaavalla tavalla vaihtelevalta näyttävää reagoimista Korkeimmassa.

Kun ihmiset rukoilevat kaitselmuksellista puuttumista elämän olosuhteisiin, monet kerrat heidän rukoukseensa on vastauksena heidän omien asenteidensa muuttuminen elämää kohtaan. Mutta kaitselmus ei ole oikullista, eikä se liioin ole fantasiaa eikä magiaa. Se on finiittisten universumien mahtavan hallitsijan hidasta ja varmaa esiintuloa, hallitsijan, jonka majesteettisen läsnäolon kehittyvät luodut silloin tällöin panevat merkkeille universumia eteenpäin kulkiessaan. Kaitselmus on avaruuden galaksien ja ajallisuuden persoonallisuuksien vakaata ja varmaa marssia kohti niitä ikuisia päämääriä, jotka aluksi ovat Korkeimmassa, sitten Perimmäisessä ja kenties Absoluuttisessa. Ja uskomme, että infiniittisyydessä vaikuttaa sama kaitselmus, ja tämä on Paratiisin-Kolminaisuuden tahto, sen toiminnat ja sen tarkoitus, jotka näin esittävät perustelut sille, miksi on olemassa universumeista universumien perään koostuva kosminen panoraama.

[Toimittamisesta huolehti muuan Urantialla tilapäisesti oleskeleva Voimallinen Sanansaattaja.]

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

Luku 119. Kristus Mikaelin lahjoittautumiset

⇐ 118

Urantia-kirjan

120 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 119 KRISTUS MIKAELIN LAHJOITTAUTUMISET

Osiot

Johdanto

1. Ensimmäinen lahjoittautuminen
2. Toinen lahjoittautuminen
3. Kolmas lahjoittautuminen
4. Neljäs lahjoittautuminen
5. Viides lahjoittautuminen
6. Kuudes lahjoittautuminen
7. Seitsemäs ja viimeinen lahjoittautuminen
8. Mikaelin asema lahjoittautumisten jälkeen

Johdanto

GABRIEL on antanut minulle, Nebadonin Iltatähtien päällikölle Gavalielle, tehtäväksi esittää Urantialla kertomus Universumin Hallitsijan, Nebadonin Mikaelin, seitsemästä lahjoittautumisesta. Tätä esitystä laatiessani pysyttäydyn tiukasti niiden rajoitusten puitteissa, jotka toimeksiannossani asetetaan.

Lahjoittautumisattribuutti on olennainen Universaalisen Isän Paratiisin-Poikien ominaisuus. Halussaan päästä lähelle sitä, mitä heidän alaisensa elävät luodut elämässään kokevat, erilaiset Paratiisin-Poikien yhteisöt heijastavat Paratiisin-vanhempiensa jumalallista olemusta. Paratiisin-Kolminaisuuteen kuuluva lankaikkinen Poika oli tämän käytännön osalta tienraivaaja sikäli, että hän oli Grandfandan ja ensimmäisten ajallisuudesta ja avaruudesta saapuneiden pyhiinvaeltajien ylösnousemuksen aikoina lahjoittautunut Havonan seitsemälle kehälle seitsemän kertaa. Ja edustajiensa, Mikael-

PAPER 119 THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his

ja Avonaali-Poikien, persoonassa lankaikkinen Poika lahjoittautuu avaruuden paikallisuniversumeille jatkuvasti.

Kun lankaikkinen Poika lahjoittaa Luoja-Pojan jollekin projisoidulle paikallisuniversumille, tuo Luoja-Poika ottaa täyden vastuun tämän uuden universumin valmistumisesta, valvonnasta ja levollisuudesta, mihin liittyy ikuiselle Kolminaisuudelle annettu juhlallinen vala. Valassaan hän lupaa, ettei ota käsiinsä täyttä hallitsijanvaltaa uuteen luomistulokseen nähden, ennen kuin hänen luodun hahmossa suorittamansa seitsemän lahjoittautumista on menestyksellisesti suoritettu, eikä ennen kuin ne ovat saaneet varmuuden hallintoalueen superuniversumin Päivien Muinaisilta. Tällaisen veloitteen ottaa kantaakseen jokainen Mikael-Poika, joka tarjoutuu lähtemään Paratiisista ryhtyäkseen organisoimaan ja luomaan universumia.

Tällaisten luodun hahmossa tapahtuvien inkarnoitumisten tarkoituksena on suoda näille Luoille mahdollisuus tulla viisaaksi, myötätuntoiseksi, oikeudenmukaiseksi ja ymmärtäväiseksi hallitsijaksi. Nämä jumalalliset Pojat ovat myötäsyttyisesti oikeudenmukaisia, mutta näiden toinen toistaan seuraavien lahjoittautumiskokemusten seurauksena heistä tulee ymmärtäväisen armeliaita. He ovat luontaisesti armeliaita, mutta nämä kokemukset tekevät heistä uusilla ja useammilla tavoilla armeliaita. Nämä lahjoittautumiset merkitsevät viimeisiä vaiheita heidän opettamisessaan ja kouluttamisessaan niitä yleviä tehtäviä varten, mitä paikallisuniversumien hallitseminen jumalallista vanhurskautta ja oikeudenmukaista harkintaa noudattaen merkitsee.

Vaikka niille eri maailmoille, järjestelmille ja konstellaatioille samoin kuin niille erilaisille universumin älyllisten olentojen yhteisöille, joihin nämä lahjoittautumiset vaikuttavat ja joita ne hyödyttävät, koituukin lukuisia odottamattomia etuja, niiden pääasiallisena tarkoituksena on sittenkin Luoja-Pojan oman henkilökohtaisen koulutuksen ja universumiopetuksen päätökseenvieminen. Nämä lahjoittautumiset eivät ole siinä mielessä välttämättömiä, että niiden takia paikallisuniversumin johtaminen olisi viisasta, oikeudenmukaista ja tehokasta, mutta ne ovat ehdottoman välttämättömiä sellaisen luomistuloksen tasapuolisen, armeliaan ja ymmärtäväisen hoitamisen kannalta, joka vilisee eri elollisuusmuotojaan ja myriadeja älyllisiä mutta epätäydellisiä luotujaan.

Mikael-Pojat alkavat universumin organisointityönsä tuntien täyttä ja oikeudenmukaista myötätuntoa luomiaan erilaisia olentoluokkia kohtaan. Heillä on yltä kyllin armeliaisuutta osoitettavaksi kaikkia näitä

representatives, the Michael and Avonal Sons.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

119:0.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

119:0.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

119:0.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who

toisistaan eroavia luotuja kohtaan, jopa sääliä niitä kohtaan, jotka harhailevat ja rämpivät itse aikaansaamassaan itsekkyyden suossa. Mutta tällaiset oikeudenmukaisuudesta ja vanhurskaudesta kertovat avut eivät Päivien Muinaisten käsityksen mukaan vielä riitä. Nämä superuniversumien kolmiyhteiset vallanpitäjät eivät koskaan anna vahvistusta Luoja-Pojan asemalle Universumin Hallitsijana, ennen kuin tämä on tosiaan hankkinut itselleen omien luotujensa katsantokannan aktuaalisella kokemuksella näiden elinpiirinä olevasta ympäristöstä ja näiden luotujen itsensä hahmossa elämällä. Tällä tavoin näistä Pojista tulee järkeviä ja ymmärtäväisiä hallitsijoita, näin he pääsevät siihen, että he tuntevat ne moninaiset ryhmät, joita he hallitsevat ja joihin nähden he käyttävät universumin toimivaltaa. Elävän kokemuksen avulla he hankkivat itselleen käytännön armeliaisuutta, tasapuolista arvostelukykä ja sitä kärsivällisyyttä, joka syntyy kokemuksellisesta luotujen olemassaolosta.

Nebadonin paikallisuniversumia hallitsee nyt Luoja-Poika, joka on vienyt lahjoittautumistoimintansa päätökseen. Hän hallitsee oikeudenmukaisena ja armeliaana kaikkivaltiaana kaikkia kehittyvän ja täydellistyvän universuminsa valtavia alueita. Nebadonin Mikael on 611,121:s lankaikkisen Pojan lahjoittautuminen ajallisuuden ja avaruuden universumeille, ja hän aloitti paikallisuniversuminne organisoinnin noin neljäsataamiljardia vuotta sitten. Mikael valmistautui ensimmäiselle lahjoittautumistarkoituksessa tapahtuneelle tutkimusretkelle jokseenkin niihin aikoihin, jolloin Urantia miljardi vuotta sitten oli saamassa nykyisen muotonsa. Hänen lahjoittautumisensa ovat tapahtuneet noin sadanviidenkymmenenmiljoonan vuoden välein niin, että viimeinen lahjoittautuminen suoritettiin tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten Urantialla. Aion seuraavaksi selvittää näiden lahjoittautumisten luonteen niin täysimääräisesti kuin toimeksiantoni sallii.

1. ENSIMMÄINEN LAHJOITTAUTUMINEN

Oli juhlallinen tapaus noin miljardi vuotta sitten Salvingtonissa, kun Nebadonin universumin yhteen kokoontuneet johtajat ja päälliköt kuulivat Mikaelin ilmoittavan, että hänen vanhempi veljensä Immanuel ottaisi Nebadonin vallanohjat kohdakkoin käsiinsä siksi aikaa, kun hän olisi poissa suorittamassa muuatta tehtävää, jota ei kuitenkaan selitetty. Mitään muuta tiedonantoa ei tästä toimituksesta annettu, paitsi että Konstellaatioiden Isille kaukoviestimien lähetetyssä jäähyväissanomassa todettiin muiden ohjeiden ohessa: "Ja täksi ajaksi jätän teidät Immanuelin hoivaan ja huomaan, sillä menen täyttämään

err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to *know* the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

119:0.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

119:1.1 (1309.2) It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: "And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father."

Paratiisin-Isäni käskyä.”

Kaukoviestimien lähetetyn jäähyväisviestinsä lähetettyään Mikael ilmestyi Salvingtonin lähtökentälle, aivan niin kuin hän oli tehnyt monissa aikaisemmissakin tilanteissa valmistautuessaan lähtemään Uversaan tai Paratiisiin, paitsi että hän tuli nyt yksin. Hän päätti lähtölausuntonsa näillä sanoin: ”Poistun luotanne, mutta vain muutamaksi ajaksi. Tiedän, että monet teistä haluaisivat tulla mukani, mutta sinne, minne minä menen, sinne ette te voi tulla. Sitä, mitä minä olen kohta tekävä, sitä ette te voi tehdä. Menen tekemään, mitä Paratiisin Jumaluudet tahtovat minun tekävän. Ja kun olen suorittanut tehtäväni ja hankkinut tämän kokemuksen, olen palaava omalle paikalleni teidän keskuuteenne.” Ja nämä sanat lausuttuaan Nebadonin Mikael katsoi kaikkien paikalle kerääntyneiden näkyviltä, eikä hän ilmaantunut nähtäville, ennen kuin standardiajanlaskun mukaan oli kulunut kaksikymmentä vuotta. Koko Salvingtonissa vain Jumalallinen Hoivaaja ja Immanuel tiesivät, mitä oli tapahtumassa, ja Päivien Yhdistynyt usko salaisuutensa vain universumin toimeenpanopäällikölle, Kirkkaalle Aamutähdelle Gabrielille.

Kaikki Salvingtonin asukkaat samoin kuin konstellaatio- ja järjestelmäpäämajojen maailmoissa asuvat kokoontuivat kukin oman universumitietovirtojen vastaanottoasemansa tietämille toivoen saavansa jonkin sanoman Luoja-Pojan tehtävästä ja olinpaikasta. Vasta kolmantena Mikaelin lähdön jälkeisenä päivänä saatiin viesti, jolla saattoi tässä mielessä olla merkitystä. Tuona päivänä Salvingtonissa rekisteröitiin Melkisedekien sfääriltä, tuon olentoluokan Nebadonin-päämajasta, lähtenyt tiedonanto, joka yksinkertaisesti vain kirjasi seuraavan epätavallisen ja ennenkuulumattoman tapahtuman: ”Tänään puoliltapäivän tämän maailman vastaanottokentälle ilmestyi outo Melkisedek-Poika, joka ei ole yksi meistä, mutta joka on täysin olentoluokkaamme kuuluvan kaltainen. Hänen seurassaan oli yksittäinen omniafi, joka toi mukanaan Uversan antaman valtuuskirjan ja esitti Päivien Muinaisten antamat ja Salvingtonin Immanuelin vahvistamat, päälliköllemme osoitetut määräykset. Näissä esitettiin ohje ottaa tämä uusi Melkisedek-Poika omaan yhteisöömme ja osoittaa hänet palvelemaan Nebadonin Melkisedekien hätätilapalvelun piirissä. Ja näin asia onkin järjestetty; käsky on täytetty.”

Ja tässä on jotakuinkin kaikki, mitä Salvingtonin tallenteet Mikaelin ensimmäisestä lahjoittautumisesta kertovat. Mitään muuta ei kirjauksista ilmene kuin Urantian ajanlaskun mukaan vasta sata vuotta myöhäisemmältä ajalta, jolloin muistiin merkittiin se tosiasia, että Mikael oli palannut ja asiasta mitään ilmoittamatta ryhtynyt

^{119:1.2 (1309.3)} After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: “I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you.” And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

^{119:1.3 (1309.4)} All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: “At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done.”

^{119:1.4 (1310.1)} And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be

taas johtamaan universumin asioita. Mutta Melkisedekin maailmasta löytyy muuan outo tallenne, kertomus tämän kyseisen aikakauden hätätilajoukkoihin kuuluneen ainutlaatuisen Melkisedek-Pojan palvelusta. Tätä asiakirjaa säilytetään vaatimattomassa temppelissä, joka sijaitsee nykyisin Isä-Melkisedekin kodin etupihalla, ja asiakirja sisältää tarinan tämän tilapäisen Melkisedek-Pojan palvelusta siinä yhteydessä, kun hänelle annettiin määräys kahteenkymmeneenneljään universumin hätätilatehtävään. Ja tämä asiakirja, jonka olen vastikään taas kertaalleen lukenut, päättyy seuraaviin sanoihin:

"Ja tänään puoliltapäivin, ennalta mitään ilmoittamatta ja vain kolmen veljeskuntamme jäsenen ollessa tapahtumaa todistamassa, katosi tämä luokkaamme kuuluva vieraileva Poika maailmastamme niin kuin hän oli saapunutkin, vain yksinäinen omniafi seuranaan. Ja tämän kirjauksen loppuun liitetään nyt todistus siitä, että kyseinen vierailija eli Melkisedekinä, työskenteli Melkisedekinä Melkisedekin hahmossa ja suoritti uskollisesti kaikki yhteisöömme kuuluvan Hätätilapojan asemassa saamansa toimeksiannot. Kaikkien yksimielisellä suostumuksella hänestä on tullut Melkisedekien päällikkö, sillä hän on verrattomalla viisaudellaan, ylivermaisella rakkaudellaan ja ylevällä antaumuksellaan velvollisuuksiaan kohtaan ansainnut rakkautemme ja jumalointimme. Hän rakasti meitä, hän ymmärsi meitä ja hän palveli kanssamme, ja olemme iäti hänen uskollisia ja hartaita Melkisedek-tovereitaan, sillä tästä maailmassamme eläneestä muukalaisesta on nyt ikiajoiksi tullut Melkisedekin olemuksen omaava universumin hoivaaja."

Ja tässä on kaikki, mitä minulla on lupa kertoa Mikaelin ensimmäisestä lahjoittautumisesta. Ymmärrämme tietenkin täysin, ettei tämä outo Melkisedek, joka miljardi vuotta sitten niin perin salaperäisesti palveli Melkisedekien seurassa, ollut kukaan muu kuin ensimmäisen lahjoittautumisensa merkeissä inkarnoitunut Mikael. Tosin arkistot eivät nimenomaisesti mainitse, että tämä ainutlaatuinen ja pystyvä Melkisedek oli Mikael, mutta yleisesti uskotaan, että se oli hän. Varsinaista mainintaa tästä tosiasiasta ei ehkä ole löydettävissäkään muualta kuin Sonaringtonin arkistoista, eivätkä tuon salaisen maailman arkistot ole meille avoinna. Inkarnoitumisen ja lahjoittautumisen mysteerit tunnetaan täysin vain tuossa jumalallisten Poikien pyhässä maailmassa. Meillä on kaikilla tietoa Mikaelien lahjoittautumisiin liittyvistä tosiasioista, mutta emme ymmärrä, miten ne pannaan toimeen. Emme tiedä, miten universumin hallitsijasta, Melkisedekien luojasta, voi näin yhtäkkiä ja salaperäisesti tulla yksi Melkisedekeistä, miten hän voi elää yhtenä heistä

found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

heidän joukossaan ja työskennellä sadan vuoden ajan Melkisedek-Poikana. Mutta niin vain tapahtui.

2. TOINEN LAHJOITTAUTUMINEN

Kaikki sujui Nebadonin universumissa hyvin Mikaelin Melkisedekin hahmossa suorittaman lahjoittautumisen jälkeen miltei sadanviidenkymmenenmiljoonan vuoden ajan, kunnes konstellaatio 37:n järjestelmässä 11 alkoi kehkeytyä häiriö. Häiriössä oli kysymys erään Lanonandek-Pojan, erään Järjestelmänhallitsijan, aiheuttamasta epäsovusta, josta Konstellaation-Isät olivat lausuneet tuomionsa ja Päivien Uskollinen, tuohon konstellaatioon osoitettu Paratiisin neuvonantaja, oli sen hyväksynyt. Mutta protestoiva Järjestelmänhallitsija ei ollut ratkaisuun täysin tyytyväinen. Yli sata vuotta jatkuneen tyytymättömyyden jälkeen hän johdatti toverinsa yhteen laajimmalle levinneistä ja tuhoisimmista kapinoista, mitä Nebadonin universumissa on koskaan Luoja-Pojan hallitsijanvaltaa vastaan lietsottu. Kapina on Uversan Päivien Muinaisten toimin jo kauan sitten oikeudellisesti käsitelty ja lopetettu.

Tuo Järjestelmänhallitsija-kapinallinen, Lutentia, hallitsi päämajaplaneettansa korkeimpana Nebadonin standardiajanlaskun mukaan yli kahdenkymmenen vuoden ajan, minkä jälkeen Kaikkein Korkeimmat Uversan suostumuksella määräisivät hänet eristettäväksi ja pyyisivät Salvingtonin vallankäyttäjää nimittämään uuden Järjestelmänhallitsijan, joka ottaisi vastuulleen tämän taistelujen raastaman ja sekasortoisen asuttujen maailmojen järjestelmän johtamisen.

Samaan aikaan kun tämä pyyntö otettiin vastaan Salvingtonissa, Mikael julkisti toisen niistä epätavallisista julistuksistaan, jotka kertoivat hänen aikomuksestaan olla poissa universumin päämajasta "täyttääkseni Paratiisin-Isäni käskyn", lupauksestaan "palata sitten, kun on määrä" ja kaiken vallan keskittämisestä hänen Paratiisin-veljensä, Päivien Yhdistyneen, Immanuelin käsiin.

Ja sitten Mikael poistui taas päämajasfääriltään samalla menetelmällä, joka oli pantu merkille jo siihen aikaan, kun hän teki lähtöä Melkisedekin hahmossa suorittamansa lahjoittautumisen yhteydessä. Kolme päivää tämän selitystä vaille jääneen hyvästijätön jälkeen Nebadonin ensiasteisten Lanonandek-Poikien varajoukon keskuuteen ilmaantui uusi ja tuntematon jäsen. Tämä uusi Poika ilmestyi puolilta päivin, ennalta ilmoittamatta ja seurassaan vain yksittäinen tertiäfi, joka toi mukanaan Uversan Päivien Muinaisten antaman valtuuskirjan. Salvingtonin Immanuelin vahvistamassa

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of "doing the bidding of my Paradise Father," promising to "return in due season" and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertiaphim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned to system 11 of constellation 37 as the

valtuuskirjassa annettiin ohje osoittaa tämä Poika konstellation numero 37:n järjestelmään numero 11 viraltapannun Lutentian seuraajaksi, jolla olisi täydet valtuudet toimia virkaatekevänä Järjestelmänhallitsijana kunnes uusi hallitsija nimitettäisiin.

Universumin ajanlaskun mukaan yli seitsemäntoista vuotta tämä outo ja tuntematon väliaikainen hallitsija hoiti sekasortoisen ja turmeltuneen paikallisjärjestelmän asioita ja viisautta osoittaen selvitti sen vaikeudet. Ketään Järjestelmänhallitsijaa ei ole milloinkaan palavammin rakastettu eikä yleisemmin arvostettu ja kunnioitettu. Oikeudenmukaisuudella ja armeliaisuudella tämä uusi hallitsija pani kuohuvan järjestelmän järjestykseen, samalla kun hän piti tunnollisesti huolta kaikista alamaisistaan ja jopa tarjosi kapinoivalle edeltäjälleen sellaista etuoikeutta, että tämä olisi saanut istua hänen kanssaan samalla järjestelmän valtaistuimella, kunhan vain pyytäisi Immanuelilta anteeksi tahdittomuuksiaan. Mutta Lutentia torjui nämä laupeudenosoitukset, ja hän tiesi varsin hyvin, ettei tämä uusi ja outo Järjestelmänhallitsija ollut kukaan muu kuin Mikael, juuri se universumin hallitsija, jota hän vasta äsken oli uhmannut. Mutta miljoonat hänen eksytetyistä ja harhaan johdetuista alamaisistaan ottivat vastaan tämän uuden hallitsijan tarjoaman anteeksiannon, hallitsijan, joka tuona ajankohtana tunnettiin Palonian järjestelmän Pelastaja-Hallitsijana.

Ja sitten koitti se ikimuistettava päivä, jolloin vastanimetty Järjestelmänhallitsija saapui, hallitsija, jonka universumin viranomaiset olivat asettaneet viraltapannun Lutentian pysyväksi seuraajaksi, ja koko Palonia murehti jaloimman ja hyväntahtoisimman Nebadonin koskaan tunteman järjestelmänhallitsijan lähtöä. Tuon järjestelmän piirissä häntä rakastivat kaikki, ja hänen toverinsa kaikista Lanonandek-Poikien ryhmistä jumaloivat häntä. Hänen poistumisensa ei ollut mikään koruton tapahtuma, vaan hänen järjestelmän päämajasta lähtiessään pantiin toimeen suuri juhlatilaisuus. Hänen harhautunut edeltäjänsä lähetti hänkin seuraavan sanoman: "Oikeudenmukainen ja vanhurskas Sinä toden totta olet kaikissa toimissasi. Vaikka minä yhä torjunkin Paratiisin vallankäytön, on minun pakko tunnustaa, että Sinä olet oikeudenmukainen ja armelias hallintomies."

Ja sitten tämän kapinallisen järjestelmän väliaikainen hallitsija jätti hyvästit planeetalle, jolla hän oli hallintotehtävissä kotvan aikaa oleskellut. Ja kolmantena päivänä tämän jälkeen Mikael ilmestyi Salvingtoniin ja ryhtyi taas johtamaan Nebadonin universumia. Pian tämän jälkeen seurasi kolmas Uversan antama julistus Mikaelin täysivaltaisuuteen ja arvovaltaan perustuvan vallan etenemisestä. Ensimmäinen tämänlaatuinen julistus annettiin aikana, jolloin hän saapui

successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: "Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator."

119:2.7 (1312.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of

Nebadoniin, toinen julkistettiin pian Melkisedekin hahmossa tapahtuneen lahjoittautumisen päätökseensaattamisen jälkeen, ja nyt siis seurasi kolmas julistus toisen eli Lanonandekin hahmossa suoritettun tehtävän päättymisen jälkeen.

3. KOLMAS LAHJOITTAUTUMINEN

Salvingtonin korkein neuvosto oli juuri saanut käsitellyksi planeetalla 217, järjestelmässä 87, konstellaatiossa numero 61 toimivien Elämäkantajien esittämän pyynnön, että heidän avukseen lähetettäisiin Aineellinen Poika. Tämä planeetta sattui sitä paitsi sijaitsemaan sellaisessa asuttujen maailmojen järjestelmässä, jossa muuan toinen Järjestelmänhallitsija oli joutunut harhateille. Käsillä oli siihen mennessä toinen tämänkaltaisen kapina koko Nebadonissa.

Ratkaisuntekoa mainitun planeetan Elämäkantajien lähettämän anomuksen osalta lykättiin Mikaelin pyynnöstä, kunnes Immanuel olisi harkinnut asiaa ja antanut siitä lausuntonsa. Tällainen menettely oli poikkeuksellista, ja muistan hyvin, kuinka me kaikki aavistimme jotakin epätavallista olevan tekeillä. Eikä meidän kauan tarvinnutkaan olla jännityksessä. Mikael ryhtyi toimenpiteisiin jättääkseen universumin johtamisen Immanuelin käsiin, samalla kun hän uskoi taivaallisten voimien päällikkyden Gabrielin hoitoon. Ja hallinnolliset velvollisuutensa tällä tavoin muille luovutettuaan hän jätti hyvästit Universumin Äiti-Hengelle ja katosi Salvingtonin lähtökentältä täsmälleen niin kuin hän oli tehnyt kahdessa aikaisemmassakin tapauksessa.

Ja niin kuin saatoimme odottaakin, kolmantena tämän jälkeisenä päivänä, asiasta ennalta mitään ilmoittamatta, konstellaation numero 61:n järjestelmän numero 87:n päämajamaailmaan ilmestyi vieras Aineellinen Poika, jonka seurassa oli Uversan Päivien Muinaisten valtuuttamana ja Salvingtonin Immanuelin varmistamana muuan yksittäinen sekonafi. Järjestelmän virkaatekevä Hallitsija nimitti tämän uuden ja salaperäisen Aineellisen Pojan oitis maailman numero 217:n virkaatekeväksi Planeettaprinssiksi, ja konstellaation numero 61:n Kaikkein Korkeimmat vahvistivat heti tämän nimityksen.

Näin tämä ainutlaatuinen Aineellinen Poika aloitti vaikean uransa luopuruuden ja kapinoinnin takia karanteeniin asetetussa maailmassa, joka sijaitsee saarretussa järjestelmässä vailla mitään suoraa yhteydenpitoa ulkopuoliseen universumiin. Ja tässä maailmassa hän työskenteli planeetan ajanlaskun mukaan mitattuna yksikseen kokonaisen sukupolven ajan. Kyseinen Aineellinen Hätätilapoika sai hairahtuneen Planeettaprinssin ja tämän koko esikunnan katumaan ja palaamaan

the Melchizedek bestowal, and now the third follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as

oikealle tielle. Ja hän oli todistamassa, miten tämä planeetta saatettiin takaisin palvelemaan lojaalisti Paratiisin vallankäyttöä sellaisena kuin se on paikallisuiversumeissa vakiintunut. Aineellinen Poika ja Tytär saapuivat aikanaan tähän elvytettyyn ja pelastettuun maailmaan, ja sitten kun heidät oli näkyvinä planeetanhallitsijoina asianmukaisesti asetettu virkaansa, väliaikainen eli Hätätila-Planeettaprinssi lausui muodolliset jäähyväiset ja katosi eräänä päivänä keskipäivän aikaan. Kolmantena päivänä tämän jälkeen Mikael ilmestyi totutulle paikalleen Salvingtonissa, eikä aikaakaan kun superuniversumin kaukotiedotuslähetysissä luettiin Päivien Muinaisten neljäs julistus, joka ilmoitti Nebadonin Mikaelin suvereenisuuden edenneen taas pidemmälle.

Olen pahoillani, ettei minulla ole lupaa kertoa siitä kärsivällisyydestä, mielenlujuudesta ja taitavuudesta, jolla tämä Aineellinen Poika kohtasi tuon sekasortoisen planeetan koettelevat tilanteet. Tämän eristetyn maailman saattaminen jälleen oikealle tielle on eräs pelastuksesta kertovien aikakirjojen syvimmin liikuttavista luvuista koko Nebadonissa. Tämän tehtäväkäynnin päättymiseen mennessä koko Nebadonille oli selvinnyt, miksi heidän rakastettu hallitsijansa päätti ryhtyä näihin toistuviin lahjoittautumisiin jonkun hänen alapuolellaan olevaan luokkaan kuuluvan älyllisen olennon hahmossa.

Mikaelin lahjoittautumiset, ensin Melkisedek-Poikana, sitten Lanonandek-Poikana ja seuraavaksi Aineellisena Poikana, ovat kaikki yhtä salaperäisiä ja selittämättömiä. Kussakin tapauksessa hän ilmestyi yhtäkkiä ja täysin kehittyneenä lahjoittautumisen kohteena olevan ryhmän yksilönä. Tällaisiin inkarnaatioihin liittyvää mysteeriä eivät koskaan tule tuntemaan muut kuin ne, joilla on pääsy arkistojen sisäkehälle Sonaringtonin pyhällä sfäärillä.

Tämän eristyksissä ja kapinatilassa olleen maailman Planeettaprinssinä suoritettun ihmeteltävän lahjoittautumisen jälkeen kukaan Nebadonin Aineellisista Pojista tai Tyttäristä ei ole koskaan tuntenut kiusausta valittaa toimeksiannoistaan tai moittia planeettatehtäviinsä liittyviä vaikeuksia. Oli aika mikä hyvänsä, Aineelliset Pojat tietävät, että heillä on universumin Luoja-Pojassa ymmärtäväinen hallitsija ja myötätuntoinen ystävä, sellainen, joka on "joka suhteessa koeteltu ja kokeiltu", aivan kuten heitäkin on koeteltava ja kokeiltava.

Jokaista tässä mainittua tehtäväkäyntiä seurasi aikakausi, jolloin palvelualltius ja lojaalisuus tästä universumista peräisin olevien taivaan älyllisten olentojen keskuudessa kohosivat entistäkin korkeammalle, kun kullekin tämän jälkeen seuraavalle lahjoittautumiskaudelle taas oli ominaista edistyminen ja koheneminen kaikilla

established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in "all points been tried and tested," even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son

universumihallinnon metodien ja hallitusmenetelmien alalla. Koskaan tämän lahjoittautumisen jälkeen yksikään Aineellinen Poika tai Tytär ei ole tietien tahtoon liittynyt kapinaan Mikaelia vastaan, sillä he rakastavat ja kunnioittavat häntä aivan liian antaumuksellisesti koskaan tietoisesti hänet torjuakseen. Viimeksi kuluneiden aikojen Aatamit on saatu harhateille vain korkeammantyyppisten kapinallispersoonallisuuksien harjoittaman petoksen ja viisastelun avulla.

4. NELJÄS LAHJOITTAUTUMINEN

Erään Uversassa periodeittain järjestettävien tuhatvuosisatienhuutojen lopulla tapahtui, että Mikael ryhtyi toimenpiteisiin siirtääkseen Nebadonin hallitusjärjestelmän Immanuelin ja Gabrielin vastuulle. Ja muistaessamme, mitä menneinä aikoina vastaavanlaisen toimenpiteen seurauksena oli tapahtunut, valmistauduimme kaikki tietenkin näkemään Mikaelin katoavan neljännelle lahjoittautumista merkitsevälle tehtäväkäynnilleen. Eikä meidän kauan tarvinnutkaan odottaa, sillä kohta hän astui Salvingtonin lähtökentälle ja katosi näkyvistämme.

Kolmantena päivänä tämän lahjoittautumista merkinneen katoamisen jälkeen panimme universumista Uversa suunnatuista kaukoviestilähetyksistä merkille seuraavan Nebadonin serafipäämajasta lähetetyn tärkeän uutisen: "Tiedotamme, että tänne on saapunut ennalta mitään ilmoittamatta muuan tuntematon serafi, jonka seurassa ovat eräs yksittäinen supernafi ja Salvingtonin Gabriel. Tämä rekisteröimätön serafi käy Nebadonin serafiluokan enkelistä ja hänellä on mukanaan Salvingtonin Immanuelin varmentama, Uversan Päivien Muinaisten antama valtakirja. Mainittu serafi osoittautuu testien mukaan kuuluvaksi paikallisuniversumin enkelten korkeimpaan luokkaan, ja hänet on jo osoitettu opetusneuvojen joukkokuntaan."

Mikael oli tämän serafin hahmossa suorittamansa lahjoittautumisen kuluessa poissa Salvingtonista universumin standardiajanlaskun mukaan laskettuna yli neljäkymmenen vuoden ajan. Tämän ajan kuluessa hän palveli serafiopetuksen neuvojana kahtakymmentäkuutta eri opettajamestaria, asemassa, jota saattaisitte kutsua yksityissihteerin tehtäväksi, ja hän toimi kahdessakymmenessäkahdessa eri maailmassa. Hänen viimeinen ja samalla tämän jakson päättänyt toimeksiantonsa oli kiinnitys erään Kolminaisuuden Opettaja-Pojan lahjoittautumistarkoituksessa suorittamaan tehtäväkäyntiin Nebadonin universumin konstellaation numero 3:n järjestelmän numero 84:n maailmassa numero 462.

or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: "Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors."

119:4.3 (1313.6) Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

Tämä Kolminaisuuden Opettaja-Poika ei koko tämän seitsenvuotisen tehtäväänosoituksen kuluessa päässyt koskaan täyteen varmuuteen serafitoverinsa henkilöllisyydestä. Totta on, että tuon aikakauden kuluessa kaikkiin serafeihin suhtauduttiin erityisen kiinnostuneesti ja tutkivasti. Tiesimme toki vallan hyvin, että rakastettu Hallitsijamme oli serafin valepuvussa universumin jossakin kolkassa, mutta koskaan emme voineet olla varmoja hänen identiteetistään. Hänet tunnistettiin varmuudella vasta siihen aikaan, kun hän liittyi äsken mainitun Kolminaisuuden Opettaja-Pojan lahjoittautumistehtävään. Mutta korkeimpiin serafeihin suhtauduttiin koko tämän aikakauden ajan erityistä huolellisuutta noudattaen siltä varalta, että joku meistä huomaisi meidän tietämättämme toimineen luodun hahmossa lahjoittautumistehtävää suorittavan Universuminhallitsijan isäntänä. Ja näin on enkeleiden kohdalla käynyt ikiajoiksi toteen, että heidän Luojansa ja Hallitsijansa on "serafipersonallisuuden hahmossa joka suhteessa koeteltu ja kokeiltu."

Sitä mukaa kun näihin toinen toistaan seuranneisiin lahjoittautumisiin tuli kerta kerralta mukaan yhä enemmän universumin alempien elollismuotojen olemusta, sitä mukaa Gabrielista tuli yhä enemmän osallinen näillä inkarnoituneena suoritetuilla tutkimusretkillä sikäli, että hän toimi universumiyhdyskanavana lahjoittautuneen Mikaelin ja virkaatekevän universuminhallitsijan Immanuelin välillä.

Mikael on nyt käynyt läpi lahjoittautumiskokemuksen kolmen luomansa Universumipoikien luokan edustajana: Melkisedekien, Lanonandekien ja Aineellisten Poikien. Seuraavaksi hän myöntyy personoitumaan korkeimpana serafina enkelielollisuuden hahmoiseksi, ennen kuin kohdistaa huomionsa tahdollisten luotujensa alimman muodon, ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen kuolevaisten, ylösousemuksellisten elämänvaiheiden eri puoliin.

5. VIIDES LAHJOITTAUTUMINEN

Urantian ajanlaskutavan mukaan hiukan yli kolmesataamiljoonaa vuotta sitten olimme todistamassa taas uutta sellaista tapausta, että universumin vallanohjaukset siirrettiin Immanuelille, ja panimme merkille, että Mikael valmistautui lähtemään. Tämä tilanne poikkesi aikaisemmista sikäli, että hän ilmoitti määränpääkseen Orvontonin superuniversumin päämajan Uversan. Hallitsijamme lähti aikanaan, mutta superuniversumin kaukotiedotuslähetyksissä ei koskaan mainittu Mikaelin saapumisesta Päivien

119:4.4 (1314.1) Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been "in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality."

119:4.5 (1314.2) As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. THE FIFTH BESTOWAL

119:5.1 (1314.4) A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the

Muinaisten hoveihin. Kohta hänen Salvingtonista-lähtönsä jälkeen kuultiin Uversan kaukoviestilähetyksistä kuitenkin seuraava merkittävä toteamus: "Tänä päivänä saapui ennalta ilmoittamaton ja numeroton, kuolevaisalkuperää edustava ylösnousemuspyhiinvaeltaja Nebadonin universumista. Hänellä on mukanaan Salvingtonin Immanuelin antama lupakirja, ja hänen seurassaan on Nebadonin Gabriel. Tämä identifioimaton olento on statukseltaan kiistämättä henkeä, ja hänet on otettu omaan joukkoomme."

Jos sattuisit tänä päivänä vierailemaan Uversassa, kuulisit selostuksen niistä päivistä, jolloin Eventod oleskeli siellä, tämä ajallisuudesta ja avaruudesta saapunut erikoinen ja tuntematon pyhiinvaeltaja, joka tunnetaan Uversassa tuonnimisenä. Ja tämä ylösnousemuskuolevainen, tai ainakin verraton persoonallisuus, joka esiintyi täsmälleen sitä henkivaihetta olevan hahmoisena, jossa taivaaseen matkaavat kuolevaiset esiintyvät, eli ja toimi Uversassa Orvontonin standardiajan mukaan laskettuna yksitoistavuotisen ajanjakson. Tälle olennolle annettiin niitä tehtäviä ja hän suoritti niitä velvollisuuksia, jotka henkikuolevaiselle kuuluvat, niin kuin suorittivat hänen Orvontonin eri paikallisuniversumeista saapuneet toverinsakin. Ja "joka suhteessa häntä koeteltiin ja kokeiltiin niin kuin hänen tovereitaankin", ja kaikissa tilanteissa hän osoittautui ylempiensä osoittaman luottavaisuuden ja luottamuksen arvoiseksi, samalla kun hänen osakseen tuli hänen henkitovereittensa ehdoton kunnioitus ja uskollinen ihailu.

Seurasimme Salvingtonissa tämän henkipyhiinvaeltajan elämänuraa äärimmäisellä mielenkiinnolla, kun Gabrielin mukanaolon perusteella varsin hyvin tiesimme, ettei tämä vaatimaton ja numeroton pyhiinvaeltajahenki ollut kukaan muu kuin oman paikallisuniversumimme lahjoittautunut hallitsija. Tämä inkarnoituneen Mikaelin ensimmäinen ilmestyminen roolissa, jossa hän esiintyi eräässä kuolevaisten evoluutioon kuuluvassa vaiheessa, oli tapahtuma, joka sävähdytti ja kiehtoi koko Nebadonia. Olimme kuulleet tällaisista asioista, mutta nyt olimme niiden todistajina. Hän ilmestyi Uversaän täysin kehittyneenä ja kaikin puolin kouliintuneena henkikuolevaisena, ja siinä ominaisuudessa hän eteni elämänvaihettaan aina siihen tilanteeseen saakka, jolloin muuan ylösnousemuskuolevaisten ryhmä siirrettiin Havonaan. Sen jälkeen hänellä oli keskustelutuokio Päivien Muinaisten kanssa, ja kohta hän Gabrielin seurassa jätti nopeat ja koruttomat hyvästit Uversalle ja ilmaantui pian sen jälkeen tavanomaiselle paikalleen Salvingtonissa.

Vasta tämän lahjoittautumisen loppuunsaattamisen jälkeen meille vihdoinkin valkeni, että Mikael aikoi todennäköisesti inkarnoitua

Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: "There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship."

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In "all points he was tested and tried, even as his fellows," and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of

luomiensa universumipersonallisuuksien erilaisten luokkien hahmossa alkaen korkeimmista Melkisedekeistä ja päätyen ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa eläviin, lihaa ja verta oleviin kuolevaisiin. Näihin aikoihin Melkisedekien yliopistot alkoivat opetuksessaan pitää esillä sellaista todennäköistä mahdollisuutta, että Mikael joskus ruumiillistuisi lihalliseksi kuolevaiseksi, ja esiintyi paljon kannunvalantaa siitä, mikä mahdollisesti olisi menetelmä, jolla moinen selittämätön lahjoittautuminen toteutettaisiin. Se, että Mikael oli henkilökohtaisesti esiintynyt ylösnousemuskuolevaisen osassa, herätti uutta ja entistäkin suurempaa kiinnostusta koko sitä järjestelmää kohtaan, joka merkitsee luotujen edistymistä kaiken matkaa sekä paikallisuniversumin että superuniversumin läpi.

Menetelmä, jolla nämä peräkkäiset lahjoittautumiset toteutettiin, pysyi silti mysteerinä. Jopa Gabriel myöntää, ettei hän käsitä menetelmää, jolla tämä Paratiisin-Poika ja universumin Luoja niin tahtoessaan kykeni omaksumaan jonkun alaisensa luodun olennon persoonallisuuden ja elämään tämän elämää.

6. KUODES LAHJOITTAUTUMINEN

Nyt kun koko Salvington jo oli perillä odotettavissa olevan lahjoittautumisen esivaiheista, Mikael kutsui kaikki päämajaplaneetalla oleskelevat koolle ja paljasti ensimmäistä kertaa, mitä inkarnoitumishankkeesta vielä oli toteutumatta, ja ilmoitti kohdakkoin poistuvansa Salvingtonista astuakseen morontiakuolevaisen elämänvaiheeseen Kaikkein Korkeimpien Isien hoveissa viidennen konstellaation päämajaplaneetalla. Ja sitten kuulimme ensimmäistä kertaa ilmoituksen siitä, että hänen seitsemäs ja viimeinen lahjoittautumisensa tapahtuisi kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa jossakin evolutionaarisessa maailmassa.

Ennen kuin Mikael lähti Salvingtonista suorittamaan kuudetta lahjoittautumistaan, hän piti koolle olleille sfäärin asukkaille puheen ja lähti matkaan siten, että jokainen sen selvästi näki. Hänen seurassaan olivat muuan yksinäinen serafi ja Nebadonin Kirkas Aamutähti. Vaikka universumin johtaminen olikin uskottu jälleen Immanuelin käsiin, hallinnolliset velvollisuudet oli kuitenkin jaettu entistä laajemmalle.

Mikael ilmestyi viidennen konstellaation päämajaan täysin kehittyneenä morontiakuolevaisena, jolla oli ylösnousemuksellisen status. Olen pahoillani, että minua on kielletty paljastamasta tämän numerottoman morontiakuolevaisen elämänuran

his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was one of the most extraordinary and amazing

yksityiskohtia, sillä se oli eräs Mikaelin lahjoittautumiskokemuksen erikoisimmista ja ällistyttävimmistä jaksoista, eikä tässä suhteessa poikkeusta tee edes hänen dramaattinen ja traaginen oleskelunsa Urantialla. Mutta niiden monien rajoitusten joukossa, jotka minulle lausuttiin ottaessani vastaan tämän toimeksiannon, on muuan, joka kieltää minua ryhtymästä paljastamaan yksityiskohtia tästä Mikaelin ihmeellisestä elämänvaiheesta Endantumin morontiakuolevaisena.

Kun Mikael palasi tältä morontialahjoittautumiseltaan, meistä kaikista tuntui ilmeiseltä, että Luojastamme oli tullut luotu luotujen joukossa, että Universumin Hallitsija oli hänen maailmoissaan eläville vähäpätöisimmillekin luodun älyllisyyden edustajille myös ystävä ja myötätuntoinen auttaja. Olimme tämän universumin hoidossa tapahtuneen luodun olennon näkökulman yhä laajemman omaksumisen panneet merkille jo ennen tätäkin, sillä se oli käynyt vähä vähältä ilmeiseksi, mutta se kävi entistäkin ilmeisemmäksi, sen jälkeen kun morontiakuolevaisen hahmossa suoritettu lahjoittautuminen oli viety päätökseen, ja vielä tätäkin ilmeisempää se oli sitten, kun hän oli palannut kirvesmiehen poikana Urantialla elämästään elämänvaiheesta.

Gabriel antoi meille etukäteen tiedon ajankohdasta, jolloin Mikaelin morontialahjoittautuminen päättyisi, ja niin järjestimme Salvingtoniin tilanteeseen sopivan vastaanottojuhlan. Paikalle kerääntyi miljoonia ja taas miljoonia olentoja Nebadonin konstellatioiden päämajamaailmoista, ja valtaosa Salvingtonin naapurimaailmoissa oleskelevista kokoontui yhteen toivottamaan hänet tervetulleeksi takaisin oman universuminsa hallitsijan paikalle. Vastatessaan lukuisiin tervetuliaispuheisiimme ja julki tuomaamme arvonantoon sellaista Hallitsijaa kohtaan, joka on näin syvästi kiinnostunut luoduistaan, hän lausui vain nämä sanat: "Olen yksinkertaisesti vain ollut toimittamassa Isäni asioita. Olen tekemässä vain sellaista, mikä on ilo Paratiisin-Pojille, nämä kun rakastavat luotujaan ja haluavat palavasti heitä ymmärtää."

Mutta tuosta päivästä lähtien siihen hetkeen saakka, jolloin Mikael Ihmisen Poikana lähti tutkimusretkelleen Urantialle, koko Nebadon keskusteli jatkuvasti niistä monista maineteoista, jotka heidän Suvereeni Hallitsijansa oli tehnyt toimiessaan Endantumissa evolutionaarisen ylösnousemuksen omaavan morontiakuolevaisen hahmoisena lahjoittautumisinkarnoitumana, jota oli joka suhteessa koeteltu niin kuin koeteltiin hänen olinpaikkanaan toimineen konstellation kaikista aineellisista maailmoista yhteen kerättyjä hänen tovereitaan.

epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. SEITSEMÄS JA VIIMEINEN

LAHJOITTAUTUMINEN

Kymmenettuhannet vuodet odotimme kaikki Mikaelin seitsemättä ja lopullista inkarnoitumista. Gabriel oli opettanut meille, että tämä viimeinen lahjoittautuminen suoritettaisiin kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa, mutta olimme täysin tietämättömiä tämän kaiken huipennuksena toimivan tutkimusretken ajankohdasta, tapahtumapaikasta ja toteuttamistavasta.

Julkinen ilmoitus siitä, että Mikael oli valinnut Urantian viimeisen lahjoittautumisensa näyttämöksi, tehtiin kohta sen jälkeen, kun olimme kuulleet Aatamin ja Eevan hairahduksesta. Ja tästä syystä maailmallanne oli yli kolmenkymmenenviidentuhannen vuoden ajan varsin näkyvä sija koko universumin neuvostoissa. Mitään salaista (inkarnoitumismysteeriä lukuun ottamatta) ei Urantialle suoritettun lahjoittautumisen mihinkään vaiheeseen liittynyt. Alusta loppuun saakka, aina siihen asti, kun Mikael lopullisesti ja voitokkaana palasi Universumin korkeimpana Hallitsijana Salvingtoniin, kaikki, mitä pienessä mutta suuresti kunnioitetussa maailmassanne tapahtui, oli viimeisintä yksityiskohtaa myöten koko universumissa julkista.

Emme siihen hetkeen saakka, jolloin kaikki tapahtui, koskaan tienneet, että Mikael ilmestyi maan päälle tuon maailman avuttomana pienokaisena, vaikka uskoimmekin, että menetelmä olisi juuri se. Tähän saakkahan hän oli aina ilmestynyt lahjoittautumisensa kohteeksi valitsemansa persoonallisuusryhmän täysin kehittyneenä yksilönä. Ja siksi olikin sykkädyttävää kuulla Salvingtonista kaukoviestimien lähetetty tiedotus, jonka mukaan Betlehemin vauva oli syntynyt Urantialla.

Paitsi että me tuolloin käsitimme Luojamme ja ystävämme olevan ottamassa koko elämänuransa vaarallisinta askelta — vaaransihan hän tällä avuttoman pikkulapsen hahmossa suorittamallaan lahjoittautumisella ilmiselvästi asemansa ja valtansa —, ymmärsimme myös, että hänen kokemuksensa tästä lopullisesta ja kuolevaisena suoritetusta lahjoittautumisesta kruunaisi hänet ikiajoiksi Nebadonin universumin kiistattomaksi ja korkeimmaksi hallitsijaksi. Maan ajanlaskutavan mukaan kolmannesvuosisadan ajan tämän paikallisuniversumin joka kolkassa kaikkien katseet kohdistuivat Urantiaan. Kaikki älylliset olennot käsittivät, että meneillään oli viimeinen lahjoittautuminen, ja koska olimme jo kauan olleet tietoisia Luciferin kapinasta Sataniassa ja Caligastian levittämästä kapinahengestä Urantialla, ymmärsimme hyvin, miten kiivas kamppailu seuraisi, sen jälkeen kun

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

119:7.1 (1316.4) For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

119:7.2 (1316.5) The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

119:7.3 (1316.6) While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Theretofore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

119:7.4 (1316.7) We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

hallitsijamme olisi alentanut itsensä ruumiillistukseen Urantialla lihallisen kuolevaisen vaatimattomassa muodossa ja hahmossa.

Juutalaisvauva Joshua ben Josef, Joosua Joosefinpoika, sikisi ja syntyi maailmaan aivan kuin ovat siinneet ja syntyneet kaikki muutkin lapset sitä ennen ja sen jälkeen, paitsi että tämä nimenomainen lapsi oli Nebadonin Mikaelin, Paratiisin jumalallisen Pojan, ja koko tämän olevaisista ja olennoista koostuvan paikallisuniversumin luojan, inkarnaatio. Ja tämä mysteeri, joka koskee Jumaluuden inkarnoitumista muilta osin tässä maailmassa luonnollista alkuperää olleeseen Jeesuksen ihmishahmoon, pysyy ikuisesti ratkaisemattomana. Luotujen muodossa ja hahmossa tapahtuvaan Luojan ruumiillistumiseen liittyvää tekniikkaa ja menetelmää ette edes ikuisuudessa tule koskaan tuntemaan. Se on Sonaringtonin salaisuus, ja tällaiset mysteerit ovat vain niiden jumalallisten Poikien omaisuutta, jotka ovat käyneet läpi lahjoittautumiskokemuksen.

Jotkut tämän maailman viisaat tiesivät Mikaelin odotettavissa olleesta saapumisesta. Niiden yhteyksien kautta, joita yhdellä maailmalla on toiseen, nämä hengellistä ymmärrystä omaavat viisaat saivat tietää lähestymässä olevasta Mikaelin lahjoittautumisesta Urantialle. Ja serafit totta kyllä ilmoittivat siitä keskiväliolentojen kautta eräälle kaldealaispappien ryhmälle, jonka johtaja oli Ardnon. Nämä Jumalan miehet kävivät seimessä makaavan, vastasyntyneen lapsen luona. Ainoa Jeesuksen syntymään liittynyt yliluonnollinen tapahtuma oli tämä Ardnonille ja hänen tovereilleen tehty ilmoitus, jonka antoivat aiemmin Aatamin ja Eevan seuraan ensimmäisessä puutarhassa liitetyt serafit.

Jeesuksen ihmisvanhemmat olivat keskitasoisia, oman aikansa ja sukupolvensa ihmisiä, ja näin tämä ruumiillistunut Jumalan Poika syntyi naisesta, ja hänet kasvatettiin niin kuin lapset tuon rodun keskuudessa ja tuona aikakautena tavallisesti kasvatettiin.

Kertomus Mikaelin oleskelusta Urantialla, tarina Luoja-Pojan kuolevaishahmoisena suorittamasta lahjoittautumisesta teidän maailmassanne, ei ole asia, joka kuuluisi käsillä olevan kertomuksen puitteisiin tai vastaisi sen tavoitteita.

8. MIKAELIN ASEMA

LAHJOITTAUTUMISTEN JÄLKEEN

Sen lisäksi, että Päivien Muinaiset Mikaelin Urantialla suorittaman lopullisen ja menestyksellisen lahjoittautumisen jälkeen hyväksyivät hänet Nebadonin täysivaltaiseksi

119:7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

119:7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the

hallitsijaksi, myös Universaalinen Isä tunnusti hänet hänen itsensä luoman paikallisuniversumin kiistattomaksi johtajaksi. Salvingtoniin-paluunsa jälkeen tämä Mikael, Ihmisen Poika ja Jumalan Poika, julistettiin asemansa varmistaneeksi Nebadonin hallitsijaksi. Uversasta saapui kahdeksas julistus Mikaelin täysivaltaisuudesta, kun puolestaan Paratiisista saapui Universaalisen Isän ja lankaikkisen Pojan yhteisjulistus, joka asetti tämän Jumalan ja ihmisen yhteenliittymän universumin ainoaksi päämieheksi ja antoi Salvingtoniin sijoitetulle Päivien Yhdistyneelle ohjeen ilmoittaa aikomuksestaan vetäytyä Paratiisiin. Niin ikään annettiin konstellaatioiden päämajoissa oleville Päivien Uskollisille ohjeet vetäytyä Kaikkein Korkeimpien neuvostoista. Mutta Mikael ei halunnut suostua häntä neuvovien ja hänen kanssaan yhteistyötä harjoittavien Kolminaisuuden Poikien poistumiseen. Hän kutsui heidät koolle Salvingtoniin ja pyysi henkilökohtaisesti, että he jäisivät ikuisiksi ajoiksi suorittamaan palvelutehtäviään Nebadonissa. Nämä toivat Paratiisissa oleville johtajilleen julki halunsa suostua tähän pyyntöön, ja kohta tämän jälkeen annettiin määräyskirjat, jotka irrottivat heidät Paratiisista ja liittivät nämä keskusuniversumin Pojat ikiajoiksi Nebadonin Mikaelin hoviin.

Tarvittiin Urantian ajanlaskutavan mukaan miltei miljardi vuotta viedä Mikaelin lahjoittautumisista koostunut elämänvaihe päätökseen ja toteuttaa hänelle kuuluvan korkeimman vallan lopullinen vakiintuminen universumissa, jonka hän itse oli luonut. Mikael syntyi luojaksi, hänet koulutettiin hallintopersonaksi, hänet harjoitettiin toimeenpanijaksi, mutta häntä vaadittiin kokemuksen kautta ansaitsemaan täysivaltaisuutensa. Ja näin on pieni maailmanne tullut koko Nebadonin piirissä tunnetuksi areenana, jolla Mikael vei päätökseen kokemuksen, joka vaaditaan jokaiselta Paratiisin Luoja-Pojalta, ennen kuin hän saa omaa tekoaan olevan universumin rajattomaan valvontaansa ja johtoonsa. Sitä mukaa kun nousette paikallisuniversumia ylöspäin, saatte tietää enemmän niiden persoonallisuuksien ihanteista, joista oli kysymys Mikaelin aikaisempien lahjoittautumisten yhteydessä.

Luodun hahmossa suorittamiaan lahjoittautumisia päätökseen viedessään Mikael oli laskemassa perustoja omalle täysivaltaisuudelleen, mutta sen lisäksi hän oli kasvattamassa Korkeimman Jumalan kehittyvää suvereenisuutta. Sen lisäksi, että Luoja-Poika näiden lahjoittautumisten kuluessa antautui aste asteelta yhä alempien luotujen olentojen persoonallisuuden erilaisten olemusten tutkimiseen, hän kykeni myös paljastamaan Paratiisin Jumaluuksien eri tavoin erilaistuneet

Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

tahdot, joiden synteesimäinen ykseys — sellaisena kuin Korkeimmat Luoijat sen paljastavat — tuo julki Korkeimman Olennon tahdon.

Nämä Jumaluuksien erilaiset tahtواسپکتت ovat ikuisesti personoituneina Seitsemän Valtiashengen erilaisissa olemuksissa, ja jokainen Mikaelin lahjoittautumisista toi esille erityisesti yhtä näistä jumalallisuuden ilmentymistä. Melkisedekinä suorittamassaan lahjoittautumisessa hän ilmensi Isän, Pojan ja Hengen yhdistynyttä tahtoa; Lanonandek-lahjoittautumisessaan Isän ja Pojan tahtoa; Aatamina lahjoittautuessaan hän toi julki Isän ja Hengen tahtoa; serafilahjoittautumisessaan Pojan ja Hengen tahtoa; Uversan kuolevaislahjoittautumisessaan hän kuvasteli Myötätoimijan tahtoa; morontiakuolevaisena lahjoittautuessaan lankaikkisen Pojan tahtoa ja Urantian aineellisessa lahjoittautumisessa hän eli Isän tahdon, ja hän teki sen lihaa ja verta olevana kuolevaisena.

Näiden seitsemän lahjoittautumisen päätökseensaattaminen johti Mikaelin korkeinta hallitsijanvaltaa koskeneiden rajoitteiden poistumiseen samoin kuin sellaisen mahdollisuuden avautumiseen, että Korkein on Nebadonissa täysivaltainen. Yhdessäkään lahjoittautumisessaan Mikael ei tuonut esille Korkeinta Jumalaa, mutta kaikkien seitsemän lahjoittautumisen loppusumma on uusi nebadonilainen ilmoitus Korkeimmasta Olennosta.

Kokiessaan laskeutumisen Jumalasta ihmiseksi Mikael koki samalla nousun julkituotavuuden osittaisuudesta finiittisen toiminnan korkeimmuuteen ja absoniittisen toimintapotentiaalinsa vapautumisen lopullisuuteen. Mikael, Luoja-Poika, on ajallis-avaruudellinen luoja, mutta Mikael, seitsenkertainen Mestari-Poika, on jäsenenä yhdessä niistä jumalallisista joukkokunnista, jotka muodostavat Perimmäisen Kolminaisuuden.

Käydessään läpi kokemusta, jonka kuluessa Luoja-Poika tuo julki Kolminaisuuden Seitsemää Valtiashenki -tahtoa, hän tulee käyneeksi läpi kokemuksen, jonka kuluessa hän on tuonut julki Korkeimman tahtoa. Toimiessaan Korkeimmuuden tahdon julkituojana Mikael on, yhdessä kaikkien muiden Mestari-Poikien kanssa, ikuisiksi ajoiksi samastunut Korkeimpaan. Meneillään olevan universumiaikakauden kuluessa hän tuo julki Korkeinta ja osallistuu Korkeimmuuden täysivaltaisuuden aktuaalistumiseen. Mutta uskomme hänen seuraavalla universumikaudella työskentelevän yhdessä Korkeimman Olennon kanssa ensimmäisessä kokemuksellisessa Kolminaisuudessa ulkoavaruuden universumien hyväksi ja niissä.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

Urantia on koko Nebadonin tunteisiin vetoava pyhäkkö, kymmenestämiljoonasta asutusta maailmasta ensimmäinen, Kristus Mikaelin maanpäällinen koti, Mikaelin, joka on koko Nebadonin hallitsija, maailmojen Melkisedek-hoivaaja, järjestelmän pelastaja, aataminhahmoinen lunastaja, serafitoveri, ylösnousevien henkien kumppani, morontiaetenijä, Ihmisen Poika kuolevaisen lihallisessa hahmossa sekä myös Urantian Planeettaprinssi. Ja kirjanne kertoo totuuden sanoessaan, että tämä sama Jeesus on luvannut joskus vielä palata maailmaan, jossa hän suoritti viimeisen lahjoittautumisensa, eli Ristin Maailmaan.

Tämä Kristus Mikaelin seitsemää lahjoittautumista kuvaileva luku on kuudeskymmeneskolmas siinä lukuisten persoonallisuuksien toimittamien esitysten sarjassa, joka kertoo Urantian historian Mikaelin kuolevaisen lihallisessa hahmossa maan päälle ilmestymisen aikaan asti. Mantutia Melkisedekin johdolla toimiva Nebadonin kahdentoistakomissio antoi valtuudet näiden lukujen julkaisemiseen. Laadimme nämä kertomukset ja käänsimme ne ylempiemme valtuuttamalla menetelmällä englannin kielelle Urantian ajanlaskun mukaan vuonna 1935 jKr.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

119:8.9 (1319.2) [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

URANTIA-KIRJAN

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

Luku 120. Mikaelin lahjoittautuminen Urantialla

⇐ 119

Urantia-kirjan

121 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 120 MIKAELIN LAHJOITTAUTUMINEN URANTIALLA

Osiot

Johdanto

1. Seitsemäs lahjoittautumistoimeksianto
2. Lahjoittautumista koskevat rajoitukset
3. Muita ohjeita ja neuvoja
4. Ruumiillistus — kahdesta tehdään yksi

PAPER 120 THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

Johdanto

GABRIEL on antanut minulle tehtäväksi toimia valvojana esitettäessä uusi selonteko Mikaelin Urantialla kuolevaisen lihallisessa hahmossa viettämästä elämästä. Ja minulla, Melkisedekillä, joka johdan tämän tehtävän saanutta totuudenpaljastuskomissiota, on valtuudet esittää seuraava kertomus tietyistä tapahtumista, jotka sattuivat vähän ennen kuin Luoja-Poika saapui Urantialle antautuakseen universumilahjoittautumiskokemuksensa päätösvaiheeseen. Se, että Luoja-Poika elää täsmälleen senkaltaisen elämän, jollaisen hän määrää luomiensa älyllisten olentojen ellettäväksi, ja se, että hän näin lahjoittautuu erilaisten luomiensa olentoluokkien hahmoisena, on osa sitä hintaa, jonka jokaisen Luoja-Pojan on maksettava itse tekemäänsä, olevaisista ja olennoista koostuvaan universumiin kohdistuvasta täysimääräisestä ja korkeimmasta hallitsijanvallasta.

Ennen kohta hahmottelemiani tapahtumia Nebadonin Mikael oli jo kuusi kertaa lahjoittautunut kuuteen eri luokkaan kuuluvan erilaisen, itse luomansa älyllisen olennon kaltaisena. Sitten hän valmistautui laskeutumaan Urantialle lihallisen kuolevaisen, älyllisten ja tahdollisten luotujensa alimman luokan, hahmoisena ja tällaisena

INTRODUCTION

120:0.1 (1323.1) ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

120:0.2 (1323.2) Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of

aineellisen maailman ihmisenä toimeenpanemaan viimeisen näytöksen draamassa, jonka tarkoituksena oli universumiin kohdistuvan täysivaltaisuuden saavuttaminen universumien universumin jumalallisten Paratiisin-Hallitsijain antamien määräysten mukaisesti.

Sen lisäksi, että Mikael jokaisen mainitunlaisen aikaisemman lahjoittautumisen kuluessa hankki luomiensa olentojen yhden ryhmän finiittisen kokemuksen, hän hankki välttämättömästä kokemuksesta yhteistyöstä Paratiisin kanssa, mikä jo sinänsä ja sellaisenaan toi oman lisänsä siihen, miksi hänet asetettiin luomansa universumin hallitsijaksi. Paikallisuniversumin koko menneen ajan kuluessa Mikael olisi minä hetkenä hyvänsä voinut Luoja-Pojan ominaisuudessa vaatia itselleen henkilökohtaista hallitsijanvaltaa, ja Luoja-Pojan ominaisuudessa hän olisi voinut hallita universumiaan itse valitsemallaan tavalla. Mikäli näin olisi käynyt, Immanuel ja muut vastaavat Paratiisin-Pojat olisivat poistuneet universumista. Mutta Mikael ei halunnut hallita Nebadonia pelkästään oman erillisen oikeutensa nojalla, Luoja-Pojan ominaisuudessa. Hankkimalla aktuaalisen kokemuksen yhteistoiminnallisesta alistussuhteesta Paratiisin-Kolminaisuuteen hän halusi universumistatuksen osalta nousta siihen korkeaan asemaan, jossa hän saavuttaisi kelpoisuuden hallita universumiaan ja hoitaa sen asioita sitä ymmärryksen täydellisyyttä ja sitä toimeenpanollista viisautta osoittaen, jotka joskus vielä tulevat luonnehtimaan Korkeimman Olennon ylevää hallitusvaltaa. Hänen tavoitteenaan ei ollut, että hän Luoja-Poikana ilmentäisi hallitsemisen täydellisyyttä, vaan että hän Korkeimman Olennon universumiviisauden ja jumalallisen kokemuksen henkilöitymänä ilmentäisi korkeimmuuden mukaista asiainhoitoa.

Mikaelilla oli näin ollen kaksi tarkoitusta suorittaessaan nämä seitsemän lahjoittautumista universumiluotujensa erilaisille luokille. Ensiksikin hän kerta kerran jälkeen täydensi sitä tarpeellista kokemusta luodun olennon ymmärtämisestä, jota edellytetään kaikilta Luoja-Pojilta, ennen kuin he ottavat haltuunsa täysimääräisen hallitsijanvallan. Luoja-Poika saa minä hetkenä hyvänsä hallita universumiaan oman oikeutensa perusteella, mutta Paratiisin-Kolminaisuuden korkeimpana edustajana hän voi hallita vasta suoriuduttuaan seitsemästä universumiluotujen hahmossa suorittamastaan lahjoittautumisesta. Hänen tavoitteenaan oli toisekseen sellainen tilanne, että hänellä olisi etuoikeus edustaa niin suurta Paratiisin-Kolminaisuuden valtaa kuin paikallisuniversumin välittömässä ja henkilökohtaisessa hoitamisessa suinkin on mahdollista harjoittaa. Niinpä Mikael jokaisen universumilahjoittautumisensa kokemuksen kuluessa vapaaehtoisesti alistuikin —

the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

120:0.3 (1323.3) In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father,

menestyksellisesti ja oivallisesti sen tehden — Paratiisin-Kolminaisuuden muodostavien persoonallisuuksien kussakin tapauksessa eri tavoin rakentuneiden eri tahtojen yhdistelmille. Ensimmäisellä lahjoittautumiskerrallaan hän toisin sanoen oli Isän, Pojan ja Hengen yhteisen tahdon alainen, toisessa lahjoittautumisessa Isän ja Pojan tahdon alainen, kolmannessa lahjoittautumisessa Isän ja Hengen tahdon alainen, neljännessä lahjoittautumisessa Pojan ja Hengen tahdon alainen, viidennessä lahjoittautumisessa Äärettömän Hengen tahdon alainen, kuudennessa lahjoittautumisessa lankaikkisen Pojan tahdon alainen, ja seitsemännen ja viimeisen lahjoittautumisen aikana Urantialla hän alistui Universaalisen Isän tahtoon.

Näin ollen Mikael yhdistää henkilökohtaisessa täysivaltaisuudessaan universaalisten Luojien seitsenkertaisten vaiheiden jumalallisen tahdon paikallisuniversuminsa luotujen ymmärtäväiseen kokemukseen. Näin hänen hallinnostaan on tullut sellaista, että se edustaa suurinta mahdollista voimaa ja valtaa minkäänlaisten mielivaltaisten vallan haltuunottoimenpiteiden siihen liittymättä. Hänen valtansa on rajoittamatonta, sillä se juontuu koetusta yhteistoiminnasta Paratiisin-Jumaluuksien kanssa; hänen arvovaltansa on kiistatonta, koska se on saatu universumin luotujen hahmossa hankitun aktuaalisen kokemuksen kautta; hänen hallitsijanvaltansa on korkeinta siksi, että siinä yhdistyvät yhdellä kertaa sekä Paratiisin-Jumaluuden seitsenkertainen näkökulma että ajallisuutta ja avaruutta edustava luodun näkökulma.

Viimeisen lahjoittautumisensa ajankohdan määrättyään ja sen planeetan valittuaan, jolla tämä epätavallinen tapahtuma toteutuisi, Mikael piti tavanomaisen lahjoittautumista edeltävän neuvottelun Gabrielin kanssa ja astui sen jälkeen vanhemman veljensä ja Paratiisin lähettämän neuvonantajain Immanuelin eteen. Kaikki ne universumin hallintoon kuuluvat valtaoikeudet, joita ei jo ollut siirretty Gabrielille, Mikael antoi nyt Immanuelin käsiin. Ja kun Immanuel Urantialla tapahtuvan lahjoittautumisen ajaksi otti universumin valvontaansa, hän kiirehti, hetkeä ennen kuin Mikael lähti Urantialle siellä ruumiillistuaakseen, antamaan ne lahjoittautumista koskevat neuvot, jotka olisivat Mikaelille inkarnoitumisoppana hänen ennen pitkää varttuessaan Urantialla tuon maailman kuolevaisena.

Tässä yhteydessä olisi pidettävä mielessä, että Mikael oli päättänyt toimeenpanna tämän lahjoittautumisensa kuolevaisen lihallisessa hahmossa Paratiisin-Isän tahdon alaisena. Luoja-Poika ei tarvinnut kenenkään neuvoja toteuttaakseen tämän ruumiillistumisen, jos sen ainoana tarkoituksena pidetään universumiin

Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a

kohdistuvan hallitsijanvallan saavuttamista, mutta hän oli sitoutunut ohjelmaan Korkeimman julkituomisesta, ja tämä edellytti yhteistyöllistä toimimista Paratiisin-Jumaluuksien erillisten tahtojen kanssa. Näin hänen täysivaltaisuuteensa, sitten kun se olisi lopullisesti ja omakohtaisesti saavutettu, sisältyisi tosiasiallisesti kaikki Jumaluuden seitsenkertaisesta tahdosta, sellaisena kuin se kulminoituu Korkeimmassa. Paratiisin eri Jumaluuksien persoonalliset edustajat ja näiden yhdistelmät olivat sen vuoksi kuudesti aikaisemmin antaneet hänelle ohjeitaan, ja nyt hän sai ohjeita Päivien Yhdistyneeltä, Paratiisin-Kolminaisuuden Nebadonin paikallisuniversumiin lähettämältä suurlähettiläältä, joka toimi Universaalisen Isän puolesta.

Välttömiä etuja ja suuruusuntaisia kompensatioita koitui siitä, että tämä mahtava Luoja-Poika vielä kerran tahtoi vapaaehtoisesti alistua Paratiisin-Jumaluuksien — ja tällä kertaa eritoten Universaalisen Isän — tahtoon. Tekemällä tämän päätöksen tällaisen assosiatiivisen alistumisen toimeenpanemisesta Mikael tulisi tässä ruumiillistuksessa kokemaan paitsi sen, millainen on kuolevaisen ihmisen olemus, myös sen, millainen on Paratiisissa olevan kaikkien Isän tahto. Ja lisäksi hän voisi ryhtyä toteuttamaan tätä ainutlaatuista lahjoittautumista täysin vakuuttuneena toisaalta siitä, että Immanuel käyttäisi Paratiisin-Isän täysimääräistä valtaa hänen universuminsa hoidossa aikana, jonka hän olisi poissa suorittamassa lahjoittautumista Urantialla, mutta sen lisäksi hänellä olisi huojentava tieto superuniversumin Päivien Muinaisten antamasta määräyksestä, jonka mukaan hänen valtakuntansa olisi koko lahjoittautumisjakson ajan turvassa.

Ja tällaiset olivat sen ikimuistettavan tilaisuuden kehykset, jolloin Immanuel esitteli seitsemännen lahjoittautumistoimeksiannon. Ja saan tuosta Immanuelin esittämästä, lahjoittautumista edeltäneestä toimeksiannosta universumin hallitsijalle, josta sittemmin Urantialla tuli Jeesus Nasaretilainen (Kristus Mikael), esittää seuraavat katkelmat:

1. SEITSEMÄS

LAHJOITTAUTUMISTOIMEKSIANTO

”Luojaveljani, saan kohta olla todistamassa seitsemättä ja viimeistä universumilahjoittautumistasi. Kuusi aikaisempaa toimeksiantoa olet suorittanut mitä uskollisimmin ja täydellisimmin, eikä mieleenikään juolahtaisi muuta ajatusta kuin, että tulet tässä viimeisessä, täysivaltaisuuteen johtavassa lahjoittautumisessasikin olemaan yhtä voittoisa. Tähän saakka olet ilmestynyt lahjoittautumisesi

program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) “My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon

kohdesfääreille valitsemasi olentoluokan täysin kehittyneenä edustajana. Nyt tulet kohta ilmestymään Urantialle, valitsemallesi sekasortoiselle ja häiriintyneelle planeetalle, et täysin kehittyneenä kuolevaisena, vaan avuttomana pikkulapsena. Se on sinulle, toverini, uusi ja kokeilematon kokemus. Olet kohta maksava lahjoittautumisen täyden hinnan ja kokeva täysimääräisen valaistumisen siitä, mitä on Luojan ruumiillistuminen luodun kaltaiseksi.

"Kaikissa aikaisemmissa lahjoittautumisissasi olet vapaaehtoisesti päättänyt alistua Paratiisin kolmen Jumaluuden ja heidän välillään ilmenevien jumalallisten yhdistymien tahtoon. Edellisissä lahjoittautumisissasi olet toiminut Korkeimman tahdon seitsemästä vaiheesta kaikkien muiden paitsi Paratiisin-Isäsi henkilökohtaisen tahdon alaisena. Nyt kun olet koko seitsemännen lahjoittautumisesi ajaksi päättänyt alistua kokonaan Isäsi tahtoon, otan Isämme henkilökohtaisena edustajana käsiini universumiisi kohdistuvan rajaamattoman toimivallan siksi ajaksi, jonka olet ruumiillistuneena.

"Kun ryhdyt suorittamaan Urantialla tapahtuvaa lahjoittautumistasi, olet vapaaehtoisesti luopunut kaikesta planeetan ulkopuolelta saatavasta tuesta ja sellaisesta erityisavusta, jota kuka hyvänsä luomistasi olennoista olisi valmis sinulle antamaan. Kuten luomasi Nebadonin pojat ovat täysin sinusta riippuvaisia universumielämänvaiheesta turvallisesti selvitäkseen, niin pitää sinunkin nyt samalla tavalla antautua täysin ja varauksetta riippuvaiseksi Paratiisin-Isästäsi selviytyäksesi turvallisesti kohta alkavaan kuolevaisen elämänuraasi sisältyvistä paljastumattomista hankaluuksista. Ja kun olet saanut tämän lahjoittautumiskokemuksen päätökseen, tulet tuntemaan totisena totuutena sen uskoon perustuvan luottamuksen täyden merkityksen ja monitahoisen merkittävyyden, jonka omaamista sinä yhtäkään poikkeusta siinä suhteessa tekemättä vaadit kaikilta luoduiltasi ja vaadit osana sitä läheistä suhdetta, joka heillä on sinuun heidän paikallisuniversuminsa luoja ja Isänä.

"Koko aikana, jonka olet lahjoittautuneena Urantialla, sinun ei tarvitse huolehtia muusta kuin siitä, että itsesi ja Paratiisissa olevan Isäsi välillä vallitsee katkeamaton kanssakäyminen. Ja juuri tällaisen suhteen täydellisyden avulla lahjoittautumisesi kohteena oleva maailma, jopa koko luomasi universumi, näkee uuden ja ymmärrettävämmän ilmoituksen sinun Isästäsi ja minun Isästäni, kaikkien Universaalisesta Isästä. Siis ainoa asia, josta sinun on kannettava huolta, on henkilökohtainen elämäsi Urantialla. Minä tulen vastaamaan täysimääräisesti ja pystyvästi universumisi turvallisuudesta ja hallinnon jatkuvuudesta siitä hetkestä, kun vapaaehtoisesti

Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:1.2 (1325.4) "Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father's will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:1.3 (1325.5) "In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

120:1.4 (1326.1) "Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed

annat pois valtasi, siihen hetkeen, kun palaat luoksemme Paratiisin vahvistamana Universumin Hallitsijana ja saat minun käsistäni takaisin et suinkaan sitä sijaishallitsijan valtaa, jonka nyt minulle luovutat, vaan sen sijasta universumiisi kohdistuvan korkeimman vallan ja universumisi korkeimmat valtaoikeudet.

”Ja jotta tuntisit itsesi vakuuttuneeksi siitä, että minulla on valtuudet tehdä kaikki, mistä nyt annan lupaukseni (täysin tietoisena siitä, että minä olen koko Paratiisin vakuutus lausumieni sanojen kirjaimellisesta toteenkäymisestä), saatan tiedoksesi, että minulle on äsken välitetty Uversan Päivien Muinaisten antama määräys, joka estää kaiken hengellisen vaaranalaisuuden Nebadonissa koko sen jakson ajan, jonka olet vapaaehtoisesti lahjoittautuneena. Siitä hetkestä, kun kuolevaisiksi-inkarnoitumisen alkaessa vaivut tiedottomuuteen, siihen hetkeen, kun palaat luoksemme tämän itse luomasi ja organisoimasi universumin korkeimpana ja ehdottomana hallitsijana, ei koko Nebadonissa voi tapahtua mitään vakavalla tavalla merkillepantavaa. Inkarnoitumisestasi johtuvana välikautena hallussani ovat Päivien Muinaisten määräykset, jotka antavat ehdottomat valtuudet hävittää välittömästi ja automaattisesti jokainen olento, joka syyllistyy kapinointiin tai joka rohkenee lietsoa kapinahenkeä Nebadonin universumissa sillä aikaa, kun olet poissa tätä lahjoittautumista suorittamassa. Veljeni, kun otetaan huomioon omaan läsnäolooni luonnostaan kuuluva Paratiisin arvovalta, jota Uversan antama juridinen määräys vielä lisää, niin universumisi ja kaikki sen lojaalit luodut ovat lahjoittautumisesi ajan turvassa. Voit lähteä täyttämään tehtävääsi mielessäsi vain yksi ajatus: universumisi älyllisille olennoille annettava entistä pitemmälle menevä ilmoitus Isästämme.

”Kuten kaikkien edellistenkin lahjoittautumisesi kohdalla, haluaisin nytkin muistuttaa sinua siitä, että otan vastaan universumivaltasi veljenäsi ja uskottunasi. Harjoitan kaikkea valtaa ja käytän kaikkia valtuuksia sinun nimessäsi. Toimin niin kuin toimisi Paratiisin-Isämme ja sen nimenomaisen pyyntösi mukaisesti, että toimin tällä tavoin sinun sijastasi. Ja kun tosiasia on tällainen, kaikki tämä minulle siirretty valta on taas käytettävänäsi, milloin vain saatatkin katsoa hyväksi pyytää sen palauttamista itsellesi. Lahjoittautumisesi on alusta loppuun saakka täysin vapaaehtoinen. Maailmassa olevana kuolevaisena ruumiillistumana olet ilman taivaallisia avuja, mutta kaikki luovuttamasi valta on otettavissa haltuusi, milloin tahansa sattuisit niin päättämään, että otat universumivallan taas käsiisi. Mikäli sattuisit päättämään, että palautat itsellesi vallan ja valtuudet, muista, että se siinä tapauksessa tapahtuu kokonaan henkilökohtaisista syistä, sillä minä olen se elävä ja korkein vakuutus, jonka

by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) “And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) “As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father’s will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington

läsnäolo ja jonka antama lupaus takaavat, että universumiasi hoidetaan turvallisesti Isäsi tahdon mukaan. Mitään sellaista kapinaa kuin Nebadonissa on kolme kertaa sattunut, ei voi sattua aikana, jonka olet tämän lahjoittautumisen vuoksi poissa Salvingtonista. Päivien Muinaiset ovat Urantialla tapahtuvan lahjoittautumisesi keston ajaksi antaneet määräyksen, jonka mukaan Nebadonissa syttyvään kapinaan sisältyy automaattisesti vaikuttavana sen oman tuhon siemen.

”Sen ajan, jonka olet poissa suorittamassa tätä viimeistä ja epätavallista lahjoittautumista, lupaudun (Gabrielin myötävaikutuksella) hoitamaan uskollisesti universumiasi. Ja kun nyt valtuutan sinut suorittamaan tämän jumalallista ilmoitusta merkitsevän hoivatoimenpiteen ja käymään läpi tämän täydellistynyttä ihmisymmärrystä merkitsevän kokemuksen, niin toimin Isäni ja sinun Isäsi puolesta ja tarjoan sinulle seuraavat neuvot, joiden tulisi ohjata sinua eläessäsi maista elämääsi ja käydessäsi aste asteelta tietoisemmaksi lihallishahmoisena jatkuvan olemisesi jumalallisesta tehtävästä:

2. LAHJOITTAUTUMISTA KOSKEVAT RAJOITUKSET

”1. Vallitsevan käytännön mukaisesti ja sopusoinnussa Sonaringtonin tekniikan kanssa — Paratiisin lankaikkisen Pojan antamia määräyksiä noudattaen — olen suorittanut kaiken tarpeellisen sen hyväksi, että ryhdyt välittömästi toteuttamaan tätä kuolevaisena suoritettavaa lahjoittautumista itse laatimiesi ja Gabrielin huostaani jättämien suunnitelmien mukaan. Tulet Urantialla vartumaan tuon maailman lapsena; saat sen opetuksen, joka sinulle ihmisenä annetaan — kaiken aikaa Paratiisin-Isäsi tahdon alaisena —, elät elämäsi Urantialla niin kuin olet määrännyt, päätät planeetallaokeskelusi ja valmistaudut nousemaan Isäsi luokse saadaksesi häneltä universumisi korkeimman hallitsijan vallan.

”2. Annan sinulle sen lisäksi, mikä on mainen tehtäväsi ja universumi-ilmoituksesi, mutta näihin kumpaankin läheisesti liittyen, sen neuvon, että sinä, sitten kun olet riittävän tietoinen jumalallisesta henkilöisyydestäsi, otat suorittaaksesi vielä sen tehtävän, että teknisessä mielessä päätät Luciferin kapinan Satanian järjestelmässä ja että teet tämän kaiken Ihmisen Poikana. Näin ollen ehdotan, että tuon maailman kuolevaisena luotuna, josta uskossa tapahtuva alistuminen Isän tahtoon on tehnyt heikkoudessa väkevän, toteutat hienovaraisesti kaiken, mitä olet kerran toisensa jälkeen kieltäytynyt mielivaltaisesti valtaan ja mahtiin turvautumalla toteuttamasta, silloin kun sinulla oli siihen tämän synnillisen ja

on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326.4) “As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel’s co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) “1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) “2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of

epäoikeutetun kapinan puhkeamisen aikaan valtuudet. Jos palaisit luoksemme niin Ihmisen Poikana, Urantian Planeettaprinsinä, kuin Jumalan Poikana, universumisi korkeimpana hallitsijana, se olisi mielestäni kuolevaisena suorittamasi lahjoittautumisen sopiva huipennus. Mene kuolevaisena ihmisenä, Nebadonin älyllisten luotujen alimman tyypin edustajana, kohtaamaan ja tuomitsemaan Caligastian ja Luciferin jumalanpilkkua merkitsevät mahtailut ja tee siinä vaatimattomassa asemassa, jonka olet itsellesi omaksunut, ikiajoiksi loppu näiden langenneiden valon lasten häpeällisistä vääristelyistä. Kun olet järkähtämättä kieltäytynyt häpäisemästä näitä kapinallisia käyttämällä luoja etuoikeuksiasi, nyt olisi sopivaa, että luomakuntasi alimpien luotujen hahmoisena riistäisit herruuden näiden langenneiden Poikien käsistä, ja silloin koko paikallisuniversumisi, niin kuin oikein on, tunnustaisi selkeästi ja ikuisesti oikeutetuksi sen, että lihallisen kuolevaisen osassa esiintyessäsi teit, mitä armeliaisuus esti sinua rajattoman vallan suomin valtuuksin tekemästä. Ja sitten kun olet tällä tavoin lahjoittautumisesi kautta avannut mahdollisuuden Korkeimman täysivaltaisuudelle Nebadonissa, olet itse asiassa vienyt päätökseen kaikkiin edeltäneisiin kapinoihin liittyvät käsittelemättömät oikeusasiat siitä pitemmästä tai lyhyemmästä viivytyksestä huolimatta, jonka tämän saavutuksen todeksitulo vaati. Tällä teolla universumisi ratkaisemattomat kiistakysymykset tulevat asiallisesti ottaen raivatuiksi pois tieltä. Ja kun sinulle sittemmin annetaan universumiisi kohdistuva korkein hallitsijanvalta, samanlaisia haasteita ei sen myötä enää koskaan voida suunnata arvovaltaasi vastaan laajan henkilökohtaisen luomuksesi missään osassa.

"3. Kun olet onnistunut lopettamaan Urantialla esiintyvän kapinoinnin, kuten epäilemättä tulet tekemään, neuvon sinua suostumaan siihen, että Gabriel antaa sinulle Urantian Planeettaprinsin arvonimen universumisi myöntämänä ikuisena tunnustuksena viimeisestä lahjoittautumiskokemuksestasi ja että sen lisäksi teet mitä tahansa ja kaiken, mikä on sopusoinnussa lahjoittautumisesi tavoitteen kanssa, hyvittääksesi surun ja sekasorron, jotka Caligastian petos ja myöhempi Aatamin hairahdus ovat Urantialla aiheuttaneet.

"4. Esittämäsi pyynnön mukaisesti Gabriel ja kaikki asianosaiset toimivat yhteistyössä kanssasi täyttääkseen julki tuomasi toiveen siitä, että päätät Urantialla suorittamasi lahjoittautumisen tuon maailman tuomiokautisen tuomion julistamiseen, mitä seuraa yhden aikakauden päätyminen, nukkuvien kuolevaiseloonjäävien kuolleistaherääminen ja lahjaksi annetun Totuuden Hengen tuomiokauden asettaminen.

"5. Mitä tulee lahjoittautumisesi kohdeplaneettaan ja välittömästi siihen ihmisten

Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) "3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of 'Planetary Prince of Urantia' as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

120:2.4 (1328.1) "4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

120:2.5 (1328.2) "5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men

sukupolveen, joka elää planeetalla siellä kuolevaisena ollessasi, niin tässä suhteessa neuvon sinua toimimaan enimmäkseen opettajan osassa. Suuntaa huomiosi ensin ihmisen hengellisen olemuksen vapauttamiseen ja innoittamiseen. Valaise seuraavaksi ihmisten pimentynyttä älyn maailmaa, lääkitse ihmisten sielua ja vapauta heidän mielensä ikaikaisista peloista. Ja huolehdi sitten, sen mukaan mitä kuolevaisen viisautesi neuvoo sinua tekemään, lihaa ja verta olevien veljiesi fyysisestä hyvinvoinnista ja heidän aineellisesta lohdullisuudestaan. Elä ihanteellinen uskonnollinen elämä koko universumillesi innoitukseksi ja ylevöitykseksi.

"6. Päästä lahjoittautumisesi kohteena olevalla planeetalla kapinan eristämä ihminen hengelliseen vapauteen. Tuo Urantialla uusi anti Korkeimman täysivaltaisuuteen niin, että näin laajennat tämän suvereenisuuden rakentumista kautta henkilökohtaisesti luomiesi laajojen toimipiirien. Tässä lihallisessa hahmossa tapahtuvassa aineellisessa lahjoittautumisessasi saat kohta kokea ajallis-avaruudellisen Luojan lopullisen valaistumisen, kaksinaisen kokemuksen siitä, mitä on työskentely ihmisolemuksen sisällä Paratiisin-Isäsi tahdon kanssa. Ajallisessa elämässäsi on finiittisen luodun tahdosta ja infiniittisen Luojan tahdosta määrä tulla yksi, samalla tavoin kuin ne Korkeimman Olennon kehittyvässä Jumaluudessaakin yhdistyvät. Vuodata Totuuden Henki lahjoittautumisesi kohteena olevalle planeetalle ja tee kaikista tämän eristetyn sfäärin normaaleista kuolevaisista näin välittömästi ja täysin vastaanottavia Paratiisin-Isästäamme erotetun läsnäolon, maailmoissa vaikuttavien Ajatuksensuuntaajien, huolenpidon suhteen.

"7. Kaiken sen osalta, mitä mahdollisesti panet toimeen lahjoittautumisesi kohdemaailmassa, pidä jatkuvasti mielessäsi, että elät elämää, joka on koko universumillesi opetuksesi ja mielenlennykseksi. Sinä lahjoitat tämän kuolevaiseksi ruumiillistuneena elämäsi elämän Urantialla, mutta sinun on määrä elää tämä elämä hengelliseksi innoitukseksi jokaiselle ihmisolennolle tai ihmisen yläpuolella olevalle älylliselle olennot, joka on elänyt, joka nyt on olemassa tai joka saattaa joskus vielä elää oman hallintoalueesi muodostavaan laajaan galaksiin joskus kuuluneessa, nyt kuuluvassa tai joskus vielä kuuluvassa missä hyvänsä asutussa maailmassa. Sinun ei tarvitse kuolevaisen lihallisessa hahmossa elää maista elämäsi niin, että se maailmassa viettäminäsi päivinä muodostuisi esimerkiksi Urantian kuolevaisille eikä millekään myöhemmälle Urantian tai minkään muun maailman ihmissukupolvelle. Olkoon lihallinen elämäsi Urantialla mieluumminkin innoitukseksi kaikille eläville kaikissa Nebadonin

living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

120:2.6 (1328.3) "6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

120:2.7 (1328.4) "7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

maailmoissa tulevien aikojen kaikkien sukupolvien keskuudessa.

"8. Kuolevaisinkarnaatiossa toteutettava ja koettava suurenmoinen tavoitteesi sisältyy päätökseesi elää elämä, jonka varauksettomanä motiivina on Paratiisin-Isäsi tahdon täyttäminen, ja tällä tavoin Jumalan, sinun Isäsi, ilmoittaminen lihallishahmoisena ja ilmoituksen erityisesti lihallisille luoduille suunnaten. Samalla sinä myös, uusin lisäyksin, tulkitset Isäämme kuolevaista ylempanä oleville olennoille koko Nebadonin piirissä. Kun pidät huolta ihmis- ja ihmistä korkeammalla olevaa tyyppiä edustavasta mielestä antamalla sille uuden ilmoituksen ja laajemman tulkinnan Paratiisin-Isästä, tulet yhtä lailla toimimaan myös niin, että esität Jumalalle uuden ilmoituksen ihmisestä. Mene ja osoita yhden lihallisena elämäsi lyhyen elämän aikana, ja niin kuin sitä ei ole koko Nebadonissa vielä koskaan nähty osoitettavan, ne transsendentit mahdollisuudet, jotka ovat Jumalaa tuntevan ihmisen saavutettavissa kuolevaisten olemassaoloon kuuluvan lyhyen elämänvaiheen aikana, ja esitä uusi ja valaiseva tulkinta ihmisestä ja hänen planetaarisen elämänsä vaivoista koko Nebadonin kaikille ihmistä korkeammalla oleville älyllisille olennoille, ja tee se kaikiksi ajoiksi. Sinun on määrä kuolevaisen lihallisessa hahmossa astua alas Urantialle, ja siellä oman aikasi ja sukupolvesi ihmisenä eläen toimit siten, että tuot koko universumisi nähtäville ihanteen täydellisyysviedystä menetelmästä laajan luomistuloksesi asioiden verrattomaksi yhteen kytkemiseksi: Kun tuloksena on se, että Jumala etsii ihmistä ja löytää hänet, ja kun ilmenee, että ihminen etsii Jumalaa ja löytää hänet; ja teet tämän kaiken molemminpuoliseksi tyydytykseksi ja teet sen yhden lyhyen lihallisena eletävän elinajan kuluessa.

"9. Kehotan sinua pitämään aina mielessäsi, että vaikka sinusta toden totta on määrä tulla tuon maailman tavallinen kuolevainen, olet silti potentiaaalitasi edelleenkin Paratiisin-Isän Luoja-Poika. Olkoonkin, että tämän inkarnoitumisen alusta sen loppuun elät ja toimit Ihmisen Poikana, henkilökohtaiseen jumaluuteesi kuuluvat luovat ominaisuudet seuraavat silti sinua Salvingtonista Urantialle. Oman tahtosi vallassa tulee aina olemaan inkarnaation lopettaminen minä hetkenä hyvänsä, sen jälkeen kun Ajatuksensuuntaajasi on saapunut. Ennen kuin Suuntaaja on saapunut ja ennen kuin olet sen vastaanottanut, minä takaan persoonallisuutesi koskemattomuuden. Mutta Suuntaajasi saapumisen jälkeen ja sen myötä, kun aste asteelta tulet lahjoittautumistehävän luonteesta ja tärkeydestä tietoiseksi, sinun tulisi pidättäytyä muodostamasta mitään ihmisen tason ylittävää tahtoa jonkin asian saavuttamisen, johonkin pääsemisen tai johonkin kykenemisen suhteen, se tosiasia huomioon ottaen, että luojan

120:2.8 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

120:2.9 (1329.1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But

etuoikeutesi säilyvät kuolevaispersoonallisuutesi yhteydessä, sillä näitä ominaisuuksia ei voi henkilökohtaisesta läsnäolostasi irrottaa. Mutta Paratiisin-Isän tahtoa lukuun ottamatta mitkään ihmisen yläpuolelle kuuluvat seurausilmiöt eivät liity maiseen elämänvaiheeseen, ellet sitten tietoista ja harkittua tahtoa osoittavalla teolla tee sellaista jakautumatonta päätöstä, joka lopulta muodostuisi koko persoonallisuuden päätökseksi.

3. MUITA OHJEITA JA NEUVOJA

”Ja nyt, Veljeni, jättäessäni hyvästit sinulle, joka valmistaudut lähtemään Urantialle, ja nyt kun olen antanut sinulle neuvoja, jotka koskevat lahjoittautumisesi yleistä toteuttamista, salli minun tuoda esille joitakin ohjeita, joiden esittämiseen olen päätenyt neuvoteltuani asiasta Gabrielin kanssa ja jotka koskevat kuolevaisen elämääsi liittyviä vähäisempiä kysymyksiä. Ehdotamme nimittäin edellä mainitun lisäksi,

”1. Että samalla kun tavoittelet kuolevaisena elämäsi maisen elämän ihannetta, kiinnität jossakin määrin huomiota myös siihen, että toteutat ja tuot esimerkinomaisesti esille joitakin asioita, jotka palvelevat käytäntöä ja joista on välitöntä hyötyä kanssaihmisillesi.

”2. Kun kysymys on perhesuhteista, pidä etusijalla niitä hyväksytyjä perhe-elämän tapoja, joiden näet olevan vallalla lahjoittautumisesi ajankohtana ja tuolloin elävän sukupolven keskuudessa. Elä perhe- ja yhteisöelämääsi sen kansan noudattamien käytäntöjen mukaisesti, jonka keskuuteen olet päättänyt ilmestyä.

”3. Neuvomme sinua, että suhteissasi sosiaaliseen järjestykseen rajoitat ponnistuksesi etupäässä hengelliseen uudistustyöhön ja älylliseen vapautumiseen. Vältä kaikkea sotkeutumista oman aikasi talousrakenteeseen ja poliittisiin sidonnaisuuksiin. Paneudu aivan erityisesti siihen, että elät Urantialla ihanteellisen uskonnollisen elämän.

”4. Älä missään olosuhteissa, älä vähäisimmältäkään yksityiskohdaltaan sekaannu Urantian rotujen normaaliin ja järjestyksenmukaiseen, eteenpäin suuntautuvaan kehitykseen. Mutta tätä kieltoa ei pidä tulkita ponnistuksiesi rajoitukseksi siinä mielessä, että Urantialle jää jäljiltäsi positiivisen uskonnollisen etiikan alalla kestävä ja kohentunut järjestelmä. Tuomiokautisena Poikana sinulle myönnetään tiettyjä etuoikeuksia, sikäli kuin kysymyksessä on maailman kansojen hengellisen ja uskonnollisen tilan edistäminen.

”5. Sinun tulee sopivaksi katsomallasi tavalla samastua olemassa oleviin uskonnollisiin ja hengellisiin liikkeisiin, sellaisina kuin niitä on

no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) “And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) “1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

120:3.3 (1329.4) “2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) “3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

120:3.5 (1329.6) “4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of *positive religious ethics*. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual* and *religious* status of the world peoples.

120:3.6 (1330.1) “5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but

Urantialla kohdattavissa, mutta pyri kaikin mahdollisin tavoin välttämään organisoidun kultin, kiteytyneen uskonnon tai kuolevaisista olennoista muodostuvan erillisen eettisen ryhmittymän muodollista perustamista. Elämästäsi ja opetuksistasi on määrä tulla kaikkien uskontojen ja kaikkien kansojen yhteinen perintöosa.

"6. Jottet tulisi tarpeettomasti myötävaikuttaneeksi Urantialla myöhemmin esiintyvien kaavamaisten uskonnollisten oppijärjestelmien tai muuntyyppisten paikalleen juuttuneiden uskonnollisten sidonnaisuuksien luomiseen, annamme sinulle lisäksi seuraavan neuvon: Älä jätä planeetalle jälkeesi mitään kirjoituksia. Pidättäydy kirjoittamasta mitään kestäville materiaaleille, kiellä kumppaneiltasi kaikenlainen kuvien ja muiden lihallista minuuttasi esittävien teosten valmistaminen. Pidä huoli siitä, ettei planeetalle sieltä poistumisesi aikaan jää jäljelle mitään, joka mahdollisesti antaisi aiheen esineelliseen jumalointiin.

"7. Vaikka elätkin tuon planeetan normaalia ja keskitasoista sosiaalista elämää normaalina miessukupuoleen kuuluvana yksilönä, et luultavasti astu aviosuhteeseen, jollainen suhde kuitenkin olisi täysin kunnioitettava ja lahjoittautumisesi kanssa sopusoinnussa; mutta minun on muistutettava sinulle, että muuan Sonaringtonin antamista ruumiillistumista koskevista määräyksistä kieltää Paratiisista alkuisin olevaa lahjoittautuvaa Poikaa jättämästä millekään planeetalle ihmisjälkeläisiä.

"8. Kaikkien muiden kohta koittavan lahjoittautumisesi yksityiskohtien osalta jätämme sinut sisimmässäsi olevan Ajatuksensuuntaajan johdatuksen varaan, sen varaan, mitä aina läsnä oleva, ihmistä opastava jumalallinen henki sinulle opettaa, sekä sen varaan, miten perinnölliseen varustukseesi kuuluva laajeneva ihmismieli järkeillen tekee ratkaisuja. Tällainen luodun ja Luojan ominaisuuksien yhdistelmä antaa sinulle mahdollisuuden elää meitä varten planeettasfääreillä asuvan ihmisen täydellinen elämä, joka ei välttämättä ole jonkin yksittäisen maailman (kaikkein vähiten Urantian) johonkin yksittäiseen sukupolveen kuuluvan yksittäisen ihmisen mielestä täydellinen, mutta joka on täysin ja korkeimmalla tavalla tyhjentävä, kun sitä arvioidaan laajalle ulottuvaan universumiisi kuuluvissa suuremmassa määrin täydellistyneissä ja täydellistyvissä maailmoissa.

"Ja nyt, opastakoon ja tukekoon sinua sinun Isäsi ja minun Isäni, joka on aina tukenut meitä kaikessa, mitä olemme menneisyydessä aikaansaaneet, ja olkoon hän kanssasi siitä hetkestä, kun lähdet luotamme ja kun annat pois persoonallisuustietoisuutesi, koko sen ajan, kun vähitellen alat taas tuntea ihmishahmoon ruumiillistuneen jumalallisen henkilöllisyytesi, ja

in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:3.7 (1330.2) "6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:3.8 (1330.3) "7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:3.9 (1330.4) "8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:3.10 (1330.5) "And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of

sitten Urantialla läpikäymäsi koko lahjoittautumiskokemuksen ajan aina siihen saakka, kunnes vapaudut ruumiistasi ja nouset täysivaltaisuutta merkitsevälle Isämme oikealle puolelle. Sitten kun taas tapaan sinut Salvingtonissa, toivotamme sinut tervetulleeksi takaisin luoksemme tämän universumin korkeimpana ja ehdottomana hallitsijana, universumin, jonka olet itse luonut, jota palvelet ja josta olet päässyt täyteen ymmärrykseen.

"Hallitsen nyt sijastasi. Otan virkaatekevän hallitsijan ominaisuudessa käsiini koko Nebadonin hallintovalan siksi väliajaksi, jonka olet seitsemännen ja kuolevaishahmoisen lahjoittautumisesi vuoksi Urantialla. Ja sinulle, Gabriel, uskon huolenpidon kohta kehkeytyvästä Ihmisen Pojasta, kunnes hänet ennen pitkää ja voimassa ja kunniaassa palautetaan luokseni Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana. Ja, Gabriel, minä olen sinun hallitsijasi kunnes Mikael mainitsemani tavalla palaa luoksemme."

Sitten Mikael koko Salvingtonin läsnä ollessa siirsi itsensä välittömästi pois keskuudestamme, emmekä nähneet häntä enää hänen totunnaisella paikallaan ennen kuin hän lahjoittautuneena Urantialla elämänsä elämänvaiheen suoritettuaan palasi tämän universumin korkeimpana ja henkilökohtaisena hallitsijana.

4. RUUMIILLISTUS — KAHDESTA TEHDÄÄN

YKSI

Ja sen itsensäunohtavaa palvelemista osoittavan elämän avulla, johon Jumalan Poika nyt Ihmisen Poikana antautui — koko ajan "Paratiisin-Isän tahtoon" alistuen — oli näin määrä hiljentää ikiajoiksi ja saattaa häpeään ja riisua harhakuvitelmistaan ne muutamat Mikaelin arvottomat lapset, jotka olivat syyttäneet Luoja-isäänsä sellaisesta, että tämä muka itsekkäästi tavoitteli hallitsijan asemaa, ja jotka olivat juljenneet vihjailla Luoja-Poikaa pidettävän vallassa mielivaltaisesti ja yksinvaltaisesti sillä, että harhautettu universumillinen nöyristeleviä luotuja osoitti hänelle harkitsematonta lojaalisuuttaan.

Mutta älkää erehtykö. Vaikka Kristus Mikael totisesti olikin olento, jolla oli kaksi alkuperää, ei hän silti ollut kaksijakoinen persoonallisuus. Hän ei ollut ihmiseen liittynyt Jumala, vaan paremminkin ihmisessä ruumiillistunut Jumala. Ja hän oli aina nimenomaan tämä yhdistelmäolento. Ainoa etenevä tekijä tällaisessa ymmärtämättömissä olevassa suhteessa oli asteittain etenevä sen seikan (ihmismielen avulla tapahtunut) itsetajuinen tiedostaminen ja tajuaaminen, että hän oli Jumala ja ihminen.

your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father's right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330.6) "In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns."

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

120:4.1 (1331.1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to "the will of the Paradise Father."

120:4.2 (1331.2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

Kristus Mikaelista ei tullut vähä vähältä Jumala. Jumalasta ei jonakin ratkaisevana Jeesuksen maisen elämän hetkenä tullut ihminen. Jeesus oli Jumala ja ihminen — aina ja ikuisesti. Ja tämä Jumala ja tämä ihminen olivat ja ovat nyt yksi, aivan kuten kolmesta olennosta koostuva Paratiisin-Kolminaisuus on todellisuudessa yksi Jumaluus.

Älkää koskaan kadottako näkyvistänne sitä tosiasiaa, että Mikaelin lahjoittautumisen korkeimpana hengellisenä tarkoituksena oli lisätä Jumalan julkituloa.

Urantian kuolevaisilla on moninaisia käsityksiä siitä, mikä on ihme, mutta meille, jotka elämme paikallisuniversumin kansalaisina, ihmeitä on varsin vähän, ja näistä verrattomasti askarruttavimpia ovat ParatiisinPoikien inkarnoitumalla suorittamat lahjoittautumiset. Luonnonmukaisilta näyttäneiden prosessien kautta tapahtunutta Jumalallisen Pojan ilmestymistä teidän maailmaanne ja teidän maailmassanne me pidämme ihmeenä — käsityskykymme ylittävien universaalisten lakien vaikutuksena. Jeesus Nasaretilainen oli ihmeenkaltainen persoona.

Koko tässä epätavallisessa kokemuksessa ja sen kautta Jumala Isä halusi tuoda itsensä julki niin kuin hän aina tekee — tavallisella tavalla — jumalallisen toiminnan normaalilla, luonnollisella ja luotettavalla tavalla.

120:4.3 (1331.3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

120:4.4 (1331.4) Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

120:4.5 (1331.5) Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

120:4.6 (1331.6) In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

Luku 121. Mikaelin lahjoittautumisen aikaiset olot

⇐ 120

Urantia-kirjan

122 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 121 MIKAELIN LAHJOITTAUTUMISEN AIKAISET OLOT

Osiot

Johdanto

1. Länsimaat ensimmäisellä vuosisadalla jKr
2. Juutalaiset
3. Tilanne ei-juutalaisten keskuudessa
4. Ei-juutalainen filosofia
5. Ei-juutalaiset uskonnot
6. Heprealainen uskonto
7. Juutalaiset ja ei-juutalaiset
8. Aikaisemmin laaditut kirjalliset esitykset

Johdanto

TOIMIN Urantian keskiväliolentojen yhdistyneen veljeskunnan sen kaksitoistajäsenisen komission valvonnassa, josta olentoluokkamme puheenjohtajana toimiva päällikkö ja edellä mainittu Melkisedek ovat yhdessä vastuussa, ja olen se toisasteinen keskiväliolento, joka aiemmin oli osoitettuna apostoli Andreaksen palvelukseen. Minut on valtuutettu merkitsemään muistiin kertomus Jeesus Nasaretilaisen elämän tapahtumista sellaisina kuin omaan luokkaani kuuluvat maan luodut ne näkivät ja siten kuin ne myöhemmin se ihmiskohde osittain kirjasi, joka oli ajallisessa varjeluksessa. Tietäessään, miten tunnontarkasti hänen Mestarinsa vältti jättämästä jälkeensä kirjallisia merkintöjä, Andreas järkähtämättömästi kieltäytyi valmistamasta kirjoittamistaan kertomuksista jäljennöksiä. Jeesuksen muidenkin apostolien samankaltainen suhtautuminen tähän asiaan johti evankeliumien

PAPER 121 THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL

SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

INTRODUCTION

121:0.1 (1332.1) ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

kirjoittamisessa pitkään viivytykseen.

1. LÄNSIMAAT ENSIMMÄISELLÄ VUOSISADALLA JKR

Jeesus ei saapunut tähän maailmaan ajankohtana, jolle olisi ollut ominaista hengellinen rappiotila, vaan hänen syntymänsä aikoihin Urantia koki sellaista hengellisen ajattelun ja uskonnollisen elämäntavan elpymistä, jollaista se ei ollut nähnyt koko aiemman Aatamia seuranneen historiansa aikana ja jollaista se ei ole kokenut minään aikakautena sen jälkeen. Kun Mikael ruumiillistui Urantialla, maailma tarjosi Luoja-Pojan lahjoittautumisen kannalta suotuisimmat olosuhteet kuin ovat vallinneet milloinkaan sitä ennen tai sen jälkeen. Näitä aikoja välittömästi edeltäneinä vuosisatoina Kreikan kulttuuri ja kreikan kieli olivat levinneet länsimaihin ja lähiorienttiin, ja juutalaiset, jotka ovat levantilainen rotu, olemukseltaan osaksi länsimaisia ja osaksi itämaisia, olivat erinomaisen soveliaita käyttämään näitä kulttuuri- ja kielellisiä oloja uuden uskonnon tehokkaaseen levittämiseen niin itään kuin länteenkin. Näiden mitä suotuisimpien olosuhteiden suotuisuutta lisäsi entisestään roomalaisten Välimeren maailmassa harjoittama suvaitseva vallanpito.

Hyvänä esimerkkinä kaikkien näiden maailmassa vaikuttaneiden tekijöiden yhteensattumisesta ovat Paavalin toimet. Uskonnolliselta kulttuuriltaan heprealaisista heprealaisin Paavali julisti kreikan kielellä evankeliumia juutalaisesta Messiaasta ja oli itse Rooman kansalainen.

Mitään Jeesuksen aikaan verrattavaa sivilisaatiota länsimaissa ei ole nähty ennen noita päiviä eikä niiden jälkeen. Euroopan sivilisaatio yhdistyi ja koordinoitui tultuaan seuraavien kolmen epätavallisen tekijän vaikutuspiiriin:

1. Rooman poliittiset ja sosiaaliset järjestelmät.

2. Kreikan kieli ja kulttuuri, ja tiettyyn määrään saakka, filosofia.

3. Juutalaisten uskonnollisten ja moraalisten opetusten nopeasti leviävä vaikutus.

Jeesuksen syntymän aikoihin koko Välimeren maailma oli yhtenäinen valtakunta. Ensi kertaa maailman historiassa oli hyviä teitä, jotka yhdistivät useat merkittävät keskuksat toisiinsa. Meret oli siivottu merirosvoista, ja suurenmoinen kaupankäynnin ja matkustamisen aikakausi eteni hyvää vauhtia. Eurooppa koki toisen vastaavanlaisen matkustelun ja kaupankäynnin aikakauden vasta yhdeksännellätoista Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla.

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY AFTER CHRIST

121:1.1 (1332.2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and co-ordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332.5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332.6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332.7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

Kreikkalais-roomalaisen maailman sisäisestä rauhantilasta ja ulkonaisesta vauraudesta huolimatta valtakunnan asukkaiden enemmistö riutui kurjuudessa ja köyhyydessä. Pieni yläluokka oli rikasta; kurja ja köyhä alaluokka sulki piiriinsä ihmiskunnan rivijäsenet. Noina aikoina ei ollut mitään onnellista ja vaurasta keskiluokkaa. Rooman yhteiskuntaan sellainen oli alkanut ilmaantua vasta hieman tätä aikaisemmin.

Ensimmäiset taistelut Rooman ja Parthian laajenevien valtioiden välillä olivat vastikään päättyneet niin, että Syyria jäi roomalaisten käsiin. Jeesuksen aikoihin Palestiina ja Syyria saivat nauttia aikakaudesta, joka merkitsi vaurautta, suhteellista rauhantilaa ja laajaa kaupallista kanssakäymistä sekä idän että lännen maiden kanssa.

2. JUUTALAISET

Juutalaiset olivat osa vanhempaa seemiläistä rotua, johon kuuluivat myös babylonialaiset, foinikialaiset ja Rooman viimeisimmät viholliset: karthagolaiset. Kristuksen jälkeisen ensimmäisen vuosisadan alkupuoliskolla juutalaiset olivat seemiläiskansojen vaikutusvaltaisin ryhmä, ja he sattuivat pitämään hallussaan aluetta, joka tuon ajan hallintoa ja kaupankäyntijärjestelyjä ajatellen oli maailmassa maantieteelliseltä asemaltaan erityisen strateginen.

Monet muinaisajan kansakuntia yhdistäneistä suurista valtateistä kulkivat Palestiinan kautta, josta tuli näin kolmen manteren kohtauspaikka tai teiden risteys. Babylonian, Assyrian, Egyptin, Syyrian, Kreikan, Parthian ja Rooman harjoittama matkustus, kauppa ja niiden lähettämät armeijat vyöryivät toinen toisensa jälkeen Palestiinan ylitse. Ammoisista ajoista lähtien monet orientista tulevat karavaanireitit olivat kulkeneet tämän seutukunnan jonkin osan kautta niihin muutama Välimeren itäpäähän hyviin satamiin, joista laivat kuljettivat lastinsa merellisen länsimaailman jokaiseen kolkkaan. Ja yli puolet tästä karavaaniliikenteestä soljui Galileassa sijaitsevan Nasaretin pikkukaupungin kautta tai sitä sivuten.

Vaikka Palestiina olikin juutalaisten uskonnollisen kulttuurin koti ja kristinuskon synnyinpaikka, juutalaiset olivat kuitenkin hajallaan maailmassa niin, että heitä asui monien kansakuntien seassa, ja he kävivät kauppaa Rooman ja Parthian valtioiden jokaisessa maakunnassa.

Kreikan antimia olivat kieli ja kulttuuri, Rooma rakensi tiet ja yhdisti valtakunnan, mutta se, että juutalaiset olivat hajallaan sinne tänne koko roomalaiseen maailmaan sirottautuneine yli kaksinesatoine synagogineen ja hyvin

^{121:1.8 (1333.1)} Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

^{121:1.9 (1333.2)} The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. THE JEWISH PEOPLE

^{121:2.1 (1333.3)} The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

^{121:2.2 (1333.4)} Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

^{121:2.3 (1333.5)} Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

^{121:2.4 (1333.6)} Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither

järjestäytyneine uskonnollisine yhdyskuntineen, tarjosi ne kulttuurin keskuksia, joissa uusi taivaan valtakunnan evankeliumi otettiin ensimmäiseksi vastaan ja joista se sittemmin levisi maailman äärimmäisiin osiin.

Jokainen juutalaisten synagoga suvaitsi liepeillään ryhmää ei-juutalaisia eli gentiilejä uskovaisia, "hurskaita" eli "Jumalaa pelkääviä" ihmisiä, ja juuri tästä proselyteiksi kutsuttujen ryhmästä Paavali sai pääosan ensimmäisistä kristinuskoonkääntyjistään. Olipa Jerusaleminkin temppelissä oma gentiileille tarkoitettu koristeellinen pihansa. Jerusalemin ja Antiokian kulttuurin, kaupan ja uskonharjoituksen välillä vallitsi varsin läheinen yhteys. Antiokiassa Paavalin opetuslapsia kutsuttiin ensi kertaa "kristityiksi".

Juutalaisten temppelipalvelon keskittyminen Jerusalemiin oli yhtä hyvin heidän monoteisminsä säilymisen salaisuus kuin se oli lupaus siitä, että tätä uutta ja avarampaa käsitystä ainoasta kaikkien kansakuntien Jumalasta ja kaikkien kuolevaisten Isästä vaalittaisiin ja vietäisiin se ulos maailmaan. Jerusalemin temppelipalvelus edusti tietyn uskonnollisen kulttuurikäsitteen säilymistä, samalla kun kansakunnan ei-juutalaiset valta herrat ja rodun vainoojat olivat yksi toisensa perään kukistuneet.

Vaikka tämän aikakauden juutalaiskansa elikin Rooman yliherruuden alaisuudessa, sillä oli kuitenkin melko laaja itsehallinto, ja muistaessaan Juudas Makkabealaisen ja tämän välittömien seuraajien, silloisesta näkökulmasta vasta äskettäin suorittamat sankarilliset urotyöt vapauttamisen hyväksi juutalaiset odottivat kiihkeästi vieläkin suuremman vapahtajan, kauan kaivatun Messiaan, välitöntä ilmestymistä.

Juutalaisten kuningaskunnan, Palestiinan, puolittain itsenäisenä valtiona säilymisen salaisuus kätkeytyi Rooman hallituksen ulkopoliittikaan. Rooma nimittäin halusi pitää valvonnassaan sekä Syyrian ja Egyptin välisen, Palestiinan kautta kulkevan valtatie, että orientin ja länsimailman välisten karavaanireittien läntiset pääteasemat. Rooma ei halunnut, että Levanttiin olisi noussut jokin mahti, joka saattaisi hillitä sen vastaista laajenemista noilla seuduilla. Juonittelupoliittika, jonka tavoitteena oli Seleukhosten Syyrian ja Ptolemaiosten Egyptin usuttaminen toistensa kimppuun, teki välttämättömäksi vaalia Palestiinaa erillisenä ja itsenäisenä valtiona. Rooman harjoittama poliittika, Egyptin rappeutuminen ja Seleukhosten vähittäinen heikkeneminen Parthian nousevan mahdin edessä selittävät, miksi pieni ja vähäväkinen juutalaisten heimo kykeni useiden sukupolvien ajan säilyttämään riippumattomuutensa sekä pohjoisen Seleukhoksiin että etelän Ptolemaioksiin nähden.

and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

121:2.5 (1333.7) Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding

Tämän sattuman syytä oleva vapaus ja riippumattomuus ympäröivien ja heitä vahvempien kansojen poliittisesta vallasta johtuivat juutalaisten mielestä siitä, että he olivat "valittu kansa", eli Jahven suorasta puuttumisesta asioihin. Tällaisesta rodullisen ylemmyyden asenteesta johtui, että heidän oli sitäkin vaikeampi kestää Rooman ylherruutta, sitten kun heidän maansa joutui lopullisesti sen alaisuuteen. Mutta edes tuona surkeana hetkenä juutalaiset eivät suostuneet oppimaan, että heidän lähetystehtävänsä maailmaa kohtaan oli hengellinen, ei poliittinen.

Jeesuksen ajan juutalaiset olivat epätavallisen pelokkaita ja epäluuloisia siksi, että heitä siihen aikaan hallitsi ulkopuolinen eli muuan Herodes Idumealainen, joka Rooman hallitsijoita ovelasti liehakoimalla oli päässyt Juudean vallanhaltijaksi. Ja vaikka Herodes toikin julki lojaalisuutensa heprealaisia seremoniatapoja kohtaan, hän ryhtyi silti rakentamaan temppeleitä monille oudoille jumalille.

Herodeksen ystävälliset suhteet Rooman hallitsijoihin tekivät maailmasta turvallisen juutalaisten matkustaa, ja näin avautui tie yhä laajemmalle juutalaisten tunkeutumiselle uusine taivaan valtakunnan evankeliumeineen mitä etäisimpiin Rooman valtakunnan ja ulkomaisten sopimusvaltioiden kolkkiin. Herodeksen hallituskausi myötävaikutti myös paljon siihen, että heprealainen ja hellenistinen filosofia sekoittuivat lisääntyvässä määrin toisiinsa.

Herodes rakennutti Kesarean sataman, mikä edisti entisestään Palestiinan muodostumista sivistyneen maailman risteyskohdaksi. Herodes kuoli vuonna 4 eKr, ja hänen poikansa Herodes Antipas hallitsi Galileaa ja Perea Jeesuksen nuoruuden ja hänen toimintansa aikana aina vuoteen 39 jKr. Antipas oli isänsä tavoin suuri rakentaja. Hän rakensi uudelleen useat Galilean kaupungit, muiden muassa tärkeän Sepforin kaupankäyntikeskuksen.

Jerusalemien uskonnolliset johtajat ja rabbiinopettajat eivät suhtautuneet kovinkaan suopeasti galilealaisiin. Galilea oli Jeesuksen syntymän aikoihin enemmän ei-juutalainen kuin juutalainen.

3. TILANNE EI-JUUTALAISTEN

KESKUUEDESSA

Vaikei Rooman valtion sosiaalinen ja taloudellinen tila aivan korkeinta luokkaa ollutkaan, laajalle levinnyt sisäinen rauhantila ja vauraus oli Mikaelin lahjoittautumisen kannalta kuitenkin suotuisaa. Ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla Välimeren maailman yhteiskunta

and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-

koostui viidestä selvärajaisesta kerrostumasta:

1. Aristokratia. Ylemmät luokat, joilla oli rahaa ja julkista valtaa; etuoikeutetut ja valtaa käyttävät ryhmät.

2. Liiketoimintaa harjoittavat ryhmät. Kaupparuhitinaat ja pankkiirit, välityskaupan harjoittajat — suuret maahantuojat ja maastaviejät — kansainväliset kauppiaat.

3. Vähälukuinen keskiluokka. Vaikka tämä ryhmä oli tosiaankin vähäinen, se oli hyvin vaikutusvaltainen, ja toimi varhaiskristillisen kirkon moraalisenä selkärankana, mikä rohkaisi näitä ryhmiä jatkamaan toimintaansa erilaisten käsityö- ja vapaiden ammattien parissa. Juutalaisten keskuudessa monet fariseuksista kuuluivat tähän ammatinharjoittajain luokkaan.

4. Vapaa proletariaatti. Tällä ryhmällä ei ollut juuri minkäänlaista sosiaalista asemaa. Vaikka tähän ryhmään kuuluvat olivatkin ylpeitä vapaudestaan, heidän asemansa oli varsin epäedullinen, sillä heidän oli pakko kilpailla orjatyövoiman kanssa. Ylemmät luokat suhtautuivat heihin halveksuen ja olivat sitä mieltä, että he kelpasivat vain "siitostarkoituksiin".

5. Orjat. Puolet Rooman valtion väestöstä oli orjia. Monet heistä olivat eteviä yksilöitä, jotka raivasivat nopeasti tiensä vapaan proletariaatin ja jopa ammatinharjoittajain riveihin. Valtaosa oli kuitenkin joko keskinkertaista tai hyvinkin alarvoista.

Orjuutus, jopa korkeatasoisten kansojen orjuutus, oli muuan Rooman sotilaalliseen valloitus toimintaan kuuluva piirre. Isännän valta orjaansa nähden oli rajoittamaton. Varhaiskristillinen kirkko koostui suurelta osin alemmista yhteiskuntaluokista ja näistä edellä mainituista orjista.

Etevimille orjille maksettiin useinkin palkkaa, ja säästämällä ansionsa he kykenivät ostamaan itselleen vapauden. Monet tällaiset vapautuneet orjat nousivat korkeisiin asemiin valtion, kirkon ja liike-elämän piirissä. Ja juuri nämä mahdollisuudet tekivät varhaiskristillisestä kirkosta niin suvaitsevan tätä orjuuden muunnettua muotoa kohtaan.

Rooman valtakunnassa ei ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla esiintynyt mitään laajavaikutteista sosiaalista ongelmaa. Väestön valtaosa katsoi kuuluvansa ryhmään, johon oli sattunut syntymään. Aina oli olemassa avoin ovi, jonka kautta lahjakkaat ja kyvykkäät yksilöt saattoivat nousta Rooman yhteiskunnan alemmista kerrostumista ylempiin, mutta yleensä ihmiset tyytyivät omaan yhteiskunnalliseen asemaansa. He eivät olleet luokkatietoisia, eivätkä he pitäneet näitä luokkaeroja epäoikeudenmukaisina tai väärinä. Kristinuskon ei

defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy.* The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups.* The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class.* Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

121:3.5 (1335.4) 4. *The free proletariat.* This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

121:3.6 (1335.5) 5. *The slaves.* Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

121:3.7 (1335.6) Slavery, even of superior peoples, was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

121:3.8 (1335.7) Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

121:3.9 (1335.8) There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic

missään mielessä ollut taloudellisia etuja ajava liike, jonka tarkoituksena olisi ollut sorrettujen luokkien kurjuuden lievittäminen.

Vaikka nainen kautta Rooman valtakunnan nautti suuremmasta vapaudesta kuin rajoitetussa asemassaan Palestiinassa, juutalaisten kiintymys perhettä kohtaan ja luonnollinen hellyys ylittivät silti suuresti ei-juutalaisen maailman vastaavat ilmiöt.

4. EI-JUUTALAINEN FILOSOFIA

Gentiilit olivat asiaa moraalin kannalta katsottaessa hieman juutalaisia alemmalla tasolla, mutta jalompien ei-juutalaisten sydämessä oli yltäkyllin luonnollisen hyvyyden ja potentiaalisen inhimillisen hellyyden maaperää, josta kristinuskon kylvämä siemen saattoi versoa ja tuottaa runsaan sadon moraalista luonteenlujuutta ja hengellistä tuloksellisuutta. Ei-juutalaista maailmaa hallitsi tuolloin neljä suurta filosofiaa, jotka kaikki enemmässä tai vähemmässä määrin polveutuivat varhaisemmasta kreikkalaisten platonismista. Nämä filosofiset koulukunnat olivat seuraavat:

1. Epikurolainen. Tämä ajattelun koulukunta omistautui onnellisuuden tavoittelemiseen. Epikurolaisten joukossa muita paremmat yksilöt eivät antautuneet ylettömiin aistinautintoihin. Se on joka tapauksessa sanottava, että opettaessaan ihmisten tuki voivan tehdä jotakin kohentaakseen statustaan tässä maailmassa, tämä oppi auttoi roomalaisia vapautumaan kaikkein pahimmanlaatuisesta fatalismista. Se taisteli tehokkaasti tietämättömyydestä johtuvaa taikauskoa vastaan.

2. Stoalainen. Stoalaisuus oli verraton parempien yhteiskuntaluokkien filosofia. Stoalaiset uskoivat, että kaikkea luontoa hallitsi valvova Järki-Kohtalo. He opettivat, että ihmisen sielu oli jumalallinen, että sielu oli teljettyä fyysistä luontoa olevaan pahaan ruumiiseen. Ihmisen sielu saavutti vapauden eläessään sopusoinnussa luonnon kanssa, Jumalan kanssa; näin hyve tuli olemaan itsensä palkkio. Stoalaisuus ylsi ylevään moraalisuuteen, ihanteisiin, joita ei mikään puhtaasti ihmisperäinen filosofian järjestelmä ole sen koommin ylittänyt. Vaikka stoalaiset tunnustautuivatkin "Jumalan jälkeläisiksi", he eivät kuitenkaan tunteneet häntä eivätkä niin ollen löytäneet häntä. Stoalaisuus jäi filosofiaksi, siitä ei koskaan tullut uskontoa. Sen kannattajat koettivat virittää mielensä Universaalisen Mielen harmoniaan, mutta he eivät kyenneet näkemään itseään rakastavan Isän lapsiksi. Paavali oli vahvasti stoalaisuuteen päin kallellaan kirjoittaessaan: "Olipa tilani mikä hyvänsä, olen oppinut siihen tyytymään."

3. Kyyninen. Vaikka kyynikot katsoivat

movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

121:3.10 (1335.9) Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. GENTILE PHILOSOPHY

121:4.1 (1335.10) The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil body of physical nature. Man's soul achieved liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic*. Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens,

filosofiansa juurien ulottuvan Diogenes Ateenalaiseen, he saivat suuren osan opistaan kuitenkin siitä, mitä Makiventa Melkisedekin opetuksista vielä oli jäljellä. Kyynisyys oli aiemmin ollut enemmänkin uskonto kuin filosofia. Kyynikoista voidaan vähintäänkin sanoa, että he tekivät uskontofilosofiastaan demokraattisen. Kedoilla ja markkinapaikoilla he saarnasivat jatkuvasti oppiaan siitä, että ”ihminen voisi, jos tahtois, pelastaa itsensä”. He saarnasivat yksinkertaisuutta ja hyvettä sekä kehottivat ihmisiä kohtaamaan kuoleman pelottomasti. Näiden vaeltelevien kyynikkosaarnaajien aikaansaannokset olivat suuret siinä mielessä, että he valmistsivat hengellisessä nälässä elävää väestöä vastaanottamaan sittemmin saapuneet kristityt lähetyssaarnaajat. Tapa, jolla he saarnasivat kansalle, noudatti suuressa määrin Paavalin kirjeissään käyttämää rakennetta ja tyyliä.

4. Skeptinen. Skeptisismi väitti tiedon olevan pettävää ja vakaumuksen ja vakuuttuneisuuden olevan mahdottomia. Kysymys oli puhtaasti kielteisestä asennoitumisesta, eikä skeptisismi koskaan levinnyt laajalle.

Nämä filosofiat olivat puoliuskonnollisia. Useinkin ne olivat virvoittavia, eettisiä ja jalostavia, mutta yleensä ne olivat tavallisen rahvaan tason yläpuolella. Ne olivat kyynisyyttä ehkä lukuun ottamatta vahvojen ja viisaiden filosofioita, eivätkä siis köyhille ja heikoillekin tarkoitettuja pelastususkontoja.

5. EI-JUUTALAISET USKONNOT

Uskonto oli kaikkina edellisinä aikakausina ollut pääasiassa heimon tai kansakunnan asia. Kovinkaan monissa tapauksissa se ei ollut asia, josta yksilö olisi kantanut huolta. Jumalat olivat heimojumalia tai kansakunnan jumalia, eivät henkilökohtaisia jumalia. Tällaiset uskontojärjestelmät tarjosivat keskitasoisen ihmisen yksilökohtaisille hengellisille kaipauksille varsin vähän tyydytystä.

Jeesuksen aikoina läntisen maailman uskontoihin lukeutuivat:

1. Pakanakultit. Nämä olivat sekoitus hellenistä ja latinaista mytologiaa, isänmaallisuutta ja perinnettä.

2. Keisarinpalvonta. Juutalaiset ja alkukristityt paheksuivat erittäin voimakkaasti tätä ihmisen jumalallistamista valtion symbolina, ja sen välittömänä seurauksena oli Rooman hallituksen harjoittama kummankin kirkkokunnan katkera vaino.

3. Astrologia. Tämä babylonialainen

they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that “man could save himself if he would.” They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul’s Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic*. Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults*. These were a combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Emperor worship*. This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology*. This pseudo science of

näennäistiede kehittyi koko kreikkalais-roomalaisen maailmanvallan kattaneeksi uskonnoksi. Kahdennellakymmenennellä vuosisadallakaan ihminen ei ole vielä päässyt täysin eroon tästä taikauskoisesta uskomuksesta.

4. Mysteeriuskonnot. Edellä kerrotulla tavalla hengellisesti nälkäisen maailman ylle oli syöksähtänyt mysteerikulttien tulva. Ne olivat Levantista levinneitä uusia ja outoja uskontoja, jotka olivat saaneet tavallisen rahvaan lumoihinsa ja luvanneet sille henkilökohtaista pelastusta. Näistä uskonnoista tuli nopeasti kreikkalais-roomalaisen maailman alempien yhteiskuntaluokkien omaksuma uskonto. Ja niiden aikaansaannokset olivat merkittäviä sikäli, että ne raivasivat tietä verrattomasti korkeatasoisempien kristillisten opetusten nopealle leviämislle, opetusten, jotka esittivät majesteettisen käsityksen Jumaluudesta, mihin vielä liittyi älykkäitä ihmisiä kiehtova teologia ja kaikille, myös noiden aikojen tietämättömille mutta hengellisesti nälkäisille keskitason ihmisille, osoitettu kaiken kattava pelastumisen tarjous.

Mysteeriuskonnot ennakoivat kansallisten uskontojen loppua ja johtivat lukuisten yksilökeskeisten kulttien syntyyn. Mysteerejä oli monia, mutta niille kaikille oli luonteenomaista:

1. Jokin myyttinen legenda eli mysteeri — mistä johtuu niiden nimi. Tämä mysteeri liittyi yleensä jonkun jumalan elämästä ja kuolemasta sekä eloonheräämisestä kertovaan tarinaan. Tästä ovat esimerkkinä mitralaisuuden opetukset, jotka esiintyivät Paavalin kehittämän, esiin versovan kristinuskon kultin kanssa jonkin aikaa rinnakkain ja sen kilpailijoina.

2. Mysteerit eivät olleet kansakuntasidonnaisia vaan rotujenvälisiä. Ne olivat omakohtaisia ja veljellisiä, ja niiden pohjalta nousi uskonnollisia veljeskuntia ja lukuisia lahkolaisseuroja.

3. Palvelusmenojensa osalta niille oli luonteenomaista monimutkaiset vihkimysseremoniat ja vaikuttavat pylvontasakramentit. Niiden salaiset riitit ja rituaalit olivat joskus kaameita ja etovia.

4. Mutta olivatpa näiden mysteerien seremoniat luonteeltaan mitä hyvänsä, olivatpa niiden kohtuuttomuudet minkämääräisiä tahansa, siitä huolimatta ne poikkeuksetta lupasivat harjoittajilleen pelastuksen, "vapahduksen pahasta, kuolemanjälkeisen eloonjäämisen ja jatkuvan elämän autuuden maailmoissa tämän murheen ja orjuuden maailman tuolla puolen".

Mutta älkää tehkö sitä virhettä, että sekoittatte Jeesuksen opetukset mysteereihin. Mysteerien nauttima kansansuosio paljastaa, miten ihminen halajaa eloonjäämistä, ja näin ne kuvastavat

Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions.* Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, "deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery."

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real

ihmisen tuntemaa todellista nälkää ja janoa omakohtaista uskontoa ja yksilökohtaista vanhurskautta kohtaan. Vaikkeivät mysteerit onnistuneetkaan tätä kaipausta tarpeellisessa määrin tyydyttämään, ne valmistivat kuitenkin tietä sittemmin tapahtuneelle Jeesuksen ilmaantumiselle, Jeesuksen, joka totisesti toi tähän maailmaan elämän leivän ja elämän veden.

Pyrkiessään hyödyntämään laajalle levinnyttä uskollisuutta paremmantyyppisiä mysteeriuskontoja kohtaan Paavali laati Jeesuksen opetuksista tiettyjä sovituksia saadakseen niistä yhä laajempia mahdollisia käännynnäispiirejä ajatellen sillä keinoin hyväksyttävämpiä. Mutta Paavalin tekemä kompromissi Jeesuksen opetuksista (kristinusko) oli sekin verrattomampaa kuin paraskin, mitä mysteerit tarjosivat, sikäli että:

1. Paavali opetti moraalista lunastusta, eettistä pelastusta. Kristinusko tähtäsi uuteen elämään ja julisti uuden ihanteen. Paavali hylkäsi maagiset riitit ja seremoniaaliset hurmiot.

2. Kristinusko toi esiin uskonnon, joka painiskeli ihmisen ongelman lopullisten ratkaisujen kanssa, sillä se ei tarjonnut vain pelastusta murheesta ja jopa kuolemasta, vaan se lupasi myös vapahduksen synnistä, mitä seurasi ikuisin eloonjäämisominaisuuksin varustetun vanhurskaan luonteen lahjaksi saaminen.

3. Mysteerit rakentuivat myyteille. Kristinusko, sellaisena kuin Paavali sitä saarnasi, perustui historialliseen tosiasiaan: Mikaelin, Jumalan Pojan, lahjoittautumiseen ihmiskunnalle.

Gentiilien keskuudessa moraalisuudella ei välttämättä ollut yhteyttä sen paremmin filosofiaan kuin uskontoonkaan. Palestiinan ulkopuolisessa maailmassa ihmisten mieleen ei suinkaan aina juolahtanut, että uskontoa edustavan papin pitäisi viettää moraalista elämää. Juutalaisten uskonto ja sittemmin Jeesuksen opetukset ja myöhemmin Paavalin luoma kehittyvä kristinusko olivat ensimmäiset Euroopan uskonnot, jotka tarttuivat toisella kädellä moraaliin ja toisella kädellä etiikkaan ja vaativat uskonnonharjoittajia kiinnittämään jossakin määrin huomiota kumpaankin.

Tällaisen ihmiskupolven pariin, sukupolven, jota pitivät vallassaan tällaiset vaillinaiset filosofiset järjestelmät ja jota hämmensivät tällaiset monimutkaiset uskontokultit, Jeesus syntyi Palestiinassa. Ja tälle samaiselle sukupolvelle hän sittemmin antoi evankeliuminsa omakohtaisesta uskonnosta — siitä, että ihminen on Jumalan poika.

hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

121:5.13 (1337.9) Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

121:5.14 (1337.10) 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

121:5.15 (1337.11) 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

121:5.16 (1338.1) 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

121:5.17 (1338.2) Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

121:5.18 (1338.3) Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. HEPREALAINEN USKONTO

6. THE HEBREW RELIGION

Ensimmäisen Kristusta edeltävän vuosisadan lopulle tultaessa Kreikan kulttuuriopit ja jopa Kreikan filosofia olivat jo vaikuttaneet suunnattomasti Jerusalemin uskonnolliseen ajatteluun ja sitä jossakin määrin muuttaneet. Pitkään jatkuneessa heprealaisen ajattelun itäisen ja läntisen koulukunnan näkemysten välisessä kamppailussa Jerusalem samoin kuin muu läntinen ja Levantin maailma omaksuivat yleensä länsijuutalaisen eli muuttuneen hellenistisen näkökannan.

Jeesuksen elinpäivinä Palestiinassa oli vallalla kolme kieltä: tavallinen rahvas puhui jotakin monista aramean kielen murteista, papit ja rabbit puhuivat hepreaa, oppineet luokat ja juutalaisten paremmat yhteiskuntakerrokset puhuivat yleisesti kreikkaa. Varhaisessa vaiheessa Aleksandriassa suoritettu heprealaisten kirjoitusten kääntäminen kreikan kielelle oli suuressa määrin syynä siihen, että juutalaisen kulttuurin ja teologian kreikankielinen haara oli myöhemmin niin hallitseva. Ja kristillisten opettajien kirjoitukset ilmestyivät kohta samalla kielellä. Juudaismin renessanssi lähti liikkeelle heprealaiskirjoitusten kreikantamisesta. Tämä oli merkittävä tekijä siinä, miksi Paavalin kristillinen kultti suuntautui myöhemmin idän sijasta kohti länttä.

Vaikka epikurolaisten opetukset vaikuttivatkin hellenisoituneisiin juutalaisuskomuksiin varsin vähän, Platonin filosofia ja stoalaisten itsensäkieltämisopit sen sijaan vaikuttivat niihin varsin tuntuvasti. Siitä, miten vahvaa stoalaisuuden tunkeutuminen oli, on esimerkkinä neljäs makkabealaiskirja. Niin Platonin filosofian kuin stoalaisten opinkappaleidenkin vaikutus näkyy Salomon viisauksissa. Hellenisoituneet juutalaiset toivat heprealaiskirjoituksiin siinä määrin allegorisen tulkinnan, ettei heillä ollut mitään vaikeutta mukauttaa heprealaista teologiaa syvästi kunnioittamaansa Aristoteleen filosofiaan. Mutta tämä kaikki johti tuhoisaan sekamelskaan, joka jatkui kunnes Filon Aleksandrialainen ryhtyi selvittämään näitä ongelmia. Hän ryhtyi harmonisoimaan ja systematisoimaan kreikkalaista filosofiaa ja heprealaista teologiaa uskonnollisen uskon ja käytännön tiiviiksi ja jokseenkin johdonmukaiseksi järjestelmäksi. Ja juuri tämä kreikkalaisesta filosofiasta ja heprealaisesta teologiasta yhdistelemällä saatu myöhempien aikojen opetus oli vallalla Palestiinassa, silloin kun Jeesus eli ja opetti, ja Paavali käytti sitä perustana, jolle hän rakensi edistyneemmän ja valaisevamman kristinuskokulttinsa.

Filon oli suuri opettaja. Sitten Mooseksen aikojen ei ollut elänyt ihmistä, jolla olisi ollut yhtä syvällinen vaikutus läntisen maailman eettiseen ja uskonnolliseen ajatteluun. Jos puhutaan samaan aikaan esiintyneiden eettisten ja uskonnollisten

121:6.1 (1338.4) By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

121:6.2 (1338.5) In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

121:6.3 (1338.6) Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

121:6.4 (1338.7) Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in

oppijärjestelmien sisältämien parempien aineiden yhdistelemisestä, niin tässä mielessä maailmassa on esiintynyt seitsemän oivallista ihmisopettajaa: Sethard, Mooses, Zarathustra, Lao-tse, Buddha, Filon ja Paavali.

Paavali huomasi ja viisaasti eliminoi esikristillisestä perusteologiastaan monia, jos kohta ei kaikkia, niitä Filonin epäjohdonmukaisuuksia, jotka johtuivat pyrkimyksestä yhdistää Kreikan mystinen filosofia ja Rooman stoalaiset opinkappaleet laillisuutta korostavaan heprealaisten teologiaan. Filon näytti Paavallille tietä, niin että tämä kykeni entistä täydemmin tuomaan taas esille käsityksen Paratiisin-Kolminaisuudesta, joka käsite oli pitkään uinunut juutalaisen teologian piirissä. Vain yhdessä asiassa Paavali ei pysynyt Filonin tasalla eikä kyennyt ylittämään tämän varakkaan ja oppineen aleksandrianjuutalaisen opetuksia, nimittäin opinkappaleessa sovituksista. Filon opetti irtautumista opinkappaleesta, jonka mukaan anteeksianto oli mahdollinen vain verta vuodattamalla. Mahdollisesti hänen mielessään häivähti myös Paavalin näkemystä selkeämpi näkemys Ajatuksensuuntaajien todellisuudesta ja läsnäolosta. Mutta Paavalin teoria perisyntisestä, opinkappaleet periytyvästä syllisyydestä ja synnynnäisestä pahuudesta sekä siitä, että ihminen oli lunastettava syntisestä ja pahuudesta, oli alkuperältään osittain mitralainen, ja sillä oli sangen vähän yhteistä heprealaisen teologian, Filonin filosofian tai Jeesuksen opetusten kanssa. Jotkin Paavalin opetusten perisyntiä ja sovituksia koskevat kohdat ovat hänen omia seipelmiään.

Johanneksen evankeliumi, viimeinen Jeesuksen maisesta elämästä laadittu kertomus, osoitettiin lännen kansoille, ja se esittää sanottavansa monessa mielessä niiden myöhempien aikojen aleksandrialaisen kristittyjen katsantokannan valossa, jotka hekin olivat Filonin opetusten opetuslapsia.

Osapuilleen Kristuksen elinaikaan tapahtui Aleksandriassa kummallinen muutos suhtautumisessa juutalaisiin, ja tästä aiemmasta juutalaisten linnakkeesta lähti liikkeelle vihamielinen vainojen aalto. Se ulottui aina Roomaan saakka, josta karkotettiin monia tuhansia juutalaisia. Mutta tällainen panettelukampanja oli lyhytikäinen. Varsin pian keisarillinen hallitus palautti juutalaisille heidän suppeat oikeutensa koko valtakunnan alueella täysimääräisinä.

Koko avaran maailman mitassa juutalaiset, löysivätpä he itsensä mistä kolkasta hyvänsä kaupankäynnin tai sortotoimenpiteiden hajalle heittäminä, pitivät kaikki yhtenä miehenä ajatuksensa suunnattuina Jerusalemin pyhään temppeliin. Juutalainen teologia säilyi kuin säilyikin sellaisena kuin sitä tulkittiin ja harjoitettiin

contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

121:6.5 (1339.1) Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

121:6.6 (1339.2) The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

121:6.7 (1339.3) At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

121:6.8 (1339.4) Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved

Jerusalemmissä, olkoonkin, että sen useaan kertaan pelasti unohdukselta vain eräiden babylonialaisopettajien oikea-aikainen väliintulo.

Peräti kahdella ja puolella miljoonalla tällaisella hajallaan olevalla juutalaisella oli tapana tulla Jerusalemiin viettämään kansallisia uskonnollisia juhliin. Ja olivat itäisten (babylonialaisten) ja läntisten (helleenisten) juutalaisten teologiset tai filosofiset näkemyserot miten laajoja hyvänsä, he olivat kaikki silti yhtä mieltä siitä, että Jerusalem oli heidän palvontansa keskus, sekä siitä, että he taukoamatta odottivat Messiaan tulemistä.

7. JUUTALAISET JA EI-JUUTALAISET

Jeesuksen aikaan mennessä juutalaiset olivat päässeet vakiintuneeseen käsitykseen alkuperästään, historiastaan ja kohtalostaan. He olivat rakentaneet lujan erotusmuurin itsensä ja ei-juutalaisen maailman välille. He suhtautuivat kaikkiin ei-juutalaisiin tapoihin äärimmäisen halveksivasti. He palvoivat lain kirjainta ja hemmottelivat itseään eräänlaisella omahyväisyydellä, joka pohjautui aiheettomaan ylpeyteen heidän syntyperästään. He olivat muodostaneet ennakkokäsitykset siitä, millainen luvattu Messias olisi, ja useimmat näistä odotuksista loivat kuvan Messiaasta, joka saapuisi heidän kansansa ja rotunsa historiaan kuuluvana osana. Noiden aikojen heprealaisille juutalainen teologia oli jo peruuttamattomasti vakiintunut ja ikuisesti lukkoon lyöty.

Suvaitsevuutta ja ystävällisyyttä koskevat Jeesuksen opetukset ja käytännön toimet suuntautuivat kaikkea sitä vastaan, miten juutalaiset olivat jo pitkään suhtautuneet muihin — pakanoiksi katsomiinsa — kansoihin. Juutalaiset olivat sukupolvien ajan ruokkineet ulkopuolista maailmaa kohtaan sellaista asennetta, joka teki heille mahdottomaksi hyväksyä Mestarin opetukset ihmisten hengellisestä veljeydestä. He olivat haluttomia jakamaan Jahvea samoin ehdoin gentiilien kanssa, eivätkä he myöskään halunneet hyväksyä Jumalan Pojaksi jotakuta, joka opetti moisia uusia ja outoja oppeja.

Kirjanoppineet, fariseukset ja papisto pitivät juutalaisia hirvittävässä ritualismin ja lain kirjaimeen pitäytymisen orjuudessa, joka oli monin verroin todellisempaa kuin konsanaan Rooman harjoittama poliittinen vallanpito. Paitsi että Jeesuksen ajan juutalaisia pidettiin lain ikeessä, heitä sitoivat sen lisäksi yhtä paljon perinteiden orjuuttavat vaatimukset, jotka puuttuivat ja jotka tunkeutuivat henkilökohtaisen ja sosiaalisen elämän jokaiseen yksityiskohtaan. Nämä yksityiskohtaisen tarkat käyttäytymissäännöt seurasivat jokaista uskollista juutalaista kaikkialle

from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

^{121:6.9 (1339.5)} As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. JEWS AND GENTILES

^{121:7.1 (1339.6)} By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

^{121:7.2 (1339.7)} The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

^{121:7.3 (1340.1)} The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the traditions, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions,

ja pitivät häntä vallassaan. Mitään outoa ei sen vuoksi ole siinä, että he heti paikalla erottivat joukostaan sellaisen, joka rohkeni jättää heidän pyhät perinteensä vaille huomiota, ja sellaisen, jolla oli uskallusta pitää pilkkanaan heidän kauan kunnioittamiaan sosiaalisen käyttäytymisen normeja. He kykenivät tuskin suhtautumaan suopeasti sellaisen opettajan opetuksiin, joka kävi rohkeasti dogmien kimppuun, dogmien, jotka heidän mielestään olivat itsensä Isä Abrahamin säätämiä. Mooses oli antanut heille heidän lakinsa, eivätkä he halunneet tehdä myönnetyksiä.

Tunnustettujen opettajien eli kirjanoppineiden suullisesta laintulkinnasta oli ensimmäiselle Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle tullessa tullut itseään kirjoitettua lakiakin suurempi auktoriteetti. Ja tämä kaikki teki tietyille juutalaisten uskonnollisille johtajille helpommaksi saada kansa asettumaan uuden evankeliumin hyväksymistä vastaan.

Nämä olosuhteet tekivät juutalaisille mahdottomaksi täyttää jumalallista osaansa uuden, uskonnollisesta vapahduksesta ja hengellisestä vapaudesta kertovan evankeliumin sanansaattajina. He eivät kyenneet murtamaan perinteiden kahleita. Jeremia oli kertonut "laista, joka kirjoitettaisiin ihmisten sydämiin", Hesekiel oli puhunut "uudesta hengestä, joka eläisi ihmisen sielussa", ja psalmista oli rukoillut, että Jumala "loisi sisimpäämme puhtaan sydämen ja herättäisi oikean hengen." Mutta kun hyviin tekoihin ja lain orjuuteen perustuva juutalainen uskonto joutui traditionalistisen jähmeyden aiheuttaman pysähtyneisyyden uhriksi, uskonnollisen kehityksen liikevoima siirtyi kohti länttä, Euroopan kansojen pariin.

Ja näin kutsuttiin toinen kansa viemään maailmalle edistystä teologia, oppirakennelma, joka sulki sisäänsä kreikkalaisten filosofian, roomalaisten lain, heprealaisten moraalisuuden sekä Paavalin muotoileman ja Jeesuksen opetuksiin perustuvan evankeliumin persoonallisuuden pyhyydestä ja hengellisestä vapaudesta.

Paavalin luoma kristinuskon kultti kantoi moraalisuuttaan juutalaisena syntymämerkkinä. Juutalaiset suhtautuivat historiaan ikään kuin se olisi Jumalan toimipiiri — Jahve työnsä ääressä. Kreikkalaisten antimia uudelle opille olivat selkeämmät käsitykset ikuisesta elämästä. Paavalin oppeihin vaikuttivat teologian ja filosofian osalta paitsi Jeesuksen opetukset myös Platon ja Filon. Etiikan alalla hän sai innoitusta paitsi Kristukselta myös stoalaisilta.

Jeesuksen evankeliumi, siinä muodossa kuin se sisältyi Paavalin antiokialaisen kristillisyyden kulttiin, sekoittui seuraaviin opetuksiin:

1. Juudaismiin kääntyneiden kreikkalaisten

and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts," Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

121:7.7 (1340.5) Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

121:7.8 (1340.6) The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

- 121:7.9 (1340.7) 1. The philosophic reasoning of the

harjoittama filosofinen pohdiskelu, mihin kuului myös joitakin heidän käsityksiään ikuisesta elämästä.

2. Vallitsevien mysteerikulttien houkuttelevat opetukset, eritoten mitralaiset opinkappaleet lunastuksesta, sovituksesta ja pelastuksesta jonkun jumalan suorittaman uhrin kautta.

3. Vakiintuneen juutalaisen uskonnon vankka moraalisuus.

Väliimerellisellä Rooman valtakunnalla, Parthian kuningaskunnalla ja Jeesuksen aikaisilla lähiseutujen kansanheimoilla oli kaikilla karkeitä ja alkeellisia käsityksiä maailman maantieteestä samoin kuin astronomiasta, terveydestä ja sairaudesta; ja niitä luonnollisestikin ällistyttivät nasaretilaispuusepän uudet ja hätkähdyttävät julistukset. Käsitykset siitä, että jotkut olivat henkien, hyvien tai pahojen, vallassa, eivät koskeneet vain ihmisiä, vaan monien mielestä jokainen kallio ja puu oli hengen vallassa. Tuolloin elettiin lumouksen aikakautta, ja jokainen uskoi ihmeisiin ikään kuin ne olisivat jokapäiväisiä tapahtumia.

Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

^{121:7.10 (1340.8)} 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

^{121:7.11 (1340.9)} 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

^{121:7.12 (1341.1)} The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. AIKAISEMMIN LAADITUT KIRJALLISET

ESITYKSET

Siinä määrin kuin on mahdollista, ja saamaamme toimeksiantoa noudattaen, olemme pyrkineet käyttämään hyväksi ja tiettyyn määrään saakka koordinoimaan niitä olemassa olevia esityksiä, jotka kertovat Jeesuksen elämästä Urantialla. Vaikka olemme saaneet käyttöömmme apostoli Andreksen hävinneet muistiinmerkinnät ja vaikka meitä on hyödyttänyt harjoittamamme yhteistyö taivaallisten olentojen valtavan armeijakunnan niiden jäsenten kanssa, jotka olivat Mikaelin lahjoittautumisen aikoihin maan päällä (eritoten hänen nyttemmin Personoidun Suuntaajansa kanssa), tarkoituksemme on kuitenkin ollut käyttää hyväksi myös niin kutsuttuja Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen evankeliumeja.

Mainitut Uuden testamentin kertomukset syntyivät seuraavanlaisissa olosuhteissa:

1. Markuksen evankeliumi. Johannes Markus kirjoitti (Andreksen muistiinpanoja lukuun ottamatta) varhaisimman, lyhyimmän ja yksinkertaisimman esityksen Jeesuksen elämästä. Hän esitti Mestarin hoivaajana, ihmisenä ihmisten joukossa. Vaikka Markus toki oli se nuori poikanen, joka vietti aikaansa monien kuvaamiensa tapahtumien näyttämöllä, hänen kertomuksensa on todellisuudessa evankeliumi Simon Pietarin mukaan. Markus toimi jo varhaisesta vaiheesta yhdessä Pietarin kanssa,

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

^{121:8.1 (1341.2)} As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

^{121:8.2 (1341.3)} These New Testament records had their origin in the following circumstances:

^{121:8.3 (1341.4)} 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master

myöhemmin Paavalin kanssa. Markus kirjoitti tämän kertomuksen Pietarin kehotuksesta ja Rooman seurakunnan hartaasta pyynnöstä. Tietäessään, miten johdonmukaisesti Mestari lihallisessa hahmossa maan päällä eläessään kieltäytyi kirjoittamasta muistiin opetuksiaan, Markus apostolien ja muiden johtavassa asemassa olevien opetuslasten tavoin epäroi saattaa niitä kirjalliseen asuun. Mutta Pietarista tuntui, että Rooman seurakunta tarvitsi tällaisen kirjallisen kertomuksen tukea, ja Markus suostui ottamaan tehtäväkseen sellaisen laatimisen. Hän laati monia luonnostelmia ennen Pietarin kuolemaa vuonna 67 jKr, ja Pietarin hyväksymien suuntaviivojen mukaisesti ja Rooman seurakunnan tarpeita ajatellen hän ryhtyi kirjoitustyöhön pian Pietarin kuoleman jälkeen. Evankeliumi valmistui vuoden 68 jKr viimeisinä päivinä. Markus kirjoitti kokonaan omasta muististaan sekä sen, mitä Pietari muisti. Tätä kirjoitusta on sen jälkeen melkoisesti muuteltu, lukuisia kohtia on poistettu ja loppuun on lisätty lyhyt, myöhemmin kirjoitettu jakso alkuperäisen evankeliumin viimeisen viidenneksen tilalle. Viimeinen viidennes katosi ensimmäisestä käsikirjoituksesta, ennen kuin sitä oli ehditty jäljentää. Tämä Markuksen kirjoittama kertomus muodosti yhdessä Andreuksen ja Matteuksen muistiinpanojen kanssa kirjallisen pohjan kaikille sittemmin ilmestyneille evankeliumikertomuksille, jotka pyrkivät kuvaamaan Jeesuksen elämää ja opetuksia.

2. Matteuksen evankeliumi. Niin kutsuttu evankeliumi Matteuksen mukaan on Mestarin elämää käsittelevä esitys, joka kirjoitettiin juutalaiskristittyjen mielenlennykseksi. Kyseisen esityksen laatija pyrkii Jeesuksen elämän osalta alituisen osoittamaan, että suuri osa hänen tekemisistään tapahtui, "jotta profeetan sanat kävisivät toteen." Matteuksen evankeliumi esittää Jeesuksen Daavidin poikana ja kuvaa hänet lakia ja profeettoja suuresti kunnioittavana.

Apostoli Matteus ei tätä evankeliumia kirjoittanut. Sen kirjoitti Isador, eräs hänen opetuslapsistaan, jota tässä työssä auttoivat Matteuksen näihin tapahtumiin liittyneiden omakohtaisten muistikuvien lisäksi myös muuan esitys, jonka tämä oli heti ristiinnaulitsemisen jälkeen laatinut Jeesuksen lausumista. Tämä Matteuksen esitys oli kirjoitettu arameaksi, Isador kirjoitti kreikaksi. Esityksen kirjaaminen Matteuksen nimiin ei tapahtunut petkuttamisen tarkoituksessa. Tuohon aikaan vain oli tapana, että oppilaat osoittivat tällä tavoin kunnioitusta opettajilleen.

Matteuksen alkuperäistä esitystä muokattiin ja siihen tehtiin lisäyksiä vuonna 40 jKr, hieman ennen kuin hän lähti Jerusalemissa ryhtyäkseen saarnaamaan evankeliumia. Tämä oli yksityinen kirjoitus, josta tehty viimeinenkin jäljennös tuhoutui

refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

^{121:8.4 (1341.5)} 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

^{121:8.5 (1341.6)} The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

^{121:8.6 (1342.1)} Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been destroyed in the burning of a Syrian monastery in

vuonna 416 jKr erään syyrialaisluostarin tulipalossa.

Isador pakeni Jerusalemissa vuonna 70 jKr Tituksen armeijoiden saarrettua kaupungin. Isador vei mukanaan Pellaan jäljennöksen Matteuksen tekemistä muistiinpanoista. Vuonna 71 Isador Pellassa asuessaan kirjoitti Matteuksen evankeliumin. Hänellä oli hallussaan myös Markuksen kertomusten ensimmäiset neljä viidesosaa.

3. Luukkaan evankeliumi. Pisidian Antiokiasta kotoisin ollut lääkäri Luukas oli Paavalin käännättämä ei-juutalainen, ja hän kirjoitti Mestarin elämästä aivan erilaisen tarinan. Hän alkoi kulkea Paavalin mukana vuonna 47 jKr, ja sai tässä yhteydessä kuulla Jeesuksen elämästä ja opetuksista. Luukas säilyttää omassa kirjoituksessaan paljon aineistoa, joka kertoo "Herran Jeesuksen Kristuksen armeliaisuudesta" siinä muodossa, jossa hän nämä tiedot Paavalilta ja muilta keräsi. Luukas tuo esille Mestarin, joka oli "publikaanien ja syntisten ystävä". Hän muotoili kirjoittamansa monet muistiinmerkinnot evankeliumiksi vasta Paavalin kuoleman jälkeen. Luukas kirjoitti evankeliuminsa vuonna 82 Akaiassa. Hän suunnitteli kolmea kirjaa, jotka käsittelisivät Kristuksen ja kristinuskon historiaa, mutta hän kuoli vuonna 90 jKr, juuri kun hän olisi saanut valmiiksi toisen näistä teoksista, "Apostolien teot".

Evankeliumiaan kokoonpannessaan Luukas käytti aineistona aluksi Jeesuksen elämäntarinaa sellaisena kuin Paavali oli sen hänelle kertonut. Luukkaan evankeliumi on sen vuoksi tavallaan evankeliumi Paavalin mukaan. Mutta Luukkaalla oli muitakin tietolähteitä. Paitsi että hän haastatteli kymmeniä henkilöitä, jotka olivat olleet silminnäkijöinä lukuisissa hänen kertomissaan Jeesuksen elämän tapahtumissa, hänellä oli lisäksi hallussaan kopio Markuksen evankeliumista, toisin sanoen sen ensimmäiset neljä viidesosaa, Isadorin kertomus, sekä lyhyt selonteko, jonka muuan Cedes-niminen uskova oli laatinut Antiokiassa vuonna 78 jKr. Luukkaalla oli myös muuan turmeltunut ja suuresti muokattu jäljennös muistiinpanoista, joita väitettiin apostoli Andreuksen laatimiksi.

4. Johanneksen evankeliumi. Evankeliumi Johanneksen mukaan kertoo paljon sellaista Jeesuksen toiminnasta Juudeassa ja Jerusalemin ympäristössä, jota ei sisälly muihin esityksiin. Kysymyksessä on niin kutsuttu evankeliumi Sebedeuksen pojan Johanneksen mukaan, ja vaikkei Johannes sitä kirjoittanutkaan, hän toimi kuitenkin sen innoittajana. Sen jälkeen kun se ensimmäistä kertaa kirjoitettiin, sitä on useaan kertaan muokattu, jotta se vaikuttaisi Johanneksen itsensä kirjoittamalta. Tätä esitystä laatiessaan Johannesella oli käytössään muut evankeliumit,

A.D. 416.

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke.* Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedes. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John.* The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a

ja hän havaitsi niissä monen seikan sivuutetuksi maininnatta. Niinpä hän vuonna 101 jKr rohkaisi työtoveriaan Naatania, muuatta Kesarean kreikankielistä juutalaista, ryhtymään kirjoitustyöhön. Johannes esitti aineistonsa muististaan ja käytti taustatietona kolmea tuolloin jo olemassa olevaa esitystä. Hänellä ei ollut mitään itse laatimiaan kirjallisia muistiinpanoja. ”Johanneksen ensimmäisenä” tunnetun epistolan Johannes kirjoitti saatekirjeeksi Naatanin hänen johdollaan aikaansaamaan teokseen.

Kaikki mainitut kirjoittajat esittivät rehellisiä kuvauksia Jeesuksesta, sellaisena kuin he hänet näkivät, hänet muistivat tai olivat hänestä kuulleet, ja siinä muodossa, jollaisiksi heidän käsityksensä näistä kaukaisista tapahtumista olivat muokkautuneet, sen jälkeen kun he olivat omaksuneet Paavalin laatiman kristinuskon teologian. Ja niin epätäydellisiä kuin nämä esitykset ovatkin, ne ovat kuitenkin kyenneet muuttamaan Urantian historian kulkua lähemmäs kahdentuhannen vuoden ajan.

[Tunnustuksenosoitus: Suorittaessani saamaani tehtävää, jonka mukaan minun on määrä esittää uudelleen Jeesus Nasaretilaisen opetukset ja kertoa uudelleen hänen teoistaan, olen ammentanut vapaasti kaikista muistiinmerkintöjä sisältävistä ja planeettaa koskevista tietolähteistä. Johtavana tarkoitukseni on ollut valmistaa esitys, joka sen lisäksi, että se on valistukseksi nyt elävälle ihmisten sukupolvelle, saattaisi olla avuksi myös kaikille tuleville sukupolville. Saatavilleni asetetusta valtavasta tietoa-aineistosta olen valikoinut sen, mikä soveltuu parhaiten tämän tarkoituksiperän saavuttamiseen. Niin pitkälle kuin suinkin on ollut mahdollista, olen johtanut tietoa-aineistoni puhtaasti ihmisperäisistä lähteistä. Vain milloin tällaisia lähteitä ei ole ollut, olen turvautunut ihmistä ylempänä olevilta tasoilta peräisin olevaan aineistoon. Milloin ihmismieli on tuonut hyväksyttävällä tavalla esille ideoita ja käsityksiä Jeesuksen elämästä ja opetuksista, olen poikkeuksetta antanut etusijan tällaisille selkeästi inhimillisille ajatuskuvioille. Vaikka olen koettanut muokata sanallisen ilmaisun sellaiseksi, että se olisi entistä paremmin meidän käsityksemme mukainen siltä osin, mitkä olivat Mestarin elämän ja opetusten todellinen tarkoitus ja eittämätön merkitys, olen silti, niin pitkälle kuin se vain on ollut mahdollista, pitäytynyt kaikissa kertomuksissani siihen, mikä oli asianomaisen ihmisen tosiasiallinen käsitys ja ajatuskuvio. Tiedän hyvin, että käsitykset, jotka ovat syntyneet ihmismielessä, osoittautuvat muiden ihmismielten vastaanottokykyä ajatellen muita hyväksyttävämmiksi ja käyttökelpoisemmiksi. Siinä tapauksessa, etten ole kyennyt löytämään tarvittavia käsityksiä ihmisten kirjoituksista tahi ihmisten lausumista, olen seuraavaksi turvautunut

Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as “First John” was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

^{121:8.11 (1342.6)} All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul’s theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

^{121:8.12 (1343.1)} [Acknowledgment: In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus’ life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master’s life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.

tässä maailmassa elävien luotujen oman olentoluokkani, keskiväliolentojen, muistitietoihin. Ja milloin tämä toissijainen tietolähde on osoittautunut riittämättömäksi, olen empimättä turvautunut planeettaa korkeammalla oleviin tietolähteisiin.

Muistiinpanoihin, jotka olen kerännyt ja joista olen laatinut tämän kertomuksen Jeesuksen elämästä ja opetuksista, sisältyy apostoli Andreaksen kertomukseen sisältyvään muistiaineiston lisäksi ajattelun helmiä ja ylivertaisia käsityksiä Jeesuksen elämästä, ja ne on koottu yli kahdeltatuhannelta maan päällä eläneeltä ihmiseltä Jeesuksen päivistä aina näiden ilmoitusten — tai oikeammin uudelleenesitysten — laatimisen aikaan saakka. Ilmoituksen mahdollistavaa lupaa on käytetty vain, jos ihmisten tekemät muistiinmerkinnät ja ihmisperäiset käsitykset eivät ole tarjonneet tilanteeseen sopivaa ajatushahmoa. Ilmoituksen mahdollistava toimeksiantoni kielsi minua turvautumasta ihmiskunnan ulkopuolisiin tieto- ja ilmaisulähteisiin, ennen kuin kykenin todistamaan epäonnistuneeni ponnituksissani löytää tarvittava käsiteilmaisuus puhtaasti ihmisperäisistä lähteistä.

Jos kohta olenkin yhteistyössä seuraani osoitettujen yhdentoista keskivälikumppanini kanssa ja edellä mainitun Melkisedekin valvonnassa tuonut julki tämän kertomuksen sen mukaisesti, mikä käsittääkseni on tällaisen teoksen tehokas esittämisjärjestys ja minkälaisen välittömän sanamuodon sille valitsin, valtaosa tällä tavoin käyttämistäni ideoista ja jopa jotkin tosiasiallisista sananvalinnoista ovat siitä huolimatta alun perin lähtöisin niiden monia eri rotuja edustavien ihmisten mielestä, jotka ovat eläneet maan päällä noiden aikojen ja meidän päiviemme välisten sukupolvien keskuudessa, jopa ihmisten, jotka ovat tämän hankkeen toteutumisajana yhä elossa. Olen monessakin mielessä toiminut paremminkin kokoajana ja toimittajana kuin alkuperäisenä kertojana. Olen mitään kaihtamatta ottanut käyttööni — mieluiten ihmisperäiset — ideat ja käsitykset, jotka antaisivat minulle mahdollisuuden välittää teille parhaiten vaikuttava kuva Jeesuksen elämästä ja jotka tekisivät minusta pätevän hänen verrattomien opetustensa uudelleenesittämiseen osuvimmalla tavalla hyödyksi olevin ja yleismaailmallisesti kohottavin sanakääntein. Urantian yhdistyneiden keskiväliolentojen veljeskunnan nimissä tuon julki kiittolisuudenvelkamme kaikille lähteille, joilta olemme saaneet asia-aineistoa ja käsityksiä eli aineistoa, jota olemme jäljempänä käyttäneet edetessämme toimitustyössä, jonka tarkoituksena on esittää uusi kertomus Jeesuksen elämästä maan päällä.]

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

Luku 122. Jeesuksen syntymä ja vauvaikä

⇨ 121

Urantia-kirjan

123 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 122 JEESUKSEN SYNTYMÄ JA VAUVAIKÄ

Osiot

Johdanto

1. Joosef ja Maria
2. Gabriel ilmestyy Elisabetille
3. Gabrielin ilmoitus Marialle
4. Joosefin uni
5. Jeesuksen maiset vanhemmat
6. Nasaretin-koti
7. Matka Beetlehemiin
8. Jeesuksen syntymä
9. Jeesus viedään temppeleihin
10. Herodes ryhtyy toimenpiteisiin

Johdanto

EI LIENE mahdollista esittää täyttä selvitystä niistä monista syistä, jotka johtivat Palestiinan valintaan maaksi, jossa Mikael lahjoittautui, eikä varsinkaan siitä, miksi juuri Joosefin ja Marian perhe olisi pitänyt valita tämän Jumalan Pojan Urantialle-ilmestymisen kehyyksiksi. Tutustuttuaan Melkisedekien laatimaan raporttiin eristettyjen maailmojen tilanteesta Mikael Gabrielin kanssa asiasta neuvotellen valitsi lopulta Urantian planeetaksi, jolla hän panisi toimeen viimeisen lahjoittautumisensa.

Kun tämä päätös oli tehty, Gabriel kävi henkilökohtaisesti Urantialla, ja eri ihmisryhmiin perehdyttyään ja maailman ja sen kansojen hengelliset, älylliset, rodulliset ja maantieteelliset erityispiirteet katsastettuaan hän päätteli, että heprealaisiin liittyi suhteellisia asian puolesta puhuvia seikkoja, jotka oikeuttivat valitsemaan heidät lahjoittautumisen kohderoduksi. Kun Mikael oli tämän päätöksen hyväksynyt, Gabriel nimitti ja

PAPER 122 BIRTH AND INFANCY OF JESUS SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

INTRODUCTION

^{122:0.1 (1344.1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:0.2 (1344.2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples,

lähetti matkaan universumipersonallisuuksien korkeampien luokkien keskuudesta valitun kaksitoistajäsenisen perhetuomikunnan, jolle annettiin tehtäväksi suorittaa tutkimus juutalaisten perhe-elämästä. Kun tämä toimikunta sai työnsä valmiiksi, Gabriel oli läsnä Urantialla ja otti vastaan toimikunnan raportin. Siinä asetettiin ehdolle kolme mahdollista pariskuntaa, jotka toimikunnan mielestä olisivat yhtä lupaavia Mikaelin hankkeissa olevan inkarnoitumalahjoittautumisen kohdeperheinä.

Kolmesta ehdolle asetetusta pariskunnasta Gabriel valitsi henkilökohtaisesti Joosefin ja Marian ja ilmestyi sittemmin omassa persoonassaan Marialle, missä yhteydessä hän esitti Marialle sen ilosanoman, että tämä oli valittu lahjoittautumislapsen maiseksi äidiksi.

1. JOOSEF JA MARIA

Jeesuksen (Joshua ben Josefin) ihmisissä, Joosef, oli heprealainen heprealaisten joukossa, jos kohta hänessä olikin monia ei-juutalaisia rotuaineita, joita hänen sukupuuhunsa oli aika ajoin ilmaantunut hänen esivanhempiansa äidinpuoleisten sukuhaarojen kautta. Jeesuksen isän sukujuuret ulottuivat Abrahamin aikoihin asti ja tämän kunnianarvoisan patriarkan kautta vanhempiin sukujuuriin, jotka johtivat sumereihin ja nodiitteihin ja ammoisen sinisen ihmisen eteläisten heimojen kautta Andoniin ja Fontaan. Joosefin esivanhemmat eivät olleet suoraan alenevassa polvessa Daavidin ja Salomon jälkeläisiä, eikä Joosefin sukuhaara myöskään polveutunut suoraan Aatamista. Joosefin lähimmät esivanhemmat olivat käsityöläisiä: rakentajia, kirvesmiehiä, muurareita ja seppiä. Joosef itse oli kirvesmies ja myöhemmin rakennusurakoitsija. Hänen perheensä kuului vanhaan ja maineikkaaseen sukuun, joka edusti tavallisen kansan aatelistöä ja jonka maineikkautta oli tuon tuostakin korostanut sellaisten epätavallisten yksilöiden ilmaantuminen, joiden ansiot Urantialla tapahtuneen uskonnon kehityksen yhteydessä olivat merkittävät.

Jeesuksen mainen äiti, Maria, oli monipolvisen, ainutlaatuisten esivanhempien suvun jälkeläinen. Hänen sukuunsa kuului monia Urantian rotuhistorian merkittävimpiä naisia. Vaikka Maria oli keskitasoinen, oman aikansa ja sukupolvensa nainen, joka temperamentiltaan oli koko lailla tavallinen, hänen esiäitiensä joukossa oli kuitenkin sellaisia kuuluisia naisia kuin Annon, Taamar, Ruut, Bathsheba, Ansie, Kloo, Eeva, Enta ja Ratta. Yhdelläkään tuon ajan juutalaisnaisella ei ollut yhtä loistokasta yhteisten

he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to

esivanhempien sukupuuta eikä sukujuuria, jotka olisivat ulottuneet yhtä lupaaviin lähtökohtiin. Joosefin suvun tavoin Mariankin suvulle oli luonteenomaista vahvojen mutta keskitasoisten yksilöiden vallitsevuus, kuitenkin niin että vähän väliä oli ilmaantunut lukuisia sivilisaation edistymisen ja uskonnon edistyvän kehityksen kannalta erityisen merkittäviä persoonallisuuksia. Rodulliselta kannalta katsottuna Mariaa on tuskin oikein pitää juutalaisnaisena. Kulttuuriltaan ja uskoltaan hän oli juutalainen, mutta hänen rotuperimässään yhdistyi enemmänkin syyrialaisia, heettiläisiä, foinikialaisia, kreikkalaisia ja egyptiläisiä aineksia. Hänen rotuperimänsä oli yleisluontoisempi kuin Joosefin.

Kaikista Mikaelin hankkeissa olleen lahjoittautumisen aikoihin Palestiinassa eläneistä pariskunnista Joosefilla ja Marialla oli ihanteellisin yhdistelmä laajalle ulottuvia rodullisia siteitä ja verraton keskiverto persoonallisuuden ominaisuuksia. Mikaelin suunnitelmana oli ilmestyä maan päälle keskitason ihmisenä, jotta tavalliset ihmiset saattaisivat ymmärtää häntä ja ottaa hänet vastaan. Siksi Gabriel valitsikin juuri Joosefin ja Marian kaltaiset henkilöt lahjoittautumavanhemmiksi.

2. GABRIEL ILMESTYY ELISABETILLE

Jeesuksen Urantialla suorittaman elämäntyön aloitti varsinaisesti Johannes Kastaja. Johanneksen isä, Sakarias, kuului juutalaiseen papistoon, kun hänen äitinsä Elisabet taas oli erään kohtalaisen varakkaan sukuhaaran jäsen samassa laajassa sukuryhmässä, johon myös Jeesuksen äiti Maria kuului. Sakarias ja Elisabet olivat lapsettomia, vaikka he olivat olleet naimisissa jo monet vuodet.

Oli kesäkuun loppupuoli vuonna 8 eKr, noin kolme kuukautta Joosefin ja Marian avioiton jälkeen, kun Gabriel eräänä päivänä keskipäivän tietämissä ilmestyi Elisabetille, aivan kuten hän myöhemmin ilmaisi läsnäolonsa Marialle. Gabriel sanoi:

”Miehesi Sakariaan seistessä alttarin edessä Jerusalemissa ja koolla olevan väen rukoillessa vapahtajan tulemistä olen minä, Gabriel, tullut ilmoittaakseni sinulle, että olet kohta synnyttävä pojan, joka on oleva tämän jumalallisen opettajan edelläkävijä, ja sinun on annettava pojallasi nimeksi Johannes. Hän on varttuva Herralle, Jumalallesi, vihittynä, ja miehen iän saavutettuaan hän on ilahduttava sydäntäsi, sillä hän on kääntävä monta sielua Jumalan puoleen, ja hän on myös julistava kansasi sielunparantajan ja koko ihmiskunnan hengenvapahtajan tulemistä. Maria, muuan sukukuntasi nainen, on oleva tämän lupauksen lapsen äiti, ja tulen ilmestymään myös

more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

122:1.3 (1345.2) Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

122:2.1 (1345.3) Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

122:2.2 (1345.4) It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

122:2.3 (1345.5) “While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her.”

hänelle.”

Tämä näky pelästytti Elisabetia suuresti. Gabrielin lähdettyä hän pohdiskeli mielessään tätä kokemusta majesteettisen vierailijan sanoja kauan aikaa aprikoiden, mutta aviomiestään lukuun ottamatta hän ei puhunut tästä ilmoituksesta kenellekään, ennen kuin hän myöhemmin, seuraavan vuoden helmikuun alussa, keskusteli asiasta Marian kanssa.

Viiteen kuukauteen Elisabet ei kuitenkaan paljastanut salaisuuttaan edes miehelleen. Sen jälkeen kun hän oli esittänyt kertomuksensa Gabrielin vierailusta, Sakarias oli hyvin epäuskoinen ja viikkokaudet hän piti koko kokemusta epätotenä. Vasta kun hän ei enää voinut asettaa kyseenalaiseksi sitä, etteikö Elisabet odottanut lasta, hän suostui puolesta sydämestään uskomaan Gabrielin käyneen hänen vaimonsa luona. Sakarias oli Elisabetin odotettavissa olevasta äitiydestä perin hämillään, mutta ei epäillyt vaimonsa aviollista uskollisuutta siitäkään huolimatta, että hän itse oli jo varsin iäkäs. Vasta noin kuusi viikkoa ennen Johanneksen syntymää Sakarias erään syvästi vaikuttaneen unennäön jälkeen vakuuttui täysin siitä, että Elisabetista oli määrä tulla kohtalon pojan äiti — pojan, jonka olisi määrä valmistaa tie Messiaan tulemiselle.

Gabriel ilmestyi Marialle marraskuun puolivälin paikkeilla vuonna 8 eKr., kun tämä oli Nasaretin kodissa omissa askareissaan. Myöhemmin, sitten kun Maria tiesi varmuudella, että hänestä oli määrä tulla äiti, hän taivutti Joosefin antamaan hänelle luvan matkustaa Juudan kaupunkiin, joka sijaitsi kukkuloilla noin kuuden kilometrin päässä Jerusalemissa, käydäkseen tapaamassa Elisabetia. Gabriel oli kummallekin tulevalle äidille ilmoittanut ilmestyvänsä myös toiselle. He olivat luonnollisestikin innokkaita tapaamaan toisensa, vertailemaan kokemuksiaan ja keskustelemaan siitä, mikä heidän poikiensa tulevaisuus saattaisi olla. Maria viipyi kaukaisen serkkunsa luona kolmen viikon ajan. Elisabet teki parhaansa vahvistaakseen Marian uskoa Gabrielin näyttäytymiseen, niin että tämä palasi kotiin entistä paremmin omistautuneena kutsumukselleen toimia sen kohtalon lapsen äitinä, jonka hän oli kohta saattava maailmaan avuttomana pienokaisena, tämän maailman tavallisena ja normaalina pikkulapsena.

Johannes syntyi Juudan kaupungissa maaliskuun 25. päivänä vuonna 7 eKr. Sakarias ja Elisabet iloitsivat suuresti todetessaan, että heille Gabrielin lupauksen mukaisesti oli syntynyt poika. Ja kun he kahdeksantena päivänä veivät lapsen ympärileikattavaksi, he antoivat tälle virallisesti nimen Johannes, kuten heitä aikaisemmin oli kehoitettu tekemään. Muuan Sakariaan veljenpoika

^{122:2.4 (1345.6)} This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

^{122:2.5 (1345.7)} For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

^{122:2.6 (1346.1)} Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

^{122:2.7 (1346.2)} John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth,

oli jo lähtenyt Nasaretiin viemään Marialle Elisabetin viestiä siitä, että hänelle oli syntynyt poika ja että tämän nimi olisi oleva Johannes.

Johanneksen varhaisimmasta lapsuudesta lähtien hänen vanhempansa juurruttivat häneen harkitusti ajatuksen siitä, että hän varttuisi tullakseen hengelliseksi johtajaksi ja uskonnolliseksi opettajaksi. Ja Johanneksen sydämen maaperä oli aina vastaanottavainen tällaisten ajatuksia herättävien siementen kylvölle. Jo lapsena hän kävi tavan takaa temppelissä hänen isänsä ollessa palveluksen toimittajan vuorossa, ja kaiken hänen siellä näkemänsä merkityksellisyys vaikutti häneen tavattomasti.

3. GABRIELIN ILMOITUS MARIALLE

Eräänä iltana, auringonlaskun aikaan, ennen kuin Joosef oli ehtinyt kotiin, Gabriel ilmestyi Marialle matalan kivipöydän vierellä, ja kun Maria oli tointunut järkytyksestään, Gabriel sanoi: "Tulen hänen käskystään, joka on Mestarini ja jota olet rakastava ja vaaliva. Sinulle, Maria, tuon ilosanoman ilmoittaessani, että se, mikä sinussa on siinnyt, on taivaassa säädetty, ja ajan täytyessä olet synnyttävä pojan. Olet kutsuva häntä Joshuaksi, ja hän on laskeva taivaan valtakunnan perustan maan päälle ja ihmisten keskuuteen. Muille älä tästä asiasta puhu kuin Joosefille ja Elisabetille, sukusi vaimolle, jolle minä myös olen ilmestynyt ja joka kohta on hänkin saattava maailmaan pojan. Pojan nimi on oleva Johannes, ja hän on valmistava tietä sille vapahduksen sanomalle, josta sinun poikasi on suurella väkevyydellä ja syvällä vakaumuksella julistava ihmisille. Ja sitä, mitä sinulle, Maria, sanon, älä epäile, sillä tämä koti on valittu kohtalon lapsen maiseksi asuinsijaksi. Minun siunaukseni on sinun päälläsi, Kaikkein Korkeimpien väkkyys on sinua vahvistava ja koko maanpiirin Herran varjo on lepäävä sinun ylläsi."

Maria pohdiskeli tätä vierailua sydämensä sopukoissa monta viikkoa eli niin kauan, että hän tiesi varmasti odottavansa lasta. Vasta tällöin hän rohkeni paljastaa nämä epätavalliset tapahtumat miehelleen. Kun Joosef kuuli kaiken siitä, mitä äsken kerrottiin, niin vaikka hän luottikin suuresti Mariaan, hän tunsu itsensä kovin kiusatuksi eikä saanut unta moneen yöhön. Joosefilla oli aluksi epäilyksiä Gabrielin käynnin suhteen. Kun hän sitten jotakuinkin vakuuttui siitä, että Maria oli todellakin kuullut jumalallisen viestintuojan äänen ja katsellut tämän hahmoa, hän oli pyörällä päästään yrittäessään saada selvyyttä siihen, miten tällaista voi tapahtua. Miten voisi ihmisolentojen jälkeläinen olla jumalallisen kohtalon lapsi? Joosef ei kyennyt mitenkään sovittamaan yhteen näitä keskenään ristiriitaisia ajatuksia, ennen kuin sekä hän itse että Maria

carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

^{122:2.8 (1346.3)} From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

^{122:3.1 (1346.4)} One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom you shall love and nurture. To you, Mary, I bring glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you."

^{122:3.2 (1346.5)} Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly

monen viikon miettimisen jälkeen tulivat siihen johtopäätökseen, että heidät oli valittu Messiaan vanhemmiksi, vaikkei juutalaisten keskuudessa juurikaan ollut ajateltu, että odotetun vapahtajan tulisi olla jumalallista olemusta. Kun tähän merkittävään johtopäätökseen oli päädytty, Maria lähti sen jälkeen kiireesti keskustelemaan Elisabetin kanssa.

Palattuun Maria meni käymään vanhempiansa Joakimin ja Hannan luona. Hänen kummatkin veljensä ja kummatkin sisarensa samoin kuin hänen vanhempansa olivat aina varsin epäileväisiä Jeesuksen jumalallisen tehtävän suhteen, vaikkeivät he tähän aikaan luonnollisestikaan tienneet mitään Gabrielin vierailusta. Mutta Maria uskoutui kyllä sisarelleen Salomelle ja kertoi tälle luulevansa, että hänen salomaan oli määrä tulla suuri opettaja.

Gabriel teki ilmoituksensa Marialle Jeesuksen sikiämistä seuranneena päivänä, ja se oli ainoa yliluonnollinen tapahtuma, joka liittyi koko hänen kokemukseensa lupauksen lapsen odottamisesta ja maailmaan saattamisesta.

been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

^{122:3.3 (1347.1)} Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

^{122:3.4 (1347.2)} Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOOSEFIN UNI

Joosef ei tottunut ajatukseen, että Mariasta oli määrä tulla epätavallisen lapsen äiti, ennen kuin hän oli nähnyt erään sangen syvästi vaikuttaneen unen. Tässä unessa hänelle ilmestyi loistava taivaallinen viestintuoja, joka sanoi muun muassa: ”Joosef, ilmestyn Hänen käskystään, joka nyt hallitsee korkeuksissa, ja minulle on annettu määräys kertoa pojasta, jonka Maria on synnyttävä ja josta on tuleva suuri valo maailmassa. Hänessä on oleva elämä, ja hänen elämästään on tuleva ihmiskunnan valo. Ensiksi hän tulee oman kansansa luo, mutta harvassa ovat ne, jotka ottavat hänet vastaan; mutta kaikille, jotka hänet vastaan ottavat, hän on ilmoittava, että he ovat Jumalan lapsia.” Tämän kokemuksen jälkeen Joosef ei koskaan enää osaksikaan epäillyt Marian kertomusta Gabrielin käynnistä ja lupauksesta, että syntymättömästä lapsesta oli määrä tulla jumalallinen sanansaattaja maailmalle.

Minkään näiden vierailujen yhteydessä ei Daavidin huoneesta puhuttu sanaakaan. Yhtään kertaa ei sanaakaan lausuttu, että Jeesuksesta tulisi ”juutalaisten vapahtaja”, ei edes siitä, että hän tulisi olemaan kauan kaivattu Messias. Jeesus ei ollut sellainen Messias, jollaista juutalaiset olivat odottaneet, vaan hän oli maailman vapahtaja. Hänen tehtävänsä koski kaikkia rotuja ja kansoja, ei mitään yksittäistä ryhmää.

Joosef ei ollut kuningas Daavidin sukua. Maria oli enemmän Daavidin sukujuurta kuin konsanaan Joosef. Joosef meni kylläkin Daavidin

4. JOSEPH'S DREAM

^{122:4.1 (1347.3)} Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: “Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God.” After this experience Joseph never again wholly doubted Mary's story of Gabriel's visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

^{122:4.2 (1347.4)} In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus' becoming a “deliverer of the Jews,” not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world's deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

^{122:4.3 (1347.5)} Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of

kaupunkiin, Betlehemiin, merkittämään nimensä roomalaisten väestöluetteloon, mutta tämä johtui siitä, että muuan suoraan Daavidista polveutuva Saadok oli kuusi sukupolvea aiemmin adoptoinut Joosefin tuolloista sukupolvea olleen ja orvoksi jääneen esi-isän. Tästä syystä Joosefin laskettiin kuuluvaksi "Daavidin huoneeseen".

Useimmat Vanhan testamentin niin kutsutuista messiasprofetioista sovitettiin tarkoitamaan Jeesusta, vasta kauan sen jälkeen kun hän oli elänyt elämänsä maan päällä. Heprealaisprofeetat olivat vuosisatojen ajan julistaneet vapahtajan tulemistä, ja toinen toistaan seuranneet sukupolvet olivat konstruineet nämä lupaukset niin, että ne viittasivat uuteen juutalaiseen hallitsijaan. Tämä istui Daavidin valtaistuimella ja Mooseksen maineikkain tunnusteellisin menetelmin ryhtyisi rakentamaan voimakasta Palestiinan juutalaista, kaikesta vieraasta herruudesta vapaata kansakuntaa. Monia kuvakielisiä tekstikohtia, joita heprealaiskirjoituksissa esiintyy pitkin matkaa, sovellettiin sitä paitsi myöhemmin väärin niin, että ne pantiin tarkoitamaan Jeesuksen elämäntehtävää. Monia Vanhan testamentin sanontoja vääristeltiin, jotta ne näyttäisivät sopivan Mestarin maisen elämän johonkin tapahtumaan. Erään kerran Jeesus itsekä kiisti, että hänellä olisi jokin side Daavidin kuningashuoneeseen. Yksinpä sellainenkin tekstikohta kuin "nuori nainen on synnyttävä pojan" muutettiin kuuluvaksi "neitsyt on synnyttävä pojan". Sanottu koskee myös niitä moniaita sukutauluja, joita on laadittu sekä Joosefin että Marian osalta. Ne laadittiin Mikaelin tässä maailmassa elämän elämänvaiheen jälkeen, ja moniin näistä sukutauluista toki sisältyy useita Mestarin esivanhempia, mutta kokonaisuutena ottaen ne eivät ole aitoja, eikä niihin voi luottaa niin kuin ne olisivat todenperäisiä. Jeesuksen alkuaikojen seuraajat lankesivat aivan liian usein houkutukseen panna kaikki muinaiset profeetalliset sanat näyttämään siltä kuin ne saisivat täyttymyksensä heidän Herransa ja Mestarinsa elämässä.

5. JEEСУKSEN MAISET VANHEMMAT

Joosef oli leppoisia mies, tavattoman tunnollinen ja kaikin puolin uskollinen oman kansansa uskonnollisia sovinnastapoja ja käytäntöjä kohtaan. Hän puhui vähän, mutta ajatteli paljon. Juutalaisten surkea ahdinko aiheutti Joosefille paljon surua. Nuoruusiässä hän oli kahdeksan sisaruksensa parissa eläessään ollut iloisempi, mutta avioelämänsä alkuvuosina (Jeesuksen lapsuuden aikana) häntä vaivasivat lievät hengelliset masennuskauDET. Hänen sielunliikkeissään tapahtui huomattava muutos parempaan päin juuri ennen hänen ennen aikaista

David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph's paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the "house of David."

^{122:4.4 (1347.6)} Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master's earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, "a maiden shall bear a son," was made to read, "a virgin shall bear a son." This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael's career on earth. Many of these lineages contain much of the Master's ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. JESUS' EARTH PARENTS

^{122:5.1 (1348.1)} Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after

kuolemaansa ja sen jälkeen kun hänen nousunsa kirvesmiehen paikalta menestyvän urakoitsijan asemaan oli kohentanut hänen perheensä taloudellista tilannetta.

Maria oli temperamentiltaan täysin miehensä vastakohta. Hän oli tavallisesti iloinen, oli perin harvoin alakuloinen, ja hänen mielenlaatunsa oli aina aurinkoinen. Maria päästi emotionaaliset tunteensa estoitta ja tavan takaa valloilleen, eikä häntä koskaan nähty murhemielisenä, ennen kuin vasta Joosefin äkillisen kuoleman jälkeen. Ja tuskin hän oli tästä järkytyksestä toipunut, kun hänen kannettavakseen sysättiin huolet ja sydämentutkiskelut, jotka aiheutuivat hänen vanhimman poikansa epätavallisesta elämänurasta, joka niin perin nopeasti avautui hänen hämmentyneen katseensa edessä. Mutta Maria osoitti tämän epätavallisen kokemuksen alusta loppuun saakka tyyneyttä, rohkeutta ja melkoista viisautta siinä, miten hän suhtautui kummalliseen ja huonosti ymmärrettyyn esikoispoikaansa ja tämän kuoleman jälkeen elossa oleviin sisaruksiin.

Suuren osan epätavallisesta lempeydestään ja ihmeellisen myötätuntoisesta ihmisluonnon ymmärryksestään Jeesus sai isältään. Äidiltään hän peri sen lahjan, joka hänellä oli suurena opettajana, samoin kuin valtavan kykynsä oikeudentuntoiseen suuttumukseen. Tunne-elämänsä reaktioissaan aikuisikänsä elinympäristöön Jeesus oli toisinaan isänsä kaltainen: mietiskelevä ja harras, joskus hänelle oli ominaista ilmeinen surumielisyys; mutta useammin hän rynnisti eteenpäin tavalla, joka oli ominaista hänen äitinsä optimistiselle ja määrätietoiselle luonteenlaadulle. Kaiken kaikkiaan on sanottava, että Marian temperamentti pyrki hallitsemaan jumalallisen Pojan elämänuraa sitä mukaa kuin hän varttui ja ryhtyi aikuisikänsä valtaviin tekoihin. Joiltakin yksityiskohdiltaan Jeesus oli vanhempiensa ominaispiirteiden sekoitus, toisissa kohdin hän osoitti yhden vanhempansa ominaispiirteitä toisen vanhemman ominaispiirteiden vastakohtana.

Juutalaisten seremoniatapojen täsmällisen tuntemuksensa ja epätavallisen perehtyneisyytensä heprealaisiin kirjoituksiin Jeesus oppi Joosefilta. Marialta hän sai laveamman näkökulman uskonnolliseen elämään ja vapaamielisemmän käsityksen henkilökohtaisesta hengellisestä vapaudesta.

Sekä Joosefin että Marian perhe olivat saaneet aikaansa nähden hyvän sivistyksen. Omaan aikaansa ja yhteiskunnalliseen asemaansa verrattaessa Joosef ja Maria olivat huomattavasti keskitasoa sivistyneempiä. Joosef oli ajattelijaa; Maria oli suunnittelija, taitava löytämään sovelluksia, ja välittömässä toimeenpanossa hän oli käytännöllinen. Joosef oli

the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

^{122:5.2 (1348.2)} Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

^{122:5.3 (1348.3)} Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

^{122:5.4 (1348.4)} From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonies and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

^{122:5.5 (1349.1)} The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

mustasilmäinen ja tummaverinen, Maria oli ruskeasilmäinen, tyypiltään lähes vaaleaverinen.

Jos Joosefin elämä olisi jatkunut, hänestä olisi epäilemättä tullut vanhimman poikansa jumalalliseen tehtävään lujasti uskova ihminen. Maria heittelehti uskon ja epäuskon välillä. Hänen muiden lastensa, hänen ystäviensä ja sukulaistensa omaksuma asenne vaikutti häneen suuresti, mutta kun tuli kyse hänen lopullisesta suhtautumisestaan, silloin hänet saattoi aina oikealle tielle muisto Gabrielin ilmestymisestä hänelle heti lapsen sikiämisen jälkeen.

Maria oli oivallinen kankaankutoja ja keskimääräistä taitavampi useammissa tuon ajan talousaskareissa. Hän oli hyvä taloudenpitäjä ja verraton perheenemäntä. Joosef ja Maria olivat molemmat hyviä opettajia, ja he huolehtivat siitä, että heidän lapsensa perehtyivät hyvin tuon ajan opilliseen sivistykseen.

Kun Joosef oli nuori mies, kävi niin, että Marian isä otti hänet töihin rakentamaan siipirakennusta taloonsa. Ja kun Maria tällöin erään päivällistauon aikana toi Joosefille kupillisen vettä, silloin varsinaisesti alkoi sen pariskunnan seurustelu, josta oli määrä tulla Jeesuksen vanhemmat.

Joosef ja Maria vihittiin juutalaisen tavan mukaan Marian kotona Nasaretin lähistöllä, kun Joosef oli kaksikymmentävuotias. Tähän avioliittoon päättyi lähes kaksi vuotta jatkunut tavanomainen seurustelu-aika. Pian tämän jälkeen he muuttivat siihen uuteen kotiinsa Nasaretissa, jonka Joosef oli kahden veljensä avustamana rakentanut. Talo sijaitsi ympäröivän maaseudun ylle lumoavana kohoavan kukkulamaaston juurella. Tässä erityisesti heitä varten valmistetussa kodissaan nuoret ja odotuksentäyteiset vanhemmat olivat ajatelleet ottaa vastaan lupauksen lapsen yhtään aavistamatta, että tämä koko universumin kannalta äärimmäisen tärkeä tapahtuma tulisi sattumaan hetkenä, jolloin he olisivat Juudean Betlehemissä, kaukana kotoa.

Joosefin sukulaisista tuli enimmältään Jeesuksen opetuksiin uskovia, mutta Marian sukuun kuuluvista vain muutamat uskoivat häneen, ennen kuin hän poistui tästä maailmasta. Joosef kallistui enemmän odotettua Messiasta koskevan hengellisen käsityksen kannalle, mutta Maria ja hänen sukunsa, eritoten hänen isänsä, pitivät kiinni ajatuksesta, että Messias olisi ajallinen vapahtaja ja poliittinen vallankäyttäjä. Marian esi-isät olivat olleet näkyvästi mukana tuolloin vasta äskettäin koetuissa makkabealaisrienoissa.

Joosef oli vahvasti juutalaisen uskonnon itäisten eli babylonialaisten katsantokantojen puolella, Maria suuntautui voimakkaasti lain ja profeettojen vapaamielisemmän ja laveamman,

122:5.6 (1349.2) Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

122:5.7 (1349.3) Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

122:5.8 (1349.4) When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

122:5.9 (1349.5) Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

122:5.10 (1349.6) The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the Maccabean activities of the then but recent times.

122:5.11 (1349.7) Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic,

läntisen eli hellenistisen, tulkinnan kannalle.

interpretation of the law and the prophets.

6. NASARETIN-KOTI

Jeesuksen koti oli lähellä Nasaretin pohjoisosassa sijaitsevaa korkeaa kukkulaa ja jonkin matkan päässä kaupungin itäosassa sijainneelta kyläkaivolta. Jeesuksen perhe asui kaupungin laidalla, ja siksi hänen oli myöhemmin helppo lähteä tavan takaa tekemilleen kävelyretkille maaseudulle ja tehdä retkiä tämän lähikukkuluan huipulle, kukkulan, joka on kaikista Etelä-Galilean kukkuloista korkein, ellei oteta lukuun Taaborin vuorijonoa idän suunnalla ja Nainin kukkulaa, joka oli jokseenkin yhtä korkea. Heidän kotinsa sijaitsi tämän kukkulan eteläisestä kalliokohoumasta hieman etelään ja itään ja mainitun kukkulan juuren ja Nasaretista Kaanaan päin johtavan tien puolivälissä. Sen lisäksi, että Jeesus harjoitti kukkulallakiipeilyä, hän seuraili kävelyretkillään myös mieluusti kapeaa polkua, joka kierteli kukkulan juurella koillisen suunnalla ja päättyi kohdassa, jossa se yhtyi Sepforintiehen.

Joosefin ja Marian koti oli yksihuoneinen kivirakennus, jossa oli tasakatto ja eläinsuojana toimiva siipirakennus. Kalustukseen kuului matala kivipöytä, saviastioita, kivivateja ja -patoja, kangaspuut, lampunjalka, muutama jakkara sekä mattoja kivilattiallanukkumista varten. Takapihalla, kotieläinsuojana toimivan siipirakennuksen lähellä, oli katos suojaamassa leivinuunia ja viljan jauhamiseen käytettävää myllyä. Tämäntyyppisen myllyn käyttämiseen tarvittiin kaksi henkilöä: toinen jauhamaan ja toinen jyviä syöttämään. Pikkupoikana Jeesuksella oli tapana syöttää jyviä tähän myllyyn hänen äitinsä vääntäessä jauhinta.

Myöhempinä vuosina, kun perheen koko kasvoi, heillä oli aterioidessaan tapana istua kyykyssä entistä suuremman kivipöydän ääressä ja ottaa kukin itse ruokaa yhteiseltä ruokavadilta tai padasta. Illallispöytää valaisi talvella pieni oliiviöljyllä täytetty laakea savilamppu. Martan syntymän jälkeen Joosef rakensi tähän taloon lisätilan, suuren huoneen, jota päiväsaikaan käytettiin puusepänverstaana ja öisin makuuhuoneena.

7. MATKA BEETLEHEMIIN

Maaliskuussa vuonna 8 eKr (samassa kuussa, jolloin Joosef ja Maria menivät naimisiin) keisari Augustus määräsi, että kaikki Rooman valtakunnan asukkaat oli laskettava, eli että oli suoritettava väestönlaskenta, jota voitaisiin käyttää tehokkaamman verotuksen toimeenpanon perustana. Juutalaiset olivat suhtautuneet aina hyvin ennakkoluuloisesti kaikkiin yrityksiin

6. THE HOME AT NAZARETH

^{122:6.1 (1349.8)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sepphoris.

^{122:6.2 (1350.1)} The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

^{122:6.3 (1350.2)} In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

^{122:7.1 (1350.3)} In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to "number the people," and this, in connection with

"ihmisten lukemiseksi", ja tämä seikka yhdessä sen seikan kanssa, että Juudean kuninkaalla Herodeksella oli vakavia vaikeuksia omassa maassaan, oli johtanut tämän väestönlaskennan toimeenpanon lykkäämiseen yhdellä vuodella juutalaisten kuningaskunnassa. Koko Rooman valtakunnassa tämä väestönlaskenta toimitettiin vuonna 8 eKr, paitsi Herodeksen Palestiinan kuningaskunnassa, jossa se suoritettiin vuonna 7 eKr eli vuotta myöhemmin.

Marian ei olisi ollut välttämätöntä lähteä Betlehemiin kirjoihin merkittäväksi, sillä Joosefilla oli oikeus suorittaa rekisteröityminen perheensä puolesta, mutta seikkailunhaluisena ja tarmokkaana henkilönä Maria vaatimalla vaati päästä hänen mukaansa. Häntä pelotti jäädä yksin, saattoihan nimittäin käydä, että lapsi syntyisi, sillä aikaa kun Joosef olisi poissa. Ja Betlehem ei sitä paitsi ollut kaukana Juudan kaupungista, ja Maria piti mahdollisena, että hän pääsisi tekemään mieluisan vierailun sukulaisensa Elisabetin luokse.

Joosef itse asiassa kielsi Mariaa tulemasta mukaansa, mutta kiellosta ei ollut mitään hyötyä. Kun pakattiin evästä kolmen tai neljän päivän matkaa varten, Maria laittoi kaksinkertaiset annokset ja valmistautui matkaa varten. Mutta ennen kuin he varsinaisesti astuivat taipaleelle, Joosef oli myöntynyt Marian mukaantuloon, ja päiväkoitteessa he lähtivät Nasaretista ilo sydämessään.

Joosef ja Maria olivat köyhiä, ja koska heillä oli vain yksi kuormajuhta, niin Maria, jonka raskaudentila oli jo pitkällä, istui matkatarpeiden kanssa eläimen selässä Joosefin kulkiessa jalan juhtaa taluttaen. Kodin rakentaminen ja varustaminen olivat olleet Joosefille suuri rasitus, sillä hänen oli annettava osuutensa myös vanhempiensa elatukseen. Hänen isästään oli nimittäin vähän aikaisemmin tullut työkyvytön. Ja näin tämä juutalaispariskunta lähti vaatimattomasta kodistaan vuoden 7 eKr elokuun 18. päivän varhaisena aamuhetkenä taivaltamaan kohti Betlehemiä.

Heidän ensimmäinen matkapäivänsä vei heidät Gilboavuoren eduskukkuloiden taakse, ja siellä he leiriytyivät yöksi Jordanvirran rannalle ja ryhtyivät arvailemaan, minkähänlainen poika heille syntyisi. Joosef piti kiinni käsityksestä, että tämä olisi hengellinen opettaja, Marian puolestaan takertuessa näkemykseen, että tämä olisi juutalainen Messias, heprealaiskansakunnan vapauttaja.

Ani varhain elokuun 19. päivän aamuna Joosef ja Maria olivat jälleen matkalla. He nauttivat puolisensa Jordaninlaakson ylle kohoavan Sartabavuoren juurella, jatkoivat sitten matkaansa ja saapuivat Jerikoon yöksi. Siellä he jäivät

the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

122:7.2 (1350.4) It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

122:7.3 (1350.5) Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

122:7.4 (1350.6) Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

122:7.5 (1351.1) Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

122:7.6 (1351.2) Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway

kaupungin liepeillä maantien poskessa sijaitsevaan majataloon. Ilta-aterian jälkeen nasaretilaismatkamiehet vetäytyivät yön lepoon vasta käytyään pitkät keskustelut Rooman vallan harjoittamasta sorrosta, Herodeksesta, väestön kirjoihinviemisestä ja siitä, missä määrin toisaalta Aleksandrialla ja toisaalta Jerusalemissa oli vaikutusta juutalaisen oppineisuuden ja kulttuurin keskuksina. Elokuun 20. päivän aamunkoitteessa he jatkoivat matkaansa ja saapuivat ennen puoltapäivää Jerusalemiin. Siellä he kävivät temppelissä ja jatkamalla kulkuaan päämääräänsä kohti he saapuivat Betlehemiin parhaaseen aikaan iltapäivällä.

Majatalo oli täpötäynnä, ja niinpä Joosef koetti saada majapaikkaa etäisten sukulaisten luota, mutta jokainen huone Betlehemiin oli täpötäynnä. Palatessaan majatalon pihalle hän sai kuulla, että kallion kupeeseen louhitut ja heti majatalon alapuolella sijaitsevat karavaanitalit oli tyhjennetty eläimistä ja siivottu majoituksen tarpeessa olevia varten. Joosef jätti aasin pihamaalle ja nosti harteilleen heidän vaate- ja evässäkkinsä ja laskeutui yhdessä Marian kanssa kiviportaat alas heidän majapaikkaansa. He havaitsivat asettuneensa tilaan, joka oli ollut viljan varastointihuoneena pilttuiden ja seimien edessä. Sinne oli ripustettu telttaverhoja, ja he pitivät itseään onnekkaina saatuaan näinkin mukavan majapaikan.

Joosef oli ajatellut mennä suoralta kädeltä merkityttämään heidät kirjoihin, mutta Maria oli uupunut. Hän oli melkoisen levoton ja pyysi Joosefia jäämään hänen vierelleen, minkä tämä tekikin.

8. JEESUKSEN SYNTYMÄ

Koko seuraavan yön Maria oli rauhaton, niin ettei heistä kumpikaan saanut paljon unta. Päivän koittaessa synnytyspoltot tuntuivat jo selvästi, ja keskipäivän aikaan, elokuun 21. päivänä vuonna 7 eKr Maria synnytti naispuolisten matkalaistovereiden avustamana ja näiden hellässä hoivassa poikalapsen. Jeesus Nasaretilainen syntyi tähän maailmaan, hänet kapaloitiin vaatteisiin, jotka Maria oli tuonut mukanaan tällaista tilanteen mahdollista käännettä ajatellen, ja pantiin läheiseen seimeen makaamaan.

Luvattu lapsi syntyi täsmälleen samalla tavalla kuin kaikki lapset ovat tähän maailmaan ennen tuota päivää ja sen jälkeen tulleet. Ja kahdeksantena päivänä hänet juutalaisen tavan mukaan ympärileikattiin ja hänelle annettiin virallisesti nimi Joshua (Jeesus).

Jeesuksen syntymää seuranneena päivänä Joosef merkittyi heidät väestökirjoihin. Hän tapasi

in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

122:7.7 (1351.3) The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

122:7.8 (1351.4) Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. THE BIRTH OF JESUS

122:8.1 (1351.5) All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

122:8.2 (1351.6) In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they

miehen, jonka kanssa he olivat keskustelleet kahta iltaa aikaisemmin Jerikossa, ja tämä vei Joosefin erään varakkaan ystävänsä luo, jolla oli huone majatalossa ja joka sanoi ilomielin vaihtavansa majoipaikkaa nasaretilaispariskunnan kanssa. Tuona iltapäivänä he muuttivat majataloon, jossa he asuivat lähes kolme viikkoa, kunnes pääsivät majoittumaan Joosefin erään kaukaisen sukulaisen taloon.

Toisena päivänä Jeesuksen syntymän jälkeen Maria lähetti Elisabetille sanoman, että hänen lapsensa oli tullut maailmaan, ja sai vastaukseksi viestin, jossa Joosef kutsuttiin Jerusalemiin keskustelemaan kaikista heidän asioistaan Sakariaksen kanssa. Seuraavalla viikolla Joosef menikin Jerusalemiin pitämään kokousta Sakariaan kanssa. Sekä Sakariaan että Elisabetin oli vallannut vilpityn vakaumus siitä, että Jeesuksesta oli toden totta tuleva juutalainen vapahtaja, Messias, ja että heidän poikansa Johanneksen oli määrä olla hänen apulaistensa päämies, kohtalon mies hänen oikealla puolellaan. Ja koska Marialla oli samanlaisia ajatuksia, ei ollut vaikeaa saada Joosefia taivutelluksi jäämään Betlehemiin, Daavidin kaupunkiin, jotta Jeesuksella olisi tilaisuus varttua Daavidin seuraajaksi koko Israelin valtaistuimelle. Niinpä he jäivät Betlehemiin yli vuodeksi, jona aikana Joosef aina välillä työskenteli omassa kirvesmiehen ammatissaan.

Jeesuksen puolelta päivin tapahtuneen syntymän hetkellä lauloivat ohjaajiensa johdolla paikalle kokoontuneet Urantian serafit todellakin ylistyshymnejä Betlehemin seimen yllä, mutta ihmiskorvat eivät näitä ylistyksen ilmauksia tavoittaneet. Betlehemin lapselle eivät mitkään paimenet sen kummemmin kuin muutkaan ihmisluodut tulleet osoittamaan kunnioitustaan, ennen kuin vasta päivänä, jolloin muutamat Sakariaan Jerusalemistä matkaan lähettämät uurilaispapat saapuivat.

Joskus aikaisemmin oli muuan outo uskonnollinen opettaja näiden mesopotamialaispappien omasta maasta kertonut heille nähneensä unen, jossa hänelle ilmoitettiin, että "elämän valo" ilmestyisi kohdakoin maan päälle pikkulapsena, ja tämä tapahtuisi juutalaisten keskuudessa. Ja sinne näitä kolme opettajaa lähtivät tätä "elämän valoa" etsimään. Jerusalemissa monta viikkoa turhaan etsiskeltään he olivat jo kääntymäisillään takaisin kohti Uuria, kun Sakarias kohtasi heidät ja ilmoitti uskovansa, että Jeesus olisi heidän etsintöjensä kohde. Sakarias lähetti heidät Betlehemiin, josta he löysivätkin lapsen ja jättivät tuomansa lahjat tämän maiselle äidille Marialle. Lapsi oli heidän vierailunsa aikaan jo miltei kolmen viikon ikäinen.

Nämä viisaat miehet eivät nähneet mitään tähteä, joka olisi ohjannut heidät Betlehemiin.

had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

122:8.4 (1351.8) The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

122:8.5 (1352.1) At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

122:8.6 (1352.2) These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

122:8.7 (1352.3) These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the

Betlehemin tähdestä kertova kaunis legenda sai alkunsa seuraavalla tavalla: Jeesus syntyi keskipäivällä elokuun 21. päivänä vuonna 7 eKr. Toukokuun 29. päivänä vuonna 7 eKr sattui Kalojen tähtikuviossa Jupiterin ja Saturnuksen epätavallinen konjunktio. Ja on merkittävä astronominen tosiasia, että saman vuoden syyskuun 29. päivänä ja joulukuun 5. päivänä sattui samanlainen konjunktio. Näihin harvinaisiin mutta täysin luonnollisiin tapahtumiin nojautuen seuraavan sukupolven hyvää tarkoittavat intoilijat rakensivat tunteisiin vetoavan legendan Bethlehemin tähdestä ja jumaloivista itämaahan tietäjistä, jotka se johdatti seimen äärelle, ja siitä miten nämä tietäjät näkivät vastasyntyneen lapsen ja osoittivat hänelle kunnioitustaan. Orientin ja lähellä orienttia elävien ihmisten mieli iloitsee saduista, ja niinpä he sepittävät jatkuvasti tällaisia kauniita myyttejä uskonnollisten johtajiensa ja poliittisten sankareidensa elämästä. Silloin kun kirjapainotaitoa ei vielä tunnettu, kun valtaosa inhimillisestä tietämyksestä siirtyi sukupolvelta toiselle suusanallisesti, myyteistä tuli varsin helposti perimätietoa, ja perimätiedot alettiin lopulta hyväksyä tosiasioiksi.

9. JEEBUS VIEDÄÄN TEMPELIIN

Mooses oli opettanut juutalaisille, että jokainen esikoispoika kuului Herralle ja että esikoinen sen sijaan, että hänet uhrattaisiin niin kuin oli tapana pakanakansain keskuudessa, saisi jäädä eloon edellyttäen, että hänen vanhempansa lunastaisivat hänet maksamalla jollekulle valtuutetulle papille viisi sekeliä. Niin ikään oli voimassa Mooseksen antama sääntö, joka määräsi, että lapsen äidin oli puhdistautumista varten ilmoitauduttava tietyn aikamäärän kuluttua temppelissä (tai pyydyttävä jotakuta toista suorittamaan asianmukainen uhri hänen puolestaan). Nämä molemmat seremoniat oli tapana suorittaa samalla kertaa. Niinpä Joosef ja Maria menivät Jerusalemin temppeliin esittääkseen itse henkilökohtaisesti Jeesuksen papeille ja toimittaakseen hänen lunastuksensa sekä antaakseen asianmukaisen uhrin, joka takaisi Marian seremoniaalisen puhdistumisen synnytyksen muka aiheuttamasta saastaisuudesta.

Temppelin pihalla oleili pysyvästi kaksi merkittävää henkilöä: laulaja Simeon ja runoilija Hanna. Simeon oli juudealainen, mutta Hanna oli galilealainen. Tämä kaksikko vietti paljon aikaa toistensa seurassa, ja kumpikin oli pappi Sakariaan läheisiä tuttavuuksia, joille tämä oli uskonut Johanneksen ja Jeesuksen salaisuuden. Sekä Simeon että Hanna ikävöivät Messiaan saapumista, ja heidän Sakariasta kohtaan tuntemansa luottamus pani heidät uskomaan, että

star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomical fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

^{122:9.1 (1352.4)} Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

^{122:9.2 (1353.1)} There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

Jeesus oli odotettu juutalaisten vapahtaja.

Sakarias tiesi, minä päivänä Joosefin ja Marian odotettiin Jeesus mukanaan ilmestyvän temppeliin, ja hän oli etukäteen sopinut Simeonin ja Hannan kanssa, että hän kätensä tervehdykseen nostamalla osoittaisi, kuka esikoislasten joukossa olisi Jeesus.

Hanna oli tätä tilaisuutta varten kirjoittanut runon, jota Simeon Joosefin, Marian ja kaikkien temppelipihoille kokoontuneiden suureksi hämmästykseksi ryhtyi laulamaan. Ja tällainen oli heidän esikoispojan lunastusvirtensä:

Siunattu olkoon Herra, Israelin Jumala,

Sillä hän on tullut luoksemme ja valmistanut lunastuksen kansalleen;

Hän on nostanut pelastuksen sarven meille kaikille

Palvelijansa Daavidin huoneesta.

Niin kuin hän puhui pyhän profeettainsa suulla —

Että me pelastuisimme vihollisiltamme ja kaikkien niiden käsistä, jotka meitä vihaavat:

Osoittaakseen armoa meidän isillemme ja muistellakseen pyhää liittoaan —

Valaansa, jonka hän vannoi isällemme Abrahamille,

Antaakseen meille tilaisuuden, että me vihollistemme käsistä pelastuneina

Vailla pelkoa häntä palvelisimme,

Pyhyydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään kaikkina päivinäimme.

Niin, ja kutsuttakoon Sinua, lupauksen lasta, Kaikkein Korkeimman profeetaksi;

Sillä Sinä menet Herran kasvojen eteen perustamaan hänen valtakuntansa;

Jakamaan hänen kansalleen tietoa pelastuksesta

Antamalla heidän syntinsä anteeksi.

Riemuitkaa Jumalamme hellässä laupeudessa, sillä luoksemme on nyt tullut valonlähde korkeuksista

Luomaan valoa niille, jotka kyhjöttävät pimeydessä ja kuoleman varjossa;

Ohjaamaan askelemme rauhan teille.

Ja, oi Herra, päästä nyt palvelijasi rauhaan, niin kuin olet luvannut,

^{122:9.3 (1353.2)} Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

^{122:9.4 (1353.3)} For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

^{122:9.5 (1353.4)} Blessed be the Lord, the God of Israel,

^{122:9.6 (1352.5)} For he has visited us and wrought redemption for his people;

^{122:9.7 (1353.6)} He has raised up a horn of salvation for all of us

^{122:9.8 (1353.7)} In the house of his servant David.

^{122:9.9 (1353.8)} Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

^{122:9.10 (1353.9)} Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

^{122:9.11 (1353.10)} To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

^{122:9.12 (1353.11)} The oath which he swore to Abraham our father,

^{122:9.13 (1353.12)} To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

^{122:9.14 (1353.13)} Should serve him without fear,

^{122:9.15 (1353.14)} In holiness and righteousness before him all our days.

^{122:9.16 (1353.15)} Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

^{122:9.17 (1353.16)} For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

^{122:9.18 (1353.17)} To give knowledge of salvation to his people

^{122:9.19 (1353.18)} In the remission of their sins.

^{122:9.20 (1353.19)} Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

^{122:9.21 (1353.20)} To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

^{122:9.22 (1353.21)} To guide our feet into ways of peace.

^{122:9.23 (1353.22)} And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi,

Jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen kasvojen edessä;

Valon, joka on muidenkin kuin juutalaisten valaisuksi

Ja kansasi, Israelin, kunniaksi.

Matkatessaan takaisin Betlehemiin Joosef ja Maria olivat vaiti — hämmentyneitä ja kunnioittavan pelon vallassa. Ikääntyneen runoilijan, Hannan, laatima jäähyväistervehdys oli saattanut Marian pois tolaltaan, eikä Joosef voinut hyväksyä tätä ennenaikaista yritystä osoittaa Jeesus juutalaisten odottamaksi Messiaaksi.

10. HERODES RYHTYY TOIMENPITEISIIN

Mutta Herodeksen urkkijat eivät levänneet toimeettomina. Kun he raportoivat Uurin pappien Betlehemin-käynnistä Herodekselle, tämä kutsutti nämä kaldealaiset eteensä. Kovasti hän kyseli näiltä viisailta miehiltä tietoja uudesta ”juutalaisten kuninkaasta”, mutta nämä eivät voineet hänelle juuri muuta selvitystä antaa kuin, että lapsen oli synnyttänyt nainen, joka oli tullut Betlehemiin miehensä mukana väestökirjoihin merkitsemistä varten. Herodes, jota tällainen vastaus ei tyydyttänyt, lähetti heidät matkaan rahapussin kera ja määräsi, että heidän tuli löytää lapsi, jotta hänkin voisi mennä osoittamaan tälle kunnioitustaan, sillä tietäjät olivat selittäneet hänelle, että uuden kuninkaan valtakunta tulisi olemaan hengellinen, ei suinkaan ajallinen. Mutta kun viisaat miehet eivät palanneet, Herodes kävi epäluuloiseksi. Kun hän pohdiskeli näitä asioita mielessään, hänen ilmiantajansa palasivat tekemään tyhjentävää selvitystä siitä, mitä temppelissä oli vähän aikaisemmin tapahtunut. He toivat mukanaan jäljennöksen joistakin Simeonin laulun osista, laulun, jota oli laulettu Jeesuksen lunastusmenojen yhteydessä. Mutta he eivät olleet lähteneet Joosefin ja Marian perään, ja Herodes oli heille hyvin vihainen, kun he eivät pystyneet kertomaan, minne pariskunta oli pikkulapsen vienyt. Sen jälkeen hän lähetti etsijöitä ottamaan selville Joosefin ja Marian olinpaikan. Tietäessään Herodeksen ajavan takaa nasaretilaisperhettä Sakarias ja Elisabet pysyttelivät poissa Betlehemistä. Poikalapsi oli piilossa Joosefin sukulaisen luona.

Joosef pelkäsi hakea työtä, ja heidän vähäiset säästönsä olivat nopeasti hupenemassa. Joosef katsoi itsensä jo temppelissä suoritettujen puhdistautumismenojen aikana niin köyhäksi, että se oikeutti hänet uhraamaan Marian puolesta kaksi nuorta kyyhkystä, niin kuin Mooses oli

122:9.24 (1353.23) For my eyes have seen your salvation,

122:9.25 (1353.24) Which you have prepared before the face of all peoples;

122:9.26 (1353.25) A light for even the unveiling of the gentiles

122:9.27 (1353.26) And the glory of your people Israel.

122:9.28 (1353.27) On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. HEROD ACTS

122:10.1 (1353.28) But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He inquired diligently of these wise men about the new “king of the Jews,” but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph’s relatives.

122:10.2 (1354.1) Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification

määrännyt köyhän kansan äitien puhdistamisen puolesta uhrattavaksi.

Kun Herodeksen vakoojat eivät runsaan vuoden jatkuneiden etsintöjen jälkeenkään olleet saaneet selville Jeesuksen olinpaikkaa, ja koska lapsen epäiltiin edelleenkin olevan piilotettuna Betlehemiin, Herodes laati käskyn, jossa määrättiin, että jokainen Betlehemin talo oli järjestelmällisesti tarkastettava ja että kaikki alle kaksivuotiaat poikalapset oli tapettava. Herodes toivoi tällä keinoin varmistuvansa siitä, että tämä lapsi, josta oli määrä tulla ”juutalaisten kuningas”, saisi surmansa. Ja näin Juudean Betlehemissä yhden ainoan päivän kuluessa kuusitoista poikalasta menetti henkensä. Mutta juonittelu ja murhaaminen olivatkin tavallisia ilmiöitä Herodeksen hovissa, jopa hänen lähimmässä perhepiirissään.

Näiden pikkulasten joukkoteurastus suoritettiin lokakuun puolivälissä vuonna 6 eKr., kun Jeesus oli runsaan vuoden ikäinen. Mutta Herodeksen hoviväenkin keskuudessa oli sellaisia, jotka uskoivat Messiaan tuloon, ja saatuaan kuulla Betlehemin poikalasten teurastuskäskystä yksi heistä otti yhteyden Sakariaaseen, joka puolestaan lähetti sananviejän Joosefin luo. Ja joukkomurhaa edeltäneenä yönä Joosef ja Maria lähtivät lapsi mukanaan Betlehemistä Egyptin Aleksandriaan. Välttääkseen herättämästä huomiota he matkustivat Jeesuksen kanssa Egyptiin ilman matkaseuraa. He menivät Aleksandriaan Sakariaan järjestämien varojen turvin, ja Aleksandriassa Joosef harjoitti ammattiaan Marian ja Jeesuksen asuessa Joosefin perheen varakkaiden sukulaisten luona. He viipyivät Aleksandriassa kaksi kokonaista vuotta ja palasivat Betlehemiin vasta Herodeksen kuoleman jälkeen.

of mothers among the poor.

^{122:10.3 (1354.2)} When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become “king of the Jews” would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

^{122:10.4 (1354.3)} The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years, not returning to Bethlehem until after the death of Herod.

Luku 123. Jeesuksen varhaislapsuus

⇨ 122

Urantia-kirjan

124 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 123 JEESUKSEN VARHAISLAPSUUS

Osiot

Johdanto

1. Paluu Nasaretiin
2. VIIDES VUOSI (2 eKr)
3. KUUDEN VUODEN TAPAHTUMAT (1 eKr)
4. SEITSEMÄS VUOSI (1 jKr)
5. Kouluvuodet Nasaretissa
6. HÄNEN KAHDEKSAS VUOTENSA (2 jKr)

PAPER 123 THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth
2. The Fifth Year (2 B.C.)
3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)
4. The Seventh Year (A.D. 1)
5. School Days in Nazareth
6. His Eighth Year (A.D. 2)

Johdanto

BETLEHEMISSÄ vietetyn ajan epävarmuustekijät ja huolenaiheet olivat syynä siihen, että Maria vieroitti vauvan vasta kun he olivat saapuneet turvallisesti Aleksandriaan, jossa perhe kykeni asettumaan normaaleihin elämänoloihin. He asuivat sukulaistensa luona, eikä Joosefilla ollut mitään vaikeuksia huolehtia perheestään, sillä hän sai työtä pian heidän perille tulonsa jälkeen. Hän pääsi useiksi kuukaussiksi kirvesmiehen töihin ja kohosi sittemmin suuren työmiehryhmän etumieheksi erään tuolloin rakenteilla olleen julkisen rakennuksen työmaalla. Tästä uudesta kokemuksesta hän sai ajatuksen ryhtyä urakoitsijaksi ja rakentajaksi, sitten kun he olisivat taas Nasaretissa.

Kaikki nämä alkuvuodet, kun Jeesus vielä oli avuton pikkulapsi, Maria oli jatkuvasti ja yhtä mittaa varuillaan, jottei hänen lapselleen vain tapahtuisi mitään, joka vaarantaisi tämän hyvinvoinnin tai jollakin tavoin häiritsisi lapsen tulevaa tehtävää maan päällä. Kukaan äiti ei omistautunut yhtä paljon lapselleen. Kodissa, jonne Jeesus sattumalta päätyi, oli kaksi muuta suunnilleen

INTRODUCTION

^{123:0.1 (1355.1)} OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

^{123:0.2 (1355.2)} All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently

hänen ikäistään lasta, ja lähimpiin naapureihin kuului vielä kuusi lasta, jotka olivat kutakuinkin hänen ikäisiään niin, että he soveltuivat hänen leikkitovereikseen. Aluksi Marialla oli taipumusta pitää Jeesus aina lähetyvillään. Hän pelkäsi, että Jeesukselle saattaisi tapahtua jotakin, jos tämän annettaisiin leikkiä puutarhassa muiden lasten kanssa. Mutta sukulaistensa avulla Joosefin onnistui saada Maria vakuuttumaan siitä, että sellaisella menettelyllä Jeesus jäisi ilman sitä hyödyllistä kokemusta, että hän oppisi sopeutumaan ikäistensä lasten seuraan. Ja tajutessaan, että tällainen lioittelevan varjeleva ja tavattoman suojeleva kasvatustapa saattaisi olla omiaan tekemään Jeesuksesta itsetietoisien ja jossakin määrin itsekeskeisen, Maria lopulta suostui sellaiseen järjestelyyn, että salli lupauksen lapsen varttua aivan kuin kuka muu lapsi tahansa, ja vaikka hän tätä päätöstä noudattikin, hän otti kuitenkin asiakseen pitää aina pikkuväkeä silmällä, kun nämä leikkivät talon ympärillä tai puutarhassa. Lastaan rakastava äiti vain voi tietää, millaista huolta Maria kantoi sydämessään näinä imeväisiään ja varhaislapsuuden vuosina poikansa turvallisuudesta.

Koko heidän Aleksandriassa viettämänsä kaksivuotisjakson ajan Jeesuksen terveydentila oli hyvä ja hänen kasvunsa jatkui normaalisti. Muutamia ystäviä ja sukulaisia lukuun ottamatta kenellekään ei kerrottu Jeesuksen olevan "lupauksen lapsi". Muuan Joosefin sukulainen paljasti tämän seikan joillekuille Memfiksessä asuville ystävilleen, jotka olivat muinaisen Ikhnatonin jälkeläisiä, ja pienen aleksandrialaisuskovien ryhmän kanssa nämä kokoontuivat Joosefin sukulaisen ja hyväntekijän palatsikotiin vähän ennen nasaretilaisperheen Palestiinaan-paluuta toivottamaan perheelle menestystä ja osoittamaan lapselle kunnioitustaan. Paikalle kerääntyneet ystävät lahjoittivat tässä tilaisuudessa Jeesukselle täydellisen kopion heprealaiskirjoitusten kreikankielisestä käännöksestä. Mutta tämä juutalaisten pyhien kirjoitusten kopio luovutettiin Joosefin käsiin, vasta kun sekä hän että Maria olivat lopullisesti kieltäytyneet memfisläisten ja aleksandrialaisien ystäviensä kutsusta jäädä Egyptiin. Nämä uskovat inttivät, että kohtalon lapsi kykenisi Aleksandrian asukkaana harjoittamaan huomattavasti suurempaa vaikutusvaltaa kuin, mihin hän koskaan jollakin tietyllä Palestiinan paikkakunnalla asuessaan kykenisi. Nämä suostutteluyritykset viivästyttivät heidän Palestiinaan-lähtöään niin, että se tapahtui vasta jonkin ajan kuluttua siitä, kun he olivat kuulleet uutisen Herodeksen kuolemasta.

Joosef ja Maria lähtivät lopulta Aleksandriasta ystävänsä Ezraeonin laivalla, jonka määräsatama oli Joppa, ja he saapuivat tähän satamaan elokuun lopulla vuonna 4 eKr. He menivät suoraa tietä

near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus close by her side. She feared something might happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to

Betlehemiin, jossa he viipyivät koko syyskuun pitäen neuvoa ystäviensä ja sukulaistensa kanssa siitä, tulisiko heidän jäädä sinne vai palata Nasaretiin.

Maria ei ollut koskaan kokonaan luopunut ajatuksesta, että Jeesuksen pitäisi varttua Betlehemissä, Daavidin kaupungissa. Joosef ei todellisuudessa uskonut, että heidän pojastaan oli määrä tulla Israelin vapahtajakuningas. Sitä paitsi hän tiesi, ettei hän itse ollut varsinaisesti Daavidin jälkeläinen, vaan että synnä siihen, miksi hänet luettiin Daavidin jälkeläisiin, oli aikoinaan tapahtunut erään hänen esi-isänsä adoptointi Daavidista polveutuvaan sukuhaaraan. Maria tietenkin piti Daavidin kaupunkia kaikkein asianmukaisimpana paikkana, jossa Daavidin valtaistuimen uusi haltijaehdokas voitaisiin kasvattaa, mutta Joosef piti parempana kokeilla onneaan Herodes Antipaan kuin tämän veljen Arkelaoksen kanssa. Hänellä oli pahoja aavistuksia siitä, ettei lapsen olisi Betlehemissä eikä missään muussakaan Juudean kaupungissa turvallista, ja hän arveli, että Arkelaos noudattaisi Galileassa hallitsevaa Antipasta todennäköisemmin isänsä Herodeksen aikanaan harjoittamaa uhkaavaa politiikkaa. Ja kaikkien mainittujen syiden lisäksi Joosef ei salannut sitä, että hän katsoi lapsen kasvattamisen ja opettamisen kannalta Galilean muita paremmaksi paikaksi, mutta Marian esittämien vastalauseiden kumoamiseen tarvittiin kolme viikkoa.

Lokakuun ensimmäiseen päivään mennessä Joosef oli saanut Marian ja kaikki heidän ystävänsä vakuuttuneiksi siitä, että heidän olisi paras palata Nasaretiin. Niin he lokakuun alussa vuonna 4 eKr lähtivät Betlehemistä Nasaretiin ja kulkivat tämän matkan Lyddan ja Skytopoliin kautta. Heidän matkansa alkoi varhain eräänä sunnuntaiaamuna. Maria ja lapsi ratsastivat heidän vasta hankkimansa kuormajuhdan selässä, kun Joosef ja viisi mukana seuraavaa sukulaista taas taittoivat matkaa jalan. Joosefin sukulaiset eivät päästäneet heitä Nasaretin-matkalle ilman matkaseuraa. He eivät rohjenneet mennä Galileaan Jerusalemin ja Jordaninlaakson kautta, eivätkä läntiset kulkureitit olleet aivan turvallisia kahdelle yksinäiselle matkantekijälle, joilla oli alaikäinen lapsi mukanaan.

1. PALUU NASARETIIN

Neljäntenä matkapäivänä seurue saapui turvallisesti määränpäähensä. He saapuivat etukäteen mitään ilmoittamatta Nasaretin kotiinsa, jossa oli yli kolmen vuoden ajan asunut yksi Joosefin avioituneista veljistä. Tämä hämmästyti heidät nähdessään suuresti. Siinä määrin vaivihkaa he olivat toimittaneet asiansa, ettei sen kummemmin Joosefin kuin Mariankaan perhe

Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

^{123:0.5 (1356.2)} Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

^{123:0.6 (1356.3)} By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

^{123:1.1 (1356.4)} On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left

tiennyt heidän edes lähteneen Aleksandriasta. Seuraavana päivänä Joosefin veli muutti perheineen pois talosta, ja ensimmäistä kertaa sitten Jeesuksen syntymän Maria asettui pienen perheensä kanssa aloilleen nauttimaan elämästä heidän omassa kodissaan. Vajaassa viikossa Joosef sai työtä kirvesmiehenä, ja he olivat äärimmäisen onnellisia.

Heidän Nasaretiin-paluunsa aikoihin Jeesus oli noin kolmen vuoden ja kahden kuukauden ikäinen. Hän oli kaiken tämän matkustelun kestänyt mainiosti ja oli erinomaisen terve ja täynnä lapsekasta riemua ja intoa siitä, että hänellä nyt oli oma paikka, jossa juoksennella ja pitää hauskaa. Mutta hän kaipasi kovin aleksandrialaisen leikkitovereidensa seuraa.

Matkalla Nasaretiin Joosef oli taivuttanut Marian sille kannalle, että olisi vähemmän viisasta levitellä heidän galilealaisten ystäviensä ja sukulaistensa keskuuteen sellaista tietoa, että Jeesus oli lupauksen lapsi. He sopivat, ettei näistä asioista kerrota kenellekään mitään. Ja he molemmat pitivät tämän lupauksen varsin uskollisesti.

Jeesuksen neljäs elinvuosi oli alusta loppuun normaalin fyysisen kehityksen ja epätavallisen mentaalisen aktiivisuuden aikaa. Tällä välin hän oli jo solminut hyvin läheisen ystävyssuhteen Jaakob-nimiseen, suunnilleen hänen ikäiseensä naapurinpoikaan. Jeesus ja Jaakob leikkivät aina mieluusti yhdessä, ja varttuessaan heistä tuli ylimpiä ystäviä ja uskollisia tovereita.

Tämän nasaretilaisperheen elämän seuraava tärkeä tapahtuma oli heidän toisen lapsensa Jaakobin syntymä huhtikuun 2. päivän varhaisina aamuhetkinä vuonna 3 eKr. Jeesus oli ylen määrin ihastunut ajatuksesta, että hänellä oli pikkuveli, ja hän saattoi seistä tuntikausia vain seuraamassa, mitä tämä vauva elämänsä alkuvaiheessa puuhaili.

Elettiin saman vuoden keskikesää, kun Joosef rakensi pienen työpajan kyläkaivon lähetyville ja vähän matkan päähän karavaanien levähdyspaikasta. Tämän jälkeen hän teki päivisin enää hyvin vähän kirvesmiehen töitä. Hänellä oli työtovereinaan kaksi veljeään ja useita muita käsityöläisiä, joita hän lähetti työmaille jääden itse työpajaan valmistamaan ikeitä ja auroja ja tekemään muita puutöitä. Jonkin verran hän työskenteli myös nahkatöiden, köysi- ja telttakangastöiden parissa. Ja varttuessaan Jeesus, milloin ei ollut koulussa, käytti aikaansa suunnilleen yhtä paljon äitinsä auttamiseen kotiaskareissa kuin siihen, että hän seurasi isänsä työskentelyä työpajassa ja kuunteli samalla maailman neljältä kulmalta saapuvien karavaaninohjaajien ja matkustavien keskustelua ja jutustelua.

Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

123:1.2 (1356.5) Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

123:1.3 (1356.6) On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping this promise.

123:1.4 (1357.1) Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

123:1.5 (1357.2) The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

123:1.6 (1357.3) It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodwork. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

Tämän vuoden heinäkuussa, kuukautta ennen kuin Jeesus täytti neljä vuotta, koko Nasaretiin levisi pahanlaatuinen suolistosairaus, joka tarttui karavaanimatkustajilta. Vaara, että Jeesus olisi alttiina tämän tautiepidemian tarttumiselle, hätäännytti Marian niin pahasti, että hän kääriisi molemmat lapsensa nyyttiin ja pakeni veljensä maalaistaloon. Talo sijaitsi Megiddontien varrella lähellä Saridia, useita kilometrejä Nasaretista etelään. He palasivat Nasaretiin vasta runsaan kahden kuukauden kuluttua. Jeesus nautti suuresti tästä ensimmäisestä kokemuksestaan maatilalla.

2. VIIDES VUOSI (2 EKR)

Hyvän matkaa toista vuotta sen jälkeen, kun oli palattu Nasaretiin, Jeesus-poika tuli ikään, jolloin hän teki ensimmäisen henkilökohtaisen ja täydestä sydäimestä lähtevän moraalisen päätöksensä. Ja silloin hänen luokseen jäi Ajatuksensuuntaaja, Paratiisin-Isän jumalallinen lahja, joka oli aikaisemmin palvellut Makiventa Melkisedekin mukana ja saanut tällä tavoin kokemusta siitä, mitä on toimia kuolevaisen ihmisen yläpuoliselta tasolta olevan olennon inkarnoituman yhteydessä tämän olennon eläessä kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa. Tämä tapahtuma sattui helmikuun 11. päivänä vuonna 2 eKr. Jeesus ei ollut yhtään sen tietoisempi jumalallisen Opastajan tulemisesta kuin ovat olleet ne miljoonat ja taas miljoonat muut lapset, jotka ennen tuota päivää ja sen jälkeen ovat samalla tavalla saaneet tällaisen Ajatuksensuuntaajan asumaan mielessään ja työskentelemään näiden mielten lopulta tapahtuvan hengellistymisen ja heidän kehittyvän kuolemattoman sielunsa ikuisen eloonjäämisen hyväksi.

Tuona helmikuuisena päivänä päättyi Universumin Hallitsijoiden välittömästi ja henkilökohtaisesti harjoittama valvonta siltä osin kuin se liittyi Mikaelin lapsenhahmoisen inkarnoituman koskemattomuuteen. Tuosta hetkestä alkaen, koko sen ajan, jonka inkarnoituman ihmishahmoinen kehittyminen jatkui, Jeesuksen varjelun oli määrä olla tämän hänen sisimmässään asuvan Suuntaajan ja mukaan liittyvien serafisuoelijoiden vastuulla. Serafien toimintaa täydensi aika ajoin keskiväliolentojen huolenpito. Nämä oli osoitettu suorittamaan tiettyjä tarkalleen määriteltyjä tehtäviä heidän planetaaristen esimiestensä antaman ohjeen mukaisesti.

Jeesus täytti tämän vuoden elokuussa viisi vuotta, ja tästä syystä sanommekin tätä vuotta hänen elämänsä viidenneksi (kalenteri)vuodeksi. Mainittuna vuonna, vuonna 2 eKr, runsas kuukausi ennen viidettä syntymäpäiväänsä, Jeesuksen teki

^{123:1.7 (1357.4)} In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

^{123:2.1 (1357.5)} In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforetime served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

^{123:2.2 (1357.6)} On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

^{123:2.3 (1357.7)} Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the

onnelliseksi se, että hänelle syntyi Mirjam-sisar. Mirjam syntyi heinäkuun 11. päivän yönä. Seuraavan päivän iltana Jeesuksella ja hänen isällään oli pitkä keskustelu tavasta, jolla eri elollisryhmät syntyvät maailmaan erillisiksi yksilöiksi. Jeesus sai arvokkaimman osan alkuaikojen opetuksesta vanhemmiltaan, kun nämä vastasivat hänen harkittuihin ja tutkiviin kyselyihinsä. Joosef ei milloinkaan lyönyt mitään laimin siinä suhteessa, etteikö hän olisi nähnyt vaivaa ja kuluttanut aikaa vastatakseen pojan esittämiin lukuisiin kysymyksiin. Viisivuotiaasta aina kymmenvuotiaaseen saakka Jeesus oli yhtä jatkuvaa kysymysmerkkiä. Vaikkeivät Joosef ja Maria aina osanneetkaan vastata hänen kysymyksiinsä, he eivät koskaan laiminlyöneet sitä, että he keskustelivat täysipainoisesti hänen kyselyihinsä sisältyvistä asioista ja kaikin mahdollisin tavoin auttoivat häntä hänen pyrkiessään pääsemään tyydyttävään selvytyteen valppaan mielensä esille kaivamista ongelmista.

Nasaretiin-paluun jälkeen talon elämä oli ollut varsin vilkasta, ja Joosefilla oli ollut tavallistakin enemmän työtä uuden verstaansa rakentamisessa ja liikeyrityksensä saattamisessa uudelleen alkuun. Hänellä oli puuhaa niin runsaasti, ettei hän ollut ehtinyt valmistaa Jaakobille edes kehtoa, mutta tämä puute korjattiin paljon ennen Mirjamin maailmaantuloa niin, että tällä oli varsin mukava kätkyt, jossa kelliä perhekunnan ihailtavana. Ja Jeesus-lapsi osallistui sydämen kyllyydestä kaikkiin näihin luonnollisiin ja normaaleihin kotipiiriin kokemuksiin. Hän oli peräti mielissään pikkuveljestään ja vieläkin pienemmästä sisarestaan ja oli suureksi avuksi Marialle näiden hoitamisessa.

Noiden päivien ei-juutalaisessa maailmassa ei ollut montakaan kotia, jotka olisivat kyenneet antamaan lapselle älyllisessä, moraalisisessa ja uskonnollisessa mielessä paremman koulutuksen kuin, mihin Galilean juutalaiskodit kykenivät. Näillä juutalaisilla oli lastensa kasvattamista ja opettamista varten järjestelmällinen ohjelma. He jakoivat lapsen elämän seitsemään vaiheeseen:

1. Vastasyntynyt lapsi, ensimmäisestä päivästä kahdeksanteen.
2. Rintalapsi.
3. Vieroitettu lapsi.
4. Vaihe, jonka lapsi on äidistä riippuvainen; vaihe jatkui viidennen ikävuoden loppuun.
5. Lapsen orastava riippumattomuus, mikä poikien kohdalla tarkoitti kasvatusvastuun siirtymistä isälle.
6. Nuoruusikäiset nuorukaiset ja neitokset.
7. Nuoret miehet ja naiset.

night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

123:2.4 (1358.1) Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

123:2.5 (1358.2) There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven stages:

- 123:2.6 (1358.3) 1. The newborn child, the first to the eighth day.
- 123:2.7 (1358.4) 2. The suckling child.
- 123:2.8 (1358.5) 3. The weaned child.
- 123:2.9 (1358.6) 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.
- 123:2.10 (1358.7) 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.
- 123:2.11 (1358.8) 6. The adolescent youths and maidens.
- 123:2.12 (1358.9) 7. The young men and the young

Galilean juutalaisten keskuudessa äidin oli tapana kantaa vastuu lapsen opettamisesta viidenteen syntymäpäivään saakka, ja mikäli kysymyksessä oli poikalapsi, siitä lähtien isää pidettiin vastuullisena tämän opetuksesta. Tämän mukaisesti Jeesus puheena olevana vuonna siirtyi Galilean juutalaislapsen elämän viidenteen vaiheeseen, ja niin ollen Maria elokuun 21. päivänä vuonna 2 eKr luovutti hänet muodollisesti Joosefin huomaan saamaan lisää opetusta.

Vaikka Joosef nyt ottikin välittömän vastuun Jeesuksen älyllisestä ja uskonnollisesta opetuksesta, hänen äitinsä oli silti edelleenkin kiinnostunut hänen kotiopetuksestaan. Maria opetti hänet tuntemaan ja hoitamaan köynnöksiä ja kukkia, jotka kasvoivat kotipalstaa joka puolelta ympäröivien puutarhamuurien vierustoilla. Maria järjesti talon katolle (jota kesäisin käytettiin makuuhuoneena) myös matalia hiekkalaatikoita, joiden hiekkaan Jeesus piirteli karttoja ja harjoitteli alkuaiikoina myös aramean, kreikan ja myöhemmin heprean kirjoittamista, sillä aikanaan hän oppi lukemaan, kirjoittamaan ja puhumaan sujuvasti kaikkia kolmea kieltä.

Jeesus näytti olevan fyysisesti kutakuinkin täydellinen lapsi, ja mentaalisessa ja emotionaalisessa mielessä hänen kehityksensä jatkui normaalisti. Tämän viidennen (kalenteri)vuotensa lopulla hän kärsi lievästä ruoansulatushäiriöstä. Kysymyksessä oli hänen ensimmäinen, jos kohta vähäinen, sairautensa.

Vaikka Joosef ja Maria usein keskustelivatkin vanhimman lapsensa tulevaisuudesta, olisit sinä, jos silloin olisit ollut siellä, pannut merkeille vain, että varttumassa oli normaali, terve, huoleton, mutta äärimmäisen tiedonhaluinen tuohon aikaan ja paikkaan kuuluva lapsi.

3. KUUDENNEN VUODEN TAPAHTUMAT (1

EKR)

Äitinsä auttamana Jeesus oli jo oppinut aramean kielen galilealaisen murteen, ja nyt hänen isänsä ryhtyi opettamaan hänelle kreikkaa. Maria puhui kreikkaa vain vähäsen, mutta Joosef puhui sujuvasti sekä arameaa että kreikkaa. Kreikanopin oppikirjana käytettiin sitä heprealaiskirjoitusten jäljennöstä — täydellistä lain ja profeettojen laitosta, johon kuuluivat myös psalmit —, jonka he olivat saaneet lahjaksi Egyptistä-lähdön hetkellä. Koko Nasaretissa oli vain kaksi täysimittaista kreikankielisten kirjoitusten kopiota, ja se, että toinen näistä kopioista oli kirvesmiehen perheen hallussa, teki Joosefin kodista paikan, jonne monet etsiytyivät, ja näin Jeesuksella oli varttuessaan tilaisuus tavata

women.

123:2.13 (1358.10) It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

123:2.14 (1358.11) Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

123:2.15 (1358.12) Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

123:2.16 (1359.1) Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

123:3.1 (1359.2) Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest

miltei loputon määrä hartaita opiskelijoita ja vilpittömiä totuudenetsijöitä. Ennen vuoden loppua Jeesus oli ryhtynyt pitämään huolta tästä arvaamattoman kalliista käsikirjoituksesta, sitten kun hänelle oli hänen kuudentena syntymäpäivänään kerrottu, että pyhän kirjan olivat hänelle lahjoittaneet aleksandrialaiset ystävät ja sukulaiset. Eikä aikaakaan, kun hän jo osasi lukea sitä vaivatta.

Jeesus koki nuoren elämänsä ensimmäisen suuren järkytyksen, kun hän oli vähän vaille kuusivuotias. Pikkumiehestä oli tuntunut siltä, että hänen isänsä — tai ainakin hänen isänsä ja äitinsä yhdessä — tiesi kaiken. Kuvitelkaapa sen vuoksi tämän kyselevän lapsen hämmästyä, kun hän kysyi isältään, mikä oli juuri sattuneen lievän maanjäristyksen syy, ja sai kuulla Joosefin sanovan: "Poikani, sitä en todellakaan tiedä." Näin alkoi pitkä ja hämmentävä harhakuvien särkyminen, jonka kuluessa Jeesukselle selvisi, etteivät hänen maiset vanhempansa olleetkaan kaikkiviisaita eivätkä kaiken tietäviä.

Joosefin ensimmäisenä ajatuksena oli kertoa Jeesukselle, että maanjäristyksen oli aiheuttanut Jumala, mutta hetken mietittyään hän päätteli sellaisen vastauksen antavan välittömästi aiheen uusiin ja entistäkin hämmentävämpiin kysymyksiin. Jo Jeesuksen varhaisimpien ikävuosien aikana oli varsin vaikeata vastata hänen fyysisiä ja sosiaalisia ilmiöitä koskeviin kyselyihinsä sanomalla hänelle ajattelemattomasti, että vastuun kantoi milloin Jumala, milloin perkele. Vallalla olleen juutalaisten omaksuman uskomuksen mukaisesti Jeesus oli pitkään taipuvainen hyväksymään opin hyvistä ja pahoista hengistä mentaalisten ja hengellisten ilmiöiden mahdolliseksi selitykseksi, mutta varsin aikaisessa vaiheessa hän alkoi epäillä, tokko tällaiset näkymättömät voimat olisivat vastuussa luonnonmaailman fyysisistä tapahtumista.

Vuoden 1 eKr alkukesällä, ennen kuin Jeesus oli täyttänyt kuutta vuotta, Sakarias, Elisabet ja heidän poikansa Johannes tulivat käymään Nasaretin perheen luona. Jeesus ja Johannes viihtyivät hyvin yhdessä tämän heidän muistamansa ensimmäisen tapaamisen aikana. Vaikkeivät vierailijat voineetkaan viipyä kuin muutaman päivän, vanhemmat keskustelivat silti monista asioista, myös poikiensa tulevaisuutta koskevista suunnitelmista. Vanhempien käydessä keskustelujaan pojat leikkivät palikoilla hiekkalaatikossa talon katolla ja pitivät hauskaa monella muulla aidon poikamaisella tavalla.

Tavattuinaan Johanneksen, joka oli kotoisin Jerusalemin lähetyviltä, Jeesus alkoi osoittaa tavatonta kiinnostusta Israelin historiaa kohtaan ja esittää yksityiskohtaisia kysymyksiä sapattiriittien, synagogasaarnejon ja vähän väliä vietettyjen muistojuhlien merkityksestä. Hänen isänsä selitti

students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

123:3.2 (1359.3) The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, "My son, I really do not know." Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

123:3.3 (1359.4) Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

123:3.4 (1359.5) Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

123:3.5 (1359.6) Having met John, who came from near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father

hänelle kaikkien näiden juhla-aikojen merkityksen. Ensimmäisenä oli keskitalven juhla-alaistus, joka kesti kahdeksan päivää. Se aloitettiin sytyttämällä yksi kynttilä ensimmäisenä iltana, ja kynttilöiden lukumäärää lisättiin kunakin iltana yhdellä. Tällä haluttiin muistella temppelein vihkimistä sen jälkeen, kun Juudas Makkabealainen oli palauttanut voimaan Mooseksen määräämät palvelusmenot. Seuraavana oli vuorossa alkukevään puurim-juhla, jota vietettiin Esterin ja hänen toimestaan tapahtuneen Israelin vapautumisen muistoksi. Sitten seurasi juhlallinen pääsiäinen, jota aikuiset, mikäli suinkin mahdollista, viettivät Jerusalemissa, kun lapset taas muistivat kotona, ettei koko viikkoon saanut syödä hapatettua leipää. Myöhemmin oli vuorossa uutishedelmien juhla, sadonkorjuujuhla, ja viimeisenä, juhlavimpana kaikista, oli uuden vuoden juhla, sovituksen päivä. Vaikka Jeesuksen nuorelle mielelle jotkin näistä juhlista ja juhlamenoista olivatkin vaikeasti ymmärrettäviä, hän pohdiskeli niitä silti vakavasti ja meni sitten täysin rinnoin mukaan lehtimajanjuhlan iloihin. Se oli koko juutalaiskansan vuotuinen loma-aika, aika, jolloin he muuttivat ulos lehteviin majoihin ja antautuivat ilonpidon ja mielihyvän valtaan.

Tämän vuoden aikana Joosefilla ja Marialla oli vaikeuksia Jeesuksen rukousten suhteen. Hän piti tiukasti kiinni siitä, että hän puhuisi taivaalliselle Isälleen koko lailla niin kuin hänellä oli tapana jutella Joosefille, maiselle isälleen. Tämä poikkeaminen juhlavammista ja kunnioittavammista tavoista pitää yhteyttä Jumaluuteen oli hänen vanhemmistaan, eritoten hänen äidistään, hieman kiusallista, mutta mitään keinoa ei ollut suostutella häntä muuttamaan tapansa, vaan hänen tapanaan oli lausua rukouksensa juuri niin kuin häntä oli opetettu, minkä jälkeen hän vaatimalla vaati saada "vähän jutella taivaallisen Isäni kanssa".

Saman vuoden kesäkuussa Joosef luovutti Nasaretissa sijaitsevan työpajansa veljilleen ja ryhtyi työskentelemään virallisesti rakennusurakoitsijana. Ennen vuoden loppua perheen tulot olivat yli kolminkertaistuneet. Köyhyyden ahdinkoa ei nasaretilaisperhe enää kertaakaan kokenut kuin vasta Joosefin kuoleman jälkeen. Perhe kasvoi kasvamisestaan, ja paljon rahaa käytettiin ylimääräiseen opetukseen ja matkusteluun, mutta Joosefin tulot kasvoivat aina samaa tahtia menojen lisääntymisen kanssa.

Muutamat tämän jälkeen seuranneet vuodet Joosef teki paljon töitä Kaanassa, (Galilean) Betlehemissä, Magdalassa, Nainissa, Sepforiissa, Kapernaumissa ja Eendorissa sekä lisäksi paljon rakennustöitä Nasaretissa ja sen lähistöllä. Kun Jaakobista tuli kyllin vanha auttamaan äitiään kotiaskeissa ja nuorempien lasten hoitamisessa, Jeesus oli usein poissa kotoa matkustaessaan isänsä mukana näihin

explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

123:3.6 (1360.1) During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having "just a little talk with my Father in heaven."

123:3.7 (1360.2) In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

123:3.8 (1360.3) The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen

ympäristön kaupunkeihin ja kyliin. Jeesus oli tarkka huomioidentekijä, ja näillä kodin ulkopuolelle suuntautuneilla matkoillaan hän hankki paljon käytännön tietoa. Hän keräsi ututterasti tietoa ihmisestä ja siitä, miten tämä eli maan päällä.

Puheena olevana vuonna Jeesus edistyi pitkälle väkevien tunteidensa ja voimakkaiden mielenliikkeidensä sovittamisessa perheen keskinäisen yhteistyön ja kotikurin vaatimuksiin. Maria oli rakastava äiti mutta melkoisen ankara kurinpitäjä. Joosefilla oli kuitenkin monissa suhteissa suurempi vaikutusvalta Jeesukseen, sillä hänen tapanaan oli istua pojan viereen ja juurta jaksain selittää todelliset ja pohjimmaiset syyt siihen, miksi oli kaikkien perheenjäsenten viihtyvyyttä ja rauhaa ajatellen välttämätöntä kurin avulla rajoittaa henkilökohtaisia mieltymyksiä. Kun tilanne oli Jeesukselle selitetty, hän toimi aina älyä ja halukkuutta osoittaen vanhempiensa toiveiden ja perheen yhteisten sääntöjen mukaisesti.

Jeesus käytti suuren osan joutilaasta ajastaan, silloin kun hänen äitinsä ei tarvinnut hänen apuaan taloustöissä, päivisin kukkien ja kasvien ja iltaisin tähtien tutkimiseen. Hänessä ilmeni kiusallinen mieltymys maata selällään ja tuijotella ihmetellen taivaan tähtitarhaa vielä kauan sen jälkeen kun oli hänen tavallinen nukkumaanmenoaikansa tässä järjestystä vaalivassa nasaretilaiskodissa.

4. SEITSEMÄS VUOSI (1 JKR)

Tämä oli Jeesuksen elämässä todella vaiheikas vuosi. Tammikuun alkupuolella Galileassa oli suuri lumimyrsky. Lunta satoi hyvinkin puoli metriä. Se oli Jeesuksen elinaikanaan näkemistä lumipyryistä sankin ja Nasaretissa yksi runsaimmista sataan vuoteen.

Se, mitä juutalaislapset Jeesuksen aikoihin leikkivät, oli melko rajoittunutta. Aivan liian usein lapset leikkivät niitä vakavampia puuhia, joita he näkivät vanhempien ihmisten toimittavan. He leikkivät usein häitä ja hautajaisia, seremonioita, joita he tavan takaa näkivät ja jotka olivat sangen näyttäviä. He tanssivat ja lauloivat, mutta heillä oli varsin vähän sääntöjen mukaan leikittäviä pelejä, leikkejä, joista myöhempien aikojen lapset ovat niin suuresti nauttineet.

Erään naapurinpojan ja myöhemmin oman veljensä Jaakobin kanssa Jeesus leikki mielellään perheen puusepänerveä peränurkassa, jossa heillä oli hyvin hauskaa lastujen ja puupalikoiden seassa. Jeesuksen oli aina vaikea käsittää, mitä pahaa piili tietynlaisissa leikeissä, jotka olivat kiellettyjä sapattina, mutta hän mukautui aina vanhempiensa toiveisiin. Hänellä oli huumorintajua ja leikkimieltä, jotka hänen elinaikanaan ja hänen sukupolvensa aikaisessa elinympäristössä saivat

observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

123:3.9 (1360.4) This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

123:3.10 (1360.5) Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

123:4.1 (1361.1) This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

123:4.2 (1361.2) The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

123:4.3 (1361.3) Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the

varsin vähän tilaisuutta päästä esille, mutta aina neljätoistavuotiaaksi saakka hän oli enemmän aikaa iloinen ja huoleton.

Marialla oli kyyhkyslakka taloon liitetyn eläinsuojan katolla, ja he käyttivät kyyhkysten myynnistä saamansa tulot erityisenä hyväntekeväisyysrahastona, jota Jeesus hoiti siitä ensin kymmenykset vähennettyään ja ne synagogan virkailijalle luovutettuaan.

Tähän mennessä ainoaan varsinaiseen onnettomuuteensa Jeesus joutui pudotessaan takapihan kiviportaita, jotka johtivat telttakankaalla katettuun makuuhuoneeseen. Se tapahtui idästä odottamatta nousseen heinäkuisen hiekkamyrskyn aikana. Kuumat, puuskittain hienoa hiekkaa kuljettavat tuulet puhalsivat tavallisesti sadekauden aikana, erityisesti maalisi- ja huhtikuussa. Oli perin harvinaista, että tällainen myrsky puhalsi heinäkuussa. Kun myrsky puhkesi, Jeesus oli tapansa mukaan talon katolla leikkimässä, sillä kuivanakautena se oli enemmän aikaa hänen tavanomainen leikkipaikkansa. Kun hän laskeutui portaita, hiekkä sokaisi hänet, ja hän putosi. Tämän onnettomuuden jälkeen Joosef rakensi kaiteet portaiden kummallekin sivustalle.

Ei ollut mitään keinoa, jolla tämä onnettomuus olisi voitu estää. Se ei ollut luettavissa kahden tilapäisen keskivälivarjelijan syyksi — yksi ensiasteinen ja yksi toisasteinen keskiväliolento oli nimittäin asetettu pitämään poikaa silmällä — myöskään serafivartijan syyksi asiaa ei voitu panna. Se ei yksinkertaisesti vain ollut vältettävissä. Mutta tämä vähäinen tapaturma, joka sattui sillä aikaa, kun Joosef oli poissa kotoa Eendorissa, sai Marian mielessä aikaan sellaisen huolestuneisuuden, että hän muutamien kuukausien ajan epäviisaasti pyrki pitämään Jeesuksen tiiviisti vierellään.

Taivaalliset persoonallisuudet eivät mielivaltaisesti puutu aineellisella tasolla sattuviin onnettomuuksiin, fyysisluontoihin arkipäivän tapahtumiin. Tavallisissa oloissa vain keskiväliolennot voivat kohtalon miesten ja naisten persoonaa suojellakseen puuttua aineellisiin olosuhteisiin, ja erityistapauksissakin nämä olennot voivat toimia tällä tavoin vain ylempiensä nimenomaisia toimeksiantoja noudattaen.

Ja kysymyksessä oli vain yksi monista tällaisista tälle tiedonjanoiselle ja seikkailunhaluiselle nuorukaiselle sittemmin sattuneista vahingoista. Jos luot mielessäsi kuvan tarmokkaan pojan keskimääräisestä lapsuudesta ja nuoruudesta, saat melko hyvän käsityksen Jeesuksen nuoruudenaikaisesta elämänvaiheesta, ja voit tällöin kuvitella, miten paljon huolta hän aiheutti vanhemmilleen, varsinkin äidilleen.

Nasaretilaisperheen neljäs lapsi, Joosef,

environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

^{123:4.4 (1361.4)} Mary maintained a dovecote on top of the animal house adjoining the home, and they used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

^{123:4.5 (1361.5)} The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

^{123:4.6 (1361.6)} There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

^{123:4.7 (1361.7)} Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

^{123:4.8 (1361.8)} And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

^{123:4.9 (1362.1)} The fourth member of the Nazareth

syntyi keskiviikkonaamuna, maaliskuun 16. päivänä vuonna 1 jKr.

family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. KOULUVUODET NASARETISSA

Jeesus oli nyt seitsenvuotias eli iässä, jolloin juutalaislasten edellytettiin aloittavan virallinen opintensä synagogakouluissa. Niinpä hän tämän vuoden elokuussa aloitti Nasaretissa vaiheikkaan koulunkäyntinsä. Pikkumiehemme osasi jo lukea, kirjoittaa ja puhua sujuvasti kahta kieltä: arameaa ja kreikkaa. Hänen oli nyt määrä ottaa tehtäväkseen oppia lukemaan, kirjoittamaan ja puhumaan heprean kieltä. Ja hän oli todella innoissaan edessään avautuvasta uudesta koululaisen maailmasta.

Kolmen vuoden ajan, kymmenvuotiaaksi asti, hän kävi Nasaretin synagogan alkeiskoulua. Näiden kolmen vuoden ajan hän opetteli lainkirjan alkeita, siinä muodossa kuin tämä teos oli heprean kielellä kirjaan pantu. Seuraavat kolme vuotta hän opiskeli ylemmän asteen koulussa ja painoi muistiinsa pyhän lain syvällisemmät opetukset niitä ääneen toistamalla. Hän valmistui tästä synagogakoulusta kolmantenatoista ikävuotenaan, ja synagogan johtajat luovuttivat hänet vanhemmilleen oppineena ”käskyn poikana”, joka siitä lähtien olisi Israelin yhteisön vastuunalainen kansalainen. Tämä kaikki oikeutti hänet osallistumaan pääsiäisenviettoon Jerusalemissa. Niinpä hän tuona vuonna osallistuiakin isänsä ja äitinsä seurassa ensimmäistä kertaa pääsiäisjuhille.

Nasaretin koulussa oppilaat istuivat puolikkaassa lattialla, kun hashen, muuan synagogan viranhaltija, heidän opettajansa, istui heitä vastapäätä. He aloittivat opiskelunsa Kolmannesta Mooseksen kirjasta eli Leviticuksesta, siirtyivät sitten opettelemaan muita lain kirjoja, minkä jälkeen vuorossa oli profeettojen ja psalmien opiskelu. Nasaretin synagoga omisti täydellisen kopion hepreankielisistä kirjoituksista. Ennen kahdettatoista ikävuotta ei opiskeltu mitään muuta kuin näitä kirjoituksia. Kesäkuukausien aikana koulutunteja vähennettiin huomattavasti.

Jeesuksesta tuli varsin lyhyessä ajassa loistava hepreantaitaja, ja hänen nuoruusvuosinaan, kun sattui, ettei Nasaretissa ollut käymässä ketään arvovierasta, häntä pyydettiin usein lukemaan heprealaiskirjoituksia synagogaan säännönmukaisesti sapatipalveluksiin kokoontuneille uskollisille.

Näillä synagogakouluilla ei tietenkään ollut mitään oppikirjoja. Hashenilla oli opettaessaan tapana sanoa lause ja oppilaat toistivat sen sitten hänen perässään yhteen ääneen. Jos oppilaalla oli käytettävissään kirjoitetut lain kirjat, hän opetteli läksynsä lukemalla kirjaa ääneen ja yhtä mittaa

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

123:5.1 (1362.2) Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

123:5.2 (1362.3) For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated “son of the commandment” — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

123:5.3 (1362.4) At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

123:5.4 (1362.5) Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

123:5.5 (1362.6) These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

toistamalla.

Virallisemman koulunkäytinsä ohella Jeesus alkoi seuraavaksi saada kosketusta maailman neljältä kulmalta kotoisin olevien ihmisluontoon, sillä hänen isänsä korjauspajassa kävi ihmisiä monista maista. Kun hänen ikänsä karttui, hän kuljeskeli vapaasti karavaanimatkustajien seassa näiden viivähtäessä kyläkaivon lähellä levähtämässä ja aterioimassa. Kreikkaa sujuvasti puhuvana hän keskusteli useimpien karavaanimatkustajien ja -ohjaajien kanssa vaivatta.

Nasaret oli karavaanien asema ja matkanteon solmukohta, väestöltään suurelta osin ei-juutalainen. Samalla se oli laajalti tunnettu juutalaisten perinteisen lain vapaamielisen tulkinnan keskuksena. Galileassa juutalaiset menivät vapaammin ei-juutalaisten pariin kuin, mikä oli heidän käytäntönsä Juudeassa. Ja kaikkiin Galilean kaupunkeihin verrattuina Nasaretin juutalaiset olivat vapaamielisimpiä niiden sosiaalisten rajoitusten tulkinnoissaan, jotka perustuivat pelkoihin mahdollisesta itsensä saastuttamisesta, jos joutuisi kosketuksiin ei-juutalaisten kanssa. Ja näistä seikoista sai alkunsa Jerusalemissa yleisesti käytetty sanonta: "Voiko Nasaretista muka tulla jotakin hyvää?"

Jeesus sai moraaliopetuksensa ja hengellisen sivistyksensä pääasiassa omassa kodissaan. Suuren osan älyllisestä ja teologisesta opetuksestaan hän sai hashenilta. Mutta todellisen sivistyksensä — sen mielen ja sydämen varustuksen, jota tarvitaan ihmisen joutuessa tositalanteessa koettelemaan itseään elämän asettamien ongelmien kanssa kamppailtaessa —, hän sai kanssaihmistensä keskuudessa liikkumalla. Juuri tämä läheinen yhdessäolo muiden ihmisten, nuorten ja vanhojen, juutalaisten ja ei-juutalaisten, kanssa tarjosi hänelle tilaisuuden päästä tuntemaan ihmisten sukukunta. Jeesus oli verrattoman sivistynyt sikäli, että hän ymmärsi ihmisiä perin pohjin ja rakasti heitä hartaasti.

Kaikki nämä synagogassa viettämänsä vuodet hän oli loistava oppilas, jolla oli paljon etua siitä, että hän osasi kolmea kieltä. Nasaretin hashen huomauttikin Joosefille tilanteessa, jolloin Jeesus päätti koulukurssinsa, että hän kukaties "oli oppinut enemmän Jeesuksen syvälle käyvistä kysymyksistä" kuin, mitä hän oli "kyennyt poikaselle opettamaan."

Koko oppikurssinsa ajan Jeesus oppi paljon, ja synagogassa pidetyt säännölliset sapattisaarnat olivat hänelle suuri innoituksen lähde. Oli tavanmukaista, että Nasaretissa sapatitiin viipyyä merkittäviä vierailijoita pyydettiin puhumaan synagogassa. Varttuessaan Jeesus kuuli monien, kaikkialta juutalaisesta maailmasta tulevien, suurten ajattelijoiden esittävän

123:5.6 (1362.7) Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, "Can any good thing come out of Nazareth?"

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus' finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he "had learned more from Jesus' searching questions" than he had "been able to teach the lad."

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who

näkemyksiään, samoin kuin monien sellaisten, jotka eivät olleet kovinkaan puhdasoppisia juutalaisia, sillä Nasaretin synagoga oli muuan heprealaisen ajattelun ja kulttuurin edistynyt ja vapaamielinen keskus.

Seitsemänikäisinä koulumaailmaan astuessaan (tuolloin juutalaiset olivat juuri saattaneet voimaan oppivelvollisuuslain) oppilailta oli tapana valita oma "syntymäpäivätekstinsä", eräänlainen kultainen sääntö, joka opastaisi heitä koko opiskeluajan ja jota he käyttivät usein lähtökohtana, kun he kolmentoistaikäisinä pitivät valmistumistilaisuudessa puheen. Jeesuksen valitseman tekstin oli kirjoittanut profeetta Jesaja: "Herran Jumalan henki on minun päälläni, sillä Herra on minut voidellut; hän on lähettänyt minut viemään hyvää sanomaa nöyrylle; sitomaan niitä, joiden sydän on särkynyt; julistamaan kahlituille vapautusta ja päästämään hengelliset vangit vapauteen."

Nasaret oli yksi heprealaiskansakunnan kahdestakymmenestä neljästä pappiskeskuksesta. Mutta Galilean pappiskunta oli perinteisten lakien tulkinnassaan huomattavasti juudealaisia kirjanoppineita ja rabbeja vapaamielisempi. Ja Nasaretissa oltiin sapatin noudattamisenkin suhteen muita vapaamielisempiä. Siksi Joosefin tapana olikin viedä Jeesus sapatit-iltapäivinä kävelyretkille, ja yksi heidän mieluisimmista huvituksistaan oli kiivetä heidän kotinsa lähistöllä sijaitsevalle kukkulalle. Sieltä heille avautui esteetön näköala koko Galileaan. Luoteen suunnalla he voivat kirkkaina päivinä nähdä Karmelvuoren pitkän harjanteen, joka jatkui mereen saakka, ja monet kerrat Jeesus kuunteli isänsä esittämän tarinan Eliaasta. Tämä kuului ensimmäisten joukossa niiden heprealaispappien pitkään rivistöön, jotka arvostelivat Ahabia ja paljastivat Baalin papit. Pohjoisessa kohotti Hermonvuori lumisen huippunsa hohtaen majesteettisena ja halliten taivaanrantaa ylärinteiden kimallellessa lähes tuhannen metrin matkalta ikilumesta vitivalkoisina. Kaukana idässä he saattoivat erottaa Jordaninlaakson ja vieläkin kauempana Moabin kallioiset kukkulat. Samalla tavoin he etelässä ja idässä voivat nähdä Dekapoliin kreikkalais-roomalaiset kaupungit amfiteattereineen ja suurellisine temppeleineen, kun auringonsäteet osuivat niiden marmoriseiniin. Ja jos he viipyivät kukkulalla auringonlaskuun saakka, heidän oli lännen suunnalla mahdollista erottaa kaukaisella Välimerellä purjehtivat alukset.

Jeesus saattoi tarkkailla karavaaneja, kun ne tulivat neljältä suunnalta ja kulkivat reiteillään kohti Nasaretia ja sieltä pois, ja etelän suunnalla hänen katseensa kantoi avaran ja hedelmällisen Esdraelonin tasangon yli, joka levittäytyi Gilboavuoren suunnalle ja Samariaan.

Milloin he eivät kiivenneet kukkuloille

were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their "birthday text," a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free."

123:5.12 (1363.5) Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheatres and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

123:5.13 (1364.1) From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

123:5.14 (1364.2) When they did not climb the heights

kaukaisuksiin ulottuvaa maisemaa katselemaan, he kuljeskelivat maaseudulla tutkimassa, miten luonnon ilmeet vaihtuivat kulloisenkin vuodenajan mukaan. Kotipiirissä saamansa opetuksen lisäksi Jeesuksen alkuopetuksessa tavoiteltiin kunnioittavaa ja myönteistä suhdetta luontoon.

Jo ennen kuin Jeesus oli täyttänyt kahdeksan vuotta, hän oli kaikkien Nasaretin äitien ja nuorten naisten tuntema. Nämä olivat tavanneet hänet ja keskustelleet hänen kanssaan kaivolla, joka ei ollut kaukana hänen kodistaan ja joka oli yksi koko kaupungin sosiaalisen kanssakäymisen ja kuulumistenvaihdon keskuksista. Puheena olevana vuonna Jeesus oppi lypsämään perheen lehmän ja hoitamaan muita eläimiä. Tämän ja seuraavan vuoden aikana hän oppi myös valmistamaan juustoa ja kutomaan. Kymmenvuotiaana hän oli jo taitava käsittelemään kangaspuita. Jotakuinkin näihin aikoihin Jeesus ja naapurinpoika Jaakob ystäväystyivät savenvalajan kanssa, joka teki työtään virtaavan lähteen äärellä. Ja katsellessaan, miten Naatanin näppärät sormet muovailivat savea savenvalajan pyörällä, kumpainenkin heistä teki monta kertaa päätöksen ryhtyä savenvalajaksi, sitten kun olisi varttunut aikuiseksi. Naatan piti näistä pikkumiehistä kovasti ja antoi heille usein savea leikittäväksi. Hän nimittäin pyrki voimistamaan heidän luovaa mielikuvitustaan sillä, että innosti heitä kilpailemaan erilaisten esineiden ja eläinhahmojen luomisessa.

6. HÄNEN KAHDEKSAS VUOTENSA (2 JKR)

Koulunkäynnin osalta tämä oli mielenkiintoinen vuosi. Vaikkei Jeesus ollutkaan mikään epätavallinen opiskelija, hän oli uuras oppilas, joka kuului luokan edistyneempään kolmannekseen ja joka teki työnsä niin hyvin, että hänet vapautettiin koulunkäynnistä viikon ajaksi joka kuukausi. Tuon viikon hän vietti tavallisesti joko kalastajasetänsä luona Galileanmeren rannalla Magdalan lähistöllä tai enonsa maatilalla, joka sijaitsi noin kahdeksan kilometrin päässä Nasaretista etelään.

Vaikka hänen äitinsä olikin käynyt ylen määrin huolekkaaksi hänen terveydestään ja turvallisuudestaan, hän alkoi vähitellen sopeutua näihin kodin ulkopuolelle suuntautuviin retkiin. Jeesuksen sedät, enot ja tädit pitivät hänestä kaikki hyvin paljon, ja niin heidän välillään käytiinkin kiihkeää kilpailua siitä, kuka heistä saisi hänet luokseen näillä kuukausittaisilla käynneillä tämän vuoden ja muutamien seuraavien vuosien aikana. Hän suoritti (varhaislapsuutensa jälkeen) ensimmäisen viikonmittaisen vierailunsa enonsa maatilalle tämän vuoden tammikuussa; ensimmäisen, viikonpituisen kalassaolokokemuksensa hän sai Galileanmerellä

to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

^{123:5.15 (1364.3)} Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

^{123:6.1 (1364.4)} This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

^{123:6.2 (1364.5)} Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

toukokuussa.

Näihin aikoihin Jeesus tapasi erään damaskoslaisen matematiikanopettajan, ja joitakin uusia laskutapoja opittuaan hän useiden vuosien ajan vietti paljon aikaansa matematiikan parissa. Hänelle kehittyi tarkka lukujen, etäisyyksien ja mittasuhteiden taju.

Jeesus alkoi viihtyä hyvin veljensä Jaakobin seurassa, ja tämän vuoden lopulla hän ryhtyi opettamaan veljelleen aakkosia.

Käsillä olevan vuoden aikana Jeesus sopi sellaisista järjestelyistä, että hän sai maitotuotteita vastaan harpunsoittotunteja. Hän piti tavattoman paljon kaikesta musiikkiin liittyvästä. Myöhemmin hän teki parhaansa virittääkseen nuorten tovereidensa keskuudessa kiinnostusta laulumusiikkia kohtaan. Yksitoista täytettyään hän oli taitava harpisti, joka nautti suuresti saadessaan viihdyttää perhettään ja ystäviään epätavallisilla tulkintoillaan ja osaavilla improvisoinneillaan.

Samalla kun Jeesus jatkoi kadehdittavaa edistymistään koulussa, kaikki ei ollut hänen vanhempiansa ja opettajiensa kohdalla yhtä mutkatonta. Hän esitti esittämästä päästyään monia kiusallisia kysymyksiä, jotka koskivat sekä tiedettä että uskontoa, eritoten maantiedettä ja astronomiaa. Aivan erityisen itsepintaisesti hän halusi saada selvän siitä, miksi Palestiinassa esiintyi kuivakausi ja sadekaus. Kerran toisensa jälkeen hän etsi selvitystä siihen, miksi Nasaretin ja Jordaninlaakson lämpötilojen välillä oli niin suuri ero. Hän ei kerta kaikkiaan koskaan lakannut esittämästä tällaisia älykkäitä mutta hämmentäviä kysymyksiä.

Hänen kolmas veljensä, Simon, syntyi perjantai-iltana, huhtikuun 14. päivänä tänä vuonna eli vuonna 2 jKr.

Helmikuussa Nasaretiin saapui Naahor, yksi Jerusalemin rabbiakatemian opettajista, tarkkailemaan Jeesusta, sen jälkeen kun hän oli ollut samanlaisella asialla Sakariaan kodissa Jerusalemin lähistöllä. Hän tuli Nasaretiin Johanneksen isän kehotuksesta. Vaikka hän aluksi oli jonkin verran kauhuissaan Jeesuksen suorapuheisuudesta ja epäsovinnaisesta tavasta suhtautua uskonnollisiin asioihin, hän kuitenkin katsoi sen johtuvan vain siitä, että Galilea oli niin kovin kaukana heprealaisen oppineisuuden ja kulttuurin keskuksista, ja neuvoi Joosefia ja Mariaa antamaan hänelle luvan ottaa Jeesus mukaansa Jerusalemiin, jossa tämä pääsisi osalliseksi juutalaiskulttuurin keskuksen tarjoamasta sivistyksestä ja koulutuksesta. Maria oli puolittain jo valmis suostumaan. Hän oli vakuuttunut siitä, että hänen vanhimmasta pojastaan olisi tuleva Messias, juutalainen vapahtaja. Joosef empi, hän oli yhtä vakuuttunut siitä, että Jeesuksesta oli määrä varttua kohtalon mies, mutta millaiseksi tuo

^{123:6.3 (1364.6)} About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

^{123:6.4 (1364.7)} Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

^{123:6.5 (1364.8)} This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

^{123:6.6 (1365.1)} While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

^{123:6.7 (1365.2)} His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

^{123:6.8 (1365.3)} In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill

kohtalo osoittautuisi, sen suhteen hän oli perin juurin epävarma. Mutta hän ei milloinkaan tosissaan epäillyt, etteikö hänen poikansa olisi ollut määrää suorittaa jokin suuri tehtävä maan päällä. Mitä enemmän hän ajatteli Naahorin antamaa neuvoa, sitä enemmän hän epäili ehdotetun Jerusalemissa-oleskelun viisautta.

Kun Joosefin ja Marian mielipiteiden välillä ilmeni tällaista eroavuutta, Naahor pyysi lupaa jättää koko asian Jeesuksen ratkaistavaksi. Jeesus kuunteli tarkkaavaisesti, keskusteli Joosefin ja Marian sekä yhden naapurin, kivenhakkaaja Jaakobin, kanssa, jonka poika oli hänen mieluisin leikkiverinsa, ja ilmoitti sitten kaksi päivää myöhemmin, että kun hänen vanhempiansa ja neuvonantajiansa välillä esiintyi kovin suurta mielipiteiden eroavuutta ja koskei hän pitänyt itseään pätevänä ottamaan vastuuta näinkin suuresta päätöksestä, ja lisäksi kun hän itse ei tuntenut voimakasta vetoa puoleen eikä toiseen, hän koko tilanteen huomioon ottaen oli lopulta päättänyt ”puhua asiasta Isäni kanssa, joka on taivaassa”; ja koska hän ei ollut täysin varma vastauksesta, hänestä tuntui, että hänen tulisi jäädä kotiin ”isäni ja äitini luokse”. Ja sen lisäksi hän sanoi: ”Ne, jotka rakastavat minua näin suuresti, toki kykenevät tekemään hyväkseni enemmän ja opastamaan minua turvallisemmin kuin vieraat, jotka pystyvät näkemään vain ulkokuoreni ja tekemään havaintoja mielestäni, mutta jotka tuskin voivat minua tosiasiallisesti tuntea.” He olivat kaikki ihmeissään, ja Naahor lähti matkoihinsa, takaisin Jerusalemiin. Ja kului monta vuotta, ennen kuin kysymys Jeesuksen kotoalähdöstä nousi uudelleen pohdinnan kohteeksi.

some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

^{123:6.9 (1365.4)} Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to “talk with my Father who is in heaven”; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home “with my father and mother,” adding, “they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me.” They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

Luku 124. Jeesuksen myöhempi lapsuusikä

⇨ 123

Urantia-kirjan

125 ⇨

IV OSA. JEE SUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 124 JEE SUKSEN MYÖHEMPI LAPS UUSIKÄ

Osiot

Johdanto

1. JEE SUKSEN YHDEKSÄS VUOSI (3 jKr)
2. KYMMENES VUOSI (4 jKr)
3. YHDESTOISTA VUOSI (5 jKr)
4. KAHDESTOISTA VUOSI (6 jKr)
5. HÄNEN KOLMASTOISTA VUOTENSA (7 jKr)
6. Matka Jerusalemiin

PAPER 124

THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

Johdanto

VAIKKA Jeesuksen mahdollisuudet kouluopetuksen saamiseen olisivat saattaneet olla Aleksandriassa paremmat kuin Galileassa, hänellä ei siellä toisaalta olisi voinut olla yhtä oivallisia olosuhteita omien elämänongelmiensa selvittämiseen vähimmällä mahdollisella opetuksellisella ohjauksella eikä mahdollisuutta päästä samalla nauttimaan siitä suuresta edusta, joka hänen osakseen nyt tuli, kun hän oli jatkuvasti yhteydessä suureen määrään kaikkiin eri yhteiskuntaluokkiin kuuluvia miehiä ja naisia sivistyneen maailman kaikilta kulmilta. Jos hän olisi jäänyt Aleksandriaan, hänen kasvatustaan olisivat ohjanneet juutalaiset pelkästään juutalaisten suuntaviivojen mukaan. Nasaretissa hän sai sellaisen kasvatuksen ja pääsi osalliseksi sellaisesta koulutuksesta, jotka sanottua tyydyttävämmiin valmensivat häntä ymmärtämään ei-juutalaisia ja jotka antoivat hänelle paremman ja tasapainoisemman käsityksen siitä, mitkä olivat heprealaisen teologian toisaalta itäisten eli babylonialaisten ja toisaalta läntisten eli hellenististen näkemysten suhteelliset ansiot.

INTRODUCTION

124:0.1 (1366.1) **ALTHOUGH** Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. JEESEKSEN YHDEKSÄS VUOSI (3 JKR)

Vaikkei oikeastaan voi sanoa, että Jeesus olisi joskus ollut vakavasti sairas, oli sekä hänellä että hänen veljillään ja vauvaikäisellä sisarellaan kuitenkin tänä vuonna joitakin lieviä lapsuusiänvaivoja.

Koulunkäynti jatkui, ja edelleenkin hän oli suosiota nauttiva oppilas, joka sai joka kuukausi yhden viikon vapaata. Ja vieläkin hän jakoi aikansa suunnilleen tasan isän kanssa naapurikaupunkeihin tekemiensä matkojen, enon maatilalle Nasaretin eteläpuolelle suorittamiensa käyntien ja Magdalan rannasta tehtyjen kalaretkien kesken.

Koulussa tähän mennessä ilmenneistä ikävyyksistä vakavin sattui lopputalvella, kun Jeesus rohkeni asettua hashenia vastaan sen opin osalta, jonka mukaan kaikki veistokuvat, maalaukset ja piirrokset olisivat luonteeltaan epäjumalanpalvonnallisia. Jeesuksesta oli mieluisaa niin piirtää maisemia kuin muovaila savesta mitä erilaisimpia esineitä. Kaikelle tämäntapaisellekin puuhalle luettiin juutalaisten laissa ankara tuomio, mutta tähän saakka hän oli onnistunut torjumaan vanhempiensa vastustelun niin, että nämä olivat sallineet hänen jatkaa näitä askareitaan.

Mutta koulussa tämä ongelma pulpahti taas pinnalle. Eräs pahimmin takapajulle jääneistä oppilaista nimittäin yllätti Jeesuksen piirtämässä hiilellä opettajan kuvaa luokkahuoneen lattiaan. Siinä se oli, päivän selvänä, ja monet synagogan vanhimmista kävivät sitä katsomassa, ennen kuin komitea lähti Joosefin luokse vaatimaan, että hänen vanhimman poikansa vallattomuuksien tyrehdyttämiseksi olisi tehtävä jotakin. Ja vaikkei tämä ollut ensimmäinen kerta, kun Joosefille ja Marialle esitettiin valituksia heidän monitaitoisien ja tarmokkaan lapsensa edesottamuksista, se oli kuitenkin kaikista häntä vastaan siihen mennessä esitetystä syytöksistä vakavin. Aivan talon takaoven ulkopuolella olevan suuren kiven päällä istuen Jeesus kuunteli tovin syytöksiä, joita ladeltiin hänen taiteellisia ponnistelujaan vastaan. Häntä harmitti, että hänen muka ilkitöistään soimattiin hänen isäänsä, ja niin hän marssi sisälle ja astui pelottomasti syyttäjiensä eteen. Vanhimmat joutuivat hämmingin valtaan. Jotkut olivat valmiita tarkastelemaan tapahtunutta huumorin kannalta, joku sen sijaan tuntui ajattelevan, että poikahan oli rienaaja, ellei peräti jumalanpilkkaja. Joosef oli ymmällään, Maria suutuksissaan, mutta Jeesus vaati tulla kuulluksi. Hän sanoi sanottavansa, puolusti rohkeasti kantaansa, ja viimeiseen asti itsensä hilliten hän ilmoitti, että hän tässä, niin kuin kaikissa muissakin kiistakysymyksissä, tyytyisi siihen, mitä

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

124:1.1 (1366.2) Though it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along with his brothers and baby sister.

124:1.2 (1366.3) School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

124:1.3 (1366.4) The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

hänen isänsä päättäisi. Ja vanhimpain komitea poistui paikalta lausumatta sanaakaan.

Maria koetti taivutella Joosefia antamaan Jeesukselle luvan muovata savea kotona, kunhan tämä antaisi lupauksen, ettei hän enää jatkaisi näitä arveluttavia puuhia koulussa, mutta Joosef tunsikin olevansa pakotettu tekemään sellaisen ratkaisun, että rabbinin toisesta käskystä esittämän tulkinnan tulisi olla voimassa. Ja mitään, mikä olisi esittänyt jotakin tai jotakuta, ei Jeesus, niin kauan kuin hän asui isänsä talossa, enää tuon päivän jälkeen piirtänyt tai muovailut. Hän ei kuitenkaan tullut vakuuttuneeksi, että jotakin väärää olisi ollut siinä, mitä hän oli tehnyt, ja luopuminen hyvinkin mieluisasta ajankulusta oli yksi hänen nuoren elämänsä koettelemuksista.

Kesäkuun jälkipuoliskolla Jeesus kiipesi isänsä mukana ensi kertaa Taaborinvuoren huipulle. Oli kirkas päivä, ja näköala oli suurenmoinen. Yhdeksänvuotiaasta miehenalusta tuntui kuin hän olisi tosiaankin katsellut koko maailmaa — Intiaa, Afrikkaa ja Roomaa lukuun ottamatta.

Jeesuksen toinen sisar, Martta, syntyi torstai-iltana, syyskuun 13. päivänä. Kolme viikkoa Martan maailmaantulon jälkeen Joosef, joka nyt oli jonkin aikaa kotona, ryhtyi rakentamaan heidän taloonsa lisätilaa: työhuoneen ja makuuhuoneen yhdistelmää. Jeesukselle tehtiin pieni höyläpenkki, ja hän sai ensi kerran omat työkalunsa. Monet vuodet hän työskenteli aina silloin tällöin penkkinsä ääressä, ja hänestä tuli erittäin asiantunteva ikeidentekijä.

Tämä samoin kuin seuraava talvi olivat Nasaretissa kylmimmät moneen vuosikymmeneen. Jeesus oli vuorilla nähnyt lunta, ja lunta oli satanut Nasaretissakin useaan kertaan, vaikkei se muutamaa hetkeä kauempaa maassa pysynytkään; mutta jäätä hän ei ennen tätä talvea ollut nähnyt. Se tosiasia, että vesi voi esiintyä sekä kiinteässä että nestemäisessä olomuodossa ja lisäksi vielä höyrynä — jo kauan aikaa hän oli pohdiskellut kiehuvista padoista nousevan höyryn ongelmia — pani tämän pikkumiehen ajattelemaan laajemmaltikin fyysistä maailmaa ja sen kokoonpanoa. Ja tähän varttuvaan nuorukaiseen ruumiillistunut persoonallisuus oli kuitenkin kaiken aikaa kaikkien näiden ilmiöiden aktuaalinen luoja ja organisoija koko kaukaisuuksiin ulottuvan universumin alueella.

Nasaretin ilmasto ei ollut ankara. Tammikuu oli kylmin kuukausi, ja silloin lämpötila oli keskimäärin noin 10° C. Kuumimpien kuukausien eli heinä- ja elokuun aikana lämpötila tapasi vaihdella 24° C ja 32° C välillä. Laskeuduttaessa vuorilta Jordanin ja Kuolleidenmeren laaksoon Palestiinan ilmasto vaihtuu jääkylmästä paahtavan kuumaksi. Ja näin juutalaisilla oli tavallaan valmius

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

elää jokseenkin kaikissa ilmasto-oloissa, joita maailmassa ylipäättään esiintyy.

Länneestä puhalsi tavallisesti kuumimpinakin kesäkuukausina viileä merituuli kello kymmenestä aamulla kello kymmenen tienoille illalla. Mutta aina silloin tällöin saattoi hirveän kuumia tuulia päästä puhaltamaan itäisestä autiomaasta koko Palestiinan ylitse. Nämä kuumat henkäykset tulivat tavallisesti helmi- ja maaliskuussa sadekauden ollessa kääntymässä loppuileen. Sadekauden aikana sadetta saatiin virkistävinä kuuroina marraskuulta huhtikuulle, mutta sade ei ollut jatkuva. Palestiinassa oli vain kaksi vuodenaikaa: kesä ja talvi eli kuivakausi ja sadekausi. Kasvit puhkesivat kukkaan tammikuussa, ja huhtikuun lopulle tullessa koko maa oli yhtä suurta kukkatarhaa.

Käsillä olevan vuoden toukokuussa Jeesus oli ensi kertaa enonsa maatilalla auttamassa elonkorjuutöissä. Ennen kuin hän täytti kolmetoista, hän oli metallientyöstämistä lukuun ottamatta jo ehtinyt päästä enemmän tai vähemmän selville kaikesta, mitä miehet ja naiset Nasaretin seudulla työkseen tekivät, ja vanhempana, sen jälkeen kun hänen isänsä oli kuollut, hän vietti useita kuukausia sepän pajassa.

Silloin kun työtä ja karavaaniliikennettä oli vähän, Jeesus teki isänsä seurassa monta huvia ja työmatkaa lähistön Kaanaan, Eendoriin ja Nainiin. Jo poikasena hän kävi usein Sepforiissa, joka sijaitsi vain viitisen kilometrin päässä Nasaretista luoteeseen ja oli vuodesta 4 eKr likimain vuoteen 25 jKr Galilean pääkaupunki ja yksi Herodes Antipaan residenssikaupungeista.

Jeesuksen fyysinen, älyllinen, sosiaalinen ja hengellinen kasvu jatkui. Hänen kodin ulkopuolelle tekemillään matkoilla oli suuri merkitys sikäli, että ne auttoivat häntä ymmärtämään paremmin ja jalomielisemmin omaa perhettään, ja näihin aikoihin hänen vanhempansakin alkoivat jo ottaa oppia hänestä, samalla kun he itse opettivat häntä. Jeesus oli jo nuoruudessaan omaperäinen ajattelija ja taitava opettaja. Hän oli alituisen törmäyskurssissa niin kutsutun ”suullisen lain” kanssa, mutta hän koetti aina mukautua perheensä noudattamiin käytäntöihin. Hän tuli mukavasti toimeen ikäistensä lasten kanssa, mutta näiden mielen hidasliikkeisyys useinkin masensi häntä. Ennen kuin hän oli täyttänyt kymmenen vuotta, hänestä oli tullut seitsemästä pojasta koostuvan ryhmän johtaja. He muodostivat seuran, jonka tarkoituksena oli miehuuden edellyttämien fyysisten, älyllisten ja uskonnollisten valmiuksien edistäminen. Näiden poikien keskuuteen Jeesus onnistui tuomaan monia uusia pelejä ja erilaisia, entistä parempia fyysisen virkistytymisen muotoja.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. KYMMENES VUOSI (4 JKR)

Elettiin heinäkuun viidettä päivää, joka oli kuukauden ensimmäinen sapatti, kun Jeesus isänsä kanssa maaseudulle suorittamansa kävelyretken aikana puki ensimmäistä kertaa sanoiksi tuntemuksia ja ajatuksia, jotka osoittivat, että hän oli käymässä tietoiseksi elämäntehtävänsä epätavallisesta luonteesta. Joosef kuunteli tarkkaavaisesti poikansa suurimerkityksisiä sanoja mutta ei esittänyt montakaan kommenttia eikä omasta puolestaan kertonut, mitä tiesi. Seuraavana päivänä Jeesus kävi samanlaisen mutta pitemmän keskustelun äitinsä kanssa. Myös Maria kuunteli, mitä pojalla oli sanottavaa, mutta hänkään ei tarjoutunut paljastamaan omia tietojaan. Kului lähes kaksi vuotta, ennen kuin Jeesus seuraavan kerran puhui vanhemmilleen tästä hänen omassa tietoisuudessaan yhä vahvemaksi käyvästä totuuden paljastumisesta siltä osin, mikä olisi hänen persoonallisuutensa olemus ja hänen maan päällä suorittamansa tehtävän luonne.

Elokuussa hän aloitti opintonsa synagogan yläkoulussa. Koulussa hän aiheutti itsepintaisesti esittämillään kysymyksillä yhtä mittaa ongelmia. Yhä useammin hän piti koko Nasaretia enemmän tai vähemmän kuohuksissa. Hänen vanhemmillaan ei ollut halua kieltää häneltä näiden rauhattomuutta aiheuttavien kysymysten esittämistä, ja pikkumiehen uteliaisuus, ymmärrys ja tiedonjano herättivät hänen pääopettajassaan tavatonta mielenkiintoa.

Jeesuksen leikkiverit eivät nähneet hänen käyttäytymisessään mitään yliluonnollista, vaan useimmissa asioissa hän oli täysin heidän kaltaisensa. Hänen kiinnostuksensa opiskelua kohtaan oli jonkin verran keskitasoa korkeammalla mutta ei mitenkään epätavallista. Hän kylläkin esitti koulussa kysymyksiä enemmän kuin muut hänen luokallaan.

Hänen epätavallisin ja silmiinpistävän ominaisuutensa oli ehkä se, ettei hän halunnut taistella oikeuksiensa puolesta. Koska hän oli ikäisekseen sangen kehittynyt miehenalku, hänen leikkitovereistaan tuntui omituiselta, ettei hänellä ollut halua puolustaa itseään edes vääryyttä vastaan eikä edes joutuessaan omaan persoonaansa kohdistuvan väkivallan kohteeksi. Kävi kuitenkin niin, ettei hän tämän ominaispiirteensä takia joutunut paljontaan kärsimään, sillä hänellä oli ystävänä häntä vuotta vanhempi naapuripoika Jaakob. Tämä oli Joosefin erään liikekumppanin, kivenhakkaajan, poika. Jaakob ihaili Jeesusta suuresti ja otti asiakseen huolehtia siitä, ettei kukaan päässyt käyttämään hyväkseen Jeesuksen tuntemaa vastenmielisyyttä fyysisistä tappelua kohtaan. Vartuneemmat ja huonotapaiset pojat kävivät

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

124:2.1 (1368.3) It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

124:2.2 (1368.4) He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

124:2.3 (1368.5) Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

124:2.4 (1368.6) Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender,

useat kerrat Jeesuksen kimppuun hänen sävyisyyteensä luottaen, mutta kerta kerran perään he saivat nopean ja varman rangaistuksen hänen aina valmiin puolustajansa, itse itsensä nimittäneen esitaistelijansa, kivenhakkaajan pojan Jaakobin kädestä.

Jeesus oli niiden nasaretilaispoikien yleisesti hyväksytty johtaja, jotka edustivat oman aikansa ja sukupolvensa korkeampia ihanteita. Hänen nuoret toverinsa todellakin rakastivat häntä, ei vain siksi, että hän oli rehti, vaan myös siksi, että hänessä tuli esille harvinainen ja ymmärtäväinen myötätunto, joka todisti rakkaudesta ja jossa oli hienotunteisen säälin vivahte.

Tänä vuonna hän alkoi osoittaa selvää mieltymystä vanhempien ihmisten seuraa kohtaan. Hänestä oli ilo keskustella kulttuuri-, kasvatus-, sosiaalisista, taloudellisista, poliittisista ja uskonnollisista asioista varttuneempien ihmisten kanssa, ja hänen järkeilyjensä syvällisyys ja havaintojensa terävyys niin lumosivat hänen aikuiset keskustelukumppaninsa, että nämä olivat aina enemmän kuin halukkaita juttelemaan hänen kanssaan. Aina siihen saakka, kun kodin ylläpito siirtyi hänen vastuulleen, hänen vanhempansa koettivat alituisen houkutella häntä seurustelemaan mieluummin ikäistensä tai lähempänä omaa ikäänsä olevien kuin varttuneempien ja paremmat tiedot omaavien ihmisten kanssa, jotka hän itse selvästi osoitti asettavansa etusijalle.

Tämän vuoden loppupuolella hänen kokemuksiinsa kuului kahden kuukauden mittainen sedän kanssa Galileanmerelle tehty kalamatka, eikä hänen saaliinsa vähäinen ollutkaan. Hänestä oli ennen miehuusiän saavuttamista kehkeytynyt asiantunteva kalastaja.

Hänen fyysinen kehityksensä jatkui. Koulussa hän oli pitkälle edistynyt ja etuoikeuksista nauttiva oppilas. Kotona hän tuli toimeen nuorempien veljiensä ja sisartensa kanssa kokolailla hyvin, sillä hänellä oli puolellaan se etu, että hän oli kolme ja puoli vuotta vanhempi kuin muista lapsista vanhin. Nasaretissa hänestä ajateltiin hyvää, ellei oteta lukuun joidenkuiden heikkolahjaisempien lasten vanhempia, jotka sanoivat Jeesuksesta, että tämä oli liian nenäkäs, että häneltä puuttui ikäiseltään edellytettyä nöyryyttä ja nuoruudelle ominaista kainoutta. Hänessä ilmeni entistä vahvempaa taipumusta ohjata nuorten toveriensa leikkejä vakavampiin ja ajatukseksaampiin uomiin. Hän oli synnynnäinen opettaja, eikä hän suoraan sanottuna voinut olla tällä tavoin toimimatta, silloinkaan kun hänen oli oikeastaan tarkoitus vain leikkiä.

Joosef ryhtyi jo varhaisessa vaiheessa antamaan Jeesukselle opastusta siinä, mitä keinoja oli olemassa elannon hankkimiseksi. Hän

Jacob the stone mason's son.

124:2.5 (1369.1) Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

124:2.6 (1369.2) This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful

selvitti, mitä etuja maanviljelyllä oli tarjota teollisuuteen ja kaupankäyntiin verrattuna. Galilea oli Juudeaa kauniimpi ja vauraampi seutukunta, ja Galileassa elinkustannukset olivat vain neljänneksen siitä, mitä ne olivat Jerusalemissa ja Juudeassa. Galilea oli maatalouskylien ja kukoistavien teollisuuskaupunkien provinssi, johon kuului runsaat kaksisataa yli viidentuhannen asukkaan ja kolmekymmentä yli viidentoistatuhannen asukkaan kaupunkia.

Kun Jeesus oli isänsä kanssa ensimmäisellä matkallaan tekemässä huomioita Galileanjärven rantamien kalastusteollisuudesta, hän oli jo melkein päättänyt ryhtyä kalastajaksi, mutta läheinen kosketus hänen isänsä ammattiin vaikutti myöhemmin siihen, että hänestä tulikin puuseppä, kun taas vieläkin myöhemmin kokonainen vaikutusvoimaisten tekijöiden yhteenkasautuma johti hänet tekemään lopullisen valintansa, jonka mukaan hänestä tuli uuteen järjestykseen kuuluva uskonnonopettaja.

3. YHDESTOISTA VUOSI (5 JKR)

Koko tämän vuoden ajan pikkumiehemme teki edelleenkin isänsä kanssa matkoja kodin ulkopuolelle, mutta tavan takaa hän vieraili myös enonsa maatilalla ja pistäytyi silloin tällöin Magdalassa käydäkseen kalassa sen sedän kanssa, jonka tukikohta sijaitsi tuon kaupungin lähistöllä.

Joosef ja Maria tunsivat usein houkutusta osoittaa Jeesukselle, että tämä oli jollakin tavoin heidän erityinen suosikkinsa, tai muulla tavoin paljastaa, että he tiesivät hänen olevan lupauksen lapsi, kohtalon poika. Mutta kumpikin hänen vanhemmistaan oli kaikissa näissä asioissa erityisen viisas ja tarkkavaistoinen. Niinä muutamina kertoina, jolloin he tosiaan jollakin tavoin osoittivat asettavansa hänet vähäisimmässäkään määrin etusijalle, nuorimies ei hetkeäkään epäroinyt torjua kaiken tällaisen erityishuomion.

Jeesus vietti melkoisesti aikaa karavaanien huoltovarastolla, ja maailman kaikilta kulmilta saapuvien matkamiesten kanssa keskustelemalla hän hankki ikäisekseen hämmästyttävän laajan tietomäärän kansainvälisistä asioista. Tämä oli viimeinen vuosi, jolloin hän vielä saattoi nauttia paljosta leikkimisestä ja nuoruuden huolettomuudesta. Tästä ajankohdasta eteenpäin alkoivat vaikeudet ja velvollisuudet tämän nuorukaisen elämässä nopeasti kasaantua.

Juuda syntyi keskiviikkoiltana, kesäkuun 24. päivänä vuonna 5 jKr. Tämän seitsemännen lapsen syntymään liittyi komplikaatioita. Maria oli usean viikon ajan niin vakavasti sairas, että Joosef jäi kotiin. Jeesuksella oli varsin paljon työtä isänsä

and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

^{124:2.10 (1369.6)} When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

^{124:3.1 (1369.7)} Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

^{124:3.2 (1369.8)} Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of a destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

^{124:3.3 (1370.1)} Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

^{124:3.4 (1370.2)} On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with

puolesta asioita toimittaessaan ja niitä monia velvollisuuksia hoitaessaan, jotka johtuivat hänen äitinsä vakavasta sairaudesta. Tämän jälkeen tällä nuorukaisella ei enää ollut mahdollisuutta omaksua aikaisempien vuosiansa lapsenomaista suhtautumista. Äitinsä sairausajasta alkaen, vähän ennen kuin täytti yksitoista vuotta, hänen oli pakko ottaa kantaakseen esikoispojalle kuuluvat vastuut ja tehdä tämä kaikki yhtä tai kahta kokonaista vuotta aikaisemmin kuin tällaisten taakkojen olisi normaalisti pitänyt joutua hänen harteilleen.

Hashen vietti joka viikko yhden illan Jeesuksen kanssa ja auttoi tätä oppimaan heprealaiskirjoitukset. Hän oli sangen kiinnostunut lupaavan oppilaansa edistymisestä, siksi hän olikin valmis tätä monin tavoin auttamaan. Kyseisellä juutalaisella pedagogilla oli suuri vaikutus tähän kasvavaan mieleen, mutta koskaan hän ei kyennyt ymmärtämään, miksi Jeesus suhtautui niin välinpitämättömästi kaikkiin hänen ehdotuksiinsa, jotka koskivat sellaisia tulevaisuuden näkymiä, että tämä lähtisi Jerusalemiin jatkamaan opintojaan oppineiden rabbin johdolla.

Toukokuun puolivälin paikkeilla nuorimies seurasi isäänsä liikematkalle Skytopolikseen, Dekapoliin merkittävimpään kreikkalaiskaupunkiin, muinaiseen heprealaisten Betsheanin kaupunkiin. Matkan aikana Joosef kertoi monia asioita niin muinaisesta historiasta Saul-kuninkaiseen ja filistealaisineen kuin Israelin myrskyisän historian myöhemmistäkin tapahtumista. Tämän niin kutsutun pakanakaupungin siisti ilme ja erinomainen järjestys tekivät valtavan vaikutuksen Jeesukseen. Hän ihasteli ulkoilmateatteria ja ihaili kaunista marmoritemppeliä, joka oli omistettu ”pakanallisten” jumalten palvomiseen. Pojan osoittama innostus sai Joosefin pahasti tolaltaan, ja hän yritti Jerusalemin juutalaisen temppelin kauneutta ja suurenmoisuutta ylistämällä torjua näitä poikansa saamia myönteisiä vaikutelmia. Jeesus oli Nasaretin kukkulalta usein uteliaana katsellut tätä mahtavaa kreikkalaiskaupunkia ja oli monet kerrat esittänyt kysymyksiä sen suurisuuntaisista julkisista laitoksista ja koristeellisista rakennuksista, mutta hänen isänsä oli aina pyrkinyt välttämään näihin kysymyksiin vastaamista. Nyt he olivat kasvotusten tämän ei-juutalaisen kaupungin koko komeuden kanssa, eikä Joosef keksinyt, miten hän tahdikkaasti voisi jättää Jeesuksen kysymykset vaille vastausta.

Kaiken lisäksi sattui, että juuri tuona ajankohtana Skytopoliin amfiteatterissa oli meneillään Dekapoliin kreikkalaiskaupunkien väliset fyysistä kuntoisuutta mittaavat kilpailut ja julkiset näytökset, ja Jeesus vaati peräänantamattomasti, että hänen isänsä veisi hänet katsomaan kisoja. Ja hänen vaatimuksensa olivat niin ponnekkaita, ettei Joosefilla ollut sydäntä

errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbi.

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the “heathen” gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and

sitä häneltä kieltää. Poika oli koko innollaan mukana kisajännityksessä ja antautui täydestä sydämestään mukaan tunnelmaan, joka vallitsi fyysisen kunnon ja urheilullisten taitojen näytöksessä. Joosef oli sanoin kuvaamattoman järkyttynyt huomattavasti, millä innostuksella hänen poikansa näitä ”pakanallisen” turhamaisuuden näytöksiä katseli. Kun kisat olivat ohi, Joosef koki elämänsä yllätyksen kuullessaan, kuinka Jeesus ilmoitti hyväksyvänsä tällaiset kisat ja olevansa sitä mieltä, että Nasaretin nuorille miehille olisi hyväksi, jos näilläkin olisi mahdollisuus päästä tällä tavoin nauttimaan ulkoilmassa suoritettavasta terveestä fyysisestä toiminnasta. Joosef puhui Jeesuksen kanssa pitkään ja hartaasti tällaisten harrastusten kelvottomuudesta, mutta hän tiesi vallan hyvin, ettei nuorimies siitä vakuuttunut.

Ainoa kerta, jolloin Jeesus näki isänsä hänelle vihaisena, sattui tuona samaisena iltana heidän huoneessaan majatalossa, kun poika heidän keskustelunsa kuluessa unohti juutalaiset ajattelutavat kyllin pahasti ehdottaakseen Joosefille, että he palaisivat kotiin työskentelemään sen hyväksi, että Nasaretiin rakennettaisiin amfiteatteri. Kun Joosef kuuli esikoispoikansa laskettelevan ilmoille näin epäjuutalaisia mielipiteitä, hän unohti tavanomaisen tynnen käyttäytymistapansa ja Jeesusta hartioista tarttuen huusi vihaisesti: ”Poikani, niin kauan kuin elät, älä koskaan enää anna minun kuulla sinun päästävän suustasi noin kelvotonta ajatusta.” Jeesus säikähti isänsä tunteenpurkausta; hänen ei ollut koskaan aikaisemmin tarvinnut omakohtaisesti kokea sitä kirkvettä, jonka hänen isänsä suuttuminen aiheutti, ja hän oli sanoin kuvaamattoman kauhistunut ja järkyttynyt. Hän vastasi vain: ”Hyvä on, isäni, olkoon niin.” Eikä poika isänsä eläessä enää milloinkaan puheissaan vähäisimmälläkään tavalla viitannut kisoihin eikä muihinkaan kreikkalaisten urheiluharrastuksiin.

Myöhemmin Jeesus näki Jerusalemin kreikkalaisen amfiteatterin ja tuli tietämään, miten vihattavia kaikki sen tapaiset ilmiöt juutalaisten katsantokannalta olivat. Siitä huolimatta hän koetti koko elämänsä ajan sisällyttää omiin henkilökohtaisiin suunnitelmiinsa terveen virkistytymisen ajatuksen, ja niin laajasti kuin juutalaisten käytäntö sellaisen salli, hän yritti tuoda sitä esille myöhemmin käyttöön otetussa kahdentoista apostolinsa säännöllisessä toimintaohjelmassa.

Tämän yhdenkymmentoista vuotensa lopulla Jeesus oli elinvoimainen, hyvin kehittynyt, kohtalaisen leikkisä ja kokolailla huoleton nuorukainen, mutta tästä vuodesta eteenpäin hänellä alkoi yhä useammin ilmetä omalaatuisia syvällisen mietiskelyn ja vakavan pohdinnan kausia. Häntä askarrutti kovasti se, miten hän

entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of "heathen" vaingloriousness. After the games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, "My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live." Jesus was startled by his father's display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father's indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, "Very well, my father, it shall be so." And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

124:3.9 (1371.2) Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

124:3.10 (1371.3) At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his

suoriutuisi velvollisuuksistaan perhettään kohtaan ja olisi samalla kuuliainen koko maailmaan kohdistuvalle kutsumustehtävälleen. Hän oli nimittäin jo käsittänyt, ettei hänen palveluksensa ollut tarkoitus rajoittaa vain juutalaisten kohentamiseen.

4. KAHDESTOISTA VUOSI (6 JKR)

Tämä oli Jeesuksen elämässä tapahtumatäyteinen vuosi. Hänen koulumenestyksensä jatkui, ja luonnon tutkimiseen hän ei väsynyt koskaan. Samalla hän perehtyi yhä laajemmin menetelmiin, joilla ihmiset ansaitsivat elantonsa. Hän ryhtyi tekemään säännöllistä työtä kotinsa puusepänverstaassa, ja hänen annettiin itse päättää ansioidensa käytöstä, mikä oli juutalaisperheessä vallitakseen perin harvinainen järjestely. Puheena olevana vuonna hän oppi myös, että sellaiset asiat oli viisasta pitää perhepiirin salaisuutena. Hän alkoi tiedostaa, millä tavoin hän oli ollut kotikylässään häiriöksi, ja tästä lähtien hän kävi aina vain hienotunteisemmaksi sikäli, että hän piti omana tietonaan kaiken, mikä olisi saattanut antaa aihetta pitää häntä tovereistaan poikkeavana.

Koko tämän vuoden ajan hän koki monia oman tehtävänsä luonteeseen kohdistuneita epävarmuuden, ellei suoranaisten epäilyksen, kausia. Hänen luonnollisella tavalla kehittyvä mielensä ei vielä käsittänyt hänen kaksinaisen olemuksensa todellisuutta. Se tosiasia, että hänellä oli vain yksi persoonallisuus, oli syynä siihen, että hänen oli tietoisuutensa tasolla vaikea käsittää niiden tekijöiden kaksinaista alkuperää, joista tähän samaiseen persoonallisuuteen liittyvä olemus muodostui.

Tästä ajankohdasta alkaen hän alkoi tulla yhä menestyksekkäämmin toimeen veljiensä ja sisartensa kanssa. Hän oli entistäkin tahdikkaampi, aina myötätuntoinen ja heidän hyvinvoinnistaan ja onnellisuudestaan huolehtiva. Ja aina julkisen toimintansa alkuun saakka hänellä olikin heihin hyvät suhteet. Asian täsmällisemmin sanoaksemme: hän tuli erinomaisen hyvin toimeen Jaakobin, Mirjamin ja kahden nuoremman (tuolloin vielä syntymättömän) lapsen, Aamoksen ja Ruutin, kanssa. Martan kanssa hän tuli aina melko hyvin toimeen. Sen verran kuin hänellä ylipäänsä oli kotona hankaluuksia, ne johtuivat enimmäkseen kitkasta, jota esiintyi toisaalta hänen ja toisaalta Joosefin ja Juudan, etenkin jälkimmäisen, välillä.

Joosefille ja Marialle oli uuvuttava kokemus olla vastuussa tämän jumalallisuuden ja ihmisyyden ennennäkemättömän yhdistelmän kasvattamisesta, ja heille lankeaa suuri kunnia siitä, että he suorittivat nämä vanhempien

obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

124:4.1 (1371.4) This was an eventful year in Jesus' life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

124:4.2 (1371.5) Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:4.3 (1371.6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:4.4 (1372.1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their

velvollisuudet perin juurin uskollisesti ja menestyksellisesti. Jeesuksen vanhemmat tajusivat aina vain paremmin, että heidän vanhimmassa pojassaan piili jotakin yli-inhimillistä, mutta he eivät edes unelmissaan osanneet ajatella tämän lupauksen lapsen itse asiassa ja totuudessa olevan tämän olevaisista ja olennoista koostuvan paikallisuniversumin aktuaalinen luoja. Joosef ja Maria elivät ja kuolivat saamatta koskaan tietää, että heidän poikansa Jeesus oli todellisuudessa kuolevaisen olennon lihalliseen hahmoon inkarnoitunut Universumin Luoja.

Tänä vuonna Jeesus kiinnitti enemmän kuin koskaan huomiota musiikkiin, ja hän jatkoi kotona pitämässään koulussa sisarustensa opettamista. Jotakuinkin näihin aikoihin pikkumiehestä tuli syvästi tietoinen siitä, että Joosefin ja Marian välillä ilmeni näkemyseroja hänen tehtävänsä luonteesta. Hän pohdiskeli paljon näitä vanhempiensa eriäviä mielipiteitä, ja monet kerrat hän kuuli heidän keskustelunsa, kun he luulivat hänen olevan sikeässä unessa. Hän kallistui yhä enemmän isänsä näkemyksen kannalle, jopa niin, että hänen äitinsä tulisi loukkaantumaan tajutessaan, että hänen poikansa oli vähä vähältä hylkäämässä hänen opetuksensa asioissa, jotka koskivat hänen elämänuraansa. Ja vuosien vieressä tämä yhteisymmärrykseen ilmestynyt särö laajeni. Maria käsitti Jeesuksen tehtävän tarkoitusta aina vain vähemmän, ja tähän hyvään äitiin koski aina vain riipaisevammin se, ettei hänen suosikkipoikansa täyttänytkaan hänen hartaita odotuksiaan.

Joosef piti yllä yhä vahvemaksi käyvää uskoa Jeesuksen tehtävän hengelliseen luonteeseen. Ja tässäkin valossa, muista ja tärkeämmistä syistä puhumattakaan, näyttää valitettavalta se, ettei hän saanut elää nähdäkseen, miten hänen käsityksensä Jeesuksen maan päälle tapahtuneesta lahjoittautumisesta toteutui.

Viimeisenä kouluvuotenaan, kun Jeesus oli kaksitoistavuotias, hän nuhteli isäänsä tämän noudattamasta juutalaisesta tavasta, jonka mukaan tämä joka kerran taloon sisälle mennessään tai sieltä ulos tullessaan kosketti ovenkamanaan naulattua pergamenttisuikeletta ja sen jälkeen suuteli sormeä, joka oli koskettanut pergamenttia. Tähän rituaaliin kuului vielä tapa sanoa: "Herra on varjeleva ulosmenemisemme ja sisään tulemisemme tästä hetkestä eteenpäin ja iankaikkisesta iankaikkiseen." Joosef ja Maria olivat moneen kertaan opettaneet Jeesukselle, mistä syystä kuvia ei saanut veistää eikä piirtää, ja selittäneet, että sellaisia luomuksia saatettaisiin käyttää epäjumalanpalvonnallisiin tarkoituksiin. Vaikkei Jeesus kokonaan käsittänytään, miksi he panivat veistokset ja kuvat kiellettyjen asioiden listalle, hänellä oli kuitenkin hyvä johdonmukaisuuden taju, ja sen vuoksi hän

parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

124:4.5 (1372.2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

124:4.6 (1372.3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

124:4.7 (1372.4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the

huomautti isälleen tämän ovenkamanaan naulatun pergamentinpalan tavaksi muuttuneen kunnioittamisen syvimmältään epäjumalanpalvonnallisesta luonteesta. Ja Joosef otti pergamentin pois, kun Jeesus oli häntä näin nuhdellut.

Ajan kuluessa Jeesus sai aikaan paljon sellaista, joka muutti heidän käyttämäänsä uskonnollista muotokieltä muiden muassa perherukousten ja muiden tapojen osalta. Ja Nasaretissa moni tällainen asia kävi päinsä, sillä sen synagoga oli vapaamielisen rabbikoulukunnan vaikutuspiirissä. Tästä koulukunnasta on oivallisena esimerkkinä kuuluisa nasaretilaisopettaja Joose.

Koko tämän vuoden ajan ja kaksi seuraavaa vuotta Jeesus kärsi suurta mielenahdistusta siksi, että hän pyrki kaiken aikaa mukauttamaan henkilökohtaiset näkemyksensä uskonnollisista käytänteistä ja seuraelämän käytöstavoista vanhempiensa vakiintuneisiin uskomuksiin. Häntä raastoi se ristiriita, että hän toisaalta halusi olla rehellinen omille vakaumuksilleen, ja toisaalta hänen omatuntonsa kehotti häntä velvollisuudentuntoisesti olemaan kuuliainen vanhemmilleen. Kipeimmin hän kärsi ristiriidasta, joka vallitsi hänen mielessään ylimpänä vaikuttavien kahden käskyn välillä. Toinen niistä kuului: "Noudata niitä mahtikäskyjä, jotka korkeimmat käsityksesi totuudesta ja vanhurskaudesta sinulle antavat." Toinen käsky kuului: "Kunnioita isääsi ja äitiäsi, sillä he ovat antaneet sinulle elämän ja pitäneet sen yllä." Milloinkaan hän ei silti vältellyt sitä velvollisuutta, että hänen oli joka päivä tehtävä yhteensovitteluja seuraavien kahden maailman välillä: toisaalla lojaalisuus omia henkilökohtaisia vakaumuksia kohtaan ja toisaalla velvollisuudentunto omaa perhettään kohtaan. Ja tyydytyksekseen hän sai todeta kykenevänsä yhä harmonisemmalla tavalla yhdistämään toisaalta henkilökohtaiset vakaumukset ja toisaalta velvollisuudet perhettä kohtaan mestarilliseksi ryhmäsolidaarisuuden käsitykseksi, joka pohjautui lojaalisuuteen, rehellisyyteen, suvaitsevuuteen ja rakkauteen.

5. HÄNEN KOLMASTOISTA VUOTENSA (7

JKR)

Tänä vuonna Nasaretin nuorimies siirtyi poikuudesta orastavan miehuuden alkuvuosiin. Hänen äänensä alkoi muuttua, ja mielen ja ruumiin muutkin piirteet kertoivat lähestyvistä miehuuden statuksesta.

Sunnuntai-iltana, tammikuun 9. päivänä vuonna 7 JKr, syntyi hänen pikkuveljensä Aamos. Juuda ei ollut tuolloin vielä edes kaksivuotias, eikä

parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

124:4.8 (1372.5) As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

124:4.9 (1372.6) Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: "Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness." The other was: "Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof." However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one's personal convictions and duty toward one's family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

124:5.1 (1373.1) In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

124:5.2 (1373.2) On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus

pikkusisko Ruut ollut vielä syntynyt. Tämä kertoo meille, että Jeesuksen huolehdittavaksi jäi melkoinen perhekunta pikkulapsineen, kun hänen isäänsä seuraavana vuonna kohtasi tapaturmainen kuolema.

Helmikuun puolenvälin paikkeilla Jeesus vakuuttui ihmisenä siitä, että hänen oli määrä suorittaa maan päällä tehtävä, jonka tarkoitus olisi valistaa ihmistä ja paljastaa hänelle Jumala. Suunnattoman tärkeitä päätöksiä niihin liittyvine kauaskantoisine suunnitelmineen oli muotoutumassa tämän ulkonaisesti aivan tavalliselta Nasaretin juutalaispojalta näyttävän nuorukaisen mielessä. Koko Nebadonin älylliset olennot seurasivat lumoutuneina ja hämmästellessä, kun tämä kaikki alkoi kehkeytyä tuolloin nuorukaisikäisen puusepänpojan ajatusmaailmassa ja toiminnassa.

Viikon ensimmäisenä päivänä, maaliskuun 20:nä vuonna 7 JKr, Jeesus valmistui Nasaretin synagogan yhteydessä toimineen paikalliskoulun oppikursilta. Tämä oli jokaisen eteenpäin pyrkivän juutalaisperheen elämässä suuri päivä, päivä, jolloin esikoispoika julistettiin ”käskyn pojaksi” ja Herran, Israelin Jumalan, lunastetuksi esikoiseksi, ”Kaikkein Korkeimman lapseksi” ja koko maanpiirin Herran palvelijaksi.

Edellisen viikon perjantaina Joosef oli tullut käymään Sepforiista, jossa hänen vastuullaan oli erään uuden julkisen rakennuksen rakennustyö, ollakseen läsnä tässä iloisessa tilaisuudessa. Jeesuksen opettaja uskoi luottavaisesti siihen, että tälle hänen valppaalle ja ahkeralle oppilaalleen avautuisi jokin huomattava elämänura, lankeaisi jokin merkittävä elämäntehtävä. Kaikesta siitä harmista huolimatta, jota tämän miehenalun epäsovinnaiset mieltymykset olivat synagogan vanhimille aiheuttaneet, nämä olivat Jeesuksesta hyvin ylpeitä ja olivat jo ryhtyneet laatimaan suunnitelmia, jotka soisivat hänelle mahdollisuuden siirtyä Jerusalemiin jatkamaan opintojaan maineikkaissa heprealaisakatemoissa.

Kun Jeesus kuuli, kuinka näistä suunnitelmista aika ajoin keskusteltiin, hän kävi entistäkin varmemmaksi siitä, ettei hän koskaan menisi Jerusalemiin opiskelemaan rabbien opastuksessa. Hän ei osannut vähääkään aavistaa, että varsin pian sattuisi murhenäytelmä, joka varmistaisi kaikkien tuollaisten suunnitelmien raukeamisen, koska se pakottaisi hänet ottamaan harteilleen vastuun monijäsenisen perheen elättämisestä ja ohjaamisesta, perheen, johon kohta tulisi kuulumaan hänen viisi veljeään ja kolme sisartaan sekä hänen äitinsä ja hän itse. Jeesuksen osalle tuli laajempi ja pitkäaikaisempi kokemus tämän perheen kasvattamisesta kuin, mikä suotiin hänen isälleen Joosefille. Ja hän täytti erinomaisesti mitat, jotka hän sittemmin itselleen asetti, eli hänestä tuli viisas, kärsivällinen,

had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

124:5.3 (1373.3) It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

124:5.4 (1373.4) On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a “son of the commandment” and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a “child of the Most High” and servant of the Lord of all the earth.

124:5.5 (1373.5) Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

124:5.6 (1373.6) As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly

ymmärtäväinen ja pystyvä opettaja ja vanhin veli tälle perheelle — hänen omalle perheelleen —, joka niin yllättäen joutui murheen valtaan ja niin odottamatta jäi vaille turvaa.

bereaved.

6. MATKA JERUSALEMIIN

Kun Jeesus nyt oli astunut orastavan miehuuden kynnykselle ja päättänyt virallisesti opintonsa synagogakoulussa, hän oli kelvollinen menemään vanhempiensa seurassa Jerusalemiin osallistuakseen siellä heidän kanssaan ensimmäisen pääsiäisensä viettoon. Tuon vuoden pääsiäisjuhla osui lauantaiksi, eli se oli huhtikuun 9. päivänä vuonna 7 jKr. Suurehko (103-jäseninen) seurue laittautui valmiiksi lähteäkseen Nasaretista Jerusalemiin varhain maanantaiaamuna, huhtikuun 4. päivänä. He matkasivat etelään, kohti Samariaa, mutta Jisreeliin päästyään he kääntyivät itään niin, että he kiersivät Gilboavuoren taitse Jordaninlaaksoon välttyäkseen kulkemasta Samarian läpi. Joosef ja hänen perheensä olisivat mielellään kulkeneet Samarian läpi Jaakobin kaivon ja Betelin kautta, mutta koska juutalaisista oli epämieluisaa olla tekemisissä samarialaisten kanssa, hekin päättivät kulkea naapureidensa mukana Jordaninlaakson kautta.

Suuresti pelätty Arkelaos oli syösty vallasta, eikä heidän tarvinnut olla suurestikaan peloissaan siitä, että he veivät Jeesuksen Jerusalemiin. Oli kulunut jo kaksitoista vuotta siitä, kun ensimmäinen Herodes oli yrittänyt surmauttaa Betlehemin lapsen, eikä kenenkään mieleen nyt enää juolahtanut yhdistää tuota tapausta tähän tuntemattomuudesta tulevaan nasaretilaisnuorukaiseen.

Ennen kuin he saapuivat Jisreelin tienristeykseen, he matkaa jatkaessaan ohittivat kohta tien vasemmalla puolella muinaisen Suunemin kylän, ja Jeesus kuuli taas kerran tarinan siellä asuneesta koko Israelin kauneimmasta neidosta samoin kuin Elisan siellä suorittamista ihmeellisistä teoista. Jisreeliä ohitettaessa Jeesuksen vanhemmat kertoivat Ahabin ja Jesebelin tekemisistä ja Jehun urotöistä. Gilboavuoren ympäri kuljettaessa he puhuivat paljon Saulista, joka tämän vuoren rinteillä riisti hengen itseltään, sekä kuningas Daavidista ja siitä, mihin kaikkeen tämä historiallinen paikka liittyi.

Gilboan juurta kiertäessään pyhiinvaeltajat saattoivat oikealla puolella nähdä Skytopoliin kreikkalaiskaupungin. Matkan päästä he katselivat kaupungin marmorisia rakennelmia, mutteivät menneet lähellekään tätä ei-juutalaista kaupunkia, jotteivät vain olisi saastuttaneet itseään niin pahasti, että osallistuminen edessä oleviin

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

^{124:6.1 (1374.1)} Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

^{124:6.2 (1374.2)} The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

^{124:6.3 (1374.3)} Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

^{124:6.4 (1374.4)} As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover

juhlaan ja pyhiin Jerusalemin pääsiäismenoihin olisi käynyt mahdottomaksi. Maria ei kyennyt ymmärtämään, miksei Joosef sen kummemmin kuin Jeesukseen halunnut puhua Skytopoliista. Hän ei tiennyt heidän edellisvuotisesta kiistastaan, sillä he eivät olleet paljastaneet tätä välikohtausta hänelle.

Tie laskeutui välittömästi tämän jälkeen alas trooppiseen Jordaninlaaksoon, ja hetken päästä Jeesuksen ihmettelevän katseen edessä avautui mutkitteleva ja loputtomasti polveileva Jordan, jonka vesi kiilotti ja solisi virratessaan kohti Kuolluttamerta. He kuoriutuivat päällysvaatteistaan matkatessaan tässä trooppisessa laaksossa kohti etelää. He ihailivat vehreitä elopeltoja ja kauniita oleantereita, jotka taipuivat vaaleanpunaisten kukkien painosta. Kaukana pohjoisessa siinteli jyhkeä ja lumihuippuinen Hermonvuori katsellen majesteettisena alas historialliseen laaksoon. Laakson vastakkaisen laidan Skytopoliista runsaat kolme tuntia matkustettuaan he saapuivat pulppuavan lähteen partaalle, jonne he leiriytyivät tähtien valaiseman taivaan alla viettämänsä yön ajaksi.

Toisena matkapäivänään he ohittivat kohdan, jossa idästä virtaava Jabbok yhtyy Jordaniin, ja kun heidän katseensa kääntyi itään tätä jokilaaksoa seurailleen, he tarinoivat Gideonin ajoista, jolloin midianilaiset tulvehtivat näille seuduille tarkoituksenaan koko maan valloittaminen. Toisen matkapäivän lopulla he leiriytyivät likelle paikkaa, josta Sartabavuori, Jordaninlaakson ylle kohoavista vuorista korkein, alkaa kohotella rinteitään. Sartaban huipulla sijaitsi Aleksanterin rakennuttama linnoitus, jonne Herodes oli vanginnut yhden vaimoistaan ja haudannut kaksi kuoliaaksi kuristettua poikaansa.

Kolmantena päivänä he ohittivat kaksi kylää, jotka Herodes oli hiljattain rakennuttanut, ja he panivat merkille niiden suurenmoisen arkkitehtuurin ja kauniit palmutarhat. Iltahämärissä he saapuivat Jerikoon, jossa he viipyivät aamuun saakka. Tuona iltana Joosef, Maria ja Jeesus kävelivät kahden ja puolen kilometrin matkan muinaisen Jerikon sijaintipaikalle, jossa juutalaisen perimätiedon mukaan Joosua, jonka mukaan Jeesus oli saanut nimensä, oli suorittanut maineikkaat urotyönsä.

Kun päästiin neljanteen ja viimeiseen matkapäivään, tie alkoi olla yhtä loputonta pyhiinvaeltajien kulkuetta. He alkoivat nyt kiivetä mäkiä, jotka johtavat suoraan Jerusalemiin. Kukkulan lakea lähestyessään he saattoivat katsoa Jordanin ylitse ja nähdä siellä siintävät vuoret ja suunnata katseensa etelään, Kuolleenmeren liikkumattomien vetten taakse. Kun oltiin vielä noin puolen päivämatkan päässä Jerusalemistä, Jeesus näki ensi kertaa Öljymäen (tienoon, josta oli niin paljon tuleva osa hänen

at Jerusalem. Mary could not understand why neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

124:6.5 (1374.5) The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

124:6.6 (1374.6) On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

124:6.7 (1375.1) The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

124:6.8 (1375.2) By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with

myöhempää elämäänsä), ja Joosef huomautti hänelle, että Pyhä kaupunki olisi heti tämän harjanteen takana, ja riemullinen odotus sai pojan sydämen pamppailemaan, olisihan hän kohta näkevä taivaallisen Isänsä huoneen ja kaupungin.

Öljymäen itärinteillä he pysähtyivät lepäämään pienen Betania-nimisen kylän liepeille. Vieraanvaraiset kyläläiset tulivat sankoin joukoin tarjoamaan pyhiinvaeltajille apuaan, ja sattui, että Joosef oli perheineen pysähtynyt erään Simonin talon lähelle. Simonilla oli kolme suunnilleen Jeesuksen ikäistä lasta: Maria, Martha ja Lasarus. He kutsuivat nasaretilaisperheen sisälle virkistäytymään, ja tästä versoi näiden kahden perheen välille elinikäinen ystävyys. Vaiheikkaan elämänsä varrella Jeesus viivähti tässä talossa tämän jälkeen vielä monta kertaa.

He riensivät eteenpäin, ja ennen pitkää he seisoivat Öljymäen harjalla, ja Jeesus näki (muistinsa mukaan) ensi kertaa Pyhän kaupungin, kerskailevat palatsit ja hänen Isänsä mieltäkiihottavan temppelin. Koskaan ei Jeesus enää tämän jälkeen kokenut sellaisia, puhtaasti inhimillisiä tunneväristyksiä, jotka nyt ottivat hänet läpikotaisin valtoihinsa, kun hän seiso i Öljymäellä tänä huhtikuuisena iltapäivänä imemässä itseensä ensivaikutelmia Jerusalemistä. Ja myöhemminä vuosina hän seiso i tällä samalla paikalla ja itki tämän kaupungin tähden, joka oli taas kerran hylkäämässä yhden profeetan, taivaallisista opettajistaan viimeisen ja suurimman.

Mutta he kiiruhtivat Jerusalemiin. Nyt oli jo torstai-iltapäivä. Kaupunkiin saavuttuaan he kulkivat temppelin ohitse, eikä Jeesus ollut koskaan vielä nähnyt niin valtavia ihmisjoukkoja. Häntä askarrutti syvästi se, miten nämä juutalaiset olivat tunnetun maailman äärimmäisistäkin kolkista tänne kerääntyneet.

Kohta he saapuivat paikkaan, joka oli ennalta sovittu heidän majapaikakseen pääsiäisviikon ajaksi. Se oli Marian erään varakkaan sukulaisen avara koti. Tämä oli Sakariaan kautta saanut tietää jotakin sekä Johanneksen että Jeesuksen elämäntarinan varhaisvaiheista. Seuraavan päivän eli valmistuspäivän ajan he tekivät valmisteluja asianmukaista pääsiäissapatin viettoa varten.

Vaikka koko Jerusalemi oli pääsiäisvalmistelujen takia liikkeellä, Joosef ennätti kuitenkin viedä poikansa käymään akatemiassa, jonne tälle oli järjestetty tilaisuus jatkaa opintojaan kahden vuoden kuluttua, eli sitten kun hän olisi tullut vaadittuun viidentoista vuoden ikään. Joosef oli toisesta ymmällään huomattessaan, miten vähän kiinnostusta Jeesus osoitti kaikkia näitä huolellisesti laadittuja suunnitelmia kohtaan.

Temppeli siihen liittyvine palveluksineen ja toimituksineen teki Jeesukseen syvän

joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

124:6.9 (1375.3) On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

124:6.10 (1375.4) They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and

vaikutuksen. Ensi kertaa, sen jälkeen kun hän oli nelivuotias, hän oli aivan liian syventynyt omiin mietteisiinsä montakaan kysymystä esittääkseen. Toki hän silti esitti isälleen useita hämmentäviä kysymyksiä (niin kuin hän oli tehnyt aikaisemmissakin tilanteissa) siitä, miksi taivaallinen Isä vaati teurastamaan niin monia viattomia ja avuttomia eläimiä. Ja nuoremiehen kasvojen ilmeestä hänen isänsä tiesi hyvin, etteivät hänen vastauksensa ja selitysyriksensä hänen syvämielteistä ja teräväjärkistä poikaansa tyydyttäneet.

Pääsiäissapattia edeltävänä päivänä hengellisen valaistumisen vuoksiaallot vyöryivät Jeesuksen kuolevaismielen läpi ja täyttivät hänen ihmissydamensä ääriään myöten rakastavalla säälillä niitä hengellisesti sokeita ja moraalien suhteen tietämättömiä kansanjoukkoja kohtaan, jotka olivat kokoontuneet viettämään muinaista pääsiäisen muistojuhlaa. Tämä oli Jumalan Pojan lihallisessa hahmossa viettämistä päivistä eräs erikoisimmista. Ja yön aikana hänelle ilmestyi ensi kertaa hänen maisen elämänvaiheensa aikana Immanuelin valtuuttama ja Salvingtonista matkaan lähtenyt erityistehtävään asetettu sanansaattaja, joka sanoi: "Hetki on tullut. On aika sinun ryhtyä toimittamaan Isäsi asioita."

Ja tällä tavoin, jo ennen kuin hänen nuorille harteilleen laskeutui raskas vastuu nasaretilaisperheestä, taivaallinen viestintuoja saapui nyt muistuttamaan tätä nuorta poikaa, joka ei vielä ollut kolmeatoista täyttänyt, siitä, että oli tullut aika ryhtyä taas hoitamaan kokonaista universumia koskevia velvollisuuksia. Tämä oli ensimmäinen näytös pitkässä tapahtumaketjussa, joka lopulta huipentui Pojan Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisen loppuunsaattamiseen ja siihen, että "universumin hallintovastuu laskettiin taas hänen inhimillisiin jumalallisiin harteilleen."

Ajan kuluessa tämä ruumiillistumisen mysteeri kävi meille kaikille aina vain käsittämättömämmäksi. Pystyimme tuskin käsittämään, että tämä nasaretilaispoikanen oli koko Nebadonin luoja. Emmekä me nykyisinkään käsitä, miten tämän saman Luoja-Pojan henki ja hänen Paratiisin-Isänsä henki liittyvät ihmiskunnan sieluihin. Sitä mukaa kun aika kului, pystyimme näkemään, miten hänen ihmismielensä teki yhä selvemmin sellaisen eron, että vaikka hän elikin elämänsä lihallisessa hahmossa, hengessä hänen harteillaan lepäsi vastuu kokonaisesta universumista.

Ja tähän päättyi nasaretilaisen pikkupojan elämänvaihe, ja tästä alkaa kertomus nuorukaisesta — yhä paremmin itsensä tiedostavasta jumalallisesta ihmisestä —, joka ryhtyy nyt pohtimaan, millainen on oleva hänen maailmassa viettämänsä elämänvaihe, kun hän pyrkii yhdistämään yhdeksi kokonaisuudeksi

other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business."

124:6.16 (1376.2) And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of "the government of a universe on his human-divine shoulders."

124:6.17 (1376.3) As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

124:6.18 (1376.4) Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his

toisaalta elämänsä laajenevan tarkoituksen ja family and the society of his day and age.
toisaalta vanhempiensa toiveet ja velvollisuutensa
omaa perhettään ja oman aikansa ja aikakautensa
yhteiskuntaa kohtaan.

Luku 125. Jeesus Jerusalemissa

⇨ 124

Urantia-kirjan

126 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 125 JEESUS JERUSALEMIS

Osiot

Johdanto

1. Jeesus tutustuu temppeliin
2. Jeesus ja pääsiäinen
3. Joosefin ja Marian lähtö
4. Ensimmäinen ja toinen päivä temppelissä
5. Kolmas päivä temppelissä
6. Neljäs päivä temppelissä

PAPER 125 JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

Johdanto

KOKO siihen tapahtumaintäyteiseen elämänvaiheeseen, jonka Jeesus vietti maan päällä, ei sisältynyt tapahtumaa, joka olisi ollut kiehtovampi, inhimillisessä mielessä sävähdyttävämpi kuin tämä hänen muistamansa ensimmäinen käynti Jerusalemissa. Erityisen paljon virikkeitä hänelle antoi kokemus yksikseen tapahtuneesta osallistumisesta temppelikeskusteluihin, ja se säilyi kauan aikaa hänen muistissaan lapsuuden loppupuolen ja varhaisnuoruuden merkkitapauksena. Tuolloin hän pääsi ensimmäistä kertaa nauttimaan sellaisesta, että sai muutaman päivän ajan elää riippumattomana, riemuita siitä, että sai mennä ja tulla kenenkään estelemättä tai asettamatta rajoituksia. Tämä pääsiäisen jälkeiselle viikolle osunut lyhyt ajanjakso, jolloin kukaan ei ollut ohjaamassa, miten hän elämänsä vietti, oli hänelle ensimmäinen tilaisuus olla kokonaan vapaa kaikesta vastuunkantamisesta. Ja tämän jälkeen kului monta vuotta, ennen kuin hänelle seuraavan kerran edes vähäksi aikaa suotiin samanlainen ajanjakso, jonka kestäessä hän saattoi tuntea itsensä kaikesta vastuusta vapaaksi.

Naiset olivat harvoin mukana Jerusalemin

INTRODUCTION

^{125:0.1 (1377.1)} NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

^{125:0.2 (1377.2)} Women seldom went to the Passover

pääsiäisjuhlilla; heiltä ei edellytetty läsnä olemista. Jeesus kuitenkin itse asiassa kieltäytyi lähtemästä, ellei hänen äitinsä lähtisi heidän mukaansa. Ja hänen äitinsä tekemä lähtöpäätös sai monet muutkin Nasaretin naiset astumaan matkalle, niin että pääsiäisseurueeseen kuului naisia suhteessa miesten lukumäärään enemmän kuin Nasaretista oli pääsiäisjuhlille koskaan lähtenyt. Matkalla Jerusalemiin he vähän väliä lauloivat sadattakolmattakymmenettä psalmeja.

Nasaretista-lähdön hetkestä aina siihen asti, kun he saavuttivat Öljymäen laen, Jeesus koki yhtä pitkää innokkaan odotuksen jännitystä. Koko huolettoman lapsuutensa ajan hän oli kunnioituksen vallassa kuunnellut puheita Jerusalemin ja sen temppelistä; nyt hän oli kohta näkevä ne todellisuudessa. Öljymäeltä katsottuna ja ulkopuolelta lähemmin tarkasteltuna temppeli olikin vastannut kaikkea, mitä Jeesus oli odottanut, ja enemmänkin. Mutta heti, kun hän astui sen pyhien porttien sisäpuolelle, pettymys seurasi pettymyksen perään.

Vanhempiensa seurassa Jeesus kulki temppelialueen läpi, kun hän oli menossa liittymään niiden uusien lain poikien ryhmään, jotka kohta vihittäisiin Israelin kansalaisiksi. Hän oli hieman pettynyt jo siihen, miten temppeliin kokoontunut väkijoukko yleensä käyttäytyi, mutta tuon päivän ensimmäisen suuren järkytyksen hän koki, kun hänen äitinsä erosi heidän seurastaan mennäkseen naisten parvelle. Jeesuksen mieleen ei ollut koskaan juolahtanut, ettei hänen äitinsä tulisi hänen mukanaan vihkimystilaisuuteen, ja hän oli perin pohjin närkästynyt siitä, että tämä joutui kokemaan näin epäoikeudenmukaista syrjintää. Vaikka asia häntä kovin harmittikin, hän ei muutamia isälleen esittämiä tytymättömyyden ilmauksia lukuun ottamatta puhunut siitä mitään. Mutta hän ajatteli, ja hänen ajatuksensa olivat syvällisiä, kuten hänen viikkoa myöhemmin kirjanoppineille ja opettajille esittämänsä kysymykset osoittivat.

Hän kävi läpi pyhittäytymisrituaalit, mutta niiden pinnallinen ja routiinomainen luonne oli hänelle pettymys. Hän kaipasi sitä henkilökohtaista kiinnostusta, joka oli ominaista Nasaretin synagogan seremonioille. Sitten hän palasi tervehtimään äitiään ja valmistautui lähtemään isänsä seurassa ensi kertaa tutustumaan temppeliin, sen moniin pihoihin, parviin ja käytäviin. Temppelitaloihin mahtui kerrallaan yli kaksisataatuhatta jumalanpalvelusvierasta, ja vaikka näiden rakennusten suunnattomuus — kaikkeen siihen verrattuna, mitä hän oli koskaan nähnyt — tekikin hänen mieleensä suuren vaikutuksen, temppeliseremonioiden ja niihin liittyvän palvonnan merkityksen pohdiskelu herätti hänessä kuitenkin enemmän kiinnostusta.

feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one hundred and thirtieth Psalm.

125:0.3 (1377.3) From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

125:0.4 (1377.4) In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

125:0.5 (1377.5) He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

Vaikka monet temppelirituaalit koskettivat syvältä hänen kauneuden- ja symboliikantajuun, hän pettyi joka kerta siihen selitykseen näiden seremonioiden todellisesta merkityksestä, jonka hänen vanhempansa tahtoivat tarjota vastaukseksi hänen moniin syvällisiin kyselyihinsä. Jeesus ei kerta kaikkiaan suostunut hyväksymään sellaisia selityksiä palvonnasta ja uskonnollisesta hartaudenharjoituksesta, jotka vaativat uskomaan Jumalan vihaan ja Kaikkivaltiaan kiivauteen. Näistä kysymyksistä keskusteltiin lisää, sen jälkeen kun temppelissäkäynti oli saatu päätökseen. Ja kun hänen isänsä lempeästi mutta itsepintaisesti vaati häntä ilmoittamaan, että hän hyväksyy puhdasoppiset juutalaiset uskonkäsitykset, Jeesus käänsi silmänräpäyksessä kasvonsa vanhempiensa puoleen ja sanoi isäänsä vetoavasti silmiin katsoen: "Isäni, se ei voi olla totta — Isä, joka on taivaassa, ei voi sillä tavoin suhtautua erehtyviin lapsiinsa. Taivaallinen Isä ei voi rakastaa lapsiaan vähemmän kuin sinä rakastat minua. Ja tiedän vallan hyvin, että teinpä minkä hyvänsä harkitsemattoman teon, et koskaan vuodattaisi vihaasi päälleni etkä purkaisi kiukkuasi minuun. Jos sinussa, maisessa isässäni, ilmenee tällaisia inhimillisiä heijastumia Jumalallisesta, kuinka paljon enempänä täytyykään taivaallisessa Isässä ilmetä hyvyyden täyteys ja laupeuden ylitsevuotavuus. En suostu uskomaan, että taivaassa oleva Isäni rakastaa minua vähemmän kuin maan päällä oleva isäni."

Nämä esikoispoikansa sanat kuultuaan Joosef ja Maria vaikenivat. Eivätkä he koskaan enää koettaneet muuttaa hänen mielipidettään Jumalan rakkaudesta ja taivaallisen Isän armahtavaisuudesta.

1. JEEBUS TUTUSTUU TEMPELIIN

Minne hyvänsä Jeesus temppelin piholla menikin, joka paikassa häntä järkytti ja tympäisi hänen siellä kohtaamansa hartauden puutteesta kielivä henki. Temppelissä oleskelevien väkijoukkojen käyttäytyminen ei hänen mielestään ollut sopusoinnussa sen kanssa, että he sentään olivat "hänen Isänsä huoneessa". Mutta nuoren elämänsä järkytyksen hän vasta kokikin, kun hänen isänsä vei hänet ei-juutalaisten pihaan, jossa meluisa mongerrus, äänekäs puhe ja kiroilu sekoittuivat sekavaksi pauhuksi, johon toivat oman lisänsä lampaiden määintä ja ääntensorina, joka kavalsi paikalla olevaksi rahanvaihtajia ja uhrieläinten sekä kaikenkarvaisen muun kauppatavaran kaupustelijoita.

Mutta eniten hänen sopivaisuudentajuun kuitenkin loukkasi, kun hän näki kevytmielisten kurtisaanien kuljeskelevan tässä temppelitallassa

125:0.6 (1378.1) Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: "My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth."

125:0.7 (1378.2) When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

125:1.1 (1378.3) Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in "his Father's house." But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

125:1.2 (1378.4) But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so

itseään esittelemässä. Nämä olivat juuri samanlaisia maalattuja naisia, jollaisia hän oli Sepforissa käydessään vastikään nähnyt. Tämä temppelin häpäisy nostatti hänen nuoren ihmisen suuttumuksensa äärimmilleen, eikä hän empinyt tuoda paheksuntansa suoraan sanoen Joosefin tietoon.

Temppelissä vallitseva tunnelma ja siellä suoritettu jumalanpalvelus ihastuttivat Jeesusta, mutta häntä järkytti hänen varsin monen mitään ajattelemattoman uskonharjoittajan kasvoilla näkemänsä hengellinen rumuus.

Seuraavaksi he siirtyivät pappien pihaan, temppelin edessä olevan kallionkielekkeen alapuolelle, alttarin sijaintipaikalle, jossa he seurasivat, kuinka eläimiä tapettiin laumoittain ja miten tätä toimitusta suorittavat papit pronssisen suihkulähteen luona pesivät veren käsistään. Veren tahraama pihakiveys, verestä tahmeat pappien kädet ja kuolevien eläinten äännähdykset ylittivät sen rajan, mitä tämä luontoa rakastava nuorimies saattoi kestää. Kaamea näky sai tämän nasaretilaispojan voimaan pahoin. Hän tarrautui isänsä käsivarteen ja rukoili päästä pois. Lähtöpaikkaansa he palasivat kävelemällä ei-juutalaisten pihan poikki, ja nyt jopa hänen siellä kuulemansa naurunremakka ja rienaava pilailu tuntuivat hänestä kaiken hänen hetki sitten näkemänsä jälkeen helpotukselta.

Joosef oli huomannut, että temppeliriittien näkeminen oli saanut hänen poikansa voimaan pahoin, ja viisautta osoittaen Joosef vei hänet katsomaan "Kaunistaporttia", korinttilaisesta pronssista valmistettua taideteosmaista porttia. Mutta Jeesus oli saanut kyllikseen ensimmäisestä vierailustaan temppelissä. He palasivat yläpihalle tavatakseen siellä Marian ja kuljeskelivat sitten tunnin verran ulkoilmassa poissa väentungoksesta ja katselivat hasmonealaispalatsia, Herodeksen juhluvaa asuintaloa, ja roomalaisvartijoiden tornia. Tämän kävelyretken kuluessa Joosef selitti Jeesukselle, että vain jerusalemilaisilla oli oikeus olla seuraamassa temppelissä päivittäin toimitettuja uhrimenoja ja että Galilean asukkaat tulivat vain kolmasti vuodessa ottamaan osaa temppelipalvelukseen: pääsiäisenä, helluntaina (seitsemän viikkoa pääsiäisen jälkeen) ja lehtimajanjuhlan aikaan lokakuussa. Nämä juhlat olivat Mooseksen asettamia. Sitten he keskustelivat kahdesta juhlasta, joiden viettämisestä oli annettu määräykset myöhemmin, nimittäin temppelin vihkimisjuhlasta ja puurimista. Jälkeenpäin he menivät majapaikkaansa ja valmistautuivat viettämään pääsiäistä.

2. JEEBUS JA PÄÄSIÄINEN

Viisi nasaretilaisperhettä oli kutsuttuina tai

recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

125:1.3 (1378.5) Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshippers.

125:1.4 (1378.6) They now passed down to the priests' court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father's arm and begged to be taken away. They walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

125:1.5 (1379.1) Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the "gate beautiful," the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. JESUS AND THE PASSOVER

125:2.1 (1379.2) Five Nazareth families were guests

mukaan liittyneinä saapunut Simon Betanialaisen perheen kotiin viettämään pääsiäistä, ja Simon oli ostanut seurueelle pääsiäislampaan. Juuri se, että näitä lampaita teurastettiin vallan valtavat määrät, oli niin suuresti liikuttanut Jeesusta hänen temppelikäynnillään. Aikomuksena oli ollut nauttia pääsiäisateria Marian sukulaisten luona, mutta Jeesus taivutti vanhempansa hyväksymään kutsun Betaniaan.

Tuona iltana he kokoontuivat pääsiäisriittejä varten ja söivät paahdettua lihaa happamattoman leivän ja katkerien yrttien kera. Jeesusta pyydettiin uutena liiton poikana kertomaan pääsiäisen syntytarina, ja tekihän hän toki sen, mutta hän saattoi vanhempansa aavistuksen verran hämilleen liittämällä tarinaansa lukuisia huomautuksia, joissa häivähdyksenomaisesti heijastuivat hänen muutamaa hetkeä aikaisemmin näkemiensä ja kuulemiensa tapahtumien hänen nuoreen mutta miettiväiseen mieleensä jättämät vaikutelmat. Tällä tavoin alkoivat pääsiäisjuhlan seitsenpäiväiset seremoniat.

Jo näin aikaisessa vaiheessa, vaikkei hän sellaisista asioista mitään vanhemmilleen maininnutkaan, Jeesus ryhtyi pohtimaan mielessään, olisiko soveliaasta viettää pääsiäistä ilman teuraskaritsaa. Hän oli omassa mielessään vakuuttunut siitä, ettei hänen taivaallinen Isänsä suinkaan ollut mielissään tällaisesta suurimittaisesta uhrinäytelmästä, ja sitä mukaa kun vuodet kuluivat, sitä mukaa vahvistui hänen päätöksensä, että hän jonakin päivänä vielä asettaisi verettömän pääsiäisenviettotavan.

Tuona yönä Jeesus nukkui hyvin vähän. Hänen lepoaan häiritsivät pahasti hänen teurastuksesta ja kärsimisestä näkemänsä kuvottavat unet. Hänen mieltään riipaisivat ja hänen sydäntään raastoivat juutalaiseen seremoniajärjestelmään kauttaaltaan sisältyvät teologiset epäjohtomukaisuudet ja mielettömyydet. Myös hänen vanhempansa nukkuivat huonosti. Juuri päättyneen päivän tapahtumat olivat olleet heille varsin hämmentäviä. Omassa sisimmässään he olivat täysin poissa tolaltaan poikansa heidän mielestään kummallisen ja harkitun asenteen johdosta. Maria muuttui iltayöstä hermostuneen kiihkeäksi, mutta Joosef säilytti tyyneytensä, vaikka olikin yhtä lailla ymmällään. He kumpikin pelkäsivät ottaa näitä ongelmia pojan kanssa avoimesti puheeksi, vaikka Jeesus olisi mielellään keskustellut vanhempiensa kanssa, jos nämä vain olisivat tohtineet häntä siihen rohkaista.

Seuraavan päivän temppelipalvelukset olivat Jeesuksen mielestä jo hyväksyttävämpiä, ja ne auttoivat suuresti lieventämään edellisen päivän epämiellyttäviä muistoja. Nuori Lasarus otti seuraavana aamuna Jeesuksen hoiviinsa, ja he ryhtyivät järjestelmällisesti tutustumaan

of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

125:2.2 (1379.3) That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

125:2.3 (1379.4) Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before

Jerusalemiin ja sen ympäristöön. Ennen päivän päättymistä Jeesus löysi temppelin eri puolilla sijaitsevat monet paikat, joissa parastaikaa pidettiin opetus- ja kyselykokouksia. Ja ellei oteta lukuun hänen muutamaa käyntiään kaikkein pyhimässä katsomassa ihmettelevin silmin, mitä esiripun takana oikeastaan oli, hän käytti suurimman osan temppelillä viipymästään ajasta näissä opetuskokouksissa.

Koko pääsiäisviikon ajan Jeesus pysyttäytyi uusien käskyn poikien joukossa, ja tämä merkitsi, että hänen oli asetettava istumaan kaikki Israelin täysivaltaista kansalaisuutta vailla olevat henkilöt muista erottavan kaiteen taakse. Kun hänelle tällä tavoin tehtiin tiettäväksi, että hän oli vielä nuori, hän pidättyi esittämästä monia mielessään risteileviä kysymyksiä; tai oikeammin hän luopui niiden esittämisestä siksi, kunnes pääsiäisen vietto päättyisi ja vastavihittyihin nuorukaisiin kohdistuvat rajoitukset kumottaisiin.

Pääsiäisviikon keskiviikkona Jeesus sai luvan mennä Lasarusen kanssa tämän kotiin ja yöpyä Betaniassa. Tuona iltana Lasarus, Martta ja Maria kuulivat Jeesuksen pohtivan ajallisia ja ikuisia, inhimillisiä ja jumalallisia asioita. Ja tuosta illasta lähtien he kaikki kolme rakastivat Jeesusta niin kuin hän olisi ollut heidän oma veljensä.

Viikon loppupuolella Jeesus tapasi Lasarusta vähemmän, sillä tämä ei ollut kelvollinen pääsemään edes temppelikeskustelujen uloimpaan piiriin, jos kohta hän olikin mukana kuuntelemassa muutamia ulkopihilla pidettyjä julkisia puheita. Lasarus oli Jeesuksen ikätoveri, mutta Jerusalemissa nuorukaisia päästettiin varsin harvoin lain poikien vihkimykseen, ennen kuin nämä olivat saavuttaneet täyden kolmentoista vuoden iän.

Pääsiäisviikon aikana Jeesuksen vanhemmat tapasivat hänet kerran toisensa jälkeen istumasta omissa oloissaan ja nuoren miehen päänsä käsien varassa suorittamassa ankaraa ajatustyötä. He eivät olleet nähneet hänen koskaan ennen käyttäytyvän tällä tavoin, ja tietämättä, miten paljon määrien kokemus, jota hän oli parhaillaan läpikäymässä, hänen mieltään hämmensi ja hänen henkeään vaivasi, he olivat pahasti ymmällään; he eivät tienneet, mitä tehdä. He olivat iloisia pääsiäisviikon päivien kulumisesta ja kaipasivat vain saada oudosti käyttäytyvän poikansa turvallisesti takaisin Nasaretiin.

Päivät pitkät Jeesus kävi ajatuksissaan läpi ongelmiaan. Lopulla viikkoa hän oli jo saanut monet asiat kohdalleen, mutta kun tuli Nasaretiin-paluun hetki, hänen nuoren ihmisen mielessään oli vielä vilisemällä hämmentäviä pulmia ja sitä piiritti lukematon vastausta vaille jääneiden kysymysten ja ratkaisemattomien ongelmien paljous.

Ennen kuin Joosef ja Maria lähtivät

the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

125:2.8 (1380.3) By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

125:2.9 (1380.4) Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

125:2.10 (1380.5) Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

125:2.11 (1380.6) Before Joseph and Mary left

Jerusalemista, he tekivät yhdessä Jeesuksen nasaretilaisopettajan kanssa määrätietoisia järjestelyjä sitä silmällä pitäen, että Jeesus viisitoista vuotta täytettyään palaisi Jerusalemiin aloittaakseen monivuotiset opintonsa eräässä tunnetuimmassa rabbin akatemiassa. Jeesus oli vanhempiensa ja opettajansa mukana joka kerta, kun he tässä koulussa kävivät, mutta heitä kaikkia kiusasi, kun he huomasivat, miten välinpitämättömästi hän tuntui suhtautuvan kaikkeen heidän sanomaansa ja tekemäänsä. Maria oli syvästi loukkaantunut siitä, miten Jeesus reagoi Jerusalemissa-käyntiin. Joosef puolestaan oli perin pohjin hämillään nuoremiehen tekemistä kummallisista huomautuksista ja epätavallisesta käyttäytymisestä.

Oli miten oli, pääsiäisviikko oli sittenkin ollut Jeesuksen elämän suurtapahtuma. Hänellä oli ollut tilaisuus tavata kymmenittäin ikäisiään poikia, muita vihkimyskokelaita, ja hän käytti tällä tavoin saamansa kosketukset hyödykseen pitäen niitä keinona saada tietää, miten ihmiset Mesopotamiassa, Turkestanissa ja Parthiassa sekä Rooman kaukaisissa läntisissä provinsseissa elivät. Hän oli jo koko lailla hyvin perillä siitä, miten nuoriso varttui Egyptissä ja muualla Palestiinan ympäristössä. Tuona ajankohtana Jerusalemissa oli tuhansittain nuoria ihmisiä, ja nasaretilaisnuorukaisemme tapasi heistä yli sataviisikymmentä ja haastatteli heitä, ketä enemmän, ketä vähemmän. Hän oli erityisen kiinnostunut niistä, jotka olivat kotoisin kaukoidän ja kaukaisen lännen maista. Näistä kosketuksista oli seurauksena, että nuorukaisemme alkoi elätellä toivetta päästä matkustamaan eri puolilla maailmaa tullakseen sillä keinoin tietämään, miten hänen kanssaihmistensä eri ryhmät elantonsa ansaitakseen urastivat.

3. JOOSEFIN JA MARIAN LÄHTÖ

Oli sovittu sellaisesta järjestelystä, että nasaretilaisseurue kokoontuisi temppelin tietämissä aamupäivän puolivälissä pääsiäisjuhlien jälkeisen viikon ensimmäisenä päivänä. Näin tapahtuikin, ja he lähtivät paluumatkalle kohti Nasaretiä. Jeesus oli mennyt temppeliin kuuntelemaan siellä käytyjä keskusteluja sillä aikaa, kun hänen vanhempansa odottelivat heidän matkatovereittensa kokoontumista. Seurue oli tuota pikaa valmis matkaan, ja miehet kulkivat omana ryhmänään ja naiset omanaan, kuten heillä oli tapana tehdä matkustaessaan juhlille Jerusalemiin ja sieltä taas kotiin. Jeesus oli tullut Jerusalemiin äitinsä ja naisten seurassa. Kun hän nyt oli vihkimyksen saanut nuori mies, hänen odotettiin matkaavan takaisin Nasaretiin isänsä ja miesten seurassa. Mutta kun nasaretilaisten seurue taivalsi kohti

Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

125:2.12 (1380.7) After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

125:3.1 (1381.1) It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the

Betaniaa, Jeesus oli temppelissä, jossa enkeleistä käyty keskustelu oli temmannut hänet niin mukaansa, ettei hän tullut ollenkaan ajatelleeksi vanhempiensa lähtöajan olevan kulumassa umpeen. Ja hän tajusi jääneensä muista jälkeen, vasta kun temppelikokoukset puolelta päivin hajaantuivat.

Nasaretin matkalaiset eivät osanneet kaivata Jeesusta, sillä Maria arveli hänen tekevän matkaa miesten joukossa, kun Joosef taas luuli, että hän matkustaisi naisten mukana, olihan hän Jerusalemiin tullutkin naisten mukana Marian aasia taluttaen. He havaitsivat hänen poissaolonsa, vasta kun olivat päässeet Jerikoon ja valmistautuivat jäämään sinne yöksi. Kyselyään pojastaan viimeisinä Jerikoon saapuneilta seurueen jäseniltä ja kuultuaan, ettei näistä kukaan ollut häntä nähnyt, he viettivät unettoman yön pohtien mielessään, mitä hänelle olisi voinut sattua, ja käyden yksityiskohtaisesti läpi hänen kummallisia reaktioitaan pääsiäisviikon tapahtumiin sekä lempeästi toisiaan toruskellen siitä, ettei kumpikaan ollut valvonut, että Jeesus olisi ollut ryhmän mukana ennen heidän Jerusalemista-lähtöään.

4. ENSIMMÄINEN JA TOINEN PÄIVÄ TEMPPELISSÄ

Sillä välin Jeesus oli pysytellyt koko iltapäivän temppelissä kuunnellen keskustelua ja nauttien siellä vallitsevasta rauhallisemmasta ja siivommasta ilmapiiristä, nyt kun pääsiäisviikon suuret väkijoukot olivat jo miltei kokonaan sieltä kaikonneet. Iltapäivän keskustelujen päätyttyä, joissa Jeesus ei yhdessäkään käyttänyt puheenvuoroa, hän lähti Betaniaan, jonne hän saapui, juuri kun Simonin perhe oli ryhtymässä illalliselle. Perheen kolme nuorimmaista hehkuvivat riemusta toivottaessaan Jeesuksen tervetulleeksi, ja hän jäikin sitten Simonin taloon yöksi. Hän ei sinä iltana paljontaan seurustellut, vaan oli enemmän aikaa puutarhassa siellä yksikseen mietiskellen.

Seuraavan päivän aamuna Jeesus oli jalkeilla ja matkalla temppeliin. Öljymäen laella hän seisautui ja itki näkymää, jonka hänen silmänsä tavoittivat — hengellisesti köyhtynyttä kansaa, jota perinteet kahlehtivat ja joka eli Rooman legioonien silmälläpidon alaisuudessa. Varhain aamupäivällä hän oli jo taas temppelissä mielessään päätös keskusteluihin osallistumisesta. Sillä välin Joosef ja Mariakin olivat aamun sarastaessa nousseet jalkeille, ja heidän aikomuksenaan oli palata omia jälkiään takaisin Jerusalemiin. Ensimmäiseksi he kiiruhtivat siihen sukulaistensa taloon, jonne he olivat perhekuntana majoittuneet pääsiäisviikon ajaksi, mutta tiedustelun tuloksena oli vain tieto,

passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

125:3.2 (1381.2) The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

125:4.1 (1381.3) In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

125:4.2 (1381.4) Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld — a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no

ettei kukaan ollut Jeesusta nähnyt. Koko päivän etsittyään ja jälkeäkään hänestä löytämättä he palasivat sukulaistensa luokse yöksi.

Toisessa kokouksessa Jeesus oli uskaltanut esittämään kysymyksiä. Ja hän osallistui temppelikeskusteluihin tavalla, joka ällistyi, mutta aina myös niin, että hänen puheenvuoronsa olivat sopusoinnussa hänen nuoruutensa kanssa. Toisinaan hänen kärjekkäät kysymyksensä olivat jossakin määrin kiusallisia oppineille juutalaisen lain opettajille, mutta hän osoitti sellaista vilpittömästä rehellisyydestä kertovaa mielenlaatua ja siihen liittyvää silminnähettävää tiedonjanoa, että useimmat temppelin opettajista olivat taipuvaisia suhtautumaan häneen kaikella mahdollisella hienotunteisuudella. Mutta kun hän rohkeni epäillä, oliko oikein ottaa hengiltä juopunut gentiili, joka oli eksynyt ei-juutalaisten pihan ulkopuolelle ja tietämättään astunut temppelin kiellettyihin ja pyhinä pidettyihin tiloihin, muuan suvaitsemattomammista opettajista närkästy nuoremiehen kysymykseen kätkeyistä arvosteluista ja tätä kiukkuisesti mulkoillen kysyi hänen ikäänsä. Jeesus vastasi: "Kolmetoista vuotta, josta puuttuu hieman yli neljä kuukautta." "Miksi siis", tokaisi siihen nyt jo kiukun vallassa oleva opettaja, "olet täällä, kun kerran et ole lain pojan ikäinen?" Ja kun Jeesus selitti saaneensa vihkimyksen pääsiäisen aikana ja olevansa Nasaretin kouluista valmistunut oppilas, opettajat vastasivat ivallisesti ja kuin yhdestä suusta: "Olisimme voineet arvata, että hän on Nasaretista." Mutta johtava opettaja piti kiinni siitä, ettei Jeesusta tullut moittia, jos Nasaretin synagogan esimiehet olivat julistaneet hänet vastavalmistuneeksi oppilaaksi, vaikka hän muodollisesti oli kolmetoista sijasta vasta kaksitoistavuotias. Ja vaikka monet hänen parjaajistaan nousivat ja poistuivat paikalta, tehtiin päätös, jonka mukaan nuorimies saisi kenenkään häntä häiritsemättä olla edelleenkin oppilaana temppelikeskusteluissa.

Kun tämä hänen toinen temppelissä viettämänsä päivä päättyi, hän meni taas Betaniaan yöksi. Ja tälläkin kertaa hän meni puutarhaan mietiskelemään ja rukoilemaan. Kaikesta näkyi, että hänen mielensä askaroi painavien ongelmien parissa.

5. KOLMAS PÄIVÄ TEMPELISSÄ

Kun Jeesus vietti temppelissä kolmatta päivänsä kirjanoppineiden ja opettajien seurassa, paikalle kertyi monia sellaisia katselijoita, jotka tästä galilealaisnuorukaisesta kuultuaan tulivat nauttimaan kokemuksesta saada nähdä jonkun poikasen saattavan viisaat laintuntijat hämilleen. Myös Simon tuli Betaniasta katsomaan, mitä

trace of him, they returned to their relatives for the night.

^{125:4.3 (1382.1)} At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

^{125:4.4 (1382.2)} When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

^{125:5.1 (1382.3)} Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph

poika oikein puuhaili. Koko tämän päivän Joosef ja Maria jatkoivat tuskaista Jeesuksen etsiskelyä, kävivätpä useasti temppelissäkin, mutteivät tulleet yhdelläkään kertaa tarkistaneeksi, keitä yksittäisissä keskusteluryhmissä oli, vaikka he kerran jopa tulivat lähes kuulomatkan päähän hänen lumoavasta äänestään.

Ennen kuin tämä päivä päättyi, temppelin pääkeskusteluryhmän koko huomio oli jo keskittynyt Jeesuksen esittämiin kysymyksiin. Seuraavassa muutama hänen lukuisista kysymyksistään:

1. Mitä oikeastaan on kaikkein pyhimässä, esiripun takana?

2. Miksi Israelin äidit piti pitää erillään miespuolisista temppelihartauden harjoittajista?

3. Jos Jumala on isä, joka rakastaa lapsiaan, niin miksi siis jumalallisen suosion saavuttamiseksi pannaan toimeen tällainen eläinten teurastus — onko Mooseksen opetus ymmärretty väärin?

4. Jos kerran temppeli on pyhitetty taivaallisen Isän palvontaan, onko sen kanssa sopusoinnussa päästää sinne nekin, jotka harjoittavat siellä maallista tavarainvaihtoa ja kaupankäyntiä?

5. Onko odotetun Messiaan määrä olla Daavidin valtaistuimella istuva ajallinen ruhtinas, vai onko hänen määrä toimia elämän valona pystytettäessä hengellistä valtakuntaa?

Ja kaiken päivää saivat kuulijat ihmetellä näitä kysymyksiä, ja Simon oli hämmästynein kaikista. Yli neljän tunnin ajan tämä nasaretilaisnuorukainen ahdisteli näitä juutalaisia opettajia ajatuksia herättävillä ja sydäntä tutkailevilla kysymyksillään. Hän ei montakaan kertaa kommentoinut itseään vanhempien ihmisten tekemiä huomautuksia. Hän välitti opetuksensa niiden kysymysten avulla, jotka hän halusi esittää. Kysymyksensä osuvasti ja taitavasti muotoilemalla hän saattoi samalla kertaa sekä asettaa heidän opetuksensa kyseenalaiseksi että tuoda esille omansa. Hänen tavassaan asettaa kysymyksensä yhdistyivät vetoavalla tavalla sekä viisautta että huumoria, mikä kaikki teki hänestä rakkaan niillekin, jotka panivat enemmän tai vähemmän pahakseen hänen nuoruutensa. Näitä syvältä luotaavia kysymyksiä esittäessään hän oli aina verrattoman oikeudenmukainen ja huomaavainen. Koko tämän temppelissä viettämänsä ikimuistettavan iltapäivän ajan hän osoitti sitä samaa haluttomuutta turvautua omaan etevämyyteen vastustajan laudalta lyömiseen, joka oli ominaista kaikelle hänen myöhemmälle julkiselle toiminnalleen. Jo nuorukaisena ja, sittemmin kun hän jo oli mies, häneltä nähti tyystin puuttuvan kaikenlainen itsekäs halu päästä väittelyn voittajaksi vain saadakseen kokea, miltä tuntui lähimmäistensä voittaminen logiikan ase-in,

and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

125:5.2 (1382.4) Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

125:5.3 (1382.5) 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?

125:5.4 (1382.6) 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshipers?

125:5.5 (1382.7) 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?

125:5.6 (1382.8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

125:5.7 (1382.9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

125:5.8 (1383.1) And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

sillä enemmän kuin mikään muu häntä kiinnosti vain yksi asia: julistaa ikuista totuutta ja tuoda ikuinen Jumala sillä keinoin yhä täydemmin esille.

Päivän mentyä mailleen Simon ja Jeesus suuntasivat kulkunsa takaisin Betaniaan. Enemmän osan matkaa mies ja poika olivat vaiti. Jeesus pysähtyi jälleen Öljymäen harjalle, mutta katsellessaan kaupunkia ja sen temppeliä hän ei itkenyt; äänettömän hartauden merkiksi hän vain taivutti päänsä.

Betaniassa nautitun ilta-aterian jälkeen hän taas kieltäytyi liittymästä iloiseen ystäväpiiriin ja vetäytyi sen sijaan puutarhaan, jossa hän viipyi pitkälle yöhön yrittäen turhaan hahmottaa jotakin täsmällistä menetelmää, jolla käydä käsiksi elämäntehtävään olevaan ongelmaan, ja koettaen turhaan tehdä päätöstä siitä, miten hän voisi parhaiten työskennellä sen hyväksi, että hän toisi hengellisesti sokaistuneiden maanmiestensä nähtäville entistä kauniimman käsityksen taivaallisesta Isästä ja sillä keinoin vapauttaisi heidät siitä lain, rituaalin, seremoniaalisuuden ja tunkkaisen tradition orjuudesta, jossa nämä nyt elivät. Mutta ratkaisun avaimet pysyivät totuutta etsivältä nuorukaiselta vielä kätöksissä.

6. NELJÄS PÄIVÄ TEMPELISSÄ

Kummallista kyllä Jeesus ei tullut ollenkaan ajatelleeksi vanhempiaan. Silloinkaan kun Lasaruksen äiti aamiaispöydässä totesi, että Jeesuksen vanhemmat olisivat varmaankin jo kotipuoleessa, hän ei näyttänyt ymmärtävän, että nämä olisivat ainakin jonkin verran huolissaan siitä, että hän oli jättäytynyt muista jälkeen.

Hän suuntasi taas askelensa temppeliin, mutta ei pysähtynyt Öljymäen harjalle mietiskelemään. Aamun keskustelujen kuluessa uhrattiin paljon aikaa lain ja profeettojen käsittelyyn, ja opettajia ällistyi, miten hyvin Jeesus oli perehtynyt pyhiin kirjoituksiin — sekä heprean että kreikan kielellä. Mutta heidän hämmästelynsä kohteena ei niinkään ollut hänen totuudentietämyksensä kuin hänen nuoruutensa.

Iltapäivän kokoontumisessa kävi niin, että he olivat päässeet tuskin alkua pitemmälle esittäessään vastausta hänen kysymykseensä rukouksen tarkoituksesta, kun keskustelun johtaja pyysi poikaa astumaan esiin ja hänen viereensä istuutuen pyysi häntä esittämään omat näkemyksensä rukouksesta ja palvomisesta.

Edellisenä iltana Jeesuksen vanhemmat olivat kuulleet tästä omituisesta nuorukaisesta, joka kävi näppärää sananvaihtoa lainselittäjien kanssa, mutta heidän mieleensä ei juolahtanut, että tämä nuorimies olisi heidän poikansa. He olivat jo jotakuinkin päättäneet matkata aina

125:5.9 (1383.2) When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent devotion.

125:5.10 (1383.3) After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

125:6.1 (1383.4) Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

125:6.2 (1383.5) Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

125:6.3 (1383.6) At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

125:6.4 (1383.7) The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have

Sakariaan kotiin saakka, sillä he ajattelivat, että Jeesus oli saattanut mennä sinne tapaamaan Elisabetia ja Johannesta. Arvellessaan Sakariaan kenties olevan temppelissä he poikkesivat sinne matkallaan Juudan kaupunkiin. Kuvitelkaapa heidän hämmästystään ja ällistystään, kun he temppelin pihoja kuljeskellessaan yhtäkkiä tunnustivat kadonneen poikansa äänen ja näkivät hänet istumassa temppelin opettajien joukossa.

Joosef ei saanut sanaa suustaan, mutta Maria antoi patoutuneiden pelon ja levottomuuden tuntemustensa purkautua, ja rynnätessään pojan luo, joka nyt oli noussut seisomaan hämmästyneitä vanhempiaan tervehtiäkseen, hän sanoi: "Lapseni, minkä tähden olet kohdellut meitä tällä tavoin? Olemme, isäsi ja minä, jo yli kolmen päivän ajan murehtineet etsineet sinua. Mikä ihmeessä pani sinut lähtemään luotamme?" Hetki oli jännittynyt. Kaikkien katseet suuntautuivat Jeesukseen heidän yrittäessään kuulla, mitä tämä sanoisi. Hänen isänsä katsoi häneen moittivasti, muttei virkkanut mitään.

Ei sovi unohtaa, että Jeesuksen oletettiin olevan jo nuori mies. Hänhän oli päättänyt lapselle säännön mukaan annettavan koulutuksen, hänet oli tunnustettu lain pojaksi ja hän oli saanut vihkimyksen Israelin kansalaiseksi. Ja kuitenkin hänen äitinsä läksytti häntä kaikkea muuta kuin leppoisesti kaikkien paikalle kerääntyneiden ihmisten silmien edessä juuri samana hetkenä, kun hän oli suorittamassa nuoren elämänsä vakavinta ja ylevintä voimainponnistusta. Ja näin, Jeesukselle etupäässä muuta kuin kunniaa tuottavalla tavalla, Maria katkaisi lyhyeen erään suurimmista tilaisuuksista, jotka Jeesukselle koskaan suotiin toimia totuuden opettajana, vanhurskauden saarnaajana, hänen taivaassa olevan Isänsä rakastavan luonteenlaadun esilletuojana.

Mutta nuorukainen oli tilanteen tasalla. Ottaessasi tasapuolisesti huomioon kaikki tekijät, jotka yhdessä muodostivat tämän tilanteen, sinulla on paremmat edellytykset tavoittaa se viisaus, joka sisältyi pojan vastaukseen äitinsä tahattomaan moitteeseen. Hetken mietittyään Jeesus nimittäin vastasi äidilleen seuraavin sanoin: "Mikä on syynä siihen, että olette näin kauan etsineet minua? Eikö mieleenne tullut, että löytäisitte minut Isäni huoneesta, sillä onhan koittanut aika, jolloin minun tulisi toimittaa Isäni asioita?"

Jokainen läsnäolija ällistyi nuorukaisen puhettavasta. Sanaakaan sanomatta he kaikki poistuivat paikalta ja jättivät hänet yksinään seisomaan vanhempiensa seuraan. Pian tämä nuori mies kuitenkin päästi kaikki kolme piinallisesta tilanteesta, kun hän hiljaa lausui: "Tulkaa, vanhempani, sillä kukaan ei ole tehnyt muuta kuin, minkä luuli parhaaksi. Isämme

gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

125:6.5 (1384.1) Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: "My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?" It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

125:6.6 (1384.2) It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

125:6.7 (1384.3) But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: "Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?"

125:6.8 (1384.4) Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: "Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home."

taivaassa on säätänyt nämä asiat; menkäämme kotiin.”

Hiljaisuuden vallitessa he lähtivät matkaan ja saapuivat yöksi Jerikoon. He seisahtuivat vain yhden kerran, ja se tapahtui Öljymäen harjalla, kun nuorukainen kohotti sauvansa ylös ilmaan ja voimakkaan tunnekuohun ravistaessa häntä kiireestä kantapähän sanoi: ”Oi Jerusalem, Jerusalem, ja sen asukkaat, minkälaisia orjia te olettekaan: alistutte Rooman ikeen alle ja annatte omien perinteidenne tehdä teistä uhrejaan. Mutta tulen kerran vielä takaisin puhdistakseni tuon temppelin tuolla ja vapauttaakseni kansani tästä orjuudesta!”

Kolme päivää kestäneen Nasaretin-matkan aikana Jeesus ei lausunut montakaan sanaa; paljon eivät myöskään hänen vanhempansa puhuneet hänen läsnä ollessaan. He eivät todellakaan voineet ymmärtää esikoispoikansa käyttäytymistä, mutta hänen sanansa he kätkeivät sydämensä syvyysiin, vaikeivät niiden merkitystä täysin käsittämään kyenneekään.

Kotiin päästyään Jeesus lausui vanhemmilleen muutaman sanan vakuuttaen heille kiintymystään ja antaen heidän ymmärtää, ettei heidän tarvinnut pelätä sellaista, että hän enää antaisi heille aihetta tuntea huolta hänen käyttäytymisestään. Hän päätti tämän tärkeän toteamuksensa sanomalla: ”Vaikka minun onkin noudatettava taivaassa olevan Isäni tahtoa, olen myös oleva kuuliainen isälleni, joka on maan päällä. Minä odotan hetkeäni.”

Vaikka Jeesus mielessään monet kerrat halusi kieltäytyä suostumasta vanhempiensa hyvää tarkoittaviin mutta harhautuneisiin pyrkimyksiin määrätä hänen ajattelunsa kulkua tai päättää hänen puolestaan siitä, mikä olisi hänen toimintasuunnitelmansa maan päällä, silti hän kaikessa, joka oli sopusoinnussa sen kanssa, että hän oli vihkiytynyt noudattamaan Paratiisin-Isänsä tahtoa, mitä nöyrimmin mukautui maisen isänsä toiveisiin ja lihallisen perheensä menettelytapoihin. Silloinkin kun hän ei voinut johonkin suostua, hän teki kaiken mahdollisen siihen mukautuakseen. Hän oli taiteilija kysymyksen ollessa siitä, miten saada sovitetuksi yhteen toisaalta hänen antaumuksensa velvollisuuden täyttämistä kohtaan ja toisaalta hänen velvoitteensa, jotka johtuivat lojaalisuudesta perhettä kohtaan ja hänen sosiaalisesta palvelutoiminnastaan.

Joosef oli ymmällään, mutta Maria lohduttautui näitä kokemuksia pohtiessaan sillä, että hän päätyi pitämään poikansa Öljymäellä lausumia sanoja profeetallisena ilmoituksena hänen messiaanisesta tehtävästään Israelin vapauttajana. Hän ryhtyi entistä tarmokkaammin valamaan Jeesuksen ajatuksia isänmaallisiin ja kansallismielisiin uumiin ja värväsi oman veljensä,

125:6.9 (1384.5) In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: “O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!”

125:6.10 (1384.6) On the three days’ journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

125:6.11 (1384.7) Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: “While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour.”

125:6.12 (1384.8) Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father’s will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

125:6.13 (1385.1) Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel’s deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus’ favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself

Jeesuksen suosikkienon, antamaan tässä suhteessa oman panoksensa; ja monella muullakin tavalla Jeesuksen äiti antautui tehtävään, joka hänen mielestään kuului hänelle esikoispoikansa valmentamisessa ottamaan paikkansa niiden johtajana, jotka nostaisivat Daavidin valtaistuimen taas pystyyn ja jotka ikiajoiksi karistaisivat poliittista orjuutta merkitsevän ei-juutalaisten ikeen heidän yltään.

to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

Luku 126. Kaksi ratkaisevan tärkeää vuotta

⇨ 125

Urantia-kirjan

127 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 126 KAKSI RATKASEVAN TÄRKEÄÄ VUOTTA

Osiot

Johdanto

1. HÄNEN NELJÄSTOISTA VUOTENSA (8 jKr)
2. Joosefin kuolema
3. VIIDESTOISTA VUOSI (9 jKr)
4. Ensimmäinen saarna synagogassa
5. Kamppailu rahahuolien kanssa

Johdanto

KAIKISTA Jeesuksen maisen elämän kokemuksista hänen neljästoista ja viidestoista ikävuotensa olivat ratkaisevimmat. Sen jälkeen kun hän alkoi tiedostaa oman jumalallisuutensa ja oman kohtalonsa ja, ennen kuin hän pääsi laaja-alaiseen yhteydenpitoon sisimmässään olevan Suuntaajan kanssa, nämä kaksi vuotta olivat hänen Urantialla elämänsä monivaiheisen elämän koettelevimmat. Tämä kaksivuotinen ajanjakso nimenomaan on se, jota sopisi kutsua suureksi koetuksi, varsinaiseksi kiusaukseksi. Koskaan ei kukaan ihmisnuori nuoruuden ensimmäisiä hämmentyneisyyksiä ja sopeutumisongelmia läpikäydessään ole kokenut ankarampaa koetusta kuin Jeesus siirtyessään lapsuudesta varhaismiehuuteen.

Tämä Jeesuksen nuoruudenaikaisen kehityksen tärkeä vaihe alkoi, kun Jerusalemin-vierailu päättyi ja hän palasi Nasaretiin. Aluksi Maria oli onnellinen ajatuksesta, että hän oli vielä kerran saanut pikkupoikansa takaisin, että Jeesus oli palannut kotiin ja olisi kuuliainen poika — ei niin, että hän olisi joskus ollut jotakin muuta — ja että hän vastaisuudessa olisi vastaanottavaisempi sen

PAPER 126 THE TWO CRUCIAL YEARS SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

INTRODUCTION

126:0.1 (1386.1) OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

126:0.2 (1386.2) This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his

suhteen, mitä hän suunnitteli hänen tulevan elämänsä varalle. Mutta hänen paistattelunsa äidille ominaisten harhakuvitelmien ja tiedostamattoman perheylpeyden päivänpaisteessa oli jäävä lyhyeksi; varsin pian hän olisi kokeva entistäkin täydellisemmän pettymyksen. Poika oli aina vain enemmän isänsä seurassa, yhä harvemmin hän kääntyi ongelmiseen äitinsä puoleen, samalla hänen kummatkin vanhempansa yhä harvemmin käsittivät, miten hänen mielenkiintonsa alituisen vaihteli hänen pohdiskellessaan, milloin tämän maailman asioita, milloin omaa suhdettaan Isänsä asioiden toimittamiseen. Suoraan sanoen he eivät ymmärtäneet häntä, mutta he totisesti rakastivat häntä.

län karttuessa Jeesuksen juutalaisia kohtaan tuntema sääli ja rakkaus syvenivät, mutta vuosien vieressä hänen mielessään kehittyi yhä syvempi ja oikeudentuntoinen mielipaha siitä, että Isän temppelissä oli poliittisin perustein nimitettyjä pappeja. Jeesus tunsi suurta kunnioitusta vilpittömiä fariseuksia ja rehellisiä kirjanoppineita kohtaan, mutta tekopyhiä fariseuksia ja epärehellisiä teologeja hän halveksi, ja hän suhtautui ylenkatseisesti kaikkiin uskonnollisiin johtajiin, jotka eivät olleet vilpittömiä. Tarkastellessaan, keitä Israelin johtajat oikein olivat, hän tunsi joskus kiusausta suhtautua suopeasti mahdollisuuteen, että hänestä tulisi juutalaisten odottama Messias, mutta milloinkaan hän ei antanut periksi tällaiselle houkutukselle.

Kertomus hänen sankariteoistaan Jerusalemin temppelin viisaiden keskuudessa tuotti mielihyvää koko Nasaretille, eritoten hänen entisille synagogakoulun opettajilleen. Jonkin aikaa jokainen suu puhui hänestä ylistävin sanoin. Koko kylä muisteli puheissaan, miten viisas ja miten ylistettävän hyväkäytöksinen hän oli ollut jo lapsuudessa, ja kaikki ennustivat, että hänestä olisi tuleva Israelin suuri johtaja; lopultakin Galilean Nasaretista ilmestyisi todellakin suuri opettaja. Ja he kaikki odottivat aikaa, jolloin hän olisi viisitoistavuotias, jotta hänen voitaisiin sallia vakituisesti sapattina lukea ääneen pyhiä kirjoituksia synagogassa.

1. HÄNEN NELJÄSTOISTA VUOTENSA (8 JKR)

Tämä on hänen neljännentoista syntymäpäivänsä kalenterivuosi. Hänestä oli tullut hyvä ikeentekijä, mutta myös telttakangas- ja nahkatyöt sujuivat häneltä oivallisesti. Hänestä oli myös hyvää vauhtia kehittymässä mainio kirvesmies ja puuseppä. Tämän vuoden kesällä hän teki useita retkiä Nasaretin luoteispuolella sijaitsevan kukkulan laelle siellä rukoillakseen ja mietiskelläkseen. Hän alkoi vähin erin tulla yhä tietoisemmaksi maan päälle suorittamansa

future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

126:0.3 (1386.3) As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

126:0.4 (1386.4) The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

126:1.1 (1387.1) This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

lahjoittautumisen luonteesta.

Alun toista sataa vuotta aiemmin tämä kukkula oli ollut "Baalin korkea paikka", ja nyt se oli Israelin maineikkaan pyhän miehen Simeonin haudan sijaintipaikka. Tämän Simeoninkukkulan laelta Jeesus katseli Nasaretia ja ympäröivää maaseutua. Hänellä oli tapana suunnata katseensa kohti Megiddoa ja muistella tarinaa siitä, kuinka Egyptin armeija voitti ensimmäisen suuren voittonsa Aasiassa; ja miten myöhemmin muuan toinen tällainen armeija nujersi Juudan kuninkaan Joosian. Hänen ei tarvinnut siirtää katsettaan kauas nähdäkseen Ta'anakin, jossa Debora ja Baarak nujersivat Siiseran. Matkan päästä hän erotti Dootanin kukkulat, joista hänelle oli opetettu, että Joosefin veljet siellä myivät tämän orjaksi Egyptiin. Sitten hän tapasi kääntää katseensa Eebaliin ja Gerissimiin ja kerrata mielessään perimätietoja, jotka kertoivat Abrahamista, Jaakobista ja Abimelekistä. Ja tällä tavoin hän muisteli ja pohdiskeli mielessään isänsä Joosefin kansan historiallisia ja perimätiedon kertomia tapahtumia.

Hän kävi edelleenkin synagogan opettajien pitämällä korkeampien opintojen kursseilla, ja edelleen hän huolehti myös veljiensä ja sisartensa kotiopetuksesta, sitä mukaa kun nämä varttuivat sopivaan ikään.

Tämän vuoden alkupuolella Joosef järjesti niin, että hänen Nasaretissa ja Kapernaumissa olevasta omaisuudestaan kertyvät tulot pantiin säästöön, jotta niillä olisi kustannettu Jeesuksen monivuotinen opiskelu Jerusalemissa, sillä oli suunniteltu, että Jeesus lähtisi Jerusalemiin seuraavan vuoden elokuussa, jolloin hän olisi viisitoistavuotias.

Käsillä olevan vuoden alussa sekä Joosef että Maria tunsivat tavan takaa epävarmuutta siitä, mikä heidän esikoispoikansa kohtalo tulisi olemaan. Hän oli kieltämättä lahjakas ja rakastettava lapsi, mutta häntä oli toden totta vaikea ymmärtää, hänestä oli tosiaankin vaikea päästä perille, ja toisaalta taas mitään tavatonta tai yliluonnollista ei koskaan tapahtunut. Pojastaan ylpeä äiti oli kymmenet kerrat henkeään pidätellen odottanut kohta näkevänsä poikansa suorittavan jonkin yli-inhimillisen teon tai ihmeen, mutta joka kerta hänen toiveensa murskautuivat julmaan pettymykseen. Ja tämä kaikki oli lannistavaa, jopa masentavaa. Tuonaikaiset hartaat ihmiset uskoivat vakaasti, että profeetat ja lupauksen miehet toivat julkii kutsumuksensa ja loivat jumalallisen arvovaltansa aina siten, että he suorittivat yliluonnollisia tekoja ja tekivät ihmeitä. Mutta Jeesus ei tehnyt kumpaakaan, ja sen vuoksi hänen vanhempiansa hämmentyneisyys kävi sitä pahemmaksi mitä enemmän he pohtivat hänen tulevaisuuttaan.

126:1.2 (1387.2) This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

126:1.3 (1387.3) He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

126:1.4 (1387.4) Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

126:1.5 (1387.5) By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

Nasaretilaisperheen kohentunut taloudellinen asema kuvastui monin tavoin myös kotipiirissä. Hankittiin muun muassa lisää niitä sileitä valkoisia tauluja, joita käytettiin kirjoituslustana hiilellä kirjoitettaessa. Jeesus sai luvan aloittaa uudelleen musiikkituntinsa; hän oli tavattoman ihastunut harpun soittamiseen.

Koko tästä vuodesta voidaan hyvällä syyllä sanoa, että Jeesus sen aikana ”varttui ihmisen ja Jumalan suosiossa.” Perheen edessä avautuvat näkymät vaikuttivat lupaavilta, tulevaisuus oli valoisa.

2. JOOSEFIN KUOLEMA

Kaikki sujui hyvin siihen kohtalokkaaseen tiistaipäivään saakka syyskuun 25:ntenä, jolloin Sepforiista saapuva viestinviejä toi tähän nasaretilaiskotiin traagisen uutisen, joka kertoi Joosefin loukkaantuneen vakavasti nostopuomin pudottua hänen päälleen kuvernöörin virkasunnon rakennustyömaalla. Sepforiista saapunut viestintuoja oli matkallaan Joosefin kotiin pysähtynyt hetkeksi työpajalla ja ilmoittanut Jeesukselle tämän isää kohdanneesta tapaturmasta, ja he menivät yhdessä Jeesuksen kotiin kertomaan murheellisen uutisen Marialle. Jeesus tahtoi siitä paikasta lähteä isänsä luo, mutta Maria ei halunnut kuullakaan muusta kuin, että hänen itsensä oli kiiruhdettava miehensä rinnalle. Hän määräsi, että Jaakob, joka oli tuolloin kymmenvuotias, tulisi hänen mukaansa Sepforiin, kun Jeesus puolestaan jäisi kotiin nuorempien lasten luo siksi, kunnes hän palaisi, sillä hän ei tiennyt, miten vakavasti Joosef oli loukkaantunut. Mutta Joosef menehtyi vammoihinsa, ennen kuin Maria ehti paikalle. He toivat hänet Nasaretiin, ja seuraavana päivänä hänet laskettiin haudan lepoon isiensä viereen.

Juuri kun kaikki tuntui sujuvan hyvin, juuri kun tulevaisuus väikkyi valoisana, silloin kohtalon julmalta näyttävä käsi iski maahan tämän nasaretilaisperhekunnan päämiehen; tämän kodin asiat menivät sekaisin, ja jokainen Jeesusta ja hänen tulevia opintojaan koskeva suunnitelma sortui. Tämä kirvesmiehen alku, joka vastikään oli täyttänyt neljätoista vuotta, heräsi tietoisuuteen siitä, että hänen nuoren ihmisolemuksensa oli otettava harteilleen vastuu leskeksi jääneen äitinsä ja kahdeksan sisaruksensa — joista yksi ei ollut vielä edes syntynyt — hoitamisesta sen lisäksi, että hänen oli täytettävä taivaallisen Isänsä antama tehtävä, jonka mukaan hänen oli tuotava esille jumalallinen olemus maan päällä eläen ja lihaksi ruumiillistuneena. Tästä nasaretilaisnuorukaisesta tuli nyt tämän yhtäkkiä turvattomaksi jääneen perheen ainoa tuki ja turva. Näin annettiin niiden Urantialla luonnolliseen

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus “grew in favor with man and with God.” The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. THE DEATH OF JOSEPH

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary

järjestykseen kuuluvien tapahtumien tapahtua, jotka pakottaisivat tämän nuoren kohtalon miehen jo näin varhaisessa vaiheessa kantamaan raskaat mutta varsin kasvattavat ja kuriin pakottavat velvollisuudet, jotka johtuivat siitä, että hänestä tuli ihmisperheen pää, että hänestä tuli isä omille veljilleen ja sisarilleen, että hänen oli tuettava ja suojeltava äitiään, että hänen oli toimittava isänsä kodin varjelijana, sen ainoan kodin, jonka hän tässä maailmassa eläessään tuli tuntemaan.

Jeesus otti ilomielin kantaakseen velvollisuudet, jotka hänen harteilleen niin odottamatta sysättiin, ja hän kantoi ne uskollisesti loppuun asti. Yksi hänen elämänsä suuri ongelma ja ennakoitu vaikeus ainakin oli nyt traagisesti ratkennut: nyt hänen ei enää odotettaisi lähtevän Jerusalemiin siellä rabbien johdolla opiskellakseen. Mitään ei tarvitsisi koskaan muuttaa sen väitteen osalta, kun sanottiin, ettei Jeesus "istunut kenenkään ihmisen jalkojen juuressa". Hän oli aina halukas ottamaan oppia vaikkapa pikkulasten joukossa vähäisimmältä, mutta hänen totuudenopettajan arvovaltansa ei milloinkaan ollut peräisin ihmislähteistä.

Hän ei vielääkään tiennyt mitään siitä, että Gabriel oli vierailut hänen äitinsä luona ennen hänen syntymäänsä. Hän sai kuulla tästä vasta kastepäivänään Johannekselta, kun hänen julkinen toimintansa oli alussa.

Sitä mukaa kun vuodet kuluivat, sitä useammin tämä Nasaretin nuori kirvesmies arvioi jokaista yhteiskunnan instituutiota ja jokaista uskonnon menettelytapaa aina samaa mittapuuta käyttäen: Mitä se tekee ihmissielun hyväksi; tuoko se Jumalan ihmisen luo; tuoko se ihmisen Jumalan luo? Vaikkei tämä nuorukainen kokonaan lyönyt laimin elämänalueita, jotka liittyvät virkistytymiseen ja sosiaaliseen kanssakäymiseen, yhä enemmän hän kuitenkin omisti aikansa ja tarmonsä vain kahden tarkoituksensa hyväksi: omasta perheestään huolehtimiseen ja valmentautumiseen Isänsä taivaallisen tahdon täyttämiseen maan päällä.

Tänä vuonna naapurit ottivat tavakseen pistäytyä talvi-iltoina kuuntelemaan, kun Jeesus soitti harppua tai kertoi tarinoita (sillä nuorukaisemme oli mestarillinen tarinankertoja), ja kuulemassa hänen kreikankielisten kirjoitusten lukuaan.

Perheen taloudelliset asiat sujuivat edelleen kohtalaisen mutkattomasti, sillä heidän hallussaan oli Joosefin kuoleman aikoihin melkoinen rahamäärä. Jo varhaisessa vaiheessa Jeesus osoitti omaavansa terävää arvostelukykä liikeasioissa ja viisautta raha-asioissa. Hän ei nuukaillut mutta oli kuitenkin tarkka; hän oli säästäväinen mutta antelias. Hän osoittautui isänsä pesän viisaaksi ja pystyväksi hoitajaksi.

responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

126:2.3 (1388.3) Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus "sat at no man's feet." He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

126:2.4 (1388.4) Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

126:2.5 (1388.5) As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

126:2.6 (1389.1) This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

126:2.7 (1389.2) The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

Mutta huolimatta kaikesta, mitä Jeesus ja nasaretilaisnaapurit kykenivät tekemään saadakseen tämän kodin ilmeen iloisemmaksi, suru kuitenkin heitti varjonsa niin Marian kuin lastenkin päälle. Joosef oli poissa. Joosef oli ollut epätavallisen hyvä aviomies ja isä, ja he kaikki kaipasivat häntä. Ja sitä traagisemmalta tuntui ajatella, että hän oli kuollut, ennen kuin heillä oli ollut mahdollisuutta puhua hänen kanssaan tai kuulla hänen jäähyväissiunauksensa.

3. VIIDESTOISTA VUOSI (9 JKR)

Puheena olevan viidennentoista vuoden keskivaiheilla — ja me laskemme aikaa kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käytössä olevan kalenterin mukaisen emmekä juutalaisen vuoden mukaan — Jeesus oli jo saanut lujan otteen perheensä johtamisesta. Ennen kuin tämä vuosi oli siirtynyt menneisyyteen, heidän säästönsä olivat jo jotakuinkin hupenneet, eivätkä he keksineet tähän pulmaan muuta ratkaisukeinoa kuin, että heidän oli pakko luopua yhdestä niistä Nasaretin taloista, jotka Joosef ja hänen naapurinsa Jaakob olivat omistaneet liikekumppaneina.

Keskiviikkoiltana, huhtikuun 17. päivänä vuonna 9 jKr, syntyi perheen kuopus Ruut, ja Jeesus yritti parhaan kykynsä mukaan astua isänsä paikalle äitinsä lohduttajana ja hoivaajana tämän rasittavan ja varsin murheellisen koettelemuksen aikana. Kukaan isä ei olisi voinut yhtään sen hellemin ja uskollisemmin rakastaa ja hoivata tytärtään kuin, miten Jeesus lähes kahdenkymmenen vuoden ajan (kunnes hän aloitti julkisen toimintansa) huolehti pikku-Ruutista. Ja hän oli yhtä hyvä isä kaikille muillekin perheensä jäsenille.

Käsillä olevan vuoden aikana Jeesus muotoili ensimmäisen kerran sen rukouksen, jonka hän myöhemmin opetti apostoleilleen ja jonka monet ovat tulleet tuntemaan ”Isä meidän”-rukouksena. Tavallaan se kehittyi kotialttarin äärellä harjoitetuista rukoushetkistä, joissa he viljelivät monenmuotoisia ylistyksiä ja useita kaavamaisia rukouksia. Isänsä kuoleman jälkeen Jeesus koetti opettaa muita lapsia rukouksissaan tuomaan sanottavansa esille yksilöllisesti, eli jotenkin siihen tapaan kuin hän itse mielellään menetteli, mutta nämä eivät kyenneet ymmärtämään hänen ajatustaan, ja niin heistä poikkeuksetta jokainen halusi turvautua muistamiinsa rukouskaavoihin. Juuri tässä yhteydessä, kun Jeesus pyrki kannustamaan jo varttuneempia veljiään ja sisariaan esittämään rukouksensa yksilöllisesti, hänellä oli tapana koettaa ohjata heitä eteenpäin esittämällä lauseparsia, joista nämä saivat virikkeitä omiin rukouksiinsa, mutta kävikin ennen

^{126:2.8 (1389.3)} But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

^{126:3.1 (1389.4)} By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

^{126:3.2 (1389.5)} On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

^{126:3.3 (1389.6)} During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has become known as “The Lord’s Prayer.” In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father’s death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

pitkää niin — ja ilman että hän olisi niin tarkoittanut — että nämä kaikki alkoivat käyttää rukouskaavaa, joka oli enimmältään rakennettu näistä Jeesuksen opettamista mutta vain virikkeiksi tarkoittamista lauseparsista.

Lopulta Jeesus luopui ajatuksesta saada jokainen perheenjäsen muotoilemaan omaehtoisia rukouksia, ja eräänä lokakuun iltana hän istuutui matalan kivipöydän päällä olevan pienen pullean lampun ääreen ja kirjoitti kultakin sivultaan puolisen metriä pitkälle, sileälle seetripuiselle taululle hiilenpalaa käyttäen rukouksen, josta sitten tuli perheen vakiorukous.

Ajatusmaailman sekavuus kiusasi Jeesusta puheena olevana vuotena suuresti. Vastuu perheestä oli varsin tehokkaasti karkottanut kaikki ajatukset ryhtyä välittömästi toteuttamaan jotakin toimintasuunnitelmaa, joka olisi ollut vastaus hänen Jerusalemissa tapaamansa vierailijan antamaan kehoitukseen ”ryhtyä toimittamaan hänen Isänsä asioita”. Jeesus päätteli aivan oikein, että hänen piti asettaa kaikkien muiden velvollisuuksien edelle huolenpito maisen isänsä perheestä; että elannon hankkimisesta hänen perheelleen täytyi tulla hänen ensimmäinen velvollisuutensa.

Tämän vuoden kuluessa Jeesus löysi niin kutsutusta Heenokin kirjasta kohdan, jonka vaikutuksesta hän jälkeensä otti käyttöön nimityksen ”Ihmisen Poika” kuvaamaan hänen Urantialla suorittamaansa lahjoittautumistehtävää. Hän oli perin pohjin pohtinut ajatusta juutalaisesta Messiaasta ja oli lujasti vakuuttunut siitä, ettei hän tulisi olemaan tuo Messias. Hän halusi auttaa isänsä kansaa, mutta hän ei voinut koskaan kuvitella johtavansa juutalaisten armeijoita Palestiinaa hallitsevan vieraan vallan kukistamiseksi. Hän tiesi, ettei hän milloinkaan istuisi Daavidin valtaistuimella Jerusalemissa. Hän ei myöskään uskonut, että hänen tehtävänsä olisi yksinomaaisesti juutalaisista huolehtivan hengellisen vapahtajan tai moraalinopettajan tehtävä. Sen vuoksi hänen elämäntehtäväänsä ei voisi missään mielessä olla heprealaiskirjoituksissa esitettyjen kiihkeiden kaipausten ja niin kutsuttujen Messias-profetioiden täyttäminen, ei ainakaan siten kuin juutalaiset nämä profeettojen esittämät ennustukset käsittivät. Samoin hän oli varma siitä, ettei hän koskaan tulisi esiintymään profeetta Danielin hahmottelemana Ihmisen Poikana.

Mutta kun se aika koittaisi, jolloin hän lähtisi maailmaan maailman opettajaksi, mitä nimitystä hän silloin itsestään käyttäisi? Mikä olisi se väite, jonka hän esittäisi tehtävästään? Millä nimellä häntä kutsuisivat ihmiset, joista tulisi hänen opetuksiinsa uskovia?

Kaikkia näitä ongelmia pohdiskellessaan hän

126:3.4 (1389.7) At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

126:3.5 (1389.8) This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to “be about his Father’s business.” Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father’s family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

126:3.6 (1390.1) In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term “Son of Man” as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father’s people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

126:3.7 (1390.2) But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at

löysi Nasaretin synagogan kirjastosta tutkiskelemiensa apokalyptisten kirjojen joukosta tämän "Heenokin kirjaksi" kutsutun käsikirjoituksen, ja vaikka hän oli varma siitä, ettei se ollut muinaisen Heenokin kirjoittama, se tuntui hänestä silti varsin kiehtovalta, ja hän luki sen ja luki sen uudelleen monta kertaa. Siinä oli muuan kohta, joka teki häneen erityisen syvän vaikutuksen, kappale, jossa tämä nimitys "Ihmisen Poika" esiintyi. Tämän niin kutsutun Heenokin kirjan kirjoittaja kertoi enemmänkin tästä Ihmisen Pojasta kuvaillen työtä, jonka tämä tekisi maan päällä, ja selittäen, että tämä Ihmisen Poika oli Isänsä, kaikkien Isän, kanssa kulkenut taivaallisen kirkkauden kartanoissa, ennen kuin hän tuli tähän maailmaan tuomaan pelastusta ihmiskunnalle; ja että tämä oli kääntänyt selkänsä kaikelle tälle loistolle ja kunnialle astuakseen alas maan päälle julistamaan pelastusta hädässä oleville kuolevaisille. Aina kun Jeesus luki näitä kohtia (hyvin ymmärtäen, että suuri osa näihin opetuksiin sekoittuneesta idän mystiikasta oli virheellistä), hän sydämessään vastasi ja mielessään tiedosti, ettei yksikään heprealaiskirjoitusten Messias-ennustuksista, ei yksikään juutalaisesta vapahtajasta kertovista teorioista ollut yhtä lähellä totuutta kuin tuo kertomus, joka oli kätkeyty tähän vain osittain hyväksyttyyn Heenokin kirjaan. Ja siinä paikassa ja sillä hetkellä hän päätti ottaa ensimmäiseksi epiteetikseen "Ihmisen Poika". Ja näin hän tekikin, sitten kun hän myöhemmin aloitti julkisen toimintansa. Jeesuksella oli erehtymätön totuuden tunnistamisen kyky, eikä hän koskaan empinyt omaksua totuutta, mistä lähteestä hyvänsä se näytikään tulevan.

Tähän ajankohtaan mennessä hän oli jo jokseenkin perusteellisesti selvittänyt itselleen monta näkökohtaa, jotka liittyivät hänen pian alkavaan työhönsä maailman hyväksi, mutta hän ei näistä seikoista puhunut mitään äidilleen, joka piti yhä lujasti kiinni ajatuksesta, että Jeesus oli juutalaisten Messias.

Tästä alkoi Jeesuksen nuoruusaikojen suuri hämmennys. Päästyään jo jossakin mielessä selvytyteen maan päällä suorittamansa tehtävän luonteesta eli siitä, mitä hänen olisi olla "toimittamassa Isänsä asioita", osoittamassa koko ihmiskunnalle Isänsä rakastavaa olemusta, hän alkoi pohdiskella uudelleen niitä pyhien kirjoitusten monia kohtia, joissa puhuttiin kansallisen vapahtajan, juutalaisen opettajan tai kuninkaan, tulemisesta. Mihin tapahtumaan tällaiset profetiat viittasivat? Eikö hän ollutkin juutalainen, vai oliko sittenkään? Kuuluiko hän Daavidin huoneeseen, vai eikö hän kuulunut? Hänen äitinsä vakuutti, että hän kuului; hänen isänsä ratkaisu oli ollut päinvastainen. Hän itse päätteli, ettei hän siihen kuulunut. Mutta olivatko profeetat siis sekaantuneet siinä, mikä olisi Messiaan luonne ja tehtävä?

Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called "The Book of Enoch"; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term "Son of Man" appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title "the Son of Man." And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus' younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, "to be about his Father's business" — to show forth his Father's loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

Voisiko loppujen lopuksi sittenkin olla mahdollista, että hänen äitinsä oli oikeassa? Aikaisemmin kun oli ilmennyt mielipiteiden eroavuutta, hänen äitinsä oli useimmissa asioissa ollut oikeassa. Jos hän olisi uusi opettaja eikä Messias, miten hän siinä tapauksessa tunnistaisi juutalaisen Messiaan, jos sellainen ilmestyisi Jerusalemiin, sillä aikaa kun hän oli suorittamassa tehtäväänsä maan päällä; entä mikä sitten olisi hänen suhteensa tähän juutalaiseen Messiaaseen? Ja millainen suhde hänellä tulisi olla perheeseensä, sitten kun hän olisi aloittanut elämäntehtävänsä? Entä juutalaiseen yhteisöön ja uskontoon, Rooman valtakuntaan, ei-juutalaisiin ja heidän uskontoihinsa? Kutakin näistä suurimerkityksisistä asioista tämä nuori galilealainen punnitsi mielessään ja pohti vakavasti, samalla kun jatkoi töitään höyläpenkkinsä ääressä hankkiessaan suurella vaivalla elannon itselleen, äidilleen ja kahdeksalle muulle nälkäiselle suulle.

Ennen vuoden päättymistä Maria pani merkille perheen rahavarojen hupenemisen. Hän luovutti kyyhkystenmyynnin Jaakobille. Kohta he ostivat toisen lehmän, ja Mirjamin toimiessa apulaisena he ryhtyivät myymään maitoa nasaretilaisnaapureilleen.

Jeesuksen syvälliset mietiskelyjaksot, hänen tavan takaa tekemänsä rukousretket kukkulan laelle ja hänen vähän väliä julkituomansa monet kummalliset ajatukset hätäennyttivät hänen äitiään perin juurin. Toisinaan tämä ajatteli, että nuorimies oli järjiltään, mutta sitten hän useimmin sai pelkonsa asettumaan muistaessaan, että hänen poikansa oli loppujen lopuksi kuitenkin lupauksen lapsi ja jollakin tavoin erilainen kuin muut nuoret.

Mutta Jeesus oppi vähitellen olemaan puhumatta kaikista ajatuksistaan, olemaan esittämättä kaikkia käsityksiään maailmalle, edes omalle äidilleen. Tästä vuodesta alkaen Jeesus alkoi aina vain vähemmän tuoda julki, mitä hänen mielessään liikkui. Hän toisin sanoen puhui vähemmän niistä asioista, joita keskitasoinen ihminen ei pystyisi käsittämään, ja joista puhuminen vain johtaisi siihen, että häntä pidettäisiin omituisena tai tavallisista ihmisistä poikkeavana. Kaiken ulospäin näkyvän osalta hän muuttui tavanomaiseksi ja sovinnaiseksi, jos kohta hän samalla kaipasi jotakuta, joka olisi kyennyt ymmärtämään hänen ongelmiaan. Hän kaipasi luotettavaa ja uskottua ystävää, mutta hänen ongelmansa olivat liian monimutkaisia hänen ihmiskumppaniensa käsittää. Epätavallisen tilanteen ainutlaatuisuus pakotti hänet kantamaan taakkansa yksin.

4. ENSIMMÄINEN SAARNA SYNAGOGASSA

^{126:3.11 (1391.1)} After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission; and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

^{126:3.12 (1391.2)} Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

^{126:3.13 (1391.3)} His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

^{126:3.14 (1391.4)} But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

Viidennentoista syntymäpäivänsä myötä Jeesus sai virallisesti mahdollisuuden astua sapattina synagogan puhujapulpettiin. Kun oli ollut puute puhujista, oli Jeesusta monet kerrat aikaisemmin pyydetty lukemaan ääneen pyhiä kirjoituksia, mutta nyt oli koittanut päivä, jolloin hän lain mukaan sai esiintyä jumalanpalveluksen toimittajana. Niinpä hashen ensimmäisenä sapattina Jeesuksen viidennentoista syntymäpäivän jälkeen järjesti hänelle tilaisuuden toimittaa synagogan aamupalvelus. Ja kun kaikki Nasaretin uskonveljet olivat koolla, tämä nuori mies sopivat kirjoitusten kohdat valittuaan nousi seisaalleen ja alkoi lukea:

"Herran Jumalan henki on minun päälläni, sillä Herra on minut voidellut; hän on lähettänyt minut viemään hyvää sanomaa nöyrille, sitomaan niitä, joiden sydän on särkynyt, julistamaan kahlehdituille vapautusta ja päästämään hengelliset vangit vapauteen; julistamaan Jumalan mielisuosion vuotta ja Jumalamme tuomion päivää; lohduttamaan kaikkia surevaisia, antamaan heille tuhkan sijalle kauneutta, murehtimisen sijalle riemun voiteluöljyä, ylistyslaulun murhemielisyyden sijalle, niin että heidän nimensä on oleva 'vanhurskauden tammet', 'Herran istutus', jolla Hänet seppelöitäkään.

"Etsikää hyvää, älkääkä pahaa, jotta eläisitte, ja jotta Herra, sotajoukkojen Jumala, olisi kanssanne. Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää; pitäkää voimassa oikeamielisyys portin kansankokouksissa; niin ehkäpä Herra Jumala on armahtavainen Joosefin jälkipolvia kohtaan.

"Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois tekojenne pahuus minun silmäini edestä; lakatkaa pahaa tekemästä ja oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, tuokaa sorretille helpotusta. Puolustakaa isätöntä ja puhukaa lesken puolesta.

"Mitkä olisivat minun tuomiseni käydessäni Herran eteen ja kumartaessani koko maanpiiriin Herraa? Kävisinkö hänen eteensä tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet lampaat tai öljyvirrat. Annanko esikoiseni rikkomuksestani, ruumiini hedelmän sieluni syntiuhriksi? En, sillä Herra on osoittanut meille, oi ihmiset, mikä hyvää on. Ja vaatiiko Herra teiltä muuta kuin, että olette toimissanne oikeudenmukaiset, rakastatte laupeutta ja vaellatte nöyrästi Jumalanne rinnalla?

"Keneenkä siis te vertaatte Jumalaa, joka istuu korkealla maanpiiriin päällä? Kääntäkää katseenne korkeuksiin ja katsokaa: kuka on kaikki nämä maailmat luonut, kuka ne tuo esille järjestyksessä kuin sotajoukon, numeron mukaan, ja kutsuu niitä kaikkia nimeltä. Hän tämän kaiken tekee, koska valtaisa on hänen mahtinsa ja väkevä

126:4.1 (1391.5) With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

126:4.2 (1391.6) "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

126:4.3 (1392.1) "Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:4.4 (1392.2) "Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:4.5 (1392.3) "Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:4.6 (1392.4) "To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to

on hänen voimansa, eikä mikään häneltä jää tekemättä. Hän antaa voimattomalle voimaa ja uupuneet hän virvoittaa. Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä menetä rohkeuttasi, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua ja minä autan sinua; totisesti minä olen sinua tukeva vanhurskauteni oikealla kädellä, sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi. Ja minä tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: Älä pelkää, sillä minä autan sinua.

"Ja te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta kaikki tuntisivat minut ja uskoisivat minuun ja ymmärtäisivät, että minä olen lankaikkinen. Minä, vain minä, olen Herra, eikä ole muuta pelastajaa kuin minä."

Ja kun hän oli nämä sanat lukenut, hän istuutui paikalleen, ja ihmiset menivät kotiinsa pohdiskellen sanoja, jotka hän oli heille niin lumoavasti esittänyt. Kaupunkilaiset eivät olleet koskaan nähneet häntä niin suurenmoisen juhlallisena; koskaan he eivät olleet kuulleet hänen ääntään niin totta tarkoittavana ja vakavana; koskaan he eivät olleet nähneet häntä niin miehekkäänä ja päättäväisenä, niin arvovaltaa säteilevänä.

Tuona sapatti-iltapäivänä Jeesus nousi Nasaretin kukkulalle yhdessä Jaakobin kanssa. Ja kun he palasivat kotiin, Jeesus kirjoitti hiilellä kreikankieliset kymmenen käskyä kahdelle sileälle laudalle. Myöhemmin Martta väritti ja koristeli nämä taulut, ja ne riippuivat pitkän aikaa seinällä Jaakobin pienen höyläpenkin yläpuolella.

5. KAMPPAILU RAHAHUOLIEKSI KANSKA

Jeesus ja hänen perheensä palasivat vähä vähältä aikaisempien vuosien yksinkertaiseen elämäntapaan. Heidän vaatteensa ja jopa heidän ruokansa muuttuivat yksinkertaisemmiksi. Maitoa, voita ja juustoa heillä toki oli yllin kyllin. Vuodenajasta riippuen he saivat nauttia kulloisistakin puutarhansa antimista, mutta kuukausi kuukauden perään heidän oli pakko harjoittaa entistäkin suurempaa säästäväisyyttä. Heidän aamiaisensa olivat varsin vaatimattomia, sillä he säästivät parhaan ruokansa illalliseksi. Näiden juutalaisten keskuudessa varattomuus ei kuitenkaan merkinnyt yhteiskunnallista alempiarvoisuutta.

Nuorukaisemme oli jo päässyt melko hyvään käsitykseen siitä, miten ihmiset elivät hänen aikanaan. Ja se, miten hyvä ymmärrys hänellä oli kotiaskeista, peltotyöstä ja työskentelystä työpajassa, käy ilmi hänen sittemmin esittämistään opetuksista, joissa varsin monipuolisesti paljastuu hänen läheinen yhteytensä inhimillisen olemassaolon kaikkiin osa-

the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) "And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior."

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly and decisive, so authoritative.

126:4.9 (1392.7) This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

126:5.1 (1392.8) Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

126:5.2 (1392.9) Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

alueisiin.

Nasaretin hashen piti yhä tiukasti kiinni uskomuksestaan, että Jeesuksesta oli määrä tulla suuri opettaja, kukaties maineikkaan Gamalielin seuraaja Jerusalemissa.

Näytti siltä, että kaikki Jeesuksen suunnitelmat elämänuran osalta olivat rauenneet. Tulevaisuus ei näyttänyt valoisalta, jos katsoi vain sitä, miten asiat nyt kehittyivät. Mutta hän ei horjunut, hän ei masentunut. Hän eli elämäänsä, päivän kerrallaan, ja suoritti hyvin senhetkisen tehtävänsä ja hoiti uskollisesti silloiseen elämäntilanteeseensa kuuluneet välittömät velvollisuutensa. Jeesuksen elämä on ikuisena lohtuna kaikille pettyneille idealisteille.

Tavallisena päivätyöläisenä toimivan kirvesmiehen palkka oli vähän kerrallaan laskemassa. Tämän vuoden loppupuolella Jeesus pystyi aamuvarhaisesta iltamyöhään työskentelemällä ansaitsemaan vain suunnilleen kahtakymmentäviittä senttiä vastaavan summan päivässä. Seuraavana vuonna heillä oli vaikeuksia kansalaisveron maksamisessa synagogaverosta ja puolen sekelin temppeliverosta puhumattakaan. Tämän vuoden kuluessa veronkantaja koetti kiskoa Jeesukselta ylimääräisiä veroja uhaten jopa viedä hänen harppunsa.

Pelätessään, että veronkantajat saattaisivat löytää ja takavarikoida kreikankielisen kirjoitusten kopion, Jeesus lahjoitti sen viidentenätoista syntymäpäivänään Nasaretin synagogan kirjastolle Herralle annettuna täysi-ikäisyyslahjana.

Viidennentoista ikävuotensa suurimman järkytyksen Jeesus koki, kun hän meni Sepforiin kuulemaan Herodeksen päätöstä tälle jätetystä vetoomuksesta riita-asiaassa, joka koski Joosefin rahasaatavia hänen tapaturmaisen kuolemansa ajankohdalta. Jeesus ja Maria olivat toivoneet saavansa melkoisen summan, kun Sepforiissa toimiva rahastonhoitaja taas oli tarjonnut heille aivan mitätöntä rahamäärää. Joosefin veljet olivat vedonneet asiassa itseensä Herodekseen, ja nyt Jeesus seiso palatsissa ja kuuli Herodeksen lausuvan päätöksensä, ettei Jeesuksen isällä kuolinhetkellään ollut mitään saatavia. Ja tämän epäoikeudenmukaisen päätöksen johdosta Jeesus ei koskaan enää luottanut Herodes Antipakseen. Ei sen vuoksi ole ihmettelemistä, että hän kerran Herodeksesta puhuessaan sanoi: "Se kettu."

Tiivis työskentely höyläpenkin ääressä tänä vuonna ja seuraavina vuosina riisti Jeesukselta mahdollisuuden seurustella karavaanimatkustajien kanssa. Perheen omistama karavaanien huoltovarasto oli jo joutunut Jeesuksen sedän haltuun, ja Jeesus työskenteli pelkästään työpajassa, joka sijaitsi heidän kotonaan. Siellä hän oli lähellä Mariaa auttamassa tätä perheen

126:5.3 (1392.10) The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

126:5.4 (1393.1) Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

126:5.5 (1393.2) The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

126:5.6 (1393.3) Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot

huoltamisessa. Näihin aikoihin hän alkoi lähettää Jaakobia kamelien levähdyspaikalle keräämään tietoja maailman tapahtumista. Tällä tavoin hän koetti pysyä tietoisena siitä, mitä ajassa liikkui.

Mieheksi varttuessaan hän koki kaikki ne ristiriitatilanteet ja hämmennykset, jotka aiempien ja myöhempien aikakausien keskimääräiset nuoret ovat joutuneet kokemaan. Ja se ankara kokemus, että hänen oli hankittava perheensä toimeentulo, oli varmana takeena siitä, ettei häneltä liienyt aikaa joutavaan mietiskelyyn eikä mystisten mieltymysten tyydyttämiseen.

Tuona vuonna Jeesus vuokrasi melkoisen maa-alan aivan heidän kotinsa pohjoispuolelta, ja se jaettiin perheen puutarhapalstaksi. Kullakin varttuneemmista lapsista oli oma kasvimaansa, ja nämä ryhtyivät tiukkaan kilpailuun viljelyponnistuksissaan. Heidän vanhin veljensä vietti joka päivä jonkin hetken puutarhassa heidän kanssaan, silloin kun oli vihannesten viljelykausi. Nuorempien sisarustensa kanssa puutarhassa työskennellessään Jeesus elätteli monet kerrat mielessään sellaista toivetta, että he kaikki asuisivat maatilalla jossakin maaseudulla, jossa he saisivat nauttia tällaisen sidonnaisuuksista vapaan elämäntavan tarjoamasta vapaudesta ja esteettömyydestä. Mutta kylmä tosiasia oli, että he eivät olleet varttumassa maaseudulla. Ja Jeesus, joka oli idealistin lisäksi perin juurin käytännöllinen nuorukainen, kävi järjellä ja tarmolla käsiksi ongelmaansa, sellaisena kuin hän sen näki, ja teki kaiken voitavansa sopeuttaakseen itsensä ja perheensä heidän tilanteensa realiteetteihin ja muokatakseen heidän olosuhteensa sellaisiksi, että ne niin suuressa määrin kuin suinkin mahdollista tyydyttäisivät heidän yksilöllisiä ja yhteisiä mielihalujaan.

Yhteen aikaan Jeesuksella oli aavistuksen verran toivoa siitä, että hän kenties kykenisi kokoamaan sen verran varoja, että ne mahdollistaisivat pienen maatilaston oston siinä tapauksessa, että he pystyisivät hankkimaan sen huomattavan summan rahaa, joka oli hänen isänsä saatava Herodeksen palatsissa suoritetusta työstä. Hän oli tosiaankin vakavasti harkinnut tätä suunnitelmaa perheensä siirtämiseksi maaseudulle. Mutta kun Herodes ei suostunut maksamaan heille mitään rahavaroista, jotka olisivat kuuluneet Joosefille, he luopuivat tavoitteestaan päästä maaseutukodin omistajiksi. Tosin on sanottava, että nyt kun heillä sentään oli kolme lehmää, neljä lammasta, kanaparvi, aasi ja koira ja kaiken lisäksi vielä kyyhkysia, he onnistuivat saamaan melkoisen paljon kokemusta maatilaston elämästä. Jopa perheen tenavilla oli suoritettavanaan omat vakinaiset velvollisuutensa siinä tarkkaan laaditussa päiväohjelmassa, joka oli tämän nasaretilaisperheen kotielämälle niin luonteenomainen.

to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

Viidennentoista vuotensa päättymisen myötä Jeesus päätti sen vaarallisen ja vaikean vaiheen inhimillisessä olemassaolossa, sen siirtymävaiheen kohtalaisen huolettomien lapsuusvuosien ja lähestyvistä miehuudesta tietoisuuden välissä, joka tuo mukanaan monia uusia velvollisuuksia ja mahdollisuuksia hankkia yhä pitemmälle menevää kokemusta jalon luonteenlaadun kehittämisestä. Kausi, jolloin mieli ja ruumis varttuvavat, oli päättynyt, ja nyt alkoi tämän nasaretilaisen nuoren miehen varsinainen elämänura.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

Luku 127. Nuoruusvuodet

⇨ 126

Urantia-kirjan

128 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 127 NUORUUSVUODET

Osiot

Johdanto

1. KUDESTOISTA VUOSI (10 jKr)
2. SEITSEMÄSTOISTA VUOSI (11 jKr)
3. KAHDEKSASTOISTA VUOSI (12 jKr)
4. YHDEKSÄSTOISTA VUOSI (13 jKr)
5. Esran tytär Rebekka
6. HÄNEN KAHDESKYMMENES VUOTENSA (14 jKr)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

Johdanto

ASTUESSAAN nuoruusvuosiinsa Jeesus toimi jo suuren perhekunnan päämiehenä ja sen ainoana toimeentulon turvaajana. Heidän koko omaisuutensa oli hänen isänsä kuoleman jälkeen huvennut muutamassa vuodessa olemattomiin. Kuta pitemmälle aika kului, sitä tietoisemmaksi hän tuli edeltäneestä olemassaolostaan. Samalla hän alkoi entistä täydemmin käsittää olevansa maan päällä ja lihaksi ruumiillistuneena sitä nimenomaista tarkoitusta varten, että hän toisi esille Paratiisin-Isänsä ihmisten lapsille.

Yhdelläkään nuoruuttaan elävällä ihmisellä, joka on elänyt tai joka koskaan tulee elämään tässä tai jossakin muussa maailmassa, ei ole ollut eikä tule koskaan olemaan ratkaistavanaan yhtä painavia ongelmia eikä selvitettävään yhtä visaisia pulmia. Yhdeltäkään Urantian nuorukaiselta ei milloinkaan edellytetä selviytymistä yhtä koettelevista ristiriidoista eikä yhtä rasittavista tilanteista kuin, mitä Jeesus itse sai kestää noina vaativina ikävuosina viidestätoista kahteenkymmeneen.

Kun Ihmisen Poika oli tällä tavoin itse sen todellisuudessa kokenut tullut tietämään, mitä on

INTRODUCTION

^{127:0.1 (1395.1)} AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

^{127:0.2 (1395.2)} No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

^{127:0.3 (1395.3)} Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a

elää nuoruusvuotensa pahuuden saartamassa ja synnin raastamassa maailmassa, hänestä tuli siksi täysin tietoinen siitä, millaisena Nebadonin kaikkien maailmojen nuoriso kokee elämän, ja näin hänestä tuli ikiajoiksi ymmärtäväinen tuki ja turva pulassa oleville ja hämmentyneille nuorille ajatellen kaikkia aikakausia ja kaikkia maailmoja koko tämän paikallisuniversumin piirissä.

Hitaasti mutta varmasti ja tosiasiallisen kokemuksen kautta tämä jumalallinen Poika on ansaitsemassa oikeutta tulla universuminsa hallitsijaksi, joka on kaikissa paikallisuniversumin maailmoissa elävien kaikkien luotujen älyllisten olentojen kiistämätön ja korkein hallitsija ja ymmärtäväinen tuki ja turva kaikkien aikakausien ja kaikkia persoonallisuuden ja kokemuksen eri asteita edustaville olennoille.

1. KUDESTOISTA VUOSI (10 JKR)

Ruumiillistunut Poika selviytyi vauvaiästä ja koki lapsuuden, joka ei sisältänyt mitään tavatonta. Sitten hän selviytyi koettelevasta ja vaikeasta siirtymävaiheesta lapsuuden ja orastavan miehuuden välissä — hänestä tuli nuoruusikäinen Jeesus.

Käsillä olevana vuotena hän kehittyi täyteen fyysiseen mittaansa. Hän oli miehekäs ja komea nuorukainen. Hänestä tuli entistäkin järkevämpi ja vakavamielisempi, mutta hän oli ystävällinen ja myötätuntoinen. Hänen katseensa oli lempeä mutta tutkiva, hänen hymynsä oli tarttuva ja rauhoittava. Hänen äänensä oli sointuva mutta arvovaltainen; hänen tervehdyksensä oli sydämellinen mutta teeskentelemätön. Kaikkein arkipäiväisimmissäkin yhteyksissä hänestä tuntui aina huokuvan häivähdyks kahdenlaisesta olemuksesta: inhimillisestä ja jumalallisesta. Se, että hänessä yhdistyi myötätuntoinen ystävä ja arvovaltainen opettaja, tuli hänessä aina esille. Ja nämä persoonallisuuden ominaispiirteet tulivat näkyviin sangen varhaisessa vaiheessa, nimittäin jo näinä nuoruusiän vuosina.

Tämä fyysisesti voimakas ja vankka nuorukainen saavutti niin ikään ihmisälynsä kasvun täydet mitat, ei ihmisajattelun täyttä kokemusta mutta kylläkin koko sen kapasiteetin, joka mahdollistaa tällaisen älyllisen kehityksen. Hänellä oli terve ja sopusuhtainen ruumis, terävä ja erittelevä mieli, ystävällinen ja myötätuntoinen luonteenlaatu, hieman ailahteleva, mutta tarmokas temperamentti, joista kaikista oli muotoutumassa vahva, vaikuttava ja puoleensavetävä persoonallisuus.

Mitä pitemmälle aika kului, sitä vaikeampaa hänen äitinsä ja sisarustensa oli ymmärtää häntä. Hänen lausumansa olivat heille kompastuskiviä, ja hänen tekojaan he tulkitsivat väärin. Heillä ei

world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about the life experience of the youth of all the realms of Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

127:0.4 (1395.4) Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

127:1.1 (1395.5) The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

127:1.2 (1395.6) This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

127:1.3 (1395.7) This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

127:1.4 (1396.1) As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all

kellään ollut edellytyksiä vanhemman veljensä elämän käsittämiseen, sillä heidän äitinsä oli antanut heidän ymmärtää, että Jeesuksesta olisi määrä tulla juutalaisten vapahtaja. Marian uskottua tällaiset asiat perhesalaisuuksina heidän tietoonsa voitte kuvitella heidän hämmennyksensä, kun Jeesus suoraan sanoi kiisti kaikki tällaiset ajatukset ja aikomukset.

Simon meni tänä vuonna kouluun, ja heidän oli pakko myydä toinenkin talo. Jaakob otti nyt huolehtia kolmen sisarensa opetuksesta; kaksi heistä oli jo varttunut riittävästi käydäkseen tosimelellä opintojensa kimppuun. Niin pian kuin Ruut oli riittävän varttunut, Mirjam ja Martta ryhtyivät huolehtimaan hänestä. Tavallisesti juutalaisperheiden tyttöjen opetus jäi varsin vähäiseksi, mutta Jeesus oli sitä mieltä (ja Maria yhtyi tähän mielipiteeseen), että tyttöjen pitäisi käydä koulua siinä kuin poikienkin, ja kun synagogakoulu ei suostunut ottamaan heitä oppilaikseen, ei auttanut muu kuin pitää kotikoulua erityisesti heitä varten.

Koko tämän vuoden ajan Jeesus joutui pysyttelemään tiukasti höyläpenkinsä ääressä. Onneksi hänellä oli kosolti työtä; hänen työnsä jälki oli laadultaan niin ylivoimaista, ettei hän ollut koskaan joutilaana, vaikka työtilanne olisi noilla seuduilla ollut hyvinkin heikko. Välistä hänellä oli jopa niin paljon työtä, että Jaakob usein autteli häntä.

Tämän vuoden lopulla hän oli jo lähes päättänyt, että hän, kunhan olisi kasvattanut perheen lapset täysi-ikäisiksi ja saattanut heidät avioon, aloittaisi sitten julkisen toimintansa totuudenopettajana ja henkilönä, joka ilmoittaisi tälle maailmalle taivaallisesta Isästä. Hän tiesi, ettei hänestä ollut määrä tulla odotettua juutalaista Messiasta, ja hän päätteli, että olisi jokseenkin täysin hyödytöntä keskustella näistä asioista äidin kanssa. Hän päätti antaa äitinsä helliä mitä ajatuksia tämä tahtoikaan helliä, koska kaikella, mitä hän oli asiasta aikaisemmin puhunut, oli ollut äitiin vain vähän tai ei mitään vaikutusta, ja hän muisti, ettei hänen isänsäkään ollut koskaan kyennyt sanomaan mitään, mikä olisi saanut äidin muuttamaan mielensä. Tästä vuodesta lähtien hän puhui näistä ongelmista yhä vähemmän äitinsä tai kenenkään muunkaan kanssa. Hänen tehtävänsä oli siinä määrin erikoinen, ettei kukaan maan päällä elävä olisi osannut antaa hänelle neuvoja sen suorittamisesta.

Hän oli perheelleen oikea, jos kohta nuori isä. Hän vietti jokaisen mahdollisen hetken nuorimmaisten kanssa, ja nämä totisesti rakastivat häntä. Hänen äitiään suretti nähdä, miten lujasti hän teki työtä. Hän murehti sitä, että Jeesuksen piti päivät päivien perään ahertaa höyläpenkin ääressä ansaitsemassa perheelle elantoa sen sijaan, että hän olisi ollut rabbin

unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

127:1.5 (1396.2) This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

127:1.6 (1396.3) Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

127:1.7 (1396.4) By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

127:1.8 (1396.5) He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much

opastamana Jerusalemissa opiskelemassa, niin kuin he niin hellin ajatuksin olivat suunnitelleet. Vaikka hänen pojassaan ilmeni paljon, mitä hän ei kyennyt ymmärtämään, Maria siitä huolimatta rakasti häntä syvästi, ja antoi täyden arvon auliudelle, jolla tämä otti kantaakseen vastuun kodista.

2. SEITSEMÄSTOISTA VUOSI (11 JKR)

Jotakuinkin näihin aikoihin ilmeni etenkin Jerusalemissa ja Juudeassa melko laajalti kiihotusta nousta kapinaan sellaista vastaan, että verot maksettiin Roomalle. Oli muodostumassa voimakas kansallismielinen puolue, jolle ennen pitkää annettiin nimi selootit. Fariseuksista poiketen selootit eivät olleet halukkaita odottamaan Messiaan tulemistä. Heidän aikomuksenaan oli viedä asiat ratkaisuun poliittisen kapinan kautta.

Jerusalemista lähtenyt puolueen organisaattoriryhmä saapui Galileaan ja sai asialleen paljon kannatusta, ennen kuin se saapui Nasaretiin. Ryhmän jäsenten tullessa tapaamaan Jeesusta, hän kuunteli heitä tarkkaavaisesti ja esitti useita kysymyksiä, mutta kieltäytyi liittymästä puolueeseen. Hän ei suostunut tuomaan julki kaikkia niitä syitä, joiden vuoksi hän ei liittynyt jäseneksi, ja hänen kieltäytymisensä vaikutuksesta monet hänen nuorista nasaretilaistovereistaan pysyttelivät hekin puolueen ulkopuolella.

Maria yritti parhaansa taivuttaakseen hänet liittymään, mutta ei saanut häntä muuttamaan kantaansa. Maria jopa vihjaisi, että Jeesuksen kieltäytyminen vastoin hänen kehotustaan ottaa omakseen tämä kansallismielinen asia, oli Jeesuksen puolelta niskurointia ja hänen Jerusalemissa-paluun jälkeen antamansa lupauksen rikkomista, jonka mukaan hän olisi alamainen vanhemmilleen. Mutta vastaukseksi tähän vihjaukseen Jeesus vain laski ystävällisesti kätensä hänen olalleen ja suoraan häntä silmiin katsoen sanoi: "Äitini, miten sinä saatoit?" Ja Maria peruutti sanansa.

Muuan Jeesuksen enoista (Marian Simon-veli) oli jo liittynyt tähän ryhmään, ja hänestä tuli sittemmin yksi puolueen Galilean osaston virkailijoista. Ja usean vuoden ajan Jeesuksen ja hänen enonsa välillä ilmeni jonkinlaista vieraantumista.

Mutta Nasaretissa tilanne alkoi poikia ikävyvyyksiä. Jeesuksen näihin asioihin omaksuman asenteen tuloksena kaupungin juutalaisnuorison keskuuteen syntyi juopa. Noin puolet oli liittynyt kansallismieliseen järjestöön, ja toinen puoli ryhtyi muodostamaan maltillisemmista isänmaanystävistä koostuvaa vastaryhmää, joka odotti Jeesuksen astuvan ryhmän johtajaksi. He

about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

^{127:2.1 (1396.6)} At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

^{127:2.2 (1396.7)} A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

^{127:2.3 (1397.1)} Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

^{127:2.4 (1397.2)} One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

^{127:2.5 (1397.3)} But trouble began to brew in Nazareth. Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused

olivat hämmästyneitä, kun Jeesus kieltäytyi hänelle tarjotusta kunniaa. Kieltäytymisensä perusteluksi Jeesus vetosi raskaisiin velvollisuuksiin, jotka hänellä oli perhettään kohtaan, ja kaikki myönsivät tämän olevan totta. Mutta tilanne mutkistui entisestään, kun muuan lisak-niminen varakas juutalainen, joka lainaili rahaa gentiileille, astui yhtäkkiä esiin ja tarjoutui elättämään Jeesuksen perheen, jos tämä jättäisi työkalunsa ja ryhtyisi näiden nasaretilaispatriottojen johtajaksi.

Jeesuksella, joka tuolloin oli tuskin seitsemäätoista, oli nyt edessään eräs elämänsä alkupuolen arkaluontoisimmista ja vaikeimmista tilanteista. Hengellisten johtajien on aina vaikea asennoitua patrioottisiin kysymyksiin, eritoten jos niitä lisäksi mutkistaa kysymys veroa kantavista vierasmaalaisista sortajista, ja tässä tapauksessa asia oli kaksin verroin vaikeampi siksi, että juutalainen uskonto oli kietoutunut koko tähän Roomaa vastaan suunnattuun kiihotustoimintaan.

Jeesuksen asemaa vaikeutti entisestään vielä se, että hänen äitinsä ja enonsa ja jopa hänen nuorempi Jaakob-veljensä kehottivat kaikki häntä liittymään kansallismielisen asian ajajaksi. Kaikki Nasaretin parhaat juutalaiset olivat menneet mukaan liikkeeseen, ja nekin nuoret miehet, jotka eivät liikkeeseen olleet liittyneet, olisivat tehneet sen kaikki samana hetkenä, jona Jeesus olisi muuttanut mielensä. Koko Nasaretin kaupungissa hänellä oli vain yksi viisas neuvonantaja, nimittäin hänen vanha opettajansa, hashen, joka antoi hänelle neuvon siinä, mitä hän sanoisi Nasaretin kansalaiskomitealle tämän saapuessa pyytämään hänen vastaustaan laadittuun julkiseen vetoomukseen. Jeesuksen koko nuoren elämän aikana tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän tietoisesti turvautui julkiseen sotajuoneen. Tähän saakka hän oli aina luottanut siihen, että tilanteen selvitti kiertelemättä julkituotu totuus, mutta nyt hän ei voinut tuoda julki koko totuutta. Hän ei voinut ilmoittaa olevansa enemmän kuin ihminen; hän ei voinut paljastaa käsitystään tehtävästä, joka häntä odotti, kunhan hän saavuttaisi vähän kypsemmän miehuuden. Näistä rajoituksista piittaamatta hänen uskonnollinen uskollisuutensa ja hänen kansallinen lojaalisuutensa oli nyt asetettu suoraan kyseenalaisiksi. Hänen perheensä oli sekasorron vallassa, hänen nuoret ystävänsä olivat jakautuneet kahdeksi leiriksi, ja kaupungin koko juutalaisyhteisö oli kuohuksissa. Ja ajatelkaa, että hän oli syypää tähän kaikkeen! Ja miten täydellisesti hän siinä suhteessa olikaan ollut viaton, että hänen aikomuksenaan milloinkaan olisi ollut minkäänlaisten ikävyyksien aiheuttaminen, tämänlaatuisesta häiriöstä puhumattakaan.

Jotakin oli tehtävä. Hänen täytyi ilmoittaa kantansa, ja hän teki sen rohkeasti ja diplomaattisesti sekä tavalla, joka tyydytti monia

the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

127:2.6 (1397.4) Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

127:2.7 (1397.5) Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a riper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

127:2.8 (1397.6) Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not

mutta ei kaikkia. Hän piti kiinni seikoista, joihin hän oli alun perinkin vedonnut, ja selitti, että hänen ensisijainen velvollisuutensa oli pitää huolta perheestään; että hänen leskiäitinsä ja kahdeksan sisarustaan tarvitsivat jotakin enemmän kuin, mitä pelkällä rahalla voisi ostaa — elämän fyysisten perustarpeiden tyydyttämistä —, että heillä toisin sanoen oli oikeus isän antamaan huolenpitoon ja ohjaukseen, ja ettei hän puhtain omintunnon kykenisi irrottautumaan vastuusta, jonka julma sattuma oli sysännyt hänen kannettavakseen. Hän lausui äidilleen ja vanhimmalle veljelleen kiitokset siitä, että nämä olivat tarjoutuneet vapauttamaan hänet hänen velvollisuuksistaan, mutta hän korosti, että hänen tuntemansa lojaalisuus isävainajaansa kohtaan esti häntä irrottautumasta perheestään, olipa heidän aineelliseksi tuekseen tulossa rahaa miten paljon tahansa. Ja hän lausui nämä muistettavat sanat: "Raha ei voi rakastaa." Tähän puheeseensa Jeesus sisällytti monta verhoitua viittausta "elämäntehtäväänsä", mutta selitti, että hän siitä riippumatta, sopiko se yhteen sotilaallisen vastarinta-ajatuksen kanssa vai ei, oli luopunut siitä, samoin kuin elämässään kaikesta muustakin, kyetäkseen täyttämään uskollisesti velvollisuutensa perhettään kohtaan. Jokainen nasaretilainen tiesi hyvin, että hän oli perheelleen hyvä isä, ja tämä oli asia, joka oli niin lähellä jokaisen jalon juutalaisen sydäntä, että Jeesuksen puolustuspuhe saavutti arvostavaa vastakaikua monenkin hänen kuulijansa sydämessä. Ja muutamat niistä, jotka eivät olleet tätä mieltä, riisui aseista Jaakobin tässä yhteydessä pitämä puhe, vaikkei sellaista tilaisuuden ohjelmaan pitänytään kuulua. Hashen oli tuona samaisena päivänä harjoittanut Jaakobia pitämään puheensa, mutta se jäi heidän kahdenkeskiseksi salaisuudekseen.

Jaakob sanoi olevansa varma siitä, että Jeesus auttaisi kansansa vapauttamisessa, jos hän (Jaakob) vain olisi kyllin vanha ottamaan kantaakseen vastuun perheestä, ja että jospa vain he suostuisivat siihen, että Jeesus jäisi "meidän luoksemme ollakseen meille isä ja opettaja, silloin saatte Joosefin perheestä ei vain yhden johtajan, vaan ennen pitkää viisi uskollista nationalistia, sillä eikö meitä poikia olekin viisi, jotka olemme varttumassa ja tulossa esille isä-veljemme ohjauksesta astuaksemme kansakuntamme palvelukseen?" Ja tällä tavoin tämä nuorimies saattoi kohtalaisen onnelliseen päätökseen varsin kiperän ja uhkaavan tilanteen.

Kriisi oli toistaiseksi ohi, mutta tätä välikohtausta ei unohdettu Nasaretissa milloinkaan. Kiihotustyö jatkui. Jeesus ei enää ollut kaikkien suosiossa; juopaa mielipiteiden väliltä ei saatu koskaan kurotuksi kokonaan umpeen. Ja tämä seikka yhdessä muiden ja myöhemmin sattuneiden tapahtumien kanssa oli syynä siihen, että hän myöhemminä vuosinaan muutti Kapernaumiin. Tästä alkaen mielipiteet

all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that "money cannot love." In the course of this address Jesus made several veiled references to his "life mission" but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain "with us, to be our father and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

Nasaretissa jakautuivat, kun kysymys oli Ihmisen Pojasta.

Jaakob päätti tuona vuonna koulunsa ja alkoi työskennellä täysipäiväisesti kodin puusepänerverstaassa. Hän oli jo taitava käsittelemään työkaluja, ja hän otti nyt hoitaakseen ikeiden ja aurojen valmistuksen, kun Jeesus puolestaan ryhtyi laajemmassa määrin tekemään talojen viimeistelyurakoita ja ammattitaitoisen koriste-*puusepän* töitä.

Tuona vuonna Jeesus onnistui saamaan mielensä paljon parempaan järjestykseen. Vähä vähältä hän oli saattanut jumalallisen ja inhimillisen olemuksensa yhteen. Ja koko tämän älytoiminnan jäsentymisen hän sai aikaan omien päätöstensä voimalla ja vain avulla, jota hän sai sisäiseltä Opastajaltaan, täsmälleen samanlaiselta Opastajalta, jollainen asuu kaikkien normaalien kuolevaisten mielessä kaikissa lahjoittautuneen Pojan jälkeistä aikaa elävissä maailmoissa. Tähän mennessä tämän nuoren miehen elämänuralla ei ollut tapahtunut mitään yliluonnollista, ellei oteta lukuun hänen vanhemman veljensä Immanuelin lähettämän viestintuojan käyntiä, kun tämä ilmestyi hänelle Jerusalemin yössä.

3. KAHDEKSASTOISTA VUOSI (12 JKR)

Tämän vuoden aikana myytiin perheen koko omaisuus kotitaloa ja puutarhaa lukuun ottamatta. Kapernaumista myytiin viimeinenkin, jo kiinnitetty kiinteistö (mutta heille jäi vielä osuus yhteen toiseen kiinteistöön). Tuotto käytettiin verojen maksuun ja siihen, että Jaakobille ostettiin jokunen uusi työkalu, sekä siihen, että suoritettiin maksu vanhasta, perheen omistuksessa olleesta huolto- ja korjauspajasta karavaanien lepopaikan lähellä. Jeesus nimittäin aikoi ostaa takaisin tämän pajan nyt, kun Jaakob oli kyllin vanha työskennelläkseen kotipajassa ja auttaakseen Mariaa kotiaskareissa. Kun taloudellinen paine tällä keinoin joksikin aikaa helpotti, Jeesus päätti viedä Jaakobin pääsiäisjuhille. Saadakseen olla kahden he menivät Jerusalemiin yhtä päivää aikaisessa, ja he tekivät tämän matkan Samarian kautta. He taittoivat matkaa kävellen, ja Jeesus kertoili Jaakobille matkan varrella olevista historiallisista paikoista, aivan kuten hänen isänsä oli samanlaisella matkalla viisi vuotta aikaisemmin opettanut häntä.

Samarian läpi kulkiessaan heidän katseensa tavoitti monia outoja näkymiä. Tällä matkalla he keskustelivat monista henkilökohtaisiin, perheen sisäisiin tai kansallisiin asioihin liittyvistä ongelmistaan. Jaakob oli tyypiltään hyvin uskonnollinen nuorimies, ja vaikka hän ei kaikessa ollutkaan äitinsä kannalla siinä vähässä, minkä hän tiesi Jeesuksen elämäntyötä koskevista

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility

kaavailuista, hän odotti siitä huolimatta kyllä aikaa, jolloin hän kykenisi ottamaan vastuun perheestä, jotta Jeesus voisi ryhtyä suorittamaan tehtäväänsä. Hän arvosti suuresti sitä, että Jeesus vei hänet pääsiäisjuhille, ja he keskustelivat tulevaisuudesta perusteellisemmin kuin milloinkaan aikaisemmin.

Jeesus teki paljon ajatustyötä heidän taittaessaan taivalta Samarian halki. Näin tapahtui varsinkin Betelissä ja silloin, kun he joivat Jaakobin kaivosta. Hän keskusteli veljensä kanssa Abrahamia, Iisakia ja Jaakobia koskevista perimätiedoista. Hän näki paljon vaivaa valmistaakseen Jaakobia siihen, mitä tämä tulisi kohta Jerusalemissa näkemään, ja koetti tällä tavoin vaimentaa järkytystä, jonka Jaakob olisi kokeva, niin kuin hän itse aikanaan oli ensimmäisellä temppelikäynnillään kokenut. Mutta Jaakob ei reagoinut kaikkiin heidän näkemiinsä asioihin yhtä herkkätunteisesti. Hän lausui arvionsa innottomasta ja sydämettömästä tavasta, jolla jotkut papit toimittivat velvollisuutensa, mutta ylipäättään Jaakob nautti Jerusalemissa-olostaan suuresti.

Jeesus vei Jaakobin Betaniaan pääsiäisillalliselle. Simon oli laskettu haudan lepoon isiensä viereen, ja Jeesus hoiti tämän kodin isännöyttä pääsiäisperheen päänä tuotuaan pääsiäislampaan temppelistä.

Pääsiäisillallisen jälkeen Maria istuutui keskustelemaan Jaakobin kanssa, kun taas Martha, Lasarus ja Jeesus juttelivat keskenään myöhään yöhön. Seuraavana päivänä he olivat mukana temppelipalveluksissa, ja Jaakob otettiin Israelin yhteisön jäseneksi. Kun he sinä aamuna pysähtyivät hetkeksi Öljymäen laelle katselemaan temppeliä, niin Jaakobin huudahdellessa ihmeissään Jeesus katseli Jerusalemiä vaieten. Jaakob ei kyennyt käsittämään veljensä käyttäytymistä. Illalla he palasivat taas Betaniaan ja olisivat lähteneet kotiin seuraavana päivänä, mutta Jaakob vaati itsepintaisesti, että he menisivät takaisin käydäkseen temppelissä, ja selitti haluavansa kuulla opettajia. Ja vaikka tämä olikin totta, salaisesti hän sydämessään halusi kuulla, kun Jeesus osallistuisi keskusteluihin, jollaisesta hänen äitinsä oli kertonut. Niinpä he menivät temppeliin ja kuuntelivat keskusteluja, mutta Jeesus ei esittänyt yhtään kysymystä. Se kaikki tuntui Jeesuksesta, jonka ihmisen ja Jumalan mieli oli juuri heräämässä, niin lapsekkaalta ja merkityksettömältä, että hän saattoi vain sääliä heitä. Jaakob oli pettynyt siitä, ettei Jeesus sanonut mitään. Hänen kyselyihinsä Jeesus vastasi vain: "Hetkeni ei ole vielä tullut."

Seuraavana päivänä he vaelsivat kotiin Jerikon ja Jordaninlaakson kautta, ja matkan taittuessa Jeesus kertoi monista asioista, joihin kuului myös hänen edellinen matkansa tällä tiellä,

for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, "My hour has not yet come."

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen

kun hän oli ollut kolmetoistavuotias.

Nasaretiin palattuaan Jeesus ryhtyi työskentelemään perheen vanhassa korjauspajassa, ja hän oli kovasti mielissään siitä, että hänellä nyt oli joka päivä tilaisuus tavata varsin paljon ihmisiä, joita tuli maan ja ympäröivien alueiden kaikista osista. Jeesus todellakin rakasti ihmisiä — tuiki tavallista rahvasta. Joka kuukausi hän suoritti pajasta maksueränsä, ja Jaakobin avulla hän edelleenkin piti huolen perheen toimeentulosta.

Useita kertoja vuodessa, milloin sattui, ettei paikalla ollut ketään tähän tehtävään soveliaista vierasta, Jeesus edelleenkin luki synagogassa sapattipäivän pyhät kirjoitukset, ja monesti hän myös esitti tekstikohdasta näkemyksiä, mutta tavallisesti hän valitsi tekstikohdat siten, että kommentointi oli tarpeetonta. Hän oli taitava järjestämään eri tekstikohdat sellaiseen lukemisjärjestykseen, että toinen kohta valaisisi toista. Silloin kun sää sen vain salli, hän ei milloinkaan unohtanut viedä sisaruksiaan sapattiihtapäivisin kävelyille luonnon helmaan.

Näihin aikoihin hashen perusti nuorten miesten filosofisen keskustelukerhon, joka kokoontui jäsentensä kodeissa ja usein hänen omassakin kodissaan, ja Jeesuksesta tuli tämän ryhmän eturivin jäsen. Näin hän sai tilaisuuden saada takaisin osan siitä paikallisesta arvonannosta, jonka hän oli hieman aikaisemmin käyttäen kansallismielisten kiistelyjen tuoksinassa menettänyt.

Vaikka hänen sosiaalinen elämänsä olikin rajoitettua, ei hän sitä silti kokonaan laiminkaan lyönyt. Hänellä oli monia lämpimiä ystävyysuhteita ja uskollisia ihailijoita yhtä hyvin Nasaretin nuorten miesten kuin nuorten naistenkin keskuudessa.

Syyskuussa Elisabet ja Johannes tulivat vierailulle nasaretilaisperheen luokse. Johannes, joka oli menettänyt isänsä, oli aikeissa palata Juudean kukkuloille harjoittamaan maanviljelyä tai lampaanhoitoa, ellei Jeesus kehottaisi häntä jäämään Nasaretiin ja ryhtymään puusepäksi tai ottamaan työtä joltakin muulta alalta. He eivät tienneet, että nasaretilaisperhe oli käytännöllisesti katsoen pennitön. Kuta enemmän Maria ja Elisabet keskustelivat pojistaan, sitä enemmän he vakuutuivat siitä, että näille kahdelle nuorelle miehelle olisi hyväksi, jos he työskentelisivät yhdessä ja olisivat enemmän toistensa seurassa.

Jeesus ja Johannes keskustelivat paljon keskenään; ja he puhuivat joistakin hyvin henkilökohtaisista ja kahdenkeskisistä asioista. Tämän vierailun päätteeksi he sopivat, etteivät he enää tapaisi toisiaan, ennen kuin he kohtaisivat julkisen toimintansa puitteissa, sitten kun "taivaallinen Isä kutsuisi" heidät heidän työhönsä.

years old.

^{127:3.7 (1399.6)} Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

^{127:3.8 (1399.7)} Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

^{127:3.9 (1400.1)} About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

^{127:3.10 (1400.2)} His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

^{127:3.11 (1400.3)} In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

^{127:3.12 (1400.4)} Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after "the heavenly Father should call" them to their work. John was tremendously impressed by what he

Se, mitä Johannes Nasaretissa näki, teki häneen niin valtavan vaikutuksen, että hän katsoi velvollisuudekseen palata kotiin ja uurastaa äitinsä toimeentulon hyväksi. Hän vakuuttui siitä, että hänen oli määrä olla osa Jeesuksen elämäntehtävää, mutta hän ymmärsi, että Jeesukselta menisi vielä monta vuotta perheensä vartuttamisessa. Niinpä hänen oli huomattavasti helpompaa palata kotiin ja ryhtyä hoitamaan heidän pientä maatilaansa ja huolehtimaan äitinsä tarpeista. Eivätkä Johannes ja Jeesus enää tavanneet toisiaan, ennen kuin sinä päivänä Jordanin rannalla, jona Ihmisen Poika tuli kastettavaksi.

Lauantai-iltapäivänä, tämän vuoden joulukuun 3. päivänä, kuolema korjasi toisen kerran satoaan tässä nasaretilaisperheessä. Pikku-Amos, heidän pikkuveljensä, kuoli korkeaa kuumetta viikon ajan sairastettuaan. Tätä suruaikaa kokiessaan Marian ainoana tukena oli hänen esikoispoikansa, ja silloin hän vasta lopullisesti ja sanan täydessä merkityksessä tunnusti Jeesuksen perheen todelliseksi päämieheksi; ja Jeesus oli totisesti kunnioitettava perheenpää.

Neljän vuoden ajan heidän elintasonsa oli tasaisesti laskenut. Vuosi vuoden perään he kokivat yhä pahempaa köyhyyden ahdinkoa. Tämän vuoden lopulla heitä kohtasi eräs heidän vaikeimmista kokemuksistaan koko siinä kamppailussa, jota he kävivät työllä ja tuskalla eteenpäin ponnistellessaan. Jaakobin ansiot olivat vielä sangen vähäiset, ja hautajaiskustannukset kaiken muun lisäksi olivat yhteensä niin painava kuorma, että he huojuivat sen alla. Mutta Jeesus tapasi huolestuneelle ja surevalle äidilleen sanoa vain: "Äiti Maria, sureminen ei meitä auta; me teemme kaikki parhaamme, ja äidin hymy saattaisi kenties innostaa meitä vieläkin parempaan. Toivo edesspäin olevista paremmista ajoista antaa meille päivä päivältä uutta voimaa suoriutua näistä tehtävistä." Hänen vankka ja käytännöllinen optimisminsa oli totisesti tarttuvaa; kaikki lapset elivät parempien aikojen ja parempien olosuhteiden odotuksen värittämässä ilmapiirissä. Ja tämä toiveikas pelottomuus vaikutti osaltaan suuresti siihen, että heille heidän köyhyytensä masentavuudesta huolimatta kehittyi lujat ja jalot luonteenpiirteet.

Jeesuksella oli kyky panna liikkeelle kaikki mielensä, sielunsa ja ruumiinsa voimavarat kulloinkin käsillä olevan tehtävän suorittamiseen. Hän pystyi keskittämään syvämietteisen mielensä juuri siihen yhteen ongelmaan, jonka hän halusi ratkaista, ja kun tähän vielä liittyi hänen herpaantumaton kärsivällisyytensä, se antoi hänelle kyvyn tyynin mielin kestää kaikki kuolevaisen vaikeaan olemassaoloon kuuluvat koettelemukset ja elää elämänsä ikään kuin hän koko ajan "näki Hänet, joka on näkymätön".

saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December 3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

127:3.14 (1400.6) For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: "Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead." His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

127:3.15 (1400.7) Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were "seeing Him who is invisible."

4. YHDEKSÄSTOISTA VUOSI (13 JKR)

Tähän aikaan Jeesus ja Maria tulivat entistä paljon paremmin toimeen keskenään. Maria ei enää pitänyt Jeesusta niinkään poikanaan, vaan tästä oli tullut enemmänkin hänen lastensa isä. Päivittäinen elämänsä oli täynnä pulmia, jotka vaativat käytännöllistä ja välitöntä ratkaisua. Yhä harvemmin he keskustelivat Jeesuksen elämäntehtävästä, sillä ajan mittaan kummankin ajatukset keskittyivät heidän neljästä pojasta ja kolmesta työstä koostuvan perheensä elättämiseen ja kasvattamiseen.

Käsillä olevan vuoden alkuun mennessä Jeesus oli jo saanut äitinsä kokonaan oman lastenkasvatusmenetelmänsä kannalle. Tämän menetelmän mukaan lapselle annettiin positiivinen kehoitus tehdä hyvää sen sijaan, että vanhemman juutalaisen menetelmän mukaan olisi kielletty tekemästä pahaa. Omassa kodissaan ja koko julkisen opettajanuransa ajan Jeesus poikkeuksetta käytti tätä positiivista, kehottamiseen perustuvaa opetustapaa. Aina ja kaikkialla hän sanoi: "Tehkää näin — teidän tulisi tehdä noin." Hän ei milloinkaan käyttänyt negatiivista, muinaisista tabuista johdettua opetusmenetelmää. Hän vältti pahan korostamista sillä, että hän olisi kieltänyt sen, sen sijaan hän nosti jalustalle hyvän sitä harjoittamaan kehottamalla. Tässä kodissa rukoushetki oli tilaisuus, jossa oli mahdollisuus keskustella mistä hyvänsä ja kaikesta perheen hyvinvointiin liittyvästä.

Jeesus alkoi kasvattaa veljiään ja sisariaan viisaaseen kuriin jo niin varhaisessa ikävaiheessa, että rankaisemista tarvittiin kaiken kaikkiaan vain vähän tai ei ollenkaan, jotta heidät saatiin tottelemaan viivytyksettä ja varauksitta. Ainoana poikkeuksena oli Juuda, jolle Jeesuksen oli muutamissa tilanteissa määrättävä rangaistus siitä, että tämä oli rikkonut kodissa noudatettuja sääntöjä. Kolmessa tilanteessa, kun katsottiin viisaaksi rangaista Juudaa tämän itsensä tunnustamista ja tahallista rikkomuksista perheen käyttäytymissääntöjä vastaan, hänen rangaistuksensa määrättiin vanhempien lasten tekemällä yksimielisellä päätöksellä, ja Juuda itse hyväksyi rangaistuksen, ennen kuin se langetettiin.

Vaikka Jeesus oli kaikissa tekemisissään mitä järjestelmällisin ja systemaattisin, kaikissa hänen hallinnollisissa päätöksissään ilmeni kuitenkin myös sellaista virkistävää tulkinnan joustavuutta ja sovelluksen omaperäisyyttä, joka teki suuren vaikutuksen kaikkiin lapsiin sillä, että heidän isä-veljensä toiminnan lähtökohtana oli oikeudenmukaisuudesta kertova mielenlaatu. Mielivaltaisesti hän ei milloinkaan kurittanut sisaruksiaan, ja tällainen erottelematon rehtiys ja

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

127:4.1 (1401.1) By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

127:4.2 (1401.2) By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, "You shall do this — you ought to do that." Never did he employ the negative mode of teaching derived from the ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

127:4.3 (1401.3) Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

henkilökohtainen huomaavaisuus tekivät
Jeesuksen hyvin rakkaaksi koko hänen
perheelleen.

Jaakob ja Simon koettivat varttuessaan noudattaa Jeesuksen suosittamaa menetelmää heidän riitaisten ja joskus vihaistenkin leikkitovereidensa lepyttämiseksi suostuttelulla ja vastarinnasta pidättymisellä, ja he onnistuivat siinä kohtalaisesti. Mutta vaikka Joosef ja Juuda tällaisiin opetuksiin kotioiloissa myöntyvätkin, he eivät empineet käydä puolustukseen, kun heidän toverinsa karkasivat heidän kimppuunsa; varsinkin Juuda syylistyi näiden opetusten hengen rikkomiseen. Mutta vastarinnasta pidättäminen ei ollut perheen sääntö. Henkilökohtaisten opetusten rikkomiseen ei liittynyt mitään rangaistusta.

Yleisesti ottaen perheen kaikilla lapsilla, eritoten tytöillä, oli tapana kysyä Jeesukselta neuvoa lapsuuden ongelmiinsa ja uskoutua hänelle aivan kuten he olisivat uskoutuneet rakastavalle isälle.

Jaakobista oli varttumassa tasapainoinen ja tasaisen mielenlaadun omaava nuorukainen, mutta hän ei ollut yhtä syvästi hengellisyyteen taipuvainen kuin Jeesus. Hän oli opiskelijana paljon parempi kuin Joosef, joka vaikka olikin työntekijänä uskollinen, oli kuitenkin vieläkin vähemmän hengellisesti suuntautunut. Joosef oli raahustaja, joka ei yltänyt muiden lasten älylliselle tasolle. Simon oli hyväntahtoinen poika, mutta hänessä oli liiaksi haaveilijaa. Häneltä meni kauan aikaa, ennen kuin hän löysi paikkansa elämässä, ja hän oli Jeesukselle ja Marialle melkoinen huolen aihe. Mutta hän oli aina kiltti ja hyvää tarkoittava nuorimies. Juuda oli oikea levottomuuksien lietsoja. Hänen ihanteensa olivat mitä korkeimmat, mutta hän oli temperamentiltaan tasapainoton. Hänessä ilmeni kaikki se päättäväisyys ja tarmokkuus, joka tuli esiin hänen äidissään, ja enemmänkin, mutta häneltä puuttui paljon äitinsä suhteellisuudentajusta ja tahdikkauudesta.

Mirjam oli tasapainoinen ja järkevä tytär, joka arvosti syvästi kaikkea jaloa ja hengellistä. Martha oli hidas ajatuksissaan ja liikkeissään, mutta hän oli erittäin luotettava ja aikaansaapa lapsi. Pikku-Ruut oli kodin päivänsäde, ajattelematon puheissaan, mutta sydämeltään mitä vilpittömin. Hän miltei palvoi isoveljeään ja isäänsä. Mutta he eivät hemmotelleet häntä pilalle. Hän oli kaunis lapsi, mutta ei aivan yhtä hyvännäköinen kuin Mirjam, joka oli perheen — ellei peräti koko kaupungin — kaunotar.

Ajan myötä Jeesus teki paljon työtä saadakseen perheen omaksumat sapatinviettoon ja moniin muihin uskonnon osakysymyksiin liittyvät opetukset ja tavat vapaamielisemmälle kannalle ja myös niitä muokatakseen. Maria antoi kaikille näille muutoksille ilomieliin tukensa. Jeesuksesta

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her sense of proportion and discretion.

127:4.8 (1402.1) Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

127:4.9 (1402.2) As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

oli nyt tullut talon kiistaton isäntä.

Tänä vuonna Juuda aloitti koulunsa, ja Jeesus joutui myymään harppunsa suorittaakseen koulunkäynnistä aiheutuvat kulut. Näin hän menetti viimeisenkin virkistystä tuottaneen ajankulunsa. Hän soitti tavattoman mielellään harppua, aina kun hän tunsi mielensä uupuneeksi ja ruumiinsa väsyneeksi. Mutta nyt hän lohduttautui ajatuksella, että harppu ainakin olisi turvassa veronkantajalta.

5. ESRAN TYTÄR REBEKKA

Vaikka Jeesus oli köyhä, hänen sosiaalinen asemansa Nasaretissa ei ollut millään tavoin heikko. Hän oli kaupungin eturivin nuoria miehiä, ja useimmat nuoret naiset pitivät häntä erittäin suuressa arvossa. Kun Jeesus oli oivallinen, voimakasta ja älykästä miehisyyttä edustava yksilö, ja kun vielä otetaan huomioon hänen maineensa hengellisenä johtajana, ei ollut ihmeellistä, että Rebekka, joka oli varakkaan nasaretilaiskauppiaan ja liikemiehen Esran vanhin tytär, sai huomata olevansa vähän kerrassaan rakastumassa tähän Joosefinpoikaan. Ensin hän kertoi tästä kiintymyksestään Jeesuksen sisarelle Mirjamille, ja Mirjam puolestaan puhui tästä kaikesta äitinsä kanssa. Maria oli äärimmäisen kuohuksissaan. Olisiko hän nyt menettämässä isällään poikansa, josta oli perheenpäänä tullut korvaamaton? Eivätkö ikävyudet ikinä loppusi? Mitähän seuraavaksi tapahtuisi? Ja sitten hän pysähtyi miettimään, miten avioliitto vaikuttaisi Jeesuksen edessä olevaan elämänuraan. Ei kovin usein, mutta aina silloin tällöin, hänen mieleensä pulpahti sekin seikka, että Jeesus oli ”lupauksen lapsi”. Tästä asiasta keskusteltuaan Maria ja Mirjam päättivät, että he, ennen kuin Jeesus saisi sen tietoonsa, pyrkisivät lopettamaan koko jutun menemällä suoraan Rebekan luo ja esittämällä hänelle koko tarinan ja kertomalla rehellisesti uskomuksestaan, jonka mukaan Jeesus oli kohtalon poika eli että hänestä oli määrä tulla suuri uskonnollinen johtaja, ehkä peräti Messias.

Rebekka kuunteli keskittyneesti. Kertomus oli hänestä sävähdyttävä, ja hän oli entistäkin päättäväisempi siinä, että hän sitoi kohtalonsa tämän valitsemansa miehen kohtaloon ja jakaisi hänen johtajan uransa. Hän vakuutteli (itselleen), että sellainen mies enemmän kuin kukaan tarvitsisi rinnalleen uskollisen ja pystyvän vaimon. Marian yritykset taivutella häntä luopumaan koko ajatuksesta hän tulkitsi Marian luonnolliseksi reaktioksi tilanteessa, jossa tämä pelkäsi menettävänsä perheensä päämiehen ja ainoan huoltajan. Mutta tietäessään, että hänen isänsä hyväksyisi hänen kiintymyksensä kirvesmiehen poikaan, Rebekka täysin oikeutetusti arveli isänsä mielihyvin järjestävän perheelle riittävät tulot, jotka korvaisivat joka kohdaltaan sen, että se menettäisi

^{127:4.10 (1402.3)} This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

^{127:5.1 (1402.4)} Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

^{127:5.2 (1402.5)} Rebecca listened intently; she was thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support,

Jeesuksen ansiot. Kun hänen isänsä sitten suostui tällaiseen suunnitelmaan, Rebekka jatkoi neuvottelujaan Marian ja Mirjamin kanssa, ja koska hän ei onnistunut saamaan näitä puolelleen, hän uskaltautui menemään suoraan Jeesuksen puheille. Tässä asiassa hän toimi yhteistuumin isänsä kanssa, joka kutsui Jeesuksen heidän kotiinsa viettämään Rebekan seitsemättätoista syntymäpäivää.

Jeesus kuunteli tarkkaavaisesti ja myötätuntoisesti ensin isän ja sitten Rebekan itsensä kertomusta näistä asioista. Hän muotoili ystävällisen vastauksen, jonka sanoma oli, ettei mikään rahamäärä voisi korvata sitä, että hänen velvollisuutensa oli henkilökohtaisesti kasvattaa isänsä perhe, "täyttää pyhin kaikista ihmisen luottamustehtävistä — lojaalisuus omaa vertaan ja lihaansa kohtaan." Jeesuksen perheelleen omistautumisesta lausumat sanat liikkivat syvästi Rebekan isää, ja tämä vetäytyi neuvonpidosta. Vaimolleen Marialle hän totesi vain lyhyesti: "Emme voi saada häntä pojaksemme; hän on meille liian jalo."

Sitten alkoi ikimuistettava keskustelu Rebekan kanssa. Tähänastisessa elämässään Jeesus ei ollut tehnyt suurtakaan eroa kanssakäymisessään poikien ja tyttöjen, nuorten miesten ja nuorten naisten kanssa. Hänen mieltään olivat yhtä kaikki aivan liikaa askarruttaneet maallisista käytännön asioista juontuvat pakottavat ongelmat samoin kuin monia kysymyksiä herättänyt pohdiskelu, joka liittyi hänen lopulliseen uraansa, sitten kun hän olisi "toimittamassa Isänsä asioita", jotta hän olisi koskaan ehtinyt vakavassa mielessä harkita omakohtaisen rakkauden kruunaamista ihmistenvälisessä avioliitossa. Mutta nyt hänen edessään oli taas yksi niistä ongelmista, jotka jokaisen keskitason ihmisen on kohdattava ja ratkaistava. Häntä toden totta "koeteltiin joka suhteessa niin kuin teitäkin koetellaan".

Tarkkaavaisesti kuunneltuaan Jeesus kiitti vilpittömästi Rebekkaa tämän julkituomasta ihailusta ja lisäsi: "se tulee ilahduttamaan ja lohduttamaan minua kaikkina elinpäivinä." Hän selitti, ettei hän ollut vapaa solmimaan yhteenkään naiseen muita kuin pelkästään veljellistä arvonantoa ja puhdasta ystävyyttä olevia suhteita. Hän teki selväksi, että hänen ensimmäinen ja kaiken muun edelle menevä velvollisuutensa oli hänen isänsä perheen kasvattaminen ja ettei hän voisi harkitakaan avioliiton solmimista, ennen kuin tämä tehtävä oli täytetty. Ja sen jälkeen hän virkkoi vielä: "Mikäli olen kohtalon poika, en saa ottaa vastuulleni elämäniäni kestäviä velvoitteita, ennen kuin koittaa aika, jolloin kohtaloni on tullut julki."

Rebekan sydän murtui. Hän ei päästänyt ketään lohduttamaan itseään, ja hän käänti isältään lähtöä Nasaretista niin kauan, että tämä lopulta

she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he "tested in all points like as you are."

127:5.5 (1403.3) After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, "it shall cheer and comfort me all the days of my life." He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: "If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest."

127:5.6 (1403.4) Rebecca was heartbroken. She refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to

suostui muuttamaan Sepforiin. Myöhempinä vuosina Rebekalla oli vain yksi vastaus niille monille miehille, jotka häntä kosivat. Hän eli vain yhtä tarkoitusta varten — odottaakseen hetkeä, jolloin tämä hänen mielestään suurin koskaan eläneistä miehistä aloittaisi elämänuransa elävän totuuden opettajana. Ja Rebekka seurasi uskollisesti hänen jälkiään kaikki nämä julkisen toiminnan monivaiheiset vuodet ja oli paikalla (Jeesuksen sitä huomaamatta) muun muassa päivänä, jolloin tämä ratsasti riemusaatossa Jerusalemiin. Ja hän seisoj Marian vierellä "muiden naisten joukossa" sinä kohtalokkaana ja traagisena iltapäivänä, jolloin Ihmisen Poika riippui ristillä ja oli hänelle — yhtä hyvin kuin korkeuksien lukemattomille maailmoille — "ainoa viimeiseen asti rakastettava ja suurin kymmenentuhannen joukossa".

6. HÄNEN KAHDESKYMMENES VUOTENSA

(14 JKR)

Tarinaa Rebekan tuntemasta rakkaudesta Jeesusta kohtaan kuiskuteltiin Nasaretin kaduilla ja kujilla sekä myöhemmin Kapernaumissa, joten vaikka monet naiset tulevana vuosina rakastivat Jeesusta aivan kuten miehetkin rakastivat häntä, hänen ei enää tarvinnut torjua kenenkään toisen vilpittömän naisen henkilökohtaista kiintymyksen tunnustusta. Tästä ajankohdasta alkaen ihmisten tuntema rakkaus Jeesusta kohtaan sai paremminkin palvoavan ja jumaloivan kunnioituksen piirteitä. Sekä miehet että naiset rakastivat häntä antaumuksellisesti, ja he tekivät niin sen vuoksi, mitä hän oli, ilman että siihen sisältyi häivähdystä omien kaipausten tyydyttämisestä tai toiveesta saada pitää hänet vain oman rakkautensa kohteena. Mutta useiden vuosien ajan kävi niin, että joka kerta, kun kerrottiin tarinaa Jeesuksen ihmispersoonallisuudesta, kerrottiin myös Rebekan antaumuksellisesta rakkaudesta.

Mirjam, joka tunsi Rebekan tapauksen yksityiskohtia myöten, ja joka myös tiesi, miten hänen veljensä oli torjunut jopa tällaisen kauniin neidon rakkauden (tietämättä, mikä merkitys tässä suhteessa oli hänen kohtalonaan olleella tulevalle elämänuralla), alkoi ihannoida Jeesusta ja rakastaa häntä liikuttavaa ja syvää kiintymystä tuntien yhtä hyvin isänä kuin veljenä.

Vaiikkei heillä oikeastaan olisi ollut siihen varaa, Jeesus tunsi kuitenkin outoa kaipausta, joka vaati häntä lähtemään pääsiäiseksi Jerusalemiin. Tietoisena siitä, mitä Jeesus oli saanut kokea Rebekan suhteen, hänen äitinsä viisaasti kehotti häntä tekemään tämän matkan. Jeesus ei ollut sitä itsekään kovin selkeästi tiedostanut, mutta tilaisuus päästä

move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood "among the other women" by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, "the one altogether lovely and the greatest among ten thousand."

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

^{127:6.1 (1403.5)} The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

^{127:6.3 (1404.2)} Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved

keskustelemaan Lasaruksen kanssa ja tapaamaan Marttaa ja Mariaa, oli se, mitä hän suurimmin kaipasi. Oman perheensä jälkeen hän rakasti näitä kolmea eniten kaikista.

Tätä Jerusalemin-matkaa tehdessään hän kulki Megiddon, Antipatriksen ja Lyddan kautta. Se oli joiltakin osin sama reitti, jota oli käytetty, kun häntä tuotiin takaisin Nasaretiin palattaessa Egyptistä. Matka pääsiäisjuhille vei häneltä neljä päivää, ja hän ajatteli paljon muinaisia tapahtumia, jotka olivat sattuneet Megiddossa ja sen ympäristössä, Palestiinan kansainvälisellä taistelutantereella.

Jeesus jatkoi kulkuaan Jerusalemin läpi pysähtyen vain hetkeksi katselemaan temppeliä ja sinne kerääntyviä vierasjoukkoja. Hän tunsikin kummallista ja aina vain syvempää vastenmielisyyttä tätä Herodeksen rakennuttamaa temppeliä ja sen poliittisin perustein nimitettyä papistoa kohtaan. Hän halusi ennen kaikkea tavata Lasaruksen, Martan ja Marian. Lasarus oli Jeesuksen ikätoveri ja nyt talon isäntä. Jeesuksen edellisen vierailun jälkeen oli ehtinyt tapahtua, että Lasaruksen äiti oli laskettu haudan lepoon. Martta oli runsaan vuoden Jeesusta vanhempi, Maria taas oli kaksi vuotta nuorempi. Ja Jeesus oli kaikkien kolmen palvoma ihanne.

Tämänkertaisen vierailun kuluessa puhkesi yksi aika ajoin koetuista perinteiden vastaisista kapinoista, kun Jeesus toi julki mielipahansa niitä seremoniakäytäntöjä kohtaan, jotka hänen mielestään antoivat väärän kuvan hänen taivaallisesta Isästään. Jeesuksen tulosta tietämätön Lasarus oli järjestänyt niin, että pääsiäistä vietettäisiin ystävien luona naapurikylässä Jerikontien varrella. Jeesus ehdotti nyt, että he viettäisivät juhlan siellä, missä he sillä hetkellä olivat, eli Lasaruksen talossa. "Mutta", Lasarus sanoi, "eihän meillä ole pääsiäislammastakaan." Silloin Jeesus aloitti pitkähkön ja vakuuttavan luennon, jonka sanomana oli, ettei taivaallinen Isä totisesti ollut kiinnostunut tällaisista lapsellisista ja tarkoituksettomista rituaaleista. Juhlallisen ja hartaan rukouksen jälkeen he nousivat seisomaan, ja Jeesus sanoi: "Palvelkoot minun kansastani ne, joilla on lapsellinen ja pimentynyt mieli, Jumalaansa niin kuin Mooses määräsi tekemään; on parempi, että he niin tekevät. Mutta älkäämme me, jotka olemme nähneet elämän valon, enää lähestykö Isäämme kuoleman pimeyden kautta. Olkaamme vapaat tietäessämme totuuden Isämme ikuisesta rakkaudesta."

Sinä iltana, hämärän laskeutuessa, nämä neljä istuutuivat pöydän ääreen viettämään kaikkien aikojen ensimmäistä pääsiäisjuhlaa, minkä hartaat juutalaiset ovat viettäneet ilman pääsiäislammasta. Happamaton leipä ja viini oli jo

these three most of all.

127:6.4 (1404.3) In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

127:6.5 (1404.4) Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's house. "But," said Lazarus, "we have no paschal lamb." And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: "Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love."

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these

otettu esille tätä pääsiäistä varten, ja näitä edusaineita, joita Jeesus kutsui ”elämän leiväksi” ja ”elämän vedeksi”, hän tarjosi tovereilleen, ja he söivät juhllallisen hartaina ja juuri kuulemansa opetusten mukaisesti. Jeesus piti tapanaan toimittaa tämän sakramentaalisen rituaalin aina, kun hän myöhemmin aikoina kävi Betaniassa. Kotiin palatessaan hän kertoi tämän kaiken äidilleen. Ensiksi Maria järkyttyi, mutta sitten hän alkoi vähitellen ymmärtää Jeesuksen näkökantaa. Hän oli silti varsin huojentunut, kun Jeesus vakuutti hänelle, ettei hänen aikomuksenaan ollut tuoda tätä uutta ajatusta pääsiäisestä esille heidän perheessään. Kotona lasten kanssa ollessaan hän edelleenkin joka vuosi nautti pääsiäisaterian ”Mooseksen lain mukaisesti”.

Puheena olevan vuoden aikana Maria kävi Jeesuksen kanssa pitkän keskustelun avioliitosta. Hän kysyi Jeesukselta suoraan, solmisiko tämä avioliiton, elleivät perheeseen kohdistuvat velvollisuudet sitoisivat häntä. Jeesus selitti hänelle, että koska senhetkiset velvollisuudet estivät häntä menemästä naimisiin, hän ei ollut koko asialle uhrannut montakaan ajatusta. Hän toi julki epäilynsä, että hän tuskin koskaan astuisi aviosäätyyn. Hän sanoi, että kaikkien tämäntapaisten asioiden tuli odottaa siksi, kunnes ”hetkeni” koittaa, eli aikaa, jolloin ”Isäni työn täytyy alkaa”. Koska hän jo mielessään oli tehnyt ratkaisunsa, jonka mukaan hänestä ei tulisi lihallisten lasten isää, hän ei tosiaankaan uhrannut montakaan ajatusta kysymykselle ihmisavioliitosta.

Tänä vuonna hän tarttui uudelleen tehtäväänsä, joka hänellä oli kuolevaisen ja jumalallisen olemuksensa kutomisessa entistä tiiviimmin jakamattomaksi ja todelliseksi ihmisyydeksi. Ja hänen moraalinen statuksensa ja hengellinen ymmärryksensä kasvoivat edelleen.

Kun koko heidän Nasaretissa ollut omaisuutensa (kotitaloa lukuun ottamatta) oli jo myyty, tänä vuonna heidän taloudelliseen asemaansa tuli vähän apua sitä tietä, että he myivät osuutensa eräästä Kapernaumin kiinteistöstä. Tämä oli Joosefin kuolinpesän viimeinen omaisuuserä. Tuo Kapernaumin kiinteistökauppa solmittiin erään Sebedeus-nimisen veneenrakentajan kanssa.

Joosef valmistui tänä vuonna synagogakoulusta ja oli aikeissa ryhtyä työskentelemään kodin puusepänpajan pienen höyläpenkin ääressä. Vaikka heidän isänsä jättämä kuolinpesä olikin käytetty loppuun, heillä oli nyt toiveita onnistua köyhyyden loitollapitämisessä, kävihan heistä nyt jo kolme vakituksessa työssä.

Jeesuksesta on nyt nopeasti kehittymässä mies, ei vain nuori mies, vaan aikuinen mies. Hän

emblems, which Jesus termed “the bread of life” and “the water of life,” he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover “according to the law of Moses.”

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such things must await “my hour,” the time when “my Father’s work must begin.” Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph’s entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry

on oppinut kantamaan hyvin vastuuta. Hän tietää, miten elämä jatkuu pettymyksestä huolimatta. Hän kestää urheasti senkin, että hänen kaavailunsa valuvat hukkaan ja hänen tavoitteensa toistaiseksi raukeavat. Hän on oppinut olemaan rehti ja oikeudenmukainen, silloinkin kun hän itse kohtaa epäoikeudenmukaisuutta. Hän oppii sovittamaan hengellisen elämäntavan ihanteensa maisen olemassaolon asettamiin vaatimuksiin. Hän oppii, miten suunnitella, jotta saavuttaisi ihanteellisuutta edustavan korkeamman ja kaukaisemman päämäärän, samalla kun hän kaikkensa antaen uurastaa saavuttaakseen välttämättömyyden asettaman lähempänä olevan ja välittömän päämäärän. Vakaasti hän hankkii taitoa, jota hän tarvitsee sovittaessaan toiveensa ihmisen tilanteen asettamiin arkipäiväisiin vaatimuksiin. Hän hallitsee jo melkein täydellisesti menetelmän, jolla hengelliseen käyttövoimaan sisältyvä energia käytetään aineellisen suorituksen edellyttämän mekanismin pyörittämiseen. Vähän kerrallaan hän oppii elämään taivaallista elämää, samalla kun hänen mainen olemassaolonsa jatkuu. Yhä enemmän hän luottaa siihen, että hänen taivaallinen Isänsä viime kädessä ohjaa häntä, samalla kun hän omaksuu isän osan maisen perheensä lasten opastamisessa ja ohjaamisessa. Hän saa yhä enemmän kokemusta siitä, miten voitto kiskaistaan taitavasti tappion kidasta; hän oppii muuntamaan ajallisuudessa koetut vaikeudet ikuisuuden riemuvoitoiksi.

Ja näin tämä Nasaretin nuori mies saa, sitä mukaa kun vuodet kuluvat, yhä uutta kokemusta siitä, mitä elämä on sellaisena kuin se kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa ajallisuuden avaruuden maailmoissa eletään. Hän elää täysipainoisen, edustavan ja tyhjentävän elämän Urantialla. Hän lähti tästä maailmasta kypsytyteen saakka sen koettuaan, mitä hänen luotunsa kokevat ensimmäisen elämänsä, lihallisen elämän, lyhyinä ja rasittavina vuosina. Ja koko tämä ihmisenä saatu kokemus on ikuiset ajat Universumin Hallitsijan omaisuutta. Hän on ymmärtäväinen veljemme, myötätuntoinen ystävämmme, kokenut hallitsijamme ja armahtavainen isämme.

Lapsuudessaan hän keräsi laajan tietomäärän; nuoruudessaan hän lajitteli, luokitteli ja suhteutti tämän tietoineiston; ja nyt hän alkaa tämän maailman ihmisenä valmistelevana toimenpiteenä järjestää näitä mielessään olevia aineksia voidakseen käyttää niitä hyväkseen myöhemmin alkavassa opetuksessaan, hoivassaan ja palvelussaan kuolevaisten lähimmäistensä hyväksi tässä maailmassa ja kaikilla muilla asutuilla sfääreillä kautta koko Nebadonin universumin.

Synnyttyään tähän maailmaan tämän maailman pikkulapiseksi hän on elänyt lapsuutensa ja kokenut nuoruuden ja

on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wresting of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young

varhaismiehuuden toinen toistaan seuraavat vaiheet. Nyt hän seisoo kypsän miehuuden kynnyksellä varustuksenaan runsas kokemus ihmiselosta, täynnä ymmärtämystä ihmisluontoa kohtaan ja täynnänsä myötätuntoa ihmisluonnon heikkouksia kohtaan. Hänestä on tulossa se jumalallisen taidon haltija, joka osaa ilmoittaa totuuden Paratiisissa olevasta Isästään kaikkia aikakausia ja kaikkia kehitysvaiheita edustaville kuolevaisille olennoille.

Ja nyt täysikasvuisena miehenä, tämän maailman aikuisena, hän valmistautuu jatkamaan verratonta tehtäväänsä, joka on yhtä kuin Jumalan ilmoittaminen ihmisille ja ihmisten johdattaminen Jumalan tykö.

manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

^{127:6.16 (1406.1)} And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

Luku 128. Jeesuksen varhaismiehuus

⇨ 127

Urantia-kirjan

129 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 128 JEESUKSEN VARHAISMIEHUUS

Osiot

Johdanto

1. KAHEDESKYMMENESYHDES VUOSI (15 jKr)
2. KAHEDESKYMMENESKAHDES VUOSI (16 jKr)
3. KAHEDESKYMMENESKOLMAS VUOSI (17 jKr)
4. Damaskuksen välinäytös
5. KAHEDESKYMMENESNELJÄS VUOSI (18 jKr)
6. KAHEDESKYMMENESVIIDES VUOSI (19 jKr)
7. KAHEDESKYMMENESKUODES VUOSI (20 jKr)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

Johdanto

ASTUESSAAN aikuisuutensa ensimmäisiin vuosiin Jeesus Nasaretilainen oli elänyt siihen saakka ja eli vastakin normaalia ja keskitasoista ihmisen elämää maan päällä. Jeesus tuli tähän maailmaan aivan kuin muutkin lapset; hän ei ollut mukana valitsemassa vanhempiaan. Hän kylläkin valitsi juuri tämän maailman planeetaksi, jolla hän suorittaisi seitsemännen ja viimeisen lahjoittautumisensa, ruumiillistumisensa kuolevaisen olennon lihalliseen hahmoon, mutta muutoin hän tuli maailmaan luonnollisella tavalla, varttui tämän maailman lapsena ja painiskeli olosuhteista johtuvien hankaluuksien kanssa aivan kuten muutkin kuolevaiset tässä ja muissa samankaltaisissa maailmoissa.

Pitäkää aina mielessänne Mikaelin Urantiallahjoittautumisen kaksinainen tarkoitus:

INTRODUCTION

128:0.1 (1407.1) AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

128:0.2 (1407.2) Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

1. Hän halusi saada haltuunsa sen kokemuksen, että oli elänyt ihmisolennon täysipainoisen elämän kuolevaisen lihallisessa hahmossa, tehdä Nebadoniin kohdistuvasta hallitsijanvallastaan täysimääräisen.

2. Hän halusi tuoda julki Universaalisen Isän ajallisuuden ja avaruuden maailmojen asujaimille ja johdattaa nämä samaiset kuolevaiset entistä parempaan Universaalisen Isän ymmärtämiseen.

Kaikki muu, mikä koitui luoduille siunaukseksi ja universumille hyödyksi, oli näihin kuolevaisen hahmossa tapahtuneen lahjoittautumisen päätarkoituksiin verrattuna vain sattumasta johtuvaa ja toissijaista.

1. KAHDESKYMMENESYHDEKS VUOSI (15 JKR)

Aikuisikänsä saavuttamisen myötä Jeesus otti vakavissaan ja täysin tietoisesti tehtäväkseen viedä päätökseen sen kokemuksen, että hän tulisi tietämään, millainen on hänen älyllisten luotujensa alimman muodon elämä, ja ansaitsisi sillä keinoin lopullisen ja täysimääräisen oikeuden itse luomansa universumin ehdottomaan hallitsijanvaltaan. Hän tarttui tähän suunnattomaan tehtävään täysin käsittäen kaksinaisen olemuksensa. Mutta tosiasiaassa hän oli jo yhdistänyt nämä kaksi olemusta yhdeksi — Jeesus Nasaretilaiseksi.

Joshua ben Josef tiesi vallan hyvin, että hän oli ihminen, naisesta syntynyt kuolevainen ihminen. Tämä käy ilmi siitä, että hän valitsi ensimmäiseksi epiteetikseen Ihmisen Poika. Hän oli eittämättömästi lihaa ja verta, ja vielä nytkin hän täysivaltaisen hallitsijan vallalla kokonaisen universumin kohtaloita johtaessaan kantaa yhä monien oivallisesti ansaitsemiensa epiteettien joukossa Ihmisen Pojan arvonimeä. Pitää kirjaimellisesti paikkansa, kun sanotaan, että Universaalisen Isän luova Sana — Luoja-Poika — ”tuli lihaksi ja eli Urantia-nimisen maailman ihmisenä”. Hän uurasti, väsyi, lepäsi ja nukkui. Hän tunsu nälkää ja tyydytti nälkänsä ravinnolla; hän tunsu janoa ja sammutti janonsa vedellä. Hänen kokemusmaailmaansa kuului inhimillisten tunteiden ja mielenliikkeiden koko kirjo; häntä ”koeteltiin kaikessa aivan kuin teitäkin koetellaan”, ja hänkin kärsi ja kuoli.

Hän sai tietoa ja saavutti kokemusta ja yhdisti nämä viisaudeksi, aivan kuin muutkin maan kuolevaiset. Mitään yliluonnollista voimaa hän ei käyttänyt hyväkseen ennen kuin vasta kasteensa jälkeen. Hänen käytössään ei ollut mitään voimaa tai tekijää, joka ei kuulunut hänen ihmisolennon varustukseensa Joosefin ja Marian poikana.

Mitä sitten tulee ominaisuuksiin, jotka hänellä

128:0.3 (1407.3) 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was “made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia.” He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was “in all things tested, even as you are,” and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman

oli ennen hänen ihmishahmoista olomuotoaan, niin niiden osalta hän tyhjensi itsensä. Ennen julkisen toimintansa aloittamista hänen tietämyksensä ihmisistä ja tapahtumista rajoittui kokonaan siihen, mitä hän itse sai selville. Hän oli tosi ihminen ihmisten joukossa.

Ikuisena ja kunniakkaana on kuuluva tämä totuus: "Meillä on sellainen korkea valtiias, joka voidaan saada liikuttamaan heikkouksiemme tuntemisella. Meillä on Hallitsija, joka on ollut kaikessa koeteltu ja kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä." Ja koska hän itse on kärsinyt, koeteltu ja kiusattu kun oli, hänellä on yltä kyllin kykyä hämmentyneiden ja ahdistuneiden ymmärtämiseen ja hoivaamiseen.

Tässä vaiheessa Nasaretin kirvesmies jo täysin ymmärsi, millainen työ häntä odotti, mutta hän halusi elää ihmisen elämänsä niin kuin se soljuisi omissa luonnollisissa uomissaan. Ja joissakin näissä asioissa hän on todellakin esimerkki kuolevaisluoduilleen, niin kuin kirjoituksissa sanotaan: "Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, hänellä, joka katsoi — Jumalan luontoa kun oli —, ettei ollut kummallista olla Jumalan kanssa tasavertainen. Mutta hän teki itsestään vähäpätöisen ja luodun olennon hahmoon pukeutumalla hän syntyi ihmisen kaltaiseksi. Ja kun hän näin oli saanut ihmisen muodon, hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan asti."

Hän eli kuolevaisen olennon elämänsä aivan kuten kaikki muutkin ihmisluokkukunnan edustajat voivat elää oman elämänsä, "hän, joka lihallisen elämänsä päivinä väkevin tuntein ja jopa kyynelin toi rukouksensa ja anomuksensa Hänelle, joka voi hänet kaikesta pahasta pelastaa, ja hänen rukouksensa kuultiin hänen uskonsa tähden." Jotta hänestä saattoi tulla veljiensä armelias ja ymmärtäväinen suvereeni hallitsija, oli tärkeätä, että hänestä tehtiin joka suhteessa veljiensä kaltainen.

Omaa ihmisyyttään hän ei koskaan epäillyt. Se oli hänelle itsestään selvää, ja hän oli siitä aina tietoinen. Mutta hänen jumalallisen olemuksensa osalta jäi aina sijaa epäilykselle ja arvelulle, tai ainakin näin voidaan sanoa hänen kastetapahtumaansa saakka. Jumalallisuuden tiedostuminen oli hidasta ja — ihmisen näkökulmasta katsottuna — luonnollista, vähitellen tapahtuvaa totuuden paljastumista. Tämä jumalallisuuden paljastuminen ja tiedostuminen alkoi Jerusalemissa, kun hän ei vielä ollut täyttänyt kolmeatoista, hänen ihmisenä olonsa ensimmäisen yliluonnollisen tapahtuman myötä. Ja tämä kokemus, joka siis sai aikaan hänen jumalallisuutensa tiedostumisen, täydentyi hänen lihallisessa hahmossa kokemansa toisen yliluonnollisen kokemuksen aikana, nimittäin siinä

existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: "We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin." And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is recorded: "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross."

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, "who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed." Wherefore it behooved him *in every respect* to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

välinäytöksessä, joka liittyi Johanneksen toimittamaan Jeesuksen kastamiseen Jordanvirrassa ja joka tapahtuma oli merkinä hänen hoivaajan ja opettajan julkisen elämänuransa alkamisesta.

Näiden kahden taivaallisen ilmestyksen välisenä aikana, joista ensimmäinen tapahtui hänen kolmantenatoista elinvuotenaan ja toinen hänen kasteessaan, tämän ruumiillistuneen Luoja-Pojan elämässä ei sattunut mitään yliluonnollista tahi yli-inhimillistä. Tästä huolimatta Betlehemin lapsi, Nasaretin miehenalku, nuorukainen ja mies, oli todellisuudessa kuitenkin universumin inkarnoitunut Luoja. Mutta hän ei kertaakaan käyttänyt edes vähäistä osaa hänelle kuuluvaa valtaa, eikä hän ihmisen elämää eläessään myöskään ennen päivää, jona Johannes hänet kastoi, turvautunut muiden taivaallisten persoonallisuuksien kuin suojelijaserafinsa opastukseen. Ja me, jotka tämän todistuksen annamme, tiedämme, mistä me puhumme.

Ja kuitenkin hän oli kaikki nämä lihallisessa hahmossa viettämänsä elämän vuodet totisesti jumalallinen. Hän oli itse asiassa yksi Paratiisin-Isän Luoja-Pojista. Sitten kun hän oli lopullisesti astunut elämänuransa julkiseen vaiheeseen, mikä tapahtui hänen vietyään teknisessä mielessä päätökseen täysivaltaisuuden hankkimisen edellyttämän puhtaasti kuolevaisena saatavan kokemuksen, hän ei empinyt julkisesti myöntää olevansa Jumalan Poika. Hän ei epäröinyt julistaa: "Minä olen alfa ja oomega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen." Myöhemminä vuosina hän ei esittänyt vastalauseita, kun häntä kutsuttiin Kirkkauden Herraksi; Universumin Hallitsijaksi; koko luomakunnan Herraksi Jumalaksi; Israelin Pyhäksi; kaikkien Herraksi; meidän Herraksemme ja Jumalaksemme; Jumalaksi, joka on luonamme ja jonka nimi on jokaisen nimen yläpuolella ja kaikissa maailmoissa; universumin Kaikkivaltiuudeksi; tämän luomuksen Universumimieleksi; Häneksi, johon kätkeytyvät kaikki viisauden ja tiedon aarteet; Hänen täyteydekseen, joka täyttää kaiken; ikuisen Jumalan ikuseksi Sanaksi; Häneksi, joka oli ennen kaikkea ja johon kaikkeus sisältyy; taivaitten ja maan Luojaksi; universumin Ylläpitäjäksi; koko maanpiirin Tuomariksi; ikuisen elämän Antajaksi; Hyväksi Paimeneksi; maailmojen Vapahtajaksi ja pelastuksemme Isännäksi.

Hän ei koskaan sanonut mitään näitä arvonimiä vastaan, jotka häneen liitettiin hänen siirryttyään puhtaasti ihmisenä elämästään elämänvaiheesta niihin elämänsä myöhempiin vuosiin, jolloin hän oli tietoinen jumaluuden ihmishahmossa ja ihmisyyden puolesta ja ihmisyyden hyväksi tässä maailmassa ja kaikkien muiden maailmojen hyväksi suorittamasta hoivasta. Jeesus torjui vain yhden häneen liitetystä epiteeteistä: Kun häntä kerran kutsuttiin

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career, subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, "I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last." He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

Immanueliksi, hän vastasi: "Se en ole minä, vaan se on vanhempi veljeni."

Jeesus alistui aina nöyrästi taivaallisen Isän tahtoon, myös silloin kun hän maan päällä jo oli siirtynyt laajempiin elämänyhteyksiin.

Kasteensa jälkeen hän ei pitänyt minään sitä, että hän salli vilpittömästi häneen uskovien ja kiittolisin häntä seuraavien myös palvoa häntä. Jo silloin kun hän vielä kamppaili köyhyyden kourissa ja omien kätensä työllä hankki perheelleen elämän perustarpeet, kasvoi hänen tietoisuutensa siitä, että hän oli Jumalan Poika. Hän tiesi olevansa taivaiden ja sen samaisen maailman luoja, jossa hän nyt eli elämäänsä ihmisen hahmossa. Ja taivaallisten olentojen armeijakunnat tilannetta seuraavan valtavan universumin joka puolella tiesivät niin ikään, että tämä Nasaretin mies oli heidän rakastettu Hallitsijansa ja Luoja-isänsä. Kaikki nämä vuodet koko Nebadonin universumi oli syvällisen jännityksen vallassa. Kaikkien taivaallisten olentojen katse oli jatkuvasti suunnattuna Urantiaan — Palestiinaan.

Käsillä olevana vuonna Jeesus meni Joosefin kanssa Jerusalemiin viettämään pääsiäistä. Kun hän kerran oli vinyt Jaakobin temppeliin vihittäväksi, hän katsoi velvollisuudekseen viedä sinne myös Joosefin. Jeesuksessa ei koskaan ilmennyt minkäänmääräistä puolueellisuutta perheensä kohtelussa. Hän meni Joosefin kanssa Jerusalemiin tavanomaista Jordaninlaakson reittiä, mutta hän palasi Nasaretiin Jordanin itäpuolista tietä, joka kulki Amathuksen kautta. Kuljettaessa Jordanin vartta alavirtaan Jeesus kertoi Joosefille juutalaisten historiasta, ja paluumatkalla hän kertoi tälle niistä maineikkaista Ruubenin, Gaadin ja Gileadin heimoista, jotka olivat perimätietojen mukaan asuneet näillä joen itäpuolisilla alueilla.

Joosef esitti Jeesukselle useita johdattelevia kysymyksiä, jotka koskivat Jeesuksen elämäntehtävää, mutta useimpiin tällaisiin tiedusteluihin Jeesus halusi vastata vain: "Hetkeni ei ole vielä tullut." Näiden kahdenkeskisten keskustelujen kuluessa hän tuli kuitenkin ohimennen lausuneeksi monia sellaisia sanoja, jotka palautuivat Joosefin mieleen myöhempien vuosien hämmentävien tapahtumien aikana. Jeesus vietti Joosefin kanssa tämän pääsiäisen kolmen ystävänsä luona Betaniassa, kuten hänen tapanaan oli tehdä Jerusalemissa ollessaan ja näille muistojuhlille osallistuessaan.

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, "My hour has not yet come." However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. KAHDESKYMMENESKAHDES VUOSI (16

JKR)

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

Tämä oli yksi niistä monista vuosista, jolloin Jeesuksen sisarukset kokivat nuoruusiän ongelmiin ja sopeutumispulmiin liittyviä vaikeuksia ja koettelemuksia. Jeesuksen veljet ja sisaret olivat nyt iältään seitsemän ja kahdeksantoista välillä, ja hänellä oli paljon tekemistä auttaessaan näitä sopeutumaan heidän älyllisessä ja tunne-elämässään herääviin uusiin valmiuksiin. Näin hän joutui tekemisiin nuoruusiän ongelmien kanssa, sitä mukaa kun ne hänen nuorempien sisarustensa elämässä ilmenivät.

Tänä vuonna Simon päätti koulunsa ja alkoi työskennellä kivenhakkaaja Jaakobin kanssa, joka oli Jeesuksen entinen leikkiveri ja tämän aina valmis puolustaja hänen poikavuosiensa ajalta. Monien perheneuvottelujen tuloksena katsottiin epäviisaaksi kaikkien poikien ryhtyä puusepiksi. Tuumailtiin, että ammattejaan monipuolistamalla he olisivat valmiita ottamaan kokonaisten talojen rakennusurakoita. Heille kaikille ei sitä paitsi ollut riittänyt työtä enää sen jälkeen, kun heistä kolme oli tehnyt kokopäiväisesti puusepäntöitä.

Jeesus suoritti tänä vuonna edelleenkin rakennusten viimeistelyurakoita ja teki koristepuusepän töitä, mutta enimmäin aikaa hän vietti karavaanien korjauspajassa. Jaakob alkoi hoitaa verstasta vuorotellen Jeesuksen kanssa. Tämän vuoden loppupuolella, kun puusepäntöistä alkoi olla Nasaretin seudulla kausiluontoista pulaa, Jeesus jätti Jaakobin hoitamaan korjauspajaa ja Joosefin kodin höyläpenkin ääreen ja meni Sepforiin työskentelemään erään sepän apuna. Kuuden kuukauden ajan hän työskenteli metallien parissa ja hankki alasimen ääressä itselleen melkoisen taidon tällä alalla.

Ennen kuin Jeesus ryhtyi uuteen työhönsä Sepforiissa, hän piti taas yhden ajoittain järjestämistään perheneuvotteluista ja asetti juhlallisesti tuolloin vähän yli kahdeksantoistavuotiaan Jaakobin väliaikaiseksi perheenpääksi. Hän lupasi tukea veljeään kaikesta sydäimestään ja toimia hänen kanssaan täydessä yhteisymmärryksessä. Jokaista perheenjäsentä hän vaati antamaan muodollisen kuuliaisuuslupauksen Jaakobille. Tästä päivästä alkaen vastuu perheen raha-asioista kuului kokonaan Jaakobille, ja Jeesus antoi ansionsa viikoittain veljelleen. Jeesus ei koskaan enää ottanut ohjaksia Jaakobin käsistä. Sepforiissa työskennellessään hän olisi voinut, jos se olisi ollut välttämätöntä, kävellä kotiin vaikka joka ilta, mutta hän pysyi sieltä tarkoituksellisesti poissa esittäen syyksi milloin säätilan milloin joitakin muita esteitä, mutta hänen todellisenä vaikuttimenaan oli Jaakobin ja Joosefin harjaannuttaminen kantamaan vastuunsa perheestä. Hän oli alkanut vähä vähältä vieroittaa perhettään. Jokaisena sapattina Jeesus palasi Nasaretiin, ja milloin tilanne sitä vaati, hän saattoi palata viikollakin

128:2.1 (1409.6) This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

128:2.2 (1410.1) This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

128:2.3 (1410.2) Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

128:2.4 (1410.3) Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

tarkkailemaan uuden menettelytavan sujumista, antamaan neuvoja ja tarjoamaan hyödyllisiä ehdotuksia.

Asuessaan kuuden kuukauden ajan enimmäkseen Sepforiissa Jeesus sai uuden tilaisuuden tutustua entistä paremmin ei-juutalaiseen elämäntavomukseen. Hän teki työtä ei-juutalaisten parissa, asui ei-juutalaisten parissa, ja kaikin mahdollisin tavoin hän tutki perin pohjaisesti ja huolellisesti heidän elintapojaan ja ei-juutalaista ajatusmaailmaa.

Tämän Herodes Antipaan kotikaupungin moraalinormit olivat niin paljon jopa karavaanikaupunki Nasaretin normien alapuolella, että kuusi kuukautta Sepforiissa oleskeltuaan Jeesuksella ei ollut mitään sitä vastaan, että sai tekosyyä palata Nasaretiin. Urakkaryhmä, jonka palveluksessa Jeesus työskenteli, oli pääsemässä julkisiin työkohteisiin sekä Sepforiissa että uudessa Tiberiaan kaupungissa, eikä hänellä ollut halua joutua mihinkään tekemisiin sellaisen työsuhteen kanssa, joka olisi Herodes Antipaan valvonnassa. Ja oli vielä muitakin syitä, joiden vuoksi Jeesus katsoi viisaaksi palata Nasaretiin. Palatessaan korjauspajalle hän ei enää ottanut henkilökohtaista vastuuta perheen asioiden johtamisesta. Hän työskenteli Jaakobin työtoverina pajassa ja antoi hänen niin pitkälle kuin mahdollista edelleenkin isännöidä kotona. Jaakob jatkoi keskeytyksettä perheen rahamenojen hoitoa ja kodin talousasioiden johtamista.

Juuri tällä tavoin, viisaasti ja harkitusti menetellen Jeesus valmisti tietä hänen lopulta vetäytyä aktiivisesta osallistumisesta perheensä asioiden hoitoon. Jaakobin saatua kaksi vuotta kokemusta perheenpäänä toimimisesta — ja kaksi kokonaista vuotta, ennen kuin hän (Jaakob) meni naimisiin — talousrahat annettiin Joosefin huostaan ja hänen hoitoonsa uskottiin kodin yleinen johtaminen.

3. KAHDESKYMMENESKOLMAS VUOSI (17

JKR)

Tänä vuonna rahavaikeudet hellittivät huikkasen, olihan työssäkäyviä nyt jo neljä. Mirjamin ansiot maidon ja voin myynnistä olivat melkoiset, Martasta oli tullut taitava kutoja. Korjauspajan ostohinnasta oli maksettuna yli kolmannes. Tilanteen ollessa tällainen Jeesus jätti työnteon kolmeksi viikoksi viedäkseen Simonin pääsiäiseksi Jerusalemiin, ja se olikin hänen isänsä kuoleman jälkeen pisin ajanjakso, minkä hän sai olla poissa päivittäisen uurastuksen piiristä.

He matkustivat Jerusalemiin Dekapoliin

128:2.5 (1410.4) Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

128:2.6 (1410.5) The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

128:2.7 (1410.6) It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

128:3.1 (1411.1) This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter; Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

128:3.2 (1411.2) They journeyed to Jerusalem by way

kautta Pellan, Gerasan, Filadelfian, Heshbonin ja Jerikon läpi. He palasivat Nasaretiin rannikkoreittiä, joka sivusi Lyddaa, Joppaa ja Kesareaa ja kiersi sitten Karmelvuoren ympäri Ptolemaisiin ja Nasaretiin. Tällä matkalla Jeesus tutustui kohtalaisen hyvin koko siihen Palestiinan osaan, joka on Jerusalemin piirikunnan pohjoispuolella.

Filadelfiassa Jeesus ja Simon tutustuivat erääseen damaskoslaiseen kauppiaaseen, joka mieltäni niin näihin kahteen nasaretilaiseen, että hän vaatimalla vaati heitä majoittumaan luokseen hänen Jerusalemin tukikohdassaan. Sillä aikaa kun Simon osallistui temppelimenoihin, Jeesus vietti paljon aikaansa keskustellen tämän sivistyneen ja laajalti matkustelleen maailmanmiehen kanssa. Kyseinen kauppias omisti yli neljätuhatta karavaanikamelia, hänellä oli liikeyhteyksiä kaikkialle roomalaiseen maailmaan, ja hän oli nyt matkalla Roomaan. Hän ehdotti, että Jeesus tulisi Damaskokseen hänen itämaisen tuontiliikkeen palvelukseen, mutta Jeesus selitti, ettei hänestä tuntunut oikealta juuri silloin lähteä niin kauaksi perheensä luota. Mutta kotimatalla hänen ajatuksensa viipyivät kauan aikaa näissä kaukaisissa kaupungeissa ja vieläkin etäämmällä olevissa kaukaisen lännen ja kaukoidän maissa, joista hän oli karavaanimatkustajien ja -ohjaajien niin usein kuullut kertovan.

Simon nautti suuresti Jerusalemissa käynnistään. Hänet otettiin pääsiäisenä pidetyssä uusien käskyn poikien vihkimystilaisuudessa asianmukaisesti Israelin yhteisön jäseneksi. Simonin osallistuessa pääsiäisseremonioihin Jeesus kierteli temppelivieraiden joukossa ja kävi monia mielenkiintoisia kahdenkeskisiä keskusteluja lukuisten gentiilikäännynnäisten kanssa.

Merkittävin kaikista näistä tapaamisista oli kenties se, joka hänellä oli erään Stefanusnimisen nuoren hellenistin kanssa. Tämä nuori mies oli Jerusalemissa ensimmäistä kertaa ja sattui tapaamaan Jeesuksen pääsiäisviikon torstai-iltapäivänä. Kun he kumpikin kuljeskelivat katselemassa hasmonealaispalatsia, Jeesus aloitti epämuodollisen keskustelun, jonka seurauksena he kiinnostuivat toisistaan. Sukeutui nelituntinen ajatustenvaihto siitä, millä tavoin elämä pitäisi viettää, millainen todellinen Jumala on ja miten häntä palvotaan. Se, mitä Jeesus sanoi, teki valtavan vaikutuksen Stefanukseen, eikä tämä koskaan unohtanut hänen sanojaan.

Ja kysymyksessä oli sama Stefanus, josta myöhemmin tuli Jeesuksen opetuksiin uskova ja jonka osoittama pelottomuus hänen julistaessaan tätä alkuaikojen evankeliumia, päätyi siihen, että raivostuneet juutalaiset kivittivät hänet kuoliaaksi. Stefanuksen osoittama tavaton rohkeus hänen julistaessaan omaa näkemystään uudesta

of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

128:3.3 (1411.3) At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

128:3.4 (1411.4) Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with

evankeliumista oli tiettyyn määrään saakka suora seuraus tästä Jeesuksen kanssa aikaisemmin käydystä ajatustenvaihdosta. Mutta Stefanuksella ei koskaan ollut vähäisintäkään aavistusta siitä, että galilealainen, jonka kanssa hän oli viitisentoista vuotta aikaisemmin keskustellut, oli sama henkilö, jonka hän myöhemmin julisti maailman Vapahtajaksi ja jonka vuoksi hän oli niin pian kuoleva vasta kehityksensä alkuun päässeän kristinuskon ensimmäisenä marttyyrinä. Stefanuksen antaessa henkensä maksuksi siitä, että oli hyökännyt juutalaista temppeliä ja sen perinteisiä menettelytapoja vastaan, lähistöllä seisojien muuan Saulus-niminen tarsoslainen. Ja kun Saulus näki, kuinka tämä kreikkalainen osasi kuolla uskonsa puolesta, hänen sydämessään syttyivät ne tuntemukset, jotka johtivat hänet lopulta ottamaan omakseen asian, jonka puolesta Stefanus kuoli. Myöhemmin hänestä tuli mitään kaihtamaton ja lannistumaton Paulus eli Paavali, kristillisen uskonnon filosofi, ellei peräti sen ainoa perustaja.

Pääsiäisviikon jälkeisenä sunnuntaina Simon ja Jeesus lähtivät kotimatkalleen kohti Nasaretia. Simon ei milloinkaan unohtanut, mitä Jeesus hänelle tämän matkan aikana opetti. Hän oli aina rakastanut Jeesusta, mutta nyt hänestä tuntui, että hän oli alkanut tuntea isä-veljeään. Taitaessaan matkaa maaseudun halki ja valmistaessaan aterioitaan tienposkessa he kävivät monta keskustelua, joissa sydän puhui toiselle sydämelle. He saapuivat kotiin torstaina puolilta päivin, ja Simon valvotti perheenjäseniä myöhään yöhön kokemuksistaan kertoillen.

Maria joutui toltaltaan Simonin kertoessa, että Jeesus oli Jerusalemissa ollessaan käyttänyt aikaansa enimmäkseen ”seurustelemalla muukalaisten, eritoten kaukaisista maista tulleiden vieraiden kanssa”. Jeesuksen perhe ei koskaan kyennyt käsittämään hänen ihmisiä kohtaan tuntemaansa suurta mielenkiintoa, hänen haluaan seurustella heidän kanssaan, hänen haluaan saada kuulla heidän elintavoistaan ja hänen haluaan päästä selville siitä, mitä he ajattelivat.

Nasaretilaisperhe syventyi yhä enemmän välittömiin ja inhimillisiin pulmiinsa. Montakaan sanaa ei Jeesuksen edessä olevasta tehtävästä vaihdettu, ja perin harvoin hän itsekään puhui tulevasta elämänurastaan. Hänen äitinsä ajatteli tuskin koskaan sitä, että Jeesus oli lupauksen lapsi. Hän oli vähitellen luopumassa ajatuksesta, että Jeesuksen oli määrä suorittaa jokin jumalallinen tehtävä maan päällä; välillä hänen uskonsa kuitenkin elpyi, kun hän pysähtyi muistelemaan ennen lapsen syntymää tapahtunutta Gabrielin ilmestymistä.

Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. DAMASKUKSEN VÄLINÄYTÖS

4. THE DAMASCUS EPISODE

Tämän vuoden viimeiset neljä kuukautta Jeesus vietti Damaskoksessa sen kauppiaan vieraana, jonka hän tapasi ensi kerran Filadelfiassa ollessaan matkalla Jerusalemiin. Muuan tämän kauppiaan edustaja oli Nasaretin kautta kulkiessaan etsinyt Jeesuksen käsiinsä ja saattanut hänet Damaskokseen. Tämä osaksi juutalainen kauppias oli aikeissa osoittaa tavattoman suuren rahasumman Damaskokseen perustettavaa uskonnollisen filosofian koulua varten. Hän suunnitteli luovansa sellaisen oppineisuuden keskuksen, että se menisi Aleksandriankin edelle. Ja hän ehdotti, että Jeesus lähtisi välittömästi pitkälle kiertomatkalta tutustumaan maailman opetuskeskuksiin, minkä jälkeen hänellä olisi valmius tämän uuden hankkeen johtajaksi. Tämä oli yksi suurimmista houkutuksista, minkä Jeesus koskaan elämänsä puhtaasti inhimillisen vaiheen aikana kohtasi.

Eikä aikaakaan, kun kauppiamme marssitti Jeesuksen eteen kaksitoistahenkisen ryhmän kauppiaita ja pankkiireja, jotka suostuivat tukemaan tätä vasta hahmoteltua koulua. Jeesus toi esille syvän kiinnostuksensa ehdotettua koulua kohtaan ja antoi heille apuaan sen organisoinnin suunnittelussa, mutta hän toi aina myös esille pelkonsa siitä, että hänen muut, yksilöimättömät, mutta aikaisemmat sitoumuksensa estäisivät häntä ottamasta vastuulleen näin suurisuuntaisen hankkeen johtamista. Hänen mahdollinen hyväntekijänsä oli kuitenkin itsepintainen. Hän otti Jeesuksen palvelukseensa suorittamaan hänen kotonaan käännöstyötä, josta maksettiin hyvä korvaus. Samalla hän itse, hänen vaimonsa ja heidän poikansa ja tyttärensä yrittivät vaikuttaa Jeesukseen, jotta tämä ottaisi vastaan hänelle tarjotun kunnian. Mutta hän ei halunnut antaa suostumustaan. Hän tiesi mainiosti, ettei hänen maan päällä suorittamansa tehtävän ollut määrä saada opilaitosten tukea. Hän tiesi, ettei hän saa olla vähäisimmässäkään määrässä sitoutunut ”ihmisten neuvoskuntien” ohjaukseen, olipa näiden tarkoitus miten hyvä tahansa.

Hänet, jonka Jerusalemin uskonnolliset johtajat hylkäsivät, vielä senkin jälkeen kun hän oli osoittanut johtajuutensa, hänet Damaskoksen liikemiehet ja pankkiirit tunnustivat ja häntä he tervehtivät opettajamestarina; ja näin he tekivät, kun hän vielä oli nimetön ja tuntematon nasaretilainen kirvesmies.

Tästä tarjouksesta hän ei puhunut koskaan perheelleen. Tämän vuoden lopulla hän oli taas Nasaretissa toimittamassa päivittäisiä velvollisuuksiaan, aivan kuin häntä eivät olisi koskaan houkutelleet hänen damaskoslaisten ystäviensä imartelevat kosiskelut. Eivät liioin osanneet nämä Damaskoksen miehet koskaan yhdistää sitä myöhempien aikojen kapernaumilaista, joka käänsi koko juutalaisten

^{128:4.1 (1412.4)} The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

^{128:4.2 (1412.5)} Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the “councils of men,” no matter how well-intentioned.

^{128:4.3 (1412.6)} He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

^{128:4.4 (1412.7)} He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their

kansanheimon ylösalaisin, aiemmin tapaamaansa Nasaretin kirvesmieheen, joka oli rojhennut kieltäytyä heidän yhteisen varallisuutensa hänelle mahdollisesti tuottamasta kunniaista.

Jeesus onnistui erittäin taitavasti ja tarkoituksellisesti katkaisemaan yhdyssiteet elämänsä eri tapahtumien väliltä niin, ettei niitä maailman silmissä koskaan liitetty toisiinsa yhden ja saman yksilön tekemisinä. Myöhemmin vuosinaan hän sai monta kertaa kuunnella tarinaa kummallisesta galilealaisesta, tämä kun oli kieltäytynyt hänelle tarjotusta mahdollisuudesta perustaa Damaskokseen koulu, joka olisi kilpaillut Aleksandrian kanssa.

Yksi niistä tarkoituksista, jotka Jeesuksella oli mielessään hänen pyrkiessään pitämään tietyt maiseen kokemukseensa liittyneet piirteet erillään, oli estää niin monivaiheisen ja vaikuttavan elämänuran rakentuminen, että se panisi myöhemmät sukupolvet kunnioittamaan opettajaa, sen sijaan että he noudattaisivat sitä totuutta, jonka hän oli elänyt ja jota hän oli opettanut. Jeesus ei halunnut luoda sellaista inhimillisten saavutusten luetteloa, joka ohjaisi huomion pois hänen opetuksestaan. Jo hyvin varhaisessa vaiheessa hän pani merkille, että hänen seuraajansa tuntisivat houkutusta muovata uskonto, joka olisi uskonto hänestä ja josta saattaisi tulla kilpailija Jumalan valtakunnan evankeliumille, jota hän aikoi julistaa maailmalle. Niinpä hän monivaiheisen elämänuransa varrella koetti kätkeä näkymättömiin kaiken, mistä hän ajatteli, että se kenties pantaisiin palvelemaan tätä ihmisten luonnollista taipumusta nostaa jalustalle opettaja, sen sijaan että he julistaisivat hänen opetuksiaan.

Tämä sama vaikutin selittää myös, miksi hän maan päällä elämänsä monivaiheisen elämän eri jaksojen aikana salli tehdä itseään tunnetuksi eri epiteettejä käyttäen. Toisaalta hän ei halunnut kohdistaa perheeseensä eikä muihinkaan mitään, mikä olisi vaikuttanut heihin kohtuuttomasti ja olisi pakottanut heidät uskomaan vastoin heidän vilpittömiä vakaumuksiaan. Hän ei milloinkaan suostunut käyttämään epäasiallisesti tai epäoikeudenmukaisesti hyväkseen ihmismielen heikkouksia. Hän ei halunnut ihmisten uskovan häneen, ellei heidän sydämensä ollut vastaanottavainen hänen opetuksissaan julki tuoduille hengellisille tosiseikoille.

Kuluvan vuoden lopulla nasaretilaiskodin asiat sujuivat jo kohtalaisen mutkattomasti. Lapset varttuivat, ja Maria alkoi tottua siihen, että Jeesus oli poissa kotoa. Edelleenkin Jeesus luovutti ansionsa Jaakobille perheen toimeentulon turvaksi ja piti itsellään vain pienen erän välittömiä henkilökohtaisia kulujaan varten.

Vuosien kuluessa kävi aina vain

combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God

vaikeammaksi käsittää, että tämä mies oli Jumalan Poika maan päällä. Tuntui kuin hänestä olisi tullut vain yksi tämän maailman ihmisyksilö, pelkkä ihminen ihmisten joukossa. Ja taivaassa oleva Isä oli määrännyt, että lahjoittautumisen pitääkin sujua juuri tällä tavoin.

5. KAHDESKYMMENESNELJÄS VUOSI (18

(JKR)

Tämä vuosi oli Jeesukselle ensimmäinen vuosi, jolloin hänen ei tarvinnut kantaa niin paljon vastuuta perheestään. Kodin johtaminen sujui Jaakobilta varsin hyvin, kun Jeesus antoi hänelle neuvoja ja rahallista apua.

Tämän vuoden pääsiäisen jälkeisellä viikolla Nasaretiin saapui muuan Aleksandriasta lähtenyt nuori mies järjestämään Jeesuksen ja erään aleksandrianjuutalaisten ryhmän tapaamista, joka pidettäisiin myöhemmin samana vuonna jossakin Palestiinan rannikolla. Sanottu neuvonpito sovittiin järjestettäväksi kesäkuun keskivaiheilla, ja Jeesus meni Kesareaan tapaamaan viittä eturivin aleksandrianjuutalaista, jotka pyysivät hartaasti häntä asettumaan uskonnonopettajaksi heidän kaupunkiinsa tarjoten houkuttimeksi ensi alkuun hashenin apulaisen virkaa pääsynagogassaan.

Komitean edusmiehet selittivät Jeesukselle, että Aleksandriasta oli tuleva juutalaisen kulttuurin pääpaikka koko maailmaa ajatellen ja että juutalaisuuden hellenistinen suuntaus oli itse asiassa jättänyt babylonialaisen koulukunnan jo kauas taakseen. He muistuttivat Jeesusta siitä, että Jerusalemissa ja kaikkialta Palestiinasta kuului pahaenteistä kapinan melskettä, ja vakuuttivat hänelle, että jokainen Palestiinan juutalaisten kapina olisi samaa kuin kansallinen itsemurha, sillä Rooman rautanyrkki musertaisi kapinan kolmessa kuukaudessa ja Jerusalemi tuhoitaisiin ja temppeli hävitettäisiin maan tasalle niin, ettei kiveä jäisi kiven päälle.

Jeesus kuunteli kaiken, mitä heillä oli sanottavaa ja kiitti heitä luottamuksesta ja torjussaan heidän ehdotuksensa Aleksandriaanlähdestä Jeesuksen vastaukseen sisältynyt sanoma kuului: "Hetkeni ei ole vielä tullut." He olivat äimistyksissään hänen näennäisestä välinpitämättömyydestään sitä kunnianosoitusta kohtaan, jonka he olivat koettaneet hänelle ojentaa. Ennen Jeesukselle lausumiaan hyvästejä he lahjoittivat hänelle rahakukkaron osoitukseksi arvonannosta, jota hän aleksandrialaiden ystäviensä keskuudessa nautti, ja korvaukseksi ajanhukasta ja kuluista, jotka olivat aiheutuneet hänen tulostaan Kesareaan neuvottelemaan heidän kanssaan. Mutta myöskään tätä rahalahjaa hän ei suostunut ottamaan vastaan, vaan sanoi:

on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

^{128:5.1 (1413.6)} This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

^{128:5.2 (1413.7)} The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

^{128:5.3 (1414.1)} The spokesmen for this committee explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

^{128:5.4 (1414.2)} Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, "My hour has not yet come." They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: "The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another's bread as long as I have strong arms and my brothers can labor."

”Joosefin huone ei ole koskaan ottanut vastaan almuja, emmekä voi syödä muitten leipää niin kauan kuin minulla on vahvat käsivarret ja niin kauan kuin veljeni kykenevät työhön.”

Hänen egyptiläiset ystävänsä astuivat laivaan ja purjehtivat kotiin, ja kun he myöhempinä vuosina kuulivat huhuttavan kapernaumlaisesta veneenveistäjästä, joka sai Palestiinassa aikaan niin paljon kuohuntaa, vain muutama heistä aavisti, että tuo veneenrakentaja oli aikuiseksi varttunut Betlehemin lapsi ja se sama oudosti käyttäytynyt galilealainen, joka oli kursailematta kieltäytynyt kutsusta tulla suureksi opettajaksi Aleksandriaan.

Jeesus palasi Nasaretiin. Käsillä olevan vuoden loppupuoli oli hänen koko elämänuransa tapahtumaköyhin puolivuotisjakso. Hän nautti tästä tavanomaiseen toimintaohjelmaansa ilmestyneestä väliaikaisesta hengähdystauosta, se kun muutoin oli täynnä ongelmien ratkomista ja vaikeuksien voittamista. Hän piti paljon yhteyttä taivaassa olevaan Isäänsä ja edistyi suunnattomasti ihmismielensä hallitsemisessa.

Mutta ihmisten asiat eivät suju ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa kauan mutkattomasti. Joulukuussa Jaakob kävi Jeesuksen kanssa kahdenkeskisen keskustelun ja selitti, että hän oli hyvin rakastunut Estaan, nuoreen nasaretilaisnaiseen, ja että he halusivat mennä kohdakkoin naimisiin, mikäli sellainen kävisi päinsä. Jaakob korosti sitä tosiasiaa, että Joosef olisi pian kahdeksantoistavuotias ja että tälle olisi hyväksi sellainen kokemus, että hän saa tilaisuuden toimia perheen väliaikaisena päämiehenä. Jeesus suostui siihen, että Jaakob avioituisi kahden vuoden kuluttua, kunhan hän tänä väliaikana asianmukaisesti valmentaisi Joosefia ottamaan vastuulleen kodin johtamisen.

Ja nyt alkoi tapahtua — avioitumishankkeita oli vireillä muitakin. Se, että Jaakobin onnistui saada Jeesukselta suostumus avioliitolleen, rohkaisi Mirjamia kääntymään isä-veljensä puoleen omine suunnitelmineen. Jaakob, se nuorempi kivenhakkaaja, joka kerran oli toiminut itse itsensä nimittäneenä Jeesuksen esitaistelijana ja joka nyt oli Jaakobin ja Joosefin liikeyrityksen johtajana, oli jo kauan tavoitellut Mirjamin kättä. Kun Mirjam sitten oli esittänyt suunnitelmansa Jeesukselle, Jeesus määräsi, että Jaakobin olisi itsensä tultava hänen luokseen pyytämään virallisesti Mirjamia vaimokseen, ja lupasi antaa avioliitolle siunauksensa niin pian kuin Mirjamista tuntuisi, että Martta oli pätevä ottamaan kantaakseen vanhimman tyttären velvollisuudet.

Kotona ollessaan Jeesus opetti edelleenkin iltakoulussa kolmasti viikossa, luki usein pyhät kirjoitukset synagogassa sapattina, seurusteli äitinsä kanssa, opetti lapsia ja käyttäytyi ylipäätään

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

128:5.7 (1414.5) But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James's marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

128:5.8 (1414.6) And now things began to happen — marriage was in the air. James's success in gaining Jesus' assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam's hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

128:5.9 (1414.7) When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and

niin kuin arvollinen ja kunnioitettu Israelin yhteisöön kuuluva nasaretilainen käyttäytyi.

respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. KAHDESKYMMENESVIIDES VUOSI (19 JKR)

Kun tämä vuosi alkoi, kaikkien nasaretilaisperheen jäsenten terveydentila oli hyvä, ja vuoden aikana kaikki lapset päättivät säännöllisen koulunkäyntinsä, paitsi että Martan piti vielä tehdä jonkin verran työtä Ruutin kanssa.

Jeesus oli yksi voimakkaimmista ja hienopiirteisimmistä sitten Aatamin päivien maan päällä esiintyneistä miehuuden edustajista. Hänen fyysinen kehityksensä oli verratonta. Hänen mielensä oli aktiivinen, terävä ja asioihin pohjia myöten perehtyvä — hänen aikalaistensa keskitason mentaliteettiin verrattuna sille oli kehittynyt jättiläismäiset mittasuhteet — ja hänen henkensä oli tosiaan inhimillisen jumalallinen.

Perheen raha-asiat olivat paremmalla tolalla kuin koskaan Joosefin jäämistön hupenemisen jälkeen. Karavaanien korjausverstaasta oli viimeiset maksuerät jo suoritettu. He eivät olleet velkaa kenellekään, ja heillä oli ensimmäistä kertaa moniin vuosiin jonkin verran ylimääräisiä rahavaroja. Kun taloudellinen tilanne oli tällainen ja kun Jeesus oli muutkin veljensä vienyt Jerusalemiin näiden ensimmäisen pääsiäisen seremonioita varten, hän päätti viedä Juudan (joka oli juuri päättänyt synagogakoulunsa) ensimmäiselle temppeleikäynnilleen.

He menivät Jerusalemiin ja palasivat sieltä samaa reittiä eli Jordaninlaakson kautta, sillä Jeesus pelkäsi ikävyvyyksiä, jos hän veisi nuoren veljensä Samarian kautta. Juuda oli kiivaan luonteenlaatuansa takia, johon vielä liittyi hänen voimakkaat isänmaalliset mielipiteensä, jo Nasaretissa joutunut monta kertaa pikku kahnauksiin.

He saapuivat aikanaan Jerusalemiin ja olivat menossa ensi käynnilleen temppeleihin, jonka pelkkä näkeminen oli kiihdyttänyt ja sävähdyttänyt Juudaa hänen sielunsa syvyyksiä myöten, kun he sattumalta kohtasivat Lasarus Betanialaisen. Kun Jeesus keskusteli Lasaruksen kanssa ja oli sopimassa siitä, että he viettäisivät pääsiäistä yhdessä, ehti Juuda sillä välin saattaa heidät kaikki todellisiin ikävyvyyksiin. Lähistöllä nimittäin seisoivat roomalainen vartiosotilas, joka teki sopimattomia huomautuksia erästä ohikulkevasta juutalaistytöstä. Juudan kasvot muuttuivat suuttumuksesta tulipunaisiksi, eikä hän hukannut aikaa ilmaistakseen närkästyksensä moisesta säädyttömyydestä, ja sanansa sotilaalle tarkoittaen hän lausui ne niin, että tämä ne myös kuuli. Totuus joka tapauksessa oli, että Rooman legioonalaiset olivat varsin herkkiä kaikelle, mikä

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

^{128:6.1 (1415.1)} This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

^{128:6.2 (1415.2)} Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

^{128:6.3 (1415.3)} The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

^{128:6.4 (1415.4)} They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

^{128:6.5 (1415.5)} They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of

vähänkin vivahti juutalaisten taholta tulevaan epäkunnioitukseen. Niinpä vartiosotilas siinä paikassa pidätti Juudan. Se oli liikaa nuorelle patriootille, ja ennen kuin Jeesus ehti varoittavalla katseellaan häntä hillitä, tämä oli jo ladellut monisanaisen tuomionsa, jossa kuvastuivat hänen tukahdutetut Rooman-vastaiset tunteensa. Se kaikki teki asian vain entistäkin pahemmaksi. Juuda vietiin Jeesus vierellään viipymättä sotilasvankilaan.

Jeesus yritti saada Juudan joko heti kuulusteluun tai sitten vapautetuksi riittävän ajoissa, jotta he ehtisivät samana iltana vietettäviin pääsiäisseremonioihin, mutta hänen yrityksensä eivät johtaneet tulokseen. Koska seuraava päivä oli Jerusalemissa ”pyhä kokouspäivä”, edes roomalaiset eivät rohjenneet käsitellä syytteitä juutalaista vastaan. Juuda joutui näin ollen jäämään selliinsä pidätystään seuranneen toisen päivän aamuun saakka, ja Jeesus jäi vankilaan hänen kanssaan. He eivät olleet läsnä temppeliseremoniassa, jossa lain pojat otettiin täysivaltaisiksi Israelin kansalaisiksi. Juuda suoritti tämän virallisen seremonian vasta usean vuoden kuluttua ollessaan seuraavan kerran Jerusalemin pääsiäisjuhilla seloottien hyväksi tekemänsä propagandatyön sinne tuomana. Hän kuului tähän isänmaalliseen järjestöön ja oli siinä varsin aktiivinen.

Heidän toisen vankilassa viettämänsä päivän jälkeisenä aamuna Jeesus meni Juudan puolesta sotatuomarin eteen. Vetoamalla veljensä anteeksiannettavaan nuoruuteen ja esittämällä lisäksi selittelevän mutta järkeenkäyvän lausunnon, jossa hän viittasi veljensä pidättämiseen johtaneen välikohtauksen provokatiiviseen luonteeseen, Jeesus hoiti tapauksen niin, että tuomari toi julki käsityksensä, että nuoren juutalaisen rajuun purkaukseen oli mahdollisesti ollut jonkin verran aihettakin. Varoitettuaan Juudaa enää moiseen äkkipikaisuuteen syylistymästä hän heidät pois lähettäessään sanoi Jeesukselle: ”Sinun olisi parasta pitää poikaa silmällä, sillä hän aiheuttaa helposti koko paljon ikävyyksiä teille kaikille.” Ja roomalainen tuomari lausui totuuden. Juuda aiheutti Jeesukselle melkoisesti ikävyyksiä, ja ne olivat aina tätä samaa laatua: hänen ajattelemattomista ja epäviisaista isänmaallisista purkauksistaan johtuvia yhteenottoja siviiliviranomaisten kanssa.

Jeesus ja Juuda kävelivät yöksi Betaniaan ja selittivät, miksi he eivät olleet saapuneet sovittuun aikaan pääsiäisehtötoilliselle. Seuraavana päivänä he suuntasivat kulkunsa kohti Nasaretia. Jeesus ei kertonut muille perheenjäsenille nuoren veljensä pidätyksestä Jerusalemissa, mutta kolmisen viikkoa heidän kotiinpaluunsa jälkeen hän kävi Juudan kanssa tästä välikohtauksesta pitkän keskustelun. Tämän Jeesuksen kanssa

pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

^{128:6.6 (1415.6)} Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a “holy convocation” in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

^{128:6.7 (1415.7)} The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: “You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you.” And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

^{128:6.8 (1416.1)} Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus Jude himself told the family. He never forgot the

käymänsä keskustelun jälkeen Juuda itse kertoi asian perheelle. Hän ei koskaan unohtanut kärsivällisyyttä ja malttia, jota hänen isä-veljensä koko tämän koettelevan kokemuksen ajan osoitti.

Kysymyksessä oli viimeinen pääsiäinen, jossa Jeesus oli mukana jonkun perheensä jäsenen kanssa. Ihmisen Poika alkoi yhä enemmän irrottautua läheisestä yhteydestä omaa lihaansa ja vertaan oleviin.

Tänä vuonna sattui usein, että Ruut tuli leikkitovereineen keskeyttämään hänet, kun hän oli syvissä mietteissään. Ja Jeesus oli aina valmis siirtämään tuonemmaksi omat mietteensä tulevasta työstään maailman ja universumin hyväksi jakaakseen näiden nuorten ihmisten lapsellisen riemun ja nuorekkaan ilakoinnin, nämä kun eivät koskaan väsyneet kuuntelemaan Jeesuksen kertomuksia monien Jerusalemin-matkojensa kokemuksista. He nauttivat suuresti myös hänen tarinoistaan hänen kertoillessaan eläimistä ja luonnosta.

Lapset olivat aina tervetulleita korjauspajalle. Jeesus järjesti niin, että pajan sivustalla oli hiekkaa, puupalikoita ja kiviä, ja kokonaiset lapsiparvet kerääntyivät sinne pitämään hauskaa. Leikkeihinsä kyllästyttyään lapsista pelottomimmilla oli tapana kurkistaa sisälle pajaan, ja jos pajanpitäjä ei näyttänyt kiireiseltä, he rohkenivat astua sisälle ja sanoa: ”Joosua-setä, tule ulos ja kerro meille oikein iso tarina.” Sitten heillä oli tapana viedä hänet ulos kiskoen häntä käsistä, kunnes hän oli istunut lempikivelleen pajan nurkalle lapset puoliympyrässä hänen edessään maassa istumassa. Ja kuinka mielissään pikkuväki Joosua-sedästään olikaan! He oppivat nauramaan, nauramaan sydämensä pohjasta. Parilla pienimmällä lapsella oli tapana kiivetä hänen polvelleen ja istua siinä katsellen ylös ja ihmetellen hänen ilmeikkäitä kasvonpiirteitään hänen kertoessa tarinoitaan. Lapset rakastivat Jeesusta, ja Jeesus rakasti lapsia.

Hänen ystäviensä oli vaikea käsittää, miten tavattoman laajaulotteista hänen älyllinen toimintansa oli; miten hän kykeni niin äkkiä ja niin täydellisesti siirtymään politiikkaa, filosofiaa tai uskontoa sivuavasta syvällisestä keskustelusta näiden viidestä- kymmenvuotiaitten tenavien hilpeään ja iloiseen leikillisyyteen. Kun hänen omat veljensä ja sisarensa varttuivat ja hänellä niin muodoin oli enemmän vapaa-aikaa, ennen kuin lastenlapset ilmestyivät maailmaan, hän kiinnitti melkoisesti huomiota näihin pikkuihin. Mutta hän ei elänyt maan päällä kyllin kauan saadakseen paljonkaan iloit lastenlapsista.

patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

128:6.9 (1416.2) This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

128:6.10 (1416.3) This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

128:6.11 (1416.4) The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and bevvies of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, “Uncle Joshua, come out and tell us a big story.” Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

128:6.12 (1416.5) It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. KAHDESKYMMENESKUDES VUOSI (20

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

JKR)

Kun tämä vuosi alkoi, Jeesus Nasaretilainen tiedosti väkevästi, että hänellä oli laajalti potentiaalista valtaa. Mutta hän oli myös täysin vakuuttunut siitä, ettei hänen persoonallisuutensa Ihmisen Pojan ominaisuudessa ollut määrä käyttää tätä valtaa, ei ainakaan ennen kuin hänen hetkensä oli tullut.

Tähän aikaan hän ajatteli paljon omaa suhdettaan taivaassa olevaan Isäänsä, vaikei hän siitä paljon puhunutkaan. Ja mihin hän kaikessa tässä ajattelussaan päätyi, sen hän toi kerran julki kukkulan laella rukoillessaan, kun hän sanoi: "Olenpa kuka hyvänsä ja käytänpä mitä valtaa tahansa tai olen käyttämättä, siitä huolimatta olen aina ollut ja olen aina oleva Paratiisin-Isäni tahdon alainen." Ja kuitenkin, kun tämä mies kulki Nasaretissa työhönsä ja työstä kotiin, oli kirjaimellisesti totta — jos ajatellaan koko valtavaa universumia — että "häneen kätkeytyivät kaikki viisauden ja tiedon aarteet".

Koko puheena olevan vuoden ajan perheen asiat sujuivat kitkattomasti muiden kuin Juudan kohdalla. Jaakobilla oli vuosikausien ajan harmia nuorimmasta veljestään, joka ei ollut taipuvainen ottamaan paikkaansa työelämässä ja johon ei voinut luottaa sikäli, että hän olisi suorittanut osuutensa kodin kuluista. Vaikka hän halusi asua kotona, hän ei kantanut tunnonvaivoja siitä, että olisi ansainnut oman osuutensa perheen elinkustannuksista.

Jeesus oli rauhan mies, ja Juudan sotaisat uroteot ja lukemattomat isänmaallisuuden purkaukset saattoivat hänet tavan takaa kiusallisiin tilanteisiin. Jaakob ja Joosef olivat sitä mieltä, että Juuda olisi pitänyt karkottaa kotoa, mutta Jeesus ei halunnut sellaiseen suostua. Aina kun heidän kärsivällisyytensä joutui kovalle koetukselle, Jeesus tapasi vain neuvoa: "Olkaa kärsivällisiä. Olkaa neuvoissanne viisaita ja elämässänne esimerkillisiä, jotta nuori veljenne ensiksikin tulisi tietämään, mikä on parempi tie, ja tuntisi sitten tarvetta seurata teitä sillä tiellä." Jeesuksen viisaat ja rakastavat neuvot estivät perheen hajoamisen; he pysyivät yhdessä. Mutta Juudaa ei koskaan saatu tulemaan järkiinsä, ennen kuin hän oli mennyt naimisiin.

Maria puhui vain harvoin Jeesuksen tulevasta tehtävästä. Aina kun tähän asiaan viitattiin, Jeesus vastasi vain: "Hetkeni ei ole vielä tullut." Jeesus oli jo päässyt melkein sen vaikean tehtävän loppuun, joka hänellä oli perheensä vieroittamisessa, jottei se enää olisi riippuvainen hänen persoonallisuutensa kokoaikaisesta läsnäolosta. Hän olisi kohta valmis sitä päivää varten, jolloin hän edellä sanottu huomioon ottaen voisi jättää tämän nasaretilaiskodin aloittaakseen entistä aktiivisemmat esivalmistelut sitä varten, mikä oli

128:7.1 (1416.6) As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

128:7.2 (1417.1) At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: "Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father." And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that "in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge."

128:7.3 (1417.2) All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

128:7.4 (1417.3) Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried, Jesus would only counsel: "Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it." The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, "My hour has not yet come." Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

hänen todellinen hoivotehtävänsä ihmisten hyväksi.

Älkää koskaan kadottako näköpiiristänne sitä tosiasiaa, että Jeesuksen ensisijaisena tehtävänä hänen seitsemännessä lahjoittautumisessaan oli luodun olennon kokemuksen hankkiminen, Nebadonin täysivaltaisen hallitsijan aseman saavuttaminen. Ja tätä nimenomaista kokemusta hankkiessaan hän ilmoitti Urantialle ja koko paikallisuniversumilleen korkeimman totuuden Paratiisin-lsästä. Näihin tarkoituksiperiin liittyi olosuhteista johtuvana seikkana myös se, että hän otti tehtäväkseen selvittää tämän planeetan mutkikkaat asiat siltä osin kuin ne liittyivät Luciferin kapinaan.

Tänä vuonna Jeesuksella oli tavallista enemmän vapaa-aikaa, ja hän käytti sitä paljon siihen, että opetti Jaakobia hoitamaan korjauspajaa ja Joosefia hoitamaan kotiasioita. Maria vaistosi, että Jeesus valmistautui jättämään heidät. Jättämään heidät, minne mennäkseen? Mitä tehdäkseen? Hän oli jo miltei luopunut ajatuksesta, että Jeesus olisi Messias. Maria ei kyennyt ymmärtämään häntä, hän ei kerta kaikkiaan päässyt perille esikoispojastaan.

Jeesus vietti tänä vuonna paljon aikaa perheensä yksittäisten jäsenten seurassa. Hänellä oli tapana viedä heitä pitkille ja useintoistuville vaelluksille ylös kukkulalle ja ulos maaseudulle. Ennen sadonkorjuuta Jeesus vei Juudan heidän maanviljelijä-enonsa luokse Nasaretin eteläpuolelle, mutta Juuda ei siellä sadonkorjuun jälkeen kauan viihtynyt. Hän karkasi, ja Simon löysi hänet myöhemmin kalastajien seurasta järven rannalta. Kun Simon toi hänet takaisin kotiin, Jeesus keskusteli asiat karkulaisen kanssa selviksi, ja kun tämä halusi ryhtyä kalastajaksi, Jeesus meni Juudan kanssa Magdalaan ja jätti hänet sinne erään kalastajasukulaisen hoiviin. Ja Juuda teki tästä lähtien töitä kohtalaisen hyvin ja säännöllisesti aina avioliittoonsa saakka, ja jatkoi kalastajan ammatissa naimisiinmenonsa jälkeenkin.

Lopultakin oli koittanut päivä, jolloin Jeesuksen kaikki veljet ja sisaret olivat valinneet elämäntehtävänsä ja saaneet jalansijan kukin omalla alallaan. Näyttämö alkoi olla valmiina Jeesuksen lähteä kotoa.

Marraskuussa järjestettiin kaksoishäät. Jaakob ja Esta, Mirjam ja Jaakob vihittiin. Se oli toden totta riemullinen tilaisuus. Mariakin oli taas kerran onnellinen, paitsi hetkinä, joina hän tajusi, että Jeesus oli valmistautumassa lähtemään pois. Hänen suuri epävarmuutensa painoi raskaana hänen harteillaan: Jospa Jeesus vain istuutuisi keskustelemaan hänen kanssaan ja puhuisi avoimesti kaikki asiat selviksi, niin kuin oli tehnyt pikkupoikana. Mutta tämä oli johdonmukaisen

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about

vaitelias; hän ei kertonut tulevaisuudesta kerrassaan mitään.

Jaakob muutti nuorikkonsa Estan kanssa kaupungin länsilaidalle somaan pikku taloon, joka oli lahja Estan isältä. Vaikka Jaakob edelleen tukikin äitinsä kotia taloudellisesti, hänen osuutensa supistettiin avioliiton takia kuitenkin puoleen entisestään. Ja Jeesus asetti Joosefin virallisesti perheenpääksi. Juuda lähetti nyt varsin uskollisesti joka kuukausi kotiin oman osuutensa perheen rahakukkaraan. Jaakobin ja Mirjamin häät vaikuttivat Juudaan erittäin suotuisasti, ja kun hän kaksoishäiden jälkeisenä päivänä lähti apajilleen, hän vakuutti Joosefille, että tämä voisi luottaa siihen, että hän ”tekisi velvollisuutensa ja tarpeen vaatiessa enemmänkin.” Ja hän piti lupauksensa.

Mirjam asui Marian naapurina Jaakobin kodissa, sillä vanhempi Jaakob oli laskettu haudan lepoon isiensä viereen. Martha astui Mirjamin paikalle kodissa, ja uusi järjestys toimi ennen vuoden päättymistä jo kitkattomasti.

Näiden kaksoishäiden jälkeisenä päivänä Jeesuksella oli tärkeä neuvottelu veljensä Jaakobin kanssa. Hän kertoi luottamuksellisesti Jaakobille, että hän valmistautui lähtemään kotoa. Hän lahjoitti Jaakobille täyden omistusoikeuden korjausverstaaseen, luopui virallisesti ja juhlallisesti Joosefin talon isännän asemasta ja asetti mitä liikuttavimmin veljensä Jaakobin ”isäni talon päämieheksi ja varjelijaksi”. Hän laati asiakirjan, jonka he molemmat allekirjoittivat. Se oli salainen sopimus, jossa määrättiin, että Jaakob lahjaksi saamansa korjauspajan vastineeksi suostuisi vuorostaan ottamaan täyden rahallisen vastuun perheestä ja vapauttaisi siten Jeesuksen kaikista enemmistä velvollisuuksista näiden asioiden suhteen. Sitten kun sopimus oli allekirjoitettu ja kun talousarvio oli järjestetty niin, että perheen varsinaiset menot katettaisiin ilman mitään Jeesukselta saatavaa osuutta, Jeesus sanoi Jaakobille: ”Mutta, poikani, lähetän sinulle edelleen joka kuukausi jotakin aina siihen asti, kunnes hetkeni on tullut, mutta saat sen, mitä lähetän, käyttää niin kuin kulloinenkin tilanne vaatii. Käytä varani siihen, mikä on perheelle välttämätöntä tai mikä on sille huviksi, aivan kuten parhaaksi katsot. Käytä niitä sairaustapauksissa tai odottamattomissa hätätilanteissa, jollaiset voivat kohdata ketä tahansa yksittäistä perheenjäsentä.”

Ja näin Jeesus valmistautui astumaan Isänsä asioiden toimittamiseen ryhtymistä edeltäneen aikuisikänsä toiseen vaiheeseen, jonka hän sitten elikin kodin ulkopuolella.

the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

Luku 129. Jeesuksen aikuisiän loppupuoli

⇨ 128

Urantia-kirjan

130 ⇨

IV OSA. JEE SUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 129 JEE SUKSEN AIKUISIÄN LOPPUPUOLI

Osiot

Johdanto

1. KAHDESKYMMENESSETSEMÄS
VUOSI (21 jKr)
2. KAHDESKYMMENESKAHDEKSAS
VUOSI (22 jKr)
3. KAHDESKYMMENESYHDEKSÄS VUOSI
(23 jKr)
4. Jeesus ihmisenä

PAPER 129

THE LATER ADULT LIFE OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

Johdanto

JEE SUS oli tässä vaiheessa jo täysin ja lopullisesti irrottautunut nasaretilaisperheen kotiasioiden hoitamisesta ja sen jäsenen välittömästä ohjaamisesta. Aina kastetilaisuuteensa saakka hän edelleen avusti perhettä rahallisesti, ja hän oli yhä henkilökohtaisesti varsin kiinnostunut jokaisen veljensä ja sisarensa hengellisestä hyvinvoinnista. Ja aina hän oli valmis tekemään kaiken, mikä inhimillisesti katsoen oli mahdollista, jotta hänen leskiäitinsä olisi tuntenut itsensä tyytyväiseksi ja onnelliseksi.

Ihmisen Poika oli jo suorittanut kaikki valmistelut sitä silmällä pitäen, että hän irtautuisi pysyvästi Nasaretin-kodista; eikä se käynyt häneltä helposti. Jeesus luonnollisestikin rakasti omaisiaan, hän rakasti perhettään, ja tätä luonnollista kiintymystä oli lisännyt suunnattomasti se, että hän niin epätavallisen laajassa mitassa oli omistautunut heidän hyväkseen. Mitä enemmän omistaudumme kaltaisillemme, sitä enemmän alamme heitä rakastaa. Ja kun Jeesus oli näin kokonaan omistautunut perheelleen, hän rakasti

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

sen jäseniä suurella ja palavalla kiintymyksellä.

Kaikki perheenjäsenet olivat vähä vähältä havahtuneet huomaamaan, että Jeesus valmistautui jättämään heidät. Ennakoidun eron haikeutta lievensi vain se, että hänen menetelmäänsä oli valmentaa heidät vähitellen siihen hetkeen, jolloin hän ilmoittaisi lähtöaikeestaan. Yli neljän vuoden ajan he panivat merkille, miten hän teki suunnitelmia tätä lopulta koittavaa eroa ajatellen.

1. KAHDESKYMMENESITSEMÄS VUOSI (21 JKR)

Tämän vuoden, vuoden 21 jKr, tammikuussa eräänä sateisena sunnuntaiaamuna Jeesus jätti koruttomat jäähyväiset perheelleen sanoen vain menevänsä Tiberiakseen ja käyvänsä sitten muissa Galileanmeren ympäristön kaupungeissa. Ja näin hän jätti heidät, eikä hänestä enää koskaan tullut tämän talouden vakinaista jäsentä.

Hän vietti viikon Tiberiaassa, uudessa kaupungissa, josta oli Sepforiin jälkeen kohta tuleva Galilean pääkaupunki. Ja kun kaupungissa ei ollut juuri mitään, mikä olisi häntä kiinnostanut, hän suuntasi kulkunsa ensin Magdalaan, sitten Betsaidaan ja lopulta Kapernaumiin. Hän jäi Kapernaumiin käydäkseen isänsä ystävän Sebedeuksen luona. Sebedeuksen pojat olivat kalastajia, hän itse oli veneenrakentaja. Jeesus Nasaretilainen oli asiantuntija sekä suunnittelussa että rakentamisessa, punn työstämisessä hän oli mestari. Ja Sebedeus oli jo kauan ollut tietoinen Nasaretin ammattimiehen taidoista. Sebedeus oli pitemmän aikaa pohdiskellut, mitä parannuksia hän tekisi rakentamiinsa veneisiin. Nyt hän esitti suunnitelmansa Jeesukselle ja tarjosi vierailemaan tulleele kirvesmiehelle mahdollisuutta liittyä mukaan tähän yritykseen, ja Jeesus antoi empimättä suostumuksensa.

Jeesus työskenteli Sebedeuksen kanssa vain runsaan vuoden, mutta sinä aikana hän ehti luoda uuden venemallin ja ottaa käyttöön kokonaan uudet veneenvalmistusmenetelmät. Aikaisempaa huomattavasti verrattomampaa tekniikkaa ja paljon entistä parempaa kylkilautojen höyryttämismenetelmää käyttäen Jeesus ja Sebedeus ryhtyivät rakentamaan merkittävästi paremmantyyppisiä veneitä, aluksia, jotka järvipurjehduksessa olivat vanhemmantyyppisiä veneitä huomattavasti turvallisempia. Näitä uudentyyppisiä veneitä tuottaessaan Sebedeuksella oli usean vuoden ajan työtä enemmän kuin, mihin hänen pieni yrityksensä kykeni. Vajaassa viidessä vuodessa käytännöllisesti katsoen kaikki järvellä purjehtivat alukset olivat Sebedeuksen Kapernaumin

^{129:0.3 (1419.3)} All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

^{129:1.1 (1419.4)} In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

^{129:1.2 (1419.5)} He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Betsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

^{129:1.3 (1419.6)} Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

veistämön rakentamia. Galilean kalastajaväestön keskuudessa Jeesus tuli tunnetuksi uusien veneiden suunnittelijana.

Sebedeus oli kohtalaisen varakas mies. Hänen veneveistämönsä olivat järven rannalla, Kapernaumin eteläpuolella. Hänen kotinsa sijaitsi järven rantamaalla Betsaidan kalastustukikohdan lähellä. Jeesus asui Sebedeuksen kodissa sen runsaan vuoden ajan, jonka hän viipyi Kapernaumissa. Hän oli pitkän aikaa työskennellyt maailmassa yksin, toisin sanoen ilman isää, ja hän nautti suuresti tästä ajanjaksosta, jonka hän työskenteli yhdessä isä-liikekumppanin kanssa.

Sebedeuksen Salome-vaimo oli sukua Hannakselle, Jerusalemin entiselle ylipapille, joka oli edelleenkin saddukeusten ryhmän vaikutusvaltaisin jäsen. Hänelle oli myönnetty ero virastaan vain kahdeksan vuotta aikaisemmin. Salomesta tuli Jeesuksen suuri ihailija. Salome rakasti häntä aivan kuin omia poikiaan Jaakobia, Johannesta ja Daavidia, ja hänen neljä tytärtään taas puolestaan pitivät Jeesusta vanhempana veljenään. Jeesus kävi usein kalassa Jaakobin, Johanneksen ja Daavidin kanssa. Ja he saivat huomata, että Jeesus oli kokenut kalamies siinä kuin asiantunteva veneenveistäjäkin.

Koko vuoden ajan Jeesus lähetti joka kuukausi rahaa Jaakobille. Hän palasi Nasaretiin lokakuussa ollakseen mukana Martan häissä. Yli kahteen vuoteen hän ei sitten toista kertaa käynytkaan Nasaretissa. Hän palasi sinne vasta vähän ennen Simonin ja Juudan kaksoishäitä.

Koko puheena olevan vuoden ajan Jeesus rakensi veneitä ja teki edelleen havaintoja siitä, miten ihmiset maan päällä elivät. Vähän väliä hänellä oli tapana pistäytyä karavaaniasemalla, olihan Kapernaum suoraan Damaskoksesta etelään johtavan matkareitin varrella. Kapernaum oli vahva roomalainen varuskuntakaupunki, ja varuskunnan komentava upseeri oli ei-juutalainen Jahveen uskova, ”hurskas mies”, niin kuin juutalaiset tapasivat tällaisia käännynnäisiä kutsua. Tämä upseeri kuului äveriääseen roomalaissukuun, ja hän otti asiakseen rakennuttaa Kapernaumiin kauniin synagogan. Se oli annettu juutalaisille lahjaksi, vähän ennen kuin Jeesus asettui Sebedeuksen luo asumaan. Tuona vuonna Jeesus toimitti yli puolet kaikista tässä uudessa synagogassa järjestetyistä palveluksista, ja jotkut karavaaniväen joukosta palveluksiin sattumoisin osallistuneet muistivat hänet Nasaretin kirvesmieheksi.

Veronmaksua varten Jeesus merkittyi itsensä väestöluetteloon ”kapernaumlaisena käsityöammatin harjoittajana”. Tästä päivästä maisen elämänsä loppuun hänet tunnettiin Kapernaumin asukkaana. Mitään muuta lain edellyttämää asuinpaikan määrittystä hän ei

129:1.4 (1420.1) Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Betsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

129:1.5 (1420.2) Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a "skilled craftsman of Capernaum." From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to

koskaan tehnyt, vaikka hän eri syistä sallikin muiden yksilöidä Damaskoksen, Betanian, Nasaretin ja jopa Aleksandrian hänen kotipaikakseen.

Kapernaumin synagogan kirjaston arkuista hän löysi monta uutta kirjaa, ja hän käytti vähintään viisi iltaa viikossa tiiviiseen opiskeluun. Yhden illan hän pyhitti seurusteluun vanhemman väen kanssa ja yhden illan hän vietti nuorten ihmisten parissa. Jeesuksen persoonallisuudessa oli jotakin sellaista suurenmoista ja innoittavaa, joka poikkeuksetta veti nuoria ihmisiä puoleensa. Hän sai heidät aina tuntemaan olonsa luontevaksi seurassaan. Tämän luontevan kanssakäymisen suuri salaisuus oli kenties se kaksinainen tosiasia, että hän oli aina kiinnostunut siitä, mitä he tekivät, kun taas omia neuvojaan hän tarjosi heille peräti harvoin, elleivät nämä sitten niitä pyytäneet.

Sebedeuksen perheen jäsenet melkeinpä palvoivat Jeesusta, eivätkä he kertaakaan jääneet pois niistä kysymys- ja vastauskokouksista, joita hän piti joka ilta illallisen jälkeen ennen kuin meni synagogaan opiskelemaan. Myös naapuruston nuorisoa oli usein mukana näissä illallisen jälkeen pidetyissä kokouksissa. Näiden pikku kokoontumisten osanottajille Jeesus jakoi monipuolista ja tavanomaista pitemmälle menevää opetusta, joka meni juuri niin pitkälle, että he vielä pystyivät sen käsittämään. Hän keskusteli heidän kanssaan täysin vapaasti tuoden julki ajatuksiaan ja ihanteitaan politiikasta, sosiologiasta, luonnontieteistä ja filosofiasta, mutta milloinkaan hän ei ottanut sellaista vapautta, että olisi lausunut ehdottomia ja lopullisia mielipiteitä, paitsi keskustellessaan uskonnosta — ihmisen suhteesta Jumalaan.

Kerran viikossa Jeesus piti kokousta kaikkien talonväkeen kuuluvien sekä veistämö- ja rantatyöläisten kanssa, sillä Sebedeuksella oli paljon palkollisia. Ja juuri näiden työmiesten keskuudessa Jeesusta kutsuttiin ensi kerran ”Mestariksi”. He kaikki rakastivat häntä. Hän puolestaan nautti työtehtävistään Sebedeuksen luona Kapernaumissa, mutta hän ikävöi niitä lapsia, jotka olivat leikkineet Nasaretin puusepänerveä seinustalla.

Sebedeuksen pojista Jaakobia kiinnosti Jeesus eniten opettajana, filosofina. Johannes piti eniten hänen uskonnollisesta opetuksestaan ja mielipiteistään. Daavid kunnioitti hänen teknisiä taitojaan, mutta ei paljonkaan piitannut hänen uskonnollisista näkemyksistään eikä hänen filosofisista opetuksistaan.

Juuda tuli monena sapattina kuuntelemaan, kun Jeesus puhui synagogassa, ja hänellä oli tapana jäädä joksikin aikaa seurustelemaan Jeesuksen kanssa. Ja mitä enemmän Juuda näki vanhinta veljeään, sitä enemmän hän vakuuttui

Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called “the Master.” They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

siitä, että Jeesus oli todellinen suurmies.

Tänä vuonna Jeesus edistyi yhä pitemmälle ihmismielensä entistäkin paremmassa hallinnassa ja ylsi uusille ja yhä korkeammille tasoille tietoisessa yhteydenpidossaan sisimmässään olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa.

Tämä oli hänen elämänsä viimeinen sellainen vuosi, jolloin hän asui pitemmän aikaa yhdessä paikassa. Koskaan ei Jeesus enää viettänyt kokonaista vuotta samassa paikassa eikä samassa työtehtävässä. Hänen maisten pyhiinvaellusmatkojensa ajat olivat hyvää vauhtia lähestymässä. Kiihkeät toimintajaksot eivät enää kuuluneet kaukaiseen tulevaisuuteen, mutta nyt hänen menneisyyteensä jo kuuluvan yksinkertaisen mutta kiihkeää toimintaa merkinneen elämänjaksonsa ja vielä sitäkin kiihkeämmän ja rasittavamman julkisen toimintansa väliin oli kiilautumassa muutaman vuoden kausi, jolle oli ominaista laajamittainen matkustelu ja erittäin monipuolinen henkilökohtainen hoivaaminen. Hänen koulutuksensa tämän maailman ihmisenä oli vietävä loppuun, ennen kuin hän saattoi antautua opettajan ja saarnaajan uralleen sellaisena täydellistyneenä Jumala-ihmisenä, jollainen hän oli Urantialla suorittamansa lahjoittautumisen jumalallisissa ja ihmisyyden jälkeisissä vaiheissa.

2. KAHDESKYMMENESKAHDEKSAS VUOSI (22 JKR)

Maaliskuussa vuonna 22 jKr Jeesus jätti hyvästit Sebedeukselle ja Kapernaumille. Hän pyysi pientä rahasummaa kattaakseen sillä matkakulunsa Jerusalemiin. Sebedeuksen luona työskennellessään hän oli nostonut vain pieniä rahamääriä, jotka hän tapansa mukaan lähetti kuukausi perheelleen Nasaretiin. Jonain kuukautena saattoi Joosef olla se, joka tuli Kapernaumiin noutamaan rahat, seuraavassa kuussa saattoi Kapernaumiin tulla Juuda ja saada rahat Jeesukselta viedäkseen ne sitten Nasaretiin. Juudan kalastustukikohta oli vain muutaman kilometrin päässä Kapernaumin eteläpuolella.

Kun Jeesus lausui hyvästejään Sebedeuksen perheelle, hän sopi jäävänsä Jerusalemiin pääsiäiseen saakka, ja he kaikki lupasivat olla paikalla mainittua tilaisuutta varten. He jopa sopivat nauttivansa pääsiäisehtoolisen yhdessä. He olivat kaikki — etenkin Sebedeuksen tyttäret — murheissaan, kun Jeesus lähti heidän luotaan.

Ennen Kapernaumista-lähtöään Jeesus kävi pitkän keskustelun vasta löytämänsä ystävän ja läheisen toverin, Johannes Sebedeuksen, kanssa. Hän kertoi Johannekselle, että hänellä oli

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

129:2.1 (1421.6) In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

129:2.2 (1421.7) When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

129:2.3 (1421.8) Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour

mielellään matkustella laajalti, siksi kunnes "hetkeni tulisi", ja hän pyysi Johannesta lähettämään hänen puolestaan joka kuukausi jonkin summan rahaa Nasaretin-perheelle niin kauan kuin hänelle kuuluvat rahavarat riittäisivät. Ja Johannes antoi hänelle seuraavan lupauksen: "Opettajani, mene omille asioillesi, tee työsi tässä maailmassa. Toimin puolestasi tässä tai missä hyvänsä muussa asiassa ja huolehdin perheestäsi aivan kuin pitäisin huolta omasta äidistäni tai pitäisin vaarin omista sisaruksistani. Jaan isäni hallussa olevia rahavarojasi antamiesi ohjeitten mukaan ja niin kuin tarve vaatii, ja ellen sitten kun rahasi ovat kuluneet loppuun, saa sinulta lisää, ja jos äitisi on rahan tarpeessa, jaan omat ansioni hänen kanssaan. Kulje tietäsi levollisin mielin. Toimin sinun sijastasi kaikissa näissä asioissa."

Niinpä Jeesuksen lähdettyä Jerusalemiin Johannes piti neuvoa isänsä Sebedeuksen kanssa Jeesukselle kuuluvista rahoista, ja hän yllättyi siitä, miten suuresta summasta oli kysymys. Kun Jeesus oli jättänyt asian niin kokonaan heidän käsiinsä, he sopivat keskenään, että olisi parasta sijoittaa nämä varat kiinteistöön ja käyttää näin kertyvät tulot Nasaretin perheen auttamiseen. Ja koska Sebedeus tiesi Kapernaumissa pienen talon, johon oli otettu kiinnitys ja joka oli myytävänä, hän neuvoi Johannesta ostamaan Jeesuksen rahoilla tuon talon ja hoitamaan taloon kohdistuvaa omistusoikeutta ystävänsä uskottunamiehenä. Ja Johannes teki isänsä neuvon mukaan. Talosta saatu vuokra käytettiin kahden vuoden ajan kiinnelainan hoitamiseen, ja kun siihen lisättiin suurehko rahasumma, jonka Jeesus kohta lähetti Johannekselle käytettäväksi sen mukaan, mitä perhe tarvitsisi, niistä kertyi yhteensä lähes koko velkasitoumuksen määrä; ja Sebedeus kattoi erotuksen, niin että Johannes maksoi eräpäivänä kiinnelainan jäännöserän ja lunasti näin kiistattoman omistusoikeuden tähän kahden huoneen taloon. Näin Jeesuksesta tuli Kapernaumissa sijaitsevan talon omistaja, mutta hänelle itselleen ei siitä vielä ollut kerrottu.

Kun Nasaretin-perheen jäsenet kuulivat Jeesuksen lähteneen Kapernaumista, he tästä Johanneksen kanssa sovitusta järjestelystä tietämättöminä luulivat, että nyt heille oli koittanut aika, jolloin heidän olisi tultava toimeen ilman, että Jeesus enää lähettäisi apua. Jaakob muisti Jeesuksen kanssa tekemänsä sopimuksen, ja veljiensä avulla hän otti välittömästi täyden vastuun perheen huoltamisesta.

Mutta palatkaamme Jerusalemiin tekemään huomioita Jeesuksesta. Hän vietti lähes kaksi kuukautta aikaansa etupäässä temppelikeskusteluja kuunnellen ja pistäytyen silloin tällöin eri rabbikouluissa. Useimmat sapattipäivät hän vietti Betaniassa.

shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

^{129:2.4 (1422.1)} Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

^{129:2.5 (1422.2)} When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

^{129:2.6 (1422.3)} But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

Jeesus oli tuonut mukanaan Jerusalemiin Sebedeuksen vaimon Salomen kirjoittaman kirjeen, jossa hänet esiteltiin entiselle yliopapille Hannakselle ”henkilönä, joka on kuin oma poikani”. Hannas vietti paljon aikaa Jeesuksen seurassa ja vei henkilökohtaisesti hänet käymään Jerusalemin uskonnonopettajien monissa akatemioissa. Näitä kouluja perin pohjin katsastaessaan ja huolella niiden opetusmenetelmistä huomioita tehdessään Jeesus ei julkisesti kertaakaan esittänyt edes yhtä kysymystä. Vaikka Hannas piti Jeesusta suurenmoisena ihmisenä, hänelle aiheutti päänvaivaa se, miten hän osaisi tätä neuvoa. Hän ymmärsi olevan typerää ehdottaa, että hän menisi oppilaaksi johonkin näistä Jerusalemin kouluista, ja kuitenkin hän vallan hyvin tiesi, ettei Jeesukselle koskaan myönnettäisi vakinaisen opettajan asemaa, sillä hän ei ollut milloinkaan saanut opetusta näissä kouluissa.

Kohta oli käsillä pääsiäisaika, ja joka taholta saapuneiden väkijoukkojen mukana Jerusalemiin tulivat Kapernaumista myös Sebedeus ja koko hänen perheensä. He kaikki asettuivat tilapäisesti Hannaksen tilavaan kotiin, jossa he viettivät pääsiäisen kuin mikä tahansa onnellinen perhe.

Ennen tämän pääsiäisviikon päättymistä Jeesus tapasi ikään kuin sattumalta erään varakkaan matkamiehen ja hänen poikansa, seitsemissätoista olevan nuoren miehen. Nämä matkalaiset olivat kotoisin Intiasta, ja Roomaan ja muille Välimeren paikkakunnille kun olivat matkalla, he olivat järjestäneet kulkunsa siten, että he saapuisivat Jerusalemiin pääsiäisen aikaan toivoen löytävänsä sieltä jonkun, jonka he voisivat palkata yhteiseksi tulkikseen ja pojan opintojen ohjaajaksi. Isä oli peräänantamaton pyytäessään Jeesusta suostumaan sellaiseen, että tämä matkustaisi heidän mukanaan. Jeesus kertoi hänelle perheestään ja sanoi, että hänen olisi tuskin oikein lähteä pois lähes kahdeksi vuodeksi, sillä sinä aikana perhe saattaisi joutua kärsimään puutetta. Tämän kuultuaan itäisiltä mailta tullut matkamies ehdotti Jeesukselle, että hän saisi vuoden palkan etukäteen niin, että hän voisi uskoa nämä varat ystäviensä hoitoon ja käytettäväksi siinä tapauksessa, että hänen perheensä joutuisi pulaan. Ja niin Jeesus suostui lähtemään matkalle.

Jeesus luovutti tämän suuren rahasumman Sebedeuksen pojalle Johannekselle. Ja teille on kerrottu, miten Johannes käytti nämä rahat Kapernaumin kiinteistön kiinnelainan kuolettamiseen. Sebedeukselle Jeesus kertoi tästä Välimeren-matkasta luottamuksellisesti kaiken, mutta hän teroitti Sebedeukselle, ettei tämä kertoisi siitä kenellekään, ei edes hänen omaisilleen. Eikä Sebedeus myöskään tämän pitkän, lähes kaksivuotisen ajanjakson kuluessa kertaakaan paljastanut olevansa tietoinen

^{129:2.7 (1422.4)} Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

^{129:2.8 (1422.5)} Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

^{129:2.9 (1422.6)} Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

^{129:2.10 (1423.1)} Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation of the mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about

Jeesuksen olinpaikasta. Ennen kuin Jeesus ehti palata tältä matkalta, Nasaretin perhe oli jo miltei luopunut toivosta saada nähdä häntä enää elävänä. Vain Sebedeuksen vakuuttelut, kun tämä poikansa Johanneksen kanssa vieraili useassakin eri yhteydessä Nasaretissa, pitivät Marian sydämessä yllä toivoa.

Koko tämän aikavälin Nasaretin perhe tuli toimeen varsin hyvin. Juuda oli lisännyt maksuosuuttaan huomattavasti ja maksoi naimisiinmenoonsa saakka ylimääräistä. Vaikka nämä eivät paljon apua tarvinneetkaan, oli Johannes Sebedeuksella tapana viedä Marialle ja Ruutille aina joitakin lahjoja, kuten Jeesus oli pyytänyt häntä tekemään.

3. KAHDESKYMMENESYHDEKSÄS VUOSI (23

JKR)

Jeesuksen kahdeskymmenesyhdeksäs vuosi kului kokonaisuudessaan Välimeren maihin suuntautuneen matkan toteuttamiseen. Matkan päätapaukset, siinä laajuudessa kuin meillä on lupa paljastaa näitä kokemuksia, ovat tätä lukua välittömästi seuraavien kertomusten aiheena.

Koko tämän roomalaiseen maailmaan suuntautuneen matkan ajan Jeesus tunnettiin — monista syistä — Damaskoksen kirjanoppineena. Korintissa ja muissa paluumatkan pysähdyspaikoissa hänet kuitenkin tunnettiin juutalaisena kotiopettajana.

Se oli vaiheikas kausi Jeesuksen elämässä. Tätä matkaa tehdessään hän solmi monia suhteita kanssaihmiisiinsä, mutta tämä kokemus on sellainen hänen elämänsä jakso, josta hän ei koskaan kertonut yhdellekään perheensä jäsenelle eikä yhdellekään apostolille. Jeesus eli lihallisen elämänsä ja erkani tästä maailmasta ilman, että kukaan (Betsaidan Sebedeusta lukuun ottamatta) tuli tietämään hänen tehneen tällaisen laajamittaisen matkan. Jotkut hänen ystävästään luulivat hänen palanneen Damaskokseen, toiset luulivat hänen menneen Intiaan. Hänen oman perheensä jäsenet olivat taipuvaisia uskomaan, että hän oli Aleksandriassa, sillä he tiesivät, että häntä oli kerran pyydetty lähtemään sinne apulaishasheniksi.

Kun Jeesus palasi Palestiinaan, hän ei tehnyt mitään muuttaakseen perheensä käsitystä, jonka mukaan hän oli mennyt Jerusalemita Aleksandriaan. Hän antoi heidän olla edelleenkin siinä luulossa, että hän oli koko Palestiinasta-poissaolonsa ajan ollut tuossa oppineisuuden ja kulttuurin kaupungissa. Vain betsaidalainen veneenveistäjä Sebedeus tiesi totuuden näistä asioista, eikä Sebedeus kertonut sitä kenellekään.

given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

^{129:2.11 (1423.2)} During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

^{129:3.1 (1423.3)} The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

^{129:3.2 (1423.4)} Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

^{129:3.3 (1423.5)} This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

^{129:3.4 (1423.6)} When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no one.

Pyrkiessänne pääsemään selville Jeesuksen Urantialla elämän elämän tarkoituksesta teidän tulisi aina muistaa Jeesuksen lahjoittautumisen vaikuttimet. Mikäli mielitte päästä käsitykseen hänen monienkin näennäisesti omituisten tekojensa merkityksestä, teidän tulee nähdä hänen maailmassanne olonsa tarkoitus. Hän varoi johdonmukaisesti luomasta liian kiinnostavaa ja huomiota herättävää omakohtaista elämänuraa. Hän ei halunnut vedota kanssaihmiisiinsä epätavallisin tai vastustamattomin keinoin. Hän oli antautunut työhön, jonka tarkoitus oli tuoda hänen kanssaihmitensä tietoon totuus taivaallisesta Isästä, ja samalla hän oli pyhittäytynyt siihen ylevään tehtävään, että hän eläisi kuolevaisen olennon elämänsä maan päällä niin, että hän oli kaiken aikaa saman Paratiisissa olevan Isän tahdon alainen.

Jeesuksen maisen elämän ymmärtämistä auttaa aina myös, jos kaikki tätä jumalallista lahjoittautumista tutkivat kuolevaiset muistavat, että vaikka hän vietti tämän ruumiillistuneena elämänsä elämänvaiheen Urantialla, hän eli sen kuitenkin koko universumiaan varten. Elämään, jonka hän eli lihallisen kuolevaisen hahmossa, liittyy koko Nebadonin universumin jokaisen yksittäisen asutun sfäärin kannalta jotakin erikoista ja innoittavaa. Ja näin on sanottava myös maailmoista, joista on tullut asuttavia vasta hänen Urantialla-oleskelunsa vaiheikkaiden aikojen jälkeen. Ja niin on sanottava myös kaikista maailmoista, joita tahdolliset luodut mahdollisesti asuttavat tämän paikallisuniversumin koko tulevan historian kuluessa.

Tätä roomalaiseen maailmaan suuntautunutta matkaa tehdessään ja sen mukanaan tuomien kokemusten myötä Ihmisen Poika vei käytännöllisesti katsoen päätökseen suoraan yhteydenpitoon perustuneen koulutuksensa oman aikansa ja sukupolvensa maailman moninaiisiin kansoihin tutustumisessa. Nasaretiin-paluuseensa mennessä hän oli matkustamalla tapahtuneen oppimisen välityksellä saanut kutakuinkin selville, miten ihminen eli ja miten hän järjesti olemassaolonsa Urantialla.

Hänen Välimeren eri puolille suuntautuneen matkansa todellinen tarkoitus oli oppia tuntemaan ihmiset. Tällä matkalla hän tuli hyvin läheisiin kosketuksiin satojen ihmiskukunnan edustajien kanssa. Hän kohtasi ja rakasti kaikenlaisia ihmisiä: rikkaita ja köyhiä, ylhäisiä ja alhaisia, mustia ja valkoisia, oppineita ja oppimattomia, sivistyneitä ja sivistymättömiä, eläimellisiä ja hengellisiä, uskonnollisia ja uskonnottomia, moraalisia ja moraallittomia.

Tällä Välimeren-matkalla Jeesus edistyi pitkälle hänelle ihmisenä kuuluneessa tehtävässä saada aineellinen ja kuolevainen mieli hallintaansa, ja hänen sisimmässään asunut Suuntaaja

129:3.5 (1423.7) In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation on Urantia, he lived it for his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the

saavutti suurenmoisia tuloksia tämän samaisen ihmisälän nostamisessa entistä korkeammalle ja sen hengellisessä valloittamisessa. Tämän matkan lopulla Jeesus itse asiassa tiesi, niin varmasti kuin ihminen ylipäätään voi tietää, että hän oli Jumalan Poika, Universaalisen Isän Luoja-Poika. Suuntaaja kykeni yhä paremmin tuomaan Ihmisen Pojan mieleen hämääviä muistikuvia siitä kokemuksesta, joka hänellä oli Paratiisista, kun hän oli jumalallisen Isänsä yhteydessä, ennen kuin hän vielä oli alkanutkaan organisoida ja hoitaa tätä Nebadonin paikallisuniversumia. Näin Suuntaaja vähä vähältä toi Jeesuksen ihmistietoisuuteen nämä välttämättömät muistikuvat hänen aikaisemmasta ja jumalallisesta olemassaolostaan lähes ikuisen menneisyyden eri aikakausina. Viimeinen Suuntaajan esiin tuoma välinäytös hänen ihmisyyttä edeltävästä kokemusmaailmastaan oli hänen jäähyväisneuvottelunsa Salvingtonin Immanuelin kanssa hetkeä ennen kuin hän luopui tietoisesta persoonallisuudestaan astuakseen Urantia-inkarnaatioon. Ja tämä ihmisyyttä edeltävään olemassaoloon liittyvä viimeinen muistikuva kirkastui Jeesuksen tietoisuudessa samana päivänä, jona Johannes kastoi hänet Jordanvirrassa.

4. JEEBUS IHMISENÄ

Tilannetta seuranneille paikallisuniversumin taivaallisille olennoille tämä Välimeren-matka oli kaikista Jeesuksen maisista kokemuksista kiehtovin, ainakin jos ajatellaan hänen elämänuraansa tästä hetkestä hänen ristiinnaulitsemisensa ja kuolemansa hetkeen. Tämä oli se lumoava vaihe, jolloin hän suoritti henkilökohtaista hoivaamista, kun kohta sen sijaan alkaisi hänen julkisen hoivansa ajanjakso. Tämän ainutlaatuisen välivaiheen teki entistäkin mielenkiintoisemmaksi se, että hän oli tuolloin vielä nasaretilainen puuseppä, kapernaumlainen veneenrakentaja, damaskoslainen kirjanoppinut; hän oli yhä Ihmisen Poika. Hän ei vielä ollut saanut ihmismieltään täysin hallintaansa. Kuolevaisidentiteetti ei vielä ollut kokonaan Suuntaajan hallinnassa, eikä Suuntaaja vielä ollut sille vastapuolena. Hän oli edelleenkin ihminen ihmisten joukossa.

Ihmisen Pojan puhtaasti ihmiselle ominainen hengellinen kokemus — omakohtainen hengellinen kasvu — saavutti kutakuinkin lakipisteensä tämän kahdennenkymmenennenyhdeksännen vuoden aikana. Tämä hengellisen kehityksen kokemus oli tasaista, vähittäistä kasvua hänen Ajatuksensuuntaajansa saapumishetkestä aina siihen päivään, jolloin sai täyttymyksensä ja vahvistuksensa se suhde, joka on ihmiselle

ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. THE HUMAN JESUS

129:4.1 (1424.5) To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his *personal ministry* in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

129:4.2 (1425.1) The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two

normaali ja luonnollinen ihmisen aineellisen mielen ja hengen mielivarustuksen välillä — se ilmiö, että näistä kahdesta mielestä kehkeytyy yksi mieli, kokemus, jonka Ihmisen Poika tämän maailman kuolevaiseksi ruumiillistuneena saavutti täydellisenä ja lopullisena sinä päivänä, jolloin hänet kastettiin Jordanissa.

Kaikki nämä vuodet — samanaikaisesti kun näytti siltä, ettei hän enää yhtä usein asettunut muodolliseen yhteyteen taivaallisen Isänsä kanssa —, hän kehitti yhä tuloksellisempia menetelmiä, joilla hän oli persoonallisessa yhteydessä sisimmässään olevaan Paratiisin-Isän henkilönsäoloon. Hän eli todellisen elämän, täyden elämän ja kiistatta normaalin, luonnollisen ja keskitasoisien elämän lihallisessa hahmossa. Omakohtaisesti sen kokeneena hän tietää, mitä tosiasiallisesti ja kaiken kaikkiaan on elää ihmisolentojen elämä ajallisuuden ja avaruuden aineellisissa maailmoissa.

Ihmisen Poika koki ihmisen tunne-elämän koko asteikon ylimmästä ilosta syvimpään suruun. Hän oli iloinen lapsi ja harvinaisen hyväntuulinen olento. Mutta yhtä lailla hän oli ”surujen mies ja murheen tuttava”. Hengellisessä merkityksessä hän tosiaan eli kuolevaisen olennon elämän pohjalta huipulle, alusta loppuun. Aineellisesta näkökulmasta katsoen saattaa näyttää siltä, ettei hänen tarvinnut kokea inhimillisen olemassaolon kumpaakaan sosiaalista ääripäätä, mutta älyllisessä mielessä hän perehtyi koko mitalta ja täysimääräisesti siihen, mitä ihmiskunta saa kokea.

Jeesus tuntee maailmoissa elävien evolutionaaristen ja ylösnousemuksellisten kuolevaisten ajatukset ja tuntemukset, halut ja virikkeet syntymästä kuolemaan. Hän on elänyt ihmisen elämän alusta loppuun: fyysisen, älyllisen ja hengellisen minuuden heräämisestä vauvaiän, lapsuuden ja nuoruuden kautta aikuisuuteen, ja hän on läpikäynyt jopa ihmisen kuolonkokemuksen. Paitsi että hän kävi läpi nämä tavalliset ja tutut ihmisen älyllisen ja hengellisen edistymisen vaiheet, hän sen lisäksi koki täydellisinä myös ne korkeammat ja edistyneemmät ihmisen ja Suuntaajan yhteensovittautumisen vaiheet, joihin niin peräti harvat Urantian kuolevaiset milloinkaan yltävät. Ja tällä tavoin hän koki kuolevaisen ihmisen täyden elämän, mutta ei pelkästään sellaisena kuin se eletään teidän maailmassanne, vaan myös sellaisena kuin se eletään kaikissa muissakin ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa, jopa kaikista valoon ja elämään asettuneista maailmoista kaikkein korkeimmalle ja pisimmälle ehtineissä.

Vaikka saattaakin olla, ettei tämä täydellinen elämä, jonka Jeesus eli kuolevaisen lihallisessa hahmossa, saavuttanut varauksetonta ja

minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

129:4.3 (1425.2) Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

129:4.4 (1425.3) The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a “man of sorrows and acquainted with grief.” In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he *also* fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of

kaikinpuolista hyväksyntää hänen kuolevaistovereidensa taholta, niiden taholta, jotka saattoivat olemaan hänen aikalaisiaan maan päällä, elämä, jonka Jeesus Nasaretilainen lihallisessa ruumiissa ja Urantialla eli, sai kuitenkin Universaaliseltsä Isältä täyden ja varauksettoman hyväksymisen; yhdistyiväthän siinä yhdellä ja samalla kertaa ja persoonallisuuden elämän yhden ja saman elämän puitteissa täydellinen ikuisen Jumalan julkituonti kuolevaiselle ihmiselle ja täydellistyneen ihmispersoonallisuuden julkitulo Infiniittisen Luojan tydytykseksi.

Ja tämä oli todellisuudessa se, mitä hän ylimpänä tavoittelikin. Hän ei tullut Urantialle elääkseen täällä täydellisenä ja seikkaperäisenä esimerkkinä yhdellekään lapselle tai aikuiselle, yhdellekään miehelle tai naiselle tuona tai minään muunakaan aikakautena. On toki totta, että voimme kaikki hänen täydestä, rikkaasta, kauniista ja ylevästä elämästään löytää paljon äärimmäisen esikuvallista ja jumalallisen innoittavaa, mutta tämä johtuu siitä, että hän eli todellisen ja aidosti inhimillisen elämän. Jeesus ei elänyt elämänsä maan päällä näyttääkseen esimerkkiä, jota kaikkien muiden ihmisolentojen tulisi jäljitellä. Hän eli tämän lihallisen elämänsä saman armeliaisuuden varassa, jonka varassa te kaikki voitte elää oman elämänne maan päällä. Ja sillä, miten hän eli kuolevaisen olennon elämänsä omana aikanaan ja sellaisena kuin hän oli, hän tosiaankin antoi meille kaikille esimerkin siitä, miten elää elämämme omana aikanamme ja sellaisina kuin me olemme. Ette voi pyrkiä elämään hänen elämänsä, mutta voitte päättää, että elätte oman elämänne niin kuin hän eli ja samalla tavoin kuin hän eli omansa. Jeesus ei kenties ole tekninen ja seikkaperäinen esimerkki kaikkien aikakausien kaikille kuolevaisille tämän paikallisuniversumin kaikissa maailmoissa, mutta hän on iäti kaikkien niiden Paratiisiin matkaavien pyhiinvaeltajien innoituksen lähde ja opastaja, jotka lähtevät ensimmäisistä ylösnousemuksen maailmoista ja nousevat universumien universumin ja sieltä edelleen Havonan kautta Paratiisiin. Jeesus on uusi ja elävä tie ihmisestä Jumalaksi, osittaisesta täydelliseksi, maisesta taivaalliseksi, ajallisuudesta ikuisuuteen.

Kahdennenkymmenennenhdeksännen vuotensa päätyttyä Jeesus Nasaretilainen oli käytännöllisesti katsoen elänyt loppuun elämän, jonka elämistä edellytetään lihalliseen ruumiiseen pukeutuneilta kuolevaisilta. Hän saapui maan päälle sinä Jumalan täyteytenä, joka oli määrä tuoda julki ihmiselle. Hänestä oli nyt tullut jotakuinkin täydellinen ihminen, joka odotti tilaisuutta päästä tulemaan julki Jumalalle. Ja kaiken tämän hän teki, ennen kuin oli täyttänyt kolmekymmentä vuotta.

his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

^{129:4.7 (1425.6)} And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and as *he was*, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and as *we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

^{129:4.8 (1426.1)} By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

Luku 130. Matkalla Roomaan

⇨ 129

Urantia-kirjan

131 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 130 MATKALLA ROOMAAN

Osiot

Johdanto

1. Joppassa — keskustelu Joonasta
2. Kesareassa
3. Aleksandriassa
4. Luento todellisuudesta
5. Kreetan saarella
6. Nuori pelokas mies
7. Karthagossa — luento ajasta ja avaruudesta
8. Matkalla Napoliin ja Roomaan

Johdanto

ROOMALAISEEN maailmaan suuntautuneeseen matkaansa Jeesus käytti maan päällä viettämänsä elämän kahdennestakymmenenestäkahdeksannesta vuodesta suurimman osan ja kahdennenkymmenenennyhdeksannen vuoden kokonaisuudessaan. Jeesus ja molemmat intialaiset, Gonod ja hänen poikansa Ganid, lähtivät Jerusalemissa sunnuntaiaamuna, huhtikuun 26. päivänä vuonna 22 jKr. He taittoivat matkaa ennalta laaditun aikataulun mukaan, ja Jeesus lausui hyvästit isälle ja tämän pojalle Charaxin kaupungissa Persianlahden rannalla joulukuun 13. päivänä seuraavana vuonna eli vuonna 23 jKr.

Jerusalemissa he menivät Joppaan kautta Kesareaan. Kesareassa he nousivat laivaan, joka purjehti Aleksandriaan. Aleksandriasta he purjehtivat Kreetan Laseaan. Kreetalta he purjehtivat Karthagoon ja pistäytyivät hetkeksi Kyrenessä. Karthagossa he nousivat laivaan, joka purjehti Napoliin ja pysähtyi välillä Maltalla,

PAPER 130 ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

INTRODUCTION

130:0.1 (1427.1) THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

130:0.2 (1427.2) From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went

Syrakuusassa ja Messinassa. Napolista he menivät Capuaan, josta matka jatkui Via Appiaa myöten Roomaan.

Roomassa-oleskelunsa jälkeen he matkustivat maitse Tarentumiin, josta he purjehtivat Kreikan Ateenaan pysähtyen matkalla Nikopoliissa ja Korintissa. Ateenasta matka jatkui Troaksen kautta Efesokseen. Efesoksesta he purjehtivat Kyprokselle ja käväisivät välillä Rodoksella. Kyproksella-käyntiin ja siellä lepäämiseen kului aikaa melkoisesti, ja sen jälkeen he purjehtivat Syyrian Antiokiaan. Antiokiasta he matkustivat etelään ja Siidoniin ja kulkivat sitten Damaskokseen. Sieltä he matkustivat karavaanin mukana Mesopotamiaan kulkien Thapsakoksen ja Larissan kautta. He viipyivät jonkin aikaa Babylonissa, kävivät Uurissa ja muilla paikoilla ja menivät sitten Susaan. Susasta he matkustivat Charaxiin, ja tällä paikkakunnalla Gonod ja Ganid astuivat laivaan, joka vei heidät Intiaan.

Damaskoksessa työskentelemiensä neljän kuukauden aikana Jeesus oppi Gonodin ja Ganidin puhuman kielen alkeet. Damaskoksessa ollessaan hän oli suuren osan ajastaan työskennellyt kääntämällä tekstejä kreikan kielestä eräälle Intiassa puhutulle kielelle. Tässä työssä häntä avusti muuan syntyperäinen intialainen Gonodin kotiseudulta.

Välimeren piirissä suorittamansa matkan aikana Jeesus käytti noin puolet jokaisesta päivästä siihen, että hän opetti Ganidia ja toimi tulkkina Gonodin liikeneuvotteluissa ja sosiaalisessa kanssakäymisessä. Vapaasti käytettävissään olleen loppupäivän Jeesus omisti siihen, että hän solmi läheisiä henkilökohtaisia suhteita kanssaihmiisiinsä, niitä likeisiä yhteyksiä tämän maailman kuolevaisiin, jotka olivat niin luonteenomaisia hänen toiminnalleen näinä vuosina, vähän ennen kuin hän ryhtyi julkiseen toimintaansa.

Jeesus tutustui länsimaiden ja Levantin korkeampaan aineelliseen ja älylliseen kulttuuriin ensi käden havaintoja niistä tekemällä ja olemalla niihin suoraan kosketuksissa. Gonodilta ja tämän lahjakkaalta pojalta hän oppi hyvin paljon Intian ja Kiinan sivilisaatiosta ja kulttuurista, sillä Gonod, joka itse oli Intian kansalainen, oli tehnyt kolme laajaa matkaa keltaisen rodun keisarikuntaan.

Nuori Ganid oppi Jeesukselta tämän pitkän ja läheisen yhdessäolon aikana paljon. He kiintyivät suuresti toisiinsa, ja nuoren miehen isä yritti moneen kertaan taivuttaa Jeesusta tulemaan heidän mukaansa, sitten kun he palaisivat Intiaan, mutta joka kerta Jeesus torjui ehdotuksen vetoamalla siihen, että hänen oli välttämättä palattava perheensä luokse Palestiinaan.

to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

130:0.3 (1427.3) After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and Ganid embarked for India.

130:0.4 (1427.4) It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

130:0.5 (1427.5) On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

130:0.6 (1427.6) From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

130:0.7 (1427.7) Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. JOPPASSA — KESKUSTELU JOONASTA

Kun he viipyivät Joppassa, Jeesus tapasi Gadiain, filistealaisen tulkin, joka työskenteli nahkuri Simonin palveluksessa. Gonodin mesopotamialaisagentit olivat käyneet paljon kauppaa tämän Simonin kanssa, siksi Gonod ja hänen poikansa halusivat matkallaan Kesareaan vierailla hänen luonaan. Sillä aikaa kun he oleskelivat Joppassa, Jeesuksesta ja Gadiahista tuli hyvät ystävät. Tämä nuori filistealainen oli totuudenetsijä. Jeesus oli totuudentantaja, hän oli totuus tuolloin Urantialla eläneelle sukupolvelle. Kun suuri totuudenetsijä ja suuri totuudentantaja kohtaavat, seurauksena on uuden totuuden kokemisesta koituva suuri ja vapauttava valaistuminen.

Eräänä päivänä illallisen jälkeen Jeesus ja nuori filistealainen olivat kävelyllä meren rannalla, ja Gadiah, joka ei tiennyt tämän ”Damaskoksen kirjanoppineen” olevan niin hyvin perillä heprealaisista perimätiedoista, osoitti Jeesukselle laituria, jolta Joonan kerrottiin nousseen laivaan huono-onnisella Tarsiksen-merimatkallaan. Ja huomautuksensa tehtyään hän esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Kuinka on, luuletko ison kalan tosiaankin nielaissees Joonan?” Jeesus tajusi, että tämä perimätieto oli vaikuttanut nuoren miehen elämään tavattomasti, ja että tapauksen mietiskely oli iskostunut hänen mieleensä mielettömänä ajatuksena yrittää pakoilla velvollisuuttaan. Sen vuoksi Jeesus ei sanonutkaan mitään, mikä olisi yhtäkkiä hävittänyt perustukset vaikuttimilta, jotka nyt ohjasivat kysyjän käytännön elämää. Esitettyyn kysymykseen vastatessaan Jeesus sanoi: ”Ystäväni, olemme kaikki joonaita, joilla on elämä eletävänämme Jumalan tahdon mukaisesti, ja joka kerta, kun koetamme vältellä tämänhetkistä elämän elämisen velvollisuutta kaukana oleviin houkutuksiin pakenemalla, me sillä keinoin saatamme itsemme sellaisten voimien välittömään vaikutuspiiriin, joita eivät ohjaa totuuden vallat eivätkä vanhurskauden voimat. Velvollisuuden pakoilu on samaa kuin totuuden uhraaminen. Valon ja elämän palveluksesta pakeneminen ei voi johtaa kuin tuskallisiin ristiriitoihin vaikeiden itsekkyyden valaiden kanssa, ja nämä ristiriidat vievät lopulta pimeyteen ja kuolemaan, elleivät tällaiset Jumalan hylkäävät joonaat, vaikkapa vasta epätoivon syövereissä, muuta mieltään etsiäkseen Jumalaa ja hänen hyvyttään. Ja kun tällaiset pettyneet sielut vilpittömästi etsivät Jumalaa — isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta —, ei ole mitään, joka voisi pitää heitä kauemmin vankeudessa. Olivatpa he langenneet miten syvälle hyvänsä, niin sitten kun he koko sydämellään etsivät valkeutta, taivaan Herran Jumalan henki vapauttaa heidät heidän vankeudestaan. Huonot elämänotot sylikäisevät

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

130:1.1 (1428.1) During their stay in Joppa, Jesus met Gadiah, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadiah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

130:1.2 (1428.2) One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadiah, not knowing that this “scribe of Damascus” was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: “But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?” Jesus perceived that this young man's life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadiah's present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: “My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living.”

heidät kuivalle maalle, jolla avautuu uudet mahdollisuudet uuteen palveluun ja elämän viisaampaan elämiseen.”

Jeesuksen esittämä opetus vaikutti Gadiahiin syvästi, ja he keskustelivat meren rannalla myöhään yöhön. Ja ennen kuin he menivät majapaikkaansa, he rukoilivat yhdessä ja toistensa puolesta. Tämä oli sama Gadiah, joka myöhemmin kuunteli Pietarin saarnaamista ja josta tuli syvästi Jeesus Nasaretilaiseen uskova. Kerran hän kävi muutamana iltana Dorcasin kodissa ikimuistettavan väittelyn Pietarin kanssa. Ja Gadiah vaikutti suuresti siihen, että varakas nahkakauppias Simon päätti lopullisesti omaksua kristinuskon.

(Tässä kertomuksessa, joka käsittelee Jeesuksen tällä Välimeren ympäristöön suuntautuneella matkalla tekemää henkilökohtaista työtä oman aikansa kuolevaisten parissa, käännämme hänen sanansa saamamme luvan mukaisesti sellaisin kielellisin ilmaisin, joita Urantialla tämän esityksen laatimisen aikoihin käytetään.)

Jeesuksen viimeinen tapaaminen Gadiahin kanssa sujui hyvästä ja pahasta käydyin keskustelun merkeissä. Tätä nuorta filistealaista kiusasi kovasti se hänen epäoikeudenmukaisuutena tuntemansa seikka, että maailmassa esiintyi hyvän rinnalla pahaa. Hän sanoi: ”Jos Jumala on loputtoman hyvä, miten hän voi sallia, että me kärsimme pahan aiheuttamista murheista; ja kuka ylipäättään luo pahan?” Noihin aikoihin monet vielä uskoivat, että Jumala loi niin hyvän kuin pahankin, mutta Jeesus ei tällaista erhettä koskaan opettanut. Tähän kysymykseen vastatessaan Jeesus sanoi: ”Veljeni, Jumala on rakkaus. Hän on sen vuoksi pakostakin hyvä, ja hänen hyvytensä on niin suurta ja todellista, ettei siihen kerta kaikkiaan mahdu mitään niin pientä ja epätodellista kuin paha. Jumala on niin positiivisesti hyvä, että hänessä ei ehdottomasti ole sijaa negatiiviselle pahalle. Paha on niiden ihmisten epäkypsä valinta ja ajattelematon harha-askele, jotka vastustavat hyvyttä, hylkivät kauneutta ja jotka ovat epälojaaleja totuudelle. Paha on vain kypsymättömyydestä johtuvaa sopeutumattomuutta tai tietämättömyyden hajottavaa ja vääristelevää vaikutusta. Paha on se väistämätön pimeys, joka seuraa valon epäviisaan hylkäämisen kintereillä. Pahaa on, mikä on pimeää ja epätotta, ja mistä tietoisesti omaksuttuna ja tieteen tahtoon hyväksyttynä tulee synty.

”Antaessaan sinulle kyvyn valita totuuden ja erheen välillä taivaallinen Isäsi loi valon ja elämän positiivisen tien potentiaalisen negaation. Mutta tällaisia pahuutta ilmentäviä erheitä ei todellisuudessa ole olemassa kuin vasta sitten,

130:1.3 (1428.3) Gadiah was mightily moved by Jesus’ teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadiah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadiah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern phraseology current on Urantia at the time of this presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus’ last visit with Gadiah had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: “How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?” It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: “My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) “Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent

kun älyllinen luotu elämäntapansa väärin valitsemalla tahtoo, että ne ovat olemassa. Ja sitten nämä pahuudet tällaisten itsepäisten ja kapinallisten luotujen tekemien tietoisin ja harkituin valinnoin korottuvat myöhemmin synniksi. Tämän vuoksi taivaassa oleva Isämme sallii hyvän ja pahan kulkea rinnakkain elämän loppuun saakka, aivan kuten luonto antaa vehnän ja lusteen kasvaa vierieressä elonkorjuuseen asti.” Gadiah oli täysin tyytyväinen Jeesuksen hänen kysymykseensä esittämään vastaukseen, kunhan heidän tämän jälkeen käymänsä keskustelu oli selvittänyt hänen mielelleen näiden suurimerkityksisten toteamusten todellisen tarkoituksen.

2. KESAREASSA

Jeesus ja hänen ystävänsä joutuivat viipymään Kesareassa odotettua pitempään, sillä huomattiin yhden suurikokoisen peräsinmelan olevan vaarassa haljeta siinä aluksessa, johon he olivat aikeissa nousta. Kapteeni päätti, että jätätisiin satamaan siksi aikaa, kun uutta melaa veistettiin. Tällaiseen tehtävään tarvittavista ammattitaitoisista puutyömiehistä oli pulaa, ja niin Jeesus tarjoutui auttamaan. Iltaisin Jeesus ystävineen kuljeskeli kauniilla muurilla, joka toimi satama-alueen ympärillä kiertävänä kävelytienä. Ganid kuunteli kiinnostuneena Jeesuksen selittäessä kaupungin vedenkäyttöjärjestelmää ja tekniikkaa, jolla vuorovesi-ilmiötä käytettiin hyväksi kaupungin katujen ja viemäreiden huuhtelemiseen. Augustuksen temppeli teki syvän vaikutuksen tähän intialaisnuorukaiseen. Temppleri sijaitsi mäen päällä, ja sen harjalla seisoivat kolossaaliset Rooman keisarin patsas. Kesareassa-oleskelunsa toisena iltapäivänä kaikki kolme olivat läsnä Kesarean valtavassa amfiteatterissa järjestetyssä näytöksessä. Siellä oli tilaa kahdellekymmenelletuhannelle katsojalle. Ja samana iltana he menivät teatteriin katsomaan kreikkalaista näytelmää. Ganidille nämä olivat ensimmäiset hänen koskaan näkemänsä senlaatuiset näytökset, ja hän esitti niiden johdosta Jeesukselle monta kysymystä. Kolmannen päivän aamuna he suorittivat muodollisen vierailun kuvernöörin palatsiin, sillä Kesarea oli Palestiinan pääkaupunki ja Rooman prokuraattorin residenssikaupunki.

Heidän majatalossaan asui myös Mongoliasta saapunut kauppias, ja koska tämä kaukoidän mies puhui melko hyvin kreikkaa, Jeesus kävi hänen kanssaan monta pitkää keskustelua. Jeesuksen elämänfilosofia teki syvän vaikutuksen tähän mieheen, eikä hän koskaan unohtanut Jeesuksen viisaita sanoja tämän puhuttua ”taivaallisen elämän elämisestä siten, että joka päivä alistutaan taivaallisen Isän tahtoon,

creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest.” Gadiah was fully satisfied with Jesus’ answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus’ explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city’s streets and sewers. This youth of India was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor’s palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus’ philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding “the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father.” This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a

jo silloin kun vielä ollaan maan päällä.” Tämä kauppias oli taolainen, ja hänestä oli sitä tietä tullut uskova, joka uskoi lujasti oppiin universaalisesta Jumaluudesta. Mongoliaan palatessaan hän ryhtyi opettamaan naapureilleen ja liikututtavilleen näitä korkeampia totuuksia, ja välitön seuraus näistä toimista oli hänen vanhimman poikansa päätös ruveta taolaispapiksi. Koko elinikänsä tämä nuori mies vaikutti menestyksellisesti korkeamman totuuden puolesta, ja hänen työtään jatkoivat hänen poikansa ja pojanpoikansa, jotka niin ikään olivat hartaan uskollisia opille yhdestä Ainoasta Jumalasta — Taivaan Korkeimmasta Hallitsijasta.

Samalla kun on todettava, että varhaiskristillisen kirkon itäinen haara, jonka pääpaikka oli Filadelfiassa, pitäytyi Jerusalemin veljiä uskollisemmin Jeesuksen opetuksiin, on myös valittava todettava, ettei sen keskuudesta noussut ketään Pietarin kaltaista, joka olisi mennyt Kiinaan tai ketään Paavalin kaltaista, joka olisi lähtenyt Intiaan, joissa maissa hengellinen maaperä olisi ollut perin otollinen uuden valtakuntaevankeliumin siemenen kylvölle. Nimenomaan nämä Jeesuksen opetukset, muodossa, jossa filadelfialaiset niitä vaalivat, olisivat vedonneet aivan yhtä välittömästi ja tehokkaasti Aasian hengellisesti isoavien kansojen mieleen kuin Pietarin ja Paavalin saarnaaminen lännessä.

Muuan nuori mies, joka työskenteli eräänä päivänä Jeesuksen kanssa peräsinmellan kimpussa, kiinnostui suuresti sanoista, joita Jeesus heidän ahertaessaan laivaveistämöllä tunti tunnin jälkeen lausui. Kun Jeesus antoi hänen ymmärtää, että taivaassa oleva Isä oli kiinnostunut maan päällä olevien lastensa hyvinvoinnista, tämä nuori, Anaxandos-niminen kreikkalainen sanoi: ”Jos Jumalat ovat kiinnostuneita minusta, mikseivät he erota tämän työpajan julmaa ja epäoikeudenmukaista työnjohtajaa?” Häntä hätkähdytti Jeesuksen vastaus: ”Koska sinä tiedät, miten olla ystävällinen ja mikä arvo on oikeudenmukaisuudella, niin ehkäpä Jumalat ovat tuoneet tämän erehtyvän miehen lähellesi, jotta sinulla olisi tilaisuus johdattaa hänet tälle paremmalle tielle. Ehkäpä sinä olet se suola, jonka on määrä tehdä tästä veljestä kaikkien muiden ihmisten kannalta miellyttävämmän; ellet nimittäin ole käynyt mauttomaksi. Nykyisellään tämä mies pitää sinua vallassaan sillä, että hänen huonot tapansa vaikuttavat sinuun epäedullisesti. Miksi et osoita pitäväsi pahan aisoissa hyvyyden voimalla, ja sillä tavoin sinusta tulisi kaikkien teidän kahdenvälisten suhteittenne herra? Uskaltaisinkin väittää, että sinussa oleva hyvä voisi voittaa hänessä olevan pahan, jos antaisit sille kunnollisen ja elävän mahdollisuuden. Ei ole kuolevaisten olemassaolon piirissä kiehtovampaa seikkailua kuin on saada nauttia siitä riemusta, että pääsee aineellista elämää edustavaksi

universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: “If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?” He was startled when Jesus replied, “Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need

hengellisen energian ja jumalallisen totuuden kumppaniksi näiden käydessä jonkin voitokkaista kamppailuistaan erhatta ja pahaa vastaan. On ihmeellinen ja uudistava kokemus päästä hengellisen valon eläväksi kanavaksi hengellisessä pimeydessä kyyhöttävälle kuolevaiselle. Jos sinulle on siunattu totuutta enemmän kuin tälle miehelle, hänen tarpeensa tulisi olla sinulle haaste. Ethän toki ole pelkuri, joka voisi seisokella rannalla katselemassa, kun uimataidoton lähimmäinen menehtyy! Kuinka paljon onkaan tämän miehen pimeydessä rämpivä sielu hänen veteen hukkuvaa ruumistaan arvokkaampi!”

Jeesuksen sanat liikuttivat Anaxandosia valtavasti. Eikä aikaakaan, kun hän kertoi esimiehelleen, mitä Jeesus oli sanonut, ja sinä iltana he molemmat pysyivät Jeesuksen neuvoa siinä mielessä, mitä he tekisivät sielunsa hyväksi. Ja sitten myöhemmin, kun Kesareassa oli julistettu kristillistä sanomaa, nämä molemmat miehet — toinen kreikkalainen ja toinen roomalainen — uskoivat, mitä Filippus saarnasi, ja heistä tuli Filippuksen perustaman seurakunnan eturivin jäseniä. Myöhemmin tämä nuori kreikkalainen nimitettiin sen roomalaisen sadanpäämiehen, Corneliuksen, apulaiseksi, josta Pietarin toiminnan tuloksena tuli uskova. Anaxandos jakoi edelleen valoa niille, jotka kyyhöttivät pimeydessä, ja hän jatkoi toimintaansa aina Paavalin vangitsemiseen asti. Tällöin hänet surmattiin vahingossa, kun hän oli hoivaamassa kärsiviä ja kuolevia suuressa kahdenkymmentuhannen juutalaisen teurastuksessa.

Tähän aikaan Ganid alkoi vähitellen saada selville, että hänen opettajansa käytti vapaa-aikansa tähän epätavalliseen henkilökohtaiseen kanssaihmistensä palvelemiseen, ja nuori intialainen ryhtyi ottamaan selville, mikä oli näiden alituisten toimintojen vaikuttimena. Hän kysyi: ”Miksi käytät jatkuvasti aikaasi näihin keskusteluihin muukalaisten kanssa?” Ja Jeesus vastasi: ”Ganid, kukaan ihminen ei ole Jumalaa tuntevalle muukalainen. Kun koet löytäväsi taivaassa olevan Isän, huomaat samalla kaikkien ihmisten olevan veljiäsi, ja näyttääkö se sinusta kummalliselta, jos joku tuntuu iloitsevan vasta löydetyn veljen kohtaamisesta? Saada tutustua veljiinsä ja sisariinsa, tietää heidän ongelmansa ja oppia rakastamaan heitä, siinä on elämisen korkein kokemus.”

Tämä oli keskustelu, joka jatkui pitkälle yöhön, ja sen kuluessa nuori mies pyysi Jeesusta kertomaan, mikä ero on Jumalan tahdon ja sen ihmismielen tekemänvalinnan välillä, jota sitäkin kutsutaan tahdoksi. Jeesuksen vastauksen ydinsisältö oli seuraava: Jumalan tahto on Jumalan toimintatapa; kumppanuutta Jumalan tekemän valinnan kanssa, kun edessä on mikä

should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man's soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus' words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus' advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip's preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter's ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul's imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, “Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?” And Jesus answered: “Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one's brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living.”

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God,

tahansa potentiaalinen vaihtoehto. Jumalan tahdon tekeminen on sen vuoksi etenevä kokemus yhä enemmän Jumalan kaltaiseksi muuttumisesta, ja Jumala on kaiken hyvän, kauniin ja toden lähde ja määränpää. Ihmisen tahto on tie, jota ihminen ratkaisuja tehdessään noudattaa; se on kaikkea, mitä kuolevainen päättää olla ja tehdä. Tahto on tietoisien olennon harkiten tekemä valinta, joka johtaa älylliseen pohdintaan ja perustuvaan päätöksentekokäyttäytymiseen.

Samana iltapäivänä Jeesus ja Ganid olivat huvitelleet leikkimällä varsin älykkään paimenkoiran kanssa, ja Ganid halusi tietää, oliko koiralla sielu, oliko sillä tahto, ja hänen kysymyksiinsä vastatessaan Jeesus sanoi: ”Koiralla on mieli, joka kykenee tuntemaan aineellisen ihmisen, isäntänsä, mutta se ei kykene tuntemaan Jumalaa, joka on henki. Niinpä koiralla ei ole hengellistä olemusta eikä sillä voi olla hengellistä kokemusta. Koiralla voi olla tahto, jonka se on saanut luonnolta ja jota koulutus on mahdollisesti vielä lisännyt, mutta tällainen mielen kyky ei ole hengellinen vaikuttaja, eikä se ole verrattavissa ihmisen tahtoon, sikäli ettei se ole pohdiskelevaa — se ei ole tulos korkeampien ja moraalisten merkitysten erottamisesta tai hengellisten ja ikuisien arvojen valitsemisesta. Juuri se, että kuolevaisella on kyky erottaa hengellinen ja valita totuus, tekee hänestä moraalisen olennon, luodun, jolle on annettu hengellisen vastuullisuuden attributit ja ikuisen eloonjäämisen potentiaali.” Jeesus selitti lisäksi, että koska eläimeltä puuttuvat äsken mainitut mentaaliset kyvyt, eläinkunta ei ajallisuudessa milloinkaan kykene kehittämään puhekieltä eikä kokemaan mitään, mikä vastaisi persoonallisuuden eloonjäämistä ikuisuudessa. Tänä päivänä saamansa opetuksen tuloksena Ganid ei enää koskaan uskonut, että ihmisten sielut siirtyisivät eläinten ruumiiseen.

Seuraavana päivänä Ganid puhui tästä kaikesta isänsä kanssa, ja juuri Gonodin kysymykseen vastatessaan Jeesus selitti, että ”ne ihmistahdot, joiden aika ei täyty muusta kuin ihmisen animaalisesta olemassaolon aineellisiin ongelmiin liittyvien ajallisten ratkaisujen tekemisestä, ovat tuomitut tuhoutumaan ajallisuudessa. Jotka tekevät tädestä sydämeistään kumpuavia moraalisia päätöksiä ja varauksettomia hengellisiä ratkaisuja, samastuvat sitä kautta yhä enemmän sisimmässään olevaan jumalalliseen henkeen, ja muuntuvat siten yhä suuremmin ikuisen eloonjäämisen — jumalallista palvelua merkitsevän päättymättömän edistymisen — liittyviksi arvoiksi.”

Tänä samana päivänä kuulumme ensi kertaa tuon suurimerkityksisen totuuden, joka nykyisen kielenkäytön mukaan ilmaistuna kuuluisi: ”Tahto on se ihmismielen ilmentymä, joka antaa

therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: “The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival.” Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day’s instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod’s question that Jesus explained that “human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service.”

130:2.10 (1431.5) It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: “Will is that manifestation of the human mind which enables

subjektiiviselle tietoisuudelle mahdollisuuden tuoda itsensä julki objektiivisesti ja kokea se ilmiö, että ihminen haluaa olla Jumalan kaltainen.” Ja juuri tässä samassa merkityksessä jokaisesta pohdiskelevasta ja hengellisesti asennoituneesta ihmisestä voi tulla luova.

3. ALEKSANDRIASSA

Kesareassa-käynti oli ollut vaiheikas, ja kun laiva oli korjattu, Jeesus ja hänen kaksi ystäväänsä lähtivät päivänä muutamana puoliltpäivin kohti Egyptin Aleksandriaa.

Kolmikon matka Aleksandriaan oli mitä miellyttävin. Ganid iloitsi merimatkasta, eikä Jeesus juuri muuta ehtinyt kuin vastailla hänen kysymyksiinsä. Kun he lähestyivät kaupungin satamaa, nuorena mieheä herätti kiinnostusta Faroksen suuri majakka. Majakka sijaitsi saarella, jonka Aleksanteri oli yhdistänyt aallonmurtajalla mantereeseen ja luonut sillä keinoin kaksi suurenmoista satamaa ja tehnyt samalla Aleksandriasta Afrikan, Aasian ja Euroopan kauppamerenkulun solmukohdan. Tämä suuri majakka oli yksi maailman seitsemästä ihmeestä ja kaikkien myöhemmin rakennettujen majakoiden esikuva. He nousivat varhain aamulla katsomaan tätä ihmisen ihmishenkien turvaksi rakentamaa loistavaa laitosta, ja Ganidin ihastuksenhuutojen välissä Jeesus sanoi: ”Ja sinä, poikani, tulet Intiaan palatessasi olemaan kuin tämä majakka, vielä senkin jälkeen kun isäsi on laskettu haudan lepoon. Tulet olemaan kuin elämän valo niille, jotka ympärilläsi kyyhöttävät pimeydessä; valo, joka näyttää kaikille sitä haluaville väylän, joka vie turvallisesti pelastuksen satamaan.” Ja Jeesuksen kättä puristaessaan Ganid sanoi: ”Niin olen.”

Ja huomautamme taas, että kristinuskon alkuaikojen opettajat tekivät suuren virheen sikäli, että he niin yksinomaisesti kohdistivat huomionsa roomalaisen maailman läntiseen sivilisaatioon. Jeesuksen opetukset olisi ensimmäisen vuosisadan mesopotamialaisten uskovien vaalimassa muodossa otettu halukkaasti vastaan Aasian uskonnonharjoittajien eri ryhmien keskuudessa.

Neljä tuntia maihinnousun jälkeen he asettuivat asumaan sen pitkän ja leveän valtakadun itäpään tuntumaan, joka yli kolmekymmentä metriä leveänä ja kahdeksan kilometriä pitkänä ulottui tämän miljoonan asukkaan kaupungin länsirajoille asti. Luotuaan ensimmäisen yleissilmäyksen kaupungin tärkeimpiin nähtävyyksiin, joihin kuuluivat yliopisto (museo), kirjasto, Aleksanterin kuninkaallinen mausoleumi, palatsi, Neptunuksen temppeli, teatteri ja gymnasion, Gonod lähti liikeasioilleen,

the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of aspiring to be Godlike.” And it is in this same sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. AT ALEXANDRIA

130:3.1 (1432:1) It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

130:3.2 (1432:2) The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: “And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety.” And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, “I will.”

130:3.3 (1432:3) And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

130:3.4 (1432:4) By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were

kun Jeesus ja Ganid sen sijaan menivät kirjastoon. Kirjasto oli maailman suurin. Sinne oli kerätty lähes miljoona käsikirjoitusta kaikkialta sivistyneestä maailmasta: Kreikasta, Roomasta, Palestiinasta, Parthiasta, Intiasta, Kiinasta ja jopa Japanista. Tässä kirjastossa Ganid näki koko maailman laajimman kokoelman intialaista kirjallisuutta; ja he viettivät siellä jonkin hetken joka päivä niin kauan kuin he viipyivät Aleksandriassa. Jeesus kertoi Ganidille siellä suoritetusta heprealaisten kirjoitusten kääntämisestä kreikan kielelle. Ja he keskustelivat keskustelemasta päästyään maailman kaikista uskonnoista, ja Jeesus koetti osoittaa tälle nuorelle mielelle, mikä niissä itse kussakin oli totta, ja sanoi aina sen perään: "Mutta Jahve on Jumala, joka kehittyi Melkisedekin tekemistä totuuden paljastuksista ja Abrahamin kanssa solmitusta liitosta. Juutalaiset olivat Abrahamin jälkeläisiä, ja myöhemmin he ottivat haltuunsa juuri sen maan, jossa Melkisedek oli elänyt ja opettanut ja josta hän lähetti opettajia kaikkialle maailmaan. Ja lopulta juutalaisten uskonto toi mitään muuta maailmanuskontoa selvemmin julki sen, että Israelin Herra, Jumala, on taivaassa oleva Universaalinen Isä.

Jeesuksen johdolla Ganid laati kokoelman maailman kaikkien niiden uskontojen opetuksista, jotka tunsivat jonkin Universaalisen Jumaluuden, jos kohta niissä saattoi enemmän tai vähemmän ilmetä myös alisteisten jumaluuksien tunnustamista. Asiasta paljon keskusteltuaan Jeesus ja Ganid tekivät johtopäätöksen, ettei roomalaisilla ollut uskonnossaan todellista Jumalaa, että heidän uskontonsa oli tuskin enempää kuin keisarinpalvontaa. He päättelivät, että kreikkalaisilla oli kyllä filosofia, muttei oikeastaan uskontoa persoonallisine Jumalineen. Mysteerikultit he hylkäsivät niiden monikerroksisuudesta johtuvan sekavuuden takia ja siksi, että niiden erilaiset käsitykset Jumaluudesta näyttivät olevan johdettuja muista ja vanhemmista uskonnoista.

Vaikka nämä käännökset tehtiinkin jo Aleksandriassa, Ganid järjesti nämä valikoimat ja lisäsi niihin omat päätelmänsä, vasta kun heidän Roomassa-oleskelunsa läheni loppuaan. Hän oli hyvin yllätynyt huomiostaan, että maailman uskonnollisen kirjallisuuden parhaat kirjoittajat tunnustivat kaikki enemmän tai vähemmän selkeästi ikuisen Jumalan olemassaolon ja olivat hänen luonteestaan ja suhteestaan kuolevaiseen ihmiseen varsin paljon samaa mieltä.

Aleksandriassa ollessaan Jeesus ja Ganid viettivät paljon aikaa museossa. Tämä museo ei ollut harvinaisten esineiden kokoelma, vaan paremminkin taiteen, tieteen ja kirjallisuuden yliopisto. Oppineet professorit pitivät siellä luentoja päivittäin, ja tuohon aikaan se oli läntisen maailman ajattelun keskus. Päivästä päivään Jeesus tulkitsi luentoja Ganidille. Toisen viikon

assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion."

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

130:3.6 (1433.1) Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

130:3.7 (1433.2) Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one

aikana tämä nuori mies eräänä päivänä huudahti: "Opettaja Joosua, sinä tiedät enemmän kuin nämä professorit. Sinun pitäisi nousta seisomaan ja kertoa heille ne suurenmoiset asiat, jotka olet kertonut minulle. Paljo ajattelu on sumentanut heidät. Puhun tästä isälleni, ja hän saa järjestää asian." Jeesus hymyili ja sanoi: "Sinä olet ihaileva oppilas, mutta nämä opettajat eivät ole kiinnostuneita sellaisesta, että sinä ja minä heitä opettaisimme. Hengellistymättömyydestä oppineisuudesta johtuva ylpeys on ihmisen kokemuksessa salakavala asia. Oikea opettaja säilyttää älyllisen rehellisyytensä pysymällä iäti opiskelijana."

Aleksandria oli kaupunki, jossa vallitsi länsimaisen kulttuurin sekoitus, ja Rooman jälkeen se oli maailman suurin ja suurenmoisin kaupunki. Siellä sijaitti maailman suurin juutalainen synagoga, seitsemänkymmenen johtavan vanhimman eli Aleksandrian sanhedrinin hallintopaikka.

Gonodin monien liikutettavien joukkoon kuului muuan Alexander-niminen juutalainen pankkiiri, jonka veli, Filon, oli tuon ajan kuuluisa uskonnonfilosofi. Filon oli ottanut itselleen ylistettävän mutta äärimmäisen vaikean tehtävän saattaa sopusointuun kreikkalainen filosofia ja heprealainen teologia. Ganid ja Jeesus keskustelivat paljon Filonin opetuksista ja odottivat saavansa olla läsnä jollakin hänen luennollaan, mutta koko heidän Aleksandriassa-olonsa ajan tämä kuuluisa hellenistijuutalainen makasi sairaana vuoteessaan.

Kreikan filosofiassa ja stoalaisissa opinkappaleissa oli paljon sellaista, jota Jeesus saattoi suositella Ganidille, mutta hän teroitti tämän nuorukaisen mieleen sitä totuutta, että nämä uskomusjärjestelmät samoin kuin muutamien hänen omaan kansaansa kuuluvien epämääräiset opetukset olivat uskontoja vain siinä mielessä, että ne johdattivat ihmisiä löytämään Jumalan ja saamaan elävän kokemuksen lankaikkisen tuntemisesta.

4. LUENTO TODELLISUUDESTA

Aleksandriasta-lähtöään edeltäneenä iltana Ganid ja Jeesus kävivät pitkän keskustelun erään hallituksen palkkaaman professorin kanssa, joka luennoi yliopistossa Platonin opetuksista. Jeesus toimi oppineen kreikkalaisopettajan tulkkina, muttei liittänyt mukaan mitään omia opetuksiaan, jotka olisivat osoittaneet Kreikan filosofian virheelliseksi. Gonod oli sinä iltana muualla hoitamassa liikeasioitaan, joten professorin poistuttua opettaja ja oppilas kävivät Platonin opeista pitkän keskustelun, jossa sydän puhui sydämelle. Vaikka Jeesus hyväksyi varauksin jotkin kreikkalaiset

day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner."

130:3.8 (1433.3) Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria Sanhedrin, the seventy ruling elders.

130:3.9 (1433.4) Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

130:3.10 (1433.5) Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. DISCOURSE ON REALITY

130:4.1 (1433.6) The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the

opetukset, jotka liittyivät sellaiseen teoriaan, että maailman kaikki aineelliset olevaiset ovat varjomaisia heijastumia näkymättömistä mutta konkreettisemmista hengellisistä realiteeteista, hän koetti kuitenkin laskea luotettavamman perustuksen nuorukaisen ajattelulle. Niinpä hän ryhtyi pitämään pitkää esitelmää universumissa vallitsevan todellisuuden luonteesta. Pääkohdittain esitettyä ja nykyisen kielenkäytön mukaan ilmaistuna Jeesus sanoi Ganidille seuraavaa:

Universumitodellisuuden lähde on Infiniittinen. Finiittistä luomistulosta edustavat aineelliset olevaiset ovat Paratiisi-esikuvan ja ikuisen Jumalan Universaalisen Mielen ajallis-avaruudellisia seuraamuksia. Fyysisessä maailmassa ilmenevä kausaatio, älyllisyyden maailmassa ilmenevä tajunta ja hengen maailmassa ilmenevä edistynyt minuus — universaalseen mittakaavaan projisoituina, ikuisiin keskinäissuhteisiin kytkeytyneinä sekä laadultaan täydellisiksi ja arvoltaan jumalallisiksi koettuina nämä realiteetit — ovat Korkeimman todellisuus. Mutta alati muuttuvassa universumissa kausaation, älyllisyyden ja henkikokemuksen Alkuperäinen Persoonallisuus on muuttumaton, absoluuttinen. Kaikki olevaiset, yksinpä rajattomien arvojen ja jumalallisten ominaisuuksien ikuisessa universumissakin, saattavat muuttua ja usein ne niin tekevätkin, mutta Absoluutit eivät muutu, eikä myöskään muutu sellaisen fyysisen statuksen, sellaisen älyllisen kattavuuden tai sellaisen hengellisen identiteetin saavuttanut, joka on absoluuttinen.

Korkein taso, jolle finiittinen luotu voi edistyä, on Universaalisen Isän tunnistaminen ja Korkeimman tunteminen. Ja vielä silloinkin tällaiset kohtalon lopullisuuteen päässeet olennot kokevat fyysisen maailman liikkeissä ja sen aineellisissa ilmiöissä yhä muutosta. Samoin he ovat edelleenkin selvillä minuuden edistymisestä noustessaan hengellistä universumia yhä vain korkeammalle ja tietoisuuden laajenemisesta heidän arvostuksensa älyllistä kosmosta kohtaan ja reagointinsa sen suhteen syvetessä. Vasta kun luodun tahto on täydellistä, sopusointuista ja ristiriidatonta, voi hänestä tulla yhtä Luojan kanssa; ja tällainen jumalallisuutta oleva tila saavutetaan ja se ylläpidetään vain sillä, että luotu elää elämänsä ajallisuudessa ja ikuisuudessa jatkuvasti ja johdonmukaisesti niin, että hän mukauttaa finiittisen henkilökohtaisen tahtonsa Luojan jumalalliseen tahtoon. Isän tahdon täyttämisen halun tulee aina olla Jumalan ylösnousemuksellisen pojan sielussa ylimpänä ja hänen mieleensä nähden hallitsevana.

Silmäpuoli ei voi koskaan toivoa näkevänsä perspektiivin luomaa syvyyttä. Myöskään yksisilmäiset aineelliset luonnontieteilijät tai yksisilmäiset hengelliset mystikot ja allegoristit eivät voi nähdä oikein eivätkä todellisuutta

material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

130:4.2 (1434.1) The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

130:4.3 (1434.2) The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

130:4.4 (1434.3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of

vastaavalla tavalla käsittää universumitodellisuuden todellisia syvyyksiä. Kaikki luodun kokemukseen kuuluvat todelliset arvot ovat kätkeytyneinä tiedostamisen syvyyteen.

Kausaatio, josta puuttuu mieli, ei kykene karkeasta ja yksinkertaisesta kehittämään hienostunutta ja monimutkaista; yhtä vähän kykenee kokemus, josta puuttuu henki, kehittämään ajallisuuden kuolevaisten aineellisesta mielestä ikuisen eloonjäämisen edellyttämiä jumalallisia luonteenpiirteitä. Se yksi universumin attribuutti, joka varsin yksinomaisesti luonnehtii infiniittistä Jumaluutta, on tämä loputon persoonallisuuden luova lahjoittaminen, persoonallisuuden, joka voi jäädä eloon yhä pitemmälle edistyvässä Jumaluuden saavuttamisessa.

Persoonallisuus on se kosminen varustus, se universaalisen todellisuuden osa-alue, joka voi ilmetä rinnan loputtoman muuttumisen kanssa ja samalla säilyttää identiteettinsä kaikkien näiden muutosten keskellä ja ainiaan jälkeenkäinkin.

Elämä on alkuperäisen kosmisen kausaation sopeutuma universumissa esiintyvien olosuhteiden esittämiin vaatimuksiin ja niiden tarjoamiin mahdollisuuksiin, ja se siirtyy olevaisuuden piiriin Universaalisen Mielen toimin ja Jumalan henkikipinän antamasta aktivoivasta sysäyksestä, Jumalan, joka on henki. Elämän merkitys on sen sopeutuvaisuus; elämän arvo on sen etenemiskyky — kyky edetä jopa jumalatietoisuuden korkeuksiin saakka.

Ellei tajunnallinen elollisuus sopeudu universumiin, se johtaa kosmiseen epäharmoniaan. Persoonallisuuden tahdon lopullinen poikkeaminen siitä, mihin universumit pyrkivät, päättyy älylliseen eristykseen, persoonallisuuden eristymiseen. Sisimmässä olevan henkiopastajan menettämistä seuraa hengellisen olemassaolon päättymisen. Älyllisestä ja etenevästä elollisuudesta tulee silloin itsessään ja itsestään kiistaton todiste siitä, että on olemassa tarkoituksellinen universumi, joka ilmentää jumalallisen Luojan tahtoa. Ja kokonaisuutena ottaen tämä elollisuus ponnistelee kohti korkeampia arvoja ja pitää lopullisena määränpäänsänsä Universaalista Isää.

Ihmisen ja eläimen mielen välillä on vain asteero, ellei oteta huomioon korkeampia ja kvasihengellisiä älyllisyyden avuja. Sen vuoksi eläimet (joilta puuttuu palvonta ja viisaus) eivät kykene kokemaan ylitietoisuutta, tietoisuutta tietoisuudesta. Eläimen mieli on tietoinen vain objektiivisesta universumista.

Tieto on aineellisen eli tosiasiat erottavan mielen sfääri. Totuus on sellaisen hengellisesti varustautuneen älyllisyyden piiri, joka on tietoinen Jumalan tuntemisesta. Tieto on osoitettavissa,

universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is

totuus koetaan. Tieto on mielen omaisuutta, totuus on sielun, edistyvän minän, kokemus. Tietämys on ei-hengellisen tason funktio, totuus on universumien mielellis-henkisen tason osa-alue. Aineellisen mielen silmä näkee tosiasiatiedon maailman, hengellistyneen älyn silmä erottaa todellisten arvojen maailman. Synkronoituina ja harmonisoituina nämä kaksi näkemystä paljastavat todellisuuden maailman, jossa viisaus tulkitsee universumin ilmiöt edistyvän omakohtaisen kokemuksen lähtökohdista.

Erhe (paha) on epätäydellisyiden rangaistus. Epätäydellisyydestä kertovat ominaisuudet tai sopeutumattomuudesta kertovat tosiasiat paljastuvat aineellisella tasolla kriittisen tarkastelun ja tieteellisen erittelyn tuloksena, moraalisisella tasolla ne paljastuvat inhimillisen kokemuksen kautta. Se, että paha on olemassa, on todisteena mielen epätäsmällisyyksistä ja kehittyvän minuuden epäkypsyysdestä. Näin ollen paha myös mittaa, missä määrin universumista tehty tulkinta on epätäydellinen. Mahdollisuus virheiden tekemiseen kuuluu luonnostaan viisauden hankkimiseen; siihen järjestykseen, jonka mukaan edetään osittaisesta ja ajallisesta täydelliseen ja ikuiseen, suhteellisesta ja epätäydellisestä lopulliseen ja täydellistyneeseen. Erhe on suhteellisen epätäydellisyiden varjo, jonka on välttämättömyyden pakosta langettava ihmisen nousevan, Paratiisin täydellisyteen johtavan universumien poikki. Erhe (paha) ei ole aktuaalinen universumiominaisuus, vaan se on yksinkertaisesti sen huomaamista, että siinä, miten vajavaiseen finiittiseen kuuluva epätäydellisyys suhteutuu Korkeimman ja Perimmäisen toinen toistaan korkeampiin tasoihin, vallitsee tietty suhteellisuus.

Vaikka Jeesus kaiken tämän puhui nuorukaiselle kielellä, joka soveltui parhaiten tämän ymmärrykseen, niin esityksen päättyessä Ganidin silmäluomet tuntuivat raskailta, ja hän oli kohta sikeässä unessa. Seuraavana aamuna he nousivat varhain astuakseen laivaan, jonka määräsäntä oli Lasea Kreetan saarella. Mutta ennen heidän laivaannousuaan nuorukaisemme halusi esittää vielä muutaman kysymyksen siitä, mitä on paha. Näihin kysymyksiin Jeesus vastasi:

Paha on suhteellisuuskäsite. Se nousee esille tarkasteltaessa epätäydellisyyksiä, jotka ilmenevät olevaisista ja olennoista koostuvan finiittisen universumin luomassa varjossa, sillä tämä kosmos peittää näkyvistä sen elävän valon, joka ilmentää universaalisesti Infinitiin Ainoan ikuisia realiteetteja.

Potentiaalinen paha kuuluu luonnostaan Jumalan julkituksen väistämättömään epätäydellisyteen ajan ja avaruuden rajoittamana infiniittisyyden ja ikuisuuden ilmennyksenä. Siitä

demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence

tosiasiasta, että osittainen on olemassa rinnan täysimääräisen kanssa, muodostuu todellisuuden suhteellisuus, se tekee välttämättömäksi älyllisen valintojen tekemisen ja sen aikaansaannosta on, että hengen tunnistamisessa ja siihen reagoimisessa esiintyy arvotasoja. Ajallisen ja rajoittuneen luodun mielessä oleva epätäydellinen ja finiittinen käsitys Infiniittisestä on itsessään ja sinänsä potentiaalinen paha. Mutta jos hän aiheettomasti vain lisää erhettä suorittamalla puutteellisesti näiden alun perin myötäsyttyisten älyllisten epäsointujen ja hengellisten vajavaisuuksien järkevän hengellisen oikaisemisen, se on samanveroista aktuaalisen pahan todellistumisen kanssa.

Kaikki paikoilleen jähmettyneet, kuolleet käsitykset ovat potentiaalisesti pahaa. Suhteellisen ja elävän totuuden finiittinen varjo on alituisessa liikkeessä. Paikoilleen juuttuneet käsitykset jarruttavat aina tiedettä, politiikkaa, yhteiskuntaa ja uskontoa. Paikoilleen juuttuneet käsitykset saattavat edustaa tiettyä tietämystä, mutta niistä puuttuu viisautta ja ne ovat vailla totuutta. Mutta älä anna suhteellisuuden käsitteen johtaa itseäsi niin harhaan, että sinulta jää huomaamatta, miten universumi koordinoituu kosmisen mielen ohjauksessa ja miten Korkeimman energia ja henki sitä vakaasti valvovat.

5. KREETAN SAARELLA

Matkalaisten Kreetalle-menoon liittyi vain yksi tarkoitus, ja se oli virkistäytyminen, kuljeskelu saaren eri puolilla ja kiipeily vuorilla. Tuolloisilla kreetalaisilla ei ollut kovinkaan kadehdittava maine ympäristön kansojen keskuudessa. Jeesus ja Ganid onnistuivat kuitenkin nostamaan monta sielua ajattelun ja elämän korkeammille tasoille, ja näin he laskivat perustan sille, että jälkeensä saapuneet evankeliumien opetukset omaksuttiin nopeasti, kunhan ensimmäiset saarnaajat Jerusalemissa saapuivat. Jeesus rakasti näitä kreetalaisia olkoonkin, että Paavali lausui heistä kovia sanoja lähettäessään sittemmin Tiituksen tälle saarelle järjestämään uudelleen heidän seurakuntiaan.

Kreetan vuorenrinteellä Jeesus kävi Gonodin kanssa ensimmäisen pitkän keskustelun uskonnosta. Se teki isään syvän vaikutuksen, ja hän sanoi: "En todellakaan ihmettele, että poika uskoo kaiken, minkä hänelle kerrot, mutta enpä tiennyt tällaista uskontoa olevan edes Jerusalemissa saati sitten Damaskoksessa." Juuri Kreetalla-oleskelun aikana Gonod ehdotti ensimmäisen kerran Jeesukselle, että tämä lähtisi heidän mukanaan Intiaan, ja Ganidia ilahdutti ajatus, että Jeesus saattaisi suostua sellaiseen järjestelyyn.

of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: "No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus." It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

Kun Ganid eräänä päivänä kysyi Jeesukselta, miksei tämä ollut antautunut julkisen opettajan työhön, Jeesus sanoi: ”Poikani, kaiken on odotettava kunnes sen aika tulee. Synnyt maailmaan, mutta kannatpa asiasta miten paljon huolta hyvänsä, tuotpa julki kärsimättömyytesi miten ponnekkaisesti tahansa, se ei auta sinua varttumaan. Kaikissa tällaisissa asioissa sinun on odotettava aikaasi. Vain aika kypsytää puun vihreät hedelmät. Vuodenaika seuraa vuodenaikaa ja auringonlasku seuraa auringonnousua vain ajan kulumisen myötä. Olen nyt matkalla Roomaan sinun ja isäsi kanssa, ja siinä on kylliksi tälle päivälle. Huomispäiväni on kokonaan taivaassa olevan Isäni käsissä.” Ja sitten hän kertoi Ganidille tarinan Mooseksesta ja neljäkymmenen vuoden valppaasta odotuksesta ja jatkuvasta valmistautumisesta.

Heidän Kali Limenesissä käydessään tapahtui jotakin, mitä Ganid ei koskaan unohtanut. Tämän tapahtuman muisto pani hänet aina toivomaan, että hän voisi tehdä jotakin synnyinmaansa Intian kastijärjestelmän muuttamiseksi. Juopunut hylkiö kävi yleisellä maantiellä orjatyön kimppuun. Nähdessään tytön tukalan tilanteen Jeesus ryntäsi paikalle ja veti neidon pois hullun kynsistä. Kun pelästynyt lapsi tarrautui häneen, hän ojensi voimakkaan oikean käsivartensa ja piti raivostuneen miehen turvallisen välimatkan päässä, kunnes miespaha oli vihaisilla iskuillaan ilmaa huitoessaan uuvuttanut itsensä. Ganid tunsu äkillistä, voimakasta halua auttaa Jeesusta tilanteen hoitamisessa, mutta hänen isänsä kielsi häntä. Vaikka he eivät osanneetkaan puhua tytön kieltä, tämä kykeni ymmärtämään heidän armeliaan tekonsa ja ilmaisi eleillään arvostavansa sitä täydestä sydäimestään, kun kaikki kolme saattoivat häntä kotiin. Jeesus ei ehkä kertaakaan koko lihallisessa hahmossa viettämänsä elämän aikana joutunut tämän lähemmäksi henkilökohtaista yhteenottoa aikalaistensa kanssa. Mutta sinä iltana hänellä olikin vaikea tehtävä hänen koettaessaan selittää Ganidille, miksei hän lyönyt juoppoa miestä. Ganidin mielestä tätä miestä olisi pitänyt lyödä vähintäänkin yhtä monta kertaa kuin tämä oli lyönyt tyttöä.

6. NUORI PELOKAS MIES

Kun he olivat vuorilla, Jeesus kävi pitkän keskustelun erään pelokkaan ja alakuloisen nuoren miehen kanssa. Löytämättä lohdutusta ja rohkeutta tovereidensa seurasta tämä nuorukainen oli etsiytynyt kukkuloiden yksinäisyyteen. Hän oli kasvanut kiinni avuttomuuden ja alemmuuden tunteeseen. Näitä luontaisia taipumuksia olivat lisänneet vielä ne lukuisat vaikeat olosuhteet, jotka tämä poikanen oli

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: “My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven.” And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up,

varttuessaan joutunut kohtaamaan ja joista on erikseen mainittava se, että hän kahdentoistaikäisenä menetti isänsä. Kun he kohtasivat, Jeesus sanoi: "Tervehdys, ystäväiseni! Miksi näin kauniina päivänä noin alakuloisena? Jos on tapahtunut jotakin, joka huolestuttaa sinua, niin ehkäpä voin jollakin keinoin auttaa sinua. Ja minulle tuottaa joka tapauksessa todellista iloa, kun saan tarjota palveluksiasi."

Nuori mies oli haluton keskustelemaan, ja niin Jeesus lähestyi toistamiseen hänen sieluaan ja sanoi: "Ymmärrän sinun nousseen näille kukkuloille päästäksesi pois ihmisten näkyviltä. Siksi et tietenkään ole halukas keskustelemaan kanssani, mutta tahtoisin tietää, ovatko nämä kukkulat sinulle tuttuja; tiedätkö, minne polut vievät? Ja osaisitko sattumalta neuvoa minulle parhaan reitin Feniksiin?" Sattui niin, että tämä nuorukainen tunsikin nämä vuoret oikein hyvin, ja häntä todellakin alkoi kovasti kiinnostaa kertoa Jeesukselle, mikä olisi Feniksiin vievä tie, jopa niin, että hän piirsi maahan kaikki polut ja selitti juurta jaksain jokaisen yksityiskohdan. Mutta hän hämmästytti ja hänen uteliaisuutensa heräsi, kun Jeesus hyvästit lausuttuaan ja ikään kuin lähtöä tehden yhtäkkiä kääntyi häneen päin sanoen: "Tiedän varsin hyvin sinun haluavan, että sinut jätettäisiin yksin omaan lohduttomuuteesi, mutta minun taholtani ei olisi sen paremmin ystävällistä kuin oikeudenmukaistakaan ottaa sinulta vastaan näin aulista apua siinä, miten pääsen parhaiten Feniksiin, ja sitten ajattelemattomasti poistua luotasi vähääkään yrittämättä vastata vetoavaan avun- ja opastuksenpyyntöösi siitä, mikä on paras reitti päämäärään, jota täällä vuoren kupeessa viipyyssäsi sydämessäsi etsit. Aivan kuten sinä näin hyvin tunnet Feniksiin vievät polut siksi, että olet ne monet kerrat kulkenut, niin tunnen minäkin hyvin tien särkyneiden toiveidesi ja hukkaan valuneiden pyrkimystesi kaupunkiin. Ja koska olet pyytänyt minulta apua, en tuota sinulle pettymystä." Nuorukainen tunsikin melkein kuin olisi saanut iskun vasten kasvoja, mutta hänen onnistui pusertaa suustaan: "Mutta — enhän minä pyytänyt sinulta mitään." Ja Jeesus laski levollisesti kätensä hänen olalleen ja sanoi: "Et, poikani, et sanoin, vaan kaipaavin katsein sinä minun sydämeeni vetosit. Poikasen, sille, joka rakastaa lähimmäisiään, sille sinun itseluottamuksen puutteesta ja epätoivosta kertova ilmeesi on paljon puhuva avunpyyntö. Istuhan vierelleni, kun kerron sinulle palvelun poluista ja onnen valtateistä, jotka johtavat oman minuuden murehtimisista rakkaudesta kertovien toimintojen tuottamaan iloon ihmisten veljeskunnan piirissä ja taivaan Jumalan palveluksessa."

Nyt nuori mies halusikin jo kovasti keskustella Jeesuksen kanssa, ja hän polvistui Jeesuksen jalkojen juureen pyytäen hartaasti Jeesusta auttamaan häntä, osoittamaan hänelle tien, jota

notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: "Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any rate it affords me real pleasure to proffer my services."

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: "I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?" Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: "I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you." The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, "But — I did not ask you for anything — " And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: "No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven."

130:6.3 (1437.3) By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal

kautta hän pääsisi pakoon omaa henkilökohtaisen murheen ja tappion maailmaansa. Jeesus sanoi: "Nouse ylös, ystäväni! Nouse seisomaan kuin mies! Vähäiset viholliset voivat sinua ympäröidä ja monet esteet viivyttää, mutta tämän maailman ja universumin suuret olevaiset ja todelliset olevaiset ovat puolellasi. Aurinko nousee joka aamu tervehtimään sinua, niin kuin se tervehtii mahtavinta ja menestyskekkäintä miestä, jonka maa päällään kantaa. Katso — sinä olet varrellasi vahva ja lihaksiltasi väkevä — fyysinen varustuksesi on keskitasoa parempi. Se on tietenkin jotakuinkin hyödytön silloin, kun vain kyyhötät täällä vuoren kupeessa murehtimassa vastoinkäymisiäsi — todellisia ja kuviteltuja. Mutta voisit ruumiisi voimin tehdä jotakin suurta, jos rientäisit sinne, missä suuret teot odottavat tekijäänsä. Nyt koetat paeta onnetonta minuuttasi, mutta sellainen ei onnistu. Sinä itse ja elämiseesi liittyvät ongelmat ovat todellisia; et pääse niitä pakoon niin kauan kuin elät. Ja sitten vielä: sinulla on kirkas ja kyvykäs mieli. Voimakkaalla ruumiillasi on älykäs mieli sitä ohjaamassa. Pane mielesi työhön ratkaisemaan ongelmansa. Opetä älysi tekemään työtä hyväksesi. Kieltäydy jo sellaisesta, että pelko hallitsee sinua kuin jotakin ajatuksetonta eläintä. Mielesi tulisi olla rohkea liittolaisesi elämän ongelmiesi ratkaisemisessa, sen sijaan että olet, kuten olet tähän asti ollut, sen viheliäinen ja pelokas orja ja masennuksen ja tappion tunteen kahlerenki. Mutta kaikkein arvokkainta on, että todellisiin tuloksiin pääsyn potentiaali on henki, joka elää sisimmässäsi ja joka kannustaa ja innoittaa mieltäsi itsensä hallitsemiseen ja ruumiin aktivoimiseen, jos tahdot päästää sen pelon kahleista ja annat hengelliselle olemuksellesi sillä keinoin mahdollisuuden aloittaa elävän uskon sisältämällä väkevyydellä vapautumisesi kaikesta toimettomuuden mukanaan tuomasta pahasta. Ja silloin, ei aikaakaan, kun tämä usko kukistaa ihmisten pelon sillä, että nyt on mukana vaikuttamassa myös pakottava, uusi ja kaikkea hallitseva lähimmäisenrakkaus, joka tulee kohta täyttämään sielusi ääriään myöten, sillä sydämessäsi on syntynyt tietoisuus siitä, että olet Jumalan lapsi.

"Tänä päivänä, poikani, sinun on määrä syntyä uudelleen, sinulle annetaan uusi asema ihmisenä, joka uskoo ja jolla on rohkeutta ja joka on Jumalan tähden antautunut ihmisten palvelemiseen. Ja kun sinusta näin tulee sisimmässäsi uudella tavalla elämään asennoitunut, tulee sinusta niin ikään uudella tavalla universumiin asennoitunut. Olet syntynyt uudelleen — syntynyt hengestä — ja tästä lähtien koko elämäsi on oleva voitokkaiden saavutusten täyttämää elämää. Sen jälkeen hankaluus vain elähdyttää sinua, pettymys kannustaa sinua eteenpäin, vaikeudet ovat sinulle vain haaste ja esteet ovat sinulle vain virkistykseksi. Nouse, nuori mies! Sano hyvästit elämälle, jota elit pelosta

sorrow and defeat. Said Jesus: "My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) "This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God's sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to

madellen ja pelkuruuttasi paeten. Riennä taas velvollisuuksiesi pariin ja elä lihallinen elämänvaiheesi Jumalan poikana, kuolevaisena, joka on antautunut jalostavaan ihmisten palvelemiseen maan päällä ja jonka on määrä astua ylivertaiseen ja ikuiseen Jumalan palvelemiseen ajattomuudessa.”

Tästä Fortune-nimisestä nuorukaisesta tuli sittemmin Kreetan kristittyjen johtaja ja Tiituksen läheinen työtoveri tämän ponnistellessa Kreetan kristittyjen tilanteen kohentamiseksi.

Matkalaiset olivat perusteellisesti levänneitä ja virkistyneitä, kun he puolelta päivin eräänä päivänä valmistautuivat purjehtimaan Karthagoon Pohjois-Afrikassa. Matkan varrella he poikkesivat kahdeksi päiväksi Kyrenessä. Kyrenessä Jeesus ja Ganid antoivat ensiavun eräälle Rufus-nimiselle poikaselle, joka oli loukkaantunut täydessä kuormassa olevien härkävankkureiden rikkouduttua. He kantoivat pojan tämän kotiin äitinsä hoiviin. Ja eipä osannut hänen isänsä, Simon, edes uneksia, että mies, jonka ristiä hän sittemmin roomalaisotilaan käskystä kantoi, oli sama muukalainen, joka kerran osoitti ystävällisyyttä hänen pojalleen.

7. KARTHAGOSSA — LUENTO AJASTA JA AVARUDESTA

Matkalla Karthagoon Jeesus keskusteli matkatovereidensa kanssa enimmän aikaa sosiaalisista, poliittisista ja kaupallisista asioista, uskonnosta puhuttiin tuskin sanaakaan. Gonod ja Ganid huomasivat ensimmäistä kertaa, että Jeesus oli hyvä tarinankertaja, ja vähän väliä he pyysivät häntä kertomaan juttuja aiemmasta elämästään Galileassa. He tulivat myös tietämään, että hän oli kasvanut Galileassa eikä Jerusalemissa tai Damaskoksessa.

Kun Ganid, joka oli huomannut useimpien heidän kohtaamiensa ihmisten viehättyvän Jeesukseen, kysyi, mitä pitäisi tehdä saadakseen ystäviä, hänen opettajansa sanoi: ”Tunne kiinnostusta kanssaihmiäsi kohtaan, opettele rakastamaan heitä ja etsi tilaisuutta tehdäksesi heidän hyväkseen jotakin, josta olet varma, että he haluavat niin tehtävän”, ja sitten hän lainasi vanhaa juutalaista sanontaa: ”Jos kuka haluaa, että hänellä on ystäviä, esiintyköön ystävällisesti.”

Karthagossa Jeesus kävi erään mitralaispapin kanssa pitkän ja ikimuistettavan keskustelun kuolemattomuudesta, ajallisuudesta ja ikuisuudesta. Tämä persialainen oli saanut kasvatuksensa Aleksandriassa, ja hänen halunsa oppia Jeesukselta oli todellista. Jeesuksen hänen moniin kysymyksiinsä esittämän vastauksen ydinsisältö oli nykypäivän ilmaisuja käyttäen

the superb and eternal service of God in eternity.”

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: “Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done,” and then he quoted the olden Jewish proverb — “A man who would have friends must show himself friendly.”

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

seuraava:

Aika on se soljuvien ajallisten tapahtumien virta, jonka luodun olennon tietoisuus tajuaa. Aika on sille peräkkäisyysasetelmalle annettu nimi, jonka avulla tapahtumat tunnistetaan ja erotetaan toisistaan. Avaruuden universumi on ajallisuuteen suhteutuva ilmiö, kun sitä tarkastellaan mistä hyvänsä sen sisällä olevasta pisteestä, joka on Paratiisin paikallaan pysyvän asuinsijan ulkopuolella. Aikaan kuuluva liike paljastuu vain suhteessa johonkin sellaiseen, joka ei liiku avaruudessa ajallisena ilmiönä. Universumien universumissa Paratiisi ja sen Jumaluudet nousevat sekä ajallisuuden että avaruuden yläpuolelle. Asutuissa maailmoissa ihmispersoonallisuus (jonka sisällä asuu ja jota suuntaa Paratiisin-Isän henki) on se ainoa fyysisesti suhteutunut realiteetti, joka voi nousta ajallisten tapahtumien aineellisen peräkkäisyyden yläpuolelle.

Toisin kuin ihminen, eläimet eivät tajua aikaa, ja ihmisestäkin aika näyttää hänen kapea-alaisen ja rajoittuneen näköpiirinsä takia peräkkäisten tapahtumien sarjalta. Mutta kun ihminen nousee ylemmäs, kun hän etenee sisäänpäin, avartuva näkemys tästä tapahtumain kulkueesta on sellainen, että se nähdään yhä enemmän koko laajuudessaan. Mikä aikaisemmin näytti peräkkäisten tapahtumien ketjulta, onkin silloin näyttäytyvä ehyenä ja täydellisesti suhteutettuna syklinä. Kehämäinen samanaikaisuus tulee tällä tavoin yhä laajemmin syrjäyttämään aikaisemman tietoisuuden tapahtumien lineaarisesta peräkkäisyydestä.

Avaruudesta, ajan asettamisessa kehyksissä, on olemassa seitsemän erilaista käsitystä. Avaruuden mittaamiseen käytetään aikaa, mutta avaruutta ei käytetä ajan mittaamiseen. Luonnontieteilijän hämmentyneisyys johtuu siitä, ettei hän tiedosta avaruuden todellisuutta. Avaruus ei ole pelkästään älyllinen käsitys universumiobjektien toisiinsa suhteutumisessa esiintyvistä variaatiosta. Avaruus ei ole tyhjä, ja ainoa sellainen ihmisen tuntema olevainen, joka kykenee edes osittain nousemaan avaruuden yläpuolelle, on mieli. Mieli kykenee toimimaan aineellisten objektien avaruuteen suhteutumisen käsityksestä riippumattomasti. Avaruus on suhteellisen ja verrattain finiittinen kaikille olennoille, joilla on luodun status. Mitä lähemmäksi tajunta pääsee tietoisuutta seitsemästä kosmisesta ulottuvuudesta, sitä lähemmäksi perimmäisyyttä tulee käsitys potentiaalisesta avaruudesta. Mutta avaruuspotentiaali on kiistattoman perimmäistä vain absoluuttisella tasolla.

Lienee ilmeistä, että kosmoksen nousevilla ja täydellistyvillä tasoilla universaalilla todellisuudella on laajeneva ja aina suhteellinen

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

130:7.6 (1439.4) There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

130:7.7 (1439.5) It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of

merkitys. Perimmältäänhan on niin, että eloon jäävät kuolevaiset saavuttavat identiteetin seitsenulotteisessa universumissa.

Alkuperältään aineellisen mielen käsitys ajasta ja avaruudesta tulee pakostakin laajenemaan sitä mukaa, kun tajuinen ja käsityksiä muodostava persoonallisuus nousee universumien tasoja ylöspäin. Kun ihminen saavuttaa mielen, joka on olevaisuuden aineellisen tason ja hengellisen tason välissä, hänen käsityksensä ajasta ja avaruudesta laajenevat suunnattomasti sekä tajuamisen laadun että kokemuksen määrän osalta. Edistyvän henkipersonaalisuuden laajenevat kosmiset käsitykset johtuvat sekä ymmärryksen syvyyden että tietoisuuden kattavuuden lisäyksistä. Ja sitä mukaa kun persoonallisuus kulkee eteenpäin — ylöspäin ja sisäänpäin — jumaluudenkaltaisuuden transsendentaalisille tasoille, sitä enemmän ajan ja avaruuden käsitys alkaa lähestyä Absoluuttien ajattomia ja avaruudettomia käsitteitä. Perimmäisen kohtalon omaavien lasten on suhteellisesti ja transsendentaalista tuloksiinpääsyä vastaten määrä muodostaa itselleen kuva näistä absoluuttisen tason käsityksistä.

8. MATKALLA NAPOLIIN JA ROOMAAN

Maltan saari oli ensimmäinen pysähdyspaikka matkalla Italiaan. Jeesus kävi siellä pitkän keskustelun erään Claudus-nimisen masentuneen ja lannistuneen nuoren miehen kanssa. Tämä onneton oli ajatellut riistää hengen itseltään, mutta päätettyään keskustelunsa damaskoslaisen kirjanoppineen kanssa hän sanoi: ”Haluan kohdata elämän kuin mies. Olen kyllästynyt leikkimään pelkuria. Palaan omieni pariin ja aloitan kaiken taas alusta.” Pian hänestä tulikin intomielinen kynnikkosaarnaaja, ja hieman myöhemmin hän lyöttäytyi yhteen Pietarin kanssa ja julisti kristinuskoa Roomassa ja Napolissa. Pietarin kuoleman jälkeen hän jatkoi matkaansa Espanjaan evankeliumia saarnaten. Mutta hän ei milloinkaan tiennyt, että mies, joka Maltalla häntä innosti, oli sama Jeesus, jonka hän myöhemmin julisti maailman Vapahtajaksi.

Syrakuusassa he viettivät kokonaisen viikon. Heidän sielläoleskelunsa ajalta on merkittävimpana tapahtumana mainittava Esran, uskostaan luopuneen juutalaisen, uskonpalauttaminen. Esra oli sen kievarin isäntä, jossa Jeesus ja hänen seuralaisensa majailivat. Esra lumoutui siitä, että Jeesus lähestyi häntä, ja hän pyysi Jeesusta auttamaan häntä saamaan takaisin Israelin uskon. Hän ilmaisi toivottomuutensa sanomalla: ”Tahdon olla oikea Abrahamin poika, mutta en kykene löytämään Jumalaa.” Jeesus virkkoi: ”Jos todella haluat

the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

130:7.8 (1439.6) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

130:8.1 (1440.1) The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: “I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again.” Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world’s Deliverer.

130:8.2 (1440.2) At Syracuse they spent a full week. The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus’ approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, “I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God.” Said Jesus: “If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already

löytää Jumalan, tuo halu on itsessään todistus siitä, että olet jo löytänyt hänet. Vaikeutesi ei ole siinä, ettet kykene löytämään Jumalaa, sillä Isä on jo löytänyt sinut. Vaikeutesi on yksinkertaisesti siinä, että et tunne Jumalaa. Etkö ole lukenut profeetta Jeremian kirjasta: 'Sinä olet etsivä minua ja löytävä minut, kunhan etsit minua kaikesta sydäimestäsi'? Ja lisäksi vielä, eikö tämä sama profeetta sano myös: 'Ja minä annan sinulle sydämen, jolla sinä minut tunnet; jolla sinä tunnet, että minä olen Herra, ja että sinä olet kuuluva minun kansaani, ja minä olen oleva sinun Jumalasi'? Ja etkö ole lukenut pyhistä kirjoituksista kohtaa, jossa sanotaan: 'Hän kääntää kasvonsa ihmisten puoleen, ja jos joku silloin sanoo: Olen syntiä tehnyt ja väännellyt sen, mikä oikein oli, ja se ei minua hyödyttänyt, niin Jumala on silloin vapauttava pimeydestä tämän ihmisen sielun, ja hän on näkevä valkeuden?' Ja Esra löysi Jumalan, ja se toi hänen sielulleen tyydytyksen. Myöhemmin tämä juutalainen rakennutti yhdessä erään äveriään kreikkalaiskäännynnäisen kanssa Syrakusan ensimmäisen kristillisen kirkon.

Messinaan he pysähtyivät vain yhdeksi päiväksi, mutta se oli kyllin pitkä aika heidän muuttaa yhden pikkupojan elämä. Tämä oli hedelmienkaupustelija, jolta Jeesus osti hedelmiä ja jota hän vuorostaan ravitsi elämän leivällä. Poikanen ei milloinkaan unohtanut Jeesuksen sanoja eikä sitä ystävällistä katsetta, jonka hän näiden sanojen lisäksi sai, kun Jeesus kätensä pojan olalle laskien lausui: "Näkemiin poikaseini, säilytä rohkeutesi sitten kun vartut miehuuteen, ja sitten kun olet ravinnut ruumiisi, opettele myös ravitsemaan sieluasi. Ja Isäni, joka on taivaassa, on oleva kanssasi ja kulkeva edelläsi." Pojasta tuli mitralaisen uskonnon kannattaja, ja myöhemmin hän kääntyi kristinuskoon.

Vihdoin he saapuivat Napoliin ja tunsivat, etteivät he enää olleet kaukana määränpäästään, Roomasta. Gonodilla oli Napolissa toimitettavanaan paljon liikeasioita, ja aina kun Jeesusta ei tarvittu tulkina, hän ja Ganid viettivät vapaa-aikaansa tekemällä tutustumisretkiä kaupunkiin. Ganidista tuli vähitellen taitava huomaamaan henkilöt, jotka näyttivät olevan pulassa. He kohtasivat tässä kaupungissa paljon köyhyyttä ja jakoivat paljon almuja. Mutta Ganid ei milloinkaan käsittänyt Jeesuksen sanojen merkitystä, kun tämä lantin eräälle kerjäläiselle annettuaan kieltäytyi pysähtymästä ja lausumasta tuolle miehelle lohdotuksen sanoja. Jeesus sanoi: "Miksi tuhlatat sanoja sille, joka ei kykene tajuamaan sanomasi merkitystä? Isän henki ei kykene opettamaan eikä pelastamaan sellaista, josta ei ole Jumalan pojaksi." Jeesus tarkoitti sanoa, ettei mies ollut mieleltään normaali, että tältä puuttui kyky vastata hengen johdatukseen.

Napolissa ei sattunut mitään merkittävää

found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?" And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

130:8.3 (1440.3) At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he said: "Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you." The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

130:8.4 (1440.4) At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: "Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship." What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

130:8.5 (1441.1) There was no outstanding experience

kokemusta. Jeesus ja nuori mies seuloivat kaupungin läpikotaisin ja levittivät hymyllään hyvää tuulta satojen miesten, naisten ja lasten keskuuteen.

Sieltä he kulkivat Capuan kautta Roomaan ja pysähtyivät Capuaan kolmeksi päiväksi. Via Appiaa pitkin he kulkivat kuormajuhtiensa rinnalla kohti Roomaa, ja kaikki kolme olivat innokkaita näkemään tämän imperiumin valtiattaren ja koko maailman suurimman kaupungin.

in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

130:8.6 (1441.2) From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

Luku 131. Maailman uskonnot

⇨ 130

Urantia-kirjan

132 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 131 MAAILMAN USKONNOT

Osiot

- Johdanto**
1. Kyyninen koulukunta
  2. Juudaismi
  3. Buddhalaisuus
  4. Hindulaisuus
  5. Zarathustralaisuus
  6. SUDUALAISUUS (JAINALAISUUS)
  7. Shinto
  8. Taolaisuus
  9. Konfutselaisuus
  10. ”Meidän uskontomme”

PAPER 131 THE WORLD’S RELIGIONS

SECTIONS

- Introduction**
1. Cynicism
  2. Judaism
  3. Buddhism
  4. Hinduism
  5. Zoroastrianism
  6. Suduanism (Jainism)
  7. Shinto
  8. Taoism
  9. Confucianism
  10. “Our Religion”

Johdanto

JEESUKSEN, Gonodin ja Ganidin Aleksandriassa-oleskelun aikana tämä nuori mies käytti paljon aikaansa ja melkoisen summan isänsä rahoja laatiakseen kokoelman niistä maailman uskontoihin sisältyvistä opetuksista, jotka käsittelevät Jumalaa ja hänen suhteitaan kuolevaiseen ihmiseen. Ganid turvautui yli kuudenkymmenen oppineen kielenkääntäjän palveluksiin laatiessaan tätä yhteenvedoa Jumaluksia koskevista maailman uskontojen opinkappaleista. Ja tehtäköön nyt tämän esityksen sivuilla selväksi, että kaikki nämä monoteismeja esille tuovat opetukset olivat suurelta osaltaan joko suoraan tai epäsuorasti peräisin niiden Makiventa Melkisedekin lähetyssaarnaajien julistuksista, jotka lähtivät Saalemin keskuksesta maailman ääriin levittämään oppia yhdestä Jumalasta — Kaikkein Korkeimmasta.

Seuraavaksi esitämme tiivistelmän Ganidin Aleksandriassa ja Roomassa laatimasta käsikirjoituksesta, joka hänen kuolemansa jälkeen

INTRODUCTION

131:0.1 (1442.1) DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father’s money making a collection of the teachings of the world’s religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

131:0.2 (1442.2) There is presented herewith an abstract of Ganid’s manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was

säilyi Intiassa satojen vuosien ajan. Hän ryhmitteli aineistonsa kymmenen otsikon alle seuraavasti:

preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads, as follows:

1. KYYNINEN KOULUKUNTA

Ellei oteta lukuun juutalaisten uskonnossa säilyneitä opetuksia, niin se, mitä Melkisedekin oppilaiden opetuksista oli jäljellä, säilyi parhaiten kynnikkojen opinkappaleissa. Ganidin valikoimaan sisältyivät seuraavat ajatukset:

”Jumala on korkein kaikista; hän on taivaan ja maan Kaikkein Korkein. Jumala on täydelliseksi saatettu ikuisuuden kehä, ja hän hallitsee universumien universumia. Hän on taivaitten ja maan ainoa luoja. Kun hän jotakin säätää, se on. Jumalamme on ainoa Jumala, ja hän on armahtavainen ja laupias. Kaikki, mikä on ylevää, pyhää, totta ja kaunista, on niin kuin meidän Jumalamme. Kaikkein Korkein on taivaan ja maan valkeus; hän on idän ja lännen, pohjoisen ja etelän Jumala.

”Vaikka maa katoaisi, pysyisivät loistavat Korkeimman kasvot majesteettisuudessa ja kunniaassa. Kaikkein Korkein on ensimmäinen ja viimeinen, kaiken alku ja loppu. Ei ole muuta Jumalaa kuin tämä ainoa Jumala, ja hänen nimensä on Totuus. Jumala on itsestään olemassa oleva, eikä hänessä ole kiivautta eikä vihamielisyyttä; hän on kuolematon ja infinittinen. Jumalamme on kaikkeen kykenevä ja määrättömän antelias. Vaikka hän ilmeneekin monella tavalla, palvomme vain Jumalaa itseään. Jumala tietää kaiken — meidän salaisuutemme ja julkituomisemme. Hän tietää myös, minkä me itse kukin ansaitsemme. Ei ole mitään hänen mahtinsa veroista.

”Jumala tuo rauhan, ja hän suojelee uskollisesti kaikkia, jotka häntä pelkäävät ja häneen luottavat. Hän suo pelastuksen kaikille, jotka häntä palvelevat. Koko luomakunnan olemassaolo on Kaikkein Korkeimman voiman varassa. Hänen jumalallinen rakkautensa kumpuaa hänen voimansa pyhydestä, ja kiintymys syntyy hänen suuruutensa mahdista. Kaikkein Korkein on säätänyt, että ruumis ja sielu muodostavat yhden kokonaisuuden, ja hän on varustanut ihmisen omalla hengellään. Mitä ihminen tekee, sen täytyy päättyä, mutta mitä Luoja tekee, se jatkuu ikuisesti. Tietomme karttuu sitä mukaa kuin ihminen kokee, mutta viisauden saamme Kaikkein Korkeimman mietiskelystä.

”Jumala lähettää sateen maan päälle, hän panee auringon loistamaan orastavan viljan ylle, ja hän antaa meille runsaan sadon tämän elämän hyvyksiä ja ikuisen pelastuksen maailmassa, joka on tuleva. Jumalamme valta on suuri; hänen nimensä on Ylevä, ja hänen olemuksensa on

1. CYNICISM

131:1.1 (1442.3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

131:1.2 (1442.4) “God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) “Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) “God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) “God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable.

käsittämätön. Kun olet sairas, juuri Kaikkein Korkein sinut parantaa. Jumala on täynnä hyvyyttä kaikkia ihmisiä kohtaan; Kaikkein Korkeimmassa meillä on verraton ystävä. Hänen armonsa tunkeutuu kaikkialle, ja hänen hyvyytensä sulkee syliilynsä kaikki sielut. Kaikkein Korkein on muuttumaton, ja hän on auttajamme jokaisena hädän hetkenä. Käännytpä rukoillessasi mille taholle tahansa, siellä ovat Kaikkein Korkeimman kasvot ja Jumalamme kuuleva korva. Ihmisiltä voit piiloutua, mutta et Jumalalta. Jumala ei ole meistä kaukana, hän on läsnä kaikkialla. Jumala tunkeutuu kaikkialle, ja hän elää sen ihmisen sydämessä, joka pelkää hänen pyhää nimeään. Luomakunta on Luoja ja Luoja on luomakunnassaan. Etsimme Kaikkein Korkeinta ja sitten löydämmekin hänet omasta sydämestämme. Etsit rakasta ystävää ja löydätkin hänet sielusi sisältä.

”Ihminen, joka tuntee Jumalaa, pitää kaikkia ihmisiä vertaisinaan, he ovat hänen veljiään. Jotka ovat itsekkäitä; jotka eivät piittaa lihaa ja verta olevista veljistään, saavat palkaksensa vain kyllästymisen. Jotka rakastavat lähimmäisiään ja joilla on puhdas sydän, tulevat näkemään Jumalan. Jumala ei koskaan unohda vilpittömyyttä. Hän opastaa sydämetään vilpittömät totuuteen, sillä Jumala on totuus.

”Heittäkää erhe pois elämästänne ja voittakaa paha elävää totuutta rakastamalla. Kaikissa ihmissuhteissanne maksakaa paha hyvällä. Herra Jumala on armelias ja rakastava; hän on anteeksiantavainen. Rakastakaamme Jumalaa, sillä hän on ensin meitä rakastanut. Jumalan rakkauden avulla ja hänen armonsa kautta me pelastumme. Köyhät ja rikkaat ovat veljiä. Jumala on heidän Isänsä. Älä tee muille sitä pahaa, jota et soisi itsellesi tehtävän.

”Kutsukaa kaikkina aikoina hänen nimeään, ja niin kuin te uskotte hänen nimeensä, niin tulevat teidän rukouksenne kuulluiksi. Miten onkaan suuri kunnia palvota Kaikkein Korkeinta! Kaikki maailmat ja kaikki universumit palvovat Kaikkein Korkeinta. Ja liittäkää kaikkiin rukouksiinne kiitokset — nouskaa palvomaan. Rukouksentäyteinen palvonta karttaa pahaa ja kieltää synnin. Ylistäkäämme kaikkina aikoina Kaikkein Korkeimman nimeä. Ihminen, joka ottaa suojakseen Kaikkein Korkeimman, kätkee vajavaisuutensa universumilta. Kun seisot puhtain sydämin Jumalan edessä, koko luomakunnassa ei ole mitään, mitä pelkäisit. Kaikkein Korkein on niin kuin rakastava isä ja äiti; hän totisesti rakastaa meitä, lapsiaan maan päällä. Jumalamme on antava meille anteeksi ja ohjaava askelemme pelastuksen teille. Hän on tarttuva meitä kädestä ja johdettava meidät tykönsä. Jumala pelastaa ne, jotka häneen luottavat; hän ei pakota ihmistä palvelemaan nimeään.

When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us; he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) “The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) “In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God’s love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) “At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

"Jos Kaikkein Korkeimman usko on astunut sisälle sydämeesi, silloin pysyt pelosta vapaana kaikki elosi päivät. Älä harmittele sitä, että jumalattomilla on menestystä; älä pelkää niitä, jotka hautovat pahaa; anna sielun kääntyä pois synnistä ja pane koko luottamuksesi pelastuksen Jumalaan. Vaeltavan kuolevaisen uupunut sielu löytää ikuisen levon Kaikkein Korkeimman käsivarsilla, viisas kaipaa jumalalliseen syleilyyn, maan lapsi halajaa Universaalisen Isän käsivarsien turvallisuutta. Jalo ihminen etsii sitä suurenmoista tilaa, jossa kuolevaisen sielu sekoittuu Korkeimman henkeen. Jumala on oikeudenmukainen: hedelmät, jotka meiltä jäävät tämän maailman istutuksiltamme saamatta, saamme seuraavassa maailmassa."

2. JUUDAISMI

Palestiinan keeniläiset pelastivat unohdukselta suuren osan Melkisedekin opetuksista, ja näistä muistiinmerkinnöistä — sellaisina kuin juutalaiset olivat ne säilyttäneet ja niitä muunnelleet — Jeesus ja Ganid keräsivät seuraavan valikoiman:

"Alussa loi Jumala taivaat ja maan ja kaiken niissä olevan. Ja katso, kaikki, mitä hän oli luonut, oli sangen hyvää. Herra, hän on Jumala; hänen lisäksi ei ole muita jumalia, ei ylhäällä taivaassa eikä alhaalla maan päällä. Siksi sinun tulee rakastaa Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi. Maa on oleva täynnä tietoa Herrasta, niin kuin vedet peittävät meren. Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, ja taivaanvahvuus kertoo hänen kättensä työstä. Päivä tulee päivän perästä puhetta pitäen, yö tulee yön jälkeen tietoa osoittaen. Ei ole puhetta eikä kieltä, jossa niiden ääni ei kuuluisi. Mitä Herra teki, on suurenmoista, ja viisaudessa hän on kaiken tehnyt; Herran suuruus on tutkimaton. Hän tietää tähtien luvun; hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä.

"Suuri on Herran voima ja rajaton on hänen ymmärryksensä. Näin sanoo Herra: 'Niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, niin paljon ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne.' Jumala paljastaa sen, mikä on syvyyksissä, ja sen, mikä on salassa, sillä valkeus on hänen tykönään. Herra on armahtavainen ja laupias; hän on pitkämielinen, ja hyvyttä ja totuutta hänessä on ylen määrin. Herra on hyvä ja oikeamielinen; nöyriä hän ohjaa oikeuden mukaan. Kokeile ja huomaa, että Herra on hyvä! Siunattu on ihminen, joka Jumalaan luottaa. Jumala on turvamme ja väkevyytemme, hän on aina paikalla, kun olemme pulassa.

"Iankaikkisesta iankaikkiseen pysyy Herran armo niiden päällä, jotka häntä pelkäävät, ja hänen

131:1.9 (1443.5) "If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next."

2. JUDAISM

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) "In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) "The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: 'As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.' God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him

vanhurskautensa saavat tuntea vielä lastemme lapsetkin. Jumala on laupias ja sääliväinen. Herra on hyvä kaikille, ja hänen laupias armeliaisuutensa lepää koko hänen luomakuntansa yllä; hän parantaa ne, joiden sydän on murtunut, ja sitoo heidän haavansa. Minne minä pakenisin Jumalan henkeä? Minne minä pääsisin, ettei Jumala siellä olisi? Näin sanoo se Korkea ja Ylhäinen, joka asuu ikuisuudessa ja jonka nimi on Pyhä: 'Minä asun korkeassa ja pyhässä paikassa; minä asun myös hänen luonaan, jonka sydän on murtunut ja jolla on nöyrä henki!' Kukaan ei voi piiloutua Jumalaltamme, sillä hän täyttää taivaan ja maan. Iloitkoot taivaat ja riemuitkoon maa. Sanokoot kaikki kansakunnat: Herra hallitsee! Kiittäkää Jumalaa, sillä hänen armonsa ei ikinä lopu.

"Taivaat julistavat Jumalan vanhurskautta, ja koko kansa on nähnyt hänen kunniansa. Meidät on luonut Jumala, itse emme itseämme luoneet; me olemme hänen kansansa, hänen laidunmaidensa lampaat. Hänen armonsa on iankaikkinen, ja hänen totuutensa pysyy kaikille sukupolville. Jumalamme on vallanpitäjä kansakuntien keskuudessa. Täytyköön maa hänen kunniastaan! Oi, jospa ihmiset ylistäisivät Herraa hänen hyvytensä takia ja niiden ihmeellisten lahjojen tähden, jotka hän on ihmisten lapsille antanut!

"Jumala on tehnyt ihmisestä vähän jumalallista vähäisemmän ja kruunannut hänet rakkaudella ja armolla. Herra tietää vanhurskaiden tien, mutta jumalattomien tie tulee hävityksi. Herran pelko on viisauden alku; Korkeimman tunteminen on ymmärtämistä. Näin sanoo Kaikkivaltias Jumala: 'Kulje edelläni ja ole täydellinen.' Älä unhota, että ylpeys käy turmion edellä ja ylimielisyyden henki lankeemuksen edellä. Joka hallitsee oman henkensä, on mahtavampi kuin se, joka valloittaa kaupungin. Näin sanoo Herra Jumala, Pyhä: 'Palaamalla hengelliseen lepoon olet pelastuva; hiljaisuudessa ja luottavaisuudessa on oleva väkevyytesi.' Jotka käyvät Herran puheilla, elvyttävät voimansa; he nousevat korkeuksiin kuin kotkat. He juoksevat eivätkä väsy; he kävelevät eivätkä näänny. Herra on päästävä sinut lepoon pelostasi. Näin sanoo Herra: 'Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi. Älä kauhistu, sillä minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua; minä autan sinua; totisesti, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.'

"Jumala on meidän Isämme; Herra on meidän lunastajamme. Herra on luonut universumin sotajoukot, ja ne kaikki ovat hänen varjeluksessaan. Hänen vanhurskautensa on vuorten kaltainen ja hänen tuomionsa kuin suuri syvyys. Hän panee meidät juomaan ilojensa virrasta, ja hänen valkeudessaan me näemme valkeuden. On ihanaa kiittää Herraa ja laulaa ylistystä Kaikkein Korkeimmalle, osoittaa rakastavaisuutta aamulla ja jumalallista

and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: 'I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!' None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) "The heavens declare God's righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

131:2.7 (1445.1) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his

uskollisuutta joka ilta. Jumalan valtakunta on iankaikkinen valtakunta, ja hänen herruutensa jatkuu sukupolvesta sukupolveen. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille riityville hän vie minut lepäämään, virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut vanhurskauden teille. Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en minä mitään pahaa pelkäisi, sillä Jumala on minun kanssani. Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaikkina elinpäivinäni; ja minä saan asua Herran huoneessa iankaikkisesti.

"Jahve on minun pelastukseni Jumala, niinpä minä panen luottamukseni jumalalliseen nimeen. Luotan Herraan koko sydämeistäni; en nojaudu omaan ymmärrykseeni. Minne tahansa kuljenkin, minä tunnustan hänet, ja hän on ohjaava kulkuani. Herra on uskollinen, hän pitää sanansa niille, jotka häntä palvelevat; oikeudenmukaiset elävät siitä, että hän uskoo heihin. Ellet menesty, johtuu se siitä, että synti makaa kynnykselläsi; ihmiset korjaavat sitä pahaa, jonka he maahan kyntävät ja sen synnin, jonka he peltoon kylvävät. Älä hermoile pahantekijöiden tähden. Jos kunnioitat paatunusta sydämessäsi, ei Herra sinua kuuntele; jos teet syntiä Jumalaa vastaan, rikot myös omaa sieluasi vastaan. Jumala tuo tuomiolle jokaisen ihmisen teot kaikkine salaisuuksineen, olkoot ne hyviä tai pahoja. Niin kuin ihminen sydämessään ajattelee, sellainen hän on.

"Herra on lähellä kaikkia, jotka hänen puoleensa vilpittömästi ja totuudellisesti kääntyvät. Itku voi kestää koko yön, mutta ilo tulee aamulla. Iloinen sydän lääkitsee kuin lääke. Mitään hyvää ei Jumala kiellä niiltä, jotka vaeltavat rehdisti. Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä muuta velvollisuutta ihmisellä ei ole. Näin sanoo Herra, joka loi taivaat ja joka muovaili maan: 'Paitsi minua, muuta Jumalaa ei ole, oikeudenmukaista Jumalaa ja pelastajaa. Maan kaikilla ääriillä asuvaiset, katsokaa minun puoleeni ja olette pelastetut. Jos etsit minua, niin sinä olet löytävä minut, jos etsit minua kaikesta sydämeistäsi.' Nöyrät perivät maan ja he saavat riemuita rauhan yltäkyläisyydestä. Joka synnin kylvää, se kauheuden korjaa; joka tuulen kylvää, se myrskyn niittää.

"Niin tulkaa, selvitelkäämme asiat keskenämme', sanoo Herra, 'vaikka syntinne olisivat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi. Vaikka ne olisivat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi.' Mutta pahoille ei mitään rauhaa ole; sinun syntisi ovat syynä siihen, miksi hyvydet ovat sinua karttaneet. Jumala on minun kasvoillani näkyvä terveys ja sieluni tuntema ilo. Ikiaikojen Jumala on minun väkevyyteni; hän on meidän asuinsijamme, ja allamme ovat iankaikkiset käsivarret. Herra on lähellä niitä, joiden sydän on murtunut; hän pelastaa kaikki, joissa on lapsen

dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) "Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) "The Lord is near all who call upon him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) "'Come now, let us reason together,' says the Lord, 'Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.' But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous

henki. Monenmoiset ovat vanhurskaan koettelemukset, mutta Herra vapauttaa hänet niistä kaikista. Usko kulkusi Herran haltuun, luota häneen ja hän on saattava sen päätökseen. Se, joka asuu Kaikkein Korkeimman salaisessa paikassa, on pysyvä Kaikkivaltiaan luoman varjon alla.

”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi; älä kanna kaunaa kenellekään. Kenellekään älä tee sellaista, mitä vihaat. Rakasta veljeäsi, sillä Herra on sanonut: 'Minä olen rakastava lapsiani ylenpalttisesti.' Oikeudenmukaisten polku on kuin säteilevä valkeus, joka loistaa kirkkaammin ja kirkkaammin, kunnes se on kuin täysi päivä. Ne, jotka ovat viisaita, loistavat kuin taivaankannen kirkkaus, ja ne, jotka käännöttävät monet vanhurskauteen, sädehtivät kuin tähdet, aina ja ikuisesti. Hylätköön syntinen pahat tapansa ja väärämielinen kapinalliset ajatuksensa. Herra sanoo: 'Palatkoot he minun tyköni, ja minä olen armahtava heidät; minä suon yltäkyllin anteeksiantamusta.'

”Näin sanoo Jumala, taivaan ja maan luoja: 'Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat minun lakiani. Minun käskyni ovat: Sinun tulee rakastaa minua kaikesta sydäimestäsi; älä pidä muita jumalia minun edelläni; älä turhaan lausu minun nimeäni; muista sapatinpäivä pitääksesi sen pyhänä; kunnioita isääsi ja äitiäsi; älä tapa; älä tee huorin; älä varasta; älä lausu väärää todistusta; äläkä himoitse.'

”Ja kaikille, jotka rakastavat Herraa yli kaiken ja lähimmäisiään niin kuin itseään, sanoo taivaan Jumala: 'Minä olen lunastava sinut haudasta; minä pelastan teidät kuolemasta. Minä olen oleva teidän lapsillenne armelias siinä kuin oikeudenmukainenkin. Enkö minä olekin sanonut luoduistani, jotka ovat maan päällä, että te olette elävän Jumalan poikia? Ja enkö minä ole rakastanut teitä iankaikkisella rakkaudella? Enkö olekin kehottanut teitä, että teistä tulisi minun kaltaisiani ja asuisitte ikuisesti kanssani Paratiisissa?'

3. BUDDHALAISUUS

Ganid järkyttyi huomattessaan, miten lähelle buddhalaisuus tuli sellaista uskontoa, joka oli suurenmoinen ja kaunis, mutta josta puuttui Jumala ja joka oli vailla persoonallista ja universaalista Jumaluutta. Jonkin muistiinmerkinnän hän kuitenkin löysi eräistä aikaisemmista uskomuksista, ja niissä heijastui jotakin niiden Melkisedekin lähettämien uskonlevittäjien vaikutuksesta, jotka jatkoivat toimintaansa Intiassa aivan Buddhan aikoihin asti. Jeesus ja Ganid keräsivät buddhalaisesta kirjallisuudesta seuraavat lausumat:

man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:2.11 (1445.5) “Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: ‘I will love my children freely.’ The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: ‘Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.’

131:2.12 (1446.1) “Says God, the creator of heaven and earth: ‘Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.’

131:2.13 (1446.1) “And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: ‘I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?’”

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

"Puhtaasta sydäimestä on ilo pulppuava Infinitiiselle; koko olemukseni on oleva sovinnossa tämän ylimaallisen riemun kanssa. Tyytyväisyys täyttää sieluni ja sydämeni tulvehtii levollisen luottamuksen autuutta. Minussa ei ole pelkoa; olen vapaa huolista. Olen turvassa, eivätkä viholliseni voi minua hätyyttää. Olen tyytyväinen siihen, mitä luottavaisuuteni on tuonut mukanaan. Olen huomannut, että Kuolemattoman luokse on helppo päästä. Pyydän rukouksissani uskoa, joka tukisi minua pitkällä matkallani; tiedän, ettei tuonpuoleisesta tuleva usko jätä minua pulaan. Tiedän, että veljeni menestyvät, jos heitä elähdyttää Kuolemattoman usko, sama usko, joka luo vaatimattomuutta, rehtiä, viisautta, rohkeutta, tietoa ja peräänantamattomuutta. Luopukaamme murheesta ja hylätkäämme pelko. Pitäkäämme uskon avulla kiinni todellisesta oikeamielisyydestä ja aidosta miehekkyydestä. Oppikaamme mietiskelemään oikeudenmukaisuutta ja armoa. Usko on ihmisen todellinen rikkaus; se on se ominaisuus, jota sanotaan hyveeksi ja kunniaksi.

"Epäoikeudenmukaisuus on halveksittavaa; synty on inhottavaa. Paha on alentavaa, haudoitpa sitä ajatuksissasi tai toitpa sen julki teoissasi. Tuska ja murhe seuraavat pahuuden polulla niin kuin tomu seuraa tuulta. Onnellisuus ja mielenrauha seuraavat ajatuksen puhtautta ja hyveellistä elämää niin kuin varjo seuraa aineellisten olevaisten substanssia. Paha on väärään suunnatun ajattelun hedelmä. On pahuutta, jos näkee syntiä, missä syntiä ei ole; jos ei näe syntiä, missä syntiä on. Paha on väärin oppien tie. Jotka karttavat pahaa nähden asiat sellaisina kuin ne ovat, saavat ilon siitä, että he näin ottavat omakseen totuuden. Inhotkaa syntiä ja tehkää sillä loppu kurjuudestanne. Kun kohotat katseesi Ylevään, käänny koko sydäimestäsi pois synnistä. Älä puolustele pahaa; älä keksi veruketta synnille. Pyrkimällä hyvittämään aikaisemmat syntisi hankit voimaa vastustaaksesi tulevia synnin houkutuksia. Itsehillintä syntyy katumuksesta. Mitään, mihin olet syyllistynyt, älä jätä tunnustamatta Ylevälle.

"Hyväntuulisuus ja ilo ovat palkka teoista, jotka on tehty hyvin ja Kuolemattoman kunniaksi. Yksikään ihminen ei voi riistää sinulta oman mielesi vapautta. Kun uskontosi usko on vapauttanut sydämesi, kun mieli on asettunut ja liikumaton kuin vuori, silloin on sielun rauha soljuva tynestä kuin suuri virta. Jotka ovat varmat pelastuksestaan, ovat iäti vapaat himosta, kateudesta, vihasta ja rikkauten harhoista. Vaikka usko onkin paremman elämän energia, on sinun kuitenkin sisukkuudella hankittava oma pelastuksesi. Jos haluat olla varma lopullisesta pelastumisestasi, varmistaudu silloin siitä, että koetat vilpittömästi noudattaa kaikkea, mikä on oikeamielistä. Viljele sitä sydämen

131:3.2 (1446.4) "Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:3.3 (1446.5) "Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:3.4 (1447.1) "Cheerfulness and gladness are the rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs

vakuuttuneisuutta, joka kumpuaa sisimmästä, ja tule sillä keinoin nauttimaan ikuisen pelastuksen hurmiosta.

"Kukaan sellainen uskonharjoittaja ei voi toivoakaan saavuttavansa kuolemattoman viisauden mukanaan tuomaa valaistumista, joka tarrautuu laiskuuteensa, vetelyyteensä, voimattomuuteensa, toimettomuuteensa, julkeuteensa ja itsekkyyteensä. Mutta jokainen, joka — jo kun hän vielä elää maan päällä — on huomaavainen, järkevä, harkitseva, harras ja vilpitön, saattaa saavuttaa suurenmoisen valaistumisen, jonka jumalallisen viisauden rauha ja vapaus tuovat mukanaan. Muista, että jokainen teko on saava palkkansa. Paha johtaa suruun, ja synti päättyy tuskaan. Ilo ja onni ovat hyvän elämän seuralaisia. Jopa pahantekijälläkin on armonaikansa, ennen kuin hänen pahojen tekojensa hedelmät kypsyvät, mutta se hetki koittaa väijäämättä, jolloin pahojen tekojen sato täysimääräisenä korjataan. Älköön kukaan suhtautuko syntiin huolettomasti ja sanoko sydämessään: 'Väärintekemisestä koituva rangaistus ei tule lähelleni.' Mitä sinä teet, se tehdään sinulle; se on viisas tuomio. Jos teet vääryyttä kanssaihmisillesi, se on osuva omaan nilkkaasi. Luotu ei pääse pakoon sitä, mihin hänen tekonsa hänet vievät.

"Houkkio on sanonut sydämessään: 'Paha ei minua tavoita'; mutta turvallisuus saavutetaan, vasta kun sielu janoaa nuhdetta ja mieli etsii viisautta. Viisas ihminen on jalo sielu, joka on ystävällinen vihollistensa keskellä, levollinen levottomien joukossa ja antelias ahneiden parissa. Itserakkaus on kuin rikkaruoho kauniilla vainiolla. Itsekkyytys johtaa murheeseen; alituinen huoli tappaa. Asettunut mieli tuottaa onnellisuutta. Sotureista suurin on se, joka voittaa ja kukistaa itsensä. Malti kaikessa on hyväksi. Vain se on suurenmoinen ihminen, joka arvostaa hyvettä ja täyttää velvollisuutensa. Älä anna suuttumuksen ja vihan hallita itseäsi. Älä puhu kenestäkään tylästi. Tyytyväisyys on suurin rikkaus. Mikä viisaasti annetaan, on hyvin säästetty. Älä tee muille sellaista, mitä et soisi tehtävän itsellesi. Maksa paha hyvällä; voita paha hyvällä.

"Oikeamielinen sielu on toivottavampi kuin on koko maanpiirin hallitsijan valta. Vilpittömyys päättyy kuolemattomuuteen; ajattelemattomasti eletty elämä päättyy kuolemaan. Jotka ovat tosissaan, eivät kuole; ajattelemattomat ovat jo nyt kuolleita. Autuita ovat ne, joilla on ymmärrys tilasta, jossa ei ole kuolemaa. Jotka kiduttavat eläviä, löytävät tuskin onnea kuoleman jälkeen. Epäitsekäät menevät taivaaseen, jossa he riemuitsevat loputtoman anteliaisuuden autuudessa ja jossa heidän jalo anteliaisuutensa aina vain enentyy. Jokainen kuolevainen, joka ajattelee oikeamielisesti, joka puhuu ylevästi ja toimii epäitsekäästi, saa sen lisäksi, että hän

from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:3.5 (1447.2) "No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: 'The penalty of wrongdoing shall not come near me.' What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:3.6 (1447.3) "The fool has said in his heart, 'Evil shall not overtake me'; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:3.7 (1447.4) "A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the

nauttii hyveestä jo täällä tämän lyhyen elämän aikana, myös jatkaa taivaan iloista nauttimista, sen jälkeen kun ruumis on hajonnut.”

delights of heaven.”

4. HINDULAIKUUS

Melkisedekin lähetyssaarnaajat veivät opetuksen yhdestä Jumalasta kaikkialle, minne he matkasivat. Yhdessä muiden ja varhaisempien käsitysten kanssa monia tämän monoteistisen opin aineksia liitettiin myöhempien aikojen hindulaisuuden opetuksiin. Jeesus ja Ganid valitsivat siitä seuraavat katkelmat:

”Hän on suuri Jumala, joka tavalla korkein. Hän on Herra, joka sulkee piiriinsä kaikki olevaiset. Hän on universumien universumin luoja ja säätelijä. Jumala on yksi Jumala; hän on yksin ja itseksensä; hän on ainoa. Ja tämä ainoa Jumala on Luojamme ja se, minne sielu viimein päätyy. Korkein on sanoin kuvaamattoman loistava; hän on Valojen Valo. Tämä jumalallinen valo valaisee jokaisen sydämen ja jokaisen maailman. Jumala on suojelijamme — hän seisoo luotujensa rinnalla — ja niistä, jotka oppivat tuntemaan hänet, tulee kuolemattomia. Jumala on energian suuri lähde; hän on Suuri Sielu. Hänen universaalinen herruutensa kattaa kaiken. Tämä ainoa Jumala on rakastava, kunniakas ja ylistettävä. Jumalamme on voimassaan verraton, ja hänen asuinsijansa on yliverinen. Tämä kiistämätön Persoona on ikuinen ja jumalallinen; hän on aikojen alusta taivaan Herra. Kaikki profeetat ovat tervehtineet häntä, ja hän on ilmoittanut itsensä meille. Palvomme häntä. Oi, Korkein Persoona, olentojen alkulähde, luomakunnan Herra ja maailmankaikkeuden hallitsija, paljasta meille, luoduillesi, se voima, jolla pysyt läsnä olevana! Jumala on tehnyt auringon ja tähdet; hän on kirkas, puhdas ja itsestään olemassa oleva. Hänen ikuinen tietämyksensä on jumalallisen viisasta. lankaikkiseen ei paha tunkeudu. Koska maailmankaikkeus sai Jumalasta alkunsa, sen mukaisesti hän myös sitä hallitsee. Hän on luomakunnan syy, ja sen tähden kaikki olevaiset perustuvat häneen.

”Jumala on jokaisen hyvän ihmisen varma turva hädän hetkellä; Kuolematon kantaa huolta koko ihmiskunnasta. Jumalan pelastus on väkevä, ja hänen hyvytensä on armollista. Hän on rakastava suojelija, siunattu puolustaja. Sanoo Herra: ’Minä asun heidän omassa sielussaan viisauden lamppuna. Minä olen loistavien loistavuus, hyvien hyvyys. Missä kaksi tai kolme kokoontuu, siellä minäkin olen.’ Luotu ei pääse Luojan läsnäoloa pakoon. Herra laskee jopa jokaisen kuolevaisen silmien loputtomat räpäytykset; ja palvomme tätä jumalallista Olentoa erottamattomana seuralaisena. Hän vallitsee kaikkialla, hän on antelias, hän on läsnä kaikkialla

4. HINDUISM

131:4.1 (1447.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) “He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) “God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God’s salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: ‘I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.’ The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal’s eyes; and we worship this divine Being as our inseparable companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our

ja hän on loputtoman hyvä. Herra on hallitsijamme, turvamme ja korkein valvojamme, ja hänen ikaikainen henkensä asuu kuolevaisen sielun sisimmässä. Paheen ja hyveen Ikuinen Todistaja asuu ihmisen sydämessä. Mietiskelkäämme kauan ihailtavaa ja jumalallista Eloonherättäjää; ohjatkoon hänen henkensä ajatuksiimme viimeiseen asti. Johda meidät tästä epätodellisesta maailmasta todelliseen! Johda meidät pimeydestä valoon! Opasta meidät kuolemasta kuolematomuuteen!

”Kaikesta vihasta puhdistetuin sydämin palvokaamme lankaikkista. Jumalamme on rukouksen Herra; hän kuulee lastensa huodon. Alistakoot kaikki ihmiset tahtonsa hänelle, Päättäväiselle. Iloitkaamme rukouksen Herran anteliaisuudesta. Tehkää rukouksesta lähin ystävänne ja palvonnasta sielunne tuki. ’Jospa vain tahtoisitte palvoa minua rakkaudessa’, sanoo lankaikkinen, ’niin annan teille viisauden, jolla pääsette luokseni, sillä minun palvontani on kaikkien luotujen yhteinen hyve.’ Jumala tuo synkkämielisille valon, ja hän antaa voiman voimattomille. Koska Jumala on väkevä ystävämme, emme enää pelkää. Ylistämme koskaan kukistamattoman Valloittajan nimeä. Palvomme häntä, sillä hän on ihmisen uskollinen ja ikuinen auttaja. Jumala on luotettava johtajamme ja pettämätön opastajamme. Hän on taivaan ja maan suuri vanhempi, jolla on rajattomasti energiaa ja loputtomasti viisautta. Hänen kirkkautensa on ylevää, ja hänen kauneutensa on jumalallista. Hän on maailmankaikkeuden ylin turva ja iäisen lain muuttumaton vartija. Jumalamme on elämän Herra ja kaikkien ihmisten Lohduttaja; hän rakastaa ihmiskuntaa ja auttaa hädässä olevia. Hän on antanut meille elämän, ja hän on ihmiskatraiden Hyvä Paimen. Jumala on isämme, veljemme ja ystävämme. Ja halajamme tuntea tämän Jumalan sisimmässämme.

”Olemme oppineet lisäämään uskoamme sydämemme kaipausten kautta. Olemme saaneet viisautta aistejamme hillitsemällä, ja viisauden avulla olemme kokeneet rauhan Korkeimmassa. Joka on täynnä uskoa, palvoo totisesti, kun hänen sisin minuutensa suuntautuu Jumalaan. Jumalamme kantaa taivaita kuin ne olisivat viitta; hän asuu myös kuudessa muussa kaukaisuusiin ulottuvassa universumissa. Hän on korkein kaikista ja kaikissa. Pyydämme Herralta hartaasti anteeksi kaikkia rikkomuksiimme kaltaisiamme kohtaan; ja haluaisimme antaa ystävällemme vapahduksen vääryydestä, jonka hän on meille tehnyt. Henkemme inhoaa kaikkea pahaa; sen tähden, oi Herra, vapauta meidät kaikesta synnin saastasta. Rukoilemme Jumalaa, koska hän lohduttaa, suojelee ja pelastaa — häntä, joka meitä rakastaa.

”Maailmankaikkeuden Vartijan henki käy

ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man's heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

131:4.4 (1448.3) “With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. 'If you will but worship me in love,' says the Eternal, 'I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.' God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

131:4.5 (1448.4) “We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:4.6 (1449.1) “The spirit of the Universe Keeper

yksinkertaisen luodun sieluun. Se ihminen on viisas, joka palvoo Ainoata Jumalaa. Täydellisyyteen pyrkivien pitää toden totta tuntea Korkein Herra. Se ei koskaan pelkää, joka tuntee Korkeimman autuaallisen turvallisuuden, sillä Korkein sanoo häntä palveleville: 'Älkää pelätkö, sillä olen kanssanne.' Kaitselmuksen Jumala on Isämme. Jumala on totuus. Ja Jumala haluaa, että hänen luotunsa ymmärtäisivät hänet — tuntisivat lopulta totuuden täysimääräisesti. Totuus on ikuinen; se ylläpitää maailmankaikkeuden. Olkoon yhdistyminen Korkeimpaan korkein halumme. Suuri Valvoja on kaikkien olevaisten alkuunpanija — kaikki juontuu hänestä. Ja tässä on koko velvollisuus: Älkää salliko yhdenkään ihmisen tehdä toiselle sellaista, mitä hän itse inhoaisi; älkää kantako kaunaa; älkää sivaltaako sitä, joka sivaltaa teitä; voittakaa suuttumus armeliaisuudella ja kukistakaa viha hyväntahtoisuudella. Ja kaikki tämä meidän pitäisi tehdä siksi, että Jumala on hyväntahtoinen ystävä ja laupias isä, joka antaa anteeksi kaikki maiset rikkomuksemme.

"Jumala on Isämme, maa on äitimme ja universumi on synnyinpaikkamme. Ilman Jumalaa sielu on vanki; Jumalan tunteminen päästää sielun vapaaksi. Jumalaa mietiskelemällä, häneen liittymällä, päästään vapauteen pahan harhoista ja saavutetaan lopulta pelastus kaikista aineellisista kahleista. Kun ihminen on käärivä avaruuden rullalle niin kuin nahanpalan, silloin pahuus loppuu, sillä ihminen on löytänyt Jumalan. Oi Jumala, pelasta meidät niistä kolmesta pahasta, jotka vievät helvettiin: himosta, vihasta ja kateudesta! Oi sielu, vyötä itsesi kuolemattomuudesta käytävään henkiseen taisteluun! Kun kuolevaisena eletävän elämän loppu koittaa, älä silloin epäröi hylätä tätä ruumista, kun se kumminkin vaihdetaan hahmoon, joka on soveliaampi ja kauniimpi, ja kun kuitenkin heräät Korkeimman ja Kuolemattoman valtakunnissa, joissa ei pelkoa, murhetta, nälkää, janoa tai kuolemaa ole. Jumalan tunteminen on kuoleman siteiden katkomista. Jumalaa tunteva sielu nousee universumissa niin kuin kerma ilmestyy maidon pinnalle. Palvomme Jumalaa, kaiken tekijää, Suurta Sielua, jolla on iäti istuin luotujensa sydämessä. Ja jotka tietävät, että Jumala istuu valtaistuimella ihmissydämessä, heistä on määrä tulla hänen kaltaisiaan — kuolemattomia. Paha on jätettävä tähän maailmaan, mutta hyve menee sielun perässä taivaaseen.

"Vain pahat sanovat: Universumissa ei ole totuutta eikä sillä ole hallitsijaa; se oli tarkoitettu vain himojamme varten. Tällaiset sielut johtaa harhaan heidän järkensä mitättömyys. Tällä tavoin he jättäytyvät nautiskelemaan himoistaan ja riistävät sielultaan riemut, jotka se saisi hyveen harjoittamisesta, ja mielihyvän, jonka toisi mukanaan vanhurskaus. Mikä voi olla

enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, 'Fear not, for I am with you.' The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

131:4.7 (1449.2) "God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:4.8 (1449.3) "It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The

suurenmoisempaa kuin kokea pelastuminen synnistä? Ihminen, joka on nähnyt Korkeimman, on kuolematon. Ihmisen lihalliset ystävät eivät voi pelastua kuolemasta; vain hyve kulkee ihmisen rinnalla hänen matkatessaan alati eteenpäin kohti Paratiisin riemullisia ja päivänpaisteisia kenttiä.”

5. ZARATHUSTRALAISUUS

Zarathustra itse oli välittömässä yhteydessä aikaisempien Melkisedekin lähetyssaarnaajien jälkipolvien edustajiin, ja heidän yhden Jumalan opinkappaleestaan tuli hänen Persiassa perustamansa uskonnon keskeinen opetus. Ellei juudaismia oteta lukuun, mikään silloisista uskonnoista ei sisältänyt yhtä paljon näitä Saalemin opetuksia. Tätä uskontoa edustavista kirjoituksista Ganid valikoi seuraavat otteet:

”Kaikki olevaiset ovat peräisin Ainoasta Jumalasta, kaikkiviisaasta, hyvästä, vanhurskaasta, pyhästä, säteilevästä ja kunniakkaasta, ja hänelle ne kuuluvat. Tämä meidän Jumalamme on kaiken valkeuden lähde. Hän on Luoja, kaikkien hyvien tarkoitusten Jumala ja universumin oikeudenmukaisuuden suojelija. On viisasta valita elämälleen sellainen suunta, että toimii sopusoinnussa totuuden hengen kanssa. Jumala näkee kaiken ja hänen katseensa tavoittaa niin pahantekijäin pahat teot kuin oikeamielisten hyvät työt; leimuavalla silmällä Jumalamme havaitsee kaiken. Hänen kosketuksensa on parantava kosketus. Herra on kaikkivoipa hyväntekijä. Jumala ojentaa avuliaan kätensä niin oikeamielisille kuin väärämielisillekin. Jumala asetti maailman perustuksilleen ja määräsi, mikä on oleva palkka hyvästä, mikä pahasta. Kaikkiviisas Jumala on luvannut kuolematomuuden hurskaille sieluille, jotka ajattelevat puhtaita ajatuksia ja tekevät oikeamielisiä tekoja. Mitä yli kaiken toivot, sellainen sinusta tulee. Auringon valo on kuin viisauten valo, jotka näkevät Jumalan universumissa.

”Ylistä Jumalaa etsimällä Viisaan mieluosiota. Palvo valon Jumalaa vaeltamalla iloisena hänen ilmoittamansa uskonnon säätämiä polkuja. On vain yksi Korkein Jumala, Valojen Herra. Palvomme häntä, joka loi vedet, kasvit, eläimet, maan ja taivaat. Jumalamme on Herra, kaikkein hyväntekeväisin. Palvomme kauneinta, anteliasta Kuolematonta, jolla on ikuinen valo. Jumala on meistä kauimpana ja samalla meitä lähimpänä, sillä hän asuu sielumme sisällä. Jumalamme on Paratiisin jumalallinen ja pyhin Henki, ja kuitenkin hän on ihmiselle ystävällisempi kuin ystävällisinkään kaikista luoduista. Jumala on meitä kohtaan mitä avuliain tehtävässä, joka on suurin kaikista: hänen tuntemisessaan. Jumala on ihahtavin ja oikeamielisin ystäväme; hän on viisautemme, elämäme ja sielun ja ruumiin

man who has seen the Supreme is immortal. Man's friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man's side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise.”

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) “All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) “Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beautiful, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body.

elinvoima. Kun ajattelemme hyvää, viisas Luoja antaa meille kyvyn noudattaa hänen tahtoaan toteuttaaksemme sillä keinoin kaiken, mikä on jumalallisen täydellistä.

"Herra, opeta meille, miten elämme tämän lihallisen elämämme, samalla kun valmistaudumme seuraavaan eli hengen elämään. Puhu meille, Herra, ja teemme mitä pyydät. Opeta meille hyvät kulkutiet oikein kulkeaksemme. Suo meidän saavuttaa liitto kanssasi. Tiedämme, että sellainen uskonto on oikeassa, joka johdattaa liittoon oikeamielisyyden kanssa. Jumala on viisas olemuksemme, paras ajatuksemme ja oikeamielinen tekemme. Suokoon Jumala, että meistä tulisi yhtä jumalallisen hengen kanssa ja että saavuttaisimme kuolemattomuuden hänessä itsessään!

"Tämä Viisaan uskonto puhdistaa uskovan jokaisesta pahasta ajatuksesta ja synnillisestä teosta. Kumarrun katuvaaisena taivaan Jumalan edessä, jos olen loukannut ajatuksissa, sanoissa tai teoissa — tahallisesti tai tahattomasti — ja rukouksen saadakseni armon ja ylistän saadakseni anteeksi. Tiedän, että tunnustuksen tehdessäni synty pyyhittään pois sielustani, jos tarkoitukseni on olla enää pahaa tekemättä. Tiedän, että anteeksianto kirvoittaa synnin kahleet. Jotka tekevät pahaa, saavat rangaistuksen, mutta jotka seuraavat totuutta, saavat osakseen ikuisen pelastuksen autuuden. Laupeutesi kautta tartu meihin ja anna pelastavaa voimaa sielullemme. Vaadimme armoa, koska pyrimme saavuttamaan täydellisyyden; halusisimme olla Jumalan kaltaisia."

6. SUDUALAISUUS (JAINALAISUUS)

Kolmas niistä uskonnollisista uskovien ryhmistä, jotka Intiassa säilyttivät opin yhdestä Jumalasta — sen, mitä Melkisedekin opetuksesta oli jäljellä, — tunnettiin noina aikoina sudualaisina. Sittemmin nämä uskovat ovat tulleet tunnetuiksi jainalaisuuden kannattajina. He opettivat:

"Taivaan Herra on korkein. Jotka syntyä tekevät, eivät nouse korkeuksiin, mutta jotka kulkevat vanhurskauden polkuja, löytävät sijan taivaasta. Meillä on varmuus tämän jälkeen jatkuvasta elämästä, jos tiedämme totuutta. Ihmisen sielu saattaa nousta korkeimpaan taivaaseen kehittääkseen siellä varsinaista hengellistä olemustaan, saavuttaakseen täydellisyyden. Taivaallisuus vapauttaa ihmisen synnin orjuudesta ja tutustuttaa hänet lopullisiin autuuksiin; vanhurskas ihminen on jo kokenut, miten synty ja kaikki siihen liittyvät kärsimykset loppuvat. Ihmisen minä on hänen voittamaton vihollisensa, ja minä tulee ilmi ihmisen neljänä suurimpana intohimona: vihana, ylpeytenä,

Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) "Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) "This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God."

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:6.1 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:6.2 (1450.6) "The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man's invincible foe, and self is manifested as man's four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man's greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and

petollisuutena ja ahneutena. Itsensä voittaminen on ihmisen suurin voitto. Kun ihminen odottaa Jumalalta anteeksiantoa ja kun hän rohkenee nauttia tällaisesta vapahduksesta, sillä keinoin hän vapautuu pelosta. Ihmisen tulisi vaeltaa elämäntaipaleensa kohdellen kanssaluotujaan niin kuin haluaisi itseään kohdeltavan.”

7. SHINTO

Tätä Kaukoidän uskontoa koskevat käsikirjoitukset oli vasta äskettäin liitetty Aleksandrian kirjaston kokoelmiin. Se oli ainoa maailmanuskonto, josta Ganid ei ollut koskaan kuullut. Tämäkin usko sisälsi rippeitä aikaisemmista Melkisedekin opetuksista, kuten seuraavat katkelmat osoittavat.

”Näin sanoo Herra: ’Te saatte kaikki vastaanottaa jumalallista voimaani; kaikki ihmiset pääsevät osallisiksi armostani. Minulle tuottaa suurta mielihyvää se, että vanhurskasten määrä kautta maan piirin moninkertaistuu. Sekä luonnon kauneudessa että ihmisten hyveissä Taivaan Ruhtinas pyrkii tuomaan itsensä julki ja osoittamaan vanhurskaan olemuksensa. Koska muinaisuuden ihmiset eivät tienneet nimeäni, toin itseni julki syntymällä maailmaan näkyväiseksi olennoksi ja suostuin tällaiseen alennukseen, jottei ihminen unohtaisi nimeäni. Minä olen taivaan ja maan luoja; aurinko, kuu ja kaikki tähdet tottelevat tahtoani. Minä olen kaikkien maalla elävien ja kaikissa neljässä meressä elävien luotujen hallitsija. Vaikka olen suuri ja korkein, kunnioitan silti köyhimmänkin ihmisen rukousta. Milloin kuka hyvänsä luotu tahtoo palvoa minua, tahdon kuulla hänen rukouksensa ja annan hänelle, mitä hänen sydämensä halajaa.’

”Joka kerta, kun ihminen antaa periksi huolilleen, hän astuu askelen pois päin siitä, mihin hänen sydämessään asuva henki haluaa häntä johdattaa.’ Ylpeys kätkee Jumalan taakseen. Mikäli mielit saada taivaallista apua, pane pois ylpeytesi; jokainen ylpeyden rahtunenkin katkaisee pelastavan valon ikään kuin se olisi suuri pilvi. Mikäli et sisäpuoleltasi ole kunnossa, on hyödytöntä rukoilla sitä, mikä on ulkopuolella. ’Jos kuulen rukouksesi, se johtuu siitä, että tulet eteeni puhtain sydämin, ilman valheellisuutta tai tekopyhyyttä ja niin, että sielusi heijastaa totuutta kuin kuvastin. Mikäli haluaisit saavuttaa kuolemattomuuden, luovu maailmasta ja tule minun tyköni.”

8. TAOLAISUUS

Melkisedekin lähettämät sananviejät tunkeutuivat syvälle Kiinaan, ja oppi yhdestä

when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated.”

7. SHINTO

131:7.1 (1451.1) Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

131:7.2 (1451.2) “Says the Lord: ‘You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.’

131:7.3 (1451.3) “‘Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.’ Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. ‘If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.”

8. TAOISM

131:8.1 (1451.4) The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one

Jumalasta tuli sisällytetyksi useimpien kiinalaisuskontojen varhaisempiin opetuksiin. Kauimmin säilynyt ja eniten monoteistista totuutta sisältänyt uskonto oli taolaisuus, ja Ganid keräsi tämän uskonnon perustajan kirjoituksista seuraavaa:

"Kuinka puhdas ja tyyni onkaan Korkein ja silti niin voimallinen ja mahtava, ja miten syvä ja mittaamaton! Tämä taivaan Jumala on kaikkien olevaisten kunnioitettu esi-isä. Jos tunnet lankaikkisen, olet valaistunut ja viisas. Ellet tunne lankaikkista, silloin tietämättömyys tulee julki pahuutena, ja siitä saavat alkunsa synnin intohimot. Tämä ihmeellinen Olento oli olemassa ennen kuin olivat taivaat ja maa. Hän on totisesti hengellinen; hänen rinnallaan ei muita ole, eikä hän muutu. Hän on toden totta maailman äiti, ja koko luomakunta kiertää hänen ympärillään. Tämä Suuri Ainoa antaa itseään ihmisille, ja sillä hän mahdollistaa heidän menestyksensä ja eloonjäämisensä. Vaikkei ihmisellä olisi kuin mitätön määrä tietoa, hän voi silti vaeltaa Korkeimman teitä, hän voi mukautua taivaan tahtoon.

"Kaikki todellista palvelusta merkitsevät hyvät työt tulevat Korkeimmalta. Kaikki olevaiset ovat elämän osalta riippuvaisia Suuresta Lähteestä. Suuri Korkein ei etsi mainetta sillä, mitä hän antaa. Hän on korkein voimassa, mutta silti hän pysyy katseeltamme piilossa. Lakkaamatta hän muuntaa attribuuttejaan täydellistäänsä luotujaan. Taivaallinen Järki ei suunnitelmiaan kiirehdi eikä ole kärsimätön vaan on varma taidoistaan. Korkein levittäytyy maailmankaikkeuden ylle ja pitää sen kaiken yllä. Kuinka suuri ja mahtava onkaan hänen ylitsevuotava vaikutusvaltansa ja hänen vetovoimansa! Oikea hyvyys on kuin vesi sikäli, että se on kaikelle siunaukseksi eikä vahingoita mitään. Ja veden tapaan aito hyvyyskin etsiytyy sinne, missä on matalinta, jopa tasolle, joita muut karttavat, ja se johtuu siitä, että se on sukua Korkeimmalle. Korkein luo kaikki olevaiset, hän antaa niille luonnossa ravinnon, ja hengessä hän tekee ne täydellisiksi. Ja se, miten Korkein vaalii, suojelee ja tekee luodusta täydellisen häneen pakkoa kohdistamatta, on mysteeri. Hän opastaa ja ohjaa, mutta itseään esille tuomatta. Hän huolehtii luodun edistymisestä, mutta ilman sanelua.

"Viisas ihminen universalisoi sydämensä. Vähäinen tieto on vaarallista. Jotka haluavat päästä suuruuteen, heidän pitää oppia nöyrytykseen. Luomistapahtumassa Korkeimmasta tuli maailman äiti. Äitinsä tunteminen on poikautensa tunnustamista. Viisas on se, joka tarkastelee jokaista osaa kokonaisuuden näkökulmasta. Asennoidu jokaiseen ihmiseen ikään kuin olisit hänen asemassaan. Palkitse loukkaus ystävällisyydellä. Mikäli rakastat ihmisiä,

God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:8.4 (1452.2) "The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world's mother. To know one's mother is to recognize one's sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will

he etsiytyvät lähellesi — sinulla ei ole mitään vaikeutta saada heitä puolellesi.

”Suuri Korkein tunkeutuu kaikkialle; hän on vasemmalla ja oikealla; hän pitää koko luomakunnan yllä ja asuu kaikkien vilpittömien olentojen sisällä. Et voi löytää Korkeinta, et liioin voi mennä paikkaan, jossa häntä ei ole. Mikäli ihminen tunnistaa omien menettelytapojensa pahuuden ja sydäimestään katuu syntiä, silloin hän voi pyytää anteeksiantoa; hän voi välttää rangaistukselta; hän voi muuttaa onnettomuuden siunaukseksi. Korkein on koko luomakunnan pettämätön turva; hän on ihmiskunnan varjelija ja pelastaja. Jos etsit häntä joka päivä, olet löytävä hänet. Koska hän voi antaa synnit anteeksi, hän on kaikille ihmisille totisesti kallisarvoisin. Muista aina, ettei Jumala palkitse ihmistä siitä, mitä hän tekee, vaan siitä, mitä hän on; sinun pitäisi sen vuoksi ojentaa auttava kätesi kanssaihmisillesi ajattelematta, minkä palkan saat. Tee hyvää ajattelematta, mitä hyötyä siitä on itsellesi.

”Jotka tuntevat lankaikkisen lait, ovat viisaita. Tietämättömyys jumalallisesta laista on kurjuutta ja onnettomuutta. Jotka tuntevat Jumalan lait, ovat vapaamielisiä. Jos tunnet lankaikkisen niin, vaikka ruumiisi tuhoutuisi, sielusi jää silti elämään hengen palveluksessa. Olet totisesti viisas, kun tunnustat oman merkityksettömyytesi. Mikäli pysyt lankaikkisen valkeudessa, saat nauttia siitä, että Korkein valaisee sinut. Jotka omistavat persoonansa Korkeimman palvelukseen, ovat riemuissaan siinä, kun he lankaikkista tavoittelevat. Kun ihminen kuolee, henki aloittaa siiveniskunsa pitkällä, suurenmoisella lennolla kohti kotia.”

9. KONFUTSELAISUUS

Jopa se maailman suurista uskonnoista, jonka jumalatuntemus oli vähäisintä, tunsikin kuitenkin Melkisedekin lähetyssaarnaajien ja heidän sinnikkäiden seuraajiensa monoteismin. Ganidin laatima yhteenveto konfutselaisuudesta oli seuraavanlainen:

”Mitä taivas säättää, se on erheetöntä. Totuus on todellista ja jumalallista. Kaikki saa alkunsa Taivaassa, eikä Suuri Taivas tee virheitä. Taivas on osoittanut monta alaista kohottamaan ja opettamaan vähäisempiä luotuja. Suuri, sangen suuri, on Ainoa Jumala, joka korkeuksista hallitsee ihmistä. Jumala on majesteettinen voimassaan ja peljättävä tuomioissaan. Mutta tämä Suuri Jumala on antanut moraalisen tunnon jopa monille alempiarvoisille ihmisille. Taivaan antelaisuus ei milloinkaan lopu. Hyväntahtoisuus on Taivaan ihmisille antamista lahjoista kallisarvoisin. Taivas on vuodattanut jaloutensa ihmisen sielun ylle; ihmisen hyveet ovat tämän Taivaan lahjoittaman

have no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) “The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) “They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey.”

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) “What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great

jalouden hedelmiä. Suuri Taivas näkee kaiken ja kulkee ihmisen mukana tämän kaikissa toimissa. Ja meidän sopii kutsua Suurta Taivasta Isäksemme ja Äidiksemme. Jos me siis olemme jumalallisten esivanhempiemme palvelijoita, voimme luottavaisina rukoilla Taivasta. Suhtautukaamme kaikkina aikoina ja kaikessa Taivaan majesteettiin pelolla ja kunnioituksella. Tunnustamme, oi Jumala, Kaikkein Korkein ja täysivaltainen Ruhtinas, että tuomio on sinun vallassasi ja että kaikki armo on peräisin jumalallisesta sydäimestä.

"Jumala on kanssamme, siksi sydämessämme ei ole pelkoa. Mikäli minussa on vähänkään hyvettä, se on merkinä siitä Taivaasta, joka pysyy minussa. Mutta tämä sisimmässäni oleva Taivas asettaa usein ankaria vaatimuksia uskolleni. Jos Jumala on kanssani, olen päättänyt, ettei sydämessäni ole sijaa epäilykselle. Uskon täytyy olla hyvin lähellä sitä, mikä olevaisissa on totta, enkä ymmärrä, miten ihminen voi elää ilman tätä hyvää uskoa. Ihminen ei kohtaa hyvää eikä pahaa ilman, että siihen on syy. Taivas kohtelee ihmisen sielua sen mukaan, mitä tämä tavoittelee. Kun huomaat olevasi väärässä, älä epäröi tunnustaa erehdystäsi äläkä vitkastele virheesi korjaamisessa.

"Viisaan pitää puuhassa totuuden etsintä, ei pelkkä toimeentulon hankkiminen. Taivaan täydellisyyden saavuttaminen on ihmisen päämäärä. Ylivertainen ihminen tavoittelee sopeutumista, ja sellainen ihminen on vailla huolta ja pelkoa. Jumala on kanssasi; älköön sydämessäsi olko epäilystä. Jokainen hyvä teko saa palkkansa. Ylivertainen ihminen ei napise Taivasta vastaan eikä kanna kaunaa ihmisille. Mistä et pidä, kun sitä tehdään sinulle, sitä älä tee toisille. Olkoon sääli mukana aina, kun jotakuta rangaistaan; pyri kaikin tavoin tekemään rangaistuksesta siunaus. Niin tekee Suuri Taivas. Vaikka kaikkien luotujen täytyykin kuolla ja muuttua taas maaksi, jalon ihmisen henki jatkaa vaellustaan tullakseen esitellyksi korkeuksissa ja noustakseen lopullisen kirkkauden säteilevään valkeuteen."

10. "MEIDÄN USKONTOMME"

Saatuaan päätökseen sen vaivalloisen työn, jonka hän teki kerätessään maailman uskonnoista nämä Paratiisin-Isää koskevat opetukset, Ganid otti tehtäväkseen pukea sanoiksi sen, mitä hän piti eräänlaisena yhteenvetona siitä Jumalaa koskevasta uskosta, johon hän oli Jeesuksen antaman opetuksen tuloksena päätenyt. Tämä nuori mies tapasi puhua näistä uskonkäsityksistä käyttämällä ilmaisua "meidän uskontomme". Tällainen oli hänen esityksensä.

Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) "God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) "A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness."

10. "OUR RELIGION"

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of referring to such beliefs as "our religion." This was his record:

"Herra, meidän Jumalamme, on ainoa Herra, ja sinun tulisi rakastaa häntä mielesi ja sydämesi perukoita myöten, samalla kun teet parhaasi rakastaaksesi kaikkia hänen lapsiaan niin kuin rakastat itseäsi. Tämä ainoa Jumala on taivaallinen Isämme, johon kaikki olevaiset sisältyvät ja joka henkensä kautta asuu jokaisessa vilpittömässä ihmissielussa. Ja meidän, jotka olemme Jumalan lapsia, tulisi oppia jättämään huolenpito sielustamme hänelle, kuten uskolliselle Luojaalle. Taivaalliselle Isällemme kaikki on mahdollista. Koska hän on Luoja, joka on tehnyt kaikki olevaiset ja kaikki olennot, ei toisin voisi ollakaan. Vaikkemme voi nähdä Jumalaa, voimme silti tuntea hänet. Ja elämällä joka päivä taivaassa olevan Isän tahdon mukaan, voimme paljastaa hänet kanssaihmisillemme.

"Jumalan luonteeseen kuuluvien jumalallisten rikkauksien täytyy olla äärettömän syvät ja ikuisesti viisaat. Tiedon avulla emme voi päästä perille Jumalasta, mutta henkilökohtaisen kokemuksen kautta voimme tuntea hänet sydämessämme. Vaikka mahdollisesti onkin niin, ettei hänen oikeuskäsityksensä meille avaudu, vähäisinkin olento maan päällä voi kuitenkin ottaa vastaan hänen armonsa. Samalla kun Isä täyttää maailmankaikkeuden, samalla hän myös elää sydämessämme. Ihmisen mieli on inhimillinen, kuolevainen, mutta ihmisen henki on jumalallinen, kuolematon. Jumala on paitsi kaikkivoipa, myös kaikkiviisas. Jos maiset vanhempamme, joille pahuus ei ole vierasta, osaavat rakastaa lapsiaan ja antaa heille hyviä lahjojaan, kuinka paljon paremmin täytyykään taivaassa olevan Isän tietää, miten rakastaa viisaasti lapsiaan maan päällä ja lahjoittaa heille sitä, mikä koituu siunaukseksi.

"Isä, joka on taivaassa, ei siedä, että yksikään hänen maan päällä olevista lapsistaan menehtyisi, jos tällä lapsella on halu löytää Isä ja jos hänellä on todellinen kaipaus olla hänen kaltaisensa. Isämme rakastaa jopa pahantekijöitä ja on aina hyvä kiittämättömiä kohtaan. Jospa vain useammat ihmiset voisivat tietää Jumalan hyvydestä, se johdattaisi varmasti heidät katumaan huonoja tapojaan ja hylkäämään kaiken tietämänsä synnin. Kaikki hyvä on peräisin valkeuden Isältä, jossa ei ilmene vaihtelevuutta ja jossa ei ole muutoksen häivää. Todellisen Jumalan henki on ihmisen sydämessä. Hänen tarkoituksensa on, että kaikki ihmiset olisivat veljiä keskenään. Kun ihmiset alkavat tuntea jumalakaipuuta, se on merkki siitä, että Jumala on löytänyt heidät ja että he tavoittelevat tietoa Jumalasta. Elämme Jumalassa ja Jumala asuu meissä.

"Enää en tydy uskomaan, että Jumala on vain minun kansani Isä; tästä lähtien uskon, että hän on myös minun Isäni. Koetan aina palvoa Jumalaa Totuuden Hengen avulla, joka on

131:10.2 (1453.4) "The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) "The divine riches of God's character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) "The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the

auttajani, kun minusta on tullut todella Jumalaa tunteva. Mutta ennen kaikkea muuta aion harjoitella Jumalan palvomista oppimalla täyttämään Jumalan tahdon maan päällä; toisin sanoen aion tehdä parhaani kohdellakseni jokaista kaltaistani kuolevaista juuri niin kuin uskon Jumalan haluavan häntä kohdeltavan. Ja kun elämme tämänkaltaista elämää lihallisessa hahmossamme, voimme pyytää Jumalalta monia asioita, ja hän antaa meille, mitä sydämessämme haluamme, ollaksemme paremmin valmistautuneita palvelemaan kaltaisiamme. Ja kaikki tämä Jumalan lapsiin kohdistuva rakastava palvelu laajentaa kykyämme ottaa vastaan ja kokea taivaallisia iloja, taivaan hengen palveluksessa olemisen tuottamaa ylevää mielihyvää.

"Tulen joka päivä kiittämään Jumalaa hänen sanoin kuvaamattomista lahjoistaan, tulen ylistämään häntä niiden ihmeellisten tekojen vuoksi, jotka hän on ihmislastensa hyväksi tehnyt. Minulle hän on Kaikkivaltias, Luoja, Voima ja Armo, mutta mikä parasta, hän on henki-Isäni, ja hänen maisena lapsenaan olen kerran astuva eteenpäin nähdäkseni hänet. Ja opettajani on sanonut, että häntä etsiessäni minusta on tuleva hänen kaltaisensa. Uskomalla Jumalaan olen saavuttanut rauhan hänen kanssaan. Tämä meidän uusi uskontomme on täynnä iloa, ja se saa aikaan kestävän onnentunteen. Olen vakuuttunut siitä, että tulen olemaan uskollinen kuolemaan saakka ja että saan varmasti ikuisen elämän kruunun.

"Opettelen koettelemaan kaikkea ja pitäytymään siihen, mikä on hyvää. Mitä ikinä tahtoisin ihmisten tekevän minulle, sen minä teen kanssaihmisilleni. Tämän uuden uskon kautta tiedän, että ihmisestä saattaa tulla Jumalan poika, mutta toisinaan minua kauhistuttaa, kun pysähdyn ajattelemaan, että kaikki ihmiset ovat veljiäni. Mutta niin sen täytyy olla. En ymmärrä, miten voin iloita siitä, että Jumala on isäni, jos samalla kieltäydyn hyväksymästä sitä, että ihmiset ovat veljiäni. Jokainen, joka vetoaa Herran nimeen, on oleva pelastettu. Jos se on totta, silloin kaikkien ihmisten täytyy olla veljiäni.

"Tästä alkaen teen hyvät tekoni salassa; rukoulen myös enimmäkseen yksin ollessani. En tuomitse, jotten olisi epäoikeudenmukainen kanssaihmisilleni. Aion oppia rakastamaan vihollisiani; todellakaan en ole osannut tätä jumalankaltaisuuteen kuuluvaa käytäntöä. Vaikka näenkin Jumalan näissä muissa uskonnoissa, huomaan hänen olevan 'meidän uskonnossamme' kauniimpi, rakastavampi, armollisempi, persoonallisempi ja myönteisempi. Mutta ennen kaikkea, tämä suuri ja loistava Olento on hengellinen Isäni; olen hänen lapsensa. Ja vain siten, että rehellisesti haluan olla hänen kaltaisensa, olen lopulta löytävä hänet ja ikuisesti

Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) "I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) "I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:10.8 (1454.5) "Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in 'our religion' as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation."

palveleva häntä. Vihdoinkin minulla on uskonto,
jossa on Jumala, ihmeellinen Jumala, ja hän on
ikuisen pelastuksen Jumala.”

Luku 132. Roomassa vietetty aika

⇨ 131

Urantia-kirjan

133 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 132 ROOMASSA VIETETTY AIKA

Osiot

Johdanto

1. Todelliset arvot
2. Hyvä ja paha
3. Totuus ja usko
4. Henkilökohtainen hoiva
5. Jeesuksen neuvot rikkaalle miehelle
6. Sosiaalinen hoiva
7. Retkiä rooman ympäristöön

PAPER 132 THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

Johdanto

KOSKA Gonodilla oli mukanaan Intian ruhtinaiden lähettämiä tervehdyksiä Rooman hallitsijalle Tiberiukselle, niin kolmantena päivänä Roomaan-saapumisensa jälkeen molemmat intialaiset ja Jeesus astuivat hänen eteensä. Äreä keisari oli tuona päivänä epätavallisen hyvätuulinen ja jutteli pitkään kolmikkomme kanssa. Ja kun nämä olivat poistuneet hänen luotaan, keisari lausui oikealla puolellaan seisovalle adjutantille seuraavan huomion Jeesuksesta: "Jos minulla olisi tuon kaverin kuninkaallinen ryhti ja hienostunut käytös, niin olisinpa oikea keisari, täh?"

Roomassa viettämänään aikana Ganidilla oli säännölliset tunnit sekä opiskelua että eri puolilla kaupunkia sijaitseviin nähtävyyksiin tutustumista varten. Hänen isällään oli toimitettavanaan paljon liikeasioita, ja koska tämä halusi, että hänen pojastaan varttuisi hänelle arvoinen seuraaja hänen laajojen kauppasuhteidensa hoitajana, hän arveli ajan kypsäksi esitellä poika liikemaailmalle. Roomassa oli monia Intian kansalaisia, ja usein joku Gonodin omista palkollisista kulki hänen mukanaan tulkkina, joten Jeesus saattoi käyttää kokonaisia päiviä oman mielensä mukaan. Näin

INTRODUCTION

^{132:0.1 (1455.1)} SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, "If I had that fellow's kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?"

^{132:0.2 (1455.2)} While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod's own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly

hänelle jäi aikaa tutustua perin pohjin tähän kahdenmiljoonan asukkaaseen kaupunkiin. Hänet saattoi nähdä vähän väliä forumilla, joka oli kaupungin poliittisen, juridisen ja liike-elämän keskus. Hän kiipesi monesti Capitoliumille, ja katsellessaan tätä Jupiterille, Junolle ja Minervalle omistettua suurenmoista temppeliä hän pohti sitä tietämättömyyden orjuutta, jossa tuolloisia roomalaisia pidettiin. Paljon hän vietti aikaa myös Palatinuskukkulalla, jolla sijaitsivat keisarin residenssi, Apollon temppeli sekä kreikkalainen ja latinalainen kirjasto.

Tuohon aikaan Rooman keisarikuntaan kuuluivat koko Etelä-Eurooppa, Vähä-Aasia, Syyria, Egypti ja Luoteis-Afrikka; ja sen asujaimistoon kuului itäisen pallonpuoliskon jokaisen maan kansalaisia. Jeesuksen halu päästä tutkimaan tätä Urantian kuolevaisista koostuvaa kosmopoliittista väenkeskittymää ja saada tutustua siihen oli suurimpana syynä hänen suostumukseensa tämän matkan tekemiseen.

Roomassa ollessaan Jeesus oppi ihmisistä paljon, mutta arvokkain kaikista hänen tässä kaupungissa kuuden kuukauden oleskelun jälkeen saamistaan moninaisista kokemuksista oli yhteys, jonka hän loi maailmanvallan pääkaupungin uskonnollisiin johtajiin, sekä hänen vaikutuksensa heihin. Jo ennen kuin Jeesuksen ensimmäinen Rooman-viikko oli päättynyt, hän oli etsinyt käsiinsä kyynikkojen, stoalaisten ja mysteerikulttien, eritoten mitralaisryhmän, arvolliset johtajat ja tutustunut heihin. Emme tiedä, miten tarkasti Jeesus aavisti, että juutalaiset tulisivat torjumaan hänen sanomansa, mutta on varmaa, että hän aavisti, kuinka hänen sananviejänsä ennen pitkää saapuisivat Roomaan julistamaan sanaa taivaan valtakunnasta; ja siksi hän ryhtyi mitä hämmästyttävimmällä tavalla valmistamaan tietä sille, että näiden sanoma otettaisiin sitäkin paremmin ja varmemmin vastaan. Johtavien stoalaisten joukosta hän valitsi viisi, kyynikoista yksitoista ja mysteerikulttien johtajista kuusitoista, ja lähes kuuden kuukauden ajan hän käytti suuren osan vapaa-ajastaan läheiseen yhdessäoloon näiden uskonnon opettajien kanssa. Ja hänen opetusmenetelmänsä oli seuraavanlainen: Hän ei kertaakaan takertunut heidän erehdyksiinsä eikä sanallakaan puuttunut heidän opetuksissaan esiintyviin puutteellisuuksiin. Kussakin tapauksessa hän tapasi ottaa erikseen esille heidän opetuksiinsa sisältyvän totuuden ja jatkaa sitten keskustelua siten, että tämä totuus kävi heidän mielessään entistäkin houkuttelevammaksi ja valaistummaksi niin, että tämä totuuden painottuminen varsin lyhyessä ajassa työnsi tehokkaasti tieltään siihen liittyneen erheen. Ja näin nämä Jeesuksen opettamat miehet ja naiset valmentuivat varhaiskristillisten lähetyssaarnaajien opetukseen sisältyneiden uusien ja samankaltaisten totuuksien myöhempään

acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

132:0.3 (1455.3) At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

132:0.4 (1455.4) Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worthwhile leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

tunnistamiseen. Juuri tämä varhaisessa vaiheessa tapahtunut evankeliuminjulistajien opetusten hyväksyminen antoi tuntemamme voimakkaan sysäyksen kristinuskon nopealle leviämiselle Roomaan ja sieltä koko valtakunnan alueelle.

Tämän huomionarvoisen teon merkitys käy paremmin ymmärrettäväksi, kun toteamme lisäksi sen seikan, että tämän Jeesuksen opettaman kolmenkymmenen kahden Rooman uskonnollisen johtajan ryhmän kohdalla ponnistelut osoittautuivat turhiksi vain kahden kohdalla. Muista kolmestakymmenestä tuli keskushenkilöitä aikana, jolloin Roomassa laskettiin kristinuskon perustukset, ja muutamat heistä olivat antamassa apuaan myös, kun mitralaisuuden päätemppli muutettiin tuon kaupungin ensimmäiseksi kristilliseksi kirkkorakennukseksi. Me, jotka katselemme ihmisten toimia kulissien takaa ja yhdeksäntoista vuosisadan ajallisessa valossa, panemme merkille kolme sellaista suurenmoisen arvokasta tekijää, jotka vaikuttivat näyttämön varhaiseen valmistumiseen kristinuskon nopealle leviämiselle kaikkialle Eurooppaan, ja ne ovat:

1. Simon Pietarin valitseminen apostoliksi sekä se, että hänet pidettiin tässä tehtävässä.

2. Jerusalemissa käyty keskustelu Stefanuksen kanssa, jonka kuolema johti Saulus Tarsoslaisen siirtymiseen kristinuskon puolelle.

3. Näiden kolmenkymmenen roomalaisen alustava valmentaminen niin, että heistä myöhemmin tuli uuden uskonnon johtajia Roomassa ja koko valtakunnan piirissä.

Vaikka Stefanus ja kolmekymmentä valittua saivat kokea kaikenlaista, heidän mieleensä ei koko aikana koskaan juolahtanut, että he olivat kerran keskustelleet sen miehen kanssa, jonka nimestä tuli heidän uskonnonopetuksensa aihe. Jeesuksen tekemä työ alkuperäisten kolmenkymmenen kahden hyväksi oli täysin henkilökohtaista. Näiden yksilöiden hyväksi suorittamiensa ponnistelujen kuluessa Damaskoksen kirjanoppinut ei koskaan tavannut heistä kerrallaan useampaa kuin kolmea, harvoin useampaa kuin kahta, sillä useimmiten hän opetti heitä yksittäin. Ja hän saattoi suorittaa tämän suuren uskonnollisen opetustyön siksi, etteivät nämä miehet ja naiset olleet perinteen sitomia; he eivät olleet vakiintuneiden ennakkokäsitysten uhreja sikäli, että heillä olisi ollut valmiit käsitykset tulevaisuuden uskonnollisista kehityskuluista.

Monet olivat ne kerrat pian tämän jälkeen seuranneina vuosina, jolloin Pietari, Paavali ja muut Rooman kristilliset opettajat saivat kuulla tästä damaskoslaisesta kirjanoppineesta, joka oli kulkenut heidän edellään ja oli niin ilmeisen selvästi (ja tietämättään, niin kuin he luulivat) valmistellut tietä heidän tulla uusi evankeliumi

132:0.5 (1456.1) The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

132:0.6 (1456.2) 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.

132:0.7 (1456.3) 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

132:0.8 (1456.4) 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

132:0.9 (1456.5) Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

132:0.10 (1456.6) Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really

mukanaan. Vaikkei Paavali koskaan todellisuudessa aavistanut tämän damaskoslaisen kirjanoppineen henkilöllisyyttä, hän tuli vähän ennen kuolemaansa kuitenkin henkilökuvausten samankaltaisuuden perusteella siihen johtopäätökseen, että "antiokialainen teltantekijä" oli samalla myös "damaskoslainen kirjanoppinut". Roomassa saarnatessaan Simon Pietari arveli eräässä tilanteessa, jolloin hän oli kuunnellut kuvausta mainitusta damaskoslaisesta kirjanoppineesta, että tämä henkilö olisi saattanut olla Jeesus, mutta hän torjui ajatuksen yhtä nopeasti, koska hän varsin hyvin tiesi (niin kuin hän luuli), ettei Mestari ollut koskaan käynyt Roomassa.

surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. TODELLISET ARVOT

Stoalaisten johtajan Angamonin kanssa Jeesus kävi Roomassa-oleskelunsa alkuaikoina yhden kokonaisen yön jatkuneen keskustelun. Tästä miehestä tuli sittemmin Paavalin hyvä ystävä, ja hän osoittautui erääksi Rooman kristillisen seurakunnan voimakkaista tukijoista. Jeesuksen Angamonille antaman opetuksen ydinsisältö oli nykyisen kielenkäytön mukaisia ilmaisuja käyttäen uudelleen muotoiltuna seuraava:

Todellisten arvojen mittapuuta on etsittävä hengellisestä maailmasta ja ikuisen todellisuuden jumalallisilta tasoilta. Taivaaseen nousevan kuolevaisen kannalta on kaikkia alempia ja aineellisia normeja pidettävä väliaikaisina, osittaisina ja alempiarvoisina. Tiedemies rajoittuu tiedemiehenä löytämään aineellisten faktojen keskinäisen suhteutumisen. Hänellä ei teknisessä mielessä ole oikeutta väittää olevansa sen paremmin materialisti kuin idealistikaan, sillä jos hän niin tekee, hän on ottanut itselleen vapauden hylätä se asenne, joka on aidon tiedemiehen asenne, sillä kaikki ja mitkä hyvänsä tämänlaatuiset asenteen julkituomiset kuuluvat mitä keskeisimmin filosofian piiriin.

Ellei ihmiskunnan moraalista ymmärrystä ja hengellistä tuloksiinpääsyä tasasuhtaisesti lisätä, puhtaasti aineellisen kulttuurin rajoittamattomasta edistymisestä saattaa lopulta muodostua uhka sivilisaatiolle. Puhtaasti materialistinen tiede kätkee uumeniinsa kaiken tieteellisen ponnistelun tuhon potentiaalisen siemenen, sillä tämä nimenomainen asennoituminen tietää sellaisen sivilisaation lopulta tapahtuvaa luhistumista, joka on luopunut moraalisten arvojen tajustaan ja hylännyt tavoitteena olevan hengellisen päämääränsä.

Materialistisen tiedemiehen ja äärimmäisen idealistin kohtalona on ainainen tukkanuottasillaolo. Näin ei voi sanoa tiedemiehistä ja idealisteista,

1. TRUE VALUES

132:1.1 (1456.7) It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

132:1.2 (1457.1) The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

132:1.3 (1457.2) Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

132:1.4 (1457.3) The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists

joiden hallussa on korkeista moraalisista arvoista ja hengellisistä vertaustasoista koostuva yhteinen mittapuu. Oli aikakausi mikä hyvänsä, tiedemiesten ja uskonnonharjoittajain täytyy tajuta, että heitä tutkitaan oikeussalissa, jonka nimi on inhimillinen hätä. Heidän tulee karttaa kaikkea keskinäistä sodankäyntiä ja pyrkiä samalla urheasti tekemään oman olemisensa jatkuminen oikeutetuksi sillä, että he entisestään lisäävät omistautumistaan inhimillisen edistymisen palvelemiseen. Jos minkä hyvänsä aikakauden niin kutsuttu tiede tai uskonto on valheellista, sen on joko puhdistettava toimintansa tai siirryttävä sivuun sellaisen aineellisen tieteen tai hengellisen uskonnon ilmaantumisen tieltä, joka on laadultaan todempaa ja arvollisempaa.

2. HYVÄ JA PAHA

Mardus oli Rooman kyynikkojen tunnustettu johtaja, ja hänestä tuli Damaskoksen kirjanoppineen hyvä ystävä. Päivä kului toisensa perään, kun hän keskusteli Jeesuksen kanssa, ja yön toisensa jälkeen hän kuunteli tämän verratonta opetusta. Yksi tärkeimmistä Marduksen kanssa käydyistä keskusteluista oli se, jonka oli tarkoitus vastata tämän vilpittömän kyynikon esittämään kysymykseen hyvästä ja pahasta. Kahdennenkymmenennen vuosisadan ilmaisuihin kerrottuna Jeesuksen sanoman keskeinen sisältö oli seuraava:

Veljeni, hyvä ja paha ovat vain sanoja, jotka toimivat ihmisen havaittavissa olevasta universumista luoman käsityksen suhteellisten tasojen symboleina. Jos olet eettisesti laiska ja sosiaalisesti välinpitämätön, voit ottaa hyvän mittakepiksesi voimassa olevat sosiaaliset käytännöt. Jos olet hengellisesti velto ja moraalisesti edistymätön, voit omaksua hyvän mittapuiksesi aikalaistesi uskonnolliset käytännöt ja traditiot. Mutta sielun, joka jää eloon ajallisuudesta ja ilmaantuu ikuisuuteen, tulee tehdä elävä ja omakohtainen valinta hyvän ja pahan välillä sellaisina kuin ne määräytyvät niiden todellisten arvojen perusteella, jotka edustavat taivaallisen Isän ihmisen sydämeen lähettämän jumalallisen hengen asettamia hengellisiä normeja. Tämä ihmisen sisimmässä oleva henki on persoonallisuuden eloonjäämisen normi.

Hyvyys on totuuden tavoin aina suhteellista, ja sen vastakohta on poikkeuksetta pahuus. Näiden hyvyyden ja totuuden laatumääreiden havaitseminen juuri mahdollistaa ihmisten kehittyvän sielun tehdä ikuisen eloonjäämisen kannalta olennaiset omakohtaiset valintapäätökset.

Hengellisesti sokea yksilö, joka johdonmukaisesti seuraa, mitä tiede sanelee, mitä

and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. GOOD AND EVIL

^{132:2.1 (1457.4)} Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

^{132:2.2 (1457.5)} My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

^{132:2.3 (1457.6)} Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

^{132:2.4 (1458.1)} The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage,

sosiaalinen käytäntö edellyttää ja mitä uskonnollinen dogmi määrää, on vakavassa vaarassa uhrata moraalisen vapautensa ja menettää hengellisen kahleettomuutensa. Tällaisesta sielusta tulee pakostakin älyllisessä mielessä papukaija, sosiaalinen automaatti ja uskonnollisen esivallan orja.

Hyvyys kasvaa aina kohti uusia tasoja, joilla vapaus lisääntyy moraalisen itsensä-todellistamisen ja hengellisen persoonallisuuden saavuttamisen myötä — sisimmässä olevan Suuntaajan löytämisen ja siihen samastumisen myötä. Kokemus on hyvää aina, kun se kohottaa kauneuden arvostamista, lisää moraalista tahtoa, avartaa totuuden näkemistä, laajentaa kykyä rakastaa ja palvella kanssaihmiänsä, nostaa hengelliset ihanteet korkeuksiin ja yhdistää ihmisen korkeimmat ajalliset vaikuttimet hänen sisimmässään vaikuttavan Suuntaajan ikuisiin tavoitteisiin, mitkä kaikki johtavat suoraa tietä siihen, että ihmisen halu Isän tahdon täyttämiseen kasvaa entisestään, ja näin ne voimistavat Jumalan löytämisen ja yhä enemmän hänen kaltaiseensa olemisen jumalallista kaipuuta.

Sitä mukaa kun nouset ylöspäin luodun olennon kehityksen noudattamaa universumiasteikkoa, löydät aina vain enemmän hyvyttä ja aina vain vähemmän pahuutta, täysin sen mukaisesti, mikä on oma kykysi kokea hyvyttä ja nähdä totuutta. Erheen harjoittamisen tai pahuuden kokemisen kyky häviää kokonaan, vasta kun taivaaseen nouseva ihmissielu saavuttaa lopulliset henkitasot.

Hyvyys on elävää, suhteellista, aina etenevää, se on poikkeuksetta omakohtainen kokemus, ja sen sekä totuuden ja kauneuden näkemisen välillä vallitsee aina vastaavuussuhde. Hyvyys löytyy, kun tunnistetaan hengellisen tason positiiviset totuusarvot, jotka ihmisen kokemuksessa täytyy saattaa vastakohta-asetelmaan hyvyden negatiivisen vastapuolen — potentiaalisen pahan luomien varjojen — kanssa.

Ennen kuin saavutat Paratiisin tasot, hyvyys tulee aina olemaan enemmänkin sitä, mitä tavoittelet, kuin sitä, mitä sinulla jo on; paremminkin tavoite kuin saavutettu kokemus. Mutta jo kun vasta isoat ja janoat vanhurskautta, koet yhä suurempaa tyydytystä hyvyden osittaisestakin saavuttamisesta. Se, että maailmassa esiintyy hyvyttä ja pahuutta, on itsessään positiivinen todiste ihmisen moraalisen tahdon olemassaolosta ja todellisuudesta; persoonallisuudesta, joka tällä tavoin tunnistaa nämä arvot ja joka myös kykenee tekemään valinnan niiden välillä.

Ylös-nousevan kuolevaisen kyky minuutensa samastamiseen todellisten henkiarvojen kanssa

and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

132:2.5 (1458.2) Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

132:2.6 (1458.3) As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

132:2.9 (1458.6) By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has

on Paratiisin saavuttamiseen mennessä jo siinä määrin laajentunut, että sen tuloksena on sellainen täydellisyyden saavuttaminen, joka kertoo elämän valon olevan kuolevaisen omaisuutta. Tällaisesta täydellistyneestä henkipersonallisuudesta tulee niin täysin, jumalallisesti ja hengellisesti hyvyyden, kauneuden ja totuuden positiivisiin ja yliveritisiin laatumääreisiin yhdistynyt, ettei jäljellä ole mitään mahdollisuutta tällaisen vanhurskaan hengen luoda minkäänlaista potentiaalisen pahuuden negatiivista varjoa, kun siihen kohdistuu Paratiisin infiniittisten Hallitsijoiden jumalallisen valon tutkiva valohohde. Hyvyys ei missään tällaisissa henkipersonallisuuksissa ole enää osittaista, vastakohtaista ja verrannollista, vaan siitä on tullut jumalallisesti täysimääräistä ja hengellisesti yltäkylläistä; se lähenee Korkeimman puhtautta ja täydellisyyttä.

Pahan mahdollisuus, mutta ei sen aktualisuus, on moraalille valintatilanteelle välttämätön. Varjo on vain suhteellisen todellinen. Aktuaalinen paha ei omakohtaisena kokemuksena ole välttämätön. Potentiaalinen paha toimii aivan yhtä hyvin päätöksenteon virikkeenä niissä maailmoissa, joissa hengellisen kehityksen alemmille tasoille kuuluva moraalinen edistyminen tapahtuu. Pahasta tulee henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluva realiteetti vasta, kun moraalinen mieli valitsee pahan.

3. TOTUUS JA USKO

Nabon oli kreikanjuutalainen ja Rooman tärkeimmän mysteerikultin, mitralaisuuden, eturivin johtajia. Jos kohta tämä mitralaisuuden ylioppi kävi monetkin keskustelut damaskoslaisen kirjanoppineen kanssa, pysyvimmin häneen vaikutti kuitenkin heidän eräänä iltana käymänsä mielipiteidenvaihto totuudesta ja uskosta. Nabon oli ajatellut tehdä Jeesuksesta käännynnäisen ja oli jopa ehdottanut, että tämä palaisi Palestiinaan mitralaisopettajana. Hänellä ei ollut edes aavistusta siitä, että Jeesus oli valmentamassa hänestä henkilöä, joka yhtenä ensimmäisistä kääntyisi valtakunnan evankeliumin kannattajaksi. Jeesuksen opetuksen ydinsisältö kuului nykyisen kielenkäytön mukaisesti ilmaistuna seuraavasti:

Totuus ei ole sanoin määriteltävissä; se on määriteltävissä vain elämällä. Totuus on aina enemmän kuin tietoa. Tieto liittyy kohteisiin, joista tehdään havaintoja, mutta totuus nousee tällaisten puhtaasti aineellisten tasojen yläpuolelle siinä, että se kulkee käsi kädessä viisauden kanssa, ja siinä, että siihen kuuluu sellaisia mitattaviksi kelpaamattomia seikkoja kuin inhimillinen kokemus ja jopa hengellisiä ja eläviä realiteetteja. Tiedon alkulähde on tiede, viisauden lähde on oikea filosofia, totuuden lähde on hengellisen

become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

132:2.10 (1458.7) The possibility of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

132:3.1 (1459.1) Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

132:3.2 (1459.2) Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality

elämän uskonnollinen kokemus. Tiedossa on kysymys tosiasioista, viisaudessa on kysymys suhteista, totuudessa on kysymys todellisuusarvoista.

Ihmisellä on taipumus jähmettää tiede, pukea filosofia kaavoihin ja dogmatoida totuus, sillä hän on mentaalisesti laiska sovittautumaan elämisen yhä pitemmälle meneviin ponnisteluihin, samalla kun hän myös hirvittävästi pelkää tuntematonta. Luonnontilassa elävä ihminen ei mitenkään herkästi ryhdy muuttamaan ajattelutottumuksiaan eikä elintapojaan.

Ilmoitettu totuus, omakohtaisesti löydetty totuus, on ihmissielun ylin ilo; se on aineellisen mielen ja ihmisen sisimmässä olevan hengen yhteinen aikaansaannos. Tämän sielun, joka erottaa totuuden ja rakastaa kauneutta, ikuisen pelastuksen takaa se hyvyyden isoaminen ja janoaminen, joka panee tämän kuolevaisen kehittämään yksiselitteiseksi tavoitteekseen Isän tahdon täyttämisen, Jumalan löytämisen ja hänen kaltaisekseen tulemisen. Todellisen tiedon ja totuuden välillä ei koskaan vallitse ristiriitaa. Ristiriitaa saattaa kylläkin esiintyä tiedon ja ihmisen uskomusten välillä, uskomusten, joita värittää ennakkoluuloisuus, joita vääristää pelko ja joita hallitsee kammo joutua kasvokkain aineellisten seikkojen selville saamisen tai hengellisen edistymisen mukanaan tuomien uusien tosiasioiden kanssa.

Mutta totuudesta ei voi koskaan tulla ihmisen omaisuutta, ellei hän harjoita uskoa. Tämä on totta siksi, etteivät ihmisen ajatukset, viisaus, etiikka ja ihanteet nouse milloinkaan korkeammalle kuin hänen uskonsa, hänen ylevin toiveensa. Ja kaikki tällainen todellinen usko perustuu syvälliseen mietiskelyyn, vilpittömään itsekritiikkiin ja myönnetyksiä tekemättömään moraaliseen tietoisuuteen. Usko on henkistyneen luovan mielikuvituksen innoituksen lähde.

Usko toimii päästääkseen vapaaksi sen jumalallisen kipinän ihmisyyden yläpuolelle nousevat toiminnot, sen kuolemattoman alkusolun toiminnot, joka elää ihmisen mielessä ja on ikuisen eloonjäämisen potentiaali. Kasvit ja eläimet jäävät ajallisuudessa eloon siten, että ne sukupolvesta toiseen siirtävät eteenpäin identtisiä partikkeleita omasta itsestään. Ihmisen ihmissielu (persoonallisuus) selviytyy kuolevaisen kuolemasta sillä, että identiteetti yhdistyy tähän hänessä olevaan jumalallisuuden kipinään, joka on kuolematon ja joka toimii sen hyväksi, että ihmispersoonallisuuden olemassaolo jatkuisi päättymättömällä ja korkeammalla edistyvän universumiolemassaolon tasolla. Näkymättömiin kätkeyty ihmissielun siemen on kuolematon henki. Sielun toinen sukupolvi on ensimmäinen siinä hengelliseen ja edistyvään olemassaoloon kuuluvien persoonallisuuden ilmentymien

values.

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

sarjassa, joka päättyy, vasta kun tämä jumalallinen entiteetti tavoittaa oman olemassaolonsa lähteen, koko olemassaolon persoonallisen alkulähteen, Jumalan, Universaalisen Isän.

Ihmisen elämä jatkuu — selviytyy kuolemasta —, koska sillä on universumifunktio: sen tehtävänä on löytää Jumala. Uskon aktivoima ihmissielu ei voi pysähtyä, ennen kuin se on saavuttanut tämän kohtalonaan olevan päämäärän. Ja sitten kun se tämän jumalallisen päämäärän kerran saavuttaa, sillä ei voi koskaan olla loppua, sillä siitä on tullut Jumalan kaltainen — ikuinen.

Hengellinen kehittyminen on kokemus siitä, että yhä useammin ja vapaaehtoisesti valitsee hyvyden, mihin vielä liittyy se, että pahan mahdollisuus yhtäläisesti ja askel askeleelta vähenee. Päästäessä hyvyden hyväksi tehdyn valinnan lopullisuuteen ja totuuden arvostamiskyvyn täysimääräisyyteen ilmaantuu sen myötä kauneuden ja pyhyden täydellisyys, johon sisältyvä vanhurskaus ikiajoiksi estää sellaisen mahdollisuuden, että esiin nousisi edes potentiaalisen pahan ajatustakaan. Tällainen Jumalaa tunteva sielu ei luo mitään epäilevästä pahuudesta kertovaa varjoa, koska se toimii näin korkealla jumalallisen hyvyden henkitasolla.

Paratiisi-hengen läsnäolo ihmisen mielessä on ilmoitus-lupaus ja usko-sitoumus jumalallista etenemistä merkitsevistä ikuisesta olemassaolosta jokaiselle sielulle, joka pyrkii saavuttamaan samastumisen tähän kuolemattomaan ja ihmisen sisimmässä olevaan Universaalisen Isän henkiosaseen.

Universumissa tapahtuvalle etenemiselle on ominaista yhä laajempi persoonallisuuden vapaus, sillä se liittyy yhä korkeampien itsensäymmärtämisen tasojen asteittaiseen saavuttamiseen ja sen seurauksena olevaan vapaaehtoiseen itsehillintään. Päästä hengellisessä itsehillinnässä täydellisyyteen on yhtä kuin universumissa nautittavan vapauden ja henkilökohtaisen kahleettomuuden täysimääräisyys. Usko ravitsee ja ylläpitää ihmisen sielua kaiken sen hämmennyksen keskellä, jonka hän joutuu alkuvaiheessa kokemaan etsiessään suuntaansa tässä valtavassa universumissa, kun rukouksesta puolestaan tulee sielun luovan mielikuvituksen erilaisten innoitusten ja uskon virikkeiden suuri yhdistäjä, siis sellaisen sielun, joka pyrkii samastumaan siinä olevan ja siihen liittyvän jumalallisen läsnäolon henki-ihanteisiin.

Nämä sanat tekivät Naboniin syvän vaikutuksen, niin kuin teki jokainen hänen Jeesuksen kanssa käymänsä keskustelu. Nämä totuudet paloivat jatkuvasti hänen sydämessään, ja hän oli suureksi avuksi myöhemmin saapuneille Jeesuksen evankeliumin saarnaajille.

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

132:3.8 (1460.1) Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

132:3.9 (1460.2) The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

132:3.10 (1460.3) Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

132:3.11 (1460.4) Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. HENKILÖKOHTAINEN HOIVA

Jeesus ei Roomassa-oloaikanaan omistanut kaikkea vapaa-aikaansa tälle työlle, jonka tarkoituksena oli valmentaa miehistä ja naisista lähestyvän valtakunnan tulevia opetuslapsia. Hän käytti paljon aikaa hankkiakseen yksityiskohtaista tietoa kaikista tässä maailman suurimmassa ja kosmopoliittisimmassa kaupungissa asuvista ihmisroduista ja -luokista. Jokaiseen näistä lukuisista ihmiskontakteista Jeesus liitti kaksi tavoitetta: hän toivoi pääsevänsä perille siitä, miten ihmiset suhtautuivat elämäänsä lihallisessa hahmossa, ja hän oli myös halukas sanomaan tai tekemään jotakin, joka tekisi tuon elämän rikkaammaksi ja enemmän elämisen arvoiseksi. Hänen näiden viikkojen aikana esittämänsä uskonnolliset opetukset eivät millään tavoin poikenneet niistä, jotka olivat ominaisia hänen myöhemmälle elämälleen kahdentoista apostolin opettajana ja kansanjoukkojen saarnamiehenä.

Hänen sanomansa pääsisältönä oli aina taivaallisen Isän rakkauden tosiasia ja hänen laupeutensa totuus, mihin liittyi ilosanoma, että ihminen on tämän saman rakkauden Jumalan uskonpoika. Sosiaalisia suhteita solmiessaan Jeesuksen tavallisesti käyttämänä menetelmänä oli kysymyksiä esittämällä saada ihmiset vapautumaan ja keskustelemaan kanssaan. Keskustelutuokio alkoi tavallisesti niin, että hän esitti heille kysymyksiä, ja se päättyi siten, että he esittivät hänelle kysymyksiä. Hän oli yhtä taitava opettamaan sekä kysymyksiä esittämällä että niihin vastaamalla. Säännönmukaista oli, että ne, joita hän opetti eniten, niille hän puhui vähiten. Eniten hänen henkilökohtaisesta hoivastaan hyötyivät taakkansa alle nääntyvät, huolten painamat ja masentuneet kuolevaiset, joiden kuormaa huojeusi suuresti heidän näin saamansa tilaisuus purkaa sieluaan myötätuntoiselle ja ymmärtäväiselle kuuntelijalle, ja sitähän Jeesus nimenomaan oli, ja paljon enemmän. Ja näiden olosuhteisiinsa huonosti sopeutuneiden ihmisolentojen kerrottua huolensa Jeesukselle tämä kykeni aina tarjoamaan käytännöllisiä ja välittömästi hyödyttäviä ehdotuksia, jotka tähtäsivät heidän todellisten vaikeuksiensa korjaantumiseen, vaikkei hän jättänyt lausumatta niitäkään sanoja, jotka tarjosivat välitöntä huojuennusta ja heti vaikuttavaa lohdutusta. Ja joka kerta hänellä oli tapana kertoa näille huolekkaille kuolevaisille Jumalan rakkaudesta ja tuoda monin eri keinoin ja tavoin heidän tietoonsa sen seikan, että he olivat tämän rakastavan, taivaassa olevan Isän lapsia.

Näin Jeesus Roomassa oleskellessaan tuli henkilökohtaisesti ottaneeksi yhteyttä yli viiteensataan tämän maailman kuolevaiseen, ja näissä yhteydenotoissa tuli esiin hänen syvä

4. PERSONAL MINISTRY

^{132:4.1 (1460.5)} Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

^{132:4.2 (1460.6)} Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

^{132:4.3 (1461.1)} In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge

myötätuntonsa, ja ne koituivat kohteidensa mielenlennukseksi. Näin hän sai ihmiskunnan eri roduista tietoa, jota hän ei olisi koskaan kyennyt saamaan Jerusalemissa ja tuskin Aleksandriassakaan. Näitä kuutta kuukautta hän piti aina eräänä maisen elämänsä vastaavankaltaisista vaiheista rikkaimpana ja valaisevimpana.

Niin kuin odottaa saattoi, näin monitaitoinen ja tarmokas mies ei voinut toimia tällä tavoin kuutta kuukautta tämän maailman metropolissa ilman, että hänen puoleensa kääntyi lukuisia henkilöitä, jotka halusivat häneltä palveluksia jonkin liikeasian suhteen, tai sitäkin useammin jossakin opetustoimintaan, yhteiskunnalliseen uudistustyöhön tai uskonnolliseen liikkeeseen liittyvässä hankkeessa. Tällaisia tarjouksia tehtiin runsaan tusinan verran, ja hän tarttui jokaiseen tarjoukseen tilaisuutena tuoda valikoiduin sanoin tai jonkin ystävällisen palveluksen avulla julki jokin hengellisestä ylentävä ajatus. Jeesuksesta oli mieluisaa tehdä palveluksia, vaikka pieniäkin, kaikenlaisille ihmisille.

Erään roomalaisen senaattorin kanssa hän keskusteli politiikasta ja valtiotaidosta, ja tämä yksi ainoa Jeesuksen kanssa vietetty hetki teki tähän lainsäätäjään niin syvän vaikutuksen, että hän käytti koko loppuelämänsä tuloksettomaan yritykseen taivuttaa virkaveljiään muuttamaan hallitsevan politiikan suuntaa niin, että olisi hylätty ajatus, jonka mukaan hallitus tukee ja ruokkii kansaa, ja omaksuttu sen sijaan ajatus, että kansan tulee tukea hallitusta. Jeesus vietti yhden illan erään rikkaan orjanomistajan kanssa, puhui tälle ihmisestä Jumalan poikana, ja seuraavana päivänä tämä mies, Claudius nimeltään, vapautti sataseitsemäntoista orjaa. Päivällisillä hän keskusteli erään kreikkalaisen lääkärin kanssa ja kertoi tälle, että hänen potilaillaan oli mieli ja sielu siinä kuin ruumiskin, ja näin hän ohjasi tätä pätevää tohtoria pyrkimään siihen, että hän huolehtisi kanssaihmisistään entistä laajakatseisemmin. Jeesus keskusteli kaikkiin kansankerrokseen kuuluvien kaikenlaisten ihmisten kanssa. Ainoa paikka, jossa hän Roomassa ollessaan ei käynyt, oli julkinen kylpylä. Kylpylässä vallinneiden vapaiden sukupuolisuhteiden takia hän kieltäytyi liittymästä ystäviensä seuraan, kun nämä menivät sinne.

Eräälle roomalaiselle sotilaalle hän sanoi, kun he kävelivät Tiberin vartta: "Ole yhtä rohkea sydämessäsi kuin olet kättesi töissä. Rohkene tehdä oikeutta ja olla kyllin suuri osoittaaksesi armoa. Pakota alempi minäsi tottelemaan korkeampaa minääsi samalla tavoin kuin tottelet ylempiäsi. Pidä hyvyys kunniassa ja nosta totuus jalustalle. Valitse kaunis ruman sijasta. Rakasta kanssaihmiäsi ja kurottaudu täysin sydämin kohti Jumalaa, sillä Jumala on Isäsi taivaassa."

of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: "Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven."

Forumilla esiintyvälle puhujalle hän sanoi: "Kaunopuheisuutesi on miellyttävää, logiikkasi on ihailtavaa, äänesi hivelee korvia, mutta se, mitä opetat, on tuskin totta. Jospa vain osaisit nauttia siitä innoittavasta tyydytyksestä, että tunnet Jumalan hengellisenä Isänäsi, saattaisit käyttää puhujankykyäsi vapauttaaksesi kanssaihmissi pimeyden kahlevankeudesta ja tietämättömyyden orjuudesta." Tämä oli sama Markus, joka kuuli, kun Pietari saarnasi Roomassa, ja josta tuli tämän seuraaja. Kun Simon Pietari ristiinnaulittiin, juuri tämä mies uhmasi roomalaisia vainoojia ja jatkoi rohkeasti uuden evankeliumin julistamista.

Tavattuuan erään köyhän miehen, jota oli syytetty väärin perustein, Jeesus meni hänen kanssaan rauhantuomarin eteen, ja kun hänelle oli myönnetty erityislupa esiintyä miehen puolustajana, hän piti suurenmoisen puheen, jonka kuluessa hän sanoi: "Oikeudenmukaisuus on suuren kansakunnan tunnusmerkki, ja mitä suurempi kansakunta sitä tarmokkaammin se pitää huolen siitä, ettei sen vähäisintäkään kansalaista kohtaa vääräys. Sääli kansakuntaa, jos sen tuomioistuinten edessä saavat vaivatta oikeutta vain ne, joilla on rahaa ja vaikutusvaltaa! Tuomarin pyhä velvollisuus on laskea syytön vapauteen siinä kuin rangaista syylistäkin! Kansakunnan tuomioistuinten puolueettomuudesta, tasapuolisuudesta ja rehellisyydestä riippuu, pitkällekö sen olemassaolo jatkuu. Siviilihallinnon perustana on oikeudenmukaisuus aivan kuten aidon uskonnon perustana on armo." Tuomari otti tapauksen uudelleen käsiteltäväksi, ja kun todistusaineisto oli seulottu, hän päästi vangin vapauteen. Kaikista Jeesuksen toiminnoista näinä päivinä, joina hän harjoitti henkilökohtaista hoivaamista, tämä tapaus tuli lähimmäksi julkista toimintaa.

5. JEEKSEN NEUVOT RIKKAALLE

MIEHELLE

Muuan rikas mies, Rooman kansalainen ja stoalainen, kiinnostui suuresti Jeesuksen opetuksista Angamonin esiteltyä hänet tälle. Monien kahdenkeskisten neuvonpitojen jälkeen tämä varakas kansalainen kysyi Jeesukselta, mitä tämä tekisi varallisuudella, jos hänellä sitä olisi, ja Jeesus vastasi hänelle: "Osoittaisin aineellisen varallisuuden aineellisen elämän kohentamiseen, aivan kuten osoittaisin tietoa, viisautta ja hengellistä palvelua älyllisen elämän rikastuttamiseen, sosiaalisen elämän jalontamiseen ja hengellisen elämän edistämiseen. Hoitaisin aineellista varallisuutta yhden sukupolven varojen viisaana ja tarmokkaana uskottunamiehenä seuraavan ja sen jälkeen tulevien sukupolvien hyväksi ja niiden

^{132:4.7 (1461.5)} To the speaker at the forum he said: "Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance." This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

^{132:4.8 (1462.1)} Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: "Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy." The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus' activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. COUNSELING THE RICH MAN

^{132:5.1 (1462.2)} A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth if he had it, and Jesus answered him: "I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations."

jalontamiseksi.”

Mutta rikas mies ei ollut täysin tyytyväinen Jeesuksen vastaukseen. Hän rohkeni esittää toisen kysymyksen: ”Mutta mitä asemassani olevan miehen pitäisi mielestäsi varallisuudellaan tehdä? Tulisiko minun pitää se vai antaa se pois?” Ja huomattaessaan, että mies todellakin halusi tietää enemmän siitä, mikä oli totuus hänen lojaalisuudestaan Jumalaa kohtaan ja hänen velvollisuudestaan ihmisiä kohtaan, Jeesus laajensi vastaustaan: ”Ystäväiseni, näen, että etsit vilpittömästi viisautta ja rakastat rehellisesti totuutta, siksi haluan esittää sinulle näkemykseni siitä, mikä olisi ratkaisu varallisuuteen liittyviä vastuukysymyksiä koskeviin ongelmiisi. Teen tämän siksi, että olet pyytänyt neuvoani, ja antaessani sinulle seuraavat neuvot en tarkoita, että sanani koskisivat kenenkään muun rikkaan miehen varallisuutta, vaan osoitan neuvoni pelkästään sinulle ja sinun henkilökohtaiseksi opastukseksi. Mikäli yksiselitteisesti haluat nähdä asian niin, että varallisuutesi on hoitoosi uskottu omaisuuserä; mikäli vilpittömästi haluat, että sinusta tulee itsellesi kertyneen varallisuutesi viisas ja tarmokas hoitaja, siinä tapauksessa neuvaisin sinua tekemään seuraavan erittelyn rikkauksiesi lähteistä: Kysy itseltäsi ja koeta parhaasi mukaan löytää rehellinen vastaus kysymykseen, mistä tämä varallisuus on peräisin. Ja haluaisin ehdottaa, että suuren omaisuutesi alkulähteitä tarkastellessasi pidät apuneuvoina mielessäsi seuraavat kymmenen eri menetelmää, joilla aineellista varallisuutta kerätään:

”1. Peritty varallisuus — vanhemmilta ja edellisiltä sukupolvilta peräisin olevat rikkaudet.

”2. Löytämiseen perustuva varallisuus — maaäidin käyttämättömistä resursseista peräisin olevat rikkaudet.

”3. Kaupankäyntiin perustuva varallisuus — aineellisten tavaroiden vaihdon ja myynnin tuottamasta oikeudenmukaisesta voitosta saadut rikkaudet.

”4. Oikeudeton varallisuus — kanssaihminen oikeudettomasta hyväksikäytöstä tai orjuuttamisesta peräisin olevat rikkaudet.

”5. Korkoina kerätty varallisuus — pääoman sijoittamisen tarjoamista oikeutetuista ja oikeudenmukaisista ansiomahdollisuuksista saadut tulot.

”6. Henkisen pääoman tuottama varallisuus — rikkaudet, jotka kertyvät ihmismielen luomis- ja keksimiskyvyn perusteella saaduista palkioista.

”7. Sattumasta johtuva varallisuus — kanssaihminen anteliaisuudesta peräisin olevat tai elämänolosuhteista juontuvat rikkaudet.

”8. Anastettu varallisuus — rikkaudet, jotka on

132:5.2 (1462.3) But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: "But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?" And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: "My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:5.3 (1462.4) "1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:5.4 (1462.5) "2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:5.5 (1462.6) "3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:5.6 (1462.7) "4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) "5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) "6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) "7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

132:5.10 (1463.4) "8. Stolen wealth — riches secured

saatu vilppiin ja epärehellisyys turvautumalla, varastamalla tai petoksen kautta.

"9. Hoitoosi uskotut varat — varallisuus, jonka kanssaihmisesi ovat jättäneet huostaasi käytettäväksi johonkin erityiseen tarkoitukseen joko heti tai tulevaisuudessa.

"10. Ansaittu varallisuus — rikkaudet, jotka ovat peräisin suoraan omasta henkilökohtaisesta työpanoksestasi; mielesi ja ruumiisi päivittäisistä ponnistuksista saamasi oikeutettu ja oikeudenmukainen korvaus.

"Ja niinpä, ystäväni, jos haluat olla suuren omaisuutesi uskollinen ja oikeudenmukainen hoitaja Jumalan edessä ja ihmisiä palvellen, sinun on jaettava varallisuutesi likimääräisesti näihin kymmeneen suureen jakautumaan, ja sitten ryhdyttävä hoitamaan kutakin erää sen mukaan, mikä on viisas ja rehellinen tulkinta oikeudenmukaisuuden, tasapuolisuuden, rehellisyyden ja aidon tehokkuuden laeista; vaikka ei taivaan Jumala sinua toisaalta tuomitse, mikäli joskus epäselvissä tilanteissa erehtyisitkin ottamaan armeliaasti ja epäitsekäästi huomioon kuolevaisten elämän onnettomista olosuhteista kärsivien uhrien ahdingon. Kun olet vilpittömästi epätietoinen siitä, mikä tietyissä aineellisissa tilanteissa olisi oikein ja kohtuullista, olkoot päätöksesi silloin suosiollisia puutteenalaisia kohtaan, olkoot ne suosiollisia niille, joiden osaksi on langennut kärsiä ansaitsemattomista vaikeuksista."

Näistä asioista tuntikausia käydyin keskustelun jälkeen ja rikkaan miehen pyydettyä Jeesukselta lisää ja yksityiskohtaisempia ohjeita Jeesus jatkoi neuvojensa täsmentämistä, ja hänen sanomansa ydinsisältö kuului: "Kun nyt esitän lisää ehdotuksia, jotka koskevat asennettasi varallisuutta kohtaan, kehottaisin sinua ottamaan vastaan neuvoni niin, että ne on annettu vain sinulle ja vain omaksi henkilökohtaiseksi opastukseksesi. Puhun vain omasta puolestani ja vain sinulle, tiedonhaluiselle ystävälleni. Pyydän hartaasti, ettet ryhdy sanelemaan, miten muiden rikkaiden miesten tulee suhtautua varallisuuteensa. Sinulle antamani neuvo kuuluisi seuraavasti:

"1. Kun toimit perimäsi omaisuuden hoitajana, sinun tulisi ottaa huomioon, mistä lähteistä se on peräisin. Sinuun kohdistuu moraalinen velvollisuus, jonka mukaan edustat menneitä sukupolvea rehellisesti tapahtuvassa laillisen varallisuuden siirtämisessä seuraaville sukupolville sen jälkeen, kun olet vähentänyt siitä kohtuullisen veron nykyisen sukupolven hyväksi. Mutta sinulla ei ole velvollisuutta jatkaa mitään sellaista epärehellisyttä tai oikeudenloukkausta, joka on liittynyt esivanhempiesi väärinkäytöksiin tapahtuneeseen varallisuuden keräämiseen.

by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) "9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) "10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) "And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships."

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: "While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

132:5.15 (1463.9) "1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder

Jokaisen perimäsi varallisuuserän, joka osoittautuu petoksella tai vääryydellä hankituksi, saat käyttää sen mukaan, mitkä ovat vakaumuksesi oikeudenmukaisuudesta, anteliaisuudesta ja varallisuuden palauttamisesta oikealle omistajalleen. Mitä laillisesta perintöosastasi tämän jälkeen jää, sen saat käyttää niin kuin oikeaksi näet ja siirtää sen turvallisesti eteenpäin siinä ominaisuudessa, että olet yhden sukupolven uskottumies toisen sukupolven hyväksi. Viisautta osoittavan arvostelukyvyn ja terveen harkinnan tulisi ohjata päätöksiäsi, jotka koskevat rikkauksien testamenttaamista perillisillesi.

"2. Jokaisen, joka saa varallisuutta löytöjen tuloksena, tulisi muistaa, että yksi yksilö voi elää maan päällä vain lyhyen ajan, ja siksi hänen olisi ryhdyttävä asianmukaisiin toimenpiteisiin, jotta näiden löytöjen tuotto jakautuisi hyödyllisesti mahdollisimman monen hänen kanssaihmisensä kesken. Vaikkei löytäjältä tulekaan kiistää kaikkea korvausta löytöön johtaneista ponnistuksista, ei hänen toisaalta tule itsekkäästi katsoa oikeudekseen vaatia itselleen kaikkia luontoon kätkeytyvien resurssien paljastumisesta saatavissa olevia etuja ja siunauksia.

"3. Niin kauan kuin ihmiset katsovat hyväksi hoitaa maailman liiketoimintaa tavaroita myymällä ja vaihtamalla, heillä on oikeus kohtuulliseen ja lailliseen voittoon. Jokaiselle kauppiaille kuuluu palkkio palveluksistaan; kaupankävijällä on oikeus saada palkkansa. Ilman vilppiä tapahtuva kaupankäynti ja kanssaihmissen rehellinen kohtelu maailman järjestyneen liiketoiminnan puitteissa luovat monien erilaisten voittojen muodossa saatua varallisuutta, ja kaikkia näitä varallisuuden lähteitä on arvioitava oikeudenmukaisuuden, rehellisyyden ja kohtuuden korkeimpien periaatteiden mukaan. Rehellisen kauppamiehen ei tulisi epäroida ottaa samaa voittoa, jonka hän mielihyvin soisi toiselle kauppiaille samankaltaisesta liiketoimesta. Vaikkei tämänlaatuinen varallisuus olekaan identtistä omakohtaisesti ansaittujen tulojen kanssa, kun liiketoimia harjoitetaan suuressa mittakaavassa, samalla tällainen rehellisesti kartutettu varallisuus kuitenkin antaa omistajalleen melkoisen sananvallan, kun kysymys on sen sittemmin tapahtuvasta jakamisesta.

"4. Kukaan kuolevainen, joka tuntee Jumalaa ja koettaa täyttää jumalallisen tahdon, ei voi alentua käyttämään varallisuutta sorron välineenä. Kukaan jalo ihminen ei pyri kokoamaan rikkauksia ja kasaamaan itselleen varallisuuden tuomaa valtaa lihallishahmoisia veljiään orjuuttamalla tai heitä epäoikeudenmukaisesti hyväksikäyttämällä. Rikkaudet ovat moraalinen kirous ja hengellinen poltinmerkki, silloin kun ne ovat peräisin sorron kohteena olevan kuolevaisen ihmisen hiestä. Kaikki tällainen varallisuus pitäisi palauttaa niille,

of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

132:5.16 (1463.10) "2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built

jotka on tällä keinoin ryöstetty, tai heidän lapsilleen ja lastenlapsilleen. Kestävää sivilisaatiota ei voi perustaa sellaiselle käytännölle, että työntekijältä petkutetaan hänen palkkansa.

"5. Rehellisestä varallisuudesta on oikeus saada korkoa. Niin kauan kuin ihmiset antavat ja ottavat lainaa, voidaan kohtuullista korkoa periä, edellyttäen että lainaksi annettu pääoma oli laillista varallisuutta. Puhdista ensin pääomasi, ennen kuin vaadit siitä korkoa. Älä koskaan muutu niin pieneksi ja ahneeksi, että alentuisit harjoittamaan koronkiskontaa. Älä milloinkaan sorru sellaiseen itsekkyyteen, että käyttäisit rahan valtaa saadaksesi oikeudetonta etua kamppailevien kanssaihmitesi kustannuksella. Älä lankea kiusaukseen ottaa kiskurikorkoa taloudellisessa ahdingossa olevalta veljeltäsi.

"6. Jos sattuu käymään niin, että neronleimaukset tuottavat sinulle varallisuutta, jos rikkautesi ovat peräisin palkkioista, joita olet saanut keksijänlahjojesi perusteella, älä vaadi itsellesi epäoikeudenmukaista osuutta tällaisista palkinnoista. Nero on velkaa jotakin sekä esivanhemmilleen että jälkeläisilleen; hän on kiitollisuudenvelassa myös rotuaan, kansakuntaansa ja hänen keksintöihinsä liittyviä olosuhteita kohtaan. Hänen tulisi myös muistaa, että hän työskenteli ja kehitti keksintönsä ihmisenä ihmisten joukossa. Yhtä suuri vääryys olisi evätä nerolta kaikkalainen varojen karttuminen. Ja on aina oleva niin, että ihmisten on mahdotonta laatia sääntöjä ja säännöksiä, jotka soveltuisivat tasapuolisesti kaikkiin näihin varallisuuden oikeudenmukaista jakautumista koskeviin ongelmiin. Sinun on ensiksi tunnustettava ihminen veljeksesi, ja jos rehellisesti haluat menetellä hänen suhteensa niin kuin toivoisit hänen menettelevän itsesi suhteen, sinua ohjaavat oikeudenmukaisuuden, rehellisyyden ja kohtuullisuuden sanelemat arkipäiväiset ohjeet siinä, mikä on oikeudenmukainen ja tasapuolinen ratkaisu jokaiseen esille nousevaan taloudellisia korvauksia ja sosiaalista oikeudenmukaisuutta koskevaan ongelmaan.

"7. Kenenkään ihmisen ei tulisi omaisuuden hoitamisesta ansaittuja oikeudenmukaisia ja oikeutettuja palkkioita lukuun ottamatta esittää henkilökohtaista vaatimusta sellaiseen varallisuuteen, jonka aika ja sattuma saattavat sysätä hänen käsiinsä. Sattumoisin saadut rikkaudet tulisi nähdä laajalti siinä valossa, että ne ovat luottamuksenosoituksena hoitoon saatu omaisuuserä, joka olisi käytettävä oman sosiaalisen tai taloudellisen ryhmän hyväksi. Tällaisen varallisuuden omistajille tulisi antaa suurin sananvalta päätettäessä näiden ansaitsemattomien resurssien viisaasta ja tuottavasta jakamisesta. Sivistynyt ihminen ei suinkaan aina pidä kaikkea hallussaan olevaa henkilökohtaisena ja yksityisenä omaisuutenaan.

upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:5.21 (1464.5) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

"8. Jos tiedät, että jokin omaisuutesi erä on hankittu petoksen kautta; jos varallisuuteesi kuuluu vähänkään sellaista, joka on karttunut epärehellisin keinoin tai vilpillisin menetelmin; jos rikkautesi ovat tulos oikeudettomista toimenpiteistä kanssaihmiäsi kohtaan, kiirehdi palauttamaan kaikki nämä vääryydellä hankitut erät oikeille omistajilleen. Maksa vahingonkorvaukset täyteen määräänsä ja puhdista sillä tavoin omaisuutesi kaikista epärehellisin keinoin saaduista rikkauksista.

"9. Uskotunmiehen ominaisuudessa yhden henkilön harjoittama varojen hoitaminen muiden ihmisten lukuun on vakava ja pyhä vastuutehtävä. Älä saata vaaraan tai uhanalaiseksi tällaista itsellesi uskottua omaisuutta. Tällaisesta sinulle uskotusta omaisuudesta ota itsellesi vain se, minkä kaikki rehelliset ihmiset hyväksyisivät.

"10. Se omaisuutesi osa, joka edustaa omista mentaalista ja fyysisistä ponnisteluistasi saamiasi ansioita, mikäli työsi on tehty rehellisyyttä ja oikeudenmukaisuutta noudattaen, on eittämättä omaasi. Kukaan ihminen ei voi kiistää oikeuttasi sellaisen varallisuuden hallussapitoon ja sopivaksi katsomallasi tavalla tapahtuvaan käyttämiseen edellyttäen, ettei tämä oikeutesi käyttö tuota vahinkoa kanssaihmisillesi."

Kun Jeesus oli päättänyt neuvojensa jakamisen tälle varakkaalle roomalaiselle, tämä nousi lepuvuteeltaan ja antoi hyvää yötä toivottaessaan seuraavan lupauksen: "Hyvä ystäväni, huomaa, että olet mies, jossa on paljon viisautta ja hyvyttä, ja jo huomispäivänä alan hoitaa kaikkea varallisuuttani antamiesi neuvojen mukaisesti."

6. SOSIAALINEN HOIVA

Täällä Roomassa sattui myös tuo liikuttava välinäytös, jonka kuluessa universumin Luoja uhrasi useita tunteja siihen, että hän saattoi eksyneen lapsen huolestuneen äitinsä luokse. Tämä pikkupoika oli kulkeutunut pois kotoaan, ja Jeesus löysi hänet hätäänsä itkemästä. Jeesus ja Ganid olivat matkalla kirjastoihin, mutta he ottivat tehtäväkseen toimittaa lapsi takaisin kotiinsa. Ganid ei koskaan unohtanut, mitä Jeesus tällöin lausui: "Tiedätkö, Ganid, että useimmat ihmiset ovat tämän eksyneen lapsen kaltaisia. He käyttävät suuren osan ajastaan siihen, että itkevät peloissaan ja kärsivät murheissaan, kun he toden totta ovat vain vähän matkan päässä sieltä, missä on turva ja suoja, aivan kuten tämä lapsi oli vain lyhyen matkan päässä kotoaan. Ja kaikkien, jotka tuntevat totuuden tien ja joilla on vakuuttuneisuus siitä, että he tuntevat Jumalaa, tulisi pitää etuoikeutena eikä suinkaan velvollisuutena tarjota lähimmäisilleen opastusta, kun nämä

^{132:5.22 (1465.1)} "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

^{132:5.23 (1465.2)} "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

^{132:5.24 (1465.3)} "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows."

^{132:5.25 (1465.4)} When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: "My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel."

6. SOCIAL MINISTRY

^{132:6.1 (1465.5)} Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: "You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God

ponnisteleivat löytääkseen elämiseen sisältyvät tydytyksen lähteet. Eikö meille ollutkin suurenmoinen ilo huolehtia siitä, että tämä lapsi pääsi takaisin äitinsä luokse? Samalla tavoin ne, jotka ohjaavat ihmisiä Jumalan tykö, kokevat inhimillisen palvelemisen suoman verrattoman tydytyksen.” Ja tuosta päivästä lähtien aina luonnollisen elämänsä loppuun saakka Ganid piti jatkuvasti silmänsä auki huomatakseen, olisiko jossakin eksyneitä lapsia, jotka hän voisi viedä takaisin heidän kotiinsa.

Kohdattiin myös muuan leskivaimo, jolla oli viisi lasta ja jonka mies oli kuollut tapaturmaisesti. Jeesus kertoi Ganidille, että hän itse oli menettänyt isänsä tapaturman kautta, ja he kävivät kerran toisensa jälkeen lohduttamassa tätä äitiä ja hänen lapsiaan Ganidin pyytäessä isältään rahaa toimittaakseen heille ruokaa ja vaatteita. He luopuivat tästä toiminnasta, vasta kun olivat löytäneet vanhimmalle pojalle työpaikan, jolloin tämä saattoi auttaa perheen huoltamisessa.

Kuunnellessaan tuona iltana kertomusta näistä kokemuksista, Gonod sanoi Jeesukselle hyväntahtoisesti: ”Tarkoitukseni on tehdä pojastani oppinut tai liikemies, ja nyt sinä ryhdyt tekemään hänestä filosofia tai filantrooppia.” Ja Jeesus vastasi hymyillen: ”Mitäpä, jos teemme hänestä kaikki neljä; silloin hän kykenee saamaan elämässään nelinkertaisen tydytyksen, sillä silloin hänen korvansa, joka erottaa ihmisen tarpeista kertovan melodian, pystyy yhden sijasta tunnistamaan neljä säveltä.” Gonod sanoi siihen: ”Nyt huomaan, että olet todellakin filosofi. Sinun täytyy kirjoittaa kirja tulevia sukupolvia varten.” Ja Jeesus vastasi: ”Ei kirjaa — minun tehtävänäni on elää elämä tämän sukupolven keskuudessa ja kaikkia sukupolvia varten. Minä — ”, mutta hän jätti lauseensa kesken ja sanoi Ganidille: ”Poikani, on aika mennä levolle.”

7. RETKIÄ ROOMAN YMPÄRISTÖÖN

Jeesus, Gonod ja Ganid tekivät viisi retkeä Rooman ulkopuolelle kaupungin ympäristössä sijaitseviin kiinnostaviin kohteisiin. Kun he kävivät Pohjois-Italian järvillä, Jeesus kävi pitkän keskustelun Ganidin kanssa siitä, miten mahdotonta on antaa ihmiselle opetusta Jumalasta, jos tämä ei halua tuntea Jumalaa. Järville matkatessaan he olivat tavanneet sattumalta erään ajattelemattoman pakanan, ja Ganidia hämmästytti, ettei Jeesus noudattanut tavallista käytäntöään, jonka mukaan hän olisi houkutelut miehen keskustelemaan kanssaan, ja se taas olisi luonnostaan johtanut keskusteluun hengellisistä kysymyksistä. Ganidin kysyessä opettajaltaan, miksi tämä osoitti niin vähän mielenkiintoa tuota pakanaa kohtaan, Jeesus vastasi:

experience the supreme satisfaction of human service.” And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

132:6.2 (1465.6) There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

132:6.3 (1465.7) That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: “I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him.” And Jesus smilingly replied: “Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one.” Then said Gonod: “I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations.” And Jesus replied: “Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I — “ but he stopped, saying to Ganid, “My son, it is time to retire.”

7. TRIPS ABOUT ROME

132:7.1 (1466.1) Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

"Ganid, tämä mies ei isonnut totuutta. Hän ei ollut tyytymätön itseensä. Hän ei ollut valmis pyytämään apua, eivätkä hänen mielensä silmät olleet avoinna ottamaan vastaan valoa sielulle. Tämä mies ei ollut kypsä pelastuksen sadonkorjuuseen; hänelle on annettava enemmän aikaa, jotta elämän koettelemukset ja vaikeudet valmistaisivat hänet ottamaan vastaan viisautta ja korkeampaa oppineisuutta. Tai siinä tapauksessa, että voisimme saada hänet elämään kanssamme, saattaisimme omalla elämällämme näyttää hänelle taivaassa olevan Isän, ja silloin alkaisi elämämme Jumalan poikina kiinnostaa häntä niin, että hänelle tulisi sisäinen pakko esittää kysymyksiä Isästämme. Et voi ilmoittaa totuutta Jumalasta niille, jotka eivät häntä etsi; vastahakoisia sieluja et voi johdattaa pelastuksen riemuihin. Ihmiselle pitää elämässä saatujen kokemusten tuloksena kehittyä totuudennälkä, tai hänellä pitää olla halu Jumalan tuntemiseen sen seurauksena, että hänellä on kosketus niiden ihmisten elämään, jotka tuntevat jumalallisen Isän, ennen kuin toinen ihminen voi toimia välikappaleena, joka johdattaa tällaisen kuolevaisen lähimmäisensä taivaassa olevan Isän luo. Jos tunnemme Jumalaa, meidän todellinen velvollisuutemme maan päällä on elää elämäämme niin, että sallimme Isän tuoda itsensä julki omassa elämässämme, ja näin kaikki Jumalaa etsivät ihmiset näkevät Isän ja pyytävät apuamme saadakseen lisää tietoa siitä Jumalasta, joka tulee tällä tavoin elämässämme julki."

Heidän Sveitsissä ylhäällä vuoristossa käydessään tapahtui, että Jeesus keskusteli kokonaisen päivän ajan sekä isän että pojan kanssa buddhalaisuudesta. Ganid oli monet kerrat esittänyt Jeesukselle suoria kysymyksiä Buddhasta, mutta oli aina saanut enemmän tai vähemmän vältteleviä vastauksia. Nyt isä esitti pojan läsnä ollessa Jeesukselle kiertelemättömän kysymyksen Buddhasta ja sai kiertelemättömän vastauksen. Gonod sanoi: "Tahtoisin tosiaankin tietää, mitä mieltä olet Buddhasta." Ja Jeesus vastasi:

"Buddhanne oli paljon parempi kuin buddhalaisuutenne. Buddha oli suuri mies, omalle kansalleen jopa profeetta, mutta hän oli orpo profeetta. Näin sanoessani tarkoitan, että hän jo varhaisessa vaiheessa kadotti näköpiiristään hengellisen Isänsä eli taivaallisen Isän. Hänen kokemuksensa oli traaginen. Hän koetti elää ja opettaa Jumalan sanansaattajana, mutta ilman Jumalaa. Buddha ohjasi pelastuksen laivansa suoraan turvallisen sataman alueelle, suoraan kuolevaisten pelastuksen turvasataman suulle, ja siellä hyvä laiva ajoi puutteellisten merikorttien takia karille. Siellä se on maannut näiden monien sukupolvien ajan — liikkumattomana ja miltei toivottomasti pohjaan juuttuneena. Ja sen kannelle

132:7.2 (1466.2) "Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives."

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: "I would really like to know what you think of Buddha." And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) "Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the

ovat jääneet monet kansanne ihmiset kaikkina näinä vuosina. He elävät huutomatkan päässä tyynistä turvallisista vesistä, mutta he kieltäytyvät tulemasta niille vesille siksi, että hyvän Buddhan jalo pursi onnettomuudekseen ajoi karille aivan sataman edustalla. Eivätkä buddhalaiset kansat koskaan purjehdi tähän satamaan, elleivät ne hylkää profeettansa filosofian purtta ja tartu hänen jaloon henkeensä. Jos kansanne olisi pysynyt uskollisena Buddhan hengelle, olisitte jo kauan sitten purjehtineet hengen tyyneyttä, sielun lepoa ja pelastuksen varmuutta merkitsevään turvasatamaanne.

”Ymmärräthän, Gonod, että hengessä Buddha tunsu Jumalan, mutta mielessä hän ei kyennyt Jumalaa selvästi löytämään. Juutalaiset löysivät Jumalan mielessä, mutta hengessä heiltä jäi Jumala suureksi osaksi tuntematta. Tänä päivänä buddhalaiset rämpivät filosofiassa, josta puuttuu Jumala, kun taas omaa kansaani sääliittävällä tavalla orjuuttaa jumalanpelko, josta puuttuu elämän ja kahleettomuuden pelastava filosofia. Teillä on filosofia, josta puuttuu Jumala; juutalaisilla on Jumala, mutta heiltä puuttuu jokseenkin kokonaan sellainen elämisen filosofia, joka olisi jossakin suhteessa tähän Jumalaan. Koska Buddha ei kyennyt näkemään Jumalaa henkenä ja Isänä, hän ei kyennyt opetuksessaan antamaan sitä moraalista energiaa ja sitä hengellistä käyttövoimaa, jota uskonnossa täytyy olla, jos sen on määrä muuttaa rotua ja ylevöittää kansakuntaa.”

Silloin Ganid huudahti: ”Opettaja, luokaamme me, sinä ja minä, uusi uskonto, joka olisi kyllin hyvä Intialle ja kyllin suuri Roomalle, ja kuka tietää, vaikka saisimme juutalaiset vaihtamaan sen Jahveen.” Ja Jeesus vastasi: ”Ganid, uskontoja ei tehdä. Ihmisten uskonnot kehkeytyvät pitkien ajanjaksojen kuluessa, kun Jumalasta tehdyt totuuden paljastukset taas välähtävät maan päällä niiden ihmisten elämässä, jotka ilmoittavat Jumalasta kanssaihmisilleen.” Mutta he eivät ymmärtäneet näiden profeettallisten sanojen merkitystä.

Kun he tuona iltana menivät levolle, Ganid ei saanut unta. Hän puhui pitkään isänsä kanssa ja sanoi lopulta: ”Tiedätkö, isä, toisinaan minusta tuntuu, että Joosua on profeetta.” Ja hänen isänsä vastasi siihen unisesta vain: ”Poikani, on muitakin — ”

Tästä päivästä lähtien aina luonnollisen elämänsä loppuun Ganid jatkoi oman uskontonsa kehittelyä. Hänen mieltään liikutti suuresti Jeesusken avarakatseisuus, tasapuolisuus ja suvaitsevuus. Milloin hyvänsä he kävivät keskusteluja filosofiasta ja uskonnosta, tämä nuorukainen ei kertaakaan kokenut tuntevansa harmistumista tai olevansa asioista jyrkästi toista mieltä.

safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467.1) “You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation.”

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: “Teacher, let’s you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh.” And Jesus replied: “Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows.” But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, “You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet.” And his father only sleepily replied, “My son, there are others — ”

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus’ broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

Millaisen näyn taivaan älyllisille olennoille tarjosikaan tämä kohtaus, jossa intialainen nuorimies ehdotti universumin Luojalle, että he tekisivät uuden uskonnon! Ja vaikkei nuori mies sitä tiennytäkään, he olivat juuri sillä hetkellä ja siinä paikassa tekemässä uutta ja ikuista uskontoa — tätä uutta pelastuksen tietä, Jeesuksen kautta ja Jeesuksessa ihmiselle annettua ilmoitusta Jumalasta. Mitä tämä poikanen halusi kaikkein eniten tehdä, sitä hän tiedostamattaan oli itse asiassa tekemässä. Ja näin on aina ollut ja näin on aina oleva. Mitä valaistunut ja harkitseva ihmisen mielikuvitus, joka saa hengellistä opetusta ja ohjausta, haluaa täydestä sydämestään ja epäitsekäästi tehdä ja olla, siitä tulee mitattavissa olevin määrin luovaa samassa suhteessa kuin tämä kuolevainen omistautuu Isän tahdon jumalalliseen noudattamiseen. Kun ihminen antautuu Jumalan kumppaniksi, saattaa tapahtua ja tapahtuu suuria asioita.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing. And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father's will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

Luku 133. Paluu Roomasta

⇨ 132

Urantia-kirjan

134 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 133 PALUU ROOMASTA

Osiot

Johdanto

1. Armo ja oikeudenmukaisuus
2. Laivaannousu Tarentumissa
3. Korintissa
4. Henkilökohtainen työ Korintissa
5. Ateenassa — luento tieteestä
6. Efesoksessa — luento sielusta
7. Kyproksella-oleskelu — luento mielestä
8. Antiokiassa
9. Kaksoisvirranmaassa

PAPER 133 THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

Johdanto

OLLESSAAN lähdössä Roomasta Jeesus ei jättänyt hyvästejä kenellekään ystävistään. Damaskoksen kirjanoppinut ilmaantui Roomaan huomiota herättämättä ja poistui sieltä samalla tavoin. Kului kokonainen vuosi, ennen kuin ne, jotka hänet tunsivat ja häntä rakastivat, luopuivat toivosta vielä tavata häntä. Ennen kuin toinen vuosi oli päättynyt, Jeesuksen tunteneista henkilöistä koostuvat pikku ryhmät huomasivat, että heitä vetivät yhteen heidän yhteinen kiinnostuksensa hänen opetuksiaan kohtaan ja heidän yhteinen muistonsa hänen seurassaan vietetyistä hyvistä hetkistä. Ja nämä stoalaisista, kyynikoista ja mysteerikulttien kannattajista koostuvat pienryhmät tapailivat jatkuvasti toisiaan epäsäännöllisin väliajoin ja epävirallisissa merkeissä aina ensimmäisten kristinuskon saarnaajain Roomaan-ilmaantumiseen saakka.

Gonod ja Ganid olivat tehneet Aleksandriassa ja Roomassa niin paljon ostoksia, että he lähettivät kaikki tavaransa kuormakaravaanin

INTRODUCTION

133:0.1 (1468.1) WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

133:0.2 (1468.2) Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to

mukana edellään Tarentumiin. Sillä välin kolme matkamiestä kulkivat kiirettä pitämättä Italian halki suurenmoista Via Appiaa pitkin. Tällä matkalla he kohtasivat kaikenlaisia ihmisiä. Monet ylhäiset Rooman kansalaiset ja kreikkalaissiirtolaiset asuivat tämän tien varrella, mutta jo tuolloin alkoi näyttämölle ilmaantua myös kelvottomien orjien suurten laumojen jälkeläisiä.

Eräänä päivänä, kun he olivat keskipäivän ruokatauolla noin puolitiessä Tarentumiin, Ganid kysyi Jeesukselta suoraan, mitä tämä ajatteli Intian kastijärjestelmästä. Jeesus sanoi: "Vaikka ihmiset eroavat toisistaan monin tavoin, Jumalan edessä ja hengellisessä maailmassa kaikki kuolevaiset ovat yhdenvertaisia. Jumalan silmissä on olemassa vain kaksi kuolevaisten ryhmää: ne, jotka haluavat noudattaa hänen tahtoaan, ja ne, jotka eivät halua. Kun universumi tarkastelee asuttua maailmaa, myös se näkee kaksi suurta luokkaa: ne, jotka tuntevat Jumalaa, ja ne, jotka eivät tunne. Ne, jotka eivät Jumalaa voikaan tuntea, lasketaan kyseisen maailman elämistään kuuluviksi. Ihmiskunta on soveliaasti jaettavissa moniin luokkiin eri ominaisuuksien mukaisesti, sillä heitä on mahdollista tarkastella fyysisestä, mentaalisesta, sosiaalisesta, ammatillisesta tai moraalista näkökulmasta, mutta kun nämä kuolevaisten erilaiset luokat ilmaantuvat Jumalan oikeusistuimen eteen, ne ovat yhdenvertaisia; Jumala ei todellakaan katso henkilöön. Vaikkette voikaan välttyä panemasta merkille ihmisten toisistaan eroavia kykyjä ja avuja älyllisissä, sosiaalisissa ja moraalisisissa asioissa, mitään tällaisia eroja teidän ei tulisi tehdä ihmisten hengellisen veljeskunnan piirissä ollessanne kokoontuneina Jumalan eteen häntä palvoaksenne."

1. ARMO JA OIKEUDENMUKAISUUS

Eräänä iltapäivänä, kun he olivat lähestymässä Tarentumia, sattui maantien varressa varsin mielenkiintoinen välikohtaus. He näkivät, miten muuan karkea ja röyhkeä nuorukainen kävi raa'asti erään pienemmän pojan kimppuun. Jeesus kiiruhti hyökkäyksen kohteeksi joutuneen nuorukaisen avuksi ja saatuaan tämän turvaan hän piti lujasti kiinni päällekkäajasta, kunnes pienempi poika oli päässyt pakoon. Kun Jeesus irrotti otteensa pikku rähisijästä, Ganid kävi samassa hetkessä käsiksi tähän poikaan ja ryhtyi antamaan hänelle raikuvaa selkäsaunaa, mutta Ganidin hämmästykseksi Jeesus tuli kiireesti väliin. Kun Jeesus oli saanut Ganidin rauhoittumaan ja päästänyt pelästyneen pojan menemään, Ganid huudahti kiihdyksissään, heti kun sai hengityksensä tasaantumaan: "En pysty ymmärtämään sinua, Opettaja. Jos armelaisuus vaatii sinua pelastamaan pienemmän pojan, eikö

Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

^{133:0.3 (1468.3)} One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God."

1. MERCY AND JUSTICE

^{133:1.1 (1468.4)} A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

oikeudenmukaisuus vastaavasti vaatisi isomman ja hyökkäykseen syylistyneen nuorukaisen rankaisemista?” Vastatessaan Ganidille Jeesus sanoi:

”Ganid, on totta, ettet ymmärrä. Armeliaisuuden osoittaminen on aina yksilön suorittama teko, mutta oikeudenmukaisuuden edellyttämä rangaistus on sosiaalisten, valtiollisten tai universumin hallinnosta vastaavien ryhmien tehtävä. Velvollisuuksiini kuuluu yksilönä armeliaisuuden osoittaminen; minun täytyy mennä kimppuun käydyn miehenalun turvaksi, ja on täysin johdonmukaista, että saan käyttää riittäviä voimakeinoja päällekkarkaaajan hillitsemiseksi. Ja tein juuri niin. Onnistuin vapauttamaan hyökkäyksen kohteeksi joutuneen pojan; ja sillä tein velvollisuuteni armeliaisuuden osalta. Voimakeinoin pidättelin sitten päällekkarkaajaa sen verran kauan, että kiistan heikompi osapuoli pääsi karkuun, minkä jälkeen vetäydyin pois koko asiasta. En ryhtynyt istumaan oikeutta päällekkarkaajaa vastaan hänen motiivinsa tutkiakseni — arvioidakseni oikeudellisesti kaikkia seikkoja, jotka liittyivät hänen hyökkäykseensä toverinsa kimppuun — ja ryhtyäkseni sitten panemaan täytäntöön tuomiota, jonka oma mieleni kenties sanelisi hänen tekemänsä vääryyden oikeudenmukaisena hyvityksenä. Ganid, armeliaisuus saattaa olla suurpiirteistä, mutta oikeudenkäyttö on täsmällistä. Etkö kykene näkemään, että tuskin on kahta henkilöä, jotka pystyisivät olemaan samaa mieltä siitä, millainen rangaistus täyttäisi oikeudenmukaisuuden vaatimukset? Toinen haluaisi määrätä neljäkymmentä raipaniskua, toinen kaksikymmentä, ja vielä joku muu haluaisi määrätä oikeudenmukaiseksi rangaistukseksi telkeämisen yksinäisyyteen. Etkö kykene ymmärtämään, että tässä maailmassa tällaiset kysymykset olisi parempi jättää ryhmän vastuulle, tai niiden tulisi olla ryhmän valitsemien edustajien hoidossa? Universumissa asia on järjestetty siten, että tuomiovalta kuuluu niille, jotka tuntevat perin pohjin kaikki rikkomusta edeltäneet seikat samoin kuin sen motiivit. Sivistyneessä yhteiskunnassa ja järjestyneessä universumissa oikeudenkäyttö edellyttää, että asian tasapuolisen arvioinnin jälkeen langetetaan oikeudenmukainen tuomio, ja tällaiset valtuudet on annettu vain maailmojen oikeudesta vastaaville ryhmille ja koko luomistuloksen korkeampien universumien kaikenkietäville viranomaisille.”

He keskustelivat tästä armeliaisuuden osoittamista ja oikeudenkäyttöä koskevasta ongelmasta päiväkausia. Ja Ganid ymmärsi ainakin jossain määrin, miksei Jeesus halunnut antautua henkilökohtaiseen voimainmittelöön. Mutta Ganid esitti vielä yhden viimeisen kysymyksen, johon hän ei koskaan saanut täysin tyydyttävää vastausta. Ja tuo kysymys kuului:

133:1.2 (1469.1) “Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor. And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation.”

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: “But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature

"Mutta, Opettaja, jos joku sinua väkevämpi ja pahansisuihin olento sattuisi käymään kimppuusi ja uhkaisi surmata sinut, mitä sinä tekisit? Etkö tekisi mitään puolustaaksesi itseäsi?" Vaikkei Jeesus tyhjentyvää ja tyydyttävää vastausta voinutkaan nuoremiehen kysymykseen antaa siksi, ettei hän halunnut paljastaa tälle elävänsä elämänsä maan päällä Paratiisin-Isän osoittaman rakkauden valaisevana esimerkkinä tilannetta seuraavalle universumille, hän lausui asiasta kuitenkin tämän verran:

"Ganid, voin hyvin ymmärtää, miten jotkin näistä ongelmista sinua hämmentävät, ja yritän vastata kysymykseesi. Kaikissa sellaisissa mahdollisissa tapauksissa, että joku kävisi persoonani kimppuun, minä ensiksi päättelisin, olisiko päällekkäällä Jumalan poika — lihallishahmoinen veljeni — vaiko ei, ja jos olisin sitä mieltä, ettei tällä luodulla ole moraalista arvostelukykä eikä hengellistä järkeä, käyttäisin hyökkääjälle koituvista seuraamuksista välittämättä kaikkia niitä voimia, jotka ovat vastarinnan tekemistä varten käytettävissäni. Mutta tällä tavoin en kävisi Jumalan pojan statuksen omaavan lähimmäisen kimppuun, en edes itsepuolustuksen nimissä. Toisin sanoen, en ennakoivasti enkä arviota tekemättä rankaisisi häntä siitä, että hän on hyökännyt päälleni. Koettaisin kaikin mahdollisin keinoin estää häntä ja houkutella häntä luopumaan moisesta hyökkäyksestä, ja siinä tapauksessa, etten onnistuisi sitä ehkäisemään, koettaisin sitä lieventää. Ganid, minulla on ehdoton luottamus taivaallisen Isäni huolenpitoon; olen vihkiytynyt täyttämään taivaassa olevan Isäni tahdon. En usko, että todellinen vahinko voi minua kohdata. En usko, että elämäntehtävääni voi todellisuudessa vaarantaa mikään sellainen, mitä vihamieheni tahtoisivat minulle tapahtuvan, ja ystäviemme taholta ei meidän tietenkään tarvitse pelätä mitään väkivaltaa. Olen ehdottoman vakuuttunut siitä, että koko universumi on minua kohtaan ystävällinen — tähän kaikenvoittavaan totuuteen minä itsepintaisesti uskon varauksetonta luottamusta osoittaen siitäkin huolimatta, että ulkonaiset seikat joskus näyttävät puhuvan sitä vastaan."

Mutta Ganidia ei vastaus täysin tyydyttänyt. He keskustelivat näistä asioista monta kertaa, ja Jeesus kertoi hänelle joistakin poikavuosiensa kokemuksista ja myös kivenhakkaajan pojasta Jaakobista. Kuultuaan, miten Jaakob otti tehtäväkseen Jeesuksen puolustamisen, Ganid sanoi: "No nyt alan ymmärtää! Ensinnäkin, harvoinhan kukaan normaali ihminen haluaisi hyökätä kaltaisesi ystävällisen henkilön kimppuun, ja vaikka joku niin ajattelematon olisikin, että ryhtyisi sellaiseen tekoon, on jotakuinkin varmaa, että lähellä on joku toinen kuolevainen, joka rientäisi avuksesi, aivan kuten sinä itse aina menet

should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?" Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad's question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father's love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469.3) "Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father's overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary."

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason's son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: "Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my

pelastamaan jokaisen, jonka huomaat olevan hädässä. Sydämessäni olen samaa mieltä kanssasi, Opettaja, mutta järkeni sanoo silti, että jos olisin ollut Jaakob, olisin mielelläni rankaissut raakimuksia, jotka ottivat vapauden käydä kimppuusi vain, koska luulivat, ettet puolustaisi itseäsi. Arvelisin, että saat vaeltaa elämäntaipaleesi kohtalaisen turvassa siksi, että käytät niin paljon aikaasi muiden auttamiseen ja pulassa olevien kanssaihmistemme hoivaamiseen — niin ja varsin todennäköisesti lähellä on aina joku sinua puolustamassa.” Ja Jeesus vastasi: ”Sitä ei ole vielä koeteltu, Ganid, ja kun se tapahtuu, meidän on pidettävä kiinni siitä, mikä on Isän tahto.” Ja tämä oli jokseenkin kaikki, mitä nuorimies sai opettajansa sanomaan tästä vaikeasta aiheesta, joka koski itsepuolustusta ja vastarinnasta pidättymistä. Eräässä toisessa yhteydessä hän sai kuulla Jeesuksen esittävän sellaisen mielipiteen, että järjestyneellä yhteiskunnalla oli täysi oikeus käyttää voimakeinoja pannessaan täytöntöön oikeuteen perustuvia päätöksiään.

2. LAIVAANNOUSU TARENTUMISSA

Laivalaiturilla aluksensa lastin purkamista odottavat matkustajat saivat nähdä, miten muuan mies pahoinpiteli vaimoaan. Tapansa mukaisesti Jeesus puuttui tapahtumaan hyökkäyksen kohteeksi joutuneen henkilön puolesta. Hän astui äkäisen aviomiehen taakse ja tätä kevyesti olkapäälle napauttaen sanoi: ”Ystäväni, saisinko hetken keskustella kanssasi kahden kesken?” Tällainen puhuttelu sai kiukkuisen miehen hämilleen, ja hetken kestäneen hämmentyneen empimisen jälkeen hän sai soperretuksi: ”Öh — miksi — kyllä kai; mitä haluat minusta?” Talutettuaan hänet syrjemmälle Jeesus sanoi: ”Ystäväni, huomaan, että sinulle on täytynyt tapahtua jotakin kamalaa. Tahtoisin kovasti, että kerrot minulle, mitä voi tapahtua noin väkeväälle miehelle sellaista, että se panee hänet käymään käsiksi vaimoonsa, hyökkäämään lastensa äidin kimppuun, ja kaiken lisäksi vielä tällaisessa paikassa, kaikkien ihmisten silmien alla. Tunnet varmaankin, että sinulla on jokin hyvä syy tähän pahoinpitelyyn. Mitä tämä nainen teki ansaitakseen aviomieheltään tällaista kohtelua? Sinua katsellessani uskon lukevani kasvoiltasi, että rakastat oikeudenmukaisuutta, ellet peräti halua osoittaa armeliaisuutta. Uskallanpa jopa sanoa, että jos löytäisit minut tien viereltä rosvojen kimppuun käymänä, ryntäisit empimättä avukseni. Rohkenen sanoa, että olet elämäsi varrella tehnytkin monta tällaista urheaa tekoa. Ystäväni, kerrohan nyt minulle, mikä on hullusti? Tekikö nainen jotakin väärää, vai menetitkö sinä typerästi malttisi ja ryhdyit ajattelemattomasti mukiloimaan häntä?” Ei niinkään se, mitä Jeesus sanoi, kuin

heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you.” And Jesus replied: “That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will.” And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. EMBARKING AT TARENTUM

133:2.1 (1470.2) While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: “My friend, may I speak with you in private for a moment?” The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — “er — why — yes, what do you want with me?” When Jesus had led him to one side, he said: “My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?” It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: “I perceive you are a priest of the Cynics, and I am

Jeesuksen hänelle huomautustensa päätteeksi osoittama ystävällinen katse ja myötätuntoinen hymy oli se, joka kosketi tämän miehen sydäntä. Mies sanoi: "Huomaan, että olet kynnikkojen pappeja, ja olen kiitollinen, että hillitsit minua. Ei vaimoni ole syyllistynyt mihinkään suureen vääryyteen. Hän on hyvä vaimo, mutta hän ärsyttää minua sillä, että hänen tapanaan on nalkuttaa minulle kaikkien kuullen, ja silloin menetän mielenmalttini. Olen pahoillani, että minulta puuttuu itsehillintää, ja lupaan yrittää noudattaa aikaisempaa lupautani, jonka annoin yhdelle veljistäsi, kun tämä vuosia sitten opetti minulle paremman tien. Annan siitä sinulle lupaukseni."

Ja hänelle hyvästejä lausuessaan Jeesus sanoi: "Veljeni, muista aina, ettei miehellä ole mitään oikeutettua ylivaltaa naiseen nähden, ellei nainen ole omasta tahdostaan ja vapaaehtoisesti antanut miehelle tällaista valtaa. Vaimosi on sitoutunut kulkemaan elämäntaipaleen rinnallasi, auttamaan sinua elämän taisteluissa ja ottamaan kantaakseen paljon suuremman osan lastesi synnyttämisen ja kasvattamisen taakasta. Ja on pelkästään kohtuullista, että hän tästä erityisestä palveluksestaan saa sinulta sitä erityistä suojelua, jota mies voi antaa naiselle, osapuolelle, jonka on kannettava, synnyttävä ja ruokittava lapset. Rakastava huolenpito ja huomaavaisuus, joita mies on halukas osoittamaan vaimolleen ja heidän yhteisille lapsilleen, ovat mittana siitä, miten pitkälle tuo mies on edennyt luovan ja hengellisen itsensä tiedostamisen korkeampien tasojen saavuttamisessa. Etkö tiedä, että miehet ja naiset ovat Jumalan kumppaneita sikäli, että he toimivat yhdessä luodakseen olentoja, jotka varttuvat sitä varten, että he saisivat haltuunsa kuolemattoman sielun potentiaalin? Taivaassa oleva Isä kohtelee maailmankaikkeuden lasten Henki-Äitiä vertaisenaan. On Jumalan kaltaista, että jaat elämäsi ja kaiken, mikä siihen liittyy, pitäen äitiosapuolta tasavertaisenasi, häntä, joka niin täysimääräisesti jakaa kanssasi sen jumalallisen kokemuksen, että näette elämänne jatkuvan lastenne elämässä. Jospa vain kykenet rakastamaan lapsiasi niin kuin Jumala rakastaa sinua, tulet rakastamaan ja pitämään arvossa vaimoasi niin kuin taivaassa oleva Isä kunnioittaa ja pitää suuressa arvossa Ääretöntä Henkeä, suunnattoman maailmankaikkeuden kaikkien henkilöiden äitiä."

Noustessaan laivan kannelle he katsoivat taakseen ja näkivät pariskunnan kynelet silmissä syleilevän ääneti toisiaan. Gonod, joka oli kuullut jälkimmäisen osan siitä, mitä Jeesuksella oli tälle miehelle sanottavaa, mietti kuulemaansa koko päivän ja päätti järjestää kotiolonsa uudelleen, sitten kun hän olisi taas Intiassa.

Matka Nikopoliin sujui miellyttävästi, mutta hitaasti, sillä tuuli ei ollut suotuista. Kolmikkomme

thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you."

133:2.2 (1471.1) And then, in bidding him farewell, Jesus said: "My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe."

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus' message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable.

vietti tuntikaudet kertomalla Rooman-kokemuksistaan ja muistelemalla kaikkea, mitä heille oli tapahtunut, sen jälkeen kun he olivat ensi kerran tavanneet Jerusalemissa. Ganid alkoi täytyä henkilökohtaisen hoivan hengestä. Hän yritti vaikuttaa laivan stuertiin, mutta jo toisena päivänä hän syville uskonnollisille vesille joutuessaan pyysi Joosuaa auttamaan hänet pulasta.

He viettivät useita päiviä Nikopoliissa, kaupungissa, jonka Augustus oli viitisenkymmentä vuotta aiemmin perustanut Aktiumin taistelun muistona "voiton kaupungiksi", sillä sen sijaintipaikka oli maakaistale, jolle hän ennen tuota taistelua oli armeijoiheen leiriytynyt. He majoittuivat Jeramyn, erään juutalaisuskoon kääntyneen kreikkalaisen, kotiin. He olivat tavanneet tämän jo laivalla. Kolmannen lähetysmatkansa aikana apostoli Paavali vietti yhden kokonaisen talven Jeramyn pojan luona samassa talossa. Nikopoliista he purjehtivat samalla laivalla Korinttiin, roomalaisten Akaian provinssin pääkaupunkiin.

3. KORINTISSA

Siihen mennessä kun he saapuivat Korinttiin, Ganid oli alkanut kiinnostua juutalaisesta uskonnosta. Ei sen vuoksi ollut mitään outoa siinä, että Ganid, kun he eräänä päivänä kulkivat synagogan ohitse ja näkivät ihmisten menevän sisälle, pyysi Jeesusta viemään hänet jumalanpalvelukseen. Tuona päivänä he saivat kuulla oppineen rabbin luennoivan aiheesta "Israelin kohtalo", ja jumalanpalveluksen jälkeen he tapasivat erään Krispoksen, joka oli tämän synagogan esimies. Monet kerrat he vielä palasivat synagogapalveluksiin, mutta heidän tarkoituksenaan oli ensi sijassa Krispoksen tapaaminen. Ganid mieltyi suuresti Krispokseen, hänen vaimoonsa ja perheen viiteen lapseen. Hänestä oli mukavaa tarkkailla, miten juutalainen vietti perhe-elämäänsä.

Ganidin tehdessä havaintojaan perhe-elämästä Jeesus opetti Krispokselle, miten eletään parempaa uskonnollista elämää. Jeesus kävi tämän eteenpäin katsovan juutalaisen kanssa yli kaksikymmentä keskustelua. Ei sen vuoksi sovi hämmästellä sitä, että kun Paavali vuosia myöhemmin saarnasi tässä samassa synagogassa ja kun juutalaiset olivat torjuneet hänen sanomansa ja äänestäneet sen puolesta, että häntä kielletäisiin saarnaamasta synagogassa, ja kun hän sen jälkeen meni ei-juutalaisten pariin, niin Krispos ja kaikki hänen perheensä jäsenet omaksuivat uuden uskonnon, ja hänestä tuli eräs tärkeimmistä sen kristillisen seurakunnan tukijoista, jonka Paavali myöhemmin organisoivat Korinttiin.

The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the "city of victory" in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the "Destiny of Israel," and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

Niiden kahdeksantoista kuukauden aikana, jolloin Paavali saarnasi Korintissa — myöhemmässä vaiheessa Siilas ja Timoteus seurassaan — hän tapasi monia muita, joita ”intialaisen kauppiaan pojan juutalainen kotoipettaja” oli opettanut.

Korintissa he tapasivat jokaiseen rotuun kuuluvia ihmisiä kolmesta maanosasta. Se oli Aleksandrian ja Rooman jälkeen Välimeren keisarikunnan kosmopoliittisin kaupunki. Tässä kaupungissa oli paljon sellaista, joka kiinnitti huomiota, eikä Ganid koskaan kyllästynyt käynteihin kaupungin linnoituksessa, joka oli rakennettu lähes kuusisataa metriä merenpinnan yläpuolelle. Suuren osan vapaa-ajastaan hän vietti myös synagogan liepeillä ja Krispoksen kotona. Aluksi häntä kauhistutti ja myöhemmin ihastutti asema, joka naisella juutalaiskodissa oli. Siinä paljastui tälle nuorelle intialaiselle jotakin uutta.

Jeesuksen ja Ganidin nähtiin vierailevan usein eräässä toisessakin juutalaiskodissa, nimittäin Justuksen kotona. Tämä oli hurskas kauppias ja asui synagogan vierellä. Ja kun apostoli Paavali sittemmin monet kerrat oleskeli tässä kodissa, hän kuunteli kertomuksia näistä intialaispojan ja hänen juutalaisopettajansa käynneistä Paavalin ja Justuksen ihmetellessä, mitä niin viisaasta ja loistavasta heprealaisopettajasta mahtoi tulla.

Heidän Roomassa ollessaan Ganid oli pannut merkille, että Jeesus kieltäytyi liittymästä heidän seuraansa, kun he menivät julkiseen kylpylään. Jälkeenpäin nuori mies koetti monet kerrat saada Jeesusta tuomaan laajemminkin julki, mitä hän ajatteli sukupuolten välisistä suhteista. Vaikka hän nuoremiehen esittämiin kysymyksiin vastailikin, hän ei koskaan vaikuttanut halukkaalta keskustelemaan näistä asioista kovin laajasti. Kun he eräänä iltana kuljeskelivat Korintin katuja niillä main, jossa linnoituksen muuri laskeutui mereen, kaksi yleistä naista tuli jututtamaan heitä. Ganid oli oikeutetusti tullut käsitykseen, että Jeesus oli mies, jolla oli korkeat ihanteet, ja että hän kammoksui kaikkea, mikä vivahti epäpuhtauteen tai missä pahuus tuksahti. Niinpä hän puhutteli naisia terävästi ja viittasi töykeästi näitä poistumaan. Tämän nähdessään Jeesus sanoi Ganidille: ”Tarkoituksesi on hyvä, mutta sinun ei tulisi ottaa vapautta puhutella Jumalan lapsia tuolla tavoin, vaikka he sattuvatkin olemaan hänen harhateille joutuneita lapsiaan. Keitä me olemme istuaksemme oikeutta näitä naisia vastaan? Satutko tietämään kaikki ne olosuhteet, jotka ovat johtaneet heidät turvautumaan tämänkaltaisiin keinoihin elantonsa ansaitakseen? Pysähdy tähän kanssani siksi aikaa, kun puhumme näistä asioista.” Hänen sanottavansa oli paljon suurempi hämmästyksen aihe kurtisaaneille kuin konsanaan Ganidille.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the “Jewish tutor of the son of an Indian merchant.”

133:3.4 (1472.3) At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

133:3.5 (1472.4) Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

133:3.6 (1472.5) When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: “You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters.” The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

Siinä kun he seisoivat kuutamossa, niin Jeesus jatkoi puhettaan: "Jokaisen ihmismielen sisällä elää jumalallinen henki, taivaassa olevan Isän antama lahja. Tämä hyvä henki pyrkii koko ajan johdattamaan meidät Jumalan tykö, auttamaan meitä löytämään Jumalan ja tuntemaan Jumalaa. Mutta kuolevaisissa vaikuttaa myös monia luonnollisia fyysisiä haluja, jotka Luoja pani häneen palvelemaan yksilön ja rodun hyvinvointia. On vain niin, että miehet ja naiset joutuvat useinkin ymmälle koettaessaan ymmärtää itseään ja painiskella toimeentulon hankkimiseen liittyvien moninaisten ongelmien kanssa maailmassa, jossa itsekkyys ja synty ovat näin laajalti vallalla. Ganid, huomaan, ettei kumpikaan näistä naisista ole tietten tahtoen paha. Heidän kasvoiltaan voin lukea, että he ovat kokeneet paljon murhetta; he ovat kovasti kärsineet julmalta näyttävän kohtalon käsissä; he eivät ole tarkoituksellisesti valinneet tämänlaatuista elämää. Epätoivon partaalle saakka rohkeutensa menettäneinä he ovat antaneet periksi senhetkiselälle ahdingolle ja myöntyneet tähän vastenmieliseen toimeentulon ansaitsemiskeinoon katsottuaan sen parhaaksi tavaksi selviytyä toivottomalta näyttäneestä tilanteesta. Ganid, jotkut ihmiset ovat tosiaankin sydäntään myöten pahoja. He päättävät tietten tahtoen tehdä halpamaisia tekoja, mutta sanopa minulle, kun katsot näihin nyt jo kyynelten tahrmiin kasvoihin, näetkö niissä jotakin pahaa tai ilkeää?" Ja kun Jeesus hetkeksi vaikei antaakseen Ganidille tilaisuuden vastata, Ganidin ääni takertui hänen kurkuunsa hänen mutistessa vastauksensa: "En, Opettaja, en näe. Ja pyydän anteeksi, että olin heitä kohtaan työkeä — pyydän hartaasti heitä antamaan minulle anteeksi." Sitten Jeesus sanoi: "Ja minä sanon heidän puolestaan, että he ovat antaneet sinulle anteeksi, kuten sanon taivaassa olevan Isäni puolesta, että hän on antanut heille anteeksi. Tulkaapa nyt kaikki kanssani erään ystävän taloon, josta pyydämme jotakin suuhunpantavaa ja jossa teemme suunnitelmia edessä olevan uuden ja paremman elämän hyväksi." Hämmästyneet naiset eivät tuohon hetkeen mennessä olleet lausuneet sanaakaan. He katsahtivat toisiinsa ja seurasivat äänettöminä, kun miehet kulkivat edellä.

Kuvitelkaa Justuksen vaimon hämmästyä, kun Jeesus tuona myöhäisenä hetkenä saapui Ganidin ja näiden kahden tuntemattoman kanssa ja sanoi: "Suo anteeksi, että tulemme näin myöhään, mutta Ganid ja minä tahtoisimme palasen syödäksemme ja jakaisimme sen näiden kahden vasta löytämämme ystävän kanssa, jotka hekin ovat ravinnon tarpeessa; ja kaiken tämän lisäksi tulemme luoksesi, koska ajattelemme, että olisit kiinnostunut neuvomaan meille, mikä olisi paras tapa auttaa nämä naiset uuden elämän alkuun. He voivat kertoa sinulle tarinansa, mutta arvelen heillä olleen paljon vaikeuksia, ja jo

133:3.1 (1472.6) As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: "There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now, oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?" And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: "No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness." Then said Jesus: "And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead." Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

133:3.6 (1473.1) Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: "You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good

pelkästään se, että he ovat täällä sinun talossasi, todistaa, miten hartaasti he haluavat tuntea hyviä ihmisiä, ja miten halukkaasti he tarttuvat tilaisuuteen osoittaa koko maailmalle — ja jopa taivaan enkeleille —, kuinka urheita ja jaloja naisia heistä voi tulla.”

Kun Justuksen vaimo Martta oli tuonut ruoan pöytään, Jeesus lausuiakin yllättäen hyvästit sanoen: ”Kun näyttää jo olevan kovin myöhä ja koska tämän nuoren miehen isä varmaankin odottaa meitä, pyydämme hartaasti, että annatte anteeksi, jos nyt jätämme teidät tänne keskenänne — kolme naista, kolme Kaikkein Korkeimman rakastamaa lasta. Ja rukoilemme teille hengellistä opastusta laatiessanne suunnitelmia maan päällä vietettävää uutta ja parempaa elämää ja suuressa tuonpuoleisessa eletävää ikuista elämää varten.”

Ja niin Jeesus ja Ganid erosivat naisista. Kumpikaan kurtisaaneista ei ollut toistaiseksi sanonut mitään; Ganid oli niin ikään sanaton. Ja muutaman hetken ajan oli sanaton myös Martta, mutta kohta hän pääsi tilanteen tasalle ja teki näiden kahden tuntemattoman hyväksi kaiken, mitä Jeesus oli toivonut. Lökkäämpi näistä kahdesta naisesta kuoli vähän tämän jälkeen toive ikuisesta eloonjäämisestä kirkkaana mielessään. Ja nuorempi nainen työskenteli Justuksen liikepaikalla, ja hänestä tuli myöhemmin Korintin ensimmäisen kristillisen seurakunnan elinikäinen jäsen.

Krispoksen kodissa Jeesus ja Ganid tapasivat moneen kertaan erään Gaiuksen, josta sittemmin tuli uskollinen Paavalin kannattaja. Näiden Korintissa viettämiensä kahden kuukauden aikana he kävivät henkilökohtaisia keskusteluja kymmenien arvostettujen yksilöiden kanssa, ja kaikista näistä näennäisesti satunnaisista kosketuksista oli seurauksena, että yli puolet näistä keskusteluista vaikutteita saaneista yksilöistä tuli sittemmin perustetun kristillisen yhteisön jäseniksi.

Kun Paavali tuli ensimmäistä kertaa Korintiin, hänen aikomuksenaan ei ollut viipyä siellä pitkään. Mutta hän ei tiennytkään, miten hyvin juutalainen kotiopettaja oli valmistellut tietä hänen ponnistuksilleen. Lisäksi hän pani merkille, miten Aquila ja Priscilla olivat jo nostattaneet suurta kiinnostusta, sillä Aquila oli yksi niistä kynnikoista, joihin Jeesus oli Roomassa ollessaan ollut yhteydessä. Tämä pariskunta kuului Roomasta paenneisiin juutalaisiin, ja he omaksuivat Paavalin opetukset varsin nopeasti. Paavali asui heidän luonaan ja työskenteli heidän kanssaan, sillä hekin olivat teltantekijöitä. Näiden olosuhteiden vuoksi Paavali pitkitti Korintissa oleskeluaan.

people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become.”

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: "As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond."

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. HENKILÖKOHTAINEN TYÖ KORINTISSA

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

Jeesuksella ja Ganidilla oli Korintissa monia muita mielenkiintoisia kokemuksia. He kävivät tiivistä mielipiteidenvaihtoa sangen monien henkilöiden kanssa, ja Jeesukselta saatu opetus oli näille suureksi hyödyksi.

Myllärille hän opetti, miten totuuden jyvät jauhetaan elävän kokemuksen myllyssä niin, että jumalallisen elämän vaikeat asiat käyvät vaivatta niidenkin omaksuttaviksi, jotka kuuluvat kuolevaistovereiden joukossa heikkoihin ja vähäväkisiin. Jeesus sanoi: "Anna totuuden maitoa niille, jotka ovat hengellisen käsityskykynsä puolesta vielä pikkuvauvoja. Suorittaessasi elävää ja rakastavaa hoivaasi tarjoile hengellistä ravintoa houkuttelevassa muodossa ja niin, että se on sovitettu jokaisen sinulta sitä tiedustelevalle vastaanottokyvyn mukaiseksi."

Roomalaiselle sadanpäällikölle hän sanoi: "Anna keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. Vilpitön Jumalan palveleminen ja uskollinen keisarin palveleminen eivät ole ristiriidassa, ellei keisari ylimielisyydessään vaadi itselleen sitä kunnioitusta, jota vain Jumaluus voi vaatia. Uskollisuus Jumalaa kohtaan siinä tapauksessa, että tulisit tuntemaan häntä, tekisi sinusta entistäkin lojaalimman ja uskollisemman uhrautuvuudessasi arvollisen keisarin hyväksi."

Eräälle vilpittömälle mitralaiskultin johtajalle hän sanoi: "Teet oikein etsiessäsi ikuisen pelastuksen uskontoa, mutta siinä kuljet harhaan, kun etsit tuota kunniakasta totuutta ihmistekoisista mysteereistä ja ihmisperäisistä filosofioista. Etkö tiedä, että ikuisen pelastuksen mysteeri on oman sielusi sisimmässä? Etkö tiedä, että taivaan Jumala on lähettänyt henkensä elämään sisimmässäsi ja että tämä henki on johdettava kaikki totuutta rakastavat ja Jumalaa palvelevat kuolevaiset pois tästä elämästä ja kuoleman porttien läpi valkeuden ikuisiin korkeuksiin, jossa Jumala odottaa ottaakseen vastaan lapsensa? Äläkä koskaan unohda, että te, jotka tunnette Jumalaa, olette Jumalan poikia, jos totisesti halajatte olla hänen kaltaisiana."

Epikurolaisopettajalle hän sanoi: "Teet oikein valitessasi parasta ja pitäessäsi arvossa hyvää, mutta oletko viisas, kun et näe niitä kuolevaisen elämään kuuluvia suurempia asioita, jotka sisältyvät hengen maailmoihin, maailmoin, jotka ovat peräisin sen seikan tajuamisesta, että Jumala on läsnä ihmissydämessä? Mikä kaikessa ihmisen kokemuksessa on suurta, on oivaltaa tuntevansa Jumalaa, jonka henki elää sisimmässäsi ja pyrkii johdattamaan sinua eteenpäin sillä pitkällä ja miltei loputtomalla matkalla, joka vie yhteisen Isämme, koko luomakunnan Jumalan, universumien Herran, henkilökohtaisen läsnäolon saavuttamiseen."

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor."

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: "You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him."

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: "You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes."

Kreikkalaiselle urakoitsijalle ja rakennuttajalle hän sanoi: ”Ystäväni, niin kuin rakennat ihmisten aineellisia rakennelmia, niin kasvata itsellesi hengellinen olemus, joka on sielussasi asuvan jumalallisen hengen kaltainen. Älä anna sen, mitä saavutat ajallisena rakentajana, mennä sen edelle, mihin yllät taivaan valtakunnan hengellisenä poikana. Kun rakennat ajallisuuden asuinkartanoita jollekulle toiselle, älä silloin unohda huolehtia siitä, että sinulla on omistusoikeus ikuisuuden asuinkartanoihin. Pidä alati mielessäsi, että on olemassa kaupunki, jonka perustukset ovat vanhurskaus ja totuus ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala.”

Roomalaiselle tuomarille hän sanoi: ”Kun tuomitset ihmisiä, muista, että eräänä päivänä myös itse astut tuomiolle universumin Hallitsijoiden oikeusistuimen eteen. Tuomitse oikeudenmukaisesti, jopa armeliaasti, sillä olet itse jonakin päivänä samalla tavoin kaipaava armeliasta kohtelua Korkeimman Tuomarin käsissä. Tuomitse niin kuin itse haluaisit vastaavanlaisissa olosuhteissa tulla tuomituksi, niin että sinua ohjaavat sekä lain henki että sen kirjain. Ja aivan kuten sinä jaat oikeutta, jonka hallitsevana piirteenä on kohtuus siinä valossa, mitä sinun eteesi tuodut tarvitsevat, samalla tavoin sinulla on oleva oikeus odottaa laupeuden huojentamaa oikeudenkäyttöä, sitten kun itse kerran seisot koko maanpiirin Tuomarin edessä.”

Kreikkalaisen majatalon emännälle hän sanoi: ”Osoita vieraanvaraisuuttasi aivan kuin tekisi se, joka kestitsee Kaikkein Korkeimman lapsia. Kohota päivittäisen työsi raadanta korkealle taiteen tasolle sillä, että yhä enemmän määrin käsität palvelevasi Jumalaa palvellessasi niitä henkilöitä, joiden sisimmässä hän on henkensä kautta, henkensä, joka on laskeutunut elämään ihmisten sydämessä ja joka sillä keinoin pyrkii muuntamaan heidän mielensä ja johtamaan heidän sielunsa tuntemaan kaikkien näiden jumalallista henkeä olevien ja ihmisille annettujen lahjojen Paratiisissa olevan Isän.”

Jeesus kävi useita keskusteluja erään kiinalaisen kauppiaan kanssa. Kauppiasta hyvästellessään hän lausui tälle seuraavat kehotuksen sanat: ”Palvo ainoastaan Jumalaa, joka on todellinen henkiesivanhempasi. Muista, että Isän henki elää alati sisimmässäsi ja osoittaa aina sielusuuntasi kohti taivasta. Jos noudatat tämän kuolemattoman hengen tiedostamattomia johdatuksia, ei ole epäilystäkään siitä, että jatkat matkaasi ylöspäin nousevalla tiellä, joka vie Jumalan löytämiseen. Ja kun tosiaan saavutat Isän taivaassa, se johtuu siitä, että sinusta on häntä etsiessäsi tullut yhä enemmän hänen kaltaisensa. Siispä näkemiin, Tshang, mutta vain muutamaksi ajaksi, sillä tapaamme vielä niissä valon maailmoissa, joista henkiselujen Isä on

^{133:4.6 (1474.6)} To the Greek contractor and builder he said: “My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God.”

^{133:4.7 (1474.7)} To the Roman judge he said: “As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth.”

^{133:4.8 (1475.1)} To the mistress of the Greek inn he said: “Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit.”

^{133:4.9 (1475.2)} Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: “Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father’s spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound.”

varannut Paratiisiin matkalla oleville monta ihanaa pysähdyspaikkaa.”

Britanniasta saapuneelle matkamiehelle hän sanoi: ”Veljeni, näen, että olet etsimässä totuutta, ja antaisin sinulle vihjeen, että kaiken totuuden Isän henki saattaakin olla sisimmässäsi. Oletko koskaan tosissasi yrittänyt keskustella oman sielusi hengen kanssa? Sellainen on tosiaankin vaikeata, ja tuloksena on harvoin tietoisuus onnistumisesta. Mutta aineellisen mielen jokainen vilpiton yritys asettua yhteyteen sisällään olevan hengen kanssa johtaa poikkeuksetta onnistumiseen, siitäkin huolimatta että enimmältään tällaisten suurenmoisten ihmiskokemusten pitää pitkät ajat pysyä ylitietoisina rekisteröityminä näiden Jumalaa tuntevien kuolevaisten sielussa.”

Kotoaan karanneelle pojalle Jeesus sanoi: ”Muista, että on kaksi olevaa, joita et pääse pakoon, ja ne ovat Jumala ja sinä itse. Minne ikinä menetkin, viet sinne aina mukasi oman minuutesi ja sydämessäsi elävän taivaallisen Isän hengen. Poikani, älä enää yritä pettää itseäsi, vaan ota rohkeasti tavaksesi katsoa elämän tosiasioita silmästä silmään, tartu lujasti siihen vakuutukseen, että olet Jumalan poika ja että ikuinen elämä on varmaa, kuten olen sinulle opettanut. Olkoon aikomuksesi tästä päivästä alkaen olla oikea mies, eli mies, joka on päättänyt kohdata elämän rohkeasti ja järkevästi.”

Tuomitulle rikolliselle hän lausui viimeisellä hetkellä: ”Veljeni, tilanteesi ei näytä kadehdittavalta. Eksyit oikealta tieltä, soikeuduit rikoksen pauloihin. Kanssasi käymistäni keskusteluista tiedän hyvin, ettei aikomuksesi ollut tehdä sitä, mikä kohta maksaa sinulle ajallisen elämäsi. Mutta kumminkin teit tämän pahan työn, ja kanssaihmissi ovat tuominneet sinut syylliseksi. He ovat määränneet, että sinun on kuoltava. Et sinä sen paremmin kuin minäkään voi kieltää valtiolta tätä oikeutta puolustaa itseään tavalla, jonka se on itse valinnut. Inhimillisesti katsoen mitään keinoa ei näytä olevan välttyä rikkomuksestasi määrättyltä rangaistukselta. Kanssaihmissi on tuomittava sinut tekosi mukaan, mutta sellainen Tuomari on olemassa, johon voit vedota anteeksi saadaksesi ja joka tuomitsee sinut todellisten motiiviesi ja parhaiden aikomustesi mukaan. Sinun ei tarvitse pelätä Jumalan tuomion kohtaamista, jos katumuksesi on aitoa ja uskosi vilpittöntä. Se, että hairahdukseesi liittyy ihmisen langettama kuolemantuomio, ei vaikuta sielusi mahdollisuuteen saada oikeutta ja päästä osalliseksi laupeudesta taivaallisten oikeusistuinten edessä.”

Jeesus kävi monta luottamuksellista keskustelua lukuisten nälkäisten sielujen kanssa — liian monta sisällytettäväksi tähän

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: “My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals.”

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: “Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently.”

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said at the last hour: “My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts.”

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers

kertomukseen. Kolme matkamiestämme nauttivat suuresti oleskelustaan Korintissa. Ellei oteta lukuun Ateenaa, joka oli opetustoiminnan keskuksena maineikkaampi, Korintti oli puheena olevina roomalaisaikoina Kreikan tärkein kaupunki, ja heidän kaksikuinen viivähdyksensä tässä kukoistavassa kaupankäynnin keskuksessa tarjosi kaikille kolmelle tilaisuuden saada paljon arvokasta kokemusta. Heidän oleskelunsa tässä kaupungissa oli eräs kaikkein mielenkiintoisimmista pysähdyksistä koko Roomasta takaisinpäin suuntautuneen matkan varrella.

Gonodin oli Korintissa huolehdittava monista asioista, mutta lopulta hän oli suoriutunut niistä kaikista, ja he valmistautuivat purjehtimaan Ateenaan. He matkustivat pienellä aluksella, joka voitiin maarataa myöten kantaa maitse toisesta Korintin satamasta toiseen, noin kuudentoista kilometrin matkan.

5. ATEENASSA — LUENTO TIETEESTÄ

Vähän ajan päästä he saapuivat Kreikan tieteen ja oppineisuuden ikivanhaan keskuspaikkaan, ja Ganidia värisytti jo ajatuskin siitä, että hän oli Ateenassa, että hän oli Kreikassa, Aleksanteri Suuren luoman entisen maailmanvallan kulttuurin keskuksessa, jonka rajat olivat kerran ulottuneet jopa hänen omaan maahansa, Intiaan, saakka. Toimitettavia liikeasioita oli vähän, ja niin Gonod vietti aikaansa enimmältään Jeesuksen ja Ganidin seurassa käyden monilla mielenkiintoisilla paikoilla ja kuunnellen nuorukaisen ja tämän monitaitoisen opettajan käymiä kiinnostavia keskusteluja.

Suurenmoinen yliopisto toimi Ateenassa yhä menestyksellisesti, ja kolmikkomme kävi monet kerrat sen opintosaleissa. Jeesus ja Ganid olivat käyneet läpikotaiset keskustelut Platonin opetuksista, silloin kun he seurasivat Aleksandrian museossa pidettyjä luentoja. He nauttivat kaikki Kreikan taiteesta, jonka näytteitä oli vielä nähtävissä eri puolilla kaupunkia.

Sekä isästä että tämän pojasta oli nautinnollista kuunnella sitä tieteestä käytyä keskustelua, johon Jeesus antautui kreikkalaisen filosofin kanssa eräänä iltana heidän majatalossaan. Kun tämä pedantti lähemmäs kolmen tunnin ajan puhuttuaan oli päässyt esitelmänsä loppuun, Jeesus sanoi nykyistä ajattelutapaa edustavin sanoin ilmaistuna seuraavaa:

Tiedemiehet saattavat jonain päivänä hyvinkin mitata gravitaatioon, valoon ja sähköön sisältyvän energian eli vahvuuden ilmentymät, mutta nämä samaiset tiedemiehet eivät milloinkaan kykene (tieteellisesti) kertomaan, mitä nämä universumi-

enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

133:5.2 (1476.4) A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

133:5.3 (1476.5) Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

133:5.4 (1476.6) Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe phenomena are. Science deals with physical-

ilmiöt ovat. Tiede käsittelee fysikaalis-energiaalisia toimintoja, uskonto käsittelee ikuisia arvoja. Todellinen filosofia versoaa siitä viisaudesta, joka tekee parhaansa korreloidakseen nämä määrälliset ja laadulliset havainnot. Se vaara on aina olemassa, että puhtaasti fyysisiä ilmiöitä tutkivaa tiedemiestä alkaa vaivata matematiikkaylpeys ja tilastoitsekskeisyys, hengellisestä sokeudesta puhumattakaan.

Logiikka pätee aineellisessa maailmassa, ja matematiikkaan voi luottaa, kunhan sen soveltaminen rajoitetaan fyysisiin olevaisiin, mutta kumpakaan ei tule pitää täysin luotettavana tai erehtymättömänä niitä elämän ongelmiin sovellettaessa. Elämään kuuluu ilmiöitä, jotka eivät ole kokonaan aineellisia. Aritmetiikka sanoo, että jos yksi mies kykenisi keritsemään lampaan kymmenessä minuutissa, kymmenen miestä pystyisi sen keritsemään yhdessä minuutissa. Se on vankkaa matematiikkaa, mutta se ei pidä paikkaansa, sillä nämä kymmenen miestä eivät kykenisi suorittamaan tehtävää tällä tavoin, he olisivat näet niin pahasti toistensa tiellä, että työ viivästyisi merkittävästi.

Matematiikka väittää, että jos yksi henkilö edustaa tiettyä älyllisen ja moraalisen arvon yksikköä, kymmenen henkilöä edustaisi tätä arvoa kymmenkertaisena. Mutta kun puhe on ihmispersoonallisuudesta, olisi lähempänä totuutta sanoa, että tällainen persoonallisuuksien yhteenliittymä edustaa pikemminkin yhtä suurta summaa kuin on tähän yhtälöön osallisten henkilöiden lukumäärän neliö kuin yksinkertaista aritmeettista summaa. Ihmisistä koostuva sosiaalinen ryhmä, joka on saavuttanut koordinoitun toiminnallisen harmonian, edustaa paljon sen osien yksinkertaista summaa suurempaa voimaa.

Määrä on identifioitavissa faktaksi, ja niin siitä tulee tieteellinen vakio. Laatu, joka on riippuvainen siitä, miten mieli sen tulkitsee, edustaa arviota arvoista, ja jää sen vuoksi välttämättä yksilökohtaiseksi kokemukseksi. Kun sekä tieteestä että uskonnosta tulee vähemmän dogmaattista, silloin kun ne alkavat sietää paremmin kritiikkiä, silloin alkaa filosofia tuottaa yhtenäisyyttä maailmankaikkeuden älylliseen käsittämiseen.

Kosmisessa maailmankaikkeudessa on yhtenäisyyttä, jos vain kykenisitte havaitsemaan sen aikaansaannokset aktuaalisuudessa. Todellinen maailmankaikkeus on ikuisen Jumalan jokaista lasta kohtaan ystävällinen. Todellinen ongelma on siinä, miten ihmisen finiittinen mieli voi päästä loogiseen, totuudelliseen ja vallitsevaa tilannetta vastaavaan ajattelun yhtenäisyyteen. Tämä maailmankaikkeutta tunteva mielen tila voidaan saavuttaa vain, kun määrällisellä faktalla ja laadullisella arvolla käsitetään olevan Paratiisin-

energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

133:5.5 (1476.7) Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

133:5.6 (1477.1) Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in co-ordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

133:5.7 (1477.2) Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

133:5.8 (1477.3) There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of

Isässä yhteinen alkusyy. Tällainen todellisuuskäsitys johtaa laaja-alaisempaan näkemykseen maailmankaikkeuden ilmiöiden tiettyä tarkoitusta palvelevasta yhtenäisyydestä; se jopa paljastaa persoonallisuuden asteittaisen tuloksiinpääsyn hengellisen päämäärän. Ja tässä on kysymys sellaisesta yhtenäisyyden käsityksestä, joka voi aistia elävän maailmankaikkeuden muuttumattoman taustan, maailmankaikkeuden, jossa persoonattomat suhteet alituisen muuttuvat ja jossa persoonalliset keskinäissuhteet kehittyvät.

Aine ja henki sekä niiden välissä oleva tila ovat reaaliuniversumin kolme keskinäissuhteissa olevaa ja toisiinsa liittyvää todellisen yhtenäisyyden tasoa. Näyttivätpä faktaa ja arvoa edustavat maailmankaikkeuden ilmiöt poikkeavan toisistaan miten paljon tahansa, loppujen lopuksi ne kuitenkin yhdistyvät Korkeimmassa.

Aineellista olemassaoloa oleva todellisuus liittyy ei-havaittavaan energiaan samoin kuin näkyvään aineeseenkin. Maailmankaikkeuden energioita niin hidastettaessa, että ne saavuttavat tietynasteisen liikemäärän, nämä energiat muuttuvat suotuisissa olosuhteissa massaksi. Älkääkä unohtako, että se mieli, joka vain voi havaita näkyväisten realiteettien olemassaolon, on itsessään myös reaalin. Ja tämän energiasta/massasta, mielestä ja hengestä koostuvan maailmankaikkeuden pohjimmainen syy on ikuinen — se on olemassa ja se sisältyy Universaalisen Isän ja hänen absoluuttisten vertaistensa olemukseen ja reaktioihin.

He kaikki olivat enemmän kuin hämmästyksissään siitä, mitä Jeesus oli sanonut, ja lähtiessään heidän luotaan kreikkalainen sanoi: ”Vihdoinkin ovat silmäni nähneet juutalaisen, joka ajattelee muutakin kuin rodullista ylemmyyttä ja puhuu muustakin kuin uskonnosta.” Ja he menivät levolle.

Ateenassa-oleskelu oli miellyttävää ja hyödyllistä, mutta ihmissuhteiden alalla sen antimet olivat niukat. Liian monet tuolloisista ateenalaisista olivat joko älyllisesti ylpeitä jo menneisyyteen kuuluvasta maineestaan tai sitten he olivat mentaalisisä mielessä typeriä ja tietämättömiä, koska olivat ala-arvoisten orjien jälkeläisiä, orjien, jotka olivat niiltä aikaisemmilta ajoilta, jolloin Kreikassa vielä oli loistoa ja sen kansan mielessä viisautta. Silloinhan Ateenan kansalaisten keskuudesta saattoi yhä löytää monia terävä-älyisiä miehiä ja naisia.

universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

133:5.9 (1477.4) Matter and spirit and the state intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

133:5.10 (1477.5) Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute coordinates.

133:5.11 (1477.6) They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: “At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion.” And they retired for the night.

133:5.12 (1477.7) The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. EFESOKSESSA — LUENTO SIELUSTA

Ateenasta lähdettyään matkalaiset kulkivat Troasin kautta Efesokseen, Rooman Aasian-provinssin pääkaupunkiin. He tekivät monta retkeä

6. AT EPHESUS — DISCOURSE ON THE SOUL

133:6.1 (1477.8) On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips

efesoslaisten kuuluisalle Artemiin temppelille, runsaan kolmen kilometrin päähän kaupungista. Artemis oli koko Vähän-Aasian kuuluisin jumalatar, ja hänen hahmossaan jatkui muinaisten anatolialaisaikojen vieläkin varhaisemman äitijumalattaren olemassaolo. Kerrottiin, että näytteillä oleva karkeatekoinen jumalankuva hänen palvonnalleen omistetussa valtaisassa temppelissä oli muka pudonnut taivaasta. Ganidia oli jo varhaisessa vaiheessa opetettu kunnioittamaan kuvia jumaluuden symboleina, eikä se ollut vielä kokonaan hänestä kitkeytynyt. Niinpä hän katsoi parhaaksi ostaa pienen hopea-alttarin tämän vähä-aasialaisen hedelmällisyydenjumalattaren kunniaksi. Samana iltana he kävivät pitkän keskustelun ihmiskäsin valmistettujen esineiden palvomisesta.

Vierailunsa kolmantena päivänä he kävelivät jokivartta katselemaan satamansuun ruoppaamista. Keskipäivällä he keskustelivat nuoren foinikialaisen kanssa, joka poti koti-ikävää ja oli kovin masentunut; mutta enemmän kuin mitään muuta tämä tunsu kateutta muuatta nuorta miestä kohtaan, jolle oli hänet sivuuttaen annettu ylennys. Jeesus puhui hänelle lohduttavia sanoja ja lainasi muinaista heprealaista sananlaskua: "Miehen lahjakkuus tekee hänelle tilaa ja vie hänet suurmiesten eteen."

Kaikista niistä suurkaupungeista, joissa he tällä Välimeren-matkalla kävivät, he saivat täällä aikaan vähiten sellaista, jolla olisi ollut arvoa sittemmin saapuneiden kristillisten lähetyssaarnaajien työlle. Kristillisyys juurtui Efesokseen enimmältään Paavalin ponnistusten ansiosta. Paavali nimittäin asui siellä yli kaksi vuotta tehden telttoja hengenpitimikseen ja pitäen Tyrannoksen koulun suuressa kokoussalissa joka ilta luentoja uskonnosta ja filosofiasta.

Tähän paikalliseen filosofiakouluun oli yhteydessä muuan edistyksellinen ajattelija, ja Jeesuksella oli hänen kanssaan useita hyödyllisiä keskustelutuokioita. Näiden keskustelujen kuluessa Jeesus oli kerran toisensa jälkeen käyttänyt sanaa "sielu". Lopulta tämä oppinut kreikkalainen kysyi Jeesukselta, mitä tämä tarkoitti puhuessaan "sielusta", ja Jeesus vastasi:

"Sielu on se osa ihmisestä, joka pohdiskelee minuutta, näkee totuuden ja havaitsee hengen, se, joka ikiajoiksi nostaa ihmisen eläinkunnan tason yläpuolelle. Tajunta ei itsessään eikä sellaisenaan ole sielu. Moraalinen tajuaminen on aitoa ihmisen itsensätiedostamista, ja se muodostaa ihmissielun perustuksen. Sielu on se osa ihmistä, joka edustaa ihmiskokemuksen potentiaalista eloonjäämisarvoa. Moraalinen valinta ja hengellinen tuloksiinpääsy, kyky Jumalan tuntemiseen ja halu olla hänen kaltaisensa, ovat sielun ominaispiirteet. Ihmisen sielu ei voi olla olemassa erillään moraalista ajattelusta ja

out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

133:6.2 (1478.1) On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: "A man's gift makes room for him and brings him before great men."

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word "soul." This learned Greek finally asked him what he meant by "soul," and he replied:

133:6.5 (1478.4) "The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul

hengellisestä toiminnasta. Paikalleen pysähtynyt sielu on kuoleva sielu. Mutta ihmisen sielu on eri asia kuin mielen sisällä asuva jumalallinen henki. Jumalallinen henki saapuu yhtäaikaan ihmismielen suorittaman ensimmäisen moraalisen toiminnon kanssa, ja se on tilanne, jolloin sielu syntyy.

”Sielun pelastumisessa tai menettämisessä on kysymys siitä, saavuttaako moraalinen tietoisuus — ikiajoiksi siihen liittyvän, lahjaksi saadun kuolemattoman hengen kanssa liittoutumalla — eloonjäämiseen oikeuttavan statuksen vai ei. Pelastus on samaa kuin moraalisen taju -reaalistuman hengellistyminen, moraalisen tajun saadessa tällä tavoin eloonjäämisarvoa. Kaikki ne muodot, joissa sielua koskeva ristiriitatilanne ilmenee, ovat peräisin siitä, että moraalisen tai hengellisen tajunnan ja puhtaasti älyllisen tajunnan väliltä puuttuu harmonia.

”Kun ihmissielu on kypsynyt, jalontunut ja hengellistynyt, se on päässyt jo lähelle taivaallisuuden statusta sikäli, että se alkaa kohta olla entiteetti, joka asettuu aineellisen ja hengellisen, aineellisen minän ja jumalallisen hengen, väliin. Ihmisen kehittyvää sielua on vaikea kuvailla ja vielä vaikeampi sitä on osoittaa todeksi, sillä se ei ole löydettävissä sen paremmin aineellisin tutkimusmenetelmin kuin hengellisen todistelunkaan keinoin. Aineellinen tiede ei kykene osoittamaan sielun olemassaoloa, eikä siihen pysty myöskään puhdas henkitemäisyys. Vaikkeivät sen paremmin aineellinen tiede kuin hengelliset mittavälineetkään kykene löytämään ihmissielun olemassaoloa, jokainen moraalisesti tietoinen kuolevainen tietää silti, että hänen sielunsa on olemassa todellisuudessa ja aktuaalisena omakohtaisena kokemuksena.”

is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

133:6.6 (1478.5) “The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) “The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience.”

7. KYPROKSELLA-OLESKELU — LUENTO MIELESTÄ

Kohta matkamiehet jo purjehtivat kohti Kyprosta, mutta pistäytyivät myös Rodoksessa. He nauttivat pitkästä merimatkasta ja saapuivat kohdesaarelle ruumiiltaan hyvin levänneinä ja hengeltään virkistyneinä.

Tämän Kyproksella-käyntinsä he aikoivat viettää kunnollisen levon ja virkistytymisen merkeissä, olihan heidän matkansa Välimeren maailmaan kääntymässä loppuun. He nousivat maihin Pafoksessa ja alkoivat välittömästi kerätä varusteita sitä varten, että he viettäisivät useamman viikon lähivuorilla. Kolmantena päivänä saapumisensa jälkeen he runsaita kuormia kantavine juhtineen suuntasivat kulkunsa kohti kukkuloita.

Kahden viikon ajan kolmikko nautti suuresti

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON MIND

133:7.1 (1479.1) Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

133:7.2 (1479.2) It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

133:7.3 (1479.3) For two weeks the trio greatly enjoyed

olostaan, ja sitten — ilman varoittavia oireita — nuori Ganid yhtäkkiä sairastui vakavasti. Kahden viikon ajan hänellä oli ankara kuume, ja hän sai tuon tuostakin hourekohtauksia. Sekä Jeesuksen että Gonodin aika kului tarkkaan siinä, että he hoitivat sairasta poikaa. Jeesus huolehti pojasta taitavasti ja hellästi, ja isää hämmästyttivät sekä se lempeys että se taitavuus, jotka tulivat esille kaikessa Jeesuksen sairauden kourissa kamppailevalle nuorukaiselle antamassa hoivassa. He olivat kaukana ihmisasumuksista, ja poika oli liian sairas siirrettäväksi minnekään muualle. Niinpä he valmistautuivat parhaan kykynsä mukaan hoitamaan hänet terveeksi siellä, missä he sillä hetkellä olivat, eli ylhäällä vuoristossa.

Ganidin kolmiviikkoisena toipilasaikana Jeesus kertoi hänelle monia mielenkiintoisia asioita luonnosta ja sen vaihtelevista mielialoista. Ja miten hauskaa heillä olikaan, kun he vaeltelivat pitkin vuoria pojan esittäessä kysymyksiä, Jeesuksen vastaillessa niihin ja isän ihmetellessä koko tätä esitystä.

Heidän viimeisellä vuoristossa viettämällään viikolla Jeesus ja Ganid kävivät pitkän keskustelun ihmismielen toiminnoista. Useita tunteja jatkuneen keskustelun jälkeen poika esitti seuraavan kysymyksen: ”Mutta, Opettaja, mitä tarkoitat sanoessasi, että ihmisen kokemukseen kuuluu korkeammanmuotoinen tajunta kuin kuuluu korkeammille eläimille?” Ja nykyisen kielenkäytön ilmaisuja käyttäen uudelleen muotoiltuna Jeesuksen vastaus kuului seuraavasti:

Poikani, olen kertonut sinulle jo paljon ihmisen mielestä ja jumalallisesta hengestä, joka elää sen sisällä, mutta salli minun nyt korostaa, että tajunta on todellisuuden ilmiö. Kun jostakin eläimestä tulee itsetajuihin, siitä tulee samalla alkukantainen ihminen. Se, että tähän päästään, on tuloksena persoonattoman energian ja hengenmieltämiseen kykenevän mielen välisen toiminnan koordinoitumisesta, ja juuri tämä ilmiö valtuuttaa antamaan ihmisen persoonallisuudelle absoluuttisen kohdistuspisteen, taivaassa olevan Isän hengen.

Ideat eivät ole yksinkertaisesti vain aistimusten kirjausta, vaan ideat ovat aistimuksia ynnä persoonallisen minän tekemiä pohdintaan perustuvia tulkintoja; ja minä on enemmän kuin ihmisen aistimusten summa. Kehittyvässä minuudessa alkaa silloin ilmetä jo jonkinlaista yhtenäisyyden kaltaisuutta, ja tämä yhtenäisyys juontuu siitä, että yksilön sisimmässä vaikuttaa osa siitä absoluuttisesta yhtenäisyydestä, joka hengellisesti aktivoi tällaisen tajuisen, alun perin eläinkunnasta polveutuvan mielen.

Millään sellaisella, joka on pelkästään eläin, ei voisi olla ajallista itsetajua. Eläimillä on toisiinsa

themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

133:7.4 (1479.4) During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

133:7.5 (1479.5) The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

133:7.6 (1479.6) My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated

liittyvien aistimusten tunnistamisen fysiologisesti tapahtuvaa koordinoitua ja muistikuvaa niistä, muttei yksikään eläin koe aistihavainnon mielekäästä tunnistamista eikä osoita näiden toisiinsa kytkeytyvien fyysisten kokemusten sellaista tarkoitushakuista yhdistelyä, jollaista ilmenee ihmisen tekemiin älykkyyttä osoittaviin ja pohdintaan perustuviin tulkintoihin sisältyvissä päätelmissä. Ja tämä ihmisen tajuksen olemassaolon tosiasia, johon liittyy hänen sittemmin kohtaamansa hengellisen kokemuksen todellisuus, tekee hänestä potentiaalisen universumipojan ja enteilee sitä, että hän lopulta saavuttaa maailmankaikkeuden Korkeimman Yhdistyneisyyden.

Ihmisen minuuksia ei liioin ole pelkästään toinen toistaan seuraavien tietoisuuden tilojen summa. Ellei olisi tietoisuuden lajittelijan ja yhdistelijän tuloksellista toimintaa, ei myöskään olisi olemassa riittävää yhdistyneisyyttä, joka antaisi oikeuden kutsua häntä minuudeksi. Sellainen yhdistymätön mieli kykenisi tuskin saavuttamaan ihmisen statukseen kuuluvia tietoisuuden tasoja. Mikäli tietoisuudessa tapahtuvat assosiaatiot olisivat pelkkä sattuma, silloin kaikkien ihmisten mielessä ilmenisi vain tietyille mielipuolisuuden vaiheille ominaisia kontrolloimattomia ja umpimähkäisiä assosiaatioita.

Ihmismieli, joka rakentuisi pelkästään fyysisiä aistimuksia koskevasta tietoisuudesta, ei voisi milloinkaan saavuttaa hengellisiä tasoja. Tuonkaltainen aineellinen mieli olisi äärimmäisen vajavainen sikäli, että siitä puuttuisi moraalisten arvojen taju, ja se olisi ilman sitä opastavaa tunnetta hengen valta-asemasta, joka on perin juurin välttämätön sille, että ajallisuudessa saavutetaan sopusointuinen persoonallisuuden yhdistyneisyys, ja jota ei voi erottaa persoonallisuuden eloonjäämisestä ikuisuudessa.

Ihmismielessä alkaa jo varhaisessa vaiheessa ilmetä ominaisuuksia, jotka menevät aineellisuuden tuolle puolen; aidosti pohdiskelevaa ihmisen älytoimintaa ajallisuuden asettamat rajat eivät kokonaan sido. Varsin suurien erojen esiintyminen yksilöiden elämänaikaisissa suorituksissa osoittaa paitsi heidän perinnöksi saamissaan kyvyissä ilmeneviä eroja ja ympäristötekijöiden erilaista vaikutusta, myös sitä astetta, jonka minuuksien on saavuttanut yhdistymisessään sisimmässään olevaan Isän henkeen, eli sitä, missä määrin toinen on samastunut toiseen.

Ihmismieli ei kovinkaan hyvin kestä kahtaalle suuntautuvasta uskollisuudesta aiheutuvaa ristiriitaa. Se, mitä sielu joutuu kokemaan pyrkiessään palvelemaan sekä hyvää että pahaa, on sille ankara raskaus. Ylivertaisella tavalla riemullinen ja tuloksia tuottavalla tavalla yhdistynyt mieli on mieli, joka on kokonaisuudessaan

sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and

omistautunut noudattamaan taivaassa olevan Isän tahtoa. Ratkaisemattomat ristiriidat hävittävät yhtenäisyyttä, ja ne saattavat johtaa mielen hajoamiseen. Mutta sielun eloonjäämisominaisuutta ei lisätä sillä, että mielenrauha pyritään turvaamaan mihin hintaan hyvänsä: luopumalla jaloista pyrkimyksistä ja tekemällä myönnytyksiä hengellisten ihanteiden kohdalla. Tällainen rauha saavutetaan paremminkin lujasti sitä puolustamalla, että riemuvoiton tulee saavuttamaan se, mikä on totta, ja tämä voitto saavutetaan sillä, että paha voitetaan hyvän sisältämällä väkevällä voimalla.

Seuraavana päivänä he lähtivät Salamikseen, josta he jatkoivat matkaansa Syyrian rannikolla sijaitsevaan Antiokiaan.

may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. ANTIOKIASSA

Antiokia oli Rooman Syyrian-provinssin pääkaupunki, ja keisarillisen käskynhaltijan residenssi sijaitsi siellä. Antiokiassa oli puoli miljoonaa asukasta. Väestömäärältään se oli valtakunnan kaupunkien joukossa kolmas, pahuudessa ja räikeässä moraalittomuudessa se oli ensimmäinen. Gonodilla oli toimitettavanaan erittäin paljon liikeasioita, ja niin Jeesus ja Ganid olivat paljon kahden kesken. Dafnen lehtoa lukuun ottamatta he kävivät tämän monikielisen kaupungin kaikilla nähtävyyksillä. Gonod ja Ganid kyllä kävivät Dafnen lehdon pahamaineisessa häpeän pyhäkössä, mutta Jeesus kieltäytyi liittymästä heidän seuraansa. Intialaisista tuollaiset nähtävyydet eivät olleet kovinkaan pöyristyttäviä, mutta idealistisesta heprealaisesta ne olivat etovia.

Jeesus muuttui vakavaksi ja miettelijäksi mitä lähemmäksi Palestiinaa ja heidän matkansa loppua hän tuli. Antiokiassa hän vieraili vain muutaman ihmisen luona; kaupungilla hän kävi vain harvoin. Kysyttyään Jeesukselta moneen kertaan, miksi tämä osoitti niin vähän kiinnostusta Antiokiaa kohtaan, Ganid lopulta sai hänet sanomaan: "Tämä kaupunki ei ole kaukana Palestiinasta; saattaa olla, että joskus vielä käyn täällä uudelleen."

Ganidilla oli Antiokiassa muuan erittäin kiintoisa kokemus. Nuorukaisemme oli osoittautunut oppivaiseksi oppilaaksi, ja hän oli alkanut soveltaa käytäntöön joitakin Jeesuksen opetuksia. Kysymyksessä oli eräs Ganidin isän Antiokian-toimipisteessä palveleva intialainen, josta oli tullut niin epämiellyttävä ja työkeä, että oli harkittu hänen erottamistaan. Kun Ganid kuuli tästä, hän meni isänsä liikkeeseen ja kävi pitkän keskustelun tämän maanmiehensä kanssa. Mies oli sitä mieltä, että hänet oli osoitettu vääränlaiseen työhön. Ganid kertoi hänelle

8. AT ANTIOCH

133:8.1 (1480.6) Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

133:8.2 (1480.7) Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: "This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime."

133:8.3 (1481.1) Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus' teachings. There was a certain Indian connected with his father's business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father's place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in

taivaassa olevasta Isästä ja avasi monin tavoin hänen näkemyksiään uskonnosta. Mutta kaikessa, mitä Ganid puhui, suurimman hyvän tuotti hänen lainaamansa heprealainen sananlasku, ja tämä viisauden sana kuului: "Mitä hyvänsä tehtävää kätesi löytääkin, tee se kaikella väkevyydelläsi."

Sidottuaan matkatavaransa kamelikaravaania varten he jatkoivat matkaansa Siidoniin ja sieltä edelleen Damaskokseen. Ja kolmen päivän kuluttua he valmistautuivat tekemään pitkän taipaleen hiekka-aavikon poikki.

9. KAKSOISVIRRANMAASSA

Karavaanimatka aavikon poikki ei ollut näille paljon matkustaneille miehille mikään uusi kokemus. Katseltuaan, miten hänen opettajansa auttoi heidän kahdenkymmenen kamelinsa kuormaamisessa ja huomattuaan, miten hän tarjoutui ohjaamaan heidän omaa eläintään, Ganid huudahti: "Opettaja, onko mitään, mitä et osaisi tehdä?" Jeesus vain hymyili ja virkkoi: "Kelpo oppilaan silmissä opettaja ei tietenkään ole täysin vailla ansioita." Ja niin he suuntasivat kulkunsa kohti muinaista Uurin kaupunkia.

Jeesusta kiinnosti suuresti Abrahamin synnyinpaikan, Uurin, varhaishistoria, ja myös Susan rauniot ja kaupunkiin liittyvät perimätiedot kiehtoivat häntä jopa siinä määrin, että Gonod ja Ganid pidensivät kolmella viikolla heidän oleskeluaan noilla seuduilla antaakseen Jeesukselle enemmän aikaa tutkimustensa suorittamiseen samoin kuin saadakseen entistä paremman tilaisuuden taivuttaa häntä lähtemään heidän matkassaan Intiaan.

Ganid kävi Uurissa pitkän keskustelun Jeesuksen kanssa tiedon, viisauden ja totuuden välisestä erosta. Ja häntä kiehtoi suuresti, mitä heprealainen viisas sanoi: "Viisaus on pääasia; hanki sen vuoksi itsellesi viisautta. Niin paljon kuin tietoa tavoitteletkin, hanki sillä ymmärrystä. Nosta viisaus kunniaan, ja se nostaa sinut. Se vie sinut kunniaan, jos vain tahdot ottaa sen omaksesi."

Viimein koitti eron hetki. He olivat urheita jokainen, nuori mies varsinkin, mutta koettelemus ei ollut helppo. Kyynel kostutti silmää, mutta sydän pysyi rohkeana. Lausuessaan opettajalleen jäähyväisiä Ganid sanoi: "Jää hyvästi, Opettajani, mutta ei iäksi. Sitten kun taas tulen Damaskokseen, etsin sinut käsiini. Rakastan sinua, sillä tunnen, että taivaallisen Isän täytyy olla jotakin sinunkaltaistasi; tiedän ainakin, että olet kovin paljon sen kaltainen, mitä olet minulle hänestä kertonut. Tulen muistamaan opetuksesi, mutta ennen kaikkea muuta haluan sanoa, etten tule koskaan sinua unohtamaan." Isä sanoi: "Jätän jäähyväiset suurelle opettajalle — opettajalle, joka

heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: "Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might."

^{133:8.4 (1481.2)} After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

^{133:9.1 (1481.3)} The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, "Teacher, is there anything that you cannot do?" Jesus only smiled, saying, "The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil." And so they set forth for the ancient city of Ur.

^{133:9.2 (1481.4)} Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

^{133:9.3 (1481.5)} It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: "Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her."

^{133:9.4 (1481.6)} At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: "Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you." Said the father, "Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God." And Jesus replied, "Peace be upon you, and may the blessing

on tehnyt meistä parempia ja auttanut meitä tuntemaan Jumalaa.” Ja Jeesus vastasi: ”Olkoon teillä rauha, älköönkään taivaallisen Isän siunaus koskaan teistä väistykö.” Ja Jeesus seisoi rannalla ja katseli, kun pieni vene vei heidät heidän ankkurissa olevaan laivaansa. Näin Mestari erosi intialaisista ystävistään Charaxissa, eikä hän tässä maailmassa koskaan enää heitä tavannut; eivätkä he tässä maailmassa eläessään tulleet koskaan tietämään, että mies, joka myöhemmin esiintyi Jeesus Nasaretilaisena, oli tämä sama ystävä, jolle he hetki sitten olivat jättäneet hyvästit — heidän opettajansa Joosua.

Ganidista varttui Intiassa vaikutusvaltainen mies, menestyksekkään isänsä arvoinen seuraaja, ja hän levitti ympäriinsä monia niistä jaloista totuuksista, jotka hän oli oppinut Jeesukselta, rakastamaltaan opettajalta. Kun Ganid myöhemmin elämässään kuuli Palestiinassa esiintyneestä oudosta opettajasta, jonka elämänura päättyi ristinpuulla, niin vaikka hän tunnisti tämän Ihmisen Pojan julistaman evankeliumin ja hänen juutalaisen kotiopettajansa opetusten välisen yhtäläisyyden, hänen mieleensä ei koskaan juolahtanut, että nämä kaksi itse asiassa olivat yksi ja sama henkilö.

Näin päättyi Ihmisen Pojan elämässä luku, jolle voitaisiin antaa otsikko Opettaja Joosuan lähetysretki.

of the Father in heaven ever abide with you.” And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship. Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

^{133:9.5 (1481.7)} In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

^{133:9.6 (1482.1)} Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher.*

Luku 134. Siirtymäkauden vuodet

⇨ 133

Urantia-kirjan

135 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 134 SIIRTYMÄKAUDEN VUODET

Osiot

Johdanto

1. KOLMASKYMMENES VUOSI (24 jKr)
2. Karavaanimatka Kaspiannerelle
3. Urmia-luennot
4. Suvereenisuus — jumalallinen ja ihmisperäinen
5. Poliittinen suvereenisuus
6. Laillisuus, vapaus ja suvereenisuus
7. KOLMASKYMMENESYHDES VUOSI (25 jKr)
8. Oleskelu Hermonvuorella
9. Odotuksen aika

PAPER 134 THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

Johdanto

VÄLIMEREN-matkansa aikana Jeesus oli tehnyt tarkkoja havaintoja ihmisistä, jotka hän tapasi, ja maista, joiden kautta hän kulki, ja jokseenkin näihin aikoihin hän teki myös lopullisen päätöksensä maisen elämänsä jäljellä olevan osan suhteen. Hän oli yksityiskohtia myöten harkinnut sitä suunnitelmaa, ja nyt sen lopullisesti hyväksynyt, jonka mukaan hän syntyisi juutalaisista vanhemmista Palestiinaan, ja siksi hän tarkoituksellisesti palasikin Galileaan odottamaan elämäntyönsä alkamista julkisuudessa toimivana totuuden opettajana. Hän ryhtyi laatimaan suunnitelmia julkista elämänvaihetta varten isänsä Joosefin kansalle kuuluvassa maassa, ja hän teki sen omasta vapaasta tahdostaan.

Jeesus oli omakohtaisen ja ihmisenä saamansa kokemuksen nojalla tullut siihen tulokseen, että Palestiina oli koko roomalaisessa maailmassa paras paikka hänen tuoda nähtäville

INTRODUCTION

134:0.1 (1483.1) DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

134:0.2 (1483.2) Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final

maisen elämänsä loppuluvut ja näytellä sen viimeiset kohtaukset. Ensimmäistä kertaa hän tunsu täyttää tyydytystä ohjelmasta, joka merkitsi hänen todellisen olemuksensa avointa julkituomista ja hänen jumalallisen henkilöllisyytensä paljastamista synnyinmaansa Palestiinan juutalaisten ja ei-juutalaisten keskuudessa. Hän teki peruuttamattoman päätöksen, jonka mukaan hän päättäisi maan päällä elämänsä elämän ja veisi päätökseen kuolevaisen hahmossa suorittamansa elämänuran samassa maassa, jossa hän oli avuttomana pikkulapsena astunut ihmisen kokemusmaailmaan. Hänen Urantialla elämänsä elämänvaihe alkoi juutalaisten keskuudessa Palestiinassa, ja hän halusi myös päättää elämänsä Palestiinassa ja juutalaisten keskuudessa.

1. KOLMASKYMMENES VUOSI (24 JKR)

Lausuttuaan jäähyväiset Gonodille ja Ganidille Charaxissa (joulukuussa vuonna 23 jKr) Jeesus palasi Uurin kautta Babyloniin, jossa hän liittyi Damaskokseen matkalla olevaan autiomaakaravaaniin. Damaskoksesta hän meni Nasaretiin pysähtyen vain muutamaksi tunniksi Kapernaumiin, jossa hän viivähti sen verran, että kävi Sebedeuksen perheen luona. Siellä hän tapasi veljensä Jaakobin, joka oli tullut sinne joitakin aikoja aikaisemmin työskennelläkseen hänen sijastaan Sebedeuksen veneveistämöllä. Keskusteltuaan Jaakobin ja Juudan (joka sattumoisin oli Kapernaumissa) kanssa ja luovutettuaan veljelleen Jaakobille sen pikku talon, jonka Johannes Sebedeus oli onnistunut ostamaan, Jeesus jatkoi matkaansa Nasaretiin.

Välimeren-matkansa lopulla Jeesus oli saanut sen verran rahaa, että se riitti kattamaan hänen elinkustannuksensa miltei hänen julkisen toimintansa alkuun asti. Mutta lukuun ottamatta Sebedeus Kapernaumilaista ja niitä ihmisiä, jotka hän tällä epätavallisella matkallaan kohtasi, maailma ei koskaan tullut tietämään, että hän tällaisen matkan teki. Hänen perheensä luuli aina, että hän käytti tämän ajan opiskelemalla Aleksandriassa. Jeesus ei koskaan vahvistanut näitä luuloja, mutta ei hän liioin tällaisia väärinkäsityksiä avoimesti kiistänytkään.

Muutaman viikon mittaisen Nasaretissa-oleskelunsa aikana Jeesus kävi tapaamassa perhettään ja ystäviään ja vietti jonkin verran aikaa korjauspajalla veljensä Joosefin seurassa, mutta eniten hän osoitti huomiotaan Marialle ja Ruutille. Ruut oli tuolloin lähes viisitoistavuotias, ja tämä oli Jeesuksen ensimmäinen tilaisuus käydä hänen kanssaan pitkiä keskusteluja, sen jälkeen kun tästä oli tullut nuori nainen.

scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

^{134:1.1 (1483.3)} After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

^{134:1.2 (1483.4)} At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

^{134:1.3 (1483.5)} During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

Sekä Simon että Juuda olivat jo jonkin aikaa olleet aikeissa avioitua, mutta heistä oli ollut vastenmielistä tehdä sitä ilman Jeesuksen suostumusta. Niinpä he olivat lykänneet nämä tapahtumat tuonnemmaksi toivossa, että heidän vanhin veljensä vielä palaisi. Vaikka he kaikki pitivät Jaakobia useimmissa asioissa perheen päänä, he kuitenkin aina, kun kysymys oli avioliiton solmimisesta, halusivat sille Jeesuksen siunauksen. Niin Simon ja Juuda vihittiin kaksoishäissä tämän vuoden, vuoden 24 jKr, maaliskuun alussa. Kaikki vanhimmat lapset olivat nyt avioituneet, joten vain nuorimmainen, Ruut, oli enää kotona Marian kanssa.

Jeesus seurusteli perheensä yksittäisten jäsenten kanssa aivan normaalisti ja luonnollisesti, mutta kun he olivat koolla kaikki yhdessä, hänellä oli niin vähän sanottavaa, että he huomauttivat siitä toisilleen. Varsinkin Maria oli tästä esikoispoikansa tavattoman omituisesta käyttäytymisestä ymmällään.

Suunnilleen samaan aikaan kun Jeesus valmistautui lähtemään Nasaretista, sattui, että Nasaretin kaupungin kautta matkaavan suuren karavaanin johtaja sairastui vaikeasti, ja niin Jeesus kielitaitoisena miehenä tarjoutui astumaan hänen tilalleen. Koska tämä matka pakottaisi hänet olemaan poissa kokonaisen vuoden ajan, ja ottaen huomioon, että hänen kaikki veljensä olivat naimisissa ja hänen äitinsä asui kotona Ruutin kanssa, Jeesus kutsui koolle perheneuvottelun, jossa hän ehdotti, että hänen äitinsä ja Ruut muuttaisivat Kapernaumiin asuakseen talossa, jonka hän oli vasta vähän aikaa sitten antanut Jaakobille. Ja niin Maria ja Ruut muutamia päiviä sen jälkeen, kun Jeesus oli lähtenyt karavaanin mukana, muuttivat Kapernaumiin, jossa he Marian loppuelämän ajan asuivat Jeesuksen hankkimassa talossa. Joosef muutti perheineen vanhaan Nasaretin-kotiin.

Tämä oli yksi epätavallisimmista vuosista Ihmisen Pojan sisäisessä kokemusmaailmassa. Siinä kehityksessä, jonka myötä rakentui toimiva sopusointu hänen ihmismielensä ja hänen sisäisen Suuntaajansa välille, tapahtui suurta edistymistä. Suuntaaja oli ollut aktiivisesti mukana panemassa ajattelua uuteen järjestykseen ja harjaannuttamassa mieltä niitä suuria tapahtumia varten, jotka tuolloin eivät enää olleet kovinkaan kaukaisessa tulevaisuudessa. Jeesuksen persoonallisuus oli valmistumassa hänessä tapahtuneeseen suureen muutokseen siinä, miten hän suhtautui maailmaan. Tässä oli kysymys kahden jakson välisistä ajoista, sen olennon kokemasta siirtymävaiheesta, joka aloitti elämänsä ihmisen hahmossa näyttäytyvänä Jumalana ja joka nyt valmistautui viemään päätökseen maisen elämänuransa Jumalan hahmossa näyttäytyvänä ihmisenä.

134:1.4 (1484.1) Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

134:1.5 (1484.2) Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

134:1.6 (1484.3) About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

134:1.7 (1484.4) This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. KARAVAANIMATKA KASPIANMERELLE

Oli huhtikuun ensimmäinen päivä vuonna 24 jKr, kun Jeesus lähti Nasaretista karavaanimatkalle, joka suuntautui Kaspianmeren seutuville. Karavaani, johon Jeesus sen johtajana liittyi, oli matkalla Jerusalemissa Damaskoksen ja Urmiajärven kautta Assyrian, Meedian ja Parthian halki Kaspianmeren kaakkoiskulmalle. Kului kokonainen vuosi, ennen kuin hän palasi tältä matkalta.

Jeesukselle tämä karavaanimatka merkitsi taas uutta löytöretkeä, johon sisältyi paljon uusien asioiden tutkimista ja henkilökohtaista hoivaamista. Hänelle muodostui mielenkiintoiseksi kokemukseksi olla yhdessä tämän matkustajista, vartijoista ja kamelinajajista koostuvan karavaaniperheensä kanssa. Kymmenet karavaanin kulkeman matkareitin varrella asuvat miehet, naiset ja lapset elivät rikkaamman elämän sen johdosta, että he tulivat kosketuksiin Jeesuksen kanssa, Jeesuksen, joka oli heille tuiki tavallisen karavaanin epätavallinen johtaja. Eivät kaikki, joilla oli tilaisuus päästä osallisiksi hänen osoittamastaan henkilökohtaisesta huolenpidosta, käyttäneet tätä hyödykseen, mutta valtaosa niistä, jotka hänet tapasivat ja hänen kanssaan keskustelivat, olivat koko loppuelämänsä ajan entistä parempia ihmisiä.

Kaikista Jeesuksen tässä maailmassa suorittamista matkoista tämä Kaspianmeren-retki vei hänet lähimmäksi itämaita ja antoi hänelle mahdollisuuden ymmärtää entistä paremmin Kaukoidän kansoja. Punaista rotua lukuun ottamatta Jeesus solmi läheisen ja henkilökohtaisen suhteen jokaiseen tuolloin vielä Urantialla eläneeseen rotuun. Hänestä oli yhtä suuri ilo osoittaa henkilökohtaista hoivaansa jokaiselle näistä erilaisista roduista ja sekoittuneista kansanheimoista, ja ne kaikki olivat vastaanottavaisia sille elävälle totuudelle, jonka hän niille toi. Kaukaisen lännen eurooppalaiset samoin kuin Kaukoidän aasialaisetkin pysähtyivät kuuntelemaan hänen sanojaan, jotka kertoivat toivosta ja ikuisesta elämästä, ja yhtä paljon heihin vaikutti se rakastavan palvelun ja hengellisen hoivan täyttämä elämä, jonka hän niin ylevällä tavalla heidän keskuudessaan eli.

Karavaanimatka oli joka suhteessa menestyksellinen. Se oli mitä mielenkiintoisin välinäytös Jeesuksen ihmiselämässä. Hänhän toimi tämän vuoden ajan johtavassa asemassa, koska hän oli vastuussa huostaansa uskotusta materiaalista ja niiden matkustajien turvallisesta matkanteosta, joista karavaaniseurue koostui. Ja hän suoritti moninaiset velvollisuutensa suurinta mahdollista uskollisuutta, pystyvyyttä ja viisautta osoittaen.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

134:2.1 (1484.5) It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

134:2.2 (1484.6) For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby, but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

134:2.3 (1484.7) Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

134:2.4 (1485.1) The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material entrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

Kaspianmeren seudulta palattaessa Jeesus luopui karavaanin johtajan tehtävistä Urmiajärven luona, ja siellä hän viipyi runsaan kahden viikon ajan. Hän palasi matkustajana erään myöhemmän karavaanin mukana Damaskokseen, jossa kamelinomistajat pyytämällä pyysivät häntä jäämään heidän palvelukseensa. Hän ei ottanut tarjousta vastaan, mutta jatkoi matkantekoaan karavaanin mukana Kapernaumiin, jonne hän saapui huhtikuun ensimmäisenä päivänä vuonna 25 jKr. Hän ei enää pitänyt Nasaretia kotipaikkanaan. Kapernaumista oli tullut Jeesuksen, Jaakobin, Marian ja Ruutin kotikaupunki. Mutta Jeesus ei koskaan enää asunut perheensä parissa, vaan Kapernaumissa ollessaan hän asui Sebedeusten luona.

3. URMIA-LUENNOT

Matkustaessaan Kaspianmerelle Jeesus oli pysähtynyt useaksi päiväksi lepäämään ja virkistytymään vanhaan persialaiseen Urmian kaupunkiin Urmiajärven länsirannalla. Lähellä Urmiaa ja vain vähän matkan päässä rannasta olevan saariryhmän suurimmalla saarella sijaitsi muuan suuri rakennus — luentotilaisuuksia varten rakennettu amfiteatteri — joka oli omistettu uskonnon hengelle. Tämä rakennelma oli tosiasiassa uskontojen filosofian temppele.

Tämän uskonnon temppelein olivat rakennuttaneet muuan varakas urmialaiskauppias ja hänen kolme poikaansa. Kyseinen mies oli nimeltään Cymboyton, ja hän luki esi-isiensä joukkoon monien eri kansojen edustajia.

Tämän uskontokoulun luento- ja keskustelutilaisuudet alkoivat aamukymmeneltä viikon jokaisena aamuna. Iltapäiväistunnot alkoivat kello viisitoista, ja iltaväittelyjen alkamisaika oli iltakahdeksalta. Cymboyton tai joku hänen kolmesta pojastaan toimi aina puheenjohtajana näissä opetus-, keskustelu- ja väittelytilaisuuksissa. Tämän ainutlaatuisen uskontojen koulun perustaja eli ja kuoli paljastamatta koskaan henkilökohtaisia uskonnollisia näkemyksiään.

Jeesus osallistui useissa yhteyksissä näihin keskusteluihin, ja ennen kuin hän lähti Urmiaasta, Cymboyton sopi Jeesuksen kanssa sellaisesta järjestelystä, että tämä paluumatkallaan viipyisi heidän luonaan kahden viikon ajan ja pitäisi kaksikymmentäneljä luentoa aiheesta ”Ihmisten veljeys” ja johtaisi kaksitoista iltakokousta, joissa olisi lupa esittää kysymyksiä, keskustella ja väitellä hänen luentojensa pohjalta erityisesti ja ihmisten veljeydestä yleisesti.

Tämän sopimuksen mukaisesti Jeesus keskeytti paluumatkansa ja piti mainitut luennot.

134:2.5 (1485.2) On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. THE URMIA LECTURES

134:3.1 (1485.3) On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the “spirit of religion.” This structure was really a temple of the philosophy of religions.

134:3.2 (1485.4) This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

134:3.3 (1485.5) The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

134:3.4 (1485.6) On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on “The Brotherhood of Men,” and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

134:3.5 (1485.7) In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered

Tämä oli systemaattisin ja virallisuonteisin esitys kaiken sen joukossa, mitä Mestari Urantialla opetti. Hän ei koskaan tätä ennen eikä koskaan tämän jälkeen sanonut yhtä paljon yhdestä aiheesta kuin, mitä sisältyi näihin luentoihin ja keskusteluihin ihmisten veljeydestä. Todellisuudessa nämä luennot pidettiin aiheista "Jumalan valtakunta" ja "Ihmisten valtakunnat".

Tämän uskonnollisen filosofian tempppelin opettajakunnassa oli edustettuna yli kolmekymmentä uskontoa ja uskonnollista kulttia. Kunkin opettajan oli valinnut hänen oma uskonnollinen ryhmänsä; se huolehti hänen toimeentulostaan ja oli antanut hänelle täydet valtuudet puhua ryhmän nimissä. Tuohon aikaan opettajakuntaan kuului noin seitsemänkymmentäviisi opettajaa, ja he asuivat majoissa, joista kuhunkin mahtui kymmenkunta henkilöä. Aina uudenkuun aikaan nämä ryhmät vaihdettiin arpaa heittämällä. Tapana oli, että suvaitsemattomuus, riitaisa mielenlaatu tai mikä hyvänsä muu pyrkimys häiritä yhteisön rauhallista menoa johti rikkomukseen syyllisen opettajan välittömään ja kaihtelemattomaan erottamiseen. Tuollainen opettaja erotettiin muitta mutkitta, ja hänen tilalleen asetettiin välittömästi hänen vuorossa oleva varamiehensä.

Nämä erilaisten uskontojen opettajat tekivät parhaansa osoittaakseen, miten samanlaisia heidän uskontonsa tämän elämän ja tulevan elämän perusasioiden osalta olivat. Oli vain yksi opinkappale, jonka tähän opettajakuntaan haluavan tuli hyväksyä: jokaisen opettajan piti edustaa uskontoa, joka tunnusti Jumalan — jonkinlaisen korkeimman Jumaluuden. Opettajakuntaan kuului viisi sellaista riippumatonta opettajaa, jotka eivät edustaneet mitään järjestynyttä uskontoa, ja juuri tällaisen riippumattoman opettajan ominaisuudessa Jeesus astui heidän eteensä.

[Kun me, keskiväliolennot, laadimme ensimmäistä kertaa yhteenvedon Jeesuksen Urmiassa esittämistä opetuksista, kirkkojen serafien ja edistyskysen serafien välillä ilmeni erimielisyyttä siitä, oliko viisasta sisällyttää näitä opetuksia Urantia-ilmoitukseen. Sekä uskonnon alalla että ihmisen valtiollisessa elämässä kahdennellakymmenennellä vuosisadalla vallitsevat olosuhteet poikkeavat niin suuresti Jeesuksen aikana vallinneista oloista, että oli tosiaankin vaikeata sovittaa Mestarin Urmiassa esittämät opetukset Jumalan valtakuntaa ja ihmisten valtakuntia koskeviin ongelmiin, kun ajatellaan, millaisina mainitut tämän maailman toimintakentät kahdennellakymmenennellä vuosisadalla ilmenevät. Emme koskaan kenneet laatimaan Mestarin opetuksista esitystä, joka olisi ollut kummankin edellä mainitun, tämän planeetan hallintoon kuuluvan serafiryhmän hyväksyttävissä. Lopulta totuudenilmoittajakunnan Melchizedek-

these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the "Kingdom of God" and the "Kingdoms of Men."

134:3.6 (1486.1) More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political

puheenjohtaja nimitti joukostamme kolmijäsenisen komission muotoilemaan esityksen siitä, mikä oli meidän kantamme Mestarin Urmia-opetuksista kahdennellakymmenennellä vuosisadalla Urantialla vallitseviin uskonnollisiin ja poliittisiin oloihin sovellettuina. Näin me, kolme toisasteista keskiväliolentoa, valmistimme mukaillun esityksen Jeesuksen opetuksista muokkaamalla hänen lausumansa ajatukset uuteen asuun siten kuin me niitä nykymaailmassa vallitseviin olosuhteisiin soveltaisimme, ja esitämme nyt nämä näkemykset muodossa, jossa ne ovat totuudenilmoittajakunnan Melkisedek-puheenjohtajan suorittaman toimitustyön jäljiltä.]

4. SUVEREENISUUS — JUMALALLINEN JA IHMISPERÄINEN

Ihmisten veljeys perustuu siihen, että Jumala on isä. Jumalan perhe juontuu Jumalan tuntemasta rakkaudesta — Jumala on rakkaus. Jumala Isä rakastaa jumalallisesti lapsiaan, kaikkia heitä.

Taivaan valtakunta, jumalallinen hallitusvalta, perustuu Jumalan ylivaltiuden tosiasiaan — Jumala on henki. Koska Jumala on henki, tämä valtakunta on hengellinen. Taivaan valtakunta ei ole aineellinen eikä pelkästään älyperäinen, vaan se on hengellinen suhde Jumalan ja ihmisen välillä.

Jos eri uskonnot tunnustavat Jumala Isän henkisen suvereenisuuden, silloin kaikkien tällaisten uskontojen keskuudessa säilyy rauha. Kun jokin uskonto luulee olevansa jollakin tavoin kaikkia muita ylempänä ja olevansa kaikkia muita uskontoja arvovaltaisempi, vasta silloin tuo uskonto katsoo olevansa oikeutettu suhtautumaan suvaitsemattomasti muihin uskontoihin ja rohkenee vainota muiden uskontojen uskovia.

Uskonnollista rauhaa — veljeyttä — ei voi koskaan olla olemassa muutoin kuin siten, että kaikki uskonnot ovat halukkaita luovuttamaan kokonaan pois kaiken kirkollisen määräysvaltansa ja luopumaan täydelleen koko hengellisen ylivallan käsityksestä. Jumala yksin on henkivaltias.

Uskontojen kesken ei voi vallita tasa-arvoisuutta (uskonnollista vapautta) ilman, että samalla käydään uskonsotia, elleivät kaikki uskonnot suostu siirtämään kaikkea uskonnollista suvereenisuutta jollekin ihmisen yläpuolella olevalle tasolle, itse Jumalalle.

Ihmisten sydämessä oleva taivaan valtakunta luo uskonnollista yhtenäisyyttä (ei välttämättä yhdenmukaisuutta), koska mitkä tahansa ja kaikki tällaisista uskonnollisista uskovista koostuvat ryhmät ovat vapaita kaikista kirkollisen arvovalan,

conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

134:4.6 (1487.3) The kingdom of heaven in the hearts of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority —

uskonnollisen ylivaltiuden, käsityksistä.

Jumala on henki, ja Jumala antaa omasta henkiminuudestaan osasen, joka pitää asuinsijanaan ihmissydäntä. Hengellisessä mielessä kaikki ihmiset ovat tasavertaisia. Taivaan valtakunnassa ei ole kasteja, luokkia, yhteiskuntakerroksia eikä taloudellisia ryhmiä. Olette kaikki veljiä.

Mutta kun kadotatte näköpiiristänne Jumala Isän henkisen ylivaltiuden, samalla hetkellä jokin uskonto alkaa korostaa omaa ylemmyyttään muihin uskontoihin nähden; ja silloin, sen sijaan että maassa vallitsisi rauha ja ihmisten kesken hyvä tahto, alkavatkin eripuraisuudet, keskinäiset syytelyt, jopa uskonsodat, tai ainakin uskonnonharjoittajien keskenään käymät sodat.

Vapaatahtoiset olennot, jotka pitävät itseään tasavertaisina, joutuvat ennemmin tai myöhemmin kiusaukseen kokeilla kykyään saada muut henkilöt ja ryhmät tunnustamaan heidän valtansa ja auktoriteettinsa, elleivät he keskenään tunnusta olevansa jonkun korkeamman vallanpitäjän alaisia, elleivät he tunnusta, että heidän yläpuolellaan ja heihin kohdistuvana on jokin auktoriteetti. Tasavertaisuuden käsitys ei koskaan tuo mukanaan rauhaa, muutoin kuin siinä tapauksessa, että keskinäisesti tunnustetaan jonkin korkeampaa vallankäyttöä edustavan ja ylintä valvontaa käyttävän voiman olemassaolo.

Urmian uskonnonharjoittajat elivät keskenään verrattain rauhallisissa ja levollisissa oloissa, sillä he olivat luopuneet kokonaan kaikista uskonnollisen ylivaltiuden käsityksistään. Hengellisessä mielessä he kaikki uskoivat suvereeniin Jumalaan; sosiaalisessa mielessä taas täysi ja kiistaton auktoriteetti kuului heidän johtavalle päällikölleen, Cymboytonille. He olivat täysin tietoisia siitä, miten kävisi jokaiselle opettajalle, jolla olisi otsaa ryhtyä herraksi opettajatovereidensa joukossa. Urantialla voi vallita kestävä uskonrauha, vasta kun kaikki uskonnolliset ryhmittymät luopuvat omaehtoisesti jumalallisen suosion, valitun kansan tai uskonnollisen suvereenisuuden käsityksistään. Vasta kun Jumala Isästä tulee korkein, vasta silloin ihmisistä tulee uskonveljiä ja vasta silloin he elävät keskenään maan päällä vallitsevan uskonrauhan oloissa.

5. POLIITTINEN SUVEREENISUUS

[Vaikka Mestarin esittämä opetus Jumalan suvereenisuudesta toki on totuus — sitä on mutkistanut se, että maailman uskontojen joukkoon myöhemmin ilmaantui Mestarista itsestään kertova uskonto —, mutta hänen poliittista suvereenisuutta koskevia esityksiään mutkistaa suuresti valtiollisessa elämässä

religious sovereignty.

134:4.7 (1487.4) God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

134:4.8 (1487.5) But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen

viimeisten runsaan tuhannen yhdeksänsadan vuoden aikana tapahtunut poliittinen kehitys. Jeesuksen elinaikana oli vain kaksi suurta maailmanvaltaa — Rooman valtakunta lännessä ja Han-keisarien valtakunta idässä —, ja niiden välissä oli valtava alue, jossa sijaittivat Parthian kuningaskunta ja muut Kaspianmeren ja Turkestanin alueen maat. Olemme sen vuoksi seuraavassa esityksessä irtautuneet varsin suuresta määrin niiden poliittista suvereenisuutta koskevien opetusten sisällöstä, jotka Mestari Urmiassa esitti, samalla kun pyrimme tuomaan esille näiden opetusten merkitystä, sikäli kuin ne ovat sovellettavissa kahdennellakymmenennellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla vallitsevaan poliittisen suvereenisuuden kehityksen erityisen kriittiseen vaiheeseen.]

Sotiminen ei Urantialla milloinkaan pääty niin kauan kuin kansakunnat pitävät kiinni kestäättömistä rajattoman kansallisen suvereenisuuden käsityksistään. Asutussa maailmassa on vain kaksi tasoa, joilla vallitsee verrattain täydellinen suvereenisuus: yksittäisen kuolevaisen vapaa tahto hengellisellä alueella ja kokonaisuutena tarkastellun ihmiskunnan kollektiivinen suvereenisuus. Yksittäisen ihmisen tason ja koko ihmiskunnan tason välillä kaikki ryhmittymät ja yhteenliittymät ovat vain suhteellisia, ohimeneviä, ja niillä on arvoa vain siinä määrin kuin ne lisäävät yksilön ja koko planetaarisen kokonaisuuden — ihmisen ja ihmiskunnan — hyvinvointia, menestystä ja edistystä.

Uskonnon opettajien on aina muistettava, että Jumalan hengellinen suvereenisuus ulottuu kaikkien niiden hengellisten uskollisuussuhteiden yläpuolelle, jotka esiintyvät Jumalan ja ihmisen välissä. Koittaa vielä päivä, jolloin yhteiskunnalliset vallankäyttäjät tulevat huomaamaan, että Kaikkein Korkeimmat hallitsevat ihmisten valtakunnissa.

Tämä Kaikkein Korkeimpien vallankäyttö ihmisten valtakunnissa ei koidu erityisesti minkään muita suositumman kuolevaisryhmän hyväksi. Mitään sellaista kuin valittu kansa ei ole olemassa. Kaikkein Korkeimpien, poliittisen kehityksen ylivalvojien, vallankäyttö on hallitsemista, jonka tarkoitus on tuottaa laajinta mahdollista hyvää kaikista ihmisistä laajimmalle mahdolliselle määrälle aikavälillä, joka on laajin mahdollinen.

Suvereenisuus on valtaa, ja se kasvaa organisoitumisen kautta. Tämä poliittisen vallan organisoitumisen kasvu on hyväksi ja on asianmukaista, koska sillä on se ominaisuus, että se sulkee piiriinsä aina vain laajemmat lohkot ihmiskunnan kokonaisuudesta. Mutta tämä samainen poliittisten organisoitumien kasvu luo ongelmia jokaisessa vaiheessa, joka on poliittisen vallan ensimmäisen ja luonnollisen organisoituman — perheen — ja poliittisen

hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have, therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a "chosen people." The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for

laajenemisen lopullisena täyttymyksenä olevan koko ihmiskunnan hallituksen välillä, hallituksen, joka käyttää valtaa koko ihmiskunnan nimissä ja koko ihmiskunnan hyväksi.

Lähtökohtanaan vallankäyttö, jota vanhemmat harjoittavat yhdestä perheestä muodostuvassa ryhmässä, poliittinen suvereenisuus kehittyy organisoitumalla perheiden sulautuessa verisukulaisuuteen perustuviksi sukukunniksi, jotka vuorostaan eri syistä yhdistyvät heimoiksi — verisukulaisuuden yläpuolella oleviksi poliittisiksi ryhmittymiksi. Ja sitten heimot tavarainvaihdon, kaupankäynnin ja valloittamisen tuloksena yhdistyvät kansakunnaksi, ja aikanaan maailmanvalta puolestaan yhdistää nämä kansakunnat.

Sodat vähenevät, sitä mukaa kun suvereenisuus siirtyy pienemmiltä ryhmiltä suuremmille. Toisin sanoen pienempien kansakuntien keskenään käymät vähäisemmät sodat vähenevät, mutta suursotien mahdollisuus kasvaa sitä mukaa, kuin suvereenisuutta harjoittavat kansakunnat käyvät yhä suuremmiksi. Kun koko maailma on ennen pitkää tutkittu ja otettu haltuun, kun kansakuntia on vain muutamia ja ne ovat vahvoja ja voimakkaita, kun nämä suuret ja oletetusti suvereenit kansakunnat joutuvat rajakkain, kun vain valtameret erottavat niitä, silloin on näytämä valmis suursodille, maailmanlaajuisille selkkauksille. Niin kutsutut suvereenit kansakunnat eivät voi elää rinnakkain ilman, että siitä aiheutuu selkkauksia ja syttyä sotia.

Selitys siihen, miksi poliittisen suvereenisuuden kehittyminen perheen tasolta koko ihmiskunnan tasolle, on niin vaikeaa, piilee kaikilla näiden välissä olevilla tasoilla ilmenevästä vitkaisuudesta johtuvassa vastustuksessa. Perheet ovat aika ajoin uhmanneet sukukuntaa, kun sukukunnat ja heimot taas ovat useinkin kaivaneet maata alueellisen valtion suvereenisuuden alta. Poliittisen suvereenisuuden jokaista uutta ja eteenpäin vievää kehitysvaihetta hämmentävät ja haittaavat (niin kuin on aina ollut) poliittisen organisoitumisen aikaisemmista kehitysvaiheista koostuvat luurankovaiheet. Ja asia on näin siksi, että ihmisten lojaalisuudentunteita, kun ne on kerran herätetty, on vaikea kohdistaa toisin. Sama lojaalisuus, joka mahdollistaa heimon kehittymisen, vaikeuttaa puolestaan heimoa ylempänä olevan rakennelman — alueellisen valtion — kehittymistä. Ja sama lojaalisuus (isänmaallisuus), joka mahdollistaa alueellisen valtion kehittymisen, mutkistaa suunnattomasti koko ihmiskunnan hallituksen evolutionaarista kehittymistä.

Poliittinen suvereenisuus kehkeytyy itsemääräämisoikeuden luovuttamisesta; ensin niin tekee yksilö perhepiirissä, sitten sen tekevät

all mankind.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the “scaffolding stages” of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families

perheet ja suvut suhteessaan heimoon ja sitä laajempiin ryhmittymiin. Tämä asteittain tapahtuva itsensä määräämisoikeuden siirtäminen pienemmiltä yhä suuremmille poliittisille organisoitumille on idässä Ming- ja mogulidynastioiden perustamisesta alkaen yleensä edennyt vähentymättömällä voimalla. Lännessä tämä prosessi oli käynnissä yli tuhannen vuoden ajan, aina maailmansodan päättymiseen saakka, jolloin valitettava takaperoinen kehityssuunta käänsi tämän normaalin kehityskulun tilapäisesti taaksepäin palauttaessaan lukuisille Euroopan pikku ryhmille jo pinnan alle painuneen poliittisen suvereenisuuden.

Urantia saa nauttia kestävästä rauhasta, vasta kun niin kutsutut suvereenit kansakunnat luovuttavat suvereenit valtaoikeutensa järkevyyttä osoittaen ja täyteen määräänsä ihmisten veljeskunnan käsiin — ihmiskunnan hallitukselle. Internationalismi — kansainliitot — eivät voi milloinkaan tuoda pysyvää rauhaa ihmiskunnalle. Maailmanlaajuiset valtioiden liittokunnat estävät kyllä tehokkaasti vähäisempiä sotia ja pitävät pienempiä kansakuntia kutakuinkin aisoissa, mutta ne eivät estä maailmansotia eivätkä hillitse maailman kolmea, neljää tai viittä voimakkainta hallitusta. Todellisten selkkausten sattuessa jokin näistä maailmanvalloista eroaa liitosta ja julistaa sodan. Kansakuntia ei voi estää ryhtymästä sotaan niin kauan kuin niitä saastuttaa kansallisen suvereenisuuden petollinen myrky. Kansainvälisyys on askel oikeaan suuntaan. Kansainväliset poliisivoimat estäisivät monet vähäisemmät sodat, mutta ne eivät kykene estämään suursotia, maailman suurten sotilashallitusten välisiä selkkauksia.

Sitä mukaa kuin varsinaisten suvereenien kansakuntien (suurvaltojen) lukumäärä vähenee, sitä mukaa lisääntyvät myös sekä ihmiskunnan hallituksen mahdollisuudet että sellaisen tarve. Sitten kun olemassa on enää muutama todellakin suvereeni (suur)valta, niiden joko täytyy ryhtyä taisteluun elämästä ja kuolemasta kansallisen (maailmanvallan) ylivaltiuden saavuttamiseksi, tai muussa tapauksessa niiden täytyy luopua tietyistä suvereenisuuteen kuuluvista erioikeuksista; niiden täytyy luoda ylikansallisen vallan perusydin, joka toimii koko ihmiskunnan kattavan todellisen suvereenisuuden alkuina.

Rauhaa ei Urantialle saada, ennen kuin jokainen niin kutsuttu suvereeni kansakunta luovuttaa sodankäymisvaltansa koko ihmiskunnan kattavalle edustukselliselle hallitukselle. Poliittinen suvereenisuus on maailman kansoissa myötäsyttyistä. Kun Urantian kaikki kansat ovat mukana muodostamassa maailmanhallitusta, niillä on oikeus ja valta tehdä tällaisesta hallituksesta suvereeni. Ja kun tällainen edustuksellinen eli demokraattinen maailmanvalta valvoo maailman maa-, ilma- ja merivoimia, silloin

and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government SOVEREIGN; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men

voi vallita rauha maassa ja hyvä tahto ihmisten kesken — mutta vasta silloin.

Käyttäkäämme merkittävää yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen vuosisadan esimerkkitapausta: Amerikan liittovaltion neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota ovat jo pitkään saaneet nauttia rauhasta. Ne eivät enää sodi keskenään. Ne ovat luovuttaneet suvereenisuutensa liittohallitukselle, ja hyväksymällä sotaselkkausten sovittelumenettelyn ne ovat luopuneet kaikista itsemääräämisoikeuden harhakuvaan perustuvista vaatimuksista. Vaikka jokainen osavaltio säätelee omia sisäisiä asioitaan, se ei kuitenkaan puutu ulkomaansuhteisiin, tulleihin, maahanmuuttoon, sotilaallisiin asioihin eikä osavaltioiden väliseen kauppaan. Yksittäiset osavaltiot eivät myöskään puutu kansalaisuutta koskeviin kysymyksiin. Nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota joutuvat kärsimään sodan kauhuista, vasta kun liittohallituksen suvereenisuus on jollakin tavoin uhattuna.

Nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota saavat nauttia valtioidenvälisestä rauhasta ja selkkauksettomuudesta nyt, kun ne ovat luopuneet toisiinsa kietoutuvista suvereenisuutta ja itsemääräämisoikeutta puolustavista näennäisviisauksista. Urantian muut kansakunnat pääsevät samalla tavoin osallisiksi rauhasta, kunhan ne oma-aloitteisesti luovuttavat kukin oman suvereenisuutensa yleismaailmallisen hallituksen — ihmisten välistä veljeyttä edustavan suvereniteetin — käsiin. Tällaisessa maailmanvaltiossa tulee pienillä kansakunnilla olemaan yhtä paljon valtaa kuin suurillakin, aivan kuten Rhode Islandin pienellä osavalttiolla on kaksi senaattoriaan Yhdysvaltain kongressissa siinä kuin väkirikkaalla New Yorkin tai laaja-alaisella Teksasin osavalttiollakin.

Näiden neljäkymmenen kahdeksan osavaltion rajoitetun (osavaltio)suvereenisuuden loivat ihmiset ihmisiä varten. Amerikan liittovaltion osavaltiosuvereenisuuden yläpuolella olevan (kansallisen) suvereenisuuden loivat alkuperäiset kolmetoista osavaltiota omaksi hyödykseen ja ihmisten hyödyksi. Samalla tavalla kansakunnat jonakin päivänä vielä luovat ihmiskunnan planeettahallitukselle kuuluvan ylikansallisen suvereenisuuden omaksi hyödykseen ja kaikkien ihmisten hyödyksi.

Kansalaiset eivät synny hyödyttämään hallituksia, vaan hallitukset ovat organisaatioita, jotka on luotu ja suunniteltu hyödyttämään ihmisiä. Poliittisen suvereenisuuden kehitys jatkuu niin kauan, että ilmaantuu hallitus, joka edustaa kaikkien ihmisten suvereenisuutta. Kaikki muut suvereenisuudet ovat arvoltaan suhteellisia, merkitykseltään vain välivaihetta edustavia ja statukseltaan alisteisia.

can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

Tieteen edistymisen myötä sodat muuttuvat yhä tuhoisammiksi, kunnes ne lopulta alkavat merkitä jokseenkin samaa kuin ihmisrodun itsemurha. Montako maailmansotaa onkaan käytävä, monenko kansainliiton vielä pitääkään osoittautua kykenemättömäksi, ennen kuin ihmiset ovat halukkaita pystyttämään ihmiskunnan hallituksen ja ryhtyvät nauttimaan pysyvän rauhan siunauksista ja hyvän tahdon — maailmanlaajuisen hyvän tahdon — luoman selkkauksettomuuden mukanaan tuomasta kukoistuksesta.

6. LAILLISUUS, VAPAAUS JA SUVEREENISUUS

Jos joku ihminen janoaa vapautta — pidäkkeettömyyttä —, hänen on muistettava, että kaikki muutkin ihmiset kaipaavat samaa vapautta. Tällaisista vapautta rakastavista kuolevaisista koostuvien ryhmien keskuudessa ei voi vallita rauha ilman, että ne alistuvat noudattamaan lakeja, sääntöjä ja säädöksiä, jotka suovat jokaiselle henkilölle saman määrän vapautta ja samalla takaavat yhtäläisen määrän vapautta kaikille hänen kuolevaistovereilleen. Mikäli jonkun ihmisen on määrä olla ehdottoman vapaa, silloin toisesta ihmisestä tulee pakostakin ehdoton orja. Ja se, että vapaus on luonteeltaan suhteellista, pitää paikkansa yhtä hyvin sosiaalisessa, taloudellisessa kuin poliittisessakin mielessä. Vapaus on se sivilisaation antama lahja, jonka laillisuuden voimaansaattaminen tekee mahdolliseksi.

Uskonto tekee hengellisessä mielessä mahdolliseksi ihmisten välisen veljeyden toteutumisen, mutta tarvitaan ihmiskunnan hallitus säätämään niitä sosiaalisia, taloudellisia ja poliittisia pulmia, jotka liittyvät tällaiseen inhimillistä onnea ja suorituskkyä merkitsevään tavoitteeseen.

Saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista — kansakunta nousee kansakuntaa vastaan — täsmälleen yhtä kauan kuin ryhmä kansallisvaltioita jakaa keskenään maailman poliittisen suvereenisuuden ja pitää sitä oikeudettomasti hallussaan. Englanti, Skotlanti ja Wales taistelivat alituisesti keskenään, kunnes niistä jokainen luopui omasta suvereenisuudestaan ja antoi sen Yhdistyneen Kuningaskunnan haltuun.

Vielä yksi maailmansota on antava niin kutsutuille suvereeneille kansakunnille sen opetuksen, että ne muodostavat jonkinlaisen liittokunnan ja luovat sillä keinoin koneiston, jolla estetään vähäisemmät sodat, pienempien kansakuntien väliset sodat. Mutta globaalisia sotia käydään kunnes ihmiskunnan hallitus on luotu. Globaalinen suvereenisuus on estävä globaaliset

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

sodat — mikään muu ei siihen kykene.

Amerikan neljäkymmentäkahdeksan vapaata osavaltiota elävät keskenään rauhassa. Näiden neljäkymmenen kahdeksan osavaltion kansalaisiin kuuluu edustajia Euroopan alituisen sotivien kansakuntien kaikkien kansallisuuksien ja rotujen keskuudesta. Nämä amerikkalaiset edustavat koko avaran maailman jotakuinkin kaikkia uskontoja ja uskonnollisia lahoja ja kultteja. Mutta täällä, Pohjois-Amerikassa, ne elävät keskenään rauhassa. Ja kaiken tämän tekee mahdolliseksi se, että nämä neljäkymmentäkahdeksan osavaltiota ovat luopuneet suvereenisuudestaan ja hylänneet kaikki käsitykset niin kutsutuista itsemääräämisoikeuksista.

Kysymys ei ole siitä, harjoitetaanko asevarustelua vaiko aseidenriisuntaa. Maailmanrauhan säilymisen kannalta ei myöskään ole merkitystä sillä, perustuuko asepalvelus asevelvollisuuteen vai vapaaehtoisuuteen. Jos vahvoilta kansakunnilta otetaan pois kaikenlaiset nykyajan tarjoamat mekaaniset sotavarusteet ja kaikentyyppiset räjähteet, ne ottavat taisteluaseikseen nyrkit, kivet ja nuijat, niin kauan kuin ne takertuvat sellaiseen harhaluuloon, että niillä on jumalallinen kansallisen suvereenisuuden oikeus.

Sota ei ole mikään ihmisen vaikea ja kammottava sairaus. Sota on oire, seuraus. Todellinen sairaus on kansallisen suvereenisuuden myrky.

Urantian kansakunnat eivät ole koskaan omanneet todellista suvereenisuutta; niillä ei koskaan ole ollut sellaista suvereenisuutta, joka voisi suojella niitä maailmansotien tuholta ja hävitykseltä. Ihmiskunnan globaalista hallitusta luotaessa kansakunnat eivät niinkään paljon luovu suvereenisuudesta kuin ne itse asiassa luovat todellista, bona fide ja kestävästä maailman suvereenisuutta, joka pystyy siitä lähtien tarjoamaan niille täyden suojan kaikkea sotaa vastaan. Paikallisista asioista huolehtivat silloin paikalliset hallitukset, kansallisia asioita hoitavat kansalliset hallitukset, kansainvälisistä asioista pitää huolen globaalinen hallitus.

Maailmanrauhan ylläpitäminen ei onnistu sopimusten, diplomatian, ulkopolitiikan, valtioliittojen eikä voimatasapainojen avulla, ei liioin muuntyyppisen korvikeluonteisen nationalismiin kuuluvilla suvereenilla oikeuksilla temppuilemisen keinoin. On saatava aikaan koko maailman kattava laki, ja se pitää saattaa voimaan maailmanhallituksen — koko ihmiskunnan suvereenisuuden edustajan — toimesta.

Maailmanhallituksen alaisuudessa yksilöllä on huomattavasti enemmän vapautta. Nykyään suurvaltojen kansalaisia verotetaan, ohjataan ja

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and

valvotaan miltei sortamalla, ja suuri osa tästä nykyisin vallalla olevasta sekaantumisesta yksilön vapauksiin häviää, kun kansalliset hallitukset ovat halukkaita uskomaan kansainvälisiä asioita koskevan suvereenisuutensa globaalin hallituksen käsiin.

Globaalin hallituksen alaisuudessa kansallisille ryhmille tarjoutuu todellinen tilaisuus toteuttaa aitoon demokratiaan kuuluvat henkilökohtaiset vapaudet ja nauttia niistä. Itsemääräämisoikeuden harhakuvitelmasta tehdään loppu. Rahan ja kaupankäynnin kautta tapahtuvan yleismaailmallisen säätelyn myötä koittaa uusi aikakausi, maailmanlaajuisen rauhan aikakausi. Ei aikaakaan, kun saattaa kehittyä globaali kieli, ja ainakin jonkin verran toivoa tulee olemaan siitä, että kerran uskontokin olisi globaalin — tai ainakin, että olisi uskontoja, joilla on globaali näkemys.

Kollektiivinen turvallisuus ei koskaan tuo mukanaan rauhaa, ennen kuin kollektiivisuus käsittää koko ihmiskunnan.

Ihmiskunnan edustuksellisen hallituksen poliittinen suvereenisuus tuo kestävän rauhan maan päälle, ja ihmisen hengellinen veljeys on ikiajoiksi takaava, että kaikkien ihmisten kesken vallitsee hyvä tahto. Eikä ole mitään muuta keinoa, jolla rauha maan päällä ja hyvä tahto ihmisten kesken voidaan aikaansaada.

Cymboytonin kuoleman jälkeen hänen pojillaan oli suuria vaikeuksia saada rauhantila säilymään opettajakunnan keskuudessa. Jeesuksen opetusten seurausvaikutukset olisivat olleet paljon tuntuvammat, mikäli myöhemmin ilmaantuneet kristityt opettajat, jotka liittyivät Urmian opettajakuntaan, olisivat osoittaneet suurempaa viisautta ja harjoittaneet enemmän suvaitsevuutta.

Cymboytonin vanhin poika oli vedonnut Filadelfiassa toimivaan Abneriin saadakseen häneltä apua, mutta Abnerin suorittama opettajien valinta oli mitä epäonnistunein, sillä osoittautui, etteivät nämä osanneet myönnytysten eikä kompromissien tekemisen taitoa. Kyseiset opettajat pyrkivät saamaan oman uskontonsa hallitsevaan asemaan muihin uskonkäsityksiin nähden. Heidän mieleensä ei milloinkaan juolahtanut, että puheissa usein mainitut karavaaninohjaajan luennot olivat itsensä Jeesuksen pitämiä.

Kun sekasorto opettajakunnan keskuudessa vain paheni, nämä kolme veljestä katkaisivat rahallisen tukensa, ja viiden vuoden kuluttua koulu sulki ovensa. Myöhemmin se avattiin uudelleen mitralaistemppeleinä, ja lopulta se eräiden hillittömien mitralaismenojen tiimellyksessä paloi maan tasalle.

controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

^{134:6.11 (1491.5)} Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

^{134:6.12 (1491.6)} Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

^{134:6.13 (1491.7)} The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

^{134:6.14 (1491.8)} After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

^{134:6.15 (1491.9)} Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

^{134:6.16 (1491.10)} As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. KOLMASKYMMENESYHDES VUOSI (25

JKR)

Palatessaan Kaspienmeren-matkaltaan Jeesus tiesi, että hänen maailmanmatkansa olivat kutakuinkin tehdyt. Hän teki Palestiinan ulkopuolelle tämän jälkeen enää yhden matkan, ja tämä matka suuntautui Syyriaan. Kapernaumiin tekemänsä lyhyen vierailun jälkeen hän meni Nasaretiin ja viipyi siellä muutaman päivän. Huhtikuun puolivälissä hän lähti Nasaretista Tyyroon. Sieltä hän jatkoi matkaansa pohjoiseen viivähtäen muutaman päivän ajan Siidonissa, mutta hänen päämääränään oli Antiokia.

Käsillä on nyt vuosi, jolloin Jeesus vaelтели yksinään pitkin Palestiinaa ja Syyriaa. Koko tämän matkusteluvuoden ajan hänet tunnettiin maan eri osissa eri nimillä: nasaretilaisena kirvesmiehenä, kapernaumlaisena veneenrakentajana, damaskoslaisena kirjanoppineena ja aleksandrialaisena opettajana.

Antiokiassa Ihmisen Poika asui yli kahden kuukauden ajan tehden työtä, tehden huomioita, tutkaillen, suorittaen vierailuja, hoivaten ja opiskellen kaiken aikaa, miten ihminen elää, miten hän ajattelee, tuntee ja miten hän reagoi olemassaolonsa kehyksinä toimivaan ympäristöön. Tästä ajasta hän työskenteli kolme viikkoa teltantekijänä. Antiokiassa hän viipyi kauemmin kuin millään muulla tällä matkalla vieraillemallaan paikkakunnalla. Kun apostoli Paavali kymmenen vuotta myöhemmin saarnasi Antiokiassa ja kuuli kannattajiensa puhuvan damaskoslaisen kirjanoppineen opeista, niin eipä hän tiennyt, että hänen oppilaansa olivat kuulleet Mestarin itsensä ääntä ja kuunnelleet hänen opetuksiaan.

Antiokiasta Jeesus taivalsi rannikkoa noudatellen kohti etelää ja Kesareaa, jossa hän viivähti muutaman viikon, ja jatkoi sitten taivallustaan rannikkoa pitkin Joppaan saakka. Joppasta hän matkasi sisämaahan: Jamniaan, Ashdodiin ja Gazaan. Gazasta hän taittoi taivalta sisämaahan johtavaa reittiä Beershebaan, jossa hän viipyi viikon ajan.

Sen jälkeen Jeesus astui viimeiselle yksityishenkilönä suorittamalleen matkaosuudelle, joka vei hänet Palestiinan sydänmaiden läpi hänen kulkiessaan etelän Beershebasta pohjoisen Daaniin. Tällä kohti pohjoista suuntautuneella matkallaan hän pysähtyi Hebronissa, Betlehemissä (jossa hän näki oman synnyinpaikkansa), Jerusalemissa (hän ei käynyt Betaniassa), Beerotissa, Lebonassa, Syykarissa, Sikkimissä, Samariassa, Gebassa, Een-Gannimissa, Eendorissa ja Maadonissa; Magdalan ja Kapernaumin kautta kulkien hän

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

134:7.1 (1492.1) When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

134:7.2 (1492.2) This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

134:7.3 (1492.3) At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

134:7.4 (1492.4) From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

134:7.5 (1492.5) Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

taivalsi edelleen kohti pohjoista, ja Meeromin vesistön itäpuolitse kulkien hän tuli Karahtan kautta Daaniin eli Kesarea Filippiin.

Jeesuksen sisäinen Ajatuksensuuntaaja johdatti hänet sitten hylkäämään ihmisten asuinpaikat ja nousemaan ylös Hermonvuorelle, jotta hänellä olisi siellä tilaisuus viimeistellä työ, jonka hän oli tehnyt saadakseen ihmismielensä hallintaan, ja viedä päätökseen sen tehtävän, joka hänellä oli toteuttaessaan täydellisen vihkiytymisensä maan päällä vielä jäljellä olevalle elämäntyölle.

Edellä kerrottu oli yksi Mestarin Urantialla viettämään elämänvaiheeseen kuuluneista epätavallisista ja erikoisista ajanjaksoista. Toinen ja paljossa samankaltainen oli kokemus, joka hän kävi läpi ollessaan yksikseen Pellan lähivuorilla heti kasteensa jälkeen. Nyt puheena oleva, Hermonvuorella eristyneisydessä vietetty ajanjakso oli merkinä hänen puhtaasti ihmisen hahmossa elämänsä elämänvaiheen päättymisestä, toisin sanoen se merkitsi kuolevaisen muodossa suoritettun lahjoittautumisen teknistä päättymistä, kun myöhempi eristäytyminen taas oli merkinä lahjoittautumiseen kuuluneen jumalallisemman vaiheen alkamisesta. Ja Jeesus eli Hermonvuoren rinteillä kuuden viikon ajan yksikseen Jumalan kanssa.

8. OLESKELU HERMONVUORELLA

Jonkin aikaa Filippuksen Kesarean tienoilla oleskeltuaan Jeesus pani kuntoon varusteensa ja hankittuaan avukseen kuormajuhdan ja erään Tiglath-nimisen nuorukaisen hän suuntasi kulkunsa Damaskoksentietä Hermonvuoren juurella sijaitsevaan kylään, jota aikanaan kutsuttiin Beit Jenniksi. Sinne hän pystytti elokuun keskivaiheilla vuonna 25 jKr tukikohtansa, ja jätettyään varusteensa Tiglathin huostaan hän nousi vuoren yksinäisille rinteille. Ensimmäisenä päivänä Tiglath nousi Jeesuksen mukana vuorelle ja siellä tiettyyn paikkaan, noin 1800 metrin korkeudelle merenpinnasta. Sinne he rakensivat kivistä säilytyspaikan, jonne Tiglathin oli määrä tuoda ruokaa kahdesti viikossa.

Ensimmäisenä päivänä Jeesus ehti Tiglathista erottuaan nousta vuorenrinnettä vain lyhyen matkaa, kun hän pysähtyi rukoilemaan. Muun muassa hän pyysi Isäänsä lähettämään takaisin suojelijaserafin olemaan Tiglathin kanssa. Hän pyysi, että hänen sallittaisiin käydä viimeiseen kamppailuunsa kuolevaisten olemassaoloon kuuluvien realiteettien kanssa yksinään. Ja hänen pyyntöönsä suostuttiin. Hän astui suureen kokeeseen oppaanaan ja tukenaan vain sisäinen Suuntaajansa.

134:7.6 (1492.6) The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

134:7.7 (1492.7) This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

134:8.1 (1492.8) After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a lad named Tiglath, he proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

134:8.2 (1493.1) The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to "be with Tiglath." He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

Vuorella ollessaan Jeesus nautti ravintoa vain niukasti; kokonaan syömättä hän oli silti vain päivän tai kaksi kerrallaan. Ne ihmisen yläpuolisen tason olennot, jotka nousivat häntä vastaan tällä vuorella ja joiden kanssa hän painiskeli hengessä, ja jotka hän nujersi voimassa, olivat todellisia; he olivat hänen perivihollisiaan Satanian järjestelmässä; he eivät olleet mitään mielikuvituksen luomia aaveita, jotka olisivat kehittyneet heikentyneen ja nälkiintyneen kuolevaisen älytoiminnan päähänpistoista, kuolevaisen, joka ei enää kyennyt erottamaan todellisuutta seonneen mielensä luomista harhanäyistä.

Jeesus vietti Hermonvuorella elokuun kolme viimeistä ja syyskuun kolme ensimmäistä viikkoa. Näiden viikkojen aikana hän vei päätökseen hänelle kuolevaisena kuuluneen tehtävän mielen ymmärtämisen ja persoonallisuuden hallinnan kehien saavuttamisesta. Koko tämän vaiheen ajan, jolloin hän oli yhteydessä taivaalliseen Isäänsä, myös hänen sisimmässään ollut Suuntaaja vei päätökseen saamansa palvelutehtävät. Siellä tälle tämän maan luodulle kuuluva kuolevaisen päämäärä saavutettiin. Viimeinen vaihe mielen ja Suuntaajan sopusointuun asettumisessa jäi enää lopullista kruunausta vaille.

Oltuaan katkeamattomassa yhteydessä Paratiisin-Isäänsä yli viiden viikon ajan Jeesuksesta tuli absoluuttisen vakuuttunut omasta olemuksestaan ja siitä, että hänen voitonsa ajallis-avaruudellisen persoonallisuusilmenemän aineellisista tasoista oli varma. Hän uskoi täysin siihen, eikä hän epäröinyt tuoda julki sitä, että hänen jumalallinen olemuksensa oli noussut hänen ihmisolemuksensa yläpuolelle.

Vähän ennen kuin Jeesus päätti vuorellaokeskelunsa, hän kysyi Isältään, sallittaisiinko hänen käydä Ihmisen Pojan, Joosua Joosefinpojan, ominaisuudessa keskustelija Sataniassa olevien vihollistensa kanssa. Tähän pyyntöön suostuttiin. Hermonvuorella vietetyn viimeisen viikon aikana tapahtui tuntemanne suuri kiusaus, universumikoettelemus. Saatana (joka edusti Luciferia) ja kapinallinen Planeettaprinssi Caligastia olivat Jeesuksen kasvojen edessä, ja heidät tehtiin hänelle täysin näkyviksi. Ja tällä kiusauksella, tällä lopullisella inhimillisen uskollisuuden koetuksella kapinallisten persoonallisuuksien esittämien vääristelyjen edessä, ei ollut mitään tekemistä ruoan, temppeliharjojen tai ylimielisten tekojen kanssa. Siinä ei ollut kysymys tämän maailman valtakunnista, vaan mahtavan ja kunniakkaan universumin hallitsijanvallasta. Kirjoituksissanne esiintyvä symboliikka oli tarkoitettu niitä takapajuisia aikakausia varten, jolloin maailman ajattelu oli vielä lapsellista. Ja jälkipolvien tulisi käsittää, minkä suurenmoisen kamppailun

134:8.3 (1493.2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:8.4 (1493.3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to him. And this "temptation," this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

Ihmisen Poika tuona ikimuistettavana Hermonvuoren päivänä kävi.

Luciferin emissaarien esittämiin lukuisiin ehdotuksiin ja vastaehdotuksiin Jeesus vastasi vain: Vallittkoon Paratiisin-Isäni tahto, ja tuomitkoot Päivien Muinaiset sinut, kapinallisen poikani, niin kuin on jumalallista. Minä olen Luoja-isäsi; minä tuskin kykenen tuomitsemaan sinua oikeudenmukaisesti, ja osoittamani armon olet jo halveksien torjunut. Jätän sinut suuremman universumin Tuomareiden tuomittavaksi.

Kaikkiin Luciferin ehdottamiin kompromisseihin ja teennäisiin ratkaisuihin, kaikkiin tällaisiin lihallishahmoista lahjoittautumista koskeviin pettevästi oikeantuntuisiin ehdotuksiin, Jeesus vastasi vain: Tapahtukoon Paratiisissa olevan Isäni tahto. Ja kun ankara koettelu päättyi, tehtävistään tilapäisesti vapautettu suojelijaserafi palasi Jeesuksen rinnalle ja hoivasi häntä.

Eräänä myöhäiskesän iltapäivänä, puiden siimeksessä ja luonnon hiljaisuudessa Nebadonin Mikaelista tuli universuminsa hallitsijan vallan kiistaton haltija. Tuona päivänä hän vei päätökseen Luoja-Pojille määrätyn tehtävän, jonka mukaan heidän on ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa ellettävä täysimääräinen elämä kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena. Universumille tästä suurimerkityksisestä saavutuksesta ilmoitettiin vasta hänen kastepäivänään, kuukausia myöhemmin, mutta se kaikki tapahtui todellisuudessa jo tämän vuorella vietetyn päivän aikana. Ja kun Jeesus Hermonvuorella viettämänsä ajan jälkeen taas laskeutui alas, niin Luciferin kapina Sataniassa ja Caligastian kapinaliike Urantialla olivat itse asiassa selvitetty. Jeesus oli maksanut häneltä vaaditun viimeisen hinnan siitä, että hän saisi universumiinsa kohdistuvan hallitsijan vallan, ja tämä jo sinänsä määrittelee, mikä on kaikkien kapinallisten asema, ja määrää, että kaikki tällaiset tulevaisuuden mullistukset (mikäli sellaisia enää sattuu) on lupa käsitellä sen enempää kyselemättä ja tehokkaasti. Edellä kerrotun perusteella on tehtävissä se havainto, että Jeesuksen niin kutsuttu suuri kiusaus tapahtui vähän ennen hänen kastetilaisuuttaan eikä heti sen jälkeen.

Vuorellaokeskelunsa lopuksi, kun Jeesus jo oli laskeutumassa rinnettä alas, hän kohtasi Tiglathin, joka oli matkalla kohtauspaikalle viedäkseen sinne ruokaa. Kääntyäessään tämän takaisin hän sanoi vain: Levon aika on ohitse; minun on palattava hoitamaan Isäni asioita. Hän oli hiljainen ja paljossa muuttunut mies, kun he taivalsivat takaisin Daaniin, jossa Jeesus lausui nuorukaiselle hyvästit ja luovutti tälle aasinsa. Sitten hän jatkoi matkaansa etelään samaa tietä, jota oli tullutkin ja joka vei hänet Kapernaumiin.

134:8.7 (1493.6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: "May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe."

134:8.8 (1494.1) To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, "The will of my Father in Paradise be done." And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

134:8.9 (1494.2) On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called "great temptation" of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

134:8.10 (1494.3) At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: "The period of rest is over; I must return to my Father's business." He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had come, to Capernaum.

9. ODOTUKSEN AIKA

Kesä oli jo loppuillaan, sovituspäivän ja lehtimajajuhlan aika oli kohta käsillä. Kapernaumissa Jeesus kävi sapattina neuvonpidon perheensä kanssa, ja seuraavana päivänä hän lähti Sebedeuksen pojan Johanneksen kanssa Jerusalemiin. He kulkivat järven itäpuolitse Gerasaan ja sieltä edelleen Jordaninlaaksoa alaspäin. Kun Jeesus matkan varrella jonkin verran keskusteli toverinsa kanssa, Johannes pani merkille Jeesuksessa tapahtuneen suuren muutoksen.

Jeesus ja Johannes yöpyivät Betaniassa Lasaruksen ja tämän sisarten luona, ja varhain seuraavana aamuna he menivät Jerusalemiin. He viettivät lähes kolme viikkoa kaupungissa ja sen ympäristössä, tai ainakin Johannes vietti. Useina päivinä Johannes meni Jerusalemiin ilman seuraa, sillä Jeesus kuljeskeli lähikukuloilla ja asettui tavan takaa hengelliseen yhteyteen taivaassa olevaan Isäänsä.

He olivat kumpikin läsnä sovituspäivän juhlayissa jumalanpalveluksissa. Kaikista juutalaisten uskonnolliseen rituaaliin kuuluvista päivistä Johannekseen vaikuttivat syvimmin juuri tuon päivän seremoniat, mutta Jeesus pysyi ajatuksiinsa vaipuneena ja hiljaisena sivustakatsojana. Ihmisen Pojasta kyseinen esitys oli sääliittävä ja surkuteltava. Hänen mielestään se kaikki esitti hänen taivaallisen Isänsä olemuksen ja ominaisuudet aivan väärässä valossa. Hänestä tuon päivän toimitukset olivat irkkuva jumalallisen oikeudenmukaisuuden tosiasioista ja loputtoman armeliaisuuden totuuksista. Hän paloi halusta päästä julistamaan todellista totuutta Isänsä rakastavasta luonteesta ja armeliaasta menettelystä maailmankaikkeudessa, mutta hänen uskollinen Opastajansa huomautti hänelle, ettei hänen aikansa ollut vielä tullut. Mutta samana iltana Jeesus kylläkin esitti Betaniassa lukuisia huomioita, jotka hämmensivät Johannesta suuresti; eikä Johannes koskaan ymmärtänyt Jeesuksen tuona iltana heidän kuullensa lausumien sanojen todellista merkitystä.

Jeesus aikoi pysyä Johanneksen seurassa koko lehtimajajuhlaviikon ajan. Tämä juhla oli koko Palestiinassa vuotuinen vapaapäiväjakso; se oli juutalaisten lomakausi. Vaikkei Jeesus osallistunutkaan tilaisuuteen liittyneeseen ilonpitoon, hän näytti silti saavan mielihyvää ja kokevan tyydytystä katsellessaan nuorten ja vanhojen hilpeää ja riemullista huolettomuutta.

Juhlaviikon keskivaiheilla, ennen juhlamenojen päättymistä, Jeesus erkani Johanneksen seurasta ja sanoi haluavansa

9. THE TIME OF WAITING

134:9.1 (1494.4) It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

134:9.3 (1494.6) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495.1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495.2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to

vetäytyä kukkuloille, jossa hän paremmin kuin muualla saattoi pitää yhteyttä Paratiisin-Isäänsä. Johannes olisi halunnut tulla hänen mukaansa, mutta Jeesus piti kiinni siitä, että tämän olisi oltava juhilla niiden loppuun saakka, ja sanoi: Sinun ei edellytetä kantavan Ihmisen Pojan taakkaa; vain vartijan on pidettävä vartiota, sillä aikaa kun kaupunki nukkuu kaikessa rauhassa. Jeesus ei palannut Jerusalemiin. Oleskeltuaan lähes viikon ajan yksinäisyydessä Betanian lähikukkuloilla hän suuntasi kulkunsa Kapernaumiin. Kotimatalla hän vietti yhden päivän ja yhden yön yksinäisyydessä Gilboan rinteillä, lähellä paikkaa, jossa kuningas Saul oli riistänyt hengen itseltään. Ja kun hän saapui Kapernaumiin, hän näytti iloisemmalta kuin, miltä hän oli näyttänyt erotessaan Johanneksesta Jerusalemissa.

Seuraavana aamuna hän kävi arkullaan, joka sisälsi hänen henkilökohtaiset varusteensa ja joka oli jäänyt Sebedeuksen työpajalle. Hän puki ylleen esiliinansa ja ilmoittautui työhön sanoen: Minun kuuluu pysyä puuhakkaana niin kauan, kun odotan hetkeni koittavan. Ja hän työskenteli veljensä Jaakobin rinnalla veneveistämöllä monta kuukautta, aina seuraavan vuoden tammikuulle asti. Tämän ajanjakson Jeesuksen kanssa työskenneltään Jaakob ei koskaan enää tosiasialla eikä kokonaan lakannut uskomasta Jeesuksen lähetystehtävään, vaikka jos jonkinlaisia epäilyksiä ilmaantuinkin hämärtämään hänen ymmärrystään Ihmisen Pojan elämäntehtävästä.

Nyt kun Jeesus työskenteli veneveistämöllä viimeistä kertaa, hän käytti aikansa enimmäkseen muutamien suurehkojen alusten sisätilojen viimeistelyyn. Kaiken, mikä hänen käsistään lähti, hän teki suurella huolella, ja saatuaan jonkin kiitettävästi suoritettun työn valmiiksi hän näytti saavan suurta tyydytystä siitä, mitä hän oli ihmisenä saanut aikaan. Vaikkei hän turhuuksiin aikaa tuhlanutkaan, hän oli tunnontarkka työntekijä, kun kysymys oli johonkin työtehtävään liittyvistä olennaisista seikoista.

Kun aika kului, Kapernaumiin kantautui kuulopuheita jostakusta Johanneksesta, joka saarnasi ja samalla kastoi katuvaaisia Jordanissa, ja Johannes saarnasi: Taivaan valtakunta on lähellä. Katukaa ja ottakaa kaste. Jeesus sai kuulla näitä kertomuksia, sitä mukaa kun Johannes lähinnä Jerusalemiä olevalta kahluupaikalta lähdettyään kulki Jordaninlaaksoa hitaasti ylöspäin. Mutta Jeesus jatkoi työskentelyään ja valmisti veneitä aina siihen saakka, kunnes Johannes seuraavan vuoden, eli vuoden 26, tammikuussa oli taivaltanut jokivartta ylöspäin tietylle Pellän lähellä olevalle paikalle. Tällöin Jeesus laski työkalut käsistään ja julisti: Hetkeni on tullut, ja pian sen jälkeen hän esittäytyi Johannekselle saadakseen kasteen.

the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace." Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

134:9.7 (1495.4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

134:9.8 (1495.5) As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

Mutta suuri muutos oli tehnyt tuloaan Jeesuksessa. Harvat niistä ihmisistä, jotka olivat saaneet nauttia hänen vierailuistaan ja palveluksistaan hänen kulkiessaan maata ristiin rastiin, enää myöhemmin tunnistivat julkisesti toimivassa opettajassamme saman henkilön, jonka he olivat aikaisempina vuosina yksityishenkilönä tunteneet ja jota he olivat rakastaneet. Ja siihen oli oma syynsä, etteivät ne, jotka olivat aikanaan saaneet nauttia hänen antimistaan, enää kyenneet tunnistamaan häntä hänen myöhemmässä osassaan julkisena ja arvovaltaisena opettajana. Tämä mielen ja hengen muodonmuutos oli ollut meneillään vuosikausia, ja se vietiin päätökseen ikimuistettavan Hermonvuorella-oleskelun aikana.

134:9.9 (1495.6) But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

Luku 135. Johannes Kastaja

⇨ 134

Urantia-kirjan

136 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 135 JOHANNES KASTAJA

Osiot

Johdanto

1. Johanneksesta tulee nasiiri
2. Sakariaan kuolema
3. Lammaspaimenen elämää
4. Elisabetin kuolema
5. Jumalan valtakunta
6. Johannes ryhtyy saarnaamaan
7. Johannes taivaltaa pohjoiseen
8. Jeesuksen ja Johanneksen kohtaaminen
9. Neljäkymmentä saarnapäivää
10. Johannes taivaltaa etelään
11. Johannes vankilassa
12. Johannes Kastajan kuolema

PAPER 135 JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

Johdanto

JOHANNES Kastaja syntyi maaliskuun 25. päivänä vuonna 7 eKr, kuten Gabriel edellisen vuoden kesäkuussa oli Elisabetille luvannut. Viiden kuukauden ajan Elisabet piti Gabrielin käynnin salassa, ja kun hän kertoi asiasta miehelleen Sakariaalle, tämä vaivautui siitä suuresti uskoen vaimonsa kertomuksen täydelleen, vasta kun hän kuutisen viikkoa ennen Johanneksen syntymää oli nähnyt epätavallisen unen. Gabrielin käyntiä Elisabetin luona ja Sakariaan unennäköä lukuun ottamatta Johannes Kastajan syntymään ei liittynyt mitään epätavallista tai yliluonnollista.

Kahdeksantena päivänä Johannes juutalaisen tavan mukaan ympärileikattiin. Päivä päivältä ja vuosi vuoden jälkeen hän varttui kuin kuka tahansa tavallinen lapsi pienessä, tuolloin Juudan kaupunkina tunnetussa kylässä, runsaat kuusi kilometriä Jerusalemissa länteen.

INTRODUCTION

135:0.1 (1496.1) JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

135:0.2 (1496.2) On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

Johanneksen varhaislapsuuden mieleenpainuvien tapahtumien tapahtuma oli käynti Jeesusin ja nasaretilaisperheen luona, jonka hän teki vanhempiensa seurassa vuoden 1 eKr kesäkuussa. Hän oli tuolloin vähän yli kuusivuotias.

Nasaretista-paluunsa jälkeen Johanneksen vanhemmat aloittivat miehenalun järjestelmällisen opettamisen. Tässä pikkukylässä ei ollut synagogakoulua. Koska Sakarias oli pappi, hän oli kuitenkin melko hyvin koulutettu, ja Elisabet oli saanut opetusta huomattavasti enemmän kuin keskitasoinen juudealaisnainen. Hänenkin oli pappissukua, sillä hän oli "Aaronin tyttären" jälkeläinen. Koska Johannes oli heidän ainoa lapsensa, he käyttivät melkoisesti aikaa hänen mentaaliseen ja hengelliseen koulumiseensa. Sakarias palveli Jerusalemin temppelissä vain lyhyitä jaksoja, joten hän omisti suuren osan ajastaan poikansa opettamiseen.

Sakariaalla ja Elisabetilla oli pieni maatila, jolla he kasvattivat lampaita. Maatilku olisi tuskin riittänyt antamaan heille toimeentuloa, mutta Sakarias sai säännöllistä palkkiota papiston käyttöön osoitetuista temppelirahastoista.

1. JOHANNEKSESTA TULEE NASIIRI

Ei ollut mitään koulua, josta Johannes olisi neljätoistavuotiaana valmistunut, mutta hänen vanhempansa olivat katsoneet, että tämä ikävuosi olisi sopiva virallisen nasiirilupausten antamiseen. Niinpä Sakarias ja Elisabet veivät poikansa Eengediin, Kuolleenmeren rannalle. Tämä oli nasiiriveljeskunnan eteläinen pääpaikka, ja siellä nuorimies otettiin asianmukaisesti ja juhlallisesti tämän yhteisön elinikäiseksi jäseneksi. Kun nämä seremoniat olivat ohitse ja kun oli annettu lupaukset siitä, että nasiiri kieltäytyisi kaikista päihdyttävistä juomista, antaisi hiustensa kasvaa vapaasti ja pidättäytyisi koskettamasta kuolleita, perhe matkasi Jerusalemiin, jossa Johannes temppelin edessä toimitti nasiirilupausten tekijöiltä vaaditut uhrin.

Johannes antoi samat elinikäiset lupaukset, jollaiset hänen maineikkaat edeltäjänsä, Simson ja profeetta Samuel, olivat antaneet. Elinikäistä nasiiria pidettiin vanhurskautettuna ja pyhänä persoonallisuutena. Juutalaiset suhtautuivat nasiiriin lähes samalla kunnioituksella ja arvonnolla, jonka he soivat ylipapille. Eikä siinä ollut mitään ihmettelemistä, olivathan eliniäkseen vihkiytyneet nasiirit ylipappien ohella ainoat henkilöt, joilla ylipäätään oli lupa astua temppelin kaikkein pyhimpään.

Johannes palasi Jerusalemistä kotiin kaitsemaan isänsä lampaita, ja hänestä varttui

^{135:0.3 (1496.3)} The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

^{135:0.4 (1496.4)} After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village; however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

^{135:0.5 (1496.5)} Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

^{135:1.1 (1496.6)} John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

^{135:1.2 (1496.7)} John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

^{135:1.3 (1497.1)} John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a

väkevä ja jaloluontoinen mies.

Kun Johannes kuusitoistavuotiaana luki, mitä Eliasta kirjoitettiin, ja kun sen seurauksena Karmelvuoren profeetta teki häneen syvän vaikutuksen, hän päätti omaksua Elian pukeutumistyylin. Siitä päivästä alkaen Johannes käytti aina karvaista vaatekappaletta, jonka hän sitoi nahkavyöllä. Kuusitoistavuotiaana hän oli yli satakahdeksankymmentä senttimetriä pitkä ja lähes täysikasvuinen. Hulmuavine hiuksineen ja omituisine asuineen hän oli sangen omaperäisen näköinen nuorukainen. Ja hänen vanhempansa odottivat suuria tältä heidän ainokaiselta pojaltaan, lupauksen lapselta ja elinikäiseltä nasiirilta.

2. SAKARIAAN KUOLEMA

Useita kuukausia jatkuneen sairauden jälkeen Sakarias kuoli heinäkuussa vuonna 12 jKr Johanneksen ollessa vasta vähän yli kahdeksantoistavuotias. Johannekselle tämä aika oli perin hämmentävä, sillä nasiirilupaus kielsi koskemasta kuolleeseen, vaikka tämä olisi oman perheen jäsen. Vaikka Johannes oli koettanut noudattaa niitä lupauksensa asettamia rajoituksia, jotka koskivat itsensä saastuttamista kuolleeseen kajoamalla, hän epäili silti, oliko hän ollut täysin tottelevainen nasiiriyhteisön vaatimuksia kohtaan; siksi hän meni isänsä hautajaisten jälkeen Jerusalemiin, jossa hän naistenpihan nasiirinurkkauksessa toimitti vaaditut puhdistusuhrit.

Tuon vuoden syyskuussa Elisabet ja Johannes tekivät matkan Nasaretiin käydäkseen Marian ja Jeesuksen luona. Johannes oli jo miltei päättänyt lähteä liikkeelle elämäntyönsä merkeissä, mutta Jeesuksen lausumat sanat kuten myös hänen antamansa esimerkki kehottivat häntä palaamaan kotiin, pitämään huolta äidistään ja odottamaan "Isän osoittaman hetken tulemistä". Jeesukselle ja Marialle tämän mieluisan vierailun päätteeksi hyvästit lausuttuaan Johannes tapasi Jeesuksen uudelleen vasta siinä tilanteessa, jolloin hän kastoi tämän Jordanissa.

Johannes ja Elisabet palasivat kotiinsa ja ryhtyivät laatimaan tulevaisuudensuunnitelmia. Koska Johannes kieltäytyi vastaanottamasta hänelle temppelirahastoista maksettavaa papin palkkiota, he olivat kahden vuoden kuluttua kotiaan lukuun ottamatta lähes puilla paljailla. Siksi he päättivätkin lähteä lammaskatraineen etelään. Ja niin he kesänä, jona Johannes oli kaksikymmentä, muuttivat Hebroniin. Niin sanotussa "Juudean erämaassa" Johannes kaitsi lampaitaan erään puron rantamilla, joka oli Kuolleeseenmereen Eengedin luona laskevan suuremman virran sivuhaara. Eengedin siirtokuntaan kuului paitsi eliniäksi ja tietyksi ajaksi vihkiytyneitä nasiireja

strong man with a noble character.

^{135:1.4 (1497.2)} When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

^{135:2.1 (1497.3)} After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

^{135:2.2 (1497.4)} In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

^{135:2.3 (1497.5)} John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsman who

myös lukuisia sellaisia muita asketismia harjoittavia lammaspaimenia, jotka kokoontuivat katraineen näille tienoille ja jotka veljeilivät nasiiriyhdyskunnan kanssa. He saivat toimeentulonsa lampaankasvatuksesta sekä varakkaiden juutalaisten veljeskunnalle tekemistä lahjoituksista.

Aikaa myöten Johannes palasi Hebroniin yhä harvemmin käyden sen sijaan useammin Eengedissä. Hän poikkesi niin täydelleen nasiiriin enemmistöstä, että hänen oli erittäin vaikea ylläpitää keskusteluyhteyttä veljeskuntaan. Mutta hän piti hyvin paljon Abnerista, Eengedin siirtokunnan tunnustetusta johtajasta ja päälliköstä.

3. LAMMASPAIMENEN ELÄMÄÄ

Tämän purolaakson eri puolille Johannes rakensi peräti kaksitoista päällekkäin asetetuista kivistä kokoonpantua eläinsuojaa ja yöpymisaitausta. Näissä hän saattoi vartioida ja suojella lammasta- ja vuohikatraitaan. Se, että Johannes vietti elämänsä lammaspaimenena, soi hänelle runsaasti aikaa ajattelemiseen. Hän keskusteli paljon erään bet-suurlaisen orpopojan, Ezdan, kanssa, jonka hän oli tavallaan adoptoinut ja joka piti huolta katraista, kun hän kävi Hebronissa tapaamassa äitiään ja myymässä lampaitaan samoin kuin hänen käydessään Eengedissä sapattipalveluksissa. Johannes ja tämä nuorimies elivät varsin yksinkertaisesti. He ravitsivat itsensä lampaanlihalla, vuohenmaidolla, metsähunajalla ja noilla seuduin tavattavilla ravinnoksi kelpaavilla heinäsiirkoilla. Tähän heidän tavanomaiseen ruokavalioonsa toivat oman lisänsä Hebronista ja Eengedistä aika ajoin tuodut elintarpeet.

Elisabet huolehti, että Johannes pysyi Palestiinan ja maailman tapahtumien tasalla, ja yhä syvemmäksi kävi Johanneksen vakuuttuneisuus siitä, että se aika oli nopeasti lähestymässä, jolloin vanha järjestys tulisi tiensä päähän; että hänestä olisi tuleva uuden aikakauden, "taivaan valtakunnan", lähestymisestä kertova airut. Tämä karu lammaspaimen tunsu erityistä mielenkiintoa profeetta Danielin kirjoituksiin. Hän luki tuhanteen kertaan Danielin kuvauksen suuresta kuvapatsaasta, josta Sakarias oli hänelle kertonut, että se esitti maailman suurten valtakuntien historiaa: ensin Babylonian, sitten Persian, Kreikan ja lopulta Rooman historiaa. Johannes tajusi Rooman jo tuolloin koostuvan niin monista eri kielistä puhuvista kansoista jaroduista, ettei siitä koskaan voisi tulla lujaa ja kiinteää valtakuntaa. Hän uskoi Rooman jo tuolloin jakautuvan Syyriaksi, Egyptiksi, Palestiinaksi ja muiksi provinseiksi, ja sitten hän vielä luki: "Näiden kuningasten päivinä on taivaan

congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

135:2.4 (1497.6) As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

135:3.1 (1497.7) Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

135:3.2 (1498.1) Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read "in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but

Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton iankaikkisesti. Eikä tätä valtakuntaa toiselle kansalle anneta, vaan se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä niistä lopun, ja se itse on pysyvä iankaikkisesti.” ”Ja hänelle annettiin valta ja kunnia ja valtakunta, jotta kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelisivat häntä. Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei häviä, ja hänen valtakuntaansa ei koskaan hävitetä.” ”Ja valtakunta ja valta ja valtakunnan suuruus kaiken taivaan alla annetaan Kaikkein Korkeimman pyhien kansalle, ja hänen valtakuntansa on iankaikkinen valtakunta, ja kaikki vallat palvelevat häntä ja ovat hänelle alamaiset.”

Johannes ei koskaan päässyt selville vesille hämmennyksen tilastaan, jonka aiheuttivat toisaalta se, mitä hän oli vanhemmiltaan kuullut Jeesuksesta, ja toisaalta hänen kirjoituksista lukemansa äsken mainitut tekstikohdat. Danielin kirjasta hän luki: ”Minä näin yöllisissä näyissä, ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen, ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta.” Mutta nämä profeetan sanat eivät olleet sopusoinnussa sen kanssa, mitä hänen vanhempansa olivat hänelle opettaneet. Keskustelu, jonka hän oli käynyt Jeesuksen kanssa tämän luona kahdeksantoistavuotiaana käydessään, ei sekään käynyt yksiin näiden pyhissä kirjoituksissa esitettyjen toteamusten kanssa. Tästä hämmennyksestä huolimatta hänen äitinsä vakuutti hänelle aina epätietoisuuden hetkellä, että hänen kaukainen serkkunsa Jeesus Nasaretilainen oli oikea Messias, että hän oli saapunut istuakseen Daavidin valtaistuimella ja että hänestä (Johanneksesta) oli määrä tulla hänen edellä käyvä airuensa ja tärkein tukijansa.

Kaikki mitä Johannes kuuli Rooman paheellisuudesta ja turmeluksesta ja valtakunnassa esiintyvistä irstaudesta ja moraalisesta mahoudesta, kaikki mitä hän tiesi Herodes Antipaasta ja Juudean maaherrojen pahoista teoista, saivat hänet uskomaan, että aikakauden loppu oli tulossa. Tästä karusta ja jalosta luonnonlapsesta tuntui, että maailma oli kypsä ihmisen aikakauden päättymiseen ja uuden ja jumalallisen aikakauden, taivaan valtakunnan, sarastukseen. Johanneksen sydämessä kasvoi sellainen tunne, että hän oli viimeinen vanhoista ja ensimmäinen uusista profeetoista. Ja häntä suorastaan väräytti vahvistumistaan vahvistunut tarve lähteä julistamaan kaikille ihmisille: ”Katukaa! Selvittääkää välinne Jumalan kanssa! Laittautukaa valmiiksi loppua varten; valmistautukaa maailman asioiden uuden ja ikuisen järjestyksen, taivaan valtakunnan, tulemiseen.”

4. ELISABETIN KUOLEMA

shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever.” “And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed.” “And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him.”

135:3.3 (1498.2) John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures. In Daniel he read: “I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom.” But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

135:3.4 (1498.3) From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John’s heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: “Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven.”

4. THE DEATH OF ELIZABETH

Elokuun 17. päivänä vuonna 22 jKr Johannes ollessa kahdenkymmenenkahdeksan vuoden ikäinen hänen äitinsä siirtyi yllättäen rajan taa. Elisabetin ystävät, jotka olivat tietoisia nasiireja koskevista rajoituksista sikäli, etteivät nämä saaneet joutua kosketuksiin kuolleiden kanssa silloinkaan, kun kysymys oli omasta perheenjäsenestä, suorittivat kaikki järjestelyt Elisabetin hautaamiseksi, ennen kuin lähettivät ketään pyytämään Johannesta paikalle. Saatuaan tiedon äitinsä kuolemasta Johannes määräsi Ezdan ajamaan hänen katraansa Eengediin ja lähti itse Hebroniin.

Palattuaan äitinsä hautajaisista Eengediin Johannes lahjoitti laumansa veljeskunnalle ja vetäytyi joksikin aikaa pois ulkoisesta maailmasta, samalla kun hän paastosi ja rukoili. Johannes tunsi vain vanhat keinot lähestyä jumaluutta, sillä hän tiesi vain, mitä Elia, Samuel ja Daniel olivat asiasta kirjoittaneet. Elia oli hänen profeettaihanteensa. Elia oli Israelin opettajista ensimmäinen, jota pidettiin profeettana, ja Johannes uskoi vilpittömästi, että hänen oli määrä olla tämän taivaallisten sanansaattajien pitkän ja maineikkaan rivistön viimeinen.

Kahden ja puolen vuoden ajan Johannes asui Eengedissä, ja hän sai useimmat veljeskunnan jäsenistä vakuuttumaan siitä, että "aikakauden päättyminen oli lähellä", että "taivaan valtakunta olisi kohta ilmaantuva". Ja koko hänen alkuaikojen opetuksensa perustui vallalla olleeseen juutalaiseen ajatukseen ja käsitykseen Messiaasta juutalaisen kansanheimon luvattuna vapahtajana, joka vapauttaisi juutalaiset ei-juutalaisten vallanpitäjiin herruudesta.

Koko tämän jakson ajan Johannes luki paljon nasiirien Eengedin-kodista löytämiään pyhiä kirjoituksia. Häneen vaikutti erityisesti Jesaja, mutta myös Malakia, joka oli siihenastisista profeetoista viimeinen. Hän luki lukemasta päästyään Jesajan kirjan viittä viimeistä lukua, ja hän uskoi näihin profetioihin. Sitten hän tapasi lukea Malakian kirjasta: "Katso, minä lähetän teille profeetta Elia, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä; ja hän on kääntävä isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata ja vihkisi sitä tuhon omaksi." Ja vain tämä Malakian lupaus Eliaa paluusta pidatti Johannesta lähtemästä saarnaamaan tulevasta valtakunnasta ja kehottamaan juutalaisia kanssaihmissiään pakenemaan vihaa, joka olisi tulossa. Johannes oli valmis julistamaan sanomaa tulevasta valtakunnasta, mutta tämä Eliaa saapumisen odotus pidätteli häntä yli kahden vuoden ajan. Hän tiesi, ettei hän ollut Elia. Mitä Malakia tarkoitti? Oliko profetia ymmärrettävä kirjaimellisesti vai kuvaannollisesti? Miten hän saisi selville totuuden? Viimein hän rohkeni ajatella, että koska

^{135:4.1 (1499.1)} On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarite restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

^{135:4.2 (1499.2)} On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

^{135:4.3 (1499.3)} For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that "the end of the age was at hand"; that "the kingdom of heaven was about to appear." And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

^{135:4.4 (1499.4)} Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse." And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so

profeetoista ensimmäinen oli nimeltään Elia, tulisi viimeinenkin lopulta tuntea samalla nimellä. Hänellä oli tämän suhteen kuitenkin epäilyksiä, niin vahvoja epäilyksiä, ettei hän koskaan kutsunut itseään Eliaksi.

Johanneksen nimenomaan Elialta saamat vaikutteet saivat hänet omaksumaan vaikutuskeinokseen suoran ja kaihtelemattoman hyökkäyksen aikaistensa syntejä ja paheita vastaan. Hän pyrki pukeutumaan kuin Elia, ja hän koetti puhua kuin Elia. Kaikissa ulkonaisissa seikoissa hän oli muinaisen profeetan kaltainen. Hän oli juuri samanlainen luja ja värikäs luonnonlapsi, juuri samanlainen peloton ja rohkea vanhurskauden saarnaaja. Johannes ei ollut oppimaton, tunsihan hän hyvin juutalaisten pyhät kirjoitukset, mutta kultivoitunut hän tuskin oli. Hänen ajatuksenjuoksunsa oli selkeää, hänen puheensa oli voimallista ja hänen tuomionsa olivat tulikivenkatkaisia. Hän tuskin kelpasi omalle aikakaudelleen esimerkiksi, suorapuheiseksi moitteeksi kylläkin.

Lopulta hän keksi tavan, jolla julistaisi sanomaa uudesta aikakaudesta, Jumalan valtakunnasta. Hän päätyi siihen, että hänestä tulisi Messiaan airut. Hän sysäsi syrjään kaikki epäilyksensä ja poistui Eengedistä eräänä maaliskuun päivänä vuonna 25 jKr aloittaakseen lyhyen mutta loisteliaan uransa julkisena saarnaajana.

5. JUMALAN VALTAKUNTA

Johanneksen julistaman sanoman ymmärtämiseksi on tärkeää ottaa huomioon juutalaiskansan asema aikana, jolloin hän ilmestyi toiminnan näyttämölle. Koko Israelin kansa oli miltei sadan vuoden ajan ollut kiusallisessa tilanteessa, sillä juutalaiset eivät osanneet selittää, miksi he elivät jatkuvasti ei-juutalaisten vallanpitäjien ikeen alla. Eikö Mooses ollut opettanut, että vanhurskaus palkittiin aina menestyksellä ja vallalla? Eivätkö he olleet Jumalan valittu kansa? Miksei kukaan istunut Daavidin valtaistuimella; miksi se oli tyhjä? Mooseksen opinkappaleiden ja profeettojen antamien määräysten valossa juutalaisten oli vaikea selittää jo pitkään jatkunutta kansallista lohduuttomuuttaan.

Noin sata vuotta ennen Jeesusuksen ja Johanneksen aikoja Palestiinassa syntyi uusi uskonnonopettajien koulukunta: apokalyptikot. Nämä uudet opettajat kehittivät uskonkäsitysten järjestelmän, jonka mukaan juutalaisten kärsimykset ja nöyryytykset johtuivat siitä, että he joutuivat maksamaan kansakunnan tekemistä synneistä. He turvautuivat taas niihin tuttuihin syihin, joiden tarkoituksena oli selittää muinainen

the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

^{135:4.5 (1499.5)} It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

^{135:4.6 (1499.6)} At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. THE KINGDOM OF GOD

^{135:5.1 (1500.1)} In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

^{135:5.2 (1500.2)} About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalypticists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times.

Babylonian vankeus ja muut vankeusajat. Mutta Israelin oli apokalyptikkojen opetusten mukaan rohkaistava mielensä, sillä heidän kärsimysten päivänsä olivat melkein ohitse; Jumalan valitun kansan kuritus oli kohta loppuun suoritettu; Jumalan kärsivällisyys ei-juutalaisia muukalaisia kohtaan oli loppumassa. Rooman valtiuden päättymisen merkitsi samaa kuin aikakauden päättymisen, tietystä mielessä samaa kuin maailmanloppu. Nämä uudet opettajat nojautuivat vahvasti Danielin ennustuksiin, ja tämän mukaisesti he opettivat, että luominen oli siirtymässä viimeiseen vaiheeseensa; tämän maailman valtakunnista oli tulossa Jumalan valtakunta. Tuon ajan juutalaiselle ajatusmaailmalle ilmaisu "Jumalan valtakunta" merkitsi nimenomaan edellä sanottua, ilmaisu, joka esiintyy kaikissa sekä Johanneksen että Jeesuksen opetuksissa. Palestiinan juutalaisille ilmaisu "taivaan valtakunta" merkitsi vain yhtä asiaa: ehdottoman vanhurskasta valtiota, jossa Jumala (Messias) hallitsisi tämän maailman kansakuntia vallan täyteydessä, aivan kuten hän hallitsi taivaassakin — "Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa."

Johanneksen päivinä kaikki juutalaiset kyselivät odottavina: "Kuinka pian valtakunta tulee?" Yleinen tunnelma oli, että ei-juutalaisten kansakuntien harjoittama vallanpito oli lähestymässä loppuaan. Koko juutalaisheimon keskuudessa oli vallalla harras toive ja kiihkeä odotus, että aikakausia elätellyn toiveen täyttymys tapahtuisi silloisen sukupolven elinaikana.

Vaikka juutalaisten keskuudessa vallitsi suuria eroja siinä, minkäluontoiseksi he tulevan valtakunnan arvioivat, siitä he olivat kuitenkin yhtä mieltä, että tätä tapahtumaa ei tarvinnut kauan odottaa, sillä se oli miltei käsillä, ainakin jo ovelta. Moni Vanhan testamentin lukija, joka otti lukemansa kirjaimellisesti, odotti kaihoten uutta kuningasta Palestiinaan; uudesti syntyntä juutalaishkansakuntaa, joka olisi karistanut viholliset kimpustaan ja jonka johtajana toimisi kuningas Daavidin seuraaja, Messias, ja Messias tunnustettaisiin kohta koko maailman oikeutetuksi ja oikeamieliseksi hallitsijaksi. Muuan toinen, tosin pienempi, hurskaiden juutalaisten ryhmä näki tämän Jumalan valtakunnan kokonaan toisenlaisessa valossa. He opettivat, ettei tuleva valtakunta olisi tästä maailmasta; että maailma oli kulkemassa varmaa loppuaan kohti ja että "uusi taivas ja uusi maa" ilmaantuisivat sitä varten, että niiden myötä perustettaisiin Jumalan valtakunta; että tämä valtakunta olisi ikaikainen valtapiiri; että synnistä tehtäisiin loppu ja että uuden valtakunnan kansalaisista oli määrä tulla kuolemattomia, ja heidän osanaan olisi tämä loputon autuus.

Kaikki olivat samaa mieltä siitä, että uuden valtakunnan maan päälle perustamista edeltäisi välttämättä jokin perinpohjainen siivous tai

But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase "kingdom of heaven" had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — "Your will be done on earth as in heaven."

135:5.3 (1500.3) In the days of John all Jews were expectantly asking, "How soon will the kingdom come?" There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

135:5.4 (1500.4) While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that "a new heaven and a new earth" were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

135:5.5 (1500.5) All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on

puhdistava kuritus. Kirjoituksia kirjaimellisesti tulkitsevat opettivat, että seuraisi maailmanlaajuinen sota, joka hävittäisi kaikki epäuskoiset, kun uskolliset sen sijaan rynnistäisivät yleismaailmalliseen ja ikuiseen voittoon. Henkisen näkemyksen edustajat opettivat, että valtakunnan toisi mukanaan Jumalan suuri tuomiopäivä, joka lähettäisi väärämieliset ansaitsemalleen rangaistustuomiolle ja lopulliseen hävittämiseen ja samalla nostaisi valitun kansan uskovat pyhimykset korkeille kunniapaikoille ja vallan istuimille Ihmisen Pojan rinnalle, ja sen jälkeen Ihmisen Poika hallitsisi lunastettuja kansakuntia Jumalan nimessä. Ja tämä jälkimmäinen ryhmä uskoi jopa sellaiseen, että monet hurskaat ei-juutalaiset saatettaisiin ottaa jäseniksi uuden valtakunnan veljesliittoon.

Jotkut juutalaiset omaksuivat käsityksen, jonka mukaan Jumala saattaisi ehkä perustaa tämän uuden valtakunnan puuttamalla asioihin suoraan ja jumalallisesti, mutta suuri enemmistö uskoi hänen käyttävän jotakuta hänen edustajanaan toimivaa välittäjää, Messiasta. Ja se olikin ainoa mahdollinen merkitys, joka sanalla Messias saattoi olla Johanneksen ja Jeesuksen sukupolven juutalaisten mielessä. Messias ei heille mitenkään voinut tarkoittaa henkilöä, joka vain opettaisi, mikä on Jumalan tahto, tai joka julistaisi, miten välttämätöntä oli elää elämänsä vanhurskaasti. Kaikille tällaisille pyhille henkilöille juutalaiset antoivat arvonimen profeetta. Messiaan oli määrä olla enemmän kuin profeetta; Messiaan oli määrä panna alulle uuden valtakunnan, Jumalan valtakunnan, perustamistoimet. Kukaan, joka ei niin tekisi, ei perinteisessä juutalaisessa merkityksessä voisi olla Messias.

Kuka tämä Messias olisi? Jälleen olivat juutalaiset opettajat eri mieltä. Vanhemmat heistä pitivät kiinni opinkappaleesta, jonka mukaan hän olisi Daavidin poika. Uudemmat opettivat, että koska uusi valtakunta olisi taivaallinen valtakunta, uusi hallitsija saattaisi olla myös jumalallinen persoonallisuus, joka oli kauan aikaa istunut taivaassa Jumalan oikealla puolella. Ja niin oudolta kuin se saattaakin kuulostaa ne, joilla oli tällainen käsitys uuden valtakunnan hallitsijasta, eivät suinkaan pitäneet häntä ihmis-Messiaana, eivät pelkkänä ihmisenä, vaan "Ihmisen Poikana" — Jumalan Poikana — taivaallisena Ruhtinaana, jota oli pitkät ajat pidetty odottamassa, jotta hän tällä tavoin ottaisi haltuunsa uudeksi tehdyn maan hallitsijan aseman. Tällaisen uskonnollisen taustan juutalainen maailma tarjosi aikana, jolloin Johannes lähti taipaleelleen julistaen: "Katukaa, sillä taivaan valtakunta on lähellä!"

Edellä kerrotusta käynee selville, että Johanneksen julistus valtakunnan tulemisesta sai hänen kiihkeää julistustaan kuuntelevien mielessä peräti puoli tusinaa erilaista merkitystä. Mutta siitä riippumatta, minkä merkityksen jokainen näistä

earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

135:5.6 (1501.1) Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

135:5.7 (1500.7) Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as "the Son of Man" — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand!"

135:5.8 (1500.8) It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what

juutalaisvaltakuntaa odottavista eri ryhmistä Johanneksen käyttämiin sanontoihin liitti, niissä heräsi kuitenkin mielenkiinto, kun ne kuulivat tämän vilpittömän, innostuneen ja hienostelemattoman vanhurskautta ja katumusta julistavan saarnaajan julistuksia hänen perin juhlallisesti kehottaessaan kuulijoita ”pakenemaan vihaa, joka on tulossa.”

6. JOHANNES RYHTYY SAARNAAMAAN

Maaliskuun alussa vuonna 25 jKr Johannes taivalsi Kuolleenmeren länsirannan kautta ja Jordanin vartta ylävirtaan kulkien vastarannan Jerikoon, muinaiselle kahluupaikalle, josta Joosua ja Israelin lapset kulkivat saapuessaan ensi kertaa luvattuun maahan. Ja joen ylitettyään hän asettui lähelle kahluupaikan suuta ja ryhtyi saarnaamaan ihmisille, jotka kulkivat hänen ohitseen mennessään joen yli ja palatessaan sieltä takaisin. Paikka oli Jordanin kaikista ylityspaikoista eniten käytetty.

Kaikille, jotka Johannesta kuulivat, kävi selväksi, että hän oli enemmän kuin saarnamies. Suuri enemmistö tämän Juudean autiomaasta tulleen oudon miehen kuuntelijoista poistui paikalta uskoen kuulleensa profeetan ääntä. Eikä ole mikään ihme, että tällainen ilmiö kuohutti syvästi näiden tuskastuneiden ja odotusentäyteisten juutalaisten sielua. Niin pitkälle kuin juutalaisten historia ulottui, Abrahamin hurskaat lapset eivät olleet milloinkaan yhtä syvästi kaivanneet ”Israelin lohdutusta” tai palavammin odottaneet ”kuningaskunnan uudelleenpystyttämistä”. Niin pitkälle kuin juutalaisten historia ulottuikin, ei Johanneksen sanoma siitä, että ”taivaan valtakunta on lähellä”, olisi milloinkaan aikaisemmin voinut saavuttaa yhtä syvää ja kaiken kattavaa vastakaikua kuin sinä ajankohtana, jolloin hän niin salaperäisesti ilmestyi Jordanvirran eteläisen ylityspaikan työraalle.

Hän tuli Aamoksen tavoin lammaspaimenten parista. Hän pukeutui kuin muinainen Elia, ja hänen nuhteensa jyrisivät ja hänen varoituksensa ryöppöysivät ”Elian hengessä ja väkevyydessä”. Ei sen vuoksi ole yllätys, että tämä outo saarnaaja herätti valtavaa kohua koko Palestiinassa, sitä mukaa kun matkamiehet levittivät tietoa hänen saarnaamisestaan Jordanin rannoilla.

Tämän nasiirisaarnaajan työskentelyssä oli lisäksi muuan uusi piirre: ”syntien anteeksi saamiseksi” hän kastoi jokaisen uskovansa Jordanissa. Vaikkei kaste ollut juutalaisten keskuudessa mikään uusi seremonia, he eivät kuitenkaan olleet nähneet sitä käytettävän sillä tavoin kuin Johannes nyt teki. Näin oli jo kauan aikaa ollut tapana kastaa gentiilikäännynnäiset temppelin ulkopihayhteisön jäseniksi, mutta

significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to “flee from the wrath to come.”

6. JOHN BEGINS TO PREACH

135:6.1 (1501.4) Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

135:6.2 (1501.5) It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the “consolation of Israel” or more ardently anticipated “the restoration of the kingdom.” Never in all Jewish history could John’s message, “the kingdom of heaven is at hand,” have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

135:6.3 (1502.1) He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the “spirit and power of Elijah.” It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

135:6.4 (1502.2) There was still another and a *new* feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan “for the remission of sins.” Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the fellowship of the outer court of the temple, but

juutalaisia itseään ei koskaan ollut pyydetty nöyrytymään katumuskasteeseen. Vain viisitoista kuukautta ehti kulua siitä, kun Johannes aloitti saarnaamisensa ja kastamisensa, siihen kun hänet Herodes Antipaan toimesta pidätettiin ja teljettiin vankilaan, mutta tässä lyhyessä ajassa hän kastoi hyvän matkaa yli satatuhatta katuvaa.

Johannes saarnasi neljän kuukauden ajan Betanian kahluupaikalla, ennen kuin hän jatkoi matkaansa pohjoiseen, Jordanin vartta ylävirtaan. Kymmenentuhannet kuulijat, jotkut uteliaisuuttaan mutta monet vakavissaan ja tosissaan, tulivat kuuntelemaan häntä Juudean, Peraan ja Samaritan kaikkien osien. Jokunen tuli Galileastakin asti.

Johanneksen viipyessä vielä Betanian kahluupaikalla papit ja leviitat lähettivät tämän vuoden toukokuussa hänen luokseen lähetystön kysymään, väittikö hän olevansa Messias ja keneltä hän oli saanut valtuudet saarnaamiseensa. Johannes vastasi kysymyksen esittäjille seuraavin sanoin: "Menkää ja kertokaa isännillenne, että olette kuulleet 'erämaassa huutavan äänen' ikään kuin profeetta olisi puhunut sanoen: 'Valmistakaa tie Herralle, suoristakaa valtatie meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot täytettäköön, kaikki vuoret ja kukkulat alennettäköön; koleikot tulkoot tasangoksi ja louhokset laakeaksi maaksi; ja kaikki liha on näkevä Jumalan pelastuksen.'"

Johannes oli urhea mutta tahditon saarnaaja. Kun hän eräänä päivänä oli saarnaamassa ja kastamassa Jordanin länsirannalla, paikalle saapui ryhmä fariseuksia ja muutama saddukeus, jotka tarjoutuivat kastettaviksi. Ennen kuin Johannes johdatti heidät veteen, hän puhutteli heitä ryhmänä ja sanoi: "Kuka teille antoi varoituksen, että pakenisitte tulevaa vihaa, niin kuin kyykäärmeet tulen edestä? Minä kastan teidät, mutta kehotan teitä kantamaan vilpittömän katumuksen arvoisia hedelmiä, mikäli mielitte saada syntyne anteeksi. Älkää minulle sanoko, että Abraham on isänne. Sanon teille, että Jumala kykenee näistä edessänne olevista kahdestatoista kivistä herättämään Abrahamille oivallisia lapsia. Ja nytkin on kirves pantuna puitten juurelle. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, tulee hakatuksi maahan ja viskatuksi tuleen." (Johanneksen mainitsema kaksitoista kiveä olivat kuuluisat muistomerkkikivet, jotka Joosua pystytti sen muistoksi, että "kaksitoista heimoa" juuri tuolla kohdalla ylittivät joen luvattuun maahan ensimmäistä kertaa saapuessaan.)

Johannes piti opetuslapsilleen oppitunteja, joiden kuluessa hän antoi heille neuvoja heidän uuden elämänsä yksityiskohdista ja pyrki vastaamaan heidän moniin kysymyksiinsä. Hän neuvoi opettajia opettamaan sekä lain hengessä että sen kirjaimen mukaisesti. Hän neuvoi rikkaita

never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: "Go tell your masters that you have heard 'the voice of one crying in the wilderness,' as spoken by the prophet, saying, 'make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.'"

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: "Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire." (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the "twelve tribes" at this very point when they first entered the promised land.)

135:6.8 (1502.6) John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor;

antamaan ruokaa köyhille. Veronkantajille hän sanoi: "Älkää ketään pakottako maksamaan enempää kuin on tehtäväksenne annettu." Sotilaille hän sanoi: "Älkää tehkö väkivaltaa älkääkään keneltäkään kiskoko mitään vääryydellä — tyytykää siihen, mitä palkaksi saatte." Seuraavan neuvon hän sen sijaan osoitti kaikille: "Valmistautukaa aikakauden päättymiseen — taivaan valtakunta on lähellä."

7. JOHANNES TAIVALTAAN POHJOISEEN

Johanneksen ajatukset tulevasta valtakunnasta ja sen kuninkaasta olivat edelleenkin sekavia. Kuta kauemmin hän saarnasi, sitä hämmentyneemmäksi hän kävi. Mutta tämä älyllinen epävarmuus tulevan valtakunnan luonteesta ei koskaan vähäisimmässäkään määrin vähentänyt hänen vakuuttuneisuuttaan valtakunnan välittömän ilmaantumisen varmuudesta. Mielessä Johannes saattoi olla hämmentynyt, mutta hengessä ei koskaan. Valtakunnan tulemisen osalta hänellä ei ollut epäilyksiä, mutta hän ei suinkaan ollut varma siitä, tulisiko Jeesus olemaan tuon valtakunnan hallitsija vai ei. Niin kauan kuin Johannes pitäytyi ajatukseen Daavidin valtaistuimen uudelleenpystyttämisestä, hänen vanhempiensa opetukset tuntuivat oikeaan osuneilta, sillä he olivat opettaneet, että Jeesus, joka oli syntynyt Daavidin kaupungissa, olisi kauan odotettu vapahtaja. Mutta hetkinä, jolloin hän kallistui enemmänkin sen opinkappaleen kannalle, että valtakunta olisi hengellinen, ja että ajallinen aikakausi maan päällä olisi lopuillaan, hän oli surkean epävarma Jeesuksen osasta tällaisissa tapahtumissa. Toisinaan hän asetti kaiken kyseenalaiseksi, mutta sitä ei kestänyt kauan. Hän toivoi hartaasti saavansa keskustella tästä kaikesta serkkunsa kanssa, mutta sellainen oli vastoin heidän nimenomaista sopimustaan.

Taivaltaessaan pohjoista kohti Johannes ajatteli paljon Jeesusta. Hän pysähtyi runsaalla kymmenellä paikkakunnalla matkatessaan Jordanin vartta yläjuoksun suuntaan. Adamissa ollessaan hän viittasi ensimmäisen kerran puheessaan "toiseen, joka on tuleva minun jälkeen" vastatessaan opetuslastensa esittämään suoraan kysymykseen: "Oletko sinä Messias?" Ja hänen puheensa jatkui: "Minun jälkeeni tulee hän, joka on minua suurempi ja jonka sandaalinhihnjojakaan en ole kyllin arvollinen edes maahan kumartuessani avaamaan. Minä kastan teidät vedellä, mutta hän tulee kastamaan teidät Pyhällä Hengellä. Ja hänellä on kädessään viskaimensa, ja hän puhdistaa puimatanterensa perin pohjin; hän kokoaa nisun aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa tuomiopäivän tulella."

Vastaillessaan opetuslastensa kysymyksiin

to the tax gatherers he said: "Extort no more than that which is assigned you." To the soldiers he said: "Do no violence and exact nothing wrongfully — be content with your wages." While he counseled all: "Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand."

7. JOHN JOURNEYS NORTH

^{135:7.1 (1503.1)} John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

^{135:7.2 (1503.2)} As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to "another one who is to come after me" in answer to the direct question which his disciples asked him, "Are you the Messiah?" And he went on to say: "There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will he burn up with the judgment fire."

^{135:7.3 (1503.3)} In response to the questions of his

Johannes kaiken aikaa laajensi opetuksiaan, päivästä toiseen hän lisäsi niihin sellaista, joka oli hyödyllistä ja lohduttavaa, jos sitä vertasi hänen alkuaikojen arvoitukselliseen sanomaansa: "Katukaa ja ottakaa kaste." Tuohon aikaan väkijoukkoja saapui Galileasta ja Dekapoliista saakka. Kymmenet vilpittömät uskovat viipyivät ihailemansa opettajan luona päivästä toiseen.

disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: "Repent and be baptized." By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. JEEСУKSEN JA JOHANNEKSEN KOHTAAMINEN

Niihin aikoihin, jolloin Johannes matkallaan Jordanin vartta ylöspäin vuoden 25 jKr joulukuussa saapui Pellan lähistölle, hänen maineensa oli kiirinyt kaikkialle Palestiinaan, ja hänen toiminnastaan oli tullut kaikissa Galileanjärveä ympäröivissä kaupungeissa tärkein keskustelunaihe. Jeesus oli puhunut Johanneksen sanomasta myönteiseen sävyyn, ja se oli saanut monet kapernaumilaiset liittymään Johanneksen katumus- ja kastekulttiin. Sebedeuksen kalastajapojat Jaakob ja Johannes olivat joulukuussa, kohta sen jälkeen kun Johannes oli asettunut saarnapaikalleen Pellan lähelle, menneet joelle ja tarjoutuneet kastettaviksi. He kävivät tapaamassa Johannesta kerran viikossa, ja takaisin tullessaan he toivat Jeesukselle tuoreet, ensikäden tiedot evankelistan työskentelystä.

Jeesuksen veljet Jaakob ja Juuda olivat keskustelleet siitä, että he menisivät Johanneksen luo kastettaviksi; ja nyt kun Juuda oli tullut Kapernaumiin sapatin jumalanpalvelukseen, sekä hän että Jaakob päättivät Jeesuksen synagogassa pitämän luennon kuunneltuaan pyytää hänen neuvoaan heidän aikomuksistaan. Tämä tapahtui lauantai-iltana, tammikuun 12. päivänä vuonna 26 jKr. Jeesus pyysi heitä lykkäämään keskustelun asiasta seuraavaksi päiväksi, jolloin hän antaisi heille vastauksensa. Sinä yönä Jeesus nukkui varsin vähän, sillä hän oli läheisessä yhteydessä Isään taivaassa. Hän oli sopinut nauttivansa keskipäivän aterian veljiensä kanssa ja antavansa heille tässä yhteydessä neuvonsa Johanneksen suorittaman kasteen suhteen. Tuona sunnuntaiaamuna Jeesus oli kuten tavallista työskentelemässä veneveistämöllä. Jaakob ja Juuda olivat saapuneet ateriatarpeet mukanaan ja olivat odottamassa häntä puutavarahuoneessa, sillä ei ollut vielä keskipäivätaun aika, ja he tiesivät Jeesuksen olevan sellaisten asioiden suhteen hyvin täsmällinen.

Hetkeä ennen keskipäivän lepotaukoja Jeesus laski työkalut kädestään, riisui työesiliinansa ja ilmoitti samassa huoneessa kanssaan oleville kolmelle työmiehelle yksinkertaisesti vain: "Hetkeni on tullut." Hän meni ulos veljiensä Jaakobin ja

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

^{135:8.1 (1503.4)} By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

^{135:8.2 (1503.5)} Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

^{135:8.3 (1504.1)} Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, "My hour has come." He went out to his brothers James and Jude, repeating, "My

Juudan luo ja sanoi uudelleen: "Hetkeni on tullut — menkäämme Johanneksen luo." Ja he lähtivät välittömästi Pellaan ja söivät lounaansa matkaa tahtaessaan. Tämä tapahtui sunnuntaina, tammikuun 13. päivänä. He viettivät yön Jordaninlaaksossa ja saapuivat Johanneksen kastepaikalle puoliltapäivin seuraavana päivänä.

Johannes oli juuri aloittanut tuon päivän tarjokkaiden kastamisen. Jonossa seisojia kymmeniä katuja vuoroaan odottamassa, kun Jeesus kaksine veljineen otti paikkansa tässä hartaiden miesten ja naisten jonossa, miesten ja naisten, jotka olivat alkaneet uskoa Johanneksen julistukseen tulevasta valtakunnasta. Johannes oli kysellyt Sebedeuksen pojilta tietoja Jeesuksesta. Hän oli saanut tietää, mitä Jeesus oli sanonut hänen saarnaamisestaan, ja päivän päivän perään hän odotti näkevänsä, että Jeesus saapuisi näyttämölle, mutta hän ei osannut odottaa tapaavansa Jeesusta kastetta odottavien ehdokkaiden jonosta.

Kun Johanneksen mielessä olivat vain sellaiset asiat kuin, miten hän turhia viivyttämättä selviytyisi paikalla olevan suuren käännyttämis määrän kastamisesta, hän ei kohottanut katsettaan niin, että olisi nähnyt Jeesuksen, ennen kuin Ihmisen Poika seisojien suoraan hänen edessään. Kun Johannes tunnisti Jeesuksen, seremoniat keskeytettiin hetkeksi hänen tervehtimisekseen lihallista serkkuaan ja kysyäkseen: "Mutta miksi tulet tänne veteen minua tervehtimään?" Ja Jeesus vastasi: "Jotta sinä minut kastaisit." Johannes virkkoi puolestaan: "Mutta minähän tarvitsen kasteen sinulta. Miksi sinä tulet minun luokseni?" Ja Jeesus kuiskasi Johannekselle: "Suvaitse nyt minua, sillä on sopivaa, että annamme tämän esimerkin veljilleni, jotka seisovat tässä kanssani, ja että ihmiset saavat tietää hetkeni tulleen."

Jeesuksen äänessä kaikui lopullisuuden ja arvovallan sointi. Johannes vapisi liikutuksesta valmistautuessaan kastamaan Jeesus Nasaretilaisen Jordanvirrassa keskipäivän aikaan maanantaina tammikuun 14. päivänä vuonna 26 jKr. Niin Johannes sitten kastoi Jeesuksen ja kaksi tämän veljeä: Jaakobin ja Juudan. Ja kun Johannes oli nämä kolme kastanut, hän lähetti muut sen päivän kastettavat pois ilmoittaen jatkavansa kastamista seuraavana päivänä puolilta päivin. Ihmisten vielä tehdessä lähtöä nämä neljä miestä, jotka yhä seisoivat vedessä, kuulivat oudon äänen, ja kohta ilmaantui aivan Jeesuksen pään yläpuolelle hetkeksi näky, ja he kuulivat äänen sanovan: "Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen." Jeesuksen kasvoilla tapahtui suuri muutos; sanaakaan sanomatta hän nousi vedestä ja poistui heidän luotaan ja suuntasi kulkunsa kohti idässä siintäviä kukkuloita. Eikä yksikään ihminen nähnyt Jeesusta neljäänkymmeneen päivään.

hour has come — let us go to John." And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

135:8.4 (1504.2) John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

135:8.5 (1504.3) Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, "But why do you come down into the water to greet me?" And Jesus answered, "To be subject to your baptism." John replied: "But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?" And Jesus whispered to John: "Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come."

135:8.6 (1504.4) There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

Johannes seurasi Jeesusta niin pitkälle, että ehti kertoa tälle tarinan Gabrielin vierailusta hänen äitinsä luona, ennen kuin heistä kumpikaan oli syntynyt, siten kuin hän tämän tarinan niin monet kerrat oli kuullut äitinsä huulilta. Hän antoi Jeesuksen mennä tietään, sen jälkeen kun oli sanonut: "Nyt tiedän varmaksi, että olet Vapahtaja." Mutta Jeesus ei vastannut hänelle mitään.

9. NELJÄKYMMENTÄ SAARNAPÄIVÄÄ

Palatessaan opetuslastensa pariin (hänellä oli nyt kaksikymmentäviisi tai kolmekymmentä hänen seurassaan jatkuvasti pysyttelevää opetuslasta) Johannes tapasi heidät vakavaan neuvonpitoon syventyneinä keskustelemassa siitä, mitä hetki sitten Jeesuksen kasteen yhteydessä oli tapahtunut. Heidän hämmästyksensä lisäksi entisestäään Johanneksen nyt heidän tietoonsa saattama tarina Gabrielin vierailusta Marian luona, ennen kuin Jeesus oli syntynyt, samoin kuin se, ettei Jeesus sanonut hänelle sanaakaan, edes silloin kun hän oli tälle tästä asiasta kertonut. Sinä iltana ei satanut, ja tämä kolmisenkymmentä henkilöä käsittänyt ryhmä jatkoi keskusteluaan pitkälle tähtikirkkaaseen yöhön. He ihmettelivät, minne Jeesus mahtoi mennä, ja milloin he taas näkisivät hänet.

Tuon päivän kokemuksen jälkeen Johanneksen saarnaamiseen tuli uusia ja varmuudesta kertovia, julistavia sävyjä, kun hän käsitteli tulevaa valtakuntaa ja odotettua Messiaista. Nämä neljäkymmentä odotuksen päivää Jeesuksen paluuta varrottaessa olivat piinallista aikaa. Mutta Johannes saarnasi edelleen, ja hän saarnasi voimallisesti, ja hänen opetuslapsensa alkoivat näihin aikoihin saarnata Johanneksen ympärille Jordanin rannalla kerääntyville valtaisille väkijoukoille.

Näiden neljänkymmenen odotuksen päivän kuluessa monet huhupuheet levisivät pitkin maaseutua ja jopa Tiberiaaseen ja Jerusalemiin saakka. Tuhannet tulivat nähdäkseen Johanneksen leirin uuden nähtävyyden, otaksutun Messiaan, mutta Jeesus ei ollutkaan nähtävillä. Johanneksen opetuslasten väittäessä, että tuo kummallinen Jumalan mies oli mennyt vuorille, monet epäilivät koko tarinaa.

Kolmisen viikkoa sen jälkeen, kun Jeesus oli poistunut heidän luotaan, tapahtumapaikalle Pellaan saapui Jerusalemin pappien ja fariseusten lähettämä uusi lähetystö. He kysyivät Johannekselta suoraan, oliko tämä Elia tai Mooseksen lupaama profeetta, ja Johanneksen sanoessa "En ole", heillä oli otsaa kysyä: "Oletko sinä Messias?", ja Johannes vastasi: "En ole." Silloin nämä Jerusalemistä tulleet miehet

^{135:8.7 (1504.5)} John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, "Now I know of a certainty that you are the Deliverer." But Jesus made no reply.

9. FORTY DAYS OF PREACHING

^{135:9.1 (1505.1)} When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

^{135:9.2 (1505.2)} After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

^{135:9.3 (1505.3)} In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

^{135:9.4 (1505.4)} About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah,

sanoivat: "Ellet ole Elia etkä profeetta etkä Messias, niin miksi kastat ihmisiä ja aiheutat kaiken tämän kohun?" Ja Johannes vastasi: "Parempi olisi, jos ne, jotka ovat kuulleet minua ja jotka olen kastanut, itse kertoisivat, kuka minä olen, mutta sanon teille, että vaikka minä kastankin vedellä, keskuudessamme on ollut yksi, joka on tuleva takaisin kastaakseen teidät Pyhällä Hengellä."

Nämä neljäkymmentä päivää olivat vaikea aika Johannekselle ja hänen opetuslapsilleen. Mikä olisi oleva Johanneksen suhde Jeesukseen? Keskustelun piiriin nousi sen sata kysymystä. Poliittikka ja itsekäs eduntavoittelu alkoivat nousta esille. Messiaan ympärille rakennetuista erilaisista ideoista ja käsityksistä käytiin kiihkeitä keskusteluja. Tulisiko hänestä sotilasjohtaja ja Daavidin kaltainen kuningas? Löisikö hän Rooman armeijat, kuten Joosua oli lyönyt kanaanilaiset? Vai tulisiko hän perustamaan hengellisen valtakunnan? Johannes tuli vähemmistön mukana siihen tulokseen, että Jeesus oli mieluumminkin saapunut perustamaan taivaan valtakunnan, vaikkei hän omassa mielessään ollutkaan täysin selvillä, mitä tarkasti ottaen olisi sisällytettävä tähän tehtävään, jonka tavoitteena oli taivaan valtakunnan perustaminen.

Johannes koki nämä päivät erittäin rasittavina, ja hän rukoi, että Jeesus palaisi. Muutamat Johanneksen opetuslapset järjestivät etsintäpartioita lähetettäväksi Jeesuksen perään, mutta Johannes kielsi heitä sanoen: "Meistä itse kenenkin aika on taivaan Jumalan käsissä; hän on ohjaava valittua Poikaansa."

Oli varhainen sapattiaamun hetki, helmikuun 23. päivänä, kun aamuateriaansa nauttiva Johanneksen seurue katsahti ylös pohjoisen suunnalle ja näki Jeesuksen tulevan heitä kohti. Kun hän tuli lähemmäksi, Johannes nousi suurelle kivelle ja sointuvan äänensä korottaen sanoi: "Katsokaa Jumalan Poikaa, maailman vapahtajaa! Tämä on hän, josta olen sanonut: 'Minun jälkeeni on tuleva yksi, joka asetetaan edelleni, siksi että hän oli ennen minua.' Tämän asian vuoksi tulin autiomaasta saarnaamaan katumusta ja kastamaan vedellä, julistaen, että taivaan valtakunta on lähellä. Ja nyt tulee hän, jonka on määrä kastaa teidät Pyhällä Hengellä. Ja näin jumalallisen hengen laskeutuvan tämän miehen päälle ja kuulin Jumalan äänen julistavan: 'Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen.'"

Jeesus kehotti heitä palaamaan ateriansa ääreen istuutuen samalla itse aterioimaan Johanneksen kanssa, sillä hänen veljensä Jaakob ja Juuda olivat palanneet Kapernaumiin.

Seuraavan päivän aamuna hän lausui jäähyväiset Johannekselle ja tämän opetuslapsille

then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

135:9.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'"

135:9.8 (1506.1) Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

135:9.9 (1506.2) Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back

ja palasi Galileaan. Hän ei antanut heille mitään lupauksia siitä, milloin he taas näkisivät hänet. Johanneksen kysellessä omasta saarnaamisestaan ja tehtävästään Jeesus sanoi hänelle vain: ”Isäni on opastava sinua nyt ja vastaisuudessa niin kuin hän on tehnyt menneisyydessäkin.” Ja tuona aamuna Jordanin töyräillä nämä kaksi suurmiestä lähtivät omille teilleen, eivätkä he lihallisessa hahmossa enää koskaan tavanneet toisiaan.

10. JOHANNES TAIVALTA ETELÄÄN

Koska Jeesus oli lähtenyt pohjoiseen ja Galileaan, Johanneksesta tuntui, että hänen oli palattava omia jälkiään etelään. Niinpä Johannes jäljelle jääneine opetuslapsineen aloitti sunnuntaiaamuna, maaliskuun 3. päivänä, taivalluksensa kohti etelää. Noin neljännes Johanneksen läheisimmistä kannattajista oli tällä välin lähtenyt Jeesusta tavoitellen Galileaan. Johanneksessa näkyi hämmentyneisyydestä johtuva surumielisyys. Koskaan hän ei enää saarnannut niin kuin hän oli saarnannut ennen Jeesuksen kastamista. Jotenkin hänestä tuntui, ettei vastuu tulevasta valtakunnasta ollut enää hänen harteillaan. Hänestä tuntui, että hänen työnsä oli jo jotakuinkin tehty; hän oli lohduton ja yksinäinen. Mutta hän saarnasi, kastoi ja vaelsi eteenpäin kohti etelää.

Matkallaan Johannes pysähtyi useaksi viikoksi Adamin kylän läheisyyteen, ja juuri siellä hän unohtumattomalla tavalla peittosi puheissaan Herodes Antipaasta siitä syystä, että tämä oli lakia rikkoen vienyt toisen miehen vaimon. Tämän vuoden (26 jKr) kesäkuulle tultaessa Johannes oli palannut takaisin sille Jordanin kahlupaikalle Betaniassa, jossa hän oli toista vuotta aikaisemmin ryhtynyt saarnaamaan tulevasta valtakunnasta. Jeesuksen kastamista seuranneina viikkoina Johanneksen saarnaamisen luonne muuttui vähitellen armon julistukseksi tavallisille ihmisille, samalla kun hän entistäkin kiivaammin tuomitsi turmeltuneet poliittiset ja uskonnolliset johtajat.

Herodes Antipas, jonka hallintoalueella Johannes oli saarnannut, alkoi pelätä, että Johannes ja tämän opetuslapset panisivat alulle kapinan. Herodesta närkästytti myös se, että Johannes arvosteli julkisesti hänen perhepiirinsä asioita. Kaikki nämä seikat huomioon ottaen Herodes päätti teljetä Johanneksen vankilaan. Niinpä Herodeksen asiamiehet pidättivät Johanneksen varhain kesäkuun 12. päivän aamuna, ennen kuin kansanjoukko ehti saapua kuulemaan julistusta ja katsomaan kastamista. Kun viikko toisensa perään kului eikä häntä päästetty vapaaksi, hänen opetuslapsensa hajaantuivat kaikkialle Palestiinaan, ja monet

to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

135:10.1 (1506.3) Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

135:10.2 (1506.4) Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

135:10.3 (1506.5) Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

heistä menivät Galileaan liittyäkseen siellä Jeesuksen seuraajiin.

11. JOHANNES VANKILASSA

Johanneksen vankeus oli hänelle yksinäinen ja jonkin verran katkerakin kokemus. Vain muutamat hänen seuraajistaan saivat luvan tavata häntä. Hän kaipasi kovasti Jeesuksen tapaamista, mutta hänen oli tyytyminen siihen, mitä hän sai kuulla Jeesuksen työstä niiden seuraajiensa kautta, joista oli tullut Ihmisen Poikaan uskovia. Hän tunsikin usein kiusausta epäillä Jeesusta ja tämän jumalallista tehtävää. Jos Jeesus oli Messias, miksei tämä tehnyt mitään vapauttaakseen hänet tästä sietämättömästä vankeudesta. Yli puolentoista vuoden ajan tämä karu mies, joka oli tottunut elämään Jumalan paljaan taivaan alla, virui tuossa iljettävässä vankilassa. Ja tämä kokemus oli hänelle suuri koetus, jossa joutuivat lujille hänen uskonsa Jeesukseen ja hänen lojaalisuutensa Jeesusta kohtaan. Koko tämä kokemus oli toden totta suuri koetus, jossa joutui koetteille jopa Johanneksen usko Jumalaan. Monet kerrat hän joutui kiusaukseen epäillä yksinpä oman tehtävänsä ja kokemuksensa aitoutta.

Johanneksen oltua vankilassa jo useita kuukausia hänen luokseen tuli ryhmä hänen omia opetuslapsiaan, ja Jeesuksen julkisesta toiminnasta kerrottuaan nämä sanoivat: "Niin kuin huomaat, Opettaja, hän, joka oli kanssasi Jordanin yläjuoksulla, hän menestyy ja ottaa vastaan kaikki, jotka hänen luokseen tulevat. Hän jopa istuu pidoissa publikaanien ja syntisten kanssa. Todistit rohkeasti hänen puolestaan, eikä hän kuitenkaan tee mitään saadakseen sinut vapaaksi." Mutta Johannes vastasi ystävilleen: "Tämä mies ei voi tehdä mitään, ellei hänen taivaassa oleva Isänsä ole sitä hänelle suonut. Muistanette minun sanoneen: 'En ole Messias, vaan olen se, joka lähetettiin edeltäkäsikin valmistamaan hänelle tietä.' Ja sen olen tehnyt. Se, jolla on morsian, on sulhanen, mutta sulhasen ystävä, joka seisoo lähellä ja kuulee häntä, iloitsee suuresti kuullessaan sulhasen äänen. Tämä, minun iloni, siis on täytynyt. Hänen pitää suuren, mutta minun täytyy pienen. Minä olen tästä maailmasta ja olen sanomani julistanut. Jeesus Nasaretilainen tulee tähän maailmaan taivaasta ja on meidän kaikkien yläpuolella. Ihmisen Poika on astunut alas Jumalan tyköä, ja Jumalan sanat hän tulee teille julistamaan. Sillä taivaan Isä ei kitsastele antaessaan hengen omalle Pojalleen. Isä rakastaa Poikaansa ja antaa ennen pitkää kaikki olevaiset tämän Pojan käsiin. Joka uskoo Poikaan, hänellä on ikuinen elämä. Ja nämä sanat, jotka puhun, ovat tosia ja pysyvät ajasta aikaan."

11. JOHN IN PRISON

135:11.1 (1506.6) John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding."

Mitä Johannes oli lausunut, hämmästytti niin näitä opetuslapsia, että he poistuivat paikalta sanaakaan sanomatta. Johanneskin oli varsin kiihdyksissä, sillä hän käsitti lausuneensa profetian. Enää hän ei koskaan kokonaan epäillyt Jeesuksen tehtävää ja jumalallisuutta. Mutta se, ettei Jeesus lähettänyt Johannekselle minkäänlaista viestiä, ettei tämä tullut häntä tapaamaan ja ettei tämä vähäisessä määrin käyttänyt suurta valtaansa saadakseen hänet vapaaksi vankilasta, olivat Johannekselle kipeä pettymys. Jeesus oli tästä kaikesta kuitenkin tietoinen. Hän tunsii Johannesta kohtaan syvää rakkautta, mutta ollessaan nyt tietoinen omasta jumalallisesta olemuksestaan ja täysin tietäessään ne suuret asiat, joita valmisteltiin Johannesta varten, sitten kun tämä erkanisi tästä maailmasta, ja tietäessään myös, että Johanneksen työ tässä maailmassa oli tehty, hän pakottautui olemaan puuttumatta suuren saarnaaja-profeetan elämänuran luonnonmukaiseen kulkuun.

Tämä pitkä vankilassa koettu epätietoisuus oli inhimillisesti katsoen sietämätöntä. Vain muutamaa päivää ennen kuolemaansa Johannes puolestaan lähetti luotetut viestinviejät Jeesuksen luo, jolle hän esitti kysymyksen: "Onko minun työni tehty? Miksi virun vankilassa? Oletko todellakin Messias, vai onko meidän odotettava jotakuta toista?" Ja kun nämä kaksi opetuslasta toimittivat tämän viestin Jeesukselle, Ihmisen Poika vastasi: "Menkää takaisin Johanneksen luo ja kertokaa hänelle, etten ole unohtanut, ja sallimaan minulle myös tämän, sillä meidän sopii täyttää vanhurskaus koko mitalta. Kertokaa Johannekselle, mitä olette nähneet ja kuulleet — eli että köyhille saarnataan hyvää sanomaa — ja lopuksi, kertokaa maisen tehtäväni rakastetulle airuelle, että tulevana aikakautena hänelle koituu siunausta runsain mitoin, ellei hän missään tilanteessa epäile minua eikä lankea takiani." Ja tämä oli viimeinen viesti, jonka Johannes sai Jeesukselta. Tämä viesti lohdutti häntä suuresti, ja se antoi hänelle paljon lujittaessaan hänen uskoaan ja valmistaessaan häntä hänen lihallisen elämänsä varsin pian tämän ikimuistettavan tapahtuman jälkeen seuranneeseen traagiseen päätteeseen.

12. JOHANNES KASTAJAN KUOLEMA

Koska Johannes hänet pidätettäessä työskenteli Etelä-Pereassa, hänet vietiin välittömästi Machaeruksen linnoituksen vankilaan, jonne hän oli teljetynä teloituttamiseksi asti. Herodes hallitsi sekä Pereaa että Galileaa, ja tuohon aikaan hänellä oli Pereassa residenssi sekä Juliasissa että Machaeruksessa. Galileassa virallinen residenssi oli siirretty Sepforiista uuteen

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: "Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?" And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: "Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me." And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

135:12.1 (1508.1) As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the

pääkaupunkiin, Tiberiakseen.

Herodes ei uskaltanut päästää Johannesta vapaaksi, jottei tämä lietsoisi kapinaa. Hän ei uskaltanut riistää Johanneksen henkeä, jotteivät kansanjoukot ryhtyisi mellakoimaan pääkaupungissa, sillä tuhannet perealaiset uskoivat Johanneksen olevan pyhä mies, profeetta. Tietämättä, mitä muutakaan hän nasiirisaarnaajan suhteen voisi tehdä, Herodes siis piti hänet vankilassa. Johannes oli useaan kertaan ollut Herodeksen edessä, mutta kertaakaan tämä ei suostunut sen paremmin poistumaan Herodeksen hallintoalueilta kuin pidättymään kaikesta julkisesta toiminnastakaan siinä tapauksessa, että hänet laskettaisiin vapaalle jalalle. Ja tämä uusi, Jeesus Nasaretilaista koskeva mieltенkuohu, joka koko ajan vain yltyi, puhui Herodekselle sen puolesta, ettei aika nyt ollut sopiva Johanneksen vapauttamiselle. Sitä paitsi Johannes oli joutunut myös Herodeksen laittoman vaimon, Herodiaan, kiihkeän ja katkeran vihan kohteeksi.

Useissa yhteyksissä Herodes keskusteli Johanneksen kanssa taivaan valtakunnasta, ja vaikka Johanneksen sanoma välillä tekikin häneen syvällisen vaikutuksen, hän ei kuitenkaan uskaltanut päästää tätä vankilasta.

Koska Tiberiaassa oli yhä meneillään paljon rakennustöitä, Herodes vietti huomattavan paljon aikaansa Perean residensseissään, ja Machaeruksen linnoitus miellytti häntä aivan erityisesti. Kesti vielä useita vuosia, ennen kuin kaikki Tiberiaan julkiset rakennukset ja virallinen residenssi olivat täysin valmiita.

Juhlistaakseen syntymäpäiväänsä Herodes järjesti tärkeimmille upseereilleen ja muille Galilean ja Perean hallitusvirastojen korkeissa asemissa oleville miehille Machaeruksen palatsissa komeat pidot. Koska Herodias ei ollut onnistunut saamaan Johannesta hengiltä vetoamalla suoraan Herodekseen, hän otti nyt tehtäväkseen saattaa Johannes pois päiviltä viekkaaseen juoneen turvautumalla.

Illan juhlamenojen ja huvitusten lomassa Herodias johdatti tyttärensä tanssimaan illallisvieraiden edessä. Herodesta neidin esitys miellytti sangen suuresti, ja kutsuttuaan hänet eteensä hän sanoi tälle: "Sinähän olet lumoaava. Olen hyvin tyytyväinen sinuun. Koska tänään on syntymäpäiväni, saat pyytää minulta mitä ikinä haluat, ja annan sen sinulle, olkoon se vaikka puolet valtakuntaani." Ja Herodes teki tämän kaiken monien kallistamiensa viinimaljojen vahvasti päihdyttämänä. Nuori vallasnainen vetäytyi sivummalle ja kysyi äidiltään, mitä hänen pitäisi Herodekselta pyytää. Herodias sanoi: "Mene Herodeksen eteen ja pyydä häneltä Johannes Kastajan pää." Ja palattuaan

new capital at Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

135:12.3 (1508.3) On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

135:12.4 (1508.4) Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perean residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

135:12.5 (1508.5) In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

135:12.6 (1508.6) In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

juhlapöydän ääreen tämä nuori nainen sanoi Herodekselle: "Pyydän, että sinä nyt heti annat minulle tarjoiluvadilla Johannes Kastajan pää."

Herodes joutui pelon ja murheen valtaan, mutta antamansa vakuutuksen ja kaikkien seurassaan aterioimassa istuvien tähden hän ei halunnut evätä pyyntöä. Ja Herodes Antipas pani asialle sotilaan antaen tälle käskyn tuoda paikalle Johanneksen pää. Näin Johannes mestattiin tuona yönä vankilassa, ja sotilas toi profeetan pään vadilla ja ojensi sen nuorelle naiselle juhlasalin takaosassa. Ja neiti antoi vadin äidilleen. Kun Johanneksen opetuslapset kuulivat tästä, he tulivat vankilaan noutamaan Johanneksen ruumiin ja laskettuaan sen hautakammioon he menivät kertomaan asiasta Jeesukselle.

135:12.7 (1508.7) Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

Luku 136. Kaste ja ne neljäkymmentä päivää

⇨ 135

Urantia-kirjan

137 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 136 KASTE JA NE NELJÄKYMMENTÄ PÄIVÄÄ

Osiot

Johdanto

1. Käsitukset odotetusta Messiaasta
2. Jeesuksen kaste
3. Ne neljäkymmentä päivää
4. Suunnitelmat julkista toimintaa varten
5. Ensimmäinen suuri päätös
6. Toinen päätös
7. Kolmas päätös
8. Neljäs päätös
9. Viides päätös
10. Kuudes päätös

PAPER 136 BAPTISM AND THE FORTY DAYS SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

Johdanto

JEESUS aloitti julkisen toimintansa, kun kansan mielenkiinto Johanneksen julistusta kohtaan oli korkeimmillaan, ja aikana, jolloin Palestiinan juutalaiset odottivat innokkaasti Messiaan ilmestymistä. Johannes ja Jeesus olivat varsin vähän toistensa kaltaisia. Johannes oli intomielinen ja totinen uurastaja, Jeesus puolestaan oli tyyni ja iloinen ahertaja; hänellä oli kiire vain muutaman kerran koko elämänsä aikana. Maailmalle Jeesus oli lievitävä lohdutus ja jossakin määrin esikuva; Johannes oli tuskin sen paremmin lohdutus kuin esikuvakaan. Hän saarnasi taivaan valtakuntaa muttei juurikaan kosketellut siitä koituvaa onnellisuutta. Vaikka Jeesus puhui Johanneksesta vanhan järjestyksen suurimpana profeettana, hän sanoi myös, että vähäisinkin niistä, jotka näkivät uuden tien suuren valkeuden ja astuivat sitä kautta taivaan valtakuntaan, oli tosiasiaa suurempi kuin Johannes.

INTRODUCTION

136:0.1 (1509.1) JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

Kun Johannes julisti tulevaa valtakuntaa, hän tahtoi viestillään sanoa: Katukaa! Paetkaa vihaa, joka on tuleva. Kun Jeesus ryhtyi saarnaamaan, hänen sanomaansa sisältyi edelleenkin kehoitus katumukseen, mutta tällaista sanomaa seurasi aina evankeliumi, hyvä sanoma uuden valtakunnan riemusta ja vapaudesta.

1. KÄSITYKSET ODOTETUSTA MESSIAASTA

Juutalaisilla oli monia käsityksiä odotetusta vapahtajasta, ja jokainen näistä messiasopin eri koulukunnista pystyi väitteidensä todistukseksi viittaamaan heprealaiskirjoitusten näkemyksiin. Yleisesti ottaen juutalaiset katsoivat kansakuntansa historian alkavan Abrahamista ja saavuttavan lakipisteensä Messiaassa ja Jumalan valtakunnan myötä seuraavassa uudessa aikakaudessa. Varhaisempina aikoina he olivat hahmotelleet tämän vapahtajan ”Herran palvelijaksi”, sitten ”Ihmisen Pojaksi”, kun myöhemmin jotkut taas uskaltautuivat niinkin pitkälle, että puhuivat Messiaasta ”Jumalan Poikana”. Mutta kutsuttiinpa häntä ”Abrahamin siemeneksi” tai ”Daavidin pojaksi”, kaikki olivat samaa mieltä siitä, että hänen oli määrä olla Messias, ”voideltu”. Tällä tavoin käsitys kehittyi, sitä mukaa kun ”Herran palvelijasta” tuli ”Daavidin poika”, ”Ihmisen Poika” ja ”Jumalan Poika”.

Enemmän oppia saaneet juutalaiset olivat Johanneksen ja Jeesuksen aikoihin kehittäneet sellaisen käsityksen tulevasta Messiaasta, että tämä olisi täydellistynyt ja edustava israelilainen, jossa ”Herran palvelijan” ominaisuudessa yhdistyi profeetan, papin ja kuninkaan kolminkertainen virka.

Juutalaiset uskoivat hartaasti, että niin kuin Mooses oli ihmeteoillaan vapauttanut heidän isänsä Egyptin orjuudesta, niin olisi tuleva Messiaskin vapauttava juutalaiset Rooman herruudesta sitäkin suurempaa voimaa osoittavin ihmein ja rodullisesta riemuvoitosta kertovin ihmeteoin. Rabbit olivat keränneet pyhistä kirjoituksista lähemmäs viisisataa tekstikohtaa, joiden he niiden ilmeisistä ristiriitaisuuksista huolimatta väittivät profetoivan tulevasta Messiaasta. Ja kaikkien näiden Messiaan tulemisen ajankohtaan, toteutumistapaan ja Messiaan toimintaan ja tehtäviin liittyvien yksityiskohtien keskellä he kadottivat lähes täysin näköpiiristään luvattun Messiaan persoonallisuuden. He odottivat pikemminkin juutalaisten kansallisen kunnian palauttamista, Israelin ajallista korokkeellenostamista, kuin maailman pelastusta. Näin ollen on selvää, ettei Jeesus Nasaretilainen voinut koskaan tyydyttää tätä juutalaisen ajattelun materialistista messiaskäsitystä. Kunpa he olisivatkin

136:0.2 (1509.2) When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

136:1.1 (1509.3) The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as “the servant of the Lord,” then as “the Son of Man,” while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the “Son of God.” But no matter whether he was called the “seed of Abraham” or “the son of David,” all were agreed that he was to be the Messiah, the “anointed one.” Thus did the concept evolve from the “servant of the Lord” to the “son of David,” “Son of Man,” and “Son of God.”

136:1.2 (1509.4) In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the “servant of the Lord” the threefold office of prophet, priest, and king.

136:1.3 (1509.5) The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel’s temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new

tarkastelleet otaksumiinsa messiasennustuksiin sisältyviä profeettallisia sanoja kokonaan toisessa valossa, monet niistä olisivat varsin luonnollisella tavalla valmistelleet heidän ajatusmaailmaansa tunnistamaan Jeesuksen yhden aikakauden päättäjäksi ja uuden ja entistä paremman tuomiokauden alkuunpanijaksi, tuomiokauden, joka merkitsisi armoa ja pelastusta kaikille kansakunnille.

Juutalaiset oli kasvatettu uskomaan oppiin Shekinahista. Mutta tämä otaksuttu Jumalallisen Läsnaolon symboli ei ollut nähtävillä temppelissä. He uskoivat Messiaan tulemisen saavan aikaan sen restauraation. Heillä oli hämmäntäviä käsityksiä perisynnistä ja ihmisen muka pahasta ominaislaadusta. Jotkut opettivat, että Aatamin synty oli kironnut ihmisten sukukunnan, ja että Messias poistaisi tämän kirouksen ja veisi ihmisen takaisin jumalalliseen suosiin. Toiset opettivat, että Jumala oli ihmisen luodessaan pannut hänen olemukseensa sekä hyvyyden että pahuuden; että tehdessään havaintoja tällaisen järjestelyn toimivuudesta, Jumala oli hyvin pettynyt, ja että ”Hän katui, että oli ihmisen tällä tavoin tehnyt.” Ja jotka näin opettivat, uskoivat, että Messiaan oli määrä tulla lunastamaan ihminen tästä myötäsyttyisestä pahuudesta.

Valtaosa juutalaisista uskoi, että syynä siihen, miksi heidän riutumisensa Rooman vallan alaisuudessa aina vain jatkui, oli heidän kansakuntana tekemänsä synnit ja gentiilikäännynnäisten penseys. Juutalaiskansakunta ei ollut katunut varauksettomasti; sen vuoksi Messias viivytti tulemistaan. Katumuksesta puhuttiin paljon; siksi Johanneksen saarna ”Katukaa ja ottakaa kaste, sillä taivaan valtakunta on lähellä” saavuttikin niin voimallisesti ja niin välittömästi vastakaikua. Ja hartaalle juutalaiselle taivaan valtakunta saattoi merkitä vain yhtä asiaa: Messiaan tulemista.

Mikaelin lahjoittautumisessa oli muuan juutalaisten messiaskäsityselle täysin vieras piirre, nimittäin kahden olemuksen, inhimillisen ja jumalallisen olemuksen, yhteenliittyminen. Juutalaiset olivat luoneet kuka minkäkinlaisen käsityksen Messiaasta täydellistyneenä ihmisenä, ihmistä ylemmälle tasolle kuuluvana tai jopa jumalallisena, mutta milloinkaan heidän mieleensä ei ollut juolahtanut käsitys inhimillisen ja jumalallisen yhteenliittymisestä. Ja tästä tuli Jeesuksen ensimmäisten opetuslasten suuri kompastuskivi. He ymmärsivät kyllä ihmiskäsityksen Messiaasta Daavidin poikana, sellaisena kuin aikaisemmat profeetat sen esittivät; Ihmisen Poikana, joka oli Danielin ja muutamien muiden myöhempien profeettojen käsitys yli-inhimilliselle tasolle kuuluvasta Messiaasta; ja jopa Jumalan Poikana, jollaiseksi Messias Heenokin kirjan kirjoittajan ja joidenkuiden hänen aikalaistensa toimesta kuvataan. Mutta

and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

136:1.4 (1510.1) The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that "He repented that he had thus made man." And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

136:1.5 (1510.2) The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented*; therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

136:1.6 (1510.3) There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the

yhdeksi pieneksi hetkeksikään heidän mieleensä ei ollut koskaan tullut oikea käsitys kahden olemuksen — inhimillisen ja jumalallisen — yhdistymisestä yhdessä maisessa persoonallisuudessa. Luojan ruumiillistumista luodun hahmossa ei ollut edeltäkin paljastettu. Se paljastui vasta Jeesuksessa. Maailma ei tiennyt tällaisista asioista mitään, ennen kuin Luoja-Poika tehtiin lihaksi ja ennen kuin hän eli tämän maailman kuolevaisten keskuudessa.

2. JEEСУKSEN KASTE

Jeesus kastettiin hetkellä, jolloin Johanneksen julistustyö oli korkeimmillaan, aikana, jolloin koko Palestiina oli liekeissä hänen sanomansa — ”Jumalan valtakunta on lähellä” — luomasta odotuksesta eli aikana, jolloin koko juutalaisyhteisö oli antautunut vakavaan ja juhlalliseen itsetutkiskeluun. Juutalaisten keskinäinen solidaarisuuden tunto oli varsin syvälleläikäyvä. Sen lisäksi, että juutalaiset uskoivat isän syntien saattavan vaikuttaa hänen lapsiinsa, he uskoivat myös lujasti, että yhden yksilön tekemä synti saattaisi kirota koko kansakunnan. Kaikki Johanneksen kastettaviksi suostuvat eivät siis suinkaan pitäneet itseään syyllisinä niihin nimeltä mainittuihin synteihin, jotka Johannes tuomitsi. Monet hurskaat sielut Johannes kastoi, koska se oli Israelille hyväksi. Heidän pelkoonaan oli, ettei vain jokin synti, josta he eivät olleet tietoisia, viivittäisi Messiaan tulemistä. He tunsivat kuuluvansa syylliseen ja synnin takia kirottuun kansakuntaan ja tarjoutuivat kastettaviksi, jotta he niin tekemällä toisivat julki rodullisen katumuksen hedelmiä. On siis ilmeistä, ettei Jeesus missään mielessä ottanut vastaan Johanneksen toimittamaa kastetta katumusriittinä tai syntien anteeksi saamiseksi. Ottaessaan vastaan Johanneksen toimittaman kasteen Jeesus vain noudatti monien hurskaiden israelilaisten esimerkkiä.

Kun Jeesus Nasaretilainen astui Jordaniin tullakseen kastetuksi, hän oli tämän maailman kuolevainen, joka oli päässyt ihmisen evoluutionmukaisen kehityskaaren huipulle kaikessa sellaisessa, jossa oli kysymys mielen hallintaansaamisesta ja itsensä henkeensamastamisesta. Hän, joka sinä päivänä seisoi Jordanissa, oli ajallisuuden ja avaruuden evolutionaaristen maailmojen täydellistynyt kuolevainen. Jeesuksen kuolevaismielen ja hänen sisimmässään olleen henki-Suuntaajan, hänen Paratiisissa olevan Isänsä antaman jumalallisen lahjan, välille oli rakentunut täydellinen synkronia ja katkeamaton yhteys. Ja aivan samanlainen Suuntaaja on kaikkien Urantialla elävien normaaleiden olentojen sisimmässä siitä lähtien, kun Mikael nousi universuminsa johtajaksi, paitsi

creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. THE BAPTISM OF JESUS

^{136:2.1 (1510.4)} Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — “the kingdom of God is at hand” — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

^{136:2.2 (1511.1)} When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

että Jeesuksen Suuntaajaa oli tähän erityistehtävään edeltäksin valmennettu sen pidettyä samalla tavoin asuinsijanaan Makiventa Melkisedekiä, joka oli muuan toinen kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistunut yli-inhimilliselle tasolle kuuluva olento.

Tavallisissa oloissa, kun maailman kuolevainen saavuttaa näin korkeat persoonallisuuden täydellistymisen tasot, tapahtuu sellaisia korkeammille hengellisille tasoille nousua ennakoivia ilmiöitä, jotka lopulta päätyvät kyseisen kuolevaisen kypsyneen sielun fuusioitumiseen siihen liittyvän jumalallisen Suuntaajan kanssa. Ja sellaisen muutoksen olisi ilmeisesti kuulunut tapahtua myös Jeesus Nasaretilaisen persoonallisuuden kokemusmaailmassa sinä nimenomaisena päivänä, jolloin hän kahden veljensä kanssa astui Jordaniin tullakseen Johanneksen toimesta kastetuksi. Tämä seremonia oli hänen Urantialla viettämänsä puhtaasti inhimillisen elämän loppukohtaus, ja monet ihmistä korkeampaa tasoa edustavat tarkkailijat odottivat näkevänsä, miten Suuntaaja fuusioituisi asuinsijanaan olleeseen mieleen, mutta he kaikki joutuivat kokemaan pettymyksen. Tapahtuikin jotakin uutta ja suurenmoisempaa. Kun Johannes asetti kätensä Jeesuksen päälle hänet kastaakseen, Jeesuksen sisimmässä asuva Suuntaaja poistui lopullisesti Joshua ben Josefin täydellistyneestä ihmissielusta. Ja muutamassa hetkessä tämä jumalallinen entiteetti palasi Diviningtonista Personoituna Suuntaajana ja kautta Nebadonin paikallisuniversumin toimivien kaltaistensa päällikkönä. Näin ollen Jeesus siinä näki oman entisen jumalallisen henkensä laskeutuvan, kun tämä personoidussa hahmossa palasi hänen luokseen. Ja hän kuuli tämän saman Paratiisista peräisin olevan hengen lausuvan nyt nämä sanat: "Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen." Ja myös Johannes ja Jeesuksen kaksi veljeä kuulivat nämä sanat. Vesirajassa seisovat Johanneksen opetuslapset eivät näitä sanoja kuulleet, eivätkä he myöskään nähneet Personoidun Suuntaajan ilmestymää. Vain Jeesuksen silmät näkivät Personoidun Suuntaajan.

Kun palannut ja nyt jo korotettu Personoitua Suuntaaja oli lausunut nuo sanat, vallitsi täydellinen hiljaisuus. Ja näiden neljän vielä seistessä vedessä Jeesus katsoi ylös lähellä olevaan Suuntaajaan ja rukoili: "Isäni, joka hallitset taivaassa, pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulkoon sinun valtakuntasi! Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa." Kun hän oli rukoillut, "taivaat aukenivat", ja Ihmisen Poika näki tuolloin jo Personoidun Suuntaajan esittämän näyn, jossa hän näki itsensä Jumalan Poikana, sellaisena kuin hän oli ollut, ennen kuin hän tuli maan päälle kuolevaisen lihalliseen hahmoon pukeutuneena, ja sellaisena kuin hän olisi, sitten

^{136:2.3 (1511.2)} Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." And John, with Jesus' two brothers, also heard these words. John's disciples, standing by the water's edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

^{136:2.4 (1511.3)} When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: "My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven." When he had prayed, the "heavens were opened," and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

kun ruumiillistuneena eletty elämä olisi päättynyt. Tämän taivaallisen näyn näki vain Jeesus.

Johanneksen ja Jeesuksen kuulemma ääni oli Personoidun Suuntaajan ääni, kun tämä puhui Universaalisen Isän nimissä, sillä Suuntaaja on Paratiisin-Isästä ja niin kuin Paratiisin-Isä. Koko Jeesuksen maan päällä viettämän elämän loppuajan tämä Personoitu Suuntaaja oli hänen kanssaan kaikissa hänen ponnisteluissaan. Jeesus oli jatkuvasti yhteydessä tähän korotettuun Suuntaajaan.

Kun Jeesus kastettiin, hän ei katunut mitään pahoja tekoja; hän ei tehnyt synnintunnustusta. Hänen kasteessaan oli kysymys vihkiytymisestä taivaallisen Isän tahdon täyttämiseen. Kasteessaan hän kuuli Isänsä kutsun, josta ei voinut erehtyä. Se oli lopullinen kehoitus ryhtyä hoitamaan hänen Isänsä asioita, ja hän poistui neljäksikymmeneksi päiväksi yksinäisyyteen pohtimaan näitä moninaisia ongelmia. Vetäytyessään näin joksikin aikaa sivuun siitä aktiivisesta yhteydenpidosta, jota hänen persoonallisuutensa piti maisiin kanssaihmissiinsä, Jeesus — sellaisena kuin hän oli ja niin että se tapahtui Urantialla — noudatti samaa käytäntöä, joka vallitsee morontiamailmoissa aina, kun taivaaseen nouseva kuolevainen fuusioituu sisimmässään olevaan Universaalisen Isän läsnäoloon.

Tämä kastepäivä päätti Jeesuksen puhtaasti ihmisenä viettämän elämän. Jumalallinen Poika on löytänyt Isänsä, Universaalinen Isä on löytänyt ruumiillistuneen Poikansa, ja he puhuvat toinen toisilleen.

(Jeesus oli miltei kolmenkymmenen vuoden ja puolen vuoden ikäinen, kun hänet kastettiin. Kun Luukas sanoo, että Jeesus kastettiin keisari Tiberiuksen hallituskauden viidentenätoista vuotena, joka olisi vuosi 29 jKr, sillä Augustus kuoli vuonna 14 jKr, olisi muistettava, että Tiberiuksella oli yhteiskeisarius Augustuksen kanssa kahden ja puolen vuoden ajan ennen Augustuksen kuolemaa, ja että hän oli lokakuussa vuonna 11 jKr lyöttänyt rahoja omaksi kunniakseen. Näin ollen hänen tosiasiallisen hallitus kautensa viidestoista vuosi oli juuri puheena oleva vuosi 26 jKr, Jeesuksen kastevuosi. Ja se oli myös sama vuosi, jolloin Pontius Pilatuksen virkakausi Juudean maaherrana alkoi.)

3. NE NELJÄKYMMENTÄ PÄIVÄÄ

Jeesus oli selviytynyt kuolevaislahjoittautumisensa suuresta kiusauksesta jo ennen kastepäiväänsä, kun kasteesta määrit Hermonvuoren rinteet olivat häntä kuuden viikon ajan kastelleet. Siellä, Hermonvuorella, hän oli ilman apua toimivana

^{136:2.5 (1512.1)} It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus' earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

^{136:2.6 (1512.2)} When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father's business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

^{136:2.7 (1512.3)} This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

^{136:2.8 (1512.4)} (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. THE FORTY DAYS

^{136:3.1 (1512.5)} Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender,

tämän maailman kuolevaisena kohdannut ja kukistanut Urantian vallantavoittelijan, Caligastian, joka oli tämän maailman prinssi. Tuona ikimuistettavana päivänä Jeesus Nasaretilaisesta oli universumin aikakirjojen mukaan tullut Urantian Planeettaprinssi. Ja tämä Urantian Prinssi, joka kohta julistettaisiin Nebadonin korkeimmaksi Hallitsijaksi, vetäytyi nyt neljäkymmenen päivän yksinäisyyteen laatimaan suunnitelmia ja päättämään keinoista, joiden avulla hän julistaisi ihmisten sydämessä olevasta uudesta Jumalan valtakunnasta.

Neljäkymmenen päivän ajan kasteensa jälkeen hän sovittautui Suuntaajansa personoitumisen aiheuttamiin muuttuneisiin maailman ja universumin olosuhteisiin. Eristäytyessään muusta maailmasta Perean kukkuloille hän teki päätökset siitä, mitä toimintatapaa hän noudattaisi ja millaisia keinoja käyttäisi maisen elämänsä uudessa ja muuttuneessa vaiheessa, jonka hän oli kohta aloittava.

Jeesus ei vetäytynyt yksinäisyyteen paastotakseen ja sieluaan piinatakseen. Hän ei ollut askeetti, vaan hän tuli tekemään ikiajoiksi lopun kaikista sellaisista käsityksistä, että ne muka olisivat keino lähestyä Jumalaa. Syyt, joiden vuoksi hän etsiyty tähän yksinäisyyteen, olivat täysin erilaiset kuin ne syyt, jotka olivat olleet Mooseksen ja Elian, vieläpä Johannes Kastajankin, vaikuttamina. Jeesus oli tuolloin täysin tietoinen siitä, mikä hänen suhteensa oli luomaansa universumiin ja myös Paratiisin-Isän, hänen taivaassa olevan Isänsä, valvomaan universumien universumiin. Hänellä oli nyt täysimääräinen muistikuva lahjoittautumisvaltuutuksesta ja siihen liittyvistä ohjeista, jotka hänen vanhempi veljensä Immanuel oli antanut, ennen kuin hän ryhtyi toteuttamaan Urantialla tapahtunutta ruumiillistumistaan. Hän ymmärsi nyt selkeästi ja täysimääräisesti kaikki nämä laaja-alaiset suhdekokonaisuudet, ja hän halusi olla jonkin aikaa poissa, tekemässä hiljaista ajatustyötä, voidakseen harkita niitä suunnitelmia ja päättää niistä menetelmistä, joilla hän veisi läpi julkisen toimintansa tämän maailman ja paikallisuniversuminsa kaikkien muiden maailmojen hyväksi.

Kukkuloilla vaellellessaan ja sopivaa suojapaikkaa etsiskellessään Jeesus kohtasi universuminsa toimeenpanopäällikön, Nebadonin Kirkkaan Aamutähden Gabrielin. Gabriel rakensi nyt uudelleen henkilökohtaisen yhteydenpitokanavan universumin Luoja-Poikaan. He tapasivat ensimmäistä kertaa kasvoista kasvoihin, sen jälkeen kun Mikael oli lausunut hyvästit työtovereilleen Salvingtonissa mennessään Edentiaan hänen Urantialla tapahtuvan lahjoittautumisensa valmisteluna. Immanuelin määräyksestä ja Uversan Päivien

Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

136:3.2 (1512.6) After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

136:3.3 (1512.7) Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

136:3.4 (1513.1) While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal. Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal

Muinaisten valtuuttamana Gabriel toi nyt Jeesukselle tiedot siitä, että hänen Urantialla läpikäymänsä lahjoittautumiskokemus oli käytännöllisesti katsoen loppuun suoritettu siltä osin kuin siinä oli kysymys hänen universumiinsa kohdistuvasta täydelliseksi saatetun hallitsijanvaltan ansaitsemisesta ja Luciferin kapinan kukistamisesta. Edellinen toteutui hänen kastepäivänään hänen Suuntaajansa personoimisen osoitettua, että hänen kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa suorittamansa lahjoittautuminen oli ollut täydellinen ja täysimääräinen, ja jälkimmäisestä oli tullut historian tosiasia päivänä, jolloin hän laskeutui Hermonvuorelta liittyäkseen häntä odottavan nuorukaisen, Tiglathin, seuraan. Jeesukselle ilmoitettiin nyt paikallisuniversumin ja superuniversumin korkeimpien viranomaisten toimesta, että hänen lahjoittautumistehtävänsä oli suoritettu siltä osin kuin se vaikutti hänen henkilökohtaiseen asemaansa suhteessa hallitsijanvaltaan ja kapinaan. Tämän vakuutuksen hän oli jo saanut suoraan Paratiisista näyssään, jonka hän näki kastetilaisuudessa, ja oman sisäisen Ajatuksensuuntaajansa personoitumisilmiössä.

Kun Jeesus vielä viipyi vuorella Gabrielin kanssa keskustellen, Edentian Konstellaation Isä ilmestyi omassa persoonassaan Jeesuksen ja Gabrielin luokse ja sanoi: "Kirjaanviennit on tehty. Mikaelin, numero 611.121, hallitsijanvalta omaan Nebadonin universumiinsa on täysimääräisenä Universaalisen Isän oikealla puolella. Tuon sinulle Urantia-inkarnoitumisen tukijaveljesi, Immanuelin, myöntämän lahjoittautumisvapautuksen. Sinulla on vapaus, sen mukaan minkä itse katsot parhaaksi, joko nyt heti tai minä vastaisuuden hetkenä hyvänsä päättää ruumiillistumalla suorittamasi lahjoittautuminen, nousta Isäsi oikealle puolelle, ottaa vastaan hallitsijanvaltasi ja ottaa haltuusi hyvin ansaitsemasi ehdoton hallitsijan asema koko Nebadoniin nähden. Todistan myös, että Päivien Muinaisten antaman valtuutuksen nojalla on kirjoitettu valmiiksi ne superuniversumin asiakirjat, jotka koskevat koko syntikapinan päättymistä universumissasi ja jotka myöntävät sinulle täydet ja rajattomat valtuudet hoitaa mitkä tahansa ja kaikki mahdolliset tämänlaatuiset mullistukset tulevaisuudessa. Tehtäväsi Urantialla ja kuolevaisen luodun lihallisessa hahmossa on teknisessä mielessä päättynyt. Minkä kulkusuunnan tämän jälkeen valitset, on vapaasti päätettävissäsi."

Edentian Kaikkein Korkeimman Isän jätettyä hyvästit Jeesus kävi pitkän keskustelun Gabrielin kanssa siitä, mikä olisi hyväksi universumille, ja lähettäessään terveisensä Immanuelille hän esitti vakuutuksensa siitä, että hän työssä, johon hän kohta Urantialla ryhtyisi, pitäisi aina mielessään hänelle Salvingtonissa ennen lahjoittautumista

experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

136:3.5 (1513.2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

136:3.6 (1513.3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in

annetun valtuutuksen yhteydessä lausutut neuvot.

Kaikki nämä neljäkymmentä eristäytyneisyyden päivää Sebedeuksen pojat Jaakob ja Johannes olivat etsiskelleet Jeesusta. Monta kertaa he olivat hyvinkin lähellä hänen olinpaikkaansa, mutta koskaan he eivät häntä löytäneet.

4. SUUNNITELMAT JULKISTA TOIMINTAA VARTEN

Päivän toisensa perään Jeesus laati ylhäällä kukkuloilla suunnitelmia Urantialla suorittamansa lahjoittautumisen loppuosaa varten. Ensiksi hän päätti, ettei hän opettaisi niin kauan kuin Johanneksen opetustoiminta vielä jatkui. Hän aikoi pysytellä verrattain syrjässä, kunnes Johanneksen toiminta olisi täyttänyt tarkoituksensa tai Johanneksen vangitseminen äkillisesti katkaisisi hänen toimintansa. Jeesus tiesi hyvin, että Johanneksen peloton ja tahditon saarnaaminen ennen pitkää herättäisi vallanpitäjien pelot ja vihamielisyyden. Johanneksen vaaranalaisen aseman huomioon ottaen Jeesus ryhtyi laatimaan täsmällistä ohjelmaa julkiselle toiminnalleen kansansa ja maailman hyväksi, jokaisen asutun maailman hyväksi koko hänen valtavassa universumissaan. Mikaelin kuolevaisen hahmossa suorittama lahjoittautuminen tapahtui Urantialla, mutta se suoritettiin Nebadonin kaikkien maailmojen hyväksi.

Pohdittuaan perusteellisesti yleissuunnitelmaa, jonka mukaan hän koordinoisi oman ohjelmansa Johanneksen nostattaman liikkeen kanssa, Jeesus kävi ensimmäiseksi mielessään läpi Immanuelin antamat ohjeet. Hän pohdiskeli huolellisesti saamiaan ohjeita, jotka koskivat hänen työskentelymenetelmiään ja sitä, ettei hänen tullut jättää planeetalle mitään säilyvää kirjoitusta. Mitä Jeesus tämän jälkeen kirjoitti, hän teki sen aina hiekkaan. Seuraavalla Nasaretin-käynnillään Jeesus veljensä Joosefin suureksi suruksi hävitti kaikki säilyneet kirjoituksensa; niitä oli laudanpätkillä, joita oli ympäri puusepänverstasta ja riippui vanhan kodin seinillä. Ja Jeesus pohdiskeli paljon Immanuelin antamia neuvoja, jotka koskivat hänen taloudellista, sosiaalista ja poliittista suhtautumistaan maailmaan, sellaisena kuin hän sen kohtaisi.

Jeesus ei paastonnut näiden eristyneisyydessä viettämiensä neljänkymmenen päivän aikana. Pisin aika, jonka hän oli ruoatta, oli hänen vuorilla viettämänsä kaksi ensimmäistä päivää, jolloin hän oli niin syventynyt ajatuksiinsa, että syöminen unohtui häneltä kokonaan. Mutta kolmantena päivänä hän jo etsiskeli ruokaa. Tänä

connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

^{136:3.7 (1514.1)} Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never did they find him.

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

^{136:4.1 (1514.2)} Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was *on* Urantia but *for* all worlds of Nebadon.

^{136:4.2 (1514.3)} The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

^{136:4.3 (1514.4)} Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

aikana häntä eivät myöskään kiusanneet mitkään tätä maailmaa tai mitään muutakaan maailmaa asemapaikkanaan pitävät pahat henget tai kapinalliset persoonallisuudet.

Nämä neljäkymmentä päivää olivat tilaisuus, jossa hänen ihmismielensä ja jumalallinen mielsä kävivät viimeisen neuvonpitoinsa, tai paremminkin kysymys oli näiden kahden, nyt yhdeksi tehdyn mielen ensimmäisestä reaalisesta toiminnasta. Tämän suurimerkityksisen mietiskelyjakson tuottamat tulokset osoittivat lopullisesti, että jumalallinen mieli oli voitokkaasti ja hengellisesti päässyt ihmisälyn herraksi. Ihmisen mielestä on tästä hetkestä lähtien tullut Jumalan mieli, ja vaikka ihmismielen minuus onkin aina läsnä, tämä hengellistynyt ihmismieli sanoo kuitenkin aina: ”Tapahtukoon ei minun tahtoni, vaan sinun.”

Tämän vaiheikkaan ajan tapahtumat eivät olleet mitään nälkiintyneen ja heikentyneen mielen luomia mielikuvituksellisia näkyjä, ne eivät liioin olleet sellaisia sekavia ja lapsekkaita vertauskuvia, jollaisina ne jälkeensä pääsivät kirjoihin ”Jeesuksen erämaassa kokemina kiusauksina”. Mieluumminkin tämä oli kausi, jonka kuluessa hän saattoi käydä ajatuksissaan läpi koko sitä tapahtumaintäyteistä ja monipolvista elämänvaihetta, josta hänen Urantialla suorittamansa lahjoittautuminen koostui, ja laatia huolellisesti sellaiset suunnitelmat huolenpidon jatkumista varten, jotka parhaalla tavalla palvelisivat tätä maailmaa ja joilla olisi myös jokin anti kaikkien muiden kapinan eristämien sfäärien kohennukseksi. Jeesus kävi ajatuksissaan läpi koko sen aikavälin, jolloin Urantialla on ollut ihmiselämää: Andonin ja Fontan ajoista Aatamin lankeemukseen ja edelleen Saalemin Melkisedekin suorittamaan palvelukseen saakka.

Gabriel oli muistuttanut Jeesusta, että oli olemassa kaksi tapaa, joilla hän saattoi ilmoittaa itsestään maailmalle siinä tapauksessa, että hän päättäisi viipyä jonkin aikaa Urantialla. Ja Jeesukselle tehtiin selväksi, että hänen tässä asiassa tekemänsä päätös ei millään tavalla vaikuttaisi sen kummemmin hänen universumin hallitsijan asemaansa kuin Luciferin kapinan päättämiseenkin. Nämä kaksi maailmanhoivaamisen tapaa olivat:

1. Hänen oma tapansa — tapa, joka saattaisi näyttää miellyttävimmältä ja tuloksellisimmalta tämän maailman välittömien tarpeiden ja hänen oman universuminsa senhetkisen kohennuksen kannalta.

2. Isän tapa — toimia esimerkkinä luodun olennon elämän kaukonäköisestä ihanteesta, sellaisena kuin universumien universumin Paratiisissa toimivaan hallintoon kuuluvat korkeat persoonallisuudet sen mielessään näkevät.

136:4.4 (1514.5) These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, “Not my will but yours be done.”

136:4.5 (1514.6) The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused and puerile symbolisms which afterward gained record as the “temptations of Jesus in the wilderness.” Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down through Adam’s default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

136:4.7 (1515.1) 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

136:4.8 (1515.2) 2. The Father’s way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

Näin Jeesukselle selvitetiin, että oli olemassa kaksi tapaa, joiden mukaan hän voisi järjestää maisesta elämästään vielä jäljellä olevan ajan. Kummassakin tavassa oli jotakin, joka puhui tuon tavan puolesta, kun sitä sai tarkastella senhetkisen tilanteen valossa. Ihmisen Poika ymmärsi toki, ettei sillä, millaisen valinnan hän näiden kahden menettelytavan välillä tekisi, olisi mitään tekemistä sen kanssa, että hän saisi haltuunsa universumin hallitsijan aseman; se oli asia, joka oli jo ratkaistu ja sinetöity universumien universumin asiakirjoissa ja joka vain odotti, että hän omakohtaisesti esittäisi sitä merkitsevän vaatimuksen. Mutta Jeesuksen annettiin ymmärtää, että hänen Paratiisin-veljelleen, Immanuelille, tuottaisi syvää tyydytystä, jos hän, Jeesus, katsoisi sopivaksi päättää ruumiillistuneena elämänsä maisen elämänvaiheensa samalla tavoin kuin hän sen niin ylevästi oli aloittanutkin eli noudattamalla aina Isän tahtoa. Eristyneisyytensä kolmantena päivänä Jeesus lupasi itselleen, että hän menisi takaisin maailmaan viemään päätökseen maisen elämänvaiheensa ja että hän tilanteessa, jossa olisi valittava kahden tavan välillä, tekisi valintansa aina Isän tahdon hyväksi. Ja hän eli maisesta elämästään jäljellä olleen osan alusta loppuun aina uskollisena tälle ratkaisulle. Hamaan katkeraan loppuun saakka hän poikkeuksesta alisti oman suvereenin tahtonsa sille, mikä on taivaallisen Isän tahto.

Vuoristoerämaassa vietetyt neljäkymmentä päivää eivät olleet mikään suuren kiusauksen kausi, vaan kysymyksessä oli paremminkin Mestarin suurten päätösten kausi. Näiden päivien kuluessa, jolloin hän yksinäisyydessään kävi vuoropuhelua itsensä ja Isänsä välittömän läsnäolon, Personoidun Suuntaajan, kanssa (hänellä ei enää ollut henkilökohtaista serafisuojaajaa), hän päätyi päätös päätökseltä niihin suuriin ratkaisuihin, jotka sittemmin ohjasivat hänen menettelytapojaan ja käyttäytymistään koko sen ajan, joka hänen maisesta elämänvaiheestaan vielä oli jäljellä. Myöhemmin aikoina perimätieto suuresta kiusauksesta tuli kytkeytyksi tähän eristyneisyydessä vietettyyn ajanjaksoon siksi, että se sekoittui katkermallisiin kertomuksiin Hermonvuoren kamppailuista, ja myös siksi, että kertomuksissa oli tapana panna kaikki suuret profeetat ja ihmisjohtajat aloittamaan julkinen uransa siten, että he kävivät läpi näitä oletettuja paastoamiseen ja rukoilemiseen käytettyjä ajanjaksoja. Aina kun Jeesus oli joutunut tekemään mitä tahansa uusia tai vakavia päätöksiä, hänen tapanaan oli ollut vetäytyä erilleen ja asettua yhteyteen oman henkensä kanssa, jotta hänellä olisi mahdollisuus saada tietää, mikä on Jumalan tahto.

Kaikessa, mitä Jeesus maisen elämänsä loppuajaksi suunnitteli, hän joutui

^{136:4.9 (1515.3)} It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

^{136:4.10 (1515.4)} The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

^{136:4.11 (1515.5)} In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his

ihmissydämessään aina ristiriitaan kahden vastakkaisen toimintalinjan kanssa:

1. Hänellä oli voimakas halu saada oma kansansa — ja koko maailma — uskomaan häneen ja ottamaan vastaan hänen uusi hengellinen valtakuntansa. Ja hän tiesi hyvin kansansa käsitykset tulevasta Messiaasta.

2. Elää ja toimia tavalla, jonka hän tiesi Isänsä hyväksyvän, suorittaa työnsä muiden hädässä olevien maailmojen hyväksi ja valtakuntaa perustaessaan jatkaa Isänsä tunnetuksi tekemistä ja hänen rakkaudentäyteisen jumalallisen luonteensa esilletuomista.

Kaikki nämä tapahtumaintäyteiset päivät Jeesus eli muinaisessa kallioluolassa, kukkuloiden kupeessa olevassa suojassa, lähellä aikoinaan Beit Adisiksi kutsuttua kylää. Hän joi pienestä lähteestä, joka pulppusi kukkulan kupeesta tämän kalliosuojan lähellä.

5. ENSIMMÄINEN SUURI PÄÄTÖS

Kolmantena päivänä sen jälkeen, kun Jeesus oli ryhtynyt tähän neuvonpitoon itsensä ja Personoidun Suuntaajansa kanssa, hänelle esitettiin näyssä yhteen kerääntyneet Nebadonin taivaalliset sotajoukot, jotka niiden komentajat olivat lähettäneet toimittamaan, mitä ikinä heidän rakastettu Hallitsijansa tahtoisi. Tähän mahtavaan armeijakuntaan kuului kaksitoista serafilegioonaa ja samassa suhteessa kaikkia muita universumin älyllisiä olentoja. Ja Jeesuksen ensimmäinen eristyneisyydessä tekemä suuri päätös koski sitä, turvautuisiko hän näiden voimallisten persoonallisuuksien apuun Urantialla tapahtuvaa julkista toimintaansa koskevan ja kohta alkavan ohjelman yhteydessä vai jättäisikö hän sen tekemättä.

Jeesus päätti, että hän ei turvautuisi yhdenkään tähän valtavaan joukkokuntaan kuuluvan persoonallisuuden apuun, ellei kävisi selvästi ilmi, että sellainen olisi hänen Isänsä tahto. Tästä yleisluontoisesta päätöksestä huolimatta tämä valtava joukkokunta jäi hänen luokseen koko hänen maisen elämänsä päätösjakson ajaksi ja oli aina valmiina noudattamaan Hallitsijansa vähäisintäkin tahdon ilmausta. Vaikkei Jeesus ihmissilmillään näitä hänen lähellä pysytteleviä persoonallisuuksia kaiken aikaa nähnyt, hänen seurassaan oleva Personoitu Suuntaaja sen sijaan näki heidät koko ajan ja kykeni pitämään heihin yhteyttä, jokaiseen heistä.

Ennen kuin Jeesus astui alas kukkuloilta neljäkymmenen päivän eristyneisyydestään, hän asetti tämän häntä palvelemaan asettuneen universumipersonoallisuuksien armeijan vastikään

human heart by two opposing courses of conduct:

136:4.12 (1515.6) 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

136:4.13 (1515.7) 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

136:4.14 (1515.8) Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. THE FIRST GREAT DECISION

136:5.1 (1516.1) On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

136:5.2 (1516.2) Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

136:5.3 (1516.3) Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized

Personoidun Suuntaajansa välittömään komentoon, ja nämä valitut persoonallisuudet universumin älyllisten olentojen jokaisesta jakautumasta toimivat kuuliaisesti ja kunnioittavasti tämän korotetun ja kokeneen Personoidun Salaperäisen Opastajan viisaassa ohjauksessa Urantian ajanlaskun mukaan yli neljän vuoden ajan. Ottaessaan komentoonsa tämän mahtavan joukkokunnan Suuntaaja, joka kerran oli ollut olemuksellinen osa Paratiisin-Isää, vakuutti Jeesukselle, ettei näille ihmisen yläpuolista tasoa oleville voimille annettaisi missään tapauksessa lupaa palvella tai tuoda itseään julki hänen maisen elämänuransa yhteydessä tai sen hyväksi, ellei osoittautuisi Isän sellaista väliintuloa tahtovan. Näin Jeesus yhdellä suurella päätöksellä riisti vapaaehtoisesti itseltään mahdollisuuden turvautua yli-inhimilliseltä tasolta saatavaan apuun kaikissa asioissa, jotka liittyivät hänen kuolevaisena elämänsä elämänvaiheen jäljellä olevaan osaan, ellei Isä sattuisi hänestä riippumatta päättämään, että hän osallistuu johonkin tiettyyn Pojan maisen toiminnan tapahtumaan tai välinäytökseen.

Ottaessaan vastaan tämän Kristus Mikaelia palvelemaan varautuneiden universumiarmeijoiden komentajuuden Personoitu Suuntaaja näki paljon vaivaa osoittaakseen Jeesukselle, että vaikka tällaista universumiluotujen joukkokuntaa voitaisiinkin avaruustoimintojen osalta rajoittaa heidän Luojansa antamin valtuuksin, tällaiset rajoitukset eivät kuitenkaan vaikuttaisi heidän ajassa tapahtuvaan toimintaansa. Ja tämä rajoitus liittyi siihen tosiasiaan, että sitten kun Suuntaajat kerran on personoitu, he ovat ei-ajallisia olentoja. Näin Jeesusta muistutettiin siitä, että vaikka Suuntaajan komentoon asetettujen elävien, älyllisten olentojen valvonta olisi täysimääräistä ja täydellistä kaikissa asioissa, jotka liittyivät avaruuteen, yhtä täydellisiä rajoituksia ei voitaisi määrätä ajan suhteen. Suuntaaja sanoi: "Minä tulen, kuten olet määrännyt, estämään tämän universumin älyllisistä olennoista koostuvan palveluvalmiudessa olevan armeijan käytön tavalla, joka liittyisi maisen elämänuraasi, niitä tapauksia lukuun ottamatta, jolloin Paratiisin-Isä käskää minun irrottaa käyttöön näitä voimia, jotta hänen jumalallinen tahtonsa päätöksesi mukaan pääsisi toteutumaan, ja lisäksi sellaisissa tapauksissa, jolloin sinä mahdollisesti teet jumalallis-inhimillisen tahtosi mukaisesti jonkin ratkaisun tai teon, joka edellyttää poikkeamisia maan päällä ajan suhteen vallitsevasta luonnollisesta järjestyksestä. Kaikissa tällaisissa tapauksissa olen voimaton, ja avuttomia ovat ne luomasi olennot, jotka ovat kokoontuneet tänne voimansa täyteydessä ja voimansa yhdistäen. Jos yhdistyneillä olemuksillasi jolloinkin on tällaisia toiveita, nämä päätöksesi mukaiset määräykset pannaan toimeen viivytyksettä. Kaikissa tällaisissa

Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

^{136:5.4 (1516.4)} In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit

asioissa toivomuksesi aiheuttaa ajan lyhenemisen, ja mikä oli hankkeissa, on jo olemassa. Minun komentopiirissäni tässä on kysymys täysimmästä mahdollisesta rajoituksesta, joka potentiaaliseen suvereenisuuteesi on kohdistettavissa. Omassa tietoisuudessani aika on ei-olemassaolevaa, enkä sen vuoksi voi rajoittaa luotujasi missään sellaisessa, joka liittyy aikaan.”

Tällä tavoin Jeesus sai tietää, miten hänen päätöksensä siitä, että hän vielä jatkaisi elämäänsä ihmisenä ihmisten joukossa, toteutuisi käytännössä. Hän oli yhdellä ainoalla päätöksellä estänyt kaikkia palvelukseen valmiita, älyllisten olentojen eri ryhmistä koottuja universumiarmeijoita osallistumasta hänen kohta alkavaan julkiseen toimintaansa, paitsi asioissa, joissa ei ollut kysymys muusta kuin ajasta. Sanotusta käynee selville, että jokaisessa Jeesuksen hoivatyöhön liittyneessä kenties yliluonnollisessa tai niin sanotusti ihmisen mahdollisuudet ylittäneessä sivuilmiössä olikin kysymys vain ja yksinomaan aikatekijän eliminoimisesta, ellei sitten taivaassa oleva Isä nimenomaan toisin määrännyt. Mikään ihmeteko, laupeudentyö, tai mikä tahansa muu mahdollinen tapahtuma, joka tuli julki Jeesuksen jäljellä olleiden maisten ponnistusten yhteydessä, ei mitenkään voinut olla luonteeltaan eikä olemukseltaan teko, joka olisi ylittänyt säädetyt ja Urantialla elävän ihmisen olosuhteisiin säännön mukaan vaikuttavat luonnonlait, paitsi tässä erikseen mainitussa aikakysymyksessä. Mitään rajoituksia ei tietenkään voitaisi panna ”Isän tahdon” ilmenemisille. Aikatekijän eliminoituminen sellaisessa yhteydessä, että tämä universumin potentiaalinen Hallitsija oli tuonut julki jotakin, mitä hän halusi, oli vältettävissä vain sillä, että tämä Jumala-ihminen suoraan ja yksiselitteisesti toi esille tahtonsa, jonka mukaan aikaa, sellaisena kuin se liittyi kysymyksessä olevaan tekoon tai tapahtumaan, ei tulisi lyhentää eikä eliminoida. Jeesuksen oli pysyttävä alituisesti aikatietoisena kyetäkseen estämään selvien aikatekijästä johtuvien ihmeiden ilmaantumisen. Jokainen tämän Luoja-Pojan taholla aikatietoisuudessa ilmennyt katkos siinä yhteydessä, kun hänen mielessään oli jotakin, jota hän määrätietoisesti halusi, merkitsi samaa kuin hänen mielessään siinnee asian todeksitulo, ja se tapahtui ilman aikatekijän väliintuloa.

Mikaeliin liittyneen Personoidun Suuntaajan valvovan kontrollin ansiosta hänen oli mahdollista rajoittaa omat maiset toimintansa täydellisesti siltä osin kuin kysymys oli avaruudesta, mutta Ihmisen Pojan ei ollut samalla tavoin mahdollista rajoittaa uutta maista statustaan Nebadonin potentiaalisenä Hallitsijana siltä osin kuin kysymys oli ajasta. Ja tällainen oli Jeesus Nasaretilaisen aktuaalinen status, kun hän otti seuraavan

your creatures in anything related thereto.”

136:5.5 (1517.1) Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of “the Father's will.” The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

136:5.6 (1517.2) Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

askeleen aloittaakseen julkisen toimintansa Urantialla.

6. TOINEN PÄÄTÖS

Nyt kun Jeesus oli ratkaissut, mikä olisi hänen toimintaperiaatteensa luomiensa älyllisten olentojen kaikkiin luokkiin kuuluviin kaikkiin persoonallisuuksiin nähden niin pitkälle kuin sellaisesta päättäminen oli hänen uuteen jumalallisuusstatukseensa luontaisesti kuuluvan potentiaalin huomioon ottaen mahdollista, Jeesus kääntyi ajattelemaan itseään. Mitä hän tekisi — hän, joka nyt oli kaikkien tässä universumissa esiintyvien olevaisten ja olentojen täysin itsensä tiedostava luoja — näillä luojan oikeuksillaan niissä esiin nousevissa elämäntilanteissa, jotka olisivat hänen edessään, heti kun hän palaisi Galileaan jatkamaan työtään ihmisten parissa? Itse asiassa tämä ongelma oli noussut voimallisesti esiin jo siinä ja silloin, kun hän vielä oli yksinäisillä kukkuloilla, missä hänen ongelmakseen nousi ruoan hankkiminen. Yksinäisyydessä mietiskellen vietetyn ajan kolmantena päivänä hänen ihmisruumiinsa alkoi tuntea nälkää. Olisiko hänen lähdeittävä hankkimaan ruokaa, kuten kuka hyvänsä tavallinen ihminen tekisi, vai mitä jos hän vain käyttäisi normaaleja luovia kykyjään ja tuottaisi sopivaa ruumiinravintoa mukavasti käden ulottuville? Ja tämä Mestarin tekemä suuri päätös on kuvailtu teille kiusauksena — vihollisten muka esittämänä haasteena, että hän ”käskisi näiden kivien muuttua leiviksi”.

Näin Jeesus teki ratkaisunsa taas uudesta ja johdonmukaisesta toimintaperiaatteesta koko hänen jäljellä olevaa maan päällä suorittamaansa toimintaa ajatellen. Kun kysymys olisi hänen henkilökohtaisista tarpeistaan ja ylipäätään myös hänen suhteistaan muihin persoonallisuuksiin, niiden osalta hän teki nyt tietoisin valinnan, jonka mukaan hän noudattaisi tietä, joka kuuluu normaaliin maalliseen olemassaoloon; hän teki yksiselitteisen päätöksen olla noudattamatta toimintaperiaatetta, joka merkitsisi hänen itsensä asettamien luonnonlakien ylittämistä, rikkomista tai niille väkivallan tekemistä. Mutta hän ei voinut luvata itselleen, kuten hänen Personoitu Suuntaajansa jo oli häntä varoittanutkin, etteikö näitä luonnonlakeja saatettaisi tietyissä ajateltavissa olevissa olosuhteissa suuresti nopeuttaa. Jeesus päätti, että hänen elämäntyönsä tulisi periaatteessa järjestymään ja sujumaan luonnonlakien mukaan ja sopusoinnussa olemassa olevan yhteiskuntaorganisaation kanssa. Tällaisen elämänohjelman valitessaan Mestari teki itse asiassa päätöksen pidättyä ihmeiden ja tunnustekojen tekemisestä. Ja taas hän teki päätöksen ”Isän tahdon” hyväksi; jälleen hän

6. THE SECOND DECISION

^{136:6.1 (1517.3)} Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he “command that these stones become loaves of bread.”

^{136:6.2 (1518.1)} Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of “the Father’s will”; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

luovutti kaiken Paratiisin-Isänsä käsiin.

Jeesuksen ihmisolemus saneli, että hänen ensimmäinen velvollisuutensa oli itsensä säilyttäminen; se on ajallisuuden ja avaruuden maailmoissa elävän luonnollisen ihmisen normaali suhtautumistapa ja on sen vuoksi Urantian kuolevaisen oikeutettu reaktio. Mutta Jeesus ei ollut kiinnostunut pelkästään tästä maailmasta ja sen luoduista, vaan hän eli elämän, jonka tarkoituksena oli opettaa ja innostaa kokonaisen laajalle ulottuvan universumin moninaisia luotuja.

Jo ennen kasteessaan kokemaansa valaistumista Jeesus oli elänyt elämäänsä taivaallisen Isänsä tahtoa ja opastusta kaikessa viimeiseen asti noudattaen. Hän teki ponnekkaan päätöksen osoittaa edelleenkin tällaista ehdotonta kuolevaisen olennon luottavaisuutta Isän tahtoa kohtaan. Hän aikoi seurata luonnonvastaista kurssia: Hän päätti, ettei hänen tavoitteenaan olisi itsensä säilyttäminen. Hän päätti pitää edelleenkin kiinni periaatteesta, jonka mukaan hän kieltäytyi puolustamasta itseään. Hän puki johtopäätöksensä niiksi pyhien kirjoitusten sanoiksi, jotka olivat tuttuja hänen ihmismielelleen: "Ei ihminen elä yksin leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee." Päätyessään tällaiseen ratkaisuun nälkänä ilmenevän fyysisen puolensa ruokahalun osalta Ihmisen Poika toi julki lopullisen kantansa kaikkiin muihin lihallisiin tarpeisiin ja ihmisolemuksen luonnollisiin herätteisiin.

Ihmisen yläpuolella olevalle tasolle kuuluvaa valtaansa hän saattaisi kenties käyttää muiden hyväksi, muttei milloinkaan itsensä hyväksi. Hän noudatti tätä toimintaperiaatetta johdonmukaisesti loppuun saakka, sillä hänestä sanottiin ivallisesti: "Muita hän kyllä pelasti, mutta itseäänpä ei pelastamaan kykenekään." Koska hän ei tahtonut.

Juutalaiset odottivat Messiasta, joka tekisi vielä Mooseksenkin tekemiä ihmetekoja suurempia ihmeitä; Mooseksestahan tiedettiin kertoa, että hän oli autiomaassa saanut veden pulpuamaan kalliosta ja erämaassa ruokkinut mannalla heidän esi-isäänsä. Jeesus tiesi, minkäläatuista Messiasta hänen maanmiehensä odottivat, ja hänellä oli kaikki kyvyt ja kaikki oikeudet täyttää heidän hurjimmatkin odotuksensa, mutta hän päätti, ettei tällainen voimaa ja kunniaa uhoava suurisuuntainen ohjelma olisi hänen ohjelmansa. Jeesus piti tuollaista toimintalinjaa, joka olisi tiennyt odotettujen ihmetekojen tekemistä, paluuna muinaisiin aikoihin, joille olivat ominaisia mistään tietämätön taikuus ja sivistymättömien poppamiesten viheliäiset puuhastelut. Luotujensa pelastukseksi hän saattaisi mahdollisesti nopeuttaa luonnonlain toimintaa, mutta että hän omaksi hyödykseen tai kanssaihmisissään pelonsekaista kunnioitusta

136:6.3 (1518.2) Jesus' human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

136:6.4 (1518.3) Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father's will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: "Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God." In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of human nature.

136:6.5 (1518.4) His superhuman power he might possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: "He saved others; himself he cannot save" — because he would not.

136:6.6 (1518.5) The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

herättääkseen rikkoisi omia lakejaan, sellaista hän ei tekisi. Ja Mestarin päätös oli peruuttamaton.

Jeesus murehti kansansa puolesta. Hän ymmärsi varsin hyvin, miten heidät oli johdettu odottamaan tulevaa Messiasta, aikaa, jolloin "maa tuottaisi antimiaan kymmentuhatkertaisesti ja yhdessä viinipuussa olisi tuhat oksaa ja jokainen oksa kantaisi tuhatta rypäleterttua ja jokainen terttu sisältäisi tuhat rypälettä ja jokainen rypäle antaisi kannullisen viiniä." Juutalaiset uskoivat Messiaan tuovan tullessaan satumaisen ylenpalttisuuden aikakauden. Heprealaisia oli pitkään ruokittu ihmeistä kertovin perimätiedoin ja ihmetekojen värittämin legendoin.

Hän ei ollut Messias, joka tulisi lisäämään leivän ja viinin määrän moninkertaiseksi. Hän ei tullut huolehtimaan pelkästään ajallisista tarpeista, vaan hän tuli ilmoittamaan taivaassa olevasta Isästään maan päällä oleville lapsilleen, ja samalla hän koetti johdattaa maiset lapsensa tulemaan mukaansa vilpittömään yritykseen elää elämänsä näin, että täyttää taivaassa olevan Isän tahdon.

Tällä päätöksellään Jeesus Nasaretilainen teki tilannetta seuraavalle universumille selväksi, mikä mielettömyys ja synty kätkeytyy siihen, että käyttää jumalallisia lahjojaan ja Jumalalta saamiaan kykyjä väärin oman persoonansa korostamiseen tai puhtaasti itsekkääseen voitonpyyntiin ja kunniantavoitteluun. Se juuri oli Luciferin ja Caligastian synty.

Tämä Jeesuksen tekemä suuri päätös kuvastaa dramaattisella tavalla sitä totuutta, etteivät itsekäs tyydytyksentavoittelu ja aistillinen nautiskelu yksinään ja sinänsä kykene tuottamaan kehittyville ihmisolennoille onnea. Kuolevaisten olemassaoloon kuuluu korkeampiakin arvoja — älyllisiin saavutuksiin yltäminen ja hengellisiin tuloksiin pääseminen —, jotka menevät kauas ihmisen puhtaasti fyysisten tarpeiden ja halujen välttämättömän tyydyttämisen yli. Ihmisen luonnolta saaman varustuksen osana olevat lahjakkuus ja kyvykyys tulisi omistaa etupäässä hänen korkeampien mielen ja hengen kykyjensä kehittämiseen ja jalontamiseen.

Näin Jeesus paljasti universuminsa luoduille uutta ja parempaa tietä merkitsevän menetelmän, elämiseen kätkeytyvät korkeammat moraaliset arvot ja avaruuden maailmoissa esiintyvään evolutionaariseen ihmisolemassaoloon sisältyvät syvemmät hengellisen tyydytyksen lähteet.

7. KOLMAS PÄÄTÖS

Tehtyään päätöksensä sellaisista asioista kuin ravinto ja fyysinen huolenpito hänen aineellisen ruumiinsa tarpeista sekä huoli omasta ja tovereidensa terveydestä, jäljellä oli vielä muita

136:6.7 (1518.6) Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when "the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine." The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

136:6.8 (1519.1) He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

136:6.9 (1519.2) In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

136:6.10 (1519.3) This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

136:6.11 (1519.4) Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. THE THIRD DECISION

136:7.1 (1519.5) Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministration to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there

ratkaisua vaativia ongelmia. Miten hän suhtautuisi joutuessaan henkilökohtaiseen vaaraan? Hän päätti noudattaa normaalia varovaisuutta oman ihmispersoonansa turvallisuuden suhteen ja suorittaa tärkevät varotoimenpiteet estääkseen lihallisessa hahmossa elämänsä elämänvaiheen ennenaikaisen päättymisen mutta kieltäytyä kaikenlaisesta yli-inhimillisestä väliintulosta, sitten kun hänen lihallista elämänsä uhkaava kriisi tulisi. Tätä päätöstä muovatessaan Jeesus istui puun varjossa kallionkielekkeellä, syvä jyrkänne suoraan edessään. Hän oli täysin tietoinen siitä, että hän voisi heittäytyä kielekkeeltä alas tyhjyyteen ilman että hänelle voisi tapahtua mitään, mikä häntä vahingoittaisi, mikäli hän kumoaisi ensimmäisen suuren päätöksensä olla kutsumatta taivaan älyllisiä olentojaan puuttumaan hänen Urantialla suorittamaansa elämäntyöhön, ja mikäli hän julistaisi mitättömäksi toisen päätöksensä, jossa oli kysymys hänen suhtautumisestaan itsensä säilyttämiseen.

Jeesus tiesi maanmiestensä odottavan Messiasta, joka olisi luonnonlakien yläpuolella. Syvälle hänen mieleensä oli syöpynyt tämä tekstikohta: "Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaan. Sillä hän on paneva enkelinsä huolehtimaan sinusta, varjelemaan sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillään, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi." Tämäntapainen vapauksien ottaminen, tällainen hänen Isänsä säättämien painovoimalakien uhmaaminen, olisiko sellainen oikeutettua siinä tapauksessa, että hän sillä keinoin suojelisi itseään mahdolliselta vahingoittumiselta tai mahdollisesti jopa voitaisi väärin opetetun ja hämmentyneen kansansa luottamuksen? Mutta tällainen toimintalinja, miten oivallisesti se merkkiä odottavia juutalaisia tyydyttäisikin, ei olisi ilmoitus hänen Isästään, vaan kyseenalaista leikkelyä voimassa olevilla universumien universumin laeilla.

Tämän kaiken ymmärtäessänne ja tietäessänne, että Mestari oman käyttäytymisensä osalta kieltäytyi toimimasta säättämäänsä luonnonlakeja uhmaten, tiedätte myös varmaksi, ettei hän koskaan kävellyt veden päällä eikä tehnyt mitään muutakaan, joka olisi loukannut hänen säättämäänsä, maailman hallitsemista koskevaa aineellista järjestystä; se tietenkin aina mielessä pitäen, ettei vielä ollut keksitty tapaa, jolla hän olisi voinut kokonaan vapautua siitä puutteesta, että hän ei Personoidun Suuntaajan toimivaltaan siirrettyjen asioiden yhteydessä kyennyt kontrolloimaan aikatekijää.

Koko maisen elämänsä ajan Jeesus oli johdonmukaisen uskollinen tälle päätökselleen. Fariseukset saivat irvailen kehottaa häntä antamaan merkin, sivustakatsojat saivat Pääkallonpaikalla haastaa häntä astumaan alas ristiltä, mutta hän pysyi lujasti päätöksessä, jonka hän nyt puheena olevana hetkenä kukkulan

remaining yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

136:7.2 (1519.6) Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone." Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

136:7.3 (1519.7) Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

136:7.4 (1520.1) Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

rinteellä teki.

8. NELJÄS PÄÄTÖS

Seuraavassa suuressa ongelmassa, jonka kanssa tämä Jumala-ihminen painiskeli ja jonka hän kohta ratkaisi taivaassa olevan Isän tahdon mukaisesti, oli kysymys siitä, tulisiko hänen kanssaihmistensä huomion herättämiseen ja heidän kannatuksensa saamiseen käyttää joitakin omia yli-inhimillisiä kykyjään vaiko ei. Pitäisikö hänen jollakin tavoin turvautua universumivaltuuksiinsa sen haikailun tyydyttämiseksi, jota juutalaiset osoittivat näyttävyyttä ja ihmeellisyyttä kohtaan? Hän päätti, ettei hänen pidä niin tehdä. Hän päätyi sellaisen menettelytapaperiaatteen kannalle, joka sulki pois kaikki mainitunlaiset menettelyt keinona tuoda tehtävänsä ihmisten tietoisuuteen. Ja hän noudatti johdonmukaisesti tätä suurta päätöstä. Jopa silloin kun hän salli lukuisten aikaa lyhentävien laupeudenpalvelusten tulla julki, hän miltei poikkeuksetta kehotti parantavan hoivansa kohteita olemaan kertomatta kenellekään hyödykseen tulleesta edusta. Ja aina hän torjui vihamiestensä ivallisen haasteen, kun nämä sanomalla "anna meille merkki" vaativat häntä todistamaan ja osoittamaan jumalallisuutensa.

Suurta viisautta osoittaen Jeesus näki ennakkolta, että tunnustekojen ja ihmeiden tekeminen saisi aikaan vain ulkokohtaista uskollisuutta sikäli, että sellainen herättäisi aineellisessa mielessä suurta pelkoa; sellaiset esitykset eivät ilmoittaisi Jumalasta eivätkä pelastaisi ihmisiä. Hän kieltäytyi ryhtymästä pelkäksi ihmeidentekijäksi. Hän päätti, että hän syventyisi vain yhteen ainoaan tehtävään: taivaan valtakunnan perustamiseen.

Koko tämän suurimerkityksisen dialogin ajan, jolloin Jeesus kävi vuoropuhelua itsensä kanssa, läsnä oli kyselevä ja lähes epäileväinen inhimillinen elementti, sillä Jeesus oli ihminen yhtä hyvin kuin Jumala. Ilmeistähän oli, etteivät juutalaiset ottaisi häntä koskaan vastaan Messiaana, ellei hän tekisi ihmeitä. Sitä paitsi, jos hän suostuisi tekemään vaikka vain yhdenkin luonnonvastaisen teon, silloin ihmismieli tietäisi sen tapahtuneen kiistatta jumalallisen mielen mukaan. Olisiko sopusoinnussa "Isän tahdon" kanssa, että jumalallinen mieli antaisi tämän verran myöten ihmismielen epäileväsyydelle? Jeesus päätteli, että se ei sitä olisi, ja esitti Personoidun Suuntaajan läsnäolon riittäväksi todisteeksi jumaluudesta kumppanuudessa ihmisyyden kanssa.

Jeesus oli matkustellut paljon; hän muisti Rooman, Aleksandrian ja Damaskoksen. Hän tunsi maailmassa vallitsevat menettelytavat —

8. THE FOURTH DECISION

^{136:8.1 (1520.2)} The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to "show us a sign" in proof and demonstration of his divinity.

^{136:8.2 (1520.3)} Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

^{136:8.3 (1520.4)} Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with "the Father's will" for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

^{136:8.4 (1520.5)} Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their

sen, miten ihmiset kompromisseja tekemällä ja diplomatiaa harjoittamalla pääsivät politiikassa ja kaupankäynnissä tavoitteisiinsa. Käyttäisikö hän tätä tietoa edistääkseen asiaa, jonka vuoksi hän oli maan päälle tullut? Ei! Hän päätti valtakuntaa perustessaan olla myöskään tekemättä mitään kompromisseja tämän maailman viisauden ja varallisuuden suoman vaikutusvallan kanssa. Jälleen kerran hän päätti luottaa yksinomaan Isän tahtoon.

Jeesus oli täysin tietoinen oikoteistä, jotka olivat avoinna sellaiselle, jolla oli hänen valtaoikeutensa. Hän tiesi monta tapaa, joilla hänen oman kansansa ja koko maailman huomio saataisiin välittömästi kohdistumaan häneen. Jerusalemissa vietettäisiin kohta pääsiäistä, ja kaupunki olisi tungokseen asti täynnä vierailijoita. Hän voisi nousta temppelin harjalle ja kävellä ilmassa ällistyksen vallassa olevan kansanpaljouden edessä. Sellainen olisi heidän odottamansa Messias. Mutta myöhemmin hän tuottaisi heille pettymyksen, sillä hän ei ollut tullut nostamaan Daavidin valtaistuinta taas pystyyn. Ja hän tiesi, miten tulokseton Caligastian noudattama menetelmä oli, joka merkitsi yritystä ohittaa se luonnollinen, hidas ja varma tapa, jolla jumalallinen tarkoitusperä toteutetaan. Ja taas Ihmisen Poika kumarsi kuuliaisena sille, mikä on Isän tie, Isän tahto.

Jeesus päätti perustaa taivaan valtakunnan ihmiskunnan sydämiin luonnonmukaisin, tavallisin, vaikein ja vaivalloisin menetelmin, täsmälleen sellaisin menettelytavoin, jollaisia hänen maisten lastensa pitää tämän taivaan valtakunnan laajenemisen ja edistymisen hyväksi työskennellessään myöhemmin noudattaa. Sillä Ihmisen Poika tiesi hyvin, että ”vasta monen koettelemuksen kautta monikin kaikkien aikakausien lapsista valtakuntaan astuisi.” Jeesus oli nyt käymässä läpi sitä suurta koetusta, jonka sivistynyt ihminen joutuu läpikäymään, kun hänellä on valtaa ja hän kuitenkin lujasti kieltäytyy käyttämästä sitä puhtaasti itsekkäiden tai henkilökohtaisten tarkoituserien hyväksi.

Tarkastellessanne Ihmisen Pojan elämää ja kokemusta, teidän olisi aina pidettävä mielessä, että Jumalan Poika oli ruumiillistunut olento, jolla oli ensimmäisen vuosisadan ihmisen mieli, ei suinkaan kahdenkymmenennen tai minkään muunkaan vuosisadan kuolevaisen mieli. Näin sanoessamme tarkoitamme välittää sen ajatuksen, että Jeesuksen inhimilliset kyvyt oli saatu luonnollista tietä. Hän oli oman aikansa perintö- ja ympäristötekijöiden ynnä saamansa opetuksen ja koulutuksen tuote. Hänen ihmisyytensä oli aitoa, luonnollista, kokonaan peräisin tuon ajan ja sukupolven aktuaalista älyllistä statusta ja sosiaalisia ja taloudellisia olosuhteita edeltäneistä vaiheista ja mainittujen tilanteiden ja olosuhteiden kasvattama. Vaikka

ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

136:8.5 (1520.6) Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

136:8.6 (1521.1) Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be “through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom.” Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

136:8.7 (1521.2) In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the

tämän Jumala-ihmisen kokemukseen aina kuuluiikin mahdollisuus, että jumalallinen mieli nousisi ihmisälyn yläpuolelle, siitä huolimatta hänen ihmismielensä toimiessa, ja niin kuin se toimi, se toki toimi niin kuin tapasi tehdä varsinainenkin kuolevaisen mieli tuon ajan ihmisen ympäristön tarjoamissa olosuhteissa.

Jeesus toi valtavan universuminsa kaikkien maailmojen nähtäville, miten mieletöntä oli luoda keinotekoisia tilanteita vain, jotta osoittaisi omaavansa rajoittamatonta valtaa tai päästäisi poikkeuksellisen mahtinsa vapaasti valloilleen tarkoituksenaan moraalisten arvojen kohottaminen ja hengellisen edistyksen vauhdittaminen. Jeesus päätti, ettei hän sallisi käyttää sitä tehtävää, jonka vuoksi hän maan päällä oli, makkabealaisten hallituskauden tuottaman pettymyksen toistamiseen. Hän ei suostunut käyttämään jumalallisia attribuuttejaan väärin sellaiseen tarkoitukseen, että hän olisi niiden avulla hankkinut ansaitsematonta kansansuosiota tai saavuttanut poliittista vaikutusvaltaa. Hän ei suostuisi muuntamaan jumalallista ja luovaa energiaa kansalliseksi mahdiksi tai kansainväliseksi vaikutusvallaksi. Jeesus Nasaretilainen ei suostunut tekemään myönnytyksiä pahalle, saati tekemään sopimusta synnin kanssa. Mestari asetti uskollisuutensa Isän tahtoa kohtaan voitonriemuisesti jokaisen muun maisen ja ajallisen näkökohdan yläpuolelle.

9. VIIDES PÄÄTÖS

Ratkaistuaan sellaiset periaatekysymykset, jotka liittyivät hänen omakohtaisiin asenteisiinsa luonnonlakia ja hengellistä valtaa kohtaan, hän kiinnitti huomionsa Jumalan valtakuntaa julistettaessa ja sitä perustettaessa käytettävien menettelytapojen valintaan. Johannes oli tämän työn jo pannut alulle; millä tavoin hän voisi jatkaa tätä sanomaa? Millä tavoin hänen pitäisi ottaa vastatakseen Johanneksen tehtävästä? Miten hänen pitäisi organisoida seuraajansa, jotta näiden toiminta olisi tehokasta ja yhteistyö järkevää? Jeesus oli nyt lähestymässä sitä lopullista päätöstä, joka estäisi häntä enää pitämästä itseään juutalaisena Messiaana, ainakaan sellaisena Messiaana, jollaiseksi tämä kansan parissa tuohon aikaan miellettiin.

Juutalaiset näkivät mielessään vapahtajan, joka saapuisi ihmeidentekijän mahteineen lyömään maahan Israelin viholliset ja asettamaan puutteesta ja sorrosta vapautetut juutalaiset maailman valtiaksi. Jeesus tiesi, ettei tämä toive koskaan toteutuisi. Hän tiesi, että taivaan valtakunnan kohdalla kysymys oli siitä, että paha syöstään ihmissydämissä vallasta, ja että se oli puhtaasti hengellisyyttä koskeva asia. Hän punnitsi ajatuksissaan, miten viisasta olisi

human intellect, nonetheless, when, and as, his human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

^{136:8.8 (1521.3)} Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with *evil*, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. THE FIFTH DECISION

^{136:9.1 (1521.4)} Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

^{136:9.2 (1522.1)} The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling

hengellisen valtakunnan alkamisen merkiksi järjestää loistava ja häikäisevä voimannäyte — ja tällainen toimintalinja olisi ollut luullinen ja kuulunut täysin Mikaelin toimivallan piiriin —, mutta hän tyystin torjui tällaiset kaavailut. Hän ei tekisi myönnytyksiä Caligastian vallankumouksellisille menettelytavoille. Hän oli voittanut maailman potentiaalisesti sillä, että hän alistui Isän tahtoon, ja hän aikoi päättää työnsä niin kuin hän sen oli aloittanutkin, ja tehdä sen Ihmisen Poikana.

Pystytte tuskin kuvittelemaan, mitä Urantialla olisi tapahtunut, jos tämä Jumala-ihminen, joka potentiaalin osalta piti tuolloin hallussaan kaikkea valtaa taivaassa ja maan päällä, olisi aikanaan päättänyt kääriä auki suvereenisuuden sotalipun ja järjestää ihmeidentekijäpataljoonansa taistelujärjestykseen! Mutta hän ei tekisi myönnytyksiä. Hän ei palvelisi pahaa, niin kuin muka sellaisesta saattaisi kehkeytyä jumalanpalvontaa. Hän pitäytyisi siihen, mikä on Isän tahto. Hän julistaisi tilannetta seuraavalle universumille: "Teidän tulee palvoa Herraa, teidän Jumalaanne, ja vain häntä teidän tulee palvella."

Kun päivät kuluivat, Jeesus tajusi aina vain selkeämmin, minkälainen totuuden julkittuja hänestä olisi tuleva. Hän näki, ettei Jumalan tie olisi helppo tie. Hän alkoi käsittää, että hänen ihmisen kokemuksensa loppuajan malja voisi mahdollisesti olla katkera, mutta hän päätti juoda sen.

Nyt myös hänen ihmismielensä sanoo hyvästit Daavidin valtaistuimelle. Askel askeleelta tämä ihmismieli seuraa jumalallisen mielen kulkua. Ihmismieli asettaa yhä kysymyksiä, mutta nyt se poikkeuksetta hyväksyy jumalalliset vastaukset lopullisiksi päätöksiksi tässä elämässä, jossa yhdistyvät niin se, että hän elää ihmisenä tässä maailmassa, kuin se, että hän kaiken aikaa varauksetta alistuu noudattamaan Isän ikuista ja jumalallista tahtoa.

Rooma oli läntisen maailman valtiatar. Ihmisen Poika, tuona hetkenä eristyneisyydessä ja näitä suurimerkityksisiä päätöksiä tekemässä, taivaan sotajoukot komennossaan, edusti juutalaisten viimeistä mahdollisuutta päästä maailman herruuteen. Mutta tämä tästä maailmasta syntynyt juutalainen, jonka hallussa oli näin valtava viisaus ja voima, ei suostunut käyttämään universumiavujaan sen paremmin itsensä suureksi tekemiseen kuin kansansa valtaistuimelle nostamiseenkaan. Hän näki niin sanotusti "tämän maailman valtakunnat", ja hänellä oli valta valloittaa ne. Edentian Kaikkein Korkeimmat olivat luovuttaneet kaikki nämä valtuudet hänen käsiinsä, mutta hän ei halunnut niitä. Tämän maailman valtakunnat olivat liian vähäpätöisiä kiinnostaakseen kokonaisen universumin Luoja ja Hallitsijaa. Hänellä oli vain yksi tavoite: Jumalan tekeminen entistä

display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

136:9.3 (1522.2) You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, "You shall worship the Lord your God and him only shall you serve."

136:9.4 (1522.3) As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

136:9.5 (1522.4) Even his human mind is saying goodbye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

136:9.6 (1522.5) Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, "the kingdoms of this world," and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

tunnetummaksi ihmisten keskuudessa, valtakunnan perustaminen, eli se, että taivaallinen Isä hallitsisi ihmiskunnan sydämissä.

Ajatus taistelusta, riitelystä ja teurastuksesta tuntui Jeesuksesta etoalta; missään sellaisessa hän ei halunnut olla mukana. Hän tahtoi esiintyä maan päällä Rauhan Ruhtinaana tehdäkseen tunnetuksi rakkauden Jumalaa. Ennen kastettaan hän oli taas kerran torjunut seloottien esittämän tarjouksen, jonka mukaan hänen olisi pitänyt johtaa heidät kapinaan roomalaisia sortajia vastaan. Ja nyt hän teki lopullisen päätöksensä niiden kirjoitusten osalta, jotka hänen äitinsä oli hänelle opettanut, sellaisten kuin: "Herra lausui minulle: 'Sinä olet minun Poikani; tänä päivänä minä sinut synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä ne muserrat; niin kuin saviastian sinä ne isket pirstaleiksi.'"

Jeesus Nasaretilainen päätteli, etteivät tällaiset tekstikohdat viitanneet häneen. Lopulta ja lopullisesti Ihmisen Pojan ihmismieli sysäsi täysin syrjään kaikki nämä Messiaaseen liittyneet vaikeudet ja ristiriitaisuudet: heprealaiskirjoitukset, vanhempien antaman opetuksen, hashenin opetukset, juutalaisten odotukset ja ihmisperäiset kunnianhimoiset kaipaukset. Hän teki lopullisen ja peruuttamattoman päätöksen omasta toimintalinjastaan. Hän palasi Galileaan ja ryhtyisi melua pitämättä julistamaan valtakuntaa ja luottaisi siihen, että hänen Isänsä (Personoitu Suuntaaja) päivä päivältä rakentaisi toiminnan yksityiskohdat.

Näillä päätöksillään Jeesus näytti arvokasta esimerkkiä koko valtavan universuminsa jokaisen maailman jokaiselle ihmiselle, kun hän kieltäytyi soveltamasta aineellisia koettimia hengellisten ongelmien koettelemiseen ja kun hän kieltäytyi osoittamasta ylimielistä uhmaa luonnonlakeja kohtaan. Ja hän näytti innoittavaa esimerkkiä universumilojaalisuudesta ja moraalisesta suuruudesta kieltäytyessään ottamasta käsiinsä ajallista valtaa hengellisen kunnian esinäytöksenä.

Jos Ihmisen Pojalla oli kasteensa jälkeen kukkuloille noustessaan joitakin epäilyksiä tehtävästään ja sen luonteesta, mitään epäilyksiä hänellä ei enää ollut, kun hän palasi tovereidensa luokse eristyneisyydessä ja päätöksiä tehden vietettyjen neljäkymmenen päivän kuluttua.

Jeesus oli laatinut ohjelman Isän valtakunnan perustamiselle. Hän ei tule huolehtimaan ihmisten fyysisten tarpeiden tyydyttämisestä. Hän ei tule jakelemaan leipää väkijoukoille, kuten oli vasta vähän aikaa sitten nähnyt Roomassa tehtävän. Hän ei ihmeitä tekemällä houkuttelisi huomiota puoleensa, vaikka juutalaiset juuri senlaatuista vapahtajaa odottivatkin. Hän ei myöskään pyrkisi

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

136:9.8 (1522.7) Jesus of Nazareth reached the conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

136:9.9 (1523.1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

136:9.10 (1523.2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

136:9.11 (1523.3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of

saamaan hengellistä sanomaa hyväksytyksi antamalla näytöksen poliittisesta vallasta tai ajallisista toimivaltuuksista.

Hylätessään nämä menetelmät, joilla hänen olisi pitänyt kohottaa tulevan valtakunnan arvoa odotusentäyteisten juutalaisten silmissä, Jeesus varmisti samalla, että nämä samat juutalaiset epäröimättä ja lopullisesti torjuisivat kaikki hänen arvovaltaan ja jumalallisuuteen kohdistuvat vaatimuksensa. Kaikesta tästä tietoisena Jeesus koetti kauan aikaa estää seuraajiaan puhumasta hänestä Messiaana.

Koko julkisen toimintansa ajan hän joutui tavan takaa selviytymään kolmesta tilanteesta: häneltä vaadittiin ruokaa, häntä vaadittiin tekemään ihmeitä ja lopulta häneltä pyydettiin, että hän sallisi seuraajiensa tehdä hänestä kuninkaan. Mutta Jeesus ei koskaan poikennut päätöksistä, jotka hän teki näiden Perean kukkuloiden yksinäisyydessä viettämiensä päivien aikana.

10. KUODES PÄÄTÖS

Tämän ikimuistettavan eristyneisyytensä viimeisenä päivänä, ennen kuin Ihmisen Poika poistui vuorelta liittyäkseen Johanneksen ja tämän opetuslasten seuraan, hän teki viimeisen päätöksensä. Ja tämän päätöksensä hän viestitti Personoidulle Suuntaajalle seuraavin sanoin: "Ja kaikissa muissa asioissa, niin kuin näissä, joista nyt on päätökset kirjattu, lupaan sinulle alistuvani Isäni tahtoon." Ja nämä sanat lausuttuaan hän laskeutui alas vuorelta. Ja hänen kasvonsa loistivat hengellisen voiton ja moraalisen tuloksiinpääsyn kirkkautta.

political authority or temporal power.

136:9.12 (1523.4) In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

136:9.13 (1523.5) Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perean hills.

10. THE SIXTH DECISION

136:10.1 (1523.6) On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And in all other matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father." And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

Luku 137. Odottelua Galileassa

⇨ 136

Urantia-kirjan

138 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 137 ODOTTELUA GALILEASSA

Osiot

Johdanto

1. Ensimmäisten neljän apostolin valitseminen
2. Filippuksen ja Natanaelin valitseminen
3. Kapernaumissa-käynti
4. Kaanan häät
5. Jeesus palaa Kapernaumiin
6. Sapattipäivän tapahtumat
7. Neljä kuukautta harjoitusta
8. Saarna valtakunnasta

Johdanto

VARHAIN lauantai-aiamuna, helmikuun 23. päivänä vuonna 26 jKr Jeesus palasi kukkuloilta liittyäkseen taas Johanneksen seurueeseen, joka oli leiriytynyt Pellaan. Koko tuon päivän ajan Jeesus liikkui kansanpaljouden seassa. Hän hoivasi muuatta miehenalkua, joka oli kaatuessaan loukannut itsensä. Hän taivalsi läheiseen Pellan kylään ja vei poikasen turvallisesti tämän vanhempien hoitoon.

1. ENSIMMÄISTEN NELJÄN APOSTOLIN VALITSEMINEN

Tuona sapattina kaksi Johanneksen eturivin opetuslasta vietti paljon aikaansa Jeesuksen seurassa. Kaikista Johanneksen seuraajista muuan Andreas-niminen oli se, johon Jeesus oli tehnyt syvimmän vaikutuksen. Hän oli Jeesuksen seurana, kun tämä kävi loukkaantuneen pojan kanssa Pellassa. Paluumatkalla Johanneksen tapaamispaikalle hän esitti Jeesukselle monia

PAPER 137 TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

INTRODUCTION

137:0.1 (1524.1) EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

137:1.1 (1524.2) During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two

kysymyksiä, ja vähän ennen määräpaikkaansa saapumistaan he pysähtyivät hetkeksi keskustelemaan. Keskustelun kuluessa Andreas sanoi: "Olen tarkkaillut sinua, aina siitä lähtien kun tulit Kapernaumiin, ja uskon, että olet se uusi Opettaja, ja vaikken kaikkea opetustasi ymmärräkään, olen tehnyt vakaan päätöksen seurata sinua. Tahtoisin istua jalkojesi juuressa ja saada kuulla koko totuuden uudesta valtakunnasta." Ja harrasta vakuuttavuutta säteillen Jeesus toivotti Andreaksen tervetulleeksi ensimmäiseksi apostolikseen siihen kahdentoista jäsenen ryhmään, jonka oli määrä uurastaa hänen kanssaan tehtäessä työtä uuden, Jumalan valtakunnan perustamiseksi ihmisten sydämeen.

Andreas oli hiljainen Johanneksen työskentelyn tarkkailija ja siihen vilpittömästi uskova, ja hänellä oli varsin kyvykäs ja intomielinen veli, nimeltään Simon, joka oli Johanneksen oivallisimpia opetuslapsia. Eikä olisi väärin sanoa, että Simon oli yksi Johanneksen tärkeimmistä kannattajista.

Kohta sen jälkeen kun Jeesus ja Andreas palasivat leirille, Andreas etsi käsiinsä veljensä Simonin ja vieden tämän sivummalle hän ilmoitti tulleensa omassa mielessään siihen johtopäätökseen, että Jeesus oli se suuri Opettaja ja että hän oli sitoutunut opetuslapsiksi. Hän jatkoi puhettaan kertomalla Jeesuksen hyväksyneen hänen palvelutarjouksensa ja ehdottamalla, että Simonkin menisi Jeesuksen luo tarjoutumaan toveripiiriin, joka toimisi uuden valtakunnan palveluksessa. Simon sanoi: "Hetä siitä lähtien, kun tämä mies ryhtyi työskentelemään Sebedeuksen veistämöllä, olen uskonut hänen olevan Jumalan lähettäjä, mutta entä Johannes? Pitäkö meidän hylätä hänet? Olisiko se oikein?" Keskustelun päätteeksi he sopivat menevänsä samaa tietä kysymään neuvoa Johannekselta. Ajatus kahden kyvykkään neuvonantajansa ja kahden lupaavimman opetuslapsensa menettämisestä suretti Johannesta, mutta urheasti hän vastasi heidän tiedusteluihinsa sanomalla: "Tämä on vasta alku; työni on kohta tehty, ja meistä kaikista tulee hänen opetuslapsiaan." Silloin Andreas viittasi Jeesusta astumaan sivummalle ja ilmoitti samalla, että hänen veljensä halusi liittyä uuden valtakunnan palvelukseen. Ja tervehtiessään Simonia toisena apostolinaan Jeesus sanoi: "Simon, innostuksesi ansaitsee kiitoksen, mutta valtakunnan työlle se on vaarallista. Kehotan sinua harkitsemaan paremmin puheitasi. Tahtoisin muuttaa nimesi Pietariksi."

Pellassa asuvat vahingoittuneen pojan vanhemmat olivat pyytämällä pyytäneet Jeesusta viettämään yönsä heidän luonaan, pitämään kotinaan heidän taloaan, ja Jeesus oli luvannut niin tehdä. Ennen kuin Jeesus erosi Andreaksesta ja tämän veljestä, hän sanoi: "Varhain

paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your teaching, I have fully made up my mind to follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom." And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: "Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?" Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: "This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples." Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: "Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter."

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, "Early on the morrow we go into Galilee."

huomisaamuna menemme Galileaan.”

Sen jälkeen kun Jeesus oli palannut yöksi Pellaan, ja Andreaksen ja Simonin vielä keskustellessa siitä, minkäluonteista heidän palvelunsa tulevan valtakunnan perustamisen yhteydessä mahtaisi olla, tapahtumapaikalle saapuivat Sebedeuksen pojat Jaakob ja Johannes, jotka olivat pitkän ja tuloksettoman retken jälkeen hetki sitten palanneet kukkuloilta Jeesusta etsimästä. Kuullessaan Simon Pietarin kertovan, kuinka hänestä ja hänen veljestään Andreaksesta oli tullut ensimmäiset hyväksytyt uuden valtakunnan neuvonantajat, ja että heidän oli määrä huomenissa lähteä uuden Mestarinsa mukana Galileaan, sekä Jaakob että Johannes murhattuivat. He olivat tunteneet Jeesuksen jo jonkin aikaa, ja he rakastivat häntä. He olivat etsineet häntä kukkuloilta monta päivää, ja nyt he tulivat takaisin kuullakseen, että jotkut muut olikin asetettu heidän edelleen. He tiedustelivat, minne Jeesus oli mennyt, ja lähtivät kiireesti hänen peräänsä.

Jeesus oli unessa, kun he saapuivat hänen majapaikalleen, mutta he herättivät hänet sanoen: ”Kuinka on selitettävissä, että sinä sillä aikaa kun me, jotka näin kauan olemme eläneet kanssasi, olemme etsimässä sinua kukkuloilta, menet ja asetat muut meidän edellemme valitsemalla Andreaksen ja Simonin ensimmäisiksi työtovereiksesi uudessa valtakunnassa?” Jeesus vastasi heille: ”Olkaa tynnet sydämessänne ja kysykää itseltänne: ’Kuka määräsi, että teidän pitäisi etsiä Ihmisen Poikaa, kun hän oli toimittamassa Isänsä asioita?’” Heidän kerrottuaan pitkällisen, kukkuloilla suorittamansa etsinnän yksityiskohdat Jeesus antoi heille muita neuvoja: ”Teidän tulisi oppia etsimään uuden valtakunnan salaisuutta sydämestänne eikä kukkuloilta. Se, mitä etsiskelitte, oli jo läsnä sielussanne. Olette totisesti veljiäni — ei minun teitä tarvinnut ottaa vastaan — tähän jo kuuluitte valtakuntaan, ja teidän tulisi olla hyvillä mielin ja laittautua valmiiksi lähteäksenne tekin kanssamme huomenissa Galileaan.” Silloin Johannes rohkaisi mielensä ja kysyi: ”Mutta, Mestari, olemmeko me, Jaakob ja minä, työtovereitasi uudessa valtakunnassa, aivan kuten Andreas ja Simon?” Jeesus laski käden kummankin olkapäälle sanoen: ”Veljeni, tähän olitte kanssani valtakunnan hengessä, jo ennen kuin nämä toiset pysyivät tulla vastaanotetuiksi. Teillä, veljeni, ei ole mitään tarvetta esittää pyyntöä päästä valtakuntaan, sillä olette olleet kanssani valtakunnassa alusta alkaen. Ihmisten silmissä toiset saattavat asettua edellenne, mutta sydämessäni minä tosiaankin laskin myös teidät valtakunnan neuvostoihin kuuluviksi, jo ennen kuin edes ajattelitte sitä minulta pyytää. Ja samalla tavoin ensimmäisiä olisitte saattaneet olla ihmistenkin silmissä, ellette olisi olleet poissa toimittamassa tehtävää, joka oli

^{137:1.5 (1525.2)} After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

^{137:1.6 (1525.3)} Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: “How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?” Jesus answered them, “Be calm in your hearts and ask yourselves, ‘who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father’s business?’” After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: “You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee.” John then made bold to ask, “But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?” And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: “My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves

hyvää tarkoittava, mutta jonka olitte itse itsellenne osoittaneet, eli olitte etsimässä häntä, joka ei ollut kadoksissa. Älkää tulevassa valtakunnassa pitäkö mielessänne asioita, jotka ruokkivat huolestuneisuuttanne, vaan pitäkää mieluummin kaiken aikaa huolta vain siitä, että noudatatte taivaassa olevan Isän tahtoa.”

Jaakob ja Johannes ottivat saamansa ojennuksen pahastumatta vastaan; koskaan he eivät enää olleet kateellisia Andreakselle ja Simonille. Ja he valmistautuivat lähtemään kahden apostolitoverinsa kanssa seuraavana aamuna Galileaan. Jeesuksen valitsemista neuvonantajaperheen jäsenistä käytettiin tästä päivästä alkaen nimitystä apostoli erotukseksi häntä myöhemmin seuranneesta uskovien opetuslasten valtavasta joukkokunnasta.

Myöhään samana iltana Jaakob, Johannes, Andreas ja Simon kävivät keskustelun Johannes Kastajan kanssa, ja kyynelsilmin mutta vakain äänin tämä järkkymätön juudealaisprofeetta luopui kahdesta johtavasta opetuslapsestaan, jotta heistä tulisi tulevan valtakunnan galilealaisen Prinssin apostoleita.

2. FILIPPUKSEN JA NATANAELIN

VALITSEMINEN

Sunnuntaiaamuna, helmikuun 24. päivänä vuonna 26 jKr, Jeesus jätti hyvästit Johannes Kastajalle jokirannassa lähellä Pella, eikä hän enää koskaan tätä lihallisessa hahmossa tavannut.

Kun Jeesus ja hänen neljä opetuslapsi-apostoliaan läksivät Galileaan, Johanneksen seuraajien leirissä puhkesi samana päivänä suuri meteli. Ensimmäinen suuri jakautuminen oli käynnistymässä. Edellisenä päivänä Johannes oli Andreakselle ja Esralle lausunut positiivisen käsityksensä, että Jeesus oli Vapahtaja. Andreas päätti seurata Jeesusta, mutta Esra torjui lempeäluontoisen nasaretilaispuusepän ja julisti työtovereilleen: ”Profeetta Daniel julistaa, että Ihmisen Poika tulee taivaan pilvissä, voimassa ja suuressa kunniasa. Tämä galilealainen kirvesmies, tämä kapernaumlainen veneenveistäjä, ei voi olla Vapahtaja. Voiko sellainen Jumalan lahja tulla Nasaretista? Tämä Jeesushan on Johanneksen sukulainen, ja koska opettajamme on varsin lempeäsydäminen, häntä on petetty. Pysytelkäämme erossa tästä vale-Messiaasta.” Kun Johannes nuhteli Esraa siitä, mitä tämä oli puhunut, Esra erosi monien opetuslasten keralla joukosta ja riensi etelään. Ja tämä ryhmä jatkoi kastamista Johanneksen nimissä, ja lopulta se perusti lahkon niistä, jotka uskoivat Johannekseen mutta jotka eivät

only with doing the will of the Father who is in heaven.”

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: "The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah." When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

suostuneet hyväksymään Jeesusta. Mesopotamiassa on tämän ryhmän jääne vielä tänäkin päivänä.

Sillä aikaa kun tämä kahnaus kuohui Johanneksen seuraajien keskuudessa, Jeesus ja hänen neljä opetuslapsi-apostoliaan olivat vaeltaneet jo pitkän taipaleen kohti Galileaa. Ennen kuin he ylittivät Jordanin päästäkseen Nainin kautta Nasaretiin, Jeesus näki edessään olevaa tietä katsastaessaan erään betsaidalaisen Filippuksen, joka oli ystävänsä kanssa tulossa heitä kohti. Jeesus oli joskus aikaisemmin tuntenut Filippuksen, ja myös kaikki neljä uutta apostolia tunsivat hänet hyvin. Hän oli ystävänsä Natanaelin kanssa matkalla Johanneksen luo Pellaan saadakseen tietää lisää siitä, kun kerrottiin Jumalan valtakunnan olevan tulossa; ja Jeesuksen tapaaminen ilahdutti häntä. Filippus oli ollut Jeesuksen ihailija, aina siitä lähtien kun tämä ensi kerran saapui Kapernaumiin. Mutta Natanael, joka asui Galilean Kaanassa, ei tuntenut Jeesusta. Filippus käveli eteenpäin tervehtiäkseen ystäviään, kun Natanael puolestaan lepäili tienvarsipuun varjossa.

Pietari vei Filippuksen vähän sivummalle ja ryhtyi selittämään, että heistä kaikista, ja hän tarkoitti itseään, Andreasta, Jaakobia ja Johannesta, oli tullut Jeesuksen työtovereita uudessa valtakunnassa. Ja hän kehotti painokkaasti Filippustakin tarjoutumaan palvelukseen. Filippus oli pahassa pulassa. Mitä hänen tulisi tehdä? Siinä, ilman vähäistäkään ennakkovaroitusta — tienposkessa Jordanin äärellä — oli yhtäkkiä putkahtanut esille välitöntä ratkaisua vaativa koko elämäniän suurimerkityksisin asia. Tuossa tuokiossa hän ryhtyi vakavaan keskusteluun Pietarin, Andreaksen ja Johanneksen kanssa, sillä aikaa kun Jeesus selitti Jaakobille Kapernaumin kautta Galileaan suuntautuvan matkan pääpiirteitä. Lopulta Andreas ehdotti Filippukselle: "Mikset kysyisi Opettajalta?"

Siinä samassa Filippukselle valkeni, että Jeesus olikin todellinen suurmies, mahdollisesti Messias, ja hän päätti noudattaa, mitä Jeesus tästä asiasta päättäisi. Ja hän meni suoraan tämän luokse kysyen: "Opettaja, menisinkö minä Johanneksen luokse vai liittyisinkö niihin ystäviini, jotka seuraavat sinua?" Ja Jeesus vastasi: "Seuraa minua." Filippusta vavahdutti vakuuttuneisuus siitä, että hän oli löytänyt Vapahtajan.

Filippus viittasi nyt muuta ryhmää jäämään paikalleen, siksi aikaa kun hän kiiruhti takaisin kertomaan uutisen päätöksestään ystävälleen Natanaelille, joka edelleenkin pysytteli taka-alalla mulperipuun alla ja pohdiskeli mielessään Johannes Kastajasta, tulevasta valtakunnasta ja odotetusta Messiaasta kuulemiaan moniaita

137:2.3 (1526.3) While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Bethsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

137:2.4 (1526.4) Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, "Why not ask the Teacher?"

137:2.5 (1526.5) It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, "Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?" And Jesus answered, "Follow me." Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

137:2.6 (1526.6) Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected

asioita. Filippus pelmahti keskelle näitä mietiskelyjä ja huudahti: "Olen löytänyt Vapahtajan, hänet, josta Mooses ja profeetat kirjoittivat ja jota Johannes on julistanut." Natanael loi katseensa ylöspäin ja kysyi: "Mistä tämä opettaja on kotoisin?" Ja Filippus vastasi: "Hän on Nasaretin Jeesus, kirvesmies Joosefin poika, joka on viime ajat asunut Kapernaumissa." Ja sitten Natanael jonkin verran järkyttyneenä kysyi: "Voiko mitään niin hyvää tulla Nasaretista?" Mutta häntä käsivarresta tarttuen Filippus sanoi: "Tule katsomaan."

Filippus johdatti Natanaelin Jeesuksen luo, joka vilpittömästi epäilijää hyväntahtoisesti suoraan silmiin katsoen sanoi: "Katso väärentämättömästi israelilaista, jossa ei vilppiä ole. Seuraa minua." Ja Filippuksen puoleen kääntyen Natanael sanoi: "Olet oikeassa, hän on todellakin ihmisten herra. Minäkin seuraan häntä, jos olen sen arvoinen." Ja Jeesus nyökkäsi Natanaelille ja sanoi toisen kerran: "Seuraa minua."

Jeesuksella oli nyt koossa puolet hänen tulevien vuosien läheisten työtovereidensa joukkokunnasta, joista viisi oli tuntenut hänet jo jonkin aikaa ja joista yksi, Natanael, oli vieras. Pitempään viivyttelemättä he ylittivät Jordanin, ja Nainin kylän kautta kulkien he saapuivat Nasaretiin myöhään samana iltana.

He yöpyivät kaikki Joosefin luona Jeesuksen poikavuosien kodissa. Jeesuksen työtovereista oli melko käsittämättömää, miksi heidän hetki sitten kohtaamansa opettaja niin tarkkaan hävitti kaikki jäljellä olleet kappaleet omista kirjoituksistaan, joita oli jäänyt kodin eri puolille kymmenen käskyn ja muiden tunnuslauseiden ja sanontojen muodossa. Mutta tämä menettely samoin kuin se tosiasia, etteivät he sittemmin nähneet hänen koskaan kirjoittavan — paitsi tomuun tai hiekkaan — vaikutti syvästi heidän mieleensä.

3. KAPERNAUMISSA-KÄYNTI

Seuraavana päivänä Jeesus lähetti apostolinsa edeltäkäsin Kaanaan, sillä heidät oli kaikki kutsuttu erään tuossa kaupungissa asuvan, huomattavassa asemassa olevan nuoren naisen häihin, kun hän itse sen sijaan laittautui valmiiksi käydäkseen pikimmiten äitinsä luona Kapernaumissa ja poiketakseen matkan varrella Magdalassa tapaamassa veljeään Juudaa.

Ennen Nasaretista-lähtöään Jeesuksen uudet työtoverit kertoivat Joosefille ja Jeesuksen perheen muille jäsenille vasta vähän aikaa sitten sattuneista ihmeellisistä tapahtumista ja toivat vapaasti julki uskomuksensa siitä, että Jeesus olisi kauan kaivattu vapahtaja. Ja nämä Jeesuksen perheen jäsenet keskustelivat tästä kaikesta, ja Joosef sanoi: "Kuka tietää, ehkä äiti

Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, "I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed." Nathaniel, looking up, inquired, "Whence comes this teacher?" And Philip replied, "He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum." And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, "Can any such good thing come out of Nazareth?" But Philip, taking him by the arm, said, "Come and see."

137:2.7 (1527.1) Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: "Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me." And Nathaniel, turning to Philip, said: "You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy." And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, "Follow me."

137:2.8 (1527.2) Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

137:2.9 (1527.3) They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write — except upon the dust or in the sand — made a deep impression upon their minds.

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

137:3.1 (1527.4) The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

137:3.2 (1527.5) Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our

loppujen loppuksi oli oikeassa — jospa kummallinen veljemme onkin tuleva kuningas.”

Juuda oli ollut läsnä Jeesuksen kastetilaisuudessa, ja yhdessä veljensä Jaakobin kanssa hänestä oli tullut Jeesuksen maiseen tehtävään lujasti uskova. Vaikka sekä Jaakob että Juuda olivat varsin ymmällä sen suhteen, minkäluonteinen heidän veljensä tehtävä olisi, heidän äitinsä sen sijaan oli herättänyt henkiin kaikki aikaisemmat toiveensa Jeesuksesta Messiaana, Daavidin poikana, ja hän rohkaisi poikiaan luottamaan veljeensä, joka olisi Israelin vapahtaja.

Jeesus saapui Kapernaumiin maanantai-iltana, mutta hän ei mennyt omaan kotiinsa, jossa asuivat Jaakob ja hänen äitinsä, vaan hän meni suoraan Sebedeuksen kotiin. Kaikki hänen kapernaumilaisystävänsä näkivät hänessä tapahtuneen suuren ja miellyttävän muutoksen. Nyt hän vaikutti taas verrattain iloiselta ja enemmän omalta itseltään, sellaiselta kuin hän oli ollut aikaisempina Nasaretin-vuosinaan. Jo vuosien ajan ennen kastettaan ja vähän sitä ennen ja vähän sen jälkeen eristyneisyydessä viettämiään jaksoja hän oli muuttunut aina vain vakavammaksi ja varautuneemmaksi. Nyt hän näytti heistä kaikista aivan entiseltä itseltään. Hänestä tuntui huokuvan jotakin majesteettisen painokasta ja ylevää, mutta hän oli taas kerran huoleton ja iloinen.

Maria suorastaan värisi odotuksesta. Hän oli aavistavinaan, että Gabrielin antama lupaus oli lähestymässä täyttymystä. Hän odotti koko Palestiinan kohta hätkähtävän ja ällistyvän, kun hänen poikansa ihmeellisellä tavalla paljastuisi juutalaisten yliuonnolliseksi kuninkaaksi. Mutta kaikkiin niihin moniin kysymyksiin, joita hänen äitinsä, Jaakob, Juuda ja Sebedeus esittivät, Jeesus vastasi hymyssä suin ainoastaan: ”On parempi, että viivähdän täällä jonkin aikaa; minun on täytettävä taivaassa olevan Isäni tahto.”

Seuraavana päivänä, tiistaina, he kaikki taivalsivat Kaanaan osallistuakseen Naomin häihin, jotka oli määrä pitää seuraavana päivänä. Ja huolimatta Jeesuksen toistuvista varoituksista, etteivät he kertoisi hänestä yhdellekään ihmiselle ”ennen kuin Isän hetki tulisi”, he levittivät melua pitämättä mutta itsepintaisesti uutista, että he olivat löytäneet Vapahtajan. Jokainen heistä odotti luottavaisesti, että Jeesus toisi julki messiaanisen vallan haltuunottonsa tulevissa Kaanan häissä ja että hän tekisi sen suurella voimalla ja verrattomalla suurenmoisuudella. He muistivat, mitä heille oli kerrottu hänen kastetilaisuuteensa liittyneistä ilmiöistä, ja he uskoivat, että hänen tulevalle elämänsäkululleen tässä maailmassa olisivat tunnusomaisia yhä lukuisimmat yliuonnolliset ihmeet ja ihmeenkaltaiset näytökset. Niinpä koko maaseutu valmistautui kokoontumaan

strange brother is the coming king.”

137:3.3 (1527.6) Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

137:3.4 (1527.7) Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

137:3.5 (1528.1) Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

137:3.6 (1527.9) On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at

Kaanaan, Naomin ja Naatanin pojan Joohabin hääjuhille.

Maria ei ollut vuosikausiin ollut yhtä iloissaan. Hän taittoi matkaa kohti Kaanaa sellaisessa hengessä kuin hän olisi kuningataräiti menossa todistamaan poikansa kruunajaisia. Sen jälkeen kun Jeesus oli täyttänyt kolmetoista, hänen perheensä ja ystävänsä eivät olleet nähneet häntä yhtä huolettomana ja onnellisena, yhtä huomaavaisena ja tovereidensa toiveita ja toivomuksia ymmärtävänä, yhtä liikuttavan myötätuntoisena. Siksi he kaikki kuiskailivat pienissä ryhmissä keskenään ja ihmettelivät, mitä tulisi tapahtumaan. Mitä tämä kummallinen persoona seuraavaksi tekisi? Millä tavoin hän toisi näkyville tulevan valtakunnan loistavuuden? Ja heitä kaikkia värisytti ajatus, että he olisivat läsnä ja näkisivät, kun Israelin Jumalan valta ja mahti paljastettaisiin.

4. KAAANAN HÄÄT

Keskiviikon puoleenpäivään mennessä Kaanaan oli saapunut miltei tuhat vierasta, yli neljä kertaa hääjuhlaan kutsuttujen määrä. Juutalaisten tapana oli viettää häät keskiviikkona, ja hääkutsut oli lähetetty kuukautta aikaisemmin. Aamupäivällä ja iltapäivän alkupuolella tilanne näytti pikemminkin Jeesuksen julkiselta vastaanottotilaisuudelta kuin hääjuhliilta. Jokainen halusi tervehtiä tätä melkein jo galilealaiskuuluisuutta, ja hän oli mitä sydämellisimmin kaikille: nuorille ja vanhoille, juutalaisille ja ei-juutalaisille. Ja jokainen riemuitsi Jeesuksen suostuessa johtamaan viikimistä edeltävää kulkueita.

Jeesus oli nyt täydellisen tietoinen ihmisolemastaan, jumalallisesta preksistenssistään, ja siitä, että hänen statuksessaan kietoutuivat yhteen eli fuusioituivat ihmis- ja jumalallinen olemus. Hän pystyi täysin luontevasti yhtenä hetkenä esittämään ihmisen osaa ja samassa silmänräpäyksessä omaksuma jumalallisuutta olevalle persoonallisuudelle kuuluvat oikeudet.

Sitä mukaa kun päivä kului, Jeesus alkoi yhä paremmin tiedostaa ihmisten odottavan, että hän suorittaisi jonkin ihmeen; aivan erityisesti hän pani merkille, miten hänen perheensä ja hänen kuusi opetuslapsi-apostoliaan odottivat, että hän asiaankuuluvasti toisi julki tulevan valtakuntansa jonkin hätkähdyttävän ja yliluonnollisen ilmiön avulla.

Iltapäivän alkupuolella Maria kutsui Jaakobin luokseen, ja yhdessä he rohkenivat kääntyä Jeesuksen puoleen kysyäkseen, luottaisiko hän heihin sen verran, että antaisi heille tiedon, millä hetkellä ja missä häämenojen vaiheessa hänellä oli aikomus tuoda julki, että hän oli se

Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of Nathan.

137:3.7 (1527.10) Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

137:4.1 (1528.4) By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

137:4.2 (1528.5) Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

137:4.3 (1528.6) As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

137:4.4 (1529.1) Early in the afternoon Mary summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to

"yliluonnollinen". He olivat tuskin saaneet sanottavaansa sanotuksi Jeesukselle, kun he huomasivat herättäneensä hänelle luonteenomaisen närkästyksen. Hän lausui vain: "Jos rakastatte minua, olkaa silloin halukkaat viipymään seurassani sen aikaa, jonka palvelen sitä, mikä on taivaassa olevan Isäni tahto." Mutta hänen kasvojenilmeensä paljasti kaunopuheisuuden alle kätketyn moitteen.

Tämä hänen äitinsä ryhtymys oli suuri pettymys ihmis-Jeesukselle, ja sillä, miten hän reagoi äitinsä tekemään yllättävään ehdotukseen, jonka mukaan hänen olisi pitänyt antaa periksi ja myöntyä johonkin ulkonaiseen jumalallisuutensa julkituomiseen, oli häneen varsin vakavoittava vaikutus. Kysymyksessä oli yksi niistä nimenomaisista asioista, joiden osalta hän oli juuri vähän aikaa sitten kukkuloilla päättänyt, ettei hän sellaisia tekoja tekisi. Maria oli useiden tuntien ajan hyvin alakuloinen. Hän sanoi Jaakobille: "En voi ymmärtää häntä; mitä tämä kaikki oikein tarkoittaa? Eikö hänen kummallinen käyttäytymisensä ikinä lopu?" Jaakob ja Juuda koettivat lohduttaa äitiään, kun Jeesus sen sijaan vetäytyi tunniksi yksinäisyyteen. Mutta hän palasi muitten pariin ja oli taas huoleton ja iloinen.

Häämenot etenivät hiljaisen odotuksen vallitessa, mutta koko seremonia oli ohitse, eikä kunniavieras ollut ryhtynyt mihinkään, ei esittänyt mitään sanomaa. Sitten kuiskuteltiin, että tämä kirvesmies ja veneenrakentaja, jonka Johannes oli julistanut "Vapahtajaksi", näyttäisikin mahtinsa illan juhlallisuuksien aikana, kenties hääillallisilla. Mutta koko tällaisen näytöksen odottelu haihtui tyystin hänen kuuden opetuslapsi-apostolinsa mielestä, kun hän kutsui heidät koolle vähän ennen hääillallisia ja sanoi täyttä totta tarkoittaen: "Älkää luulkokaan, että olisin tullut tähän paikkaan tekemään jonkin ihmeen uteliaita tyydyttääkseni tai epäileväisiä vakuuttaakseni. Olemme täällä pikemminkin palvellaksemme sitä, mikä on taivaassa olevan Isämme tahto." Mutta kun Maria ja muut näkivät hänen pitävän neuvoa tovereidensa kanssa, he olivat omassa ajatusmaailmassaan täysin vakuuttuneita siitä, että kohta tapahtuisi jotakin epätavallista. Ja he istuutuivat kaikki nauttimaan hääillallisesta ja juhlien merkeissä sujuvasta hyvästä yhdessäolosta.

Sulhasen isä oli varannut kaikkia viihäisjuhlaan kutsuttuja vieraita varten runsaasti viiniä, mutta mistäpä hän olisi saattanut tietää, että hänen poikansa häistä tulisi tapaus, joka näin läheisesti liittyisi odotettuun Jeesuksen julkituloon messiaanisenä vapahtajana. Hän oli iloinen saadessaan kunnian lukea kuuluisan galilealaisen vieraidensa joukkoon. Mutta ennen kuin hääillallinen oli nautittu, palvelijat toivat hänelle levottomuutta herättävän uutisen, että viini alkoi olla vähissä. Kun virallinen illallinen oli päättynyt, ja

manifest himself as the "supernatural one." No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: "If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven." But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: "I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?" James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour's solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as "the Deliverer," would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: "Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven." But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper

vieraat jo käyskentelivät puutarhassa, sulhasen äiti uskoutui Marialle ja kertoi, että tilaisuutta varten varattu viini oli lopussa. Ja Maria sanoi luottavaisesti: "Älähän huoli — puhun asiasta pojalleni. Hän tulee avuksemme." Ja hänellä oli otsaa sanoa näin vain muutamaa hetkeä aikaisemmin saamastaan nuhteesta huolimatta.

Monien vuosien ajan Maria oli aina kääntynyt Jeesuksen puoleen joka kerta, kun heidän kotielämässään Nasaretissa ilmeni kriisejä, joten oli pelkästään luonnollista, että Jeesus tässä tilanteessa tuli hänen mieleensä. Mutta tällä kunnianhimoisella äidillä oli muitakin vaikuttimia siihen, miksi hän tässä tilanteessa vetosi vanhimpaan poikaansa. Jeesuksen seistessä yksikseen puutarhan yhdessä nurkkauksessa hänen äitinsä meni hänen lähelleen sanoen: "Poikani, heillä ei ole viiniä." Ja Jeesus vastasi: "Vaimo hyvä, mitä tekemistä minulla on sellaisen asian kanssa?" Maria sanoi: "Mutta minähän uskon, että hetkesi on tullut; etkö voi auttaa meitä?" Jeesus vastasi: "Sanon sinulle toistamiseen, etten ole tullut tekemään senlaatuista tekoja. Miksi kiusaat minua taas näillä asioilla?" Ja silloin Maria kyyneliin puhjeten sanoi hänelle rukoilevasti: "Mutta poikani, minä menin lupaamaan heille, että sinä auttaisit meitä; olisit nyt niin kiltti, että tekisit jotakin hyväkseni?" Ja silloin Jeesus virkkoi: "Nainen, onko sinun asiiasi antaa moisia lupauksia? Katso, ettei tee sitä enää toiste. Meidän on kaikissa asioissa palveltava sitä, mikä on taivaassa olevan Isän tahto."

Maria, Jeesuksen äiti, tunsi itsensä maahan lyödyksi; hän oli tyrmistynyt! Kun hän siinä seiso i eleettömänä Jeesuksen edessä kyynelten valuessa pitkin hänen poskiaan, Jeesuksen ihmissydämen valtasi sääli tätä naista kohtaan, joka oli antanut hänelle lihallisen hahmon; ja eteenpäin kumartuen hän laski hellästi kätensä hänen päänsä päälle ja sanoi: "No, no äitiseni, Mariaiseni, älä murehdi vaikka sanani tuntuvatkin kovilta, sillä enkö ole monet kerrat sanonut sinulle, että olen tullut vain täyttämään taivaallisen Isäni tahdon? Riemumielin tekisin, mitä minulta pyydät, jos se vain olisi osa siitä, mikä on Isän tahto —" ja yhtäkkiä Jeesus vaiken i, hän epäröi. Maria näytti vaistoavan, että jotakin oli tapahtumassa. Ylös hypähtäen hän kietoi kätensä Jeesuksen kaulan ympäri, suuteli häntä ja ryntäsi palvelijoiden puolelle sanoen: "Mitä ikinä poikani sanoo, se tehkää." Mutta Jeesus ei sanonut mitään. Hän ymmärsi nyt jo sanoneensa — tai pikemminkin toivontäyteisesti ajatelleensa — liikaa.

Maria tanssi riemusta. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten viini tuotettaisiin, mutta luottavaisesti hän uskoi lopultakin suostutelleensa esikoispoikansa sille kannalle, että tämä toisi esille valtansa, uskaltaisi astua esiin vaatimaan asemaansa ja osoittamaan Messiaan valtuutensa. Ja koska läsnä oli ja koska tapahtumaan liittyi

had ended and the guests were strolling about in the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: "Have no worry — I will speak to my son. He will help us." And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, "My son, they have no wine." And Jesus answered, "My good woman, what have I to do with that?" Said Mary, "But I believe your hour has come; cannot you help us?" Jesus replied: "Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?" And then, breaking down in tears, Mary entreated him, "But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?" And then spoke Jesus: "Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven."

137:4.9 (1530.1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: "Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will —" and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, "Whatever my son says, that do." But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirously thought — too much.

137:4.10 (1530.2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of

tiettyjä universumivoimia ja -persoonallisuuksia, joista kaikki läsnä olevat olivat täysin tietämättömiä, ei Marian tarvinnut pettyä. Viini, jota Maria halusi ja jota Jeesus, Jumala-ihminen, ihmisenä ja myötätuntoisena toivoi, oli tulollaan.

Vähän matkan päässä oli kuusi kivistä vesiastiaa, jotka olivat täynnä vettä ja joista kunkin tilavuus oli runsaat seitsemänkymmentä litraa. Vesi oli tarkoitettu käytettäväksi myöhemmin hääjuhllisuuksien lopuksi suoritettavissa puhdistautumisseremonioissa. Palvelusväen hälinä näiden valtavien kiviastioiden ympärillä, missä Jeesuksen äiti oli heitä touhukkaasti johtamassa, kiinnitti Jeesuksen huomion, ja kun hän meni paikalle, hän huomasi heidän ammentavan astioista viiniä kannukaupalla.

Jeesukselle valkeni vähitellen, mitä oli tapahtunut. Kaikista Kaanan häissä läsnä olleista henkilöistä Jeesus oli se, joka oli yllättynein. Muuthan olivat odottaneetkin, että hän tekisi ihmeen, mutta sitä hän nimenomaan ei ollut aikonut tehdä. Ja silloin Ihmisen Poika muisti Personoidun Ajatuksensuuntaajansa kukkuloilla lausumat varoituksen sanat. Hänen mieleensä palautui, miten Suuntaaja oli varoittanut häntä, ettei mikään mahti tai persoonallisuus kykenisi riistämään häneltä luojalle kuuluvaa ajastariippumattomuuden oikeutta. Puheena olevassa tilanteessa voimanmuuntajat, keskiväliolennot ja kaikki muut tarpeelliset persoonallisuudet kerääntyivät tämän vesierän ja muiden tarpeellisten elementtien äärelle, ja sen jälkeen kun Universumin Luoja-Poika oli tuonut julki toivomuksensa, ei ollut mitään keinoa estää viinin silmänräpäyksellistä ilmaantumista. Ja että näin kävi, oli itse asiassa kaksinkertaisen varmaa Personoidun Suuntaajan ilmoitettua, ettei Pojan toiveen täyttäminen ollut millään muotoa ristiriidassa Isän tahdon kanssa.

Mutta tämä ei missään mielessä ollut ihme. Yhteenkään luonnonlakiin ei tehty muutoksia, yhtäkään luonnonlakia ei kumottu, yhdenkään luonnonlain rajojen yli edes ei astuttu. Mitään muuta ei tapahtunut kuin aikatekijän kumoutuminen viinin aikaansaamiseen tarvittavien kemiallisten alkuaineiden taivaallisen yhteenkokoamisen yhteydessä. Kaanassa Luojan välikädet tekivät tässä tilanteessa viiniä aivan samalla tavoin kuin sitä valmistetaan tavanomaisella ja luonnonmukaisella menetelmällä, paitsi että he tekivät sen aikatekijästä riippumatta ja että asiaan puuttuivat myös ihmistä korkeammalla tasolla olevat voimat sikäli, että ne avaruudessa keräsivät yhteen tarpeelliset kemialliset ainesosat.

Oli sitä paitsi ilmeistä, ettei tämän niin kutsutun ihmeen toteutuminen ollut vastoin Paratiisin-Isän tahtoa, sillä muutoin se olisi jäänyt tapahtumatta, olihan Jeesus jo kaikessa alistunut

certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

137:4.11 (1530.3) Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530.4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine*. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

137:4.13 (1530.5) But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

137:4.14 (1531.1) Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had

Isän tahtoon.

Kun palvelijat ammensivat tätä uutta viiniä ja veivät sitä sulhaspojalle, ”juhlamenojen ohjaajalle”, ja kun tämä oli sitä maistanut, hän kutsui paikalle sulhasen ja sanoi: ”Tapana on, että paras viini tuodaan tarjolle ensimmäisenä, ja sitten kun vieraat ovat juopuneet, tuodaan esille huonompaa viinipuun antia; mutta sinä oletkin säästännyt parhaan viinin juhlien loppuun.”

Maria ja Jeesuksen opetuslapset iloitsivat suuresti siitä, minkä he luulivat ihmeeksi; ihmeeksi, josta he luulivat, että Jeesus oli sen esittänyt tarkoituksellisesti. Mutta Jeesus vetäytyi puutarhan suojaisaan nurkkaukseen ja oli muutaman lyhyen hetken ajan syvissä mietteissään. Lopulta hän päätteli, että välikohtaus oli ollut asia, joka ei ollut näissä olosuhteissa ollut hänen vallassaan, ja koska se ei ollut ollut vastoin hänen Isänsä tahtoa, se oli väistämätön. Kun hän palasi ihmisten pariin, nämä suhtautuivat häneen pelonsekaisella kunnioituksella; he kaikki uskoivat hänen olevan Messias. Mutta Jeesus oli perin pohjin hämillään, sillä hän tiesi heidän uskovan häneen vain sen epätavallisen tapahtuman johdosta, jota he olivat juuri olleet todistamassa, vaikkei niin pitänyt olla. Ja Jeesus vetäytyi taas joksikin aikaa talon katolle, saadakseen käydä asian kokonaisuudessaan ajatuksissaan läpi.

Jeesus ymmärsi nyt täysin, että hänen oli oltava alituisesti varuillaan, jottei hän myötätunnon ja säälin valtaan antautumalla tulisi aiheuttaneeksi lisää tämänlaatuisia välikohtauksia. Ja kuitenkin, monta samanlaista tapausta sattui, ennen kuin Ihmisen Poika erkani lopullisesti elämästään kuolevaisen lihallisessa hahmossa.

5. JEEBUS PALAA KAPERNAUMIIN

Vaikka monet vieraista jäivät koko viikon jatkuville hääjuhille, Jeesus lähti vasta valitsemiensa opetuslapsi-apostoliensa — Jaakobin, Johanneksen, Andreaan, Pietarin, Filippuksen ja Natanaelin — kanssa varhain seuraavana aamuna kohti Kapernaumia, ja hän poistui juhlilta ketään hyvästelemättä. Jeesuksen perhe ja kaikki hänen kaanalaisystävänsä olivat hyvin huolissaan siitä, että hän niin äkkiä lähti heidän luotaan, ja Jeesuksen nuorin veli Juuda lähti etsimään häntä. Jeesus meni apostoleineen suoraa tietä Sebedeuksen kotiin Betsaidassa. Tällä matkalla Jeesus puhui vastikään valitsemiensa työtovereiden kanssa monista tulevan valtakunnan kannalta tärkeistä asioista ja varoitti heitä erityisesti koskaan kertomasta veden muuttumisesta viiniksi. Hän antoi heille myös sen neuvon, että he tulevaisuudessa työskennellessään karttaisivat Sepforiin ja

already subjected himself in all things to the Father’s will.

137:4.15 (1531.2) When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the “ruler of the feast,” and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: “It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast.”

137:4.16 (1531.3) Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed, but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father’s will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

137:4.17 (1531.4) Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. BACK IN CAPERNAUM

137:5.1 (1531.5) Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus’ family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus’ youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Betsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

Tiberiaan kaupunkoja.

Tuona iltana pidettiin illallisen jälkeen tässä Sebedeuksen ja Salomen kodissa eräs Jeesuksen koko maisen elämänuran tärkeimmistä neuvonpidoista. Vain mainitut kuusi apostolia olivat läsnä tässä kokouksessa; Juuda saapui, vasta kun he jo olivat lähdössä kukin taholleen. Nämä kuusi valittua miestä olivat matkanneet Kaanasta Betsaidaan Jeesuksen kanssa ikään kuin ilmassa kulkien. He olivat täynnä odotusta, ja pelkkä ajatuskin siitä, että heidät oli valittu Ihmisen Pojan läheisiksi työtovereiksi, sai heidät värisemään innosta. Mutta kun Jeesus ryhtyi selvittämään heille, kuka hän oli, ja mikä hänen tehtävänsä tulisi olemaan maan päällä ja miten se mahdollisesti päättyisi, he tyrmistyivät. He eivät kyenneet käsittämään, mitä Jeesus heille kertoi. He olivat sanattomia, jopa Pietari tunsu itsensä sanoin kuvaamattoman musertuneeksi. Vain syvämietteinen Andreas rohkeni vastata Jeesuksen neuvoksi tarkoitamiin sanoihin. Kun Jeesus tajusi, etteivät he käsittäneet hänen sanomaansa; kun hän ymmärsi, että heidän aivoituksensa juutalaisesta Messiaasta olivat niin täysin valmiiksi kiteytyneitä, hän lähetti heidät lepäämään. Itse hän sen sijaan käveli ja keskusteli veljensä Juudan kanssa. Ja ennen kuin Juuda erosi Jeesuksen seurasta, hän sanoi hyvin tunteikkaana: "Isä-veljeni, en ole koskaan sinua ymmärtänyt. Varmuudella en tiedä nytäkään, oletko sinä se, mitä äitini on meille opettanut, enkä täysin käsitä tulevaa valtakuntaa, mutta sen toki tiedän, että olet voimallinen Jumalan mies. Kuulin sen äänen Jordanilla, ja olen sinuun uskova, kuka ikinä oletkin." Ja nämä sanat lausuttuaan hän poistui ja meni omaan kotiinsa Magdalassa.

Jeesus ei tuona yönä nukkunut. Yöviittansa pukeutuneena hän istui ulkona järven rannalla ja ajatteli — ajatteli seuraavan päivän sarastukseen asti. Tuon mietiskelyyn käyttämänsä yön pitkinä tunteina Jeesukselle muodostui selkeä käsitys siitä, ettei hän koskaan kykenisi saamaan seuraajiaan näkemään hänet jossakin muussa valossa kuin kauan kaivattuna Messiaana. Hän päätyi toteamaan, ettei ollut olemassa mitään keinoa saada hänen valtakunnasta kertovaa sanomaansa leviämään muutoin kuin Johanneksen ennustuksen täyttymyksenä ja esiintymällä juutalaisten odotuksen kohteena. Sitä paitsi, vaikei hän ollutkaan Daavidin tyyppinen Messias, hän totisesti oli silti muinaisista tietäjistä hengellisemmin asennoituneiden esittämien profeettallisten näkemysten täyttymys. Hän ei koskaan enää kokonaan kiistänyt olevansa Messias. Hän päätti jättää tämän mutkikkaan tilanteen lopullisen selvittämisen Isän tahdon toteutumisen varaan.

Seuraavana aamuna hän liittyi ystäviensä seuraan aamiaispöydässä, mutta koolla oli perin iloton joukko. Hän seurusteli heidän kanssaan ja

^{137:5.2 (1531.6)} After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

^{137:5.3 (1532.1)} That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

^{137:5.4 (1532.2)} The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the

keräsi heidät aterian päätyttyä ympärilleen sanoen: "Isäni tahto on, että viivähdämme näillä tienoin jonkin aikaa. Olette kuulleet Johanneksen sanovan hänen tulleen valmistamaan tietä valtakunnalle; meidän on sen vuoksi odotettava kunnes Johanneksen sananjulistus on päätöksessään. Kun Ihmisen Pojan edelläkävijä on saanut työnsä valmiiksi, sitten ryhdymme julistamaan valtakunnan hyvää sanomaa." Hän määräsi apostolinsa takaisin kalaverkkojensa pariin, kun hän itse sen sijaan laittautui valmiiksi mennäkseen Sebedeuksen kanssa veneveistämöille ja lupasi tavata heidät seuraavana päivänä synagogassa, jossa hänen oli määrä pitää puhe, ja sopi neuvonpidosta heidän kanssaan tuon sapatin iltapäiväksi.

6. SAPATTIPÄIVÄN TAPAHTUMAT

Jeesuksen ensimmäinen hänen kasteensa jälkeinen julkinen esiintyminen tapahtui Kapernaumin synagogassa sapattina, maaliskuun 2. päivänä vuonna 26 jKr. Synagoga oli ääriään myöten täynnä. Kertomukseen Jordanissa tapahtuneesta kasteesta lisättiin nyt Kaanasta saapuneet tuoreimmat uutiset vedestä ja viinistä. Jeesus antoi kunniapaikat kuudelle apostolilleen, ja heidän seurassaan istuivat hänen lihalliset veljensä Jaakob ja Juuda. Hänen äitinsä, joka oli edellisenä iltana palannut Jaakobin mukana Kapernaumiin, oli niin ikään läsnä ja istui naisille varatussa synagogan osastossa. Koko kuulijakunta oli kiihtymyksen vallassa; he odottivat näkevänsä jonkin yliluonnollista voimaa osoittavan julkituonnin tilanteeseen sopivana todistuksena sen miehen olemuksesta ja vallasta, jonka oli tuona päivänä määrä puhua heille. Mutta heidän kohtalonaan oli kokea pettymys.

Kun Jeesus nousi seisomaan, synagogan esimies ojensi hänelle pyhien kirjoitusten kirjakäärön, ja Jeesus luki profeetta Jesajan kirjasta: "Näin sanoo Herra: 'Taivas on minun valtaistuimeni ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Missä on se huone, jonka minulle rakensitte? Ja missä on se paikka, joka on minun asuinsijani? Minun käteni on kaikki nämä tehnyt', sanoo Herra. 'Mutta minä katson sen miehen puoleen, joka on köyhä ja jolla on särjetty henki ja joka vapisee minun sanani edessä.' Kuulkaa Herran sana, te, jotka vapisette ja pelkäätte: 'Teidän veljenne vihasivat teitä ja ajoivat teidät luotaan minun nimeni tähden.' Mutta ylistetty olkoon Herra. Hän ilmestyy teille ilossa, ja kaikki muut joutuvat häpeään. Ääni kaupungista, ääni temppelistä, ääni Herralta sanoo: 'Ennen kuin hän kipuja tuns, hän synnytti; ennen kuin hänelle tuskat tulivat, hän sai poikalapsen.' Kuka on sellaista kuullut? Pantaisiinko maa syntymään yhdessä päivässä? Tai voiko kansa syntyä yhtäkkiä? Mutta näin sanoo

meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

^{137:6.1 (1532.3)} Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

^{137:6.2 (1532.4)} When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one

Herra: 'Katso, minä ohjaan hänen tykönsä rauhan niin kuin virran, ja jopa muukalaisten kunnia on oleva niin kuin tulviva joki. Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin olen minä teitä lohduttava. Ja myös Jerusalemissa te saatte lohdutuksen. Ja kun näette mitä olen sanonut, niin teidän sydämenne iloitsee.'"

Kun Jeesus oli päässyt lukemansa loppuun, hän luovutti käärön takaisin sen vartijalle. Ennen istuutumistaan hän sanoi yksinkertaisesti vain: "Olkaa kärsivälliset ja saatte nähdä Jumalan kunnian; samoin on käyvä niille, jotka viipyvät minun seurassani ja niin tehdessään oppivat noudattamaan taivaassa olevan Isäni tahtoa." Ja ihmiset menivät kotiinsa ihmetellen, mikä mahtoi olla kaiken tämän tarkoitus.

Samana iltapäivänä Jeesus apostoleineen astui yhdessä Jaakobin ja Juudan kanssa veneeseen, ja he soutivat veneen vähän matkan päähän rannasta ankkuroituen sinne, siksi aikaa kun Jeesus puhui heille tulevasta valtakunnasta. Ja he ymmärsivät enemmän kuin olivat ymmärtäneet torstai-iltana.

Jeesus neuvoi heitä palaamaan tavanomaisiin tehtäviinsä kunnes "valtakunnan hetki tulee". Ja rohkaistakseen heitä hän näytti esimerkkiä palaamalla veneveistämölle säännöllisen työnsä pariin. Selitettyään heille, että heidän tulisi käyttää joka ilta kolme tuntia opiskeluun ja valmentautumiseen tulevaa toimintaansa varten, Jeesus sanoi heille lisäksi: "Jäämme kaikki näille tienoin kunnes Isä pyytää minua kutsumaan teitä. Jokaisen teistä on nyt palattava tavanomaiseen työhönsä ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut. Älkää kenellekään kertoko minusta, ja muistakaa, ettei valtakuntani tule metelillä eikä hälinällä, vaan pikemminkin sen pitää tulla sen suuren muutoksen kautta, jonka Isäni silloin on saanut aikaan sydämessänne ja niiden sydämessä, jotka on määrä kutsua liittymään joukkoonne valtakunnan neuvoskuntiin. Te olette nyt ystäviäni. Luotan teihin ja rakastan teitä. Teistä tulee kohta henkilökohtaisia työtovereitani. Olkaa kärsivällisiä, olkaa lempeitä. Olkaa aina kuuliaisia sille, mikä on Isän tahto. Valmistautukaa sitä hetkeä varten, kun valtakunta kutsuu. Samalla kun koette suurta iloa Isäni palveluksessa, samalla teidän tulisi olla myös valmiita kohtaamaan vaikeuksia, sillä varoitan teitä, että moni astuu valtakuntaan vasta paljon koettelemuksen jälkeen. Mutta niistä, jotka ovat löytäneet valtakunnan, on sanottava, että heidän ilonsa on oleva täysinäistä; ja heistä sanotaan, että he ovat koko maan siunatut. Mutta älkää elätkö väärää toivetta, sillä maailma tulee kompastumaan sanoihini. Edes te, ystäväni, ette täysin käsitä, mitä minä hämmentyneen mielenne eteen parhaillani tuon. Älkää erehtykö; ryhdymme uurastamaan tunnusmerkkiä odottavain sukupolven hyväksi. He tulevat vaatimaan

whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'"

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

137:6.5 (1533.3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's love the credentials of my mission."

tunnustekoja osoitukseksi siitä, että olen Isäni lähettämä, ja he ovat hitaita huomaamaan, että valtakirjani tehtävää varten, jota olen tullut suorittamaan, sisältyy siihen, että paljastan Isäni osoittaman rakkauden.”

Samana iltana, sitten kun he olivat palanneet maihin, ja ennen kuin he lähtivät omille teilleen, Jeesus vedenrajassa seistessään rukoili: ”Isäni, kiitän sinua näistä vähäisistä, jotka epäilyksistään huolimatta jo nyt uskovat. Ja heidän tähtensä olen jäännyt vielä tänne tehdäkseni niin kuin on sinun tahtosi. Ja oppikoot he nyt olemaan yhtä niin kuin mekin olemme yhtä.”

7. NELJÄ KUUKAUTTA HARJOITUSTA

Neljä pitkää kuukautta — maalisk., huhti-, touko- ja kesäkuun — jatkui tämä odottelu-aika. Jeesus piti näiden kuuden työtoverinsa ja oman veljensä Jaakobin kanssa yli sata pitkää ja vakavahenkistä, jos kohta iloista ja riemullista keskustelutuokiota. Juuda kykeni vain harvoin osallistumaan näille oppitunneille siksi, että hänen perhepiirissään sairasteltiin. Jeesuksen veli Jaakob ei kadottanut uskoa Jeesukseen, mutta näiden viivytyksen ja toimeettomuuden kuukausien kuluessa Maria vaipui lähes epätoivoon poikansa suhteen. Hänen uskonsa, joka Kaanassa oli noussut sellaisiin korkeuksiin, vajosi nyt uuteen aallonpohjaan. Hän osasi turvautua vain usein toistamaansa hokemaan: ”En voi käsittää häntä. En kykene keksimään, mistä tässä kaikessa oikein on kysymys.” Mutta Jaakobin vaimo teki parhaansa pönkittääkseen Marian rohkeutta.

Koko tämän nelikuukautisen jakson ajan näillä seitsemällä uskovalle, joista yksi oli Jeesuksen oma lihallinen veli, oli tilaisuus tutustua Jeesukseen. He alkoivat tottua ajatukseen, että he elivät tämän Jumala-ihmisen kanssa. Vaikka he kutsuivat häntä Rabbiksi, he alkoivat oppia olemaan pelkäämättä häntä. Jeesuksessa oli sitä verratonta persoonallisuuden rakastettavuutta, jonka ansiosta hän saattoi elää heidän keskuudessaan niin, ettei hänen jumalallisuutensa kauhistanut heitä. Heistä oli todellakin helppoa olla ”ystävä Jumalan kanssa”, Jumalan, joka oli ruumiillistunut kuolevaisen lihalliseen hahmoon. Tämä odottelu-aika koetti ankarasti koko tätä uskovien ryhmää. Mitään ihmeenkaltaista ei tapahtunut, ei kerrassaan mitään. Päivän toisensa perään he toimittelivat tavanomaisia askareitaan, ja ilta illan jälkeen he istuivat Jeesuksen jalkojen juuressa. Ja hänen verraton persoonallisuutensa ja hänen ilta illan jälkeen puhumansa rakastettavat sanat pitivät heidät yhdessä.

Tämä odottelun ja opettamisen kausi oli erityisen vaikea Simon Pietarille. Tavan takaa hän koetti taivutella Jeesusta, jotta tämä olisi lähtenyt

137:6.6 (1533.4) That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: “My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one.”

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

137:7.1 (1533.5) For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: “I cannot understand him. I cannot figure out what it all means.” But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be “friends with God,” God incarnate in the likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch

liikkeelle ja alkanut Galileassa saarnata valtakunnasta, sillä aikaa kun Johannes jatkoi saarnaamistaan Juudeassa. Mutta Jeesus antoi Pietarille aina saman vastauksen: "Ole kärsivällinen, Simon. Edisty. Emme ole yhtään liian valmiita, sitten kun Isä kutsuu." Ja Andreas tapasi omine kypsyneempine ja filosofisempine neuvoineen aika ajoin rauhoitella Pietaria. Jeesuksen inhimillinen luonnollisuus oli tehnyt valtavan vaikutuksen Andreukseen. Hän ei milloinkaan väsynyt pohdiskelemaan, miten joku, joka kykeni elämään näin lähellä Jumalaa, voikin olla niin perin juurin ystävällinen ja huomaavainen ihmisiä kohtaan.

Koko puheena olevan ajanjakson aikana Jeesus puhui synagogassa vain kahdesti. Näiden monien odotuksen viikkojen kääntyessä loppuilleen puheet hänen kasteestaan ja Kaanan viinistä olivat alkaneet hiljettä. Ja Jeesus piti huolen siitä, ettei tänä aikana tapahtunut uusia näennäisiä ihmeitä. Mutta vaikka he elivät Betsaidassa näin huomaamattomasti, puheet Jeesuksen kummallisista aikaansaannoksista olivat kantautuneet Herodes Antipaen tietoon. Ja tämä puolestaan lähetti urkkijoita ottamaan selvää, millä asioilla Jeesus liikkui. Mutta enemmän Herodesta huoletti Johanneksen saarnaaminen. Hän päätti olla hätyyttämättä Jeesusta, jonka toiminta kulki rauhallisesti omia uriaan Kapernaumissa.

Tänä odotteluajana Jeesus koetti opettaa tovereilleen, miten heidän tulisi asennoitua Palestiinan erilaisiin uskonnollisiin ryhmiin ja poliittisiin puolueisiin. Jeesuksen sanat kuuluivat aina: "Koetamme voittaa puolellemme niistä jokaisen, mutta emme kuulu niistä yhteenkään."

Kirjanoppineita ja rabbeja kutsuttiin yhdessä fariseuksiksi. He puhuivat itsestään "virkaveljinä". He olivat juutalaisten keskuudessa monessa mielessä edistysellinen ryhmä, sillä he olivat omaksuneet monia sellaisia opetuksia, joita heprealaiskirjoituksissa ei sanataarkasti luettuna esiintynyt. Tällainen oli esimerkiksi usko vainajien kuolleistaheräämiseen, oppi, josta mainitsi vain yksi viimeisimmistä profeetoista, nimittäin Daniel.

Saddukeuksiin kuuluivat papisto ja tietyt varakkaat juutalaiset. He eivät olleet pikkutarkkoja lain yksityiskohtien noudattamisen suhteen. Fariseukset ja saddukeukset olivat oikeastaan uskonnollisia puolueita, paremminkin kuin lahkoja.

Essealaiset olivat aito uskonnollinen lahko, joka oli saanut alkunsa makkabealiskapinan aikana ja jonka vaatimukset olivat joissakin suhteissa tiukempia kuin fariseusten. He olivat omaksuneet monia persialaisia uskomuksia ja menettelytapoja ja elivät veljeskunnittain luostareissa, pidättyivät avioliitosta, ja heillä oli kaikki yhteistä. Heidän erikoisalanaan olivat opetukset enkeleistä.

forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

137:7.4 (1534.3) Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Betsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

137:7.5 (1534.4) In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

137:7.6 (1534.5) The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

137:7.7 (1534.6) The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

137:7.8 (1534.7) The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

Selootit olivat kiihkeistä juutalaisista isänmaanystävistä koostuva ryhmä. He edustivat näkemystä, jonka mukaan mitkä hyvänsä ja kaikki menetelmät olivat oikeutettuja kamppailussa Rooman ikeestä vapautumisen hyväksi.

Herodeslaiset olivat puhtaasti poliittinen puolue, joka ajoi vapautumista Rooman harjoittamasta suorasta vallankäytöstä Herodesten dynastian valtaanpalauttamisen kautta.

Tarkalleen Palestiinan keskellä asuivat samarialaiset, joiden kanssa ”juutalaiset eivät olleet missään tekemisissä”, siitäkään huolimatta, että näillä oli monia näkemyksiä, jotka olivat samanlaisia kuin juutalaisten opetukset.

Kaikki mainitut puolueet ja lahkot — pienehkö nasiiriveljeskunta mukaan luettuna — uskoivat joskus tapahtuvaan Messiaan tulemiseen. Ne kaikki odottivat kansallista vapahtajaa. Mutta Jeesus oli varsin selväsänainen tehdessään tiettäväksi, ettei hän eivätkä hänen opetuslapsensa liittyisi mihinkään näistä ajatus- tai toimintasuunnista. Ihmisen Pojasta ei ollut määrä tulla sen kummemmin nasiiria kuin esseelaistakaan.

Kun Jeesus myöhemmin määräsi apostolit lähtemään Johanneksen tavoin saarnaamaan evankeliumia ja opettamaan uskovia, hän korosti ”taivaan valtakunnasta kertovan hyvän sanoman” julistamista. Väsymättä hän teroitti työtovereidensa mieleen, että heidän täytyi ”osoittaa rakkautta, sääliäisyyttä ja myötätuntoa”. Jo alkuvaiheessa hän opetti seuraajilleen, että taivaan valtakunta oli hengellinen kokemus, jossa oli kysymys siitä, että Jumala asetetaan ihmissyödyksissä valtaistuimelle.

Näin kun he siis odottelivat ennen aktiiviseen julkisuudessa tapahtuvaan julistustyöhön ryhtymistään, Jeesus ja nämä seitsemän käyttivät joka viikko kaksi iltaa synagogassa heprealaiskirjoitusten tutkimiseen. Myöhemmin vuosina, kiihkeästä julkisesta toiminnasta koostuvien kausien jälkeen, apostolit muistelivat näitä neljää kuukautta kallisarvoisimpana ja antoisimpana vaiheena koko heidän Mestarin kanssa yhdessä viettämästään ajasta. Jeesus opetti näille miehille kaiken, minkä nämä pystyivät omaksumaan. Hän ei erehtynyt opettamaan heille liikaa. Hän ei kylvänyt hämminkiä esittämällä sellaista totuutta, joka olisi ollut liian paljon heidän käsityskykynsä yläpuolella.

^{137:7.9 (1535.1)} The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

^{137:7.10 (1535.2)} The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

^{137:7.11 (1535.3)} In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom “the Jews had no dealings,” notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

^{137:7.12 (1535.4)} All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

^{137:7.13 (1535.5)} While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the “good tidings of the kingdom of heaven.” He unfailingly impressed upon his associates that they must “show forth love, compassion, and sympathy.” He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

^{137:7.14 (1535.6)} As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. SAARNA VALTAKUNNASTA

Sapattina, kesäkuun 22. päivänä, vähän ennen kuin he lähtivät ensimmäiselle saarnamatkalleen ja kymmenisen päivää

8. SERMON ON THE KINGDOM

^{137:8.1 (1535.7)} On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John’s imprisonment, Jesus

Johanneksen vangitsemisen jälkeen Jeesus nousi synagogan saarnatuoliin toisen kerran, sen jälkeen kun oli tuonut apostolinsa Kapernaumiin.

Kun Jeesus oli työnsä ääressä veneveistämöllä, Pietari toi Jeesukselle muutamaa päivää ennen kuin tämä esitti seuraavaksi kerrotun saarnansa "Valtakunnasta", tiedon Johanneksen pidättämisestä. Jeesus laski taas kerran työkalut käsistään, riisui työesiliinansa ja sanoi Pietarille: "Isän hetki on tullut. Valmistautukaamme julistamaan valtakunnan evankeliumi."

Jeesus suoritti viimeiset askarensa höyläpenkin ääressä tänä tiistaipäivänä, joka oli kesäkuun 18. päivä vuonna 26 jKr. Pietari ryntäsi ulos työpajasta, ja iltapäivän puoleenväliin mennessä hän oli kerännyt yhteen kaikki toverinsa, ja jätettyään heidät metsikköön lähelle järvenrantaa hän lähti etsimään Jeesusta. Mutta Pietari ei kyennyt löytämään häntä, sillä Mestari oli mennyt toiseen metsikköön rukoilemaan. Ja he näkivät hänet vasta myöhään saman päivän iltana, kun hän palasi Sebedeuksen taloon ja pyysi ruokaa. Seuraavana päivänä hän lähetti veljensä Jaakobin pyytämään, että hänelle myönnettäisiin oikeus tulevana sapattipäivänä puhua synagogassa. Ja synagogan esimies oli mielissään siitä, että Jeesus taas halusi toimittaa jumalanpalveluksen.

Ennen kuin Jeesus esitti tämän unohtumattoman saarnan Jumalan valtakunnasta, joka saarna oli hänen julkisen uransa ensimmäinen vaateliias yritys, hän luki pyhistä kirjoituksista seuraavat tekstikohdat: "Sinä olet minulle silloin pappien valtakunta, pyhä kansa. Jahve on meidän tuomarimme, Jahve on meidän lainsäätäjämme, Jahve on meidän kuninkaamme; hän on meidät pelastava. Jahve on minun kuninkaani ja minun Jumalani. Hän on koko maanpiirin suurmestari. Rakastava hyvyys on Israelin yllä tässä valtakunnassa. Siunattu olkoon Herran kunnia, sillä hän on meidän Kuninkaamme."

Kun Jeesus oli tämän lukenut, hän sanoi:

"Olen tullut julistamaan Isän valtakunnan perustetuksi. Ja tämän valtakunnan jäseniä tulevat olemaan juutalaisten ja muukalaisten, rikkaiden ja köyhien, vapaiden ja orjien palvovat sielut, sillä Isäni ei katso henkilöön, vaan hänen rakkautensa ja armonsa ovat kaikkien yllä.

"Isä, joka on taivaassa, lähettää henkensä ihmismielten sisimpään, ja sitten kun työni tässä maailmassa on päättynyt, vuodatetaan kaiken lihan ylle niin ikään Totuuden Henki. Ja Isäni henki ja Totuuden Henki antavat teille sijan tulevassa valtakunnassa, jonka tunnusmerkkejä ovat hengellinen ymmärtämys ja jumalallinen

occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

137:8.2 (1535.8) A few days before the preaching of this sermon on "The Kingdom," as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: "The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom."

137:8.3 (1535.9) Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

137:8.4 (1536.1) Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: "You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King."

137:8.5 (1536.2) When he had finished reading, Jesus said:

137:8.6 (1536.3) "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshiping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My

vanhurskaus. Valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Ihmisen Poika ei vie sotajoukkoja taisteluun pystyttääkseen maallista valtaa edustavan valtaistuimen tai perustaakseen maallista kunniaa olevan valtakunnan. Sitten kun valtakuntani on tullut, silloin te tunnette Ihmisen Pojan Rauhan Ruhtinaana, ikaikojen Isän julkitulona. Tämän maailman lapset taistelevat perustaakseen ja laajentaakseen tämän maailman valtakuntia, mutta minun opetuslapseni astuvat taivaan valtakuntaan moraalisten päätöstensä ja henkisten voittojensa avulla; ja sinne kerran astuttuaan he löytävät riemun, vanhurskauden ja ikuisen elämän.

"Jotka ensin pyrkivät taivaan valtakuntaan ja alkavat sillä keinoin tavoitella Isälleni ominaista luonteen jaloutta, omaavat kohta kaiken muunkin, mikä on tarpeellista. Mutta sanon teille täyttä totta tarkoittaen: Ellette pyri taivaan valtakuntaan pikkulapsen uskoa ja luottavaista riippuvuutta osoittaen, teillä ei ole mitään keinoa päästä sisälle.

"Älkää antako niiden pettää itseänne, jotka tulevat ja sanovat valtakunnan olevan täällä tai valtakunnan olevan tuolla, sillä Isäni valtakunnassa ei ole kysymys näkyvistä ja aineellisista olevaisista. Ja tämä valtakunta on jo nyt teidän keskellänne, sillä missä Jumalan henki opettaa ja johdattaa ihmisen sielua, siellä todellisuudessa on taivaan valtakunta. Ja tämä Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa, ja iloa Pyhässä Hengessä.

"Johannes tosiaankin kastoi teidät katumuksen ja syntienne anteeksiantamisen merkiksi, mutta taivaan valtakuntaan astuessanne teidät kastetaan Pyhällä Hengellä.

"Isäni valtakunnassa ei ole juutalaista eikä eijuutalaista, siellä on vain niitä, jotka palvelemalla pyrkivät täydellisyyteen, sillä minä sanon, että joka tahtoo olla suuri Isäni valtakunnassa, hänestä pitää ensin tulla kaikkien palvelija. Jos olet halukas palvelemaan lähimmäisiäsi, sijasi on minun rinnallani valtakunnassani, aivan kuten minulla, joka nyt palvelen luodun olennon hahmossa, on kohta oleva sija Isäni rinnalla hänen valtakunnassaan.

"Tämä uusi valtakunta on siemenen kaltainen, joka kasvaa pellon hyvässä mullassa. Sen oksat eivät tuossa tuokiossa notku hedelmistä. Siitä kun valtakunta on perustettu ihmissieluun, kuluu paljon aikaa hetkeen, jolloin valtakunnasta on kypsynyt iäisen vanhurskauden ja ikuisen pelastuksen täyteläinen hedelmä.

"Ja tämä valtakunta, jonka minä teille julistan, ei ole mikään mahdin ja yltäkylläisyyden valtiopiiri. Taivaan valtakunnassa ei ole kysymys ruoasta eikä juomasta, vaan paremminkin elämästä, jota yhä enemmän olennoi vanhurskaus ja kasvava ilo yhä täydellisemmäksi käyvästä taivaallisen Isäni palvelemisesta. Sillä eikö Isä ole sanonut tässä maailmassa olevista lapsistaan: 'Minun tahtoni on,

kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

137:8.8 (1536.5) "Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) "Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) "John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) "In my Father's kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father's kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) "This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) "And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, 'It is my will that they should eventually be perfect, even as I am

että he lopulta olisivat täydellisiä niin kuin minäkin olen täydellinen.'

"Olen tullut julistaakseni valtakunnan ilosanoman. En ole tullut lisätäkseni niiden raskasta kuormaa, jotka tahtoisivat astua tähän valtakuntaan. Julistan, että on olemassa uusi ja parempi tie, ja niiden osana, jotka kykenevät astumaan tulevaan valtakuntaan, on oleva jumalallinen lepo. Ja maksoipa se teille tämän maailman hyvyksissä mitä tahansa, maksoittepa taivaan valtakuntaan päästäksenne minkä hinnan hyvänsä, saatte vastikkeena moninkertaisesti enemmän iloa ja hengellistä edistymistä tässä maailmassa ja ikuisen elämän tulevana aikakautena.

"Isän valtakuntaan astuminen ei odota marssivia armeijoita, tämän maailman valtakuntien kukistumista eikä vankina pitävien ikeiden murskaamista. Taivaan valtakunta on käden ulottuvilla, ja jotka sinne sisälle astuvat, löytävät kaikki yltäkyläisen vapauden ja riemullisen pelastuksen.

"Tämä valtakunta on ikaikainen valtapiiri. Ne, jotka astuvat valtakuntaan, nousevat Isäni tykö; ei ole epäilystäkään siitä, että he pääsevät hänen Paratiisissa olevan kunniansa oikealle puolelle. Ja kaikista, jotka astuvat taivaan valtakuntaan, on määrä tulla Jumalan poikia, ja tulevana aikana he nousevat Isän tykö. Enkä ole tullut kutsumaan niitä, jotka ovat olevinaan vanhurskaita, vaan synnintekijöitä ja kaikkia, jotka isoavat ja janoavat jumalallista täydellisyyttä olevaa vanhurskautta.

"Johannes tuli saarnaten katumusta valmistakseen teitä valtakuntaa varten; minä olen nyt tullut julistamaan, että usko, Jumalan lahja, on hinta, joka on maksettava pääsystä taivaan valtakuntaan. Teidän ei muuta tarvitse kuin uskoa, että Isäni rakastaa teitä rajattomalla rakkaudella, niin olette Jumalan valtakunnassa."

Nämä sanat lausuttuaan Jeesus istuutui. Kaikki, jotka häntä kuulsivat, olivat hämmentyneitä hänen sanoistaan. Hänen opetuslapsensa olivat ihmetyksissään. Mutta ihmiset eivät olleet valmiita ottamaan vastaan tämän Jumala-ihmisen tuomia ilouutisia. Noin kolmannes niistä, jotka häntä kuulsivat, uskoi sanoman, vaikkeivät he sitä kenneetkään kokonaan ymmärtämään. Noin kolmannes valmistui sydämessään torjumaan tällaisen puhtaasti hengellisen käsityksen odotetusta valtakunnasta, kun taas jäljellä oleva kolmannes ei pystynyt käsittämään hänen opetustaan, ja monet uskoivat vakaasti, ettei hän "ollut täysin tolkuissaan".

perfect.'

137:8.14 (1537.1) "I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) "Entrance into the Father's kingdom waits not upon marching armies, upon overturned kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) "This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) "John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God."

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he "was beside himself."

Luku 138. Valtakunnan sanansaattajain kouluttaminen

⇨ 137

Urantia-kirjan

139 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 138 VALTAKUNNAN SANANSAATTAJAIN KOULUTTAMINEN

Osiot

Johdanto

1. Lopulliset ohjeet
2. Kuuden apostolin valitseminen
3. Matteuksen ja Simonin kutsuminen
4. Kaksosten kutsuminen
5. Tuomaksen ja Juudaksen kutsuminen
6. Viikko teho-opetusta
7. Taas uusi pettymys
8. Kahdentoista apostolin ensimmäinen tehtävä
9. Viiden kuukauden koettelu
10. Kahdentoista apostolin organisaatio

PAPER 138 TRAINING THE KINGDOM'S MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

Johdanto

ESITETTYÄÄN saarnansa "Valtakunnasta" Jeesus kutsui kuusi apostolia koolle samaksi iltapäiväksi ja ryhtyi kertomaan suunnitelmistaan, joiden mukaan he kävisivät Galileanmeren lähikaupungeissa. Hänen veljensä Jaakob ja Juuda tunsivat itsensä syvästi loukatuiksi sen johdosta, ettei heitä kutsuttu tähän neuvonpitoon. Tähän saakka he olivat katsoneet kuuluvansa Jeesuksen lähimpien työtovereiden piiriin. Mutta Jeesus ei aikonut ottaa lähisukulaisiaan jäseniksi tähän valtakunnan apostoli johtajien yhteisöön. Se, että Jeesus näin sulki Jaakobin ja Juudan harvojen ja valittujen joukon ulkopuolelle, samoin kuin hänen näennäinen etääntymisensä äidistään aina Kaanassa koetuista tapahtumista lähtien olivat alkuna jatkuvasti laajenevalle kuilulle Jeesuksen ja hänen perheensä välillä. Tilanne jatkui tällaisena koko hänen julkisen toimintansa ajan — perhe miltei hylkäsi hänet —, ja nämä

INTRODUCTION

138:0.1 (1538.1) AFTER preaching the sermon on "The Kingdom," Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus' inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection.

erimielisyydet hävisivät kokonaan vasta hänen kuolemansa ja kuolleistaheräämisensä jälkeen. Alinomaa hänen äitinsä heittelehti häilyvää uskoa ja toivoa kuvastavien asenteiden ja toisaalta aina vain pahempien pettymyksen, nöyryytyksen ja epätoivon tuntemusten välillä. Vain Ruut, nuorimmainen, pysyi horjumattoman lojaalina isäveljelleen.

Aina kuolleistaheräämisen jälkeiseen aikaan saakka Jeesuksen perhe oli kokonaisuudessaan hyvin vähän tekemisissä hänen toimintansa kanssa. Jos profeetta ei jää vaille kunniaa paitsi omassa maassaan, ei hän myöskään jää vaille ymmärtävää arvostusta paitsi oman perheensä keskuudessa.

1. LOPULLISET OHJEET

Seuraavana päivänä, sunnuntaina kesäkuun 23. päivänä vuonna 26 jKr, Jeesus antoi kuudelle apostolille lopulliset ohjeensa. Hän lähetti heidät matkaan pareittain opettamaan valtakunnan ilosanomaa. Hän kielsi heiltä kastamisen ja neuvoi heitä pidättymään julkisesta saarnaamisesta. Hän selitti lisäksi, että myöhemmin hän sallisi heidän saarnata julkisesti, mutta että toistaiseksi hän monestakin syystä halusi heidän hankkivan käytännön kokemusta siitä, mitä on olla henkilökohtaisesti tekemisissä kanssaihmistensä kanssa. Jeesuksen tarkoituksena oli, että heidän ensimmäinen matkansa sujuisi pelkästään henkilökohtaisen työn merkeissä. Vaikka tämä tieto tuli apostoleille hienoisena pettymyksenä, silti he ainakin osaksi ymmärsivät, mikä oli Jeesuksen ajatuksena aloitettaessa valtakunnan julistaminen tällä tavoin, ja he lähtivät matkaan hyvillä mielin ja luottavaisen innostuksen vallassa. Jeesus lähetti heidät matkaan pareittain niin, että Jaakob ja Johannes menivät Heresaaan, Andreas ja Pietari Kapernaumiin, kun taas Filippus ja Natanael menivät Tarikeaan.

Ennen kuin he aloittivat tämän kaksiviikkoisen palvelujakson, Jeesus ilmoitti heille haluavansa asettaa kaksitoista apostolia jatkamaan valtakunnan työtä, sitten kun hän itse olisi poissa, ja hän antoi heistä jokaiselle valtuudet valita hänen ensimmäisten käännynnäistensä joukosta yhden miehen jäseneksi kaavailtuun apostolikuntaan. Johannes lausui ajatuksensa ääneen kysyessään: "Mutta, Mestari, onko niin, että nämä kuusi miestä astuvat joukkoomme ja jakavat kaiken tasa-arvoisina meidän kanssamme, meidän, jotka sentään olemme olleet seurassasi Jordaniilta lähtien ja kuulleet kaiken pohjustavan opetuksesi tätä ensimmäistä valtakunnan hyväksi suorittamaamme urakkaa varten?" Ja Jeesus vastasi: "Kyllä, Johannes, jokainen valitsemanne mies tulee olemaan yksi meistä, ja teidän on määrä opettaa heille kaikki, mikä liittyy

His mother constantly wavered between attitudes of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unwaveringly loyal to her father-brother.

138:0.2 (1538.2) Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own family.

1. FINAL INSTRUCTIONS

138:1.1 (1538.3) The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

138:1.2 (1538.4) Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

valtakuntaan, aivan kuten minä olen opettanut teille.” Nämä sanat lausuttuaan Jeesus poistui heidän luotaan.

Nämä kuusi apostolia erosivat toistensa seurasta omalle työsaralleen, vasta kun he olivat monisanaisesti keskustelleet Jeesuksen ohjeista, joiden mukaan jokaisen heistä piti valita uusi apostoli. Andreaksen mielipide pääsi lopulta voitolle, ja he menivät kukin omalle työsaralleen. Asiasisältönsä osalta toistettuna Andreas sanoi: ”Mestari on oikeassa; meitä on liian vähän selvitäksemme tästä työstä. Tarvitaan useampia opettajia, ja Mestari on osoittanut suurta luottamusta meitä kohtaan uskoessaan meille näiden kuuden uuden apostolin valitsemisen.” Kun he tuona aamuna läksivät tahoilleen mennäkseen tekemään kukin oman osuutensa, jokaisen sydämessä oli hiven salattua masennusta. He tiesivät, että he kaipaivat Jeesusta, ja sitä paitsi he pelkäsivät ja arastelivat; he eivät olleet kuvitelleet taivaan valtakunnan julkistamisen tapahtuvan tällä tavoin.

Oli sovittu, että kuusi apostolia tekisivät työtään kahden viikon ajan, minkä jälkeen heidän oli määrä palata Sebedeuksen kotiin neuvonpitoa varten. Jeesus meni sillä välin Nasaretiin käydäkseen Joosefin ja Simonin sekä perheensä muiden noilla seuduin asuvien jäsenten luona. Jeesus teki kaiken, mikä oli inhimillisesti katsoen mahdollista ja mikä oli sopusoinnussa sen kanssa, että hän oli vihkiytynyt noudattamaan Isänsä tahtoa, säilyttääkseen perheensä luottamuksen ja kiintymyksen. Tässä suhteessa hän teki velvollisuutensa täysimääräisesti ja enemmänkin.

Sillä aikaa kun apostolit olivat poissa suorittamassa tehtäväänsä, Jeesus ajatteli paljon Johannesta, joka oli nyt vankilassa. Hän tunsu suurta houkutusta käyttää potentiaalisia valtaoikeuksiaan saadakseen Johanneksen vapaaksi, mutta taas kerran hän alistui ”palvelemaan Isän tahtoa”.

2. KUUDEN APOSTOLIN VALITSEMINEN

Kuuden apostolin ensimmäinen lähetysmatka oli erinomaisen menestyksellinen. He havaitsivat kaikki, mikä suuri arvo on ihmisiin luotavalla suoralla ja henkilökohtaisella kosketuksella. He palasivat Jeesuksen luo mukanaan entistä täydellisempi käsitys siitä, että uskonnossa viime kädessä on kysymys puhtaasti ja kokonaan henkilökohtaisesta kokemuksesta. He alkoivat aistia, kuinka nälkäisinä tavalliset ihmiset kaipaavat kuulla sanoja, jotka toivat uskonnollista lohdutusta ja hengellistä rohkaisua. Keraantyydessään Jeesuksen ympärille he halusivat puhua kaikki yhtä aikaa, mutta Andreas otti johdon

^{138:1.3 (1539.1)} The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

^{138:1.4 (1539.2)} It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

^{138:1.5 (1539.3)} While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to "wait upon the Father's will."

2. CHOOSING THE SIX

^{138:2.1 (1539.4)} This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

käsiinsä, ja hänen jakaessaan heille puheenvuoroja — yhdelle kerrallaan — he antoivat viralliset selontekonsa Mestarille ja nimesivät ehdokkaansa kuudeksi uudeksi apostoliksi.

Kun joka mies oli esitelty, kenet hän oli valinnut uusiin apostolin virkoihin, Jeesus pyysi kaikkia muita äänestämään asetetusta ehdokkaasta; näin kaikki kuusi vanhempaa apostolia hyväksyivät virallisesti kaikki kuusi uutta. Sen jälkeen Jeesus ilmoitti, että he lähtisivät kaikki käymään näiden ehdokkaiden luona ja kutsumaan heidät palvelukseen.

Vastavalitut apostolit olivat:

1. Matteus Leevi, kapernaumlainen tullimaksujenkerääjä, jonka toimisto oli heti kaupungin itäpuolella, lähellä Batanean rajoja. Hän oli Andreaksen valitsema.

2. Tuomas Didymus, tarikealainen kalastaja ja entinen gadaralainen kirvesmies ja kivenhakkaaja. Hänet valitsi Filippus.

3. Jaakob Alfeus, heresalainen kalastaja ja maanviljelijä, joka oli Jaakob Sebedeuksen valitsema.

4. Juudas Alfeus, Jaakob Alfeuksen kaksoveli, niin ikään kalastaja, joka oli Johannes Sebedeuksen valinta.

5. Simon Selootti oli isänmaallisen seloottijärjestön korkeaa virkailijaa, joka luopui tästä asemasta liittyäkseen Jeesuksen apostoleihin. Ennen selootteihin liittymistään Simon oli ollut kauppias. Hänet valitsi Pietari.

6. Juudas Iskariot oli Jerikossa asuvien varakkaiden juutalaisten vanhempien ainoa poika. Hän oli liittynyt Johannes Kastajan seuraan, ja hänen saddukeusvanhempansa olivat kieltäneet hänet. Hän oli etsiskelemässä työpaikkaa noilta seuduilta, kun Jeesuksen apostolit tapasivat hänet, ja pääasiassa siksi, että tämä oli perehtynyt raha-asioihin, Natanael pyysi häntä liittymään heidän riveihinsä. Juudas Iskariot oli kahdentoista apostolin joukossa ainoa juudealainen.

Jeesus vietti kokonaisen päivän kuuden apostolinsa seurassa vastaillen heidän kysymyksiinsä ja kuunnellen heidän selostustensa yksityiskohtia, sillä heillä oli kerrottavanaan moniaita mielenkiintoisia ja hyödyllisiä kokemuksia. He käsittivät nyt, miten viisas oli ollut Mestarin suunnitelma, jonka mukaan heidät lähetettiin tekemään työtä melua pitämättä ja henkilökohtaisiin keskusteluihin antautuen, ennen kuin he ryhtyisivät vaateliaampiin julkisiin hankkeisiinsa.

3. MATTEUKSEN JA SIMONIN KUTSUMINEN

^{138:2.2 (1539.5)} Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

^{138:2.3 (1539.6)} The newly selected apostles were:

^{138:2.4 (1539.7)} 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

^{138:2.5 (1539.8)} 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

^{138:2.6 (1539.9)} 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

^{138:2.7 (1539.10)} 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

^{138:2.8 (1540.1)} 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

^{138:2.9 (1540.2)} 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

^{138:2.10 (1540.3)} Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

Seuraavana päivänä Jeesus ja kuusi apostolia menivät käymään tullinkantaja Matteuksen luona. Matteus jo odottelikin heitä. Hän oli tehnyt tilinpäätöksen ja oli valmis luovuttamaan toimistonsa hoidon veljelleen. Kun he tulivat tullirakennuksen luokse, Andreas astui yhdessä Jeesuksen kanssa muiden edelle, ja Jeesus, joka katsoi Matteusta kasvoin, sanoi: "Seuraa minua." Ja Matteus nousi seisomaan ja meni taloonsa Jeesuksen ja apostolien seurassa.

Matteus kertoi Jeesukselle tuoksi illaksi järjestämistään juhlaillallisista, että hän vähintäänkin halusi järjestää sellaiset illalliset perheelleen ja ystävilleen, jos Jeesus hyväksyisi kutsun ja suostuisi pitojen kunniavieraksi. Ja Jeesus nyökkäsi hyväksymisen merkiksi. Pietari vei Matteuksen sen jälkeen sivummalle ja selitti tälle, että hän oli kutsunut erään Simonin liittymään apostoleihin, ja sai Matteukselta suostumuksen siihen, että myös Simon kutsuttaisiin tähän juhlatilaisuuteen.

Matteuksen talossa nautitun lounaan jälkeen he kaikki menivät Pietarin mukana käymään Simon Selootin luona. He tapasivat Simonin entiseltä liikepaikaltaan, jota nyt hoiti hänen veljenpoikansa. Kun Pietari johdatti Jeesuksen Simonin luokse, Mestari tervehti tulisieluista isänmaanyntävää ja sanoi ainoastaan: "Seuraa minua."

He palasivat kaikki yhdessä Matteuksen kotiin, jossa he aina ilta-aterian alkamiseen saakka keskustelivat paljon politiikasta ja uskonnosta. Leevin perhe oli jo kauan aikaa ollut mukana liikelämässä ja veronkantotoiminnassa. Fariseukset olisivat sen vuoksi nimitelleet monia Matteuksen näille juhlaillallisille kutsumia vieraita "publikaaneiksi ja syntisiksi".

Tuolloin oli tapana, että aina kun järjestettiin tämänkaltaisen vastaanottotilaisuus jonkun merkkihenkilön kunniaksi, kaikki asiasta kiinnostuneet ihmiset viipyivät juhlahuoneen liepeillä tekemässä havaintoja aterioivista vieraista ja kuuntelemassa arvostettujen miesten puheita ja keskusteluja. Niinpä useimmat Kapernaumin fariseuksista olivat läsnä tuossa tilaisuudessa tekemässä havaintojaan Jeesuksen käyttäytymisestä tässä epätavallisessa sosiaalisessa tapahtumassa.

Kun päivällistilaisuus ehti pitemmälle, hyväntuulisten päivällisvieraiden ilonpito nousi hyvinkin korkealle, ja kaikki nauttivat loistavasta tilaisuudesta niin täysin rinnoin, että tilannetta sivusta tarkkailevat fariseukset alkoivat sydämessään arvostella Jeesusta siitä, että tämä oli mukana moisessa kevytmielisessä ja huolettomassa jutussa. Kun juhlaväki myöhemmin illalla ryhtyi pitämään puheita, muuan pahansuovimmista fariseuksista otti asiakseen

138:3.1 (1540.4) The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

138:3.2 (1540.5) Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

138:3.3 (1540.6) After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

138:3.4 (1540.7) They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to this banquet by Matthew would have been denominated "publicans and sinners" by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: "How dare you to teach that this man is righteous

esittää Pietarille arvostelunsa Jeesuksen käyttäytymisestä sanoen: "Miten ihmeessä teillä on otsaa opettaa, että tämä mies on vanhurskas, aterioihan hän publikaanien ja syntisten kanssa ja tällä tavoin omalla läsnäolollaan palkitsee mokoman näytelmän, joka ei ole muuta kuin huoletonta ilonpitoa." Pietari kuiskutti nämä arvostelevat sanat Jeesukselle, ennen kuin tämä lausui kotiinlähtösiunauksen kaikille kokoon tulleille. Kun Jeesus aloitti puheensa, hän sanoi: "Tulin tänne tänä iltana toivottamaan Matteuksen ja Simonin tervetulleiksi joukkoomme, ja olen mielissäni pannut merkille hilpeytenne ja yhteisen hyväntuulisuutenne, mutta teidän tulisi riemuista vieläkin enemmän siksi, että monet teistä löytävät pääsytien tulevaan hengen valtakuntaan, jossa saatte tätäkin runsaammin nauttia taivaan valtakunnan hyvyksistä. Ja sallikaa minun teille, jotka seisoskelette ympärillä minua sydämessänne arvostellen siksi, että olen tullut tänne iloitsemaan näiden ystävien kanssa, sanoa, että olen tullut julistamaan iloa sosiaalisesti maahan poljetuille ja julistamaan hengellistä vapautta niille, jotka ovat moraalien pakkopaidassa. Onko minun tarpeen muistuttaa teitä, etteivät terveet tarvitse parantajaa, vaan parantajaa tarvitsevat pikemminkin sairaat? En ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä."

Eikä koko juutalaiskansa todellakaan ollut monta kertaa nähnyt, mitä se nyt näki: vanhurskaan luonteen ja ylevät mielipiteet omaava mies kulkemassa estoitta ja riemumielin tavallisen kansan parissa, ja kaiken lisäksi vielä sellaisessa epäuskonnollisessa ja nautinnonhaluisessa väkijoukossa, johon kuului publikaaneja ja syntisiä sanottuja ihmisiä. Simon Selootti halusi pitää puheen tässä Matteuksen talon kokoontumisessa, mutta Andreas, joka tiesi, ettei Jeesus halunnut tulevaa valtakuntaa sekoitettavan seloottien liikkeeseen, suostutteli Simonin pidättymään huomioittensa julkisesta esittämisestä.

Jeesus ja apostolit jäivät yöksi Matteuksen taloon, ja mennessään kotiinsa ihmiset puhuivat vain yhdestä asiasta: Jeesuksen hyvyydestä ja ystävällisyydestä.

4. KAKSOSTEN KUTSUMINEN

Huomenissa kaikki yhdeksän menivät veneellä Heresaan toimittamaan kahden seuraavan apostolin virallisen kutsumisen. Nämä olivat Alfeuksen kaksospojat, Jaakob ja Juudas, jotka Jaakob ja Johannes Sebedeus olivat nimittäneet ehdokkaiksi. Kalastajakaksoset tiesivät odottaa Jeesusta ja hänen apostolejaan, ja siksi he olivat rannalla näitä vastassa. Jaakob Sebedeus esitteli Mestarin näille heresalaiskalastajille, ja Jeesus katsoi heitä

when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making." Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: "In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners."

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. THE CALL OF THE TWINS

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

tarkkaan, nyökkäsi ja sanoi: "Seuratkaa minua."

Samana iltapäivänä, jonka he viettivät yhdessä, Jeesus antoi heille tarkat ohjeet juhlatilaisuuksiin osallistumisesta, ja hän päätti sanottavansa näillä sanoin: "Kaikki ihmiset ovat veljiäni. Isäni, joka on taivaassa, ei halveksi yhtäkään tekemäämme luotua. Taivaan valtakunta on avoinna kaikille miehille ja naisille. Yksikään ihminen ei voi sulkea laupeuden ovea yhdenkään sellaisen isoavan sielun edestä, joka mahdollisesti pyrkii sinne sisälle. Istumme ruokapöytään kaikkien kanssa, jotka haluavat kuulla valtakunnasta. Kun taivaassa oleva Isämme katsoo alas ihmisten puoleen, he ovat kaikki yhdenveroisia. Älkää siis kieltäytykö murtamasta leipää fariseuksen tai synnintekijän, saddukeuksen tai publikaanin, roomalaisen tai juutalaisen, rikkaan tai köyhän, vapaan tai orjan kanssa. Valtakunnan ovi on apposen avoinna kaikille, jotka haluavat tietää totuuden ja löytää Jumalan."

Sen päivän iltana, Alfeuksen kodissa nautitun yksinkertaisen illallisen ääressä, kaksosveljet otettiin jäseniksi apostolien perhekuntaan. Jeesus piti myöhemmin illalla apostoleilleen heidän ensimmäisen oppituntinsa saastaisten henkien alkuperästä, olemuksesta ja kohtalosta, mutta he eivät kyenneet käsittämään hänen kertomansa merkitystä. Jeesuksen rakastaminen ja ihaileminen oli heistä helppoa, mutta monia hänen opetuksiaan oli perin vaikea ymmärtää.

Levätyn yön jälkeen koko seurue, johon nyt kuului yksitoista henkilöä, meni veneellä Tarikeaan.

5. TUOMAKSEN JA JUUDAKSEN

KUTSUMINEN

Kalastaja-Tuomas ja vaeltelija-Juudas kohtasivat Jeesuksen ja apostolit Tarikean kalastajavenelaiturilla, ja Tuomas vei seurueen lähistöllä sijaitsevaan kotiinsa. Filippus esitteli nyt Tuomaksen omaksi apostolinvirkaan nimitettäväksi ehdokkaakseen, ja Natanael esitteli juudealaisen Juudas Iskariotin samanlaiseen kunniatehtävään. Jeesus loi katseensa Tuomakseen ja sanoi: "Tuomas, sinulta puuttuu uskoa, mutta siitä huolimatta otan sinut vastaan. Seuraa minua." Juudas Iskariotille Mestari sanoi: "Juudas, olemme kaikki yhtä ruumista, ja ottaessani sinut joukkoomme rukouksen, että olet aina lojaali galilealaisveljiäsi kohtaan. Seuraa minua."

Kun he olivat virkistäytyneet, Jeesus vei kaksitoista apostolia joksikin aikaa syrjemmälle rukoillakseen heidän kanssaan ja antaakseen heille opastusta Pyhän Hengen olemuksesta ja toiminnasta, mutta taaskaan he eivät kyenneet

^{138:4.2 (1541.4)} That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

^{138:4.3 (1541.5)} That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

^{138:4.4 (1542.1)} After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

^{138:5.1 (1542.2)} Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: "Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me." To Judas Iscariot the Master said: "Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me."

^{138:5.2 (1542.3)} When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of

käsittämään paljonkaan niiden ihanien totuuksien merkityksestä, joita hän koetti heille opettaa. Yksi ymmärsi yhden kohdan, ja toinen ymmärsi toisen kohdan, mutta kukaan heistä ei kyennyt omaksumaan hänen opetustaan kokonaisuudessaan. Heidän tapanaan oli sortua aina samaan virheeseen: he yrittivät sovittaa Jeesuksen uutta evankeliumia oman uskonnollisen vakaumuksensa vanhoihin muotteihin. He eivät kyenneet käsittämään ajatusta, että Jeesus oli tullut julistamaan uutta pelastuksen evankeliumia ja rakentamaan uuden tien, joka vie Jumalan löytämiseen. He eivät tajunneet, että Jeesus oli uusi ilmoitus taivaassa olevasta Isästä.

Seuraavana päivänä Jeesus jätti kaksitoista apostoliaan kokonaan omiin oloihinsa. Hän halusi heidän tutustuvan toisiinsa ja tahtoi heidän olevan keskenään ja keskustelemaan siitä, mitä hän oli heille opettanut. Mestari palasi ilta-aterialle ja puhui heille myöhäisillan tunteina serafien toiminnasta, ja jotkut apostoleista käsittivät hänen opetuksensa. He lepäsivät yön yli ja lähtivät seuraavana päivänä veneellä Kapernaumiin.

Sebedeus ja Salome olivat muuttaneet asumaan poikansa Daavidin luo, joten heidän avara kotinsa voitiin luovuttaa Jeesukselle ja hänen kahdelletoista apostolilleen. Jeesus vietti siellä rauhallisen sapatin valittujen sanansaattajiensa kanssa. Hän luonnosteli huolellisesti niiden suunnitelmien päälinjat, joiden mukaan valtakunta julistettaisiin, ja selitti perusteellisesti, miten tärkeää oli välttää kaikkia selkkauksia siviiliviranomaisten kanssa, ja sanoi: ”Mikäli on tarpeen nuhdella yhteiskunnan vallanpitäjiä, jättäkää sellainen tehtävä minulle. Pitäkää huoli, ettette julkisesti millään tavoin tuomitse keisaria tai hänen virkamiehiään.” Samana iltana sattui, että Juudas Iskariot vei Jeesuksen syrjemmälle tiedustellakseen, miksei tehty mitään Johanneksen saamiseksi pois vankilasta. Eikä Jeesuksen suhtautuminen täysin tyydyttänyt Juudasta.

6. VIIKKO TEHO-OPETUSTA

Seuraava viikko omistettiin ankaralle koulutusohjelmalle. Kuusi uutta apostolia jätettiin joka päivä oman nimittäjänsä vastuulle siinä tarkoituksessa, että he kävisivät yksityiskohtia myöten läpi kaiken, mitä he olivat oppineet ja kokeneet valmistettaessa heitä valtakunnan työhön. Vanhemmat apostolit loivat kuudelle nuoremmalle apostolille huolellisen katsauksen siihen, mitä Jeesus oli heille siihen mennessä opettanut. Iltaisin he kaikki kokoontuivat Sebedeuksen puutarhaan vastaanottamaan Jeesuksen ohjeita.

those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

138:5.3 (1542.4) The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: "If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants." It was this same evening that Judas Iscariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

138:6.1 (1542.6) The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

Juuri tuohon aikaan Jeesus otti tavaksi, että he pitivät keskellä viikkoa vapaapäivän levätäksään ja virkistäytyäkseen. Ja he noudattivat Jeesuksen koko jäljellä olleen aineellisen elämän ajan tätä järjestystä, jonka mukaan he pitivät joka viikko yhden lepopäivän. Yleissääntönä oli, etteivät he koskaan harjoittaneet varsinaisia toimintojaan keskiviikkoisin. Tänä viikoittaisena vapaapäivänä Jeesus tavallisesti poistui heidän seurastaan sanoen: "Lapseni, menkää päiväksi virkistäytymään. Valtakunnan hyväksi ankarasti uurastettuanne menkää ja levätkää ja nauttikaa virkistyksestä, jonka tarjoaa paluu entisten ammattienne pariin, tai se, että keksitte uusia virkistäytymiskeinoja." Vaikkei Jeesus maisen elämänsä tässä vaiheessa itse asiassa tarvinnut tätä lepopäivää, hän mukautui siitä huolimatta tähän järjestykseen, sillä hän tiesi sen olevan hyväksi hänen ihmistyötovereilleen. Jeesus oli opettaja — Mestari; työtoverit olivat hänen oppilaitaan — opetuslapsiaan.

Jeesus koetti tehdä apostoleilleen selväksi, mikä ero vallitsi hänen opetustensa ja hänen heidän keskuudessaan elämänsä elämän ja myöhemmin mahdollisesti ilmaantuvien, hänestä kertovien opetusten välillä. Jeesus sanoi: "Olkoot minun valtakuntani ja siihen liittyvä evankeliumi sanomanne pääsisältö. Älkää eksykö sivupoluille saarnaamaan minusta ja minun opetuksistani. Julistakaa valtakunnan evankeliumia ja esittäkää tekemääni ilmoitusta taivaassa olevasta Isästä, mutta älkää harhautuko sivuteille ja ruvetko laatimaan legendoja ja rakentelemaan kulttia, jotka liittyisivät uskomuksiin ja opetuksiin uskonkäsityksistäni ja opetuksistani." Mutta taaskaan he eivät käsittäneet, miksi hän puhui heille tällä tavoin, eikä kukaan rohennut kysyä, miksi hän heitä sillä tavoin opetti.

Näissä ensimmäisissä opetuksissaan Jeesus koetti, niin pitkälle kuin suinkin, välttää kiistoja apostoliensa kanssa, paitsi kun kysymyksessä olivat väärät käsitykset hänen taivaassa olevasta Isästään. Missään tällaisissa asioissa hän ei koskaan empinyt oikaista erheellisiä uskomuksia. Kasteensa jälkeen Jeesuksen Urantialla viettämällä elämällä oli vain yksi motiivi, ja se oli paremman ja todenmukaisemman kuvan luominen hänen Paratiisissa olevasta Isästään. Hän raivasi uuden ja paremman tien Jumalan luo: uskon ja rakkauden tien. Alituisen hän kehotti apostolejaan: "Menkää ja etsikää syntisiä, löytäkää rohkeutensa menettäneet ja lohduttakaa ahdistuneita."

Jeesuksella oli täydellinen kuva tilanteesta. Hänellä oli rajaton valta, jota olisi voitu käyttää hänen lähetystehtävänsä edistämiseen, mutta hän oli täysin tyytyväinen keinoihin ja persoonallisuuksiin, joita useimmat ihmiset olisivat

^{138:6.2 (1542.7)} It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: "My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity." While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

^{138:6.3 (1543.1)} Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: "My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings." But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

^{138:6.4 (1543.2)} In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: "Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious."

^{138:6.5 (1543.3)} Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have

pitäneet puutteellisina ja katsoneet ne merkityksettömiksi. Hän oli suorittamassa tehtävää, joka tarjosi suunnattomat mahdollisuudet dramatiikkaan, mutta hän piti tiukasti kiinni siitä, että hän toimittaisi Isänsä asiat mahdollisimman huomaamattomalla ja epädramaattisella tavalla. Hän vältti huolellisesti kaikkea vallan osoittamista. Ja nyt hän aikoi, ainakin muutaman kuukauden ajan, toimia kaksineitoista apostoleineen kaikessa hiljaisuudessa Galileanmeren ympäristössä.

regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. TAAS UUSI PETTYMYS

Jeesus oli kaavaillut, että he viiden kuukauden ajan kävisivät huomaamatonta lähetyiskampanjaa henkilökohtaista työtä tehden. Hän ei kertonut apostoleille, miten pitkään tätä jatkuisi, vaan he työskentelivät viikon kerrallaan. Ja varhain tänä viikon ensimmäisenä päivänä, juuri kun hän oli aikeissa ilmoittaa tästä kahdelletoista apostolilleen, Simon Pietari, Jaakob Sebedeus ja Juudas Iskariot tulivat keskustelemaan yksityisesti hänen kanssaan. Pietari vei Jeesuksen syrjemmälle ja rohkaisten mielensä sanoi: "Mestari, tulemme toveriemme kehotuksesta kysymään, eikö aika jo ole kypsä siihen, että astutaan valtakuntaan. Ja onko aikomuksesi julistaa valtakunta Kapernaumissa, vai onko meidän määrä siirtyä Jerusalemiin? Ja milloin me, itse kukin meistä, saamme tietää, mikä asema meillä on oleva sinun rinnallasi valtakunnan perustamisessa —" ja Pietarilla olisi ollut esitettävänä vielä muitakin kysymyksiä, mutta Jeesus kohotti varoittavasti kätensä ja keskeytti hänet. Jeesus viittasi lähistöllä seisovat muutkin apostolit liittymään mukaan ja sanoi: "Lapsoseni, kuinka kauan minä teitä kestäen! Enkö ole tehnyt teille selväksi, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta? Olen sanonut teille monet kerrat, etten ole tullut istumaan Daavidin valtaistuimella. Miten siis on selitettävissä, että tulette kyselemään, mikä asema teistä itse kullakin tulee olemaan Isän valtakunnassa? Ettekö kykene tajuamaan, että olen kutsunut teidät hengellisen valtakunnan lähettiläiksi? Ettekö ymmärrä, että teidän on pian, hyvin pian, määrä edustaa minua tässä maailmassa ja valtakunnan julistustyössä, aivan kuten minä nyt edustan Isääni, joka on taivaassa? Voiko olla niin, että olen valinnut teidät ja opettanut teidät valtakunnan sanansaattajiksi, ettekä silti käsitä tämän tulevan valtakunnan luonnetta ja merkitystä, valtakunnan, joka tarkoittaa, että Jumalalla on ihmissydämissä korkein sija? Ystäväni, kuulkaa minua vielä kerran. Karkottakaa mielestänne se ajatus, että valtakuntani olisi valtaa, jota käytetään voimalla, ja vallankäyttöä, joka tuo mukanaan kunniaa. Kaikki valta taivaassa ja maan päällä annetaan toden totta kohta minun käsiini, mutta Isän tahto ei ole,

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: "Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom —" and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: "My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth."

että käyttäisimme tätä jumalallista antia korottaaksemme itsemme kunniaan jo tämän aikakauden kuluessa. Jonakin toisena aikakautena te tosiaankin istutte kanssani voimassa ja kunniasa, mutta nyt meidän tehtävämme on alistua Isän tahtoon ja lähteä nöyrän kuuliaisina toimittamaan maan päällä, mitä hän käskee.”

Taas kerran hänen työtoverinsa järkyttyivät, tyrmistyivät. Jeesus lähetti heidät pareittain pois luotaan rukoilemaan ja pyysi heitä palaamaan puoliilta päivin luokseen. Tämän ratkaisevan tärkeän aamupäivän kuluessa heistä itse kukin yritti löytää Jumalan, ja itse kukin koetti rohkaista ja vahvistaa toveriaan, ja he palasivat Jeesuksen luokse niin kuin hän oli heitä pyytänyt.

Tämän jälkeen Jeesus kertoi heille Johanneksen tulosta, Jordanissa suoritetusta kasteesta, Kaanan häistä, hiljan tapahtuneesta kuuden apostolin valitsemisesta ja hänen omien lihallisten veljiensä vetäytymisestä heidän joukostaan, ja hän varoitti heitä siitä, että valtakunnan vihollinen koettaisi vetää heidätkin pois. Tämän lyhyen mutta vakavan puheen jälkeen kaikki apostolit nousivat Pietarin johdolla seisomaan vakuuttaakseen kuolematonta antaumustaan Mestariaan kohtaan ja luvatakseen järkkymätöntä lojaalisuutta valtakunnalle — Tuomaksen sanoin sanottuna: ”Tälle tulevalle valtakunnalle, olipa se mitä hyvänsä, ja vaikka en sitä täysin ymmärräkään.” He kaikki totisesti uskoivat Jeesukseen, vaikkeivät he hänen opetustaan kokonaan käsittäneetkään.

Seuraavaksi Jeesus kysyi, paljonko heillä oli yhteensä rahaa. Hän kysyi myös, miten heidän perheidensä toimeentulosta oli huolehdittu. Kun kävi selville, että heillä oli varoja tuskin kahden viikon toimeentuloon, Jeesus sanoi: ”Ei ole Isäni tahto, että aloitamme työmme tällä tavoin. Jäämme tänne järven rantamille kahdeksi viikoksi kalastamaan tai tekemään mitä hyvänsä tehtävää, joka eteemme sattuu; ja sillä välin teidän tulee ensiksi valitun apostolin Andreaksen johdolla järjestäytyä niin, että kykenette hankkimaan kaiken, mikä on tarpeen tulevassa toiminnassanne, sekä tämänhetkistä henkilökohtaista hoivaamista ajatellen että myös sitä aikaa ajatellen, jolloin myöhemmin määrään teidät saarnaamaan evankeliumia ja opettamaan uskovia.” Nämä sanat rohkaisivat suuresti heitä kaikkia; tämä oli heille ensimmäinen selkeä ja positiivinen ilmoitus siitä, että Jeesus aikoi myöhemmin ryhtyä haastavampaan ja näyttävämpään julkiseen toimintaan.

Apostolit viettivät loppupäivän viimeistelemällä organisaatiotaan ja laittamalla kuntoon veneitä ja kalaverkkoja siinä tarkoituksessa, että he huomenissa lähtisivät kalastamaan, sillä he olivat kaikki päättäneet omistautua kalastukselle, olivathan heistä useimmat olleet kalastajia, ja

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter's leadership, to declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, "To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it." They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: "It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers." They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

138:7.5 (1544.4) The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an

olihan Jeesuskin kokenut vene- ja kalamies. Moni niistä veneistä, joita he muutamat lähivuodet käyttivät, oli Jeesusken omin käsin rakentama. Ja ne olivat hyviä ja luotettavia veneitä.

Jeesus kehotti heitä pysymään kalastuksen parissa kahden viikon ajan ja sanoi lisäksi: ”Ja sen jälkeen lähдете matkaan, jotta teistä tulisi ihmistenkalastajia.” He kalastivat kolmena ryhmänä, ja Jeesus oli joka ilta eri ryhmän mukana. Ja miten he kaikki nauttivatkaan Jeesusken seurasta! Hän oli hyvä kalamies, iloinen toveri ja innoittava ystävä. Mitä enemmän he työskentelivät hänen kanssaan, sitä enemmän he häntä rakastivat. Matteus sanoi eräänä päivänä: ”Mitä enemmän joitakuista ihmisiä ymmärtää, sitä vähemmän heitä ihailee, mutta tästä miehestä minun on sanottava, että mitä vähemmän häntä ymmärrän, sitä enemmän häntä rakastan.”

Tätä järjestystä, jonka mukaan he olivat kalassa kaksi viikkoa ja tekivät henkilökohtaista työtä valtakunnan puolesta toiset kaksi viikkoa, noudatettiin yli viiden kuukauden ajan, aina puheena olevan vuoden, vuoden 26 jKr, loppuun asti, eli siihen saakka kunnes ne erilliset vainotoimenpiteet päättyivät, jotka oli Johanneksen vangitsemisen jälkeen kohdistettu tämän opetuslapsiin.

8. KAHDENTOISTA APOSTOLIN

ENSIMMÄINEN TEHTÄVÄ

Toimitettuaan markkinoille kahden viikon kalansaaliit kahdentoista apostolin rahastonhoitajaksi valittu Juudas Iskariot jakoi heidän varansa kuuteen yhtä suureen osaan, sitten kun niistä oli ensi vähennetty varat heistä riippuvaisten perheiden huoltoon. Ja niin he, elokuun puolenvälin maissa vuonna 26 jKr, lähtivät pareittain Andreaksen osoittamille työkentille. Ensimmäiset kaksi viikkoa Jeesus kulki Andreaksen ja Pietarin mukana, toiset kaksi viikkoa Jaakobin ja Johanneksen kanssa, ja niin edelleen muiden parien kanssa heidän valitsemisjärjestyksessään. Näin menetellen hänellä oli tilaisuus kulkea ainakin kerran jokaisen parin mukana, ennen kuin hän kutsui heidät koolle heidän julkisen toimintansa käynnistämistä varten.

Jeesus opetti heitä saarnaamaan syntien anteeksisaamista, joka tapahtuu Jumalaan uskomisen kautta ilman katumusharjoituksia tai uhreja, sekä sitä, että taivaassa oleva Isä rakastaa kaikkia lapsiaan samalla ikuisella rakkaudella. Hän antoi apostoleilleen kehotuksen pidättäytyä käsittelemästä seuraavia aiheita:

1. Johannes Kastajan toiminta ja hänen vangitsemisensä.

experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

^{138:7.6 (1544.5)} Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, “And then will you go forth to become fishers of men.” They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: “The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him.”

^{138:7.7 (1545.1)} This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

^{138:8.1 (1545.2)} After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

^{138:8.2 (1545.3)} Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

^{138:8.3 (1545.4)} 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

2. Kastetilaisuudessa kuulunut ääni. Jeesus sanoi: "Vain ne, jotka äänen kuulivat, saavat mainita siitä. Puhukaa vain, mitä olette kuulleet minulta; älkää levittäkö huhuja."

3. Kaanassa tapahtunut veden muuttuminen viiniksi. Jeesus antoi heille vakavan kehotuksen sanoessaan: "Älkää yhdellekään ihmiselle kertoko vedestä ja viinistä."

Kyseiset runsaat viisi kuukautta olivat heille ihanaa aikaa, nämä kuukaudet, joiden aikana he toimivat kalastajina joka toisen kaksiviikkoisjakson ja ansaitsivat sillä sen verran rahaa, että se riitti turvaamaan heidän toimeentulonsa, kun he seuraavat kaksi viikkoa tekivät kentällä lähetystyötä valtakunnan hyväksi.

Tavallinen kansa ihmetteli ja ihasteli Jeesuksen ja hänen apostoleidensa opetusta ja hoivaamista. Rabbinit olivat jo kauan opettaneet juutalaisille, etteivät oppimattomat voisi olla hurskaita tai vanhurskaita. Mutta Jeesuksen apostolit olivat sekä hurskaita että vanhurskaita; ja kuitenkin nämä olivat autuaan tietämättömiä lähes kaikesta siitä, mistä rabbin oppineisuus ja tämän maailman viisaus koostuivat.

Jeesus teki apostoleilleen selväksi, mikä ero vallitsi toisaalta juutalaisten opettaman niin kutsuttuja hyviä töitä tekemällä suoritettun katumusharjoituksen ja toisaalta uskon kautta tapahtuvan mielenmuutoksen — uudestisyntymän — välillä, jonka Jeesus vaati valtakuntaanpääsyn hintana. Hän opetti apostoleilleen, että usko oli ainoa edellytys pääsulle Isän valtakuntaan. Johannes oli opettanut heille "katumusta — pakoa kohta tulevan vihan tieltä". Jeesus opetti: "Usko on se avoin ovi, josta astutaan sisälle läsnä olevaan, täydelliseen ja ikuisen Jumalan rakkauteen." Jeesus ei puhunut profeetan tavoin, kuten tekee se, joka tulee julistamaan Jumalan sanaa. Hän tuntui puhuvan itsestään henkilönä, jolla on valtaa. Jeesus koetti kääntää heidän mielensä ihmeiden etsiskelystä todellisen ja omakohtaisen kokemuksen löytämiseen tyydytyksestä ja vakuuttuneisuudesta, jotka tuottaa se, että ihmisen sisimmässä on rakkautta ja pelastavaa armoa edustava Jumalan henki.

Jo alkuvaiheessa opetuslapset oppivat, että Mestari arvosti syvästi ja kunnioitti myötätuntoisesti jokaista kohtaamaansa ihmistä, ja heihin teki valtavan vaikutuksen tämä yhdenmukainen ja muuttumaton ihmisten huomioon ottaminen, jonka hän soi johdonmukaisesti kaikenlaisille miehille, naisille ja lapsille. Hän saattoi pitää tauon keskellä syvällistä keskustelua vain mennäkseen ulos tielle sanomaan muutaman rohkaisun sanan ohikulkevalle naiselle, jota kuormitti sekä ruumista että sielua rasittava taakka. Hän saattoi keskeyttää apostoliensa kanssa käymänsä vakavan

138:8.4 (1545.5) 2. The voice at the baptism. Said Jesus: "Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay."

138:8.5 (1545.6) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, "Tell no man about the water and the wine."

138:8.6 (1545.7) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

138:8.7 (1545.8) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by faith — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them "repentance — to flee from the wrath to come." Jesus taught, "Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God." Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to

neuvottelun vain jutellakseen tilaisuuteen eksyneen lapsen kanssa. Mikään ei koskaan näyttänyt olevan Jeesukselle yhtä tärkeä kuin se yksittäinen ihminen, joka sattui olemaan hänen välittömässä läheisyydessään. Hän oli mestari ja opettaja, mutta hän oli enemmän — hän oli myös ystävä ja lähimmäinen, ymmärtäväinen toveri.

Vaikka Jeesuksen julkinen opetus koostui pääasiassa vertauksista ja lyhyistä luennoista, apostolejaan hän kuitenkin poikkeuksetta opetti kysymysten ja vastausten avulla. Myöhemmin julkisuudessa pitämiensä luentojen aikana hänellä oli aina tapana pitää tauko vastataksaan vilpittömiin kysymyksiin.

Ensi alkuun tapa, jolla Jeesus kohteli naisia, pöyristytti apostoleja, mutta ennen pitkää he tottuivat siihen. Hän teki heille kaikin puolin selväksi, että naisille myönnettäisiin valtakunnassa yhtäläiset oikeudet miesten kanssa.

9. VIIDEN KUUKAUDEN KOETTELU

Tämä jossakin määrin yksitoikkoinen vaihe, jonka kuluessa vuoroin kalastettiin ja vuoroin tehtiin henkilökohtaista työtä, osoittautui uuvuttavaksi kokemukseksi kahdelletoista apostolille, mutta he kestivät tämän kokeen. Kaikkine nurinoineen, epäilyksineen ja aina välillä kuultuine tyytymättömyyden ilmauksineenkin he pysyivät uskollisina lupauksilleen siitä, että Mestari oli heidän antaumuksensa ja lojaalisuutensa kohde. Juuri se, että he näiden koetuksen kuukausien aikana olivat henkilökohtaisessa yhteydessä Jeesukseen, teki Jeesuksen heille niin rakkaaksi, että he kaikki (Juudas Iskariotia lukuun ottamatta) pysyivät lojaaleina ja uskollisina hänelle myös oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen synkkinä tunteina. Todelliset miehet eivät kerta kaikkiaan voineet jättää kunnioitettua opettajaa oman onnensa nojaan, opettajaa, joka oli elänyt niin lähellä heitä ja osoittanut heille niin syvää kiintymystä kuin Jeesus oli tehnyt. Mestarin kuoleman synkkinä tunteina näiden apostolien sydäimestä syrjäytyi kaikki sellainen, mikä edusti järkeä, arvostelukykyä ja loogisuutta, yhden ainoan ihmiselle ominaisen ja epätavallisen tuntemuksen tieltä — kaiken yläpuolelle menevän ystävyys- ja lojaalisuudentunteen — tieltä. Nuo viisi kuukautta, joiden aikana he työskentelivät yhdessä Jeesuksen kanssa, johdattivat nämä apostolit, jokaisen heistä, pitämään Jeesusta parhaana ystävänänsä koko maailmassa. Ja juuri tämä inhimillinen tunne, eivät suinkaan hänen ylivertaiset opetuksensa eivätkä hänen ihmeelliset tekonsa, piti heidät yhdessä siihen saakka, kunnes Jeesus oli noussut kuolleista, ja ryhdyttiin uudelleen valtakunnan evankeliumin julistamiseen.

Nämä rauhallisen toiminnan kuukaudet eivät

be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumbings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

138:9.2 (1546.4) Not only were these months of quiet

olleet suuri koetus vain apostoleille, koetus, josta he selvisivät, vaan tämä kausi, jolloin he eivät esiintyneet julkisuudessa, oli suuri koettelemus myös Jeesuksen perheelle. Siihen mennessä, kun Jeesus oli valmis aloittamaan julkisen työnsä, koko hänen perheensä (Ruutia lukuun ottamatta) oli käytännöllisesti katsoen jättänyt hänet oman onnensa nojaan. Vain muutamassa tilanteessa he myöhemmin pyrkivät ottamaan häneen yhteyttä, ja silloinkin vain suostutellakseen häntä palaamaan kotiin heidän luokseen, sillä heidän mielessään oli varsin lähellä ajatus, ettei Jeesus ollut täysin järjissään. He eivät yksinkertaisesti kyenneet käsittämään hänen filosofiaansa eivätkä tajuamaan hänen opetustaan. Se oli aivan liikaa heille, jotka olivat hänen omaa lihaansa ja vertaansa.

Apostolit jatkoivat henkilökohtaista työtään Kapernaumissa, Betsaida-Juliaassa, Horasinissa, Gerasassa, Hippoksessa, Magdalassa, Kaanassa, Galilean Betlehemissä, Jotapatassa, Raamassa, Saafedissa, Gishalassa, Gadarassa ja Abilassa. Mainittujen kaupunkien lisäksi he työskentelivät monissa kylissä samoin kuin maaseudulla. Tämän jakson lähetessä loppuaan kaksitoista apostolia olivat jo kehitelleet jokseenkin tyydyttävät järjestelyt, jotka turvaisivat heistä itse kunkin perheen toimeentulon. Useimmat apostoleista olivat naimisissa, muutamilla oli useita lapsia, mutta he olivat järjestäneet kotiväkensä toimeentulon niin, että kunhan he saivat jonkin verran apua apostolien kassasta, he kykenivät omistamaan koko tarmonsä Mestarin toimintaan tarvitsematta olla huolissaan perheidensä hyvinvoinnista.

10. KAHDENTOISTA APOSTOLIN

ORGANISAATIO

Jo alkuvaiheessa apostolit järjestäytyivät seuraavalla tavalla:

1. Andreas, ensimmäisenä valittu apostoli, nimitettiin kahdentoista apostolin puheenjohtajaksi ja toiminnanjohtajaksi.

2. Pietari, Jaakob ja Johannes nimitettiin Jeesuksen henkilökohtaisiksi seuralaisiksi. Heidän oli määrä palvella häntä päivin ja öin, huolehtia hänen fyysisistä ja muista tarpeistaan ja olla hänen seuranaan yön hartaushetkinä, jolloin hän rukoili ja oli selittämättömässä yhteydessä taivaassa olevaan Isäänsä.

3. Filippuksesta tehtiin ryhmän isäntä. Hänen velvollisuutenaan oli hankkia ruokaa ja huolehtia siitä, että vieraat ja toisinaan suuretkin kuulijajoukot saivat jotakin syödäkseen.

4. Natanael huolehti kahdentoista apostolin

work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

138:9.3 (1546.5) The apostles carried on their personal work in Capernaum, Betsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

138:10.1 (1547.1) The apostles early organized themselves in the following manner:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

138:10.3 (1547.3) 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

138:10.4 (1547.4) 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

138:10.5 (1547.5) 4. Nathaniel watched over the needs

perheiden tarpeista. Hänelle toimitettiin säännöllisesti selonteot jokaisen apostolin perheen tarpeista, ja hän pyysi varat rahastonhoitaja Juudakselta ja lähetti ne tarvitseville viikoittain.

5. Matteus oli apostolikunnan varainhankkija. Hänen velvollisuutenaan oli huolehtia siitä, että budjetti oli tasapainossa ja että kassaa täydennettiin uusilla varoilla. Ellei yhteisen toimeentulon turvaavia varoja ollut näköpiirissä, ellei seurueen ylläpitoon saatu riittävästi lahjoituksia, Matteuksella oli valtuudet määrätä kaksitoista apostolia joksikin aikaa takaisin verkkojensa pariin. Mutta tähän ei tarvinnut turvautua kertaakaan sen jälkeen, kun he aloittivat julkisen toimintansa. Hän pystyi aina toimittamaan sen verran varoja rahastonhoitajan kassaan, että se riitti rahoittamaan heidän toimintansa.

6. Tuomas oli matkanjohtaja. Hänen asianaan oli järjestää majapaikat ja valita ylimalkaan ne paikkakunnat, joilla he opettivat ja saarnasivat, niin että matkasuunnitelma tuli joustava ja joutuisa.

7. Alfeuksen kaksospojat Jaakob ja Juudas osoitettiin väkijoukkojen järjestyksenpitäjiksi. Heidän tehtävänsä oli ottaa avukseen riittävä määrä järjestysmiehiä kyetäkseen saarnatilaisuuksissa pitämään yllä järjestystä väenpaljouksien keskellä.

8. Simon Selootin vastuulle annettiin rentoutumis- ja virkistytymistoimintojen järjestäminen. Hän järjesti keskiviikkopäivien ohjelman ja koetti myös joka päivä varata muutaman tunnin vietettäväksi rentoutumisen ja ajanvietteen merkeissä.

9. Juudas Iskariot nimitettiin rahastonhoitajaksi. Hän kantoi rahakukkaroa. Hän maksoi kaikki kulut ja hoiti kirjanpidon. Hän laati Matteukselle joka viikko menoarvion ja esitti myös viikoittaiset selonteot Andreakselle. Juudas maksoi kassasta suoritettavat maksut Andreaksen antaman valtuutuksen nojalla.

Tällä tavoin kaksitoista apostolia toimivat heti alussa tapahtuneesta järjestäytymisestäään lähtien aina siihen uudelleenorganisointiin saakka, jonka teki tarpeelliseksi kavaltaja-Juudaksen poistuminen riveistä. Tällä yksinkertaisella tavalla Mestari ja hänen opetuslapsi-apostolinsa siis järjestivät asiansa, kunnes Jeesus sunnuntaina, tammikuun 12. päivänä vuonna 27 jKr kutsui heidät koolle ja asetti heidät virallisesti valtakunnan lähettiläiksi ja sen ilosanoman saarnaajiksi. Ja pian sen jälkeen he valmistautuivat lähtemään Jerusalemiin ja Juudeaan ensimmäiselle julkiselle saarnamatkalleen.

of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

138:10.6 (1547.6) 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

138:10.8 (1547.8) 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.11 (1547.11) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

Luku 139. Kaksitoista apostolia

⇨ 138

Urantia-kirjan

140 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 139 KAKSITOISTA APOSTOLIA

Osiot

Johdanto

1. Andreas, ensiksi valittu
2. Simon Pietari
3. Jaakob Sebedeus
4. Johannes Sebedeus
5. Filippus Utelias
6. Rehellinen Natanael
7. Matteus Leevi
8. Tuomas Didymus
9. ja 10. Jaakob ja Juudas Alfeus
- Simon Selootti
12. Juudas Iskariot

PAPER 139 THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

Johdanto

JEESUKSEN maisen elämän lumovoimasta ja vanhurskaudesta on puhuttelevana todistuksena se, että vaikka hän tämän tästä löi palasiksi apostoliensa toiveet ja murskasi säpäleiksi kaikki kunnianhimoiset haaveet heidän henkilökohtaisesta pääsystään korkealle, silti vain yksi hänet hylkäsi.

Apostolit oppivat Jeesukselta taivaan valtakunnasta, ja Jeesus puolestaan oppi heiltä paljon siitä, millainen ihmisten valtakunta on, millainen ihmisluonto on, sellaisena kuin se esiintyy Urantialla ja ajallisuuden ja avaruuden muissa evolutionaarisissa maailmoissa. Nämä kaksitoista miestä edustivat monia erityyppisiä ihmisen mielenlaatuja, eikä heitä ollut koulutuksen avulla muovattu toistensa kaltaisiksi. Näistä galilealaisista kalastajista monenkin suonissa virtasi Galilean ei-juutalaisen väestön sata vuotta aiemmin pakkotoimin tapahtuneen käännynnän seurauksena varsin suuri määrä

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

ei-juutalaista verta.

Älkää tehkö sitä virhettä, että pidätte apostoleja täysin tietämättöminä ja oppimattomina. Alfeuksen kaksosia lukuun ottamatta he olivat kaikki käyneet synagogakoulun, jossa he olivat saaneet perinpohjaista opetusta heprealaiskirjoituksissa ja hyvin paljon siinä, mitä tuohon aikaan yleensä tiedettiin. Seitsemän heistä oli valmistunut Kapernaumin synagogakouluista, eikä koko Galileassa ollut parempia juutalaisia kouluja.

Kun kirjoituksissanne puhutaan näistä valtakunnan sanansaattajista ja sanotaan heidän olleen "tietämättömiä ja oppimattomia", tämän maininnan tarkoitus oli viestittää lukijalle, että he olivat maallikoita eli että he eivät olleet saaneet opetusta siinä, mikä kuului rabbien tietämykseen, eikä heitä ollut harjaannutettu käyttämään menetelmiä, joilla rabbit tulksivat pyhiä kirjoituksia. Heiltä puuttui niin kutsuttu korkeampi koulutus. Nykyään heitä varmasti pidettäisiin oppimattomina ja joissakin yhteiskuntapiireissä heitä pidettäisiin jopa sivistymättöminä. Yksi asia on kuitenkin varma, nimittäin se, etteivät he olleet kaikki käyneet läpi samaa jäykkää ja kaavamista opetusohjelmaa. Nuoruusvuosistaan saakka heillä oli ollut erilainen kokemus elämään oppimisesta.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being "ignorant and unlearned," it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. ANDREAS, ENSIKSI VALITTU

Valtakunnan apostolikunnan puheenjohtaja Andreas syntyi Kapernaumissa. Hän oli viisilapsisen perheen vanhin lapsi. Perheeseen kuuluivat hänen lisäksi hänen veljensä Simon ja kolme sisarta. Hänen tuolloin jo kuollut isänsä oli ollut Sebedeuksen yrityskumppani kalankuivatusalalla Betsaidassa, Kapernaumin kalasatamassa. Kun Andreaksesta tuli apostoli, hän oli naimaton, mutta hän piti kotinaan naimisissa olevan veljensä, Simon Pietarin, kotia. He olivat molemmat kalastajia ja Sebedeuksen poikien Jaakobin ja Johanneksen yhteistyökumppaneita.

Vuonna 26 jKr, jolloin Andreas valittiin apostoliksi, hän oli 33-vuotias, kokonaisen vuoden Jeesusta vanhempi ja apostoleista vanhin. Hän polveutui erinomaisista esivanhemmista ja oli kahdestatoista apostolista kyvykkäin. Puhetaitoa lukuun ottamatta hän oli tovereidensa vertainen melkein kaikissa taidoissa, jotka kuvitella saattoi. Jeesus ei antanut Andreakselle koskaan lempinimeä, veljellistä luonnehdintaa. Mutta kuten apostolit kohta alkoivat kutsua Jeesusta Mestariksi, he käyttivät Andreaksesta nimitystä, joka sanana tarkoittaa päällikköä.

Andreas oli hyvä organisoija mutta vieläkin parempi hallintomies. Hän kuului neljän apostolin muodostamaan sisäpiiriin, mutta Jeesuksen

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Betsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as

nimitettyä hänet apostoliryhmän esimieheksi hän joutui väistämättä pysyttelemään apostoliveljiensä parissa ja pitämään huolta näistä, kolmen muun ollessa hyvin läheisessä yhteydessä Mestariin. Hamaan loppuun saakka Andreas pysyi apostolikunnan vanhimpana.

Vaikkei Andreas koskaan ollutkaan mikään vaikuttava saarnamies, hän oli toki pystyvä henkilökohtaisen työn tekijä, olihan hän valtakunnan lähetyssaarnaajapioneeri sikäli, että hän toi ensimmäiseksi valitun apostolin asemassaan Jeesuksen luokse heti veljensä Simonin, josta sittemmin tuli eräs valtakunnan suurenmoisimmista julistajista. Andreas oli koko voimallaan tukemassa Jeesuksen toimintaperiaatetta, jonka mukaan he käyttäisivät henkilökohtaista työtä keinona kouluttaa kahdestatoista apostolista valtakunnan sanansaattajia.

Opettipa Jeesus yksityisesti apostoleja tai saarnasipa hän väkijoukolle, Andreas oli tavallisesti perillä siitä, mitä oli menossa. Hän oli ymmärtäväinen toimeenpanija ja tehokas hallintomies. Hän antoi ripeästi päätöksen jokaisesta tietoonsa saatetusta asiasta, ellei hän katsonut ongelman menevän omien valtuuksiensa rajojen ulkopuolelle, missä tapauksessa hän esitti asian suoraan Jeesuksen ratkaistavaksi.

Andreas ja Pietari olivat luonteeltaan ja temperamentiltaan hyvin erilaisia, mutta heidän kunniaukseen on ikuisesti luettava, että he tulivat keskenään loistavasti toimeen. Andreas ei ollut koskaan kateellinen Pietarin puhetaidoilista kyvyistä. Kovinkaan usein ei satu, että Andreaksen tyyppisellä vanhemmalla miehellä olisi niin perinpohjainen vaikutusvalta nuorempaan ja lahjakkaaseen veljeen. Andreas ja Pietari eivät milloinkaan tuntuneet olevan vähänkään kateellisia toistensa kyvyistä tai saavutuksista. Myöhään Helluntaipäivän iltana, kun valtakunnan jäsenmäärä suureksi osaksi Pietarin tarmokkaan ja innoittavan saarnaamisen ansiosta lisääntyi kahdellatuhannella sielulla, Andreas sanoi veljelleen: "Minä en olisi kyennyt sitä tekemään, mutta olen iloinen, että minulla on veli, joka siihen kykeni." Tähän Pietari vastasi: "Ja ellet sinä olisi tuonut minua Mestarin luokse ja omalla päättäväisyydelläsi pitänyt minua hänen luonaan, en olisi ollut täällä tätä tekemässä." Andreas ja Pietari olivat poikkeus säännöstä, sillä he osoittivat veljestenkin voivan elää rauhanomaisesti keskenään ja tehdä tuloksellista työtä yhdessä.

Helluntain jälkeen Pietari oli kuuluisa, muttei vanhempaa Andreasta milloinkaan ärsyttänyt se, että hänet koko hänen loppuelämänsä ajan esiteltiin "Simon Pietarin veljenä".

Andreas oli kaikista apostoleista paras ihmistuntija. Hän tiesi, että Juudas Iskariotin

the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was

sydämessä vallitsi rauhattomuus, ja hän tiesi sen jo ennen kuin kukaan muu apostoli epäili, että heidän rahastonhoitajansa asiat eivät olleet kaikilta osin kohdallaan. Mutta hän ei kertonut pahoista aavistuksistaan yhdellekään heistä. Andreaksen valtakunnan hyväksi tekemä suuri palvelus oli siinä, että hän neuvoi Pietaria, Jaakobia ja Johannesta niiden ensimmäisten lähetyssaarnaajien valitsemisessa, jotka lähetettiin julistamaan evankeliumia, samoin kuin siinä, että hän antoi näille ensimmäisille johtajille neuvoja valtakunnan hallinnollisten asioiden järjestämisestä. Andreas oli hyvin lahjakas löytämään nuorten ihmisten piilevät voimavarat ja paljastumattomat kyvyt.

Varsin pian sen jälkeen kun Jeesus oli noussut korkeuksiin, Andreas alkoi kirjoittaa henkilökohtaisia muistiinpanoja ja sisällytti niihin monia edesmenneen Mestarin lausumia ja tekoja. Andreaksen kuoleman jälkeen tästä yksityisestä kirjoituksesta tehtiin lisää kopioita, ja ne kiersivät vapaasti kristillisen kirkon ensimmäisten opettajien keskuudessa. Myöhemmin näitä Andreaksen epämuodollisia muistiinmerkintöjä muokattiin, korjailtiin, muutettiin ja niihin tehtiin lisäyksiä niin, että niistä lopulta muodostui melko yhtäjaksoinen kertomus Mestarin elämästä maan päällä. Viimeinenkin näistä muutamista muutetuista ja korjatuista kopioista tuhoutui Aleksandriassa sattuneessa tulipalossa noin sata vuotta sen jälkeen, kun kahdestatoista apostolista ensimmäisenä valittu oli kirjoittanut alkuperäiskappaleen.

Andreas oli mies, jolla oli selkeä ymmärrys, jonka ajattelu oli loogista, joka teki lujia päätöksiä ja jonka luonteen suuri vahva puoli oli hänen verraton tasapainoisuutensa. Hänen mielenlaatunsa heikko kohta oli se, että häneltä puuttui innostusta; monet kerrat hän unohti rohkaista työtovereitaan sillä, että olisi lausunut heille hyvin harkitut kiitoksen sanat. Ja tämä hänen vaitonaisuutensa, silloin kun olisi ollut aihetta kiittää ystäviä kiitoksen ansaitsevista aikaansaannoksista, versoi hänen kammostaan imartelua ja epärehellisyyttä kohtaan. Andreas kuului niihin vaatimattomiin ihmisiin, jotka ovat monitaitoisia, luonteeltaan tasaisia, omilla ansiollaan asemansa luovia ja menestyviä.

Jokainen apostoli rakasti Jeesusta, mutta totta on myös, että jokainen kahdestatoista apostolista tunsu vetoa häntä kohtaan siksi, että jokin tietty Jeesuksen persoonallisuuden piirre vetosi erityisesti juuri tähän yksittäiseen apostoliin. Andreas ihaili Jeesusta siksi, että tämä oli johdonmukaisen vilpittömä; siksi, että Jeesuksessa oli teeskentelemätöntä arvokkuutta. Kunhan ihmiset vain tulivat tuntemaan Jeesuksen, heidän valtasi halu jakaa ystäviensä kanssa tämä kokemus Jeesuksesta; he todella halusivat koko maailman tuntevan hänet.

brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

Kun myöhemmät vainot ajoivat apostolit lopullisesti pois Jerusalemistä, Andreas vaelsi Armeniaan, Vähään-Aasiaan ja Makedoniaan, ja kun hän oli saattanut monet tuhannet ihmiset valtakuntaan, hänet lopulta vangittiin ja ristiinnaulittiin Akaian Patrakassa. Kului kaksi kokonaista päivää, ennen kuin tämä vankkarakenteinen mies heitti henkensä ristillä, ja kaikki nämä traagiset tunnit hän yhä voimallisesti saarnasi taivaan valtakunnan ilosanomaa pelastuksesta.

^{139:1.12 (1550.3)} When the later persecutions finally scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. SIMON PIETARI

Simon oli apostoleihin liittyessään kolmikymmenvuotias. Hän oli naimisissa, hänellä oli kolme lasta, ja hän asui Betsaidassa Kapernaumin lähellä. Hänen veljensä, Andreas, ja hänen anoppinsa asuivat hänen luonaan. Sekä Pietari että Andreas olivat Sebedeuksen poikien kalastajakumppaneita.

Mestari oli tuntenut Simonin jo jonkin aikaa, ennen kuin Andreas esitteli hänet järjestyksessä toisena apostolina. Antaessaan Simonille nimen Pietari Jeesus teki sen hymyssä suin; sen oli määrä olla jonkinlainen lempinimi. Kaikki Simonin ystävät tunsivat hänet arvaamattomana ja impulsiivisena kaverina. On totta, että Jeesus myöhemmin liitti uuden ja tärkeän merkityksen tähän kevyesti annettuun lempinimeen.

Simon Pietari oli mies, jossa oli impulsiivisuutta ja optimismia. Hän oli varttuessaan antanut itselleen vapauden heittäytyä voimakkaiden tunteiden valtaan; hän joutui alinomaan vaikeuksiin siksi, ettei malttanut luopua tavastaan puhua ajattelematta. Tämänlaatuinen ajattelemattomuus aiheutti alituisia ikävyymiä myös kaikille hänen ystävilleen ja työtovereilleen, ja se oli niin ikään syynä siihen, että hän sai monet lempeät nuhteet Mestarieltaan. Ainoa seikka, joka esti Pietaria joutumasta enempään vaikeuksiin ajattelemattomien puheidensa takia, oli se, että hän jo varhaisessa vaiheessa oppi keskustelemaan monista suunnitelmistaan ja kaavailuistaan veljensä Andreaksen kanssa, ennen kuin uskaltanut tekemään ehdotuksistaan julkisia.

Pietarin pitämät puheet olivat sujuvia, puhuttelevia ja dramaattisia. Hän osasi myös johtaa ihmisiä luontaisella ja innostavalla tavalla. Hänen ajattelunsa oli nopeaa, mutta hänen järkeilynsä ei ollut syvällistä. Hän esitti paljon kysymyksiä, enemmän kuin kaikki muut apostolit yhteensä, ja vaikka nämä kysymykset enimmäkseen olivat hyviä ja aiheeseen liittyviä, monet niistä olivat myös ajattelemattomia ja hupsuja. Pietarin ajatusmaailma ei ollut syvälinen, mutta hän tunsii ajatusmaailmansa koko lailla

2. SIMON PETER

^{139:2.1 (1550.4)} When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Betsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

^{139:2.2 (1550.5)} The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

^{139:2.3 (1550.6)} Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

^{139:2.4 (1550.7)} Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the

hyvin. Siksi hän olikin mies, jonka päätökset olivat nopeita ja otteet ripeitä. Sillä aikaa kun toiset Jeesuksen rannalla nähdessään ällistyneinä keskustelivat asiasta, Pietari hyppäsi veteen ja ui rannalle tervehtimään Mestaria.

Piirre, jota Pietari Jeesuksessa eniten ihaili, oli tämän ylimaallinen helläsydämyisyys. Pietari ei milloinkaan kyllästynyt mietiskelemään Jeesuksen pitkämielisyyttä. Koskaan hän ei unohtanut sitä opetusta, että väärintekijälle on annettava anteeksi ei vain seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä ja vielä seitsemän kertaa. Niinä synkkinä ja lohduttomina päivinä, jotka koittivat, kohta sen jälkeen kun hän oli ylipapin pihamaalla ajattelemattomasti ja tahattomasti kieltänyt Jeesuksen, hän ajatteli paljon näitä Mestarin anteeksiantavan luonteen jättämiä vaikutelmia.

Simon Pietari oli tuskastuttavan häilyväinen; hän saattoi yhdessä hetkessä heilahtaa toisesta äärimmäisyydestä toiseen. Ensin hän ei sallinut Jeesuksen pestä hänen jalkojaan, ja sitten hän Mestarin vastauksen kuultuaan pyysi tulla pestyksi joka puolelta. Mutta kaiken kaikkiaan Jeesus tiesi, että Pietarin viat olivat päästä, eivät sydäimestä. Hänessä yhdistyivät rohkeus ja pelkuruus niin selittämättömällä tavalla, että maan päällä on tässä suhteessa tuskin elänyt toista hänen kaltaistaan. Hänen luonteensa vahvin piirre oli lojaalisuus, ystävyys. Pietari rakasti Jeesusta todella ja totisesti. Ja tästä antaumuksensa suunnattomasta väkevyydestä huolimatta hän suurta epävakaisuutta ja häilyväisyyttä osoittaen antoi palvelustyön kiusoitella itseään niin, että hän kielsi Herransa ja Mestarinsa. Pietari kykeni kestäämään vainoa ja suoraan häneen kohdistuvaa hyökkäilyä, tuli se missä muodossa hyvänsä, mutta joutuessaan pilkanteon kohteeksi hän käpertyi kokoon ja luhistui. Hän oli urhea soturi kohdatessaan hyökkäyksen suoraan edestä, mutta hänestä tuli pelosta mateleva ressuska, kun hänet yllätti selustasta tuleva päällekkäynty.

Pietari astui Jeesuksen opetuslapsista ensimmäisenä puolustamaan Filippuksen toimintaa samarialaisten keskuudessa sekä Paavalin työtä ei-juutalaisten parissa. Ja kuitenkin hän myöhemmin Antiokiassa teki täyskäännöksen joutuessaan kohtaamaan irvailvat juudalaistajat, joten hän vetäytyi vähäksi aikaa pois ei-juutalaisten parista vain saadakseen niskoilleen Paavalin esittämän pelottoman tuomion.

Hän oli ensimmäinen apostoli, joka täydestä sydäimestään tunnusti, että Jeesuksessa kietoutuivat yhteen ihmisyys ja jumalallisuus, ja ensimmäinen — Juudasta lukuun ottamatta —, joka kielsi hänet. Pietari ei ollut niinkään uneksija, mutta hänen oli vaikea lakata hellimästä itseään dramatiikalla ja laskeutua hurmioitumisen ja innostuksen pilvilinnoista arkipäiväiseen ja vain

beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

tosiasioita kunnioittavan todellisuuden maailmaan.

Jeesusta konkreettisesti ja kuvaannollisesti seurattessaan hän joko kulki joukon etunenässä tai sitten raahusti hännänhuippuna — ”seurasi kaukana perässä”. Mutta hän oli kahdentoista apostolin joukossa selvästi muista erottuva saarnamies; hän teki Paavalialukuun ottamatta yhden sukupolven aikana enemmän kuin yksikään toinen ihminen valtakunnan rakentamiseksi ja lähetti sen sananviejä maailman neljälle kulmalle.

Mestarinsa ajattelemttomasti kiellettyään hän löysi minuutensa, ja Andreaxen antamalla myötätuntoisella ja ymmärtäväisellä opastuksella hän taas näytti tietä takaisin kalaverkkojen pariin, sillä aikaa kun apostolit odottelivat saadakseen selville, mitä ristiinnaulitsemisen jälkeen tapahtuisi. Täysin siitä vakuututtuaan, että Jeesus oli antanut hänelle anteeksi, ja tietäessään, että hänet oli otettu takaisin Mestarin katraaseen, valtakunnan liekit paloivat hänen sielussaan niin kirkkaina, että hänestä tuli suuri ja pelastava valo tuhansille, jotka kyyhöttivät pimeässä.

Jerusalemista lähdettyään, ja ennen kuin Paavalista tuli johtava henki gentiilikristillisten seurakuntien keskuudessa, Pietari matkusteli laajalti ja vieraili kaikissa seurakunnissa Babylonista Korintiin. Hän kävi myös monissa Paavalin perustamissa seurakunnissa ja hoivasi niitä. Vaikka Pietari ja Paavali mielenlaatunsa ja saamansa opetuksen, jopa teologiansa, osalta erosivat monessa suhteessa toisistaan, he työskentelivät myöhemmin vuosinaan harmonisesti yhdessä seurakuntien kohentamiseksi.

Jotakin siitä, millaista Pietarin tyyli ja opetus oli, tulee esille Luukkaan osaksi muistiin merkitsemissä saarnoissa samoin kuin Markuksen evankeliumissa. Hänen voimallinen esitystyylinsä pääsi paremmin oikeuksiinsa hänen kirjoittamassaan kirjeessä, joka tunnetaan Pietarin ensimmäisenä epistolana; ainakin näin voitiin sanoa, ennen kuin muuan Paavalin opetuslapsi sitä myöhemmin muutteli.

Mutta Pietari toisti toistamistaan samaa virhettä: hän yritti saada juutalaiset vakuuttumaan sellaisesta, että Jeesus sittenkin oli — todellisuudessa ja kiistattomasti — juutalainen Messias. Aina kuolinpäiväänsä saakka Simon Pietari kärsi jatkuvasti siitä, että hän sekoitti mielessään käsitykset Jeesuksesta juutalaisena Messiaana, Kristuksesta maailman lunastajana, ja Ihmisen Pojasta, joka on ilmoitus Jumalasta, koko ihmiskunnan rakastavasta Isästä.

Pietarin vaimo oli varsin kyvykäs nainen. Vuosikaudet hän toimi kohtalaisella menestyksellä naisten joukon jäsenenä, ja kun Pietari karkotettiin Jerusalemita, hän kulki Pietarin mukana kaikilla matkoilla, jotka tämä teki eri seurakuntiin, samoin

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — “following afar off.” But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew’s sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master’s fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter’s style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world’s redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

139:2.14 (1552.3) Peter’s wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women’s corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his

kuin kaikilla Pietarin lähetystrekillä. Ja samana päivänä, jona hänen maineikkaan miehensä elämä päättyi, hänet heitettiin Rooman areenalla villipetojen eteen.

Ja näin tämä mies, Pietari, Jeesuksen läheinen ystävä, yksi sisäpiirin jäsenistä, läksi Jerusalemissa julistaen valtakunnan ilosanomaa väkevyydellä ja loistolla, kunnes hänen palveluspäiviensä luku tuli täyteen. Ja hän katsoi, että hänelle oli suotu suuri kunnia, kun hänen kiinnittajansa ilmoittivat hänelle, että hänen oli kuoltava niin kuin oli kuollut hänen Mestarinsa — ristinpuussa. Ja niin Simon Pietari nautittiin ristille Roomassa.

3. JAAKOB SEBEDEUS

Jaakob, vanhempi Sebedeuksen kahdesta apostolipojasta, joille Jeesus antoi lempinimen ”ukkospojat”, oli apostoliksi tullessaan kolmikymmenvuotias. Hän oli naimisissa, hänellä oli neljä lasta, ja hän asui lähellä vanhempiaan Betsaidassa, Kapernaumin laitamilla. Hän oli kalastaja ja harjoitti ammattiaan nuoremman veljensä Johanneksen kumppanina ja yhdessä Andreaksen ja Simonin kanssa. Jaakobilla ja hänen veljellään Johanneksella oli se etu puolellaan, että he olivat tunteneet Jeesuksen kauemmin kuin kukaan muu apostoleista.

Tämä kyvykäs apostoli oli mielenlaadultaan ristiriitainen. Näytti siltä kuin hänellä todellakin olisi ollut kaksi luonnetta, joista kummankin käyttövoimana olivat voimakkaat tunteet. Hän oli erityisen kiivas, aina kun hänen suuttumuksensa oikein oli saatu nousemaan. Hänellä oli tulinen luonteenlaatu, kunhan se oikein houkuteltiin esille, ja kun myrsky oli asettunut, hänellä oli aina tapana osoittaa vihasa oikeutetuksi ja puolustella sitä sillä perusteella, että kysymyksessä oli ollut täysin oikeutettu närkästyksen ilmaus. Näitä ajoittaisia vihanpuuskia lukuun ottamatta Jaakobin persoonallisuus oli paljossa Andreaksen persoonallisuuden kaltainen. Hänellä ei ollut Andreaksen hienotunteisuutta tai ihmisluonnon ymmärrystä, mutta hän oli Andreasta paljon parempi julkinen puhuja. Pietarin, ja ehkä Matteuksen, jälkeen Jaakob oli kahdestatoista apostolista paras julkisten puheiden pitäjä.

Jaakob ei ollut missään mielessä oikukas, mutta hän saattoi silti olla yhtenä päivänä hiljainen ja vaihtelias ja seuraavana päivänä jutella vilkkaasti ja kertoa tarinoita. Tavallisesti hän kyllä Jeesuksen kanssa keskusteli vilkkaastikin, mutta kahdentoista apostolin parissa hän saattoi olla päiväkausia kerrallaan joukon hiljainen mies. Hänen ainoa suuri heikko kohtansa olikin nämä selittämättömät hiljaisuudenpuuskat.

Jaakobin persoonallisuuden erinomainen

missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed “sons of thunder,” was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James’s personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew’s discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James’s

piirre oli hänen kykynsä nähdä jonkin ehdotuksen kaikki puolet. Koko kahdentoista apostolin joukosta juuri hän pääsi lähimmäksi Jeesuksen opetuksen todellisen merkittävyyden ja tärkeyden ymmärtämistä. Hänkin oli aluksi hidas käsittämään, mitä Mestari tarkoitti, mutta ennen kuin heidän koulutuksensa päättyi, hänelle oli muodostunut erinomainen käsitys Jeesuksen sanomasta. Jaakob kykeni ymmärtämään ihmisluontoa hyvin laajalta alalta; hän tuli mainiosti toimeen monitaitoisen Andreaksen, malttamattoman Pietarin ja sulkeutuneen veljensä, Johanneksen, kanssa.

Vaikka Jaakobilla ja Johanneksella oli omat vaikeutensa heidän koettaessaan työskennellä yhdessä, oli innoittavaa panna merkille, miten hyvin he tulivat keskenään toimeen. He eivät tässä onnistuneet aivan yhtä hyvin kuin Andreas ja Pietari, mutta paljon paremmin kuin tavallisesti odottaisi kahdelta veljekseltä, eritoten tällaisilta itsepäisiltä ja päättäväisiltä veljeksiltä. Mutta niin oudolta kuin se saattaakin kuulostaa, nämä kaksi Sebedeuksen poikaa olivat paljon suvaitsevampia toisiaan kuin ulkopuolisia kohtaan. He olivat kiintyneet syvästi toisiinsa; he olivat aina olleet hyvin keskenään toimeen tulevia leikkiverieitä. Juuri nämä "ukkosenpojat" halusivat, että taivas olisi syössyt tulta ja hävittänyt ne samarialaiset, jotka julkisivat suhtautua epäkunnioittavasti heidän Mestariinsa. Mutta Jaakobin ennenaikainen kuolema tasoitti hänen nuoremman Johannes-veljensä kiivasta luonteenlaatua suuresti.

Jaakobin eniten ihailema Jeesuksen ominaispiirre oli Mestarin myötätuntoinen kiintymys. Jeesuksen ymmärtäväinen kiinnostus niin vähäosaisia kuin mahtavia, niin rikkaita kuin köyhiäkin kohtaan vetosi suuresti Jaakobiin.

Jaakob Sebedeuksen ajattelu ja suunnittelu oli tasapainoista. Andreaksen rinnalla hän oli apostoliryhmässä yksi maltillisimmista. Hän oli tarmokas yksilö, mutta hänellä ei ollut koskaan kiire. Hän oli erinomainen vastapaino Pietarille.

Hän oli vaatimaton ja epädramaattinen, hän hoiti tehtävänsä säntillisesti, hän teki työnsä turhaa melua pitämättä, hän ei tavoitellut mitään erityistä tunnustuksenosoitusta, kunhan oli käsittänyt jotakin valtakunnan todellisesta merkityksestä. Ja myös muisteltaessa tarinaa Jaakobin ja Johanneksen äidistä, joka pyysi, että hänen pojilleen suotaisiin sija Jeesuksen oikealla ja vasemmalla puolella, olisi pidettävä mielessä, että tämän pyynnön esitti nimenomaan äiti. Ja kun he antoivat ymmärtää, että he olisivat valmiit ottamaan kantaakseen tällaiset vastuut, olisi muistettava, että he olivat tietoisia vaaroista, jotka liittyisivät Mestarin oletettuun kapinaan Rooman valtaa vastaan, ja että he myös olivat valmiit maksamaan hinnan, joka heidän siinä

personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained brother John.

139:3.5 (1553.1) Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

139:3.6 (1553.2) That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

139:3.8 (1553.4) He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it

tapauksessa olisi maksettava. Kun Jeesus kysyi, olivatko he valmiit juomaan sen maljan, he vastasivat olevansa siihen valmiita. Ja Jaakobin kohdalla se kävikin kirjaimellisesti toteen; hän todellakin joi saman maljan Mestarin kanssa, kun otetaan huomioon, että hän oli apostoleista ensimmäinen, joka kärsi marttyyrikuoleman, sillä jo toimintansa alkuvaiheessa hänet Herodes Agrippan toimesta surmattiin miekalla. Jaakob oli näin ollen kahdestatoista apostolista ensimmäinen, joka uhrasi elämänsä uudella valtakunnan taistelurintamalla. Herodes Agrippa pelkäsi Jaakobia enemmän kuin kaikkia muita apostoleja. Jaakob oli tosiaan useinkin hiljainen ja vaitelias, mutta hän oli rohkea ja päättäväinen, sitten kun hänen vakaumuksensa olivat heränneet ja kun ne asetettiin kyseenalaisiksi.

Jaakob eli elämänsä sen täyteen määrään saakka, ja kun loppu tuli, hän käyttäytyi sellaista laupeutta ja sellaista lujutta osoittaen, että jopa se, joka häntä vastaan oli syytteen nostanut ja hänet ilmiantanut ja joka oli läsnä hänen oikeudenkäynnissään ja teloituksessaan, liikutui siinä määrin, että ryntäsi pois Jaakobin kuolinpaikalta liittyäkseen itse Jeesuksen opetuslapsiin.

4. JOHANNES SEBEDEUS

Kun Johanneksesta tuli apostoli, hän oli kahdenkymmenenneljän ikäinen ja oli kahdestatoista apostolista nuorin. Hän oli naimaton ja asui vanhempiensa luona Betsaidassa. Hän oli kalastaja ja työskenteli veljensä Jaakobin keralla yhteisessä kalastuskunnassa, joka heillä oli Andreaksen ja Pietarin kanssa. Sekä ennen apostoliksi tuloaan että sen jälkeen Johannes toimi Jeesuksen henkilökohtaisena edustajana asioissa, jotka koskivat Mestarin perhettä, ja hän hoiti jatkuvasti tätä vastuutehtäväänsä niin kauan kuin Jeesuksen äiti Maria eli.

Koska Johannes oli kahdestatoista apostolista nuorin, ja kun hän perheasiain osalta oli näinkin läheisissä suhteissa Jeesukseen, hän oli hyvin rakas Mestarille, mutta jos pysytään totuudessa, ei voida sanoa, että hän oli ”se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti”. Ette toki pitäne mahdollisena, että Jeesuksen kaltainen jalomielinen persoonallisuus syylistyisi antamaan jollekulle suosikin aseman, rakastamaan yhtä apostolia enemmän kuin muita. Se tosiasia, että Johannes oli yksi Jeesuksen kolmesta henkilökohtaisesta avustajasta, antoi lisäväriä tälle erheelliselle käsitykselle, sitäkään unohtamatta, että Johannes yhdessä veljensä Jaakobin kanssa oli tuntenut Jeesuksen muita kauemmin.

Pietari, Jaakob ja Johannes osoitettiin

was literally true — he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

139:3.9 (1553.5) James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

4. JOHN ZEBEDEE

139:4.1 (1553.6) When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Betsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was “the disciple whom Jesus loved.” You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were

Jeesuksen henkilökohtaisiksi avustajiksi, pian sen jälkeen kun heistä tuli apostoleja. Kohta kahdentoista apostolin valitsemisen jälkeen ja nimittäessään Andreaksen toimimaan ryhmän johtajana Jeesus sanoi hänelle: "Ja nyt haluan sinun osoittavan kaksi tai kolme työtoveriasi, jotka olisivat kanssani ja pysyisivät rinnallani, jotka lohduttaisivat minua ja huolehtisivat päivittäisistä tarpeistani." Ja Andreas katsoi parhaaksi valita tähän erikoistehtävään valitsemisjärjestyksen mukaan seuraavat kolme apostolia. Hän olisi itse halunnut tarjoutua tähän siunattuun palvelukseen, mutta koska Mestari oli jo osoittanut hänelle hänen tehtävänsä, hän määräsi välittömästi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen ottamaan paikkansa Jeesuksen rinnalla.

Johannes Sebedeuksella oli monia kauniita luonteenpiirteitä, mutta oli yksi sellainenkin piirre, joka oli vähemmän kaunis, ja se oli hänen liiallinen mutta tavallisesti hyvin kätketty omahyväisyytensä. Se, että hän oli kauan aikaa Jeesuksen seurassa, sai aikaan monia ja suuria muutoksia hänen luonteessaan. Tämä omahyväisyys väheni huomattavasti, mutta kun Johanneksesta tuli vanhus ja taas enemmän tai vähemmän lapsellinen, tämä itsensä arvostaminen ilmaantui tietyssä määrin takaisin, joten kun iäkäs apostoli ryhtyi ohjaamaan Naatania sen evankeliumin kirjoittamisessa, joka nyt kantaa hänen nimeään, hän ei empinyt itsestään puhuessaan tavan takaa sanoa: "se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti". Kun pidetään mielessä, että Johanneksesta oli paremmin kuin kenestäkään tämän maailman kuolevaisesta sanottavissa, että hän oli Jeesuksen kaveri, sekä se, että hän oli Jeesuksen valitsema henkilökohtainen edustaja varsin monissa asioissa, ei ole mitään outoa siinä, että Johannes alkoi pitää itseään "opetuslapsena, jota Jeesus rakasti", tiesihän hän aivan varmasti olevansa opetuslapsi, jolle Jeesus tavan takaa osoitti luottamustaan.

Johanneksen luonteen vahvin puoli oli hänen luotettavuutensa; hän oli reipasotteinen ja rohkea, uskollinen ja harras. Hänen suurin heikkoutensa oli tämä luonteenomainen omahyväisyys. Hän oli isänsä perheen nuorin jäsen ja apostoliryhmän nuorimmainen. Ehkäpä hän oli hiukkasen hemmoteltu, ehkä hänelle oli hieman liian usein tehty mieliksi. Mutta myöhempien vuosien Johannes oli hyvin erityyppinen henkilö kuin se itseään ihaileva ja omapäinen nuorimies, joka kaksikymmentäneljävuotiaana liittyi Jeesuksen apostolien riveihin.

Johanneksen eniten arvostamat Jeesuksen luonteenpiirteet olivat Mestarin rakkaus ja epäitsekkyys. Nämä ominaisuudet tekivät Johannekseen niin suuren vaikutuksen, että hänen koko myöhempiä elämäänsä tuli hallitsemaan rakkauden ja veljellisen kiintymyksen tunne. Hän puhui rakkaudesta ja kirjoitti rakkaudesta. Tästä

assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: "And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs." And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the "disciple whom Jesus loved." In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the "disciple whom Jesus loved" since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John's character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father's family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus' apostles when he was twenty-four.

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master's love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This "son of thunder" became the

”ukkosenpojasta” tuli ”rakkauden apostoli”. Ja kun iäkäs piispa ei Efesoksessa enää kyennyt seisomaan saarnastuolissa ja saarnaamaan, vaan hänet oli kannettava kirkkoon tuolissa, ja kun häntä pyydettiin jumalanpalveluksen lopulla lausumaan uskoville muutaman sanan, hän ei vuosikausiin sanonut muuta kuin ”Lapsukaiseni, rakastakaa toisianne.”

Johannes oli vähäpuheinen mies, paitsi kun hänen mielensä kuohahti. Hän ajatteli paljon, mutta puhui vähän. Vanhetessaan hänen kiukkunsa pysyi paremmin aisoissa, se oli paremmin hallinnassa, mutta puhumishaluttomuuttaan hän ei koskaan voittanut, hän ei koskaan päässyt kokonaan eroon vaihtelaisuudestaan. Mutta hän oli saanut lahjaksi merkittävän määrän luovaa mielikuvitusta.

Johanneksessa oli vielä eräs puoli, jollaista tässä hiljaisessa ja itseään tutkiskelevassa luonnetyypissä ei odottaisi kohtaavansa. Hänessä nimittäin oli jonkin verran yksisilmäisyyttä, ja hänen suvaitsemattomuutensa meni kohtuuttomuuksiin. Tässä suhteessa hän ja Jaakob muistuttivat paljon toisiaan — he halusivat kumpikin taivaan syöksevän tulta epäkunnioittavien samarialaisten niskaan. Kohdattuun joitakuita muukalaisia, jotka opettivat Jeesuksen nimeen, Johannes välittömästi kielsi heitä niin tekemästä. Muttei hän kahdentoista apostolin joukossa ollut ainoa, johon oli tarttunut tämänlaatuinen itsensä arvossapitäminen ja ylemmydentunto.

Johanneksen elämään vaikutti suunnattomasti se, että hän näki Jeesuksen kodittomana vaeltajana, sillä hän tiesi, miten uskollisesti Jeesus oli huolehtinut äitinsä ja perheensä toimeentulosta. Johannes tunsikin Jeesusta kohtaan syvää myötätuntoa myös sen johdosta, ettei Jeesuksen perhe häntä ymmärtänyt, olihan hän tietoinen siitä, että Jeesuksen perheen jäsenet vähä vähältä etääntyivät hänestä. Tämä tilanne kaikkienensa samoin kuin se, että Jeesus aina jätti pienimmänkin toiveensa taivaassa olevan Isänsä tahdon varaan, sekä hänen päivittäinen elämänsä, jossa kuvastui sanaton luottavaisuus, tekivät Johannekseen niin syvän vaikutuksen, että se sai aikaan merkittäviä ja pysyviä muutoksia Johanneksen luonteessa, muutoksia, jotka näkyivät hänessä koko hänen myöhemmän elämänsä ajan.

Johanneksessa ilmeni sellaista kylmäveristä ja uskaliasta rohkeutta, jollaista ilmeni vain muutamassa apostolissa. Hän oli apostoleista se, joka seurasi Jeesuksen kannoilla sinä yönä, kun tämä pidätettiin, ja uskalsi olla Mestarin seurassa aina kuoleman kitaan saakka. Hän oli läsnä ja lähellä hamaan viimeiseen Jeesuksen maan päällä viettämään hetkeen. Ja hän suoritti uskollisesti samaansa luottamustehtävää, jonka

”apostle of love”; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, “My little children, love one another.”

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike — they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus’ name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John’s life was tremendously influenced by the sight of Jesus’ going about without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family’s failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus’ ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus’ mother and ready to receive such additional instructions as

mukaan hänen tuli huolehtia Jeesuksen äidistä, ja hän oli valmiina ottamaan vastaan lisäohjeet, jotka Mestarin kuolevaisolomuodon viimeisinä hetkinä mahdollisesti annettaisiin. Yhdestä asiasta ei ole epäilystä: Johannes oli läpikotaisen luotettava. Tavallisesti Johannes istui Jeesuksen oikealla puolella, kun kaksitoista apostolia olivat aterialla. Hän oli kahdestatoista apostolista ensimmäinen, jonka usko kuolleista heräämiseen oli todellista ja täysimääräistä. Ja hän oli ensimmäinen, joka tunnisti Mestarin, kun tämä kuolleistansuon jälkeen tuli järvenrannalle heidän luokseen.

Tämä Sebedeuksen poika oli hyvin läheisissä suhteissa Pietariin kristillisen liikkeen alkuaikojen toiminnoissa, ja hänestä tuli yksi Jerusalemin seurakunnan tukipilareista. Hän tuki Pietaria tämän oikeana kätenä Helluntain päivänä.

Useita vuosia Jaakobin marttyyrikuoleman jälkeen Johannes otti vaimokseen veljensä lesken. Hänen elämänsä viimeiset kaksikymmentä vuotta hänestä huolehti yksi hänen rakastavista toisen polven tyttäristään.

Johannes oli vankilassa useita kertoja, ja hänet karkotettiin Patmoksen saarelle neljän vuoden ajaksi, kunnes Roomassa nousi valtaan uusi keisari. Ellei Johannes olisi ollut tahdikas ja viisas, hänet olisi epäilemättä tapettu, kuten tapettiin hänen suorapuheisempi veljensä Jaakob. Vuosien vieressä Johannes, samoin kuin Herran veli Jaakob, oppi esiintymään viranomaisten edessä viisaan sovittelevasti. He huomasivat, että ”leppää vastaus taltuttaa kiukun.” He oppivat myös esittämään kirkon pikemminkin ”hengellisenä veljeskuntana, joka omistautui palvelemaan ihmiskuntaa sosiaalisesti”, kuin ”taivaan valtakuntana”. Heidän opetuksensa sisältönä oli pikemminkin rakastava palvelumieli kuin hallitusvalta — valtakunta ja valti.

Ollessaan väliaikaisessa karkotuspaikassaan Patmoksella Johannes kirjoitti sen Ilmestyskirjan, jonka nykyisin tunnette kovasti lyhennetyssä ja vääristellyssä muodossa. Tämä Ilmestyskirja sisältää jäljellä olevat katkelmalliset jäänteet suuresta ilmoituksesta, josta on kadonnut pitkiä jaksoja ja josta toisia jaksoja on poistettu, sen jälkeen kun Johannes sen kirjoitti. Se on siis säilynyt vain katkelmallisessa ja turmellussa muodossa.

Johannes matkusteli paljon, hän työskenteli taukoamatta, ja sen jälkeen kun hänestä oli tullut Aasian seurakuntien piispa, hän asettui asumaan Efesokseen. Hän ohjasi työtoveriaan Naatania niin kutsutun ”Johanneksen evankeliumin” kirjoittamisessa, mikä tapahtui Efesoksessa hänen ollessaan yhdeksänkymmentäyhdeksänvuotias. Kaikista kahdestatoista apostolista vain Johannes Sebedeuksesta tuli lopulta merkittävä teologi. Hän

might be given during the last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a “soft answer turns away wrath.” They also learned to represent the church as a “spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind” rather than as “the kingdom of heaven.” They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called “Gospel according to John,” at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

kohtasi luonnollisen kuoleman Efesoksessa vuonna 103 jKr ollessaan satayksivuotias.

5. FILIPPUS UTELIAS

Filippus oli valituiksi tulleista apostoleista viides. Hänet kutsuttiin mukaan, kun Jeesus ja ensimmäiset neljä apostolia olivat matkalla Jordanin rannalta, Johanneksen kohtaamispaikalta, Galilean Kaanaan. Koska Filippus asui Betsaidassa, hän oli jo jonkin aikaa tiennyt Jeesuksesta, muttei hänen mieleensä ollut juolahtanut, että Jeesus olisi todellinen suurmies, ennen kuin sinä päivänä Jordanin laaksossa, kun tämä sanoi: "Seuraa minua." Filippukseen vaikutti jonkin verran myös se, että Andreas, Pietari, Jaakob ja Johannes olivat hyväksyneet Jeesuksen Vapahtajaksi.

Filippus oli apostoleihin liittyessään kaksikymmentäseitsemänvuotias. Hän oli vähän aikaisemmin mennyt naimisiin, mutta hänellä ei vielä tuohon aikaan ollut lapsia. Apostolien hänelle antama lempinimi viittasi "utelaisuuteen". Filippus tahtoi aina, että asiat näytettiin hänelle. Hän ei koskaan tuntunut minkään ehdotuksen osalta näkevän kovin pitkälle. Hän ei ollut välttämättä typerä, mutta häneltä puuttui mielikuvitusta. Tämä mielikuvituksen puute oli hänen luonteensa suuri heikkous. Hän oli arkipäiväinen ja tosiasioihin pitäytyvä yksilö.

Kun apostolit organisoitiin palvelua varten, Filippuksesta tehtiin isäntä. Hänen tehtävänään oli huolehtia siitä, että heillä oli joka hetki elintarpeita. Ja hyvä isäntä hän olikin. Hänen luonteensa vahvin puoli oli hänen järjestelmällinen perusteellisuutensa; hän oli sekä matemaattinen että systemaattinen.

Filippus oli lähtöisin seitsenlapsisesta perheestä, johon kuului kolme poikaa ja neljä tyttöä. Hän oli lapsista toiseksi vanhin, ja kuolleistanousun jälkeen hän kastoi koko perheensä valtakunnan jäseniksi. Filippuksen kotiväki oli kalastajia. Hänen isänsä oli varsin kyvykäs mies, syvälinen ajattelija, mutta hänen äitinsä oli perin keskinkertaisesta perheestä. Filippus ei ollut mies, jonka voitiin odottaa tekevän suuria, mutta hän oli mies, joka osasi tehdä pikkuasiat suurenmoisella tavalla, tehdä ne hyvin ja tyydyttävästi. Neljän vuoden aikana sattui vain muutaman kerran, ettei hän kyennyt järjestämään ruokaa niin, että se olisi riittänyt tyydyttämään kaikkien tarpeet. Harvoin sattui, ettei hänellä olisi ollut jotakin tarjottavana tyydyttämään myös niitä odottamattomien tilanteiden mukanaan tuomia monia tarpeita, jotka johtuivat heidän erikoisesta elintavastaan. Apostoliperheen muonitusosastoa hoidettiin järkevästi ja tehokkaasti.

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at Betsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

Filippuksen vahva puoli oli hänen järjestelmällinen luotettavuutensa; hänen luonnekokonaisuutensa heikko kohta oli hänen äärimmäinen mielikuvituksen puutteensa, se, että häneltä puuttui kyky laskea yhteen kaksi ynnä kaksi saadakseen kokoon neljä. Hän oli abstraktisessa mielessä matemaattinen, mutta hän ei ollut mielikuvitukseltaan konstruktivinen. Häneltä puuttui tietäntyyppiset mielikuvituksen lajit lähes kokonaan. Hän oli tyypillinen arkipäiväinen ja tavallinen keskitason ihminen. Niiden väenpaljouksien joukossa, jotka tulivat kuuntelemaan Jeesuksen opetusta ja saarnaamaan, oli suuri määrä samanlaisia miehiä ja naisia, ja näitä lohdutti suuresti sellainen havainto, että yksi heidän kaltaisensa oli korotettu kunnioitettuun asemaan Mestarin neuvoskunnissa. He saivat rohkaisua siitä tosiasiasta, että yksi heidän kaltaisensa oli jo päässyt korkeaan asemaan valtakunnan asiainhoidon piirissä. Ja Jeesus oppi paljon siitä, millä tavoin joidenkuiden ihmisten mieli toimii, kun hän suurta kärsivällisyyttä osoittaen kuunteli Filippuksen hupsuja kysymyksiä ja niin monta kertaa suostui taloudenpitäjänsä pyyntöön siitä, että ”asia näytettäisiin hänelle”.

Se Jeesuksen ominaisuus, jota Filippus lakkaamatta ihaili, oli Mestarin pettämätön anteliaisuus. Filippus ei kertaakaan huomannut Jeesuksessa mitään, joka olisi ollut pikkusieluista, kitsastelevaa tai sairurimaista, ja hän palvoi tätä kaiken aikaa näkyvää ja pettämätöntä avokätisyyttä.

Filippuksen persoonallisuudessa oli vähän sellaista, joka olisi ollut vaikuttavaa. Hänestä sanottiin usein: ”Filippus Betsaidasta, kaupungista, jossa Andreas ja Pietari asuvat.” Asioista oleellisen erottava näkemys puuttui häneltä lähes kokonaan; hän ei kyennyt käsittämään jonkin esille nousseen tilanteen sisältämiä dramaattisia mahdollisuuksia. Hän ei ollut pessimistinen; hän oli yksinkertaisesti proosallinen. Hänen hengellinen ymmärryksensä oli sekin perin puutteellista. Kun Mestari kerran oli keskellä erästä syvällisimmistä luennoistaan, Filippus ei epäröinyt keskeyttää Jeesusta esittääkseen selvästi typerän kysymyksen. Mutta Jeesus ei milloinkaan nuhdellut häntä tällaisesta ajattelemattomuudesta. Hän oli Filippuksen suhteen kärsivällinen ja otti huomioon sen, ettei Filippus kyennyt käsittämään opetuksen syvempiä merkityksiä. Jeesus oli hyvin tietoinen siitä, että jos hän vaikka vain kerrankin nuhtelisi Filippusta näiden ärsyttävien kysymysten esittämisestä, hän haavoittaisi tätä vilpittömästi sielua, mutta sen lisäksi tällainen moite loukkaisi Filippusta niin pahasti, ettei tämä enää koskaan uskaltanut esittämään kysymyksiä. Jeesus tiesi, että hänen avaruuden maailmoissaan oli lukemattomat miljardit samanlaisia hidasjärkisiä kuolevaisia, ja hän halusi rohkaista heitä kaikkia luottamaan häneen ja

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Betsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

tuntemaan aina niin, että heillä oli vapaus kääntyä kysymyksineen ja pulmineen hänen puoleensa. Loppujen lopuksi Jeesus oli todellisuudessa kiinnostuneempi Filippuksen hupsuista kysymyksistä kuin saarnasta, jota hän mahdollisesti oli pitämässä. Jeesus oli verrattoman kiinnostunut ihmisistä, kaikenlaisista ihmisistä.

Julkiset puheet eivät apostolien isännältä oikein sujuneet, mutta hänen henkilökohtainen työnsä oli vakuuttavaa ja menestyksellistä. Hän ei helpostikaan lannistunut; hän oli uurastaja ja hyvin sitkeä kaikessa, mihin ryhtyi. Hänellä oli se suurenmoinen kyky, joka on vain harvoilla, että hän osasi sanoa: "Tule." Kun Natanael, hänen ensimmäinen käännynnäisensä, halusi väitellä Jeesuksen ja Nasaretin ansioista ja puutteista, Filippuksen vaikuttava vastaus kuului: "Tule katsomaan." Hän ei ollut dogmaattinen saarnaaja, joka olisi vain kehotellut kuulijoitaan: "Menkää" — tehkää sitä ja tehkää tätä. Hän suhtautui kaikkiin työssään esille nousseisiin tilanteisiin sanomalla: "Tule" — "tule kanssani; minä näytän tietä." Ja sellainen onkin aina tuloksia tuottava menetelmä, olipa opettamisen muoto tai vaihe mikä hyvänsä. Jopa vanhemmat voivat oppia Filippukselta paremman tavan, mitä he sanovat lapsilleen, niin etteivät he sano: "Mene ja tee sitä ja mene ja tee tätä", vaan että he mieluumminkin sanovat: "Tulkaa mukaamme, niin näytämme teille paremman tien ja jaamme sen kanssanne."

Filippuksen kykenemättömyys sovittautua uuteen tilanteeseen tuli osuvasti esille, kun kreikkalaiset tulivat hänen luokseen Jerusalemissa ja sanoivat: "Hyvä herra, haluaisimme tavata Jeesuksen." Kenelle tahansa tällaisen pyynnön esittävälle juutalaiselle Filippus olisi tässä tilanteessa sanonut: "Tule." Mutta nämä miehet olivat vierasmaalaisia, eikä Filippus kyennyt muistamaan yhtään tällaisia asioita koskevia ylempiensä antamia ohjeita. Niinpä ainoa, mitä hän keksi tehdä, oli kysyä neuvoa päälliköltä, Andreaskelta, ja sitten he molemmat yhdessä saattoivat tapaamista pyytäneet kreikkalaiset Jeesuksen luo. Samalla tavoin kävi, kun hän meni Samariaan ja saarnasi ja kastoi uskovia, kuten Mestari oli häntä neuvonut, mutta pidättyi laskemasta käsiään käännynnäistensä päälle merkiksi siitä, että nämä olivat saaneet Totuuden Hengen. Niin kuitenkin tekivät Pietari ja Johannes, jotka ennen pitkää tulivat Jerusalemissa hänen luokseen tekemään havaintoja hänen työskentelystään emäseurakunnan hyväksi.

Filippus jatkoi toimintaansa, kunhan oli selviytynyt koettelevista Mestarin kuoleman ajoista. Hän osallistui kahdentoista apostolin uudelleenorganisointumiseen ja oli ensimmäinen, joka lähti lähimpien juutalaispiirien ulkopuolelle valloittamaan sieltä sieluja valtakunnalle. Ja hän onnistui parhaiten samarialaisten hyväksi

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not easily discouraged; he was a plodder and very tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, "Come." When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip's effective reply was, "Come and see." He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to "Go" — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with "Come" — "come with me; I will show you the way." And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* "Go do this and go do that," but rather, "Come with us while we show and share with you the better way."

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: "Sir, we desire to see Jesus." Now Philip would have said to any Jew asking such a question, "Come." But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master's death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

tekemässään työssä sekä myöhemmin kaikissa toimissaan evankeliumin puolesta.

Filippuksen vaimo, joka oli naisten ryhmän pystyvä jäsen, kulki aktiivisesti aviomiehensä rinnalla tämän tehdessä evankelioimistyötään, sen jälkeen kun he olivat lähteneet pakoon Jerusalemin vainoja. Hänen vaimonsa oli peloton nainen. Hän seiso i Filippuksen ristin juurella ja rohka i t t t julistamaan ilosanomaa jopa murhaajilleen, ja Filippuksen voimien ehtyessä hän ryhtyi esittämään kertomusta Jeesukseen uskomisen kautta saatavasta pelastuksesta, ja hänet saatiin hiljenemään, vasta kun raivostuneet juutalaiset syöksyivät hänen kimppuunsa ja kivittivät hänet kuoliaaksi. Pariskunnan vanhin tytär, Lea, jatkoi heidän työtään, ja hänestä tuli myöhemmin Hierapoliin maineikas naisprofeetta.

Filippus, kahdentoista apostolin entinen isäntä, oli valtakunnan piirissä voimallinen mies, joka valloitti sieluja minne hyvänsä hän meni. Ja hänet ristiinnaulittiin lopulta uskonsa tähden ja haudattiin Hierapolikseen.

6. REHELLINEN NATANAEL

Natanaelin, Mestarin itsensä valitsemista apostoleista kuudennen ja viimeisen, toi Jeesuksen luo hänen ystävänsä Filippus. Natanael oli ollut Filippuksen liiketuttava useissa liikeyrityksissä ja oli hänen kanssaan matkalla tapaamaan Johannes Kastajaa, kun he kohtasivat Jeesuksen.

Liittyessään apostoleihin Natanael oli kaksikymmenviisivuotias ollen ryhmän toiseksi nuorin. Hän oli seitsenlapsisen perheen nuorimmainen, hän oli naimaton ja iäkkäiden ja sairaalloisten vanhempiensa ainoa tuki ja turva. Hän asui vanhempiensa luona Kaanassa; hänen veljensä ja sisarensa olivat joko jo avioituneet tai kuolleet, eikä näistä kukaan enää asunut Kaanassa. Natanael ja Juudas Iskariot olivat kahdentoista apostolin joukossa kaksi parhaiten koulutettua miestä. Natanael oli aikonut ryhtyä kauppiaksi.

Jeesus ei itse antanut Natanaelille lisänimeä, mutta kaksitoista apostolia alkoivat kohta puhua hänestä sanoilla, jotka viittasivat rehellisyyteen, vilpittömyyteen. Hänessä "ei ollut viekkautta". Ja se olikin hänen suuri hyveensä; hän oli sekä rehellinen että vilpitön. Hänen luonteensa heikko kohta oli hänen ylpeytensä. Hän oli erittäin ylpeä perheestään, kaupungistaan, maineestaan ja kansakunnastaan, eikä sellaisessa ole mitään pahaa, ellei sitä viedä liian pitkälle. Mutta Natanael osoitti taipumusta mennä henkilökohtaisten ennakkoluulojensa osalta äärimmäisyyksiin. Sangen mieluusti hän muodosti yksilöistä ennakkokäsityksen omien henkilökohtaisten

139:5.11 (1557.5) Philip's wife, who was an efficient member of the women's corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip's cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

139:6.3 (1558.4) Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was "without guile." And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, "Can any good thing come out of Nazareth?" But Nathaniel

mielipiteidensä mukaan. Hän ei arastellut kysyä, jo ennen kuin oli Jeesusta tavannutkaan: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" Mutta Natanael ei ollut itsepäinen, vaikka ylpeä olikin. Hän teki nopean täyskäännöksen, heti kun oli katsonut Jeesusta kasvoihin.

Natanael oli kahdentoista apostolin joukossa monissa suhteissa vertaistaan vailla oleva nero. Hän oli apostolien filosofi ja uneksija, mutta hän oli hyvin käytännönläheinen uneksija. Hänellä oli milloin syvällisen filosofoinnin kausia, milloin harvinaisen ja hullunkurisen huumorin kausia; sopivalla tuulella ollessaan hän oli kahdentoista apostolin joukossa luultavasti paras jutunkertoja. Jeesus nautti suuresti kuunnellessaan Natanaelin esitelmöivän milloin vakavista, milloin joutavanpäiväisistä asioista. Natanael suhtautui Jeesukseen ja valtakuntaan vähä vähältä yhä vakavammin, mutta itseensä hän ei koskaan suhtautunut vakavasti.

Kaikki apostolit rakastivat ja kunnioittivat Natanaelia, ja Juudas Iskariotia lukuun ottamatta hän tuli heidän kanssaan loistavasti toimeen. Juudaksen mielestä Natanael ei suhtautunut apostoliuteensa riittävän vakavasti, ja kerran hänellä jopa oli otsaa mennä vaivihkaa Jeesuksen luokse esittämään valitus Natanaelistä. Jeesus sanoi: "Juudas, katso tarkasti, minne astut; älä tee virastasi tärkeämpää kuin se on. Kuka meistä on kelvollinen tuomitsemaan veljensä? Isän tahto ei ole, että hänen lapsensa tulisivat nauttineeksi vain elämän vakavista puolista. Salli minun toistaa, että minä olen tullut, jotta lihallishahmoisilla veljilläni olisi runsaammin mitoin riemua, iloa ja elämää. Mene siis, Juudas, ja tee hyvin se, mikä on uskottu työsaraksesi, mutta anna veljesi Natanaelin itsensä tehdä Jumalalle tili itsestään." Ja muisto tästä tapauksesta yhdessä monien muiden samankaltaisten kokemusten kanssa säilyi kauan aikaa Juudas Iskariotin itsepetoksellisessä sydämessä.

Kun Jeesus oli Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa poissa vuorella, ja kun apostolien keskinäisissä suhteissa alkoi sillä välin ilmetä jännitteitä ja ne alkoivat mennä solmuun ja kun jopa Andreas oli pulassa tietämättä, mitä sanoa lohduttomille veljilleen, niin monta kertaa jännityksen saattoi laukaista Natanael sillä, että hän hiukkasen filosofoi tai esitti humoristisen älynväläyksen, joka sitä paitsi oli hyvää huumoria.

Natanaelin velvollisuutena oli huolehtia kahdentoista apostolin perheistä. Hän oli usein poissa apostolien neuvonpidoista, sillä aina kun hän kuuli, että joku hänen vastuullaan olevista oli sairastunut tai että jollekulle oli tapahtunut jotakin muuta tavatonta, hän ei aikaillut, vaan riensi heti asianomaiseen kotiin. Kaksitoista apostolia olivat turvallisien mielin tietäessään perheidensä hyvinvoinnin olevan Natanaelin pätevässä käsissä.

was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus' face.

139:6.4 (1558.5) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

139:6.5 (1558.6) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: "Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father's will that his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God." And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

139:6.6 (1559.1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

139:6.7 (1559.2) Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

Jeesuksessa Natanael kunnioitti eniten hänen suvaitsevuuttaan. Hän ei milloinkaan kyllästynyt mietiskelemään Ihmisen Pojan avarakatseisuutta ja ylitsevuotavaa myötätuntoa.

Natanaelin isä (Bartolomeus) kuoli pian Helluntain jälkeen, minkä jälkeen tämä apostoli meni Mesopotamiaan ja Intiaan ja julisti ilosanomaa valtakunnasta ja kastaen uskovia. Hänen veljensä eivät milloinkaan tulleet tietämään, mitä heidän entisestä filosofistaan, runoilijastaan ja humorististaan tuli. Mutta myös hän oli valtakunnan piirissä suuri ihminen, ja hän teki paljon Mestarinsa opetusten levittämiseksi, vaikkei hän osallistunutkaan sittemmin syntyneen kristillisen kirkon organisoimiseen. Natanael kuoli Intiassa.

7. MATTEUS LEEVI

Seitsemäs apostoli, Matteus, oli Andreaksen valitsema. Matteus kuului sukuun, jonka jäsenet olivat veronkantajia eli publikaaneja, mutta hän itse toimi tullimaksujenkerääjänä Kapernaumissa, joka oli hänen asuinpaikkansa. Hän oli kolmekymmentäyksivuotias, hän oli naimisissa ja hänellä oli neljä lasta. Hän oli kohtalaisen varakas mies ja apostolien joukossa ainoa, jolla oli jonkin verran varoja. Hän oli hyvä liikemies, mainio seuraiminen, ja hänellä oli kyky ystävystyä ja tulla helposti toimeen hyvinkin erilaisten ihmisten kanssa.

Andreas teki Matteuksesta apostolien varainhankkijan. Hän oli tavallaan apostolijärjestön raha-asiaintoimittaja ja suhdetoimintamies. Hän oli hyvä ihmistuntija ja erittäin tehokas propagandisti. Hänen persoonallisuuttaan on vaikea hahmottaa, mutta opetuslapsena hän oli erittäin harras, ja aikaa myöten hän uskoi yhä lujemmin Jeesuksen lähetystehtävään ja valtakunnan epäilyksettömyyteen. Jeesus ei antanut Leeville koskaan lisänimeä, mutta hänen apostolitoverinsa kutsuivat häntä yleisesti "rahantekijäksi".

Leevin vahvana puolena oli hänen ehdoton antaumuksensa asialle. Se, että Jeesus ja hänen apostolinsa olivat ottaneet hänet, publikaanin, omaan joukkoonsa, oli entiselle tullimaksujenkantajalle suunnattoman kiitollisuuden aihe. Kesti kuitenkin jonkin aikaa, ennen kuin muut apostolit, eritoten Simon Selootti ja Juudas Iskariot, sopeutuivat ajatukseen, että heidän keskuudessaan oli publikaani. Matteuksen heikkoutena oli hänen lyhytnäköinen ja materialistinen elämäntavoksensa. Mutta sitä mukaa kuin kuukaudet kuluivat, sitä pitemmälle edistyi myös Matteus kaikissa edellä mainituissa asioissa. Hän joutui olosuhteiden pakosta olemaan poissa monista kaikkein arvokkaimmista

139:6.8 (1559.3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

139:6.9 (1559.4) Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. MATTHEW LEVI

139:7.1 (1559.5) Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

139:7.2 (1559.6) Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

139:7.3 (1559.7) Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

opetustilaisuuksista, sillä hänen
velvollisuutenaanhan oli pitää kassa täynnä.

Mestarin anteeksiantava asennoituminen oli se, jota Matteus eniten arvosti. Milloinkaan hän ei lakannut kertomasta, että pelkkä usko oli tarpeen yritettäessä löytää Jumala. Valtakunnasta puhuessaan hän sanoikin mielellään ”se on sitä, että yritetään löytää Jumala”.

Vaikka Matteus oli mies, jolla oli tietty menneisyys, hän kunnostautui oivallisella tavalla, ja ajan myötä publikaanin aikaansaannokset olivat hänen tovereilleen ylpeyden aihe. Hän oli yksi niistä apostoleista, jotka laativat laajoja muistiinpanoja siitä, mitä Jeesus oli sanonut, ja näitä Matteuksen muistiinmerkintöjä käytettiin pohjana, kun Isador myöhemmin laati kertomuksen Jeesuksen lausumista ja teoista, ja nämä kertomukset tulivat myöhemmin tunnetuiksi evankeliumina Matteuksen mukaan.

Kapernaumlaisen liikemiehen ja tullimaksujenkerääjän Matteuksen suurenmoinen ja hyödyllinen elämäntaival on ollut keinona, jolla on johdatettu tuhansia ja taas tuhansia muita liikemiehiä, viranhaltijoita ja poliitikkoja kaikkina myöhempinä aikoina niin ikään kuuntelemaan toimintaan kehottavaa Mestarin ääntä, kun tämä sanoo: ”Seuraa minua.” Matteus oli toden totta taitava poliitikko, mutta hän oli äärimmäisen lojaali Jeesukselle, ja hän suoritti tavattoman antaumuksellisesti saamansa tehtävän, jonka mukaan hänen tuli huolehtia siitä, että tulevan valtakunnan sanansaattajilla oli riittävästi varoja.

Matteuksen mukanaolo kahdentoista apostolin joukossa oli keino pitää valtakunnan ovet selkosenselällään niille masentuneiden ja hyljeksittyjen sielujen joukkokunnille, jotka olivat jo kauan aikaa katsoneet, ettei uskonnon tarjoama lohdutus ulottunut heihin saakka. Hyljeksittyjä ja epätoivoisia miehiä ja naisia kerääntyi joukoittain kuuntelemaan Jeesusta, eikä hän koskaan käännyt yhtäkään pois.

Uskoviilta opetuslapsilta ja Mestarin opetuksia itse paikan päällä seuraavilta Matteus sai vapaaehtoisesti tarjottuja lahjoituksia, mutta kansanjoukoilta hän ei varoja koskaan avoimesti pyytänyt. Koko varainhankintatyönsä hän toimitti huomaamattomalla ja henkilökohtaisella tavalla, ja suurimman osan rahoista hän keräsi kiinnostuneiden uskovien varakkaamman osan keskuudesta. Hän antoi käytännöllisesti katsoen koko vaatimattoman omaisuutensa Mestarin ja tämän apostolien työhön, mutteivät he koskaan tienneet tästä anteliaisuudesta, paitsi Jeesus, joka tiesi siitä kaiken. Matteus empi avoimesti avustaa apostolien kassaa, koska hän pelkäsi, että Jeesus ja hänen työtoverinsa saattaisivat pitää hänen rahaansa likaisena. Niinpä hän monet kerrat teki lahjoituksensa muiden uskovien nimissä.

139:7.4 (1559.8) It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as "this business of finding God."

139:7.5 (1560.1) Though Matthew was a man with a past, he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

139:7.6 (1560.2) The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, "Follow me." Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

139:7.7 (1560.3) The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

139:7.8 (1560.4) Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds

Alkukuukausien aikana, jolloin Matteus tiesi, että hänen läsnäolonsa heidän joukossaan oli enemmän tai vähemmän koettelemus, hän tunsikin voimakasta houkutusta saattaa kaikkien tietoon, että heidän päivittäinen leipänsä oli monet kerrat hankittu hänen varoillaan, mutta hän ei antanut houkutukselle myöten. Kun sattui, että publikaaneja kohtaan tunnettu halveksunta nousi pinnalle, Leevi paloi halusta paljastaa heille oma anteliaisuutensa, mutta joka kerta hänen onnistui pysytellä hiljaa.

Kun viikkokassa ei riittänyt kattamaan arvioitua varaintarvetta, sattui usein, että Leevi verotti raskaasti omia henkilökohtaisia rahavarojaan. Koska hän tunsikin syvää kiinnostusta Jeesuksen opetusta kohtaan, kävi joskus myös niin, että hän mieluummin jäi muiden joukkoon kuuntelemaan opetusta, vaikka tiesikin, että hänen piti omista varoistaan hyvittää se, että hän jätti tarvittavat varat hankkimatta. Mutta Leevi kyllä toivoi kovasti, että Jeesus saisi tietää suuren osan rahoista tulevan hänen taskustaan! Hän ei osannut aavistaa, että Mestari tiesi siitä kaiken. Kaikki apostolit kuolivat tietämättä, että Matteus oli heidän hyväntekijänsä jopa niin pitkälle, että kun hän vainojen alettua lähti julistamaan valtakunnan evankeliumia, hän oli käytännöllisesti katsoen pennitön.

Kun uskovaiset näiden vainojen johdosta joutuivat lähtemään Jerusalemissa, Matteus vaelsi pohjoiseen saarnaten valtakunnan evankeliumia ja kastaen uskovia. Hänen aikaisemmat apostolitoverinsa eivät tienneet hänestä mitään, mutta hän jatkoi kulkuaan saarnaten ja kastaen, ja tie vei hänet Syyriaan, Kappadokiaan, Galatiaan, Bityniaan ja Traakiaan. Ja juuri Traakian Lysimakkiaassa sattui, että muutamat ei-uskovat juutalaiset toimivat salaliitossa roomalaisotilaiden kanssa saadaakseen hänet hengiltä. Ja tämä uudestisyntynyt publikaani kuoli tuntien riemua siitä pelastuksen uskosta, jonka hän oli niin varmaksi oppinut Mestarin antamista opetuksista, silloin kun tämä vähän aikaisemmin oli oleskellut maan päällä.

8. TUOMAS DIDYMUS

Tuomas oli kahdeksas apostoli, ja hänet valitsi Filippus. Myöhemmin aikoina hän on tullut tunnetuksi "epäilevänä Tuomaana", mutta hänen apostolitoverinsa tuskin koskaan pitivät häntä parantumattomana epäilijänä. On totta, että hänen mielenlaatussa oli loogista, skeptistyyppistä, mutta hänessä oli sellaista rohkeaa lojaalisuutta, joka esti hänet paremmin tuntevia henkilöitä pitämästä häntä tyhjänpäiväisenä skeptikkona.

Apostoleihin liittyessään Tuomas oli kaksikymmentäyhdeksänvuotias, hän oli

often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

139:7.9 (1560.5) When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

139:7.10 (1560.6) When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. THOMAS DIDYMUS

139:8.1 (1561.1) Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

139:8.2 (1561.2) When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and

naimisissa ja hänellä oli neljä lasta. Aiemmin hän oli ollut kirvesmies ja kivenhakkaaja, mutta sittemmin hänestä oli tullut kalastaja, ja hän asui Taricheassa, joka sijaitsi Jordanin länsirannalla, kohdassa, josta Jordan erkanee Galileanmerestä. Häntä pidettiin tämän pikkukylän johtavana asukkaana. Oppia hän ei ollut suuremmin saanut, mutta hänellä oli terävä, looginen mieli, ja hän oli Tiberiaassa asuvien lahjakkaiden vanhempien poika. Tuomas oli kahdentoista apostolin joukossa ainoa, jonka ajattelu oli todellisen analyyttistä; hän oli apostoliryhmän todellinen tiedemies.

Kotielämä Tuomaksen lapsuudenkodissa oli ollut onnetonta. Hänen vanhempansa eivät olleet täysin onnellisia avioliitossaan, ja tämä heijastui Tuomaksen aikuisiän kokemuksissa. Hän varttui seuranaan erittäin epämiellyttävä ja toraisa luonteenlaatu. Hänen vaimonsakin oli vain iloinen, kun näki hänen liittyvän apostoleihin. Vaimoa huojensi ajatus, että hänen pessimistinen aviomiehensä olisi enemmän aikaa poissa kotoa. Tuomaksessa oli myös aimo annos epäluuloisuutta, minkä johdosta hänen kanssaan oli varsin vaikeaa tulla toimeen rauhanomaisesti. Pietari oli alussa Tuomaksesta hyvinkin tuohduksissa valitellen veljelleen Andreakselle, että Tuomas oli ”ilkeä, inhottava ja aina epäluuloinen”. Mutta mitä paremmin Tuomaksen toverit häntä tunsivat, sitä enemmän he hänestä pitivät. He huomasivat, että hän oli ylen määrin rehellinen ja järkähtämättömän lojaali. Hän oli täydellisen vilpitön ja kiistattoman totuudellinen, mutta hän oli synnynnäinen vikojen etsijä, ja hänestä oli varttunut todellinen pessimisti. Hänen analyyttisen mielsensä kiroukseksi oli muodostunut epäluuloisuus. Hän oli hyvää vauhtia menettämässä uskonsa kanssaihmiisiinsä, kun hän liittyi kahdentoista apostolin seuraan ja tuli näin kosketuksiin Jeesuksen jalon luonteen kanssa. Tämä yhdessäolo Mestarin kanssa alkoi välittömästi muuttaa Tuomaksen koko asennoitumista ja saada aikaan suuria muutoksia siinä, miten hän mentaalisesti reagoi kanssaihmiisiinsä.

Tuomaksen vahvin puoli oli hänen verraton analyyttinen mielsensä, mihin vielä liittyi hänen järkkymätön rohkeutensa — kunhan hän oli päätöksensä tehnyt. Hänen suuri heikko kohtansa oli hänen epäluuloinen epäilevyytensä, josta hän ei koko lihallisen elämänsä aikana koskaan täysin vapautunut.

Kahdentoista apostolin organisaatiossa Tuomaksen osalle lankesi matkasuunnitelmien tekeminen ja hoitaminen, ja hän johti kyvykkäästi apostolikunnan työskentelyä ja liikkumista. Hän oli hyvä toimeenpanija, oivallinen liikemies, mutta hänelle oli paljon haittaa hänen mielialansa ailahtelevaisuudesta. Hän oli yhtenä päivänä yhdenlaatuinen mies, seuraavana päivänä taas jotakin muuta. Hänellä oli apostoleihin liittyessään

had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

139:8.3 (1561.3) The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was “mean, ugly, and always suspicious.” But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

139:8.4 (1561.4) Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

139:8.5 (1561.5) In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the

taipumusta melankoliseen asioiden hautomiseen, mutta kun hän tuli kosketuksiin Jeesuksen ja apostolien kanssa, se paransi hänet suurelta osin tästä sairaalloisesta itsetutkiskelusta.

Jeesus nautti suuresti Tuomaksen seurasta ja kävi hänen kanssaan monia pitkiä ja henkilökohtaisia keskusteluja. Hänen kuulumisensa apostolien joukkoon oli suuri lohdutus kaikille rehellisille epäilijöille ja rohkaisi monia rauhattomia mieliä tulemaan sisälle valtakuntaan, vaikkeivät he kyenneetkään täysin ymmärtämään kaikkea, mikä sisältyi Jeesuksen opetusten hengellisiin ja filosofisiin puoliin. Tuomaksen jäsenyys kahdentoista apostolin joukossa oli pysyvä julistus siitä, että Jeesus rakasti myös rehellisiä epäilijöitä.

Muut apostolit suhtautuivat Jeesukseen kunnioituksella hänen täysimittaisen persoonallisuutensa jonkin erityisen ja esiin pistävän piirteen johdosta, mutta Tuomas kunnioitti Mestariaan tämän verrattoman tasapainoisen luonteen tähden. Yhä enemmän ja enemmän Tuomas ihaili ja kunnioitti häntä, joka oli niin rakastavan armelias ja kuitenkin niin taipumattoman oikeudenmukainen ja rehti; niin luja, muttei koskaan itsepäinen; niin tyni, muttei koskaan välinpitämätön; niin avulias ja niin myötätuntoinen, muttei koskaan tungetteleva eikä diktatorinen; niin vahva, mutta samalla kuitenkin niin lempeä; niin varmakäytöksinen, muttei koskaan karkea eikä työkeä; niin hellä, muttei koskaan häilyvä; niin puhdas ja viaton, mutta samalla niin miehekäs, tarmokas ja voimaperäinen; niin aidosti rohkea, muttei koskaan äkkipikainen tai tyhmänrohkea; suuri luonnonihailija, mutta kuitenkin täysin vailla taipumusta luonnon palvomiseen; niin humoristinen ja leikillinen, mutta kuitenkin täysin vailla pintapuolisuutta ja kevytmielisyyttä. Juuri tämä persoonallisuuden verraton sopusuhtaisuus viehätti suuresti Tuomasta. Kahdentoista apostolin joukossa hän oli se, jonka älyllinen Jeesuksen ymmärtäminen ja Jeesuksen persoonallisuuden arvostaminen oli suurinta.

Kahdentoista apostolin kokouksissa Tuomas oli aina varovainen, ja hän puhui aina sellaisen menettelytavan puolesta, joka asetti turvallisuuskohdat etusijalle, mutta jos hänen varovainen näkökantansa äänestettiin nurin tai hylättiin, hän oli aina ensimmäinen, joka lähti pelottomasti toteuttamaan päätettyä ohjelmaa. Kerran toisensa jälkeen saattoi sattua, että hän nousi vastustamaan jotakin hanketta sillä perusteella, että se oli hänestä uhkarohkea ja suurellinen; hän tapasi väitellä asiasta katkeraan loppuun saakka, mutta kun Andreas sitten tapansa mukaan äänestyi asiasta ja kun kaksitoista apostolia mahdollisesti olivat päättäneet tehdä juuri sitä, mitä hän niin sinnikkäästi oli vastustanut, Tuomas oli ensimmäisenä sanomassa: "No niin,

apostles largely cured him of this morbid introspection.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddlesome or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always

mennäänpä sitten!” Hän oli hyvä häviäjä. Hän ei kantanut kaunaa eikä jäänyt lääkitsemään loukattuja tunteita. Ei ollut kerran eikä kahdesti, kun hän asettui vastustamaan sellaista, että Jeesuksen sallittiin asettua alttiiksi vaaralle, mutta kun Mestari sitten päätti ottaa sellaiset riskit, juuri Tuomas oli se, joka sai apostolit liikkeelle rohkeilla sanoillaan: ”Tulkaahan nyt toverit, menkäämme ja kuolkaamme hänen kanssaan.”

Joissakin suhteissa Tuomas oli Filippuksen kaltainen; hänkin nimittäin halusi, että ”asia näytetään hänelle”, mutta hänen ulospäin näkyneet epäilyksen ilmauksensa perustuivat kokonaan toisenlaisiin älyllisiin asetelmiin. Tuomas oli analyyttinen, ei pelkästään skeptinen. Ja kun kysymys oli omakohtaisesta fyysisestä rohkeudesta, hän oli kahdentoista apostolin joukossa yksi rohkeimpia.

Tuomaksella oli muutamia erittäin huonoja päiviä; hän oli ajoittain alakuloinen ja allapäin. Se, että hän oli yhdeksänvuotiaana menettänyt kaksossisarensa, oli aiheuttanut hänessä paljon nuoruusiän surumielisyyttä ja tuonut oman lisänsä hänen myöhemmän elämänsä mielenlaadullisiin ongelmiin. Milloin sattui, että Tuomas kävi alakuloiseksi, niin toisinaan Natanaelin onnistui saada hänet toipumaan, toisinaan siinä onnistui Pietari, eikä harvinaista ollut sekään, että siinä onnistui jompikumpi Alfeuksen kaksosista. Masentuneimmillaan ollessaan hän valitettavasti aina pyrki välttämään tulemista välittömään kosketukseen Jeesuksen kanssa. Mutta Mestari oli kaikesta tästä tietoinen ja tunsu ymmärtäväistä myötätuntoa tällaisen masentuneisuuden vaivaamaa ja epäilysten kiusaamaa apostoliaan kohtaan.

Toisinaan Tuomas saattoi saada Andreakselta luvan vetäytyä päiväksi tai kahdeksi omaan yksinäisyyteensä. Mutta varsin pian hän huomasi, ettei ollut viisasta menetellä sillä tavoin; jo varhaisessa vaiheessa hän havaitsi, että hänen oli allapäin ollessaan parasta pysytellä tiukasti työnsä parissa ja jäädä työtovereittensa lähelle. Mutta siitä riippumatta, mitä hänen tunne-elämässään oli meneillään, hän piti kiinni siitä, että hän oli apostoli. Sitten kun tosissaan tuli aika lähteä liikkeelle, juuri Tuomas oli aina se, joka sanoi: ”No niin, mennäänpä sitten!”

Tuomas on erinomainen esimerkki ihmisestä, jolla on epäilyksiä, joka kohtaa ne ja selviytyy niistä voittajana. Hänellä oli laaja sydän, hän ei ollut mikään pikkumainen arvostelija. Hän ajatteli loogisesti; hän oli Jeesuksen ja apostolitovereidensa aitousasti. Jos Jeesus ja hänen työnsä eivät olisi olleet aitoja, Tuomaksen kaltainen mies ei olisi pysynyt mukana alusta loppuun saakka. Hänellä oli tarkka ja varma taju siitä, mikä on faktaa. Heti kun ensimmäinenkin merkki petoksesta tai vilpistä olisi noussut esille,

was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, “Come on, comrades, let’s go and die with him.”

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted “to be shown,” but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, “Let’s go!”

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on

Tuomas olisi hylännyt heidät kaikki. Tiedemiehet eivät ehkä ymmärrä kaikkea Jeesuksesta ja hänen toiminnastaan maan päällä, mutta Mestarin ja hänen ihmistovereidensa parissa eli ja työskenteli muuan mies — Tuomas Didymus —, jolla oli aidon tiedemiehen ajatusmaailma, ja hän uskoi Jeesus Nasaretilaiseen.

Oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen päivät olivat Tuomakselle todellinen koettelemus. Hän vaipui joksikin aikaa epätoivon syvyyksiin, mutta hän keräsi rohkeutensa, pysytteli apostolien seurassa ja oli Galileanmeren rannalla heidän mukanaan toivottamassa Jeesuksen tervetulleeksi. Hän antoi vähäksi aikaa myöten epäilevälle masennukselleen, mutta hän kokosi lopulta uskonsa ja rohkeutensa. Helluntain jälkeen hän antoi apostoleille viisaita neuvoja, ja sitten kun vainot ajoivat uskovaiset hajalle, hän lähti matkaan käyden Kyproksella, Kreetalla, Pohjois-Afrikan rannikolla ja Sisiliassa ja julisti valtakunnan ilosanomaa ja kastoi uskovia. Ja hänen saarnaajan ja kastajan työnsä jatkui, kunnes Rooman hallituksen asiamiehet ottivat hänet Maltalla kiinni ja lähettivät kuolemaan. Vain muutamia viikkoja ennen kuolemaansa hän oli ryhtynyt kirjoittamaan Jeesuksen elämästä ja opetuksista.

earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

9. JA 10. JAAKOB JA JUUDAS ALFEUS

Alfeuksen pojat Jaakob ja Juudas, Heresan lähellä asuvat kalastajakaksoset, olivat yhdeksäs ja kymmenes apostoli, ja heidät valitsivat Jaakob ja Johannes Sebedeus. He olivat kaksikymmenkuusivuotiaita ja olivat naimisissa. Jaakobilla oli kolme lasta ja Juudaksella kaksi.

Näistä kahdesta tuiki tavallisesta kalastajasta ei ole paljonkaan sanottavaa. He rakastivat Mestariaan, ja Jeesus rakasti heitä, mutta he eivät koskaan keskeyttäneet kysymyksillään hänen luentojaan. He ymmärsivät varsin vähän apostolitovereidensa filosofisista keskusteluista tai teologisista väittelyistä, mutta he olivat riemuissaan siitä, että saivat olla mukana tällaisessa mahtimiesten ryhmässä. Ulkonäöltään, mentaalisilta ominaisuuksiltaan ja hengellisen käsityskyynsä laajuuden puolesta nämä kaksi miestä olivat lähes identtisiä. Se, mitä on sanottavissa toisesta, se olisi kirjattava myös toisen kohdalta.

Andreas osoitti heidän tehtäväkseen järjestyksen ylläpitämisen väenkokousten keskuudessa. He olivat saarnatilausuuksien pääjärjestysmiehiä ja itse asiassa kahdentoista apostolin yleispalvelijoita ja juoksupoikia. He auttoivat Filippusta muonituksen järjestämisessä, he veivät Natanaelin puolesta rahaa apostolien perheille, ja aina he olivat valmiina ojentamaan

9 AND 10. JAMES AND JUDAS ALPHEUS

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

auttavan kätensä jokaiselle apostolille.

Tavallisista ihmisistä koostuvia väkijoukkoja rohkaisti suuresti sellainen havainto, että kahdelle heidän kaltaiselleen oli suotu kunnia saada paikka apostolien joukossa. Jo yksistään näiden keskinkertaisten kaksosten hyväksyminen apostoleiksi oli keino, jolla valtakuntaan saatiin kokonainen joukkokunta arkoja uskovia. Ja tavalliset ihmiset suhtautuivat sitä paitsi suopeammin ajatukseen, että heitä ohjailivat ja opastivat viralliset järjestyksenpitäjät, jotka olivat hyvin paljon heidän itsensä kaltaisia.

Jaakobilla ja Juudaksella, joita kutsuttiin myös Taddeukseksi ja Lebbeukseksi, ei ollut sen paremmin vahvoja kuin heikkojakaan puolia. Opetuslasten heille antamat leppinimet olivat hyväntahtoisia nimityksiä, jotka viittasivat keskinkertaisuuteen. He olivat ”vähäisimmät kaikista apostoleista”; he tiesivät sen ja suhtautuivat siihen vain iloisesti.

Jaakob Alfeus rakasti Jeesusta erityisesti Mestarin vaatimattomuuden takia. Kaksoset eivät kenneet ymmärtämään Jeesuksen ajatusmaailmaa, mutta sen he käsittivät, että heidän itsensä ja Mestarin sydämen välillä oli myötätunnon side. Heidän mielensä ei kuulunut kaikkein korkealaatuisimpiin, vaan heitä olisi kaikella kunnioituksella jopa voinut sanoa typeryksiksi. Mutta hengellisessä olemuksessaan heillä toki oli todellinen kokemus. He uskoivat Jeesukseen; he olivat Jumalan poikia ja valtakunnan jäseniä.

Juudas Alfeusta veti Jeesuksen puoleen Mestarin koruton nöyryys. Niin suuri nöyryys niin suureen persoonalliseen arvokkuuteen yhdistyneenä viehätti Juudasta suuresti. Se, että Jeesus aina käski vaikenemaan epätavallisista teoistaan, teki syvän vaikutuksen tähän yksinkertaiseen luonnonlapsen.

Kaksoset olivat hyväluontoisia, ajatusmaailmaltaan yksinkertaisia auttajia, ja jokainen rakasti heitä. Jeesus toivotti nämä yhden talentin nuoret miehet tervetulleiksi valtakunnan henkilökohtaisen esikuntansa kunniatöhtäviin, sillä avaruuden maailmoissa on lukemattomat miljoonat muita heidänkaltaisia yksinkertaisia ja pelokkaita sieluja, jotka hän niin ikään haluaa toivottaa tervetulleiksi aktiiviseen ja uskovaan kumppanuuteen itsensä ja vuodattamansa Totuuden Hengen kanssa. Jeesus ei halveksi vähäisyyttä, hän halveksii vain pahuutta ja syntiä. Jaakob ja Juudas olivat vähäisiä, mutta he olivat myös uskollisia. He olivat yksinkertaisia ja tietämättömiä, mutta he olivat myös laajasydämiä, ystävällisiä ja anteliaita.

Ja miten kiitollisen ylpeitä nämä nöyrät miehet olivatkaan päivänä, jolloin Mestari kieltäytyi hyväksymästä erästä rikasta miestä

^{139:9.4 (1563.5)} The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

^{139:9.5 (1563.6)} James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were “the least of all the apostles”; they knew it and felt cheerful about it.

^{139:9.6 (1563.7)} James Alpheus especially loved Jesus because of the Master’s simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

^{139:9.7 (1564.1)} Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master’s unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

^{139:9.8 (1564.2)} The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

^{139:9.9 (1564.3)} And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist

evankelistaksi, ellei tämä myisi tavaraitaan ja auttaisi köyhiä. Kuullessaan tämän ja nähdessään kaksoset Jeesuksen neuvonantajien joukossa ihmiset tiesivät varmuudella, ettei Jeesus katsonut henkilöön. Mutta vain jumalallinen instituutio — taivaan valtakunta — olisi koskaan voitu rakentaa näin keskinkertaisista ihmisistä muodostuvalle perustukselle!

Vain pari kertaa koko sinä aikana, jonka he olivat yhdessä Jeesuksen kanssa, kaksoset uskaltautuivat esittämään julkisesti kysymyksiä. Mielenkiinto ajoi kerran Juudaksen esittämään Jeesukselle kysymyksen, kun Mestari oli kertonut tuovansa itsensä avoimesti julki maailmalle. Juudas tunsu hieman pettymystä sen johdosta, ettei enää olisi vain apostolien keskuuteen kuuluvia salaisuuksia, ja hän rohkeni kysäistä: "Mutta, Mestari, sitten kun tuolla tavoin ilmoitat itsesi maailmalle, niin miten sinä suosit meitä erityisin osoituksin omasta hyvydestäsi?"

Kaksoset palvelivat uskollisesti loppuun saakka; oikeudenkäynnin, ristiinnaulitsemisen ja epätoivon synkkiin päiviin saakka. He eivät koskaan kadottaneet sydämensä uskoa Jeesukseen, ja he olivat (Johanneksen jälkeen) ensimmäiset, jotka uskoivat hänen kuolleistaheräämiseensä. Mutta he eivät kyenneet käsittämään valtakunnan pystyttämistä. Pian Mestarinsa ristiinnaulitsemisen jälkeen he palasivat perheidensä ja kalaverkkojensa pariin; heidän työnsä oli tehty. Heillä ei ollut kykyä lähteä valtakunnan monimutkaisempiin taistoihin. Mutta he elivät ja kuolivat tietoisina siitä, että heille oli suotu se kunnia ja siunaus, että he olivat olleet neljän vuoden ajan läheisessä ja henkilökohtaisessa yhteydessä yhteen Jumalan Poikaan, erään universumin suvereeniin luojaan.

SIMON SELOOTTI

Simon Selootin, yhdennentoista apostolin, valitsi Simon Pietari. Simon oli kyvykäs mies, joka oli hyvää syntyperää ja joka asui perheineen Kapernaumissa. Apostoleihin liittyessään hän oli kahdenkymmenen kahdeksan vuoden ikäinen. Hän oli tulisieluinen agitaattori ja myös mies, joka puhui paljon ajattelematta. Hän oli toiminut Kapernaumissa kauppiana, ennen kuin suuntasi koko huomionsa seloottien isänmaalliseen järjestöön.

Simon Selootin vastuulle annettiin apostoliryhmän ajanvieton ja rentoutumisen järjestäminen. Ja hän oli kahdentoista apostolin ajanviete- ja virkistätymistoiminnan perin tehokas organisoiija.

Simonin vahva puoli oli hänen innostava lojaalisuutensa. Milloin apostolien eteen ilmaantui mies tai nainen, joka valtakuntaan liittymisen

unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

139:9.10 (1564.4) Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: "But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?"

139:9.11 (1564.5) The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. SIMON THE ZEALOT

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about

kohdalla häilyi kahden vaiheilla, heillä oli tapana kutsua apuun Simon. Tältä innokkaalta esitaistelijalta, joka julisti pelastusta Jumalaan uskomisen kautta, meni tavallisesti vain viitisentoista minuuttia kaikkien epäilysten tynnyttämiseen ja kaiken päättämättömyyden häivyttämiseen, siihen, että hän näki uuden sielun syntyvän ”uskon vapahdukseen ja pelastuksen riemuun”.

Simonin suuri heikkous oli hänen aineellismielisyytensä. Yhtäkkinen muuttuminen juutalaisnationalistista hengellismieliseksi internationalistiksi ei ollut hänelle helppoa. Neljä vuotta oli liian lyhyt aika tehdä näin suuri ajattelun ja tunnemaailman muodonmuutos, mutta Jeesus oli hänen suhteensa aina kärsivällinen.

Mitä Simon niin suuresti Jeesuksessa ihaili, oli Mestarin tyyneys, hänen varmuutensa, tasapainoisuutensa ja selittämätön mielenmalttinsa.

Vaikka Simon oli kiihkeä vallankumouksellinen, peloton levottomuuskien lietsoja, hän kuitenkin kesytti vähitellen tulisen luontonsa, kunnes hänestä lopulta tuli voimallinen ja vaikuttava saarnaaja, jonka sanomana oli ”rauha maan päällä ja hyvä tahto ihmisten kesken.” Simon oli oivallinen väittelijä, kiistely oli hänelle todellakin mieluisaa. Ja aina kun jouduttiin tekemisiin oppineiden juutalaisten harjoittaman laillisuutta korostavan ajattelun tai kreikkalaisten viljelemien älyllisten saivartelujen kanssa, tehtävä osoitettiin aina Simonille.

Luonto oli tehnyt hänestä kapinallisen, ja koulutus oli tehnyt hänestä kuvainkaatajan, mutta Jeesus voitti hänet taivaan valtakunnan korkeampien käsitysten puolelle. Hän oli aina samastunut vastalausepuolueeseen, mutta nyt hän liittyi edistyspuolueeseen, mikä merkitsi hengen ja totuuden rajatonta ja ikuista etenemistä. Simon oli mies, jonka lojaalisuudentunteet olivat kiihkeitä ja jonka omakohtaiset kiintymyksentunteet olivat lämpimiä, ja hän rakasti syvästi Jeesusta.

Jeesus ei pelännyt samastua liikemiehiin, työläisiin, optimisteihin, pessimisteihin, filosofeihin, skeptikkoihin, publikaaneihin, poliittikkoihin ja patriootteihin.

Mestari kävi monet keskustelut Simonin kanssa, mutta hän ei koskaan kokonaan onnistunut tekemään internationalistia tästä tulisieluudesta juutalaisnationalistista. Jeesus sanoi Simonille usein, että oli oikein toimia sen puolesta, että sosiaaliset, taloudelliset ja poliittiset olot kohenisivat, mutta sen lisäksi hänellä oli aina tapana sanoa: ”Mutta se ei ole taivaan valtakunnan asiaa. Meidän asiamme on omistautua täyttämään Isän tahto. Meidän asiamme on toimia korkeuksissa olevan hengellisen hallituksen lähettiläinä, eikä meidän välittömänä huolenamme

entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the “liberty of faith and the joy of salvation.”

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of “Peace on earth and good will among men.” Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: “That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father's will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the

tule olla mikään muu kuin jumalallisen Isän tahdon ja luonteen edustaminen, ja tämä Isä johtaa hallitusta, jonka valtakirja meille on annettu.” Tämä kaikki oli vaikeata Simonin käsittää, mutta vähitellen hän alkoi tajuta jotakin Mestarin opetuksen tarkoituksesta.

Jerusalemmissa toimeenpantujen vainojen seurauksena tapahtuneen hajaantumisen jälkeen Simon vetäytyi väliaikaisesti pois toiminnasta. Hän oli sananmukaisesti musertunut. Hän oli luopunut nationalistipatriootin osastaan Jeesuksen opetusten hyväksi; nyt kaikki oli mennyttä. Hän oli epätoivon vallassa. Mutta muutamassa vuodessa hän puhalsi taas toivonsa henkiin ja lähti julistamaan valtakunnan evankeliumia.

Hän meni Aleksandriaan, ja Niilin vartta yläjuoksulle kulkien hän tunkeutui Afrikan sydämeen saarnaten kaikkialla Jeesuksen evankeliumia ja kastaen uskovia. Näin hän uurasti, kunnes hänestä tuli vanha ja heikko. Ja hän kuoli Afrikan sydämessä, ja sinne hänet myös haudattiin.

12. JUUDAS ISKARIOT

Juudas Iskariotin, kahdennentoista apostolin, valitsi Natanael. Hän oli syntynyt Keriotissa, eteläjuudealaisessa pikkukaupungissa. Kun hän oli vielä poikanen, hänen vanhempansa muuttivat Jerikoon, jossa hän asui ja jossa hän oli toiminut isänsä eri liikeyrityksissä, kunnes kiinnostui Johannes Kastajan julistuksesta ja toiminnasta. Juudaksen vanhemmat olivat saddukeuksia, ja kun heidän poikansa liittyi Johanneksen opetuslapsiin, he eivät enää tunnustaneet häntä omakseen.

Kun Natanael tapasi Juudaksen Taricheassa, tämä oli etsimässä työtä eräästä kalankuivaamosta Galileanmeren eteläpäässä. Apostoleihin liittyessään hän oli kolmekymmenvuotias ja naimaton. Kahdentoista opetuslapsen joukossa hän oli ehkä parhaiten koulutettu ja Mestarin apostoliperheessä ainoa juudealainen. Juudaksella ei ollut mitään selvästi muista erottuvaa persoonallisuuden vahvaa puolta, jos kohta hänessä olikin monia ulospäin näkyviä sivistyneisyydestä kertovia piirteitä ja koulutuksen mukanaan tuomia tapoja. Hän oli etevä ajattelija, mutta aina hän ei suinkaan ollut ihan rehellinen ajattelija. Juudas ei oikeastaan ymmärtänyt itseään; itseensä suhtautumisessa hän ei ollut todellisen vilpittön.

Andreas nimitti Juudaksen kahdentoista apostolin rahavarojen hoitajaksi, virkaan, jota hän oli erinomaisen sopiva hoitamaan, ja aina Mestarinsa kavaltamiseen saakka hän suoritti virkaansa liittyvät velvollisuudet rehellisesti, uskollisesti ja erittäin tehokkaasti.

divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear.” It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master’s teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus’ teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerioth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father’s various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas’s parents were Sadducees, and when their son joined John’s disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master’s apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

Jeesuksessa ei ollut mitään sellaista erikoispiirrettä, jota Juudas olisi ihaillut enemmän kuin Mestarin ylipäättänsä vetovoimaista ja erinomaisen viehättävää persoonallisuutta. Juudas ei milloinkaan kyennyt nousemaan galilealaisia työtovereitaan kohtaan tuntemiensa juudealaisten ennakkoluulojen yläpuolelle; mielessään hän tapasi arvostella jopa monia Jeesukseen liittyviä seikkoja. Häntä, jota apostoleista yksitoista piti täydellisenä ihmisenä, ”läpikotaisen rakastettavana ja kymmenentuhannen joukosta vertaansa vailla olevana”, häntä tämä omahyväinen juudealainen rohkeni omassa sydämessään useinkin arvostella. Hänellä oli todellakin sellainen käsitys, että Jeesus oli arka ja että tämä jossakin määrin pelkäsi puolustaa omaa valtaansa ja auktoriteettiaan.

Juudas oli hyvä liikemies. Jeesuksen kaltaisen idealistin raha-asioiden hoitaminen vaati tahdikkautta, taitoa ja kärsivällisyyttä sekä tunnollista asialleen antautumista, siitä nyt puhumattakaan, mitä vaati painiskelu Jeesuksen joidenkuiden apostolien sekasortoisten työskentelymenetelmien kanssa. Juudas oli todellakin suurenmoinen täytöntöönpanija, kaukonäköinen ja kyvykäs finanssimies. Ja hän piti tiukasti kiinni järjestyneisyydestä. Kukaan kahdestatoista ei koskaan arvostellut Juudasta. Sikäli kuin he asiaa ymmärsivät, Juudas Iskariot oli verraton rahastonhoitaja, oppinut mies, lojaali (jos kohta välillä kriittinen) apostoli, ja sanan kaikissa merkityksissä suuri menestys. Apostolit rakastivat Juudasta; hän oli tosiaankin yksi heistä. Hänen on täytynyt uskoa Jeesukseen, mutta epäilemme, rakastiko hän todellakaan Mestaria täydestä sydäimestään. Juudaksen tapaus osoittaa, miten totuudenmukainen on sanonta, jonka mukaan ”on olemassa tie, joka ihmisestä näyttää oikealta, mutta jonka lopussa on kuolema”. On täysin mahdollista langeta sellaiseen rauhalliseen petokseen, että sopeutuu mukavasti siihen, mikä on synnin ja kuoleman tie. Älkää epäiläkään, etteikö Juudas olisi aina raha-asioissa ollut rehellinen Mestariaan ja apostolitovereitaan kohtaan. Raha ei olisi koskaan voinut olla motiivina siihen, että hän kavalsi Mestarin.

Juudas oli epäviisaiden vanhempien ainoa poika. Kun hän oli hyvin nuori, häntä hemmoteltiin ja lelliteltiin; hän oli pilalle hemmoteltu lapsi. Aikuiseksi varttuessaan hänellä oli liioiteltuja käsityksiä omasta tärkeydestään. Hän oli huono häviäjä. Hänellä oli löyhiä ja vääristyneitä käsityksiä rehtydestä. Hän oli taipuvainen antamaan myöten vihalle ja epäluuloisuudelle. Hän oli taituri tulkitsemaan väärin ystäviensä sanat ja teot. Koko elämänsä ajan Juudaksella oli ollut tapana kostaa niille, joiden hän kuvitteli kohdelleen häntä väärin. Hänen arvojen ja lojaalisuuksien

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the “one altogether lovely and the chiefest among ten thousand,” this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iskariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: “There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death.” It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

tajunsa oli vajavaista.

Jeesukselle Juudas oli uskon uhkayritys. Alusta alkaen Mestari ymmärsi täysin tämän apostolin heikkoudet ja tiesi hyvin hänen yhteisöön ottamiseensa liittyvät vaarat. Mutta on Jumalan Poikien olemuksen mukaista antaa jokaiselle luodulle olenolle täysimääräinen ja yhtäläinen pelastumisen ja eloonjäämisen mahdollisuus. Jeesus halusi, että eivät vain tämän maailman kuolevaiset, vaan myös tilannetta seuraavat lukemattomien muiden maailmojen kuolevaiset tietäisivät, että kun on olemassa epäilyksiä jonkun luodun valtakunnalle omistautumisen vilpittömyydestä ja varauksettomuudesta, niin ne, jotka toimivat ihmisten Tuomareina, pitävät poikkeukseksi käyttäntönään ottaa epäilyksenalainen ehdokas auliisti vastaan. Ikuisen elämän ovi on selkosenselällä kaikille; ”jokainen, joka tahtoo, saa tulla”; mitään muita rajoituksia tai pääsyaatimuksia ei ole kuin tulijan usko.

Juuri tästä syystä Jeesus salli Juudaksen jatkaa hamaan loppuun saakka, ja hän teki aina kaiken mahdollisen saadakseen tämän heikon ja hämmentyneen apostolin muuttumaan ja pelastaakseen hänet. Mutta kun valoa ei oteta rehellisesti vastaan eikä eletä sen mukaisesti, sielun sisälle pyrkii laskeutumaan pimeys. Juudaksen älyllinen ymmärrys Jeesuksen valtakunnasta esittämien opetusten osalta kasvoi, mutta hän ei edistynyt hengellisen luonteen hankkimisessa, kuten muut apostolit tekivät. Omalta kohdaltaan hän ei kyennyt edistymään tyydyttävästi hengellisessä kokemisessa.

Juudas alkoi yhä enemmän hautoa henkilökohtaista pettymystään, ja lopulta hän sortui kaunaisuuteen. Hänen tunteitaan oli monet kerrat loukattu, ja hän kävi luonnottoman epäluuloiseksi parhaita ystäviään, jopa Mestaria, kohtaan. Eikä aikaakaan, kun hänelle muodostui pakkomielle ajatuksesta, että hänen oli annettava takaisin, kostettava keinolla millä hyvänsä, niin, olkoonpa keinona vaikka työtovereidensa ja Mestarin kavaltaaminen.

Mutta nämä häijyt ja vaaralliset ajatukset saivat lopullisen muotonsa vasta päivänä, jolloin muuan kiittolinen nainen rikkoi kalliin hajusteastian Jeesuksen jalkojen juuressa. Tällainen tuntui Juudaksesta tuhlaukselta, ja kun Jeesus perin juurin torjui hänen julkisesti esittämänsä vastalauseen ja teki sen vielä kaikkien kuullen, se oli liikaa. Tuo tapahtuma määräsi, että koko elinaikana kertyneet vihan, loukkausten, kaunan, ennakkoluuloisuuden, kateuden ja kostonhalun tunteet lähtivät liikkeelle, ja hän päätti antaa takaisin samalla mitalla, vaikkei tiennytkään kenelle. Mutta hän kohdisti kaiken olemukseensa kätkeytyvän pahan yhteen ainoaan viattomaan henkilöön onnettoman elämänsä koko surkeassa draamassa vain siksi, että Jeesus sattui

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the *one* innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen

näyttelemään pääosaa välikohtauksessa, joka tuli merkitsemään Juudaksen siirtymistä edistyvistä valkeuden valtakunnasta hänen itsensä valitsemaan pimeyden valtakuntaan.

Mestari oli monet kerrat sekä yksityisesti että julkisesti varoittanut Juudasta siitä, että tämä oli lipeämässä, mutta jumalalliset varoitukset ovat tavallisesti hyödyttömiä, kun ollaan tekemisissä katkeroituneen ihmisluonnon kanssa. Jeesus teki kaiken mahdollisen, kaiken mikä oli sopusoinnussa sen kanssa, että ihmisellä on moraalinen vapaus, estääkseen Juudaksen päätöksen mennä väärää tietä. Suuri koetus tuli lopulta. Kaunan poika antoi periksi; hän antoi periksi liiallisen itsetärkeyden täyttämän, ylpeän ja kostonhimoisen mielen antamille katkerille ja alhaisille käskyille ja syöksyi nopeasti sekasortoon, epätoivoon ja turmelukseen.

Juudas antautui sitten halpamaiseen ja häpeälliseen vehkeilyyn kavaltakseen Herransa ja Mestarinsa ja vei rikollisen hankkeen nopeasti päätökseen. Toteuttaessaan vihan synnyttämiä, kavalaa petosta merkitseviä suunnitelmiaan hän koki katumuksen ja häpeän hetkiä, ja näinä selväjärkisyyden hetkinään hän synnytti oman ajattelunsa puolustukseksi mielessään pelkurimaisesti ajatuksen siitä, että Jeesus saattaisi kenties käyttää valtaansa ja viime hetkellä vapauttaa itsensä.

Kun matalamielinen ja synnillinen hanke oli ohitse, tämä luopiokuolevainen, joka ei ollut milläänsäkään myydessään ystävänsä kolmestakymmenestä hopearahasta pitkään ruokkimansa kostonhimon tyydyttämiseksi, ryntäsi ulos ja itsemurhan tekemällä näytteli viimeisen näytöksen draamassa, jonka sisältönä oli kuolevaisen olemassaoloon kuuluvien realiteettien pakoileminen.

Yksitoista apostolia olivat kauhuissaan, tyrmistyneitä. Jeesus suhtautui kavaltajaan vain säälien. Maailmojen on ollut vaikea antaa anteeksi Juudakselle, ja hänen nimeään on alettu inhota koko kauas ulottuvan universumin piirissä.

domain of darkness.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself at the last moment.

139:12.13 (1567.6) When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12.14 (1567.7) The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

Luku 140. Kahdentoista apostolin virkaanasettaminen

⇨ 139

Urantia-kirjan

141 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 140

KAHDENTOISTA APOSTOLIN VIRKAANASETTAMINEN

Osiot

Johdanto

1. Alustavat ohjeet
2. Virkaanasettaminen
3. Virkaanasettajaissaarna
4. Olette maan suola
5. Isällinen ja veljellinen rakkaus
6. Virkaanasettajaispäivän ilta
7. Virkaanasettajaisten jälkeinen viikko
8. Torstai-iltapäivä järvellä
9. Vihkimispäivä
10. Vihkimisen jälkeinen ilta

Johdanto

SUNNUNTAINA, tammikuun 12. päivänä vuonna 27 jKr, hetkeä ennen puoltapäivää Jeesus kutsui apostolit koolle suorittaakseen heidän virkaanasettamisensa valtakunnan evankeliumin julkisiksi saarnaajiksi. Kaksitoista apostolia olivat odottaneet kutsun tulevan minä päivänä hyvänsä, siksi he eivät tuona aamuna olleetkaan menneet kalastamaan kauas rannasta. Useat heistä viivytelivät lähellä rantaa verkkojaan paikkaillen ja kalastusvälineitään korjaillen.

Laskeutuessaan alas järvenrantaan kutsumaan apostolit koolle Jeesus kutsui ensiksi Andreasta ja Pietaria, jotka olivat kalastamassa rannan tuntumassa; seuraavaksi hän antoi merkin Jaakobille ja Johannekselle, jotka istuivat lähellä olevassa veneessä isänsä Sebedeuksen kanssa keskustellen ja verkkojaan paikaten. Pari parin jälkeen hän keräsi koolle muut apostolit, ja saatuaan kaikki kaksitoista koolle hän vaelsi heidän kanssaan Kapernaumin pohjoispuolisille

PAPER 140

THE ORDINATION OF THE TWELVE SECTIONS

Introduction

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal

ylängöille, jossa hän ryhtyi antamaan heille ohjeita heidän virallisen virkaanasettamisensa valmisteluna.

Kerrankin kaikki kaksitoista apostolia olivat ääneti; yksin Pietarikin oli mieteliäässä mielenvireessä. Lopultakin oli kauan odotettu hetki koittanut! Hehän olivat menossa Mestarin kanssa hieman syrjemmälle osallistuakseen jonkinlaiseen juhlalliseen seremoniaan, jossa he henkilökohtaisesti pyhittäytyisivät ja kollektiivina antautuisivat pyhään tehtävään edustaa Mestariaan hänen Isänsä valtakunnan tulemisen julistamisessa.

1. ALUSTAVAT OHJEET

Ennen virallista virkaanasettamistoimitusta Jeesus puhui kahdelletoista apostolille, jotka olivat asettuneet istumaan hänen ympärilleen: "Veljeni, tämä valtakunnan hetki on tullut. Olen tuonut teidät mukanani tänne vähän syrjemmälle esitelläkseni teidät Isälle valtakunnan lähettiläinä. Jotkut teistä kuulivat minun puhuvan synagogassa tästä valtakunnasta, silloin kun teidät oli ensi kertaa kutsuttu mukaan. Jokainen teistä on oppinut lisää Isän valtakunnasta siksi, että olette olleet kanssani ja työskennelleet Galileanmeren ympäristön kaupungeissa. Mutta tällä kertaa minulla on kerrottavanani tästä valtakunnasta jotakin enemmän.

"Uusi valtakunta, jonka Isäni kohta pystyttää maisten lastensa sydämeen, on oleva ikaikainen valtapiiri. Tämä Isäni valta niiden sydämessä, jotka haluavat täyttää hänen jumalallisen tahtonsa, ei koskaan pääty. Sanon teille, ettei Isäni ole juutalaisen eikä pakanan Jumala. Monet tulevat idästä ja tulevat lännestä ja asettuvat kanssamme Isän valtakuntaan, kun monet Abrahamin lapsista sen sijaan kieltäytyvät astumasta tähän uuteen veljeskuntaan, jossa Isän henki hallitsee ihmislasten sydämessä.

"Tämän valtakunnan valta ei ole sotajoukkojen vahvuudessa eikä rikkauksien mahdissa, vaan mieluummin se on sen jumalallisen hengen kunniassa, joka tulee opettamaan tämän taivaallisen valtakunnan uudestisyntyneiden kansalaisten, Jumalan poikien, mieltä ja hallitsemaan heidän sydäntään. Tämä on se rakkauden veljeskunta, jossa vallanpitäjänä on vanhurskaus ja jonka sotahuuto on oleva: Rauha maan päälle ja hyvä tahto kaikkia ihmisiä kohtaan. Tämä valtakunta, jota kohta lähdette julistamaan, on mitä kaikkien aikakausien hyvät ihmiset kaipaavat; se on mitä koko maailma toivoo, ja se on kaikkien profeettojen viisaiden lupausten täyttymys.

"Mutta teidät, lapseni, ja kaikki muut, jotka halusivat tulla mukana tähän valtakuntaan,

ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: "My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) "The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) "The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1569.1) "But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom,

pannaan kovalle koetukselle. Vain usko päästää teidät sen porttien sisäpuolelle, mutta teidän on tuotettava Isäni hengen hedelmiä, jos tahdotte jatkaa nousuanne jumalallisen yhteisön edistyvän elämän piirissä. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ei jokainen, joka sanoo 'Herra, Herra', pääse taivaan valtakuntaan, vaan pikemminkin se, joka täyttää taivaassa olevan Isäni tahdon.

"Olkoon teidän sanomanne tälle maailmalle: Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ja ne löytäessänne saatte niiden myötä kaiken muun, mikä on ikuisen eloonjäämisen kannalta tarpeellista. Ja seuraavaksi haluaisin tehdä teille selväksi, ettei tämä Isäni valtakunta tule ulospäin näkyvän voimannäytteen eikä sopimattoman mahdollisuuden myötä. Teidän ei siis ole määrä lähteä täältä julistamaan valtakuntaa sanomalla: 'se on täällä' tai 'se on tuolla', sillä tämä valtakunta, josta te saarnaatte, on sisimmässänne oleva Jumala.

"Jokainen, joka haluaa olla suuri Isäni valtakunnassa, olkoon hän kaikkien hoivaaja; ja jokainen, joka haluaa olla joukossanne ensimmäinen, tulkoon hänestä veljiensä palvelija. Mutta niin pian kuin teidät on kiistatta otettu vastaan taivaallisen valtakunnan kansalaisiksi, ette ole enää palvelijoita, vaan poikia, elävän Jumalan poikia. Ja näin tämä valtakunta tulee edistymään maailmassa kunnes se murtaa jokaisen esteen ja tekee kaikki ihmiset tietoisiksi Isästäni ja panee heidät uskomaan siihen pelastavaan totuuteen, jota olen tullut julistamaan. Valtakunta on jo nyt käden ulottuvilla, ja jotkut teistä eivät kuole, ennen kuin ovat nähneet Jumalan hallitusvallan tulevan suurella voimalla.

"Ja tämä, jonka silmänne nyt näkevät, tämä kahdestatoista tavallisesta miehestä koostuva vähäinen alku, on moninkertaistuva ja kasvava, kunnes koko maa lopulta täyttyy Isälleni osoitetusta ylistyksestä. Ja ihmiset tulevat tietämään, eivät niinkään puhumanne sanan kuin elämänne elämän perusteella, että olette olleet kansani ja saaneet tietää valtakunnan realiteeteista. Ja vaikken haluakaan kuormittaa mieltänne raskailla taakoilla, panen kohta kuitenkin sielunne kannettavaksi juhlallisen vastuun, jonka mukaan edustatte tässä maailmassa minua, sitten kun kohdakkoin poistun luotanne, kuten minä nyt edustan Isääni tässä elämässä, jota elän lihallisessa hahmossa." Ja sanottavansa sanottuaan Jeesus nousi seisomaan.

2. VIRKAANASETTAMINEN

Seuraavaksi Jeesus kehotti näitä kahtatoista kuolevaista, jotka olivat hetki sitten kuunnelleet hänen julistustaan valtakunnasta, polvistumaan

there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

140:1.5 (1569.2) "Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) "Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about

piiriin hänen ympärilleen. Sitten Mestari asetti kätensä vuoron perään jokaisen apostolin päälle lähtien Juudas Iskariotista ja päätyen Andreukseen. Heidät siunattuaan hän ojensi kätensä ja rukoili:

"Isäni, tuon nyt eteesi nämä miehet, sanansaattajani. Olen maan päällä olevien lastemme joukosta valinnut nämä kaksitoista, jotta he lähtisivät matkaan edustamaan minua, niin kuin minä tulin tänne edustamaan sinua. Rakasta heitä ja ole heidän kanssaan, kuten olet rakastanut minua ja ollut minun kanssani. Ja, Isäni, anna näille miehille viisautta, nyt kun jätän kaikki tulevan valtakunnan asiat heidän käsiinsä. Ja jos se on tahtosi, haluaisin viipyä maan päällä vielä jonkin aikaa auttaakseni heitä heidän ponnistuksissaan valtakunnan hyväksi. Ja, Isäni, lisäksi minä kiitän sinua näistä miehistä ja jätän heidät sinun hoiviisi lähtiessäni viemään päätökseen tehtävän, jonka olet toteutettavakseni antanut."

Kun Jeesus oli rukouksensa lausunut, apostolit jäivät kumartuneina paikalleen. Ja kesti useita minuutteja, ennen kuin edes Pietari rohkeni kohottaa katsettaan Mestarin nähdäkseen. Yksi toisensa perään he syleilivät Jeesusta mutta kukaan ei lausunut sanaakaan. Paikalla vallitsi täydellinen hiljaisuus, ja suuri joukko taivaallisia olentoja seurasi tätä juhlallista ja pyhää näytelmää, jossa universumin Luoja jätti ihmisten jumalallisen veljeskunnan asiat ihmismielten ohjaukseen.

3. VIRKAANASETTAJAISSAARNA

Sitten Jeesus puhui sanoen: "Kun te nyt olette Isäni valtakunnan lähettiläitä, teistä on sen myötä tullut kaikista muista maan päällä asuvista ihmisistä selvästi erillinen ja erottuva ihmisluokka. Ette enää ole ihmisinä ihmisten joukossa, vaan olette toisen ja taivaallisen maan valaistuneina kansalaisina tämän pimeän maailman tietämättömien luotujen keskuudessa. Ei riitä, että jatkatte elämäänne sellaisina kuin olitte ennen tätä hetkeä, vaan tästä lähtien teidän on elettävä kuten elävät ne, jotka ovat maistaneet paremman elämän ihanuuksia ja jotka on lähetetty takaisin maan päälle tuon uuden ja paremman maailman Hallitsijan lähettiläiksi. Opettajalta odotetaan enemmän kuin oppilaalta; isännältä vaaditaan enemmän kuin palvelijalta. Taivaallisen valtakunnan kansalaisilta edellytetään enemmän kuin maallisen valtapiirin asukkailta. Jotkin teille kohta puhumistani seikoista saattavat tuntua kovilta, mutta olette päättäneet edustaa tässä maailmassa minua, kuten minä nyt edustan Isää. Ja maan päällä olevina edustajinani olette velvolliset noudattamaan opetuksia ja menettelytapoja, jotka heijastavat ihanteitani kuolevaisten elämästä avaruuden maailmoissa ja joista oma mainen elämäni on esimerkkinä,

him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you have given me to do."

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: "Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

elämäni, joka tekee tunnetuksi taivaassa olevaa Isää.

"Lähetän teidät julistamaan vapahdusta hengellisesti kahleissa oleville, riemua niille, jotka ovat pelon orjuudessa, ja parantamaan sairaita taivaassa olevan Isäni tahdon mukaisesti. Kohdatessanne ahdingossa olevia lapsiani puhukaa heille rohkaisevasti ja sanokaa:

"Autuaita ovat hengeltään köyhät, nöyrät, sillä heidän ovat taivaan valtakunnan aarteet.

"Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

"Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.

"Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he näkevät Jumalan.

"Ja lausukaa lapsilleni myös seuraavat hengellisen lohdutuksen ja lupauksen sanat:

"Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita ovat itkevät, sillä he saavat riemullisuuden hengen.

"Autuaita ovat armeliaat, sillä he saavat armon.

"Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan pojiksi.

"Autuaita ovat vanhurskauden tähden vainotut, sillä heidän on taivaan valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset teitä soimaavat ja vainoavat ja valehtelemalla puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Riemuitkaa ja iloitkaa ylen määrin, sillä palkkanne on suuri taivaassa.

"Veljeni, kun lähetän teidät matkaan, te olette maan suola, jossa on pelastuksen maku. Mutta jos tämä suola on käynyt mauttomaksi, millä se saadaan taas suolaiseksi? Se ei kelpaa enää muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi.

"Te olette maailman valo. Kukulalle rakennettu kaupunki ei voi olla kätkössä. Eivätkä ihmiset sytytä kynttilää ja pane sitä vakan alle vaan kynttilänjalkaan; ja se antaa valoa kaikille talossa oleville. Antakaa valonne loistaa ihmisten edessä, jotta he saattavat nähdä hyvät työnne ja johdattua ylistämään Isää, joka on taivaassa.

"Lähetän teidät maailmaan edustamaan itseäni ja toimimaan Isäni valtakunnan lähettiläinä, ja lähtiessänne julistamaan ilosanomaa luottakaa Isään, jonka sanansaattajia olette. Älkää väkivalloin vastustako vääryyttä; älkää luottako lihallisen käsivarren voimaan. Jos lähimmäisesi lyö sinua oikealle poskelle, käännä hänelle

140:3.2 (1570.3) "I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) "Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) "Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) "Happy are the pure in heart, for they shall see God.

140:3.7 (1570.8) "And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) "Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) "My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) "You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) "I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn

toinenkin. Olkaa mieluummin halukkaat kärsimään vääryyttä kuin keskenänne kärkeilyä. Hyvyydessä ja armossa hoivatkaa kaikkia ahdingossa ja hädässä olevia.

”Minä sanon teille: Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa ne, jotka teitä kiroavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka halveksittavasti käyttävät teitä hyväkseen. Ja mitä ikinä uskotte, että minä tekisin ihmisille, myös te se heille tehkää.

”Taivaassa oleva Isänne antaa auringon paistaa niin pahoille kuin hyvillekin; samoin hän lähettää sateen niin oikeudenmukaisille kuin väärämielisillekin. Te olette Jumalan poikia, te olette jopa enemmän, sillä olette nyt Isäni valtakunnan lähettiläitä. Olkaa armahtavaisia, niin kuin Jumalakin on armahtavainen, ja valtakunnan ikuisessa tulevaisuudessa teidän on määrä olla täydellisiä niin kuin taivaallinen Isännekin on täydellinen.

”Teidät on valtuutettu pelastamaan ihmisiä, ei heitä tuomitsemaan. Maisen elämänne päättyessä te odotatte kaikki armoa, siksi edellytänkin teiltä, että te kuolevaisina eläessänne osoitate armoa kaikille lihallishahmoisille veljillenne. Älkää hairahtuko sellaiseen, että yritätte ottaa rikan veljenne silmästä, kun omassa silmässänne on hirsä. Kunhan ensin olette heittäneet hirren pois omasta silmästänne, näette sitten paremmin ottaa rikan veljenne silmästä.

”Nähkää totuus selvästi, eläkää vanhurskas elämä pelottomasti, ja niin olette minun apostolejani ja Isäni lähettiläitä. Olette kuulleet sanottavan: ’Jos sokeat taluttavat sokeita, he kaikki putoavat kuoppaan.’ Mikäli mielitte opastaa muita sisälle valtakuntaan, teidän on itsenne kuljettava elävän totuuden kirkkaassa valossa. Kaikessa, mitä valtakunnan merkeissä teette, kehotan teitä osoittamaan oikeudenmukaista arvostelukykyä ja terävää viisautta. Älkää sitä, mikä on pyhää, tarjotko koirille, älkääkään heittäkö helmiänne sikojen eteen, jotteivät ne polkisi aarteitanne jalkoihinsa ja kävisi kimppuunne repiäkseen teidät kappaleiksi.

”Varoitin teitä vääristä profeetoista, jotka tulevat luoksenne lammasten vaatteissa, vaikka he sisäpuolelta ovat raatelevia susia. Hedelmistään te heidät tunnette. Kerätäänkö orjantappuroista rypäleitä tai ohdakkeista viikunoita? Ja on myös niin, että jokainen hyvä puu tuottaa hyviä hedelmiä, mutta huono puu tuottaa kelvottomia hedelmiä. Hyvä puu ei voi tuottaa kelvottomia hedelmiä, yhtä vähän kuin huono puu voi tuottaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tuota hyviä hedelmiä, hakataan ennen pitkää maahan ja heitetään tuleen. Mikä on itse kunkin vaikutin, siitä riippuu, ansaitseeko hän pääsyn taivaan valtakuntaan. Isäni katsoo ihmisten

to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

140:3.15 (1571.2) “I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

140:3.16 (1571.3) “Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father’s kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

140:3.17 (1571.4) “You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother’s eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother’s eye.

140:3.18 (1571.5) “Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father’s ambassadors. You have heard it said: ‘If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.’ If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:3.19 (1571.6) “I warn you against false prophets who will come to you in sheep’s clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

sydämeen ja arvostele heitä sen mukaan, mitkä ovat heidän sisäiset kaipauksensa ja vilpittömät aikomuksensa.

"Valtakunnan suurena tuomion päivänä moni tulee sanomaan minulle: 'Emmekö profetoineetkin nimissäsi ja emmekö nimesi kautta tehneetkin monia ihmeellisiä tekoja?' Mutta minun on pakko sanoa heille: 'En koskaan tuntenut teitä. Menkää pois luotani, te väärät opettajat'. Mutta jokainen, joka kuulee tämän käskyn ja vilpittömästi panee toimeen saamansa määräyksen edustaa minua ihmisten edessä, kuten minä olen edustanut Isääni teidän edessänne, hänelle ovat ovet apposen avoinna hänen astua palvelukseeni ja taivaallisen Isän valtakuntaan."

Milloinkaan aikaisemmin apostolit eivät olleet kuulleet Jeesuksen puhuvan tällä tavoin, sillä hän oli puhunut heille niin kuin puhuu se, joka on korkeimman vallan haltija. He laskeutuivat alas vuorelta auringonlaskun aikaan, mutta kukaan ei esittänyt Jeesukselle yhtäkään kysymystä.

4. OLETTE MAAN SUOLA

Niin kutsuttu "vuorisaauna" ei ole Jeesuksen evankeliumi. Toki se sisältää paljon hyödyllistä opetusta, mutta kysymyksessä oli Jeesuksen virkaanasettamisvaltuutus kahdelletoista apostolille. Se oli Mestarin henkilökohtainen toimeksianto niille, joiden oli määrä lähteä saarnaamaan evankeliumia, ja niille, joiden piti pyrkiä edustamaan häntä ihmisten maailmassa, kuten hän itse niin puhuttelevasti ja täydellisesti edusti Isäänsä.

"Olette maan suola, jossa on pelastuksen maku. Mutta jos tämä suola on käynyt mauttomaksi, millä se saadaan taas suolaiseksi? Se ei enää kelpaa muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi."

Jeesuksen aikoihin suola oli kallisarvoista. Sitä käytettiin jopa rahana. Nykyinen palkkaa merkitsevä englannin kielen sana 'salary' on johdettu suolaa merkitsevästä sanasta 'salt'. Paitsi että suola antaa ruoalle makua, se on myös säilöntäaine. Suola tekee muista aineista maukkaampia, ja näin se palvelee sillä, että sitä kulutetaan.

"Te olette maailman valo. Kukkulalle rakennettu kaupunki ei voi olla kätöksä. Eivätkä ihmiset sytytä kynttilää ja pane sitä vakan alle vaan kynttilänjalkaan; ja se antaa valoa kaikille talossa oleville. Antakaa valonne loistaa ihmisten edessä, jotta he saattavat nähdä hyvät työnne ja johdattua ylistämään Isääne, joka on taivaassa."

Vaikka valo karkottaa pimeyden, se voi kuitenkin olla myös niin "sokaisevaa", että se

140:3.20 (1571.7) "In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, 'Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?' But I will be compelled to say to them, 'I never knew you; depart from me you who are false teachers.' But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father."

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no man asked Jesus a question.

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

140:4.1 (1572.1) The so-called "Sermon on the Mount" is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus' ordination charge to the twelve apostles. It was the Master's personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:4.2 (1572.2) "You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men."

140:4.3 (1572.3) In Jesus' time salt was precious. It was even used for money. The modern word "salary" is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:4.4 (1572.4) "You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven."

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so "blinding" as to confuse and frustrate.

hämmentää ja turhauttaa. Meille annetaan kehoitus antaa valomme loistaa niin, että lähimmäisemme ohjautuvat runsaamman elämän uusille ja jumalallisille poluille. Valomme tulisi loistaa siten, ettei se vetäisi huomiota itseemme. Jopa kutsumusta voidaan käyttää tehokkaana "heijastimena" tämän elämän valon levittämiseksi.

Vahvat luonteenpiirteet eivät ole tuloksena siitä, että ei tee väärin, vaan mieluummin siitä, että tekee tosiasiasa oikein. Epäitsekkyys on inhimillisen suuruuden tunnusmerkki. Minuuden toteutumisen korkeimmat tasot saavutetaan palvelon ja palvelun avulla. Onnellisen ja aikaansaavan henkilön vaikuttimena on, ei suinkaan väärintekemisen pelko, vaan rakkaus oikeintekemistä kohtaan.

"Hedelmistään te heidät tunnette." Persoonallisuus on pohjimmiltaan muuttumaton. Mikä muuttuu — kasvaa —, on moraalinen luonne. Nykyajan uskontojen suurin virhe on negativismi. Puu, joka ei kanna hedelmää, "hakataan maahan ja heitetään tuleen." Moraalista arvoa ei voi saada pelkästä tukahduttamisesta — "Älä"-käskyn noudattamisesta. Pelko ja häpeä ovat arvottomia uskonnollisen elämäntavan vaikuttimia. Uskonto on perusteltua vain tuodessaan julki Jumalan isyyden ja lisätessään ihmisten veljeyttä.

Tuloksellinen elämisen filosofia muovautuu kosmisen ymmärryksen ja ihmisen sosiaaliseen ja taloudelliseen ympäristöön kohdistuvien tunnereaktioiden kokonaisuuden yhdistymisestä. Muistakaa, että vaikkei perittyjä viettejä voidakaan perusolemukseltaan muuttaa, emotionaaliset reaktiot näihin vietteihin ovat silti muutettavissa. Moraalista olemusta voidaan sen vuoksi modifioida, luonnetta voidaan parantaa. Vahvassa luonteessa emotionaaliset reaktiot ovat integroituneita ja koordinoituneita, ja tällä tavoin tuloksena on yhdistynyt persoonallisuus. Puutteellinen yhdistyneisyys heikentää moraalisuutta ja luo onnettomuutta.

Ilman arvollista tavoitetta elämästä tulee päämäärätöntä ja hyödytöntä, ja seurauksena on paljon onnettomuutta. Jeesuksen esitys kahdentoista apostolin virkaanasettajaisissa on elämänfilosofian mallikappale. Jeesus kehotti seuraajiaan harjoittamaan kokemusperäistä uskoa. Hän varoitti heitä luottamasta pelkkään älylliseen myöntymiseen, herkkäuskoisuuteen, ja vakiintuneeseen arvovaltaisuuteen.

Kasvatuksen tulisi olla menetelmä, jolla opitaan (keksitään) paremmat tavat tyydyttää luonnolliset ja perityt viettimme, ja onnellisuus on se, mikä on kokonaistuloksena tällaisista entistä korkeammista keinoista saavuttaa emotionaalisia tyydytynneisyyksiä. Onnellisuus riippuu kovin vähän ympäristöstä, jos kohta miellyttävät olosuhteet voivatkin myötävaikuttaa siihen

We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one's vocation can be utilized as an effective "reflector" for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) "By their fruits you shall know them." Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is "hewn down and cast into the fire." Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction "Thou shalt not." Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one's emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

suuresti.

Jokainen kuolevainen haluaa todellisuudessa olla täydellinen persoona, olla täydellinen niin kuin taivaassa oleva Isä on täydellinen. Ja siihen onkin mahdollista päästä, sillä loppujen lopuksi ”universumi on aidosti isällinen”.

5. ISÄLLINEN JA VELJELLINEN RAKKAUS

Alkaen vuorisaarnasta ja päättyen viimeisellä ehtoollisella pidettyyn puheeseen Jeesus opetti seuraajiaan tuomaan julki pikemminkin isällistä rakkautta kuin veljellistä rakkautta. Veljellinen rakkaus rakastaisi lähimmäistäsi niin kuin rakastat itseäsi, eikä ”kultaisen säännön” täyttämiseen muuta tarvittaisikaan. Mutta isällinen kiintymys edellyttäisi, että sinun tulisi rakastaa kuolevaistovereitasi niin kuin Jeesus rakastaa sinua.

Jeesus rakastaa ihmiskuntaa kaksinaista kiintymystä osoittaen. Hän eli maan päällä kaksinaisena persoonallisuutena: ihmis- ja jumalallisena persoonallisuutena. Jumalan Poikana hän rakastaa ihmistä isällisellä rakkaudella: hän on ihmisen Luoja, hänen universumin-Isänsä. Ihmisen Poikana Jeesus rakastaa kuolevaisia veljenä: hänhän oli kiistatta ihminen ihmisten joukossa.

Jeesus ei odottanut seuraajiensa pystyvän veljellisen rakkauden osoittamisessa mahdolltomuuksiin, mutta hän odotti kyllä heidän ponnistelevan ollakseen Jumalan kaltaisia — ollakseen täydellisiä niin kuin Isäkin taivaassa on täydellinen —, jotta he voisivat alkaa suhtautua ihmiseen kuten Jumala suhtautuu luotuihinsa, ja voisivat sen vuoksi alkaa rakastaa ihmisiä niin kuin Jumala rakastaa heitä — osoittaa isällisen kiintymyksen ituja. Näitä kehoituksia kahdelletoista apostolille esittäessään Jeesus pyrki tuomaan esille tämän uuden, isällisen rakkauden käsitteen siten kuin se suhteutuu tiettyihin emotionaalsiin asenteisiin, jotka liittyvät ympäröivien olosuhteiden johdosta tehtäviin lukuisiin sosiaalisiin mukautumisiin.

Tämän suurimerkityksisen esityksen alkusanoissa Mestari kiinnitti huomiota neljään uskon asenteeseen johdatuksena jäljempänä seuranneeseen kuvaukseen hänen neljästä transsendentista ja korkeimmasta isällisen rakkauden reaktiostaan pelkän veljellisen rakkauden sisältämien rajoitusten vastakohtana.

Aluksi hän puhui niistä, jotka olivat hengeltään köyhiä, jotka janoivat vanhurskautta, jotka olivat kestäviä sävyisyydessä ja jotka olivat puhdassydämiä. Tällaisten hengen erottamiseen kykenevien kuolevaisten voitiin odottaa pääsevän niin korkeille jumalallisen epäitsekkyuden tasoille,

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the “universe is truly fatherly.”

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the “golden rule.” But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man’s Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly*

että he koettaisivat hämmästyttävää isällisen kiintymyksen harjoittamista; että he, vaikka ovatkin murehtijoita, saisivat kyvyn osoittaa armoa, edistää rauhaa ja kestää vainoja, ja että he kaikissa näissä koettelevissa tilanteissa rakastaisivat tyyliäkin ihmiskuntaa isällisellä rakkaudella. Isän kiintymys voi yltää sellaisille antaumuksen tasoille, jotka mittaamattomassa määrin ylittävät veljen tuntemaan kiintymyksen tasot.

Näihin autuuksiin sisältyvä usko ja rakkaus vahvistavat moraalista luonnetta ja luovat onnellisuutta. Pelko ja viha heikentävät luonnetta ja tuhoavat onnen. Tämän suurimerkityksisen saarnan alkutahdeissa kuului autuuden sävel.

1. "Autuaita ovat hengeltään köyhät — nöyrät." Lapselle onnellisuus on välittömän mielihyvätarpeen tyydyttymistä. Aikuinen on valmis kylvämään kieltämyksen siemeniä korjatakseen sitten satona suurempaa onnellisuutta. Jeesuksen aikoihin, ja sen jälkeenkin, onnellisuus on aivan liian usein yhdistetty ajatukseen varallisuuden omistamisesta. Kertomuksessa fariseuksesta ja publikaanista, jotka rukoilivat temppelissä, toinen tunsikin olevansa hengeltään rikas — omahyväinen; toinen tunsikin olevansa "hengeltään köyhä" — nöyrä. Toinen oli omahyväinen, toinen oli opinhaluinen ja totuutta etsivä. Hengeltään köyhät etsivät päämääriä, jotka merkitsevät hengellistä rikkautta — Jumalaa. Eikä tällaisten totuudenetsijöiden tarvitse odottaa palkintoa, joka annettaisiin vasta kaukaisessa tulevaisuudessa, sillä he saavat palkintonsa jo nyt. He löytävät taivaan valtakunnan omasta sydäimestään ja kokevat tuollaista onnea jo nyt.

2. "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan." Vain ne, jotka tuntevat olevansa hengen osalta köyhiä, tuntevat koskaan vanhurskaudennälkää. Vain nöyrät etsivät jumallista väkevyyttä ja kaipaavat hengellistä voimaa. Mutta on äärimmäisen vaarallista ryhtyä tieteen tahtoon hengelliseen paastoon sillä keinoin hengellisten antimien ruokahaluun lisätäkseen. Fyysinen paasto käy vaaralliseksi neljän tai viiden päivän kuluttua; ihminen menettää sängen helposti koko ravinnonkaipuunsa. Pitkätetty paasto, oli se fyysistä tai hengellistä, pyrkii hävittämään näläntunteen kokonaan.

Kokemuksellinen vanhurskaus on ilo, ei velvollisuus. Jeesuksen vanhurskaus on dynaamista rakkautta — isällis-veljellistä kiintymystä. Kysymys ei ole negatiivisesta eli "älä"-tyyppisestä vanhurskaudesta. Miten joku ylipäättään voisikaan isota jotakin negatiivista — jotakin, josta sanotaan "älä".

Ei ole kovinkaan helppoa opettaa näitä kahta ensimmäistä autuutta lapsen mielelle, mutta

affection; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

140:5.8 (1574.1) 2. "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

kypsyneen mielen tulisi käsittää niiden merkityksellisyys.

3. "Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan." Aidolla sävyisyydellä ei ole mitään yhteistä pelon kanssa. Se on paremminkin Jumalan kanssa yhteistyössä toimiva ihmisasenne — "Tapahtukoon sinun tahtosi". Siihen kuuluu kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä, ja sen vaikuttimena on järkähtämätön usko lainalaiseen ja ystävälliseen maailmankaikkeuteen. Se pitää hallinnassa kaikki kiusaukset kapinoida jumalallista johdatusta vastaan. Jeesus oli ihanteellisen sävyisiä Urantian ihminen, ja hän peri valtavan universumin.

4. "Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he näkevät Jumalan." Hengellinen puhtaus ei ole negatiivinen ominaisuus, paitsi että siitä, se myönnettäköön, puuttuu epäluuloisuus ja kostonhalu. Puhuessaan puhtaudesta Jeesus ei suinkaan tarkoittanut käsitellä vain ihmisen sukupuoli-asenteita. Hän viittasi enemmänkin siihen luottamukseen, joka ihmisellä tulisi olla kanssaihmiseensä; luottamukseen, joka vanhemmalla on lapseensa ja joka tekee hänelle mahdolliseksi rakastaa kaltaisiaan niin kuin isä heitä rakastaisi. Isän rakkauden ei tarvitse lellitellä, eikä se suvaitse pahaa, mutta se on aina kyynisyyden vastaista. Isällisellä rakkaudella ei ole mitään salattuja tavoitteita, ja se etsii ihmisestä aina parasta. Se on todellisen vanhemman asenne.

Nähdä — uskon kautta — Jumala merkitsee sitä, että hankkii aitoa hengellistä ymmärrystä. Ja hengellinen ymmärrys lisää entisestään Suuntaajan opastusta, ja nämä lisäävät lopulta jumalatietsuutta. Ja kun tunnet Isän, varmuutesi siitä, että olet Jumalan poika, vahvistuu, ja voit yhä syvemmin rakastaa jokaista lihallishahmoista veljeäsi, et pelkästään veljenä — veljellistä rakkautta tuntien — vaan myös isänä — isällistä kiintymystä tuntien.

Tämä neuvo on helppo opettaa jopa lapselle. Lapset ovat luonnostaan luottavaisia, ja vanhempien tulisi huolehtia siitä, etteivät lapset kadota tätä yksinkertaista uskoa. Lasten kanssa toimiessanne karttakaa kaikkea petkuttamista, älkääkään antako aihetta epäluulolle. Osoittakaa viisautta auttaessanne heitä valitsemaan omat sankarinsa ja omaksumaan oma elämäntehtävänsä.

Ja sen jälkeen Jeesus antoi seuraajilleen lisää ohjeita siitä, miten kaiken inhimillisen kamppailun päätarkoitus — täydellisyys — jopa jumalallisen saavuttaminen — on ymmärrettävä. Taukoamatta hän kehotti heitä: "Olkaa täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isänne on täydellinen." Hän ei kehoittanut kahtatoista apostolia rakastamaan lähimmäisiään niin kuin he rakastivat

140:5.11 (1574.4) 3. "Happy are the meek, for they shall inherit the earth." Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — "Your will be done." It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. "Happy are the pure in heart, for they shall see God." Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: "Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect." He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather

itseään. Sekin olisi ollut arvokas saavutus, olisihan se ollut merkki veljellisen rakkauden saavuttamisesta. Hän kuitenkin kehotti apostolejaan mieluumminkin rakastamaan ihmisiä niin kuin hän oli rakastanut heitä — rakastamaan isällistä siinä kuin veljellistäkin kiintymystä osoittaen. Ja hän valaisi tätä esimerkein osoittaen neljä isällistä rakkautta ilmentävää ylevää reaktiota:

1. "Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen." Ei niin kutsuttu terve järki eikä paraskaan logiikka milloinkaan väittäisi, että suremisesta olisi saatavissa onnellisuutta. Mutta Jeesus ei viitannutkaan ulkonaiseen tai suurieleiseen suremiseen. Hänen mielessään oli emotionaalinen helläsydämysydestä kertova suhtautumistapa. On suuri erehdys opettaa pojille ja nuorille miehille, että on epämiehekästä osoittaa hellyyttä tai muulla tavoin tuoda esille emotionaalisia tuntemuksia tai fyysistä kärsimystä. Myötätuntoisuus on arvokas ominaisuus niin miehessä kuin naisessakin. Ei ole välttämätöntä olla kovapintainen ollakseen miehekäs. Sellainen on väärä tapa luoda rohkeita miehiä. Maailman suurmiehet eivät ole pelänneet surra. Mooses, murehtija, oli suurempi mies kuin konsanaan Simson tai Goljat. Mooses oli verraton johtaja mutta hän oli myös lempeämielinen mies. Herkkyyks ja avoimuus inhimillistä hätää kohtaan luo aitoa ja kestäväää onnellisuutta, samalla kun tällaiset lempeät asenteet varjelevat sielua kiukun, vihan ja epäluuloisuuden tuhoisilta vaikutuksilta.

2. "Autuaita ovat armeliaat, sillä he saavat armon." Tässä yhteydessä armeliaisuus tarkoittaa totisimman ystävyuden — laupeuden — korkeutta ja syvyyttä ja leveyttä. Armo saattaa toisinaan olla passiivista mutta tässä se on aktiivista ja dynaamista — ylintä isällisyyttä. Rakastavan vanhemman ei ole kovinkaan vaikea antaa, montakin kertaa, anteeksi lapselleen. Ja lapsella, jota ei ole hemmottelemalla pilattu, on luonnostaan halu lievittää kärsimystä. Lapset ovat luonnostaan kilttejä ja myötätuntoisia, kunhan he ovat kyllin vanhoja osatakseen arvioida tosiasiallisia olosuhteita.

3. "Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä on määrä kutsua Jumalan pojiksi." Jeesuksen kuulijat kaipasivat sotilaallista vapautusta, eivät rauhantekijöitä. Mutta Jeesuksen rauha ei suinkaan ole mitään pasifistista tai negatiivista. Koettelemusten ja vainojen hetkellä hän sanoi: "Rauhani minä jätän teille." "Älköön sydämenne olko levoton, älköönkä sydämessänne olko pelkoa." Tällaista on rauha, joka estää raunioittavat konfliktit. Omakohtainen rauha eheyttää persoonallisuutta. Sosiaalinen rauha estää pelkoa, ahneutta ja vihaa. Poliittinen rauha estää roturistiriitoja, kansallisia epäluuloja ja sotaa. Rauhan rakentaminen on epäluottamuksen ja epäluuloisuuden parannuskeino.

admonished his apostles to love men as he had loved them — to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

140:5.16 (1575.1) 1. "Happy are they who mourn, for they shall be comforted." So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world's great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

140:5.17 (1575.2) 2. "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy." Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship — loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic — supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140:5.18 (1575.3) 3. "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God." Jesus' hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus' peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, "My peace I leave with you." "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

Lapset on helppo opettaa toimimaan rauhantekijöinä. He nauttivat joukkutoiminnoista, he leikkivät mielellään yhdessä. Eräässä toisessa yhteydessä Mestari sanoi: "Jokainen, joka haluaa pelastaa elämänsä, on sen kadottava, mutta jokainen, joka kadottaa elämänsä, on sen löytävä."

4. "Autuaita ovat vanhurskauden tähden vainotut, sillä heidän on taivaan valtakunta. Onnellisia olette te, kun ihmiset teitä soimaavat ja vainoavat ja valehtelemalla puhuvat teistä kaikenlaista pahaa. Riemuitkaa ja iloitkaa ylen määrin, sillä palkkanne on suuri taivaassa."

Perin usein tosiaankin käy niin, että rauhan jälkeen seuraa vaino. Mutta nuoret ihmiset ja rohkeat aikuiset eivät koskaan kaihdakaan vaikeutta tai vaaraa. "Suurempaa rakkautta ei osoita kukaan kuin se, joka antaa henkensä ystäviensä puolesta." Ja isällinen rakkaus pystyy vaikeuksista tähän kaikkeen — tekoihin, jotka tuskin kuuluvat veljellisen rakkauden piiriin. Ja vainon satona on loppujen lopuksi korjattu aina edistystä.

Lapset vastaavat aina rohkeutta kysyvään haasteeseen. Nuoruus on aina valmis "hurjaankin yritykseen". Ja jokaisen lapsen tulisi jo varhain oppia tekemään uhrauksia.

Ja tästä käy ilmi, että vuorisaarnaan sisältyvät autuudet perustuvat uskoon ja rakkauteen eivätkä lakiin: etiikkaan ja velvollisuuteen.

Isällinen rakkaus iloitsee siitä, että se saa maksaa pahan hyvällä; että se saa kostaa vääryyden hyvää tekemällä.

6. VIRKAANASETTAJAISPÄIVÄN ILTA

Saavuttuaan sunnuntai-iltana Sebedeuksen kotiin Kapernaumin pohjoispuolella olevilta ylängöiltä Jeesus ja kaksitoista apostolia nauttivat yksinkertaisen aterian. Kun Jeesus jälkeensä lähti kävelemään järven rannalle, kaksitoista apostolia sen sijaan keskustelivat keskenään. Lyhyen mielipiteidenvaihdon jälkeen ja kaksosten rakennellessa pientä nuotiota, joka tarjoaisi heille lämpöä ja enemmän valoa, Andreas lähti etsimään Jeesusta, ja tämän tavoitettuaan hän sanoi: "Mestari, veljeni eivät kykene käsittämään sitä, mitä olet sanonut valtakunnasta. Meistä tuntuu, ettemme kykene aloittamaan tätä työtä, ennen kuin olet antanut meille lisää ohjeita. Olen tullut pyytämään sinua liittymään seuraamme puutarhassa ja auttamaan meitä ymmärtämään sanojesi merkityksen." Ja Jeesus meni Andreaksen mukana tapaamaan apostoleja.

Puutarhaan astuttuaan hän keräsi apostolit ympärilleen ja opetti heille lisää sanoen: "Koette sanomani vastaanottamisen vaikeaksi, koska

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: "Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it."

140:5.20 (1575.5) 4. "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven."

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. "Greater love has no man than to lay down his life for his friends." And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to "take a dare." And every child should early learn to sacrifice.

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: "Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words." And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: "You find it difficult to receive my

haluaisitte rakentaa uuden opetuksen suoraan vanhan päälle, mutta sanon teille, että teidän on synnyttävä uudesti. Teidän on aloitettava alusta, aivan kuin olisitte pikkulapsia, ja oltava valmiit luottamaan opetukseeni ja uskomaan Jumalaan. Valtakunnan uutta evankeliumia ei voi mukauttaa siihen, mikä on. Teillä on vääriä käsityksiä Ihmisen Pojasta ja hänen tehtävästään maan päällä. Mutta älkää erehtykö luulemaan, että olen tullut lakia ja profeettoja kumoamaan; en ole tullut hävittämään vaan täyttämään, laajentamaan ja valaisemaan. En ole tullut lakia rikkomaan, vaan pikemminkin kirjoittamaan nämä uudet käskyt sydämenne tauluun.

”Vaadin teiltä vanhurskautta, joka on suurempaa kuin niiden vanhurskaus, jotka tavoittelevat Isän suosiota almuja antamalla, rukoilemalla ja paastoamalla. Jos haluatte astua valtakuntaan, teillä täytyy olla sellaista vanhurskautta, johon kuuluu rakkautta, armoa ja totuutta — vilpiton halu täyttää taivaassa olevan Isäni tahto.”

Silloin Simon Pietari sanoi: ”Mestari, jos sinulla on jokin uusi käsky, me mieluummin kuulisimme sen. Paljasta meille se uusi tie.” Jeesus vastasi Pietarille: ”Olette kuulleet niiden sanovan, jotka opettavat lakia: ’Älä tapa, sillä jokainen, joka tappaa, saa tuomion.’ Mutta minä katson teon taakse saadakseni selville, mikä sen vaikutin on. Sanon teille, että jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on vaarassa joutua kiroukseen. Joka hautoo sydämessään vihaa ja suunnittelee mielessään kostoa, on vaarassa tulla tuomituksi. Teidän on pakostakin tuomittava lähimmäisenne heidän tekojensa mukaan, mutta taivaallinen Isä tuomitsee aikomuksen mukaan.

”Olette kuulleet lakia opettavien sanovan: ’Älä tee huorin’. Mutta minä sanon teille, että jokainen mies, joka katsoo naista tätä himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan. Te voitte arvostella ihmisiä vain heidän tekojensa mukaan, mutta Isäni katsoo lastensa sydämeen ja armossaan tuomitsee heidät heidän aikomustensa ja todellisten tavoitteidensa mukaisesti.”

Jeesuksen aikomuksena oli jatkaa ja käsitellä muita käskyjä, kun Jaakob Sebedeus keskeytti hänet kysyen: ”Mestari, mitä opetamme ihmisille avioerosta? Pitäisikö meidän sallia, että mies ottaa eron vaimostaan, kuten Mooses on säättänyt?” Ja kuullessaan tämän kysymyksen Jeesus sanoi: ”En ole tullut lakeja säättämään vaan valaisemaan. En ole tullut reformoimaan tämän maailman valtakuntaa vaan mieluummin pystyttämään taivaan valtakunnan. Isän tahto ei ole, että antaisin periksi houkutukselle ryhtyä opettamaan teille hallintoa, kauppaa tai sosiaalista käyttäytymistä koskevia sääntöjä, jotka vaikka ne tänään olisivatkin asianmukaisia, olisivat jonkin

message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) “I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father’s favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven.”

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: “Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us.” Jesus answered Peter: “You have heard it said by those who teach the law: ‘You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.’ But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent.

140:6.5 (1576.5) “You have heard the teachers of the law say, ‘You shall not commit adultery.’ But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires.”

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: “Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?” And when Jesus heard this question, he said: “I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of

toisen aikakauden yhteiskunnalle kuitenkin kaikkea muuta kuin soveliaita. Olen tässä maailmassa vain ja ainoastaan lohduttamassa ihmisten mieltä, vapauttamassa heidän henkensä ja pelastamassa heidän sielunsa. Mutta tämän avioerokysymyksen osalta sanon, että vaikka Mooses suhtautuiakin suopeasti sellaisiin asioihin, näin ei ollut Aatamin päivinä ja Puutarhassa.”

Sen jälkeen kun apostolit olivat hetken aikaa keskustelleet keskenään, Jeesus jatkoi puhuttaan sanoen: ”Teidän tulee aina kaikessa kuolevaisten käyttäytymisessä tunnistaa nämä kaksi näkökohtaa — inhimillinen ja jumalallinen; lihalliset tiet ja hengellinen tie; ajallisuutta edustava arvio ja ikuisuutta edustava näkökulma.” Ja vaikkeivät kaksitoista apostolia kyenneetkään käsittämään kaikkea, mitä hän heille opetti, tämä opetus oli heille silti suureksi avuksi.

Ja sitten Jeesus sanoi: ”Mutta opetuksestani tulee teille kompastuskivi, koska olette tottuneet tulkitsemaan sanomaani kirjaimellisesti; olette hitaat erottamaan, mikä on opetukseni henki. Teidän on lisäksi muistettava, että olette minun sanansaattajiani, joten olette velvolliset elämään elämänne niin kuin minä olen hengessä elänyt omani. Olette henkilökohtaisia edustajiani mutta älkää erehtykö odottamaan, että kaikki ihmiset jokaisen yksityiskohdan osalta eläisivät teidän laillanne. Teidän tulee niin ikään muistaa, että minulla on lampaita, jotka eivät ole tästä katraasta, ja että minulla on velvollisuuksia myös heitä kohtaan — siinä mielessä, että minun on kuolevaisluontoista elämää eläessäni annettava myös heille malli Jumalan tahdon täyttämisestä.”

Silloin Natanael kysyi: ”Mestari, eikö meidän pidä antaa mitään sijaa oikeudelle? Mooseksen laki sanoo: ’Silmä silmästä, hammas hampaasta.’ Mitä me sanomme?” Ja Jeesus vastasi: ”Teidän pitää maksaa paha hyvällä. Sanansaattajani eivät saa tapella ihmisten kanssa, vaan heidän tulee olla lempeitä kaikkia kohtaan. Samalla mitalla mittaaminen ei saa olla teidän sääntönänne. Ihmisten hallitsijoilla saattaa olla sellaisia lakeja, mutta niin ei ole valtakunnassa. Armon pitää aina määrätä, miten tuomitsette, ja rakkauden pitää määrätä, miten menettelette. Ja jos nämä sanat tuntuvat kovilta, voitte vielä nytkin kääntyä takaisin. Jos apostoliuden vaatimukset tuntuvat teistä liian kovilta, voitte palata vähemmän vaativalle opetuslapsuuden tielle.”

Nämä hätkähdyttävät sanat kuultuaan apostolit vetäytyivät hetkeksi omiin oloihinsa mutta hetken päästä he palasivat, ja Pietari sanoi: ”Mestari, me haluamme jatkaa sinun kanssasi. Kukaan meistä ei tahtoisi kääntyä takaisin. Olemme täysin valmiit maksamaan sen ylimääräisen hinnan, tahdomme juoda sen maljan. Haluaisimme olla apostoleja emmekä pelkkiä opetuslapsia.”

another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden.”

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: “Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity.” And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: “But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature.”

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: “Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, ‘An eye for an eye, and a tooth for a tooth.’ What shall we say?” And Jesus answered: “You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship.”

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: “Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples.”

Tämän kuullessaan Jeesus sanoi: "Olkaa sitten valmiit kantamaan vastuunne ja seuraamaan minua. Tehkää hyvät tekonne salassa. Kun annatte almuja, älköön vasen kätenne tietäkö, mitä oikea kätenne tekee. Ja kun rukoilette, hakeutukaa omiin oloihinne, älkääkä hokeko tyhjänpäiväisiä ja tarkoituksettomia fraaseja. Muistakaa aina, että Isä tietää tarpeenne, jo ennen kuin häneltä pyydättekkään. Älkääkä antautuko paastoamaan surkea ilme kasvoillanne, jotta ihmiset näkisivät teidän paastoavan. Valittuina apostoleinani, jotka nyt on otettu erilleen valtakunnan palvelukseen, älkää kerätkö itsellenne aarretta maan päälle, vaan kerätkää epäitsekään palvelunne keinoin itsellenne aarre taivaaseen, sillä missä aarteenne ovat, siellä on myös sydämenne.

"Silmä on ruumiin lamppu. Niinpä jos silmäsi on antelias, koko ruumiisi on täynnä valoa. Mutta jos silmäsi on itsekäs, koko ruumiisi on täynnä pimeyttä. Jos juuri se valo, joka on sinussa, muuttuu pimeydeksi, kuinka suuri onkaan tuo pimeys!"

Ja sitten Tuomas kysyi Jeesukselta, tulisiko heidän "jatkuvasti pitää kaikkea yhteisenä." Mestari sanoi: "Kyllä, veljeni, minä haluaisin, että eläisimme yhdessä kuin yksi ymmärtäväinen perhe. Teille on uskottu suuri tehtävä, ja kaipaamme teiltä jakamatonta palvelua. Tunnette osuvan sanonnan: 'Kukaan ei voi palvella kahta herraa.' Ette voi palvoa Jumalaa vilpittömästi ja samalla täydestä sydämeštänne palvella mammonaa. Nyt kun olette varauksitta värväytyneet valtakunnan työhön, älkää murehtiko elämästänne; vielä vähemmän huolehtikaa siitä, saatteko syödäksenne tai juodaksenne; älkää murehtiko ruumiistanne, siitä mitä päällenne pukisitte. Jo nyt olette oppineet, etteivät halulliset kädet eivätkä totiset sydämet kulje ympäriinsä nälkäisinä. Ja nyt kun valmistaudutte omistamaan koko tarmonne valtakunnan hyväksi suoritettavaan työhön, olkaa vakuuttuneita siitä, ettei Isä unohda tarpeitanne. Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, ja sinne sisälle päästyänne teille annetaan kaikki tarvitsemanne. Älkää sen vuoksi suotta murehtiko huomisesta. Yhden päivän huolissa on sille päivälle riittämiin."

Kun Jeesus näki, että he olisivat olleet valmiit valvomaan koko yön kysymyksiä esittäen, hän sanoi heille: "Veljeni, olette hauraita astioita; nyt teidän on paras mennä levolle, jotta olisitte valmiita huomisen puuhiin." Mutta uni oli kaikonnut heidän silmistään. Pietari rohkeni pyytää Mestariitaan: "Minulla olisi ihan pikkuisen yksityistä juttua kanssasi. Ei niin, että minulla olisi salaisuuksia veljiltäni, mutta minulla on levoton mieli, ja jos sattumalta kävisi niin, että olisin ansainnut Mestariitani nuhteen, kestäisin sen paremmin, jos olisin kanssasi kahdestaan." Ja Jeesus sanoi:

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: "Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also.

140:6.12 (1577.6) "The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!"

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should "continue having everything in common." Said the Master: "Yes, my brethren, I would that we should live together as one understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: 'No man can serve two masters.' You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof."

140:6.14 (1578.1) When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: "My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow's work." But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that "I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you." And Jesus said, "Come with me, Peter" — leading the way into the house. When Peter returned from

"Tule mukaani, Pietari", ja meni edellä sisälle taloon. Kun Pietari palasi Mestarinsa suuresti rohkaisemana ja lisää uskallusta saaneena, päätti Jaakob mennä hänkin sisälle keskustelemaan Mestarin kanssa. Ja näin apostolit noina aamuyön tunteina kävivät toinen toisensa jälkeen yksitellen keskustelemassa Mestarin kanssa. Kun he kaikki uneen vaipuneita kaksosia lukuun ottamatta olivat käyneet henkilökohtaiset keskustelut Jeesuksen kanssa, Andreas meni sisälle Jeesuksen luokse ja sanoi: "Mestari, kaksoset ovat nukahtaneet puutarhaan nuotion vierelle, herätänkö heidät kysyäkseni, haluaisivatko hekin puhua kanssasi?" Ja Jeesus vastasi Andreakselle hymyssä suin: "Heidän on hyvä olla. Älä häiritse heitä." Ja yö oli jo väistymässä; uusi päivä alkoi valjeta.

the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: "Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?" And Jesus smilingly said to Andrew, "They do well — trouble them not." And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. VIRKAANASETTAJAISTEN JÄLKEINEN

VIIKKO

Kun kaksitoista apostolia muutaman tunnin unen jälkeen kokoontuivat myöhäisaamiaiselle Jeesuksen kanssa, niin tämä sanoi: "Teidän on nyt aloitettava työnne ilosanoman julistajina ja uskovien opettajina. Laittautukaa valmiiksi lähteäksenne Jerusalemiin." Jeesuksen puhuttua Tuomas keräsi rohkeutensa sanoakseen: "Mestari, tiedän, että meidän pitäisi nyt olla valmiit käymään työhön, mutta pelkäänpä, ettemme vieläkään kykene suoriutumaan tästä suuresta urakasta. Etkö suostuisi sellaiseen, että jäämme näille tienoin vielä muutamaksi päiväksi, ennen kuin ryhdymme valtakunnan työhön." Ja nähdessään kaikkien apostoliensa olevan tämän saman pelon vallassa Jeesus sanoi: "Tapahtukoon niin kuin olette pyytäneet; jäämme tänne sapattipäivän yli."

Jo viikkojen ajan Betsaidaan oli saapunut pieninä ryhminä vilpittömiä totuudenetsijöitä samoin kuin uteliaita sivustakatsojia, joiden tarkoituksena oli nähdä Jeesus. Jeesuksesta kertova huhu oli jo ehtinyt levitä eri puolille maaseutua, ja tiedonhaluisia ryhmiä oli saapunut niinkin kaukaisista kaupungeista kuin Tyyroksesta, Siidonista, Damaskoksesta, Kesareasta ja Jerusalemistä. Tähän saakka Jeesus oli ottanut vastaan nämä ihmiset ja jakanut heille tietoa valtakunnasta, mutta nyt Mestari luovutti tämän tehtävän kahdelletoista apostolille. Andreaksen oli tapana valita joku apostoleista ja panna tämä vastaamaan aina yhdestä vierailijaryhmästä, ja toisinaan kaikki kaksitoista apostolia olivat yhtä aikaa samanlaisessa toiminnassa.

Tällä tavoin he työskentelivät kahden päivän ajan, eli he opettivat päiväsaikaan ja pitivät yksityisiä neuvonpitoja iltamyöhään saakka. Kolmantena päivänä Jeesus meni käymään Sebedeuksen ja Salomen luona lähetettyään

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

140:7.1 (1578.2) After a few hours' sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: "Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem." After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: "I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for just a few days more before we begin the work of the kingdom?" And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: "It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day."

140:7.2 (1578.3) For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Betsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

140:7.3 (1578.4) For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to "go fishing, seek carefree change, or

apostolinsa ”kalastamaan, etsimään huoletonta vaihtelua tai ehkäpä käymään perheittenne luona.” Torstaina he palasivat vielä kolmeksi opetuspäiväksi.

Tämän harjoitteluviikon aikana Jeesus toisti apostoleilleen moneen kertaan, mitkä olivat hänen kastepäivän jälkeen maan päällä suorittamansa lähetystehtävän kaksi suurta vaikutinta:

1. Paljastaa Isä ihmiselle.

2. Saada ihmiset tietoisiksi poikaudestaan — saada heidät uskon kautta käsittämään, että he ovat Kaikkein Korkeimman lapsia.

Tämä monenlaisista kokemuksista koostunut yhden viikon jakso teki hyvää kahdelletoista apostolille niin, että jotkut heistä kävivät liiankin itsevarmoiksi. Viimeisessä neuvonpidossa, sapatin jälkeisenä iltana, Pietari ja Jaakob tulivat Jeesuksen luo ja sanoivat: ”Olemme valmiit — lähtekäämme ottamaan valtakunta haltuumme.” Tähän Jeesus vastasi: ”Olכון viisautenne innostuksenne veroista, ja hyvittäköön rohkeutenne sen, että olette tietämättömiä.”

Vaikka apostoleilta jäi suuri osa hänen opetuksistaan käsittämättä, heiltä ei jäänyt ymmärtämättä sen lumoavan kauniin elämän merkittävyys, jonka hän heidän kanssaan eli.

8. TORSTAI-ILTAPÄIVÄ JÄRVELLÄ

Jeesus oli hyvin tietoinen siitä, etteivät hänen apostolinsa täysin sisäistäneet hänen opetuksiaan. Hän päätti antaa Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle jonkin verran erityisopetusta siinä toivossa, että nämä kykenisivät tuomaan selyyttä tovereittensa käsityksiin. Hän näki, että vaikka kaksitoista apostolia ymmärsivätkin hengellisen valtakunnan käsitteen jotkin piirteet, he silti yhä itsepintaisesti liittivät nämä uudet hengelliset opetukset suoraan vanhoihin ja vakiintuneisiin taivaan valtakunnasta omaksumiinsa konkreettisiin käsityksiin, joiden mukaan taivaan valtakunta merkitsi Daavidin valtaistuimen uutta pystyttämistä ja sitä, että Israelista rakennettaisiin taas maan päällä vaikuttava ajallinen mahtitekijä. Niinpä Jeesus torstai-iltapäivänä meni Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa veneellä järven selälle keskustellakseen valtakuntaan liittyvistä asioista. Siitä muodostui nelituntinen opetuskokous, jonka kuluessa esitettiin kymmenittäin kysymyksiä ja vastauksia. Se on ehkä hyödyllisintä toistaa tässä esityksessä siten, että jäsennellään uudella tavalla Simon Pietarin seuraavana aamuna veljelleen Andreakselle esittämä yhteenvedo tästä suurimerkityksisestä iltapäivästä:

1. Isän tahdon täyttäminen. Kun Jeesus

perchance visit your families.” On Thursday they returned for three more days of teaching.

140:7.4 (1578.5) During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

140:7.5 (1578.6) 1. To reveal the Father to man.

140:7.6 (1578.7) 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

140:7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, “We are ready — let us now go forth to take the kingdom.” To which Jesus replied, “May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance.”

140:7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140:8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of heaven as a restoration of David’s throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours’ teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140:8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father’s will.* Jesus’

opetti luottamaan siihen, että asioista viime kädessä pitää huolta taivaallinen Isä, ei kysymys ollut sokeasta ja passiivisesta fatalismista. Tuona iltapäivänä hän lainasi vanhaa heprealaista sanontaa ”Joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä” siihen sisältyvän ajatuksen hyväksyen. Hän viittasi omaan kokemukseensa riittävänä opetustensa selityksenä. Hänen ohjeitaan Isään luottamisesta ei pidä arvioida nykyajan eikä minkään muunkaan aikakauden sosiaalisten tai taloudellisten olojen mukaan. Hänen opetuksensa kattaa ihanteelliset periaatteet Jumalan lähellä elämisestä kaikkina aikakausina ja kaikissa maailmoissa.

Jeesus selvitti noille kolmelle apostolille toisaalta apostoliuden ja toisaalta opetuslapsuuden asettamien vaatimusten välisen eron. Eikä hän silloinkaan kieltänyt kahdeltatoista apostolilta varovaisuuden ja harkitsevuuden noudattamista. Hän ei saarnannut ennakkoharkintaa vastaan, vaan huolestumista, murehtimista, vastaan. Hän opetti aktiivista ja valpasta alistumista Jumalan tahtoon. Heidän moniin säästävyyttä ja taloudellisuutta koskeviin kysymyksiinsä vastatessaan hän yksinkertaisesti vain kiinnitti heidän huomionsa omaan elämäänsä kirvesmiehenä, veneenrakentajana ja kalastajana sekä siihen, miten huolellisesti hän oli organisoinut kaksitoista apostolia. Hän koetti tehdä selväksi, ettei maailmaan tule suhtautua ikään kuin se olisi vihollinen; että elämänotot ovat jumalallinen anti, joka vaikuttaa asioihin yhdessä Jumalan lasten kanssa.

Jeesuksen oli hyvin vaikea saada heitä ymmärtämään, miksi hän henkilökohtaisesti pidättäytyi vastarinnan tekemisestä. Hän kieltäytyi ehdottomasti puolustamasta itseään, ja apostoleista tuntui, että hän olisi mielissään, jos hekin noudattaisivat samaa periaatetta. Hän opetti heille, etteivät he tekisi vastarintaa pahalle, etteivät he taistelisi oikeudettomuutta tai vääryyttä vastaan, mutta hän ei silti opettanut heitä passiivisesti sietämään väärintekemistä. Ja tuona iltapäivänä hän teki selväksi, että hän hyväksyi yhteiskunnan suorittaman pahantekijöiden ja rikollisten rankaisemisen ja sen, että valtiovalan pitää toisinaan käyttää voimakeinoja, jotta sosiaalinen järjestys säilyisi ja oikeus kävisi toteen.

Hän ei koskaan lakannut varoittamasta opetuslapsiaan siitä, että kosto oli huono menettelytapa; hän ei tehnyt mitään myönnytystä kostamisen, samalla mitalla mittaamisen, suhteen. Hän piti kaunaisuutta valitettavana. Hän hylkäsi silmä silmästä, hammas hampaasta - ajattelun. Hän paheksui koko käsitystä omankäden oikeudella ja omakohtaisesti suoritetusta kosta ja osoitti tällaiset asiat toisaalta julkisen vallan huoleksi ja toisaalta Jumalan tuomittaviksi. Hän selvitti näille kolmelle apostolille, että hänen

teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: “He who will not work shall not eat.” He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge, assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state.

opetuksensa soveltuivat yksilöön, eivät valtioön. Hän teki näitä asioita koskeneista tähänastisista opetuksistaan seuraavan yhteenvedon:

Rakastakaa vihamiehiänne — muistakaa ihmisten välisen veljeyden asettamat moraaliset vaatimukset.

Pahan hyödyttömyys: Vääryyttä ei saa oikaistuksi kostamalla. Älkää tehkö sitä virhettä, että taistelette pahaa vastaan sen omilla aseilla.

Uskokaa ja luottakaa siihen, että jumalallinen oikeudenmukaisuus ja ikuinen hyvyys lopulta saavuttavat riemuvoiton.

2. Poliittinen asennoituminen. Jeesus kehotti apostolejaan tahdikkauteen heidän esittäessään huomioita juutalaisten ja Rooman hallituksen välillä tuolloin vallinneista kireistä suhteista. Hän kielsi heitä millään tavoin sotkeutumasta näihin vaikeuksiin. Hän piti aina huolen siitä, että hän vältti vihamiestensä virittämät poliittiset ansat antamalla aina saman vastuksen: "Antakaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat." Hän ei antanut ohjata huomiotaan pois siitä, että hänen tehtävänsä oli rakentaa uusi pelastuksen tie; hän ei myöntänyt itselleen lupaa kantaa huolta mistään muusta. Henkilökohtaisessa elämässään hän noudatti aina asianmukaisesti kaikkia julkisen vallan lakeja ja säännöksiä; kaikissa julkisissa opetuksissaan hän jätti julkiset, sosiaaliset ja taloudelliset alat vaille huomiota. Kolmelle apostolille hän kertoi kantavansa huolta vain siitä, millaiset olivat ihmisen sisäisen elämän ja henkilökohtaisen hengellisen elämän lähtökohdat.

Jeesus ei näin ollen ollut mikään poliittinen uudistaja. Hän ei tullut panemaan maailmaa uuteen järjestykseen, ja vaikka hän olisi niin tehnytkin, se olisi ollut sovellettavissa vain tuohon ajankohtaan ja tuolloiseen sukupolveen. Siitä huolimatta hän toki näytti ihmiselle parhaan elintavan, eikä yksikään sukupolvi säästy ponnistelemisen vaivalta saadakseen selville, miten Jeesuksen elämä olisi kyseisen sukupolven omiin ongelmiin parhaiten sovellettavissa. Mutta älkää koskaan tehkö sitä virhettä, että samastatte Jeesuksen opetukset johonkin poliittiseen tai taloudelliseen teoriaan, johonkin sosiaaliseen tai elinkeinojärjestelmään.

3. Sosiaalinen asennoituminen. Juutalaiset rabbiinit olivat jo kauan aikaa väitelleet kysymyksestä, kuka on lähimmäiseni? Jeesus tuli ja esitti ajatuksen aktiivisesta ja spontaanista ystävällisyydestä, niin aidosta rakkaudesta lähimmäisiä kohtaan, että se laajensi lähimmäisyyden kattamaan koko maailman ja teki sen myötä kaikista ihmisistä ihmisen lähimmäisiä. Mutta näine kaikkineenkin Jeesusta kiinnosti vain yksilö, ei massa. Jeesus ei ollut sosiologi, mutta hän ponnisteli toden teolla, jotta olisi murtanut

He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude.* He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, "Render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's." He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man's inner and personal spiritual life.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of

itsekkään eristäytymisen kaikki muodot. Hän opetti puhdasta myötätuntoa, sääliväisyyttä. Nebadonin Mikael on Poika, jota hallitsee laupeus; sääliväisyys on hänen todellinen olemuksensa.

Mestari ei sanonut, etteivät ihmiset saisi koskaan kestitä ystäviään ruokapöydässä, mutta hän sanoi kyllä, että hänen seuraajiensa tulisi järjestää juhlia köyhille ja kovaosaisille. Jeesuksella oli vahva oikeudentunto mutta sitä lievensi aina armo. Hän ei opettanut apostoleilleen, että näiden tulisi ottaa niskoilleen yhteiskunnan loiseläjät tai ammattimaiset almujenkärttäjä. Sen lähemmäksi sosiologisia kannanottoja hän ei koskaan tullut kuin, että hän sanoi: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi."

Hän selvitti, että erottelematonta hyvántahtoisuutta voidaan syyttää monistakin yhteiskunnallisista epäkohdista. Seuraavana päivänä Jeesus antoi Juudakselle selväsanaiset ohjeet siitä, ettei apostoliyhteisön rahavaroja saanut luovuttaa almuina muille, paitsi jos hän itse sitä pyysi tai kaksi apostolia yhdessä sellaista anoi. Kaikissa näissä asioissa Jeesuksen tapana oli aina sanoa: "Olkaa viisaita kuin käärmeet mutta vaarattomia kuin kyyhkysset." Hänen tarkoituksenaan tuntui olevan opettaa kaikissa sosiaalisissa tilanteissa kärsivällisyyttä, suvaitsevuutta ja anteeksiantamusta.

Perheellä oli keskeisin sija Jeesuksen elämänfilosofiassa — tämän- ja tuonpuoleisen elämän filosofiassa. Hänen opetuksensa Jumalasta pohjautui perheeseen, samalla kun hän koetti oikaista juutalaisten taipumusta liialliseen esivanhempien kunnioittamiseen. Hän korotti perhe-elämän ihmisen korkeimmaksi velvollisuudeksi mutta teki selväksi, etteivät perhesuhteet saa häiritä uskonnollisia velvoitteita. Hän pyysi kiinnittämään huomiota siihen seikkaan, että perhe on ajallinen instituutio eli että se ei säily kuoleman taakse. Jeesus ei empinyt luopua perheestään, kun perhe suuntautui Isän tahtoa vastaan. Hän opetti uutta ja laajempaa ihmisten — Jumalan poikien — veljeyttä. Jeesuksen aikoihin avioeron suhteen noudatettu käytäntö oli leväperäinen sekä Palestiinassa että kautta koko Rooman valtakunnan. Kerran toisensa jälkeen hän kieltäytyi esittämästä avioliittoa ja avioeroa koskevia lakeja, mutta monilla Jeesuksen varhaisilla seuraajilla oli vahvat mielipiteet avioerosta, eivätkä he epäröineet esittää niitä Jeesuksen mielipiteinä. Johannes Markusta lukuun ottamatta kaikki Uuden testamentin kirjoittajat pitivät kiinni näistä ankarammista ja pitemmälle menevistä avioeroa koskevista ideoista.

4. Taloudellinen asennoituminen. Jeesus työskenteli, eli ja kävi kauppaa maailmassa sellaisena kuin hän sen kohtasi. Hän ei ollut talouden uudistaja, vaikka hän vähän väliä

Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, "Judge not, that you be not judged."

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, "Be as wise as serpents but as harmless as doves." It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the

kiinnittikin huomiota varallisuuden epätasaisen jakautumisen epäoikeudenmukaisuuteen. Mutta hän ei tarjonnut mitään ehdotuksia tilanteen korjaamiseksi. Hän teki näille kolmelle apostolille selväksi, että vaikkei hänen apostoleillaan ollutkaan määrää olla omaisuutta, hän ei silti saarnannut varallisuutta ja omaisuutta vastaan, vaan pelkästään sen epätasaista ja epäoikeudenmukaista jakautumista vastaan. Hän tunnusti sosiaalisen oikeudenmukaisuuden ja elinkeinojen piirissä vallitsevan tasapuolisuuden tarpeen mutta hän ei tarjonnut mitään sääntöjä siitä, miten siihen päästäisiin.

Hän ei milloinkaan opettanut seuraajiaan välttämään maallista omaisuutta. Näin hän opetti vain kahtatoista apostoliaan. Lääkäri Luukas uskoi lujaasti sosiaaliseen tasa-arvoisuuteen, ja hän teki parhaansa tulkita Jeesuksen sanontoja niin, että ne olisivat sopusoinnussa hänen henkilökohtaisten uskomustensa kanssa. Jeesus itse ei milloinkaan ohjannut seuraajiaan omaksuma kunnallista elämäntapaa. Hän ei esittänyt tällaisista asioista minkäänlaatuista näkemystä.

Tavan takaa Jeesus varoitti kuulijoitaan ahneudesta sanoen, että ”ihmisen onni ei ole sitä, että hänellä on ylen määrin aineellista omaisuutta.” Hän sanoi sanomasta päästyään: ”Mitä se ihmistä hyödyttää, jos hän voittaa koko maailman ja kadottaa oman sielunsa?” Hän ei koskaan hyökännyt suoraan omaisuuden omistamista vastaan, mutta hän piti tiukasti kiinni siitä, että ikiajat on välttämätöntä asettaa hengelliset arvot ensimmäisiksi. Myöhemmissä opetuksissaan hän pyrki korjaamaan Urantialla vallalla olleita monia erheellisiä näkemyksiä elämästä kertomalla lukuisia vertauksia, jotka hän esitti julkisen toimintansa kuluessa. Jeesuksen aikomuksena ei milloinkaan ollut laatia talousteorioita, sillä hän tiesi mainiosti, että jokaisen aikakauden on kehitettävä olemassa oleviin vaikeuksiin omat parannuskeinonsa. Ja jos Jeesus olisi maan päällä tänä päivänä ja eläisi elämänsä lihallisessa hahmossa, hän olisi suurimmalle osalle hyvistä miehistä ja naisista suuri pettymys siitä yksinkertaisesta syystä, että hän ei ottaisi kantaa nykyajan poliittisiin, sosiaalisiin tai taloudellisiin kiistakysymyksiin. Hän pysytelisi niistä ylevästi erillään, samalla kun hän opettaisi teitä täydellistämään sisäistä hengellistä elämäänsä niin, että se tekisi teistä monin verroin kykenevämpiä käymään käsiksi puhtaasti inhimillisten ongelmien ratkaisemiseen.

Jeesus tahtoi tehdä kaikista ihmisistä Jumalan kaltaisia, ja sitten hän seuraisi myötätuntoisena vieressä, kun nämä Jumalan pojat ratkovat omia poliittisia, sosiaalisia ja taloudellisia pulmiaan. Ei hän rikkautta sinänsä tuominut, vaan sen, mitä mammona useimmille palvojilleen tekee. Puheena olevana torstai-

unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he made no pronouncement of any sort regarding such matters.

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that “a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions.” He constantly reiterated, “What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?” He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manyfold more competent to attack the solution of your purely human problems.

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that “it is more blessed to

iltapäivänä Jeesus sanoi ensimmäisen kerran työtovereilleen, että "on siunattumpaa antaa kuin saada."

5. Omakohtainen uskonto. Teidän tulisi apostolien tavoin ymmärtää Jeesuksen opetukset pikemminkin hänen elämänsä avulla. Hän eli täydellistyneen elämän Urantialla, ja hänen ainutlaatuiset opetuksensa ovat ymmärrettävissä vain, kun tuo elämä hahmotetaan välitöntä taustaansa vasten. Nimenomaan hänen elämästään, ei niinkään hänen opetuksistaan kahdelletoista apostolille tai hänen saarnoistaan kansanpaljouksille, on suurin apu Isän jumalallisen luonteen ja rakastavan persoonallisuuden esilletuomisessa.

Jeesus ei hyökännyt heprealaisprofeettojen tai kreikkalaismoralistien opetuksia vastaan. Mestari tunnusti ne monet hyvät asiat, joita nämä suuret opettajat edustivat, mutta hän oli tullut maan päälle opettamaan jotakin niiden lisäksi, "ihmisen tahdon vapaaehtoista mukautumista Jumalan tahtoon". Jeesuksen tavoitteena ei ollut yksinkertaisesti vain uskonnollisen ihmisen aikaansaaminen, sellaisen kuolevaisen aikaansaaminen, joka askartelee pelkästään uskonnollisten tunteiden parissa ja jonka saavat liikkeelle vain hengelliset pontimet. Jos olisitte voineet luoda edes yhden silmäyksen häneen, olisitte tienneet, että Jeesus oli todellinen ihminen, jolla oli suurenmoinen kokemus tämän maailman asioista. Tällä kohdin Jeesuksen opetuksia on kaikki kristillisen aikakauden vuosisadat karkeasti vääristelty ja niitä esitetty paljolti väärässä valossa. Teillä on myös ollut vääristyneitä käsityksiä Mestarin sävyisyydestä ja nöyryydestä. Mihin hän elämässään tähtäsi, näyttää olleen ylevä itsekkyyden kiistäminen. Hän neuvoi ihmistä nöyryytymään vain, jotta hänestä voisi tulla kiistattoman ylevöitynyt. Mihin hän tosiasiaassa tähtäsi, oli aito nöyryys Jumalaa kohtaan. Hän antoi suuren arvon vilpittömyydelle — puhtaalle sydämelle. Luonnetta arvioidessaan hän asetti tärkeimmäksi hyveeksi uskollisuuden, samalla kun rohkeus oli hänen opetustensa sydänveri. Hänen tunnuslauseensa oli "älkää pelätkö", ja kärsivällinen kestävyys oli hänen ihanteensa luonteenlujuudesta. Jeesuksen opetukset ovat uskonto, jonka tunnusmerkkeinä ovat pelottomuus, rohkeus ja sankaruus. Ja nimenomaan tästä syystä hän valitsi henkilökohtaisiksi edustajikseen kaksitoista tavallista miestä, joista useimmat olivat karuja, miehiä ja miehekkäitä kalastajia.

Jeesus ei sanonut montakaan sanaa aikansa sosiaalisista paheista; montakaan kertaa hän ei puheissaan viitannut moraaliseen holtittomuuteen. Hän oli positiivinen aidon hyveellisyyden opettaja. Hän karttoi huolellisesti negatiivista opetusmenetelmää; hän ei suostunut mainostamaan pahaa. Hän ei ollut myöskään moraalien uudistaja. Hän tiesi mainiosti, ja sen hän

give than to receive."

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus' teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, "the voluntary conformity of man's will to God's will." Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. "Fear not" was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are

myös opetti apostoleilleen, etteivät uskonnollinen nuhde sen kummemmin kuin laissa säädetyt kiellotkaan tukahduttaisi ihmiskunnan aistillisia haluja. Hänen lausumansa muutamat arvostelevat tuomiot kohdistuivat etupäässä ylpeyttä, julmuutta, sortoa ja ulkokultaisuutta vastaan.

Toisin kuin Johannes, Jeesus ei ankarin sanoin arvostellut edes fariseuksia. Hän tiesi, että monet kirjanoppineet ja fariseukset olivat sydämeltään rehellisiä; hän ymmärsi heidän orjuuttavan sitoutuneisuutensa uskonnollisiin traditioihin. Jeesus pani paljon painoa sille, että ”puu hoidetaan ensin terveeksi”. Hän juurrutti näiden kolmen apostolin mieleen, että hän arvosti elämää kokonaisuudessaan, ei ainoastaan muutamia harvoja erityishyveitä.

Johanneksen tuon päivän opetuksista oivaltama ainoa asia oli se, että Jeesuksen uskonnon ydinajatuksena oli sellaisen säällivän luonteenlaadun hankkiminen, joka yhdistyi taivaassa olevan Isän tahdon täyttämiseen motivoituneeseen persoonallisuuteen.

Pietari käsitti ajatuksen, että evankeliumi, jota he kohta julistaisivat, oli todellisuudessa uusi alku koko ihmisten sukukunnalle. Hän välitti tämän vaikutelman sittemmin Paavalille, joka muovasi siitä opinkappaleensa Kristuksesta ”toisena Aatamina”.

Jaakob käsitti sen värisyttävän totuuden, että Jeesus halusi maan päällä olevien lastensa elävän ikään kuin he jo olisivat valmiiksi saadun taivaallisen valtakunnan kansalaisia.

Jeesus tiesi ihmisten olevan erilaisia, ja hän opetti apostoleitaan sen mukaisesti. Tavan takaa hän kehotti heitä pidättymään yrityksistä muovata opetuslapsia ja uskovia jonkin ennalta omaksutun mallin mukaisiksi. Hän pyrki antamaan jokaiselle sielulle vapauden kehittyä omaa tietään, täydellistyvänä ja erillisenä yksilönä Jumalan edessä. Vastatessaan yhteen Pietarin esittämistä monista kysymyksistä Mestari sanoi: ”Haluan vapauttaa ihmiset, jotta he voisivat pikkulasten kaltaisina aloittaa uuden ja paremman elämän.” Jeesus korosti aina sitä, että aidon hyvyyden täytyy olla tiedostamatonta, että hyvää tehdessään ei saa antaa vasemman käden tietää, mitä oikea käsi tekee.

Kolme apostolia järkyttyivät tuona iltapäivänä, kun he käsittivät, ettei heidän Mestarinsa uskonnossa ollut mitään sijaa hengelliselle itsetutkiskelulle. Kaikki uskonnot sekä ennen Jeesuksen aikoja että sen jälkeen, eikä kristinusko tee siinä suhteessa poikkeusta, ovat huolehtineet siitä, että ne luovat puitteet tunnontarkalle itsetutkiskelulle. Mutta näin ei ole Jeesus Nasaretilaisen uskonnon laita. Jeesuksen elämänfilosofiaan ei kuulu uskonnollista introspektiota. Kirvesmiehen poika ei koskaan

not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on “first making the tree good.” He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day’s teaching was that the heart of Jesus’ religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as “the second Adam.”

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter’s many questions, the Master said: “I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life.” Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master’s religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus’ philosophy of life is without religious introspection. The carpenter’s son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But

opettanut luonteen rakentamista, vaan hän opetti luonteen kasvua, ja julisti taivaan valtakunnan olevan sinapinsiemenen kaltainen. Mutta Jeesus ei sanonut mitään sellaistaakaan, joka olisi julistanut itseanalyyysin kielletyksi, kun sitä käytetään keinona estää omahyväinen itsekeskeisyys.

Jotta saisi oikeuden astua sisälle valtakuntaan, on sen ehtona usko, henkilökohtainen vakaumus. Valtakunnan sisällä tapahtuvassa, aste asteelta etenevässä ylösnousemuksessa mukana pysymisen hinta on kallisarvoinen helmi, jonka omistaakseen ihminen myy kaiken, mitä hänellä on.

Jeesuksen opetus on uskonto, joka kuuluu jokaiselle, ei pelkästään heikoille ja orjille. Hänen uskontonsa ei koskaan (hänen aikanaan) kiteytynyt uskonkappaleiksi ja teologiseksi laeiksi; hän ei jättänyt jälkeensä riviäkään kirjoitusta. Hänen elämänsä ja opetuksensa testamentattiin universumille innoittavaksi ja ihanteelliseksi perinnöksi, joka soveltuu kaikkien aikakausien hengelliseksi opastukseksi ja moraalisiksi neuvoiksi kaikissa maailmoissa. Ja vielä tänäkin päivänä Jeesuksen opetus erottautuu sellaisenaan kaikista uskonnoista, jos kohta se on niiden jokaisen elävä toivo.

Jeesus ei opettanut apostoleilleen, että uskonto on ihmisen ainoa mainen harrastus; tällainenhan oli juutalaisten ajatus Jumalan palvelemisesta. Mutta siitä hän kyllä piti kiinni, että uskonto olisi kahdentoista apostolin yksinomainen työsa. Jeesus ei opettanut mitään sellaista, jolla hän olisi yrittänyt pitää uskovansa poissa aidon kulttuurin harrastamisesta; ainoa, mitä hän teki, oli että hän vähensi perinteiden kahleissa olevien Jerusalemin uskonnollisten koulujen arvoa. Hän oli vapaamielinen, laajasydäminen, oppinut ja suvaitsevainen. Teennäisellä hurskaudella ei ollut mitään sijaa hänen vanhurskaan elämäntavan filosofiassaan.

Mestari ei tarjonnut mitään ratkaisuja oman aikansa eikä minkään myöhemmänkään aikakauden ei-uskonnollisiin ongelmiin. Jeesus halusi kehittää ikuisten realiteettien hengellistä ymmärrystä ja kannustaa elämän omintakeiseen elämiseen liittyvää aloitteellisuutta. Hänen yksinomaisena mielenkiinnon kohteenaan olivat kaiken pohjalla vaikuttavat ja pysyvät ihmisrodun hengelliset tarpeet. Hän paljasti hyvyyden, joka on Jumalan vertaista. Hän kohotti rakkauden — totuuden, kauneuden ja hyvyyden — jumalalliseksi ihanteeksi ja ikuiseksi todellisuudeksi.

Mestari tuli luodakseen ihmiseen uuden hengen, uuden tahdon — antaakseen uuden kyvyn totuuden tuntemiseen, sääliväisyyden kokemiseen ja hyvyyden valitsemiseen — tahdon olla sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, mihin

Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion, and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in

vielä liittyy ikuinen halu tulla täydelliseksi niin kuin taivaassa oleva Isä on täydellinen.

heaven is perfect.

9. VIHKIMISPÄIVÄ

Seuraavan sapattipäivän Jeesus omisti apostoleilleen. He nousivat taas ylängölle, jolla Jeesus oli asettanut heidät virkaansa. Ja siellä hän pitkän ja syvästi liikuttavan henkilökohtaisen ja rohkaisevan puheen jälkeen ryhtyi suorittamaan kahdentoista apostolin juhlallista vihkimistoimitusta. Tänä sapatti-iltapäivänä Jeesus keräsi apostolit ympärilleen kukkulan rinteellä ja antoi heidät taivaallisen Isänsä haltuun valmistuksena sitä päivää varten, jolloin hänen olisi pakko jättää heidät tässä maailmassa omiin oloihinsa. Uutta opetusta ei tässä tilaisuudessa annettu, vaan se koostui pelkästään seurustelusta ja yhdessäolosta.

Jeesus loi katsauksen tuolla samalla paikalla pitämänsä virkaanasettajaissaarnan moniin yksityiskohtiin, ja sitten hän kutsui heidät yksitellen eteensä ja antoi heille valtuudet mennä maailmaan hänen edustajinaan. Mestarin vihkikehotus kuului: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa valtakunnan ilosanomaa. Vapauttakaa hengellisissä kahleissa olevia, lohduttakaa sorrettuja ja hoivatkaa kärsiviä. Auliisti on teille annettu, auliisti siis antakaa."

Jeesus antoi heille neuvon, etteivät he ottaisi mukaansa rahaa eivätkä ylimääräistä vaatekertaa, ja sanoi: "Työmies on palkkansa ansainnut." Ja lopuksi hän sanoi: "Katsokaa, minä lähetän teidät niin kuin lampaat susien keskelle. Olkaa sen vuoksi viisaita kuin käärmeet ja vaarattomia kuin kyyhkysen. Mutta olkaa varuillanne, sillä vihamiehenne vievät teidät neuvostojensa eteen ja synagogissaan he arvostelevat teitä ankarasti. Teidät viedään maaherrojen ja esimiesten eteen siksi, että uskotte tähän evankeliumiin, ja juuri teidän todistuksenne on todistava heille minusta. Ja kun he taluttavat teidät tuomiolle, älkää murehtiko, mitä sanoisitte, sillä Isäni henki elää sisimmässänne, ja sellaisena hetkenä se puhuu teidän kauttanne. Jotkut teistä surmataan, ja kun ette vielä ole edes perustaneet valtakuntaa maan päälle, monet kansat jo vihaavat teitä tämän evankeliumin tähden. Mutta älkää pelätkö, sillä minä olen kanssanne, ja henkeni kulkee edellänne kaikkeen maailmaan. Ja Isäni läsnäolo pysyy luonanne mennessänne ensin juutalaisten luo ja sen jälkeen muukalaisten pariin."

Ja kun he laskeutuivat vuorelta, he vaelsivat takaisin kotiinsa, Sebedeuksen taloon.

9. THE DAY OF CONSECRATION

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles."

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. VIHKIMISEN JÄLKEINEN ILTA

10. THE EVENING AFTER THE

CONSECRATION

Opettaessaan tuona iltana sisällä — sillä oli alkanut sataa — Jeesus puhui hyvin pitkään ja koetti osoittaa kahdelletoista apostolille, mitä heidän täytyy olla, ei, mitä heidän pitää tehdä. He tunsivat vain uskonnon, joka pakotti tekemään tiettyjä tekoja keinona saavuttaa vanhurskaus — pelastus. Mutta Jeesuksella oli tapana toistamista toistaa: "Valtakunnassa teidän täytyy olla vanhurskaita työn tehdäkseen." Monet kerrat hän toisti: "Olkaa sen tähden täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isännekin on täydellinen." Vähän väliä Mestari sai selvittää hämmentyneille apostoleilleen, että se pelastus, jonka hän oli tullut tuomaan maailmalle, olisi saatavissa vain uskonnolla, yksinkertaisen ja vilpittömän uskon kautta. Jeesus sanoi: "Johannes saarnasi katumuskastetta, vanhan elämäntavan suremista. Teidän on määrä julistaa kastetta, joka on merkinä kumppanuudesta Jumalan kanssa. Saarnatkaa katumusta niille, jotka ovat sellaisen opetuksen tarpeessa, mutta niille avatkaa ovet sepposen selälleen, jotka jo tosissaan koettavat päästä sisälle valtakuntaan, ja pyytäkää heitä astumaan Jumalan poikien riemulliseen yhteisöön." Mutta oli vaikea tehtävä saada nämä galilealaiset kalastajat vakuuttumaan siitä, että valtakunnassa uskon kautta vanhurskaana olemisen täytyy edeltää vanhurskauden tekemistä maan kuolevaisten jokapäiväisessä elämässä.

Muuan suuri vaikeus tässä kahdentoista apostolin opettamisessa oli lisäksi se, että heillä oli taipumus tarttua joihinkin uskonnollisen totuuden äärimmäisen idealistisiin ja hengellisiin periaatteisiin ja muokata ne henkilökohtaisista käyttäytymistä ohjaaviksi konkreettisiksi säännöiksi. Jeesus saattoi tuoda julki sen ihanan hengen, joka kuvasti sielun asennoitumista, mutta he tulkitsivat itsepintaisesti sellaiset opetukset henkilökohtaisista käyttäytymistä koskeviksi säännöiksi. Kun he todellakin halusivat varmistua siitä, että he muistaisivat, mitä Mestari sanoi, sattui monet kerrat, että he jokseenkin taatusti unohtivat, mitä hän ei sanonut. Mutta vähä vähältä he omaksuivat hänen opetuksensa, sillä Jeesus oli kaikkea sitä, mitä hän opetti. Mitä he eivät kyenneet tavoittamaan hänen sanallisesta opetuksestaan, siitä he pääsivät vähitellen osallisiksi sillä, että he elivät hänen kanssaan.

Apostoleille ei ollut mitenkään selvää, että heidän Mestarinsa eli elämää, joka oli koitua hengelliseksi innoitukseksi laajalle ulottuvan universumin jokaisessa maailmassa jokaisena aikakautena elävälle jokaiselle henkilölle. Siitä huolimatta, mitä Jeesus heille aika ajoin kertoi, apostolit eivät käsittäneet ajatusta, että hän työskenteli tässä maailmassa, mutta että se tapahtui hänen laajan universuminsa kaikkien muidenkin maailmojen hyväksi. Jeesus eli maisen

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, "In the kingdom you must be righteous in order to do the work." Many times did he repeat, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect." All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: "John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God." But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world,

elämänsä Urantialla, ei siksi, että hän olisi antanut kuolevaisen elintavasta omakohtaisen esimerkin tämän maailman miehille ja naisille, vaan paremminkin siksi, että hän loi korkean hengellisen ja innoittavan ihanteen kaikille kuolevaisille olennoille kaikissa maailmoissa.

Tuona samaisena iltana Tuomas kysyi Jeesukselta: "Mestari, sanot, että meidän on muututtava pikkulasten kaltaisiksi, ennen kuin voimme päästä Isän valtakuntaan, ja kuitenkin olet varoittanut meitä, ettemme antaisi väärien profeettojen pettää itseämme ja ettemme syyllistyisi helmiemme heittämiseen sikojen eteen. Olen nyt rehellisesti sanoen ymmällä. En kykene ymmärtämään opetustasi." Jeesus vastasi Tuomakselle: "Kuinka kauan minä vielä teitä kestän! Teette itsepintaisesti kaikesta opetuksestani aina konkreettista. Kun valtakuntaan pääsyn hintana pyysin teitä tulemaan pikkulasten kaltaisiksi, en tarkoittanut helpostipetettävyyttä, pelkkää uskomisenhalua enkä herkkäuskoisuutta lipeviä muukalaisia kohtaan. Minkä tosiaankin halusin teidän saavan tästä havainnollistuksesta irti, oli lapsen ja isän välinen suhde. Sinä olet se lapsi, ja kysymyksessä on sinun Isäsi valtakunta, jonne koetat päästä sisälle. Jokaisen normaalin lapsen ja hänen isänsä välillä vallitsee tuo luonnollinen kiintymys, joka takaa heidän välilleen ymmärtäväisen ja rakastavan suhteen ja joka ikiajoiksi sulkee pois kaiken sellaisen suhtautumisen, että Isän rakkaudesta ja armeliaisuudesta hierottaisiin kauppaa. Ja evankeliumissa, jota kohta lähdette saarnaamaan, on kysymys pelastuksesta, joka ilmaantuu tämän samaisen ja ikuisen lapsi—isä-suhteen uskon kautta tapahtuvasta tajuamisesta."

Jeesuksen opetuksen ainutlaatuinen piirre oli siinä, että hänen filosofiaansa sisältyvä moraalisuus sai alkunsa yksilön henkilökohtaisesta suhteesta Jumalaan — juuri tästä samasta lapsi—isä-suhteesta. Jeesus korosti yksilöä, ei rotua eikä kansakuntaa. Illallista nauttiessaan Jeesus kävi Matteuksen kanssa keskustelun, jonka kuluessa hän selvitti, että jokaisen teon moraalisuus määräytyy sen mukaan, mikä on yksilön vaikutin. Jeesuksen moraalisuus oli aina positiivista. Jeesuksen uudelleen muotoilema kultainen sääntö edellyttää aktiivista sosiaalista kanssakäymistä. Aikaisempaa negatiivista sääntöä voi noudattaa eristyneisyydessäkin. Jeesus riisui moraalisuuden kaikista säännöistä ja seremonioista ja kohotti sen hengellisen ajattelun ja aidosti vanhurskaan elämäntavan majesteettisille tasoille.

Tämä uusi Jeesuksen uskonto ei ollut vailla käytännön tason seuraamuksiaan, mutta olipa hänen opetuksestaan löydettävissä mitä hyvänsä sellaista, jolla on käytännön tason poliittista, sosiaalista tai taloudellista arvoa, se on

but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: "Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father's kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching." Jesus replied to Thomas: "How long shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship."

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual*, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it

luonnollinen tulos tästä sielun sisäisestä kokemuksesta sen tuodessa esille hengen hedelmiä aitoa henkilökohtaista uskonnollista kokemusta edustavassa spontaanissa ja päivittäisessä hoivassa.

Kun Jeesus ja Matteus olivat päättäneet keskustelunsa, Simon Selootti kysyi: "Mutta, Mestari, ovatko kaikki ihmiset Jumalan poikia?" Ja Jeesus vastasi: "Ovat, Simon, kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia, ja tämä onkin se hyvä sanoma, jota tullette julistamaan." Mutta apostolit eivät kyenneet käsittämään tällaista oppia; se oli uusi, outo ja hätkähdyttävä ilmoitus. Ja juuri siksi, että Jeesus halusi juurruttaa tämän totuuden heidän mieleensä, hän opetti seuraajiaan kohtelemaan kaikkia ihmisiä heidän veljinään.

Vastatessaan erääseen Andreaksen esittämään kysymykseen Mestari selvitti opetukseensa sisältyvän moraaliopin olevan erottamaton osa hänen elämiseensä sisältyvästä uskonnosta. Hän opetti moraalisuutta, joka ei ollut peräisin ihmisen olemuksesta, vaan ihmisen suhteesta Jumalaan.

Johannes kysyi Jeesukselta: "Mestari, mikä on taivaan valtakunta?" Ja Jeesus vastasi: "Taivaan valtakunta koostuu näistä kolmesta perusasiasta: ensiksikin, Jumalan suvereenisuuden tosiasian tunnustamisesta; toiseksi, uskosta siihen totuuteen, että itse on Jumalan poika, ja kolmanneksi, uskosta siihen, että ihmisen korkein halu eli halu täyttää Jumalan tahto — halu olla Jumalan kaltainen — on todellinen. Ja evankeliumiin sisältyvä hyvä sanoma on se, että uskon avulla jokainen kuolevainen voi saada nämä kaikki pelastuksen perustekijät."

Ja nyt oli odotuksen viikko mennyt, ja he laittautuivat valmiiksi lähteäkseen seuraavana aamuna Jerusalemiin.

manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, "But, Master, are *all* men the sons of God?" And Jesus answered: "Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim." But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, "Master, what is the kingdom of heaven?" And Jesus answered: "The kingdom of heaven consists in these three essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation."

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

Luku 141. Julkisen toiminnan alku

⇨ 140

Urantia-kirjan

142 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 141

JULKISEN TOIMINNAN ALKU

Osiot

Johdanto

1. Lähtö Galileasta
2. Jumalan laki ja Isän tahto
3. Oleskelu Amathuksessa
4. Opetus Isästä
5. Hengellinen yhtenäisyys
6. Viimeinen viikko Amathuksessa
7. Jordanin vastarannan Betaniassa
8. Toiminta Jerikossa
9. Lähtö Jerusalemiin

PAPER 141

BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

Johdanto

VIIKON ensimmäisenä päivänä, tammikuun 19:ntenä vuonna 27 jKr, Jeesus ja kaksitoista apostolia valmistautuivat lähtemään Betsaidan tukikohdastaan. Apostolit tiesivät Mestarinsa suunnitelmista vain sen, että heidän oli määrä mennä Jerusalemiin viettämään pääsiäisjuhlaa huhtikuussa ja että matka oli tarkoitus tehdä Jordaninlaakson kautta. He pääsivät lähtemään Sebedeuksen talosta vasta puolelta päivin, sillä apostolien perheet ja jotkut opetuslapset olivat tulleet hyvästelemään ja toivottamaan heille menestystä siinä uudessa työssä, johon he olivat kohta ryhtymässä.

Juuri kun piti lähteä, apostolit huomasivat Mestarin puuttuvan, ja Andreas lähti etsimään häntä. Hetken etsiskelyään hän löysi Jeesusken, joka istui rantahietikolle vedetyssä veneessä ja itki. Kaksitoista apostolia olivat useinkin nähneet Mestarinsa, kun tämä näytti olevan suruissaan, ja he olivat panneet merkille ne lyhyet kaudet, jolloin jokin askarrutti hänen mieltään vakavasti, mutta kukaan heistä ei ollut koskaan nähnyt hänen

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Betsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew was somewhat startled to see the Master thus

itkevän. Andreas hätkähti nähdessään Mestarin heidän Jerusalemiin-lähtönsä kynnyksellä näin syvästi liikuttuneena, ja hän rohkeni lähestyä Jeesusta ja kysyä: "Miksi sinä itket, Mestari, tänä suurena päivänä, jolloin meidän on määrä lähteä Jerusalemiin julistamaan Isän valtakuntaa? Kuka meistä on loukannut sinua?" Ja Jeesus, joka lähti Andreaksen mukaan liittyäkseen kahdentoista seuraan, vastasi hänelle: "Kukaan teistä ei ole tehnyt minua murheelliseksi. Olen suruissani vain siksi, ettei kukaan isäni Joosefin perheestä ole muistanut tulla toivottamaan meille hyvää matkaa." Tuona hetkenä Ruut oli käymässä veljensä Joosefin luona Nasaretissa. Muut perheenjäsenet piti poissa ylpeys, pettymys, väärinkäsitys ja loukatuista tunteista johtuva pikkusieluinen kauna.

1. LÄHTÖ GALILEASTA

Kapernaum ei ollut kaukana Tiberiaasta, ja Jeesuksen maine oli alkanut kiiriä jo hyvinkin koko Galilean alueelle ja sen ulkopuolellekin. Jeesus tiesi, että Herodes alkaisi pian pitää silmällä hänen toimintaansa. Niinpä hän katsoi parhaaksi matkata apostoliensa kera etelään ja Juudeaan. Yli sadan uskovan seurue halusi kulkea heidän mukanaan, mutta Jeesus puhui heille ja pyysi, etteivät he liittyisi apostoliryhmän mukaan sen kulkien Jordanin vartta alavirtaan. Vaikka suostuivatkin jäämään pois matkaseurueesta, monet heistä silti muutaman päivän kuluttua seurasivat Mestarin jäljessä.

Ensimmäisenä päivänä Jeesus ja apostolit vaelsivat vain Tarikeaan saakka, ja lepäsivät siellä yön yli. Seuraavana päivänä he kulkivat sille paikalle Jordanin äärellä, lähellä Pellaa, jossa Johannes oli saarnannut osapuilleen vuotta aikaisemmin ja jossa Jeesus oli saanut kasteen. Siellä he viipyivät opettaen ja saarnaten yli kahden viikon ajan. Ensimmäisen viikon lopulla useat sadat ihmiset olivat kokoontuneet ja leiriytyneet alueelle, joka oli lähellä Jeesuksen ja kahdentoista apostolin majapaikkaa, ja heitä oli tullut Galileasta, Foinikiasta, Syyriasta, Dekapoliista, Pereasta ja Juudeasta.

Jeesus ei saarnannut julkisesti. Andreas jakoi väkijoukot ja osoitti saarnaajat aamupäivän ja iltapäivän kokouksiin; iltapäivän jälkeen Jeesus keskusteli kahdentoista apostolin kanssa. Hän ei opettanut heille mitään uutta, vaan selosti aiempaa opetustaan ja vastasi heidän esittämiinsä moniin kysymyksiin. Yhtenä tällaisena iltana hän kertoi kahdelletoista apostolille tuon paikan lähistöllä olevilla kukkuloilla viettämistään neljästäkymmenestä päivästä.

Monet, jotka tulivat Pereasta ja Juudeasta, olivat saaneet kasteen Johannekselta, ja heitä kiinnosti saada tietää enemmän Jeesuksen

affected on the eve of their departure for Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: "On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father's kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?" And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: "No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph's family have remembered to come over to bid us Godspeed." At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. LEAVING GALILEE

141:1.1 (1587.3) Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

141:1.2 (1587.4) The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

141:1.3 (1588.1) Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

141:1.4 (1588.2) Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus'

opetuksista. Apostolit edistyivät suuresti Johanneksen opetuslasten opettamisessa siksi, etteivät he millään tavoin vähätelleet Johanneksen saarnaamista, ja koska he eivät tuolloin edes kastaneet uusia opetuslapsiaan. Johanneksen seuraajien kompastuskivenä oli kuitenkin aina se, ettei Jeesus, jos hän ylipäättäänkään oli kaikkea, mitä Johannes oli ilmoittanut, tehnyt mitään saadakseen tämän pois vankilasta. Johanneksen opetuslapset eivät koskaan kysyneet ymmärtämään, miksei Jeesus estänyt heidän rakastetun johtajansa julmaa kuolemaa.

Ilta illan perään Andreas antoi apostolitovereilleen huolella harkittuja neuvoja siitä arkaluontoisesta ja vaikeasta tehtävästä, että heidän olisi tultava kitkattomasti toimeen Johannes Kastajan seuraajien kanssa. Tänä Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäisenä vuotena yli kolme neljäsosaa hänen seuraajistaan oli aiemmin seurannut Johannesta ja saanut häneltä kasteen. Koko käsillä oleva vuosi 27 jKr käytettiin siihen, että he ottivat hiljalleen haltuunsa Johanneksen työn tulokset Pereassa ja Juudeassa.

2. JUMALAN LAKI JA ISÄN TAHTO

Heidän Pellasta-lähtöään edeltäneenä iltana Jeesus antoi apostoleille muutamia lisäneuvoja, jotka koskivat uutta valtakuntaa. Mestari sanoi: "Teitä on opetettu odottamaan Jumalan valtakunnan tuloa, ja nyt tulen ilmoittaen, että tämä kauan kaivattu valtakunta on käden ulottuvilla, jopa että se jo on täällä ja meidän keskuudessamme. Jokaisessa valtakunnassa täytyy olla kuningas, joka istuu valtaistuimellaan ja säätää valtakunnan lait. Ja niinpä olette kehittäneet sellaisen käsityksen taivaan valtakunnasta, että se olisi juutalaisten loisteliasta hallintoa kohteenaan kaikki tämän maailman kansat Messiaan istuessa Daavidin valtaistuimella ja julistaessa tältä ylimaallisen mahdin paikalta koko maailman lait. Mutta, lapseni, ette näe uskon silmin ettekä kuule hengen ymmärryksin. Julistan taivaan valtakunnan olevan sen tajuamista ja tunnustamista, että Jumala hallitsee ihmisten sydämissä. On totta, että tässä valtakunnassa on Kuningas, ja se Kuningas on minun Isäni ja teidän Isänne. Olemme tosiaankin hänen lojaaleja alamaisiaan, mutta kauas tämän tosiasian yläpuolelle nousee se kaiken muuttava totuus, että me olemme hänen poikiaan. Tämän totuuden on määrä tulla minun elämässäni julki kaikille. Isämmekin istuu kyllä valtaistuimella, mutta sitä valtaistuinta ei ole tehty ihmiskäsin. Infiniittisen valtaistuin on Isän ikuinen asuinsija taivaitten taivaassa. Hän täyttää kaikki olevaiset ja julistaa lakinsa universumeille universumien perään. Ja sen hengen avulla Isä hallitsee myös maan päällä olevien lastensa sydämissä, jonka

teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John's preaching, and since they did not at this time even baptize their new disciples. But it was always a stumbling stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

141:1.5 (1588.3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: "You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

hän on lähettänyt elämään kuolevaisten ihmisten sielussa.

”Ollessanne tämän valtakunnan alamaisia teidät toden totta pannaan kuulemaan Maailmankaikkeuden Hallitsijan laki; mutta kun te sen valtakunnan evankeliumin ansiosta, jota olen tullut julistamaan, havaitsette uskon kautta olevanne poikia, ette siitä lähtien enää pidä itseänne kaikkivaltiaan kuninkaan lakien alamaistuina vaan rakastavan ja jumalallisen Isän etuoikeutettuina poikina. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Kun Isän tahto on lakinne, olette tuskin vielä valtakunnassa. Mutta kun Isän tahdosta tulee aidosti teidän tahtonne, silloin toden totta olette valtakunnassa, sillä valtakunnasta on sen myötä tullut teissä jo kiistämätön kokemus. Kun Jumalan tahto on lakinne, olette jaloja orja-alamaisia. Mutta uskoessanne tähän uuteen evankeliumiin, jonka mukaan olette Jumalan poikia, Isäni tahdosta tulee teidän tahtonne, ja teidät korotetaan siihen korkeaan asemaan, joka on Jumalan vapaiden lasten, valtakunnan vapahdettujen poikien, asema.”

Muutamit apostolit käsittivät tästä opetuksesta jotakin, mutta kukaan heistä ei ymmärtänyt tämän valtaisan ilmoituksen täyttä merkitystä, ellei mahdollisesti Jaakob Sebedeus. Mutta nämä sanat painuivat heidän sydämeensä ja nousivat sieltä esiin ilahduttamaan heidän toimintaansa myöhempien palveluvuosien kuluessa.

3. OLESKELU AMATHUKSESSA

Mestari viipyi apostoleineen Amathuksen lähellä miltei kolmen viikon ajan. Apostolit saarnasivat edelleenkin kansanjoukoille kahdesti päivässä, ja Jeesus saarnasi jokaisena sapatti-iltapäivänä. Kävi mahdottomaksi pitää keskiviikkoa jatkuvasti vapaapäivänä, joten Andreas järjesti asian siten, että kunakin kuutena arkipäivänä kahdella apostolilla oli vuoronperään lepopäivä, kun taas sapattipalvelusten aikana kaikki olivat palvelusvuorossa.

Pietari, Jaakob ja Johannes pitivät useimmat julkisista saarnoista. Filippus, Natanael, Tuomas ja Simon tekivät suuren osan henkilökohtaisesta työstä ja johtivat tiedonhaluisten erikoisryhmille tarkoitettuja oppitunteja; kaksoset jatkoivat edelleen yleistä järjestyksenpitoaan, kun taas Andreas, Matteus ja Juudas muodostivat yleisjohdosta vastaavan kolmijäsenisen komitean, vaikka jokainen näistä kolmesta toki teki myös melkoisesti uskonnollista työtä.

Andreakselle koitui paljon puuhaa siitä, että hänen tehtävänänsä oli sovittaa tavan takaa toistuvia väärinkäsityksiä ja erimielisyyksiä Johanneksen opetuslasten ja uudempien

141:2.2 (1588.5) “When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father’s will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the Father’s will becomes truly your will, then are you in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God’s will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father’s will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom.”

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of

Jeesuksen opetuslasten välillä. Vakavia tilanteita tapasi syntyä harva se päivä, mutta Andreas onnistui apostolitovereidensa avulla taivuttamaan riitapuolet jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen — ainakin tilapäisesti. Jeesus kieltäytyi osallistumasta mihinkään näistä neuvonpidoista; eikä hän myöskään halunnut antaa minkäänlaisia neuvoja siitä, mikä olisi asianmukainen tapa sovitella näitä vaikeuksia. Hän ei kertaakaan tehnyt ehdotusta, miten apostolien tulisi ratkaista tällaiset hämmentävät ongelmat. Kun Andreas näine kysymyksineen kääntyi Jeesuksen puoleen, Jeesus tapasi aina sanoa: "Isännän ei ole viisasta sekaantua vieraidensa perhehuoliin; viisas vanhempi ei koskaan ota kantaa lastensa kinasteluihin."

Mestari osoitti suurta viisautta ja toi julki täydellistä tasapuolisuutta kaikessa kanssakäymisessään apostoleidensa ja kaikkien opetuslastensa kanssa. Jeesus oli kiistämättä mestari käsittelemään ihmisiä. Hänellä oli oman persoonallisuutensa ansiosta suuri vaikutusvalta kanssaihmiisiinsä, sillä siinä yhdistyivät sekä viehätysvoima että arvovalta. Hänen karu, kuljeksiva ja koditon elintapansa tuntui hienovaraisen käskevältä. Hänen arvovaltaisessa opetustavassaan, hänen selkeässä loogisuudessaan, hänen järkeilynsä voimallisuudessa, hänen viisaassa ymmärtämyksessään, hänen mielensä valppaudessa, hänen verrattomassa tasapainoisuudessaan ja ylevässä suvaitsevuudessaan oli älyllistä viehätysvoimaa ja hengellistä puoleensakutsuvuutta. Hän oli mutkaton, miehuullinen, rehellinen ja peloton. Kaiken tämän Mestarin olemuksessa ilmenneen fyysisen ja älyllisen vaikuttavuuden lisäksi mukana olivat myös kaikki ne lumoavasti vaikuttavat olemuksen hengelliset tekijät, jotka hänen persoonallisuutensa on totuttu yhdistämään: kärsivällisyys, hellyys, sävyisyys, lempeys ja nöyryys.

Jeesus Nasaretilainen oli totisesti väkevä ja voimakas persoonallisuus; hän oli älyllinen voimapesä ja hengen linnoitus. Hänen persoonallisuutensa vetosi paitsi hänen seuraajiinsa kuuluviin hengellisesti asennoituneisiin naisiin myös oppineeseen ja älylliseen Nikodemukseen ja karaistuneeseen roomalaiseen sotilaaseen, kapteeniin, joka oli asetettu vartioimaan ristiä ja joka Mestarin kuoleman nähtyään sanoi: "Totisesti, siinä oli Jumalan Poika." Ja väärentämättömät, karskit galilealaisalastajat kutsuivat häntä Mestariksi.

Jeesuksesta tehtyjä kuvia ei voi kuin suuresti valittaa. Näillä Kristusta esittäville maalauksilla on ollut turmiollinen vaikutus nuorisoon; temppelein kaupustelijat olisivat tuskin paenneet Jeesusta, jos hän olisi ollut sellainen mies, jollaiseksi taiteilijat hänet tavallisesti ovat kuvanneet. Hänen

Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: "It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children."

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, "Truly, this was a Son of God." And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified

miehuullisuutensa herätti kunnioitusta; hän oli hyvä, mutta luonnollinen. Jeesus ei esiintynyt lauhkeana, sulokkaana, hellänä ja hyväntahtoisena mystikkona. Hänen opetuksensa oli järjestyttävän dynaamista. Hän ei vain tarkoittanut hyvää, vaan hän kulki ympäriinsä ja tosiaan teki hyvää.

Mestari ei koskaan sanonut: ”Tulkaa minun tyköni kaikki, jotka olette vätyksiä, ja kaikki, jotka olette haihattelijoita.” Mutta sen sijaan hän kyllä monet kerrat sanoi: ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät, ja annan teille levon — hengellistä voimaa.” Mestarin ies on tosiaankin kevyt, mutta vaikka niin onkin, hän ei sitä kenellekään pakota; jokaisen yksilön on itse omasta vapaasta tahdostaan otettava tämä ies.

Jeesus toi julki, että voitto on saavutettavissa uhrauksin, uhraamalla ylpeys ja itsekkyytensä. Armeliaisuutta osoittaen hänen tarkoituksenaan oli tuoda esille, miten päästään hengelliseen vapauteen kaikesta kaunaisuudesta, kaikista mielipahan aiheista, kiukusta ja itsekkästä vallan- ja kostonhalusta. Ja kun hän sanoi ”älkää tehkö pahalle vastarintaa”, hän selitti myöhemmin, ettei hänen tarkoituksenaan ollut katsoa syntiä läpi sormien eikä neuvoa veljeilemään pahuuden kanssa. Hänen tarkoituksensa oli pikemminkin opettaa anteeksiantamusta kuin sitä, ”ettei pidä vastustaa oman persoonallisuutensa huonoa kohtelua, omien omanarvontunteidensa pahantahtoista loukkaamista”.

4. OPETUS ISÄSTÄ

Amathuksessa oleskellessaan Jeesus vietti paljon aikaa apostolien seurassa ja antoi heille opetusta uudesta jumalakäsityksestä. Hän juurruttamalla juurrutti heidän mieleensä, että Jumala on Isä, ei mikään suuri ja mahtava kirjanpitäjä, jonka tärkeimpänä puuhana on viedä kirjoihin vahingoittavia merkintöjä maan päällä olevista erehtyvistä lapsistaan, rekisteröidä kaikki synnit ja pahat teot käytettäväksi heitä vastaan, sitten kun hän myöhemmin istuu tuomitsemassa heitä koko luomakunnan oikeudenmukaisena Tuomarina. Juutalaiset olivat jo kauan aikaa hahmottaneet Jumalan kuninkaaksi, jonka valta ulottuu kaikkien yli; jopa kansakunnan Isäksi; mutta suurilla kuolevaisjoukoilla ei milloinkaan aiemmin ollut ollut käsitystä Jumalasta yksilön rakastavana Isänä.

Vastaukseksi Tuomaksen esittämään kysymykseen ”Kuka tämä valtakunnan Jumala on?” Jeesus sanoi: ”Jumala on sinun Isäsi, ja uskonto — minun evankeliumini — ei ole sen enempää eikä sen vähempää kuin sen totuuden uskoon pohjautuvaa tunnustamista, että sinä olet hänen poikansa. Ja olen lihallisessa hahmossa täällä teidän keskuudessanne, jotta omassa

manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:3.7 (1590.2) The Master never said, “Come to me all you who are indolent and all who are dreamers.” But he did many times say, “Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength.” The Master’s yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:3.8 (1590.3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, “Resist not evil,” he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to “resist not evil treatment of one’s personality, evil injury to one’s feelings of personal dignity.”

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

141:4.1 (1590.4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

141:4.2 (1590.5) In answer to Thomas’s question, “Who is this God of the kingdom?” Jesus replied: “God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings.”

elämässäni ja opetuksissani tekisin nämä kummatkin käsitykset selviksi.”

Jeesus koetti myös vapauttaa apostoliensa mielen käsityksestä, jonka mukaan eläinten uhraaminen on uskonnollinen velvollisuus. Mutta nämä miehet, jotka oli totutettu päivittäisen uhrin uskontoon, olivat hitaita käsittämään, mitä hän tarkoitti. Mestari ei kuitenkaan uupunut opettamaan. Kun hän ei yhden havainnollistuksen avulla onnistunut tavoittamaan kaikkien apostolien ajatusmaailmaa, hänellä oli tapana muotoilla sanomansa uudelleen ja käyttää asian havainnollistamiseksi toisentyypistä vertauskuvaa.

Tähän samaan aikaan Jeesus ryhtyi antamaan kahdelletoista apostolille yksityiskohtaisempaa opetusta heidän tehtävästään ”lohduttaa kärsiviä ja hoivata sairaita”. Mestari opetti heille paljon ihmisen kokonaisuudesta — siitä ruumiin, mielen ja hengen yhteenliittymästä, josta yksittäinen mies tai nainen muodostuu. Jeesus kertoi tovereilleen niistä kolmesta kärsimyksen muodosta, jotka nämä kohtaisivat, ja jatkoi esitystään selittämällä, miten heidän tulisi hoivata kaikkia, jotka kärsivät ihmisen sairauden aiheuttamista murheista. Hän opetti heitä tunnistamaan:

1. Ruumiin taudit — vaivat, joita yleisesti pidetään fyysisinä sairauksina.

2. Mielen häiriöt — ne ei-fyysiset vaivat, joita myöhemmin on alettu pitää emotionaalisina ja mentaalisina vaikeuksina ja häiriöinä.

3. Pahojen henkien vallassa olemisen.

Useissa eri yhteyksissä Jeesus selvitti apostoleilleen näiden tuolloin monesti myös saastaisiksi hengiksi kutsuttujen pahojen henkien olemusta ja jonkin verran myös niiden alkuperää. Mestari oli hyvin tietoinen pahojen henkien vallassa olemisen ja mielenvikaisuuden välillä vallinneesta erosta, mutta apostolit eivät sitä tieneet. Heidän rajalliset tietonsa Urantian varhaishistoriasta huomioon ottaen Jeesuksen ei myöskään ollut mahdollista ryhtyä tekemään tästä asiasta täysin ymmärrettävää. Mutta näihin pahoihin henkiin viitattaessa hän sanoi heille moneen kertaan: ”Ne eivät sen jälkeen enää ahdistele ihmisiä, kun olen noussut taivaassa olevan Isäni luokse ja kun olen vuodattanut henkeni kaiken lihan päälle aikoihin, jolloin valtakunta tulee suurella voimalla ja hengellisessä kunniasa.”

Viikko viikon perään ja kuukausi kuukauden jälkeen apostolit kiinnittivät koko tämän vuoden ajan aina vain enemmän huomiota sairaille osoitettavaan parantavaan hoivaan.

141:4.3 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

141:4.4 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission “to comfort the afflicted and minister to the sick.” The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

141:4.5 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

141:4.6 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: “They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory.”

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. HENGELLINEN YHTENÄISYYS

Yksi merkittävimmistä Amathuksessa pidetyistä iltakeskusteluista oli istunto, jonka keskustelunaiheena oli hengellinen yhtenäisyys. Jaakob Sebedeus oli esittänyt kysymyksen: ”Mestari, miten opimme näkemään asiat samalla tavalla ja pääsemään sillä keinoin entistä laajempaan sopusointuun keskuudessamme?” Kun Jeesus kuuli tämän kysymyksen, hänen hengessään kuohahti sen verran, että hän vastasi: ”Jaakob, Jaakob, milloin olen teille opettanut, että teidän kaikkien pitäisi nähdä asiat samalla tavalla? Olen tullut tähän maailmaan julistamaan hengellistä vapautta siinä tarkoituksessa, että kuolevaiset saisivat kyvyn elää Jumalan edessä omintakeisuuden ja vapauden värittämää yksilöllistä elämää. En halua, että sosiaalinen harmonia ja veljesten välinen rauha ostetaan uhraamalla vapaa persoonallisuus ja hengellinen omintakeisuus. Mitä minä teiltä, apostolini, vaadin, on hengen yhtenäisyyttä — ja sitä voitte kokea siitä ilosta, että olette yhtenä miehenä vihkiytyneet täydestä sydämestänne täyttämään taivaassa olevan Isäni tahdon. Hengellisesti samanlaisia ollaksenne teidän ei tarvitse nähdä samalla tavoin, tuntea samalla tavoin eikä edes ajatella samalla tavoin. Hengellinen yhtenäisyys juontuu siitä tietoisuudesta, että teistä jokaisen sisimmässä asuu ja teitä jokaista yhä enemmän hallitsee taivaallisen Isän antama henkilöahja. Apostolisen harmonianne pitää versoa siitä tosiasiasta, että teistä itse kunkin henkinen toivo on alkuperänsä, olemuksensa ja kohtalonsa osalta yhdenkaltainen.

”Tällä tavoin saatatte kokea, miten henkitarkoituksen ja henkiymmärryksen täydelliseksi käynyt yhtenäisyys versoa keskinäisestä tietoisuudestanne siitä seikasta, että teissä itse kussakin elävä Paratiisin henki on identtinen. Ja saatte nauttia kaikesta tästä perinpohjaisesta hengellisestä yhtenäisyydestä siitä huolimatta, että älyllisessä ajattelussanne, temperamentinne mukaisessa tunne-elämässänne ja sosiaalisessa käyttäytymisessänne vallitsee yksilöllisten asenteiden äärimmäinen erilaisuus. Persoonallisuutenne saattavat olla virkistävän moninaisia ja merkittävänkin erilaisia, kun hengellinen olemuksenne ja Jumalan palvontana ja veljellisenä rakkautena ilmenevät hedelmät sen sijaan saattavat olla niin yhtenäisiä, ettei kukaan niistä, jotka elämäänne seuraavat, voi välttyä panemasta merkille tätä hengen yhdenkaltaisuutta ja sielun yhtenäisyyttä. He huomaavat teidän olleen minun kanssani ja teidän sen myötä oppineen — ja oppineen hyväksyttävästi —, miten täytetään taivaassa olevan Isän tahto. Voitte päästä yhtenäisyyteen Jumalan palvelemisen osalta jopa siinä tapauksessa, että suoritatte tätä

5. SPIRITUAL UNITY

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, “Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?” When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: “James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

141:5.2 (1591.7) “In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

palvelua sen menetelmän mukaisesti, joka määräytyy omista alkuperäisistä mielen, ruumiin ja sielun kyvyistänne.

”Teidän henkiyhtenäisyytenne merkitsee kahta seikkaa, joiden havaitaan aina harmonisoituvan yksilöllisten uskovaisten elämässä: Ensiksi, teillä on yhteinen motiivi elinikäiseen palvelemiseen; haluatte ennen muuta täyttää taivaassa olevan Isän tahdon. Toiseksi, teillä kaikilla on yhteinen olemassaolon tarkoitus; teidän kaikkien tavoitteena on löytää taivaassa oleva Isä, ja osoittaa sillä keinoin universumille, että teistä on tullut hänen kaltaisiaan.”

Kahtatoista apostolia kouluttaessaan Jeesus palasi monet kerrat tähän aiheeseen. Yhä uudelleen hän kertoi heille, ettei hän halunnut häneen uskovien dogmatisoituvan ja standardisoituvan edes hyvien ihmisten esittämiin uskonnollisiin tulkintoihin sitoutumalla. Kerran toisensa jälkeen hän varoitti apostolejaan laatimasta uskonkappaleita ja vakiinnuttamasta traditioita välineiksi, joilla ohjataan ja valvotaan valtakunnan evankeliumiin uskovia.

6. VIIMEINEN VIIKKO AMATHUKSESSA

Viimeisen Amathuksessa vietetyn viikon loppupuolella Simon Selootti toi Jeesuksen luo erään Damaskoksessa liiketoimintaa harjoittavan Teherma-nimisen persialaisen. Teherma oli kuullut Jeesuksesta ja oli hänet tavatakseen tullut Kapernaumiin ja saatuaan siellä tietää, että Jeesus oli apostoleineen lähtenyt kulkemaan Jordanin vartta alavirtaan kohti Jerusalemiä, hän oli sonnustautunut taipaleelle löytääkseen Jeesuksen. Andreas oli vienyt Teherman Simonin luo saamaan opetusta. Simon piti persialaista ”tulenpalvojana”, vaikka Teherma ei säästänyt vaivojaan selittäessään, että tuli oli vain Puhtaan ja Pyhän näkyvä symboli. Jeesuksen kanssa keskusteltuaan persialainen toi julki aikomuksensa jäädä paikalle useiksi päiviksi seuraamaan opetusta ja kuuntelemaan julistusta.

Simon Selootin ja Jeesuksen ollessa kahden Simon kysyi Mestarilta: ”Mikä siinä on, etten saanut häntä puolelleni? Miksi hän niin kovasti teki minulle tenää ja sitten niin auliisti käänsi kuulevan korvansa sinun puoleesi?” Jeesus vastasi: ”Simon, Simon, kuinka monta kertaa olenkaan neuvonut sinua, että sinun tulisi luopua kaikista pyrkimyksistä ottaa pelastusta etsivien sydämestä pois jotakin? Kuinka usein olenkaan käsenyt sinua ponnistelemaan vain sen puolesta, että tuot jotakin näiden isoavien sielujen sisälle? Johdata ihmiset valtakuntaan, eikä aikaakaan, kun valtakunnan suuret ja elävät totuudet karkottavat kaiken, mikä on vakavaa erhettä. Kun olet esittänyt kuolevaiselle sen hyvän uutisen, että Jumala on

141:5.3 (1592.1) “Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him.”

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a “fire worshiper,” although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: “Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?” Jesus answered: “Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you

hänen isänsä, sitä helpompi sinun on saada hänet vakuuttumaan siitä, että hän on todellisuudessa Jumalan poika. Ja sen tehtyäsi olet tuonut pelastuksen valon hänelle, joka kyyhötti pimeässä. Simon, kun Ihmisen Poika ensimmäisen kerran tuli luoksesi, tuliko hän kieltäen Mooseksen ja profeetat ja julistaen uutta ja parempaa elämän tietä? Ei. En tullut ottamaan pois, mitä olette esisiltänne saaneet, vaan tulin esittämään teille täydellistetyn näkemyksen siitä, minkä isänne näkivät vain osittain. Mene siis, Simon, opettamaan ja saarnaamaan valtakuntaa, ja kun olet saattanut ihmisen turvallisesti ja varmasti valtakuntaan, niin vasta sitten kun hän tulee luoksesi kyselyineen, on oikea aika antaa opetusta asteittain tapahtuvasta sielun edistymisestä Jumalan valtakunnassa.”

Simonia nämä sanat hämmästyttivät, mutta hän teki, kuten Jeesus oli häntä neuvonut, ja persialainen Teherma luettiin kohta niihin, jotka astuivat sisälle valtakuntaan.

Saman päivän iltana Jeesus puhui apostoleille uudesta elämästä valtakunnassa. Hän sanoi muun muassa: ”Astuessanne valtakuntaan te synnytte uudesti. Ette voi opettaa syvällisiä hengen asioita niille, jotka ovat syntyneet vain lihasta. Huolehtikaa ensin siitä, että ihmiset syntyvät hengestä, ennen kuin koettatte opettaa heille korkeampia hengen teitä. Älkää ryhtykö näyttämään ihmisille temppelin ihanuuksia, ennen kuin olette ensin vieneet heidät temppeliin. Esitelkää ihmiset Jumalalle ja Jumalan poikina, ennen kuin käsittelette opinkappaleita Jumalan isyydestä ja ihmisten poikaudesta. Älkää kiistellä ihmisten kanssa — olkaa aina kärsivällisiä. Tämä ei ole teidän valtakuntanne; olette vain lähettiläitä. Yksinkertaisesti menkää ja julistakaa: Tämä on taivaan valtakunta — Jumala on isänne, ja olette hänen poikiaan, ja tämä hyvä sanoma, jos sen varauksetta uskotte, on ikuinen pelastuksenne.”

Amathuksessa-oleskelun kuluessa apostolit edistyivät pitkälle. Mutta he olivat varsin pettyneitä siksi, ettei Jeesus suostunut esittämään mitään ehdotuksia siitä, miten he menettelisivät Johanneksen opetuslasten suhteen. Tärkeästä kastekysymyksestäkin Jeesus tyytyi vain sanomaan: ”Johannes tosiaankin kastoi vedellä, mutta taivaan valtakuntaan astuessanne teidät kastetaan Hengellä.”

7. JORDANIN VASTARANNAN BETANIASSA

Helmikuun 26. päivänä Jeesus, hänen apostolinsa ja suuri joukko seuraajia taivalsivat Jordanin vartta alavirtaan Pereassa Betanian lähistöllä sijaitsevalle kahluupaikalle, eli paikalle, jossa Johannes ensi kerran julisti tulevasta valtakunnasta. Jeesus jäi apostoleineen sinne. He

have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom.”

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: “When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation.”

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John’s disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: “John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit.”

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four

opettivat ja saarnasivat neljän viikon ajan, ennen kuin jatkoivat matkaansa Jerusalemiin.

Heidän toisena Jordanin takaisessa Betaniassa viettämänsä viikon aikana Jeesus vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kolmeksi päiväksi lepäämään joen vastarannan kukkuloille Jerikon eteläpuolella. Mestari opetti näille kolmelle apostolille taivaan valtakunnasta monia uusia ja entistä pitemmälle meneviä totuuksia. Tässä tehtävää esitystä varten järjestelimme ja luokittelemme nämä opetukset uudelleen seuraavalla tavalla:

Jeesus koetti selvittää heille, että hän halusi opetuslasten, jotka olivat saaneet maistaa valtakunnan hyviä henkirealiteetteja, elävän tässä maailmassa niin, että ihmiset nähdessään heidän tapansa viettää elämää, tulisivat valtakuntatietoisiksi ja että nämä sitä kautta tuntisivat kutsumusta esittää uskoville kysymyksiä siitä, mitkä olivat valtakunnan tiedot. Kaikki sellaiset vilpittömät totuudenetsijät ovat aina iloisia kuullessaan ilosanoman uskon vuoksi annettavasta lahjasta, joka takaa pääsyn valtakuntaan ikuisine ja jumalallisine henkirealiteetteineen.

Mestari pyrki juurruttamaan kaikkien valtakunnan evankeliumin opettajien mieleen, että heidän ainoana asianaan oli tuoda yksittäisen ihmisen tietoon, että Jumala on hänen Isänsä — johdattaa tämä yksilö tiedostamaan oma poikautensa, ja sen jälkeen esitellä tämä sama ihminen Jumalalle hänen uskonpoikanaan. Nämä perusluonteiset ilmoitukset toteutuvat molemmat Jeesuksessa. Hänestä tuli toden totta "tie, totuus ja elämä". Jeesuksen uskonto perustui kokonaan siihen, että hän eli lahjoittautumaelämänsä maan päällä. Tästä maailmasta poistuessaan Jeesus ei jättänyt jälkeensä kirjoja, lakeja tai muita sellaisia ihmisten organisaation muotoja, jotka vaikuttaisivat yksilön uskonnolliseen elämään.

Jeesus teki selväksi, että hän oli tullut solmimaan ihmisiin henkilökohtaiset ja ikuiset suhteet, joiden tulisi käydä iäti kaikkien muiden ihmissuhteiden edellä. Ja hän tähdensi, että tämän läheisen hengellisen yhteenkuuluvaisuuden oli määrä laajeta niin, että sen piiriin kuuluisivat kaikki ihmiset kaikkina aikakausina ja kaikista sosiaalisista oloista kaikkien kansojen keskuudessa. Hänen lapsilleen tarjoamansa ainoa palkinto oli: tässä maailmassa — hengellinen ilo ja yhteys Jumalaan; seuraavassa maailmassa — ikuinen elämä olemalla mukana Paratiisin-Isän jumalallisten henkirealiteettien etenemisessä.

Jeesus painotti erityisesti kahta totuutta, joita hän kutsui valtakuntaa käsittelevässä opetuksessa kahdeksi kaikkein tärkeimmäksi totuudeksi. Ja nämä ovat: pelastuksen saavuttaminen uskon — ja vain uskon — kautta, mihin liittyi

weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, "the way, the truth, and the life." The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere

vallankumouksellinen opetus siitä, että ihminen saavuttaa vapauden vilpittömästi totuuden tunnistamalla: "Tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teidät vapaiksi." Jeesus oli lihalliseen hahmoon ilmaantunut totuus, ja hän lupasi lähettää Totuuden Henkensä kaikkien lastensa sydämeen, sitten kun hän olisi palannut taivaassa olevan Isänsä tykö.

Mestari opetti näille apostoleille perustotuuksia kokonaista aikakautta maan päällä ajatellen. Hänen opetuksiaan olivat useinkin kuuntelemassa nämä apostolit, vaikka hänen sanansa todellisuudessa oli tarkoitettu muiden maailmojen innoitukseksi ja mielenlennykseksi. Hän oli esimerkkinä uudesta ja omaperäisestä elämän järjestyksestä. Ihmisen näkökulmasta katsottuna hän oli tosiaankin juutalainen, mutta hän eli elämänsä tämän maailman kuolevaisen hahmossa koko maailmaa varten.

Jeesus selitti, että varmistaakseen Isänsä tunnistetuksi tulemisen valtakuntasuunnitelman esilletulossa hän oli jättänyt "maan mahtavat" tarkoituksellisesti huomiotta. Hän aloitti työnsä köyhien parissa, juuri sen yhteiskuntaluokan keskuudessa, jota useimmat aikaisempien aikojen kehityskonnot olivat suuresti laiminlyöneet. Hän ei halveksinut yhtäkään ihmistä. Hänen hankkeensa oli maailmanlaajuinen, jopa universaalinen. Hän oli niin peloton ja painokas näitä ajatuksia julistaessaan, että jopa Pietari, Jaakob ja Johannes tunsivat kiusausta ajatella hänen mahdollisesti olevan järjiltään.

Hän koetti varovaisesti tuoda näiden apostolien tietoisuuteen sen totuuden, että hän ei suinkaan ollut tullut suorittamaan lahjoittautumistehtäväänsä vain antaakseen esimerkin muutamalle tämän maailman luodulle vaan asettaakseen ja osoittaakseen ihmiselämää koskevan normin koko universuminsa kaikkien maailmojen kaikille kansoille. Ja tämä normi hipoi korkeinta täydellisyyttä, jopa Universaalisen Isän lopullista hyvyyttä. Mutta apostolit eivät kyenneet ymmärtämään hänen sanojensa merkitystä.

Hän ilmoitti, että hän oli tullut toimiakseen opettajana, joka oli lähetetty taivaasta esittämään hengellistä totuutta aineelliselle mielelle. Ja täsmälleen niin hän teki. Hän oli opettaja, ei saarnaaja. Ihmisen näkökulmasta katsottuna Pietari oli paljon Jeesusta tehokkaampi saarnaaja. Jeesuksen saarnaaminen oli varsin vaikuttavaa hänen ainutlaatuisen persoonallisuutensa ansiosta, eikä niinkään vastustamattoman kaunopuheisuuden tai emotionaalisen puhuttelevuuden takia. Jeesus puhui suoraan ihmisten sielulle. Hän oli ihmisen hengen opettaja, mutta mielen kautta. Hän eli ihmisten parissa.

Juuri tässä tilaisuudessa Jeesus toi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen tietoon, että hänen

recognition of truth, "You shall know the truth, and the truth shall make you free." Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the "great men of earth." He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the

toimintaansa maan päällä joissakin suhteissa rajoitti hänen ”korkeuksissa olevan kumppaninsa” antama valtakirja, ja näin sanoessaan hän viittasi Paratiisin-veljensä Immanuelin ennen lahjoittautumista antamiin ohjeisiin. Hän kertoi heille tulleensa täyttämään Isänsä tahdon ja vain Isänsä tahdon. Kun hänen vaikuttimenaan siis oli ehdoton tarkoituksien selkeys, maailmassa esiintyvä pahuus ei häntä ahdistumiseen asti vaivannut.

Apostolit alkoivat vähitellen panna merkeille Jeesuksen teeskentelemättömän ystävällisyyden. Vaikka Mestaria oli helppo lähestyä, hän eli kuitenkin aina kaikista ihmisistä riippumattomana ja heidän yläpuolellaan. Hetkeäkään hän ei koskaan antanut minkään puhtaasti kuolevaiselle ominaisen vaikutteen määrällä itseään, eikä hän ollut heiveröisestä inhimillisestä arviointikyvystä riippuvainen. Hän ei piitannut yleisestä mielipiteestä, eikä ylistely häneen vaikuttanut. Hän ei montakaan kertaa pysähtynyt oikomaan väärinkäsityksiä tai paheksumaan vääristelyä. Neuvoa ei hän koskaan pyytänyt yhdeltäkään ihmiseltä; hän ei koskaan esittänyt rukouspyyntöjä.

Jaakobia hämmästytti, kuinka Jeesus tuntui näkevän lopun alusta. Mestari näytti varsin harvoin yllättyvän. Hän ei koskaan kiihtynyt, harmistunut eikä joutunut ymmälle. Yhdeltäkään ihmiseltä hän ei koskaan pyytänyt anteeksi. Hän oli toisinaan murheissaan, muttei koskaan masentunut.

Johannes havaitsi muita selvemmin, että kaikista jumalallisista ominaisuuksistaan huolimatta Jeesus oli silti ihminen. Jeesus eli ihmisenä ihmisten joukossa ja ymmärsi, rakasti ja osasi käsitellä ihmisiä. Henkilökohtaisessa elämässään hän oli perin juurin inhimillinen ja silti perin juurin virheetön. Ja hän oli aina epäitsekäs.

Vaikkeivät Pietari, Jaakob ja Johannes paljon kysyneetkään ymmärtämään siitä, mitä Jeesus tässä tilaisuudessa sanoi, hänen ylevät sanansa jäivät kytemään heidän sydämeensä, ja ristiinnaulitsemisen ja kuolleistaheräämisen jälkeen ne syttyivät liekkiin ja rikastuttivat ja ilahduttivat suuresti heidän myöhempää toimintaansa. Eikä ole mikään ihme, etteivät nämä apostolit Mestarin sanoja kokonaan käsittäneet, sillä hän hahmotteli heille uutta aikakautta koskevat kaavailut.

8. TOIMINTA JERIKOSSA

Koko jordanintakaisessa Betaniassa vietetyn neliviikkoisjakson ajan Andreas määräsi useita kertoja joka viikko apostoliparin päiväksi tai pariaksi Jerikoon. Johanneksella oli Jerikossa monia uskovia, ja useimmat näistä ottivat ilolla vastaan Jeesuksen ja hänen apostoliensa edistyneemmät opetukset. Näillä Jerikon-käynneillä apostolit

commission of his “associate on high,” referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father’s will and only his Father’s will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master’s words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. WORKING IN JERICO

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks’ sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles

alkoivat entistä tarkemmin toteuttaa Jeesuksen ohjeita sairaiden hoivaamisesta. He kävivät kaupungin jokaisessa talossa ja koettivat lohduttaa jokaista kärsivää henkilöä.

Apostolit toimivat Jerikossa myös jonkin verran julkisuudessa, mutta etupäässä heidän ponnistuksensa olivat hiljaisempaa ja henkilökohtaisempaa laatua. He tekivät nyt sen havainnon, että valtakunnan hyvä sanoma oli sairaille suureksi lohdutukseksi; että heidän viestinsä mukana kulkeutui vaivaisille parannusta. Ja juuri Jerikossa Jeesuksen kahdelletoista apostolille antamaa kehotusta siitä, että heidän tuli saarnata valtakunnan ilosanomaa ja hoivata kärsiviä, pantiin ensi kertaa täysimääräisesti täytäntöön.

Taittaessaan matkaa Jerusalemiä kohti he pysähtyivät Jerikoon, ja siellä heidät tavoitti muuan Mesopotamiasta saapunut lähetystö, joka oli tullut käymään keskusteluja Jeesuksen kanssa. Apostolit olivat suunnitelleet viettävänsä siellä vain päivän, mutta kun nämä idästä tulleet totuudenetsijät saapuivat, Jeesus vietti kolme päivää heidän seurassaan, ja he menivät takaisin Eufraatin varren koteihinsa onnellisina siitä, että tiesivät taivaan valtakunnan uudet totuudet.

began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

141:8.2 (1595.3) The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

141:8.3 (1595.4) They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. LÄHTÖ JERUSALEMIIN

Maanantaina, maaliskuun viimeisenä päivänä, Jeesus ja apostolit aloittivat matkansa ylös kukkuloille ja kohti Jerusalemiä. Betanian Lasarus oli käynyt kahdesti Jordanin varressa tapaamassa Jeesusta, ja kaikki oli järjestetty valmiiksi Mestarin ja hänen apostoliensa pitää tukikohtaansa Lasaruksen ja tämän sisarten luona Betaniassa niin kauan kuin nämä halusivat viipyä Jerusalemissa.

Johanneksen opetuslapset jäivät Jordanin vastarannan Betaniaan, jossa he opettivat ja kastoivat kansanjoukkoja, joten Jeesuksen saapuessa Lasaruksen kotiin hänen seurassaan olivat vain kaksitoista apostolia. Jeesus ja apostolit viipyivät siellä viisi päivää lepäämässä ja virkistytymässä, ennen kuin jatkoivat matkaansa Jerusalemiin pääsiäiseksi. Martan ja Marian elämässä oli merkkitapausta saada näin Mestari ja hänen apostolinsa veljensä kotiin, jossa he saattoivat huolehtia heidän tarpeistaan.

Sunnuntaiaamuna, huhtikuun 6. päivänä, Jeesus ja apostolit menivät alas Jerusalemiin. Ja tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin Mestari ja kaikki kaksitoista apostolia olivat siellä yhdessä.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

141:9.1 (1595.5) On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

141:9.3 (1595.7) On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

Luku 142. Pääsiäinen Jerusalemissa

⇨ 141

Urantia-kirjan

143 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 142 PÄÄSIÄINEN JERUSALEMISSA

Osiot

Johdanto

1. Opetusta temppelissä
2. Jumalan viha
3. Jumalakäsitys
4. Flavius ja Kreikan kulttuuri
5. Luento vakuuttuneisuudesta
6. Keskustelu Nikodemuksen kanssa
7. Oppitunti perheestä
8. Etelä-Juudeassa

PAPER 142 THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

Johdanto

KOKO huhtikuun ajan Jeesus ja apostolit toimivat Jerusalemissa, ja iltaisin he poistuivat kaupungista viettääkseen yönsä Betaniassa. Jeesus itse vietti joka viikko yön tai kaksi Jerusalemissa erään kreikanjuutalaisen, Flaviuksen kodissa, jonne monet vaikutusvaltaiset juutalaiset tulivat salaa häntä tapaamaan.

Ensimmäisenä Jerusalemin-päivänä Jeesus kävi vuosientakaisen ystävänsä Hannaksen luona, joka oli entinen ylipappi ja Sebedeuksen vaimon, Salomen, sukulainen. Hannas oli kuullut puhuttavan Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan, ja kun Jeesus pistäytyi ylipapin kodissa, hänet otettiin vastaan varsin pidättyvästi. Huomatessaan ylipapin penseyden Jeesus poistui talosta välittömästi ja sanoi lähtiessään: "Pelko on ihmisen suurin orjuuttaja, ja ylpeys hänen suuri heikkoutensa. Annatko viettelä itsesi näiden ilon ja vapauden hävittäjien orjuuteen?" Mutta Hannas ei vastannut mitään. Mestari ei tavannutkaan Hannasta toistamiseen, ennen kuin sinä hetkenä, jolloin tämä istui vävynsä rinnalla Ihmisen Pojan tuomarina.

INTRODUCTION

142:0.1 (1596.1) THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

142:0.2 (1596.2) The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. OPETUSTA TEMPELISSÄ

Koko tämän kuukauden ajan Jeesus tai joku apostoleista oli päivittäin temppelissä opettamassa. Kun pääsiäisvieraita alkoi olla niin paljon, etteivät kaikki päässeet sisälle kuuntelemaan temppelissä annettua opetusta, apostolit johtivat monia opetusryhmiä pyhien temppelitilojen ulkopuolella. Heidän sanomansa pääsisältönä oli:

1. Taivaan valtakunta on lähellä.
2. Uskomalla Jumalan isyyteen saatte astua taivaan valtakuntaan ja tulla sen myötä Jumalan pojiksi.
3. Rakkaus on se sääntö, jonka mukaan valtakunnassa eletään — ja rakkaus on yliveraista omistautumista Jumalalle, samalla kun rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään.
4. Isän tahdon totteleminen, hengen hedelmien tuottaminen omassa henkilökohtaisessa elämässään, on valtakunnan laki.

Pääsiäisenviettoon saapuneet kansanjoukot kuulivat Jeesuksen äskeisen opetuksen, ja sadat heidän joukossaan riemuitsivat tästä hyvästä sanomasta. Jeesus ja hänen apostolinsa alkoivat olla pääpapeille ja juutalaisten vallanpitäjille suuri huolen aihe, ja he kävivät keskenään väittelyjä siitä, miten näiden suhteen pitäisi menetellä.

Temppelin sisällä ja sen liepeillä suorittamansa opetustyön lisäksi apostolit ja muut uskovat tekivät pääsiäisvieraiden keskuudessa paljon henkilökohtaista työtä. Nämä asiasta kiinnostuneet miehet ja naiset veivät tiedon Jeesuksen sanomasta näiltä pääsiäisjuhliilta Rooman valtakunnan kaukaisimpiinkin osiin ja myös itään. Tästä alkoi valtakunnan evankeliumin leviäminen ulkopuoliseen maailmaan. Jeesuksen työn ei ollut enää määrä rajoittua Palestiinaan.

2. JUMALAN VIHA

Jerusalemiin pääsiäisjuhille osallistui muuan Jaakob, varakas juutalaiskauppias Kreetalta, ja hän tuli Andreaksen luo pyytäen saada tavata Jeesusta yksityisesti. Andreas järjesti niin, että tämä salainen tapaaminen Jeesuksen kanssa pidettiin Flaviuksen kotona seuraavan päivän iltana. Mies ei kyennyt ymmärtämään Mestarin opetuksia, ja hän tuli, koska halusi saada täsmällisempää tietoa Jumalan valtakunnasta. Jaakob sanoi Jeesukselle: "Mutta, Rabbi, Mooses ja muinaiset profeetat kertovat, että Jahve on kiivas Jumala, jonka viha on suurta ja kiukku ankaraa. Profeetat sanovat hänen vihaavan

1. TEACHING IN THE TEMPLE

142:1.1 (1596.3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

- 142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.
- 142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.
- 142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.
- 142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and

pahantekijöitä ja kostavan niille, jotka eivät hänen lakiaan tottele. Sinä ja opetuslapsesi opetat meille Jumalan olevan hyvä ja sääliväinen Isä, joka niin rakastaa kaikkia ihmisiä, että haluaisi ottaa heidät kernaasti vastaan tähän uuteen taivaan valtakuntaan, jonka te julistatte olevan kovastikin lähellä.”

Jaakobin puhuttua sanottavansa Jeesus vastasi: ”Jaakob, olet esittänyt oikein niiden muinaisten profeettojen opetukset, jotka opettivat oman sukupolvensa lapsia sen mukaan, miten valistuneita heidän päivinään oltiin. Isämme Paratiisissa on muuttumaton. Mutta käsitys hänen olemuksestaan on sitten Mooseksen päivien laajentunut ja kasvanut; ajatellaanpa vain, mitä Aamos aikanaan opetti, tai mitä sai kuulla profeetta Jesajan sukupolvi. Ja nyt olen tullut minä lihallisessa hahmossa paljastaakseni Isän uudessa kunniaassa ja tuodakseni julki hänen rakkautensa ja armeliaisuutensa kaikkia ihmisiä kohtaan kaikissa maailmoissa. Kun tämän valtakunnan evankeliumi kaikille ihmisille osoitettavasta hyvästä mielestä ja hyvästä tahdosta kertovine viesteineen leviää koko maailmaan, sitä mukaa kaikkien kansakuntien perheiden keskuuteen kehittyä entisestään kohentuneet ja paremmat suhteet. Ajan myötä isät ja heidän lapsensa rakastavat toisiaan yhä enemmän, ja näin saadaan aikaan parempi ymmärrys taivaassa olevan Isän tuntemasta rakkaudesta hänen maan päällä olevia lapsiaan kohtaan. Muista, Jaakob, että hyvä ja oikea isä ei rakasta perhettään vain kokonaisuutena — perheenä — vaan hän rakastaa aidosti myös jokaista yksittäistä perheenjäsentä ja kantaa hänestä hellää huolta.”

Taivaallisen Isän luonteesta melko laajasti luennoituaan Jeesus piti tauon sanoakseen: ”Monilapsisen perheen isänä sinä, Jaakob, tiedät hyvin sanojeni totuudellisuuden.” Ja Jaakob sanoi: ”Mutta, Mestari, kuka sinulle kertoi, että olisin kuuden lapsen isä? Miten sinä minusta sellaista tiesit?” Ja Mestari vastasi: ”Riittääköön kun sanon, että Isä ja Poika tietävät kaiken, sillä he toden totta näkevät kaiken. Koska sinä maisena isänä rakastat lapsiasi, täytyy sinun nyt hyväksyä tosiasiaksi taivaallisen Isän sinua kohtaan tuntema rakkaus — ei pelkästään kaikkia Abrahamin lapsia kohtaan vaan nimenomaan sinua kohtaan, yksilöllistä sieluasi kohtaan.”

Sitten Jeesus jatkoi puhettaan sanoen: ”Kun lapsesi ovat hyvin nuoria ja kypsymättömiä ja kun sinun pitää kurittaa heitä, he voivat tulla sellaisiin ajatuksiin, että heidän isänsä on kiivas ja on suuttumuksentäyteisen vihan vallassa. Kypsymättömyydeltään he eivät kykene näkemään rangaistuksen taakse huomatakseen isän kaukokatseisen ja kasvattavan kiintymyksen. Mutta kun näistä samoista lapsista tulee aikuisia miehiä ja naisia, eikö olisikin heidän puoleltaan

takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand.”

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: “Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member.”

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father’s character, Jesus paused to say: “You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words.” And Jacob said: “But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?” And the Master replied: “Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul.”

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: “When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father’s farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their

melkoista tyhmyyttä takertua näihin aikaisempiin ja väärinymmärryksestä johtuviin käsityksiin isästään? Miehiä ja naisia kun ovat, heidän tulisi nyt nähdä heidän isänsä tuntema rakkaus kaikissa näissä elämänsä alkuvaiheen kurinpitotoimissa. Eikö ihmiskunnankin tulisi vuosisatojen saatossa alkaa entistä paremmin ymmärtää taivaassa olevan Isän todellista olemusta ja rakastavaa luonnetta? Mitä hyötyä teillä on toinen toistaan seuraavista hengellisesti valistetuista sukupolvista, jos itsepintaisesti näette Jumalan edelleenkin siten kuin Mooses ja profeetat hänet näkivät? Sanon sinulle, Jaakob, että sinun tulisi käsillä olevan hetken tarjoamassa kirkaassa valossa nähdä Isä niin kuin ei kukaan niistä, jotka ovat menneet edeltäsi, ole häntä koskaan ennen nähnyt. Ja tällä tavoin hänet nähdessäsi sinun tulisi riemuiten astua sisälle siihen valtakuntaan, jossa tällainen armelias Isä hallitsee, ja sinun tulisi pyrkiä siihen, että hänen rakkaudentäyteinen tahtonsa vastedes hallitsee elämäsi.”

Ja Jaakob vastasi: ”Rabbi, minä uskon; haluan, että johdatat minut Isän valtakuntaan.”

father? As men and women they should now discern their father's love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules, and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth.”

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: “Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father's kingdom.”

3. JUMALAKÄSITYS

Kaksitoista apostolia, joista useimmat olivat kuunnelleet edellä kerrottua Jumalan luonteesta käytyä keskustelua, esittivät samana iltana Jeesukselle monta kysymystä taivaallisesta Isästä. Mestarin vastaukset näihin kysymyksiin on parasta esittää yhteenvetona seuraavin nykyisen kielenkäytön mukaisin ilmaisin:

Jeesus nuhteli lempeästi kahtatoista apostolia, kun hän asiasisältönsä osalta toistettuna sanoi: Ettekö tunne Israelin kansan perimätietoja niiltä osin, kuin ne liittyvät Jahve-käsitteen kehitykseen, ja oletteko tietämättömiä siitä, mitä pyhissä kirjoituksissa Jumalaa käsittelevän opinkappaleen osalta sanotaan? Ja sitten Mestari ryhtyi opettamaan apostoleille jumaluuskäsityksen kehitystä juutalaiskansan koko kehityskaaren ajalta. Hän pyysi kiinnittämään huomiota seuraaviin jumalakäsityksen kehitysvaiheisiin:

1. Jahve — Siinain sukukuntien jumala. Tämä oli se primitiivinen käsitys Jumaluudesta, jonka Mooses korotti korkeammalle, Israelin Herran, Jumalan tasolle. Taivaassa oleva Isä ei milloinkaan torju maisten lastensa vilpittöntä palvontaa, olipa heidän jumaluuskäsityksensä miten karkeatekoinen tahansa tai symboloivatpa he hänen jumalallista olemustaan millä nimellä hyvänsä.

2. Kaikkein Korkein. Tämän käsityksen taivaassa olevasta Isästä Melkisedek julisti Abrahamille, ja ne, jotka myöhemmin uskoivat

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master's answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

142:3.4 (1598.5) 2. *The Most High*. This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from

tähän laveampaan ja laajempaan Jumaluuden ideaan, veivät sen kauas Saalemista. Abraham ja hänen veljensä lähtivät Uurista siellä vakiintuneen auringonpalvonnan takia, ja he alkoivat uskoa Melkisedekin opetukseen El Eljonista, Kaikkein Korkeimmasta Jumalasta. Heidän käsityksensä Jumalasta oli monikoosteinen, sillä se oli sekoitus, johon kuului heidän vanhemmat mesopotamialaiset käsityksensä sekä oppi Kaikkein Korkeimmasta.

3. El Shaddai. Näinä varhaisina aikoina monet heprealaiset palvoivat El Shaddaita, sitä egyptiläistä käsitystä taivaan Jumalasta, josta he olivat tulleet tietämään ollessaan vankeina Niilin maassa. Kauan Melkisedekin aikojen jälkeen kaikki nämä kolme jumalakäsitystä yhdistyivät, ja niistä muodostui oppi luojajumaluudesta, Israelin Herrasta, Jumalasta.

4. Elohim. Aatamin ajoista saakka on säilynyt opetus Paratiisin Kolminaisuudesta. Ettekö muista, kuinka pyhät kirjoitukset alkavat väitteellä, jonka mukaan "Alussa Jumalat loivat taivaat ja maan"? Tämä osoittaa, että aikana, jona tuo muistiinmerkintä tehtiin, oli kolminaisuuskäsitys kolmesta Jumalasta yhdessä Jumalassa saanut sijansa esi-isiemme uskonnossa.

5. Korkein Jahve. Jesajan aikaan tultaessa nämä Jumalaa koskevat uskomukset olivat laajenneet Universaalisen Luojan käsitteeksi, Luojan, joka oli samalla kertaa sekä kaikkivaltias että kaikin puolin armollinen. Ja tämä kehittyvä ja laajeneva jumalakäsitys syrjäytti isiemme uskonnosta itse asiassa kaikki aikaisemmat jumaluuskäsitykset.

6. Taivaassa oleva Isä. Ja nyt me tunnemme Jumalan taivaassa olevana Isänämme. Opetuksemme tarjoaa uskonnon, jossa uskova on Jumalan poika. Se on taivaan valtakunnan evankeliumin hyvä sanoma. Poika ja Henki ovat Isän kanssa rinnanolevaisia, ja ilmoitus näiden Paratiisin-Jumaluuksien olemuksesta ja huolenpidosta tulee jatkuvasti laajenemaan ja kirkastumaan kaikkina niinä loputtomina aikakausina, jolloin taivaaseen nousevat Jumalan pojat käyvät läpi ikuista hengellistä edistymistään. Ihmisen sisimmässä asuva henki tunnustaa kaikkina aikoina ja kaikkina aikakausina jokaisen ihmisen harjoittaman aidon palvonnan — siinä mielessä, että kysymys on yksilökohtaisesta hengellisestä edistymisestä — taivaassa olevalle Isälle osoitetuksi kunnianosoitukseksi.

Apostolit eivät olleet koskaan ennen olleet yhtä järkyttyneitä kuin he olivat kuultuaan tämän selvityksen jumalakäsityksen kasvusta aikaisempien sukupolvien juutalaisten mielessä. He olivat aivan liian hämmennyksissä kysymyksiä esittääkseen. Kun he siinä istuivat hiljaisina Jeesuksen edessä, Mestari jatkoi puhettaan: "Ja

Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek's teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai, the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that "In the beginning the Gods created the heavens and the earth"? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

142:3.7 (1598.8) 5. *The Supreme Yahweh*. By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers' religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *The Father in heaven*. And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer is a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:3.9 (1599.1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: "And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel

olisitte tienneet nämä totuudet, jos olisitte lukeneet pyhiä kirjoituksia. Ettekö ole lukeneet Samuelin kirjasta kohtaa, jossa sanotaan: 'Ja Herran viha syttyi Israelia kohtaan, niin että hän yllytti Daavidin heitä vastaan, sanoen: Mene ja laske Israel ja Juuda'? Eikä tässä ollut mitään kummallista, sillä Samuelin päivinä Abrahamin lapset tosiaan uskoivat, että Jahve loi sekä hyvän että pahan. Mutta kun myöhempi kirjoittaja juutalaisten käsityksen Jumalan luonteesta laajennuttua kertoi nämä tapahtumat, hän ei rohjennut panna Jahvea vastuuseen pahasta. Siksi hän sanoi: 'Ja Saatana nousi Israelia vastaan ja yllytti Daavidin laskemaan Israelin.' Ettekö kykene näkemään, että tällaiset pyhissä kirjoituksissa esiintyvät muistiinmerkinnät osoittavat selvästi, miten käsitys Jumalan olemuksesta jatkuvasti ja sukupolvesta toiseen kehittyi?

"Lisäksi teidän olisi pitänyt havaita, kuinka jumalallisen lain ymmärtäminen edistyi täysin samaa tahtia näiden laajenevien jumaluuskäsitysten kanssa. Kun Israelin lapset pääsivät pois Egyptistä aikana ennen laajempaa Jahve-ilmoitusta, heillä oli kymmenen käskyä, jotka olivat heidän lakinaan aina niihin aikoihin asti, jolloin he elivät leirissä Siinain juurella. Ja nämä kymmenen käskyä kuuluivat:

"1. Älä palvo mitään muuta jumalaa, sillä Herra on kiivas Jumala.

"2. Älä tee valettuja jumalia.

"3. Älä jätä viettämättä happamattoman leivän juhlaa.

"4. Esikoiset kaikista ihmisten tai karjan miehenpuolista ovat minun, sanoo Herra.

"5. Kuusi päivää saat tehdä työtä, mutta seitsemäntenä sinun pitää levätä.

"6. Älä jätä viettämättä uutishedelmien juhlaa äläkä vuoden lopulla sadonkorjuujuhlaa.

"7. Älä uhraa minkään uhrieläimen verta happaman leivän kera.

"8. Pääsiäisjuhlan uhritoimitusta ei pidä jättää aamuun.

"9. Maan uutishedelmien ensimmäiset on sinun tuotava Herran, sinun Jumalasi, huoneeseen.

"10. Älä kiehuta vohlaa emonsa maidossa.

"Ja sitten Mooses, Siinain jylhinäin ja salamain keskellä, antoi heille uudet kymmenen käskyä, joista te kaikki myönnätte, että ne ovat paljon arvollisempia lausumia esiintymään Jumaluutta käsittelevien avartuvien Jahve-käsitysten rinnalla. Ja tokko te koskaan näiden pyhissä kirjoituksissa

where it says: 'And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah'? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: 'And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.' Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

142:3.10 (1599.2) "Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) "1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

142:3.12 (1599.4) "2. You shall not make molten gods.

142:3.13 (1599.5) "3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) "4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) "5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) "6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) "7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) "8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) "9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) "10. You shall not seethe a kid in its mother's milk.

142:3.21 (1599.13) "And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded

kahteen kertaan lueteltujen käskyjen osalta huomasi, että ensimmäisessä tapauksessa on sapatin pitämisen syyksi osoitettu Egyptistä-vapautuminen, kun taas esi-isiemme uskonnollisten käsitysten edistymisen vaati myöhemmin laaditussa kertomuksessa muuttamaan tämän kohdan siten, että sapatin noudattamisen syyksi tuli luomistapahtuman tosiasian tunnustaminen?

”Ja sitten muistanette, että vielä kerran — Jesajan aikana vallinneen suuremman hengellisen valvutuksen myötä — nämä kymmenen negatiivista käskyä vaihdettiin suureksi ja myönteiseksi rakkauden laiksi, kehoitukseksi rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään. Ja tämä on se yli kaiken menevä, Jumalaa kohtaan ja ihmistä kohtaan tunnettavan rakkauden laki, josta myös minä julistan teille, ettei ihmisellä muuta velvollisuutta ole.”

Ja kun hän oli sanottavansa puhunut, kukaan ei esittänyt hänelle kysymystä, vaan he menivät itse kukin levolle.

4. FLAVIUS JA KREIKAN KULTTUURI

Kreikanjuutalainen Flavius oli portin käännyttänyt, jota ei ollut ympärileikattu eikä kastettu. Ja koska hän rakasti suuresti taiteen ja kuvanveiston kauneutta, niin talo, jossa hän Jerusalemissa ollessaan asui, oli kaunis rakennus. Tämä koti oli kallisarvoisin aartein hienostuneesti koristettu. Nämä aarteet hän oli maailmanmatkoillaan kerännyt sieltä täältä. Kun hän ensi kertaa ajatteli kutsua Jeesuksen kotiinsa, hän pelkäsi, että Mestari saattaisi loukkaantua nähdessään nämä niin kutsutut pyhäinkuvat. Mutta kun Jeesus astui sisälle hänen kotiinsa, Flavius yllättyi myönteisesti, sillä Jeesus ei moittinutkaan häntä siitä, että hänellä oli näitä muka epäjumalanpalvonnallisia esineitä siroteltuina eri puolille taloa, vaan sen sijaan osoitti suurta kiinnostusta koko kokoelmaa kohtaan ja esitti jokaisesta esineestä monta arvostavaa kysymystä Flaviuksen ohjatessa häntä huoneesta toiseen hänelle kaikki suosikkiveistoksensa esitellen.

Mestari näki, että hänen isäntänsä oli ymmällään hänen myötämielisestä suhtautumisestaan taidetta kohtaan. Niinpä Jeesus, kun he olivat käyneet läpi koko kokoelman, lausui: ”Miksi sinun pitäisi odottaa saavasi moitteita siitä, että arvostat Isäni luomien ja taiteilijan ihmiskäsin muovaamien esineiden kauneutta? Miksi pitäisi kaikkien ihmisten nyrpistellä taiteellisin keinoin tapahtuvalle sulouden ja kauneuden jäljentämiselle vain siksi, että Mooses aikanaan koetti taistella kuvainkumartamista ja epäjumalainpalvontaa vastaan? Sanon sinulle, Flavius, että Mooseksen

in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599.14) “And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah’s day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man.”

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

142:4.1 (1600.2) Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

142:4.2 (1600.3) The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: “Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses’ children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the

lapset ovat käsittäneet hänet väärin, ja nyt he tekevät epäjumalia jopa niistä hänen kielloistaan, jotka hän lausui pyhäinkuvia sekä taivaassa ja maan päällä olevaisten kuvaamista vastaan. Mutta vaikka Mooses opettikin tuollaisia rajoituksia noitten päivien pimentyneille mielille, mitä tekemistä sillä on tämän päivän kanssa, jolloin taivaassa oleva Isä paljastetaan kaikkia hallitsevaksi universaaliseksi Henkiahallitsijaksi? Ja, Flavius, sanon sinulle, ettei tulevassa valtakunnassa enää opeteta: 'Älä palvo tätä äläkä palvo tuota'; enää ei kanneta huolta käskyistä, jotka määräävät pidättymään tästä ja välttämään tuota, vaan kaikkia kiinnostaa pikemminkin vain yksi velvollisuus, joka menee kaiken muun edelle. Ja tämä ihmisen velvollisuus tulee julki kahdessa suuressa etuoikeudessa: infiniittisen Luojan, Paratiisin-Isän, vilpittömässä palvomisessa ja kanssaihmisille osoitetussa rakastavassa palvelussa. Jos rakastat lähimmäistäsi niin kuin rakastat itseäsi, sinä toden totta tiedät olevasi Jumalan poika.

"Aikana, jolloin Isäni oli vajavaisesti ymmärretty, Mooseksella oli oikeus puolellaan, kun hän yritti vastustaa epäjumalainpalvontaa, mutta tulevana aikakautena Isä on Pojan elämässä jo ilmoitettu, ja tämä uusi ilmoitus Jumalasta saa aikaan, ettei ikaikoihin ole tarpeen sekoittaa Luoja-Isää kiviin epäjumaliin tai kultaisiin ja hopeisiin jumalankuviin. Älylliset ihmiset saavat tästä alkaen nauttia taidearteista tarvitsematta sekoittaa tällaista materiaalista kauneuden arvostamista Paratiisissa olevan Isän, kaikkien olevaisten ja kaikkien olentojen Jumalan, palvomiseen ja palvelemiseen."

Flavius uskoi kaiken, minkä Jeesus hänelle opetti. Seuraavana päivänä hän meni Jordanin vastarannan Betaniaan, ja Johanneksen opetuslapset kastoivat hänet. Ja hän teki näin siksi, etteivät Jeesuksen apostolit vielä kastaneet uskovia. Jerusalemiin palattuaan Flavius järjesti Jeesuksen kunniaksi suuren juhlan ja kutsui sinne kuusikymmentä ystäväänsä. Ja moni näistä vieraistakin alkoi uskoa tulevan valtakunnan sanomaan.

5. LUENTO VAKUUTTUNEISUUDESTA

Yksi Jeesuksen tällä pääsiäisviikolla temppelissä pitämistä suurista saarnoista oli vastaus erään hänen kuulijansa, Damaskoksesta saapuneen miehen, esittämään kysymykseen. Tämä mies kysyi Jeesukselta: "Mutta, Rabbi, miten me voisimme tietää varmaksi, että olet Jumalan lähettäjä, ja että todella saamme astua tähän valtakuntaan, jonka sinä ja opetuslapsesi julistatte olevan käden ulottuvilla?" Ja Jeesus vastasi:

likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, 'Do not worship this and do not worship that'; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one's fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

142:4.3 (1600.4) "In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings."

142:4.4 (1600.5) Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

142:5.1 (1601.1) One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: "But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?" And Jesus answered:

"Mitä tulee minun sanomaani ja opetuslasteni opetukseen, niitä teidän tulisi arvioida sen mukaan, millaisia hedelmiä ne tuottavat. Jos julistamme teille hengen totuuksia, henki todistaa sydämessänne, että sanomamme on aito. Mitä tulee valtakuntaan ja varmuuteen siitä, että taivaallinen Isä ottaa teidät vastaan, niin sallikaa minun esittää teille kysymys: Kuka olisi joukossanne sellainen arvollinen ja hyväsydäminen isä, joka pitäisi poikansa ahdistuksen tai epätietoisuuden tilassa siltä osin, mikä on hänen asemansa perheen piirissä tai siitä, onko hänellä turvapaikkaa isänsä rakastavassa sydämessä? Huvitteletko te, maiset isät, sellaisella että piinaatte lapsianne pitämällä heitä epävarmuudessa sen suhteen, onko heillä jatkuvasta rakkaudesta kertova paikka ihmissydämessänne? Ei jätä myöskään taivaassa oleva Isänne hengen uskonlapsiaan epätietoisuuteen siitä, mikä heidän asemansa on valtakunnassa. Jos hyväksytte Jumalan Isäksenne, olette kiistatta ja totisesti Jumalan poikia. Ja jos olette poikia, olette asemanne ja sijanne puolesta turvassa kaiken sen osalta, mikä koskee ikuista ja jumalallista poikautanne. Jos uskotte sanani, uskotte samalla Häneen, joka minut lähetti, ja näin olette Isään uskomalla varmistaneet asemanne taivaan kansalaisina. Jos täytätte taivaassa olevan Isän tahdon, teiltä ei ikuinen elämä koskaan voi jäädä saavuttamatta, elämä, joka merkitsee edistymistä Jumalan valtakunnassa.

"Korkein Henki todistaa oman henkenne kanssa, että olette totisesti Jumalan lapsia. Ja jos olette Jumalan poikia, olette syntyneet Jumalan hengestä. Ja jokaisella, joka on syntynyt hengestä, on sisimmässään voima, jolla voittaa kaikki epäily, ja tämä on se voitto, jolla päästään kaikesta epävarmuudesta, nimittäin uskonne.

"Profeetta Jesaja sanoi näistä ajoista puhuessaan: 'Kun henki vuodatetaan päällemme korkeuksista, silloin vanhurskauden aikaansaannoksena tulee rauhaa, tyyneyttä ja iäistä vakuuttuneisuutta.' Ja kaikille, jotka vakaasti uskovat tämän evankeliumin, tulee minusta takuu siitä, että heidät hyväksytään Isäni valtakunnan ikuisiin ihanuuksiin ja iankaikkiseen elämään. Siksi te, jotka kuulette tämän sanoman ja uskotte tämän valtakunnan evankeliumin, olette Jumalan poikia, ja teillä on iankaikkinen elämä. Ja koko maailmalle osoitettuna todistuksena siitä, että olette syntyneet hengestä, on se, että vilpittömästi rakastatte toisianne."

Lukuisa kuulijoiden joukko jäi tuntikausiksi Jeesuksen luo esittämään kysymyksiä ja kuuntelemaan tarkkaavaisesti hänen lohduttavia vastauksiaan. Jeesuksen opetus rohkaisi myös apostoleja saarnaamaan valtakunnan

142:5.2 (1601.2) "As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father's heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

142:5.3 (1601.3) "The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:5.4 (1601.4) "Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: 'When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.' And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father's kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another."

142:5.5 (1601.5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at

evankeliumia entistä väkevämmin ja vakuuttavammin. Tämä Jerusalemin-kokemus oli kahdelletoista apostolille suuri innoituksen lähde. Tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin he olivat tekemisissä näin valtavien väenpaljouksien kanssa, ja he oppivat monet arvokkaat läksyt, jotka osoittautuivat suureksi avuksi heidän myöhemmässä toiminnassaan.

6. KESKUSTELU NIKODEMUKSEN KANSSA

Eräänä iltana Flaviuksen kotiin tuli tapaamaan Jeesusta muuan Nikodemus, juutalaisten sanhedrinin varakas ja iäkäs jäsen. Hän oli kuullut paljon tämän galilealaisen opetuksista, ja niin hän meni eräänä iltapäivänä kuuntelemaan, kun Jeesus opetti temppelipihoilla. Hän olisi halunnut mennä useamminkin kuuntelemaan Jeesuksen opetusta, mutta hän pelkäsi sellaista, että Jeesuksen opetusta seuraavat ihmiset näkevät hänet, sillä juutalaisten vallanpitäjät olivat jo nyt niin suuresti eri linjoilla Jeesuksen kanssa, ettei yksikään sanhedrinin jäsen halunnut tulla missään muodossa avoimesti häneen yhdistetyksi. Tämän vuoksi Nikodemus oli järjestänyt Andreaksen kautta asian siten, että hän tapaisi Jeesuksen yksityisesti juuri tänä iltana päivänlaskun jälkeen. Kun keskustelu alkoi, Pietari, Jaakob ja Johannes olivat Flaviuksen puutarhassa, mutta myöhemmin he kaikki menivät sisälle taloon, jossa mielipiteidenvaihto jatkui.

Ottaessaan Nikodemuksen vastaan Jeesus ei suonut hänelle mitään erityistä huomionosoitusta; Nikodemuksen kanssa keskustellessaan hän ei tehnyt mitään myönnötyksiä tai turvautunut mihinkään asiattomaan suostutteluun. Mestari ei millään tavoin pyrkinyt nolaamaan salamyhkäistä vierastaan, eikä hän myöskään turvautunut ivallisuuteen. Kaikissa kanssakäymisissään arvovieraan kanssa Jeesus oli tyyni, vakava ja oman arvonsa tietävä. Nikodemus ei ollut sanhedrinin virallinen valtuutettu, vaan hän tuli tapaamaan Jeesusta vain ja ainoastaan siksi, että hän tunsikin henkilökohtaista ja vilpitöntä kiinnostusta Mestarin opetuksia kohtaan.

Flaviuksen esiteltyä Nikodemuksen tämä sanoi: ”Rabbi, tiedämme, että olet Jumalan lähettämä opettaja, sillä kukaan, joka on pelkkä ihminen, ei voisi sillä tavoin opettaa, ellei Jumala olisi hänen kanssaan. Ja minua haluttaisi tietää enemmän tulevaa valtakuntaa koskevista opetuksistasi.”

Jeesus vastasi Nikodemukselle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle, Nikodemus, ellei ihminen synny ylhäältä, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” Siihen Nikodemus vastasi: ”Mutta kuinka ihminen voi syntyä uudesti, kun hän on

Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

142:6.1 (1601.6) One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

142:6.2 (1602.1) In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

142:6.3 (1602.2) Upon being presented by Flavius, Nicodemus said: "Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom."

142:6.4 (1602.3) Jesus answered Nicodemus: "Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot

vanha? Eihän hän syntyäkseen voi toista kertaa äitinsä kohtuunkaan mennä.”

Jeesus sanoi: ”Siitäkin huolimatta sanon sinulle, että ellei ihminen synny hengestä, hän ei voi astua Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta syntyy, on lihaa, ja mikä hengestä syntyy, on henkeä. Mutta ei sinun sitä pitäisi ihmetellä, kun sanoin, että sinun pitää syntyä ylhäältä. Kun tuuli puhaltaa, kuulet lehtien havinan, mutta et näe tuulta — mistä se tulee tai minne se menee —, ja samoin on jokaisen hengestä syntyneen laita. Ruumiin silmin voit nähdä hengen ilmentymät, mutta itse henkeä et voi tosiasiallisesti erottaa.”

Nikodemus vastasi: ”Mutta en ymmärrä — miten sellainen voi olla mahdollista?” Jeesus sanoi: ”Voiko olla mahdollista, että olet opettaja Israelissa ja silti kaikesta tästä tietämätön? Siinä tapauksessa niiden asiana, jotka tietävät hengen realiteeteista, on tuoda nämä asiat julki niille, jotka näkevät vain aineellisen maailman ilmiöt. Mutta uskotko meitä, jos kerromme sinulle taivaallisista totuuksista? Nikodemus, onko sinulla rohkeutta uskoa sellaiseen, joka on laskeutunut taivaasta, peräti Ihmisen Poikaan?”

Ja Nikodemus sanoi: ”Mutta millä keinoin minä vähitellen saisin otteen tästä hengestä, jonka on määrä uudistaa minut valtakuntaanastumisen valmisteluna?” Jeesus vastasi: ”Jo nyt on taivaassa olevan Isän henki sisimmässäsi. Jos tahtoisit, että tämä korkeuksista oleva henki sinua johdattaa, niin hyvin pian alkaisit nähdä hengen silmin, ja sitten sinä varauksettoman ratkaisun hengen opastuksen hyväksi tehtyäsi syntyisit hengestä, sillä sen jälkeen ainoa elämisen tarkoituksesi olisi taivaassa olevan Isäsi tahdon täyttäminen. Ja näin sinä, kun havaitsisit syntyneesi hengestä ja olevasi onnellisesti Jumalan valtakunnassa, alkaisit päivittäisessä elämässäsi tuottaa runsaita hengen hedelmiä.”

Nikodemus oli läpikotaisen vilpiton. Jeesuksen sanat olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen, mutta hän meni pois hämmennyksen vallassa. Nikodemuksella oli paljon hienoja saavutuksia itsensä kehittämisen, itsehillinnän ja jopa korkeiden moraalisten ominaisuuksien alalla. Hän oli hienostunut, egoistinen ja altruistinen; mutta hän ei osannut alistaa omaa tahtoaan jumalallisen Isän tahtoon sillä tavoin kuin pieni lapsi on valmis alistumaan viisaan ja rakastavan maisen isän opastukseen ja ohjaukseen, jotta hänestä sillä tavoin olisi todellisuudessa tullut Jumalan poika, ikuisen valtakunnan edistytvä perillinen.

Mutta Nikodemuksen onnistui kehittää riittävästi uskoa niin, että hän sai otteen valtakunnasta. Hän protestoi — tosin ei kovin voimallisesti —, kun hänen sanhedriniin kuuluvat virkaveljensä yrittivät tuomita Jeesuksen tätä

enter a second time into his mother's womb to be born.”

142:6.5 (1602.4) Jesus said: “Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind — whence it comes or whither it goes — and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit.”

142:6.6 (1602.5) Nicodemus replied: “But I do not understand — how can that be?” Said Jesus: “Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?”

142:6.7 (1602.6) And Nicodemus said: “But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?” Jesus answered: “Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit.”

142:6.8 (1602.7) Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the eternal kingdom.

142:6.9 (1603.1) But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly

kuulustelematta; ja myöhemmin hän yhdessä Joosef Arimatealaisen kanssa tunnusti rohkeasti uskonsa ja vaati saada haltuunsa Jeesuksen ruumiin, ja se tapahtui hetkenä, jolloin jopa useimmat opetuslapset olivat peloissaan paenneet Mestarin viimeisen kärsimyksen ja kuoleman näyttämöiltä.

7. OPPITUNTI PERHEESTÄ

Kun Jerusalemin pääsiäisviikon kiireinen, opetuksesta ja henkilökohtaisesta työstä koostunut rupeama oli ohitse, Jeesus vietti seuraavan keskiviikon apostoliensa kanssa Betaniassa leväten. Tuona iltapäivänä Tuomas esitti kysymyksen, joka kirvoitti pitkän ja opettavaisen vastauksen. Tuomas sanoi: ”Mestari, päivänä, jona meidät otettiin erilleen ja asetettiin valtakunnan lähettiläiksi, kerroit meille monia asioita, annoit meille ohjeita siitä, millä tavoin itse eläisimme, mutta mitä meidän pitäisi opettaa kansanjoukko? Miten näiden ihmisten on määrä elää, sitten kun valtakunta tulee nykyistä täysimääräisemmin? Tuleeko opetuslapsesi omistaa orjia? Onko sinuun uskovien tavoiteltava köyhyyttä ja kartettava omaisuutta? Onko niin, että silloin vallalla on yksin armo, joten meillä ei sitten enää ole lakia ja oikeutta?” Jeesus ja kaksitoista apostolia viettivät koko sen iltapäivän ja vielä aterian jälkeisen illankin keskustellen Tuomaksen kysymyksistä. Käsillä olevaa esitystä varten olemme laatineet Mestarin opetuksesta seuraavan yhteenvedon:

Ensiksi Jeesus pyrki tekemään apostoleilleen selväksi, että hän itse eli maan päällä ainutlaatuista elämää lihallisessa hahmossa, ja että heidät, kaksitoista apostolia, oli kutsuttu osallistumaan tähän Ihmisen Pojan lahjoittautumiskokemukseen, ja että heidänkin tuli tällaisten myötävaikuttajain osassaan jakaa monet niistä erityisrajoituksista ja velvollisuuksista, jotka liittyivät lahjoittautumiskokemuksen kokonaisuuteen. Jeesus antoi verhotusti ymmärtää, että Ihmisen Poika oli ainoa maan päällä milloinkaan elänyt persoona, joka kykeni samanaikaisesti näkemään suoraan Jumalan sydämeen ja ihmissielun syvimpiin syvyyksiin.

Jeesus selvitti erittäin yksiselitteisesti, että taivaan valtakunta oli evolutionaarinen kokemus, joka alkaa täältä maan päältä ja etenee toinen toistaan seuraavien elämänasemien kautta Paratiisiin. Illan kuluessa hän totesi selkeäsanaisesti, että hän valtakuntakehityksen jossakin tulevassa vaiheessa vierailisi uudelleen tässä maailmassa ja että hän tekisi sen hengellisessä voimassa ja jumalallisessa kunniasa.

Seuraavaksi hän selitti, että ”valtakuntaidea”

acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master’s final suffering and death.

7. THE LESSON ON THE FAMILY

142:7.1 (1603.2) After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: “Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?” Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas’s questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master’s instruction:

142:7.2 (1603.3) Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man’s soul.

142:7.3 (1603.4) Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

142:7.4 (1603.5) He next explained that the “kingdom

ei ollut paras tapa havainnollistaa ihmisen suhdetta Jumalaan; että hän käytti tällaisia kielikuvia vain siksi, että juutalaiset odottivat valtakuntaa, ja siksi, että Johannes oli saarnannut tulevaa valtakuntaa tarkoittavin ilmauksin. Jeesus sanoi: ”Jonkin toisen aikakauden ihmiset ymmärtävät valtakunnan evankeliumin paremmin, kun se esitetään käyttäen sanoja, jotka kertovat perheenjäsenten välisistä suhteista — kun ihminen ymmärtää uskonnon opetuksesi Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä; siitä, että ihminen on Jumalan poika.” Sitten Mestari luennoi melko laajasti maisesta perheestä taivaallisen perheen havainnollistuksena ja antoi uuden sanamuodon kummallekin elämän elämisen peruslaille: Ensimmäiselle käskylle, jossa on kysymys perheen pään, isän, rakastamisesta, ja toiselle käskylle, joka koskee lasten keskuudessa vallitsevaa keskinäistä rakkautta; sitä, että rakastaa veljeään niin kuin itseään. Ja sitten hän selvitti, että tällainen veljellisen kiintymyksen ominaisuus tulee vääjäämättä esille epäitsekäänä ja rakastavana sosiaalisena palveluna.

Sen jälkeen seurasi ikimuistettava keskustelu perhe-elämän peruspiirteistä ja niiden soveltamisesta Jumalan ja ihmisen välillä vallitsevaan suhteeseen. Jeesus totesi oikean perheen perustuvan seuraaviin seitsemään tosiasiaan:

1. Olemassaolon tosiasia. Luonnossa vallitsevat suhteet ja kuolevaisten keskinäisenä samannäköisyytenä havaittavat ilmiöt kietoutuvat yhteen perheen puitteissa: Lapset perivät tiettyjä vanhempiensa piirteitä. Lapset saavat alkunsa vanhemmistaan; persoonallisuuden olemassaolo riippuu vanhemman suorittamasta toimenpiteestä. Isän ja lapsen välinen suhde kuuluu myötäsyntyisesti kaikkeen luontoon, ja se vallitsee kaikissa elävissä olennoissa.

2. Turvallisuus ja mielihyvä. Oikeat isät saavat suurta tyydytystä huolehtiessaan lastensa tarpeista. Monet isät eivät tyydy vain huolehtimaan lastensa tarpeista, vaan he järjestävät mielellään heille myös jotakin, joka tuottaa mielihyvää.

3. Kasvatus ja kouluminen. Viisaat isät suunnittelevat huolellisesti poikiensa ja tyttäriensä kasvatuksen ja riittävän koulutuksen. Jo nuorena heidät valmennetaan myöhemmän elämän suurempiin velvollisuuksiin.

4. Kuri ja hillintä. Kaukonäköiset isät huolehtivat myös siitä, että heidän nuoret ja kypsymättömät jälkeläisensä saavat osakseen tarpeellista kurinpitoa, ohjausta, oikealle tielle opastamista ja — toisinaan — hillintää.

5. Toveruus ja lojaalisuus. Lapsiinsa kiintyneellä isällä on läheinen ja rakastava suhde lapsiinsa. Hänen korvansa on aina avoinna heidän

idea” was not the best way to illustrate man’s relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus said: “The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God.” Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear

pyynnöilleen; hän on aina valmis jakamaan heidän vastoinkäymisensä ja auttamaan heitä vaikeuksien yli. Isä on äärimmäisen kiinnostunut siitä, että hänen jälkeläistensä hyvinvointi aina vain lisääntyy.

6. Rakkaus ja armo. Sääliväinen isä antaa auliisti anteeksi; isät eivät haudo mielessään kostonhimoisia ajatuksia lapsiaan vastaan. Isät eivät ole tuomarien, vihamiesten eivätkä velkojen kaltaisia. Todelliset perheet rakentuvat suvaitsevuudelle, kärsivällisyydelle ja anteeksiantamukselle.

7. Tulevaisuuden turvaaminen. Ajalliset isät haluavat jättää pojilleen perinnön. Perhe jatkuu sukupolvesta toiseen. Kuolema vain lopettaa yhden sukupolven ja merkitsee uuden sukupolven alkamista. Kuolema lopettaa yksittäisen elämän, mutta ei välttämättä perhettä.

Tuntikaudet Mestari luennoi näiden perhe-elämän piirteiden soveltamisesta siihen, mitkä ovat ihmisen, maan lapsen, suhteet Jumalaan, Paratiisin-Isään. Ja hänen päätössanansa kuuluivat: "Tiedän täyteen määräänsä, mitä kokonaisuudessaan on tämä pojan suhde Isään, sillä olen jo saavuttanut kaiken, mikä teidän on poikaudesta ikuisessa tulevaisuudessa saavutettava. Ihmisen Poika on valmis nousemaan Isän oikealle puolelle, joten teillä kaikilla on nyt minussa avoinna entistä leveämpi tie, joka johtaa Jumalan näkemiseen ja, jo ennen kunniakkaan edistymiseen päätymistä, täydellistymiseen yhtä täydelliseksi kuin Isänne taivaassa on täydellinen."

Kun apostolit kuulivat nämä hätkähdyttävät sanat, he muistivat, mitä Johannes oli Jeesuksen kastehetkellä julistanut, ja tämä kokemus palautui elävänä heidän mieleensä myös siinä yhteydessä, kun he Mestarin kuoleman ja kuolleistaheräämisen jälkeen saarnasivat ja opettivat.

Jeesus on jumalallinen Poika, Poika, johon Universaalinen Isä luottaa täysimääräisesti. Hän oli ollut Isän tykönä ja ymmärtänyt hänet täydellisesti. Hän oli nyt elänyt maisen elämänsä Isän täydeksi tyydytykseksi, ja tämä lihallisessa hahmossa tapahtunut ruumiillistuminen oli antanut hänelle mahdollisuuden ihmisen täydelliseen ymmärtämiseen. Jeesus oli ihmisen täydellistymä; hän oli saavuttanut juuri sellaisen täydellisyyden, jollaisen kaikki aidot uskovat vielä kerran hänessä ja hänen kauttaan saavuttavat. Jeesus toi ihmisen nähtäville täydellisen Jumalan, ja omassa minuudessaan hän esitti Jumalalle maailmojen täydellistyneen pojan.

Vaikka Jeesus luennoi usean tunnin ajan, Tuomas ei ollut vielääkään tyytyväinen, sillä hän sanoi: "Mutta, Mestari, mielestämme taivaassa oleva Isä ei aina kohtelee meitä ystävällisesti ja armeliaasti. Kärsimyksemme ovat täällä maan

open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and forgiveness.

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect."

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer

päällä monesti ankarat, eikä rukouksiimme aina vastata. Miltä kohdin meiltä jää opetuksesi merkitys käsittämättä?”

Jeesus vastasi: ”Tuomas, Tuomas, kauanko sinulta vielä menee, ennen kuin sinulla on kyky kuunnella hengen korvin? Kuinka kauan kestää, ennen kuin näet, että tämä valtakunta on hengellinen valtakunta, ja että myös Isäni on hengellinen olento? Etkö ymmärrä, että opetan teitä taivaan henkiperheeseen kuuluvina hengellisinä lapsina, perheeseen, jonka isähämo on infiniittinen ja ikuinen henki? Etkö salli minun puhua maisesta perheestä jumalallisten suhteiden havainnollistuksena ilman, että näin kirjaimellisesti sovellat opetuksiani aineellisiin asioihin? Ettekö kykene mielessänne erottamaan valtakunnan hengellisiä realiteetteja tämän aikakauden aineellisista, sosiaalisista, taloudellisista ja poliittisista ongelmista? Kun puhun hengen kieltä, miksi itsepäisesti käännätte sen, mitä tarkoitan, lihallisen olomuodon kielelle vain siksi, että rohkenen havainnollistamisen tarkoituksissa käyttää esimerkkeinä arkipäiväisiä ja konkreettisia suhteita? Lapseni, pyydän hartaasti, ettette enää sovelia hengen valtakunnasta esittämäni opetusta sellaisiin surkeisiin asioihin kuin orjuuteen, köyhyyteen, maihin ja mantuihin eikä aineellisiin ongelmiin, joissa on kysymys ihmisten välisestä tasa-arvosta ja oikeudenmukaisuudesta. Tällaiset ajalliset asiat kuuluvat tämän maailman ihmisten ratkaistaviin, ja vaikka ne tavallaan koskettavatkin kaikkia ihmisiä, teidät on kuitenkin kutsuttu edustamaan minua tässä maailmassa, aivan kuten minä edustan Isääni. Olette hengellisen valtakunnan hengellisiä lähettiläitä, henki-Isän erityisedustajia. Näin pitkälle kun olemme päässeet, pitäisi minun nyt jo voida opettaa teitä niin kuin opetetaan henkivaltakunnan täysi-ikäisiä miehiä. Onko minun iän kaiken puhuteltava teitä ikään kuin olisitte vasta lapsia? Ettekö milloinkaan vartu henkiymmärryksessä? Oli miten oli, rakastan kuitenkin teitä ja kestan teitä aina lihallisessa hahmossa viettämämme kumppanuuden loppuun saakka. Ja vielä senkin jälkeen on henkeni kulkeva edellänne kaikkeen maailmaan.”

8. ETELÄ-JUDEASSA

Huhtikuun lopulle tultaessa Jeesuksen vastustaminen oli fariseusten ja saddukeusten keskuudessa muuttunut niin suuriääniseksi, että Mestari ja hänen apostolinsa päättivät poistua Jerusalemissa joksikin aikaa, ja niin he menivät etelään työskennelläkseen Betlehemiin ja Hebronissa. Koko toukokuu käytettiin henkilökohtaiseen työhön noissa kaupungeissa ja lähikyläin asukkaiden keskuudessa. Tällä matkalla ei pidetty yhtään julkista saarnaa, vaan tehtiin

on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?”

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: “Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world.”

8. IN SOUTHERN JUDEA

142:8.1 (1605.3) By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the

pelkästään talosta-taloon-vierailuja. Apostolien opettaessa evankeliumia ja hoivatessa sairaita Jeesus ja Abner viettivät osan tästä ajasta Eengedissä, jossa he vierailivat nasiirisiirtokunnassa. Johannes Kastaja oli lähtenyt matkaan tuolta paikalta, ja Abner oli ollut kyseisen ryhmän päällikkö. Monista nasiiriveljeskunnan jäsenistä tuli Jeesukseen uskovia, mutta valtaosa näistä askeettisista ja eriskummallisista miehistä kieltäytyi hyväksymästä häntä taivaasta lähetetyksi opettajaksi siksi, ettei hän opettanut paastoamista ja muita kieltäytyksen muotoja.

Noilla seuduin asuvat ihmiset eivät tieneet, että Jeesus oli syntynyt Betlehemissä. He olivat aina siinä luulossa, että Mestari oli syntynyt Nasaretissa, kuten luuli valtaosa hänen opetuslapsistaankin, mutta kaksitoista apostolia tiesivät nuo tosiasiat.

Tämä Etelä-Juudeassa vietetty aika oli levollinen ja hedelmällinen työrupeama. Valtakuntaan liitettiin monta uutta sielua. Kiihotus Jeesusta vastaan oli kesäkuun alkupäiviin mennessä laantunut Jerusalemissa sen verran, että Mestari ja apostolit palasivat sinne opettamaan ja lohduttamaan uskovia.

Vaikka Jeesus ja apostolit viettivät koko kesäkuun Jerusalemissa tai sen lähellä, he eivät tänä aikana opettaneet julkisesti. He asuivat enimmäkseen teltoissa, jotka he pystyttivät tuohon aikaan Getsemaneksi kutsuttuun varjoisaan puistoon tai puutarhaan. Tämä puisto sijaitsi Öljymäen länsirinteellä, melko lähellä Kidroninpuroa. Sapattiviikonloput he tavallisesti viettivät Lasaruksen ja tämän sisarten luona Betaniassa. Jeesus astui Jerusalemin muurien sisäpuolelle vain muutaman kerran, mutta suuri joukko kiinnostuneita kyselijöitä tuli Getsemaneen keskustelemaan hänen kanssaan. Eräänä perjantai-iltana Nikodemus ja muuan Joosef Arimatealainen rohkaisivat mielensä ja lähtivät tapaamaan Jeesusta, mutta pelko käännutti heidät takaisin, vaikka he jo seisoivat Mestarin teltan oviaukolla. Eivätkä he tietenkään tajunneet, että Jeesus tiesi heidän puuhistaan kaiken.

Saatuaan tietää, että Jeesus oli palannut Jerusalemiin, juutalaiset vallanpitäjät valmistautuivat pidättämään hänet; mutta todetessaan, ettei hän saarnannut julkisesti, he päättelivät hänen pelästyneen heidän aikaisempaa kiihotustaan ja päättivät häntä sen enempää hätyyttämättä antaa hänen jatkaa opetustaan tuolloisella yksityisluontoisella tavallaan. Ja näin asiat sujuivat omaa hiljaista rataansa kesäkuun viimeisiin päiviin saakka, jolloin muuan Simon, sanhedrinin jäsen, asiasta juutalaisten johtajien edessä ilmoitettuaan kääntyi julkisesti Jeesuksen opetusten kannattajaksi. Välittömästi tämän jälkeen lähti liikkeelle uusi Jeesuksen pidättämistä

sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

^{142:8.2 (1605.4)} The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

^{142:8.3 (1605.5)} This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort believers.

^{142:8.4 (1605.6)} Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

^{142:8.5 (1605.7)} When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire

vaativa kiihotusaalto, joka kasvoi niin into the cities of Samaria and the Decapolis.
voimakkaaksi, että Mestari päätti vetäytyä
Samarian ja Dekapoliin kaupunkeihin.

Luku 143. Matka Samarian halki

⇐ 142

Urantia-kirjan

144 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 143 MATKA SAMARIAN HALKI

Osiot

Johdanto

1. Sananjulistusta Arkelaiksessä
2. Oppitunti itsehillinnästä
3. Ajanviettoa ja rentoutumista
4. Juutalaiset ja samarialaiset
5. Syykarilaisnainen
6. Samarian uskonnollinen herääminen
7. Opetukset rukoilemisesta ja palvonnasta

PAPER 143 GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

Johdanto

VUODEN 27 jKr kesäkuun lopulla Jeesus ja kaksitoista apostolia juutalaisten uskonnollisten johtajien kasvavan vastustuksen takia poistuivat Jerusalemissa. Sitä ennen he lähettivät telttansa ja vähäiset henkilökohtaiset tavaransa varastoitaviksi Lasaruksen kotiin Betaniassa. He suuntasivat kulkunsa pohjoiseen, kohti Samariaa, ja jäivät pitämään sapattia Beteliin. Siellä he saarnasivat usean päivän ajan Gofnasta ja Efraimista tulleille ihmisille. Joukko Arimatean ja Thamnan asukkaita tuli kutsumaan Jeesusta vierailulle heidän kylänsä. Mestari ja hänen apostolinsa viettivät yli kaksi viikkoa opettaen tämän seudun juutalaisia ja samarialaisia. Monet näistä tulivat niinkin kaukaa kuin Antipatriksesta saakka kuulemaan valtakunnan hyvää sanomaa.

Etelä-Samarian väki kuunteli mielellään Jeesusta, ja Juudas Iskariotia lukuun ottamatta apostolit onnistuivat pääsemään enimmästään ennakkoluuloisuudestaan samarialaisia kohtaan. Juudakselle näiden samarialaisten rakastaminen oli erittäin vaikeaa. Heinäkuun viimeisellä viikolla Jeesus ja hänen työtoverinsa valmistautuivat menemään uusiin Fasaeliksen ja Arkelaisken kreikkalaisiin kaupunkeihin Jordanin lähellä.

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. SANANJULISTUSTA ARKELAIKSESSA

Elokuun ensimmäisen puoliskon ajan apostoliseurue piti tukikohtanaan kreikkalaisia Arkelaiksen ja Fasaeliksen kaupunkia, joissa he saivat ensimmäisen kokemuksensa siitä, mitä oli saarnata kutakuinkin yksinomaisesti ei-juutalaisille väenkokouksille: kreikkalaisille, roomalaisille ja syyrialaisille. Näissä kahdessa kreikkalaiskaupungissa asui nimittäin vain muutama juutalainen. Tullessaan kosketuksiin näiden Rooman kansalaisten kanssa apostolit joutuivat kohtaamaan uudenlaisia vaikeuksia julistaessaan tulevan valtakunnan sanomaa, ja heidän eteensä nousi Jeesuksen opetuksiin kohdistuvia uudenlaisia vastaväitteitä. Eräässä monista apostoliensa kanssa käymistään iltakeskusteluista Jeesus kuunteli tarkkaavaisesti näitä valtakunnan evankeliumia vastaan suunnattuja väitteitä, kun kaksitoista apostolia kertailivat, mitä olivat saaneet henkilökohtaisten ponnistelujensa kohteiden taholta kokea.

Muuan Filippuksen esittämä kysymys kuvasti heidän tyypillisimpiä vaikeuksiaan. Filippus sanoi: ”Mestari, nämä kreikkalaiset ja roomalaiset väheksyvät sanomaamme ja sanovat, että sellaiset opetukset sopivat vain surkimuksille ja orjille. He väittävät pakanain uskonnon olevan meidän opetustamme korkeammalla, sillä se innostaa väkevän, lujan ja aggressiivisen luonteenlaadun hankkimiseen. He ovat sitä mieltä, että me tahtoisimme käännäyttää kaikki ihmiset voimattomiksi tyypeiksi, jotka alistuvat passiivisesti kaikkeen ja jollaiset hyvin pian pyyhkäistäisiin pois maan päältä. He pitävät sinusta, Mestari, ja myöntävät kernaasti, että opetuksesi on taivaallista ja ihanteellista, mutta he eivät tahdo suhtautua meihin vakavasti. He väittävät, ettei uskontosi ole tätä maailmaa varten; että ihmiset eivät voi elää siten kuin opetat. Mestari, mitä me nyt sitten näille pakanoille sanomme?”

Kuultuaan Tuomaksen, Natanaelin, Simon Selootin ja Matteuksen kertovan samanlaisista valtakunnan evankeliumia vastaan singotuista vastaväitteistä Jeesus sanoi kahdelletoista apostolille:

”Olen tullut tähän maailmaan täyttääkseni Isäni tahdon ja paljastaakseni koko ihmiskunnalle hänen rakastavan luonteensa. Se, veljeni, se on tehtäväni. Ja nimenomaan sen aion tehdä, vaikka tämän päivän tai jonkin muun sukupolven juutalaiset tai ei-juutalaiset ymmärtäisivätkin opetukseni väärin. Mutta älkää jättäkö vaille huomiota sitä, että jumalalliseenkin rakkauteen kuuluu omat ankarat kurinpitotoimensa. Isän tuntema rakkaus poikaansa kohtaan pakottaa isän monta kertaa hillitsemään ajattelemattoman

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians — for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: “Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?”

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) “I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father’s love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving

jälkeläisensä epäviisaita tekoja. Lapsi ei aina käsitä isän harjoittaman hillitsevän kurinpidon viisaita ja rakastavia vaikuttimia. Mutta sanon teille, että Paratiisissa oleva Isäni kyllä hallitsee universumeista koostuvaa universumia rakkautensa pakottavalla voimalla. Rakkaus on suurin kaikista henkirealiteeteista. Totuus on vapauttava revelaatio, mutta rakkaus on verrattomin keskinäissuhde. Ja tekivät kanssaihmisenne tämän päivän maailmaa johtaessaan mitä kömmähdyksiä hyvänsä, teille julistamani evankeliumi on jonakin tulevana aikana vielä hallitseva tätä samaa maailmaa. Ihmisen edistymisen perimmäinen päämäärä on Jumalan isyyden kunnioittava tunnustaminen ja ihmisten veljeyden rakastava toteuttaminen.

"Mutta kuka teille sanoi, että evankeliumini olisi tarkoitettu vain orjille ja surkimuksille? Muistutatteko te, valitut apostolini, surkimuksia? Näyttikö Johannes surkimukselta? Olenko minä mielestänne pelon orjuuttama? On totta, että tämän sukupolven köyhille ja sorretuille saarnataan evankeliumia. Tämän maailman uskonnot ovat suhtautuneet välinpitämättömästi köyhiin, mutta Isäni ei katso henkilöön. Tämän päivän köyhät ovat sitä paitsi ensimmäiset, jotka ottavat vaarin katumuskehotuksesta ja kehotuksesta tunnustautua Jumalan pojaksi. Valtakunnan evankeliumia on määrää saarnata kaikille ihmisille — juutalaisille ja ei-juutalaisille, kreikkalaisille ja roomalaisille, rikkaille ja köyhille, vapaille ja orjille — ja yhtäläisesti sekä nuorille että vanhoille, sekä miehenpuolille että naisenpuolille.

"Älkää sen vuoksi, että Isäni on rakkauden Jumala, jonka ilo on saada osoittaa laupeutta, omaksuko sellaista käsitystä, että valtakunnan palveleminen on yksitoikkoisen helppoa. Paratiisiin-nouseminen on koko ajallisuuden verrattomin löytöretki, siinä on kysymys kivikkoisesta ikuisuuden saavuttamisesta. Maan päällä tapahtuva valtakunnan palveleminen vaatii kaiken sen rohkean miehuuden, jonka te työtovereinne koskaan pystytte esille houkuttelemaan. Monet joukostanne tapetaan siksi, että olette uskollisia tämän valtakunnan evankeliumille. On helppo kuolla fyysisen taistelun etulinjassa, kun taistelutoverienne läsnäolo vahvistaa rohkeuttanne, mutta siihen, että tynestä ja täysin yksin annatte henkenne kuolevaisen sydämeenne kätkeytä totuutta kohtaan tuntemanne rakkauden puolesta, vaaditaan paljon suurempaa ja syvempää inhimillistä rohkeutta ja uhrautuvuutta.

"Tänään epäuskoiset saattavat pilkata teitä siitä, että saarnaatte evankeliumia, joka ei hyväksy vastarinnan tekemistä, sekä siitä, että elätte elämääne väkivallasta kieltäytyen, mutta olette ensimmäiset vapaaehtoiset siinä pitkässä tämän valtakunnan evankeliumiin vilpittömästi uskovien rivistössä, jotka omalla sankarillisella

motives of the father's restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

143:1.5 (1608.2) "But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

143:1.6 (1608.3) "Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608.4) "Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever

uhrautuvuudellaan näitä opetuksia kohtaan vielä hämmästyttävät koko ihmiskuntaa. Mitkään tämän maailman armeijat eivät ole koskaan osoittaneet suurempaa rohkeutta ja urheutta kuin te ja seuraajanne osoitatte, jotka menette kaikkeen maailmaan julistaen hyvää sanomaa: Jumalan isyyttä ja ihmisten veljeyttä. Lihallinen rohkeus on urheuden alin muoto. Mielen urheus on korkeammantyyppistä ihmisen rohkeutta, mutta korkeinta ja ylintä rohkeutta on vankkumaton lojaalisuus syvällisistä hengellisistä realiteeteista omaksuttuja valaistuneita vakaumuksia kohtaan. Ja tuollaista rohkeutta on Jumalaa tuntevan ihmisen sankaruus. Ja te kaikki olette Jumalaa tuntevia ihmisiä; olettehan toden totta Ihmisen Pojan henkilökohtaisia työtovereita.”

Jeesus sanoi tuossa tilaisuudessa vielä muutakin, mutta edellä esitetty on hänen puheensa johdanto, puheen, joka jatkui vielä pitkään ja jossa hän laajensi ja valaisi esimerkein tätä lausumaansa. Kysymyksessä oli eräs kiihkeimmistä Jeesuksen kahdelletoista apostolille koskaan pitämistä puheista. Mestari puhui apostoleilleen harvoin niin, että siinä näkyi selvänä voimakas tunnelataus, mutta nyt oli käsillä yksi niistä harvoista tapauksista, jolloin hän puhui silminnähettävällä vakavuudella, johon liittyi merkittävä tunnelataus.

Apostolien julkisuudessa pitämien saarnojen ja henkilökohtaisen työn tulokset tulivat näkyviin välittömästi; tuosta samaisesta päivästä lähtien heidän sanomaansa tuli uusi rohkeuden värittämä sävy. Kaksitoista apostolia omaksuivat jatkuvasti lisää uuteen valtakunnan evankeliumiin sisältyvää positiivisen aggressiivisuuden henkeä. Tästä päivästä alkaen he omistivat vähemmän huomiota Mestarinsa monitahoiseen opetukseen sisältyvien negatiivisten hyveiden ja passiivisten kehotusten saarnaamiseen.

2. OPPITUNTI ITSEHILLINNÄSTÄ

Mestari oli inhimillisen itsehillinnän alalla itse täydellisyys. Kun häntä herjattiin, hän ei herjannut; kun hän kärsi, hän ei lausunut uhkauksia piinaajilleen; kun hänen vihamiehensä tuomitsivat hänet, hän yksinkertaisesti vain jättäytyi taivaassa olevan Isänsä oikeamielisen tuomion varaan.

Eräässä iltakokouksessa Andreas kysyi Jeesukselta: ”Mestari, onko meidän määrä harjoittaa itsemme kieltämistä, kuten Johannes meitä opetti, vai pitäisikö meidän pyrkiä itsehillintään, niin kuin sinä opetat? Missä kohdin opetuksesi eroaa Johanneksen opetuksesta?” Jeesus vastasi: ”Johannes tosiaankin opetti teille vanhurskauden tietä isiensä valistuneisuuden ja lakien mukaisesti, ja kysymyksessä oli

displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man.”

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1609.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master’s many-sided teaching.

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1609.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

143:2.2 (1609.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: “Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?” Jesus answered: “John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a

itsetutkiskelun ja itsensä kieltämisen uskonto. Mutta minä tulen mukanani uusi sanoma, joka puhuu itsensä unohtamisesta ja itsehillinnästä. Näytän teille sellaisen elintavan, jonka taivaassa oleva Isäni on minulle paljastanut.

"Totisesti, totisesti, minä sanon teille: joka hallitsee oman minänsä, on suurempi kuin se, joka valloittaa kaupungin. Itsehillintä on ihmisen moraalisen olemuksen mitta ja hänen hengellisen kehityksensä osoitin. Vanhan järjestyksen mukaisesti te paastositte ja rukoilitte; hengestä uudestisyntyneenä uutena luotuna teitä opetetaan uskomaan ja iloitsemaan. Isän valtakunnassa teistä on määrä tulla uusia luotuja; kaikki vanha kuolee pois; katsokaa, minä näytän teille, kuinka kaikkien on määrä tulla uudeksi. Ja keskinäisen rakkautenne avulla teidän on määrä saada maailma vakuuttumaan siitä, että olette päässeet orjuudesta vapauteen, kuolemasta ikuisen elämään.

"Vanhaa tietä kulkiessanne koettatte alistua, totella ja mukautua elämisen sääntöihin; uudella tiellä Totuuden Henki ensin muuttaa teidät, ja sillä tavoin te sisimmässänne olevassa sielussanne vahvistutte siitä, että mielenne jatkuvasti uudistuu hengellisesti, ja näin saatte kyvyn täyttää varmasti ja riemullisesti Jumalan armollisen, hyväksyttävän ja täydellisen tahdon. Älkää unohtako, että nimenomaan omakohtainen uskonne Jumalan äärimmäisen suurenmoisiin ja kallisarvoisiin lupauksiin takaa, että pääsette osallisiksi jumalallisesta olemuksesta. Näin teistä siis oman uskonne ja hengen suorittaman muutostyön kautta tulee todellisuudessa Jumalan temppeleitä, ja silloin hänen henkensä asuu tosiasiaassa sisimmässänne. Jos siis henki asuu sisimmässänne, ette enää ole lihallisuuden kahleorjia, vaan vapaita ja vapautettuja hengen poikia. Uusi hengen laki antaa teille minän kahleorjuuteen ja itsensä kieltämisen orjuuteen pohjautuvaan pelkoon perustuneen vanhan lain sijalle itsehillinnan tuottaman vapauden.

"Pahaa tehtyänne olette monet kerrat ajatelleet panna tekosenne paholaisen vaikutuksen tiliin, vaikka todellisuudessa omat luonnonmukaiset mieltymyksenne vain veivät teidät harhaan. Eikö profeetta Jeremia kauan sitten kertonut teille, että ihmissydän on ennen muuta petollinen ja toisinaan jopa toivottoman paha? Kuinka helppo teidän onkaan joutua itsepetoksen uhriksi, ja sen myötä langeta mielettömien pelkojen, moninaisten himojen, orjuuttavien nautintojen, pahansuopaisuuden, kateuden ja jopa kostonhimoisen vihan valtaan!

"Pelastus saavutetaan hengen uudestisyntymisen eikä hurskastelevien lihallisten tekojen kautta. Vanhurskaudutte uskon kautta ja pääsette veljeskuntaan armon kautta, ei pelon ja lihallisen itsensä kieltämisen kautta, jos kohta ne

new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

143:2.3 (1609.4) "Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man's moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father's kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

143:2.4 (1609.5) "By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit's transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

143:2.5 (1609.6) "Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

143:2.6 (1610.1) "Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshiped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father's children who have been

Isän lapset, jotka ovat syntyneet hengestä, aina ja ikuisesti hallitsevatkin minuutensa ja kaiken, mikä liittyy lihallisiin haluihin. Tietäessänne olevanne uskon avulla pelastetut teillä on todellinen rauha Jumalan kanssa. Ja kaikki, jotka seuraavat tätä taivaallisen rauhan tietä, on määrä pyhittää ikuisen Jumalan iäti edistyvien poikien harjoittamaan ikuiseen palveluun. Tästä lähtien ei se, että puhdistaudutte kaikista mielen ja ruumiin pahuuksista, samalla kun Jumalan rakastamisessa pyritte täydellisyyteen, enää olekaan velvollisuus, vaan mieluummin jalo etuoikeutenne.

”Poikautenne perustuu uskoon, eikä pelko saa teistä mitään otetta. Ilonne syntyy luottamuksesta jumalalliseen sanaan, ja siksi ette eksy epäilemään Isän rakkauden ja armon todellisuutta. Juuri Jumalan hyvyys johdattaa ihmiset aitoon ja teeskentelemättömään katumukseen. Itsehillintänne salaisuus kytkeytyy siihen, että uskotte sisimmässänne olevaan henkeen, ja se toimii aina rakkauden avulla. Edes tätä pelastavaa uskoa ette saa itsestänne; sekin on Jumalan lahja. Ja jos olette tämän elävän uskon lapsia, ette enää ole minuuden kahleorjia vaan paremminkin voittoisia minuutenne herroja, Jumalan vapahdettuja poikia.

”Siispä, lapseni, jos olette syntyneet hengestä, olette ikiajoiksi vapautuneet sellaisen elämän itse tajuamastanne orjuudesta, joka vaatii itsensä kieltämistä ja varuillaanoloa lihan halujen suhteen, ja teidät tempaistaan hengen riemulliseen valtakuntaan, mistä johtuu, että tuotte päivittäisessä elämässänne spontaanisti esille hengen hedelmiä; ja hengen hedelmät ovat sitä, mikä on olennaisinta korkeimmantyyppisessä nautittavassa ja jalostavassa itsehillinnässä; niistä voi jopa sanoa, että ne ovat korkeinta, mitä kuolevainen voi maan päällä saavuttaa — todellista itsensä hallitsemista.”

3. AJANVIETTOA JA RENTOUTUMISTA

Jokseenkin näihin aikoihin apostolien ja heidän lähimpien opetuslapsi-työtovereidensa keskuuteen kehittyi varsin hermostunut ja tunnepohjainen jännitys. He eivät oikeastaan vielä olleet tottuneet elämään ja työskentelemään yhdessä. He kokivat yhä pahempia vaikeuksia sopusointuisten suhteiden ylläpitämisessä Johanneksen opetuslapsiin. Kosketus eijuutalaisiin ja samarialaisiin oli näille juutalaisille suuri koettelemus. Ja kaiken tämän lisäksi Jeesuksen hetki sitten lausumat sanat olivat lisänneet heidän mielentilansa hämmentyneisyyttä. Andreas oli miltei suunniltaan; hän ei tiennyt, mitä seuraavaksi tehdä, ja niin hän kääntyi ongelmiseen ja neuvottomuuteen Mestarin puoleen. Kuunneltuaan, mitä huolia

born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) “Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father’s love and mercy. It is the very goodness of God that leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) “If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery.”

3. DIVERSION AND RELAXATION

143:3.1 (1610.4) About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John’s disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: “Andrew, you cannot talk men out of their

apostolien päälliköllä oli kerrottavanaan, Jeesus sanoi: "Andreas, et sinä puhumalla kykene vapauttamaan ihmisiä heidän hämmennyksistään, kun ne käyvät näin mutkikkaiksi ja kun niissä on mukana näin monta väkevästi tuntevaa henkilöä. En voi tehdä, mitä pyydät minua tekemään — en tahdo puuttua näihin henkilökohtaisiin yhteisöelämän vaikeuksiin — mutta haluan liittyä mukaanne, kun pidämme kolmipäiväisen lepo- ja virkistätymisjakson. Mene veljesi luo ja ilmoita, että tulette kaikki kanssani Sartabavuorelle, jossa haluan levätä päivän tai kaksi.

"Mene nyt jokaisen yhdentoista veljesi luokse, keskustele hänen kanssaan yksityisesti ja sano: 'Mestari haluaa, että menemme hänen kanssaan joksikin aikaa jonnekin syrjäiseen paikkaan lepäämään ja rentoutumaan. Koska olemme kaikki viime aikoina kokeneet paljon sellaista, joka on vaivannut henkeämme ja rasittanut mieltämme, ehdotan, ettei lomamme aikana sanallakaan käsitellä koettelemuksiamme eikä huolenaiheitamme. Voinko luottaa siihen, että toimit tämän asian osalta kanssani yhteistyössä?' Käänny tällä tavoin yksityisesti ja henkilökohtaisesti jokaisen veljesi puoleen." Ja Andreas teki, kuten Mestari oli häntä neuvonut.

Tämä oli heistä jokaisen kokemusmaailmassa suurenmoinen tapahtuma. He eivät milloinkaan unohtaneet päivää, jolloin he nousivat vuorelle. Koko matkan aikana lausuttiin tuskin sanaakaan heidän huolenaiheistaan. Kun he olivat päässeet vuoren laelle, Jeesus järjesti heidät istumaan ympärilleen ja sanoi: "Veljeni, teidän kaikkien on opittava, miten arvokasta on lepo ja miten tehokasta rentoutuminen. Teidän pitää ymmärtää, että joidenkin sotkuisten ongelmien paras ratkaisukeino on työntää ne joksikin aikaa syrjään. Kun sitten levon tai hartaudenharjoituksen virkistämistä palaatte ongelman ääreen, kykenette käymään käsiksi vaikeuksiinne pää kirkkaampana ja käsi vakaampana, siitä puhumattakaan, että sydämenne on päättäväisempi. Saatte lisäksi huomata, että monet kerrat ongelmanne on menettänyt kokoaan ja mittasuhteitaan, sillä aikaa kun olitte lepuuttamassa mieltänne ja ruumistanne."

Seuraavana päivänä Jeesus osoitti kullekin kahdelletoista apostolista yhden keskustelunaiheen. Koko päivä omistettiin heidän uskonnolliseen työhönsä liittymättömien asioiden muisteleamiseen ja niistä keskusteleamiseen. Hetken ajaksi he järkyttyivät, kun Jeesus jopa jätti — sanallisesti — kiittämättä murtaessaan leivän heidän keskipäivän ateriaansa varten. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun he huomasivat hänen lyövän laimin tällaiset muodollisuudet.

Heidän noustessaan vuorenrinnettä Andreksen pää oli täynnä ongelmia. Johannes oli

perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two.

143:3.2 (1610.5) "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

143:3.3 (1611.1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: "My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body."

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was

sydämessään perin pohjin ymmällään. Jaakob oli sielussaan syvästi huolten painama. Matteusta painoivat kovasti rahahuolet, sillä he olivat oleskelleet ei-juutalaisten keskuudessa. Pietari oli ylikireä ja oli viime ajat ollut tavallistakin kuohahtelempi. Juudas kärsi taas kerran herkkätuntoisuuden ja itsekkyyden puuskasta. Simon oli erityisen hämmentynyt pyrkiessään sovittamaan yhteen isänmaallisuuttaan ja ihmisten välisen veljeyden edellyttämää rakkautta. Se, mihin suuntaan asiat menivät, teki Filippuksen aina vain neuvottomammaksi. Natanaelin leikkisyys oli vähentynyt, sen jälkeen kun he olivat tulleet kosketuksiin ei-juutalaisten väestöpiirien kanssa; ja Tuomaksella oli ankara masennuskausi pahimmillaan. Vain kaksoset olivat normaaleja, eikä mikään heitä häirinnyt. He olivat kaikki tavattoman neuvottomia siinä, miten he tulisivat rauhanomaisesti toimeen Johanneksen opetuslasten kanssa.

Kun he kolmantena päivänä lähtivät laskeutumaan vuorelta takaisin leiriinsä, heissä oli tapahtunut suuri muutos. He olivat tehneet sen tärkeän havainnon, että monet ihmisen vaikeuksista ovat sellaisia, ettei niitä todellisuudessa olekaan, eli että monet ahdistavat huolenaiheet ovat liiallisen pelon luomuksia ja ylenmääräisten pahojen aavistusten aikaansaannoksia. He olivat oppineet, että useimmat tällaisista hämmentyneisyyksistä on paras hoitaa työntämällä ne sivuun. Lähtemällä muualle he olivat jättäneet tällaiset pulmat ratkeamaan itsestään.

Heidän lomaltapaluunsa aloitti ajanjakson, jolloin suhteet Johanneksen seuraajiin olivat paljon paremmalla tolalla. Useat kahdestatoista apostolista joutuivat suorastaan hilpeyden valtaan, kun he panivat merkille, miten itse kunkin mielentila oli muuttunut, ja kun he huomasivat, miten he olivat elämän rutiinitehtävistä kolmen lomapäivän ajaksi vapauduttuaan päässeet myös hermostuneesta ärtyisyydestään. Aina on olemassa vaara, että ihmisten välisten kontaktien yksitoikkoisuus lisää hankaluuksien määrän moninkertaiseksi ja suurentelee vaikeuksia.

Kummankaan kreikkalaisen kaupungin, Arkelaoksen ja Fasaeliksen, ei-juutalaisista ei monikaan uskonut evankeliumiin, mutta kaksitoista apostolia saivat arvokasta kokemusta tästä ensimmäisestä laajamittaisesta työrupeamastaan yksinomaaisesti gentiilien väestöpiirien parissa. Kuuikauden keskivaiheilla Jeesus sanoi yhtenä maanantaiaamuna Andreakselle: "Menemme Samariaan." Ja he suuntasivat välittömästi kulkunsa Syykarin kaupunkiin Jaakobin kaivon lähellä.

4. JUUTALAISET JA SAMARIALAISET

inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

143:3.8 (1611.6) Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: "We go into Samaria." And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

Yli kuudensadan vuoden ajan Juudean ja myöhemmin myös Galilean juutalaiset olivat olleet vihoissa samarialaisten kanssa. Tämä juutalaisten ja samarialaisten välinen kauna sukeutui seuraavalla tavalla: Noin seitsemäsataa vuotta eKr Assyrian kuningas Sargon oli muuatta kapinaa Keski-Palestiinassa tukahduttaessaan vienyt vankeuteen yli kaksikymmentäviisituhatta juutalaista Israelin kuningaskunnasta maan pohjoisosassa ja tuonut heidän tilalleen lähes saman verran kutilaisten, sefarvilaisten ja hamathilaisten jälkeläisiä. Myöhemmin Assurbanibal lähetti vielä muitakin siirtokuntia asuttamaan Samariaa.

Juutalaisten ja samarialaisten välinen uskonnollinen vihamielisyys oli perua ajoilta, jolloin edelliset palasivat Babylonian-vankeudesta ja samarialaiset koettivat estää Jerusalemin jälleenrakentamisen. Myöhemmin he loukkasivat juutalaisia antaessaan Aleksanterin armeijoille ystävällismielistä apua. Ystävyytensä palkaksi samarialaiset saivat Aleksanterilta luvan rakentaa Gerissimvuorelle temppelin, jossa he palvoivat Jahvea ja heimojumaliaan ja toimittivat uhrimenoja jokseenkin saman temppelipalvelusjärjestyksen mukaisesti, jota noudatettiin Jerusalemissa. He jatkoivat tätä palvontaa vähintäänkin makkabealaisaikaan saakka, jolloin Johannes Hyrcanos hävitti heidän temppelinä Gerissimvuorelta. Kun apostoli Filippus Jeesuksen kuoleman jälkeen työskenteli samarialaisten parissa, hän piti monet kokoukset tämän muinaisen samarialaisten temppelin sijaintipaikalla.

Juutalaisten ja samarialaisten väliset ristiriita-asetelmat olivat ikivanhoja ja historiallisia. Aleksanterin ajoista lähtien heillä oli ollut keskinäistä kanssakäymistä yhä vähemmän. Kahdellatoista apostolilla ei ollut mitään sitä vastaan, että he saarnasivat Dekapoliin ja Syyrian kreikkalaisissa ja muissa gentiili kaupungeissa, mutta heidän lojaalisuutensa Mestaria kohtaan joutui lujalle koetukselle, kun tämä sanoi: "Lähtekäämme Samariaan." Mutta Jeesuksen kanssa viettämänsä runsaan vuoden aikana heissä oli kehittynyt eräänlainen henkilökohtainen lojaalisuus, joka ylitti jopa heidän uskonsa hänen opetuksiinsa ja heidän ennakkoluulonsa samarialaisia kohtaan.

5. SYKKARILAINEN

Kun Mestari kaksinetoista apostoleineen saapui Jaakobin kaivolle, Jeesus jäi matkasta uupuneena kaivolle odottamaan, siksi aikaa kun Filippus otti apostolit mukaansa auttamaan ja kantamaan ruokaa ja telttoja Sykkarista, sillä heidän aikomuksenaan oli jäädä joksikin aikaa

^{143:4.1 (1612.1)} For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

^{143:4.2 (1612.2)} The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

^{143:4.3 (1612.3)} The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, "Let us go into Samaria." But in the year and more they had been with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. THE WOMAN OF SYCHAR

^{143:5.1 (1612.4)} When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee

näille seuduille. Pietari ja Sebedeuksen pojat olisivat jääneet Jeesuksen seuraksi, mutta tämä pyysi heitä menemään veljiensä mukaan ja sanoi: "Älkää pelätkö puolestani; nämä samarialaiset ovat ystävällistä väkeä; meitähän koettavat vahingoittaa vain veljemme, juutalaiset." Ja kello oli tuona kesäiltana lähes kuusi, kun Jeesus istuutui kaivon vierelle odottamaan apostolien paluuta.

Jaakobin kaivon vesi ei ollut yhtä mineraalipitoista kuin Syykarin kaivojen vesi, siksi se oli juomavetenä varsin arvostettua. Jeesus oli janoinen, mutta käsillä ei ollut mitään välinettä, jolla ammentaa vettä kaivosta. Näin ollen Jeesus, kun muuan syykarilaisnainen tuli paikalle vesiruukkuineen ja ryhtyi nostamaan kaivosta vettä, sanoi hänelle: "Anna minulle juotavaa." Tämä samarialaisnainen tiesi Jeesuksen ulkonäöstä ja vaatetuksesta tämän juutalaiseksi, ja Jeesuksen puhettavan perusteella hän arveli tämän olevan Galilean juutalaisia. Naisen nimi oli Nalda, ja hän oli upea ilmestys. Hän hämmästyí suuresti sitä, että juutalaismies tällä tavoin häntä kaivolla puhutteli vettä pyytäen, sillä tuolloin ei pidetty sopivana, että itseään kunnioittava mies puhuttelisi naista julkisesti, ja vielä vähemmän sopivaa oli juutalaisen keskustella samarialaisen kanssa. Nalda kysyi sen vuoksi Jeesukselta: "Kuinka on mahdollista, että sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaisnaiselta?" Jeesus vastasi: "Olen tosiaankin pyytänyt sinulta juotavaa, mutta jospa vain kykenisit ymmärtämään, niin pyytäisit minulta vedollisen elävää vettä." Siihen Nalda sanoi: "Mutta, herra, eihän sinulla ole mitään, millä vettä kaivosta vetäisit, ja kaivo on syvä; mistä siis otat tämän elävän veden? Oletko sinä suurempi kuin isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joka joi siitä itse samoin kuin joivat hänen poikansa ja karjansa?"

Jeesus vastasi: "Jokainen, joka juo tätä vettä on taas janoava, mutta joka juo elävän hengen vettä, ei ikinä janoa. Ja tästä elävästä vedestä tulee hänessä virvoittava lähde, joka kumpuaa hamaan ikuiseen elämään." Nalda sanoi siihen: "Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano ja ettei minun tarvitsisi tulla näin kauas vettä nostamaan. Sitä paitsi samarialaisnaiselle olisi ilo, saisi hän näin ylistettävältä juutalaiselta mitä hyvänsä."

Nalda ei tiennyt, miten suhtautua siihen, että Jeesus oli halukas keskustelemaan hänen kanssaan. Hän näki Mestarin kasvoilla teeskentelemättömän ja pyhän miehen ilmeen, mutta hän erehtyi pitämään ystävällisyyttä arkipäiväisenä tuttavallisuutena, ja hän erehtyi tulkitsemaan Jeesuksen käyttämän kielikuvan jonkinlaiseksi lähentelyksi. Ja koska hän oli nainen, jonka moraalikäsitykset olivat löyhät, hän oli valmis avoimeen hakkailuun, kun Jeesus häntä

sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: "Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us." And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

143:5.2 (1612.5) The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, "Give me a drink." This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, "How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?" Jesus answered: "I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water." Then said Nalda: "But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?"

143:5.3 (1613.1) Jesus replied: "Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life." Nalda then said: "Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure."

143:5.4 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, "Woman, go get your husband and

suoraan silmiin katsoen sanoi käskeväällä äänellä: "Nainen, mene hakemaan aviomiehesi ja tuo hänet tänne." Tämä käsky sai Naldan järkiinsä. Hän ymmärsi arvioineensa väärin Mestarin ystävällisyyden; hän tajusi tulkinneensa väärin hänen puhetapansa. Hän säikähti; hän alkoi käsittää, että hän seisoj epätavallisen persoonan edessä, ja sopivaa vastausta mielessään etsien hän sanoi suuresti hämmentyneenä: "Mutta, herra, en voi kutsua aviomiestäni, sillä minulla ei ole mitään aviomiestä." Silloin Jeesus sanoi: "Totta puhuit, sillä vaikka sinulla kerran ehkä olikin aviomies, ei se, jonka kanssa sinä nyt asut, ole aviomiehesi. Olisi parempi, jos lakkaisit leikittelemästä sanoillani ja etsisit sitä elävää vettä, jota olen sinulle tänä päivänä tarjonnut."

Nalda oli nyt selvinnyt hämmennyksestään, ja hänen parempi minänsä oli herännyt. Hän ei ollut moraaliton nainen pelkästään vain siksi, että hän olisi niin halunnut. Hänen aviomiehensä oli säälimättä ja oikeudettomasti heittänyt hänet syrjään, ja äärimmäisessä ahdingossaan hän oli suostunut elämään yhdessä erään kreikkalaisen kanssa tämän vaimona, mutta ilman vihkimistä. Nalda häpesi nyt kovasti, että oli niin ajattelemattomasti puhunut Jeesukselle, ja suuresti katuvaishan hän puhutteli Mestaria sanoen: "Herrani, kadun tapaa, jolla puhuin sinulle, sillä huomaan, että olet pyhä mies tai ehkäpä profeetta." Ja hän oli jo pyytämäisillään suoraa ja henkilökohtaista apua Mestariilta, kun hän teki, mitä niin monet sitä ennen ja sen jälkeen ovat tehneet — väisti kysymyksen henkilökohtaisesta pelastuksesta sillä, että kääntyikin keskustelemaan teologiasta ja filosofiasta. Nopeasti hän käänsi keskustelun kohteen omista tarpeistaan teologiseen kiistakysymykseen. Gerissimvuorta osoittaen hän jatkoi puhettaan: "Isämme palvoivat tällä vuorella, ja sinä sanoisit silti, että Jerusalemissa on se paikka, jossa ihmisten tulisi palvoa; kumpi siis on oikea paikka palvoa Jumalaa?"

Jeesus tajusi naisen sielun koettavan välttää suoraa ja tutkivaa yhteyttä Tekijäänsä, mutta hän näki myös, että tämän sielussa oli halu saada tietää parempi elämäntapa. Naldan sydämessä oli sittenkin aito elävän veden jano; siksi Jeesus menetteli hänen suhteensa kärsivällisesti ja sanoi: "Nainen, salli minun sanoa sinulle, että kohta tulee päivä, jolloin te ette sen paremmin tällä vuorella kuin Jerusalemissakaan palvo Isää. Nyt palvotte kuitenkin sellaista, mitä ette tunne: monien pakanajumalien ja muukalaisfilosofioiden uskonnon sekoitusta. Juutalaiset sentään tietävät, ketä he palvovat; he ovat poistaneet kaiken sekaannuksen keskittämällä palvontansa yhteen Jumalaan, Jahveen. Mutta sinun tulisi uskoa minua, kun sanon, että se hetki tulee kohta — ja se on jo —, jolloin kaikki vilpittömät palvojat palvovat Isää hengessä ja totuudessa, sillä juuri

bring him hither." This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master's kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, "But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband." Then said Jesus: "You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you."

143:5.5 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: "My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet." And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: "Our fathers worshiped on this mountain, and yet you would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?"

143:5.6 (1613.4) Jesus perceived the attempt of the woman's soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda's heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: "Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such

sellaisia palvojia Isä etsii. Jumala on henki, ja niiden, jotka häntä palvovat, on palvottava häntä hengessä ja totuudessa. Sinä et pelastu sillä, että tiedät, miten tai missä muiden pitäisi palvoa, vaan sillä, että päästät omaan sydämeesi tämän elävän veden, jota minä sinulle tälläkin hetkellä tarjoan.”

Mutta Nalda halusi kerran vielä koettaa välttää keskustelun piinallisesta aiheesta, jossa oli kysymys hänen henkilökohtaisesta elämästään maan päällä ja hänen sielunsa asemasta Jumalan edessä. Vielä kerran hän turvautui yleisuskonnollisiin kysymyksiin ja sanoi: ”Tiedänhän minä, herra, että Johannes on saarnannut Käännäytäjän tulemisesta, hänen, jota sitten kutsutaan Vapahtajaksi, ja että sitten, kun hän tulee, hän selittää meille kaiken” — ja Naldan keskeyttäen Jeesus sanoi hätkähdyttävällä vakuuttavuudella: ”Minä, joka sinulle puhun, olen hän.”

Tämä oli Jeesuksen ensimmäinen maan päällä tekemä suora, positiivinen ja peittelemätön julistus jumalallisesta olemuksestaan ja poikaudesta; ja se tehtiin naiselle, samarialaiselle naiselle, ja naiselle, jonka maine ihmisten silmissä oli tähän hetkeen saakka ollut kyseenalainen, mutta naiselle, josta jumalallinen silmä näki, että häntä vastaan oli tehty enemmän syntiä kuin hän oli omasta halustaan syntiä tehnyt, ja joka nyt oli pelastusta janoava ihmissielu ja joka janoasi sitä vilpittömästi ja täydestä sydäimestään, eikä siihen muuta tarvittu.

Kun Nalda oli tuomaisillaan julki todellisen ja henkilökohtaisen kaipuunsa jotakin parempaa kohtaan ja jalompaa elämäntapaa kohtaan, juuri kun hän oli valmis pukemaan sanoiksi sydämensä todellisen kaipauksen, kaksitoista apostolia palasivat Syykarista, ja kun he astuivat tälle näyttämölle, jolla Jeesus keskusteli näin intiimisti tämän naisen kanssa — samarialaisnaisen kanssa, ja vielä yksin — he olivat enemmän kuin ällistyneitä. He laskivat tuomisensa pikaisesti maahan ja vetäytyivät syrjemälle, eikä kukaan rohjennut moittia Jeesusta, kun hän sanoi Naldalle: ”Nainen, mene tietäsi; Jumala on antanut sinulle anteeksi. Vastedes elät uutta elämää. Olet saanut elävän veden, ja sielussasi on pulppuva uusi riemu ja sinusta on tuleva Kaikkein Korkeimman tytär.” Ja vaistotessaan apostolien paheksunnan nainen jätti vesiruukkunsa ja riensi kaupunkiin.

Kaupunkiin tullessaan hän ilmoitti jokaiselle, jonka kohtasi: ”Mene Jaakobin kaivolle ja mene joutuin, sillä tapaat siellä miehen, joka kertoi minulle kaiken, mitä olen ikinä tehnyt. Voisiko tämä olla se Käännäytjä?” Ja ennen kuin aurinko ehti mailleen, Jaakobin kaivolle oli kerääntynyt suuri väkijoukko kuuntelemaan Jeesusta. Ja Mestari puhui heille lisää elämän vedestä, ihmisen sisimmässä olevasta henkilähjasta.

worshippers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now.”

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: “Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things” — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, “I who speak to you am he.”

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus’ talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: “Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High.” And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

143:5.10 (1614.4) As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: “Go out to Jacob’s well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?” And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob’s well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

Se, että Jeesus halusi keskustella naisten kanssa, kyseenalaisen maineen omaavien ja jopa moraalittomien naisten kanssa, oli apostoleille ainainen järkytyksen aihe. Jeesus törmäsi suuriin vaikeuksiin opettaessaan apostoleille, että naisilla, jopa niin kutsutuilla moraalittomilla naisilla, on sielu, joka voi valita Jumalan Isäkseen, niin että heistä sillä tavoin tulee Jumalan tyttäriä ja iankaikkisen elämän ehdokkaita. Vielä yhdeksäntoista vuosisataa myöhemmin monet osoittavat samaa haluttomuutta Mestarin opetusten käsittämiseen. Yksinpä kristinuskokin on itsepäisesti rakentunut Kristuksen kuoleman tosiasian ympärille sen sijaan, että se olisi rakennettu hänen elämänsä totuuden ympärille. Maailman tulisi tuntea suurempaa mielenkiintoa hänen onnellista ja Jumalaa tunnetuksi tekevää elämäänsä kuin hänen traagista ja surullista kuolemaansa kohtaan.

Nalda kertoi seuraavana päivänä apostoli Johannekselle koko tämän tarinan, mutta Johannes ei sitä koskaan muille opetuslapsille kokonaisuudessaan paljastanut, eikä Jeesuskaan mennyt yksityiskohtiin saakka kertoessaan siitä kahdelletoista apostolille.

Nalda sanoi Johannekselle Jeesuksen kertoneen hänelle "kaiken, mitä minä ikinä olen tehnyt." Monet kerrat Johannes halusi kysyä Jeesukselta tästä Naldan kanssa käydystä keskustelusta, mutta hän ei sitä koskaan tehnyt. Jeesus kertoi Naldalle vain yhden tätä koskeneen asian, mutta katse, jolla Jeesus katsoi Naldaa silmiin, ja tapa, jolla Jeesus häntä kohteli, toivat yhdessä hetkessä ja niin vaikuttavasti koko hänen kirjavan elämänsä ikään kuin panoraamana hänen sielunsa silmien eteen, että hän yhdisti koko tämän itse paljastamansa menneen elämänsä Mestarin katseeseen ja sanomaan. Jeesus ei koskaan sanonut, että Naldalla oli ollut viisi miestä. Tämä oli elänyt neljän eri miehen kanssa, sen jälkeen kun hänen aviomiehensä oli hylännyt hänet, ja tämä seikka yhdessä koko hänen menneisyytensä kanssa tuli tuona hetkenä, jolloin hän käsitti Jeesuksen olevan Jumalan mies, niin elävänä hänen mieleensä, että hän myöhemmin väitti Johannekselle Jeesuksen tosiaankin kertoneen hänelle kaiken, mikä liittyi häneen.

6. SAMARIAN USKONNOLLINEN

HERÄÄMINEN

Iltana, jolloin Nalda sai kansanjoukot lähtemään Syykarista tapaamaan Jeesusta, kaksitoista apostolia olivat juuri saapuneet tuoden mukanaan ruokaa, ja he pysyivät Jeesusta syömään kanssaan sen sijaan, että hän puhuisi väkijoukolle, olivathan he olleet koko päivän ruoatta ja nyt jo nälkäisiä. Mutta Jeesus tiesi, että kohta

143:5.11 (1614.5) The apostles never ceased to be shocked by Jesus' willingness to talk with women, women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

143:5.12 (1614.6) Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

143:5.13 (1615.1) Nalda told John that Jesus had told her "all I ever did." John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. THE SAMARITAN REVIVAL

143:6.1 (1615.2) On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his

olisi pimeä, ja sen vuoksi hän pysyi sinnikkäästi päätöksessään puhua kansalle, ennen kuin lähettäisi sen pois. Kun Andreas koetti taivuttaa häntä syömään palasen, ennen kuin hän puhuisi väkijoukolle, Jeesus sanoi: "Minulla on ruokaa syödäkseni, ruokaa, josta ette tiedä." Tämän kuullessaan apostolit puhuivat keskenään: "Onko joku tuonut hänelle jotakin syötävää? Lieneekö se nainen antanut hänelle ruokaa siinä kuin juotavaakin?" Kuullessaan heidän keskustelevan keskenään Jeesus, ennen kuin hän puhui kansalle, astui sivummalle ja sanoi kahdelletoista apostolille: "Minun ruokaani on, että täytän Hänen tahtonsa, joka minut lähetti, ja että vien päätökseen tehtävän, jonka Hän antoi. Teidän ei pitäisi enää sanoa, että elonleikkuuseen on vielä niin ja niin pitkä aika. Katsokaa näitä ihmisiä, jotka tulevat yhdestä Samarian kaupungista meitä kuulemaan; sanon teille, että pellot ovat jo elonkorjuuta varten tuleentuneet. Joka korjaa sadon, saa palkkansa ja kerää nämä hedelmät ikuiseen elämään; niinpä kylväjät ja elonkorjaajat riemuitsevat yhdessä. Sillä tässä kohdin pitää paikkansa sanonta: 'Toinen kylvää ja toinen korjaa sadon.' Olen nyt lähettämässä teitä korjaamaan satoa, jonka hyväksi ette ole uurastaneet; mutta muut ovat uurastaneet, ja te tulette kohta jakamaan heidän vaivansa." Näillä sanoilla hän tarkoitti Johannes Kastajan saarnaajantyötä.

Jeesus ja apostolit menivät Syykariin ja saarnasivat kaksi päivää, ennen kuin pystyttivät leirinsä Gerissimvuorelle. Ja monet Syykarin asukkaista uskoivat evankeliumin ja pyysivät tulla kastetuiksi, mutta Jeesuksen apostolit eivät vielä kastaneet.

Ensimmäisenä Gerissimvuoren leirissä vietettynä iltana apostolit odottivat Jeesuksen nuhtelevan heitä siitä, miten he olivat suhtautuneet naiseen Jaakobin kaivolla, mutta tähän asiaan hän ei sanallakaan puuttunut. Sen sijaan hän piti heille ikimuistettavan puheen aiheesta "Realiteetit, jotka ovat Jumalan valtakunnassa keskeisiä". Minkä hyvänsä uskonnon kohdalla käy helposti niin, että arvojen annetaan käydä suhteettomiksi ja että faktojen sallitaan omassa teologiassa ottaa totuuden paikka. Ristin tosiasiaista tuli sittemmin syntyneen kristinuskon keskipiste; mutta se ei ole keskeinen totuus uskonnossa, joka on johdettavissa Jeesus Nasaretilaisen elämästä ja opetuksista.

Jeesuksen Gerissimvuorella antaman opetuksen teemana oli se, että hän haluaa kaikkien ihmisten näkevän Jumalan Isä-ystävänä aivan kuten hän (Jeesus) on veli-ystävä. Kerran toisensa jälkeen hän tähdensi heille, että rakkaus on maailmassa — universumissa — suurenmoisoin keskinäissuhde, aivan kuten totuus on suurin sanallisesti julki tuotu havainto näistä jumalallisista suhteista.

determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, "I have meat to eat that you do not know about." When the apostles heard this, they said among themselves: "Has any man brought him aught to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?" When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: "My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: 'One sows and another reaps.' I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor." This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

143:6.2 (1615.3) Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

143:6.3 (1615.4) The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on "The realities which are central in the kingdom of God." In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one's theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

143:6.4 (1615.5) The theme of Jesus' teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

Jeesus toi itsensä näin täysimääräisesti julki samarialaisille siksi, että hän saattoi turvallisesti niin tehdä, ja koska hän tiesi, ettei hän enää kävisi Samarian sydänmailla siellä valtakunnan evankeliumia saarnatakseen.

Jeesus ja kaksitoista apostolia pitivät leiriään Gerissimvuorella elokuun loppuun sakka. He saarnasivat päivisin kaupungeissa samarialaisille valtakunnan hyvää sanomaa — Jumalan isyyttä — ja viettivät illat leirissä. Jeesuksen ja kahdentoista apostolin näissä Samarian kaupungeissa tekemä työ tuotti valtakunnalle monta sielua, ja siitä oli suurta hyötyä sikäli, että se valmisti tietä Filippuksen näillä seuduin Jeesuksen kuoleman ja kuolleistaheräämisen jälkeen suorittamalle suurenmoiselle työlle, sitten kun apostolit olivat Jerusalemissa alkaneen uskovien katkeran vainon seurauksena hajaantuneet maan ääriin.

7. OPETUKSET RUKOILEMISESTA JA PALVONNASTA

Gerissimvuorella pidetyissä iltakokouksissa Jeesus opetti monia suuria totuuksia, ja aivan erityisesti hän pani painoa seuraaville seikoille:

Oikea uskonto on sitä, mitä yksittäinen sielu tekee itsetajuisissa suhteissaan Luojaan; organisoitu uskonto on ihmisen yritys sosiaalistaa yksittäisten uskonnonharjoittajain palvonta.

Palvonnan — hengelliseen kohdistuvan pohdiskelun — on vuoroteltava palvelemisen, aineelliseen todellisuuteen ylläpidetyn kosketuksen, kanssa. Työnteon tulisi vuorotella leikin kanssa; huumorin tulisi tasapainottaa uskontoa. Syvällistä filosofiaa tulisi keventää poljentoisella runoudella. Elämisen rasittavuutta — persoonallisuuteen kohdistuvaa ajallista jännitettä — tulisi helpottaa palvonnan tarjoamalla levollisuudella. Epävarmuudentunteita, jotka johtuvat pelosta, että persoonallisuus olisi universumissa kokonaan vailla yhteyksiä, tulisi torjua uskossa tapahtuvalla Isän pohdiskelulla ja Korkeimman oivaltamisen yrittämisellä.

Rukoilemisen tarkoituksena on tehdä ihmisestä vähemmän ajatteleva, mutta enemmän oivaltava; sen tarkoituksena ei ole lisätä tietoa, vaan pikemminkin laajentaa ymmärrystä.

Palvonnan on tarkoitus antaa aavistus edessä olevasta paremmasta elämästä ja sen jälkeen heijastaa nämä uudet hengelliset merkittävyydet takaisin elämään, jota nyt eletään. Rukoilu on hengellisesti ylläpitävää, mutta palvonta on jumalallisesti luovaa.

Palvonta tarkoittaa sellaista menetelmää, että

143:6.5 (1616.1) Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

143:6.6 (1616.2) Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

143:7.1 (1616.3) At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

143:7.2 (1616.4) True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to socialize the worship of individual religionists.

143:7.3 (1616.5) Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

143:7.4 (1616.6) Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

143:7.5 (1616.7) Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

143:7.6 (1616.8) Worship is the technique of looking to

katsotaan Yhteen, jotta saadaan innoitusta palvelu monia. Palvonta on se mittapuu, joka mittaa, missä määrin sielu on irrotautunut aineellisesta universumista, sekä sen, missä määrin se on samalla ja peruuttamattomasti kiinnittynyt koko luomistuloksen hengellisiin realiteetteihin.

Rukoilu on itsensä muistuttamista — ylevää ajattelua; palvonta on itsensä unohtamista — superajattelua. Palvonta on pinnistelemtöntä tarkkaavaisuutta, aitoa ja ihanteellista sielun lepoa, eräänlaista levollista hengellistä harjoitusta.

Palvonta on akti, jossa osa samastuu Kokonaisuuteen; finiittinen Infiniittiseen; poika Isään ja ajallisuus — tahtiin asettumalla — ikuisuuteen. Palvonta on akti, jossa poika on henkilökohtaisesti yhteydessä jumalalliseen Isään; akti, jossa ihmisen sielu-henki omaksuu virkistäviä, luovia, veljellisiä ja romanttisia asenteita.

Vaikka apostolit ymmärsivät hänen leirissä esittämistään opetuksista vain muutaman, toiset maailmat kuitenkin ymmärsivät, ja toiset maan päällä elävät sukupolvet tulevat vielä ymmärtämään.

the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

143:7.7 (1616.9) Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

143:7.8 (1616.10) Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

143:7.9 (1616.11) Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

Luku 144. Gilboalla ja Dekapoliissa

⇨ 143

Urantia-kirjan

145 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 144 GILBOALLA JA DEKAPOLIISSA

Osiot

Johdanto

1. Gilboan leiri
2. Luento rukouksesta
3. Uskovan rukous
4. Lisää rukoilemisesta
5. Muita rukouskaavoja
6. Neuvottelu Johanneksen apostolien kanssa
7. Dekapoliin kaupungeissa
8. Leirissä Pellan lähistöllä
9. Johannes Kastajan kuolema

Johdanto

SYYSKUU ja lokakuu vietettiin omilla oloissa syrjäisellä leirillä Gilboavuoren rinteillä. Syyskuun Jeesus vietti täällä yksin apostolien kanssa. Hän opetti apostoleja ja jakoi heille tietoa valtakunnan totuuksista.

Oli lukuisia syitä siihen, miksi Jeesus ja hänen apostolinsa pysyttelivät tuolloin Samarian ja Dekapoliin rajamailla, poissa julkisuudesta. Jerusalemin uskonnolliset johtajat olivat sangen vihamielisiä; Herodes Antipas piti Johannesta yhä vankilassa uskaltamatta häntä sen paremmin vapauttaa kuin teloituttaakaan, sillä hän epäili edelleenkin, että Johanneksen ja Jeesuksen välillä oli jokin yhteys. Näissä olosuhteissa olisi ollut epäviisasta kaavoilla kovin näkyvää toimintaa sen enempää Juudeassa kuin Galileassakaan. Oli vielä kolmaskin syy: Johanneksen opetuslasten johtajien ja Jeesuksen apostolien välille oli vähä vähältä kehittynyt jännitystila, joka paheni, sitä mukaa kun uskovien määrä kasvoi.

Jeesus tiesi, että opettamisesta ja

PAPER 144 AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the

saarnaamisesta koostuva esivaiheisen toiminnan aika olisi kohta ohitse, että seuraavassa vaiheessa olisikin jo kysymys hänen maan päällä viettämänsä elämän täysimääräisen ja lopullisen voimainponnistuksen alkamisesta, ja hän toivoi voivansa aloittaa tämän hankkeen siten, ettei se olisi Johannes Kastajan kannalta millään tavoin koettelevaa tai kiusallista. Jeesus oli sen vuoksi päättänyt viettää jonkin aikaa poissa julkisuudesta ja harjaannuttaa apostoleitaan ja sen jälkeen tehdä jonkin verran huomaamatonta työtä Dekapoliin kaupungeissa, kunnes Johannes joko teloitettaisiin tai vapautettaisiin, missä tapauksessa hän liittyisi heidän seuraansa ja työskentelisi yhdessä heidän kanssaan.

1. GILBOAN LEIRI

Ajan kuluessa kaksitoista apostolia kiintyivät yhä syvemmin Jeesukseen ja sitoutuivat yhä lujemmin valtakunnan työhön. Heidän omistautumisensa oli enimmältään henkilöön kohdistuvaa lojaalisuutta. He eivät käsittäneet hänen monipuolista opetustaan, he eivät kokonaan käsittäneet Jeesuksen olemusta eivätkä hänen maan päällä suorittamansa lahjoittautumisen merkitystä.

Jeesus selvitti apostoleilleen, että oli kolme syytä siihen, miksi nämä olivat poissa julkisuudesta:

1. Jotta heidän ymmärryksensä valtakunnan evankeliumista ja heidän uskonsa siihen vahvistuisivat.

2. Jotta heidän toimintaansa kohtaan sekä Juudeassa että Galileassa esiintyvä vastustus asettuisi.

3. Odotettiin Johannes Kastajan kohtalon ratkeamista.

Aikana, jolloin he oleskelivat Gilboalla, Jeesus kertoi kahdelletoista apostolille monia asioita elämänsä alkuvaiheista ja kokemuksistaan Hermonvuorella. Hän paljasti myös jotakin siitä, mitä tapahtui kukkuloilla hänen kastetilaisuuttaan välittömästi seuranneina neljänäkymmenenä päivänä. Ja hän antoi heille selväsanaisen velvoitteen olla kertomatta näistä kokemuksista kenellekään, ennen kuin hän oli palannut Isän tykö.

Näiden syyskuun viikkojen ajan he lepäilivät, seurustelivat ja kertoilivat, mitä olivat kokeneet, sen jälkeen kun Jeesus oli ensi kerran kutsunut heidät palvelukseen, ja he yrittivät tosissaan koordinoida, mitä Mestari oli heille siihen mennessä opettanut. Jossain määrin he kaikki aavistivat, että tämä olisi heidän viimeinen tilaisuutensa vähänkään pitempään lepoon. He tajusivat, että heidän seuraava hankkeensa joko

preliminary work of teaching and preaching were about over, that the next move involved the beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

144:1.1 (1617.4) As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

144:1.2 (1617.5) Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

144:1.3 (1617.6) 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

144:1.4 (1617.7) 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

144:1.5 (1617.8) 3. To await the fate of John the Baptist.

144:1.6 (1617.9) While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

144:1.7 (1618.1) During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming

Juudeassa tai Galileassa merkitsisi tulevan valtakunnan lopullisen julistamisen alkua, mutta heillä ei juurikaan ollut mitään vakiintunutta käsitystä siitä, millainen tämä valtakunta olisi, sitten kun se tulisi. Johannes ja Andreas ajattelivat, että valtakunta oli jo tullut; Pietari ja Jaakob uskoivat, että se oli vasta tulossa; Natanael ja Tuomas tunnustivat rehellisesti, että he olivat ymmällään; Matteus, Filippus ja Simon Selootti olivat epävarmoja ja hämmentyneitä; kaksoset olivat autuaan tietämättömiä koko kiistasta, ja Juudas oli vaiti ottamatta kantaa puoleen taikka toiseen.

Jeesus vietti suuren osan käsillä olevasta ajasta omissa oloissaan vuorella leirin lähistöllä. Silloin tällöin hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin tai Johanneksen, mutta useimmiten hänen seurassaan ei ollut ketään hänen mennessään rukoilemaan tai pitämään yhteyttä Isäänsä. Jeesuksen kasteen ja hänen Perean kukkuloilla viettämiensä neljänkymmenen päivän jälkeen on tuskin oikein puhua näistä hetkistä, jolloin hän oli yhteydessä Isäänsä, kutsumalla niitä rukoilemiseksi, tosiasioiden mukaista ei myöskään ole sanoa Jeesuksesta, että hän olisi palvonut, mutta on täysin oikein puhua näistä hetkistä sanomalla niitä henkilökohtaiseksi yhteydenpidoksi, jota Jeesus piti Isäänsä.

Koko syyskuun ajan keskustelujen keskeisenä teemana oli rukoileminen ja palvominen. Kun he olivat muutaman päivän ajan keskustelleet palvonnasta, Jeesus piti lopuksi ikimuistettavan luentonsa rukoilemisesta vastaten näin Tuomaksen pyyntöön: "Mestari opeta meitä rukoilemaan."

Johannes oli opettanut opetuslapsilleen erään rukouksen — rukouksen pelastuksen puolesta tulevassa valtakunnassa. Vaikkei Jeesus koskaan kieltänyt seuraajiaan käyttämästä Johanneksen rukouskaavaa, apostolit tajusivat silti hyvin varhaisessa vaiheessa, ettei heidän Mestarinsa täysin hyväksynyt sellaista tapaa, että luettiin kaavamaisia ja muodollisia rukouksia. Uskovat kuitenkin vaativat jatkuvasti, että heitä opetettaisiin rukoilemaan. Kaksitoista apostolia kaipasivat tietoa siitä, minkä rukouskaavan Jeesus hyväksyisi. Ja etupäässä juuri siksi, että tavalliset ihmiset tarvitsivat jonkin yksinkertaisen rukouksen, Jeesus suostui Tuomaksen pyyntöön vastatessaan tällä kertaa opettamaan heille ehdotuksenkaltaisen rukouskaavan. Jeesus piti tämän oppitunnin yhtenä iltapäivänä heidän Gilboavuorella viettämänsä ajan kolmannella viikolla.

kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

^{144:1.8 (1618.2)} Much of this time Jesus was alone on the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perean hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshiping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

^{144:1.9 (1618.3)} The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master, teach us how to pray."

^{144:1.10 (1618.4)} John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. LUENTO RUKOUKSESTA

"Johannes   tosiaankin   opetti   teille

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

^{144:2.1 (1618.5)} "John indeed taught you a simple

yksinkertaisen rukouskaavan: 'Oi Isä, puhdista meidät synnistä, näytä meille kunniasi, tuo julki rakkautesi ja anna henkesi pyhittää sydämemme iankaikkisesti, aamen!' Hän opetti tämän rukouksen, jotta teillä olisi jotakin, mitä opettaa kansanjoukoille. Hänen tarkoituksensa ei ollut, että teidän pitäisi käyttää tällaista kaavamaisista ja muodollista pyyntöä tuodessanne julki, mitä sielunne rukouksessa esittää.

"Rukous on täysin henkilökohtainen ja spontaani ilmaus siitä, miten sielu asennoituu henkeä kohtaan; rukouksen tulisi olla yhteydenpitoa, jossa poikaus tulee esille ja yhteenkuuluvuus tulee ilmi. Kun rukous on hengen sanelema, se johtaa yhteistoiminnalliseen hengelliseen edistymiseen. Ihanteellinen rukous on eräs hengellisen yhteydenpidon muoto, joka johtaa älyperäiseen palvontaan. Oikeassa rukouksessa kuvastuu vilpittön halu kurottautua taivasta kohti ihanteittenne saavuttamiseksi.

"Rukous on sielun henkäys, ja sen tulisi johtaa teidät olemaan peräänantamattomia yrityksessänne päästä selville siitä, mikä on Isän tahto. Jos jollakulla teistä on naapuri, ja menet hänen luokseen keskellä yötä ja sanot: 'Ystävä, lainaa minulle kolme leipää, sillä muuan ystäväni on matkallaan tullut luokseni, eikä minulla ole mitään, millä häntä kestitisin'; ja jos naapurisi vastaa: 'Älä kiusaa minua, sillä ovi on jo teljetty, ja lapset ja minä olemme vuoteessa; siksi en voi nousta sinulle leipää antamaan', niin sinä olet itsepintainen ja selität, että ystäväsi on nälissään, eikä sinulla ole tarjota hänelle ruokaa. Minäpä sanon sinulle, että vaikkei naapurisi nousekaan vuoteestaan antamaan sinulle leipää sen vuoksi, että hän on ystäväsi, hän kuitenkin nousee siksi, että olet hellittämätön, ja hän antaa sinulle niin monta leipää kuin tarvitset. Jos siis itsepintaisuus tuottaa ystävänpalveluksia, kun on kysymys vain kuolevaisesta ihmisestä, kuinka paljon enemmän saattekaan hengessänne osoittamallaan itsepintaisuudella itsellenne elämän leipää taivaassa olevan Isän anteliaista käsistä. Sanon teille sanomasta päästyäni: Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokaiselle anovalle annetaan, etsijä löytää, ja kolkuttavalle avataan pelastuksen ovi.

"Kuka teistä on isä, joka jos hänen poikansa esittää ymmärtämättömyydestä johtuvan pyynnön, epäroisi mieluumminkin antaa sen mukaan, mikä on vanhemman mielestä viisasta, kuin noudattaa sitä, mikä oli pojan erheellinen pyyntö? Jos lapsi tarvitsee leivän, annatko hänelle kiven vain siksi, että hän epäviisaasti pyytää sellaista? Jos poikasi tarvitsee kalan, annatko hänelle vesikäärmeen vain siksi, että sellainen sattuu vedestä kalojen mukana nousemaan ja lapsi typeryksissään pyytää käärmettä? Jos siis te, jotka olette kuolevaisia ja finiittisiä, osaatte vastata

form of prayer: 'O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!' He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

144:2.2 (1618.6) "Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

144:2.3 (1619.1) "Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:2.4 (1619.2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly

rukoukseen ja antaa hyviä ja sopivia antimia lapsillenne, kuinka paljon enemmän onkaan teidän taivaallinen Isänne antava henkeä ja monia muita siunauksia niille, jotka häneltä pyytävät? Ihmisten tulisi aina rukoilla eikä lannistua.

"Sallinette, että kerron teille tarinan eräästä tuomarista, joka eli pahantapaisessa kaupungissa. Tämä tuomari ei pelännyt Jumalaa eikä kunnioittanut ihmistä. Sattui niin, että tuossa kaupungissa oli muuan hädänalainen leski, joka kerran toisensa jälkeen tuli tämän epäoikeudenmukaisen tuomarin luo ja sanoi: 'Suojele minua vihamieheltäni.' Vähään aikaan tuomari ei kallistanut korvaansa naisen pyynnölle, mutta ennen pitkää hän sanoi itselleen: 'Vaikken pelkääkään Jumalaa enkä pidä ihmistä arvossa, niin koskei tämä leski lakkaa vaivaamasta minua, asetun kuitenkin puolustamaan häntä, jottei hän jatkuvilla käynneillään kuluttaisi minua loppuun.' Kerron teille näitä tarinoita rohkaistakseni teitä jatkamaan itsepintaisesti rukouksianne, en suinkaan antaakseni teidän ymmärtää, että pyyntönne muuttavat oikeudenmukaisen ja vanhurskaan Isän, joka on korkeuksissa. Teidän ei kuitenkaan siksi pidä olla itsepintaisia, että voittaisitte Jumalan suosion, vaan jotta mainen asenteenne muuttuisi ja sielunne kyky hengen vastaanottamiseen laajenisi.

"Mutta, kun rukoilette, harjoitatte kovin vähän uskoa. Aito usko siirtää vaikka vuorensikin kokoiset aineelliset vaikeudet, jotka mahdollisesti ovat estämässä sielun laajenemista ja hengellistä edistymistä."

3. USKOVAN RUKOUS

Mutta apostolit eivät olleet vieläakaan tyytyväisiä; he halusivat Jeesuksen antavan heille mallirukouksen, jonka he voisivat opettaa uusille opetuslapsille. Tämän rukoilemisesta esitetyn luennon kuunneltuaan Jaakob Sebedeus sanoi: "Olkoon niin, Mestari, mutta emme kaipaa rukouskaavaa niinkään itseämme kuin uudempia uskovia varten, jotka vähän väliä pyytävät meiltä: 'Opettakaa meille, miten on otollista rukoilla Isää, joka on taivaassa.'"

Jaakobin sanottua sanottavansa Jeesus lausui: "Jos siis edelleenkin kaipaatte sellaista rukousta, haluaisin esittää teille veljilleni ja sisarilleni Nasaretissa opettamani rukouksen":

Isä meidän, joka olet taivaassa,

Pyhitetty olkoon sinun nimesi.

Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi

Maan päällä, niin kuin taivaassa

Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: "Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, 'Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.'"

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: "If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth":

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.

144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.

Anna meille tänä päivänä meidän leipämme huomista varten;

Virvoita sieluumme elämän vedellä.

Ja anna meille anteeksi meidän kaikki velkamme

Niin kuin mekin olemme velallisillemme anteeksi antaneet.

Pelasta meidät kiusauksesta, päästä meidät pahasta,

Ja tee meistä yhä enemmän yhtä täydellisiä kuin olet itse.

Ei ole ihmeellistä, että apostolit halusivat Jeesuksen opettavan heille mallirukouksen uskovia varten. Johannes Kastaja oli opettanut seuraajilleen useita rukouksia. Kaikki suuret opettajat olivat laatineet rukouksia oppilailleen. Juutalaisten uskonnonopettajilla oli kaksikymmentäviisi tai kolmekymmentä vakiorukousta, joita he lausuiivat synagogissa ja jopa kadunkulmissa. Jeesus tunsu erityistä vastenmielisyyttä julkista rukoilemista kohtaan. Tähän ajankohtaan mennessä kaksitoista apostolia olivat vain muutaman kerran kuulleet hänen rukoilevan. He huomasivat hänen viettävän kokonaisia öitä rukoilun tai palvonnan merkeissä, ja he olivat kovin utelaita tietämään, mitä muotoja tai kaavoja käyttäen hän pyyntönsä esitti. He tunsivat, että heidän oli pakko saada tietää, mitä he vastaavat kansanjoukoille näiden pyytäessä, että heitä opetettaisiin rukoilemaan, kuten Johannes oli omia opetuslapsiaan opettanut.

Jeesus opetti kahtatoista apostolia rukoilemaan aina muualla kuin julkisuudessa, menemään rukoilemaan ryhtyessään itsekseen luonnon tarjoamaan rauhalliseen ympäristöön tai menemään huoneeseensa ja sulkemaan ovet.

Jeesuksen kuoleman ja Isän luo nousemisen jälkeen monet uskovat ottivat tavakseen päättää tämä niin kutsuttu Isä meidän -rukous lisäykseen ”Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen.” Vieläkin myöhemmin rukouksesta sitä jäljennettäessä hävisi kaksi riviä ja siihen lisättiin ylimääräinen lause, joka kuuluu: ”Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia, iankaikkisesti.”

Jeesus antoi rukouksen apostoleille sanamuodoltaan monikollisena, niin kuin he olivat sitä lausuneet Nasaretin-kodissa. Hän ei milloinkaan opettanut kaavamaista rukousta yksityiseen käyttöön, vaan hän opetti vain ryhmä-, perhe- tai sosiaalisia rukouksia. Eikä hän koskaan tarjoutunut itse tätä tekemään.

Jeesus opetti, että tuloksellisen rukouksen täytyy olla:

144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts

144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,

144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

144:3.14 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

144:3.15 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of — “In the name of the Lord Jesus Christ.” Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an extra clause, reading: “For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore.”

144:3.16 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

144:3.17 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must be:

1. Epäitsekäs — ettei sitä esitetä vain rukoilijan itsensä puolesta.

2. Uskova — uskon mukainen.

3. Vilpiton — että se esitetään rehellisin sydämin.

4. Älyllinen — että se esitetään ymmärryksellä.

5. Luottavainen — että se esitetään Isän kaikkiviisaaseen tahtoon alistuen.

Vietäessään kokonaisia öitä vuorella rukoillen Jeesus rukoili pääasiassa opetuslastensa ja eritoten kahdentoista apostolin puolesta. Mestari rukoili varsin vähän itsensä puolesta, vaikka hän harjoittikin paljon palvontaa, joka oli luonteeltaan ymmärtäväistä yhteydenpitoa hänen Paratiisin-Isäänsä.

4. LISÄÄ RUKOILEMISESTA

Rukoilemista käsitelleen luennon jälkeen apostolit esittivät päivystä toiseen Mestarille yhä kysymyksiä tästä kaikin puolin tärkeästä ja hartaasta tavasta. Siitä, mitä Jeesus apostoleille rukoilemisesta ja palvonnasta noiden päivien aikana opetti, on laadittavissa yhteenveto, ja se voidaan esittää nykyisen kielenkäytön mukaan seuraavasti:

Minkä tahansa pyynnön harras ja kaipaava toistaminen, kun tällainen rukous on Jumalan lapsen vilpiton tahdonilmaus ja kun se lausutaan uskossa — olipa se miten ajattelematon tahansa tai olipa siihen kuinka mahdotonta tahansa esittää suoraa vastausta —, laajentaa väijäämättä sielun hengellistä vastaanottokykyä.

Muistakaa rukoillessanne aina, että poikaus on lahja. Yhdelläkään lapsella ei ole mitään tekemistä pojan tai tyttären aseman ansaitsemisen kanssa. Maan lapsi tulee olemassaolon piiriin vanhempiensa tahdosta. Samoin Jumalan lapsi tulee laupeuden ja uuden hengen elämän piiriin taivaassa olevan Isän tahdosta. Siksi taivaan valtakunta — Jumalan pojan asema — on otettava vastaan pienen lapsen tavoin. Te ansaitsette vanhurskautta — yhä pitemmälle menevää luonteen kehittymistä —, mutta poikauden te saatte armosta ja uskon kautta.

Rukoileminen johdatti Jeesuksen siihen, että hänen sielunsa ylläpiti superyhteyttä universumien universumin Korkeimpiin Hallitsijoihin. Rukoileminen johdattaa maan kuolevaiset aitoa palvontaa olevaan yhteydenpitoon. Sielun hengellinen vastaanottokyky määrää niiden taivaallisten siunausten runsauden, jotka ovat henkilökohtaisesti omaksuttavissa ja tietoisesti

144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.

144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.

144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.

144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the Father's all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a *gift*. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

tajuttavissa rukoukseen annetuksi vastaukseksi.

Rukoileminen ja siihen liittyvä palvonta on menetelmä, jolla irtaudutaan elämän päivärutiinista, aineellisen olemassaolon yksitoikkoisesta myllynpyörytyksestä. Se on tie, jota myöten lähestytään hengellistynyttä itsensä todellistamista ja yksilöllisyyttä, joka on saavutettu älyllisin ja uskonnollisin ponnistuksin.

Rukoileminen on vastamyrkkyä vahingolliselle itsetutkiskelulle. Ainakin Mestarin opettamalla tavalla suoritettu rukoileminen on sielulle tuollaista siunauksellista hoitoa. Jeesus käytti johdonmukaisesti kaltaistensa puolesta suoritettua rukoilemisen siunauksellista vaikutusta. Mestari rukoili tavallisesti monikossa, ei yksikössä. Kaiken kaikkiaan Jeesus rukoili itsensä puolesta vain maisen elämänsä suurissa kriisikohdissa.

Rukous on hengenelämän henkäys ihmiskunnan aineellisen sivilisaation keskellä. Palvonta on nautinnonhaluisille kuolevaissukupolville pelastus.

Aivan kuten rukoilemista voi verrata sielun hengellisten paristojen uudelleenlataamiseen, palvontaa voi verrata toimenpiteeseen, jolla sielu viritetään tavoittamaan Universaalisen Isän Infiniittisen hengen maailmankaikkeuteen suuntaamat kaukotiedotuslähettykset.

Rukous on se vilpityn ja kaipaava katse, jonka lapsi luo henki-Isäänsä; se on psykologinen prosessi, jossa ihmistahdon tilalle vaihdetaan Jumalan tahto. Rukoileminen on osa sitä jumalallista menetelmää, jolla siitä, mikä on, tehdään sitä, mitä sen pitäisi olla.

Yksi syy siihen, miksi Pietari, Jaakob ja Johannes, jotka kuitenkin varsin usein olivat Jeesuksen seurassa tämän pitkissä yövalvoisissa, eivät koskaan kuulleet Jeesuksen rukoilevan, oli se, että heidän Mestarinsa perin harvoin esitti rukouksiaan suusanallisesti. Käytännöllisesti katsoen kaikki Jeesuksen rukoileminen tapahtui hengessä ja sydämessä — ääneti.

Kaikista apostoleista Pietari ja Jaakob ymmärsivät parhaiten Mestarin opetuksen rukoilemisesta ja palvonnasta.

5. MUITA RUKOUSKAAVOJA

Aikana, joka vielä oli jäljellä hänen maan päällä viettämisestään ajasta, Jeesus toi silloin tällöin apostolien tietoon useita muitakin rukouskaavoja, mutta hän teki niin vain valaistakseen sillä keinoin joitakin muita asioita, ja hän korosti sitä, ettei näitä ”vertauskuvarukouksia” tulisi opettaa kansanjoukoille. Monet niistä olivat peräisin muilta asutuilta planeetoilta, mutta tätä

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. OTHER FORMS OF PRAYER

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these “parable prayers” should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve.

tosiasiaa Jeesus ei kahdelletoista apostolille paljastanut. Näihin rukouksiin kuuluivat muiden muassa seuraavat:

Isä meidän, johon kaikki maailmankaikkeuden maailmat sisältyvät,

Olkoon sinun nimesi kaiken yläpuolella ja sinun luonteesi kunniakkain kaikista.

Sinun läsnäolosi sulkee meidät sisäänsä, ja sinun kunniasi tulee esille meissä

Yhtä epätäydellisesti kuin se tulee esille täydellisesti korkeuksissa.

Anna meille tänä päivänä valkeuden elävöittäviä voimia,

Äläkä anna meidän eksyä kuvittelumme pahoille syrjäpoluille,

Sillä sinun on sisimmässämme asuva kirkkaus, iankaikkinen voima,

Ja meille Poikasi osoittaman äärettömän rakkauden ikuinen lahja.

Näin on, ja se on iäisesti totta.

Luova Vanhempamme, joka olet maailmankaikkeuden keskuksessa,

Lahjoita meille olemuksesi ja anna meille luonteesi.

Armosi kautta tee meistä poikiasi ja tyttäriäsi.

Ja nosta nimesi kunniaan sillä, mitä me ikiajat saavutamme.

Anna suuntaava ja valvova henkesi elämään ja asumaan sisimmässämme,

Jotta osaamme täyttää tahtosi tällä sfäärillä, niin kuin enkelit täyttävät tahtosi valkeudessa

Tue meitä tänä päivänä edetessämme totuuden polkua.

Vapahda meidät vitkaisuudesta, pahasta ja kaikesta synnillisestä rikkomuksesta.

Ole meitä kohtaan kärsivällinen, kuten me osoitamme laupeutta kaltaisillemme.

Vuodata armeliaisuutesi henki meidän luodun sydämeemme.

Johdata meitä kädestä pitäen, askel askeleelta, elämän epävarman sokkelon läpi.

Ja sitten kun loppumme koittaa, ota omaan syliisi meidän uskollinen henkemme.

Toteutukoon sinun tahtosi, ei meidän mielihalumme.

Täydellinen ja vanhurskas taivaallinen

Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly

Isämme,

Opasta ja ohjaa matkamme kulkua tänäkin päivänä.

Pyhitä askelemme ja sovita yhteen ajatuksemme.

Johdata meitä aina iäisen edistymisen teillä.

Täytä meidät viisaudella voiman täyteyteen saakka

Ja elävöitä meidät loputtomalla energiallasi.

Innoita meitä jumalallisella tietoisuudella siitä, että

Serafiarmeijat ovat läsnä ja opastavat meitä.

Opasta meitä alati ylöspäin valkeuden tietä kulkiessamme;

Tee meille täyttä oikeutta suuren tuomion päivänä.

Tee meistä itsesi kaltaisia ikuisessa kunniaassa

Ja ota meidät vastaan päättymättömään palvelukseesi korkeuksissa.

Isä meidän, jota mysteeri verhoaa,

Paljasta meille pyhä luonteesi.

Anna lastesi maan päällä tänä päivänä

Nähdä tie, valo ja totuus.

Osoita meille ikuisen edistymisen tie

Ja anna meille tahto sitä kulkeaksemme.

Pystytä sisimpäämme jumalallinen kuninkuuteesi

Ja niin tekemällä auta meitä pääsemään minuutemme herraksi.

Älä salli meidän eksyä pimeyden ja kuoleman poluille;

Johdata meidät iäksi elämän vetten äärelle.

Kuule nämä meidän rukouksemme itsesi tähden;

Ota ilosi siitä, että teet meistä yhä enemmän itsesi kaltaisia.

Lopuksi, jumalallisen Poikasi tähden,

Ota meidät iankaikkisille käsivarsille.

Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate our thoughts.

144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.

144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power

144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.

144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of

144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.

144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;

144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.

144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory

144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.

144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,

144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.

144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day

144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.

144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress

144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.

144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship

144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.

144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;

144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.

144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;

144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.

144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,

144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.

Totisesti, tapahtukoon ei meidän tahtomme, vaan sinun.

Kunnioitettu Isä ja Äiti, yhdeksi vanhemmaksi yhdistyneet,

Sinun jumalalliselle olemuksellesi tahtoisimme olla uskollisia.

Eläköön oma minuutesi jälleen meissä ja meidän kauttamme

Sillä, että olet lahjoittanut ja luovuttanut meille jumalallisen henkesi,

Jotta me sillä keinoin epätäydellisesti jäljentäisimme sinut tällä sfäärillä,

Niin kuin sinä tulet täydellisenä ja majesteettisena julki korkeuksissa.

Anna meille joka päivä veljellisyyden suloista hoivaasi

Ja johdata meitä joka hetki rakastavan palvelemisen polulla.

Ole aina ja uskollisesti kärsivällinen meitä kohtaan,

Niin kuin mekin osoitamme kärsivällisyyttäsi omille lapsillemme.

Anna meille se jumalallinen viisaus, joka tekee kaiken hyvin,

Ja se loputon rakkaus, joka on armelias jokaista luotua kohtaan.

Anna meille pitkämielisyytesi ja laupeutesi,

Niin että hyväsydämisyytemme sulkisi piiriinsä tämän maailman heikot.

Ja kun elämäнкаaremmme päättyy, tee siitä kunnianosoitus nimellesi,

Ilo hyvälle hengellesi ja tyydytys sielumme auttajille.

Ei niin kuin me toivoisimme, rakastava Isämme, vaan niin kuin sinä haluat kuolevaisten lastesi ikuiseksi parhaaksi,

Totisesti, niin tapahtukoon.

Aina uskollinen Lähteemme ja kaikkivoipa Keskuksemme,

Kunnioitettu ja pyhä olkoon aina armollisen Poikasi nimi.

Runsaat antimesi ja siunauksesi ovat tulleet osaksemme,

Ja niin ne ovat antaneet meille kyvyn toteuttaa tahtosi ja täyttää käskysi.

Anna meille joka hetki elämänpuun tarjoamaa

144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.

144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,

144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.

144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us

144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,

144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere

144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.

144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood

144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.

144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us

144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.

144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well

144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.

144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness

144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.

144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,

144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.

144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,

144:5.68 (1623.21) Even so may it be.

144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,

144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.

144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,

144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.

144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the

ravintoa;

Virvoita meidät joka päivä elämänjoen elävällä vedellä.

Johdata meidät askel askeleelta pois pimeydestä jumalalliseen valkeuteen.

Uudista mieleemme sisimmässämme asuvan hengen aikaansaamin muodonmuutoksin,

Ja sitten kun kuolevaisen kuolema meitä lopulta kohtaa,

Ota meidät luoksesi ja lähetä meidät eteenpäin ikuisuuteen.

Kruunaa meidät hedelmällisen palvelun otsakruunuin,

Ja me ylistämme Isää, Poikaa ja Pyhää Vaikutusta.

Totisesti, loputtoman maailmankaikkeuden kaikkiin ääriin.

Isämme, joka asut maailmankaikkeuden salaisissa paikoissa,

Kunnioitettu olkoon nimesi, kunnioitettu olkoon armosi ja kunnioitettu olkoon tuomiosi.

Suo vanhurskauden auringon loistaa päällemme keskipäivän aikaan,

Pyytäessämme sinua ohjaamaan harhailevia askeleitamme hämärissä.

Ohjaa meitä kädestä pitäen teille, jotka olet itse valinnut,

Äläkä hylkää meitä, kun kulkumme on vaikeaa ja kun käsillä ovat synkät hetket.

Älä unohda meitä, niin kuin me niin usein laiminlyömme ja unohdamme sinut.

Vaan ole armelias ja rakasta meitä, niin kuin me haluamme rakastaa sinua.

Katso puoleemme ystävydessä ja anna meille anteeksi armossasi,

Niin kuin mekin oikeudenmukaisuutta osoittaen annamme anteeksi niille,

Jotka meitä kiusaavat ja meitä vastaan rikkovat.

Suokoot majesteettisen Pojan rakkaus, kiintymys ja lahjoittautuminen

Meille iankaikkisen elämän, josta armosi ja rakkautesi ei koskaan lopu.

Vuodattakoon universumien Jumala meille henkensä täysimääräisyyden;

Anna meille armo suostua tämän hengen johdattukseen.

sustenance of the tree of life;

144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.

144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.

144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, revered your mercy, and respected your judgment.

144:5.84 (1623.37) Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

144:5.85 (1623.38) While we beseech you to guide our wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of your own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often neglect and forget you.

144:5.89 (1623.42) But be you merciful and love us as we desire to love you.

144:5.90 (1623.43) Look down upon us in kindness and forgive us in mercy

144:5.91 (1623.44) As we in justice forgive those who distress and injure us.

144:5.92 (1624.1) May the love, devotion, and bestowal of the majestic Son

144:5.93 (1624.2) Make available life everlasting with your endless mercy and love.

144:5.94 (1624.3) May the God of universes bestow upon us the full measure of his spirit;

144:5.95 (1624.4) Give us grace to yield to the leading of this spirit.

144:5.96 (1624.5) By the loving ministry of devoted seraphic hosts

Antaumuksellisten serafijoukkojen rakastavan hoivan avulla

Opastakoon ja johdattakoon Poika meidät tämän aikakauden loppuun.

Tee meistä iäti ja yhä enemmän itsesi kaltaisia. Ja loppumme tullessa ota meidät ikuiseen Paratiisiin syleilyyn.

Totisesti, lahjoittautuneen Pojan nimissä

Ja Korkeimman Isän kunniaksi ja ylistykseksi.

Vaikkei apostoleilla ollutkaan lupaa esittää näitä Jeesuksen opettamia rukouksia julkisissa opetuksissaan, he itse kuitenkin saivat omakohtaiseen uskonnolliseen kokemukseensa näistä paljastuksista paljon aineksia. Jeesus käytti näitä ja muita rukousmalleja havainnollistuksina vain kahdelletoista apostolille tarkoitetun opetuksen yhteydessä. Ja näiden seitsemän näyterukouksen jäljentämiseen käsillä olevaan esitykseen on saatu erityislupa.

6. NEUVOTTELU JOHANNEKSEN

APOSTOLIEN KANSSA

Lokakuun ensimmäisen päivän tietämissä Filippus ja muutamat hänen apostolitovereistaan olivat lähiseudun kylässä ostamassa ruokaa, kun he tapasivat joitakuita Johannes Kastajan apostoleja. Tämä kauppatorilla sattumoisin tapahtunut kohtaaminen johti Gilboan leirissä pidettyyn kolmiviikkoiseen neuvotteluun Jeesuksen apostolien ja Johanneksen apostolien välillä, sillä Johannes oli Jeesuksen antaman esikuvan mukaisesti hiljattain nimittänyt kaksitoista opetuslastensa johtajaa apostoleiksi. Johannes oli tehnyt sen uskollisten kannattajiensa päällikön, Abnerin, kehotuksesta. Tämän yhteisneuvottelun ensimmäisen viikon ajan Jeesus oli läsnä Gilboan leirissä, mutta ei enää kahtena viimeisenä viikkona.

Tämän kuukauden toisen viikon alkuun mennessä Abner oli kerännyt kaikki toverinsa Gilboan leiriin ja oli valmis ryhtymään neuvonpitoon Jeesuksen apostolien kanssa. Kolmen viikon ajan nämä kaksikymmentäneljä miestä istuivat neuvottelemassa kolme kertaa päivässä jokaisen viikon kuutena päivänä. Ensimmäisen viikon aikana Jeesus seurusteli heidän kanssaan heidän aamupäivä-, iltapäivä- ja iltaistuntojensa välillä. He halusivat Mestarin olevan mukana heidän kokouksessaan ja toimivan puheenjohtajana heidän yhteispohdintoissaan, mutta vankkumattomasti hän kieltäytyi ottamasta osaa heidän keskusteluihinsa, vaikka hän kolmeen otteeseen suostuikin puhumaan heille. Nämä

144:5.97 (1624.6) May the Son guide and lead us to the end of the age.

144:5.98 (1624.7) Make us ever and increasingly like yourself

144:5.99 (1624.8) And at our end receive us into the eternal Paradise embrace.

144:5.100 (1624.9) Even so, in the name of the bestowal Son

144:5.101 (1624.10) And for the honor and glory of the Supreme Father.

144:5.102 (1624.11) Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

144:6.1 (1624.12) Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

144:6.2 (1624.13) By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

Jeesuksen kahdellekymmenelleneljälle apostolille pitämät puheet käsittelivät myötätuntoa, yhteistoimintaa ja suvaitsevuuutta.

Andreas ja Abner toimivat vuoronperään näiden kahden apostoliryhmän yhteiskokousten puheenjohtajana. Näillä miehillä oli käsiteltäväänsä paljon ongelmia ja ratkaistavanaan lukuisia pulmia. Kerran toisensa jälkeen he tulivat huolineen Jeesuksen puheille vain kuullakseen hänen sanovan: "Minua kiinnostavat vain henkilökohtaiset ja puhtaasti uskonnolliset ongelmanne. Edustan Isää yksilölle, en ryhmälle. Jos teillä on henkilökohtaisia vaikeuksia suhteissanne Jumalaan, tulkaa luokseni, ja kuuntelen teitä ja annan teille neuvoja pulmanne ratkaisemisessa. Mutta kun ryhdytte sovittamaan yhteen toisistaan poikkeavia ihmisten tekemiä tulkintoja uskonnollisista kysymyksistä ja sosiaalistamaan uskontoa, kaikki sellaiset ongelmat teidän on määrä ratkaista itse tekemillänne päätöksillä. Olen siitä huolimatta poikkeuksetta myötätuntoinen ja aina kiinnostunut, ja kun teette johtopäätöksenne näistä asioista, jotka eivät ole hengellisesti tärkeitä, silloin minä, mikäli olette kaikki yksimielisiä, lupaan etukäteen antaa sille täyden hyväksymiseni ja innostuneen tukeni. Ja jotta teillä olisi rikkumaton harkintarauha, poistun nyt luotanne kahden viikon ajaksi. Älkää olko minusta huolissanne, sillä palaan luoksenne. Olen toimittamassa Isäni asioita, sillä tämän maailman lisäksi meillä on muitakin maailmoja."

Näin sanottuaan Jeesus asteli alas vuorenrinnettä, eivätkä he nähneet häntä kahteen kokonaiseen viikkoon. Eivätkä he koskaan tulleet tietämään, minne hän meni tai mitä hän näiden päivien aikana teki. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin nämä kaksikymmentäneljä apostolia kykenivät aloittamaan ongelmiansa vakavan käsittelyn, niin hämmentyneitä he olivat Mestarin poissaolosta. Viikon sisällä he kuitenkin olivat taas keskellä kiivainta väittelyä, eivätkä he voineet mennä pyytämään Jeesukselta apua.

Ensimmäinen kysymys, josta ryhmä oli yhtä mieltä, oli se, että he ottivat omakseen Jeesuksen vastikään heille opettaman rukouksen. Yksimielisen äänestyksen jälkeen tämä rukous päätettiin hyväksyä rukoukseksi, jonka kumpikin apostoliryhmä opettaisi uskoville.

Seuraavaksi he tekivät päätöksen siitä, että niin kauan kuin Johannes oli elossa, olipa hän vankilassa tai ei, kumpikin kahdentoista apostolin ryhmä jatkaisi omaa toimintaansa ja että joka kolmas kuukausi pidettäisiin viikon pituinen yhteiskokous, jonka pitopaikasta päätettäisiin joka kerta erikseen.

Mutta vakavin kaikista heidän ongelmistaan oli kysymys kasteesta. Heidän vaikeuksiaan pahensi vielä lisäksi se, ettei Jeesus ollut suostunut

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: "I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one."

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because

lausumaan mitään tästä asiasta. Lopulta he sopivat seuraavasta: Niin kauan kuin Johannes oli elossa tai siihen saakka kunnes he mahdollisesti yhdessä muuttaisivat tätä päätöstä, vain Johanneksen apostolit kastaisivat uskovia ja vain Jeesuksen apostolit antaisivat lopullisia neuvoja uusille uskojille. Niin sitten tästä ajankohdasta alkaen aina Johanneksen kuoleman jälkeiseen aikaan saakka Jeesuksen ja hänen apostoliensa seurassa oli kaksi Johanneksen apostolia kastamassa uskovia, sillä yhteisneuvosto oli yksimielisesti päättänyt, että kasteesta tulisi ensi askel, jolla asianomainen ulkonaisesti kytkeytyi valtakunnan asioihin.

Seuraavaksi sovittiin siitä, että mikäli Johannes kuolee, Johanneksen apostolit ilmoittautuisivat Jeesukselle, ja heistä tulisi hänen johtonsa alaisia, ja että he eivät enää kastaisi, elleivät Jeesus tai hänen apostolinsa antaisi siihen valtuutusta.

Ja sitten päätettiin, että mikäli Johannes kuolee, Jeesuksen apostolit ryhtyisivät kastamaan vedellä tunnusmerkkinä jumalallisen Hengen kasteesta. Se, pitäisikö katumus liittää kastesaarnaan vaiko ei, jätettiin valinnanvaraiseksi; asiasta ei tehty ryhmää sitovaa päätöstä. Johanneksen apostolit saarnasivat: "Katukaa ja ottakaa kaste." Jeesuksen apostolit julistivat: "Uskokaa ja ottakaa kaste."

Ja tällainen on kertomus Jeesuksen seuraajien ensimmäisestä yrityksestä koordinoida toisistaan poikkeavia ponnisteluja, sovittaa mielipide-eroja, organisoida ryhmähankkeita, laatia säännöksiä ulkonaisista menoista ja sosiaalistaa henkilökohtaisia uskonnollisia käytäntöjä.

Pohdittiin monia muita vähäisempiä asioita, ja niiden ratkaisusta tehtiin yksimieliset päätökset. Nämä kaksikymmentäneljä miestä saivat tosiaan merkittävän kokemuksen näiden kahden viikon aikana, jolloin heidän oli pakko Jeesuksen poissa ollessa katsoa ongelmia silmästä silmään ja sovittaa vaikeuksia. He oppivat olemaan eri mieltä, väittelemään, kiistelemään, rukoilemaan ja tekemään myönnytyksiä, ja tekemään kaiken tämän suhtautumalla edelleenkin myötätuntoisesti toisen henkilön näkemyksiin ja ylläpitämällä ainakin jonkinmääräistä suvaitsevaisuutta tämän toisen henkilön rehellisiä mielipiteitä kohtaan.

Sinä iltapäivänä, jolloin he olivat käyneet loppukeskusteluaan raha-asioista, Jeesus palasi, kuuli heidän pohdintoistaan, kuuli heidän päätöksensä ja sanoi: "Nämä siis ovat johtopäätöksenne, ja autan teitä jokaista toteuttamaan sen, mikä on yhteisten päätöstenne henki."

Kaksi ja puoli kuukautta tämän jälkeen Johannes teloitettiin, ja koko tämän ajanjakson Johanneksen apostolit pysyivät Jeesuksen ja

Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

144:6.9 (1625.6) And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not *repentance* should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

144:6.10 (1625.7) And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

144:6.11 (1625.8) Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

144:6.12 (1625.9) On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: "These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions."

144:6.13 (1626.1) Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the

kahdentoista apostolin seurassa. He työskentelivät kaikki yhdessä ja kastivat uskovia tämän Dekapoliin kaupungeissa suoritetun työrupeaman aikana. Gilboan leiri purettiin marraskuun 2. päivänä vuonna 27 jKr.

7. DEKAPOLIIN KAUPUNGEISSA

Koko marras- ja joulukuun ajan Jeesus ja kaksikymmentäneljä apostolia tekivät huomaamatonta työtä Dekapoliin kreikkalaiskaupungeissa, etupäässä Skytopoliissa, Gerasassa, Abilassa ja Gadarassa. Tämä oli todellisuudessa sen valmisteluvaiheen loppu, jonka aikana otettiin vastuu Johanneksen työstä ja hänen organisaatiostaan. Uuteen ilmoitukseen perustuva sosiaalistettu uskonto maksaa aina sen hinnan, että se joutuu tekemään kompromisseja sen itseään edeltävän uskonnon vakiintuneiden muotojen ja tapojen suuntaan, jonka se yrittää pelastaa. Kaste oli hinta, jonka Jeesuksen seuraajat maksoivat siitä, että he pitivät Johannes Kastajan seuraajat mukanaan sosiaalistunutta uskontoa edustavana ryhmänä. Jeesuksen seuraajiin liittyessään Johanneksen seuraajat luopuivat jokseenkin kaikesta muusta paitsi vedellä suoritettavasta kasteesta.

Jeesus teki tämän Dekapoliin kaupunkeihin suuntautuneen lähetysmatkan aikana varsin vähän julkista opetustyötä. Hän käytti melkoisesti aikaa kahdenkymmenen neljän apostolin opettamiseen, ja hän piti monta erityisistuntoa kahdelletoista Johanneksen apostolille. Nämä alkoivat aikaa myöten ymmärtää paremmin sitä, miksei Jeesus käynyt vankilassa tapaamassa Johannesta ja miksei hän ryhtynyt mihinkään toimiin saadakseen Johanneksen vapaaksi. Mutta sitä he eivät koskaan kyenneet ymmärtämään, miksei Jeesus tehnyt ihmetekoja, miksi hän kieltäytyi tuomasta esille ulkonaisia merkkejä jumalallisesta vallastaan. Ennen Gilboan leiriin tuloaan he olivat uskoneet Jeesukseen etupäässä Johanneksen antaman todistuksen nojalla, mutta kohta heidän uskonsa pohjana alkoi olla heidän omakohtainen kosketuksensa Mestariin ja hänen opetuksiinsa.

Näiden kahden kuukauden ajan ryhmä työskenteli enimmäkseen pareittain siten, että aina yksi Jeesuksen apostoli lähti liikkeelle yhden Johanneksen apostolin kanssa. Johanneksen apostoli kastoi, Jeesuksen apostoli opetti, samalla kun he molemmat saarnasivat valtakunnan evankeliumia siten kuin he sen ymmärsivät. Ja näiden ei-juutalaisten ja luopiojuutalaisten keskuudesta he voittivat monta sielua.

Johanneksen apostolien päälliköstä, Abnerista, tuli harras Jeesukseen uskova, ja myöhemmin hänestä tehtiin sen seitsemästäkymmenestä opettajasta koostuneen

twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

^{144:7.1 (1626.2)} Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

^{144:7.2 (1626.3)} Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

^{144:7.3 (1626.4)} For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

^{144:7.4 (1626.5)} Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the

ryhmän päällikkö, jonka Mestari valtuutti saarnaamaan evankeliumia. gospel.

8. LEIRISSÄ PELLAN LÄHISTÖLLÄ

Joulukuun loppupuolella he siirtyivät kaikki Jordanin äärelle, Pellan lähistölle, jossa he taas alkoivat opettaa ja saarnata. Tälle leirille tuli sekä juutalaisia että ei-juutalaisia kuulemaan evankeliumia. Ja juuri kun Jeesus eräänä iltapäivänä oli opettamassa väkijoukkoa, sattui, että muutamat Johanneksen erityisen hyvät ystävät toivat Mestarille sen viimeisen viestin, jonka hän koskaan Kastajalta sai.

Johannes oli ollut vankilassa nyt puolitoista vuotta, ja valtaosan tästä ajasta Jeesus oli toiminut varsin huomiota herättämättä, joten ei ollut outoa, jos Johannes sattui tuntemaan ihmettelyä, mitä valtakunnalle kuului. Johanneksen ystävät keskeyttivät Jeesuksen opetuksen sanoakseen hänelle: "Johannes Kastaja on lähettänyt meidät kysymään, oletko sinä todellakin Vapahtaja, vai pitääkö meidän odottaa jotakuta toista?"

Jeesus keskeytti opetuksensa sanoakseen Johanneksen ystäville: "Menkää takaisin kertomaan Johannekselle, ettei häntä ole unohdettu. Kertokaa hänelle, mitä olette nähneet ja kuulleet, eli että köyhille saarnataan hyvää sanomaa." Ja kun Jeesus oli lausunut Johanneksen viestintuujille muutaman sanan lisää, hän kääntyi taas kansanjoukon puoleen ja sanoi: "Älkää luulko, että Johannes epäilisi valtakunnan evankeliumia. Hän tekee tiedusteluja vain saadakseen opetuslapsensa vakuuttumaan, opetuslapsensa, jotka ovat myös minun opetuslapsiani. Johannes ei ole mikään surkimus. Kysynpä teiltä, jotka kuulitte Johanneksen saarnaavan, ennen kuin Herodes panetti hänet vankilaan: Mitä te näitte Johanneksessa — näittekö hänessä ruo'on, jota tuuli tuivertaa? Vai näittekö hänessä miehen, jonka mieliala ailahtelee ja joka on puettu pehmeisiin vaatteisiin? Yleensähan ne, jotka vaatettavat itsensä prameasti ja jotka elävät hienostellen, ovat kuninkaiden hoveissa ja rikkaiden kartanoissa. Mutta mitä te Johannesta katsoessanne näitte? Profeetanko? Näitte toki, minä sanon teille, ja paljon enemmänkin kuin profeetan. Johanneksesta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän sanansaattajani kasvojesi eteen; hän on valmistava tien sinun eteesi'.

"Totisesti, totisesti minä sanon teille, ettei ole naisesta syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja; ja silti vähäisinkin taivaan valtakunnassa on suurempi, sillä hän on syntynyt hengestä ja tietää, että hänestä on tullut Jumalan poika."

8. IN CAMP NEAR PELLA

144:8.1 (1626.6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:8.2 (1626.7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

144:8.3 (1626.8) Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the rich. But what did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

144:8.4 (1627.1) "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

Monet, jotka kuuntelivat Jeesusta tuona päivänä, antoivat kastaa itsensä Johanneksen kasteella, ja niin he tunnustivat julkisesti astuneensa valtakuntaan. Ja Johanneksen apostolit kytkeytyivät siitä päivästä alkaen lujasti Jeesukseen. Tämä tapahtuma merkitsi todellista liittoa Johanneksen ja Jeesuksen seuraajien välillä.

Abnerin kanssa keskusteltuaan sanansaattajat lähtivät Machaerukseen kertoakseen tämän kaiken Johannekselle. Hän sai siitä suuresti lohtua, ja Jeesuksen sanat ja Abnerin viesti vahvistivat hänen uskoaan.

Tuona iltapäivänä Jeesus jatkoi opetustaan sanoen: "Mutta mihin minä vertaisin tätä sukupolvea? Teissä on monta, jotka eivät ota vastaan sen paremmin Johanneksen sanomaa kuin minunkaan opetustani. Te olette markkinatorilla leikkivien lasten kaltaisia, jotka huutelevat tovereilleen ja sanovat: 'Huilumme soi teille, mutta ette tanssineet; valitimme ääneemme, mutta te ette surreet.' Ja näin on teistäkin muutamien laita. Johannes tuli, ei syönyt eikä juonut, ja he sanoivat, että hänessä oli perkele. Ihmisen Poika tulee, hän syö ja juo, ja nämä samat ihmiset sanovat: 'Katsokaa, ahmatti ja viininliikijä, publikaanien ja syntisten ystävä!' Totisesti, viisauden mittana on se, mihin se johtaa.

"Näyttäisi ehkä siltä, että Isä taivaassa on katkenyt jotkin näistä totuuksista viisailta ja ylimielisiltä mutta paljastanut ne pikkuvauvoille. Mutta Isä tekee kaiken tekemänsä hyvin; Isä tuo itsensä julki universumille menetelmin, jotka hän itse näkee hyväksi. Tulkaa siis te kaikki työtätekevät ja raskautetut, ja saatte levon sielulenne. Ottakaa niskoillenne jumalallinen ies, ja tulette kokemaan Jumalan rauhan, joka käy kaiken ymmärryksen yli."

9. JOHANNES KASTAJAN KUOLEMA

Johannes Kastaja teloitettiin Herodes Antipaan käskystä tammikuun 10. päivän iltana vuonna 28 jKr. Seuraavana päivänä muutamat Johanneksen opetuslapset, jotka olivat menneet Machaerukseen, kuulivat hänen teloittamisestaan, ja Herodeksen puoleen kääntyen he pyysivät saada Johanneksen ruumiin. He panivat ruumiin hautakammioon ja hautasivat sen myöhemmin lopullisesti Sebasteen, Abnerin kotiseudulle. Seuraavana päivänä, tammikuun 12:ntena, he lähtivät taivaltamaan pohjoiseen Johanneksen ja Jeesuksen apostolien leirille Pellan lähellä. Ja he kertoivat Jeesukselle Johanneksen kuolemasta. Kuullessaan heidän selontekonsa Jeesus lähetti kansanjoukon luotaan, kutsui kaksikymmentäneljä apostolia koolle ja sanoi: "Johannes on kuollut. Herodes on mestauttanut hänet. Pitäkää tänä

144:8.5 (1627.2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: "But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: 'We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.' And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: 'Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!' Truly, wisdom is justified by her children.

144:8.8 (1627.5) "It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding."

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:9.1 (1627.6) John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John's disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the camp of John's and Jesus' apostles near Pella, and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: "John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into

iltana yhteiskokous ja järjestää asianne sen mukaisesti. Enää ei viivytellä. Nyt on tullut hetki julistaa valtakuntaa avoimesti ja voimallisesti. Huomenna menemme Galileaan.”

Niinpä Jeesus ja apostolit, joita seurasi noin puolen kolmattakymmentä opetuslasta, lähtivät liikkeelle aamuvarhaisella, tammikuun 13. päivänä vuonna 28 jKr, taivaltaakseen Kapernaumiin, ja he asettuivat samana iltana Sebedeuksen taloon.

Galilee.”

^{144:9.2 (1627.7)} Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

Luku 145. Neljä vaiheikasta päivää Kapernaumissa

⇨ 144

Urantia-kirjan

146 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 145 NELJÄ VAIHEIKASTA PÄIVÄÄ KAPERNAUMISSA

Osiot

Johdanto

1. Kalansaalessa
2. Iltapäivä synagogassa
3. Parantaminen auringonlaskun aikaan
4. Saman päivän iltana
5. Varhain sunnuntaiaamuna

Johdanto

JEESUS ja apostolit saapuivat Kapernaumiin tiistai-iltana, tammikuun 13. päivänä. Tavan mukaan he ottivat tukikohdakseen Sebedeuksen kodin Betsaidassa. Nyt kun Johannes Kastaja oli surmattu, Jeesus valmistautui lähtemään ensimmäiselle avoimelle ja julkiselle Galilean-saarnamatkalle. Jeesuksen paluusta kertova tieto levisi nopeasti koko kaupunkiin, ja varhain seuraavana päivänä Jeesuksen äiti Maria kiiruhti pois kaupungista ja meni Nasaretiin tapaamaan poikaansa Joosefia.

Keskiviikon, torstain ja perjantain Jeesus vietti Sebedeuksen talossa ja antoi apostoleille ohjeita valmisteluksi heidän ensimmäistä laajamittaista saarnamatkaansa varten. Hän otti myös vastaan monia vilpittömiä tiedonhaluisia sekä yksitellen että ryhminä ja antoi heille opetusta. Andreaksen välityksellä hän järjesti niin, että hän puhui synagogassa seuraavana sapattipäivänä.

Myöhään perjantai-iltana Jeesuksen pikkusisko Ruut kävi salaa häntä tapaamassa. He viettivät lähes tunnin kahden kesken lähelle rantaviivaa ankkuroidussa veneessä. Kukaan ihminen ei Johannes Sebedeusta lukuun ottamatta tullut koskaan tietämään tästä käynnistä,

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

145:0.1 (1628.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Betsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

145:0.2 (1628.2) Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

145:0.3 (1628.3) Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only

ja Johanneksellekin annettiin kehoitus olla siitä kenellekään kertomatta. Ruut oli ainoa Jeesuksen perheen jäsen, joka johdonmukaisesti ja horjumatta uskoi Jeesuksen maisen tehtävän jumalallisuuteen heti niistä ajoista lähtien, jolloin hänen hengellinen tietoisuutensa heräsi, Jeesuksen koko vaiheikkaan toiminnan ajan, hänen kuolemansa, kuolleistaheräämisensä ja taivaaseenastumisensa mukaan luettuina, ja Ruut siirtyi lopulta tuonpuoleisiin maailmoihin isäveljensä lihallisessa hahmossa suorittaman tehtävän ylluonnollista luonnetta koskaan epäilemättä. Pikku-Ruut oli Jeesuksen maisen perheen osalta hänen suurin lohtunsa kaikissa hänen raskaissa koettelemuksissaan oikeudenkäynteineen, hylätyksitulemisineen ja ristiinnaulitsemisineen.

member of Jesus' family who consistently and unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and crucifixion.

1. KALANSAALIS

Kun Jeesus saman viikon perjantaiamuna antoi opetusta järven rannalla, väkijoukko tunki hänet niin lähelle vesirajaa, että hän viittasi muutamaa kalastajaa, jotka olivat veneeseen lähistöllä, tulemaan pelastamaan hänet veneeseen. Veneeseen astuttuaan hän jatkoi paikalle kertyneen väkijoukon opettamista yli kahden tunnin ajan. Veneen nimi oli "Simon". Se oli Simon Pietarin entinen kalastusalus, ja Jeesus oli sen omin käsin rakentanut. Tuona nimenomaisena aamuna vene oli Daavid Sebedeuksen ja hänen kahden työtoverinsa käytössä, ja koko yön järvellä turhaan kalastettuaan nämä olivat juuri tulleet selältä rannan tuntumaan. He olivat puhdistamassa ja korjailemassa verkkojaan, kun Jeesus pyysi heitä tulemaan avukseen.

Päätettyään väkijoukon opettamisen Jeesus sanoi Daavidille: "Koska se, että tulitte avukseni, on viivytännyt teitä, sallikaa minun nyt tehdä työtä kanssanne. Mitäpä, jos menisimme kalaan; soutakaapa tuonne syvälle ja laskekaa verkkonne saalista saadaksenne." Mutta Simon, toinen Daavidin apulaisista, vastasi: "Mestari, se on hyödytöntä. Uurastimme koko yön emmekä saaneet mitään. Käskystäsi menemme kuitenkin syvemmälle ja laskemme verkot." Ja Simon suostui noudattamaan Jeesuksen ohjeita nähtyään työnjohtajansa Daavidin käsimerkin. Edettyään Jeesuksen osoittamaan kohtaan he laskivat verkkonsa ja saivat saaliiksi sellaisen määrän kalaa, että pelkäsivät verkkojen repeävän. Kalaa tuli niin paljon, että he antoivat rannalla oleville tovereilleen merkin tulla auttamaan. Kun he olivat täyttäneet kaloilla kaikki kolme venettä miltei uppoamispiisteeseen saakka, tämä Simon lankesi Jeesuksen polville ja sanoi: "Mene pois luotani, Mestari, sillä olen syntinen mies." Simon ja kaikki tapahtuman silminnäkijät hämmästelivät saaliin

1. THE DRAUGHT OF FISHES

145:1.1 (1628.4) On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

145:1.2 (1628.5) After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

määrää. Samana päivänä Daavid Sebedeus, tämä Simon ja heidän työtoverinsa jättivät verkkonsa ja seurasivat Jeesusta.

Mutta tämä ei missään mielessä ollut ihmeen kaltainen kalansaalis. Jeesus teki tarkkoja havaintoja luonnosta; hän oli kokenut kalastaja ja tunsu hyvin Galileanmeren kalojen elintavat. Tuossa tilanteessa hän vain ohjasi nämä miehet paikalle, josta tuohon aikaan päivästä kalaa tavallisesti sai. Mutta Jeesuksen seuraajat pitivät sitä aina ihmeenä.

2. ILTAPÄIVÄ SYNAGOGASSA

Seuraavana sapattina Jeesus saarnasi synagogan iltapäiväpalveluksessa aiheesta "Taivaassa olevan Isän tahto". Aamulla Simon Pietari oli saarnannut aiheesta "Valtakunta". Torstai-illan kokoontumisessa Andreas oli opettanut aiheesta "Uusi tie". Tuona nimenomaisena ajankohtana Kapernaumissa oli Jeesukseen uskovia enemmän kuin missään muussa kaupungissa maan päällä.

Kun Jeesus tänä sapatti-iltapäivänä opetti synagogassa, hän valitsi tavan mukaan ensimmäisen tekstinsä lain puolelta ja luki toisesta Mooseksen kirjasta: "Ja sinä palvelet Herraa, sinun Jumalaasi, ja hän siunaa sinun leipäsi ja sinun vetesi, ja kaikki sairaudet pidetään sinusta kaukana." Ja toisen tekstin hän valitsi profeetoista ja luki Jesajan kirjasta: "Nouse ja ole kirkas, sillä sinun valosi on tullut, ja Herran kirkkaus on noussut sinun yllesi. Pimeys saattaa peittää maan ja tiheä synkeys kansan, mutta Herran henki nousee sinun yllesi, ja jumalallinen kirkkaus näkyy sinun kanssasi. Jopa pakanat tulevat tämän valon tykö, ja monet suuret ajattelijat antautuvat tämän valon kirkkauden edessä."

Tällä saarnallaan Jeesus koetti selvittää, että uskonto on henkilökohtainen kokemus. Mestari sanoi muun muassa:

"Tiedätte mainiosti, että vaikka hyväsydäminen isä rakastaa perhettään kokonaisuutena, hän pitää heitä tällä tavoin ryhmänä siksi, että tuntee voimakasta rakkautta tuon perheen jokaista yksittäistä jäsentä kohtaan. Teidän ei enää tarvitse lähestyä taivaassa olevaa Isääne Israelin lapsen ominaisuudessa, vaan Jumalan lapsena. Ryhmänä te tosiaankin olette Israelin lapsia, mutta yksilöinä kukin teistä on Jumalan lapsi. Olen tullut — en tuodakseni Isän julki Israelin lasten keskuudessa — vaan paremminkin siksi, että toisin tämän tiedon, joka kertoo Jumalasta, ja tämän ilmoituksen, joka kertoo hänen rakkaudesta ja armostaan, yksittäiselle uskovalle aitona omakohtaisena

^{145:1.3 (1629.1)} But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a miracle.

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

^{145:2.1 (1629.2)} The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being "The New Way." At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

^{145:2.2 (1629.3)} As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: "And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you." He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light."

^{145:2.3 (1629.4)} This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

^{145:2.4 (1629.5)} "You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to

kokemuksena. Profeetat ovat kaikki opettaneet teille, että Jahve huolehtii kansastaan, että Jumala rakastaa Israelia. Mutta minä olen tullut keskuuteenne julistaakseni suurempaa totuutta, totuutta, jonka myös monet myöhemmistä profeetoista käsittivät, nimittäin sitä, että Jumala rakastaa teitä — joukostanne jokaista — yksilöinä. Kaikkien menneiden sukupolvien ajan teillä on ollut kansallinen tai rotukohtainen uskonto; mutta nyt minä olen tullut antamaan teille omakohtaisen uskonnon.

”Muttei tämäkään ole mikään uusi ajatus. Monet joukossanne hengellisesti asennoituneet ovat tienneet tämän totuuden, koska muutamat profeetoista ovat teitä niin opettaneet. Ettekö ole lukeet pyhistä kirjoituksista kohtaa, jossa profeetta Jeremia sanoo: 'Niinä päivinä ei enää sanota: Isät söivät happamia rypäleitä ja lasten hampaat heltyivät. Jokaisen on kuoltava oman syntisyytensä takia; jokaiselta ihmiseltä, joka syö happamia rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa. Katso, ne päivät tulevat, jolloin minä teen kansani kanssa uuden liiton, en sellaista liittoa, jonka tein heidän isiensä kanssa, silloin kun toin heidät pois Egyptin maasta, vaan uuden tien mukaisen liiton. Minä kirjoitankin lakini heidän sydämeensä. Minä olen oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Sinä päivänä he eivät enää sano, ihminen lähimmäiselleen: Tunnetko Herran? Ei! Sillä he kaikki tuntevat minut henkilökohtaisesti, vähäisimmästä suurimpaan.’

”Ettekö ole lukeet näitä lupauksia? Ettekö usko kirjoituksiin? Ettekö ymmärrä, että profeetan sanat käyvät toteen siinä, mitä tänä nimenomaisena päivänä näette? Ja eikö Jeremia kehottanut teitä tekemään uskonnosta sydämen asiaa, suhteutumaan Jumalaan yksilöinä? Eikö profeetta sanonut teille, että taivaan Jumala tutkisi yksittäiset sydämenne? Ja eikö teitä varoitettu, että luonnollinen ihmissydän on ennen muuta petollinen ja monet kerrat toivottoman paha?

”Ettekö ole lukeet sitäkään kohtaa, jossa Hesekiel jo isillenne opetti, että uskonnosta pitää tulla omakohtaisen kokemuksenne realiteetti? Enää ei teidän pidä käyttää sananlaskua, jossa sanotaan: 'Isät ovat syöneet happamia rypäleitä ja lasten hampaat heltyvät.' 'Niin totta kuin minä elän', sanoo Herra Jumala, 'katso, kaikki sielut ovat minun; niin kuin on isän sielu, niin on myös pojan sielu. Vain sielun, joka syntii tekee, vain sen pitää kuolla.' Ja sitten Hesekiel näki ennakolta jo tämänkin päivän, kun hän puhui Jumalan puolesta ja sanoi: 'Minä annan teille myös uuden sydämen, ja uuden hengen minä panen teidän sisimpäänne.’

”Enää teidän ei pidä pelätä, että Jumala rankaisee kokonaista kansakuntaa yhden yksilön tekemästä synnistä; eikä taivaassa oleva Isä liioin rankaise yhtä uskovaa lastaan kansakunnan

proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

145:2.5 (1630.1) “But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: 'In those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.'

145:2.6 (1630.2) “Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet's words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:2.7 (1630.3) “Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, 'The fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge.' 'As I live,' says the Lord God, 'behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.' And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: 'A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.'

145:2.8 (1630.4) “No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the

tekemistä synneistä, vaikka jokaisen perheen yksittäinen jäsen usein joutuukin sietämään perheen tekemien erehdyksien ja ryhmän tekemien rikkomusten aineelliset seuraukset. Ettekö tajua, että toivo paremmasta kansakunnasta — toivo paremmasta maailmasta — on sidoksissa yksilön edistymiseen ja valaistumiseen?”

Sen jälkeen Mestari toi esiin, että taivaassa oleva Isä, sitten kun ihminen havaitsee tämän hengellisen vapauden, tahtoo maan päällä olevien lastensa aloittavan sen Paratiisiin johtavan elämänvaiheen ikuisen nousun, joka on luodun tietoista reagointia sisimmässään olevan hengen jumalalliseen kehotukseen löytää Luoja, tuntea Jumala ja pyrkiä tulemaan hänen kaltaisekseen.

Apostoleille tästä saarnasta oli paljon apua. Jokainen heistä tajusi entistä täydemmin, että valtakunnan evankeliumi oli yksilölle eikä kansakunnalle suunnattu viesti.

Vaikka kapernaumlaiset olivat perillä Jeesuksen opetuksesta, he kuitenkin hämmästyivät hänen saarnaansa tänä sapattipäivänä. Hän todellakin opetti niin kuin opettaa se, jolla on valta, eikä niin kuin kirjanoppineet.

Juuri kun Jeesus oli päättänyt puheensa, muuan kuulijakuntaan kuuluva nuori mies, jota Jeesuksen sanat olivat kovasti kiihdyttäneet, sai ankaran epilepsia-kohtauksen ja kiljui lujalla äänellä. Kohtauksen lopuksi, kun hän oli palaamassa tajuihinsa, hän puhui uneliaassa tilassa ja sanoi: ”Mitä meillä on tekemistä sinun kanssasi, Jeesus Nasaretilainen? Sinä olet Jumalan pyhä; oletko tullut tuhoamaan meidät?” Jeesus pysyi väkeä hiljenemään, otti nuorta miestä kädestä ja sanoi: ”Virkoa” — ja tämä tointui heti.

Tämä nuori mies ei ollut saastaisen hengen tai riivaajan vallassa; hän oli tavallisen epilepsian uhri. Mutta hänelle oli opetettu hänen vaivansa johtuvan siitä, että hän oli pahan hengen vallassa. Hän uskoi tähän opetukseen ja käyttäytyi sen mukaisesti kaikessa, mitä hän ajatteli tai sanoi sairaudestaan. Kaikki ihmiset uskoivat, että tällaisten ilmiöiden välittömänä syynä oli saastaisten henkien vaikutus. Niinpä he uskoivat Jeesuksen ajaneen riivaajan ulos tästä miehestä. Mutta Jeesus ei tällä kertaa parantanut miehen epilepsiaa. Varsinaisesti tämä mies parani vasta myöhemmin, auringonlaskun jälkeen samana päivänä. Kauan Helluntaipäivän jälkeen apostoli Johannes, joka viimeisenä kirjoitti Jeesuksen tekemisistä, karttoi kaikkea viittaamista näihin niin kutsuttuihin ”paholaisten karkottamisiin”, ja hän menetteli näin siksi, ettei tällaisia tapauksia, jolloin joku oli riivaajan vallassa, enää koskaan Helluntain jälkeen esiintynyt.

Tämän arkipäiväisen tapahtuman

individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?”

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature's conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

145:2.11 (1630.7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus' teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:2.12 (1630.8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

145:2.13 (1631.1) This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils," and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

145:2.14 (1631.2) As a result of this commonplace

seurauksena koko Kapernaumin kaupunkiin levisi nopeasti tieto, jonka mukaan Jeesus oli ajanut riivaajan ulos eräästä miehestä ja ihmetekona parantanut tämän synagogassa iltapäiväsaarnansa pääätteeksi. Sapatti oli otollista aikaa tällaisen hätkähdyttävän huhupuheen nopealle ja tehokkaalle leviämislle. Tieto kantautui myös kaikkiin Kapernaumin ympäristön pienempiin taajamiin, ja monet ihmiset uskoivat siihen.

Ruoanlaitosta ja taloustöistä siinä suuressa Sebedeusten talossa, jota Jeesus ja kaksitoista apostolia käyttivät tukipisteensä, huolehtivat etupäässä Simon Pietarin vaimo ja anoppi. Pietarin koti oli lähellä Sebedeuksen kotia, ja synagogasta palatessaan Jeesus ja hänen ystävänsä pistäytyivät siellä, sillä Pietarin vaimon äiti oli usean päivän ajan ollut vilustunut ja kuumeinen. Nyt sattui suunnilleen samana hetkenä, kun Jeesus seiso i tämän sairaan naisen vierellä häntä kädestä pidellen, hänen otsaansa silittäen ja lohdutuksen ja rohkaisun sanoja lausuen, että kuume lähti hänestä. Jeesus ei ollut vielä ehtinyt selittää apostoleilleen, ettei synagogassa ollut pantu toimeen mitään ihmettä, ja kun tämä tapahtuma oli vielä perin tuoreena ja elävänä heidän mielessään ja kun he muistivat veden ja viinin Kaanassa, he tarttuivat tähän yhteensattumaan taas uutena ihmeenä, ja jotkut heistä riensivät ulos levittääkseen uutisen kaikkialle kaupunkiin.

Pietarin anoppi, Amatha, sairasti malariakuumetta. Tuossa tilanteessa Jeesus ei parantanut häntä ihmeen avulla. Hänen paranemisensa tapahtui vasta useita tunteja myöhemmin, auringonlaskun jälkeen, sen epätavallisen tapahtuman yhteydessä, joka sattui Sebedeuksen kodin etupihalla.

Ja nämä tapaukset kuvastavat tyypillisellä tavalla sitä, miten ihmeitä kaipaava sukupolvi ja tunnustekoja odottava kansa vääjäämättä tarttui kaikkiin tällaisiin yhteensattumiin saadakseen siitä tekosyyä julistaa Jeesuksen panneen toimeen taas uuden ihmeteon.

3. PARANTAMINEN AURINGONLASKUN

AIKAAN

Siihen mennessä, kun Jeesus ja hänen apostolinsa olivat valmiit käymään illalliselle tämän vaiheikkaan sapattipäivän lähestyessä loppuaan, koko Kapernaum ympäristöineen oli jo innoissaan näistä huhutuista paranemisihmeistä. Ja kaikki sairast ja vaivaiset ryhtyivät valmisteluihin hankkiutuakseen Jeesuksen luokse tai päästäkseen sinne ystäviensä kantamana heti, kun aurinko laskisi. Juutalaisen opetuksen

incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

145:2.15 (1631.3) The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

145:2.16 (1631.4) Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

145:2.17 (1631.5) And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfliningly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

145:3.1 (1631.6) By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the

mukaan sapatin pyhien tuntien aikana ei ollut luvallista hankkiutua edes parantajan luokse.

Heti kun aurinko laski taivaanrannan taakse, kymmenet kärsivät miehet, naiset ja lapset alkoivat siis taittaa taivalta kohti Sebedeuksen taloa Betsaidassa. Muuan mies lähti matkaan halvaantuneine tyttärineen heti, kun aurinko laski hänen naapurinsa talon taakse.

Kaikki päivän mittaan tapahtunut oli luonut puitteet tälle eriskummalliselle auringonlaskukohtaukselle. Jeesuksen iltapäiväsaarnassaan käyttämä tekstikohta oli jo sekin antanut ymmärtää, että sairaalloisuus tulisi karkotetuksi; ja vielä sellaisella ennen kuulumattomalla voimalla ja arvovalalla kun hän oli puhunut! Hänen sanomansa oli niin perin vastaansanomaton! Vetoamatta inhimilliseen arvovaltaan hän puhui silti suoraan ihmisten omalletunnon ja sielulle. Turvautumatta logiikkaan, juridisiin saivarteluihin tai nokkeliin sanakäänteisiin, hän osoitti silti väkevän, suoran, selvän ja henkilökohtaisen vetoomuksen kuulijoidensa sydämelle.

Tuo sapatiti oli Jeesuksen maisen elämän suuri päivä — niin, se oli sitä erään universuminkin elämässä. Käytännöllisesti katsoen koko paikallisuniversumin kannalta oli pikkuruinen Kapernaumin juutalaiskaupunki Nabadonin todellinen pääkaupunki. Kourallinen Kapernaumin synagogan juutalaisia eivät olleet ainoat olennot, jotka kuuluivat Jeesuksen saarnan suurimerkityksiset loppusanat: ”Viha on pelon varjo; kosto pelkuruuden naamio.” Liioin eivät hänen kuulijansa voineet unohtaa hänen siunattuja sanojaan, jotka kuuluttivat: ”Ihminen on Jumalan poika, hän ei ole perkeleen lapsi.”

Pian auringonlaskun jälkeen, kun Jeesus ja apostolit vielä viipyivät illallispöydässä, Pietarin vaimo kuuli ääniä etupihalta, ja mennessään ovelle hän huomasi, että sinne kokoontui suuri joukko sairaita, ja hän näki, että Kapernaumista tuleva tie oli tungokseen asti täynnä niitä, jotka olivat matkalla etsimään parannusta Jeesuksen käsissä. Tämän näyn nähdessään hän meni kertomaan asiasta heti miehelleen, joka välitti tiedon Jeesukselle.

Kun Mestari astui ulos Sebedeuksen talon etuovesta, hänen katseensa kohtasi loputtomasti sairauden runteleimia ja kärsiviä ihmisiä. Hän katseli lähes tuhatta sairasta ja potevaa ihmisolentoa — ainakin sen verran heitä oli kerääntynyt yhteen hänen eteensä. Kaikki paikallaolijat eivät kuitenkaan olleet sairaita, sillä toiset olivat tulleet auttamaan rakkaitaan näiden pyrkiessä saamaan parannuksen vaivoihinsa.

Näiden kipujen kanssa kamppailevien kuolevaisten — miesten, naisten ja lasten —

Sabbath.

145:3.2 (1632.1) Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Bethsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

145:3.3 (1632.2) The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

145:3.4 (1632.3) That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nabadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon: "Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice." Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, "Man is the son of God, not a child of the devil."

145:3.5 (1632.4) Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

145:3.6 (1632.5) When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

145:3.7 (1632.6) The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large

näkeminen, jotka suurelta osin kärsivät siksi, että hänen omat luotetut universumihallinnon Poikansa olivat tehneet virheitä ja rikkomuksia, kosketti Jeesuksen ihmissydäntä aivan erityisellä tavalla ja vaati tätä hyväätahtoista Luoja-Poikaa osoittamaan jumalallista armoa. Mutta Jeesus tiesi hyvin, ettei hän koskaan voisi rakentaa kestävää hengellistä liikettä puhtaasti aineellisten ihmetekojen varaan. Hän oli johdonmukaisesti noudattanut sellaista toimintaperiaatetta, että hän pidättyi tuomasta esille luojan etuoikeuksiaan. Kaanan jälkeen hänen opetukseensa ei ollut liittynyt mitään yliluonnollista tai tunnusteollista; ja kuitenkin tämä kärsivä väkijoukko kosketti hänen myötätuntoista sydäntään ja vetosi voimallisesti hänen ymmärtäväiseen kiintymykseensä.

Etupihalta kuului huuto: ”Mestari, lausu sana, tee meidät taas terveiksi, paranna tautimme ja pelasta sielumme.” Nämä sanat oli tuskin lausuttu, kun tämän universumin ruumiillistuneen Luojan lähellä aina palveluvalmiina ollut serafien, fyysisten valvojien, Elämäkantajien ja keskiväliolentojen valtava seurue valmistautui toimimaan ja käyttämään luovaa voimaa siinä tapauksessa, että heidän Hallitsijansa antaisi merkin. Tämä oli yksi niistä Jeesuksen maisen elämänvaiheen hetkistä, jolloin jumalallinen viisaus ja inhimillinen sääli kietoutuivat Ihmisen Pojan päätöksenteossa siinä määrin toisiinsa, että hän näki ainoaksi ratkaisukeinoksi vedota Isän tahtoon.

Kun Pietari pyytämällä pyysi Mestaria kuulemaan heidän avunhuutonsa, niin Jeesus kärsivää väkijoukkoa silmäten vastasi: ”Olen tullut tähän maailmaan tuodakseni julki Isän ja perustaakseni hänen valtakuntansa. Tätä tarkoitusta varten olen elänyt elämäni tähän hetkeen saakka. Jos siis se olisi Hänen tahtonsa, joka minut lähetti, ja jos se ei olisi ristiriidassa sen kanssa, että olen vihkiytynyt julistamaan taivaan valtakunnan evankeliumia, niin haluaisin nähdä lapseni paranevan — ja —” mutta sitten Jeesuksen sanat hukkuivat meteliin.

Jeesus oli siirtänyt vastuun tästä parantamispäätöksestä Isälleen, joka tekisi sen suhteen ratkaisunsa. Ilmeisestikään Isän tahto ei muodostanut mitään estettä, sillä Mestarin sanoja oli tuskin vielä lausuttu, kun Jeesuksen Personoidun Ajatuksensuuntaajan komennuksessa palvelevien taivaallisten persoonallisuuksien ryhmä alkoi voimakkaasti liikehtiä. Suunnaton seurue laskeutui tämän kärsivien kuolevaisten kirjavan joukon keskelle, ja yhdessä ajallisuuden hetkessä 683 miestä, naista ja lasta sai takaisin terveytensä; he paranivat täydellisesti kaikista fyysisistä sairauksistaan ja muista aineellisista vammoistaan. Sellaista näkyä ei maan päällä ollut ennen tuota päivää koskaan nähty eikä ole nähty sen jälkeen. Ja niille meistä, jotka olimme paikalla näkemässä tämän luovan parannusaallon, se oli todellakin jäsytävä

measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

145:3.8 (1632.7) A voice from the front yard exclaimed: “Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls.” No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midways, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father’s will.

145:3.9 (1632.8) When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: “I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and —” but the further words of Jesus were lost in the tumult.

145:3.10 (1633.1) Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father’s will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus’ Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

näytelmä.

Mutta kaikista olennoista, joita tämä äkillinen ja odottamaton yliluonnollisen paranemisen valloilleenpääsy hämmästytti, Jeesus oli yllättynein. Hetkenä, jolloin hänen inhimillinen mielenkiintonsa ja myötätuntonsa suuntautuivat hänen edessään avautuvaan kärsimyksestä ja tuskasta kertovaan näkymään, hän ei jaksanut pitää ihmismielellään Personoidun Suuntaajansa antamia varoituksia siitä, että tietyissä tilanteissa ja joissakin olosuhteissa olisi mahdotonta rajoittaa Luoja-Pojan luojan oikeuksiin kuuluvaa aikatekijää. Jeesus halusi nähdä näiden kärsivien kuolevaisten paranevan, ellei hänen Isänsä tahtoa sillä keinoin loukattaisi. Jeesuksen Personoitu Suuntaaja teki silmänräpäyksessä päätöksen, jonka mukaan sellainen luovaa energiaa tarvitseva teko ei siinä tilanteessa olisi rikkonut Paratiisin-Isän tahtoa vastaan, ja kyseisen päätöksen perusteella — Jeesuksen aiemmin ilmaiseman parantamishalun huomioon ottaen — luova teko oli tapahtunut tosiasia. Mitä Luoja-Poika haluaa ja hänen Isänsä tahtoo, se ON. Jeesuksen koko myöhemmän maisen elämän aikana ei toista tällaista joukkomittaista kuolevaisten fyysistä parantamista enää tapahtunut.

Kuten odottaa saattoi, huhu tästä Kapernaumin Betsaidassa auringonlaskun aikaan tapahtuneesta paranemisesta levisi Galilean ja Juudean joka kolkkaan ja niiden rajojen ulkopuolellekin. Taas kerran Herodeksen pelot heräsivät, ja hän lähetti urkkijoita toimittamaan hänelle tietoa Jeesuksen toiminnasta ja opetuksista ja ottamaan selville, oliko tämä entinen nasaretilaispuuseppä vaiko kuolleista noussut Johannes Kastaja.

Etupäässä tästä tahattomasta fyysisen parantamiskyvyn julkitulosta johtui, että Jeesuksesta tuli koko maan päällä viettämänsä elämänvaiheen loppuajaksi tämän jälkeen yhtä paljon lääkäri kuin julistaja. On totta, että hän jatkoi opetustyötään, mutta hänen henkilökohtainen työnsä oli enimmäkseen sairaiden ja ahdingossa olevien hoivaamista, kun hänen apostolinsa puolestaan huolehtivat julkisesta saarnaamisesta ja uskovien kastamisesta.

Mutta valtaosa niistä, jotka pääsivät osallisiksi tästä auringonlaskun aikaan suoritetusta jumalallisen energian esilletuonnissa annetusta yliluonnollisesta eli luovasta fyysisestä paranemisesta, ei saanut tästä epätavallisesta armeliaisuuden osoituksesta pysyvää hengellistä hyötyä. Pienelle joukolle tämä fyysinen hoivatoimi muodostui todelliseksi kohennukseksi, mutta hengellistä valtakuntaa tämä ajattoman luovan parantamisen hämmästyttävä purkaus ei ihmissydämissä edistänyt.

Jeesuksen maan päällä suorittamaan

^{145:3.11 (1633.2)} But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act was. What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

^{145:3.12 (1633.3)} As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

^{145:3.13 (1633.4)} Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing believers.

^{145:3.14 (1633.5)} But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

^{145:3.15 (1633.6)} The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth

tehtävään aika ajoin liittyneet parantamisihmeet eivät kuuluneet suunnitelmaan, jonka mukaan hän julisti valtakuntaa. Ne kuuluivat vain sattumoisin siihen, että maan päällä vaikutti jumalallinen olento, jolla oli lähes rajattomat luoja oikeudet, ja näihin oikeuksiin vielä liittyi ennen näkemätön yhdistelmä jumalallista laupeutta ja inhimillistä myötätuntoa. Mutta tällaiset niin kutsutut ihmeet aiheuttivat Jeesukselle paljon harmia sikäli, että niiden mukana tuli ennakkoluuloja herättävää julkisuutta ja että niistä aiheutui runsaasti ei-kaivattua kuuluisuutta.

4. SAMAN PÄIVÄN ILTANA

Koko tätä joukkomittaista paranemista seuranneen illan ajan riemuitseva ja onnellinen väkijoukko piti hallussaan Sebedeuksen taloa, ja Jeesuksen apostolit olivat hekin virittäytyneet tunneperäisen innostuksen korkeimmalle tasolle. Inhimilliseltä kannalta tämä oli kenties suurin niistä suurista päivistä, jotka he olivat yhdessä Jeesuksen kanssa. Koskaan ennen tätä hetkeä tai koskaan sen jälkeen heidän toiveensa eivät kohonneet samanlaisen luottavaisen odotuksen korkeuksiin. Jeesus oli vain muutamaa päivää aikaisemmin heidän vielä Samarian rajojen sisäpuolella ollessaan sanonut heille, että se hetki oli koittanut, jolloin valtakunta julistettaisiin voimassa, ja nyt heidän silmänsä olivat nähneet jotakin, jonka he olettivat olevan tuon lupauksen täyttymys. Heitä värisytti se, mitä he mielensä silmin näkivät tulevaksi, jos tämä hämmästyttävä parantavan voiman osoitus olikin vasta alku. Heissä kykeneet Jeesuksen jumalallisuuteen kohdistuneet epäilykset kaikkosivat. He kirjaimellisesti humaltuivat hämmentyneen lumoutumisensa luomasta hurmiosta.

Mutta kun he etsivät Jeesusta, he eivät kyenneet löytämään häntä. Mestari oli tapahtuneesta hyvin huolissaan. Nämä erilaisista taudeista parantuneet miehet, naiset ja lapset viipyivät paikalla myöhäiseen iltaan saakka toivoessaan Jeesuksen vielä palaavan, jotta he voisivat kiittää häntä. Apostolien ymmärtämys Jeesuksen käyttäytymistä kohtaan väheni, sitä mukaa kun tunnit kuluivat ja hän edelleenkin pysytteli omissa oloissaan. Heidän ilonsa olisi ollut täysimääräistä ja täydellistä, ellei hän olisi yhä pysytellyt poissa. Kun Jeesus sitten palasi heidän pariinsa, oli jo myöhä, ja lähes kaikki paranemistapahtumasta osallisiksi päässeet olivat palanneet koteihinsa. Jeesus torjui kahdentoista apostolin ja muiden paikalle jääneiden ja hänen tapaamistaan odottaneiden onnittelut ja jumaloinnin ja sanoi vain: "Älkää riemuitko siitä, että Isälläni on voima parantaa ruumis, vaan iloitkaa mielummin siitä, että hänellä on mahti pelastaa sielu. Menkäämme levolle, sillä

were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. THE EVENING AFTER

^{145:4.1 (1634.1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power*, and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:4.2 (1634.2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: "Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father's business."

huomenna meidän on oltava toimittamassa Isän asioita.”

Ja taas kerran kävi levolle kaksitoista pettynyttä, neuvotonta ja sydämessään murheellista miestä; ja sinä yönä ei heistä kaksosia lukuun ottamatta monikaan paljon nukkunut. Heti kun Mestari teki jotakin, joka rohkaisi hänen apostoliensa sielua ja ilahdutti heidän sydäntään, hän näytti saman tien lyövän heidän toiveensa pirstaleiksi ja vievän kaiken pohjan heidän rohkeudeltaan ja innostukseltaan. Kun nämä hämmentyneet kalastajat katsoivat toisiaan silmiin, niissä oli vain yksi ajatus: ”Me emme häntä kykene ymmärtämään. Mitä tämä kaikki merkitsee?”

5. VARHAIN SUNNUNTAIAAMUNA

Myöskään Jeesus ei nukkunut paljon tuona lauantaiyönä. Hän tajusi, että maailma oli täynnään fyysistä ahdistusta ja tulvillaan aineellisia vaikeuksia, ja hän pohdiskeli sitä suurta vaaraa, että hänen olisi pakko uhrata niin paljon aikaansa sairaiden ja kärsivien hoitamiseen, että hänen tehtävänsä, joka oli hengellisen valtakunnan perustaminen ihmisten sydämeen, kärsisi fyysisten asioiden hoitamisesta tai että se joutuisi sen suhteen alistaiseen asemaan. Näiden Jeesuksen kuolevaismieltä tuona yönä askarruttaneiden ja muiden samankaltaisten ajatusten johdosta hän nousi vuoteesta tuona sunnuntaiaamuna jo kauan ennen aamunkoittoa ja meni aivan yksin yhdelle niistä mielipaikoista, joita hän käytti ollessaan yhteydessä Isäänsä. Jeesuksen tuonaamuksen rukouksen aiheena oli pyytää viisautta ja arvostelukykyä, jottei hän kuolevaisten kärsimyksiä kohdatessaan sallisi inhimillisen myötätuntonsa yhdessä jumalallisen laupeutensa kanssa vedota itseensä niin syvästi, että hän käyttäisi kaiken aikansa fyysiseen hoivaamiseen hengellisen puolen tappioksi. Vaikkei hän halunnutkaan kokonaan välttää sairaiden hoivaamista, hän tiesi, että hänen oli myös suoritettava tärkeämpi hengellisen opettamisen ja uskonnollisen kouluttamisen tehtävä.

Jeesus lähti näin usein ulos kukkuloille rukoilemaan siksi, ettei ollut olemassa hänen henkilökohtaisille hartaudenharjoituksilleen soveliaita yksityisiä huonetoiloja.

Pietari ei tuona yönä saanut unta. Niinpä hän jo ani varhain ja kohta sen jälkeen, kun Jeesus oli mennyt ulos rukoilemaan, herätti Jaakobin ja Johanneksen, ja he lähtivät kolmisin etsimään Mestariaan. Toista tuntia etsittyään he löysivät Jeesuksen ja pyysivät häntä kertomaan heille syyn hänen kummalliseen käyttäytymiseensä. He halusivat tietää, miksi hän näytti vaivaantuvan

145:4.3 (1634.3) And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other's eyes, there was but one thought: "We cannot understand him. What does all this mean?"

5. EARLY SUNDAY MORNING

145:5.1 (1634.4) Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus' prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

145:5.2 (1635.1) Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

145:5.3 (1635.2) Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour's search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when

mahtavasta parantavan hengen vuodatuksesta, kun kaikki ihmiset olivat enemmän kuin iloissaan, ja hänen apostolinsa olivat niin suuresti riemuissaan.

Yli neljän tunnin ajan Jeesus koetti selittää näille kolmelle apostolille, mitä oli tapahtunut. Hän jakoi heille tietoa siitä, mitä oli sattunut, ja selitti tällaisten manifestaatioiden vaarat. Jeesus kertoi heille syyn siihen, miksi hän lähti rukoilemaan. Hän koetti selvittää henkilökohtaisille tovereilleen todelliset syyt siihen, miksei Isän valtakuntaa voinut rakentaa ihmetekojen ja fyysisen parantamisen varaan. Mutta he eivät kyenneet käsittämään hänen opetustaan.

Sillä välin, varhain sunnuntaiaamuna, Sebedeuksen talon liepeille alkoi kerääntyä kärsivistä sieluista ja monista kuriositeettien metsästäjistä koostuvia väkijoukkoja. Nämä ilmoittivat kovalla metelillä haluavansa nähdä Jeesuksen. Andreas ja apostolit olivat niin neuvottomia, että sillä välin kun Simon Selootti puhui väkijoukolle, Andreas lähti usean työtoverinsa kanssa etsimään Jeesusta. Kun Andreas oli löytänyt Jeesuksen kolmen apostolin seurasta, hän sanoi: "Mestari, miksi jätät meidät yksinään kansanpaljouden kanssa? Katso, kaikki ihmiset etsivät sinua; koskaan aikaisemmin eivät näin monet ole halunneet kuulla opetustasi. Talo on tälläkin hetkellä sellaisten piirittämä, jotka ovat tulleet läheltä ja kaukaa voimallisten tekojesi tähden. Etkö tahtois palata kanssamme huolehtimaan heistä?"

Nämä sanat kuultuaan Jeesus vastasi: "Andreas, enkö ole opettanut sinulle ja näille muille, että tehtäväni maan päällä on Isän julkituominen ja sanomani on taivaan valtakunnan julistaminen? Kuinka siis on selitettävissä, että haluaisitte minun kääntävän selkäni sille, mikä on tehtäväni, ollakseni mieliksi utelaille ja tyydyttääkseni niitä, jotka etsivät ennusmerkkejä ja ihmetekojä? Emmekö ole olleet näiden ihmisten keskuudessa kaikki nämä kuukaudet, ja ovatko he kerääntyneet laumoina kuuntelemaan valtakunnan hyvää sanomaa? Miksi he nyt ovat tulleet meitä piirittämään? Eikö se tapahdu paremminkin heidän fyysisen ruumiinsa parantamisen toivossa kuin sen seurauksena, että he olisivat ottaneet vastaan hengellisen totuuden sielunsa pelastukseksi? Kun ihmiset tuntevat vetoa tulla luoksemme epätavallisten julkitulemusten vuoksi, niin monetkaan heistä eivät tule etsimään totuutta ja pelastusta, vaan mieluummin hakemaan parannusta fyysisiin vaivoihinsa ja vapahdusta aineellisista vaikeuksistaan.

"Koko tämän ajan olen ollut Kapernaumissa, ja olen sekä synagogassa että järven rannalla julistanut valtakunnan hyvää sanomaa kaikille, joilla on korvat kuulla ja sydän ottaa vastaan totuus. Ei ole Isäni tahto, että minä nyt palaisin

all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

145:5.4 (1635.3) For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?"

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: "Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

145:5.7 (1635.6) "All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that

teidän seurassanne tyydyttämään näiden uteliaiden haluja ja ryhtyisin huolehtimaan fyysisistä seikoista hengelliset asiat unohtaen. Olen asettanut teidät saarnaamaan evankeliumia ja hoivaamaan sairaita, mutta en saa syventyä niin kokonaan parantamiseen, että löisin laimin opetustyöni. Ei, Andreas, en palaa mukanne. Menkää ja kehottakaa väkeä uskomaan siihen, mitä olemme heille opettaneet, ja iloitsemaan Jumalan poikien vapaudesta, ja valmistautukaa siihen, että lähdemme Galilean muihin kaupunkeihin, joissa on jo valmistettu tietä valtakunnan iloviestien julistamiselle. Juuri sitä vartenhan olen tullut Isän luota. Menkää siis ja laittautukaa valmiiksi välittömästi tapahtuvaa lähtöä varten sillä aikaa, kun odotan täällä paluutanne.”

Kun Jeesus oli puhunut, Andreas ja hänen apostolitoverinsa lähtivät murhemieliin takaisin Sebedeuksen taloon. He lähettivät pois paikalle kertyneen väkijoukon ja valmistautuivat nopeasti matkaan, kuten Jeesus oli määrännyt. Ja niin Jeesus ja apostolit lähtivät sunnuntai-iltapäivänä, tammikuun 18. päivänä vuonna 28 jKr, ensimmäiselle todellakin julkiselle ja avoimelle julistusmatkalleen, joka suuntautui Galilean kaupunkeihin. Tällä ensimmäisellä matkalla he saarnasivat valtakunnan evankeliumia monissa kaupungeissa, mutta he eivät käyneet Nasaretissa.

Samana sunnuntai-iltapäivänä, kohta sen jälkeen kun Jeesus oli apostoleineen lähtenyt Rimmoniin, hänen veljensä Jaakob ja Juuda tulivat tapaamaan häntä, ja he kävivät Sebedeuksen talossa. Tuon päivän keskipäivän paikkeilla Juuda oli etsinyt käsiinsä veljensä Jaakobin ja vaatimalla vaatinut, että he menisivät Jeesuksen luokse. Siihen mennessä, kun Jaakob suostui lähtemään Juudan mukaan, Jeesus oli jo astunut taipaleelle.

Apostolit olivat vastahakoisia jättämään taakseen Kapernaumissa heränneen suuren mielenkiinnon. Pietari laskeskeli, että vähintäänkin tuhat uskovaa olisi voitu kastaa valtakunnan jäseniksi. Jeesus kuunteli heitä kärsivällisesti mutta ei suostunut kääntymään takaisin. Hetken aikaa vallitsi hiljaisuus, ja sitten Tuomas osoitti sanansa apostolitovereilleen sanoen: ”No niin, mennäänpäs! Mestari on puhunut. Vaikkemme taivaan valtakunnan mysteerejä täysin pystykään käsittämään, meillä on kuitenkin varmuus yhdestä asiasta: Me seuraamme opettajaa, joka ei tavoittele kunniaa itselleen.” Ja vastahakoisesti he lähtivät julistamaan hyvää sanomaa Galilean kaupungeissa.

I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return.”

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: “Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself.” And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

Luku 146. Ensimmäinen Galilean-saarnamatka

⇨ 145

Urantia-kirjan

147 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 146 ENSIMMÄINEN GALILEAN- SAARNAMATKA

Osiot

Johdanto

1. Sananjulistusta Rimmonissa
2. Jotapatassa
3. Pysähdys Raamassa
4. Jireonissa esitetty evankeliumi
5. Toistamiseen Kaanassa
6. Nain ja lesken poika
7. Eendorissa

PAPER 146 FIRST PREACHING TOUR OF GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Rimmon
2. At Jotapata
3. The Stop at Ramah
4. The Gospel at Iron
5. Back in Cana
6. Nain and the Widow's Son
7. At Endor

Johdanto

ENSIMMÄINEN julkinen Galilean-saarnamatka alkoi sunnuntaina, tammikuun 18. päivänä vuonna 28 jKr, ja se jatkui noin kahden kuukauden ajan päättyen Kapernaumissa maaliskuun 17. päivänä. Tämän matkan kuluessa Jeesus ja kaksitoista apostolia entisten Johanneksen apostolien avustamina julistivat evankeliumia ja kastoivat uskovia Rimmonissa, Jotapatassa, Raamassa, Sebulonissa, Jireonissa, Giskalassa, Horasinissa, Maadonissa, Kaanassa, Nainissa ja Eendorissa. Mainituissa kaupungeissa he viipyivät pitempään opettamassa, kun taas monissa pienemmissä kaupungeissa he julistivat valtakunnan evankeliumia niiden läpi kulkiessaan.

Ensimmäistä kertaa Jeesus salli nyt työtovereidensa saarnata esteittä. Tällä matkalla hän varoitti heitä vain kolme kertaa; hän kehotti heitä karttamaan Nasaretia ja esiintymään hillitysti Kapernaumin ja Tiberiaan läpi kulkiessaan. Se, että apostoleilla lopulta oli vapaus saarnata ja opettaa rajoituksitta, oli heille suuren tyydytyksen lähde, ja he antautuivat vakavissaan ja suurella

INTRODUCTION

146:0.1 (1637.1) THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

146:0.2 (1637.2) This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach

ilolla työhön, jonka sisältönä oli evankeliumin saarnaaminen, sairaiden hoivaaminen ja uskovien kastaminen.

without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great earnestness and joy.

1. SANANJULISTUSTA RIMMONISSA

Rimmonin pikkukaupungissa oli aikanaan omistauduttu babylonialaisen ilmanjumalan, Rammanin, palvontaan. Rimmonilaisten uskomuksiin sisältyi yhä monia aikaisempien aikojen babylonialaisia ja myöhempien aikojen zarathustralaisia opetuksia. Tästä syystä Jeesus ja kaksikymmentäneljä apostolia uhrasivat paljon aikaansa näiden vanhempien uskomusten ja valtakunnasta kertovan uuden evankeliumin välillä vallitsevan eron selvittämistehtävään. Täällä Pietari esitti yhden saarnaajanuransa alkuaikojen suurenmoisista saarnoistaan. Sen aiheena oli "Aaron ja kultainen vasikka".

Vaikka monista rimmonilaisista tuli Jeesuksen opetuksiin uskovia, myöhemminä vuosina he aiheuttivat veljilleen myös paljon harmia. Yhden lyhyen ihmisiän kuluessa on luonnonpalvoja vaikea käännäyttää hengellistä ihannetta jumaloivan yhteisön täysimittaisiksi jäseniksi.

Monet kehittyneemmistä babylonialais- ja persialaisideoista, jotka koskivat valoa ja pimeyttä, hyvää ja pahaa, ajallisuutta ja ikuisuutta, liitettiin myöhemmin niin kutsutun kristinuskon opinkappaleisiin. Ja näiden käsitysten mukaanottaminen teki kristillisistä opetuksista sellaisia, että Lähi-idän kansanheimot saattoivat ne välittömämmin hyväksyä. Samalla tavoin Paavalin kristilliset opetukset kävivät läntisten kreikkalaisten helpommin omaksuttaviksi sillä, että kristinoppiin otettiin mukaan monia Platonin teorioita idean kaltaisesta hengestä, kaiken näkyvän ja aineellisen näkymättömistä esikuvista, sellaisina kuin Filon nämä teoriat myöhemmin sovitti heprealaiseen teologiaan.

Todan kuuli valtakunnan evankeliumin ensimmäisen kerran juuri Rimmonissa, ja myöhemmin hän vei tämän sanoman Mesopotamiaan ja kauas sen rajojen taakse. Hän oli yksi ensimmäisistä, jotka saarnasivat hyvää sanomaa Eufraatin takana asuville.

1. PREACHING AT RIMMON

^{146:1.1 (1637.3)} The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

^{146:1.2 (1637.4)} Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

^{146:1.3 (1637.5)} Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

^{146:1.4 (1637.6)} It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. JOTAPATASSA

Vaikka kansan syvät rivit Jotapatassa kuuntelivat Jeesusta ja hänen apostoleitaan mielellään, ja monet ottivat vastaan valtakunnan evankeliumin, Jotapatan-lähetysretken erottaa muista kuitenkin Jeesuksen puhe, jonka hän piti kahdekkymmenelleneneljälle apostolille heidän viettäessään toista iltaansa tässä

2. AT JOTAPATA

^{146:2.1 (1638.1)} While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's

pikkukaupungissa. Natanael oli mielessään hämmentynyt siitä, mitä Mestari oli opettanut rukoilemisesta, kiittämisestä ja palvomisesta. Ja vastatessaan hänen kysymyksiinsä Jeesus puhui pitkään ja selvitti opettamaansa entistäkin perinpohjaisemmin. Tästä puheesta nykyisen kielenkäytön mukaisesti laadittu yhteenveto on esitettävissä seuraavia näkökohtia painottaen:

1. Se, että ihminen sydämessään tietoisesti ja itsepintaisesti osoittaa arvostusta paatumukselle, hävittää vähitellen rukousyhteyden, joka ihmissielulla on ihmisen ja hänen Tekijänsä välisen yhteydenpidon henkisyhteyspiireihin. Luonnollisestikin Jumala kuulee lapsensa anomuksen, mutta kun ihmissydän tahallaan ja itsepintaisesti on tyyssijana käsityksille, jotka kertovat paatuneisuudesta, sen seurauksena on vähä vähältä henkilökohtaisen yhteyden katkeaminen maisen lapsen ja hänen taivaallisen Isänsä väliltä.

2. Jumalan tunnettujen ja kumoamattomien lakien kanssa ristiriidassa oleva rukous on iljetys Paratiisin- Jumaluuksille. Ellei ihminen halua kuunnella Jumalia näiden puhuessa luomakunnalleen hengen, mielen ja aineen laeissa, jo pelkästään tämä luodun osoittama tahallinen ja tietoinen ylenkatse saa henkipersonallisuudet sulkemaan korvansa tällaisten laista piittaamattomien ja tottelemattomien kuolevaisten esittämiltä henkilökohtaisilta anomuksilta. Jeesus esitti apostoleilleen lainauksen profeetta Sakarjan kirjasta: "Mutta he eivät tahtoneet ottaa vaarin, vaan käänsivät uppiniskaisina selkänsä ja tukkivat korvansa, jotteivät kuulisi. Niin, he tekivät sydämensä kovaksi kuin kivi, etteivät he kuulisi lakiani ja niitä sanoja, jotka minä lähetin henkeni kautta profeettojen välityksellä; siksi heidän häijyn ajattelunsa tulokset lankesivat suuren vihan muodossa heidän syyllisen päänsä päälle. Ja niin tapahtui, että he huusivat armoa, mutta ei ollut korvaa, joka olisi ollut avoinna sen huodon kuullakseen." Ja sitten Jeesus lainasi sen viisaan miehen sananlaskua, joka sanoi: "Sen, joka korvansa kääntää, jottei kuulisi jumalallista lakia, sen rukouskin on iljetys."

3. Avaamalla Jumalan ja ihmisen välisen yhteyskanavan ihmisen puoleisen pään kuolevaiset pääsevät välittömästi hyötymään maailmojen luoduille suunnatusta, alati soljuvasta jumalallisen hoivan virrasta. Kun ihminen kuulee Jumalan hengen puhuvan ihmissydämen sisällä, tällaiseen kokemukseen kuuluu erottamattomasti se tosiasia, että Jumala samalla kuulee tuon ihmisen rukouksen. Jopa synnin anteeksisaaminen toimii tällä samalla erehtymättömällä tavalla. Taivaassa oleva Isä on antanut sinulle anteeksi, jo ennen kuin olet edes ajatellut sellaista häneltä pyytää, mutta tällainen anteeksianto ei ole henkilökohtaisessa

teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: "But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear." And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: "He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination."

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in fact is not conditioned upon your forgiving your

uskonnollisessa kokemuksessasi tarjolla, ennen kuin itse annat anteeksi kanssaihmisillesi. Jos asiaa ajatellaan faktana, ei se, että annat anteeksi lähimmäisillesi, ole Jumalan anteeksiannon ehto, mutta jos asiaa ajatellaan kokemuksena, se nimenomaan on Jumalan anteeksiannon ehto. Ja tämä fakta jumalallisen ja inhimillisen anteeksiannon synkroniasta tuli Jeesuksen apostoleille opettamassa rukouksessa juuri tällä tavoin huomioon otetuksi ja yhteen kytketyksi.

4. Universumissa vaikuttaa muuan oikeudenmukaisuuden peruslaki, jota armokaan ei pysty kiertämään. Ajallisuuden ja avaruuden läpikotaisen itsekäs luotu ei kykene ottamaan vastaan Paratiisin epäitsekkeitä ihanuusia. Edes Jumalan loputon rakkaus ei kykene pakottamaan ikuista eloonjäämistä merkitsevää pelastusta yhdellekään kuolevaiselle luodulle, joka ei tee valintaa eloonjäämisen hyväksi. Armelaisuutta osoitetaan varsin avokätisesti, mutta silti on olemassa oikeudenmukaisuuden asettamia vaatimuksia, joita edes laupeuteen liittyvä rakkaus ei kykene tehokkaasti kumoamaan. Ja Jeesus lainasi tässäkin yhteydessä heprealaiskirjoituksia: "Minä olen kutsunut, ja te ette suostuneet kuulemaan; minä ojensin käteni, mutta kukaan ei siitä välittänyt. Olette pitäneet kaikkia neuvojani tyhjämpäiväisinä ja olette torjuneet minun nuhteeni, ja tämän kapinallisen asenteenne tähden käy väistämättä niin, että te huudatte minua avuksenne ettekä saa huutoonne vastausta. Kun hylkäsitte elämän tien, saatte sitten, kun kärsimystenne aika koittaa, etsiä minua etsimästä päästyänne, mutta ette minua löydä."

5. Niiden pitää osoittaa laupeutta, jotka tahtoisivat saada laupeuden. Älkää tuomitko, jottei teitä tuomittaisi. Siinä hengessä, jossa te tuomitsette muita, siinä hengessä teidätkin tuomitaan. Armo ei kokonaan kumoa universumeissa noudatettua oikeudenmukaisuutta. Osoittautuu, että viime kädessä pitää paikkansa, kun sanotaan: "Joka tukkii korvansa vaivaisen huudolta, joutuu jonakin päivänä itse huutamaan apua, eikä kukaan häntä kuule." Olipa rukous mikä hyvänsä, sen vilpittömyys takaa sen kuulluksitulemisen; se, minä ajankohtana, millä tavoin ja missä määrin rukoukseen vastataan, määräytyy rukoukseen liittyvän hengellisen viisauden mukaan ja sen mukaan, miten se on sopusoinnussa universumin kanssa. Viisas isä ei vastaa tietämättömien ja kokemattomien lastensa typeriin rukouksiin kirjaimellisesti, olkoonkin, että lapset saattavat saada tällaisten mielettömien pyyntöjen esittämisestä paljon mielihyvää ja todellista sielun tyydykettä.

6. Kun olet kokonaan omistautunut täyttämään taivaassa olevan Isän tahdon, saat vastauksen kaikkiin anomuksiisi heti, sillä rukouksesi ovat täysin Isän tahdon mukaisia, ja

fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: "I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me."

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: "Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him." The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full

Isän tahto tulee aina julki hänen valtavan universuminsa joka kolkassa. Mitä tällainen oikea Jumalan poika haluaa, ja mitä Isä tahtoo, se ON. Sellainen rukous ei voi jäädä vaille vastausta, eikä mihinkään muunlaiseen pyyntöön mitenkään voitaisikaan antaa täysimääräistä vastausta.

7. Vanhurskaan huuto on se Jumalan lapsen uskon teko, joka avaa oven Isän aittaani, ja se aitta on täynnänsä hyvyyttä, totuutta ja armoa, ja nämä hyvät antimet ovat jo kauan odottaneet, että poika tulisi ja ottaisi ne henkilökohtaisesti omikseen. Rukous ei muuta Jumalan suhtautumista ihmistä kohtaan, mutta se muuttaa ihmisen asenteen muuttumatonta Isää kohtaan. Mikä on rukouksen vaikutin, se antaa rukoukselle oikeuden päästä Jumalan kuuluville; sitä ei tee rukouksen esittäjän sosiaalinen, taloudellinen eikä ulkonainen uskonnollinen asema.

8. Rukousta ei saa käyttää sellaiseen, että vältyisi ajallisilta viivytyksiltä tai että pääsisi avaruuden esteiden yli. Rukousta ei ole tarkoitettu keinoksi, jolla korotetaan omaa minää tai jolla saadaan epäoikeudenmukaista etua kanssaihmiin verrattuna. Läpikotaisen itsekäs sielu ei edes kykene rukoilemaan siinä merkityksessä, mitä tämä sana todellisuudessa tarkoittaa. Jeesus sanoi: "Olkoon ilosi suurin siitä, minkäluonteinen Jumala on, ja hän on taatusti täyttävä sydämesi vilpittömät toiveet." "Omista kulkusi Herralle; luota häneen, ja hän toimii." "Sillä Herra kuulee apua tarvitsevan huodon, eikä hän jätä hätääkärsivien rukousta vaille huomiota."

9. "Olen tullut Isän tyköä; jos siis joskus olette epä tietoisia siinä mielessä, mitä Isältä pyytäisitte, niin pyytäkää minun nimissäni, ja esitän anomuksenne sen mukaan, mitkä ovat todelliset tarpeenne ja toivomuksenne, ja sopusoinnussa sen kanssa, mikä on Isän tahto." Olkaa varuillanne sen suuren vaaran suhteen, että teistä rukouksissanne tulee itsekeskeisiä. Kovin paljon älkää rukoilko itsellenne; rukoilkaa enemmän veljienne hengellisen edistymisen puolesta. Välttäkää materialistista rukoilemista; rukoilkaa hengessä ja hengen antimien runsauden puolesta.

10. Rukoillessanne sairaiden ja kärsivien puolesta älkää luulko anomustenne korvaavan sitä, että rakastavasti ja järkevästi pidätte huolta näiden kärsivien tarpeista. Rukoilkaa perheenne, ystävienne ja tovereidenne hyvinvoinnin puolesta, mutta aivan erityisesti rukoilkaa niiden puolesta, jotka kiroavat teidät, ja esittäkää rakastavia pyyntöjä niiden puolesta, jotka teitä vainoavat. "Milloin sitten rukouksensa esittäisi? Siihen en sano mitään. Sisimmässänne oleva henki vain voi saada teidät lausumaan pyynnöt, jotka tuovat julki sisäisen suhteenne henkien Isään."

11. Monet turvautuvat rukoukseen, vasta kun ovat vaikeuksissa. On ajattelematonta ja

accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faithful act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard the prayer of the destitute."

146:2.10 (1639.5) 9. "I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father's will." Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

146:2.11 (1639.6) 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. "But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits."

146:2.12 (1640.1) 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when

eksyttävää menetellä sillä tavoin. Toki teette oikein, jos ahdingossa ollessanne rukoillette, mutta teidän tulisi muistaa pojan ominaisuudessaan puhua Isälleen myös, kun sielunne osalta kaikki sujuu hyvin. Esittääkö todelliset pyyntönne aina salassa. Älkää antako ihmisten kuulla henkilökohtaisia rukouksianne. Kiitosrukoukset sopivat esitettäväksi palvojen ryhmissä, mutta sielusta tuleva rukous on henkilökohtainen asia. On olemassa vain yksi kaikille Jumalan lapsille sopiva rukouskaava, ja se kuuluu: "Tapahtukoon kaikesta huolimatta sinun tahtosi."

12. Kaikkien tähän evankeliumiin uskovien tulisi rukoilla vilpittömästi taivaan valtakunnan laajenemisen puolesta. Kaikista heprealaiskirjoituksiin sisältyvistä rukouksista hän esitti mitä hyväksyvimmän näkemyksen psalminkirjoittajan pyynnöstä: "Luo minuun puhdas sydän, oi Herra, ja vaihda minulle oikea henki. Puhdista minut salaisista synneistä ja estä palvelijaasi lankeamasta julkeaan rikkomukseen." Jeesus selitti laajasti rukoilemisen suhdetta huolimattomaan ja loukkaavaan puheeseen ja esitti lainauksen: "Pane, oi Herra, vartija suuni eteen; vartioi huulteni ovea." "Ihmiskieli", Jeesus sanoi, "on ruumiinjäsen, jonka vain muutamat ihmiset pystyvät kesyttämään, mutta ihmisen sisimmässä oleva henki voi muuttaa tämän tottelemattoman jäsenen niin, että se antaa äänen armeliaalle suvaitsevuudelle ja niin, että siitä tulee innoittava laupeudenharjoittaja."

13. Jeesus opetti, että Isän tahdon tietämisen puolesta esitetyn pyynnön jälkeen tärkeysjärjestyksessä seuraavana on rukous jumalallisesta opastuksesta sillä vaelluksella, joka suoritetaan maisen elämän kuluessa. Todellisuudessa tämä merkitsee jumalallisen viisauden rukoilemista. Jeesus ei milloinkaan opettanut, että rukoilemalla voisi saada ihmistietämystä tai erityistaitoa. Mutta niin hän kyllä opetti, että rukous on tekijä, joka vaikuttaa laajentavasti rukoilijan kykyyn ottaa jumalallisen hengen läsnäolo vastaan. Opettaessaan tovereitaan rukoilemaan hengessä ja totuudessa Jeesus selitti tarkoitavansa vilpittömää rukoilemista ja rukoilua sen mukaan, mikä oli rukouksen esittäjän valaistumisen määrä; hän tarkoitti täydestä sydäimestä lähtevää ja järjestelmällisesti, hartaasti ja vakavassa mielessä suoritettua rukoilemista.

14. Jeesus varoitti seuraajiaan sellaisesta luulosta, että korusanaiset toistamiset, kaunopuheiset lauseparret, paastoaminen, katumusharjoitukset tai uhrilahjat tekisivät heidän rukouksistaan tehokkaampia. Mutta hän kehotti kyllä uskoviaan käyttämään rukoilua keinona, joka johtaa kiitosten osoittamisen kautta aitoon palvontaan. Jeesus piti valitettavana sitä, että hänen seuraajiensa rukouksissa ja palvonnassa esiintyi niin vähän kiitoksen henkeä. Tässä

harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God's children, and that is: "Nevertheless, your will be done."

146:2.13 (1640.2) 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: "Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression." Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: "Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips." "The human tongue," said Jesus, "is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy."

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father's will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one's capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion,

yhteydessä hän esitti lainauksen pyhistä kirjoituksista sanoen: "On hyvä osoittaa kiitokset Herralle ja laulaa ylistystä Kaikkein Korkeimman nimelle, tunnustaa hänen laupeutensa jokaisena aamuna ja hänen uskollisuutensa jokaisena iltana, sillä Jumala on töittänsä kautta tehnyt minusta iloisen. Kaiken osalta minä annan kiitokseni sen mukaan, mikä on Jumalan tahto."

15. Ja sen jälkeen Jeesus sanoi: "Älkää yhtenään ylen määrin huolehtiko arkipäiväisistä tarpeistanne. Älkää olko peloissanne maiseen olemassaoloonne liittyvistä ongelmista, vaan kaikkien näiden asioiden osalta levittäkää rukouksin ja hartain pyynnöin, vilpittömän kiitollisuuden hengessä, kaikki tarpeen taivaassa olevan Isänne eteen." Sitten hän lainasi kirjoitusten kohtaa: "Veisuulla minä kiitan Jumalan nimeä ja ylistän häntä kiitosvirrellä. Ja se on Herralle otollisempi kuin on uhrattu härkä tai mulli sarvineen ja sorkkineen."

16. Jeesus opetti seuraajilleen, että heidän tulisi rukouksensa Isälle esitettynä olla hetken aikaa hiljaa ja vastaanottavia antaakseen sisimmässään olevalle hengelle paremman mahdollisuuden puhua kuuntelevalle sielulle. Isän henki puhuu ihmiselle parhaiten, kun ihmisen mieli on suuntautunut aitoon palvontaan. Palvomme Jumalaa meissä olevan Isän hengen antaman avun turvin ja sitä kautta, että ihmismieli on totuudesta osalliseksi pääsemisen myötä valaistunut. Jeesus opetti palvonnan tekevän ihmisen yhä enemmän sen olennon kaltaiseksi, joka on palvonnan kohteena. Palvonta on kokemus, joka saa aikaan muutoksia niin, että finiittinen vähä vähältä lähestyy Infiniittisen läsnäoloa ja lopulta saavuttaa sen.

Ja monia muitakin totuuksia Jeesus kertoi apostoleilleen ihmisen pitämästä yhteydestä Jumalaan, mutta monikaan heistä ei kyennyt kokonaan käsittämään hänen opetustaan.

3. PYSÄHDYS RAAMASSA

Raamassa Jeesus kävi ikimuistettavan keskustelun iäkkään kreikkalaisen filosofin kanssa, joka opetti, että tiede ja filosofia riittivät tyydyttämään inhimillisen kokemuksen tarpeet. Jeesus kuunteli kärsivällisesti ja myötätuntoisesti tätä kreikkalaista opettajaa ja myönsi monet tämän esittämät asiat tosiksi, mutta kun filosofi oli päässyt esityksensä loppuun, Jeesus huomautti, ettei tämä ollut ihmisen olemassaolosta esittämässään näkemyksessä selittänyt, "mistä, miksi ja minne", ja Jeesus jatkoi: "Siitä, mihin sinä lopetat, siitä me vasta aloitamme. Uskonto on sellainen ilmoitus ihmisen sielulle, joka käsittelee hengellisiä realiteetteja, todellisuuksia, joita mieli yksinään ei kykenisi koskaan löytämään tai

saying: "It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God."

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: "Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven." Then he quoted from the Scriptures: "I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs."

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. THE STOP AT RAMAH

146:3.1 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain "whence, why, and whither," and added: "Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man's soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have

kokonaan käsittämään. Älylliset ponnistukset voivat paljastaa elämän tosiasiat, mutta valtakunnan evankeliumi tuo esille olemisen totuudet. Olet puheessasi käsitellyt totuuden aineellisia varjoja. Tahdotko nyt kuunnella, kun kerron sinulle niistä ikuisista ja hengellisistä realiteeteista, jotka luovat kuolevaisen olemassaoloon liittyvinä aineellisina faktoina ilmenevät ja mainitsemasi ohimenevät ajalliset varjot?” Yli tunnin ajan Jeesus opetti tälle kreikkalaiselle valtakunnan evankeliumin pelastavia totuuksia. Filosofivanhusta miellytti tapa, jolla Jeesus häntä lähestyi, ja kun hän oli sydämetään vilpittömän rehellinen, hän kohta uskoi tämän pelastuksen evankeliumin.

Apostolit olivat hieman ymmällään avoimuudesta, jolla Jeesus myöntyi moniinkin kreikkalaisen esittämiin väitteisiin, mutta myöhemmin Jeesus sanoi heille yksityisesti: ”Lapseni, älkää sitä hämmästelkö, että olin suvaitsevainen kreikkalaisen filosofiaa kohtaan. Tosi ja aito sisäinen varmuus ei ole vähääkään peloissaan ulkopuolelta tulevan analysoinnin suhteen, eikä totuus suhtaudu nyreästi rehelliseen kritiikkiin. Teidän ei tulisi koskaan unohtaa, että suvaitsemattomuus on naamari, jonka taakse kätkeytyvät salassa elätellyt epäilykset oman vakaumuksen totuudellisuudesta. Ketään ei koskaan häiritse hänen lähimmäisensä suhtautuminen, mikäli hänellä on täydellinen luottamus siihen, että se, mihin hän täydestä sydäimestään uskoo, on totuus. Rohkeus on perinpohjaisen rehellistä luottamusta kaikkeen, mihin tunnustaa uskovansa. Vilpittömät ihmiset eivät pelkää aitojen vakaumustensa ja jalojen ihanteidensa kriittistä tarkastelua.”

Toisena Raamassa vietettynä iltana Tuomas esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Mestari, kuinka voi uusi opetuksiisi uskova todellakin tietää, todellakin olla varma siitä, että tämä valtakunnan evankeliumi on totuus?”

Ja Jeesus sanoi Tuomakselle: ”Vakuuttuneisuutesi siitä, että olet astunut Isän valtakuntaperheeseen ja että jätät ikiajoiksi eloon tämän valtakunnan lasten mukana, riippuu kokonaan henkilökohtaisesta kokemuksesta — luottamuksesta totuudelliseen sanaan. Hengellinen vakuuttuneisuus on samaa kuin henkilökohtainen uskonnollinen kokemuksesi jumalallista totuutta olevista ikuisista realiteeteista, ja muilta osin se vastaa sitä, mikä on älyllinen ymmärryksesi totuusrealiteeteista, lisättynä hengellisellä uskollasi ja vähennettynä vilpittömillä epäilyksilläsi.

”Ja Pojan luonnollisiin varustuksiin kuuluu Isästä oleva elämä. Koska teille on annettu Isän elävä henki, siitä johtuu, että olette Jumalan poikia. Elämästänne tässä lihallisuuden aineellisessa maailmassa te selviydte tuonpuoleiseen siksi,

discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?” For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

146:3.2 (1641.4) The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: “My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals.”

146:3.3 (1641.5) On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: “Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?”

146:3.4 (1641.6) And Jesus said to Thomas: “Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

146:3.5 (1642.1) “The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with

että samastutte Isän elävään henkeen, ikuisen elämän lahjaan. Monilla, toden totta, oli tämä elämä, jo ennen kuin tulin Isän tyköä, ja monet muut ovat saaneet tämän hengen, koska he uskoivat minun sanani; mutta teen tiettäväksi, että sitten kun palaan Isän luo, hän lähettää henkensä kaikkien ihmisten sydämeen.

”Vaikkette voikaan tehdä havaintoja siitä, miten tämä jumalallinen henki työskentelee mielessänne, on kuitenkin olemassa käytännöllinen menetelmä, jolla saa selville, missä määrin olette luovuttaneet sielunvoimienne hallinnan tämän sisimmässänne olevan, taivaallisen Isän hengen antaman opetuksen ja opastuksen haltuun, ja tämä tulee ilmi siinä, missä määrin rakastatte kanssaihmissiänne. Tuossa hengessä on mukana Isän osoittama rakkaus, ja kun se vallitsee ihmistä, se vie väijäämättä jumalallisen palvonnan ja lähimmäisiin kohdistuvan rakastavan kunnioittamisen suunnalle. Ensi vaiheessa uskotte olevanne Jumalan poikia siksi, että opetukseni on tehnyt teidät tietoisemmiksi teissä olevan Isämme läsnäolon sisäisistä johdatuksista; mutta hyvin pian vuodatetaan Totuuden Henki kaiken lihan ylle, ja se elää ihmisten keskuudessa ja opettaa kaikkia ihmisiä, kuten minä nyt elän keskuudessanne ja puhun teille totuuden sanoja. Ja tämä Totuuden Henki, joka puhuu sielunne hengellisten varustusten puolesta, auttaa teitä tietämään, että olette Jumalan poikia. Se todistaa pettämättömästi sisimmässänne olevan Isän läsnäolon, henkenne, kanssa, joka silloin on kaikkien ihmisten sisimmässä, kuten se nyt on muutamissa, ja kertoo teille, että olette todellisuudessa Jumalan poikia.

”Jokainen maan lapsi, joka noudattaa tämän hengen johdatusta, tulee lopulta tietämään, mikä Jumalan tahto on; ja joka antaa periksi Isäni tahdolle, hän pysyy ajasta aikaan. Teille ei ole selvitetty tietä, joka johtaa maisesta elämästä ikuiseen olotilaan, mutta sellainen tie on olemassa, sellainen on aina ollut, ja olen tullut tekemään tästä tiestä uuden ja elävän. Joka astuu valtakuntaan, hänellä on jo ikuinen elämä — hän ei koskaan menehdy. Mutta tässä on paljon sellaista, jonka ymmärrätte paremmin, sitten kun olen palannut Isän tykö ja teillä on mahdollisuus tarkastella tämänhetkisiä kokemuksianne takautuvasti.”

Ja kaikki, jotka kuulivat nämä siunatut sanat, saivat niistä paljon rohkaisua. Juutalaiset opetukset vanhurskaiden eloonjäämisestä olivat olleet sekavia ja epävarmoja, ja Jeesuksen seuraajista oli virkistävää ja innoittavaa kuulla nämä varsin täsmälliset ja myönteiset sanat, jotka antoivat vakuutuksen kaikkien todellisten uskovien ikuisesta eloonjäämisestä.

Apostolit jatkoivat saarnaamista ja uskovien

the Father's living spirit, the gift of eternal life. Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

146:3.6 (1642.2) “While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one's fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father's indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father's indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) “Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect.”

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus' followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and

kastamista, samalla kun he edelleenkin pitivät yllä käytäntöä käydä talosta taloon lohduttamassa masentuneita ja hoivaamassa sairaita ja kärsiviä. Apostoliorganisaatio laajeni sikäli, että jokaisella Jeesuksen apostolilla oli nyt työtoverinaan yksi Johanneksen apostoli. Abner oli Andreaksen työtoveri, ja tämä järjestely oli voimassa siihen saakka, kun he seuraavan pääsiäisen ajaksi menivät Jerusalemiin.

Jeesuksen Sebulonissa-oleskelun aikana antamissa erityisopetuksissa oli etupäässä kysymys valtakunnassa vallitsevia keskinäisiä velvollisuuksia koskevien asioiden käsittelystä, ja näihin kuului muun muassa opetus, jonka oli tarkoitus selvittää, mikä ero vallitsi omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen ja sosiaalisista uskonnollisista velvollisuuksista nousevien ystävällisten suhteiden välillä. Tämä oli niitä harvoja kertoja, jolloin Mestari ylipäätään esitti näkemyksiä uskonnon sosiaalisista aspekteista. Koko maisen elämänsä aikana Jeesus antoi seuraajilleen varsin vähän ohjeita, jotka olisivat koskeneet uskonnon sosiaalistamista.

Sebulonin väestö oli rodullisesti sekoittunutta: se ei oikeastaan ollut juutalaista eikä ei-juutalaista. Ja perin harvat heistä tosiasiaassa uskoivat Jeesukseen, vaikka olivatkin kuulleet Kapernaumissa tapahtuneesta sairaiden parantamisesta.

baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

146:3.10 (1642.6) The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

146:3.11 (1643.1) In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. JIREONISSA ESITETTY EVANKELIUMI

Galilean ja Juudean monien pienempien kaupunkien tavoin Jireonissakin oli synagoga, ja toimintansa alkuvaiheissa Jeesuksella oli tapana puhua näissä synagogissa sapattipäivänä. Toisinaan hän saattoi puhua aamupalveluksessa, ja Pietari tai joku muu apostoleista saarnasi iltapäivän tilaisuudessa. Jeesus ja apostolit saattoivat usein myös opettaa ja saarnata synagogan arki-iltojen kokouksissa. Vaikka Jerusalemin uskonnolliset johtajat kävivät yhä vihamielisemmiksi Jeesusta kohtaan, heillä ei kuitenkaan ollut suoranaista valtaa tuon kaupungin ulkopuolella sijaitseviin synagogiin nähden. Jeesuksen julkisen toiminnan myöhemmässä vaiheessa he vasta kykenivät luomaan niin laajan häntä vastaan suunnatun mielialan, että lähes kaikki synagogat sulkeutuivat hänen opetukseltaan. Nyt puheena olevana aikana kaikki Galilean ja Juudean synagogat olivat hänelle avoinna.

Jireon oli tuohon aikaan laajojen mineraalikaivosten sijaintipaikka, ja koska Jeesus ei ollut koskaan tutustunut kaivosmiehen elämään, hän vietti Jireonissa oleskellessaan suurimman osan ajastaan kaivoksissa. Sillä aikaa kun apostolit vierailivat kodeissa ja saarnasivat julkisilla

4. THE GOSPEL AT IRON

146:4.1 (1643.2) At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

146:4.2 (1643.3) Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with

paikoilla, Jeesus työskenteli kaivoksissa näiden maan alla ahertavien parissa. Jeesuksen parantajanmaine oli kiirinyt jo tähän syrjäkyläänkin saakka, ja monet sairaat ja kärsivät hakivat häneltä apua, ja hänen parantava hoivansa koitui monelle suureksi siunaukseksi. Mutta lepratautisen tapausta lukuun ottamatta mikään näistä tapauksista ei ollut sellainen, että Mestari olisi suorittanut niin kutsutun parantamisihmeen.

Jireonissa vietetyn ajan kolmantena päivänä, myöhään iltapäivällä, kun Jeesus oli palaamassa kaivoksilta, hän sattui matkallaan majapaikkaansa kulkemaan kapeaa sivukatua. Hänen lähestyessään erään spitaalisen miehen kurjaa hökkeliä tämä kärsivä, joka oli kuullut Jeesuksen parantajanmaineesta, rohkaisi mielensä ja puhutteli Jeesusta tämän astellessa hänen ovensa editse. Hän sanoi Jeesuksen eteen maahan polvistuessaan: "Herra, jos vain tahtoisit, voisit puhdistaa minut. Olen kuullut opettajiesi viestin ja tahtoisin astua valtakuntaan, jos minut voitaisiin puhdistaa." Ja lepratautinen puhui tällä tavoin siksi, että juutalaisten keskuudessa spitaalisilta oli kielletty jopa synagogassakäyminen ja muunlainen julkiseen palvontaan osallistuminen. Tämä mies uskoi todellakin, ettei häntä voitaisi ottaa tulevaan valtakuntaan, ellei hän kykenisi saamaan spitaaliaan parannetuksi. Ja kun Jeesus näki hänen kärsimyksensä ja kuuli hänen sanansa, jotka kertoivat tiukasti istuvasta uskosta, se kosketti Jeesuksen ihmissydäntä, ja sääli liikutti hänen jumalallista mieltään. Kun Jeesus katsoi miehen puoleen, tämä palvoi häntä kasvoilleen maahan langeten. Silloin Mestari ojensi kätensä ja häntä koskettaen sanoi: "Minä tahdon — puhdistu." Ja mies parani heti; lepra ei häntä enää vaivannut.

Nostettuaan miehen jaloilleen Jeesus antoi tälle seuraavan velvoitteen: "Pidä huoli, ettet kerro paranemisestasi kenellekään, vaan että teet tehtäviäsi melua pitämättä ja käyt näyttäytymässä papille ja uhraat puhdistumisesi todistukseksi Mooseksen määräämät uhrin." Mutta tämä mies ei tehnyt niin kuin Jeesus oli häntä neuvonut. Hän kulki sen sijaan pitkin kaupunkia ja julisti Jeesuksen parantaneen hänen lepransa, ja koska hän oli kaikkien kyläläisten tuntema, ihmiset saattoivat omin silmin nähdä, että hänet oli puhdistettu taudistaan. Hän ei mennyt pappien luo, toisin kuin Jeesus oli häntä kehottanut. Tämä mies levitti ympäriinsä uutista siitä, että Jeesus oli parantanut hänet, ja sen seurauksena Mestari joutui niin suurten sairasmaumojen piirittämäksi, että hänen oli pakko seuraavana päivänä nousta jo varhain vuoteesta ja poistua kylästä. Vaikkei Jeesus enää mennytkään kaupunkiin, hän viipyi kuitenkin vielä kaksi päivää sen laitamilla, kaivosten lähetyvillä, jossa hän antoi uskoville kaivosmiehille lisää opetusta valtakunnan evankeliumista.

these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

146:4.3 (1643.4) Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: "Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean." And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: "I will — be clean." And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

146:4.4 (1643.5) When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: "See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing." But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

Tämä spitaalain puhdistaminen oli Jeesuksen tähän mennessä ensimmäinen tarkoituksellisesti ja tietoisesti suorittama niin kutsuttu ihme. Ja tässä tapauksessa kysymys oli aidosta spitaalisesta.

Jireonista he menivät Giskalaan, jossa he viipyivät evankeliumia julistaen kaksi päivää. Sitten he menivät Horasiniin, jossa he viettivät melkein viikon hyvää sanomaa julistamassa. Mutta Horasinista he eivät kyenneet voittamaan valtakunnalle montakaan sielua. Millään niistä paikkakunnista, joilla Jeesus oli opettanut, hän ei ollut kohdannut yhtä yleistä sanomansa torjuntaa. Useimmille apostoleille oleskelu Horasinissa oli sangen masentavaa, ja Andreaksen ja Abnerin oli varsin vaikea pitää yllä työtovereidensa rohkeutta. Ja niin he kulkivat huomiota herättämättä Kapernaumin läpi ja jatkoivat matkaansa Maadonin kylään, jossa heidän menestyksensä oli hiukan parempaa. Useimpien apostolien mielessä oli vallalla sellainen käsitys, että se, mikseivät he vastikään käymissään kaupungeissa kohdanneet menestystä, johtui Jeesuksen vaatimuksesta, jonka mukaan he eivät saaneet opettaessaan ja saarnatessaan puhua hänestä parantajana. Miten he toivoivatkaan, että hän puhdistaisi vielä yhden spitaalisen tai toisi jollakin muulla tavoin julki valtansa siten, että se vetäisi ihmisten huomion puoleensa! Mutta heidän hartailu pyynnöillään ei ollut Mestariin mitään vaikutusta.

5. TOISTAMISEEN KAAANASSA

Apostoliseurue ilahtui suuresti Jeesuksen ilmoittaessa: "Huomenna menemme Kaanaan." He tiesivät, että Kaanassa heidän kuulijakuntansa suhtautuisi heihin myönteisesti, sillä Jeesus tunnettiin paikkakunnalla hyvin. Heidän toimintansa ihmisten saattamiseksi valtakuntaan oli menestyksestä, kunnes kolmantena päivänä Kaanaan saapui muuan Titus-niminen eturivin kapernaumlainen, puolittainen uskova, jonka poika oli vakavasti sairas. Hän oli saanut tietää Jeesuksen olevan Kaanassa, ja siksi hän kiirehti sinne tavatakseen hänet. Kapernaumin uskovat ajattelivat, että Jeesus pystyisi parantamaan minkä sairauden tahansa.

Kun tämä jalosukuinen mies oli tavoittanut Jeesuksen Kaanasta, hän pyysi Jeesusta rientämään Kapernaumiin ja parantamaan hänen kärsivän poikansa. Apostolien seistessä sivummalla ja odottaessa hengitystään pidättäen tapahtuman kehittymistä Jeesus lausui sairaan pojan isään katsoen seuraavat sanat: "Kuinka kauan minä teitä kestä? Jumalan voima on keskelläne, mutta ellette näe ennusmerkkejä ja ole todistamassa tunnustekoja, te kieltäydyste uskomasta." Mutta ylimys vetosi Jeesukseen

146:4.5 (1644.1) This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

146:4.6 (1644.2) From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. BACK IN CANA

146:5.1 (1644.3) The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, "Tomorrow we go to Cana." They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

146:5.2 (1644.4) When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death." And when Jesus had bowed his head a

sanoen: "Herrani, kyllä, kyllä minä uskon, mutta tule nyt, ennen kuin lapseni menehtyy, sillä hän oli kuoleman kiellissä jo, kun lähdin hänen luotaan." Ja kun Jeesus oli pää kumarassa hetken aikaa hiljaa miettinyt, hän äkkiä lausui: "Palaa kotiisi. Poikasi jää eloon." Titus uskoi Jeesuksen sanat ja kiiruhti takaisin Kapernaumiin. Ja kun hän oli tulossa kotiin, hänen palvelijansa tulivat häntä vastaan ja sanoivat: "Riemuitse, sillä poikasi on toipunut — hän elää." Sitten Titus tiedusteli heiltä, mihin aikaan poika alkoi tointua, ja kun palvelijat vastasivat "eilispäivänä seitsemännen hetken aikoihin kuume lähti hänestä", niin isä muisti, että Jeesus oli osapuilleen tuona hetkenä sanonut: "Poikasi jää eloon." Ja siitä alkaen Titus uskoi täydestä sydämestään, ja koko hänen perhekuntansakin uskoi. Tästä pojasta tuli sittemmin voimallinen valtakunnan palvelija. Myöhemmin hän antoi henkensä niiden mukana, jotka joutuivat kärsimään Roomassa. Vaikka Tituksen koko huonekunta, heidän ystävänsä ja jopa apostolitkin pitivät tätä välikohtausta ihmeenä, sitä se ei kuitenkaan ollut. Ainakaan siinä ei ollut kysymys ihmetekona suoritetusta fyysisen sairauden parantamisesta. Kysymys oli pelkästään luonnonlain kulun ennalta tietämisestä, juuri sellaisesta tietämisestä, johon Jeesus kasteensa jälkeen vähän väliä turvautui.

Sen asiattoman huomion johdosta, jonka jo toinen Jeesuksen toimintaan tässä kylässä liittynyt välikohtaus herätti, hänen oli taas pakko rientää pois Kaanasta. Kaupunkilaiset muistivat veden ja viinin, ja nyt kun hänen otaksuttiin parantaneen jalosukuisen miehen pojan näin peräti pitkän matkan päästä, he tulivat hänen luokseen, ja paitsi että he toivat mukanaan sairaat ja kärsivät, he lähettivät myös sanantuoja, jotka pyysivät, että hän matkan takaa parantaisi kärsiviä. Ja ymmärtäessään koko maaseudun olevan kuohunnan tilassa Jeesus sanoi: "Menkäämme Nainiin."

6. NAIN JA LESKEN POIKA

Nämä ihmiset uskoivat ennusmerkkeihin, he olivat ihmeitä etsivä sukupolvi. Keski- ja etelägalilealaisten mielessä olivat jo tuohon ajankohtaan mennessä vain ihmeet, kun he ajattelivat Jeesusta ja hänen henkilökohtaista hoivaansa. Kymmenet, sadat rehelliset ihmiset, jotka kärsivät puhtaasti hermostollisista häiriöistä ja joiden vaivana oli tunne-elämän järkkyminen, menivät sinne, missä Jeesus oli läsnä, ja palasivat sitten kotiin ystäviensä pariin julistaen Jeesuksen parantaneen heidät. Ja tällaisia mentaalisella alueella sattuneita paranemistapauksia nämä tietämättömät ja yksinkertaiset ihmiset pitivät fyysisen terveyden palautumisina, ihmeparanemisina.

moment in silent meditation, he suddenly spoke, "Return to your home; your son will live." Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, "Rejoice, for your son is improved — he lives." Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered "yesterday about the seventh hour the fever left him," the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, "Your son will live." And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:5.3 (1645.1)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:6.1 (1645.2)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

Kun Jeesus teki lähtöä Kaanasta mennäkseen Nainiin, hänen perässään kulki suuri joukko uskovia ja paljon uteliasta väkeä. Nämä olivat päättäneet, että he näkisivät ihmeitä ja tunnustekoja, eikä heidän tarvinnut pettyä. Kun Jeesus apostoleineen lähestyi kaupungin porttia, heitä vastaan tuli läheiselle hautausmaalle matkalla oleva hautajaiskulkue, joka oli saattamassa hautaan erään nainilaisen leskiäidin ainokaista poikaa. Tämä nainen oli varsin arvossapidetty, ja puolet kyläläisistä kulki tämän kuolleeksi luullun pojan parinkantajien perässä. Hautajaissaaton tultua Jeesuksen ja hänen seuraajiensa kohdalle leski ja hänen ystävänsä tunnistivat Mestarin ja pyysivät häntä palauttamaan pojan takaisin elävien pariin. Heidän ihmetekojen odotuksensa oli noussut niin korkealle, että he luulivat Jeesuksen voivan parantaa jokaisen ihmissairauden; ja oliko olemassa jokin syy, miksei tällainen parantaja kykenisi vaikka herättämään kuolleita? Kun Jeesusta tällä tavoin ahdistettiin, hän astui eteenpäin ja paripeitettä kohotettuaan tutki poikaa. Huomatessaan, ettei poika tosiasiasa ollutkaan kuollut, hän tajusi, minkä murhenäytelmän hänen läsnäolonsa voisi estää. Niinpä hän äidin puoleen kääntyen sanoi: "Älä itke. Poikasi ei ole kuollut, vaan hän nukkuu. Hänet annetaan sinulle takaisin." Ja sitten hän nuorta miestä käteen tarttuen sanoi: "Herää ja nouse." Ja kuolleeksi luultu nuorukainen nousi heti istualleen ja rupesi puhumaan, ja Jeesus lähetti heidät takaisin kotiin.

Jeesus koetti rauhoittaa väkijoukkoa ja yritti turhaan selittää, ettei nuorukainen tosiasiasa ollut kuollut ollutkaan ja ettei hän ollut tätä tuonut takaisin haudasta. Mutta sellainen oli hyödytöntä. Hänen mukanaan kulkenut kansanjoukko ja kaikki Nainin kylän asukkaat joutuivat silmittömän tunnekiihkon valtaan. Moniin tarttui pelko, toisiin tarttui paniikki, jotkut taas lankesivat maahan rukoilemaan ja valittamaan syntejään. Ja vasta monta tuntia päivänlaskun jälkeen saatiin meluava kansanpaljous hajaantumaan. Ja vaikka Jeesus oli lausunut, ettei poika ollut ollut kuollut, jokainen tietenkin väitti kiven kovaan, että oli tapahtunut ihme, niin että kuolleetkin heräsivät kuolleista. Vaikka Jeesus kertoi heille pojan olleen pelkästään syvässä unessa, he selittivät sellaisen olevan vain hänen tapansa puhua asiasta, ja he muistuttivat, että hän suuressa vaatimattomuudessaan koetti aina kätkeä ihmetekonsa.

Niin kaikkialle Galileaan ja Juudeaan levisi sana, että Jeesus oli herättänyt lesken pojan kuolleista, ja monet, joka kuulivat tämän kertomuksen, uskoivat siihen. Jeesus ei koskaan saanut edes kaikkia apostolejaan kokonaan käsittämään, ettei lesken poika ollut todellisuudessa ollut kuollut, kun hän pyysi tätä heräämään ja nousemaan. Mutta hänen onnistui

^{146:6.2 (1645.3)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: "Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you." And then, taking the young man by the hand, he said, "Awake and arise." And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

^{146:6.3 (1645.4)} Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus' statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

^{146:6.4 (1646.1)} So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow's son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow's son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records

vaikuttaa heihin sen verran, että tapaus jäi Luukkaan kertomusta lukuun ottamatta pois kaikista sittemmin syntyneistä muistiinmerkinnöistä. Luukas merkitsi välinäytöksen muistiin muodossa, jossa se oli hänelle kerrottu. Ja lääkärinä pidettyä Jeesusta piirrettiin taas niin pahasti, että hän lähti varhain seuraavana päivänä Eendoriin.

7. EENDORISSA

Eendorissa Jeesus pääsi muutamaksi päiväksi pakoon hälliseviä kansanjoukkoja, jotka etsivät fyysistä parantamista. Aikana, jonka he olivat tällä paikkakunnalla, Mestari kertoi apostoleille opetuksesi kertomuksen kuningas Saulista ja Eendorin noidasta. Jeesus selvitti apostoleilleen, että harhautuneet ja kapinalliset keskiväliolennot, jotka olivat monesti näytelleet luuloteltuja vainajahenkiä, saatettaisiin kohta valvontaan, joten he eivät enää sen jälkeen kykenisi suorittamaan näitä outoja tekoja. Hän sanoi seuraajilleen, että hänen palattuaan Isän tykö ja heidän vuodatettuaan henkensä kaiken lihan ylle nämä puolihengelliset olennot — niin kutsutut saastaiset henget — eivät enää kykenisi saamaan valtaansa kuolevaisten keskuudessa olevia heikko- ja ilkeämielisiä yksilöitä.

Lisäksi Jeesus selitti apostoleilleen, etteivät täältä poistuneiden ihmisten henget enää palaa synnyinmaailmaansa pitämään yhteyttä eläviin kaltaisiinsa. Kuolevaisen ihmisen edistyvällä hengellä olisi vasta tuomiokauden vaihduttua mahdollisuus palata maan päälle ja silloinkin vain poikkeustapauksissa ja planeetan hengellisen hallinnon osana.

Kun he olivat levänneet kaksi päivää, Jeesus sanoi apostoleilleen: ”Palatkaamme huomenissa Kapernaumiin odottamaan ja opettamaan siksi ajaksi, kunnes maaseutu rauhoittuu. Kotiin päästyään väki on varmaankin tähän mennessä jo osittain tointunut tuonlaatusesta kiihtymyksestä.”

except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. AT ENDOR

^{146:7.1 (1646.2)} At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

^{146:7.2 (1646.3)} Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

^{146:7.3 (1646.4)} When they had rested two days, Jesus said to his apostles: “On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement.”

Luku 147. Pistäytyminen Jerusalemissa

⇨ 146

Urantia-kirjan

148 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 147 PISTÄYTYMINEN JERUSALEMISSA

Osiot

Johdanto

1. Sadanpäämiehen palvelija
2. Matka Jerusalemiin
3. Beethesdan lammen äärellä
4. Elämänohje
5. Käynti fariseus Simonin luona
6. Paluu Kapernaumiin
7. Jälleen Kapernaumissa
8. Hengellisen hyvyyden juhla

PAPER 147 THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

Johdanto

JEESUS ja apostolit saapuivat Kapernaumiin keskiviikkona, maaliskuun 17. päivänä, ja he viettivät kaksi viikkoa Betsaidan tukikohdassaan, ennen kuin lähtivät kohti Jerusalemiä. Näiden kahden viikon ajan apostolit opettivat ihmisiä järven rannalla, kun Jeesus sen sijaan oli enimmäkseen omissa oloissaan kukkuloilla toimittamassa Isänsä asioita. Tämän jakson aikana Jeesus teki Jaakob ja Johannes Sebedeuksen kanssa kaksi salaista käyntiä Tiberiakseen, jossa he tapasivat uskovia ja opettivat näille valtakunnan evankeliumia.

Monet Herodeksen talouteen kuuluvista uskoivat Jeesukseen ja osallistuivat näihin kokouksiin. Juuri näiden Herodeksen viralliseen perhekuntaan kuuluvien uskovien vaikutus oli osasyynä siihen, että tämän vallanpitäjän vihamielisyys Jeesusta kohtaan oli vähentynyt. Nämä Tiberiaan uskovat olivat juurta jaksain selittäneet Herodekselle, että Jeesuksen julistama "valtakunta" oli luonteeltaan hengellinen eikä mikään poliittinen hanke. Herodes uskoi

INTRODUCTION

147:0.1 (1647.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

147:0.2 (1647.2) Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become

mieluummin näitä oman taloutensa jäseniä eikä sen vuoksi antanut ylen määrin hätäännyttää itseään sillä, että kaikkialla levisi juttuja Jeesuksen harjoittamasta opettamisesta ja parantamisesta. Hänellä ei ollut mitään sitä vastaan, että Jeesus toimi parantajana tai uskonnonopettajana. Monienkin Herodeksen neuvonantajien ja jopa Herodeksen itsensä myönteisestä suhtautumisesta huolimatta oli olemassa myös muuan Herodeksen alaisten ryhmä, jonka jäseniin Jerusalemin uskonnolliset johtajat pystyivät vaikuttamaan siinä määrin, että he pysyivät Jeesuksen ja hänen apostoliensa katkerina ja uhkaavina vihamiehinä ja tekivät myöhemmin parhaansa estääkseen näiden julkisen toiminnan. Jeesukselle olivat suurimpana vaarana Jerusalemin uskonnolliset johtajat, ei Herodes. Nimenomaan tästä syystä Jeesus ja apostolit viettivät niinkin paljon aikaa Galileassa ja suorittivat suurimman osan julkisesta saarnaajantyöstään siellä, mieluummin kuin Jerusalemissa ja Juudeassa.

1. SADANPÄÄMIEHEN PALVELIJA

Päivää ennen kuin he valmistautuivat lähtemään pääsiäisjuhille Jerusalemiin, sattui että Mangus, Kapernaumiin sijoitetun roomalaisen varuskunnan päällikkö, toisin sanoen kapteeni, meni synagogan esimiesten puheille sanoen: "Uskollinen sotilaspalvelijani on sairaana ja kuoleman kielissä. Menisitkö sen tähden puolestani Jeesuksen luo ja pyytäisitte häntä parantamaan palvelijani?" Roomalaiskapteeni menetteli näin, koska arveli juutalaisjohtajilla olevan enemmän vaikutusvaltaa Jeesukseen. Niinpä synagogan vanhimmat menivät tapaamaan Jeesusta, ja heidän puhemiehensä sanoi: "Opettaja, pyydämme hartaasti, että menisit Kapernaumiin ja pelastaisit roomalaisen sadanpäämiehen suosikkipalvelijan. Tämä sadanpäämies ansaitsee saada osakseen huomiosi, sillä hän rakastaa kansakuntaamme ja rakennutti jopa sen nimenomaisen synagogan, jossa sinäkin niin monet kerrat olet puhunut."

Kuultuaan, mitä heillä oli sanottavanaan, Jeesus lausui: "Lähden mukanne." Ja kun hän meni heidän mukanaan sadanpäämiehen talolle, ja jo ennen kuin hän oli astunut tämän pihallekaan, roomalainen sotilas lähetti ystävänsä tervehtimään häntä ja neuvoi heitä sanomaan: "Herra, älä vaivaudu astumaan talooni, sillä en ole sen arvoinen, että tulisit minun kattoni alle. En myöskään katsonut olevani riittävän arvokas tulemaan luoksesi, siksi panin asialle oman kansasi vanhimmat. Mutta tiedän, että voit tarpeellisen sanan lausua paikalta, jolla seisot, ja palvelijani paranee. Sillä olen itsekkin toisten käskyvallan alainen, ja alaisinani on sotilaita, ja

unduly alarmed by the spreading abroad of the reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

minä sanon jollekulle 'mene', ja hän menee; toiselle sanon 'tule', ja hän tulee, ja palvelijoilleni sanon 'tehkää tämä tai tehkää tuo', ja he tekevät."

Ja nämä sanat kuullessaan Jeesus kääntyi ja sanoi apostoleilleen ja niille, jotka olivat heidän kanssaan: "Ihmettelen ja ihailen tämän muukalaisen uskoa. Totisesti, totisesti, minä sanon teille: Näin suurta uskoa en ole kohdannut, en ainakaan Israelissa." Jeesus, joka jo kääntyi pois päin talon luota, sanoi: "Menkäämme pois täältä." Ja sadanpäämiehen ystävät menivät sisälle taloon ja kertoivat Mangukselle, mitä Jeesus oli sanonut. Ja siitä hetkestä lähtien palvelija alkoi toipua ja sai loppujen lopuksi takaisin normaalin terveydentilansa ja palvelukelpoisuutensa.

Mutta emme koskaan tulleet tietämään, mitä tässä tilanteessa täsmällisesti ottaen tapahtui. Kertomukseen ei sisälly mitään muuta, eikä Jeesuksen seuralaisille ilmoitettu, huolehtivatko näkymättömät olennot sadanpäämiehen palvelijan paranemisesta vai ei. Tiedämme vain tosiasian palvelijan täydestä paranemisesta.

2. MATKA JERUSALEMIIN

Varhain tiistaiaamuna, maaliskuun 30. päivänä, Jeesus ja apostoliseurue lähtivät taipaleelle kohti Jerusalemiä ja pääsiäisjuhlia. He tekivät matkan Jordaninlaakson kautta ja saapuivat perille perjantai-iltapäivänä, huhtikuun 2. päivänä. Tapansa mukaan he pystyttivät tukikohtansa Betaniaan. Jerikon läpi kulkiessaan he pysähtyivät hetkeksi lepäämään, siksi aikaa kun Juudas talletti jonkin määrän heidän yhteisiä rahojaan perheensä yhden ystävän pankkiin. Tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin Juudaksella oli mukanaan ylimäämävaroja, eikä tähän säästöön koskettu, ennen kuin he kulkivat taas Jerikon kautta viimeisellä ja tapahtumaintäyteisellä matkalla Jerusalemiin vähän ennen Jeesuksen oikeudenkäyntiä ja kuolemaa.

Mitään erikoista ei tapahtunut seurueen taivaltaessa kohti Jerusalemiä, mutta he olivat tuskin ehtineet asettua Betaniaan, kun paikalle alkoi kerääntyä läheltä ja kaukaa henkilöitä, jotka etsivät ruumiilleen parannusta, levottomalle mielelleen lohdutusta ja sielulle pelastusta. Heitä kertyi niin paljon, ettei Jeesukselle jäänyt juuri yhtään aikaa lepäämiseen. Siksi he pystyttivätkin telttoja Getsemaneen, ja Mestari tapasi kulkea edestakaisin Betanian ja Getsemanen väliä välttääkseen väkijoukot, jotka olivat häntä alituisen ahdistamassa. Apostoliseurue viipyi Jerusalemissa lähes kolme viikkoa, mutta Jeesus kielsi heitä saarnaamasta julkisuudessa. He saivat opettaa vain yksityisesti ja tehdä henkilökohtaista työtä.

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

He viettivät pääsiäisen hiljaisesti Betaniassa. Ja tämä oli ensimmäinen kerta, kun Jeesus ja kaikki kaksitoista apostolia ottivat osaa verettömään pääsiäisjuhlaan. Johanneksen apostolit eivät nauttineet pääsiäisateriaa Jeesuksen ja hänen apostoliensa seurassa, vaan he viettivät juhlan Abnerin ja monien sellaisten seurassa, jotka olivat jo varhaisessa vaiheessa uskoneet Johanneksen julistukseen. Tämä oli Jeesuksen toinen apostoliensa kanssa Jerusalemissa viettämä pääsiäinen.

Kun Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Kapernaumiin, Johanneksen apostolit eivät palanneet heidän mukanaan. Abnerin johdolla he jäivät Jerusalemiin ja ympäröivälle maaseudulle, jossa he työskentelivät huomiota herättämättä valtakunnan laajenemisen hyväksi, kun Jeesus kaksinetoista apostoleineen taas palasi tekemään työtä Galileassa. Kaksikymmentäneljä apostolia eivät sitten enää koskaan olleetkaan kaikki yhtä aikaa koolla, ennen kuin vähän ennen seitsemänkymmenen evankelistan valtuuttamista ja lähettämistä tehtäviinsä. Mutta kumpikin ryhmä oli yhteistyöhaluinen, ja mielipide-eroista huolimatta niiden välillä vallitsi mitä parhaimmat tunteet.

3. BEETHESDAN LAMMEN ÄÄRELLÄ

Jerusalemissa vietetyn toisen sapatin iltapäivänä, kun Mestari ja apostolit olivat valmiit osallistumaan temppelipalveluksiin, Johannes sanoi Jeesukselle: "Tule kanssani, haluaisin näyttää sinulle jotakin." Johannes johdatti Jeesuksen Jerusalemin erään portin kautta ulos kaupungista Bethesdaksi kutsutulle vesilammikolle. Tämän lammikon ympärillä oli viisikotoksinen rakennelma, ja sen alla virui suuri joukko kärsiviä, jotka etsivät paranemista. Bethesda oli kuumavesilähde, jonka punertava vesi kupli epäsäännöllisin väliajoin siksi, että lammikon alla oleviin kallionkaloihin kertyi kaasua. Monet luulivat tämän aika ajoin tapahtuvan lämpimän veden kuohumisen johtuvan yliluonnollisista voimista, ja kansan keskuudessa uskottiin, että ensimmäinen tuollaisen kuohahduksen jälkeen veteen astuva parani voivoistaan, olivat ne mitä hyvänsä.

Jeesuksen asettamat rajoitukset tekivät apostoleista jotenkin rauhattomia, ja Johannes, kahdestatoista nuorin, oli erityisen kärsimätön siitä, että tällainen hillike oli asetettu. Hän oli tuonut Jeesuksen lammikolle ajatellen, että paikalle kerääntyneet kärsivät vetoaisivat Mestarin sääliväisyyteen niin voimakkaasti, että tämä liikuttuisi ja tekisi parantamisihmeen. Ja silloin koko Jerusalem hämmästyisi, ja näin saataisiin kaikki tuota pikaa uskomaan valtakunnan evankeliumiin. Johannes sanoi Jeesukselle:

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, "Come with me, I would show you something." John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: "Master, see all of

"Mestari, katso kaikkia näitä kärsiviä; onko mitään, mitä voisimme tehdä heidän hyväkseen?" Ja Jeesus vastasi: "Johannes, miksi tahtoisit houkutella minut poikkeamaan valitsemaltani tieltä? Mistä syystä sinä itsepintaisesti tahdot korvata ikuisesta totuudesta kertovan evankeliumin julistamisen ihmetekojen tekemisellä ja sairaiden parantamisella? Poikani, en saa tehdä sitä, mitä kaipaat, mutta kerää yhteen nämä sairaat ja vaivaiset voidakseni puhua heille rohkaus ja ikuisen lohdutuksen sanoja."

Paikalle kokoontuneille puhuessaan Jeesus sanoi: "Moni teistä on täällä sairaana ja vaivattuna siksi, että olette monet vuodet eläneet väärällä tavalla. Toiset kärsivät ajallisuuteen kuuluvien tapaturmien vuoksi, toiset kärsivät esivanhempiensa tekemien virheiden vuoksi, kun jotkut teistä taas kamppailevat ajalliseen olemassaoloonne liittyvien epätäydellisten olosuhteiden mukanaan tuomien hankaluuksien kanssa. Mutta minun Isäni työskentelee, ja minä haluaisin työskennellä teidän maisen tilanne kohentamiseksi, mutta eritoten ikuisen tilanteenne varmistamiseksi. Kukaan meistä ei voi tehdä kovinkaan paljon muuttaakseen elämän vaikeuksia, ellemmme näe, että taivaassa oleva Isä niin tahtoo. Me olemme viime kädessä kaikki velvolliset täyttämään sen, mikä on lankaikkisen tahto. Jos teidät kaikki voitaisiin parantaa fyysisistä vaivoistanne, te toden totta ihmettelisitte, mutta vielä sitäkin suurenmoisempaa on, että puhdistuisitte kaikesta hengellisestä sairaudesta ja huomaisitte parantuneenne kaikista moraalista vammoistanne. Olette kaikki Jumalan lapsia; olette taivaallisen Isän lapsia. Saattaa näyttää siltä, että ajallisuuden kahleet vaivaavat teitä, mutta ikiaikojen Jumala rakastaa teitä. Ja kun tuomion hetki koittaa, älkää pelätkö, sillä te kaikki kohtaatte paitsi oikeudenmukaisuutta, myös runsain määrin armeliaisuutta. Totisesti, totisesti, minä sanon teille: Joka kuulee valtakunnan evankeliumin ja uskoo tähän opetukseen, että hän on Jumalan poika, hänellä on iankaikkinen elämä. Jo nyt on tällaisia uskovia siirtymässä tuomarin edestä ja kuolemasta valoon ja elämään. Ja se hetki on tulossa, jolloin haudoissa olevatkin kuulevat ylösnousemuksen äänen."

Ja monet niistä, jotka kuulivat, uskoivat valtakunnan evankeliumin. Jotkut kärsivistä kokivat niin syvän innoituksen ja hengellisen elpymisen, että he kulkivat ympäriinsä julistaen tulleen parannetuiksi myös fyysisistä vaivoistaan.

Muuan mies, joka oli vuosikaudet kärsinyt masennuksesta ja jota hänen järkkyneen mielensä aiheuttamat vaivat olivat vakavasti kiusanneet, ilostui niin Jeesuksen sanoista, että hän makuulavitsansa maasta nostettuaan käveli kotiinsa, niin sapattipäivä kuin olikin. Tämä vaivojen mies oli kaikki kuluneet vuodet odottanut, että joku auttaisi häntä. Hän oli niin oman

these suffering ones; is there nothing we can do for them?" And Jesus replied: "John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them."

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: "Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection."

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained

avuttomuudentunteensa rampauttama, ettei hänen mielessään ollut kertaakaan edes käväissyt sellainen ajatus, että hän itse auttaisi itseään. Ja osoittautui, ettei hänen tarvinnut parantuakseen tehdä muuta kuin ottaa vuoteensa ja kävellä.

Silloin Jeesus sanoi Johannekselle: ”Menkäämme pois, ennen kuin ylipapit ja kirjanoppineet yllättävät meidät ja loukkaantuvat siitä, että puhuimme elämän sanoja näille vaivatuille.” Ja he palasivat temppeliin ja liittyivät tovereidensa seuraan, ja kohta he lähtivät kaikki yöksi Betaniaan. Mutta Johannes ei koskaan kertonut muille apostoleille tästä hänen yhdessä Jeesuksen kanssa tänä sapatin iltapäivänä suorittamastaan käynnistä Bethesdan lammikolla.

the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: “Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones.” And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. ELÄMÄNOHJE

Samaisen sapattipäivän iltana Betaniassa, kun Jeesus, kaksitoista apostolia ja muuan uskovaishyörymä olivat kokoontuneet nuotion ympärille Lasaruksen puutarhaan, Natanael esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: ”Mestari, vaikka oletkin opettanut meille myönteisen version vanhasta elämänohjeesta neuvoen meitä, että meidän tulisi tehdä toisille niin kuin toivomme heidän tekevän meille, en silti täysin käsittä, miten voimme aina noudattaa sellaista käskyä. Anna minun valaista vastaväitettäni sillä, että käytän esimerkkinä irstasta miestä, joka katsoo paha mielessään kumppania, jonka kanssa aikoo tehdä syntiä. Kuinka me voimme opettaa, että tämän pahaa aikovan miehen tulisi tehdä toisille niin kuin hän tahtois näiden tekevän hänelle?”

Natanaelin kysymyksen kuultuaan Jeesus nousi silmänräpöksessä jaloilleen, heristi sormeaan apostolille ja sanoi: ”Natanael, Natanael! Millä viisiin sinä oikein sydämessäsi ajattelet? Etkö sinä omaksukaan opetuksiani niin kuin hengestä syntynyt ne omaksuu? Ettekö kuule totuutta niin kuin sen kuulevat miehet, joilla on viisautta ja hengellistä ymmärrystä? Kun kehotin teitä tekemään toisille niin kuin haluaisitte heidän tekevän teille, puhuin ihmisille, joilla on ylevät ihanteet, en niille, jotka tuntisivat kiusausta vääristellä opetukseni ja tehdä niistä kehotuksen pahantekemiseen.”

Mestarin puhuttua Natanael nousi seisomaan sanoen: ”Mutta, Mestari, et saisi luulla, että hyväksyn kysymykseni kaltaisen tulkinnan opetuksistasi. Esitin tämän kysymyksen vain, koska arvelin, että monet tuonkaltaiset miehet voisivat mainitsemallani tavalla arvioida väärin kehotuksesi, ja toivoin, että haluaisit antaa meille lisää opetusta näistä asioista.” Ja Natanaelin istuuduttua Jeesus jatkoi puhettaan: ”Tiedän mainiosti, Natanael, ettet sinä mielessäsi hyväksy mitään tuollaista pahuudesta kertovaa ajatusta,

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus’s garden, Nathaniel asked Jesus this question: “Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?”

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel’s question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: “Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing.”

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: “But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters.” And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: “I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am

mutta tunnen pettymystä siksi, että te kaikki niin usein jättätte tekemättä aidosti hengellisen tulkinnan arkipäivän asioita koskevista opetuksistani, neuvoista, jotka on pakko antaa teille ihmisten kielellä ja niin kuin ihmisten täytyy puhua. Sallikaa, että minä nyt annan teille opetusta tämän elämänohjeen tulkintaan, tämän kehotuksen tulkintaan, liittyvistä eri merkitystasoista, joka kehotus siis kuuluu 'tehkää toisille, mitä haluatte toisten tekevän teille':

"1. Lihallinen taso. Tällaisesta puhtaasti itsekkästä ja himokkaasta tulkinnasta olisi hyvänä esimerkkinä kysymykseesi sisältynyt oletamus.

"2. Tunteiden taso. Tämä taso on yhtä tasoa lihallisuuden tasoa korkeammalla, ja se antaa ymmärtää, että myötätunto ja sääli kohottaisivat asianomaisen tekemää tulkintaa tästä elämänohjeesta.

"3. Mielen taso. Nyt alkavat vaikuttaa mielen harjoittama järkeily ja kokemuksesta saatu tietoaimes. Hyvä arvostelukyky edellyttää, että tällainen elämänohje olisi tulkittava sopusoinnussa sen korkeimman ihanteellisuuden kanssa, joka kätkeytyy syvällisen itsekunnioituksen ylevyyteen.

"4. Veljellisen rakkauden taso. Edellisiäkin korkeammalla on taso, joka kertoo epäitsekästä omistautumisesta kanssaihmistensä hyvinvoinnin edistämiseen. Tällä korkeammalla tasolla, joka merkitsee varauksetonta sosiaalista palvelumieltä sen versoessa siitä tietoisuudesta, että Jumala on isä, ja sen seurauksena olevasta ihmisten välisen veljeyden tiedostamisesta, kohdataan uusi ja entistä paljon kauniimpi tulkinta tästä elämän perusohjeesta.

"5. Moraalinen taso. Ja sitten kun saavutatte aidosti filosofiset tulkintatasot, kun teillä on todellinen ymmärrys siitä, mikä on oikein ja mikä väärin, kun tajuatte, mikä ihmissuhteissa on ikuisesti kelpoista, silloin alatte tarkastella tällaista tulkintaongelmaa niin kuin kuvittelisitte jonkun ylevämielisen, ihanteellisen, viisaan ja puolueettoman kolmannen henkilön tarkastelevan ja tulkitsevan tätä käskyä siten kuin se soveltuu omakohtaisiin ongelmiinne, jotka juontuvat sovittautumisestanne elämäne tilanteisiin.

"6. Hengellinen taso. Ja sitten viimeisenä, mutta suurimpana kaikista, saavutamme tason, joka merkitsee henkistä ymmärrystä ja hengellistä tulkintaa ja joka ajaa meidät huomaamaan, että tähän elämänohjeeseen sisältyy Jumalan käsky, jonka mukaan meidän tulee kohdella kaikkia ihmisiä niin kuin arvelemme, että Jumala heitä kohtelisi. Tämä on ihmissuhteiden universumi-ihanne. Ja se on teidän asenteenne kaikkiin tällaisiin ongelmiin, milloin suurin toiveenne on, että täytätte aina Isän tahdon. Siksi tahtoisin, että tekisitte kaikille ihmisille siten kuin tiedätte, että

disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) "6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father's will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances."

minä heille samankaltaisissa olosuhteissa tekisin.”

Kaikesta, mitä Jeesus oli apostoleilleen tuohon hetkeen mennessä sanonut, mikään ei ollut heitä enemmän hämmästyttänyt. Heidän käymänsä keskustelu siitä, mitä Mestari oli lausunut, jatkui vielä kauan hänen levollemenonsa jälkeen. Vaikka kesti pitkään, ennen kuin Natanael tointui luulostaan, että Jeesus oli ymmärtänyt väärin, missä hengessä hän oli kysymyksensä esittänyt, muut olivat enemmän kuin kiitollisia siitä, että heidän filosofoiva apostolitoverinsa oli rojhennut esittää tällaisen ajatuksia herättävän kysymyksen.

5. KÄYNTI FARISEUS SIMONIN LUONA

Vaikkei Simon ollut juutalaisen sanhedrinin jäsen, hän oli silti vaikutusvaltainen jerusalemilaisfariseus. Hän uskoi puolesta sydäimestään, ja siitä huolimatta, että häntä saatettaisiin siitä ankarasti arvostella, hän uskalsi kutsua Jeesuksen ja tämän henkilökohtaiset työtoverit Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kotiinsa yhteiselle aterialle. Simon oli jo pitkään tehnyt havaintoja Mestarista, ja tämän opetukset, mutta niitäkin enemmän tämän persoonallisuus, olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen.

Varakkaat fariseukset antoivat mieluusti almuja, eivätkä he hyväntekeväisyytensä kohdalla kaihdelleet julkisuutta. Ei ollut harvinaista, että he toittivat torvea ollessaan antamassa armopalaa jollekulle kerjäläiselle. Arvovieraille kutsuja järjestäessään näillä fariseuksilla oli tapana jättää talon ovet auki, jotta kerjäläisetkin saattoivat tulla kadulta sisälle, jolloin näillä oli huoneen seinänvierustalla päivällisvieraiden leposohvien takana seistessään tilaisuus saada osansa ruoasta, kun juhluvieraat mahdollisesti viskasivat heille palan silloin toisen tällöin.

Tässä nimenomaisessa Simonin talossa järjestetyssä tilaisuudessa oli kadulta tulleiden joukossa muuan huonomaineinen nainen, josta oli hieman aikaisemmin tullut valtakunnan evankeliumin hyvään sanomaan uskova. Tämä nainen oli koko Jerusalemissa varsin tunnettu erään niin kutsutun korkealuokkaisen ilotalon entisenä emäntänä. Tällaisia ilotaloja sijaitsi muutaman askelen päässä gentiilien temppelipihaista. Jeesuksen opetukset maksuttuaan hän oli sulkenut pahamaineisen liikeyrityksensä ja oli johdattanut useimmat kanssaan toimineista naisista omaksumaan evankeliumin ja muuttamaan elämäntapansa. Tästä huolimatta fariseukset yhä halveksivat häntä suuresti, ja hänen oli pakko antaa hiustensa riippua vapaasti, mikä oli porttouden merkki. Tämä nimeltä mainitsematon nainen oli tuonut mukanaan suuren pullon tuoksuvaa voidetta, ja

^{147:4.10 (1651.4)} Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master's words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

^{147:5.1 (1651.5)} Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

^{147:5.2 (1651.6)} The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

^{147:5.3 (1651.7)} On this particular occasion at Simon's house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet

Jeesuksen takana seisten Jeesuksen nojautuessa aterioidessaan lavitsaansa hän ryhtyi voitelemaan tämän jalkoja, samalla kun hän myös kasteli Jeesuksen jalat kiitollisuudesta kummuneilla kyynelillään ja kuivasi ne päänsä hiuksilla. Ja tämän voitelemisen suoritettuaan hän yhä itki ja suuteli Jeesuksen jalkoja.

Tämän kaiken nähdessään Simon sanoi itselleen: "Jos tämä mies olisi profeetta, hän olisi tajunnut, kuka ja minkä sortin naikkonen tuo on, joka tuolla tavoin kajoaa häneen; että hän on pahamaineinen synnintekijä." Ja Jeesus, joka tiesi, mitä Simonin mielessä liikkui, korotti äänensä sanoen: "Simon, minulla on jotakin, jonka haluaisin sanoa sinulle." Simon vastasi: "Opettaja, sano pois vain." Silloin Jeesus sanoi: "Olipa muuan varakas rahanlainaaja, jolla oli kaksi velallista. Toinen oli hänelle velkaa viisisataa denaaria ja toisen velka oli viisikymmentä. Kävi niin, että kun kummallakaan ei ollut, millä velkansa maksaa, hän antoi molemmille velan anteeksi. Simon, mitä luulet, kumpi heistä mahtoi rakastaa häntä enemmän?" Simon vastasi: "Luulenpa, että se oli se, jolle hän antoi enemmän anteeksi." Ja Jeesus sanoi: "Teithän oikean arvion", ja naista osoittaen hän jatkoi puhettaan: "Simon, katsopa tarkkaan tätä naista. Astuin taloosi kutsuttuna vieraana, etkä kuitenkaan antanut minulle vettä, jolla huuhdella jalkani. Tämä kiitollinen nainen on pessyt jalkani kyynelillään ja kuivannut ne päänsä hiuksilla. Et antanut minulle ystävällistä tervetulosuudelmaa, mutta tämä nainen ei siitä hetkestä, kun hän tuli sisälle, ole lakannut suutelemasta jalkojani. Et välittänyt öljyä päätäni, hän sen sijaan on voidellut jalkani kallisarvoisilla voiteilla. Ja mitä tämä kaikki merkitsee? Yksinkertaisesti sitä, että hänen monet syntinsä on annettu anteeksi, ja se on johtanut hänet suuresti rakastamaan. Mutta jotka ovat saaneet vain vähän anteeksiantoa, he toisinaan rakastavatkin vain vähän." Ja hän kääntyi ympäri, naisen puoleen, ja otti häntä kädestä, nosti hänet seisomaan ja sanoi: "Olet totisesti katunut syntejäsi, ja ne on anteeksi annettu. Älä masennu kanssaihmitesä ajattelemattomasta ja epäystävällisestä suhtautumisesta, vaan jatka vaellustasi taivaan valtakunnan ilossa ja vapaudessa."

Kun Simon ja hänen ystävänsä, jotka istuivat aterialla hänen kanssaan, kuulivat nämä sanat, he olivat entistäkin enemmän ällistyksissään, ja he ryhtyivät kuiskimaan keskenään: "Mikä hän oikein on miehiään, kun uskaltaa jopa antaa syntejä anteeksi?" Ja kun Jeesus kuuli heidän mutinansa, hän kääntyi lähettääkseen naisen pois ja sanoi: "Nainen, mene rauhassa; uskosi on sinut pelastanut."

Kun Jeesus ystävineen nousi pöydästä lähteäkseen kotiin, hän kääntyi Simonin puoleen sanoen: "Tunnen sydämesi, Simon, tiedän, miten

with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: "This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner." And Jesus, knowing what was going on in Simon's mind, spoke up, saying: "Simon, I have something which I would like to say to you." Simon answered, "Teacher, say on." Then said Jesus: "A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?" Simon answered, "He, I suppose, whom he forgave the most." And Jesus said, "You have rightly judged," and pointing to the woman, he continued: "Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little." And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: "You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven."

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, "Who is this man that he even dares to forgive sins?" And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, "Woman, go in peace; your faith has saved you."

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: "I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and

olet kahden vaiheilla, uskon ja epäilysten välillä; tiedän, miten sinua raastaa pelko ja miten sinua kiusaa ylpeys. Mutta rukouksen puolestasi, jotta antaisit periksi valolle ja saisit omassa elämäntilanteessasi kokea sellaiset valtaiset mielen ja hengen muutokset, että ne ovat verrattavissa niihin suunnattomiin muutoksiin, jotka valtakunnan evankeliumi on kutsumattoman ja ei-tervetulleen vieraasi sydämessä jo saanut aikaan. Ja ilmoitan teille kaikille, että Isä on avannut taivaan valtakunnan ovet kaikille, joilla on usko sisälle astuakseen, eikä ole sellaista ihmistä eikä ihmisten yhteenliittymää, joka voisi sulkea nämä ovet halpa-arvoisimmaltakaan sielulta tai luulotellusti räikeimmältäkin syntiseltä maan päällä, jos nämä vilpittömästi pyrkivät sinne sisälle.” Ja Jeesus lausui yhdessä Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa hyvästit isännälleen, ja he menivät Getsemanen puutarhan leiriin liittyäkseen muiden apostolien seuraan.

Samana iltana Jeesus piti apostoleille ikimuistettavan puheen siitä, miten ihmisen tilanne suhteessa Jumalaan ja Paratiisiin johtavan ikuisen ylösnousemuksen edistymiseen on arvoltaan suhteellinen. Jeesus sanoi: ”Lapseni, jos lapsen ja Isän välillä vallitsee aito ja elävä yhteys, on varmaa, että lapsi etenee jatkuvasti kohti Isän ihanteita. On totta, että lapsen edistyminen saattaa alkuvaiheessa olla hidasta, mutta eteneminen on kaikesta huolimatta varmaa. Tärkeää ei suinkaan ole edistymiselle nopeus vaan mieluummin sen varmuus. Toteutunut eteneminen ei ole yhtä tärkeää kuin on se tosiasia, että etenemisen suunta on kohti Jumalaa. Mitä teistä päivä päivältä tulee, on äärettömän paljon tärkeämpää kuin se, mitä tänään olette.

”Se muutoksen kokenut nainen, jonka jotkut teistä näkivät tänään Simonin talossa, elää tällä hetkellä tasolla, joka on tavattoman paljon Simonin ja hänen hyvää tarkoittavien toveriensä tasoa alempana. Mutta kun fariseukset kantavat huolta vale-edistymisestä, joka perustuu harhakuvaan tarkoituksettomien seremoniaalisten palvelusmenojen pettävien kuvioiden suorittamisesta, sillä aikaa tämä nainen on kuolemanvakavana ryhtynyt pitkään ja vaiheikkaaseen Jumalan etsimiseen, eivätkä hengellinen ylpeys ja moraalinen itsetyytyväisyys tuki hänen polkuaan, joka vie taivasta kohti. Tuo nainen on inhimilliseltä kannalta katsoen paljon kauempana Jumalasta kuin Simon, mutta hänen sielunsa on edistyvässä liikkeessä; hän on matkalla kohti ikuista määränpäättä. Tähän naiseen kätkeytyy valtavia hengellisiä mahdollisuuksia tulevaisuutta varten. Jotkut teistä eivät ehkä ole kovin korkealla, jos ajatellaan sielun ja hengen aktuaalisia tasoja, mutta edistytte joka päivä sillä elävällä tiellä, joka uskon kautta avautuu Jumalan luo. Teissä on jokaisessa suunnattomia mahdollisuuksia tulevaisuutta varten. On paljon

doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance.” And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: “My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father’s ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:5.8 (1653.2) “This transformed woman whom some of you saw at Simon’s house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief.”

parempi, että omaa vaikka vähänkin — mutta elävää ja kasvavaa — uskoa kuin että omaa suuren tietomäärän elottomine maailmallisen viisauden ja hengellisen epäuskon varastoineen.”

Mutta Jeesus antoi apostoleilleen vakavan varoituksen sellaisen Jumalan lapsen tyhmyydestä, joka käyttää väärin Isän rakkautta. Hän teki tiettäväksi, ettei taivaallinen Isä ole mikään löyhä, hölläkätinen eikä typerästi hemmotteleva vanhempi, joka olisi aina valmis suvaitsemaan syntiä ja antamaan anteeksi vastuuttomuuden. Hän varoitti kuulijoitaan, etteivät nämä virheellisesti soveltaisi hänen käyttämiään kielikuvia isästä ja pojasta niin, että näyttäisi siltä kuin Jumala olisi joidenkuiden ylisuvaitsevaisten ja epäviisaiden vanhempien kaltainen, jotka yhdessä tämän maailman typerysten kanssa myötävaikuttavat ajattelemattomien lastensa moraalisen rakenteen hajoamiseen ja jotka näin menetellessään varmalla tavalla ja välittömästi edistävät omien jälkeläistensä sortumista rikollisuuteen ja varhaisessa vaiheessa tapahtuvaan moraaliseen turmeltumiseen. Jeesus sanoi: ”Isäni ei suhtaudu suvaitsevasti ja myötämIELisesti sellaisiin lastensa tekoihin ja tapoihin, jotka tuhoavat heidät itsensä ja jotka merkitsevät kaiken moraalisen kasvun ja hengellisen edistymisen itsetuhoa. Tällainen syntinen menettely on Jumalan silmissä iljetys.”

Jeesus oli läsnä monissa muissakin puolittain yksityisissä tapaamisissa ja juhlatilaisuuksissa sekä Jerusalemin ylhäisten että alhaisten, sekä rikkaiden että köyhien luona, ennen kuin hän apostoleineen viimein lähti Kapernaumiin. Ja todellakin monet alkoivat uskoa valtakunnan evankeliumiin ja saivat myöhemmin kasteen Abneriltä ja hänen työtovereiltaan, jotka jäivät vaalimaan valtakunnan etuja Jerusalemissa ja sen ympäristössä.

6. PALUU KAPERNAUMIIN

Huhtikuun viimeisellä viikolla Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Betaniantukikohdasta Jerusalemin lähistöllä ja aloittivat Jerikon ja Jordanin kautta tapahtuneen paluumatkansa Kapernaumiin.

Juutalaisten ylipapit ja uskonnolliset johtajat pitivät monta salaista kokousta päättääkseen, mitä tehdä Jeesuksen suhteen. He olivat kaikki yhtä mieltä siitä, että jotakin olisi tehtävä, jotta hänen opetustoimintansa saataisiin loppumaan, mutta he eivät päässeet yksimielisyyteen menettelytavasta. He olivat toivoneet, että julkisen vallan viranomaiset olisivat raivanneet hänet pois tieltä, samalla tavoin kuin Herodes oli tehnyt lopun Johanneksesta, mutta he panivat merkille, että Jeesus harjoitti toimintaansa siten, ettei hänen

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: "My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God."

147:5.10 (1653.4) Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. RETURNING TO CAPERNAUM

147:6.1 (1653.5) The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

147:6.2 (1654.1) The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day

saarnaamisensa roomalaisviranomaisia pahastikaan huolettanut. Niinpä sitten päätettiin kokouksessa, joka pidettiin päivää ennen Jeesuksen Kapernaumiin-lähtöä, että hänet olisi pidätettävä uskonollisten syytöksen nojalla, ja sanhedrin olisi oikeusistuim, joka käsittelee hänen tapauksensa. Tämän johdosta asetettiin kuuden salaisen urkkijan muodostama toimintaryhmä seuraamaan Jeesusta, tekemään huomioita hänen puheistaan ja teoistaan. Ja kunhan ryhmä olisi kerännyt riittävän määrän todisteita laittomuuksista ja jumalanpilkasta, sen oli määrä palata selontekoiineen Jerusalemiin. Nämä kuusi juutalaista tavoittivat noin kolmikymmenjäsenisen apostoliseurueen Jerikossa, ja teeskennellen haluavansa tulla opetuslapsiksi he liittyivät Jeesuksen seuraajien perheeseen ja pysyttelivät ryhmän mukana aina toisen Galilean-saarnamatkan alkuun saakka. Tämän jälkeen kolme heistä palasi Jerusalemiin jättämään selontekonsa ylipapeille ja sanhedrinille.

Pietari saarnasi Jordanin ylimenopaikalla sinne kerääntyneelle kansanjoukko, ja seuraavana aamuna he kulkivat jokivartta ylöspäin kohti Amathusta. He halusivat jatkaa matkaansa suoraan Kapernaumiin, mutta paikalle kertyi niin paljon väkeä, että he jäivät sinne kolmeksi päiväksi saarnaamaan, opettamaan ja kastamaan. He suuntasivat kulkunsa kotiin päin vasta varhain sapattiaamuna, toukokuun ensimmäisenä päivänä. Jerusalemin urkkijat olivat varmoja siitä, että nyt he saisivat ensimmäisen syytteesä Jeesusta vastaan — syytteen sapatin rikkomisesta — olihan hän rohjennut astua taipaleelle sapattipäivänä. Mutta heidät oli tuomittu pettymään, sillä hetkeä ennen kuin he lähtivät liikkeelle Jeesus kutsui luokseen Andreaksen ja antoi hänelle kaikkien kuullen ohjeen kulkea vain vajaan tuhannen metrin päähän, mikä oli lain sallima juutalaisen sapatin päivämatka.

Muttei urkkijoiden siltikään tarvinnut kauan odottaa, kun he saivat tilaisuutensa syyttää Jeesusta ja hänen työtovereitaan sapatin rikkomisesta. Kun seurue kulki kapeaa tietä, tien molemmin puolin, aivan käden ulottuvilla oli lainehtivaa vehnää, joka juuri tuolloin oli kypsymässä, ja jotkut apostolit poimivat nälissään kypsää viljaa ja söivät sitä. Matkamiesten oli tapana tietä vaeltaessaan taistaa muutama tähkäpää, eikä sellaiseen menettelyyn näin ollen katsottu liittyvän mitään väärää. Mutta urkkijat tarttuivat tähän tekosyynä, jonka turvin hyökätä Jeesusta vastaan. Nähdessään Andreaksen hierovan tähkäpäätä kämmentensä välissä he menivät hänen luokseen ja sanoivat: "Etkö tiedä, että on laitonta poimia ja hieittää tähkäpäitä sapattipäivänä?" Ja Andreas vastasi: "Niin, mutta me olemme nälissämme ja hieromme vain sen verran kuin tarvitsemme; ja mistä saakka muka on ollut synnillistä syödä viljaa sapattina?" Mutta

before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

147:6.3 (1654.2) Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

147:6.4 (1654.3) But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?" But the Pharisees answered: "You do no wrong in eating, but you do break the law in

fariseukset vastasivat: "Ette te syödessänne väärin teekään, vaan rikotte lakia siinä, että poimitte ja hierotte tähkäpäitä käsienne välissä; Mestarinne ei varmaankaan hyväksyisi tuollaisia tekoja." Silloin Andreas sanoi: "Mutta, jos kerran jyvien syöminen ei ole väärin, niin tuskinpa se, että hieromme jyviä käsienne välissä, on yhtään enempiä työtä kuin on sallimanne jyvien pureksiminenkaan. Miksi te moisista pikkuasioista saivartelette?" Kun Andreas antoi ymmärtää, että fariseukset olivat saivartelijoita, he närkästyivät ja ryntäsivät takaisin sinne, missä Jeesus käveli ja keskusteli Matteuksen kanssa, ja esittivät hänelle vastalauseensa sanoen: "Katsopas, Opettaja, apostolisi tekevät sellaista, mikä on sapattina laitonta. He poimivat, hierovat ja syövät viljaa. Käske varmaankin heitä lopettamaan." Silloin Jeesus sanoi syytöksen esittäjille: "Ei käy kieltäminen, että olette kiihkeästi lain puolella, ja teette oikein muistaessanne pitää sapattipäivän pyhänä. Mutta ettekö koskaan lukeneet kirjoituksista, että Daavid eräänä päivänä, nälissään kun oli, meni seuralaisineen Jumalan huoneeseen ja söi näkyleivän, jota lain mukaan eivät saaneet syödä muut kuin papit? Ja Daavid antoi tätä leipää niillekin, jotka olivat hänen kanssaan. Ja ettekö ole lukeneet laistamme, että monienkin tarpeellisten tehtävien toimittaminen on sapattipäivänä lainmukaista? Ja enköhän minä, ennen kuin tämä päivä menee mailleen, näekin teidän syövän eväitä, jotka olette tuoneet mukanne tämän päivän tarpeiksi? Hyvät miehet, teette hyvin ollessanne kiihkeästi sapatin puolesta, mutta tekisitte vieläkin paremmin huolehtiessanne lähimmäistenne terveydestä ja hyvinvoinnista. Minä sanon teille, että sapatti tehtiin ihmistä varten eikä ihmistä sapattia varten. Ja jos olette täällä meidän keskellämme vahtimassa sanomisiani, siinä tapauksessa tahdon avoimesti julistaa, että Ihmisen Poika on jopa sapatin herra."

Jeesuksen tarkkanäköiset ja viisaat sanat sekä ällistyttivät että noloistuttivat fariseuksia. Lopun päivää he pysyttelivät omissa oloissaan eivätkä rohjenneet esittää enempää kysymyksiä.

Jeesuksen vastustava asenne juutalaisia perinnäistapoja ja orjallisia seremonioita kohtaan oli aina positiivista. Siihen kuului se, mitä hän teki, ja se, minkä hän vahvisti. Mestari ei tuhlannut aikaa negatiivisiin tuomioiden julistamisiin. Hän opetti, että ne, jotka tuntevat Jumalaa, kykenevät nauttimaan elämisen vapaudesta ilman, että pettävätkä itseään myöntämällä itselleen luvan tehdä syntiä. Jeesus sanoi apostoleille: "Miehet, jos totuus teitä valaisee ja jos todella tiedätte, mitä olette tekemässä, olette siunattuja. Mutta ellette tiedä jumalallista tietä, olette kovaonnisia ja jo lainrikkoja."

plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts." Then said Andrew: "But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?" When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested, saying: "Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease." And then said Jesus to the accusers: "You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath."

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always *positive*. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: "Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law."

7. JÄLLEEN KAPERNAUMISSA

Puolilta päivin maanantaina, toukokuun 3. päivänä, Jeesus ja kaksitoista apostolia saapuivat veneellä Tarikeasta Betsaidaan. He kulkivat veneellä välttyäkseen niiltä, jotka kulkivat heidän mukanaan. Mutta seuraavaan päivään mennessä muut, heidän joukossaan Jerusalemissa saapuneet viralliset urkkijat, olivat taas löytäneet Jeesuksen.

Tiistai-iltana Jeesus oli pitämässä tavanomaista kysymys- ja vastaustuntiaan, kun kuuden urkkijan johtaja sanoi hänelle: "Satuinpä tänään keskustelemaan yhden Johanneksen opetuslapsen kanssa, joka on täällä seuraamassa opetustasi, emmekä kenneet ymmärtämään, mikset koskaan käske opetuslapsiasi paastoamaan ja rukoilemaan, kuten me fariseukset paastoamme ja niin kuin Johannes käski seuraajiansa tehdä?" Ja Jeesus, joka viittasi erääseen Johanneksen lausumaan, vastasi kysymyksen esittäjälle: "Paastoavatko morsiuksen pojat, silloin kun ylkä on heidän seurassaan? Niin kauan kuin ylkä viipyy heidän luonaan, he tuskin voivat paastota. Mutta se aika on tulossa, jolloin ylkä otetaan pois, ja noina aikoina morsiuksen lapset epäilemättä paastoavat ja rukoilevat. Rukoileminen on luonnollista valon lapsille, mutta paastoaminen ei kuulu taivaan valtakunnan evankeliumiin. Muistakaa, ettei viisas räätäli vanhaan vaatekappaleeseen ompele paikkaa uudesta ja kutistamattomasta kankaasta, jottei se kastuessaan kutistuisi ja aiheuttaisi entistäkin pahempaa repeämää. Eikä uutta viiniä panna vanhoihin leileihin, jottei uusi viini repäisisi leilejä rikki niin, että sekä viini että leilit menevät piloille. Viisas mies panee uuden viinin tuoreisiin nahkaleihin. Opetuslapseni siis osoittavat viisautta, kun eivät tuo uuteen valtakunnan evankeliumin opetukseen liian paljon sellaista, joka kuuluu vanhaan järjestykseen. Teillä, jotka olette menettäneet opettajanne, saattaa olla laillinen syy paastota jonkin aikaa. Paastoaminen saattaa olla tarkoituksenmukainen Mooseksen lain osa, mutta tulevassa valtakunnassa Jumalan pojat kokevat, että heidän ei tarvitse pelätä ja että heillä on ilo jumalallisessa hengessä." Kuullessaan nämä sanat Johanneksen opetuslapset saivat niistä lohtua, kun sen sijaan fariseukset itse olivat yhä pahemmin ymmällään.

Seuraavaksi Mestari kiirehti varoittamaan kuulijoitaan elättelemästä sellaista käsitystä, että kaikki vanha opetus tulisi kokonaan korvata uusilla opinkappaleilla. Jeesus sanoi: "Mikä on vanhaa ja myös totta, sen tulee jäädä. Samalla tavoin on se hylättävä, mikä on uutta mutta väärää. Mutta olkoon teillä uskoa ja rohkeutta hyväksyä, mikä on uutta ja myös totta. Muistakaa, että on kirjoitettu:

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Betsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: "I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers." And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: "Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit." And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: "That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: 'Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new

'Älä hylkää vanhaa ystävää, sillä uusi ei ole häneen verrattavissa. Uusi ystävä on niin kuin uusi viini: jos se vanhenee, sinä juot sitä ilo sydämessäsi.'

wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.'

8. HENGELLISEN HYVYYDEN JUHLA

Samana iltana, vielä kauan sen jälkeen kun tavalliset kuulijat jo olivat menneet levolle, Jeesus jatkoi apostoliensa opettamista. Hän aloitti tämän erityisopetuksen lainaamalla profeetta Jesajaa:

”Miksi te paastositte? Mistä syystä kiusaatte sieluanne, kun yhä kuitenkin otatte mielihyvänne sortamisesta ja kun vieläkin otatte ilonne vääryydestä? Katso, riidaksi ja toraksi te paastoitte ja lyödäkseenne jumalattomuuden nyrkillä. Mutta sillä tavoin ei teidän tule paastota saadaksenne äänenne kuuluviin korkeudessa.

”Tällaisenko paaston minä olen valinnut — päivän, jona ihminen kurittaa sieluaan? Sitäkö se on, että taivuttaa päänsä kuin kaisla; että ryömiä maassa säkkiin ja tuhkaan pukeutuneena? Sitäkö sinä rohkenet kutsua paastoksi ja Herran silmissä otolliseksi päiväksi? Eikö tämä ole paasto, jonka minä valitsisin: että avaatte vääryyden siteet, että kirvoitatte raskaiden taakkojen solmut, että päästättä sorretut vapaiksi ja että särjette kaikki ikeet? Eikö se ole sitä, että jaan leipäni isoavaisten kanssa, että vien talooni ne, jotka ovat kodittomia ja köyhiä? Ja kun näen alastomia, niin minä vaatetan heidät.

”Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niin kuin aamu, ja sinulle virtaa vuolaana terveyttä. Sinun vanhurskautesi käy sinun edelläsi, samalla kun Herran kunnia suoja selustasi. Silloin sinä kutsut Herraa ja hän vastaa; sinä huudat ääneesi ja hän sanoo — Tässä minä olen. Ja kaiken tämän hän tekee, jos kieltäydyt sortamisesta, tuomitsemisesta ja turhuudesta. Isä haluaa mielumminkin, että sinä taritset sydämesi isoaville, ja että sinä osoitat hoivasi vaivatuille sieluille, niin silloin on sinun valosi loistava hämäryydessä ja jopa pimeytesi on oleva niin kuin keskipäivä. Silloin Herra johdattaa sinua alati ja tydyttää sielusi ja uudistaa voimasi. Ja sinä olet oleva niin kuin kasteltu puutarha; kuin lähde, josta vesi ei loppu. Ja ne, jotka näin tekevät, palauttavat ennalleen entisen loiston; he pystyttävät perusmuurit, muinaisten sukupolvien laskemat; heitä kutsutaan murtuneiden muurien jälleenrakentajiksi, niiden turvallisten polkujen korjaajiksi, joiden varsilla on hyvä asua.’”

Ja sitten Jeesus myöhään yöhön saakka korosti apostoleilleen sitä totuutta, että heidän turvansa sekä nykyisessä että tulevassa valtakunnassa oli nimenomaan heidän uskonsa, ei suinkaan se, että he vaivasivat sieluaan tai että he paastoamalla kurittivat ruumistaan. Hän kehotti

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

147:8.2 (1656.3) “Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

147:8.3 (1656.4) “Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) “Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell.’”

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old

apostoleja vähintäänkin noudattamaan muinaisen profeetan esittämiä ajatuksia ja toi julki toiveensa, että he edistyisivät paljon jopa Jesajan ja vanhempien profeettojen esittämien ihanteiden edelle. Hänen tuona yönä esittämänsä viimeiset sanat kuuluivat: "Kasvaka armossa sen elävän uskon avulla, joka käsittää sen tosiasian, että olette Jumalan poikia, samalla kun se tunnustaa jokaisen ihmisen veljeksi."

Jeesus päätti puheensa vasta kahden jälkeen aamuyöllä, ja jokainen meni omalle makuusijalleen.

and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: "Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother."

147:8.6 (1656.7) It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

Luku 148. Evankelistojen koulutusta Beetsaidassa

⇨ 147

Urantia-kirjan

149 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 148 EVANKELISTOJEN KOULUTUSTA BEETSAIDASSA

Osiot

Johdanto

1. Uusi profeettakoulu
2. Beetsaidan sairaala
3. Isän asioiden toimittaminen
4. Pahuus, synty ja paatuneisuus
5. Kärsimisen tarkoitus
6. Kärsimisen väärinkäsittäminen —
Luento Jobista
7. Mies, jonka käsi oli kuivettunut
8. Viimeinen Beetsaidassa vietetty viikko
9. Halvaantuneen parantaminen

PAPER 148 TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering —
Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

Johdanto

VUODEN 28 toukokuun 3. päivästä lokakuun 3. päivään Jeesuksen ja apostoliseurueen asuinpaikkana oli Sebedeuksen koti Betsaidassa. Koko tämän kuivallekaudelle osuneen viisikuukautisen jakson ajan Sebedeuksen talon läheisellä järvenrannalla pidettiin valtavan suurta leiriä. Taloa oli suuresti laajennettu, joten se pystyi tarjoamaan tilat Jeesuksen yhä lukuisammaksi käyvälle perheelle. Tämä rantaleiri, jota asutti kaiken aikaa vaihtuva totuudenetsijöistä, paranemisen tavoittelijoista ja erikoisuuksien metsästäjistä koostuva asukaskunta, oli vahvuudeltaan viidestäsadasta tuhanteen viiteensataan. Daavid Sebedeus toimi teltta kaupungin ylivalvojana, ja häntä avustivat Alfeuksen kaksoset. Sekä järjestyksensä, siisteytensä että yleishallintonsa puolesta leiri oli esikuvallinen. Erilaisia tauteja potevat pidettiin erillään, ja he olivat erään uskovan lääkärin, Elman-nimisen syyrialaisen, valvonnassa.

INTRODUCTION

^{148:0.1 (1657.1)} FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

Koko tämän kauden ajan apostoleilla oli ainakin yhtenä päivänä viikossa tapana käydä kalastamassa, ja he myivät saaliinsa Daavidille käytettäväksi rantaleirin tarpeisiin. Tällä tavoin ansaituilla varoilla kartutettiin ryhmän kassaa. Kaksitoista apostolia saivat joka kuukausi viettää yhden viikon perheidensä tai ystäviensä parissa.

Vaikka Andreaksella edelleen olikin yleisvastuu apostolien toiminnasta, evankelistakoulu oli kuitenkin kokonaan Pietarin hoidossa. Kaikki apostolit suorittivat jokaisena aamupäivänä oman osuutensa evankelistaryhmien opettamisesta, ja iltapäivisin sekä opettajat että oppilaat antoivat opetusta kansalle. Viitenä iltana viikossa apostolit pitivät iltaterian jälkeen kyselytunteja evankelistoille. Jeesus johti tätä kyselytuntia kerran viikossa ja vastasi silloin edellisissä istunnoissa vastaamatta jääneisiin kysymyksiin.

Viiden kuukauden aikana leirille tuli ja sieltä poistui tuhansia ihmisiä. Ei ollut sellaista aikaa, etteikö osanottajien joukossa olisi ollut kiinnostuneita henkilöitä Rooman valtakunnan kaikista osista ja Eufraatin itäpuolisista maista. Kysymyksessä oli pisin kausi, jona Mestari opetti yhdelle paikalle asettuneena ja järjestyneissä oloissa. Jeesuksen oman perheen jäsenet viettivät tästä ajasta enemmän osan joko Nasaretissa tai Kaanassa.

Leiriä ei johdettu ikään kuin se olisi apostoliperheen tapaan ollut yhteisen asian yhdistämien henkilöiden yhteisö. Daavid Sebedeus johti tätä suurta telttakaupunkia siten, että siitä tuli ulkopuolisesta tuesta riippumaton kokonaisuus, vaikkei sieltä koskaan käännytetty ketään pois. Tämä alati muuttuva leiri oli Pietarin pitämän evankelistakoulun korvaamaton osakokonaisuus.

1. UUSI PROFEETTAKOULU

Pietari, Jaakob ja Andreas muodostivat lautakunnan, jonka Jeesus asetti hyväksymään evankelistojen kouluun pyrkijät. Tämän uuden profeettain koulun oppilaiden joukossa olivat edustettuina roomalaisen maailman ja — aina Intiaa myöten — idän kaikki rodut ja kansallisuudet. Koulua johdettiin sillä periaatteella, että sen opetusohjelmaan kuului sekä oppimista että tekemistä. Mitä opiskelijat oppivat aamupäivän kuluessa, sitä he opettivat iltapäivällä rannalla sinne kokoontuneelle väelle. Illallisen jälkeen he keskustelivat epämuodollisesti sekä aamupäivän opinnoista että iltapäivän opetustyöstä.

Kukin apostoliopettaja opetti omaa näkemystään valtakunnan evankeliumista. He eivät millään muotoa pyrkineet opettamaan

148:0.2 (1657.2) Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

148:0.3 (1657.3) While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

148:0.4 (1657.4) In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

148:0.5 (1657.5) The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

148:1.1 (1657.6) Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

148:1.2 (1658.1) Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no

täsmälleen samalla tavoin. Mitään teologisten opinkappaleiden yhdenmukaistettuun tai dogmaattiseen muotoon pukemista ei esiintynyt. Vaikka he kaikki opettivat samaa totuutta, jokainen apostoli esitti oman henkilökohtaisen tulkintansa Mestarin opetuksesta. Ja Jeesus antoi tukensa ajatukselle, että näin menetellen tuli esille henkilökohtaisen kokemuksen moninaisuus valtakuntaan liittyvissä asioissa, ja viikoittaisilla kyselytunneillaan hän väsymättä harmonisoi ja koordinoi näitä monia ja toisistaan poikkeavia evankeliuminäkemyksiä. Tästä opetusasioissa vallitsevasta laajasta henkilökohtaisesta vapaudesta huolimatta Simon Pietari pyrki dominoimaan evankelistakoulun teologiaa. Pietarin jälkeen seuraavaksi suurin henkilökohtainen vaikutus oli Jaakob Sebedeuksella.

Ne toistasataa evankelistaa, jotka näiden viiden kuukauden aikana kouluttiin, edustivat ainesta, josta (Abneria ja Johanneksen apostoleita lukuun ottamatta) myöhemmät seitsemänkymmentä evankeliumin opettajaa ja saarnaajaa valittiin. Evankelistojen koulun oppilailla kaikki ei ollut samassa määrin yhteistä kuin kahdellatoista apostolilla.

Vaikka nämä evankelistat opettivat ja saarnasivat evankeliumia, he kuitenkin kastoivat uskovia, vasta kun Jeesus myöhemmin asetti ja valtuutti heidät valtakunnan seitsemäksikymmeneksi sanansaattajaksi. Näiden evankelistaopiskelijoiden joukossa oli vain seitsemän henkilöä samassa paikassa sattuneessa auringonlaskukohtauksessa parantuneiden suuresta määrästä. Kapernaumlaisen ylimyksen poika oli yksi Pietarin koulussa evankeliumipalvelukseen harjoitetuista.

2. BEETSAIDAN SAIRAALA

Rantaleirin yhteydessä toimien syyrialaislääkäri Elman organisoி ja johti kahdestakymmenestäviidestä nuoresta naisesta ja kahdestatoista miehestä koostuneen joukkokunnan avulla neljän kuukauden ajan hanketta, jota tulisi pitää valtakunnan ensimmäisenä sairaalana. Tässä sairashuoneessa, joka sijaitsi vähän matkan päässä varsinaisesta telttakaupungista etelään, he hoitivat sairaita sekä kaikkien silloin tunnettujen aineellisten hoitomenetelmien mukaisesti että hengellisillä menetelmillä, joihin kuului rukoilemista ja uskon rohkaisemista. Jeesus kävi vähintäänkin kolmasti viikossa tämän leirin sairaiden luona ja otti henkilökohtaisesti yhteyttä jokaiseen kärsivään. Tietämämme mukaan mitään niin kutsuttuja yliluonnollisia paranemisihihihi ei niiden tuhannen vaivaisen ja sairaan henkilön kohdalla tapahtunut, jotka poistuivat tästä sairaalasta joko apua saaneina tai tervehtyneinä. Valtaosa näistä apua

standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unflinchingly harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

148:1.3 (1658.2) The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

148:1.4 (1658.3) These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

148:2.1 (1658.4) In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

saaneista yksilöistä julisti kuitenkin julistamasta päästyään, että Jeesus oli heidät parantanut.

Monet Jeesuksen siinä yhteydessä aikaansaamista paranemisista, kun hän teki hoivatyötä Elmanin potilaiden hyväksi, näyttävät tosiaankin siltä, kuin niissä olisi vaikuttanut ihme, mutta meidän on annettu tietää, että kysymys oli vain ja nimenomaan mielen ja hengen muutoksista. Tällaisia muutoksia saattaa sattua odotuksentäyteisten ja uskon vallassa olevien henkilöiden kokemuksessa, silloin kun heihin kohdistuu sellaisen vahvan, myönteisen ja siunauksellisen persoonallisuuden välitön ja innoittava vaikutus, jonka hoiva karkottaa pelon ja hävittää huolestuneisuuden.

Elman ja hänen työtoverinsa koettivat opettaa näille sairaille totuuden ”pahojen henkien vallassa olemisesta”, mutta heidän menestyksensä oli vähäistä. Jokseenkin yleismaailmallisesti uskottiin fyysisen sairastamisen ja mielen häiriintymisen voivan johtua siitä, että sairastuneen henkilön mielessä tai ruumiissa oleili niin kutsuttu saastainen henki.

Jeesus ei milloinkaan sairaisiin ja poteviin kosketuksissa ollessaan, kun eteen tuli kysymys hoitomenetelmästä tai sairauden tuntemattomien syiden paljastamisesta, jättänyt ottamatta huomioon Paratiisin-veljensä, Immanuelin, ohjeita, jotka tämä oli antanut, ennen kuin hän ryhtyi toteuttamaan Urantialla tapahtunutta ruumiillistumishankettaan. Sairaita hoitavat oppivat silti monia hyödyllisiä asioita tarkkailemalla tapaa, jolla Jeesus valoi uskoa ja luottamusta sairaisiin ja kärsiviin.

Leiri purettiin vähän ennen kuin koitti se vuodenaika, jolloin vilustumis- ja kuumetautitapaukset lisääntyivät.

3. ISÄN ASIOIDEN TOIMITTAMINEN

Koko tämän jakson ajan Jeesus toimitti leirissä toimeenpannut julkiset palvelusmenot vain kymmenkunta kertaa, ja Kapernaumin synagogassa hän puhui vain kerran. Tämä tapahtui viimeistä edellisenä sapattina ennen heidän lähtöään vasta koulutettujen evankelistojen kanssa toiselle Galileaan suuntautuneelle julkiselle saarnamatkalleen.

Mestari ei ollut kasteensa jälkeen ollut yhtä paljon yksikseen kuin hän oli tämän evankelistojen Betsaidan-koulutusleirin aikana. Joka kerta, kun joku apostoleista rohkaistui kysymään Jeesukselta, miksi tämä oli niin paljon poissa heidän keskuudestaan, hän tapasi vastata vain yhdellä tavalla: hän oli ”toimittamassa Isän asioita”.

^{148:2.2 (1658.5)} Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

^{148:2.3 (1658.6)} Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the "possession of evil spirits," but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

^{148:2.4 (1659.1)} In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

^{148:2.5 (1659.2)} The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. THE FATHER'S BUSINESS

^{148:3.1 (1659.3)} Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

^{148:3.2 (1659.4)} Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists' training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was "about the Father's business."

Näiden poissaolojaksojen aikana Jeesuksen seurassa oli vain kaksi apostolia. Hän oli tilapäisesti vapauttanut Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen heidän toimestaan hänen henkilökohtaisina seuralaisinaan, jotta nämäkin saisivat tilaisuuden osallistua näiden runsaan sadan uuden evankelistaehdokkaan kouluttamiseen. Halutessaan vetäytyä kukkuloille toimittamaan Isän asioita Mestarilla oli tapana kutsua mukaansa ketkä hyvänsä kaksi apostolia, jotka sillä hetkellä sattuiivat olemaan vapaina. Näin jokainen kahdestatoista apostolista sai tilaisuuden nauttia läheisestä yhdessäolosta Jeesuksen kanssa ja likeisestä kosketuksesta häneen.

Asiaa ei ole tämän esityksen tarkoituksena ajatellen paljastettu, mutta meille on kuitenkin annettu aihetta päätellä Mestarin monienkin näiden kukkuloilla viettämiensä yksinäisten kausien aikana olleen suorassa ja toimeenpaneavassa yhteydessä useisiin universumin asioita johtaviin päällikköihinsä. Suunnilleen kastehetkestään lähtien tämä universumimme inkarnoitunut Hallitsija oli alkanut yhä aktiivisemmin ja tietoisemmin osallistua universumihallinnon tiettyjen osa-alueiden johtamiseen. Ja olemme aina olleet sitä mieltä, että jollakin tavoin, jota hänen lähimmille työtovereilleen ei paljastettu, hän näiden viikkojen aikana, jolloin hän osallistui vähemmän tämän maailman asioiden hoitoon, oli mukana ohjaamassa valtavan universumin hoitamisesta vastuussa olevia korkeita henkiolentoja ja että ihmis-Jeesus halusi tällaisten toimintojensa osalta sanoa olevansa "toimittamassa Isänsä asioita".

Jeesuksen ollessa tuntikausia omissa oloissaan, mutta kahden hänen apostolinsa ollessa lähettyvillä, sattui monet kerrat, että nämä huomasivat hänen piirteissään tapahtuvan nopeita ja monilukuisia muutoksia, vaikeivät he kuulleet hänen lausuvan yhtäkään sanaa. He eivät myöskään havainneet yhtään sellaisten taivaallisten olentojen ilmestymistä, jotka olisivat saattaneet olla yhteydenpitosuhteessa heidän Mestariinsa. Tällaisia ilmestyksiä tähän jotkut apostoleista olivat todistamassa eräässä myöhemmässä tilaisuudessa.

4. PAHUUS, SYNTI JA PAATUNEISUUS

Jeesuksella oli tapana eräässä syrjäisessä ja suojaisessa Sebedeuksen puutarhan nurkkauksessa käydä kahtena iltana viikossa erityistä mielialojenvaihtoa niiden yksilöiden kanssa, jotka halusivat keskustella hänen kanssaan. Erään tällaisen yksityisyydessä käydyn iltakeskustelun kuluessa Tuomas esitti Mestarille seuraavan kysymyksen: "Miksi ihmisten on valtakuntaan astuakseen välttämätöntä syntyä

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard

hengestä? Onko uudestisyntyminen välttämätön, jotta pääsisi pois paholaisen vallasta? Mestari, mitä on paha?” Nämä kysymykset kuultuaan Jeesus sanoi Tuomakselle:

”Älä tee sitä erehdystä, että sekoitat toisiinsa pahan ja paholaisen, oikeammin sanottuna paatuneen. Hän, jota te kutsutte paholaiseksi, on itseensä rakastunut poika, korkea hallintopersoonana, joka tietien tahtoon ryhtyi harkittuun kapinaan Isäni ja hänen uskollisten Poikiensa hallitusvaltaa vastaan. Mutta olen nämä syntiset kapinalliset jo kukistanut. Selvitä tarkoin mielessäsi seuraavat erilaiset asenteet Isää ja hänen universumiaan kohtaan. Älä koskaan unohda seuraavia lakeja, jotka koskevat suhtautumista Isän tahtoon:

”Pahuus on jumalallisen lain — Isän tahdon — tiedostamatonta tai tahatonta rikkomista. Pahuus on myös Isän tahdon noudattamisen epätäydellisyyden mitta.

”Synti on jumalallisen lain, Isän tahdon, tietoista, tiedostettua ja tahallista rikkomista. Synti mittaa haluttomuutta olla Jumalan johdattama ja hengen opastama.

”Paatumus on jumalallisen lain, Isän tahdon, päättävistä, määrätietoista ja itsepintaista rikkomista. Paatumus on mitta, joka kertoo, mihin määrään Isän rakastava suunnitelma persoonallisuuden eloonjäämisestä ja Poikien armelias, pelastumista tarkoittava huolenpito jatkuvasti torjutaan.

”Kuolevainen ihminen on ennen hengen uudestisyntymää luonnostaan altis myötäsytymisille pahoille taipumuksille, mutta tällaiset käyttäytymisen luonnolliset epätäydellisyydet eivät ole sen paremmin syntiä kuin paatuneisuuttakaan. Kuolevainen ihminen on vasta aloittamassa pitkää nousuaan Paratiisissa olevan Isän täydellisyyteen. Ei ole synnillistä olla luonnon antamilta varustuksiltaan epätäydellinen tai osittainen. Ihminen on tosiaan pahuuteen altis, muttei hän millään muotoa ole paholaisen lapsi, ellei hän ole tietoisesti ja tahallisesti päättänyt kulkea synnin teitä ja elää elämäänsä paatumuksessa. Paha kuuluu myötäsytymisesti tämän maailman luonnonmukaiseen järjestykseen, mutta synti on asenne, joka kertoo tietoisesta kapinoinnista. Sen toivat tähän maailmaan ne, jotka lankesivat hengellisestä valkeudesta synkeään pimeyteen.

”Tuomas, kreikkalaisten opit ja persialaisten erehdykset ovat saattaneet sinut ymmälle. Et ymmärrä pahan ja synnin keskinäisiä suhteita siksi, että sinun mielestäsi ihmiskunta sai tässä maailmassa alkunsa täydellisen Aatamin myötä ja että se sitten synnin vaikutuksesta nopeasti rappeutui ihmisen nykyiseen, surkeaan tilaan. Mutta miksi kieltäydyt käsittämästä sen

these questions, he said to Thomas:

148:4.2 (1660.1) “Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father’s will:

148:4.3 (1660.2) “Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father’s will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father’s will.

148:4.4 (1660.3) “Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father’s will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

148:4.5 (1660.4) “Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father’s will. Iniquity is the measure of the continued rejection of the Father’s loving plan of personality survival and the Sons’ merciful ministry of salvation.

148:4.6 (1660.5) “By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:4.7 (1660.6) “You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man’s present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which

muistiinmerkinnän merkitystä, joka kertoo, miten Kain, Aatamin poika, meni Nodin maahan ja sai sieltä itselleen vaimon? Ja miksi kieltäytyi tulkitsemasta, mitä merkitsee muistiinmerkintä, joka kuvailee, kuinka Jumalan pojat löysivät itselleen vaimot ihmisten tyttärien joukosta?

”Ihmiset ovat tosiaan luonnostaan pahoja, mutteivät välttämättä syntyisiä. Uusi syntymä — hengen kaste — on pahasta vapautumisen perusehto, ja se on taivaan valtakuntaan pääsemiselle välttämätön, muttei tässä ole mitään, mikä vähentää sitä tosiasiaa, että ihminen on Jumalan poika. Tämä potentiaalisen pahan myötäsyntyinen läsnäolo ei myöskään merkitse, että ihminen on jollakin salaperäisellä tavalla vieraantunut taivaassa olevasta Isästä niin, että hänen täytyisi muukalaisena, vieraana tai lapsipuolena pyrkiä jollakin keinoin saamaan Isä laillisesti adoptoimaan hänet. Kaikki tällaiset käsitykset syntyvät ensiksikin siitä, että sinulla on väärä käsitys Isästä, ja toiseksi ne johtuvat siitä, ettet tiedä ihmisen alkuperää, olemusta ja kohtaloa.

”Kreikkalaiset ja muut ovat opettaneet teille, että ihminen laskeutuu jumalaisesta täydellisyydestä vääjäämättä kohti unohdusta tai tuhoa. Minä olen tullut osoittamaan, että astumalla valtakuntaan ihminen nousee varmasti ja vakaasti ylös Jumalan tykö ja jumalalliseen täydellisyyteen. Jokainen olento, joka on jollakin tavoin vajavainen ikuisen Isän tahtoon sisältyvien jumalallisten ja hengellisten ihanteiden osalta, on potentiaalisesti paha, mutta tällaiset olennot eivät missään mielessä ole synnillisiä, vielä vähemmän paatuneita.

”Tuomas, etkö ole kirjoituksista lukenut tästä asiasta tekstikohtaa, jossa sanotaan: ‘Te olette Herran, teidän Jumalanne, lapsia.’ ‘Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun poikani.’ ‘Minä olen valinnut hänet pojakseni — minä olen oleva hänen Isänsä.’ ‘Tuo minun poikani kaukaa ja minun tyttäreni hamasta maan äärestä; tuo jokainen, jota minun nimelläni kutsutaan, sillä minä olen heidät omaksi kunniakseni luonut.’ ‘Te olette elävän Jumalan poikia.’ ‘Ne, joilla on Jumalan henki, ovat toden totta Jumalan poikia.’ Samalla kun ihmislapsessa on aineellinen osa hänen ihmisisäänsä, samalla jokaisessa valtakunnan uskonpojassa on hengellinen osa taivaallisesta Isästä.”

Kaiken tämän ja paljon muuta Jeesus sanoi Tuomakselle, ja enimmältään apostoli sen käsittikin. Jeesus antoi hänelle kuitenkin kehotuksen ”puhua näistä asioista muille, vasta sitten kun olen palannut Isän tykö.” Eikä Tuomas maininnut tästä keskustelusta, ennen kuin Mestari oli poistunut tästä maailmasta.

discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) “Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:4.9 (1660.8) “The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father’s will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) “Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: ‘You are the children of the Lord your God.’ ‘I will be his Father and he shall be my son.’ ‘I have chosen him to be my son — I will be his Father.’ ‘Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.’ ‘You are the sons of the living God.’ ‘They who have the spirit of God are indeed the sons of God.’ While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faithful son of the kingdom.”

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to “speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father.” And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. KÄRSIMISEN TARKOITUS

Erään toisen tällaisen puutarhassa käydyn yksityisen keskustelun kuluessa Natanael kysyi Jeesukselta: ”Mestari, vaikka alankin ymmärtää, miksi kieltäydyt harjoittamasta umpimähkäistä parantamista, en silti vielääkään ymmärrä, miksi rakastava Isä taivaassa antaa niin monien maan päällä elävien lastensa kärsiä niin monista vaivoista.” Mestari vastasi Natanaelille sanoen:

”Natanael, sinä ja monet muut olette kertomallasi tavalla ymmällänne, koska ette käsitä, miten tiettyjen Isän tahdon petteiden kapinallisten kavaltaajien synnilliset seikkailut ovat peräti monta kertaa sekoittaneet tämän maailman luonnollisen järjestyksen. Ja minä olen tullut aloittaakseni näiden seikkojen järjestyksenpanemisen. Mutta vaatii monta aikakautta, ennen kuin tämä universumin osa on saatettu takaisin entisille urilleen ja ennen kuin ihmisten lapset on sen myötä vapautettu synnin ja kapinan aiheuttamista lisäkuormista. Pahuuden olemassaolo jo sinänsä on riittävä koetus ihmisen ylösnousemukselle — synty ei ole eloonjäämisen kannalta välttämätöntä.

”Mutta, poikani, sinun tulisi tietää, ettei Isä tarkoituksellisesti kiusaa lapsia. Ihminen langettaa päälleen tarpeeton kärsimystä sillä, että hän itsepuhdistuksella kieltäytyy vaeltamasta jumalallisen tahdon mukaisia parempia teitä. Kärsimys sisältyy pahaan potentiaalina, mutta enimmäkseen se on synnin ja paatumuksen aiheuttamaa. Tässä maailmassa on sattunut monen monta epätavallista tapahtumaa, eikä mitään outoa ole siinä, että kaikki ajattelevat ihmiset joutuvat ymmälle näitä kärsimyksistä ja vaivasta kertovia näkymiä todistaessaan. Mutta yhdestä asiasta voit olla varma: Isä ei lähetä kärsimystä mielivaltaisesti rangaistuksena väärintekemisestä. Pahuuteen sisältyvät epätäydellisyydet ja vaikeudet ovat myötäsyttyisiä; synnistä koituvat rangaistukset ovat väistämättömiä; paatuneisuuden mukanaan tuomat tuhoiset seuraukset ovat vääjäämättömiä. Ihmisen ei tulisi syyttää Jumalaa kärsimyksistä, jotka ovat hänen valitsemansa elämäntavan luonnollinen seuraus. Liioin ei ihmisen tulisi valittaa kokemuksista, jotka kuuluvat osana elämäänsä, sellaisena kuin sitä tässä maailmassa eletään. Isän tahto on, että kuolevainen ihminen työskentelee sinnikkäästi ja johdonmukaisesti kohentaakseen omaa tilaansa maan päällä. Järkevä utelisuus antaisi ihmiselle mahdollisuuden päästä suurimmasta osasta hänen maista kurjuuttaan.

”Natanael, meidän tehtävämme on auttaa ihmisiä ratkaisemaan hengelliset ongelmansa ja sillä keinoin virkistää heidän mieltään, jotta heillä olisi entistäkin parempi valmius ja motivoituneisuus ryhtyä ratkaisemaan moninaisia

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: “Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions.” The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) “Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father’s will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) “But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father’s will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662.1) “Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your

aineellisia ongelmiaan. Tiedän, että olet kirjoituksia lukiessasi joutunut ymmälle. Aivan liian usein vallalla on ollut pyrkimys panna Jumala vastuuseen kaikesta, mitä tietämätön ihminen ei kykene ymmärtämään. Isä ei ole henkilökohtaisesti vastuussa kaikesta, mitä ette kykene käsittämään. Älä epäile Isän rakkautta vain siksi, että jokin hänen säätämänsä oikeudenmukainen ja viisas laki sattuu aiheuttamaan sinulle kärsimystä, koska olet viattomasti tai tahallisesti rikkonut tällaista jumalallista säädöstä vastaan.

"Mutta, Natanael, kirjoituksissa on monta kohtaa, jotka olisivat olleet sinulle neuvoksi, jos vain olisit ne lukenut ymmärryksellä. Etkö muista, että on kirjoitettu: 'Poikani, älä pidä Herran kuritusta halpana; äläkä kyllästy hänen ojennukseensa, sillä jota Herra rakastaa, sitä hän ojentaa, niin kuin isä ojentaa poikaa, joka hänelle rakas on.' 'Sillä ei Herra sydämensä halusta vaivaa.' 'Ennen kuin minut vaivaan saatettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan lakia. Hyvä oli minulle, että minut vaivaan saatettiin, niin minä opin jumalalliset käskyt.' 'Minä tunnen sinun murheesi. Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret.' 'Herra on myös sorrettujen turva; turvasatama, kun vaivan aika koittaa.' 'Herra tukee häntä tautivuoteella; Herra ei unhota sairaita.' 'Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiensä. Hän tuntee ruumiisi, hän muistaa, että sinä olet tomua.' 'Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa.' 'Hän on turvana vaivaiselle, turvana köyhälle hänen ahdingossansa, suojana rankkasateelta, varjona korventavalta helteeltä.' 'Hän antaa väsyneelle väkeä ja voimattomille voimaa yltäkyllin.' 'Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta.' 'Kun kärsimysten vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, ja kun vastoinikäymisten virrat käyvät ylitsesi, en minä sinua hylkää.' 'Hän on lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja tuomaan lohdutusta kaikille, jotka surevat.' 'Kärsimyksessä on ojennusta; onnettomuus ei kasva tomusta.'"

6. KÄRSIMISEN VÄÄRINKÄSITTÄMINEN —

LUENTO JOBISTA

Tuona samana Betsaidan iltana sattui, että Johanneskin kysyi Jeesukselta, miksi niin monet selvästikin viattomat ihmiset kärsivät niin monista sairauksista ja kokivat niin kovin paljon tuskaa. Johanneksen kysymyksiin vastatessaan Mestari paljon muun ohessa sanoi:

confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662.2) "But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: 'My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.' 'The Lord does not afflict willingly.' 'Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.' 'I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.' 'The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.' 'The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.' 'As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.' 'He heals the brokenhearted and binds up their wounds.' 'He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.' 'He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.' 'A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.' 'When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.' 'He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.' 'There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.'"

6. THE MISUNDERSTANDING OF

SUFFERING —

DISCOURSE ON JOB

148:6.1 (1662.3) It was this same evening at Betsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

"Poikani, et käsitä, mikä on vastoinikäymisen merkitys tai kärsimisen tehtävä. Etkö ole lukenut tuota seemiläisen kirjallisuuden mestariteosta — kirjoituksiin sisältyvää kertomusta Jobin koettelemuksista? Etkö muista, miten tämä ihana vertaus alkaa kertomuksella Herran palvelijan aineellisesta vauraudesta? Muistanet, että Jobia oli siunattu lapsilla, varallisuudella, omanarvontunnolla, yhteiskunnallisella asemalla, terveydellä ja kaikella muulla, mitä ihmiset tässä ajallisessa elämässä arvostavat. Abrahamin lasten ikaikaisten opetusten mukaan tällainen aineellinen menestys oli kaikin puolin riittävä todistus jumalallisesta suosiosta. Tuollaiset aineelliset omaisuudet ja mainitunlainen ajallinen menestyminen eivät kuitenkaan ole merkki Jumalan suosiosta. Taivaassa oleva Isäni rakastaa köyhiä aivan yhtä paljon kuin rikkaitakin; hän ei katso henkilöön.

"Vaikka jumalallisen lain rikkomisen satona ennemmin tai myöhemmin korjataan rangaistus; jos kohta on varmaa, että ihmiset lopulta niittävät, mitä kylvävät, sinun tulisi silti tietää, ettei inhimillinen kärsimys aina ole rangaistus edellä käyneestä synnistä. Ei kyennyt sen paremmin Job kuin hänen ystävänsäkään löytämään oikeaa vastausta asioihin, jotka saivat heidät ymmälle. Ja tuskinpa sinäkään tohtisit nykyisen tietämyksesi valossa osoittaa Saatanalle tai Jumalalle niitä osia, joita he näyttelevät tässä ainutlaatuisessa vertauksessa. Vaikkei Job kärsimyksen kautta löytänytkaan ratkaisua älyllisiin pulmiinsa tai selitystä filosofisiin vaikeuksiinsa, hän saavutti silti suurvoittoja; vaikka hän näki, miten hänen teologiset puolustuslinjansa olivat murtumaisillaan, hän nousi sellaisiin hengellisiin korkeuksiin, että hän voi vilpittömin mielin sanoa: 'Minä kauhistun itseäni.' Silloin ja sinä hetkenä hänelle suotiin se pelastus, että hän sai näyn Jumalasta. Näin siis Job, vaikka hän ymmärsikin väärin kärsimyksen, nousi silti ihmistä korkeammalla olevalle moraalisen ymmärryksen ja hengellisen oivalluksen tasolle. Kun kärsivä palvelija saa näyn Jumalasta, seurauksena on sellainen sielun rauha, joka menee kaiken inhimillisen ymmärryksen yli.

"Elifas, ensimmäinen Jobin ystävästä, kehotti kärsijää osoittamaan vaivoissaan samaa lujjuutta, jota tämä oli menestyksensä päivinä suositellut muille. Tämä valelohduttaja sanoi: 'Luota uskontoosi, Job. Muista, että kärsimään joutuvat pahat eivätkä vanhurskaat. Täytyy olla niin, että ansaitset tämän rangaistuksen, muutoin ei sinua piinattaisi. Varsin hyvin tiedät, ettei kukaan voi Jumalan silmissä olla vanhurskas. Tiedät, ettei pahoilla koskaan ole todellista menestystä. Oli miten oli, ennalta säädetyltä kuitenkin näyttää, että ihminen joutuu vaikeuksiin, ja ehkä Herra kurittaa sinua vain omaksi parhaaksesi.' Eipä ihme, ettei Job-raukka moisesta inhimillisen kärsimyksen

148:6.2 (1662.4) "My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

148:6.3 (1663.1) "Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, 'I abhor myself'; then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:6.4 (1663.2) "The first of Job's friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: 'Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.' No wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human

ongelman tulkinnasta saanut paljonkaan lohtua.

"Mutta hänen toisen ystävänsä, Bildadin, neuvo oli vieläkin masentavampi siitä huolimatta, että se oli tuolloin oikeaksi katsotun teologian näkökulmasta lujalla perustalla. Bildad sanoi: 'Jumala ei voi olla epäoikeudenmukainen. Lastesi on täytynyt olla synnintekijöitä, koska he menehtyivät; sinun täytyy olla väärässä, sillä muuten ei sinua tuolla tavoin piinattaisi. Ja jos olet todella vanhurskas, Jumala varmaankin vapahtaa sinut vaivoistasi. Sinun tulisi oppia siitä, mitä historia kertoo Jumalan menettelystä ihmisten suhteen, eli että Kaikkivaltias hävittää vain häijyt.'

"Ja muistanet, miten Job vastasi ystävilleen ja sanoi: 'Tiedänhän minä, ettei Jumala kuule avunhuutoani. Miten Jumala muka voi olla oikeudenmukainen ja olla samalla niin perin juurin piittaamaton viattomuudestani? Alan oppia, että minun on hyödytöntä vedota Kaikkivaltiaaseen. Ettekö näe, että Jumala sietää sellaisen, että pahat vainoavat hyviä? Näin perin heikko kun ihminen on, mitä toiveita hänellä on siitä, että kaikkivoipa Jumala ottaa hänet huomioon? Jumala on tehnyt minusta sellaisen kuin olen, ja kun hän näin kääntyy minua vastaan, olen puolustuskyvytön. Ja miksi Jumala ylipäätään minut loi, niin että minun pitää näin surkealla tavalla kärsiä?'

"Ja kuka voi moittia Jobin suhtautumista, kun otetaan huomioon hänen ystäviensä antamat neuvot ja hänen omassa mielessään Jumalasta vallinneet erheelliset käsitykset? Etkö ymmärrä, että Job ikävöi inhimillistä Jumalaa, että hän kaipasi kanssakäymistä sellaisen jumalallisen Olennon kanssa, joka tuntee ihmisen kuolevaisen olotilan ja ymmärtää, että oikeamieliset joutuvat useinkin syyttä kärsimään osana tätä pitkään, Paratiisiin päätyvään ylönousemukseen kuuluvaa ensimmäistä elämää? Sen vuoksi on Ihmisen Poika tullut Isän tyköä, että hän lihallisessa hahmossa eläisi sellaisen elämän, että hän kykenee lohduttamaan ja auttamaan kaikkia, joilta vastedes vaaditaan Jobin koettelemusten kestämistä.

"Jobin kolmas ystävä, Soofar, puolestaan lausui vieläkin lohduttomampia sanoja virkkaessaan: 'Oletpa sinä tyhmä, kun väität olevasi vanhurskas, vaikka näet, millaiseen vaivaan sinut on saatettu. Mutta myönnän toki, että Jumalan teitä on mahdotonta käsittää. Ehkäpä koko kurjuudellasi on kuitenkin jokin salattu tarkoitus.' Ja kaikkia kolmea ystävänsä kuunneltuaan Job pyysi apua suoraan Jumalalta vetoamalla siihen, että 'ihminen, vaimosta syntynyt, elää vain vähän aikaa ja on täynnä levottomuutta.'

"Sen jälkeen hän kävi ystäviensä kanssa toisen keskustelukierroksen. Elifas kävi yhä

suffering.

148:6.5 (1663.3) "But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: 'God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God's dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.'

148:6.6 (1663.4) "And then you remember how Job replied to his friends, saying: 'I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?'

148:6.7 (1663.5) "And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man's mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:6.8 (1663.6) "Job's third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: 'You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God's ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.' And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that 'man, born of woman, is few of days and full of trouble.'

148:6.9 (1664.1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's

tylymmäksi, syyttelevämmäksi ja ivallisemmäksi. Bildadia narkästytti Jobin ylenkatse ystäviään kohtaan. Soofar toisteli synkkämielisiä neuvojaan. Kun päästiin näin pitkälle, Job alkoi jo inhota ystäviään ja vetosi taas Jumalaan, ja nyt hän esitti vetoomuksensa oikeudenmukaiselle Jumalalle eikä sille epäoikeudenmukaiselle Jumalalle, joka kätkeytyi hänen ystäviensä filosofiaan ja jollainen piili myös hänen omassa uskonnollisessa asennoitumisessaan. Seuraavaksi Job haki turvaa lohdukkeesta, joka sisältyy tulevaan elämään, sillä tulevassa elämässähän kuolevaisen olemassaoloon kuuluvat vääryydet kyetään oikaisemaan entistä oikeudenmukaisemmin. Se, ettei Job saa apua ihmiseltä, ajaa hänet Jumalan luo. Sitten seuraa suuri kamppailu, jonka hän käy sydämessään uskon ja epäilyksen välillä. Kärsivä ihminen alkaa lopultakin nähdä elämän valon. Hänen piinattu sielunsa nousee uusille toivon ja rohkeuden kukkuloille. Hän saattaa edelleenkin kärsiä ja jopa kuolla, mutta hänen valaistunut sielunsa päästää nyt ilmoille tuon voitonhuudon: 'Minun Puolustajani elää!'

"Job oli täysin oikeassa asettaessaan kyseenalaiseksi opinkappaleen, jonka mukaan Jumala kiusaa lapsia rangaistakseen näiden vanhempia. Job oli aina valmis myöntämään, että Jumala on oikeamielinen, mutta hän kaipasi jotakin sellaista ilmoitusta lankaikkisen persoonallisesta luonteesta, joka olisi tyydyttänyt hänen sielunsa. Ja se juuri on meidän tehtävämme maan päällä. Enää ei kärsiviltä kuolevaisilta evätä lohdutusta, jonka tarjoaa tieto Jumalan rakkaudesta ja ymmärrys taivaassa olevan Isän armosta. Vaikka tuulispäästä puhuttu Jumalan puhe olikin majesteettinen käsitys sille ajalle, jolloin se lausuttiin, sinä olet jo tullut tietämään, ettei Isä tuolla tavoin tuo itseään julki, vaan että hän paremminkin puhuu ihmissydämen sisällä hiljaisena, vaimeana äänenä, joka sanoo: 'Tämä on se tie; sitä käykää.' Etkö käsitä, että Jumala asuu sisimmässäsi; että hänestä on tullut se, mitä sinä olet, jotta hän saisi tehdä sinusta sen, mitä hän on!"

Sen jälkeen Jeesus esitti seuraavat loppusanat: "Taivaallinen Isä ei suinkaan tahdostaan kiusaa ihmisten lapsia. Ihminen kärsii ensinnäkin ajallisuuteen kuuluvien sattumusten sekä niiden vajavaisuuksien takia, joiden synnän on se epäkohta, että fyysinen olemassaolo on vielä epäkypsää. Toisekseen hän kärsii synnin, elämän ja valon lakien rikkomisen, väistämättömät seuraamukset. Ja kolmanneksi ihminen korjaa satoa siitä, että hän itse pitää paatuneesti kiinni kapinoinnistaan vanhurskasta taivaan hallitusvaltaa vastaan maan päällä. Mutta ihmisen kärsimykset eivät ole mikään ihmiselle henkilökohtaisesti langetettu jumalallinen tuomio. Ihminen voi tehdä, ja hän tekee, paljon vähentääkseen ajallisia kärsimyksiään. Mutta

contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many

karkota kerta kaikkiaan mielestäsi sellainen taikauskoinen käsitys, että Jumala paholaisen kehotuksesta saattaa ihmisen vaivaan. Tutkipa Jobin kirjaa vaikka vain siinä tarkoituksessa, että huomaisit, miten monia vääriä käsityksiä hyvätkin ihmiset saattavat Jumalasta elätellä, ja pane sitten merkille, miten tuskallisesti jopa piinattu Job näistä erheellisistä opetuksista huolimatta löysi lohdutuksen ja pelastuksen Jumalan. Lopulta hänen uskonsa tunkeutui kärsimysten pilvien läpi ja löysi sieltä sen elämän valon, joka virtaa Isän tyköä parantavana armona ja iäisenä vanhurskautena.”

Johannes pohdiskeli kuulemiaan sanoja sydämessään monen päivän ajan. Tämä Mestarin kanssa puutarhassa käyty keskustelu toi merkittäviä muutoksia hänen koko loppuelämänsä, ja jälkeensä hän vaikutti suuresti siihen, että muut apostolit muuttivat näkemystään tavallisten inhimillisten kärsimysten syistä, luonteesta ja tarkoituksesta. Mutta Johannes ei koskaan puhunut tästä neuvonpidosta, ennen kuin Mestari oli poistunut tästä maailmasta.

7. MIES, JONKA KÄSI OLI KUIVETTUNUT

Viimeistä edellisenä sapattina ennen apostolien ja uusien evankelistojen ryhmän lähtöä toiselle Galilean-saarnamatkalle Jeesus puhui Kapernaumin synagogassa aiheesta ”vanhurskaan elämän riemut”. Kun Jeesus oli päättänyt puheensa, hänen ympärilleen kerääntyi suuri joukko rampoja, ontuvia, sairaita ja vaivaisia, jotka halusivat tulla parannetuiksi. Ryhmän seassa olivat myös apostolit, monet uusista evankelistoista ja Jerusalemissa lähetetyt fariseusurkkijat. Meni Jeesus minne hyvänsä (paitsi kun hän oli kukkuloilla toimittamassa Isän asioita), oli varmaa, että kuusi jerusalemlaisurkkijaa olivat hänen kannoillaan.

Kun Jeesus seisoi puhumassa väkijoukolla, vakoojafariseusten johtaja usutti erään miehen, jonka käsi oli kuivettunut, kääntymään Jeesuksen puoleen ja kysymään, olisiko laillista tulla parannetuksi sapattipäivänä, vai pitäisikö hänen etsiä apua jonakin muuna päivänä. Kun Jeesus näki miehen, kuuli hänen sanansa ja tajusi, että fariseukset olivat panneet hänet asialle, hän sanoi: ”Tulepa tänne, niin teen sinulle yhden kysymyksen: Jos sinulla olisi lammas, ja se sattuisi sapattipäivänä putoamaan kuoppaan, kumartuisitko silloin maahan, tarttuisitko siihen kiinni ja nostaisitko sen ylös kuopasta? Onko lainmukaista tehdä sellaista sapattipäivänä?” Ja mies vastasi: ”Kyllä, Mestari, kyllä sellainen hyvän tekeminen on laillista sapattipäivänä.” Ja sitten Jeesus sanansa kaikille osoittaen sanoi: ”Tiedän kyllä, minkä tähden olette lähettäneet tämän

wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness.”

^{148:6.12 (1664.4)} John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the Master had departed.

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

^{148:7.1 (1664.5)} The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the “Joys of Righteous Living.” When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father’s business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

^{148:7.2 (1665.1)} The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: “Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?” And the man answered: “Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day.” Then said Jesus, speaking to all of them: “I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you

miehen eteeni. Saisitte syyn pahastua minuun, jos kykenisitte houkuttelemaan minut osoittamaan armoa sapattipäivänä. Hiljaisesti olitte kaikki samaa mieltä siitä, että olisi laillista nostaa lammasmaa kuopasta, niin sapatti kuin onkin, ja minä kutsun teidät todistamaan, että on laillista osoittaa laupeutta sapattina, eikä vain eläimille vaan myös ihmisille. Kuinka paljon onkaan ihminen lammasta arvokkaampi! Julistan teille, että on laillista tehdä hyvää ihmisille sapattina.” Ja kun he kaikki siinä seisoivat äänettöminä Jeesuksen edessä, hän puhutteli miestä, jonka käsi oli kuivunut, ja sanoi: ”Nouse tänne vierelleni, jotta kaikki sinut näkisivät. Ja nyt minä, jotta saisit tietää Isäni tahdon olevan, että teet hyvää sapattipäivänä, käsken sinua ojentamaan kätesi, jos sinulla on uskoa tullaksesi parannetuksi.”

Ja kun tämä mies ojensi kuivettuneen kätensä, vamma parani. Väkijoukon teki mieli käydä käsiksi fariseuksiin, mutta Jeesus pyysi ihmisiä pysymään rauhallisina sanoen: ”Olen juuri kertonut teille, että on laillista tehdä hyvää sapattina elämän pelastaakseen, mutta en opettanut teitä tekemään vahinkoa ja antamaan periksi tappamisen halulle.” Kiukkuiset fariseukset poistuivat paikalta, ja vaikka sapatti olikin, he riensivät suoraa päätä Tiberiakseen pitämään neuvoa Herodeksen kanssa. He tekivät kaiken voitavansa saadaakseen Herodeksen epäluulot heräämään ja voittaakseen herodeslaiset liittolaisikseen Jeesusta vastaan. Mutta Herodes ei suostunut ryhtymään toimenpiteisiin Jeesusta vastaan vaan neuvoi heitä esittämään valituksensa Jerusalemlle.

Tämä oli ensimmäinen ihmeteko, jonka Jeesus teki vastaukseksi vihamiestensä esittämään haasteeseen. Eikä Mestari pannut tätä niin kutsuttua ihmettä toimeen osoittaakseen sillä parantajankykynsä vaan esittääkseen tehokkaan vastalauseensa siitä, että uskonnon säätämästä sapattilevosta itse asiassa tehtiin koko ihmiskuntaan kohdistuva mielettömistä rajoituksista koostuva orjuutuskeino. Kyseinen mies ryhtyi harjoittamaan taas kivenhakkaajan työtään, ja hän osoittautui yhdeksi niistä, jotka parantumisensa jälkeen viettivät kiitoksentyteistä ja vanhurskasta elämää.

8. VIIMEINEN BETSAIDASSA VIETETTY

VIIKKO

Viimeisellä Betsaidassa vietetyllä viikolla Jerusalemin lähettämien urkkijoiden asenne Jeesusta ja hänen opetuksiaan kohtaan muuttui varsin kaksijakoiseksi. Näiden fariseusten joukossa oli kolme, joihin heidän näkemänsä ja kuulemansa olivat tehneet valtavan vaikutuksen. Jerusalemissa oli sillä välin tapahtunut, että

all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day.” And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: “Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father’s will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand.”

148:7.3 (1665.2) And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: “I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill.” The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

148:8.1 (1665.4) The last week of the sojourn at Bethsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin,

Abraham, muuan nuori ja vaikutusvaltainen sanhedrinin jäsen, ilmoitti julkisesti omaksuvansa Jeesuksen opetukset, ja Abner kastoi hänet Siloamin lammikossa. Koko Jerusalem oli tästä tapauksesta innoissaan, ja Betsaidaan lähetettiin saman tien viestinviejät kutsumaan kuusi urkkijafariseusta takaisin.

Edellisellä Galilean-matkalla valtakuntaan voitettu kreikkalaisfilosofi palasi mukanaan muutama varakas aleksandrianjuutalainen, ja nämä pyysivät taas kerran Jeesusta tulemaan kaupunkiinsa perustamaan uskonnollis-filosofisen koulun ja sen lisäksi sairaanhoitolaitoksen. Mutta Jeesus kieltäytyi kohteliaasti kutsusta.

Osapuilleen samaan aikaan Betsaidan leiriin saapui muuan bagdadilainen transsiprofeetta nimeltään Kirmet. Tämä profeetaksi väitetty henkilö sai transsitilassa omalaatuisia näkyjä, ja jos hänen nukkumistaan häirittiin, hän näki mielikuvituksellisia unia. Leirillä hän aiheutti melkoista hämminkiä, ja Simon Selotti oli sitä mieltä, että tätä itsepetoksellista teeskentelijää tuli kohdella koko lailla karkeasti, mutta Jeesus puuttui asiaan ja antoi tälle muutamaksi päiväksi täyden toimintavapauden. Kaikki hänen julistustaan kuuntelevat havaitsivat kohta, ettei hänen opetuksensa valtakunnan evankeliumin perusteella arvioituna ollut tervettä. Eikä aikaakaan, kun hän palasi Bagdadiin ja vei mukanaan vain puolen tusinaa tasapainotonta ja eksyilevää sielua. Mutta ennen kuin Jeesus ehti puhua bagdadilaisprofeetan puolesta, Daavid Sebedeus oli itse itsensä asettaneen toimikunnan avustamana vienyt Kirmetin järven selälle ja painettuaan hänet useaan kertaan veden alle kehottanut Kirmetiä lähtemään leiristä ja järjestämään ja rakentamaan oman leirinsä.

Samana päivänä Beth-Marion, muuan foinikialaisnainen, joutui sellaisen kiihkon valtaan, että hänen päänsä sekosi, ja kun hän oli ollut vähällä hukuttaa itsensä yrittäessään kävellä veden päällä, hänen ystävänsä toimittivat hänet pois leiristä.

Uusi jerusalemilaiskäännynnäinen, Abraham-fariseus, antoi koko maisen omaisuutensa apostolien kassaan, ja suureksi osaksi juuri tämän avustuksen turvin voitiin sata vastakoulutettua evankelistaa lähettää välittömästi matkaan. Andreas oli jo ilmoittanut leirin sulkemisesta, ja itse kukin teki valmisteluja joko lähteäkseen kotiansa tai seuratakseen evankelistoja Galileaan.

9. HALVAANTUNEEN PARANTAMINEN

Perjantai-iltapäivällä, lokakuun 1. päivänä, kun Jeesus piti viimeistä kokoustaan apostolien,

publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Betsaida recalling the six spying Pharisees.

148:8.2 (1666.1) The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

148:8.3 (1666.2) About this time there arrived at the Betsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

148:8.4 (1666.3) On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

148:8.5 (1666.4) The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. HEALING THE PARALYTIC

148:9.1 (1666.5) On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the

evankelistojen ja hajaantuvan leirin muiden johtajien kanssa ja kun Jerusalemissa tulleet kuusi fariseusta istuivat koolla olevien eturivissä Sebedeuksen kodin tilavassa ja laajennetussa salissa, sattui yksi Jeesuksen koko maisen elämän oudoimmista ja ainutlaatuisimmista välikohtauksista. Tuona hetkenä Mestari piti juuri seisoltaan puhetta tässä suuressa huoneessa, joka oli rakennettu niin laajaksi, että siellä sadekauden aikana olisi riittävästi tilaa juuri tämänkaltaisten kokousten pitämiseen. Koko talo oli valtavan väkijoukon piirittämä, ja ihmiset hörivät korviaan kuullakseen edes jonkin osan Jeesuksen puheesta.

Talon ollessa tungokseen asti täynnä ihmisiä ja joka puolelta halullisten kuuntelijoiden saartama tuotiin Kapernaumista muuan mies, jota halvaus oli jo kauan aikaa vaivannut, ja tuojina olivat hänen ystävänsä, jotka kantoivat häntä pienessä lepotuolissa. Tämä halvaantunut oli kuullut Jeesuksen olevan lähdössä Betsaidasta, ja koska hän oli keskustellut vastikään parannetun kivenhakkaaja Aaronin kanssa, hän päätti kannattaa itsensä Jeesuksen eteen, jossa hän voisi pyytää parantamista. Hänen ystävänsä koettivat sekä etu- että takaovesta päästä sisälle Sebedeuksen taloon, mutta tungos oli aivan liian suuri, jotta se olisi onnistunut. Mutta halvaantunut ei suostunut hyväksymään tappiota. Hän neuvoi ystäviään hankkimaan tikkaat, joita myöten he sitten nousivat sen huoneen katolle, jossa Jeesus puhui, ja kattotiilet irrotettuaan he rohkeasti laskivat sohvalleen makaavan sairaan miehen köysien varassa alas, kunnes kärsivä lepäsi lattialla suoraan Mestarin edessä. Kun Jeesus näki, mitä he olivat tehneet, hän keskeytti puheensa, ja hänen seurassaan huoneessa olevat ihmiset ihmettelivät ja ihastelivat sairaan miehen ja tämän ystävien hellittämättömyyttä. Halvaantunut sanoi: "Mestari, en tahtoisi häiritä opetustasi, mutta olen päättänyt, että minut parannetaan. En kuulu niihin, jotka saivat parannuksen ja heti unohtivat opetuksesi. Minä tahtoisin tulla parannetuksi, jotta voisin palvella taivaan valtakunnassa." Vaikka oli niin, että tämä mies oli elämänsä väärin viettämällä itse hankkinut vaivansa, silti Jeesus nähdessään hänen uskonsa, sanoi halvaantuneelle: "Poikani, älä pelkää; syntisi ovat anteeksi annetut. Uskosi on sinut pelastava."

Kun Jerusalemissa tulleet fariseukset ja heidän seurassaan istuvat muut kirjanoppineet ja lainoppineet kuulivat äskeisen, Jeesuksen lausuman julistuksen, he sanoivat toisilleen: "Kuinka tämä mies julkeaa puhua tuolla tavoin? Eikö hän ymmärrä, että moinen puhe on jumalanpilkkua? Kuka muu kuin Jumala voi antaa synnin anteeksi?" Jeesus, joka hengessään tajusi, että he tuohon tapaan mielessään ja keskenään järkeilivät, puhui heille ja sanoi: "Miksi te sydämessänne noin järkeilette? Keitä te olette

apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus' earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

148:9.2 (1666.6) While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Betsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the kingdom of heaven." Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: "Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you."

148:9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: "How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?" Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: "Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference

istuaksenne minua tuomitsemassa? Mikä ero siinä on, sanonko minä tälle halvaantuneelle: Syntisi ovat anteeksi annetut, tai: Nouse, ota vuoteesi ja kävele? Mutta jotta te, jotka olette tätä kaikkea todistamassa, saisitte lopultakin tietää, että Ihmisen Pojalla on maan päällä valta ja voima antaa synnit anteeksi, sanon tälle vaivatulle miehelle: Nouse, ota vuoteesi ja mene omaan taloosi.” Ja kun Jeesus oli nämä sanat puhunut, halvaantunut nousi, ja sitä mukaa kun ihmiset väistyivät hänen tieltään, hän käveli heidän kaikkien editse ulos. Ja ne, jotka kaiken tämän näkivät, hämmästyivät. Pietari lähetti väkijoukon pois, samalla kun monet rukoilivat ja ylistivät Jumalaa ja tunnustivat, etteivät olleet koskaan ennen nähneet näin kummallisia tapahtumia.

Ja jokseenkin tähän aikaan saapuivat sanhedrinin viestintuojat, jotka käskivät kuuden urkkijan palata Jerusalemiin. Tämän viestin kuullessaan he ryhtyivät omassa keskuudessaan vakavaan mielipiteiden vaihtoon. Ja kun he olivat päättäneet keskustelunsa, johtaja ja kaksi hänen toveriaan palasivat viestintuojien mukana Jerusalemiin, kun urkkijafariseuksista kolme sen sijaan tunnusti uskonsa Jeesuskeeseen, ja he menivät heti järvelle, jossa Pietari kastoi heidät, ja apostolit hyväksyivät heidät joukkoonsa valtakunnan lapsina.

whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house.” And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

Luku 149. Toinen saarnamatka

⇨ 148

Urantia-kirjan

150 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 149 TOINEN SAARNAMATKA

Osiot

Johdanto

1. Jeesuksen laajalle kiirinyt maine
2. Kansan suhtautuminen
3. Uskonnollisten johtajien vihamielisyys
4. Saarnamatkan edistyminen
5. Oppitunti tyytyväisyydestä
6. ”Herran pelko”
7. Paluu Beetsaidaan

PAPER 149 THE SECOND PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The “Fear of the Lord”
7. Returning to Bethsaida

Johdanto

TOINEN julkinen Galilean-saarnamatka alkoi sunnuntaina, lokakuun 3. päivänä vuonna 28 jKr, ja se jatkui lähes kolmen kuukauden ajan päättyen joulukuun 30. päivänä. Tässä hankkeessa olivat mukana Jeesus ja hänen kaksitoista apostoliaan, joita auttoivat hiljan palvelukseen otetuista 117 evankelistasta koostunut joukkokunta ja lukuisat muut asiasta kiinnostuneet henkilöt. Tällä matkalla heidän käyntikohteisiinsa kuuluivat Gadara, Ptolemais, Jaafia, Dabaritta, Megiddo, Jisreel, Skytopolis, Tارية, Hippos, Gamala, Betsaida-Julias sekä monet muut kaupungit ja kylät.

Ennen tuona sunnuntaiaamuna tapahtunutta liikkeellelähtöä Andreas ja Pietari pyysivät Jeesusta antamaan lopulliset valtuutukset uusille evankelistoille, mutta Mestari ei siihen suostunut vaan sanoi, ettei ollut hänen asiansa toimittaa sellaista, minkä muutkin voisivat mainiosti suorittaa. Asian vaatiman harkinnan jälkeen päätettiin, että Jaakob Sebedeus toimittaisi valtuuksien antamisen. Jaakobin esitettyä näkökohtansa Jeesus sanoi evankelistoille: ”Astukaa nyt taivaleellenne tekemään työtä, johon teidät on valtuutettu, ja sitten myöhemmin, kun olette osoittautuneet päteviksi ja uskollisiksi,

INTRODUCTION

149:0.1 (1668.1) THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

149:0.2 (1668.2) Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James’s remarks Jesus said to the evangelists: “Go now forth to do the work as you have been charged, and later on, when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom.”

haluan vihkiä teidät saarnaamaan valtakunnan evankeliumia.”

Tällä matkalla Jeesuksen mukana kulkivat vain Jaakob ja Johannes. Pietari ja muut apostolit ottivat kukin seuraansa kymmenkunta evankelistaa ja pitivät näihin läheistä yhteyttä heidän suorittaessaan julistus- ja opetustyötään. Heti kun uskovat olivat valmiit astumaan valtakuntaan, apostoleilla oli tapana toimittaa heidän kastamisensa. Näiden kolmen kuukauden aikana Jeesus ja hänen kaksi kumppaniaan matkustivat laajalti, ja usein he kävivät saman päivän kuluessa kahdessakin kaupungissa tekemässä huomioita evankelistojen työskentelystä ja rohkaisemassa heitä heidän ponnistuksissaan valtakunnan perustamiseksi. Koko tämä toinen saarnamatka oli ensisijaisesti toimenpide, jolla tarjottiin käytännön kokemusta tälle 117 vasta koulutun evankelistan joukkokunnalle.

Koko tämän jakson ajan, ja vielä sen jälkeenkin, aina siihen saakka, kunnes Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät viimeistä kertaa Jerusalemiin, Daavid Sebedeus piti Betsaidassa sijaitsevassa isänsä talossa valtakunnan työtä varten pystytettyä vakinaista päämajaa. Tämä oli Jeesuksen maan päällä suorittaman työn selvittelytoimisto sekä sen lähettipalvelun vaihtosema, jota Daavid ylläpiti Palestiinan eri osissa ja sen naapurialueilla toimivien työntekijöiden välillä. Hän teki tämän kaiken omasta aloitteestaan mutta Andreaksen suostumuksella. Daavidin palveluksessa oli neljästäkymmenestä viiteenkymmeneen viestinviejää, jotka toimivat tässä nopeasti laajenevassa ja kasvavassa, valtakunnan toimintaan liittyvässä tiedusteluosastossa. Tätä työtä tehdessään hän hankki elantonsa osaksi sillä, että hän käytti jonkin verran aikaansa entisen kalastajanammattinsa harjoittamiseen.

1. JEE SUKSEN LAAJALLE KIIRINYT MAINE

Betsaidan leirin purkamisen ajankohtaan mennessä Jeesuksen maine, eritoten parantajana, oli levinnyt Palestiinan kaikkiin osiin sekä kaikkialle Syyriaan ja ympäröiviin maihin. Vielä viikkokausia heidän Betsaidasta-lähtönsä jälkeen sinne saapui yhä sairaita, ja kun nämä eivät löytäneet Mestaria mutta saivat Daavidilta tietää hänen olinpaikkansa, he useinkin lähtivät etsimään häntä. Käsillä olevan matkan aikana Jeesus ei tarkoituksellisesti suorittanut yhtäkään niin kutsuttua parantamisihmettä. Sen väkevän uskon sisältämän uudistavan voiman ansiosta, joka pakotti heidät etsimään tervehtymistä, kymmenet vaivatut saivat kuitenkin takaisin terveytensä ja onnellisuutensa.

149:0.3 (1668.3) On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

149:0.4 (1668.4) Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Betsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

149:1.1 (1668.5) By the time the camp at Betsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Betsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

Tämän lähetyksen aikoihin outoja ja selittämättömiä paranemistapauksia alkoi ilmetä toinen toisensa perään, ja tätä jatkui Jeesuksen maan päällä viettämän elämän loppuun saakka. Toista sataa miestä, naista ja lasta Juudeasta, Idumeasta, Galileasta, Syyriasta, Tyyroksesta ja Siidonista sekä jordanintakaisilta alueilta pääsi tämän kolmikuisen matkan kuluessa hyötymään tästä Jeesuksen tiedostamattaan suorittamasta parantamisesta, ja kotiin palatessaan he lisäsivät Jeesuksen mainetta entisestään. Ja he tekivät näin siitä huolimatta, että joka kerta, kun Jeesus huomasi tällaisen spontaanin paranemisen tapahtuneeksi, hänellä oli tapana antaa parantuneelle suoranaisten velvoitteen olla "kertomatta siitä kenellekään".

Meille ei koskaan paljastettu, mitä näissä spontaaneissa tai tiedostamattomissa paranemistapauksissa tarkkaan ottaen tapahtui. Mestari ei koskaan selittänyt apostoleilleen näiden paranemisten toteutumisesta muuta kuin sen, että hän useassa yhteydessä vain totesi: "Tunnen, että minusta on virrannut voimaa." Eräässä tilanteessa, jolloin sairas lapsi oli koskettanut häntä, hän lausui: "Tunnen, että minusta on virrannut elämää."

Koska Mestari ei suoranaisesti lausunut sanaakaan siitä, mikä näiden spontaanien paranemistapausten luonne oli, olisi meidän taholtamme julkeaa ryhtyä selittelemään, miten ne saatiin aikaan, mutta meillä on lupa esittää oma mielipiteemme kaikista tällaisista paranemisilmiöistä. Uskomme, että monet näistä ihmeiltä näyttäen paranemisista, sellaisina kuin ne Jeesuksen maisen toiminnan kuluessa tapahtuivat, olivat seurauksena seuraavien kolmen väkevän, voimallisen ja toisiinsa liittyvän tekijän yhteensattumisesta:

1. Sinnikkäästi parannusta tavoitelleen ihmisen sydämessä vaikutti vahva, hallitseva ja elävä usko yhdessä sen seikan kanssa, että tällaista paranemista toivottiin paremminkin sen tuottamien hengellisten siunausten kuin pelkästään fyysisen kunnon palautumisen vuoksi.

2. Se, että mainitunlaisen inhimillisen uskon rinnalla vaikutti Jumalan ruumiillistuneen ja armeliaisuuden hallitseman Luoja-Pojan syvä myötätunto ja sääli, Luoja-Pojan, jolla persoonassaan oli tosiasiallisesti lähes rajattomat ja ajattomat, luovat parantamisen kyvyt ja oikeudet.

3. Luodun olennon uskon ja Luojan elämän ohella huomioon olisi otettava myös se, että tämä Jumala-ihminen oli Isän tahdon personoitu ilmentymä. Jos Isä ei toisin tahtonut, niin silloin kun inhimillinen tarve ja sen tyydyttävä jumalallinen voima sattuivat kosketuksiin, näistä kahdesta tuli yksi, ja paraneminen tapahtui ihmis-Jeesuksen

149:1.2 (1669.1) There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus' fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to "tell no man."

149:1.3 (1669.2) It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, "I perceive that power has gone forth from me." On one occasion he remarked when touched by an ailing child, "I perceive that life has gone forth from me."

149:1.4 (1669.3) In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

- 149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

- 149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

- 149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human

sitä tietämättä, mutta hänen jumalallinen olemuksensa tiedosti sen välittömästi. Monenkin tällaisen paranemistapauksen selitys täytyy siis löytää siitä suuresta laista, joka on jo kauan ollut tiedossamme ja joka kuuluu: Mitä Luoja-Poika haluaa ja iankaikkinen Isä tahtoo, se ON.

Niinpä käsityksemme siis on se, että kun Jeesus oli henkilökohtaisesti läsnä, syvän inhimillisen uskon tietyt muodot kirjaimellisesti ja totisesti pakottivat esille tiettyjen luovien voimien ja universumipersoonallisuuksien aikaansaaman paranemisihmien, voimien ja persoonallisuuksien, jotka tuolloin olivat sangen läheisessä yhteydessä Ihmisen Poikaan. Voimme näin muodoin viedä kirjoihin sen tosiasian, että Jeesus tavan takaa salli ihmisten hänen läsnä ollessaan omalla väkeväällä henkilökohtaisella uskollaan parantaa itse itsensä.

Monet muut etsivät parannusta täysin itsekkäin tarkoituksin. Muuankin rikas tyrolaisleski tuli seuralaisineen hakemaan parannusta vaivoihinsa, joita oli paljon. Ja kulkiessaan Jeesuksen perässä pitkin ja poikin Galileaa hän tarjosi tarjoamasta päästyään aina vain enemmän rahaa, ikään kuin Jumalan voima olisi jotakin, joka on eniten tarjoavan ostettavissa. Mutta hän ei koskaan osoittanut merkkiäkään kiinnostuksesta valtakunnan evankeliumia kohtaan, vaan hänen ainoana tavoitteenaan oli fyysisten vaivojensa lääkitseminen.

2. KANSAN SUHTAUTUMINEN

Jeesus ymmärsi ihmisten ajatusmaailman. Hän tiesi, mitä ihmissydämeen kätkeytyi, ja jos hänen opetuksensa olisi jätetty sellaisiksi kuin hän ne esitti, jolloin niiden ainoana kommentaarina olisi hänen maisen elämänsä tarjoama henkeytetty tulkinta, kaikki tämän maailman kansakunnat ja uskontokunnat olisivat viivyttelemättä omaksuneet valtakunnan evankeliumin. Jeesuksen ensimmäisten seuraajien hyvää tarkoittaneet ponnistelut hänen opetustensa uudelleen-esittämiseksi siinä mielessä, että niistä tehtiin tietyille kansakunnille, rodulle ja uskontokunnille entistäkin hyväksyttävämpiä, johti vain siihen, että he tulivat tehneeksi niistä kaikkien muiden kansakuntien, rotujen ja uskontojen kannalta sitäkin vähemmän hyväksyttäviä.

Koettaessaan saada tietyt oman aikansa ryhmät suhtautumaan suopeasti Jeesuksen opetuksiin apostoli Paavali kirjoitti monia ohje- ja kehotuskirjeitä. Muut Jeesuksen evankeliumin opettajat tekivät samoin, mutta kukaan heistä ei tullut ajatelleeksi, että jotkin näistä kirjoituksista myöhemmin koottaisiin yhteen sellaisten ihmisten toimesta, jotka toisivat ne julkisuuteen Jeesuksen opetusten ruumiillistumana. Ja näin ollen niin

Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

^{149:1.8 (1669.7)} It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

^{149:1.9 (1670.1)} Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

^{149:2.1 (1670.2)} Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

^{149:2.2 (1670.3)} The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called

kutsuttu kristinusko, vaikka siihen sisältyy Mestarin evankeliumia enemmän kuin mihinkään muuhun uskontoon, sisältää myös paljon sellaista, jota Jeesus ei opettanut. Sen lisäksi, että alkuaikojen kristinuskoon sisällytettiin monia persialaisista mysteeriöistä peräisin olevia opetuksia ja paljon kreikkalaista filosofiaa, tehtiin kaksi suurta virhettä:

1. Pyrkimys yhdistää evankeliumiopetus suoraan juutalaiseen teologiaan, mistä ovat osoituksena kristilliset opinkappaleet sovituksesta — oppi siitä, että Jeesus oli se uhrattu Poika, joka tyydyttäisi Isän ankaran oikeuskäsityksen ja tyyntäisi jumalallisen vihan. Näiden opetusten lähtökohtana oli kiitoksen ansaitseva yritys tehdä valtakunnan evankeliumista epäuskoisten juutalaisten kannalta hyväksyttävämpi. Vaikka nämä ponnistukset epäonnistuivat siltä osin kuin tarkoituksena oli voittaa juutalaiset evankeliumin puolelle, ne onnistuivat hämmentämään ja vieraannuttamaan monia rehellisiä sieluja kaikkien myöhempien sukupolvien keskuudessa.

2. Mestarin ensimmäisten seuraajien toinen suuri kömmähdys, virhe, johon kaikki myöhemmät sukupolvet ovat itsepintaisesti tarrautuneet, oli se, että kristinoppi organisoitiin niin kokonaan Jeesuksen persoonan ympärille. Tämä kristinuskon teologiassa esiintyvä Jeesuksen persoonallisuuden ylenmääräinen korostaminen on johtanut hänen opetustensa hämärtymiseen, ja kaikki tämä on tehnyt entistäkin vaikeammaksi juutalaisten, muhamettilaisten, hindujen ja muiden itämaisten uskonnonharjoittajien hyväksyä Jeesuksen opetuksia. Emme haluaisi vähätellä Jeesuksen persoonalle kuuluvaa sijaa uskonossa, joka toki kantakoon hänen nimeään, mutta emme soisi, että sille osoitettu huomio silti peittää varjoonsa hänen henkeytetyn elämänsä tahi syrjäyttää hänen pelastavan sanomansa: Jumalan isyyden ja ihmisen veljeyden.

Jeesuksen uskonnon opettajien tulisi lähestyä muita uskontoja tunnustamalla totuudet, jotka ovat yhteisiä (ja joista monet ovat suoraan tai epäsuorasti peräisin Jeesuksen sanomasta), ja jättää eroavuuksien korostaminen vähemmälle.

Vaikka Jeesuksen kuuluisuus tuona nimenomaisena ajankohtana oli pääasiassa hänen parantajanmaineensa varassa, se ei silti tarkoita sitä, että tilanne jatkui tällaisena. Ajan myötä hänen puoleensa käännettiin yhä useammin hengellisen avun saamiseksi. Mutta tavalliseen kansaan vetosivat kaikkein selkeimmin ja välittömimmin juuri fyysiset tervehtymiset. Jeesuksen puoleen kääntyivät yhä useammin henkilöt, jotka olivat orjuuttavien moraalikäsitysten ja mentaalisten ahdistusten uhreja, ja jokaiselle heistä hän opetti, mikä tie vie vapahdukseen. Isät pyysivät hänen neuvojaan siitä, miten heidän tulisi ohjata poikiaan, ja äidit tulivat saadakseen apua

Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to

tyttäriensä opastamiseen. Jotka kyyhöttivät pimeydessä, tulivat hänen tykönsä, ja hän paljasti heille elämän valon. Hän ei koskaan sulkenut korvaansa ihmiskunnan murheilta, ja aina hän auttoi niitä, jotka pyysivät hänen huolenpitoaan.

Itse Luojan ollessa maan päällä kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena oli väistämätöntä, että sattuisi joitakin epätavallisia ilmiöitä. Mutta teidän ei pitäisi milloinkaan lähestyä Jeesusta näiden niin kutsuttujen ihmeiden kautta. Oppikaa lähestymään ihmettä Jeesuksen kautta, mutta älkää tehkö sitä virhettä, että lähestytte Jeesusta ihmeen kautta. Ja tämä neuvo on oikeutettu siitakin huolimatta, että Jeesus Nasaretilainen on ainoa uskonnon perustaja, joka on suorittanut aineellisuuden ylittäviä tekoja maan päällä.

Mikaelin maan päällä suorittaman lähetystehtävän hämmästyttävän ja vallankumouksellisin piirre oli hänen suhtautumisensa naisiin. Aikana ja sellaisen sukupolven keskuudessa, jonka mielestä miehen ei julkisella paikalla sopinut tervehtiä edes omaa vaimoaan, Jeesus rohkeni kolmannen Galilean-matkansa yhteydessä ottaa naisia mukaan evankeliumin opettajiksi. Ja näin menetellessään hän osoitti äärimmäistä rohkeutta, olihan sellainen vastoin rabbin opetusta, joka julisti, että oli ”parempi vaikka polttaa lain sanat kuin antaa niitä naisten käsiin.”

Yhden sukupolven aikana Jeesus nosti naiset aikakausia jatkuneesta epäkunnioittavasta unohduksesta ja orjamaaisesta raadannasta. Ja yksi häpeätahra uskonnossa, jolla oli otsaa ottaa Jeesuksen nimi, on juuri sillä kohdin, miten se sittemmin suhtautui naisiin, eli siltä puuttunut moraalinen rohkeus seurata tätä jaloa esimerkkiä.

Kun Jeesus liikkui ihmisten parissa, nämä panivat merkille, että hän oli kokonaan vapaa tuolloisista taikauskaisista käsityksistä. Hän oli vapaa uskonnollisista ennakkoluuloista; hän ei ollut milloinkaan suvaitsematon. Hänen sydämessään ei ollut mitään, mikä olisi edes muistuttanut sosiaalista vastakkainasettelua. Noudattaessaan sitä, mikä hänen isiensä uskonnossa oli hyvää, hän ei kuitenkaan epäröinyt olla välittämättä niistä ihmistekoisista perinteistä, jotka edustivat taikauskoa ja kahlehtimista. Hänellä oli rohkeutta opettaa, etteivät luonnonkatastrofit, ajallisuuteen kuuluvat onnettomuudet ja muut tuhoisat tapahtumat ole jumalallisista tuomioista johtuvia vitsauksia tai Kaitselmuksen lähettämiä salaperäisiä koettelemuksia. Hän tuomitsi orjamaisen antautumisen tarkoituksettomiin seremonioihin ja paljasti aineellisia etuja tavoittelevan uskonharjoituksen mielettömyyden. Rohkeasti hän julisti ihmisen hengellistä vapautta ja uskalsi opettaa, että lihalliset kuolevaiset tosiaan ja totuudellisesti ovat elävän Jumalan poikia.

them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

Jeesus astui esi-isiansä kaikkien opetusten yläpuolelle, kun hän aidon uskonnon tunnusmerkiksi rohkeasti asetti puhtaiden käsien sijalle puhtaan sydämen. Hän asetti todellisuuden perinnäisyyden sijalle ja lakaisi sivuun kaikki turhamaisuudesta ja tekopyhydestä johtuvat mahtailut. Ja kuitenkin tämä peloton Jumalan mies ei antanut vapaata valtaa repivälle arvostelemiselle eikä tuonut julki äärimmäistä halveksuntaa oman aikansa uskonnollisia, sosiaalisia, taloudellisia ja poliittisia menettelytapoja kohtaan. Hän ei ollut sotaisa revolutionisti. Hän oli edistysellinen evolutionisti. Hän ryhtyi hävittämään sitä, mikä oli, vasta kun hän samalla tarjosi kanssaihmisilleen jotakin verrattomampaa, jotakin, minkä pitäisi olla.

Jeesuksen seuraajat olivat hänelle kuuliaisia hänen tarvitsematta sitä vaatia. Häneltä henkilökohtaisen kutsun saaneista miehistä vain kolme kieltäytyi kutsusta tulla hänen opetuslapsuksean. Hän käytti ihmisiin nähden erikoista vetoa, mutta hän ei ollut määrällävä. Hän herätti luottamusta, eikä kukaan koskaan pannut pahakseen, että sai häneltä käskyn. Opetuslapsiinsa nähden hän otti itselleen ehdottoman määräysvallan, mutta kukaan ei koskaan esittänyt sen johdosta vastalauseita. Hän salli seuraajiensa kutsua häntä Mestariksi.

Kaikki, jotka tapasivat Mestarin, ihailivat häntä, paitsi ne, joilla oli syvään juurtuneita uskonnollisia ennakkoluuloja tai jotka olivat havaitsevinaan hänen opetuksissaan poliittisia vaaratekijöitä. Ihmiset hämmästelivät hänen opetuksensa omintakeisuutta ja arvovaltaisuutta. He ihailivat kärsivällisyyttä, jolla hän suhtautui takapajuisiin ja kiusallisiin kyselijöihin. Hän valoi toivoa ja luottamusta kaikkien niiden sydämeen, jotka tulivat hänen hoivansa kohteeksi. Häntä pelkäsivät vain ne, jotka eivät olleet häntä tavanneet, ja häntä vihasivat vain ne, jotka pitivät häntä sen totuuden esitaistelijana, jonka oli määrä kukistaa pahuus ja erhe, se pahuus ja se erhe, jonka he olivat päättäneet mihin hintaan hyvänsä pitää sydämessään.

Hänellä oli vahva ja oudosti kiehtova vaikutus sekä ystäviin että vihamiehiin. Kansanjoukot saattoivat kulkea viikosta viikkoon hänen jäljessään vain saadakseen kuulla hänen armollisia sanojaan ja nähdäkseen, miten yksinkertaisesti hän eli. Hartaat miehet ja naiset rakastivat Jeesusta miltei yli-inhimillistä kiintymystä osoittaen. Ja mitä paremmin he hänet tunsivat, sitä enemmän he häntä rakastivat. Ja tämä kaikki pitää yhä paikkansa; niin tänä päivänä kuin kaikkina tulevinakin aikoina on niin, että mitä enemmän ihminen tulee tuntemaan tätä Jumalaihmiä, sitä enemmän hän on rakastava häntä ja kulkeva hänen jäljessään.

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

149:2.14 (1672.3) On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. USKONNOLLISTEN JOHTAJIEN

VIHAMIELISYYS

Vaikka tavalliset ihmiset ottivat Jeesuksen ja hänen opetuksensa suopeasti vastaan, Jerusalemin uskonnollisten johtajien hätäannus ja vihamielisyys vain voimistuivat. Fariseukset olivat laatineet systemaattisen ja dogmaattisen teologian. Jeesus oli opettaja, joka opetti sen mukaan, mitä aineksia tilaisuus tarjosi; hän ei ollut systemaattinen opettaja. Jeesus ei opettanut niinkään lakikirjasta vaan elämästä, hän opetti vertauksin. (Ja kun hän käytti vertausta sanomansa valaisuksi, hänen tarkoituksenaan oli tässä mielessä käyttää hyväksi vain yhtä tarinan piirrettä. Jeesuksen opetuksista on mahdollista kehittää moniakin vääriä ajatuksia siten, että hänen vertauksistaan pyritään tekemään allegorioita).

Jerusalemin uskonnolliset johtajat alkoivat olla jotakuinkin suunniltaan, mihin olivat syynä nuoren Abrahamin hiljattainen kääntymys ja niiden Pietarin kastamien kolmen urkkijan lupomus, jotka olivat nyt evankelistojen mukana tällä toisella Galilean-saarnamatkalla. Pelko ja ennakkoluulo sokeuttivat juutalaisjohtajia yhä pahemmin, samalla kun heidän sydämensä paatui siitä, että he kerran toisensa jälkeen torjuivat valtakunnan evankeliumin kutsuvat totuudet. Kun ihmiset torjuvat sisimmässään olevaan henkeen kohdistuvan kutsun, heidän asenteensa muuttamiseksi ei ole paljontakaan tehtävissä.

Evangelistat ensi kerran Betsaidan leirissä tavatessaan Jeesus sanoi heille pitämänsä puheen lopuksi: ”Teidän tulisi muistaa, että ruumiinsa ja mielensä osalta — emotionaalisesti — ihmiset reagoivat kukin omalla tavallaan. Ihmisissä on yhdenmukaista vain heissä oleva henki. Vaikka jumalallisten henkien välillä kokemuksen luonteen ja laajuuden osalta saattaakin olla vähäisiä eroja, ne reagoivat silti yhdenmukaisesti kaikkiin hengellisiin vetoamisiin. Vain tämän hengen kautta ja siihen vetoamalla ihmiskunta voi koskaan päästä yhtenäisyyteen ja veljeyteen.” Mutta monet juutalaisten johtajat olivat sulkeneet sydämensä ovet evankeliumin hengelliseltä kutsulta. Tästä päivästä alkaen heidän juonittelunsa ja vehkeilynsä Mestarin turmioksi jatkuivat taukoamatta. He olivat vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli pidätettävä, tuomittava ja teloitettava uskonnollisena lainrikkojana, juutalaisten pyhän lain keskeisimpien opetusten häpäisijänä.

4. SAARNAMATKAN EDISTYMINEN

Tällä saarnamatkalla Jeesuksen julkinen

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

149:3.1 (1672.4) Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

149:3.2 (1672.5) The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

149:3.3 (1672.6) When Jesus first met with the evangelists at the Betsaida camp, in concluding his address, he said: “You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood.” But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master’s destruction. They were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many

toiminta oli vähäistä, mutta hän johti monta uskoville järjestettyä iltatilaisuutta useimmissa niistä kaupungeista ja kylistä, joissa hän sattui Jaakobin ja Johanneksen kanssa oleskelemaan. Eräässä tällaisessa iltaistunnossa muuan nuoremmista evankelistoista osoitti Jeesukselle kysymyksen, joka koski suuttumusta, ja vastatessaan kysymykseen Mestari sanoi paljon muun ohessa:

"Suuttumus on aineellisen tason ilmentymä, joka yleisesti ottaen kertoo siitä, missä määrin hengellinen olemus on epäonnistunut yhteen kytkeytyvien älyllisen ja fyysisen olemuksen hallintaansaamisessa. Kiukku osoittaa suvaitsevan veljellisen rakkauden puutteesi samoin kuin itsekunnioituksen ja itsehillinnän puutteesi. Kiukku kuluttaa terveyttä, tylsistyttää mielen ja rampauttaa ihmisielun henkiopettajan. Ettekö ole lukeneet kirjoituksista, että 'mielettömän tappaa viha' ja että ihminen 'raivossansa raatelee itsensä'? Ettekö lukeneet, että 'pitkämielisellä on paljon ymmärrystä', kun taas 'pikavihaisen osa on hulluus'? Te kaikki tiedätte, että 'leppeä vastaus taltuttaa kiukun', ja että 'loukkaava sana nostaa vihan'. 'Hienotunteisuus torjuu kiukun', kun taas 'kuin kaupunki, varustukset hajalla, muuria vailla, on mies, joka ei mieltänsä hillitse.' 'Kiukku on julma, viha on niin kuin tulva.' 'Pitkävihaiset nostattavat riidan, ja kiukkuiset tulevat rikkoneeksi paljon.' 'Älä ole kiivas hengessä, sillä viha majautuu tyhmäin poveen.'" Ennen kuin Jeesus päätti puheensa, hän sanoi vielä: "Olkoott sydämenne niin rakkauden vallassa, ettei henkiopastajallanne ole suuriakaan vaikeuksia vapahtaa teitä taipumuksestanne päästää valloilleen sellaisia eläimellisiä vihanpurkauksia, jotka ovat yhteensopimattomia Jumalan pojan asemanne kanssa."

Tässä samassa tilaisuudessa Mestari puhui tälle ryhmälle myös tasapainoisen luonteen omaamisen toivottavuudesta. Hän myönsi, että useimpien ihmisten on välttämätöntä omistautua jonkin ammatin taitamiseen, mutta hän piti valitettavana kaikkinaista suuntautumista liialliseen erikoistumiseen, taipumusta ahdasmielisyyteen ja rajoittuneisuuteen elämässä harjoitettavien toimintojen alalla. Hän kehotti kiinnittämään huomiota siihen, että oli hyve mikä hyvänsä, siitä saattaa tulla pahe, jos siinä mennään äärimmäisyyksiin. Jeesus saarnasi aina kohtuullisuutta ja opetti mielekkyyttä — elämänongelmien suhteellisuudentajuista sovittelua. Hän tähdensi, että liiallinen myötätunto ja sääli voivat rappeutua vakavaksi emotionaaliseksi epätasapainoksi, ja että innostus saattaa johtaa fanaattisuuteen. Hän kertoi eräästä heidän entisestä työtoveristaan, jonka mielikuvitus oli eksyttänyt hänet haihatteleviin ja epäkäytännöllisiin puuhasteluihin. Samalla hän varoitti heitä ylivarovaiseen keskinkertaisuuteen

evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) "Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man's soul. Have you not read in the Scriptures that 'wrath kills the foolish man,' and that man 'tears himself in his anger'? That 'he who is slow of wrath is of great understanding,' while 'he who is hasty of temper exalts folly'? You all know that 'a soft answer turns away wrath,' and how 'grievous words stir up anger.' 'Discretion defers anger,' while 'he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.' 'Wrath is cruel and anger is outrageous.' 'Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.' 'Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.'" Before Jesus ceased speaking, he said further: "Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship."

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

sisältyvän yksitotisuuden vaaroista.

Sen jälkeen Jeesus käsitteli rohkeuteen ja uskoon sisältyviä vaaroja, sitä, miten nämä toisinaan johtavat ajattelemattomia sieluja yltiöpäisyyteen ja ylimielisyyteen. Hän osoitti myös, miten varovaisuus ja hienotunteisuus liian pitkälle vietyinä johtavat pelkuruuteen ja epäonnistumiseen. Hän kehotti kuulijoitaan pyrkimään omaperäisyyteen, samalla kun he kaihtaisivat kaikenlaista mieltymystä eriskummallisuuteen. Hän puhui sellaisen myötätuntoisuuden puolesta, josta puuttuu sentimentaalisuus, sellaisen hurskauden puolesta, joka on vapaa tekopyhydestä. Hän opetti kunnioitusta, josta puuttuvat pelko ja taikausko.

Jeesuksen kumppaneihin ei niinkään vaikuttanut se, mitä hän tasapainoisesta luonteesta opetti, kuin se, että hänen oma elämänsä oli hänen opetuksensa varsin puhutteleva havainnollistus. Hän eli paineen ja myrskyn keskellä, mutta hän ei koskaan horjunut. Hänen vihamiehensä virittivät hänelle alituisen ansoja, mutta he eivät koskaan saaneet häntä satimeen. Viisaat ja oppineet koettivat häntä kampittaa, mutta hän ei langennut. Väittelyssä he yrittivät saada hänet sotkeutumaan sanoihinsa, mutta hänen vastauksensa olivat aina valaisevia, kunnioitusta herättäviä ja vastaansanomattomia. Kun hänen esityksiään lukemattomia kysymyksiä esittämällä keskeyteltiin, hänen vastauksensa olivat aina merkityksellisiä ja tyhjentäviä. Hän ei milloinkaan turvautunut halpamaiseen taktikkaan vastatessaan vihamiestensä jatkuvaan painostukseen. Nämä sen sijaan eivät hänen kimppuunsa käydessään kainostelleet kaikenkarvaisten petollisten, vilpillisten ja väärämielisten keinojen käyttämistä.

Vaikka onkin totta, että monien miesten ja naisten täytyy ahkeroiden antautua jonkin tietyn ammatin harjoittamiseen elantonsa ansaitakseen, on samalla mitä suurimmassa määrin toivottavaa, että ihmiset viljelisivät hyvin laaja-alaista kulttuurista perehtymistä elämään, sellaisena kuin sitä tässä maailmassa eletään. Todella sivistyneet ihmiset eivät tyydy jäämään tietämättömiksi siitä, miten heidän kanssaihmisensä elävät ja toimivat.

5. OPPITUNTI TYYTYVÄISYYDESTÄ

Jeesuksen käydessä tervehtimässä Simon Selootin valvonnassa työskentelevää evankelistaryhmää sattui, että Simon kysyi Mestarilta heidän iltakokouksensa kuluessa: "Miksi jotkut ihmiset ovat niin paljon muita onnellisempia ja tyytyväisempiä? Liittyykö tyytyväisyys jotenkin uskonnolliseen kokemukseen?" Paljon muun ohessa Jeesus vastasi Simonin kysymykseen seuraavaa:

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

149:4.5 (1674.1) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

"Simon, jotkut ihmiset ovat luonnostaan onnellisempia kuin toiset. Paljon, hyvin paljon, riippuu ihmisen halukkuudesta olla sisimmässään elävän Isän hengen ohjauksessa ja opastuksessa. Etkö ole lukenut kirjoituksista viisaan sanoja: 'Ihmisen henki on Herran lamppu, joka tutkistelee sydämen kammiot kaikki?' Ja myös, että tällaiset hengen johdatuksessa olevat kuolevaiset sanovat: 'Arpa lankesi minulle ihanasta maasta, ja kaunis on minun perintöosani.' 'Vanhurskaan vähä vara on parempi kuin monen jumalattoman tavarain paljous', sillä 'itsestään löytää tyydytyksen hyvä mies.' 'Iloinen sydän kaunistaa kasvot ja on yhtämittaista juhlaa. Parempi vähä Herran pelossa kuin paljot varat levottomuudessa. Parempi yrtti ruoka rakkaudessa kuin syöttöhärkä vihassa. Parempi vähä vanhurskaudessa kuin suuret voitot vääryydessä.' 'Terveudeksi on iloinen sydän, kuin konsanaan lääke.' 'Parempi on pivollinen levollisuuden kera kuin kahmalollinen murheen ja hengenkiusan kanssa.'

"Ihmisen tuntema murhe on suurimmaltaan peräisin siitä, että hän pettyy pyrkimyksissään ja että hänen ylpeytensä kärsii kolauksia. Vaikka ihmisten velvollisuutena itseään kohtaan onkin, että he ottavat maan päällä viettämistään elämästä irti parhaan mahdollisen, heidän tulisi vilpittömästi tällä tavoin parhaansa annettuaan tyytyä riemullisesti osaansa ja omaan kekseliäisyyteensä turvautuen käyttää parhaalla mahdollisella tavalla hyväkseen, minkä ovat haltuunsa saaneet. Ihmisen oma luonnontilainen sydän on aivan liian usein se pelon kostuttama kasvialusta, josta ihmisen vaikeudet versovat. 'Jumalattomat pakenevat, vaikka ei kenkään aja takaa.' 'Jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä ja jonka aallot nostattavat pinnalle muraa ja mutaa; jumalattomille ei ole rauhaa, sanoo Jumala.'

"Älä siis tavoittele valheellista rauhaa ja ohimenevää iloa, vaan mielummin uskon luomaa varmuutta ja Jumalan pojan aseman antamia takeita, sillä niiden hedelmiä ovat levollisuus, tyytyväisyys ja ylivertainen ilo hengessä."

On tuskin oikein sanoa, että Jeesus piti tätä maailmaa "kyynelten laaksona". Hänen mielestään se mielummin on Paratiisiin nousevien ikuisten ja kuolemattomien henkien synnyinsfääri, "laakso, jossa sielu tehdään".

6. "HERRAN PELKO"

Gamalassa sattui, että Filippus ehtookokouksen kuluessa sanoi Jeesukselle: "Mestari, mistä johtuu, että kirjoitukset neuvovat meitä 'pelkäämään Herraa', kun sinä puolestasi

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

149:5.3 (1674.5) "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.'

149:5.4 (1674.6) "Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit."

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a "vale of tears." He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the "vale of soul making."

6. THE "FEAR OF THE LORD"

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: "Master, why is it that the Scriptures instruct us to 'fear the Lord,' while you would have us look to the Father

tahtoisit, että suhtautuisimme taivaassa olevaan Isään pelkoa tuntematta? Millä keinoin meidän tulisi saattaa sopusointuun nämä opetukset?” Ja Jeesus vastasi Filippukselle sanoen:

”Lapseni, minua ei ihmetytä, että esitätte tällaisia kysymyksiä. Alussa oli niin, että ihminen kykeni oppimaan kunnioitusta vain pelon kautta. Mutta minä olen tullut tuodakseni esiin Isän rakkauden, jotta teihin tulisi halu palvoa lankaikkista tuntiessanne vetoa sellaiseen, että pojan kiintymystä osoittaen tunnustatte Isän rakastavan teitä syvästi ja täydellisesti ja haluatte vastata tähän rakkauteen. Tahtoisin vapauttaa teidät siitä vankeudesta, että te orjamaisen pelon kautta pakottaudutte kiivaan ja kiukkuisen Kuningas-Jumalan näännyttävään palvelemiseen. Tahtoisin antaa teille sellaista opetusta Jumalan ja ihmisen välillä vallitsevasta Isän ja pojan keskinäisyydestä, että riemumielellä johdattaisitte mainitsemaani rakastavan, oikeudenmukaisen ja armeliaan Isä-Jumalan ylevään ja ylimaalliseen, auliiseen palvontaan.

”Ilmaisulla 'Herran pelko' on aikojen saatossa ollut eri merkityksiä, niin että alussa olivat pelko, ahdistus ja kammo ja lopuksi pelonsekainen kunnioitus ja pyhittävä kunnioitus. Ja nyt haluaisin pyhittävästä kunnioituksesta lähtemällä johdattaa teidät ensin tuntemisen ja tajuamisen kautta arvostamiseen ja lopuksi rakastamiseen. Kun ihminen tunnustaa vain Jumalan teot, se johdattaa hänet pelkäämään Korkeinta, mutta kun ihminen alkaa ymmärtää ja kokea, mitä ovat elävän Jumalan persoonallisuus ja luonne, se johdattaa hänet tällaisen hyvän ja täydellisen, universaalisen ja ikuisen Isän yhä syvempään rakastamiseen. Ja juuri tämä ihmisen suhtautumisen muuttaminen Jumalaa kohtaan on selitys siihen, miksi Ihmisen Poika on maan päällä.

”Järkevät lapset eivät pelkää isäänsä saadakseen hyviä lahjoja hänen kädestään, vaan siksi, että nämä suuresti rakastetut lapset jo yltäkyllin niitä hyvyksiä saatuaan, jotka isän poikiaan ja tyttäriään kohtaan tuntema kiintymys panee hänet heille lahjoittamaan, johdattavat rakastamaan isäänsä sillä, että he osoittavat vastavuoroisesti arvostavansa ja pitävänsä kalliina tällaista ylenmääräistä anteliaisuutta. Jumalan hyvyys johdattaa katumukseen, Jumalan anteliaisuus johdattaa palvelemiseen, Jumalan armeliaisuus johdattaa pelastukseen, kun sen sijaan Jumalan rakkaus johdattaa älyperäiseen ja avosydämiseen palvomiseen.

”Esivanhempanne pelkäsivät Jumalaa siksi, että hän oli mahtava ja salaperäinen. Te tahdotte jumaloida häntä siksi, että hän on rakkaudessa suurenmoinen, armossa ylenpalttinen ja totuudessa yliverainen. Jumalan voima synnyttää ihmissydämessä pelkoa, mutta hänen persoonallisuutensa jalous ja vanhurskaus saavat

in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?” And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) “My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father’s love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son’s affectionate recognition and reciprocation of the Father’s profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) “The ‘fear of the Lord’ has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

149:6.4 (1675.5) “Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father’s affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

149:6.5 (1675.6) “Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and

aikaan kunnioitusta, rakkautta ja aulista palvontaa. Kuuliainen ja rakastava poika ei pelkää tai kammoa edes mahtavaa ja ylevää isää. Olen tullut tähän maailmaan pannakseni pelon tilalle rakkauden, murheen paikalle ilon, kammon sijalle luottamuksen, orjamaisten sitoutuneisuuden ja merkityksettömien seremonioiden tilalle rakastavan palvelemisen ja arvostavan palvomisen. Pimeydessä kyyhöttävien osalta pitää kuitenkin edelleenkin paikkansa, että 'Herran pelko on viisauden alku'. Mutta sitten kun valo loistaa kirkkaammin, Jumalan pojat tuntevat tarvetta Infiniittisen ylistämiseen paremminkin sen vuoksi, mitä hän on, kuin tarvetta pelätä häntä sen vuoksi, mitä hän tekee.

"Kun lapset ovat pieniä ja ajattelemattomia, on välttämätöntä, että heitä kehoitetaan kunnioittamaan vanhempiaan. Mutta kun he varttuvat ja alkavat vähänkin enemmän arvostaa vanhemmistaan saamansa hoivan ja suojan siunauksia, he päätyvät ymmärtäväisen kunnioituksen ja yhä syvemmän kiintymyksen kautta vähitellen sille kokemuksen tasolle, jolla he tosiaankin rakastavat vanhempiaan paremminkin sen vuoksi, mitä nämä ovat, kuin sen vuoksi, mitä nämä ovat tehneet. Isä rakastaa lastaan luontaisesti, mutta lapsen on kehitettävä oma isään kohdistuva rakkautensa pelosta sitä kohtaan, mitä isä voi tehdä, ja aluksi se on kauhua, kammoa, riippuvaisuutta ja kunnioittavaa pelkoa ja lopulta arvostavaa ja kiintymyksellistä, rakkaudesta kertovaa arvossapitämistä.

"Teille on opetettu, että teidän 'tulee pelätä Jumalaa ja pitää hänen käskynsä, sillä se on ihmisen ainoa velvollisuus.' Mutta minä olen tullut antamaan teille uuden ja ylevämmän käskyn. Tahtoisin opettaa teitä siihen, että 'rakastatte Jumalaa ja opitte noudattamaan hänen tahtoaan, sillä se on vapahdettujen Jumalan poikien ylevin etuoikeus.' Isänne opetettiin 'pelkäämään Jumalaa — Kaikkivaltiaasta Kuningasta'. Minä opetan teitä: 'Rakastakaa Jumalaa — kaikkilaupiaista Isää'.

"Taivaan valtakunnassa, jonka olen tullut julistamaan, ei ole suurta ja mahtavaa kuningasta, vaan tämä valtakunta on jumalallinen perhe. Tämän älyllisistä olennoista koostuvan ja kaukaisuuksiin ulottuvan veljeskunnan universaalisesti tunnustettu ja varauksitta palvottu keskus ja pää on minun Isäni ja teidän Isänne. Minä olen hänen Poikansa, ja myös te olette hänen poikiaan. On sen vuoksi ikuiset ajat totta, että te ja minä olemme taivaallisissa oloissa veljiä, ja sitäkin suuremmasta syystä olemme veljiä, koska meistä on tullut maisen elämän aikaisia lihallisia veljiä. Älkää siis enää pelätkö Jumalaa siksi, että hän on kuningas, tai palvelko häntä kuin hän olisi isäntä. Oppikaa kunnioittamaan häntä Luojana, osoittakaa hänelle kunnioituksenne siksi, että hän on henkinuoruutenne Isä; rakastakaa

affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that 'the fear of the Lord is the beginning of wisdom.' But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

149:6.6 (1675.7) "When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate regard of love.

149:6.7 (1676.1) "You have been taught that you should 'fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.' But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to 'love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.' Your fathers were taught to 'fear God — the Almighty King.' I teach you, 'Love God — the all-merciful Father.'

149:6.8 (1676.2) "In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

häntä armeliaana puolustajana; ja vihdoin palvokaa häntä siksi, että hän on kypsempään hengelliseen tajuntaanne ja arvonantoonne kuuluva rakastava ja kaikkiviisas Isä.

"Siitä, että teillä on vääriä käsityksiä taivaassa olevasta Isästä, versovat väärät ajatuksenne nöyryydestä, ja se on myös suurin syy tekopyhyteenne. Ihminen saattaa luonnoltaan ja alkuperänsä puolesta olla maan matonen, mutta kun tästä ihmisestä tulee Isäni hengen asuinpaikka, hänestä tulee päätymältään jumalallinen. Isäni lahjoittama henki palaa vääjäämättä jumalalliseen lähtöpaikkaansa ja alkuperäiselle universumitasolleen, eikä ole epäilystäkään siitä, että kuolevaisen ihmisen ihmissielu, josta on tullut tämän hänen sisimmässään olevan hengen uudestisyntynyt lapsi, nousee jumalallisen hengen mukana itsensä iankaikkisen Isän eteen.

"Nöyryys toden totta pukee kuolevaista ihmistä, joka saa kaikki nämä lahjat taivaassa olevalta Isältä, jos kohta kaikissa tällaisissa taivaallisen valtakunnan ikuisen ylösnousemuksen uskonehdokkaissa on jumalallista arvollisuutta. Sellaiset epämielekkäät ja halvat tavat, jotka kielivät huomion herättämiseen pyrkivästä ja valheellisesta vaatimattomuudesta, eivät käy yksiin sen kanssa, että arvostatte pelastuksenne alkulähdettä ja pidätte arvossa sitä, mihin hengestä syntynyt sielunne päätyy. Nöyryys Jumalan edessä on kaikin puolin sopivaa, jos se ilmenee sydämenne syvyyksissä; vaatimattomuus ihmisten edessä ansaitsee kiitoksen, mutta tiedostettuna ja huomiota kättävänä nöyristelynä ilmenevä tekopyhyys on lapsellista ja valtakunnan valaistuneiden poikien arvolle sopimatonta.

"On täysin paikallaan teidän olla vaatimattomia Jumalan edessä ja hillittyjä ihmisten edessä, mutta olkoon vaatimattomuutenne peräisin hengellisyydestä, alköönkä se olko itsepetoksellinen näytös, jossa tulee esille tiedostettu omahyväinen ylemmyyden tunne. Profeetta puhui neuvokkaasti lausueessaan: 'Vaella nöyrästi Jumalan kanssa', sillä vaikka taivaassa oleva Isä on Infiniittinen ja iankaikkinen, hän asuu myös 'hänen tykönään, jolla on katuva mieli ja nöyrä henki.' Isäni halveksii ylpeyttä, inhoaa tekopyhyttä ja kammoksuu paatuneisuutta. Ja nimenomaan sitä painottaakseni, mikä arvo vilpittömyydellä ja täydellisellä luottamuksella taivaallisen Isän rakastavaa tukea ja uskollista opastusta kohtaan on, olen niin usein pitänyt pientä lasta esimerkkinä siitä mielen asenteesta ja hengen reaktiosta, jotka ovat niin tuiki välttämättömiä, jotta kuolevainen ihminen astuisi taivaan valtakunnan henkitodellisuuksiin.

"Profeetta Jeremia loi osuvan kuvan monistakin kuolevaisista sanoessaan:

149:6.9 (1676.3) "Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) "Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) "You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,' for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) "Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: 'You are

'Suussanne te olette lähellä Jumalaa, mutta sydämessänne olette hänestä kaukana.' Ja ettekö olekin lukeneet sen profeetan ankaraa varoitusta, joka sanoi: 'Sen papit opettavat maksusta, ja sen profeetat ennustelevat rahasta. Samalla he teeskentelevät hurskautta ja julistavat, että Herra on heidän kanssaan.' Eikö teille ole lausuttu oivalliset varoituksen sanat niistä, jotka 'puhuvat lähimmäisilleen rauhan puheita, vaikka heidän sydämessään on vahingonteko', niistä, jotka 'huulillaan liukkaasti liehakoivat, vaikka heidän sydämensä on antautunut kaksinaamaisuudelle'? Mikään luottavaisen ihmisen murheenaiheista ei ole yhtä kauhea kuin se, että 'häneen lyödään haavat luotetun ystävän huoneessa.'"

7. PALUU BEETSAIDAAN

Keskusteltuaan asiasta Simon Pietarin kanssa ja saatuaan Jeesukselta hyväksymisen Andreas oli antanut Betsaidasta käsin toimivalle Daavidille ohjeet lähettää viestinviejät toimittamaan kaikille saarnaajaryhmille sanan siitä, että nämä päättäisivät matkansa ja palaisivat Betsaidaan johonkin aikaan torstaina, joulukuun 30. päivänä. Tuon sateisen päivän illallisaikaan mennessä kaikki apostoliseurueen jäsenet ja kaikki opettavat evankelistat olivatkin sitten saapuneet Sebedeuksen kotiin.

Ryhmä majoittui eri taloihin Betsaidassa ja läheisessä Kapernaumissa, ja se pysytteli yhdessä koko sapatin. Sen jälkeen koko seurueelle myönnettiin kahden viikon loma, jotta itse kullakin olisi tilaisuus käydä kotonaan perheensä luona, käydä ystäviään tapaamassa tai mennä kalastamaan. Heidän Betsaidassa yhdessä viettämänsä kaksi, kolme päivää olivat kaikin puolin riemastuttavia ja innoittavia. Vanhemmatkin opettajat saivat uusia virikkeitä siitä, mitä nuoremmat saarnaajat kertoivat kokemuksistaan.

Vain osapuilleen seitsemänkymmentäviisi niistä 117 evankelistasta, jotka olivat mukana tällä toisella Galilean-saarnamatkalla, selvisi varsinaisen kokemuksen kokeesta, ja olivat paikalla määrättävissä palvelukseen kaksiviikkoisen loman päättyessä. Jeesus jäi yhdessä Andreaksen, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa Sebedeuksen kotiin, ja hän käytti paljon aikaa keskusteluihin valtakunnan menestyksestä ja laajentamisesta.

near God in the mouth but far from him in the heart.' And have you not also read that direful warning of the prophet who said: 'The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.' Have you not been well warned against those who 'speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,' those who 'flatter with the lips while the heart is given to double-dealing'? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be 'wounded in the house of a trusted friend.'"

7. RETURNING TO BETHSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Betsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Betsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Betsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks' recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Betsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

149:7.3 (1677.4) Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

Luku 150. Kolmas saarnamatka

⇐ 149

Urantia-kirjan

151 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 150 KOLMAS SAARNAMATKA

Osiot

Johdanto

1. Naisten evankelistaryhmä
2. Pysähdys Magdalassa
3. Sapatti Tiberiaassa
4. Apostolit lähetetään taipaleelle kaksittain
5. MITÄ MINUN TULEE TEHDÄ PELASTUAKSEN?
6. Iltaoppitunnit
7. Nasaretissa-oleskelu
8. Sapattipalvelus
9. Nasaret hylkää Jeesuksen

PAPER 150 THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

Johdanto

SUNNUNTAI-ILTANA, tammikuun 16. päivänä vuonna 29 jKr, Abner saapui Johanneksen apostolien kera Betsaidaan ja ryhtyi seuraavana päivänä neuvonpitoon Andreaksen ja Jeesuksen apostolien kanssa. Abner asettautui työtovereineen Hebroniin, ja heillä oli tapana tulla aika ajoin Betsaidaan ottamaan osaa näihin kokouksiin.

Yksi tämän yhteisneuvottelun käsittelemistä monista asioista oli käytäntö voidella sairaita tietäntyyppisillä öljyillä samassa yhteydessä, kun rukoiltiin heidän paranemisensa puolesta. Jeesus ei taaskaan suostunut osallistumaan heidän keskusteluihinsa eikä lausumaan käsitystään heidän johtopäätöksistään. Johanneksen apostolit olivat sairaita ja vaivattuja hoivatessaan käyttäneet aina erityistä öljyä, ja he koettivat teetättää sellaisen päätöksen, että tästä tavasta olisi tullut kummankin apostoliryhmän noudattama yhdenmukainen käytäntö, mutta Jeesuksen

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Betsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Betsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

apostolit kieltäytyivät sitoutumasta tällaiseen sääntöön.

Tiistaina, tammikuun 18. päivänä, koetellut evankelistat, lukumäärältään puolen kahdeksattakymmentä, liittyivät Sebedeuksen talossa kahdenkymmenenneljän apostolin joukkoon valmisteluna sille, että heidät lähetetään kolmannelle Galilean-saarnamatkalle. Tämä kolmas lähetysmatka jatkui seitsenviikkoisen jakson.

Evankelistat lähetettiin taipaleelle viisijäsenisinä ryhminä, kun Jeesus ja kaksitoista apostolia sen sijaan kulkivat enimmäkseen aikaa yhdessä, kuitenkin niin että apostolit tilanteen vaatiessa kävivät kaksittain kastamassa uskovia. Lähes kolmen viikon ajan myös Abner ja hänen työtoverinsa työskentelivät evankelistaryhmän mukana ryhmän jäsenille neuvoja antaen ja uskovia kastaen. He kävivät Magdalassa, Tiberiaassa, Nasaretissa ja kaikissa keski- ja Etelä-Galilean tärkeimmissä kaupungeissa ja kylissä, kaikilla aikaisemmin vierailla paikkakunnilla sekä monilla muilla. Tämä oli maakunnan pohjoisosia lukuun ottamatta heidän viimeinen viestinsä Galilealle.

1. NAISTEN EVANKELISTARYHMÄ

Ällistytävien kaikista uskaliaista toimista, joihin Jeesus maisen elämänuransa yhteydessä ryhtyi, oli hänen tammikuun 16. päivän iltana antamansa odottamaton ilmoitus: "Huomisaamuna asetamme kymmenen naista valtakunnan hoivatyöhön." Sen kaksiviikkoisjakson alussa, jolloin apostolien ja evankelistojen oli määrä olla poissa Betsaidasta lomaansa viettämässä, Jeesus pyysi Daavidia kutsumaan vanhempansa takaisin kotiin ja lähettämään viestinviejät kutsumaan Betsaidaan kymmenen sellaista harrasta naista, jotka olivat palvelleet äskettäisen leirin ja telttasairaalan hallintotehtävissä. Nämä naiset olivat kaikki kuunnelleet nuorille evankelistoille annettua opetusta, muttei sen kummemmin heidän kuin heidän opettajiensa mieleen ollut juolahtanut, että Jeesus rohkenisi antaa naisille valtuudet opettaa valtakunnan evankeliumia ja hoivata sairaita. Nämä Jeesuksen valitsemat ja valtuuttamat kymmenen naista olivat Nasaretin synagogan entisen hashenin tytär Susanna, Herodes Antipaalan taloudenhoitajan Kuusaan vaimo Johanna, Tiberiaassa ja Sepforiissa asuvan rikkaan juutalaisen tytär Elisabet, Andreuksen ja Pietarin vanhempi sisar Martha, Mestarin lihallisen veljen Juudan käly Raakel, syyrialaisen lääkärin Elmanin tytär Nasanta, apostoli Tuomaksen serkku Milka, Matteus Leevin vanhin tytär Ruut, roomalaisen sadanpäämiehen tytär Celta ja damaskoslainen leskivaimo Agaman. Jeesus liitti tähän ryhmään myöhemmin vielä

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about seventy-five in number, at the Zebedee house in Bethsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: "On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom." At the beginning of the two weeks' period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master's brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus.

kaksi muuta naista: Maria Magdalenan ja Joosef Arimatealaisen tyttären Rebekan.

Jeesus antoi näille naisille vapaat kädet rakentaa oman organisaationsa, ja hän määräsi Juudaksen järjestämään heille varat varusteiden ja kuormaeläinten hankkimiseen. Mainitut kymmenen naista valitsivat päälliköksi Susannan ja varainhoitajakseen Johannan. Tarvitsemansa varat he hankkivat tästä lähtien itse; koskaan he eivät enää kääntyneet Juudaksen puoleen tuen saamiseksi.

Oli mitä hämmästyttävintä olla todistamassa tuohon aikaan, jolloin naisia ei laskettu edes synagogan pääsaliin (hehän pääsivät vain naisten lehterille), miten heidät tunnustettiin uuden valtakunnan evankeliumin täysivaltaisiksi opettajiksi. Valtuutus, jonka Jeesus antoi näille kymmenelle naiselle heidät evankeliumin opetus- ja hoivatyöhön asettaessaan, oli vapauden julistus, joka antoi vapauden kaikille naisille ja kaikiksi ajoiksi. Miehen ei enää käynyt pitää naista itseään hengellisesti alempiarvoisena. Tämä oli ilmeinen järkytys jopa kahdelletoista apostolille. Siitäkin huolimatta, että he olivat monet kerrat kuulleet Mestarin sanovan, ettei "taivaan valtakunnassa ole rikasta eikä köyhää, ei vapaata eikä orjaa, ei miehenpuolia eikä naisenpuolia, vaan että kaikki ovat yhtä lailla Jumalan poikia ja tyttöjä", he kirjaimellisesti järkyttyivät Jeesuksen ehdottaessa, että hän valtuuttaisi nämä kymmenen naista virallisesti uskonnon opettajiksi ja että hän jopa sallisi näiden matkustaa heidän mukanaan. Tämä menettely kuohutti koko maata, ja Jeesuksen vihamiehet löivät mynttiä tämän toimenpiteen kustannuksella, mutta hyvään sanomaan uskovat naiset seisoivat kaikkialla vankkumatta näiden valituiksi tulleiden sisartensa takana ja toivat julki empimättömän hyväksyntänsä tälle vihdoin saadulle tunnustukselle siitä, että naisella oli paikkansa uskonnollisessa työssä. Ja tätä naisten vapauttamista, joka antoi naisille heille kuuluvan aseman, apostolit sovelsivat käytäntöön välittömästi, sen jälkeen kun Jeesus oli poistunut tästä maailmasta, vaikka myöhempien sukupolvien keskuudessa taas palattiinkin ikivanhoihin tapoihin. Naispuolisista opettajista ja työntekijöistä käytettiin kristillisen kirkkokunnan alkuvuosina nimitystä diakonissa, ja he nauttivat yleistä arvonantoa. Mutta vaikka Paavali myönsi tämän kaiken teoriassa, hän ei koskaan sisäistänyt sitä omaan näkemykseensä, ja hän oli henkilökohtaisesti sitä mieltä, että asiaa oli käytännössä vaikea toteuttaa.

2. PYSÄHDYS MAGDALASSA

Apostoliseurueen lähtiessä matkaan Betsaidasta naiset kulkivat jonon loppupäässä.

Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

150:1.3 (1679.2) It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. THE STOP AT MAGDALA

150:2.1 (1679.3) As the apostolic party journeyed from Betsaida, the women traveled in the rear. During

Kun pidettiin kokouksia, he istuivat aina ryhmänä edessä ja puhujasta katsoen oikealla. Yhä useammat naiset olivat alkaneet uskoa valtakunnan evankeliumiin, ja kun he olivat halunneet käydä henkilökohtaisia keskusteluja Jeesuksen tai jonkun apostolin kanssa, siitä oli aiheutunut aina paljon vaikeuksia ja loputtomasti hämmennystä. Nyt tähän kaikkeen tuli muutos. Kun joku naisuskovista halusi tavata Mestarin tai keskustella apostolien kanssa, hän meni Susannan luo, ja joku kahdestatoista naisevangelistasta mukanaan hän meni samaa tietä tapaamaan Mestaria tai asianomaista apostolia.

Juuri Magdalassa naiset todistivatkin ensi kerran hyödyllisyytensä ja osoittivat, että heidän valitsemisensa oli ollut viisas teko. Andreas oli antanut työtovereilleen melko tiukat säännöt henkilökohtaisesta työstä naisten, eritoten maineeltaan kyseenalaisten naisten, keskuudessa. Kun seurue saapui Magdalaan, ei ollut mitään estettä näiden kymmenen naisevangelistan mennä kaupungin huonomaineisille kulmakunnille saarnaamaan ilosanomaa suoraan noiden kulmakuntien asukeille. Ja sairaiden luona käydessään näillä naisilla oli hoivatyössään mahdollisuus päästä varsin lähelle kärsiviä sisariaan. Näiden kymmenen naisen (jotka sittemmin tunnettiin kahtentoista naisena) tällä paikkakunnalla suorittaman hoivan tuloksena Maria Magdalena voitettiin valtakuntaan. Tätä naista vähän väliä koetelleiden onnettomien sattumusten johdosta samoin kuin sen seurauksena, miten kunniallinen yhteiskunta suhtautui naisiin, jotka tekivät tällaisia harkintavirheitä, hän oli ajautunut erääseen Magdalan pahamaineisista kulmakunnista. Juuri Martta ja Raakel saivat Marian käsittämään, että valtakunnan ovet olivat avoinna myös hänenkaltaisilleen. Maria uskoi hyvän sanoman, ja Pietari kastoi hänet seuraavana päivänä.

Maria Magdalalaisesta tuli tämän kahdentoista naisevangelistan ryhmän tehokkain evankeliumin opettaja. Nelisen viikkoa kääntymyksensä jälkeen hänet asetettiin tähän työhön Jotapatassa yhdessä Rebekan kanssa. Maria ja Rebekka jatkoivat tämän ryhmän muiden jäsenten mukana toimintaansa koko sen ajan, jonka Jeesus vielä eli maan päällä, ja he uurasivat uskollisesti ja tuloksellisesti tuoden valoa ja rohkaisua sorrettujen sisartensa keskuuteen. Ja kun esitettiin viimeistä ja traagista kohtausta Jeesuksen elämän draamassa, yhtä lukuun ottamatta kaikkien apostolien pakenemisesta huolimatta nämä naiset olivat kaikki läsnä, eikä heistä yksikään kieltänyt eikä pettänyt häntä.

the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

150:2.2 (1680.1) It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

150:2.3 (1680.2) Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. SAPATTI TIBERIAASSA

3. SABBATH AT TIBERIAS

Andreas oli Jeesuksen ohjeiden mukaisesti antanut apostoliseurueen sapattipalvelusten järjestämisen naisten tehtäväksi. Tämä merkitsi tietenkin sitä, ettei niitä voitu pitää uudessa synagogassa. Naiset valitsivat Johannan henkilöksi, joka hoitaisi tämän tilanteen, ja kokous pidettiin Herodeksen uuden palatsin juhlasalissa, Herodes oli nimittäin tuolloin poissa ja asui Perea Juliaassa. Johanna luki kirjoituksista, mitä niissä sanottiin naisen toiminnasta Israelin uskonnollisen elämän piirissä, ja hän viittasi Mirjamiin, Deboraan, Esteriin ja muihin.

Myöhään saman päivän iltana Jeesus piti tälle yhdistyneelle ryhmälle mieliin painuvan puheen aiheesta "Magia ja taikausko". Tuohon aikaan katsottiin kirkkaan ja oletetusti uuden tähden ilmaantumisen olevan merkinä suurmiehen syntymisestä maan päälle. Koska tuollaisesta tähdestä oli vastikään tehty havainto, Andreas kysyi Jeesukselta, olivatko mainitunlaiset uskomukset perusteltuja. Andreaksen kysymykseen esittämässään pitkässä vastauksessa Mestari käsitteli inhimillisen taikauskon käsitettä koko laajuudessaan ja perusteellisesti. Jeesuksen tässä tilanteessa esittämästä lausumasta on tehtävissä seuraavanlainen nykyisen kielenkäytön mukainen yhteenveto:

1. Taivaan tähtien kulkureiteillä ei ole kerrassaan mitään tekemistä sen kanssa, mitä ihmiselämässä maan päällä tapahtuu. Astronomia on asiallista tieteenharjoitusta, mutta astrologia on vain valtava määrä taikauskoista erhettä, jollaisella ei ole mitään sijaa valtakunnan evankeliumissa.

2. Vastatapatun eläimen sisäelinten tarkastelu ei voi paljastaa mitään siitä, miten säätila kehittyy, mitä tapahtuu tulevaisuudessa tai miten ihmisten asiat sujuvat.

3. Vainajien henget eivät palaa pitämään yhteyttä perheisiinsä tai entisiin ystäviinsä elävien joukossa.

4. Taikakalut ja pyhäinjäännökset eivät kykene parantamaan sairautta, torjumaan onnettomuutta tai vaikuttamaan pahoihin henkiin; luulo, että jotkin tällaiset aineelliset keinot vaikuttavat hengelliseen maailmaan, ei ole muuta kuin karkeaa taikauskoa.

5. Vaikka arvan heittäminen saattaa olla kätevä tapa selvittää monet vähäisemmät pulmat, se ei ole menetelmä, jonka olisi määrä paljastaa Jumalan tahto. Se, mitä arpa osoittaa, riippuu puhtaasti aineellisessa maailmassa vaikuttavasta sattumasta. Ainoa keino pitää yhteyttä hengelliseen maailmaan sisältyy ihmiskunnan henkivarustukseen, ihmisessä olevaan Isän henkeen, sekä vuodatettuun Pojan henkeen ja Äärettömän Hengen kaikkialla tuntuvaan vaikutukseen.

150:3.1 (1680.3) The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

150:3.2 (1680.4) Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

150:3.3 (1680.5) 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:3.4 (1680.6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:3.5 (1680.7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:3.6 (1681.1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:3.7 (1681.2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

6. Ennustaminen, taikuus ja noituus ovat tietämättömissä mielissä eläviä taikauskaisia käsityksiä, kuten ovat myös magian harhat. Usko maagisiin lukuihin, hyvän onnen ennusmerkkeihin ja huonon onnen enteisiin on silkkaa ja perusteetonta taikauskoa.

7. Unien tulkitseminen on enimmältään tietämättömyydestä ja mielikuvitukseksista spekuloinnista koostuva taikauskoinen ja perusteeton järjestelmä. Valtakunnan evankeliumilla ja alkukantaisen uskonnon ennustajapapeilla ei saa olla mitään yhteistä.

8. Sen paremmin hyvät kuin pahatkaan henget eivät voi pitää asuinpaikkanaan savesta, puusta tai metallista valmistettuja aineellisia symboleja; epäjumalain kuvat eivät ole muuta kuin ainetta, josta ne on tehty.

9. Lumoajien, velhojen, taikureiden ja noitien käyttämät menetelmät ovat peräisin egyptiläisten, assyrialäisten, babylonialaisten ja muinaisten kanaanilaisten taikauskaisista käsityksistä. Amuletit ja kaikenlaatuiset loitsut ovat voimattomia, jos tarkoituksena on saavuttaa hyvien henkien suojelus tahi pitää oletetut pahat henget loitolla.

10. Hän toi päivänvaloon ja tuomitsi heidän uskonsa loitsuihin, koetuksiin, noitumiseen, kiroamiseen, ennusmerkkeihin, lemmenmarjoihin, solmunioreihin ja kaikkiin muihin tietämättömän ja orjuuttavan taikauskon muotoihin.

150:3.8 (1681.3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. APOSTOLIT LÄHETETÄÄN TAIPALEELLE

KAKSITTAIN

Kaksitoista apostolia, Johanneksen apostolit ja vastikään valtuutetun naisten ryhmän koolle kutsuttuaan Jeesus seuraavana iltana sanoi: "Näette itsekkin, että eloa on paljon, mutta työmiehiä on vähän. Rukoilkaamme sen vuoksi kaikki elonkorjuun Herraa, että hän lähettäisi yhä enemmän työmiehiä pelloilleen. Siksi aikaa kun jään lohduttamaan ja opettamaan nuorempia opettajia, tahtoisin lähettää vanhemmat opettajat taipaleelle kaksittain siinä mielessä, että he kävisivät nopeasti koko Galilean läpi ja saarnaisivat valtakunnan evankeliumia niin kauan kuin se vielä sujuu vaivattomasti ja rauhanomaisesti." Sitten hän yksilöi apostoliparit, joiden hän halusi lähtevän matkaan yhdessä. Ja nämä parit olivat Andreas ja Pietari, Jaakob ja Johannes Sebedeus, Filippus ja Natanael, Tuomas ja Matteus, Jaakob ja Juudas Alfeus, Simon Selotti ja Juudas Iskariot.

Jeesus sopi päivämäärästä, jolloin hän tapaisi nämä kaksitoista apostolia Nasaretissa, ja lähtöhetkellä hän sanoi: "Älkää tällä

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

150:4.1 (1681.8) The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women's group, Jesus said: "You see for yourselves that the harvest is plentiful, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful." Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: "On this mission go not to any city of the gentiles,

lähetyksmatkalla menkö yhteenkään ei-juutalaisten kaupunkiin, älkää myöskään menkö Samariaan, vaan menkää sen sijaan Israelin huoneen eksyneiden lampaiden luo. Saarnatkaa valtakunnan evankeliumia ja julistakaa sitä pelastavaa totuutta, että ihminen on Jumalan poika. Muistakaa, ettei oppipoika useinkaan ole mestariaan korkeammalla eikä palvelija herraansa suurempi. Oppipojalle riittää, että hän on mestarinsa vertainen ja palvelijalle on kylliksi, että hänestä tulee herransa kaltainen. Jos jotkut ovat juljenneet sanoa talon isäntää Beelsebubin liittolaiseksi, miten paljon enemmän he sanovatkaan näin hänen talonväestään! Mutta teidän ei pidä pelätä näitä epäuskoisia vihamiehiä. Sanon teille, ettei ole mitään salattua, joka ei tulisi julki; ei mitään kätkeytyä, joka ei tulisi tunnetuksi. Mitä olen opettanut teille yksityisesti, sitä viisaudella saarnatkaa julkisesti. Mitä minä olen opettanut teille perähuoneessa, sitä on teidän määrä sopivana hetkenä julistaa talojen katolta. Ja sanon teille, ystäväni ja opetuslapseni: Älkää pelätkö niitä, jotka voivat surmata ruumiin, mutta jotka eivät kykene tuhoamaan sielua, vaan ennemminkin luottakaa Häneen, jolla on kyky ylläpitää ruumis ja pelastaa sielu.

”Eikö pennillä saakin ostaa kaksi varpusta? Ja kuitenkin minä sanon teille, ettei niistä yksikään Jumalan silmissä unohdu. Ettekö tiedä, että päännne hiuksetkin ovat luetut? Älkää siis pelätkö, sillä olette suurempiarvoiset kuin kokonainen parvi varpusia. Älkää hävetkö opetustani, vaan menkää ja julistakaa rauhaa ja hyvää tahtoa, mutta älkää antako myöten harhaluulolle — rauha nimittäin ei aina ole siellä, missä saarnaatte. Tulin tuomaan rauhan maan päälle, mutta kun ihmiset torjuvat lahjani, siitä koituu eripuraisuutta ja kuohuntaa. Kun kaikki perheenjäsenet ottavat vastaan valtakunnan evankeliumin, siinä talossa vallitsee totisesti rauha; mutta kun toiset perheenjäsenet astuvat valtakuntaan ja toiset torjuvat evankeliumin, tällainen eripuraisuus voi tuottaa vain murhetta ja surua. Ponnistelkaa toden teolla koko perheen pelastamiseksi, jotteivät miehen omaan huonekuntaan kuuluvat kääntyisi hänen vihollisikseen. Mutta kun olette voitavanne tehneet jokaisen perheen jokaisen jäsenen hyväksi, niin sanon teille, että se, joka rakastaa isää tai äitiä enemmän kuin tätä evankeliumia, ei ole valtakunnan arvoinen.”

Nämä sanat kuultuaan kaksitoista apostolia sonnustautuivat lähtemään. Ja he tapasivat toisensa, vasta kun he Mestarin suorittamien järjestelyjen mukaisesti kokoontuivat Nasaretiin kohdatakseen siellä Jeesuksen ja muut opetuslapset.

neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

150:4.3 (1682.1) “Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God’s sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and others reject the gospel, such division can produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man’s foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom.”

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. MITÄ MINUN TULEE TEHDÄ

PELASTUAKSENI?

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

Sen jälkeen kun Johanneksen apostolit olivat palanneet Hebroniin ja kun Jeesuksen apostolit oli lähetetty kaksittain matkaan, sattui Shunemissa eräänä iltana Mestarin ollessa parhaillaan opettamassa nuoremmista evankelistoista koostuvaa kahdentoista hengen ryhmää, joka työskenteli Jaakobin ohjauksessa yhdessä edellä mainittujen kahdentoista naisen kanssa, että Raakel esitti Jeesukselle seuraavan kysymyksen: "Mestari, mitä me vastaamme, kun naiset kysyvät meiltä: 'Mitä minun tulee tehdä pelastuakseni?'" Tämän kysymyksen kuultuaan Jeesus vastasi:

"Kun miehet ja naiset kysyvät, mitä meidän tulee tehdä pelastuaksemme, teidän pitää vastata: Usko tämä valtakunnan evankeliumi, ota vastaan jumalallinen anteeksianto. Tunnusta uskon kautta sisimmässäsi oleva Jumalan henki, jonka hyväksyminen tekee sinusta Jumalan pojan. Ettekö ole lukeneet kirjoituksista kohtaa, jossa sanotaan: 'Herrassa minulla on vanhurskaus ja väkevyys' tai kohtaa, jossa Isä sanoo: 'Lähellä on minun vanhurskauteni; minun pelastukseni on tullut esille, ja minun käsivarteni suojelevat minun kansaani.' 'Minun sieluni iloitsee Jumalani rakkaudesta, sillä hän on pukeutunut minut pelastuksen vaatteisiin ja hän on verhonnut minut vanhurskautensa viittaani.' Ettekö ole Isästä lukeneet myös, että häntä kutsutaan nimellä 'Herra, meidän vanhurskaudemme.' 'Riisukaa päältänne omahyväisyyden saastaiset rääsyt ja vaatettakaa poikani jumalallisen vanhurskauden ja ikuisen pelastuksen juhlapukuun.' On ikiajat totta, että 'vanhurskaat elävät uskostansa.' Pääsy Isän valtakuntaan on täysin esteetön, mutta edistyminen — kasvu armossa — on välttämätöntä, jotta siellä voisi jatkaa.

"Pelastus on Isän antama lahja, ja sen paljastavat hänen Poikansa. Se, että puolestasi otat sen uskon kautta vastaan, tekee sinusta osallisen jumalalliseen olemukseen, Jumalan pojan tai tyttären. Uskon kautta sinut vanhurskautetaan, uskon kautta sinut pelastetaan, ja tämän saman uskon kautta sinua viedään iäti eteenpäin enentyvään ja jumalalliseen täydellisyyteen johtavalla tiellä. Uskon kautta Abraham vanhurskautettiin, ja Melkisedekin opetusten kautta hän tuli tietoiseksi pelastuksesta. Kautta aikakausien tämä sama usko on pelastanut ihmisten poikia, mutta nyt Poika on tullut Isän tyköä tekemään pelastuksesta todellisemman ja hyväksyttävämmän."

Kun Jeesus päätti puheensa, suuri riemu puhkesi nämä armolliset sanat kuulleiden keskuudessa, ja seuraavina päivinä he kaikki jatkoivat valtakunnan evankeliumin julistamista uusin voimin ja uudistuneella tarmolla ja innolla. Ja naiset riemuitsivat sitäkin enemmän tietäessään, että heillä oli sijansa näissä suunnitelmissa

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

150:5.2 (1682.4) "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable."

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these

valtakunnan perustamiseksi maan päälle.

Yhteenvetona viimeksi esittämästään lausumasta Jeesus sanoi: "Et voi ostaa pelastusta; et voi ansaita vanhurskautta. Pelastus on Jumalan antama lahja, ja vanhurskaus on luonnollinen hedelmä siitä, että elää hengestä syntynyttä elämää valtakuntaan kuuluvana poikana. Sinua ei pelasteta siksi, että elät vanhurskasta elämää; vaan paremminkin on niin, että sinä elät vanhurskasta elämää siksi, että sinut jo on pelastettu, siksi että olet tunnustanut pojan asemasi Jumalan antamaksi lahjaksi ja valtakunnassa suoritettavan palvelemisen maan päällä eletävän elämän suurimmaksi iloksi. Kun ihmiset uskovat tämän evankeliumin, joka on ilmoitus Jumalan hyvyydestä, he tuntevat tarvetta omasta halustaan katua kaikkea, minkä he tietävät synniksi. Poikautensa tajuaminen ei sovi yhteen synnintekemisenhalun kanssa. Jotka uskovat valtakuntaan, isoavat vanhurskautta ja janoavat jumalallista täydellisyyttä."

6. ILTAOPPITUNNIT

Iltaeskusteluissa Jeesus puhui monista aiheista. Aikana, joka käsillä olevasta matkasta vielä oli jäljellä, ennen kuin he kaikki taas kokoontuivat Nasaretiin, Jeesus käsitteli seuraavia aiheita: "Jumalan rakkaus", "unet ja näyt", "pahansuopaisuus", "nöyryys ja sävyisyys", "rohkeus ja lojaalisuus", "musiikki ja palvonta", "palveleminen ja tottelevaisuus", "ylpeys ja röyhkeys", "anteeksiantamus suhteessa katumukseen", "rauha ja täydellisyys", "panettelu ja kateus", "pahuus, synti, ja kiusaus", "epäilykset ja epäusko" sekä "viisaus ja palvonta". Nyt kun vanhemmat apostolit olivat poissa, nämä sekä miesten että naisten nuoremmat ryhmät antautuivat pelottomammin näihin Mestarin kanssa käytyihin keskusteluihin.

Kaksi tai kolme päivää aina kahdestatoista evankelistasta koostuneen ryhmän seurassa vietettyään Jeesuksella oli tapana jatkaa matkaansa liittyäkseen toisen ryhmän seuraan, sillä Daavidin sanansaattajat toimittivat hänelle tiedot kaikkien näiden työntekijöiden kulloisestakin olinpaikasta ja liikkeistä. Koska tämä kierros oli naisille ensimmäinen, he pysyttelivät enemmän aikaa Jeesuksen seurassa. Vestinviejäpalvelun välityksellä kukin näistä ryhmistä oli täysin tietoinen kampanjan edistymisestä, ja näille hajallaan ja toisistaan erillään toimiville työntekijöille oli aina rohkaisuksi saada kuulumisia muilta ryhmiltä.

Ennen heidän hajaantumistaan omille teilleen oli sovittu, että kaksitoista apostolia samoin kuin evankelistat ja naisten joukkokunta kokoontuisivat

plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: "You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection."

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed "The Love of God," "Dreams and Visions," "Malice," "Humility and Meekness," "Courage and Loyalty," "Music and Worship," "Service and Obedience," "Pride and Presumption," "Forgiveness in Relation to Repentance," "Peace and Perfection," "Evil Speaking and Envy," "Evil, Sin, and Temptation," "Doubts and Unbelief," "Wisdom and Worship." With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David's messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women's corps, should

Nasaretiin tapaamaan Mestaria perjantaina, maaliskuun 4. päivänä. Tämän mukaisesti nämä eri apostoli- ja evankelistaryhmät alkoivat osapuilleen mainittuun aikaan vaelttaa Keski- ja Etelä-Galilean kaikkilta kuiltä Nasaretia. Iltapäivän puoliväliin mennessä viimeisinä saapuneet Andreas ja Pietarikin olivat jo ehtineet leiriin, jonka ensiksi saapuneet olivat pystyttäneet ja joka sijaitsi mäkimaastossa kaupungin pohjoispuolella. Ja tämä oli Jeesuksen ensimmäinen käynti Nasaretissa hänen julkisen toimintansa alkamisen jälkeen.

7. NASARETISSA-OLESKELU

Tänä perjantai-iltapäivänä Jeesus vaelteli eri puolilla Nasaretia kenenkään häntä huomaamatta tai tunnistamatta. Hän kulki lapsuudenkotinsa ja puusepänverstaan ohi ja viivähti puolisen tuntia kukkulalla, joka oli ollut hänelle niin perin mieluinen paikka, kun hän vielä oli poikanen. Kertaakaan sen päivän jälkeen, jona Johannes kastoi Ihmisen Pojan Jordanissa, hänen sielussaan ei ollut kuohunut näin väkevää inhimillisten tuntemusten tulvaa. Kukulalta laskeutuessaan hän kuuli tutut torventörahdykset, jotka ilmoittivat auringon olevan menossa mailleen, aivan kuten hän oli ne niin monituiset kerrat kuullut, kun hän pikkupoikana varttui Nasaretissa. Ennen leirillepaluuta hän kulki sen synagogan ohitse, jossa hän oli käynyt koulua, ja hän antoi lapsuuteensa liittyvien muistojen tulvehtia mieleensä. Jeesus oli aikaisemmin päivällä lähettänyt Tuomaksen synagogan esimiehen luokse sopimaan siitä, että hän saarnaisi sapatin aamupalveluksessa.

Nasaretilaiset eivät olleet koskaan niittäneet mainetta hurskaudellaan ja vanhurskaalla elämällään. Läheisen Sepforiin matalat moraalinormit saastuttivat vuosien mittaan tätä kylää yhä pahemmin. Jeesuksen koko nuoruusiän ja varhaismiehuuden ajan Nasaretissa oli oltu hänestä erimielisiä; esiintyi paljon nyripistelyä, kun hän muutti Kapernaumiin. Koska Nasaretin asukkaat olivat kuulleet paljon siitä, mitä heidän entinen kirvesmiehensä oli tehnyt, se, ettei hän ollut yhdenkään aiemman saarnamatkansa matkareittiin sisällyttänyt entistä kotikyläänsä loukkasi heitä. He olivat toki kuulleet Jeesuksen maineesta, mutta useimmat kaupunkilaiset olivat vihaisia siksi, ettei Jeesus ollut tehnyt yhtäkään maineteostaan nuoruutensa kaupungissa. Kuukausien ajan nasaretilaiset olivat keskustelleet paljon Jeesuksesta, mutta yleisesti ottaen heidän mielipiteensä hänestä olivat kielteisiä.

Näin ollen Mestari sai tuntea, ettei hän ollut mikään riemumielin tervetulleeksi toivotettu kotiinpalaaja, vaan että hänen ympärillään vallitsi selvästi vihamielinen ja ylen määrin kriittinen ilmapiiri. Muttei siinä vielä kyllin. Tietäessään, että

assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of nearby Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and

hän viettäisi tämän sapattipäivän Nasaretissa, ja olettaessaan, että hän puhuisi synagogassa, hänen vihamiehensä olivat palkanneet suuren määrän karkeita ja sivistymättömiä miehiä ahdistelemaan häntä ja aiheuttamaan kaikin mahdollisin tavoin häiriötä.

Useimmat Jeesuksen entisaikaisista ystäväistä — hänen nuoruutensa jumaloiva hashen-opettaja mukaan luettuna — olivat joko jo kuolleet tai sitten lähteneet Nasaretista, ja nuorempi sukupolvi oli syvästi kateellisena taipuvainen tuntemaan katkeruutta hänen maineensa johdosta. He eivät tulleet muistaneeksi, miten hän jo elämänsä alkuvaiheessa oli omistautunut isänsä perheelle, eivätkä he säästelleet purevia sanojaan arvostellessaan häntä siitä, ettei hän ollut käynyt Nasaretissa asuvien veljensä ja avioituneiden sisartensa luona. Jeesuksen perheenjäsenten asenne häntä kohtaan oli myös ollut omiaan lisäämään tätä kaupunkilaisten epäystävällistä mielialaa. Puhdasoppisimmilla juutalaisilla oli jopa otsaa arvostella Jeesusta sellaisesta, että hän käveli liian nopeasti ollessaan tuona sapattiaamuna menossa synagogaan.

8. SAPATTIPALVELUS

Tuona sapattina oli kaunis sää, ja kaikki nasaretilaiset — niin ystävät kuin vihollisetkin — ilmestyivät kuuntelemaan, kun tämä heidän kaupunkinsa entinen asukas puhuisi synagogassa. Useat apostoliseurueen jäsenet joutuivat jäämään synagogan ulkopuolelle, sillä tila ei riittänyt kaikille, jotka olivat tulleet häntä kuulemaan. Nuorena miehenä Jeesus oli monet kerrat puhunut tässä palvontapaikassa, ja kun synagogan esimies tuona aamuna ojensi Jeesukselle sen pyhien kirjoitusten kirjakäärön, josta tämä lukisi päivän tekstin, kukaan läsnäolevista ei tuntunut muistavan, että tämä oli sama käsikirjoitus, jonka hän oli tuolle synagogalle lahjoittanut.

Tuon päivän palvelukset toimitettiin täsmälleen samalla tavalla kuin ne oli toimitettu Jeesuksen niihin pikkupoikana osallistuessa. Hän nousi puhujakorokkeelle synagogan esimiehen seurassa, ja palvelus aloitettiin lausumalla ääneen kaksi rukousta: "Siunattu on Herra, maailman Kuningas, joka muovaelee valkeuden ja luo pimeyden; joka tekee rauhan ja joka luo kaiken; joka armossaan antaa valon maailmaan ja niille, jotka siellä asuvat, ja joka hyvydessään päivästä päivään ja joka päivä uudistaa ne, jotka hän on luonut. Siunattu on Herra, meidän Jumalamme, kättensä töitten suurenmoisuuden ja valoa antavien valkeuksiensa tähden, jotka hän on tehnyt ylistykseen. Sela. Siunattu on Herra, meidän Jumalamme, joka on muovaellut valkeudet."

supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to harass him and in every way possible make trouble.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. THE SABBATH SERVICE

150:8.1 (1684.4) This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

150:8.2 (1684.5) The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: "Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights."

Hetken tauon jälkeen he esittivät toisen rukouksen: "Suurella rakkaudella on Herra, meidän Jumalamme, meitä rakastanut ja paljon ja ylitsevuotavalla säällillä on hän, Isämme ja Kuninkaamme, meitä säälinyt isiemme tähden, jotka luottivat häneen. Sinä opetit heille elämän lakisäädökset; ole meille armollinen ja opeta meitä. Valaise meidän silmämme, niin että ymmärtäisimme lain; pane sydämemme pitämään kiinni käskyistäsi; yhdistä sydämemme rakastamaan ja pelkäämään nimeäsi, eikä meitä silloin saateta häpeään niin kauan kuin maailma pysyy. Sillä sinä olet Jumala, joka valmistaa pelastuksen, ja meidät sinä olet kaikkien kansakuntien ja kielikuntien joukosta valinnut ja totuudessa olet sinä meidät tuonut lähelle suurta nimeäsi — sela —, jotta me saattaisimme rakkaudessa ylistää sinun ykseyttäsi. Siunattu on Herra, joka rakkaudessaan valitsi kansansa Israelin."

Sitten seurakunta lausui sheeman, juutalaisen uskontunnustuksen. Tässä rituaalissa oli kysymys lukuisten lainkohtien toistamisesta, ja se oli osoitus siitä, että palvojat ottivat kantaakseen taivaan valtakunnan ikeen kuin myös käskyjen ikeen, niin kuin niitä sovellettiin päivän ja yön tapahtumiin.

Ja sitten seurasi kolmas rukous: "Totisesti sinä olet Jahve, meidän Jumalamme ja meidän isiemme Jumala; Kuninkaamme ja isiemme Kuningas; Pelastajamme ja isiemme Pelastaja; Luojamme ja pelastuksemme kallio; apumme ja vapahtajamme. Sinun nimesi on iankaikkisuudesta, eikä ole muuta Jumalaa kuin sinä. Vapahdetut lauloivat merenrannalla uuden laulun sinun nimellesi; yhdessä he kaikki ylistivät sinua ja tunnustivat sinut Kuninkaaksi ja sanoivat: Jahve on hallitseva niin kauan kuin maailma pysyy. Siunattu on Herra, joka pelastaa Israelin."

Tämän jälkeen synagogan esimies asetti paikalleen arkin eli pyhät kirjoitukset sisältävän kirstun eteen ja alkoi lukea ääneen yhdeksätoista ylistysrukousta eli siunausta. Mutta tämänkertaisessa tilanteessa palvelusta haluttiin lyhentää, jotta arvovieraalle jäisi enemmän aikaa omaa puhettaan varten. Niinpä siunauksista esitettiin vain ensimmäinen ja viimeinen. Ensimmäinen kuului: "Siunattu on Herra, meidän Jumalamme, ja meidän isiemme Jumala, Abrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala; suuri, mahtava ja kauhistuttava Jumala, joka osoittaa armoa ja laupeutta, joka luo kaikki olevaiset, joka muistaa isille antamansa armolliset lupaukset ja joka rakkaudessaan tuo pelastajan heidän lastenlapsilleen oman nimensä tähden. Oi Kuningas, auttaja, pelastaja ja kilpemme! Siunattu olet sinä, oi Jahve, Abrahamin kilpi."

Sitten seurasi viimeinen siunaus: "Oi, tuo kansallesi Israelille ikiajoiksi suurenmoinen rauha,

150:8.3 (1685.1) After a moment's pause they again prayed: "With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel."

150:8.4 (1685.2) The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

150:8.5 (1685.3) And then followed the third prayer: "True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel."

150:8.6 (1685.4) The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: "Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children's children for his own name's sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham."

150:8.7 (1685.5) Then followed the last benediction: "O bestow on your people Israel great peace forever,

sillä sinä olet Kuningas ja kaiken rauhan Herra. Ja sinun silmissäsi on hyvä siunata rauhalla Israelia kaikkina aikoina ja joka hetki. Siunattu olet sinä, Jahve, joka siunaa rauhalla kansaansa Israelia.” Seurakunta ei katsonut esimiestä tämän lausussa siunaukset. Siunaustenluvun jälkeen hän esitti tilanteeseen sopivan epämuodollisen rukouksen, ja kun hän sai sen päätökseen, koko seurakunta lausui yhdessä aamenen.

Sitten hashen meni arkille ja otti sieltä esille käärrön, jonka hän ojensi Jeesukselle, jotta tämä lukisi siitä kirjoitusten tekstikohdan. Tapana oli, että seitsemän eri henkilöä kutsuttiin lukemaan vähintään kolme lain säettä, mutta tällä kertaa tästä tavasta luovuttiin, jotta vieras saisi lukea itse valitsemansa tekstikohdan. Jeesus tarttui käärröön, nousi seisomaan ja alkoi lukea viidenneistä Mooseksen kirjasta: ”Sillä tätä käskyä, jonka minä tänä päivänä sinulle annan, ei ole sinulta kätkeyty, eikä se ole kaukana. Se ei ole taivaassa, jotta sinä sanoisit: Kuka nousisi meidän puolestamme taivaaseen noutamaan sen meille ja julistaisi sen meille, että me sen täyttäisimme? Se ei myöskään ole meren takana, jotta sinä sanoisit: Kuka menisi meidän puolestamme meren taakse noutamaan tämän käskyn meille ja julistaisi sen meille, että me sen täyttäisimme? Ei, vaan elämän sana on sinua aivan lähellä, siellä missä sinäkin olet, ja sinun sydämessäsi, niin että sinä sen tuntisit ja täyttäisit.”

Ja kun hän oli lukenut lain tekstikohdan loppuun, hän siirtyi Jesajan kirjaan ja ryhtyi lukemaan: ”Herran henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa köyhille. Hän on lähettänyt minut julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näön saamista, päästämään pahoinpidellyt vapauteen ja julistamaan Herran otollista vuotta.”

Jeesus sulki kirjan, ja ojennettuaan sen takaisin synagogan esimiehelle hän istuutui ja ryhtyi pitämään puhetta kansalle. Hän aloitti sanomalla: ”Tänään ovat nämä kirjoitusten kohdat täytetyt.” Ja sitten Jeesus puhui lähes viidentoista minuutin ajan aiheesta ”Jumalan pojat ja tyttäret”. Monia tämä puhe miellytti, ja he ihmettelivät ja ihailivat hänen rakastettavuuttaan ja viisauttaan.

Synagogassa oli tapana, että puhuja jäi virallisen palveluksen päätyttyä vielä paikalle, jotta mahdolliset kiinnostuneet voisivat esittää hänelle kysymyksiä. Niinpä Jeesus tuona sapattiaamuna astui alas kansanjoukon keskuuteen, joka ryhtyi eteenpäin esittämään kysymyksiä. Tämän ryhmän mukana tuli monia levottomia yksilöitä, joiden mieli oli taipuvainen pahantekoon, samalla kun tämän väkijoukon laitamilla kiertelivät ne alhaiset miehet, jotka oli palkattu aiheuttamaan Jeesukselle ikävyyksiä. Monet ulkopuolelle jääneistä opetuslapsista ja evankelistoista työntyivät nyt

for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace.” The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

150:8.8 (1685.6) Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read from Deuteronomy: “For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it.”

150:8.9 (1686.1) And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: “The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord.”

150:8.10 (1686.2) Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: “Today are these Scriptures fulfilled.” And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on “The Sons and Daughters of God.” Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

150:8.11 (1686.3) It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now

sisälle synagogaan, ja he huomasivat heti, että tulossa oli rettelö. He koettivat johdattaa Mestarin pois, mutta hän ei suostunut lähtemään heidän mukaansa.

pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. NASARET HYLKÄÄ JEESEKSEN

Jeesus huomasi, että hänen ympärillään synagogassa oli suuri joukko hänen vihamiehiään ja vain jokunen hänen seuraajistaan, ja vastauksena heidän hävyttömiin kysymyksiinsä ja ilkeilyihinsä hän lausui puolittain leikillisesti: "Kyllä, kyllä minä olen Joosefin poika; olen se kirvesmies, enkä hämmästele, että minulle teidät nähdessäni tulee mieleen sananlasku: 'Lääkäri, paranna itsesi', ja että te haastatte minut tekemään Nasaretissa sellaista, mitä olette kuulleet minun tehneen Kapernaumissa. Mutta minäpä kutsun teidät todistamaan, että kirjoituksissakin sanotaan: 'Profeetalta ei puutu kunniaa muualla kuin omassa maassaan ja omiensa joukossa.'"

Mutta he tönivät häntä ja sanoivat häntä syyttävästi sormella osoittaen: "Luulet olevasi nasaretilaisia parempi; muutit pois luotamme, mutta veljesi on tavallinen työmies ja sisaresi asuvat edelleen keskuudessamme. Me tunnemme äitisi Marian. Missäs he ovat tänään? Kuulemme sinusta suuria asioita, mutta huomaamme, ettet teekään ihmeitä, kun tulet takaisin." Jeesus vastasi heille: "Minä rakastan siinä kaupungissa asuvia ihmisiä, jossa minä vartuin, ja olisin riemuissani nähdessäni teidän kaikkien astuvan taivaan valtakuntaan, mutta minun asiani ei ole päättää Jumalan tekojen tekemisestä. Armosta kertovat muutokset toteutetaan vastauksena tällaisten edunsaajien elävään uskoon."

Jeesus olisi hyväluontoisuutta osoittaen kyennyt hillitsemään väkijoukon ja hän olisi tehokkaasti riisunut aseista kiivaimmatkin vihamiehensä, ellei olisi sattunut yhden hänen oman apostolinsa, Simon Selootin, taktista kömmähdystä. Simon oli nimittäin tällä välin yhden nuoremman evankelistan, Naahorin, avulla kerännyt väkijoukon keskuudesta ryhmän Jeesuksen ystäviä, ja sotaosan asenteen omaksuen hän oli lähettänyt Mestarin vihamiehille sanan poistua paikalta. Jeesus oli jo pitkään opettanut apostoleille lempeän vastauksen taltuttavan vihan, mutta hänen seuraajansa eivät olleet tottuneet näkemään, että heidän rakastettua opettajaansa, jota he itse niin auliisti kutsuivat Mestariksi, kohdeltiin näin epäkunnioittavasti ja halveksivasti. Sellainen oli heille liikaa, eivätkä he kyenneet pidättelemään kiihkeän ja intohimoisen paheksuntansa julkituomista. Tämä kaikki oli vain omiaan nostattamaan lynkkausmielialaa tässä jumalattomien ja sivistymättömien väenkokouksessa. Ja niinpä sitten kävi, että nämä

9. THE NAZARETH REJECTION

150:9.1 (1686.4) Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: "Yes, I am Joseph's son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, 'Physician heal yourself,' and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that 'a prophet is not without honor save in his own country and among his own people.'"

150:9.2 (1686.5) But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: "You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back." Jesus answered them: "I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries."

150:9.3 (1686.6) Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus' friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove

räyhääjät kävivät palkkalaisten johdolla käsiksi Jeesukseen ja kiidättivät hänet ulos synagogasta läheisen kallionjyrkänteen harjalle, jossa heidän aikomuksenaan oli viskata hänet reunan yli kuolemaan. Mutta juuri kun he olivat työntämäisillään hänet kallionreunan yli, Jeesus käännähti yllättäen vangitsijoihinsa päin, katsoi heitä kasvoista kasvoihin ja risti rauhallisesti käsivartensa. Hän ei sanonut sanaakaan, mutta hänen ystävänsä yllättyivät äimistykseen asti, kun roskajoukko Jeesuksen alkaessa astella eteenpäin antoikin hänelle tietä ja salli hänen kulkea eteenpäin häntä ahdistelematta.

Opetuslastensa seuraamana Jeesus jatkoi kulkuaan heidän leiripaikkaansa asti, jossa kaikesta tapahtuneesta tehtiin selko. Ja he laittautuivat samana iltana valmiiksi lähtemään Jeesuksen antaman ohjeen mukaisesti varhain seuraavana päivänä takaisin Kapernaumiin. Tämän kolmannen julkisen saarnamatkan myrskyisä päätös vaikutti vakavoittavasti kaikkiin Jeesuksen seuraajiin. Heille alkoi valjeta joidenkin Mestarin lausumien opetusten merkitys; he alkoivat herätä tietoisuuteen, että valtakunta tulisi vasta paljon murheen ja katkeran pettymyksen kautta.

He poistuivat Nasaretista tuona sunnuntaiaamuna, ja eri teitä matkattuaan he kaikki lopulta kokoontuivat Betsaidaan puolenpäivän maissa torstaina, maaliskuun 10. päivänä. Paikalle kokoontui harhakuvitelmistaan päässyt ryhmä totuuden evankeliumin vakavoituneita ja vakavamielisiä saarnaajia, ei enää voitonriemuisten ristiretkeläisten intomielinen ja vastustamaton joukkokunta.

him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

150:9.4 (1687.1) Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

150:9.5 (1687.2) They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Betsaida by noon on Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

Luku 151. Odottelua ja opetusta järvenrannalla

⇨ 150

Urantia-kirjan

152 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 151 ODOTTELUA JA OPETUSTA JÄRVENRANNALLA

Osiot

Johdanto

1. Kylväjävertaus
2. Vertauksen tulkinta
3. Lisää vertauksista
4. Lisää järvenrannalla esitettyjä vertauksia
5. Käynti Heresassa
6. Heresan mielipuu

PAPER 151 TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

Johdanto

MAALISKUUN 10:nteen päivään mennessä kaikki saarnaaja- ja opettajaryhmät olivat koolla Betsaidassa. Torstai-iltana ja perjantaina monet heistä menivät kalastamaan, mutta sapattipäivänä he osallistuivat synagogapalvelukseen kuullakseen erään iäkkään damaskoksenjuutalaisen esitystä isä-Abrahamin kunnioitettavuudesta. Jeesus vietti suurimman osan tästä sapattipäivästä yksikseen kukkuloilla. Tuona lauantai-iltana Mestari puhui paikalle kertyneille ryhmille yli tunnin ajan aiheesta "Vastoinkäymisen merkitys ja pettymyksen hengellinen arvo". Se oli mieliin painuva tilaisuus, eivätkä hänen kuulijansa milloinkaan unohtaneet häneltä tuolloin saamaansa opetusta.

Jeesus ei ollut vielä kokonaan toipunut hänen vähän aikaisemmin Nasaretissa tapahtuneen torjutuksi tulonsa aiheuttamasta murhemielisyydestä. Apostolit panivat merkille, että hänen tavanomaiseen hyväntuuliseen käyttäytymiseensä sekoittui nyt omalaatuista surumielisyyttä. Hänen seurassaan olivat enemmän aikaa Jaakob ja Johannes, sillä Pietarilla oli enemmän kuin kädet täynnä työtä siksi, että

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Betsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on "The mission of adversity and the spiritual value of disappointment." This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at

hän oli vastuussa uusien evankelistaryhmien hyvinvoinnista ja ohjauksesta. Naiset käyttivät tämän Jerusalemin pääsiäisjuhille lähtöä edeltäneen odotteluajan käymällä Kapernaumissa sekä ympäristön kaupungeissa ja kylissä talosta taloon opettamassa evankeliumia ja hoivaamassa sairaita.

1. KYLVÄJÄVERTAUS

Suunnilleen näihin aikoihin Jeesus ryhtyi käyttämään vertauksiin perustuvaa opetusmenetelmää opettaessaan ympärilleen tavan takaa kerääntyviä väkijoukkoja. Koska Jeesus oli keskustellut apostolien ja muiden kanssa yömyöhään saakka, aamiaiselle oli tuona sunnuntaiaamuna noussut vasta muutama ryhmän jäsen. Niinpä Jeesus meni ulos järven rannalle ja istui yksinään veneessä, Andreaksen ja Pietarin vanhassa kalastusveneessä, jota pidettiin siten, että se oli aina hänen käytettävissään, ja mietiskeli, mihin toimenpiteeseen valtakunnan laajenemisen hyväksi tehtävässä työssä olisi seuraavaksi ryhdyttävä. Mutta kauan ei Mestari saanut olla yksinään. Varsin pian paikalle alkoi virrata väkeä Kapernaumista ja lähikylistä, ja tuon aamun kello kymmeneen mennessä rannalle oli Jeesuksen veneen lähelle kerääntynyt jo likipitään tuhat henkilöä, jotka äänekkäästi vaativat tulla huomatuiksi. Nyt oli Pietarikin noussut vuoteesta ja raivatessaan tietä veneen luokse hän sanoi Jeesukselle: ”Mestari, puhuisinko minä heille?” Mutta Jeesus vastasi: ”Ei, Pietari, sillä kerron heille tarinan.” Ja sitten Jeesus ryhtyi esittämään vertausta kylväjästä. Se oli ensimmäisiä vertauksia pitkässä sarjassa vastaavanlaisia vertauksia, joita hän opetti jäljessään kulkeville väkijoukoille. Edellä mainitussa veneessä oli korotettu tuhto, jolla hän istui (sillä tapana oli, että opetettaessa istuttiin) puhuessaan rannalle kertyneelle kansanjoukolle. Pietarin lausuttua muutaman sanan Jeesus sanoi:

”Kylväjä meni kylvämään, ja hänen kylväessään sattui, että jokin määrä siemeniä putosi tien oheen jalkojen tallattaviksi ja taivaan lintujen syötäviksi. Muutamat siemenet putosivat kallioisille paikoille, joissa oli vain vähän multaa. Ne nousivat kohta oraalle, sillä maata ei ollut kovinkaan syvälti, mutta heti kun aurinko alkoi paahtaa, kylvös kuihtui, sillä oraat eivät juurettomina tavoittaneet kosteutta. Jotkin siemenet putosivat orjantappuroiden sekaan, ja sitä mukaa kuin orjantappurat kasvoivat, kylvös tukehtui eikä tuottanut jyvääkään. Ja sitten oli vielä niitä siemeniä, jotka putosivat hyvään maahan, kasvoivat ja tuottivat mikä kolmikymmenkertaisen, mikä kuusikymmenkertaisen, mikä satakertaisen sadon.” Ja kun Jeesus oli tämän vertauksensa esittänyt, hän sanoi kansanjoukolle: ”Jolla on

Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the surrounding cities and villages.

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

151:1.2 (1688.4) "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

korvat kuulla, hän kuulkoon.”

Kun apostolit ja heidän seurassaan olevat kuulivat Jeesuksen opettavan kansaa tällä tavoin, he olivat kovasti ymmällään. Ja sen jälkeen kun he olivat käyneet asiasta keskenään paljon keskustelua, Matteus sanoi samana iltana Sebedeuksen puutarhassa Jeesukselle: ”Mestari, mikä on väkijoukolla esittämiesi hämärien lausumien tarkoitus? Miksi puhut totuutta etsiville vertauksin?” Ja Jeesus vastasi:

”Olen koko kuluneen ajan opettanut teitä kärsivällisesti. Teidän on suotu tietää taivaan valtakunnan mysteerit, mutta väkijoukoille, jotka eivät osaa erottaa totuutta, ja niille, jotka tavoittelevat turmiotamme, valtakunnan mysteerit esitetään tästä lähtien vertauksina. Ja tämän me teemme, jotta, ne jotka todella haluavat astua sisälle valtakuntaan, kykenevät näkemään opetuksen merkityksen ja löytävät näin pelastuksen, kun ne taas, jotka kuuntelevat vain meidät satimeen sadakseen, joutuvat yhä pahemmin ymmälle sikäli, että he näkevät näkemättä ja kuulevat kuulematta. Lapseni, ettekö käsitä hengen lakia, joka säättää, että sille jolla on, annetaan, jotta hänellä olisi yltäkyläisyys; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on. Käytän kansalle puhuessani siis vastedes paljon vertauksia, jotta ystävämme ja ne, jotka haluavat tietää totuuden, kykenevät löytämään, mitä etsivät, kun taas vihamiehemme ja ne, jotka eivät totuutta rakasta, kuulevat ilman, että ymmärtävät. Moni näistä ihmisistä ei kulje totuuden tietä. Profeetta tosiaan kuvaili kaikkia tällaisia sieluja, jotka eivät osaa nähdä totuutta, sanoessaan: 'Sillä tämän kansan sydän on käynyt ylimieliseksi, ja sen korvat ovat puutuneet kuulemaan, ja silmänsä se on sulkenut, jottei se totuutta erottaisi eikä sitä sydämessään ymmärtäisi.'”

Apostolit eivät kaikilta osin käsittäneet Mestarin sanojen merkitystä. Andreaksen ja Tuomaksen jatkaessa keskustelua Jeesuksen kanssa Pietari ja muut apostolit vetäytyivät puutarhan toiseen kolkkaan, jossa he antautuivat vakavaan ja kauan jatkuneeseen mielipiteidenvaihtoon.

2. VERTAUKSEN TULKINTA

Pietari ja hänen ympärilleen kerääntynyt ryhmä päättelivät kylväjävertauksen olevan allegoria, eli että jokaisella tarinan piirteellä oli jokin kätkeyty merkitys; ja siksi he päättivät mennä Jeesuksen luo pyytämään selitystä. Niinpä Pietari kääntyi Mestarin puoleen sanoen: ”Emme kykene pääsemään perille tämän vertauksen merkityksestä, ja haluamme sinun selittävän sen meille, koskapa sanot, että meidän on suotu tietää

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: “Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?” And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) “In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: ‘For this people’s heart has waxed gross, and their ears are dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.’”

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master’s words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: “We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom.”

valtakunnan mysteerit.” Ja tämän kuultuaan Jeesus sanoi Pietarille: ”Poikani, mitään en teiltä halua salata, mutta jospa te ensin kertoisitte minulle, mistä olette keskustelleet; mikä on teidän tulkintanne tästä vertauksesta?”

Hetken hiljaisuuden jälkeen Pietari sanoi: ”Mestari, olemme keskustelleet paljonkin tästä vertauksesta, ja tällainen on tulkinta, johon minä olen päätenyt: Kylväjä on evankeliuminsaarnaaja; siemen on Jumalan sana. Siemen, joka putosi tien oheen, edustaa niitä, jotka eivät ymmärrä evankeliumin opetusta. Linnut, jotka sieppasivat mukaansa kovettuneelle maalle pudonneen siemenen, edustavat Saatanaa tai paholaista, joka vie viekkaasti pois sen, mikä on kylvetty näiden tietämättömien sydämeen. Siemen, joka putosi kalliolle ja joka niin äkkiä nousi oraalle, edustaa pinnallisia ja ajattelemattomia henkilöitä, jotka ilosanoman kuullessaan ottavat sen riemuiten vastaan, mutta koska totuudella ei heidän syvemmissä ymmärryksessään ole mitään todellisia juuria, heidän antaumuksensa on lyhytaikaista, kun se joutuu kasvokkain koettelemuksen ja vainon kanssa. Kun vaikea hetki tulee, nämä uskovat kompastuvat, kiusauksen hetkellä he luopuvat. Orjantappuroiden sekaan pudonnut siemen edustaa niitä, jotka ovat auliita kuulemaan sanaa, mutta jotka antavat tämän maailman huolien ja rikkauksien petteilyyden tukahduttaa totuuden sanan, niin että se ei kanna hedelmää. Sen sijaan siemen, joka putosi hyvään maahan ja joka nousi oraalle kantaakseen mikä kolmikymmenkertaisen, mikä kuusikymmenkertaisen ja joku jopa satakertaisen sadon, edustaa niitä, jotka totuuden kuultuaan ottavat sen vastaan ja pitävät sitä arvossa, kukin — älyllisten kykyjensä erilaisuuden takia — omalla tavallaan ja jotka tästä syystä osoittavat näitä erimääräisiä uskonnollisen kokemuksen asteita.”

Kuultuaan Pietarin tulkinnan vertauksesta Jeesus kysyi muilta apostoleilta, eikö heilläkin olisi tarjota tulkintaehdotuksia. Tähän pyyntöön vastasi vain Natanael. Hän sanoi: ”Mestari, jos kohta huomaankin monia hyviä yksityiskohtia Simon Pietarin esittämässä vertauksen tulkinnassa, en ole hänen kanssaan kaikilta kohdin samaa mieltä. Oma käsitykseni tästä vertauksesta olisi seuraavanlainen: Siemen edustaa valtakunnan evankeliumia, kun taas kylväjä edustaa valtakunnan sanansaattajia. Siemen, joka putosi tiepuoleen, kovettuneelle maalle, edustaa niitä, jotka ovat kuulleet evankeliumista vasta vähän, samoin kuin niitä, jotka eivät tästä sanomasta piittaa ja jotka ovat kovettaneet sydämensä. Taivaan linnut, jotka sieppasivat mukaansa tiepuoleen pudonneen siemenen, edustavat asianomaisen elintapoja, pahan houkutusta ja lihan himoja. Kivien sekaan pudonnut siemen edustaa niitä tunneherkkiä sieluja, jotka ottavat nopeasti vastaan uuden opetuksen ja jotka yhtä

And when Jesus heard this, he said to Peter: “My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?”

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: “Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience.”

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: “Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of

nopeasti luopuvat totuudesta joutuessaan kohtaamaan ne vaikeudet ja realiteetit, jotka johtuvat siitä, että elää tämän totuuden mukaisesti. Heiltä puuttuu hengellistä käsityskykyä. Orjantappuroiden sekaan pudonnut siemen edustaa niitä, jotka tuntevat viehtymystä evankeliumin totuuksia kohtaan; heidän tekisi mieli noudattaa sen opetuksia, mutta heidän esteekseen muodostuvat ylpeyden täyttämä elämä, mustankipeys, kateus ja ihmisen olemassaoloon liittyvät huolenaiheet. Hyvään maahan pudonnut siemen, joka nousee oraalle kantaakseen mikä kolmikymmenkertaisen, mikä kuusikymmenkertaisen ja mikä satakertaisen sadon, edustaa sitä, missä määrin henkisestä valaistumisesta kertovia erilaisia avuja omaavilla miehillä ja naisilla on luonnollista ja yksilöllistä vaihtelevaa kykyä käsittää totuutta ja vastata sen hengellisiin opetuksiin.”

Kun Natanael oli sanottavansa sanonut, apostolit ja heidän työtoverinsa joutuivat vakavaan mielipiteidenvaihtoon, ja puhkesi kaihtelematon väittely toisten taitaessa peistä Pietarin esittämän tulkinnan oikeellisuuden puolesta ja miltei yhtä monen toisaalta koettaessa puolustaa Natanaelin esittämää vertauksen selitystä. Pietari ja Natanael olivat tällä välin vetäytyneet sisälle taloon, jossa heidän välillään oli käynnissä voimallinen ja päättäväinen voimainponnistus kummankin koettaessa saada toista vakuuttumaan ja muuttamaan mielipiteensä.

Mestari antoi tämän sanaharkan jatkaa niin kauan, että se lopulta alkoi lientyä, jolloin hän taputti käsiään ja kutsui heidät ympärilleen. Kun he olivat kaikki taas kerran kerääntyneet hänen ympärilleen, hän sanoi: ”Onko jollakulla teistä jotakin sanottavaa, ennen kuin kerron tästä vertauksesta?” Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen Tuomas laushti: ”Kyllä, Mestari, haluaisin sanoa jokusen sanan. Muistan sinun kerran kehottaneen meitä varomaan nimenomaan tämänkaltaista. Neuvoit meitä, että meidän tulisi sanaa julistaessamme ja havainnollistuksia viljellessämme käyttää tositarinoita, ei satuja, ja että meidän tulisi valita sellainen tarina, että se sopii parhaiten sen keskeisen ja tärkeän totuuden havainnollistukseksi, jonka haluaisimme opettaa kansalle, ja ettei meidän tällä tavoin tarinaa hyväksi käytettyämme tulisi pyrkiä esittämään hengellistä sovellusta kaikista kerrotun tarinan pikku yksityiskohdista. Minun mielestäni Pietari ja Natanael ovat kumpikin väärässä koettaessaan tulkita tätä vertausta. Ihailen heidän kykyään tehdä tällaista, mutta olen aivan yhtä varma siitä, että kaikki tuonkaltaiset yritykset, jotka panevat luonnollisen vertauksen kaikkia yksityiskohtiaan myöten poikimaan hengellisiä analogioita, voivat johtaa vain sekaannukseen ja vakavaan väärinkäsitykseen tämän vertauksen todellisesta tarkoituksesta. Oikeassaoloni todistaa täysin se

living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination.”

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, “Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?” Following a moment of silence, Thomas spoke up: “Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to

tosiasia, että vain tunti sitten olimme yksimielisiä, mutta nyt sen sijaan olemme jakautuneet kahdeksi erilliseksi ryhmäksi, joilla on eri mielipiteet tästä vertauksesta ja jotka tarrautuvat näihin käsityksiinsä niin tosissaan, että se vaikuttaa mielestäni jopa kykyymme käsittää täysin sitä suurta totuutta, joka sinulla oli mielessäsi tämän vertauksen väkijoukolla esittäessäsi ja pyytäessäsi sen jälkeen meitä esittämään siitä käsityksemme.”

Tuomaksen lausumat sanat vaikuttivat heihin kaikkiin tyyntävästi. Hän sai heidät muistamaan, mitä Jeesus oli aikaisemmissa yhteyksissä heille opettanut, ja ennen kuin Jeesus ryhtyi taas puhumaan, Andreas nousi ja sanoi: ”Olen vakuuttunut siitä, että Tuomas on oikeassa, ja haluaisin mielelläni kuulla hänen kertovan, minkä merkityksen hän liittää kylväjävartaukseen.” Kun Jeesus oli antanut Tuomakselle merkin puhua, Tuomas sanoi: ”Veljeni, en halunnut pitkittää tätä keskustelua, mutta jos niin toivotte, tahdon sanoa, että mielestäni tämä vertaus esitettiin, jotta se opettaisi meille yhden suuren totuuden. Ja tämä totuus on se, että valtakunnan evankeliumia opettaessamme menestyksemme tulee aina olemaan vaihtelevanmääräistä, suorittimpepa jumalalliset toimeksiantomme miten uskollisesti ja tehokkaasti tahansa, ja että kaikki tällaiset tuloksissa ilmenevät erot johtuvat suoraan toimintaedellytyksemme muodostavista olosuhteista, joihin voimme vaikuttaa vain vähän tai emme ollenkaan.”

Tuomaksen päätettyä puheensa useimmat hänen saarnaajatovereistaan olivat jokseenkin valmiit yhtymään hänen mielipiteeseensä, yksinpä Pietari ja Natanaelkin olivat jo menossa puhumaan hänen kanssaan, kun Jeesus nousi ja sanoi: ”Hyvin tehty, Tuomas, olet löytänyt vertausten oikean merkityksen, mutta sekä Pietari että Natanael ovat tehneet teille aivan yhtä hyvää sillä, että he ovat näin täysimääräisesti osoittaneet, mikä vaara piilee siinä, että ryhtyy tekemään vertauskuvistani allegoriaa. Omassa sydämessänne saatatte monesti hyötyä, jos annatte tämäntyyppisen spekulatiivisen mielikuvituksen lentää, mutta teette virheen koettaessanne tarjoilla tällaisia päätelmiä oman julkisen opetustyönne osana.”

Nyt kun jännitys oli lauennut, Pietari ja Natanael onnittelivat toisiaan tulkintojensa johdosta, ja Alfeuksen kaksosia lukuun ottamatta jokainen apostoleista rohkaistui ennen levollekäymistä esittämään tulkinnan kylväjävartauksesta. Juudas Iskariotkin tarjosi varsin uskottavantuntuisen tulkinnan. Kahdellatoista apostolilla oli useinkin tapana omassa keskuudessaan ottaa selvää Mestarin esittämistä vertauksista niin kuin he olisivat menetelleet allegorian suhteen, mutta koskaan he eivät enää suhtautuneet senlaatuisiin spekulatioihin tosissaan. Tämä oli sekä

interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it.”

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: “I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower.” After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: “My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control.”

151:2.7 (1691.2) When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: “Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching.”

151:2.8 (1691.3) Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master’s parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more

apostoleiden että heidän työtovereidensa kannalta sängen hyödyllinen istunto, varsinkin kun otetaan huomioon, että Jeesus tästä lähtien käytti julkisen opetustyönsä yhteydessä yhä enemmän vertauksia.

and more employed parables in connection with his public teaching.

3. LISÄÄ VERTAUKSISTA

Apostolien mielenkiinto suuntautui siinä määrin vertauksiin, että koko seuraava ilta omistettiin vertauksista käytyyn jatkokeskusteluun. Jeesus alusti illan keskustelun sanomalla: ”Rakkaani, teidän tulee aina osata eriyttää opetuksenne niin, että sovitatte totuuden julkituontinne sen mukaiseksi, minkälaista ajatusmaailmaa kuulijanne edustavat ja minkälainen heidän sydämensä on. Kun seisotte väenpaljouden edessä, joka ei ole älykkyydeltään eikä mielenlaadultaan yhtenäistä, ette voi puhua eri sanoja jokaiselle erilliselle kuulijoiden luokalle, mutta voitte sen sijaan kertoa tarinan, joka välittää opetuksenne. Ja silloin jokaisella ryhmällä, jopa jokaisella yksilöllä, on mahdollisuus tehdä esittämästänne vertauksesta oma tulkintansa omien älyllisten ja hengellisten avujensa mukaisesti. Teidän on määrä antaa valonne loistaa, mutta tehkää se viisaasti ja harkitusti. Ei kukaan, joka sytyttää lampun, peitä sitä astialla tai pane sitä sängyn alle, vaan hän panee lampunsa lampunjalkaan, jotta kaikki voivat nähdä sen valon. Sanonpa teille, ettei taivaan valtakunnassa ole mitään kätkeytyä, jota ei tuotaisi julki; eikä siellä ole mitään salaisuuksia, joita ei lopulta tehtäisi tunnetuiksi. Kaikki nämä seikat tulevat lopulta valoon. Älkää ajatelko pelkästään kansanjoukkoja ja sitä, miten ne kuulevat totuuden, vaan pitäkää vaarin myös itsestänne ja siitä, miten te kuulette. Muistakaa, että olen monta kertaa sanonut teille: Sille, jolla on, annetaan lisää; kun sen sijaan siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hän luulee, että hänellä on.”

Vertauksista käyty jatkokeskustelu ja niiden tulkitsemisesta esitetty lisäopetus on tiivistettävissä seuraavankaltaiseksi nykyisen kielenkäytön mukaiseksi esitykseksi:

1. Jeesus neuvoi pidättymään satujen tai allegorioiden käyttämisestä evankeliumin totuuksia opetettaessa. Hän suosittelee kuitenkin vertausten, eritoten luontovertausten, runsasta käyttämistä. Hän korosti, miten arvokasta on, että totuuden opettamisen välineenä käytetään luonnonmaailman ja hengenmaailman välillä vallitsevaa analogiaa. Luonnonmaailmasta puhuessaan hän tavan takaa käytti sanoja ”tuo epätodellinen ja ohitse kiihtävä henkirealiteettien varjo”.

2. Jeesus esitti heprealaisista kirjoituksista kolme, ehkä neljä, vertausta ja pyysi kiinnittämään

3. MORE ABOUT PARABLES

151:3.1 (1691.4) The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening's conference by saying: "My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has."

151:3.2 (1692.1) The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as "the unreal and fleeting shadow of spirit realities."

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling

huomiota siihen seikkaan, ettei tämä opetusmenetelmä ollut täysin uusi. Siitä tuli kuitenkin lähes uusi opetusmenetelmä, kun hän ryhtyi sitä tästä ajankohdasta alkaen käyttämään.

3. Opettaessaan apostoleille vertausten arvoa Jeesus kehotti kiinnittämään huomiota seuraaviin seikkoihin:

Vertaus antaa mahdollisuuden vedota samanaikaisesti mielen ja hengen tavattoman erilaisiin tasoihin. Vertaus antaa virikkeitä mielikuvitukselle, se haastaa erottamaan oleellisen, ja se panee kriittisen ajattelun liikkeelle. Se edistää myötätuntoa nostattamatta vihamielisyyttä.

Vertaus lähtee liikkeelle asioista, jotka ovat tunnettuja, ja etenee entuudestaan tuntemattoman erottamiseen. Vertaus käyttää hyväkseen sitä, mikä on aineellista ja luonnollista, keinona tutustuttaa siihen, mikä on hengellistä ja aineellisuuden ylittävää.

Vertaukset helpottavat puolueettomien moraalisten päätösten tekemistä. Vertaus tekee tyhjäksi paljon ennakkoluuloa, ja mieleen se istuttaa hellävaraisesti uuden totuuden, ja se tekee tämän kaiken herättämällä mahdollisimman vähän henkilökohtaisesta närkästymisestä johtuvaa puolustautumisenhalua.

Vertauskuvan esiintuomaan analogiaan sisältyvän totuuden torjuminen edellyttää sellaista tietoista älyllistä toimintaa, joka suoranaisesti halveksii sitä, mikä on ihmisen tekemä rehellinen arvio ja mitä hän on rehellisesti päättänyt. Vertaus johdattaa kuuloaistimuksen kautta tapahtuvaan ajatuksen esillepusertamiseen.

Vertauksiin turvautuvan opetusmuodon käyttäminen antaa opettajalle mahdollisuuden esittää uusia ja jopa hätkähdyttäviä totuuksia, samalla kun hän jotakuinkin kokonaan välttää kaikenlaiselta kiistelystä ja ulkonaiselta yhteentörmäykseltä perinteen ja vakiintuneen arvovallan kanssa.

Vertaukseen sisältyy vielä sekin etu, että se voimistaa muistikuvaa opetetusta totuudesta, kun myöhemmin joudutaan samankaltaisiin entuudestaan tuttuihin tilanteisiin.

Tällä tavoin Jeesus koetti tutustuttaa seuraajansa moniin niistä syistä, miksi hän yhä enemmän otti tavakseen käyttää julkisessa opetustyössään vertauksia.

Illan opintojen loppupuolella Jeesus kommentoi ensi kerran kylväjävertausta. Hän sanoi, että vertaus viittasi kahteen asiaan: Se oli ensinnäkin katsaus hänen omaan siihenastiseen toimintaansa ja ennuste siitä, mitä hän saattoi odottaa maan päällä vielä viettämältään elämänsä ajalta. Ja toiseksi se oli myös vihje siitä, mitä

attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the

apostolit ja valtakunnan muut sanansaattajat saattoivat odottaa kohtaavansa, kun he aikojen kuluessa toimisivat tulevien sukupolvien parissa.

Jeesus turvautui vertausten käyttämiseen myös siksi, että hän katsoi ne parhaaksi keinoksi torjua Jerusalemin uskonnollisten johtajien harkiten tehdyn yrityksen opettaa sellaista, että kaikki, mitä hän teki, oli tehty riivaajien ja perkeleiden ruhtinaan avulla. Luontoon vetoaminen suuntautui tuollaista opetusta vastaan, sillä tuolloiset ihmiset katsoivat kaikkien luonnonilmiöiden johtuvan hengellisten olentojen ja yliluonnollisten voimien välittömästä vaikutuksesta. Hän päätti käyttää tätä opetusmenetelmää myös siksi, että se antoi hänelle mahdollisuuden julistaa tärkeitä totuuksia niille, jotka halusivat tietää paremman tien, samalla kun se tarjosi hänen vihamiehilleen vähemmän tilaisuuksia löytää syytä paheksuntaan ja syytösten esittämiseen häntä vastaan.

Ennen kuin Jeesus päästi ryhmän yön ajaksi hajaantumaan, hän sanoi: "Haluan nyt esittää teille kylväjävertauksen loppuosan. Haluaisin testata teitä saadakseni tietää, miten otatte vastaan seuraavan: Taivaan valtakunta on myös sen miehen kaltainen, joka kylvi maahan hyvää siementä. Ja kun hän öisin nukkui ja toimitti päivisin askareitaan, siemen nousi oraalle ja varttui, ja vaikkei hänellä ollut tietoa, miten se oikein tapahtui, kasvi alkoi kantaa hedelmää. Ensin oli korsi, sitten tuli tähkäpää ja lopulta oli täydet jyvät tähkäpäissä. Ja kun vilja oli kypsää, hän tarttui sirppiin, ja sato oli korjattu. Jolla on korva kuullakseen, hän kuulkoon."

Moneen kertaan apostolit palasivat mielessään pohtimaan näitä sanoja, mutta Mestari ei koskaan enää maininnut mitään tästä lisäyksestä kylväjävertaukseen.

4. LISÄÄ JÄRVENRANNALLA ESITETTYJÄ

VERTAUKSIA

Seuraavana päivänä Jeesus opetti taas kansaa veneessä istuen, ja hän sanoi: "Taivaan valtakunta on niin kuin oli muuan mies, joka kylvi peltoonsa hyvää siementä; mutta sillä aikaa kun hän nukkui, hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta vehnän sekaan ja riensi matkoihinsa. Ja kun laiho nousi oraalle, ja kun se myöhemmin alkoi tähkiä, lustekin nousi näkyville. Silloin tämän tilanomistajan palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: 'Herra, etkö kylvänytkin peltoosi hyvää siementä? Mistä siis nämä rikkaruohot tulevat?' Ja hän vastasi palvelijoilleen: 'Tämä on vihamiehen tekosia.' Palvelijat kysyivät silloin isännältään: 'Tahtoisitko, että menemme ja kitkemme pois nämä rikkaruohot?' Mutta hän vastasi heille

apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: "Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear."

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: "The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: 'Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?' And he replied to his servants, 'An enemy has done this.' The servants then asked their master, 'Would you have us go out and pluck up these weeds?' But he answered them and said: 'No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let

sanoen: 'Ei, jottette niitä kitkiessänne nyhdä vehnääkin. Antakaa mieluummin molempien kasvaa yhdessä sadonkorjuun aikaan saakka, jolloin sanon elonkorjaajille: Kerätkää ensin lusteet ja sitokaa ne kimpuiksi, jotka poltetaan, ja korjatkaa sitten vehnä, joka pannaan talteen aittaani.'"

Sen jälkeen kun kansa oli esittänyt jokusen kysymyksen, Jeesus puhui toisenkin vertauksen: "Taivaan valtakunta on sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies kylvi peltoonsa. Sinapinsiemenhän on siemenistä vähäisin, mutta kun se on kasvanut täyteen mittaansa, siitä tulee kaikista yrteistä suurin, ja se on kuin puu, joten taivaan linnut voivat asettua lepäämään sen oksille."

"Taivaan valtakunta on niin ikään kuin oli hapate, jonka nainen otti ja kätki kolmeen mitalliseen jauhoja, ja silloin tapahtui, että koko taikina happani."

"Taivaan valtakunta on myös sen peltoon kätkeyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi. Iloissaan hän meni ja myi kaiken, mitä hänellä oli, saadakseen rahat pellon ostamiseen."

"Taivaan valtakunta on myös kuin kauppias, joka etsi komeita helmiä; ja kun hän oli löytänyt yhden kallisarvoisen helmen, hän meni ja myi koko omaisuutensa, jotta hän kykenisi ostamaan tuon erinomaisen helmen."

"Sitä paitsi taivaan valtakunta on nuotan kaltainen, joka viskattiin mereen ja siihen jäi kaikenkaltaisia kaloja. Kun nuotta sitten tuli täyteen, kalastajat vetivät sen rantahietikolle, jonne he istuutuivat lajittelemaan kaloja keräten hyvät astioihin mutta heittäen samalla kelvottomat pois."

Jeesus esitti väkijoukoille monia muitakin vertauksia. Tästä alkaen hän opetti väkijoukkoja itse asiassa perin harvoin millään muulla tavoin. Puhuttuaan suurelle yleisölle vertausin hän tapasi iltaoppituntien kuluessa antaa apostoleille ja evankelistoille perusteellisemmän ja täsmällisemmän selityksen opetuksistaan.

5. KÄYNTI HERESASSA

Kansanjoukko kävi koko viikon ajan aina vain lukuisammaksi. Sapattina Jeesus kiiruhti pois paikalta ylös kukkuloille, mutta kun sunnuntaiaamu koitti, kansanjoukot palasivat. Jeesus puhui väkijoukolle Pietarin esittämän saarnan jälkeen alkuiltapäivästä, ja puheensa pidettyään hän sanoi apostoleilleen: "Väkijoukot uuvuttavat minua; siirtykäämme järven vastarannalle saadaksemme levätä yhden päivän."

Matkalla järven poikki heitä kohtasi Galileanmerelle eritoten puheena olevaan

them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn."

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: "The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof."

151:4.3 (1694.1) "The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened."

151:4.4 (1694.2) "The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field."

151:4.5 (1694.3) "The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl."

151:4.6 (1694.4) "Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away."

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: "I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day."

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden

vuodenaikaan luonteenomainen raju ja äkillinen myrskyilma. Tämä vesistö on runsaat kaksisataa metriä merenpinnan alapuolella, ja sitä ympäröivät korkeat rantatörmät, erityisesti lännen puolella. Seudulla on syviä rotkoja, jotka kulkevat järveltä kukkuloille, ja kun lämmennyt ilma nousee päiväsaikaan ikään kuin taskuksi järven ylle, rotkojen viilenevä ilma pyrkii auringonlaskun jälkeen syöksymään alas järvelle. Nämä myrskytuulet nousevat yhtäkkisesti, ja toisinaan ne asettuvat yhtä äkillisesti.

Kysymys oli juuri tällaisesta iltopuhurista, kun tuuli tarttui veneeseen, joka tuona sunnuntaiehtoon kuljetti Jeesusta vastarannalle. Perässä seurasi kolme muuta venettä, joissa purjehti jokusia nuorempia evankelistoja. Tämä myrskytuuli oli ankara, olkoonkin että se rajoittui vain tähän osaan järveä, länsirannalla ei nimittäin näkynyt merkkiäkään myrskystä. Tuuli oli niin voimakas, että aallot alkoivat lyödä veneen yli. Kova tuuli oli riuttaissut purjeen irti, jo ennen kuin apostolit ehtivät sitä reivata. Nyt heidän matkantekonsa siis riippui kokonaan siitä, miten he jaksoivat käytellä airoja, kun he työläästi kiskoivat kohti vajaan kolmen kilometrin päässä olevaa rantaa.

Tällä aikaa Jeesus nukkui veneen perässä pienen katoksen alla. Mestari oli ollut uupunut, jo kun he lähtivät Betsaidasta, ja hänhän oli määrännytkin heidät purjehtimaan järven vastarannalle juuri, jotta he saisivat levätä. Nämä entiset kalastajat olivat vahvoja ja kokeneita soutajia, mutta tämä oli yksi pahimmista heidän milloinkaan kokemistaan myrskyistä. Vaikka tuuli ja aallot heittelivät heidän purttaan ikään kuin se olisi ollut kaarnavene, Jeesus jatkoi häiriintymättä untaan. Pietari käytteli oikeanpuoleista airoa lähellä veneen perää. Kun vene alkoi täytyä vedestä, hän jätti aironsa, ryntäsi Jeesuksen luo ja ravisti häntä voimakkaasti saadakseen hänet heräämään, ja kun Jeesus oli herännyt, Pietari sanoi: "Mestari, etkö tiedä, että olemme rajussa myrskyssä? Ellet pelasta meitä, me kaikki hukumme."

Tullessaan ulos sateeseen Jeesus katsoi ensin Pietariin ja tähyiltyään sitten pimeyteen nähdäkseen airojensa kimpussa kamppailevat soutajat, hän käänsi katseensa takaisin Simon Pietariin, joka ei kiihtymykseltään ollut vielä palannut aironsa ääreen, ja sanoi: "Miksi olette kaikki näin täynnä pelkoa? Missä on uskonne? Rauhoittukaa, tyyntykää." Jeesus oli tuskin ehtinyt päättää tätä Pietarille ja muille apostoleille osoittamaansa moitetta, hän oli tuskin ehtinyt kehottaa Pietaria etsimään rauhaa, jolla tyyntyyttää kuohuvan sielunsa, kun tasapainoon päässyt ilmakehän häiriö asettui täydeksi tyyneydeksi. Ankara merenkäynti lakkasi miltei välittömästi, samalla kun synkät pilvet, jotka olivat sataneet alas muutaman hetken jatkuneena kuurona,

windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Betsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: "Master, don't you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish."

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: "Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet." Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as

katosivat taivaalta, ja taivaan tähdet tuikkivat heidän yläpuolellaan. Kaikki tämä oli arviomme mukaan pelkkä yhteensattuma, mutta apostolit, eritoten Simon Pietari, eivät koskaan lakanneet pitämästä tätä välikohtausta luonnonihmeenä. Tuonaikaisten ihmisten oli erityisen helppo uskoa luonnonihmeisiin, uskoivathan he lujasti, että luonto kaiken kaikkiaan oli ilmiö, joka on suoraan henkivoimien ja yliluonnollisten olentojen valvonnassa.

Jeesus selvitti kahdelletoista apostolille yksiselitteisesti, että hän oli puhunut heidän hätääntyneelle hengelleen ja osoittanut sanansa heidän pelosta hämmentyneelle mielelleen, että hän ei ollut kommentanut luonnonvoimia totelemaan sanojaan. Mutta sellainen puhe kaikui kuuroille korville. Mestarin seuraajat tulksivat kaikki tällaiset yhteensattumista johtuneet tapaukset itsepintaisesti aina omalla tavallaan. Tuosta päivästä alkaen he pitivät tiukasti kiinni käsityksestään, että Mestarilla oli ehdoton valta luonnonvoimiin. Pietari ei koskaan kyllästynyt kertomaan, miten "tuulet ja meren aallotkin tottelevat häntä".

Oli iltamyöhä, kun Jeesus ja hänen työtoverinsa pääsivät rantaan, ja koska yö oli tyyni ja kaunis, he kaikki yöpyivät veneissä ja menivät rantaan vasta hieman auringonnousun jälkeen seuraavana aamuna. Sitten kun he kaikki, noin neljäkymmentä henkeä, olivat koolla, Jeesus sanoi: "Mitäpä, jos menisimme tuonne kukkuloille ja viettäisimme siellä muutaman päivän Isän valtakuntaan liittyviä ongelmia pohdiskellen."

6. HERESAN MIELIPUOLI

Vaikka lähellä oleva järven itäranta enimmältään kohosi loivasti kohti kauempaan olevaa ylänköä, niin tässä nimenomaisessa kohdassa oli jyrkkä mäenrinne rannan pudotessa toisin paikoin seinämän tavoin suoraan järveen. Läheisen kukkulan kylkeä osoittaen Jeesus sanoi: "Nouskaamme tuolle rinteelle nauttimaan aamiaismme ja jossakin suojaisassa paikassa levätäksemme ja keskustellaksemme."

Sanottu rinne oli kauttaaltaan täynnä kallioon louhittuja onkaloita. Monet näistä syvennyksistä olivat muinaisia hautakammioita. Mäkirinteen puolivälin paikkeilla, pienellä verrattain tasaisella kohdalla sijaitti pienen Heresan kylän hautausmaa. Kun Jeesus työtovereineen kulki tämän hautausmaan läheltä, muuan näissä mäenrinteen luolissa asuva hullu ryntäsi heidän luokseen. Tämä heikkomielinen mies oli seutukunnalla varsin tunnettu, ja hän oli yhteen aikaan ollut kahlein ja kettein kytkettynä yhteen näistä luolista. Hän oli jo kauan sitten murtautunut kahleensa ja harhaili nyt mielensä mukaan

we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how "even the winds and the waves obey him."

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: "Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom."

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: "Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk."

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

hautojen ja hylättyjen hautakammioiden keskellä.

Tämä mies, jonka nimi oli Aamos, kärsi ajoittaisesta mielenvikaisuudesta. Saattoi olla pitkiäkin jaksoja, jolloin hän hankki itselleen joitakin vaatteita ja käyttäytyi kanssaihmistensä parissa jotakuinkin normaalisti. Yhden tällaisen selväjärkisyyden kauden aikana hän oli mennyt Betsaidaan, jossa hän kuuli Jeesuksen ja apostolien sananjulistusta, ja tuolloin hänestä oli tullut puolesta sydämestään valtakunnan evankeliumiin uskova. Mutta kohta alkoi taas hänen vaivansa myrskyisä vaihe, ja hän pakeni haudoille, jossa hän vaikeroi, kiljui ääneensä ja käyttäytyi niin, että hän piti pelon vallassa kaikkia, jotka sattuiivat hänet kohtaamaan.

Kun Aamos tunnisti Jeesuksen, hän lankesi polvilleen Jeesuksen jalkojen juureen ja huudahti: "Tunnen sinut, Jeesus, mutta olen monien perkeleiden riivaama, ja pyydän hartaasti, ettet kiusaa minua." Tämä mies uskoi vilpittömästi, että hänen ajoittaisen mielenvaivansa syynä oli se, että pahat ja saastaiset henget tunkeutuivat noina hetkinä häneen ja pitivät vallassaan hänen mieltään ja ruumistaan. Hänen vaivansa olivat etupäässä tunneperäisiä — hänen aivonsa eivät olleet vaikeasti sairaat.

Jeesus käänsi katseensa alas tähän mieheen, joka kyyristeli hänen jaloissaan kuin jokin eläin, kumartui, tarttui häntä kädestä, nosti hänet seisomaan ja sanoi hänelle: "Aamos, et sinä ole perkeleen vallassa, olethan jo kuullut hyvän sanoman, että olet Jumalan poika. Käsken sinua toipumaan tästä kohtauksesta." Ja kun Aamos kuuli Jeesuksen lausuvan nämä sanat, hänen älytoiminnassaan tapahtui sellainen muutos, että hänen järjenvoimansa palautuivat välittömästi entiselleen, ja hän kykeni taas emootioidensa normaaliin hallintaan. Tuohon hetkeen mennessä paikalle oli kerääntynyt lähikylästä jo melkoinen väkijoukko, ja nämä ihmiset, joiden määrää vielä lisäsivät ylängöltä heidän yläpuoleltaan tulleet sikopaimenet, hämmästyivät nähdessään tämän mielipuolen täysissä järjenvoimissaan istuvan Jeesuksen ja hänen seuraajiensa parissa ja keskustelevan vapaasti heidän kanssaan.

Sikopaimenten rynnätessä kylään levittämään uutista hullun kesyttämisestä koirat hyökkäsivät pienen ja oman onnensa varaan jätetyn, noin kolmikymmenpäisen sikalauman kimppuun ja ajoivat useimmat näistä jyrkänteeltä alas järveen. Ja juuri tämä sattumasta johtunut tapaus, joka liittyi siihen, että Jeesus oli paikalla ja että hullun luultiin parantuneen ihmehen kautta, antoi aiheen legendalle, jonka mukaan Jeesus oli parantanut Aamoksen karkottamalla hänestä kokonaisen legioonan perkeleitä, ja nämä perkeleet olivat menneet sikalaumaan ja saaneet aikaan sen, että siat siinä samassa syöksyivät omaan tuhoonsa alempana olevaan järveen. Ennen päivän

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Betsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: "I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me." This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: "Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell." And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the nearby village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine

päättymistä sikopaimenet olivat levittäneet ympäriinsä juttua tästä välikohtauksesta, ja koko kylä uskoi siihen. Aamos epäilemättä uskoi tähän tarinaan, näkihän hän, että siat syöksyivät kukkulanharjanteen ylitse kohta, sen jälkeen kun hänen rauhaton mielensä oli asettunut, ja hän uskoi aina, että siat olivat vieneet mennessään juuri ne pahat henget, jotka niin kauan olivat kiusanneet ja vaivanneet häntä. Ja tämä vaikutti suuresti siihen, että hänen paranemisestaan tuli pysyvä. On totta, että kaikki Jeesuksen apostolit (Tuomasta lukuun ottamatta) uskoivat sikaepisodin olleen välittömästi yhteydessä Aamoksen paranemiseen.

Jeesukselle ei suotu hänen tavoittelemansaan lepoa. Tuo päivä kului enimmältään siihen, että hänen ympärillään tungeksi ihmisiä, jotka tulivat paikalle, koska olivat kuulleet, että Aamos oli hoidettu terveeksi, ja joita houkutti tarina siitä, että riivaajat olivat poistuneet mielipuolesta ja asettuneet sikalaumaan. Ja niin, vain yhden levätyksen yön jälkeen, Jeesus ja hänen ystävänsä heräsivät varhain tiistaiamuna siihen, että paikalle saapui lähetystöllinen näitä siiankasvattajamuukalaisia, jotka tulivat antamaan hänelle kehotuksen poistua heidän keskuudestaan. Heidän edusmiehensä sanoi Pietarille ja Andreakselle: "Galilean kalastajat, poistukaa luotamme ja viekää profeettanne mennessänne. Tiedämme, että hän on pyhä mies, mutta maamme jumalat eivät tunne häntä, ja olemme vaarassa menettää monta sikaa. Olemme alkaneet pelätä teitä, joten rukoilemme teitä lähtemään täältä." Ja kuullessaan heidän viestinsä Jeesus sanoi Andreakselle: "Palatkaamme paikallamme."

Juuri kun he olivat valmiit lähtemään, Aamos pyysi hartaasti, että Jeesus sallisi hänen palata heidän mukanaan, mutta Mestari ei halunnut siihen suostua. Jeesus sanoi Aamokselle: "Älä unohda, että olet Jumalan poika. Palaa omiesi pariin ja näytä heille, miten suuria tekoja Jumala on tehnyt hyväksesi." Ja Aamos kulki ympäriinsä julistaen, että Jeesus oli karkottanut kokonaisen legioonan perkeleitä hänen vaivatusta sielustaan, ja että nämä pahat henget olivat tunkeutuneet laumalliseen sikoja ja ajaneet ne pikaiseen tuhoon. Ja hän lopetti, vasta kun oli käynyt jokaisessa Dekapoliin kaupungissa julistamassa, mitä suuria tekoja Jeesus oli hänen hyväkseen tehnyt.

tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

151:6.8 (1697.1) As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

Luku 152. Kapernaumin kriisiin johtaneet tapahtumat

⇨ 151

Urantia-kirjan

153 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 152

KAPERNAUMIN KRIISIIN JOHTANEET TAPAHTUMAT

Osiot

Johdanto

1. Jairuksen talossa
2. Viidentuhannen henkilön ruokkiminen
3. Kuninkaantekijäiset
4. Simon Pietarin öinen näky
5. Jälleen Beetsaidassa
6. Gennesaretissa
7. Jerusalemissa

PAPER 152

EVENTS LEADING UP TO THE CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

Johdanto

TARINA Aamoksen, heresalaisen mielenvikaisen, paranemisesta oli levinnyt jo Betsaidaan ja Kapernaumiin, joten suuri ihmisjoukko oli odottamassa Jeesusta, kun hänen veneensä tuona tiistaiaamupäivänä laski satamaan. Väkijoukon seassa olivat myös Jerusalemin sanhedrinin lähettämät uudet tarkkailijat, jotka olivat tulleet Kapernaumiin löytääkseen jonkin syyn Mestarin pidättämiseen ja tuomitsemiseen. Jeesuksen puhuessa häntä tervehtimään kerääntyneiden kanssa Jairus, eräs synagogan esimiehistä, raivasi tiensä väenpaljouden läpi ja Jeesuksen jalkojen juureen langeten tarttui Jeesusta kädestä ja pyytämällä pyysi häntä lähtemään kiireesti mukaansa sanoen: "Mestari, pieni tyttäreni, ainokainen lapseni, makaa kotona kuoleman kielissä. Rukoilen sinua, että tulisit parantamaan hänet." Isän pyynnön kuullessaan Jeesus sanoi: "Tulen kanssasi."

Kun Jeesus lähti Jairuksen mukaan, isän pyynnön kuullut suuri väkijoukko kulki heidän perässään nähdäkseen, mitä tapahtuisi. Heidän kiiruhtaessaan kapeaa katuja ja väkijoukon

INTRODUCTION

152:0.1 (1698.1) THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

152:0.2 (1698.2) As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they

töniessä Jeesusta, Jeesus, vähän ennen kuin he tulivat esimiehen talolle, pysähtyi yhtäkkiä ja huudahti: "Joku kosketti minua." Ja häntä lähellä olevien kiistäessä koskettaneensa häntä Pietari huomautti: "Mestari, näethän, että tämä väentungos pusertaa sinua ja uhkaa rumentaa meidät, ja silti sinä sanot: 'joku on koskettanut minua'. Mitä sinä tarkoitat?" Silloin Jeesus sanoi: "Kysyin, kuka minua kosketti, sillä tunsin, että minusta oli virrannut elävää energiaa." Jeesuksen katsellessa ympärilleen hänen katseensa osui lähellä olevaan naiseen, joka astui esiin, polvistui hänen jalkojensa juureen ja sanoi: "Minua on jo vuosikausien ajan vaivannut tuskallinen verenvuoto. Olen saanut kärsiä monien lääkärin käsissä kaikenlaista. Olen käyttänyt koko omaisuuteni, mutta kukaan ei ole pystynyt minua parantamaan. Sitten kuulin sinusta, ja ajattelin: Jos saan koskettaa vaikka vain hänen vaippansa helmaa, minusta tulee varmasti taas terve. Ja siksi tungin eteenpäin väkijoukon mukana sen kulkiessa tietään, kunnes seisoin lähelläsi, Mestari. Kosketin vaatteesi lievēttä ja tulin terveeksi, sillä tiedän, että olen parantunut vaivastani."

Tämän kuullessaan Jeesus tarttui naista kädestä ja nostettuaan hänet seisomaan sanoi: "Tyttä, uskosi on sinut parantanut; mene rauhassa." Hänet teki terveeksi nimenomaan hänen uskonsa, ei hänen kosketuksensa. Ja tämä tapaus kuvaa hyvin niitä monia näennäisiä ihmeparanemisia, joita Jeesuksen maiseen elämänvaiheeseen liittyi, mutta joita hän ei missään mielessä tietoisesti tahtonut. Ajan kuluessa ilmeni, että tämä nainen oli todellakin parantunut sairaudestaan. Hänen uskonsa oli senlaatuista, että se sai välittömän otteen Mestarin persoonassa piilevästä luovasta voimasta. Sellainen usko kun naisella jo oli, hänen ei tarvinnut kuin lähestyä Mestarin persoonaa. Jeesuksen vaateen koskettaminen ei ollut mitenkään välttämätöntä; tämä oli vain taikauskoinen osa hänen uskoaan. Jeesus kutsui luokseen tämän naisen, Veronican, joka oli Filippuksen Kesareasta, korjatakseen kaksi erhettä, jotka olisivat saattaneet jäädä kytemään hänen mielessään tai jotka olisivat saattaneet jäädä vaikuttamaan niiden mieleen, jotka olivat tätä paranemista todistamassa. Hän ei halunnut Veronican poistuvan paikalta siinä luulossa, että hänen paranemisen varastamisyrityksessä tuntemaansa pelkoa olisi kunnioitettu tai että hänellä ollut hänen paranemisensa Jeesuksen vaateen koskettamiseen yhdistänyt taikauskoinen käsitys oli tuottanut toivotun tuloksen. Jeesus halusi kaikkien tietävän, että paranemisen oli saanut aikaan Veronican puhdas ja elävä usko.

hastened through a narrow street and as the throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, "Someone touched me." And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: "Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say 'someone has touched me.' What do you mean?" Then Jesus said: "I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me." As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: "For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction."

^{152:0.3 (1698.3)} When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: "Daughter, your faith has made you whole; go in peace." It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus' earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master's person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master's person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. JAIRUKSEN TALOSSA

1. AT JAIRUS'S HOUSE

Jairus oli tietenkin tavattoman kärsimätön tästä hänen kotiinsa tulon viivyttymisestä. Niinpä he nyt riensivät taas matkaan ja tihensivät askeleitaan. Ennen kuin he edes astuivat esimiehen pihalle, yksi hänen palvelijoistaan tuli ulos sanoen: "Älä vaivaa Mestaria, sillä tyttäresi on kuollut." Mutta Jeesus ei tuntunut piittaavan palvelijan sanoista, sillä hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, kääntyi ympäri ja sanoi murheen murtamalle isälle: "Älä pelkää, vaan usko." Astuessaan sisälle taloon hän näki, että siellä oli jo huilunsoittajia ja surijoita, jotka pitivät säädystä meteliä; sukulaisten itku ja valitus oli jo alkanut. Ja lähetettyään kaikki surijat pois huoneesta hän meni sinne yhdessä isän, äidin ja kolmen apostolinsa kanssa. Hän oli kertonut surijoille, ettei neitokainen ollut kuollut, mutta nämä nauroivat hänelle ivallisesti. Jeesus kääntyi nyt äidin puoleen sanoen: "Ei tyttäresi ole kuollut, hän on vain unessa." Ja talon hiljennettyä Jeesus meni paikalle, jossa lapsi makasi, tarttui tätä kädestä ja sanoi: "Tytär, sanon sinulle: herää ja nouse!" Ja nämä sanat kuultuaan tyttö nousi välittömästi jaloilleen ja käveli huoneen poikki. Ja hetken kuluttua, kun tyttö oli tointunut häkellyksestään, Jeesus määräsi, että tälle annettaisiin jotakin syötävää, sillä tämä oli ollut pitkään ruoatta.

Koska Kapernaumissa ilmeni paljon kiihotusta Jeesusta vastaan, hän kutsui perheen koolle ja selitti, että neitonen oli ollut pitkällistä kuumetta seuranneessa koomassa, ja ettei hän ollut tehnyt muuta kuin herättänyt hänet unesta, eli ettei hän ollut herättänyt tätä kuolleista. Hän selitti tämän kaiken myös apostoleilleen, mutta se kaikui kuuroille korville, sillä he kaikki uskoivat hänen herättäneen tyttönsä kuolleista. Se, mitä Jeesus näitä monia näennäisiä ihmeitä selittääkseen sanoi, vaikutti perin vähän hänen seuraajiinsa. He kaipasivat ihmeitä eivätkä jättäneet ainoatakaan tilaisuutta käyttämättä pannakseen taas uuden ihmeen Jeesuksen tiliin. Jeesus palasi apostoleineen Betsaidaan annettuaan heille kaikille nimenomaisen veloitteen olla kertomatta asiasta kenellekään.

Jeesuksen astuessa ulos Jairuksen talosta kaksi mykän pojan taluttamaa sokeaa miestä kulki hänen perässään parannetuksitulemista ääneensä huutaen. Jeesuksen parantajanmaine oli näihin aikoihin korkeimmillaan. Minne tahansa hän meni, sairast ja vaivaiset olivat häntä odottamassa. Mestari näyttikin varsin uupuneelta, ja kaikki hänen ystävänsä alkoivat kantaa huolta siitä, että hän vielä jatkaa opettajan ja parantajan työtään aina luhistumispisteeseen saakka.

Jeesuksen apostolit, tavallisista ihmisistä puhumattakaan, eivät kyenneet ymmärtämään tämän Jumala-ihmisen olemusta ja ominaisuuksia. Ei ole liioin yksikään myöhemmin

152:1.1 (1699.1) Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler's yard, one of his servants came out, saying: "Trouble not the Master; your daughter is dead." But Jesus seemed not to heed the servant's words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned and said to the grief-stricken father: "Fear not; only believe." When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: "Your daughter is not dead; she is only asleep." And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, "Daughter, I say to you, awake and arise!" And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699.2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Betsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699.3) When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699.4) Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of

elänyt sukupolvi kyennyt arvioimaan, mitä maan päällä Jeesus Nasaretilaisen persoonassa tapahtui. Eikä milloinkaan enää voi sen kummemmin tieteelle kuin uskonnollekaan ilmaantua tilaisuutta ottaa selvää näistä ainutlaatuisista tapahtumista siitä yksinkertaisesta syystä, ettei tällaista epätavallista tilannetta voi enää koskaan sattua, ei tässä maailmassa eikä missään muussakaan Nebadonin maailmassa. Koskaan ei koko tämän universumin mihinkään maailmaan enää ilmesty kuolevaisen lihallisessa hahmossa olentoa, jossa samanaikaisesti ruumiillistuisivat kaikki luovan energian ominaisuudet yhdessä sellaisten hengellisten kykyjen kanssa, jotka menevät ajallisuuden ja useimpien muidenkin aineellisten rajoitusten tuolle puolen.

Ei milloinkaan ennen Jeesuksen maanpäälläoloa eikä sen jälkeen ole ollut mahdollista yhtä suoraan ja havainnollisesti saavuttaa kuolevaisten miesten ja naisten väkevään ja elävään uskoon liittyviä tuloksia. Tällaisten ilmiöitten toistamiseksi meidän olisi mentävä sinne, missä Mikael, Luoja, on välittömästi läsnä, ja löydettävä hänet sellaisena kuin hän tuohon aikaan oli — Ihmisen Poikana. Samalla tavoin tulisi teidän tänään, jolloin hänen poissaolonsa estää mainitunlaiset aineelliset ilmentymät, pidättyä asettamasta minkäänlaista rajoitusta hänen hengellisen voimansa mahdolliselle osoitukselle. Vaikka Mestari aineellisena olentona onkin poissa, hän on silti hengellisenä vaikutuksena läsnä ihmisten sydämessä. Tästä maailmasta poistumalla Jeesus teki mahdolliseksi oman henkensä elää jokaisen ihmissukukuntaan kuuluvan mielessä asuvan hänen Isänsä hengen rinnalla.

Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

152:1.5 (1700.1) Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. VIIDENTUHANNE HENKILÖN

RUOKKIMINEN

Jeesus opetti edelleen kansaa päivisin, samalla kun hän iltaisin ohjasi apostoleita ja evankelistoja. Perjantaina hän ilmoitti, että pidettäisiin viikonpituinen lomajakso, jotta kaikilla hänen seuraajillaan olisi tilaisuus mennä muutamaksi päiväksi kotiinsa tai ystäviensä luokse, ennen kuin he valmistautuisivat lähtemään pääsiäiseksi Jerusalemiin. Mutta yli puolet hänen opetuslapsistaan kieltäytyi lähtemästä hänen luotaan, ja kansanpaljous kasvoi päivittäin siinä määrin, että Daavid Sebedeus halusi perustaa uuden leirin, mutta Jeesus ei antanut siihen suostumustaan. Mestari sai levätä sapattina niin vähän, että hän sunnuntaiaamuna, maaliskuun 27. päivänä, koetti päästä pois väkijoukon luota. Muutama evankelista jätettiin puhumaan kansanjoukolle, sillä aikaa kun Jeesus ja kaksitoista apostolia aikoivat huomaamatta paeta

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

152:2.1 (1700.2) Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. This

järven vastarannalle, jossa heillä oli tarkoitus päästä nauttimaan suuresti kaipaamaansa lepoa kauniissa puistossa Betsaida-Juliaksen eteläpuolella. Tämä alue oli suosittu virkistäytymiskohde kapernaumilaisten keskuudessa; kaikki tunsivat nämä itärannan puistot.

Mutta ihmiset eivät antaneet asian sujua tällä tavoin. Nähdessään, mihin suuntaan Jeesuksen vene oli menossa, he vuokrasivat jokaisen saatavilla olevan purren ja lähtivät takaa-ajoon. Ne, jotka eivät saaneet haltuunsa venettä, lähtivät matkaan jalan kävelläkseen pohjoisrannan kautta järven toiselle puolelle.

Iltapäivän muuttuessa illaksi yli tuhat henkeä oli jo paikantanut Mestarin olevan yhdessä noista puistoista, ja hän piti heille lyhyen puheen, minkä jälkeen seurasi Pietarin puhe. Monet näistä ihmisistä olivat tuoneet mukanaan ruokaa, ja iltaterian syötyään he kokoontuivat pieniin ryhmiin, joita Jeesuksen apostolit ja opetuslapset opettivat.

Maanantai-iltapäivänä kansanjoukko oli kasvanut yli kolmituhantiseksi. Ja pitkälle iltaan saakka kansaa tuli vielä joukoittain ja toi mukanaan kaikin tavoin sairaita ihmisiä. Sadat kiinnostuneet henkilöt olivat suunnitelleet, että he matkallaan pääsisivienviettoon pysähtyisivät Kapernaumissa nähdäkseen ja kuullakseen siellä Jeesusta, ja he yksinkertaisesti eivät suostuneet kokemaan pettymystä. Keskiviikon puoleenpäivään mennessä tähän Juliaksen Betsaidan eteläpuoliseen puistoon oli kertynyt jo noin viisituhatta miestä, naista ja lasta. Sää oli miellyttävä, olihan käsillä tuon seudun sadekauden loppu.

Filippus oli varannut Jeesukselle ja kahdelletoista apostolille evästä kolmeksi päiväksi, ja ruokatarpeet olivat Markuksen pojan, heidän asiapoikansa, huostassa. Tuona iltapäivänä, joka oli lähes puolelle tästä kansanpaljoudesta jo kolmas päivä, alkoi ihmisten mukanaan tuoma ruoka olla lopussa. Daavid Sebedeuksella ei ollut täällä mitään telttakaupunkia, jossa ravita ja majoittaa väkijoukkoja. Filippus ei liioin ollut varannut ruokaa näin valtavalle kansanpaljoudelle. Mutta vaikka ihmiset olivat nälissään, he eivät halunneet lähteä pois. Hiljaa kuiskailtiin, että Jeesus halutessaan välttää ikävyyksiä niin Herodeksen kuin Jerusalemin johtomiestenkin kanssa oli valinnut tämän rauhallisen kolkan, kaikkien vihamiestensä hallintopiiriin ulkopuolelta, sopivaksi paikaksi, jossa hänet kruunattaisiin kuninkaaksi. Kansan into kohosi tunti tunnilta. Jeesukselle ei asiasta hiiskuttu sanaakaan, vaikka hän tietysti tiesi kaiken, mikä oli meneillään. Jopa kaksitoista apostolia olivat vielä tällaisten käsitysten vallassa, ja erityisesti sitä olivat nuoremmat evankelistat. Apostoleihin, jotka olivat myötemielisiä tällaista yritystä kohtaan julistaa

region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

152:2.2 (1700.3) But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

152:2.3 (1700.4) By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

152:2.4 (1700.5) Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them. Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Bethsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip,

Jeesus kuninkaaksi, kuuluivat Pietari, Johannes, Simon Selootti ja Juudas Iskariot. Hankkeen vastustajia olivat Andreas, Jaakob, Natanael ja Tuomas. Matteus, Filippus ja Alfeuksen kaksoset eivät ottaneet asiaan kantaa. Tätä salaliittolaiskoplaa, jonka tarkoituksena oli tehdä Jeesuksesta kuningas, johti Jooab, yksi nuorista evankelistoista.

Näyttämö oli tällainen noin kello viideltä keskiviikon iltapäivänä, kun Jeesus pyysi Jaakob Alfeusta kutsumaan Andreaxsen ja Filippuksen luokseen. Jeesus sanoi: "Mihin me joudumme tämän väenpaljouden kanssa? He ovat olleet kanssamme nyt jo kolme päivää, ja monet heistä ovat nälissään. Heillä ei ole ruokaa." Filippus ja Andreas vaihtoivat katseita, ja sitten Filippus vastasi: "Mestari, sinun tulisi laskea tämä väki hajalle, jotta heillä olisi mahdollisuus mennä ympärillä oleviin kyliin ostamaan itselleen ruokaa." Ja kuningasjuonen toteutumista pelätessään Andreas asettui nopeasti Filippuksen kannalle sanoen: "Niin, Mestari, minustakin on parasta, että päästät väkijoukon hajalle, jotta he voivat mennä omia teitään ja ostaa ruokaa, samalla kun saat itse hetken aikaa levätä." Nyt neuvonpitoon olivat tulleet mukaan muutkin apostolit. Silloin Jeesus sanoi: "Mutta en haluaisi lähettää heitä pois nälkäisinä. Ettekö voisi järjestää heille ruokaa?" Sanat olivat liikaa Filippukselle, ja hän puhui suunsa puhtaaksi: "Mestari, mistä me tällaisella maaseutupaikkakunnalla voisimme ostaa leipää tälle väkimäärälle? Vaikka ostaisimme sitä kahdensadan denaarin arvosta, se ei vielä riittäisi edes lounaaksi."

Ennen kuin apostolit ehtivät tuoda julki mielipidettään, Jeesus kääntyi Andreaxsen ja Filippuksen puoleen sanoen: "En halua lähettää näitä ihmisiä pois. He ovat täällä kuin lampaat ilman paimenta. Tahtoisin antaa heille ruokaa. Mitä ruokaa meillä on mukanamme?" Sillä aikaa kun Filippus keskusteli Matteuksen ja Juudaan kanssa, Andreas etsi käsiinsä Markuksen pojan saadakseen tietää tältä, paljonko heidän muonavaroistaan oli jäljellä. Hän palasi Jeesuksen luokse sanoen: "Pojalla on jäljellä enää viisi ohraleipää ja kaksi kuivattua kalaa", ja Pietari lisäsi topakasti: "Meidänkin on vielä syötävä tänä iltana."

Jeesus seisoi hetken aikaa ääneti. Hänen silmissään oli poissaoleva katse. Apostolit eivät sanoneet mitään. Jeesus käännähti Andreaxsen puoleen ja sanoi: "Tuo minulle ne leivät ja kalat." Ja Andreaxsen tuotua eväskorin Jeesukselle Mestari sanoi: "Käske ihmisten istua ruohikolle sadan hengen ryhmiä, osoita jokaiselle ryhmälle esimies ja tuo samalla kaikki evankelistat tänne luoksemme."

Jeesus otti leivät korista käteensä, ja esitettyään kiitokset hän mursi leivän ja antoi apostoleilleen, jotka ojensivat sen edelleen

and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: "Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season." By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: "But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?" This was too much for Philip, and he spoke right up: "Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch."

152:2.7 (1701.2) Before the apostles had an opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: "I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?" While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: "The lad has left only five barley loaves and two dried fishes" — and Peter promptly added, "We have yet to eat this evening."

152:2.8 (1701.3) For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, "Bring me the loaves and fishes." And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: "Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us."

152:2.9 (1701.4) Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on

työtovereilleen, ja nämä puolestaan veivät sen väkijoukko. Samalla tavoin Jeesus mursi ja jakoi kalat. Ja kansanjoukko söi ja tuli kylläiseksi. Ja kun he olivat lopettaneet ateriointinsa, Jeesus sanoi opetuslapsille: "Kerätkää tähteeksi jääneet palaset, jottei mitään joudu hukkaan." Ja kun he saivat tähteet kerätyiksi, niitä oli kaksitoista korillista. Tästä epätavallisesta kestituksesta osalliseksi päässeitä oli noin viisituhatta miestä, naista ja lasta.

Ja tämä on Jeesuksen ensimmäinen ja ainoa tietoisien ennakkoharkinnan mukaan suorittama luonnonihme. On totta, että hänen opetuslapsillaan oli taipumus sanoa ihmeiksi monia sellaisiakin tapauksia, jotka eivät sitä olleet, mutta tällä kertaa kysymyksessä oli aito yliluonnollinen toimitus. Tässä tapauksessa, niin meille on opetettu, Mikael moninkertaisti aineet, joista ruoka koostui, niin kuin hän aina tekee, paitsi että hän eliminoi aikatekijän ja näkyvän elämänkanavan.

3. KUNINKAANTEKIJÄISET

Yliluonnollisen energian avulla tapahtunut viidentuhannen ihmisen ruokkiminen oli taas niitä tapauksia, joissa inhimillinen sääli yhdessä luovan voiman kanssa vastasivat sitä, mitä tapahtui. Nyt kun kansanjoukko oli kylläiseksi asti ravittu, ja kun tämä tavaton ihme siinä samassa lisäsi Jeesuksen mainetta, hanke Mestarin kiinniottamisesta ja kuninkaaksijulistamisesta ei kaivannut enempää persoonallista ohjaamista. Ajatus tuntui leviävän väenpaljouden keskuudessa kulovalkean tavoin. Se, miten kansanjoukko reagoi tähän sen fyysisten tarpeiden äkilliseen ja vaikuttavaan tyydyttämiseen, oli syvälle käyvää ja vastustamatonta. Juutalaisille oli pitkän aikaa opetettu, että kun Messias, Daavidin poika, tulisi, hän saisi maan taas vuotamaan maitoa ja hunajaa, ja että heille annettaisiin elämän leipää niin kuin taivaasta tulleen mannan luultiin sataneen erämaassa heidän esi-isänsä päälle. Ja eikö koko tämä odotus nyt heidän omien silmiensä edessä käynytkin toteen? Kun tämä nälkäinen, aliravittu kansanjoukko oli saanut ahmittua ihmeruokansa, se voi reagoida vain yhdellä yksimielisellä tavalla: "Tässäpä meidän kuninkaamme." Israelin ihmeitä tekevä vapahtaja oli tullut. Näiden ajatusmaailmaltaan yksinkertaisten ihmisten silmissä ruokkimiskyky ja hallitsemisen oikeus kulkivat käsi kädessä. Ei siis ihme, että väkijoukko kestituksen jälkeen nousi ylös yhtenä miehenä ja huusi: "Tehkää hänestä kuningas!"

Tämä mahtava huuto innosti Pietaria ja niitä apostoleja, jotka elättivät yhä toivoa siitä, että he näkisivät Jeesuksen tuovan julki hallitsemisen oikeutensa. Mutta nämä väärät toiveet eivät saaneet elää kauan. Kansanjoukon mahtava,

to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: "Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost." And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

152:2.10 (1702.1) And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

152:3.1 (1702.2) The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah, the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: "Here is our king." The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, "Make him king!"

152:3.2 (1702.3) This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to

lähistön kallioista kimmonnut huuto väreili vielä ilmassa, kun Jeesus nousi suuren kivenjärkeen päälle, nosti oikean kätensä merkiksi siitä, että hän vaati hiljaisuutta, ja sanoi: ”Lapseni, tarkoitatte hyvää, mutta olette lyhytnäköisiä ja aineellismielisiä.” Seurasi lyhyt tauko; tämä uljas galilealainen seiso siinä majesteettisen ryhdikkäänä itäisen iltahämyn lumoavaa hehkua vasten. Hän oli sormenpäitään myöten kuin kuningas, kun hän jatkoi puhettaan tälle henkeään pidättelevälle väkijoukalle: ”Tahtoisitte tehdä minusta kuninkaan, ette siksi, että sielunne on valaistunut suuresta totuudesta, vaan siksi, että vatsanne on täytetty leivällä. Kuinka monta kertaa olen sanonut teille, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta? Tämä taivaan valtakunta, jota me julistamme, on hengellinen veljeskunta, eikä sitä hallitse kukaan aineellisella valtaistuimella istuva ihminen. Isäni, joka on taivaassa, on se kaikkivias ja kaikkivoipa Hallitsija, joka hallitsee tätä Jumalan maan päällä olevien poikien hengellistä veljesliittoa. Niin huonostiko olen onnistunut tekemään tunnetuksi henkien Isää, että tahtoisitte tehdä hänen lihallisesta Pojastaan kuninkaan! Menkää nyt kaikki täältä omaan kotiinne. Jos teillä täytyy olla kuningas, istuttakaa valkeuksien Isä kaiken olevaisen henki-Hallitsijana jokainen oman sydämenne valtaistuimelle.”

Nämä Jeesuksen esittämät sanat saivat väkijoukon poistumaan järkytyksen ja masennuksen vallassa. Monet, jotka olivat uskoneet häneen, käänsivät selkensä eivätkä sen päivän jälkeen enää seuranneet häntä. Apostolit olivat sanattomia. He seisoivat äänettöminä paikalla, johon olivat kerääntyneet — ruoantähteet sisältävien kahdentoista korin ympärillä. Vain asiapoika Markus puhui: ”Ja hän kieltäytyi olemasta kuninkaamme.” Ennen kuin Jeesus poistui saadakseen olla yksin kukkuloilla, hän kääntyi Andreaksen puoleen ja sanoi: ”Vie veljesi takaisin Sebedeuksen taloon ja rukoile heidän kanssaan, rukoile erityisesti veljesi Simon Pietarin puolesta.”

4. SIMON PIETARIN ÖINEN NÄKY

Ilman Mestariaan — omiin oloihinsa lähetettyinä — apostolit astuivat veneeseen ja alkoivat hiljaisina soutaa järven länsirannan Betsaidaa kohti. Kahdentoista apostolin joukossa ei ollut toista yhtä muserrettua ja alakuloista kuin Simon Pietari. He lausuivat tuskin yhtä sanaa. He ajattelivat kaikki Mestaria, joka oli yksinään kukkuloilla. Oliko hän hylännyt heidät? Hän ei ollut milloinkaan tätä ennen lähettänyt heitä kaikkia pois ja kieltäytynyt tulemasta heidän mukaansa. Mitä tämä kaikki saattoi merkitä?

Pimeys laskeutui heidän ylle, sillä oli noussut voimakas vastatuuli, joka teki etenemisen

reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: “My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded.” There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: “You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things.”

152:3.3 (1702.4) These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, “And he refused to be our king.” Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: “Take your brethren back to Zebedee’s house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter.”

4. SIMON PETER’S NIGHT VISION

152:4.1 (1703.1) The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Betsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

152:4.2 (1703.2) Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which

lähes mahdottomaksi. Kun pimeyden tunnit ja raskas soutaminen yhä jatkuivat, Pietari väsyi ja vaipui syvään uupumuksen uneen. Andreas ja Jaakob asettivat hänet lepäämään veneen pehmustetulle perätuhdolle. Sillä aikaa kun muut apostolit taistelivat tuulta ja aaltoja vastaan, Pietari näki unen. Hänen näyssään Jeesus tuli heidän luokseen meren päällä kävelen. Kun Mestari näytti kävelevän veneen vierellä, Pietari huusi: "Pelasta meidät, Mestari, pelasta meidät." Ja veneen perässä olevat kuulivat hänen lausuvan muutaman näistä sanoista. Ja kun tämä öinen ilmestys jatkui Pietarin mielessä, hän uneksi kuulevansa Jeesuksen sanovan: "Ole rohkealla mielin; se olen minä; älä pelkää." Tämä oli Pietarin rauhattomalle sielulle kuin Gileadin balsamia. Se rauhoitti hänen levotonta henkeään niin, että hän (unessaan) huudahti Mestarille: "Herra, jos se tosiaankin olet sinä, niin käske minua kävelemään kanssasi veden päällä." Ja kun Pietari alkoi kävellä veden päällä, valtavat aallot kauhistuttivat häntä, ja kun hän oli vajoamaisillaan, hän huusi: "Herra, pelasta minut!" Ja kahdentoista apostolin joukossa oli monta, jotka kuulivat hänen päästävän tämän huodon. Sitten Pietari näki unessaan, että Jeesus tuli apuun, ojensi kätensä, tarttui häneen ja nosti hänet ylös sanoen: "Voi sinua vähäuskoista, miksi sinä epäilit?"

Unennäkönsä jälkimmäisen osan yhteydessä Pietari nousi tuhdolta, jolla hän nukkui, ja todellakin astui laidan yli veteen. Ja hän heräsi unestaan, kun Andreas, Jaakob ja Johannes kurottautuivat alas veteen ja kiskoivat hänet ylös järvestä.

Pietarille tämä kokemus oli aina todellinen. Hän uskoi vilpittömästi, että Jeesus tuona yönä tuli heidän luokseen. Johannes Markuksen hän sai asiasta vain osittain vakuuttuneeksi, mikä selittää sen, että Markus jätti omasta kertomuksestaan pois osan tästä tarinasta. Lääkäri Luukas, joka suoritti huolellisen tutkimuksen näistä asioista, päätteli koko episodin olleen Pietarin kokema näky, ja siksi hän ei omaa kertomustaan valmistellessaan suostunut antamaan sille sijaa.

5. JÄLLEEN BEETSAIDASSA

Torstaiaamuna he ennen päivän nousua ankuroivat purtensa vähän matkan päähän rannasta, Sebedeuksen talon lähistölle, ja menivät nukkumaan kutakuinkin keskipäivään saakka. Andreas nousi vuoteesta ensimmäisenä, meni kävelylle järven rantaan ja kohtasi Jeesuksen, joka oli siellä heidän asiapoikansa kanssa kivellä vesirajassa istumassa. Vaikka monet väkijoukkoon kuuluvista samoin kuin nuoret evankelistat etsivät Jeesusta itäisiltä kukkuloilta koko yön ja vielä kauan seuraavana päivänäkin, hän oli yhdessä Markuksen pojan kanssa lähtenyt pian puolenyön

made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, "Save us, Master, save us." And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter's mind, he dreamed that he heard Jesus say: "Be of good cheer; it is I; be not afraid." This was like the balm of Gilead to Peter's disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: "Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water." And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, "Lord, save me!" And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: "O, you of little faith, wherefore did you doubt?"

152:4.3 (1703.3) In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

152:4.4 (1703.4) To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter's and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. BACK IN BETHSAIDA

152:5.1 (1703.5) Thursday morning, before daylight, they anchored their boat offshore near Zebedee's house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water's edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Bethsaida.

jälkeen kävelemään järven ympäri ja joen poikki takaisin Betsaidaan.

Vain viitisensataa niistä viidestätuhannesta, jotka oli ruokittu ihmeen avulla ja jotka vatsa täynnä ja sydän tyhjänä olisivat tehneet Jeesuksesta kuninkaan, jaksoi enää seurata häntä. Mutta ennen kuin nämä saivat tietää, että Jeesus oli taas Betsaidassa, hän pyysi Andreasta kutsumaan koolle kaksitoista apostolia työtovereineen — naiset mukaan luettuina — ja sanoi: "Haluan puhua heidän kanssaan." Ja kun kaikki olivat valmiita, Jeesus sanoi:

"Kuinka kauan minä vielä kestään teitä? Onko hengellinen ymmärrys teillä kaikilla hidasta ja puuttuuko teiltä kaikilta elävää uskoa? Olen kaikki nämä kuukaudet opettanut teille valtakunnan totuuksia, ja silti teitä pitävät vallassaan aineelliset motiivit hengellisten näkökohtien sijasta. Ettekö ole kirjoituksista lukeneet edes kohtaa, jossa Mooses kehottaa epäuskoisia Israelin lapsia lausuen heille: 'Älkää peljätkö, pysykää paikoillanne, niin näette, minkä pelastuksen Herra antaa?' Psalminlaulaja sanoi: 'Pane turvasi Herraan.' 'Ole kärsivällinen, odota Herraa ja ole luja. Hän on valava sinun sydämeesi rohkeutta.' 'Heitä murheesi Herran huomaan, hän pitää sinusta huolen. Turvatkaa häneen kaikkina aikoina ja tyhjentakää sydämenne hänelle, sillä Jumala on teidän turvapaikkanne.' 'Joka Kaikkein Korkeimman salaisessa paikassa asuu, hän pysyy Kaikkivaltiaan varjossa.' 'Parempi on luottaa Herraan kuin panna luottamustaan ihmisruhtinasiin.'

"Ja näettekö nyt kaikki, että ihmeiden tekeminen ja aineellisten tunnustekojen suorittaminen eivät tuo sieluja hengelliseen valtakuntaan? Me ruokimme kansanjoukon, mutta se ei johdattanut sitä isoamaan elämän leipää eikä janoamaan hengellisen vanhurskauden vesiä. Kun heidän nälkänsä oli tyydytetty, he eivät pyrkineet taivaan valtakuntaan, vaan mielummin he pyrkivät julistamaan Ihmisen Pojan kuninkaaksi, kuninkaaksi tämän maailman kuninkaiden joukkoon, vain jotta he saisivat edelleenkin syödä leipää tarvitsematta uurastaa sen ansaitakseen. Ja kaikki tämä, jossa moni teistä oli ainakin jossain määrin mukana, ei tee taivaallista Isää millään tavalla tunnetuksi eikä edistä hänen valtakuntaansa maan päällä. Eikö meillä ole tämän maan uskonnollisten johtomiesten keskuudessa kylliksi vihamiehiä ilman, että teemme sellaista, joka todennäköisesti panee yhteiskunnankin vallankäyttäjät kavahtamaan meitä? Rukoilen Isää voitelemaan silmämme, jotta voisitte nähdä, ja avaamaan korvanne, jotta voisitte kuulla, niin jospa teillä sitten olisi täysi luottamus evankeliumiin, jota olen teille opettanut."

Sitten Jeesus ilmoitti, että hän halusi vetäytyä muutamaksi päiväksi apostoliensa kanssa lepäämään, ennen kuin he laittautuisivat valmiiksi

152:5.2 (1704.1) Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Bethsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

152:5.3 (1704.2) "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

152:5.5 (1704.4) Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for

mennäkseen Jerusalemiin pääsiäiseksi, ja hän kielsi opetuslapsia tai kansanjoukkoon kuuluvia seuraamasta hänen jäljessään. Niinpä he menivät veneellä Gennesaretin seuduille lepäämään ja nukkumaan kahden, kolmen päivän ajaksi. Jeesus oli valmistautumassa maan päällä viettämänsä elämän suureen kriisiin, ja siksi hän vietti paljon aikaa olemalla yhteydessä taivaalliseen Isään.

Uutinen viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta ja yrityksestä tehdä Jeesuksesta kuningas herätti laajamittaista uteliaisuutta ja nosti pintaan koko Galilean ja Juudean piirin uskonnollisten johtajien ja yhteiskunnan vallanpitäjien tuntemat pelot. Vaikkei tämä suuri ihme millään tavalla edistänytään valtakunnan evankeliumia aineellismielisten ja puolesta sydämestään uskovien keskuudessa, se palveli kuitenkin sitä tarkoitusta, että se lopetti Jeesuksen lähimmässä perhepiirissä eli apostolien ja läheisten opetuslasten keskuudessa ilmenneet ihmetekojä kaipaavat ja kuningashaaveiset pyrkimykset. Tämä vaikuttava välikohtaus päätti opetuksesta, oppimisesta ja parantamisesta koostuvan varhaisjakson ja valmisti sillä tavoin tietä kohta alkavalle viimeiselle vuodelle, jolloin julistettiin tämän uuden, valtakunnasta kertovan evankeliumin korkeampia ja hengellisempiä osakysymyksiä: Jumalan pojan asemaa, hengellistä vapautta ja ikuista pelastusta.

6. GENNESARETISSA

Erään varakkaan uskovan kodissa Gennesaretin seudulla levätessään Jeesus piti kahdentoista apostolin kanssa jokaisena iltapäivänä epämuodollisia neuvonpitoja. Valtakunnan lähettiäät olivat nyt vakavamielinen, totinen ja kurinalainen ryhmä harhakuvitelmistaan päässeitä miehiä. Mutta edes kaiken jo tapahtuneen jälkeen — ja kuten myöhemmät tapahtumat sitten osoittivat — nämä kaksitoista miestä eivät vielääkään olleet täysin vapautuneet juutalaisen Messiaan tuloa koskevista perinnöksi saamistaan ja pitkään hellimistään käsityksistä. Muutaman edeltäneen viikon tapahtumat olivat vyöryneet liian nopeasti, jotta nämä hämmästyneet kalastajat olisivat ymmärtäneet niiden täyden merkityksen. Tarvitaan aikaa, ennen kuin miehet ja naiset panevat toimeen perusteellisia ja laajamittaisia muutoksia pohjimmaisissa ja perimmäisissä käsityksissään sosiaalisesta käyttäytymisestä, filosofisista asenteista ja uskonnollisista vakaumuksista.

Sillä aikaa kun Jeesus ja kaksitoista apostolia lepäsivät Gennesaretissa, väkijoukot hajaantuivat toisten mennessä kotiinsa, toisten lähtiessä Jerusalemiin viettämään pääsiäistä. Jeesuksen innokkaiden ja julkisten seuraajien lukumäärä, joka yksin Galileassa nousi yli

the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

152:5.6 (1704.5) The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. AT GENNESARET

152:6.1 (1705.1) While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

152:6.2 (1705.2) While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand

viidenkymmenentuhannen, supistui vajaassa kuukaudessa niin, ettei se ollut enää viittäsataakaan. Jeesus halusi antaa apostoleilleen tällaisen kokemuksen kansansuosion ailahtelevaisuudesta, jotteivät nämä tuntisi kiusausta luottaa moiisiin ohimenevän uskonnollisen hysterian ilmentymiin, sen jälkeen kun hän jättäisi heidät yksin valtakunnan työtä tekemään. Mutta hän onnistui tässä pyrkimyksessään vain osittain.

Heidän Gennesaretissa-oleskelunsa toisena iltana Mestari kertoi apostoleille taas kylväjävertauksen ja lisäsi siihen nämä sanat: ”Katsokaas, lapseni, ihmisen tunteisiin vetoaminen tuottaa vain hetkellisiä tuloksia ja johtaa surkeaan pettymykseen; yksinomainen ihmisen älytoimintaan vetoaminen on sekin tyhjää ja hedelmätöntä; ihmismielessä elävään henkeen vetoamalla vain voitte toivoa saavuttavanne pysyvää menestystä ja saavanne aikaan ne ihmeelliset ihmisluonteessa tapahtuvat muutokset, jotka ennen pitkää näkyvät aitojen hengen hedelmien ilmenemisenä kaikkien niiden päivittäisessä elämässä, jotka siis pääsevät epäilyksen pimeydestä siten, että henki syntyy uskon valoon — taivaan valtakuntaan.”

Jeesus opetti emotioihin vetoamista keinona, jolla älyperäinen huomio kiinnitetään ja kohdennetaan. Hän kutsui tällä tavalla herätettyä ja liikkeeseen saatua mieltä portiksi sieluun, jossa ihmisen hengellinen olemus asuu, hengellinen olemus, jonka tulee tunnistaa totuus ja reagoida evankeliumin hengelliseen kutsuun, jotta siitä seuraisi aitoina luonteenmuutoksina ilmeneviä pysyviä tuloksia.

Jeesus pyrki tällä tavoin valmistelemaan apostoleja kohta tulossa olevaan järkytykseen — kriisiin, joka ilmeni julkisessa suhtautumisessa häneen ja joka oli vain muutaman päivän päässä. Hän selitti kahdelletoista apostolille, että Jerusalemin uskonnolliset vallanpitäjät vehkeilivät Herodes Antipaan kanssa saadakseen heidät turmioon. Kaksitoista apostolia alkoivat yhä täydellisemmin (vaikkeivät vielä lopullisesti) tajuta, ettei Jeesus tulisi istumaan Daavidin valtaistuimella. Yhä paremmin he ymmärsivät, ettei hengellistä totuutta käynyt edistäminen aineellisin ihmein. He alkoivat tajuta, että viidentuhannen ihmisen ruokkiminen ja kansanliike, joka olisi tehnyt Jeesuksesta kuninkaan, oli ollut hetki, jolloin kansan osoittama tunnustekojen tavoittelu, ihmetekojen odotus, oli huipussaan ja Jeesuksen kansansuosio lakipisteessään. Heillä oli epämääräinen näkemys ja hämärä aavistus siitä, että lähestymässä oli hengellisen seulonnan ja julman vastoinikäymisen ajat. Näille kahdelletoista miehelle alkoi vähä vähältä valjeta, minkäluonteinen heidän todellinen tehtävänsä valtakunnan lähettiläinä olisi, ja he alkoivat vyöttää itseään Mestarin maisen

in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the kingdom, but he was only partially successful in this effort.

^{152:6.3 (1705.3)} The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: “You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven.”

^{152:6.4 (1705.4)} Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

^{152:6.5 (1705.5)} Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David’s throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus’ acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master’s ministry on earth.

toiminnan viimeisen vuoden ankariin ja piinaaviin koettelemuksiin.

Ennen kuin he lähtivät Gennesaretista Jeesus jakoi heille tietoa ihmeen avulla tapahtuneesta viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta kertomalla, minkä tähden hän oli ryhtynyt tähän luovan voiman epätavalliseen julkituomiseen, ja vakuuttaen heille myös, että hän antoi tällä tavoin myöten kansanjoukkoa kohtaan tuntemalleen myötätunnonle vastavarmistuttuaan siitä, että se olisi "Isän tahdon mukaista."

152:6.6 (1706.1) Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was "according to the Father's will."

7. JERUSALEMISSA

Sunnuntaina, huhtikuun 3. päivänä, Jeesus, jonka seurassa olivat vain kaksitoista apostolia, lähti Betsaidasta taivaltaakseen Jerusalemiin. Kansanjoukoilta välttyäkseen ja mahdollisimman vähän huomiota herättääkseen he matkasivat Gerasan ja Filadelfian kautta. Hän kielsi apostoleja opettamasta julkisesti tämän matkan aikana, eikä hän sallinut heidän saarnata eikä opettaa myöskään aikana, jonka he olivat Jerusalemissa. He saapuivat Betaniaan, Jerusalemin lähistölle, myöhään keskiviikkoiltana, huhtikuun 6. päivänä. Täksi yhdeksi yöksi he majoituivat Lasaruksen, Martan ja Marian kotiin, mutta seuraavana päivänä heidän tiensä erkanivat. Jeesus asui Johanneksen kanssa erään Simon-nimisen uskovan kodissa lähellä Lasaruksen taloa Betaniassa. Juudas Iskariot ja Simon Selootti asuivat ystävien luona Jerusalemissa, kun muut apostolit taas majoituivat kaksittain eri koteihin.

Tämän pääsiäisen aikana Jeesus kävi Jerusalemissa vain yhden kerran, ja se tapahtui varsinaisena suurena juhlapäivänä. Monet Jerusalemin uskovista kävivät Abnerin opastamina tapaamassa Jeesusta Betaniassa. Tämän Jerusalemissa-oleskelun kuluessa kaksitoista apostolia tulivat tietämään, miten kitkeräksi mieliala oli heidän Mestariaan kohtaan muuttumassa. He kaikki poistuivat Jerusalemistä siinä uskossa, että kriisi oli uhkaamassa.

Sunnuntaina, huhtikuun 24. päivänä, Jeesus ja apostolit lähtivät Jerusalemistä Betsaidaan, ja he kulkivat Joppan, Kesarean ja Ptolemaiksen rannikkokaupunkien kautta. Sieltä he menivät maitse Raaman ja Horasinin kautta Betsaidaan ja saapuivat perille perjantaina, huhtikuun 29. päivänä. Heti kotiin päästyään Jeesus lähetti Andreaksen pyytämään synagogan esimieheltä lupaa saada puhua seuraavana päivänä, joka oli sapatti, iltapäivän synagogapalveluksessa. Ja Jeesus tiesi hyvin, että se olisi viimeinen kerta, kun hänen enää koskaan sallittaisiin puhua Kapernaumin synagogassa.

7. AT JERUSALEM

152:7.1 (1706.2) Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Betsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

152:7.2 (1706.3) Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

152:7.3 (1706.4) On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Betsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Betsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

Luku 153. Kapernaumin kriisi

⇨ 152

Urantia-kirjan

154 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 153 KAPERNAUMIN KRIISI

Osiot

Johdanto

1. Näyttämön valmistaminen
2. Käänteentekevä saarna
3. Jälkikokous
4. Viimeiset synagogassa lausutut sanat
5. Lauantai-ilta

PAPER 153 THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

Johdanto

PERJANTAI-ILTANA, heidän Betsaidaan-saapumisensa päivänä, kuten myös sapattiaamuna apostolit panivat merkille, että Jeesuksen mieltä askarrutti jokin suunnaton ongelma. He tiedostivat, että Mestari ajatteli tavallistakin ankarammin jotakin tärkeää asiaa. Aamiaista hän ei nauttinut ollenkaan, ja keskipäivälläkin hän söi vain murusen. Koko sapattiaamun ja edellisen illan kaksitoista apostolia työtovereineen olivat olleet koolla pienissä ryhmissä talon ympärillä, puutarhassa ja rannalla. Heitä kaikkia painoi epävarmuudesta johtuva jännitys ja pahoista aavistuksista aiheutuva epätietoisuus. Jeesus ei ollut heidän Jerusalemissa-lähtönsä jälkeen lausunut heille montakaan sanaa.

He eivät kuukausimääriin olleet nähneet Mestaria yhtä mieteliäänä ja yhtä vähäpuheisena. Simon Pietarikin oli apea, ellei peräti masentunut. Andreas ei tiennyt, mitä hänen pitäisi alakuloisille tovereilleen tehdä. Natanael sanoi, että he olivat keskellä ”tyventä myrskyn edellä”. Tuomas toi julki ajatuksensa, että ”kohta tapahtuisi jotakin tavatonta”. Filippus kehotti Daavid Sebedeusta ”unohtamaan kansanjoukon ruokkimis- ja majoittamissuunnitelmat, kunnes taas tiedämme, mitä Mestarin ajatuksissa liikkuu.” Matteus kaavaili

INTRODUCTION

^{153:0.1 (1707.1)} ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Betsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

^{153:0.2 (1707.2)} Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the “lull before the storm.” Thomas expressed the opinion that “something out of the ordinary is about to happen.” Philip advised David Zebedee to “forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about.” Matthew was

uusia toimenpiteitä kassan täydentämiseksi. Jaakob ja Johannes vaihtoivat mielipiteitä saarnasta, joka kohta kuultaisiin synagogassa, ja he kehittivät monenlaisia arveluja sen mahdollisesta luonteesta ja aiheesta. Simon Selootti toi julkisesti uskumuksensa, todellisuudessa toiveensa, siitä, että "taivaassa oleva Isä ehkä aikoo jollakin odottamattomalla tavalla puuttua tapahtumain kulkuun puolustaakseen ja tukeakseen Poikaansa", Juudas Iskariot sen sijaan rohkeni antautua sellaisen ajatuksen valtaan, että Jeesusta mahdollisesti kalvoivat katumuksetunnot siksi, että "hänellä ei ollut ollut rohkeutta ja uskallusta antaa niiden viidentuhannen julistaa häntä juutalaisten kuninkaaksi".

Näin syvästi masentuneiden ja lohduttomien seuraajien ryhmän parista Jeesus lähti tuona kauniina sapatin iltapäivänä pitämään käännteentekevän saarnansa Kapernaumin synagogassa. Ainoan iloisen tervehdyksen tai menestyksen toivotuksen hänen lähimpien seuraajiensa taholta lausui toinen Alfeuksen luottavaisista kaksosista, joka sinä hetkenä, kun Jeesus poistui talosta synagogaan mennäkseen, tervehti häntä iloisesti ja sanoi: "Rukoilemme, että Isä auttaa sinua ja että suuremmat väkijoukot kuin koskaan aiemmin kertyvät ympärillemme."

1. NÄYTTÄMÖN VALMISTAMINEN

Arvovaltainen seurakunta otti Jeesuksen vastaan Kapernaumin uudessa synagogassa kello kolmelta tuona ihanana sapatti-iltapäivänä. Jairus toimi menojen ohjaajana ja ojensi kirjoitukset Jeesuksen lukea. Päivää aikaisemmin Jerusalemissa oli saapunut viisikymmentäkolme fariseusta ja saddukeusta; läsnä oli myös yli kolmekymmentä lähiseudun synagogien johtajaa ja esimiestä. Nämä juutalaiset uskonnolliset johtajat toimivat suoraan Jerusalemin sanhedrinin antamien määräysten velvoittamina, ja heistä koostui se puhdasoppinen etujoukko, joka oli tullut antamaan alkutahdit avoimeen sodankäyntiin Jeesusta ja hänen opetuslapsiaan vastaan. Näiden juutalaisjohtajien vierellä, synagogan kunnipaikoilla, istuivat Herodes Antipa lähettämät viralliset tarkkailijat, joille oli annettu ohjeet ottaa selvälle totuus niistä hälyttävistä tiedoista, jotka kertoivat, että väki oli koettanut julistaa Jeesuksen juutalaisten kuninkaaksi Herodeksen veljen Filippuksen hallitsemilla alueilla.

Jeesus käsitti, että häntä odotti yhä lukuisammiksi käyvien vihamiestensä välitön julistus kaihtelemattomasta ja avoimesta sodankäynnistä, ja hän katsoi parhaaksi käydä rohkeasti hyökkäykseen. Tilaisuudessa, jossa ne viisituhatta oli ruokittu, hän oli uhmunut heidän

putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that "the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son," while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that "he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews."

^{153:0.3 (1707.3)} It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: "We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever."

1. THE SETTING OF THE STAGE

^{153:1.1 (1707.4)} A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

^{153:1.2 (1708.1)} Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly

ideoitaan aineellisesta Messiaasta. Nyt hän päätti käydä taas avoimesti heidän juutalaisesta vapahtajasta omaksumaansa käsitystä vastaan. Tämä kriisi, joka alkoi viidentuhannen ihmisen ruokkimisesta ja päättyi tähän sapatti-iltapäivän saarnaan, oli ulospäin näkyvä käännekohta, jossa kansansuosion ja yleisen hyväksynnän vuoksialto kääntyi luodevirraksi. Valtakunnan hyväksi tehtävä työ keskittyisi vastedes yhä enemmän paljon tärkeämpään tehtävään, joka oli horjumattomien hengellisten käännäysten voittaminen ihmiskunnan todellakin uskonnolliseen veljesyhteisöön. Tämä saarna on merkinä kriisistä, jonka kautta siirryttiin keskustelusta, väittelystä ja päätöksenteosta koostuvasta jaksosta jaksoon, joka koostui avoimesta sodankäynnistä ja lopullisesta hyväksymisestä tai lopullisesta torjumisesta.

Mestari oli täysin tietoinen siitä, että monet hänen seuraajistaan olivat hitaasti mutta varmasti kypsyttämässä mieltään hänen lopulta tapahtuvaan hylkäämiseensä. Samoin hän tiesi, että monet hänen opetuslapsistaan olivat hitaasti mutta vakaasti käymässä läpi sitä mielen kouliintumista ja sielun harjaantumista, joka antaisi heille voiman voittaa epäilyksensä ja rohkeasti puolustaa kypsää uskoaan valtakunnan evankeliumiin. Jeesus ymmärsi täysin, miten ihmiset kypsyvät kriisitilanteen edellyttämiin päätöksiin ja rohkeasti valittujen äkillisten urotekojen suorittamiseen sellaisen hitaan prosessin avulla, jossa he joutuvat toistuvasti valitsemaan yhä uudestaan esille nousevien hyvää ja pahaa sisältävien tilanteiden välillä. Hän saattoi valitsemansa sanansaattajat vähän väliä tilanteisiin, joissa nämä joutuivat kokemaan pettymyksiä, ja järjesti heille tuostakin koettelevia tilanteita, joissa heidän oli suoritettava valinta sen mukaan, mikä oli oikea ja mikä oli väärä tapa kohdata hengelliset koettelemukset. Hän tiesi voivansa luottaa seuraajiinsa siinä, että nämä lopulliseen kokeeseen joutuessaan tekisivät ratkaisevat päätöksensä aikaisemmin omaksumiensa ja totunnaisten mentaalisten asenteidensa ja henkisten reaktioidensa mukaisesti.

Tämä Jeesuksen maisen elämän käännekohta alkoi viidentuhannen ruokkimisesta, ja se päättyi tähän synagogassa pidettyyn saarnaan. Apostolien elämässä kriisi alkoi tästä synagogasaarnasta, ja se jatkui kokonaisen vuoden ajan päättyen vasta Mestarin oikeudenkäyntiin ja ristiinnaulitsemiseen.

Kun he tuona iltapäivänä istuivat synagogassa, ennen kuin Jeesus aloitti puheensa, kaikkien mielessä oli vain yksi suuri mysteeri, vain yksi ylin kysymys. Sekä hänen ystävänsä että hänen vihollisensa pohtivat vain yhtä ajatusta, joka kuului: "Minkä takia hän itse niin harkitusti ja vastaansanomattomasti käänsi takaisin kansan

to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

153:1.3 (1708.2) The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

153:1.4 (1708.3) This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

153:1.5 (1708.4) As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it

innostuksen vuoksiaallon?” Ja välittömästi ennen tätä saarnaa ja välittömästi sen jälkeen hänen närkästyneiden kannattajiensa epäilykset ja pettymykset kehittivät tiedostamattomaksi vastarinta-asenteeksi, ja lopulta ne muuttuivat suoranaisiksi vihaksi. Juuri tämän synagogassa pidetyn saarnan jälkeen Juudas Iskariot ensi kertaa tietoisesti leikkeli mielessään luopumisajatuksella. Mutta toistaiseksi hän vielä sai kaikki tuollaiset mielihalut vaivatta aisoihin.

Jokainen oli hämmennyksen tilassa. Jeesus oli jättänyt heidät sanattomiksi ja ymmälleen. Hänhän oli vasta vähän aikaisemmin esittänyt suurenmoisimman koko elämänuraansa luonnehtineen todistuksen yliluonnollisesta voimasta. Viidentuhannen ihmisen ruokkiminen oli hänen maisen elämänsä tapahtumista se, joka parhaiten vastasi juutalaisten käsitystä odotetusta Messiaasta. Mutta tämä tavattoman edullinen tilanne peittyi välittömästi ja selittämättömästi sen alle, että hän suoralta kädeltä ja peruuttamattomasti kielsi julistamasta itseään kuninkaaksi.

Perjantai-iltana ja vielä sapattiaamunakin jerusalemilaiset johtomiehet olivat yrittäneet pitkään ja hartaasti taivutella Jairusta estämään Jeesuksen puhumisen synagogassa, mutta heidän yrityksensä olivat turhia. Kaikkiin tällaisiin pyyntöihin Jairus vastasi vain: ”Olen suostunut tähän pyyntöön, enkä tahdo rikkoa sanaani.”

2. KÄÄNTEENTEKEVÄ SAARNA

Tämän saarnansa alkajaisiksi Jeesus luki laista Viidennen Mooseksen kirjan kohdan: ”Mutta jos tämä kansa ei tahdo kuunnella Jumalan ääntä, niin tapahtuu, että kaikki nämä synnin kiroukset tulevat väistämättä heidän päällensä. Herra antaa sinun vihollistesi voittaa sinut; sinut häädetään kaikkiin maan valtakuntiin. Ja Herra vie sinut ja kuninkaan, jonka sinä itsellesi asetat, kansan käsiin, jota sinä et tunne. Sinä tulet kauhistukseksi, sananparreksi ja pistopuheeksi kaikkien kansojen keskuudessa. Sinun poikasi ja tyttäresi tulevat vaeltamaan vankeuteen. Muukalaiset, jotka asuvat keskuudessasi, nousevat korkeaan valta-asemaan, mutta sinut syöstään aina vain alemmaksi. Ja kaikki tämä on sinun ja sinun siemenesi päällä ajasta aikaan, koska et kuunnellut Herran sanaa. Sen vuoksi on sinun palveltava vihollisiasi, jotka sinun kimppuusi käyvät. Sinun on kestättävä nälkää ja janoa ja kaulaasi painaa tämä vieras, rautainen ies. Herra nostattaa sinua vastaan kaukaisen kansan, joka tulee maan äärestä, kansan, jonka kieltä sinä et ymmärrä; tuimakatseisen kansan, joka ei sinua armahda. Ja se ahdistaa sinua kaikissa kaupungeissasi, kunnes korkeat ja lujat muurit, joihin sinä luotit, sortuvat maahan; ja koko maa

was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

^{153:1.6 (1708.5)} Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

^{153:1.7 (1709.1)} On Friday evening, and again on Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. THE EPOCHAL SERMON

^{153:2.1 (1709.2)} Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall

joutuu heidän käsiinsä. Ja niin on käyvä, että sinä siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon sinun vihollisesi saattaa sinut, joudut syömään oman kohtusi hedelmät, omien poikiesi ja tyttäriesi lihaa.”

Ja tämän tekstikohdan luettuaan Jeesus siirtyi lukemaan profeettoja ja luki Jeremian kirjasta: ”Jollette kuule palvelijaini, profeettain, sanoja, niiden, jotka minä olen lähettänyt teidän tykönnne, niin minä teen tälle huoneelle niin kuin Siilolle, ja minä teen tämän kaupungin kirosanaksi kaikille maan kansoille.” Ja papit ja opettajat kuulivat Jeremian puhuvan nämä sanat Herran huoneessa. Ja kun Jeremia oli puhunut loppuun kaiken, minkä Herra oli käskennyt hänen puhua kaikelle kansalle, niin tapahtui, että papit ja opettajat ottivat hänet kiinni sanoen: ”Sinun on kuolemalla kuoltava.” Ja kaikki ihmiset kerääntyivät Jeremian ympärille Herran huoneessa. Ja kun Juudan päämiehet tämän kuulivat, niin he istuutuivat tuomitsemaan Jeremiaa. Silloin papit ja profeetat sanoivat päämiehille ja kaikelle kansalle näin: ”Kuolemantuomio tälle miehelle, sillä hän on ennustanut meidän kaupunkiamme vastaan, niin kuin olette omin korvin kuulleet.” Mutta Jeremia sanoi kaikille päämiehille ja kaikelle kansalle: ”Herra on lähettänyt minut ennustamaan tätä huonetta ja tätä kaupunkia vastaan kaikki ne sanat, jotka olette kuulleet. Parantakaa siis nyt vaelluksenne ja korjatkaa tekonne ja totelkaa Herran, teidän Jumalanne, ääntä, niin saatatte välttyä siltä pahalta, joka on teitä vastaan lausuttu. Mutta katso, minä olen teidän käsissänne. Tehkää minulle, mitä katsotte hyväksi ja oikeaksi. Mutta se tietäkää, että te, jos minut surmaatte, saatatte viattoman veren päällenne ja tämän kansan päälle, sillä totisesti on Herra lähettänyt minut teidän tykönnne puhumaan kaikki nämä sanat teidän korvienne kuulla.”

”Sen ajan papit ja opettajat etsivät Jeremian kuolemaa, mutta tuomarit epäisivät suostumuksensa, jos kohta he silti hänen varoittavien sanojensa tähden laskivatkin hänet köysillä alas saastaiseen tyrmään, kunnes hän vajosi liejuun kainalokuoppiaan myöten. Näin siis tämä kansa teki profeetta Jeremialle, kun tämä Herran käskyä totellen varoitti veljiään heitä uhkaavasta poliittisesta kukistumisesta. Tänään haluan kysyä teiltä: Mitä tämän kansan pääpapit ja uskonnolliset johtomiehet tekevät miehelle, joka rohkenee varoittaa heitä heidän hengellisen tuomionsa päivästä? Koetatteko tekin lähettää kuolemaan opettajan, joka rohkenee julistaa Herran sanaa ja joka ei pelkää osoittaa, missä ette suostu kulkemaan taivaan valtakunnan portille vievää valkeuden tietä?

”Mikä se on, jota te kaipaatte todistukseksi tehtävästäni maan päällä? Emme ole horjuttaneet vaikutusvaltaanne tai arvoasemaanne, kun saarnasimme ilosanomaa köyhille ja hyljeksityille.

into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you.”

153:2.2 (1709.3) And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: “If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth.” And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, ‘You shall surely die.’ And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: ‘This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.’ Then spoke Jeremiah to all the princes and to all the people: ‘The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.’

153:2.3 (1710.1) “The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord’s command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

153:2.4 (1710.2) “What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor

Emme ole käyneet vihamielisesti sitä vastaan, mitä pidätte kunniaassa, vaan olemme pikemminkin julistaneet uutta vapautta pelon vallassa olevalle ihmisen sielulle. Tulin tähän maailmaan tekemään tunnetuksi Isääni ja perustamaan maan päälle Jumalan poikien hengellisen veljesliiton, taivaan valtakunnan. Ja vaikka olen varsin monta kertaa muistuttanut teitä siitä, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta, Isäni on kuitenkin suonut teille moniaita näyttöjä aineellisista ihmeistä niitä todistusvoimaisempien hengellisten muodonmuutosten ja uudestisyntymisten lisäksi.

"Mikä se uusi merkki on, jonka vielä minulta haluatte? Sanon teille, että teillä on jo yllin kyllin todisteita voidaksenne tehdä päätöksenne. Totisesti, totisesti minä sanon monille, jotka minun edessäni tänä päivänä istuvat: Ette voi väistää sitä, että teidän on valittava, mitä tietä tahdotte mennä; ja sanon teille niin kuin Joosua sanoi esi-isillenne: 'Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.' Moni teistä seisoo tänä päivänä tienhaarassa.

"Kun ette osanneet löytää minua järven vastarannalla tapahtuneen väkijoukon kestitsemisen jälkeen, jotkut teistä vuokrasivat käyttöönsä Tiberiaan kalastuslaivaston, joka oli viikkoa aikaisemmin etsiytynyt myrskyn vuoksi lähistölle suojaan, ja teitte niin päästäksenne minun perääni, ja minkä vuoksi? Ette totuuden ja vanhurskauden tähden ettekä sen tähden, että osaisitte paremmin palvella ja auttaa kanssaihmiäsiänne! Ei suinkaan. Vaan pikemminkin, jotta saisitte lisää leipää, jonka eteen ette ole mitään vaivaa nähneet. Ette lähteneet perääni, jotta olisitte täyttäneet sielunne elämän sanalla, vaan vain jotta olisitte täyttäneet vatsanne vaivatta saadulla leivällä. Ja kauan on teille opetettu, että sitten kun Messias tulee, hän tekee sellaisia ihmeitä, jotka tekevät elämästä koko valitun kansan osalta miellyttävän ja vaivattoman. Ei siis ole mikään ihme, että te, joille on näin opetettu, kaipaillette leipälimppuja ja kalasia. Mutta totisesti minä sanon teille, että sellainen ei ole Ihmisen Pojan tehtävä. Olen tullut julistamaan hengellistä vapautta, opettamaan ikuista totuutta ja vaalimaan elävää uskoa.

"Veljeni, älkää haikaילו sellaisen ruoan perään, joka mätänee, vaan etsikää mieluummin sitä hengellistä ravintoa, joka ravitsee aina ikuisen elämään saakka; ja tämä on se elämän leipä, jonka Poika antaa kaikille, jotka tahtovat sen ottaa ja syödä, sillä Isä on antanut Pojalle tätä elämää määrättömästi. Ja kun kysytte minulta: 'Mitä meidän pitää tehdä Jumalan tekoja tehdäksemme?' sanoin teille mutkattomasti: 'Tämä on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.'"

Ja sitten Jeesus osoitti tämän uuden synagogan ovenkamanan koristeena olevaa

and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man's fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

153:2.5 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) "My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, 'What must we do to perform the works of God?' I plainly told you: 'This is the work of God, that you believe him whom he has sent.'"

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the

mannapatakuviota, jota lisäksi rypäletertut kaunistivat, ja sanoi: "Olette luulleet, että esivanhempanne söivät erämaassa mannaa, taivaan leipää, mutta minäpä sanon teille, että se oli maan leipää. Vaikkei Mooses antanutkaan isillenne taivaan leipää, Isäni on nyt valmis antamaan teille oikean elämän leivän. Taivaan leipä on se, mikä tulee alas Jumalan tyköä ja antaa ikuisen elämän tämän maailman ihmisille. Ja kun sanotte minulle: Anna meille tämä elävä leipä, minä vastaan: Minä olen tämä elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei enää isoa, kun taas se, joka uskoo minuun, ei enää koskaan janoa. Olette nähneet minut, olette eläneet kanssani ja katselleet tekojani etkä kuitenkaan usko, että tulin Isän tyköä. Mutta niille, jotka tosiaankin uskovat, sanon: älkää pelätkö. Kaikki, jotka ovat Isän johdatuksessa, tulevat luokseni, eikä sitä, joka tulee luokseni, suinkaan heitetä ulos.

"Ja sallikaa minun nyt sanoa teille kerta kaikkiaan ja lopullisesti, että olen tullut alas maan päälle, en toteuttaakseni oman tahtoni, vaan tehdäkseni Hänen tahtonsa, joka minut lähetti. Ja tämä on Hänen, joka minut lähetti, lopullinen tahtonsa, etten minä kaikista, jotka hän on minulle antanut, kadottaisi yhtäkään. Ja tämä on Isän tahto: Että jokaisella, joka näkee Pojan ja joka uskoo häneen, on oleva ikuinen elämä. Vasta eilen minä annoin teille leipää ruumiinne tarpeisiin. Tänään minä tarjoan isoavalle sielulenne elämän leipää. Tahdotteko nyt ottaa hengen leivän kuten silloin niin halukkaasti söitte tämän maailman leipää?"

Kun Jeesus piti pienen tauon silmäilläkseen seurakuntaa, yksi jerusalemilaisopettajista (sanhedrinin jäsen) nousi seisomaan ja kysyi: "Onko minun ymmärrettävä, että sanot olevasi se leipä, joka tulee alas taivaasta, ja ettei se manna, jota Mooses antoi isillemme erämaassa, tullutkaan taivaasta?" Ja Jeesus vastasi fariseukselle: "Oikein ymmärsit." Silloin fariseus lausui: "Mutta etkös sinä olekin Jeesus Nasaretilainen, kirvesmies Joosefin poika? Eivätkö monet meistä tunnekin hyvin isäsi ja äitisi samoin kuin veljesi ja sisaresi? Kuinka siis on mahdollista, että ilmestyt tänne Jumalan huoneeseen julistamaan, että olet tullut alas taivaasta?"

Synagogassa kuului tuona hetkenä paljon mutinaa, ja uhkasi syntyä sellainen meteli, että Jeesus nousi ja sanoi: "Olkaamme kärsivällisiä; totuus ei koskaan kärsi siitä, että sitä rehellisesti tutkitaan. Olen kaikkea, mitä sanot, mutta vielä muuta. Isä ja minä olemme yhtä; Poika tekee vain, mitä Isä hänelle opettaa, kun taas kaikki ne, jotka Isä antaa Pojalle, Poika ottaa luokseen. Olette lukeneet profeetoista kohdan, jossa on kirjoitettu: 'Jumala opettaa teitä kaikkia' ja, että 'ne, joita Isä opettaa, kuulevat myös hänen Poikaansa.' Jokainen, joka suostuu

lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: "You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) "And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?"

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: "Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?" And Jesus answered the Pharisee, "You understood aright." Then said the Pharisee: "But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God's house and declare that you have come down from heaven?"

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: "Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, 'You shall all be taught by God,' and that 'Those whom the Father teaches will hear also his Son.' Every one who yields to the teaching of the

sisimmässään olevan Isän hengen opetukseen, tulee lopulta minun tyköni. Ei niin, että yksikään ihminen olisi nähnyt Isän, mutta Isän henki kyllä elää ihmisen sisimmässä. Ja Poika, joka tuli alas taivaasta, on varmasti nähnyt Isän. Ja niillä, jotka totisesti uskovat tähän Poikaan, on jo ikuinen elämä.

”Minä olen tämä elämän leipä. Isänne söivät mannaa erämaassa ja ovat kuolleita. Mutta jos ihminen syö tätä leipää, joka tulee alas Jumalan luota, hän ei koskaan hengessä kuole. Minä toistan, että minä olen tämä elävä leipä, ja jokainen sielu, joka pääsee siihen, että hän toteuttaa tämän Jumalan ja ihmisen yhdistyneen olemuksen, on elävä ikuisesti. Ja tämä elämän leipä, jonka annan kaikille, jotka tahtovat ottaa sen vastaan, on oma elävä ja yhdistynyt olemukseni. Isä Pojassa ja Poika yhtä Isän kanssa — siinä on elähdyttävä ilmoitukseni maailmalle ja pelastava lahjani kaikille kansakunnille.”

Kun Jeesus oli sanottavansa sanonut, synagogan esimies pyysi seurakuntalaisia poistumaan, mutta nämä eivät halunneet lähteä. He kerääntyivät Jeesuksen ympärille esittämään lisää kysymyksiä, samalla kun toiset mutisivat ja väittelivät keskenään. Ja tilanne jatkui tällaisena yli kolmen tunnin ajan. Kello oli jo pitkälti yli seitsemän, kun kuulijakunta lopulta hajaantui.

3. JÄLKIKOKOUS

Jeesus sai tässä jälkikokouksessa vastattavakseen moniaita kysymyksiä. Jotkin kysymyksistä olivat hänen hämmentyneiden opetuslastensa esittämiä, mutta enimmäkseen niitä esittivät pikkusieluiset epäuskoiset, joiden ainoana tarkoituksena oli Jeesuksen nolaaminen ja satimeen saaminen.

Yksi vierailevista fariseuksista kiipesi lampunjalkaan ja huusi sieltä seuraavan kysymyksen: ”Kerrot meille olevasi elämän leipä. Kuinkahan sinä kykenet antamaan meille lihasi syötäväksi tai veresi juotavaksi? Mitä hyötyä on opetuksestasi, ellei sitä voida panna täytäntöön?” Ja Jeesus vastasi tähän kysymykseen sanomalla: ”En minä teille opettanut, että lihani on elämän leipä, tai, että vereni on elämän vesi, vaan minä sanoin, että lihallinen elämäni on taivaallisen leivän anti. Se tosiasia, että Jumalan Sana on tullut lihaksi, ja se ilmiö, että Ihmisen Poika noudattaa Jumalan tahtoa, muodostavat sellaisen kokemukseen kuuluvan realiteetin, joka vastaa jumalallista ravintoa. Ette voi syödä lihaani ettekä juoda vertani, mutta teistä voi hengessä tulla yhtä minun kanssani, kuten minä olen hengessä yhtä Isän kanssa. Jumalan ikuinen sana, joka toden totta on elämän leipä ja joka on lahjoitettu kuolevaisen lihallisessa hahmossa, voi teitä ravita;

Father’s indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father’s spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) “I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations.”

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o’clock before the audience finally dispersed.

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: “You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?” And Jesus answered this question, saying: “I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine

ja jumalallinen henki, joka toden totta on elämän vesi, voi sielussanne antaa teille virvoitusta. Isä on lähettänyt minut maailmaan, jotta osoittaisin, kuinka hän haluaa elää kaikkien ihmisten sisimmässä ja ohjata heitä. Ja olen elänyt tämän lihallisen elämän innoittaakseni kaikkia ihmisiä samalla tavalla pyrkimään iäti siihen, että he tuntisivat, mikä on heidän sisimmässään olevan taivaallisen Isän tahto, ja noudattaisivat sitä.”

Silloin yksi Jeesusta ja tämän apostoleja tarkkailleista jerusalemlaisurkkijoista sanoi: ”Panemme merkille, ettet sinä sen kummemmin kuin apostolisikaan pese kunnollisesti käsiänne, ennen kuin syötte leipää. Teidän täytyy olla varsin hyvin tietoisia siitä, että tuollainen tapa syödä saastaisin ja pesemättömin käsin on rikkomus vanhimpain lakia vastaan. Ettekä te kunnollisesti pese juomakuppejanne ja ruoka-astioitannekaan. Mistä johtuu, että osoitatte moista piittaamattomuutta isien perinnäistapoja ja vanhintemme lakeja kohtaan?” Ja hänen sanansa kuullessaan Jeesus vastasi: ”Mistä johtuu, että rikotte Jumalan käskyt perinnäislaeillanne? Käsky kuuluu: 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja se antaa sellaisen ohjeen, että teidän tulisi tarpeen tullen jakaa aineellinen hyvä heidän kanssaan, mutta olette säätäneet perinnäislain, joka sallii velvollisuuksiaan karttelevien lasten sanoa, että rahat, joilla vanhempia olisi voitu auttaa, on 'annettu Jumalalle'. Tällä tavoin vanhimpain laki päästää tällaiset viekkaat lapset vastuustaan, vaikka lapset sittemmin käyttävät kaikki sellaiset rahavarat omaksi nautinnokseen. Mistä johtuu, että tällä tavoin omalla perinnäistavallanne teette mainitun käskyn tyhjäksi? Hyvin osasi Jesaja ennustaa teistä hurskastelijoista sanoessaan: 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana. Turhaan he minua palvovat, opettavathan he opinkappaleinaan ihmistekoisia sääntöjä.'

”Pystytte itsekini ymmärtämään, kuinka on käynyt niin, että ihmisten perinnäistavoista kiinni pitäessänne olette luopuneet käskystä. Kovin olette alttiita hylkäämään Jumalan sanan omia perinnäistapoja ylläpitäessänne. Ja on teillä monissa muissakin suhteissa otsaa nostaa omat opetuksenne lain ja profeettojen yläpuolelle.”

Sitten Jeesus osoitti sanomansa kaikille läsnä oleville. Hän sanoi: ”Mutta kuunnelkaa kaikki minua. Ei se, mikä menee suuhun, suinkaan hengellisessä mielessä likaa ihmistä, vaan pikemminkin se, mikä tulee suusta ja sydäimestä ulos.” Mutteivät apostolitkaan täysin käsittäneet hänen sanojensa merkitystä, sillä Simon Pietari kysyi häneltä: ”Jottei kukaan kuulijoistasi tarpeettomasti loukkaantuisi sanoistasi, etkö tahtoisit selittää meille näiden sanojen merkityksen?” Ja silloin Jeesus sanoi Pietarille: ”Onko ymmärtäminen sinullekin vaikeaa? Etkö tiedä, että jokainen taimi, jota taivaallinen Isäni ei

spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father.”

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: “We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?” And when Jesus heard him speak, he answered: “Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, ‘Honor your father and your mother,’ and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been ‘given to God.’ The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: ‘This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.’

153:3.4 (1712.4) “You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets.”

153:3.5 (1712.5) Jesus then directed his remarks to all present. He said: “But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart.” But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: “Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?” And then said Jesus to Peter: “Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your

ole istuttanut, kiskaistaan juurineen maasta? Suuntaa nyt huomiosi niihin, jotka tahtoisivat tietää totuuden. Et voi pakottaa ihmisiä rakastamaan totuutta. Monet näistä opettajista ovat sokeita opastajia. Ja sinähän tiedät, että jos sokea taluttaa sokeaa, molemmat putoavat kuoppaan. Mutta kuunnelkaa, kun kerron teille totuuden niistä seikoista, jotka moraalisisessa mielessä likaavat ja hengellisessä mielessä tahraavat ihmisiä. Minä vakuutan, ettei ihmistä suinkaan likaa se, mikä menee ruumiiseen suun kautta tai pääsee mieleen silmien ja korvien kautta. Ihmisen tahraa vain se paha, joka mahdollisesti itää hänen sydämessään ja joka tulee julki tällaisten epäpyhien henkilöiden sanoissa ja teoissa. Ettekö tiedä, että juuri sydäimestä lähtevät ne pahat ajatukset, häijyt suunnitelmat, jotka johtavat murhiin, varkauksiin ja aviorikoksiin, samoin kuin että sieltä ovat peräisin kateus, ylpeys, viha, kosto, herjaukset ja panettelu? Ja nimenomaan tuollaisilla asioilla ihmiset itsensä tahraavat, eivät suinkaan sillä, että he syövät leipää seremoniallisessa mielessä epäpuhtain käsin.”

Jerusalemien sanhedrinin fariseusvaltuutetut olivat nyt jokseenkin vakuuttuneita siitä, että Jeesus täytyi pidättää jumalanpilkkasyytteen nojalla tai vetoamalla siihen, että hän oli ivannut juutalaisten pyhää lakia. Tästä johtuivat heidän yrityksensä usuttaa hänet keskustelemaan muutamista vanhinten perinnäistavoista eli niin kutsutuista kansakunnan suullisista laeista ja mahdollisesti hyökkäämään niitä vastaan. Oli vettä miten niukalti hyvänsä, nämä perinnäistapojen orjuuttamat juutalaiset eivät koskaan jättäneet suorittamatta vaadittua seremoniaalista käsienspesua aina ennen ateriala. He uskoivat, että ”on parempi vaikka kuolla kuin rikkoa vanhimpain käskyjä vastaan”. Urkkijat esittivät tämän kysymyksen siksi, että Jeesuksen kerrottiin sanoneen: ”Pelastus riippuu mieluumminkin puhtaista sydämistä kuin puhtaista käsistä.” Mutta kun tämänkaltaisista uskomuksista kerran tulee osa jonkun uskontoa, niistä on vaikea päästä eroon. Vielä moniaita vuosia tämän päivän jälkeen nämä perinnäiskäsitykset siitä, mikä oli puhdasta ja mikä saastaista, pitivät apostoli Pietaria pelon kahleissa. Ja hän vapautui niistä lopullisesti vasta nähtyään erään epätavallisen ja eloisan unen. Kaikki tässä kerrottu käy paremmin ymmärrettäväksi, kun muistetaan, että nämä juutalaiset tarkastelivat syömistä pesemättömin käsin samassa valossa kuin käymistä porton luona, ja molemmista rangaistiin samalla tavalla eli yhteisöstä erottamisella.

Mestari halusi tällä tavoin ottaa puheeksi ja paljastaa koko sen säännöistä ja määräyksistä koostuvan rabbiinisen järjestelmän mielettömyyden, jota edusti suullinen laki — vanhinten perinnäistavat, joita kaikkia pidettiin jopa pyhempinä ja juutalaisia tiukemmin sitovina kuin

attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands.”

153:3.6 (1713.1) The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that “it is better to die than to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one’s religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can be better understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and both were equally punishable by excommunication.

153:3.7 (1713.2) Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of

kirjoitusten opetuksia. Ja Jeesus lausui mielipiteensä enää yhtä tiukkaa pidättyvyyttä noudattamatta, sillä hän tiesi sen hetken tulleen, jolloin hän ei enää voisi tehdä mitään estääkseen avoimen välirikon itsensä ja näiden uskonnollisten johtajien välillä.

4. VIIMEISET SYNAGOGASSA LAUSUTUT

SANAT

Kesken näitä jälkipuintikeskusteluja yksi Jerusalemin fariseuksista toi Jeesuksen luokse sekopäisen nuorukaisen, joka oli kurittoman ja kapinallisen hengen vallassa. Ohjatessaan tätä mielipuolta nuorukaista Jeesuksen eteen hän sanoi: "Mitä sinä pystyt tekemään näin pahalle vaivalle kuin tämä tässä? Pystytkö ajamaan ulos perkeleitä?" Ja kun Mestari katsoi nuorukaista, hän liikutui säälistä, ja hän viittasi pojalle, jotta tämä astuisi hänen luokseen, tarttui tätä kädestä ja sanoi: "Tiedät, kuka minä olen; tule ulos hänestä, ja minä velvoitan yhden lojaaleista tovereistasi huolehtimaan, ettet enää palaa takaisin." Ja samassa hetkessä poika oli taas normaali ja täysissä järjissään. Ja tämä on ensimmäinen tapaus, jossa Jeesus tosiaankin ajoi "pahan hengen" ulos ihmisolennosta. Kaikissa aikaisemmissa tapauksissa oli henkilöstä vain luultu, että hän oli perkeleen riivaama; mutta nyt oli kysymys aidosta sellaisesta tapauksesta, että joku oli riivaajan vallassa. Tuohon aikaan tällaisia tapauksia esiintyi silloin tällöin aina Helluntain päivään saakka, jolloin Mestarin henki vuodatettiin kaiken lihan päälle, minkä tuloksena näillä muutamilla taivaallisilla kapinallisilla ei enää ole mahdollisuutta käyttää tällä tavoin hyväkseen tiettyjä epävakaita ihmistyyppejä.

Kun kansa tätä ihmetteli, muuan fariseuksista nousi seisomaan ja väitti, että Jeesus kykeni tekemään tuonkaltaisia vain siksi, että hän oli liitossa perkeleiden kanssa; että Jeesushan oli sanoillaan, joita hän käytti ajaessaan paholaista ulos, myöntänyt, että he tunsivat toisensa; ja hän jatkoi puhettaan toteamalla, että Jerusalemin uskonnolliset opettajat ja johtomiehet olivat päätyneet ratkaisuun, jonka mukaan Jeesus teki kaikki niin kutsutut ihmeensä Beelsebubin, perkeleitten ruhtinaan, voimalla. Fariseus sanoi: "Älkää olko missään tekemisissä tämän miehen kanssa, sillä hän on liitossa Saatanan kanssa."

Silloin Jeesus sanoi: "Kuinka voi Saatanaa ajaa ulos Saatanan? Ei mikään valtakunta, joka on riitautunut itsensä kanssa, voi pysyä pystyssä; jos talo riitautuu itsensä kanssa, ei kestä kauan, kun se on autio. Voiko mikään kaupunki kestää piiritystä, ellei se ole yhtenäinen? Jos Saatanaa ajaa ulos Saatanan, hän on riitautunut itsensä kanssa; kuinka hänen valtakuntansa siis pysyisi

the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

^{153:4.1 (1713.3)} In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: "What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?" And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: "You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return." And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an "evil spirit" out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master's spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

^{153:4.2 (1714.1)} When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: "Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan."

^{153:4.3 (1714.2)} Then said Jesus: "How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and

pystyssä? Teidän tulisi kuitenkin tietää, ettei kukaan voi tunkeutua väkivahvan miehen taloon ja ryöstää hänen tavaroitaan, ellei hän ensin nujerra ja köytä tuota väkivahvaa miestä. Ja samoin, jos minä Beelsebubin voimalla ajan ulos perkeleitä, kenen avulla teidän poikanne niitä ulos ajavat? Siksi he tulevat olemaan teidän tuomarinne. Mutta jos minä Jumalan hengen avulla ajan ulos perkeleitä, silloin on Jumalan valtakunta totisesti laskeutunut päällenne. Ellette olisi ennakkoluuloisuuden sokaisemia ja pelon ja ylpeyden harhaan johtamia, teidän olisi helppo huomata, että keskellänne seisoo muuan, joka on suurempi kuin perkeleet. Pakotatte minut julistamaan, että se, joka ei ole minun kanssani, on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa. Sallikaa minun lausua vakava varoitus teille, jotka julkeatte avoimin silmin ja tahallisen pahan tahtoisesti lukea Jumalan teot tietoisesti perkeleiden teoiksi! Totisesti, totisesti minä sanon teille: kaikki syntinne annetaan anteeksi, jopa kaikki häväistyspuheenne, mutta kuka ikinä tekonsa ennalta harkiten ja pahaa tarkoittaen lausuu pilkkasanoja Jumalaa vastaan, hän ei koskaan saa anteeksiantamusta. Koska tuollaiset paatuneet pahuudenharjoittajat eivät koskaan pyydä eivätkä saa anteeksiantoa, he syyllistyvät siihen syntiin, että he ikuisesti torjuvat jumalallisen anteeksiannon.

"Monet teistä ovat nyt tulleet tienhaaraan. Olette tulleet kohtaan, josta alkaa väistämätön päätöksenteko Isän tahdon ja itse valitsemienne pimeyden teiden välillä. Ja mitä nyt valitsette, sitä lopulta tulette olemaan. Teidän on joko tehtävä puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tai muussa tapauksessa puusta tulee kelvoton ja sen hedelmästä kelvoton. Minä teen tietäväksi, että Isäni ikuisessa valtakunnassa puu tunnetaan hedelmistään. Mutta jotkut teistä, jotka olette kuin kyykäärmeet, kuinka te, jotka jo olette valinneet pahan, voisitte tuottaa hyviä hedelmiä? Sillä on niin, että sydämessänne olevasta pahuuden yltäkylläisyydestähän suunne puhuu."

Silloin nousi seisaalleen muuan toinen fariseus, joka sanoi: "Opettaja, tahtoisimme sinun antavan meille jonkin sellaisen ennalta määrätyn merkin, josta olemme yksimielisiä, että se osoittaa arvovaltaa ja opettamisoikeutesi. Suostuisitko tällaiseen järjestelyyn?" Ja tämän kuullessaan Jeesus sanoi: "Tämä uskon ja merkkiä odottava sukupolvi janoaa tunnusmerkkiä, mutta mitään muuta merkkiä ei teille anneta kuin se, joka teillä jo on, ja se, jonka näette, sitten kun Ihmisen Poika poistuu keskuudestanne."

Ja kun hän oli sanottavansa sanonut, hänen apostolinsa kerääntyivät hänen ympärilleen ja johdattivat hänet pois synagogasta. Hiljaisuuden vallitessa he vaelsivat hänen kanssaan kotiin Betsaidaan. He olivat kaikki hämmästyneitä ja jonkin verran kauhuissaankin Mestarin

despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

153:4.4 (1714.3) "Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father's eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak."

153:4.5 (1714.4) Then stood up another Pharisee, who said: "Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?" And when Jesus heard this, he said: "This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you."

153:4.6 (1714.5) And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Betsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master's teaching tactics. They were wholly

opetustaktiikassa tapahtuneesta äkillisestä muutoksesta. Heille oli täysin vierasta nähdä hänen esiintyvän näin sotaisalla tavalla.

unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. LAUANTAI-ILTA

Kerran toisensa jälkeen Jeesus oli lyönyt apostoleidensa toiveet pirstaleiksi, kerta kerran perään hän oli murskannut heidän hellityimmät odotuksensa, mutta mikään heidän kokemansa pettymys, yksikään heidän tuntemansa murhe ei vetänyt vertoja sille, jonka valtaan he nyt joutuivat. Ja kaiken kukkuraksi nyt heidän masennukseensa sekoittui vielä aito huoli heidän omasta turvallisuudestaan. Hämmästyksen saakka he kaikki hätkähtivät sitä, miten äkkiä ja miten täydellisesti väki heidän luotaan kaikkosi. Jonkin verran heitä myös pelotti ja hämmensi Jerusalemissa tulleiden fariseusten osoittama odottamaton uho ja itsetietoinen päättäväisyys. Mutta mikä heitä kaikkein eniten hämmensi, oli Jeesuksen äkillinen taktiikan muutos. Tavallisissa oloissa he olisivat tervehtineet tyydytyksellä tätä sotaisamman asenteen ilmaantumista, mutta nyt kun se tapahtui tällä tavalla, paljon muun odottamattoman ohessa, se säikäytti heitä.

Ja nyt kaikkien edellisten huolten päälle Jeesus vielä kieltäytyi syömästäkin, kun he pääsivät kotiin. Hän eristäytyi tuntikausiksi yhteen yläkerran huoneeseen. Oli jo miltei keskiyö, kun evankelistojen johtaja Jooab palasi ja kertoi noin kolmanneksen työtovereistaan lähteneen omille teilleen. Lojaaleja opetuslapsia oli tullut ja mennyt kaiken iltaa, ja nämä kertoivat, että koko Kapernaumissa tunteet Mestaria kohtaan olivat kääntyneet yleisesti häntä vastaan. Eivätkä Jerusalemissa saapuneet johtomiehet suinkaan vitkastelleet lietsoessaan tätä tyytymättömyyden tunnetta ja koettaessaan kaikin mahdollisin keinoin edistää liikehdintää pois päin Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan. Näiden koetuksen tuntien aikana kaksitoista naista pitivät istuntoaan Pietarin talossa. He olivat äärimmäisen järkyttyneitä, mutta yksikään heistä ei poistunut rivistä.

Keskiyön hetki oli juuri ohitettu, kun Jeesus tuli alas yläkamarista ja seisoj kahdentoista apostolin ja heidän kaikkiaan kolmisenkymmenen työtoverinsa keskellä. Hän sanoi: "Huomaan, että tämä valtakunnan jäsenten seulonta ahdistaa teitä, mutta se on väistämätöntä. Yhäkö teillä kaiken saamanne koulimisen jälkeen oli jokin hyvä syy kompastua sanoihini? Mikä on syynä siihen, että teidät täyttää pelko ja tyrmistys nähdessänne valtakunnan vapautuvan näistä asialle vain osaksi lämmenneistä väkijoukoista ja näistä puolella sydämellään mukana olleista opetuslapsista? Miksi murehditte, kun uusi päivä on sarastamassa sille, että taivaan valtakunnan hengelliset opetukset loistavat uudessa kirkkaudessa? Jos

5. THE SATURDAY EVENING

153:5.1 (1715.1) Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

153:5.2 (1715.2) And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

153:5.3 (1715.3) It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the

tämän kokeen kestäminen tuntuu teistä vaikealta, mitä te sitten teette, kun Ihmisen Pojan täytyy palata Isän tykö? Milloin ja miten valmistaudutte sitä aikaa varten, jolloin nousen sinne, mistä olen tähän maailmaan tullut?

"Rakkaani, teidän täytyy muistaa, että henki on se, joka virvoittaa; lihallisuudesta ja kaikesta siihen liittyvästä on kovin vähän hyötyä. Teille lausumani sanat ovat henkeä ja elämää. Olkaa hyvillä mielin! En minä ole teitä hylännyt. Moni on loukkaantunut näiden päivien suorista sanoista. Olette jo kuulleetkin, että monet opetuslapsistani ovat kääntyneet takaisin. He eivät enää kulje kanssani. Alusta saakka olen tiennyt, että nämä puolisydämiset uskovat jäisivät matkan varrella pois seurastamme. Enkö valinnutkin teidät, kaksitoista miestä, ja enkö asettanutkin teidät erilleen valtakunnan lähettäjäiksi? Ja nyt, tällaisena hetkenäkö tekin luopuisitte? Pitäköön kukin teistä huolen omasta uskostaan, sillä yksi teistä on vakavassa vaarassa." Ja kun Jeesus oli sanottavansa sanonut, Simon Pietari lausui: "On totta, Herra, että olemme suruissamme ja ymmällämme, mutta emme koskaan hylkää sinua. Olet opettanut meille ikuisen elämän sanat. Olemme uskoneet sinuun ja seuranneet sinua koko tämän ajan. Emme käännä takaisin, sillä tiedämme, että olet Jumalan lähettäjä." Ja kun Pietari oli sanottavansa sanonut, he kaikki yksissä tuumin nyökkäsivät merkiksi siitä, että he hyväksyivät Pietarin esittämän uskollisuudenlupauksen.

Sitten Jeesus sanoi: "Käykää levolle, sillä meitä odottavat kiireiset ajat; toiminnan päivät ovat kohta edessämme."

Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?

153:5.4 (1715.4) "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God." And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

153:5.5 (1716.1) Then said Jesus: "Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead."

Luku 154. Viimeiset Kapernaumissa vietetyt päivät

⇨ 153

Urantia-kirjan

155 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 154 VIIMEISET KAPERNAUMISSA VIETETYT PÄIVÄT

Osiot

Johdanto

1. Neuvonpitojen viikko
2. Lepoviikko
3. Toinen Tiberiaassa käyty neuvottelu
4. Lauantai-ilta Kapernaumissa
5. Vaiheikas sunnuntaiaamu
6. Jeesuksen perhe saapuu
7. Pikainen pako

PAPER 154 LAST DAYS AT CAPERNAUM SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

Johdanto

VAIHEIKKAAN lauantain iltana, huhtikuun 30. päivänä, sillä aikaa kun Jeesus puhui lohdutuksen ja rohkaisun sanoja alakuloisille ja hämmentyneille opetuslapsilleen, Herodes Antipas ja Jerusalemin sanhedrinia edustavat erityisvaltuutetut kävivät neuvotteluja Tiberiaassa. Nämä kirjanoppineet ja fariseukset yllyttivät Herodesta pidätyttämään Jeesuksen. He tekivät parhaansa saadakseen Herodeksen vakuuttuneeksi sellaisesta, että Jeesus kiihotti väestöä tottelemattomuuteen ja jopa kapinaan. Mutta Herodes kieltäytyi ryhtymästä toimenpiteisiin Jeesusta vastaan sillä perusteella, että tämä olisi poliittinen rikollinen. Herodeksen neuvonantajat olivat välittäneet hänelle oikeat tiedot järven vastarannan välikohtauksesta, jossa väki koetti julistaa Jeesuksen kuninkaaksi, sekä siitä, miten tämä torjui ehdotuksen.

Muuan Herodeksen virallisen perheen jäsen, Kuusas, jonka vaimo kuului naisten palvelusjoukkoihin, oli kertonut hänelle, ettei Jeesuksen tarkoituksena ollut sekaantua maallisen hallintovalian asioihin; että häntä

INTRODUCTION

154:0.1 (1717.1) ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

154:0.2 (1717.2) One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment

kiinnosti vain uskoviensa hengellisen veljeskunnan perustaminen, jota veljeskuntaa hän kutsui taivaan valtakunnaksi. Herodes luotti Kuusaan selontekoihin siinä määrin, että hän kieltäytyi puuttumasta Jeesuksen toimintaan. Herodeksen tapaan suhtautua Jeesukseen vaikutti tuohon aikaan myös hänen tauskoinen pelkonsa Johannes Kastajaa kohtaan. Herodes kuului niihin luopiojuutalaisiin, jotka eivät uskoneet mihinkään mutta pelkäsivät kaikkea. Hänellä oli huono omatunto siksi, että hän oli surmauttanut Johanneksen, eikä hän halunnut tulla sotketuksi näihin vehkeilyihin Jeesusta vastaan. Hän oli tietoinen monista sellaisista sairaustapauksista, jotka Jeesus näytti parantaneen, ja hän piti tätä joko profeettana tai suhteellisen vaarattomana uskonnollisena kiihkoilijana.

Kun juutalaiset uhkasivat tiedottaa keisarille, että Herodes suojeli maanpetoksellista alamaista, tämä ajoi heidät ulos neuvotteluhuoneestaan. Asiat jäivät tällaiselle tolalle viikon ajaksi, minkä kuluessa Jeesus valmensi seuraajiaan uhkaamassa olevan hajaantumisen varalle.

1. NEUVONPITOJEN VIIKKO

Toukokuun 1. päivästä toukokuun 7. päivään Jeesus kävi Sebedeuksen talossa luottamuksellisia neuvotteluja seuraajiensa kanssa. Näihin neuvonpitoihin pääsivät vain koetellut ja luotetut opetuslapset. Tänä ajankohtana oli vain sata opetuslasta, joilla oli moraalista rohkeutta uhmata fariseusten vastarintaa ja tuoda avoimesti julki, että he kannattivat Jeesusta. Tämän ryhmän kanssa Jeesus piti istuntoja aamulla, iltapäivällä ja illalla. Pieniä kyselijöiden ryhmiä kokoontui jokaisena iltapäivänä järven rannalle, jossa jotkut evankelistoista tai apostoleista luennoivat heille. Näissä ryhmissä oli harvoin enempää kuin viisikymmentä henkilöä.

Käsillä olevan viikon perjantaina Kapernaumin synagogan esimiehet tekivät virallisen päätöksen sulkea Jumalan huone Jeesukselta ja kaikilta hänen seuraajiltaan. Tämä toimenpide suoritettiin Jerusalemin fariseusten aloitteesta. Jairus erosi johtavan esimiehen virasta ja asettui avoimesti tukemaan Jeesusta.

Viimeinen järvenrantakokous pidettiin sapatti-iltapäivänä, toukokuun 7. päivänä. Jeesus puhui vähemmälle kuin sadalle viidellekymmenelle sillä kertaa paikalle kerääntyneelle kuulijalle. Tämä lauantai-ilta oli se ajankohta, jolloin Jeesuksen ja hänen opetustensa arvostus saavutti kansan keskuudessa aallonpohjansa. Tuosta ajankohdasta lähtien alkoi myönteisen suhtautumisen tasainen, hidas, mutta entistä terveempi ja luotettavampi kasvu; rakentui uutta

of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time, in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3) When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. A WEEK OF COUNSEL

154:1.1 (1717.4) From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

154:1.2 (1717.5) On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

154:1.3 (1718.1) The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious

kannatusta, joka pohjautui entistä paremmin hengelliseen uskoon ja aitoon uskonnolliseen kokemukseen. Enemmän tai vähemmän monimuotoinen ja kompromisseja sisältänyt siirtymävaihe Mestarin seuraajien materialististen valtakuntäkäsitysten ja Jeesuksen opettamisen idealistisempien ja hengellisempien käsitysten välillä oli nyt peruuttamattomasti päättynyt. Tästä alkaen valtakunnan evankeliumin julistaminen oli entistä avoimempaa sikäli, että tuotiin esille sen laajemmat ulottuvuudet ja kauaskantoiset hengelliset seurannaisvaikutukset.

2. LEPOVIKKO

Sunnuntaina, toukokuun 8. päivänä vuonna 29 jKr, sanhedrin hyväksyi Jerusalemissa asetuksen, joka sulki kaikki Palestiinan synagogat Jeesukselta ja hänen seuraajiltaan. Tämä oli uusi ja ennen kuulumaton Jerusalemin sanhedrinin suorittama toimivallan anastus. Siihen saakka jokainen synagoga oli olemassaolonsa ja toimintansa osalta ollut riippumaton jumalanpalvelijoiden seurakunta ja oman hallintokuntansa päätösvallan ja ohjauksen alainen. Vain Jerusalemin synagogat olivat olleet sanhedrinin määräysvallan alaisia. Tämän sanhedrinin mielivaltaisen toimenpiteen seurauksena viisi sen jäsentä erosi. Sata viestinviejää lähetettiin välittömästi tiedottamaan tästä asetuksesta ja panemaan se toimeen. Jo parissa viikossa jokainen Palestiinan synagoga Hebronin synagogaa lukuun ottamatta oli kumartanut tälle sanhedrinin manifestille. Hebronin synagogan esimiehet kieltäytyivät tunnustamasta, että sanhedrinillä olisi heidän seurakuntaansa nähden oikeus moiseen vallankäyttöön. Se, että he kieltäytyivät suostumasta Jerusalemin antamaan määräykseen, perustui enemmänkin siihen, että he tekivät seurakunnallisesta autonomiasta kiistakysymyksen, kuin myötämielisyyteen Jeesuksen asiaa kohtaan. Pian tämän jälkeen tuli tuhosi Hebronin synagogan.

Samaisena sunnuntaiaamuna Jeesus ilmoitti, että vietettäisiin viikon pituinen loma, ja hän kehotti kaikkia opetuslapsiaan palaamaan kotiinsa tai ystäviensä luo lepuuttamaan rasittunutta sieluaan ja puhumaan rohkaisun sanoja rakkaimmilleen. Hän sanoi: "Menkää kukin seudulenne virkistäytymään tai kalastamaan, ja rukoilkaa samalla valtakunnan laajenemisen puolesta."

Tämän lepoviikon kuluessa Jeesuksella oli mahdollisuus käydä monien järven rantamilla asuvien perheiden ja ryhmien luona. Useaan otteeseen hän myös kävi Daavid Sebedeuksen kanssa kalastamassa, ja vaikka hän vaeltelikin enimmäin aikaa yksikseen, jossakin lähistöllä lymyili aina pari, kolme Daavidin luotetuinta

experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. A WEEK OF REST

^{154:2.1 (1718.2)} Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

^{154:2.2 (1718.3)} This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

^{154:2.3 (1718.4)} This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting

sanansaattajaa, jotka olivat saaneet päälliköltään kaikkea muuta kuin epämääräiset ohjeet Jeesuksen suojelemisesta. Tämän lepoviikon aikana ei harjoitettu minkäänlaista julkista opetustoimintaa.

Juuri tällä viikolla Natanael ja Jaakob Sebedeus kärsivät melko vakavasta sairaudesta. Kolme päivää ja kolme yötä heitä vaivasi äkillinen ja tuskallinen ruoansulatushäiriö. Kolmantena iltana Jeesus päästi Jaakobin äidin, Salomen, lepäämään ja jäi itse hoivaamaan kärsiviä apostolejaan. Jeesus olisi tietenkin voinut samassa silmänräpäyksessä parantaa nämä molemmat miehet, mutta se ei ole sen paremmin Pojan kuin Isänkään noudattama menettelytapa, milloin he ovat tekemisissä niiden arkipäiväisten vaikeuksien ja vaivojen kanssa, joita ihmislapset ajallisuuden ja avaruuden evoluutionaarisissa maailmoissa kokevat. Jeesus ei koko tapahtumatäyteen lihallisen elämänsä kuluessa ryhtynyt kertaakaan minkäänlaisiin yliluonnollisiin hoivatoimenpiteisiin kenenkään maisen perheensä jäsenen hyväksi eikä yhdenkään läheisimmän seuraajansa puolesta.

Universumissa vastaan tulevat vaikeudet ja planeetalla esiin nousevat esteet on kohdattava osana sitä kokemuskoulutusta, joka on säädetty ajatellen kuolevaisten luotujen kehittyvän sielun kasvua ja kehittymistä, vähä vähältä etenevää täydellistymistä. Ihmissielun hengellistymisen edellyttää perinpohjaista kokemusta kasvattavassa mielessä tapahtuvasta universumin monenlaisten todellisten ongelmien ratkaisemisesta. Eläinperäinen luomakunta ja tahdollisten luotujen alemmat muodot eivät edisty suotuisasti ympäristössä, joka on liian helppo. Ongelmalliset tilanteet, joihin vielä liittyvät vaivannäköön kannustavat kiihokkeet, ovat omiaan tuottamaan niitä mielen, sielun ja hengen toimintoja, jotka antavat oman mahtavan panoksensa siihen, että kuolevaisen edistymiseen kuuluvat arvolliset tavoitteet saavutetaan ja henkipäämääränä olevat korkeammat tasot tavoitetaan.

3. TOINEN TIBERIAASSA KÄYTY

NEUVOTTELU

Toukokuun 16. päivänä Jerusalemin viranomaiset ja Herodes Antipas kokoontuivat toiseen heidän välillään Tiberiaassa käytyyn neuvonpitoon. Paikalla olivat edustettuina Jerusalemin sekä uskonnolliset että poliittiset johtajat. Juutalaiset johtomiehet saattoivat ilmoittaa Herodekselle, että käytännöllisesti katsoen kaikki sekä Galilean että Juudean synagogat oli suljettu Jeesuksen opetuksilta. Herodesta yritettiin toistamiseen saada

the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

^{154:2.4 (1718.5)} This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

^{154:2.5 (1719.1)} Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

^{154:3.1 (1719.2)} On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did

määräämään Jeesus pidätettäväksi, mutta hän kieltäytyi täyttämästä heidän pyyntöään. Toukokuun 18. päivänä Herodes saatiin kaikesta huolimatta sittenkin suostumaan menettelytapaan, jonka mukaan sanhedrinin viranhaltijat saivat pidättää Jeesuksen ja viedä hänet uskonnollisten syytösten nojalla Jerusalemiin oikeuden kuultavaksi edellyttäen, että roomalainen Juudean käskynhaltija antaisi tällaiseen järjestelyyn suostumuksensa. Jeesuksen vihamiehet levittivät sillä välin koko Galilean alueella uutterasti huhua, että Herodes oli muuttunut vihamieliseksi Jeesusta kohtaan ja että hänen aikomuksenaan oli surmata kaikki, jotka uskoivat tämän opetuksiin.

Lauantai-iltana, toukokuun 21. päivänä, saatiin Tiberiaaseen sana siitä, ettei Jerusalemin siviiliviranomaisilla ollut mitään huomautettavaa tätä Herodeksen ja fariseusten välistä sopimusta vastaan, jonka mukaan Jeesus otettaisiin kiinni ja tuotaisiin Jerusalemiin sanhedrinin eteen tutkittavaksi syytettynä juutalaiskansakunnan pyhien lakien pilkkaamisesta. Niinpä Herodes tuona päivänä hieman ennen puoltayötä allekirjoitti määräyksen, joka valtuutti sanhedrinin viranhaltijat pidättämään Jeesuksen Herodeksen hallintoalueilla ja kuljettamaan hänet voimakeinoin Jerusalemiin oikeudenkäyntiä varten. Herodesta painostettiin voimakkaasti monelta taholta, ennen kuin hän suostui myöntämään tämän luvan, ja hän oli varsin tietoinen siitä, ettei Jeesus voisi odottaa tasapuolista oikeuskäsittelyä katkerien vihamiestensä edessä Jerusalemissa.

4. LAUANTAI-ILTA KAPERNAUMISSA

Kapernaumissa kokoontui tuona samana lauantai-iltana viidenkymmenen johtavan kansalaisen ryhmä synagogaan keskustelemaan tuiki tärkeästä kysymyksestä: "Mihin ryhdymme Jeesuksen suhteen?" Heidän keskustelunsa ja väittelynsä jatkuivat vielä keskiyön jälkeenkin, mutta he eivät kyenneet löytämään mitään yhteistä sopimus pohjaa. Jos jätetään ne muutamat henkilöt laskuista, jotka olivat taipuvaisia uskomaan, että Jeesus saattoi olla Messias, vähintäänkin pyhä mies tai kukaties profeetta, kokous jakautui neljään lähes samankokoiseen ryhmään, joiden näkemykset Jeesuksesta olivat seuraavat:

1. Hän oli harhautunut ja harmiton uskonnollinen fanaatikko.
2. Hän oli vaarallinen ja juonitteleva kiihottaja, joka saattaisi lietsoa kapinan.
3. Hän oli liitossa perkeleiden kanssa ja saattoi olla jopa perkeleiden ruhtinas.
4. Hän oli järjiltään, hullu, mentaalisesti järkkynyt.

agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

154:3.2 (1719.3) On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

154:4.1 (1719.4) On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: "What shall we do with Jesus?" They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

- 154:4.2 (1719.5) 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.
- 154:4.3 (1719.6) 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.
- 154:4.4 (1720.1) 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.
- 154:4.5 (1720.2) 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

Puhuttiin paljon siitä, että Jeesus saarnasi oppeja, jotka olivat tavallisen kansan kannalta hämmäntäviä. Hänen vihamiehensä olivat sitä mieltä, että hänen opetuksensa olivat käytännölle vieraita, että kaikki hajoaisi pirstaleiksi, jos jokainen pyrki rehellisesti elämään hänen aatteidensa mukaisesti. Ja monien sen jälkeen eläneiden sukupolvien ihmiset ovat sanoneet samoja asioita. Monet älykkäät ja hyvää tarkoittavat ihmiset väittävät vielä näiden ilmoitusten esittämisen aikaan vallitsevissa valistuneemmissa oloissakin, ettei nykyajan sivilisaatiota olisi voitu rakentaa Jeesuksen opetusten perustalle — ja he ovat osittain oikeassa. Mutta kaikki tällaiset epäilijät unohtavat, että hänen opetustensa pohjalta olisi voitu rakentaa paljon parempi sivilisaatio, ja kerran vielä rakennetaankin. Tämä maailma ei ole koskaan tosissaan yrittänyt laajassa mitassa toteuttaa Jeesuksen opetuksia, vaikka usein onkin tehty puolinaisia yrityksiä noudattaa niin kutsutun kristinuskon oppeja.

5. VAIHEIKAS SUNNUNTAIAAMU

Toukokuun 22. päivä oli vaiheikas päivä Jeesuksen elämässä. Ennen päivänkoittoa tuona sunnuntaiaamuna yksi Daavidin sanansaattajista saapui kovalla kiireellä Tiberiaasta tuomaan viestiä, että Herodes oli antanut tai oli antamaisillaan valtuudet sanhedrinin toimihenkilöiden pidättää Jeesus. Kun Daavid Sebedeus sai tiedon tästä uhkaavasta vaarasta, se sai hänet herättämään sanansaattajansa ja lähettämään heidät kaikkien paikallisten opetuslapsiryhmien luo kutsumaan nämä hätäneuvotteluun, joka pidettäisiin seitsemältä samana aamuna. Kun Juudan (Jeesuksen veljen) käly kuuli tämän huolestuttavan viestin, hän toimitti kiireesti sanan kaikille lähellään asuville Jeesuksen perheen jäsenille ja kutsui heidät välittömästi koolle Sebedeuksen taloon. Ja tätä kiireistä kutsua noudattaen sinne kokoontuivat kohta Maria, Jaakob, Joosef, Juuda ja Ruut.

Tässä varhaisaamun kokouksessa Jeesus antoi jäähyväisohjeensa koolla oleville opetuslapsille; toisin sanoen hän jätti heille toistaiseksi hyvästit, sillä hän tiesi hyvin, että heidät karkotettaisiin kohta Kapernaumista. Hän ohjasi heitä kaikkia etsimään opastusta Jumalalta ja seuraamuksista piittaamatta jatkamaan valtakunnan työtä. Evankelistojen oli määrä työskennellä sopivaksi katsomallaan tavalla kunnes heidät mahdollisesti myöhemmin kutsuttaisiin koolle. Hän valitsi evankelistojen joukosta kaksitoista, jotka kulkisivat hänen mukanaan. Kahdelletoista apostolille hän antoi ohjeen pysyä hänen seurassaan, tapahtuipa mitä hyvänsä. Kahdelletoista naiselle hän antoi neuvon pysytellä Sebedeuksen talossa ja Pietarin talossa

^{154:4.6 (1720.3)} There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

^{154:5.1 (1720.4)} May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David's messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o'clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus' brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

^{154:5.2 (1720.5)} At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

siksi kunnes hän lähettäisi jonkun pyytämään heitä luokseen.

Jeesus suostui siihen, että Daavid Sebedeus jatkaisi maanlaajuista viestinviejäpalveluaan, ja pian tämän jälkeen Mestarille hyvästejä lausueessaan Daavid sanoi: "Lähde työhösi, Mestari. Älä anna kiihkoilijoiden päästä sinuun käsiksi, äläkä hetkeäkään epäile, etteivätkö sanansaattajat seuraisi jäljessäsi. Mieheni eivät koskaan kadota yhteyttä sinuun, ja heidän kauttaan saat kuulla valtakunnan asioista muilla seuduilla, ja heidän kauttaan me kaikki saamme tietoja sinusta. Sattuipa minulle mitä tahansa, se ei voi häiritä tätä palvelua, sillä olen nimittänyt ensimmäisen ja toisen, jopa kolmannen johtajan. En ole sen paremmin opettaja kuin saarnamieskään, mutta teen tämän täydestä sydäimestäni, eikä kukaan voi minua pysäyttää."

Noin kello 7.30 tuona aamuna Jeesus aloitti hyvästijättöpuheensa lähes sadalle uskovalle, jotka olivat ahtautuneet sisälle kuullakseen hänen sanansa. Se oli kaikille läsnäoleville vakavan juhlallinen tilaisuus, mutta Jeesus näytti epätavallisen hyväntuuliselta. Hän oli taas kerran oma itsensä. Viikkokausia jatkunut vakavuus oli tipotiessään, ja hän valoi uskoa, toivoa ja rohkeutta ilmentävillä sanoillaan heihin kaikkiin innostusta.

6. JEEKUKSEN PERHE SAAPUU

Kello oli noin kahdeksan tuona sunnuntaiaamuna, kun Jeesuksen maisen perheen viisi jäsentä Juudan kälyn lähettämän kutsun hälyttäminä saapui tapahtumapaikalle. Koko tästä hänen lihallisesta perheestään vain yksi, Ruut, uskoi varauksetta ja jatkuvasti Jeesuksen maan päällä suorittaman tehtävän jumalallisuuteen. Juudalla ja Jaakobilla ja jopa Joosefilla oli yhä jäljellä paljon heidän kerran omaamastaan uskosta Jeesukseen, mutta he olivat päästäneet ylpeyden puuttumaan siihen, minkä tiesivät oikeaksi ja mitkä olivat heidän todelliset hengelliset pyrkimyksensä. Mariaa raastoi niin ikään yhtäältä rakkaus ja toisaalta pelko, yhtäältä äidinrakkaus ja toisaalta perheylpeys. Vaikka epäilykset häntä kiusasivatkin, hän ei voinut koskaan täysin unohtaa Gabrielin vierailua ennen Jeesuksen syntymää. Fariseukset olivat tehneet kovasti työtä saadakseen Marian uskomaan, että Jeesus oli järjiltään, mielenhäiriöinen. He yllyttivät häntä menemään poikiensa kanssa Jeesuksen luo ja koettamaan taivuttaa häntä luopumaan enemmästä julkisesta opetustyöstä. He vakuuttivat Marialle, että Jeesuksen terveys kohta murtuisi ja että koko perheelle koituisi vain häpeää ja epäsuosiota, jos hänen sallittaisiin jatkaa. Ja niin Juudan kälyn viestin saapussa kaikki viisi sonnustautuivat välittömästi taipaleelle kohti Sebedeuksen taloa.

154:5.3 (1720.6) Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

154:5.4 (1720.7) About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

154:6.1 (1721.1) It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted

He olivat olleet koolla Marian kodissa, jossa heillä oli edellisenä iltana ollut tapaaminen fariseusten kanssa. He olivat keskustelleet jerusalemlaisten johtomiesten kanssa pitkälle yöhön, ja kaikki olivat enemmän tai vähemmän vakuuttuneita siitä, että Jeesus käyttäytyi oudosti, että hän oli käyttäytynyt oudosti jo jonkin aikaa. Vaikkei Ruut osannutkaan selittää Jeesuksen käyttäytymisestä kaikkea, hän korosti voimakkaasti sitä, että Jeesus oli aina kohdellut perhettään oikeudenmukaisesti, ja hän kieltäytyi yhtymästä kaavailuihin, joiden tarkoituksena oli suostutella Jeesus luopumaan enemmästä toiminnasta.

Matkallaan Sebedeuksen talolle he keskustelivat näistä asioista ja sopivat keskenään koettavansa suostutella Jeesusta tulemaan heidän mukanaan kotiin, sillä, niin kuin Maria sanoi: "Tiedän, että kykenisin vaikuttamaan poikaani, jos hän vain tulisi kotiin ja kuuntelisi minua." Jaakob ja Juuda olivat kuulleet huhuja siitä, että aikomuksena oli pidättää Jeesus ja viedä hänet Jerusalemiin tuomittavaksi. He pelkäsivät myös oman turvallisuutensa puolesta. Niin kauan kuin Jeesus oli yleisen mielipiteen suosikki, hänen perheensä antoi asioiden sujua omaa rataansa, mutta nyt kun kapernaumlaiset ja Jerusalemin johtomiehet olivat äkkiä kääntyneet häntä vastaan, perheen jäsenet alkoivat tuntea, miten tuskallisesti heitä painoi heidän kiusallisen asemaansa liittyvä oletettu häpeä.

He olivat odottaneet tapaavansa Jeesuksen, vievänsä hänet sivummalle ja kehottavansa häntä lähtemään kotiin heidän mukanaan. He olivat ajatelleet vakuuttaa hänelle, että he unohtaisivat että hän oli laiminlyönyt heitä — he antaisivat anteeksi ja unohtaisivat —, jos hän vain luopuisi hupsutuksestaan ja lakkaisi yrittämästä opettaa uutta uskontoa, josta ei ollut muuhun kuin tuottamaan vaikeuksia hänelle itselleen ja häpeää hänen perheelleen. Tähän kaikkeen Ruut suostui sanomaan vain: "Haluan sanoa veljelleni, että pidän häntä Jumalan miehenä ja että toivon hänen mieluummin tahtovan kuolla kuin sallivan näiden ilkeiden fariseusten katkaista hänen saarnaamisensa." Joosef lupasi pitää huolta siitä, että Ruut olisi hiljaa, sen aikaa kun toiset taivuttelisivat Jeesusta.

Kun he saapuivat Sebedeuksen talolle, Jeesus oli parhaillaan pitämässä hyvästijättöpuhettaan opetuslapsille. He koettivat päästä sisälle taloon, mutta se oli tungokseen asti täynnä. Lopulta he asettuivat takakuistille ja lähettivät eteenpäin Jeesukselle tarkoitetun viestin, joka kulki henkilöltä henkilölle niin, että sen lopulta kuiskasi hänelle Simon Pietari, joka tämän takia keskeytti hänen puheensa sanoen: "Katso, äitisi ja veljesi ovat ulkopuolella ja heillä on kiihkeä halu saada puhua kanssasi." Jeesuksen äidin mieleenhän ei juolahtanut, miten tärkeää Jeesuksen oli esittää tämä jäähyväissanoma

strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

154:6.2 (1721.2) On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

154:6.3 (1721.3) They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

154:6.4 (1721.4) When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you." Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers,

seuraajilleen, eikä hän liioin tiennyt, että hänen vangitsijoidensa saapuminen saattoi minä hetkenä hyvänsä päättää hänen puheensa. Hän tosiaankin luuli, että Jeesus ilmeisen vieraantumisen jatkuttua jo näin pitkään ja se huomioon ottaen, että hän ja Jeesuksen veljet olivat armollisesti todellakin tulleet hänen luokseen, keskeyttäisi puheensa ja tulisi heidän luokseen samalla hetkellä, kun saisi viestin, että he olivat odottamassa.

Se oli taas yksi niistä tapauksista, jolloin Jeesuksen mainen perhe ei kyennyt käsittämään, että hänen oli hoidettava Isänsä asioita. Ja niin Maria ja Jeesuksen veljet loukkaantuivat syvästi siitä, että vaikka Jeesus viestin kuullakseen keskeyttiikin puheensa, hän ei kuitenkaan rynnännyt ulos tervehtimään heitä, vaan he saivat kuulla hänen sointuvan äänensä voimistuvan hänen lausuessaan: "Sanokaa äidilleni ja veljilleni, ettei heidän pidä pelätä puolestani. Isä, joka lähetti minut maailmaan, ei minua hylkää; mitään vahinkoa ei liioin tapahdu perheelleni. Kehottakaa heitä olemaan rohkealla mielin ja panemaan luottamuksensa valtakunnan Isään. Mutta kuka loppujen lopuksi on äitini ja ketkä ovat veljiäni?" Ja levittäen edessään kätensä kaikkia huoneeseen kokoontuneita opetuslapsia kohti hän sanoi: "Minulla ei ole äitiä, minulla ei ole veljiä. Katsokaa äitiäni ja katsokaa veljiäni! Sillä jokainen, joka noudattaa taivaassa olevan Isäni tahtoa, on äitini, veljeni ja sisareni."

Ja nämä sanat kuullessaan Maria lyhyistyi Juudan käsivarsille. He kantoivat hänet ulos puutarhaan saadakseen hänet virkoamaan, kun Jeesus sen sijaan lausui jäähyväisviestinsä loppusanat. Hän olisi sen jälkeen mennyt ulos keskustelemaan äitinsä ja veljiensä kanssa, mutta Tiberiaasta saapui kiireinen viestintuoja tuoden sellaisen tiedon, että sanhedrinin toimihenkilöt olivat tulossa ja että näillä oli valtuutus pidättää Jeesus ja viedä hänet Jerusalemiin. Andreas otti vastaan tämän sanoman ja keskeytti Jeesuksen kertoakseen viestin hänelle.

Andreas ei muistanut, että Daavid oli sijoittanut puolen kolmattakymmentä vartiomiestä Sebedeuksen talon ympärille ja ettei kukaan voinut päästä heidän kimppuunsa ylläköllä. Näin ollen hän kysyi Jeesukselta, mitä pitäisi tehdä. Mestari seisoi siinä ääneti, samalla kun hänen äitinsä, joka oli kuullut sanat "minulla ei ole äitiä", oli puutarhassa tointumassa järkytyksestään. Juuri tuona hetkenä muuan huoneessa oleva nainen nousi seisomaan ja huudahti: "Siunattu on kohtu, joka sinua kantoi, ja siunatut ovat rinnat, jotka sinua imettivät." Jeesus käännähti hetkeksi sivuun keskustelusta, jota hän kävi Andreaksen kanssa, ja vastasi tälle naiselle sanomalla: "Ei, vaan siunattu on paremminkin se, joka kuulee Jumalan sanan ja rohkenee sitä totella."

neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

154:6.5 (1722.1) It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: "Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?" And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: "I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister."

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, "I have no mother," was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, "Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you." Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, "No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it."

Maria ja Jeesuksen veljet luulivat, ettei Jeesus ymmärtänyt heitä, että hän ei enää ollut kiinnostunut heistä, ollenkaan käsittämättä, että nimenomaan he eivät kyenneet ymmärtämään Jeesusta. Jeesus ymmärsi täysin, miten vaikeaa ihmisten on irtautua menneisyydestään. Hän tiesi, miten saarnaajan kaunopuheisuus saa ihmiset horjumaan, ja miten omatunto vastaa, kun siihen vedotaan emotionaalisesti, kuten mieli vastaa johdonmukaisuuteen ja järkipäisyyteen, mutta hän tiesi myös, miten paljon vaikeampaa on suostutella ihmiset sanoutumaan irti menneestä.

On iäti totta, että kaikilla, jotka ajattelevat olevansa väärinymmärrettyjä tai jotka luulevat, ettei heitä arvosteta, on Jeesuksessa myötätuntoinen ystävä ja ymmärtäväinen neuvonantaja. Hän oli varoittanut apostolejaan, että ihmisen viholliset saattavat olla hänen oman perhekuntansa jäseniä, mutta hän oli tuskin tajunnut, miten lähelle tämä ennustus osui soveltuakseen siihen, mitä hän itse koki. Jeesus ei hylännyt maista perhettään tehdäkseen Isänsä työtä, vaan hänen perheensä hylkäsi hänet. Kun Jaakob myöhemmin, Mestarin kuoleman ja kuolleistaheräämisen jälkeen, tuli kosketuksiin varhaiskristillisen liikkeen kanssa, hän kärsi suunnattomasti siitä, ettei ollut käyttänyt hyväkseen tätä tilaisuutta päästä jo alkuvaiheessa yhteyteen Jeesuksen ja hänen opetuslastensa kanssa.

Näitä tapahtumia kokiessaan Jeesus tahtoi, että häntä opastaisi hänen ihmismielensä rajallinen tietämys. Hän halusi läpikäydä pelkkänä ihmisenä sen, mitä hän koki työtoveriensa kanssa. Ja Jeesuksen ihmismieleessä nimenomaan oli ajatus, että hän ennen lähtöään tapaisi perheensä. Hän ei halunnut jättää puhettaan kesken ja tehdä sillä tavoin heidän perin pitkän eron jälkeen ensimmäisestä tapaamisestaan julkista numeroa. Hän oli aikonut päättää puheensa ja käydä sitten ennen lähtöään tapaamassa heitä, mutta nämä kaavailut kaatuivat tapahtumain heti puheen jälkeen saamaan epäonniseen käännteeseen.

Heidän pakonsa pikaisuutta lisäsi vielä se, että Sebedeuksen kodin takaovelle saapui ryhmä Daavidin sanansaattajia. Näiden miesten aikaansaama hälinä säikytti apostolit luulemaan, että uudet tulokkaat saattaisivat olla heidän pidättäjiään, ja välittömästi tapahtuvaa pidätystä pelätessään he kiiruhtivat etuoven kautta veneeseen, joka oli heitä odottamassa. Ja kaikki tämä selittää, miksei Jeesus tavannut takakuistilla odottelevaa perhettään.

Mutta kun hän kiireesti pakoa tehdessään astui veneeseen, hän ehti silti sanoa Daavid Sebedeukselle: "Kerro äidilleni ja veljilleni, että pidän arvossa heidän tuloaan ja että aikomukseni oli tavata heidät. Pyydä, etteivät he näkisi syytä loukkaantua minuun, vaan että he mieluumminkin

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more difficult it is to persuade men to *disown the past*.

154:6.9 (1722.5) It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

154:6.10 (1723.1) In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

154:6.11 (1723.2) The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

154:6.12 (1723.3) But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and

etsisivät tietoa siitä, mikä on Jumalan tahto, sekä armoa ja rohkeutta tämän tahdon täyttääkseen.”

courage to do that will.”

7. PIKAINEN PAKO

Ja näin Jeesus siis tuona sunnuntaiaamuna, toukokuun 22. päivänä vuonna 29 jKr, lähti kahdentoista apostolinsa ja kahdentoista evankelistan kanssa kiireesti pakoon sanhedrinin viranhaltijoita, jotka olivat matkalla Betsaidaan mukanaan Herodes Antipaan antama valtuutus, jonka mukaan hänet sai jumalanpilkkasyytösten ja hänen juutalaisten pyhiä lakeja vastaan suorittamiensa muiden rikkomusten nojalla pidättää ja viedä Jerusalemiin oikeuden tutkittavaksi. Kello oli miltei puoli yhdeksän tuona kauniina aamuna, kun tämä kaksikymmenviisijäseninen seurue tarttui airoihin ja souti kohti Galileanmeren itärantaa.

Mestarin venettä seurasi toinen, pienempi pursi. Siinä oli kuusi Daavidin sanansaattajaa, joilla oli ohjeet pitää yllä yhteys Jeesukseen ja tämän työtovereihin ja huolehtia siitä, että tieto näiden olinpaikasta ja turvallisuudesta välittyi säännöllisesti Sebedeuksen kotiin Betsaidassa. Tämä koti oli jo jonkin aikaa toiminut valtakuntatyön tukikohtana. Mutta koskaan ei Jeesus enää asettuisi taloksi Sebedeuksen kotiin. Tästä lähtien Mestarilla ei koko aikana, joka vielä oli jäljellä hänen maisesta elämästään, todellakaan ”ollut, mihin päänsä kallistaisi”. Hänellä ei enää ollut mitään, mikä olisi edes muistuttanut vakituista asuinpaikkaa.

He soutivat järven poikki Heresan kylän lähelle, jättivät veneensä ystävien huostaan ja aloittivat Mestarin maan päällä viettämän elämän viimeisen vaiheikkaan vuoden vaellukset. He pysyttelivät jonkin aikaa Filippuksen hallintoalueilla niin, että he Heresasta menivät Filippuksen Kesareaan ja matkasivat sieltä edelleen Foinikian rannikolle.

Väkijoukko viipyili Sebedeuksen kodin tietämällä ja katseli mainittujen kahden veneen kulkua järven poikki itärantaa kohti, ja veneet olivat jo hyvän matkaa ulapalla, kun jerusalemlaisvirkailijat riensivät paikalle ja alkoivat etsiä Jeesusta. He eivät suostuneet uskomaan, että hän olisi päässyt heiltä pakoon, ja sillä aikaa kun Jeesus ja hänen seurueensa matkasivat Batanean kautta kohti pohjoista, fariseukset ja heidän avustajansa käyttivät miltei kokonaisen viikon siihen, että he turhaan etsivät häntä Kapernaumin ympäristöstä.

Jeesuksen perheen jäsenet palasivat kotiinsa Kapernaumiin, ja he käyttivät lähes viikon keskusteluihin, väittelyihin ja rukoilemiseen. He olivat täynnä hämmennystä ja tyrmistystä. He pääsivät mielenrauhaan vasta torstai-iltapäivänä,

7. THE HASTY FLIGHT

154:7.1 (1723.4) And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Betsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the eastern shore of the Sea of Galilee.

154:7.2 (1723.5) Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Betsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly “had not where to lay his head.” No more did he have even the semblance of a settled abode.

154:7.3 (1723.6) They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

154:7.4 (1723.7) The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

154:7.5 (1724.1) Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when

kun Ruut palasi kotiin käytyään Sebedeuksen talossa, jossa hän oli Daavidilta saanut tietää, että hänen isä-veljensä oli turvassa, että hän oli terve ja parhaillaan matkalla Foinikian rannikolle.

Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

Luku 155. Pakomatka pohjois-Galilean halki

⇐ 154

Urantia-kirjan

156 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 155 PAKOMATKA POHJOIS-GALILEAN HALKI

Osiot

Johdanto

1. Miksi pakanat pauhaavat??
2. Evankelistat Horasinissa
3. Filippuksen Kesareassa
4. Matkalla Foinikiaan
5. Luento aidosta uskonnosta
6. Toinen luento uskonnosta

PAPER 155 FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

Johdanto

KOHTA sen jälkeen kun Jeesus ja mainitut kaksikymmentäneljä henkilöä olivat tuona tapahtumaintäyteisenä sunnuntaina nousseet maihin Heresan lähellä, he menivät vähän matkaa pohjoiseen, ja siellä he yöpyivät kauniissa puistossa Betsaida-Juliaksen eteläpuolella. Tämä leiripaikka oli heille tuttu, sillä he olivat viivähtäneet siellä joskus menneinäkin päivinä. Ennen levollelaskemista Mestari kutsui seuraajansa ympärilleen ja keskusteli heidän kanssaan suunnitelmista, jotka koskivat heidän kaavailtua matkaansa Batanean ja Pohjois-Galilean kautta Foinikian rannikolle.

1. MIKSI PAKANAT PAUHAAVAT??

Jeesus sanoi: "Teidän kaikkien tulisi muistaa, mitä psalmista puhui näistä ajoista sanoessaan: 'Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia juonivat? Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan ja sanovat: Murtakaamme poikki armeliaisuuden siteet ja heittäkäämme päältämme

INTRODUCTION

^{155:0.1 (1725.1)} SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Betsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

^{155:1.1 (1725.2)} Said Jesus: "You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, 'Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.'

rakkauden köydet.’

”Tänään näette tätä pantavan täytäntöön omien silmienne edessä. Mutta psalmistan ennustuksen loppuosaa ette tule näkemään täytäntöön pantuna, sillä hänellä oli erheellisiä käsityksiä Ihmisen Pojasta ja tämän tehtävästä maan päällä. Valtakuntani perustuu rakkaudelle, se julistetaan armossa, ja se rakentuu epäitsekäällä palvelemisella. Isäni ei istu taivaassa pakanoille ivanaurua naureskellen. Hän ei ole hirmuinen suuressa närkästyksessään. Totta on lupaus, että Poika saa nämä niin kutsutut pakanat (todellisuudessa he ovat hänen tietämättömiä ja oppimattomia veljiään) perinnöksi. Ja tahdon ottaa nämä ei-juutalaiset vastaan avosylin ja armon ja kiintymyksen käsivarret heidän ympärilleen kietoen. Koko tämä laupeus tulee niin kutsuttujen pakanain osaksi, vaikka tuohon muistiinmerkintään valitettavasti sisältyy julistus, joka ilmoittaa, että voitokas Poika ’musertaa heidät rautaisella valtikalla ja särkee heidät kappaleiksi niin kuin saviastian.’ Psalminkirjoittaja antoi teille kehotuksen: ’palvelkaa Herraa pelvolla’. Minä sen sijaan pyydän teitä nauttimaan uskon kautta Jumalan pojaksi tunnustautumisen ylevistä etuoikeuksista. Psalmista käskää teitä iloitsemaan vavistuksella, minä pyydän teitä iloitsemaan vakuuttuneina. Psalmista sanoo: ’Antakaa suuta Pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukkuisi, kun hänen vihansa syttyy äkisti.’ Mutta te, jotka olette eläneet kanssani, tiedätte varsin hyvin, etteivät viha ja kiivaus kuulu osana taivaan valtakunnan rakentumiseen ihmisten sydämessä. Mutta toki psalmista näki vilahdukselta myös totuuden valon sanoessaan tämän kehotuksen loppuksi: ’Siunatut ovat kaikki, jotka tähän Poikaan turvaavat.’”

Jeesus jatkoi näiden kahdenkymmenenneljän opettamista sanoen: ”Sille, että pakanat meille pauhaavat, on kuitenkin anteeksiannettava selitys. Koska heidän näkemyksensä on kapea ja ahdas, he kykenevät keskittämään tarmonsia innostuneesti. Heidän tavoitteensa on lähellä ja enemmän tai vähemmän näkyvä. Sen vuoksi heidän ponnistelunsa sen saavuttamiseksi onkin urheata ja tehokasta. Te, jotka olette tunnustaneet astuneenne taivaan valtakuntaan, olette aivan liian horjuvaisia ja epämääräisiä siinä, millä tavoin te opetatte. Pakanat iskevät suoraan tavoitteidensa puolesta, te syylistytte ylenmääräiseen ja krooniseen haikailuun. Jos haluatte astua valtakuntaan, miksi ette valtaa sitä hengellisellä rynnäköllä, kuten pakanat valtaavat piiritäjänsä kaupungin? Eipä voi sanoa, että olisitte valtakunnan arvoisia, kun palveluanne näin suuressa määrin leimaa sellainen asennoituminen, että valittelette mennyttä, voivottelette nykyistä ja esitätte joutavia toiveita tulevaisuudesta. Miksi pakanat pauhaavat? Siksi, että he eivät tiedä totuutta. Miksi te riudutte hyödyttömässä haikailussa? Siksi, että ette tottele

155:1.2 (1725.3) “Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of the Psalmist’s prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son ‘shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter’s vessel.’ The Psalmist exhorted you to ‘serve the Lord with fear’ — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, ‘Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.’ But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: ‘Blessed are they who put their trust in this Son.’”

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: “The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

totuutta. Lopettakaa turha haikailu, kulkekaa urheasti eteenpäin tehden sitä, mikä liittyy valtakunnan rakennustyöhön.

”Älkää missään tekemisissänne käykö yksipuolisiksi ja erikoistuko liiaksi. Turmiotamme tavoittelevat fariseukset totisesti luulevat olevansa tekemässä Jumalalle palvelusta. Perinteisyys on tehnyt heistä niin ahtaita, että he ovat ennakkoluuloisuuden sokaisemia ja pelon kovettamia. Ajatelkaapa kreikkalaisia, joilla on tiede ilman uskontoa, kun juutalaisilla taas on uskonto ilman tiedettä. Ja harhautuessaan tällä tavoin hyväksymään totuudesta kapea-alaisen ja sekavan katkelman ihmisten ainoa pelastuksen toivo on siinä, että heistä tulee totuuteen koordinoituneita — käännynnäisiä.

”Sallikaa minun lausua teille painokkaasti seuraava ikuinen totuus: Jos opitte totuuteen koordinoitumisen avulla olemaan omassa elämässänne esimerkkinä tästä kauniista vanhurskauden eheydestä, silloin kanssaihmisenne etsiytyvät teidän seuraanne saadakseen sen, minkä te olette näin saavuttaneet. Se, missä määrin totuudenetsijät hakeutuvat luoksenne, mittaa teidän totuudellisuutenne, teidän vanhurskautenne. Se, missä laajuudessa teidän on mentävä viesteinenne kansan pariin, on tavallaan osoitus siitä, missä määrin olette epäonnistuneet pyrkimyksessänne elää eheää eli vanhurskasta elämää, totuuteen koordinoitunutta elämää.”

Ja Mestari opetti apostoleilleen ja evankelistoille monia muitakin asioita, ennen kuin nämä toivottivat hänelle hyvää yötä ja kallistivat päänsä pielukselle.

2. EVANKELISTAT HORASINISSA

Maanantaiaamuna, toukokuun 23. päivänä, Jeesus antoi Pietarille määräyksen mennä Horasiiniin yhdessä kahdentoista evankelistan kanssa, kun hän itse sen sijaan lähti yhdentoista apostolin kera Filippuksen Kesareaan kulkien Jordanin kautta Damaskoksen—Kapernauminmaantielle ja sieltä koilliseen Filippuksen Kesareaan johtavan tien risteykseen, josta hän vaelsi puheena olevaan kaupunkiin, ja siellä he oleskelivat ja opettivat kahden viikon ajan. He saapuivat kaupunkiin tiistai-iltapäivänä, toukokuun 24:ntenä.

Pietari ja evankelistat viipyivät Horasinissa kaksi viikkoa julistaen valtakunnan evankeliumia pienelle mutta hartaalle uskovaisyhteisölle. Mutta uusia käännynnäisiä he kykenivät voittamaan vain muutaman. Koko Galileassa ei ollut toista kaupunkia, joka olisi antanut valtakunnalle yhtä vähän sieluja kuin Horasin. Pietarin antamien ohjeiden mukaan kaksitoista evankelistaa puhuivat

155:1.4 (1726.1) “In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God’s service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation is to become truth-co-ordinated — converted.

155:1.5 (1726.2) “Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life.”

155:1.6 (1726.3) And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

155:2.1 (1726.4) On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

155:2.2 (1726.5) Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter’s instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical —

vähemmän paranemisesta — fyysisistä asioista — sen sijaan he saarnasivat ja opettivat yhä suuremmalla tarmolla taivaallisen valtakunnan hengellisiä totuuksia. Nämä Horasinissa vietetyt kaksi viikkoa olivat kahdelletoista evankelistalle todellinen vastoinkäymisten kaste sikäli, että se oli heidän siihenastisen uransa vaikein ja hedelmättömin vaihe. Jäädessään näin ollen vaille sitä tyydytystä, että olisivat voittaneet valtakunnalle uusia sieluja, itse kukin heistä tutkisteli entistäkin hartaammin ja rehellisemmin omaa sieluaan ja sen edistymistä uuden elämän hengellisillä poluilla.

Kun kävi selväksi, ettei enää ollut ihmisiä, jotka olisivat välittäneet pyrkiä sisälle valtakuntaan, Pietari kutsui tiistaina, kesäkuun 7. päivänä, työtoverinsa koolle ja lähti Filippuksen Kesareaan liittyäkseen Jeesuksen ja apostolien seuraan. He saapuivat perille puolilta päivin keskiviikkona ja viettivät koko illan kertomalla kokemuksistaan Horasinin epäuskoisten parissa. Tuona iltana käytyjen keskustelujen kuluessa Jeesus viittasi taas kylväjävertaukseen ja opetti heille monia asioita elämään kuuluvien hankkeiden näennäisen epäonnistumisen merkityksestä.

3. FILIPPUKSEN KESAREASSA

Vaikkei Jeesus näiden Filippuksen Kesarean lähistöllä vietettyjen kahden viikon aikana harjoittanutkaan julkista toimintaa, apostolit pitivät kaupungissa kuitenkin lukuisia huomaamattomia iltakokouksia, ja monet uskovat tulivat leiriin keskustelemaan Mestarin kanssa. Tämän käynnin tuloksena uskovien ryhmä sai varsin vähän uusia jäseniä. Jeesus keskusteli apostolien kanssa joka päivä, ja nämä näkivät yhä selvemmin, että taivaan valtakunnan julistustyössä oli nyt alkamassa uusi vaihe. He alkoivat käsittää, että ”taivaan valtakunta ei ole ruokaa ja juomaa, vaan sitä, että tajuaa Jumalan pojan aseman hyväksymisestä koituvan hengellisen riemun.”

Kesareaa-Filippissä vietetty aika oli yhdelletoista apostolille todellinen koetus; nämä kaksi viikkoa olivat heille vaikeat käydä läpi. He olivat melkoisen masentuneita, ja he kaipasivat Pietarin innostusta uhkuvan persoonallisuuden luomaa ajoittaista piristystä. Noina aikoina Jeesukseen uskomisen ja hänen seuraansa lyöttäytyminen olivat todellakin suuri ja koetteleva uhkayritys. Vaikka he näiden kahden viikon aikana saivatkin vain muutaman käännynnäisen, he oppivat kuitenkin Mestarin kanssa päivittäin käymistään keskusteluista paljon sellaista, joka oli varsin hyödyllistä.

Apostolit saivat tietää juutalaisten sen vuoksi olevan hengellisesti edistymättömiä ja kuolemaisillaan, että he olivat kiteyttäneet totuuden

while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

155:2.3 (1726.6) When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

155:3.1 (1727.1) Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the “kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship.”

155:3.2 (1727.2) The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

155:3.3 (1727.3) The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth

uskonkappaleeksi. Eli kun totuus muovataan omahyväistä eksklusiivisuutta edustavaksi rajalinjaksi sen sijaan, että se palvelisi hengellisen opetuksen ja edistymisen tienviittoa, tuollaisista opetuksista katoaa luova ja elävöittävä voima, ja lopulta niistä tulee pelkästään säilyttäviä ja jähmettäviä.

Jeesukselta he oppivat tarkastelemaan ihmispersoonallisuuksia yhä laajemmin sen mukaan, mitkä olivat näiden mahdollisuudet ajallisuudessa ja ikuisuudessa. He oppivat, että monet sielut ovat johdettavissa rakastamaan näkymätöntä Jumalaa parhaiten sillä, että heidät ensin opetetaan rakastamaan veljiään, jotka he voivat nähdä. Ja juuri tässä yhteydessä Mestarin julistus epäitsekästä kanssaihmistensä palvelemisesta sai uuden merkityksen hänen sanottuaan: "Mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähäisimmistä veljistäni, sen kaiken olette tehneet minulle."

Yksi tämän Kesareassa-oleskelun suurista opetuksista käsitteli uskonnollisten traditioiden alkuperää, sitä vakavaa vaaraa, että pyhydentunteen annetaan liittyä epäpyhiin asioihin, tuiki tavallisiin ideoihin tai arkisiin tapahtumiin. He tulivat pois erästä toisesta neuvonpidosta mukanaan opetus, jonka mukaan todellinen uskonto oli sitä, että ihminen on sydänjuuriaan myöten uskollinen ylevimmille ja tosimmille vakaumuksilleen.

Jeesus varoitti uskoviaan siitä, että jos heidän uskonnolliset kaipauksensa olisivat pelkästään aineellisia, lisääntyvä luonnon tuntemus tulisi luulotellut käsitykset olevaisten yliluonnollisesta alkuperästä vähä vähältä syrjäyttämällä lopulta riistämään heiltä heidän uskonsa Jumalaan. Mutta jos heidän uskontonsa olisi hengellistä, luonnontieteen edistyminen ei milloinkaan voisi järkyttää heidän uskoaan ikuisiin realiteetteihin ja jumalallisiin arvoihin.

He oppivat, että silloin kun uskonto on motiiviltaan täysin hengellistä, se tekee koko elämän enemmän elämisen arvoiseksi ja täyttää sen ylevillä päämäärillä, korottaa sitä ylimaallisilla arvoilla, innoittaa sitä suurenmoisilla vaikuttimilla, ja samalla se kaiken aikaa lohduttaa ihmissielua ylevällä ja rohkaisevalla toivolla. Aito uskonto on tarkoitettu vähentämään olemassaolon rasittavuutta. Se kirvoittaa uskoa ja rohkeutta päivittäisen elämän ja epäitsekään palvelun tarpeisiin. Usko edistää hengellistä elinvoimaisuutta ja vanhurskasta hedelmikkyyttä.

Jeesus opetti apostoleilleen vähän väliä, ettei mikään sivilisaatio selviydy pitkälle menettäessään sen, mikä sen uskonnossa on parasta. Ja uupumatta hän korosti kahdelletoista apostolille, miten suuri vaara piili siinä, että uskonnollisen kokemuksen sijalle hyväksytään uskonnolliset

becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing

symbolit ja seremoniat. Hän omisti koko maisen elämänsä johdonmukaisesti sille tehtävälle, että hän sulatti uskonnon jähmettyneitä muotoja valistuneen poikauden sulana virtaaviksi vapauksiksi.

4. MATKALLA FOINIKIAAN

Torstaiaamuna, kesäkuun 9. päivänä, tämä kahdenkymmenenviiden totuudenopettajan ryhmä sai Daavidin sanansaattajien Betsaidasta tuoman viestin valtakunnan edistymisestä, ja sen jälkeen ryhmä lähti Kesarea-Filippistä aloittaakseen matkansa Foinikian rannikolle. He kiersivät rämealueen kulkemalla Luzin kautta Magdalasta Libanonvuorelle johtavan karavaanitieen risteyskohtaan ja sieltä edelleen Siidoniin johtavan tien risteykseen, ja he saapuivat Siidoniin perjantaina iltpäivällä.

Kun he pitivät lounastaukoa kallionkielekkeen varjossa lähellä Luzia, Jeesus esitti yhden merkittävimmistä apostolien hänen seurassaan viettämiensä vuosien aikana milloinkaan kuulemista puheista. He olivat tuskin ehtineet istuutua leipää murtaakseen, kun Simon Pietari kysyi Jeesukselta: ”Mestari, kun kerran taivaassa oleva Isä tietää kaiken ja kun kerran hänen henkensä on tukenamme perustaessamme taivaan valtakuntaa maan päälle, niin mistä johtuu, että pakenemme vihamiestemme uhkauksia? Mistä syystä emme suostu käymään totuuden vihollisia vastaan?” Mutta ennen kuin Jeesus ryhtyi vastaamaan Pietarin kysymykseen, Tuomas ehätti väliin kysymällä: ”Mestari, tahtoisin tosiaankin tietää, mikä tarkkaan ottaen on jerusalemilaisten vihamiestemme uskonnossa väärää. Mikä on todellinen ero heidän uskontonsa ja meidän uskontomme välillä? Mistä johtuu, että uskonkäsityksemme eroavat niin pahasti toisistaan, kun me kumminkin kaikki väitämme palvelevamme samaa Jumalaa?” Ja kun Tuomas oli sanottavansa sanonut, Jeesus lausui: ”Vaikka en haluaisikaan jättää Pietarin kysymystä vaille huomiota varsin hyvin tietäessäni, miten helppoa olisi ymmärtää väärin syyt, joiden vuoksi juuri tänä ajankohtana välttelyn avointa selkkausta juutalaisten johtajien kanssa, teille kaikille koituu silti suurempi hyöty siitä, jos katson paremmaksi vastata Tuomaksen esittämään kysymykseen. Ja ryhdyinkin siihen heti, kunhan ensin olette nauttineet lounaanne.”

5. LUENTO AIDOSTA USKONNOSTA

Tämä unohtumaton esitys, joka käsitteli uskontoa ja josta alempana esitetään nykyisen kielenkäytön mukaan laadittu yhteenvedo, toi julki seuraavat totuudet:

out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

^{155:4.1 (1728.1)} On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Betsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

^{155:4.2 (1728.2)} While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: “Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?” But before Jesus had begun to answer Peter’s question, Thomas broke in, asking: “Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?” And when Thomas had finished, Jesus said: “While I would not ignore Peter’s question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas’s question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch.”

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

^{155:5.1 (1728.3)} This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

Samalla kun maailman uskontojen alkuperä on kahtalainen — luontainen ja ilmoituspohjainen — minä hyvänsä tietynä aikakautena ja minkä hyvänsä tietyn kansan keskuudessa esiintyy kolme selvästi erottuvaa uskonnollisen antaumuksen muotoa. Ja nämä kolme uskonnollisen tarpeen ilmenemismuotoa ovat:

1. Primitiivinen uskonto. Puolittain luontainen ja vaistomainen tarve pelätä salaperäisiä energioita ja palvoa korkeampia voimia; pääasiassa fyysisen luonnon uskonto, pelon uskonto.

2. Sivilisaation uskonto. Sivistyvien rotujen edistyvät uskonnolliset käsitykset ja tavat — mielen uskonto — vakiintuneen uskonnollisen tradition arvovaltaan perustuva älyllinen teologia.

3. Aito uskonto — ilmoitukseen perustuva uskonto. Yliluonnollisia arvoja koskeva ilmoitus, osittainen ymmärrys ikuisista realiteeteista, välähdys taivaassa olevan Isän infiniittisen luonteen hyvyydestä ja kauneudesta — hengen uskonto, sellaisena kuin se tulee julki ihmisen kokemuksessa.

Mestari ei suostunut vähättelemään fyysisiin aistimuksiin ja taikauskoihin pelkoihin perustuvaa luonnonihmisen uskontoa, vaikka hän pitikin valitettavana sitä tosiasiaa, että ihmiskunnan älykkäämpien rotujen uskonnollisessa muotokielessä sattui niinkin paljon säilymään sellaista, joka kuuluu tähän alkukantaiseen palvontamuotoon. Jeesus selvitti, että mieleen perustuvan uskonnon ja hengen uskonnon välinen suuri ero on siinä, että edellistä ylläpitää kirkollinen arvovalta, kun jälkimmäinen sen sijaan perustuu kokonaan ihmisen kokemukseen.

Ja sen jälkeen Mestari jatkoi oppituntiaan selvittämällä seuraavat totuudet:

Siihen saakka kunnes roduista tulee verrattoman älyllisiä ja huomattavasti nykyistä sivistyneempiä, vallalla pysyvät monet sellaiset lapsekkaat ja taikauskaiset seremoniat, jotka ovat varsin luonteenomaisia alkukantaisten ja takapajuisten kansojen kehitysuskonnon tavoille. Kunnes ihmisrotu edistyy sille tasolle, että uskonnollisen kokemuksen realiteetit tiedostetaan paljon nykyistä paremmin ja yleisemmin, siihen saakka miehet ja naiset tulevat suurin joukoin edelleenkin osoittamaan henkilökohtaista mieltymystä niitä arvovaltaan perustuvia uskontoja kohtaan, jotka eivät vaadi muuta kuin älyllistä myöntymystä, toisin kuin hengen uskonto, joka edellyttää mielen ja sielun aktiivista osallistumista rohkeutta kysyvään uskonponnistukseen, ja se taas merkitsee painiskelua ihmisen edistyvään kokemukseen kuuluvien tinkimättömien realiteettien kanssa.

155:5.2 (1728.4) While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitive religion.* The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

155:5.4 (1728.6) 2. *The religion of civilization.* The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *True religion — the religion of revelation.* The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

155:5.6 (1729.1) The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

Perinteisten arvovaltaan perustuvien uskontojen hyväksyminen tarjoaa helpon purkautumistien sille ihmisen tarpeelle, joka pakottaa hänet etsimään tyydytystä oman hengellisen olemuksensa kaipauksille. Vakiintuneet, jähmettyneet ja asemansa varmistaneet arvovaltaan perustuvat uskonnot tarjoavat valmiin turvapaikan, jonne hämmentynyt ja suunniltaan joutunut ihmissielu voi paeta, silloin kun sitä ahdistaa pelko ja kun sitä piinaa epävarmuus. Tyydytynneisyyden ja vakuuttuneisuuden tunteiden hintana tällainen uskonto vaatii harjoittajiltaan vain passiivista ja puhtaasti älyllistä myöntymistä.

Ja maan päällä tulee pitkän aikaa elämään niitä arkoja, pelokkaita ja epäröiviä yksilöitä, jotka pitävät parempana saada uskonnolliset lohdukkeensa tällä tavoin, olkoonkin, että he kohtalonsa näin auktoriteettiuskontoihin sitomalla vaarantavat persoonallisuuden itsemääräämisoikeuden, madaltavat itsekunnioituksen suoman arvokkuuden ja luopuvat kokonaan oikeudesta osallistua ihmisen kaikista mahdollisista kokemuksista järjestyvimpään ja innoittavimpiin: henkilökohtaiseen totuudenetsintään; älylliseen löytämiseen liittyvien vaarojen kohtaamisesta koituvaan iloon; päätökseen ryhtyä tutkimaan henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen liittyviä realiteetteja; siihen ylimaalliseen tyydytykseen, jonka kokee henkilökohtaisena riemuvoittona saadessaan todellisuudessa todeta, että hengellinen usko on voittanut älyllisen epäilyn sen ollessa voitettu rehellisin keinoin koko inhimillisen olemassaolon suurimmalla löytöretkellä — kun ihminen itselleen ja omana itsenään etsii Jumalaa ja löytää hänet.

Henkeen perustuva uskonto merkitsee ponnistelua, kamppailua, ristiriitaa, uskoa, päättävyyttä, rakkautta, lojaalisuutta ja edistymistä. Mieleen perustuva uskonto, auktoriteettiin perustuva teologia, vaatii muodollisilta uskoviltaan näitä ponnistuksia joko vain vähän tai ei ollenkaan. Perinne on turvallinen pakopaikka ja helppo tie niille pelokkaille ja puolisydämisille sieluille, jotka vaistomaisesti kartelevat uskaliaan löytöretken muodossa uskon merillä, tutkimattoman totuuden aavoilla ulapoilla tehtäviin matkoihin liittyviä hengen kilvoitteluja ja mentaalisia epävarmuuksia, jotka tulevat vastaan etsittäessä yhä kaukaisempia hengellisten realiteettien rantoja sellaisina kuin ne ovat edistyvän ihmismielen löydettävissä ja kehittyvän ihmissielun koettavissa.

Ja Jeesus jatkoi: "Uskonnolliset johtajat ovat Jerusalemissa muovanneet perinteisten opettajiensa ja menneiden aikojen profeettojen erilaiset opinkappaleet älyllisten uskomusten vakiintuneeksi järjestelmäksi, arvovaltaan

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: "At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority.

perustuvaksi uskonnoksi. Kaikki tällaiset uskonnot vetoavat enimmäkseen mieleen. Ja olemme nyt joutumassa katkeraan yhteenottoon juuri tällaisen uskonnon kanssa, sillä ei kulu kauankaan, kun ryhdymme rohkeasti julistamaan uutta uskontoa — uskontoa, joka ei sanan nykyisessä merkityksessä ole uskonto; uskontoa, joka ennen kaikkea vetoaa ihmisen mielessä olevaan Isäni jumalalliseen henkeen; uskontoa, joka saa arvovaltansa hyväksymisensä tuottamista hedelmistä, jotka varsin varmasti tulevat esille kaikkien ihmisten henkilökohtaisessa kokemuksessa, kunhan he todella ja tosissaan alkavat uskoa tämän korkeamman hengellisen kanssakäymisen sisältämiin totuuksiin.”

Kutakin kahdestakymmenestäneljästä läsnäolijasta osoittaen ja heitä nimeltä kutsuen Jeesus sanoi: ”Entä kuka teistä valitsisi tämän helpon tien, joka tarkoittaa mukautumista Jerusalemin fariseusten puolustamaan vakiintuneeseen ja kivettyneeseen uskontoon, mieluummin kuin kärsii vaikeudet ja vainot, jotka ovat odottamassa, jos ottaa tehtäväkseen julistaa ihmisille parempaa, pelastukseen johtavaa tietä, nyt kun tiedostatte, minkä tyydytyksen siitä saatte, että löydätte itsellenne niihin realiteetteihin sisältyvät ihanuudet, jotka saa, kun omaa elävän ja henkilökohtaisen kokemuksen taivaan valtakunnan ikuisista totuuksista ja verrattomista suurenmoisuuksista? Oletteko pelokkaita, pehmeitä ja mukavuudenhaluisia? Pelkäättekö uskoa tulevaisuuttanne totuuden Jumalan käsiin, Jumalan, jonka poikia olette? Ettekö luota Isään, jonka lapsia olette? Tahdotteko palata perinteiseen auktoriteettiin perustuvan uskonnon edustamalle helpolle tielle, jolla kaikki on varmaa ja älyllisessä mielessä vakiintunutta, vai haluatteko vyöttää itsenne astuaksenne kanssani tuohon epävarmaan ja melskeiseen tulevaisuuteen, joka merkitsee hengen uskonnon uusien totuuksien, ihmisten sydämessä olevan taivaan valtakunnan, julistamista?”

Kaikki hänen kaksikymmentäneljä kuulijaansa nousivat seisomaan osoituksena yhtenäisestä ja lojaalista vastauksesta tähän vetoomukseen, joka oli yksi harvoista Jeesuksen heille koskaan osoittamista tunnepitoisista vetoomuksista, mutta hän kohotti kätensä ja pysäytti heidät sanoen: ”Menkää nyt itse kukin omiin oloihinne, olkoon jokainen yksin Isän kanssa, ja löytäkää siellä tunteilematon vastaus esittämäni kysymykseen, ja löydettyänne tällaisen aidon ja vilpittömän sielun asenteen kertokaa tuo vastaus vapaasti ja rohkeasti Isälleni ja teidän Isällenne, jonka loputon rakkauden täyttämä elämä on julistamamme uskonnon kaikki kaikessa.”

Evangelistat ja apostolit vetäytyivät hetkeksi erilleen omiin oloihinsa. Mitä Jeesus oli sanonut, oli ylevöittänyt heidän henkeään, innoittanut heidän mieltään ja liikuttanut väkevästi heidän

The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this higher spiritual communion.”

155:5.13 (1730.1) Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: “And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?”

155:5.14 (1730.2) All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: “Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim.”

155:5.15 (1730.3) The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said.

tunnemaailmaansa. Mutta Andreaksen kutsuttua heidät taas koolle Mestari sanoi vain: "Astukaamme taas taipaleelle. Menemme Foinikiaan odotellaksemme siellä jonkin aikaa, ja teidän kaikkien tulisi rukoilla Isää muuntamaan mielenne ja ruumiinne tunnetilat korkeammiksi mielen lojaalisuuksiksi ja entistä tyydyttävämmiksi hengen kokemuksiksi."

Tietä eteenpäin taivaltaessaan kaksikymmentäneljä evankelistaa ja apostolia olivat vaitelaita, mutta he alkoivat ennen pitkää puhella keskenään, ja iltapäivällä kello kolmen aikoihin he eivät enää kyenneet jatkamaan pidemmälle, vaan he pysähtyivät, ja Pietari astui Jeesuksen eteen sanoen: "Mestari, olet puhunut meille elämän ja totuuden sanoja. Tahtoisimme kuulla lisää. Pyydämme sinua hartaasti puhumaan meille näistä asioista lisää."

6. TOINEN LUENTO USKONNOSTA

Ja niin Jeesus heidän pitäessään taukoa kukkulanrinteen suomassa varjossa jatkoi opetustaan hengen uskonnosta. Hänen opetuksensa pääsisältö kuului:

Olette astuneet ulos niiden kaltaisten joukosta, jotka katsovat parhaaksi tyytyä mielen uskontoon, jotka kaipaavat turvallisuutta ja jotka asettavat etusijalle yhdenmukaisuuden. Olette katsooneet paremmaksi vaihtaa auktoriteettiuskoon perustuvat varmuudentunteenne vakuuttuneisuuksiin, jotka johtuvat rohkeutta kysyvän ja edistyvän uskon hengestä. Olette rohjenneet vastustaa institutionaalisen uskonnon ankaraa orjuutta ja hylätä niiden kirjaan vietyjen perimätietojen arvovalan, joita nyt pidetään Jumalan sanana. Isämme tosiaankin puhui Mooseksen, Elian, Jesajan, Aamoksen ja Hoosean kautta, mutta hän ei lakannut jakamasta maailmalle totuuden sanoja, kun nämä entisaikain profeetat vaikenivat. Isäni ei tee eroa rotujen tai sukupolvien välillä niin, että totuuden sana suotaisiin yhdelle aikakaudelle ja evättäisiin toiselta. Sellaista hupsuutta älkää tehkö, että sanotte sitä jumalalliseksi, mikä on läpikotaisin inhimillistä, älköönkä puutteenanne olko, ettette erota totuuden sanoja, jotka eivät tule perinteisten, muka henkeytettyjen oraakkeleiden kautta.

Olen kehottanut teitä syntymään uudesti, syntymään hengestä. Olen kutsunut teidät pois auktoriteettiuskon pimeydestä ja perinteisyyden horroksesta siihen ylimaalliseen valoon, jossa tajuatte, että teillä on mahdollisuus tehdä itsenäisesti se suurin löytö, jonka ihmissielu voi tehdä — se suurenmoinen kokemus, että löydätte Jumalan itsellenne, itsessänne ja itsestänne, ja että teette tämän kaiken siten, että se on omaan henkilökohtaiseen kokemukseenne kuuluva

But when Andrew called them together, the Master said only: "Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit."

155:5.16 (1730.4) As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus, said: "Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters."

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

155:6.1 (1730.5) And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

155:6.2 (1730.6) You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

155:6.3 (1731.1) I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from

tosiasia. Ja niin teillä on mahdollisuus siirtyä kuolemasta elämään, perinteen arvovalta Jumalan tuntemisen kokemukseen; näin siirtyte pimeydestä valkeuteen, perinnöksi saamastanne rotukohtaisesta uskosta aktuaalisen kokemuksen kautta saavutettuun omakohtaiseen uskoon; ja sillä keinoin etenette esi-isienne teille jättämästä mielen teologiasta sellaiseen aitoon hengen uskoon, joka rakentuu ikuisena varustuksena sielussanne.

Uskontonne tulee muuttumaan pelkästä älyllisestä perinteiseen arvovaltaan uskomisesta sen elävän uskon aktuaaliseksi kokemukseksi, joka kykenee käsittämään, että Jumala ja kaikki Isän jumalalliseen henkeen liittyvä on todellista. Mielen uskonto sitoo teidät toivottomasti menneisyyteen, hengen uskoon sisältyy aste asteelta etenevää ilmoitusta, ja se viitoittaa teitä alati eteenpäin kohti korkeampia ja pyhempää tavoitteita hengellisten ihanteiden ja ikuisten realiteettien alalla.

Vaikka auktoriteettiuskonto saattaa antaa hetkellisen tunteen varmassa turvassa olemisesta, maksatte tällaisen ohimenevän tyytyväisyyden hinnan hengellisen vapautenne ja uskonnollisen kahleettomuutenne menettämisellä. Isäni ei vaadi teiltä taivaan valtakuntaan astumisen hintana sellaista, että teidän pitäisi pakottautua uskomaan asioihin, jotka ovat mielestänne hengellisesti kuvottavia, epäpyhiä ja epätotuudellisia. Teitä ei vaadita tekemään väkivaltaa omalle laupeuden, oikeudenmukaisuuden ja totuuden tajullenne niin, että annatte periksi loppuun kuluneelle uskonnollisten muotojen ja seremonioiden järjestelmälle. Hengen uskonto jättää teidät iäti vapaiksi seuraamaan totuutta, minne ikinä hengen johdatukset teitä vievätkin. Ja kuka voi lausua arvionsa — ehkäpä tällä hengellä onkin ilmoitettavanaan tälle sukupolvelle jotakin, mitä muut sukupolvet ovat kieltäytyneet kuulemasta?

Häpeä niille väärille uskonnonopettajille, jotka halusivat kiskoa nälkäiset sielut takaisin hämärään ja kaukaiseen menneisyyteen ja jättää heidät sinne! Ja niin nämä epäonniset ihmiset ovat tuomitut pelästymään jokaista uutta löytöä, samalla kun jokainen uusi totuuden paljastus saa heidät ymmälleen. Profeetta, joka sanoi ”tyynen rauhallisuutensa säilyttää se, jonka mieli pysyy Jumalassa”, ei ollut mikään pelkästään älyn pohjalta arvovaltaiseen teologiaan uskova. Tämä totuutta tunteva ihminen oli löytänyt Jumalan; hän ei pelkästään puhunut Jumalasta.

Kehotan teitä luopumaan tavasta lainata aina muinaisia profeettoja ja ylistää Israelin sankareita ja pyrkimään sen sijaan siihen, että teistä tulee Kaikkein Korkeimman eläviä profeettoja ja tulevan valtakunnan hengellisiä sankareita. Jumalaa tuntevien menneisyyden johtajien kunnioittaminen

death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

155:6.4 (1731.2) Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal realities.

155:6.5 (1731.3) While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, “He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God,” was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth

saattaa todellakin olla paikallaan, mutta miksi teidän pitäisi niin tehdessänne uhrata inhimillisen olemassaolon ylittämättömin kokemus: se, että löydätte itsellenne Jumalan ja tunnette hänet omassa sielussanne?

Ihmiskunnan jokaisella rodulla on oma mentaalinen näkemyksensä inhimillisestä olemassaolosta. Mieleen pohjautuvan uskonnon täytyy sen vuoksi aina vastata näitä erilaisia rotukohtaisia näkemyksiä. Auktoriteettiuskonnot eivät voi milloinkaan päästä yhtenäisyyteen. Ihmiskunnan yhdistyneisyys ja kuolevaisten veljeys voidaan saavuttaa vain hengen uskonnon superantimien avulla ja kautta. Rotujen ajatusmaailmat saattavat erota toisistaan, mutta koko ihmiskunnan sisimmässä on sama jumalallinen ja ikuinen henki. Toive ihmisten veljeydestä voi toteutua, kun ja niin kuin, yhdistävä ja jalostava hengen uskonto — henkilökohtaiseen hengelliseen kokemukseen perustuva uskonto — kyllästää ja peittää varjoonsa toisistaan poikkeavat, arvovaltaan perustuvat mielen uskonnot.

Auktoriteettiuskonnot voivat vain jakaa ihmisiä ja järjestää heidät vakaumuksen mukaisiin taistelurivistöihin toisiaan vastaan. Hengen uskonto kokoaa ihmisiä vähä vähältä yhteen ja saattaa heidät muuttumaan toisiaan kohtaan ymmärtäväisen myötätuntoisiksi. Auktoriteettiuskonnot vaativat ihmisiltä uskonkäsityksen yhdenmukaisuutta, mutta maailman nykyisessä tilanteessa sellainen ei voi toteutua. Hengen uskonto edellyttää ainoastaan kokemuksen yhtenäisyyttä, määränpään yhdenmukaisuutta, sallien täysin uskonkäsitysten moninaisuuden. Hengen uskonto edellyttää vain syvän ymmärryksen yhdenmukaisuutta, ei ajattelutavan eikä näkökulman yhdenmukaisuutta. Hengen uskonto ei vaadi älyllisten katsomusten yhdenmukaisuutta, ainoastaan hengentunteen yhtenäisyyttä. Auktoriteettiuskonnot kiteytyvät elottomiksi uskonkappaleiksi; hengen uskonto kasvaa rakastavana palveluna ja armeliaana hoivana ilmenevien ylevöittävien tekojen tuottamaksi eneneväksi iloksi ja vapaudeksi.

Mutta katsokaakin, ettei kukaan teistä halveksu Abrahamin lapsia siksi, että he ovat joutuneet näihin perinteisyydestä johtuvan hedelmättömyyden ankeisiin aikoihin. Esi-isämme antautuivat etsimään Jumalaa hellittämättömästi ja intohimoisesti, ja he löysivät hänet niin, ettei yksikään kokonainen ihmisrotu ole häntä sitten Aatamin aikojen samalla tavalla tuntenut, ja Aatami oli tästä melko hyvin perillä, sillä hän itse oli Jumalan Poika. Isältäni ei ole jäänyt huomaamatta se pitkä ja uupumaton kamppailu, jota Israel on Jumalan löytääkseen ja Jumalan tunteakseen aina Mooseksen päivistä lähtien käynyt. Monien uupuneiden sukupolvien ajan juutalaiset ovat lakkaamatta raataneet, hikoilleet,

while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might

vaikeroineet ja uurastaneet, kestäneet väärinymmärretyt ja halveksitun kansan kärsimykset ja kokeneet murhetta. Ja tämän kaiken he ovat tehneet vain päästäkseen edes hiukan lähemmäksi Jumalaa koskevan totuuden löytymistä. Ja kaikista Israelin epäonnistuneista yrityksistä ja horjumisista huolimatta isämme paljastivat silti Mooseksesta Aamoksen ja Hoosean aikoihin saakka aina vain selkeämmän ja totuudenmukaisemman kuvan ikuisesta Jumalasta yhä laajemmassa määrin koko maailmalle. Ja näin valmistettiin tietä sille vieläkin suuremmalle Isän julkituonnille, jossa teidät on kutsuttu olemaan mukana.

Älkää koskaan unohtako, että on vain yksi suuri löytöretki, joka suo suuremman tyydytyksen ja joka on järkevämpi kuin pyrkimys saada selville elävän Jumalan tahto, ja se on ylittämätön kokemus siitä, että rehellisesti yrittää toteuttaa tuota jumalallista tahtoa. Ja muistakaa, että Jumalan tahtoa voi toteuttaa missä hyvänsä maisessa tehtävässä. Ei ole niin, että jotkin toimet ovat pyhiä ja toiset maallisia. Kaikki on pyhää niiden elämässä, joita henki johdattaa; toisin sanoen, jotka ovat totuudelle alamaisia, joita rakkaus jalontaa, joita armeliaisuus hallitsee ja joita hillitsee oikeamielisyys — oikeudenmukaisuus. Henki, jonka Isäni ja minä lähetämme maailmaan, ei ole pelkästään Totuuden Henki, vaan se on myös ihanteellisen kauneuden henki.

Teidän ei pidä enää etsiä Jumalan sanaa vain teologista arvovaltaa edustavien muinaisten aikakirjojen sivuilta. Jotka ovat syntyneet Jumalan hengestä, tulevat vastedes erottamaan, mikä on Jumalan sana, siitä riippumatta, mistä se näyttää olevan peräisin. Jumalallista totuutta ei tule jättää vaille huomiota siksi, että kanava, jonka kautta se annetaan, on näkyvästi inhimillinen. Monilla veljistänne on mieli, joka hyväksyy teorian Jumalasta, vaikkeivät he hengellisesti Jumalan läsnäoloa tajuakaan. Ja juuri siitä johtuu, että olen niin usein opettanut teille taivaan valtakunnan olevan tajuttavissa parhaiten siten, että hankkii itselleen vilpittömän lapsen hengellisen asenteen. En suinkaan ylistä teille lapsen mentaalista kypsymättömyyttä, vaan pikemminkin tällaisen herkästi uskovan ja täysin luottavaisen pikkulapsen hengellistä yksinkertaisuutta. Läheskään yhtä tärkeää ei ole, että teidän tulee tietää Jumalan tosiasiaa, kuin että teidän kyvykkyytenne Jumalan läsnäolon tuntemiseen tulisi kasvaa hetki hetkeltä.

Kunhan vain alatte löytää Jumalan sielustanne, niin eipä aikaakaan, kun alatte löytää hänet muitten ihmisten sielusta ja lopulta koko mahtavan maailmankaikkeuden kaikista luoduista ja luomuksista. Mutta miten olisi mahdollista Isän tulla julki korkeimpien uskollisuudentuntemusten ja jumalallisten ihanteitten Jumalana sellaisten

come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

155:6.12 (1732.5) You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

155:6.13 (1733.1) When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the

ihmisten sielussa, jotka käyttävät vain vähän tai ei lainkaan aikaa tällaisten ikuisten realiteettien syvälliseen mietiskelemiseen? Vaikkei mieli ole hengellisen olemuksen tyyssija, se toden totta on sen portti.

Mutta älkää tehkö sitä virhettä, että yritätte muille ihmisille todistaa löytäneenne Jumalan. Ette voi tietoisesti tuottaa tällaista pätevää todistusta, vaikka kaksi positiivista ja voimallista todistusta siitä tosiasiasta onkin olemassa, että olette Jumalaa tuntevia, ja nämä ovat:

1. Jumalan hengen hedelmät, jotka tulevat näkyviin päivittäisessä arkielämässänne.

2. Se tosiseikka, että koko elämäntapanne tarjoaa positiivisen todisteen siitä, että olette kuoleman jälkeisen eloonjäämislöytöretken vuoksi panneet varauksetta alttiiksi kaiken, mitä olette ja mitä teillä on, toteuttaessanne toivettanne sen ikuisuuden Jumalan löytämisestä, jonka läsnäolosta olette saaneet esimakua jo ajallisuudessa.

Mutta älkää vain ymmärtäkö väärin, sillä Isäni toki reagoi aina heikoimpaankin uskon häivähdykseen. Hän ottaa huomioon alkukantaisen ihmisen fyysiset ja taikauskoiset emotiot. Ja mitä tulee niihin rehellisiin mutta pelokkaisiin sieluihin, joiden usko on niin heikkoa, ettei se ole juurikaan enempää kuin älyllistä mukautumista arvovaltauskontojen edellyttämään, passiivista myöntymistä osoittavaan asennoitumiseen, niin Isä on aina valpas kunnioittamaan ja vaalimaan tällaisia heiveröisiäkin yrityksiä kurottautua häntä kohti. Mutta teidän, jotka on kutsuttu pimeydestä valkeuteen, odotetaan uskovien täydestä sydäimestänne; teidän uskonne tulee hallita ruumiin, mielen ja hengen yhteisasennetta.

Olette minun apostoleitani, eikä uskonnosta saa muodostua teille teologista suojapaikkaa, jonne voitte paeta pelätessänne joutua kasvokkain hengellisen edistymisen ja idealistisen tutkimusmatkailun tiellä olevien karujen realiteettien kanssa, vaan uskonnostanne täytyy mieluummin tulla se todellista kokemusta oleva fakta, joka todistaa, että Jumala on löytänyt teidät, ihanteellistanut, ylevöittänyt ja hengellistänyt teidät, ja että olette liittyneet ikuiselle löytöretkelle löytääksenne Jumalan, joka on äsken sanotulla tavalla löytänyt teidät ja ottanut teidät pojikseen.

Päätettyään puheensa Jeesus viittasi Andreakselle, osoitti kädellään länteen päin, kohti Foinikiaa, ja sanoi: ”Jatkakaamme matkaamme.”

thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

155:6.14 (1733.2) But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

155:6.15 (1733.3) 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

155:6.16 (1733.4) 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

155:6.17 (1733.5) Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

155:6.18 (1733.6) You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

155:6.19 (1733.7) And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: “Let us be on our way.”

Luku 156. Oleskelu Tyyrossa ja Siidonissa

⇐ 155

Urantia-kirjan

157 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 156 OLESKELU TYYROSSA JA SIIDONISSA

Osiot

Johdanto

1. Syyrialaisnainen
2. Opetusta Siidonissa
3. Matka merenrannikkoa pohjoiseen
4. Tyyrossa
5. Jeesus opettaa Tyyrossa
6. Paluu Foinikiasta

Johdanto

PERJANTAI-ILTAPÄIVÄNÄ, kesäkuun 10. päivänä, Jeesus ja hänen työtoverinsa saapuivat Siidonin seutuville, jossa he majoittuivat erään varakkaan naisen kotiin. Tämä nainen oli ollut potilaana Betsaidan sairaalassa aikana, jolloin Jeesuksen kansansuosio oli korkeimmillaan. Evankelistat ja apostolit majoittuivat tämän naisen ystävien luokse hänen lähinaapurustossaan, ja he lepäsivät koko sapattipäivän tässä virkistävässä ympäristössä. He viipyivät Siidonissa ja lähiseuduilla lähes kaksi ja puoli viikkoa, ennen kuin valmistautuivat käymään Siidonin pohjoispuolisissa rannikkokaupungeissa.

Tuona kesäkuisena sapatin päivänä vallitsi suuri hiljaisuus. Evankelistat ja apostolit olivat kokonaan omiin mietteisiinsä vaipuneina pohdiskellen Siidoniin matkattaessa kuulemiaan Mestarin luentoja uskonnosta. Jokainen heistä kykeni arvostamaan jotakin siitä, mitä hän oli heille kertonut, mutta kukaan heistä ei kokonaan käsittänyt hänen opetuksensa tärkeyttä.

1. SYYRIALAISNAINEN

PAPER 156 THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON SECTIONS

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

INTRODUCTION

^{156:0.1 (1734.1)} ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Bethsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

^{156:0.2 (1734.2)} This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. THE SYRIAN WOMAN

Lähellä Karuskan kotia, jonne Mestari oli majoittunut, asui muuan syyrialaisnainen, joka oli kuullut paljon Jeesusuksesta suurena parantajana ja opettajana, ja tänä sapatin iltapäivänä nainen tuli paikalle tuoden mukanaan pikku tyttärensä. Tämä noin kaksitoistavuotias lapsi kärsi vakavasta hermostohäiriöstä, jolle olivat ominaisia kouristukset ja muut tuskalliset oireet.

Jeesus oli velvoittanut työtoverinsa olemaan kertomatta kenellekään, että hän oli Karuskan kodissa, sillä oman selityksensä mukaan hän halusi levätä. Vaikka he olivat noudattaneet Mestarin ohjeita, Karuska palvelija oli kuitenkin mennyt mainitun syyrialaisnaisen, Noranan, taloon ilmoittamaan tälle, että Jeesus oli majoittunut hänen emäntänsä kotiin, ja hän oli kehottanut tätä huolestunutta äitiä tuomaan vaivautun tyttärensä parannettavaksi. Äiti tietenkin uskoi lapsensa olevan demonin, saastaisen hengen, riivaama.

Kun Norana saapui tyttärineen, Alfeuksen kaksoset selittivät tulkin välityksellä, että Mestari oli lepäämässä, eikä häntä voinut häiritä. Norana vastasi tähän, että hän ja lapsi jäisivät niille sijoilleen, kunnes Mestari olisi saanut levätyksi. Myös Pietari koetti puhua hänelle järkeä ja suostutella häntä menemään kotiinsa. Pietari selitti, että Jeesus oli paljosta opettamisesta ja parantamisesta uupunut ja että tämä oli saapunut Foinikiaan saadakseen edes jonkin aikaa nauttia hiljaisuudesta ja levosta. Mutta tällainen puhe oli turhaa; Norana ei suostunut poistumaan. Pietarin pyyntöihin hän vastasi vain: "En lähde minnekään, ennen kuin olen tavannut Mestari. Tiedän, että hän kykenee ajamaan riivaajan ulos lapsestani, enkä poistu täältä, ennen kuin parantaja on katsonut tytärtäni."

Seuraavaksi Tuomas koetti saada naista poistumaan, mutta hänkin epäonnistui. Tuomakselle nainen sanoi: "Uskon, että Mestari pystyy ajamaan ulos tämän riivaajan, joka piinaa lastani. Olen kuullut hänen Galileassa suorittamistaan voimallisista teoista ja uskon häneen. Mitä teille, hänen opetuslapsilleen, on tapahtunut, kun tahtoisitte lähettää matkoihinsa ne, jotka tulevat pyytämään Mestarinne apua?" Ja kun nainen oli tuolla tavoin puhunut, Tuomas vetäytyi paikalta.

Sitten siihen tuli Simon Selootti Noranaa nuhtelemaan. Simon sanoi: "Vaimo, sinähän olet kreikankielinen pakana. Ei ole oikein, että odotat Mestarin ottavan suosiossa olevaan talouteen kuuluville lapsille tarkoitetun leivän ja heittävän sen koirille." Mutta Norana ei suostunut loukkaantumaan Simonin tölväisystä. Hän vastasi vain: "Ymmärrän toki sanasi, opettaja. Juutalaisten silmissähän minä olen vain koira, mutta Mestari kannalta olen uskova koira. Olen peruuttamattomasti päättänyt, että hänen täytyy

156:1.1 (1734.3) There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

156:1.2 (1734.4) Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded

nähdä tyttäreni, sillä olen vakuuttunut siitä, ettei hänen tarvitse kuin katsoa tytärtäni, ja hän on tämän parantava. Ei kai sinullakaan, hyvä mies, sentään ole otsaa riistää koirilta oikeutta murusiin, jotta sattuvat varisemaan lasten pöydältä.”

Siinä samassa tyttönen sai heidän kaikkien silmiensä edessä ankan kouristuskohtauksen, ja äiti suorastaan huusi: ”No niin, siinä nyt näette, että lapseni on pahan hengen riivaama. Ellei hätämme teihin teekään vaikutusta, ainakin se vetoaisi Mestariinne, joka kuulemani mukaan rakastaa kaikkia ihmisiä ja rohkenee parantaa jopa pakanat, kunhan nämä uskovat. Ette ole sen arvoisia, että olisitte hänen opetuslapsiaan. En lähde, ennen kuin lapseni on parannettu.”

Jeesus, joka oli avoimen ikkunan kautta kuullut koko tämän keskustelun, tuli nyt — heidän suureksi hämmästykseksensä — ulos ja sanoi: ”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, niin suuri, etten voi evätä sinulta, mitä haluat. Kulje tietäsi rauhassa. Tyttäresi on jo tehty terveeksi.” Ja tyttönen oli siitä hetkestä alkaen terve. Kun Norana ja lapsi lausuivat hyvästejään, Jeesus esitti pyynnön läsnäoleville, etteivät nämä kertoisi tästä tapahtumasta kenellekään. Ja vaikka hänen työtoverinsa noudattivatkin tätä pyyntöä, äiti ja lapsi kulkivat lakkaamatta pitkin maaseutua ja jopa Siidonissa asti levittämässä tietoa pikkutytön parantamisesta, ja tämän johdosta Jeesus muutaman päivän kuluttua katsoi viisaaksi vaihtaa majapaikkaansa.

Kun Jeesus seuraavana päivänä opetti apostolejaan ja esitti näkökohtiaan syyrialaisnaisen tyttären paranemisesta, hän sanoi: ”Ja näin on ollut koko ajan. Näettehän itsekkin, kuinka ei-juutalaiset kykenevät harjoittamaan pelastavaa uskoa taivaan valtakunnan evankeliumin opetuksiin. Totisesti, totisesti minä sanon teille, että ei-juutalaiset tulevat valtaamaan Isän valtakunnan, elleivät Abrahamin lapset välitä osoittaa sen vertaa uskoa, että astuisivat sinne sisälle.”

2. OPETUSTA SIIDONISSA

Siidoniin saapuessaan Jeesus ja hänen työtoverinsa kulkivat erään sillan yli. Monille se oli heidän ensimmäinen koskaan näkemänsä silta. Heidän kävellessään tätä siltaa pitkin Jeesus sanoi muun muassa: ”Tämä maailma on vain silta. Voitte kulkea sen yli, mutta teidän ei tule ajatella, että rakennatte sen päälle asuinpaikan.”

Kahdenkymmenen neljän apostolin ja evankelistan aloittaessa aherruksensa Siidonissa Jeesus meni asumaan yhteen kotiin heti kaupungin pohjoispuolella, Justan ja hänen äitinsä, Bernicen, taloon. Jeesus opetti Justan talossa näitä kahtakymmentä neljää joka aamu, ja

that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table.”

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was seized with a violent convulsion before them all, and the mother cried out: “There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured.”

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: “O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole.” And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl's healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: “And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father's kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein.”

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: “This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it.”

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the

iltapäivisin ja iltaisin nämä hajaantuivat Siidoniin opettamaan ja saarnaamaan.

Apostoleja ja evankelistoja rohkaisi suuresti tapa, jolla Siidonin ei-juutalaiset ottivat vastaan heidän sanomansa. Heidän lyhyen käyntinsä aikana valtakunnan väkimäärä lisääntyi monella. Tämä kuutisen viikkoa jatkunut Foinikian-jakso oli sielujen voittamiseksi tehdyssä työssä hyvin tuloksellista aikaa, mutta myöhemmät juutalaiset evankeliumien kirjoittajat olivat taipuvaisia sivuuttamaan kevyellä maininnalla sen, miten lämpimästi nämä gentiilit ottivat vastaan Jeesuksen opetukset täsmälleen samaan aikaan, kun niin peräti suuri määrä hänen oman kansansa jäseniä oli asettunut vihamieliseen rintamaan häntä vastaan.

Nämä gentiiliuskovat arvostivat Jeesuksen opetuksia monin tavoin täysimääräisemmin kuin juutalaiset. Monet näistä kreikankielisistä syyrialais-foinikialaisista tulivat tietämään paitsi sen, että Jeesus oli Jumalan kaltainen, myös, että Jumala oli Jeesuksen kaltainen. Näille niin kutsutuille pakanoille muodostui hyvä ymmärrys siitä Mestarin opetuksesta, että tämän maailman ja koko maailmankaikkeuden lait ovat yhdenmukaisia. He käsittivät opetuksen siitä, ettei Jumala suosi henkilöitä, rotuja eikä kansakuntia; ettei Universaalisessa Isässä ilmene mitään suosimista; että maailmankaikkeus on kauttaaltaan ja ajasta aikaan lainkuuliainen ja pettämättömän luotettava. Nämä pakanat eivät pelänneet Jeesusta, he uskalsivat ottaa vastaan hänen sanomansa. Minään aikakautena vika ei ole ollut siinä, että ihmiset olisivat olleet kyvyttömiä ymmärtämään Jeesusta, vaan siinä, että he ovat pelänneet niin tehdä.

Jeesus selvitti kahdellekymmenelleneljälle, ettei hän ollut paennut Galileasta siksi, että häneltä olisi puuttunut rohkeutta käydä vihamiehiensä vastaan. He käsittivät, ettei hän ollut vielä valmis avoimeen selkkaukseen vakiintuneen uskonnon kanssa ja ettei hän tavoitellut marttyyriutta. Juuri erään tällaisen Justan kodissa pidetyn keskustelutilaisuuden kuluessa Mestari sanoi opetuslapsilleen ensi kerran sanat "Vaikka taivas ja maa katoaisivat, totuuden sanani eivät katoa."

Siidonissa-oleskelun aikana Jeesuksen opetusten teemana oli hengellinen edistyminen. Hän kertoi heille, etteivät he voineet jäädä paikalleen, vaan heidän oli pakostakin joko kuljettava eteenpäin vanhurskaudessa tai taannuttava pahuuteen ja syntiin. Hän kehotti heitä: "Unohtakaa menneisyyteen kuuluvat asiat, samalla kun ponnistette eteenpäin omaksuaksenne valtakunnan suuremmat realiteetit." Hän pyytämällä pyysi heitä, etteivät he tyytyisi olemaan evankeliumin suhteen lapsia, vaan pyrkisivät saavuttamaan Jumalan pojan täysikasvuisuuden hengen yhteydessä ja uskovien

afternoons and evenings.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

156:2.4 (1736.1) In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

156:2.5 (1736.2) Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that "even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not."

156:2.6 (1736.3) The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to "forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom." He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

yhteisössä.

Jeesus sanoi: ”Opetuslasteni täytyy, ei vain lakata tekemästä pahaa, vaan oppia tekemään hyvää; teidän täytyy ei vain puhdistautua kaikesta tietoisesta synnistä, vaan teidän täytyy päästä yksinpä sellaisestakin, että teillä on syyllisyydentuntoja. Jos tunnustatte syntinne, ne annetaan anteeksi; siksi teidän on pidettävä omatuntonne sellaisena, ettei sitä mikään paina.”

Jeesus nautti suuresti näiden ei-juutalaisten osoittamasta huumorintajusta. Mestarin sydäntä kosketti ja hänen armeliaisuudentuntoonsa vetosi yhtä paljon Noranan, syyrialaisnaisen, osoittama huumorintaju kuin hänen suuri ja sinnikäs uskonsa. Jeesus piti perin valitettavana sitä, että hänen kansaltaan — juutalaisilta — niin suuressa määrin puuttui huumorintaju. Kerran hän sanoi Tuomakselle: ”Minun väkeni ottaa itsensä liian vakavasti. Heiltä puuttuu huumorin arvostus kutakuinkin kokonaan. Fariseusten raskassoutuinen uskonto ei olisi koskaan päässyt alulle sellaisen kansan keskuudessa, jolla on huumorintajua. Heiltä puuttuu myös johdonmukaisuutta, sillä hehän kuurnivat hyttysiä mutta nielevät kameleja.”

3. MATKA MERENRANNIKKOA POHJOISEEN

Tiistaina, kesäkuun 28. päivänä, Mestari ja hänen työtoverinsa lähtivät Siidonista, ja rannikkoa seuraillen he kulkivat pohjoiseen, Porphyreoniin ja Helduaan. Gentilit ottivat heidät hyvin vastaan, ja tämän opetus- ja saarnaviikon aikana valtakuntaan liitettiin monta jäsentä. Apostolit saarnasivat Porphyreonissa, ja evankelistat opettivat Helduassa. Kahdenkymmenenneljän apostolin ja evankelistan tehdessä työtään Jeesus poistui heidän seurastaan kolmen, neljän päivän ajaksi. Hän kävi Beirutin rannikkokaupungissa, jossa hän vieraili erään Malach-nimisen syyrialaisen luona. Tämä oli uskova ja oli ollut edellisenä vuonna Betsaidassa.

Keskiviikkona, heinäkuun 6. päivänä, he kaikki palasivat Siidoniin ja viipyivät Justan kodissa sunnuntaiaamuun saakka, jolloin he lähtivät Tyeroon. He kulkivat rannikon myötäisesti etelään Sareptan kautta ja saapuivat Tyeroon maanantaina, heinäkuun 11. päivänä. Näihin aikoihin apostolit ja evankelistat alkoivat jo tottua toimintaan näiden niin kutsuttujen gentiilien eli ei-juutalaisten keskuudessa. Todellisuudessa nämä polveutuivat enimmäkseen varhaisemmista kanaanilaisheimoista, jotka olivat vielä varhaisempaa seemiläistä sukujuurta. Kaikki mainitut kansat puhuivat kreikkaa. Apostoleille ja evankelistoille oli suuri hämmästyksen aihe havaita, miten innokkaasti nämä gentiilit kuuntelivat evankeliumia, ja huomata se aulius,

^{156:2.7 (1736.4)} Said Jesus: “My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense.”

^{156:2.8 (1736.5)} Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master’s heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor. He once said to Thomas: “My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels.”

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:3.1 (1736.6)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Betsaida the year before.

^{156:3.2 (1737.1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

jolla monet näistä uskoivat.

4. TYYROSSA

Heinäkuun 11. päivästä heinäkuun 24. päivään he opettivat Tyyrossa. Jokainen apostoli otti seurakseen yhden evankelistan, ja tällä tavoin pareittain he opettivat ja saarnasivat jokaisessa Tyyron ja sen ympäristön kolkassa. Tämän vilkkaan satamakaupungin monenkielinen väestö kuunteli heitä mielellään, ja monet kastettiin valtakunnan ulospäin näkyvän yhteisön jäseniksi. Jeesus piti tukikohtanaan erään Joosef-nimisen juutalaisen kotia; tämä oli uskova, joka asui viiden, kuuden kilometrin päässä Tyyrosta etelään, lähellä sen Hiiramin hautaa, joka oli ollut Tyyron kaupunkivaltion kuninkaana Daavidin ja Salomon aikoina.

Tämän kaksiviikkoisjakson aikana apostolit ja evankelistat menivät päivittäin Tyyroon kulkien sinne Aleksanterin aallonmurtajaa pitkin. Kaupungissa he johtivat pieniä kokouksia, ja joka ilta useimmilla heistä oli tapana palata leiriin, joka oli Joosefin talon luona kaupungin eteläpuolella. Kaupungista tuli joka päivä uskovia keskustelemaan Jeesuksen kanssa hänen lepopaikassaan. Mestari puhui Tyyrossa vain kerran, heinäkuun 20. päivän iltapäivänä, jolloin hän opetti uskoville, että Isä rakastaa koko ihmiskuntaa ja että Pojan tehtävänä oli tehdä Isä tunnetuksi kaikille ihmisroduille. Näiden gentiilien keskuudessa esiintyi niin voimakasta kiinnostusta valtakunnan evankeliumia kohtaan, että tässä tilanteessa Melkartin temppelin ovet avattiin hänelle, ja on mielenkiintoista todeta, että juuri tämän muinaisen temppelin paikalle rakennettiin myöhemmin vuosina kristillinen kirkko.

Valtakuntaan uskovien joukkoon kuului useita tyrolaisen purppuranvalmistuksen parissa toimivia johtomiehiä. Tuo väriainehan oli tehnyt Tyyrosta ja Siidonista maailmankuuluja, ja se antoi oman vahvan panoksensa niiden harjoittamaan maailmanlaajuiseen kaupankäyntiin ja siitä johtuneeseen rikastumiseen. Kun tämän väriaineen lähteenä olevien merieläinten saatavuus pian tämän jälkeen alkoi ehtyä, nämä värinvalmistajat lähtivät etsimään näiden merisimpukoiden uusia kasvupaikkoja. Ja kun heitä näin muodoin siirtyi maailman eri kulmille, he kuljettivat mukanaan sanoman Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä — valtakunnan evankeliumin.

5. JEEBUS OPETTAA TYYROSSA

Tuona keskiviikkoiltapäivänä Jeesus puhettaan pitäessään kertoi ensiksi seuraajilleen

4. AT TYRE

^{156:4.1 (1737.2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:4.2 (1737.3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20, when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

^{156:4.3 (1737.4)} Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

^{156:5.1 (1737.5)} On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his

tarinan valkoisesta liljasta, joka kohottaa tahrattoman puhtaan ja lumivalkean päänsä korkealle päivän paisteeseen olkoonkin, että sen juuret ovat kiinni sen alla olevan maan mudassa ja liassa. ”Samalla tavoin”, hän sanoi, ”voi kuolevainen ihminen, vaikka hänen alkuperänsä ja olemisensa juuret ovat ihmisolemuksen eläimellisessä maaperässä, uskon avulla nostaa hengellisen olemuksensa ylös taivaallisen totuuden päivänvaloon ja tosiaankin tuottaa yleviä hengen hedelmiä.”

Juuri tämän samaisen saarnan kuluessa Jeesus käytti ensimmäisen ja ainoan kerran hänen omaan ammattiinsa — kirvesmiehen työhön — viittaavaa vertausta. Esittäessään kehotuksensa ”rakentakaa hyvin perustukset, jotka tarvitaan hengellisiin kyvyin varustetun jalon luonteen kasvuun,” hän sanoi: ”Tuottaaksenne hengen hedelmiä teidän pitää syntyä hengestä. Mikäli mielitte kanssaihmistenne keskellä elää hengen täyttämää elämää, teidän on oltava hengen opettamia ja hengen johdattamia. Mutta älkää tehkö samaa virhettä, jonka hupsu kirvesmies tekee tuhlatessaan kallista aikaa siihen, että hän veistää, mittaillee ja höyläilee madonsyömää ja sisältä lahoavaa puutukkiaan, ja näin kaiken uurastuksensa tähän lahoon puuhun pantuaan hänen pitääkin se hylätä, koska se on täysin sopimaton käydäkseen sellaisen rakennuksen perustuksiin, jonka hän haluaisi rakentaa kestäväksi ajan hampaan nakerrukset ja myrskytuulten tuiverrukset. Varmistakoon jokainen, että luonteen älylliset ja moraaliset perustukset ovat sellaiset, että ne riittävässä määrin tukevat sitä laajenevan ja jalontuvan hengellisen olemuksen muodostamaa ylärakennetta, jonka on sanottu tavalla saatava aikaan muutos kuolevaisen mielessä ja jonka on sen jälkeen yhdessä tuon uudelleen luodun mielen kanssa saatava aikaan kuolemattoman kohtalon omaavan sielun kehittyminen. Hengellinen olemuksenne — yhdessä luotu sielu — on elävä verso, mutta yksilön mieli ja moraalit ovat se maaperä, josta näiden ihmiskehityksen ja jumalallisen kohtalon korkeampien ilmentymien on nouseva. Kehittyvän sielun maaperä on inhimillinen ja aineellinen, mutta tämän mielen ja hengen yhteisen luomuksen kohtalo on hengellinen ja jumalallinen.”

Tämän saman päivän iltana Natanael kysyi Jeesukselta: ”Mestari, miksi rukoilemme, ettei Jumala saattaisi meitä kiusaukseen, kun me sen perusteella, mitä olet Isästä paljastanut, varsin hyvin tiedämme, ettei hän koskaan tee mitään sellaista?” Jeesus vastasi Natanaelille:

”Ei ole outoa, että esität tuollaisia kysymyksiä, kun otetaan huomioon, että alat tuntea Isän sellaisena kuin minä hänet tunnen eikä sellaisena kuin alkuaikojen heprealaisprofeetat hänet niin hämärästi näkivät. Tiedät hyvin, miten vahva taipumus esi-isillämme oli nähdä Jumala lähes

followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. “Likewise,” said he, “mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit.”

156:5.2 (1738.1) It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to “Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments,” he said: “In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolution of the soul of immortal destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine.”

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: “Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?” Jesus answered Nathaniel:

156:5.4 (1738.3) “It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for

kaikessa, mitä tapahtui. He etsivät Jumalan kädenjälkeä kaikista luonnon tapahtumista ja jokaisesta ihmisen kokemukseen kuuluvasta epätavallisesta välikohtauksesta. He liittivät Jumalan niin hyvään kuin pahaankin. He luulivat, että hän hellytti Mooseksen sydämen ja kovetti faaraan sydämen. Kun ihmisellä oli väkevä tarve tehdä jotakin, olkoon hyvää tai pahaa, hänellä oli tapana tehdä selkoa näistä epätavallisista tunnetiloista sanomalla: 'Herra puhui minulle sanoen: tee näin ja tee noin, tai mene sinne ja mene tuonne.' Siispä, kun ihmiset niin usein ja niin vastustamattomasti joutuivat kiusaukseen, esi-isiemme tavaksi tuli uskoa, että Jumala johdatti heidät siihen heitä koetellakseen, rangaistakseen tai vahvistaakseen. Mutta nyt sinulla toden totta on parempi tieto. Tiedät, että ihmiset aivan liian usein joutuvat kiusaukseen oman itsekkyytensä kannustamina ja eläimellisen olemuksensa yllyttäminä. Milloin joudut tällä tavoin kiusaukseen, kehotan sinua tiedostaessasi kiusauksen rehellisesti ja vilpittömästi juuri siksi, mitä se on, antamaan julkipääsyä etsiville hengen, mielen ja ruumiin energioille älyperäisesti uuden suunnan ohjaamalla ne korkeampiin kanaviin ja kohti ihanteellisempia päämääriä. Tällä keinoin voit muuntaa kiusauksesi korkeimmiksi kuolevaisen suorittaman kohottavan palvelutoiminnan muodoiksi, samalla kun lähes kokonaan vältty näiltä tuhoisilta ja heikentäviltä yhteenotoilta eläimellisen ja hengellisen olemuksen välillä.

"Mutta salli minun varoittaa sinua siitä järjettömyydestä, että ryhtyisit kukistamaan kiusausta sillä, että pelkän ihmistahdon voimin korvaat yhden halun toisella ja muka ylevämmällä halulla. Jos tosissasi haluat voittaa vähäarvoisemman ja alemman olemuksesi tuntemat kiusaukset, sinun on saavutettava sellainen tilanne, että hengellä on yliote niin, että olet tosiaankin ja kiistattomasti kehittänyt sellaisen tosiasiallisen kiinnostuksen ja rakkauden niitä korkeampia ja ihanteellisempia käyttäytymismuotoja kohtaan, jotka mielesi haluaa asettaa näiden kiusaukseksi tiedostamiesi alempien ja vähemmän ihanteellisten käyttäytymistapojen sijaan. Näin vapautumisesi tapahtuu pikemminkin hengellisen muuntumisen kautta kuin sillä, että yhä pahemmin kuormitat itseäsi kuolevaiselle ominaisten halujen pettävillä tukahduttamisyrityksillä. Vanha ja alempiarvoinen unohtuu rakastettaessa uutta ja suurempiarvoista. Kauneus korjaa aina voiton rumuudesta kaikkien niiden sydämessä, joita totuudenrakkaus valaisee. Uuteen ja vilpittömään hengelliseen kiintymykseen sisältyvällä karkottavalla energialla on valtava voima. Ja sanon taas kerran sinulle: Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita mielummin paha hyvällä."

Myöhään yöhön saakka apostolit ja evankelistat esittivät aina uusia kysymyksiä, ja

the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: 'The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.' Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) "But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good."

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from

tahtoisimme niihin annetuista monista vastauksista esittää seuraavat ajatukset, jotka on muokattu nykyisen kielenkäytön mukaisiksi:

Voimakas kunnianhimo, älyllinen arviointikyky ja monessa koeteltu viisaus ovat aineellisen menestymisen perusehtoja. Johtajuus on riippuvaista luontaisesta kyvykkyydestä, arvostelukyvystä, tahdonvoimasta ja päättävyydestä. Hengellinen kohtalo on riippuvainen uskosta, rakkaudesta ja totuudelle omistautumisesta — vanhurskauden isoamisesta ja janoamisesta — varauksettomasta halusta löytää Jumala ja olla hänen kaltaisensa.

Älkää lannistuko havainnosta, että olette ihmisiä. Ihmisluonto saattaa olla altis pahuuteen, mutta se ei ole myötäsyttyisesti syntinen. Älkää masentuko siitä, ettette kykene täysin unohtamaan joitakin valitettavia kokemuksianne. Erehdykset, joita ette kykene unohtamaan ajallisuudessa, unohtuvat ikuisuudessa. Keventäkää sielunne taakkaa hankkimalla viivytelemättä itsellenne kaukokatseinen näkemys kohtalostanne, elämänuranne jatkumisesta maailmankaikkeudessa.

Älkää tehkö sitä virhettä, että arvioitte sielun arvoa mielen epätäydellisyyksien tai ruumiillisten himojen perusteella. Älkää arvostelko sielua älkääkään arvioiko sen kohtaloa yhden yksittäisen ihmiselämässä sattuneen onnettoman tapauksen perusteella. Hengellinen kohtalonne riippuu pelkästään hengellisistä kaipauksistanne ja tarkoitusperistänne.

Uskonto on Jumalaa tuntevan ihmisen kehittyvän kuolemattoman sielun yksinomaisesti hengellinen kokemus, mutta moraalinen voima ja hengellinen energia ovat mahtavia voimia, joita voidaan käyttää hyödyksi käsiteltäessä vaikeita sosiaalisia tilanteita ja ratkaistaessa mutkikkaita taloudellisia ongelmia. Nämä moraaliset ja hengelliset avut tekevät kaikista ihmiselämän tasoista rikkaampia ja mielekkäämpiä.

Joudutte elämään kapeaa ja mitätöntä elämää, jos opitte rakastamaan vain niitä, jotka rakastavat teitä. Ihmisen tuntema rakkaus saattaa tosiaankin olla vastavuoroista, mutta jumalallinen rakkaus on kaikessa täyttymyksen etsinnässään ulospäin suuntautunutta. Mitä vähemmän luodun olemuksessa on rakkautta, sitä suurempi on rakkauden tarve, ja sitä enemmän jumalallinen rakkaus pyrkii tyydyttämään tuollaisen tarpeen. Rakkaus ei koskaan etsi omaansa, eikä kukaan voi sitä itselleen lahjoittaa. Jumalallinen rakkaus ei voi olla itseensä pitäytyvää, vaan sitä täytyy lahjoittaa epäitsekäästi.

Valtakuntaan uskovien tulisi omata sokea usko, heidän tulisi koko sielullaan uskoa vanhurskauden varmaan riemuvoittoon. Valtakunnan rakentajien ei pidä epäillä ikuisen

the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the

pelastuksen evankeliumin totuutta. Uskovien on yhä laajemmin opittava astumaan syrjään elämän ryntäilyistä — pakenemaan aineellisen olemassaolon päällekkäisyysyyttä —, kun he sen sijaan palvovan uskonnyhteyden avulla virkistävät sielua, innoittavat mieltä ja uudistavat henkeä.

Jumalaa tuntevat yksilöt eivät lannistu vastoinkäymisestä eivätkä masennu pettymyksestä. Puhtaasti materiaalisista mullistuksista aiheutuva masentuneisuus ei saa uskovista otetta; hengessä eläviä eivät aineellisen maailman episodit hämmennä. Ikuiseen elämään ehdolla olevat käyttävät sitä voimistavaa ja rakentavaa menetelmää, jolla kohdataan kaikki kuolevaisen elämään liittyvät vastoinkäymiset ja ahdistukset. Jokaisena elämäänsä päivänä aito uskova huomaa oikeintekemisen entistä helpommaksi.

Elämän hengellinen eläminen lisää suunnattomasti aitoa itsekunnioitusta. Itsekunnioitus ei kuitenkaan ole itseihailua. Itsekunnioitus käy aina rinta rinnan kanssaihmiin kohdistuvan rakkauden ja palvelun kanssa. Et voi kunnioittaa itseäsi enempää kuin rakastat lähimmäistäsi; toinen mittaa sen, mikä on toisen kapasiteetti.

Jokaisesta aidosta uskovasta tulee ajan myötä yhä taitavampi houkuttelemaan kanssaihmisensä rakastamaan ikuista totuutta. Oletko tänään neuvokkaampi tuomaan hyvyttä ihmiskunnan tietoon kuin olit eilen? Oletko tänä vuonna parempi vanhurskauden suosittelija kuin viime vuonna? Onko sinusta tulossa yhä taidokkaampi siinä, millaista menetelmää käytät johdattaessasi isoavia sieluja hengelliseen valtakuntaan?

Ovatko ihanteesi niin korkeat, että ne varmistavat ikuisen pelastuksesi, samalla kun ajatuksesi ovat niin käytännöllisiä, että ne tekevät sinusta hyödyllisen kansalaisen toimimaan kuolevaisten kanssaihmistesi parissa maan päällä? Hengessä te olette taivaan kansalaisia, lihallisessa hahmossanne olette vielä maisten valtakuntien kansalaisia. Antakaa keisareille, mitkä ovat aineellisia, ja Jumalalle, mitkä ovat hengellisiä.

Kehittyvän sielun hengellisen kapasiteetin mittana on uskosi totuuteen ja rakkautesi ihmistä kohtaan, mutta inhimillisen luonteenlujuutesi mittana on kykysi torjua kaunaisuus ja kykysi syvän murheen hetkellä torjua alakuloisuus. Tappio on se totuudellinen peili, josta voit nähdä rehellisesti todellisen minäsi.

Kun vartutte iässä ja kun kokemuksenne valtakunnan asioiden osalta karttavat, tuleeko teistä tahdikkaampia siinä, miten kohtelette hankalia kuolevaisia, ja suvaitsevampia siinä,

gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit lovers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn

miten tulette toimeen itsepäisten tovereittenne kanssa? Tahdikkaus on sosiaalisen vaikutusvallan tukipiste ja suvaitsevuus on suurenmoisen sielun tunnusmerkki. Mikäli omaatte nämä harvinaiset ja ihastuttavat lahjat, teistä tulee aikaa myöten yhä valppaampia ja osaavampia, kun ansiokkaasti pyritte välttämään kaikkia tarpeettomia sosiaalisia väärinkäsityksiä. Tällaiset viisaat sielut pystyvät välttymään paljossa siltä harmilta, joka on taatusti kaikkien puutteellisesta emotionaalisesta sopeutumisesta kärsivien osana, kaikkien niiden osana, jotka kieltäytyvät aikuistumasta tai jotka kieltäytyvät ikääntymästä arvokkaasti.

Kaihtakaa epärehellisyyttä ja vilpillisyyttä kaikessa, mitä teette totuutta saarnataksenne ja evankeliumia julistaaksenne. Älkää tavoitelko ansaitsematonta arvonantoa älkääkä janotko myötätuntoa, jota ette ole ansainneet. Rakkautta toki ottakaa ansioistanne riippumatta auliisti vastaan sekä jumalallisista että inhimillisistä lähteistä, ja osoittakaa auliisti vastarakkautta. Mutta kaiken muun teihin kohdistuvaan kunnioittamiseen ja ylistämiseen liittyvän osalta tavoitelkaa vain sellaista, mikä rehellisesti teille kuuluu.

Jumalatiетoinen kuolevainen on varma pelastuksesta; hän ei pelkää elämää; hän on rehellinen ja johdonmukainen. Hän osaa urheasti kestää väistämätöntä kärsimistä; hän ei valita, kun hänen tielleen tulee ylitsepääsemätön koettelemus.

Oikea uskova ei väsy hyvän tekemiseen vain siksi, että hänet lannistetaan. Vaikeus kiihottaa totuutta rakastavan innostuksen paloa, ja esteet ovat omiaan vain haastamaan lannistumattoman valtakunnanrakentajan entistäkin lujempiin ponnistuksiin.

Ja Jeesus opetti heille monia muitakin asioita, ennen kuin he valmistautuivat poistumaan Tyrosta.

Päivää ennen kuin Jeesus lähti Tyyrosta palatakseen Galileanmeren seutuille, hän kutsui työtoverinsa koolle ja antoi kahdelletoista evankelistalle määräyksen palata eri reittiä kuin, minkä hän ja kaksitoista apostolia aikoivat valita. Ja sen jälkeen kun evankelistat lähtivät Tyyrosta Jeesuksen luota, he eivät enää milloinkaan olleet hänen kanssaan yhtä läheisissä kosketuksissa.

6. PALUU FOINIKIASTA

Puolilta päivin sunnuntaina, heinäkuun 24. päivänä, Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Joosefin kodista Tyyrön eteläpuolella ja kulkivat rannikkoa myötäillen etelään, kohti Ptolemais kaupunkia. Ptolemaisissa he viipyivät yhden päivän ja puhuivat lohdutuksen sanoja sikäläisten

associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

156:5.20 (1740.7) The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

156:5.21 (1740.8) The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

156:5.22 (1740.9) And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

156:5.23 (1740.10) The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

156:6.1 (1741.1) About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of

uskovain ryhmälle. Pietari saarnasi heille heinäkuun 25. päivän iltana.

Tiistaina he lähtivät Ptolemaisista ja vaelsivat Tiberiakseen johtavaa maantietä itään, sisämaan suuntaan, kohti Jotapatan seutuja. Keskiviikkona he pysähtyivät Jotapataan ja antoivat uskoille uutta opetusta valtakunnan asioista. Torstaina he lähtivät Jotapatasta ja kulkivat Nasaretista Libanonvuorelle johtavaa karavaanitietä Raaman kautta Sebulunin kylään. He pitivät kokouksia Raamassa perjantaina ja viipyivät siellä sapatin yli. He saapuivat Sebuluniin sunnuntaina, 31. päivänä, pitivät samana iltana kokouksen ja lähtivät paikkakunnalta seuraavana aamuna.

Sebulunista lähdettyään he taittoivat matkaa Magdalan—Siidonin -tien risteykseen Gishalan lähellä, ja sieltä he kulkivat Gennesaretiin Galileanjärven länsirannalle, Kapernaumin eteläpuolelle, jossa he olivat sopineet tapaavansa Daavid Sebedeuksen ja jossa he olivat aikoneet neuvotella siitä, mihin toimeen valtakunnan evankeliumin julistustyön osalta olisi seuraavaksi ryhdyttävä.

Daavidin kanssa pitämänsä lyhyen neuvonpidon kuluessa he saivat tietää, että monet johtajat olivat juuri sillä hetkellä koolla järven vastarannalla, Heresan lähellä, ja niin heidät vietiin samana iltana veneellä järven yli. Yhden päivän ajan he lepäsivät kaikessa rauhassa kukkuloilla ja menivät seuraavana päivänä lähistön puistoon, jossa Mestari oli kerran ruokkinut ne viisituhatta. Täällä he lepäsivät kolmen päivän ajan ja kävivät päivittäin neuvonpitoja, joihin osallistui viitisenkymmentä miestä ja naista eli ne, jotka olivat jäljellä Kapernaumin ja sen ympäristön kerran niin monilukuisesta uskovaissyhteisöstä.

Sillä aikaa kun Jeesus oli Foinikiassa viettämänsä jakson ajan poissa Kapernaumista ja Galileasta, hänen vihamiehensä laskeskelivat, että koko liike oli hajonnut, ja päättelivät, että kiire, jolla Jeesus oli vetäytynyt näyttämöltä, osoitti hänen pelästyneen niin pahanpäiväisesti, ettei hän todennäköisesti enää koskaan palaisi heitä häiritsemään. Kaikki aktiivinen vastustus hänen opetuksiaan kohtaan oli kutakuinkin laannut. Uskovat alkoivat taas kerran pitää julkisia kokouksia, ja evankeliumiin uskovien vasta läpikäymästä seulonasta selviytyneiden koeteltujen ja todellisten uskovien keskuudessa oli tapahtumassa vähittäistä mutta tuloksellista lujittumista.

Herodeksen veljestä Filippuksesta oli tullut varauksellinen Jeesukseen uskova, ja hän lähetti sanan, jonka mukaan Mestari saisi asua ja työskennellä vapaasti hänen hallintoalueillaan.

Määräyksellä koko juutalaiskansan synagogien sulkemisesta Jeesuksen ja kaikkien hänen seuraajiensa opetuksilta olikin ollut

July 25.

156:6.2 (1741.2) On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

156:6.3 (1741.3) Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

156:6.4 (1741.4) During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

156:6.5 (1741.5) While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

156:6.6 (1741.6) Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

156:6.7 (1741.7) The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon

kirjanoppineiden ja fariseusten kannalta kielteinen vaikutus. Välittömästi sen jälkeen, kun Jeesus oli poistunut julkisen kiistelyn kohteen roolistaan, tapahtui koko juutalaiskansan keskuudessa vastareaktio. Vallalla oli yleinen närkästys Jerusalemin fariseuksia ja sanhedrinin johtomiehiä kohtaan. Monet synagogien esimiehet alkoivat vaivihkaa avalla synagogiaan Abnerille ja hänen työtovereilleen, koska heidän mukaansa nämä opettajat olivat Johanneksen seuraajia eivätkä Jeesuksen opetuslapsia.

Yksinpä Herodes Antipaankin mieli muuttui, ja saatuaan tietää Jeesuksen oleskelevan järven vastarannalla hänen veljensä Filippuksen alueella hän lähetti Jeesukselle viestin selittäen, että vaikka hän oli allekirjoittanut määräyksen, joka oikeutti pidättämään hänet Galileassa, hän ei kuitenkaan ollut antanut lupaa pidättää häntä Pereassa. Tällä tavoin hän antoi ymmärtää, ettei Jeesuksen kimppuun käytäisi, jos hän pysyisi poissa Galileasta. Ja Herodes tiedotti tämän saman päätöksen Jerusalemin juutalaisille.

Ja tilanne oli siis tällainen elokuun ensimmäisen päivän tienoilla vuonna 29 jKr, kun Mestari palasi Foinikian-lähetysmatkaltaan ja ryhtyi taas organisoimaan hajaantuneita, koeteltuja ja harventuneita joukkojaan tätä hänen maan päällä suorittamansa tehtävän viimeistä ja tapahtumatäyteistä vuotta varten.

Asiat, joista taistelussa on kysymys, ovat selvästi määritellyt, kun Mestari ja hänen työtoverinsa tekevät valmisteluja ryhtyäkseen julistamaan uutta uskontoa, sen elävän Jumalan hengen uskontoa, joka asuu ihmisten mielessä.

the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

^{156:6.8 (1741.8)} Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

^{156:6.9 (1742.1)} And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

^{156:6.10 (1742.2)} The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

Luku 157. Filippuksen Kesareassa

⇨ 156

Urantia-kirjan

158 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 157 FILIPPUKSEN KESAREASSA

Osiot

Johdanto

1. Tempeliveronkantaja
2. Juliaksen Beetsaidassa
3. Pietarin tunnustus
4. Keskustelu valtakunnasta
5. Uusi käsitys
6. Seuraavana iltapäivänä
7. Andreaksen neuvonpito

PAPER 157 AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

Johdanto

ENNEN KUIN Jeesus vei kaksitoista apostolia lyhyelle käynnille Filippuksen Kesarean lähistölle, hän sopi Daavidin sanansaattajien välityksellä sellaisesta järjestelystä, että hän sunnuntaina, elokuun 7. päivänä, menisi järven yli Kapernaumiin tapaamaan perhettään. Ennakkojärjestelyjen mukaan tämän vierailun oli määrä tapahtua Sebedeuksen veneveistämöllä. Daavid Sebedeus oli Juudan, Jeesuksen veljen, kanssa sopinut, että paikalla olisi koko nasaretilaisperhe: Maria sekä kaikki Jeesuksen veljet ja sisaret. Ja Jeesus lähti Andreaksen ja Pietarin kanssa matkaan pitääkseen sopimuksensa. Ei ole epäilystäkään siitä, että Maria ja lapset aikoivat saapua sovittuun tapaamiseen, mutta kävi niin, että joukko fariseuksia, jotka tiesivät Jeesuksen olevan järven vastarannalla, Filippuksen hallintoalueilla, päättivät käydä Marian luona saadakseen tietää Jeesuksen olinpaikasta kaiken mahdollisen. Näiden jerusalemilaisemissaarien saapuminen sai Marian varsin levottomaksi, ja huomattuaan, miten hermostuneita ja jännittyneitä kaikki perheen jäsenet olivat, nämä päättelivät, että Jeesusta varmaankin odoteltiin käymään heidän luonaan.

INTRODUCTION

^{157:0.1 (1743.1)} BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to

Niinpä he asettuivat taloksi Marian kotiin ja hälytettyään paikalle lisävoimia he odottivat kärsivällisesti Jeesuksen saapumista. Ja tämä tietenkin toimi tehokkaana esteenä sellaiselle, että joku perheenjäsenistä olisi yrittänyt päästä sovitettuun aikaan tapaamaan Jeesusta. Sekä Juuda että Ruut yrittivät päivän mittaan useaan otteeseen livahtaa fariseusten silmälläpidon alta voidakseen lähettää Jeesukselle viestin, mutta yritykset jäivät tuloksettomiksi.

Varhain iltapäivällä Daavidin sanansaattajat toivat Jeesukselle sanan, että fariseukset olivat leiriytyneet hänen äitinsä talon kynnyksivelle, eikä Jeesus sen vuoksi edes yrittänyt käydä perheensä luona. Ja niin taas kävi, ilman kummankaan osapuolen syytä, etteivät Jeesus ja hänen mainen perheensä kohdanneet toisiaan.

keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

157:0.2 (1743.2) Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family failed to make contact.

1. TEMPELIVERONKANTAJA

Jeesuksen viipyillessä Andreksen ja Pietarin kanssa järven rannalla veneveistämän läheisyydessä paikalle osui muuan temppeliveronkantaja, ja Jeesuksen tunnistaessaan tämä pyysi Pietarin hieman sivummalle ja sanoi: "Eikö Mestarisi maksakaan temppeliveroa?" Pietari tunsi halua osoittaa närkästyksensä ajatuksesta, että joku kehtasi odottaa Jeesuksen avustavan rahallisesti vannoutuneiden vihollistensa uskonnollisten toimintojen ylläpitämistä, mutta koska hän pani merkille veronkantajan kasvoilla karehtivan omituisen ilmeen, hän arveli aivan oikein, että tarkoitus oli saada heidät verekseltään satimeen siitä, että he kieltäytyivät maksamasta tavanomaista puolta sekeliä Jerusalemin temppelipalvelusten tukemiseksi. Siksi Pietari vastasikin: "Mitä, tottahan toki Mestari temppeliveron maksaa. Odotapa sinä siinä portilla, niin tulen tuota pikaa takaisin veroraha mukaanani."

Mutta Pietari oli puhunut hätiköiden. Heidän rahavaransa olivat Juudaksen hallussa, ja tämä oli järven vastarannalla. Ei hän itse, ei hänen veljensä eikä Jeesuskaan ollut ottanut rahaa mukaansa. Ja tietäessään fariseusten etsiskelevän heitä he eivät mitenkään voineet mennä Betsaidaan hakemaan rahaa. Kun Pietari kertoi Jeesukselle veronkantajasta ja siitä, että hän oli luvannut tälle rahan, Jeesus sanoi: "Jos olet luvannut, siinä tapauksessa sinun olisi maksettava. Mutta millä aiot lunastaa lupauksesi? Rupeatko taas kalastajaksi voidaksesi pitää sanasi? Oli miten oli, Pietari, näissä olosuhteissa meidän on paras maksaa vero. Älkäämme antako näille ihmisille mitään aihetta suuttua siitä, mitä mieltä olemme. Odotamme täällä sen aikaa, kun menet veneellä heittämään verkot saadaksesi kalaa, ja ne torilla vähän matkan päässä myytyäsi maksa

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

157:1.1 (1743.3) As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: "Does not your Master pay the temple tax?" Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: "Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax."

157:1.2 (1743.4) Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Betsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: "If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us."

veronkantajalle meidän kaikkien kolmen puolesta.”

Kaiken edellä kerrotun oli kuullut muuan Daavidin salainen sanansaattaja, joka seisoi lähistöllä ja joka sitten antoi lähellä rantaa kalastavalle toverilleen merkin tulla nopeasti maihin. Kun Pietari oli astumassa veneeseen soutuakseen järvelle kalaan, tämä sanansaattaja ja hänen kalastajaystävänsä lahjoittivat hänelle monta suurta korillista kaloja ja auttoivat häntä kantamaan ne lähistön kalakauppiaalle. Tämä osti saaliin ja maksoi siitä sen verran, että se Daavidin sanansaattajan antamalla rahalla lisätyn riitti kattamaan kolmen henkilön temppeliveron. Veronkantaja otti vastaan veron eikä vaatinut sakkoa maksun myöhästymisestä, koska he olivat olleet jonkin aikaa poissa Galileasta.

Ei ole kummeksuttavaa, että kirjoissanne kerrotaan Pietarin saaneen saaliiksi kalan, jonka suussa oli sekeli. Tuohon aikaan oli liikkeellä monia tarinoita aarteiden löytymisestä kalojen suusta. Tuollaiset lähes ihmeistä kertovat jutut olivat tuiki tavallisia. Niinpä kun Pietari poistui heidän seurastaan mennäkseen veneelle, Jeesus huomautti puoliksi leikillään: ”Onpa outoa, että kuninkaan poikien pitää maksaa pakkoveroa, tavallisestihan on niin, että hovin ylläpitämiseksi verotetaan muukalaista. Mutta meidän on paras olla antamatta viranomaisille mitään kompastuskiveä. Menehän siis! Kuka tietää, vaikka pyytäisit kalan, jolla on sekeli suussaan.” Koska Jeesus näin sanoi, ja kun Pietari niin pian ilmestyi temppeliveroineen, ei ole yllättävää, että välikohtauksesta myöhemmin paisuteltiin se ihme, jona se Matteuksen evankeliumin kirjoittajan toimesta on kirjaan pantu.

Jeesus odotti Andreaksen ja Pietarin keralla järven rannalla miltei auringonlaskuun saakka. Sanansaattajat toivat heille viestin, jonka mukaan Marian taloa pidettiin edelleen silmällä. Siksi nämä kolme odottajaa astuivat pimeän tullen veneeseensä ja soutivat hitaasti pois kohti Galileanmeren itärantaa.

2. JULIAKSEN BEETSAIDASSA

Maanantaina, elokuun 8. päivänä, kun Jeesus ja kaksitoista apostolia olivat leiriytyneinä Magadanin puistoon Betsaida-Juliaksen lähelle, sinne tuli Kapernaumista toistasataa uskovaa, evankelistat, naisten joukko ja muita valtakunnan perustamisesta kiinnostuneita, vaihtamaan mielipiteitä. Tulipa sinne useita fariseuksiakin, jotka olivat saaneet tietää Jeesuksen olevan Magadanissa. Tähän mennessä jotkut saddukeukset olivat alkaneet toimia yhdessä fariseusten kanssa saadakseen Jeesuksen satimeen. Ennen kuin Jeesus ryhtyi suljettuun neuvonpitoon uskovien kanssa, hän piti julkisen

157:1.3 (1744.1) All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy payment because they had been for some time absent from Galilee.

157:1.4 (1744.2) It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

157:2.1 (1744.4) On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Betsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they

kokouksen, jossa fariseukset olivat läsnä, ja nämä kiusasivat Mestaria ja koettivat muutenkin häiritä kokousta. Häirikköjen johtaja sanoi: "Opettaja, haluaisimme, että antaisit meille merkin, joka osoittaa sinulla olevan valta opettaa, jotta kaikki ihmiset sen toteen käydessä tietävät sinun olevan Jumalan lähettämä." Ja Jeesus vastasi heille: "Kun on ilta, sanotte, että tulee kaunis ilma, sillä taivas rusottaa; huomenissa on ruma ilma, sillä taivas rusottaa ja näyttää uhkaavalta. Kun näette pilven nousevan taivaalle lännessä, sanotte, että tulee sadekuuroja; kun tuuli puhalttaa etelästä, sanotte, että tulee paahtava helle. Mistä johtuu, että osaatte näin hyvin erottaa taivaan kasvonilmeet, mutta olette perin osaamattomia, kun kysymys on ajan merkien erottamisesta? Niille, jotka tahtoisivat tietää totuuden, merkki on jo annettu; mutta pahaa tavoittelevalle ja tekopyhälle sukupolvelle ei mitään merkkiä anneta."

Nämä sanat puhuttuaan Jeesus poistui paikalta ja valmistautui iltakokoukseen seuraajiensa kanssa. Tässä neuvonpidossa päätettiin ryhtyä toteuttamaan yhteistä Dekapoliin kaupunkieihin ja kyliin suuntautuvaa lähetysretkeä, heti kun Jeesus ja kaksitoista apostolia olisivat palanneet aiotulta vierailultaan Filippuksen Kesareaan. Mestari oli mukana suunnittelemassa Dekapoliin-lähetysretkeä, ja lähettäessään seurueen matkaan hän lausui: "Minä sanon teille: varokaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta. Älkää antako heidän harhauttaa itseänne paljolla lukeneisuudellaan ja perinpohjaisella lojaalisuudellaan uskonnon ulkoisia muotoja kohtaan. Väliittäkää vain elävän totuuden hengestä ja todellisen uskonnon voimasta. Elottoman uskonnon pelko ei teitä pelasta, vaan teidät pelastaa mieluummin uskonne elävään kokemukseen valtakunnan hengellisistä todellisuuksista. Älkää antako epäluuloisuuden sokaista ja pelon halvaannuttaa itseänne. Älkää myöskään antako perinteitä kohtaan tuntemanne kunnioituksen niin turmella ymmärrystänne, etteivät silmänne näe ja korvanne kuule. Aidon uskonnon tarkoitus ei ole pelkästään tuoda rauha, vaan paremminkin taata edistyminen. Eikä sydämessä voi vallita rauha tai mielessä tapahtua edistymistä, ellette täydestä sydämeistänne rakastu totuuteen, ikuisten realiteettien sisältämiin ihanteisiin. Elämän ja kuoleman kysymykset asetetaan eteenne — ajallisuuden synnilliset mielihalut ikuisuuden vanhurskaita realiteetteja vastaan. Jo nyt teidän tulisi alkaa tuntea, miten vapaudutte pelon ja epäilyksen orjuudesta ryhtyessänne elämään uutta uskon ja toivon täyttämää elämää. Ja kun sielussanne heräävät sellaiset tuntemukset, että haluatte palvella kanssaihmiäsiänne, älkää niitä tukahduttako. Kun lähimmäisiänne kohtaan tuntemanne rakkauden tunteet pulppuavat sydämenne syvyyksissä, tuokaa nämä rakkaudenosoittamisen tarpeet julki siten, että pidätte järkevästi huolta

heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical generation no sign shall be given."

157:2.2 (1745.1) When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: "I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows."

kanssaihminen todellisista tarpeista.”

3. PIETARIN TUNNUSTUS

Varhain tiistaiaamuna Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Magadanin puistosta Filippuksen Kesareaan, neljännesruhtinas Filippuksen hallintoalueen pääkaupunkiin. Caesarea Filippi sijaitsi ihmeteltävän kauniilla alueella. Se kyyhötti maalauksellisten kukkuloiden välisessä ihastuttavassa laaksossa, jossa Jordan virtasi esiin maanalaisesta luolasta. Pohjoisen suunnalla näkyivät Hermonvuoren huiput koko korkeudessaan, kun taas kaupungista heti etelään nousueilta kukkuloilta aukeni suurenmoinen näkymä Jordanin yläjuoksulle ja Galileanmerelle.

Jeesus oli vetäytynyt Hermonvuorelle, silloin kun hän sai ensimmäiset kokemukset valtakunnan asioista. Ja nyt kun hän oli astumassa toimintansa viimeiseen vaiheeseen, hän halusi palata tälle koetuksen ja riemuvoiton vuorelle, jossa, niin kuin hän toivoi, apostolit saattaisivat saada uuden näkemyksen omista vastuistaan ja löytää uutta lujuutta kohta edessä olevia koetuksen aikoja varten. Matkaa taittaessaan apostolit ryhtyivät osapuulleen hetkenä, jona he sivuuttivat Meromin lähteet niiden eteläpuolelta, keskustelemaan keskenään hiljattaisista kokemuksistaan Foinikiassa ja muualla ja kertomaan, miten heidän sanomansa oli otettu vastaan ja mitä eri ihmiset heidän Mestaristaan ajattelivat.

Lounastaukoa pidettäessä Jeesus heitti yllättäen kahdentoista apostolin vastattavaksi ensimmäistä kertaa kysymyksen, joka koski häntä itseään. Hän esitti seuraavan, hämmästyttävän kysymyksen: ”Keneksi ihmiset minua sanovat?”

Jeesus oli käyttänyt monet monituiset kuukaudet opettaakseen näille apostoleille, mikä oli taivaan valtakunnan olemus ja luonne, ja hän oli varsin tietoinen siitä, että oli koittanut aika, jolloin hänen oli ryhdyttävä jakamaan heille enemmän tietoa omasta olemuksestaan ja henkilökohtaisesta suhteestaan valtakuntaan. Ja nyt kun he siinä istuivat silkkiäispuiden siimeksessä, Mestari valmistautui pitämään erästä suurimerkityksisimmistä istunnoistaan koko sinä aikana, jonka hänen pitkäaikainen yhdessäolonsa valittujen apostolien kanssa kesti.

Yli puolet apostoleista vastasi Jeesuksen kysymykseen. He kertoivat hänelle, että kaikki, jotka tunsivat hänet, pitivät häntä profeettana tai erikoislaatuisena ihmisenä; että jopa hänen vihamiehensä pelkäsivät häntä suuresti, ja esittämällä syytöksen, jonka mukaan hän oli liitossa perkeleiden ruhtinaan kanssa, he selittivät, miksi hänellä oli sellainen mahti. Apostolit kertoivat hänelle, että jotkut juudealaiset ja samarialaiset, jotka eivät olleet henkilökohtaisesti häntä

3. PETER'S CONFESSION

157:3.1 (1745.2) Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

157:3.2 (1745.3) Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

157:3.3 (1745.4) As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, "Who do men say that I am?"

157:3.4 (1746.1) Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

157:3.5 (1746.2) More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been,

tavanneet, uskoivat hänen olevan kuolleista noussut Johannes Kastaja. Pietari selitti, että eri henkilöt olivat eri aikoina verranneet häntä Moosekseen, Eliaan, Jesajaan ja Jeremiaan. Tämän selonteon kuunneltuaan Jeesus nousi jaloilleen ja katsoen alas ympärillään puoliympyrässä istuvia kahtatoista apostolia hän laajalla kädenliikkeellään osoitti heitä hätkähdyttävän ponnekkaasti ja kysyi: "Mutta keneksi te minua sanotte?" Hetken ajan vallitsi jännittynyt hiljaisuus. Kaksitoista apostolia eivät hetkeksikään irrottaneet katsettaan Mestarista, ja sitten Simon Pietari seisomaan ponnahtaen huudahti: "Olet Vapahtaja, elävän Jumalan Poika." Ja yksitoista istuallaan olevaa apostolia nousivat yhtenä miehenä jaloilleen osoittaen sillä, että Pietari oli puhunut heidän kaikkien puolesta.

Kun Jeesus oli viitannut heitä taas istumaan, hän yhä heidän edessään seisten sanoi: "Tämän on minun Isäni teille paljastanut. On koittanut hetki, jolloin teidän on saatava tietää totuus minusta. Mutta annan toistaiseksi teille velvoitteen olla puhumatta tästä kenellekään. Lähtekäämme pois täältä."

Ja niin he astuivat taas taipaleelle kohti Filippuksen Kesareaa. He tulivat perille myöhään samana iltana ja majoittuivat Celsuksen kotiin; tämä tiesi odottaa heidän tuloaan. Apostolien uni jäi tuona yönä vähäiseksi, sillä he tuntuivat vaistoavan, että heidän elämässään ja valtakunnan työssä oli sattunut tärkeä tapahtuma.

4. KESKUSTELU VALTAKUNNASTA

Siitä lähtien, kun Johannes oli kastanut Jeesuksen ja kun vesi oli muuttunut viiniksi Kaanassa, apostolit olivat eri aikoina tosiasiallisesti hyväksyneet hänet Messiaaksi. Lyhyiden kausien ajan jotkut heistä olivat tosissaan uskoneet, että hän oli odotettu Vapahtaja. Mutta tämänkaltaiset toiveet olivat tuskin ehtineet nousta esiin heidän sydämessään, kun Mestari jo kiirehti jollakin musertavalla sanalla tai pettymyksen tuottavalla teolla lyömään ne pirstaleiksi. He olivat jo kauan olleet sekasorron tilassa, mihin oli syynä ristiriita, joka vallitsi heidän mielessään elättelemiensä odotettua Messiasta koskevien käsitysten ja heidän sydämessään säilyttämänsä tästä erikoislaatuisesta kumppanuussuhteestaan tähän erikoislaatuiseseen ihmiseen saamansa kokemuksen välillä.

Tämä keskiviikon aamupäivä oli ehtinyt pitkälle, kun apostolit kokoontuivat Celsuksen puutarhaan keskipäivän aterialle. Lähes koko yön ja heti siitä alkaen, kun he olivat tuona aamuna nousseet, Simon Pietari ja Simon Selootti olivat tehneet veljiensä suhteen tosissaan työtä saadakseen nämä kaikki niin pitkälle, että he

at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, "But who say you that I am?" There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: "You are the Deliverer, the Son of the living God." And the eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: "This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence."

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsus, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had transpired.

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted

täydestä sydäimestään hyväksyisivät Mestarin ei pelkästään Messiaaksi vaan myös elävän Jumalan jumalalliseksi Pojaksi. Kummallakin Simonilla oli kutakuinkin yhtäläinen käsitys Jeesuksesta, ja he tekivät ahkerasti työtä saadakseen veljensä kääntymään sille kannalle, että nämä hyväksyisivät täysin heidän näkökantansa. Vaikka Andreas edelleen toimi apostoliyhteisön yleisjohtajana, hänen veljestään Simon Pietarista oli kuitenkin yhä enemmän ja kaikkien suostumuksella tulossa kahdentoista apostolin edusmies.

He istuivat kaikki puutarhassa jokseenkin puolenpäivän tietämissä, kun Mestari saapui. Heidän kasvoillaan oli kunnioittavan juhlallinen ilme, ja kaikki nousivat seisomaan, kun Mestari tuli heidän luokseen. Jeesus laukaisi jännityksen sillä ystävällisellä ja veljellisellä hymyllä, joka oli hänelle niin luonteenomainen, aina kun hänen seuraajansa ottivat itsensä tai jonkin itseään koskevan tapahtuman liian vakavasti. Käskeväällä eleellä hän osoitti tahtovansa, että he istuutuisivat. Koskaan kaksitoista apostolia eivät enää tervehtineet Mestariaan seisomaan nousten, kun tämä tuli heidän eteensä. He näkivät, ettei hän hyväksynyt moista ulkonaista kunnioituksen osoittamista.

Kun he olivat nauttineet ateriansa ja ryhtyneet keskustelemaan edessä olevan Dekapoliinmatkan suunnitelmista, Jeesus käänsi äkkiä katseensa suoraan heitä kasvoihin ja sanoi: ”Yhden kokonaisen päivän nyt kuluttua siitä, kun annoitte hyväksyntänne sille, mitä Simon Pietari julisti Ihmisen Pojan henkilöllisyydestä, haluaisin kysyä, pysyttekö edelleen päätöksessänne?” Nämä sanat kuullessaan kaksitoista apostolia nousivat seisomaan, ja Simon Pietari, joka astui muutaman askelen Jeesusta kohti, sanoi: ”Kyllä, Mestari, me pysymme. Uskomme, että sinä olet elävän Jumalan Poika.” Ja Pietari ja hänen veljensä istuutuivat paikalleen.

Edelleen seisten Jeesus sanoi kahdelletoista apostolille: ”Olette valitut lähettilääni, mutta tiedän, ettette näissä olosuhteissa voisi omata tätä uskoa pelkän inhimillisen tietämisen tuloksena. Tämä on Isäni hengen ilmoitus sisimmässänne olevalle sielulle. Ja kun siis sisimmässänne asuvan Isäni hengen ymmärryksen avulla esitätte tämän tunnustuksen, se saa minut julistamaan, että tälle perustalle tahdon rakentaa taivaan valtakunnan veljesliiton. Tälle hengellistä todellisuutta olevalle kalliolle tahdon rakentaa elävän temppelin, joka olennoi hengellistä yhteenkuuluvuutta Isäni valtakunnan ikuisten realiteettien kanssa. Mitkään pahuuden sotavoimat ja mitkään synnin sotajoukot eivät tule voittamaan tätä jumalallisen hengen inhimillistä veljesyhteisöä. Ja vaikka Isäni henki on aina oleva kaikkien niiden tiennäyttäjä ja opastaja, jotka liittyvät tämän hengenyhteisön riveihin, niin teille ja teidän seuraajillenne minä nyt luovutan

acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: “Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter’s declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?” On hearing this, the twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: “Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God.” And Peter sat down with his brethren.

157:4.5 (1747.3) Jesus, still standing, then said to the twelve: “You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father’s kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father’s spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the

ulospäin näkyvän valtakunnan avaimet — ajallisiin asioihin kohdistuvan vallan — ulkoiseen valtakuntaan kuuluviin valtakunnan jäseninä toimivien miesten ja naisten muodostaman yhteisön sosiaalsiin ja taloudellisiin asioihin.” Ja hän antoi heille taas velvoitteen olla toistaiseksi kertomatta kenellekään, että hän oli Jumalan Poika.

Jeesus alkoi jo luottaa apostoliensa lojaalisuuteen ja lahjomattomuuteen. Mestari näki mielessään, että usko, joka pystyi kestämaan, mitä hänen valitut edustajansa olivat hiljattain kokeneet, kestäisi epäilemättä myös kohta edessä olevat tulikokeet ja nousisi heidän kaikkien toiveidensa näennäisestä haaksirikosta uuden tuomiokauden uuteen valkeuteen ja kykenisi sillä keinoin astumaan taipaleelle valaistakseen pimeydessä kyyhöttävää maailmaa. Tänä päivänä Mestari alkoi luottaa apostoliensa uskoon, yhtä lukuun ottamatta.

Ja aina tuosta päivästä lähtien tämä samainen Jeesus on rakentanut tätä elävää temppeliä tälle samalle Jumalan pojan asemansa ikuiselle perustukselle, ja ne, joista sitä kautta tulee tietoisia Jumalan poikia, ovat niitä ihmiskiviä, joista tämä poikauden elävä temppeli muodostuu, ja se temppeli kohooa henkien ikuisen Isän viisauden ja rakkauden ylistykseksi ja kunniaksi.

Ja äskeiset sanat lausuttuaan Jeesus ohjasi kaksitoista apostolia vetäytymään illallisaikaan asti kunkin omiin oloihinsa kukkuloille etsimään viisautta, väkevyyttä ja hengellistä opastusta. Ja he tekivät niin kuin Mestari heitä kehotti.

5. UUSI KÄSITYS

Uusi ja ratkaisevan tärkeä piirre Pietarin tunnustuksessa oli siihen sisältynyt selkeä toteamus, että Jeesus oli Jumalan Poika, että hänen jumalallisuutensa oli kiistaton. Aina Jeesuksen kasteesta ja Kaanan häistä lähtien apostolit olivat eri tavoin pitäneet häntä Messiaana, mutta juutalaisten käsitykseen kansallisesta vapahtajasta ei kuulunut ajatusta, että tämän tulisi olla jumalallinen. Juutalaiset eivät olleet opettaneet, että Messias polveutuisi jumalallisuudesta; hänen oli tosin määrä olla ”voideltu”, mutta sellaiselle he olivat tuskin omistaneet ajatustakaan, että hän olisi ”Jumalan Poika”. Toisessa tunnustuksessa korostettiin enemmänkin yhdistynyttä olemusta, sitä ylimaallista tosiasiaa, että hän oli Ihmisen Poika ja Jumalan Poika, ja juuri tälle suurelle totuudelle ihmisolemuksen yhdistymisestä jumalalliseen olemukseen Jeesus julisti rakentavansa taivaan valtakunnan.

Jeesus oli pyrkinyt elämään maisen elämänsä ja suorittamaan loppuun

authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom.” And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

157:4.6 (1747.4) Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

157:4.7 (1747.5) And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

157:4.8 (1747.6) And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. THE NEW CONCEPT

157:5.1 (1748.1) The new and vital feature of Peter's confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the “anointed one,” but hardly had they contemplated him as being “the Son of God.” In the second confession more emphasis was placed upon the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the

lahjoittautumistehtävänsä nimenomaan Ihmisen Poikana. Hänen seuraajansa tunsivat halua pitää häntä odotettuna Messiaana. Tietäessään, ettei hän koskaan voisi täyttää heidän messiasodotuksiaan, hän pyrki muuntamaan heidän messiaskäsitystään niin, että se loisi hänelle mahdollisuuden heidän odotustensa osittaiseen täyttämiseen. Mutta nyt hän havaitsi, että tuollainen suunnitelma tuskin oli menestyksellisesti toteutettavissa. Siksi hän päätti tuoda rohkeasti julki kolmannen suunnitelmansa — ilmoittaa avoimesti jumalallisuutensa, myöntää Pietarin tunnustus todeksi ja julistaa kahdelletoista apostolille suoraan, että hän oli Jumalan Poika.

Kolmen vuoden ajan Jeesus oli julistanut olevansa "Ihmisen Poika", ja nämä samaiset kolme vuotta apostolit olivat yhä itsepintaisemmin pitäneet kiinni siitä, että hän oli odotettu juutalainen Messias. Nyt hän paljasti olevansa Jumalan Poika, ja käsitykselle Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan yhdistyneestä olemuksesta hän päätti rakentaa taivaan valtakunnan. Hän oli päättänyt luopua enemmistä yrityksistä saada heidät vakuuttumaan siitä, ettei hän ollut Messias. Hän aikoi nyt rohkeasti paljastaa heille, mikä hän on, ja olla sen jälkeen välittämättä siitä, että he päättäväisesti edelleenkin pitivät häntä Messiaana.

6. SEURAAVANA ILTAPÄIVÄNÄ

Jeesus ja apostolit jäivät vielä päiväksi Celsuksen kotiin, sillä he odottivat Daavid Sebedeuksen luota saapuvaksi sanansaattajia mukanaan rahavaroja. Sen jälkeen kun Jeesuksen suosio massojen keskuudessa romahti, myös tulojen kertyminen oli jäänyt huomattavasti vähäisemmäksi. Kun he saapuivat Kesarea Filippiin, kassa oli tyhjä. Matteuksella ei ollut halua jättää Jeesusta ja veljiään tällaisena aikana, eikä hänellä ollut omia käteisvaroja, jotka hän olisi luovuttanut Juudakselle, kuten hän niin monta kertaa menneinä aikoina oli tehnyt. Daavid Sebedeus oli kuitenkin aavistanut tämän todennäköisen tulojen vähenemisen, ja siksi hän oli antanut sanansaattajilleen ohjeet, että nämä Juudean, Samarian ja Galilean läpi kulkiessaan keräisivät rahaa toimitettavaksi maanpaossa eläville apostoleille ja heidän Mestariilleen. Niinpä nämä sanansaattajat saapuivat Betsaidasta tämän päivän iltaan mennessä ja toivat mukanaan sen verran rahavaroja, että se riittäisi apostolien ylläpitoon, kunnes nämä palaisivat lähteäkseen matkalle Dekapolikseen. Matteus odotti siihen mennessä saavansa rahaa viimeisen Kapernaumissa olevan kiinteistönsä myynnistä, ja hän oli sopinut, että nämä varat toimitettaisiin lähettäjän nimeä mainitsematta Juudakselle.

Sen paremmin Pietarilla kuin muillakaan

Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter's confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the "Son of Man," while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of this day, these messengers arrived from Betsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles

apostoleilla ei ollut kovinkaan hyvin tosiasioita vastaavaa käsitystä Jeesuksen jumalallisuudesta. He eivät juurikaan tajunneet sitä, että käsillä oli uuden jakson alku Mestarin maisessa elämänvaiheessa, aika, jolloin opettajaparantajasta oli tulossa uudella tavalla ymmärrettävä Messias — Jumalan Poika. Tästä ajankohdasta alkaen Mestarin sanomaan ilmaantui uusi sävel. Tästä lähtien ainoa ihanne, jota varten hän eli, oli Isän tunnetuksi tekeminen, samalla kun hänen ainoa opetuksessaan esille tuomansa ajatus oli se, että hän esitti universumilleen personoituman siitä korkeimmasta viisaudesta, joka on ymmärrettävissä vain se elämällä. Hän tuli, jotta meillä kaikilla olisi elämä ja jotta meillä olisi sitä yhä yltäkylläisemmin.

Jeesus astui nyt lihallisen ihmiselämänsä neljanteen ja viimeiseen vaiheeseen. Ensimmäinen vaihe oli hänen lapsuutensa vaihe, vuodet, jolloin hän oli vain hämärästi tietoinen alkuperästään, olemuksestaan ja kohtalostaan ihmisenä. Toiseen vaiheeseen kuuluivat yhä minätajuisemmat nuoruuden ja varttuvan miehuuden vuodet, joiden kuluessa hän alkoi yhä selvemmin ymmärtää jumalallista olemustaan ja tehtävänsä ihmisenä. Tämä toinen vaihe päättyi hänen kasteeseensa liittyneisiin kokemuksiin ja julkituloihin. Mestarin maisen kokemuksen kolmas vaihe alkoi kasteesta, ja se kattoi vuodet, jotka hän toimi opettajana ja parantajana, aina tähän suurimerkityksiseen hetkeen saakka, jolloin Pietari esitti tunnustuksensa Filippuksen Kesareassa. Tuo hänen maisen elämänsä kolmas jakso käsitti ajat, jolloin hänen apostolinsa ja hänen lähimmät seuraajansa tunsivat hänet Ihmisen Poikana ja pitivät häntä Messiaana. Hänen maisen elämänsä neljäs ja viimeinen jakso alkoi täällä, Kesarea Filippissä, ja se jatkui aina ristinnaulitsemiseen saakka. Hänen toimintansa tälle vaiheelle oli ominaista, että hän tunnusti jumalallisuutensa, ja tähän vaiheeseen kuuluivat hänen viimeisen lihallisena elämänsä vuoden ponnistelut. Vaikka valtaosa hänen seuraajistaan neljännen jakson aikana edelleen pitikin häntä Messiaana, apostolit tulivat tuntemaan hänet Jumalan Poikana. Pietarin tunnustus oli merkinä sen uuden jakson alkamisesta, jolloin entistä täysimääräisemmin käsitettiin totuus hänen suurenmoisesta palveluksestaan Urantialla toimineena ja kokonaisen universumin hyväksi työskennelleenä lahjoittautuvana Poikana, ja jolloin hänen valitut lähettiläänsä tämän totuuden — ainakin hämärästi — tiedostivat.

Näin siis Jeesus oli elämässään esimerkki siitä, mitä hän opetti uskonnossaan — siitä, että hengellinen olemus kasvaa elävän edistymisen keinoin. Toisin kuin hänen myöhemmät seuraajansa, hän ei tähdentänyt lakkaamatonta taistelua sielun ja ruumiin välillä. Pikemminkin hän

had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

157:6.3 (1749.2) Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

157:6.4 (1749.3) Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the soul and the body. He rather taught that the spirit

opetti, että henki sai helposti voiton kummastakin ja että se kykeni tehokkaasti ja hyödyllisesti sovittamaan suurimman osan tästä järjen ja vaistojen välisestä sodasta.

Kaikkiin Jeesuksen tästä ajankohdasta lähtien esittämiin opetuksiin liittyy uusi merkitys. Ennen Kesarea Filippiä hän toi valtakunnan evankeliumin esille ikään kuin sen yliopettajana. Filippuksen Kesarean jälkeen hän ei esiintynyt pelkästään opettajana, vaan myös sen iankaikkisen Isän jumalallisena edustajana, joka on tämän hengellisen valtakunnan keskus ja kehä, ja hänen edellytettiin tekevän kaikki tämä ihmisolentona, Ihmisen Poikana.

Jeesus oli vilpittömästi pyrkinyt ensin opettajana ja sitten opettaja-parantajana johdattamaan seuraajansa hengelliseen valtakuntaan, mutta nämä eivät halunneet sen sujuvan sillä tavoin. Hän oli varsin tietoinen siitä, ettei hänen mainen lähetystehtävänsä voisi mitenkään täyttää juutalaisten messiasodotuksia. Entisaikain profeetat olivat luoneet kuvan sellaisesta Messiaasta, jollainen hän ei voisi koskaan olla. Hän koetti perustaa Isän valtakunnan Ihmisen Poikana, mutta hänen seuraajansa eivät halunneet kulkea eteenpäin tällä tutkimusmatkalla. Tämän nähdessään Jeesus päätti tulla jonkin matkaa seuraajiaan vastaan, ja näin tehdessään hän valmistautui astumaan avoimesti Jumalan lahjoittautuvan Pojan osaan.

Apostolit kuulivat näin ollen paljon sellaista, joka oli uutta, kun Jeesus tuona päivänä puhui heille puutarhassa. Ja jotkin näistä julistuksista kuulostivat heidänkin korvissaan kummallisilta. Muiden hätkähdyttävien lausumien joukossa he saivat kuulla seuraavaa:

"Olkoon tästä hetkestä alkaen niin, että jos joku haluaa liittyä seuraamme, ottakoon kantaakseen Jumalan pojan velvollisuudet ja seuratkoon minua. Ja sitten kun en enää ole luonanne, älkää luulko, että maailma kohtelee teitä paremmin kuin Mestarianne. Jos rakastatte minua, valmistautukaa todistamaan tämä kiintymys sillä, että olette halukkaita tekemään korkeimman mahdollisen uhrauksen."

"Ja pankaa tarkasti merkeille sanani: En ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä. Ihmisen Poika ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan elämänsä lahjaksi lahjana, joka kuuluu kaikille. Sanon teille, että olen tullut etsimään ja pelastamaan niitä, jotka ovat kadoksissa."

"Tällä hetkellä ei yksikään ihminen tässä maailmassa näe Isää, paitsi Poika, joka tuli Isän tyköä. Mutta jos käy niin, että Poika ylennetään, hän vetää kaikki ihmiset luokseen, ja jokaiselle, joka uskoo tämän totuuden Pojan yhdistyneestä olemuksesta, annetaan elämä, joka ei ole

was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

^{157:6.5 (1749.4)} A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

^{157:6.6 (1749.5)} Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

^{157:6.7 (1750.1)} Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

^{157:6.8 (1750.2)} "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

^{157:6.9 (1750.3)} "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

^{157:6.10 (1750.4)} "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

aikakausiin sidottu.”

”Emme saa vielä julistaa avoimesti, että Ihmisen Poika on Jumalan Poika, mutta teille se on paljastettu, minkä vuoksi puhun kaihtelematta teille näistä mysteereistä. Vaikka minä seisonkin edessäni tässä fyysisessä hahmossa, tulin silti Jumala Isän luota. Ennen kuin Abraham oli, minä olen. Tulin Isän luota tähän maailmaan sellaisena kuin olette minut tuntenneet, ja sanon teille, että minun on kohta jätettävä tämä maailma ja palattava Isäni työhön.”

”Entä voiko uskonne nyt käsittää näihin julistuksiin sisältyvän totuuden, kun otetaan huomioon teille antamani varoitus siitä, ettei Ihmisen Poika tule vastaamaan odotuksia, jotka isänne ovat Messiaaseen liittäneet? Valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Voitteko uskoa totuuden minusta siitäkin huolimatta, että vaikka ketuilla on kolonsa ja taivaan linnuilla on pesänsä, minulla ei ole, mihin pääni kallistaisin?”

”Kerron teille kuitenkin, että Isä ja minä olemme yhtä. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kaikissa näissä asioissa Isäni toimii kanssani, eikä hän koskaan jätä minua yksin suorittaessani tehtävääni, kuten en minäkään koskaan hylkää teitä, kun te kohta lähdette julistamaan tätä evankeliumia kaikkialle maailmaan.

”Ja nyt olen tuonut teidät tänne, jotta olisitte hetken aikaa poissa ihmisten parista, minun seurassani ja omissa oloissanne ja jotta teillä olisi tilaisuus käsittää sen elämän ylevyys ja suurenmoisuus, johon olen teidät kutsunut, nimittäin uskon tutkimusretkelle, jonka myötä perustetaan Isäni valtakunta ihmiskunnan sydämiin, rakennetaan minun yhteisöni; ja se koostuu elävästä yhteydestä kaikkien niiden sieluun, jotka uskovat tämän evankeliumin.”

Apostolit kuuntelivat näitä kaihtelemattomia ja hätkähdyttäviä toteamuksia sanaakaan sanomatta. He olivat typeryneitä. Ja he hajaantuivat pieniksi ryhmiä keskustelemaan ja pohtimaan Mestarin sanoja. He olivat tunnustaneet, että hän oli Jumalan Poika, mutta he eivät kyenneet käsittämään, mitä kaiken kaikkiaan merkitsi se, mitä heidät oli johdatettu tekemään.

7. ANDREAKSEN NEUVONPITO

Samana iltana Andreas otti asiakseen antautua henkilökohtaiseen ja syvältä luotaavaan neuvonpitoon jokaisen veljensä kanssa, ja hän kävi hyödylliset ja rohkaisevat keskustelut Juudas Iskariotia lukuun ottamatta kaikkien työtovereidensa kanssa. Andreaksella ei ollut koskaan ollut yhtä läheistä henkilökohtaista

157:6.11 (1750.5) “We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father.”

157:6.12 (1750.6) “And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?”

157:6.13 (1750.7) “Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world.

157:6.14 (1750.8) “And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father’s kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel.”

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master’s words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. ANDREW’S CONFERENCE

157:7.1 (1750.10) That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and

suhdetta Juudakseen kuin hänellä oli muihin apostoleihin, eikä hän sen vuoksi ollut koskaan pitänyt vakavana asiana sitä, ettei Juudaskaan ollut koskaan rakentanut avomielistä ja luottamuksellista suhdetta apostolikunnan päällikköön. Mutta nyt Andreas oli niin huolissaan Juudaksen asenteesta, että hän myöhemmin samana iltana, kun kaikki apostolit jo olivat sikeässä unessa, etsiytyi Jeesuksen puheille ja esitti Mestarille huolenaiheensa. Jeesus sanoi: "Ei ole mitään vikaa siinä, Andreas, että olet tullut luokseni tässä asiassa, mutta me emme sen suhteen voi tehdä enempää; ole tätä apostolia kohtaan edelleenkin äärimmäisen luottavainen. Äläkä mainitse hänen veljilleen mitään tästä kanssani käymästäsi keskustelusta."

Siinä siis oli kaikki, mitä Andreaksen onnistui saada Jeesus sanomaan. Tämän juudealaisen ja hänen galilealaisveljiensä välillä oli aina ollut jonkin verran vierautta. Johannes Kastajan kuolema oli tyrmistyttänyt Juudasta; Mestarin moitteet olivat monessa yhteydessä loukanneet häntä syvästi; hän oli ollut pettynyt, kun Jeesus kieltäytyi kuninkaaksihuutamisesta; hän tunsi itsensä nöyryytyksi, kun Jeesus pakeni fariseuksia; hän tunsi harmistusta, kun Jeesus torjui fariseusten haasteen merkin antamisesta; häntä hämmensi, että hänen Mestarinsa kieltäytyi turvautumasta voimanosoituksiin, ja vasta vähän aikaa sitten tyhjä kassa masensi ja välistä suorastaan lannisti häntä. Ja Juudas kaipasi suurista kansanjoukoista kumpuavaa kannustusta.

Muihin apostoleihin nämä samaiset koetukset ja koettelemukset vaikuttivat itse kuhunkin jossakin ja vaihtelevin määrin, mutta he rakastivat Jeesusta. Ainakin heidän on täytynyt rakastaa Mestaria enemmän kuin Juudas, sillä he kulkivat hänen kanssaan katkeraan loppuun saakka.

Koska Juudas oli Juudeasta, hän katsoi henkilökohtaiseksi loukkaukseksi sen, että Jeesus oli hiljattain kehottanut apostoleita "varomaan fariseusten hapatusta". Hän oli taipuvainen pitämään tätä lausumaa verhottuna viittauksena itseensä. Mutta Juudaksen suuri erehdys oli siinä, että kun Jeesus tapasi lähettää apostolinsa omiin oloihinsa rukoilemaan, kävi kerran toisensa jälkeen, ettei Juudas ryhtynytään vilpittömään yhteydenpitoon universumien hengellisten voimien kanssa vaan antautui inhimillisestä pelosta johtuneiden ajatusten valtaan, samalla kun hän itsepintaisesti piti vireillä salakavalaa epäilyksiä Jeesuksen tehtävää kohtaan ja antoi myöten valitettavalle mieltymykselleen hautoa kostontunteita.

Ja nyt Jeesus halusi viedä apostolinsa mukanaan Hermonvuorelle, jolla hän oli päättänyt aloittaa Jumalan Poikana maisen toimintansa neljännen vaiheen. Jotkut apostolit olivat olleet läsnä, kun hänet kastettiin Jordanissa, ja olivat

therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas's attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: "It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me."

157:7.2 (1751.1) And that was all Andrew could elicit from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master's rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

157:7.3 (1751.2) Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

157:7.4 (1751.3) Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to "beware the leaven of the Pharisees"; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

157:7.5 (1751.4) And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had

olleet todistamassa, kun hänen Ihmisen Poikana elämänsä elämänvaihe alkoi, ja hän halusi, että jotkut heistä olisivat läsnä kuulemassa myös, kun hän saisi valtuudet astua Jumalan Pojan uuteen ja julkiseen osaan. Tästä syystä Jeesus sanoi kahdelletoista apostolille perjantaiamuna, elokuun 12. päivänä: "Kerätkää mukaan evästä ja valmistautukaa taivaltamaan vuorelle, jonka näette tuolla ja jolle henki kääsee minun nousta, jotta minut varustettaisiin maisen työsarkani päättämistä varten. Ja tahtoisin ottaa sinne mukaani myös veljeni, jotta heitäkin vahvistettaisiin niitä koetuksen aikoja varten, jolloin he käyvät kanssani läpi tämän kokemuksen."

witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: "Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience."

Luku 158. Kirkastusvuori

⇨ 157

Urantia-kirjan

159 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 158 KIRKASTUSVUORI

Osiot

Johdanto

1. Kirkastus
2. Laskeutuminen vuorelta
3. Kirkastuksen merkitys
4. Kaatumatautinen poika
5. Jeesus parantaa pojan
6. Celsuksen puutarhassa
7. Pietarin vastalause
8. Pietarin talossa

PAPER 158 THE MOUNT OF TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

Johdanto

OLI JO miltei auringonlaskun aika perjantaina, elokuun 12. päivänä vuonna 29 jKr, kun Jeesus ja hänen työtoverinsa saapuivat Hermonvuoren juurelle, lähelle sitä samaa paikkaa, jossa Tiglath-poikanen kerran odotti, sillä aikaa kun Mestari nousi yksinään vuorelle tekemään ratkaisut Urantian kohtaloista ja teknisessä mielessä päättämään Luciferin kapinan. Ja he viipyivät siellä kaksi päivää valmistautuen hengellisesti tapahtumiin, jotka seurasivat varsin pian tämän jälkeen.

Jeesus tiesi edeltäkäsän, mitä vuorella oli yleisesti ottaen määrä tapahtua, ja hänen hartain toiveensa oli, että kaikki hänen apostolinsa voisivat olla mukana sitä kokemassa. Hän viipyi heidän kanssaan vuoren juurella nimenomaan siinä tarkoituksessa, että hän halusi valmistaa heitä tähän häntä koskevaan paljastukseen. Mutta he eivät kyenneet saavuttamaan sellaisia hengellisiä tasoja, että olisi ollut oikeutettua saattaa heidät alttiiksi kokemaan täysimääräisesti kohta maan päälle ilmestyvien taivaallisten olentojen vierailu.

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who

Ja koska Jeesus ei voinut ottaa mukaansa kaikkia työtovereitaan, hän päätti ottaa vain ne kolme, joilla oli tapana tällaisissa erityisvalvoijaisissa olla hänen seurassaan. Niinpä Mestarin kanssa olivat mukana tässä kokemuksessa vain Pietari, Jaakob ja Johannes, ja hekin vain osaksi.

were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. KIRKASTUS

Varhain maanantaiaamuna, elokuun 15. päivänä, Jeesus ja mainitut kolme apostolia aloittivat nousun Hermonvuorelle, ja tämä tapahtui kuusi päivää Pietarin keskipäivän aikoihin tienvarressa mulperipuiden siimeksessä tekemän ikimuistettavan tunnustuksen jälkeen.

Jeesus oli saanut kutsun nousta yksinään vuorelle toimittamaan tärkeitä asioita, joissa oli kysymys hänen lihallisessa hahmossa suorittamansa lahjoittautumisen edistymisestä siltä osin kuin tämä kokemus liittyi hänen itsensä luomaan universumiin. On merkillepantavaa, että tämä epätavallinen tapahtuma oli ajoitettu tapahtuvaksi aikana, jolloin Jeesus ja apostolit olivat ei-juutalaisten mailla, ja että se itse asiassa tapahtui gentiilien vuorella.

He saapuivat määräpaikkaansa vuorenrinteen puolimatkan tietämissä vähän ennen puoltapäivää, ja lounasta nautittaessa Jeesus kertoi kolmelle apostolille jotakin siitä, mitä hän oli heti kasteensa jälkeen Jordanin itärannan kukkuloilla kokenut; samoin hän kertoi heille jotakin lisää siitä, mitä hän oli kokenut Hermonvuorella, tässä syrjäisessä piilopaikassa, edellisen kerran käydessään.

Pikkupoikana Jeesuksella oli ollut tapana kiivetä mäelle kotinsa lähellä ja kuvitella taisteluja, joita maailmanvaltojen armeijat olivat Esdraelonin tasangolla käyneet. Nyt hän nousi Hermonvuorelle ottamaan vastaan antimet, joiden oli määrä antaa hänelle valmius astua alas Jordanin tasangoille esittämään hänen Urantialla tapahtuneen lahjoittautumisensa draaman loppunäytökset. Mestari olisi tuona päivänä Hermonvuorella voinut luopua kamppailusta ja palata hallitsemaan oman universuminsa toimipiirejä, mutta paitsi että hän päätti täyttää ne Paratiisissa olevan lankaikkisen Pojan antamaan toimeksiantoon sisältyvät vaatimukset, jotka oli asetettu hänen omalle jumalallisten Poikien luokalleen, hän tahtoi sen lisäksi täyttää sen, mikä tässä tilanteessa oli hänen Paratiisin-Isänsä tahdon mukainen viimeinen ja täysimääräinen toimenpide. Tuona elokuun päivänä kolme hänen apostoliaan näki hänen kieltäytyvän sellaisesta, että hänelle olisi annettu universumiin kohdistuva täysi valta. He katselivat hämmästyneinä sivusta, kun taivaalliset sanansaattajat poistuivat ja jättivät hänet yksin päättämään maisen elämänsä Ihmisen Poikana ja Jumalan Poikana.

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752:3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

158:1.2 (1752:4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752:5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752:6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

Apostolien usko oli huipussaan viidentuhannen ihmisen ruokkimisen aikaan pudotakseen sen jälkeen nopeasti lähes nollopisteeseen. Mestarin myönnettyä jumalallisuutensa kahdentoista apostolin hiipuva usko nousi sen seurauksena muutaman seuraavan viikon aikana korkeimmilleen vain laskeakseen taas vähä vähältä alemmas. Heidän uskonsa kolmas elpyminen tapahtui vasta Mestarin kuolleistansun jälkeen.

Kello oli noin kolme tuona kauniina iltapäivänä, kun Jeesus poistui kolmen apostolin seurasta sanoen: "Poistun joksikin aikaa omiin oloihini pitämään yhteyttä Isään ja hänen viestintuojiinsa; pyydän teitä jäämään tänne, ja paluutani odottaessanne rukoilkaa, että Isän tahto tapahtuu kaikessa, mitä koette Ihmisen Pojan lahjoittautumistehtävän jatkumiseen liittyen." Ja tämän heille sanottuaan Jeesus poistui paikalta käydäkseen pitkän neuvottelun Gabrielin ja Isä-Melkisedekin kanssa niin, että hän palasi vasta kello kuuden maissa. Nähdessään pitkäksi venyneen poissaolonsa heissä aiheuttaman levottomuuden Jeesus sanoi: "Miksi pelkäsitte? Tiedättähän toki, että minun pitää olla toimittamassa Isäni asioita; minkä tähden te epäilette, kun en ole kanssanne? Ilmoitan nyt, että Ihmisen Poika on päättänyt kulkea elämänsä sen koko pituudelta teidän keskuudessanne ja yhtenä teistä. Olkaa rohkein mielin, sillä en lähde luotanne, ennen kuin työni on tehty."

Kun he nauttivat niukkaa iltateraania, Pietari kysyi Mestartilta: "Kauanko viivymme tällä vuorella poissa veljemme luota?" Ja Jeesus vastasi: "Siksi, kunnes näette Ihmisen Pojan kunnian ja tiedätte, että kaikki, mitä olen teille julistanut, on totta." Ja nuotionsa hehkuvan hiilloksen ympärillä istuessaan he keskustelivat Luciferin kapinaan liittyvistä asioista, kunnes pimeys laskeutui ja apostolien silmäluomet kävivät raskaista, sillä he olivat tuona aamuna lähteneet taipaleelleen hyvin varhain.

Oltuaan sikeässä unessa puolisen tuntia kolme apostolia havahtuivat läheltä kuuluvaan rätisevään ääneen ja katsellessaan ympärilleen he hämmästyivät ja typertyivät nähdessään Jeesuksen tuttavallisessa keskustelussa kahden loistavan olennon kanssa, jotka olivat pukeutuneet taivaallisen maailman valoasuun. Ja Jeesuksen kasvot ja muoto loistivat taivaallisen valon hehkua. Nämä kolme keskustelivat oudolla kielellä, mutta muutamien lausuttujen seikkojen nojalla Pietari erehtyi arvelemaan, että olennot Jeesuksen seurassa olivat Mooses ja Elia. Todellisuudessa nämä olivat Gabriel ja Isä-Melkisedek. Fyysiset valvojat olivat Jeesuksen pyynnöstä järjestäneet asian niin, että apostolit saattoivat olla tämän tapahtuman todistajina.

Kolme apostolia olivat niin suuresti

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this beautiful afternoon that Jesus took leave of the three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, "How long do we remain on this mountain away from our brethren?" And Jesus answered: "Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true." And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles' eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus' face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus' request.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly

kauhuissaan, että kesti kauan, ennen kuin heidän järkensä alkoi taas toimia, mutta ensimmäisenä tointunut Pietari sanoi, kun häikäisevä näky hävisi heidän edestään ja he huomasivat Jeesuksen seisovan yksin: ”Jeesus, Mestari, on hyvä, että olemme olleet täällä. Meille on riemu nähdä tämä kunnia. Meistä on vastenmielistä mennä takaisin kunniattomaan maailmaan. Jos suostut sellaiseen, niin jääkäämme tänne, ja pystytämme kolme telttä: yhden sinulle, yhden Moosekselle ja yhden Elialle.” Ja Pietari puhui näin siksi, että hän oli hämmentynyt, ja siksi, ettei hänen mieleensä juuri sillä hetkellä juolahtanut muutakaan.

Pietarin vielä puhuessa heitä lähestyi hopeanhohtoinen pilvi peittäen varjollaan kaikki neljä. Apostolit joutuivat kauhun valtaan, ja kun he palvoakseen lankesivat kasvoilleen maahan, he kuulivat äänen puhuvan, saman äänen, joka oli puhunut Jeesuksen kastetilaisuudessa, ja ääni sanoi: ”Tämä on rakastettu Poikani, ottakaa hänestä vaarin.” Ja kun pilvi katosi, Jeesus oli taas yksin kolmen apostolin kanssa, ja hän kumartui heidän puoleensa, kosketti heitä ja sanoi: ”Nouskaa ja olkaa pelkäämättä, sillä teidän on määrä nähdä suurempia asioita kuin tämä.” Mutta apostolit olivat todella peloissaan; he olivat hiljainen ja mietteläs kolmikko, kun he hieman ennen keskiyötä valmistautuivat laskeutumaan vuorelta.

2. LASKEUTUMINEN VUORELTA

Sanaakaan ei lausuttu, ennen kuin vuorenrintettä oli laskeuduttu suunnilleen puoli matkaa. Silloin Jeesus aloitti keskustelun huomauttamalla: ”Pitäkää huoli siitä, ettette, ennen kuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista, kerro yhdellekään ihmiselle, ette edes veljillenne, mitä olette tällä vuorella nähneet ja kuulleet.” Mestarin sanat ”ennen kuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista” järkyttivät ja hämmensivät kolmea apostolia. He olivat vasta vähän aikaa sitten vakuuttaneet uskovansa häneen Vapahtajana, Jumalan Poikana, ja juuri hetki sitten he olivat omin silmin nähneet hänet kunniaassa kirkastettuna, ja nyt hän alkoi puhua ”kuolleistanousemisesta”!

Pietaria puistatti jo ajatuskin Mestarin kuolemista — se oli liian epämiellyttävä ajatus mietittäväksi — ja pelätessään, että Jaakob tai Johannes saattaisi esittää jonkin kysymyksen, joka liittyisi äskeiseen toteamukseen, hän katsoi parhaaksi aloittaa keskustelun, joka veisi ajatukset muualle. Ja kun hän ei tiennyt, mistä muustakaan olisi puhunut, hän puki sanoiksi ensimmäisen mieleensä juolahtaneen ajatuksen, joka kuului: ”Mestari, mistä syystä kirjanoppineet sanovat, että Elian täytyy tulla, ennen kuin Messias ilmestyy?” Ja Jeesus, joka tiesi, että Pietari koetti välttää

frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: “Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah.” And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus’ baptism, say: “This is my beloved Son; give heed to him.” And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: “Arise and be not afraid; you shall see greater things than this.” But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: “Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead.” The three apostles were shocked and bewildered by the Master’s words, “until the Son of Man has risen from the dead.” They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about “rising from the dead”!

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master’s dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: “Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?” And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: “Elijah indeed comes first

puheessaan koskettelemasta hänen kuolemaansa ja kuolleistansuhteeseen, vastasi: "Elia tosiaankin tulee ensin valmistaakseen tien Ihmisen Pojalle, jonka on kärsittävä monet koettelemukset ja joka lopulta torjutaan. Mutta sanon teille, että Elia on jo tullut, eivätkä he ottaneet häntä vastaan, vaan tekivät hänelle, mitä konsanaan tahtoivat." Ja sillä hetkellä kolme apostolia oivalsivat, että hän Eliasta puhuessaan tarkoitti Johannes Kastajaa. Jeesus tiesi, että jos he itsepintaisesti pitivät häntä Messiaana, siinä tapauksessa Johanneksen täytyi olla profetian Elia.

Jeesus velvoitti heidät vaikenemaan siitä, että he olivat nähneet ennakolta aavistuksen hänen kuolleistaheräämisen jälkeisestä kunniastaan, sillä hän ei halunnut ruokkia sellaista käsitystä, että hän nyt, kun hänet oli otettu vastaan Messiaana, suostuisi missään määrin täyttämään heidän erheellisiä käsityksiään ihmetekoja tekevästä vapahtajasta. Vaikka Pietari, Jaakob ja Johannes pohdiskelivatkin kaikkea tätä mielessään, he eivät puhuneet siitä yhdellekään ihmiselle, ennen kuin vasta Mestarin kuolleistaheräämisen jälkeen.

Kun he jatkoivat kulkuaan vuorenrinnettä alaspäin, Jeesus sanoi heille: "Ette halunneet ottaa minua vastaan Ihmisen Poikana, siksi olen myöntynyt siihen, että minut otetaan vastaan vakiintuneen ennakkokäsityksenne mukaisesti, mutta älkää silti erehtykö luulemaan, etteikö Isäni tahdon ole määrä vallita. Jos siis haluatte seurata sitä, mihin oma tahtonne teidät vie, teidän on valmistauduttava kärsimään monet pettymykset ja kokemaan monet koettelemukset, mutta teille antamani koulutuksen pitäisi olla riittävä viedäkseen teidän voittoisasti jopa näiden omista ratkaisustanne johtuvien murheiden läpi."

Jeesus ei ottanut Pietaria, Jaakobia ja Johannesta mukaansa kirkastusvuorelle siksi, että nämä olisivat missään mielessä olleet muita apostoleja valmiimpia näkemään, mitä tapahtui, tai siksi, että nämä olisivat olleet hengellisessä mielessä soveliaampia pääsemään osallisiksi tällaisesta harvinaisesta etuoikeudesta. Ei alkuunkaan. Jeesus tiesi varsin hyvin, ettei kahdestatoista apostolista yhdelläkään ollut tämän kokemuksen vaatimia hengellisiä edellytyksiä, siksi hän otti mukaansa vain ne kolme apostolia, joille oli annettu tehtäväksi olla hänen lähettyvillään, kun hän halusi olla yksinäisyydessä harjoittamassa henkilökohtaista yhteydenpitoa.

3. KIRKASTUKSEN MERKITYS

Mitä Pietari, Jaakob ja Johannes kirkastusvuorella näkivät, oli vain ohitse kiitävä häivähdys tuona tapahtumaintäyteisenä päivänä Hermonvuorella esitetystä taivaallisesta näytelmästä. Kirkastus oli tapahtuma, jossa:

to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed." And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: "You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing."

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

1. Paratiisin lankaikkinen Äiti-Poika hyväksyi Mikaelin Urantialla ruumiillistuneessa hahmossa, lahjoittautumisen tarkoituksessa elämän elämän koko laajuudessaan. lankaikkisen Pojan asettamien vaatimusten osalta Jeesus oli nyt saanut vakuutuksen siitä, että ne oli täytetty. Ja Gabriel toi Jeesukselle tämän vakuutuksen.

2. Annettiin todistus siitä, että Ääretön Henki oli tyytyväinen Urantialla kuolevaisen hahmossa suoritettuun lahjoittautumiseen sen koko laajuudelta. Äärettömän Hengen universumikohtainen edustaja, Mikaelin Salvingtonissa oleva lähin kumppani ja hänen aina läsnä oleva työtoverinsa, puhui tässä tilaisuudessa Isä-Melkisedekin kautta.

Jeesus tervehti ilolla tätä lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen sanansaattajien esittämää todistusta hänen maisen lähetystehtävänsä onnistumisesta, mutta hän pani merkille, että hänen Isänsä ei antanut hänen ymmärtää Urantian-lahjoittautumisen olevan päättynyt, vaan Isän näkymätön läsnäolo esitti Jeesuksen Personoidun Suuntaajan kautta vain lausunnon, jossa sanottiin: "Tämä on rakastettu Poikani; ottakaa hänestä vaarin." Ja tämä lausuttiin sanoin, jotta myös kolme apostolia sen kuulisivat.

Tämän taivaallisen vierailun jälkeen Jeesus koetti saada selville Isänsä tahdon, ja hän päätti jatkaa lahjoittautumistaan kuolevaisena sen luonnolliseen loppuun saakka. Tämä oli Jeesuksen kannalta kirkastumisen merkitys. Kolmelle apostolille se oli tapahtuma, joka merkitsi Mestarin astumista maisen elämänuransa viimeiseen vaiheeseen Jumalan Poikana ja Ihmisen Poikana.

Gabrielin ja Isä-Melkisedekin virallisen vierailun jälkeen Jeesus kävi epävirallisia keskusteluja näiden palvelevien Poikiensa kanssa ja vaihtoi heidän kanssaan käsityksiä universumin asioista.

4. KAATUMATAUTINEN POIKA

Tuona tiistaiaamuna, vähän ennen aamiaisaikaa, Jeesus ja hänen kumppaninsa saapuivat apostolien leirille. Ehtiessään leirin lähelle he näkivät melkoisen väkijoukon, joka oli kokoontunut apostolien ympärille, ja kohta he alkoivat kuulla myös kiistelystä ja väittelystä johtuvia ja lujalla äänellä lausuttuja sanoja, joita sinkoili tästä noin viisikymmenhenkisestä ryhmästä. Siinä olivat mukana yhdeksän apostolia ja joukko ihmisiä, joka jakautui tasan jerusalemlaisten kirjanoppineiden ja uskovieen opetuslasten kesken. He olivat kulkeneet Jeesuksen ja hänen työtovereidensa jälkiä sen mukaan, miten nämä olivat tahtaneet matkaa

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, "This is my beloved Son; give heed to him." And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. THE EPILEPTIC BOY

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

Magadanista lähdettyään.

Vaikka väittelynaiheita väkijoukon keskuudessa oli monia, merkittävimmässä kiistassa oli kuitenkin kysymys eräästä Tiberiaan asukkaasta, joka oli saapunut edellisenä päivänä tarkoituksenaan päästä Jeesuksen puheille. Tällä miehellä, Jaakob Saafedilaisella, oli noin neljätoistavuotias poika, hänen ainoa lapsensa, jota vaivasi vaikea epilepsia. Tämän hermostosairauden lisäksi nuorukaista riivasi yksi harhailevista, pahanilkisista ja kapinallisista keskivälioliennoista, joita tuohon aikaan vielä esiintyi maan päällä ja joita ei ollut otettu valvontaan, joten nuorukainen oli sekä epileptikko että demonin riivaama.

Lähes kahden viikon ajan tämä tuskainen isä, eräs Herodes Antipaan alemman portaan virkamies, oli kierrellyt Filippuksen hallintoalueen länsirajoilla etsimässä Jeesusta voidakseen pyytää häntä parantamaan tämän kiusatun pojan. Ja hän tavoitti apostoliseurueen vasta sen päivän keskipäivän tienoilla, jolloin Jeesus oli kolmen apostolin kanssa ylhäällä vuorella.

Yhdeksän apostolia joutuivat hämmästyksen ja melkoisen neuvottomuuden valtaan, kun tämä mies seurassaan lähes neljäkymmentä muuta henkilöä, jotka etsivät Jeesusta, ilmestyi yhtäkkiä heidän eteensä. Tämän ryhmän saapumishetkellä yhdeksän apostolia, tai ainakin useimmat heistä, olivat sortuneet vanhaan kiusaukseensa — keskustelemaan siitä, kuka olisi tulevassa valtakunnassa suurin. Parastaikaa he väittelivät itse kullekin apostolille todennäköisesti osoitettavasta asemasta. He eivät kerta kaikkiaan kyenneet pääsemään kokonaan vapaiksi siitä kauan vaalitusta ajatuksesta, että Messiaan tehtävä oli aineellinen. Ja Jeesuksen nyt itse hyväksyttyä heidän tunnustuksensa siitä, että hän tosiaankin oli Vapahtaja — tai ainakin hän oli myöntänyt oman jumalallisuutensa tosiasian — mikä sitten olikaan luonnollisempaa kuin heidän ryhtyä tuona aikana, jonka he olivat erossa Mestarista, keskustelemaan sydämessään päällimmäisinä olevista toiveista ja pyrkimyksistä. Ja he olivat uppoutuneina näihin keskusteluihinsa, kun Jaakob Saafedilainen ja hänen Jeesusta etsivät toverinsa osuivat heidän eteensä.

Andreas asteli tervehtimään tätä isää ja hänen poikaansa sanoen: "Ketä etsitte?" Jaakob sanoi: "Hyvä mies, etsin Mestarianne. Etsin parannusta vaivattulle pojalleni. Tahtoisin, että Jeesus ajaisi tiehensä tämän lastani riivaavan perkeleen." Ja sitten isä ryhtyi kertomaan apostoleille, miten hänen poikansa oli niin vaivattu, että tämä oli pahanlaatuisten kohtausten vuoksi ollut monta kertaa menettää henkensä.

Apostolien kuunnellessa Simon Selootti ja Juudas Iskariot astuivat isän eteen sanoen: "Me

^{158:4.2 (1755.8)} Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

^{158:4.3 (1755.9)} For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

^{158:4.4 (1756.1)} The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

^{158:4.5 (1756.2)} Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, "Whom do you seek?" Said James: "My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child." And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

^{158:4.6 (1756.3)} As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: "We can heal him;

voimme parantaa hänet. Sinun ei tarvitse odottaa Mestarin paluuta. Olemme valtakunnan lähettiläitä; emme enää pidä näitä asioita salassa. Jeesus on Vapahtaja, ja valtakunnan avaimet on luovutettu meille.” Samaan aikaan Andreas ja Tuomas kävivät neuvonpitoa toisaalla. Natanael ja muut katselivat ällistyksissään sivusta; he olivat kaikki tyrmistyneitä Simonin ja Juudaksen äkillisestä uskalaisuudesta, ellei suorastaan julkeudesta. Isä sanoi sitten: ”Jos teille on annettu kyky tehdä näitä tekoja, niin rukoilen teitä lausumaan sanat, jotka vapauttavat lapseni tästä orjuudesta.” Silloin Simon astui esiin, asetti kätensä lapsen pään päälle, katsoi häntä suoraan silmiin ja käski: ”Tule ulos hänestä, sinä saastainen henki. Jeesuksen nimessä, tottele minua.” Mutta poika sai vain entistäkin rajumman kohtauksen, samalla kun kirjanoppineet pilkkasivat virnuillen apostoleja, ja pettyneet uskovat kärsivät näiden epäystävällisten arvostelijoiden irvailuista.

Andreasta tämä huonosti harkittu yritys ja sen surkea epäonnistuminen harmittivat syvästi. Hän kutsui apostolit sivummalle neuvottelemaan ja rukoilemaan. Tämän mietiskelyhetken jälkeen Andreas, joka tunsu vihlovaa tuskaa heidän tappiostaan ja joka aisti heidän kaikkien yllä lepäävän nöyryytyksen, koetti toisella yrittämällä ajaa riivaajan ulos, mutta epäonnistuminen kruunasi hänenkin ponnistuksensa. Andreas tunnusti rehdisti tappion ja pyysi isää jäämään heidän luokseen yöksi tai siksi, kunnes Jeesus palaisi, ja sanoi: ”Ehkäpä tämä on sitä lajia, joka lähtee vain Mestarin henkilökohtaisesta komennosta.”

Ja kävi niin, että sillä aikaa kun Jeesus oli tulossa alas vuorelta yhdessä riemua uhkuvien ja haltioituneiden Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa, heidän yhdeksän veljeään eivät hekään saaneet unta omassa hämmennyksessään ja alakuloisessa häpeässään. He olivat apea ja kuritettu joukko. Mutta Jaakob Saafedilainen ei noin vain antanut periksi. Vaikkeivät apostolit kenneet esittämään hänelle mitään käsitystä siitä, milloin Jeesus mahdollisesti palaisi, hän päätti jäädä paikalle Mestarin paluuseen saakka.

5. JEEBUS PARANTAA POJAN

Jeesuksen lähestyessä yhdeksän apostolia tunsivat enemmän kuin helpotusta saadessaan toivottaa hänet tervetulleeksi, ja heitä rohkaisi suuresti nähdä se hyvä mieli ja epätavallinen innostus, joka karehti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kasvoilla. He kaikki ryntäsivät tervehtimään Jeesusta ja kolmea veljeään. Heidän vaihtaessaan tervehdyksiään väkijoukko siirtyi heidän lähelleen, ja Jeesus kysyi: ”Mistä te kiistelite meidän lähestyessämme?” Mutta ennen kuin hämilliset ja nöyryytetyt apostolit ehtivät

you need not wait for the Master's return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us.” By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: “If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage.” Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: “Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me.” But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus' return, saying: “Perhaps this sort goes not out except by the Master's personal command.”

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. JESUS HEALS THE BOY

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, “What were you disputing about as we drew near?” But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master's question, the anxious

vastata Mestarin kysymykseen, kärsivän pojan tuskainen isä astui esiin ja sanoi Jeesuksen jalkojen juuren polvistuen: "Mestari, minulla on poika, ainoa lapsi, joka on pahan hengen vallassa. Ei riitä, että poika kohtauksen tullessa huutaa suu vaahdossa kauhusta ja kaatuu maahan kuin kuollut, vaan monesti tämä häntä vallassaan pitävä paha henki raastaa häntä kouristuksissa, ja joskus se on heittänyt hänet veteen ja jopa tuleen. Paljon hammastenkiristelyn myötä ja saamiensa ruhjeiden johdosta lapseni kuihtuu pois. Hänen elämänsä on pahempaa kuin kuolema. Hänen äitinsä sydän ja oma sydämeni itkevät murheesta, ja henkemme murtuu. Eilen puolilta päivin tavoitin sinua etsiessäni opetuslapsesi, ja odotellessamme apostolisi koettivat ajaa tämän riivaajan ulos, mutta he eivät osanneet sitä tehdä. Ja nyt, Mestari, tahdotko tehdä tämän meille, tahdotko parantaa poikani?"

Tämän selonteon kuunneltuaan Jeesus kosketti maahan polvistunutta isää ja käski hänen nousta, samalla kun hän loi tutkivan katseen ympärillä seisoviin apostoleihin. Sitten Jeesus sanoi kaikille, jotka seisoivat hänen edessään: "Oi sinä uskon ja luonnoton sukupolvi, kuinka kauan minä teitä kestä? Kuinka kauan minä jaksan teidän kanssanne? Kuinka kauan vie, ennen kuin opitte, etteivät uskon teot ilmesty epäilevän epäuskon käskystä?" Ja sitten hämmentynyttä isää osoittaen Jeesus sanoi: "Tuo tänne poikasi." Ja Jaakobin tuotua poikasen hänen eteensä Jeesus kysyi: "Kuinka kauan poika on ollut tällä tavoin vaivattu?" Isä vastasi: "Aivan pienestä lapsesta asti." Ja heidän keskustellessaan nuorukainen sai rajun kohtauksen ja kaatui heidän keskelle hampaat narskuen ja vaahto suupielistä valuen. Useampien voimakkaiden kouristusten jälkeen hän lojui heidän edessään kuin kuollut. Isä polvistui nyt uudestaan Jeesuksen jalkojen juureen ja rukoili Mestaria sanoen: "Jos pystyt hänet parantamaan, niin pyydän hartaasti, että osoittaisit meille myötätuntosi ja vapahtaisit meidät tästä kärsimyksestä." Ja nämä sanat kuullessaan Jeesus katsoi alas isän tuskaisiin kasvoihin ja sanoi: "Älä aseta Isäni rakkauden mahtia kyseenalaiseksi, vaan vain oman uskosi vilpittömyys ja sen kantavuus. Kaikki on mahdollista sille, joka tosissaan uskoo." Ja silloin Jaakob Saafedilainen lausui nuo kauan muistettavat sanat, joissa usko ja epäily sekoittuivat toisiinsa: "Herra, minä uskon. Rukoilen sinua auttamaan epäuskoani."

Nämä sanat kuultuaan Jeesus astui eteenpäin, otti poikaa kädestä ja sanoi: "Teen tämän Isäni tahdon mukaisesti ja elävän uskon kunniaksi. Poikani, nouse! Tule ulos hänestä, sinä tottelematon henki, äläkä mene häneen takaisin." Ja Jeesus pani pojan käden isän käteen sanoen: "Menkää tietänne. Isä on myöntynyt siihen, mikä oli sielusi toive." Ja kaikki paikalla olevat, yksinpä

father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus' feet, said: "Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?"

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: "O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?" And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, "Bring hither your son." And when James had brought the lad before Jesus, he asked, "How long has the boy been afflicted in this way?" The father answered, "Since he was a very young child." And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus' feet while he implored the Master, saying: "If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction." And when Jesus heard these words, he looked down into the father's anxious face, saying: "Question not my Father's power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes." And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, "Lord, I believe. I pray you help my unbelief."

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: "I will do this in accordance with my Father's will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him." And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: "Go your way. The Father has granted the desire of your soul."

Jeesuksen vihamiehetkin, hämmästyivät näkemästään.

Niille kolmelle apostolille, jotka vasta äsken olivat nauttineet kirkastusvuoren tapahtumien ja kokemusten tuottamasta hengellisestä hurmiosta, näin äkillinen paluu heidän apostolitovereidensa tappion ja hätäännyksen näyttämölle oli totisesti pettymys. Mutta näille valtakunnan kahdelletoista lähettiläälle kävi aina näin. Heidän elämäkokemukseensa kuului yhtämittäinen haltioitumisen ja nöyryytyksen vuorottelu.

Kysymys oli todellisesta kaksinaisen vaivan, fyysisen vaivan ja henkisen sairaustilan, parantamisesta. Ja tuosta hetkestä lähtien poika oli pysyvästi parantunut. Kun Jaakob oli lähtenyt tervehtyneen poikansa kanssa, Jeesus sanoi: "Menemme nyt Filippuksen Kesareaan; laittautukaa heti valmiiksi." Ja he olivat vaitelias joukko taivaltaessaan kohti etelää ja väkijoukon seurattessa heidän jäljessään.

6. CELSUKSEN PUUTARHASSA

He jäivät yöksi Celsuksen luokse, ja syötyään ja levättyään kaksitoista apostolia kerääntyivät samana iltana puutarhassa Jeesuksen ympärille, ja Tuomas sanoi: "Mestari, vaikka me, jotka jäimme odottamaan, emme vielääkään tiedä, mitä vuorella tapahtui ja mikä niin suuresti ilahdutti seurassasi olleita veljiämme, palamme kuitenkin halusta, että keskustelisit kanssamme kärsimästämme tappiosta ja neuvoisit meitä näissä asioissa, sillä ymmärrämme, että sitä, mitä vuorella tapahtui, ei tällä hetkellä voida paljastaa."

Jeesus vastasi Tuomakselle sanoen: "Kaikki, mitä veljenne kuultivat vuorella, paljastetaan teille, kun on sen aika. Mutta nyt haluan osoittaa teille, mikä aiheutti tappionne niin epäviisaassa yrityksessänne. Sillä aikaa kun Mestarinne ja hänen kumppaninsa, teidän veljenne, nousivat eilen tuolla näkemällemme vuorelle etsiäkseen laajempaa tietoa Isän tahdosta ja pyytääkseen, että heille annetaan yhä enemmän viisautta tehokkaasti tämän jumalallisen tahdon täyttääkseen, te, jotka jätitte tänne pitämään vartiota sellaisin ohjein, että ponnistelisitte saadaksenne mielen, jolla on hengellinen ymmärrys, ja rukouksittne kanssamme, jotta Isän tahto paljastettaisiin meille entistä täysimääräisemmin, ette harjoittaneetkaan käytettävissänne olevaa uskoa, vaan annoitte sen sijaan myöten kiusaukselle ja lankesitte vanhoihin huonoihin mieltymyksiinne havitella itsellenne etuoikeutettuja asemia taivaan valtakunnassa — siinä aineellisessa ja ajallisessa valtakunnassa, jota itsepintaisesti pohdiskelette. Ja takerrutte näihin erheellisiin käsityksiin siitä piittaamatta, että teille on kerran toisensa jälkeen selitetty, ettei

And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

^{158:5.4 (1757.4)} It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

^{158:5.5 (1758.1)} This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: "We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once." And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS' GARDEN

^{158:6.1 (1758.2)} They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: "Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time."

^{158:6.2 (1758.3)} And Jesus answered Thomas, saying: "Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father's will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father's will, failed to exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

valtakuntani ole tästä maailmasta.

"Eipä ole uskonne vielä käsittänyt Ihmisen Pojan henkilöllisyyttä, kun itsekäs kaipuunne maailmallista suosituimmuutta kohtaan jo hiipii takaisin sisällenne ja rupeatte keskustelemaan keskenänne siitä, kenen tulisi olla suurin taivaan valtakunnassa, jota ei ole olemassa eikä tule koskaan olemaankaan sellaisena, jollaiseksi te sen itsepintaisesti käsitätte. Enkö kertonut teille, että joka tahtoi olla suurin Isäni hengellisen veljeyden valtakunnassa, hänestä pitää tulla pieni omissa silmissään ja niin ollen veljensä palvelija? Hengelliseen suuruuteen kuuluu ymmärtäväinen rakkaus, joka on Jumalan kaltaista, mutta siihen ei kuulu sellaista, että nauttii aineellisen vallan käyttämisestä oman minänsä jalustallenostamiseksi. Sen kohdalla, mitä yrititte ja missä niin täydellisesti epäonnistuitte, tarkoituksenne ei ollut puhdas. Vaikuttimenne ei ollut jumalallinen. Ihanteenne ei ollut hengellinen. Pyrkimyksenne ei ollut altruistinen. Menettelyenne ei perustunut rakkauteen, eikä tavoittelemanne päämäärä ollut taivaassa olevan Isän tahto.

"Kuinka kauan teiltä kestää oppia, että te ette voi ajallisessa mielessä lyhentää säädettyjen luonnonilmiöiden kulkua, paitsi silloin kun sellainen on Isän tahdon mukaista? Ette myöskään voi tehdä hengellistä työtä ilman, että teillä on hengellistä voimaa. Ettekä voi tehdä näistä kumppaakaan, vaikka niiden potentiaali olisikin läsnä, ilman että on olemassa kolmas ja oleellinen inhimillinen tekijä, nimittäin henkilökohtainen kokemus elävän uskon omaamisesta. Täytyykö teidän aina nähdä aineellisia näyttöjä tunteaksenne vetoa valtakunnan hengellisiä realiteetteja kohtaan? Ettekö kykene käsittämään tehtäväni henkimerkitystä muutoin kuin sillä, että se osoitetaan teille näkemienne epätavallisten tekojen kautta? Milloin teihin voi luottaa sikäli, että pidätte kiinni valtakunnan korkeammista ja hengellisistä realiteeteista siitä riippumatta, miltä kaikki aineelliset näytöt ulkonaisesti näyttävät?"

Kahdelletoista apostolille tällä tavoin puhuttuaan Jeesus lisäsi vielä: "Ja menkää nyt lepäämään, sillä huomenissa palaamme Magadaniin ja neuvottelemme siellä Dekapoliin kaupunkeihin ja kyliin suuntautuvasta lähetysretkestämme. Ja kaiken tänään kokemamme päätteeksi sallikaa minun sanoa teille jokaiselle, mitä sanoin vuorella veljillenne, ja päästäkää nämä sanat syvälle sydämeenne: Ihmisen Poika astuu nyt lahjoittautumisen viimeiseen vaiheeseen. Ryhdymme kohta ponnistuksiin, jotka tulevat ennen pitkää johtamaan suureen ja lopulliseen uskonne ja antaumuksenne koetukseen, sitten kun minut luovutetaan niiden ihmisten käsiin, jotka tavoittelevat tuhoani. Ja muistakaa, mitä sanon teille: Ihmisen Poika surmataan, mutta hän tulee jälleen nousemaan."

158:6.3 (1758.4) "No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

158:6.4 (1758.5) "How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?"

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: "And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again."

He vetäytyivät — surullisina — yön lepoon. He olivat ymmällään; he eivät kyenneet ymmärtämään näitä sanoja. Ja vaikka he pelkäsivät esittää yhtään kysymystä siitä, mitä hän oli sanonut, hänen kuolleistansuunsa jälkeen he muistivat siitä kaiken.

^{158:6.6 (1759.2)} They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PIETARIN VASTALAUSE

Varhain tuona keskiviikkoamuna Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Kesarea Filippiä Magadanin puistoon Betsaida-Juliaan lähellä. Apostolit olivat tuona yönä nukkuneet varsin vähän, ja niin he olivat varhain jalkeilla ja valmiit lähtöön. Tämä puhuminen Jeesuksen kuolemasta oli järkyttänyt jopa hidasjärkisiä Alfeuksen kaksosia. Taittaessaan taivalta kohti etelää he tulivat heti Meromin terveyslähteiden jälkeen Damaskoksentielle, ja koska Jeesus halusi välttää kirjanoppineet ja muut, joiden hän tiesi ennen pitkää tulevan heidän perässään, hän määräsi, että he jatkaisivat matkaansa Kapernaumiin Galilean kautta kulkevaa Damaskoksentietä. Ja hän teki näin tietäessään, että heidän jäljessään tulevat kulkisivat etelään Jordanin itäpuolista tietä olettaessaan, että Jeesus ja apostolit pelkäsivät kulkea Herodes Antipaan alueen läpi. Jeesus pyrki pysyttelemään arvostelijoidensa ja häntä seuraavan väkijoukon tavoittamattomissa saadakseen viettää tämän päivän pelkästään apostolien seurassa.

He taittoivat matkaansa Galilean läpi niin, että heidän lounasaikansa oli ohitettu jo kauan sitten, kun he vihdoinkin pysähtyivät sopivaan siimekseen virkistäytymään. Kun he olivat nauttineet ateriansa, Andreas sanoi sanansa Jeesukselle osoittaen: "Mestari, veljeni eivät käsitä syvällisiä lausumiasi. Olemme alkaneet uskoa täysin siihen, että olet Jumalan Poika, ja nyt saamme kuulla tällaista outoa puhetta, että lähdet luotamme; että kuolet. Emme ymmärrä opetustasi. Puhutko meille vertauksin? Rukoilemme sinua puhumaan meille suoraan ja peittelemättä."

Vastatessaan Andreakselle Jeesus sanoi: "Veljeni, juuri siksi, että olette tunnustaneet minut Jumalan Pojaksi, minun on pakko ryhtyä paljastamaan teille, mikä on totuus Ihmisen Pojan maan päällä suorittaman lahjoittautumisen päättymisestä. Takerrutte itsepintaisesti uskomukseen, että olen Messias, ettekä tahdo luopua ajatuksesta, jonka mukaan Messiaan on istuttava valtaistuimella Jerusalemissa. Siksi sanon teille toistamiseen, että Ihmisen Pojan täytyy kohdakkoin mennä Jerusalemiin, sietää monenlaista, tulla kirjanoppineiden, vanhinten ja pääpappien torjumaksi ja kaiken sanotun jälkeen tulla surmatuksi ja kuolleista nostetuksi. Enkä puhu teille mitään vertausta, vaan puhun teille

7. PETER'S PROTEST

^{158:7.1 (1759.3)} Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Bethsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

^{158:7.2 (1759.4)} They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form."

^{158:7.3 (1759.5)} In answer to Andrew, Jesus said: "My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing

totuuden, jotta olisitte valmistautuneita näihin tapahtumiin, sitten kun ne yhtäkkiä vyöryvät päällemme.” Eikä Jeesus ollut vielä ehtinyt päättää puhettaan, kun Simon Pietari jo ryntäsi kiivaasti häntä kohti, asetti kätensä Mestarin olalle ja sanoi: ”Mestari, olkoon se meistä kaukana, että kiistelisinme kanssasi, mutta vakuutan, ettei mitään tuollaista tule sinulle milloinkaan tapahtumaan.”

Pietari puhui näin, koska hän rakasti Jeesusta. Mutta Mestarin ihmisolemus tiedosti näihin hyväntahtoisesta kiintymyksestä kertoviin sanoihin kätkeyn hienovaraisen houkuttimen, joka antoi ymmärtää, että hänen olisi tullut muuttaa toimintaperiaatteensa, jonka mukaan hän suorittaisi maisen lahjoittautumisensa loppuun saakka Paratiisin-Isänsä tahtoa noudattaen. Ja juuri siksi, että hän havaitsi vaaran hänen sallia edes kiintymystä osoittavien ja uskollisten ystäviensä tekemien ehdotusten taivuttaa itsensä luopumukseen, hän kääntyi Pietaria ja muita apostoleja kohti ja sanoi: ”Tule sentään taakseni. Sinustahan tuoksahtaa vastustajan, kiusaajan, henki. Tähän tapaan kun puhutte, ette ole puolellani, vaan olette pikemminkin vihollisemme puolella. Tällä tavoin teette minua kohtaan tuntemanne rakkauden minulle kompastuskiveksi Isän tahtoa noudattaessani. Älkää välittäkö ihmisten menettelytavoista, vaan mieluummin siitä, mikä on Jumalan tahto.”

Sen jälkeen kun he olivat tointuneet Jeesuksen esittämän kirvelevän moitteen aiheuttamasta pahimmasta järkytyksestä ja ennen kuin he jatkoivat taivallustaan, Mestari puhui lisää: ”Jos ihminen haluaa kulkea jäljessäni, olkoon välittämättä itsestään, ottakoon joka päivä omat velvollisuutensa harteilleen ja seuratko minua. Sillä jokainen, joka haluaisi itsekkäästi pelastaa elämänsä, on sen menettävä, mutta jokainen, joka minun tähteni ja evankeliumin tähden menettää elämänsä, on sen pelastava. Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaa omakseen koko maailman ja menettää oman sielunsa? Mitä voisi ihminen antaa ikuisen elämän vastineeksi? Älkää hävetkö minua ja sanojani tämän syntisen ja tekopyhän sukupolven keskuudessa, sillä en minäkään häpeä tunnustaa teitä, kun kunniasa ilmestyn Isäni eteen kaikkien taivaallisten joukkojen läsnä ollessa. Moni teistä, jotka nyt seisotte edessäni, ei kuitenkaan ole maistava kuolemaa, ennen kuin näkee tämän valtakunnan tulevan voimalla.”

Näin Jeesus siis selvitti kahdelletoista apostolille, miten tuskallinen ja ristiriitainen oli polku, jota heidän olisi astuttava, jos he haluaisivat seurata häntä. Millainen järkytys nämä sanat olivatkaan noille kahdelletoista galilealaistalastajalle, jotka itsepäisesti unelmoivat maallisesta valtakunnasta heille kuuluvine kunniasijoineen! Mutta tämä rohkea vetoomus sai

impetuously toward him, laid his hand upon the Master's shoulder and said: "Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these things shall never happen to you."

^{158:7.4 (1760.1)} Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master's human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: "Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father's will. Mind not the ways of men but rather the will of God."

^{158:7.5 (1760.2)} After they had recovered from the first shock of Jesus' stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: "If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel's, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power."

^{158:7.6 (1760.3)} And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to

heidän lojaalin sydämensä pamppailemaan, eikä heistä yhdelläkään ollut halua hylätä häntä. Jeesus ei ollut lähettämässä heitä taisteluun yksinään, vaan hän toimi heidän johtajanaan. Hän pyysi vain, että he tulevat urheasti perässä.

Kahdelletoista apostolille alkoi vähitellen valjeta ajatus, että Jeesus puhui heille jotakin sellaisesta mahdollisuudesta, että hän kuolisi. Vain hämäästi he käsittivät, mitä hän sanoi kuolemastaan, kun taas hänen sanansa kuolleistaheräämisestä eivät alkuunkaan löytäneet tietään heidän mieleensä. Sitä mukaa kun päivät kuluivat, Pietari, Jaakob ja Johannes, jotka muistivat kirkastusvuoren kokemuksensa, pääsivät parempaan ymmärrykseen joistakin käsillä olevista asioista.

Koko sinä aikana, jonka kaksitoista apostolia viettivät yhdessä Mestarin kanssa, he näkivät vain muutaman kerran tuon salamoivan katseen ja kuulivat vain muutaman kerran yhtä sivaltavia moitteiden sanoja kuin ne, jotka äsken kerrotussa tilanteessa osoitettiin Pietarille ja muille apostoleille. Jeesus oli aina suhtautunut kärsivällisesti heidän inhimillisiin vajavuuksiinsa, mutta ei silloin kun hänen edessään oli ilmeinen uhka hänen ohjelmalleen toteuttaa kiertelemättä Isänsä tahto siltä osin kuin se koski hänen maisen elämänuransa jäljellä olevaa osaa. Apostolit olivat kirjaimellisesti tyrmistyneitä; he olivat hämmästyneitä ja kauhistuneita. He eivät kyenneet löytämään sanoja, joilla ilmaista murheensa. He alkoivat vähitellen tiedostaa, mitä Mestarin oli kestettävä, ja että heidän oli käytävä läpi nämä kokemukset yhdessä hänen kanssaan, mutta he havahtuivat näiden tulevien tapahtumien todellisuuteen vasta kauan sen jälkeen, kun nämä ensimmäiset vihjeet hänen elämänsä viimeisiä päiviä uhkaavasta murhenäytelmästä oli annettu.

Hiljaisuuden vallitessa Jeesus ja kaksitoista apostolia lähtivät Kapernaumin kautta leirilleen Magadanin puistossa. Iltapäivän tuntien kuluessa he eivät keskustelleet Jeesuksen kanssa, vaikka he keskenään puhuivatkin paljon, kun Andreas taas keskusteli Mestarin kanssa.

8. PIETARIN TALOSSA

He saapuivat Kapernaumiin iltahämärissä ja menivät vähemmän käytettyjä kulkuväyliä suoraan Simon Pietarin kotiin ilta-aterialleen. He viipyivät Simonin talossa, sillä aikaa kun Daavid Sebedeus valmistautui viemään heidät järven vastarannalle, ja Jeesus, joka tavoitti katseellaan Pietarin ja muut apostolit, kysyi: "Kun tänä iltapäivänä taitoitte taivalta yhdessä, mistä asiasta te niin suurella vakavuudella keskenänne keskustelitte?" Apostolit sulki suunsa, sillä monet heistä olivat jatkaneet Hermonvuoren juurella aloittamaansa keskustelua

forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

158:7.8 (1760.5) In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

158:7.9 (1761.1) In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. AT PETER'S HOUSE

158:8.1 (1761.2) Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what

siitä, minkä aseman heistä itse kukin tulevassa valtakunnassa saisi; kuka olisi suurin, ja niin edespäin. Jeesus, joka tiesi, mikä heidän ajatuksiaan tuona päivänä askarrutti, viittasi lukseen yhden Pietarin pikkuisista ja laskien lapsen heidän keskelleen sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille, etlette tee täyskäännöstä ja tule enemmän tämän lapsen kaltaisiksi, ette pääse kovinkaan pitkälle taivaan valtakunnassa. Jokainen, joka alentaa itsensä ja tulee tämän pikkuisen kaltaiseksi, hänestä tulee suurin taivaan valtakunnassa. Ja kuka hyvänsä ottaa vastaan tällaisen pienokaisen, ottaa vastaan minut. Ja ne, jotka ottavat vastaan minut, ottavat vastaan myös Hänet, joka minut lähetti. Mikäli mielitte olla valtakunnassa ensimmäisiä, koettakaa jakaa näitä hyviä totuuksia lihallisessa hahmossa oleville veljillenne. Mutta jokaiselle, joka saa yhdenkään näistä pienimmistä lankeamaan, olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet heitettäisiin mereen. Jos ne, jotka käsillänne valmistatte tai ne, jotka silmillänne näette, haittaavat valtakunnan eteenpäinmenoa, uhratkaa nuo kalliina pidetyt epäjumalat, sillä on parempi, että astuu valtakuntaan ilman moniakin näitä elämässä rakkaina pidettyjä kuin, että tarrautuu näihin epäjumaliin ja huomaakin olevansa suljettuna valtakunnan ulkopuolelle. Mutta ennen kaikkea, katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä pienemmistä, sillä heidän enkelinsä näkevät aina taivaallisten joukkojen kasvot."

Kun Jeesus oli sanottavansa puhunut, he astuivat veneeseen ja purjehtivat järven yli Magadaniin.

positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these little ones, for their angels do always behold the faces of the heavenly hosts."

158:8.2 (1761.3) When Jesus had finished speaking, they entered the boat and sailed across to Magadan.

Luku 159. Kiertomatka Dekapoliissa

⇨ 158

Urantia-kirjan

160 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 159 KIERTOMATKA DEKAPOLIISSA

Osiot

Johdanto

1. Saarna anteeksiantamisesta
2. Outo saarnamies
3. Opastusta opettajille ja uskoville
4. Keskustelu Natanaelin kanssa
5. Jeesuksen uskonnon positiivinen luonne
6. Paluu Magadaniin

PAPER 159 THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

Johdanto

Jeesuksen ja kahdentoista apostolin saavuttua Magadanin puistoon heitä oli siellä odottamassa ryhmä, johon kuului lähes sata evankelistaa ja opetuslasta naisten ryhmä mukaan luettuna, ja nämä olivat valmiita aloittamaan heti opetus- ja saarnamatkan Dekapoliin kaupunkeihin.

Tuona torstaiaamuna, elokuun 18. päivänä, Mestari kutsui seuraajansa koolle ja antoi ohjeet, joiden mukaan jokaisen apostolin tuli ottaa seuralaisekseen yksi kahdestatoista evankelistasta, ja heidän tuli lähteä yhdessä muiden evankelistojen kanssa kahtentoista ryhmänä työskentelemään Dekapoliin kaupungeissa ja kylissä. Naisten ryhmän ja muiden opetuslasten hän käski jäädä luokseen. Jeesus myönsi tätä kiertomatkaa varten aikaa neljä viikkoa ja antoi seuraajilleen ohjeet palata Magadaniin viimeistään perjantaina, syyskuun 16. päivänä. Hän lupasi tällä välin käydä usein heidän luonaan. Tämän kuukauden aikana nämä kaksitoista ryhmää tekivät työtä Gerasassa, Gamalassa, Hippoksessa, Saafonissa, Gadarassa, Abilassa, Edreissä, Filadelfiassa, Heshbonissa, Diumissa, Skytopoliissa ja monissa muissa kaupungeissa. Koko tämän matkan aikana ei esiintynyt paranemisihmeitä eikä

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

muutakaan epätavallisia tapahtumia.

1. SAARNA ANTEEKSIA NTAMISESTA

Eräänä Hippoksessa vietettynä iltana Jeesus antoi erään opetuslapsen kysymykseen vastatessaan oppitunnin anteeksi antamisesta. Mestari sanoi:

"Jos hyväsydämisellä miehellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän siinä paikassa jätä niitä yhdeksääkymmentäyhdeksää ja lähde etsimään sitä yhtä, joka on harhautunut? Ja jos hän on hyvä paimen, eikö hän jatkakin kadonneen lampaan etsimistä niin kauan, että hän sen löytää? Ja kadonneen lampaan löydettyään paimen nostaa sen harteilleen ja menee riemuiten kotiin huutaen ystävilleen ja naapureilleen: 'Iloitkaa kanssani, sillä olen löytänyt lampaani, joka oli kadoksissa.' Julistan teille, että taivaassa on ilo suurempi yhdestä syntisestä, joka katuu, kuin yhdeksästäkymmenestä ja yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät katumusta tarvitse. Vaikka niin onkin, ei taivaassa olevan Isäni tahto ole, että joku näistä vähäisistä eksyisi, saati, että he menehtyisivät. Teidänkin uskonnossanne Jumala saattaa ottaa vastaan katuvaisia synnintekijöitä, mutta valtakunnan evankeliumin mukaan Isä lähtee itse etsimään heitä, jo ennen kuin he ovat katumusta vakavissaan edes ajatelleet.

"Taivaassa oleva Isä rakastaa lapsiaan, ja teidän tulisi siksi oppia rakastamaan toisiaanne; taivaassa oleva Isä antaa teille syntyne anteeksi, siksi teidänkin tulisi oppia antamaan anteeksi toinen toisilleen. Jos veljesi tekee syntiä sinua vastaan, mene hänen luokseen ja tahdikkausta ja kärsivällisyyttä osoittaen tuo esiin hänen vikansa. Ja tee tämä kaikki niin, että se on vain teidän keskinäinen asianne. Jos hän kuuntelee sinua, silloin olet voittanut veljesi. Mutta jos veljesi ei tahdo kuulla sinua, jos hän pitää kiinni siitä, mikä hänen menettelyssään on väärää, mene toistamiseen hänen luokseen ja ota mukaasi yhteinen ystävä tai kaksikin, jotta sinulla niin muodoin on kaksi, ehkä kolmekin, todistajaa vahvistamaan väitteesi ja varmentamaan tosiasiaksi, että olet menetellyt oikeudenmukaisesti ja armeliaasti sinua vastaan rikkonutta veljeäsi kohtaan. Jos hän nytkin kieltäytyy kuulemasta veljiäsi, voit kertoa koko tarinan seurakunnalle, ja jos hän kieltäytyy kuuntelemasta, mitä mieltä veljesyhteisö on, anna silloin yhteisön jäsenten ryhtyä viisaiksi katsomiinsa toimenpiteisiin. Tulokoon tällaisesta kurittomasta jäsenestä valtakunnan hylkiö. Vaikkette voikaan katsoa voivanne istua tuomitsemassa kanssaihmistenne sielua ja vaikkette tohdikaan antaa syntejä anteeksi ja muullakaan tavoin katso voivanne anastaa

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

159:1.2 (1762.4) "If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal

taivaallisten joukkojen johtajien etuoikeuksia, samalla teille on kuitenkin annettu velvollisuus pitää yllä ajallista järjestystä maanpäällisessä valtakunnassa. Vaikkette saakaan sekaantua ikuista elämää koskeviin jumalallisiin säädöksiin, teidän on kuitenkin ratkaistava käyttäytymistä koskevat asiat siltä osin kuin ne koskevat maanpäällisen veljeskunnan ajallista hyvinvointia. Ja niin kaikki, mitä maan päällä näistä veljesyhteisön kurinpitoon liittyvistä asioista säädätte, pannan merkille taivaassa. Vaikkette voikaan määrätä yksilön ikuista kohtaloa, voitte silti säätää ryhmän käyttäytymistä koskevia lakeja, sillä missä kaksi tai kolme teistä on yhtä mieltä jostakin näistä asioista ja pyytää sitä minulta, se myönnetään teille, ellei pyyntönne ole ristiriidassa taivaassa olevan Isäni tahdon kanssa. Ja tämä kaikki on iäti totta, sillä missä kaksi tai kolme uskovaista kokoontuu yhteen, siellä olen minä heidän keskellään.”

Simon Pietari oli se apostoli, joka oli vastuussa Hippoksessa toimivista työntekijöistä, ja kun hän kuuli Jeesuksen lausuvan äskeiset sanat, hän kysyi: ”Herra, montako kertaa saa veljeni tehdä syntiä minua vastaan, kun vielä annan hänelle anteeksi? Ihanko seitsemän kertaa?” Ja Jeesus vastasi Pietarille: ”Ei vain seitsemän kertaa, vaan jopa seitsemänkymmentäseitsemän kertaa. Niinpä taivaan valtakunta onkin verrattavissa tiettyyn kuninkaaseen, joka määräsi varainhoitajainsa keskuudessa pantavaksi toimeen tilintarkastuksen. Ja kun he olivat ryhtyneet toimittamaan tätä tilien tutkimista, hänen eteensä tuotiin yksi hänen pääuskotuistaan, joka tunnusti olevansa velkaa kuninkaalleen kymmenentuhatta talenttia. Tämä kuninkaan hovin virkamies puolustautui nyt sillä, että hän oli joutunut ahdinkoon, eikä hänellä ollut, millä maksaa tämä velka. Ja niin kuningas määräsi hänen omaisuutensa takavarikoitavaksi ja hänen lapsensa myytäväksi hänen velkansa maksuksi. Kun tämä varainhoitajain päällikkö kuuli tämän ankaran määräyksen, hän heittäytyi kasvoilleen kuninkaan eteen ja rukoili hartaasti kuningasta osoittamaan armoa ja myöntämään hänelle lisää aikaa sanoen: ’Herra, osoita kohdallani vielä vähän pitkämielisyyttä, ja maksan sinulle kaiken.’ Ja kun kuningas katsoi tätä leväperäistä palvelijaa ja hänen perhettään, hänen sydämensä heltyi. Hän määräsi, että palvelija oli päästettävä vapaaksi ja että laina annettaisiin kokonaisuudessaan anteeksi.

”Ja tämä varainhoitajain päällikkö, joka kerrotulla tavalla oli saanut kuninkaalta armon ja anteeksiantamuksen, lähti toimittamaan asioitaan ja löysi yhden alaisistaan varainhoitajista, joka oli hänelle velkaa vaivaiset sata denaaria. Hän kävi tähän käsiksi ja tätä kurkusta puristaen sanoi: ’Maksa minulle kaikki, mitä olet velkaa.’ Ja silloin

welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them.”

159:1.4 (1763.1) Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: “Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?” And Jesus answered Peter: “Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king’s court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, ‘Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.’ And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

159:1.5 (1763.2) “And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, ‘Pay me all you owe.’ And then did this fellow steward fall down before the

tämä varainhoitajatoveri lankesi maahan päällikkövarainhoitajan eteen ja anoi: 'Kunhan olet pitkämielinen minua kohtaan, niin kykenen tuota pikaa maksamaan sinulle.' Mutta varainhoitajain päällikkö ei halunnut osoittaa armeliaisuutta tätä palvelijatoveriaan kohtaan, vaan päinvastoin heittäi hänet vankilaan, kunnes hän maksaisi velkansa. Kun hänen palvelijatoverinsa näkivät, mitä oli tapahtunut, se vaivasi heitä niin, että he menivät kertomaan asiasta herralleen ja isännälleen, kuninkaalle. Kuultuaan varainhoitopäällikkönsä menettelystä kuningas kutsui tämän kiittämättömän ja anteeksiantamattoman miehen eteensä ja sanoi: 'Olet häijy ja kelvoton palvelija. Kun etsit myötätuntoa, annoin auliisti anteeksi koko velkasi. Mikset sinäkin armahtanut varainhoitajatoveriasi, kuten minä osoitin armeliaisuutta sinua kohtaan?' Ja kuningas oli niin suunnattoman vihainen, että luovutti kiittämättömän varainhoitopäällikkönsä vankilaviranomaisille, jotta nämä pitäisivät hänet tyrmässä siksi, kunnes hän olisi maksanut kaiken, minkä oli velkaa. Ja samoin on taivaallinen Isäni osoittava entistäkin runsaampaa armoa niille, jotka auliisti osoittavat armoa kanssaihmisilleen. Miten voitte tulla Jumalan luo pyytämään häntä ottamaan huomioon vajavaisuutenne, kun katsotte asiaksenne rangaista veljiänne siitä, että he syylistyvät näihin samoihin inhimillisiin heikkouksiin? Sanon teille kaikille: Auliisti olette valtakunnan hyviä antimia saaneet, auliisti siis antakaa tekin kaltaisillenne maan päällä."

Tällä tavoin Jeesus opetti ja valaisi esimerkein, miten vaarallista ja epäoikeudenmukaista on ryhtyä omakohtaisesti tuomitsemaan kanssaihmiään. Kuria on ylläpidettävä, oikeutta on jaettava, mutta kaikissa näissä asioissa tulisi vallita veljeskunnan viisaus. Jeesus asetti lainsäädäntä- ja oikeudenkäyttövallan haltijaksi ryhmän eikä yksilöä. Eikä edes tätä ryhmälle annettua valtaa saa käyttää henkilökohtaisena valtana. Aina on olemassa vaara, että ennakkoluulo saattaa kierouttaa yksilön esittämää tuomiota tai että intohimo sitä vääristää. Jos arvion esittää ryhmä, on todennäköisempää, että henkilökohtaisen puolueellisuuden vaarat poistuvat ja sen epäoikeudenmukaisuus eliminoituu. Jeesus koetti aina rajoittaa epäoikeudenmukaisuuden, samalla mitalla maksamisen ja koston ainekset, vähimpään mahdolliseen.

[Sanonnan "seitsemänkymmentäseitsemän" käyttäminen armeliaisuuden ja pitkämielisyyden havainnollistuksena oli peräisin kirjoitusten kohdasta, jossa kerrotaan, millaisen voitonriemun Leemekissä herättivät hänen poikansa Tubal-Kainin metalliaseet, kun hän näitä ylivoimaisia välineitä vihollistensa välineisiin vertaillessaan huudahti: "Jos Kain aseettomana kosti seitsenkertaisesti, koston minä nyt

chief steward and, beseeching him, said: 'Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.' But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: 'You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?' And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth."

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1762.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven."]

seitsemänkymmentäseitsemänkertaisesti.”]

2. OUTO SAARNAMIES

Jeesus meni Gamalaan käydäkseen Johanneksen ja tämän kanssa kyseisellä paikkakunnalla työskentelevien luona. Tuona iltana Johannes sanoi Jeesukselle kysymys- ja vastaustunnin jälkeen: ”Mestari, kävin eilen Astarotissa tapaamassa muuatta miestä, joka opetti nimissäsi ja joka jopa väitti kykenevänsä ajamaan ulos perkeleitä. Kaveri ei kuitenkaan ole koskaan ollut meidän kanssamme, eikä hän myöskään kulje perässämme. Kielsin siksi häntä jatkamasta puuhiaan.” Silloin Jeesus sanoi: ”Älä kiellä häntä. Etkö ymmärrä, että tätä valtakunnan evankeliumia julistetaan kohtapuolin kaikkialla maailmassa? Kuinka voit odottaa, että kaikki evankeliumiin uskovat tottelisivat sinun johtoasi? Ole iloissasi, että opetuksemme on jo alkanut tulla julki henkilökohtaisen vaikutuspiirimme rajojen ulkopuolella. Etkö käsitä, Johannes, että niiden, jotka väittävät tekevänsä suuria tekoja minun nimissäni, täytyy viime kädessä kannattaa meidän asiaamme? He eivät varmaankaan ole ensimmäisinä puhumassa minusta pahaa. Poikani, tämänlaatuisissa asioissa sinun olisi parempi laskeskella niin, että se, joka ei ole meitä vastaan, on puolellamme. Tulevien sukupolvien aikoina monet, jotka eivät ole kokonaan kelpollisia, tekevät nimissäni monia kummallisia asioita, mutta en tule heitä kieltämään. Sanonpa sinulle, että jopa silloin kun janoiselle sielulle annetaan kupillinen raikasta vettä, Isän sanansaattajat tulevat aina merkitsemään kirjoihinsa tällaisen rakkaudenpalveluksen.”

Tämä opetus hämmensi Johannesta suuresti. Eikö hän ollutkin kuullut Mestarin sanovan: ”Joka ei ole minun kanssani, on minua vastaan”? Eikä hän käsittänyt, että tässä tapauksessa Jeesus puhui ihmisen henkilökohtaisesta suhteesta valtakunnan hengellisiin opetuksiin, kun sen sijaan toisessa tapauksessa viitattiin uskovien ulkoisiin ja laajalle ulottuviin sosiaalisiin suhteisiin, jotka koskivat hallinnolliseen valvontaan liittyviä kysymyksiä ja yhden uskovaistyhmän määräysvaltaa muiden ryhmien työskentelyyn nähden, ryhmien, joista lopulta muodostuisi tulevien aikojen maailmanlaajuinen veljesyhteisö.

Mutta valtakunnan hyväksi myöhemmin tekemänsä työn yhteydessä Johannes selosti useat kerrat tätä kokemustaan. Silti apostolit loukkaantuivat monta kertaa niihin, jotka rohkenivat opettaa Mestarin nimissä. Heistä tuntui aina sopimattomalta sellainen, että henkilöt, jotka eivät koskaan olleet istuneet Jeesuksen jalkojen juuressa, uskalsivat opettaa hänen nimissään.

2. THE STRANGE PREACHER

159:2.1 (1764.3) Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: “Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things.” Then said Jesus: “Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the Father’s messengers shall ever make record of such a service of love.”

159:2.2 (1764.4) This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, “He who is not with me is against me”? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man’s personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

159:2.3 (1765.1) But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master’s name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus’ feet should dare to teach in his name.

Tämä mies, jota Johannes kielsi opettamasta ja työskentelemästä Jeesuksen nimissä, ei piitannut apostolin kehotuksesta olla niin tekemättä. Hän jatkoi kaihtelematta ponnistelujaan ja kasvatti ennen Mesopotamiaan siirtymistään Kanatassa melkoisen joukon uskovia. Tästä Aden-nimisestä miehestä oli tullut Jeesukseen uskova sen tylsämielisen miehen esittämän todistuksen perusteella, jonka Jeesus oli parantanut Heresan lähellä ja joka niin luottavaisesti uskoi, että luulotellusti Mestarin hänestä ajamat pahat henget olivat asettuneet sikalaumaan ja syösseet lauman kalliolta päätä pahkaa tuhoonsa.

3. OPASTUSTA OPETTAJILLE JA USKOVILLE

Jeesus vietti yhden vuorokauden Edreissä, jossa työskentelivät Tuomas ja hänen työtoverinsa, ja iltakeskustelujen kuluessa hän toi esille periaatteet, joiden tulisi olla ohjenuorana totuudensaarnaajille ja kannustaa kaikkia valtakunnan evankeliumin opettajia. Nykyisen kielenkäytön mukaiseksi muokattuna Jeesuksen opetus kuului seuraavasti:

Kunnioittakaa aina ihmisen persoonallisuutta. Oikeamielistäkään asiaa ei tulisi koskaan ajaa väkipakolla; hengellisiä voittoja voidaan saavuttaa vain hengellisellä voimalla. Tämä kehoitus pidättyä aineellisten vaikutuskeinojen käyttämisestä koskee psyykkistä väkivaltaa samoin kuin fyysistä voimankäyttöä. Musertavia argumentteja ja mentaalista etevämyyttä ei tule käyttää keinoina, joilla miehiä ja naisia pakotetaan valtakuntaan. Ei ole tarkoitus, että ihmisen mieli muserretaan jo pelkällä loogisuuden painokkuudella tai että se saadaan pelon valtaan taitavalla sanankäytöllä. Vaikkei tunne-elämää voida ihmisen päätöksiin vaikuttavana tekijänä kokonaan eliminoida, niiden opetuksissa, jotka haluaisivat edistää valtakunnan asiaa, ei siihen pitäisi kuitenkaan suoranaisesti vedota. Vedotkaa suoraan jumalalliseen henkeen, joka asuu ihmisten mielessä. Älkää vedotko pelkoon, sääliin tai pelkkään tunteiluun. Olkaa ihmisiin vedotessanne rehellisiä, harjoittakaa itsehillintää ja osoittakaa asian vaatimaa maltillisuutta. Osoittakaa asianmukaista kunnioitusta oppilaidenne persoonallisuutta kohtaan. Muistakaa minun sanoneen: "Katso, seison ovella ja kolkutan, ja jos joku avaa, tulen sisälle."

Älkää ihmisiä valtakuntaan tuodessanne kaventako tai hävittäkö heidän itsekunnioitustaan. Vaikka liiallinen itsekunnioitus saattaakin hävittää asianmukaisen nöyryyden ja johtaa ylpeyteen, halveksuntaan ja ylimielisyyteen, itsekunnioituksen menettäminen toisaalta johtaa usein

159:2.4 (1765.2) This man whom John forbade to teach and work in Jesus' name did not heed the apostle's injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

159:3.1 (1765.3) At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening's discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man's mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: "Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in."

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore

tahtotoiminnan halvaantumiseen. Tämän evankeliumin tarkoituksena on palauttaa itsekunnioitus niille, jotka ovat sen kadottaneet, ja hillitä sitä niissä, joilla sitä on. Älkää tehkö sitä virhettä, että vain tuomitsisitte, mikä oppilaidenne elämässä on vääriä, vaan muistakaa myös osoittaa yltäkylläisesti tunnustusta seikoille, jotka heidän elämässään ovat kaikkein ylistettävimpiä. Älkää unohtako, että mikään ei pidätä minua palauttaessani itsekunnioituksen niille, jotka ovat sen menettäneet ja jotka tosissaan haluavat sen saada takaisin.

Pitäkää huoli, ettette haavoita arkojen ja pelokkaiden sielujen itsekunnioitusta. Älkää antako itsellenne vapautta tehdä pilkkaa mieleltään yksinkertaisten veljeni kustannuksella. Älkää olko kyynisiä pelon vallassa olevia lapsiani kohtaan. Toimettomuus on itsekunnioitukselle tuhoisaa. Kehottakaa sen vuoksi veljiänne pysymään alati toimeliaina valitsemiensa tehtävien parissa ja tekemään kaikkensa järjestääkseen työtä niille, jotka eivät ole työllistettyjä.

Älkää milloinkaan syyllistykö sellaiseen arvottomaan taktiikkaan, että koetatte pelotella miehiä ja naisia liittymään valtakuntaan. Rakastava isä ei pelottele lapsiaan, jotta nämä suostuisivat alistumaan hänen oikeudenmukaisiin vaatimuksiinsa.

Tulee aika, jolloin valtakunnan lapset tajuavat, etteivät tunne-elämän voimakkaat kuohut ole samaa kuin jumalallisen hengen johdatukset. Sellainen, että on saanut voimakkaan ja oudon tuntemuksen, joka vaatii tekemään jotakin tai menemään johonkin tiettyyn paikkaan, ei välttämättä merkitse tällaisten mielijohteiden olevan ihmisessä asuvan hengen johdatuksia.

Varoittakaa ennakkoon kaikkia uskovia, että on olemassa ristiriitatilanteesta muodostuva rajamaasto, jonka läpi kaikkien lihallisuudessa eletystä elämästä hengessä eletävään korkeampaan elämään siirtyvien on kuljettava. Jotka elävät jotakuinkin kokonaan jommassakummassa valtakunnassa, eivät juurikaan joudu kokemaan ristiriitaa tai hämmentyneisyyttä, mutta kaikkien osana on kokea enemmän tai vähemmän epävarmuutta aikoina, joina he siirtyvät yhdeltä elämisen tasolta toiselle. Valtakuntaan astuessanne ette voi paeta vastuita, jotka sen myötä tulevat, ettekä välttää sen asettamia velvollisuuksia, mutta muistakaa, että evankeliumin ies on helppo ja totuuden taakka on kevyt.

Maailma on täynnä nälkään nääntyviä isoavia sieluja, vaikka elämän leipä on suoraan heidän edessään; ihmiset kuolevat etsiessään sitä nimenomaista Jumalaa, joka elää heidän sisimmässään. Ihmiset etsivät valtakunnan aarteita kaihoisin sydämin ja jalkansa väsyttäen,

self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it

vaikka he ovat kaikki elävästä uskosta vain kädenojennuksen päässä. Usko on uskonolle samaa, mitä purjeet ovat laivalle; se merkitsee voiman lisäystä ei lisätyä elämän kuormaa. Valtakuntaan astuvia odottaa vain yksi kamppailu, ja se on hyvä uskon kilvoitus. Uskova käy vain yhden taistelun, ja se käydään epäilyä — epäuskkoa — vastaan.

Valtakunnan evankeliumia saarnatessanne opettatte yksinkertaisesti vain ystävyyttä Jumalan kanssa. Ja tämä kumppanuus vetoaa yhtäläisesti sekä miehiin että naisiin, sillä kummatkin löytävät siitä sen, mikä tosimminkin vastaa heidän luonteenomaisia kaipauksiaan ja ihanteitaan. Kertokaa lapsilleni, että minä sen lisäksi, että suhtaudun hellästi heidän tunteisiinsa ja pitkämielisesti heidän heikkouksiinsa, olen myös armoston syntiä kohtaan ja suvaitseman paatumuksen suhteen. Olen toden totta nöyrä ja alamainen Isäni edessä, mutta olen yhtä säälimättömän kova, kun kohtaan tahallista pahantekoa ja synnillistä kapinointia taivaassa olevan Isäni tahtoa vastaan.

Älkää välittäkö opettajastanne kuvaa surujen miehenä. Tulevien sukupolvien tulee tietää myös, miten ilomme oli sädehtivää, miten hyvä tahtomme oli ylitsevuotavaa, miten hyväntuulisuutemme oli innoittavaa. Julistamme ilosanomasta kertovaa viestiä, jonka muuntava vaikutus on tarttuvaa. Uskontomme sykkii uutta elämää ja uusia merkityksiä. Ilo täyttää tämän opetuksen vastaan ottavat, ja sydämessään heillä on pakottava tarve iloita iäti ja aina. Lisääntyvä onnellisuus on aina kaikkien niiden kokemuksena, jotka ovat varmoja Jumalasta.

Opettakaa kaikille uskoville, että he kaihtaisivat nojautumista vääränlaisen myötätunnon tarjoamaan epävarmaan tukeen. Ette voi kehittää lujia luonteita itsesääliä hellimällä; pyrkikää rehellisesti välttämään pelkän surkeuden yhteisyyden petollista vaikutusta. Osoittakaa myötätuntoa urheille ja rohkeille, samalla kun epäätte liiallisen säälin niiltä pelkurimaisilta sieluilta, jotka elämiseen kuuluvat koettelemukset kohdatessaan nousevat kamppailemaan vain varauksellisesti. Älkää tarjotko lohdutusta niille, jotka kilvoittelematta antautuvat vaikeuksiensa edessä. Älkää pelkästään sen vuoksi suhtautuko suojeasti kanssaihmiisiinne, että nämä puolestaan suhtautuisivat suojeasti teihin.

Kunhan lapseni tiedostavat varmuuden jumalallisesta läsnäolevasta, tällainen usko on laajentava mieltä, jalostava sielua, vahvistava persoonallisuutta, lisäävä onnellisuutta, syventävä hengen käsittämisen kykyä ja lisäävä rakastamisen ja rakastettuna olemisen kykyä.

Opettakaa kaikille uskoville, ettei niistä, jotka

is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who

astuvat valtakuntaan, suinkaan siinä samassa tule immuuneja ajallisuuden onnettomuuksille eikä tavanomaisille luonnonkatastrofeille. Evankeliumiin uskomisen ei estä vaikeuksiin joutumista, mutta sen se varmistaa, että ette pelkää, kun vaikeus todellakin eteenne tulee. Jos rohkenette uskoa minuun ja ryhdytte täydestä sydämestäne seuraamaan minua, ei ole epäilystäkään siitä, että niin tehdessänne astutte tielle, joka johtaa varmasti vaikeuksiin. En lupaa vapahtaa teitä vastoinkäymisten vesiltä, mutta sen minä lupaan, että kuljen kerallanne niiden kaikkien läpi.

Ja monia muita asioita Jeesus opetti tälle uskovien ryhmälle, ennen kuin he valmistautuivat menemään levolle. Ja jotka kuulivat nämä sanat, kätkivät ne aarteina sydämeensä ja kertoivat niistä usein niiden apostolien ja opetuslasten mielenlennykseksi, jotka eivät olleet olleet läsnä, kun ne lausuttiin.

4. Keskustelu Natanaelin kanssa

Ja sen jälkeen Jeesus meni Abilaan, jossa Natanael ja hänen toverinsa työskentelivät. Natanaelia kiusasivat kovasti muutamat Jeesuksen lausumat, jotka tuntuivat vähentävän tunnustettujen heprealaiskirjoitusten arvovaltaa. Niinpä Natanael tuona iltana tavanomaisen kysymys- ja vastaustunnin jälkeen vei Jeesuksen erilleen ja kysyi: ”Mestari, voisitko uskoa minun tietooni, mikä on totuus kirjoituksista? Panen merkille, että opetat meille pyhistä kirjoituksista vain osan — parhaan osan, niin kuin minä sen näen — ja päättelen, että torjut rabbien opetukset näiden opettaessa lain sanojen olevan suoraan Jumalan sanoja, jotka ovat olleet taivaassa olevan Jumalan huomassa jo ennen Abrahamin ja Mooseksen aikoja. Mikä on totuus kirjoituksista?” Hämmäntyneen apostolinsa kysymyksen kuultuaan Jeesus vastasi:

”Natanael, olet tehnyt oikean johtopäätöksen; en suhtaudu kirjoituksiin niin kuin rabbit. Keskustelen tästä aiheesta kanssasi sillä ehdolla, ettet kerro näitä asioita veljillesi, jotka eivät kaikki ole valmiita ottamaan tätä opetusta vastaan. Mooseksen lain sanoja ja kirjoitusten sisältämiä opetuksia ei ollut olemassa ennen Abrahamia. Kirjoitukset on vasta lähimenneisyydessä koottu hallussamme nyt olevaksi kokoelmaksi. Vaikka ne sisältävätkin sen, mikä juutalaisten korkeammassa ajattelussa ja kaipaauksissa on parasta, ne sisältävät myös paljon sellaista, joka ei vähääkään edusta taivaassa olevan Isän luonnetta ja opetuksia. Sen vuoksi minun on valittava laadukkaampien opetusten joukosta totuudet, jotka on määrää poimia valtakunnan evankeliumia varten.

”Nämä kirjoitukset ovat ihmisten

enter the kingdom are not thereby rendered immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. THE TALK WITH NATHANIEL

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

159:4.3 (1767.5) "These writings are the work of men,

aikaansaannos. Jotkut heistä olivat pyhiä miehiä, jotkut vähemmän pyhiä. Näiden kirjojen opetukset edustavat niiden aikojen näkemyksiä ja valistuneisuuden laajuutta, joilta ne ovat peräisin. Myöhemmät kirjoitukset ovat totuuden paljastuksena luotettavampia kuin varhaisemmat. Kirjoitukset ovat puutteellisia ja täysin ihmisperäisiä, mutta älä erehdy siinä, että ne toki ovat paras kokoelma uskonnollista viisautta ja hengellistä totuutta mitä koko maailmasta on tällä haavaa löydettävissä.

”Monetkaan näistä kirjoista eivät ole niiden henkilöiden kirjoittamia, joiden nimeä ne kantavat, mutta seikka ei millään muotoa vähennä niihin sisältyvien totuuksien arvoa. Vaikkei kertomus Joonasta olisi tosiasiassa, vaikka Joonaa ei olisi koskaan elänytäkään, tuohon kertomukseen sisältyvä syvälinen totuus — Jumalan Niniveä ja niin kutsuttuja pakanoita kohtaan tuntema rakkaus — ei kaikkien kanssaihmissiään rakastavien silmissä olisi silti yhtään vähemmän kallisarvoinen. Kirjoitukset ovat pyhiä, sillä ne esittelevät sellaisten ihmisten ajatuksia ja tekoja, jotka etsivät Jumalaa ja jotka näiden kirjoitusten kautta esittivät jälkimaailmalle korkeimmat käsityksensä vanhurskaudesta, totuudesta ja pyhyydestä. Kirjoitukset sisältävät paljon, hyvin paljon sellaista, joka on totta, mutta nykyisen opetuksesi valossa tiedät näiden kirjoitusten sisältävän myös paljon sellaista, joka antaa väärän kuvan taivaassa olevasta Isästä, siitä rakastavasta Jumalasta, jota olen tullut tekemään tunnetuksi kaikille maailmoille.

”Natanael, älä milloinkaan hetkeksikään myönnä itsellesi vapautta uskoa niihin kirjoitusten kohtiin, jotka kertovat sinulle rakkauden Jumalan määränneen esi-isäsi käymään taisteluun ja tappamaan kaikki vihollisensa — miehet, naiset ja lapset. Tuollaiset kirjaukset ovat ihmisten, eikä kovinkaan pyhien ihmisten, sanoja. Ne eivät ole Jumalan sanaa. Kirjoitukset ovat aina heijastaneet ja tulevat aina heijastamaan niiden ihmisten älyllistä, moraalista ja hengellistä tasoa, joiden luomus ne ovat. Etkö ole pannut merkille, miten käsitykset Jahvesta muuttuvat sitä kauniimmiksi ja ylevämmiksi mitä pitemmälle päästään profeettojen kirjoituksissa Samuelista Jesajaan? Ja sinun tulisi muistaa, että kirjoitukset on tarkoitettu uskonnolliseksi opastukseksi ja hengelliseksi ohjaukseksi. Ne eivät ole sen paremmin historioitsijoiden kuin filosofienkaan teoksia.

”Valitettavinta ei ole pelkästään tämä erheellinen käsitys kirjoituskokoelman ehdottomasta täydellisyydestä ja sen opetusten erehtymättömyydestä, vaan näistä pyhistä kirjoituksista esitetty hämmäntävä virhetulkinta, joka on lähtöisin perinteiden orjuuttamilta Jerusalemin kirjanoppineilta ja fariseuksilta. Ja nyt he tulevat käyttämään opinkappaletta, jonka

some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

159:4.4 (1767.6) “Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:4.5 (1768.1) “Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) “The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and

mukaan kirjoitukset ovat henkeytettyjä, samoin kuin niistä laatimiaan virhetulkintoja päättäväisessä yrityksessään torjua nämä valtakunnan evankeliumiin sisältyvät uudemmat opetukset. Natanael, älä koskaan unohda, ettei Isä rajoita totuuden paljastumista niin, että se ilmoitettaisiin vain jollekin yhdelle sukupolvelle tai yhdelle kansakunnalle. Mainitsemani opinkappaleet kirjoitusten täydellisyydestä ovat jo hämmentäneet ja masentaneet, ja ne tulevat jatkuvasti hämmentämään ja masentamaan monia vilpittömiä totuudenetsijöitä.

”Totuuden arvovalta on juuri se henki, joka asuu sen elävissä ilmentymissä, eikä jonkin muun sukupolven vähemmän valaistuneiden ja henkeytetyiksi oletettujen miesten kuolleet sanat. Vaikka nämä entisajan pyhät miehet olisivatkin eläneet henkeytettyä ja hengentäyteistä elämää, se ei silti merkitse sitä, että heidän sanansa olisivat samalla tavoin hengellisesti inspiroituja. Tänä päivänä emme millään tavoin vie kirjaan tämän valtakunnan evankeliumin opetuksia, jottette sitten kun olen mennyt pois, heti jakautuisi sekalaisiksi totuudesta kiisteleviksi ryhmiksi siksi, että tulkintanne esittämistäni opetuksista ovat erilaisia. Tälle sukupolvelle on parasta, että elämme näitä totuuksia, samalla kun kartamme muistiinpanojen laatimista.

”Pane tarkasti merkille sanani, Natanael, kun sanon, ettei mitään, mihin ihmisluonto on kajonnut, voida pitää erehtymättömänä. Jumalallinen totuus voi tosiaankin säteillä esiin ihmismielen kautta, mutta aina vain suhteellisen puhtaana ja osittaisen jumalallisena. Luotu voi kaivata erehtymättömyyttä, mutta vain Luojilla se on.

”Mutta suurin erehdys kirjoituksia koskevassa opetuksessa on opinkappale, jonka mukaan ne ovat suljettuja mysteeri- ja viisaukirjoja, joita vain kansakunnan viisaat rohkenevat tulkita. Jumalallisen totuuden paljastuksia ei sulje sinetillä mikään muu kuin ihmisen tietämättömyys, kiihkoilu ja ahdasmielinen suvaitsemattomuus. Kirjoitusten valon himmentää vain ennakkoluulo, ja sen pimentää vain taikausko. Väärä pyhydenpelko on estänyt uskontoa olemasta terveen järjen suojeluksessa. Menneiden aikojen pyhien kirjoitusten arvovallan pelko estää tehokkaasti tämän päivän vilpittömiä sieluja ottamasta vastaan evankeliumin uutta valoa, sitä valoa, jota nämä menneen sukupolven Jumalaa tuntevat ihmiset juuri niin kiihkeästi kaipasivat nähdä.

”Mutta kaikkein surullisin piirre on se seikka, että jotkut tämän perinteisyyden pyhyiden opettajista ovat varsin tietoisia tästä totuudesta. He ymmärtävät nämä kirjoitusten rajoitukset enemmän tai vähemmän täysimääräisesti, mutta he ovat moraalisia pelkureita, älyllisesti epärehellisiä. He tietävät, mikä on totuus pyhistä kirjoituksista, mutta katsovat paremmaksi salata

their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) “The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:4.8 (1768.4) “Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

159:4.9 (1768.5) “But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

159:4.10 (1769.1) “But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people.

tällaiset hämmentävät tosiasiat kansalta. Ja tällä tavoin he vääristävät ja vääntelevät kirjoituksia ja tekevät niistä opaskirjasia, jotka puuttuvat arkipäivän elämän pienimpiinkin yksityiskohtiin, ja tekevät niistä auktoriteetin ei-hengellisissä asioissa sen sijaan, että viittaisivat pyhiin kirjoituksiin moraalisen viisauden, uskonnollisen innoituksen ja menneiden sukupolvien jumalaatuntevien ihmisten hengellisen opetuksen aarreaittana.”

Natanael koki Mestarin lausumat sanat sekä valaisevina että järkyttävinä. Sielunsa syvyyksissä hän pohdiskeli pitkän aikaa tätä keskustelua, mutta tästä keskustelustaan hän ei kertonut kenellekään, ennen kuin vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen; ja silloinkin hän pelkäsi esittää koko tarinaa siitä, mitä Mestari oli opettanut.

And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations.”

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. JEEKUKSEN USKONNON POSITIIVINEN

LUONNE

Filadelfiassa, jossa Jaakob työskenteli, Jeesus opetti opetuslapsille valtakunnan evankeliumin myönteisestä luonteesta. Kun hän mainitusta asiasta esittämiensä huomioiden lomassa mainitsi, että jotkin kirjoitusten osat sisälsivät totuutta enemmän kuin toiset, ja kehotti kuulijoitaan ravitsemaan sieluaan parhaalla hengellisellä ravinnolla, Jaakob keskeytti Mestarin ja esitti pyynnön: ”Olisitko, Mestari, niin kiltti, että antaisit meille jonkin vihjeen, jonka perusteella osaisimme valita kirjoituksista parhaat kohdat henkilökohtaiseksi mielenlennyksenemme?” Ja Jeesus vastasi: ”Kyllä, Jaakob, etsikää kirjoituksia lukiessanne sellaisia ikuisesti tosia ja jumalallisen kauniita opetuksia kuin seuraavat:

”Luo minuun puhdas sydän, oi Herra.

”Herra on minun paimeneneni, ei minulta mitään puutu.

”Sinun tulisi rakastaa lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, tartun sinun oikeaan käteesi ja sanon sinulle: ’Älä pelkää, minä autan sinua.’

”Eivätkä kansat enää opettele sotimaan.”

Ja äskeinen esimerkki on varsin kuvaava näyte tavasta, jolla Jeesus joka päivä vähän kerrallaan valjasti omiin tarkoituksiinsa sen, mikä heprealaiskirjoituksissa on parasta, ja käytti sitä opastaakseen seuraajiaan ja liittääkseen sen uuden, valtakunnan evankeliumin opetuksiin. Muut uskonnot olivat tuoneet julki ajatuksen siitä, että Jumala on lähellä ihmistä, mutta Jeesus esitti Jumalan ihmisestä tuntemaan huolenpidon

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS'

RELIGION

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: “Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?” And Jesus replied: “Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) “Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) “The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) “You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) “For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) “Neither shall the nations learn war any more.”

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this

samanlaisena huolena, jota rakastava isä tuntee itsestään riippuvaisten lasten menestymisestä, ja sen jälkeen hän teki tästä opetuksesta uskontonsa kulmakiven. Ja niin muodoin oppi Jumalan isyydestä teki ihmisten välisen veljeyden harjoittamisen pakottavaksi. Jumalan palveluksesta ja ihmisten palvelemisesta tuli hänen uskontonsa kaikki kaikessa. Jeesus otti sen, mikä juutalaisten uskonnossa oli parasta, ja siirsi sen arvoisiinsa puitteisiin valtakunnan evankeliumin uusien opetusten piirissä.

Jeesus toi positiiviselle toiminnalle ominaisen hengen juutalaisen uskonnon passiivisiin opinkappaleisiin. Negatiivisen seremoniallisiin vaatimuksiin mukautumisen sijasta Jeesus teroitti, miten tärkeätä on positiivisesti tehdä, mitä hänen uusi uskontonsa tämän uskonnon hyväksyviltä edellytti. Jeesuksen uskonto ei koostunut pelkästään evankeliumin edellyttämien asioiden uskomisesta, vaan niiden aktuaalisesta tekemisestä. Hän ei opettanut, että olennaisinta hänen uskonnossaan olisi sosiaalinen palvelu, vaan pikemminkin niin, että sosiaalinen palvelu oli yksi niistä vaikutuksista, jotka todellisen uskonnon hengen omaaminen väistämättä sai aikaan.

Jeesus ei epäröinyt ottaa omaan käyttöönsä sitä puolta kirjoituksista, joka oli laadukkaampaa, kun hän niiden heikomman osan sen sijaan hylkäsi. Suurenmoisen kehoituksensa: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi", hän otti kirjoitusten kohdasta, jossa sanotaan: "Älä kosta kansasi lapsille, vaan rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Tästä kirjoitusten kohdasta Jeesus otti käyttöönsä sen positiivisen osan ja hylkäsi sen negatiivisen puolen. Hän jopa vastusti negatiivista eli puhtaasti passiivista vastarintaa. Hän sanoi: "Kun vihamies sivaltaa sinua toiselle poskelle, älä jää passiivisena seisomaan paikallasi sanaakaan virkkamatta, vaan positiivisena kannanottonasi käännä hänelle toinenkin poski. Tee toisin sanoen se, mikä tuossa tilanteessa on parasta, johdattaaksesi erehtyneen veljesi aktiivisesti pois pahuuden poluilta vanhurskaan elämän paremmille teille." Jeesus edellytti seuraajiltaan, että nämä reagoisivat jokaiseen elämän tilanteeseen positiivisesti ja asioihin tarttuen. Toisen posken kääntäminen tai mikä hyvänsä muu samantapainen teko vaatii aloitteellisuutta, edellyttää uskovan henkilön persoonallisuuden voimallista, aktiivista ja rohkeaa julkituontia.

Jeesus ei puhunut sellaisen menettelyn puolesta, että negatiivisesti alistuttaisiin niiden ihmisten loukkauksiin, jotka mahdollisesti koettavat tietien tahtoen käyttää mahtiaan sellaisia henkilöitä kohtaan, jotka eivät harjoita väkivaltaa pahuutta vastaan, vaan pikemminkin, että hänen seuraajiensa tulisi olla viisaita ja valppaita nopeasti ja positiivisesti pahaan hyvällä vastatakseen, jotta he sillä keinoin voitaisivat pahan tehokkaasti hyvällä. Älkää unohtako, että aidosti hyvä on

teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

^{159:5.8 (1769.10)} Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing*, but in actually *doing*, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

^{159:5.9 (1770.1)} Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated the lesser portion. His great exhortation, "Love your neighbor as yourself," he took from the Scripture which reads: "You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself." Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: "When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living." Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

^{159:5.10 (1770.2)} Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness:

poikkeuksesta voimallisempaa kuin on häijyinkään paha. Mestari opetti, mikä on vanhurskauden positiivinen mittapuuh: "Jokainen, joka tahtoo olla opetuslapseni, olkoon itseään huomioon ottamatta ja ottakoon täyden määrän velvollisuuksiaan seuratakseen minua joka päivä." Ja hän itse eli elämänsä niin, että "hän kulki ympäriinsä tehden hyvää." Ja evankeliumin tämä puoli tuli oivallisesti valaistuksi hänen myöhemmin seuraajilleen esittämissään monissa vertauksissa. Hän ei koskaan kehottanut seuraajiaan vain kärsivällisesti kantamaan velvollisuuksiensa kuormaa, vaan mieluummin hän kehotti heitä noudattamaan tarmolla ja innostuksella ja täyteen määrään saakka sitä, mikä johtui heidän inhimillisistä velvollisuuksistaan ja jumalallisista etuoikeuksistaan Jumalan valtakunnassa.

Kun Jeesus opetti apostoleilleen, että heidän tulisi, kun joku vei oikeudettomasti viitan, tarjota toinenkin vaatekappale, hän ei niinkään tarkoittanut konkreettisesti toista viittaa, vaan sitä ajatusta, että he tekisivät jotakin positiivista pahantekijän pelastamiseksi, sen sijaan että he noudattaisivat ikivanhaa kostamisen ajatusta — "silmä silmästä" ja niin edelleen. Jeesus kammoksui yhtä hyvin kostamisen ajatusta kuin sitä, että jättäydytään passiiviseksi kärsijäksi tai oikeudettomuuden uhriksi. Tässä yhteydessä hän opetti heille, että on kolme tapaa, joilla voi taistella pahuutta vastaan ja tehdä sille vastarintaa:

1. Pahan maksaminen pahalla — positiivinen, mutta epävanhurskas tapa.

2. Valittamatta ja vastarinnatta tapahtuva pahuuden sietäminen — puhtaasti negatiivinen tapa.

3. Pahan maksaminen hyvällä, oman tahtonsa esille tuominen, niin että pääsee tilanteen herraksi, pahuuden voittaminen hyvällä — positiivinen ja vanhurskas tapa.

Yksi apostoleista kysyi kerran: "Mestari, mitä minun tulisi tehdä siinä tapauksessa, että muukalainen pakottaa minut kantamaan kuormaansa virstan verran?" Jeesus vastasi: "Älä ainakaan istu maahan ja huokaile helpotuksen perään, samalla kun itsekseksi säität muukalaista. Vanhurskaus ei synny tuonkaltaisista, passiivisista asenteista. Ellet keksi tehdä mitään tehokkaammalla tavalla positiivista, voit ainakin kantaa kuormaa toisenkin virstan. Siinä epäilyksettä on väärämieliselle ja jumalattomalle muukalaiselle haastetta kerrakseen."

Juutalaiset olivat kuulleet Jumalasta, joka antaisi anteeksi katuville syntisille ja yrittäisi unohtaa heidän pahat tekonsa, mutta vasta kun Jeesus tuli, ihmiset kuulivat Jumalasta, joka kulki ympäriinsä etsimässä kadonneita lampaita, joka oma-aloitteisesti etsi syntisiä ja joka iloitui nähdessään, että nämä halusivat palata Isän

"Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me." And he so lived himself in that "he went about doing good." And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — "an eye for an eye" and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and righteous method.

159:5.15 (1770.7) One of the apostles once asked: "Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?" Jesus answered: "Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger."

159:5.16 (1770.8) The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in

taloon. Tämän uskonnossa olevan positiivisen sävyn Jeesus ulotti jopa rukouksiinsa. Ja hän muunsi negatiivisäältäöisen kultaisen säännön positiiviseksi, inhimilliseen oikeamielisyyteen tähtääväksi kehotukseksi.

Mitä tahansa Jeesus opetti, hän ei kertaakaan eksynyt käyttämään sekoittavia yksityiskohtia. Hän karttoi kukkaiskieltä ja kaihtoi pelkkää runollisen maalailun sanahelinää. Hän piti tapanaan pukea suuret merkitykset koruttomiin ilmaisuihin. Asioita havainnollistaakseen Jeesus käänsi monien käytössä olevien sanojen merkityksen aivan toiseksi. Tällaisia sanoja olivat muiden muassa suola, hapate, kalastus ja pikkulapset. Hän käytti erittäin tehokkaasti antiteesiä ja vertasi yhtä hetkeä loputtomuuteen, ja niin edelleen. Hänen kielikuvansa olivat osuvia, kuten esimerkiksi ”sokea, joka taluttaa sokeaa”. Mutta hänen kuvailevan opetuksensa suurin väkevyys piili sen luonnollisuudessa. Jeesus toi uskonnon filosofian taivaasta alas maan päälle. Hän toi julki sielun perustarpeet tavalla, jossa kuvastui uusi ymmärrys ja uusi rakkauden lahjaksi antaminen.

6. PALUU MAGADANIIN

Dekapolikseen suuntautunut neliviikkoinen lähetysretki oli kohtalaisen menestyksellinen. Valtakuntaan saatiin satoja sieluja, ja apostolit ja evankelistat saivat arvokkaan kokemuksen tehtävänsä toimittamisesta ilman Jeesuksen välittömän ja henkilökohtaisen läsnäolon tuomaa innoitusta.

Perjantaina, syyskuun 16. päivänä, koko työntekijäkunta kokoontui ennakkojärjestelyjen mukaisesti Magadanin puistoon. Sapattipäivänä pidettiin yli sadan uskovan neuvottelukokous, jossa valtakunnan työn laajentamista koskevat tulevaisuudensuunnitelmat saivat perusteellisen käsittelyn. Daavidin sanansaattajat olivat paikalla ja esittivät selontekonsa uskoven tilanteesta eri puolilla Juudeaa, Samariaa, Galileaa ja lähiseutuja.

Monikaan Jeesuksen seuraajista ei tuohon aikaan täysin ymmärtänyt sanansaattajakunnan palvelusten suurta arvoa. Paitsi että sanansaattajat pitivät uskovat eri puolilla Palestiinaa yhteydessä toisiinsa samoin kuin Jeesukseen ja apostoleihin, sen lisäksi he noina pimeinä aikoina toimivat myös rahavarojen kerääjinä, ei pelkästään Jeesuksen ja hänen työtovereidensa ylläpitämiseksi, vaan myös kahdentoista apostolin ja kahdentoista evankelistan perheiden tukemiseksi.

Jokseenkin näihin aikoihin Abner siirsi toimintansa tukikohdan Hebronista Betlehemiin, ja tämä jälkimmäinen paikkakunta oli myös Daavidin sanansaattajien päämaja Juudeassa. Daavid

religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

159:5.17 (1771.1) In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, “The blind leading the blind.” But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. THE RETURN TO MAGADAN

159:6.1 (1771.2) The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

159:6.2 (1771.3) On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

159:6.3 (1771.4) Few of Jesus' followers at this time fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

159:6.4 (1771.5) About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an

ylläpiti Jerusalemin ja Betsaidan välillä sanansaattajapalvelua, joka juoksijoita vaihtaen toimi niin, että viesti kulki perille yhdessä yössä. Nämä viestinjuoksijat lähtivät joka ilta Jerusalemistä. Juoksijaa vaihdettiin Syykarissa ja Skytopoliissa, ja viestintuoja saapui perille Betsaidaan seuraavana aamuna aamiaisaikaan.

Jeesus ja hänen työtoverinsa valmistautuivat nyt pitämään viikon loman, ennen kuin he varustautuivat aloittamaan valtakunnan hyväksi suorittamiensa työponnistusten viimeisen vaiheen. Tämä oli heidän viimeinen lepojaksonsa, sillä Perean-lähetysmatkasta kehittyi saarna- ja opetuskampanja, joka jatkui aina siihen saakka, kunnes he saapuivat Jerusalemiin ja kun alettiin esittää Jeesuksen maisen elämänvaiheen loppukohtauksia.

overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

159:6.5 (1771.6) Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

Luku 160. Rodan Aleksandrialainen

⇐ 159

Urantia-kirjan

161 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 160 RODAN ALEKSANDRIALAINEN

Osiot

Johdanto

1. Rodanin kreikkalainen filosofia
2. Elämisen taito
3. Kypsyyden houkuttimet
4. Kypsyydestä kertova tasapainoisuus
5. Ihanneuskonto

PAPER 160 RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

Johdanto

SUNNUNTAIAAMUNA, syyskuun 18. päivänä, Andreas ilmoitti, ettei alkavalle viikolle suunniteltaisi mitään työtehtäviä. Natanaelia ja Tuomasta lukuun ottamatta kaikki apostolit menivät kotiinsa tapaamaan perheitään tai viettämään aikaansa ystäviensä luona. Tuon viikon ajan Jeesus sai nauttia miltei täydestä levosta. Natanaelin ja Tuomaksen aika kului sen sijaan tarkasti siihen, että he kävivät keskusteluja erään aleksandrialaisen Rodan-nimisen kreikkalaisfilosofin kanssa. Tästä kreikkalaisesta oli vastattain tullut Jeesuksen opetuslapsi siihen opetukseen pohjautuen, jonka hän oli saanut eräältä Abnerin työtoverilta tämän johdettua muuatta Aleksandrian-lähetysretkeä. Rodan oli nyt ottanut tosissaan tehtäväkseen harmonisoida oma elämänfilosofiansa Jeesuksen esittämien uusien uskonnollisten opetusten kanssa, ja hän oli tullut Magadaniin sellaisin toivein, että Mestari keskustelisi nämä ongelmat hänen kanssaan selviksi. Hän halusi myös joko Jeesukselta tai joltakulta hänen apostoliiltaan kuulla, millainen on evankeliumin alkuperäinen ja ohjeellinen versio. Vaikka Mestari kieltäytyi ryhtymästä tällaiseen mielipiteidenvaihtoon Rodanin kanssa, hän toki otti Rodanin huomaavaisesti vastaan ja määräsi välittömästi, että Natanael ja Tuomas kuuntelisivat kaiken, mitä Rodanilla oli sanottavaa, ja

INTRODUCTION

^{160:0.1 (1772.1)} ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

vuorostaan kertoisivat hänelle evankeliumista.

1. RODANIN KREIKKALAINEN FILOSOFIA

Varhain maanantaiaamuna Rodan ryhtyi pitämään kymmenestä esityksestä koostunutta puheiden sarjaa Natanaelille, Tuomakselle ja tuolloin sattumoisin Magadanissa olleelle, puolen kolmattakymmenen uskovan ryhmälle. Tiivistettyinä, yhdisteltyinä ja nykyisen kielenkäytön mukaisiksi muokattuina nämä puheet tuovat pohdittaviksi seuraavat ajatukset:

Ihmiselämään kuuluu kolme suurta liikkeelle panevaa voimaa: vietiit, kaipaukset ja houkutukset. Vahva luonne, vastustamaton persoonallisuus, saavutetaan vain sillä, että luonnollinen elämänvietti muunnetaan sosiaalisesti elämisen taidoksi muokkaamalla tällä hetkellä vaikuttavat halut sellaisiksi korkeammiksi kaipauksiksi, joiden peruuttamaton saavuttaminen on mahdollista, samalla kun se, mikä ylipäättään houkuttelee jatkamaan olemassaoloa, pitää vaihtaa niin, että ihmisen sovinnaisen ja vakiintuneiden ideoiden tilalle tulevat ne korkeammat maailmat, jotka täytyvät tutkimattomista ideoista ja löytämistään odottavista ihanteista.

Mitä kompleksisemmaksi sivilisaatio muuttuu, sitä vaikeammaksi käy elämisen taito. Mitä nopeampia muutokset sosiaalisessa käytännössä ovat, sitä mutkikkaammaksi käy luonteenkehittämisen tehtävä. Ihmiskunnan on, mikäli edistymisen on määrä jatkua, kymmenen sukupolven välein opittava elämisen taito uudelleen. Ja jos ihmisestä tulee niin kekseliäs, että hän lisää yhteiskunnan monimutkaisuutta yhä kasvavalla vauhdilla, on tarpeen, että elämisen taito opiskellaan uudelleen entistäkin lyhyemmin välein, kenties joka ainoan sukupolven aikana. Mikäli elämisen taidon kehittyminen ei pysy olemassaolon teknisen puolen kehittymisen tahdissa, ihmiskunta taantuu nopeasti alkeellisen elämänvietin tasolle — se ryhtyy tyydyttämään vain hetkellisiä halujaan. Siinä tapauksessa ihmiskunta pysyy kypsymättömänä; yhteiskunta ei kehity täyteen kypsytyteen.

Sosiaalisen kypsytyden mittana on se, missä määrin ihminen on halukas luopumaan pelkkien ohimenevien ja hetkellisten halujensa tyydyttämisestä sen hyväksi, että hän pitää vireillä niitä korkeampia kaipauksia, joiden kohteiden saavuttamisen tavoittelu tarjoaa mainittua runsaammin mitoin tyydytyksentunteita siitä, että etenee aste asteelta kohti pysyviä päämääriä. Mutta todellinen sosiaalisen kypsytyden tunnusmerkki on kansakunnan halukkuus luopua oikeudestaan elää rauhan ja tyytyväisyyden oloissa, jolloin ponnistelemattomuutta edistävien normien pohjana on vakiintuneiden uskomusten ja

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

160:1.1 (1772.2) Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

160:1.2 (1772.3) Human life consists in three great drives — urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772.4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773.1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the

sovinnaisten ideoiden muodostama houkutin, kun vaihtoehtona on epävarmuutta merkitsevä ja tarmoa vaativa houkutus tavoitella tutkimattomia mahdollisuuksia idealistisista hengellisistä realiteeteista koostuvien ja löytämistään odottavien päämäärien saavuttamiseen.

Eläimet reagoivat ylevästi elämänviettiin, mutta vain ihminen voi saavuttaa elämisen taidon, jos kohta ihmiskunnan valtaosa kokeekin vain eläimellisen elämänvietin. Eläimet tuntevat vain tämän sokean ja vaistomaisen vietin. Ihminen kykenee nousemaan tämän luonnonmukaiseen toimintaan ajavan vietin yläpuolelle. Ihmisen on mahdollista päättää, että hän elää älyperäisen taiteen korkealla tasolla, jopa taivaallisen riemun ja hengellisen hurmion tasolla. Eläimet eivät pyri pääsemään selville elämän tarkoituksista; siksi ne eivät myöskään koskaan murehdi, eivätkä ne myöskään tee itsemurhaa. Ihmisten keskuudessa esiintyvä itsemurhailmiö osoittaa, että tällaiset olennot ovat nousseet pois puhtaasti eläimelliseltä olemassaolon tasolta, ja lisäksi se todistaa siitä että, kyseisten ihmisten ponnistukset tuntemattoman kartoittamiseksi eivät ole yltäneet kuolevaisen kokemuksen taiteelliselle tasolle. Eläimet eivät tiedä elämän tarkoitusta; sen lisäksi, että ihmisellä on kyky arvojen tiedostamiseen ja merkitysten käsittämiseen, hän on myös tietoinen merkitysten merkityksestä: hän tiedostaa ymmärryksensä.

Ihmisten rohjetessa hylätä elämän, joka perustuu luonnonmukaiseen haluamiseen, ja vaihtaa se rohkeutta kysyvän taiteilun ja epävarman logiikan merkeissä elettyään elämää, heidän täytyy osata odottaa, että he joutuvat kärsimään siitä johtuvat tunne-elämän vaurioiden — konfliktien, murhemielisyyden ja epävarmuuksien — riskit, ainakin niin kauan, että he saavuttavat jonkinasteisen älyllisen ja emotionaalisen kypsyyden. Rohkeuden menettäminen, murehtiminen ja välinpitämättömyys ovat positiivista todistusaineistoa moraaliseen kypsymättömyydestä. Ihmisyhteiskunnan edessä on kaksi ongelmaa: yksilön kypsyyden saavuttaminen ja ihmisrodun kypsyyden saavuttaminen. Kypsä ihminen alkaa ennen pitkää katsella muita kuolevaisia hellyydestä kertovin tuntein ja suvaitsevuutta merkitsevin tuntemuksin. Kypsät ihmiset tarkastelevat epäkypsiä ihmisiä samalla rakkaudella ja hienotunteisuudella, jolla vanhemmat suhtautuvat lapsiinsa.

Menestyksenkäs eläminen ei ole mitään sen kummallisempaa kuin taitoa käyttää luotettavia menetelmiä jokapäiväisten ongelmien ratkaisemiseen. Ensimmäisenä vaiheena minkä hyvänsä ongelman ratkaisemisessa on pulman paikantaminen, ongelman eristäminen ja sen luonteen ja vakavuuden rehellinen tunnustaminen. Aina kun elämänongelmat herättävät syvälliset

attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

160:1.5 (1773.2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise,

pelkomme, teemme suuren virheen, jos kieltäydymme tunnustamasta niitä. Niin ikään silloin kun vaikeuksiemme tunnistaminen edellyttää meiltä tinkimistä itseämme koskevista ja kauan hellimistämme hyvistä käsityksistä, kateellisuutemme myöntämistä tai syvälle juurtuneiden ennakkoluulojen hylkäämistä, keskivertoihminen takertuu mieluummin vanhoihin, turvallisuutta tarjoaviin harhakuihin ja pitkään hellittyihin, valheellisiin turvallisuudentunteisiin. Vain rohkea henkilö on halukas myöntämään rehellisesti sen, mitä vilpiton ja looginen mieli paljastaa, ja katsomaan sitä pelottomasti silmästä silmään.

Jokaisen ongelman viisas ja tehokas ratkaiseminen vaatii, etteivät mieltä rasita ennakoasenneituminen, intohimo eivätkä mitkään muutkaan puhtaasti henkilökohtaiset ennakkoluulot, jotka saattaisivat häiritä niiden olemassa olevien tekijöiden puolueetonta tarkastelua, jotka yhdessä muodostavat ratkaisua kaipaavan ongelman. Elämän ongelmien ratkaiseminen kysyy rohkeutta ja vilpittömyyttä. Vain rehelliset ja urheat yksilöt kykenevät uljaasti seuraamaan elämän hämmentävien ja ällistyttävien sokkeloiden läpi sinne, minne pelottoman mielen loogiikka hänet ikinä johdattaakin. Eikä tätä mielen ja sielun vapautumista voida koskaan saada aikaan ilman uskonnollista antaumusta lähestyvän älyllisen innostuksen antamaa käyttövoimaa. Tarvitaan jonkin suuren ihanteen tarjoama houkutin ajamaan ihmistä eteenpäin hänen tavoitellessaan päämäärää, joka on joka puolelta vaikeiden materiaalistien ongelmien ja moninaisten älyllisten epävarmuustekijöiden saartama.

Vaikka oletkin tehokkaasti aseistautunut kohtaamaan elämän vaikeat tilanteet, voit tuskin odottaa menestystä, ellei varustuksiisi kuulu mielen viisaus ja persoonallisuuden viehätysvoima, jotka antavat sinulle mahdollisuuden saada avuksesi tovereitasi antaumuksellisen tuen ja yhteistyöhalun. Et voi odottaa kovinkaan mittavaa menestystä sen kummemmin maallisessa kuin uskonnollisessakaan toiminnassasi, ellet kykene oppimaan, miten saat toverisi vakuuttumaan itsestäsi, miten saat ihmiset puolellesi. Sinun täytyy yksinkertaisesti omata tahdikkuutta ja suvaitsevuutta.

Mutta suurenmoisimman ongelmien ratkaisumenetelmän olen oppinut Jeesukselta, Mestariltanne. Tarkoitan menetelmää, jota hän niin perin johdonmukaisesti käyttää ja jonka hän on opettanut teille jokaista yksityiskohtaa myöten, nimittäin palvovaa mietiskelyä eristyneisyydessä. Kun Jeesuksella on tapana varsin usein vetäytyä omiin oloihinsa pitämään yhteyttä taivaassa olevaan Isään, tässä tavassa on nähtävissä paitsi menetelmä, jolla kerätään voimaa ja viisautta

when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the

elämiseen liittyviä tavanomaisia konflikteja varten, myös menetelmä, jolla valjastetaan käyttöön moraalisi- ja hengellisuontoisten, korkeammalla tasolla olevien ongelmien ratkaisemiseen tarvittava energia. Mutteivät oikeatkaan ongelmien ratkaisumenetelmät korvaa persoonallisuuden luontaisia puutteita eivätkä hyvitä sitä, jos asianomainen ei isoa ja janoa aitoa vanhurskautta.

Minuun on tehnyt syvän vaikutuksen Jeesuksen tapa poistua muiden seurasta omiin oloihinsa paneutuakseen näihin hetkiinsä, jotka hän viettää yksinäisyydessä ja tarkastelee elämiseen liittyviä ongelmia; etsiäkseen uusia viisauden ja energian varantoja, jotta hän kykenisi tyydyttämään sosiaalisen palvelun moninaiset vaatimukset; elävöittääkseen ja syventääkseen korkeinta elämisen tarkoitusta saattamalla koko persoonallisuutensa tosiasiallisesti siihen tietoisuuteen, että hän on yhteydessä jumaluuteen; tavoitellakseen uusia ja parempia keinoja minuutensa sopeuttamiseksi elävän olemassaolon alati vaihtuviin tilanteisiin; saadakseen henkilökohtaisissa asenteissaan aikaan ne elintärkeitä uudistukset ja uudelleenasettoitumiset, jotka ovat tuiki välttämättömiä, jotta hänen ymmärryksensä kaikesta siitä, mikä on kelvollista ja todellista, enentyisi; ja tehdäkseen kaiken tämän ainoana silmämääränään Jumalan kunnia — lähettääkseen henkäyksenä taivaisiin vilpittömästi lausumansa Mestarinne mielirukouksen: ”Tapahtukoon, ei minun tahtoni, vaan sinun tahtosi.”

Tämä Mestarinne palvonnantäyteinen menettely tuo mukanaan sellaisen jännitysten laukeamisen, joka uudistaa mielen; sellaisen valaistumisen, joka inspiroi sielun; sellaisen rohkeuden, joka antaa ihmiselle kyvyn kohdata urheasti ongelmansa; sellaista itsensä ymmärtämistä, joka häivyttää jäytävän pelon; ja sen tietoisuuden liitosta jumalallisuuden kanssa, joka vyöttää ihmisen sellaisella vakuuttuneisuudella, että hän sen turvin uskaltaa olla Jumalan kaltainen. Palvonnantäyteinen rentoutuminen eli sellainen hengellinen yhteydenpito, jollaista Mestari harjoittaa, lievittää jännitystä, hälventää ristiriitoja ja tuo valtavan lisän persoonallisuuden kokonaisvoimavaroihin. Ja koko tämä filosofia, kun siihen lisätään valtakunnan evankeliumi, muodostaa tämän uuden uskonnon, niin kuin minä sen ymmärrän.

Ennakkoluuloisuus sokaisee sielun niin, ettei se tunnista totuutta; ja ennakkoluuloisuus on hälvennettävissä vain siten, että sielu vilpittömästi antautuu palvomaan tarkoitukseksi, joka kanssaihminen suhteen on kaiken kattava ja kaiken sisäänsä sulkeva. Ennakkoluuloisuus kytkeytyy erottamattomasti itsekkyyteen. Ennakkoluuloisuus on eliminoitavissa vain sillä, että hylätään oman edun tavoittelu ja korvataan se

higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not

sellaisen tyydytyksen tavoittelemisella, joka on saatavissa vain sellaista asiaa — Jumalan etsimistä, jumalallisuuden saavuttamista — palvelemalla, joka ei ole vain suurempi kuin oma minä, vaan joka on jopa suurempi kuin koko ihmiskunta. Persoonallisuuden kypsytyden todisteena on ihmisen tuntemaan halun muuttuminen niin, että se tavoittelee alati niiden arvojen toteuttamista, jotka ovat korkeimpia ja jumalallisimmin todellisia.

Jatkuvien muutosten maailmassa, kehittyvän yhteiskuntajärjestyksen keskellä, on mahdotonta ylläpitää lukkoon lyötyjä ja vakiintuneita tavoitteita. Vain ne voivat kokea persoonallisuuden tasapainoisuutta, jotka ovat löytäneet ja omaksuneet elävän Jumalan ikuiseksi päämääräksi, jota tavoitellaan loputtomasti. Ja näin tapahtuva päämäärän siirtäminen ajallisuudesta ikuisuuteen, maan päältä Paratiisiin, ihmisyydestä jumaluuteen, edellyttää, että ihminen uudistuu, tekee kääntymyksen, syntyy uudesti; että hänestä tulee jumalallisen hengen uudesti luotu lapsi; että hän saa pääsyn taivaan valtakunnan veljesyhteisöön. Kaikki filosofiat ja uskonnot, joista nämä ihanteet puuttuvat, ovat epäkypsiä. Opettamani filosofia edustaa saarnaamaanne evankeliumiin kytkettynä uutta, kypsää uskontoa, kaikkien tulevien sukupolvien ihannetta. Ja tämä on totta, koska ihanteemme on lopullinen, pettämätön, ikuinen, universaalinen, absoluuttinen ja infiniittinen.

Oma filosofiani kannusti minua etsimään realiteetteja, jotka merkitsevät todellista saavuttamista, kypsyttävä osoittavaa määränpäättä. Mutta kannustimeni oli voimaton; etsinnästäni puuttui eteenpäin ajava voima; tavoitteluni kärsi siitä, että siitä puuttui varmuus oikeasta suunnasta. Ja tämä Jeesuksen evankeliumi on nämä puutteet runsain mitoin korjannut sillä, että se on antanut lisää näkemyksiä, kohottanut ihanteita ja antanut vakaat määränpäätt. Voin nyt varauksitta, vailla epäilyksiä ja pahoja aavistuksia ryhtyä tähän ikuisen yritykseen.

2. ELÄMISEN TAITO

On olemassa täsmälleen kaksi tapaa, joilla kuolevaiset voivat elää yhdessä: aineellinen eli eläinten tapa ja hengellinen eli ihmisten tapa. Eläimet kykenevät signaaleja ja äänimerkkejä käyttäen — rajallisessa mielessä — keskinäiseen kommunikointiin. Mutta tällaiset kommunikointimuodot eivät välitä merkityksiä, arvoja tahi ideoita. Ihmisen ja eläimen välillä on se ero, että ihminen voi kommunikoida kaltaistensa kanssa sellaisia symboleja käyttäen, jotka kiistämättä tarkoittavat ja identifioivat merkityksiä, arvoja, ideoita ja jopa ihanteita.

only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

Koska eläimet eivät kykene välittämään toisilleen ideoita, ne eivät myöskään voi kehittää persoonallisuutta. Ihminen kehittää persoonallisuutta, koska hän voi tällä tavoin kommunikoida kaltaistensa kanssa sekä ideoista että ihanteista.

Nimenomaan tämä kommunikointikyky ja kyky keskinäiseen merkitysten vaihtamiseen on se, josta muodostuu ihmisen kulttuuri ja joka antaa ihmiselle mahdollisuuden sosiaalisten yhteenliittymien avulla rakentaa sivilisaatioita. Tiedosta ja viisaudesta tulee kumulatiivista siksi, että ihmisellä on kyky välittää nämä aarteet seuraaville sukupolville. Sitä tietä saavat alkunsa ihmisrodun kulttuuritoiminnot: taide, tiede, uskonto ja filosofia.

Ihmisolentojen välinen symbolipohjainen kommunikointi on tekijä, joka määrää jo ennakolta, että ilmaantuu sosiaalisia ryhmiä. Perhe, ja aivan erityisesti molemmat vanhemmat, on kaikista sosiaalisista ryhmistä tehokkain. Henkilökohtainen kiintymys on se hengellinen side, joka pitää koossa nämä aineelliset yhteenliittymät. Tällainen tehokas keskinäissuhde on mahdollinen myös kahden samaa sukupuolta olevan henkilön välillä, kuten aitojen ystävyssuhteiden antamuksellisuus niin runsain määrin osoittaa.

Nämä ystävyyteen ja molemminpuoliseen kiintymykseen perustuvat yhteenliittymät ovat sosiaalistavia ja jalontavia, sillä ne kannustavat ja helpottavat seuraavia elämisen taidon korkeampien tasojen olennaisen tärkeitä tekijöitä:

1. Molemminpuolinen itsensä julkituominen ja itsensä ymmärtäminen. Monet ylevät inhimilliset impulssit kuolevat siksi, ettei ole ketään kuulemassa niiden julkituloa. Ihmiselle ei totisesti ole hyväksi olla yksin. Jonkinasteinen tunnustetuksi tuleminen ja jonkinmääräinen arvonanto ovat ihmisluonteen kehittymiselle välttämättömiä. Ilman kodin antamaa aitoa rakkautta kukaan lapsi ei voi saavuttaa normaalin luonteen täysimääräistä kehitystä. Luonne on jotakin enemmän kuin pelkkää mieltä ja moraalia. Tuloksellisin ja ihanteellisin kaikista niistä sosiaalisista suhteista, joiden katsotaan kehittävän luonnetta, on keskinäiseen hellyyteen perustuvassa, järjen pohjalta syntyneessä aviosuhteessa elävän miehen ja naisen kiintymyksellinen ja ymmärtäväinen ystävyys. Avioliitto moninaisine suhteineen soveltuu parhaiten niiden kallisarvoisten impulssien ja niiden korkeampien motiivien esiintuomiseen, jotka ovat voimakkaan luonteen kehittymisen kannalta korvaamattomia. En epäröi ylistää tällä tavoin perhe-elämää, sillä Mestarinne on viisaasti valinnut juuri isän ja lapsen välisen suhteen tämän uuden, valtakunnan evankeliumin kulmakiveksi. Ja tuollainen verraton, yhteenkuuluvaisuuteen pohjautuva suhde — mies ja nainen ajallisuuden

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding*. Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

korkeimpien ihanteiden hellässä syleilyssä — on niin kallisarvoinen ja tyydyttävä kokemus, että sellaisen tavoittamisesta voi maksaa minkä hinnan hyvänsä, tehdä minkä uhrauksen tahansa.

2. Sielujen liitto — viisauden mobilisointi. Jokainen ihminen hankkii ennemmin tai myöhemmin jonkin käsityksen tästä maailmasta ja jonkin mielikuvan seuraavasta maailmasta. Seuraavaksi on mahdollista persoonallisuuksien yhteenliittymisen kautta yhdistää nämä ajallista olemassaoloa ja ikuisia tulevaisuudennäkymiä koskevat katsomukset. Yhden ihmisen mieli lisää näin hengellisiä arvojaan sitä tietä, että se saa paljon toisen ihmisen ymmärryksestä. Näin ollen ihmiset rikastuttavat sieluaan tehdessään kumpikin omasta hengellisestä omaisuudestaan yhteistä omaisuutta. Tällä samalla keinoin ihmisellä on niin ikään mahdollisuus välttää aina uhkaavalta vaaralta, joka on hänen taipumuksensa sortua näkemyksen vääristymiseen, ennakkoluuloiseen suhtautumiseen ja ahtaaseen arviointiin. Pelko, kateus ja omahyväisyys ovat torjuttavissa vain olemalla läheisessä yhteydessä muihin ajatusmaailmoihin. Lienette huomanneetkin, ettei Mestari koskaan lähetä teitä yksikseen uurastamaan valtakunnan laajenemisen hyväksi, vaan hän lähettää teidät kentälle aina kaksittain. Ja koska viisaus on supertietämystä, siitä seuraa, että viisauden yhdistyessä sosiaalinen ryhmä, olkoon pieni tai suuri, jakaa kaiken tietämyksen keskenään.

3. Elämisen into. Eristäytyminen pyrkii tyhjentämään sielun energiavarat. Yhdessäolo kanssaihmistensä kanssa on välttämätöntä, jotta elämänhalu uudistuisi, ja ilman sitä ei pysy yllä rohkeus, jolla käydään ihmiselämän elämisen korkeammille tasoille nousemisesta johtuvat kamppailut. Ystävyys lisää elämän iloa ja tekee sen riemuvoitoista riemullisempia. Ihmisten väliset rakkauteen ja läheisyyteen pohjautuvat yhteenliittymät ovat omiaan karkottamaan kärsimykseen liittyvän murheen ja suuren osan vastoinkäymiseen kuuluvasta katkeruudesta. Ystävän läsnäolo lisää kaikkea kauneutta ja ylevöittää kaikkea hyvyyttä. Älyllisten symbolien avulla ihminen kykenee elähdyttämään ja laajentamaan ystäviensä arvostamisen kykyä. Yksi ihmisten välisen ystävyuden kaiken kruunaavista siunauksista on juuri tämä kyky ja mahdollisuus molemminpuoliseen mielikuvitusmaailman elävöittämiseen. Tietoisuuteen varauksettomasta omistautumisesta yhteiselle asialle, keskinäiselle lojaalisuudelle kosmista Jumaluutta kohtaan, sisältyy luonnostaan suuri hengellinen voima.

4. Kaikkea pahaa vastaan suuntautuvan puolustuskyvyn vahvistuminen. Persoonallisuuksien välinen yhteenliittymä ja keskinäinen kiintymys ovat tehokas vakuutus pahaa vastaan. Vaikkeudet, murhe, pettymys ja

^{160:2.7 (1776.1)} 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

^{160:2.8 (1776.2)} 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

^{160:2.9 (1776.3)} 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone.

tappio ovat tuskallisempia ja masentavampia, silloin kun ne keestetään yksin. Yhteenliittymisen ei muunna pahaa vanhurskaudeksi, mutta se auttaa siinä, että se lievittää suuresti kirvelä. Mestarinne sanoi: "Autuaita ovat murheelliset" — jos lähellä on ystävä, joka lohduttaa. Sellaisessa tietoisuudessa, että elät, jotta muiden olisi hyvä, ja että nämä muut niin ikään elävät, jotta sinun olisi hyvä ja edistyt, on positiivista lujuuksi. Ihminen riutuu eristyneisyydessä. Sellaista ihmistä ei ole, joka ei masentuisi tarkkaillaessaan vain ohimeneviä ajallisuuden tapahtumia. Kun nykyisyyden siteet menneisyyteen ja tulevaisuuteen katkaistaan, siitä tulee raivostuttavan tyhjäänä päivää. Vasta välähdys ikuisuuden kehästä voi inspiroida ihmisen tekemään parhaansa ja haastaa hänen parhaan puolensa tekemään kaiken voitavansa. Ja kun ihminen on tällä tavoin parhaimmillaan, hän elää mitä epäitsekäimmin toisten hyväksi, niiden hyväksi, jotka ovat hänen kohtalotovereitaan ajallisuudessa ja ikuisuudessa.

Toistan vielä, että tällainen inspiroiva ja jalontava yhteenliittymä saavuttaa ihanteelliset mahdollisuutensa ihmisten aviosuhteessa. Avioliiton ulkopuolellakin toki saavutetaan paljon, ja monet, monet avioliitot epäonnistuvat surkeasti sikäli, etteivät ne tuota näitä moraalisia ja hengellisiä hedelmiä. Avioliiton solmivat aivan liian monissa tapauksissa henkilöt, jotka etsivät näitä korkeampia, inhimillistä kypsyyttä osoittavia liitännäisilmiöitä alempia muita arvoja. Ihanteellinen avioliitto pitää perustaa jollekin pysyvämmälle kuin tunnemaaailman ailahteluille ja pelkän sukupuolisen kiinnostuksen häilyväisyydelle. Sen täytyy pohjautua aitoon ja molemminpuoliseen henkilökohtaiseen antaumukseen. Ja jos siis kykenette rakentamaan tällaisia luotettavia ja tuloksellisia inhimillistä yhteenkuuluvaisuutta edustavia pienyksiköitä, niin maailma on, sitten kun nämä kerätään yhdeksi kokonaisuudeksi, näkevä suurenmoisen ja kunniakkaan sosiaalisen rakennelman: kuolevaisten kypsyydestä kertovan sivilisaation. Senkaltainen ihmisten sukukunta saattaisi jo alkaa tajuta jotakin siitä, mitä Mestarinne ihanne "rauhasta maan päällä ja hyvästä tahdosta ihmisten kesken" merkitsee. Vaikkei tällainen yhteiskunta olisikaan täydellinen eikä täysin puhdas pahuudesta, ainakin se tulisi lähelle kypsyyden vakiintumista.

3. KYSYYDEN HOUKUTTIMET

Ponnistelu kypsyyttä kohti edellyttää työtä, ja työ vaatii energiaa. Mistä saadaan voima kaiken tämän aikaansaamiseen? Fyysisiin seikkoihin on mahdollista suhtautua itsestään selvyyksinä, mutta Mestari on sanonut sattuvasti: "Ihminen ei voi elää pelkästään leivästä." Jos oletamme, että

Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, "Happy are they who mourn" — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

160:2.10 (1777.1) I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

160:3.1 (1777.2) The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for

ruumiimme on normaali ja terveytemme on kohtuullisen hyvä, meidän on seuraavaksi etsittävä sellaisia houkuttimia, jotka toimisivat virikkeenantajina ihmisessä uinuvien hengellisten voimien esiinsaamiseksi. Jeesus on opettanut meille, että Jumala elää ihmisessä. Miten siis voimme suostutella ihmisen päästämään irti nämä sieluun sitoutuneet jumalallisuuden ja infiniittisyyden voimat? Kuinka meidän tulee suostutella ihmiset päästämään Jumala valloilleen, jotta hän saa virrata vapaasti ja ulosvirratessaan virvoittaa oman sielumme ja sitten palvella sitä tarkoitusta, että lukemattomille muille sieluille tuodaan valoa, mielenlennystä ja siunausta? Miten voin parhaiten herättää nämä sielussanne käyttämättöminä uinuvat piilevät kyvyt hyvään? Yhdestä asiasta olen varma: Emotionaalinen mielenliikutus ei ole ihanteellinen hengellinen virikkeenantaja. Mielenliikutus ei lisää energiaa vaan pikemminkin kuluttaa loppuun sekä mielen että ruumiin voimavarat. Mistä siis tulee näiden suurten asioiden tekemiseen tarvittava energia? Katsokaa Mestariinne. Tälläkin hetkellä hän on ulkona kukkuloilla täydentämässä voimavarojaan, sillä aikaa kun me olemme täällä antamassa pois energiaa. Koko tämän ongelman salaisuus kietoutuu hengelliseen yhteydenpitoon, palvontaan. Ihmisen näkökulmasta katsottuna kysymys on mietiskelyn ja rentoutumisen yhdistämisestä. Mietiskely rakentaa yhteyden mielestä henkeen; rentoutuminen määrää, mikä on hengellisen vastaanottavaisuuden kapasiteetti. Ja tästä, että heikkouden tilalle tulee vahvuus, pelon tilalle tulee rohkeus ja minuuden mielen tilalle tulee Jumalan tahto, muodostuu palvonta. Ainakin filosofi näkee sen tällä tavalla.

Kun nämä kokemukset vähän väliä toistuvat, ne kiteytyvät tavoiksi, voimaa antaviksi ja palvonallisiksi tavoiksi, ja tällaiset tavat muotoutuvat vihdoinkin hengelliseksi luonteeksi, ja kanssaihmiset tunnustavat lopulta tällaisen luonteen kypsäksi persoonallisuudeksi. Aluksi tällaiset tavat ovat vaikeita ja aikaa vieviä, mutta kun niistä tulee totuttuja, ne yhtäkkiä ovatkin lepuuttavia ja aikaa säästäviä. Mitä mutkikkaammaksi yhteiskunta käy ja kuta moninaisemmiksi sivilisaation tarjoamat houkuttimet käyvät, sitä polttavammasi käy Jumalaa tuntevien yksilöiden tarve muovata tällaisia totunnaisia, suojelevia tapoja, joiden tarkoituksena on heidän hengellisten energioidensa säilyttäminen ja lisääminen.

Toinen kypsyyden saavuttamisen edellytys on sosiaalisten ryhmien yhteistoiminnallinen sovittautuminen alati muuttuvaan ympäristöön. Kypsytön yksilö herättää kanssaihmisensä vastaanpanemishalun, kun kypsä ihminen sen sijaan saa toverinsa toimimaan innolla kanssaan, ja sillä keinoin hän useinkin moninkertaistaa elämänsä aikana tekemiensä ponnistusten

those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

hedelmät.

Oma filosofiani sanoo minulle, että on aikoja, jolloin minun on, jos sellainen on tarpeen, taisteltava puolustaakseni omaa vanhurskauskäsitystäni, mutta en epäile, etteikö Mestari, jonka persoonallisuus on kypsempää tyyppiä, saavuttaisi helposti ja taidokkaasti yhtä suurta voittoa omalla ylivermaisella ja miellyttävällä menetelmällään, johon kuuluvat tahdikkaus ja suvaitsevuus. Oikean puolesta taistellesamme käy aivan liian usein niin, että sekä voittaja että voitettu ovat kärsineet tappion. Viimeksi eilen kuulin Mestarin sanovan, että ”kun viisas mies pyrkii pääsemään sisään lukitusta ovesta, ei hän suinkaan koeta saada ovea rikki, vaan hän koettaa mieluummin löytää avaimen, jolla ovi avataan lukosta.” Liian usein me käymme taisteluun pelkästään vakuuttaaksemme itsellemme, ettemme pelkää.

Tämä uusi, valtakunnan evankeliumi tekee suuren palveluksen elämisen taidolle sikäli, että se tarjoaa uuden ja monipuolisemman virikkeen korkeampaa elämäntapaa varten. Se tuo esille uuden ja ylevän määränpääksi asetetun kohtalon, antaa elämälle ylivermaisen tarkoituksen. Ja nämä uudet käsitykset olemassaolon ikuisesta ja jumalallisesta määränpäästä ovat jo sellaisenaan transsendentaalisia kannustimia, ja mikä ihmisen korkeammassa olemuksessa on kaikkein parasta, sen ne panevat reagoimaan. Älyllisen ajattelun jokaiselta vuorenharjalta on saatavissa rentoutusta mielelle, voimaa sielulle ja uskonyhteyttä hengelle. Tällaisista laadukkaasta elämäntavan tarjoamista edullisista asemista ihminen kykenee nousemaan ajattelun alemmilla tasoilla esiintyvien ärsyttävien materiaalien tekijöiden — murehtimisen, mustasukkaisuuden, kateuden, kostamisen ja kypsymättömän persoonallisuuden tunteman ylpeyden — yläpuolelle. Tällaiset korkealle kiipeävät sielut vapahtavat itsensä suuresta joukosta elämän joutavuuksista johtuvia akanvirtaisia ristiriitoja, ja näin he pääsevät tilanteeseen, ettei ole mitään, joka estäisi heitä saavuttamasta tietoisuutta niistä korkeammista virroista, joita henkikasitys ja taivaallinen kommunikointi edustavat. Mutta elämän tarkoitusta on vartioitava mustasukkaisesti kiusaukselta tavoitella helppoa ja tilapäistä tulosten saavuttamista. Samoin sitä on vaalittava niin, etteivät fanaattisuuden tuhoiset uhkatekijät siihen pysty.

4. KYPSEYDESTÄ KERTOVA

TASAPAINOISUUS

Vaikka pidättekään silmämääränämme vain ikuisten realiteettien saavuttamista, teidän on silti huolehdittava myös ajallisen elämän

^{160:3.4 (1778.2)} My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the “wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it.” Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

^{160:3.5 (1778.3)} This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. THE BALANCE OF MATURITY

^{160:4.1 (1778.4)} While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living.

välttämättömyyksistä. Vaikka henki on päämäärämme, lihallisuus on kuitenkin fakta. Saattaa tilapäisesti tietenkin käydä niin, että elämän välttämättömyydet joutuvat haltuumme sattuman kautta, mutta yleensä meidän on järkipärisesti työskenneltävä ne saadaksemme. Elämän kaksi tärkeintä ongelmaa ovat ajallisen toimeentulon ansaitseminen ja ikuisen eloonjäämisen saavuttaminen. Ja jopa toimeentulon ansaitsemisongelma vaatii sekin uskontoa tullakseen ihanteellisella tavalla ratkaistuksi. Kumpikin mainituista ongelmista on mitä suurimmassa määrin henkilökohtainen. Oikea uskonto ei tosiasiaassa toimi erillään yksilöstä.

Ajallisen elämän perusedellytykset ovat näkemykseni mukaan seuraavat:

1. Hyvä fyysinen terveys.
2. Selkeä ja tahraton ajattelu.
3. Kyvykkyys ja ammattitaito.
4. Varallisuus — elämän hyvydet.
5. Tappion kestäminen kyky.
6. Sivistys — kasvatus ja viisaus.

Jopa ruumiin terveyteen ja suorituskykyyn liittyvät fyysiset ongelmat ratkeavat parhaiten, kun niitä tarkastellaan Mestariimme opetuksen uskonnollisesta näkökulmasta, jonka opetuksen mukaan ihmisen ruumis ja mieli ovat Jumalten antaman lahjan asuinpaikka, Jumalan hengen, josta on tulossa ihmisen henki. Näin ihmisen mielestä tulee välittäjä aineellisten olevaisten ja hengellisten realiteettien välillä.

Vaaditaan älyä, jotta saisi oman osansa tavoitelluista elämän hyvyksistä. On täysin erheellistä olettaa, että päivittäisten työtehtävien suorittamisessa osoitettu uskollisuus takaa varakkuutena näkyvät palkinnot. Jos tilapäinen ja satunnainen varallisuuteen käsikippäisy jätetään pois laskuista, huomaamme ajallisen elämän aineellisten palkintojen virtaavan tietyissä hyvin järjestetyissä kanavissa, ja vain ne, joilla on pääsy näille kanaville, voivat odottaa saavansa hyvän palkinnon ajallisista ponnistuksistaan. Niiden ihmisten osana ei koskaan voi olla muu kuin köyhyys, jotka etsivät varallisuutta erillisistä ja yksittäisistä kanavista. Viisaasta suunnittelusta tulee näin ollen tekijä, joka on maailmallisen vaurauden perusedellytys. Menestyminen edellyttää paitsi työlleen omistautumista myös sitä, että pitää toimia jonkin aineellisen varallisuuden kanavan osana. Jos olet epäviisas, voit lahjoittaa antaumuksellisen elämän omalle sukupolvellesi saamatta siitä aineellista palkintoa. Jos olet sattuman kautta päässyt osalliseksi varallisuuden virrasta, saat rypeä ylellisyydessä, vaikkeet ole tehnyt kanssaihmitsevi hyväksi mitään

While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

160:4.2 (1778.5) The essentials of the temporal life, as I see them, are:

160:4.3 (1778.6) 1. Good physical health.

160:4.4 (1778.7) 2. Clear and clean thinking.

160:4.5 (1778.8) 3. Ability and skill.

160:4.6 (1778.9) 4. Wealth — the goods of life.

160:4.7 (1778.10) 5. Ability to withstand defeat.

160:4.8 (1778.11) 6. Culture — education and wisdom.

160:4.9 (1779.1) Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

160:4.10 (1779.2) It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

mainitsemisen arvoista.

Kyvykkyys on jotakin, jonka saat perinnöksi; ammattitaidon sen sijaan hankit itse. Elämä ei ole todellista sellaiselle, joka ei osaa tehdä jotakin hyvin, asiantuntevasti. Ammattitaito on yksi elämisen tyydyttävyyden lähteistä. Kyvykkyys merkitsee, että asianomainen on saanut lahjaksi taidon nähdä asiat edeltäkäsin, kaukokatseisuutta. Älä anna epärehellisyydellä saavutettujen houkuttelevien palkintojen pettää itseäsi, vaan ole valmis uurastamaan rehelliseen yrittämiseen luonnostaan kuuluvien, myöhemmin ilmaantuvien tuottojen hyväksi. Viisas ihminen osaa tehdä eron keinojen ja päämäärien välillä; muussa tapauksessa liiallinen tulevaisuuden varalle tehty suunnittelu lyö toisinaan laudalta oman ylevän tarkoituksensa. Mielihyvän tavoittelija kun olet, sinun tulisi aina pyrkiä olemaan sekä tuottaja että kuluttaja.

Harjaannuta muistiasi niin, että se säilyttää pyhinä aarteinasi voimaa antavat ja muistamisen arvoiset elämän tapahtumat, joita voit tahtosi mukaan palauttaa mieleesi omaksi nautinnoksesi ja mielenlennyksesksi. Rakenna tällä tavoin itseäsi varten ja itsesi sisälle galleria, jossa sinulla on varalla kauneutta, hyvyttä ja taiteellista loistavuutta. Mutta jaloimmat kaikista muistoista ovat suurenmoisen ystävyyden suurista hetkistä kertovat, aarteina vaalitut muistumat. Ja kaikki nämä muistimaailman aarteet säteilevät kallisarvoisimpia ja ylevöittävimpiä vaikutuksiaan, milloin hengellisen palvonnan kirvoittava kosketus niihin kajoaa.

Mutta elämästä tulee olemassaolon taakka, ellet opi, miten epäonnistutaan hienostuneesti. Tappion kärsiminenkin vaatii taitoa, jollaisen jalot sielut aina hankkivat; sinun on osattava hävitä iloisesti; et saa pelätä pettymistä. Älä milloinkaan epäröi myöntää epäonnistumista. Älä millään tavoin koeta kätkeä epäonnistumista pettävien hymyjen ja sädehtivän optimismin alle. Kuulostaa hienolta, kun väittää aina onnistuneensa, mutta sellaisen lopputulokset ovat kuvottavia. Sellainen menettely johtaa suoraa tietä epätodellisuuden maailman luomiseen ja väistämättömään romahdukseen harhakuvien lopulta särkyessä.

Menestys saattaa synnyttää rohkeutta ja edistää luottamusta, mutta viisaus on peräisin vasta kokemuksista, jotka saa sovittautuessaan omien epäonnistumisiensa tuloksiin. Optimistiset harhakuvat todellisuuden edelle asettavista ihmisistä ei voi koskaan tulla viisaita. Vain ne, jotka katsovat tosiasioita silmästä silmään ja soveltavat ne ihanteisiin, voivat saavuttaa viisautta. Viisaus sulkee piiriinsä sekä faktan että ihanteen, ja siksi se pelastaa omat kannattajansa filosofian kummaltakin hedelmättömältä äärisuunnalta. Näitä äärisuuntia edustavat ihminen, jonka idealismi sulkee tosiasiat ulkopuolelle, sekä

160:4.11 (1779.3) Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

160:4.12 (1779.4) Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

160:4.13 (1779.5) But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

160:4.14 (1779.6) Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are

materialisti, jolta puuttuu hengellinen näköala. Ne pelokkaat sielut, jotka kykenevät pitämään yllä elämäntaistelua vain onnistumisesta kertovien, jatkuvien valheellisten harhakuvien turvin, ovat tuomitut kokemaan epäonnistumisen ja kärsimään tappion, kun he lopulta havahtuvat omien kuvittelujensa unimaailmasta.

Ja nimenomaan siinä, kun katsotaan epäonnistumista kasvoista kasvoihin ja sovittaudutaan tappion aiheuttamaan tilanteeseen, on uskonnon laajaulotteisella näkemyksellä verraton vaikutus. Epäonnistuminen on yksinkertaisesti vain kasvatuksellinen episodi — sivistävä kokeilu viisauden hankkimisen alalla — sen Jumalaa etsivän ihmisen kokemusmaailmassa, joka on lähtenyt universumin tutkimisen merkeissä suoritettavalle ikuiselle löytöretkelle. Tällaisille ihmisille tappio on vain uusi väline universumitodellisuuden korkeampien tasojen saavuttamiseksi.

Jumalaa etsivän ihmisen elämänura saattaa ikuisuuden valossa osoittautua suureksi menestykseksi, vaikka koko ajallisen elämän aikainen yrittäminen saattaisi näyttää musertavalta epäonnistumiselta, edellyttäen, että jokainen elämänaikainen epäonnistuminen toi oman antinsa viisautta osoittavaan sivistykseen ja henkisten tulosten saavuttamiseen. Älä tee sitä virhettä, että sekoitat keskenään tiedon, sivistyksen ja viisauden. Elämässä ne ovat toistensa sukulaisia, mutta ne edustavat toisistaan suuresti eroavia henkiarvoja; viisaus hallitsee aina tietoa ja ylevöittää aina sivistystä.

5. IHANNEUSKONTO

Olette kertoneet minulle, että Mestarinne pitää aitoa ihmisperäistä uskontoa yksilön kokemuksen hengellisistä realiteeteista. Minä olen pitänyt uskontoa ihmisen kokemuksen siitä, että hän reagoi johonkin, jota hän pitää sen arvoisena, että koko ihmiskunta sitä kunnioittaisi ja sille omistautuisi. Tässä mielessä uskonto symboloi ylevintä omistautumistamme sellaiselle, joka edustaa korkeinta käsitystämme todellisuutta koskevista ihanteista ja sitä, mihin mieleemme parhaimmillaan yltää hengellisen tuloksiinpääsyn ikuisia mahdollisuuksia tavoitellessaan.

Kun ihmiset reagoivat uskontoon sellaisena kuin se heimo-, kansa- tai rotukohtaisena asiana käsitetään, se johtuu siitä, etteivät he pidä ryhmänsä ulkopuolella olevia oikeasti ihmisinä. Pidämme aina oman uskonnollisen lojaalisuutemme kohdetta jonakin, joka ansaitsisi saada osakseen kaikkien ihmisten kunnioituksen. Uskonnon suhteen ei voi koskaan olla niin, että kysymys olisi pelkästä älyllisestä uskomuksesta tai filosofisesta järkeilystä, vaan uskonto on aina ja

doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

160:4.15 (1780.1) And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

160:4.16 (1780.2) The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

160:5.1 (1780.3) You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

160:5.2 (1780.4) When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and

iäti eräs tapa reagoida elämäntilanteisiin; se on muuan käyttäytymisen laji. Uskontoon kuuluu, että ajatellaan, tunnetaan ja toimitaan kunnioittavasti jotakin sellaista todellisuussubjektia kohtaan, jota pidämme yleismaailmallisen palvonnan arvoisena.

Jos jostakin on omassa kokemuksessasi tullut uskonto, on itsestään selvää, että sinusta jo on tullut tuon uskonnon aktiivinen evankelista, sillä pidät uskontosi ylevintä käsitystä jonakin sellaisena, joka ansaitsisi saada osakseen koko ihmiskunnan, universumin kaikkien älyllisten olentojen, palvonnan. Ellet ole oman uskontosi positiivinen ja lähetysthengen elähdyttämä evankelista, olet itsepetoksen uhri sikäli, että se, mitä sanot uskonnoksi, on vain traditionaalinen uskomus tai pelkkä älyperäistä filosofiaa edustava järjestelmä. Jos uskontosi on hengellinen kokemus, silloin palvontasi kohteena täytyy olla universaalinen henkirealiteetti ja kaikkien hengellistyneiden käsitysesi ihanne. Kutsun kaikkia pelkoon, emotioon, perinteeseen ja filosofiaan pohjautuvia uskontoja älyperäisiksi uskonnoiksi, kun sen sijaan aitoon hengenkokemiseen perustuvia uskontoja haluaisin kutsua oikeiksi uskonnoiksi. Uskonnollisen antaumuksen kohde voi olla aineellinen tai hengellinen, tosi tai valheellinen, reaalin tai epäreaalinen, inhimillinen tai jumalallinen. Uskonnot voivat sen vuoksi olla joko hyviä tai pahoja.

Moraalisu1us ja uskonto eivät välttämättä ole sama asia. Moraalikäsitysten järjestelmästä saattaa tulla uskonto sillä, että se pitää kiinni jostakin palvonnan kohteesta. Kadottamalla sen, mikä uskonnossa universaalisesti vetoaa lojaalisuuteen ja ylevään antaumukseen, uskonnosta voi kehittyä filosofian oppijärjestelmä tai moraalinormisto. Tämä olevainen, olento, tila, olemassaolon olomuoto tai saavutettava mahdollisuus, joka on uskonnollisen lojaalisuuden korkeimpana ihanteena ja joka on palvojen uskonnollisen antaumuksen kohde, on Jumala. Riippumatta siitä, mitä nimeä tästä henkitodellisuuden ihanteesta käytetään, se on Jumala.

Oikean uskonnon sosiaaliset ominaispiirteet koostuvat siitä tosiasiasta, että se poikkeuksetta koettaa käännäyttää yksilön ja muuttaa maailman. Uskonto antaa ymmärtää, että on olemassa vielä löytymättömiä ihanteita, jotka nousevat kauas jopa sivilisaation kypsimpien instituutioiden korkeimpiin sosiaalisiin menettelytapoihin kätkeytyvien, tunnettujen eettisten ja moraalinormien yläpuolelle. Uskonto kurottautuu kohti löytymättömiä ihanteita, tutkimattomia realiteetteja, inhimillisiä arvoja korkeammalla olevia arvoja, jumalallista viisautta ja aitoa hengen saavuttamista. Oikea uskonto tekee kaikkea edellä mainittua; mitkään muut uskomukset eivät ansaitse uskonnon nimeä. Teillä ei voi olla aitoa hengellistä uskontoa ilman ylevää

acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of

ja ylimaallista ihannetta ikuisesta Jumalasta. Uskonto, josta tämä Jumala puuttuu, on ihmisen keksintö, elottomista älyllisistä uskomuksista ja merkityksettömistä tunneperäisistä seremonioista koostuva inhimillinen instituutio. Niinkin saattaa käydä, että uskonto esittää antaumuksensa kohteena jonkin suuren ihanteen, mutta tällaiset epätodellisuutta olevat ihanteet eivät ole saavutettavissa, vaan tällainen käsitys on illusorinen. Ainoat ihmisen saavutettavissa olevat ihanteet ovat ikuisen Jumalan hengelliseen tosiasiaan kätkeytyvät, infiniittisiä arvoja edustavat jumalalliset realiteetit.

Sanasta 'Jumala', Jumalan ideasta, vastakohtana Jumalan ihanteelle, voi tulla minkä tahansa uskonnon osa, siitä riippumatta, miten keskenkasvuinen tai väärä tuo uskonto sattuu olemaan. Ja tästä Jumalan ideasta voi sen omakseen tuntevien käsissä tulla mitä ikinä he keksivät siitä tehdä. Alemmalla tasolla olevat uskonnot muovaavat jumalakäsityksensä ihmissydämen luonnollista tilaa vastaaviksi; korkeammalla tasolla olevat uskonnot vaativat, että ihmissydän on muutettava oikean uskonnon ihanteiden asettamia vaatimuksia vastaavaksi.

Jeesuksen uskonto nousee kaikkien palvelon ideasta aiemmin omaamimme käsitysten yläpuolelle sikäli, että hän sen lisäksi, että hän välittää Isästään kuvan infiniittistä todellisuutta olevana ihanteena, julistaa myös positiivisesti, että tämä arvojen jumalallinen lähde ja maailmankaikkeuden ikuinen keskus on eittämättömästi ja omakohtaisesti jokaisen kuolevaisen luodun saavutettavissa, joka päättää astua taivaan valtakuntaan maan päällä ja joka sen myötä tunnustaa hyväksyvänsä sen, että hän on Jumalan poika ja ihmisten veli. Väitän, että tämä on korkein uskontokäsitys, minkä maailma on koskaan tuntenut, ja lausun mielipiteenäni, ettei korkeampaa koskaan voi ollakaan, sillä tämä evankeliumi kattaa realiteettien infiniittisyyden, arvojen jumalallisuuden ja universaalisten saavutusten ikuisuuden. Tällainen käsitys merkitsee, että on saavutettu kokemus korkeimmuutta ja perimmäisyyttä edustavasta idealismista.

Paitsi että Mestarinne uskonnon ylittämättömät ihanteet herättävät minussa mielenkiintoa, tunnen sen lisäksi suunnatonta pakkoa tuoda julki uskoni hänen ilmoituksensa, jonka mukaan nämä henkirealiteetteja edustavat ihanteet ovat saavutettavia, eli että sinä ja minä voimme lähteä tälle pitkälle ja ikuiselle tutkimusretkelle varusteenamme hänen vakuutuksensa siitä, että lopulta varmasti saavumme Paratiisin porteille. Veljeni, olen uskova, olen lähtenyt matkaan; taitan tällä ikuisella retkellä matkaa yhdessä kanssanne. Mestari sanoo tulleensa Isän tyköä ja osoittavansa meille tien. Olen täysin vakuuttunut siitä, että hän puhuu

lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusory. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal

totta. Olen lopullisesti vakuuttunut siitä, ettei ole mitään muita todellisuutta olevia, saavutettavia ihanteita eikä täydellisyyttä olevia arvoja kuin ikuinen ja Universaalinen Isä.

Niinpä en palvokaan pelkästään olevaisuuksien Jumalaa, vaan kaikkien vastaisten olevaisuuksien mahdollisuuden Jumalaa. Sen vuoksi teidän antaumukseenne jotakin verratonta ihannetta kohtaan, jos tämä ihanne on reaalinen, on pakostakin antaumusta tätä olevaisista ja olennoista koostuvien menneiden, nykyisten ja tulevien universumien Jumalaa kohtaan. Eikä muuta Jumalaa ole, sillä mitään muuta Jumalaa ei mitenkään voi olla olemassa. Kaikki muut jumalat ovat mielikuvituksen tuotteita, kuolevaisen mielen harhakuvia, väärän logiikan vääristymiä ja niitä luovien ihmisten itsepetoksellisia epäjumalia. Voihan teillä toki olla uskonto ilman tätä Jumalaa, mutta se ei merkitse mitään. Ja jos koetatte sanalla 'Jumala' korvata sen, että tämä ihanne elävästä Jumalasta on reaalinen, olette vain pettäneet itseänne asettamalla ihanteen — jumalallisen reaalisuuden — paikalle idean. Tämänlaatuiset uskomukset ovat pelkkää toiveikasta haaveilua edustavia uskontoja.

Jeesuksen opetuksissa näen uskonnon sellaisena kuin se on parhaimmillaan. Tämä evankeliumi antaa meille mahdollisuuden etsiä todellista Jumalaa ja löytää hänet. Mutta olemmeko valmiit maksamaan maksun, joka tästä taivaan valtakuntaan pääsystä kannetaan? Olemmeko halukkaat syntymään uudesti? tulemaan uudelleenmuovatuiksi? Olemmeko valmiit alistumaan tähän hirveään ja koettelemaan prosessiin, jossa minä tuhoutuu ja sielu jälleenrakennetaan? Eikö Mestari olekin sanonut: "Jokaisen, joka haluaa pelastaa elämänsä, täytyy se menettää. Älkää luulkokaan, että olen tullut tuomaan rauhan, sillä olen tullut pikemminkin tuomaan sielun kilvoituksen"? On totta, että Isän tahtoon vihkiytymisestä vaaditun hinnan maksettua, me koemme suurta rauhaa, kunhan jatkuvasti kuljemme näillä pyhittäytyneen elämän hengellisillä poluilla.

Silloinhan me tosissamme vasta olemme hylkäämässä tunnetun olotilan tarjoamat houkuttimet, kun otamme varauksitta tavoittelumme kohteiksi siihen tulevaa elämää olevaan tuntemattomaan ja tutkimattomaan olotilaan kuuluvat houkuttimet, jonka kuluessa tehdään tutkimusretki jumalallista todellisuutta olevan korkeamman ihanteellisuuden henkimaailmoihin. Ja me etsimme merkityssymboleja, joilla välittäisimme kanssaihmisillemme nämä käsitykset Jeesuksen uskontoon sisältyvän idealismin todellisuudesta, emmekä lakkaa rukoilemasta, että se päivä tulisi, jolloin yhteisnäkemyksistä tästä verrattomasta totuudesta sävähdettävä koko ihmiskuntaa. Tällä hetkellä muutamalla sanalla esitetty

and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

käsityksemme Isästä — niin kuin me hänet sydämessämme käsitämme — on se, että Jumala on henki; tai niin kuin tämän asian välitämme kanssaihmisillemme: Jumala on rakkaus.

Jeesuksen uskonto edellyttää elävää ja hengellistä kokemusta. Muut uskonnot saattavat koostua traditionaalisista uskomuksista, emotionaalisista tuntemuksista, filosofisesta tietoisuudesta ja kaikesta muusta senkaltaisesta, mutta Mestarin opetus edellyttää todellista henkisten edistymisen aktuaalisten tasojen saavuttamista.

Tietoisuus siitä, että haluaa olla Jumalan kaltainen, ei ole todellista uskontoa. Jumalaa palvomaan vaativaan mielenliikutukseen sisältyvät tunteet eivät ole oikeata uskontoa. Tieto siitä, että on vakuuttunut minuuden hylkäämisen ja Jumalan palvelemisen tärkeydestä, ei ole oikeata uskontoa. Viisaus, joka panee järjelemään, että tämä uskonto on paras kaikista, ei ole omakohtaisena ja hengellisenä kokemuksena ilmenevää uskontoa. Todellisella uskonnolla on yhteys kohtaloon ja perillepääsyn reaalisuuteen samoin kuin täydestä sydäimestä uskon kautta hyväksytyn reaalisuuteen ja ihanteellisuuteen. Ja tämä kaikki on tehtävä meille omakohtaiseksi Totuuden Hengen suorittaman ilmoituksen kautta.

Ja tähän päätyivät tämän kreikkalaisfilosofin teesit, joka oli yksi oman rotunsa suurimmista ja josta oli tullut Jeesuksen evankeliumiin uskova.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

Luku 161. Jatkokeskustelut Rodanin kanssa

⇐ 160

Urantia-kirjan

162 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 161 JATKOKESKUSTELUT RODANIN KANSSA

Osiot

Johdanto

1. Onko Jumala persoonallinen??
2. Jeesuksen jumalallinen olemus
3. Jeesuksen inhimillinen ja jumalallinen mieli

PAPER 161 FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN

SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

Johdanto

SUNNUNTAINA, syyskuun 25. päivänä vuonna 29 jKr, apostolit ja evankelistat kokoontuivat Magadaniin. Työtovereidensa kanssa tuona iltana käymänsä pitkän mielipiteidenvaihdon jälkeen Jeesus yllätti kaikki ilmoittamalla, että hän ja kaksitoista apostolia lähtisivät seuraavan päivän aamuvarhaisella Jerusalemiin ottamaan osaa lehtimajanjuhlaan. Hän antoi evankelistoille määräyksen käydä tapaamassa Galilean uskovia ja naisten ryhmän hän määräsi palaamaan joksikin aikaa Betsaidaan.

Kun Jerusalemiin-lähdön hetki koitti, Natanael ja Tuomas kävivät vielä vilkasta keskustelua Rodan Aleksandrialaisen kanssa, ja he saivat Mestarilta luvan jäädä muutamaksi päiväksi Magadaniin. Ja näin ollen kävi niin, että sillä aikaa kun Jeesus ja kymmenen apostolia olivat matkalla Jerusalemiin, Natanael ja Tuomas paneutuivat hartaaseen väittelyyn Rodanin kanssa. Edellisellä viikolla, jonka kuluessa Rodan oli esitellyt filosofiaansa, Tuomas ja Natanael olivat noudattaneet vuorojärjestystä kreikkalaisfilosofille valtakunnan evankeliumia esittäessään. Rodan pani merkille, miten hyvin häntä Jeesuksen opetusten osalta oli valistanut muuan Johannes Kastajan entinen apostoli, joka oli ollut hänen opettajanaan Aleksandriassa.

INTRODUCTION

161:0.1 (1783.1) ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Betsaida.

161:0.2 (1783.2) When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. ONKO JUMALA PERSOONALLINEN??

Oli muuan kysymys, jonka kohdalla toisaalta Rodanin ja toisaalta kahden apostolin näkemyksissä ilmeni eroavuutta, ja tämä oli kysymys Jumalan persoonallisuudesta. Rodan hyväksyi auliisti kaiken, mitä hänelle Jumalan ominaisuuksien osalta tuotiin esille, mutta hän väitti, ettei taivaassa oleva Isä ole eikä voi olla persoona siten kuin ihminen persoonallisuuden käsittää. Kun apostolit omalta osaltaan huomasivat joutuneensa vaikeuksiin koettaessaan todistaa, että Jumala oli persoona, Rodan puolestaan havaitsi, että vielä sitäkin vaikeampaa oli todistaa, ettei hän ole persoona.

Rodan väitti, että persoonallisuuden tosiasiaan kuuluu yhtäikaa voimassa oleva tosiasia tasavertaisten olentojen välisestä täysimääräisestä ja molemminpuolisesta kommunikoinnista, olentojen, jotka kykenevät myötätuntoiseen ymmärtämykseen. Rodan sanoi: "Ollakseen persoona Jumalalla pitää olla henkikommunikoinnin edellyttämiä symboleja, jotka mahdollistavat hänen tulla täysin ymmärretyksi niiden taholta, jotka ottavat häneen yhteyttä. Mutta koska Jumala on infiniittinen ja ikuinen, kaikkien muiden olentojen Luoja, siitä seuraa — mitä tulee tasavertaisiin olentoihin —, että Jumala on maailmankaikkeudessa yksin. Ei ole ketään, joka olisi hänen kanssaan tasavertainen; ei ole ketään, jonka kanssa hän voisi tasavertaisena kommunikoida. Jumala saattaa tosiaankin olla kaiken persoonallisen lähde, mutta sellaisena hän on persoonallisuuden suhteen transsendentti, aivan kuten Luoja on luodun yläpuolella ja tätä enemmän."

Tämä kiista vaivasi Tuomasta ja Natanaelia suuresti, ja he olivat pyytäneet Jeesusta pelastamaan heidät pulasta, mutta Mestari kieltäytyi tulemasta mukaan heidän keskusteluihinsa. Tuomakselle hän kuitenkin sanoi: "Ei ole suurtakaan merkitystä sillä, minkälainen idea teillä Isästä mahdollisesti on, kunhan teille on hengellisessä mielessä käynyt tutuksi hänen infiniittisen ja ikuisen olemuksensa ihanne."

Tuomas väitti, että tokihan Jumala kommunikoi ihmisen kanssa, ja että Isä sen vuoksi on persoona myös Rodanin esittämän määritelmän puitteissa. Tämän kreikkalainen torjui siltä pohjalta, ettei Jumala tuo itseään persoonallisesti julki, että hän on yhä mysteeri. Silloin Natanael vetosi omaan henkilökohtaiseen kokemukseensa Jumalasta, ja tämän Rodan myönsi ja vahvisti, että hänellä oli äskettäin ollut samanlaisia kokemuksia, mutta nämä kokemukset todistivat hänen väitteensä mukaan

1. THE PERSONALITY OF GOD

161:1.1 (1783.3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: "In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature."

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: "It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature."

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

vain sen, että Jumala on todellinen, ei sitä, että hän on persoonallinen.

Maanantai-illan tietämissä Tuomas luopui leikistä. Mutta kun päästiin tiistai-iltaan, Natanael oli saanut Rodanin uskomaan, että Isä on persoonallinen, ja hän sai kreikkalaisen näkemyksissä aikaan tämän muutoksen seuraavien argumentointivaiheiden kautta:

1. Onhan Paratiisin Isällä toki tasavertainen kommunikointisuhde ainakin kahden muun olennon kanssa, jotka ovat hänen kanssaan täysin tasavertaisia ja tyystin hänen kaltaisiaan, nimittäin lankaikkisen Pojan ja Äärettömän Hengen kanssa. Kolminaisuusoppi huomioon ottaen kreikkalaisen oli pakko myöntää Universaalisen Isän persoonallisuus mahdolliseksi. (Juuri näiden keskustelujen myöhemmin tapahtunut tarkastelu johti siihen, että kolminaisuuskäsite avartui kahdentoista apostolin ajatusmaailmassa. Yleisesti tietenkin uskottiin, että Jeesus oli lankaikkainen Poika.)

2. Koska Jeesus oli Isän kanssa tasavertainen, ja koska tämä Poika oli saanut aikaan persoonallisuuden manifestoitumisen hänen maisille lapsilleen, niin tällainen ilmiö oli todiste tosiasiasta ja osoitus mahdollisuudesta, että kaikilla kolmella Jumalalla on persoonallisuus, ja se ratkaisi ikiajoiksi kysymyksen Jumalan kyvystä kommunikoida ihmisen kanssa ja kysymyksen ihmisen mahdollisuudesta kommunikoida Jumalan kanssa.

3. Että Jeesuksen suhteessa ihmiseen vallitsi molemminpuolinen kanssakäyminen ja täydellinen kommunikaatio; että Jeesus oli Jumalan Poika. Että Isän ja Pojan välinen suhde edellyttää kommunikoinnin tasavertaisuutta ja myötätuntoisen ymmärtämyksen molemminpuolisuutta; että Jeesus ja Isä olivat yhtä. Että Jeesus ylläpiti samanaikaisesti ymmärtävistä kommunikointisuhdetta sekä Jumalaan että ihmiseen, ja että kun sekä Jumala että ihminen käsittivät Jeesuksen kommunikoinnin sisältämien symbolien merkityksen, niin sekä Jumala että ihminen omasivat persoonallisuuden attribuutit, siltä osin kuin kysymys oli keskinäisen kommunikointikyvyn edellytyksistä. Että Jeesuksen persoonallisuus osoitti todeksi Jumalan persoonallisuuden, samalla kun se todisti lopullisesti, että Jumala on läsnä ihmisessä. Että kaksi olevaista, jotka suhteutuvat samaan olevaiseen, suhteutuvat myös toisiinsa.

4. Että persoonallisuus edustaa ihmisen korkeinta käsitystä siitä, mikä on inhimillinen todellisuus ja mitä ovat jumalalliset arvot; että Jumala edustaa ihmisen korkeinta käsitystä myös siitä, mikä on jumalallinen todellisuus ja mitä ovat infiniittiset arvot; että Jumalan täytyy sen vuoksi olla jumalallinen ja infiniittinen persoonallisuus,

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus' communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless

reaalisuuteen kuuluva persoonallisuus, vaikka hän infiniittisesti ja ikuisesti ylittää kaiken sen, miten ihminen persoonallisuuden käsittää ja määrittelee, mutta hänen täytyy siitäkin huolimatta olla aina ja universaalisesti persoonallisuus.

5. Että Jumalan täytyy olla persoonallisuus, koska hän on kaiken persoonallisuuden Luoja ja kaiken persoonallisuuden määränpää. Jeesuksen esittämä opetus "Olkaa sen vuoksi täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isännekin on täydellinen" oli tehnyt Rodaniin valtavan vaikutuksen.

Nämä argumentit kuultuaan Rodan sanoi: "Olen vakuuttunut. Tunnustan Jumalan persoonaksi, jos sallitte, että kvalifioin esittämääni tällaisen vakaumuksen tunnustustani liittämällä siihen, mitä persoonallisuudella tarkoitetaan, joukon laajennettuja arvoja, kuten yli-inhimillinen, transsendenttinen, korkein, infiniittinen, ikuinen, lopullinen ja universaalinen. Olen nyt vakuuttunut siitä, että vaikka Jumalan täytyy olla loputtomasti enemmän kuin persoonallisuus, ei hän voi olla mitään sitä vähemmän. Olen mielissäni, kun voin päättää tämän kiistelyn ja hyväksyä Jeesuksen persoonalliseksi ilmoitukseksi Isästä ja tekijäksi, joka täyttää kaikki logiikassa, järjestyksessä ja filosofiassa esiintyvät aukkopaidat."

always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied factors in logic, reason, and philosophy."

2. JEEUSUKSEN JUMALALLINEN OLEMUS

Koska Natanael ja Tuomas olivat näin täysin hyväksyneet Rodanin näkemykset valtakunnan evankeliumista, jäljellä oli vain yksi kysymys, joka vaati vielä käsittelyä, nimittäin opetus, joka koski Jeesuksen jumalallista olemusta; oppi, joka vasta vähän aikaa sitten oli esitetty julkisesti. Natanael ja Tuomas esittivät yhdessä näkemyksiään Mestarin jumalallisesta olemuksesta, ja seuraavaksi esitettävä kertomus on tiivistetty ja muokattu esitys heidän opetuksestaan:

1. Jeesus on myöntänyt jumalallisuutensa, ja me uskomme häntä. Hänen toimintansa yhteydessä on tapahtunut monia merkittäviä ilmiöitä, jotka voimme ymmärtää vain uskomalla hänen olevan sekä Jumalan Poika että Ihmisen Poika.

2. Kaikki se, mitä hän on elämänsä aikana ollut yhdessä kanssamme, on esimerkki ihmisten välisen ystävyyden ihanteesta. Ei ole mitenkään mahdollista, että joku muu kuin jumalallinen olento kykenisi olemaan sellainen ihmisystävä. Emme ole koskaan tunteneet toista henkilöä, joka olisi ollut lähellekään yhtä vilpittömän epäitsekäs. Hän on jopa syntisten ystävä; hän rohkenee rakastaa vihamiehiään. Meitä kohtaan hän on sangen lojaali. Vaikka hän empimättä meitä nuhtelee, kaikille on silti selvää, että hän totisesti rakastaa meitä. Mitä paremmin sinä hänet tunnet, sitä enemmän olet häntä rakastava. Hänen

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

161:2.1 (1785.1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:2.3 (1785.3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with

horjumaton kiintymyksensä lumoo sinut. Kaikki nämä vuodet, joiden aikana emme ole kenneet ymmärtämään hänen lähetystehtäväänsä, hän on ollut uskollinen ystävä. Turvautumatta imarteluun hän kohtelee meitä kaikkia yhtä ystävällisesti. Hänen kiintymyksensä ja myötätuntoisuutensa on muuttumatonta. Hän on jakanut elämänsä ja kaiken muun kanssamme. Olemme onnellinen yhteisö; meille on kaikki yhteistä. Emme usko, että joku, joka on pelkästään ihminen, voisi elää näin nuhteetonta elämää näin koettelevissa olosuhteissa.

3. Mielestämme Jeesus on jumalallinen siksi, ettei hän koskaan tee väärin, hän ei tee virheitä. Hänen viisautensa on ylittämätöntä, hänen hurskautensa on vertaansa vailla. Päivän toisensa jälkeen hän elää täydellisessä sopusoinnussa sen kanssa, mikä on Isän tahto. Rikkomuksia hän ei milloinkaan kadu, sillä hän ei riko yhtäkään Isän lakia vastaan. Hän rukoilee puolestamme ja kanssamme, mutta hän ei koskaan pyydä meitä rukoilemaan itsensä puolesta. Uskomme, että hän on johdonmukaisen synnitön. Emme usko, että kukaan, joka on vain ihminen, koskaan väittäisi elävänsä sellaista elämää. Hän väittää elävänsä täydellistä elämää, ja myönnämme hänen niin tekevän. Meidän hurskautemme kumpuaa katumuksesta, mutta hänen hurskautensa kumpuaa vanhurskaudesta. Hän jopa väittää antavansa synnit anteeksi, ja hän toden totta parantaa sairauksia. Kukaan, joka on pelkästään ihminen, ei voisi, jos hän on täysissä järjissään, väittää antavansa synnin anteeksi — sellainenhan on vain Jumalan etuoikeus. Ja tällä tavoin vanhurskaudessaan täydelliseltä hän on näyttänyt niistä ajoista asti, kun ensi kerran tulimme kosketuksiin hänen kanssaan. Me vartumme armossa ja totuudentuntemuksessa, mutta Mestarissamme tulee heti alkajaisiksi näkyviin vanhurskaudesta kertova kypsyys. Kaikki ihmiset, niin hyvät kuin pahatkin, panevat merkille nämä Jeesuksessa olevat hyvyyden ainekset. Eikä hänen hurskautensa silti koskaan ole tunkeilevaa eikä mahtailuvaa. Hän on sekä nöyrä että peloton. Hän tuntuu hyväksyvän uskomme hänen jumalallisuuteensa. Joko hän on se, mikä hän väittää olevansa, tai sitten hän on suurin teeskentelijä ja petkuttaja, minkä maailma on konsanaan tuntenut. Olemme vakuuttuneita siitä, että hän on juuri se, mikä hän väittää olevansa.

4. Hänen luonteensa ainutlaatuisuus ja se, että hän hallitsee täydellisesti tunne-elämänsä, saavat meidät vakuuttumaan siitä, että hänessä yhdistyvät ihmisyyys ja jumalallisuus. Hän ei koskaan jätä reagoimatta, kun hän kohtaa inhimillisen hädän; kärsimys ei koskaan jätä häntä kylmäksi. Hänessä herää yhtäläinen sääli niin fyysisen kärsimyksen kuin mentaalisen ahdistuksen tai hengellisen murheenkin edessä. Jos hänen kanssaihmisissään ilmenee uskoa tai

equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:2.4 (1785.4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men, good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and

jokin muu hyve, hän ei sen tunnustamisessa aikaile eikä sen myöntämisessä kitsastele. Hän on niin perin oikeudenmukainen ja oikeamielinen ja samalla niin perin armelias ja huomaavainen. Hän suree ihmisten hengellistä itsepäisyyttä ja iloitsee, kun he suostuvat näkemään totuuden valon.

5. Hän näyttää tietävän, mitä ajatuksia ihmisten mielessä liikkuu, ja ymmärtävän, mitä heidän sydämensä kaipaa. Ja hän suhtautuu vaivattua henkeämme kohtaan aina myötätuntoisesti. Tuntuu siltä, että hän kokee kaikki inhimilliset emootiomme, mutta hänessä ne ovat suurenmoisella tavalla jalompia. Hänen rakkautensa hyvyttä kohtaan on väkevää, ja yhtä väkevää on hänen vihansa syntiä kohtaan. Hänellä on yli-inhimillinen tietoisuus Jumaluuden läsnäolosta. Hän rukoilee kuin ihminen, mutta hän toimii kuin Jumala. Hän näyttää tietävän asiat ennakoita; tälläkin hetkellä hän rohkenee puhua omasta kuolemastaan, jostakin salaperäisestä viittauksesta tulevaan kunnialla kruunaamiseensa. Ollen ystävällinen hän on myös urhea ja rohkea. Hän ei milloinkaan emmi täyttäessään velvollisuuttaan.

6. Meihin tekee alinomaa vaikutuksen se ilmiö, että hänellä on yli-inhimillistä tietoa. Tuskin kuluu yhtäkään päivää, etteikö satu jotakin, joka osoittaa Mestarin tietävän, mitä on meneillään matkojen päässä sieltä, missä hän itse on läsnä. Hän tuntee myös olevan tietoinen työtovereidensa ajatuksista. Ei ole epäilystäkään siitä, että hän on yhteydessä taivaallisiin persoonallisuuksiin; ei ole kysymystäkään siitä, etteikö hän eläisi sellaisella hengellisellä tasolla, joka on kaukana meidän muiden tasomme yläpuolella. Tuntuu siltä, että kaikki on avoinna hänen ainutlaatuiselle ymmärrykselleen. Hän esittää meille kysymyksiä vain saadakseen meidät selville vesille, ei saadakseen tietoa.

7. Mestari ei enää vähään aikaan ole kaihtanut tuomasta julki omaa yli-inhimillisyyttään. Apostolinvirkaan asettamisen päivästäme saakka aina näihin aikoihin asti hän ei ole koskaan kiistänyt, että hän tuli korkeuksissa olevan Isän luota. Hän puhuu jumalallisen opettajan arvovallalla. Mestari ei epäröi kumota nykyisiä uskonnollisia opetuksia ja julistaa uutta evankeliumia epäamättömällä arvovallalla. Hän on vakuuttava, varma ja arvovaltainen. Kuullessaan Jeesuksen puhuvan Johannes Kastajakin julisti, että tämä oli Jumalan Poika. Hän tuntee olevan sangen itsერიitoinen. Hän ei kaipaa väkijoukkojen kannatusta; mitä mieltä ihmiset ovat, on hänestä yhdentekevää. Hän on rohkea eikä silti ollenkaan ylpeä.

8. Jumalasta hän puhuu alituisen siinä mielessä, että tämä on aina läsnä olevana työtoverina mukana kaikessa, mitä hän tekee. Hän kulkee ympäriinsä tekemässä hyvää, sillä Jumala

at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions

näyttää olevan hänessä. Hän esittää mitä ällistyttävimpä väitteitä itsestään ja tehtävästään maan päällä, lausuntoja, jotka olisivat mielettömiä, ellei hän olisi jumalallinen. Kerrankin hän julisti: ”Ennen kuin Abraham oli, minä olen.” Hän on vastaväitteille sijaa suomatta väittänyt olevansa jumalallinen; hän väittää olevansa kumppanuussuhteessa Jumalaan. Hän käyttää kielen tarjoamat mahdollisuudet lähestulkoon loppuun toistaessaan eri tavoin väitteitään siitä, että hänellä on läheinen yhteys taivaalliseen Isään. Hän rohkenee esittää jopa sellaisen väitteen, että hän ja Isä ovat yhtä. Hän sanoo, että jokainen, joka on nähnyt hänet, on nähnyt Isän. Ja kaikki nämä kauhistavat asiat hän sanoo ja tekee niin perin lapsenomaisen luonnollisesti. Toveruudestaan Isän kanssa hän puhuu samaan tapaan kuin toveruudestaan meidän suhteemme. Hän tuntuu olevan varsin varmalla pohjalla Isän suhteen, ja hän puhuu näistä suhteista ikään kuin ne olisivat itsestäänselvyys.

9. Rukouselämässään hän näyttää kommunikoivan suoraan Isänsä kanssa. Olemme kuulleet muutaman hänen rukouksistaan, mutta nämä muutamat tuntuvat osoittavan, että hän keskustelee Jumalan kanssa ikään kuin kasvoista kasvoihin. Hän näyttää tuntevan niin tulevaisuuden kuin menneisyydenkin. Hän yksinkertaisesti ei voisi olla kaikkea tätä ja tehdä kaikkia näitä epätavallisia tekoja, ellei hän olisi jotakin enemmän kuin ihminen. Tiedämme, että hän on inhimillinen, siitä olemme varmat, mutta olemme miltei yhtä varmoja siitä, että hän on myös jumalallinen. Uskomme, että hän on jumalallinen. Olemme vakuuttuneita siitä, että hän on Ihmisen Poika ja Jumalan Poika.

Kun Natanael ja Tuomas olivat saaneet Rodanin kanssa käymänsä keskustelut päätökseen, he riensivät kohti Jerusalemiä liittyäkseen apostolitovereidensa seuraan. He saapuivat perille saman viikon perjantaina. Tämä oli ollut suurenmoinen kokemus näiden kolmen uskovan elämässä, ja muut apostolit oppivat paljon siitä, että Natanael ja Tuomas tekivät heille selkoa näistä kokemuksista.

Rodan matkusti takaisin Aleksandriaan, jossa hän opetti monet ajat filosofiaansa Megantan koulussa. Hänestä tuli taivaan valtakunnan myöhemmissä vaiheissa vaikutusvaltainen mies. Hän oli maisen vaelluksensa loppuun asti horjumaton uskova, ja monien muiden mukana hän erkani tästä elämästä Kreikassa aikana, jolloin vainot olivat pahimmillaan.

about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, “Before Abraham was, I am.” He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. JEEKUKSEN INHIMILLINEN JA JUMALALLINEN MIELI

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

Tietoisuus jumalallisuudesta kasvoi Jeesuksen mielessä asteittain aina hänen kastetilaisuuteensa asti. Sen jälkeen kun hänestä oli tullut täysin tietoinen omasta jumalallisesta olemuksestaan, ihmisyyttä edeltäneestä olemassaolostaan ja universumiin kohdistuvista oikeuksistaan, hänellä näyttää olleen kyky eri tavoin rajoittaa inhimillistä tietoisuuttaan omasta jumalallisuudestaan. Meistä näyttää siltä, että Jeesus saattoi kasteestaan ristiinnaulitsemiseen saakka täysin vapaasti valita, toimiko hän pelkästään ihmismielen varassa vai käyttikö hän sekä ihmismielen että jumalallisen mielen sisältämää tietoa. Toisinaan hän näytti käyttävän hyväkseen vain ihmisjärkeen kätkeytyvää tietoa-aineistoa. Toisissa tilanteissa hän näytti toimivan niin yltäkylläisen tiedon ja viisauden nojalla, että sellaisen saattoi mahdollistaa vain hänen jumalallisen tietoisuutensa yli-inhimillisen sisällön hyväksikäyttö.

Voimme ymmärtää hänen ainutlaatuisia suorituksiaan vain hyväksymällä teorian, että hän niin tahtoessaan kykeni itse rajoittamaan jumalallisuustietoisuuttaan. Olemme täysin tietoisia siitä, että hän tuon tuostakin pidätti työtovereiltaan ennakkotietonsa tulevista tapahtumista, ja että hän oli tietoinen heidän ajatustensa ja suunnitelmiansa luonteesta. Ymmärrämme, että hän ei halunnut seuraajiensa tietävän liian hyvin sitä, että hän kykeni saamaan selville heidän ajatuksensa ja pääsemään perille heidän suunnitelmistaan. Hän ei halunnut nousta liian kauas apostoliensa ja opetuslastensa mielessä ihmisestä vallinneen käsityksen yläpuolelle.

Emme kerta kaikkiaan osaa erottaa toisistaan tapaa, jolla hän itse rajoitti jumalallista tietoisuuttaan, ja menetelmää, jolla hän salasi ihmiskumppaneiltaan ennakkotietonsa ja ajatustenlukunsa. Olemme vakuuttuneita siitä, että hän käytti näitä molempia menetelmiä, mutta aina emme jonkin tietyn tapauksen osalta kykene tarkalleen yksilöimään, kumpaa metodologia hän mahdollisesti käytti. Teimme tavan takaa sen havainnon, että hän toimi vain tietoisuuden inhimillisen sisällön varassa; hetken päästä saatoimme nähdä hänen käyvän keskusteluja universumin taivaallisten joukkojen johtajien kanssa ja havaita, ettei ollut epäilystäkään siitä, että toiminnassa oli ollut jumalallinen mieli. Ja sitten me — jotakuinkin lukemattomissa tilanteissa — olimme todistamassa, miten toiminnassa oli tämä ihmisestä ja Jumalasta koostuva yhdistelmäpersoonallisuus, jonka aktivoi ihmismielen ja jumalallisen mielen täydelliseltä näyttävä liitto. Meidän tietomme tällaisista ilmiöistä rajoittuu tähän. Emme todellisuudessa todellakaan tiedä täyttä totuutta tästä mysteeristä.

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

Luku 162. Lehtimajanjuhla

⇨ 161

Urantia-kirjan

163 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 162 LEHTIMAJANJUHLA

Osiot

Johdanto

1. Jerusalemin-vierailun vaarat
2. Ensimmäinen temppelipuhe
3. Avioriksesta yllätetty nainen
4. Lehtimajanjuhla
5. Saarna maailman valosta
6. Puhe elämän vedestä
7. Puhe hengellisestä vapaudesta
8. Keskustelu martan ja marian kanssa
9. Abnerin luona Beethlehemissä

PAPER 162 AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

Johdanto

ASTUESSAAN kymmenen apostolin seurassa taipaalle kohti Jerusalemaa Jeesuksen suunnitelmissa oli kulkea Samarian kautta, sillä se oli muita lyhyempi reitti. Niinpä he taivalsivat etelään järven itärantaa seurailleen ja saapuivat Skytopoliin kautta Samarian rajoille. Kun päivä oli menossa mailleen, Jeesus lähetti Filippuksen ja Matteuksen erääseen kylään Gilboavuoren itärinteellä varaamaan seurueelle majapaikkaa. Kävi kuitenkin niin, että nämä kyläläiset olivat juutalaisia kohtaan erityisen ennakkoluuloisia, jopa ennakkoluuloisempia kuin samarialaiset keskimäärin, ja nämä tunteet olivat korostuneet erityisesti nyt, kun niin monet olivat matkalla lehtimajanjuhlaan. Nämä ihmiset tiesivät Jeesuksesta varsin vähän, ja he epäivät häneltä majapaikan siksi, että hän ja hänen toverinsa olivat juutalaisia. Kun Matteus ja Filippus toivat julki närkästyksensä ja ilmoittivat kyseisille samarialaisille, että nämä kieltäytyivät tarjoamasta apuaan Israelin Pyhälle, raivostuneet kyläläiset ajoivat heidät kepein ja kivin ulos tästä pikkukaupungista.

INTRODUCTION

^{162:0.1 (1788.1)} WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

Filippuksen ja Matteuksen palattua tovereidensa luokse ja kerrottua, miten heidät oli ajettu pois kylästä, Jaakob ja Johannes astuivat Jeesuksen eteen sanoen: "Mestari, rukoilemme sinua antamaan meille luvan käskeäksemme taivasta syöksemään tulen, joka polttaa poroksi nämä hävyttömät ja mitään katumattomat samarialaiset." Mutta kun Jeesus kuuli nämä kostonhimoiset sanat, hän kääntyi Sebedeuksen poikien puoleen ja nuhteli heitä ankarasti: "Ette näy tietävän, minkälaatuista suhtautumista te nyt edustatte. Kosto ei tuoksu taivaan valtakunnan asennoitumiselta. Mutta sen sijaan, että kiistelisimme, menkäämme pikkukylään, joka on Jordanin kahluupaikan vierellä." Näin nämä samarialaiset lahkolaisen ennakkoluuloisuutensa johdosta epäivät itseltään kunnian osoittaa vieraanvaraisuutta universumin Luoja-Pojalle.

Jeesus ja kymmenen apostolia jäivät yöksi Jordanin kahluupaikan lähellä olevaan kylään. Varhain seuraavana aamuna he ylittivät joen ja jatkoivat matkaansa Jerusalemiin Jordanin itäpuolista valtatieltä pitkin ja saapuivat Betaniaan myöhään keskiviikkoiltana. Tuomas ja Natanael saapuivat perjantaina, sillä heitä olivat viivytäneet heidän keskustelunsa Rodanin kanssa.

Jeesus ja kaksitoista apostolia jäivät Jerusalemin lähistölle seuraavan kuukauden (lokakuun) loppuun asti, eli noin neljäksi ja puoleksi viikoksi. Jeesus itse kävi kaupungissa vain muutaman kerran, ja nämä lyhyet käynnit hän suoritti lehtimajanjuhlan aikana. Melkoisen osan lokakuuta hän vietti Abnerin ja tämän työtovereiden seurassa Betelehemissä.

1. JERUSALEMIN-VIERAILUN VAARAT

Kauan ennen kuin Jeesuksen seuraajat pakenivat Galileasta, he olivat pyytämällä pyytäneet häntä menemään Jerusalemiin julistamaan valtakunnan evankeliumia, jotta hänen sanomaansa liittyisi se arvovaltakijä, että sitä oli saarnattu juutalaisen sivistyksen ja oppineisuuden keskuksessa. Mutta nyt kun hän todellakin oli tullut Jerusalemiin opettamaan, he pelkäsivät hänen henkensä puolesta. Tietäessään, että sanhedrin oli koettanut saada Jeesuksen Jerusalemiin oikeudenkäyntiä varten ja muistaessaan Mestarin vastikään eri yhteyksissä lausumat sanat, että hänen olisi kuolemalla kuoltava, apostolit olivat kirjaimellisesti tyrmistyneet hänen odottamattomasta päätöksestään osallistua lehtimajanjuhlaan. Heidän kaikkiin aiempiin pyyntöihinsä siitä, että hän menisi Jerusalemiin, hän oli vastannut: "Hetki ei ole vielä koittanut." Nyt hän vastasi heidän pelosta johtuviin vastalauseisiinsa vain: "Mutta hetki on nyt

^{162:0.2 (1788.2)} After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: "Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans." But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: "You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven. Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford." Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

^{162:0.3 (1788.3)} Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

^{162:0.4 (1788.4)} Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

^{162:1.1 (1788.5)} Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, "The hour has not yet come." Now, to their protests of fear he answered only, "But the hour has come."

koittanut.”

Lehtimajanjuhlan aikana Jeesus meni rohkeasti Jerusalemiin useissa yhteyksissä ja opetti julkisesti temppelissä. Ja hän teki näin siitä huolimatta, että hänen apostolinsa koettivat taivutella häntä luopumaan sellaisesta. Vaikka he olivat jo pitkän aikaa kehotelleet häntä julistamaan sanomansa Jerusalemissa, nyt heitä kauhistutti jo ajatuskin, että hän tänä ajankohtana menisi kaupunkiin, olivathan he varsin tietoisia siitä, että kirjanoppineiden ja fariseusten mielessä oli ottaa hänet hengiltä.

Jeesuksen peloton esiintyminen Jerusalemissa sai hänen seuraajansa entistäkin pahemmin hämmennyksiin. Monilla hänen opetuslapsillaan ja jopa apostoli Juudas Iskariotilla oli ollut otsaa ajatella, että Jeesus oli paennut kiireen vilkkaa Foinikiaan siksi, että hän pelkäsi juutalaisten johtajia ja Herodes Antipasta. He eivät kyenneet käsittämään Mestarin toimien merkitystä. Se, että hän oli läsnä Jerusalemissa lehtimajanjuhlilla, vieläpä vastoin seuraajiensa neuvoja, riitti lopettamaan ikiajoiksi kaikki kuiskuttelut pelkäämisestä ja raukkamaisuudesta.

Lehtimajanjuhlan kuluessa tuhannet uskovat Rooman valtakunnan kaikista osista näkivät Jeesuksen, kuulivat hänen opettavan; ja monet taivalsivat jopa Betaniaan asti vaihtaakseen hänen kanssaan mielipiteitä siitä, miten valtakunta itse kunkin kotiseudulla eteni.

Siihen, miksi Jeesus saattoi kaikkina juhlapäivinä saarnata julkisesti temppelipihoilla, oli monta syytä, ja tärkein näistä syistä oli pelko, joka omissa riveissä ilmenneen salaisen erimielisyyden seurauksena oli vallannut sanhedrinin virkamiehet. Tosiasiahan oli, että monet sanhedrinin jäsenet joko uskoivat salaa Jeesukseen tai olivat muutoin ehdottomasti sellaista vastaan, että hänet pidätettäisiin juhlien aikana, jolloin Jerusalemissa oli koolla varsin runsaslukuisesti väkeä, ja sen joukossa moni joko uskoi häneen tai ainakin suhtautui myötämielisesti hänen tukemaansa hengelliseen liikkeeseen.

Abnerin ja hänen työtovereidensa kaikkialla Juudeassa suorittamat ponnistukset olivat myös omalta osaltaan lujittaneet valtakunnalle myötämielistä mielialaa — jopa siinä määrin, etteivät Jeesuksen vihamiehet rohjenneet tuoda vastustustaan liian kovaäänisesti julki. Tämä oli yhtenä syynä siihen, että Jeesus saattoi käydä Jerusalemissa julkisesti ja poistua sieltä elävänä. Kuukautta tai kahta aikaisemmin hänet olisi empimättä surmattu.

Mutta Jeesuksen osoittama peloton rohkeus siinä, että hän esiintyi julkisesti Jerusalemissa, herätti hänen vihamiehissään pelonsekaista kunnioitusta. He eivät osanneet odottaa näin uskaliaasta haastetta. Tuon kuukauden aikana

^{162-1.2 (1788.6)} During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

^{162-1.3 (1788.7)} Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

^{162-1.4 (1789.1)} During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

^{162-1.5 (1789.2)} There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

^{162-1.6 (1789.3)} The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

^{162-1.7 (1789.4)} But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the

sanhedrin teki useita puolinaisia yrityksiä Mestarin pidättämiseksi, mutta nämä ponnistukset eivät johtaneet mihinkään. Jeesuksen odottamaton julkinen esiintyminen Jerusalemissa hämmästytti hänen vihamiehiään siinä määrin, että he otaksuivat roomalaisviranomaisten luvanneen hänelle suojelua. Tietäessään Filippuksen (Herodes Antipaan veli) olevan miltei Jeesuksen seuraaja sanhedrinin jäsenet arvelivat, että Filippus oli lupailut Jeesukselle suojelua tämän vihollisia vastaan. Jeesus oli jo poistunut heidän valtapiiristään, kun he havahtuivat tietoisuuteen, että he olivatkin erehtyneet luullessaan, että hänen äkillinen ja rohkea esiintymisensä Jerusalemissa olisi perustunut salaiseen yhteisymmärrykseen roomalaisviranomaisten kanssa.

Magadanista lähdettäessä vain kaksitoista apostolia olivat tienneet Jeesuksen aikomuksesta osallistua lehtimajanjuhlaan. Mestarin muut seuraajat hämmästyivät suuresti, kun hän ilmaantui temppelipihoille ja ryhtyi opettamaan julkisesti, ja juutalaisviranomaiset yllättyivät sanoin kuvaamattomasti, kun heille kerrottiin Jeesuksen opettavan temppelissä.

Vaikeivät Jeesuksen opetuslapset olleetkaan ottaneet hänen olevan mukana juhlilla, laaja enemmistö niistä kaukaa saapuneista pyhiinvaeltajista, jotka olivat hänestä kuulleet, elättelivät toivetta, että he saattaisivat nähdä hänet Jerusalemissa. Eivätkä he joutuneet pettymään, sillä hän opetti useaan otteeseen Salomon pylväikössä ja muualla temppelipihojen piirissä. Nämä opetukset olivat todellisuudessa juutalaisille ja koko maailmalle tehty virallinen tai muodollinen ilmoitus Jeesuksen jumalallisuudesta.

Mestarin opetusta kuunnelleiden väkijoukkojen mielipiteet veivät eri tahoille. Jotkut sanoivat, että hän oli hyvä mies; toisten mielestä hän oli profeetta; toiset olivat sitä mieltä, että hän totisesti oli Messias; oli niitäkin, jotka sanoivat, että hän oli pahanilkinen touhottaja, että hän oli omituisilla opeillaan johtamassa kansaa harhateille. Pelätessään Jeesukselle suopeita uskovia hänen vihamiehensä eivät rohjenneet tuomita häntä avoimesti, kun taas hänen ystävänsä eivät juutalaisjohtajien pelosta uskaltaneet tunnustaa häntä avoimesti, tiesiväthän he sanhedrinin olevan päättäväisesti sillä kannalla, että hänet oli surmattava. Mutta hänen vihamiehensäkin ihmettelivät ja ihailivat hänen opetustaan tietäessään, ettei hän ollut saanut opetusta rabbin kouluissa.

Joka kerta kun Jeesus meni Jerusalemiin, hänen apostolinsa olivat kauhun vallassa. Heidän pelkonsa kasvoi päivä päivältä, sitä mukaa kun he kuuntelivat hänen yhä rohkeammiksi käyviä julistuksiaan hänen maan päällä suorittamansa tehtävän luonteesta. He eivät olleet tottuneet

Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

162:1.8 (1789.5) Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

162:1.9 (1790.1) Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

162:1.10 (1790.2) The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

162:1.11 (1790.3) Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such

kuulemaan, että Jeesus edes ystäviensä parissa olisi esittänyt näin vastaansanomattomia väitteitä ja näin ällistyttäviä toteamuksia.

positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. ENSIMMÄINEN TEMPPELIPUHE

Ensimmäisenä iltapäivänä, jona Jeesus opetti temppelissä, hänen sanojaan istui kuuntelemissa melkoinen väkijoukko. Jeesus kuvaili uuteen evankeliumiin sisältyvää vapautta ja niiden riemua, jotka uskovat tämän hyvän sanoman. Tällöin sattui, että muuan utelias kuulija keskeytti hänet kysyäkseen: "Opettaja, mistä johtuu, että osaat esittää lainauksia kirjoituksista ja opettaa kansaa näin sujuvasti, kun minulle sanotaan, ettei sinulle ole opetettu rabbin viisauksia?" Jeesus vastasi: "Kukaan ihminen ei ole opettanut minulle niitä totuuksia, jotka teille julistan. Eikä tämä opetus ole minun, vaan Hänen, joka minut lähetti. Jos joku todella haluaa täyttää Isäni tahdon, hän tulee opetukseni osalta varmasti tietämään, onko se Jumalan opetusta vai olenko minä itseni äänitorvi. Joka on itsensä äänitorvi, tavoittelee kunniaa itselleen, mutta kun julistan Isän sanoja, tavoittelen niin tehdessäni kunniaa hänelle, joka minut lähetti. Mutta eikö teidän pitäisi, ennen kuin yritätte astua uuteen valoon, paremminkin seurata valoa, joka teillä jo on? Mooses antoi teille lain, mutta moniko teistä pyrkii rehellisesti täyttämään sen vaatimukset? Tässä laissa Mooses antaa teille määräyksen sanoen 'älä tapa', mutta tästä käskystä huolimatta jotkut teistä yrittävät tappaa Ihmisen Pojan."

Kun väkijoukko kuuli nämä sanat, sen keskuudessa puhkesi sanaharkka. Jotkut sanoivat, että hän oli hullu; toiset sanoivat, että hänessä oli perkele. Oli niitäkin, jotka sanoivat, että kysymyksessä tosiaankin oli se Galilean profeetta, jonka tappamista kirjanoppineet ja fariseukset olivat pitkän aikaa tavoitelleet. Jotkut sanoivat, että uskonnolliset viranomaiset pelkäsivät hätyyttää häntä; jotkut olivat sitä mieltä, etteivät nämä olleet käyneet hänen kimppuunsa, koska he olivat alkaneet uskoa häneen. Melkoisen väittelyn jälkeen väkijoukosta astui esiin yksi, joka kysyi Jeesukselta: "Miksi vallanpitäjät koettavat tappaa sinut?" Ja Jeesus vastasi: "Vallanpitäjät koettavat tappaa minut siksi, että he pitävät pahana opetustani valtakunnan ilosanomasta, evankeliumista, joka vapauttaa ihmiset muodollisen seremoniauskonnon työläistä perinteistä. Nämä opettajat ovat nimittäin päättäneet pitää ne voimassa, oli hinta mikä hyvänsä. He suorittavat lain mukaan ympärileikkauksen sapattipäivänä, mutta he tahtoisivat tappaa minut, koska minä kerran, eräänä sapattipäivänä, päästin vapaaksi miehen, jota kärsimykset pitivät orjuudessaan. He kulkevat sapattipäivänä perässäni minua vakoillakseen,

2. THE FIRST TEMPLE TALK

^{162:2.1 (1790.4)} The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

^{162:2.2 (1790.5)} When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be

mutta he tahtoisivat tappaa minut siksi, että yhdessä toisessa yhteydessä päätin sapattipäivänä parantaa sääliittävästi sairaan miehen hänen kaikista vaivoistaan. He koettavat tappaa minut, sillä he tietävät vallan hyvin, että jos rehellisesti uskotte ja rohkenette hyväksyä opetukseni, heidän traditionaalisen uskontonsa järjestelmä kukistuu, tuhoutuu ikiajoiksi. Näin heiltä viedään valta sellaista kohtaan, jolle he ovat omistaneet elämänsä, sillä järkkymättä he kieltäytyvät hyväksymästä tätä uutta ja entistä kunniakkaampaa Jumalan valtakunnan evankeliumia. Ja nyt vetoankin teistä jokaiseen: Älä tuomitse ulkonaisten seikkojen mukaan, vaan esitä tuomiosi mieluummin sen mukaan, millainen näiden opetusten todellinen henki on; tuomitse vanhurskaasti.”

Muuan toinen kyselijä virkkoi sen jälkeen: ”Opettaja, kyllähän me todellakin odotamme Messiasta, mutta kun hän tulee, me tiedämme, että hänen ilmestymistään verhoaa mysteeri. Tiedämme, mistä sinä olet. Olet ollut veljesi joukossa alusta alkaen. Vapahtaja on tuleva voimassa nostaakseen Daavidin kuningaskunnan valtaistuimen taas pystyyn. Väitkö tosiaankin olevasi Messias?” Ja Jeesus vastasi: ”Väität tuntevasi minut ja tietäväsi, mistä olen. Toivoisinpa, että väitteesi olisivat tosia, sillä siitä tiedosta sinä tosiaankin löytäisit yltäkyllin elämää. Mutta teen tietäväksi, etten ole tullut luoksenne itseni vuoksi, vaan Isä on minut lähettänyt, ja hän, joka minut lähetti, on tosi ja uskollinen. Kieltäytyessänne kuulemasta minua kieltäydytte ottamasta vastaan Häntä, joka minut lähettää. Jos tahdotte ottaa vastaan tämän evankeliumin, tulette tuntemaan Hänet, joka minut lähetti. Minä tunnen Isän, sillä olen tullut Isän tyköä julistamaan hänestä ja tekemään hänet teille tunnetuksi.”

Kirjanoppineiden edusmiehet halusivat käydä häneen käsiiksi, mutta he pelkäsivät väkijoukkoa, sillä monet uskoivat häneen. Se, mitä Jeesus kasteensa jälkeen oli tehnyt, tunnettiin hyvin koko juutalaiskansan keskuudessa, ja näitä tarinoita kertoessaan monet näistä ihmisistä sanoivat toinen toisilleen: ”Olkoonkin, että tämä opettaja on Galileasta, olkoonkin, ettei hän täytä kaikkea, mitä Messialta odotamme, tokkopa vain vapahtaja, sitten kun hän tulee, todellakaan tekee mitään sen ihmeellisempää kuin tämä Jeesus Nasaretilainen on jo tehnyt.”

Kuullessaan ihmisten puhuvan tällä tavoin fariseukset ja heidän edusmiehensä neuvottelivat johtajiensa kanssa ja päättivät, että olisi pikaisesti tehtävä jotakin, joka lopettaisi nämä Jeesuksen julkiset esiintymiset temppelipihoilla. Juutalaisten johtajat olivat yleisesti ottaen halukkaita välttämään selkkausta Jeesuksen kanssa, sillä he luulivat roomalaisviranomaisten luvanneen hänelle koskemattomuuden. Mitenkään muuten he eivät osanneet selittää sitä, että hän tuona ajankohtana

overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously.”

162:2.3 (1791.1) Then said another inquirer: “Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David’s kingdom. Do you really claim to be the Messiah?” And Jesus replied: “You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you.”

162:2.4 (1791.2) The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus’ work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: “Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done.”

162:2.5 (1791.3) When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to

rohkeni tulla Jerusalemiin. Mutta sanhedrinin viranhaltijat eivät täysin uskoneet tätä kuulopuhetta. He laskeskelivat, etteivät roomalaiset vallanpitäjät tekisi mitään sellaista salassa ja juutalaiskansakunnan korkeimman hallintoelimen tietämättä.

Niinpä sanhedrinin asianomainen virkamies, Eber, lähetettiin kahden avustajan kanssa pidättämään Jeesus. Kun Eber raivasi tietään Jeesuksen luo, Mestari sanoi: "Älä pelkää tulla lähelleni. Hivuttaudu lähemmäksi kuunnellen samalla opetustani. Tiedän, että sinut on lähetetty ottamaan minut kiinni, mutta sinun tulisi ymmärtää, ettei Ihmisen Pojalle satu mitään, ennen kuin hänen hetkensä koittaa. Et sinä ole ryhtynyt minua vastaan, vaan tulet vain täyttääksesi isäntiesi antaman käskyn, ja luulevatpa nämä juutalaisten johtajatkin toden totta, että he ovat tekemässä palvelusta Jumalalle, kun salaa tavoittelevat turmiotani.

"Kaunaa en kanna teistä kenellekään. Isä rakastaa teitä, ja siksi suurin toiveeni on, että vapautuisitte ennakkoluuloisuuden orjuudesta ja perinteellisyyden pimeydestä. Tarjoan teille elämän vapahduksen ja pelastuksen riemun. Julistan uuden ja elävän tien, vapahduksen pahuudesta ja synnin kahleiden murtumista. Olen tullut, jotta teillä olisi elämä ja jotta teillä olisi se ikuisesti. Koettatte päästä minusta ja levottomuutta herättävistä opetuksistani. Jospa vain käsittäisitte, miten vähän aikaa olen enää luonanne! Vain pieni hetki, ja menen Hänen tykönsä, joka minut tähän maailmaan lähetti. Ja silloin monet teistä tulevat etsimällä etsimään minua, mutta ette minua löydä, sillä minne minä kohta menen, sinne ette te voi tulla. Mutta kaikki, jotka totisesti koettavat löytää minut, tulevat joskus saavuttamaan sen elämän, joka johtaa Isäni tykö."

Muutamat irvailijat puhuivat keskenään: "Minne tämä miekkonen aikoo mennä niin, ettemme voi häntä löytää? Aikooko hän mennä kreikkalaisten luokse asumaan? Aikooko hän hävittää itsensä? Mitä hän mahtaa tarkoittaa julistaessaan, että hän kohta lähtee pois luotamme ja ettemme voi mennä sinne, minne hän menee?"

Eber ja hänen avustajansa kieltäytyivät pidättämästä Jeesusta; he palasivat tapaamispaikkaansa ilman häntä. Kun ylipapit ja fariseukset läksyttivät Eberiä ja hänen avustajiaan siitä, etteivät nämä olleet tuoneet Jeesusta mukanaan, Eber vastasi vain: "Emme uskaltaneet pidättää häntä väenpaljouden keskellä, sillä monet uskovat häneen. Sitä paitsi, emme ole koskaan kuulleet yhdenkään ihmisen puhuvan niin kuin tämä mies. Tässä opettajassa on jotakin, joka poikkeaa tavanomaisesta. Teille olisi kaikille hyväksi, jos menisitte kuulemaan häntä." Ja nämä sanat kuullessaan ylimmät johtomiehet ällistyivät

Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

^{162:2.6 (1791.4)} Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: "Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God's service when they secretly seek my destruction.

^{162:2.7 (1792.1)} "I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father's presence."

^{162:2.8 (1792.2)} Some of the scoffers said among themselves: "Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?"

^{162:2.9 (1792.3)} Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: "We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him." And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: "Are you also led astray? Are

ja puhuivat Eberille pilkallisesti: "Oletko sinäkin eksytetty? Joko sinäkin alat uskoa tähän petkuttajaan? Oletko kuullut, että joku oppineistamme tai joku johtomiehistämme olisi uskonut häneen? Onko kukaan kirjanoppineista tai fariseuksista joutunut hänen ovelien opetustensa harhauttamaksi? Kuinka on mahdollista, että tämän tietämättömän väkijoukon käyttäytyminen vaikuttaa sinuun, väkijoukon, joka ei tunne lakia eikä profeettoja? Etkö tiedä, että tuollaiset opettamattomat ihmiset ovat kirottuja?" Ja silloin Eber vastasi: "Olkkoon niin, hyvät herrat, mutta tämä mies puhuu väkijoukolle armon ja toivon sanoja. Hän rohkaisee masentuneita, ja lohduttivat hänen sanansa meidänkin sieluamme. Mitä väärää näissä opetuksissa voi olla, vaikkei hän mahdollisesti pyhien kirjoitusten Messias olekaan? Ja sitä paitsi, eikö lakimme siinäkin tapauksessa edellytä oikeudenmukaisuutta? Tuomitsemme ihmisen, ennen kuin kuulemme häntä?" Ja sanhedrinin esimies vihastui Eberiin, kääntyi hänen puoleensa ja sanoi: "Onko sinusta tullut hullu? Etkös sinäkin sattumoisin ole Galileasta? Tutki kirjoituksia, niin näet sieltä, ettei Galileasta nouse mitään profeettaa saati Messiasta."

Sanhedrin hajaantui sekasorron vallassa, ja Jeesus vetäytyi yöksi Betaniaan.

you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?" And then answered Eber: "Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?" And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: "Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah."

^{162:2.10 (1792.4)} The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. AVIORIKOKSESTA YLLÄTETTY NAINEN

Nimenomaan tämän Jerusalemissa-käynnin aikana Jeesus joutui tekemisiin erään huonomaineisen naisen kanssa. Naisen toivat Jeesuksen eteen henkilöt, jotka esittivät naista vastaan syytöksiä ja jotka olivat Jeesuksen vihamiehiä. Se vääristynyt kertomus, joka teillä on tästä välikohtauksesta, antaa ymmärtää, että tämän naisen olisivat tuoneet Jeesuksen eteen kirjanoppineet ja fariseukset ja että Jeesus suhtautui heihin tavalla, jolla hän osoitti, että nämä juutalaisten uskonnolliset johtajat olisivat itse syyllistyneet moraalittomuuteen. Jeesus oli varsin tietoinen siitä, että vaikka nämä kirjanoppineet ja fariseukset olivat hengellisesti sokeita ja perinteitä kohtaan osoittamansa kunnioituksen takia älyllisessä mielessä ennakoasenteiden vallassa, heidät oli kuitenkin luettava tuon aikakauden ja sukupolven läpikotaisimmin moraalisten ihmisten joukkoon.

Todellisuudessa tuolloin tapahtui seuraavaa: Jeesuksen ollessa kolmannen juhlapäivän aamuvarhaisella lähestymässä temppeliä häntä vastaan tuli joukko sanhedrinin palkkaamia edusmiehiä, jotka raahasivat naista mukanaan. Kun he tulivat lähemmäksi, ryhmän puhemies sanoi: "Mestari, tämä nainen saatiin kiinni aviorikoksesta — tavattiin itse teosta. Mooseksen lakiin käskee, että meidän tulisi kivittää tällainen

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

^{162:3.1 (1792.5)} It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil reputation who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

^{162:3.2 (1793.1)} What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: "Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done

nainen kuoliaaksi. Mitä sinä sanot, että hänen suhteensa pitäisi tehdä?"

Jeesuksen vihamiehet olivat suunnitelleet asian niin, että jos hän antaisi tukensa Mooseksen laille, joka edellytti tunnustuksen tehneen lainrikkijan kivittämistä, se ajaisi hänet vaikeuksiin roomalaisten vallanpitäjien kanssa, jotka olivat evänneet juutalaisilta oikeuden kuolemanrangaistuksen langettamiseen ilman, että roomalainen tuomioistuin oli sen hyväksynyt. Jos hän kieltäisi naisen kivittämisen, he syyttäisivät häntä sanhedrinin edessä siitä, että hän korotti itsensä Mooseksen ja juutalaisen lain yläpuolelle. Jos hän pysyisi vaiti, he syyttäisivät häntä pelkuruudesta. Mutta Mestari selvitti tilanteen niin, että koko salajuoni mureni oman halpamaisuutensa alle.

Tämä aikoinaan upea nainen oli erään surkean nasaretilaisen vaimo, miehen, joka oli Jeesukselle koko hänen nuoruutensa ajan ollut ainainen kiusankappale. Tämä mies, joka oli ottanut vaimokseen kyseisen naisen, pakotti vaimonsa mitä häpeällisimmin kaupittelemaan omaa ruumistaan ja ansaitsemaan sillä keinoin heidän elantonsa. Mies oli tullut Jerusalemin juhlille, jotta hänen vaimonsa voisi sanotulla tavoin käyttää fyysisiä sulojaan rahallisen tuoton toivossa. Hän oli juutalaisvallanpitäjien palkkalaisten kanssa tehnyt kaupat siitä, että hän kerrottulla tavalla kavaltaisi oman vaimonsa tämän harjoittaessa kaupallistettua pahettaan. Ja niin he tulivat naisen ja hänen rikoskumppaninsa kanssa saadakseen Jeesuksen satimeen ja lausumaan jotakin, jota voitaisiin käyttää häntä vastaan, mikäli hänet pidätettäisiin.

Jeesus katseli väkijoukon ylitse ja näki naisen aviomiehen seisovan muiden takana. Hän tiesi, mikä tämä oli miehiään, ja käsitti miehen olevan osallisena tässä viheliäisessä toimituksessa. Ensiksi Jeesus käveli väkijoukon ympäri lähelle paikkaa, jossa tämä turmeltunut aviomies seiso, ja kirjoitti hiekkaan muutaman sanan, jotka saivat miehen lähtemään kiireesti paikalta. Sitten hän palasi naisen eteen ja kirjoitti taas maahan sanat, jotka oli tarkoitettu naisen mahdollisille syyttäjille; ja hänen sanansa luettuaan hekin poistuivat yksi kerrallaan paikalta. Ja kun Mestari oli kirjoittanut santaan kolmannen kerran, naisen kumppani paheenharjoituksessa lähti hänkin omille teilleen, joten Mestari näki kirjoituksensa ääreltä jaloilleen noustessaan, että nainen seiso, hänen edessään yksin. Jeesus sanoi: "Vaimo, missä ovat syyttäjäsi? Eikö kukaan jäänytään sinua kivittämään?" Ja nainen kohotti katseensa ja vastasi: "Ei kukaan, Herra." Ja silloin Jeesus sanoi: "Tunnen tarinasi, enkä minäkään sinua tuomitse. Mene tietäsi rauhassa." Ja tämä nainen, Hildana, hylkäsi ilkeän miehensä ja liittyi valtakunnan opetuslasten joukkoon.

with her?"

162:3.3 (1793.2) It was the plan of Jesus' enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

162:3.4 (1793.3) This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

162:3.5 (1793.4) Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman's companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: "Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?" And the woman, lifting up her eyes, answered, "No man, Lord." And then said Jesus: "I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace." And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. LEHTIMAJANJUHLA

Se, että läsnä oli väkeä koko tunnetun maailman piiristä, aina Espanjaa ja Intiaa myöten, teki lehtimajanjuhlasta Jeesuksen kannalta ihanteellisen tilaisuuden julistaa ensi kerran Jerusalemissa julkisesti koko evankeliuminsa. Tämän juhlan aikana ihmiset asuivat paljolti ulkosalla, lehtimajoissa. Kysymyksessä oli sadonkorjuujuhla, ja kun se näin ollen osui syyskuukausien viileään kauteen, maailmalla asuvat juutalaiset osallistuivat tähän juhlaan yleisemmin kuin talvikauden lopulla vietetyille pääsiäisjuhlille tai helluntaijuhlille alkukesästä. Apostolit näkivät Mestarinsa vihdoinkin tuovan rohkeasti julki, ikään kuin koko maailman edessä, mikä hänen tehtävänsä oli maan päällä.

Se oli juhlien juhla, sillä tänä aikana voitiin toimittaa mikä tahansa uhri, jota ei ollut toimitettu jonkin toisen juhlan yhteydessä. Tämä oli temppelille annettujen uhrilahjojen vastaanottotilaisuus; loma-ajan huvitukset yhdistyivät tässä juhlassa uskonnollisen palvelon juhlaan riitteihin. Käsillä oli aika, jolloin koko rotu riemuitsi, ja siinä sekoittuivat uhritoimitukset, leeviläiset psalmilaulut ja pappien hopeatorvien juhlat törähdykset. Illalla tämän vaikuttavan näkymän ylle, temppeleineen ja pyhiinvaeltajajoukkoineen, lankesi sädehtivä valo naisten pihassa kirkkaasti palavista suurista kyntteliköistä ja niiden kymmenien soihtujen kajosta, jotka oli pystytetty eri puolille temppelipihoja. Koko kaupunki oli iloisesti koristeltu Antonian roomalaislinna lukuun ottamatta, joka synkän vastakohtaan muodostaen katseli vuoreltaan tätä juhlovaa ja harrasta näyttämöä. Ja miten juutalaiset vihasivatkaan tuota laitosta, joka muistutti heitä alituisen siitä, että he olivat Rooman ikeen alla!

Juhlan aikana uhrattiin seitsemänkymmentä härkää, jotka symboloivat pakanamaailman seitsemääkymmentä kansakuntaa. Vedenvuodatusseremonia symboloi jumalallisen hengen vuodattamista. Tätä vesiseremoniaa edelsi auringon noustessa toimeenpantu pappien ja leeviläisten kulkue. Hartaudenharjoittajat kulkivat alas Israelin pihasta Naisten pihaan johtavaa portaikkoa, samalla kun hopeatorvilla puhallettiin ilmoille törähdys toisensa perään. Sen jälkeen oikeauskoiset marssivat eteenpäin kohti Kaunistaporttia, joka avautui gentiilipihaan. Siellä he kääntyivät ympäri, kasvot kohti länttä, ja lauloivat toistamiseen psalmilaulujaan ja jatkoivat marssiaan symbolisen veden merkeissä.

Juhlan viimeisenä päivänä temppelipalvelun toimittajina oli lähes neljäsataaviisikymmentä pappia ja vastaava määrä leeviläisiä. Päivänkoitteessa pyhiinvaeltajat kaupungin

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162-4.1 (1793.5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

^{162-4.2 (1794.1)} This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

^{162-4.3 (1794.2)} Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

^{162-4.4 (1794.3)} On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each

kaikista osista kokoontuivat yhteen, ja jokainen kantoi oikeassa kädessään myrtin-, pajun- ja palmunoksakimppua, samalla kun jokainen vasemmassa kädessään kantoi paratiisinomenan — sitruunan eli "kielletyn hedelmän" — oksaa. Pyhiinvaeltajat jakautuivat tätä varhaisen aamuhetken seremoniaa varten kolmeksi ryhmäksi. Yksi ryhmä jäi temppeliin ollakseen läsnä aamun uhritoimituksissa; toinen ryhmä marssi Jerusalemin alapuolelle, lähelle Mazaa, leikkaamaan pajunoksia uhrialttarin koristukseksi; kun kolmas ryhmä taas muodosti kulkueen, joka marssi vesiseremoniaa toimittavan papin jäljessä — tämä kantoi hopeatorvien törähdellessä kultaista kannua, joka oli määrä täyttää symbolisella vedellä — ulos temppelistä Oofelin kautta lähelle Silloamia, jossa sijaitsi Lähdeportti. Sitten kun kultainen kannu oli Silloamin lammikolla täytetty vedellä, kulkue marssi takaisin temppeliin niin, että se saapui Vesiportin kautta ja eteni suoraan pappien pihaan, jossa vesikannua kantavan papin seuraan liittyi juomauhriksi tarkoitettua viiniä kantava pappi. Molemmat papit astelivat sitten alttarin juurelle johtavien hopeakourujen ääreen ja kaatoivat kannujen sisällön näihin kouruihin. Tämän veden- ja viininkaatamisriitin toimittaminen oli paikalla oleville pyhiinvaeltajille merkki ryhtyä vuoronperään leeviläisten kanssa laulamaan psalmeja numerosta 113 numeroon 118. Ja näitä säkeitä toistaessaan he tapasivat huiskuttaa oksakimpuillaan alttarin edessä. Sitten seurasivat sen päivän uhritoimitukset, samalla kun toistettiin päivän psalmia, joka viimeisenä juhlapäivänä oli kahdeksaskymmeneskahdes psalmi, viidennestä säkeistöstä eteenpäin.

5. SAARNA MAAILMAN VALOSTA

Juhlan viimeistä päivää edeltäneenä iltana, kun tapahtumien näyttämö oli kynttelikköjen ja soihtujen luoman valon kirkkaasti valaisema, Jeesus nousi seisomaan paikalle kokoontuneen väkijoukon keskellä ja sanoi:

"Minä olen maailman valo. Joka seuraa minua, ei vaella pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo. Kun teillä on julkeutta panna minut syytteeseen ja kun otatte itsellenne vapauden ryhtyä tuomareikseni, teette tietäväksi, että jos minä todistan itsestäni, todistukseni ei voi olla tosi. Mutta luotu ei voi koskaan ryhtyä Luojan tuomariksi. Vaikka minä tosiaankin todistan itsestäni, todistukseni on ajasta aikaan tosi, sillä minä tiedän, mistä minä tulin, kuka minä olen ja minne minä menen. Te, jotka tahtoisitte tappaa Ihmisen Pojan, ette tiedä, mistä minä tulin, kuka minä olen tai minne minä menen. Te tuomitsette vain sen perusteella, mitä lihallisuudessa tulee näkyviin, te ette tajua henkirealiteetteja. En

carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow, and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the "forbidden fruit." These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

^{162:5.1 (1794.4)} On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

^{162:5.2 (1795.1)} "I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father,

tuomitse yhtäkään ihmistä, en edes perivihollistani. Mutta jos päättäisin tuomita, tuomioni olisi oikea ja vanhurskas, sillä en tuomitsisi yksin, vaan yhdessä Isäni kanssa, joka lähetti minut maailmaan ja joka on kaiken oikean tuomitsemisen lähde. Tehän myönnätte, että on mahdollista hyväksyä kahden luotettavan henkilön todistus — no, sittenpä minä todistan nämä totuudet; niin tekee myös taivaassa oleva Isäni. Ja kun kerroin tämän teille eilen, te pimeydessänne kysyitte minulta: 'Missä sinun Isäsi on?' Ette totisesti tunne minua ettekä Isääni, sillä jos olisitte tunteneet minut, olisitte tunteneet myös Isän.

"Olen jo sanonut teille, että olen menossa pois ja että te tulette etsimään minua, ettekä löydä minua, sillä minne minä olen menossa, sinne ette te voi tulla. Te, jotka tahtoisitte hylätä tämän valon, olette alhaalta; minä olen ylhäältä. Te, jotka mieluummin kyyhötätte pimeydessä, olette tästä maailmasta; minä en ole tästä maailmasta, ja minä elän valkeuksien Isän ikuisessa valossa. Teillä kaikilla on ollut oivallinen tilaisuus oppia tuntemaan, kuka minä olen, mutta saatte sen lisäksi vielä muutakin todistusaineistoa, joka vahvistaa Ihmisen Pojan henkilöllisyyden. Minä olen elämän valo, ja jokainen, joka tieteen tahtoon ja asian ymmärtäen hylkää tämän pelastavan valon, kuolee synteihinsä. Minulla on teille paljon sanottavaa, mutta ette kykene vastaanottamaan sanomaani. Hän, joka minut lähetti, on kuitenkin tosi ja uskollinen; Isäni rakastaa vieläpä niitäkin lapsiaan, jotka erehtyvät. Ja kaiken, mitä Isäni on puhunut, sen myös minä julistan tälle maailmalle.

"Kun Ihmisen Poika nostetaan korkeuksiin, silloin te kaikki tiedätte, että minä olen hän, ja etten ole tehnyt mitään omissa nimissäni, vaan olen tehnyt ainoastaan niin kuin Isä on minua opettanut. Lausun nämä sanat teille ja teidän lapsillenne. Ja hän, joka minut lähetti, on tälläkin hetkellä minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksin, sillä minä teen aina sen, mikä on hänen silmissään mieluista."

Kun Jeesus temppelipihoilla opetti pyhiinvaeltajia tällä tavoin, niin monet uskoivat. Eikä kukaan rohjennut käydä häneen käsiksi.

6. PUHE ELÄMÄN VEDESTÄ

Juhlien viimeisenä päivänä, suurena juhlapäivänä, kun Siloamin lammelta saapuva kulkue eteni temppelipihojen läpi, ja kohta sen jälkeen, kun papit olivat kaataneet veden ja viinin alttarille, Jeesus, joka seisoi pyhiinvaeltajien joukossa, lausui: "Jos joku janoaa, tulkoon hän luokseni sammuttamaan janonsa. Korkeuksissa olevan Isän luota minä tuon tähän maailmaan elämän veden. Joka uskoo minuun, hänet täytetään sillä hengellä, jota tämä vesi edustaa,

who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted — well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, 'Where is your Father?' Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

162:5.3 (1795.2) "I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

162:5.4 (1795.3) "When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight."

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: "If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have

sillä sanotaanhan kirjoituksissakin: 'Hänestä virtaavat elävien vetten virrat.' Sitten, kun Ihmisen Poika on saanut päätökseen työnsä maan päällä, kaiken lihan ylle vuodatetaan elävä Totuuden Henki. Jotka ottavat vastaan tämän hengen, eivät koskaan tunne hengellistä janoa."

Jeesus ei keskeyttänyt palvelusta nämä sanat lausuaan. Hän puhui hartaudenharjoittajille heti sen jälkeen, kun oli laulettu Hallel, se psalmien vuoroluku, jota säesti oksien heiluttelu alttarin edessä. Seremonioissa oli tällä kohdin tauko, jonka aikana uhrattavat laitettiin valmiiksi, ja pyhiinvaeltajat kuulivat juuri tuona hetkenä Mestarin lumoavan äänen julistavan, että hän oli se, joka antaa elävän veden jokaiselle henkeä janoavalle sielulle.

Tämän aamuvarkaisella pidetyn temppelipalveluksen päättyessä Jeesus ryhtyi taas opettamaan kansanjoukkoa sanoen: "Ettekö ole kirjoituksista lukeneet: 'Katso, niin kuin vedet vuodatetaan kuivan maan päälle ja levitetään korventuneen maan ylle, niin annan minäkin pyhyden hengen vuodatettavaksi teidän lastenne ylle ja siunaukseksi myös lastenlapsillenne'? Miksi janoatte hengen hoivaa, kun kuitenkin koettatte virvoittaa sielunne vedellä, joka on ihmisten traditioita ja joka kaadetaan seremoniallisen temppelipalveluksen särkyneistä astioista? Se, minkä näette tapahtuvan tämän temppelin eri puolilla, edustaa tapaa, jolla isänne koettivat symboloida Jumalan hengen lahjoittamista uskon lapsille, ja siinä olette tehneet oikein, kun olette pitäneet nämä symbolit elävinä aina tähän päivään saakka. Mutta nyt tälle sukupolvelle on hänen Poikansa lahjoittautumisen kautta tullut ilmoitus henkien Isästä, ja tätä kaikkea tulee epäilyksettä seuraamaan Isän ja Pojan hengen vuodattaminen ihmislasten ylle. Jokainen, jolla on uskoa, on tästä henkivuodattumasta saava oikean opettajan, joka opettaa ikuisen elämään johtavan tien, tien taivaan valtakunnassa maan päällä ja sitten tuonpuoleisuudessa, Isän Paratiisissa, eletävän elämän todellisten vetten äärelle."

Ja Jeesus jatkoi vastaamista sekä väkijoukon että fariseusten esittämiin kysymyksiin. Jotkut olivat sitä mieltä, että hän oli profeetta; jotkut uskoivat hänen olevan Messias; toiset sanoivat, ettei hän voinut olla Kristus, koskapa hän oli kotoisin Galileasta ja Messiaan oli määrä asettaa Daavidin valtaistuin taas paikalleen. He eivät kuitenkaan rohjenneet pidättää häntä.

7. PUHE HENGELLESTÄ VAPAUESTA

Viimeisen juhlapäivän iltapäivänä, sen jälkeen kun apostolit olivat epäonnistuneet yrityksissään

said, 'Out of him shall flow rivers of living waters.' When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst."

162:6.2 (1795.6) Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

162:6.3 (1796.1) At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

162:6.4 (1796.2) And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest him.

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

162:7.1 (1796.3) On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem,

taivutella Jeesus pakenemaan Jerusalemissa, Jeesus meni taas temppeliin opettamaan. Kohdatessaan suuren joukon Salomon pylväikköön kokoontuneita uskovia hän puhui heille sanoen:

"Jos sanani löytävät teissä sijan ja haluatte tehdä niin kuin on Isän tahto, silloin te totisesti olette opetuslapsiani. Tulette tietämään totuuden, ja totuus on tekevä teistä vapaita. Tiedän, miten aiotte vastata minulle: Olemme Abrahamin lapsia, emmekä ole kenenkään orjia, kuinka meidät siis muka vapautetaan? Olkoon niin, mutta en puhukaan ulkonaisesta alistumisesta toisen valtaan, vaan tarkoitan sielun vapauksia. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Jokainen, joka tekee syntiä, on synnin kahleorja. Ja tähän tiedätte, ettei kahleorja todennäköisesti jää isännän taloon ikuisesti. Tiedätte myös, että poika tosiaankin jää isänsä taloon. Jos siis Poika tekee teistä vapaita, tekee teistä poikia, silloin te todellakin olette vapaita.

"Tiedän, että olette Abrahamin siementä, ja kuitenkin teidän johtajanne koettavat tappaa minut, koska sanomaani ei ole päästetty tekemään muutostyötään heidän sydämessään. Heidän sielunsa on ennakoluuloisuuden sinetöimä ja kostonhimoisen ylpeyden sokaisema. Julistan teille totuuden, jonka iankaikkinen Isä näyttää minulle, kun nämä harhaan johdetut opettajat sen sijaan koettavat tehdä sellaista, minkä he ovat oppineet vain ajallisilta isiltään. Ja kun vastaatte, että Abraham on isänne, sanon teille, että jos olisitte Abrahamin lapsia, tekisitte Abrahamin tekoja. Jotkut teistä uskovat opetukseni, mutta toiset tavoittelevat turmiotani, koska olen kertonut teille Jumalalta saamani totuuden. Mutta sillä tavoin ei Abraham kohdellut Jumalan totuutta. Ymmärrän, että jotkut teidän joukossanne ovat päättäväisesti ottaneet asiakseen tehdä paholaisen töitä. Jos Jumala olisi Isänne, tuntisitte minut ja rakastaisitte paljastamaani totuutta. Onko teidän mahdotonta ymmärtää, että tulen Isän tyköä, että olen Jumalan lähettämä, että en ole tekemässä tätä työtä itsestäni lähtien? Miksi ette ymmärrä sanojani? Onko sen syynä asettumisenne sille kannalle, että teistä tulee pahuuden lapsia? Jos olette pimeyden lapsia, vaellatte tuskin sen totuuden valossa, jota minä paljastan. Pahuuden lapset kulkevat vain isänsä jälkiä, isänsä, joka osasi vain pettää ja joka ei totuutta kannattanut, koska hänessä ei lopultakaan totuutta ollut. Mutta nyt tulee Ihmisen Poika, joka puhuu ja elää totuutta, ja monikaan teistä ei suostu uskomaan.

"Kuka teistä on se, joka minut synnistä tuomitsee? Jos siis julistan ja elän totuutta, jonka Isä on minulle osoittanut, niin miksi ette usko? Joka on Jumalasta, kuulee mieluusti Jumalan sanat; syy siihen, mikseivät monetkaan teistä kuule sanojani, on se, että ette ole Jumalasta.

Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

162:7.2 (1796.4) "If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another's rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

162:7.3 (1796.5) "I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797.1) "Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to

Opettajanne ovat jopa juljenneet sanoa, että teen tekoni perkeleiden ruhtinaan vallalla. Eräskin tässä lähellä on juuri päässyt sanomasta, että minussa on perkele, että olen perkeleen lapsi. Mutta kaikki ne teistä, jotka menettelette rehellisesti omaa sieluanne kohtaan, tiedätte varsin hyvin, etten ole perkele. Tiedätte, että kunnioitan Isää, silloinkin kun te tahtoisitte häpäistä minut. En tavoittele kunniaa itselleni, vaan Paratiisissa olevalle Isälleni. Enkä tuomitse teitä, sillä on yksi, joka tuomitsee puolestani.

”Totisesti, totisesti minä sanon teille, jotka uskotte evankeliumin, että jos ihminen pitää tämän totuudensanomana elävänä sydämessään, hän ei ole koskaan maistava kuolemaa. Ja tänä samana hetkenä sanoo vierelläni kirjanoppinut äskeisen lausumani todistavan, että minussa on perkele, sillä onhan Abraham kuollut, niin kuin ovat profeetatkin. Ja hän kysyy: ’Oletko sinä niin paljon Abrahamia ja profeettoja suurempi, että rohkenet seistä täällä ja sanoa, että se, joka pitää sanomasi, ei ole maistava kuolemaa? Kuka olet olevinasi, että uskaltaa päästää suustasi mokomia herjauksia?’ Ja minä sanon kaikille hänen kaltaisilleen, että jos itse nostan itseni kunniaan, kunniani on yhtä tyhjän kanssa. Mutta minut nostaakin kunniaan Isä, se sama Isä, jota kutsutte Jumalaksi. Te ette ole tuntenneet tätä teidän Jumalaanne ja minun Isääni, ja olen tullut saattaakseni teidät yhteen; näyttääkseni teille, miten teistä tulee totisesti Jumalan poikia. Vaikka te ette tunne Isää, minä hänet totisesti tunnen. Abrahamkin jo riemuitsi nähdessään minun aikani, ja uskon kautta hän sen näki ja oli mielissään.”

Kun epäuskoiset juutalaiset ja lähistölle tähän mennessä kerääntyneet sanhedrinin edusmiehet kuulivat nämä sanat, he nostivat metelin huutaen: ”Et ole viittäkymmentäkään ja kerrot kuitenkin nähneesi Abrahamin; perkeleen lapsihan sinä olet!” Jeesus ei enää kyennyt jatkamaan asian käsittelyä. Poistuessaan paikalta hän sanoi vain: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abraham oli, minä olen.” Monet epäuskoiset ryntäsivät poimimaan kiviä heittääkseen häntä niillä, ja sanhedrinin edusmiehet koettivat saada hänet pidätetyksi, mutta Mestari löysi nopeasti tiensä temppelikäytävien läpi ja pakeni salaiseen kohtaamispaikkaan Betanian lähistöllä, jossa Martha, Maria ja Lasarus olivat häntä odottamassa.

8. KESKUSTELU MARTAN JA MARIAN

KANSSA

Oli järjestetty niin, että Jeesus majoittuisi Lasaruksen ja tämän sisarten kanssa erään ystävän taloon, kun apostolit sen sijaan olivat pieniksi ryhmiä hajaantuneina siellä täällä.

say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

162:7.5 (1797.2) “Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: ‘Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?’ And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad.”

162:7.6 (1797.3) When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: “You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!” Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, “Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am.” Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

162:8.1 (1797.4) It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions

Tällaisiin varotoimenpiteisiin oli ryhdytty siksi, että juutalaisviranomaiset Jeesuksen pidättämiseen tähtäävine hankkeineen olivat käymässä taas uskaliaammiksi.

Näiden kolmen tapana oli jo vuosikausien ajan ollut jättää askarensa ja kuunnella Jeesuksen opetuksia aina, kun hän sattui vierailemaan heidän luonaan. Sen jälkeen kun he olivat menettäneet vanhempansa, Martta oli ottanut vastuun taloudenhoidosta. Niinpä hän puheena olevassa tilanteessakin teki valmisteluja illallistarjoilua varten, kun Lasarus ja Maria puolestaan istuivat Jeesuksen jalkojen juuressa ja nauttivat täysin siemauksin hänen virvoittavasta opetuksestaan. Mainittakoon selityksenä, että monet turhanaikaiset puuhut olivat tarpeettomasti suunnanneet Martan ajatukset muualle ja että hänen mieltään painoivat monet joutavat huolenaiheet; hän oli luonteenlaadultaan sellainen.

Kaikkien näiden näennäisten velvollisuuksien parissa hääriessään Marttaa kuohutti se, ettei Maria tehnyt mitään ollakseen avuksi. Siksi hän meni Jeesuksen luo ja sanoi: "Mestari, etkö yhtään välitä, että sisareni on jättänyt minut yksin huolehtimaan koko tarjoilusta? Etkö tahtois kärkeä, että hän tulisi auttamaan minua?" Jeesus vastasi: "Martta, Martta, miksi olet aina huolissasi niin monista asioista ja miksi annat niin monien pikkuseikkojen vaivata itseäsi? On vain yksi asia, joka on todella huomionarvoinen, ja koska Maria on valinnut tämän hyvän ja tarpeellisen osan, en ota sitä häneltä pois. Mutta milloinka te molemmat opitte elämään niin kuin olen teille opettanut: palvelemaan kumpikin yhteistyössä ja kumpikin virvoittamaan sieluanne yhteisymmärryksessä? Ettekö voi oppia, että kaikelle on aikansa — että vähäisempien elämänasioiden tulisi väistyä suurempien, taivaan valtakunnan asioiden edestä?"

9. ABNERIN LUONA BEETLEHEMISSÄ

Koko lehtimajanjuhlaa seuranneen viikon ajan kymmenet uskovat pitivät kokouksiaan Betaniassa, jossa he saivat opetusta kahdeltatoista apostolilta. Sanhedrin ei pyrkinyt hätyyttämään näitä kokoontumisia, koska Jeesus ei ollut niissä läsnä. Koko tämän ajan hän työskenteli Abnerin ja tämän työtoverien seurassa Betlehemissä. Juhlien päättymistä seuranneena päivänä Jeesus oli lähtenyt Betaniaan, eikä hän tämän Jerusalemissa-käynnin aikana enää opettanut temppeleissä.

Abner piti tuohon aikaan pääpaikkaansa Betlehemissä, ja tästä keskuksesta oli lähetetty monia työntekijöitä Juudean kaupunkeihin, Etelä-Samariaan ja jopa Aleksandriaan asti. Jeesuksen saapumisen jälkeen hän ja Abner saivat

being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

^{162:8.2 (1797.5)} For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

^{162:8.3 (1798.1)} As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: "Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?" Jesus answered: "Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the greater things of the heavenly kingdom?"

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

^{162:9.1 (1798.2)} Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

^{162:9.2 (1798.3)} At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner

muutamassa päivässä päätökseen järjestelyt, joilla kummankin apostoliryhmän toiminta saataisiin yhteisiin puitteisiin.

Koko lehtimajanjuhlille tekemänsä vierailun ajan Jeesus oli jakanut aikansa suunnilleen tasan Betanian ja Betlehemin kesken. Betaniassa hän vietti melkoisesti aikaa apostoliensa seurassa; Betlehemissä hän antoi paljon opetusta Abnerille ja muille entisille Johanneksen apostoleille. Ja tämä läheinen kosketus nimenomaan oli seikka, joka lopulta sai heidät uskomaan häneen. Näihin entisiin Johannes Kastajan apostoleihin teki vaikutuksen se rohkeus, jota hän osoitti julkisessa opetustyössään Jerusalemissa, samoin kuin se myötätuntainen ymmärtämys, jonka he kokivat hänen opettaessaan heitä yksityisesti Betlehemissä. Nämä tekijät saivat jokaisen Abnerin työtovereista lopullisesti ja kokonaan sille kannalle, että he täydestä sydämestään hyväksyivät valtakunnan ja kaiken, mitä tämä ratkaisu toi mukanaan.

Ennen kuin Mestari poistui Betlehemistä viimeisen kerran, hän loi olosuhteet sille, että he kaikki liittyisivät hänen kanssaan yhteisponnistukseen, jonka oli määrä edeltää hänen maisen, lihallisessa hahmossa eletyn elämänvaiheensa päättymistä. Sovittiin, että Abner lähitulevaisuudessa liittyisi työtovereineen Jeesuksen ja kahdentoista apostolin seuraan Magadanin puistossa.

Saavutetun yhteisymmärryksen mukaisesti Abner ja hänen yksitoista toveriaan liittivät marraskuun alkupäivinä kohtalonsa Jeesuksen ja kahdentoista apostolin kohtaloon ja tekivät työtä yhdessä heidän kanssaan yhtenä organisaationa aina ristiinnaulitsemiseen asti.

Lokakuun loppupuolella Jeesus ja kaksitoista apostolia poistuivat Jerusalemin välittömästä läheisyydestä. Sunnuntaina, lokakuun 30. päivänä, Jeesus ja hänen toverinsa lähtivät Efraimin kaupungista, jossa hän oli muutaman päivän ajan levännyt omissa oloissaan. Jordanin länsipuolen valtatieä kulkien he taivalsivat suoraan Magadanin puistoon ja saapuivat sinne myöhään keskiviikkoiltapäivänä, marraskuun 2. päivänä.

Apostolit olivat hyvin huojentuneita siitä, että Mestari oli taas ystävällismielisellä maaperällä. Enää he eivät kehottaneet häntä menemään Jerusalemiin julistamaan valtakunnan evankeliumia.

completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

162:9.3 (1798.4) Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

162:9.4 (1798.5) Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

162:9.5 (1798.6) In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

162:9.6 (1798.7) In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

162:9.7 (1799.1) The apostles were greatly relieved to have the Master back on friendly soil; no more did they urge him to go up to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom.

Luku 163. Seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettajaiset Magadanissa

↩ 162

Urantia-kirjan

164 ➔

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 163 SEITSEMÄNKYMMENEN OPETTAJAN VIRKAANASETTAJAISET MAGADANISSA

Osiot

Johdanto

1. Seitsemänkymmenen virkaanasettaminen
2. Rikas nuorukainen ja muita henkilöitä
3. Keskustelu varallisuudesta
4. Jäähyväiset seitsemällekympenelle
5. Leiri siirretään Pellaan
6. Seitsemänkymmenen paluu
7. Valmistelut viimeistä lähetysretkeä varten

Johdanto

MUUTAMIA päiviä sen jälkeen kun Jeesus ja kaksitoista apostolia olivat palanneet Jerusalemissa Magadaniin, Abner ja osapuilleen viisikymmenjäseninen opetuslapsiryhmä saapuivat Betlehemistä. Tuohon aikaan Magadanin leirillä olivat koolla myös evankelistajoukko, naisten ryhmä ja noin sata viisikymmentä muuta uskollista ja koeteltua opetuslasta Palestiinan kaikista osista. Käytettyään muutaman päivän keskusteluihin ja leirin uudelleenjärjestämiseen Jeesus ja kaksitoista apostolia ryhtyivät pitämään perinpohjaista koulutuskurssia tälle uskovien erityisryhmälle. Ja tästä hyvin harjoitetusta ja kokeneesta opetuslasten ryhmästä Mestari valitsi sittemmin nämä seitsemänkymmentä opettajaa ja lähetti heidät julistamaan valtakunnan

PAPER 163 ORDINATION OF THE SEVENTY AT MAGADAN SECTIONS

Introduction

1. Ordination of the Seventy
2. The Rich Young Man and Others
3. The Discussion about Wealth
4. Farewell to the Seventy
5. Moving the Camp to Pella
6. The Return of the Seventy
7. Preparation for the Last Mission

INTRODUCTION

163:0.1 (1800.1) A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

evankeliumia. Tämä säännöllinen opetus alkoi perjantaina, marraskuun 4. päivänä, ja se jatkui sapattiin, marraskuun 19. päivään, asti.

Jeesus keskusteli tämän joukkokunnan kanssa joka aamu. Pietari opetti julkisen sananjulistuksen menetelmiä; Natanael ohjasi heitä opettamistaidsa; Tuomas selvitti, miten vastataan kysymyksiin; kun Matteus puolestaan ohjasi ryhmäkohtaisten raha-asoiden organisoimista. Myös muut apostolit osallistuivat tähän valmennukseen, kukin oman erityisen kokemuksensa ja luontaisten taipumustensa mukaisesti.

1. SEITSEMÄNKYMMENEN

VIRKAANASETTAMINEN

Mainitut seitsemänkymmentä opettajaa Jeesus asetti virkaansa Magadan leirillä sapatti-iltapäivänä, marraskuun 19. päivänä, ja Abner asetettiin näiden evankeliuminsaarnaajien ja -opettajien päälliköksi. Tähän seitsemänkymmenjäseniseen joukkoon kuuluivat Abner ja kymmenen entistä Johanneksen opetuslasta, viisikymmentäyksi aikaisempaa evankelistaa sekä kahdeksan muuta opetuslasta, jotka olivat ansioituneet valtakunnan palveluksessa.

Noin kello kahden aikaan tuona sapatti-iltapäivänä, sadekuurojen lomassa, Galileanmeren rantamille kerääntyi uskoven joukko, jota vielä vahvisti se, että paikalle saapui myös Daavid ja hänen sanansaattajistonsa valtaenemmistö, jonka vahvuus oli yli neljäsataa henkeä, seuraamaan seitsemänkymmenen opettajan virkaanasettamista.

Ennen kuin Jeesus laski kätensä seitsemänkymmenen vihittävän pään päälle asettaakseen heidät evankeliumin sanansaattajiksi, hän puhutteli heitä sanoen: "Eloa on toisesta paljon, mutta työmiehiä on vähän. Kehotan sen vuoksi teitä kaikkia rukoilemaan elon Herraa, että hän lähettäisi elonkorjuuseensa lisää työmiehiä. Asetan teidät kohta valtakunnan sanansaattajiksi; lähetän teidät kohta juutalaisten ja pakanain luo niin kuin lampaat susien keskelle. Kun kuljette teitä, kaksi aina yhdessä, annan teille sen neuvon, ettette ottaisikaan mukanaan sen paremmin rahakukkaroa kuin ylimääräistä vaatekertaakaan, sillä tälle ensimmäiselle lähetysmatkallenne menette vain lyhyeksi ajaksi. Älkää tervehtikö ketään matkan varrella vaan pitäkää vain huoli työstänne. Aina kun menette johonkin kotiin siellä viipyäkseenne, sanokaa ensin: 'Rauha tämän talon väelle.' Jos siellä asuu rauhaa rakastavaa väkeä, teidän tulee asettua sinne; ellei niin ole, silloin teidän tulee lähteä pois. Ja kun

^{163:0.2 (1800.2)} Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization of their group finances. The other apostles also participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

^{163:1.1 (1800.3)} The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

^{163:1.2 (1800.4)} About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

^{163:1.3 (1800.5)} Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: "The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered.

olette valinneet tämän kodin, jääkää sinne tuossa kaupungissa oleskelunne ajaksi, ja syökää ja juokaa, mitä ikinä eteenne pannaan. Ja toimitte näin siksi, että työmies on ylläpitonsa ansainnut. Älkää siirtykö talosta toiseen siksi, että toisessa paikassa saatetaan tarjota parempaa majoitusta. Kun kuljette ympäri julistamassa rauhaa maan päälle ja hyvää tahtoa ihmisten keskuuteen, muistakaa, että teidän on kamppailtava katkerien ja itsepetoksellisten vihamiesten kanssa; olkaa sen vuoksi viisaita kuin käärmeet, samalla kun olette myös yhtä harmittomia kuin kyyhkyset.

”Ja menettepä minne hyvänsä, saarnatkaa näillä sanoin: ‘Taivaan valtakunta on lähellä.’ Ja hoivatkaa kaikkia, jotka mahdollisesti ovat joko mieleltään tai ruumiiltaan sairaita. Auliisti on teille valtakunnan hyvyiksiä annettu, auliisti siis antakaa. Jos jonkin kaupungin väki ottaa teidät vastaan, heidät otetaan runsaslukuisina Isän valtakuntaan; mutta jos jonkin kaupungin väki kieltäytyy tätä evankeliumia vastaanottamasta, te siittäkin huolimatta julistatte sanomaanne tuosta epäuskoisten yhdyskunnasta poistuessanne, ja vielä lähtiessännekin lausutte opetuksenne torjuville: ‘Vaikka torjuttekin totuuden, se ei muuta sitä, että Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle.’ Joka kuulee teitä, kuulee minua. Ja joka kuulee minua, kuulee Häntä, joka minut lähetti. Joka torjuu evankeliumisanomanne, torjuu minut. Ja joka torjuu minut, torjuu Hänet, joka minut lähetti.”

Nämä sanat seitsemällekympille opettajalle lausuttuaan Jeesus laski Abnerista aloittaen kätensä jokaisen pään päälle, kun he polvistuivat piiriin hänen ympärilleen.

Varhain seuraavana aamuna Abner lähetti nämä seitsemänkymmentä sanansaattajaa kaikkiin Galilean, Samarian ja Juudean kaupunkeihin. Ja noin kuuden viikon ajan nämä kolmekymmentäviisi paria kulkivat ympäriinsä saarnaten ja opettaen, ja he palasivat kaikki Pellan lähellä Pereassa sijainneeseen uuteen leiriin perjantaina, joulukuun 30. päivänä.

2. RIKAS NUORUKAINEN JA MUITA

HENKILÖITÄ

Yli viisikymmentä opetuslasta, jotka halusivat vihkimistä ja nimitystä seitsemänkymmenjäsenisen opettajaryhmän jäseneksi, joutui se komitea hylkäämään, jonka Jeesus oli nimittänyt valitsemaan nämä ehdokkaat. Tähän komiteaan kuuluivat Andreas, Abner ja evankelistaryhmän silloinen päällikkö. Kaikissa tapauksissa, joista tämä kolmimiehinen komitea ei päässyt yksimieliseen ratkaisuun, se toi ehdokkaan Jeesuksen luo, ja vaikkei Mestari koskaan hylännyt ainoatakaan henkilöä, joka halusi

Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

163:1.4 (1801.1) “And everywhere you go, preach, saying, ‘The kingdom of heaven is at hand,’ and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father’s kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching: ‘Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.’ He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me.”

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

163:2.1 (1801.4) Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no

tulla vihityksi evankeliumin sanansaattajaksi, runsaassa kymmenessä tapauksessa kävi niin, että asianomainen Jeesuksen kanssa keskusteltuaan ei enää tuntenutkaan halua tulla evankeliumin sanansaattajaksi.

Muuan vilpiton opetuslapsi tuli Jeesuksen luo sanoen: ”Mestari, tahtoisin olla yksi uusista apostoleistasi, mutta isäni on perin iäkäs ja lähestyy kuolemaa; voisinko saada luvan palata kotiin hautaamaan hänet?” Tälle miehelle Jeesus sanoi: ”Poikani, ketuilla on kolonsa ja taivaan linnoilla on pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi. Olet uskollinen opetuslapsi ja sitä sinä voit olla yhä, vaikka palaatkin kotiin hoivaamaan rakkaitasi, mutta evankeliumin sanansaattajieni kohdalla asiat eivät ole näin. He ovat luopuneet kaikesta seuratakseen minua ja julistaakseen valtakuntaa. Jos tahdot olla vihitty opettaja, sinun täytyy jättää kuolleitten hautaaminen muiden huoleksi, sillä lähdet tekemään tunnetuksi ilosanomaa.” Ja tämä mies poistui paikalta suuren pettymyksen vallassa.

Eräs toinen opetuslapsi tuli Mestarin luo ja lausui: ”Tahtoisin, että minusta tulee vihitty sanansaattaja, mutta menisin mielelläni vähäksi aikaa kotiin lohduttamaan perhettäni.” Ja Jeesus vastasi: ”Jos tahdot, että sinut vihitään, sinun pitää olla valmis luopumaan kaikesta. Evankeliumin sanansaattajien kiintymys ei saa suuntautua kahtaalle. Ei kukaan, joka auran varteen jo tartuttuaan kääntyy takaisin, ole kelvollinen valtakunnan sanansaattajaksi.”

Sitten Andreas toi Jeesuksen luo erään rikkaan nuoren miehen, joka oli harras uskova ja joka halusi saada vihkimyksen. Tämä nuori mies, Matadormus, oli Jerusalemin sanhedrinin jäsen. Hän oli kuullut Jeesuksen opetusta, ja jälkeensä Pietari ja muut apostolit olivat antaneet hänelle opetusta valtakunnan evankeliumista. Jeesus keskusteli Matadormuksen kanssa virkaanasettamisen edellytyksistä ja kehotti häntä lykkäämään päätöksentekoaan siksi, kunnes olisi miettinyt asiaa perusteellisemmin. Varhain seuraavana aamuna, kun Jeesus oli lähdyssä kävelyllä, tämä nuori mies puhutteli häntä sanoen: ”Mestari, tahtoisin saada sinun lausuminasi tietää, mitkä seikat varmistavat ikuisen elämän. Kun otetaan huomioon, että olen nuoruudestani lähtien noudattanut kaikkia käskyjä, tahtoisin tietää, mitä minun on sen lisäksi tehtävä ikuisen elämän saadakseni.” Vastaukseksi tähän kysymykseen Jeesus sanoi: ”Jos pidät kaikki käskyt — älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä lausu vääryyttä todistusta, älä petä, kunnioita vanhempiasi —, niin teet oikein, mutta pelastus on palkinto uskosta, ei pelkästään teoista. Uskotko sinä tämän valtakunnan evankeliumin?” Ja Matadormus vastasi: ”Uskon, Mestari, kyllä minä uskon kaiken, mitä sinä ja apostolisi olette minulle opettaneet.” Ja Jeesus sanoi: ”Sitten sinä totisesti olet minun

more desired to become gospel messengers.

163:2.2 (1801.5) One earnest disciple came to Jesus, saying: “Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?” To this man Jesus said: “My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news.” And this man went away in great disappointment.

163:2.3 (1801.6) Another disciple came to the Master and said: “I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family.” And Jesus replied: “If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom.”

163:2.4 (1801.7) Then Andrew brought to Jesus a certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: “Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?” In answer to this question Jesus said: “If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?” And Matadormus answered: “Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me.” And Jesus said, “Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom.”

opetuslapseni ja valtakunnan lapsi.”

Silloin nuori mies sanoi: ”Mutta, Mestari, en tyydy olemaan opetuslapsesi, vaan tahtoisin olla yksi uusista sanansaattajistasi.” Tämän kuullessaan Jeesus katsoi häntä suurella rakkaudella ja sanoi: ”Tahdon saada sinusta yhden sanansaattajistani, jos olet valmis maksamaan hinnan, jota siitä pyydetään; jos tahdot hankkia sen yhden ainoan seikan, joka sinulta puuttuu.” Matadormus vastasi: ”Mestari, teen mitä tahansa, jos minun sallitaan seurata sinua.” Maahan polvistunutta nuorta miestä otsalle suudellen Jeesus sanoi: ”Jos tahdot olla sanansaattajani, mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja kun olet lahjoittanut köyhille tai veljillesi, mitä siitä saat, tule ja seuraa minua, ja niin on sinulla aarre taivaan valtakunnassa.”

Kun Matadormus tämän kuuli, hänen mielialansa luhistui. Hän nousi ja meni surullisena pois, sillä hänen omaisuutensa oli suuri. Tämä varakas, nuori fariseus oli kasvatettu siihen uskoon, että vauraus oli merkki Jumalan suosiosta. Jeesus tiesi, että Matadormus rakasti yhä itseään ja rikkauksiaan. Mestari halusi vapauttaa hänet varallisuuden rakastamisesta, ei välttämättä varallisuudesta. Vaikkeivät Jeesuksen opetuslapset luopuneetkaan kaikista maailmallisista tavaroistaan, apostolit ja seitsemänkymmentä sanansaattajaa kylläkin niin tekivät. Matadormus halusi olla yksi seitsemästäkymmenestä uudesta sanansaattajasta, ja tämä oli syy siihen, miksi Jeesus vaati häntä luopumaan kaikesta, mitä tämä ajallisuudessa omisti.

Miltei jokaisella ihmisellä on jotakin, josta hän pitää kiinni helmasyntinään ja jonka taivaan valtakuntaan pääseminen vaatii osana sisäänpääsymaksua. Mikäli Matadormus olisi luopunut varallisuudestaan, se olisi luultavasti saman tien annettu takaisin hänen haltuunsa, jotta hän olisi hoitanut sitä seitsemänkymmenen sanansaattajan rahastonhoitajana. Sillä myöhemmin, sitten kun Jerusalemin seurakunta oli perustettu, kävi niin, että hän tosiaankin noudatti Mestarin kehotusta, vaikka seitsemänkymmenen sanansaattajan jäsenyyteen pääseminen silloin olikin jo myöhäistä, ja hänestä tuli Jerusalemin seurakunnan rahastonhoitaja, sen seurakunnan, jonka esimiehenä oli Herran lihallinen veli Jaakob.

Näin siis on aina pitänyt paikkansa ja tulee aina pitämään paikkansa, että ihmisten tulee tehdä päätöksensä itse. Kuolevaisen käytettävissä on tietty valinnanvapauden alue. Hengellisen maailman voimat eivät pakota ihmistä, vaan ne antavat hänen kulkea tietä, jonka hän on itse valinnut.

Jeesus näki ennakolta, ettei Matadormuksesta rikkauksineen mitenkään voinut

163:2.5 (1802.1) Then said the young man: “But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers.” When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: “I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack.” Matadormus replied: “Master, I will do anything if I may be allowed to follow you.” Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: “If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven.”

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God’s favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the love of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus’ requiring him to part with all of his temporal possessions.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master’s injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord’s brother in the flesh was the head.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the

tulla sellaisten ihmisten vihittyä työtoveria, jotka olivat evankeliumin hyväksi luopuneet kaikesta. Samalla hän näki, että ilman rikkauksiaan hänestä tulisi näiden kaikkien ehdoton johtaja. Mutta Jeesuksen omien veljien tavoin hänestä ei koskaan tullut suurta valtakunnassa, koska hän riisti itseltään sen läheisen ja henkilökohtaisen yhteyden Mestariin, joka olisi voinut olla hänen kokemuksensa, jos hän olisi ollut tuohon aikaan valmis tekemään juuri niin kuin Jeesus pyysi ja niin kuin hän sitten useita vuosia myöhemmin itse asiassa tekikin.

Rikkauksilla ei suoranaisesti ole mitään tekemistä taivaan valtakuntaan pääsemisen kanssa, mutta varallisuuden rakastamisella on. Valtakunnan hengelliset lojaalisuudet eivät käy yhteen sellaisen mammon kanssa, että madellaan materialistisen mammon edessä. Ihminen ei voi jakaa hengellistä ihannetta kohtaan tunnettavaa korkeinta lojaalisuutta jonkin aineellisen kiintymyksen kohteen kanssa.

Jeesus ei koskaan opettanut, että olisi väärin omistaa varallisuutta. Vain kahdeltatoista apostolilta ja seitsemältäkymmeneltä sanansaattajalta hän edellytti, että nämä osoittivat koko maallisen omaisuutensa yhteisen asian hyväksi. Ja silloinkin hän edellytti, että heidän omaisuutensa realisoitiin tuottavasti, kuten apostoli Matteuksen tapauksessa. Monta kertaa Jeesus neuvoi varakkaita opetuslapsiaan samaan tapaan kuin hän oli opettanut roomalaista rikasta miestä. Mestari piti ylimääräisten ansioiden viisasta sijoittamista täysin oikeutettuna keinona varautua tulevia ja väistämättömiä vastoinkäymisiä vastaan. Milloin apostolien kassassa oli varoja yli tarpeen, Juudas teki näistä varoista talletuksia, jotka olisivat käytettävissä myöhemmin, kun he saattaisivat joutua kärsimään kovastikin tulojen vähenemisestä. Juudas teki talletuksensa neuvotteluun asiasta Andreksen kanssa. Jeesuksella ei henkilökohtaisesti ollut koskaan mitään tekemistä apostolien muiden raha-asoiden kuin almujen jakamisen kanssa. Mutta oli yksi taloudellinen väärinkäyttö, jonka hän monet kerrat tuomitsi, ja se oli heikkojen, oppimattomien ja vähemmän onnekkaiden ihmisten joutuminen vahvojen, teräväpäisten ja älykkäämpien kanssaihmistensä epäoikeudenmukaisen riiston kohteiksi. Jeesus julisti, että tuonkaltainen miesten, naisten ja lasten epäinhimillinen kohtelu ei käynyt yksin taivaan valtakunnan veljesyhteisön ihanteiden kanssa.

3. KESKUSTELU VARALLISUUDESTA

Siihen mennessä kun Jeesus päätti keskustelunsa Matadormuksen kanssa, Pietari ja joukko apostoleja oli kerääntynyt hänen ympärilleen, ja kun rikas nuorukainen teki lähtöä,

gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the *love of wealth* does. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

163:3.1 (1803.3) By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to

Jeesus kääntyi ympäri nähdäkseen apostolit ja sanoi: "Näettehän, miten vaikea on niiden, joilla on rikkauksia, astua kokonaan Jumalan valtakuntaan! Hengellistä palvelusta ei voi jakaa aineellisten kiintymyksen kohteiden kanssa; kukaan ei voi palvella kahta herraa. Teillä on sananparsin, jonka mukaan 'Kamelin on helpompi päästä neulansilmän läpi kuin pakanan perä ikuinen elämä.' Ja minä sanon, että samaisen kamelin on yhtä helppo päästä neulansilmän läpi kuin näiden omahyväisten rikkaiden on astua taivaan valtakuntaan."

Kun Pietari ja apostolit kuulivat nämä sanat, he hämmästyivät ylen määrin, he hämmästyivät siinä määrin, että Pietari sanoi: "Herra, kuka sitten on pelastettavissa? Tuleeko kaikki, joilla on rikkauksia, pitää valtakunnan ulkopuolella?" Ja Jeesus vastasi: "Ei, Pietari, mutta kaikki, jotka panevat luottamuksensa rikkauksiin, astuvat tuskin siihen hengelliseen elämään, joka johtaa ikuiseen edistymiseen. Muttei silloinkaan moni sellainen seikka, joka on ihmiselle mahdoton, ole taivaallisen Isän tavoittamattomissa, vaan meidän tulisi mieluumminkin tiedostaa, että Jumalan kanssa kaikki on mahdollista."

Kun he poistuivat yhdessä paikalta, Jeesus oli suruissaan siitä, ettei Matadormus jäänyt heidän luokseen, sillä hän rakasti tätä suuresti. Ja järven rantaan käveltyään he istuutuivat veden äärelle, ja Pietari, joka puhui kahdentoista apostolin puolesta (he olivat tällöin kaikki paikalla), sanoi: "Meitä kiusaa se, mitä sanoit rikkaalle nuorelle miehelle. Tuleeko meidän vaatia niitä, jotka haluaisivat seurata sinua, luopumaan kaikesta maallisesta hyvästä?" Ja Jeesus sanoi: "Ei, Pietari, vaan vain niitä, jotka tahtoisivat päästä apostoleiksi ja jotka haluavat elää kanssani niin kuin te elätte, ikään kuin samana perheenä. Mutta Isä edellyttää, että hänen lastensa kiintymys on puhdasta ja jakamatonta. Tulipa mikä hyvänsä tai kuka hyvänsä sinun ja valtakunnan totuuksia kohtaan tuntemasi rakkauden väliin, siitä on luovuttava. Ellei ihmisen varallisuus tunkeudu sielun alueille, sillä ei ole mitään vaikutusta niiden ihmisten hengelliseen elämään, jotka tahtoisivat astua sisälle valtakuntaan."

Silloin Pietari sanoi: "Mutta, Mestari, olemme luopuneet kaikesta seurataksemme sinua. Mitä me sitten saamme?" Ja Jeesus puhui kaikille kahdelletoista apostolille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ei ole yhtäkään ihmistä, joka jätettyään varallisuutensa, kotinsa, vaimonsa, veljensä, vanhempansa tai lapsensa minun takiani ja taivaan valtakunnan takia ei saisi monin verroin enemmän tässä maailmassa, ehkä joidenkin vainojen kera, sekä ikuisen elämän tulevassa maailmassa. Mutta monet, jotka ovat ensimmäisiä, tulevat olemaan viimeisiä, kun taas viimeiset tulevat usein olemaan ensimmäisiä. Isä kohtelee luotujaan heidän tarpeittensa mukaan ja

face the apostles and said: "You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is 'easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.' And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle's eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven."

163:3.2 (1803.4) When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: "Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?" And Jesus replied: "No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible."

163:3.3 (1803.5) As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: "We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?" And Jesus said: "No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one's wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom."

163:3.4 (1804.1) And then said Peter, "But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?" And Jesus spoke to all of the twelve: "Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe."

noudattaen oikeudenmukaisia lakejaan, jotka vaativat ottamaan armeliaasti ja rakastavasti huomioon, mikä on universumille hyväksi.

"Taivaan valtakunta on kuin muuan tilanomistaja, joka antoi työtä monelle ja joka aamuvarkaisella meni turuille ja toreille palkkaamaan työmiehiä viinitarhaansa. Kun hän oli sopinut työmiesten kanssa yhden denaarin päiväpalkasta, hän lähetti heidät viinitarhaansa. Sitten hän meni ulos yhdeksän maissa ja nähdessään vielä muita, jotka seisoskelivat torilla joutilaina, hän sanoi heille: 'Menkää tekin työhön viinitarhaani, ja mikä oikein on, sen minä maksan teille.' Ja he menivät heti työhön. Taas hän meni ulos kahdentoista aikaan ja kolmen aikaan ja teki niin kuin oli tehnyt aikaisemminkin. Ja noin viiden aikaan iltapäivällä torille menessään hän tapasi siellä vieläkin väkeä, joka seisoj toimeettomana, ja hän kysyi heiltä: 'Miksi te täällä seisotte kaiken päivää joutilaina?' Ja miehet vastasivat: 'Siksi, ettei kukaan ole meitä palkannut.' Silloin tilanomistaja sanoi: 'Menkää tekin työhön viinitarhaani, ja mikä oikein on, sen minä maksan teille.'

"Kun ilta tuli, tämä viinitarhanomistaja sanoi tilanhoitajalleen: 'Kutsu työmiehet koolle ja maksa heille heidän palkkansa niin, että aloitat viimeksi palkatuista ja maksat viimeiseksi ensimmäisinä palkatuille.' Kun kello viiden aikoihin palkatut tulivat, he saivat kukin yhden denaarin, ja saman saivat kaikki muutkin työmiehet. Kun päivän alussa palkatut miehet näkivät, mitä myöhemmin tulleille maksettiin, he odottivat saavansa sovittua summaa enemmän. Mutta muiden tavoin jokainen mies sai vain yhden denaarin. Ja kun jokainen oli saanut maksunsa, nämä valittivat tilanomistajalle sanoen: 'Nämä viimeksi palkatut miehet työskentelivät vain yhden tunnin, ja kuitenkin sinä olet maksanut heille saman kuin meille, jotka olemme paahtavassa auringossa saaneet vastata koko päiväurakasta.'

"Silloin tilanomistaja vastasi: 'Ystäväni, en tee teille vääryyttä. Eikö teistä jokainen suostunutkin työskentelemään yhden denaarin päiväpalkasta? Ottakaa nyt omanne ja menkää matkoihinne, sillä haluni on antaa viimeisinä tulleille yhtä paljon kuin olen antanut teille. Eikö minun muka ole laillista tehdä omalleni, mitä tahdon? Vai ettekö soisi minun olevan antelias siksi, että haluan olla hyvä ja osoittaa armeliaisuutta?'"

4. JÄÄHYVÄISET

SEITSEMÄLLEKYYMMENELLE

Magadanin leirillä vallitsi täysi touhu sinä päivänä, jona seitsemänkymmentä opettajaa lähtivät ensimmäiselle lähetyretkelle. Varhain

163:3.5 (1804.2) "The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: 'Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.' And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, 'Why do you stand here idle all the day?' And the men answered, 'Because nobody has hired us.' Then said the householder: 'Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.'

163:3.6 (1804.3) "When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: 'Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.' When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: 'These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.'

163:3.7 (1804.4) "Then answered the householder: 'My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?'"

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

163:4.1 (1804.5) It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on

tuona aamuna seitsemänkymmenen sanansaattajan kanssa käymissään viimeisissä keskusteluissa Jeesus korosti seuraavia näkökohtia:

1. Valtakunnan evankeliumia on julistettava koko maailmalle, niin ei-juutalaisille kuin juutalaisillekin.

2. Kun hoivaatte sairaita, älkää opettako odottamaan ihmeitä.

3. Julistakaa Jumalan poikien hengellistä veljesliittoa, älkää maallisen vallan ja aineellisen loiston ulkonaista valtakuntaa.

4. Älkää hukatko aikaa ylenmääräiseen sosiaaliseen seurusteluun ja muihin joutavuuksiin, jotka saattavat vähentää täysimääräistä omistautumistanne evankeliumin saarnaamiselle.

5. Jos ensimmäinen tukikohdaksi valitsemanne talo osoittautuu kelpolliseksi kodiksi, jääkää sinne koko tuossa kaupungissa oleskelunne ajaksi.

6. Tehkää kaikille uskollisille uskoille selväksi, että nyt on koittanut avoimen välirikon aika Jerusalemin juutalaisten uskonnollisten johtajien kanssa.

7. Opettakaa, että kaikki, mikä on ihmisen velvollisuus, on sisällytettävissä tähän yhteen ainoaan käskyyn: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, koko mielelläsi ja sielullasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. (Tätä heidän tuli opettaa siinä mielessä, että se oli ihmisen koko velvollisuus, fariseusten esittämien 613 elämän viettämisestä koskevan säännön sijasta.)

Kun Jeesus oli kaikkien apostolien ja opetuslasten läsnä ollessa lausunut seitsemällekympmenelle sanansaattajalle edellä esitetyt sanat, Simon Pietari vei heidät erilleen ja piti heille virkaanasettajaissaarnan. Se oli kehitelmä Mestarin esittämistä valtuutussanoista, jotka hän lausui pannessaan kätensä heidän pänsä päälle ja asettaessaan heidät valtakunnan sanansaattajiksi. Pietari kehotti seitsemääkympmentä opettajaa vaalimaan kokemusmaailmassaan seuraavia hyveitä:

1. Pyhittäytynyt antaumus. Pietari kehotti heitä aina rukouksissaan esittämään, että evankeliumin sadonkorjuuseen lähetettäisiin enemmän työntekijöitä. Hän selitti, että milloin ihminen rukoilee näin, on todennäköisempää, että hän sanoo: "Tässä minä olen, lähetä minut." Pietari kehotti heitä olemaan laiminlyömättä päivittäistä hartaushetkeään.

2. Väärentämätön rohkeus. Pietari varoitti heitä, että he tulisivat kohtaamaan vihamielisyyttä ja että heitä epäilemättä vainottaisiin. Hän kertoi heille, ettei heidän lähetystehtävänsä ollut mitään

the following:

163:4.2 (1804.6) 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.

163:4.3 (1804.7) 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.

163:4.4 (1805.1) 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

163:4.5 (1805.2) 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

163:4.6 (1805.3) 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

163:4.7 (1805.4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805.5) 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805.6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805.7) 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, "Here am I; send me." He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and

pelkureiden puuhaa ja neuvoi niitä, jotka pelkäsivät, poistumaan rivistä, ennen kuin he lähtisivät liikkeelle. Mutta kukaan ei jättäytynyt joukosta.

3. Usko ja luottamus. Heidän oli lähdeittävä tälle lyhyelle lähetyretkelle täysin ilman varusteita; heidän oli luotettava siihen, että Isä pitäisi huolen ravinnosta ja yösijasta samoin kuin kaikesta muusta tarpeellisesta.

4. Into ja aloitteellisuus. Heidän tulisi omata intoa ja älyllistä innostusta; heidän oli tiukasti keskityttävä Mestarin asian toimittamiseen. Itämainen tervehtimistapahtuma oli aikaavieppä ja työläs seremonia, siksi heille oli annettu neuvo ”älkää tervehtikö ketään matkan varrella”, mikä oli yleinen menettely kehoittaessa jotakuta toimittamaan asiansa ilman ajanhukkaa. Sillä ei ollut mitään tekemistä sen seikan kanssa, että ihmisiä tuli tervehtiä ystävällisesti.

5. Ystävällisyys ja huomaavaisuus. Mestari oli neuvonut heitä välttämään tarpeetonta ajan tuhlaamista sosiaaliin seremonioihin, mutta hän kehotti huomaavaisuuteen kaikkia niitä kohtaan, joiden kanssa he tulisivat kosketuksiin. Heidän tuli osoittaa kaikkea mahdollista ystävällisyyttä niille, jotka kutsuisivat heidät kotiinsa. Heitä varoitettiin tiukasti sellaisesta, että he poistuisivat vaatimattomasta kodista mukavampaan tai vaikutusvaltaisempaan kotiin kestittäväksi.

6. Sairaiden hoivaaminen. Pietari antoi seitsemällekympille sanansaattajalle velvoitteen etsiä mieltään ja ruumiiltaan sairaiden luokse ja tehdä kaiken voitavansa heidän vaivojensa lievittämiseksi tai parantamiseksi.

Ja sen jälkeen kun heille oli annettu edellä esitetyt velvoitteet ja neuvot, he lähtivät kaksittain lähetystehtävänsä Galileassa, Samariassa ja Juudeassa.

Vaikka juutalaiset tunsivatkin erityistä kunnioitusta lukua seitsemänkymmentä kohtaan — katsoivathan he toisinaan, että pakanakansojen lukumäärä oli seitsemänkymmentä — ja vaikka näiden seitsemänkymmenen sanansaattajan oli määrä viedä evankeliumi kaikkien kansojen keskuuteen, oli nähdäksemme silti pelkkä sattuma, että tämän ryhmän vahvuus oli tasan seitsemänkymmentä. Selvästihän Jeesus olisi hyväksynyt vielä vähintäänkin puoli tusinaa sanansaattajaa, mutta nämä eivät olleet halukkaita maksamaan vihkimyksen edellyttämää hintaa eli luopumaan varallisuudestaan ja perheestään.

advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to "salute no man by the way," which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805.12) 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

163:4.16 (1805.13) And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

163:4.17 (1806.1) Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. LEIRI SIIRRETÄÄN PELLAAN

Jeesus ja kaksitoista apostolia tekivät nyt valmisteluja perustaakseen viimeisen tukikohtansa

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

163:5.1 (1806.2) Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Perea, near

Pellan lähistölle Peraan, jossa Mestari oli kastettu Jordanissa. Marraskuun viimeiset kymmenen päivää käytettiin Magadanissa pidettyihin neuvotteluihin, ja tiistaina, joulukuun 6. päivänä, koko miltei kolmesatapäinen seurue astui kaikkine tavaroineen aamunkoitossa taipaleelle ja majoittui samana iltana Pellan lähistölle, joen partaalle. Tämä oli sama paikka, lähteen vierellä, jossa Johannes Kastaja oli useita vuosia aiemmin pitänyt leiriään.

Magadanin leirin purkamisen jälkeen Daavid Sebedeus palasi Betsaidaan ja alkoi heti supistaa viestinviejäorganisaatiota. Valtakunta oli siirtymässä uuteen vaiheeseen. Pyhiinvaeltajia saapui päivittäin ja heitä saapui Palestiinan kaikista osista ja Rooman valtakunnan kaukaisimmiltakin seuduilta. Uskovia saapui silloin tällöin myös Mesopotamiasta ja Tigriksestä itään olevista maista. Niinpä Daavid joulukuun 18. päivänä lastasi sanansaattajakuntansa avulla kuormajuhtien selkään leirivarusteet, jotka silloin olivat varastossa hänen isänsä talossa ja joita käyttäen hän oli aiemmin pitänyt yllä Betsaidan leiriä järven rannalla. Hän jätti toistaiseksi hyvästit Betsaidalle ja suuntasi kulkunsa järven rantaa ja Jordanin vartta noudatellen runsaan puolen kilometrin päähän apostolien leiristä pohjoiseen; ja vajaassa viikossa hän oli jo valmis tarjoamaan vieraanvaraisuutta lähes tuhannelle viidellesadalle pyhiinvaeltajavieraalle. Apostolien leiri kykeni majoittamaan noin viisisataa henkeä. Palestiinassa oli tuolloin sadekausi, ja nämä majoitustilat olivat tarpeen, jotta voitiin huolehtia siitä kaiken aikaa kasvavasta joukosta kyselijöitä, joista useimmat olivat vakavissaan tullessaan Peraan tapaamaan Jeesusta ja kuulemaan hänen opetustaan.

Daavid teki tämän kaiken oma-aloitteisesti, vaikka hän olikin Magadanissa neuvotellut asiasta Filippuksen ja Matteuksen kanssa. Valtaosaa entisestä sanansaattajakunnastaan hän käytti apulaisinaan tämän leirin hoitamisessa; säännöllisessä viestinviejäpalvelussa hänellä oli nyt vähemmän kuin kaksikymmentä miestä. Joulukuun lopulla, ennen seitsemänkymmenen opettajan paluuta, Mestarin ympärille oli kerääntynyt lähes kahdeksansataa vierailijaa, ja heidät oli majoitettu Daavidin leiriin.

6. SEITSEMÄNKYMMENEN PALUU

Perjantaina, joulukuun 30. päivänä, kun Jeesus oli Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa poissa lähistön kukkuloilla, seitsemänkymmentä sanansaattajaa alkoivat lukuisten uskovien mukana palailla pareittain Pellan tukikohtaan. Kaikki seitsemänkymmentä olivat koolla opetuspaikalla viiden aikaan, kun Jeesus palasi leirille. Ilta-ateriointi siirtyi yli tunnilla,

Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

^{163:5.2 (1806.3)} After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Bethsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Bethsaida by the lake. Bidding farewell to Bethsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

^{163:5.3 (1806.4)} David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

^{163:6.1 (1806.5)} On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour

kun nämä valtakunnan evankeliumin innokkaat julistajat kertoivat kokemuksiaan. Daavidin viestinviejät olivat kuluneiden viikkojen aikana välittäneet apostoleille valtaosan näistä uutisista, mutta oli tavattoman innostavaa kuulla näiden vastikään vihittyjen evankeliuminopettajien itsensä kertomana, miten heidän sanomansa oli isoavien juutalaisten ja ei-juutalaisten taholta vastaanotettu. Lopultakin Jeesus sai nähdä, miten ihmiset lähtivät levittämään ilosanomaa ilman, että hän itse oli läsnä. Mestari tiesi nyt, että hän voisi poistua tästä maailmasta sen haittaamatta vakavalla tavalla valtakunnan etenemistä.

Kun nämä seitsemänkymmentä opettajaa kertoivat, miten ”jopa perkeleetkin olivat” heille ”alamaisia”, he tarkoittivat niitä ihmeenomaisia paranemisia, joita he olivat onnistuneet saamaan aikaan tapauksissa, joissa oli ollut kysymys hermostollisen häiriön uhreista. Muutama sellainenkin tapaus tosin oli ollut, että nämä hoivaajat olivat todellakin vapauttaneet hoivattavansa hengen vallasta, ja näihin tapauksiin viitaten Jeesus sanoi: ”Mitään kummallista ei ole siinä, että nämä niskuroivat vähäisemmät henget sattuivat olemaan teille alamaisia, kun otetaan huomioon, että näin Saatanan putoavan taivaasta niin kuin salama. Mutta älkää siitä niin kovasti iloiko, sillä sanon teille, että heti kun palaan Isäni tykö, me lähetämme kumpikin henkemme, joka asettuu ihmismieliin niin, etteivät nämä muutamat eksyneet henget enää voi tunkeutua epäonnisten kuolevaisten mieleen. Riemuitsen kanssanne siitä, että teillä on kyky vaikuttaa ihmisiin, mutta älkää tämän kokemuksen vuoksi tunteko nousseenne onnen kukkuloille vaan riemuitkaa mielummin siitä, että nimenne on kirjoitettu taivaan kirjoihin ja että teidän on tällä tavoin määrätty edetä hengellisen voittokulun päättymättömällä elämänuralla.”

Ja juuri tuona hetkenä, vähän ennen kuin ryhdyttiin iltaterialle, Jeesus koki yhden niistä tunnekylläisen haltioitumisen hetkistä, jollaisia hänen seuraajansa olivat silloin tällöin olleet todistamassa. Hän sanoi: ”Kiitän sinua, Isäni, taivaan ja maan Herra, siitä, että vaikka tämä ihmeellinen evankeliumi kätkeyttiin viisailta ja omahyväisiltä, henki on paljastanut nämä hengelliset ihanuudet näille valtakunnan lapsille. Niin, Isäni, tämän tekeminen on täytynyt sinun silmissäsi olla mieluisaa, ja riemuitsen tietäessäni, että hyvä sanoma on leviävä kaikkeen maailmaan, senkin jälkeen kun olen palannut tykösi ja työhön, jonka olet suoritettavakseni antanut. Olen suunnattoman liikuttunut ymmärtäessäni, että tulet kohta antamaan kaiken vallan minun käsiini, että vain sinä todellisuudessa tiedät, kuka minä olen, ja että vain minä todellisuudessa tunnen sinut samoin kuin tuntevat ne, joille olen sinut paljastanut. Ja kun olen päättänyt tämän lihallisessa hahmossa oleville veljilleni tekemäni

while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

163:6.2 (1807.1) When the seventy related how “even the devils were subject” to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: “It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest.”

163:6.3 (1807.2) And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: “I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high.”

ilmoituksen, sen jälkeen tulen jatkamaan ilmoitusta luoduillesi korkeuksissa.”

Nämä sanat Isälle lausuttuaan Jeesus kääntyi sivulle puhuakseen apostoleilleen ja hoivaajilleen: ”Siunatut ovat silmät, jotka tämän kaiken näkevät, ja korvat, jotka tämän kaiken kuulevat. Sanonpa teille, että monet profeetat ja monet menneiden aikojen suurmiehet ovat halunneet nähdä, mitä te nyt näette, mutta heille ei sitä suotu. Ja kun monet vielä tulossa olevat valon lasten sukupolvet kuulevat näistä tapahtumista, ne tulevat kadehtimaan teitä, jotka olette ne kuulleet ja ne nähneet.”

Sitten hän sanansa kaikille opetuslapsille osoittaen sanoi: ”Olette kuulleet, kuinka monet kaupungit ja kylät ovat ottaneet vastaan valtakunnan ilosanoman, ja miten sekä juutalaiset että pakanat ovat ottaneet vastaan hoivaajani ja opettajani. Ja siunattuja tosiaan ovat nämä yhdyskunnat, jotka ovat päättäneet uskoa valtakunnan evankeliumiin. Mutta voi teitä, te Horasinin, Betsaida-Juliaan ja Kapernaumin asukkaat, jotka torjutte valon, voi teitä noiden kaupunkien asukkaat, jotka otitte nämä viestintuojat huonosti vastaan. Sanonpa, että jos noilla paikkakunnilla tehdyt voimalliset teot olisi tehty Tyyrossa ja Siidonissa, näiden niin kutsuttujen pakanakaupunkien asukkaat olisivat jo kauan sitten katuneet säkkiin pukeutuen ja tuhkaa päänsä päälle ripotellen. Tyyrolla ja Siidonilla tulee tuomion päivänä toden totta olemaan siedettävämpää.”

Koska seuraava päivä oli sapatti, Jeesus irrottautui seitsemänkymmenen sanansaattajan kanssa muitten seurasta ja sanoi heille: ”Toden totta iloitsin kanssanne, kun palasitte ja toitte tullessanne hyvät uutiset siitä, että niin monet Galilean, Samarian ja Juudean eri puolilla olevat ihmiset olivat ottaneet vastaan valtakunnan evankeliumin. Mutta miksi olitte niin hämmästyneen hilpeitä? Ettekö odottaneet, että sanomanne toisi esille voimallisuutensa, kun se esitettäisiin? Lähdittekö matkaan eväänänne niin vähäinen luottamus tähän evankeliumiin, että tulette takaisin sen voimallisuudesta yllättyneinä? Ja vaikka en haluaisikaan tukahduttaa riemullista mielialanne, tahtoisin nyt varoittaa teitä ankarasti ylpeyden kavaluuksista, hengellisestä ylpeydestä. Jos kykenisitte ymmärtämään, miksi Lucifer, syntisistä syntisin, kukistui, te juhlallisesti kavahtaisitte kaikenmuotoista hengellistä ylpeyttä.

”Olette ryhtyneet tähän suurenmoiseen työhön, jonka tarkoituksena on opettaa kuolevaiselle ihmiselle, että hän on Jumalan poika. Olen osoittanut teille tien; menkää ja tehkää velvollisuutenne, älkääkä uupuko hyvää tehdessänne. Teille ja kaikille, jotka kautta aikojen seuraavat jälkiänne, tahdon sanoa: Seison aina lähellä, ja kutsuni kuuluu ja tulee aina kuulumaan:

163:6.4 (1807.3) When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: “Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them.”

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: “You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Betsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment.”

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: “I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) “You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give

Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin annan teille levon. Ottakaa kantaaksenne minun ikeeni ja oppikaa minusta, sillä olen tosi ja uskollinen, ja löydätte hengellisen levon sielullenne.”

Ja he havaitsivat Mestarin sanojen olevan totta pannessaan hänen lupauksensa koetteille. Ja sen päivän jälkeen lukemattomat tuhannet ovat hekin näiden lupauksen paikkansapitävyyttä koetelleet ja kokeilleet.

7. VALMISTELUT VIIMEISTÄ LÄHETYSRETKEÄ VARTEN

Muutamit seuraavat päivät olivat Pellan leirissä kiireistä aikaa, sillä valmisteluja Perean lähetyretkeä varten oltiin viemässä päätökseen. Jeesus ja hänen työtoverinsa tekivät lähtöä viimeiselle lähetysmatkalleen, koko Perean alueelle suuntautuvalle kolmikuukautiselle kiertueelle. Se päättyi vasta siihen, kun Mestari meni Jerusalemiin viimeisiä maan päällä käymiään kamppailuja varten. Koko tämän jakson ajan Jeesuksen ja kahdentoista apostolin tukikohta oli Pellan leirissä.

Jeesuksen ei enää välttämättä tarvinnut lähteä liikkeelle kansaa opettamaan. Ihmisiä tuli nyt hänen luokseen joka viikko yhä sankemmin joukoin, ja heitä tuli kaikilta kulmilta, ei pelkästään Palestiinasta vaan koko roomalaisen maailman piiristä ja Lähi-idästä. Vaikka Mestari seitsemänkymmenen sanansaattajan kanssa osallistuikin Perean-matkaan, suurimman osan ajastaan hän vietti silti Pellan leirissä väkijoukkoa opettaen ja kahtatoista apostolia neuvoen. Koko tämän kolmikuukautisen jakson ajan Jeesuksen luona oli aina vähintään kymmenen apostolia.

Myös naisten ryhmä valmistautui lähtemään kaksittain seitsemänkymmenen sanansaattajan mukana tekemään työtä Perean suurimmissa kaupungeissa. Tämä alkuperäinen kahdentoista naisen ryhmä oli hiljattain harjoittanut laajemmin, viisikymmentä naista käsittävän joukon kotikäyntinä tehtävään työhön ja hoivaamaan sairaita ja vaivaisia. Simon Pietarin vaimosta, Perpetuasta, tuli tämän naisten ryhmän uuden osaston jäsen, ja hänen hoitoonsa uskottiin laajenneen naistoiminnan johtaminen Abnerin alaisuudessa. Helluntain jälkeen hän pysyi maineikkaan aviomiehensä rinnalla ja kulki tämän mukana kaikilla hänen lähetysmatkoillaan; ja samana päivänä, jona Pietari Roomassa ristiinnaulittiin, hänen vaimonsa syötettiin areenalla villipetojen ruoaksi. Tämän uuden naisten yhteisön jäseniin kuuluivat myös Filippuksen ja Matteuksen vaimot sekä Jaakobin ja Johanneksen äiti.

Valtakuntatyö oli nyt valmis astumaan

you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls.”

^{163:6.8 (1808.2)} And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

^{163:7.1 (1808.3)} The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perean mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

^{163:7.2 (1808.4)} It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

^{163:7.3 (1808.5)} The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

^{163:7.4 (1808.6)} The work of the kingdom now

viimeiseen Jeesusken henkilökohtaisen johtajuuden alaisuudessa tapahtuvaan vaiheeseensa. Ja tämä käsillä oleva vaihe oli vaihe, jolle oli ominaista hengellinen syvällisyys, vastakohtana niille ihmetekojä janonneille ja tunnustekojä kättäneille väkijoukoille, jotka aiempina, Mestarin Galileassa nauttiman kansansuosion pävinä kulkivat hänen perässään. Hänen seuraajiensa joukossa oli kuitenkin vielä erittäinkin suuri määrä sellaisia, jotka olivat aineellismielisiä ja jotka eivät kenneet käsittämään sitä totuutta, että taivaan valtakunta on Jumalan universaalisen isyyden ikuisen tosiasiaan perustuva hengellinen veljesliitto ihmisten välillä.

prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

Luku 164. Temppelin vihkimisen muistojuhla

⇨ 163

Urantia-kirjan

165 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 164 TEMPELIN VIHKimISEN MUISTOJUHLA

Osiot

Johdanto

1. Kertomus laupiaasta samarialaisesta
2. Jerusalemissa
3. Sokean kerjäläisen parantaminen
4. Joosia sanhedrinin kuultavana
5. Opetusta Salomon pylväikössä

PAPER 164 AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

Johdanto

SILLÄ aikaa kun Pellan leiriä pystytettiin, Jeesus, joka otti mukaansa Natanaelin ja Tuomaksen, meni salaa Jerusalemiin osallistuakseen temppelin vihkimisen muistojuhlaan. Vasta kun he jo olivat Betanian kahluupaikalla ylittäneet Jordanin, kummallekin apostolille valkeni, että heidän Mestarinsa oli matkalla Jerusalemiin. Tajutessaan, että hän tosiaankin aikoi olla läsnä vihkimisjuhlassa, he esittivät hänelle mitä vakavimman vastalauseensa ja koettivat kaikin mahdollisin perusteluin saada hänet luopumaan aikomuksestaan. Mutta heidän ponnistelunsa olivat tuloksettomia; Jeesuksen päätös Jerusalemissa-käymisestä oli peruuttamaton. Kaikkiin heidän pyyntöihinsä ja varoituksiinsa, jotka tähdensivät sanhedrinin armoille jättäytymisen mielettömyyttä ja vaarallisuutta, hän vastasi vain: "Ennen kuin hetkeni lyö, tahtoisin antaa näille Israelin opettajille vielä yhden tilaisuuden valon näkemiseen."

He taivalsivat eteenpäin, kohti Jerusalemiä, ja molemmat apostolit toivat jatkuvasti esille pelontuntemuksiaan ja lausuiivat julki epäilyksiään siitä, oliko tällaiseen, ilmiselvästi hullunrohkeaan hankkeeseen ryhtyminen kovin viisasta. He

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

saapuivat Jerikoon noin puoli tuntia neljän jälkeen ja valmistautuivat majoittumaan sinne yöksi.

1. KERTOMUS LAUPIAASTA SAMARIALAISESTA

Tuona iltana Jeesuksen ja kahden apostolin ympärille kerääntyi melkoinen ihmisjoukko esittämään kysymyksiä, joista moneen vastasivat apostolit, kun toiset kysymykset taas käsitteli Mestari. Illan kuluessa muuan lainoppinut, joka koetti saada Jeesuksen sotketuksi kompromettoivaan kiistelyyn, sanoi: "Opettaja, haluaisin kysyä sinulta, mitä minun oikeastaan pitäisi tehdä ikuisen elämän periäkseni." Jeesus vastasi: "Mitä sanovatkaan laki ja profeetat; miten luot pyhiä kirjoituksia?" Lakimies, joka tunsikin sekä Jeesuksen että fariseusten opetukset, vastasi: "Rakastamaan Herraa Jumalaa koko sydämelläsi, mielelläsi, sielullasi ja voimallasi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Silloin Jeesus sanoi: "Oikein vastasit; jos todellakin niin teet, se vie sinut iäiseen elämään."

Mutta lainoppinut ei ollut tätä kysymystä esittäessään täysin vailla taka-ajatuksia. Ja halutessaan osoittaa olevansa itse kelvollinen ja samalla toivoen voivansa nolata Jeesuksen hän rohkaistui esittämään vielä toisen kysymyksen. Hivuttautuessaan hieman lähemmäksi Mestaria hän sanoi: "Mutta, Opettaja, haluaisin sinun kertovan minulle, kuka oikeastaan on lähimmäiseni?" Lakimies esitti tämän kysymyksen toivoessaan saavansa Jeesuksen ansaan niin, että tämä lausuisi jotakin, joka sotisi juutalaista lakia vastaan, se kun määritteli lähimmäiset "oman kansan lapsiksi". Juutalaisten mielestä kaikki muut olivat "pakanakoiria". Tämä lainoppinut oli tietysti määrin perillä Jeesuksen opetuksista, ja siksi hän vallan hyvin tiesi, että Mestari ajatteli asiasta toisin. Näin ollen hän toivoi saavansa Mestarin sanomaan jotakin, joka voitaisiin selittää hyökkäykseksi pyhää lakia vastaan.

Mutta Jeesus näki lainoppineen motiivin, ja sen sijaan, että olisi mennyt ansaan, hän ryhtyi kertomaan kuulijoilleen tarinaa — tarinaa, jonka jokainen jerikolainen kuulijakunta olisi arvostanut korkealle. Jeesus sanoi: "Muuan mies taittoi matkaa Jerusalemistä Jerikoon, kun hän joutui julmien maantierosvojen kynsiin. Nämä ryöstivät hänet, riisuivat hänet alastomaksi ja mukiloivat, ja paikalta poistuen he jättivät hänet puolikuoliaana niille sijoilleen. Ei aikaakaan, kun sattumoisin eräs pappi kulki samaa tietä, ja tullessaan haavoissaan makaavan miehen kohdalle hän tämän surkean tilan nähtyään meni ohi tien toista puolta. Ja samalla tavoin teki myös muuan leeviläinen. Kun tämä tuli paikalle ja näki miehen, hänkin kulki ohi tien toista laitaa. Kävikin niin, että hetken päästä

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: "Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?" Jesus answered, "What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?" The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: "To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself." Then said Jesus: "You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting."

164:1.2 (1809.4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, "But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?" The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as "the children of one's people." The Jews looked upon all others as "gentile dogs." This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810.1) But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: "A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this

muuan Jerikoon matkalla oleva samarialainen kohtasi tämän haavoitetun miehen, ja kun hän näki, miten tämä oli tullut ryöstetyksi ja mukiloiduksi, sääli sai hänestä vallan, ja hän meni miehen luo, sitoi tämän haavat ja lääkitsi niitä öljyllä ja viinillä. Sitten hän nosti miehen oman juhtansa selkään ja toi hänet tänne majataloon ja piti hänestä huolta. Ja aamulla hän kaivoi kukkarostaan jonkin summan rahaa ja antaessaan sen majatalon isännälle sanoi: 'Pidä hyvää huolta ystävästäni, ja jos kulut ovat suuremmat, maksan sinulle lisää tullessani taas takaisin.' Sallikaa minun nyt kysyä teiltä: Kuka näistä kolmesta osoittautui ryövärien käsiin joutuneen lähimmäiseksi?" Ja kun lainoppinut huomasi langenneensa omaan kuoppaansa, hän vastasi: "Se, joka osoitti hänelle laupeutta." Ja Jeesus sanoi: "Mene ja tee samoin."

Lainoppinut vastasi "se, joka osoitti laupeutta", jottei hänen tarvinnut lausua tuota inhottavaa sanaa 'samarialainen'. Lakimies oli pakotettu antamaan kysymykseen "kuka on lähimmäiseni?" juuri sen vastauksen, jonka Jeesus halusi siihen annettavaksi ja joka, jos Jeesus olisi sen lausunut, olisi vienyt hänet suoraa päätä syytteeseen kerettiläisyydestä. Paitsi että Jeesus saattoi epärehellisen lakimiehen häpeään, hän kertoi kuulijoilleen lisäksi kertomuksen, joka oli yhdellä kertaa sekä kaunis kehoitus kaikille hänen seuraajilleen että kirvelevä moite kaikille juutalaisille heidän tavastaan suhtautua samarialaisiin. Ja tämä kertomus on jatkuvasti edistänyt veljellistä rakkautta kaikkien niiden keskuudessa, jotka myöhempinä aikoina ovat uskoneet Jeesuksen evankeliumiin.

2. JERUSALEMISSA

Jeesus oli osallistunut lehtimajanjuhlille siinä mielessä, että hän saisi julistaa evankeliumia Rooman valtakunnan kaikista osista saapuville pyhiinvaeltajille. Vihkimisjuhlille hän meni nyt vain yhtä tarkoitusta varten: antamaan sanhedrinille ja juutalaisjohtajille vielä yhden tilaisuuden valon näkemiseen. Näiden muutamien Jerusalemissa vietettyjen päivien tärkein tapahtuma sattui perjantai-iltana Nikodemuksen kodissa. Sinne oli kokoontunut puolen kolmattakymmentä juutalaisjohtajaa, jotka uskoivat Jeesuksen opetukseen. Ryhmään kuului neljätoista miestä, jotka olivat parhaillaan tai jotka olivat hiukan aikaisemmin olleet sanhedrinin jäseniä. Kokouksessa olivat mukana myös Eber, Matadormus ja Joosef Arimatealainen.

Tässä tilaisuudessa Jeesuksen kaikki kuulijat olivat oppineita miehiä, ja Mestarin tälle kunnianarvoisalle ryhmälle esittämien huomioiden laaja-alaisuus ja syvällisyys hämmästyttivät sekä näitä oppineita että hänen kahta apostoliaan. Näin

wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: 'Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.' Now let me ask you: Which of these three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?" And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, "He who showed mercy on him." And Jesus said, "Go and do likewise."

164:1.4 (1810.2) The lawyer answered, "He who showed mercy," that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, "Who is my neighbor?" which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

2. AT JERUSALEM

164:2.1 (1810.3) Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

164:2.2 (1810.4) On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he

laajaa oppineisuutta ja näin syvällistä ihmisten sekä maallisten että uskonnollisten asioiden tuntemusta hän ei ollutkaan tuonut julki sitten aikojen, jolloin hän oli opettanut Aleksandriassa, Roomassa ja Välimeren saarilla.

Kun tämä pieni kokous hajaantui, kaikki poistuivat paikalta Mestarin persoonallisuuden mykistämistä, hänen uljaan käytöksensä lumoamina ja mieheen itseensä rakastuneina. He olivat koettaneet antaa Jeesukselle neuvoja ajatellen, että hän toivoi voittavansa loputkin sanhedrinin jäsenet puolelleen. Mestari kuunteli heidän kaikkia ehdotuksiaan tarkkaavaisesti mutta sanaakaan sanomatta. Hän tiesi hyvin, ettei mikään heidän suunnitelmistaan toisi tuloksia. Hän arveli, ettei juutalaisjohtajien enemmistö koskaan hyväksyisi valtakunnan evankeliumia, mutta siitä huolimatta hän antoi heille kaikille vielä tämän yhden tilaisuuden valinnan tekemiseen. Mutta kun hän tuona iltana yhdessä Natanaelin ja Tuomaksen kanssa suuntasi kulkunsa Öljymäelle siellä yöpyäkseen, hän ei ollut vielä tehnyt päätöstä menetelmästä, jolla hän vielä kerran toisi toimintansa sanhedrinin tietoisuuteen.

Sinä yönä Natanael ja Tuomas nukkuivat varsin vähän; he olivat Nikodemuksen talossa kuulemastaan liian ihmetyksissään. He pohdiskelivat paljon sitä, mitä Jeesus oli lopuksi sanonut sanhedrinin entisten ja nykyisten jäsenten tekemästä tarjouksesta, jonka mukaan nämä olisivat menneet yhdessä hänen kanssaan seitsenkymmenpäisen sanhedrinin eteen. Mestari sanoi: "Ei, veljeni, se olisi täysin tarkoituksetonta. Te vain moninkertaistaisitte vihan, jonka kohteeksi joudutte, mutta ette vähäisimmässäkään määrin lieventäisi vihaa, jonka he kohdistavat minuun. Menkää, itse kukin, toimittamaan Isän asioita niin kuin henki teitä johdattaa, samalla kun vielä kerran tuon valtakunnan heidän tietoonsa tavalla, jolla Isä kenties ohjaa sen tekemään."

3. SOKEAN KERJÄLÄISEN PARANTAMINEN

Seuraavana aamuna kaikki kolme menivät aamiaiselle Martan kotiin Betaniassa, minkä jälkeen he menivät välittömästi Jerusalemiin. Kun Jeesus ja hänen kaksi apostoliaan tuona sapattiaamuna lähestyivät temppeliä, he kohtasivat erään tunnetun kerjäläisen, sokeana syntyneen miehen, joka istui tavallisella paikallaan. Vaikkeivät nämä mierolaiset kerjänneet eivätkä saaneet almuja sapattipäivänä, heidän sallittiin kuitenkin tuolla tavoin istuskella tavanomaisilla paikoillaan. Jeesus pysähtyi ja katseli tätä kerjäläistä. Siinä tätä sokeaksi syntynyttä miestä katsellessaan hänen mieleensä juolahti ajatus, miten hän vielä kerran saisi tehtävänsä maan päällä sanhedrinin ja muiden juutalaisjohtajien ja uskonnonopettajien huomion kohteeksi.

had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

164:2.3 (1810.5) When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

164:2.4 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:3.1 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

Kun Mestari seisoj siinä sokean miehen edessä syviin aatoksiin vaipuneena, Natanael, joka pohdiskeli, mikä mahtoi olla tämän miehen sokeuden syy, kysyi: "Mestari, kuka teki syntiä, tämä mieskö vai hänen vanhempansa, niin että hänen piti syntyä sokeana?"

Rabbit opettivat kaikkien tällaisten tapausten, joissa oli kysymys synnynnäisestä sokeudesta, olevan synnin aiheuttamia. Ei ollut kylliksi siinä, että lapset siitettiin ja että he syntyivät synnissä, vaan lapsi saattoi kaiken lisäksi syntyä sokeana rangaistukseksi jostakin hänen isänsä tekemästä erityisestä synnistä. He opettivat jopa sellaista, että lapsi itse saattoi tehdä syntiä ennen tähän maailmaan syntymistään. He opettivat myös, että tuonkaltaiset vajavaisuudet voivat aiheutua äidin jostakin odotusaikaisesta synnistä tai muusta mieliteosta.

Kaikkiällä noilla seuduilla vallitsi kaukaa menneisyydestä periytynyt usko jälleensyntymiseen. Vanhemmat juutalaisopettajat samoin kuin Platon, Filon ja monet essealaiset eivät kiistäneet teoriaa, jonka mukaan ihmiset saavat yhden inkarnaation aikana niittää, mitä ovat jonkin aikaisemman olemassaolon aikana kylväneet. Uskottiin toisin sanoen, että yhden elämän aikana oltiin sovittamassa syntejä, jotka oli tehty edellisten elämien aikana. Mestari huomasi, että oli vaikea saada ihmiset uskomaan, ettei heidän sielullaan ollut ollut aikaisempia olemassaoloja.

Vaikka sellainen tuntuikin kovin epäjohtomukaiselta, jos kerran tällaisen sokeuden oletettiin olevan synnin seuraamus, juutalaiset pitivät kuitenkin äärimmäisen ansiokkaana tekona sitä, että he antoivat almuja näille sokeille kerjäläisille. Sokeiden olikin tapana taukoamatta messuta ohikulkijoille: "Oi helläsydämiset, lantti sokealle, ja ansiolistanne pitenee."

Jeesus ryhtyi keskustelemaan tästä tapauksesta Natanaelin ja Tuomaksen kanssa, eikä pelkästään siksi, että hän oli jo päättänyt käyttää tätä sokeaa miestä keinona, jolla hän tuona päivänä vielä kerran toisi lähetystehtävänsä huomiota herättävästi juutalaisten johtomiesten tietoisuuteen, vaan myös siksi, että hän aina rohkaisti apostolejaan etsimään kaikkien ilmiöiden — olkoot luonnonilmiöitä tai hengellisiä ilmiöitä — todellisia syitä. Hän oli useasti kehottanut heitä välttämään yleistä alttiutta lukea tuiki tavanomaiset fyysiset tapahtumat hengellisistä syistä johtuviksi.

Jeesus päätti käyttää tätä kerjäläistä tuota päivää koskeissa toimintakaavavaikeuksissaan, mutta ennen kuin hän teki mitään tämän Joosia-nimisen sokean miehen hyväksi, hän riensi antamaan vastauksen Natanaelin kysymykseen. Mestari sanoi: "Ei tehnyt tämä mies eivätkä tehneet hänen

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to make men believe that their souls had not had previous existences.

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in

vanhempansakaan syntiä, niin että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi. Häntä tämä sokeus on kohdannut täysin luonnonmukaisen tapahtumakulun seurauksena. Mutta nyt meidän on, niin kauan kuin on valoisaa, tehtävä Hänen tekojaan, joka minut lähetti, sillä se pimeys on eittämättä lankeava, jolloin tulee olemaan mahdotonta tehdä sitä työtä, johon olemme ryhtymässä. Tässä maailmassa ollessani olen maailman valo, mutta se hetki ei ole kaukana, jolloin en ole luonanne.”

Nämä sanat lausuttuaan Jeesus sanoi Natanaelille ja Tuomakselle: ”Luokaamme näkemisen kyky tälle sokealle miehelle tänä sapatin päivänä, jotta kirjanoppineilla ja fariseuksilla olisi heidän tavoittelemansa kaikin puolin selkeä tilaisuus Ihmisen Pojan syyttämiseen.” Sen jälkeen hän kumartui, sylkäisi maahan ja sekoitti saven sylkyyn ja puhuessaan tästä kaikesta niin, että sokea mies sen saattoi kuulla, hän astui Joosian luo ja asetti saven hänen sokeille silmilleen sanoen: ”Mene, poikani, ja pese tämä savi pois silmistäsi Siiloamin lammikossa ja saat välittömästi näkösi.” Ja kun Joosia oli sanotulla tavalla Siiloamin lammikossa peseytynyt, hän palasi ystäviensä ja perheensä luo näkevänsä.

Kerjäläinen kun aina oli ollut, hän ei muusta tiennyt. Niinpä hän näkökyvyn luomisen aiheuttaman ensi kiihtymyksen asetuttua palasi tavanomaiselle almujenanojan paikalleen. Kun hänen ystävänsä, naapurinsa ja kaikki, jotka olivat aikaisemmilta ajoilta tunteneet hänet, huomasivat, että hän pystyi näkemään, he kaikki sanoivat: ”Eikö tämä olekaan Joosia, sokea kerjäläinen?” Jotkut sanoivat, että se oli hän, kun toiset taas sanoivat: ”Ei, vaan se on joku, joka on kuin hän, paitsi että tämä mies kykenee näkemään.” Mutta kun he kysyivät mieheltä itseltään, tämä vastasi: ”Minä se olen.”

Kun he ryhtyivät kyselemään häneltä, miten hän kykeni näkemään, hän vastasi heille: ”Muuan Jeesukseksi sanottu mies kulki tätä tietä ja keskustellessaan ystäviensä kanssa minusta hän sekoitti sylkeä saveen, voiteli silmäni ja käski minun mennä peseytymään Siiloamin lammessa. Tein, mitä tämä mies käski minun tehdä, ja siinä samassa sain näköni. Eikä siitä ole kuin muutama tunti. Enkä minä vielä monestakaan näkemästäni tiedä sen merkitystä.” Ja kun ihmiset, joita alkoi kertyä hänen ympärilleen, kysyivät, mistä he voisivat löytää sen oudon miehen, joka oli hänet parantanut, Joosia ei osannut vastata muuta kuin, ettei hän sitä tiennyt.

Tämä on eräs omituisimmista Mestarin kaikista ihmeteoista. Tämä mieshän ei pyytänyt parantamista. Hän ei tiennyt, että se Jeesus, joka oli käskinyt hänen peseytymään Siiloamissa ja luvannut hänelle näkökyvyn, oli Galilean profeetta,

him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you.”

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: “Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man.” Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: “Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight.” And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, “Is this not Josiah the blind beggar?” Some said it was he, while others said, “No, it is one like him, but this man can see.” But when they asked the man himself, he answered, “I am he.”

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him how he was able to see, he answered them: “A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see.” And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master’s miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee

joka oli saarnannut Jerusalemissa lehtimajanjuhlan aikana. Tämä mies ei suurestikaan uskonut sellaiseen, että hän saisi näkökykynsä, mutta tuon ajan ihmisillä oli luja luottamus sellaiseen, että suurmiehen tai pyhän miehen sylky sai aikaan tuloksia; ja Jeesuksen keskustelusta Natanaelin ja Tuomaksen kanssa Joosia oli päätellyt, että hänen hyväntekijäkseen osoittautuva mies oli suurmies, oppinut opettaja tai pyhä profeetta, ja siksi hän teki niin kuin Jeesus häntä käski.

Oli kolme syytä siihen, miksi Jeesus käytti savea ja sylkyä ja käski miehen peseytyä symbolisessa Siiloamin lammikossa:

1. Kysymyksessä ei ollut ihmeteko, joka olisi tehty vastauksena asianomaisen omaamaan uskoon. Tämä oli ihme, jonka Jeesus päätti tehdä palvellakseen omaa tarkoitustaan, mutta jonka hän järjesti niin, että tämä mies saisi siitä pysyvää hyötyä.

2. Koska sokea ei ollut pyytänyt parantamista ja koska hänen uskonsa oli vähänlaista, näihin aineellisiin tekoihin turvauttiin hänen rohkaisemisensa tarkoituksessa. Hän tosiaankin uskoi siihen taikauskoiseen käsitykseen, että sylky olisi tehokasta, ja hän tiesi Siiloamin lammikon puolittain pyhäksi paikaksi. Mutta hän olisi tuskin mennyt sinne, ellei olisi ollut välttämätöntä pestä pois hänen silmiinsä siveltyä savea. Toimitukseen sisältyi juuri sen verran seremoniaa, että se sai hänet liikkeelle.

3. Mutta Jeesuksella oli kolmaskin peruste sille, miksi hän tämän ainutkertaisen tapahtuman yhteydessä turvautui näihin aineellisiin välikappaleisiin: Kysymyksessä oli ihme, joka tehtiin puhtaasti hänen omaa valintaansa noudattaen, ja hän halusi sillä keinoin opettaa tuolloisia ja kaikkia myöhempien aikojen seuraajiaan olemaan sairaiden parantamisessa halveksimatta tai laiminlyömättä aineellisia keinoja. Hän halusi opettaa heille, että he eivät enää saaneet pitää ihmetekoja ainoana keinona, jolla ihmisten sairauksia parannetaan.

Jeesus antoi tälle miehelle hänen näkökykynsä sillä, että hän teki ihmeen, ja se tapahtui tuona sapattiaamuna ja Jerusalemissa temppelin lähellä, ja hänen ensisijaisena tarkoituksenaan oli tällä teolla esittää avoin haaste sanhedrinille sekä kaikille juutalaisopettajille ja uskonnollisille johtajille. Se oli hänen tapansa julistaa suhteet fariseuksiin avoimesti poikki. Hän oli kaikissa tekemisissään aina positiivinen. Ja juuri siinä tarkoituksessa, että saisi nämä asiat sanhedrinin käsittelyyn, hän toi kaksi apostoliaan tämän miehen luo tuon sapattipäivän alkuiltapäivästä ja provosoi tieteen tahtoon kiistelyt, jotka pakottivat fariseukset kiinnittämään huomionsa tapahtuneeseen ihmeeseen.

who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

164:3.16 (1813.3) Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. JOOSIA SANHEDRININ KUULTAVANA

Joosian parantaminen oli iltapäivän puoliväliin tultaessa nostattanut temppelin ympärillä niin valtavan väittelyn, että sanhedrinin johtajat päättivät kutsua tämän neuvoston koolle sen tavanomaiseen kokoontumispaikkaan temppelissä. Ja he tekivät näin vastoin sitä pysyväismääräystä, joka kielsi sanhedriniä kokoontumasta sapattipäivänä. Jeesus tiesi, että sapatin rikkominen olisi yksi tärkeimmistä häntä vastaan nostettavista syyteistä sitten, kun lopullinen koetus tulisi, ja hän halusi, että hänet tuotaisiin sanhedrinin eteen sen käsitellessä syytettä, jonka mukaan hän oli parantanut sokean miehen sapattipäivänä, kun itsessään se korkean juutalaisen oikeusistuimen istunto, joka oli koolla häntä tästä lapeudentyöstä tuomitsemassa, kävisi näistä asioista keskusteluja sapattipäivänä itse itselleen asettamiaan lakeja siten peittelemättä rikkoen.

Mutta he eivät kutsuneet Jeesusta eteensä. He pelkäsivät niin tehdä. Sen sijaan he viivyttelemättä lähettivät noutamaan Joosiaa. Muutamien alustavien kysymysten jälkeen sanhedrinin puhemies (läsnä oli viitisenkymmentä jäsentä) käski Joosian kertoa heille, mitä hänelle oli tapahtunut. Aamuisen paranemisensa jälkeen Joosia oli saanut kuulla Tuomakselta, Natanaelilta ja muilta, että fariseukset olivat vihoissaan hänen sapattiina tapahtuneesta parantamisestaan ja että nämä todennäköisesti aiheuttaisivat kaikille asianosaisille ikävyöksiä; mutta Joosia ei vielä käsittänyt, että Jeesus oli se, jota kutsuttiin Vapahtajaksi. Niinpä hän, kun fariseukset häntä kuulustelivat, sanoi: "Tämä mies tuli paikalle, pani savea silmilleni, käski minun mennä peseytymään Siiloamissa, ja nyt minä tosiaankin näen."

Muuan iäkkäämmistä fariseuksista sanoi pitkähkön puheensa päätteeksi: "Tämä mies ei voi olla Jumalalta, sillä kuten näette, hän ei noudata sapattia. Hän rikkoo lakia ensiksikin sillä, että hän muovaa saven, ja sitten sillä, että hän lähettää tämän kerjäläisen peseytymään Siiloamissa sapattipäivänä. Ei tuollainen mies voi olla Jumalan luota lähetetty opettaja."

Eräs niistä nuoremmista miehistä, jotka salaa uskoivat Jeesukseen, sanoi silloin: "Ellei tämä mies ole Jumalan lähettämä, kuinka hän kykenee tällaisiin tekoihin? Tiedämme, ettei tavallinen syntinen voi saada aikaan tällaisia ihmeitä. Tunnettko kaikki tämän kerjäläisen ja tiedämme, että hän syntyi sokeana, mutta nyt hän näkee. Yhäkö te sanotte, että tämä profeetta tekee nämä kaikki ihmeet perkeleiden ruhtinaan voimalla?" Ja aina kun nousi joku fariseus, joka rohkeni syyttää ja tuomita Jeesuksen, nousi joku toinen esittämään hämmentäviä ja kiusallisia kysymyksiä

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

^{164:4.1 (1813.4)} By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

^{164:4.2 (1813.5)} But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: "This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see."

^{164:4.3 (1813.6)} One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: "This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God."

^{164:4.4 (1813.7)} Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: "If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?" And for every Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw

niin, että heidän keskuuteensa ilmaantui syvä juopa. Istunnon puheenjohtaja huomasi, mihin he olivat ajautumassa, ja hillitäkseen väittelyä hän valmistautui esittämään lisää kysymyksiä miehelle itselleen. Joosian puoleen kääntyen hän sanoi: "Mitä sanottavaa sinulla on tästä miehestä, tästä Jeesuksesta, josta väität, että hän avasi silmäsi?" Ja Joosia vastasi: "Mielestäni hän on profeetta."

Johtajat joutuivat syvän levottomuuden valtaan, ja kun he eivät osanneet muutakaan tehdä, he päättivät lähettää noutamaan paikalle Joosian vanhemmat saadakseen tietää, oliko Joosia tosiaankin syntynyt sokeana. He olivat haluttomia uskomaan, että kerjäläinen oli parannettu.

Jerusalemossa oltiin varsin hyvin perillä paitsi siitä, ettei Jeesuksella ollut pääsyä mihinkään synagogaan, myös siitä, että kaikki, jotka uskoivat hänen opetuksiinsa, oli samalla tavalla ajettu ulos synagogista, erotettu Israelin seurakuntayhteydestä; ja tämä merkitsi, että elintarpeiden osto-oikeutta lukuun ottamatta asianomaiselta evättiin koko juutalaisyhteisön puitteissa kaikki oikeudet ja kaikenlaiset etuisuudet.

Niinpä, kun Joosian vanhemmat, nämä köyhät ja pelokkaat sielut, ilmaantuivat kunnianarvoisan sanhedrinin eteen, he pelkäsivät puhua vapaasti. Oikeuden puhemies sanoi: "Onko tämä teidän poikanne? Ja onko ymmärryksemme siltä osin oikea, että hän olisi syntynyt sokeana? Jos tämä on totta, niin mistä johtuu, että hän nyt kykenee näkemään?" Ja sitten Joosian isä, poikansa äidin tukemana, vastasi: "Tiedämme, että tämä on poikamme ja että hän syntyi sokeana, mutta mistä se sitten johtuu, että hänestä on tullut näkevä, tai kuka hänen silmänsä avasi, sitä emme tiedä. Kysykää häneltä. Hän on täysi-ikäinen. Antakaa hänen puhua puolestaan."

He kutsuivat nyt Joosian toista kertaa eteensä. Heidän kaavailunsa virallisen oikeudenkäynnin pitämisestä ei ottanut sujuakseen, ja joitakuita alkoi arveluttaa, että he olivat toimittamassa tällaista asiaa sapattina. Niinpä he Joosian uudelleen eteensä kutsuessaan koettivatkin toisenlaiseen taktiikkaan turvautumalla saada hänet ansaan. Oikeuden virkailija puhutteli entistä sokeaa seuraavasti: "Mikset anna tästä kunniaa Jumalalle? Mikset kerro meille koko totuutta siitä, mitä tapahtui? Tiedämme kaikki, että tämä mies on synnintekijä. Mikset suostu näkemään totuutta? Tiedäthän, että sekä sinua että tätä miestä syytetään sapatin rikkomisesta. Etkö tahdo sovittaa syntiäsi sillä, että tunnustat Jumalan parantajaksesi, mikäli yhä väität, että silmäsi on tänä päivänä avattu?"

Mutta Joosia ei ollut tyhmä, eikä häneltä myöskään puuttunut huumorintajua. Niinpä hän

whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: "What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?" And Josiah answered, "I think he is a prophet."

164:4.5 (1814.1) The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

164:4.6 (1814.2) It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

164:4.7 (1814.3) When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: "Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?" And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: "We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself."

164:4.8 (1814.4) They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: "Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?"

164:4.9 (1814.5) But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: "Whether this man is a sinner, I know not;

vastasi oikeuden virkailijalle: "Onko tämä mies syntinen, sitä en tiedä; mutta yhden asian kyllä tiedän — sen, että vaikka olin sokea, nyt minä näen." Ja kun he eivät kyenneet saamaan Joosiaa satimeen, he kokeilivat esittää hänelle lisää kuulustelukysymyksiä, ja he kysyivät: "Miten hän tarkasti ottaen avasi silmäsi? Mitä hän itse asiassa sinulle teki? Mitä hän sinulle sanoi? Pyysikö hän sinua uskomaan itseensä?"

Joosia vastasi, hivenen kärsimättömänä: "Olen kertonut teille täsmällisesti, miten se kaikki kävi, ja ellette uskoneet todistajanlausuntoani, miksi te sen sitten taas haluaisitte kuulla? Ette kai tekin sattumoisin haluaisi tulla hänen opetuslapsikseen?" Kun Joosia oli nämä sanat lausunut, sanhedrinin istunto purkautui sekasoroksi, miltei väkivallaksi, sillä sen johtomiehet ryntäsivät Joosian kimppuun ja kiljuivat kiukkaa uhoten: "Puhu sinä vain omasta opetuslapseudestasi tämän miehen suhteen, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia ja olemme Jumalan lakien opettajia. Tiedämme, että Jumala puhui Mooseksen kautta, mutta tästä miehestä, tästä Jeesusesta, emme tiedä, mistä hän on peräisin."

Silloin Joosia jakkaralla seisten huusi metelin yli kaikille, jotka voivat kuulla: "Te, jotka väitätte olevanne koko Israelin opettajia, kuulkaa, kun julistan teille, että täälläpä se vasta suuri ihme onkin, sillä te tunnustatte, ettette tiedä, mistä tämä mies on peräisin, ja kuitenkin te kuulemanne todistuksen perusteella tiedätte varmaksi, että hän avasi minun silmäni. Tiedämme kaikki, ettei Jumala tee tällaisia tekoja jumalattomille; että Jumala tekisi sellaisen vain sille, joka häntä vilpittömästi palvoo ja joka sellaista pyytää — ihmiselle, joka on pyhä ja vanhurskas. Tiedätte, ettei maailman alusta tähän päivään ole koskaan kuultu, että sokeaksi syntyneen silmät olisi avattu. Katsokaa siis kaikki minua ja käsittäkää, mitä Jerusalemissa on tänä päivänä tehty! Sanon teille: Ellei tämä mies olisi Jumalalta, ei hän tätä olisi tekemään kyennyt." Ja kun sanhedrinin jäsenet poistuivat paikalta vihaissina ja sekasorron vallassa, he huusivat hänelle: "Synnyit yltä päältä synnissä ja etkös vain jo katsokin oikeaksi ryhtyä opettajaksemme? Ehkäpä et todellisuudessa syntynytkään sokeaksi, ja vaikka silmäsi olisikin avattu sapattipäivänä, se tapahtui perkeleiden ruhtinaan voimalla." Ja he menivät suoraa päätä synagogaan erottaakseen Joosian seurakunnasta.

Tähän kuulusteluun joutuessaan Joosian käsitykset Jeesusesta ja oman paranemisensa luonteesta olivat laihanlaiset. Enin osa niistä uskaliaista todistajalausunnoista, jotka hän niin nokkelasti ja pelottomasti tämän koko Israelin korkeimman tuomioistuimen edessä esitti, kehkeytyi hänen mielessään sitä mukaa, kun tutkimus eteni näitä epäoikeudenmukaisia ja väärämielisiä raiteita.

but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see." And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: "Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did he ask you to believe in him?"

164:4.10 (1814.6) Josiah replied, somewhat impatiently: "I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?" When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: "You may talk about being this man's disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is."

164:4.11 (1814.7) Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: "Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this." And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: "You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils." And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

164:4.12 (1815.1) Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. OPETUSTA SALOMON PYLVÄIKÖSSÄ

Koko sen ajan, jonka tämä sapattia rikkova sanhedrinin istunto oli meneillään yhdessä temppelin kamareista, Jeesus vaelteli lähistöllä ja opetti väkeä Salomon pylväikössä. Hän toivoi, että hänet kutsuttaisiin sanhedrinin eteen, jolloin hän voisi kertoa heille hyvän sanoman Jumalan pojan vapaudesta ja ilosta Jumalan valtakunnassa. Mutta he pelkäsivät kutsua häntä. Nämä Jeesuksen Jerusalemissa suorittamat yllättävät julkiset esiintymiset saattoivat heidät aina ymmälle. Nyt Jeesus antoi heille juuri sen tilaisuuden, jota he niin palavasti olivat tavoitelleet, mutta he pelkäsivät tuoda häntä sanhedrinin eteen edes todistajaksi, ja vielä sitäkin enemmän he pelkäsivät pidättää häntä.

Jerusalemissa oli keskitalvi, ja ihmiset etsiytyivät Salomon pylväikön tarjoamaan osittaiseen suojaan; ja sen aikaa kun Jeesus siellä viipyi, väkijoukot esittivät hänelle monia kysymyksiä, ja hän opetti heitä yli kahden tunnin ajan. Jotkut juutalaisopettajat koettivat saada hänet satimeen kysymällä häneltä julkisesti: "Kauanko aiot pitää meitä jännityksessä? Jos olet Messias, mikset suoraan sitä meille sano?" Jeesus lausui: "Olen kertonut teille itsestäni ja Isästäni monta kertaa, mutta ette tahdo uskoa minua. Ettekö voi ymmärtää, että Isäni nimissä tekemäni teot puhuvat puolestani? Mutta monet teistä eivät usko, koska ette kuulu minun katraaseeni. Totuudenopettaja kiinnostaa vain niitä, jotka isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta. Minun lampaani kuulevat ääneni, ja minä tunnen heidät ja he seuraavat minua. Ja kaikille, jotka noudattavat opetustani, annan ikuisen elämän; he eivät ikinä menehdy, eikä kukaan heitä kädestäni riistä. Isäni, joka on antanut nämä lapset minulle, on suurempi kaikkia, joten kukaan ei voi heitä Isäni kädestä ryöstää. Isä ja minä olemme yhtä." Jotkut epäuskoiset juutalaiset ryntäsivät paikkaan, jossa temppelin rakennustyöt olivat vielä kesken, ja ryhtyivät poimimaan kiviä heittääkseen niillä Jeesusta, mutta uskovat pitivät heidät loitolla.

Jeesuksen opetus jatkui: "Olen antanut teidän nähdä monta Isästä lähtöisin olevaa laupeudentekoa, joten tahtoisin nyt tiedustella, mikä näistä hyvistä töistä on se, jonka vuoksi te nyt ajattelette minut kivittää?" Ja silloin yksi fariseuksista vastasi: "Emme me sinua mistään hyvästä työstä tahdo kivittää vaan jumalanpilkasta, koska sinulla, joka kuitenkin olet ihminen, on julkeutta tehdä itsestäsi Jumalan vertainen." Ja Jeesus vastasi: "Syytätte Ihmisen Poikaa jumalanpilkasta siksi, ettette suostuneet uskomaan minua, kun julistin teille olevani Jumalan lähettäjä. Ellen tee Jumalan tekoja, niin

5. TEACHING IN SOLOMON'S PORCH

^{164:5.1 (1815.2)} All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon's Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

^{164:5.2 (1815.3)} This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: "How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?" Said Jesus: "I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

^{164:5.3 (1815.4)} Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I

älkää minua uskoko, mutta jos teen Jumalan tekoja, niin vaikkette minuun uskoisikaan, luulisin, että te sentään näihin tekoihin uskoisitte. Mutta jotta voisitte olla varmoja siitä, mitä julistan, suonette minun taas kerran vakuuttaa teille, että Isä on minussa ja minä olen Isässä; ja että niin kuin Isä on minun sisimmässäni, niin olen minäkin oleva jokaisen sisimmässä, joka uskoo tämän evankeliumin.” Ja kun väkijoukko kuuli nämä sanat, monet etsivät kiireesti käteensä kiviä heittääkseen ne hänen päälleen, mutta hän löysi tiensä temppelialueiden kautta ulkopuolelle; ja tavatessaan Natanaelin ja Tuomaksen, jotka olivat olleet läsnä sanhedrinin istunnossa, hän jäi heidän kanssaan temppelin läheisyyteen odottamaan, kunnes Joosia tuli neuvoston kokouskamarista.

Jeesus ja molemmat apostolit lähtivät etsimään Joosiaa hänen kotoaan vasta kuullessaan, että hänet oli erotettu synagogasta. Kun he tulivat hänen talolleen, Tuomas kutsui hänet ulos pihamaalle, ja Jeesus puhutteli häntä sanoen: ”Joosia, uskotko sinä Jumalan Poikaan?” Ja Joosia vastasi: ”Sano minulle, kuka hän on, jotta minä saatan häneen uskoa.” Ja Jeesus sanoi: ”Sinä olet sekä nähnyt hänet että kuullut hänen äänensä, ja hän on se, joka nyt puhuu sinulle.” Ja Joosia sanoi: ”Herra, minä uskon”, ja maahan langeten hän palvoi Jeesusta.

Saatuaan tietää, että hänet oli erotettu synagogasta, Joosia ensin masentui syvästi, mutta hän rohkaistui suuresti, kun Jeesus antoi hänelle käskyn laittautua välittömästi valmiiksi lähtemään heidän mukanaan Pellan leirille. Tämä mutkaton jerusalemlaismies oli tosiaankin ajettu pois juutalaisesta synagogasta, mutta kas, universumin Luoja johdattaakin häntä eteenpäin, jotta hänet liitettäisiin tuon ajan ja sukupolven hengelliseen aatelistoon.

Ja nyt Jeesus poistui Jerusalemistä ja palasi, vasta kun oli lähellä aika, jolloin hän valmistautui jättämään tämän maailman. Kahden apostolin ja Joosian seurassa Mestari palasi Pellaan. Ja Joosiasta voidaan sanoa, että hän oli yksi niistä Mestarin tunnusteilla autetuista, joiden kohdalla siemen ei langennut hedelmättömään maahan, sillä hänestä tuli elämänikäinen valtakunnan evankeliumin saarnaaja.

should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel.” And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: “Josiah, do you believe in the Son of God?” And Josiah answered, “Tell me who he is that I may believe in him.” And Jesus said: “You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you.” And Josiah said, “Lord, I believe,” and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master's miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

Luku 165. Perean-lähetysretki alkaa

⇨ 164

Urantia-kirjan

166 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 165 PEREAN-LÄHETYSRETKI ALKAA

Osiot

Johdanto

1. Pellan leirillä
2. Saarna hyvästä paimenesta
3. Sapattisaarna Pellassa
4. Perinnön jakaminen
5. Apostoleille pidetyt puheet varallisuudesta
6. Vastaus Pietarin kysymykseen

PAPER 165 THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

Johdanto

TIISTAINA, tammikuun 3. päivänä vuonna 30 jKr, Abner, joka oli Johannes Kastajan kahdentoista apostolin entinen päällikkö, nasiiri ja Eengedin nasiirikoulun entinen johtaja ja nyt valtakunnan seitsemänkymmenen sanansaattajan päällikkö, kutsui koolle työtoverinsa ja antoi heille lopulliset ohjeet, ennen kuin lähetti heidät lähetysmatkalle kaikkiin Perean kaupunkeihin ja kyliin. Tämä Perean-lähetysretki kesti lähes kolme kuukautta, ja se oli Mestarin viimeinen työtehtävä. Näiden toimien parista Jeesus meni välittömästi Jerusalemiin käydäkseen läpi viimeiset lihallisen elämänvaiheensa kokemukset. Nämä seitsemänkymmentä sanansaattajaa, joiden aherrukseen Jeesus ja kaksitoista apostolia myös aika ajoin omine toimineen tulivat mukaan, työskentelivät seuraavissa kaupungeissa ja niiden lisäksi noin viidessäkymmenessä kylässä: Zaafoin, Gadara, Makad, Arbela, Raamat, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Sukkot, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbehah, Gilead, Bet-Nimrah, Tyyro, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Bet-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Bet-Meon, Areopolis ja Aroer.

INTRODUCTION

165:0.1 (1817.1) ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyros, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

Koko Perean-kiertomatkan ajan naisten yhteisö, johon nyt kuului kuusikymmentäkaksi jäsentä, suoritti suurimman osan sairaiden hoivaamistyöstä. Kysymys oli valtakunnan evankeliumin korkeampien hengellisten puolien kehittymisen loppujaksosta, ja niinpä sen kuluessa ei pantu toimeen tunnustekoja. Mikään muu Palestiinan osa ei tullut yhtä perusteellisesti Jeesuksen apostolien ja opetuslasten toimesta läpikäydyksi, ja millään muulla seudulla eivät kansalaisten keskitasoa paremmat kansanluokat yhtä yleisesti omaksuneet Mestarin opetusta.

Pereassa asui tuohon aikaan suunnilleen yhtä paljon ei-juutalaisia kuin juutalaisiakin, sillä Juudas Makkabealaisen aikoihin juutalaisia oli yleisesti siirretty näiltä seuduilta muualle. Perea oli koko Palestiinan kaunein ja maalauksellisin maakunta. Pereasta puhuessaan juutalaiset sanoivat yleensä "Jordanintakainen maa".

Koko tämän vaiheen ajan Jeesus jakoi aikansa niin, että hän oli vuoroin Pellan leirillä, vuoroin kahdentoista apostolin seurassa matkoilla auttamassa seitsemääkymmentä sanansaattajaa eri kaupungeissa, joissa nämä opettivat ja saarnasivat. Abnerin neuvojen mukaan seitsemänkymmentä sanansaattajaa kastoivat kaikki uskovat, vaikkei Jeesus ollut heitä sellaiseen velvoittanut.

1. PELLAN LEIRILLÄ

Tammikuun puolivälissä Pellan leirillä oli koolla yli tuhat kaksisataa henkilöä, ja leirissä asuessaan Jeesus opetti tätä väenpaljouutta vähintään kerran päivässä. Tavallisesti hän puhui yhdeksän aikaan aamulla, ellei sade sitä estänyt. Pietari ja muut apostolit opettivat jokaisena iltapäivänä. Illat Jeesus varasi kahdelletoista apostolille ja muille edistyneemmille opetuslapsille pitämilleen, jo tavaksi muodostuneille kysymys- ja vastaustunneille. Iltaryhmissä osanottajia oli keskimäärin viisikymmentä.

Maaliskuun puolivälissä, aikana, jolloin Jeesus aloitti matkansa kohti Jerusalemiä, yli neljäentuhatta henkilöä muodosti sen suuren kuulijakunnan, joka joka aamu kuuli Jeesuksen tai Pietarin saarnan. Mestari tahtoi päättää työnsä maan päällä hetkenä, jolloin kiinnostus hänen sanomaansa kohtaan oli noussut korkealle ja saavuttanut valtakunnan etenemisen käsillä olevan toisen eli tunnustetoista vapaan vaiheen puitteissa lakikorkeutensa. Vaikka tästä väenpaljoudesta kolme neljäsosaa olikin totuudenetsijöitä, sen joukossa oli myös suuri määrä Jerusalemita ja muualta tulleita fariseuksia samoin kuin lukuisia epäilijöitä ja saivartelijoita.

Jeesus ja kaksitoista apostolia omistivat paljon aikaa Pellan leiriin kokoontuneelle

^{165:0.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick. This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

^{165:0.3 (1817.3)} Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as "the land beyond the Jordan."

^{165:0.4 (1817.4)} Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

^{165:1.1 (1817.5)} By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

^{165:1.2 (1817.6)} By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavilers.

^{165:1.3 (1818.1)} Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude

kansanjoukolle. Kaksitoista apostolia osoittivat varsin vähän huomiota kenttätööhön: he poistuivat leiriltä vain silloin tällöin käydäkseen Jeesuksen mukana tapaamassa Abnerin työtovereita. Perean seutu oli Abnerille varsin tuttua, olihan tämä juuri se kenttä, jolla hänen entinen mestarinsa, Johannes Kastaja, oli suorittanut suurimman osan työstään. Perean-retkelle lähdettyään Abner ja seitsemänkymmentä sanansaattajaa eivät enää koskaan palanneet Pellan leirille.

2. SAARNA HYVÄSTÄ PAIMENESTA

Yli kolmensadan jerusalemilaisen seurue, johon kuului fariseusten lisäksi myös muita, kulki Jeesuksen perässä kohti pohjoista ja Pella, kun hän temppelin vihkimisen muistojuhlan päätyttyä kiiruhti pois juutalaisten johtomiesten valtapiiristä; ja juuri näiden juutalaisopettajien ja -johtajien läsnä ollessa ja kahdentoista apostolin kuullen Jeesus esitti saarnan aiheesta ”Hyvä paimen”. Puoli tuntia jatkuneen epämuodollisen keskustelun jälkeen Jeesus, joka puhui noin sadan ihmisen ryhmälle, sanoi:

”Tänä iltana minulla on teille paljon sanottavaa, ja koska moni teistä on opetuslapsiani ja koska jotkut teistä ovat katkeria vihamiehiäni, esitän opetukseni vertauksena, jotta jokainen teistä voi ottaa siitä omakseen sen, mikä löytää sijan itse kunkin sydämessä.

”Tänä iltana tässä edessäni on ihmisiä, jotka olisivat valmiit kuolemaan puolestani ja tämän valtakunnan evankeliumin puolesta, ja tulevina vuosina muutamia heistä sillä tavoin itsensä myös uhraavat. Ja täällä teidän joukossanne on myös muutamia perinteellisyyden orjia, jotka ovat kulkeneet perässäni aina Jerusalemistä saakka ja jotka yhdessä pimeyteen ja harhaan joutuneiden johtajienne kanssa koettavat tappaa Ihmisen Pojan. Elämä, jota nyt lihallisessa hahmossa elän, on esittävä tuomionsa teistä kumpaisistakin, sekä oikeista paimenista että vääristä paimenista. Jos väärä paimen olisi sokea, hänessä ei olisi syntiä, mutta te väitätte näkeväanne; sanotte olevanne Israelin opettajia, siksi synnin taakka pysyy päällänne.

”Oikea paimen kokoaa vaaran uhatessa katraansa yöksi karsinaan. Ja aamun valjettua hän menee sisälle tarhaan veräjältä, ja kun hän kutsuu, lampaat tuntevat hänen äänensä. Jokainen paimen, joka menee sisälle lammastarhaan muualta kuin veräjältä, on varas ja ryöväri. Oikea paimen astuu sisälle tarhaan, vasta kun veräjänvartija on avannut hänelle oven, ja koska hänen lampaansa tuntevat hänen äänensä, ne tulevat hänen käskystään ulos tarhasta; ja kun hänen omansa on tällä tavoin saatu ulos tarhasta, oikea paimen astuu niiden

assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner’s associates from time to time. Abner was very familiar with the Perean district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perean mission, Abner and the seventy never returned to the Pella camp.

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

165:2.1 (1818.2) A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the “Good Shepherd.” After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

165:2.2 (1818.3) “On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

165:2.3 (1818.4) “Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

165:2.4 (1818.5) “The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and

edellä; hän näyttää tietä, ja lampaat seuraavat häntä. Hänen lampaansa seuraavat häntä, koska ne tuntevat hänen äänensä; ne eivät seuraa vierasta. Ne pakenevat vieraan edestä, sillä ne eivät tunne hänen ääntään. Tämä väenpaljous, joka on tänne ympärillemme kokoontunut, on kuin katras ilman paimenta, mutta kun puhumme heille, he tuntevat paimenen äänen, ja he seuraavat meidän jäljessämme; ainakin niin tekevät ne, jotka isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta. Jotkut teistä eivät ole minun tarhastani; ette tunne ääntäni ettekä seuraa minua. Ja koska olette väärä paimenia, lampaat eivät tunne ääntänne eivätkä ne seuraa teitä.”

Ja kun Jeesus oli esittänyt tämän vertauksen, kukaan ei esittänyt hänelle yhtään kysymystä. Hetken kuluttua hän jatkoi puhettaan ja ryhtyi erittelemään vertausta:

”Te, jotka tahtoisitte olla Isäni katraiden apupaimenia, teidän täytyy paitsi olla kelvollisia johtajia myös ruokkia katrasta hyvällä ravinnolla; ette ole oikeita paimenia, ellette johda katraitanne viheriöville laitumille ja tyynien vesien äärelle.

”Ja nyt, jotteivät jotkut teistä käsittäisi tätä vertausta liian vaivattomasti, teen tiettäväksi, että olen sekä veräjä Isän lammastarhaan että samalla Isäni katraiden oikea paimen. Jokainen paimen, joka koettaa astua sisälle tarhaan ilman minua, tulee epäonnistumaan, eivätkä lampaat kuule hänen ääntään. Minä olen tuo veräjä — yhdessä niiden kanssa, jotka kanssani palvelevat. Jokainen sielu, joka astuu ikuiselle tielle niillä keinoin, jotka olen luonut ja säättänyt, tulee olemaan pelastettu, ja hän kykenee jatkamaan matkaansa kunnes saavuttaa Paratiisin ikuiset laidunniityt.

”Mutta olen myös se oikea paimen, joka on valmis vaikka antamaan henkensä lampaiden edestä. Varas murtautuu sisälle tarhaan vain varastaakseen ja tappaakseen ja hävittääkseen. Mutta minä olen tullut, jotta teillä kaikilla olisi elämä ja jotta teillä olisi sitä yhä yltäkylläisemmin. Joka on palkollinen, juoksee vaaran hetkellä pakoon ja antaa lampaiden joutua hajalle ja perikatoon. Mutta oikea paimen ei juokse pakoon, kun susi tulee, vaan hän suojelee katrastaan ja, jos on tarpeen, hän antaa henkensä lampaidensa edestä. Totisesti, totisesti minä sanon teille, ystävät ja vihamiehet: Minä olen se oikea paimen; minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut. Vaaran edessä minä en pakene. Vien päätökseen tämän palveluksen, jolla täytän Isäni tahdon, enkä hylkää katrasta, jonka Isä on hoitooni uskonut.

”Mutta minulla on monia muitakin lampaita, eivätkä ne ole tästä tarhasta, eivätkä nämä sanat ole totta vain tämän maailman osalta. Myös nämä toiset lampaat kuulevat ja tuntevat ääneni, ja olen luvannut Isälle, että ne kaikki tuodaan samaan tarhaan, samaan Jumalan poikien veljesyhteisöön.

the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you.”

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) “You who would be the undershepherds of my Father's flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) “And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father's sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father's flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) “But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father's will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) “But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the

Ja silloin te kaikki tunnette saman paimenen, oikean paimenen, äänen ja tunnustatte Jumalan olevan isänne.

”Ja niin tulette tietämään, miksi Isä rakastaa minua ja on antanut kaikki katraansa tällä alueella minun hoiviini; siihen on syynä se, että Isä tietää, etten epäröi pitäessäni huolta lammastarhasta; etten hylkää lampaitani ja etten, jos niin vaaditaan, emmi antaa henkeäni hänen moninaisia katraitaan palvellessani. Mutta ottakaa huomioon, että jos uhraan elämäni, otan sen taas haltuuni. Ei kukaan ihminen eikä mikään muukaan luotu voi riistää minulta elämäni. Minulla on oikeus ja valta uhrata elämäni ja minulla on sama valta ja oikeus ottaa se taas haltuuni. Ette kykene tätä ymmärtämään, mutta sellaisen vallan sain Isältäni, jo ennen kuin tätä maailmaa oli.”

Nämä sanat kuultuaan hänen apostolinsa olivat ymmällään, hänen opetuslapsensa olivat ällistyksissään, kun taas Jerusalemissa ja maan eri puolilta tulleet fariseukset poistuivat yöhön sanoen: ”Joko hän on hullu tai sitten hänessä on perkele.” Mutta jopa muutamat jerusalemlaisopettajista sanoivat: ”Hän puhuu niin kuin puhuu se, jolla on valta; sitä paitsi onko muka joku joskus nähnyt sellaisen, jossa on perkele, avaavan sokeana syntyneen silmät ja tekevän kaikkia näitä ihmeellisyyksiä, joita tämä mies on tehnyt?”

Seuraavana aamuna noin puolet näistä juutalaisopettajista ilmoitti uskovansa Jeesukseen, ja toinen puoli palasi tyrmistyneenä Jerusalemiin ja meni kotiinsa.

3. SAPATTISAARNA PELLASSA

Tammikuun lopulla sapatti-iltapäivän väenkokouksissa oli osanottajia lähes kolmetuhatta. Lauantaina, tammikuun 28. päivänä, Jeesus esitti ikimuistettavan saarnan aiheesta ”Luottamus ja hengellinen valmius”. Simon Pietarin esittämien alustavien huomioiden jälkeen Mestari lausui:

”Mitä olen monta kertaa sanonut apostoleilleni ja opetuslapsilleni, sen julistan nyt tälle väenkokoukselle: Kavahtakaa fariseusten hapatusta, sillä se on tekopyhyyttä, joka syntyy ennakkoluuloisuudesta ja jota ruokitaa olemalla perinteiden orjia — olkoonkin että monet näistä fariseuksista ovat sydämeltään vilpittömiä ja että jotkut heistä ovat jääneet tänne opetuslapsikseni. Ennen pitkää te kaikki ymmärrätte opetukseni, sillä siinä, mikä nyt on kätkeytyä, ei ole mitään, mitä ei paljastettaisi. Mikä nyt on teiltä kätkössä, se kaikki tehdään tunnetuksi, sitten kun Ihmisen Poika on vienyt päätökseen maan päällä ja lihallisessa hahmossa suorittamansa tehtävän.

voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) “And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was.”

165:2.11 (1819.7) When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, “He is either mad or has a devil.” But even some of the Jerusalem teachers said: “He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?”

165:2.12 (1819.8) On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

165:3.1 (1819.9) By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on “Trust and Spiritual Preparedness.” After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

165:3.2 (1820.1) “What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

"Pian, peräti pian, kaikki, mitä vihamiehemme nyt salassa ja pimeydessä suunnittelevat, tuodaan päivänvaloon ja julistetaan talojen katoilta. Mutta sanon teille, ystäväni, älkää pelätkö heitä, kun he koettavat surmata Ihmisen Pojan. Älkää niitä pelätkö, jotka vaikka he saattavatkin kyetä tappamaan ruumiin, eivät enää sen jälkeen omaakaan mitään valtaa teihin. Annan teille kehotuksen, ettette pelkäisi ketään, ei taivaassa eikä maan päällä, vaan että iloitsitte siitä, että tunnette Hänet, jolla on valta vapahtaa teidät kaikesta epävanhurskaudesta ja esittää teidät universumin tuomaristuihin edessä moitteettomina.

"Eikö viisi varpusta myydäkin kahdesta rovosta? Ja kuitenkin on niin, että kun nämä linnut lentelevät sinne tänne ravintoa etsien, yksikään niistä ei ole olemassa ilman, että Isä, joka on kaiken elämän lähde, sen tietää. Serafisuoelijan näkökulmasta katsoen jopa päännä hiuksetkin ovat luetut. Ja jos kaikki tämä on totta, miksi eläisitte niitä monia joutavuuksia peläten, joita päivittäisessä elämässänne eteenne nousee? Sanon teille: Älkää pelätkö, sillä olette paljon suurempiarvoiset kuin on montakin varpusta.

"Kaikki ne teistä, joilla on ollut rohkeutta tunnustaa ihmisten edessä uskonsa evankeliumiini, tunnustan kohta taivaan enkelten edessä; mutta joka ihmisten edessä tietien tahtoen kieltää opetusteni totuuden, hänen kohtalonsuoelijansa kieltää myös hänet taivaan enkelten edessä.

"Sanokaa Ihmisen Pojasta mitä tahdotte, ja se annetaan teille anteeksi; mutta anteeksiantoa tuskin saa se, joka tohtii pilkata Jumalaa. Kun ihmiset menevät niin pitkälle, että he tietien tahtoen lukevat Jumalan teot pahuuden voimien teoiksi, tällaiset tietoiseen kapinaan ryhtyneet tuskin edes kaipaavat syntiensä anteeksiantoa.

"Ja kun vihamiehemme vievät teidät synagogien esimiesten ja muiden korkeiden viranomaisten eteen, älkää huolehtiko, mitä sanoisitte; älkääkä olko huolissanne, miten teidän tulisi vastata heidän kysymyksiinsä, sillä sisimmässänne oleva henki on epäilyksettä opettava teille sinä samaisena hetkenä, mitä teidän tulisi sanoa sellaista, että se koituu valtakunnan evankeliumin kunniaksi.

"Kuinka kauan oikein viivyttelette, ennen kuin teette päätöksenne? Miksi horjutte kahden mielipiteen välillä? Miksei juutalainen tai pakana voi empimättä ottaa vastaan sitä ilosanomaa, että hän on ikiaikojen Jumalan poika? Pitkähkö aika meiltä vaaditaan, ennen kuin saamme suostuteltua teidät astumaan riemumielin sinne, mikä on hengellinen perintöösanne? Tulin tähän maailmaan tehdäkseni Isän teille tunnetuksi ja johdattaakseni teidät Isän tykö. Ensiksi mainitun olen jo tehnyt, mutta

165:3.3 (1820.2) "Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

165:3.4 (1820.3) "Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

165:3.5 (1820.4) "All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

165:3.6 (1820.5) "Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:3.7 (1820.6) "And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:3.8 (1820.7) "How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The

viimeksi mainittua en saa ilman suostumustanne tehdä, sillä Isä ei koskaan pakota yhtäkään ihmistä astumaan sisälle valtakuntaan. Kutsu on aina kuulunut ja on aina kuuluva: Tulkoon jokainen, joka haluaa, ja nauttikoon vapaasti elämän vettä.”

Kun Jeesus oli nämä sanat lausunut, monet menivät apostolien kastettavaksi Jordanissa, kun Jeesus puolestaan kuunteli paikalle jääneiden esittämiä kysymyksiä.

4. PERINNÖN JAKAMINEN

Apostolien kastaessa uskovia Mestari keskusteli paikalle jääneiden kanssa. Ja muuan nuori mies sanoi hänelle: ”Mestari, isäni kuoli ja jätti paljon omaisuutta minulle ja veljelleni, mutta veljeni kieltäytyy antamasta minulle, mikä minulle kuuluu. Tahtoisitko siis käskää veljeäni jakamaan tämän perinnön kanssani?” Jeesusta lievästi närkeästytti, että tämä aineellisia arvoja kunnioittava nuorukainen tohti tuoda käsiteltäväksi tällaisen keskustelukysymyksen. Mutta hän tarttui tähän kysymykseen, koska siinä tarjoutui tilaisuus esittää taas uutta opetusta. Jeesus sanoi: ”Ihminen, kuka minusta teidän jakomiehenne teki? Mistä sinä sellaisen ajatuksen sait, että piittäisin tämän maailman aineellisista asioista?” Ja sitten hän kaikkien ympärillään olevien puoleen kääntyen sanoi: ”Varokaa ja kavahtakaa ahneutta. Ei ihmisen elämä koostu hänen mahdollisesti omistamiensa tavaroiden ylenpalttisuudesta. Onnellisuus ei tule vaurauden antamasta mahdista, eikä ilo kumpua rikkauksista. Varallisuus sinänsä ei ole kirous, mutta rikkauksien rakastaminen johtaa monta kertaa sellaiseen kiintymykseen tämän maailman tavaroita kohtaan, että sielu sokaistuu eikä näe Jumalan valtakunnan hengellisten realiteettien kauniita suloja maan päällä eikä ikuisen elämän iloja taivaassa.

”Kerronpa teille tarinan rikkaasta miehestä, jonka pelto antoi satoa yltäkylläisesti; ja kun hänestä oli tullut ylen rikas, hän kävi mielessään keskustelua sanoen: ’Mitä minä teen kaikilla rikkauksillani? Minulla on nyt niin paljon, ettei minulla ole paikkaa, mihin varastoisin varallisuuteni.’ Ja tätä ongelmaansa pohdittuaan hän sanoi: ’Nytpä minä sen keksin — revin maahan kaikki aittani ja rakennan suuremmat —, ja niin minulla on runsain mitoin tilaa, jonne varastoida maani antimet ja tavarani. Sen jälkeen voin sanoa sielulleni: Sielu, sinulla on paljon hyvää koottuna varastoon moniksi vuosiksi; nauti nyt olostasi; syö, juo ja pidä hauskaa, sillä olet rikas, ja tavaraa sinulla on mielin määrin.’

”Mutta tämä rikas mies oli myös typerä. Huolehtiessaan mielensä ja ruumiinsa aineellisista tarpeista hän oli unohtanut varastoida aarteita taivaaseen hengen tyydytykseksi ja sielun

invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life.”

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: “Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?” Jesus was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: “Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?” And then, turning to all who were about him, he said: “Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man's life consists not in the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:4.2 (1821.2) “Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: ‘What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.’ And when he had meditated on his problem, he said: ‘This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.’

165:4.3 (1821.3) “But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the

pelastukseksi. Eikä hän edes tuolloin saanut nauttia siitä ilosta, että olisi ehtinyt kuluttaa haalimaansa omaisuutta, sillä tuona samana iltana häneltä vaadittiin hänen sielunsa. Sinä yönä tulivat ryövärit, jotka murtautuivat hänen taloonsa ja tappoivat hänet, ja kun he olivat ryöstäneet hänen aittansa, he polttivat, mitä vielä oli jäljellä. Ja hänen perillisensä alkoivat tapella keskenään siitä omaisuudesta, joka rosvoilta säästy. Tämä mies kokosi itselleen aarteita maan päälle, mutta hän ei ollut rikas Jumalaan nähden.”

Jeesus menetteli nuoren miehen ja hänen perintönsä suhteen tällä tavoin, koska hän tiesi, että tämän vaivana oli ahneus. Vaikkei siitä olisikaan ollut kysymys, Mestari ei olisi puuttunut asiaan, sillä hän ei koskaan sekaantunut edes apostoliensa, saati opetuslastensa, ajallisiin asioihin.

Kun Jeesus oli päättänyt tarinansa, muuan toinen mies nousi seisomaan ja kysyi häneltä: ”Mestari, tiedän, että apostolisi ovat myyneet kaiken maallisen omaisuutensa sinua seuratakseen ja että heillä on kaikki yhteistä niin kuin essealaisillakin, mutta tahtoisitko, että me kaikki, jotka olemme opetuslapsiasi, tekisimme samoin? Onko synty, jos omistaa rehellisin keinoin hankittua varallisuutta?” Ja Jeesus vastasi tähän kysymykseen: ”Ystäväni, ei ole synty, jos omistaa kunniallista omaisuutta; mutta se on synty, jos teet aineellisista omistukseksi kohteista aarteita, jotka saattavat vetää puoleensa kaiken huomiosi ja ohjata kiintymyksesi muualle, pois omistautumisesta valtakunnan hengellisille harrastuksille. Mitään syntiä ei ole siinä, että omistaa rehellisin keinoin hankittua omaisuutta maan päällä, kunhan aarteesi on taivaassa; sillä missä aarteesi on, siellä on myös sydämesi. On suuri ero toisaalta ahneuteen ja itsekkyyteen johtavan varallisuuden ja toisaalta sellaisen varallisuuden välillä, jota hyvän taloudenpidon hengessä hoitavat ja käyttävät runsain määrin tämän maailman hyvyksiä omistavat ja ne, jotka perin avokätisesti antavat oman osuutensa kaiken tarmonsaa valtakunnan työhön panevien ylläpitoon. Moni teistä on täällä rahatta ja tulee ravituksi ja saa tuolla telttakaupungissa katon päänsä päälle sen vuoksi, että anteliaat miehet ja varakkaat naiset ovat antaneet tällaiseen tarkoitukseen varoja isännällenne Daavid Sebedeukselle.

”Mutta älkää koskaan unohtako, että varallisuus loppujen lopuksi on katoavaista. Aivan liian usein rikkauksien rakastaminen hämärtää ja jopa hävittää hengellisen näkökyvyn. Älkää jättäkö tiedostamatta sitä vaaraa, että varallisuudesta tuleekin isäntänne sen sijaan, että siitä tulisi renkinne.”

Jeesus ei opettanut eikä rohkaissut huolettomuutta, tuhlaavaisuutta, laiskuutta, piittaamattomuutta oman perheen fyysisistä

salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God.”

^{165:4.4 (1821.4)} Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

^{165:4.5 (1821.5)} When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: “Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?” And Jesus replied to this question: “My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world’s goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes.

^{165:4.6 (1822.1)} “But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth’s becoming, not your servant, but your master.”

^{165:4.7 (1822.2)} Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one’s family, or

perustarpeista eikä almujen varassa elämistä. Mutta hän kyllä opetti, että aineellisen ja ajallisen täytyy olla alisteista sielun hyvinvoinnin suhteen ja sen suhteen, että hengellinen olemus edistyy taivaan valtakunnassa.

Kun ihmiset menivät jokirantaan katsomaan kastamista, silloin edellä ensiksi mainittu mies tuli yksityisesti Jeesuksen luo puhumaan perintöasiastaan, sillä Jeesus oli hänen mielestään kohdellut häntä tylästi. Ja häntä toistamiseen kuunneltuaan Mestari vastasi: "Poikani, miksi tällaisena päivänä lasket käsistäsi tilaisuuden ravita itseäsi elämän leivällä, kun oikein saisit päästää ahneen mielenlaatusi valloilleen? Etkö tiedä, että juutalaisen perintölain säädökset pannaan oikeudenmukaisesti täytäntöön, jos vain viitsit mennä valituksinesi synagogan oikeuteen? Etkö kykene ymmärtämään, että minun työni tarkoitus on huolehtia siitä, että tiedät taivaallisesta perintöosastasi? Etkö ole lukenut kirjoitusta: 'Siinä hän on, joka varovaisuudellaan ja paljon kituuttamisellaan kasvaa vauraaksi, ja mitä hän tästä kaikesta palkaksensa saakaan: Kun hän sanoo, että hän on löytänyt levon ja että hän nyt voi yhtä mittaa syödä hyvyksistään, niin ei hän kuitenkaan tiedä, mitä aika hänen kohdallaan tuo tullessaan, eikä sitäköään, että kuollessaan hänen täytyy kaikki nämä tavarat jättää muille.' Etkö ole lukenut käskyä: 'Älä himoitse', ja toisesta kohdasta: 'He ovat syöneet ja tulleet ravituiksi ja lihonneet, ja sitten he kääntyivät muiden jumalten puoleen'? Oletko lukenut psalmeista, että 'Herra kammoksuu ahneita', ja että 'se vähä, mitä vanhurskaalla on, on parempi kuin monen jumalattoman tavarain paljous'? 'Jos rikkauksia kertyy, älä pane sydäntäsi niihin.' Oletko lukenut kohdan, jossa Jeremia sanoo: 'Älköön rikas kerskatko rikkaudestansa', ja Hesekiel lausui totuuden sanat sanoessaan: 'He osoittavat rakkautta suullansa, mutta heidän sydämensä kulkee väärän voiton perässä.'"

Jeesus lähetti nuoren miehen pois sanoen hänelle: "Poikani, mitä se sinua hyödyttää, jos voitat omaksesi koko maailman ja kadotat oman sielusi?"

Eräälle toiselle lähellä seisovalle, joka kysyi Jeesukselta, mikä olisi varakkaiden asema tuomiopäivänä, hän vastasi: "En ole tullut tuomitsemaan sen paremmin rikkaita kuin köyhiäkään, vaan elämä, jonka ihmiset elävät, toimii itse kunkin tuomarina. Sen lisäksi, mitä muuta varakkaitten tuomitsemiseen saattaa liittyä, kaikkien, jotka hankkivat suuren varallisuuden, on vastattava ainakin kolmeen kysymykseen, ja nämä kysymykset ovat:

"1. Paljonko varallisuutta keräsit?

"2. Millä keinoin tämän varallisuuden sait?

dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: "My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: 'There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.' Have you not read the commandment: 'You shall not covet.' And again, 'They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.' Have you read in the Psalms that 'the Lord abhors the covetous,' and that 'the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.' 'If riches increase, set not your heart upon them.' Have you read where Jeremiah said, 'Let not the rich man glory in his riches'; and Ezekiel spoke truth when he said, 'With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.'"

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away, saying to him, "My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?"

165:4.10 (1822.5) To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: "I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

165:4.11 (1822.6) "1. How much wealth did you accumulate?

165:4.12 (1822.7) "2. How did you get this wealth?

"3. Miten käytit varallisuutesi?"

Sitten Jeesus meni telttaansa levätäkseen hetken ennen illallista. Kun apostolit olivat suoriutuneet kastetoimituksesta, hekin tulivat sinne ja olisivat halunneet keskustella Jeesuksen kanssa rikkauksista maan päällä ja aarteesta taivaassa, mutta hän nukkui.

5. APOSTOLEILLE PIDETYT PUHEET VARALLISUUDESTA

Samana iltana illallisen jälkeen, kun Jeesus ja kaksitoista apostolia kokoontuivat päivittäiseen neuvonpitoonsa, Andreas kysyi: "Mestari, sillä aikaa kun olimme kastamassa uskovia, puhuit tänne jääneelle väkijoukolle monta sellaista sanaa, joita emme kuulleet. Tahtoisitko toistaa nämä sanat, jotta saisimme ne opiksemme?" Ja vastaukseksi Andreaksen pyyntöön Jeesus sanoi:

"Tottahan toki, Andreas, puhun teille näistä asioista, joissa on kysymys varallisuudesta ja toimeentulosta, mutta sanojen, jotka osoitan teille, apostoleilleni, täytyy olla hieman erilaisia kuin opetuslapsille ja kansanjoukolle puhumani sanat, sillä teidän olette lupuneet kaikesta, ja olette tehneet niin ette vain minua seurataksenne, vaan jotta teidät vihittäisiin valtakunnan lähettiläiksi. Teillä on takananne jo usean vuoden kokemus, ja tiedätte, ettei Isä, jonka valtakuntaa julistatte, tule teitä hylkäämään. Olette omistaneet elämäenne valtakunnan palvelutyöhön. Älkää siis kantako huolta tai murehtiko ajallisen elämän asioista: siitä, mitä saatte syödäksenne, tai millä ruumiinne vaatettaisitte. Sielun hyvinvointi on enemmän kuin ruokaa ja juomaa; hengessä edistyminen on paljon enemmän kuin vaatetuksen tarve. Tuntiessanne kiusausta epäillä toimeentulonne varmuutta ajatelkaa vaikka korppeja: ne eivät kylvä eivätkä leikkaa, niillä ei ole varastohuoneita eikä aittoja, ja kuitenkin Isä järjestää ravinnon niistä jokaiselle, joka sitä etsii. Ja kuinka paljon arvokkaampia olettekaan te kuin on montakin lintua! Mitkään murehtimisenne tai kalvatavat epäilyksenne eivät sitä paitsi voi missään määrin auttaa aineellisten tarpeidenne tyydyttymistä. Kuka teistä pystyisi murehtimisellaan lisäämään vaaksankaan vertaa pituuttaan tai edes yhden päivän elämäänsä? Koska sellaiset asiat eivät ole vallassanne, miksi omistaisitte huolekasta ajatusta yhdellekään näistä ongelmista?

"Katsokaa liljoja, kuinka ne kasvavat, eivätkä ne työtä tee eivätkä kehrää; ja kuitenkin minä sanon teille, ettei Salomo kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin niistä jokainen. Jos Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kukoistaa ja huomenna leikataan ja tuleen viskataan, kuinka paljon enemmän hän

165:4.13 (1822.8) "3. How did you use your wealth?"

165:4.14 (1822.9) Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

165:5.1 (1823.1) That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: "Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?" And in response to Andrew's request, Jesus said:

165:5.2 (1823.2) "Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years' experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these problems?

165:5.3 (1823.3) "Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly

vaatettaakaan teidät, taivaallisen valtakunnan lähettilää. Oi te vähäuskoiset! Kun täydestä sydämeštänne omistaudutte valtakunnan evankeliumin julistamiseen, ette saisi olla epäileväisin mielin oman toimeentulon tai kotiin jättämänne perheen toimeentulon suhteen. Jos tosissanne annatte elämänne evankeliumille, elätte evankeliumista. Jos olette vain uskovia opetuslapsia, teidän on ansaittava oma leipänne ja annettava oma osuutenne kaikkien niiden toimeentuloon, jotka opettavat ja saarnaavat ja parantavat. Jos se teitä huolettaa, mistä saatte ruokanne ja juomanne, missä mielessä silloin poikkeatte tämän maailman kansakunnista, jotka niin uuraasti tavoittelevat näitä perushyödykkeitä? Omistautukaa työllenne ja uskokaa siihen, että sekä Isä että minä tiedämme teidän kaikkia näitä tarvitsevan. Sallikaa minun antaa teille kertakaikkinen vakuutus siitä, että jos omistatte elämänne valtakunnan työlle, kaikista todellisista tarpeistanne pidetään huolta. Etsikää sitä, mikä on suurta, ja vähäinen löytyy sen sisältä; pyytäkää sitä, mikä on taivaallista, ja mainen tulee sen ohessa. Ei ole epäilystäkään siitä, että varjo seuraa substanssia.

"Olette vain vähäinen ryhmä, mutta jos teillä on uskoa, jos ette hairahdu pelkäämään, ilmoitan teille, että Isäni suuri mieliteko on antaa tämä valtakunta teille. Olette keränneet aarteenne sinne, missä kukkaro ei käy vanhaksi, missä mikään varas ei voi ryöstää ja missä mikään koi ei voi turmella. Ja niin kuin väenkokoukselle jo sanoin: Missä aarteesi on, siellä on myös sydämesi.

"Mutta siinä työssä, joka on kohta edessämme, sekä siinä, joka jää teille, sitten kun menen Isän tykö, teitä koetellaan ankarasti. Teidän kaikkien tulee olla varuillanne, ettette ala pelätä ja epäillä. Vyöttäköön jokainen teistä mielensä kupeet ja pitäköön lamppunsa palamassa. Olkaa aina kuin olisitte miehiä, jotka vartovat isäntäänsä kotiin hääjuhlista, jotta te, sitten kun hän tulee ja kolkuttaa, olisitte heti valmiit avaamaan hänelle. Tällaiset valppaat palvelijat saavat siunauksen isännältä, kun hän sellaisena suurena hetkenä näkee heidän uskollisuutensa. Isäntä istuttaa silloin palvelijansa pitopöytään ja palvelee heitä itse. Totisesti, totisesti minä sanon teille, että elämäännne on kohta astuva kriisi, ja teidän asiansanne on olla valppaina ja valmiina.

"Ymmärrätte erinomaisesti, ettei kukaan sallisi taloonsa murtauduttavan, jos hän tietäisi, millä hetkellä varas tulee. Olkaa myös omalta kohdaltanne valppaita, sillä hetkenä, jona vähiten aavistatte, ja tavalla, jota ette osaa edes ajatella, tulee Ihmisen Poika lähtemään."

Kaksitoista apostolia istuivat vaiti muutaman hetken. Jotkin näistä varoituksista he olivat kuulleet aikaisemminkin, mutta ei sellaisissa puitteissa, joissa ne heille tällä kertaa esitettiin.

kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) "You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father's good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) "But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) "You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart."

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. VASTAUS PIETARIN KYSYMYKSEEN

Kun he siinä istuivat ja mietiskelivät, Simon Pietari kysyi: ”Kerrotko sinä tämän vertauksen meille, apostoleillesi, vai onko se tarkoitettu kaikille opetuslapsille?” Ja Jeesus vastasi:

”Koetuksen hetkellä ihmisen sielu paljastuu; koettelemus tuo julki, mitä sydämessä itse asiassa on. Kun palvelija on koeteltu ja hyväksi havaittu, silloin voi talon isäntä panna sellaisen palvelijan vastaamaan hänen taloudestaan, ja hän voi turvallisin mielin luottaa tämän uskollisen taloudenhoitajan huolehtivan siitä, että isännän lapset ovat ruokittuja ja ravittuja. Samalla tavalla tulen minäkin kohta tietämään, kenen käsiin voi luottaa huolenpidon lasteni hyvinvoinnista, sitten kun olen palannut Isän tykö. Aivan kuten talon isäntä panee uskollisen ja koetellun palvelijan vastaamaan hänen perheensä asioista, niin tahdon minäkin ylentää ne, jotka valtakuntani asioiden osalta selviytyvät tämän hetken koettelemuksista.

”Mutta jos palvelija on laiska ja alkaa sydämessään sanoa ’Isäntäni viivyttää tulemistaan’ ja ryhtyy kohtelemaan palvelijatovereitaan huonosti ja syömään ja juomaan juoppojen kanssa, silloin tämän palvelijan isäntä tulee hetkenä, jona tämä ei osaa häntä kaivata, ja kun isäntä huomaa hänet epäluotettavaksi, hän ajaa hänet tiehensä ja häpeään. Niinpä teettekin viisaasti, jos valmistaudutte sitä päivää varten, jolloin luoksenne tulee äkkiä ja odottamattomalla tavalla. Muistakaa, että teille on annettu paljon, siksi teiltä myös paljon vaaditaan. Ankarat koettelemukset ovat hetki hetkeltä teitä lähempänä. Minut on vielä kasteessa kastettava, ja minä olen vartiovuorossa, kunnes se on toimitettu. Te saarnaatte rauhaa maan päälle, mutta minun lähetystehtäväni ei tuo rauhaa ihmisten aineellisiin asioihin — ei ainakaan vähään aikaan. Seurauksena voi olla vain eripuraisuutta, kun saman perheen kaksi jäsentä uskoo minuun ja kun kolme jäsentä torjuu tämän evankeliumin. Evankeliumi, jota saarnaatte, on väijäämättä kääntävä ystävät, sukulaiset ja omaiset toisiaan vastaan. On totta, että kaikilla näillä uskovilla tulee olemaan suurenmoinen ja kestävä rauha omassa sydämessään, mutta maan päälle ei rauha tule, ennen kuin kaikki ovat valmiit uskomaan kunniakkaaseen perintöosaansa, joka on Jumalan pojan asema, ja astumaan sinne sisälle. Vaikka näin onkin, menkää kaikkeen maailmaan ja julistakaa tätä evankeliumia kaikille kansakunnille, jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle.”

Ja näin päättyi tämä työntäyteinen sapattipäivä. Aamulla Jeesus ja kaksitoista apostolia menivät Pohjois-Perean kaupunkiin

6. ANSWER TO PETER'S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: “Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?” And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) “In the time of testing, a man's soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) “But if the servant is slothful and begins to say in his heart, ‘My master delays his coming,’ and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child.”

165:6.4 (1824.7) And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit

käydäkseen Abnerin valvonnassa noilla seuduin
työskentelevien seitsemänkymmenen
sanansaattajan luona.

with the seventy, who were working in these
regions under Abner's supervision.

Luku 166. Viimeinen käynti pohjois-Pereassa

⇨ 165

Urantia-kirjan

167 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 166 VIIMEINEN KÄYNTI POHJOIS- PEREASSA

Osiot

Johdanto

1. Fariseukset Ragabassa
2. Kymmenen lepratautista
3. Saarna Gerasassa
4. Opetus onnettomuuksista
5. Filadelfian seurakunta

PAPER 166

LAST VISIT TO NORTHERN PEREA

SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

Johdanto

HELMIKUUN 11. ja 20. päivän välillä Jeesus ja kaksitoista apostolia kiersivät kaikissa niissä Pohjois-Perean kaupungeissa ja kylissä, joissa Abnerin työtoverit ja naisryhmän jäsenet työskentelivät. He saivat havaita, että näiden evankeliumilähettiläiden toiminta oli menestyksellistä, ja Jeesus kiinnitti apostoliensa huomion tavan takaa siihen tosiasiaan, että valtakunnan evankeliumia oli mahdollista levittää ilman, että siihen liittyi ihmeitä ja tunnustekoja.

Koko kolmikuukautinen Perean-lähetysretki vietiin läpi menestyksellisesti kahdentoista apostolin antamatta sille paljokkaan apuaan, ja tästä ajankohdasta alkaen evankeliumi ei enää heijastanut niinkään Jeesuksen persoonallisuutta kuin hänen opetuksiaan. Mutta kauan hänen seuraajansa eivät hänen ohjeitaan noudattaneet, sillä pian Jeesuksen kuoleman ja kuolleistanousun jälkeen he poikkesivat hänen opetuksistaan ja ryhtyivät rakentamaan alkukirkkoa hänen jumalallis-inhimillisestä persoonallisuudestaan omaamiensa ja ihmeistä kertovien käsitysten ja ihannoitujen muistojen varaan.

INTRODUCTION

^{166:0.1 (1825.1)} FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

^{166:0.2 (1825.2)} This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. FARISEUKSET RAGABASSA

Sapattina, helmikuun 18. päivänä, Jeesus oli Ragabassa, jossa asui muuan Natanael-niminen varakas fariseus. Ja koska melkoinen joukko hänen fariseustovereitaan kulki Jeesuksen ja kahdentoista apostolin mukana maan eri puolilla, hän tarjosi tuona sapattiaamuna aamiaisen heille kaikille, noin kahdellekymmenelle hengelle, ja kutsui Jeesuksen kunniavieraksi.

Siihen mennessä, kun Jeesus saapui tähän aamiaistilaisuuteen, useimmat fariseukset samoin kuin pari, kolme lainoppinutta olivat jo tulleet paikalle ja istuutuneet pöytään. Käymättä vesialtailla pesemässä käsiään Mestari otti välittömästi paikkansa Natanaelin vasemmalla puolella. Monet fariseuksista, etenkin ne, jotka olivat suosiollisia Jeesuksen opetuksia kohtaan, tiesivät, että hän pesi kätensä vain ollakseen puhdas ja että hän kammoksui näitä pelkästään seremoniallisia toimituksia. He eivät sen vuoksi hämmästelleetkään, että hän tuli suoraa päätä pöytään ensin kahdesti käsiään pesemättä. Mutta Natanaelia se tyrmistytti, ettei Mestari noudattanut farisealaisen käytännön tiukkoja määräyksiä. Ja toisin kuin fariseukset Jeesus ei myöskään pessyt käsiään jokaisen ruokalajin jälkeen eikä aterian päätteeksi.

Natanaelin ja tämän oikealla puolella istuvan vihamielisen fariseuksen välillä käydyn melkoisen kuiskuttelun jälkeen ja sen jälkeen, kun Mestaria vastapäätä istuvat olivat aikansa kohotelleet kulmakarvojaan ja ivallisesti mutristelleet huuliaan, Jeesus lopulta sanoi: "Minulla oli sellainen käsitys, että kutsuite minut tähän taloon murtaakseni leipää kanssanne ja ehkäpä kyselläksenne minulta asioita uuden, Jumalan valtakunnan evankeliumin julistamisesta, mutta huomaankin teidän tuoneen minut tänne katselemaan näytöstä, joka kertoo seremoniallisesta antaumuksesta omalle omahyväisyydellenne. Tuon palveluksen olette minulle nyt tehneet; millä numerolla aiotte seuraavaksi kunnioittaa minua tämän tilaisuuden vieraananne?"

Kun Mestari oli nämä sanat lausunut, he alkoivat tuijottaa pöydänpintaa ja pysyivät vaiti. Ja kun kukaan ei mitään sanonut, Jeesus jatkoi puhettaan: "Teistä fariseuksista monet ovat täällä kanssani ystävinä, jotkut ovat jopa opetuslapsiani, mutta fariseusten valtaosa kieltäytyy itsepintaisesti näkemästä valoa ja tunnustamasta totuutta, vielä silloinkin kun evankeliumin vaikutus tuodaan heidän eteensä suurella voimalla. Kuinka huolellisesti te puhdistattekaan maljojen ja vtien ulkopuolen, vaikka hengellisen ruoan astiat ovat likaiset ja saastaiset! Pidätte tarkasti huolen siitä, että näytätte ihmisten silmissä hurskaita ja pyhiltä, mutta sisin sielunne on täynnä omahyväisyyttä, ahneutta, kiristystä ja kaikkea mahdollista

1. THE PHARISEES AT RAGABA

166:1.1 (1825.3) On Sabbath, February 18, Jesus was at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

166:1.2 (1825.4) By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual

hengellistä pahuutta. Johtajanne ovat jopa ottaneet asiakseen hautoa ja suunnitella Ihmisen Pojan murhaa. Ettekö te mielettömät miehet ymmärrä, että taivaan Jumala katsoo sielun sisimmäisiä vaikuttimia yhtä hyvin kuin hän katsoo sivusta ulkonaista teeskentelyänne ja hurskasteluanne? Älkää luulkokaan, että almujen jakaminen ja kymmenysten maksaminen puhdistaisivat teidät väärämielisyydestä ja tekisivät mahdolliseksi teidän seistä puhtaina kaikkien ihmisten Tuomarin edessä. Voi teitä fariseukset, jotka pidätte itsepintaisesti kiinni siitä, että torjutte elämän valon! Olette säntillisiä kymmenysten maksamisessa ja suurieleisiä almujen jakamisessa, mutta tietten tahtoen torjutte Jumalan vierailun ja hylkäätte ilmoituksen hänen rakkaudestaan. Mitään väärää ei toki ole siinä, että huolehditte näistä vähemmän tärkeistä velvollisuuksista, mutta ei teidän silti olisi pitänyt jättää näitä tärkeämpiäkään vaatimuksia täyttämättä. Voi kaikkia, jotka karttavat oikeutta, torjuvat armon ja hylkäävät totuuden! Voi kaikkia, jotka ylenkatsovat Isästä annettua ilmoitusta, samalla kun tavoittelevat synagogan kunniaistuuksia ja kättävät mairittelevia tervehdyksiä turuilla ja toreilla!”

Kun Jeesus halusi nousta poistua kseen paikalta, eräs pöydässä istuvista lakimiehistä puhutteli häntä sanoen: ”Mutta, Mestari, muutamissa lausunnoissasi moitit myös meitä. Eikö kirjanoppineissa, fariseuksissa tai lainoppineissa ole mitään hyvää?” Ja seisaaltaan Jeesus vastasi lainoppineelle: ”Fariseusten tavoin teidänkin ilonne on siinä, että saatte pidoissa parhaat paikat, ja kannatte pitkää viittaa ja kuitenkin sälytätte ihmisten harteille raskaita kuormia, joita on tuskallista kantaa. Ja kun ihmissielut huojuvat näiden painavien taakkojen alla, ette edes yhtä sormeanne viitsi nostaa auttaaksenne kuorman kantamisessa. Voi teitä, joiden suurin ilo on siinä, että rakennatte hautakammioita isienne tappamille profeetoille! Ja se, että hyväksytte, mitä isänne tekivät, käy ilmi siitä, että nyt suunnittelette tappavanne ne, jotka tänä päivänä tulevat ja tekevät, mitä profeetat omana aikanaan tekivät: julistavat Jumalan vanhurskautta ja tekevät tunnetuksi taivaallisen Isän armoa. Mutta kaikki menneet sukupolvet sivuuttaen profeettojen ja apostolien verivelka vaaditaankin tältä turmeltuneelta ja omahyväiseltä sukupolvelta. Voi teitä kaikkia lainoppineita, jotka olette riistäneet tiedon avaimen tavalliselta kansalta! Itse ette suostu astumaan totuuden tielle, ja samalla tahtoisitte sulkea tien kaikilta muiltakin, jotka sille pyrkivät. Mutta ette te tällä tavoin voi lukita taivaan valtakunnan ovia, sillä olemme avanneet ne kaikille, joilla on usko sisälle astuakseen, eikä näitä armon portteja sulje niiden väärin opettajien ja valheellisten paimenten ennakkoluuloisuus ja ylimielisyys, jotka ovat valkoisiksi kalkittujen hautakammioiden kaltaisia,

wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!”

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: “But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?” And Jesus, standing, replied to the lawyer: “You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men’s shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men’s bones and all manner of spiritual uncleanness.”

ne kun näyttävät ulkoa katsellen kauniilta mutta ovatkin sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikenlaista hengellistä saastaa.”

Ja kun Jeesus oli sanottavansa Natanaelin pöydässä sanonut, hän ruokaan koskematta astui ulos talosta. Ja muutamat nuo sanat kuulleista fariseuksista alkoivat uskoa hänen opetukseensa ja astuivat valtakuntaan, mutta useimmat pysyttelivät itsepintaisesti pimeyden tiellä ja olivat yhä lujemmin sillä kannalla, että Jeesusta piti väijyä, jotta hänen puheistaan saataisiin siepatuksi jotakin, jota voitaisiin käyttää hänen saamiseen Jerusalemin sanhedrinin eteen kuulusteltavaksi ja tuomittavaksi.

Asioita, joihin fariseukset kiinnittivät erityistä huomiota, oli täsmälleen kolme:

1. Kymmenysten täsmällinen suorittaminen.
2. Puhdistautumismääräysten tunnontarkka noudattaminen.
3. Yhdessäolon karttaminen kaikkien ei-fariseusten kanssa.

Jeesus pyrki tällä kertaa paljastamaan kahden ensimmäisen käytännön hengellisen hedelmättömyyden, samalla kun hän säästi huomautuksensa, joiden tarkoituksena oli moittia fariseuksia siitä, että nämä kieltäytyivät sosiaalisesta kanssakäymisestä muiden kuin fariseusten kanssa, johonkin toiseen ja myöhempään tilaisuuteen, jolloin hän olisi taas aterioimassa laajalti samojen miesten kanssa.

2. KYMMENEN LEPRATAUTISTA

Seuraavana päivänä Jeesus meni kahdentoista apostolin kanssa Amathukseen, lähellä Samarian rajaa. Ollessaan lähestymässä kaupunkia he kohtasivat kymmenpäisen spitaalisten ryhmän, joka majaili kyseisen paikan lähellä. Ryhmään kuului yhdeksän juutalaista ja yksi samarialainen. Tavallisissa oloissa nämä juutalaiset olisivat kaihtaneet kaikkea kanssakäymistä tai yhteydenpitoa tämän samarialaisen kanssa, mutta heidän yhteinen vaivansa antoi heille enemmän kuin riittävästi syytä nousta kaikkien uskonnollisten ennakkoluulojen yläpuolelle. He olivat kuulleet paljon Jeesuksesta ja hänen aikaisemmista ihmeperantamisistaan, ja koska seitsemänkymmentä sanansaattajaa olivat, aina kun Mestari oli kahdentoista apostolin kanssa näillä kiertokäynneillä, ottaneet tavakseen ilmoittaa ajankohdan, jolloin Jeesuksen odotettiin saapuvan, nämä kymmenen spitaalista olivat saaneet tietää, että häntä odotettiin noihin aikoihin saapuvaksi tälle seudulle. Niinpä he olivat asettuneet vartioon tänne kaupungin laitamalle, paikkaan, jossa he

^{166:1.6 (1826.3)} And when Jesus had finished speaking at Nathaniel's table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

^{166:1.7 (1827.1)} There were just three things to which the Pharisees paid particular attention:

- ^{166:1.8 (1827.2)} 1. The practice of strict tithing.
- ^{166:1.9 (1827.3)} 2. Scrupulous observance of the laws of purification.
- ^{166:1.10 (1827.4)} 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

^{166:1.11 (1827.5)} At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. THE TEN LEPERS

^{166:2.1 (1827.6)} The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

toivoivat kiinnittävänsä hänen huomionsa ja voivansa pyytää häneltä parantamista. Kun lepratautiset näkivät Jeesuksen tulevan lähelle heitä, he tohtimatta lähestyä häntä huusivat loitommalla seisten hänelle: "Mestari, armahda meitä, puhdista meidät vaivastamme. Paranna meidät, kuten olet parantanut muita."

Jeesus oli parhaillaan ollut selittämässä kahdelletoista apostolille, miksi Peraan gentiilit, samoin kuin vähemmän puhdasoppiset juutalaiset, olivat oikeaoppisempia ja perinteen kahlitsemia Juudean juutalaisia auliimpia uskomaan seitsemänkymmenen sanansaattajan julistamaan evankeliumiin. Hän oli kiinnittänyt heidän huomionsa siihen seikkaan, että myös galilealaiset ja jopa samarialaiset olivat ottaneet heidän sanomansa muita auliimmin vastaan. Mutta kaksitoista apostolia eivät olleet vielä kovinkaan valmiita tuntemaan ystävällisyyttä pitkään halveksimiaan samarialaisia kohtaan.

Niinpä kun Simon Selootti huomasi samarialaisen spitaalisten joukossa, hän koetti saada Mestarin jatkamaan matkaa kaupunkiin heidän edes hetkeksi pysähtymättä vaihtamaan näiden kanssa tervehdyksiä. Jeesus sanoi Simonille: "Entäpä jos samarialainen rakastaakin Jumalaa siinä kuin juutalaisetkin? Pitäisikö meidän ryhtyä kanssaihmistemme tuomareiksi? Jos teemme näistä kymmenestä miehestä terveitä, niin kukapa tietää, vaikka samarialainen osoittautuisi juutalaisiakin kiitollisemmaksi. Tunnetko olevasi varma mielipiteistäsi, Simon?" Ja Simon ehätti vastaamaan: "Jos puhdistat heidät, saat sen pian selville." Ja Jeesus vastasi: "Tapahtukoon niin, Simon, eikä aikaakaan, kun tiedät, mikä on totuus ihmisten kiitollisuudesta ja Jumalan lapeudesta."

Jeesus astui lähemmäksi spitaalisia ja sanoi: "Jos tahdotte, että teidät tehdään terveiksi, niin menkää suoraa päätä näyttäytymään papeille, kuten Mooseksen laki vaatii." Ja kun he menivät, heidät tehtiin terveiksi. Mutta huomatessaan olevansa tervehtymässä samarialainen kääntyi ympäri ja kulkiessaan sinne tänne Jeesusta etsien hän ryhtyi suureen ääneen ylistämään Jumalaa. Ja Mestarin löydettyään hän lankesi polvilleen Jeesuksen jalkojen juureen ja esitti kiitoksensa puhdistumisestaan. Muut yhdeksän, eli juutalaiset, olivat hekin panneet merkille paranemisensa, ja vaikka hekin olivat kiitollisia puhdistumisestaan, he jatkoivat kuitenkin matkaansa näyttäytyäkseen papeille.

Kun samarialainen vielä oli polvillaan Jeesuksen jalkojen juuressa, Mestari katsoi ympärilleen luoden katseensa kahteentoista apostoliin ja erityisesti Simon Seloottiin ja sanoi: "Eikö puhdistuneita ollutkin kymmenen? Missä siis ovat muut yhdeksän, eli juutalaiset? Vain yksi, tämä muukalainen, on palannut ylistämään

166:2.2 (1827.7) Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

166:2.3 (1827.8) Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: "But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can tell? If we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?" And Simon quickly replied, "If you cleanse them, you will soon find out." And Jesus replied: "So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God."

166:2.4 (1827.9) Jesus, going near the lepers, said: "If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses." And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

166:2.5 (1828.1) As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: "Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God." And then he said to the Samaritan, "Arise and go your way; your faith has

Jumalaa.” Ja sitten hän sanoi samarialaiselle: ”Nouse ja mene tietäsi; uskosi on sinut parantanut.”

Jeesus loi katseensa taas apostoleihin, kun muukalainen poistui paikalta. Ja kaikki apostolit katsoivat Jeesukseen paitsi Simon Selootti, joka loi katseensa maahan. Kaksitoista apostolia eivät sanoneet sanaakaan. Eikä puhunut Jeesuskaan mitään; ei ollut tarpeen.

Vaikka kaikki nuo kymmenen miestä todellakin uskoivat, että heillä oli lepra, vain neljällä tämä vaiva oli. Muut kuusi paranivat eräästä erheellisesti spitaalina pidetystä ihotaudista. Mutta samarialaisella tosiaan oli lepra.

Jeesus velvoitti apostolit vaikenemaan lepratautisten puhdistamisesta, ja kun he jatkoivat matkaansa Amathukseen, hän huomautti: ”Huomannette, että Isänsä tahtoa vastaan niskuroidessaankin talon lapset suhtautuvat saamiinsa siunauksiin silti itsestäänselvyyksin. Heidän mielestään ei merkitse suuriakaan, vaikka he jättävät kiittämättä, kun Isä antaa heille lahjaksi heidän tervehtymisensä, mutta muukalaisten saadessa talon päämieheltä lahjoja heidät täyttää ihmetys, ja he tuntevat pakottavaa tarvetta tuoda julki kiitoksensa, jolla he ilmoittavat kunnioittavansa heille suotuja hyviä antimia.” Eivätkä apostolit vielääkään sanoneet mitään vastaukseksi Mestarin sanoihin.

3. SAARNA GERASASSA

Jeesuksen ja kahdentoista apostolin ollessa valtakunnan sanansaattajien luona Gerasassa eräs häneen uskova fariseus esitti seuraavan kysymyksen: ”Herra, tuleeeko niitä olemaan vain muutamia vai onko heitä moniakin, jotka todellisuudessa pelastuvat?” Vastatessaan tähän kysymykseen Jeesus sanoi:

”Teille on opetettu, että vain Abrahamin lapset pelastetaan; että vain Israelin lapsiksi otetut eijuutalaiset voivat toivoa pelastumista. Jotkut teistä ovat järkeilleet, että kun kerran pyhät kirjoitukset koko siitä valtavasta väkimäärästä, joka pakeni Egyptistä, mainitsevat vain Kaalebin ja Joosuan eläneen luvattuun maahan saapumiseen saakka, niin taivaan valtakuntaa tavoittelevista vain verrattain harvat pääsevät sinne sisälle.

”Teillä on myös muuan toinen sananparsa, johon sisältyykin aimo annos totuutta. Sen mukaan ikuisen elämään johtava tie on suora ja kaita, ja tälle tielle avautuva ovi on sekin ahdas, joten vain muutamat pelastusta tavoittelevista kykenevät pääsemään tästä ovesta sisälle. Tunnette myös opetuksen, joka sanoo, että perikatoon vievä tie on lavea; että sen sisäänkäynti on leveä ja että on monia, jotka päättävät kulkea

made you whole.”

166:2.6 (1828.2) Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

166:2.7 (1828.3) Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

166:2.8 (1828.4) Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: “You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father’s will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them.” And still the apostles said nothing in reply to the Master’s words.

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: “Lord, will there be few or many really saved?” And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) “You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) “You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go

sitä tietä. Eikä tämäkään sananparsa ole vailla merkitystään. Mutta minä sanon teille, että pelastus riippuu ensi kädessä siitä, mitä henkilökohtaisesti valitsette. Vaikka elämään johtava ovi on ahdas, se on kuitenkin riittävän leveä kaikkien vilpittömästi sisään pyrkivien siitä päästä, sillä minä olen se ovi. Eikä Poika koskaan epää sisäänpääsyä yhdeltäkään universumin lapselta, joka uskon avulla pyrkii löytämään Isän Pojan kautta.

"Mutta tässä piilee vaara kaikille, jotka halusivat lykätä valtakuntaan astumistaan tuonnemmaksi siksi, että he edelleenkin tavoittelevat kypsymättömyydestä kertovia nautintoja ja antavat myöten itsekkyydestä kertoville tyydytyksentarpeilleen. Kun he ovat kieltäytyneet hengellisen kokemuksen muodossa astumasta valtakuntaan, he saattavat myöhemmin pyrkiä pääsemään sinne sisälle, kunhan paremman tien suurenmoisuus käy tulevana aikana selville. Ja sen vuoksi, kun ne, jotka ylenkatsoivat valtakuntaa, silloin kun saavuin ihmisyyden hahmossa, koettavat päästä sisälle, sitten kun se paljastetaan jumalallisuuden hahmossa, sanon silloin kaikille näille itsekkäille ihmisille: En tiedä, mistä olette. Teillä oli tilaisuutenne valmistautua tätä taivaan kansalaisuutta varten, mutta torjuitte kaikki tällaiset armon osoitukset; hylkäsitte kaikki kutsut astua sisälle, kun ovi oli auki. Teiltä, jotka hylkäsitte pelastuksen, on ovi nyt suljettu. Tämä ovi ei ole auki niille, jotka itsekkäistä syistä sädekehän saadakseen tahtoisivat astua sisälle valtakuntaan. Pelastus ei ole niitä varten, jotka eivät ole valmiita maksamaan sitä hintaa, että he täydestä sydäimestään omistautuisivat tekemään sitä, mikä on Isäni tahto. Kun te hengen ja sielun osalta olette kääntäneet selkänne Isän valtakunnalle, teidän on mielen ja ruumiin osalta hyödytöntä seistä tämän oven edessä kolkuttamassa ja sanomassa: 'Herra, avaa meille, sillä mekin tahtoisimme olla suuria valtakunnassa.' Tulen silloin julistamaan, ettette ole minun katraastani. En ota teitä vastaan niiden joukkoon, jotka ovat kilvoitelleet hyvän uskon kilvoituksen ja saaneet palkkansa suorittamastaan epäitsekkästä palvelusta valtakunnassa maan päällä. Ja kun sitten sanotte: 'Emmekö syöneet ja juoneet kanssasi, ja etkö opettanutkin meidän kaduillamme?', sanon teille toistamiseen, että olette hengellisiä muukalaisia; että emme ole palvelijatovereita Isän armopalvelussa maan päällä, että en tunne teitä; ja silloin on koko maanpiirin Tuomari sanova teille: 'Menkää pois tyköämme te kaikki, joiden suurin ilo on ollut tehdä paatumuksen töitä.'

"Mutta älkää pelätkö, sillä jokainen, joka vilpittömästi haluaa löytää ikuisen elämän Jumalan valtakuntaan astumalla, varmasti tämän iäisen pelastuksen löytää. Mutta te, jotka torjutte tämän

this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) "But herein is the danger to all who would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father's will. When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father's kingdom, it is useless in mind and body to stand before this door and knock, saying, 'Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.' Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, 'Did we not eat and drink with you, and did you not teach in our streets?' then shall I again declare that you are spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father's ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: 'Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.'

166:3.5 (1829.2) "But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this

pelastuksen, tulette jonakin päivänä näkemään, että Abrahamin siementä olevat profeetat tässä kirkkauden valtakunnassa istuutuvat yhdessä pakanakansoista olevien uskovien kanssa nauttimaan elämän leipää ja virvoittamaan itseään elämän vedellä. Ja ne, jotka tällä tavoin ottavat valtakunnan haltuunsa hengellisellä voimalla ja elävän uskon hellittämättömillä rynnistyksillä, ovat peräisin pohjoisesta ja etelästä, idästä ja lännestä. Ja katso, monet, jotka ovat ensimmäisiä, tulevat olemaan viimeisiä, ja jotka ovat viimeisiä, tulevat monta kertaa olemaan ensimmäisiä.”

Tämä oli toden totta uusi ja outo versio vanhasta ja tutusta suoran ja kaidan tien sananparresta.

Vähitellen apostolit ja monet opetuslapset alkoivat oppia, mitä merkitsi Jeesuksen jo varhaisessa vaiheessa esittämä julistus: ”Ellette synny uudesti, synny hengestä, ette voi astua Jumalan valtakuntaan.” Kuitenkin kaikkien kohdalla, jotka ovat sydämeltään rehellisiä ja uskossaan vilpittömiä, pysyy ikuisena totuutena lause: ”Katso, minä seison ihmisten sydämen ovella ja kolkutan, ja jos joku vain avaa minulle, astun sisälle ja illastan hänen kanssaan, ja ravitsen häntä elämän leivällä; meillä on oleva yhteinen henki ja tarkoitus, ja niin tulemme olemaan ikiajat veljiä siinä pitkässä ja hedelmällisessä palvelussa, jota suoritamme etsiessämme Paratiisin-Isää.” Ja näin se, onko pelastuvia vain muutama vai onko heitä paljon, riippuu kokonaan siitä, onko niitä vain muutama vai onko niitä paljon, jotka noudattavat kutsua: ”Minä olen se ovi, minä olen se uusi ja elävä tie, ja jokainen, joka tahtoo, saa astua sisälle ja ryhtyä loputtomaan totuudenetsintään ikuisen elämän ajaksi.”

Edes apostolit eivät kyenneet kokonaan käsittämään hänen opetustaan siitä, että oli välttämätöntä käyttää hengellistä voimaa päästäkseen murtautumaan kaiken aineellisen vastuksen läpi ja päästäkseen jokaisen sellaisen maisen esteen yli, joka mahdollisesti tukkii tien Jumalan vapahdettuina poikina hengessä eletävän uuden elämän tärkeitäkin tärkeämpien hengellisten arvojen käsittämiseltä.

4. OPETUS ONNETTOMUUKSISTA

Vaikka useimmat palestiinalaiset söivät päivittäin vain kaksi ateriaa, Jeesuksella ja hänen apostoleillaan oli matkalla ollessaan tapana pitää keskipäivällä lepo- ja virkistytymistauko. Ja oli juuri tällainen Filadelfian-matkan keskipäivän tauko, kun Tuomas kysyi Jeesukselta: ”Mestari, kuultuani tänä aamuna matkaa taittaessamme tekemäsi huomautukset haluaisin tiedustella, ovatko hengelliset olennot osallisia aineellisessa

salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first.”

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus' early declaration: "Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God." Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: "Behold, I stand at the doors of men's hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father." And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: "I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life."

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that Thomas asked Jesus: "Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary

maailmassa ilmenevien outojen ja eriskummallisten tapahtumien aikaansaamisessa, ja lisäksi haluaisin kysyä, kykenevätkö enkelit ja muut henkiolennot estämään onnettomuuksia.”

Jeesus sanoi vastaukseksi Tuomaksen kyselyyn: ”Näinkö kauan olen ollut seurassanne, ja yhä te kuitenkin esitätte minulle tuollaisia kysymyksiä? Onko teiltä jäänyt huomaamatta, kuinka Ihmisen Poika elää yhtenä teidän joukossanne ja johdonmukaisesti kieltäytyy käyttämästä taivaan voimia turvatakseen henkilökohtaisen toimeentulonsa? Emmekö kaikki elä samoin keinoin, joista kaikkien muidenkin ihmisten olemassaolo riippuu? Näettekö hengellisen maailman voiman tulleen ilmi tämän maailman aineellisessa elämässä muutoin kuin niissä tapauksissa, joissa on ollut kysymyksessä Isän tunnetusitekeminen, ja niinä muutamina kertoina, kun kysymys on ollut hänen vaivattujen lastensa parantamisesta?

”Isänne ovat aivan liian kauan uskoneet, että vauraus olisi merkki jumalallisesta mielisuosiosta, että vastoinikäminen olisi todistus Jumalan tyytymättömyydestä. Teen tietäväksi, että tuollaiset uskomukset ovat taikauskoisia käsityksiä. Ettekö huomaa, että köyhät ottavat evankeliumin riemumielin ja huomattavasti muita suuremmin joukoin vastaan ja astuvat välittömästi sisälle valtakuntaan? Jos rikkaudet todistavat jumalallisesta suosiosta, miksi rikkaat sitten niin monissa tapauksissa kieltäytyvät uskomasta tätä taivaan ilouutusta?

”Isä panee sateensa lankeamaan niin oikeudenmukaisten kuin epäoikeudenmukaistenkin päälle, aurinko paistaa sekin niin vanhurskaille kuin väärämielisille. Tunnettehan tarinan galilealaisista, joiden veren Pilatus sekoitti alttariuhrien kanssa, mutta minä sanon teille, etteivät nämä galilealaiset millään muotoa olleet kaikkia tovereitaan suurempia syntisiä vain siksi, että heille kävi niin kuin kävi. Tiedätte myös niistä kahdeksastatoista miehestä, joiden päälle Siiloamin torni kaatui heidät surmaten. Älkää luulko, että ne, jotka saivat tällä tavoin surmansa, olivat kaikkia jerusalemlaisveljiään suurempia lainrikkokijia. Nämä ihmiset olivat yksinkertaisesti yhden ajallisuuteen kuuluneen onnettomuuden viattomia uhreja.

”Elämässänne voi sattua kolmenlaisia tapahtumia:

”1. Saatte olla mukana niissä normaaleissa tapahtumissa, jotka kuuluvat teidän ja kanssaihmistenne maan päällä elämään elämään.

”2. Saatatte joutua jonkin luonnononnettomuuden, jonkin ihmistä kohtaavan epäonnekkaan sattuman, uhriksi, ja olla täysin tietoisia siitä, etteivät tällaiset tapahtumat millään tavoin ole maailmassa vaikuttavien hengellisten

events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents.”

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas’s inquiry, Jesus said: “Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?

166:4.3 (1830.3) “All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God’s displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?

166:4.4 (1830.4) “The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) “There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830.6) “1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) “2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the

voimien ennalta järjestämiä tai muutoin aikaansaamia.

"3. Saatatte korjata satoa siitä, että suoranaisesti pyritte mukautumaan maailmaa hallitseviin luonnonlakeihin.

"Olipa muuan mies, joka istutti tarhaansa viikunapuun, ja kun hän oli moneen kertaan etsinyt siitä hedelmiä eikä mitään löytänyt, hän kutsui viinitarhurit eteensä sanoen: 'Olen kuluneina kolmena kautena käynyt täällä etsimässä hedelmiä tästä viikunapuusta, mutta ainoatakaan en ole löytänyt. Hakatkaa maahan tämä maho puu; miksi sen pitäisi saada köyhdyttää maaperää?' Mutta pääpuutarhuri vastasi isännälleen: 'Anna sen olla rauhassa vielä yhden vuoden voidakseni kuokkia maan sen ympäriltä ja tuoda sille lannoitetta, ja jos se ei ensi vuonnakaan kanna hedelmää, hakattakoon se sitten maahan.' Ja kun he olivat tällä tavoin noudattaneet hedelmällisyyden lakeja, he saivat palkakseen runsaan sadon, sillä puu oli elävä ja terve.

"Sairauden ja terveyden osalta teidän tulisi tietää, että nämä ruumiin tilat ovat aineellisten syiden seuraus; terveys ei ole taivaan hymyilyä, yhtä vähän kuin sairaus on Jumalan otsanrypistys.

"Isän ihmislapsilla on kaikilla yhtäläinen kapasiteetti aineellisten siunausten vastaanottamiseen; siksi hän antaa fyysisiä hyvyksiä ihmisten lapsille heitä erottelematta. Mutta kun kysymys on hengellisten lahjojen antamisesta, ihmisen kapasiteetti näiden jumalallisten antimien vastaanottamiseen asettaa Isälle rajoituksia. Vaikkei Isä katsokaan henkilöön, hengellisten lahjojen antamisen osalta häntä rajoittavat silti ihmisen usko ja ihmisen halukkuus pitäytyä aina siihen, mikä on Isän tahto."

Kun he kulkivat eteenpäin kohti Filadelfiaa, Jeesus jatkoi heidän opettamistaan ja vastaili edelleen heidän kysymyksiinsä, jotka koskivat onnettomuuksia, sairauksia ja ihmeitä, mutta he eivät kyenneet kokonaan tätä opetusta käsittämään. Yksi oppitunti ei pysty kokonaan muuttamaan elinikäisiä uskomuksia, ja siksi Jeesus huomasi välttämättömäksi, että hän toisti sanomaansa, että hän kertomasta päästyään taas kertoi asian, jonka hän halusi heidän ymmärtävän. Eivätkä he siltikään käsittäneet hänen maisen tehtävänsä merkitystä, ennen kuin vasta hänen kuolemansa ja kuolleistanousunsa jälkeen.

5. FILADELFIAN SEURAKUNTA

Jeesus ja kaksitoista apostolia olivat matkalla tapaamaan Abneria ja tämän työtovereita, jotka saarnasivat ja opettivat Filadelfiassa. Kaikista Perean kaupungeista juuri Filadelfiassa oli suurin ryhmä juutalaisia ja ei-juutalaisia, rikkaita ja köyhiä,

realm.

166:4.8 (1830.8) "3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) "There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none, he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven, neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

166:4.12 (1831.3) As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

166:5.1 (1831.4) Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and

oppineita ja oppimattomia omaksunut seitsemänkymmenen sanansaattajan opetukset ja sen myötä astunut sisälle valtakuntaan. Filadelfian synagoga ei ollut koskaan ollut Jerusalemin sanhedrinin valvonnan alainen, eikä sitä sen vuoksi ollut koskaan suljettu Jeesuksen ja hänen työtoveriensa opetuksilta. Käsillä olevana aikakin Abner opetti Filadelfian synagogassa kolmasti päivässä.

Tästä samaisesta synagogasta tuli myöhemmin kristillinen kirkko, ja se oli koko idän suunnalla suoritettujen evankeliumin levitystyön lähetystoiminnallisena päämajana. Se oli pitkään aikaa Mestarin opetusten linnoitus, ja vuosisatojen ajan se noilla seuduilla puolusti yksin paikkaansa kristillisen oppineisuuden keskuksena.

Jerusalemin juutalaisilla oli aina ollut hankaluuksia Filadelfian juutalaisten kanssa. Ja Jeesuksen kuoleman ja kuolleistanousun jälkeen alkoi Jerusalemin kirkolla, jonka päämiehenä toimi Herran veli Jaakob, olla vakavia vaikeuksia Filadelfian uskovien seurakunnan kanssa. Abnerista tuli Filadelfian kirkon päämies, ja hän toimi tässä tehtävässä kuolemaansa saakka. Ja tämä Jerusalemiin nähden ilmennyt vieraantuminen selittää, miksei Abnerista ja hänen työstään mainita mitään Uuden testamentin evankeliumikirjoituksissa. Tätä riitaa Jerusalemin ja Filadelfian välillä kesti Jaakobin ja Abnerin koko elinajan, ja se jatkui jonkin aikaa vielä Jerusalemin hävityksen jälkeenkin. Filadelfia oli todellisuudessa alkukirkon pääpaikka etelän ja idän suunnalla, samaan tapaan kuin Antiokia oli sitä pohjoisessa ja lännessä.

Abnerilla oli ilmeisen huono onni sikäli, että hänellä oli erimielisyyksiä varhaiskristillisen kirkon kaikkien johtajien kanssa. Hän joutui huonoihin väleihin Pietarin ja Jaakobin (Jeesuksen veljen) kanssa hallinnollisista kysymyksistä sekä siitä, missä kulki Jerusalemin kirkon toimipiirin raja. Hän sanoi irti tuttavuutensa Paavalin kanssa filosofiasta ja teologiasta ilmenneiden erimielisyyksien takia. Abner oli filosofiansa puolesta enemmänkin babylonialainen kuin helleninen, ja hän vastusti härkäpäisesti kaikkia Paavalin pyrkimyksiä muokata Jeesuksen opetukset niin, että ne toisivat esille vähemmän sellaista, mikä herätti vastarintaa, ensiksi juutalaisissa ja sittemmin kreikkalais-roomalaisissa mysteereihin uskovissa.

Tällä tavoin Abner pakotettiin elämään eristyksissä. Hän oli sellaisen kirkon päämies, jota Jerusalemissa ei arvostettu. Hän oli rohjennut uhmata Herran veljeä Jaakobia, jonka tueksi Pietari myöhemmin asettui. Tällainen menettely erotti hänet tehokkaasti kaikista hänen entisistä työtovereistaan. Sitten hän rohkeni vastustaa Paavalia. Vaikka hän suhtautui täysin myötätuntoisesti Paavaliin tämän tehdessä

unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

^{166:5.2 (1831.5)} This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

^{166:5.3 (1831.6)} The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

^{166:5.4 (1831.7)} It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

^{166:5.5 (1832.1)} Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he

lähetystyötä gentiilien keskuudessa ja vaikka hän tuki Paavalia tämän riidoissa Jerusalemin seurakunnan kanssa, hän vastusti silti katkerasti sitä versiota Jeesuksen opetuksista, jota Paavali katsoi hyväksi julistaa.

Viimeisinä vuosinaan Abner tuomitsi Paavalin "Jeesus Nasaretilaisen, elävän Jumalan Pojan, opetusten viekkaaksi turmelijaksi". Abnerin viimeisinä vuosina ja jonkin aikaa sen jälkeenkin Filadelfian uskovat pitäytyivät tiukemmin kuin mikään muu ryhmä maan päällä Jeesuksen uskontoon, sellaisena kuin hän sitä eli ja opetti.

Abner eli 89-vuotiaaksi, ja hän kuoli Filadelfiassa marraskuun 21. päivänä vuonna 74 jKr. Viimeiseen saakka hän uskoi lujasti taivaan valtakunnan evankeliumiin ja opetti sitä.

supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

166:5.6 (1832.2) During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

166:5.7 (1832.3) Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

Luku 167. Käynti Filadelfiassa

⇨ 166

Urantia-kirjan

168 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 167 KÄYNTI FILADELFIASSA

Osiot

Johdanto

1. Aamiainen fariseusten seurassa
2. Vertaus suurista illallisista
3. Nainen, jota vaivasi voimattomuuden henki
4. Viesti Betaniasta
5. Matkalla Betaniaan
6. Pikkulasten siunaaminen
7. Keskustelu enkeleistä

PAPER 167 THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmary
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

Johdanto

AINA kun Jeesuksen ja apostolien mainitaan tämän Perean-toimintavaiheen aikana vierailleen eri paikkakunnilla, joilla seitsemänkymmentä sanansaattajaa työskentelivät, olisi muistettava, että Jeesuksen mukana oli yleensä vain kymmenen apostolia, sillä tapana oli jättää ainakin kaksi heistä Pellaan opastamaan kansanjoukkoa. Kun Jeesus oli aikeissa jatkaa matkaansa Filadelfiaan, Simon Pietari ja hänen veljensä Andreas palasivat Pellan leirille opettamaan siellä koolla olevia väkijoukkoja. Kun Mestari lähti Pellan leiriltä käymään Perean eri puolilla, oli varsin tavallista, että kolmestasadasta viiteensataan leiriläistä kulki hänen mukanaan. Saapuessaan Filadelfiaan hänen mukanaan oli yli kuusisataa seuraajaa.

Hiljattain Dekapoliin alueelle suoritettuun saarnamatkaan ei ollut liittynyt mitään ihmeitä, eikä käsillä olevan Perean-lähetysretken kuluessa myöskään ollut kymmenen spitaalisen puhdistamista lukuun ottamatta tähän mennessä tapahtunut yhtään ihmettä. Tämä oli vaihe, jolloin evankeliumia julistettiin voimallisesti, ilman ihmeitä

INTRODUCTION

^{167:0.1 (1833.1)} THROUGHOUT this period of the Perean ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

^{167:0.2 (1833.2)} No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perean mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

ja enimmän aikaa ilman, että Jeesus tai edes hänen apostolinsa olivat henkilökohtaisesti läsnä.

Jeesus ja kymmenen apostolia saapuivat Filadelfiaan keskiviikkona, helmikuun 22. päivänä, ja he viettivät torstain ja perjantain lepäämällä viimeisten matkojensa ja uurstuksensa vaivoista. Tuona perjantai-iltana Jaakob puhui synagogassa, ja seuraavaksi illaksi kutsuttiin koolle yhteinen neuvonpito. Se, miten hyvin evankeliumi eteni Filadelfiassa ja lähikylissä, oli heille suuri ilon aihe. Daavidin lähetit toivat paitsi tietoja valtakunnan etenemisestä koko Palestiinan alueella myös hyviä uutisia Aleksandriasta ja Damaskoksesta.

1. AAMIAINEN FARISEUSTEN SEURASSA

Filadelfiassa asui muuan varsin varakas ja vaikutusvaltainen fariseus, joka oli omaksunut Abnerin opetukset, ja hän kutsui Jeesuksen sapattiaamuna taloonsa aamiaiselle. Oli tiedossa, että Jeesusta odotettiin tuona ajankohtana Filadelfiaan, ja niin sinne oli saapunut Jerusalemissa ja muualta suuri joukko kyläilijöitä, joiden joukossa oli useita fariseuksia. Niinpä näitä johtomiehiä oli kutsuttu nelisenkymmentä muutaman lainoppineen lisäksi tälle Mestarin kunniaksi järjestetylle aamiaiselle.

Jeesuksen viipyessä ovella Abnerin kanssa keskustellen ja isännän jo istuuduttua paikalleen huoneeseen astui yksi Jerusalemin johtavista fariseuksista, sanhedrinin jäsen, ja tapansa mukaan hän suunnisti suoraan kohti kunniapaikkaa isännän vasemmalla puolella. Mutta koska tämä paikka oli varattu Mestarille ja oikeanpuoleinen paikka Abnerille, isäntä viittasi jerusalemlaisfariseusta asettumaan isännästä neljä sijaa vasemmalle, ja se, ettei hän saanut kunniapaikkaa, loukkasi syvästi tätä arvohenkilöä.

Kohta olivat kaikki kuitenkin asettuneet paikalleen, ja he nauttivat tilaisuudesta saada keskustella toistensa kanssa, olivathan useimmat läsnäolijoista Jeesuksen opetuslapsia tai muuten suopeita evankeliumille. Vain hänen vihamiehensä panivat merkille, ettei hän toimittanut seremoniallista käsienspesua ennen istuutumistaan aterialle. Abner pesi kätensä aterian alkajaisiksi, muttei tarjoilun aikana.

Aterioinnin loppupuolella kadulta astui sisälle huoneeseen mies, jota oli pitkään vaivannut muuan krooninen sairaus ja joka nyt oli pöhöttäneessä tilassa. Tämä mies oli Abnerin työtovereiden hiljattain kastama uskova. Hän ei esittänyt Jeesukselle mitään pyyntöä terveyden palauttamisesta, mutta Mestari oli täysin tietoinen siitä, että tämä sairas mies oli tullut tähän aamiaistilaisuuteen siinä toivossa, että hän pääsisi erilleen ympärillään tungeksivasta väkijoukosta ja

167:0.3 (1833.3) Jesus and the ten apostles arrived at Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

167:1.1 (1833.4) There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

167:1.2 (1833.5) As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

167:1.3 (1834.1) Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

167:1.4 (1834.2) Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few

että hän sillä keinoin todennäköisemmin kiinnittäisi Jeesuksen huomion itseensä. Tämä mies tiesi, että tuolloin tehtiin hyvin vähän ihmeitä. Hän oli siitä huolimatta laskeskellut sydämessään, että hänen surkea tilansa kenties vetoaisi Mestarin sääliäisyyteen. Eikä hän tässä erehtynytään, sillä kun hän astui huoneeseen, sekä Jeesus että Jerusalemista saapunut omahyväinen fariseus kiinnittivät häneen huomionsa. Fariseus ei hukannut aikaa tuodessaan julki närkästyksensä siitä, että tuollainen nyt oli pitänyt päästää sisälle huoneeseen. Mutta Jeesus loi katseensa sairaaseen mieheen ja hymyili niin myötätuntoisesti, että tämä siirtyi hänen lähelleen ja istuutui lattialle. Koska ateria oli päättymässä, Mestari katsahti muita vieraita, loi sitten merkitsevän silmäyksen vesipöhöiseen mieheen ja sanoi: "Ystäväni, Israelin opettajat ja oppineet lakimiehet, haluaisin esittää teille yhden kysymyksen: Onko laillista parantaa sairaita ja vaivattuja sapattipäivänä, vai eikö ole?" Mutta läsnäolijat tunsivat Jeesuksen liian hyvin; he pysyivät vaiti; he eivät vastanneet hänen kysymyksiinsä.

Sitten Jeesus siirtyi sinne, missä sairas istui, tarttui häntä kädestä ja sanoi: "Nouse ja mene tietäsi. Et ole pyytänyt tulla parannetuksi, mutta tiedän, mitä sydämessäsi halajat ja mitä sielussasi uskot." Ennen kuin mies poistui huoneesta, Jeesus palasi paikalleen ja osoittaessaan sanansa pöydän ääressä istuville hän virkkoi: "Ei Isäni tee näitä tekoja houkutellakseen teitä valtakuntaan vaan tuodakseen itsensä julki valtakunnassa jo oleville. Voitte ymmärtää, että olisi Isän tapaista tehdä juuri tällaisia tekoja, sillä jos sattuisi, että suosikkieläimenne putoaisi kaivoon sapattipäivänä, kukapa teistä ei oikopäätä rientäisi kiskomaan sitä ylös?" Ja kun kukaan ei halunnut vastata hänelle, ja koska hänen isäntänsä ilmeisestikin hyväksyi, mitä oli tapahtumassa, Jeesus nousi seisomaan ja puhui kaikille läsnäoleville: "Veljeni, kun teidät kutsutaan häihin, älkää istuutuko kunniapaikalle, koska voi sattua, että juhliille on kutsuttu joku teitä kunnioitetumpi mies, ja silloin isännän olisi tultava luoksenne pyytämään teitä antamaan paikanne tälle toiselle ja kunnioitetulle vieraalle. Sellaisessa tapauksessa teitä pyydetään häpeäksenne asettumaan pöydässä alemmalle paikalle. Kun teidät kutsutaan juhlaan, osoittaisitte viisautta, jos juhlapöytään saapuessanne etsisitte alimman paikan ja istuutuisitte sille, jotta isäntä, kun hän luo yleissilmäyksen vieraisiinsa, voisi sanoa sinulle: 'Ystäväni, miksi istut vähäisimmän paikalla? Tule ylemmäksi.' Ja näin kaikki läsnä olevat vieraat saavat nähdä, miten tämän henkilön osalle lankeaa kunnia. Älkää unohtako, että jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, kun taas se, joka aidosti itsensä alentaa, ylennetään. Siispä, kun järjestätte päivällis- tai illalliskutsuja, älkää joka

miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

167:1.5 (1834.3) Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: "Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?" And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: "My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: 'My friend, why sit in the seat of the least? come up higher'; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be

kerta kutsuko vain ystäviäanne, veljiänne, sukulaisianne tai rikkaita naapureitanne, jotta nämä vuorostaan kutsuisivat teidät juhliinsa ja sillä tavoin maksaisivat teille takaisin. Pitäessänne pidot kutsukaa sinne joskus köyhiä, raajarikkoja ja sokeita. Sillä tavoin saatte siunauksen sydämessänne, sillä varsin hyvin tiedätte, etteivät rammatt ja ontuvat kykene palkitsemaan teitä rakastavasta huolenpidostanne.”

2. VERTAUS SUURISTA ILLALLISISTA

Kun Jeesus oli fariseuksen aamiaispöydässä sanonut sanottavansa, muuan läsnä olevista lainoppineista halusi rikkoa hiljaisuuden ja lausui sen kummemmin ajattelematta: ”Siunattu on se, joka syö leipää Jumalan valtakunnassa” — joka oli tuohon aikaan yleinen sananparsi. Ja silloin Jeesus esitti vertauksen, josta hänen ystävällisen isäntänsäkin oli pakko sydämistyä. Jeesus sanoi:

”Muuan mahtimies järjesti suuret illalliset, ja koska hän oli kutsunut paljon vieraita, hän lähetti illallisaikaan palvelijansa sanomaan kutsuilla: ’Tulkaa, sillä kaikki on nyt valmista.’ Ja kuin yhteisestä sopimuksesta nämä ryhtyivät kaikki esittämään verukkeita. Yksi sanoi: ’Olen juuri ostanut maatilaa, ja minun on aivan pakko lähteä sitä katsomaan. Pyydän hartaasti, että saisin kieltäytyä kutsusta.’ Muuan toinen sanoi: ’Olen ostanut viisi härkäparia, ja minun on mentävä ottamaan ne vastaan. Pyydän hartaasti, että saisin kieltäytyä kutsusta.’ Ja vielä yksi sanoi: ’Olen juuri mennyt naimisiin enkä voi sen vuoksi tulla.’ Niinpä palvelijat tulivat takaisin ja kertoivat tämän isännälleen. Tämän kuullessaan talon herra vihastui suuresti ja sanoi palvelijainsa puoleen kääntyen: ’Olen valmistellut tämän hääjuhlan; juottovasikat on teurastettu, ja kaikki on valmista vieraitani varten, mutta nämä ovat torjuneet kutsuni, sillä jokainen heistä on mennyt, kuka maittensa ja mantujensa, kuka tavaroittensa perään, ja he osoittavat kunnioituksen puutetta jopa niitä palvelijoitani kohtaan, jotka pyytävät heitä saapumaan juhlaani. Menkää sen vuoksi nopeasti kaupungin kaduille ja kujille, pääteille ja sivuteille, ja tuokaa tänne köyhät ja hyljeksityt, sokeat ja rammatt, jotta hääjuhlla olisi vieraita.’ Ja palvelijat tekivät niin kuin heidän herransa käski, ja vielä senkin jälkeen tilaa oli useammillekin vieraille. Silloin herra sanoi palvelijoilleen: ’Menkää nyt maanteille ja maaseudulle ja pakottakaa siellä olevat tulemaan sisälle, jotta taloni täytyisi. Teen tietäväksi, ettei yksikään niistä, jotka ensiksi kutsuttiin, ole maistava illallistani.’ Ja palvelijat tekivät isäntänsä käskyn mukaan, ja talo täyttyi vieraista.”

Ja kun aamiaisivieraat kuulivat nämä sanat, he poistuivat paikalta; jokainen meni omaan kotiinsa. Ainakin yksi tuona aamuna paikalla

recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry.”

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

167:2.1 (1835.1) As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: “Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God” — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

167:2.2 (1835.2) “A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, ‘Come, for everything is now ready.’ And they all with one accord began to make excuses. The first said, ‘I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.’ Another said, ‘I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.’ And another said, ‘I have just married a wife, and therefore I cannot come.’ So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: ‘I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the marriage feast may have guests.’ And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: ‘Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.’ And the servants did as their master commanded, and the house was filled.”

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present

olleista virnuilevista fariseuksista käsitti, mitä vertaus merkitsi, sillä samana päivänä hänet kastettiin ja hän tunnusti julkisesti uskonsa valtakunnan evankeliumiin. Saman päivän iltana Abner saarnasi uskovien yhteisessä neuvonpidossa tästä vertauksesta.

Seuraavana päivänä kaikki apostolit antautuivat filosofiseen pohdiskeluun, jonka tarkoituksena oli tulkita, mitä tämä suurista illallisista esitetty vertaus merkitsi. Vaikka Jeesus kuunteli kiinnostuneena kaikkia näitä erilaisia tulkintoja, hän kuitenkin järkähtämättä kieltäytyi tarjoamasta heille enempää apua vertauksen ymmärtämiseen. Muuta hän ei sanonut kuin: "Löytäköön jokainen ihminen sen merkityksen itse ja omassa sielussaan."

that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, "Let every man find out the meaning for himself and in his own soul."

3. NAINEN, JOTA VAIVASI VOIMATTOMUUDEN HENKI

Abner oli järjestänyt niin, että Mestari opetti synagogassa tänä sapattipäivänä, ja se oli Jeesuksen ensimmäinen esiintyminen synagogassa sen jälkeen, kun kaikki synagogat oli sanhedrinin määräyksestä suljettu hänen opetuksiltaan. Synagogapalveluksen päättyessä Jeesus loi katseensa alas eteensä, ja siinä sattui olemaan vanhahko nainen, jonka kasvoilla oli masentunut ilme ja jonka ulkoinen olemus oli perin kumarainen. Tämä nainen oli jo kauan aikaa ollut pelon vallassa, ja kaikki ilo oli kaikonnut hänen elämästään. Puhujapulpetista alas astuessaan Jeesus meni naisen luokse, ja koskettaen tämän kumaraista hahmoa olkapäästä hän sanoi: "Vaimo, sinun ei tarvitse kuin uskoa ja voisit täysin vapautua voimattomuuden hengestäsi." Ja tämä nainen, jonka olivat painaneet kasaan ja kumaraan yli kahdeksantoistavuotisen pelokkuuden aiheuttamat masennustilat, uskoi Mestarin sanat, ja uskon avulla hänen vartensa samassa hetkessä suoristui. Nähdessään, että hänen kumaruutensa oli oikaistu, tämä nainen huusi ääneensä ja ylisti Jumalaa.

Vaikka siis oli niin, että tämän naisen vaiva oli kokonaan mentaalinen, sillä hänen kumaruutensa syynä oli hänen masentunut mielensä, ihmiset luulivat, että Jeesus oli parantanut todellisen fyysisen vamman. Jos kohta Filadelfian synagogan seurakuntaväki suhtautuikin Jeesuksen opetuksiin suopeasti, synagogan esimiesten johtaja oli joka tapauksessa vihamielinen fariseus. Ja koska hän seurakuntalaisten tavoin oli sitä mieltä, että Jeesus oli parantanut fyysisen vamman, ja koska häntä närkästytti se, että Jeesuksella oli ollut otsaa suorittaa moinen teko sapattina, hän nousi seisaalleen seurakunnan edessä ja sanoi: "Eikö ole niin, että on kuusi päivää, joiden aikana

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

167:3.1 (1835.5) Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: "Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity." And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

167:3.2 (1836.1) Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: "Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but

ihmisten tulisi toimittaa kaikki askarensa? Tulkaa siis näinä arkipäivinä tänne paranemaan, vaan älkää sapattipäivänä.”

Vihamielisen esimiehen lausuttua nämä sanat Jeesus palasi puhujakorokkeelle ja sanoi: ”Miksi näytellä tekopyhäin osaa? Eikö teistä jokainen sapattinakin irrota härkäänsä kytkyestään ja vie sitä juomaan? Jos tällainen palvelus on sallittua sapattipäivänä, niin eikö pitäisi tätä naista, Abrahamin tytärtä, joka kuluneet kahdeksantoista vuotta on ollut pahan kahleissa, kirvoittaa tästä orjuudesta ja viedä juomaan vapahduksen ja elämän vettä, niin sapattipäivä kuin nyt onkin?” Ja kun nainen edelleenkin ylisti Jumalaa, Jeesuksen arvostelija joutui häpeään, ja seurakunta riemuitsi yhdessä naisen kanssa siitä, että hänet oli parannettu.

Jeesusta vastaan tuona sapattina esittämänsä julkisen arvostelun johdosta synagogan esimiesten johtaja pantiin viralta ja hänen tilalleen asetettiin muuan Jeesuksen seuraaja.

Jeesus vapautti tavan takaa tällaisia pelon uhreja heidän voimattomuuden hengestään, mielenmasennuksestaan ja pelon orjuudestaan. Mutta ihmiset luulivat kaikkien tuollaisten vaivojen olevan joko fyysisiä vammoja tai johtuvan siitä, että asianomainen henkilö oli pahojen henkien riivaama.

Jeesus opetti synagogassa taas sunnuntaina, ja paljon oli niitä, jotka Abner puoliltapäivin kastoi kaupungin eteläpuolella virtaavassa joessa. Jeesus ja kymmenen apostolia olisivat seuraavana aamuna lähteneet takaisin Pellan leirille, ellei paikalle olisi saapunut yksi Daavidin läheteistä, joka toi tärkeän viestin Jeesukselle hänen ystäviltään Betaniasta, Jerusalemin liepeiltä.

4. VIESTI BETANIASTA

Hyvin myöhään sunnuntai-iltana, helmikuun 26. päivänä, Filadelfiaan saapui Betaniasta lähetti, joka toi Martan ja Marian lähettämän viestin. Viestissä sanottiin: ”Herra, se jota sinä rakastat, on hyvin sairas.” Viesti tuli Jeesuksen tietoon iltaneuvottelun lopulla, juuri kun hän oli toivottamassa apostoleille hyvää yötä. Jeesus ei aluksi vastannut mitään. Sattui yksi niitä kummallisia välikohtauksia, hetki, jolloin hän näytti kommunikoivan jonkin sellaisen kanssa, joka oli hänen minuutensa ulkopuolella ja sen tuolla puolen. Ja sitten hän katseensa kohottaen osoitti sanansa viestintuojalle niin, että myös apostolit ne kuulivat, ja virkkoi: ”Tämä sairaus ei todellisuudessa ole kuolemaksi. Älkää epäilkö, etteikö sitä voida käyttää tuomaan Jumalalle kunniaa ja Pojalle ylistystä.”

not on the Sabbath day.”

167:3.3 (1836.2) When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: "Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?" And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

167:3.4 (1836.3) As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

167:3.5 (1836.4) Jesus frequently delivered such victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

167:3.6 (1836.5) Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

167:4.1 (1836.6) Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, "Lord, he whom you love is very sick." This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: "This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son."

Martta, Maria ja heidän veljensä Lasarus olivat Jeesukselle hyvin rakkaat; hän rakasti heitä palavalla kiintymyksellä. Hänen ensimmäinen ja ihmisperäinen ajatuksensa oli lähteä saman tien heidän tuekseen, mutta hänen yhteennivoutuneeseen mieleensä juolahti vielä toinenkin ajatus. Hän oli miltei jo luopunut toivosta, että Jerusalemin juutalaisjohtajat joskus hyväksyisivät valtakunnan, mutta hän rakasti silti kansaansa, ja nyt hänen mieleensä juolahti suunnitelma, jonka avulla Jerusalemin kirjanoppineet ja fariseukset saisivat vielä yhden tilaisuuden ottaa vastaan hänen opetuksensa. Ja hän päätti, mikäli hänen Isänsä niin tahtois, tehdä tästä viimeisestä Jerusalemilta esittämästään vetoomuksesta koko maisen elämänuransa ulkonaisesti järjestyttävimmän ja ällistytävimmän teon. Juutalaisethan takertuivat ajatukseen ihmetekoja suorittavasta vapahtajasta. Ja vaikkei hän suostunutkaan alentumaan sellaiseen, että olisi esittänyt aineellisia ihmeitä tai pannut toimeen ajallisuuteen kuuluvia poliittisen vallan näytöksiä, nyt hän kuitenkin pyysi Isän suostumusta tapahtumalle, jossa tulisi esille hänen siihen saakka julki tulematon valtansa elämään ja kuolemaan nähden.

Juutalaisilla oli tapana haudata vainajansa näiden kuolinpäivänä; niin lämpimässä ilmanalassa se oli välttämätöntä. Usein kuitenkin kävi, että he panivat hautaan henkilön, joka oli vain koomassa, joten tämä saattoi toisena, joskus kolmantenakin, päivänä tulla ulos hautakammioista. Mutta juutalaiset uskoivat, että vaikka henki tai sielu saattoi viipyä kalmon läheisyydessä kahden tai kolmen päivän ajan, koskaan se ei siellä kuitenkaan ollut enää kolmannen päivän jälkeen; että ruumiin hajoaminen oli edennyt jo pitkälle neljäntenä päivänä ja ettei kukaan hautakammioista koskaan enää sellaisen ajan kuluttua palannut. Ja juuri näistä syistä Jeesus viipyi Filadelfiassa vielä kaksi täyttä päivää, ennen kuin valmistautui lähtemään Betaniaan.

Niinpä Jeesus varhain keskiviikkoamuna sanoi apostoleilleen: "Laittanutkaamme oitis valmiiksi mennäksemme taas Juudeaan." Ja Mestarinsa sanat kuullessaan apostolit vetäytyivät hetkeksi muista erilleen käydäkseen keskinäistä neuvonpitoa. Jaakob johti neuvottelun kulkua, ja he kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että olisi sulaa hulluutta päästää Jeesus taas Juudeaan, ja he tulivat neuvottelustaan yhtenä miehenä ilmoittamaan kantansa Jeesukselle. Jaakob sanoi: "Mestari, olit Jerusalemissa muutama viikko sitten, ja johtajat tavoittelivat kuolemaasi, kun kansa taas mieli kivittää sinut. Annoit jo tuolloin noille ihmisille tilaisuuden totuuden vastaanottamiseen, emmekä salli sinun enää palata Juudeaan."

^{167:4.2 (1837.1)} Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

^{167:4.3 (1837.2)} The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

^{167:4.4 (1837.3)} Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: "Let us prepare at once to go into Judea again." And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: "Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea."

Silloin Jeesus sanoi: "Mutta ettekö ymmärrä, että päivässä on kaksitoista sellaista tuntia, joiden aikana on mahdollista tehdä turvallisesti työtä? Jos ihminen vaeltaa päiväsaikaan, hän ei kompastu, sillä onhan hänellä valo. Jos ihminen vaeltaa öiseen aikaan, on jokseenkin varmaa, että hän kompastuu, sillä hänellä ei ole valoa. Niin kauan kuin päiväni riittää, en pelkää mennä Juudeaan. Tahtoisin tehdä vielä yhden voimallisen teon näiden juutalaisten nähdä; tahtoisin antaa heille vielä yhden tilaisuuden uskoa, vaikkapa heidän omilla ehdoillaankin — sellaisilla ehdoilla, että Isän voima ja Pojan rakkaus näkyvät ulkonaisessa loistossaan ja näkyväisessä ilmenemismuodossaan. Sitä paitsi, ettekö käsitä, että ystävämme Lasarus on vaipunut uneen, ja tahtoisin mennä herättämään hänet tästä unesta!"

Silloin yksi apostoleista sanoi: "Mestari, jos Lasarus on vaipunut uneen, silloinhan hän sitäkin varmemmin toipuu." Juutalaisten tapana oli tuohon aikaan puhua kuolemasta eräänlaisena unena, mutta kun apostolit eivät ymmärtäneet Jeesuksen tarkoittaneen, että Lasarus oli erkaantunut tästä maailmasta, hän sanoi nyt proosallisesti: "Lasarus on kuollut. Ja olen teidän tähtenne iloinen, vaikkei sillä muita pelastetakaan, etten ollut siellä, sillä nyt teillä tulee olemaan uusi syy uskoa minuun; ja sen, mitä tulette näkemään, tulisi olla teille kaikille vahvistukseksi valmistauduttaessa sitä päivää varten, jolloin lausun teille jäähyväiset ja menen Isän tykö."

Kun he eivät kenneet taivuttamaan häntä luopumaan Juudeaan-menosta ja kun jotkut apostoleista olivat vastahakoisia lähtemään edes hänen mukaansa, Tuomas puhutteli tovereitaan sanoen: "Olemme tuoneet Mestarille julki pelkomme, mutta hän on päättäväisesti sitä mieltä, että hän menee Betaniaan. Olen vakuuttunut siitä, että se merkitsee loppua, sillä he epäilyksettä tappavat hänet, mutta jos se on Mestarin ratkaisu, olkoon käytöksemme rohkean miehen käytöstä; menkäämme mekin saadaksemme kuolla hänen kanssaan." Ja näin kävi aina; tietoista ja loppuun asti vietyä rohkeutta vaatineissa kysymyksissä Tuomas oli aina kahdentoista apostolin tukipilari.

5. MATKALLA BETANIAAN

Matkalla Juudeaan Jeesuksen perässä kulki lähes viidenkymmenen ystävän ja vihamiehen seurue. Heidän keskiviikkoisella lounastauollaan hän puhui apostoleilleen ja tälle seuraajien ryhmälle aiheesta "Pelastuksen ehdot", ja oppitunnin päätteeksi hän esitti vertauksen fariseuksesta ja publikaanista (veronkantajasta). Jeesus sanoi: "Ymmärtänette siis, että Isä antaa pelastuksen ihmisten lapsille, ja tämä pelastus on

167:4.5 (1837.4) Then said Jesus: "But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!"

167:4.6 (1837.5) Then said one of the apostles: "Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover." It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: "Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father."

167:4.7 (1838.1) When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: "We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master's choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him." And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. ON THE WAY TO BETHANY

167:5.1 (1838.2) On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the "Terms of Salvation," and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: "You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive

ilmainen lahja kaikille, joilla on usko ottaa vastaan jumalallisen perheen pojan asema. Ei ole mitään, mitä ihminen voi tehdä tämän pelastuksen ansaitakseen. Omahyväisyydestä johtuvat teot eivät voi ostaa Jumalan suosiota, eikä paljo julkinen rukoileminen sovita sitä, että sydäimestä puuttuu elävä usko. Ihmisiä te saatatte petkuttaa ulkokohtaisella palvelullanne, mutta Jumala katsoo sisälle sieluunne. Kertomastani ovat hyvänä havainnollistuksena ne kaksi miestä, toinen fariseus ja toinen publikaani, jotka menivät temppeliin rukoilemaan. Fariseus seiso i rukoili mielessään: 'Oi Jumala, kiitän sinua, etten ole niin kuin muut ihmiset, jotka ovat kiskureita, oppimattomia, väärämielisiä, huorintekijöitä tai vaikkapa sellaisia kuin tuo publikaani. Paastoon kahdesti viikossa; annan kymmenykset kaikesta, mitä saan.' Mutta matkan päässä seisova publikaani ei tohtinut edes nostaa kasvojaan taivasta kohti vaan löi rintaansa ja sanoi: 'Jumala, ole armollinen minua, syntistä, kohtaan.' Sanonpa teille, että publikaani mielummin kuin fariseus meni kotiin mukanaan Jumalan hyväksyminen, sillä jokainen, joka ylentää itsensä, alennetaan, mutta joka alentaa itsensä, hänet ylennetään."

Samana iltana Jerikossa vihamieliset fariseukset koettivat saada Mestarin satimeen sillä, että he houkuttelisivat hänet keskustelemaan avioliitosta ja avioerosta, kuten heidän toverinsa tekivät kerran Galileassa, mutta Jeesus väisti taitavasti heidän yrityksensä saattaa hänet ristiriitaan heidän avioeroa koskevien lakiansa kanssa. Samoin kuin publikaani ja fariseus kävivät hyvän ja huonon uskonnon havainnollistuksesta, samalla tavoin palvelivat heidän avioerokäytäntönsä hyvin siinä, että ne toivat selkeästi esille vastakohtaisuuden, joka vallitsi toisaalta juutalaisen lakikokoelman parempien avioliittolakien ja toisaalta fariseusten näistä mooseksenaikaisista avioliittosäädöksistä laatimien tulkintojen häpeällisen leväperäisyyden välillä. Fariseus arvioi itseään alimman normin mukaan, publikaani selvitti tilit itsensä kanssa korkeimman ihanteen mukaan. Fariseukselle hartaudentarjoitus oli keino tuodittautua omahyväiseen toimettomuuteen ja varmistua valheellisesta hengellisestä turvallisuudesta; publikaanille hartaudentarjoitus sen sijaan oli keino, jolla hän herätti sielunsa tajuamaan, että oli tarpeen katua, tunnustaa ja ottaa uskon avulla vastaan armelias anteeksianto. Fariseus etsi oikeutta, publikaani etsi armoa. Universumin laki kuuluu: Pyytäkää, niin saatte; etsikää, niin löydätte.

Vaikkei Jeesus antanutkaan vetää itseään kiistelemään fariseusten kanssa avioerosta, hän toki toi opetuksessaan esille myönteisen näkemyksen avioliittoa koskevista korkeimmista ihanteista. Hän ylisti avioliittoa kaikista ihmisten välisistä suhteista ihanteellisimpana ja korkeimpana. Hän antoi kuulijoidensa niin ikään

sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: 'O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.' But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, 'God be merciful to me a sinner.' I tell you that the publican went home with God's approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted."

167:5.2 (1838.3) That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices

ymmärtää, että hän paheksui syvästi Jerusalemin juutalaisten löyhiä ja epäoikeudenmukaisia avioerokäytäntöjä, jotka tuohon aikaan sallivat miehen erota vaimostaan varsin vähäpätöisistäkin syistä, kuten tämän heikon keittotaidon tai puutteellisen taloudenpidon vuoksi, tai ei sen paremmasta syystä kuin, että mies oli ihastunut paremmannäköiseen naiseen.

Fariseukset olivat menneet jopa niin pitkälle, että opettivat tuon vaivattoman avioeromuunnelman olevan juutalaisille, eritoten fariseuksille, myönnetty ja vain heitä koskeva erivapaus. Ja siksi Jeesus, vaikka hän kieltäytyikin lausumasta näkemyksiä, jotka olisivat koskeneet avioliittoa ja avioeroa, tuomitsi kuitenkin erittäin kitkerästi nämä aviosuhteen häpeälliset pilkkanapitämiset ja kiinnitti erityistä huomiota niiden epäoikeudenmukaisuuteen naisia ja lapsia kohtaan. Mestari ei milloinkaan antanut tukeaan sellaiselle avioerokäytännölle, joka asetti miehen naista parempaan asemaan, hän tuki sen sijaan vain opetuksia, jotka soivat naisille tasa-arvoisen aseman miesten kanssa.

Vaikkei Jeesus tuonutkaan esille uusia määräyksiä avioliitosta ja avioerosta, hän kehotti juutalaisia kuitenkin noudattamaan omia lakejaan ja korkeampia opetuksiaan. Tavan takaa hän vetosi siihen, mitä kirjoituksissa sanottiin, pyrkinessään edellä mainittujen sosiaalisten suuntaviivojen mukaisesti kohentamaan heidän käytäntöjään. Antaessaan tällä tavoin tukensa korkeille ja ihanteellisille avioliittokäsityksille Jeesus vältti taitavasti joutumasta ristiriitaan niiden kanssa, jotka esittivät kysymyksiä joko heidän kirjoitettujen lakiansa tai heidän suuresti arvostamiensa avioeroetuuksien mukaisista sosiaalisista menettelytavoista.

Apostolien oli varsin vaikea ymmärtää Mestarin haluttomuutta esittää selkeitä kannanottoja, jotka liittyisivät tieteellisiin, sosiaalisiin, taloudellisiin ja poliittisiin ongelmiin. He eivät täysin käsittäneet, että hänen maisessa lähetystehtävässään oli kysymys yksinomaisesti hengellisten ja uskonnollisten totuuksien julkituomisesta.

Sen jälkeen kun Jeesus oli puhunut avioliitosta ja avioerosta, hänen apostolinsa esittivät hänelle myöhemmin samana iltana yksityisesti monia lisäkysymyksiä, ja hänen vastauksensa näihin kyselyihin karkottivat heidän mielestään monet väärinkäsitykset. Tuon neuvonpidon päätteeksi Jeesus sanoi: "Avioliitto ansaitsee kaiken kunnian, ja kaikkien ihmisten tulisi sitä haluta. Se seikka, että Ihmisen Poika suorittaa tehtävänsä maan päällä kumppanitta, ei millään muotoa heijasta sitä, missä määrin avioliiton solmiminen on toivottavaa. Se, että satun toimimaan tällä tavoin, on Isän tahto. Mutta tämä sama Isä on antanut määräyksen miehenpuolen

of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

167:5.5 (1839.2) Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

167:5.6 (1839.3) It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

167:5.7 (1839.4) After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for

ja naisenpuolen luomisesta, ja on Jumalan tahto, että miehet ja naiset löytäisivät korkeimman palveluksensa ja sen seurauksena olevan ilon siitä, että he perustavat kodin ottaakseen vastaan ja kasvattaakseen lapset, joiden luomisessa näistä vanhemmista tulee taivaan ja maan Luoijen kumppaneita. Ja tästä syystä miehen on luovuttava isästään ja äidistään ja liityttävä vaimoonsa, ja nämä kaksi tulevat yhdeksi.”

Ja tällä tavoin Jeesus pyyhkäisi pois apostolien mielestä monet avioliittoon liittyneet huolenaiheet ja selvitti monet avioeroa koskeneet väärinkäsitykset. Samalla hän toi esille paljon sellaista, joka voimisti heidän ihanteitaan sosiaalisesta liitosta ja lisäsi heidän kunnioitustaan naisia ja lapsia sekä kotia kohtaan.

6. PIKKULASTEN SIUNAAMINEN

Tuona iltana Jerikon joka puolelle levisi Jeesuksen sanoma avioliitosta ja lasten siunauksellisuudesta niin, että seuraavana aamuna Jeesuksen majapaikalle saapui, jo kauan ennen kuin Jeesus ja apostolit olivat lähdössä pois, ja jopa ennen aamiaisaikaa, kymmeniä äitejä, jotka lapset käsivarsillaan sekä näitä kädestä taluttaen halusivat Jeesuksen siunaavan pienokaiset. Kun apostolit menivät ulos katsomaan tätä äitien ja lasten kokousta, he koettivat lähettää heidät pois, mutta nämä naiset eivät suostuneet lähtemään, ennen kuin Mestari laski kätensä heidän lastensa päälle ja siunasi heidät. Ja kun apostolit kovalla äänellä toruivat näitä äitejä, Jeesus, joka kuuli tämän metelin, astui ulos ja moitti närkästyneenä apostoleja sanoen: ”Antakaa pikkulasten tulla minun tyköni; älkää heitä estelkö, sillä sellaisten on taivaan valtakunta. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa pienen lapsen lailla, on tuskin astuva sinne sisälle kasvaakseen hengellisen miehuuden täyteen mittaan.”

Ja apostoleilleen puhuttuaan Mestari otti vastaan kaikki lapset, pani kätensä heidän päälleen ja lausui samalla rohkaisun ja toivon sanoja lasten äideille.

Jeesus puhui apostoleilleen usein taivaallisista asuinsijoista ja opetti, että siellä pitää edistyvien Jumalan lasten varttua hengellisesti, kuten lapset tässä maailmassa vartuvat fyysisesti. Ja näin se, mikä on pyhää, näyttäytyikin usein varsin epädramaattisena, kuten kävi tuona päivänä, kun nämä lapset ja heidän äitinsä tuskin käsittivät, että tilannetta seuranneet Nebadonin älylliset olennot näkivät Jerikon lasten leikkivän universumin Luojan kanssa.

Jeesuksen opetus paransi suuresti naisen

the reception and training of children, in the creation of whom these parents become copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one.”

167:5.8 (1839.5) And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

167:6.1 (1839.6) That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood."

167:6.2 (1840.1) And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

167:6.3 (1839.8) Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

167:6.4 (1839.9) Woman's status in Palestine was

asemaa Palestiinassa; ja niin olisi käynyt koko maailman mitassa, elleivät hänen seuraajansa olisi loitonneet niin kauaksi siitä, mitä hän suurella vaivalla heille opetti.

Nimenomaan Jerikossa sattui myös, kun jumalanpalvelustapoja ajatellen käsiteltiin varhaisvaiheessa tapahtuvaa lasten uskonnollista opettamista, että Jeesus teroitti apostoliensa mieleen, miten suuri arvo kauneudella oli vaikutuskeinona, joka erityisesti lasten kohdalla johtaisi palvonnantarpeen heräämiseen. Ohjeiden ja esimerkin voimalla Mestari opetti, mikä arvo siihen sisältyi, että Luojaa palvottaisiin luomakunnan tarjoaman luonnonympäristön keskellä. Hän itse oli yhteydessä taivaalliseen Isään mieluiten puitten keskellä ja luonnonmaailman vähäisten luotujen parissa. Hänen ilonsa oli mietiskellä Isää sen innoittavan näkymän kautta, joka avautui hänen edessään Luoja-Poikien rakentamina tähtitarhoina.

Jos ei ole mahdollista palvoa Jumalaa luonnon tarjoamissa pyhäköissä, ihmisten tulisi parhaansa mukaan ottaa käyttöön kauniita huoneita, vetoavan yksinkertaisia ja taiteellisesti kaunistettuja pyhäkköjä, jotta ihmisen ylevimmät emootiot saataisiin siinä yhteydessä heräämään, kun hän älyllistä tietä pyrkii rakentamaan hengellisen yhteyden Jumalaan. Totuus, kauneus ja pyhyys ovat vaikuttavia ja tehokkaita apuneuvoja päästä aitoon palvontaan. Mutta hengen yhteyttä ei edistetä pelkästään pramean ja suurieleisen ihmisperäisen taiteen massiiviseen koristeellisuuteen ja ylenmääräiseen kauniiksi tekemiseen turvautumalla. Kauneus on uskonnollisimmillaan, kun se on mahdollisimman yksinkertaista ja luonnon kaltaista. Miten onnetonta onkaan, jos käy niin, että pikkulapset saavat ensimmäisen kosketuksensa julkisen hartaudenharjoittamisen käsitteisiin kylmyyttä huokuissa ja karuissa tiloissa, jotka ovat täysin vailla kauneuden vetovoimaa ja joissa ei ole mitään, joka toisi mieleen hyväntuulisuuden ja innoittavan pyhyiden! Lapsi tulisi tutustuttaa hartauselämään ulkona luonnossa, ja myöhemmin lapsi tulisi ottaa vanhempiensa mukana julkisiin uskonnollisiin kokoontumistiloihin, jotka ovat ainakin aineellisessa mielessä yhtä houkuttelevia ja taiteellisessa mielessä yhtä kauniita kuin on se koti, jossa hän joka päivä asuu.

7. KESKUSTELU ENKELEISTÄ

Kun he taivalsivat ylämäkeä Jerikosta Betaniaan, Natanael käveli enemmän osan matkasta Jeesuksen rinnalla, ja heidän keskustelunsa lapsista suhteessa taivaan valtakuntaan johdatti mutkan kautta heidät tarkastelemaan enkelten antamaa hoivaa. Lopuksi Natanael esitti Mestarille tämän kysymyksen:

much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

^{167:6.5 (1839.10)} It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshiping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

^{167:6.6 (1839.11)} When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. THE TALK ABOUT ANGELS

^{167:7.1 (1840.6)} As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: "Seeing that the high priest is a

"Kun otamme huomioon, että ylipappi on saddukeus, ja kun saddukeukset eivät usko enkeleihin, mitä me opetamme ihmisille näistä taivaallisista hoivaajista?" Silloin Jeesus sanoi muun muassa:

"Enkeliarmeijat ovat erillinen luotujen olentojen luokka. He erottuvat täysin kuolevaisluotujen aineellisesta olentoluokasta, ja he toimivat muista erottuvana universumin älyllisten olentojen ryhmänä. Enkelit eivät kuulu kirjoituksissa Jumalan Pojiksi kutsuttujen luotujen olentojen ryhmään; he eivät myöskään ole kunnialla kruunattuja kuolevaisten ihmisten henkiä, jotka ovat siirtyneet eteenpäin käydäkseen läpi korkeuksien asuinsijat. Enkelit on luotu välivaiheita, eivätkä he tuota jälkeläisiä. Enkelijoukoilla on vain hengellinen sukulaisuussuhde ihmisten sukukuntaan. Kun ihminen etenee matkalla Paratiisissa olevan Isän luokse, hän kylläkin käy läpi olotilan, joka yhdessä vaiheessa on enkelten olotilaan verrattavissa, mutta kuolevaisesta ihmisestä ei koskaan tule enkeliä.

"Enkelit eivät koskaan kuole niin kuin ihminen kuolee. Enkelit ovat kuolemattomia, elleivät he sattumoisin sotkeudu syntiin, kuten jotkut heistä tekivät sotkeutuessaan Luciferin petoksiin. Enkelit ovat taivaan henkipalvelijoita, eivätkä he ole sen paremmin kaikkivisaista kuin kaikkivoipiakaan. Mutta kaikki lojaalit enkelit ovat ehdottoman puhtaita ja pyhiä.

"Ja etkö muista minun sanoneen teille kerran aikaisemmin, että jos teidän hengelliset silmäne voideltaisiin, te näkisitte taivaiden avautuvan ja katselisitte, miten Jumalan enkelit nousevat ylös ja laskeutuvat alas? Juuri enkelien toiminnan avulla on mahdollista pitää yksi maailma kosketuksissa muiden maailmojen kanssa, sillä enkö olekin vähän väliä kertonut teille, että minulla on muitakin lampaita, jotka eivät ole tästä tarhasta? Eivätkä nämä enkelit ole mitään henkimaailman urkkijoita, jotka tarkkailisivat teitä ja sitten rientäisivät kertomaan Isälle, mitä sydämessänne ajattelette, ja antamaan hänelle selvityksen siitä, mitä lihallisuudessa teette. Isä ei tällaista palvelua tarvitse, sillä hänen oma henkensähän elää sisimmässänne. Mutta siten nämä enkelihenget kylläkin toimivat, että he pitävät yhden osan taivaallista luomakuntaa tietoisena siitä, mitä universumin muissa ja kaukaisissa osissa tehdään. Ja toimiessaan Isän hallintokoneistossa ja Poikien universeissa monet näistä enkeleistä on samalla osoitettu palvelemaan ihmissukukuntia. Kun opetin teille monien näistä serafeista olevan hoivaavia henkiä, en puhunut kielikuvien enkä runollisia ilmaisuja käyttäen. Ja tämä kaikki on totta, olkoonkin, että teidän on vaikea tällaisia asioita käsittää.

"Monet näistä enkeleistä ovat mukana työssä,

Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

167:7.3 (1841.2) "The angels never die, as man does. The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) "And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) "Many of these angels are engaged in

jota tehdään ihmisten pelastamiseksi, sillä enkö ole kertonut teille serafien riemusta, kun yksikin sielu päättää hylätä synnin ja ryhtyä etsimään Jumalaa? Kerroinhan teille ilosta, joka vallitsee siellä, missä taivaan enkelit ovat läsnä, kun yksikin syntinen katuu, ja sillä viittasin siihen, että on olemassa muita ja korkeampia taivaallisten olentojen luokkia, olentoja, jotka hekin kantavat huolta kuolevaisen ihmisen hengellisestä hyvinvoinnista ja jumalallisesta edistymisestä.

”Näitä enkeleitä koskee myös varsin paljon se, millä tavoin ihmisen henki erkanee lihallisesta temppelistään, ja se, miten hänen sielunsa saatetaan taivaan asuinsijoille. Enkelit ovat ihmissielun luotettavia ja taivaallisia opastajia sen kartoittamattoman ja epämääräisen ajallisuuden vaiheen aikana, joka sijoittuu lihallisen kuoleman ja hengen asuinsijoilla eletävän uuden elämän väliin.”

Ja hän olisi keskustellut Natanaelin kanssa enemmänkin enkelien hoivasta, mutta hänet keskeytti se, että Martta oli lähestymässä. Martta oli saanut ystäviltaan tiedon, että Mestari oli tulossa Betaniaan; ystävät nimittäin olivat nähneet hänen nousevan itäpuolisia kukkuloita. Ja nyt Martta kiiruhti tervehtimään Mestaria.

the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) “Also are these angels very much concerned with the means whereby man’s spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes.”

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

Luku 168. Lasaruksen kuolleistaherättäminen

⇨ 167

Urantia-kirjan

169 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 168 LASARUKSEN KUOLLEISTAHERÄTTÄMINEN

Osiot

Johdanto

1. Lasaruksen haudalla
2. Lasaruksen kuolleistaherättäminen
3. Sanhedrinin kokous
4. Vastaus rukoukseen
5. Miten Lasaruksen kävi

Johdanto

PUOLENPÄIVÄN hetki oli juuri ohitettu, kun Martha lähti Jeesusta vastaan tämän ollessa nousemassa mäenharjan yli Betanian liepeillä. Martan veli, Lasarus, oli ollut kuolleena neljä päivää, ja hänen ruumiinsa oli myöhään sunnuntai-iltapäivänä haudattu heidän yksityiseen hautakammioonsa puutarhan perimmäisessä nurkassa. Ja käsillä olevan torstaipäivän aamuna haudan suuaukon kivi oli vieritetty paikalleen.

Lähetäessään Jeesukselle sanan Lasaruksen sairastumisesta Martha ja Maria olivat vakuuttuneita siitä, että Mestari tekisi sen suhteen jotakin. He tiesivät veljensä toivottoman sairaaksi, ja vaikka he tuskin rohkenivatkaan toivoa, että Jeesus olisi jättänyt opettajan ja saarnaajan työnsä kesken tullakseen heidän avukseen, heillä oli kuitenkin niin luja luottamus hänen sairauksia parantavaan voimaansa, että he ajattelivat hänen lausuvan vain parantavat sanat, ja Lasarus tervehtyisi siinä paikassa. Kun Lasarus muutamaa tuntia viestinviejän Betaniasta Filadelfiaan-lähdön jälkeen kuoli, he päättelivät sen johtuneen siitä, että Mestari oli saanut tietää heidän veljensä sairaudesta, vasta kun se jo oli liian myöhäistä, vasta kun tämä jo oli ollut

PAPER 168 THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

kuolleena useita tunteja.

Mutta heitä, samoin kuin kaikkia heidän uskovia ystäviään, kummastutti kovasti sanoma, jonka lähetti toi mukanaan saapuessaan tiistaamupäivänä Betaniaan. Vestinviejä väitti itsepintaisesti kuulleensa Jeesuksen sanovan: ”— tämä sairaus ei todellisuudessa ole kuolemaksi.” He eivät liioin voineet käsittää, miksei hän lähettänyt heille mitään viestiä eikä muutenkaan tarjonnut apuaan.

Monet ystävät saapuivat lähiseudun pikkukylistä, ja muutamat Jerusalemistakin, lohduttamaan murheen murtamia sisaria. Lasarus ja hänen sisarensa olivat erään varakkaan ja kunnioitetun juutalaisen lapsia, miehen, joka oli ollut pienen Betanian kylän johtava asukas. Ja vaikka kaikki kolme sisarusta olivat jo kauan olleet Jeesuksen innokkaita seuraajia, silti kaikki, jotka heitä tunsivat, kunnioittivat heitä suuresti. He olivat perineet lähiseudulta laajat viini- ja oliivitarhat, ja heidän vaurauttaan osoitti sekin, että heillä oli varaa yksityiseen hautakammioon omalla tilallaan. Heidän molemmat vanhempansa oli jo laskettu haudan lepoon tuohon hautakammioon.

Maria oli luopunut ajatuksesta, että Jeesus tulisi, ja alistunut suruunsa, mutta Martta oli aina siihen asti, kun he tänä aamuna olivat vierittäneet kiven hautakammion suulle ja sulkeneet haudan sisäänkäynnin, jaksanut toivoa, että Jeesus sittenkin saapuisi. Ja vielä senkin jälkeen hän neuvoi naapurin pikkupoikaa pitämään Betanian itäpuolella olevan mäen harjalta silmällä Jerikontietä. Ja juuri tämä nuorimies sitten toikin Martalle sanoman siitä, että Jeesus ja tämän ystävät olivat lähestymässä.

Kohdatessaan Jeesuksen Martta lankesi hänen jalkojensa juureen ja huudahti: ”Mestari, jos olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut!” Martan mielessä risteilivät monet pelot, mutta hän ei antanut epäilystensä tulla julki, eikä hän myöskään rohjennut arvostella tai kyseenalaistaa Mestarin menettelyä Lasarusen kuoleman suhteen. Martan sanottua sanottavansa Jeesus kumartui, nosti hänet jaloilleen ja sanoi: ”Usko ainoastaan, Martta, ja veljesi nousee kuolleista.” Silloin Martta vastasi: ”Tiedänhän minä, että hän herää kuolleista viimeisen päivän kuolleistansuussa; ja uskon minä nytkin, että mitä tahansa Jumalalta pyydät, Isämme antaa sen sinulle.”

Sen jälkeen Jeesus sanoi Marttaa suoraan silmiin katsoen: ”Minä olen kuolleistaherääminen ja elämä; joka uskoo minuun, hän tulee silti elämään, vaikka hän kuolee. Totisesti, joka elää ja uskoo minuun, ei todellisuudessa koskaan kuole. Martta, uskotko sinä tämän?” Ja Martta vastasi Mestarille: ”Uskon. Olen jo kauan uskonut sinun olevan Vapahtaja, elävän Jumalan Poika, juuri se, jonka piti tulla tähän maailmaan.”

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger insisted that he heard Jesus say, “...this sickness is really not to the death.” Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, “Master, if you had been here, my brother would not have died!” Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, “Only have faith, Martha, and your brother shall rise again.” Then answered Martha: “I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you.”

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: “I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?” And Martha answered the Master: “Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world.”

Jeesuksen kyselyä Mariaa Martta meni oikopäätä sisälle taloon ja kuiskasi sisarelleen nämä sanat: ”Mestari on täällä ja on kysynyt sinua.” Ja tämän kuullessaan Maria nousi kiireesti paikaltaan ja juoksi ulos tavatakseen Jeesuksen, joka yhä viipyi samassa paikassa, talolta jonkin matkan päässä, jossa Martta oli hänet ensiksi kohdannut. Kun Marian seurassa olevat ystävät, jotka koettivat lohduttaa häntä, näkivät hänen nousevan nopeasti paikaltaan ja menevän ulos, he seurasivat hänen perässään olettaessaan hänen olevan menossa haudalle itkemään.

Monet paikallaolijoista olivat Jeesuksen katkeria vihamiehiä. Juuri siitä syystä Martta olikin tullut ulos tapaamaan häntä ilman kenenkään seuraa, ja se oli myös syynä siihen, miksi hän meni salaa sisälle kertomaan Marialle, että Jeesus oli tätä kyselyt. Vaikka Martta kiihkeästi halusikin tavata Jeesuksen, hän tahtoi myös välttää kaikkia mahdollisia ikävyvyyksiä, jotka saattaisivat seurata, jos Jeesus yhtäkkiä ilmestyisi keskelle suurta joukkoa hänen jerusalemlaisvihamiehiään. Martan aikomuksena oli ollut jäädä heidän ystäviensä seuraan, siksi aikaa kun Maria menisi tervehtimään Jeesusta, mutta tässä hän epäonnistui, sillä nämä kaikki seurasivat Mariaa, ja niin he äkkiarvaamatta huomasivatkin olevansa Mestarin edessä.

Martta johdatti Marian Jeesuksen luo, ja Mestarin nähdessään Maria vaipui tämän jalkojen juureen huudahtaen: ”Jospa vain olisit ollut täällä, niin veljeni ei olisi kuollut!” Ja kun Jeesus näki, kuinka he kaikki surivat Lasaruksen kuolemaa, sääli sai hänen sielunsa liikuttumaan.

Kun surijat näkivät Marian menneen tervehtimään Jeesusta, he vetäytyivät vähän matkan päähän, samalla kun sekä Martta että Maria puhuivat Mestarin kanssa ja saivat kuulla lisää lohdutuksen sanoja sekä kehotuksen pitää yllä lujaa uskoa Isään ja tyytyä täydelleen siihen, mikä on Jumalan tahto.

Jeesuksen ihmismieltä liikutti voimakkaasti taistelu, joka oli käynnissä yhtäältä hänen Lasarusta ja turvattomiksi jääneitä sisaria kohtaan tuntemansa rakkauden ja toisaalta sen ylenkatseen ja halveksunnan välillä, jota hän tuns muutamien paikalla olevien epäuskoisten ja murhaa mielessään hautovien juutalaisten toimeenpanemaa ulkokohtaista kiintymyksen näyttelemistä kohtaan. Jeesusta närkästytti ärtymykseen asti muutamien ystäviksi julistautuvien osoittama pakotettu ja ulkokohtainen Lasaruksen sureminen, varsinkin kun tähän valheelliseen suruun liittyi heidän sydämessään niin peräti paljon kitkerää vihamielisyyttä Jeesusta itseään kohtaan. Jotkut näistä juutalaisista olivat kuitenkin suremisessaan vilpittömiä, sillä he olivat perheen todellisia ystäviä.

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, “The Master is here and has asked for you.” And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus’ bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha’s intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, “If you had only been here, my brother would not have died!” And when Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. LASARUKSEN HAUDALLA

Käytettyään surijoilta sivussa muutaman hetken Martan ja Marian lohduttamiseen Jeesus kysyi heiltä: "Minne olette hänet laskeneet?" Silloin Martha sanoi: "Tule katsomaan." Ja astellessaan hiljaisuuden vallitessa kummankin surevan sisaren jäljessä Mestari itki. Kun heidän jäljessään kulkevat ystävälliset juutalaiset näkivät hänen kyynelensä, yksi heistä sanoi: "Katsokaa, kuinka hän häntä rakasti. Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi kyennyt estämään tämän miehen kuoleman?" Sillä hetkellä he seisoivat jo perhehaudan edessä. Se oli pieni luonnon muovaama luola tai onkalo, kymmenisen metriä korkean kallioseinämän kupeessa puutarhapalstan perimmäisessä nurkassa.

Ihmismielille on vaikea selittää, miksi Jeesus oikeastaan itki. Vaikka käytettävissämme ovat rekisterimerkinnot toisiinsa kietoutuvista inhimillisistä emootioista ja jumalallisista ajatuksista sellaisina kuin ne ovat tallentuneet Personoidun Suuntaajan mieleen, emme silti ole näiden emotionaalisten ilmiöiden todellisesta syystä täysin varmoja. Tuntemme houkutusta uskoa, että Jeesuksen itkun syynä olivat monetkin hänen mielessään tuona hetkenä risteilleet ajatukset ja tunteet. Näitä olivat muun muassa:

1. Hän tunsi aitoa ja osaaottavaa myötätuntoa Marttaa ja Mariaa kohtaan; hän tunsi todellista ja syvää inhimillistä hellyyttä näitä veljensä menettäneitä sisaria kohtaan.

2. Hänen mieltään hämmensi surijalauman läsnäolo; jotkut näistä vilpittömiä, toiset pelkkiä teeskentelijöitä. Häntä harmistuttivat aina tällaiset ulkonaiset suremisnäytökset. Hän tiesi, että sisaret rakastivat veljeään ja että he luottivat uskovien eloonjäämiseen. Tällaiset ristiriitaiset tuntemukset saattavat ehkä selittää, miksi hän nyhyhi, kun he tulivat hautakammion lähelle.

3. Lasaruksen palauttaminen kuolevaisten elämän piiriin tosiaankin emmitytti häntä. Lasaruksen sisaret toki tarvitsivat veljeään, mutta Jeesusta suretti se, että hänen olisi kutsuttava ystävänsä takaisin kokemaan katkeraa vainoa, jota hän hyvin tiesi Lasaruksen joutuvan kestäämään sen seurauksena, että hän tulisi olemaan Ihmisen Pojan kaikista suurimman voimanoitoituksen kohde.

Ja tässä yhteydessä saamme kertoa erään mielenkiintoisen ja valaisevan tosiseikan: Vaikka tämä kertomus eteneekin ikään kuin kysymyksessä olisi näennäisesti luonnollinen ja normaali tapahtuma ihmisten elämänkulun puitteissa, siinä on kuitenkin joitakin varsin kiinnostavia sivupiirteitä. Vaikka viestintuoja meni Jeesuksen luo sunnuntaina kertoen hänelle

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see." And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: "Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?" By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844.2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844.3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844.4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany

Lasaruksen sairaudesta ja vaikka Jeesus lähetti sanan, jonka mukaan se "ei ollut kuolemaksi", hän samalla kuitenkin meni itse henkilökohtaisesti Betaniaan ja jopa kysyi sisarilta: "Minne olette hänet laskeneet?" Jos kohta tämä kaikki tuntuukin viittaavan siihen, että Mestari eteni siten kuin tämän elinpiirin puitteissa menetellään ja ihmismielen rajallisen tietämyksen mukaisesti, universumin arkistot paljastavat kuitenkin Jeesuksen Personoidun Suuntaajan antaneen määräykset Lasaruksen Ajatuksensuuntaajan viivyttämisestä tällä planeetalla määräämättömän ajan Lasaruksen kuoleman jälkeen ja tämän määräyksen tulleen kirjatuksi täsmälleen viisitoista minuuttia, ennen kuin Lasarus henkäisi viimeisen kerran.

Tiesikö Jeesuksen jumalallinen mieli jo ennen Lasaruksen kuolemaa, että hän herättäisi tämän kuolleista? Sitä emme tiedä. Tiedämme vain sen, minkä tässä yhteydessä kirjaan merkitsemme.

Monet Jeesuksen vihamiehistä tunsivat houkutusta virnuilla hänen kiintymyksenosoituksilleen, ja he sanoivat toisilleen: "Jos hän nyt noin suurella arvossa tätä miestä piti, miksi hän odotteli näin kauan, ennen kuin tuli Betaniaan? Jos hän on, mitä hänestä väitetään, miksei hän pelastanut rakasta ystäväänsä? Mitä hyvää siinä on, että hän parantelee muukalaisia Galileassa, mutta ei kykene pelastamaan niitä, joita rakastaa?" Ja monilla muillakin tavoilla he pitivät pilkkanaan ja vähätelivät Jeesuksen opetuksia ja tekoja.

Ja niin puoli kolmen maissa tuona torstai-iltpäivänä tässä Betanian pikkukylässä näyttämö oli valmiina sitä varten, että sillä esitettäisiin suurin kaikista Nebadonin Mikaelin maiseen toimintaan liittyneistä teoista, suurenmoisoin hänen lihallishahmoisen inkarnoitumisensa aikaisista jumalallisen vallan julkituonneista, sillä hänen oma kuolleistansuonsa tapahtui, vasta kun hän jo oli vapautunut kuolevaisen ilmasun kahleista.

Eipä osannut Lasaruksen haudan äärelle kerääntynyt pieni väkijoukko arvata, että käden ulottuvilla oli valtava kertymä kaikkiin luokkiin kuuluvia taivaallisia olentoja, jotka olivat Jeesuksen Personoidun Suuntaajan määräyksestä Gabrielin johdolla kokoontuneet paikalle ja jotka nyt odotuksesta väristen olivat valmiita täyttämään, mitä heidän rakastamansa Hallitsija käskisi.

Kun Jeesus lausui nämä käskysanat: "Ottakaa kivi pois", paikalle kokoontuneet taivaalliset joukot valmistautuivat esittämään sen draaman, jossa Lasarus nousee kuolleista kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa. Tämänmuotoiseen kuolleistaheräämiseen liittyy toimeenpanovaikeuksia, jotka ylittävät moninkertaisesti sen tavallisen menetelmän, jolla kuolevaiset olennot morontiahahmossa herätetään

and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save those whom he loves?" And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

kuolleista, ja siihen vaaditaan paljon enemmän taivaallisia persoonallisuuksia ja paljon suurempaa universumivalmiuksien organisointia.

Kuultuaan Jeesuksen äskeisen käskyn, joka määräsi vierittämään kiven pois haudan suulta, Martha ja Maria joutuivat ristiriitaisten tunteiden valtaan. Maria toivoi, että tarkoituksena olisi Lasaruksen kuolleistaherättäminen, mutta Marttaa, vaikka hän tiettyyn määrään saakka jakeikin sisarensa uskon, vaivasi enemmän pelko, ettei Lazarus olisi ulkonaisesti siinä kunnossa, että häntä sopisi esitellä Jeesukselle, apostoleille ja heidän ystävilleen. Martha sanoi: "Täytyykö meidän vierittää kivi pois? Veljeni on nyt ollut neljä päivää kuolleena, joten ruumiin mätäneminen on tähän hetkeen mennessä jo alkanut." Martha sanoi näin myös siitä syystä, ettei hän ollut varma, miksi Mestari oli pyytänyt kiven poistettavaksi; hän ajatteli Jeesuksen ehkä haluavan vain nähdä Lasaruksen viimeisen kerran. Martan suhtautuminen ei ollut vakaata ja ailahtelematonta. Kun he epäröivät vierittää kiven pois, Jeesus sanoi: "Enkö alun alkaen sanonut teille, ettei tämä sairaus ollut kuolemaksi? Enkö ole tullut täyttämään lupaustani? Ja enkö luoksenne tultuani sanonut, että jos vain uskoisitte, näkisitte Jumalan kunnian? Minkä tähden epäilette? Kuinka kauan vielä kestää, ennen kuin uskotte ja tottelette?"

Jeesuksen lausuttua nämä sanat hänen apostolinsa tarttuivat auliiden naapureiden avustamina kiveen ja vierittivät sen sivuun haudan suulta.

Juutalaisten keskuudessa eli yleisenä uskomus, jonka mukaan sappipisara kuoleman enkelin miekankärjessä alkoi vaikuttaa kolmannen päivän lopulla niin, että se toimi täydellä voimallaan neljäntenä päivänä. Heidän käsityksensä mukaan ihmisen sielu saattoi viipyä haudan lähettyvillä kolmannen päivän loppuun saakka ja koettaa saada kuollutta ruumista henkiin; mutta he uskoivat lujasti, että ennen kuin neljännen päivän aamu valkeni, tällainen sielu oli jo jatkanut matkaansa täältä poistuneiden sielujen olinpaikkaan.

Nämä uskomukset ja käsitykset vainajista ja vainajien hengen poistumisesta olivat omiaan saamaan kaikki tuolla hetkellä Lasaruksen haudalla läsnä olevat ja sittemmin kaikki, jotka saattaisivat kuulla siitä, mitä kohta oli tapahtuva, mielessään vakuuttuneiksi siitä, että tämä oli todellakin ja totisesti tapaus, jossa ihminen herätettiin kuolleista, ja että sen suoritti henkilökohtaisin toimin hän, joka julisti olevansa "kuolleistanousu ja elämä."

2. LASARUKSEN KUOLLEISTAHERÄÄMINEN

Tämän kuolon vierittämisen...

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: "Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun." Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: "Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?"

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was "the resurrection and the life."

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five

Marthan puolesta viidettäkymmentä kuolevaisesta koostuvan seurueen seistessä hautakammion edessä he kykenivät hämärästi näkemään liinasiteisiin käärityn Lasaruksen hahmon, joka lepäsi hautaholvin oikeanpuoleisessa alemmassa seinäsyvennyksessä. Kun nämä maan luodut siinä seisoivat miltei rikkumattoman hiljaisuuden vallitessa, valtava taivaallisten olentojen joukko oli siirtynyt paikoilleen ollakseen valmiina noudattamaan toimintakäskyä, sitten kun heidän komentajansa Gabriel sen antaisi.

Jeesus loi katseensa ylös sanoen: "Isä, olen kiitollinen siitä, että kuulet pyyntöni ja suostuit siihen. Tiedän, että sinä kuulet minua aina, mutta näiden takia, jotka seisovat tässä kanssani, puhun sinulle näin, jotta he uskoisivat, että sinä olet lähettänyt minut tähän maailmaan, ja jotta he tietäisivät, että sinä toimit kanssani siinä, mitä me kohta teemme." Ja kun hän oli rukoillut, hän huusi lujalla äänellä: "Lasarus, tule esiin!"

Vaikka nämä ihmistarkkailijat pysyivät liikkumatta, koko valtava taivaallinen varusjoukko oli liikkeessä ja pani kuuliaisesti yhteistoimin täytäntöön Luojan käskyä. Maan ajanlaskun mukaan täsmälleen kahdentoista sekunnin kuluttua Lasaruksen siihen asti eloton hahmo alkoi liikkua ja nousi hetken kuluttua istualleen saman kivihihlyllyl reunalle, jolla se oli levännyt. Lasaruksen ruumis oli yltymperiinsä hautavaatteiden peitossa, ja hänen kasvojaan peitti hikiliina. Ja kun hän nousi — elävänä — seisomaan heidän edessään, Jeesus sanoi: "Päästäkää hänet siteistä ja antakaa hänen mennä."

Apostoleja sekä Marttaa ja Mariaa lukuun ottamatta kaikki pakenivat talolle. He olivat kauhusta kalpeita ja ihmetyksen vallassa. Vaikka jotkut vielä jäivätkin paikalle, monet kiiruhtivat kuitenkin kotiinsa.

Lasarus tervehti Jeesusta ja apostoleja ja kysyi käärinliinojen tarkoitusta ja sitä, miksi hän oli herännyt puutarhassa. Jeesus ja apostolit vetäytyivät sivummalle, siksi aikaa kun Martta kertoi Lasarukselle tämän kuolemasta, hautaamisesta ja kuolleistaheräämisestä. Martan oli selitettävä Lasarukselle, että tämä oli kuollut sunnuntaina ja että hänet oli saatettu takaisin elämään nyt torstaina, sillä Lasaruksella ei ollut ollut mitään ajantajua, siitä alkaen kun hän vaipui kuolon uneen.

Lasaruksen astuessa ulos haudasta Jeesuksen Personoitu Suuntaaja, joka oli nyt kaltaistensa päällikkö tämän paikallisuniversumin piirissä, antoi Lasaruksen entiselle Suuntaajalle, joka tuolla hetkellä odotti palvelumääräystä, käskyn ottaa uudelleen sijansa kuolleista herätetyn miehen mielessä ja sielussa.

Sitten Lasarus meni Jeesuksen luo ja

As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said: "Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do." And when he had prayed, he cried with a loud voice, "Lazarus, come forth!"

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, "Loose him and let him go."

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus

polvistui sisariensa rinnalla Mestarin jalkojen juureen kiittääkseen ja ylistääkseen Jumalaa. Lasarusta kädestä tarttuen Jeesus nosti hänet seisomaan ja sanoi: "Poikani, sen mitä on tapahtunut sinulle, tulevat kokemaan myös kaikki, jotka uskovat tämän evankeliumin, paitsi että heidän on määrä herätä kuolleista paljon loisteliaamassa hahmossa. Tulet olemaan elävä todistus lausumastani totuudesta: Minä olen kuolleistanousu ja elämä. Mutta menkäämme nyt kaikki sisälle taloon ja nauttikaamme ravintoa tämän fyysisen ruumiimme tarpeiksi."

Kun he kulkivat taloa kohti, Gabriel lähetti pois paikalle kerääntyneen taivaallisen varusväen ylimääräiset ryhmät, samalla kun hän merkitsi kirjoihin ensimmäisen — ja viimeisen — Urantialla sattuneen tapauksen, jossa kuolevainen luotu oli herätetty kuolleista jo kuolleen fyysisen ruumiin hahmossa.

Lasarus pystyi vaivoin käsittämään, mitä oli tapahtunut. Hän tiesi olleensa varsin sairas, mutta hän kykeni muistamaan vain, että oli vaipunut uneen ja että hänet oli herätetty. Milloinkaan hän ei kyennyt kertomaan mitään näistä neljästä haudassa viettämästään päivästä, sillä hän oli ollut täysin tiedoton. Kuolonunta nukkuvien kannalta aika ei ole olemassa.

Vaikka monet tämän voimallisen teon seurauksena uskoivat Jeesukseen, toiset taas vain paaduttivat sydämensä entistä lujemmin hänet torjuakseen. Seuraavan päivän puoleenpäivään mennessä tämä tarina oli levinnyt kaikkialle Jerusalemiin. Kymmenet miehet ja naiset menivät Betaniaan katsomaan Lasarusta ja keskustelemaan hänen kanssaan, ja hätääntyneet ja suunniltaan joutuneet fariseukset kutsuivat kiireesti koolle sanhedrinin päättääkseen, mitä näiden uusien tapahtumien johdosta tulisi tehdä.

3. SANHEDRININ KOKOUS

Vaikka tämän kuolleista herätetyn miehen muodossa saatu todistusaineisto omalta osaltaan suuresti lujitti riviuskovie luottamusta valtakunnan evankeliumiin, sillä ei kuitenkaan ollut juuri mitään vaikutusta Jerusalemin uskonnollisten johtajien ja vallanpitäjien asennoitumiseen, paitsi että se joudutti heidän päätöstään saattaa Jeesus turmioon ja pysäyttää hänen toimintansa.

Kello yhden aikoihin seuraavana päivänä eli perjantaina sanhedrin kokoontui taas käsittelemään kysymystä: "Mitä meidän pitäisi tehdä Jeesus Nasaretilaisen suhteen?" Yli kaksi tuntia jatkuneen keskustelun ja katkeran kiistelyn jälkeen muuan fariseus esitti päätöslauselman, jossa vaadittiin Jeesuksen välitöntä kuolemaa, jossa julistettiin Jeesuksen olevan uhka koko Israelille ja joka virallisesti, ilman oikeudenkäyntiä

and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: "My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies."

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to destroy Jesus and stop his work.

168:3.2 (1847.2) At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, "What shall we do with Jesus of Nazareth?" After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus' immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial

ja vastoin koko siihenastista oikeuskäytäntöä sitoi sanhedrinin kädet niin, ettei se voisi päättää muusta kuin kuolemantuomiosta.

Kerran toisensa jälkeen tämä juutalaisjohtajien kunnianarvoisa elin oli määrännyt, että Jeesus oli pidätettävä ja tuotava oikeuden eteen vastaamaan jumalanpilikka- ja lukuisiin muihin syytöksiin juutalaisten pyhän lain halveksimisesta. Kerran aikaisemmin he olivat menneet niinkin pitkälle, että olivat antaneet julistuksen, jonka mukaan Jeesuksen olisi kuoltava, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun sanhedrin pöytäkirjoihin merkiten halusi, ennen kuin oikeudenkäyntiä edes oli pidetty, määrätä hänen kuolemantuomionsa. Mutta tämä päätöslauselma ei tullut äänestykseen, sillä neljätoista sanhedrinin jäsentä jätti yhtenä joukkona eronpyynnön, kun tällaista ennenkuulumatonta toimenpidettä ehdotettiin. Vaikkei näitä eronpyyntöjä lähes kahteen viikkoon virallisesti käsiteltykään, tämä neljätoistajäseninen ryhmä vetäytyi tuona päivänä pois sanhedrinistä istumatta neuvostossa enää koskaan. Näitä eronpyyntöjä myöhemmin käsiteltäessä neuvostosta ajettiin ulos vielä viisi jäsentä, sillä heidän toverinsa uskoivat heidän omaavan ystävällisiä tunteita Jeesusta kohtaan. Näiden yhdeksäntoista miehen häätämisen jälkeen sanhedrin saattoi kuulustella Jeesusta ja tuomita hänet jäsenten pitäessä keskenään yhtä tavalla, joka lähenee yksimielisyyttä.

Seuraavalla viikolla Lasarus ja hänen sisarensa kutsuttiin sanhedrinin eteen. Kun heidän todistajanlausuntonsa oli kuultu, mitään epäilystä ei enää voinut olla siitä, että Lasarus oli herätetty kuolleista. Vaikka sanhedrinin pöytäkirjat itse asiassa myönsivät Lasarusen kuolleistaheräämisen todeksi, asiakirjaan liitettiin silti päätöslauselma, jonka mukaan tämän samoin kuin kaikkien muidenkin Jeesuksen suorittamien ihmeiden takana oli perkeleiden ruhtinaan voima, ja Jeesuksen julistettiin olevan liitossa tuon ruhtinaan kanssa.

Olipa hänen ihmeitä tekevän voimansa lähde mikä tahansa, nämä juutalaisjohtajat olivat vakuuttuneita siitä, ettei kestäisi kauan, ennen kuin tavallinen rahvas viimeistä myöten uskoisi häneen, ellei häntä välittömästi pysäytettäisi; ja lisäksi siitä, että roomalaisviranomaisten suhteen ilmeni vakavia hankaluuksia, koska niin monet hänen uskovistaan pitivät häntä Messiaana, Israelin vapahtajana.

Juuri tässä samassa sanhedrinin kokouksessa ylipappi Kaiafas lausui ensi kerran sittemmin monet kerrat toistelemansa vanhan juutalaisen ajattelman: "On parempi, että yksi mies kuolee, kuin että koko yhteisö menehtyy."

Vaikka Jeesukselle oli välitetty varoitus siitä,

and in defiance of all precedent.

168:3.3 (1847.3) Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

168:3.4 (1847.4) The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

168:3.5 (1847.5) No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel's deliverer.

168:3.6 (1847.6) It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: "It is better that one man die, than that the community perish."

168:3.7 (1847.7) Although Jesus had received warning

mitä sanhedrin tuona synkkänä perjantai-iltapäivänä toimitti, hän ei ollut siitä milläänsäkään vaan jatkoi ystävien seurassa lepoaan sapatin yli Betfagen pikkukylässä Betanian lähellä. Varhain sunnuntaiaamuna Jeesus ja apostolit kokoontuivat sopimuksen mukaan Lasaruksen kotiin, ja Betanian perheen hyvästeltään he lähtivät matkaan mennäkseen takaisin Pellan leirille.

of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. VASTAUS RUKOUKSEEN

Matkalla Betaniasta Pellaan apostolit esittivät Jeesukselle monia kysymyksiä, joihin kaikkiin Mestari auliisti vastasi, paitsi kysymyksiin, jotka puuttuivat vainajien kuolleistaheräämisen yksityiskohtiin. Sellaiset ongelmat ylittivät hänen apostoliensa käsityskyvyn, ja siksi Mestari kieltäytyi keskustelemasta näistä kysymyksistä heidän kanssaan. Koska he olivat poistuneet Betaniasta salaa, heidän seurassaan ei ollut muita. Niinpä Jeesus tarttui tilaisuuteen puhuakseen kymmenelle apostolille monista sellaisista asioista, joiden hän ajatteli valmistavan heitä kohta edessä olevia koetuksen aikoja varten.

Apostolien mielessä kävi valtava myllerrys, ja he käyttivät melkoisesti aikaa keskustelemalla äskettäisistä kokemuksistaan siltä osin kuin ne liittyivät kysymykseen rukouksesta ja rukoukseen vastaamisesta. He kaikki muistivat, mitä Jeesus oli Filadelfiassa lausunut Betaniasta saapuneelle viestintuojalle. Hänhän oli tuolloin selkeästi sanonut: "Tämä sairaus ei todellisuudessa ole kuolemaksi." Ja kuitenkin Lasarus tästä lupauksesta huolimatta kiistämättä kuoli. Koko tuon päivän ajan he ottivat tavan takaa keskustelun kohteeksi tämän kysymyksen, kysymyksen rukoukseen vastaamisesta.

Jeesuksen vastauksista heidän moniin kysymyksiinsä on tehtävissä seuraava yhteenveto:

1. Rukous on sitä, mitä finiittinen mieli tuo esille pyrkiessään lähestymään Infiniittistä. Sen vuoksi rukouksen rakentamista pakostakin rajoittavat finiittisen olennon tietämys, viisaus ja ominaisuudet. Samalla tavoin täytyy myös vastauksen pakostakin olla riippuvainen Infiniittisen näkemyksestä, tavoitteista, ihanteista ja ominaisuuksista. Milloinkaan ei voida havaita, että rukouksen esittämisen ja siihen osoitetun täysimääräisen hengellisen vastauksen vastaanottamisen välillä olisi aineellisia ilmiöistä koostuva katkeamaton jatkuvuus.

2. Aina kun näyttää, ettei rukoukseen vastata, vastauksen viipyminen merkitsee usein sitäkin parempaa vastausta, vaikkakin vastausta, jota jostakin syystä kovasti viivytetään. Kun Jeesus sanoi, ettei Lasaruksen sairaus todellisuudessa ollut kuolemaksi, tämä oli ollut kuolleena jo yksitoista tuntia. Yhdeltäkään vilpittömältä

4. THE ANSWER TO PRAYER

^{168:4.1 (1848.1)} On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

^{168:4.2 (1848.2)} The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

^{168:4.3 (1848.3)} Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

^{168:4.4 (1848.4)} 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

^{168:4.5 (1848.5)} 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the

rukoukselta ei evätä vastausta, paitsi kun korkeampi, hengellisen maailman näkökulma on keksinyt paremman vastauksen, eli vastauksen, joka täyttää sen, mitä ihmisen henki anoo, erotukseksi siitä, mitä ihmisen pelkkä mieli rukoilee.

3. Milloin on niin, että ajallisuudessa esitetyt rukoukset ovat hengen alullepanemia ja uskossa julki tuotuja, ne ovat usein niin laaja-alaisia ja kaiken kattavia, että niihin on mahdollista antaa vastaus vasta ikuisuudessa; finiittinen pyyntö on joskus niin täynnä Infiniittisen tavoittelua, että vastaamista on pitkän aikaa lykättävä odottamaan riittävän vastaanottokyvyn luomista; uskosta kumpuava rukous saattaa olla niin kaiken kattava, että vastaus siihen on saatavissa vasta Paratiisissa.

4. Kuolevaisen olennon mielen esittämään rukoukseen annettavat vastaukset ovat usein senluontoisia, että ne voidaan ottaa vastaan ja tiedostaa, vasta kun tämä samainen rukoileva mieli on saavuttanut kuolemattomuuden. Aineellisen olennon esittämään rukoukseen voidaan monissakin tapauksissa vastata vasta asianomaisen yksilön edistyttyä henkitasolle.

5. Jumalaa tuntevan henkilön rukous saattaa tietämättömydessään olla niin vääristynyt ja taikauskoisuudessaan niin muotopuoli, että siihen vastaaminen olisi mitä suurimmassa määrin epätoivottavaa. Silloin pitää välittäjinä toimivien henkiolentojen siinä määrin tulkita tätä rukousta, ettei rukoilija vastauksen saapuessa ensinkään enää tunnista sitä vastaukseksi omaan rukoukseensa.

6. Kaikki oikeat rukoukset osoitetaan hengellisille olennoille, ja tällaisiin pyyntöihin tulee vastata hengellisin termein, ja kaikkien tällaisten vastausten täytyy koostua hengellisistä realiteeteista. Henkiolennot eivät voi antaa aineellisia vastauksia edes aineellisten olentojen esittämiin henkiin pyyntöihin. Aineelliset olennot voivat rukoilla tuloksellisesti vain, kun he "rukoilevat hengessä".

7. Yksikään rukous ei voi toivoa vastausta, ellei se ole hengestä syntynyt ja uskon kasvattama. Vilpiton uskosi antaa ymmärtää, että olet itse asiassa jo etukäteen myöntänyt rukouksesi kuulijoille täyden oikeuden vastata pyyntöihisi sen verrattoman viisauden ja sen jumalallisen rakkauden mukaisesti, joista uskosi antaa sen kuvan, että ne toimivat niiden olentojen liikkeelle panevana voimana, joille rukouksesi esität.

8. Lapsi toimii aina oikeuksiensa puitteissa rohjetessaan esittää pyynnön vanhemmalleen; ja vanhempi toimii aina niiden velvollisuuksien puitteissa, jotka kuuluvat vanhemmalle suhteessa kypsyttämättömään lapseen, kun hänen lapseen

superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:4.6 (1848.6) 3. The prayers of time, when indited by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

168:4.7 (1848.7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

168:4.8 (1848.8) 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

168:4.9 (1848.9) 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

168:4.10 (1849.1) 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

168:4.11 (1849.2) 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's

verrattuna suurempi viisautensa vaatii viivyttämään ja muokkaamaan vastausta lapsen rukoukseen, sen osiin jakamista tai sen yläpuolelle nousemista tahi sen siirtämistä hengellisen ylösnousemuksen toiseen vaiheeseen.

9. Älä epäröi esittää henkikaipuusta kertovia rukouksia; älä epäile, ettetkö saisi vastausta pyyntöihisi. Nämä vastaukset ovat tallessa, ne odottavat, että saavutat ne tulevaisuuteen kuuluvat ja aktuaalista kosmista etenemistä merkitsevät hengelliset tasot, joko tässä maailmassa tai muissa maailmoissa, joilla sinun käy mahdolliseksi tiedostaa ja omaksua nämä kauan odottaneet vastaukset aikaisempiin, mutta väärin ajoitettuihin pyyntöihisi.

10. Kaikki aidot hengestä syntyneet pyynnöt saavat varmasti vastauksen. Pyytäkää, niin saatte. Mutta teidän tulisi muistaa olevanne ajallisuuden ja avaruuden edistyiä luotuja; siksi teidän täytyy siinä kokemuksessanne, jolloin henkilökohtaisesti otatte vastaan täysimääräiset vastaukset moninaisiin rukouksiinne ja pyyntöihinne, ottaa alinomaa huomioon ajallisuuden ja avaruuden vaikutus.

prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

168:4.12 (1849.3) 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

168:4.13 (1849.4) 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. MITEN LASARUKSEN KÄVI

Ollessaan monien vilpittömien uskovien ja lukemattomien uteliainen ihmisten mielenkiinnon kohde Lasarus pysytteli kotona Betaniassa aina Jeesuksen ristiinnaulitsemisen viikkoon saakka, jolloin häntä varoitettiin siitä, että sanhedrin oli päättänyt hänen kuolemastaan. Juutalaisten vallanpitäjät olivat päättäneet pysäyttää Jeesuksen opetuksen enemmän leviämisen, ja Jeesuksen surmaamisen he arvioivat aivan oikein hyödyttömäksi, mikäli he sallisivat Lasaruksen, joka edusti suurinta saavutusta hänen tekemiensä ihmeiden joukossa, elää ja toimia todistuksena siitä, että Jeesus oli herättänyt hänet kuolleista. Lasarus oli nyt jo saanut kärsiä heidän taholtaan katkeraa vainoa.

Ja niin Lasarus jätti hätäiset jäähyväiset sisarilleen Betaniassa ja pakeni Jerikon kautta Jordanin tuolle puolen, eikä hän suonut itselleen montakaan lepohetkeä, ennen kuin oli saapunut Filadelfiaan. Lasarus tunsu hyvin Abnerin, ja Filadelfiassa hän tunsu olevansa turvassa häijyn sanhedrinin murhanhimoisilta vehkeilyiltä.

Pian tämän jälkeen Martha ja Maria luopuivat Betanian maatilastaan ja liittyivät veljensä seuraan Pereassa. Sillä välin Lasaruksesta oli tullut Filadelfian seurakunnan rahastonhoitaja. Hän asettui tukemaan voimakkaasti Abneria tämän kiistellessä Paavalin ja Jerusalemin seurakunnan kanssa, ja lopulta hän 67-vuotiaana kuoli samaan sairauteen, joka jo oli vienyt hänet nuorempana miehenä hautaan Betaniassa.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

168:5.1 (1849.5) Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

168:5.2 (1849.6) And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

168:5.3 (1849.7) Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

Luku 169. Viimeinen opetuskerta Pellassa

⇐ 168

Urantia-kirjan

170 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 169 VIIMEINEN OPETUSKERTA PELLASSA

Osiot

Johdanto

1. Vertaus hukkaan joutuneesta pojasta
2. Vertaus nokkelasta taloudenhoitajasta
3. Rikas mies ja kerjäläinen
4. Isä ja hänen valtakuntansa

PAPER 169 LAST TEACHING AT PELLA SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

Johdanto

MYÖHÄÄN maanantai-iltana, maaliskuun 6. päivänä, Jeesus ja kymmenen apostolia saapuivat Pellan- leirille. Tämä oli Jeesuksen sielläolon viimeinen viikko, ja hän opetti kansanjoukkoa ja ohjasi apostoleja erittäin aktiivisesti. Hän saarnasi jokaisena iltapäivänä väkijoukoille ja vastasi joka ilta apostolien ja muutamien leirillä asuvien edistyneempien opetuslasten esittämiin kysymyksiin.

Tieto Lasarusen kuolleista herättämisestä oli ehtinyt leirille kahta päivää ennen Mestarin saapumista, ja kaikki paikalla olevat olivat innostuksen vallassa. Sitten viidentuhannen ihmisen ruokkimisen ei ollut sattunut mitään, joka olisi samassa määrin saanut ihmisten mielikuvituksen liikkeeseen. Ja Jeesus siis aikoi opettaa Pellassa tämän lyhyen viikon ajan juuri nyt, kun valtakunnan julkisen toiminnan toinen vaihe oli ehdottomasti korkeimmillaan, ja aloittaa sitten sen Etelä-Pereaan suuntautuneen kiertomatkan, joka ilman välivaiheita johti hänen Jerusalemissa viettämänsä viimeisen viikon lopullisiin ja traagisiin kokemuksiin.

Fariseukset ja ylipapit olivat ryhtyneet laatimaan kanteitaan ja muotoilemaan syyteitään. He asettuivat seuraavin perustein Mestarin

INTRODUCTION

169:0.1 (1850.1) LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

169:0.2 (1850.2) Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the

opetuksia vastaan:

1. Hän on publikaanien ja syntisten ystävä; hän ottaa vastaan jumalattomia ja jopa aterioi näiden kanssa.

2. Hän pilkkaa Jumalaa; hän puhuu Jumalasta Isänään ja pitää itseään Jumalan vertaisena.

3. Hän rikkoo lakia. Hän parantaa sairauksia sapattina ja halveksii monella muullakin tavoin Israelin pyhää lakia.

4. Hän on liitossa perkeleiden kanssa. Hän tekee ihmeitä ja tunnusteoilta näyttäviä tekoja Beelsebubin, perkeleiden ruhtinaan, voimalla.

Master's teachings on these grounds:

169:0.4 (1850.4) 1. He is a friend of publicans and sinners; he receives the ungodly and even eats with them.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. VERTAUS HUKKAAN JOUTUNEESTA

POJASTA

Torstai-iltapäivänä Jeesus puhui kansanjoukolle aiheesta "Pelastuksen armo". Tämän saarnan yhteydessä hän kertoi taas tarinan kadonneesta lampaasta ja hukkaan joutuneesta kolikosta, ja näiden jälkeen hän esitti vielä mielivertauksensa, joka kertoi tuhlaajapojusta. Jeesus sanoi:

"Profeetat Samuelista Johannekseen ovat esittäneet teille kehotuksen, että teidän tulisi etsiä Jumalaa — etsiä totuutta. Aina he ovat sanoneet: 'Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan.' Ja kaikki tällaiset opetukset tulisi ottaa sydämen asiaksi. Mutta minä olen tullut osoittamaan teille, että kun pyritte löytämään Jumalan, Jumala samalla pyrkii yhtä lailla löytämään teidät. Olen monet kerrat kertonut teille tarinan hyvästä paimenesta, joka jätti yhdeksänkymmentäyhdeksän lammasta siksi aikaa karsinaan, kun hän lähti etsimään sitä yhtä, joka oli kadoksissa, ja kuinka hän tämän eksyneen lampaan löydettyään nosti sen harteilleen ja kantoi sen hellästi takaisin tarhaan. Ja kun kadonnut lammas oli taas karsinassa, muistanette, että hyvä paimen kutsui luokseen ystävänsä ja pyysi heitä iloitsemaan kanssaan kadonneen lampaan löytymisestä. Sanon teille taas, että taivaassa on suurempi ilo yhdestä syntisestä, joka katuu, kuin yhdeksästäkymmenestäyhdeksästä oikeamielisestä, jotka eivät katumusta tarvitse. Se seikka, että sielut ovat kadoksissa, vain lisää taivaallisen Isän tuntemaa mielenkiintoa. Olen tullut tähän maailmaan tehdäkseni, mitä Isäni käskee; ja totuuden mukaisesti on Ihmisen Pojasta sanottu, että hän on publikaanien ja syntisten ystävä.

"Teille on opetettu, että Jumalan hyväksyntä tulee, kunhan olette katuneet, ja että se seuraa, kunhan olette suorittaneet kaikki uhritoimituksenne ja katumusharjoituksenne, mutta minä vakuutan

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the "Grace of Salvation." In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) "You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, 'Seek the Lord while he may be found.' And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father's bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) "You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even

teille, että Isä hyväksyy teidät, jo ennen kuin olette katuneet ja lähettää Pojan ja tämän työtoverit etsimään teitä ja tuomaan teidät riemusaatossa takaisin tarhaan, Jumalan poikien ja hengellisen edistymisen valtakuntaan. Olette kaikki eksyneiden lampaiden kaltaisia, ja olen tullut etsiäkseni ja pelastaakseni kadoksissa olevat.

”Ja muistattehan myös kuinka tarinan nainen, joka oli teettänyt kaulanauhan kymmenestä hopearahasta, yhden rahan kadotettuaan sytytti lampun ja lakaisi tarkasti koko talon ja jatkoi etsimistä kunnes löysi kadonneen hopearahan. Ja löydettyään hukkaan joutuneen lantin hän kutsui heti koolle ystävänsä ja naapurinsa sanoen: ’Iloitkaa kanssani, sillä olen löytänyt rahan, joka oli kadoksissa.’ Niinpä taas sanonkin teille, että taivaan enkelien tykönä on aina riemu yhdestä syntisestä, joka katu ja palaa Isän karsinaan. Ja kerron teille tämän tarinan teroittaakseni mieleenne, että Isä ja hänen Poikansa lähevät etsimään hukkaan joutuneita, ja tässä etsinnässä käytämme kaikkia vaikutuskeinoja, joista voi olla apua, pyrkiessämme ututterasti löytämään ne, jotka ovat kadoksissa, ne, jotka ovat pelastuksen tarpeessa. Ja niinpä, kun Ihmisen Poika kulkee ulkona erämaassa etsimässä eksyneitä lampaita, hän samalla etsii myös sitä lanttia, joka joutui hukkaan sisällä talossa. Lammak kulkee omille teilleen tahattomasti; kolikko peittyy ajan tomuun, ja ihmisten keräämät tavarat kätkevät sen näkyvistä.

”Ja nyt haluaisin kertoa teille tarinan erään vauraan viljelijän ajattelemattomasta pojasta, joka tahallaan lähti isänsä talosta ja meni vieraaseen maahan ja joutui siellä moniin koettelemuksiin. Muistanette, että lammas joutui harhaan tahattomasti, mutta tämä nuorukainen poistui kotoaan asiaa ennakolta harkittuaan. Kävi siis näin:

”Olipa muuan mies, jolla oli kaksi poikaa. Toinen, nuorempi, oli hilpeä ja huoleton veikko, mielessään aina vain hauskanpito; vastuunkantamista hän kaihteli. Hänen vanhemmalla veljellään taas oli jalat tukevasti maassa, hän oli vakavamielinen, uuras ja valmis kantamaan vastuuta. Oli niin, etteivät nämä kaksi veljestä olleet hyvissä väleissä vaan olivat alituisen riidoissa ja kinastelemassa. Nuorempi poika oli iloluontoinen ja eläväinen mutta laiska ja epäluotettava. Vanhempi poika oli tasainen ja ahkera mutta samalla itsekeskeinen, äreä ja omahyväinen. Nuoremmalle pojalle maistui huvitus, mutta työntekoa hän karttoi; vanhempi antautui työnteolle, mutta leikkimieliseen ajankuluun häneltä ei juurikaan aikaa liiennyt. Tämä yhteiselo kävi niin epämiellyttäväksi, että nuorempi poika kääntyi isänsä puoleen sanoen: ’Isä, anna minulle se kolmannes omaisuudestasi, joka olisi osuuteni, ja salli minun lähteä maailmalle etsimään onneani.’ Ja tämän pyynnön kuullessaan

before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) “And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, ‘Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.’ So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father’s fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

169:1.5 (1851.3) “And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father’s house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

169:1.6 (1851.4) “A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: ‘Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.’ And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

isä tietoisena siitä, miten huonosti nuori mies viihtyi kotona ja vanhemman veljensä seurassa, jakoi omaisuutensa ja antoi nuorukaiselle, mikä oli tämän osuus.

"Kului muutama viikko, ja nuori mies keräsi yhteen kaikki rahavaransa ja matkusti kaukaiseen maahan. Ja löytämättä mitään tuottoisaa työtä, joka olisi lisäksi ollut mieluista, hän oli kohta kevytmielistä elämää viettämällä tuhlannut koko perintöösänsä. Ja kun hän oli tuhlannut kaiken, tuossa maassa puhkesi pitkälinen nälänhätä, ja hän huomasi olevansa puilla paljailla. Ja kävi niin, että hän nälkää kärsiessään ja hänen ahdinkonsa ollessa suuri sai työtä eräältä tuon maan kansalaiselta, ja tämä lähetti hänet vainioille sikoja ruokkimaan. Ja nuori mies olisi mielihyvin täyttänyt vatsansa vaikka akanoilla, joita siat söivät, mutta kukaan ei hänelle mitään antanut.

"Ollessaan päivänä muutamana taas kovasti nälissään hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella isäni palkollisella onkaan yltä kyllin leipää ja vaikka tähteesi jättää, kun minä sen sijaan menehdyn nälkään ruokkiessani sikoja täällä vieraassa maassa! Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, olen tehnyt syntiä taivasta ja sinua vastaan. En enää ole sen arvoinen, että minua sanottaisiin pojaksesi, mutta suostuisitko edes tekemään minut yhdeksi palkollisistasi.' Ja tämän päätöksensä tehtyään nuori mies nousi ja aloitti matkansa kohti isänsä taloa.

"Isä oli kuitenkin surrut suuresti poikaansa; hän oli kaivannut tätä iloista, vaikkakin ajattelematonta nuorukaista. Tämä isä rakasti tätä poikaa ja piti aina silmällä tietä siltä varalta, että hän sittenkin palaisi, joten sinä päivänä, kun tämä oli lähestymässä kotiaan, vaikka vielä kaukana olikin, isä näki hänet, ja koska isän sydän täyttyi rakastavasta sääliäisyydestä, hän juoksi poikaa vastaan ja toivotti poikansa tervetulleeksi sulkien hänet hellästi syliinsä ja suudellen häntä. Ja sen jälkeen kun he olivat tällä tavoin kohdanneet, poika katsoi isänsä kyneleisiin kasvoihin ja sanoi: 'Isä, olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi; en ole enää sen arvoinen, että minua kutsuttaisiin kenenkään pojaksi —' mutta nuorukainen ei ehtinyt lopettaa tunnustustaan, sillä ylen määrin iloinen isä sanoi palvelijoille, jotka olivat siihen hetkeen mennessä juosseet paikalle: 'Tuokaa nopeasti hänen paras viittansa, se, jonka panin talteen, ja pukekaa se hänen ylleen ja pujottakaa pojansormus hänen sormeensa ja hakekaa sandaalit hänen jalkaansa.'

"Ja kun onnellinen isä oli saattanut helläjalkaisen ja uupuneen nuorukaisen taloon, hän sanoi sen jälkeen palvelijoilleen: 'Noutakaa juottovasikka ja teurastakaa se, ja syökäämme ja iloitkaamme, sillä tämä minun poikani oli kuollut, ja nyt hän on taas elävä; hän oli kadoksissa, ja nyt

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

169:1.8 (1852.1) "One day, when he was very hungry, he came to himself and said: 'How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.' And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father's house.

169:1.9 (1852.2) "Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father's tearful face and said: 'Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son' — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: 'Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son's ring on his hand and fetch sandals for his feet.'

169:1.10 (1852.3) "And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: 'Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.' And they all gathered about the father to

hän on löytynyt.' Ja he kaikki kerääntyivät isän ympärille iloitsemaan hänen kanssaan siitä, että hänen poikansa oli saanut takaisin entisen asemansa.

"Näihin aikoihin, kun he viettivät juhliaan, vanhempi poika tuli pelloilta päivätyönsä tehtyään, ja päästessään lähemmäksi taloa hän kuuli, kuinka siellä tanssittiin ja musiikki soi. Ja tultuaan takaovelle hän kutsui yhden palvelijoista ulos tiedustellen, mitä tämä kaikki juhliminen merkitsi. Ja silloin palvelija sanoi: 'Kauan kadoksissa ollut veljesi on tullut kotiin, ja isäsi on teurastuttanut juottovasikan juhliakseen poikansa turvallista kotiinpaluuta. Astu sisälle, jotta sinäkin voisit tervehtiä veljeäsi ja ottaa hänet takaisin isäsi taloon.'

"Mutta tämän kuultuaan vanhempi veli tunsii itsensä niin loukatuksi ja vihaiseksi, ettei hän saattanut mennä taloon sisälle. Saatuaan tietää hänen panneen pahakseen nuoremman veljensä tervetuliaisjuhlallisuudet hänen isänsä meni ulos lepyttämään häntä. Mutta vanhempi poika ei halunnut antaa myöten isänsä suostutteluille. Hän vastasi isälleen sanoen: 'Näin monet vuodet olen sinua palvellut enkä ole koskaan rikkonut pienintäkään käskyäsi, ja kuitenkin et ole koskaan antanut minulle edes vohlaa, jotta voisin pitää hauskaa ystäväni kanssa. Olen pysynyt täällä pitääkseni sinusta huolta kaikki nämä vuodet, etkä koskaan järjestänyt riemujuhlia sen johdosta, että olen palvellut uskollisesti. Mutta kun tuo poikasi, joka on tuhannut omaisuutesi porttojen kanssa, tulee kotiin, niin kylläpä tuli sinulle kiire teurastaa juottovasikka ja järjestää hänelle kemut.'

"Koska tämä isä kiistämättä rakasti molempia poikiaan, hän koetti puhua järkeä tälle vanhemmalle pojalle: 'Mutta, poikani, oletan kaiken aikaa ollut luonani, ja kaikki tämä, mikä minulla on, on sinun. Sinähän olisit voinut ottaa vohlan milloin hyvänsä, jos vain olisit kutsunut ystäväsi pitämään hauskaa kanssasi. Mutta olisi perin juurin sopivaa, jos nyt liittyisit seuraani iloitsemaan ja juhlimaan veljesi kotiinpaluuta. Ajattelepa sitä, poikani, että veljesi oli hukassa ja on nyt löytynyt; hän on palannut elävänä luoksemme!'"

Tämä oli eräs liikuttavimpia ja vaikuttavimpia kaikista niistä vertauksista, joita Jeesus esitti teroittaakseen kuulijoidensa mieleen sitä, että Isä oli halukas ottamaan vastaan kaikki, jotka pyrkivät taivaan valtakuntaan.

Jeesus esitti nämä kolme tarinaa erittäin mielellään samalla kertaa. Hän esitti kertomuksen kadonneesta lampaasta osoittaakseen, että kun ihmiset tahattomasti eksyvät elämän polulta, Isä välittää tällaisista eksyneistä ja lähtee Poikiensa, lauman varsinaisten paimenten, kanssa etsimään

rejoice with him over the restoration of his son.

169:1.11 (1852.4) "About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day's work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: 'Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son's safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father's house.'

169:1.12 (1852.5) "But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father's persuasion. He answered his father, saying: 'Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.'

169:1.13 (1852.6) "Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: 'But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother's return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!'"

169:1.14 (1853.1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father's willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853.2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite

kadonneita lampaita. Sen jälkeen hän mieluusti kertoi tarinan talossa hukkaan joutuneesta kolikosta havainnollistaakseen, miten perin pohjaisesti Jumala etsii kaikkia, jotka ovat elämän aineellisten huolien ja aineellisen hyvän kertymien johdosta hämmentyneitä, ymmällään tai muutoin hengellisessä mielessä sokaistuneita. Ja sitten hänellä oli tapana ryhtyä kertomaan äskeistä vertausta hukkaan joutuneesta pojasta, kotiin palaavan tuhlarin saamasta vastaanotosta, osoittaakseen sillä, miten täysimääräistä kadonneen pojan palauttaminen entiseen asemaansa hänen Isänsä talossa ja sydämessä on.

Monta monituista kertaa Jeesus opettajavuosiensa aikana kertoi ja kertoi taas tämän tuhlaajapoikatarinan. Tämä vertaus samoin kuin kertomus laupiaasta samarialaisesta olivat hänen mieluiten käyttämänsä keinot hänen opettaessaan, mitä Isän rakkaus ja ihmisten lähimmäisyys ovat.

2. VERTAUS NOKKELASTA

TALOUDENHOITAJASTA

Esittäessään yhtenä iltana näkemyksiään eräästä Jeesuksen lausumasta Simon Selootti sanoi: ”Mestari, mitä tarkoittit sanoessasi tänään, että monet tämän maailman lapsista ovat oman sukupolvensa oloissa viisaampia kuin valtakunnan lapset, sillä he osaavat tehdä itsensä sinuiksi sellaisen mammonan kanssa, joka edustaa väärämielisyyttä?” Jeesus vastasi:

”Ennen kuin astuitte sisälle valtakuntaan, jotkut teistä olivat sangen taitavia käsittelemään liiketuttaviaan. Vaikka epäoikeudenmukaisia ja usein vilpillisiä olittekin, osoitte kuitenkin harkitsevuutta ja kaukokatseisuutta liikeasianne niin toimittaessanne, että piditte ainoana silmämääränä senhetkisiä ansioitanne ja tulevaisuudenturvaanne. Samalla tavoin teidän tulisi nyt järjestää elämänne valtakunnan puitteissa niin, että huolehditte tämänhetkisestä mielihyvästänne, samalla kun myös varmistatte sen, että tulevaisuudessa saatte nauttia taivaaseen kertyneistä aarteista. Jos omaa minäännne palvellessanne noinkin uutterasti hankitte voittoa itsellenne, miksi teidän pitäisi osoittaa vähäisempää uutteruutta nyt, kun hankitte sieluja valtakuntaan? Olettehan nyt ihmisten välisen veljesyhteisön palvelijoita ja Jumalan taloudenhoitajia.

”Voitte kaikki oppia jotakin tarinasta, joka kertoo rikkaasta miehestä ja tämän nokkelasta, mutta epärehellisestä taloudenhoitajasta. Paitsi että tämä taloudenhoitaja oli itsekkäänsä voitonsaalistuksessaan sortanut isäntänsä

the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father’s house and heart.

169:1.16 (1853.3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus’ statements, said: “Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?” Jesus answered:

169:2.2 (1853.5) “Some of you, before you entered the kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

169:2.3 (1853.6) “You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master’s clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master’s funds. When all this

asiakkaita, hän oli myös suoranaisesti hävittänyt ja tuhlanut isäntänsä varoja. Kun tämä kaikki lopulta tuli hänen isäntänsä korviin, tämä kutsui taloudenhoitajan eteensä ja kysyi häneltä, mitä tällaiset kuulopuheet merkitsivät, ja vaati häntä tekemään heti tiliä taloudenhoidostaan ja olemaan valmis luovuttamaan isäntänsä liikeasiat jonkun toisen käsiin.

”Tämä epärehellinen taloudenhoitaja alkoi nyt puhua mielessään: ’Mitä minä ryhtyisin tekemään, sillä olen menettämässä tämän taloudenhoitajan toimeni? Voimani eivät riitä kuokkimiseen. Olen liian häveliäs kerjätäkseni. Nytpä tiedänkin, mitä minun pitää tehdä varmistaakseni, että minut tästä taloudenhoitajan toimesta erotetuksi tultuani toivotetaan tervetulleeksi kaikkien niiden taloon, jotka ovat liikesuhteissa isäntääni.’ Ja sitten hän kutsui luokseen herransa jokaisen velallisen ja sanoi ensimmäiselle: ’Paljonko olet velkaa isännällesi?’ Tämä vastasi: ’Sata mittaa öljyä.’ Silloin taloudenhoitaja sanoi: ’Ota esille vahatauluun kirjoitettu velkakirjasi, istu nopeasti alas ja muuta se viideksikymmeneksi.’ Sen jälkeen hän sanoi toiselle velalliselle: ’Paljonko olet velkaa?’ Ja tämä vastasi: ’Sata mittaa vehnää.’ Siihen taloudenhoitaja sanoi: ’Ota velkakirjasi ja kirjoita kahdeksankymmentä.’ Ja näin hän menetteli lukuisten muidenkin velallisten suhteen. Ja tällä tavoin tämä epärehellinen taloudenhoitaja koetti saada itselleen ystäviä sitä aikaa ajatellen, jolloin hänet erotettaisiin taloudenhoitajan toimestaan. Päästessään myöhemmin tästä kaikesta perille hänen herransa ja mestarinsakin oli myönnettävä, että tämä epärehellinen taloudenhoitaja oli ainakin osoittanut viisautta siinä, miten hän oli koettanut varustautua tulevien puutteen ja vastoinkäymisen aikojen varalle.

”Ja juuri tällä tavoin tämän maailman pojat osoittavat toisinaan suurempaa viisautta vastaisen varalle varustautuessaan kuin valon lapset. Sanon teille, jotka sanotte kerääväne aarretta taivaaseen: Ottakaa oppia niistä, jotka tekevät itsensä sinuiksi väärämielisyyttä edustavan mammonan kanssa, ja ohjatkaa te samalla tavalla elämäntulkuaanne niin, että teistä tulee ikiajoiksi ystäviä vanhurskauden voimien kanssa, jotta teidät, sitten kun kaikki mainen raukeaa, otettaisiin ilmielmin ikuisille asuinsijoille.

”Vakuutan teille, että se, joka on vähässä uskollinen, on uskollinen myös paljon, kun taas se, joka on väärämielinen vähässä, on väärämielinen myös paljon. Ellette ole osoittaneet kaukokatseisuutta ja rehellisyyttä tämän maailman asioissa, miten voitte toivoa olevanne uskollisia ja harkitsevia, sitten kun käsiinne uskotaan taloudenpito taivaan valtakunnan todellisista rikkauksista? Ellette ole hyviä taloudenhoitajia ja uskollisia pankkimiehiä, jos ette ole olleet uskollisia siinä, mikä on toisen omaa, olisiko joku niin typerä, että antaisi teille

finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master's affairs over to another.

169:2.4 (1853.7) “Now this unfaithful steward began to say to himself: ‘What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.’ And then, calling in each of his lord's debtors, he said to the first, ‘How much do you owe my master?’ He answered, ‘A hundred measures of oil.’ Then said the steward, ‘Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.’ Then he said to another debtor, ‘How much do you owe?’ And he replied, ‘A hundred measures of wheat.’ Then said the steward, ‘Take your bond and write fourscore.’ And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:2.5 (1854.1) “And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

169:2.6 (1854.2) “I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another's, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?

suuren aarteen omiin nimiinne?

”Ja taas kerran minä väitän, ettei kukaan voi palvella kahta herraa; joko hän on toista vihaava ja toista rakastava tai pitävä kiinni yhdestä ja halveksiva toista. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa.”

Kun paikalla olevat fariseukset tämän kuulivat, he alkoivat virnuilla ja tehdä pilkkaa, sillä he olivat antaumuksellisia rikkauksien kerääjiä. Nämä vihamieliset kuulijat koettivat houkutella Jeesuksen hyödyttömään kiistelyyn, mutta hän kieltäytyi väittelemästä vihamiestensä kanssa. Fariseusten jouduttua keskenään sanaharkkaan, heidän äänekäs puheensa houkutteli paikalle lähistölle leirityneiden keskuudesta suuren väenkokouksen. Ja kun he alkoivat kiistellä toistensa kanssa, Jeesus poistui paikalta ja meni yöksi teltaansa.

3. RIKAS MIES JA KERJÄLÄINEN

Kun kokous kävi liian meluisaksi, Simon Pietari nousi seisomaan ja otti ohjat käsiinsä sanomalla: ”Miehet ja veljet, ei ole säällistä teidän tuolla tavoin kiistellä keskenänne. Mestari on puhunut, ja teidän sopisi pohtia hänen sanojaan. Eikä se, mitä hän teille julisti, ollut mikään uusi opinkappale. Eikö teille myös liene tuttu nasiirien kertoma allegoria rikkaasta miehestä ja kerjäläisestä? Jotkut meistä kuulumme Johannes Kastajan jyrisevän tätä varoittavaa vertausta niille, jotka rakastavat rikkauksia ja himoitsevat epärehellistä vaurautta. Ja vaikkei tämä muinainen vertauskuva olekaan saarnaamamme evankeliumin mukainen, olisi teidän kaikkien hyvä ottaa vaarin siihen sisältyvistä opetuksista kunnes käsitätte uuden, taivaan valtakunnan valon. Johanneksen kertomana tarina kuului tähän tapaan:

”Olipa kerran muuan Dives-niminen rikas mies, joka pukeutui purppuraan ja hienoon pellavaan ja jonka elämä oli joka päivä yhtä ilonpitoa ja ylellisyyttä. Ja oli myös muuan kerjäläinen, Lasarus nimeltään, ja tämä makasi rikkaan miehen portin pielessä, oli yltä päältä haavoissa ja toivoi saavansa ruoakseen muruset, jotka putosivat rikkaan miehen pöydältä; niin, jopa koirat kävivät nuolemassa hänen haavojaan. Ja sattui, että kerjäläinen kuoli, ja enkelit kantoivat hänet lepäämään Abrahamin poveen. Eikä aikaakaan, kun myös rikas mies kuoli, ja hänelle järjestettiin mahtipontiset ja kuninkaalliset hautajaiset. Kun rikas mies erkani tästä maailmasta, hän heräsi manalassa, ja koska hän huomasi olevansa kiusattu, hän kohotti katseensa ja näki kaukana Abrahamin ja Lasaruksen hänen povellaan. Ja silloin Dives huusi ääneensä: ’Isä Abraham, armahda minua ja lähetä Lasarus

169:2.7 (1854.3) “And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon.”

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: “Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) “There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man’s gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man’s table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham’s bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades, and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: ‘Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish

tänne, jotta hän kastaisi sormenpäänsä veteen ja kostuttaisi kieleni, sillä tuskani on suuri, koska minua rangaistaan.' Ja silloin Abraham vastasi: 'Poikani, muistanet, että sait elinaikanasi nauttia siitä, mikä hyvää on, kun Lasarus sen sijaan sai yhtä lailla kärsiä siitä, mikä on pahaa. Mutta tämä kaikki on nyt vaihtunut, sillä Lasarusta lohdutetaan, kun sinua sen sijaan kiusataan. Ja suuri rotko sitä paitsi erottaa meidät sinusta, joten emme voi tulla luoksesi, yhtä vähän kuin sinä pääset sen yli meidän puolellemme.' Silloin Dives sanoi Abrahamille: 'Rukoilen sinua lähettämään Lasaruksen takaisin isäni taloon, sillä minulla on viisi veljeä, ja hän voisi todistuksellaan estää veljiäni joutumasta tähän ahdistuksen paikkaan.' Mutta Abraham sanoi: 'Poikani, onhan heillä Mooses ja profeetat; kuulkoott heitä.' Ja siihen Dives vastasi: 'Ei, ei, Isä Abraham! Mutta jos joku manan majoilta menee heidän luokseen, he katuvat.' Ja silloin Abraham sanoi: 'Jolleivät he kuule Moosesta ja profeettoja, ei heidän mieltään myöskään muuta, vaikka joku nousisikin kuolleista.'"

Pietarin kerrottua tämän nasiiriveljeskunnan muinaisen vertauksen ja väen rauhoituttua Andreas nousi ja lähetti väkijoukon pois yön ajaksi. Vaikka sekä apostolit että opetuslapset tavan takaa esittivät Jeesuselle kysymyksiä Divesistä ja Lasaruksesta kertovasta vertauksesta, hän ei koskaan suostunut lausumaan siitä käsitystään.

4. ISÄ JA HÄNEN VALTAKUNTANSA

Jeesus törmäsi aina vaikeuksiin koettaessaan selvittää apostoleille, että vaikka he julistivatkin Jumalan valtakunnan perustamista, taivaallinen Isä ei kuitenkaan ollut kuningas. Siihen aikaan kun Jeesus eli maan päällä ja opetti lihallisessa hahmossa, Urantian kansat tunsivat kansakuntien hallitsijoina etupäässä vain kuninkaita ja keisareita, ja juutalaiset olivat jo kauan laskeskelleet Jumalan kuningaskunnan tulemisen olevan mahdollista. Näistä ja monista muista syistä Mestari katsoi parhaaksi nimittää ihmisten välistä hengellistä veljesyhteisöä taivaan valtakunnaksi ja tämän veljesyhteisön henkipäämiestä taivaalliseksi Isäksi. Jeesus ei Isästään puhuessaan koskaan käyttänyt sanaa "kuningas". Apostolien kanssa käymissään ja vain heidän välisissään keskusteluissa hän puhui itsestään aina Ihmisen Poikana ja heidän vanhempana veljenään. Kaikista seuraajistaan hän käytti luonnehdintaa "ihmiskunnan palvelijat" ja "valtakunnan evankeliumin sanansaattajat".

Jeesus ei koskaan pitänyt apostoleilleen systemaattista oppituntia taivaassa olevan Isän persoonallisuudesta ja ominaisuuksista. Hän ei koskaan pyytänyt ihmisiä uskomaan hänen Isäänsä; hän piti itsestään selvänä, että nämä

because of my punishment.' And then Abraham replied: 'My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.' Then said Dives to Abraham: 'I pray you send Lazarus back to my father's house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.' But Abraham said: 'My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.' And then answered Dives: 'No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.' And then said Abraham: 'If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.'"

169:3.3 (1855.1) After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

169:4.1 (1855.2) Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven *was not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

169:4.2 (1855.3) Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering

uskoivat. Jeesus ei koskaan tehnyt itsestään pientä tarjoamalla argumentteja, jotka olisivat toimineet todisteina Isän todellisuudesta. Hänen Isää koskenut opetuksensa rakentui kokonaan sen julistuksen ympärille, että hän ja Isä ovat yhtä; että se, joka on nähnyt Pojan, on nähnyt Isän; että Isä Pojan tavoin tietää kaiken; että todellisuudessa Isän tuntee vain Poika ja se, jolle Poika on hänet paljastava; että se, joka tuntee Pojan, tuntee myös Isän; ja että Isä lähetti hänet tähän maailmaan tekemään tunnetuksi heidän yhteistä olemustaan ja tuomaan julki heidän yhteisen toimintansa. Isästään hän ei koskaan lausunut julki muita seikkoja kuin sen, jonka hän esitti samarialaisnaiselle Jaakobin kaivolla sanoessaan: "Jumala on henki."

Jeesuksesta saatte Jumalaa koskevaa tietoa siten, että teette havaintoja hänen elämänsä jumalallisuudesta, ei siten, että riiputte kiinni hänen opetuksissaan. Mestarin elämästä voitte jokainen suodattaa itsellenne sellaisen jumalakäsityksen, joka on yhteismitallinen hengellisten ja jumalallisten realiteettien, todellisten ja ikuisten totuuksien, käsittämiskapasiteettinne kanssa. Finiittinen ei koskaan voi toivoa käsittävänsä Infiniittistä, paitsi siinä mielessä, miten Infiniittinen kohdentui finiittisen kokemuksen ihmiselämästä saavuttaneen Jeesus Nasaretilaisen ajallis-avaruudelliseen persoonallisuuteen.

Jeesus oli varsin tietoinen siitä, että Jumala on tunnettavissa vain kokemukseen sisältyvien realiteettien myötä; häntä ei koskaan voi ymmärtää pelkästään mielelle annetun opetuksen perusteella. Jeesus opetti apostoleilleen, että vaikeivät he koskaan täysin kykenisi ymmärtämään Jumalaa, mitään epäilystä ei ollut siitä, että he kykenisivät tuntemaan häntä, aivan kuten he olivat tunteneet Ihmisen Pojan. Voit tuntea Jumalan, et niin, että ymmärrät, mitä Jeesus sanoi, vaan tietämällä, mitä Jeesus oli. Jeesus oli Jumalan julkituonti.

Ellei oteta lukuun kertoja, jolloin Jeesus esitti lainauksia heprealaiskirjoituksista, hän ei Jumaluudesta puhuessaan käyttänyt kuin kahta nimeä: "Jumala" ja "Isä". Ja puhuessaan Isästään Jumalana Mestari käytti tavallisesti "Jahve"-sanon sijasta sitä monikollista Jumalaa (Kolminaisuutta) tarkoittavaa heprean kielen sanaa, joka merkitsi edistynyttä käsitystä juutalaisten heimokohtaisesta Jumalasta.

Jeesus ei koskaan kutsunut Isäänsä kuninkaaksi, ja hän oli varsin pahoillaan siitä, että juutalaisten toive kuningaskunnan uudesta perustamisesta ja Johanneksen julistus tulevasta valtakunnasta pakottivat hänet ehdottamastaan hengellisestä veljesyhteisöstä käyttämään nimitystä "taivaan valtakunta". Yhtä ainoata poikkeusta — sitä julistusta, että "Jumala on henki" — lukuun ottamatta Jeesus ei koskaan

arguments in proof of the reality of the Father. His teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

169:4.3 (1856.1) You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus *was* a revelation of God.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that "God is spirit" — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with

puhunut Jumaluudesta millään muulla tavoin kuin sanoin, jotka kuvastivat hänen omaa henkilökohtaista suhdettaan Paratiisin Ensimmäiseen Lähteeseen ja Keskukseen.

Jeesus käytti sanaa "Jumala" kuvastamaan Jumaluuden ideaa ja sanaa "Isä" kuvastamaan Jumalan tuntemisen kokemusta. Milloin sanaa "Isä" käytetään merkitsemään Jumalaa, se tulisi ymmärtää sanan laajimmassa mahdollisessa merkityksessä. Sanaa "Jumala" on mahdotonta määritellä, ja siksi se edustaakin infiniittistä käsitystä Isästä, kun taas termiä "Isä", jonka osittainen määrittelemineen on mahdollista, voidaan käyttää edustamaan sitä, mikä on ihmisen käsitys jumalallisesta Isästä, sellaisena, miten hän liittyy ihmiseen tämän kuolevaisolemassaolon kuluessa.

Elohim oli juutalaisille jumalien Jumala, kun Jahve taas oli Israelin Jumala. Jeesus hyväksyi Elohim-käsitteen ja kutsui tätä korkeinta olentoryhmää Jumalaksi. Jahve-käsitteen, rotukohtaisen jumaluuden, sijalle hän toi idean Jumalan isyydestä ja ihmisten maailmanlaajuisesta veljeydestä. Hän ylevöitti käsityksen Jahvesta yhden rodun jumalallistettuna Isänä ideaksi kaikkien ihmislasten Isästä, yksittäisen uskovan jumalallisesta Isästä. Ja hän opetti lisäksi, että tämä universumien Jumala ja tämä kaikkien ihmisten Isä olivat yksi ja sama Paratiisin-Jumaluus.

Jeesus ei koskaan väittänyt olevansa Elohimin (Jumalan) lihallinen ilmentymä. Hän ei koskaan julistanut olevansa Elohimin (Jumalan) julkituonti maailmoille. Hän ei koskaan opettanut, että joka oli nähnyt hänet, oli nähnyt Elohimin (Jumalan). Mutta hän kylläkin julisti itsensä lihallishahmoiseksi Isän julkituonniksi, ja hän todella sanoi, että jokainen, joka oli nähnyt hänet, oli nähnyt Isän. Jumalallisen Pojan ominaisuudessa hän väitti edustavansa vain Isää.

Olihan hän toki myös Elohim-Jumalan Poika, mutta kuolevaisen olennon lihallisessa hahmossa ja Jumalan kuolevaisille pojille esiintyessään hän piti parempana rajoittaa elämänsä aikana suorittamaansa ilmoitusta niin, että se loisi kuvan hänen Isänsä luonteesta, niin laajasti kuin sellainen ilmoitus olisi kuolevaisen ihmisen käsitettävissä. Mitä tulee Paratiisin-Kolminaisuuden muiden persoonien luonteeseen, siltä osin meidän on tyytyminen opetukseen, jonka mukaan he ovat täydelleen Isän kaltaisia, Isän, joka on häntä koskevana luonnehdintana saanut julkituontinsa hänen ruumiillistuneen Poikansa, Jeesus Nasaretilaisen, elämässä.

Vaikka Jeesus maisessa elämässään esitti ilmoituksen taivaallisen Isän todellisesta olemuksesta, niin se, mitä hän Isästä opetti, oli vähäistä. Itse asiassa hän opetti vain kaksi seikkaa: sen, että Jumala itsessään on henki, ja

the First Source and Center of Paradise.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

169:4.10 (1857.1) He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

169:4.11 (1857.2) Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final

sen, että hän on Isä, aina kun on kysymys hänen suhteestaan luotuihinsa. Tuona iltana Jeesus teki lopullisesti tiettäväksi suhteensa Jumalaan julistaessaan: "Olen lähtenyt Isän tyköä ja olen tullut tähän maailmaan; toisaalta, tulen lähtemään tästä maailmasta ja menemään Isän tykö."

Mutta huomatkaa! Jeesus ei koskaan sanonut: "Joka on kuullut minua, on kuullut Jumalaa." Mutta sen sijaan hän kyllä sanoi: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän." Jeesuksen opetuksen kuuleminen ei ole samaa kuin Jumalan tunteminen, mutta Jeesuksen näkeminen on kokemus, joka jo sinänsä on sielulle ilmoitus Isästä. Universumien Jumala hallitsee kaukaisuuksiin ulottuvaa luomistulosta, mutta se, joka lähettää oman henkensä asumaan mielessänne, on taivaallinen Isä.

Jeesus on se ihmisen hahmossa oleva hengellinen linssi, joka tekee aineelliselle luodulle näkyväksi Hänet, joka on näkymätön. Hän on teidän vanhempi veljenne, joka lihallisessa hahmossa tekee teille tunnetuksi infiniittisin ominaisuuksin varustetun Olennon, jota eivät edes taivaalliset varusjoukot voi olettaa täysin ymmärtävänsä. Mutta kaiken tämän täytyy sisältyä yksittäisen uskovan henkilökohtaiseen kokemukseen. Jumala, joka on henki, on tunnettavissa vain hengellisenä kokemuksena. Hengellisten maailmojen jumalallinen Poika voi aineellisten maailmojen finiittisille pojille paljastaa Jumalan vain Isäksi. Voit tuntea lankaikkisen Isänä; voit palvoa häntä universumien Jumalana, kaikkien olemassa olevien infiniittisenä Luojana.

pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

169:4.12 (1857.3) But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

169:4.13 (1857.4) Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

Luku 170. Taivaan valtakunta

⇐ 169

Urantia-kirjan

171 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 170 TAIVAAN VALTAKUNTA

Osiot

Johdanto

1. Käsitteitä taivaan valtakunnasta
2. Jeesuksen käsitys valtakunnasta
3. Suhteessa vanhurskauteen
4. Jeesuksen opetus valtakunnasta
5. Myöhempiä ideoita valtakunnasta

PAPER 170 THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

Johdanto

LAUANTAI-ILTAPÄIVÄNÄ, maaliskuun 11. päivänä, Jeesus piti viimeisen saarnansa Pellassa. Se oli hänen julkisen toimintansa aikaisista saarnoista merkittävimpiä, sillä siihen sisältyi täysimääräinen ja tyhjentävä selonteko taivaan valtakunnasta. Hän oli tietoinen sekasorrosta, joka vallitsi hänen apostoliensa ja opetuslastensa mielessä sellaisten termien kuin "taivaan valtakunta" ja "Jumalan valtakunta" merkityksestä ja tarkoituksesta, termien, joita hän vaihdellen käytti oman lahjoittautumistehtävänsä määritteinä. Vaikka jo termin "taivaan valtakunta" olisi pitänyt riittää estämään edustamansa ajatuksen kaikenlaisen yhdistämisen maallisiin valtakuntiin ja ajallisiin hallituksiin, se ei sitä kuitenkaan tehnyt. Idea ajallisesta kuninkaasta oli juurtunut niin syväälle juutalaiseen ajatusmaailmaan, ettei sitä tällä tavoin yhden ainoan sukupolven mittaan käynyt sieltä häätäminen. Sen vuoksi Jeesus ei ensi alkuun avoimesti vastustanutkaan tätä kauan hellittyä valtakuntakäsitystä.

Tuona sapatti-iltapäivänä Mestari koetti selventää opetusta taivaan valtakunnasta. Hän käsitteli aihetta jokaisesta näkökulmasta ja yritti selvittää ne monet merkitykset, joissa tätä termiä oli käytetty. Käsillä olevassa kertomuksessa

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms "kingdom of heaven" and "kingdom of God," which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of *heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used.

lavennamme tuota esitystä tuomalla siihen mukaan monia Jeesuksen aikaisemmissa yhteyksissä esittämiä lausuntoja ja liittämällä sen oheen joitakin huomioita, jotka hän saman päivän iltakeskustelujen aikana lausui vain apostoleille. Esitämme niin ikään muutaman toteamuksen, jotka koskevat valtakunta-ajatuksen sittemmin tapahtunutta kehittelyä siinä mielessä, miten se liittyy myöhempien aikojen kristilliseen kirkkoon.

1. KÄSITYKSIÄ TAIVAAN VALTAKUNNASTA

Samassa yhteydessä, jossa kerrotaan Jeesuksen saarnasta, olisi huomattava, että heprealaiskirjoituksissa esiintyi kauttaaltaan kaksi käsitystä taivaan valtakunnasta. Profeetat esittivät Jumalan valtakunnan:

1. Vallitsevana realiteettina ja

2. Tulevaisuuteen liittyvänä toiveena — sitten kun valtakunta Messiaan ilmaantumisen jälkeen muuttuisi täysimääräiseksi todellisuudeksi. Tätä valtakuntakäsitystä Johannes Kastaja opetti.

Jeesus ja apostolit opettivat alusta lähtien näitä molempia käsityksiä. Oli kaksi muutakin mielessä pidettävää valtakuntakäsitystä:

3. Myöhempi juutalainen käsitys maailmanlaajuisesta ja transsendenttisestä valtakunnasta, jonka alkuperä olisi yliluonnollinen ja jonka voimaansaattaminen tapahtuisi ihmeiden kautta.

4. Persialaiset opetukset, jotka esittävät jumalallisen valtakunnan perustamisen seuraukseksi siitä, että hyvä saa maailman lopulla voiton pahasta.

Juuri ennen Jeesuksen ilmaantumista maan päälle juutalaiset yhdistivät ja sekoittivat nämä kaikki valtakuntaideat omaan apokalyptiseen käsitykseensä siitä, että Messias tulisi pystyttämään juutalaisten voittokulun aikakauden; ikuisen aikakauden, jolloin Jumala hallitsisi maan päällä korkeimpana; uuden maailman; aikakauden, jolloin koko ihmiskunta palvoisi Jahvea. Päättäessään käyttää tätä käsitystä taivaan valtakunnasta Jeesus valitsi samalla käyttöönsä sekä juutalaisen että persialaisen uskonnon elinvoimaisimman ja kulminoituvimman perinnön.

Siihen muotoon, jossa taivaan valtakunta on kautta kristillisen ajan vuosisatojen ymmärretty ja väärinymmärretty, sisältyi neljä selvästi erottuvaa idearyhmää:

1. Juutalaisten käsitys.

2. Persialaisten käsitys.

In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on previous occasions and by including some remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF HEAVEN

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

3. Jeesuksen esittämä henkilökohtainen kokemus -käsitys — ”taivaan valtakunta teidän sisimmässänne”.

4. Ne monikoosteiset ja sekavat käsitykset, joita kristinuskon perustajat ja levittäjät ovat koettaneet saada maailman omaksumaan.

Näyttää siltä, että eri aikoina ja eri olosuhteissa Jeesus saattoi julkisissa opetuksissaan esittää moniakin eri käsityksiä ”valtakunnasta”, mutta apostoleilleen hän opetti aina, että valtakunta käsittää sen, minkä ihminen henkilökohtaisesti kokee suhteessaan kanssaihmiinsä maan päällä ja Isään taivaassa. Valtakunnasta puhuessaan hänen loppusanansa kuuluivat aina: ”Valtakunta on teidän sisimmässänne.”

Vuosisatoja jatkunut epäselvyys termin ”taivaan valtakunta” merkityksestä, on johtunut seuraavista kolmesta tekijästä:

1. Epäselvyys, jonka aiheutti huomioiden teko ”valtakunta”-idean eri kehitysvaiheissa tapahtuneesta muuttumisesta Jeesuksen ja hänen apostoliensa annettua sille uuden hahmon.

2. Varhaiskristillisyyden siirtymiseen juutalaiselta maaperältä ei-juutalaiselle maaperälle väistämättä yhdistynyt epäselvyys.

3. Epäselvyys, joka kuului myötäsytynyt siihen seikkaan, että kristinuskosta tuli Jeesuksen persoonan keskeisen idean ympärille organisoitu uskonto; valtakunnan evankeliumista tuli yhä enemmän uskonto Jeesuksesta.

2. JEEСУKSEN KÄSITYS VALTAKUNNASTA

Mestari teki selväksi, että taivaan valtakunnan lähtökohtana ja keskipisteenä täytyy olla kaksiosainen käsitys siitä, että Jumalan isyys on totuus ja että ihmisten veljeys on edelliseen korreloitava fakta. Jeesus julisti tällaisen opetuksen hyväksymisen vapauttavan ihmisen aikakausia jatkuneesta eläimellisen pelon orjuudesta ja samalla rikastuttavan ihmiselämää seuraavilla antimilla, jotka ilmentävät hengellistä kahleettomuutta merkitsevää uutta elämää:

1. Uuden rohkeuden ja kasvaneen hengellisen voiman omaaminen. Valtakunnan evankeliumin oli määrä vapauttaa ihminen ja kannustaa häntä uskaltamaan toivoa ikuista elämää.

2. Evankeliumi sisälsi viestin uudesta luottamuksesta ja todellisesta lohdutuksesta kaikille ihmisille, köyhiä unohtamatta.

3. Se oli itsessään uusi moraalisten arvojen

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — “the kingdom of heaven within you.”

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the world.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the “kingdom” in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man’s personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, “The kingdom is within you.”

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term “kingdom of heaven” have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the “kingdom” as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus’ person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. JESUS’ CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of

normi, uusi eettinen mittakeppi ihmisen käyttäytymisen arvioimiseksi. Se loi kuvan valtakunnan seurauksena olevan uudenlaisen ihmisyyhteiskunnan ihanteesta.

4. Se opetti hengellisen ylivoimaisuutta aineelliseen verrattuna; se nosti hengelliset realiteetit kunniaan ja ylisti ihmisyyden ylittäviä ihanteita.

5. Tämä uusi evankeliumi nosti hengellisten tulosten saavuttamisen elämän ainoaksi oikeaksi päämääräksi. Ihmiselämä sai uutta moraalista arvoa ja jumalallista arvokkuutta.

6. Jeesus opetti ikuisten realiteettien olevan tulos (palkinto) vanhurskaasta ponnistelusta maan päällä. Ihmisen kuolevaishahmoinen olo maan päällä sai jalon päämäärän tiedostamisen jälkeen uusia merkityksiä.

7. Uusi evankeliumi vahvisti ihmisen pelastumisen olevan ilmoitus kauaskantoisesta jumalallisesta tarkoituksesta, jonka on määrä täytyä ja todellistua pelastettujen Jumalan poikien loputtomasta palvelusta koostuvan tulevan kohtalon myötä.

Edellä luetellut opetukset kattavat Jeesuksen opettaman laajemman idean valtakunnasta. Tämä suurenmoinen käsitys tuskin sisältyi Johannes Kastajan alkeellisiin ja sekaviin valtakuntaopetuksiin.

Apostolit eivät kyenneet käsittämään Mestarin valtakuntaa koskeneiden lausuntojen todellista merkitystä. Tästä seurannut Jeesuksen opetusten vääristyminen muotoon, jossa ne on kirjattu Uuteen testamenttiin, johtuu evankeliumikirjoittajien käsitysmaailmaa värittäneestä uskomuksesta, että Jeesus oli tuolloin poissa maailmasta vain vähän aikaa, että hän tulisi kohta takaisin perustaakseen valtakunnan voimassa ja kunniasa — eli kysymys on täsmälleen samanlaisesta ideasta, jonka vallassa he olivat, kun Jeesus vielä oli lihallisessa hahmossa heidän kanssaan. Mutta Jeesus ei yhdistänyt valtakunnan perustamista siihen ideaan, että hän vielä palaa tähän maailmaan. Vuosisatojen vieriminen merkinkään näkymättä ”uuden aikakauden” koittamisesta ei millään muotoa ole epäharmonia Jeesuksen opetuksen kanssa.

Tähän saarnaan sisältynyt suuri voimainponnistus oli siinä, että hän koetti muuntaa taivaan valtakunta -käsitteen Jumalan tahdon täyttämiseksi sisältäväksi ihanteeksi. Mestari oli jo pitkään opettanut seuraajiaan rukoilemaan: ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi”; ja tällä kertaa hän pyrki toden teolla saamaan heidät luopumaan Jumalan valtakunta -termin käyttämisestä ja korvaamaan sen sitä käytännöllisemmällä vastineella Jumalan tahto.

moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and divine dignity.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the “New Age” is in no way out of harmony with Jesus' teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: “Your kingdom come; your will be done”; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

Mutta hän ei tässä onnistunut.

Jeesus halusi korvata idean valtakunnasta, kuninkaasta ja alamaaisista käsityksellä taivaallisesta perheestä. Siihen kuulusivat taivaallinen Isä ja Jumalan vapautetut pojat, jotka ovat antautuneet riemumieliseen ja vapaaehtoiseen kanssaihmistensä palvelemiseen ja Jumala Isän ylevään ja älylliseen palvomiseen.

Apostoleille oli tähän mennessä muotoutunut kaksijakoinen näkemys valtakunnasta, sillä he pitivät sitä:

1. Henkilökohtaiseen kokemukseen kuuluvana asiana, joka jo tuolloin oli olemassa oikeiden uskovien sydämessä.

2. Rotukohtaisiin tai maailmanlaajuisiin ilmiöihin liittyvänä kysymyksenä, niin että valtakunta kuului tulevaisuuteen; että se oli jotakin, jota odottaa.

He katsoivat ihmissydämissä tapahtuvan valtakunnan tulemisen olevan vähittäistä kehittymistä, samaan tapaan kuin hapate nostattaa taikinan tai niin kuin sinapinsiemen kasvaa puuksi. He uskoivat, että rotukohtaisessa tai maailmanlaajuisessa merkityksessä tapahtuva valtakunnan tuleminen olisi sekä äkillinen että näyttävä. Uupumatta Jeesus kertoi heille taivaan valtakunnan olevan heidän henkilökohtainen kokemuksensa siitä, että he todellistavat hengellisen elämisen korkeammat ominaisuudet; että nämä henkikokemukseen kuuluvat todellistukset nousevat aste asteelta uusille ja korkeammille jumalallisen varmuuden ja ikuisen suurenmoisuuden tasoille.

Tuona iltapäivänä Mestari opetti selvästikin uuden käsityksen valtakunnan kaksinaisesta luonteesta sikäli, että hän toi esille seuraavat kaksi osakysymystä:

"Ensiksi. Jumalan valtakunta tässä maailmassa: ylimpänä oleva halu tehdä sitä, mikä on Jumalan tahto; ihmisen epäitsekäs rakkaus, jonka tuottamia hyviä hedelmiä ovat kohentunut eettinen ja moraalinen käyttäytyminen.

"Toiseksi. Jumalan valtakunta taivaassa: kuolevaisten uskovien päämäärä; tila, jossa Jumalan rakastaminen täydellistyy ja jossa Jumalan tahtoa toteutetaan entistä jumalallisemmin."

Jeesus opetti, että uskova astuu uskon kautta jo nyt sisälle valtakuntaan. Monissa keskusteluissa hän opetti, että uskon kautta tapahtuvassa valtakuntaan astumisessa on kahdella seikalla olennaisen tärkeä osa:

1. Luottamus, vilpittömyys. Se, että tulee pienen lapsen tavoin ottaa lahjana vastaan itselleen myönnetyn pojan aseman; että alistuu

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

170:2.18 (1860.13) "First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

170:2.19 (1861.1) "Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely."

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity.* To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without

kyselemättä ja Isän viisauteen täysin luottaen sekä aitoa luottavaisuutta osoittaen noudattamaan Isän tahtoa; että tulee valtakuntaan vapaana ennakkoluuloisuudesta ja ennakkokäsityksistä; että on turmeltumattoman lapsen tavoin avomielinen ja opetettavissa oleva.

2. Totuudennälkä. Vanhurskauden janoaminen; mielen muutos; itsensä motivoiminen niin, että haluaa olla Jumalan kaltainen ja haluaa löytää Jumalan.

Jeesus opetti, ettei synti johdu olemuksen puutteellisuudesta, vaan että se mieluummin on alistumattoman tahdon hallitseman tietoisien mielen aikaansaannos. Synnin osalta hän opetti, että Jumala on antanut anteeksi; että me teemme tällaisen anteeksiantamuksen omalla kohdallamme mahdolliseksi antaessamme anteeksi kanssaihmisillemme. Antaessasi anteeksi lihallishahmoiselle veljellesi luot sillä keinoin omaan sieluusi kyvyn ottaa vastaan se realiteetti, että Jumalan anteeksiantamus kohdistuu omiin rikkomuksiisi.

Aikoihin, jolloin apostoli Johannes ryhtyi kirjoittamaan kertomusta Jeesuksen elämästä ja opetuksista, alkukristityillä oli jo ollut niin paljon harmia Jumalan valtakunta -ideasta vainojen aiheuttajana, että he olivat laajalti luopuneet tämän termin käytöstä. Johannes puhuu paljon "ikuisesta elämästä". Jeesus kutsui sitä usein "elämän valtakunnaksi". Tavan takaa hän myös puhui "Jumalan valtakunnasta teidän sisimmässänne". Kerran hän puhui tällaisesta kokemuksesta käyttäen sanontaa "perheyhteisyys Jumala Isän kanssa". Jeesus koetti tuoda "valtakunta"-sanan sijalle moniakin muita ilmaisuja, mutta aina tuloksetta. Muiden ohessa hän käytti termejä "Jumalan perhe", "Isän tahto", "Jumalan ystävät", "uskovien yhteisö", "ihmisten veljeskunta", "Isän katras", "Jumalan lapset", "uskollisten yhteisö", "Isän palvelu" ja "Jumalan vapautetut pojat".

Mutta hän ei kyennyt välttämään valtakuntaidean käyttämistä. Vasta yli viisikymmentä vuotta myöhemmin, Rooman armeijoiden hävitettyä Jerusalemin, tämä valtakuntakäsitys alkoi muuttua ikuisen elämän kultiksi, sitä mukaa kun nopeasti laajeneva ja muotojaan hakeva kristillinen kirkko omaksui käsitteen sosiaaliset ja institutionaaliset aspektit.

3. SUHTEESSA VANHURSKAUTEEN

Jeesus teki aina parhaansa juurruttaakseen apostoliensa ja opetuslastensa mieleen, että heidän oli uskon kautta hankittava sellainen vanhurskaus, että se ylittäisi orjamaaisista teoista koostuvan vanhurskauden, jolla kirjanoppineet ja fariseukset maailman edessä pöyhkeillen ylvästelivät.

questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger.* The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

Vaikka Jeesus opetti, että usko, yksinkertainen lapsenomainen usko, oli avain valtakunnan oveen, hän opetti myös, että ovesta sisälleastumisen jälkeen odottivat vanhurskauden askelma askelmalta nousevat portaat, joita jokaisen uskovan lapsen on noustava kasvaakseen vankkojen Jumalan poikien täyteen mittaan.

Juuri siinä, kun tarkastellaan menetelmää, jolla Jumalan anteeksianto otetaan vastaan, paljastuu, miten valtakunnan vanhurskaus saavutetaan. Usko on hinta, jonka maksat päästäksesi Jumalan perheeseen; mutta anteeksianto on se Jumalan teko, jolla uskosi hyväksytään sisäänpääsymaksuksi. Ja kun valtakuntauskova ottaa vastaan Jumalan anteeksiannon, siinä on kysymys tarkalleen määrätystä ja tosiasiallisesta kokemuksesta, ja siihen kuuluvat seuraavat neljä askelmaa, sisäisen vanhurskauden valtakunta-askelmat:

1. Jumalan anteeksiantamus tuodaan aktuaalisesti saataville, ja ihminen kokee sen omakohtaisesti vain siinä laajuudessa, jossa hän antaa kanssaihmisilleen anteeksi.

2. Ihminen ei tosissaan anna anteeksi kanssaihmisilleen, ellei hän rakasta heitä niin kuin itseään.

3. Se, että tällä tavoin rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään, on korkeinta etiikkaa.

4. Moraalisesta käyttäytymisestä, todellisesta vanhurskaudesta, tulee näin ollen tällaisen rakkauden luonnollinen seuraus.

On siis ilmeistä, että oikealla ja sisäisellä valtakunnan uskonnolla on taipumus tulla joka tilanteessa ja aina vain laajemmin esille sosiaalisen palvelemisen käytännön toiminna. Jeesus opetti elävää uskontoa, joka pakotti uskovansa ryhtymään rakastavaan palvelutoimintaan. Mutta Jeesus ei asettanut etiikkaa uskonnon tilalle. Hänen opetuksensa mukaan uskonto on syy ja etiikka on seuraus.

Jokaisen teon vanhurskautta on mitattava motiivin mukaan. Hyvyyden korkeimmat muodot ovat sen vuoksi tiedostamattomia. Jeesus ei koskaan kantanut huolta moraalista tai etiikasta sinänsä. Hänen koko mielenkiintonsa kohdistui siihen sisäiseen ja hengelliseen yhteisyyteen Jumala Isän kanssa, joka niin varmasti ja suoraan ilmenee näkyvänä ja rakastavana ihmisen palvelemisena. Hän opetti, että valtakunnan evankeliumi on sellainen aito omakohtainen kokemus, jota kukaan ei voi pidättää sisällään; että tietoisuus uskovien perheen jäsenenä olemisesta johtaa vääjäämättä tämän perheen käyttäytymissäntöjen noudattamiseen, veljiensä

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

170:3.4 (1862.1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.

170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.

170:3.6 (1862.3) 3. To thus love your neighbor as yourself *is* the highest ethics.

170:3.7 (1862.4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.

170:3.8 (1862.5) It therefore is evident that the true and inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:3.9 (1862.6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

ja sisariensa palvelemiseen veljeyden lisäämiseksi ja laajentamiseksi.

Valtakunnan uskonto on henkilökohtaista, yksilökohtaista; sen hedelmät, tulokset, ovat perheeseen, yhteisöön, kohdistuvia. Jeesus ei milloinkaan laiminlyönyt yksilön pyhyden kunniaan nostamista yhteisön vastakohtana. Mutta hän tiedosti myös, että ihminen kehittää luonnettaan epäitsekäällä palvelemisella, että hän tuo moraalisen olemuksensa julki rakastavissa suhteissa kanssaihmiisiinsä.

Opettamalla valtakunnan olevan ihmisen sisimmässä, nostamalla yksilön kunniaan Jeesus antoi vanhalle yhteiskunnalle kuoliniskun ja aloitti uuden tuomiokauden, jolloin vallitsee väärentämätön sosiaalinen vanhurskaus. Maailma ei ole suuremmin nähnyt tätä uutta yhteiskuntajärjestystä, sillä se on kieltäytynyt noudattamasta taivaan valtakunnan evankeliumin periaatteita. Ja kun tämä hengellisen ylivoimaisuutta edustava valtakunta todellakin tulee maan päälle, se ei ilmene pelkästään kohentuneina sosiaalisina ja aineellisina oloina vaan pikemminkin sille lähestymässä olevalle aikakaudelle ominaisissa enentyneiden ja rikastuneiden hengellisten arvojen luomissa autuuksissa, jolloin ihmissuhteet paranevat ja hengellisyyden saavuttamisessa päästään yhä pitemmälle.

4. JEESEKSEN OPETUS VALTAKUNNASTA

Jeesus ei koskaan esittänyt täsmällistä valtakunnan määritelmää. Toisella kertaa hän saattoi käsitellä yhtä valtakunnan vaihetta ja toisella kertaa taas keskustella jostakin muusta Jumalan valtaan ihmissyödessä perustuvan veljesyhteisön aspektista. Tuona sapatti-iltapäivänä pitämässään saarnassa Jeesus mainitsi kokonaista viisi valtakunnan vaihetta tai aikakautta, ja nämä olivat:

1. Hengelliseen elämään kuuluva omakohtainen ja sisäinen kokemus uskovan yksilön kumppanuudesta Jumala Isän kanssa.

2. Evankeliumiin uskovien laajeneva veljeskunta; kohonneen moraalin ja elpyneen etiikan sosiaaliset aspektit, jotka ovat tuloksena siitä, että Jumalan henki hallitsee yksittäisten uskovien sydämessä.

3. Kuolevaisten yläpuolella oleva näkymättömien hengellisten olentojen veljesyhteisö, joka vallitsee maan päällä ja taivaassa, se Jumalan valtakunta, joka on ihmistä korkeammalla tasolla.

4. Sellainen näköala, että Jumalan tahto täyttyy yhä täydellisemmin; edistyminen kohti

170:3.10 (1862.7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862.8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862.9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862.10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863.1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863.2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward

uuden yhteiskuntajärjestyksen sarastusta kohentuneen hengellisen elintavan myötä — ihmisen seuraava aikakausi.

5. Täyteytensä saavuttanut valtakunta, tuleva valon ja elämän hengellinen aikakausi maan päällä.

Edellä mainitusta syystä meidän on aina tarkasteltava Mestarin opetusta saadaksemme selvyyden siitä, mihin näistä viidestä vaiheesta hän ilmaisu "taivaan valtakunta" käyttäessään kulloinkin viittaa. Tämän prosessin kautta, jolla Mikael ja hänen työtoverinsa vähitellen muuttavat ihmisen tahtoa ja sillä keinoin vaikuttavat ihmisen päätöksiin, he niin ikään hitaasti mutta varmasti muuttavat koko ihmiskunnan — sosiaalisen ja muunlaisen — kehityksen kulun.

Tässä tilaisuudessa Mestari painotti seuraavaa viittä kohtaa siinä mielessä, että ne edustavat valtakunnan evankeliumin kaikkein tärkeimpiä piirteitä:

1. Yksilön ensisijaisuus.
2. Tahto ratkaisevana tekijänä ihmisen kokemuksessa.
3. Hengellinen kumppanuus Jumala Isän kanssa.
4. Ihmiseen kohdistuvasta rakastavasta palvelemisesta saadut ylevimmät tyydytykset.
5. Ihmisen persoonallisuudessa ilmenevä hengellisen transsendenssi aineelliseen nähden.

Tämä maailma ei ole koskaan vakavissaan tai vilpittömästi taikka rehellisesti kokeillut näitä Jeesuksen oppiin taivaan valtakunnasta sisältyviä dynaamisia ideoita ja jumalallisia ihanteita. Mutta teidän ei tulisi masentua siitä, että valtakuntaidea näyttää Urantialla edistyvän hitaasti. Muistakaa, että asteittaisen evoluution järjestelmä on altis periodeittain tapahtuville äkillisille ja odottamattomille muutoksille niin aineellisella kuin hengelliselläkin alueella. Jeesuksen lahjoittautuminen inkarnoituneena Poikana oli juuri tällainen outo ja odottamaton tapahtuma tämän maailman hengellisessä elämässä. Älkää valtakunnan aikakautista julkitulemista odottaessanne myöskään tehkö sitä kohtalokasta erehdystä, että jätätte toteuttamatta sen pystyttämisen oman sielunne sisimpään.

Vaikka Jeesus sijoitti yhden valtakunnan vaiheista tulevaisuuteen, ja vaikka hän tosiaan lukuisissa yhteyksissä antoi ymmärtää, että sellainen tapahtuma saattaisi ilmaantua osana maailmanlaajuista kriisiä, ja vaikka hän niin ikään useissa yhteyksissä selkeäsanaisesti lupasi jonakin hetkenä palata Urantialle, olisi silti pantava merkille, ettei hän koskaan positiivisesti liittänyt näitä kahta ideaa yhteen. Hän lupasi, että jonakin

the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

- 170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.
- 170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.
- 170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.
- 170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.
- 170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some

tulevana ajankohtana maan päällä esitettäisiin uusi ilmoitus valtakunnasta; niin ikään hän lupasi jonakin hetkenä tulla omassa persoonassaan takaisin tähän maailmaan; mutta hän ei sanonut, että nämä kaksi tapahtumaa merkitsisivät samaa. Kaiken tietämämme perusteella on sanottava, että nämä kaksi lupausta saattavat viitata samaan tapahtumaan tai olla viittaamatta.

Ei ole vähäisintäkään epäilystä siitä, että hänen apostolinsa ja opetuslapsensa liittivät nämä kaksi opetusta toisiinsa. Kun valtakunta ei toteutunutkaan heidän odotustensa mukaisesti, he Mestarin opetuksen tulevasta valtakunnasta muistaessaan ja hänen paluulupauksensa mieleen palauttaessaan tekivät sen hätiköidyn johtopäätöksen, että nuo lupaukset viittaisivat samaan tapahtumaan; ja sen vuoksi he elivät siinä toivossa, että hänen toinen tulemisensa tapahtuisi välittömästi, ja että hän tällöin perustaisi valtakunnan täyteydessään ja voimalla ja kunnialla. Ja niin ovat maan päällä eläneet uskovien sukupolvet toinen toisensa perään elätelleet tätä samaa innoittavaa, mutta pettymyksen tuottavaa toivoa.

5. MYÖHEMPIÄ IDEOITA VALTAKUNNASTA

Suoritettuumme yhteenvedon taivaan valtakuntaa koskevista Jeesuksen opetuksista meillä on lupa kertoa muutamista myöhemmistä valtakuntakäsitteeseen liitetyistä ideoista ja esittää profeettallinen ennustus siitä, millaiseksi valtakunta voi tulevana aikana kehittyä.

Kristinuskon levitystyön ensimmäisinä vuosisatoina tuolloin nopeasti levinneet kreikkalaisen idealismin käsitykset, idea luontoperäisestä hengellisen varjona — ajallisesta ikuisen ajallisena varjona — vaikuttivat valtavasti ideaan taivaan valtakunnasta.

Mutta se suuri askel, joka merkitsi Jeesuksen opetusten siirtämistä juutalaiselta maaperältä ei-juutalaiselle maaperälle, otettiin silloin, kun valtakunnan Messiaasta tuli sen kirkon Lunastaja, joka oli Paavalin ja hänen seuraajiensa toiminnasta esiin kasvanut uskonnollinen ja sosiaalinen organisaatio ja joka perustui Jeesuksen opetuksiin sellaisina kuin niitä oli täydennetty Filonin ideoilla ja persialaisilla opinkappaleilla hyvästä ja pahasta.

Opetukseen valtakunnan evankeliumista sisältyneet Jeesuksen ideat ja ihanteet olivat jäädä ymmärtämättä, kun hänen seuraajansa yhä laajemmin vääristelivät hänen lausumiaan. Mestarin valtakuntakäsitettä muunsivat merkittävästi seuraavat kaksi suuntausta:

1. Juutalaiset uskovat pitivät häntä

future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

- 170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in

itsepintaisesti Messiaana. He uskoivat Jeesuksen varsin pian tulevan takaisin tosiasialisesti perustamaan maailmanlaajuisen ja enemmän tai vähemmän aineellisen valtakunnan.

2. Gentilikristityt alkoivat varsin varhaisessa vaiheessa omaksua Paavalin oppeja, mikä yhä laajemmin johti siihen yleiseen uskomukseen, että Jeesus oli kirkon lasten Lunastaja, kirkon, joka oli valtakunnan aiemman, puhtaasti hengellisen, veljesyhteisökäsitteen uusi ja institutionaalinen seuraaja.

Valtakunnan sosiaalisena seurannaisilmionä kirkko olisi ollut täysin luonnollinen ja jopa toivottava. Mikä kirkossa oli väärin, ei ollut sen olemassaolo, vaan mieluummin se, että se lähes kokonaan syrjäytti Jeesuksen esittämän valtakuntakäsityksen. Paavalin institutionalisoituneesta kirkosta tuli tosiasiaassa Jeesuksen julistaman taivaan valtakunnan korvike.

Mutta älkää epäilliköään, etteikö tätä taivaan valtakuntaa, jonka Mestari opetti olevan uskovan sydämen sisimmässä, vielä julisteta tälle kristilliselle kirkolle, kuten kaikille muillekin uskonnoille, roduille ja kansakunnille maan päällä — jopa jokaiselle yksilölle.

Jeesuksen opetukseen sisältyvä valtakunta, hengellinen ihanne yksilökohtaisesta vanhurskaudesta ja käsitys ihmisen jumalallisesta kumppanuudesta Jumalan kanssa, hautautui vähitellen mystiseen käsiterakennelmaan Jeesuksen persoonasta Lunastaja-Luojana ja sosiaalistetun uskonnollisen yhteisön hengellisenä päämiehenä. Muodollisesta ja instituutioksi muuttuneesta kirkosta tuli näin valtakunnan yksilöittäin hengen johdattaman veljesyhteisön korvike.

Kirkko oli väistämätön ja hyödyllinen sosiaalinen seuraamus Jeesuksen elämästä ja opetuksista; tragedia on siinä tosiasiaassa, että tämä sosiaalinen reaktio valtakuntaa koskeviin opetuksiin näin täydelleen syrjäytti todellisen valtakunnan hengellisen käsityksen, sellaisena kuin Jeesus sitä opetti ja eli.

Juutalaisille valtakunta oli Israelin yhteisö; ei-juutalaisille siitä tuli kristillinen kirkko. Jeesukselle valtakunta oli niiden yksilöiden summa, jotka olivat tunnustaneet uskonsa Jumalan isyyteen ja sen myötä julistaneet omistautuvansa täydestä sydämestään Jumalan tahdon täyttämiseen niin, että heistä näin tuli ihmisten välisen hengellisen veljesyhteisön jäseniä.

Mestari tajusi täysin, että maailmaan ilmaantuisi tiettyjä sosiaalisia seuraamuksia valtakunnan evankeliumin leviämisen myötä, mutta hänen tarkoituksenaan oli, että kaikki tällaiset toivottavat sosiaaliset ilmentymät tulisivat esiin tiedostamattomina ja väistämättöminä

regarding him as the *Messiah*. They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural

seurannaisilmiöinä eli luonnonmukaisina tuloksina tästä yksittäisten uskovien sisäisestä omakohtaisesta kokemuksesta, tästä puhtaasti hengellisestä kumppanuussuhteesta ja kanssakäymisestä sen jumalallisen hengen kanssa, joka on tällaisten uskovien sisimmässä ja joka panee heidät toimimaan.

Jeesus aavisti, että aidon hengellisen valtakunnan etenemisen seurauksena olisi jokin sosiaalinen organisaatio tai kirkko, ja juuri sen vuoksi hän ei milloinkaan vastustanut sitä, että apostolit harjoittivat Johanneksen kasteriittiä. Hän opetti, että totuutta rakastava sielu, joka isoa ja janoaa vanhurskautta, Jumalaa, pääsee uskon kautta hengelliseen valtakuntaan; apostolit opettivat samaan aikaan, että tällainen uskova pääsee opetuslasten sosiaaliseen organisaatioon ulkoisen kasteriitin välityksellä.

Kun Jeesuksen jälkeen välittömästi toimineet seuraajat tiedostivat osittaisen epäonnistumisensa sen hänen ihanteensa toteuttamisessa, jonka mukaan valtakunta perustettaisiin ihmisten sydämeen sitä tietä, että henki hallitsee ja opastaa yksittäistä uskovaa, he ryhtyivät pelastamaan hänen opetustaan täydelliseltä hukkaanjoutumiselta korvaamalla Mestarin valtakuntaihanteen vähitellen tapahtuvalla näkyvän sosiaalisen organisaation, kristillisen kirkon, luomisella. Ja tämän korvaavan ohjelman toteutettuaan he ryhtyivät johdonmukaisuutta noudattaakseen ja Mestarin valtakunnan tosiasiaa esittämän opetuksen tunnustamisesta huolta pitääkseen siirtämään valtakuntaa kauas tulevaisuuteen. Täsmälleen niin pian kuin kirkko oli saanut asemansa varmistetuksi, se ryhtyi opettamaan, että valtakunnan oli todellisuudessa määrä ilmestyä, sitten kun kristillinen aikakausi olisi lakikorkeudessaan, eli Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä.

Tällä tavoin valtakunnasta tuli yhtä aikakautta koskeva käsitys, idea tulevaisuudessa tapahtuvasta vierailusta ja ihanne Kaikkein Korkeimpien pyhien lopullisesta lunastuksesta. Varhaiskristityt (ja myöhemmistäkin aivan liian monet) yleensä kadottivat näköpiiristään sen Isä ja poika -idean, joka sisältyi Jeesuksen opetukseen valtakunnasta, samalla kun he asettivat sen tilalle hyvin organisoidun sosiaalisen kirkkoyhteisön. Näin kirkosta tuli pääasiallisesti sosiaalinen veljeskunta, joka tehokkaasti syrjäytti Jeesuksen käsityksen ja ihanteen hengellisestä veljeskunnasta.

Jeesuksen ihanteellinen käsitys jäi suurelta osin toteutumatta, mutta Mestarin henkilökohtaisen elämän ja opetusten perustalta, sitten kun niitä oli täydennetty kreikkalaisin ja persialaisin ikuisen elämän käsityksin ja laajennettu Filonin opilla ajallisesta hengellisen vastakohtana, Paavali lähti rakentamaan yhtä

fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever

edistyksellisimmistä koskaan Urantialla esiintyneistä ihmisyyhteisöistä.

Jeesuksen käsitys elää edelleenkin maailman edistyneissä uskonnoissa. Paavalin kristillinen kirkko on sosiaalistettu ja humanisoitu varjo siitä, mitä Jeesus tarkoitti taivaan valtakunnan olevan — ja mitä siitä ehdottoman varmasti kerran vielä tulee. Paavali ja hänen seuraajansa siirsivät ikuisen elämän kysymykset osittain yksilöltä kirkolle. Kristuksesta tuli tällä tavoin kirkon päämies paremminkin kuin jokaisen uskovan yksilön vanhempi veli Isän valtakunnan perheessä. Paavali ja hänen aikalaisensa sovelsivat kaikki Jeesuksen häntä itseään ja yksittäistä uskovaan koskeneet hengelliset johtopäätökset koskemaan uskovien ryhmäksi käsitettyä kirkkoa; ja näin tehdessään he antoivat kuoliniskun Jeesuksen käsitykselle jumalallisesta valtakunnasta yksittäisen uskovan sydämessä.

Näin on kristillinen kirkko vuosisatojen ajan ponnistellut suuren hämmennyksen vallassa siksi, että se rohkeni vaatia itselleen ne valtakunnan salaperäiset voimat ja etuoikeudet, jotka ovat käytettävissä ja koettavissa vain Jeesuksen ja hänen hengellisten uskovaisveljiensä välillä. Ja näin käy ilmeiseksi, ettei kirkon jäsenyys välttämättä merkitse valtakunnan yhteyttä, sillä toinen on hengellinen ja toinen on etupäässä sosiaalinen.

Ennemmin tai myöhemmin on taas uuden ja edellistä suuremman Johannes Kastajan määrä nousta julistamaan: "Jumalan valtakunta on lähellä" — tarkoittaen paluuta Jeesuksen korkeaan hengelliseen käsitykseen; hänhän julisti, että valtakunta on hänen taivaallisen Isänsä tahto, joka ilmenee hallitsevana ja transsendentinä uskovan sydämessä — ja tekemällä tämän kaiken millään tavoin viittaamatta sen kummemmin maan päällä vaikuttavaan näkyvään kirkkoon kuin odotettuun Kristuksen toiseen tulemiseenkaan. Täytyy tapahtua Jeesuksen tosiasiallisten opetusten henkiinherääminen, niiden sellainen uudelleen esiintuonti, että se mitätöi hänen varhaisten seuraajiensa työn, seuraajien, jotka ryhtyivät luomaan sosio-filosofista uskomusjärjestelmää siitä tosiasiasta, että Mikael oleskeli maan päällä. Lyhyessä ajassa tämän Jeesuksesta kertovan tarinan opettaminen kutakuinkin syrjäytti Jeesuksen valtakuntaevankeliumin saarnaamisen. Historiaan pohjautuva uskonto työnsi tällä tavoin tieltään opetuksen, jossa Jeesus oli yhdistänyt ihmisen korkeimmat moraaliset ideat ja hengelliset ihanteet ihmisen ylevimmän tulevaisuudentoivon, ikuisen elämän toivon, kanssa. Ja se juuri oli valtakunnan evankeliumi.

Tästä Jeesuksen evankeliumin monitahoisuudesta nimenomaan johtui, että hänen opetuksistaan tehtyjen muistiinmerkintöjen tutkijat jo muutaman vuosisadan kuluessa jakautuivat

existed on Urantia.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming "the kingdom of God is at hand" — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This

varsin moniksi kulteiksi ja lahkoiksi. Tämä kristittyjen uskovien säälittävä jakautuminen ryhmäkuntiin johtuu siitä, ettei Mestarin moninaisissa opetuksissa onnistuttu näkemään hänen verrattoman elämänsä jumalallista ykseyttä. Mutta jonakin päivänä aidot Jeesukseen uskovat eivät enää ole kannanotoissaan samassa määrin hengellisesti jakautuneita epäuskoisten edessä. Meillä saa aina olla älyllisen ymmärtämisen ja tulkinnan alalla esiintyvää moninaisuutta, jopa sosiaalistamisessa ilmenevää eriateisuutta, mutta hengellisen veljeyden puuttuminen on sekä anteeksiantamatonta että moitittavaa.

Älkää erehtykö! Sillä Jeesuksen opetuksiin sisältyy sellainen ikuinen olemus, joka estää niiden jäämisen ajattelevien ihmisten sydämissä iäisesti hedelmättömiksi. Sellaisena kuin Jeesus valtakunnan mielessään näki, se on suurelta osin jäänyt maan päällä toteutumatta, sillä ulkokohtainen kirkko on toistaiseksi ottanut sen paikan. Mutta teidän tulisi käsittää, että tämä kirkko on vain syrjään työnnetyn hengellisen valtakunnan toukkavaihe, joka vie sen tämän aineellisen aikakauden läpi ja yli seuraavaan ja hengellisempään tuomiokauteen, jolloin Mestarin opetuksilla saattaa olla parempi tilaisuus kehittymiseen. Näin ajateltuna niin kutsutusta kristillisestä kirkosta tulee se toukkakotelo, jonka sisällä Jeesuksen käsityksen mukainen valtakunta nyt uinuu. Jumalalliseen veljeyteen perustuva valtakunta on edelleenkin elossa, ja lopulta ja minkään estämättä se tulee esille tästä pitkäaikaisesta kätköstään, aivan yhtä ehdottomasti kuin perhonen lopulta ilmaantuu kauniina lopputuloksena sen vähemmän viehättävästä metamorfiseen kehitykseen kuuluvasta oliosta.

pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

Luku 171. Matkalla Jerusalemiin

⇨ 170

Urantia-kirjan

172 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 171 MATKALLA JERUSALEMIIN

Osiot

Johdanto

1. Pellasta-lähtö
2. Kustannusten laskemisesta
3. Perean-kiertomatka
4. Jeesus opettaa Liviaassa
5. Jerikon sokea mies
6. Vierailu Sakkeuksen luokse
7. ”Kun Jeesus kulki ohi”
8. Vertaus leivisköistä

PAPER 171 ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perean Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. “As Jesus Passed By”
8. Parable of the Pounds

Johdanto

TAIVAAN valtakunnasta pitämänsä ikimuistettavan saarnan jälkeisenä päivänä Jeesus ilmoitti, että hän ja apostolit lähtisivät seuraavana päivänä viettämään pääsiäistä Jerusalemissa ja että he matkan varrella kävisivät useissa Etelä-Perean kaupungeissa.

Valtakunta-aiheesta pidetty puhe samoin kuin ilmoitus hänen menostaan pääsiäisjuhille saivat kaikki hänen seuraajansa ajattelemaan, että hän oli lähdössä Jerusalemiin pystyttääkseen juutalaisten yliherruuteen perustuvan ajallisen valtakunnan. Kertoipa Jeesus valtakunnan aineettomasta luonteesta mitä hyvänsä, hän ei kyennyt pyyhkimään juutalaiskuulijoiden mielestä kokonaan pois ajatusta, jonka mukaan Messiaan oli määrä perustaa jonkinlainen kansallismielinen hallitus, jonka keskuspaikka olisi Jerusalem.

Mitä Jeesus sapattisaarnassaan sanoi, oli omiaan vain hämmentämään valtaosaa hänen seuraajistaan; Mestarin esitys oli ollut valaisuksi sangen harvoille. Johtohenkilöt ymmärsivät jotakin hänen opetuksistaan, jotka käsittelivät sisimmässä olevaa valtakuntaa, ”taivaan

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on “The Kingdom of Heaven,” Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master’s discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, “the kingdom of heaven within you,” but

valtakuntaa teidän sisimmässänne”, mutta he tiesivät hänen puhuneen myös toisesta ja tulevasta valtakunnasta, ja he luulivat hänen nyt lähtevän Jerusalemiin perustamaan juuri tätä valtakuntaa. Kun he tämän odotuksen osalta pettyivät, kun juutalaiset hänet hylkäsivät, ja myöhemmin, kun Jerusalem kirjaimellisesti hävitettiin, he yhäkin tarrautuivat tähän toivoon uskoen vilpittömästi, että Mestari suuressa väkevyydessä ja majesteettisessa loistossa kohta palaisi tähän maailmaan perustaakseen luvatus valtakunnan.

Juuri tuona sunnuntai-iltapäivänä sattui, että Jaakob ja Johannes Sebedeuksen äiti Salome tuli molempine apostolipoikineen Jeesuksen luo, ja hän koetti sanakääntein, joilla puhuteltiin itämaista mahtimiestä, saada Jeesusta lupaamaan etukäteen, että tämä suostuisi, mitä ikinä hän pyytäisi. Mutta Mestari ei halunnut sellaista luvata. Sen sijaan hän kysyi Salomelta: ”Mitä haluat minun tekevän hyväksesi?” Silloin Salome vastasi: ”Mestari, nyt kun olet menossa Jerusalemiin perustamaan valtakunnan, tahtoisin pyytää sinua etukäteen lupaamaan minulle, että näillä minun pojillani olisi luonasi kunniasija niin, että toinen istuu valtakunnassasi sinun oikealla puolellasi ja toinen vasemmalla puolellasi.”

Kuullessaan Salomen pyynnön Jeesus sanoi: ”Vaimo, sinä et tiedä, mitä sinä pyydät.” Ja sitten hän näitä kahta kunniankipeää apostolia suoraan silmiin katsoen sanoi: ”Siksi, että jo kauan aikaa olen tuntenut teidät ja rakastanut teitä; siksi, että olen jopa asunut äitinne talossa; siksi, että Andreas on antanut teille tehtäväksi olla kaiken aikaa seurassani, siksi te sallitte äitinne tulla salaa luokseni esittämään tällaisen hävyttömän pyynnön. Mutta sallikaa minun nyt esittää teille tämä kysymys: Oletteko valmiit juomaan sen maljan, jonka minä kohta juon?” Ja hetkeäkään asiaa ajattelematta Jaakob ja Johannes vastasivat: ”Olemme, Mestari, kyllä me olemme valmiit.” Jeesus sanoi: ”Minua surettaa, ettette tiedä, miksi me menemme Jerusalemiin; olen murheissani, ettette ymmärrä valtakuntani luonnetta; olen pettynyt siitä, että tuotte äitinne esittämään minulle moisen pyynnön; mutta tiedän, että sydämessänne rakastatte minua; siksi minä julistankin, että toden totta tulette juomaan karvaasta kalkistani ja että saatte kuin saattekin oman osuutenne nöyrytyksestäni, mutta istumiset oikealla puolellani ja vasemmalla puolellani eivät ole minun vallassani. Sellaiset kunniasijat varataan niille, jotka Isäni osoittaa.”

Tällä välin joku oli jo ehtinyt toimittaa sanan tästä neuvonpidosta Pietarille ja muille apostoleille, ja näitä närkästytti suuresti, että Jaakobilla ja Johanneksella oli otsaa pyrkiä pääsemään suosioon heidän ohitseensa ja että he yhdessä äitinsä kanssa menivät salaa esittämään tuommoisen pyynnön. Kun he ryhtyivät asiasta

they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, “What do you want me to do for you?” Then answered Salome: “Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom.”

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome’s request, he said: “Woman, you know not what you ask.” And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: “Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother’s house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?” And without a moment for thought, James and John answered, “Yes, Master, we are able.” Said Jesus: “I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father.”

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called

keskenään kiistelemään, Jeesus kutsui heidät kaikki yhteen sanoen: "Tiedätte mainiosti, miten gentiilihallitsijat harjoittavat herruuttaan alamaisiaan kohtaan, ja kuinka mahtavat valtaansa käyttävät. Mutta niin ei ole oleva taivaan valtakunnassa. Jokainen, joka haluaisi olla suuri teidän joukossanne, tulkoon hänestä ensin teidän palvelijanne. Joka tahtoi olla valtakunnassa ensimmäinen, tulkoon hänestä teidän hoivaajanne. Minä sanon teille, ettei Ihmisen Poika tullut hoivattavaksi, vaan hoivaamaan; ja nyt menen Jerusalemiin antamaan pois elämäni täyttääkseni Isän tahdon ja palvellakseni veljiäni." Nämä sanat kuultuaan apostolit vetäytyivät omiin oloihinsa rukoilemaan. Samana iltana Jaakob ja Johannes esittivät vastaukseksi Pietarin tuskitteluihin asianmukaiset anteeksipyyntöt kymmenelle muulle apostolille, eivätkä heidän veljensä enää muistelleet heitä pahalla.

Pyytäessään paikkaa Jerusalemissa Jeesuksen oikealta ja vasemmalta puolelta Sebedeuksen pojat tuskin tajusivat, ettei kului kuukauttaakaan, kun heidän rakastettu opettajansa riippuisi roomalaisella ristillä toisella puolellaan kuolemaa tekevä varas ja toisella puolellaan muuan toinen lainriikkoja. Ja heidän äitinsä, joka oli läsnä ristiinnaulitsemistilaisuudessa, muisti hyvin tämän Jeesukselle Pellassa esittämänsä mielettömän pyynnön kunniapaikoista, joita hän typeryyttään apostolipojilleen tavoitteli.

1. PELLASTA-LÄHTÖ

Maanantaiaamupäivänä, maaliskuun 13. päivänä, Jeesus ja hänen kaksitoista apostoliaan jättivät lopulliset jäähyväiset Pellan leirille ja suuntasivat kulkunsa kohti etelää matkallaan niihin Etelä-Perean kaupunkeihin, joissa Abnerin työtoverit sillä hetkellä työskentelivät. He käyttivät yli kaksi viikkoa käyntiin näiden seitsemänkymmenen sanansaattajan luona, ja sen jälkeen he menivät suoraa tietä Jerusalemiin pääsiäiseksi.

Kun Mestari lähti Pellasta, hänen jäljessään kulkivat ne tuhatkunta opetuslasta, jotka olivat olleet leirillä apostolien mukana. Jokseenkin puolet tästä ryhmästä erkani hänen seurastaan Jordanin kahlupaikalla, Jerikoon johtavalla tiellä, kun he saivat kuulla hänen olevan menossa Heshboniin, ja kun hän oli esittänyt saarnan aiheesta "kustannusten laskeminen". Nämä jatkoivat matkaansa Jerusalemiin, kun ryhmän toinen puolisko taas seurasi hänen jäljessään kahden viikon ajan ja vieraili Etelä-Perean kaupungeissa.

Yleisesti ottaen useimmat Jeesuksen lähimmistä seuraajista ymmärsivät, että Pellan leiri oli nyt jätetty lopullisesti. Mutta he todellakin luulivat tämän osoittavan, että Mestari vihdoin aikoi

them all together and said: "You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my brethren." When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on "Counting the Cost." They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to

mennä Jerusalemiin ottamaan haltuunsa Daavidin valtaistuimen. Hänen seuraajiensa valtaenemmistö ei koskaan kyennyt omaksumaan mitään muuta käsitystä taivaan valtakunnasta; opettipa hän heille mitä tahansa, he eivät suostuneet luopumaan tästä juutalaisesta valtakunta-ideasta.

Apostoli Andreaksen antamien ohjeiden mukaan toimien Daavid Sebedeus sulki Pellan vierasleirin keskiviikkona, maaliskuun 15. päivänä. Tuolloin siellä asui lähes neljätuhatta vierasta, eivätkä siinä vielä olleet mukana ne yli tuhat henkilöä, jotka oleskelivat apostolien seurassa opettajien leirinä tunnetussa paikassa ja jotka menivät etelään Jeesuksen ja kahdentoista apostolin mukana. Niin paljon kuin Daavid tunsikin mielipahaa niin tehdä, hän kuitenkin myi koko varustuksen lukuisille eri ostajille ja kiiruhti varoineen Jerusalemiin, jossa hän myöhemmin luovutti rahat Juudas Iskariotille.

Daavid oli traagisen viimeisen viikon aikana Jerusalemissa, ja ristiinnaulitsemisen jälkeen hän vei äitinsä mukanaan takaisin Betsaidaan. Jeesusta ja apostoleja odotellessaan Daavid pistäytyi Lasaruksen luona Betaniassa, ja häntä kuohutti suunnattomasti tapa, jolla fariseukset olivat Lasaruksen kuolleistanousun jälkeen ryhtyneet tätä vainoamaan ja ahdistelemaan. Andreas oli antanut Daavidille ohjeen sanansaattajapalvelun lopettamisesta, ja kaikki tulkitsivat sen merkiksi siitä, että valtakunta perustettaisiin kohta Jerusalemissa. Daavid totesi olevansa vailla työtä ja oli jo melkein päättänyt ruveta itse itsensä nimittäneeksi Lasaruksen puolustajaksi, kun hänen närkästyksestä johtuneen huolenpitonsa kohde yhtäkkiä pakeni Filadelfiaan. Niinpä Daavid vähän Jeesuksen kuolleistanousun jälkeen, ja sitten kun myös hänen äitinsä oli kuollut, hankkiutui Filadelfiaan autettuaan ensin Marttaa ja Mariaa luovuttamaan pois maaomaisuutensa. Filadelfiassa hän vietti yhdessä Abnerin ja Lasaruksen kanssa loppuelämänsä, ja hänestä tuli kaikkien niiden valtakunnan laajojen taloushankkeiden raha-asiaainvalvoja, jotka Abnerin elinaikana keskittyivät Filadelfiaan.

Jerusalemien hävityksen jälkeen Antiokiasta tuli lyhyessä ajassa paavalilaisen kristinuskon pääpaikka, kun Filadelfia sen sijaan pysyi abnerilaisen taivaan valtakunnan keskuksena. Paavalilainen versio Jeesuksen opetuksista ja Jeesuksesta levisi Antiokiasta koko läntiseen maailmaan; taivaan valtakunnan abnerilaisversion lähetyssaarnaajat levittäytyivät Filadelfiasta Mesopotamian ja Arabian joka puolelle aina siihen asti, kunnes islamin äkillinen nousu myöhemmin hukutti alleen nämä Jeesuksen opetusten taipumattomat lähettiläät.

go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity*, while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven*. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. KUSTANNUSTEN LASKEMISESTA

Kun Jeesus lähes tuhatpäisine seurueineen saapui Jordanvirran kahlupaikalle Betaniassa, jota toisinaan kutsuttiin Betabaraksi, hänen opetuslapsilleen alkoi valjeta, ettei hän aikonutkaan mennä suoraa päätä Jerusalemiin. Kun he siinä epäröivät ja väittelivät keskenään, Jeesus kiipesi valtavan suurelle kivelle ja piti puheen, joka sittemmin tuli tunnetuksi saarnana ”kustannusten laskemisesta”. Mestari sanoi:

”Teidän, jotka mielisitte tästä hetkestä alkaen kulkea jäljessäni, tulee olla valmiita maksamaan hinta, joka kannetaan siitä, että täydestä sydämestään omistautuu täyttämään Isän tahdon. Jos mielite olla opetuslapsiani, teidän tulee olla valmiita hylkäämään isä, äiti, vaimo, lapset, veljet ja sisaret. Jos joku teistä haluaisi nyt olla opetuslapseni, hänen täytyy olla valmis luopumaan jopa elämästään, kuten Ihmisen Poika kohta uhraa oman elämänsä viedäkseen päätökseen sen tehtävän, että hän on maan päällä ja lihallisen hahmossa täyttänyt Isän tahdon.

”Ellet ole halukas maksamaan täyttä hintaa, voit tuskin olla opetuslapseni. Ennen kuin jatkatte matkaa, jokaisen teistä tulisi istuutua ja laskea, paljonko opetuslapsenani oleminen maksaa. Kuka teistä ryhtyisi rakentamaan mailleen vartiotornia ensin istuutumatta ja laskematta kustannuksia nähdäkseen, riittävätkö rahat sen valmiiksi saamiseen? Jos et ota tällä tavoin selvää kustannuksista, saattaa käydä niin, että perustukset laskettuasi huomaat, ettet pystykään viemään päätökseen, minkä olet aloittanut, ja kaikki naapurisi iavaavat sen vuoksi sinua sanoen: ’Katsokaa, tämä mies ryhtyi rakentamaan, muttei kyennyt viemään työtään päätökseen.’ Entä missä on sellainen kuningas, joka valmistautuessaan sotaan toista kuningasta vastaan ei ensin istuutuisi ja selvittäisi, pystyykö hän kymmenentuhannen miehen voimalla käymään sitä vastaan, jolla on kaksikymmentätuhatta? Ellei kuninkaalla ole varaa käydä vihollistaan vastaan, koska hänellä ei ole siihen valmiutta, hän lähettää tämän toisen kuninkaan luokse lähetystön pyytämään rauhanehtoja jo tämän ollessa vielä kaukana.

”Nyt siis teistä jokaisen tulee istuutua laskemaan, paljonko opetuslapsenani oleminen aiheuttaa kustannuksia. Tästä hetkestä alkaen et voi seurata meitä, kuunnella opetusta ja katsella tekojamme, vaan sinua vaaditaan kohtaamaan katkeraa vainoa ja musertavankin pettymyksen edessä todistamaan tämän evankeliumin puolesta. Ellet ole halukas luopumaan kaikesta, mitä olet, ja pyhittämään kaikkea, mitä sinulla on, et kelpaa opetuslapseksi. Jos sydämessäsi jo olet kukistanut itsesi, sinun ei tarvitse pelätä

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as “Counting the Cost.” The Master said:

171:2.2 (1869.4) “You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father’s will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father’s will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) “If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, ‘Behold, this man began to build but was unable to finish his work.’ Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) “Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward

ulkonaista voittoa, joka sinun on kohta saavutettava, kun pääpapit ja saddukeukset hylkäävät Ihmisen Pojan, ja hänet annetaan herjaavien epäuskoisten armoille.

"Nyt sinun siis olisi tutkittava itseäsi päästäksesi selvyYTEEN siitä, millaisin vaikuttimin olet opetuslapseni. Jos tavoittelet mainetta ja kunniaa, jos mielesi halajaa maailmallista, olet kuin suola sen menetettyä makunsa. Ja kun se, jota juuri suolaisuutensa vuoksi arvostetaan, on käynyt mauttomaksi, millä se saadaan taas suolaiseksi? Sellainen höyste on hyödytön, eikä se kelpaa muuhun kuin jätteiden joukkoon heitettäväksi. Olen nyt kehottanut teitä palaamaan rauhassa kotiin, etlette ole halukkaita juomaan kanssani maljaa, jota parhaillaan laitetaan. Olen teille sanomasta päästyäni sanonut, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta, mutta te ette minua usko. Jolla on korvat kuulla, hän kuulkoon, mitä sanon."

Heti nämä sanat lausuttuaan Jeesus, joka kulki kahdentoista apostolin edessä, astui taipaleelle kohti Heshbonia, ja häntä seurasi noin viisisataa henkilöä. Muutaman hetken kuluttua toinen kansanjoukon puolisko jatkoi matkaansa Jerusalemiin. Hänen apostolinsa samoin kuin johtavat opetuslapset pohtivat paljon äskeisiä sanoja, mutta yhä he silti tarrautuivat uskomukseen, että valtakunta varmasti tämän lyhyen vastoinkäymisten ja koettelemusten ajan jälkeen pystytettäisiin ainakin jossain määrin heidän kauan vaalimiensa toiveiden mukaisesti.

3. PEREAN-KIERTOMATKA

Yli kahden viikon ajan Jeesus ja kaksitoista apostolia monisatapäisen opetuslapsijoukon saattamina vaelsivat Etelä-Pereassa ja kävivät kaikissa niissä kaupungeissa, joissa seitsemänkymmentä sanansaattajaa työskentelivät. Tällä seuduin asui paljon gentiilejä, ja koska Jerusalemin pääsiäisjuhille menijöitä oli harvassa, valtakunnan sanansaattajat jatkoivat opetus- ja saarnatoimintaansa samaan tahtiin kuin ennenkin.

Jeesus tapasi Abnerin Heshbonissa, ja Andreas määräsi, ettei pääsiäisjuhla saisi keskeyttää seitsemänkymmenen sanansaattajan aherrusta. Jeesus antoi sellaisen neuvon, että sanansaattajien tuli jatkaa toimintaansa täysin siitä välittämättä, mitä Jerusalemissa kohta tapahtuisi. Abneria hän neuvoi myös sallimaan naisryhmän, ainakin siihen halukkaiden, mennä Jerusalemiin pääsiäiseksi. Ja tämä oli viimeinen kerta, jolloin Abner näki Jeesuksen lihallisessa hahmossa. Jeesuksen Abnerille lausumat jäähyväissanat kuuluivat: "Poikani, tiedän, että tulet olemaan uskollinen valtakuntaa kohtaan, ja rukoulen Isää,

victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:2.5 (1879.2) "Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say."

171:2.6 (1879.3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

171:3.1 (1870.4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:3.2 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: "My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren."

että hän soisi sinulle viisautta rakastaa ja ymmärtää veljiäsi.”

Sitä mukaa kun he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, suuri määrä heidän seuraajiaan jättäytyi riveistä jatkaakseen matkaansa Jerusalemiin, joten siihen mennessä, kun Jeesus lähti pääsiäisjuhille, hänen mukanaan päivittäin kulkevien lukumäärä oli huvennut vajaaseen kahteensataan.

Apostolit ymmärsivät Jeesuksen olevan menossa Jerusalemiin pääsiäiseksi. He tiesivät sanhedrinin toimittaneen koko Israelille sanoman, että Jeesus oli tuomittu kuolemaan, ja viestissä määrättiin, että jokaisen, joka tiesi hänen olinpaikkansa, tuli tiedottaa siitä sanhedrinille. Ja kaikesta tästä huolimatta he eivät kuitenkaan olleet yhtä hätäännyksissään kuin he olivat olleet silloin, kun hän oli Filadelfiassa ilmoittanut heille olevansa menossa Betaniaan katsomaan Lasarusta. Tämä asenteen muuttuminen sietämättömän pelon asenteesta rauhoittuneeksi odottelun tilaksi johtui etupäässä Lasaruksen kuolleistaheräämisestä. He olivat tulleet sellaiseen johtopäätökseen, että Jeesus saattaisi hätätilanteessa vaikka osoittaa jumalallisen valtansa ja saattaa vihamiehensä häpeään. Tämä toive, johon vielä kytkeytyi heidän syvällisempi ja kypsempi uskonsa heidän Mestarinsa hengelliseen ylivoimaisuuteen, oli syynä hänen lähimpien seuraajiensa osoittamaan ulkonaiseen rohkeuteen, seuraajien, jotka nyt valmistautuivat kulkemaan hänen mukanaan Jerusalemiin, vastassaan sanhedrinin avoin julistus siitä, että Jeesuksen oli kuoltava.

Useimmat apostolit ja monet hänen lähipiirinsä opetuslapset eivät uskoneet mahdolliseksi sellaista, että Jeesus kuolisi, sillä uskoessaan hänen olevan ”kuolleistanousu ja elämä” he pitivät häntä kuolemattomana ja jo kuoleman voittaneena.

4. JEEBUS OPETTAA LIVIAASSA

Matkallaan Jerusalemiin Jeesus ja hänen seuraajansa leiriytyivät keskiviikkoiltana, maaliskuun 29. päivänä, Liviasiin, saatuaan päätökseen kiertomatkinsa Etelä-Perean kaupungeissa. Tämä oli se Liviaassa vietetty ilta, jolloin Simon Selootti ja Simon Pietari, jotka olivat salaa sopineet, että heille tällä paikkakunnalla luovutettaisiin yli sata miekkaa, saivat nämä aseet haltuunsa ja jakoivat niitä kaikille, jotka suostuivat vastaanottamaan sellaisen ja kantamaan sitä viittansa alle kätkeytyneinä. Simon Pietari kantoi miekkaansa vielä sinä iltana, jona Mestari puutarhassa kavallettiin.

Varhain torstaiaamuna, ennen kuin muut vielä olivat hereillä, Jeesus kutsui Andreaxsen luokseen ja sanoi: ”Herätä veljesi! Minulla on heille

171:3.3 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

171:3.4 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he was “the resurrection and the life,” regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. TEACHING AT LIVIAS

171:4.1 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

171:4.2 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: “Awaken your brethren! I have something to

puhuttavaa.” Jeesus oli tietoinen näistä miekoista ja siitä, ketkä hänen apostolinsa sellaisen aseiden olivat vastaanottaneet ja sellaista kantoivat, mutta hän ei koskaan paljastanut heille tietävänsä tällaiset asiat. Andreaksen herätettyä työtoverinsa ja näiden kerääntyttyä yhteen muista erilleen Jeesus sanoi: ”Lapseni, olette olleet kanssani pitkän tovin, ja olen opettanut teille paljon sellaista, mikä on tarpeen tätä aikaa ajatellen, mutta nyt tahtoisin varoittaa teitä, ettette panisi luottamustanne sellaisiin, mitkä lihallisessa olomuodossa edustavat epävarmuuksia, ettekä sellaisiin, mitkä ihmisen puolustusvarustuksessa ovat heikkouksia, käydessämme kohti edessämme olevia koettelemuksia ja koetusta. Olen pyytännyt teidät tänne muista erilleen, jotta minulla olisi vielä kerran tilaisuus selväsanaisesti kertoa teille, että olemme menossa Jerusalemiin, jossa niin kuin tiedätte Ihmisen Poika on jo tuomittu kuolemaan. Sanon teille taas kerran, että Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja uskonnollisten vallanpitäjien käsiin ja että nämä tulevat hänet tuomitsemaan ja luovuttamaan hänet sitten pakanain käsiin. Ja niin he tulevat pilkkaamaan Ihmisen Poikaa, jopa sylkemään hänen päälleen ja ruoskimaan häntä, ja he toimittavat hänet kuolemaan. Ja kun he tappavat Ihmisen Pojan, älkää kauhistuko, sillä teen tietäväksi, että hän on kolmantena päivänä nouseva kuolleista. Ottakaa tästä vaarin ja muistakaa minun teitä ennalta varoittaneen.”

Taas kerran apostolit olivat ymmällään, mykistyneitä. Mutta he eivät osanneet ottaa hänen sanojaan kirjaimellisesti; he eivät kyenneet käsittämään, että Mestari tarkoitti täsmälleen sitä, mitä hän sanoi. Se, että he itsepintaisesti uskoivat maan päälle perustettavaan ajalliseen valtakuntaan, jonka pääkaupunki olisi Jerusalem, sokaisi heidät niin pahasti, etteivät he yksinkertaisesti voineet — halunneet — antaa itselleen lupaa hyväksyä Jeesuksen sanomaa kirjaimelliseksi. Kaiken päivää he pohtivat, mitä Mestari mahtoi tarkoittaa moisilla omituisilla julistuksillaan. Mutta kenelläkään heistä ei ollut rohkeutta esittää hänelle kysymystä näistä lausumista. Vasta Mestarin kuoleman jälkeen nämä hämmentyneet apostolit havahtuivat tietoisuuteen siitä, että hän ennen ristiinnaulitsemistaan olikin puhunut heille selvät ja suorat sanat.

Liviaassa sattui myös, että muutamat ystävällismieliset fariseukset tulivat Jeesuksen luokse heti aamiaisen jälkeen ja sanoivat: ”Pakene kiireesti näiltä tienoilta, sillä niin kuin Herodes kerran tavoitteli Johannesta, niin hän nyt tavoittelee sinun tappamistasi. Hän pelkää kansannousua ja on päättänyt tappaa sinut. Tuomme sinulle tämän varoituksen, jotta sinulla olisi tilaisuus päästä pakoon.”

Ja tämä oli osaksi totta. Lasaruksen

say to them.” Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: “My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man’s defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you.”

171:4.3 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus’ words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

171:4.4 (1872.1) It was here at Livia, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: “Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape.”

171:4.5 (1872.2) And this was partly true. The

kuolleistanousu pelästytti ja säikäytti Herodeksen ja tietäessään, että sanhedrin oli rohjennut tuomita Jeesuksen, ja vieläpä ennen oikeudenkäyntiä, Herodes päätti joko tappaa Jeesuksen tai ajaa hänet pois omalta hallintoalueeltaan. Todellisuudessa hän halusi toteuttaa jälkimmäisen vaihtoehdon, sillä hän pelkäsi Jeesusta niin suuresti, että toivoi, ettei hänen olisi pakko tätä teloituttaa.

Kuultuaan, mitä fariseuksilla oli sanottavaa, Jeesus vastasi: "Olen sangen hyvin perillä Herodeksesta ja hänen pelostaan tätä valtakunnan evankeliumia kohtaan. Mutta älkää erehtykö luulemaan, etteikö hän paljon mieluummin näkisi, että Ihmisen Poika menee Jerusalemiin ja kärsii ja kuolee pääpappien käsissä. Kätensä jo Johanneksen verellä tahrattuaan hänellä ei ole mitään halua joutua vastuuseen Ihmisen Pojan kuolemasta. Menkääpä te kertomaan sille ketulle, että Ihmisen Poika saarnaa tänään Pereassa, menee huomenna Juudeaan ja muutaman päivän kuluttua hän on vienyt täyttymykseen tehtävänsä maan päällä ja on valmis nousemaan Isän tykö."

Sitten Jeesus apostoliensa puoleen kääntyen sanoi: "Ammoisista ajoista asti profeetat ovat menehtyneet Jerusalemissa, ja on vain soveliasta, että Ihmisen Poika menee kaupunkiin, jossa on Isän huone, uhrattavaksi hintana, joka on maksettava inhimillisestä kiihkoilusta, ja tuloksena uskonnollisesta ennakkoluuloisuudesta ja hengellisestä sokeudesta. Oi Jerusalemi, Jerusalemi, joka tappaa profeetat ja kivittää totuudenopettajat! Kuinka usein olenkaan halunnut koota lapsesi yhteen niin kuin kanaemo kerää oman pesueensa siipiensä suojaan, mutta sinä et antanut minun niin tehdä! Katso, huoneesi jätetään kohta sinulle autiona! Vielä monta kertaa toivot, että näkisit minut, mutta et minua näe. Silloin sinä minua etsit, mutta et minua löydä." Ja nämä sanat lausuttuaan hän kääntyi ympärillään olevien puoleen ja sanoi: "Oli miten oli, menkäämme Jerusalemiin osallistuaksemme pääsiäisjuhille ja tehdäksemme, mikä on osamme taivaallisen Isän tahdon täyttämiseksi."

Ymmällään ja hämmentynyt oli se uskovien ryhmä, joka tuona päivänä seurasi Jeesusta Jerikoon. Apostolit kykenivät erottamaan vain tietynlaisen, lopullisesta riemuvoitosta kertova sävyn Jeesuksen valtakuntaa koskeneissa julistuksissa. He eivät kerta kaikkiaan osanneet asettua siihen asemaan, että olisivat olleet valmiita käsittämään varoitukset uhkaamassa olevasta takaiskusta. Kun Jeesus puhui "kolmantena päivänä nousemisesta", he takertuivat tähän lausumaan ikään kuin se olisi merkinnyt kiistämätöntä valtakunnan riemuvoittoa, heti sen jälkeen kun ensin olisi käyty epämiellyttävä kahakka juutalaisten uskonnollisten johtajien kanssa. "Kolmantena päivänä" oli tavanomainen juutalainen sanonta, joka merkitsi "ennen pitkää"

resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: "I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father."

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: "From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father's house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me." And when he had spoken, he turned to those around him and said: "Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven."

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus' declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of "rising on the third day," they seized upon this statement as signifying a sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The "third day" was a common Jewish expression signifying "presently" or "soon thereafter." When Jesus spoke of "rising," they thought he referred to the "rising of the kingdom."

tai "kohta sen jälkeen." Jeesuksen puhuessa "nousemisesta" he luulivat hänen tarkoittavan "valtakunnan nousemista".

Nämä uskovat olivat hyväksyneet Jeesuksen Messiaaksi, ja kärsivästä Messiaasta juutalaiset eivät tienneet juuri mitään. He eivät ymmärtäneet, että Jeesus pääsi kuolemallaan moniin sellaisiin tavoitteisiin, joita hän ei olisi koskaan elämällään voinut saavuttaa. Kun apostoleja kannusti astumaan Jerusalemin muurien sisäpuolelle Lasaruksen kuolleistaherääminen, Mestarin tukena tässä hänen lahjoittautumisensa koettelevassa vaiheessa oli muisto hänen kirkastuksestaan.

5. JERIKON SOKEA MIES

Myöhään torstai-iltapäivänä, maaliskuun 30. päivänä, Jeesus ja hänen apostolinsa, jotka kulkivat noin kaksisataajäsenenisen seuraajajoukon edellä, lähestyivät Jerikon muureja. Tullessaan kaupungin portin lähelle he kohtasivat kerjäläislauman. Kerjäläisten joukossa oli muuan Bartimeus, vanhemmanpuoleinen mies, joka oli nuoruudestaan saakka ollut sokea. Tämä sokea kerjäläinen oli kuullut paljon Jeesuksesta, ja hän tiesi kaiken siitä, että Jeesus oli parantanut sokean Joosian Jerusalemissa. Hän oli saanut tietää Jeesuksen edellisestä käynnistä Jerikossa vasta Jeesuksen jo jatkettua matkaansa Betaniaan. Bartimeus oli päättänyt, ettei hän enää koskaan sallisi Jeesuksen käydä Jerikossa ilman, että hän pyytäisi tältä näkönsä palauttamista.

Uutiset Jeesuksen tulosta olivat kiirineet kaikkialle Jerikoon, ja sadat kaupunkilaiset tulivat laumoina häntä vastaan. Kun tämä suuri väkijoukko oli Mestaria kaupunkiin saattaen tulossa takaisin, Bartimeus tiesi väenpaljouden askelten töminän kuullessaan, että jotakin epätavallista oli tapahtumassa, ja niin hän kysyi lähellään seisovilta, mistä oli kysymys. Ja yksi kerjäläisistä vastasi: "Jeesus Nasaretilainen on kulkemassa ohi." Kuullessaan, että Jeesus oli lähellä, Bartimeus korotti äänensä ja alkoi huutaa: "Jeesus, Jeesus, armahda minua!" Ja kun hän jatkoi huutamistaan yhä vain lujemmin, jotkut Jeesusta lähellä olevat menivät Bartimeuksen luo nuhdellen häntä ja vaatien häntä malttamaan mielensä. Mutta siitä ei ollut mitään hyötyä; hän vain kiljui sitäkin enemmän ja lujemmin.

Sokean miehen kiljumisen kuullessaan Jeesus pysähtyi. Ja tämän nähdessään hän sanoi ystävilleen: "Tuokaa mies luokseni." Ja silloin nämä menivät Bartimeuksen luokse ja sanoivat: "Ole hyvillä mielin ja tule mukaamme, sillä Mestari kutsuu sinua." Nämä sanat kuullessaan Bartimeus heitti syrjään viittansa, hyppi eteenpäin kohti keskitietä, ja lähellä olevat opastivat hänet

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. THE BLIND MAN AT JERICO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, "Jesus of Nazareth is passing by." When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, "Jesus, Jesus, have mercy upon me!" And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, "Bring the man to me." And then they went over to Bartimeus, saying: "Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you." When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him

Jeesuksen luo. Sanansa Bartimeukselle osoittaen Jeesus sanoi: "Mitä haluat minun tekevän hyväksesi?" Silloin sokea mies vastasi: "Haluaisin saada näköni takaisin." Ja kun Jeesus kuuli tämän pyynnön ja näki hänen uskonsa, hän sanoi: "Sinä olet saava näkösi; mene tietäsi; uskosi on sinut parantanut." Bartimeus sai näkönsä välittömästi takaisin, ja hän jäi Jeesuksen lähelle ja ylisti Jumalaa, kunnes Mestari seuraavana aamuna lähti Jerusalemiin, ja silloin Bartimeus meni kansanjoukon eteen kertomaan kaikille, kuinka hänen näkökykynsä oli Jerikossa palautettu.

6. VIERAILU SAKKEUKSEN LUOKSE

Mestarin seurueen astuessa Jerikon muurien sisäpuolelle aurinko oli jo painumassa mailleen, ja Jeesuksen mielessä oli jäädä yöksi Jerikoon. Jeesuksen kulkiessa tullikamarin ohitse paikalla sattui olemaan pääpublikaani eli veronkantaja Sakkeus, ja tämä oli sangen halukas näkemään Jeesuksen. Tämä pääpublikaani oli varsin rikas, ja hän oli kuullut paljon tästä Galilean profeetasta. Hän oli päättänyt, että kunhan Jeesus seuraavan kerran sattuisi käymään Jerikossa, hän ottaisi selvän, minkälaatuinen mies tämä oli. Niinpä Sakkeus koetti tunkea väenpaljouden läpi, mutta tungos oli liian sankka, eikä hän, lyhytkasvuinen kun oli, kyennyt näkemään ihmisten päiden yli. Ja niin pääpublikaani kulki väenpaljouden mukana kunnes saavuttiin lähelle kaupungin keskustaa ja paikkaa, jossa hän asui. Ymmärtäessään, ettei kykenisi pääsemään tungoksen läpi, ja ajatellessaan, että Jeesus kenties pysähtymättä jatkaisi matkaansa samaa tietä kaupungin läpi, hän juoksi joukon edelle ja kiipesi sykomoripuuhun, jonka laaja oksisto levittäytyi tien ylle. Hän tiesi, että hän saisi tällä keinoin Mestarin hyvin näköpiiriinsä tämän kulkiessa puun ohi. Eikä hän joutunut pettymään, sillä kulkiessaan paikan ohi Jeesus pysähtyi, käänsi katseensa ylös Sakkeukseen ja sanoi: "Pidä kiirettä, Sakkeus, ja kiipeä alas, sillä tänä iltana minun pitää viipyä sinun talossasi." Ja kuultuaan nämä ällistytävät sanat Sakkeus oli alas kiirehtiessään vähällä pudota puusta. Hän meni Jeesuksen eteen ja toi julki suuren ilonsa siitä, että Mestari sattui olemaan halukas poikkeamaan hänen taloonsa.

He menivät samassa Sakkeuksen kotiin, ja jerikolaisia hämmästytti suuresti, että Jeesus suostuisi majoilemaan pääpublikaanin luona. Jo siinä, kun Mestari ja hänen apostolinsa viivähtivät Sakkeuksen kanssa tämän talon oven edessä, sanoi muuan lähellä seisova jerikolaisfariseus: "Näettehän, kuinka tämä mies on mennyt ja ottanut majapaikkansa syntisen luota, Abrahamin luopijojen luota, joka on kiskuri ja oman kansansa ryövääjä." Ja nuo sanat kuullessaan Jeesus loi katseensa alas Sakkeukseen ja

to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said: "What do you want me to do for you?" Then answered the blind man, "I would have my sight restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: "Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house." And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: "You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people." And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: "Men of

hymyili. Silloin Sakkeus nousi jakkaralle ja sanoi: "Jerikon miehet, kuulkaa minua! Saatan olla publikaani ja syntinen, mutta tämä suuri Opettaja on tullut majoittuakseen talooni, ja ennen kuin hän menee sisälle, sanon teille, että aion lahjoittaa köyhille puolet kaikesta tavarastani, ja jos olen vääräydellä joltakulta jotakin kiskonut, sen annan hänelle huomisesta alkaen nelinkertaisena takaisin. Aion täydestä sydäimestäni etsiä pelastusta ja oppia tekemään, mikä Jumalan silmissä on vanhurskasta."

Kun Sakkeus oli sanottavansa sanonut, Jeesus lausui: "Tänään on pelastus tullut tähän kotiin, ja sinusta on toden totta tullut Abrahamin poika." Ja kääntyen heidän ympärilleen kerääntyneen väkijoukon puoleen Jeesus sanoi: "Älkääkää ihmetelkö, mitä sanon; älkääkää loukkaantuko siitä, mitä teemme, sillä olen kaiken aikaa julistanut Ihmisen Pojan tulleen etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on hukassa."

He majoittuivat yöksi Sakkeuksen luokse. Huomenissa he nousivat ja taittoivat taivalta "ryövärien tietä" Betaniaan matkallaan Jerusalemin pääsiäisjuhille.

7. "KUN JEEBUS KULKI OHI"

Jeesus levitti hyvää mieltä kaikkialla, minne hän meni. Hänestä huokui rakastettavuus ja totuus. Hänen työtoverinsa eivät koskaan lakaneet ihmettelemästä niitä rakastettavia sanoja, jotka hänen huuliltaan kirposivat. Miellyttävyyttä voi viljellä, mutta rakastettavuus on ystävällisyyden tuoksua, jota huokuu rakkauden läpitunkemasta sielusta.

Hyvyys herättää aina kunnioitusta, mutta kun siitä puuttuu rakastettavuus, se usein karkottaa kiintymyksen. Hyvyys on yleispätevästi puoleensa vetävää vain ollessaan rakastettavaa. Hyvyys johtaa tuloksiin vain, kun se on puoleensa vetävää.

Jeesus todellakin ymmärsi ihmisiä; siksi hän kykeni tuomaan esille aitoa myötätuntoa ja osoittamaan vilpitöntä armahtavaisuutta. Mutta ani harvoin hän silti antautui säälin valtaan. Vaikka hänen armahtavaisuutensa oli rajatonta, hänen myötätuntonsa oli kuitenkin käytännöllistä, henkilökohtaista ja rakentavaa. Se, että kärsiminen oli hänelle tuttua, ei koskaan johtanut välinpitämättömyyteen, ja hän kykeni hoivaamaan ahdistuneita sieluja näiden itsesääliä lisäämättä.

Jeesus pystyi auttamaan ihmisiä näin paljon, siksi että hän niin vilpittömästi rakasti heitä. Hän todellakin rakasti jokaista miestä, jokaista naista ja jokaista lasta. Hän kykeni olemaan tällainen todellinen ystävä verrattoman ymmärryksensä ansiosta — hän tiesi perin tarkasti, mitä ihmisen sydämessä ja mielessä liikkui. Hän oli kiinnostunut

Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God."

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: "Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham." And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: "And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost."

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the "road of robbers" to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. "AS JESUS PASSED BY"

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the

ja terävä huomioidentekijä. Hän oli oivallinen inhimillisten tarpeiden ymmärtäjä, hän oli taitava inhimillisten kaipausten selvilleottaja.

Jeesuksella ei ollut koskaan kiire. Hänellä oli "ohi kulkiessaan" aikaa lohduttaa kanssaihmiänsä. Ja aina hän sai ystävänsä tuntemaan, ettei heidän tarvinnut jännittää. Hän oli lumoava kuuntelija. Milloinkaan hän ei ryhtynyt tutkailemaan lähimpiensä sieluja tungettelevasti. Kun hän lohdutti isoavia mieliä ja hoivasi janoavia sieluja, hänen laupeutensa vastaanottajat eivät niinkään tunteneet olevansa tekemässä hänelle tunnustusta kuin pohdiskelemassa asiaa yhdessä hänen kanssaan. Heidän luottavaisuutensa häntä kohtaan oli rajatonta, siksi että he näkivät, miten suuri hänen luottamuksensa oli heitä kohtaan.

Hän ei näyttänyt koskaan utelevan ihmisistä, eikä hän milloinkaan tuonut julki halua ihmisten ohjailemiseen, määräilemiseen tai vahtimiseen. Hän valoi syvällistä itseluottamusta ja vankkaa rohkeutta kaikkiin, joilla oli ilo olla tekemisissä hänen kanssaan. Kun hän hymyili ihmiselle, tämä kuolevainen tunsu kykenevänsä entistä paremmin ratkaisemaan moninaiset pulmansa.

Jeesus rakasti ihmisiä niin paljon ja niin viisaasti, ettei hän koskaan epäroinyt olla heitä kohtaan ankara, mikäli tilanne sellaista kuritusta edellytti. Monet kerrat hän antautui auttamaan ihmistä pyytämällä itse apua. Tällä tavoin hän sai kiinnostuksen heräämään, vetosi ihmisluonnon parempiin puoliin.

Mestari kykeni näkemään pelastavaa uskoa jopa sen naisen karkeassa taikauskoisuudessa, joka hänen vaatteensa lievetä koskettamalla tavoitteli tervehtymistä. Hän oli aina valmis ja halukas vaikka keskeyttämään saarnan tai pidättelemään väkijoukkoa sen aikaa, kun hän huolehti yhden ainoan ihmisen, vaikka vain pienen lapsen, tarpeista. Suurenmoisia asioita tapahtui ei vain siksi, että ihmiset uskoivat Jeesukseen, vaan myös siksi, että Jeesus niin suuresti uskoi ihmisiin.

Enimmäkseen se todella tärkeä, minkä Jeesus sanoi tai mitä hän teki, näytti tapahtuvan kuin ohimennen, "kun hän kulki ohi". Mestarin maisessa hoivatyössä oli sangen vähän sellaista, joka olisi ollut ammattimaista, perusteellisesti suunniteltua tai ennalta harkittua. Elämän tietä taivaltaessaan hän paransi sairaita ja kylvi ympärilleen onnea luonnollisesti ja rakastettavasti. Oli kirjaimellisesti totta, että "hän kulki ympäriinsä ja teki hyvää".

Ja Mestarin seuraajien sopii kaikkina aikoina oppia huolehtimaan muista siinä, kun "he kulkevat ohi" — tekemään epäitsekästä hyvää siinä, kun he toimittavat päivittäisiä velvollisuuksiaan.

comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men "as he passed by." And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, "as he passed by." There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master's earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, "He went about doing good."

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master's followers in all ages to learn to minister as "they pass by" — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. VERTAUS LEIVISKÖISTÄ

He lähtivät Jerikosta vasta puolilta päivin, sillä he olivat edellisenä yönä valvoneet myöhään Jeesuksen opetettua Sakkeukselle ja tämän perheelle valtakunnan evankeliumia. Betaniaan nousevan tien puolimatkan paikkeilla seurue pysähtyi lounastauon ajaksi väkijoukon jatkaessa matkaansa Jerusalemiin tietämättömänä Jeesuksen ja apostolien aikeista jäädä tuoksi yöksi Öljymäelle.

Toisin kuin vertaus talenteista, joka oli tarkoitettu kaikille opetuslapsille, vertaus leivisköistä kerrottiin yksinomaisemmin apostoleille, ja se perustui suurelta osin Arkelaoksen kokemukseen ja tämän tuloksettomaan yritykseen päästä Juudean kuningaskunnan hallitsijaksi. Tämä on yksi niistä harvoista Mestarin vertauksista, jotka perustuivat todelliseen historian henkilöön. Ei ollut mitenkään kummallista, että heidän mielessään olisi ollut juuri Arkelaos, olihan Sakkeuksen talo Jerikossa varsin lähellä Arkelaoksen koristeellista palatsia, ja Arkelaoksen akvedukti kulki sen tien viera, jota he olivat Jerikosta lähdettyään taivaltaneet.

Jeesus sanoi: "Luulette, että Ihmisen Poika menee Jerusalemiin saadakseen haltuunsa valtakunnan, mutta sanon teille, että olette tuomitut pettymään. Ettekö muista muuatta ruhtinasta, joka meni kaukaiseen maahan saadakseen itselleen kuningaskunnan, mutta ennen kuin hän ehti palata, hänen provinssinsa kansalaiset, jotka jo olivat sydämessään hänet hylänneet, olivat lähettäneet hänen jälkeensä lähetystön, joka sanoi: 'Emme tahdo tämän miehen hallitsevan meitä'. Niin kuin tämä kuningas torjuttiin ajallisena hallitsijana, niin tulee Ihmisen Poikakin torjutuksi hengellisenä hallitsijana. Taas kerran sanon teille, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta; mutta jos Ihmisen Pojalle olisi suotu hänen kansansa hengellisen hallitsijan asema, hän olisi ottanut vastaan tällaisen ihmissielujen kuningaskunnan ja olisi hallinnut tällaista ihmissydänten valtakuntaa. Siitä huolimatta, että he torjuvat minut hengellisenä hallitsijanaan, olen vielä kerran palaava ottaakseni muilta vastaan sen hengen valtakunnan, joka minulta nyt evätään. Tällä kertaa näette Ihmisen Pojan torjuttuna, mutta toisena aikakautena se, jonka Abrahamin lapset nyt hylkäävät, otetaan vastaan ja korotetaan kunniaansa.

"Ja nyt minä kertomani vertauksen jalosukuisen miehen tavoin tahtoisin kutsua eteeni kaksitoista palvelijaani, erityiset taloudenhoitajani, ja antaessani itse kullekin käteen yhden leiviskän verran, tahtoisin antaa teistä jokaiselle kehotuksen ottaa vaarin ohjeistani, jotta te sillä aikaa, jonka olen poissa, hoitaisitte haltuunne uskottuja varoja ututterasti niin, että teillä, sitten kun tulen takaisin,

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: "You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, 'We will not have this man to reign over us'? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men's souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) "And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall

olisi jotakin, jolla teitä tilille vaadittaessa puolustaisitte taloudenpitoanne.

”Ja vaikkei tämä torjuttu Poika palaisikaan, lähetetään toinen Poika ottamaan vastaan tämä valtakunta, ja tämä Poika lähettää sitten jonkun noutamaan teidät kaikki eteensä saadakseen selonteon taloudenpidostanne ja ilahtuakseen siitä, että olette kartuttaneet leiviskäännne.

”Ja kun nämä taloudenhoitajat myöhemmin kutsuttiin koolle tekemään tiliä, ensimmäinen astui esiin sanoen: ’Herra, olen antamallasi leiviskällä hankkinut lisää kymmenen leiviskää.’ Ja hänen isäntänsä sanoi hänelle: ’Hyvin tehty; olet hyvä palvelija. Koska olet osoittautunut uskolliseksi tässä asiassa, annan sinulle vallan kymmenessä kaupungissa.’ Ja toinen palvelija tuli sanoen: ’Herra, haltuuni uskomasi leiviskä on tuottanut viisi leiviskää.’ Ja isäntä sanoi: ’Teen sen mukaisesti sinusta viiden kaupungin hallitsijan.’ Ja näin tekivät tiliä muutkin palvelijat, kunnes oli viimeisen tilintekoon kutsutun palvelijan vuoro, ja tämä ilmoitti: ’Herra, katso, tässä on leiviskäsi, jota olen säilyttänyt turvallisesti tähän liinaseen käärittynä. Ja näin tein siksi, että pelkäsin sinua; luulin, että sinä olet kohtuuton, sillä näen, että otat sieltä, minne et ole talteen pannut, ja että koetat leikata sieltä, minne et ole kylvänyt.’ Silloin hänen herransa sanoi: ’Sinä keltoton ja epäluotettava palvelija, tuomitsen sinut sen perusteella, mitä itse sanoit. Sinähän tiesit, että leikkaan sieltä, minne en näytä kylväneeni; siksi sinä tiesit, että sinulta vaadittaisiin tämä tilinteko. Tämän tietäessäsi sinun olisi pitänyt antaa rahani edes pankinpitäjälle, jotta olisin tullessani voinut saada sen asiaan kuuluvien korkojen kera.’

”Ja sitten tämä hallitsija sanoi vierellään seisoville: ’Ottakaa raha tältä laiskalta palvelijalta ja antakaa se hänelle, jolla on kymmenen leiviskää.’ Ja näiden muistuttaessa isäntää siitä, että tuolla palvelijalla jo oli kymmenen leiviskää, hän sanoi: ’Jokaiselle, jolla on, annetaan lisää, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on.’”

Ja silloin apostolit halusivat tietää, mikä ero oli tämän vertauksen ja aiemman, talenteista kertoneen vertauksen merkityksen välillä, mutta vastaukseksi heidän moniin kysymyksiinsä Jeesus suostui sanomaan vain: ”Punnitkaa näitä sanoja tarkoin sydämessänne, ja niin itse kukin saa selville niiden oikean merkityksen.”

Ja se, joka myöhemmin vuosina varsin hyvin opetti näiden kahden vertauksen merkitystä, oli Natanael. Hän päätti opetuksensa seuraaviin johtopäätöksiin:

1. Kyvykyys on se, joka käytännössä mittaa elämän tarjoamat mahdollisuudet. Sinua ei koskaan panna vastuuseen sellaisen saavuttamisesta, mikä ylittää kykyä.

be required of you.

171:8.5 (1876.2) “And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) “And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, ‘Lord, with your pound I have made ten pounds more.’ And his master said to him: ‘Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.’ And the second came, saying, ‘Your pound left with me, Lord, has made five pounds.’ And the master said, ‘I will accordingly make you ruler over five cities.’ And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: ‘Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.’ Then said his lord: ‘You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.’

171:8.7 (1876.4) “And then said this ruler to those who stood by: ‘Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.’ And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: ‘To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.’”

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: “Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning.”

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life’s opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

2. Uskollisuus on ihmisen luotettavuuden erehtymätön mitta. Joka on uskollinen vähässä, osoittaa todennäköisesti uskollisuutta myös kaikessa, joka vastaa hänen kykyjään.

3. Mestari antaa vähäisemmän palkkion vähemmästä uskollisuudesta, silloin kun tilaisuus uskollisuuden osoittamiseen on yhtäläinen.

4. Hän antaa yhtäläisen palkkion yhtäläisestä uskollisuudesta, milloin tilaisuus uskollisuuden osoittamiseen on vähäisempi.

Kun he olivat päättäneet lounaansa ja kun seuraajien joukko oli jatkanut matkaansa kohti Jerusalemiä, niin Jeesus, joka seiso apostolien edessä ylleen kaartuvan tienvieren kallionkielekkeen varjossa osoitti riemullisen omanarvontuntoisena ja rakastettavan majesteettisena sormellaan kohti länttä ja sanoi: "Tulkaa, veljeni, menkäämme Jerusalemiin ottaaksemme vastaan, mikä meitä odottaa, sillä niin täytämme kaikessa taivaallisen Isän tahdon."

Ja niin Jeesus ja hänen apostolinsa astuivat taas tälle Mestarin viimeiselle kuolevaisen ihmisen lihallisessa hahmossa kulkemalle taipaleelle kohti Jerusalemiä.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

Luku 172. Jerusalemiin-meno

⇨ 171

Urantia-kirjan

173 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 172 JERUSALEMIIN-MENO

Osiot

Johdanto

1. Sapatti Betaniassa
2. Sunnuntaiaamu apostolien seurassa
3. Lähtö Jerusalemiin
4. Seurustelua temppelin liepeillä
5. Apostolien suhtautuminen

PAPER 172 GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

Johdanto

JEESUS ja apostolit saapuivat Betaniaan vähän neljän jälkeen perjantai-iltapäivänä, maaliskuun 31. päivänä vuonna 30 jKr. Lasarus oli sisarineen ja ystävineen heitä odottamassa. Ja koska joka päivä varsin moni ihminen tuli keskustelemaan Lasaruksen kanssa hänen kuolleistaheräämisestään, niin Jeesukselle ilmoitettiin hänen hyväkseen tehdystä järjestelystä, jonka mukaan hän majoittuisi erään naapurustossa asuvan uskovan, Simonin, luokse. Simon oli ollut tämän pikkukylän johtava kansalainen Lasaruksen isän kuolemasta lähtien.

Tuona iltana Jeesus otti vastaan monia vieraita, ja tavalliset betanialaiset ja betfagelaiset tekivät parhaansa, jotta hän tuntisi itsensä tervetulleeksi. Vaikka monet luulivat Jeesuksen olevan Jerusalemin sanhedrinin julkaisemaa tappomääräystä yltiöpäisesti uhmaten nyt menossa julistamaan itsensä juutalaisten kuninkaaksi, Betanian perhe — Lasarus, Martta ja Maria — ymmärsi muita paremmin, ettei Mestari ollut senkaltainen kuningas; heillä oli hämäävä aavistus, että tämä saattoi olla hänen viimeinen käyntinsä Jerusalemissa ja Betaniassa.

Pääpapeille tiedotettiin Jeesuksen majoilevan Betaniassa, mutta heidän mielestään oli parasta,

INTRODUCTION

172:0.1 (1878.1) JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

172:0.2 (1878.2) That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

172:0.3 (1878.3) The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not

ettei häntä yritettäisi ottaa kiinni ystäviensä keskeltä. He päättivät odottaa kunnes hän tulisi Jerusalemiin. Jeesus oli tästä kaikesta tietoinen, mutta hän oli majesteettisen tyni; hänen ystävänsä eivät olleet koskaan nähneet häntä rauhallisempana ja miellyttävämpänä. Jopa apostoleita häkellytti se, että hän osasi olla niin huoleton, vaikka sanhedrin oli esittänyt koko juutalaisväestölle kehotuksen toimittaa hänet sanhedrinin käsiin. Sillä aikaa kun Mestari oli tuona yönä nukkumassa, apostolit olivat kaksi kerrallaan vartiossa hänen vierellään, ja moni heistä oli sitonut miekan kupeelleen. Varhain seuraavana aamuna heidät herättivät sadat pyhiinvaeltajat, jotka, niin sapattipäivä kuin olikin, tulivat Jerusalemissa tapaamaan Jeesusta ja hänen kuolleista herättämäänsä Lasarusta.

1. SAPATTI BETANIASSA

Juudean ulkopuolelta saapuneet pyhiinvaeltajat samoin kuin juutalaisviranomaiset olivat kyselemistään kyselleet: "Mitä luulet? Tuleekohan Jeesus juhille?" Siksi ihmiset olivat iloissaan kuullessaan Jeesuksen olevan Betaniassa, mutta pääpapit ja fariseukset olivat jossain määrin hämillään. He olivat mielissään siitä, että hän oli heidän valtapiirissään, mutta hieman hänen rohkeutensa heitä huolestutti. He muistivat, että hänen edellisen Betanian-käyntinsä aikana Lasarus oli herätetty kuolleista, ja Lasarukselta oli muodostumassa suuri ongelma Jeesuksen vihamiehille.

Kuusi päivää ennen pääsiäistä, sapatinjälkeisenä iltana, kaikki betanialaiset ja betfagelaiset kerääntyivät Simonin kodissa järjestetyille julkisille juhlaillallisille juhliakseen Jeesuksen saapumista. Tämä illallinen järjestettiin sekä Jeesuksen että Lasaruksen kunniaksi ja se tarjottiin sanhedriniä uhmaten. Martha ohjasi ruokatarjoilua; hänen Maria-sisarensa oli tapahtumaa sivusta seuraavien naisten joukossa, sillä oli vastoin juutalaisia tapoja naisen istua julkisella juhla-aterialla. Sanhedrinin asiamiehet olivat paikalla, mutta he eivät uskaltaneet pidättää Jeesusta hänen ystäviensä keskeltä.

Jeesus keskusteli Simonin kanssa kaimastaan, entisaikojen Joosuasta, ja kertoi, kuinka Joosua ja israelilaiset olivat Jerikon kautta nousseet Jerusalemiin. Kommentoidessaan legendaa Jerikon muurien sortumisesta Jeesus sanoi: "Tuommoiset tiili- ja kivimuurit eivät minua kiinnosta, vaan tahtoisin panna ennakkoluuloisuuden, omahyväisyyden ja vihan muurit murenemaan sen edessä, mitä nyt saarnaamme Isän rakkaudesta kaikkia ihmisiä kohtaan."

Juhla-ateria sujui kaikin puolin iloisesti ja

to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically calm; his friends had never seen him more composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had raised from the dead.

1. SABBATH AT BETHANY

172:1.1 (1878.4) Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: "What do you think? will Jesus come up to the feast?" Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

172:1.2 (1878.5) Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

172:1.3 (1879.1) Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: "I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father's love for all men."

172:1.4 (1879.2) The banquet went along in a very

normaalisti, paitsi että kaikki apostolit olivat epätavallisen vakavia. Jeesus oli poikkeuksellisen hyväntuulinen, ja hän oli leikkinyt lasten kanssa siihen hetkeen asti, kun oli aika käydä pöytään.

Mitään tavatonta ei tapahtunut, ennen kuin vasta juhlinnan loppupuolella, kun Lasarusen sisar Maria astui esiin tilaisuutta sivusta katsovien naisten joukosta, meni sinne, missä Jeesus lepäsi kunniavieraana, ja ryhtyi avaamaan suurta alabasteriruukkua, joka sisälsi erittäin harvinaista ja kallista tuoksuöljyä. Ja voideltuaan Mestarin pään Maria alkoi kaataa voidetta hänen jaloilleen samalla tukkansa alas laskien ja pyyhkien Jeesuksen jalat hiuksillaan. Koko talo täyttyi voiteen tuoksusta, ja Marian teko hämmästytti jokaista läsnäolijaa. Lasarus ei sanonut mitään, mutta kun muutamat ihmiset nurisivat ja toivat julki närkästyksensä näin kallisarvoisen voiteen käyttämisestä mokomalla tavalla, Juudas Iskariot astui paikalle, jossa Andreas lepäsi, ja sanoi: "Miksei tätä voidetta myyty ja rahoja lahjoitettu köyhien ruokkimiseen? Sinun tulisi puhua Mestarille, jotta hän moittisi moista tuhlailua."

Jeesus, joka tiesi, mitä he ajattelivat, ja kuuli, mitä he sanoivat, laski kätensä Marian pään päälle tämän polvistuttua hänen vierelleen, ja sanoi ystävällinen ilme kasvoillaan: "Jättäkää hänet rauhaan, jokainen teistä. Miksi kiusaatte häntä tämän takia, kun näette, että hän on sydämessään tehnyt hyvän teon? Teille, jotka nurisette ja sanotte, että tämä tuoksuöljy olisi pitänyt myydä ja antaa rahat köyhille, tahtoisin sanoa, että köyhät teillä on aina keskuudessanne, joten teillä on tilaisuus huolehtia heistä, milloin vain hyväksi näette; mutta minä en ole aina luonanne, sillä menen kohta Isäni tykö. Tämä nainen on jo kauan säästellyt tätä voidetta ruumiini hautaamista varten, ja kun hänestä nyt tuntui hyvältä suorittaa tämä voitelu jo ennen kuolemaani, älköön häneltä sellaista mielitekoa kiellettäkö. Maria on tämän tehdessään nuhdellut teitä kaikkia, sillä tällä teollaan hän osoittaa uskovansa, mitä olen sanonut kuolemastani ja ylösnousemuksestani taivaassa olevan Isäni tykö. Tätä naista ei pidä moittia siitä, mitä hän on tänä iltana tehnyt, sillä pikemminkin on niin, kun sanon teille, että tulevana aikoina aina, kun tätä evankeliumia saarnataan, ja olipa se missä maailman kolkassa tahansa, puhutaan hänen teostaan häntä hyvällä muistellen."

Nimenomaan tästä henkilökohtaiseksi nuhteeksi katsomastaan moitteesta johtui, että Juudas Iskariot lopulta päätti kostaa loukatut tunteensa. Senlaatuksia ajatuksia hän oli alitajuisesti jo monet kerrat elätellyt, mutta nyt hän rohkeni päästää nämä synnilliset ajatukset mieleensä peittelemättöminä ja tiedostettuina. Ja monet muut rohkaisivat häntä näin asennoitumaan, sillä tämän tuoksuvoiteen hinta vastasi yhden miehen vuosiansioita — summaa,

cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

172:1.5 (1879.3) Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master's head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: "Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste."

172:1.6 (1879.4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: "Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproofed all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproofed for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her."

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons.

jolla olisi voitu hankkia leipää viidelletuhannelle henkilölle. Mutta Maria rakasti Jeesusta. Hän oli hankkinut tämän kallisarvoisen voiteen palsamoidakseen sillä Jeesuksen ruumiin, sitten kun tämä olisi kuollut. Maria nimittäin uskoi Jeesuksen sanat hänen ennakolta varoittaessaan heitä siitä, että hänen täytyisi kuolla. Eikä häneltä voinut kieltää sellaista, että hän sattui muuttamaan mieltään ja päättämään, että hän antaisikin tämän lahjan Mestarille, kun tämä vielä oli elossa.

Sekä Lasarus että Martta tiesivät Marian jo kauan säästäneen rahaa, jolla ostaa tämä nardusruukku, ja he hyväksyivät täydestä sydämestään sen, että Maria menetteli tällaisessa asiassa sydämensä halun mukaan, sillä he olivat varakkaita, eikä tällaisen uhrauksen tekeminen millään muotoa köyhdyttänyt heitä.

Saadessaan kuulla näistä Betaniassa Jeesukselle ja Lasarukselle järjestetyistä päivällisistä pääpapit ryhtyivät vaihtamaan keskenään mielipiteitä siitä, mitä Lasaruksen suhteen olisi tehtävä. Eikä aikaakaan, kun he päättivät, että Lasaruksenkin oli kuoltava. He tekivät sen aivan oikean johtopäätöksen, että Jeesuksen surmaaminen olisi hyödytöntä, jos he sallisivat hänen kuolleista herättämänsä Lasaruksen elää.

2. SUNNUNTAIAAMU APOSTOLIEN SEURASSA

Tänä sunnuntaiaamuna Mestari kutsui Simonin kauniissa puutarhassa kaksitoista apostolia ympärilleen ja antoi heille lopulliset ohjeensa ennen Jerusalemiin-menoa. Hän kertoi heille, että hän todennäköisesti pitäisi monta puhetta ja antaisi monta oppituntia ennen paluutaan Isän luokse, mutta hän kehotti apostoleja pidättymään kaikesta julkisesta toiminnasta Jerusalemissa tämän pääsiäisvierailun aikana. Hän neuvoi heitä pysyttelemään lähellä ja "valvomaan ja rukoilemaan". Jeesus tiesi, että monet hänen apostoleistaan ja lähimmistä seuraajistaan kantoivat kyseisenäkin hetkenä vaatteisiinsa kätkeytyä miekkaa, mutta hän ei millään tavoin viitannut tähän tosiasiaan.

Tuon aamun opetusohjelmaan kuului lyhyt katsaus heidän toimintaansa siitä päivästä, jona apostolit oli Kapernaumin lähistöllä asetettu virkaansa, aina tähän päivään asti, jolloin he valmistautuivat astumaan sisälle Jerusalemin porteista. Apostolit kuuntelivat hiljaisuuden vallitessa. He eivät esittäneet yhtään kysymystä.

Varhain samana aamuna Daavid Sebedeus oli luovuttanut Juudakselle Pellan leirin varusteiden myynnistä kertyneet varat, ja Juudas vuorostaan oli antanut suurimman osan näistä rahoista heidän isäntänsä, Simonin, haltuun

But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to "watch and pray." Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning's instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

172:2.3 (1880.4) Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon,

säilytettäväksi siltä varalta, että heidän Jerusalemiin-menemisensä aiheuttaisi pulmatilanteita.

Apostolien kanssa pitämänsä neuvonpidon jälkeen Jeesus kävi keskusteluja Lasaruksen kanssa ja antoi tälle neuvon, ettei hän turhaan uhraisi henkeään sanhedrinin kostonhimolle. Juuri tätä kehotusta noudattaen Lasarus muutamaa päivää myöhemmin pakeni Filadelfiaan sanhedrinin viranhaltijoiden lähetettyä miehiä pidättämään hänet.

Jollakin tavoin kaikki Jeesuksen seuraajat vaistosivat uhkaamassa olevan kriisin, mutta Mestarin epätavallinen huolettomuus ja poikkeuksellinen hyväntuulisuus estivät heitä tajuamasta sen täyttä vakavuutta.

3. LÄHTÖ JERUSALEMIIN

Betania sijaitsi runsaan kolmen kilometrin päässä temppelistä, ja puoli kahdelta tuona sunnuntai-iltapäivänä Jeesus sonnustautui lähtemään Jerusalemiin. Hän tunsi syvää kiintymystä Betaniaa ja sen korutonta väkeä kohtaan. Nasaret, Kapernaum ja Jerusalem olivat torjuneet hänet, mutta Betania oli hänet hyväksynyt, oli uskonut häneen. Ja juuri tässä pikkukylässä, jossa jotakuinkin jokainen mies, nainen ja lapsi oli uskova, hän päätti toteuttaa maisen lahjoittautumisensa voimallisimman teon: Lasaruksen kuolleistaherättämisen. Hän ei nostanut Lasarusta kuolleista, jotta kyläläiset uskoisivat, vaan paremminkin siksi, että nämä jo uskoivat.

Jeesus oli koko aamun ajatellut Jerusalemiin-menoaan. Tähän saakka hän oli aina koettanut tukahduttaa kaikki hänelle Messiaana osoitetut yleisön suosionosoitukset, mutta nyt tilanne oli toisenlainen. Hän oli lähestymässä lihallishahmoisen elämänvaiheensa päätöstä, sanhedrin oli antanut määräyksen hänen tappamisestaan, eikä mitään vahinkoa voisi koitua, vaikka hänen opetuslastensa sallittaisiinkin tuoda esteettä julki tunteensa, kuten saattaisi käydä, jos hän päättäisi suorittaa julkisen ja muodollisen sisääntulon kaupunkiin.

Jeesus ei päättänyt suorittaa tätä julkista Jerusalemiin-tuloa siinä mielessä, että se olisi ollut hänen viimeinen eleensä kansansuosion saavuttamiseksi tai lopullinen kurottautumisensa kohti vallankahvaa. Hän ei myöskään tehnyt sitä siinä mielessä, että hän olisi sillä kaikin puolin tyydyttänyt opetuslastensa ja apostoliensa inhimilliset kaipaukset. Jeesuksella ei ollut mitään haaveilevan uneksijan harhakuvia, vaan hän tiesi hyvin, mihin tämä vierailu lopulta johtaisi.

Päätettyään suorittaa julkisen sisääntulon

their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

^{172:2.4 (1880.5)} After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengeance of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

^{172:2.5 (1880.6)} In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. THE START FOR JERUSALEM

^{172:3.1 (1880.7)} Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

^{172:3.2 (1880.8)} All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

^{172:3.3 (1881.1)} Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

^{172:3.4 (1881.2)} Having decided upon making a public

Jerusalemiin Mestarin oli välttämättä myös tehtävä päätös siitä, miten hän tämän ratkaisunsa toteuttaisi. Jeesus pohti kaikkia niin kutsuttuja messiasprofetioita, jotka olivat keskenään enemmän tai vähemmän ristiriitaisia, mutta vain yksi niistä tuntui edes jossakin määrin sopivalta hänen seurata. Useimmat näistä profeettallisista näkemyksistä loivat kuvan kuninkaasta, Daavidin pojasta ja jälkeläisestä, uhmakkaasta ja aggressiivisesta ajallisesta vapahtajasta, joka vapauttaisi koko Israelin vieraan herruuden ikeestä. Mutta oli olemassa muuan kirjoitus, jonka lähempänä hengellistä käsitystä Messiaan tehtävästä olevat olivat joskus yhdistäneet Messiaaseen, ja tästä kirjoituksesta Jeesus ajatteli, että sitä olisi mahdollista todellista tilannetta vastaavalla tavalla käyttää ohjenuorana siinä, mitä hän tekisi hankkeissa olevan Jerusalemiin-menonsa osalta. Tämä tekstikohta oli Sakarjan kirjasta ja kuului: "Iloitse suuresti, oi tytär Siionin; huuda ääneesi oi tytär Jerusalemin. Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle. Hän on oikeudenmukainen ja hän tuo pelastuksen. Hän tulee kuin alhainen ja ratsastaa aasilla, varsalla, aasinvarsalla."

Sotilaskuningas tuli kaupunkiin aina hevosella ratsastaen; rauhan ja ystävyyden asialla oleva kuningas saapui aina aasilla ratsastaen. Jeesus ei halunnut suorittaa Jerusalemiin-tuloaan ihmisenä hevoson selässä ratsastaen, vaan hän tahtoi tulla rauhanomaisesti ja hyvän tahdon merkeissä Ihmisen Poikana aasilla ratsastaen.

Jeesus oli jo pitkään koettanut selkeäsanaisesti opettamalla juurruttaa apostoliensa ja opetuslastensa mieleen, ettei hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta, vaan että se oli puhtaasti hengellinen asia; mutta hän ei ollut tässä pyrkimyksessään onnistunut. Näin ollen, mitä hän ei selkeäsanaisella ja henkilökohtaisella opettamisella ollut onnistunut tekemään, sen hän yrittäisi saavuttaa symboliikkaan turvautumalla. Niinpä Jeesus heti keskipäivän ateriahetken jälkeen pyysi luokseen Pietarin ja Johanneksen ja annettuaan heille ohjeen mennä Betfageen, joka oli naapurikylä vähän matkan päässä päätieltä ja hieman Betaniasta luoteeseen, hän sanoi heille lisäksi: "Menkää Betfageen, ja tullessanne tienristeykseen löydätte sieltä liekaan kytketyn aasinvarsan. Päästäkää varsa lieasta ja tuokaa se mukanaan tänne. Jos joku kysyy teiltä, miksi tämän teette, sanokaa vain: 'Mestari tarvitsee sitä.'" Ja mentyään Mestarin ohjeen mukaisesti Betfageen nämä kaksi apostolia löysivät aasin lieasta emonsa läheltä, ja se oli avoimella kadulla ja lähellä yhtä kadunkulman taloa. Kun Pietari ryhtyi irrottamaan varsaa kytkystä, sen omistaja tuli paikalle ja kysyi, miksi he tämän tekivät, ja Pietarin vastattua hänelle kuten Jeesus oli käskennyt mies sanoi: "Jos Mestaris on Jeesus Galileasta, niin

entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophesies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: "Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, 'The Master has need of him.'" And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: "If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt." And so they returned bringing the colt with them.

viekää varsa hänelle.” Ja niin he palasivat tuoden varsan mukanaan.

Tähän hetkeen mennessä Jeesuksen ja hänen apostoliensa ympärille oli kerääntynyt useita satoja pyhiinvaeltajia. Paikalle oli aamupäivän puolivälistä saakka jäänyt vierailijoita, jotka kulkivat paikan ohi matkallaan pääsiäisjuhille. Sillä välin Daavid Sebedeus ja muutamat hänen entisistä viestinviejätovereistaan ottivat asiakseen kiiruhtaa Jerusalemiin, jossa he temppelin ympärillä levittivät vierailulle saapuneiden pyhiinvaeltajajoukkojen keskuudessa tehokkaasti tietoa siitä, että Jeesus Nasaretilainen olisi kohta suorittava riemusaattomaisen sisääntulon kaupunkiin. Niinpä näiden vierailijoiden joukosta useat tuhannet lähtivät yhtenä laumana tervehtimään tätä profeettaa ja ihmeidentekijää, josta niin paljon puhuttiin ja josta jotkut uskoivat, että hän olisi Messias. Tämä Jerusalemissa purkautuva väenpaljous kohtasi Jeesuksen ja kaupunkiin matkalla olevan väkijoukon heti sen jälkeen, kun nämä olivat ohittaneet Öljymäen harjan ja aloittaneet laskeutumisensa kaupunkiin.

Kun kulkue lähti liikkeelle Betaniasta, tämän juhlihan väkijoukon keskuudessa vallitsi suuri innostus. Siinä oli opetuslapsia, uskovia ja vierailevia pyhiinvaeltajia, joista monet olivat kotoisin Galileasta ja Pereasta. Hetkeä ennen heidän liikkeelleläähtöään näyttämölle saapuivat alkuperäisen naisryhmän kaksitoista naista, joiden seurassa oli muutamia heidän työtovereitaan, ja nämä liittyivät tähän ainutlaatuihin kulkueeseen sen edetessä riemuiten kohti kaupunkia.

Ennen kuin he lähtivät liikkeelle, Alfeuksen kaksoset laskivat viittansa aasin päälle ja pitelivät sitä paikallaan, sillä aikaa kun Mestari asettui sen selkään. Kulkueen edetessä kohti Öljymäen lakea juhlaväki viskeli vaatteitaan maahan ja toi lähistön puista oksia kunniamatoksi aasille, joka kantoi kuninkaallista Poikaa, luvattua Messiasta. Siirtyessään eteenpäin, kohti Jerusalemiä, riemuitseva kansanjoukko alkoi laulaa tai pikemminkin huutaa yhteen ääneen psalmeja: ”Hoosianna Daavidin pojalle; siunattu on hän, joka tulee Herran nimessä. Hoosianna korkeuksissa. Siunattu olkoon valtakunta, joka laskeutuu alas taivaasta.”

Kulkueen astellessa eteenpäin Jeesus oli hilpeällä ja iloisella mielellä kunnes hän tuli Öljymäen harjalle, jossa kaupunki ja temppelitornit tulivat kokonaan näkyviin. Siellä Mestari pysäytti kulkueen, ja suuri hiljaisuus laskeutui kaiken ylle, kun he näkivät, että hän itki. Katsellessaan valtavaa kansanpaljoutta, joka oli tulossa kaupungista tervehtimään häntä, Mestari lausui syvästi liikuttuneena ja kyyneleisellä äänellä: ”Oi Jerusalem, jospa sinä — sinäpä juuri — vain olisit tiennyt edes tänä sinun päivänäsi ne asiat, jotka kuuluvat rauhaasi ja jotka niin auliisti olisit saanut!

^{172:3.7 (1881.5)} By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

^{172:3.8 (1882.1)} As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

^{172:3.9 (1882.2)} Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing, or rather to shout in unison, the Psalm, “Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven.”

^{172:3.10 (1882.3)} Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: “O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these

Mutta nyt nämä ihanuudet kohta kätetään silmiesi edestä. Kohta sinä torjut Rauhan Pojan ja käännät selkäsi pelastuksen evankeliumille. Ne päivät koittavat sinulle kohta, jolloin vihollisesi kaivavat taisteluhaudan ympärillesi ja piirittävät sinua joka puolelta; niin perin pohjaisesti he sinut hävittävät, ettei kiveäkään jää kiven päälle. Ja tämä kaikki on osasi siksi, ettet tiennyt jumalallisen vierailusi ajankohtaa. Kohta sinä hylkää Jumalan lahjan, ja kaikki ihmiset tulevat hylkäämään sinut.”

Sen jälkeen kun Jeesus oli äskeiset sanat lausunut, kulkue alkoi laskeutua alas Öljymäkeä, ja hetken kuluttua mukaan liittyi muualta tulleiden kansanjoukko. Nämä olivat lähteneet Jerusalemistä palmunlehviä liehutellen, hoosiannoja huutaen ja muutoinkin riemumieltä ja hyvää yhteishenkeä ilmoille kaiuttaen. Mestari ei ollut suunnitellut sellaista, että nämä väkijoukot tulisivat heitä vastaan Jerusalemistä. Se oli joidenkuiden muiden työtä. Hän ei milloinkaan ennakolta harkinnut mitään, mikä oli dramaattista.

Mestaria tervehtimään ryöpynneen kansanpaljouden mukana tuli myös monia fariseuksia ja hänen muita vihamiehiään. Tämä äkillinen ja odottamaton kansansuosion purkaus sai heidät siinä määrin pois tolaltaan, etteivät he rohjenneet pidättää häntä, jottei sellainen toimenpide mahdollisesti syöksisi väestöä aivoimeen kapinaan. He olivat suuresti huolissaan siitä, miten ne lukuisat vierailijat asiaan suhtautuisivat, jotka olivat kuulleet paljon Jeesuksesta ja joista monet uskoivat häneen.

Kun he lähestyivät Jerusalemiä, väkijoukko alkoi osoittaa tuntemuksiaan yhä äänekkäämmin, jopa siinä määrin, että muutamat fariseukset raivasivat tiensä Jeesuksen vierelle ja sanoivat: ”Opettaja, eiköhan sinun tulisi torua opetuslapsiasi ja kehottaa heitä käyttäytymään siivommin.” Jeesus vastasi: ”On toki paikallaan, että nämä lapset toivottavat tervetulleeksi Rauhan Pojan, jonka pääpapi ovat torjuneet. Olisi hyödytöntä pysäyttää heitä, sillä siinä tapauksessa heidän sijastaan huutaisivat ääneensä nämä tienvieren kivet.”

Fariseukset riensivät kulkueen edelle päästäkseen taas mukaan sanhedrinin kokoukseen. Kyseinen neuvosto oli nimittäin tuolloin koolla temppelissä, ja nämä fariseukset raportoivat virkatovereilleen: ”Katsokaas, teemmepä mitä hyvänsä, siitä ei ole mihinkään. Tämä galilealainen saattaa meidät häpeään. Ihmiset ovat hullaantuneet häneen. Ellemme pysäytä näitä tietämättömiä, koko maailma menee hänen perässään.”

Todellisuudessa tähän väkijoukon pinnalliseen ja spontaaniin innostuksen purkaukseen ei tulisi liittää mitään syvää merkitystä. Olkoonkin, että

glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you.”

172:3.11 (1882.4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882.5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882.6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: “Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly.” Jesus answered: “It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out.”

172:3.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: “Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him.”

172:3.15 (1883.1) There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did

tämä vastaanotto oli riemukas ja vilpiton, se ei silti ollut merkki mistään todellisesta tai syvälle juurtuneesta vakuuttuneisuudesta tämän juhluvään sydämessä. Samaiset väkijoukot olivat yhtä valmiita torjumaan Jeesuksen myöhemmin samalla viikolla, heti sen jälkeen kun sanhedrin lopulta otti lujan ja päättäväisen kannan häntä vastaan, ja kun heidän harhakuvansa haihtuivat — kun he tajusivat, ettei Jeesus aikonutkaan perustaa valtakuntaa heidän kauan hellimiensä toiveiden mukaisesti.

Mutta koko kaupunki oli suunnattoman kuohunnan tilassa niin, että jokainen kyseli: ”Kuka on tämä mies?” Ja väkijoukko vastasi: ”Tämä on Galilean profeetta, Nasaretin Jeesus.”

not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

172:3.16 (1883.2) But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, “Who is this man?” And the multitude answered, “This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth.”

4. SEURUSTELUA TEMPELIN LIEPEILLÄ

Alfeuksen kaksosten viedessä aasin takaisin omistajalleen Jeesus ja kymmenen apostolia erkanivat lähimmistä työtovereistaan ja käyskelivät temppelin eri puolilla pääsiäisvalmisteluja katsellen. Kukaan ei yrittänyt käydä Jeesuksen kimppuun, sillä sanhedrin pelkäsi suuresti kansaa; ja kaiken kaikkiaan se olikin yksi niistä syistä, miksi Jeesus salli väkijoukon edellä kuvatulla tavalla huutaa hänelle suosiota. Apostolit tuskin ymmärsivät, että tämä oli ainoa ihmisyyden rajoissa pysynyt menetelmä, joka ylipäätään kykeni estämään Jeesuksen välittömän pidättämisen, sen jälkeen kun hän oli tullut kaupungin sisäpuolelle. Mestari halusi antaa Jerusalemin asukkaille, niin ylhäisille kuin alhaisille, samoin kuin kymmenilletuhansille pääsiäisvieraille vielä tämän yhden ja viimeisen tilaisuuden evankeliumin kuulemiseen ja, jos he suostuisivat, Rauhan Pojan vastaanottamiseen.

Ja nyt kun ilta oli lähestymässä ja väkijoukot lähtivät etsimään suuhunpantavaa, Jeesus jätettiin lähimpine seuraajineen omiin oloihinsa. Mikä omituinen päivä se olikaan ollut! Apostolit olivat mietteissään, mutta sanattomia. Kaikkina näinä vuosina, jotka he olivat olleet yhdessä Jeesuksen kanssa, he eivät tällaista päivää olleet koskaan kokeneet. He istuutuivat hetkeksi kolehtilaatikon vierelle ja katselivat, kun ihmiset pudottivat siihen antimensa. Rikkaat panivat laatikkoon paljon, ja kaikki panivat sinne jotakin, sen mukaan mitä heidän omaisuutensa antoi myöten. Viimein paikalle tuli muuan huonosti vaateitettu ja köyhä leskivaimo, ja he näkivät hänen pudottavan kaksi ropoa (pientä kuparilanttia) laatikon raha-aukkoon. Ja silloin Jeesus, joka kiinnitti apostolien huomion leskivaimoon, sanoi: ”Ottakaa vaarin, mitä olette juuri nähneet. Tämä köyhä leski pani laatikkoon enemmän kuin kaikki muut, sillä liiastaan kaikki nämä muut panivat laatikkoon lahjana jonkin mitättömän summan, mutta vaikka tämä köyhä nainen elää puutteessa, hän antoi kaiken, mitä

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

172:4.1 (1883.3) While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

172:4.2 (1883.4) And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: “Heed well what you have just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living.”

hänellä oli, jopa ruokarahansa.”

Illan hämärtyessä he kävelivät hiljaisina tempelipihoilla, ja kun Jeesus oli vielä kerran luonut silmäyksen näihin tuttuihin näkyihin ja muistellut tuntemuksiaan edellisiltä käynneiltään, varhaisimpiakaan käyntejään unohtamatta, hän sanoi: ”Menkäämme Betaniaan levätäksemme.” Jeesus meni Pietarin ja Johanneksen seurassa Simonin kotiin, kun muut apostolit sen sijaan majoittuivat ystäviensä luokse Betaniaan ja Betfageen.

5. APOSTOLIEN SUHTAUTUMINEN

Kun he tuona sunnuntai-iltana palasivat Betaniaan, Jeesus kulki apostolien edellä. Sanaakaan ei vaihdettu, ennen kuin he Simonin talolle saavuttuaan erosivat toisistaan. Milloinkaan ei ole ollut kahtatoista ihmistä, jotka olisivat kokeneet yhtä moninaisia ja selittämättömiä tunnetiloja kuin ne, jotka nyt velloivat näiden valtakunnan lähettiläiden mielessä ja sielussa. Nämä vankat galilealaiset olivat nyt sekasorron ja hämmennyksen vallassa; he eivät tienneet, mitä odottaa seuraavaksi; he olivat aivan liian hämmästyneitä suurestikaan pelätäkseen. He eivät tienneet mitään Mestarin suunnitelmista seuraavalle päivälle, eivätkä he esittäneet ainoatakaan kysymystä. He menivät majapaikkoihinsa, vaikkeivät kaksosia lukuun ottamatta paljon nukkuneetkaan. Mutta he eivät pitäneet aseellista vartiota Jeesuksen suojana Simonin talolla.

Andreas oli perin ymmällään, jotakuinkin sekasorron tilassa. Hän oli ainoa apostoli, joka ei ryhtynyt vakavissaan erittelemään väkijoukon suosionpurkauksen merkitystä. Hänelle oli jo liikaa siinä, kun hän ajatteli omaa vastuutaan apostolikunnan päällikkönä, jotta hän olisi antautunut vakavasti pohdiskelemaan kansanjoukon äänekkäiden hoosiannahuutojen tarkoitusta tai merkitystä. Andreaksella riitti puuhaa siinä, että hän piti silmällä muutamia työvereitaan, joiden kohdalla hän pelkäsi, että nämä saattaisivat mieltenkuohun aikana antaa tunteidensa ajaa itsensä harhaan. Näihin kuuluivat eritoten Pietari, Jaakob, Johannes ja Simon Selootti. Koko käsiällä olevan päivän ja välittömästi sen jälkeen seuranneiden päivien ajan Andreasta kiusasivat vakavat epäilykset, mutta apostolitovereidensa tietoon hän ei tuonut koskaan yhtäkään näistä epäilyksistään. Häntä huolestutti kahdentoista joukosta niiden muutamien asennoituminen, joiden hän tiesi aseistautuneen miekoin; mutta hän ei tiennyt oman veljensäkin, Pietarin, kantavan sellaista asetta. Ja näin ollen tämä Jerusalemiin päätnyt kulkue vaikutti Andreakseen vain verrattain pintapuolisesti; hänellä oli yllin kyllin puuhaa omaan virka-

^{172:4.3 (1883.5)} As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, “Let us go up to Bethany for our rest.” Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

^{172:5.1 (1883.6)} This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

^{172:5.2 (1884.1)} Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

asemaansa kuuluvien velvollisuuksien parissa, jotta mikään muu olisi häneen vaikuttanut.

Tämä kansanjoukkojen innostuksen julkitulo vei Simon Pietarilta aluksi miltei jalat alta; mutta siihen mennessä, kun he tuona iltana palailivat Betaniaan, hän oli jo huomattavassa määrin tyynyt. Pietari ei kerta kaikkiaan kyennyt saamaan selville, mitä Mestari aikoi. Hän oli suunnattoman pettynyt siitä, ettei Jeesus jonkinlaisen julistuksen esittämällä antanut pontta tälle kansansuosion aallolle. Pietari ei voinut käsittää, miksei Jeesus puhunut kansanjoukolle, kun he saapuivat temppelille, tai edes sallinut jonkun apostoleista puhua väenpaljoudelle. Pietari oli suuri saarnamies, ja näin laajan, vastaanottavaisen ja innostuneen kuulijakunnan menettäminen harmitti häntä. Hän olisi peräti mielellään saarnannut valtakunnan evankeliumia tälle kansanjoukolle suoraan paikan päällä temppelissä, mutta Mestari oli antanut heille nimenomaisen velvoitteen olla opettamatta ja saarnaamatta aikana, jonka he tällä pääsiäisviikolla olivat Jerusalemissa. Kaupunkiin suuntautuneesta dramaattisesta kulkueesta koitunut vastavaikutus oli Simon Pietarin kohdalla tuhoisa, mutta yöhön mennessä hän selvisi huumaannuksestaan ja joutui sanoin kuvaamattoman murheen valtaan.

Jaakob Sebedeukselle tämä sunnuntaipäivä oli epätietoisuuden ja perinpohjaisen hämmentymisen päivä. Hän ei kyennyt käsittämään tapahtumien tarkoitusta; hän ei kyennyt ymmärtämään, mitä Mestari tarkoitti salliessaan nämä myrskyisät suosionhuudot ja kieltäytyessään sitten lausumasta kansalle sanaakaan, kun he saapuivat temppelille. Kun kulkue laskeutui Öljymäkeä kohti Jerusalemiä, ja aivan erityisesti silloin, kun heitä vastaan tulivat ne tuhannet pyhiinvaeltajat, jotka tungeksivat tervehtimään Mestaria, Jaakobia raastoivat julmasti hänen ristiriitaiset tunnetilansa: toisaalta voitonriemu ja mielihyvä siitä, mitä hän näki, ja toisaalta syvä pelontunne siitä, mitä tapahtuisi, kun he saapuisivat temppelille. Ja sitten hän masentui ja joutui pettymyksen valtaan, kun Jeesus laskeutui aasin selästä ja ryhtyi toimettomana kävelemään temppelipihoilla. Jaakob ei pystynyt käsittämään, mistä syystä näin suurenmoinen valtakunnan julistamiselle avautunut tilaisuus heitettiin hukkaan. Pitkin iltaa hänen mielensä pysyi lujasti ahdistavan ja kauhistavan epävarmuuden otteessa.

Johannes Sebedeus pääsi melko lähelle sitä, että hän olisi ymmärtänyt, miksi Jeesus näin menetteli; hän tajusi ainakin osittain tämän niin kutsutun voittokulkuemaisen Jerusalemiin-tulon hengellisen merkityksen. Kun kansanjoukko kulki eteenpäin kohti temppeliä, ja kun Johannes katseli Mestariaan, joka istui hajasäärin varsan selässä, hän muisti kuulleensa, kun Jeesus kerran lainasi

172:5.3 (1884.2) Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah,

kirjoituksista kohdan, jossa Sakarja kuvailee, kuinka Messias saapuisi rauhan miehenä ja ratsastaisi Jerusalemiin aasin selässä. Pohdiskellessaan mielessään tuota tekstikohtaa Johannes alkoi käsittää tämän sunnuntai-iltaapäivän juhlakulkueen symbolista merkitystä. Tämän tekstikohdan tarkoitusta hän ymmärsi ainakin sen verran, että hänen oli mahdollista jossakin määrin jopa nauttia tästä välinäytöksestä, ja ainakin sen verran, että se esti häntä ylen määrin masentumasta, kun riemusaattomainen kulkue näytti päättyvän tarkoituksettomasti. Johanneksella oli sentyyppinen mieli, että se pyrki luonnostaan ajattelemaan ja tuntemaan symbolien välityksellä.

Purkauksen äkillisyys ja spontaanisuus suistivat Filippuksen täysin tasapainosta. Kun jo oltiin matkalla Öljymäkeä alaspäin, hän ei kyennyt kokoamaan ajatuksiaan riittävästi päästäkseen johonkin selkeään käsitykseen siitä, mistä tässä mielenilmauksessa oli kysymys. Tavallaan hän nautti tästä esityksestä, olihan se kunnianosoitus hänen Mestariilleen. Jokseenkin niillä main, kun he saapuivat temppelille, hänet sai pois tolaltaan ajatus, että Jeesus saattaisi mahdollisesti pyytää häntä järjestämään syötävää kansanjoukolle. Näin ollen Jeesuksen menettely siinä vaiheessa, kun hän kääntyi kaikessa rauhassa pois kansanjoukon luota, mikä useimmille apostoleille oli katkeran pettymyksen aihe, oli Filippukselle suuri huojennus. Väkijoukot olivat joskus olleet suuri koettelemus tälle kahdentoista apostolin taloudenhoitajalle. Päästyään näistä henkilökohtaisista peloistaan, jotka liittyivät väkijoukkojen aineellisiin tarpeisiin, Filippus teki seuraa Pietarille sikäli, että hän toi julki pettymyksensä siitä, ettei kansanjoukon opettamiseksi tehty mitään. Samana iltana Filippus ryhtyi pohtimaan näitä kokemuksia, ja hän tunsi kiusausta epäillä koko valtakuntaideaa; hän oli vilpittömästi ihmeissään, mitä kaikki tapahtunut oikein voisi merkitä. Mutta hän ei tuonut epäilyksiään kenenkään tietoon, sillä hän rakasti Jeesusta liian paljon niin tehdäkseen. Hänellä oli suuri henkilökohtainen luottamus Mestariin.

Ellei symbolisia ja profeetallisia Aspekteja oteta lukuun, Natanael pääsi lähimmäksi niiden syiden ymmärtämistä, joiden vuoksi Mestari valjasti käyttöönsä pääsiäisyhiinvaeltajilta saatavissa olleen yleisön tuen. Hän päätteli mielessään, jo ennen kuin he saapuivat temppelille, että ilman tällaista näyttävää Jerusalemiin-tuloa sanhedrinin viranhaltijat olisivat pidättäneet Jeesuksen ja heittäneet hänet vankilaan samana hetkenä, kun hän rohkeni astua kaupungin sisäpuolelle. Hän ei sen vuoksi vähääkään hämmästellyt, ettei Mestari käyttänyt hurraavia kansanjoukkoja mihinkään sen enempään, sitten kun oli päässyt kaupungin muurien sisäpuolelle ja sitten kun oli tällä tavoin

which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

172:5.6 (1885.1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

172:5.7 (1885.2) Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the

tehnyt niin voimallisen vaikutuksen juutalaisjohtajiin, etteivät nämä rohjenneet häntä oikopäätä pidättää. Ymmärtäessään todellisen syyn siihen, miksi Mestari oli saapunut kaupunkiin juuri tällä tavalla, Natanael luonnollisestikin seurasi mukana muita rauhallisempina ja Jeesuksen myöhemmästä menettelystä muita apostoleja vähemmän hämmentyneenä ja pettyneenä. Natanael luotti suuresti siihen, että Jeesus ymmärsi ihmisiä, samoin kuin hänen viisauteensa ja nokkeluuteensa vaikeiden tilanteiden selvittämisessä.

Matteus ei aluksi tiennyt, miten hänen tulisi suhtautua tähän loistavaan näytelmään. Hän tajusi, mikä merkitys siihen kätkeytyi, mitä hänen silmänsä näkivät, vasta muistaessaan Sakarjan kirjoitusten kohdan, jossa profeetta oli viitannut Jerusalemin riemuittamiseen siksi, että sen kuningas oli tullut aasinvarsalla ratsastaen tuomaan pelastuksen. Kulkueen edetessä kaupungin suuntaan ja kääntyessä sitten kohti temppeliä Matteus joutui hurmioon; hän oli varma, että jotakin tavatonta tapahtuisi, kun Mestari saapuisi temppelille tämän ääneensä huutavan kansanpaljouden ensimmäisenä. Kun muuan fariseus pilkkasi Jeesusta sanomalla: ”Katsokaas kaikki, kas kukapa se täältä tulee, juutalaisten kuningashan se siinä aasilla ratsastelee!”, Matteuksen oli venytettävä itsehillintänsä äärimmilleen, jottei olisi käynyt käsiksi fariseukseen. Kun oltiin palaamassa Betaniaan, kahdentoista apostolin joukossa ei tuona iltana ollut toista yhtä masentunutta. Simon Pietarin ja Simon Selootin jälkeen Matteuksen hermot olivat kaikkein kireimmällä, ja yön tullessa hän tunsii itsensä lopen uupuneeksi. Mutta aamulla Matteus oli jo varsin hyväntuulinen; olihan hän lopulta kuitenkin aina iloinen häviäjä.

Kahdentoista apostolin joukossa Tuomas oli se mies, joka oli eniten ihmeissään ja ymmällään. Enemmän aikaa hän vain kulki muiden mukana, katseli silmät ympyriäisinä tätä spehtaakkeliä ja tosissaan ihmetteli, mikä mahtoi olla Mestarin vaikuttimena tämän osallistuessa moiseen omituiseen näytökseen. Syvällä sydämessään hän piti koko esitystä hieman lapsellisena, ellei suorastaan hupsuna. Milloinkaan hän ei ollut nähnyt Jeesuksen tekevän mitään tämänkaltaista, eikä hän osannut selittää itselleen Jeesuksen omituista käytöstä tänä sunnuntai-iltapäivänä. Mutta siihen mennessä, kun saavuttiin temppelille, Tuomas oli jo päättellyt, että tällä kansansuosion julkituonnilla oli tarkoitus pelästyttää sanhedrinia sen verran, ettei se rohkenisi ainakaan heti Mestaria pidättää. Paluumatkalla Betaniaan, Tuomas ajatteli paljon, mutta ei sanonut mitään. Nukkumaanmenoajan ollessa käsillä Tuomasta alkoi jo jossakin määrin hymyilyttää Mestarin tässä meluisan Jerusalemiin-saapumisen järjestämisessä osoittama nokkeluus, ja tämä

real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

172:5.8 (1885.3) Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, "Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!" Matthew kept his hands off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

suhtautumistapa virkisti häntä suuresti.

Simon Selootin maailmassa tämä sunnuntai oli alkanut suurenmoisen päivän merkeissä. Hänen mielessään väikkyivät Jerusalemissa muutamien seuraavien päivien aikana suoritettavat ihmeelliset teot, ja oikeassahan hän siinä olikin, mutta Simon unelmoi juutalaisten uuden kansallisen hallitusvallan pystyttämisestä ja Jeesuksesta Daavidin valtaistuimella. Simon näki, kuinka kansallismieliset ponkaisivat toimintaan, heti kun valtakunta olisi julistettu, ja itsensä hän näki uuden kuningaskunnan kohta muodostettavien sotajoukkojen ylipäällikkönä. Kun oltiin laskeutumassa Öljymäkeä, hänen mielessään oli jo kuva siitä, miten sanhedrin ja kaikki sen kannattajat makaisivat kuolleina, ennen kuin aurinko tuona päivänä laskisi. Hän tosiaankin uskoi, että jotakin suurenmoista olisi tapahtuva. Hän oli koko kansanpaljouden joukossa meluisin mies. Tuon iltapäivän kello viiden tietämissä hän oli hiljainen, muserrettu ja harhoistaan herännyt apostoli. Hän ei koskaan täysin toipunut masennuksesta, jonka valtaan hän joutui tuona päivänä saamansa iskun seurauksena, ei ainakaan ennen kuin kauan Mestarin kuolleistanousun jälkeen.

Alfeuksen kaksosten mielestä päivä oli täydellinen. Ei ole epäilystäkään siitä, että he olivat nauttineet päivästä alusta loppuun saakka, ja koska he eivät olleet mukana, kun kuljeskeltiin hiljaisina temppeliä sinne tänne, he suurelta osin välttyivät kansannousun antiklimaksilta. He eivät mitenkään voineet ymmärtää apostolien alakuloista käyttäytymistä, kun nämä tuona iltana palasivat Betaniaan. Kaksoset muistivat tämän päivän aina päivänä, jolloin he olivat maan päällä olleet lähimpänä taivasta. Tämä päivä oli heidän koko apostolin urallaan kaiken tyydyttävän hurmion hetki. Ja muisto tänä sunnuntai-iltapäivänä koetusta hurmasta antoi heille voimaa päästä kaiken tämän tapahtumatäyteen viikon mukanaan tuoman traagisuuden yli, aina ristiinnaulitsemisen hetkeen saakka. Tämä oli parhaalla mahdollisella tavalla sopiva kuninkaan sisääntulo, jonka kaksoset saattoivat kuvitella; he nauttivat koko näytelmän jokaisesta hetkestä. Kaiken näkemänsä he täysin hyväksyivät ja vaalivat kauan aikaa sen muistoa.

Kaikista apostoleista Juudas Iskariot oli se, johon tämä juhlakulkuemainen Jerusalemiinsaapuminen vaikutti epäedullisimmin. Hänen mielensä oli ikävässä käymistilassa sen vuoksi, että Mestari oli häntä edellisenä päivänä nuhdellut siinä yhteydessä, kun Maria oli Simonin talossa pidetyssä juhlassa voidellut Mestarin. Koko näytös yökötti Juudasta. Hänestä se oli lapsellinen, ellei suorastaan naurettava. Tämän kostonjanoisen apostolin tarkastellessa tämän sunnuntai-iltapäivän tapahtumia Jeesus näytti hänen mielestään muistuttavan enemmänkin pelleä kuin

^{172:5.10 (1886.2)} This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

^{172:5.11 (1886.3)} To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

^{172:5.12 (1886.4)} Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the

kuningasta. Hän paheksui sydämensä kyllyydestä koko esitystä. Hän oli samaa mieltä kuin kreikkalaiset ja roomalaiset, jotka halveksivat jokaista, joka suostui ratsastamaan aasilla tai aasinvarsalla. Sinä hetkenä, jolloin riemukulkue saapui kaupunkiin, Juudas oli melkein jo päättänyt luopua koko kuningaskunta-ajatuksista; hän oli jotakuinkin valmis jättämään muille kaikki tämänkaltaiset farssimaiset yritykset taivaan valtakunnan perustamiseksi. Ja sitten hän tuli ajatelleeksi Lasaruksen kuolleista heräämistä ja monia muita asioita ja päätti silti ainakin yhden päivän vielä pysytellä kahdentoista apostolin mukana. Rahakukkaro oli sitä paitsi hänen hallussaan, eikä hän halunnut poistua rivistä apostolien rahavarat mukanaan. Kun tuona iltana oltiin matkalla takaisin Betaniaan, hänen käyttäytymisensä ei vaikuttanut omituiselta, sillä kaikki apostolit olivat yhtä alakuloisia ja hiljaisia.

Juudakseen vaikutti tavattomasti hänen saddukeusystäviensä pilkanteko. Mikään muu yksittäinen tekijä ei vaikuttanut häneen yhtä voimakkaasti, kun hän lopulta päätti hylätä Jeesuksen ja apostolitoverinsa, kuin muuan välikohtaus, joka sattui juuri kun Jeesus saapui kaupungin portille: Muuan eturivin saddukeus (Juudaksen perheen ystävä) ryntäsi hänen eteensä ratki riemukkaan pilkkaamishalun hengessä, läimäytti häntä selkään ja sanoi: "Miksi ilmeesi on noin huolestunut, ystävä hyvä? Reipastu toki ja liity meidän kaikkien joukkoon nyt, kun osoitamme suosiotamme tälle Jeesus Nasaretilaiselle, juutalaisten kuninkaalle, joka ratsastaa Jerusalemin porttien läpi aasin selässä istuen." Juudas ei ollut koskaan kavahtanut vainon edessä, mutta tämänkaltaista pilkantekoa hän ei voinut sietää. Jo kauan eläteltyn kostonhimon tunteeseen sekoittui nyt tämä kohtalokas pilkan kohteeksi joutumisen pelko, tämä kauhea ja pelottava tunne siitä, että hän häpesi Mestariaan ja apostolitovereitaan. Sydämessään tämä vihitty valtakunnan suurlähettiläs oli jo luopio; hänen tarvitsi vain löytää jokin todentuntuinen tekosyy rikkoakseen avoimesti välinsä Mestarin kanssa.

views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

172:5.13 (1887.1) Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

Luku 173. Maanantai Jerusalemissa

⇨ 172

Urantia-kirjan

174 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 173 MAANANTAI JERUSALEMISSA

Osiot

Johdanto

1. Tempelin puhdistaminen
2. Mestarin auktoriteetti asetetaan kyseenalaiseksi
3. Vertaus kahdesta pojasta
4. Vertaus poissa olevasta isännästä
5. Vertaus hääjuhlasta

PAPER 173 MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

Johdanto

TÄMÄN maanantaipäivän aamuvarhaisella Jeesus ja apostolit kokoontuivat sopimuksen mukaisesti Simonin kotiin Betaniassa, ja lyhyen neuvonpidon jälkeen he läksivät Jerusalemiin. Taivaltaessaan temppeliä kohti kaksitoista apostolia olivat omituisen vaitonaisia, sillä he eivät olleet tointuneet edellisen päivän kokemuksesta. He tuntuivat odottavan jotakin, pelkäävän jotakin, ja heihin vaikutti syvästi Mestarin äkillisestä taktiikan muutoksesta johtunut jonkinlainen irrallisuuden tunne, johon liittyi vielä Mestarin antama ohje, ettei heidän koko pääsiäisviikon aikana tullut ryhtyä julkiseen opetustoimintaan.

Kun tämä ryhmä taivalsi alas Öljymäkeä, Jeesus kulki edellä ja apostolit seurasivat mietteliään hiljaisuuden vallitessa tiiviisti hänen kannoillaan. Juudas Iskariotia lukuun ottamatta kaikkien mielessä oli päällimmäisenä yksi ainoa ajatus: Mitä Mestari aikoo tänään tehdä? Ainoa Juudaksen mieltä askarruttanut ajatus oli: Mitä minä teen? Kuljenko Jeesuksen ja tovereideni mukana vai vetäydynkö pois? Ja jos aion jättää tämän seuran, niin miten siitä irrottaudun?

Yhdeksän tietämissä tuona kauniina aamuna nämä miehet saapuivat temppelille. He menivät

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the

oikopäättä sille suurelle temppelipihalle, jossa Jeesus niin usein opetti, ja tervehdittyään häntä odottamassa olevia uskovia Jeesus nousi yhdelle kateedereista ja ryhtyi puhumaan paikalle kerääntymässä olevalle väkijoukolle. Apostolit vetäytyivät vähän matkan päähän ja odottivat tilanteen kehittymistä.

1. TEMPELIN PUHDISTAMINEN

Temppelihartauteen kuuluvien jumalanpalvelusten ja seremonioiden ympärille oli versonut suurisuuntainen kaupallinen yritteliäisyys. Siellä esiintyi muun muassa liiketoimintaa, joka huolehti siitä, että erilaisia uhritoimituksia varten oli tarjolla soveliaita uhrieläimiä. Vaikka hartaudenharjoittajan oli lupa toimittaa paikalle oma uhrieläimensä, tosiasia kuitenkin oli, että tämän eläimen piti olla leeviläisen lain mukaisesti kaikin puolin "virheetön" ja vielä sillä tavoin virheetön kuin temppelin viralliset tarkastajat asian tulkitsivat. Moni palvonnanharjoittaja oli saanut kokea sen nöyrytyksen, että hänen moitteettomaksi luulemansa eläin olikin tullut temppelin tarkastajien toimesta hylätyksi. Edellistä yleisemmäksi oli sen vuoksi tullut tapa ostaa uhrieläimet temppelistä, ja vaikka läheisellä Öljymäellä oli moniakin uhrieläinasemia, joista niitä oli ostettavissa, tavaksi oli tullut ostaa eläimet suoraan temppelin eläintalleista. Vähä vähältä oli sitten kehkeytynyt tämä käytäntö, että temppelipihoilla myytiin kaikenlaisia uhrieläimiä. Näin oli luotu laajamittainen liiketoiminta, jossa ansaittiin suunnattomia voittoja. Osa näistä voitoista meni temppelin kassaan, mutta suurin osa päättyi mutkien kautta kuitenkin vallassa olevien ylipappissukujen käsiin.

Tämä temppelissä tapahtuva eläintenmyynti kukoisti, sillä kun palvonnanharjoittaja osti tällaisen eläimen, vaikka sen hinta saattoikin olla hieman korkea, hänen ei toisaalta tarvinnut suorittaa muita maksuja, ja hän saattoi olla varma, ettei uhrattavaksi tarkoitettua eläintä hylättäisi sillä perusteella, että siinä olisi joitakin todellisia tai teknisiä virheitä. Tavalliselta rahvaalta kiskottiin aika ajoin huimia ylihintoja, varsinkin suurina kansallisina juhlapäivinä. Ahnaat papit menivät yhteen aikaan niin pitkälle, että vaativat viikon ansioita vastaavan rahasumman parista kyyhkysestä, jotka olisi pitänyt myydä köyhille muutamasta pennistä. "Hannaksen pojat" olivat jo ryhtyneet pystyttämään temppeliloihin myyntikojujaan, samaisia markkinatiskejään, jotka siellä itsepintaisesti seisoivat aina siihen saakka, kunnes roskajoukko ne lopulta kaatoi nurin kolme vuotta ennen itse temppelin hävittämistä.

Muttei uhrieläinten ja sekalaisen markkinatavaran kaupittelu suinkaan ollut ainoa toiminta, jolla temppelipihoja häväistiin. Tuohon

temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. CLEANSING THE TEMPLE

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all "blemish" in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The "sons of Annas" had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

173:1.3 (1889.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At

aikaan siellä kukoisti myös laajamittainen pankkija tavarapörssijärjestelmä, ja kyseistä toimintaa harjoitettiin peittelemättä jopa temppelitilojen sisäpuolella. Ja tämä kaikki oli lähtenyt liikkeelle seuraavalla tavalla: Juutalaiset löivät hasmonealaisdynastian aikana omaa hopearahaa, ja oli muotoutunut sellainen tapa, että puolen sekelin temppeliverot, kuten kaikki muutkin temppelimaksut, vaadittiin maksettaviksi tällä juutalaisella rahalla. Tämä säännös johti siihen, että rahanvaihtajille oli pakostakin annettava lupa vaihtaa Palestiinassa ja Rooman valtakunnan muissa provinsseissa käytössä olevat monenlaiset maksuvälineet tähän juutalaisten lyömään oikeoppiseen sekeliin. Temppelin kantama henkivero, jonka kaikki naisia, orjia ja alaikäisiä lukuun ottamatta olivat velvolliset maksamaan, oli puoli sekeliä, eli se maksettiin kolikolla, joka oli osapuilleen euron kokoinen, mutta kolme kertaa sen paksuinen. Jeesuksen aikoihin myös papit oli vapautettu temppeliverojen maksamisesta. Tästä oli seurauksena, että valtuutetut rahanvaihtajat pääsiäistä edeltävän kuukauden 15. ja 25. päivän välisenä aikana pystyttivät kojonsa Palestiinan tärkeimpiin kaupunkeihin, ja näin huolehdittiin siitä, että juutalaisilla olisi asianmukainen raha temppeliverojen maksamiseen, sitten kun he olisivat saapuneet Jerusalemiin. Mainitun kymmenpäiväisen ajanjakson jälkeen nämä rahanvaihtajat siirtyivät Jerusalemiin ja ryhtyivät pystyttämään rahanvaihtopöytiään temppelin pihoille. Heidän oli lupa veloittaa kolmestakymmenestä neljäänkymmeneen prosentin välityspalkkio noin vajaan euron arvoisen kolikon vaihtamisesta, ja siinä tapauksessa, että vaihdettavaksi tarjottiin arvoltaan suurempi raha, heillä oli lupa ottaa kaksinkertainen palkkio. Samaiset temppelipankkiirit saivat voittoa myös kaiken sen rahan vaihtamisesta, joka tarvittiin uhrieläinten ostamiseen, lupausten panteiksi ja uhrilahjoiksi.

Paitsi että nämä temppelin rahanvaihtajat voiton ansaitsemisen tarkoituksessa harjoittivat säännöllistä pankkitoimintaa vaihtaessaan niitä yli kahtakymmentä erilaista rahalajia, joita vierailevat pyhiinvaeltajat säännöllisin väliajoin tapasivat tuoda Jerusalemiin, he olivat mukana myös kaikenlaisissa muissa pankkitoimintaan kuuluvissa operaatioissa. Sekä temppelirahasto että temppelin esimiehet hyötyivät näistä liiketoimista suunnattomasti. Mitenkään harvinaista ei ollut, että temppelin kassassa oli lähes kahtakymmentä miljoonaa euroa vastaava rahamäärä, kun tavallinen rahvas sen sijaan riutui köyhyydessä ja maksamistaan maksoi näitä epäoikeudenmukaisia veroja.

Tämän rahanvaihtajien, tavarankaupitsijain ja karjanmyyjien meluisan seurakunnan keskellä Jeesus koetti tuona maanantaiaamuna opettaa

this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted

taivaallisen valtakunnan evankeliumia. Hän ei ollut ainoa, jota tämä temppelin häpäisy närkästytti, vaan myös tavallista väkeä, eritoten muista provinseista saapuneita juutalaisia, vihastutti perin pohjin tämä hyötymistarkoituksessa tapahtuva heidän kansallisen palvontapaikkansa häpäiseminen. Tuohon aikaan sanhedrin itsekin piti säännönmukaiset kokouksensa eräässä salissa, joka oli keskellä kaikkea tätä kaupankäynnin ja tavaravaihdon aiheuttamaa hälinää ja epäjärjestystä.

Kun Jeesus oli aloittamassa puhettaan, sattui kaksi tapausta, jotka kiinnittivät hänen huomionsa: Lähistöllä olevan rahanvaihajan pöydän ääressä oli puhjennut kiivas ja kiihkeä sanasota yhden Aleksandriasta tulleen juutalaisen väittäessä joutuneensa yliveloituksen uhriksi, ja samalla hetkellä temppelipihan täytti korvia repivä mylvintä, joka lähti liki satapäisestä sonnilaumasta sitä yhdestä eläinkarsinoiden osastosta toiseen ajettaessa. Pitäessään tauon ja pohtiessaan ääneti mutta mietteliäänä tätä kaupustelusta ja sekasorrosta kertovaa näkymää Jeesus näki lähellään erään ajatusmaailmaltaan yksinkertaisen galilealaisen, miehen, jonka kanssa hän oli kerran keskustellut Jireonissa ja jota kopeat ja mielestään muita paremmat juudealaiset nyt irvivät ja tönivät. Ja kaikki tämä yhdessä vaikutti niin, että se sai Jeesuksen sielussa aikaan yhden niistä oudoista suuttumuksentunteen kuohahduksista, joita hänellä silloin tällöin esiintyi.

Lyöden ällistyksellä lähellään seisovat apostolinsa, jotka pidättivät osallistumasta siihen, mitä pian seurasi, Jeesus astui alas kateederilta ja meni sen pikkupojan luo, joka oli ajamassa karjalaumaa pihan poikki, otti tältä nuoraruoskan ja ajoi eläimet yhdessä hetkessä pois temppelistä. Mutta ei tässä vielä kaikki; temppelipihalle kerääntyneiden tuhansien ihmisten ihmettelevien katseiden edessä hän asteli majesteettisesti perimmäiselle karjakarsinalle ja avasi takaisin kävellessään jokaisen tallin veräjän ja ajoi ulos niihin teljetty eläimet. Tässä vaiheessa oli kuin sähkövirta olisi käynyt paikalle kerääntyneiden pyhiinvaeltajien läpi ja päästäen ilmoille huutoja kuin kapinassa ikään he ryntäsivät kohti kauppakojuja ja ryhtyivät kääntämään nurin rahanvaihettajien pöytiä. Vajaassa viidessä minuutissa kaikki kaupankäynti oli lakaistu pois temppelistä. Siihen mennessä, kun lähistöllä olevat roomalaiset vartijat ilmestyivät näyttämölle, kaikki oli jo rauhallista, ja väkijoukot olivat asettuneet. Noustessaan taas kateederille Jeesus puhui väenkokoukselle: "Olette tänä päivänä olleet todistamassa, mitä kirjoituksissa sanotaan: 'Minun huonettani on kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi, mutta te olette tehneet siitä ryöväreiden luolan.'"

Mutta ennen kuin hän ehti lausua sanaakaan lisää, tämä suuri väenkokous puhkesi huutamaan

to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: "You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: 'My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.'"

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of

hoosianna-ylistyslauluja, ja kohta väentungoksesta astui esille ryhmä nuorukaisia, jotka lauloivat kiitosvirsiä arvostuksen osoitukseksi siitä, että rienaavat ja keinottelevat kaupiamiehet oli ajettu ulos pyhästä temppelistä. Tähän hetkeen mennessä tapahtumapaikalle oli saapunut jokunen pappikin, ja yksi heistä sanoi Jeesukselle: "Etkö kuule, mitä leeviläisten lapset sanovat?" Ja Mestari vastasi: "Etkö ole koskaan lukenut, että 'lasten ja imeväisten suusta on ylistys täysimääräisintä?'" Ja Jeesuksen opettaessa kansan asettamat vartiomiehet seisoivat koko loppupäivän ajan vartioimassa jokaista holvikäytävää sallimatta kenenkään kantaa edes tyhjää astiaa temppelipihain poikki.

Saadessaan tietää näistä tapahtumista kirjanoppineet ja pääpapit mykistyivät. He pelkäsivät Mestaria entistäkin enemmän, ja entistäkin lujemmaksi kävi heidän päätöksensä surmata hänet. Mutta he olivat neuvottomia. He eivät tieneet, miten he hänen kuolemansa toimeenpanisivat, sillä he pelkäsivät suuresti väkijoukkoja, jotka nyt varsin kaihtelemattomasti osoittivat hyväksyvänsä sen, että hän oli lähettänyt rienaavat keinottelijat matkoihinsa. Ja koko tämän päivän ajan, jolloin temppelin pihalla vallitsi hiljaisuus ja rauha, kansa kuunteli Jeesuksen opetusta ja kirjaimellisesti ahmi hänen sanojaan.

Tämä Jeesuksen yllättävä teko kävi yli hänen apostoliensa ymmärryksen. He olivat niin häkellyksissään tästä Mestarin äkillisestä ja odottamattomasta toimenpiteestä, että pysyttelivät koko välikohtauksen ajan toisiinsa tarrautuneina puhujakorokkeen lähetyvillä; he eivät missään vaiheessa liikauttaneet sormeaankaan tätä temppelin puhdistusta auttaakseen. Jos tämä näytävä tapahtuma olisi sattunut edellisenä päivänä, jolloin Jeesus riemusaatossa saapui temppelille kaupungin porttien läpi vyöryvän, pauhaavan kulkueen perille saattamana ja kansanjoukon huutaessa hänelle koko matkan suosiota, he olisivat olleet siihen valmiita, mutta tällä tavoin kuin se nyt tapahtui, heillä ei ollut mitään valmiutta osallistua siihen.

Tässä temppelin puhdistamisessa tulee esille Mestarin suhtautuminen uskonnonharjoittamisen kaupallistamiseen, samalla kun se paljastaa hänen inhonsa kaikenlaatuista köyhien ja oppimattomien kustannuksella tapahtuvaa kohtuuttomuutta ja keinottelua kohtaan. Tämä välikohtaus osoittaa niin ikään, ettei Jeesus suhtautunut hyväksyvästi sellaiseen, että kieltäydytään käyttämästä voimakeinoja suojehtaessa minkä hyvänsä ihmisryhmän enemmistöä sellaisten epäoikeudenmukaisten vähemmistöjen kohtuuttomia ja orjuuttavia menettelytapoja vastaan, jotka kenties voivat linnoittautua poliittisen, taloudellisen tai kirkollisen vallan taakse. Viekkaille, häijyille tai vehkeileville ihmisille ei pidä antaa mahdollisuutta järjestäytyä

praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, "Do you not hear what the children of the Levites say?" And the Master replied, "Have you never read, 'Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected?'" And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus' teaching and literally hung on his words.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker's stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus' triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master's attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for

niin, että he pääsevät riistämään ja sortamaan niitä, jotka eivät ihanteellisuuttaan ole halukkaita turvautumaan väkivaltaan suojellakseen itseään tai edistääkseen kaikin puolin kunnioitettavia elämäntavoitteitaan.

the furtherance of their laudable life projects.

2. MESTARIN AUKTORITEETTI ASETETAAN KYSEENALAISEKSI

Sunnuntaina Jeesuksen riemukulkuemainen sisääntulo Jerusalemiin oli herättänyt juutalaisjohtajissa siinä määrin pelonsekaista kunnioitusta, että he eivät yrittäneet pidättää häntä. Käsillä olevana päivänä tämä näyttävä temppelein puhdistaminen lykkäsi yhtä tehokkaasti Mestarin kiinniottamista. Juutalaisten vallanpitäjien päätös hänen tuhoon saattamisestaan kävi päivä päivältä lujemmaksi, mutta heitä raastoi kaksi pelonaihetta, joiden yhteisvaikutuksesta hyökkäyshetki aina vain lykkäytyi. Pääpapi ja kirjanoppineet eivät tunteneet halua julkisuudessa tapahtuvaan Jeesuksen pidättämiseen, sillä he pelkäsivät, että suuttumuksesta johtuva raivo saattaisi ajaa kansanjoukon heidän kimppuunsa. He pelkäsivät myös sitä mahdollisuutta, että roomalaisvartijat kutsuttaisiin tukahduttamaan kansannousua.

Keskipäivällä pidetyssä sanhedrinin istunnossa sovittiin yksimielisesti, että Jeesus täytyy ottaa hengiltä pikaisesti. Päätöksen mahdollisti se seikka, ettei tässä kokouksessa ollut läsnä yhtään Mestarin ystävää. Mutta sanhedrinin jäsenet eivät kyenneet pääsemään yksimielisyyteen siitä, milloin ja miten hänet korjattaisiin talteen. Lopulta he sopivat nimittävänsä viisi ryhmää, jotka menisivät kansan keskuuteen ja koettaisivat saada hänet sotkeutumaan opetuksessaan tai saada hänet muulla tavoin huonoon valoon niiden silmissä, jotka kuuntelivat hänen opetustaan. Niinpä kun Jeesus kello kahden maissa oli juuri aloittanut esityksensä aiheesta "Jumalan poikana olemisen vapaus", ryhmä näitä Israelin vanhimpia raivasi tiensä Jeesuksen lähelle, ja hänet totuttuun tapaansa keskeyttäen ryhmä esitti seuraavan kysymyksen: "Millä vallalla sinä kaikkia näitä teet? Kuka sinulle tämän vallan antoi?"

Oli kaikin puolin asiallista temppelein esimiesten ja juutalaisen sanhedrinin virkailijain esittää tämä kysymys jokaiselle, joka katsoi oikeudekseen opettaa ja esiintyä sellaisella erikoisella tavalla, joka oli ollut Jeesukselle luonteenomainen, varsinkin jos otettiin huomioon hänen äskeinen menettelynsä hänen siivottuaan temppelein kaikenlaisesta kaupankäynnistä. Nämä kauppamiehet ja rahanvaihtajat toimivat kaikki suoraan korkeimmilta esimiehiltä saamansa lupakirjan turvin, ja tietyn määräosan heidän voitoistaan edellytettiin menevän suoraan

2. CHALLENGING THE MASTER'S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master's apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of

temppelirahastoon. Älkää unohtako, että auktoriteetti oli koko juutalaiskansan tunnussana. Profeetat aiheuttivat aina selkkauksia siksi, että he niin uhmakkaasti katsoivat oikeudekseen opettaa valtuuksilla, ilman että heitä oli rabbiakatemiassa asianmukaisesti koulutettu ja sen jälkeen säännön mukaisesti asetettu sanhedrinin toimesta virkaansa. Jos vapauksia ottavalta julkisuudessa esiintyvältä opettajalta puuttui tämänlaatuinen valtuutus, sen katsottiin osoittavan joko sivistymättömyydestä johtuvaa julkeutta tai avointa kapinaa. Tuohon aikaan vain sanhedrinilla oli lupa seurakunnan vanhimman tai opettajan vihkimiseen, ja tällaisen seremonian oli tapahduttava vähintään kolmen sellaisen henkilön läsnä ollessa, jotka oli aiemmin tällä tavoin vihitty. Tällaisen vihkimyksen myötä opettaja sai ”rabbin” arvonimen, ja se pätevoitti hänet myös tuomarin toimeen, ”sitomaan ja päästämään asiat, jotka saatettaisiin jättää hänen ratkaistavikseen.”

Temppelin esimiehet astuivat tuona iltapäivän hetkenä Jeesuksen eteen ei vain kyseenalaistamaan hänen opetustaan vaan myös hänen tekonsa. Jeesus tiesi varsin hyvin, että nämä samat miehet olivat jo kauan julkisuudessa opettaneet hänen opettajanvaltuuksiensa olevan Saatanalta ja kaikkien hänen voimallisten tekojensa olevan perkeleiden ruhtinaan voimalla tehtyjä. Siksi Mestari ryhtyi vastaamaan heidän kysymyksiensä esittämällä heille vastakysymyksen. Jeesus sanoi: ”Minäkin haluaisin esittää teille yhden kysymyksen, ja jos te vastaatte minulle, kerron minäkin teille, millä valtuuksilla näitä tekoja teen. Johanneksen kaste, mistä se oli? Saiko Johannes valtuutensa taivaasta vai ihmisiltä?”

Ja tämän kuullessaan hänen kuulustelijansa vetäytyivät syrjemmälle pitämään neuvoa keskenään siitä, minkä vastauksen he antaisivat. He olivat aikoneet nolata Jeesuksen kansanpaljouden edessä, mutta nyt he huomasivatkin olevansa itse kaikkien tuolla hetkellä temppelipihaassa koolla olevien edessä pahasti ymmällään. Ja heidän hämmentyneisyytensä oli sitäkin ilmeisempää, kun he palasivat Jeesuksen luo ja sanoivat: ”Kysymykseen Johanneksen kasteesta emme osaa vastata, koska emme tiedä.” Ja he antoivat Mestarille tällaisen vastauksen siksi, että he olivat keskenään järkeilleet asian seuraavasti: Jos sanoisimme ’taivaasta’, silloin hän sanoo: ’Miksette uskoneet häntä’, ja mahdollisesti hän vielä lisää saaneensa valtuutensa Johannekselta; ja jos sanoisimme ’ihmisiltä’, silloin väenpaljous saattaisi kääntyä meitä vastaan, sillä useimmat heistä katsovat Johanneksen olleen profeetta. Ja näin heidän oli pakko tulla Jeesuksen ja kansan eteen tunnustaen, etteivät he, Israelin uskonnonopettajat ja johtajat, osanneet (tai tahtoneet) lausua käsitystään Johanneksen

all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of “rabbi” upon the teacher and also qualified him to act as a judge, “binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication.”

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: “I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?”

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture was all the more apparent when they returned to Jesus, saying: “Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know.” And they so answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John’s mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, “Neither will I tell you by what authority I do these things.”

tehtävästä. Ja heidän sanottuaan sanottavansa Jeesus katsoi korokkeeltaan heitä ja sanoi: "Niinpä en minäkään kerro teille, millä valtuuksin minä näitä tekoja teen."

Jeesuksen aikomuksena ei milloinkaan ollut valtuutensa osalta vedota Johannekseen; sanhedrin ei koskaan ollut Johannesta vihkinyt. Jeesuksen valtuudet olivat hänessä itsessään ja hänen Isänsä ikuisessa ylivaltiudessa.

Käyttäessään kerrottua menetelmää vastustajiaan käsitellessään Jeesuksen tarkoituksena ei ollut vältellä tätä kysymystä. Ensi vaikutelmana saattaa olla, että hän syylistyi mestarilliseen kysymyksen väistämiseen, mutta niin asia ei ollut. Jeesus ei milloinkaan edes vihamiestensä suhteen halunnut epärehdisti turvautua omaan ylivoimaisuuteensa. Näennäisesti kysymyksen väistäessään hän todellisuudessa antoi kaikille kuulijoilleen vastauksen fariseusten kysymykseen siitä, mikä auktoriteetti oli hänen toimintansa takana. Nämä olivat väittäneet hänen toimivan perkeleiden ruhtinaan vallalla. Jeesus oli kerran toisensa jälkeen väittänyt, että koko hänen opetustyönsä ja kaikki hänen tekonsa tapahtuivat hänen taivaassa olevan Isänsä antamalla voimalla ja vallalla. Tätä juutalaiset johtomiehet eivät suostuneet hyväksymään, ja he koettivat ahdistaa hänet myöntämään, että hän oli säännönmukainen opettaja siksi, että sanhedrin ei ollut koskaan myöntänyt hänelle valtuuksia. Vastatessaan heille niin kuin hän vastasi, sikäli ettei hän väittänyt saaneensa valtuuksiaan Johannekselta, hän oli puheenvuoronsa myötä kansalle siinä määrin mieleen, että hänen vihamiestensä yritys saada hänet satimeen kääntyi itse asiassa heitä itseään vastaan ja koitui heille kaikkien läsnä olevien silmissä suureksi häpeäksi.

Ja juuri tämä Mestarin osoittama nerokkuus vastustajiensa käsittelemisessä oli syynä siihen, että he häntä niin suuresti pelkäsivät. He eivät enää tuona päivänä kokeilleet muita kysymyksiä; he poistuivat paikalta jatkamaan keskinäisiä neuvottelujaan. Mutta ihmisiltä ei mennyt kauan havaita näihin juutalaisesimiesten esittämiin kysymyksiin sisältyvä epärehellisyys ja vilpillisyys. Edes tavallinen rahvas ei voinut olla huomaamatta eroa Mestarin moraalisen majesteettisuuden ja hänen vihamiestensä juonittelevan tekopyhyiden välillä. Mutta temppelin puhdistaminen oli tuonut saddukeukset fariseusten puolelle viemään päätökseen suunnitelman Jeesuksen tuhoamisesta. Ja saddukeukset edustivat nyt sanhedrinin enemmistöä.

3. VERTAUS KAHDESTA POJASTA

Kun pikkusieluiset fariseukset nyt seisoivat

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. PARABLE OF THE TWO SONS

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there

hiljaisina Jeesuksen edessä, hän katsoi korokkeeltaan heitä ja sanoi: "Koska olette epätietoisia Johanneksen tehtävän suhteen ja asettuneet vihamieliselle kannalle Ihmisen Pojan opetustyötä ja tekoja kohtaan, kuunnelkaapa, kun kerron teille vertauksen: Eräällä suurella ja arvostetulla maanomistajalla oli kaksi poikaa, ja toivoessaan saavansa pojiltaan apua laajojen tilustensa hoitamisessa hän tuli toisen pojan luo sanoen: 'Poikani, menepä ja tee tänään työtä viinitarhassani.' Ja tämä ajattelematon poika vastasi isälleen ja sanoi: 'Enkä mene', mutta jälkeensä hän katui ja meni. Kun isä oli löytänyt vanhemman poikansa, hän sanoi tällekin: 'Poikani, menepä ja tee työtä viinitarhassani.' Ja tämä tekopyhä ja petollinen poika vastasi: 'Kyllä, isäni, menenhän minä.' Mutta kun hänen isänsä oli lähtenyt, hän ei mennytäkään. Sallikaa minun kysyä teiltä, kumpi näistä pojista todellisuudessa täytti isänsä tahdon?"

Ja kansa vastasi yhteen ääneen sanoen: "Ensimmäinen poika." Ja silloin Jeesus sanoi: "Niin juuri; ja nyt sanon teille, että vaikka publikaanit ja portot näyttävätkin torjuvan katumuskutsun, niin kerran he tulevat näkemään olevansa väärällä tiellä ja menevät Jumalan valtakuntaan ennen teitä, jotka suuriäänisesti teeskentelette palvelevanne taivaallista Isää, vaikka kieltäydyste tekemästä Isän töitä. Fariseukset ja kirjanoppineet, ette te kuuluneet niihin, jotka uskoivat Johannekseen, vaan niitä olivat pikemminkin publikaanit ja syntiset; etkä te sen kummemmin minunkaan opetustani usko, mutta tavallinen rahvas kuulee minun sanani mieluusti."

Ei Jeesus fariseuksia ja saddukeuksia henkilöinä halveksinut, vaan se, minkä hän halusi saattaa huonoon valoon, oli heidän opetus- ja käytäntöjärjestelmänsä. Hän ei ollut vihamielinen yhtäkään ihmistä kohtaan, mutta meneillään oli väistämätön yhteentörmäys uuden ja elävän, henkeen perustuvan uskonnon sekä vanhemman, seremonioille, perinteille ja auktoriteetille rakentuvan uskonnon välillä.

Koko tämän ajan kaksitoista apostolia seisoi Mestarin lähellä, mutta he eivät millään tavoin osallistuneet näihin tapahtumiin. Kukin kahdestatoista apostolista reagoi omalla luonteenomaisella tavallaan näihin Jeesuksen lihallishahmoisen toiminnan viimeisten päivien tapahtumiin, ja jokainen myös totteli Mestarin käskyä, jonka mukaan heidän tuli tämän pääsiäisviikon aikana pidättäytyä kaikesta julkisesta opetustoiminnasta ja saarnaamisesta.

4. VERTAUS POISSA OLEVASTA ISÄNNÄSTÄ

Kun pääfariseukset ja kirjanoppineet, jotka

in silence before Jesus, he looked down on them and said: "Since you are in doubt about John's mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, 'Son, go work today in my vineyard.' And this unthinking son answered his father, saying, 'I will not go'; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, 'Son, go work in my vineyard.' And this hypocritical and unfaithful son answered, 'Yes, my father, I will go.' But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father's will?"

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, "The first son." And then said Jesus: "Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly."

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus' ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master's injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the

olivat koettaneet kysymyksillään saada Jeesuksen hämmennyksiin, olivat kuunnelleet kertomuksen kahdesta pojasta, he vetäytyivät paikalta jatkamaan neuvottelujaan, ja Mestari, joka kohdisti huomionsa sananvaihtoa kuuntelemaan kansanjoukkoon, kertoi toisenkin vertauksen:

”Olipa muuan hyvä mies, joka oli tilanomistaja, ja hän istutti viinitarhan. Hän aitasen, kaivoi kuopan viinipuristinta varten ja rakensi tähystystornin vartijoille. Sitten hän jätti tämän viinitarhan vuokraviljelijöille lähtien itse pitkälle matkalle toiseen maahan. Ja kun hedelmien kypsyminen läheni, hän lähetti vuokralaisten luo palvelijoita perimään vuokran. Mutta vuokralaiset neuvottelivat keskenään ja kieltäytyivät antamasta palvelijoille heidän isännälleen kuuluvia hedelmiä; sen sijaan he karkasivat hänen palvelijoidensa kimppeun, mukiloivat yhden, kivittivät toisen ja lähettivät muut tyhjin käsin pois. Ja kun tilanomistaja sai kaikesta tapahtuneesta tiedon, hän lähetti toiset ja luotetummat palvelijat hoitelemaan nämä pahanilkiset vuokraajat, ja nämä he löivät verille ja kohtelivat heitäkin häpeällisesti. Ja sitten tilanomistaja lähetti suosikkipalvelijansa, taloudenhoitajansa, ja hänet he tappoivat. Ja vieläkin hän kärsivällisesti ja pitkämielisesti lähetti monia muita palvelijoita, mutta ketään he eivät suostuneet ottamaan vastaan. Toiset he mukiloivat, toiset he tappoivat, ja kun tilanomistajaa oli tällä tavoin kohdeltu, hän päätti lähettää poikansa selvittämään asiat näiden kiittämättömien vuokralaisten kanssa, ja hän sanoi itselleen: ’Palvelijoitani he saattavat pahoinpidellä, mutta rakastetulle pojalleni he sentään osoittanevat kunnioitusta.’ Mutta pojan nähdessään nämä mitään katumattomat ja häijyt vuokralaiset päättelivät keskenään: ’Tämä on perillinen, tappakaamme siis hänet, ja perintö on silloin meidän.’ Niin he kävivät käsiksi poikaan, ja heitettyään hänet ulos viinitarhasta he tappoivat hänet. Kun tämän viinitarhan herra kuulee, miten he ovat torjuneet ja tappaneet hänen poikansa, mitä hän tekee näille kiittämättömille ja häijyille vuokralaisille?’”

Ja tämän vertauksen ja Jeesuksen esittämän kysymyksen kuullessaan ihmiset vastasivat: ”Hän tuhoaa nuo kurjat miehet ja vuokraa viinitarhansa muille ja rehellisille viljelijöille, jotka luovuttavat hedelmät hänelle oikeaan vuodenaikaan.” Ja kun jotkut kuulijoista oivalsivat tämän vertauksen viittaavan juutalaiskansakuntaan ja siihen, miten se oli kohdellut profeettoja, sekä siihen uhkaan, että Jeesus ja valtakunnan evankeliumi tulisivat torjutuiksi, he sanoivat murheellisina: ”Jumala varjelkoon meitä, ettemme yhä näitä tekoja tekisi.”

Jeesus näki, kuinka ryhmä saddukeuksia ja fariseuksia raivasi tietään väentungoksen läpi, ja hän piti lyhyen tauon kunnes nämä ehtivät hänen lähelleen, jolloin hän sanoi: ”Tiedätte, miten isänne torjuivat profeetat ja olette varsin tietoisia siitä, että

scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) “There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, ‘They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.’ But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: ‘This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.’ So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?”

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, “He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season.” And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, “God forbid that we should go on doing these things.”

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: “You know how your fathers rejected the prophets, and you well know

sydämessänne olette jo päättäneet torjua Ihmisen Pojan.” Ja luoden tutkivan katseen lähellään seisoviin pappeihin ja vanhimpiin Jeesus sanoi sitten: ”Ettekö koskaan kirjoituksista lukeneet kivestä, jonka rakentajat hylkäsivät ja josta, sitten kun ihmiset sen löysivät, tehtiinkin kulmakivi? Ja niinpä minä vielä kerran varoitan teitä, että jos te jatkuvasti hylkääte tämän evankeliumin, niin ei aikaakaan kun Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka on halukas ottamaan vastaan ilosanoman ja tuottamaan hengen hedelmiä. Ja tähän kiveen liittyy mysteeri, sillä jokainen, joka siihen kompastuu ja samalla ruhjoutuu kappaleiksi, tulee olemaan pelastettu; mutta jonka päälle tämä kivi kaatuu, jauhautuu tomuksi ja hänen tuhkinsa sirotellaan taivaan tuuliin.”

Kuullessaan nämä sanat fariseukset ymmärsivät Jeesuksen viitanneen heihin itseensä ja muihin juutalaisjohtajiin. He paloivat halusta käydä samana hetkenä ja samassa paikassa häneen käsiksi, mutta he pelkäsivät kansanpaljoutta. Mestarin sanat suututtivat heitä kuitenkin niin pahasti, että he poistuivat paikalta ja kävivät taas keskenään neuvotteluja siitä, millä tavoin he panisivat toimeen hänen kuolemansa. Ja tuona iltana sekä saddukeukset että fariseukset yhdistivät voimansa toteuttaakseen suunnitelmansa, jonka mukaan hänet saataisiin satimeen heti seuraavana päivänä.

5. VERTAUS HÄÄJUHLASTA

Kirjanoppineiden ja johtomiesten vetäytyttyä paikalta Jeesus kohdisti taas sanansa paikalla olevalle väenkokoukselle ja esitti vertauksen hääjuhlasta. Hän sanoi:

”Taivaan valtakuntaa voidaan verrata tiettyyn kuninkaaseen, joka järjesti hääjuhlan pojalleen ja lähetti viestinviejät toimittamaan sanan niille, jotka oli aiemmin kutsuttu juhlaan. Viesti kuului: ’Kuninkaan palatsissa on kaikki valmiina häiillallista varten.’ Kävi kuitenkin niin, että monet, jotka olivat aikaisemmin luvanneet olla läsnä, tällä kertaa kieltäytyivätkin tulemasta. Kuullessaan kutsunsa tulleen torjutuksi kuningas lähetti vielä toiset palvelijat ja viestinviejät sanoen: ’Pyytäkää kaikkia kutsun saaneita tulemaan, sillä katsokaa, illalliseni on valmis. Härkäni ja juottovasikkani on teurastettu, ja kaikki odottaa valmiina poikani lähestyvien häiden juhlintaa.’ Mutta ajattele mattomat kutsutut suhtautuivat taas väheksyvästi tähän kuninkaansa kutsuun ja menivät omia teitään, kuka pellolleen, kuka savenvalimoon, kuka kauppatavaroilleen. Oli vielä niitakin, jotka eivät tyytyneet vain tällä tavoin halventamaan kuninkaan kutsua, vaan kävivät avoimesti kapinoiden käsiksi kuninkaan läheteihin ja pahoinpitelivät näitä häpeällisesti, heistä

that you are set in your hearts to reject the Son of Man.” And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: “Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds.”

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) “The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, ‘Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.’ Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: ‘Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.’ But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those

muutaman jopa tappaen. Ja kun kuninkaalle selvisi, että hänen valikoidut vieraansa, yksinpä nekin, jotka olivat hyväksyneet hänen alustavan kutsunsa ja luvanneet olla mukana hääjuhilla, olivat loppujen lopuksi hylänneet hänen kutsunsa ja kapinoiden käyneet kiinni hänen valittuihin sanansaattajiinsa ja heitä tappaneet, hän vihastui silmittömäsi. Ja silloin tämä loukattu kuningas määräsi liikekannalle omat armeijansa ja liittolaistensa armeijat ja antoi niille määräyksen hävittää nämä kapinalliset murhamiehet ja polttaa poroksi heidän kaupunkinsa.

”Ja rankaistuaan niitä, jotka olivat ylenkatsooneet hänen kutsunsa, hän määräsi hääjuhille taas uuden päivämäärän sanoen viestinviejilleen: ”Ne, jotka alkujaan kutsuttiin häihin, eivät olleet sen arvoisia; menkää nyt siis teidenristeyksiin ja maanteille ja jo kaupunginrajojen ulkopuolellekin, ja niin monta kuin te heitä löydätte, vaikkapa muukalaisia, pyytäkää heitä tulemaan ja olemaan mukana tässä hääjuhlassa.” Ja sen jälkeen nämä palvelijat menivät maanteille ja aitovierille ja keräsivät koolle kaikki, jotka he tapasivat, niin hyvät kuin pahat, niin rikkaat kuin köyhät, joten häähuone oli lopultakin täynnä mieluusti saapuneita vieraita. Kun kaikki oli valmista, kuningas astui sisään katsomaan vieraitaan, ja suureksi hämmästyksekseen hän näki siellä miehen, jolla ei ollut hääpukua. Koska kuningas oli järjestänyt yltä kyllin häävaatteita kaikille vierailleen, hän tätä miestä puhutellen sanoi: ”Ystävä, kuinka on selitettävissä, että sinä tulet tässä tilanteessa vierashuoneeseen ilman hääpukua?” Ja tämä valmistautumaton mies ei saanut sanaa suustaan. Sitten kuningas sanoi palvelijoilleen: ”Heittäkää tämä välinpitämätön mies ulos talostani, jotta hän jakaisi kaikkien niiden muiden kohtalon, jotka ovat ylenkatsooneet vieraanvaraisuuttani ja torjuneet kutsuni. En halua tänne muita kuin ne, joista on ilo hyväksyä kutsuni ja jotka suovat minulle sen kunnian, että he kantavat vierasvaatteita, joita on yltä kyllin järjestetty kaikkien käyttöön.”

Tämän vertauksen esitettyään Jeesus oli lähettämäisillään väkijoukon pois, kun muuan myötämielinen uskova raivasi tiensä tungoksen läpi hänen luokseen ja kysyi: ”Mutta, Mestari, miten me näistä asioista tietäisimme? Miten olisimme valmistautuneita kuninkaan kutsuun? Minkä merkin tulet antamaan meille, jotta me siitä tietäisimme, että olet Jumalan Poika?” Ja kun Mestari tämän kuuli, hän sanoi: ”Vain yksi merkki teille annetaan.” Ja sitten hän omaa ruumistaan osoittaen jatkoi: ”Hävittääkää tämä temppele, ja kolmessa päivässä minä nostan sen ylös.” Mutta he eivät ymmärtäneet häntä. Ja hajaantuessaan tahoilleen he keskustelivat toistensa kanssa sanoen: ”Tätä temppeleä on rakennettu kohta viisikymmentä vuotta, ja silti hän sanoo hävittävänsä sen ja nostavansa sen pystyyn

who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:5.3 (1895.1) “And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: ‘They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.’ And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: ‘Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?’ And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: ‘Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.’”

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: “But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king’s invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?” And when the Master heard this, he said, “Only one sign shall be given you.” And then, pointing to his own body, he continued, “Destroy this temple, and in three days I will raise it up.” But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, “Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days.” Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but

kolmessa päivässä.” Edes hänen omat opetuslapsensa eivät ymmärtäneet tämän ilmaisun merkitystä, mutta sittemmin he hänen kuolleistansuonsa jälkeen muistivat, mitä hän oli sanonut.

Kello neljän maissa iltapäivällä Jeesus antoi apostoleilleen merkin antaen heidän ymmärtää, että hän halusi poistua temppeliltä ja mennä Betaniaan illalliselle ja yölevolle. Taitettaessa taivalta ylös Öljymäkeä Jeesus antoi Andreakselle, Filippukselle ja Tuomakselle ohjeen heidän pystyttää seuraavana aamuna lähemmäksi kaupunkia leiri, jota he voisivat käyttää pääsiäisviikon loppuajan. Tätä ohjetta noudattaen he pystyttivät seuraavana aamuna telttansa Simon Betanialaisen omistamalle maapalstalle, mäenrinteessä olevaan rotkoon, josta oli näkymä Getsemanen yleiseen leiriytymispuistoon.

Tuona maanantai-iltana vaelsi taas kerran vaitonainen juutalaisjoukko ylös Öljymäen läntistä rinnettä. Nämä kaksitoista miestä alkoivat aivan uudella tavalla vaistota, että jotakin traagista oli kohta tapahtuva. Vaikka varhain aamulla tapahtunut dramaattinen temppelin puhdistus oli herättänyt heidän toiveensa siitä, että he näkisivät Mestarin ottavan hänelle kuuluvan paikkansa ja osoittavan mahtavat valtuutensa, toisaalta kaikki se, mitä koko iltapäivän mittaan tapahtui, vaikutti pelkästään innostuksen lamaannuttajana sikäli, että se osoitti kaiken kaikkiaan vain yhteen suuntaan eli siihen, että juutalaisviranomaiset epäilyksettä torjuisivat Jeesuksen opetuksen. Apostolit olivat epätietoisuuden vallassa, hirvittävä epävarmuus piti heitä lujassa otteessaan. He ymmärsivät, että juuri päättyneen päivän tapahtumien ja väijäämättömän tuomion päällekaatumisen välillä saattoi olla korkeintaan muutama lyhyt päivä. He kaikki tunsivat, että jotakin kauhistuttavaa tulisi kohta tapahtumaan, mutta he eivät tienneet, mitä odottaa. He hajaantuivat lepopaikkoihinsa, mutta perin vähäiseksi jäi heidän unensa. Yksinpä Alfeuksen kaksosetkin heräsivät vihdoin tajuamaan, että Mestarin elämän tapahtumat vyöryivät lujaa vauhtia kohti lopullista huipentumaansa.

subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:5.5 (1895.3) About four o'clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

173:5.6 (1896.1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

Luku 174. Tiistaiaamu temppelissä

⇨ 173

Urantia-kirjan

175 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 174 TIISTAIAAMU TEMPPELISSÄ

Osiot

Johdanto

1. Jumalallinen anteeksiantamus
2. Juutalaisten vallanpitäjien esittämiä kysymyksiä
3. Saddukeukset ja kuolleistaherääminen
4. Suuri käsky
5. Tiedonjanoiset kreikkalaiset

Johdanto

TÄNÄ tiistaiaamuna noin kello seitsemän Jeesus tapasi Simonin kodissa apostolit, naisten ryhmän ja puolen kolmattakymmentä muuta eturivin opetuslasta. Tässä kokouksessa hän lausui jäähyväiset Lasarukselle antaen tälle ohjeet, joita noudattaen Lasarus kohtapuolin pakeni Peraan Filadelfiaan. Siellä Lasarus tuli myöhemmin kytketyksi tätä kaupunkia pääpaikkanaan pitävään lähetysliikkeeseen. Jeesus lausui jäähyväiset myös iäkkäälle Simonille ja antoi läksiäisneuvonsa naisten ryhmälle, sillä hän ei koskaan enää muodollisesti tätä ryhmää tavannut sille jotain sanoakseen.

Samana aamuna hän puhutteli henkilökohtaisin tervehdyssanoin jokaista apostolia kahdestatoista. Andreakselle hän sanoi: "Älä anna kohta edessä olevien tapahtumien kauhistuttaa itseäsi. Pidä veljesi lujassa otteessa ja pidä huoli, etteivät nämä näe sinua masentuneena." Pietarille hän sanoi: "Älä etsi turvaa käsivarren lihaksista, äläkä aseiden teräksestä. Asettaudu ikuisten kallioiden hengellisille perustuksille." Jaakobille hän sanoi: "Älä anna ulkonaisten seikkojen horjuttaa itseäsi. Pysy lujana uskossasi, niin tiedät kohta, että se,

PAPER 174 TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE SECTIONS

Introduction

1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

INTRODUCTION

174:0.1 (1897.1) ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said goodbye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

174:0.2 (1897.2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I

mihin uskot, on todellista.” Johannekselle hän sanoi: ”Ole lempeä; rakasta jopa vihollisiasikin; ole pitkämielinen. Ja muista, että olen uskonut sinulle monet asiat.” Natanaelille hän sanoi: ”Älä lausu tuomiotasi sen perusteella, miltä asiat ulkonaisesti näyttävät; pysy lujana uskossasi, silloinkin kun kaikki näyttää hajoavan taivaan tuuliin; täytyä mitat, jotka valtakunnan suurlähettilään valtakirja sinulle asettaa.” Filippukselle hän sanoi: ”Älä anna tällä hetkellä uhkaamassa olevien tapahtumien horjuttaa itseäsi. Pysy tyynenä, silloinkin kun et kykene näkemään, minne pitäisi mennä. Ole uskollinen vihkimisvalallesi.” Matteukselle hän sanoi: ”Älä unohda armoa, joka vei sinut valtakuntaan. Älä anna kenenkään petkuttaa itseltäsi ikuista palkintoasi. Samoin kuin olet ollut kestävä niiden viehtymysten edessä, jotka kuuluvat kuolevaisen olemukseen, ole samoin valmis olemaan luja.” Tuomakselle hän sanoi: ”Olipa sellainen kuinka vaikeaa hyvänsä, sinun on juuri nyt kuitenkin vaellettava sen varassa, mitä uskot, eikä sen varassa, mitä näet. Älä epäile, ettenkö kykenisi viemään päätökseen tehtävää, johon olen ryhtynyt, ja ettenkö lopulta näkisi kaikkia uskollisia lähettäitänini tuonpuoleisessa valtakunnassa.” Alfeuksen kaksosille hän sanoi: ”Älkää antako sellaisen, mitä ette kykene ymmärtämään, musertaa itseänne. Luottakaa siihen, miltä sydämessänne tuntuu; älkää panko luottamustanne maan mahtaviin, älkää ihmisten muuttuvaisiin mielipiteisiin. Pysykää veljienne rinnalla.” Ja Simon Selootille hän sanoi: ”Simon, saattaa olla, että pettymys rusentaa sinut, mutta henkesi tulee nousemaan kaiken sen yläpuolelle, minkä eteen joudut. Mitä et kyennyt oppimaan minulta, sen minun henkeni on sinulle opettava. Etsi aitoja hengen realiteetteja, älkää anna epätodellisten ja aineellisten varjojen enää viekoitella itseäsi.” Ja Juudas Iskariotille hän sanoi: ”Juudas, olen rakastanut sinua ja olen rukoillut, että rakastaisit veljiäsi. Ole uupumaton hyvää tehdessäsi; ja tahtoisin kehottaa sinua varomaan imartelun liukkaita polkuja ja pilkkanteon myrkkynuolia.”

Ja nämä tervehdyssanat lausuttuaan hän lähti Andreaksen, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa Jerusalemiin, kun muut apostolit sen sijaan ryhtyivät pystyttämään Getsemanen leiriä, jonne heidän oli määrä mennä samana iltana ja jota he pitivät tukikohtanaan Mestarin lihallisen elämän jäljellä olevien päivien ajan. Öljymäen rinteiden puolivälin paikkeilla Jeesus piti tauon keskustellen yli tunnin ajan näiden neljän apostolin kanssa.

1. JUMALALLINEN ANTEEKSIANTAMUS

Pietari ja Jaakob olivat usean päivän ajan keskustelleet keskinäisistä mielipide-eroistaan,

have trusted you with many things.” To Nathaniel he said: “Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom.” To Philip he said: “Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration.” To Matthew he said: “Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast.” To Thomas he said: “No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond.” To the Alpheus twins he said: “Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren.” And to Simon Zelotes he said: “Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows.” And to Judas Iscariot he said: “Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule.”

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding

joiden kohteena oli Mestarin opetus synnin anteeksisaamisesta. He olivat kumpikin sitä mieltä, että asia esitettäisiin Jeesukselle, ja Pietari tarttui tähän tilanteeseen katsoessaan sen sopivaksi tilaisuudeksi saada asiaan Mestarilta neuvoa. Niinpä Simon Pietari puuttui keskusteluun, jota käytiin ylistyksen ja palvonnan välisistä eroista, ja kysyi: "Mestari, Jaakob ja minä emme ole samaa mieltä synnin anteeksisaamista koskevasta opetuksestasi. Jaakob väittää sinun opettavan, että Isä antaa meille anteeksi, jo ennen kuin sitä edes häneltä pyydämme, ja minä olen sitä mieltä, että katumuksen ja synnintunnustuksen täytyy kulkea anteeksiannon edellä. Kumpi meistä on oikeassa? Mitä sinä sanot?"

Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen Jeesus katsoi merkitsevästi kaikkia neljää ja vastasi: "Veljeni, mielipiteenne menevät harhaan, koskette käsitä läheisiä ja rakastavia suhteita, jotka vallitsevat luodun ja Luojan välillä, ihmisen ja Jumalan välillä. Ette jaksakaan käsittää sitä ymmärtäväistä myötätuntoa, jolla viisas vanhempi suhtautuu kypsymättömään ja aina välillä hairahtuvaan lapseen. On tosiaankin kyseenalaista, joutuvatko järkevät ja hellät vanhemmat koskaan antamaan anteeksi keskitasoiselle ja normaalille lapselle. Ymmärtäväiset keskinäissuhteet, joihin vielä liittyy rakkaudesta kertova suhtautuminen, estävät tehokkaasti kaikki sellaiset vieraantumisihiöt, jotka sittemmin pakottavat lapsen osoittaman katumuksen muodossa tapahtuvaan suhteiden uudelleenjärjestelyyn vanhemman suoman anteeksiannon myötä.

"Jokaisesta isästä elää osa hänen lapsessaan. Kaikissa asioissa, jotka liittyvät lapsen ja vanhemman välisiin suhteisiin, on isällä ensisijainen ja parempi ymmärrys. Vanhempi kykenee suhtautumaan lapsen kypsymättömyyteen siinä valossa, että hänellä on pitemmälle ehtinyt vanhemman kypsyys, iäkkäämmän osapuolen kypsempi kokemus. Kun kysymys on maisesta lapsesta ja taivaallisesta Isästä, jumalallisella vanhemmalla on infiniittisyyden ja jumalallisuuden määrä myötätuntoa ja kykyä rakastavaan ymmärtämykseen. Jumalallinen anteeksiantamus on väistämätön; se kuuluu luonnollisena ja erottamattomana osana Jumalan loputtomaan ymmärtämykseen, hänen täydelliseen tietoisuuteensa kaikesta siitä, mistä on kysymys lapsen tehdessä virheellisen arvion tai erheellisen valinnan. Jumalallinen oikeudenmukaisuus on niin ikaikaisesti kaiken huomioon ottavaa, että siihen aina ja kaikissa tapauksissa kuuluu ymmärtäväinen armo.

"Kun viisas ihminen ymmärtää kanssaihmistensä sisäiset yllikkeet, hän rakastaa heitä. Ja kun rakastat veljeäsi, olet jo antanut

the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: "Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?"

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: "My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898.3) "A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898.4) "When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already

hänelle anteeksi. Tämä ihmisolemuksen ymmärtämisen ja hänen ilmeisen rikkomuksensa anteeksiantamisen kyky on Jumalan kaltaista. Jos olette viisaita vanhempia, juuri tällä tavoin te rakastatte ja ymmärrätte lapsianne, annatte heille anteeksi silloinkin, kun ohimenevä väärinkäsitys näyttää ajaneen teidät eroon toisistanne. Lapsi, joka on kypsyvätön ja jolta puuttuu kokonaisvaltaisempi ymmärrys lapsen ja isän välisen suhteen syvyydestä, kokee aina välillä pakostakin syyllisyyden tunnetta siksi, että kuilu ammottaa hänen ja isän osoittaman täyden hyväksymisen välillä, mutta oikea isä ei koskaan ole tietoinen mistään tällaisesta kuilusta. Synti on luodun olennon tietoisuuteen kuuluva kokemus; se ei kuulu Jumalan tietoisuuteen.

"Se, missä määrin olette kyvyttömiä tai haluttomia antamaan anteeksi kanssaihmisillenne, mittaa oman kypsyvätömyytenne; se ilmoittaa, miten suuressa määrin teiltä on jäänyt saavuttamatta aikuiselle ominaista myötätuntoisuutta, ymmärtäväisyyttä ja rakkautta. Kannatte kaunaa ja haudotte kosta suorassa suhteessa siihen, missä määrin olette tietämättömiä lastenne ja kanssaihmistenne sisäisestä olemuksesta ja todellisista kaipauksista. Rakkaus on jumalallisen ja sisäisen elämänhalun tulos. Se perustuu ymmärtämykseen, sitä ruokkii epäitsekäs palvelu ja se saavuttaa täydellisyytensä viisaudessa."

2. JUUTALAISTEN VALLANPITÄJIEN

ESITTÄMIÄ KYSYMYKSIÄ

Maanantai-iltana oli pidetty neuvottelu sanhedrinin ja noin viidenkymmenen muun johtohenkilön kesken, jotka oli valittu kirjanoppineista, fariseuksista ja saddukeuksista. Tämä kokous oli yksimielinen Jeesuksen julkisuudessa tapahtuvan vangitsemisen vaarallisuudesta, sillä tavallisen rahvaan myötätunto oli hänen puolellaan. Enemmistö oli niin ikään sitä mieltä, että olisi pyrittävä määrätietoisesti viemään hänen maineensa kansan silmissä, ennen kuin hänet vangittaisiin ja tuotaisiin oikeuteen. Niinpä sitten nimettiin useita oppineista miehistä koostuvia ryhmiä, joiden oli määrä olla käytettävissä seuraavana aamuna temppelissä ja joiden tuli vaikeita kysymyksiä esittämällä koettaa saada Jeesus satimeen ja muutoinkin pyrkiä nolaamaan hänet kansan edessä. Fariseukset, saddukeukset ja jopa herodeslaiset olivat lopultakin löytäneet toisensa tässä yrityksessä saada Jeesus huonoon valoon pääsiäisen vierasjoukkojen silmissä.

Saapuessaan tiistaiamuna temppelin pihalle ja ryhtyessään opettamaan Jeesus ehti lausua

forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898.5) "Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom."

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he

vasta muutaman sanan, kun akatemiaista lähtenyt ryhmä nuorempia opiskelijoita, joita oli harjoitettu tätä tarkoitusta varten, astui esille ja puhemiehensä kautta puhutteli Jeesusta: "Mestari, tiedämme sinut vanhurskaaksi opettajaksi, ja tiedämme sinun julistavan totuuden teitä ja palvelevan vain Jumalaa, sillä et pelkää yhtäkään ihmistä, ja tiedämme, ettet katso henkilöön. Me olemme vain opiskelijoita, ja haluaisimme tietää totuuden eräästä asiasta, joka vaivaa meitä, ja tämä meidän vaivamme on seuraava: Onko laillista meidän maksaa veroa keisarille? Tuleeko meidän maksaa, vai eikö meidän tule maksaa?" Jeesus, joka tajusi heidän tekopyhyytensä ja viekastelunsa, sanoi heille: "Miksi tulette tällä tavoin minua kiusaamaan? Näyttäkääpä minulle veroraha, niin vastaan teille." Ja kun he ojensivat hänelle denaarin, hän katsoi sitä ja sanoi: "Kenen kuva ja päällekirjoitus on tässä rahassa?" Ja kun he vastasivat hänelle: "Keisarin", niin Jeesus sanoi: "Antakaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat."

Kun hän oli näillä sanoin vastannut noille nuorille kirjanoppineille ja heidän herodeslaisille liittolaistovereilleen, nämä vetäytyivät pois hänen luotaan, ja kansaa, jopa saddukeuksia, heidän hämminkinsä huvitti suuresti. Jopa nämä nuorukaiset, jotka olivat koettaneet saada hänet satimeen, ihmettelivät ja ihailivat suuresti Mestarin vastauksen odottamatonta neuvokkuutta.

Edellisenä päivänä johtomiehet olivat koettaneet saada hänet ansaan kansanjoukon edessä seurakunnallista auktoriteettia koskevissa asioissa, ja siinä epäonnistuttuaan he koettivat nyt sotkea hänet vahinkoa tuottavaan keskusteluun siviilipuolen valtaoikeuksista. Sekä Pilatus että Herodes olivat tuolla hetkellä Jerusalemissa, ja Jeesuksen vihamiehet arvelivat, että jos hän rohkenisi antaa kehotuksen keisarille annettavan veron maksamista vastaan, he voisivat oikopäätä mennä Rooman viranomaisten eteen ja syyttää häntä kapinamielialan lietsomisesta. Toisaalta, jos sattuisi, että hän monisanaisesti kehottaisi veron maksamiseen, heidän laskelmointinsa osui oikeaan siinä, että senlaatuinen lausunto loukkaisi syvästi hänen juutalaisen kuulijakuntansa kansallista omanarvontuntoa, ja sillä tavoin se olisi iskenyt kiilan Mestarin ja kansanjoukon osoittaman myötätunnon ja kiintymyksen välille.

Kaikessa tässä Jeesuksen vihamiehet kärsivät haaksirikon, sillä kaikki tunsivat sanhedrinin päätöksen, joka oli annettu ohjeeksi gentiilikansakuntien sekaan hajaantuneille juutalaisille siitä, että "rahanlyömisoikeus toi mukanaan veronkanto-oikeuden." Näin Jeesus vältti heidän ansansa. Jos hän olisi vastannut heidän kysymykseensä "ei", se olisi ollut yhtä kuin kapinaan kiihottaminen. Jos hän olisi vastannut "kyllä", se olisi järkyttänyt tuonaikaisia syvälle juurtuneita kansallistunteita. Mestari ei laistanut

had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: "Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?" Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: "Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you." And when they handed him a denarius, he looked at it and said, "Whose image and superscription does this coin bear?" And when they answered him, "Caesar's," Jesus said, "Render to Caesar the things that are Caesar's and render to God the things that are God's."

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master's answer.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the "right of coinage carried with it the right to levy taxes." In this manner Jesus avoided their trap. To have answered "No" to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered "Yes" would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the

kysymystä, vaan hän vain käytti hyväkseen kaksinaisen vastauksen antamiseen sisältävää viisautta. Jeesus ei ollut milloinkaan välttelevä, vaan hän osoitti aina viisautta ollessaan tekemisissä sellaisten kanssa, jotka koettivat ahdistaa häntä ja saattaa hänet turmioon.

wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. SADDUKEUKSET JA KUOLLEISTAHERÄÄMINEN

Ennen kuin Jeesus pääsi aloittamaan opetustaan, esille astui toinenkin ryhmä tekemään hänelle kysymyksiä. Tällä kertaa asialla oli joukko oppineita ja ovelia saddukeuksia. Hänen lähelleen hivuttautuen heidän puhemiehensä sanoi: "Mestari, Mooses sanoi, että jos nainut mies sattuisi kuolemaan jättämättä yhtään perillistä, hänen veljensä tulisi naida tämän vaimo ja herättää siemen edesmenneelle veljelleen. No sattuipa tässä sellainen tapaus, että muuan mies, jolla oli kuusi veljeä, kuoli lapsettomana; hänen järjestyksessä seuraava veljensä otti hänen vaimonsa, mutta kohta hänkin kuoli, eikä häneltä jäänyt lasta. Toinen veli otti niin ikään saman vaimon, mutta hänkin kuoli jälkeläisettä. Ja niin edelleen, kunnes kaikki kuusi veljestä olivat naineet tämän vaimon, ja kaikki kuusi siirtyivät rajan taa perillisiä jättämättä. Ja sitten viimeisenä kaikista kuoli myös tämä nainen. Ja mitä me nyt haluaisimme kysyä sinulta, kuuluu seuraavasti: Kenen vaimo hän tulee kuolleistaheräämisen hetkenä olemaan, sillä olivathan kaikki nämä seitsemän veljestä hänet naineet?"

Jeesus tiesi, ja niin tiesivät ihmisetkin, etteivät nämä saddukeukset kysymyksen esittäessään olleet liikkeellä vilpittömin mielin, sillä ei ollut uskottavaa, että moista tapausta todellisuudessa sattuisi; ja sitä paitsi tämä menettely, että kuolleen miehen veljet koettaisivat siittää hänelle lapsia, oli tuohon aikaan juutalaisten keskuudessa jo käytännöllisesti katsoen kuollut kirjain. Vaikka näin olikin, Jeesus myöntyi kuitenkin vastaamaan heidän salakavalaan kysymykseensä. Hän sanoi: "Tällaisia kysymyksiä esittäessänne te kaikki erehdytte, sillä ette tunne sen paremmin kirjoituksia kuin Jumalan elävää voimaakaan. Tiedätte, että tämän maailman pojat voivat mennä naimisiin ja että heitä naitetaan, mutta ette näy ymmärtävän, etteivät ne, jotka katsotaan arvollisiksi pääsemään tuleviin maailmoihin vanhurskaitten kuolleistaherättämisen kautta, mene naimisiin eikä heitä naiteta. Jotka kokevat kuolleistaheräämisen, ovat enemmänkin taivaan enkelten kaltaisia, eivätkä he koskaan kuole. Nämä kuolleista herätetyt ovat ikiajat Jumalan poikia; he ovat valon lapsia, jotka on herätetty kuolleista ikuisen elämän edistykseen piiriin. Ja Isä Mooseksennekin ymmärsi tämän, sillä palavan pensaan luona saamiensa kokemusten

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

^{174:3.1 (1900.1)} Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: "Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?"

^{174:3.2 (1900.2)} Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: "You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, 'I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.' And so, along with Moses, do I declare that

yhteydessä hän kuuli Isän sanovan: 'Minä olen Abrahamin Jumala, lisäksi Jumala ja Jaakobin Jumala.' Ja näin minä Mooseksen myötä julistankin, ettei Isäni ole kuolleitten Jumala, vaan elävien. Hänessä te kaikki elätte, lisääntyte ja pidätte hallussanne kuolevaisen olemassaolonne."

Jeesuksen annettua vastauksensa edellä kerrottuihin kysymyksiin saddukeukset vetäytyivät pois paikalta, ja muutamat fariseukset unohtivat itsensä niin tyystin, että huudahtivat: "Totta, totta, Mestari, oivallisestipa olet vastannut näille epäuskaisille saddukeuksille." Saddukeukset eivät rohjenneet esittää Jeesukselle muita kysymyksiä, ja tavallinen kansa ihaili ihmetellen hänen opetuksensa viisautta.

Yhteenotossaan saddukeusten kanssa Jeesus vetosi yksinomaan Moosekseen siksi, että tämä uskonnollispoliittinen lahkio tunnusti päteviksi vain viisi niin kutsuttua Mooseksen kirjaa. He eivät myöntäneet, että profeettojen opetukset olisivat hyväksyttävissä opillisten dogmien perustaksi. Vaikka Mestari vastauksessaan yksiselitteisesti vahvistikin sen tosiasian, että kuolevaisluodut jäävät eloon kuolleistaheräämismenetelmän avulla, hän ei kuitenkaan missään mielessä lausunut hyväksyvää sanaa fariseusten uskomuksista, joiden mukaan konkreettinen ihmisruumis nousisi kuolleista. Sanoma, jota Jeesus halusi korostaa, oli, että Isä oli sanonut "Minä olen Abrahamin, lisäksi ja Jaakobin Jumala", eikä että 'minä olin heidän Jumalansa.'

Saddukeusten ajatuksena oli ollut saattaa Jeesus pilkanteon nujertavan vaikutuksen kohteeksi, sillä he olivat varsin hyvin tietoisia siitä, että julkisuudessa toteutettu vaino mitä ilmeisimmin loisi kansanpaljouden mielessä vain entistä enemmän myötätuntoa häntä kohtaan.

4. SUURI KÄSKY

Muuan toinen saddukeusten ryhmä oli saanut ohjeet esittää Jeesukselle sekaannuttavia kysymyksiä enkeleistä, mutta nähdessään, miten niiden heidän tovereidensa kävi, jotka olivat yrittäneet saada hänet ansaan kuolleistaheräämistä koskevilla kysymyksillä, nämä tekivät viisaan päätöksen pysyä visusti vaiti. He poistuivat paikalta kysymystäkään esittämättä. Fariseusten, kirjanoppineiden, saddukeusten ja herodeslaisten liittokunnan ennalta sovitun suunnitelman mukaan heidän tuli täyttää koko päivä näillä kompakysymyksillä siinä toivossa, että he näin saisivat Jeesuksen huonoon valoon ihmisten edessä ja samalla tehokkaasti estäisivät hänelle jäämästä vähänkään aikaa julistaa häiritseviä opetuksiaan.

Eräs fariseusten ryhmistä astui sitten esille esittämään ahdistelevia kysymyksiä, ja ryhmän

my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence."

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, "True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees." The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religio-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, "I *am* the God of Abraham, Isaac, and Jacob," not I *was* their God.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. THE GREAT COMMANDMENT

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for the proclamation of his disturbing teachings.

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and

puhemies, joka viittasi Jeesukselle, sanoi: "Mestari, olen lainoppinut ja haluaisin kysyä sinulta, mikä mielestäsi on suurin käsky." Jeesus vastasi: "On vain yksi käsky, ja se on suurin kaikista, ja tämä käsky kuuluu: 'Kuule, oi Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi; ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi, kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi.' Tämä on ensimmäinen ja suuri käsky. Ja toinen käsky on ensimmäisen kaltainen; itse asiassa se juontuu suoraan ensimmäisestä, ja se kuuluu: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.' Mitään muuta käskyä ei ole, joka olisi suurempi kuin nämä. Näiden kahden käskyn varassa ovat koko laki ja profeetat."

Tajutessaan, että Jeesus oli vastannut ei ainoastaan juutalaisten uskonnon ylevimmän käsityksen mukaisesti, vaan paikalle kerääntyneen väenpaljouden nähden myös viisaasti, lainoppinut ajatteli näyttelevänsä paremmin rohkeutta osoittavaa osaa, jos hän avoimesti ylistäisi Mestarin vastausta. Niinpä hän sanoi: "Totuutta puhuen sinä, Mestari, olet oivallisesti sanonut, että Jumala on yksi eikä hänen lisäkseen ole ketään; ja että ensimmäinen ja suuri käsky on rakastaa häntä kaikesta sydäimestä, ymmärryksestä ja voimasta, ja rakastaa myös lähimmäistään niin kuin itseään; ja olemme samaa mieltä siitä, että tämä käsky on paljon enemmän huomion arvoinen kuin kaikki polttouhrit ja uhraukset." Kun lainoppinut vastasi näin hienovaraisesti, Jeesus katsoi häneen sanoen: "Ystäväni, huomaan, ettet olet kaukana Jumalan valtakunnasta."

Jeesus lausui totuuden sanoessaan, ettei tämä lainoppinut ollut "kaukana valtakunnasta", sillä vielä samana iltana tämä meni Mestarin leirille Getsemanen lähistöllä, tunnusti uskonsa valtakunnan evankeliumiin, ja yksi Abnerin opetuslapsista, Joosia, kastoi hänet.

Paikalla oli myös kaksi, kolme muuta kirjanoppineiden ja fariseusten ryhmää, joiden aikomuksena oli ollut esittää kysymyksiä, mutta joko Jeesuksen esittämä vastaus lainoppineelle oli riisunut heidät aseista tai sitten kaikkien niiden kärsimä täydellinen tappio, jotka olivat yrittäneet saada hänet satimeen, oli pelästyttänyt heidät. Tämän jälkeen ei kukaan enää rohennut esittää hänelle julkisesti yhtään kysymystä.

Kun muita kysymyksiä ei enää ilmaantunut ja kun keskipäivän hetki oli lähellä, Jeesus ei ryhtynytään opettamaan, vaan tyytyi vain esittämään fariseuksille ja näiden tovereille yhden kysymyksen. Jeesus sanoi: "Koska te ette enää esitä kysymyksiä, esittäisin minä puolestani teille yhden: Mitä mieltä olette Vapahtajasta? Toisin sanoen, kenen poika hän on?" Hetken kestäneen hiljaisuuden jälkeen yksi kirjanoppineista vastasi: "Messias on Daavidin poika." Ja koska Jeesus

the spokesman, signaling to Jesus, said: "Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?" Jesus answered: "There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: 'Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.' This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: 'You shall love your neighbor as yourself.' There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets."

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master's reply. Accordingly, he said: "Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one's neighbor as one's self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices." When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, "My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God."

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being "not far from the kingdom," for that very night he went out to the Master's camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus' answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: "Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?" After a brief pause one of the scribes answered, "The Messiah is the son of David." And since Jesus knew that there had been

tiesi, että oli käyty paljon väittelyä jopa hänen omien opetuslastensa keskuudessa siitä, oliko hän Daavidin poika vai ei, hän esitti seuraavan lisäkysymyksen: "Jos Vapahtaja tosiaankin on Daavidin poika, niin miten on selitettävissä, että psalmissa, jonka panette Daavidin nimiin, hän hengessä puhuen sanoo itse: 'Herra sanoi minun herralleni: Istu oikealla puolellani, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.' Jos Daavid kutsuu häntä Herraksi, miten hän siis voi olla Daavidin poika?" Vaikka esimiehet, kirjanoppineet ja pääpapit jättivätkin vastaamatta tähän kysymykseen, eivät he myöskään esittäneet Jeesukselle enää kysymyksiä, joiden tarkoituksena oli saada hänet sotkeutumaan. He eivät koskaan vastanneet tähän Jeesuksen heille asettamaan kysymykseen, mutta Mestarin kuoleman jälkeen he koettivat väistää tämän vaikeuden muuttamalla tuon psalmin tulkintaa niin, että se pantiinkin Messiaan sijasta viittaamaan Abrahamiin. Toiset koettivat päästä tästä dilemmasta kieltäytymällä tunnustamasta Daavidia tämän niin kutsutun messiaspsalmin kirjoittajaksi.

Hetkeä aikaisemmin fariseukset olivat nauttineet siitä, kuinka Mestari oli vaientanut saddukeukset; nyt fariseusten epäonnistuminen ilahdutti saddukeuksia. Mutta tällainen eri puolilla oleminen oli vain hetkellistä, sillä yhdessä tuokiassa he unohtivat ikivanhat erimielisyytensä pyrkiessään yhteisvoimin pysäyttämään Jeesuksen opetustyön ja toiminnan. Mutta kaikkien näiden kerrottujen kokemusten ajan tavallinen kansa kuunteli häntä mieluusti.

5. TIEDONJANOISET KREIKKALAISET

Kun Filippus puoliltapäivin oli ostamassa tarvikkeita uutta leiriä varten, jota tuona päivänä pystytettiin Getsemanen lähistölle, hänen puoleensa kääntyi eräs muukalaisten lähetystö, Aleksandriasta, Ateenasta ja Roomasta saapunut uskovien kreikkalaisten ryhmä, jonka puhemies sanoi apostolille: "Henkilöt, jotka tuntevat sinut, ovat osoittaneet meille, kuka sinä olet. Niinpä tulemme luoksesi, herra, pyytäen, että saisimme tavata Jeesuksen, Mestarsi." Filippus joutui hämmästyksen valtaan siitä, että hän tällä tavoin torilla tapasi nämä tiedonhaluiset kreikkalaiset merkkihenkilöt ja gentiilit. Ja koska Jeesus varsin yksiselitteisesti oli velvoittanut kaikkia kahtatoista apostolia pidättymään kaikenlaisesta julkisesta opettamisesta pääsiäisviikon aikana, niin Filippus oli hieman hämmennyksissään tietämättä, mikä olisi oikea tapa hoitaa tämä asia. Hänen epävarmuuttaan lisäsi vielä se, että nämä miehet olivat vierasmaalaisia ja ei-juutalaisia. Jos nämä olisivat olleet juutalaisia tai lähiseudun tuttuja ei-juutalaisia, hän ei olisi yhtä selvästi empinyt. Hän

much debate, even among his own disciples, as to whether or not he was the son of David, he asked this further question: "If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, 'The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.' If David calls him Lord, how then can he be his son?" Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master's death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus' teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: "You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master." Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the

menetteli sitten seuraavasti: Hän pyysi näitä kreikkalaisia jäämään niille sijoilleen. Kun hän kiiruhti matkoihinsa, nämä olettivat hänen menneen hakemaan Jeesusta, mutta todellisuudessa hän meni kiireen vilkkaan Joosefin kotiin, jossa tiesi Andreaksen ja muiden apostolien olevan lounastamassa. Hän kutsui Andreaksen ulos, selitti tulonsa tarkoituksen, ja sitten hän Andreaksen seurassa palasi odottelevien kreikkalaisten luo.

Koska Filippus oli saanut varustehankinnat lähestulkoon suoritetuksi, hän ja Andreas palasivat kreikkalaiset mukanaan Joosefin kotiin, jossa Jeesus otti heidät vastaan. Ja he istuivat lähetyksillä, kun Jeesus puhui apostoleilleen ja muutamille johtaville opetuslapsille, jotka olivat koolla tällä lounaalla. Jeesus sanoi:

”Isäni lähetti minut tähän maailmaan tekemään tunnetuksi hänen laupeuttaan ihmisten lapsia kohtaan, mutta ne, joiden luokse ensimmäiseksi saavuin, ovat kieltäytyneet minua vastaanottamasta. Totta kyllä, monet teistä ovat omalta osaltaan uskoneet evankeliumiini, mutta Abrahamin lapset ja heidän johtajansa ovat aikeissa minut hylätä, ja niin tehdessään he hylkäävät Hänet, joka minut lähetti. Auliisti olen julistanut pelastuksen evankeliumia tälle kansalle; olen kertonut heille Jumalan poikana olemisen riemullisuudesta, vapaudesta ja elämästä, joka on hengessä yltäkyläisempi. Isäni on tehnyt monet ihmeelliset teot näiden pelon raastamien ihmisten poikien keskuudessa. Mutta profeetta Jesaja puhui tosisesti tästä kansasta kirjoittaessaan: 'Herra, kuka on uskonut meidän opetuksemme? Ja kenelle on Herra paljastettu?' Totisesti ovat kansani johtajat tieteen tahtoon sokaisseet silmänsä niin, etteivät näe, ja kovettaneet sydämensä, jotteivät uskoisi ja pelastuisi. Kaikki kuluneet vuodet olen koettanut parantaa heidät heidän epäuskostaan, jotta he voisivat vastaanottaa Isän ikuisen pelastuksen. Tiedän, etteivät kaikki ole minua pettäneet, sillä jotkut teistä ovat tosiaankin uskoneet sanomani. Parastaikaa on tässä huoneessa täydet kaksikymmentä miestä, jotka kerran olivat sanhedrinin jäseniä tai joilla oli korkea asema kansakunnan neuvostoissa, vaikka on teidänkin joukossanne joitakuita, jotka kaihtelevat totuuden avointa tunnustamista, jottei teitä vain heitettäisi ulos synagogasta. Jotkut teistä tuntevat houkutusta rakastaa enemmän ihmisten kunniaa kuin Jumalan kunniaa. Mutta minun on pakko osoittaa pitkämielisyyttä, sillä pelkään jopa joidenkuiden sellaistenkin turvallisuuden ja uskollisuuden puolesta, jotka ovat näin kauan olleet lähellä minua ja jotka ovat eläneet näin läheisesti rinnallani.

”Tässä juhlasalissa on havaintoni mukaan koolla suunnilleen yhtä suuri määrä sekä juutalaisia että ei-juutalaisia, ja haluaisin osoittaa sanani teille ensimmäisenä ja viimeisenä

other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) “My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: ‘Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?’ Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father’s eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) “In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in

tämänlaatuksena ryhmänä, jolle annan opetusta valtakunnan asioista, ennen kuin menen Isäni tykö.”

Nämä kreikkalaiset olivat kuunnelleet tiiviisti Jeesuksen temppelissä esittämiä opetuksia. Maanantai-iltana he olivat pitäneet Nikodemuksen kodissa kokouksen, joka jatkui aamunkoittoon saakka, ja kolmekymmentä heidän joukostaan oli päättänyt astua sisälle valtakuntaan.

Kun Jeesus tuona hetkenä seiso i heidän edessään, hän tajusi yhden tuomiokauden olevan päättymässä ja uuden alkamassa. Suunnatessaan huomionsa kreikkalaisiin Mestari lausui:

”Joka uskoo tämän evankeliumin, hän ei usko vain minuun, vaan myös Häneen, joka minut lähetti. Kun katsotte minua, näette paitsi Ihmisen Pojan myös Hänet, joka minut lähetti. Minä olen maailman valo, eikä kukaan, joka uskoo opetukseni, enää jää pimeyteen. Jos te ei-juutalaiset minua kuulette, saatte elämän sanat ja astutte samana hetkenä riemulliseen vapauteen, jonka tuo totuus siitä, että on Jumalan poika. Jos maanmieheni, juutalaiset, päättävät hylätä minut ja torjua opetukseni, en ole heitä tuomitseva, sillä en tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan tarjoamaan sille pelastusta. Jotka torjuvat minut ja kieltäytyvät vastaanottamasta opetustani, joutuvat kuitenkin aikanaan Isäni ja niiden tuomittaviksi, jotka hän on sellaisten tuomareiksi osoittanut, jotka hylkäävät armossa annetun lahjan ja pelastuksen totuudet. Muistakaa, jokainen teistä, etten puhu omissa nimissäni, vaan että olen uskollisesti ilmoittanut teille, mitä Isä on käskennyt minun paljastaa ihmisten lapsille. Ja nämä sanat, jotka Isä käski minun puhua maailmalle, ovat jumalallisen totuuden, iäisen armon ja ikuisen elämän sanoja.

”Mutta ilmoitan niin juutalaiselle kuin ei-juutalaisellekin, että se hetki on kohta, jolloin Ihmisen Poika saa kunnian kruununsa. Te varsin tiedätte, että vehnänjyvää jää yksin, ellei se putoa maahan ja kuole; mutta jos se kuolee hyvässä mullassa, se herää taas eloon ja kantaa runsaan sadon. Joka itsekkäästi rakastaa elämäänsä, on vaarassa menettää sen; mutta joka on valmis antamaan henkensä minun puolestani ja evankeliumin puolesta, hänen osanaan on entistä yltäkylläisempi elämä maan päällä ja taivaassa, iankaikkinen elämä. Jos tahdotte tosissanne seurata minua, vielä senkin jälkeen kun olen mennyt Isäni tykö, silloin teistä tulee minun opetuslapsiani ja kanssakuolevaistenne vilpittömiä palvelijoita.

”Tiedän hetkeni lähenevän, ja olen vaivattu. Huomaan kansani olevan päättäväisesti sitä mieltä, että se torjuu valtakunnan, mutta minua riemastuttaa ottaa vastaan nämä totuutta etsivät ei-juutalaiset, jotka tulevat tänään tänne valkeuden

the affairs of the kingdom before I go to my Father.”

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus' teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) “He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) “But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.6) “I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light.

tietä kysellen. Siitä huolimatta sydäntäni särkee kansani puolesta, ja sieluni raastaa se, mikä on pian edessäni. Mitä sanoisin katsoessani eteenpäin ja nähdessäni, mitä minulle kohta tapahtuu? Sanoisinko minä: Isä säästä minut tältä kauhealta hetkeltä? Ei! Juuri tätä tarkoitusta vartenhan olen tähän maailmaan tullut ja juuri tähän aikaan. Mieluumminkin minä sanon, ja rukoilen, että yhdytte sanoihini: Isä, kirkasta nimesi; tapahtukoon sinun tahtosi.”

Jeesuksen lausuttua nämä sanat hänen eteensä ilmestyi se Personoitu Suuntaaja, joka oli ollut hänen sisimmässään kastetta edeltäneinä aikoina, ja kun hän piti huomattavan pitkän tauon, tämä nyt voimallinen, Isää edustava henki puhui Jeesus Nasaretilaiselle sanoen: ”Olen lahjoittautumisissasi kirkastanut nimeni monta kertaa, ja vielä kerran tahdon sen kirkastaa.”

Vaiikkeivät paikalla koolla olevat juutalaiset ja gentiilit kuulleetkaan mitään ääntä, heiltä ei kuitenkaan voinut jäädä huomaamatta, että Mestari piti puheessaan tauon, sillä aikaa kun hänelle tuli viesti jostakin ihmisen yläpuolella olevasta lähteestä. He sanoivat kaikki, kukin vierustoverilleen: ”Enkeli on puhunut hänelle.”

Sitten Jeesus jatkoi puhettaan: ”Kaikki tämä ei suinkaan ole tapahtunut minun tähteni, vaan teidän tähtenne. Minulla on varma tieto siitä, että Isä ottaa minut vastaan ja hyväksyy tehtävän, jonka olen suorittanut hyväksenne, mutta on tarpeen, että teitä rohkaistaan ja valmistetaan kohta edessä olevaa tulikoetta varten. Sallikaa minun vakuuttaa teille, että voitto lopulta kruunaa yhteiset ponnistuksemme maailman valistamiseksi ja ihmiskunnan vapauttamiseksi. Vanha järjestys on viemässä itseään tuomiolle; olen syössyt tämän maailman Prinssin alas; ja sen hengen valo, jonka taivaassa olevan Isäni tykö noustuani vuodatan kaiken lihan päälle, on vapauttava kaikki ihmiset.

”Ja nyt julistan teille, että jos minut maan päällä ja teidän elämässänne nostetaan korkealle, vedän kaikki ihmiset luokseni ja Isäni yhteyteen. Olette luulleet, että Vapahtaja jäisi maan päälle ikiajoiksi, mutta teen tietäväksi, että ihmiset hylkäävät Ihmisen Pojan ja että hän palaa Isän tykö. Olen luonanne enää hetkisen; elävä valo on vain hetken ajan enää tämän pimeäksi käyneen sukupolven keskuudessa. Vaeltakaa niin kauan kuin teillä tämä valo vielä on, jotteivät tulossa oleva pimeys ja sekasorto teitä yllätä. Joka vaeltaa pimeydessä, ei tiedä, minne hän menee; mutta jos päätätte vaeltaa valkeudessa, teistä totisesti kaikista tulee Jumalan vapahdettuja poikia. Ja nyt, seuratkaa kaikki minua, kun menemme takaisin temppeleihin, ja lausun jäähyväissanat pääpapeille, kirjanoppineille, fariseuksille, saddukeuksille, herodeslaisille ja yön pimeydessä vaeltaville Israelin vallanpitäjille.”

Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done.”

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, "An angel has spoken to him."

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: "All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) "And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel."

Nämä sanat lausuttuaan Jeesus kulki kaikkien edellä Jerusalemin kapeita katuja takaisin temppeliin. He olivat juuri kuulleet Mestarin sanovan, että tämä olisi hänen jäähyväispuheensa temppelissä, ja he seurasivat häntä vaiteliaina ja syvissä mietteissään.

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

Luku 175. Viimeinen temppelipuhe

⇨ 174

Urantia-kirjan

176 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 175

VIIMEINEN TEMPPELIPUHE

Osiot

Johdanto

1. Puhe
2. Yksittäisten juutalaisten asema
3. Sanhedrinin kohtalokas kokous
4. Tilanne Jerusalemissa

Johdanto

VÄHÄN kahden jälkeen tuona tiistai-iltapäivänä Jeesus saapui temppeliin seurassaan yksitoista apostolia, Joosef Arimatealainen, edellä mainitut kolmekymmentä kreikkalaista sekä joitakuita muita opetuslapsia ja alkoi esittää viimeistä pyhän rakennuksen pihalla pitämäänsä puhetta. Tämä puhe oli tarkoitettu viimeiseksi vetoomukseksi juutalaisille ja lopulliseksi syytöspuheeksi hänen kiihkeitä vihamiehiään ja mahdollisia surmaajiaan — kirjanoppineita, fariseuksia, saddukeuksia ja Israelin ylimpiä vallankäyttäjiä — vastaan. Koko aamupäivän ajan eri ryhmillä oli ollut tilaisuus esittää Jeesukselle kysymyksiä; tänä iltapäivänä kukaan ei esittänyt hänelle yhtään kysymystä.

Kun Mestari ryhtyi puhumaan, temppelipihalla vallitsi hiljaisuus ja järjestys. Rahanvaihtajat ja kaupustelijat eivät olleet uskaltaneet tulla enää temppeliin, sen jälkeen kun Jeesus ja kiihtynyt väkijoukko olivat ajaneet heidät edellisenä päivänä sieltä ulos. Ennen kuin Jeesus aloitti puheensa, hän katseli hellästi tätä kuulijakuntaa, jonka oli hetken kuluttua määrä kuulla hänen julkinen jäähyväispuheensa. Puheesta kuvastui ihmiskunnalle osoitettu armo, ja hän liitti siihen myös viimeiset tuomitsevat sanansa juutalaisten vääristä opettajista ja kiihkoilevista johtomiehistä.

PAPER 175

THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

INTRODUCTION

175:0.1 (1905.1) SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

175:0.2 (1905.2) As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. PUHE

"Näin pitkän ajan olen ollut luonanne, kulkenut tätä maata pitkin ja poikin julistamassa Isän tuntemaa rakkautta ihmisten lapsia kohtaan, ja monet ovat nähneet valon ja uskon kautta astuneet sisälle taivaan valtakuntaan. Tämän opettamisen ja saarnaamisen yhteydessä Isä on tehnyt monet ihmeelliset teot, aina kuolleista herättämistä myöten. Monet sairaat ja vaivaiset ovat tervehtyneet siksi, että he uskoivat. Muttei edes kaikki tämä totuuden julistaminen ja sairauksien parantaminen ole avannut niiden silmiä, jotka eivät suostu valoa näkemään, niiden, jotka ovat päättäväisesti sitä mieltä, että he hylkäävät tämän valtakunnan evankeliumin.

"Kaikin tavoin uskollisina sille, että teemme, mikä on Isän tahto, olemme minä ja apostolini tehneet parhaamme elääksemme rauhassa veljiemme kanssa, mukautuaksemme niihin Mooseksen lakien ja Israelin perinteiden vaatimuksiin, jotka ovat järkeenkäypiä. Olemme peräänantamattomasti tavoitelleet rauhaa, mutta Israelin johtajat eivät sitä tahdo. Jumalan totuuden ja taivaan valon hyläten he ovat asettumassa erheen ja pimeyden puolelle. Valon ja pimeyden välillä, elämän ja kuoleman välillä, totuuden ja erheen välillä ei voi vallita rauha.

"Monilla teistä on ollut rohkeutta uskoa opetuksiini ja monet ovat jo astuneet riemuun ja vapauteen, jonka tuo tietoisuus siitä, että on Jumalan poika. Ja te olette todisteeni siitä, että olen tarjonnut tätä samaa Jumalan pojan asemaa koko juutalaisten kansakunnalle, jopa näille samaisille miehille, jotka nyt tavoittelevat turmiotani. Ja vielä nytkin Isäni ottaisi vastaan nämä sokaistuneet opettajat ja nämä hurskastelevat johtajat, jos he vain kääntyisivät hänen puoleensa ja ottaisivat vastaan hänen armonsa. Vielä nytkään ei ole liian myöhäistä tämän kansan ottaa taivaan sana vastaan ja toivottaa Ihmisen Poika tervetulleeksi.

"Isäni on kauan aikaa kohdellut tätä kansaa armeliaasti. Sukupolvi sukupolven jälkeen olemme lähettäneet profeettojamme opettamaan ja varoittamaan sitä, ja sukupolvi sukupolven jälkeen se on tappanut nämä taivaan lähettämät opettajat. Ja nyt teidän itsepäiset ylipappinne ja uppiniskaiset vallanpitäjänne jatkavat mistään välittämättä tätä samaa menettelyä. Niin kuin Herodes tapatti Johanneksen, niin tekin nyt valmistaudutte surmaamaan Ihmisen Pojan.

"Niin kauan kuin on olemassa mahdollisuus, että juutalaiset kääntyvät Isäni puoleen ja etsivät pelastusta, niin kauan pitää Abrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumala armoa tarjoavat kätensä ojennettuina teitä kohti. Mutta niin pian kuin olette täyttäneet katumattomuutenne maljan, ja heti kun

1. THE DISCOURSE

175:1.1 (1905.3) "This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father's love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) "In every manner consistent with doing my Father's will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) "Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) "My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) "As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my

olette lopullisesti torjuneet Isäni tarjoaman armon, tämä kansakunta jätetään oman onnensa nojaan, eikä kulu kauan, kun sitä kohtaa kunniation loppu. Tämän kansan puoleen käännettiin, jotta siitä olisi tullut maailman valo, jotta se olisi sädehtinyt Jumalaa tuntevan rodun hengellistä kirkkautta, mutta olette etääntyneet niin kauas Jumalan suomien etuoikeuksienne mukanaan tuomien velvollisuuksien täyttämisestä, että johtajanne ovat tekemäisillään kaikkien aikojen suurimman mielettömyyden sikäli, että he ovat vähällä lopullisesti hylätä Jumalan kaikille ihmisille ja kaikille aikakausille antaman lahjan: ilmoituksen taivaassa olevan Isän rakkaudesta kaikkia maan päällä olevia luotujaan kohtaan.

"Ja sitten kun te tämän ihmisille Jumalasta annetun ilmoituksen tosiaankin torjutte, taivaan valtakunta annetaan muille kansoille, niille, jotka ottavat sen vastaan iloiten ja riemuiten. Sen Isän nimissä, joka minut lähetti, varoitan teitä vakavasti, että olette menettämäisillänne teille tässä maailmassa annetun aseman ikuisen totuuden lipunkantajina ja jumalallisen lain varjelijoina. Juuri tällä hetkellä tarjoan teille viimeisen tilaisuuden astua esille ja katuria, tuoda julki aikomuksenne etsiä Jumalaa kaikesta sydämeistä ja astua pienten lasten tavoin ja vilpittömän uskon kautta taivaan valtakunnan turvaan ja pelastukseen.

"Isäni on jo kauan työskennellyt pelastuksenne hyväksi, ja astuin alas elääkseni keskuudessanne ja osoittaakseni omakohtaisesti teille tuon tien. Monet sekä juutalaisten että samarialaisten, jopa pakanain, joukosta ovat uskoneet valtakunnan evankeliumin, mutta ne, joiden tulisi astua esiin ensimmäisinä ja ottaa vastaan taivaan valo, ovatkin itsepintaisesti kieltäytyneet uskomasta Jumalan totuuden paljastusta — ihmisessä ilmoitettua Jumalaa ja Jumalan luokse korotettua ihmistä.

"Tänä iltapäivänä apostolini seisovat äänetönnä tässä edessä, mutta kaukana ei ole se hetki, jolloin saatte kuulla heidän äänensä kaiuttavan pelastuskutsua ja kehotusta liittyä elävän Jumalan poikina taivaalliseen valtakuntaan. Ja nyt kutsun nämä opetuslapseni ja valtakunnan evankeliumiin uskovat samoin kuin heidän vierellään olevat näkymättömät sanansaattajat todistamaan, että olen kerran vielä tarjonnut Israelille ja sen vallanpitäjille vapahdusta ja pelastusta. Mutta te kaikki näette, kuinka Isän osoittamaan armoon suhtaudutaan yliolkaisesti ja miten totuuden sanansaattajat torjutaan. Kaikesta huolimatta muistutan teitä siitä, että nämä kirjanoppineet ja fariseukset istuvat yhä Mooseksen istuimella, ja siksi pyydän teitä toimimaan yhteistyössä näiden Israelin vanhinten kanssa kunnes ihmisten valtakunnassa hallitsevat Kaikkein Korkeimmat viimein kaatavat kumoon tämän kansakunnan ja hävittävät näiden vallanpitäjien kamarit. Teiltä ei vaadita, että

Father's mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you

menette mukaan heidän hankkeisiinsa Ihmisen Pojan surmaamiseksi, mutta kaikessa, mikä liittyy Israelin rauhaan, teidän on oltava heille alamaiset. Kaikissa sellaisissa asioissa tehkää, mitä ikinä he teiltä pyytävät, ja noudattakaa sitä, mikä laissa on keskeisintä, mutta älkää ottako mallia heidän pahoista töistään. Muistakaa, että näiden vanhinten synty on tämä: He puhuvat sitä, mikä on hyvää, mutta he eivät sitä tee. Te varsin tiedätte, kuinka nämä johtajat köyttävät raskaat kuormat hartioillenne, taakat, joiden kantaminen on tuskallista, eivätkä he edes yhtä sormeaan nosta auttaakseen teitä kantamaan nämä painavat kuormat. Seremonioilla he ovat teitä sortaneet ja perinteillä he ovat teitä orjuuttaneet.

”Lisäksi nämä itsekeskeiset vallanpitäjät tekevät hyvät tekonsa mieluusti ihmisten nähden. He tekevät raamatunlausekoteloistaan leveät ja virkaviittojensa reunoista laveat. He himoitsevat juhlatilaisuuksien kunniapaikkoja ja vaativat synagogan eturivin istuimet. He kättävät ylistäviä tervehdyksiä turuilla ja toreilla ja haluavat, että kaikki kutsuvat heitä rabbiineiksi. Ja kaikkea tätä kunniaa ihmisiltä kättäessään he samalla salassa anastavat leskien talot ja kalastelevat voittoa pyhän temppelin toimituksista. Vaikutuksen tehdäkseen nämä ulkokullatut esittävät pitkiä rukouksia julkisuudessa ja antavat almuja päästäkseen kanssaihmistensä huomioon.

”Vaikka teidän tulisikin kunnioittaa vallanpitäjiänne ja arvostaa opettajiänne, teidän ei tulisi kutsua ketään ihmistä hengellisessä mielessä Isäksi, sillä on olemassa yksi, joka on teidän Isänne, nimittäin Jumala. Teidän ei liioin tule valtakunnassa pyrkiä veljienne herraksi. Olen opettanut teille, se muistakaa, että jokainen, joka haluaisi olla suurin joukossanne, tulokoon hänestä kaikkien palvelija. Jos teillä on julkeutta ylentää itsenne Jumalan edessä, on varmaa, että teidät alennetaan; mutta jokainen, joka itsensä aidosti alentaa, hänet aivan varmasti ylennetään. Älkää päivittäisessä elämässänne tavoitelko omaa kunniaanne, vaan Jumalan kunniaa. Alistakaa järkeä käyttäen oma tahtonne taivaassa olevan Isän tahdolle.

”Älkää ymmärtäkö sanojani väärin. En kannaa kaunaa näitä pääpappeja ja vallanpitäjiä kohtaan, jotka tälläkin hetkellä tavoittelevat turmiotani; en tahdo mitään pahaa näille kirjanoppineille ja fariseuksille, jotka hylkäävät opetukseni. Tiedän, että monet teistä salaa uskovat, ja tiedän, että tulette avoimesti tunnustamaan olevanne valtakunnan alamaisia, sitten kun hetkeni tulee. Mutta miten rabbinne aikovat todistaa itsensä syyttömiksi, sillä he väittävät keskusteleavansa Jumalan kanssa ja julkeavat sitten torjua ja tuhota hänet, joka tulee tehdäkseen Isän maailmoille tunnetuksi?

”Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset,

and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907.1) “Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows’ houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907.2) “While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907.3) “Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

175:1.12 (1907.4) “Woe upon you, scribes and

ulkokullatut! Tahtoisitte sulkea taivaan valtakunnan ovet vilpittömiltä ihmisiltä, koska nämä sattuvat olemaan oppimattomia niiltä osin, mitä te opettatte. Kieltäydytte astumasta sisälle valtakuntaan ja samalla teette kaiken, mikä on vallassanne, estääksenne kaikkien muidenkin sisäänastumisen. Ja seisotte selkä pelastuksen portteja vasten ja taistelette kaikkia vastaan, jotka haluaisivat astua sinne sisälle.

"Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, millaisia hurskastelijoita te olettekaan! Sillä kierrätte maat ja mannut saadaksenne yhden käännynnäisen ja siinä onnistuttuanne ette saa rauhaa, ennen kuin olette tehneet hänestä kaksin verroin pahemman kuin hän oli pakanain lapsena.

"Voi teitä, pääpapit ja esimiehet, jotka anastatte köyhien omaisuuden ja vaaditte raskaat maksut niiltä, jotka haluaisivat palvella Jumalaa siten kuin luulevat Mooseksen säätäneen! Te, jotka ette armoa suostu osoittamaan, voitteko toivoa armoa tulevissa maailmoissa saavanne?

"Voi teitä, väärät opettajat, sokeat opastajat! Mitä voi odottaa kansakunnalta, kun sokeat taluttavat sokeita? He lankeavat kumpaisetkin tuhon kuoppaan.

"Voi teitä, jotka valaa vannoessanne keksitte verukkeita. Olette viekastelijoita, sillä opettatte, että mies voi vannoa temppelin kautta ja rikkoa valansa, mutta että jokaisen, joka vannoo temppelin kullan kautta, täytyy pysyä sitoumuksessaan. Olette kaikki hulluja ja sokeita. Ette edes epärehellisyydessänne ole johdonmukaisia, sillä kumpi on toista suurempi, kulta vai se temppeli, jonka oletetaan pyhittäneen tuon kullan? Opetatte myös, että jos joku vannoo alttarin kautta, se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo alttarilla olevan lahjan kautta, häntä on pidettävä velallisena. Ette taaskaan näe totuutta; sillä kumpi on suurempi, lahja vai alttari, joka lahjan pyhittää? Miten voitte puolustaa moista tekopyhyyttä ja epärehellisyyttä taivaan Jumalan silmien alla?

"Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset ja kaikki muut ulkokullatut, jotka pitävät huolen siitä, että maksavat kymmenykset mintusta, aniksesta ja kuminasta, ja samanaikaisesti jättävät vaille huomiota lakiin sisältyvät painavammat asiat: uskon, armon ja tuomion! Teidän olisi kaiken järjen mukaan pitänyt tehdä toinen, muttei jättää toistakaan tekemättä. Olette toisesta sokeita opastajia ja mykkiä opettajia; siivilöitte pois hyttysen ja nielaisette kamelin.

"Voi teitä, kirjanoppineet, fariseukset ja hurskastelijat! Tunnontarkasti te puhdistatte kupin ja vadin ulkopuolen, mutta sisäpuolelle jää kiristyksen, kohtuuttomuuksien ja petkutuksen saasta. Olette hengellisesti sokeita. Ettekö näe, kuinka paljon parempi olisi ensin puhdistaa kupin

Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907.5) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907.6) "Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907.7) "Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907.8) "Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908.1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cumin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908.2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to

sisäpuoli ja silloin se, joka läikkyä yli, puhdistaisi itsestään ulkopuolen? Te turmeltuneet hylkiöt! Saatatte uskontonne ulkonaiset menot kirjain kirjaimelta sopusointuun sen kanssa, miten tulkitsette Mooseksen lakia, samalla kun sielunne likoaa kurkkuaan myöten synnissä ja on täynnään murhanhimoa.

”Voi teitä kaikkia, jotka hylkääte totuuden ja torjutte armon! Monet teistä ovat valkeiksi kalkittujen hautakammioiden kaltaisia, jotka ulkonaisesti näyttävät kauniilta, mutta jotka sisältä ovat täynnä kuolleitten luita ja kaikenlaista saastaa. Aivan samalla tavoin te, jotka tietoisesti torjutte Jumalan antaman neuvon, näytätte ihmisten silmissä ulkonaisesti pyhiltä ja vanhurskailta, mutta sisällänne sydämenne täyttyy tekopyhydestä ja paatumuksesta.

”Voi teitä, kansakunnan väärät opastajat! Olette tästä vähän matkan päähän rakentaneet muistomerkin marttyyrikuoleman kärsineille muinaisuuden profeetoille ja kuitenkin vehkeillette surmataksenne Hänet, josta profeetat puhuivat. Koristelehte vanhurskaiden haudat ja tuudittaudutte sellaiseen uskoon, että jos olisitte eläneet isienne päivinä, ette olisi profeettoja tappaneet. Ja sitten te kaiken tämän omahyväisen ajattelun päälle teette valmisteluja ottaaksenne hengiltä hänet, josta profeetat puhuivat: Ihmisen Pojan. Näin tehdessänne todistatte itsellenne olevanne niiden isien turmeltuneita poikia, jotka tappoivat profeetat. Menkää siis samaa tietä ja täyttäkää tuomionne malja ääriään myöten!

”Voi teitä, pahuuden lapset! Johannes puhui totta sanoessaan teitä kyykäärmeiden sikiöiksi, ja kysynpä vain, kuinka voitte välttää tuomiolta, jonka Johannes teille julisti?

”Mutta vielä nytkin tarjoan teille Isäni nimissä armaa ja anteeksiantamusta, vielä nytkin ojennan ikuista kumppanuutta tarkoittavan rakastavan käteni. Isäni on lähettänyt luoksenne viisaat miehet ja profeetat; toisia olette vainonneet, toiset olette tappaneet. Sitten ilmestyi Johannes julistaen Ihmisen Pojan tulemistä, ja hänet te surmasitte, sen jälkeen kun monet olivat uskoneet hänen opetuksensa. Ja nyt valmistaudutte vuodattamaan lisää viatonta verta. Ettekö käsittä, että koittaa kauhistuttava tilinteon päivä, jolloin koko maailman Tuomari vaatii tältä kansalta selvitystä, miten se on nämä taivaan sanansaattajat torjunut, heitä vainonnut ja heidät surmannut? Ettekö ymmärrä, että teidän täytyy tehdä tiliä kaikesta tästä vanhurskaitten verestä, ensimmäisestä tapetusta profeetasta hamaan Sakarjan aikaan asti, Sakarjan, joka lyötiin kuoliaaksi pyhäkön ja alttarin välillä? Ja jos jatkatte kammottavia tapojanne, tämä tilitys saatetaan vaatia jo nykyiseltä sukupolvelta.

”Oi Jerusalem ja Abrahamin lapset, te, jotka

cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908.3) “Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908.4) “Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then, and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) “Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?

175:1.22 (1908.6) “But even now I offer you in my Father's name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation.

175:1.23 (1908.7) “O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and

olette kivittäneet profeetat ja tappaneet opettajat, jotka luoksenne lähetettiin, vielä nytkin tahtoisin kerätä lapsenne yhteen niin kuin kanaemo kokoaa poikasensa siipiensä suojaan, mutta te ette sitä tahdo!

”Ja nyt lausun teille jäähyväiset. Olette kuulleet sanomani ja tehneet päätöksenne. Jotka ovat uskoneet evankeliumini, ovat jo nyt Jumalan valtakunnassa ja turvassa. Jotka olette päättäneet torjua Jumalan lahjan, teille minä sanon, ettette enää näe minua temppelissä opettamassa. Työni teidän hyväksenne on tehty. Katsokaa, jatkan nyt matkaani lasteni kanssa, ja talonne jätetään teille autioksi!”

Ja sitten Mestari antoi seuraajilleen merkin lähteä temppelistä.

killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!

175:1.24 (1908.8) “And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!”

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. YKSITTÄISTEN JUUTALAISTEN ASEMA

Se tosiasia, että juutalaiskansakunnan hengelliset johtajat ja uskonnonopettajat kerran torjuivat Jeesuksen opetukset ja vehkeilivät pannakseen toimeen hänen julman kuolemansa, ei millään tavoin vaikuta kenenkään yksittäisen juutalaisen asemaan Jumalan edessä. Eikä sen tulisi antaa niille, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi, aihetta ennakkoluuloiseen asennoitumiseen juutalaista kohtaan kanssakuolevaisena. Kansakuntana, sosio-politiittisena ryhmänä, juutalaiset maksoivat täyteen määräänsä sen kauhistuttavan hinnan, joka oli maksettava Rauhan Ruhtinaan hylkäämisestä. Jo kauan sitten he lakkasivat olemasta jumalallisen totuuden soihdunkantajia ihmiskunnan roduille, mutta tämä ei anna mitään pätevää syytä siihen, miksi näiden kauan sitten eläneiden juutalaisten yksittäiset jälkeläiset pitäisi panna kärsimään sellaisia vainoja, joiden kohteiksi he ovat Jeesus Nasaretilaisen seuraajiksi tunnustautuvien suvaitsemattomien, arvottomien ja kiihkomielisten ihmisten toimesta joutuneet, Jeesuksen, joka itse oli luonnollisen syntymän kautta juutalainen.

Monet kerrat tämä nykypäivien juutalaisiin kohdistuva järjetön ja Kristukselle vieras viha ja vaino on johtanut jonkun sellaisen viattoman ja syyttömän juutalaisyksilön kärsimyksiin ja kuolemaan, jonka esivanhemmat Jeesuksen aikana täydestä sydäimestään hyväksyivät hänen evankeliuminsa ja vähän sen jälkeen kuolivat järkähtämättä sitä totuutta puolustaen, johon he niin varauksettomasti uskoivat. Millainen kauhun puistatus käykään tilannetta seuraavissa taivaallisissa olennoissa, kun he näkevät Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvien ihmisten antautuvan Pietarin, Filippuksen, Matteuksen ja niiden muiden Palestiinan juutalaisten myöhempien aikojen jälkeläisten vainoamiseen, ahdistelemiseen ja jopa murhaamiseen, jotka niin

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

kunniakkaasti antoivat henkensä taivaallisen valtakunnan evankeliumin ensimmäisinä marttyreinä!

Miten julmaa ja järjetöntä onkaan pakottaa viattomat lapset kärsimään esi-isiensä synneistä, rikoksista, joista he ovat täysin tietämättömiä ja joista he eivät millään muotoa voi olla vastuussa! Ja että nämä kamalat teot vielä tehdään hänen nimissään, joka opetti opetuslapsensa rakastamaan jopa vihollisiaan! Tässä Jeesuksen elämää käsittelevässä kertomuksessa on toki välttämätöntä välittää kuva siitä, miten tietyt hänen juutalaisaikalaisensa hylkäsivät hänet ja juonittelivat toimittaakseen hänet häpeälliseen kuolemaan, mutta tahdomme varoittaa kaikkia tämän kertomuksen lukijoita, että tällainen historiallinen selostus ei millään muotoa puolusta sitä väärämielistä vihaa tai suhtaudu hyväksyvästi sellaista nurjamielistä asennetta kohtaan, jota niin monet tunnustukselliset kristityt ovat yksittäisiä juutalaisia kohtaan useiden vuosisatojen ajan osoittaneet. Valtakuntaan uskovien, Jeesuksen opetuksia noudattavien, tulee lopettaa yksittäisen juutalaisen sortaminen ikään kuin tämä olisi syyppää Jeesuksen hylätyksi tulemiseen ja ristiinnaulitsemiseen. Isä ja hänen Luoja-Poikansa eivät ole koskaan lakanneet rakastamasta juutalaisia. Jumala ei katso henkilöön, ja pelastus kuuluu niin juutalaiselle kuin ei-juutalaisellekin.

3. SANHEDRININ KOHTALOKAS KOKOUS

Kello kahdeksan tänä tiistai-iltana avattiin sanhedrinin kohtalokas kokous. Monissa aikaisemmissa tilaisuuksissa tämä juutalaiskansakunnan korkein oikeus oli epävirallisesti jo päättänyt, että Jeesuksen oli kuoltava. Tämä kunnianarvoisa hallituselin oli monet kerrat päättänyt pysäyttää hänen toimintansa, mutta se ei ollut koskaan tätä ennen päättänyt pidättää häntä ja toimittaa häntä kuolemaan, oli hinta mikä hyvänsä. Hetkeä ennen puoltayötä tuona tiistaina, huhtikuun 4. päivänä vuonna 30 jKr, sanhedrin silloisessa kokoonpanossaan virallisesti ja yksimielisesti päätti langettaa kuolemantuomion sekä Jeesukselle että Lasarukselle. Tämä oli vastaus Mestarin juutalaisten vallanpitäjille osoittamaan viimeiseen vetoomukseen, jonka hän oli esittänyt temppelissä vain muutamaa tuntia aikaisemmin, ja se oli reaktio, joka kertoi, miten katkeraa kaunaa nämä samaiset pääpapit ja mitään katumattomat saddukeukset ja fariseukset tunsivat Jeesuksen esittämästä viimeisestä ja voimallisesta syytöksestä. Kuolemantuomion langettaminen Jumalan Pojalle (jo ennen hänen oikeudenkäyntiään) oli sanhedrinin vastaus viimeiseen juutalaiskansakunnalle kansakuntana tehtyyn taivaallisen armon tarjoukseen.

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

175:3.1 (1909.4) At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously* voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

Tästä ajankohdasta lähtien juutalaiset jätettiin päättämään lyhyt ja yhtäkkiä katkennut kansallinen elämäntaipaleensa kokonaan sen varassa, mikä heidän puhtaasti inhimillinen statuksensa oli Urantian kansakuntien joukossa. Israel oli kieltäytynyt vastaanottamasta sen Jumalan Poikaa, joka teki sopimuksen Abrahamin kanssa, ja se suunnitelma, että Abrahamin lapsista tehtäisiin soihdunkantajia, jotka veisivät totuuden valon maailmaan, oli lyöty pirstaleiksi. Jumalallinen sopimus oli kumottu, ja heprealaiskansakunnan loppu lähestyi tihevin askelin.

Sanhedrinin virkailijoille annettiin määräykset Jeesuksen pidättämisestä varhain seuraavana aamuna, mutta määräykseen liitettiin ohje, ettei häntä saanut ottaa kiinni julkisuudessa. Heitä kehoitettiin laatimaan suunnitelma hänen salassa tapahtuvasta vangitsemisestaan niin, että se mieluiten tapahtuisi äkillisesti ja yöllä. Ymmärtäessään, ettei hän sinä päivänä (keskiviikkona) palaisi temppeliin opettamaan, näille sanhedrinin virkailijoille annettiin sellaiset ohjeet, että Jeesus piti "tuoda korkean juutalaistuomioistuimen eteen torstaina johonkin aikaan ennen keskiyötä."

4. TILANNE JERUSALEMISSA

Kun Jeesus päätti viimeisen temppelissä esittämänsä puheen, apostolit jäivät taas kerran sekasorron ja tyrmistyksen valtaan. Ennen kuin Mestari aloitti juutalaisten vallanpitäjien kauhistavan tuomitsemisensa, Juudas oli palannut temppeliin, joten kaikki kaksitoista kuulivat tämän jälkimmäisen puoliskon Jeesuksen viimeisestä temppelipuheesta. On valitettavaa, ettei Juudas Iskariotilla ollut mitään mahdollisuutta kuulla tämän jäähyväispuheen ensimmäistä ja armoa tarjoavaa osaa. Hän ei kuullut tätä viimeistä juutalaisille vallanpitäjille esitettyä armon tarjousta, sillä hän oli tuona hetkenä vielä neuvottelemassa erään saddukeussukulaista ja -ystävistä koostuneen ryhmän kanssa. Hän oli syönyt lounasta tämän ryhmän seurassa ja vaihtanut näkemyksiä siitä, mikä olisi soveliaa tapa hänen irrottautua Jeesuksesta ja apostolitovereistaan. Mestarin viimeistä juutalaisjohtajia ja -vallanpitäjiä vastaan esittämää syytöstä kuunnellessaan Juudas sitten lopullisesti ja kertakaikkisesti päätti jättää evankeliumiliikkeen ja pestä kätensä koko hankkeesta. Tästä huolimatta hän poistui temppelistä kahdentoista apostolin seurassa ja meni heidän mukanaan Öljymäelle, jossa hän apostolitovereidensa keralla kuunteli kohtalokkaan esityksen Jerusalemin hävityksestä ja juutalaishkansakunnan lopusta, ja jäi tuona tiistai-iltana heidän seuraansa uuteen leiriin Getsemanen lähellä.

^{175:3.2 (1910.1)} From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

^{175:3.3 (1910.2)} The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

^{175:4.1 (1910.3)} At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation, and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

Kansanjoukko, joka kuuli, miten Jeesuksen puheen sävy muuttui juutalaisjohtajille esitetystä armeliaasta vetoomuksesta yhtäkkiseksi ja korventavaksi moitteeksi, josta puuttui vain vähän siitä, että se olisi ollut säälimätön tuomio, oli ymmällään ja ihmeissään. Tuona iltana, sillä aikaa kun sanhedrin istui langettamassa Jeesukselle kuolemantuomiota ja sillä aikaa kun Mestari istui apostoleineen ja muutamane opetuslapsineen Öljymäellä, jossa hän kertoi ennakkoon juutalaiskansakunnan kuoleman, kaikkialla Jerusalemissa oli meneillään vakava ja vaimennetuin äänin käyty keskustelu, joka koski vain yhtä kysymystä: "Mitä ne tekevät Jeesukselle?"

Nikodemuksen kotona oli koolla yli kolmekymmentä salaisesti valtakuntaan uskovaan eturivin juutalaista, ja he keskustelivat siitä, miten he siinä tapauksessa menettelisivät, että syntyisi avoin välirikko sanhedrinin kanssa. Kaikki läsnäolijat olivat samaa mieltä siitä, että he tunnustaisivat avoimesti yhteenkuuluvaisuutensa Mestarin kanssa samana hetkenä, kun he saisivat tietää hänen pidättämisestään. Ja juuri niin he tekivätkin.

Saddukeukset, jotka tuolloin valvoivat ja hallitsivat sanhedrinia, halusivat saada Jeesuksen pois päiviltä seuraavista syistä:

1. He pelkäsivät, että kasvanut kansansuosio, jolla suuri yleisö suhtautui häneen, uhkasi vaarantaa juutalaiskansakunnan olemassaolon sikäli, että Rooman viranomaiset saattaisivat puuttua asiaan.

2. Hänen osoittamansa innostus temppelin uudistamiseen oli suoraan heidän tuloihinsa kohdistuva isku; temppelin puhdistaminen tuntui heidän lompakossaan.

3. He tunsivat olevansa vastuussa yhteiskunnallisen järjestyksen säilymisestä, ja he pelkäsivät seuraamuksia, jotka koituisivat, jos Jeesuksen omituinen ja uusi oppi ihmisten veljeydestä edelleenkin leviäisi.

Fariseusten vaikuttimet siihen, miksi he halusivat saada Jeesuksen pois päiviltä, olivat erilaiset. He pelkäsivät häntä seuraavista syistä:

1. Hän asettui peittelemättömään oppositioon sitä otetta vastaan, joka fariseuksilla perinteisesti oli kansasta. Fariseukset olivat äärivanhoillisia, ja he tunsivat katkeraa suuttumusta näitä oletetusti radikaaleja hyökkäyksiä kohtaan, jotka kohdistuivat heidän vakiintunutta uskonnonopettajan arvoaltaansa vastaan.

2. He olivat sitä mieltä, että Jeesus oli lainrikoja; että hän oli osoittanut äärimmäistä piittaamattomuutta sapattia ja lukuisia muita lakiin perustuvia ja seremoniaalisia vaatimuksia kohtaan.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

3. He syyttivät häntä Jumalan pilkkaamisesta siksi, että hän puhui Jumalasta Isänään.

4. Ja nyt he olivat perin juurin kiukkuisia hänelle hänen viimeisestä, katkeraa arvostelua sisältäneestä puheestaan, jonka hän oli pitänyt tuona päivänä temppelissä jäähyväissanonsa päätösosana.

Päätettyään muodollisesti Jeesuksen kuolemasta ja annettuaan määräykset hänen pidättämisestään sanhedrin päätti kokouksensa tuona tiistaina vähän ennen keskiyötä tehtyään sitä ennen kuitenkin vielä päätöksen seuraavan kokouksen pitämisestä aamulla kello kymmenen ylipappi Kaiafaan kodissa. Kokouksen oli tarkoitus muotoilla syytteet, joiden perusteella Jeesus olisi tuotava oikeuden eteen.

Pieni saddukeusten ryhmä oli itse asiassa ehdottanut, että Jeesus saatettaisiin pois päiviltä salamurhan kautta, mutta fariseukset kieltäytyivät ehdottomasti suostumasta sellaiseen menettelyyn.

Ja tällainen tilanne vallitsi Jerusalemissa ja ihmisten keskuudessa tuona tapahtumatäyteenä päivänä, samalla kun valtava taivaallisten olentojen joukkokunta leijaili tämän maan päällä sijaitsevan kohtalokkaan näyttämön yllä, tuskaisen innokkaana tekemään jotakin rakastamaansa Hallitsijaa auttaakseen, mutta kykenemättömänä toimintaan, sillä heidän käskyvaltaa käyttävät ylempänsä estivät tehokkaasti heitä puuttumasta tilanteeseen.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

Luku 176. Tiistai-ilta Öljymäellä

⇨ 175

Urantia-kirjan

177 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 176 TIISTAI-ILTA ÖLJYMÄELLÄ

Osiot

Johdanto

1. Jerusalemin hävitys
2. Mestarin toinen tuleminen
3. Myöhemmin leirissä käyty keskustelu
4. Mikaelin paluu

PAPER 176 TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

Johdanto

KUN Jeesus ja apostolit tuona tiistai-iltpäivänä poistuivat temppelistä matkallaan Getsemanen leirille, Matteus sanoi pyytäessään kohdistamaan huomion temppelirakennelmaan: "Mestari, katsopa, miten ihania rakennuksia nämä ovat. Näethän jyhkeät kivet ja kauniin koristelun; voiko pitää paikkansa, että nämä rakennukset on määrä hävittää?" Heidän astellessaan eteenpäin, kohti Öljymäkeä, Jeesus sanoi: "Näette nämä kivet ja tämän jyhkeän temppelin; totisesti, totisesti minä sanon teille: päivinä, jotka eivät ole kovinkaan kaukana, ei kiveä jätetä kiven päälle. Ne syöstään kaikki maahan." Nämä pyhän temppelin hävitystä kuvailevat huomiot herättivät apostoleiden uteliaisuuden heidän taivaltaessaan eteenpäin Mestarin jäljessä. He eivät osanneet kuvitella mitään maailmanloppua vähäisempää tapahtumaa, joka voisi aiheuttaa temppelin tuhoutumisen.

Välttyäkseen ihmisjoukoilta, jotka kulkivat Kidroninlaaksoa Getsemaneen päin, Jeesus ja hänen työtoverinsa päättivät kiivetä vähän matkaa Öljymäen länsirinnettä ja seurata sitten polkua heidän yksityiseen leiriinsä Getsemanen lähellä; leiri sijaitsi vähän matkaa julkisen leiripaikan yläpuolella. Kääntyessään pois Betaniaan johtavalta tieltä he tarkastelivat temppeliä, joka

INTRODUCTION

176:0.1 (1912.1) THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: "Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?" As they went on toward Olivet, Jesus said: "You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down." These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

176:0.2 (1912.2) In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the

loisteli mailleen painuvan auringon säteissä; ja vuorella viipyessään he näkivät kaupungin valojen syttyvän, ja he ihailivat valaistun temppelin kauneutta; ja sinne täydenkuun kalvokkaaseen valoon Jeesus ja kaksitoista apostolia istuutuivat. Mestari keskusteli heidän kanssaan, ja jonkin ajan kuluttua Natanael esitti seuraavan kysymyksen: "Kerrohan meille, Mestari, mistä tiedämme, milloin näiden tapahtumien on määrä toteutua?"

1. JERUSALEMIN HÄVITYS

Vastaukseksi Natanaelin kysymykseen Jeesus sanoi: "Tokihan minä kerron teille ajoista, jolloin tämä kansa on täyttänyt paatumuksensa maljan ääriään myöten; jolloin tuomio äkkiä lankeaa tämän isiemme kaupungin ylle. Lähden kohta luotanne, sillä menen Isän tykö. Sen jälkeen kun poistun luotanne, pitäkää varanne, ettei kukaan teitä eksytä, sillä monta on niitä, jotka tulevat vapahtajina ja jotka johtavat monet harhaan. Kuullessanne sotien melskettä ja kertomuksia sodista alkää hätääntykö, sillä vaikka kaikkea tällaista tapahtuukin, Jerusalemin loppu ei ole vielä käsillä. Älkää antako nälänhätien tai maanjäristysten huolestuttaa itseänne; teidän ei myöskään tulisi olla huolissanne joutuessanne siviiliviranomaisten käsiin ja teitä evankeliumin takia vainottaessa. Minun takiani teidät heitetään ulos synagogasta ja teljetään vankilaan, ja jotkut teistä tapetaan. Kun teidät tuodaan maaherrojen ja mahtimiesten eteen, se tapahtuu, jotta todistaisitte uskonne ja osoittaisitte lujuutenne valtakunnan evankeliumia kohtaan. Ja alkää tuomareiden edessä seistessänne edeltä käsin huolehtiko, mitä sanoisitte, sillä henki opettaa teille sinä samaisena hetkenä, mitä teidän tulisi vastata vastustajillenne. Niiden johdolla, jotka ovat torjuneet Ihmisen Pojan, omat sukulaisennekin tulevat noina koettelemuksen päivinä luovuttamaan teidät vankilaan ja kuolemaan. Jonkin aikaa saattaa olla, että kaikki ihmiset teitä minun takiani vihaavat, mutta en näiden vainojenkaan aikana hylkää teitä, henkeni ei jätä teitä. Olkaa kärsivällisiä! Älkää epäilkö, etteikö tämä valtakunnan evankeliumi saavuttaisi riemuvoittoa kaikista vihollisista ja etteikö sitä lopulta julistettaisi kaikille kansoille."

Jeesus piti tauon katsellen samalla alas kaupunkiin. Mestari käsitti, että hengellisen messiaskäsityksen torjuminen, päättäväisyys, jolla itsepintaisesti ja sokeasti pidettiin kiinni siitä, että odotetun vapahtajan tehtävä olisi aineellinen, johtaisi ennen pitkää juutalaiset avoimeen konfliktiin Rooman voimakkaiden armeijoiden kanssa ja että sellainen voimainmittelö ei päättyisi muuhun kuin juutalaiskansakunnan lopulliseen ja täydelliseen kukistumiseen. Kun hänen kansansa hylkäsi hänen hengellisen antimensa ja kieltäytyi ottamasta vastaan taivaan valoa, joka niin

temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

176:1.1 (1912.3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

176:1.2 (1913.1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual

armeliaana heidän päälleensä säteili, se sinetöi niin tehdessään oman tuomionsa riippumattomana kansana, jolla olisi maan päällä erityinen hengellinen tehtävä. Jopa juutalaiset johtajatkin tunnustivat myöhemmin, että juuri tämä Messiaasta omaksuttu maallinen käsitys johti suoraa tietä kuuhuntaan, joka lopulta aiheutti heidän perikatonsa.

Koska Jerusalemissa oli määrä tulla alku aikojen evankeliumiliikkeen kehto, Jeesus ei halunnut sen opettajien ja saarnaajien menehtyvän Jerusalemin hävittämiseen liittyvässä kauhistuttavassa juutalaisten kukistamisessa. Sen vuoksi hän antoi seuraajilleen edellä kerrotut ohjeet. Jeesus kantoi suuresti huolta siitä, etteivät jotkut hänen opetuslapsistaan vain tulisi vedetyiksi mukaan näihin pian edessä oleviin kapinoihin ja sen myötä Jerusalemin kukistuessa menehtyisi.

Sitten Andreas tiedusteli: ”Mutta, Mestari, jos pyhän kaupungin ja temppelin on määrä tuhoutua ja jos et ole täällä meitä ohjaamassa, niin milloin meidän tulisi poistua Jerusalemissa?” Jeesus sanoi: ”Voitte jäädä kaupunkiin, sen jälkeen kun olen mennyt, aina näiden koettelemusten ja katkeran vainon aikojen loppuun saakka, mutta sitten kun lopulta näette Rooman armeijoiden sulkevan Jerusalemiä saartorenkaiseensa väärin profeettojen aikaansaaman kapinan jälkeen, silloin tiedätte kaupungin autioitumisen olevan lähellä. Silloin teidän on paettava vuorille. Älkää salliko, että kukaan niistä, jotka tuolloin ovat kaupungissa tai sen lähistöllä, jää pelastamaan jotakin, älkää liioin antako kaupungin ulkopuolella olevien uskaltautua sinne sisälle. Ahdistus on silloin oleva suuri, sillä käsillä ovat pakanain koston päivät. Ja sitten kun olette jättäneet kaupungin taaksenne, tämä tottelematon kansa tulee kaatumaan miekan terään, ja se viedään vankeuteen kaikkien kansojen keskuuteen; ja niin pakanat polkevat Jerusalemin jalkojensa alle. Varoitin teitä, ettette tällä välin antaisi johtaa itseänne harhaan. Jos joku tulee luoksenne sanoen: 'Katso, tässä on Vapahtaja' tai 'Katso, tuolla hän on', älkää sellaista uskoko, sillä ilmestyy monta väärää opettajaa ja monet eksytetään. Mutta teidän ei pitäisi joutua harhaan, olenhan kertonut tämän kaiken teille ennakolta.”

Apostolit istuivat melkoisen ajan hiljaa kuutamossa näiden Mestarin esittämien hämmästyttävien ennustusten syöpyessä heidän hämmentyneeseen mieleensä. Ja tätä varoitusta noudattaen melkein koko uskovien ja opetuslasten ryhmä pakeni Jerusalemissa, heti kun roomalaiset sotajoukot ensi kertaa näyttäytyivät, ja ryhmä sai turvallisen suojapaikan Pellasta pohjoisen suunnalla.

Vielä tämän selkeäsanaisen varoituksen jälkeenkin monet Jeesuksen seuraajat tulkitsivat näiden ennustusten viittaavan muutoksiin, jotka

mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their destruction.

176:1.3 (1913.2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913.3) Then Andrew inquired: “But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?” Said Jesus: “You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, ‘Behold, here is the Deliverer,’ or ‘Behold, there is he,’ believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand.”

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus’ followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously

ilmeisesti tapahtuisivat Jerusalemissa, sitten kun Messiaan uudelleenilmaantuminen johtaisi Uuden Jerusalemin perustamiseen ja kaupungin laajentamiseen niin, että siitä tulisi maailman pääkaupunki. Nämä juutalaiset yhdistivät mielessään temppelin hävityksen itsepäisesti "maailmanloppuun". He uskoivat, että tämä Uusi Jerusalem täyttäisi koko Palestiinan; että maailmanloppua seuraisi "uusien taivaitten ja uuden maan" välitön ilmaantuminen. Ei sen vuoksi ollut kummallista, jos Pietari sattui sanomaan: "Mestari, tiedämme, että kaikki katoaa, kun uudet taivaat ja uusi maa ilmestyvät, mutta mistä tietäisimme, milloin tulet takaisin pannaksesi kaiken tämän toimeen?"

Tämän kuullessaan Jeesus oli tovin mietteissään ja sanoi sitten: "Erehdytte alituisen, koska yritätte aina liittää uuden opetuksen vanhaan; ymmärrätte koko opetukseni itsepintaisesti väärin. Haluatte välttämättä tulkita evankeliumia vakiintuneiden uskomustenne mukaisesti. Koetan siitä huolimatta valistaa teitä."

2. MESTARIN TOINEN TULEMINEN

Jeesus oli useissa yhteyksissä esittänyt lausuntoja, jotka johdattivat hänen kuulijansa päättelemään, että vaikka hän aikoiin kohta lähteä tästä maailmasta, mitään epäilyä ei silti ollut sen suhteen, että hän palaisi viedäkseen taivaallisen valtakunnan työn täyttymykseen. Kun hänen seuraajansa sitten vakuutuivat siitä, että hän oli jättämässä heidät, ja sitten kun hän jo oli poistunut tästä maailmasta, oli vain luonnollista kaikkien uskovanin tarrautua lujasti näihin paluulupauksiin. Näin oppi Kristuksen toisesta tulemisesta sisällytettiin jo varhaisessa vaiheessa kristittyjen opetuksiin, ja lähes jokainen senjälkeinen opetuslasten sukupolvi on hartaasti uskonut tähän totuuteen ja luottavaisesti odottanut hänen joskus tapahtuvaa tulemistaan.

Jos kerran näiden ensimmäisten opetuslasten ja apostolien oli määrä erota Mestaristaan ja Opettajastaan, kuinka paljon lujemmin he tähän paluulupaukseen tarrautuivatkaan; eivätkä he tuhlanneet aikaa yhdistäessään Jerusalemin ennustetun hävityksen tähän luvattuun toiseen tulemiseen. Eivätkä he lakanneet tulkitemasta hänen sanojaan tällä tavoin siitä huolimatta, että Mestari koko tämän Öljymäellä vietetyn opetusillan ajan näki aivan erityistä vaivaa estääkseen juuri tällaisen erehdyksen.

Jatkaessaan vastaustaan Pietarin esittämään kysymykseen Jeesus sanoi: "Miksi te yhä kaipaatte Ihmisen Poikaa istumaan Daavidin valtaistuimella ja miksi yhä odotatte juutalaisten materiaalistien unelmain toteutumista? Enkö ole

occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world's capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the "end of the world." They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the "new heavens and the new earth." And so it was not strange that Peter should say: "Master, we know that all things will pass away when the new heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?"

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: "You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you."

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: "Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my

kaikki nämä vuodet kertonut teille, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta? Kaikki, mitä nyt katselette, tulee häviämään, mutta tämä on oleva uusi alku, josta valtakunnan evankeliumi kulkeutuu kaikkialle maailmaan ja tämä pelastus leviää kaikkien kansojen keskuuteen. Ja kun tämä valtakunta on saavuttanut täyden kukoistuksensa, olkaa vakuuttuneet siitä, ettei taivaassa oleva Isä jätä antamatta teille entistäkin laajempaa totuuden paljastusta ja entistäkin pitemmälle menevää vanhurskauden osoitusta, sillä onhan hän jo lahjoittanut tälle maailmalle sen, josta tuli pimeyden ruhtinas, ja sitten Aatamin, jonka jälkeen tulivat Melkisedek, ja näinä päivinä, Ihmisen Poika. Ja tällä tavoin Isäni on edelleenkin tuova julki armaan ja osoittava rakkauttaan myös tälle pimeyden ja pahuuden maailmalle. Niin tahdon minäkin sitten, kun Isäni on antanut minulle kaiken vallan ja kaikki valtuudet, seurata edelleen kohtalonne ja antaa opastusta valtakunnan asioissa sen henkeni läsnäolon avulla, joka kohta vuodatetaan kaiken lihan päälle. Vaikka tulenkin tällä tavoin olemaan luonanne hengessä, lupaan lisäksi jonakin ajankohtana palata tähän maailmaan, jossa olen elänyt tämän lihallisen elämän ja saanut kokemuksen siitä, mitä on tehdä Jumalaa ihmiselle tunnetuksi ja samalla johdattaa ihmistä Jumalan luokse. Minun pitää varsin pian jättää teidät ja ryhtyä tekemään työtä, jonka Isä on huolekseni uskonut, mutta olkaa rohkein mielin, sillä jonakin hetkenä tulen takaisin. Sillä välin teitä tulee lohduttamaan ja opastamaan universumin Totuuden Henkeni.

"Te näette minut, nyt kun olen heikko ja lihallinen, mutta kun tulen takaisin, se on tapahtuva voimalla ja hengessä. Lihallisen ruumiin silmä näkee lihallisen Ihmisen Pojan, mutta vain henkeä oleva silmä on näkevä Isän kunnialla kruunaaman Ihmisen Pojan, joka ilmestyy maan päälle omassa nimissään.

"Mutta vain Paratiisin neuvostoissa ovat tiedossa ajankohdat, jolloin Ihmisen Poika ilmestyy uudelleen; edes taivaan enkelit eivät tiedä, milloin tämä tapahtuu. Teidän tulisi kuitenkin ymmärtää, että kun tämä valtakunnan evankeliumi on julistettu koko maailmalle kaikkien kansojen pelastukseksi ja kun aikakausi on saavuttanut täyteytensä, Isä lähettää teille uuden tuomiokautisen lahjan, tai muussa tapauksessa Ihmisen Poika palaa aikakauden tuomarin ominaisuudessa.

"Ja mitä sitten tulee Jerusalemin vaivan aikaan, josta olen teille puhunut, niin tämä sukupolvi ei ehdi hautaan ennen sanojeni toteenkäymistä; mutta jos kysymys on Ihmisen Pojan uuden tulemisen ajankohdista, siitä ei kukaan taivaassa tai maan päällä voi olettaa jotakin lausuvansa. Mutta teidän tulisi osoittaa viisautta sikäli, että osaatte erottaa, milloin aikakausi kypsyä; teidän tulisi olla valppaat

kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I, after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

176:2.4 (1915.1) "You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

176:2.5 (1915.2) "But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

176:2.6 (1915.3) "And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender

osataksenne erottaa aikojen merkit. Tehän tiedätte, että kun viikunapuu kasvattaa hentoja versoja ja puhkeaa lehteen, niin kesä on lähellä. Samoin sitten kun maailma on selviytynyt aineellismielellisyyden pitkästä talvesta, ja kun huomaatte uutta tuomiokautta olevan hengellisen kevään tulevan, teidän tulisi tietää, että uutta vierailua merkitsevä suvi lähestyy.

"Mutta mikä merkitys on tällä Jumalan Poikien tulemisesta koskevalla opetuksella? Ettekö tajua, että kun teistä jokainen kerran kutsutaan päättämään mainen kamppailunne ja kulkemaan kuoleman portin läpi, seisotte välittömän tuomion edessä ja olette kasvotusten niiden tosiasioiden kanssa, jotka kuuluvat uuteen palvelun tuomiokauteen infiniittisen Isän ikuisen suunnitelman puitteissa? Mitä koko maailma joutuu kohtaamaan konkreettisenä tosiasiana aikakauden lopulla, se itse kunkin teistä on yksilönä kohdattava henkilökohtaisena kokemuksena tullessanne luonnollisen elämänne päähän ja siirtyessänne sitä kautta eteenpäin kohtaamaan ne olosuhteet ja vaatimukset, jotka luontaisesti kuuluvat seuraavaan ilmoitukseen Isän valtakunnan ikuisesta edistymisestä."

Mikään kaikista Mestarin apostoleilleen pitämistä puheista ei koskaan mennyt heidän mielessään yhtä sekaisin kuin tuona tiistai-iltana Öljymäellä pidetty puhe, joka käsitteli kahta aihetta: Jerusalemin hävitystä ja hänen omaa toista tulemistaan. Tästä johtuu, etteivät myöhemmin kirjoitetut selonteot, jotka perustuvat muistumiin siitä, mitä Mestari tuossa epätavallisessa tilanteessa sanoi, ole kovinkaan yhtäpitäviä. Niinpä sitten kävi, että kun kirjoitukset tuon tiistai-illan puheiden kohdalta jätettiin monessa suhteessa aukollisiksi, versoi tältä osin useita perimätietoja; ja heti toisen vuosisadan alussa Matteuksen evankeliumiin jäljennettiin sellaisenaan ja myöhemmin Markuksen ja Luukkaan kirjoituksiin lisättiin (osittain) eräs juutalainen apokalyptinen Messiaasta kertova kirjoitus. Sen oli kirjoittanut muuan Selta, joka kuului keisari Caligulan hoviin. Juuri näissä Seltan kirjoituksissa esiintyi vertaus kymmenestä neitsyestä. Mikään muu evankeliumikirjoitusten osa ei ole koskaan kärsinyt yhtä hämmästyttävästä väärintulkinnasta kuin juuri puheena olevan illan opetus. Mutta apostoli Johannes ei koskaan joutunut samalla tavoin ymmälleen.

Jatkaessaan matkaansa kohti leiriä nämä kolmetoista miestä olivat sanattomia ja suuren emotionaalisen jännityksen vallassa. Juudas oli vihdoinkin vahvistanut päätöksensä tovereidensa hylkäämisestä. Oli jo myöhä, kun Daavid Sebedeus, Johannes Markus ja joukko johtavia opetuslapsia toivottivat Jeesuksen ja kaksitoista apostolia tervetulleiksi uuteen leiriin, mutta apostolit eivät halunneet nukkua, vaan tahtoivat tietää enemmän Jerusalemin hävityksestä,

branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

176:2.7 (1915.4) "But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom."

176:2.8 (1915.5) Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

176:2.9 (1915.6) As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of

Mestarin lähdöstä ja maailman lopusta.

the world.

3. MYÖHEMMIN LEIRISSÄ KÄYTY

KESKUSTELU

Kun heitä oli kerääntynyt parisenkymmentä leiritulen ympärille, niin Tuomas kysyi: "Koska sinun kerran on määrä palata viemään päätökseen valtakunnan työ, niin minkälaisen kannan me omaksumme siksi aikaa, jonka olet poissa toimittamassa Isän asioita?" Jeesus katseli heitä tulen kajossa ja vastasi:

"Ja etpä sinäkään, Tuomas, kykene käsittämään, mitä olen kaiken aikaa sanonut. Enkö ole koko tämän ajan opettanut sinulle, että yhteytesi valtakuntaan on hengellinen ja yksilökohtainen, se on kokonaan asia, joka kuuluu henkilökohtaiseen kokemukseesi hengessä sen uskon oivalluksen kautta, että olet Jumalan poika? Mitä minun vielä tulee lisätä? Kansakuntien kukistuminen, valtakuntien luhistuminen, epäuskoisten juutalaisten hävittäminen, aikakauden päättyminen tai jopa maailmanloppu, mitä tekemistä tällaisilla seikoilla on sellaisen ihmisen kanssa, joka uskoo tämän evankeliumin ja joka on kätkenyt elämänsä ikuisen valtakunnan varmuuteen? Te, jotka olette Jumalaa tuntevia ja evankeliumiin uskovia, olette jo saaneet ikuisen elämän vakuutukset. Koska olette eläneet elämänne hengessä ja Isälle, ei voi olla mitään, mikä teitä vakavasti huolettaisi. Valtakunnanrakentajien, taivaallisten maailmojen valtakirjan saaneiden kansalaisten, ei pidä hätääntyä ajallisuuteen kuuluvista mullistuksista tai järkyttyä maan päälle kuuluvista luonnononnettomuuksista. Mitä te, jotka uskotte tähän valtakunnan evankeliumiin, sellaisesta piittäisitte, vaikka kansakunnat kukistuvat, vaikka aikakausi päättyy tai kaikki näkyvä sortuu, kun kerran tiedätte, että elämänne on Pojan antama lahja ja että se on ikuisesti turvattu Isässä? Jos kerran olette eläneet ajallisen elämän uskon avulla ja tuottaneet hengen hedelmiä vanhurskautena, johon kuuluu rakastava kanssaihminen palveleminen, voitte luottavaisina, samaa eloonjäämisuskoa osoittaen, joka on vienyt teidät ensimmäisen ja maisen Jumalan poikauteen suorittamanne tutkimusretken päähän, odottaa ikuisen elämänuran seuraavaa vaihetta.

"Jokaisen uskovaispolven tulisi tehdä työtään ja pitää mielessään, että Ihmisen Pojan paluu on mahdollinen, täsmälleen niin kuin jokainen yksittäinen uskova suorittaa elämäntyötään pitämällä mielessään, että luonnollinen kuolema on väistämätön ja joka päivä lähempänä. Sitten kun kerran olet uskon avulla varmistanut itsellesi Jumalan pojan aseman, ei millään muulla ole eloonjäämisen varmuuden kannalta merkitystä.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

176:3.1 (1916.1) As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: "Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?" As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

176:3.2 (1916.2) "And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) "Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits

Mutta älkää erehtykö! Tämä eloonjäämisusko on elävää uskoa, ja se tuo yhä suuremmin määrin esille sen jumalallisen hengen hedelmiä, joka alun alkaen uskon ihmissyödyksessä herättikin. Se ei teitä pelasta, että olette kerran ottaneet vastaan taivaan valtakunnan poikauden, jos tietten tahtoen ja itsepintaisesti torjutte totuudet, joissa on kysymys Jumalan lihallishahmoisten poikien yhä laajemmasta hengellisestä hedelmöimisestä. Te, jotka olette olleet kanssani toimittamassa Isän asioita maan päällä, voitte vielä nytkin hylätä valtakunnan, jos teistä tuntuu, ettette pidäkään tiestä, joka on Isän palvelus ihmiskunnalle.

"Yksilöinä ja yhden uskovaispolven ominaisuudessa kuunnelkaa minua esittäessäni teille vertauksen: Elipä kerran muuan mahtimies, joka ennen kuin lähti pitkälle matkalle toiseen maahan, kutsui kaikki luotetut palvelijansa eteensä ja jätti näiden hoiviin kaikki tavaransa. Yhdelle hän antoi viisi talenttia, toiselle kaksi ja kolmannelle yhden talentin, ja niin edelleen, kunnes oli käynyt läpi koko arvossa pidettyjen taloudenhoitajain kaartin; hän uskoi omaisuuttaan itse kunkin hoitoon tämän kykyjen mukaisesti. Ja sitten hän lähti matkalleen. Isäntänsä lähdettyä palvelijat ryhtyivät työhön kerätäkseen voittoa haltuunsa uskotun varallisuuden avulla. Joka oli saanut viisi talenttia, ryhtyi heti käymään niillä kauppaa, eikä aikaakaan kun hän oli ansainnut voittoina toiset viisi talenttia. Samalla tavoin se, joka oli saanut kaksi talenttia, oli kohta ansainnut kaksi lisää. Ja näin nämä kaikki palvelijat ansaitsivat voittoa isännälleen, paitsi se, joka sai vain yhden talentin. Hän meni omiin oloihinsa, kaivoi kuopan maahan ja kätki isäntänsä rahan sinne. Vähän ajan kuluttua näiden palvelijoiden herra palasikin arvaamatta kotiin ja kutsui taloudenhoitajansa tilintekoon. Ja kun heidät oli kaikki kutsuttu isäntänsä eteen, viisi talenttia saanut astui esiin hoitoonsa uskotut rahat mukanaan ja esitti toiset viisi talenttia sanoen: 'Herra, annoit sijoitettavakseni viisi talenttia, ja minulla on ilo esittää toiset viisi talenttia, jotka olen voittona ansainnut.' Ja silloin tämä herra sanoi hänelle: 'Hyvin tehty, sinä hyvä ja uskollinen palvelija; olet ollut uskollinen vähässä, siksiäpä panenkin sinut paljon haltijaksi; astu saman tien herrasi iloon.' Ja sitten astui kaksi talenttia saanut esiin sanoen: 'Herra, uskoit haltuuni kaksi talenttia; katso, olen voittanut nämä toiset kaksi talenttia.' Ja silloin hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvin tehty, hyvä ja uskollinen taloudenhoitaja; sinäkin olet ollut uskollinen vähässä, ja nyt panen sinut paljon haltijaksi; astu herrasi iloon.' Ja sitten tuli tekemään tiliä se, joka oli saanut yhden talentin. Tämä palvelija astui esiin sanoen: 'Minä tunsin sinut ja ymmärsin sinut ovelaksi mieheksi sikäli, että odotit tuloksia siitäkin, mistä et ollut itse vaivaa nähnyt; siksi pelkäsin vaarantaa mitään siitä, mikä oli hoitooni uskottu. Kätkin talenttisi turvallisesti maahan; tässä se on; sinulla on nyt se, mikä sinulle kuuluu.' Mutta hänen herransa vastasi:

of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176.3.4 (1916.4) "As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But

'Olet laiska ja saamaton taloudenhoitaja. Itse sen sanomalla tunnustat tienneesi, että vaatisin sinulta tilityksen kohtuullisten voittojen kera, niin kuin ahkerat palvelijatoverisi ovat tänä päivänä minulle luovuttaneet. Tämän tietäessäsi sinun olisi siis pitänyt antaa rahani edes pankkiirien käsiin, jotta olisin palatessani saanut omani korkojen kera takaisin.' Ja sitten tämä herra sanoi taloudenhoitajien päällikölle: 'Ota tämä yksi talentti pois tältä kelvottomalta palvelijalta ja anna se hänelle, jolla on kymmenen talenttia.'

"Jokaiselle, jolla on, hänelle lisää annetaan, ja hänellä on oleva yltä kyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mitä hänellä on. Ette voi ikuisen valtakunnan asioiden osalta jäädä paikallenne. Isäni vaatii kaikkia lapsiaan kasvamaan armossa ja totuuden tietämisessä. Teidän, nämä totuudet tietävien, tulee tuottaa sitäkin enemmän hengen hedelmiä ja osoittaa yhä laajempaa omistautumista palvelijatovereittenne epäitsekkykseen palvelemiseen. Ja muistakaa, että sikäli kun osoitatte apunne veljistäni vähäisimmälle, olette tämän palveluksen tehneet minulle.

"Ja tällä tavoin teidän tulisi Isän asioita toimittaessanne tehdä työnne nyt ja vastedes, vieläpä ikuisesti. Jatkakaa työtänne, kunnes minä tulen. Tehkää uskollisuutta osoittaen, mikä on tehtäväksenne annettu, ja niin tehdessänne olette valmiit, kun kuoleman tilinteon hetki koittaa. Ja elettyänne elämänne tällä tavoin Isän kunniaksi ja Pojan tyydytykseksi astutte riemumielin ja yhä suurempaa mielihyvää tuntien ikaikojen valtakunnan ikuisen palvelukseen."

Totuus on elävää; Totuuden Henki johtaa valkeuden lapsia iäti hengellisen todellisuuden ja jumalallisen palvelemisen uusiin maailmoin. Teille ei anneta totuutta, jotta kangistaisitte sen vakiintuneiksi, turvallisiksi ja kunnioitetuiksi muodoiksi. Saamanne totuuden julkituonnin tulee omakohtaisen kokemuksenne läpi kulkien sillä tavoin laajentua, että kaikille, jotka näkevät hengelliset hedelmänne, paljastuu uutta kauneutta ja aktuaalisia hengellisiä saavutuksia, ja että he sen seurauksena tuntevat tarvetta ylistää taivaassa olevaa Isää. Vain ne uskolliset palvelijat, jotka tällä tavoin kasvavat totuuden tietämisessä ja jotka tällä keinoin kehittävät kyvyn hengellisten realiteettien jumalalliseen arvostamiseen, voivat koskaan toivoa "astuvansa kokonaan Herransa iloon." Miten surkeata olisikaan nähdä Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvien sukupolvi sukupolven perään sanovan jumalallisen totuuden haltijan tehtävästään: "Mestari, tässä on totuus, jonka jätit hoitoomme sata tai tuhat vuotta sitten. Mitään emme ole kadottaneet, olemme uskollisesti säilyttäneet kaiken, minkä meille annoit; mitään muutoksia emme ole sallineet tehdä siihen, mitä meille opetit; tässä on totuus, jonka meille annoit." Mutta tällainen hengellistä saamattomuutta

his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

176:3.5 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:3.6 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom."

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to "enter fully into the joy of their Lord." What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: "Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us." But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a

koskeva vetoomus ei puolusta hedelmätöntä totuudenvaalijaa Mestarin edessä. Millainen haltuunne uskottu totuus on, sen mukaan vaatii totuuden Mestari tilityksen.

Tämän jälkeen seuraavassa maailmassa teitä vaaditaan tekemään tiliä siitä, mitä tässä maailmassa saitte ja minkä haltijaksi teidät pantiin. Olipa syntymässä saatuja talenteja vain muutama taikka monta, jokaisen on kohdattava oikeudenmukainen ja armelias tilinteko. Jos saatuja lahjoja käytetään vain itsekkäisiin pyrintöihin eikä ajatustakaan suoda sille, mikä kuitenkin on korkeampi velvollisuus, eli sille, miten kasvatetaan niiden hengen hedelmien satoa, jotka tulevat julki alati laajenevassa ihmisten palvelemisessa ja Jumalan palvomisessa, niin tällaisten itsekkäiden taloudenhoitajien on otettava vastaan seuraamukset, jotka johtuvat heidän harkiten tekemästään valinnasta.

Ja miten suuresti kaikkien itsekkäiden kuolevaisten kaltainen olikaan tuo uskonon yhden talentin palvelija vierittäessään syyn omaan saamattomuuteensa suoraan herransa niskoille. Joutuessaan kasvokkain itse aiheuttamiensa epäonnistumisten kanssa, miten onkaan ihminen karkäs vierittämään syyn muille, monet kerrat sellaisille, jotka sen vähiten ansaitsevat!

Jeesus sanoi tuona iltana, kun he olivat menossa levolle: ”Auliisti olette saaneet, auliisti siis tulisi teidänkin antaa taivaan totuutta, ja kun tätä totuutta annetaan, se moninkertaistuu ja tuo julki yhä suuremmaksi käyvää pelastavan armon valkeutta jo sitä jakaessanne.”

4. MIKAELIN PALUU

Kaikista Mestarin esittämistä opetuksista mitään osakysymystä ei ole yhtä pahoin väärinkäsitetty kuin hänen lupaustaan, että hän joskus omassa persoonassaan palaa tähän maailmaan. Ei pidä ihmetellä, jos Mikael on kiinnostunut jonakin ajankohtana palaamaan planeetalle, jolla hän tämän maailman kuolevaisena koki seitsemännen ja viimeisen lahjoittautumisensa. On vain luonnollista uskoa, että Jeesus Nasaretilainen, joka nyt on erään valtavan universumin täysivaltainen hallitsija, olisi kiinnostunut tulemaan, ei vain kerran, vaan montakin kertaa, takaisin maailmaan, jossa hän eli niin ainutlaatuisen elämän ja jossa hänen osakseen lopuksi tuli se, että Isä antoi hänelle universumikohtaisen rajattoman vallan ja valtuudet. Urantia on iäti yksi niistä Mikaelin seitsemästä synnyinplaneetasta, joilla hän saavutti universumiin kohdistuvan täysivaltaisuuden.

Jeesushan ilmoitti lukuisissa tilanteissa ja monille yksilöille aikomuksestaan palata tähän maailmaan. Kun hänen seuraajansa heräsivät

reckoning.

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: “Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it.”

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master’s teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father’s unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened

tietoisuuteen siitä, ettei heidän Mestarinsa tulisi toimimaan ajallisena vapahtajana, ja kun he kuuntelivat hänen ennustuksiaan Jerusalemin hävittämisestä ja juutalaiskansakunnan kukistumisesta, oli varsin luonnollista, että he alkoivat yhdistää hänen luvaton paluunsa näihin katastrofaalisiin tapahtumiin. Mutta kun Rooman armeijat hajottivat Jerusalemin muurit maan tasalle, hävittivät temppelin ja ajoivat Juudean juutalaiset hajalle, eikä Mestari sittenkään tuonut itseään julki voimassa ja kunniassa, hänen seuraajansa ryhtyivät muotoilemaan uskomusta, joka lopulta yhdisti Kristuksen toisen tulemisen aikakauden päättymiseen ja jopa maailmanloppuun.

Jeesus lupasi tehdä kaksi asiaa, sen jälkeen kun hän olisi noussut Isän tykö ja kun kaikki valta taivaassa ja maan päällä olisi annettu hänen käsiinsä. Hän lupasi ensinnäkin lähettää maailmaan ja tilalleen vielä toisen opettajan, Totuuden Hengen; ja tämän hän teki Helluntain päivänä. Toiseksi, ei ole epäilystäkään siitä, että hän lupasi seuraajilleen jonakin ajankohtana palata omassa persoonassaan tähän maailmaan. Mutta hän ei sanonut, miten, missä tai milloin hän vierailisi toistamiseen tällä planeetalla, jolla hän oli kokenut lihallishahmoisen lahjoittautumisen. Eräässä tilanteessa hän antoi ymmärtää, että vaikka hän olikin ollut lihallisen ruumiin silmin nähtävissä täällä lihallisessa hahmossa eläessään, niin palatessaan hän olisi (ainakin yhdellä mahdollisista käynneistään) nähtävissä vain hengellisen uskon silmin.

Monet meistä ovat taipuvaisia uskomaan Jeesuksen palaavan tulevina aikakausina Urantialle monta kertaa. Meillä ei ole hänen nimenomaista lupaustaan siitä, että hän kävisi täällä mainitut monta kertaa, mutta tuntuu varsin todennäköiseltä, että hän, jonka universumiarvonimiin kuuluu Urantian Planeettaprinssin titteli, vierailisi monet kerrat maailmassa, jonka valloittamisen myötä hän sai näin ainutlaatuisen arvonimen.

Uskomme mitä vakaimmin siihen, että Mikael tulee vielä omassa persoonassaan palaamaan Urantialle, mutta meillä ei ole harmaintakaan aavistusta siitä, milloin tai millä tavalla hän mahdollisesti katsoo parhaaksi tulla. Ajoittuuko tämä toinen adventti maan päällä niin, että se sattuu nykyisen aikakauden viimeisen tuomion yhteyteen — joko niin, että siihen liittyy tai on liittymättä Hallinnollisen Pojan ilmestyminen? Tuleeko hän Urantian jonkin myöhemmin seuraavan aikakauden päättymisen yhteydessä? Tuleeko hän ilmoittamatta, ja onko se oleva jokin erillinen tapahtuma? Emme tiedä. Vain yhdestä seikasta olemme varmoja, nimittäin siitä, että kun hän tosiaankin palaa, todennäköisesti koko maailma tulee siitä tietämään, sillä hänen täytyy tulla universumin korkeimman hallitsijan

to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence,

asemassa eikä tuntemattomana Betlehemin pikkuvauvana. Mutta jos on määrä, että jokainen silmä näkee hänet, ja jos on määrä olla niin, että vain hengelliset silmät erottavat hänen läsnäolonsa, siinä tapauksessa hänen tulonsa täytyy siirtyä kauas tulevaisuuteen.

Teette sen vuoksi viisaasti, jos irrotatte Mestarin henkilökohtaisen paluun maan päälle mistä hyvänsä ja kaikista ennalta määrätystä tapahtumista tai etukäteen asetetuista aikakausista. Olemme varmoja vain yhdestä asiasta: hän on luvannut tulla takaisin. Meillä ei ole mitään käsitystä siitä, milloin ja missä yhteydessä hän täyttää tämän lupauksen. Sikäli kuin tiedämme, hän saattaa ilmestyä maan päälle minä päivänä hyvänsä, tai yhtä hyvin saattaa olla, että hän tulee, vasta kun aikakausi aikakauden perään on siirtynyt menneisyyteen ja asianmukaisesti tuomittu hänen Paratiisin-joukkoihin kuuluvien työtoveri-Poikiensa toimesta.

Mikaelin toinen adventti maan päällä on tapahtuma, jolla on suunnatonta tunnearvoa sekä keskiväliolentoille että ihmisille; mutta muutoin sillä ei ole mitään välitöntä merkitystä keskiväliolentoille, eikä sillä ihmisten kannalta ole sen suurempaa käytännön merkitystä kuin luonnollisen kuoleman tuiki tavallisella tapahtumalla, se kun varsin äkkiä syöksee kuolevaisen ihmisen sen universumitapahtumien virran välittömään otteeseen, joka johtaa suoraa tietä tämän saman Jeesuksen, universumimme täysivaltaisen hallitsijan, eteen. Kaikkien valon lasten on määrä nähdä hänet, eikä ole suurtakaan merkitystä sillä, menemmekö me hänen tykönsä, vai sattuuko hän ensiksi tulemaan meidän luoksemme. Olkaa sen vuoksi aina valmiit toivottamaan hänet tervetulleeksi maan päälle, samoin kuin hän on valmis toivottamaan teidät tervetulleiksi taivaaseen. Odotamme luottavaisina hänen loistavaa ilmestymistään, jopa toistuvia tulemisiaan, mutta olemme täysin tietämättömiä siitä, miten, milloin ja missä yhteydessä hänen on määrä ilmestyä.

then must his advent be long deferred.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

Luku 177. Keskiviikko — lepopäivä

⇨ 176

Urantia-kirjan

178 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 177 KESKIVIIKKO — LEPOPÄIVÄ

Osiot

Johdanto

1. Yhdessä Jumalan kanssa vietetty päivä
2. Lapsuudenaikaista kotielämää
3. Päivä leirillä
4. Juudas ja pääpapi
5. Viimeinen seurustelutuokio

PAPER 177 WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

Johdanto

NIINÄ aikoina, jolloin Jeesus ja apostolit eivät uurastaneet ihmisten opettamisen parissa, heillä oli tapana keskiviikkoisin levätä ponnistuksistaan. Käsillä olevana keskiviikkona he nauttivat aamiaista hieman tavallista myöhemmin, ja leirissä vallitsi pahaenteinen hiljaisuus; montakaan sanaa ei aamuaterian puoliväliin mennessä lausuttu. Lopulta Jeesus puhui: "Haluan, että te tänään lepäätte. Käykää ajan kanssa ajatuksissanne läpi kaikki, mitä Jerusalemiin-saapumisemme jälkeen on tapahtunut, ja miettikää, mitä on kohta edessä ja mistä olen selvin sanoin teille kertonut. Pitäkää huoli, että totuus pysyy elämässänne ja että joka päivä kasvatte armossa."

Aamiaisen jälkeen Mestari ilmoitti Andreakselle aikovansa olla tämän päivän poissa, ja hän ehdotti, että apostolit saisivat viettää aikansa oman mielensä mukaan, paitsi etteivät he missään tapauksessa saisi mennä Jerusalemin porttien sisäpuolelle.

Kun Jeesus laittautui valmiiksi lähteäkseen yksikseen kukkuloille, Daavid Sebedeus puhutteli häntä sanoen: "Tiedäthän varsin hyvin, Mestari, että fariseukset ja esimiehet koettavat saada sinut hengiltä, ja kuitenkin valmistaudut lähtemään

INTRODUCTION

177:0.1 (1920.1) WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: "I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace."

177:0.2 (1920.2) After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

177:0.3 (1920.3) When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: "You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I

yksiksesi kukkuloille. Sellainen menettely on mieletöntä; lähetän sen vuoksi mukaasi kolme miestä, jotka ovat kaikin tavoin valmiit huolehtimaan siitä, ettei sinulle tapahdu mitään pahaa.” Jeesus tarkasteli näitä kolmea hyvin aseistautunutta ja vankkaa galilealaista ja sanoi Daavidille: ”Tarkoituksesi on hyvä, mutta erehdyt, kosket ymmärrä, ettei Ihmisen Poika tarvitse ketään häntä puolustamaan. Kukaan ei käy minuun käsiksi, ennen kuin sinä hetkenä, jolloin olen valmis antamaan henkeni sen mukaan, mikä on Isäni tahto. Nämä miehet eivät saa liittyä seuraani. Haluan mennä yksin voidakseni olla yhteydessä Isään.”

Nämä sanat kuultuaan Daavid ja hänen aseelliset vartijansa vetäytyivät sivummalle, mutta kun Jeesus lähti yksikseen taipaleelle, esille astui Johannes Markus kädessään pieni kori, jossa oli evästä ja vettä, ja hän esitti käsityksensä, että Mestarille saattaisi tulla nälkä, jos hän aikoi olla poissa koko päivän. Mestari hymyili Johannekselle ja ojensi kätensä ottaakseen korin vastaan.

1. YHDESSÄ JUMALAN KANSSA VIETETTY PÄIVÄ

Kun Jeesus oli ottamaisillaan lounaskorin Johanneksen kädestä, nuori mies rohkaistui sanomaan: ”Mutta, Mestari, saattaahan sattua, että poiketessasi syrjemmälle rukoilemaan lasket korin maahan ja sitten jatkatkin matkaasi ilman sitä. Sitä paitsi, jos minä kulkisin mukana lounaskoria kantaen, sinun olisi vapaampi harjoittaa palvontaasi, ja olen taatusti hiljaa. En esitä yhtään kysymystä ja pysyn korin vierellä mennessäsi syrjemmälle ja omiin oloihisi rukoilemaan.”

Näitä sanoja lausuessaan, joiden huimapäisyys hämmästytti joitakuista lähellä olevia kuulijoita, Johannes oli rohkeasti pitänyt edelleen kiinni korista. Siinä he seisoivat niin, että kumpikin — sekä Jeesus että Johannes — piti kiinni korista. Mestari antoi kuitenkin otteensa kohta raueta ja katsoessaan alas nuorukaisen puoleen hän sanoi: ”Koska kaikesta sydäimestäsi haluat kulkea kanssani, sitä ei sinulta evätä. Lähdemme matkaan yhdessä, ja meillä tulee olemaan vällan mukavaa keskenämme. Saat esittää minulle jokaisen kysymyksen, joka sydämeesi juolahtaa, ja lohdutamme ja tuemme toinen toistamme. Aluksi saat sinä kantaa eväskoria, ja sitten kun uuvut, minä autan sinua. Seuraa minua.”

Jeesus palasi tuon päivän iltana leirille vasta auringonlaskun jälkeen. Tämän viimeisen rauhallisen päivän maan päällä Mestari vietti tuon totuudennälkäisen nuorukaisen kanssa seurustellen ja Paratiisin Isänsä kanssa

will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you.” Jesus looked over the three well-armed and stalwart Galileans and said to David: “You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father’s will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father.”

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John’s hand, the young man ventured to say: “But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray.”

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: “Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me.”

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as “the day which a young man spent with God in the hills.”

keskustellen. Korkeuksissa tämä tapahtuma on tullut tunnetuksi ”päivänä, jonka muuan nuori mies vietti Jumalan kanssa kukkuloilla.” Tämä tapaus toimii ikuiset ajat esimerkkinä Luojan halukuudesta olla luodun toveri. Nuori poikanenkin voi, jos sellainen on hänen sydämensä korkein halu, kääntää puoleensa universumin Jumalan huomion ja nauttia hänen rakastavasta seurastaan, toden totta kokea unohtumattoman haltioitumisen siitä, että on kaksistaan Jumalan kanssa kukkuloilla, ja vielä yhden kokonaisen päivän ajan. Ja juuri sellainen oli Johannes Markuksen ainutlaatuinen kokemus tuona keskiviikkona Juudean kukkuloilla.

Jeesus seurusteli Johanneksen kanssa varsin pitkään puhuen auliisti tämän maailman ja seuraavan maailman asioista. Johannes kertoi Jeesukselle, miten pahoillaan hän oli siitä, ettei hän ollut ollut riittävän vanha päästäkseen apostoliksi, ja ilmoitti suuresti arvostavansa sitä, että hän oli Foinikiaan tehtyä matkaa lukuun ottamatta saanut kulkea heidän seurassaan siitä alkaen, kun he ensi kertaa saarnasivat Jordanin kahuupaikalla Jerikon lähellä. Jeesus lausui nuorukaiselle varoituksen sanat, jotteivät uhkaamassa olevat tapahtumat veisi hänen rohkeuttaan, ja vakuutti Johannekselle, että tästä vielä tulisi voimallinen valtakunnan sanansaattaja.

Muisto tästä Jeesuksen kanssa kukkuloilla vietetystä päivästä sai Johannes Markuksessa aikaan väristyksiä, mutta hän ei koskaan unohtanut Mestarin viimeistä kehotusta, jonka tämä lausui, juuri kun he olivat lähdössä takaisin Getsemanen leirille. Mestari lausui tällöin: ”No niin, Johannes, meillähän on ollut vallan mukavaa yhdessä, oikea lepopäivä, mutta pidä huoli, ettet paljasta sinulle kertomiani asioita kenellekään.” Eikä Johannes Markus koskaan paljastanut mitään siitä, mitä tuona hänen kukkuloilla Jeesuksen kanssa viettämäänsä päivänä tapahtui.

Niinä muutamina tunteina, jotka Jeesuksen maisesta elämästä vielä olivat jäljellä, Johannes Markus ei kertaakaan päästänyt Jeesusta pitkäksi aikaa katseensa ulottuvilta. Tämä nuorukainen lymysi aina jossakin lähetyvillä. Hän nukkuikin vain, kun Jeesus nukkui.

2. LAPSUUDENAikaista Kotielämää

Johannes Markuksen kanssa tämän päivän mittaan käymiensä keskustelujen kuluessa Jeesus käytti melkoisesti aikaa siihen, että hän vertaili heidän varhaislapsuutensa ja myöhempien poikavuosiensa kokemuksia. Vaikka Johanneksen vanhemmat omistivat tämän maailman hyvyksiä Jeesuksen vanhempia enemmän, heidän poikavuosiensa kokemusmaailma oli varsin samankaltainen. Jeesus lausui monia asioita,

Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you." And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When

jotka auttoivat Johannesta ymmärtämään paremmin vanhempiaan ja muita perheensä jäseniä. Kun poika kysyi Mestarilta, kuinka tämä saattoi tietää, että hänestä tulisi ”voimallinen valtakunnan sanansaattaja”, Jeesus sanoi:

”Tiedän, että tulet osoittautumaan uskolliseksi valtakunnan evankeliumia kohtaan siksi, että voin luottaa tämänhetkiseen uskoosi ja rakkauteesi, koska nämä ominaisuutesi on ankkuroitu sellaiseen mainioon lapsuudenaikaiseen opetukseen, josta pääsit kodissasi osalliseksi. Olet sellaisen kodin kasvatti, jossa vanhemmat tuntevat toisiaan kohtaan vilpitöntä kiintymystä, ja siksi sinua ei ole niin yllirakastettu, että se olisi vahingollisella tavalla korostanut käsitystäsi omasta tärkeydestäsi. Persoonallisuuttasi ei myöskään ole kohdannut sellainen vääristyminen, joka olisi ollut seurauksena, jos vanhempasi olisivat rakkaudettomasti juonitelleet toisiaan vastaan saadakseen luottamuksesi ja lojaalisuutesi puolelleen. Olet saanut osaksesi sellaista vanhempien rakkautta, joka varmistaa suositeltavan määrän itseluottamusta ja ruokkii normaaleja turvallisuudentunteita. Mutta sinulla on ollut onnea myös sikäli, että vanhempasi omasivat rakkauden ohella viisautta. Ja nimenomaan viisaus oli se, joka pani heidät epäämään sinulta useimmat niistä tavoista, joilla lapsia hemmotellaan, samoin kuin monet varallisuudella ostettavissa olevat ylellisyydet, silloin kun he lähettivät sinut synagogakouluun naapurustossa asuvien leikkitovereittesi mukana. Ja salliessaan sinun hankkia ensikäden kokemusta, he rohkaisivat sinua oppimaan myös, miten tässä maailmassa eletään. Tulit nuoren ystäväsi Aamoksen mukana Jordanille, jossa me saarnasimme ja jossa Johanneksen opetuslapset kastivat. Halusitte molemmat kulkea kanssamme. Palattuamme Jerusalemiin sinun vanhempasi antoivat siihen suostumuksensa, Aamoksen vanhemmat sen sijaan epäivät suostumuksensa. He rakastivat poikaansa niin paljon, että kielsivät häneltä sen siunatun kokemuksen, jonka sinä olet saanut, niin, jopa tämän kokemuksen, joka tänä päivänä on tullut osaksesi. Kotoaan karkaamalla Aamos olisi voinut liittyä joukkoomme, mutta niin tehdessään hän olisi lyönyt rakkauden haavoille ja uhrannut lojaalisuuden. Vaikka olisikin ollut viisasta menetellä sillä tavoin, se olisi kuitenkin ollut hirvittävä hinta maksettavaksi kokemuksesta, riippumattomuudesta ja vapaudesta. Vanhempiesi kaltaiset viisaat vanhemmat huolehtivat siitä, ettei heidän lastensa tarvitse haavoittaa rakkautta tai tukahduttaa lojaalisuutta kehittyäkseen itsenäisiksi ja nauttiakseen virkistävästä vapaudesta, sitten kun he ovat tulleet sinun ikääsi.

”Rakkaus, Johannes, on maailmankaikkeuden korkein realiteetti, kun sitä osoittavat kaikkiviisaat olennot, mutta se on

the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a “mighty messenger of the kingdom,” Jesus said:

177:2.2 (1921.6) “I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents’ loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John’s disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos’s parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) “Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish

vaarallinen ja monesti puolittain itsekäs piirre, kun se ilmenee kuolevaisten vanhempien kokemusmaailmassa. Sitten kun avioitut ja saat kasvattaaksesi omia lapsia, huolehdi siitä, että rakkauttasi neuvoo viisaus ja opastaa järkevyyttä.

"Nuori ystäväsi Aamos uskoo tähän valtakunnan evankeliumiin aivan yhtä paljon kuin sinä, mutta en voi täysin luottaa häneen; en ole varma siitä, mitä hän on tulevina vuosina tekevä. Hänen lapsuudenaikainen kotielämänsä ei ollut sellaista, joka tuottaisi täysin luotettavan persoonan. Aamos on liikaa erään apostolin kaltainen, jonka osaksi ei tullut normaali, rakastava ja viisas kotikasvatus. Koko jäljellä oleva elämäsi tulee olemaan onnellisempaa ja luotettavampaa siksi, että vietit ensimmäiset kahdeksan vuottasi normaalissa ja järjestyneessä kodissa. Sinulla on vahva ja oivallisesti rakentunut luonne siksi, että kasvoit kodissa, jossa vallitsi rakkaus ja hallitsi viisaus. Sellainen lapsuudenaikainen kasvatus tuottaa sentyyppistä lojaalisuutta, joka saa minut vakuuttuneeksi siitä, että kuljet aloittamasi tien loppuun saakka."

Yli tunnin ajan jatkui tämä Jeesuksen ja Johanneksen käymä keskustelu kotielämästä. Mestari jatkoi keskustelua selittämällä Johannekselle, miten lapsi on täysin riippuvainen vanhemmistaan ja vanhempiinsa liittyvästä kotielämästä kaikessa, mikä koskee hänen varhaisimpia käsityksiään kaikesta älyllisyyttä, sosiaalisuutta, moraalista ja jopa hengellisyyttä olevasta, sillä perhe edustaa pienelle lapselle kaikkea, minkä hän voi ensi alkuun tietää joko ihmisten välisistä tai jumalallisista suhteista. Lapsen täytyy saada ensimmäiset universumia koskevat vaikutelmansa äidin osoittamasta huolenpidosta; hän on kokonaan riippuvainen maisesta isästään siinä, millaisiksi hänen ensimmäiset ideansa taivaallisesta Isästä muotoutuvat. Lapsen myöhemmästä elämästä tulee onnellinen tai onneton, helppo tai vaikea sen mukaan, millaista on hänen varhaisin mentaalinen ja emotionaalinen elämänsä, jota säätelevät mainitut, kodissa vallitsevat sosiaaliset ja hengelliset suhteet. Ihmisen koko myöhempään elämään vaikuttaa valtavasti, mitä hänen muutaman ensimmäisen elinvuotensa aikana tapahtuu.

Vakaa uskomuksemme on, että Jeesuksen opetukseen sisältyvä evankeliumi, tällaisena isän ja lapsen väliseen suhteeseen perustuvana, voi tuskin tulla maailmanlaajuisesti hyväksytyksi, ennen kuin koittaa aika, jolloin nykyajan sivistyskansojen kotielämään kuuluu enemmän rakkautta ja enemmän viisautta. Siitä huolimatta, että kahdenkymmenennen vuosisadan vanhemmilla on suurenmoista tietoa ja yhä laajempaa totuutta kodin kohennukseksi ja kotielämän jalontamiseksi, tosiasiana kuitenkin pysyy, että varsin harva nykyajan kodeista on yhtä

trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

177:2.4 (1922.2) "Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun."

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea,

hyvä paikka poikien ja tyttöjen hoivaamiselle kuin olivat Jeesuksen koti Galileassa ja Johannes Markuksen koti Juudeassa, jos kohta Jeesuksen evankeliumin vastaanottaminen johtaakin kotielämän välittömään kohenemiseen. Viisaan kodin rakkaudellinen elämä ja oikean uskonnon lojaali antaumus vaikuttavat syvällisesti toisiinsa. Sellainen kotielämä kohottaa uskontoa, ja aito uskonto nostaa aina kodin kunniaan.

On totta, että monet näiden entisajan juutalaiskotien vastenmielisistä, näivettävistä vaikutuksista ja muista rajoittavista piirteistä on tosiasiallisesti eliminoitu useista paremmin järjestyneistä nykyajan kodeista. Esiintyy todellakin enemmän spontaania riippumattomuutta ja henkilökohtaista vapautta, mutta tätä vapautta ei hillitse rakkaus, sitä ei motivoi lojaalisuus eikä sitä ohjaa viisauden älyperäinen kurinalaisuus. Niin kauan kuin opetamme lasta rukoilemaan: "Isä meidän, joka olet taivaassa", on kaikkien maisten isien harteilla suunnaton vastuu siitä, että he elävät ja järjestävät kotinsa siten, että sanasta isä tulee arvokas aarre kaikkien kasvavien lasten mielen ja sydämen lippaaseen.

3. PÄIVÄ LEIRILLÄ

Apostolit käyttivät tämän päivän enimmäkseen siihen, että he käyskelivät Öljymäellä ja seurustelivat heidän kanssaan leiriytyneiden opetuslasten kanssa. Mutta iltapäivän alkupuolella he jo alkoivat kovasti toivoa, että he näkisivät Jeesuksen palaavan. Mitä pitemmälle päivä ehti, sitä huolestuneemmiksi he kävivät hänen turvallisuudestaan. Ilman häntä he tunsivat itsensä selittämättömän yksinäisiksi. Koko päivä käytiin paljon väittelyä siitä, olisiko heidän ollenkaan pitänyt antaa Mestarin mennä kukkuloille yksikseen vain asiapoika seuranaan. Vaikkei kukaan avoimesti sillä tavoin tuonutkaan ajatuksiaan julki, heidän joukossaan ei Juudas Iskariotia lukuun ottamatta ollut ketään, joka ei olisi halunnut olla Johannes Markuksen tilalla.

Oltiin jo iltapäivän keskivaiheilla, kun Natanael piti puheen aiheesta "Korkein halu" noin puolelle tusinalle apostolille ja yhtä monelle opetuslapselle, ja puheen päätössanat kuuluivat: "Useimmissa meistä on se vika, että olemme puolinaisia. Emme rakasta Mestaria niin kuin hän rakastaa meitä. Jos olisimme kaikki halunneet mennä hänen kanssaan yhtä kiihkeästi kuin Johannes Markus, hän olisi varmasti ottanut meidät kaikki mukaansa. Me vain seisoi sivussa, kun tuo nuorukainen lähestyi Mestaria ja tarjosi hänelle eväskoria, mutta kun Mestari tarttui siihen kädellään, poikapa ei hellittänytään otettaan. Ja niin Mestari jätti meidät tänne ja meni itse sen sijaan kukkuloille koreineen, poikineen ja kaikkineen."

albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. THE DAY AT CAMP

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

Neljän maissa iltapäivällä Daavid Sebedeuksen luo saapui juoksulähettejä, jotka toivat viestin hänen äidiltään Betsaidasta samoin kuin Jeesuksen äidiltä. Daavid oli useita päiviä aikaisemmin päättellyt, että pääpapit ja esimiehet aikoivat tappaa Jeesuksen. Daavid tiesi heidän olevan päättäväisesti sillä kannalla, että he surmaisivat Mestarin, ja hän oli jokseenkin vakuuttunut siitä, ettei Jeesus käyttäisi jumalallista valtaansa pelastaakseen itsensä eikä myöskään sallisi seuraajiensa käyttää voimakeinoja hänen puolustamiseksi. Nämä johtopäätökset tehtyään hän aikaa hukkaamatta lähetti sanansaattajan äitinsä luo kehottaen tätä tulemaan heti Jerusalemiin ja tuomaan mukanaan Jeesuksen äidin Marian ja kaikki hänen perheensä jäsenet.

Daavidin äiti teki kuten hänen poikansa pyysi, ja nyt juoksulähetit palasivat Daavidin luo tuoden sanan, että hänen äitinsä ja kaikki Jeesuksen perheen jäsenet olivat matkalla Jerusalemiin ja saapuisivat perille johonkin aikaan seuraavan päivän loppupuolella tai varhain sitä seuraavana aamuna. Koska Daavid teki näin omasta aloitteestaan, hän katsoi viisaaksi pitää asian omana tietonaan. Sen vuoksi hän ei kertonut kenellekään Jeesuksen perheen olevan matkalla Jerusalemiin.

Hieman keskipäivän jälkeen leiriin saapui yli kaksikymmentä niistä kreikkalaisista, jotka olivat tavanneet Jeesuksen ja kaksitoista apostolia Joosef Arimatealaisen kodissa, ja Pietari ja Johannes keskustelivat heidän kanssaan usean tunnin ajan. Nämä kreikkalaiset, tai ainakin jotkut heistä, olivat päässeet jo pitkälle tietämyksessään valtakunnasta, sillä he olivat saaneet Aleksandriassa opastusta Rodanilta.

Samana iltana Jeesus kävi leirille palattuaan keskusteluja näiden kreikkalaisten kanssa, ja ellei sellainen menettely olisi hänen apostolejaan ja monia hänen eturivin opetuslapsiaan suuresti järkyttänyt, hän olisi vihkinyt virkaansa nämä kaksikymmentä kreikkalaista, aivan kuten hän oli asettanut virkaan seitsemänkymmentä opetuslasta.

Kun leirillä tapahtui kaikkea edellä kerrottua, Jerusalemissa taas pääpapit ja vanhimmat hämmästelivät, ettei Jeesus palannutkaan puhumaan väkijoukoille. Olihan Jeesus tosin edellisenä päivänä temppelistä lähtiessään sanonut: "Jätän teidän talonne teille autioksi", mutta he eivät voineet ymmärtää, miksi hän olisi ollut valmis luopumaan siitä varsin vahvasta asemasta, jonka hän oli väkijoukkojen suopean asennoitumisen pohjalle rakentanut. Vaikka he pelkäsivät, että Mestari lietsoisi rahvaan keskuudessa metelin, hänen viimeiset kansanpaljoudelle osoittamansa sanat olivat kuitenkin olleet kehoitus mukautua kaikin

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Bethsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, "I leave your house to you desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously

kohtuullisin tavoin niiden käskyvaltaan, jotka "istuvat Mooseksen istuimella". Kaiken kaikkiaan päivä oli kaupungissa täynnä hyörinää, valmistautuivathan he samalla pääsiäisen viettoon, kun hioivat suunnitelmiaan Jeesuksen surmaamiseksi.

Leirillä ei käynyt montakaan ihmistä, sillä kaikki, jotka tiesivät Jeesuksen aikomuksesta oleskella siellä, sen sijaan että olisi joka ilta mennyt Betaniaan, olivat pitäneet leirin pysyttämisen hyvin varjeltuna salaisuutena.

4. JUUDAS JA PÄÄPAPIT

Pian sen jälkeen kun Jeesus ja Johannes Markus poistuivat leiriltä, Juudas Iskariot katosi veljiensä joukosta ja palasi vasta myöhään iltapäivällä. Mestarinsa nimenomaisesta pyynnöstä piittaamatta, jonka mukaan heidän olisi tullut pysytellä poissa Jerusalemissa, tämä hämmentynyt ja tyytymätön apostoli piti kiirettä ehtiäkseen sovittuun tapaamiseensa Jeesuksen vihamiesten kanssa ylipappi Kaiiaan kodissa. Tämä oli sanhedrinin epävirallinen kokous, joka oli sovittu alkavaksi heti kymmenen jälkeen tuona aamuna. Kokous oli kutsuttu koolle keskustelemaan Jeesusta vastaan esitettävien syytteiden luonteesta ja päättämään, mitä menettelytapaa käyttäen hänet saataisiin Rooman viranomaisten eteen, jotta kuolemantuomiolle, jonka he jo olivat hänelle langettaneet, saataisiin välttämätön siviiliviranomaisten vahvistus.

Juudas oli edellisenä päivänä paljastanut joillekulle sukulaisilleen ja isänsä suvun muutamille saddukeusystävälle tulleen sellaiseen johtopäätökseen, että Jeesus toki oli hyvää tarkoittava haihattelija ja idealisti, mutta ettei hän ollut odotettu Israelin vapahtaja. Juudas totesi, että hän haluaisi varsin mielellään keksiä jonkin keinon, jolla hienovaraisesti jättäytyisi koko liikkeestä. Juudaksen ystävät vakuuttivat hänelle mielistellen, että juutalaiset vallanpitäjät tervehtisivät hänen vetäytymistään suurena tapauksena, eikä mikään silloin olisi hänelle kyllin hyvää. He saivat hänet uskomaan, että hän heti paikalla saisi sanhedrinilta suuria kunnianosoituksia ja että hän olisi lopulta sellaisessa asemassa, että se pyyhkisi pois häpeätahrان, jonka hänen hyvää tarkoittanut, mutta "valitettava veljeilynsä oppimattomien galilealaisten kanssa" oli tuottanut.

Juudas ei voinut aivan uskoa, että Mestarin voimalliset teot olisi tehty perkeleiden ruhtinaan voimalla, mutta nyt hän oli täysin vakuuttunut siitä, ettei Jeesus käyttäisi valtaansa tehdäkseen itsestään suuren. Hän oli vihdoin vakuuttunut siitä, että Jeesus antaisi juutalaisvallanpitäjien tuhota itsensä, eikä Juudas voinut kestää sellaista

prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

^{177:3.8 (1924.4)} Not many people came to the camp, for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

^{177:4.1 (1924.5)} Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

^{177:4.2 (1924.6)} On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

^{177:4.3 (1924.7)} Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not

nöyryyttävää ajatusta, että hänet samastettaisiin liikkeeseen, jonka kohtalona olisi tappio. Hän kieltäytyi suostumasta ajatukseen, että edessä olisi epäonnistuminen. Hänellä oli perinpohjainen ymmärrys siitä, että Mestarin luonne oli jyrkevä ja että tämän majesteettinen ja armelias mieli oli teräväjärkinen, ja kuitenkin hänelle tuotti mielihyvää pitää ainakin osittain totena erään hänen sukulaisensa esittämää ajatusta, että Jeesus, hyvää tarkoittava fanaatikko kun oli, ei kenties ollut ihan tervejärkinen; että hän oli aina vaikuttanut omitukselta ja väärinymmärretyltä henkilöltä.

Ja nyt Juudas huomasi, että häntä toisin kuin koskaan ennen oudosti harmistutti, ettei Jeesus ollut milloinkaan osoittanut hänelle asemaa, joka olisi tuottanut suurempaa kunniaa. Hän oli kaiken aikaa arvostanut sitä kunniaa, että hän oli apostolien varainhoitaja, mutta nyt hänestä alkoi tuntua, ettei häntä arvostettu; ettei hänen kykyjään tunnustettu. Äkkiä hänet valtasi suuttumus siitä, että Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle oli suotu kunnia olla läheisessä yhteydessä Jeesukseen, ja tuona hetkenä, jolloin hän oli matkalla ylipapin kotiin, häntä kiehtoi enemmän ajatus päästä tasoihin Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa kuin häntä askarrutti mikään ajatus Jeesuksen kavaltamisesta. Mutta kaiken lisäksi ja kaiken päälle, juuri tuona hetkenä uusi ja hallitseva ajatus alkoi vallata etusijaa hänen tietoisuudessaan: hän oli lähtenyt liikkeelle saavuttaakseen itselleen kunniaa, ja jos tähän päästäisiin, samalla kun tehtäisiin tilit selviksi niiden kanssa, jotka olivat osaltaan vaikuttaneet hänen elämänsä suurimpaan pettymykseen, niin aina parempi. Hämmennyksen, ylpeyden, epätoivon ja päättäväisyyden kauhistuttava salaliitto otti hänet valtaansa. Ja näin ollen lieene selvää, ettei Juudas rahojen takia tuona hetkenä ollut matkalla Kaiafaan kotiin sopimaan Jeesuksen kavaltamisesta.

Kaiafaan talolle tullessaan Juudas teki lopullisen päätöksensä Jeesuksen ja apostolitoveriensä hylkäämisestä; ja kun hän siis oli päättänyt jättää taivaan valtakunnan asian taakseen, hän oli päättäväisesti sitä mieltä, että hän hankkisi itselleen niin paljon kuin mahdollista sitä arvostusta ja kunniaa, jonka hän oli Jeesuksen ja uuden, valtakunnan evankeliumin puolelle ensi kertaa asettuessaan luullut joskus tulevan osakseen. Kaikki apostolit olivat kerran olleet samalla tavoin kunnianhimoisia, mutta aikaa myöten he oppivat ihaillemaan totuutta ja rakastamaan Jeesusta, ainakin he oppivat siihen Juudasta enemmän.

Kavaltajan esitteli Kaiafaalle ja juutalaisten vallanpitäjille hänen serkkunsa. Tämä selitti, että Juudas, joka oli huomannut erehtyneensä annettuaan Jeesuksen ovelan opetuksen johtaa itsensä harhaan, oli saapunut paikkaan, jossa hän halusi esittää julkisen ja muodollisen

endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal

luopumuksensa sidonnaisuudestaan galilealaiseen ja samalla pyytää, että hän saisi takaisin juudealaisveljiensä luottamuksen ja että hänet otettaisiin taas entiseen veljespiiriinsä. Lisäksi tämä Juudaksen puhemies selitti Juudaksen olevan sitä mieltä, että Israelin rauhan kannalta olisi parasta, jos Jeesus korjattaisiin talteen, ja että hän todistaakseen mielipahansa osallistumisestaan mokomaan eksytyksen liikkeeseen, ja osoittaakseen tarkoittavansa totta sillä, että hän nyt palasi Mooseksen oppien pariin, oli tullut tarjoutumaan sanhedrinille henkilöksi, joka voisi järjestää Jeesuksen pidättämiskäskyn saaneen kapteenin kanssa asiat niin, että Jeesus voitaisiin ottaa kiinni huomiota herättämättä, jolloin välttyttäisiin kokonaan vaaralta saada väkijoukot kuohuksiin tai tarpeelta lykätä hänen pidättämistään pääsiäisen jälkeiseen aikaan.

Sanottavansa sanottuaan serkku esitteli Juudaksen, joka astui eteenpäin ylipapin lähelle sanoen: "Kaiken, mitä serkkuni on luvannut, minä teen, mutta mitä te olette valmiit antamaan minulle tästä palveluksesta?" Juudas ei näyttänyt huomaavan sitä halveksunnan, jopa inhon, ilmettä, joka käväisi kovasydämisen ja turhamaisen Kaiafaan kasvoilla, sillä Juudaksen sydän oli aivan liian täynnä itsensä ylentämistä ja itsensä tärkeäksi tuntemisen tuoman tyydytyksen kaipausta.

Ja sitten Kaiafas katsoi kavaltajaa sanoen samalla: "Juudas, menepä vartioston kapteenin puheille ja järjestä kyseisen upseerin kanssa asia niin, että Mestaris tuodaan luoksemme joko tänä iltana tai huomispäivänä, ja kun hänet on toimestasi jätetty meidän käsiimme, pitää sinun saada palkkiosi tästä palveluksesta." Tämän kuultuaan Juudas poistui pääpappien ja temppelein esimiesten edestä ja neuvotteli temppeливartioston kapteenin kanssa siitä, millä keinoin Jeesus saataisiin pidätetyksi. Juudas tiesi Jeesuksen olevan sillä hetkellä poissa leiristä, eikä hänellä ollut mitään käsitystä, milloin tämä tuona iltana sinne palaisi. Ja niin muodoin he sopivat keskenään, että Jeesus pidätettäisiin seuraavana iltana (torstaina), sen jälkeen kun jerusalemlaiset ja kaikki vierailevat pyhiinvaeltajat ovat vetäytyneet levolle.

Juudas palasi tovereidensa pariin leirille humaltuneena suuruuden ja kunnian ajatuksista, jollaisia hänellä ei ollut ollut moneen päivään. Hän oli lyöttäytynyt Jeesuksen seuraan toivoen, että hänestä jonakin päivänä tulisi uudessa valtakunnassa suurmies. Lopulta hän tajusi, ettei tulisi olemaan mitään hänen odotustensa mukaista uutta valtakuntaa. Mutta hän oli riemuissaan siitä, että oli ollut kyllin tarkkavainuinen vaihtakseen pettymyksensä siitä, ettei hän saavuttanutkaan kunniaa odotetussa uudessa valtakunnassa, välittömästi toteutuviin kunnian ja palkkion odotuksiin sen vanhan

renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: "All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?" Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

177:4.8 (1926.1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: "Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service." When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

177:4.9 (1926.2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he

järjestyksen piirissä, josta hän nyt uskoi, että se jäisi voimaan, ja josta hän oli varma, että se tuhoaisi Jeesuksen ja kaiken, mitä tämä edusti. Tiedostetun aikomuksen perimmäiseltä motiiviltaan Juudaksen toteuttama Jeesuksen kavaltaaminen oli itsekkään rintamakarkurin pelkurimainen teko, karkurin, jonka ainoana ajatuksena oli hänen oma turvallisuutensa ja nousunsa kunnian kukkuloille siitä piittaamatta, mitä seuraamuksia hänen menettelynsä hänen Mestarilleen ja aiemmille tovereilleen aiheuttaisi.

Mutta täsmälleen näin kävi aina. Juudas oli jo kauan leikitellyt tällä harkitulla, väistymättömällä, itsekkäällä ja kostonhimoisella tietoisuudella siitä, että hänen mielessään vähä vähältä rakentui ja että hän sydämessään elätteli näitä vihantäyteisiä ja häijyjä koston ja epälojaalisuuden haluja. Jeesus rakasti Juudasta ja luotti häneen, aivan kuten hän rakasti muita apostoleja ja luotti näihin, mutta Juudas ei kyennyt kehittämään lojaalia luottamusta ja kokemaan varauksetonta vastarakkautta. Ja kuinka vaaralliseksi silloin voikaan kunnianhimo käydä, kun sen kumppanina ei ole mikään muu kuin itsekkyyks ja kun sen perimmäisenä käyttövoimana on kyräilevä ja kauan tukahdutettu kostonhimo! Mikä musertava voima onkaan pettymys niiden mielettömiä ihmisten elämässä, jotka ajallisuuden varjomaisiin ja haihtuviin houkutuksiin tuijottaessaan muuttuvat sokeiksi niille korkeammille ja todellisemmille tuloksille, jotka edustavat jumalallisia arvoja ja oikeita hengellisiä realiteetteja merkitsevien ikuisten maailmojen iäisiä saavutuksia. Juudas kaipasi mielessään maailmallista kunniaa ja alkoi täysin sydämin rakastaa tätä himoa. Myös muut apostolit kaipasivat mielessään tätä samaa maailmallista kunniaa, mutta sydämellään he rakastivat Jeesusta ja tekivät parhaansa oppiakseen rakastamaan niitä totuuksia, jotka hän heille opetti.

Tuolloin Juudas ei sitä tajunnut, mutta alitajuisesti hän oli arvostellut Jeesusta aina siitä saakka, kun Herodes mestautti Johannes Kastajan. Syvällä sydämessään Juudas kantoi Jeesukselle aina kaunaa siitä, ettei tämä pelastanut Johannesta. Älkää unohtako, että Juudas oli ollut Johanneksen opetuslapsi, ennen kuin hänestä tuli Jeesuksen seuraaja. Ja kaikki nämä inhimillisen kaunan ja katkeran pettymyksen kertymät, jotka Juudas oli jättänyt sieluunsa vihan kaapuun puettuina, olivat nyt mainiossa järjestyksessä hänen alitajuisessa mielessään ja valmiina ponnahtamaan pinnalle ja viemään hänet mennessään, heti kun hän rohkenisi irrottautua veljiensä tukea tuovasta vaikutuksesta, ja kun hän samalla saattaisi itsensä alttiiksi Jeesuksen vihamiesten ovelille vihjailuille ja hienovaraiselle pilkanteolle. Joka kerta, kun Juudas antoi toiveidensa nousta pilviin, ja Jeesus sitten teki tai sanoi jotakin, joka murskasi ne pirstaleiksi,

stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

177:4.10 (1926.3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

177:4.11 (1926.4) Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars

Juudaksen sydämeen jäi katkerasta kaunasta kertova arpi; ja kun näitä arpia tuli aina vain lisää, ennen pitkää tämä niin monet kerrat haavoitettu sydän kadotti kaiken todellisen kiintymyksen sitä henkilöä kohtaan, joka oli tämän epämiellyttävän kokemuksen hyvää tarkoittavalle, mutta pelkurimaiselle ja itsekeskeiselle persoonallisuudelle aiheuttanut. Juudas ei sitä tajunnut, mutta hän oli pelkuri. Niinpä hän aina varsin mielellään syytti Jeesusta sellaisesta, että pelkuruus olisi ollut motiivi, joka pani tämän niin usein kieltäytymään vallan tai kunnian tavoittelemisesta, silloinkin kun ne näyttivät olevan helposti hänen tavoitettavissaan. Ja jokainen kuolevainen tietää varsin hyvin, miten rakkaus, vaikka se aluksi on aitoa, voi pettymyksen, mustasukkaisuuden ja pitkään jatkuneen kaunan johdosta lopulta muuttua todelliseksi vihaksi.

Vihdoinkin saattoivat pääpapit ja vanhimmat muutaman tunnin ajaksi huokaista helpotuksesta. Heidän ei tarvitsisi pidättää Jeesusta julkisuudessa, ja kun he nyt olivat saaneet Juudaksesta kavalan liittolaisen, varmistui se, ettei Jeesus pääsisi pakenemaan heidän valtaapiiristään, kuten hän niin monesti aikaisemmin oli tehnyt.

5. VIIMEINEN SEURUSTELUTUOKIO

Koska oli keskiviikko, pidettiin leirillä sinä iltana seurustelutuokio. Mestari koetti rohkaista alakuloisia apostoleitaan, mutta se oli jotakuinkin mahdotonta. Nämä alkoivat kaikki tajuta, että uhkaamassa olivat hämmentävät ja musertavat tapahtumat. He eivät kyenneet iloitsemaan edes siitä, kun Mestari muisteli heidän vaiheikkaan ja rakkaudentäyteisen yhdessäolonsa vuosia. Jeesus kyseli juurta jaksain kaikkien apostolien perheiden vointia, ja Daavid Sebedeuksen puoleen katseensa kääntäen hän kysyi, oliko kukaan vähään aikaan kuullut mitään hänen äidistään, nuorimmasta sisarestaan tai muista hänen perheensä jäsenistä. Daavid katseli jalkojaan, sillä hän pelkäsi vastata.

Tässä tilaisuudessa Jeesus kehotti seuraajiaan varomaan luottamasta kansanjoukkojen tukeen. Hän palautti mieleen heidän kokemuksensa Galileassa, kun suuret väenpaljoudet olivat vähän väliä innoissaan kulkeneet heidän mukanaan ja sitten aivan yhtä kiihkeästi kääntyneet heitä vastaan ja palanneet siihen, miten he olivat ennen uskoneet ja eläneet. Ja sitten hän sanoi: "Ja älkää siis antako sellaisten suurten väenkokousten pettää itseänne, jotka kuuntelivat meitä temppelissä ja näyttivät uskovan opetusmeille. Nämä joukkokokoukset kuuntelevat totuutta ja uskovat siihen pintapuolisesti järjellään, mutta perin harvat heistä päästävät totuuden sanan juurtumaan elävin juurin

multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

177:4.12 (1927.1) At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. THE LAST SOCIAL HOUR

177:5.1 (1927.2) Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel

sydämeensä. Niiden tukeen, jotka tuntevat evankeliumin vain mielessään ja jotka eivät sitä ole kokeneet sydämessään, ei voi luottaa, kun oikea vaivan aika koittaa. Kun juutalaisten vallanpitäjät pääsevät yhteisymmärrykseen Ihmisen Pojan tuhoamisesta, ja kun he yksissä tuumin tekevät iskunsa, tulette näkemään, kuinka kansanjoukko joko pakenee kauhuissaan paikalta tai sitten seisoo vieressä hiljaa ja hämmästellessä, kun nämä tolkkunsa menettäneet ja sokaistuneet vallanpitäjät taluttavat evankeliumitotuuden opettajat kuolemaan. Ja sitten kun vastoinikäymiset ja vaino lankeavat päällenne, riepotetaan vielä muitakin, joista ajattelette, että he rakastavat totuutta, ja jotkut luopuvat evankeliumista ja lähtevät luotanne. Jotkut, jotka ovat olleet meille hyvin läheisiä, ovat jo päättäneet lähteä karkuun. Tänä päivänä olette levänneet valmistautuaksenne niitä hetkiä varten, jotka nyt ovat käsillä. Valvokaa siis ja rukoilkaa, että teille huomenissa annettaisiin lisää lujuutta kestäksenne kohta edessä olevat päivät.”

Leirin ilmapiiri oli varautunut selittämättömästä jännityksestä. Hiljaisia viestinviejiä tuli ja meni, ja nämä keskustelivat vain Daavid Sebedeuksen kanssa. Ennen illan päättymistä jotkut tiesivät jo, että Lasarus oli kiirettä pitäen paennut Betaniasta. Johannes Markus oli leirini palattuaan ollut pahaenteisen hiljainen, vaikka hän oli viettänyt kokonaisen päivän Mestarin seurassa. Jokainen tulokseton yritys saada hänet puhumaan, osoitti selvästi vain, että Jeesus oli käskennyt hänen pysyä vaiti.

Jopa Mestarin hyväntuulisuus ja epätavallinen seuralaisuuskin pelottivat heitä. He tunsivat kaikki, kuinka se hirveä eristyneisyys vääjäämättä kävi heitä lähemmäksi, josta he tajusivat, että se kohta lankeaisi heidän päällensä musertavalla äkillisyydellä ja väistämättömällä kauhulla. He aistivat hämärästi, mitä oli tulossa, eikä kukaan tuntenut olevansa valmis kohtaamaan tätä koetusta. Mestari oli ollut koko päivän poissa; he olivat kaivanneet häntä suunnattomasti.

Tämä keskiviikkoilta merkitsi hetkeä, jolloin heidän hengellinen tilansa ennen Mestarin varsinaista kuolinhetkeä laski alimmilleen. Vaikka seuraava päivä taas oli yhtä päivää lähempänä traagista perjäntaita, hän oli kuitenkin yhä heidän kanssaan, ja he selvisivät sen tuskaisista tunteista keskiviikkoilta paremmin.

Tietäessään, että käsillä olisi viimeinen yö, jonka hän koskaan maan päällä enää nukkuisi aamuun asti yhdessä valikoimansa perheen kanssa, Jeesus sanoi hetkeä ennen keskiyötä heidät levolle lähettäessään: ”Menkää levolle, veljeni, ja rauha kanssanne, kunnes nousemme huomenna, joka on taas uusi päivä tehdä sitä, mikä on Isän tahto, ja kokea sitä iloa, että tiedämme olevamme hänen poikiaan.”

only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead.”

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: “Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons.”

Luku 178. Viimeinen leirillä vietetty päivä

⇨ 177

Urantia-kirjan

179 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 178 VIIMEINEN LEIRILLÄ VIETETTY PÄIVÄ

Osiot

Johdanto

1. Puhe poikaudesta ja kansalaisuudesta
2. Keskipäivän ateriahetken jälkeen
3. Matkalla ehtoolliselle

PAPER 178 LAST DAY AT THE CAMP SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

Johdanto

JEESUS aikoi viettää tämän torstaipäivän, viimeisen maan päällä lihallishahmoiseksi ruumiillistuneena jumalallisena Poikana viettämänsä vapaan päivän, apostoliensa ja muutamien uskollisten ja hartaiden opetuslasten seurassa. Kohta tuon kauniin aamun aamiaishetken jälkeen Mestari vei heidät syrjäiseen paikkaan vähän matkan päähän heidän leirinsä yläpuolelle ja opetti heille siellä monta uutta totuutta. Vaikka Jeesus piti apostoleille muitakin puheita saman päivän alkuillan tuntien aikana, tämä torstaiaamupäivän puhe oli hänen jäähyväissanomansa sekä apostoleista että valikoiduista opetuslapsista, niin juutalaisista kuin ei-juutalaisistakin, koostuneelle leirikunnalle. Kaksitoista apostolia olivat Juudasta lukuun ottamatta kaikki paikalla. Pietari ja useat apostoleista mainitsivat Juudaksen poissaolosta, ja jotkut heistä ajattelivat Jeesuksen lähettäneen hänet kaupunkiin hoitamaan jotakin asiaa, luultavimmin sopimaan kohta vietettävän pääsiäisjuhlan yksityiskohdista. Juudas palasi leirille vasta iltapäivän puolivälissä, vähän ennen kuin Jeesus johdatti kaksitoista apostolia Jerusalemiin nauttimaan Vimeistä ehtoollista.

INTRODUCTION

^{178:0.1 (1929.1)} JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. PUHE POIKAUDESTA JA

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND

KANSALAISUUDESTA

Jeesus puhui lähes kahden tunnin ajan noin viidellekymmenelle uskotulle seuraajalleen ja vastasi pariinkymmeneen kysymykseen, jotka koskivat taivaan valtakunnan suhdetta tämän maailman valtakuntaan ja käsitteivät Jumalan poikauden suhdetta maisten valtioiden kansalaisuuteen. Tästä puheesta samoin kuin hänen kysymyksiin esittämistään vastauksista on tehtävissä seuraava nykyisen kielenkäytön mukainen yhteenveto:

Koska tämän maailman valtakunnat ovat aineellisia, ne saattavat useinkin joutua sellaiseen tilanteeseen, että niiden on pakko käyttää fyysisiä voimakeinoja lakiansa toimeenpanemiseksi ja järjestyksen ylläpitämiseksi. Taivaan valtakunnassa eivät todelliset uskovat turvaudu fyysisen väkivallan käyttöön. Hengestä syntyneiden Jumalan poikien hengellisenä veljesyhteisönä taivaan valtakunta voidaan saattaa voimaan vain hengen voimalla. Tämä menettelytavoissa näkyvä ero kertoo vain siitä, miten uskovien valtakunta ja maallista hallitusvaltaa edustavat valtakunnat suhteutuvat toisiinsa, eikä se kumoa uskovista muodostuvien sosiaalisten ryhmien oikeutta ylläpitää järjestystä riveissään ja pitää kurittomat ja arvottomat jäsenensä nuhteessa.

Hengellisen valtakunnan poikauden ja maallisen eli siviilihallituksen alaisen kansalaisuuden välillä ei ole mitään yhteen sovittamatonta. Uskovan velvollisuus on antaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. Näiden kahden vaatimuksen välillä ei voi olla mitään ristiriitaa, sillä toinenhan on aineellinen ja toinen on hengellinen, ellei satu, että keisari julkeaa anastaa Jumalan valtaoikeudet ja vaatia, että hänestä tulee hengellisen kunnioituksen ja korkeimman palvonnan kohde. Sellaisessa tapauksessa palvotte vain Jumalaa koettaessanne samalla valistaa näitä harhautuneita maisia hallitsijoita ja sillä keinoin johdattaa myös heidät taivaassa olevan Isän tunnustamiseen. Teidän ei pidä osoittaa hengellistä palvontaa maisille hallitsijoille, eikä teidän tule käyttää maisten valtioiden — joiden hallitsijoista joskus saattaa tulla uskovia — fyysisistä mahtia hengellisen valtakunnan lähetystehtävän edistämistyössä.

Valtakunnassa omaamanne pojan aseman tulisi edistävää sivilisaatiota ajatellen auttaa teitä tulemaan tämän maailman valtakuntien ihannekansalaisiksi, sillä veljeys ja palvelu ovat valtakunnan evankeliumin kulmakivet. Hengellisen valtakunnan rakkaudenkutsun tulisi osoittautua maallisten valtakuntien epäuskoisten ja sotaan taipuvaisten kansalaisten vihanhalun tehokkaaksi hävittäjäksi. Mutta nämä pimeydessä elävät,

CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and answered a score of questions regarding the relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in

aineellisuuteen suuntautuneet pojat eivät koskaan tule tietämään hengellisestä totuuden valostanne, ellette mene hyvin lähelle heitä sen epäitsekään sosiaalisen palvelun myötä, joka jokaisen yksittäisen uskovan elämäkokemuksessa on luonnollinen seuraamus hengen hedelmien tuottamisesta.

Kuolevaisina ja aineellisina ihmisinä te väistämättä olette maisten valtakuntien kansalaisia, ja teidän tulisi olla hyviä kansalaisia, aina vain parempia kansalaisia, sillä teistähän on tullut taivaallisen valtakunnan uudestisyntyneitä hengen poikia. Uskon valaisemina ja hengen vapauttamina taivaan valtakunnan poikina teillä on kannettavananne kaksinkertainen vastuu — velvollisuus ihmistä ja velvollisuus Jumalaa kohtaan — samalla kun vapaaehtoisesti omaksutte kolmannen ja pyhän velvoitteen: Jumalaa tuntevien uskovien muodostaman veljeskunnan palvelemisen.

Ette saa palvoa ajallisia hallitsijoitanne, eikä teidän pidä käyttää ajallista mahtia hengellisen valtakunnan edistämiseen; mutta teidän tulisi osoittaa rakastavasta palvelemisesta koostuvaa vanhurskasta hoivaa niin uskoville kuin epäuskoisillekin. Valtakunnan evankeliumiin kätkeytyy voimallinen Totuuden Henki, ja vuodatan kohta tämän saman hengen kaiken lihan päälle. Hengen hedelmät, vilpiton ja rakastava palvelunne, on se mahtava sosiaalinen vipusin, joka nostaa pimeydessä elävät ihmisrodut alhaalta ylös, ja tästä Totuuden Hengestä on tuleva voiman moninkertaistava tukipisteenne.

Tuokaa esiin viisautta ja osoittakaa neuvokkuutta ollessanne tekemisissä epäuskoisten siviilivallanpitäjien kanssa. Osoittakaa hienotunteisesti, että teillä on taito tasoittaa vähäisemmät erimielisyydet ja sovittelua vähäpätöiset väärinkäsitykset. Pyrkikää kaikin mahdollisin keinoin kaikessa, missä ei ole kysymys hengellisestä uskollisuudestanne universumin hallitsijoita kohtaan, elämään sovussa kaikkien ihmisten kanssa. Olkaa aina viisaita kuin käärmeet, mutta vaarattomia kuin kyyhkyset.

Koska teistä on tullut valtakunnan valaistuneita poikia, teistä pitäisi tulla entistäkin parempia maallisen valtion kansalaisia; samoin tulisi maisten valtioiden hallitsijoista siinä tapauksessa, että he uskovat tähän taivaallisen valtakunnan evankeliumiin, tulla entistäkin parempia hallitsijoita siviiliasioiden puolella. Sellaisen asennoitumisen, joka kertoo epäitsekästä ihmisen palvelemisesta ja älyllisestä Jumalan palvonnasta, tulisi tehdä kaikista valtakunnan uskovista parempia maailman kansalaisia, samalla kun sellaisen asennoitumisen, joka kertoo asianomaisen olevan kunniallinen kansalainen ja omistautuvan

darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

vilpittömästi ajallisille velvollisuuksilleen, tulisi myötävaikuttaa siten, että tällainen kansalainen on helpommin sillä hengen kutsulla tavoitettavissa, joka kutsuu häntä tulemaan taivaan valtakunnan poikauteen.

Niin kauan kuin maisten valtioiden hallitsijat pyrkivät harjoittamaan uskonnollisten diktaattoreiden valtaa, te tähän evankeliumiin uskovat ette voi muuta odottaa kuin, että osanne on vastoinkäyminen, vaino ja jopa kuolema. Mutta juuri se valo, jonka viette maailmalle, jopa tapa, jolla tämän valtakunnan evankeliumin puolesta kärsitte ja kuolette, tulevat jo sellaisenaan lopulta valaisemaan koko maailman ja johtamaan politiikan ja uskonnon vähittäiseen toisistaan irtautumiseen. Tämän valtakuntaevankeliumin hellittämätön julistaminen on jonakin päivänä tuova kaikille kansakunnille uuden ja uskomattoman vapahduksen, älyllisen kahleettomuuden ja uskonnollisen vapauden.

Tämän ilon ja vapauden evankeliumin vihamiesten ennen pitkää toimeenpanemien vainojen aikana te voimistutte ja valtakunta kukoistaa. Mutta teitä uhkaa vakava vaara myöhempinä aikoina, jolloin useimmat ihmiset puhuvat valtakuntaan uskovista suopeasti ja monet korkeissa asemissa olevat nimellisesti omaksuvat taivaallisen valtakunnan evankeliumin. Opetelkaa olemaan uskolliset valtakunnalle myös rauhan ja menestyksen aikoina. Älkää houkutelko enkeleitä, joiden valvonnassa olette, johdattamaan teitä hankalille teille rakastavana kurinpitotoimena huolettomasti ajelehtivan sielunne pelastukseksi.

Muistakaa, että teidät on valtuutettu julistamaan tätä valtakunnan evankeliumia — sitä, että korkeimpana on halu täyttää Isän tahto, mihin liittyy ylin ilo siitä, että oivaltaa uskon kautta olevansa Jumalan poika —, joten ette saa antaa minkään seikan vaihtaa omistautumisenne kohdetta tästä yhdestä ja ainoasta velvollisuudesta joksikin muuksi. Hyötyköön koko ihmiskunta rakastavan hengellisen hoivanne, valaisevan älyllisen kanssakäymisenne ja kohentavan sosiaalisen palvelunne ylitsevuotavuudesta; mutta ei tule sallia, että nämä humanitaariset ponnistukset — jokin niistä tai ne kaikki — astuisivat evankeliuminjulistuksen sijalle. Nämä voimalliset palvelumuodot ovat sosiaalisia sivutuotteita niistä vieläkin voimallisemmista ja suurenmoisemmista palveluksista ja muutoksista, jotka elävä Totuuden Henki ja henkilökohtainen oivallus siitä, että hengestä syntyneen ihmisen usko tuo varmuuden elävästä kumppanuudesta ikuisen Jumalan kanssa, saavat aikaan valtakuntaan uskovan sydämessä.

Teidän ei tule pyrkiä levittämään totuutta eikä saamaan aikaan vanhurskautta siviilihallitusten valtaan turvautumalla tai maallisia lakeja säätämällä. Teillä on aina lupa koettaa taivutella

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's

ihmisten mieltä, mutta ette saa koskaan ottaa sellaista vapautta, että heitä pakottaisitte. Älkää koskaan unohtako teille myönteisessä muodossa opettamaani suurta inhimillisen oikeudenmukaisuuden lakia: Mitä hyvänsä tahtoisitte ihmisten tekevän teille, se tehkää myös heille.

Kun valtakuntaan uskova kutsutaan siviilihallituksen palvelukseen, suorittakoon hän sellaisen palveluksen tuon hallituksen ajallisena alamaisena kuitenkin niin, että tällaisen uskovan tulisi siviilitoimessaan osoittaa kaikkia tavallisia kansalaishyveitä, mutta sellaisina, millaisiksi ne on korottanut se hengellinen valaistuneisuus, joka johtuu kuolevaisen ihmisen mielen olemisesta jalontavassa yhteydessä hänen sisimmässään olevaan ikuisen Jumalan henkeen. Jos epäuskoinen kykenee käymään sinua paremmasta viranhaltijasta, sinun tulisi asettaa itsellesi vakava kysymys, ovatko totuuden juuret kuolleet sydäimestäsi toisiinsa kietoutuvien hengellisen kanssakäymisen ja sosiaalisen palvelun elävien vesien puutteeseen. Tietoisuuden siitä, että on Jumalan poika, tulisi elähdyttää jokaisen sellaisen miehen, naisen ja lapsen koko elämänikäistä palvelua, joka on saanut haltuunsa näin voimallisen, ihmispersoonallisuuden kaikkiin luontaisiin kykyihin kohdistuvan kannustimen.

Ei ole tarkoitus, että olisitte passiivisia mystikkoja tai värittömiä askeetteja; teistä ei pidä tulla uneksijoita eikä tyhjäntoimittajia, jotka selällään maaten luottavat kuvitteellisen Kaitselmuksen toimittavan heille jopa elämän perushyödykkeet. Teidän on toden totta määrä olla lempeitä kanssakäymisissänne erehtyvien kuolevaisten kanssa, kärsivällisiä seurustellessanne tietämättömien ihmisten kanssa ja pitkämielisiä, silloin kun teitä ärsytetään. Mutta teidän on myös oltava urheita puolustaessanne vanhurskautta, väkeviä levittäessänne totuutta ja tarmokkaita julistaessanne tätä valtakunnan evankeliumia aina maailman ääriin saakka.

Tämä valtakunnan evankeliumi on elävä totuus. Olen sanonut teille sen olevan kuin hapate taikinassa, kuin sinapin siemenjyvä; ja nyt julistan sen olevan kuin elävän olennon siemen, joka vaikka se pysyykin samana elävänä siemenenä, kuitenkin sukupolvesta toiseen vääjäämättä tuo itsensä julki uusina ilmenemismuotoina ja kasvaa otollisesti uomissa, jotka merkitsevät uutta sopeutumista jokaisen toinen toistaan seuraavan sukupolven erityisiin tarpeisiin ja olosuhteisiin. Teille esittämäni ilmoitus on elävä ilmoitus, ja haluan sen tuottavan soveliaita hedelmiä jokaisessa yksilössä ja jokaisessa sukupolvessa hengellistä varttumista, voimistumista ja sopeutuvaa kehittymistä säätelevien lakien mukaan. Tämän evankeliumin tulee sukupolvesta toiseen osoittaa kasvavaa elinvoimaisuutta ja

minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become

tuoda julki suurempaa hengellisen voiman syvyyttä. Ei saa sallia sellaista, että siitä tulee pelkästään pyhä muisto, pelkkä minusta ja nyt elämistämme ajoista kertova perimätieto.

Älkääkä unohtako, ettemme ole käyneet suoraan hyökkäykseen Mooseksen istuimella istuvia henkilöitä tai heidän arvovaltaansa vastaan, vaan että vain tarjosimme heille sen uuden valon, jonka he ovat näin kiivaasti torjuneet. Olemme käyneet heidän kimppuunsa vain sikäli, että tuomitsemme heidän hengellisen epälojalisuutensa niitä samoja totuuksia kohtaan, joita he väittävät opettavansa ja varjelevansa. Jouduimme kahakkaan näiden virkaan asetettujen johtajien ja tunnustettujen vallanpitäjien kanssa vasta heidän asetuttuaan suoranaisesti poikkiteloin sitä vastaan, että valtakunnan evankeliumia saarnataan ihmisten pojille. Me emme nytäkään heitä ahdista, vaan he päinvastoin tavoittelevat meidän tuhoamme. Älkää unhottako, että teidät on valtuutettu astumaan taipaleelle ja saarnaamaan vain hyvää sanomaa. Teidän ei ole määrä hyökätä vanhoja menettelytapoja vastaan, vaan teidän on määrä taitavasti sotkea uuden totuuden hapate vanhojen uskomusten sekaan. Antakaa Totuuden Hengen tehdä oma työnsä. Päästäkää tilanne kiistelyksi, vasta kun ne, jotka totuutta halveksivat, teidät siihen pakottavat. Mutta kun jääräpäinen epäuskoinen käy kimppuunne, älkää epäröikö asettua kiivaasti puolustamaan totuutta, joka on teidät pelastanut ja pyhittänyt.

Muistakaa kaikissa elämän vaikeuksissa aina rakastaa toisianne. Älkää kamppailko ihmisten kanssa, älkää edes epäuskoisten kanssa. Osoittakaa laupeutta niitäkin kohtaan, jotka halveksien teitä solvaavat. Osoittakaa olevanne lojaaleja kansalaisia, rehtejä käsityöläisiä, kunnioitettavia naapureita, antaumuksellisia sukulaisia, ymmärtäviä vanhempia ja osoittakaa, että vilpittömästi uskotte Isän valtakunnan veljesyhteisöön. Ja henkeni on oleva teidän yllänne nyt ja hamaan maailman loppuun asti.

Kun Jeesus lopetti opetuksensa, kello oli lähes yksi, ja he menivät välittömästi takaisin leiriin, jossa Daavid ja hänen työtoverinsa jo odottivat heitä lounaalle.

2. KESKIPÄIVÄN ATERIAHETKEN JÄLKEEN

Monikaan Mestarin kuulijoista ei kyennyt edes osaksikaan omaksumaan hänen aamupäiväistä esitystään. Kaikista hänen kuulijoistaan kreikkalaiset käsittivät puheesta eniten. Hänen esittämänsä viittaukset tuleviin poliittisiin valtakuntiin ja toisiaan seuraaviin uskovien sukupolviin saattoivat yksitoista apostoliakin hämilleen. Jeesuksen hartaimmatkaan seuraajat

merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932:1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

178:1.17 (1932:2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who spitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932:3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

178:2.1 (1932:4) Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his

eivät kyenneet sovittamaan yhteen hänen maisen toimintansa hetki hetkeltä yhä lähemmäksi käyvää päättymistä ja näitä viittauksia evankeliumitoimintojen jatkumiseen tulevaisuudessa. Jotkut näistä juutalaisuskovista alkoivat aavistaa, että oli tapahtumaisillaan tämän maailman suurin tragedia, mutta he eivät pystyneet sovittamaan yhteen toisaalta tällaista uhkaamassa olevaa katastrofia ja toisaalta Mestarin itsensä iloisen huoletonta suhtautumista tilanteeseen tai hänen aamupäiväistä puhettaan, jossa hän vähän väliä viittasi taivaan valtakunnan tulevaisuuden toimintoihin näiden ulottuessa pitkien aikojen päähän ja kattaessa suhteet moniin ja toisiaan seuraaviin ajallisiin valtakuntiin maan päällä.

Tämän päivän keskipäivään mennessä kaikki apostolit ja opetuslapset olivat jo kuulleet Lasaruksen lähteneen kiireesti pakoon Betaniasta. He alkoivat aavistaa, kuinka armottomalla päättäväsyydellä juutalaisvallanpitäjät tavoittelivat Jeesuksen ja hänen opetustensa tuhoamista.

Jerusalemossa toimivien salaisten asiamiestensä kautta Daavid Sebedeus oli täysin perillä siitä, miten hanke Jeesuksen kiinnittamisesta ja tappamisesta edistyi. Hän tiesi kaiken Juudaksen osuudesta tässä salahankkeessa, mutta hän ei koskaan paljastanut tätä tietoaan muille apostoleille eikä kenellekään opetuslapselle. Kohta lounaan jälkeen hän kylläkin vei Jeesuksen syrjemmälle ja rohkaistui kysymään Jeesukselta, tiesikö tämä — mutta hän ei koskaan päässyt kysymyksessään pitemmälle. Mestari, joka kohotti kätensä, pysäytti hänet sanoen: "Kyllä Daavid, kyllä minä tiedän siitä kaiken, ja tiedän, että sinä tiedät, mutta pidä huoli, ettet kerro kenellekään. Älä omassa sydämessäsi kuitenkaan epäile, etteikö Jumalan tahto viime kädessä toteudu."

Daavidin kanssa käydyn keskustelun keskeytti lähetti, joka saapui Filadelfiasta tuoden mukanaan sellaisen viestin, että Abner oli kuullut salahankkeesta Jeesuksen tappamiseksi ja kysyi, pitäisikö hänen lähteä Jerusalemiin. Tämä juoksulähetti lähti sitten kiireesti Filadelfiaan mukanaan seuraava sanoma Abnerille: "Jatka työtäsi. Jos ruumiillisessa hahmossa poistunkin luotasi, tapahtuu se vain, jotta saattaisiin palata takaisin hengen hahmossa. En hylkää sinua. Olen kanssasi loppuun saakka."

Suunnilleen samaan aikaan Filippus tuli Mestarin luo kysyen: "Mestari, koska kohta on pääsiäinen, niin minne tahtoisit meidän valmistavan pääsiäisaterian?" Ja kun Jeesus kuuli Filippuksen kysymyksen, hän vastasi: "Mene ja tuo Pietari ja Johannes tänne, niin annan teille ohjeet ehtoollisesta, jonka tänä iltana nautimme yhdessä. Mitä pääsiäiseen tulee, niin sitä teidän on harkittava, sitten kun ensin olemme tehneet

earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

178:2.2 (1932:5) By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

178:2.3 (1932:6) David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: "Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end."

178:2.4 (1933:1) This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: "Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end."

178:2.5 (1933:2) About this time Philip came to the Master and asked: "Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?" And when Jesus heard Philip's question, he answered: "Go and bring Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this."

tämän.”

Kuullessaan Mestarin puhuvan Filippuksen kanssa näistä asioista Juudas hivuttautui lähemmäksi voidakseen sivusta kuulla heidän keskustelunsa. Mutta lähettyvillä seisova Daavid Sebedeus astui esille ja ryhtyi jututtamaan Juudasta, sillä aikaa kun Filippus, Pietari ja Johannes siirtyivät vähän syrjemmälle keskustelemaan Mestarin kanssa.

Jeesus sanoi näille kolmelle miehelle: ”Menkää välittömästi Jerusalemiin ja kohtaatte portista sisälle astuttuanne miehen, joka kantaa vesiruukkuja. Hän puhuttelee teitä, ja sen jälkeen teidän tulee seurata häntä. Kun hän vie teidät tiettyyn taloon, menkää hänen jäljessään ja kysykää tuon talon isännältä: ’Missä on vieraskamari, jossa Mestarin on määrä nauttia ehtoolista apostoliensa kanssa?’ Ja tämän kysymyksen esitettyänne talon omistaja näyttää teille suuren yläkerran huoneen, joka on varustettu kaikin tarpein ja on valmiina meitä varten.”

Kaupunkiin päästyään apostolit kohtasivat portin lähellä miehen vesiruukkuineen ja seurasivat hänen jäljessään Johannes Markuksen kotiin, jossa nuorukaisen isä tuli heitä vastaan ja näytti heille yläkerran huoneen valmiina iltatarpeita varten.

Ja kaikki tämä tapahtui sen yhteisymmärryksen seurauksena, johon Mestari ja Johannes Markus edellisen päivän iltapäivänä pääsivät ollessaan kaksistaan kukkuloilla. Jeesus halusi varmistua siitä, että hän saisi viettää tämän viimeisen ateriahetken apostoleidensa seurassa kenenkään heitä häiritsemättä, ja hän sopi tästä salaisesta järjestelystä Johannes Markuksen kanssa sillä hän uskoi, että mikäli Juudas tietäisi edeltäkäsien heidän kokoontumispaikastaan, tämä saattaisi sopia hänen vihamiestensä kanssa sellaisesta, että nämä pidättäisivät hänet siellä. Näin meneteltäessä Juudas sai tietää heidän kokoontumispaikastaan vasta myöhemmin eli saapuessaan sinne Jeesuksen ja muiden apostolien mukana.

Daavid Sebedeuksella oli toimitettavanaan paljon asioita Juudaksen kanssa, joten häntä oli helppo estää seuraamasta Pietaria, Johannesta ja Filippusta, minkä hän olisi kovin mieluusti tehnyt. Juudaksen antaessa Daavidille tietyn rahasumman hankintoja varten Daavid sanoi hänelle: ”Juudas, eiköhän sinun näissä olosuhteissa olisi hyvä antaa käyttööni rahaa vähän enemmän kuin tällä hetkellä tarvitsen?” Ja hetken tuumailtuaan Juudas vastasi: ”Niin, Daavid, kyllä minusta tuntuu, että se olisi viisasta. Ottaen huomioon Jerusalemissa vallitsevat levottomat olot minusta itse asiassa tuntuu, että minun olisi parasta luovuttaa kaikki rahat sinulle.

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: “Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, ‘Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?’ And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us.”

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad’s father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: “Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?” And after Judas had reflected for a moment, he answered: “Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered.”

Mestaria vastaan vehkeillään, ja siinä tapauksessa, että minulle tapahtuisi jotakin, sinun toimintasi ei ainakaan estyisi.”

Ja näin Daavid sai apostolien kaikki käteisvarat sekä kuitit kaikista talletuksista. Apostolit saivat tietää tästä järjestelystä vasta seuraavan päivän iltana.

Kello oli suunnilleen puoli viisi, kun kolme apostolia palasivat ja ilmoittivat Jeesukselle kaiken olevan valmiina ehtoollista varten. Mestari laittautui heti valmiiksi viedäkseen kaksitoista apostoliaan polkua pitkin Betaniantielle ja edelleen Jerusalemiin. Ja tämä oli viimeinen taival, jonka hän koskaan taittoi kaikkien kahdentoista apostolin kanssa.

3. MATKALLA EHTOOLLISELLE

Pyrkiessään taas välttämään väkijoukkoja, jotka kulkivat Kidroninlaakson kautta Jerusalemin ja Getsemanen puiston väliä molempiin suuntiin, Jeesus ja kaksitoista apostolia kävelivät Öljymäen läntisen harjan ylitse päästäkseen Betaniasta alas kaupunkiin johtavalle tielle. Lähestyessään paikkaa, jossa Jeesus oli edellisenä iltana viivähtänyt puhuakseen Jerusalemin hävityksestä, he tiedostamattaan pysähtyivät ja katselivat seisaaltaan ja vaieten alas kaupunkiin. Koska he olivat liikkeellä hieman liian varhain ja koska Jeesus ei halunnut kulkea kaupungin läpi ennen auringonlaskua, hän sanoi seuralaisilleen:

”Istuutukaa ja levähtäkää siksi aikaa, kun keskustelen kanssanne siitä, mitä kohta väistämättä tapahtuu. Kaikki nämä vuodet olen elänyt kanssanne kuin veljien kanssa ja olen opettanut totuuden taivaan valtakunnasta ja paljastanut teille sen mysteerit. Ja Isäni on toisesti tehnyt maiseen lähetystehtävääni liittyen monia ihmeellisiä tekoja. Olette olleet todistamassa tätä kaikkea ja olette olleet mukana sellaisessa kokemuksessa, että olette tehneet työtä yhdessä Jumalan kanssa. Ja voitte todistaa minun muutaman kerran varoittaneen teitä siitä, että minun ennen pitkää täytyy palata sen työn pariin, jonka Isä on tehtäväkseni antanut. Olen yksiselitteisesti kertonut teille, että minun täytyy jättää teidät tähän maailmaan jatkamaan valtakunnan työtä. Juuri tätä tarkoitusta varten erotin Kapernaumin kukkuloilla teidät muista. Teidän on nyt valmistauduttava jakamaan muiden kanssa se kokemus, jonka olette saaneet kanssani. Samalla tavoin kuin Isä lähetti minut tähän maailmaan, samalla tavoin olen minäkin kohta lähettävä teidät edustamaan itseäni ja viemään aloittamani työ päätökseen.

”Suruissanne te katselette kaupunkia tuolla alhaalla, sillä olette kuulleet Jerusalemin lopusta kertovat sanani. Olen antanut teille

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did the apostles learn of this transaction.

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) “Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) “You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you

ennakkovaroituksen, jottette sen hävityksessä menehtyisi ja niin muodoin viivyttäisi valtakunnan evankeliumin julistamista. Samalla tavoin kehotan teitä nyt ottamaan vaarin, ettette tarpeettomasti vaarantaisi henkeänne, kun tulevat ne, jotka vievät Ihmisen Pojan pois. Minun täytyy mennä, mutta teidän on mentäväni määrä jäädä todistamaan tästä evankeliumista, aivan kuten käskin Lasaruksen paeta ihmisten vihaa, jotta hän saisi elää ja tehdä tunnetuksi Jumalan kunniaa. Mikäli on Isän tahto, että lähden pois, ei mikään, mikä on teidän tehtävissänne, voi estää Jumalan suunnitelmaa toteutumasta. Olkaa varuillanne, etteivät he tapa teitäkin. Olkoot sielunne urheat evankeliumia hengen voimalla puolustaessaan, mutta älkää eksykö mihinkään mielettömään yritykseen Ihmisen Poikaa puolustaaksenne. En tarvitse ihmiskäden kautta tulevaa puolustamista; taivaan sotajoukot ovat tälläkin hetkellä käden ulottuvilla; mutta luja päätökseni on, että teen niin kuin on taivaassa olevan Isäni tahto, ja sen vuoksi meidän on alistuttava siihen, mikä varsin pian lankeaa päällemme.

”Kun näette tämän kaupungin hävitettynä, älkää unohtako, että olette jo astuneet loputonta palvelua merkitsevään ikuiseen elämään alati edistyvässä taivaan, jopa taivaitten taivaan, valtakunnassa. Teidän tulisi tietää, että Isäni universumissa ja minun universumissani on monta asuinsijaa, ja että siellä on valkeuden lapsia odottamassa sellaisten kaupunkien paljastuminen, joiden rakentaja on Jumala, ja sellaisten maailmojen julkitulo, joiden elämäntapa on vanhurskaus ja ilo totuudesta. Olen tuonut taivaan valtakunnan teille tänne maan päälle, mutta sanon teille, että kaikki ne teistä, jotka uskon kautta astuvat sinne sisälle ja jotka totuuden elävän palvelemisen kautta jäävät sinne, nousevat eittämättä korkeuksien maailmoihin ja istuvat kanssani Isämme henkivaltakunnassa. Mutta ensin teidän on vyötettävä itsenne ja vietävä päätökseen työ, jonka olette kanssani aloittaneet. Teidän on ensin selviydyttävä paljosta koettelusta ja kestävävä monet murheet — ja nämä koettelemukset ovat jo nyt meidän päällämme — ja kun olette päättäneet työnne maan päällä, tulette minun ilooni, aivan kuten minä olen päättänyt Isäni työn maan päällä ja olen kohta palaava hänen syleilynsä.”

Kun Mestari oli puhunut, hän nousi, ja he kaikki seurasivat häntä Öljymäkeä alas kaupunkiin. Kolmea lukuun ottamatta yksikään apostoleista ei kapeita katuja tihenevässä hämärässä kulkiessaan tiennyt, minne he olivat menossa. Ihmiset tönivät heitä, mutta kukaan ei tuntenut heitä eikä tiennyt, että Jumalan Poika kulki heidän ohitseensa matkallaan viimeiseen kuolevaisten kohtaamiseensa valitsemiensa valtakunnan lähettiläiden kanssa. Eivätkä tienneet apostolitkaan, että yksi heidän omasta joukostaan

should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father's will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) “When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father's universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father's work on earth and am about to return to his embrace.”

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a

oli jo ryhtynyt salaliittoon kavaltaakseen Mestarin hänen vihollistensa käsiin.

Johannes Markus oli seurannut heitä koko matkan kaupunkiin asti, ja kun he olivat astuneet sisälle kaupungin portista, hän kiiruhti toista katua heidän edelleen, joten hän oli heidän saapuessaan odottamassa toivottaakseen heidät tervetulleiksi isänsä kotiin.

conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

^{178:3.6 (1935.2)} John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father's home when they arrived.

Luku 179. Viimeinen ehtoollinen

⇐ 178

Urantia-kirjan

180 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 179 VIIMEINEN EHTOOLLINEN

Osiot

Johdanto

1. Etusijan tavoittelua
2. Ehtoollinen alkaa
3. Apostolien jalkojen peseminen
4. Viimeiset sanat kavaltajalle
5. Muistoehtoollisen asettaminen

PAPER 179 THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

Johdanto

KUN Filippus tuona torstai-iltapäivänä muistutti Mestaria pääsiäisen läheisyydestä ja tiedusteli hänen suunnitelmistaan pääsiäisenvieton osalta, Filippuksen mielessä oli pääsiäisehtoollinen, joka oli määrä nauttia seuraavan päivän eli perjantain iltana. Pääsiäisvalmistelut oli tapana aloittaa viimeistään edeltävän päivän keskipäivän aikaan. Ja koska juutalaiset laskivat päivän alkavan auringonlaskusta, se merkitsi, että lauantain pääsiäisillallinen syötäisiin perjantai-iltana johonkin aikaan ennen keskiyön hetkeä.

Apostolit eivät sen vuoksi kysyneet laisinkaan ymmärtämään Mestarin ilmoitusta, jonka mukaan he viettäisivät pääsiäistä päivää liian aikaisin. Ainakin muutamat heistä arvelivat, että hän tiesi tulewansa pidätetyksi ennen pääsiäisehtoollisen aikaa perjantai-iltana ja että hän siitä syystä kutsui heidät koolle erikseen järjestettävälle ehtoolliselle tänä torstai-iltana. Toiset taas ajattelivat tämän olevan vain varsinaista pääsiäisjuhlaa edeltävää erityistilaisuus.

Apostolit tiesivät Jeesuksen ennenkin viettäneen pääsiäistä ilman lammasta; he tiesivät, ettei hän henkilökohtaisesti osallistunut mihinkään

INTRODUCTION

179:0.1 (1936.1) DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

179:0.2 (1936.2) The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

179:0.3 (1936.3) The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had

juutalaisen järjestelmän edellyttämään uhritoimitukseen. Hän oli vieraana ollessaan monta kertaa nauttinut pääsiäislammasta, mutta aina kun hän itse toimi isäntänä, lammasta ei tarjottu. Mikään suuri yllätys ei apostoleille siis olisi ollut, jos lammasta olisi puuttunut pöydästä niin pääsiäinen kuin olikin, ja koska nyt käsillä oleva ehtoollinen tarjottiin päivää liian aikaisin, he eivät kiinnittäneet sen puuttumiseen mitään huomiota.

Johannes Markuksen isän ja äidin lausuttua apostolit tervetulleiksi nämä menivät välittömästi yläsaliin, kun Jeesus sen sijaan jäi vielä hetkeksi keskustelemaan Markuksen perheen kanssa.

Oli edeltä käsin sovittu, että Mestari viettäisi tämän juhlan pelkästään kahdentoista apostolinsa seurassa, sen vuoksi paikalle ei ollut järjestetty palvelijoita huolehtimaan tarjoilemisesta.

1. ETUSIJAN TAVOITTELUA

Johannes Markuksen saatettua apostolit yläkertaan nämä kohtasivat siellä suuren ja tilavan kamarin, joka oli varustettu kaikin illallistarpein, ja he panivat merkille, että leipä, viini, vesi ja yrtit olivat kaikki valmiina pöydän toisessa päässä. Pöydän sitä päätä lukuun ottamatta, jonne leipä ja viini oli asetettu, tämän pitkän pöydän ympärillä oli kolmestoista leposijaa. Juuri tuollaiset lepoistuimet oli tapana järjestää paikalle, silloin kun varakkaassa juutalaistaloudessa vietettiin pääsiäisjuhlaa.

Tähän yläsaliin astuessaan kaksitoista apostolia huomasivat heti oven pielessä vesiruukut, pesuvadiit ja pyyhkeet heidän pölyisten jalkojensa huuhtelemista varten. Ja kun paikalle ei ollut järjestetty palvelijaa suorittamaan heille tätä palvelusta, apostolit alkoivat heti Johannes Markuksen poistuttua heidän luotaan katsella toisiaan, ja jokaisen mieleen hiipi ajatus: Kuka pesee jalkamme? Ja jokainen ajatteli niin ikään, ettei hän ainakaan olisi se, joka näin näyttäisi toimivan toisten palvelijana.

Siinä kun he seisoivat ja painiskelivat sydämessään, he silmäilivät myös pöydän istumajärjestystä pannen merkille isännälle tarkoitetun, muita korkeamman divaanin, jonka oikealla puolella oli yksi lepoistuin, ja yksitoista lepoistuinta oli järjestetty pöydän ympärille niin, että viimeinen oli vastapäätä tätä toista kunniapaikkaa isännän oikealla puolella.

He odottivat Mestaria sisälle minä hetkenä hyvänsä, mutta olivat epävarmoja, pitäisikö heidän istuutua vai odottaa hänen tuloaan ja luottaa siihen, että hän osoittaisi itse kullekin hänen paikkansa. Heidän siinä empiessään Juudas asteli isännän vasemmalla puolella olevan

many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and

kunniasijan luokse ja toi julki aikomuksensa, jonka mukaan hän lepäsi siellä etusijalle asetettuna vieraana. Tämä Juudaksen teko aiheutti muiden apostolien keskuudessa välittömästi kiihkeän väittelyn. Juudas oli tuskin ehtinyt ottaa haltuunsa kunniasijaa, kun Johannes Sebedeus vaati itselleen seuraavaksi suosituimman paikkaa isännän oikealta puolelta. Simon Pietari vimmastui siinä määrin tästä Juudaksen ja Johanneksen suorittamasta parhaiden paikkojen valtaamisesta, että hän muiden vihaisten apostolien katsoessa tilannetta päältä marssi suoraa tietä pöydän ympäri ja asettui vähäisimmälle sijalle, istumajärjestyksen loppupäähän ja suoraan Johannes Sebedeuksen valitsemaa paikkaa vastapäätä. Koska toiset olivat valloittaneet istumajärjestyksen yläpään paikat, Pietari ajatteli valita alimman, eikä hän tehnyt sitä pelkästään vastalauseena veljiensä häpeämättömälle ylpeydelle, vaan toivoi, että Jeesus, sitten kun hän tulisi ja näkisi hänet vähäisimmällä paikalla, kutsuisi hänet arvokkaammalle sijalle ja siirtäisi pois jonkun, joka oli ottanut vapauden nostaa itsensä kunniapaikalle.

Kun arvokkaimmat ja vähiten arvokkaat sijat oli tällä tavoin jo varattu, muut apostolit valitsivat paikkansa, kuka Juudaksen, kuka Pietarin läheltä, kunnes jokaisella oli sijansa. He istuivat divaaneillaan U:n muotoisen pöydän ympärillä seuraavassa järjestyksessä: Mestarin oikealla puolella Johannes; vasemmalla Juudas, Simon Selootti, Matteus, Jaakob Sebedeus, Andreas, Alfeuksen kaksoiset, Filippus, Natanael, Tuomas ja Simon Pietari.

He ovat nyt koolla juhliakseen — ainakin hengessä — instituutiota, joka oli peräisin jo Moosesta edeltäneiltä ajoilta. Se viittasi aikoihin, jolloin heidän esi-isänsä olivat orjina Egyptissä. Tämä ehtoollinen oli heidän viimeinen kohtaamisensa Jeesuksen kanssa, ja vaikka puitteet olivat näin juhlalliset, apostolit ajautuvat Juudaksen johdolla taas kerran antamaan myöten vanhalle kaiholleen kunnianosoituksia, suosituimmuutta ja henkilökohtaista jalustallenostamista kohtaan.

He huutelivat yhä toisilleen vihaisia syytöksiä, kun Mestari ilmestyi oviaukkoon, jossa hän epärii hetken aikaa pettymyksestä kertovan ilmeen hiippiessä hitaasti hänen kasvoilleen. Sanaakaan lausumatta hän meni paikalleen puuttumatta heidän istumajärjestykseensä.

Nyt he olivat muuten valmiit aloittamaan ehtoollisen, mutta heidän jalkansa olivat vielä pesemättä, ja heidän mielentilansa oli kaikkea muuta kuin miellyttävä. Kun Mestari saapui, he jatkoivat edelleenkin epäkohteliaiden huomautusten esittämistä toinen toisistaan, puhumattakaan siitä, mitä ne muutamat ajattelivat mielessään, jotka kykenivät hillitsemään tunteitaan

signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

sen verran, etteivät tuoneet niitä esille julkisesti.

2. EHTOOLLINEN ALKAA

Kun Mestari oli mennyt paikalleen, ei muutamaan hetkeen lausuttu sanaakaan. Jeesus antoi katseensa viivähtää heistä jokaisessa, ja hymyllään jännitystä lieventäen hän sanoi: "Olen suuresti toivonut, että saisin nauttia tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne. Halusin aterioida seurassanne vielä kerran ennen kärsimystäni, ja koska ymmärrän, että hetkeni on tullut, järjestin niin, että nautin tämän ehtoollisen teidän kanssanne tänä iltana, sillä huomisen osalta me kaikki olemme Isän käsissä, ja hänen tahtonsa olen tullut täyttämään. En enää aterioi kanssanne, ennen kuin istuudutte pöytään kanssani siinä valtakunnassa, jonka Isäni minulle antaa vietyäni päätökseen sen, mitä varten hän minut tähän maailmaan lähetti."

Kun viini ja vesi oli sekoitettu, he veivät maljan Jeesukselle, joka Taddeuksen ojentaman maljan saatuaan piti sitä kädessään ja lausui kiitokset. Kiitoksen sanat lausuttuaan hän sanoi: "Ottakaa tämä malja ja jakakaa se keskenänne. Kun te siitä juotte, ymmärtäkää, etten enää muuta kertaa nauti kanssanne viinipuun antia, sillä tämä on viimeinen ehtoollisemme. Kun me seuraavan kerran tällä tavoin istumme pöydän ääressä, se tapahtuu tulevassa valtakunnassa."

Jeesus avasi apostoleilleen osoittamansa puheen tällä tavoin siksi, että hän tiesi hetkensä tulleen. Hän ymmärsi sen hetken koittaneen, jolloin hänen oli määrä palata Isän tykö ja jolloin hänen työnsä maan päällä oli lähes loppuun suoritettu. Mestari tiesi tuoneensa Isän rakkauden julki maan päällä ja tuoneensa esille oman armeliaisuutensa ihmiskuntaa kohtaan ja vieneensä päätökseen sen, mitä varten hän oli tähän maailmaan tullut, hamaan siihen asti, että saisi kaiken vallan ja valtuudet taivaassa ja maan päällä. Niin ikään hän tiesi Juudas Iskariotin tehneen lopullisen päätöksensä luovuttaa tänä yönä Mestarinsa tämän vihamiesten käsiin. Hän oli täysin selvillä siitä, että tämä kavala petos oli Juudaksen työtä, mutta että se oli myös Luciferin, Saatanan ja pimeyden ruhtinaan Caligastian mieleen. Mutta yhtä vähän kuin hän pelkäsi niitä, jotka tavoittelivat hänen hengellistä kukistamistaan, yhtä vähän hän pelkäsi niitä, joiden tavoitteena oli saada aikaan hänen fyysinen kuolemansa. Mestaria painoi vain yksi huoli: valitsemiensa seuraajien turvallisuus ja pelastuminen. Ja näin Mestari täysin tietoisena siitä, että Isä oli antanut kaiken hänen valtaansa, valmistautui nyt tuomaan näyttämölle vertauskuvan veljellisestä rakkaudesta.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: "I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world."

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: "Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come."

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father's love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. APOSTOLIEN JALKOJEN PESEMINEN

Juutalaisten tapoihin kuului, että isäntä ensimmäisen pääsiäismaljan juotuaan nousee pöydästä pesemään kätensä. Aterian myöhemmässä vaiheessa ja toisen maljan jälkeen kaikki vieraat nousivat samalla tavoin pöydästä ja pesivät kätensä. Koska apostolit tiesivät, ettei heidän Mestarinsa koskaan noudattanut näitä seremoniallisia käsienpesuriittejä, he olivat varsin uteliaita tietämään, mitä hän aikoi tehdä, kun hän heidän ensimmäisen maljansa jälkeen nousi pöydästä ja suuntasi vaieten kulkunsa ovelle päin, jonne vesiruukut, vadit ja pyyhkeet oli asetettu. Ja heidän uteliaisuutensa muuttui ällistykseksi, kun he näkivät Mestarin riisuvan päällysviittansa, vyöttävän itsensä pyyhkeellä ja alkavan kaataa vettä yhteen jalkojenpesuvadeista. Kuvitelkaa näiden kahdentoista miehen hämmästyksiä, jotka hetki sitten olivat kieltäytyneet pesemästä toistensa jalkoja ja jotka olivat heittäytyneet perin häpeämättömiin kiistelyihin kunniapaikoista pöydän ääressä, kun he näkivät Mestarin suuntaavan kulkunsa pöydän vapaan pään ympäri pitojen vähäarvoisinta istuinta kohti, jolla Simon Pietari lepäsi, ja palvelijan asennossa polvistuvan lattialle valmistautuen pesemään Simonin jalat. Mestarin polvistuessa lattialle kaikki kaksitoista apostolia nousivat yhtenä miehenä seisaalleen; jopa kavala Juudas unohti hetkeksi, mihin alhaisuuteen hän oli sortunut, joten hän nousi apostolitovereidensa mukana jaloilleen ja liittyi tähän yhteiseen hämmästyksen, kunnioituksen ja kertakaikkisen ällistykseen julkituontiin.

Siinä Simon Pietari nyt seisoi ja katseli Mestarinsa ylöspäin katsoviin kasvoihin. Jeesus ei sanonut mitään; hänen ei ollut tarpeen puhua. Hänen asentonsa puhui selvää kieltään siitä, että hän aikoi pestä Simon Pietarin jalat. Lihallisen olennon heikkouksistaan huolimatta Pietari rakasti Mestaria. Tämä galilealaiskalastaja oli ensimmäinen ihminen, joka täydestä sydäimestään uskoi Jeesuksen jumalallisuuteen ja tunnusti tämän uskon täysimääräisesti ja julkisesti. Eikä Pietari sen jälkeen ollut koskaan tosissaan epäillyt Mestarin jumalallista olemusta. Koska Pietari sydämessään niin suuresti kunnioitti ja arvosti Jeesusta, ei ole mikään ihme, että hänen sielunsa kapinoi sellaista ajatusta vastaan, että Jeesus oli polvillaan hänen edessään halparvoisen palvelijan asennossa ja aikeissa pestä hänen jalkansa kuin orja ikään. Kun Pietari hetken päästä sai kootuksi ajatuksensa sen verran, että hän puhutteli Mestaria, hän toi samalla julki, mitä kaikki hänen apostolitoverinsa sydämessään tunsivat.

Tämän tavattoman kiusallisen tilanteen jatkuttua muutaman hetken Pietari sanoi: ”Mestari, aiotko todellakin pestä jalkani?” Ja silloin Jeesus,

3. WASHING THE APOSTLES' FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash one another's feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus and to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, “Master, do you really mean to wash my feet?” And then, looking up into Peter's face, Jesus said: “You may not fully

joka katseli ylöspäin Pietaria kasvoihin, puhui sanoen: "Et ehkä täysin ymmärrä, mitä aion tehdä, mutta tämän jälkeen sinä tiedät, mitä tämä kaikki tarkoittaa." Silloin Pietari veti syvään henkeä ja sanoi: "Mestari, koskaan et minun jalkojani pese!" Ja jokainen apostoli nyökkäsi ja osoitti sillä tavoin hyväksyvänsä Pietarin lujan ilmoituksen siitä, ettei hän sallisi Jeesuksen heidän edessään sillä tavoin itseään nöyryyttää.

Tämän epätavallisen kohtauksen dramaattinen puhuttelevuus kosketti aluksi jopa Juudas Iskariotin sydäntä; mutta kun hänen kunniankipeä järjen maailmansa esitti käsityksensä tästä esityksestä, hän teki sen johtopäätöksen, ettei tämä nöyryydestä kertova ele ollut sen kummallisempaa kuin taas uusi episodi, joka todisti vastaansanomattomasti, ettei Jeesuksesta koskaan olisi Israelin vapahtajaksi, ja ettei hän, Juudas, ollut erehtynyt, kun oli päättänyt hylätä Mestarin asian.

Siinä kun he kaikki seisoivat ällistyksestään henkeään pidätellen, niin Jeesus sanoi: "Pietari, sanon sinulle, että ellen pese jalkojasi, sinulla ei tule minun rinnallani olemaan mitään osuutta siinä, mitä kohta teen." Kun Pietari kuuli nämä sanat ja kun Jeesus edelleen oli siinä hänen jalkojensa juuressa polvillaan, hän teki yhden niistä päätöksistään, joilla hän sokeasti myöntyi kunnioittamansa ja rakastamansa henkilön esittämään toivomukseen. Kun Pietarille alkoi valjeta, että tähän aiottuun palveluksen toimittamiseen liittyi jokin merkitys, joka määritteli, millä tavoin itse kukin olisi tulevaisuudessa yhteydessä Mestarin työhön, niin hän sen lisäksi, että myöntyi ajatukseen siitä, että sallisi Jeesuksen pestä jalkansa, luonteenomaiseen ja malttamattomaan tapaansa sanoi: "No siinä tapauksessa, Mestari, älä pese vain jalkojani, vaan pese myös käteni ja pääni."

Kun Mestari oli valmis pesemään Pietarin jalat, hän sanoi: "Joka jo on puhdas, ei tarvitse muuta kuin jalkojenpesun. Te, jotka istutte seurassani tänä iltana, olette puhtaita — muttette kaikki. Mutta tomu teidän jaloistanne olisi pitänyt huuhtoa, jo ennen kuin istuudutte aterialle kanssani. Ja sitä paitsi tahtoisin tehdä tämän palveluksen teille ikään kuin vertauskuvana, joka havainnollistaa, mitä muuan uusi, kohta teille antamani käsky merkitsee."

Samalla tavoin Mestari hiljaisuuden vallitessa kulki pöydän ympäri ja pesi kahdentoista apostolinsa jalat Juudastakaan sivuuttamatta. Saatuaan kahdentoista apostolin jalat pestyiksi Jeesus pukeutui viittaansa, palasi isännän paikalleen ja ymmällään olevia apostolejaan tarkasteltuaan sanoi:

"Ymmärrätekö todellakaan, mitä olen teille tehnyt? Kutsutte minua Mestariksi, eikä siinä ole

understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: "Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform." When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: "Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head."

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: "He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you."

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) "Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed

mitään väärää, sillä se minä olen. Jos siis Mestari on pessyt jalkanne, niin mikä oli syynä siihen, ettei teillä ollut halua pestä toistenne jalkoja? Mikä läksy tulisi oppia tästä vertauksesta, jossa Mestari sangen halukkaasti tekee palveluksen, jonka hänen veljensä olivat haluttomat toisilleen tekemään? Totisesti, totisesti minä sanon teille: Palvelija ei ole mestariaan suurempi; liioin ei ole se, joka on lähetetty, suurempi kuin on hänen lähettäjänsä. Te olette elämässäni, jonka olen keskelläni elänyt, nähneet, miten palvellaan, ja siunattuja olette te, joilla tulee olemaan laupias rohkeus palvella samalla tavalla. Mutta miksi te olette näin hitaat oppimaan, että suuruuden salaisuus hengellisessä valtakunnassa ei ole samanlainen kuin vallankäyttöä merkitsevät menetelmät aineellisessa maailmassa?

"Kun tänä iltana astuin tähän saliin, ei teille ollut kylmiksi, että yleästi kieltäyditte pesemästä toistenne jalkoja, vaan teidän piti myös ryhtyä kiistelemään keskenänne siitä, kenelle pöydässäni kuuluvat kunniapaikat. Senlaatuista kunnianosoituksia tavoittelevat fariseukset ja tämän maailman lapset, mutta niin ei tulisi olla taivaan valtakunnan lähettiläiden keskuudessa. Ettekö tiedä, ettei pöydässäni voi olla mitään suosituimman paikkaa? Ettekö ymmärrä, että rakastan joka ainoaa teistä yhtä paljon kuin muitakin? Ettekö tiedä, ettei minua lähinnä olevalla paikalla, niin ajateltuna kuinka ihmiset suhtautuvat sellaisiin kunnianosoituksiin, voi olla mitään merkitystä siinä mielessä, mikä on asemanne taivaan valtakunnassa? Tiedätte, että ei-juutalaisten kuninkaat holhoavat alamaisiaan, samalla kun niitä, jotka tätä valtaa käyttävät, kutsutaan toisinaan hyväntekijöiksi. Mutta niin ei saa olla taivaan valtakunnassa. Joka haluaisi olla joukossanne suuri, tulkoon hänestä nuorimpien kaltainen; joka taas haluaisi olla päällikkö, tulkoon palvelijan kaltaiseksi. Kuka on suurempi, sekö joka istuu aterialla, vaiko se, joka palvelee? Eikö yleisesti katsotakin, että se, joka istuu aterialla, on suurempi? Mutta tulette huomaamaan, että minä olen joukossanne se, joka palvelee. Jos haluatte, että teistä tulee palvelijatovereitani Isän tahdon täyttämiseksi, niin tulette tulevassa valtakunnassa istumaan minun kanssani valtaa käyttäen ja tulevassa kunniasa edelleenkin sitä tehden, mikä on Isän tahto."

Jeesuksen sanottua sanottavansa Alfeuksen kaksoset toivat esille leivän ja viinin sekä katkerat yrtit ja kuivatuista hedelmistä valmistetun tahnan, jotka olivat Viimeisen ehtoollisen seuraava ruokalaji.

4. VIIMEISET SANAT KAVALTAJALLE

Muutaman hetken ajan apostolit söivät ääneti, mutta Mestarin iloisen käyttäytymisen

your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?

179:3.9 (1940.1) "When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory."

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's

vaikutuksesta he tempautuivat kohta keskusteluun, eikä aikaakaan, kun ateria sujui kuin ei mitään sellaista tavallisuudesta poikkeavaa olisikaan tapahtunut, joka olisi häirinnyt tämän erikoislaatuisen tilaisuuden hyvää mielialaa ja seurallista sopusointua. Kun oli kulunut jokunen hetki, Jeesus, joka loi katseensa heihin, sanoi suunnilleen tämän toisen ruokalajin puolivälissä: "Olen kertonut teille, miten suuresti halusin nauttia tämän ehtoollisen teidän kanssanne. Ja koska tiedän, miten pimeyden häijyt voimat ovat punoneet juoniaan saadakseen Ihmisen Pojan hengiltä, päätin nauttia tämän ehtoollisen teidän seurassanne tässä salaisessa kamarissa jo päivää ennen pääsiäistä, sillä en ole teidän luonanne tähän aikaan huomisiltana. Olen kerran toisensa jälkeen kertonut teille, että minun on palattava Isän tykö. Hetkeni on nyt tullut, mutta ei ollut tarpeen, että yksi teistä minut vihamiesteni käsiin kavaltaisi."

Kun kaksitoista apostolia kuulivat nämä sanat ja kun jalkojenpesuvertaus ja Mestarin sen jälkeen esittämät sanat jo olivat riisuneet heidät paljosta itsevarmuudesta ja itseluottamuksesta, he alkoivat katsella toinen toisiaan, samalla kun he epävarma sävy äänessään empien kyselivät: "Olenko se minä?" Ja kun he olivat kaikki tämän kysymyksen esittäneet, Jeesus sanoi: "Vaikka onkin välttämätöntä, että menen Isän tykö, ei kuitenkaan ollut tarpeen, että yhdestä teidän joukossanne tulisi kavaltaja, jotta Isän tahto täytyisi. Tällaisen hedelmän kantaa peitelty pahuus erään sellaisen sydämessä, joka ei koko sielullaan totuutta rakastanut. Miten onkaan pettävä se älylinen ylpeys, joka kulkee hengellisen lankeemuksen edellä! Monivuotinen ystäväni, joka tälläkin hetkellä syö leipääni, on valmis kavaltamaan minut siinä, kun hän nyt ottaa kädellään vadilta minun kassani."

Ja Jeesuksen lausuttua nämä sanat he ryhtyivät kaikki taas kyselemään: "Olenko se minä?" Ja kun Juudas Mestarinensa vasemmalla puolella istuen taas kysyi: "Minäkö se olen?", niin Jeesus kastoi leipäpalan yrttivadissa, ojensi sen Juudakselle ja lausui: "Sinäpä sen sanoit." Mutta muut eivät kuulleet Jeesuksen puhuvan Juudakselle. Johannes, joka lepäsi Jeesuksen oikealla puolella, nojautui Mestarin puoleen ja kysyi häneltä: "Kuka se on? Meidän olisi tiedettävä, kuka on osoittautunut uskottomaksi luottamustehtävälleen." Jeesus vastasi: "Olen sen teille jo sanonut: hänpä se on, jolle annoin liotetun leivän." Mutta niin luonnollista oli, että isäntä antoi liotetun leipäpalan vasemmalla puolellaan istuvalle, ettei kukaan heistä kiinnittänyt tähän huomiota, vaikka Mestari oli asian näin selvin sanoin ilmaissut. Mutta Juudas oli tuskallisen tietoinen siitä, mitä Mestarin sanat yhdessä hänen tekonsa kanssa merkitsivät, ja hän alkoi pelätä, etteivät hänen veljensäkin vain olisi tietoisia siitä,

cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: "I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies."

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, "Is it I?" And when they had all so inquired, Jesus said: "While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish."

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, "Is it I?" And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, "Is it I?" Jesus, dipping the bread in the dish of herbs, handed it to Judas, saying, "You have said." But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

että hän oli kavaltaja.

Pietari oli suuresti kiihdyksissään siitä, mitä oli sanottu, ja pöydän yli nojautuen hän puhutteli Johannesta: "Kysy häneltä, kuka se on, tai jos hän on kertonut sen sinulle, kerro minulle, kuka kavaltaja on."

Jeesus katkaisi heidän kuiskuttelunsa sanomalla: "Minä murehdun, että tämän pahuuden piti tapahtua, ja toivoin aina tähän hetkeen saakka, että totuuden voima saisi voiton pahuuden pettävyysistä, mutta sellaisia voittoja ei saavuteta ilman vilpittömästä totuudenrakkaudesta kertovaa uskoa. En olisi tahtonut puhua teille näistä asioista tällä meidän viimeisellä ehtoollisellamme mutta haluan varoittaa teitä näistä murheista ja valmistaa teitä tällä tavoin siihen, mikä on nyt edessämme. Olen kertonut teille tästä, koska haluan teidän, sen jälkeen kun olen mennyt, muistavan minun tienneen kaikista näistä häilyistä vehkeilyistä ja varoittaneen teitä etukäteen kavalteksi tulemisestani. Ja teen tämän kaiken vain, jotta se olisi teille vahvistukseksi kestääkseenne kohta edessämme olevat kiusaukset ja koettelemukset."

Nämä sanat lausuttuaan Jeesus Juudaksen puoleen nojautuen sanoi: "Mitä olet päättänyt tehdä, tee se pian." Ja Juudas nousi nämä sanat kuultuaan pöydästä, poistui kiireesti huoneesta ja meni ulos yöhön tehdäkseen sen, minkä oli päättänyt tehdä. Kun muut apostolit näkivät Juudaksen rientävän ulos Jeesuksen puhuttua hänelle, he luulivat tämän lähteneen hankkimaan vielä jotakin ehtoollista varten tai toimittamaan jonkin muun asian Mestarin puolesta, sillä he otaksuivat rahakukkaron olevan edelleenkin hänen hallussaan.

Jeesus tiesi nyt, ettei enää ollut tehtävissä mitään, mikä estäisi Juudasta ryhtymästä kavaltajaksi. Aloittaessaan hänellä oli kaksitoista, nyt hänellä oli yksitoista. Hän oli valinnut kuusi näistä apostoleista, ja vaikka Juudas oli niiden apostolien joukossa, jotka hänen ensiksi valitsemansa apostolit olivat nimenneet, silti Mestari hyväksyi hänet ja oli tähän hetkeen saakka tehnyt kaiken mahdollisen pyhittääkseen ja pelastaakseen hänet, aivan kuten hän oli uurastanut muidenkin apostolien rauhan ja pelastumisen hyväksi.

Tämä ehtoollinen herkkine tapahtumineen ja hellyttävine sävyineen oli Jeesuksen viimeinen vetoomus riveistä poistuvalla Juudakselle, mutta se kaikui kuuroille korville. Mitä tahdikkaimmalla tavalla annettunakin ja mitä ystävällisimmässä hengessä lausuttunakin varoitus yleensä vain voimistaa vihaa ja antaa uutta pontta häijylle päättäväisyydelle, jolla asianomainen vie päätökseen omat itsekkäät kaavailunsa sitten, kun rakkaus kerran on peruuttamattomasti kuollut.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, "Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer."

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: "I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead."

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: "What you have decided to do, do quickly." And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.8 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. MUISTOEHTOOLLISEN ASETTAMINEN

Kun Jeesukselle tuotiin kolmas viinimalja, "siunausmalja", hän nousi divaanilta, otti maljan käsiinsä ja siunasi sen sanoen: "Ottakaa, jokainen teistä, tämä malja ja juokaa siitä. Olkoon tämä muistomaljani. Tämä on siunauksen malja, joka kertoo uudesta, laupeuden ja totuuden tuomiokaudesta. Olkoon tämä malja teille vertauskuva jumalallisen Totuuden Hengen vuodattamisesta ja vaikutuksesta. Enkä enää juo tätä maljaa teidän kanssanne, ennen kuin juon sen uudessa hahmossa teidän kanssanne Isän ikuisessa valtakunnassa."

Juodessaan syvän kunnioituksen vallassa ja täyden hiljaisuuden vallitessa tästä siunausmaljasta kaikki apostolit vaistosivat, että jotakin tavatonta oli tapahtumassa. Vanhan pääsiäisen muistelujen kohteena oli heidän isiensä nousu rodullisen orjuuden tilasta yksilön vapauteen. Nyt Mestari asetti uuden muistoehtoollisen sen uuden tuomiokauden, symboliksi, jonka kuluessa orjuutettu yksilö nousee seremoniallisuuden ja itsekkyyden kahleista elävän Jumalan vapautettujen uskonpoikien veljesyhteisön ja toveruuden hengelliseen iloon.

Kun he olivat juoneet tämän uuden muistomaljan, Mestari otti leivän, ja kiitokset lausuttuaan hän mursi sen palasiksi, kehotti heitä panemaan leivän kiertämään sanoen: "Ottakaa tämä muistoleipä ja syökää se. Olen kertonut teille, että minä olen elämän leipä. Ja tämä elämän leipä on Isän ja Pojan yhdistynyt elämä yhtenä lahjana. Isän sana, sellaisena kuin se paljastuu Pojassa, on totisesti elämän leipä." Nautittuaan muistoleivän, joka symboloi elävää totuuden sanaa kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena, he istuutuivat kaikki paikalleen.

Tämän muistoehtoollisen asettaessaan Mestari turvautui, niin kuin hänen tapansa aina oli, vertauskuviin ja symboleihin. Hän käytti symboleja siksi, että hän halusi opettaa tietyt suuret hengelliset totuudet tavalla, joka tekisi hänen seuraajilleen vaikeaksi liittää hänen sanoihinsa täsmällisiä tulkintoja ja tarkalleen määrättyjä merkityksiä. Hän koetti tällä keinoin estää sellaisen, että toinen toistaan seuraavat sukupolvet jähmettävät hänen opetuksensa ja sitovat hänen hengelliset tarkoituksensa perinteen ja dogmin kuolleilla kahleilla. Asettaessaan tämän ainoan hänen koko elämäntehtävänsä liittyvän seremonian eli sakramentin Jeesus piti tarkoin huolen siitä, että hän vain antaisi viitteitä tarkoituksistaan, pikemminkin kuin että hän olisi sitoutunut täsmällisiin määritelmiin. Hän ei halunnut jonkin täsmällisen muotokielen

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE

SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: "Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father's eternal kingdom."

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: "Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life." When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual

vahvistamalla hävittää yksilön käsitystä jumalallisesta kanssakäymisestä, eikä hän halunnut rajoittaa uskovan hengellistä mielikuvitusta asettamalla sen muotokielen pihteihin. Pikemminkin hän pyrki päästämään ihmisen uudestisyntyneen sielun valloilleen, nostamaan sen uuden ja elävän hengellisen vapauden riemukkaille siiville.

Vaikka Mestari olikin tuolla tavoin koettanut asettaa tämän uuden muistosakramentin, niin ne, jotka myöhempinä vuosisatoina seurasivat hänen jälkeensä, pitivät huolen hänen nimenomaisen toiveensa tehokkaasta tyhjäksi tekemisestä, sillä hänen yksinkertainen hengellinen symboliikkansa tuolta viimeiseltä lihallisessa hahmossa vietetyllä illalla on madallettu täsmällisiksi tulkinnoiksi ja pakotettu miltei matemaattista tarkkuutta edustavaan, ennalta määrättyyn kaavaan. Yhdestäkään toisesta Jeesuksen opetuksesta ei ole tullut yhtä pahasti perinteen vakioimaa.

Kun Poikaan uskovat ja Jumalaa tuntevat ihmiset nauttivat tätä muistoehtoollista, sen symboliikkaan ei tarvitse liittää mitään ihmisen lapsekkaita väärintulkintoja jumalallisen läsnäolon merkityksestä, sillä kaikissa tällaisissa tilaisuuksissa Mestari on todellisesti läsnä. Muistoehtoollinen on uskovan symbolinen kohtaaminen Mikaelin kanssa. Kun teistä tulee tällä tavoin henkitietoisia, Poika on aktuaalisesti läsnä, ja hänen henkensä seurustelee hänen Isästään ihmisen sisimmässä olevan osasen kanssa.

Heidän hetken aikaa mietiskelyään Jeesus jatkoi puhuttaan: "Tehdessänne, mitä äsken kehotin, muistella elämää, jonka olen elänyt maan päällä teidän keskellänne, ja iloittaa siitä, että tulen yhäti elämään maan päällä kanssanne ja palvelemaan kauttanne. Älkää yksilöinä kiistekö keskenänne siitä, kenen on määrä olla suurin. Olkaa kaikki kuin veljiä. Ja valtakunnan kasvaessa niin, että se käsittää suuria uskovien ryhmiä, teidän tulisi silloinkin olla kiistelemättä siitä, kuka on suurin, tai etsimättä etusijaa tällaisten ryhmien kesken."

Ja tämä suurimerkityksinen tilaisuus pidettiin erään ystävän talon yläsalissa. Sen paremmin ehtoolliseen kuin tähän rakennukseenkaan ei liittynyt mitään pyhää muotokieltä eikä seremoniaalista pyhittämistä. Muistoehtoollinen asetettiin ilman, että siihen liittyi kirkollista pyhittämistä.

Tällä tavoin muistoehtoollisen asetettuaan Jeesus sanoi apostoleille: "Ja niin usein kuin te tämän teette, tehkää se minun muistokseni. Ja minua muistellesanne muistella ensin lihallista elämäni, muistakaa, että olin kerran teidän kanssanne, ja nähkää sitten uskon keinoin, että te kaikki joskus nautitte ehtoollista kanssani Isän

imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I

ikuisessa valtakunnassa. Tämä on se uusi Pääsiäinen, jonka jätän teille, nimittäin muisto lahjoittautuneena elämästäni elämästä, ikuisen totuuden sanasta, ja teitä kohtaan tuntemastani rakkaudesta, Totuuden Henkeni vuodattamisesta kaiken lihan ylle.”

Ja he päättivät tämän vanhan mutta verettömän pääsiäisjuhlan viettämisen uuden muistoaterian käyttöönoton yhteydessä sillä, että he kaikki yhdessä lauloivat sadannenkahdeksannentoista psalmin.

leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh.”

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

Luku 180. Jäähyväispuhe

⇐ 179

Urantia-kirjan

181 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 180 JÄÄHYVÄISPUHE

Osiot

Johdanto

1. Uusi käsky
2. Viinipuu ja sen oksat
3. Maailman vihamielisyys
4. Luvattu auttaja
5. Totuuden Henki
6. Lähdön välttämättömyys

PAPER 180 THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

Johdanto

APOSTOLIT luulivat Jeesuksen aikovan Viimeisen ehtoollisen päätteeksi laulettun psalmin jälkeen palata välittömästi leirille, mutta hän antoikin heille merkin istuutua. Mestari sanoi:

"Muistatte hyvin, kun lähetin teidät matkaan kukkarotta ja lompakotta ja neuvoimpa teitä jättämään ylimääräiset vaatteetkin kotiin. Ja muistanette kaikki, ettei teiltä mitään puuttunut. Mutta nyt teille koittavat myrskyisät ajat. Enää ette voi luottaa kansanjoukkojen hyvään tahtoon. Ottakoon vastedes se, jolla on rahakukkaro, sen mukaansa. Kun menette maailmalle julistamaan tätä evankeliumia, ottakaa mukaanne varusteet, niin kuin parhaaksi katsotte. Olen tullut tuomaan rauhan, mutta se ei ilmesty vähään aikaan.

"Se aika on nyt tullut, jolloin Ihmisen Poika kruunataan kunnialla, ja Isä kruunautuu minussa. Ystäväni, olen luonanne enää hetkisen. Kohta te etsitte minua, mutta ette minua löydä, sillä olen menossa paikkaan, jonne ette voi tällä hetkellä tulla. Mutta saatuanne päätökseen työnne maan päällä samaan tapaan kuin minä nyt olen vienyt päätökseen oman työni, sitten tulette luokseni, kuten minä nyt valmistaudun lähtemään Isäni tykö.

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) "You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) "The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now prepare to go to my Father. In just a short time I

Jäljellä on vain muutama hetki siihen, jolloin jätän teidät, ettekä minua enää maan päällä näe. Mutta te kaikki näette minut tulevana aikana noustessanne valtakuntaan, jonka Isäni on minulle antanut.”

am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me.”

1. UUSI KÄSKY

Jonkin aikaa jatkuneen vapaan keskustelun jälkeen Jeesus nousi seisomaan ja sanoi: ”Kun panin teidän hyväksenne toimeen vertauksen, joka näytti, kuinka auliita teidän tulisi olla palvelemaan toinen toistanne, sanoin haluavani antaa teille uuden käskyn. Ja tahtoisin tehdä sen nyt, kun olen lähdössä luotanne. Teille on tuttu se käsky, joka kehottaa teitä rakastamaan toisianne; rakastamaan lähimmäistänne niin kuin itseänne. Mutta en ole täysin tyytyväinen edes siihen, että lapseni osoittavat tuonkaltaista vilpittömyyttä kiintymystä. Tahtoisin, että teette vieläkin suurempia rakkauden tekoja uskovan veljesyhteisön valtakunnassa. Ja siksi annankin teille tämän uuden käskyn: Rakastakaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä. Ja tämän myötä kaikki ihmiset tietävät teidän olevan minun opetuslapsiani, jos näin toisianne rakastatte.

”Tämän uuden käskyn teille antaessani en laske taas uutta taakkaa sielunne kannettavaksi, vaan mielumminkin tuon teille uutta iloa ja teen teille mahdolliseksi kokea uutta mielihyvää siitä, että tunnette riemut, joiden lähde on sydämeistänne kumpuavan kiintymyksen osoittaminen kanssaihmissiänne kohtaan. Tulen kohta kokemaan ylimaallisen ilon — vaikka ulkonaisesti näyttääkin, että joudun kestäämään murhetta —, kun vuodatan rakkauteni teille ja kuolevaistovereilleenne.

”Kehottaessani teitä rakastamaan toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut, pidän edessänne oikean rakkauden korkeinta mittapuuta, sillä suurempaa rakkautta ei kenelläkään voi olla kuin, että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta. Ja te olette ystäviäni; tulette jatkuvasti olemaan ystäviäni, jos vain olette valmiita tekemään, mitä olen teille opettanut. Te olette kutsuneet minua Mestariksi, mutta minä en kutsu teitä palvelijoiksi. Jos vain rakastatte toisianne, kuten minä rakastan teitä, olette ystäviäni, ja puhun teille alati siitä, minkä Isä paljastaa minulle.

”Ei ole vain niin, että te olette valinneet minut, vaan on myös niin, että minä olen valinnut teidät, ja olen antanut teille tehtäväksi mennä maailmaan ja tuottaa kanssaihmisillenne osoitetun rakastavan palvelun hedelmiä, niin kuin minä olen elänyt keskuudessanne ja kertonut teille, millainen Isä on. Sekä Isä että minä työskentelemme kumpikin kanssanne, ja tulette kokemaan jumalallista

1. THE NEW COMMANDMENT

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: “When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) “When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart’s affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) “When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) “You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I

riemun täyteyttä, jos vain noudatatte käskyäni ja rakastatte toinen toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut.”

Mikäli mielit jakaa Mestarin riemun, sinun on jaettava hänen rakkautensa. Ja hänen rakkautensa jakaminen merkitsee, että olet jakanut hänen palveluksensa. Tällainen rakastamisen kokemus ei vapahda sinua tämän maailman vaikeuksista; se ei luo uutta maailmaa, mutta on aivan varmaa, että se tekee vanhasta maailmasta uuden.

Pidä mielessäsi, että se, mitä Jeesus vaatii, on lojaalisuutta, ei uhria. Jos kokee uhranneensa jotakin, se on merkki siitä, että mukana ei ollut täydestä sydäimestä lähtevää rakkautta, joka olisi tehnyt tällaisesta rakastavasta palveluksesta ylimmän ilon. Jos tajuat jonkin asian velvollisuudeksi, se on merkki siitä, että suhtaudut asiaan palvelijamaisesti, ja niin et tavoita sitä valtavaa elämystä, jonka saisit, jos tekisit palveluksesi ystävänä ja ystävälle. Ystävyys yllyke ylittää kaikki vakuuttuneisuudet siitä, että jokin asia on velvollisuus, eikä ystävän ystävälle tekemää palvelusta voi koskaan kutsua uhraukseksi. Mestari on opettanut apostoleille, että he ovat Jumalan poikia. Hän on kutsunut heitä veljiksi, ja nyt hän ennen lähtöään kutsuu heitä ystävikseen.

have loved you.”

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master's joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. VIINIPUU JA SEN OKSAT

Sitten Jeesus nousi taas seisaalleen ja jatkoi apostoleidensa opettamista: ”Minä olen oikea viinipuu, ja Isäni on viinitarhuri. Minä olen viinipuu, ja te olette oksat. Ja Isä edellyttää minulta vain, että kannatte paljon hedelmiä. Viinipuun karsimisen tarkoituksena on vain sen oksien satoisuuden lisääminen. Jokaisen minusta versovan oksan, joka ei kanna hedelmää, Isä karsii pois. Jokaisen hedelmää tuottavan oksan Isä puhdistaa, jotta se kantaa entistäkin enemmän hedelmiä. Olette jo puhtaat sen sanan kautta, jonka olen puhunut, mutta teidän tulee myös pysyä puhtaina. Teidän täytyy pysyä minussa, ja minun teissä, sillä oksa kuihtuu, jos se erotetaan viinipuusta. Niin kuin ei oksakaan voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään voi tuottaa rakastavan palvelun hedelmiä, ellette pysy minussa. Muistakaa, että minä olen se oikea viinipuu, ja te olette sen elävät oksat. Joka elää minussa ja minä hänessä, kantaa runsain määrin hengen hedelmiä ja kokee ylintä iloa siitä, että tuottaa tämän hengellisen sadon. Jos tahdotte pitää tämän elävän hengellisen yhteyden minuun, kannatte runsaan hedelmäsadon. Jos pysytte minussa ja jos sanani elävät teissä, kykenette esteettömään kanssakäymiseen kanssani, ja siinä tapauksessa elävä henkeni voi niin täyttää teidät, että voitte pyytää, mitä henkeni ikinä tahtoo, ja

2. THE VINE AND THE BRANCHES

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: “I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has

tehdä kaiken tämän täysin vakuuttuneina siitä, että Isä suostuu pyyntöömme. Isä kruunataan kunnialla sillä, että viinipuussa on paljon eläviä oksia ja että jokainen oksa kantaa runsaasti hedelmää. Ja kun maailma näkee nämä hedelmiä kantavat oksat — ystäväni, jotka rakastavat toisiaan niin kuin minä olen heitä rakastanut, — niin kaikki ihmiset tietävät teidän totisesti olevan opetuslapsiani.

”Niin kuin Isä on minua rakastanut, niin olen minäkin teitä rakastanut. Eläkää rakkaudessani, niin kuin minä elän Isän rakkaudessa. Jos niin teette kuin olen teille opettanut, pysytte rakkaudessani, samoin kuin minä olen pitänyt Isän sanan ja pysyn alati hänen rakkaudessaan.”

Juutalaiset olivat jo kauan aikaa opettaneet, että Messias olisi Daavidin esi-isien ”viinipuusta versova vesa”, ja tämän ikivanhan opetuksen muistoksi Herodeksen temppelin sisäänkäyntiä koristi suuri tunnuskuvio, jossa oli kuvattuna rypäletertu ja siihen liittyvä viinipuu. Nämä seikat palautuivat kaikkien apostolien mieleen, kun Mestari puhui heille tuona iltana yläsalissa.

Mutta Mestarin esittämä päätelmä rukoilemisesta aiheutti myöhemmin suurta surua. Kovin suuria vaikeuksia ei näiden opetusten osalta olisi syntynyt, jos hänen sanansa olisi muistettu täsmällisesti ja myöhemmin merkitty muistiin sanatarkasti. Mutta siinä muodossa, jonka ne muistiin merkittäessä saivat, uskovat suhtautuivat Jeesuksen nimissä esitettyyn rukoukseen lopulta jonkinlaisena korkeimpana taikuutena, ja he luulivat saavansa Isältä kaiken, mitä he pyytäisivät. Vuosisatojen ajan ovat rehelliset sielut jatkuvasti romuttaneet uskonsa tätä kompastuskiveä vasten. Kuinka kauan vielä kestää, ennen kuin uskovien maailma ymmärtää, ettei rukoilu ole mikään sellainen keino, jolla saa läpi oman tahtonsa, vaan että se on mieluumminkin ohjelma Jumalan tien valitsemiseksi, kokemus, jossa opitaan tunnistamaan ja täyttämään Isän tahto? On aivan totta, että voitte, sitten kun oma tahtonne on kiistämättömästi asettunut hänen tahtonsa taakse, pyytää mitä hyvänsä, joka on peräisin tuosta tahtojen liitosta, ja siihen suostutaan. Ja tällainen tahtojen yhdistyminen toteutuu Jeesuksen toimesta ja hänen kauttaan, aivan kuten viinipuun elämä virtaa eläviin oksiin ja niiden kautta.

Jos tällaisen elävän yhteyden vallitessa jumalallisuuden ja ihmisyyden välillä ihmisyyssattuisi ajattelemattomuuttaan ja tietämättömyyttään rukoilemaan itsekästä vaivattomuutta ja kunniankipydestä kertovia saavutuksia, sellaiseen voi olla vain yksi jumalallinen vastaus: elävien oksastojen on tuotettava yhä enemmän hengen hedelmiä. Kun viinipuun oksa on elävä, kaikkiin sen pyyntöihin voi olla vain yksi vastaus: on tuotettava lisää rypäleitä. Itse asiassa oksa on olemassa vain sitä varten,

many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

180:2.2 (1945.5) “As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father’s love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father’s word and evermore abide in his love.”

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the Messiah would be “a stem arising out of the vine” of David’s ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod’s temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master’s inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus’ name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God’s way, an experience of learning how to recognize and execute the Father’s will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding

että se kantaa hedelmää, eikä se voi tehdä muuta kuin tuottaa rypäleitä. Samoin on oikea uskova olemassa vain, jotta hän kantaisi hengen hedelmiä — rakastaisi ihmistä niin kuin Jumala on uskovaa itseään rakastanut —, jotta rakastaisimme toisiamme niin kuin Jeesus on meitä rakastanut.

Laskiessaan kurittavan kätensä viinipuun päälle Isä tekee sen rakkaudesta, siinä tarkoituksessa, että oksat kantaisivat runsaat määrät hedelmää. Ja viisas viinitarhuri hakkaa pois vain kuolleet ja hedelmättömät oksat.

Jeesuksen oli perin vaikea saada edes apostolinsa tiedostamaan, että rukoulu on hengestä syntyneiden uskovien harjoittamaa toimintaa hengen hallitsemassa valtakunnassa.

3. MAAILMAN VIHAMIELISYYS

Apostolit ehtivät tuskin päättää keskusteluaan siitä, mitä Mestari oli puhunut viinipuusta ja sen oksista, kun Mestari, joka osoitti haluavansa puhua heille vielä lisää ja joka tiesi aikansa olevan käymässä vähiin, lausui: "Kun olen poistunut luotanne, älkää lannistuko maailman vihamielisyydestä. Älkää silloinkaan masentuko, kun pelkurimaiset uskovat kääntyvät teitä vastaan ja lyöttäytyvät yhteen valtakunnan vihollisten kanssa. Jos maailma sattuukin vihaamaan teitä, teidän tulisi muistaa, että se vihasi minua, jo ennen kuin se vihasi teitä. Jos olisitte tästä maailmasta, silloin maailma rakastaisi omiaan, mutta koska ette sitä ole, maailma kieltäytyy teitä rakastamasta. Olette tässä maailmassa, mutta elämästänne ei pidä tulla maailmallista. Olen valikoinut teidät tästä maailmasta, jotta edustaisitte toisen maailman henkeä tälle samalle maailmalle, josta teidät on valittu. Mutta muistakaa aina teille lausumani sanat: Palvelija ei ole herraansa suurempi. Jos he julkeavat vainota minua, he vainoavat myös teitä. Jos minun sanani loukkaavat epäuskoisia, samoin tulevat teidänkin sananne loukkaamaan jumalattomia. Ja kaiken tämän he tekevät teille siksi, etteivät he usko minuun eivätkä Häneen, joka minut lähetti. Sen vuoksi saattekin kärsiä paljon evankeliumini tähden. Mutta näitä koettelemuksia läpikäydessänne teidän tulisi muistaa, että myös minä kärsin ennen teitä tämän taivaallisen valtakunnan evankeliumin tähden.

"Monet niistä, jotka käyvät kimppuunne, ovat tietämättömiä taivaan valkeudesta, mutta näin ei voi sanoa joistakuista, jotka nyt meitä vainoavat. Ellemme olisi opettaneet heille totuutta, he saattaisivat tehdä monia kummallisia tekoja tuomiolle joutumatta, mutta nyt heidän asennoitumisensa on anteeksiantamaton, sillä he ovat tunteneet valkeuden ja ottaneet vapauden sen torjua. Joka vihaa minua, vihaa Isääni. Mitenkään

grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father's hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. ENMITY OF THE WORLD

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: "When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) "Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can

muuten ei voi olla; valo, joka pelastaisi teidät, jos se otettaisiin vastaan, ei voi muuta kuin tuomita teidät, jos se tieteen tahtoon torjutaan. Ja mitä minä olen tehnyt näille ihmisille sellaista, että heidän pitäisi tuntea näin hirtittävää vihaa minua kohtaan? En mitään muuta kuin, että olen tarjonnut heille kumppanuutta maan päällä ja pelastusta taivaassa. Mutta ettekö olekin lukeneet kirjoituksista sanontaa: 'Ja syyttä he minua vihasivat'?

"Mutta en jätä teitä tähän maailmaan yksiksenne. Hyvin pian sen jälkeen kun olen mennyt, lähetän teille henkiauttajan. Teillä tulee olemaan luonanne sellainen, joka ottaa paikkani teidän keskuudessanne; sellainen, joka edelleenkin opettaa teille totuuden tietä ja joka myös lohduttaa teitä.

"Älköön sydämenne joutuko vaivaan. Te uskotte Jumalaan; uskokaa edelleen myös minuun. Vaikka minun täytyykin jättää teidät, en kuitenkaan ole kaukana teistä. Olen jo kertonut teille, että Isäni universumissa on monta olinpaikkaa. Ellei tämä olisi totta, en olisi yhä uudestaan teille niistä kertonut. Palaan kohta noihin valkeuden maailmoihin. Ne ovat niitä Isän taivaan asemapaikkoja, joihin aikanaan nousette. Niistä paikoista tulin tähän maailmaan, ja nyt on käsillä hetki, jolloin minun täytyy palata Isäni työhön korkeuksissa oleville sfääreille.

"Jos näin menenkin edeltänne Isän taivaalliseen valtakuntaan, lähetän kuitenkin noutamaan teitä, jotta voisitte olla kanssani paikoissa, jotka valmistettiin Jumalan kuolevaisia poikia varten, jo ennen kuin tätä maailmaa oli. Vaikka minun pitää jättää teidät, tulen kuitenkin olemaan luonanne hengessä, ja lopulta olette henkilökohtaisesti luonani noustuanne tyköni minun universumiini niin kuin minä kohta nousen Isäni tykö hänen suurempaan universumiinsa. Ja mitä olen kertonut teille, on totta ja ikaikaista, vaikka saattaakin olla, ettette kokonaan sitä käsitä. Menen Isän tykö, ja vaikkette nyt voikaan seurata minua, ei ole epäilystäkään siitä, että tulevana aikoina kuljette jäljessäni."

Jeesuksen istuuduttua Tuomas nousi ja sanoi: "Mestari, emme tiedä, minne olet menossa, siksi emme tietenkään tunne tietä. Mutta seuraamme sinua vaikka tänä iltana, jos osoitat meille sen tien."

Tuomaksen sanat kuultuaan Jeesus vastasi: "Tuomas, minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei mene Isän tykö muutoin kuin minun kauttani. Kaikki, jotka löytävät Isän, löytävät ensin minut. Jos tunnette minut, tunnette tien Isän tykö. Ja tähän tunnette minut, sillä olette eläneet kanssani ja nyt te näette minut."

Mutta tämä opetus oli monille apostoleille liian syvällistä, erityisesti se oli sitä Filippukselle, joka

only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?

180:3.3 (1947.2) "But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:3.4 (1947.3) "Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the spheres on high.

180:3.5 (1947.4) "If I thus go before you into the Father's heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come."

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: "Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way."

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: "Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me."

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who,

muutaman sanan Natanaelin kanssa puhuttuaan nousi seisomaan ja sanoi: "Mestari, näytä meille Isä, ja kaikki, mitä olet sanonut, käy selväksi."

Ja Filippuksen puhuttua Jeesus sanoi: "Filippus, näinkö kauan olen ollut kanssasi etkä vielä nytkään tunne minua? Sanon taas kerran: Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Kuinka siis voit sanoa 'Näytä meille Isä'? Etkö sinä usko, että minä olen Isässä ja Isä on minussa? Enkö ole opettanut teille, että puhumani sanat eivät ole minun sanojani vaan Isän sanoja? Puhun Isän puolesta, en itsestäni. Olen tässä maailmassa tehdxkseni niin kuin on Isän tahto, ja sen olen tehnyt. Isäni on minussa ja toimii kauttani. Uskokaa minua, kun sanon, että Isä on minussa ja että minä olen Isässä, tai uskokaa minua edes sen elämän takia, jonka olen elänyt — elämäntyön takia."

Kun Mestari astui syrjemmälle virkistääkseen itseään vedellä, yksitoista apostolia antautuivat kiihkeään keskusteluun näistä opetuksista, ja Pietari oli juuri aloittamassa pitkää puhetta, kun Jeesus palasi ja viittasi heidät istumaan.

4. LUVATTU AUTTAJA

Jeesus jatkoi opetustaan sanoen: "Kun olen mennyt Isän tykö, ja sen jälkeen kun hän on antanut täyden hyväksyntänsä työlle, jonka olen tehnyt hyväksenne maan päällä, ja kun minulle on annettu lopullinen hallitsijanvalta omaan toimipiiriini, sanon Isälleni: Koska olen jättänyt lapseni yksikseen maan päälle, on antamani lupauksen mukaista lähettää heille toinen opettaja. Ja sitten kun Isä katsoo hyväksi, vuodatan Totuuden Hengen kaiken lihan päälle. Jo nyt Isäni henki on sydämessänne, ja kun mainitsemani päivä tulee, teillä on luonanne myös minut samalla tavalla kuin teillä nyt on Isä. Tämä uusi lahja on elävän totuuden henki. Epäuskoiset eivät aluksi kuuntele tämän hengen opetuksia, mutta valon pojat ottavat hänet kaikki iloiten ja täysin sydämin vastaan. Ja te tunnette tämän hengen, kun hän saapuu, samoin kuin olette tunteneet minut, ja vastaanotatte tämän lahjan sydämeenne, ja hän jää luoksenne. Nyt ymmärrätte, etten aio jättää teitä avutta ja opastuksetta. En jätä teitä lohduttomiksi. Tällä hetkellä voin olla kanssanne vain ollessani omakohtaisesti paikalla. Tulevina aikoina olen kanssanne ja kaikkien muiden ihmisten kanssa, jotka haluavat minun olevan läsnä, olittepa missä hyvänsä, ja teistä itse kunkin kanssa samanaikaisesti. Ettekö näe, että on parempi, että menen pois; että lihallisen hahmossa jätän teidät, jotta voin olla sitäkin paremmin ja sitäkin täydemmin kanssanne hengessä?"

after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: "Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain."

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: "Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father's will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work's sake."

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. THE PROMISED HELPER

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying: "When I have gone to the Father, and after he has fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father's spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?"

"Vain muutaman tunnin kuluttua maailma ei enää minua näe; mutta tunnette minut edelleenkin sydämessänne, aina siihen hetkeen saakka kun lähetän teille tämän uuden opettajan, Totuuden Hengen. Niin kuin olen omassa persoonassani elänyt kanssanne, niin olen minä silloin elävä teissä; tulen olemaan yhtä teidän henkilökohtaisen kokemuksenne kanssa hengen valtakunnassa. Ja sitten kun tämä on tapahtunut, tiedätte varmasti, että olen Isässä ja että koska teidän elämänne on kätkeytyä Isän myötä minuun, myös minä olen teissä. Olen rakastanut Isää ja olen pitänyt hänen sanansa, te olette rakastaneet minua ja tulette pitämään minun sanani. Samoin kuin Isäni on antanut minulle henkeään niin olen minäkin antava teille henkeäni. Ja tämä Totuuden Henki, jonka vuodatan teille, opastaa ja lohduttaa teitä ja lopulta se johdattaa teidät kaikkeen totuuteen.

"Kerron teille näitä asioita niin kauan, kun vielä olen luonanne, jotta olisitte entistä paremmin varustautuneita kestämaan koettelemukset, jotka jo nyt ovat päällämme. Ja kun tämä uusi päivä koittaa, sisimmässänne asuu sekä Poika että Isä. Ja nämä taivaan lahjat työskentelevät iäti toistensa kanssa niin kuin Isä ja minä olemme uurastaneet maan päällä ja silmienne edessä yhtenä persoonana, Ihmisen Poikana. Ja tämä henkiystävä palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille opettanut."

Kun Mestari piti lyhyen tauon, Juudas Alfeus rohkaistui esittämään yhden niistä harvoista kysymyksistä, jotka hän tai hänen veljensä koskaan julkisesti esittivät Jeesukselle. Juudas sanoi: "Mestari, olet elänyt keskelläme aina ystävänä; kuinka me nyt tunnemme sinut, kun et enää tuo itseäsi meille ilmi muutoin kuin tämän hengen kautta? Jos maailma ei sinua näe, niin miten voimme olla varmoja sinusta? Miten sinä näyttäydyt meille?"

Jeesus katseli heitä kaikkia, hymyili ja sanoi: "Lapsukaiseni, olen menossa pois, menossa takaisin Isäni tykö. Vähän ajan päästä ette näe minua sellaisena kuin näette minut täällä, jossa olen lihaa ja verta. Varsin lyhyen ajan kuluttua lähetän teille henkeni, joka tätä aineellista ruumistani lukuun ottamatta on aivan minun kaltaiseni. Tämä uusi opettaja on Totuuden Henki, joka elää teistä itse kunkin kanssa, teidän sydämessänne, ja niin kaikista valon lapsista tehdään yksi, ja he tuntevat vetoa toisiaan kohtaan. Ja nimenomaan tällä tavalla Isä ja minä voimme elää teistä jokaisen sielussa samoin kuin kaikkien muiden sellaisten ihmisten sydämessä, jotka rakastavat meitä ja jotka tekevät omissa kokemuksissaan tästä rakkaudesta todellisen siten, että he rakastavat toisiaan niin kuin minä nyt rakastan teitä."

Juudas Alfeus ei täysin ymmärtänyt, mitä Mestari sanoi, mutta hän käsitti lupauksen

180:4.2 (1948.3) "In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) "I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you."

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: "Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about you? How will you show yourself to us?"

180:4.5 (1949.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: "My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you."

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped

uudesta opettajasta, ja hän luki Andreaksen kasvojen ilmeestä, että hänen kysymykseensä oli saatu tyydyttävä vastaus.

the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. TOTUUDEN HENKI

Uusi auttaja, jonka Jeesus lupasi lähettää uskovien sydämeen, vuodattaa kaiken lihan ylle, on Totuuden Henki. Tämä jumalallinen anti ei ole totuuden kirjain tai totuuden laki, sen ei myöskään ole määrä toimia totuuden muotokielenä tai totuuden ilmiönä. Uusi opettaja on vakuuttuneisuus totuudesta, tietoisuus ja varmuus totuudellisista merkityksistä todellisilla hengen tasoilla. Ja tämä uusi opettaja on elävän ja kasvavan totuuden, laajenevan, avautuvan ja mukauttavan totuuden henki.

Jumalallinen totuus on hengessä havaittu ja elävä realiteetti. Totuus ilmenee vain korkeilla hengellisillä tasoilla, jotka merkitsevät jumalallisuuden tajuamista ja tietoisuutta yhteisyydestä Jumalan kanssa. Totuuden voi tuntea, totuuden voi elää; totuuden kasvun voi kokea sielussa, ja mielessä voi nauttia sen antaman valaistuksen tuomasta vapaudesta, mutta totuutta ei voi vangita kaavoiksi, normeiksi, uskonkappaleiksi eikä ihmisen käyttäytymisen älyperäisiksi malleiksi. Kun ryhdytte antamaan jumalalliselle totuudelle ihmisperäistä sanamuotoa, se varsin nopeasti kuolee. Vangitun totuuden kuoleman jälkeen tapahtuva pelastaminen voi parhaimmillaankin päätyä vain siihen, että tuloksena on omalaatuista älyllistettyä ja jalostunutta viisautta. Staattinen totuus on kuollutta totuutta, ja vain kuollutta totuutta voidaan pitää teoriana. Elävä totuus on dynaamista, ja sillä voi ihmismielessä olla vain kokemuksellinen olemassaolo.

Äly versoo aineellisesta olemassaolosta, kun sitä valaisee kosmisen mielen läsnäolo. Viisus sulkee sisäänsä tietoisuuden tiedosta, joka on nostettu uusille merkitystasaille ja jota aktivoi viisaudenauttajana tunnettu universumiantimen läsnäolo. Totuus on sellainen hengellinen todellisuusarvo, jonka vain hengellä varustetut olennot kokevat, olennot, jotka toimivat universumitietoisuuden yliaineellisilla tasoilla ja jotka totuuden oivaltamisen jälkeen sallivat sen aktivoivan hengen elää ja hallita sielunsa sisällä.

Aito universumiymmärrystä omaava lapsi etsii elävää Totuuden Henkeä jokaisesta viisaasta sanonnasta. Jumalaa tunteva yksilö on kaiken aikaa kohottamassa viisautta jumalallista tuloksiinpääsyä merkitseville elävän totuuden tasoille; hengellisesti edistymätön sielu on kaiken aikaa kiskomassa elävää totuutta alas kuolleille viisauden tasoille ja pelkän ylevöityneen tiedon

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptative truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

valtakuntaan.

Kun kultaista säännöstä riisutaan ihmisyyden yläpuolelle menevä Totuuden Hengen mukanaan tuoma ymmärrys, se kutistuu pelkäksi korkeaa eettistä käyttäytymistä koskevaksi säännöksi. Kun kultaista sääntöä tulkitaan kirjaimellisesti, siitä saattaa tulla väline, jolla lähimmäisiä loukataan verisesti. Jos sinulta puuttuu hengellinen näkemys viisauden kultaista säännöstä, saatat järkeillä, että koska itse haluat kaikkien ihmisten puhuvan sinulle täyden ja suorasukaisen totuuden siitä, mitä he ajattelevat, niin sinunkin sen vuoksi tulisi puhua kanssaihmisillesi täysi ja suorasukainen totuus siitä, mitä ajatuksissasi liikkuu. Tällainen kultaisten säännön ei-hengellinen tulkinta saattaisi tuottaa suunnatonta mielipahaa ja loputonta surua.

Jotkut henkilöt näkevät ja tulkitsevat kultaisten säännön puhtaasti älylliseksi vahvistukseksi ihmisten keskinäisestä veljeydestä. Toiset kokevat, että tämä ihmisten välisen suhteiden kuvaus on ihmispersoonallisuuden hellien tunteiden emotionaalinen täyttymys. Joku toinen kuolevainen tuntee tämän saman kultaisten säännön mittakeppinä, jolla mitataan kaikkia sosiaalisia suhteita, sosiaalisen käyttäytymisen normina. Ja on vielä niitäkin, jotka pitävät sitä sellaisen suuren moraalinopeettajan positiivisena kehoituksena, joka kiteytti tähän lauseeseen korkeimman käsityksen siitä, mikä on moraalinen velvollisuus kaikkien veljeyssuhteiden osalta. Tällaisten moraalisten olentojen elämässä kultaista säännöstä tulee koko heidän filosofiansa viisas keskipiste ja kehä.

Jumalaa tuntevista totuudenrakastajista koostuvan uskovien veljesyhteisön muodostamassa valtakunnassa tämä kultainen sääntö saa eläviä ominaispiirteitä. Ne edustavat hengellistä oivallusta niillä korkeammilla tulkinnan tasoilla, jotka panevat kuolevaiset Jumalan pojat suhtautumaan tähän Mestarin esittämään kehotukseen vaatimuksena heidän suhtautua kanssaihmiinsä tavalla, jolla näille koituu suurin mahdollinen hyvä siitä, että uskova on heihin yhteydessä. Todellisen uskonnon omin olemus on siinä, että rakastat lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Mutta ylevin oivallus ja totuudenmukaisin tulkinta kultaista säännöstä sisältää tietoisuuden tällaiseen jumalallisen julistuksen mukaiseen kestävään ja elävään realiteettiin kätkeytyvästä totuuden hengestä. Tämän universaalista kanssakäymistä koskevan säännön oikea kosminen merkitys paljastuu vasta silloin kun se oivalletaan hengellisesti, vasta kun Pojan henki tulkitsee käyttäytymistä koskevaa lakia Isän hengelle, joka asustaa kuolevaisen ihmisen sielussa. Ja kun tällaiset hengen johdattamat kuolevaiset oivaltavat tämän kultaisten säännön todellisen merkityksen, he täyttävät

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality

ylitsevuotavuuteen saakka siitä vakuuttuneisuudesta, että he ovat ystävällisen universumin kansalaisia, ja heidän ihanteensa henkitodellisuudesta tyydyttyvät, vasta kun he rakastavat kanssaihmiään niin kuin Jeesus meitä kaikkia rakasti, ja tämä on Jumalan rakkauden käsittämisestä seuraava realiteetti.

Tämä sama filosofia jumalallisen totuuden elävästä joustavuudesta ja kosmisesta sopeutuvuudesta Jumalan jokaisen pojan yksilökohtaisiin edellytyksiin ja kapasiteettiin nähden on käsitettävä, ennen kuin voitte toivoa riittävällä tavalla ymmärtävänne Mestarin opetusta, jonka mukaan pahalle ei tule tehdä vastarintaa, sekä sitä, miten hän tätä käytännössä noudatti. Mestarin esittämä opetus on pohjimmiltaan hengellinen julistus. Edes hänen filosofiansa aineellisia seuraamuksia ei voi hyödyllisellä tavalla tarkastella erillään niiden hengellisistä korrelaatioista. Mestarin kehotuksen henki on siinä, ettei vastarintaa tehdä minkäänlaiselle itsekkäälle universumiin reagoimiselle, mutta siihen liittyy todellisia henkiarvoja omaavien vanhurskaiden tasojen tarmokas ja aste asteelta etenevä saavuttaminen. Näitä arvoja ovat jumalallinen kauneus, loputon hyvyys ja ikuinen totuus — Jumalan tunteminen ja yhä enemmän hänen kaltaisekseen tuleminen.

Rakkauden, epäitsekkyuden, täytyy käydä läpi jatkuvaa ja elävää uudelleenasetoitumiseen johtavaa kanssakäymisten tulkintaa sen mukaan, miten Totuuden Henki ihmistä ohjaa. Rakkauden täytyy sen myötä sulkea piiriinsä alati muuttuvat ja laajenevat käsitykset rakastetun yksilön korkeimmasta kosmisesta hyvästä. Ja sitten rakkaus jatkaa kulkuaan ja sytyttää tämän saman suhtautumistavan kaikkia niitä muita yksilöitä kohtaan, joihin mahdollisesti voitaisiin vaikuttaa yhden hengen johdattaman yksilön rakkaudesta universumin muita kansalaisia kohtaan johtuvalla laajenevalla ja elävällä kanssakäymisellä. Ja koko tämä elävä rakkauden sopeuttaminen täytyy panna toimeen ottamalla huomioon sekä tämänhetkistä pahuutta kuvastava ympäristö että jumalallista kohtaloa edustavaa täydellisyyttä oleva ikuinen päämäärä.

Ja näin ollen meidän on selkeästi tajuttava, ettei sen paremmin kultaista sääntöä kuin opetusta vastarinnan tekemättömydestäkään voida koskaan ymmärtää tarkoitetulla tavalla, jos ne ymmärretään dogmeiksi tai käskyiksi. Niiden käsittäminen on mahdollista vain elämällä niitä, oivaltamalla niiden merkitykset toisen ihmisen rakastavaa kanssakäymistä toisen ihmisen kanssa ohjaavan Totuuden Hengen elävässä tulkinnassa.

Tämä kaikki osoittaa vanhan uskonnon ja uuden uskonnon välillä vallitsevan eron selvästi. Vanha uskonto opetti itsensä uhraamista, uusi

are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new

uskonto opettaa vain itsensä unohtamista, yhä laajempaa todellistumista ja itsensä ymmärtämistä toisiinsa liittyvissä sosiaalisessa palvelussa ja universumin käsittämisessä. Vanhan uskonnon motiivina oli pelkotietoisuus; uutta valtakuntaevankeliumia hallitsee totuusvakaumus, ikuisen ja universaalisen totuuden henki. Eikä mikään määrä hurskautta tai opillista lojaalisuutta voi korvata sitä, jos valtakuntaan uskovien elämäkokemuksesta puuttuu elävän Jumalan hengestä syntyneille pojille luontainen spontaani, avokätinen ja vilpiton ystävällisyys. Traditio sen paremmin kuin muodollisesta palvonnasta koostuva seremoniajärjestelmäkään ei voi hyvittää sitä, jos ihmiseltä puuttuu aito myötätunto kanssaihmiänsä kohtaan.

6. LÄHDÖN VÄLTÄMÄTTÖMYYS

Pietarin, Jaakobin, Johanneksen ja Matteuksen esitettyä Mestarille lukuisia kysymyksiä tämä jatkoi jäähyväispuhettaan sanoen: "Ja kerron teille tästä kaikesta, ennen kuin poistun luotanne, jotta olisitte niin valmiita kohtaamaan eteenne tulevan, ettette lankea vakavaan erheeseen. Viranomaiset eivät tyydy pelkästään ajamaan teidät pois synagogista; varoitan teitä sen hetken lähenemisestä, jolloin ne, jotka tappavat teitä, luulevat tekevänsä palveluksen Jumalalle. Ja kaikkia näitä tekoja he tekevät teille ja niille, jotka olette johdattaneet taivaan valtakuntaan, koska he eivät tunne Isää. Kieltäytymällä vastaanottamasta minua he ovat kieltäytyneet tuntemasta Isää. Ja teidät torjuessaan he kieltäytyvät ottamasta vastaan minua, jos vain olette pitäneet uuden käskyni rakastaa toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut. Kerron teille edeltäksin näistä asioista, jotta teitä, sitten kun hetkenne tulee, kuten minun hetkeni nyt on tullut, vahvistaisi tieto siitä, että tiesin kaiken ja että henkeni on kanssanne kaikessa, mitä joudutte minun tähteni ja evankeliumin tähden kärsimään. Tästä nimenomaisesta syystä olen puhunut teille alusta alkaen näin selväsanaisesti. Olen varoittanut teitä siitäkin, että ihmisen viholliset voivat olla hänen oman talonväkensä jäseniä. Vaikka tämä valtakunnan evankeliumi tuokin aina yksittäisen uskovan sielulle suuren rauhan, se ei kuitenkaan tuo rauhaa maan päälle, ennen kuin ihminen on halukas täydestä sydäimestään uskomaan opetukseni ja omaksumaan käytännökseen Isän tahdon täyttämisen ja pitämään sitä kuolevaisena elämänsä elämän päätarkoituksena.

"Kun nyt olen jättämässä teidät tietäessäni sen hetken koittaneen, jolloin menen Isän tykö, minua hämmästyttää, ettei kukaan teistä ole kysynyt minulta: 'Miksi lähdet luotamme?' Tiedän kuitenkin, että esitätte tällaisia kysymyksiä

religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

180:6.2 (1951.3) "Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It

sydämessänne. Puhun teille nyt suoraan, niin kuin ystävä puhuu ystävälle. Teille on toden totta hyödyksi, että menen pois. Ellen mene pois, uusi opettaja ei voi tulla sydämeenne. Minut on riisuttava tästä kuolevaisen ruumiista ja minut pitää asettaa taas paikalleni korkeuksissa, ennen kuin voin lähettää tämän henkiopettajan elämään sielussanne ja johdattamaan henkenne totuuteen. Ja kun henkeni tulee ottaakseen sijansa sisimmässänne, hän valaisee teille, mikä on ero synnin ja vanhurskauden välillä, ja hän antaa teille sen kyvyn, että osaatte sydämessänne tehdä niistä viisaan arvion.

”Minulla on vieläkin paljon sanottavaa teille, mutta juuri tällä hetkellä ette kykene ottamaan vastaan enempää. Sitä paitsi, kun Totuuden Henki tulee, hän lopulta opastaa teidät kaikkeen totuuteen kulkiessanne Isäni universumin monien asuinsijojen läpi.

”Tämä henki ei puhu omiaan, vaan hän ilmoittaa teille sen, minkä Isä on paljastanut Pojalle, ja hän näyttää teille jopa asioita, jotka kuuluvat tulevaisuuteen. Hän kruunaa minut kunnialla niin kuin minä olen kruunnut Isäni. Tämä henki tulee minulta, ja hän paljastaa minun totuuteni teille. Kaikki, mitä Isällä tässä toimipiirissä on, on nyt minun, ja sen vuoksi sanoin, että tämä uusi opettaja ottaisi siitä, mikä on minun, ja paljastaisi sen teille.

”Muutaman hetken kuluttua minä lyhyeksi ajaksi jätän teidät. Jälkeenpäin, sitten kun taas näette minut, tulen jo olemaan matkalla Isän tykö, joten ette silloinkaan näe minua kovin kauan.”

Mestarin pitäessä lyhyen tauon apostolit ryhtyivät keskustelemaan keskenään: ”Mitä hän oikein meille kertoo? 'Muutaman hetken kuluttua minä jätän teidät' ja 'Kun taas näette minut, se ei ole kovin kauan, sillä tulen olemaan matkalla Isän tykö.' Mitä hän mahtaa tarkoittaa sanoessaan 'muutaman hetken kuluttua' ja 'ei kovin kauan'? Emme kykene ymmärtämään, mitä hän on meille sanomassa.”

Ja koska Jeesus tiesi, että he esittivät näitä kysymyksiä, hän sanoi: ”Kyselettekö toisiltanne, mitä tarkoitin sanoessani, etten muutaman hetken kuluttua olisi luonanne, ja että sitten kun taas näette minut, olisin matkalla Isän tykö? Olen yksiselitteisesti kertonut teille, että Ihmisen Pojan täytyy kuolla, mutta että hän nousee kuolleista. Ettekö siis kykene käsittämään sanojeni merkitystä? Ensin teidät saatetaan murheen valtaan, mutta myöhemmin tulette riemuitsemaan monien kanssa, jotka ymmärtävät nämä asiat, kunhan ne ovat tapahtuneet. Nainen on toden totta murheissaan synnytyksen hetkellä, mutta kun lapsi on syntynyt, hän unohtaa välittömästi tuskansa sen tiedon luomassa ilossa, että maailmaan on syntynyt ihminen. Ja samoin tulette

is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

180:6.3 (1951.4) “I have yet much to say to you, but you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father’s universe.

180:6.4 (1951.5) “This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) “In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long.”

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: “What is this that he tells us? ‘In just a little while I will leave you,’ and ‘When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.’ What can he mean by this ‘little while’ and ‘not for long’? We cannot understand what he is telling us.”

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: “Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be

tekin kohta murhettumaan poismenostani, mutta hyvin pian taas tapaam teidät, ja silloin surunne muuttuu riemuitsemiseksi, ja teille tulee uusi ilmoitus Jumalan suomasta pelastuksesta, jota kukaan ei voi teiltä koskaan riistää. Ja kaikki maailmat saavat siunauksen tämän saman elämän ilmoituksen myötä siinä, että se kukistaa kuoleman. Tähän saakka olette esittäneet kaikki pyyntönne Isäni nimissä. Sen jälkeen kun taas näette minut, saatte pyytää myös minun nimissäni, ja minä kuulen teitä.

”Täällä alhaalla, maan päällä, olen opettanut teitä sananparsin ja puhunut teille vertauksin. Olen tehnyt niin siksi, että olitte hengessä vasta lapsia. Mutta se aika on tulossa, jolloin puhun teille selkein sanoin Isästä ja hänen valtakunnastaan. Ja teen näin siksi, että Isä itse rakastaa teitä ja haluaa, että hänet tehdään teille täydemmin tunnetuksi. Kuolevainen ihminen ei voi nähdä henki-Isää, siksi olenkin tullut tähän maailmaan osoittamaan Isän teidän luodun silmillenne. Mutta kun teistä on tullut täydellisiä henkisen kasvun osalta, silloin te näette Isän itsensä.”

Kun yksitoista apostolia olivat kuulleet hänen sanansa, he sanoivat toisilleen: ”Katsokaa, hän toki puhuu meille suoraan sanoin. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Mestari tullut Jumalan tyköä. Mutta miksi hän sanoo, että hänen täytyy palata Isän tykö?” Ja Jeesus näki, etteivät he vielääkään käsittäneet häntä. Nämä yksitoista miestä eivät kyenneet pääsemään eroon kauan hellimistään juutalaisten messiaskäsityksen mukaisista ajatuksista. Mitä täydemmin he uskoivat Jeesukseen Messiaana, sitä hankalammiksi kävivät nämä syvälle juurtuneet käsitykset maanpäällisen valtakunnan loistokkaasta aineellisesta riemuvuodosta.

turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) “Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself.”

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: “Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?” And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

Luku 181. Viimeiset kehotukset ja varoitukset

⇐ 180

Urantia-kirjan

182 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 181 VIIMEISET KEHOTUKSET JA VAROITUKSET

Osiot

Johdanto

1. Viimeiset lohdutuksen sanat
2. Henkilökohtaiset jäähyväiskehotukset

PAPER 181 FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

Johdanto

YHDELLETOISTA apostolille osoittamansa jäähyväispuheen pidettyään Jeesus keskusteli heidän kanssaan ilman muodollisuuksia ja muisteli monia kokemuksia, joissa he olivat ryhmänä ja yksilöinä olleet mukana. Lopultakin näille galilealaisille alkoi valjeta, että heidän ystävänsä ja opettajansa oli aikeissa poistua heidän luotaan, ja he panivat toivonsa saamaansa lupaukseen, että hän vähän ajan kuluttua olisi taas heidän luonaan, mutta varsin herkästi he unohtivat, että tämän paluuvierailunkin oli määrä kestää vain vähän aikaa. Moni apostoli ja johtava opetuslapsi tosiaan luuli tämän lupauksen vähäksi aikaa tapahtuvasta paluusta (lyhyt ajanjakso, joka olisi kuolleistaheräämisen ja ylösnousemuksen välillä) tarkoittavan vain sitä, että Jeesus olisi lähdessä lyhyelle käynnille Isänsä luokse, minkä jälkeen hän tulisi takaisin perustamaan valtakunnan. Ja Jeesuksen opetuksen tämänkaltainen tulkinta sopi sekä heidän ennakkouskomuksiinsa että heidän hartaisiin toiveisiinsa. Koska heidän elämänikäiset uskomuksensa ja odotuksensa toiveiden täyttymisestä kävivät tällä tavoin yksiin, heidän ei ollut vaikea löytää Mestarin sanoille tulkintaa, joka myöntäisi heidän kiihkeät kaipaüksensa oikeutetuiksi.

Kun jäähyväispuheesta oli keskusteltu ja kun se oli alkanut painua heidän mieleensä, Jeesus pyysi apostoleja asettumaan taas paikoilleen ja

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order

ryhtyi esittämään viimeisiä kehoituksiaan ja varoituksiaan.

and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. VIIMEISET LOHDUTUKSEN SANAT

Yhdentoista apostolin istuuduttua paikoilleen Jeesus nousi seisomaan ja osoitti heille seuraavat sanat: ”Niin kauan kuin olen luonanne lihallisen hahmossa, voin olla vain muuan yksilö teidän keskellänne tai ylipäättään maailmassa. Mutta tästä kuolevaisen olemuksen ulkokuoresta vapauduttuani kykenen tulemaan takaisin teissä jokaisessa ja kaikissa muissa tähän valtakunnan evankeliumiin uskovissa asuvana henkenä. Tällä tavoin Ihmisen Pojasta tulee hengellinen ruumiillistuma kaikkien todellisten uskovie sielussa.

”Kun olen palannut elääkseni teissä ja työskennelläkseni kauttanne, voin entistäkin paremmin saattaa teidät tämän elämän läpi ja opastaa teitä niiden monien asuinsijojen läpi, jotka kuuluvat tulevaan elämäänne taivaitten taivaassa. Elämä Isän ikuisessa luomakunnassa ei ole joutilaisuudesta ja itsekkäästä vaivattomuudesta koostuvaa loputonta lepäämistä, vaan se on paremminkin yhtämittaista edistymistä jaloudessa, totuudessa ja kunniasa. Jokainen Isäni talon monen monista asemapaikoista on etappi, elämänjakso, jonka tarkoituksena on valmistaa teidät taas seuraavaa, edessäpäin olevaa etappia varten. Ja näin valkeuden lapset kulkevat eteenpäin kunniasa kunniaan, kunnes he saavuttavat sen jumalallisen tilan, jossa he ovat hengellisesti täydellistyneitä, niin kuin Isä on kaikissa suhteissa täydellinen.

”Jos sitten kun poistun luotanne, tahdotte seurata jäljessäni, tuokaa esille totisimmat voimainponnituksenne elääksenne opetusteni hengen ja elämäni ihanteen — Isäni tahdon täyttämisen — mukaisesti. Tehkää näin sen sijaan, että koettaisitte jäljitellä luonnonmukaista elämäntulkua lihallisessa hahmossa niin kuin minun on pakosta ollut se tässä maailmassa eletävä.

”Isä lähetti minut tähän maailmaan, mutta vain muutamat teistä ovat halunneet ottaa minut täysimääräisesti vastaan. Vuodatan henkeni kaiken lihan ylle, mutta kaikki ihmiset eivät halua vastaanottaa tätä uutta opettajaa sielun opastajaksi ja neuvonantajaksi. Mutta jokainen, joka hänet tosiaankin ottaa vastaan, tulee valaistuksi, puhdistetuksi ja lohdutetuksi. Ja tästä Totuuden Hengestä tulee heissä elävän veden lähde, joka kumpuaa ikuisen elämään.

”Ja nyt kun kohta lähden luotanne, tahtoisin lausua teille lohdutuksen sanoja. Rauhan minä jätän olemaan kanssanne; rauhani minä annan teille. En anna näitä lahjoja niin kuin maailma

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: “As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953.4) “When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father’s eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father’s house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953.5) “If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father’s will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954.1) “The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954.2) “And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I

antaa — mitan mukaan — vaan annan kullekin teistä kaiken, minkä tahdotte vastaanottaa. Älköön sydämenne olko levoton, älköön se myöskään olko pelokas. Olen voittanut maailman, ja minussa te kaikki saavutatte uskon kautta riemuvoiton. Olen varoittanut teitä, että Ihmisen Poika tapetaan, mutta vakuutan teille, että tulen takaisin, ennen kuin menen Isän tykö, vaikka se tapahtuukin vain vähäksi aikaa. Ja kun olen noussut Isän tykö, lähetän varmasti sen uuden opettajan, joka on kanssanne ja joka pysyy luonanne sydämenne syvytydessä. Ja nähdessänne, kuinka tämä kaikki toteutuu, älkää kauhistuko, vaan pikemminkin uskokaa, sillä tiesittehän sen kaiken edeltä käsin. Olen rakastanut teitä suurta hellyyttä tuntien, enkä tahtois jättää teitä, mutta sellainen on Isän tahto. Hetkeni on tullut.

”Älkää yhtäkään näistä totuuksista epäillä, edes sitten kun vaino on ajanut teidät hajalle ja kun monet murheet ovat painaneet teidät maahan. Kun tunnette olevanne yksin maailmassa, minä olen tietoinen eristyneisyydestänne, aivan kuten te olette jokainen omalle taholleen hajaannuttuanne ja Ihmisen Pojan hänen vihamiestensä käsiin jätettyänne tietoisia minun eristyneisyydestäni. Mutta en ole koskaan yksin, sillä Isä on aina luonani. Sellaisenakin hetkenä rukoulen puolestanne. Ja kaikki nämä seikat olen kertonut teille, jotta teillä olisi rauha ja jotta teillä olisi sitä entistä yltäkylläisemmin. Tässä maailmassa tulette kohtaamaan koettelemuksia, mutta olkaa rohkein mielin, sillä olen saavuttanut riemuvoiton tässä maailmassa ja osoittanut teille tien ikuisen iloon ja ikaikaiseen palvelemiseen.”

Jeesus antaa rauhan niille, jotka hänen laillaan toteuttavat Jumalan tahtoa, mutta ei tämän aineellisen maailman ilojen ja mielihyvän muodossa. Epäuskoiset materialistit ja fatalistit voivat toivoa omaavansa vain kahdenlaista rauhaa ja sielun lohduketta: Joko heidän pitää olla stoalaisia, jotka ovat järkkymättömällä päättävyydellä asettuneet kohtaamaan väistämättömän ja kestävänsä pahimman, tai sitten heidän täytyy olla optimisteja, jotka alati hellivät iäisenä ihmisen rinnassa kumpuavaa toivoa ja kaipaavat turhaan sellaista rauhaa, jota ei todellisuudessa koskaan tule.

Tietty määrä sekä stoalaisuutta että optimismia on hyödyksi eletessä elämää maan päällä, mutta kummallakaan ei ole mitään tekemistä Jumalan Pojan lihallishahmoisille veljilleen lahjoittaman suurenmoisen rauhan kanssa. Rauha, jonka Mikael antaa lapsilleen maan päällä, on se sama rauha, joka täytti hänen oman sielunsa, kun hän itse eli kuolevaisen elämää lihallisessa hahmossa ja tässä samassa maailmassa. Jeesuksen rauha on sellaisen Jumalaa tuntevan yksilön iloa ja tyytyväisyyttä, joka on saavuttanut riemuvoiton opittuaan

give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1954.3) “Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service.”

181:1.7 (1954.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind

viimeiseen asti noudattamaan Jumalan tahtoa kuolevaisen elämää lihallisessa hahmossa eläessään. Jeesuksen mielenrauhan perustana oli absoluuttinen ihmisusko jumalallisen Isän viisaan ja myötätuntoisen huolenpidon todellisuuteen. Jeesus kohtasi maan päällä vaikeuksia; onpa häntä erheellisesti kutsuttu jopa ”surujen mieheksi”, mutta kaikissa näissä kokemuksissa häntä lohdutti alusta loppuun saakka se luottamus, joka antoi hänelle jatkuvasti voimaa toteuttaa elämänsä tarkoitusta täysin vakuuttuneena siitä, että hän oli toteuttamassa Isän tahtoa.

Jeesus oli päättäväinen, hellittämätön, ja perin juurin tehtävänsä suorittamiseen antautunut, mutta hän ei koskaan ollut tunteeton ja kovanahkainen stoalainen. Hän etsi aina elämänsä kokemusten valoisia puolia olematta silti sokea ja itsepetöksellinen optimisti. Mestari tiesi kaiken, mitä hänelle oli tapahtuva, eikä se häntä pelottanut. Jokaiselle seuraajalleen tällaisen rauhan lahjoitettuaan hän voikin siis sanoa: ”Älköön sydämenne olko levoton, älköön se myöskään olko pelokas.”

Jeesuksen rauha on näin ollen sellaisen pojan rauhaa ja varmuutta, joka viimeiseen asti uskoo, että hänen elämänsä on ajallisuuden ja ikuisuuden osalta turvallisesti ja kokonaan kaikkiviisaan, kaikkia rakastavan ja kaikkivoipaisen henki-Isän hoivassa ja huomassa. Ja tämä on tosiaankin rauhaa, joka ylittää kuolevaismielen ymmärryksen, mutta josta uskova ihmissydän voi täysin siemauksin nauttia.

2. HENKILÖKOHTAISET

JÄÄHYVÄISKEHOTUKSET

Mestari oli saanut päätökseen apostoleille ryhmänä osoittamiensa jäähyväisohjeiden ja lopullisten kehotusten antamisen. Sen jälkeen hän otti tehtäväkseen esittää hyvästijättösanansa kullekin erikseen ja antaa jokaiselle jonkin henkilökohtaisen neuvon yhdessä jäähyväissiunauksensa kanssa. Apostolit istuivat pöydän ääressä yhä samassa järjestyksessä, johon he olivat alkujaan asettuneet Viimeisen ehtoollisen nauttiakseen, ja kun Mestari kulki pöydän ympäri heille puhuen, niin jokainen nousi vuorollaan seisomaan Jeesuksen häntä puhutellussa.

Johannekselle Jeesus sanoi: ”Sinä, Johannes, olet veljistäni nuorin. Olet ollut minulle hyvin läheinen, ja vaikka rakastan teitä kaikkia samalla rakkaudella, jota isä osoittaa pojilleen, Andreas kuitenkin määräsi sinut yhdeksi kolmesta, joiden tuli olla aina lähelläni. Sitä paitsi olet toiminut puolestani, ja sinun pitää edelleenkin toimia puolestani monissa asioissa, jotka koskevat

was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the “man of sorrows,” but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, “Let not your heart be troubled, neither let it be afraid.”

181:1.10 (1955.1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:2.1 (1955.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:2.2 (1955.3) To John, Jesus said: “You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that

maista perhettäni. Ja menen Isän tykö, Johannes, luottaen täysin siihen, että pidät edelleenkin huolta lihallisista omaisistani. Älä anna sen, etteivät he tällä hetkellä ole tehtäväni osalta selvillä vesillä, millään muotoa estää sinua osoittamasta heille kaikkea mahdollista myötätuntoa, neuvoja ja apua, kaikkea mistä tiedät, että minä sitä heille osoittaisin, jos minun olisi määrä jäädä lihallishahmoiseksi. Ja kunhan he kaikki lopulta näkevät valon ja astuvat kokonaan sisälle valtakuntaan, ja kun te kaikki otatte heidät riemullisesti vastaan, niin luotan siihen, että sinä, Johannes, toivotat puolestani heidät tervetulleiksi.

”Ja nyt kun maisen elämänvaiheeni päätöshetket ovat edessäni, pysytele lähelläni, jotta voin uskoa huoleksesi jokaisen perhettäni koskevan viestin. Mitä tulee tehtävään, jonka Isä on käsiini uskonut, se on lihallista kuolemaani lukuun ottamatta nyt suoritettu, ja olen valmis juomaan tämän viimeisen maljan. Mutta kun kyse on maisen isäni, Joosefin, hoitooni jättämisestä velvollisuuksista, niin vaikka olen huolehtinut niistä elämäni aikana, nyt minun on luotettava siihen, että sinä toimit kaikkien näiden asioiden osalta sijastani. Ja olen valinnut sinut tekemään tämän puolestani, Johannes, koska olet nuorin ja siitä syystä varsin todennäköisesti elät näitä muita apostoleja kauemmin.

”Kerran kutsuimme sinua ja veljeäsi ukkosenpojiksi. Lähdit mukaamme itsepäisenä ja suvaitsemattomana, mutta olet muuttunut paljon ajoista, jolloin tahdoit minun pyytävän salamaa iskemään tietämättömiä ja ajattelemattomia epäuskoisia päähän. Ja sinun täytyy muuttua yhä lisää. Sinusta pitäisi tulla sen uuden käskyn apostoli, jonka olen teille tänä iltana antanut. Omista elämäsi sille, että opetat veljesi rakastamaan toisiaan niin kuin minä olen teitä rakastanut.”

Siinä paikallaan yläsalissa seistessään ja kynneltä verratessa hänen poskiaan Johannes katsoi Mestaria kasvoihin ja sanoi: ”Niin minä tahdon tehdä, Mestarini, mutta kuinka voin oppia rakastamaan veljiäni enemmän?” Ja siihen Jeesus vastasi: ”Opit rakastamaan veljiäsi enemmän oppiessasi ensiksi rakastamaan enemmän heidän taivaallista Isäänsä ja alettua vilpittömästi tuntea enemmän mielenkiintoa sitä kohtaan, että heillä on kaikki hyvin ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Ja kaikkea tällaista ihmisen tuntemaa kiinnostusta ruokkii ymmärtäväinen myötätunto, epäitsekäs palveleminen ja aulis anteeksiantaminen. Kenenkään ei tule halveksia nuoruuttasi, mutta kehotan sinua aina ottamaan asianmukaisella tavalla huomioon sen tosiseikan, että ikä useinkin edustaa kokeneisuutta ja ettei ihmisten asioissa mikään voi korvata tosiasiallista kokemusta. Pyri elämään rauhanomaisesti kaikkien ihmisten kanssa, erityisesti taivaallisen valtakunnan veljesyhteisöön kuuluvien ystäviäsi

you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me.

181:2.3 (1955.4) “And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

181:2.4 (1955.5) “Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you.”

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: “And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?” And then answered Jesus: “You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom.”

kanssa. Ja muista aina, Johannes, ettet kiistele niiden sielujen kanssa, jotka tahtoisit voittaa valtakunnan puolelle.”

Ja sitten Mestari oman istuimensa taitse kulkieksaan pysähtyi hetkiseksi Juudas Iskariotin sijan vierelle. Apostolit olivat melko ymmällään siitä, ettei Juudas vielä ollut palannut, ja heitä olisi suuresti kiinnostanut tietää, mitä Jeesuksen murheellinen ilme merkitsi hänen seistessään kavaltajan tyhjän istuimen vierellä. Andreasta kenties lukuun ottamatta, heillä ei kenelläkään ollut vähäisintäkään aavistusta siitä, että heidän varainhoitajansa oli mennyt ulos kavaltaakseen Mestarinsa, niin kuin Jeesus oli aiemmin illalla ja ehtoolisen kuluessa antanut heidän ymmärtää. Oli ehtinyt tapahtua niin perin monenlaista, että he olivat toistaiseksi kokonaan unohtaneet Mestarin ilmoittaneen, että yksi heidän joukostaan hänet kavaltaisi.

Jeesus astui sitten Simon Selootin luokse, joka nousi seisomaan ja kuunteli seuraavan kehotuksen: ”Olet totisesti Abrahamin poika, mutta mikä vaiva minulla onkaan ollut koettaessani tehdä sinusta tämän taivaallisen valtakunnan poikaa. Rakastan sinua, ja niin rakastavat myös kaikki veljesi. Tiedän, että rakastat minua, Simon, ja että rakastat myös valtakuntaa, mutta koetat yhä vieläkin saada tämän valtakunnan tulemaan sellaisena kuin sen itse haluaisit. Olen varsin hyvin tietoinen siitä, että lopulta käsität evankeliumini hengellisen luonteen ja merkityksen ja että toimit uljaasti, sitten kun sitä julistetaan. Mutta minua huolestuttaa, mitä sinulle saattaa tapahtua, kun lähden. Tieto siitä, ettet horju, riemastuttaisi minua. Minut tekisi onnelliseksi tieto siitä, ettet sen jälkeen kun menen Isän tykö, jätä apostoliuttasi ja että hoidat asiasi hyväksyttävällä tavalla yhtenä taivaan valtakunnan suurlähettiläistä.”

Jeesus ehti tuskin lopettaa puhettaan Simon Selootille, kun tämä tulinen isänmaanystävä silmiään kuivaten vastasi: ”Mestari, älä kannu huolta lojaalisuudestani. Olen kääntänyt selkäni kaikelle voidakseni omistaa elämäni sille, että valtakuntasi tulee perustetuksi maan päälle, enkä minä horju. Olen tähänkin asti selviytynyt jokaisesta pettymyksestä, enkä minä sinua hylkää.”

Ja laskien kätensä Simonin olkapäälle Jeesus sanoi sitten: ”On totisesti virkistävää kuulla sinun puhuvan tuolla tavoin, eritoten tällaisena hetkenä, mutta, hyvä ystäväni, et vielääkään tiedä, mistä sinä puhut. En hetkeäkään tahtois epällä lojaalisuuttasi, antaumustasi, sillä tiedän, ettet epäröisi rynnätä taisteluun ja kuolla puolestani, kuten kaikki nämä muutkin tekisivät” (ja nämä kaikki nyökkäsivät ilmaistakseen pontevan hyväksyntänsä), ”mutta sellaista ei sinulta vaadita. Olen kerran toisensa jälkeen sanonut sinulle, ettei

181:2.6 (1956.1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1956.2) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: “You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom.”

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: “Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you.”

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: “It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would” (and they all nodded a vigorous approval), “but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight

valtakuntani ole tästä maailmasta ja että opetuslapseni eivät taistele saadakseen sen perustetuksi. Olen kertonut tämän asian sinulle monta kertaa, Simon, mutta et suostu katsomaan totuutta silmiin. Minua ei huolestuta lojaalisuutesi minua ja valtakuntaa kohtaan, vaan se, mitä tulet tekemään sitten, kun menen pois ja kun lopultakin heräät tietoisuuteen, ettet ole käsittänyt opetukseni merkitystä ja että sinun pitää sovittaa väärinkäsityksesi siihen todellisuuteen, että valtakunnassa vallitsee toisenlainen ja hengellinen asiainjärjestys?”

Simon halusi puhua lisää, mutta Jeesus kohotti kätensä ja hänet pysäyttäen jatkoi puhuttaan: ”Kukaan apostoleistani ei ole sydämeltään sinua rehellisempi ja vilpittömämpi, muttei heistä kukaan tule olemaan yhtä järkyttynyt ja rohkeutensa menettänyt kuin sinä, sitten kun olen mennyt. Jokaisena masennuksen hetkenäsi on henkeni pysyvä luonasi, eivätkä nämä veljesi sinua hylkää. Älä unohda sinulle antamaani opetusta siitä, millainen suhde maanpäällisen kansalaisuuden ja Isän hengellisen valtakunnan poikauden välillä vallitsee. Punnitse tarkkaan kaikkea, mitä olen sanonut sinulle siitä, että keisarille annetaan, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mikä Jumalan on. Simon, omista elämäsi sille, että osoitat mahdolliseksi kuolevaisen ihmisen täysin tyydyttävästi täyttää kehotukseni tunnustaa ajalliset velvollisuudet siviiliviranomaisia kohtaan ja samalla suorittaa hengellinen palvelus valtakunnan veljesyhteisön piirissä. Jos Totuuden Henki sinua opettaa, mitään ristiriitaa ei koskaan tule olemaan niiden vaatimusten välillä, jotka johtuvat toisaalta kansalaisuudesta maan päällä ja toisaalta poikaudesta taivaassa, elleivät ajalliset vallanpitäjät katso oikeudekseen vaatia sinulta senlaatuista kunnioitusta ja palvontaa, joka kuuluu vain Jumalalle.

”Ja sen jälkeen, Simon, kun vihdoin tämän kaiken ymmärrät ja kun olet päässyt masennuksestasi ja lähtenyt suurella voimalla julistamaan tätä evankeliumia, älä koskaan unohda, että olin kanssasi myös koko sen ajan, jonka olit masennuksen vallassa, ja että tulen kulkemaan kanssasi hamaan loppuun saakka. Tulet aina olemaan apostolini, ja sen jälkeen kun sinusta tulee halukas näkemään hengen silmin ja kun olet entistä valmiimpi alistamaan oman tahtosi taivaassa olevan Isän tahtoon, tulet taas mukaan tekemään työtä minun lähettiläänäni, eikä kukaan sinulta sen vuoksi, että olit hidas käsittämään sinulle opettamani totuudet, riistä sinulle antamaani valtuutta. Ja niinpä, Simon, varoitan sinua vielä kerran, että ne, jotka miekka kädessä taistelevat, miekkaan kaatuvat, kun taas ne, jotka hengessä uurastavat, saavuttavat ikuisen elämän tulevassa valtakunnassa sekä ilon ja rauhan valtakunnassa, joka nyt on. Ja kun työ, joka on

to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?”

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: “None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father’s spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar’s and to God that which is God’s. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) “And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down

uskottu vastuullesi, Simon, on maan päällä suoritettu, istuudut vierelleni valtakunnassani tuolla puolen. Saat todella nähdä kaipaamasi valtakunnan, mutta et tässä elämässä. Usko edelleenkin minuun ja siihen, mitä olen sinulle paljastanut, ja saat lahjaksi ikuisen elämän.”

Kun Jeesus oli lausunut, mitä hänellä oli sanottavaa Simon Selootille, hän astui Matteus Leevin luokse ja sanoi: ”Enää ei osasi ole toimittaa varoja apostoliryhmän kassaan. Pian, peräti pian, teidät lyödään hajalle; teidän ei anneta nauttia siitä, että vierellänne olisi edes yksi veljistänne antamassa lohtuaan ja tukeaan. Kun kuljette tietänne tätä valtakunnan evankeliumia saarnaten, teidän on löydettävä itsellenne uusia työtovereita. Olen lähettänyt teitä matkaan kaksittain aikoina, jolloin teitä harjaannutettiin, mutta nyt kun kohta lähdän luotanne, te järkytyksestä toinnuttuanne astutte taipaleelle yksiksenne ja menette maailman ääriin julistaen sitä hyvää sanomaa, että uskon elävöittämät kuolevaiset ovat Jumalan poikia.”

Sitten Matteus puhui: ”Mutta, Mestari, kuka meidät lähettää matkaan ja mistä tiedämme, minne mennä? Andreasko meille osoittaa tien?” Ja Jeesus vastasi: ”Ei, Leevi, Andreas ei enää teitä evankeliumin julistuksen osalta ohjaa. Toki hän edelleenkin on ystävänne ja neuvonantajanne siihen päivään saakka, jolloin uusi opettaja tulee, ja sen jälkeen Totuuden Henki johdattaa kunkin teistä taholleen tekemään työtä valtakunnan laajenemisen hyväksi. Sinua ovat kohdanneet monet muutokset sitten sen päivän, jolloin tullikamarilla ryhdyit seuraajakseni, mutta vielä tarvitaan monta muutosta, ennen kuin kykenet näkemään mielessäsi kuvan veljeskunnasta, jossa ei-juutalainen istuu juutalaisen rinnalla veljellisen kanssakäymisen merkeissä. Mutta niin kauan jatkukoon intosi koettaessasi voittaa juutalaisveljesi valtakuntaan, että olet saanut siitä kylliksesi, ja käänny sitten väellä ja voimalla gentiilien puoleen. Leevi, yhdestä asiasta saat olla varma: Olet saavuttanut veljesi luottamuksen ja kiintymyksen, sillä he kaikki rakastavat sinua.” (Ja silloin kaikki kymmenen ilmaisivat yhtyvänsä siihen, mitä Mestari oli sanonut.)

”Siitä, miten sinä, Leevi, olet kantanut huolta, uhrautunut ja uurastanut pitääksesi kassan täytenä, tiedän paljon sellaista, mitä veljesi eivät tiedä, ja olen riemuissani siitä, että vaikka rahakukkaron vartija on poissa, publikaanilähettiläs on kuitenkin läsnä tässä kokoontumisessa, jossa jätän jäähyväiset valtakunnan sanansaattajille. Rukoilen, että osaisit hengen silmin nähdä opetukseni merkityksen. Ja kun uusi opettaja tulee sydämeesi, seuraa häntä, kun hän johdattaa sinua, ja anna veljesi — miksipä ei koko maailmankin — nähdä, mitä Isä voi tehdä vihatun veronkantajan hyväksi, jolla oli uskallusta seurata ihmisen Poikaa ja uskoa valtakunnan

with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life.”

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: “No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickeners are the sons of God.”

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: “But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?” And Jesus answered: “No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you.” (And all ten of them signified their acquiescence in the Master’s words.)

181:2.14 (1958.1) “Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first,

evankeliumiin. Heti ensi hetkestä lähtien rakastin sinua, Leevi, niin kuin rakastin näitä muitakin galilealaisia. Kun siis varsin hyvin tiedät, ettei sen paremmin Isä kuin Poikakaan katso henkilöön, pidä huoli, ettei sinäkään tee sellaisia eroja niiden välillä, joista toimintasi ansiosta tulee evankeliumiin uskovia. Omista siis, Matteus, koko loppuelämäsi toiminta siihen, että osoitat kaikille ihmisille, ettei Jumala katso henkilöön; siihen, että Jumalan ja valtakunnan yhteisöön kuuluvien kannalta katsottuna kaikki ihmiset ovat tasavertaisia, kaikki uskovat ovat Jumalan poikia.”

Sen jälkeen Jeesus pysähtyi Jaakob Sebedeuksen eteen, joka seisoivat vaiti, kun Mestari osoitti sanansa hänelle sanoen: ”Jaakob, kun sinä ja nuorempi veljesi kerran tulitte luokseni etsien etusijaa valtakunnan kunniaaikoja jaettaessa, ja kun kerroin teille, että sellaisten kunniasijojen jakaminen oli Isän asia, niin kysyin, kykenisittekö juomaan minun maljani, ja te molemmat vastasitte siihen kykenevänne. Jos ette silloin olleetkaan siihen kykeneviä ja jos ette nytkään siihen kykene, olette kohta sellaiseen palvelukseen kuitenkin valmiita sen kokemuksen ansiosta, jonka pian läpikäytte. Moisaella käyttäytymisellänne suututitte tuolloin veljenne. Elleivät he jo ole antaneet sinulle täysin anteeksi, he tekevät sen nähdessään sinun juovan minun maljani. Olipa toimikautesi pitkä tai lyhyt, ole sielussasi kärsivällinen. Kun uusi opettaja tulee, anna hänen opettaa itsellesi mielenmalttia, joka kertoo säälliväisyydestä, ja myötätuntoista pitkämielisyyttä, joka syntyy ylivermaisesta luottamuksesta minuun ja täydellisestä alamaisuudesta sille, mikä on Isän tahto. Omista elämäsi niin, että osoitat näitä toisiinsa liittyviä inhimillistä kiintymystä ja jumalallista arvokkuutta, jotka ovat ominaisia Jumalaa nauttevalle ja Poikaan uskovaalle opetuslapselle. Ja kaikki, jotka tällä tavoin elävät, tuovat esille evankeliumia jopa siinä, miten he kuolevat. Sinä ja veljesi Johannes kuljette eri teitä, ja toinen teistä saattaa istuutua vierelleni ikuisessa valtakunnassa paljon toista ennen. Sinua auttaisi paljon, jos oppisit, että oikeaan viisauteen kuuluu rohkeuden lisäksi hienotunteisuus. Sinun tulisi oppia neuvokkuutta, joka kulkisi aggressiivisuutesi rinnalla. Sellaisia suurenmoisia hetkiä tulee ilmaantumaan, jolloin opetuslapseni eivät epäröi uhrata henkeään tämän evankeliumin puolesta, mutta kaikissa tavallisissa oloissa olisi paljon parempi saada epäuskoisten viha tyyntymään, jotta teillä olisi mahdollisuus elää ja jatkaa ilosanoman saarnaamista. Niin pitkälle kuin asia on sinun vallassasi, elä kauan maan päällä, jotta monet vuodet jatkuva elämäsi olisi hedelmällinen taivaan valtakunnalle voitettujen sielujen muodossa.”

Sanottavansa Jaakob Sebedeukselle sanottuaan Mestari astui pöydän pään ympäri Andreuksen istuinpaikan vierelle, ja uskollista

Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God.”

181:2.15 (1958.2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: “James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father’s will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom.”

181:2.16 (1958.3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and,

avustajaansa silmiin katsoen hän sanoi: "Andreas, olet uskollisesti edustanut minua taivaan valtakunnan lähettiläiden esimiehenä. Vaikka olet välistä epäroinyt ja toisinaan osoittanut vaarallista arkuutta, olet kuitenkin aina ollut vilpittömän oikeudenmukainen ja erinomaisen rehti ollessasi tekemisissä työtovereittesi kanssa. Aina siitä lähtien kun sinut ja veljesi vihittiin valtakunnan sanansaattajiksi, olette ryhmänne kaikkien hallinnollisten asioiden osalta olleet itsenäisiä, paitsi että nimitin sinut näiden valittujen esimieheksi. Missään muussa ajallisessa asiassa en ole toiminut päätöksienne ohjaten tai niihin vaikuttaen. Ja tein näin, jotta teillä olisi johtaja, joka ohjaisi kaikkia sittemmin ryhmänä käymiänne pohdintoja. Universumissani ja Isäni universumien universumissa poikiamme, ja samalla veljiämme, kohdellaan yksilöinä heidän kaikissa hengellisissä suhteissaan, mutta kaikkien ryhmäsuhteiden kohdalla me poikkeuksetta huolehdimme siitä, että vallitsee tarkoin määrätty johtajuus. Valtakuntamme on järjestyksen maailma, ja aina kun kaksi tai useampia tahdollisia luotuja toimii yhteistyössä, huolehditaan siitä, että on joku, jolla on vastuu johtajan vallan käyttämisestä.

"Ja kun sinä, Andreas, siis olet veljesi päällikkö siksi, että olen sinut siihen valtuuttanut, ja koska olet tässä mielessä palvellut henkilökohtaisena edustajanani, ja kun kohta jätän teidät ja menen Isäni tykö, vapautan sinut kaikesta näihin ajallisiin ja hallinnollisiin asioihin liittyvästä vastuusta. Tästä lähtien sinun ei enää veljiisi nähden tule käyttää muuta valtaa kuin sitä, jonka olet hengellisen johtajan ominaisuudessa ansainnut ja jonka veljesi sen vuoksi auliisti myöntävät. Tästä hetkestä lähtien sinun ei tule käyttää mitään valtuuksia veljiisi nähden, elleivät nämä anna sellaista valtaa yksiselitteisellä sääntöpäätöksellään sinulle uudelleen, sitten kun olen mennyt Isän tykö. Mutta se, että sinut näin vapautetaan vastuusta tämän ryhmän hallinnollisena päämiehenä, ei millään muotoa vähennä moraalista vastuutasi siinä mielessä, että sinun tulee lujalla ja rakastavalla kädellä tehdä kaikki voitavasi pitääksesi veljesi yhdessä kohta edessä olevana koettelevana aikana; päivinä, jotka pakostakin tulevat lihallisesta hahmosta erkanemiseni ja sen uuden opettajan lähettämisen väliin, joka tulee asumaan sydämessänne ja joka viime kädessä johdattaa teidät kaikkeen totuuteen. Koska valmistaudun lähtemään luotanne, haluan vapauttaa sinut kaikesta hallinnollisesta vastuusta, joka juontui ja joka sai oikeutuksensa siitä, että olin läsnä yhtenä teidän joukostanne. Tästä lähtien tulen käyttämään vain hengellistä valtaa teidän suhteenne ja teidän keskuudessanne.

"Mikäli veljesi haluavat pitää sinut edelleenkin neuvonantajanaan, annan sinulle sen ohjeen, että sinun tulisi kaikissa ajallisissa ja hengellisissä asioissa tehdä voitavasi edistääksesi rauhaa ja

looking his faithful helper in the eyes, said: "Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity, still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father's universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unfailingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:2.17 (1959.1) "And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:2.18 (1959.2) "If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various

sopuisuutta vilpittömien evankeliumiinsuskovien moninaisten ryhmien välillä. Omista loppuelämäsi sille, että veljesi keskuudessa edistät veljellisen rakkauden käytännöllisiä puolia. Ole kiltti lihallisille veljilleni, sitten kun he alkavat täydestä määrästään uskoa tähän evankeliumiin. Osoita rakastavaa ja puolueetonta antaumusta niin lännen kreikkalaisia kuin idässä toimivaa Abneria kohtaan. Vaikka nämä minun apostolini kohta ajetaankin hajalle maailman neljälle kulmalle julistamaan Jumalan poikauteen sisältyvää pelastuksen ilosanomaa, on sinun kuitenkin määrä pitää heidät yhdessä pian edessä olevana koettelevana aikana, sinä ankaran koetuksen aikana, jolloin teidän on opittava uskomaan tähän evankeliumiin ilman, että olen henkilökohtaisesti läsnä, samalla kun kärsivällisesti odotatte uuden opettajan, Totuuden Hengen, saapumista. Ja niinpä, Andreas, vaikkei osanasi ehkä olekaan tehdä ihmisten suurina pitämiä tekoja, ole tyytyväinen, että olet niiden opettaja ja neuvonantaja, jotka sellaisia tekoja tekevät. Jatka työtäsi maan päällä hamaan loppuun saakka, ja sen jälkeen tulet jatkamaan tätä toimintaa ikuisessa valtakunnassa, sillä enkö olekin monesti kertonut teille, että minulla on muitakin lampaita, jotka eivät ole tästä katraasta?”

Sitten Jeesus siirtyi Alfeuksen kaksosten luokse, ja heidän välissään seisten hän lausui: ”Lapsukaiseni, olette yksi niistä kolmesta veljesparista, jotka päättivät seurata minua. Olette kaikki kuusi tehneet hyvin siinä, että olette työskennelleet omaa lihaanne ja vertanne olevien kanssa sopuisasti, mutta ketkään eivät siinä ole onnistuneet teitä paremmin. Edessämme ovat kohta kovat ajat. Ette ehkä ymmärrä kaikkea, mitä teille ja veljillenne tapahtuu, mutta älkää milloinkaan epäilkö, etteikö teitä kerran kutsuttu valtakunnan työhön. Vähään aikaan ei tule olemaan väkijoukkoja, joita kaita, mutta älkää menettäkö rohkeuttanne, sillä elämäntyönne tehtyänne otan teidät vastaan korkeuksissa, jossa te kunniaassa kerrotte omasta pelastuksestanne serafiarmeijoille ja ylevien Jumalan Poikien joukkokunnille. Omistakaa elämäenne sille, että nostatte arkipäiväisen uurastuksen korkeammalle tasolle. Osoittakaa kaikille ihmisille maan päällä ja taivaan enkeleille, kuinka iloisesti ja uljaasti kuolevainen ihminen voi palata edellisten päiviensä töihin, sen jälkeen kun hänet on joksikin aikaa kutsuttu tekemään työtä Jumalan erityispalvelussa. Vaikka teidän työnne valtakunnan ulkonaisten tehtävien parissa onkin tällä haavaa tehty, teidän tulisi palata aikaisempien työtehtävienne pariin mukanaan se uusi valaistuminen, jonka suo kokemuksenne Jumalan poikaudesta ja entistäkin korkeampi tietoisuus siitä, ettei Jumalaa tuntevalle ihmiselle mikään ole vain arkipäiväistä työtä tai maallista uurastusta. Teille, jotka olette tehneet työtä kanssani, on kaikesta tullut pyhää, ja kaikesta maisesta

groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?”

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: “My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have

aherruksesta on tullut palvelus itselleen Jumala Isälle. Ja kuullessanne uutisia entisten apostolitovereittenne teoista iloitkaa heidän kanssaan ja jatkakaa jokapäiväistä työtänne, niin kuin tekevät ne, jotka odottavat Jumalaa ja odottaessaan palvelevat. Olette olleet ja tulette aina olemaan apostolejani, ja muistan teitä valtakunnassa, joka on tuleva.”

Ja sitten Jeesus astui Filippuksen luokse, joka seisomaan nousten kuunteli, kun Mestari osoitti hänelle seuraavan sanoman: ”Filippus, olet esittänyt minulle monta typerää kysymystä, mutta olen tehnyt parhaani vastatakseni niistä jokaiseen, ja nyt tahtoisin vastata viimeiseen niistä kysymyksistä, jotka ovat nousseet mitä rehellisimpään mutta epähengelliseen mieleesi. Koko sen ajan, jonka olen tehnyt matkaa luoksesi, olet puhunut itsellesi: ’Mitähän minäkin teen, jos Mestari menee pois ja jättää meidät yksiksemme tähän maailmaan?’ Voi sinua, vähäuskoista! Ja kuitenkin sinulla on lähes yhtä paljon kuin monilla veljistäsi. Olet ollut hyvä taloudenhoitaja, Filippus. Jätit meidät pulaan vain muutaman kerran, ja yhtä noista kerroista käytimme Isän kunnian esilletuomiseen. Taloudenhoitajuutesi on päättymässä. Kohta sinun pitää tehdä entistä täysimääräisemmin työtä, jota sinut kutsuttiin tekemään: julistamaan tätä valtakunnan evankeliumia. Filippus, olet aina halunnut, että asiat näytetään sinulle, ja pian näetkin suuria tapahtumia. Olisi paljon parempi, jos olisit nähnyt tämän kaiken uskon kautta, mutta koska olit vilpittön vasta aineelliseen näkemiseen luottaessasi, saat elinaikanasi nähdä sanojeni käyvän toteen. Ja sitten kun sinut siunataan hengellisellä näkökyvyllä, mene tekemään työtäsi omistaen elämäsi sille asialle, että johdatat ihmiskuntaa tavoittelemaan Jumalaa ja etsimään ikuisia realiteetteja hengellisen uskon silmin eikä aineellisen mielen silmin. Muista, Filippus, että sinulla on suuri tehtävä maan päällä, sillä maailma on täynnä niitä, jotka suhtautuvat elämään sillä tavoin kuin sinä olet ollut taipuvainen tekemään. Suoritettavanasi on suuri tehtävä, ja kun se on uskossa tehty, tulet luokseni valtakuntaani, ja minulle on oleva sängen mieluista näyttää sinulle sellaista, mitä silmä ei ole nähnyt, mitä korva ei ole kuullut eikä kuolevaisen mieli mieltänyt. Tule sillä välin hengen valtakunnassa pienen lapsen kaltaiseksi ja salli minun uutena opettajana ilmenevän hengen muodossa johdattaa sinua eteenpäin hengellisessä valtakunnassa. Ja sillä keinoin minulla on mahdollisuus tehdä hyväksesi paljon sellaista, jota en kyennyt aikaansaamaan oleskellessani keskuudessanne tämän maailman kuolevaisena. Ja muista aina, Filippus, että joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”

Sitten Mestari siirtyi Natanaelin luo. Kun Natanael nousi seisomaan, Jeesus pyysi häntä istuutumaan ja istuutuen itse hänen vierelleen

been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come.”

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: “Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, ‘What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?’ O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father’s glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father.”

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said:

sanoi: "Natanael, sen jälkeen kun sinusta tuli apostolini, olet oppinut elämään ennakkoluuloisuuden yläpuolella ja olemaan yhä suvaitsevampi. Mutta sinun on opittava vielä paljon lisää. Olet ollut tovereillesi siunaus sikäli, että vakaa vilpittömyytesi on ollut heille alituisena muistutuksena. Kun olen mennyt pois, saattaa käydä, että suorasukaisuudestasi muodostuu sellainen este, ettet tule toimeen veljesi kanssa, olivatpa nämä entisiä tai uusia. Sinun tulisi oppia, että hyvänkin ajatuksen julkituomista tulee sovittaa kuulijan älyllisen tason ja hengellisen kehityksen mukaiseksi. Vilpittömyydestä on valtakunnan työssä suurin hyöty, kun se kytkeytyy hienotunteisuuteen.

"Jos oppisit työskentelemään yhdessä veljesi kanssa, saattaisit päästä pysyvämpiin tuloksiin, mutta jos huomaat kulkevasi etsimässä itsesi tavoin ajattelevia, omista siinä tapauksessa elämäsi sen toteennäyttämiseksi, että Jumalaa tuntevasta opetuslapsesta voi tulla valtakunnanrakentaja, silloinkin kun hän toimii maailmassa omin neuvoin ja täysin uskovaistovereistaan eristyksissä. Tiedän, että tulet olemaan uskollinen loppuun saakka, ja jonakin päivänä olen toivottava sinut tervetulleeksi valtakuntani laajamittaisempaan palvelukseen korkeuksissa."

Silloin Natanael puhui ja esitti Jeesukselle tämän kysymyksen: "Olen kuunnellut opetustasi aina siitä lähtien, kun alkujaan kutsuit minut tämän valtakunnan palvelukseen, mutta rehellisesti sanoen, en kykene ymmärtämään kaiken meille kertomasi täyttää merkitystä. En tiedä, mitä odottaa seuraavaksi, ja minusta tuntuu, että useimmat veljistäni ovat samalla tavoin ymmällään, mutta he epäröivät tunnustaa hämmennystään. Voiko auttaa minua?" Laskien kätensä Natanaelin olalle Jeesus sanoi: "Ystävänä, ei ole kummallista, jos satutkin joutumaan ymmälle yrittäessäsi käsittää hengellisten opetusteni merkitystä, sillä siinä määrin pahasti sinua haittaavat juutalaisen perinteen mukaiset ennakkokäsitykset ja siinä määrin pahasti sinua hämmentää itsepintainen mieltymyksesi tulkita evankeliumiani kirjanoppineiden ja fariseusten opetusten mukaan.

"Olen opettanut teitä paljon suusanallisesti, ja olen elänyt elämäni teidän parissanne. Olen tehnyt kaiken tehtävissä olevan valaistakseni mielenne ja vapahtaakseni sielunne, ja mitä ette ole kyenneet saamaan opetuksistani ja elämästäni, se teidän on nyt valmistauduttava oppimaan tuon opettajien opettajan — tosiasiallisen kokemuksen — käsissä. Ja koko tässä edessänne olevassa uudessa kokemuksessa tulen kulkemaan edellänne ja Totuuden Henki on oleva kanssanne. Älkää pelätkö, sillä mitä ette nyt kykene käsittämään, sitä uusi opettaja on tänne tultuaan paljastava teille koko maan päällä viettämänne loppuelämän pituudelta ja ikuisina aikoina

"Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) "If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high."

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: "I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?" Jesus, putting his hand on Nathaniel's shoulder, said: "My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

181:2.24 (1961.3) "I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages."

tapahtuvan koulutuksenne kautta.”

Ja sitten Mestari kaikkien puoleen kääntyen sanoi: ”Älkää kauhistuko, ettette käsitä evankeliumin täyttä merkitystä. Olette vain finiittisiä, kuolevaisia ihmisiä, ja mitä olen opettanut teille, on infiniittistä, jumalallista ja ikuista. Olkaa kärsivällisiä ja rohkein mielin, sillä teillä on edessänne ikuiset ajat jatkaaksenne aste asteelta tapahtuvaa sen kokemuksen tavoittamista, että teistä tulee täydellisiä niin kuin Isänne Paratiisissa on täydellinen.”

Ja sitten Jeesus astui Tuomaksen luokse, joka seisaaltaan kuuli hänen sanovan: ”Tuomas, sinulta on useinkin puuttunut uskoa. Sinulta ei epäilyksenpuuskissasi kuitenkaan ole koskaan puuttunut rohkeutta. Tiedän hyvin, etteivät väärät profeetat eivätkä valheelliset opettajat sinua harhauta. Kun olen mennyt pois, veljesi antavat yhä suuremman arvon kriittiselle tavallasi suhtautua uusiin opetuksiin. Ja kun olette tulevina aikoina hajaantuneina maan ääriin, niin muista, että olet yhä lähettilääni. Omista elämäsi sille suurelle tehtävälle, että näytät, miten ihmisen aineellinen mieli voi kriittisenäkin saada voiton älyllisen epäilyksen luomasta vitkaisuudesta, kun sille esitetään, miten elävä totuus tulee julki sen toimiessa sellaisten hengestä syntyneitten miesten ja naisten kokemuksessa, jotka tuottavat elämässään hengen hedelmiä ja jotka rakastavat toisiaan, kuten minä olen teitä rakastanut. Tuomas, olen iloinen, että liityit joukkoomme, ja tiedän, että sinä lyhyen hämmentyneisyyden kauden jälkeen jatkat työtäsi valtakunnan palveluksessa. Epäilyksesi ovat hämmentäneet veljesi, mutta minua ne eivät ole koskaan huolettaneet. Luotan sinuun, ja kuljen edelläsi vaikka maailman perimmäisiin ääriin.”

Sitten Mestari meni Simon Pietarin luo, joka nousi seisomaan Jeesuksen häntä puhutellessa ja sanoessa: ”Pietari, tiedän, että rakastat minua ja että omistat elämäsi sille, että julistat julkisesti tätä valtakunnan evankeliumia juutalaiselle ja ei-juutalaiselle, mutta minua ahdistaa se, etteivät kaikki nämä vuodet, jotka olet ollut näin lähellä minua, ole suuremmassa määrin auttaneet sinua ajattelemaan, ennen kuin puhut. Minkälaisen kokemuksen läpi sinun pitääkään käydä, ennen kuin opit varomaan suutasi? Kuinka paljon harmia oletkaan ajattelemattomilla puheillasi, ylimielisellä itseluottamuksellasi, meille aiheuttanut! Eikä mikään voi estää sinua aiheuttamasta itsellesi vielä paljon enemmän vahinkoa, ellet voita tätä heikkouttasi. Tiedät veljesi rakastavan sinua tästä heikkoudesta huolimatta, ja sinun tulisi myös ymmärtää, ettei tämä puute millään tavoin vähennä kiintymystäni sinua kohtaan, mutta se tekee sinusta vähemmän käyttökelpoisen, eikä se milloinkaan lakkaa aiheuttamasta sinulle itsellesi harmeja. Mutta sinua auttaa epäilemättä suuresti tänä samaisena yönä läpikäymäsi kokemus. Ja

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: “Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect.”

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: “Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts of the earth.”

181:2.27 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: “Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be

mitä minä nyt sanon sinulle, Simon Pietari, sen sanon kaikille tänne kokoontuneille veljillesi: Tänä yönä tulette kaikki olemaan suuressa vaarassa langeta minun tähteni. Tiedättehän, että on kirjoitettu: 'Paimenta lyödään ja lampaat ajetaan hajalle.' Sitten kun olen poissa, on olemassa suuri vaara, että jotkut antavat myöten epäilyksille ja lankeavat sen takia, mitä minulle tapahtuu. Mutta lupaan teille nyt, että palaan luoksenne vähäksi aikaa, ja että menen silloin teidän edellänne Galileaan."

Laskien kätensä Jeesuksen olalle Pietari sanoi silloin: "Vaikka kaikki veljeni sattuisivatkin antamaan periksi epäilyksille sinun tähtesi, minä kuitenkin lupaan olla kompastumatta mihinkään, mitä mahdollisesti teet. Kuljen kanssasi ja, jos on tarpeen, kuolen puolestasi."

Siinä kun Pietari seiso i Mestarinsa edessä voimakkaasta tunnekuohusta kauttaaltaan vapisten ja tulvillaan aitoa rakkautta häntä kohtaan, Jeesus katsoi suoraan hänen kostuneisiin silmiinsä ja sanoi: "Pietari, totisesti, totisesti minä sanon sinulle, että ennen kuin kukko tänä yönä kiekuu, sinä olet minut kolmesti tai neljästi kieltänyt. Ja näin ollen, mitä et oppinut siitä, että olit tyynin mielin kanssani, sen olet oppiva paljon murheen ja monien surujen kautta. Ja sitten kun todellakin olet oppinut tämän tarpeellisen läksyn, sinun tulisi vahvistaa veljiäsi ja elää edelleen elämää, jonka olet omistanut tämän evankeliumin saarnaamiselle, vaikka saatatkin joutua vankilaan, ja vaikka tulet mahdollisesti kulkemaan minun jäljessäni sikäli, että maksat korkeimman hinnan siitä, että olet mukana rakastavassa palvelussa rakentamassa Isän valtakuntaa.

"Mutta muista lupaukseni: Kun minut on nostettu kuolleista, viivyn luonanne vielä jonkin aikaa, ennen kuin menen Isän tykö. Ja vielä tänä yönä rukoilen Isää, että hän vahvistaisi teitä jokaista sen kokemuksen varalle, jonka muutaman hetken kuluttua joudutte kohtaamaan. Rakastan teitä kaikkia samalla rakkaudella, jolla Isä rakastaa minua, ja sen tähden tulisi teidän vastedes rakastaa toisianne niin kuin minä olen teitä rakastanut."

Ja laulettuaan virren he lähtivät Öljymäen leirille.

in great danger of stumbling over me. You know it is written, 'The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.' When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee."

181:2.28 (1962.3) Then said Peter, placing his hand on Jesus' shoulder: "No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you."

181:2.29 (1962.4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: "Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father's kingdom.

181:2.30 (1962.5) "But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you."

181:2.31 (1962.6) And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

Luku 182. Getsemanessa

⇐ 181

Urantia-kirjan

183 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 182 GETSEMANESSA

Osiot

Johdanto

1. Viimeinen yhteisrukous
2. Viimeinen kavallusta edeltänyt tunti
3. Yksikseen getsemanessa

PAPER 182 IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

Johdanto

KELLO oli noin kymmenen tänä torstai-iltana, kun Jeesus johdatti yksitoista apostolia Elia ja Maria Markuksen kodista paluumatkalle Getsemanen leirille. Edellä kerrotusta kukkuloilla vietetystä päivästä lähtien Johannes Markus oli katsonut asiakseen pitää Jeesusta huolellaasti silmällä. Unen tarpeessa ollut Johannes oli saanut levätä useita tunteja, sillä aikaa kun Mestari oli apostoleineen yläsalissa, mutta kuullessaan heidän laskeutuvan portaita hän heräsi, kietoi nopeasti pellavaviitan ympärilleen ja seurasi heitä kaupungin läpi, Kidroninpuron vastarannalle ja sieltä edelleen näiden yksityiselle leiripaikalle Getsemanen puiston välittömässä läheisyydessä. Ja Johannes Markus pysytteli koko yön ja seuraavan päivän niin lähellä Mestaria, että näki kaiken ja kuuli paljon siitä, mitä Mestari tämän ajankohdan ja ristiinnaulitsemishetken välisenä aikana sanoi.

Kun Jeesus ja yksitoista apostolia taivalsivat takaisin leirille, apostolit alkoivat ihmetellä Juudaksen pitkäksi venyneen poissaolon merkitystä, ja he keskustelivat keskenään Mestarin ennustuksesta, jonka mukaan yksi heistä hänet kavaltaisi, ja silloin he ensimmäistä kertaa ounastelivat, ettei Juudas Iskariotin kohdalla kaikki ollut niin kuin piti. Mutta he ryhtyivät esittämään käsityksiään Juudaksesta avoimesti vasta ennättäessään leirille ja huomattessaan, ettei tämä

INTRODUCTION

^{182:0.1 (1963.1)} IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

^{182:0.2 (1963.2)} As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all

ollut siellä heidän tuloaan odottamassa. Kun he kaikki ahdistivat Andreasta saadakseen kuulla, mitä Juudakselle oli tapahtunut, heidän päällikkönsä virkkoi ainoastaan: "En tiedä, missä Juudas on, mutta pelkään hänen hylänneen meidät."

1. VIIMEINEN YHTEISRUKOUS

Muutamaa hetkeä leirillesaapumisen jälkeen Jeesus sanoi heille: "Ystäväni ja veljeni, aika, jonka olen kanssanne, on käynyt perin vähiin, ja haluaisin, että vetäydymme omiin oloihimme siksi aikaa, kun rukoilemme taivaalliselta Isältämme lujutta tukemaan meitä tänä hetkenä ja vastedes kaikessa työssä, joka meidän on hänen nimensään tehtävä."

Nämä sanat lausuttuaan Jeesus vei heidät vähän matkan päähän Öljymäen ylärinteeseen, ja paikassa, josta Jerusalem näkyi koko laajuudessaan, hän pyysi heitä polvistumaan ympärilleen piiriin suurelle laakealle kalliolle samaan tapaan kuin he olivat tehneet virkaanasettajaispäivänään. Ja seisoessaan siinä heidän keskellään pehmeän kuunvalon säteissä hän kohotti katseensa taivasta kohti ja rukoili:

"Isä, hetkeni on tullut; kruunaa Poikasi nyt kunnialla, jotta Poika voi kruunata sinut. Tiedän, että olet antanut minulle täyden vallan kaikkiin valtakuntani eläviin luotuihin nähden, ja annan ikuisen elämän kaikille, jotka tahtovat, että heistä tulee Jumalan uskonpoikia. Ja ikuinen elämä on sitä, että luotuni tunsivat sinut kaikkien ainoana oikeana Jumalana ja Isänä, ja että he uskoisivat häneen, jonka lähetit tähän maailmaan. Isä, olen nostanut sinut maan päällä kunniaan ja olen täyttänyt tehtävän, jonka tehtäväkseni annoit. Olen kohta saanut päätökseen luomiamme lapsia varten suorittamani lahjoittautumisen; minun tarvitsee enää antaa pois lihallinen elämäni. Ja nyt, oi Isäni, kruunaa minut kunnialla, joka minulla oli tykönäsi, ennen kuin tätä maailmaa oli, ja ota minut taas luoksesi oikealle puolellesi.

"Olen tuonut sinut julki miehille, jotka valitsit tästä maailmasta ja annoit minulle. He ovat sinun — niin kuin kaikki elollinen on sinun käsissäsi —, sinä annoit heidät minulle, ja olen elänyt heidän keskuudessaan opettaen heille, mikä on elämän tie, ja he ovat uskoneet. Nämä miehet alkavat oppia, että kaikki, mitä minulla on, tulee sinulta, ja että lihallisen hahmossa viettämäni elämän tarkoitus on tehdä Isääni tunnetuksi maailmoille. Totuuden, jonka olet minulle antanut, olen heille paljastanut. Nämä ystäväni ja lähettilääni ovat vilpittömästi tahtoneet vastaanottaa sanasi. Olen kertonut heille, että tulin sinun tyköäsi, että sinä lähetit minut tähän maailmaan ja että olen palaamassa luoksesi. Isä, rukoilemalla rukoilen

besieged Andrew to know what had become of Judas, their chief remarked only, "I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us."

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: "My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name."

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) "Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) "I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but

näiden valittujen miesten puolesta. Enkä rukoile heidän puolestaan niin kuin rukoilisin maailman puolesta, vaan niin kuin rukoilen niiden puolesta, jotka olen valinnut maailmasta edustamaan itseäni maailmalle, sitten kun olen palannut työsi pariin, samoin kuin olen edustanut sinua tässä maailmassa sen aikaa, jonka olen viettänyt täällä lihallisen hahmossa. Nämä miehet ovat minun; annoit heidät minulle; mutta kaikki, mitkä ovat minun, ovat iäti sinun, ja kaikkien, mitkä olivat sinun, sinä olet nyt tahtonut olevan minun. Sinut on minussa nostettu kunniaan, ja nyt rukoilen, että minua kohtaisi kunnia näissä miehissä. Pitempään en voi olla tässä maailmassa vaan kohta palaan tehtäväkseni antamasi työn pariin. Minun on jätettävä nämä miehet tänne edustamaan meitä ja valtakuntaamme ihmisten keskuudessa. Isä, pidä nämä miehet uskollisina, nyt kun valmistaudun antamaan pois elämäni lihallisen hahmossa. Auta näitä ystäviäni, jotta he olisivat hengessä yhtä, kuten me olemme yhtä. Sen aikaa, jonka sain olla heidän kanssaan, saatoin valvoa ja opastaa heitä, mutta nyt olen menossa pois. Ole lähellä heitä, Isä, kunnes voimme lähettää uuden opettajan lohduttamaan ja vahvistamaan heitä.

"Annoit minulle kaksitoista miestä, ja olen yhtä lukuun ottamatta pitänyt heidät kaikki, sitä yhtä koston poikaa lukuun ottamatta, joka ei enää halunnut kuulua joukkoomme. Nämä miehet ovat heikkoja ja hauraita, mutta tiedän, että voimme luottaa heihin. Olen heitä koetellut; he rakastavat minua, samoin kuin he kunnioittavat sinua. Vaikka heidän täytyy kärsiä paljon minun tähteni, haluan kuitenkin, että heidät myös täyttäisi ilo, jonka tuo vakuuttuneisuus siitä, että on taivaan valtakunnan poika. Olen antanut näille miehille sanasi ja olen opettanut heille totuuden. Maailma saattaa vihata heitä, kuten se on vihannut minua, mutta en pyydä, että otat heidät pois tästä maailmasta vaan että varjelet heitä maailman pahuudelta. Pyhitä heidät totuudessa, sillä sanasi on totuus. Ja samalla tavoin kuin sinä lähetit minut tähän maailmaan, samalla tavoin olen minä kohta lähettävä nämä miehet maailmaan. Heidän tähtensä olen elänyt ihmisten keskuudessa ja pyhittänyt elämäni sinun palvelukseesi, jotta minulla olisi tilaisuus innostaa heitä puhdistumaan heille opettamani totuuden ja heille julkituomani rakkauden avulla. Tiedän varsin hyvin, Isäni, ettei ole mitään tarvetta minun pyytää sinua huolehtimaan näistä veljistä, sen jälkeen kun olen mennyt, sillä tiedän, että rakastat heitä yhtä paljon kuin minäkin, mutta teen näin, jotta he entistäkin paremmin oivaltaisivat, että Isä rakastaa kuolevaisia ihmisiä aivan kuin hän rakastaa Poikaa.

"Ja nyt, Isäni, tahtoisin rukoilla paitsi näiden yhdentoista miehen puolesta, myös kaikkien niiden muiden puolesta, jotka jo nyt uskovat tai jotka

as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) "You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the

heidän tulevan sananlevitystyönsä johdosta vastedes saattavat uskoa valtakunnan evankeliumiin. Haluan heidän kaikkien olevan yhtä niin kuin sinä ja minä olemme yhtä. Sinä olet minussa ja minä olen sinussa, ja haluan, että nämä uskovat niin ikään ovat meissä; että meidän molempien henkemme ovat heidän sisimmässään. Jos lapseni ovat yhtä, niin kuin me olemme yhtä, ja jos he rakastavat toisiaan, kuten minä olen heitä rakastanut, kaikki ihmiset tulevat silloin uskomaan, että tulin sinun tyköäsi, ja he ovat silloin valmiit ottamaan vastaan esittämäni ilmoituksen totuudesta ja kunniaasta. Olen tuonut minulle antamasi kunnian julki näille uskoville. Niin kuin olet elänyt kanssani hengessä, niin olen minäkin elänyt heidän kanssaan lihallisen hahmossa. Niin kuin sinä olet ollut yhtä kanssani, niin olen minäkin ollut yhtä heidän kanssaan, ja niin on uusi opettaja oleva iäti yhtä heidän kanssaan ja heidän sisimmässään. Ja tämän kaiken olen tehnyt, jotta lihallishahmoisilla veljilläni olisi mahdollisuus tietää, että Isä rakastaa heitä aivan kuten Poikakin ja että sinä rakastat heitä aivan niin kuin rakastat minua. Työskentele, Isä, kanssani näiden uskovien pelastamiseksi, jotta he voivat aikanaan tulla luokseni kunniasa ja sitten jatkaa vaellustaan liittyäkseen sinuun Paratiisin syleilyssä. Jotka palvelevat kanssani nöyryyksessä, ne haluaisin luokseni kunniaan, jotta he näkisivät kaiken, minkä olet haltuuni antanut sen ajallisen kylvön ikuisena satona, jonka tein kuolevaisen lihallisessa hahmossa. Kaipaan saada näyttää maisille veljilleni kunnian, joka minulla oli tykönäsi, ennen kuin tämän maailman perustaa oli laskettu. Tämä maailma tuntee sinua, vanhurskas Isä, varsin vähän, mutta minä tunnen sinut ja olen tehnyt sinua tunnetuksi näiden uskovien keskuudessa, ja he tekevät nimesi tunnetuksi muiden sukupolvien keskuudessa. Ja nyt lupaan heille, että tulet olemaan heidän kanssaan tässä maailmassa, aivan kuten olet ollut minun kanssani — juuri samalla tavoin.”

Yksitoista apostolia jäivät useiden minuuttien ajaksi polvilleen piiriin Jeesuksen ympärille, ennen kuin he nousivat ja hiljaisuuden vallitessa siirtyivät takaisin lähellä olevaan leiriin.

Jeesus rukoili seuraajiensa keskuudessa vallitsevan ykseyden puolesta, mutta hän ei kaivannut yhdenmukaisuutta. Synti luo sellaisen elottoman tason, jolla vallitsee pahuudesta kertova vitkaisuus, mutta vanhurskaus ravitsee sitä luovaa henkeä, joka edustaa yksilökohtaista kokemusta ikuista totuutta olevista elävistä realiteeteista sekä Isän ja Pojan jumalallisten henkien edistyvistä yhteydenpidosta. Uskova-pojan ja jumalallisen Isän välillä vallitsevassa hengellisessä kumppanuussuhteessa ei voi milloinkaan vallita opillista lopullisuutta eikä ryhmätietoisuuden lahkolaista ylemmydentunnetta.

Tämän rukouksen kuluessa, joka oli Mestarin

gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so.”

182-1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182-1.8 (1965.2) Jesus prayed for *unity* among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182-1.9 (1965.3) The Master, during the course of this

viimeinen yhdessä apostoliensa kanssa esittämä rukous, hän viittasi siihen seikkaan, että hän oli tuonut esille Isän nimen maailmalle. Ja näin hän totisesti teki tuomalla täydelliseksi saattamallaan lihallishahmoisen elämällään julki Jumalan. Taivaallinen Isä oli koettanut ilmoittaa itsensä Moosekselle, mutta hän saattoi päästä vain niin pitkälle, että hänestä sanottiin: "MINÄ OLEN". Ja kun häntä koetettiin saada ilmoittamaan itsestään enemmän, paljastettiin vain, että "MINÄ OLEN, mikä MINÄ OLEN". Mutta kun Jeesus oli tullut maisen elämänsä päähän, tämä Isän nimi oli tullut jo siinä määrin paljastetuksi, että Mestari, joka oli ruumiillistunut Isä, saattoi totuuden mukaisesti sanoa:

Minä olen elämän leipä.

Minä olen elävä vesi.

Minä olen maailman valo.

Minä olen kaikkien aikakausien kaipa.

Minä olen avoin ovi ikuisen pelastukseen.

Minä olen päättymättömän elämän todellisuus.

Minä olen hyvä paimen.

Minä olen tie loputtomaan täydellisyyteen.

Minä olen kuolleistaherääminen ja elämä.

Minä olen ikuisen eloonjäämisen salaisuus.

Minä olen tie, totuus ja elämä.

Minä olen finiittisten lasteni infiniittinen Isä.

Minä olen oikea viinipuu, te olette oksat.

Minä olen kaikkien toivo, jotka tuntevat elävän totuuden.

Minä olen elävä silta maailmasta toiseen.

Minä olen elävä yhdysside ajallisuuden ja ikuisuuden välillä.

Tällä tavoin Jeesus laajensi kaikille sukupolville tarkoitettua elävää ilmoitusta siitä, mikä on Jumalan nimi. Jumalallisen rakkauden paljastaessa Jumalan olemuksen ikuinen totuus taas paljastaa hänen nimensä alati laajenevissa mittasuhteissa.

final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, "I AM." And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, "I AM that I AM." But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182:1.10 (1965.4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. VIIMEINEN KAVALLUSTA EDELTÄNYT

TUNTI

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

Apostolit järkyttyivät suuresti, kun he leiriin palatessaan havaitsivat Juudaksen olevan poissa. Sillä aikaa kun yksitoista apostolia kävivät kiihkeää keskustelua katalasta apostolitoveristaan, Daavid Sebedeus ja Johannes Markus veivät Jeesuksen sivummalle ja paljastivat hänelle, että he olivat usean päivän ajan pitäneet Juudasta silmällä ja että he tiesivät tämän aikovan kavaltaa Mestarin hänen vihollisilleen. Jeesus kuunteli heitä mutta sanoi ainoastaan: "Ystäväni, Ihmisen Pojalle ei voi tapahtua mitään, ellei taivaallinen Isä niin tahdo. Älköön sydämenne olko vaivattu, sillä mitä hyvänsä tapahtuukin, se koituu viime kädessä Jumalan kunniaksi ja ihmisten pelastukseksi."

Jeesuksen hilpeä mieliala oli hiipumassa. Sitä mukaa kuin tunti kului, hän kävi yhä vakavammaksi, jopa murheelliseksi. Varsin kiihtyneessä mielentilassa olevat apostolit olivat haluttomia palaamaan teltoihinsa, vaikka Mestari itse pyysi heitä niin tekemään. Palatessaan Daavidin ja Johanneksen kanssa käymästään keskustelusta hän osoitti viimeiset sanansa kaikille yhdelletoista apostolille ja lausui: "Ystäväni, menkää levolle. Valmistautukaa huomispäivän uurastusta varten. Muistakaa, että meidän kaikkien tulisi alistua siihen, mikä on taivaassa olevan Isän tahto. Olkoon rauhani teidän kanssanne." Ja nämä sanat lausuttuaan hän antoi heille merkin mennä teltoihinsa, mutta kun he niin tekivät, hän kutsui luokseen Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen sanoen: "Haluan, että jättäte luokseni vähäksi aikaa."

Apostolit vaipuivat uneen vain, koska he olivat kirjaimellisesti näännöksissä. Aina siitä lähtien, kun he olivat saapuneet Jerusalemiin, heidän unensa oli jäänyt kovin vähäiseksi. Ennen kuin he menivät kukin makuusijalleen, Simon Selootti vei heidät kaikki omaan teltaansa, jossa säilytettiin miekkoja ja muita aseita, ja varusti jokaisen heistä tällaisella taisteluvälineellä. Natanaelia lukuun ottamatta kaikki ottivat vastaan näitä aseita ja sitoivat ne vyölleen. Kieltäytyessään aseistautumasta Natanael sanoi: "Veljeni, Mestari on kertomasta päästyään kertonut meille, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta ja ettei hänen opetuslastensa tule taistella miekka kädessä saadakseen sen perustetuksi. Minä uskon siihen. En usko Mestarin tarvitsevan meitä käyttämään miekkaa hänen puolustukseksi. Olemmehan kaikki nähneet hänen mahtavan voimansa ja tiedämme, että hän voisi puolustautua vihollisiaan vastaan, jos hän niin haluaisi. Ellei hän tee vastarintaa vihamiehilleen, sen täytyy merkitä, että sellainen menettely johtuu hänen pyrkimyksestään täyttää hänen Isänsä tahto. Minä toki rukoilen, mutta miekkaa en käytä." Kuullessaan, mitä Natanael sanoi, Andreas ojensi miekkansa takaisin Simon Selootille. Ja näin ollen yhdeksän heistä oli aseissa, kun he yön ajaksi erosivat toisistaan.

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: "My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you." And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, "I desire that you remain with me for a little while."

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: "My brethren, the Master has repeatedly told us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father's will. I will pray, but I will not wield the sword." When Andrew heard Nathaniel's speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

Suuttumus siitä, että Juudas oli osoittautunut kavaltajaksi, peitti tuon hetken ajaksi varjollaan apostolien mielessä kaiken muun. Mitä Mestari oli Juudakseen viitaten viimeisen rukouksen kuluessa lausunut, avasi heidän silmänsä näkemään sen tosiasian, että tämä oli hylännyt heidät.

Sen jälkeen kun kahdeksan apostolia olivat lopulta menneet teltoihinsa ja kun Pietari, Jaakob ja Johannes pysyttelivät Mestarin vierellä kuullakseen hänen määräyksensä, Jeesus huusi Daavid Sebedeukselle: "Lähetä luokseni nopein ja luotettavin viestinviejäsi." Daavid toi Mestarin luokse erään Jaakobin. Tämä oli ennen toiminut juoksulähettinä viestinviejäpalvelussa, joka välitti viestit yön kuluessa Jerusalemin ja Betsaidan välillä. Jeesus osoitti sanansa hänelle lausuessaan: "Mene aikaa hukkaamatta Abnerin luo Filadelfiaan ja sano: 'Mestari lähettää sinulle rauhanterveiset ja sanoo, että se hetki on tullut, jolloin hänet luovutetaan hänen vihollistensa käsiin ja nämä lähettävät hänet kuolemaan. Mutta hän nousee kuolleista, ja vähän ennen kuin menee Isän tykö hän ilmestyy sinulle ja antaa sinulle silloin ohjeita, jotka opastavat sinua, kunnes uuden opettajan on määrä tulla elääkseen teidän sydämessänne.'" Ja kun Jaakob oli toistanut tämän viestin niin, että se tyydytti Mestaria, Jeesus lähetti hänet taipaleelle sanoen: "Älä pelkää, mitä joku voisi sinulle tehdä, Jaakob, sillä tänä yönä rinnallasi juoksee näkymätön viestinviejä."

Sitten Jeesus kääntyi heidän kanssaan leirityneiden kreikkalaisvieraiden päällikön puoleen sanoen: "Veljeni, älä siitä hätäännä, mitä kohta tapahtuu, sillä olenhan jo ennakolta sinua varoittanut. Ihmisen Poika surmataan hänen vihamiestensä — pääpappien ja juutalaisvallanpitäjien — yllytyksestä, mutta nousen kuolleista ollakseni luonanne vähän aikaa, ennen kuin menen Isän tykö. Ja kun olet nähnyt kaiken tämän toteutuvan, ylistä Jumalaa ja vahvista veljiäsi."

Tavallisissa oloissa apostolit olisivat toivottaneet Mestarille henkilökohtaisesti hyvää yötä, mutta tänä iltana heidän ajatuksiinsa mahtui vain Juudaksen luopumuksen yhtäkkinen tajuaminen, ja Mestarin jäähyväisrukouksen epätavallinen luonne oli saanut heidät siinä määrin pois tolaltaan, että he kuuntelivat vain hänen jäähyväistervehdyksensä ja poistuivat äänettöminä paikalta.

Andreaksen viereltä poistuessaan Jeesus sanoi hänelle tuona yönä tosiaankin näin: "Andreas, tee voitavasi pitääksesi veljesi yhdessä siksi kunnes minä tämän maljan juotuaani tulen taas luoksenne. Vahvista veljiäsi, sillä olenhan jo kertonut teille kaiken. Olkoon rauha kanssasi."

Koska oli jo varsin myöhä, kukaan

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas's being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles' minds. The Master's comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master's orders, Jesus called to David Zebedee, "Send to me your most fleet and trustworthy messenger." When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Bethsaida, Jesus, addressing him, said: "In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: 'The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.'" And when Jacob had rehearsed this message to the Master's satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: "Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side."

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: "My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren."

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas's desertion and so overcome by the unusual nature of the Master's farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he left his side that night: "Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you."

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected

apostoleista ei odottanut sinä yönä tapahtuvaksi mitään tavatonta. He vetäytyivät nukkumaan kyetäkseen nousemaan aikaisin seuraavana aamuna ja olemaan valmiit kohtaamaan pahimman. He ajattelivat, että pääpapit pyrkisivät pidättämään heidän Mestarinsa varhain aamulla, sillä mitään maallista työtä ei pääsiäisen valmistuspäivänä koskaan tehty keskipäivän jälkeen. Vain Daavid Sebedeus ja Johannes Markus ymmärsivät Jeesuksen vihollisten tulevan Juudaksen mukana jo nimenomaan sinä yönä.

Daavid oli järjestänyt niin, että hän seisoi sinä yönä vartiossa Betania—Jerusalem-tielle johtavalla yläpolulla, kun Johannes Markuksen taas oli määrä vartioida Kidronin vartta kulkevan ja Getsemaneen johtavan tien varrella. Ennen kuin Daavid astui omaksumaansa etuvartiomiehen tehtävään, hän hyvästeli Jeesuksen sanoen: "Mestari, minulle on tuottanut suurta iloa, kun olen saanut palvella sinua. Veljeni ovat apostoleitasi, mutta minun iloni on ollut tehdä vähäisemmät työt siten kuin ne tulisi tehdä, ja tulen kaipaamaan sinua kaikesta sydämestäni, sitten kun olet mennyt." Ja silloin Jeesus sanoi Daavidille: "Daavid, poikani, muut ovat tehneet sen, mikä heille annettiin tehtäväksi, mutta sinä olet mainitsemasi palveluksen tehnyt oman sydämesi halusta, enkä ole unohtanut antaumuksellisuuttasi. Myös sinä tulet jonakin päivänä palvelemaan luonani ikuisessa valtakunnassa."

Ja sitten Daavid sonnustautuessaan menemään vartiopaikalleen yläpolun varteen sanoi Jeesukselle: "Sinähän tiedät, Mestari, että lähetin miehen noutamaan perhettäsi, ja sanansaattaja toimitti minulle viestin, jonka mukaan he ovat tänä yönä Jerikossa. He ovat täällä huomenna varhain aamupäivällä, sillä heidän olisi vaarallista nousta öiseen aikaan ylös veritietä." Ja Jeesus katsoi Daavidia sanoen vain: "Olkoon niin, Daavid."

Kun Daavid oli mennyt Öljymäen ylärinteeseen, Johannes Markus otti yövartiopaikkansa lähellä tietä, joka vei puron vartta Jerusalemiin. Ja Johannes olisi pysytellyt tällä vartiopaikalla, ellei hän olisi niin suuresti halunnut olla lähellä Jeesusta ja halunnut tietää, mitä oli tekeillä. Pian sen jälkeen kun Daavid lähti hänen luotaan ja kun hän huomasi Jeesuksen vetäytyvän Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen seurassa lähistön rotkoon, Johannes Markus joutui niin suuren toisaalta kiintymyksen ja toisaalta uteliaisuuden valtaan, että hän jätti vartiopaikkansa, seurasi heidän jäljessään ja kätkeytyi pensaikkoon, josta hän näki ja kuuli kaiken, mitä noiden viimeisten puutarhassa vietettyjen hetkien aikana ja juuri sitä ennen tapahtui, kun Juudas ja aseistautuneet vartijat ilmestyivät ottamaan Jeesuksen vangiksi.

Sillä aikaa kun kaikki edellä kerrottu tapahtui Mestarin leirissä, Juudas Iskariot neuvotteli

anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: "Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone." And then said Jesus to David: "David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom."

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: "You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night." And Jesus, looking down upon David, only said: "Let it be so, David."

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference

temppelivahtien kapteenin kanssa. Tämä oli kutsunut miehensä koolle tarkoituksenaan lähteä kavaltajan johdolla pidättämään Jeesus.

with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out, under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. YKSIKSEEN GETSEMANESSA

Sitten kun kaikki oli hiljaista ja rauhallista leirin ympärillä, Jeesus otti Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen mukaansa ja kulki vähän matkaa ylös lähistön rotkoa, jonne hän oli usein aiemminkin mennyt rukoilemaan ja mietiskelemään. Kolme apostolia eivät voineet olla huomaamatta, että hän oli tuskaisen ahdistunut; he eivät milloinkaan aikaisemmin olleet nähneet Mestariaan yhtä raskautettuna ja murhemielisenä. Kun he saapuivat hänen rukouspaikalleen, hän pyysi kolmea apostolia istumaan ja valvomaan kanssaan sillä aikaa, kun hän menisi kivenheiton päähän rukoilemaan. Ja kasvoilleen langettuaan hän rukoili: ”Isäni, tulin tähän maailmaan täyttämään sinun tahtosi, ja sen minä olen tehnyt. Tiedän, että on tullut hetki luopua tästä lihallishahmoisen elämästä, enkä sitä kavahda, mutta tahtoisin tietää, onko sinun tahtosi, että juon tämän maljan. Lähetä minulle se vakuutus, että olen sinulle mieliksi kuolemassani, niin kuin olen ollut elämässäni.”

Mestari jäi rukousasentoon muutamaksi hetkeksi, ja kun hän sitten meni kolmen apostolin luo, hän löysi nämä sikeästä unesta, sillä heidän luomensa olivat raskaat, eivätkä he kyenneet pysymään hereillä. Heidät herättäessään Jeesus sanoi: ”Mitä! Ettekö kykene valvomaan kanssani edes yhtä hetkeä? Ettekö kykene näkemään, että sieluni on äärimmäisen murheellinen, jopa kuolemaan saakka murheellinen, ja että kaipaen seuraanne?” Kun kolme apostolia olivat havahtuneet unestaan, Mestari meni taas syrjemmälle omiin oloihinsa, ja maahan langeten hän rukoili uudelleen: ”Isä, tiedän, että on mahdollista välttää tämä malja — sinulle on kaikki mahdollista —, mutta olen tullut täyttämään sinun tahtosi, ja vaikka tämä on katkera kalkki, tahdon sen juoda, jos se on sinun tahtosi.” Ja kun hän oli näin sanoin rukoillut, hänen vierelleen laskeutui voimallinen enkeli, joka häntä puhutellen kosketti häntä ja vahvisti häntä.

Tullessaan takaisin puhuakseen kolmen apostolin kanssa Mestari tapasi heidät taas sikeästä unesta. Hän herätti heidät sanomalla: ”Tällaisena hetkenä minulle on tarpeen, että valvotte ja rukoilette kanssani — ja sitäkin enemmän on teidän tarpeen rukoilla, ettette joutuisi kiusaukseen — miksi siis nukahdatte, kun lähden luotanne?”

Ja sitten Mestari vetäytyi kolmannen kerran paikalta ja rukoili: ”Isä, näet nukkuvat apostolini;

3. ALONE IN GETHSEMANE

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: “My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life.”

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: “What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?” After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: “Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will.” And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: “In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?”

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: “Father, you see my

ole heille armelias. Henki on toden totta altis, mutta liha on heikko. Ja nyt, oi Isä, ellei tämä malja voi mennä ohitseni, siinä tapauksessa tahdon sen juoda. Tapahtukoon ei minun tahtoni vaan sinun tahtosi.” Ja päätettyään rukouksensa hän makasi vielä hetken aikaa pitkällään maassa. Kun hän nousi ja meni takaisin apostoliensa luokse, hän löysi nämä tälläkin kerralla nukkumasta. Hän tarkasteli heitä, ja sääliväisen eleen myötä hän lausui heille hellästi: ”Jatkakaa nyt unianne ja levätkää, sillä päätöksenteon hetki on ohitse. Käsillämme on nyt hetki, jolloin Ihmisen Poika kavalletaan vihamiestensä käsiin.” Kumartuessaan ravistelemaan heidät hereille hän sanoi: ”Nouskaa, suunnatkaamme kulkumme takaisin leirille, sillä katso hän, joka minut kavaltaa, on lähellä, ja se hetki on tullut, jolloin katraani lasketaan hajalle. Mutta olenhan teille jo näistä asioista kertonut.”

Niiden vuosien kuluessa, jotka Jeesus eli seuraajiensa keskuudessa, nämä saivat toden totta monta todistetta hänen jumalallisesta olemuksestaan, mutta nyt he saavat kohta nähdä uusia todisteita hänen ihmisyydestään. Nyt vähää ennen hänen jumalallisuutensa kaikkein suurinta paljastusta, hänen kuolleistaheräämistään, täytyy tulla esille suurimmat todisteet hänen kuolevaisen olemuksestaan: hänen nöyryytöksensä ja ristiinnaulittamisensa.

Kun hän rukoili puutarhassa, hänen ihmisyytensä sai kerta kerralta yhä lujemman uskon otteen hänen jumalallisuudestaan; hänen ihmistahdostaan tuli yhä täysimääräisemmin yhtä hänen Isänsä jumalallisen tahdon kanssa. Mahtavan enkelin lausumiin viesteihin kuului muiden muassa sellainen sanoma, että Isä halusi Poikansa päättävän maisen lahjoittautumisensa käymällä läpi, mitä luotu kokee kuolemassa, kuten kaikkien kuolevaisluotujen pitää kokea aineellinen hajoaminen siirtyessään ajallisen olemassaolon piiristä ikuisen edistymisen piiriin.

Aiemmin illalla tuon maljan juominen ei ollut tuntunut yhtä vaikealta, mutta ihmis-Jeesuksen lausuessa jäähyväiset apostoleilleen ja lähettäessä heidät levolle koetteluksi kävi sitäkin kauhistuttavammaksi. Jeesus koki koko sen tunnekuohun, joka kuuluu kaikkeen inhimilliseen kokemiseen, ja tuona nimenomaisena hetkenä hän oli työn väsyttämä, lopen nääntynyt siitä tuntikausia jatkuneesta uuvuttavasta piinasta ja tuskallisesta levottomuudesta, jota hän tunsii apostoliensa turvallisuudesta. Vaikkei kukaan kuolevainen voi uskotella ymmärtävänsä ajatuksia ja tunteita, joita ruumiillistuneella Jumalan Pojalla tuolla hetkellä oli, tiedämme silti, että hän koki suurta ahdistusta ja kärsi sanoin kuvaamatonta murhetta, sillä hiki virtasi hänen kasvoiltaan suurina karpaloina. Hän oli lopuksi vakuuttunut siitä, että Isä aikoi sallia tapahtumien kulkea luonnollista kulkuaan; hän oli viimeiseen asti sitä

sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done.” And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: “Sleep on now and take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies.” As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: “Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things.”

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:3.6 (1969.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

mieltä, ettei hän käyttäisi mitään hänelle universumin korkeimpana johtajana kuuluvista suvereeneista valtaoikeuksistaan pelastaakseen itsensä tästä tilanteesta.

Paikalle kerääntyneet valtavan luomakunnan olentojoukot, joita Gabriel ja Jeesuksen Personoitu Suuntaaja väliaikaisesti yhdessä komentavat, leijailevat nyt tämän tapahtumapaikan yllä. Näiden taivaallisten armeijoiden divisioonakomentajia on moneen kertaa varoitettu puuttumasta näihin tapahtumiin maan päällä, ellei Jeesus itse määräisi heitä niihin puuttumaan.

Irtautuminen apostoleista oli kokemus, joka rasitti Jeesuksen ihmissydäntä suuresti. Tämä rakkaudesta johtuva murhe oli ottamassa hänet kokonaan valtoihinsa ja teki hänelle entistäkin vaikeammaksi kohdata sellainen kuolema, jollaisen hän hyvin tiesi itseään odottavan. Hän tajusi, miten heikkoja ja miten tietämättömiä hänen apostolinsa olivat, ja häntä kauhutti jättää heidät. Hän oli täysin tietoinen siitä, että hänen lähtönsä hetki oli koittanut, mutta hänen ihmissydämensä halusi ottaa selville, eikö mahdollisesti olisi jotakin oikeutettua keinoa päästä tästä hirvittävästä kärsimyksen ja murheen ahdingosta. Ja kun tämä sydän oli tällä tavoin etsinyt pakotietä eikä sitä löytänyt, se oli valmis juomaan tämän maljan. Mikaelin jumalallinen mieli tiesi, että hän oli tehnyt parhaansa kahdentoista apostolin hyväksi. Mutta Jeesuksen ihmissydän toivoi, että heidän hyväkseen olisi voitu tehdä enemmän, ennen kuin heidät jätettäisiin tähän maailmaan omiin oloihinsa. Jeesuksen sydän oli murtumaisillaan, sillä hän totisesti rakasti veljiään. Hänen siteensä hänen lihalliseen perheeseensä oli katkaistu; yksi hänen valituista työtovereistaan oli kavaltamassa hänet. Hänen isänsä Joosefin kansa oli torjunut hänet ja niin tehdessään sinetöinyt oman tuomionsa kansana, jolla on tässä maailmassa erityistehtävä. Torjuttu rakkaus ja hylätty armo kiduttivat hänen sieluaan. Se oli täsmällisesti sanottuna yksi niistä kauheista ihmisen kokemista hetkistä, jolloin kaikki näyttää syöksyvän ihmisen päälle musertavalla julmuudella ja hirvittävällä piinalla.

Jeesuksen ihmisyys ei voinut pysyä tunteettomana tätä tilannetta kohtaan, jonka koostumuksena olivat oma yksinäisyys, julkinen häpeä sekä se, että hänen ajamansa asia näytti kärsivän haaksirikon. Kaikki nämä tuntemukset kävivät hänen kimppuunsa sanoin kuvaamattomalla painolla. Tämän suuren murheen hetkellä hänen mielensä palasi lapsuuden päiviin Nasaretissa ja hänen alkuaikojen toimintaansa Galileassa. Tämän suuren koettelemuksen hetkellä hänen mieleensä nousi monia miellyttäviä tapahtumia hänen maisen toimintansa ajalta. Ja juuri näillä vanhoilla muistoilla Nasaretista, Kapernaumista, Hermonvuorelta ja kimmeltävän Galileanmeren

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

päivännousuista ja auringonlaskuista hän tynnytti itsensä, kun hän lujitti ihmissydämensä ja valmisti sen kohtaamaan petturin, joka muutaman hetken kuluttua hänet kavaltaisi.

Ennen kuin Juudas ja sotilaat saapuivat, Mestari oli voittanut kokonaan takaisin tavanomaisen rauhallisuutensa, henki oli saanut voiton lihasta; usko oli pitänyt puolensa kaikkia pelkoon tai epäilyyn kallistuvia, ihmiselle ominaisia taipumuksia vastaan. Perimmäinen koe ihmisluonnon täysimääräisestä käsittämisestä oli kohdattu ja oivallisesti suoritettu. Ihmisen Poika oli vielä kerran valmis kohtaamaan vihollisensa, ja hän tekisi sen tynnin mielin ja täysin vakuuttuneena omasta voittamattomuudestaan kuolevaisena ihmisenä, joka oli varauksettomasti antautunut täyttämään Isänsä tahdon.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

Luku 183. Jeesus kavalletaan ja pidätetään

⇐ 182

Urantia-kirjan

184 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 183 JEEBUS KAVALLETAAN JA PIDÄTETÄÄN

Osiot

Johdanto

1. Isän tahto
2. Juudaksen puuhut kaupungissa
3. Mestari pidätetään
4. Oliivinpuristamolla käyty keskustelu
5. Matkalla ylipapin palatsiin

Johdanto

SAATUAAN Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen lopulta hereille Jeesus ehdotti, että nämä menisivät teltoihinsa ja koettaisivat nukkua ja valmistautua huomispäivän tehtäviin. Mutta nyt näitä kolmea apostolia ei enää nukuttanutkaan, sillä heidän lyhyet torkahduksensa olivat virkistäneet heitä, ja sitä paitsi he saivat ajattelemisen ja kiihtymyksen aiheita siitä, että paikalle saapui kaksi hätäantynyttä viestintuojaa, jotka kyselivät Daavid Sebedeusta ja lähtivät ripeästi etsimään häntä Pietarin kerrottua, missä tämä piti vartiota.

Samalla kun apostoleista kahdeksan oli sikeässä unessa, heidän lähelleen leiriytyneitä kreikkalaisia vaivasi sitäkin enemmän levottomuuksien pelko. Heidän pelkonsa oli niin suuri, että he olivat asettaneet vartiomiehen, jonka oli määrä antaa hälytysmerkki siinä tapauksessa, että vaara uhkasi. Kun kerrotut kaksi viestintuojaa pelmahtivat leiriin, kreikkalainen vartiomies syöksyi herättämään kaikki maanmiehensä, jotka kiiruhtivat ulos teltoistaan täysissä pukeissa ja aseisiinsa sonnustautuneina. Kahdeksaa apostolia lukuun ottamatta koko leiri oli nyt valveilla. Pietari halusi herättää toverinsa, mutta

PAPER 183 THE BETRAYAL AND ARREST OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

Jeesus kielsi sellaisen ehdottomasti. Mestari kehotti lempeästi heitä kaikkia palaamaan telttoihinsa, mutta heillä ei ollut pienintäkään halua suostua hänen ehdotukseensa.

Saamatta seuraajiaan hajaantumaa Mestari poistui heidän luotaan ja käveli kohti oliivipuristamoa Getsemanen puiston sisäänkäynnin lähellä. Vaikka nuo kolme apostolia kreikkalaisten ja muiden leiriläisten tapaan empivätkin lähteä heti hänen peräänsä, Johannes Markus kiiruhti kuitenkin matkaan oliivipuiden välitse ja piiloutui pieneen vajaan oliivipuristamon lähellä. Jeesus vetäytyi leiriltä ja ystäviensä luota, jotta hänen kiinnittajansa, sitten kun he tulisivat, voisivat hänen apostolejaan häiritsemättä pidättää hänet. Mestari pelkäsi, että mikäli hänen apostolinsa olisivat valveilla ja läsnä hänen pidättämisenä hetkenä, kohtaus, jossa Juudas hänet kavaltaa, saattaisi nostattaa heidän vihamielisyytensä niin suureksi, että he tekisivät vastarintaa sotilaille ja heidät vietäisiin tyrmään yhdessä hänen kanssaan. Hän pelkäsi, että mikäli heidät pidätettäisiin hänen kanssaan, he mahdollisesti myös menehtyisivät hänen mukanaan.

Vaikka Jeesus tiesi suunnitelman hänen surmaamisestaan olevan lähtöisin juutalaisvallanpitäjien neuvostoista, hän oli myös selvillä siitä, että kaikilla näillä rikollisilla kaavailuilla oli Luciferin, Saatanan ja Caligastian täysi hyväksyntä. Ja hän oli varsin tietoinen siitä, että näistä maailmojen kapinallisista olisi ollut mieluisaa nähdä myös, että kaikki apostolit saatettaisiin turmioon yhdessä hänen kanssaan.

Jeesus istuutui yksikseen oliivipuristimelle, jossa hän odotti kavaltajan tuloa, ja tuona hetkenä hänet näkivät ainoastaan Johannes Markus ja lukematon joukko taivaallisia tarkkailijoita.

1. ISÄN TAHTO

On olemassa suuri vaara ymmärtää Mestarin lihallisen hahmossa viettämän elämänvaiheen päättymiseen liittyvien lukuisten sanontojen ja monien tapahtumien merkitys väärin. Julmuutta, jolla tietämättömät palvelijat ja kovanahkaiset sotilaat kohtelivat Jeesusta; sitä epäoikeudenmukaista menettelyä, jolla hänen oikeudenkäyntinsä vietiin läpi, ja itseään uskonnollisina johtajina pitäneiden tunteetonta suhtautumista ei saa sekoittaa siihen tosiasiaan, että Jeesus kaikkeen tähän kärsimiseen ja nöyryytykseen kärsivällisesti alistuessaan noudatti vilpittömästi Paratiisissa olevan Isän tahtoa. Isän tahto tosiaan ja totisesti oli, että hänen Poikansa joi viimeisen pisaraan saakka maljan, jonka sisältönä oli kuolevaisen kokemus syntymästä

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly

kuolemaan, mutta taivaallinen Isä ei ollut ehdottomasti millään tavalla mukana yllyttämässä siihen barbaarimaiseen käyttäytymiseen, jota nuo sivistyneinä pidetyt ihmiset harjoittivat piinatessaan Mestaria raakalaismaisesti ja syyttäessään hirvittävällä tavalla solvauksia solvausten perään hänen vastarinnasta pidättyvän persoonansa päälle. Nämä epäinhimilliset ja tyrmistyttävät kokemukset, jotka Jeesus joutui kestämään kuolevaisena elämänsä elämän viimeisinä hetkinä, eivät missään mielessä kuuluneet siihen, mikä on Isän jumalallinen tahto; tahto, jonka Jeesuksen ihmisolemus oli voitonriemuisesti lupautunut täyttämään sinä hetkenä, jolloin ihminen lopullisesti antautui Jumalalle, mistä oli merkinä hänen puutarhassa esittämänsä kolmiosainen rukous hänen uupuneiden apostoliensa nukkuessa fyysisen nääntymyksen untaan.

Taivaallinen Isä halusi lahjaksi annetun Pojan päättävän maisen elämänvaiheensa luonnollisesti, täsmälleen samalla tavoin kuin kaikkien kuolevaisten täytyy päättää elämänsä maan päällä ja lihallisessa hahmossa. Tavalliset miehet ja naiset eivät voi odottaa, että heidän viimeiset maan päällä viettämänsä hetket ja sen jälkeen seuraava kuoleman välinäytös jonkin erityisen sallimuksen kautta tehtäisiin heille helpoiksi. Niinpä Jeesus päättikin luopua lihallisesta elämästään tavalla, joka olisi sopusoinnussa luonnollisten tapahtumakulkujen kanssa, ja järkähtämättä hän kieltäytyi vapauttamasta itseään niiden epäinhimillisten tapahtumain katalan yhteisvaikutuksen julmasta otteesta, jotka hirvittävällä väijäämättömyydellä vyöryivät eteenpäin kohti hänen uskomatonta nöyryytystään ja kunniatonta kuolemaansa. Ja tämä pöyristyttävä vihan ilmaus ja ennennäkemätön julmuuden osoitus oli pahojen ihmisten ja häijyjen kuolevaisten työtä viimeistä piirtoaan myöten. Taivaan Jumala ei sellaista tahtonut, eivätkä Jeesuksen perivihollisetkaan sellaisesta määräystä antaneet, vaikka he paljon tekivätkin varmistaakseen, että ajattelemattomat ja pahat kuolevaiset lahjaksi annetun Pojan tällä tavoin hylkäisivät. Jopa hän, joka on synnin isä, käänsi kasvonsa pois siitä kiduttavasta kauheudesta, jota ristiinnaulitsemisen näyttämöllä esitettiin.

2. JUUDAKSEN PUUHAT KAUPUNGISSA

Sen jälkeen kun Juudas viimeistä ehtoollista nautittaessa niin yllättäen poistui pöydästä, hän meni suoraa tietä serkkunsa kotiin, ja sitten he molemmat menivät oikopäätä temppelin vartijoiden kapteenin luokse. Juudas pyysi kapteenia kutsumaan vartijat koolle ja ilmoitti hänelle olevansa valmis johdattamaan heidät Jeesuksen luo. Koska Juudas oli ilmestynyt paikalle hieman

civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the sleep of physical exhaustion.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. JUDAS IN THE CITY

183:2.1 (1972.2) After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas

odotettua aikaisemmin, kesti jonkin aikaa, ennen kuin päästiin lähtemään Markusten talolle, josta Juudas otaksui löytävänsä Jeesuksen vielä apostolien kanssa seurustelemasta. Mestari ja yksitoista apostolia poistuivat Elia Markuksen talosta täydet viisitoista minuuttia ennen kavaltajan ja vartijoiden tuloa. Siihen mennessä kun kiinniottajat ehtivät Markusten talolle, Jeesus ja yksitoista apostolia olivat jo hyvän matkaa kaupungin muurien ulkopuolella menossa Öljymäen leirille.

Juudas huolestui suuresti siitä, ettei hän tavannutkaan Jeesusta Markusten talosta ja yhdentoista miehen seurasta, joista vain kaksi oli vastarintaa varten aseistautuneita. Hän sattui tietämään, että kun he olivat iltapäivällä poistuneet leiriltä, vain Simon Pietarilla ja Simon Selootilla oli ollut miekka vyöllään; Juudas oli nimittäin toivonut voivansa pidättää Jeesuksen, silloin kun kaupungissa vallitsi hiljaisuus ja kun vastarinnan mahdollisuus oli vähäinen. Kavaltaja pelkäsi, että jos hän odottaisi, kunnes he saapuisivat leiriinsä, jouduttaisiin vastatusten yli kuudenkymmenen antaumuksellisen opetuslapsen kanssa. Ja hän tiesi myös, että Simon Selootilla oli hallussaan runsas asevarasto. Juudaksen hermostuneisuus paheni hänen miettiessään, miten yksitoista lojaalia apostolia inhoaisivat häntä, ja hän pelkäsi, että nämä koettaisivat surmata hänet. Paitsi epälojaali hän oli sydämessään myös todellinen pelkuri.

Kun he eivät tavanneetkaan Jeesusta yläsalista, Juudas pyysi vartiokapteenia palaamaan temppeliin. Näihin aikoihin johtomiehet alkoivat kokoontua ylipapin kotiin ollakseen valmiina vastaanottamaan Jeesuksen, sillä heidän kavaltajan kanssa tekemänsä välipuhehan edellytti, että Jeesus pidätettäisiin tuon päivän keskiyöhön mennessä. Juudas selitti liittolaisilleen, etteivät he olleet tavoittaneet Jeesusta Markusten kodista ja että heidän olisi pakko mennä Getsemaneen pidättämään hänet. Kavaltaja jatkoi sitten puhettaan todeten, että leirillä oli Jeesuksen lisäksi yli kuusikymmentä antaumuksellista seuraajaa ja että nämä olivat kaikki hyvin aseistautuneita. Juutalaisten johtomiehet muistuttivat Juudasta siitä, että Jeesus oli aina saarnannut vastarinnattomuutta, mutta Juudas vastasi, etteivät he voineet luottaa Jeesuksen kaikkien seuraajien noudattavan sellaista opetusta. Hän totisesti pelkäsi itsensä puolesta ja rohkeni sen vuoksi pyytää, että hänen mukaansa annettaisiin neljäkymmentä aseellista sotilasta. Koska juutalaisviranomaisilla ei ollut käskyvallassaan noin suurta aseistettujen miesten määrää, he menivät välittömästi Antonian linnakkeeseen ja pyysivät sen roomalaista komentajaa antamaan heille tämän vartioston. Mutta kun tämä sai tietää heidän aikovan pidättää Jeesuksen, hän suoralta kädeltä kieltäytyi

expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

183:2.2 (1972.3) Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

183:2.3 (1973.1) When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the

suostumasta heidän pyyntöönsä ja pyysi heitä kääntymään hänen esiupseerinsa puoleen. Tällä tavoin kulutettiin yli tunti kuljeskeluun viranomaisen luota toisen luo, kunnes heidän lopulta oli pakko mennä itsensä Pilatuksen luokse saadakseen luvan käyttäjä aseistettuja roomalaisvartijoita. Oli jo myöhä, kun he saapuivat Pilatuksen taloon, ja tämä oli vaimoineen ehtinyt vetäytyä yksityisiin tiloihinsa. Pilatusta emmitytti antautua mihinkään tekemisiin tämän hankkeen kanssa, etenkin kun hänen vaimonsa oli pyytänyt häntä olemaan suostumatta tähän pyyntöön. Mutta koska juutalaisten sanhedrinin johtava viranhaltija oli mukana ja esitti henkilökohtaisen pyynnön tällaisen avun puolesta, maaherra katsoi viisaaksi myöntyä pyyntöön ajatellessaan, että hän voisi myöhemmin oikaista jokaisen vääryyden, johon nämä mahdollisesti syylistyivät.

Niinpä kun Juudas Iskariot puolen kahdentoista maissa lähti temppeliltä, hänen seurassaan oli yli kuusikymmentä henkilöä: temppelinvartijoita, roomalaisia sotilaita sekä pääpappien ja valtiomiesten uteliasta palvelusväkeä.

3. MESTARI PIDÄTETÄÄN

Kun tämä soihtuja ja lyhtyjä kantava, aseistettu sotilas- ja vartiomieskomppania lähestyi puutarhaa, Juudas asteli hyvän matkaa joukko-osaston edellä ollakseen valmis nopeasti osoittamaan, kuka Jeesus oli, jotta pidättäjien olisi helppo ottaa hänet kiinni, ennen kuin hänen toverinsa ehtisivät koota rivejään puolustaakseen häntä. Ja tämän lisäksi oli vielä toinenkin syy siihen, miksi Juudas halusi olla Mestarin vihollisten edellä. Hän ajatteli nimittäin, että näyttäisi siltä kuin hän olisi saapunut näyttämölle ennen sotilaita, joten apostolit ja muut Jeesuksen ympärille kerääntyneet eivät ehkä oikopäätä yhdistäisi häntä aseistettuihin vartijoihin, jotka seurasivat tiiviisti hänen kannoillaan. Juudas oli jopa ajatellut näytellä sellaista, että hän oli mukana varoittamaan heitä kiinniottajien tulosta, mutta tämä kaavailu meni sikäli pilalle, että Jeesus sen teki tyhjäksi kavaltajaa tervehtiessään. Vaikka Jeesus puhui Juudakselle ystävällisesti, hän tervehti tätä kavaltajana.

Heti kun Pietari, Jaakob ja Johannes sekä kolmenkymmentä heidän leiritoveriaan näkivät aseistetun joukko-osaston soihtuja kantaen kääntyvän kukkulan harjan ympäri, he tiesivät näiden sotilaiden olevan tulossa pidättämään Jeesuksen, ja he ryntäsivät kaikki alas oliivinpuuristamon lähelle, jossa Mestari istui kuun valaisemassa yksinäisyydessä. Sotilaskomppanian lähestyessä yhdeltä sivustalta kolme apostolia ja heidän toverinsa lähestyivät toiselta. Kun Juudas astui eteenpäin Mestaria

armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

^{183:2.4 (1973.2)} Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

^{183:3.1 (1973.3)} As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

^{183:3.2 (1973.4)} As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master

puhutellakseen, niin siinä seisoivat hievahtamatta kumpainenkin ryhmä, Mestari niiden välissä, ja Juudas odottamassa hetkeään painaakseen kavaltajan suudelman hänen otsalleen.

Kavaltaja oli toivonut, että hän vartijat Getsemaneen johdatettuaan voisi yksinkertaisesti vain osoittaa Jeesuksen sotilaille tai korkeintaan täyttää antamansa lupauksen tervehtiä tätä suudelmalla ja sitten vetäytyä nopeasti näyttämöltä. Juudas pelkäsi suuresti, että kaikki apostolit olisivat paikalla ja että nämä kävisivät keskitetysti hänen kimppuunsa kostaakseen sen, että hän oli rohjennut kavaltaa heidän rakastetun opettajansa. Mutta kun Mestari tervehti häntä kuten kavaltaa, hän hämmäntyi niin pahasti, ettei yrittänytään lähteä pakoon.

Jeesus koetti vielä viimeisen kerran pelastaa Juudaksen suoranaisesti häntä kavaltamasta, kun hän, ennen kuin kavaltaja sai tilaisuuden päästä hänen luokseen, astui toiselle puolelle ja puhutteli ensimmäistä vasemmanpuoleista sotilasta, roomalaisten kapteenia, ja sanoi: "Ketä etsitte?" Kapteeni vastasi: "Jeesus Nasaretilaista." Silloin Jeesus astui suoraan upseerin eteen ja siinä koko tämän luomakunnan Jumalan tynnessä majesteettisuudessa seisten sanoi: "Se olen minä." Monet tähän aseistettuun joukkokuntaan kuuluvat olivat kuulleet Jeesuksen opettavan temppelissä, toiset olivat kuulleet hänen voimallisista teoistaan, ja kun he nyt kuulivat hänen näin ylväästi tuovan julki henkilöllisyytensä, etummaisissa riveissä seisovat astuivat kavahtaen äkkiä taaksepäin. Tämä tyni ja majesteettinen henkilöllisyyden ilmoittaminen sai heidät neuvottomuuden valtaan. Juudaksen ei siis ollut tarpeen mennä kavaltamishankkeissaan tätä pitemmälle. Mestari oli ylväästi ilmoittanut vihollisilleen, kuka hän oli, ja nämä olisivat voineet pidättää hänet ilman Juudaksen apua. Mutta kavaltajan oli tehtävä jotakin, joka selittäisi hänen mukanaolonsa tässä aseellisessa joukossa, ja hän halusi sitä paitsi osoittaa suorittaneensa oman osuutensa juutalaisten johtomiesten kanssa tekemästään kavaltamissopimuksesta, jotta hänellä olisi oikeus suureen palkkioon ja niihin kunnianosoituksiin, joita hän uskoi kertyvän kasapäin korvaukseksi hänen lupauksestaan luovuttaa Jeesus heidän käsiinsä.

Vartijoiden saatua rivinsä järjestykseen, sen jälkeen kun Jeesuksen näkeminen ja hänen epätavallisen äänensä sointi oli ensin ne pannut epäjärjestykseen, ja apostolien ja opetuslasten siirryttyä lähemmäksi Juudas astui Jeesuksen luokse, painoi suudelman hänen otsalleen ja sanoi: "Terve, Mestari ja Opettaja." Ja Juudaksen näin syleillessä Mestariaan Jeesus sanoi: "Ystävä, eikö siinä ole kyllin, että sinä tämän teet! Pitikö sinun kavaltaa Ihmisen Poika vielä suudelmallakin?"

between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

183:3.3 (1974.1) It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

183:3.4 (1974.2) Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

Apostolit ja opetuslapset kirjaimellisesti tirmistivät näkemästään. Hetkeen kukaan ei liikahtanutkaan. Sitten Jeesus, joka irrottautui Juudaksen kavalasta syileilystä, astui vartijoiden ja sotilaiden luo ja kysyi toistamiseen: "Ketä etsitte?" Ja taas kapteeni sanoi: "Jeesus Nasaretilaista." Ja taas Jeesus vastasi: "Olen sanonut sinulle, että se olen minä. Jos siis etsit minua, niin anna näiden muiden mennä omia teitään. Olen valmis tulemaan mukanaasi."

Jeesus oli valmis palaamaan Jerusalemiin vartijoiden mukana, eikä sotilaiden kapteenilla ollut mitään sitä vastaan, että kolme apostolia ja heidän toverinsa menisivät rauhassa omille teilleen. Mutta ennen kuin he pääsivät matkaan, ja kun Jeesus siinä seisoj odottaen kapteenin ohjeita, Jeesuksen luo astui muuan Malkus, ylipapin syyrialainen henkivartija, ja ryhtyi sitomaan Jeesuksen käsiä hänen selkäänsä taakse, vaikkei roomalaiskapteeni ollut antanut määräystä, että Jeesus pitäisi sillä tavoin sitoa. Nähdessään Mestarin joutuvan moisen häväistyksen kohteeksi Pietari ja hänen toverinsa eivät enää kyenneet hillitsemään itseään. Pietari veti esille miekkansa ja syöksähti muiden mukana iskeäkseen Malkuksen maahan. Mutta ennen kuin sotilaat ehtivät tulla ylipapin palvelijan turvaksi, Jeesus nosti Pietarin eteen torjuvan kätensä ja ankarin sanoin häntä puhutellessaan lausui: "Pane miekkasi tuppeen. Jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan kaatuvat. Etkö ymmärrä sen olevan Isän tahto, että minä juon tämän maljan? Ja etkö lisäksi tiedä, että tälläkin hetkellä voisin antaa käskyn enemmän kuin kahdelletoista legioonalle enkeleitä ja heidän työtovereita, ja he pelastaisivat minut näiden muutamien miesten käsistä?"

Vaikka Jeesus kerrotulla tavalla tehokkaasti pysäyttikin seuraajiensa toimeenpaneman fyysisen vastarinnan osoituksen, itse näytös kuitenkin riitti herättämään vartiokapteenissa uinuneen pelon, ja hän tarttui sotilaidensa avulla nyt lujin käsin Jeesukseen ja pani hänet viipymättä köysiin. Ja näiden sitoessa hänen käsiään vahvoilla köysillä Jeesus sanoi heille: "Miksi käytte minua vastaan käsissänne miekat ja seipäät ikään kuin olisitte ottamassa kiinni ryöväreitä? Olin päivittäin luonanne temppelissä kansaa julkisesti opettaen ettekä tehneet mitään minut kiinni ottaaksenne."

Kun Jeesus oli köytetty, kapteeni pelätessään Mestarin seuraajien saattavan yrittää hänen pelastamistaan antoi käskyn näiden pidättämisestä. Mutta sotilaat eivät olleet kyllin vikkeliä, sillä kun Jeesuksen seuraajien korviin kantautui kapteenin käsky heidän pidättämisestään, he pakenivat kiireesti takaisin rotkoon. Johannes Markus oli koko tämän ajan pysytellyt piilossaan läheisessä vajassa. Sotilaiden lähtiessä Jeesus mukanaan takaisin

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in

Jerusalemiin Johannes Markus yritti livahtaa ulos vajasta tavoittaakseen karkuun juoksevat apostolit ja opetuslapset, mutta juuri kun hän pujahti ulos, läheltä kulki ohi eräs viimeisistä palailevista sotilaista, joka oli ajanut takaa pakenevia opetuslapsia, ja havaitsaan tämän pellavaviittaan pukeutuneen nuoren miehen sotilas alkoi ajaa häntä takaa ja melkein saikin hänet kiinni. Itse asiassa sotilas pääsi niin lähelle Johannesta, että sai otteen tämän viitasta, mutta nuori mies karisti vaatekappaleen yltään ja karkasi alastonna pakoon sotilaan pidellessä kädessään tyhjää viittaa. Johannes Markus etsiytyi kiireesti Daavid Sebedeuksen luo yläpolulle. Kun hän oli kertonut Daavidille, mitä oli tapahtunut, he kiiruhtivat yhdessä takaisin nukkuvien apostoleiden teltoille ja tiedottivat kaikille kahdeksalle apostolille, miten Mestari oli kavallettu ja pidätetty.

Jokseenkin samaan aikaan kun kahdeksaa apostolia heräteltiin, paikalle alkoivat palailla myös ylös rotkoon paenneet, ja he kerääntyivät kaikki oliivipuristimen lähettyville keskustelemaan siitä, mitä olisi tehtävä. Oliivipuiden sekaan piiloutuneet Simon Pietari ja Johannes Sebedeus olivat sillä välin jo menneet sen sotilas-, vartija- ja palvelijajoukkion perään, joka nyt vei Jeesusta takaisin Jerusalemiin ikään kuin olisivat saattamassa jotakuta auttamatonta rikollista. Johannes kulki aivan joukkion kintereillä, mutta Pietari pysytteli vähän matkan päässä. Päästyään sotilaan kynsistä Johannes Markus pukeutui Simon Pietarin ja Johannes Sebedeuksen teltasta löytämäänsä viittaan. Hän arveli vartijoiden aikomuksena olevan viedä Jeesus Hannaksen, täysinpalvelleen ylipapin, kotiin. Niinpä hän kiersi oliivitarhojen kautta ja oli paikalla, jo ennen kuin joukkio saapui sinne, ja hän piilotteli ylipapin palatsin portin sisäänkäynnin lähettyvillä.

4. OLIIVINPURISTAMOLLA KÄYTY

KESKUSTELU

Jaakob Sebedeus huomasi joutuneensa erilleen Simon Pietarista ja veljestään Johanneksesta, ja niin hän liittyi oliivipuristamolla muiden apostolien ja heidän leiriläistoveriensä seuraan käymään keskusteluja siitä, mitä Mestarin pidätys huomioon ottaen pitäisi tehdä.

Andreas oli vapautettu kaikesta vastuusta toimia apostolitovereidensa ryhmänjohtajana, niinpä hän vaiti tämän heidän elämänsä suurimman kriisin hetkellä. Lyhyesti käydyin epämuodollisen keskustelun jälkeen Simon Selootti nousi seisomaan oliivipuristamon kivimuurille, ja esittäessään kiihkeän vetoituksen Mestarille ja valtakunnan asialle osoitettavan lojaalisuuden puolesta hän kehotti apostolitovereitaan ja muita opetuslapsia

order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

^{183:3.10 (1975.3)} At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

^{183:4.1 (1975.4)} James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

^{183:4.2 (1975.5)} Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob and effect the rescue of Jesus. The majority of the

kiiruhtamaan joukkion perään ja huolehtimaan siitä, että Jeesus pelastettaisiin. Seurueen enemmistö olisi ollut valmis seuraamaan hänen aggressiivista johtoaan, ellei Natanael, joka nousi seisomaan samana hetkenä, kun Simon oli sanottavansa sanonut, olisi neuvokkaasti palauttanut heidän mieleensä, mitä Jeesus oli moneen kertaan toistamissaan opetuksissa lausunut vastarintaan ryhtymättömyyden puolesta. Hän muistutti heitä lisäksi siitä, että Jeesus oli tuona samaisena iltana antanut heille ohjeen, jonka mukaan heidän tuli säästää elämänsä sitä aikaa varten, jolloin heidän olisi määrä lähteä maailmalle julistamaan taivaallisen valtakunnan evankeliumin hyvää sanomaa. Ja Natanael sai näkemyselleen tukea Jaakob Sebedeukselta, joka kertoi nyt, miten Pietari ja muut vetivät esille miekkansa estääkseen Mestarin pidättämisen, ja että Jeesus käski Pietarin ja muiden miekkamiesten kätkeä säilänsä tuppeen. Myös Matteus ja Filippus käyttivät puheenvuoron, mutta käyty keskustelu ei johtanut mihinkään selkeään tulokseen, ennen kuin Tuomas kehottamalla heitä muistamaan sen tosiasian, että Jeesus oli neuvonut Lasarusta olemaan vaarantamatta henkeään, osoitti heille, etteivät he voineet tehdä mitään Mestarinsa pelastamiseksi, sillä tämä ei sallinut ystäviensä ryhtyä hänen puolustajikseen, ja koska hän piti tiukasti kiinni siitä, ettei hän käyttäisi jumalallisia valtaoikeuksiaan tehdäkseen ihmisvihamiestensä aiheet turhiksi. Tuomas sai heidät omaksumaan sen kannan, että he hajaantuivat kukin omalle taholleen, kuitenkin niin, että Daavid Sebedeus jäisi leiripaikalle pitämään siellä ryhmän käytössä olevaa selvittelykeskusta ja viestilähettipistettä. Puoli kolmeen mennessä tuona aamuna leiri oli autio niin, että paikalla oli enää Daavid kolmen tai neljän sanansaattajan kanssa. Kaikki muut oli lähetetty ottamaan selville, minne Jeesus oli viety ja mitä hänen suhteensa aiottiin tehdä.

Viisi apostolia, nimittäin Natanael, Matteus, Filippus ja kaksoset, piiloutui Betfageen ja Betaniaan. Tuomas, Andreas, Jaakob ja Simon Selootti piileskelivät kaupungissa. Simon Pietari ja Johannes Sebedeus seurasivat väkijoukkoa Hannaksen talolle.

Hieman päiväkoiton jälkeen Simon Pietari laahusti takaisin Getsemanen leiripaikalle, ja hänessä kuvastui lannistuneisuus ja syvä epätoivo. Daavid lähetti hänet erään sanansaattajan hoivissa kaupunkiin, jossa hänen oli määrä liittyä veljensä Andreaksen seuraan. Tämä oli Nikodemuksen kodissa Jerusalemissa.

Koko sen ajan, jonka Jeesus oli ristillä, Johannes Sebedeus pysyi Jeesuksen antamien ohjeiden mukaan aina hänen lähellä, ja hän juuri toimitti Daavidin viestinviejille tunnista tuntiin tiedot, jotka nämä veivät Daavidille puutarhan leirille ja jotka sitten viestitettiin sieltä edelleen piilossa

company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to

lymyäville apostoleille ja Jeesuksen perheelle.

Totisesti, paimen on lyöty maahan ja lampaat ajettu hajalle! Vaikka he kaikki hämästä käsittävätkin Jeesuksen heitä juuri tällaisesta tilanteesta ennakolta varoittaneen, he ovat niin pahasti Mestarin äkillisestä katoamisesta järkyttyneitä, etteivät kykene käyttämään järkeään normaalilla tavalla.

Päivä oli hetki sitten valjennut, ja Pietari oli vähän aikaisemmin lähetetty veljensä luokse, kun leirille saapui Jeesuksen lihallinen veli, Juuda, miltei kuoliaaksi hengästyneenä ja Jeesuksen perheen muiden jäsenten edelle kiirehtineenä, vain saadakseen tietää, että Mestari oli jo pidätetty. Hän riensi takaisin Jerikontielle viedäkseen tämän tiedon äidilleen, veljilleen ja sisarilleen. Daavid Sebedeus lähetti Juudan mukana Jeesuksen perheenjäsenille viestin, jossa hän pyysi näitä kerääntymään Martan ja Marian taloon Betaniassa ja odottamaan siellä tietoja, joita hänen lähettinsä säännöllisesti toimittaisivat heille.

Tilanne näytti apostolien, tärkeimpien opetuslasten ja Jeesuksen maisen perheen jäsenten osalta tällaiselta torstai-illan viimeisen puoliskon ja perjantai-aamun ensimmäisten tuntien aikana. Ja viestinviejäjärjestelmä, jota Daavid Sebedeus edelleenkin johti Getsemanen leirissä sijaitsevasta tukikohdastaan, piti kaikki nämä ryhmät ja yksilöt kosketuksissa toisiinsa.

5. MATKALLA YLIPAPIN PALATSIIN

Ennen kuin temppelivartijoiden juutalaiskapteeni ja sotilaskomppanian roomalaiskapteeni pääsivät Jeesus mukanaan poistumaan puutarhasta, he joutuivat sanaharkkaan siitä, minne heidän oli määrä viedä Jeesus. Temppelivahtien kapteeni antoi käskyn, jonka mukaan hänet vietäisiin tuolloisen ylipapin, Kaiafaan, luokse. Roomalaisotilaiden kapteeni määräsi, että Jeesus vietäisiin entisen ylipapin ja Kaiafaan appi-isän, Hannaan, palatsiin. Ja hän antoi tällaisen käskyn siksi, että roomalaisilla oli tapana asioida suoraan Hannaan kanssa kaikissa asioissa, joissa oli kysymys juutalaisten kirkkolakien noudattamisen valvonnasta. Ja roomalaiskapteenin antamia käskyjähän toteltiin; Jeesus vietiin Hannaan luo alustavaa kuulustelua varten.

Juudas marssi muiden mukana, kapteenien lähellä, ja hän sai sivusta kuulla kaiken, mitä puhuttiin, mutta hän ei millään tavoin osallistunut väittelyyn, sillä sen paremmin juutalaiskapteeni kuin roomalaisupseerikaan ei viitsinyt sen vertaa vaivautua, että olisi jotakin kavaltaajalle sanonut — niin suuresti he häntä halveksivat.

the hiding apostles and to Jesus' family.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:4.7 (1976.5) It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

183:4.8 (1976.6) This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

183:5.1 (1977.1) Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

183:5.2 (1977.2) Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

Jokseenkin tällä hetkellä Johannes Sebedeus, joka muisti Mestarinsa ohjeet siitä, että hän pysytelisi aina tämän lähellä, kiiruhti lähelle Jeesusta tämän marssiessa eteenpäin kumpaisenkin kapteenin välissä. Nähdessään Johanneksen tulevan joukon rinnalle temppelivahtien komentaja sanoi avustajalleen: "Ota tuo mies kiinni ja köytä hänet. Hän on yksi tämän hepun seuraajista." Mutta kun roomalaiskapteeni tämän kuuli ja ympärilleen katsahdettuaan näki Johanneksen, hän antoi käskyn apostolin tulla rinnalleen, ja määräsi, ettei kukaan saisi tätä ahdistella. Sitten roomalaiskapteeni sanoi juutalaiskapteenille: "Tämä mies ei ole kavaltaja eikä pelkuri. Näin hänet puutarhassa, eikä hän vetänyt esille miekkaansa tehdäkseen meille vastarintaa. Hänellä on kylliksi rohkeutta astuakseen esiin ja ollakseen Mestarinsa vierellä, eikä kukaan saa käydä häneen käsiksi. Rooman laissa säädetään, että jokaisella vangilla saa olla ainakin yksi ystävä häntä tukemassa tuomarintuimen edessä, eikä mikään estä tätä miestä seisomasta Mestarinsa, tämän vangitun, rinnalla." Ja tämän kuullessaan Juudas tunsu niin suurta häpeää ja nöyryytystä, että hän jättäytyi muista jälkeen ja tuli Hannaan palatsille yksikseen.

Ja tässä on selitys siihen, miksi Johannes Sebedeuksen sallittiin pysytellä Jeesuksen lähellä kaikkien tuon yön ja seuraavan päivän koettelevien kokemusten ajan. Juutalaiset eivät uskaltaneet sanoa Johannekselle mitään tai millään tavoin häntä ahdistella, sillä hänellä oli ikään kuin sellaisen roomalaisen neuvosmiehen asema, joka oli määrätty toimimaan juutalaisten hengellisen tuomioistuimen toimintojen tarkkailijana. Johanneksen etuoikeutettu asema lujittui entisestään, kun roomalainen Jeesuksen temppelinvartijoiden kapteenille Hannaan palatsin portilla luovuttaessaan sanoi avustajalleen: "Mene tämän vangitun mukana ja pidä huoli siitä, etteivät juutalaiset tapa häntä ilman Pilatuksen suostumusta. Katso, etteivät he salamurhaa häntä, ja huolehdi siitä, että hänen ystävänsä, sen galilealaisen, annetaan pysytellä lähettyvillä ja pitää silmällä kaikkea, mikä on meneillään." Ja tällä tavoin Johannes kykeni olemaan Jeesuksen lähellä aina Jeesuksen ristinkuoleman hetkeen saakka, vaikka muiden kymmenen apostolin oli pakko edelleenkin pysytellä piilopaikassaan. Johannes toimi Rooman suojeluksessa, eivätkä juutalaiset uskaltaneet ahdistella häntä, ennen kuin vasta Mestarin kuoleman jälkeen.

Jeesus ei avannut suutaan koko sen matkan aikana, joka kuljettiin Hannaan palatsiin. Pidätysaikastaan siihen asti, kun hän ilmestyi Hannaan eteen, Ihmisen Poika ei lausunut sanaakaan.

183:5.3 (1977.3) About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: "This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner." And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

183:5.4 (1977.4) And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: "Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on." And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

183:5.5 (1977.5) And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

Luku 184. Sanhedrinin oikeusistuimen edessä

⇐ 183

Urantia-kirjan

185 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 184 SANHEDRININ OIKEUSISTUIMEN EDESSÄ

Osiot

Johdanto

1. Hannaan suorittama kuulustelu
2. Mitä Pietari teki pihalla
3. Sanhedristien oikeusistuimen edessä
4. Nöyryytyksen tunti
5. Oikeusistuimen toinen kokous

PAPER 184 BEFORE THE SANHEDRIN COURT SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

Johdanto

HANNAAN edustajat olivat antaneet roomalaissotilaiden kapteenille salaisesti ohjeet tuoda Jeesus Hannaan palatsiin, heti kun tämä olisi pidätetty. Entinen ylipappi nimittäin halusi pitää yllä arvovaltaansa juutalaisten korkeimpana kirkollisena auktoriteettina. Se, että hän halusi usean tunnin ajan pidätellä Jeesusta omassa talossaan, palveli myös toista tarkoitusta; näin saatiin nimittäin aikaa kutsua sanhedrinin oikeusistuin lainmukaisesti koolle. Sanhedrinin oikeusistuihin ei lain mukaan saanut kokoontua, ennen kuin temppelissä oli toimitettu aamu-uhri. Ja tämä uhritoimitus suoritettiin kolmen aikaan aamulla.

Hannas tiesi, että sanhedristien oikeusistuimen jäsenet odottivat hänen vävynsä, Kaiafaan, palatsissa. Kolmisenkymmentä sanhedrinin jäsentä oli keskiyöhön mennessä kerääntynyt ylipapin kotiin ollakseen valmiina tuomitsemassa Jeesusta, kunhan hänet tuotaisiin heidän eteensä. Koolla olivat vain jäsenet, jotka olivat lujasti ja avoimesti Jeesusta ja hänen opetustaan vastaan, sillä oikeuden päätösvaltaisuus edellytti vain kahdenkymmenenkolmen jäsenen läsnäoloa.

INTRODUCTION

184:0.1 (1978.1) REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

184:0.2 (1978.2) Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

Jeesus oli noin kolme tuntia Hannaan palatsissa Öljymäellä, lähellä Getsemanen puutarhaa, jossa hänet pidätettiin. Johannes Sebedeus oli Hannaan palatsissa kenenkään estämättä eikä hänellä siellä ollut mitään hätää, olihan hänen turvanaan roomalaiskapteenin antama määräys, mutta lisäksi vanhemmat palvelijat tunsivat hyvin hänet ja hänen veljensä Jaakobin, jotka olivat olleet monet kerrat palatsissa vieraina, sillä entinen ylipappi oli heidän äitinsä, Salomen, kaukainen sukulainen.

184:0.3 (1978.3) Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him. John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. HANNAAN SUORITTAMA KUULUSTELU

Hannas, temppelin keräämistä veroista ja maksuista rikastunut mies, jonka vävy oli virassa toimiva ylimmäinen pappi ja jolla oli suhteet roomalaisviranomaisiin, oli koko juutalaisväestön keskuudessa eittämättä vaikutusvaltaisin yksilö. Hän oli sulavakäytöksinen ja diplomaattinen juonittelija ja vehkeilijä. Hän halusi itse hoitaa jutun, jolla Jeesus toimitettaisiin pois; hän pelkäsi jättää tällaista tärkeää hanketta kokonaan tylyn ja aggressiivisen vävynsä hoitoon. Hannas halusi varmistua siitä, että Mestarin oikeudenkäynti pysyisi saddukeusten käsissä, sillä hän pelkäsi joidenkuiden fariseusten mahdollisesti osoittavan tätä kohtaan myötätuntoa. Hannas nimittäin oli perillä siitä, että lähes kaikki Jeesuksen ajaman asian omakseen ottaneet sanhedrinin jäsenet olivat fariseuksia.

Hannas ei ollut nähnyt Jeesusta moniin vuosiin eli ei, sen jälkeen kun Mestari oli käynyt hänen talossaan ja oli lähtenyt välittömästi pois huomattessaan, miten kylmästi ja varautuneesti Hannas otti hänet vastaan. Hannas oli ajatellut käyttää röyhkeästi hyväkseen tätä vanhaa tuttavuutta ja koettaa sen avulla suostutella Jeesusta luopumaan vaateistaan ja poistumaan Palestiinasta. Osallistuminen hyvän miehen murhaamiseen emmitytti häntä, ja hän oli järkeillyt Jeesuksen kenties pitävän parempana poistua maasta kuin kohdata kuoleman. Mutta kun Hannas seisoi tämän järkkymättömän ja päättäväisen galilealaisen edessä, hän samana hetkenä tiesi, että senlaatuisten ehdotusten tekeminen olisi hyödytöntä. Jeesus oli vieläkin majesteettisempi ja ryhdikkäämpi kuin millaisena Hannas hänet muisti.

Kun Jeesus oli nuori, Hannas oli tuntenut häntä kohtaan suurta kiinnostusta, mutta nyt se, mitä Jeesus aivan äskettäin oli tehnyt ajaessaan rahanvaihtajat ja muut kaupalliset yrittäjät pois temppelistä, uhkasi tyrehdyttää hänen tulonlähteensä. Tämä teko — paljon suuremmassa määrin kuin konsanaan Jeesuksen opetukset — oli herättänyt entisen ylipapin vihamielisyyden.

1. EXAMINATION BY ANNAS

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

Hannas astui sisälle tilavaan vastaanottohuoneeseensa, istuutui suureen tuoliin ja antoi käskyn tuoda Jeesus hänen eteensä. Kulutettuaan muutaman hetken siihen, että sanaakaan virkkamatta tarkasteli Mestaria, hän sanoi: "Käsitäthän, että opetustyösi suhteen täytyy tehdä jotakin, sillä häiritset rauhaa ja järjestystä maassamme." Kun Hannas katseli kysyvästi Jeesusta, Mestari katsoi häntä suoraan silmiin, muttei esittänyt vastausta. Hannas puhui uudelleen: "Mitkä ovat agitaattori Simon Selootin lisäksi opetuslastesi nimet?" Jeesus katsoi taas häntä, mutta ei vastannut.

Hannasta kiusasi melkoisesti se, että Jeesus kieltäytyi vastaamasta hänen kysymyksiinsä. Se kiusasi häntä sen verran, että hän sanoi Jeesukselle: "Etkö yhtään välitä, olenko sinua kohtaan suopea vai en? Etkö tunne mitään kunnioitusta sitä valtaa kohtaan, joka minulla on tehtäessä päätöksiä tulevassa oikeudenkäynnissäsi esille otettavista asioista?" Nämä sanat kuultuaan Jeesus sanoi: "Hannas, tiedät, ettei sinulla voisi olla mitään valtaa minuun, ellei Isäni sitä sallisi. Jotkut haluaisivat surmata Ihmisen Pojan, koska he ovat tietämättömiä; he eivät osaa parempaakaan. Mutta sinä, ystävä, sinä tiedät, mitä olet tekemässä. Kuinka sinä siis voit torjua Jumalan valon?"

Ystävällinen puhetapa, jolla Jeesus puhutteli Hannasta, sai tämän miltei hämilleen. Mutta hän oli mielessään jo päätöksensä tehnyt, ja sen mukaan Jeesuksen täytyisi joko lähteä Palestiinasta tai kuolla. Niinpä hän keräsi rohkeutensa ja kysyi: "Mitä se oikeastaan on, jota yrität opettaa kansalle? Mikä väität olevasi?" Jeesus vastasi: "Tiedät varsin hyvin, että olen puhunut maailmalle avoimesti. Olen opettanut synagogissa ja monet kerrat temppelissä, jossa kaikki juutalaiset ja monet gentiilit ovat minua kuunnelleet. Salassa en ole mitään puhunut; miksi siis kysyt minulta opetuksestani? Mikset kutsu tänne niitä, jotka ovat kuulleet minua, ja kysele heiltä. Katso, koko Jerusalem on kuullut, mitä olen puhunut, vaikket itse näitä opetuksia olekaan kuullut." Mutta ennen kuin Hannas ehti esittää vastaustaan, lähellä seisova palatsin päähovimestari löi kädellään Jeesusta kasvoihin sanoen: "Että kehtaat vastata ylipapille tuommoisin sanoin?" Hannas ei esittänyt hovimestarilleen moitteen sanaa, mutta Jeesus puhutteli tätä sanoen: "Ystäväni, jos olen lausunut jotakin pahaa, esitä todistuksesi pahaa vastaan; mutta jos olen lausunut totuuden, niin miksi sinun siis pitäisi lyödä minua?"

Vaikka Hannas oli pahoillaan siitä, että hänen hovimestarinsa oli lyönyt Jeesusta, hän oli kuitenkin liian ylpeä kiinnittääkseen asiaan huomiota. Hämmennyksessään hän meni toiseen huoneeseen ja jätti Jeesuksen lähes tunnin ajaksi

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not answer.

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: "Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?" When Jesus heard this, he said: "Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?"

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: "Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?" Jesus answered: "You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings." But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, "How dare you answer the high priest with such words?" Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, "My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?"

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for

yksikseen talon palvelijoiden ja temppeleinvirtijoiden seuraan.

Kun hän tuli takaisin, hän astui Mestarin vierelle ja sanoi: "Väitätkö olevasi Messias, Israelin vapahtaja?" Jeesus sanoi: "Hannas, olet tuntenut minut nuoruuteni päivistä saakka. Tiedät, etten väitä olevani mitään muuta kuin, mitä Isäni on määrännyt, ja että minut on lähetetty kaikkien ihmisten, niin ei-juutalaisten kuin juutalaistenkin, luokse." Silloin Hannas sanoi: "Minulle on kerrottu, että olet väittänyt olevasi Messias; onko se totta?" Jeesus katseli Hannasta, mutta vastaukseksi hän sanoi vain: "Niin olet sanonut."

Tähän hetkeen Kaiafaan palatsista saapui sanansaattajia tiedustelemaan, mihin aikaan Jeesus tuotaisiin sanhedrinin oikeusistuimen eteen. Ja koska päivänkoitto alkoi olla lähellä, Hannas katsoi parhaaksi lähettää Jeesus köytettynä ja temppeleinvirtijoiden huostassa Kaiafaan luokse. Itse hän meni hetken päästä heidän perässään.

2. MITÄ PIETARI TEKI PIHALLA

Vartijoiden ja sotilaiden osaston lähestyessä Hannaan palatsin sisäänkäyntiä Johannes Sebedeus marssi roomalaissotilaiden kapteenin vierellä. Juudas oli jättäytynyt jonkin matkaa muista jälkeen, ja Simon Pietari seurasi kaukana perässä. Kun Johannes oli Jeesuksen ja vartijoiden mukana astunut palatsin pihamaalle, Juudas tuli portille, mutta nähdessään Jeesuksen ja Johanneksen hän suuntasi kulkunsa Kaiafaan talolle, jossa varsinainen oikeudenkäynti Mestaria vastaan hänen tietämänsä mukaan myöhemmin pidettäisiin. Pian sen jälkeen kun Juudas oli mennyt matkojaan, paikalle saapui Simon Pietari, ja kun tämä seisoi portin edessä, Johannes näki hänet samana hetkenä, jolloin Jeesusta vietiin sisälle palatsiin. Ovenvartijatyttö, joka piti porttia auki, tuns Johanneksen, ja tämän puhuteltua tyttöä ja pyydettyä häntä päästämään Pietari sisälle tyttö suostui pyyntöön ilomielin.

Pihamaalle astuttuaan Pietari meni hiilivalkean äärelle ja koetti saada itsensä lämpenemään, sillä yö oli kolea. Hän tuns olevansa väärässä paikassa täällä Jeesuksen vihamiesten keskellä; ja väärässä paikassa hän totisesti oli. Mestarihan ei ollut antanut hänelle ohjetta pysytellä lähellä, kuten Mestari oli kehottanut Johannesta tekemään. Pietari kuului niihin muihin apostoleihin, joita oli erityisesti varoitettu olemaan vaarantamatta henkeään näinä heidän Mestarinsa oikeudenkäynnin ja ristiinnaulitsemisen tunteina.

Pietari heitti pois miekkansa vähän ennen kuin tuli palatsin portille, joten hän astui Hannaan pihalle aseettomana. Hänen mielessään myllersi

almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, "Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?" Said Jesus: "Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew." Then said Annas: "I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?" Jesus looked upon Annas but only replied, "So you have said."

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind

täydellinen sekasorto. Hän kykeni vaivoin käsittämään, että Jeesus oli pidätetty. Hän ei pystynyt ymmärtämään tilanteen todellisuutta — sitä, että hän oli Hannaan pihamaalla ja lämmitteli ylipapin palvelijoiden vierellä. Hän ihmetteli, mitä muut apostolit mahtoivat puuhata, ja pyöritteli mielessään kysymystä, mistä syystä Johannes oli päästetty sisälle palatsiin. Hän päätteli tämän johtuneen siitä, että Johannes oli palvelijoiden tuttava, olihan tämä pyytännyt porttivahtia päästämään hänetkin sisäpuolelle.

Pian sen jälkeen kun oli päästänyt Pietarin portin sisäpuolelle, ja kun tämä lämmitteli tulen äärellä, porttivahti astui Pietarin luo ja sanoi pahanilkisesti: "Etkös olekin tämän miehen opetuslapsia?" Pietarin ei olisi pitänyt yllättyä tästä tunnistetuksi tulemisestaan, juurihan Johannes oli pyytännyt tyttöä päästämään hänet sisälle palatsin porteista. Mutta hänen hermonsä olivat niin kireällä, että tämä opetuslapsiksi tunnistaminen suisti hänet toiseltaan. Ja koska hänen mielessään oli päällimmäisenä vain yksi ajatus — ajatus hengissäilymisestä —, hän vastasi neitosen kysymykseen topakasti: "Enkä ole."

Ei aikaakaan, kun Pietarin luokse tuli muuan toinen palvelija, joka kysyi: "Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa, kun tämä kaveri pidätettiin? Etkö vain lienekin hänen seuralaisiaan?" Pietari oli jo suorastaan kauhuissaan; hän ei nähnyt mitään keinoa päästä turvallisesti pois näiden syyttäjien seurasta, ja niin hän kiivaasti kiisti, että hänellä olisi jotakin tekemistä Jeesuksen kanssa ja sanoi: "Minä en tätä miestä tunne, enkä ole hänen seuralaisiaan."

Portinvartijat ei vähän ajan päästä Pietarin hieman syrjemmälle ja sanoi: "Olen varma siitä, että olet tämän Jeesuksen opetuslapsia; eikä varmuuteni johdu vain siitä, että yksi hänen seuraajansa pyysi minua päästämään sinut pihalle, vaan myös siitä, että tämä sisareni tässä on nähnyt sinut temppelissä tuon miehen seurassa. Miksi sinä tämän kiellät?" Kuullessaan neitosen esittämän syytöksen Pietari kovasti kiroten ja vanhoen kielsi tietävänsä mitään Jeesuksesta ja sanoi uudestaan: "En ole tämän miehen seuraaja; en edes tunne häntä; en ole koskaan ennen kuullutkaan hänestä."

Pietari poistui hetkeksi valkean ääreltä ja kuljeskeli pitkin pihamaata. Hän olisi mieluusti paennut paikalta, mutta hän pelkäsi joutua huomion keskipisteeksi. Kun häntä alkoi viluttaa, hän palasi tulen äärelle, ja yksi hänen lähellään seisovista miehistä sanoi: "Tokihan sinä olet yksi tämän miehen opetuslapsista. Tämä Jeesus on galilealainen, ja puhetaapasi kavaltaa sinut, sillä sinäkin puhut kuten galilealainen." Ja taas Pietari kiisti, että hänellä olisi jotakin tekemistä Mestarinsa kanssa.

was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, "Are you not also one of this man's disciples?" Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid's question by saying, "I am not."

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up to Peter and asked: "Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?" Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, "I know not this man, neither am I one of his followers."

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: "I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?" When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, "I am not this man's follower; I do not even know him; I never heard of him before."

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: "Surely you are one of this man's disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean." And again Peter denied all connection with his Master.

Pietari oli niin poissa tolaltaan, että hän koetti päästä syyttäjiltään turvaan poistumalla tulen ääreltä ja pysyttelemällä yksikseen porttikäytävässä. Kun tätä yksinoloa oli jatkunut yli tunnin ajan, portinvartija ja tämän sisar sattuiivat taas hänen eteensä, ja nämä molemmat syytivät kiusoitellen häntä jälleen Jeesuksen seuraajaksi. Ja taas hän kiisti syytöksen. Ja juuri kun hän oli vielä kerran kiistänyt olevansa missään tekemisissä Jeesuksen kanssa, kiekui kukko, ja Pietari muisti Mestarinsa aiemmin samana yönä hänelle lausumat varoituksen sanat. Kun hän siinä seisoi sydän raskaana ja syyllisyydentunteen musertamana, palatsin ovet avautuivat, ja vartijat veivät Jeesuksen hänen ohitseen matkallaan Kaifaan luokse. Ohittaessaan Pietarin Mestari näki soihtujen valossa epätoivon katseen entisen itsevarman ja ulkonaisesti urhean apostolinsa kasvoilla, ja hän kääntyi ja katsoi Pietaria. Pietari ei koskaan koko elämänsä aikana unohtanut tuota katsetta. Se oli katse, jossa sekoittuivat sääli ja rakkaus sellaisella tavalla, ettei yksikään kuolevainen ihminen ollut sellaista koskaan Mestarin kasvoilla nähnyt.

Jeesuksen ja vartijoiden mentyä ulos palatsin portista Pietari kulki heidän jäljessään, mutta vain lyhyen matkan. Hän ei kyennyt astumaan enää askeltakaan pitemmälle. Hän istuutui tien varteen ja itki katkerasti. Ja nämä tuskan kyynelet vuodatettuaan hän käänsi kulkunsa takaisin leiriä kohti ja toivoi, että hän löytäisi veljensä Andreaksen. Leirille saavuttuaan hän tapasi sieltä vain Daavid Sebedeuksen. Tämä lähetti sanansaattajan opastamaan Pietaria paikkaan, jossa tämän veli Jerusalemissa piileskeli.

Kaikki mitä Pietari äsken kerrotulla tavalla koki, tapahtui Öljymäellä, Hannaan palatsin pihalla. Hän ei seurannut Jeesusta ylimmäisen papin, Kaifaan, palatsiin. Se, että juuri kukon kiekuminen sai Pietarin tajuamaan hänen useaan kertaan kieltäneen Mestarinsa, osoittaa tämän kaiken tapahtuneeksi Jerusalemin ulkopuolella, sillä siipikarjanpito varsinaisen kaupungin alueella oli vastoin lakia.

Ennen kuin kukon kiekuminen palautti Pietarin järkiinsä, hän oli lämpimikseen porttikäytävää edestakaisin kulkiessaan ajatellut vain, miten ovelasti hän olikaan väistänyt palvelijoiden esittämät syytökset ja miten hän oli tehnyt tyhjiksi heidän aikeensa yhdistää hänet Jeesukseen. Sillä hetkellä hän oli ollut vain sitä mieltä, ettei näillä palvelijoilla ollut mitään moraalista eikä laillista oikeutta sillä tavoin häntä kuulustella, ja hän tosiaankin onnitteli itseään siitä, kuinka neuvokkaasti luuli välttyneensä henkilöllisyytensä paljastumiselta sekä mahdolliselta pidättämiseltä ja vangitsemiselta. Vasta kun kukko kiekui, Pietarin mieleen juolahti, että hän oli kieltänyt Mestarinsa. Vasta Jeesuksen katsoessa häntä hän tajusi, ettei

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an

ollut kyennyt olemaan niiden etuoikeuksien arvoinen, jotka hänelle valtakunnan lähettiläänä kuuluivat.

Otettuaan ensimmäisen askelen tiellä, joka merkitsi kompromissien tekemistä ja menemistä siitä, missä aita on matalin, Pietari ei nähnyt muuta vaihtoehtoa kuin noudattaa edelleen toimintalinjaa, josta oli päätöksensä tehnyt. Siihen, että kerran väärälle tielle lähdettyään kääntyy ympäri ja lähtee oikealle tielle, vaaditaan suurta ja jaloa luonnetta. Aivan liian usein ihmisen oma mieli pyrkii keksimään oikeutuksen sille, miksi jatketaan erheen tiellä, kun sille kerran on astuttu.

Pietari ei koskaan täydelleen uskonut saavansa anteeksi, ennen kuin kohtasi Mestarinsa tämän kuolleistaheräämisen jälkeen ja huomasi, että hänet otettiin vastaan aivan kuin hänet oli otettu vastaan ennen tämän traagisen kiistämisten yön kokemuksia.

3. SANHEDRISTIEN OIKEUSISTUIMEN

EDESSÄ

Kello oli noin puoli neljä tänä perjantaiamuna, kun pääpappi Kaiafas avasi sanhedristien tutkintaoikeuden kokouksen ja pyysi, että Jeesus tuotaisiin heidän eteensä tätä muodollisuuksien edellyttämää oikeudenkäyntiä varten. Kolmessa aikaisemmassa yhteydessä sanhedrin oli suurella äänten enemmistöllä päättänyt Jeesuksen kuolemantuomiosta, päättänyt, että hän oli ansainnut kuolemansa sellaisten epämuodollisten syytösten nojalla kuin, että hän oli rikkonut lakia, pilkannut Jumalaa ja halveksinut Israelin isien perinteitä.

Tämä ei ollut säännönmukaisesti koolle kutsuttu sanhedrinin kokous, eikä sitä pidetty tavanomaisessa paikassa, veistetyistä kivistä rakennetussa temppelisalissa. Kysymyksessä oli noin kolmenkymmenen sanhedristin muodostama erityistutkintaoikeus, ja se kokoontui ylipapin palatsissa. Johannes Sebedeus oli Jeesuksen mukana koko tämän niin kutsutun oikeudenkäynnin ajan.

Miten nämä pääpapit, kirjanoppineet, saddukeukset ja muutamat fariseukset onnittelivatkaan itseään siitä, että Jeesus, heidän virka-asemansa järkyttäjät ja heidän arvovaltansa kyseenalaistajat, oli nyt turvallisesti heidän käsissään! Heidän päättäväisyytensä olla milloinkaan päästämättä häntä elävänä heidän kostonhimoisesta otteestaan oli järkkymätön.

Kun juutalaiset tavallisissa oloissa kuulustelivat oikeudessa ihmistä, jota syytettiin kuolemalla rangaistavasta rikoksesta, he etenivät asiassa suurta varovaisuutta noudattaen ja

ambassador of the kingdom.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with Jesus throughout this so-called trial.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire

huolehtivat joka tavalla siitä, että todistajien valinnassa ja koko oikeudenkäynnin toimittamisessa noudatettiin tasapuolisuutta. Mutta tässä tilaisuudessa Kaiafas oli enemmänkin syyttäjä kuin puolueeton tuomari.

Jeesus esiintyi tämän oikeusistuimen edessä tavallisiin vaatteisiinsa pukeutuneena ja kädet selän taakse sidottuina. Hänen majesteettinen olemuksensa hätkähdytti ja jossakin määrin hämmensi koko oikeusistuinta. Tällaista vangittua he eivät olleet milloinkaan ennen katselleet eivätkä tällaista mielenmalttia nähneet miehessä, jonka henki oli oikeudenkäynnissä vaakalaudalla.

Juutalainen lainsäädäntö edellytti, että vähintään kahden todistajan tuli olla jostakin syytekohtasta yhtä mieltä, ennen kuin vangittua vastaan voitiin nostaa syyte. Juudasta ei voitu käyttää todistajana Jeesusta vastaan siksi, että juutalainen lainsäädäntö nimenomaisesti epäsi kavaltajalta todistajanoikeudet. Paikalla oli kuitenkin yli kaksikymmentä väärää todistajaa esittämässä todistuksiaan Jeesusta vastaan. Mutta mitä nämä todistuksenaan esittivät, oli niin ristiriitaista ja niin ilmiselvästi tekaistua, että sanhedristit itsekkin häpesivät suuresti koko näytöstä. Jeesus seisoj paikallaan ja katseli sääliä ylhäältä alas näitä valapattoja, ja jo pelkkä hänen levollisuutensa sai valheita latelevat todistajat hämilleen. Koko aikana, kun näitä valheellisia todistuksia esitettiin, Mestari ei lausunut yhtäkään sanaa; hän ei vastannut mitään heidän monilukuisiin väärin syytöksiinsä.

Ensimmäinen tapaus, jossa kaksi heidän todistajistaan esitti edes jonkin verran yhtäpitävältä näyttävän kertomuksen, sattui, kun kaksi miestä todisti kuulleensa Jeesuksen sanoneen erään temppelipuheensa kuluessa, että hän "hävittäisi tämän käsillä rakennetun temppelin ja pystyttäisi kolmen päivän kuluessa uuden temppelin käsiä käyttämättä." Aivan noinkin Jeesus ei ollut sanonut, ja sitä paitsi hän osoitti omaa ruumiistaan esittäessään huomion, johon todistajat viittasivat.

Vaikka ylipappi huusi Jeesukselle: "Etkö sinä vastaa mihinkään näistä syytöksistä?", Jeesus ei avannut suutaan. Hän seisoj ääneti paikallaan, sen aikaa kun kaikki nämä väärät todistajat esittivät lausuntojaan. Viha, fanaattisuus ja häikäilemätön liioittelu olivat niin leimallisia näiden valapattojen sanoille, että heidän todistelunsa kaatui omaan sotkuisuuteensa. Heidän valheelliset syytöksensä kumoutuivat auttamattomasti Mestarin tynneen ja majesteettiseen äänettömyyteen.

Kohta sen jälkeen kun väärät todistajat aloittivat todistustensa esittämisen, Hannas saapui paikalle ja asettui istuimelleen Kaiafaan vierellä. Nyt Hannas nousi seisomaan ja esitti

conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would "destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands." That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, "Do you not answer any of these charges?" Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of their false accusations was the Master's calm and majestic silence.

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three

väitteen, jonka mukaan äsken kuultu Jeesuksen uhkaus temppelin hävittämisestä riittäisi antamaan oikeudellisen pohjan kolmelle syytteelle Jeesusta vastaan:

1. Että hän oli vaarallinen kansan petkuttaja. Että hän opetti heille mahdottomia asioita ja muutenkin johti heitä harhaan.

2. Että hän oli fanaattinen vallankumouksellinen sikäli, että hän puolsi väkivaltaista pyhän temppelin kimppuun käymistä; miten hän sen muutenkaan kykenisi hävittämään?

3. Että hän opetti taikuutta sikäli, että hän lupasi rakentaa uuden temppelin ja vieläpä käsiä käyttämättä.

Täysilukuinen sanhedrinhan oli jo sopinut siitä, että Jeesus oli syylistynyt kuolemalla rangaistaviin rikkomuksiin juutalaisia lakeja vastaan, mutta nyt heitä kiinnosti enemmänkin sellaisten hänen menettelyään ja opetuksiaan koskevien syytösten kehittäminen, jotka antaisivat Pilatukselle oikeuden julistaa kuolemantuomio heidän vangilleen. He tiesivät, että heidän oli saatava roomalaisen maaherran suostumus, ennen kuin Jeesus voitaisiin laillisesti surmata. Ja juoni, jota noudattaen Hannas halusi asiassa edetä, oli saada asia näyttämään siltä, että Jeesus oli liian vaarallinen opettaja kulkemaan vapaalla jalalla kansan keskuudessa.

Mutta Kaiafas ei kestänyt enää katsoa Mestaria, joka seisoi paikallaan täydellisen tynyenä ja rikkumattoman vaiteliaana. Hän luuli tietävänsä ainakin yhden keinon, jolla vanki ehkä houkuteltaisiin puhumaan. Niinpä hän ryntäsi paikaltaan Jeesuksen vierelle ja syyttävää sormeaan Mestarin kasvojen edessä heristäen sanoi: "Vannotan sinua elävän Jumalan nimessä kertomaan meille, oletko sinä Vapahtaja, Jumalan Poika?" Jeesus vastasi Kaiafaalle: "Minä olen. Kohta menen Isän tykö, ja pian Ihmisen Poika puetaan valtiaan vaatteisiin, ja hän on taas kerran hallitseva taivaan joukkokuntia."

Kun ylipappi kuuli Jeesuksen lausuvan nämä sanat, hänen suuttumuksensa oli suunnaton, ja päällysvaatteensa repäisten hän kiljui: "Mihin me enää todistajia tarvitsemme? Katsokaa, nyt olette kaikki kuulleet, kuinka tämä mies pilkkaa Jumalaa. Mitä tälle lainrikkajalle ja jumalanpilkkaajalle teidän mielestänne nyt pitäisi tehdä?" Ja he kaikki vastasivat yhteen ääneen: "Hänen sietää kuolla; nautittakoon hänet ristille."

Jeesus ei osoittanut kiinnostusta mitään hänelle Hannaan tai sanhedristien edessä esitettyä kysymystä kohtaan tätä yhtä lukuun ottamatta, joka liittyi hänen lahjoittautumistehtävänsä. Kysyttäessä, oliko hän Jumalan Poika, hän hetkeäkään epäröimättä ja kiertelemättä antoi myöntävän vastauksen.

charges against him:

184:3.10 (1983.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be crucified."

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in the affirmative.

Hannas halusi, että oikeudenkäynti etenisi ja että laadittaisiin selkeästi muotoillut syytteet Jeesuksen suhteesta Rooman lakiin ja roomalaisiin instituutioihin, jotta ne voitaisiin myöhemmin esittää Pilatukselle. Neuvosmiehillä oli suuri tarve saada nämä asiat nopeaan päätökseen, ei vain siksi, että meneillään oli pääsiäisen valmistuspäivä ja mitään maallista työtä ei saanut tehdä enää keskipäivän jälkeen, vaan myös siksi, että he pelkäsivät Pilatuksen minä hetkenä tahansa saattavan palata Juudean roomalaispääkaupunkiin, Kesareaan, sillä hän oli Jerusalemissa vain viettämässä pääsiäistä.

Mutta Hannas ei onnistunut pitämään oikeusistuinta hallinnassaan. Sen jälkeen kun Jeesus oli antanut näin odottamattoman vastauksen Kaiafaalle, ylipappi astui eteenpäin ja sivalsi kädellään häntä kasvoihin. Hannas oli todellakin kauhuissaan, kun muut oikeuden jäsenet salista poistuessaan sylkivät Jeesusta kasvoihin ja moni läimäytti pilkkaa tehdäkseen häntä kämmenellään. Ja tällaisen epäjärjestyksen merkeissä ja näin ennenkuulumattoman sekasorron vallassa päättyi kello puoli viiden aikaan tämä sanhedristioikeuden ensimmäinen Jeesusta vastaan käyty istunto.

Kolmekymmentä ennakkoluuloista ja perinteen sokaisemaa väärää tuomaria valheellisine todistajineen on käyvinään oikeutta universumin vanhurskasta Luojaan vastaan. Ja nämä kiihkomieliset syyttäjät saa tuskaan jo tämän Jumala-ihmisen majesteettinen vaitelaisuus ja ylimaallinen ryhdikkyys. Hänen äänettömyytensä on kauhistuttava; hänen puheensa on pelottoman uhmaavaa. Heidän uhkailunsa eivät häntä liikuta, eivätkä heidän loukkauksensa häntä säilytä. Ihminen käy oikeutta Jumalaa vastaan, mutta silloinkin tämä rakastaa heitä ja pelastaisi heidät, jos voisi.

4. NÖYRYYTYKSEN TUNTI

Kun käsiteltävänä oli kuolemantuomion langettamista koskeva asia, juutalainen lainsäädäntö vaati, että oikeuden oli pidettävä kaksi istuntoa. Tämä toinen istunto oli määrä pitää ensimmäistä istuntopäivää seuraavana päivänä, ja oikeuden jäsenten tuli tämä väliaika viettää paastoten ja murehtien. Mutta nämä miehet eivät jaksaneet odottaa seuraavaan päivään antaakseen vasta silloin vahvistuksen päätökselleen, jonka mukaan Jeesuksen oli kuoltava. He odottivat vain yhden tunnin. Jeesus jätettiin täksi ajaksi vastaanottohuoneeseen temppelinvarjijoiden hoteisiin, jotka ylipapin palvelijoiden kanssa hauskuuttivat itseään syyttämällä Ihmisen Pojan päälle kaikenlaisia hävyttömyyksiä. He pilkkasivat häntä, sylkivät hänen päälleen ja tönivät häntä raa'asti. He

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on

sivaltelivat häntä kepillä kasvoihin ja sanoivat sen päälle: "Profetoipa nyt meille, senkin Vapahtaja, kuka se mahtoi olla, joka sinua sivalsi." Ja näin he jatkoivat kokonaisen tunnin ajan herjaten ja pahoinpidellen tätä Galilean miestä, joka ei vastarintaa tehnyt.

Tämän tietämättömien ja tunteettomien vartijoiden ja palvelijoiden edessä vietetyn kärsimysten ja valeoikeudenkäyntien traagisen tunnin ajan Johannes Sebedeus odotti naapurihuoneessa yksinäisen ihmisen kauhun vallassa. Heti kun nämä pahoinpitelyt alkoivat, Jeesus antoi päätään nyökäyttämällä Johannekselle merkin poistua paikalta. Mestari tiesi varsin hyvin, että jos hän sallisi apostolinsa jäädä huoneeseen näiden hävyttömyyksien todistajaksi, se nostattaisi Johanneksen suuttumuksen sellaiseen määrään, että sen tuloksena olisi niin kiukkuisia vastalauseita, että ne luultavasti veisivät hänet kuolemaan.

Koko tämän kauhean tunnin aikana Jeesus ei lausunut sanaakaan. Tälle lempeälle ja herkälle ihmiskunnan sielulle, joka persoonallisuussuhteen kautta liittyi koko tämän universumin Jumalaan, ei yksikään suullinen hänen nöyryytöksensä maljasta ollut katkerampi kuin tämä hirveä tunti näiden tietämättömien ja julmien vartijoiden ja palvelijoiden armoilla, vartijoiden ja palvelijoiden, joille tämän niin kutsutun sanhedristioikeuden jäsenen esimerkki oli antanut virikkeen ruveta häntä kohtaan väkivaltaisiksi.

Ihmissydan ei saata käsittää sitä suuttumuksen puistatusta, joka ravisteli koko suunnattoman suurta universumia taivaan älyllisten olentojen joutuessa todistamaan rakastetun Hallitsijansa alistumista tietämättömien ja harhaan johdettujen luotujensa tahtoon kovaonnisen Urantian synnin pimentämällä sfäärillä.

Mikä on ihmisessä tämä eläimellisyyden piirre, joka panee häneen halun vahingoittaa ja tehdä fyysisistä väkivaltaa sellaiselle, johon hän ei kykene hengellisesti yltämään tai jota hän ei kykene älyllisesti tavoittamaan? Vasta puolittain sivistyneessä ihmisessä vaanii yhä ilkeä raakuus, joka pyrkii pinnalle ja kohdistuu niihin, jotka viisaudessa ja hengellisyyden saavuttamisessa ovat häntä korkeammalla. Pankaa merkille näiden olevinaan sivistyneiden ihmisten häily korskeus ja raakalaismainen julmuus heidän saadessaan tietynkaltaista eläimellistä nautintoa siitä, että he tällä tavoin ottivat fyysisen väkivaltansa kohteeksi Ihmisen Pojan, joka ei vastarintaa tehnyt. Kun nämä loukkaukset, nälväisyt ja iskut satelivat Jeesuksen päälle, hän ei puolustautunut, mutta hän ei ollut puolustuskyvytön. Jeesusta ei nujerrettu, hän vain ei sanan aineellisessa merkityksessä osallistunut taisteluun.

for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

184:4.4 (1984.5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

Nämä ovat Mestarin suurimmat voitonhetket koko hänen pitkällä ja vaiheikkaalla elämänurallaan suunnattoman suuren ja kaukaisuuksiin ulottuvan universumin luojana, ylläpitäjänä ja pelastajana. Jeesus oli jo täyteen määräänsä asti elänyt elämän, jonka kuluessa hän esitti ihmiselle ilmoituksen Jumalasta, nyt hän oli parhaillaan esittämässä Jumalalle uutta ja ennennäkemätöntä ilmoitusta ihmisestä. Jeesus on nyt esittämässä maailmoille ilmoitusta, joka kertoo, että kaikki pelot luodun olennon persoonallisuuden eristyneisyydestä on lopullisesti voitettu. Ihmisen Poika on lopullisesti saavuttanut sen, että identiteetti todellistuu Jumalan Pojaksi. Jeesus ei epäröi tuoda julki, että hän ja Isä ovat yhtä; ja tämän korkeimman ja ylimaallisen kokemuksen tosiasian ja totuuden pohjalta hän antaa kehotuksen, että jokaisesta valtakuntaan uskovasta tulisi yhtä hänen kanssaan, kuten hän ja hänen Isänsä ovat yhtä. Jeesuksen uskontoon kuuluvasta elävästä kokemuksesta tulee tällä tavoin se pettämätön ja taattu menetelmä, jonka avulla maailman hengellisesti eristetyt ja kosmisesti yksinäiset kuolevaiset kykenevät pääsemään persoonallisuuden eristyneisyydestä kaikkine siitä johtuvine seurausilmiöineen, kuten pelosta ja siihen liittyvästä avuttomuudentunteesta. Jumalan uskonpojat löytävät taivaan valtakunnan veljellisistä realiteeteista lopullisen vapahduksen sekä henkilökohtaisesta että planetaarisesta minuuden eristyneisyydestä. Jumalaa tunteva uskova kokee kasvavassa määrin sitä haltioitumista ja sitä ylevyyttä, joka johtuu hengellisestä sosiaalistumisesta kokonaisen universumin mittakaavassa — siitä, että hän on korkeuksien kansalainen, mihin vielä liittyy jumalallisena päämääränä olevan täydellisyyden saavuttamisen ikuinen todellistuminen.

5. OIKEUSISTUIMEN TOINEN KOKOUS

Kello puoli kuusi oikeusistuin kokoontui uuteen istuntoon, ja Jeesus ohjattiin viereiseen huoneeseen, jossa Johannes oli odottamassa. Siellä roomalainen sotilas ja temppelinvarjijat vahtivat Jeesusta sillä aikaa, kun oikeus ryhtyi muotoilemaan syytteitä, jotka esiteltäisiin Pilatukselle. Hannas teki tovereilleen selväksi, ettei jumalanpilkkasyytöksellä olisi Pilatuksen kohdalla mitään painoa. Juudas oli paikalla sen aikaa, kun tämä oikeusistuimen toinen kokous oli koolla, mutta hän ei esittänyt mitään todistajanlausuntoa.

Tämä oikeuden istunto kesti vain puoli tuntia, ja kun he päättivät kokouksen mennäkseen Pilatuksen eteen, he olivat laatineet Jeesusta vastaan sellaisen syytekirjelmän, että tämä sen mukaan ansaitsi kuolemantuomion. Kirjelmässä

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

esitettiin kolme syytettä:

1. Että hän oli juutalaishävittäjän turmelija; hän petkutti kansaa ja yllytti sitä kapinaan.

2. Että hän opetti ihmisiä kieltäytymään maksamasta henkiveroa keisarille.

3. Että hän väittäessään olevansa kuningas ja uudenlaisen valtakunnan perustaja yllytti maanpetokseen keisaria vastaan.

Koko tämä oikeudenkäynti oli sääntöjenvastainen ja täysin vastoin juutalaisia lakeja. Ei ollut kahta todistajaa, jotka olisivat olleet samaa mieltä jostakin asiasta, ellei lukuun oteta niitä, joiden esittämä lausunto koski Jeesuksen toteamusta temppelin hävittämisestä ja sen uudelleenpystyttämisestä kolmen päivän kuluessa. Ja mitä tähän asiaan tuli, edes sen osalta ei yksikään todistaja puhunut syytetyn puolustukseksi, eikä myöskään Jeesusta pyydetty selittämään, mitä hän toteamuksellaan tahtoi sanoa.

Ainoa asia, jonka perusteella oikeus olisi johdonmukaisuutta noudattaen voinut hänet tuomita, oli syyte jumalanpilkasta, ja sekin olisi ollut täysin hänen oman todistuksensa varassa. Myös jumalanpilkasyytöksen osalta he jättivät kuolemanrangaistuksen edellyttämän muodollisen äänestyksen suorittamatta.

Ja nyt he julkisivat laatia kolme syytettä, joiden kanssa he menisivät Pilatuksen eteen ilman, että niiden osalta oli kuultu yhtäkään todistajaa. Niistä oli lisäksi sovittu sellaiseen aikaan, jolloin syytösten kohteena oleva vangittu ei ollut ollut paikalla. Kun tämä oli tehty, kolme fariseusta jätti hyvästinsä; he halusivat kyllä, että Jeesus surmataan, mutta he eivät suostuneet laatimaan häntä vastaan syytöksiä ilman todistajia eikä sellaisessa tilanteessa, jolloin hän itse ei ollut läsnä.

Jeesus ei enää esiintynyt sanhedristioikeuden edessä. He eivät halunneet taas katsella hänen kasvojaan lausuessaan tuomiotaan hänen syyttömästä elämästään. Jeesus ei (ihmisenä) ollut tietoinen heidän muodollisista syytteistään, ennen kuin kuuli Pilatuksen lukevan ne ääneen.

Jeesuksen ollessa Johanneksen ja vartioiden kanssa huoneessa ja oikeuden pitäessä toista istuntoaan muutamit ylipapin palatsin palveluskuntaan kuuluvat naiset tulivat ystävineen katsomaan outoa vangittua, ja yksi heistä kysyi häneltä: "Oletko sinä Messias, Jumalan Poika?" Ja Jeesus vastasi: "Jos minä sinulle kerron, sinä et minua usko; ja jos minä sinulta kysyn, sinä et vastaa."

Tuona aamuna kello kuusi Jeesus ohjattiin Kaiafaan talosta Pilatuksen eteen, jotta

184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to

vahvistettaisiin se kuolemantuomio, josta tämä sanhedristioikeus oli näin epäoikeudenmukaisesti ja sääntöjenvastaisesti päättänyt.

appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

Luku 185. Oikeuskäsittely Pilatuksen edessä

⇨ 184

Urantia-kirjan

186 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 185 OIKEUSKÄSITTELY PILATUKSEN EDESSÄ

Osiot

Johdanto

1. Pontius Pilatus
2. Jeesus astuu Pilatuksen eteen
3. Pilatuksen toimeenpanema yksityinen kuulustelu
4. Jeesus Herodeksen edessä
5. Jeesus palaa Pilatuksen luokse
6. Pilatuksen viimeinen vetoomus
7. Viimeinen keskustelu Pilatuksen kanssa
8. Pilatuksen traaginen antautuminen

PAPER 185 THE TRIAL BEFORE PILATE SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

Johdanto

VÄHÄN kello kuuden jälkeen tänä perjantaiamuna, huhtikuun 7. päivänä vuonna 30 jKr, Jeesus tuotiin roomalaisen prokuraattorin Pilatuksen eteen. Pilatus hallitsi Juudeaa, Samariaa ja Idumeaa suoraan Syyrian legaatn alaisena. Tempelinvartijat toivat Mestarin köytettynä roomalaismaaherran eteen, ja mukana tuli viitisenkymmentä hänen syyttäjäänsä, joihin kuuluivat sanhedristioikeus (etupäässä saddukeuksia), Juudas Iskariot ja ylipappi Kaiafas sekä apostoli Johannes. Hannas ei ilmaantunut Pilatuksen eteen.

Pilatus oli jalkeilla ja valmiina vastaanottamaan tämän varhaisaamun vierailijaryhmän, sillä ne, jotka olivat edellisenä iltana onnistuneet saamaan hänen suostumuksensa roomalaisotilaiden käyttämiselle Ihmisen Pojan pidättämisessä, olivat ilmoittaneet hänelle, että Jeesus tuotaisiin hänen eteensä aamuvarhaisella. Tämä oikeuskäsittely oli järjestetty tapahtuvaksi praetoriumin, Antonia-

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when

linnoituksen lisärakennuksen, edessä. Pilatus ja hänen vaimonsa pitivät Jerusalemissa käydessään rakennusta tukikohtanaan.

Vaikka Pilatus suorittikin Jeesuksen kuulustelemisen enimmältään praetoriumin saleissa, asian julkinen oikeuskäsittely tapahtui kuitenkin ulkosalla, pääsisäänkäynnille johtavilla portilla. Tämä oli myönnytys juutalaisille, sillä nämä kieltäytyivät astumasta sisälle mihinkään eijuutalaisten rakennukseen, jossa tänä pääsiäisen valmistuspäivänä saatettaisiin käyttää hapatetta. Sellaiseen rakennukseen meneminen, paitsi että se olisi tehnyt heistä seremoniallisessa mielessä epäpuhtaita ja niin ollen estänyt heidän osallistumisensa iltapäivällä pidettävään kiitosjuhlaan, olisi myös tehnyt välttämättömäksi heidän alistumisensa auringonlaskun jälkeen toimitettaviin puhdistautumisseremonioihin, ennen kuin he olisivat kelpollisia nauttimaan pääsiäisehtoolista.

Vaikka omatunto ei näitä juutalaisia yhtään vaivannut, kun he juonittelivat pannakseen toimeen Jeesuksen oikeusmurhan, he olivat kuitenkin omantunnonarkoja kaikkien tällaisten seremoniallista puhtautta ja perinteistä sääntöjenmukaisuutta koskevissa kysymyksissä. Eivätkä nämä juutalaiset ole olleet ainoita, joilta ylevät ja pyhät, jumalallisuonteiset velvollisuudet ovat jääneet huomaamatta, samalla kun he osoittavat pikkutarkkaa huomiota asioille, joiden merkitys ihmisen hyvinvoinnin kannalta niin hyvin ajallisuudessa kuin ikuisuudessaakin on olematon.

1. PONTIUS PILATUS

Ellei Pontius Pilatus olisi ollut kohtuullisen hyvä maaherra näille pienemmille maakunnille, Tiberius ei luultavasti olisi sietänyt häntä Juudean prokuraattorina kymmentä vuotta. Vaikka hän oli kohtalaisen hyvä hallintovirkamies, moraalien alalla hän oli pelkuri. Hän ei ollut kyllin suuri ihminen ymmärtääkseen, mikä hänen tehtävänsä luonne juutalaisten maaherrana oli. Häneltä jäi käsittämättä se tosiasia, että näillä heprealaisilla oli todellinen uskonto, usko, jonka puolesta he olivat valmiit kuolemaan, ja että miljoonat ja taas miljoonat maailmanvallan eri puolille hajaantuneet juutalaiset pitivät Jerusalemiä uskonsa pyhäkkönä ja kunnioittivat sanhedriniä korkeimpana tuomioistuimena maan päällä.

Pilatus ei rakastanut juutalaisia, ja tämä syvä juurtunut vihamielisyys alkoi tulla esille jo varhaisessa vaiheessa. Mikään Rooman provinsseista ei ollut yhtä vaikea hallittavaksi kuin Juudea. Pilatus ei koskaan todella ymmärtänyt ongelmia, joita juutalaisten hallitseminen toi mukanaan, ja siksi hän teki jo maaherrakokemuksensa alkuvaiheessa koko

stopping in Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1988.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And

joukon miltei kohtalokkaita ja lähes itsetuhoisia kömmähdyksiä. Ja nämä kömmähdykset juuri olivat syynä siihen, miksi juutalaiset saivat hänestä niin suuren vallan. Halutessaan vaikuttaa hänen päätöksinsä heidän ei tarvinnut kuin uhata kansannousulla, ja Pilatukselle tuli kiire perääntyä. Ja tämä prokuraattorissa näkynyt ilmeinen horjuvaisuus tai moraalisen rohkeuden puute johtui pääasiassa siitä, että hän muisti monet juutalaisten kanssa käymänsä kiistat ja sen, että nämä olivat jokaisessa tapauksessa saaneet hänestä ylliotteen. Juutalaiset tiesivät Pilatuksen pelkäävän heitä, olevan huolissaan asemastaan Tiberiuksen edessä, ja niinpä he maaherran suureksi vahingoksi käyttivät lukuisissa tilanteissa hyväkseen tätä tietoa.

Pilatuksen juutalaisten keskuudessa nauttima epäsuosio juontui muutamista onnettomista yhteenotoista. Ensinnäkään hän ei ottanut vakavasti heidän syvälle juurtunutta ennakkoluuloisuuttaan kaikenlaisia kuvia kohtaan, he kun pitivät niitä epäjumalainpavonnallisina symboleina. Niinpä hän salli sotilaidensa marssia Jerusalemiin näiden riisumatta keisarin kuvaa tunnuksistaan, kuten roomalaissoilaille oli hänen edeltäjänsä aikana ollut tapana tehdä. Monilukuinen juutalaislähetystö odotti Pilatuksen luona viisi päivää ja pyytämällä pyysi häntä poistattamaan nuo kuvat sotaväen viireistä. Hän kieltäytyi jyrkästi suostumasta heidän pyyntöönsä ja uhkasi surmauttaa valtuuskunnan siihen paikkaan. Skeptikko kun oli, Pilatus ei ymmärtänyt, että ihmiset, joilla on voimakkaat uskonnolliset tunteet, eivät epäröisi kuolla uskonnollisten vakaumustensa puolesta, ja siksi hän kauhistui, kun nämä juutalaiset järjestyivät uhmakkaasti hänen palatsinsa eteen, painoivat kasvonsa maahan ja lähettivät sanan, että he olivat valmiit kuolemaan. Silloin Pilatus tajusi esittäneensä uhkauksen, jota hän ei ollut halukas toteuttamaan. Hän antautui, määräsi kuvat poistettaviksi Jerusalemissa olevien sotilaidensa viireistä ja huomasi siitä päivästä alkaen olevansa suuressa määrin riippuvainen juutalaisjohtajien oikuista. Hehän olivat näin päässeet perille siitä, että hänen heikkoutenaan oli esittää uhkauksia, joita pelkäsi panna täytäntöön.

Myöhemmin Pilatus päätti voittaa kadottamansa arvovallan takaisin, ja niin hän Jerusalemissa ripustutti Herodeksen palatsin muureille sellaiset keisarin kilvet, jollaisia käytettiin yleisesti keisarinpavonnassa. Hän oli järkkymätön, kun juutalaiset esittivät vastalauseitaan. Koska hän kieltäytyi kuuntelemasta heidän protestejaan, he vetosivat oitis Roomaan, ja keisari määräsi pahennusta herättävät kilvet yhtä viipymättä poistettaviksi. Ja tämän jälkeen Pilatusta arvostettiin entistäkin vähemmän.

Muuan toinen hänelle paljon epäsuosiota

it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge to the great disadvantage of the governor on numerous occasions.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into

juutalaisten keskuudessa tuonut seikka oli se, että hän rohkeni ottaa rahaa temppelin kassasta maksaakseen sen uuden akveduktiin rakentamisen, joka suurten uskonnollisten juhlien aikana turvaisi miljoonien Jerusalemiin saapuvien vierailijoiden vedensaannin. Juutalaisten mielestä vain sanhedrin sai päättää temppelin varojen käytöstä, eivätkä he koskaan lakanneet sättimästä Pilatusta tästä omavaltaisesta päätöksestä. Tuo päätös johti ei vähempään kuin pariinkymmeneen mellakkaan ja paljon verenvuodatukseen. Viimeisessä tähän joukkoon kuuluvassa vakavassa vihanpurkauksessa oli kysymys siitä, että eräs monilukuinen galilealaisseurue oli teurastettu sen ollessa parastaikaa harjoittamassa hartautta alttarin edessä.

On merkillepantavaa, että vaikka tämä horjuva roomalainen vallanpitäjä juutalaisia kohtaan tuntemansa pelon tähden ja henkilökohtaisen asemansa turvatakseen uhrasi Jeesuksen, lopulta hänet kuitenkin pantiin viralta seurauksena tarpeettomasta samarialaisten teurastuksesta yhteydessä, jossa muuan vale-Messias perättömien väitteidensä perusteella johdatti asevoimien joukkoja Gerissimvuorelle; tämä väitti temppelin astioiden olevan haudattuina sinne, ja kun hän ei lupaustensa vastaisesti kyennyt paljastamaan pyhien astioiden kätköpaikkaa, puhkesi rajuja mellakoita. Tämän välikohtauksen seurauksena Syyrian legaatti määräsi Pilatuksen Roomaan. Tiberius kuoli sillä aikaa, kun Pilatus oli matkalla Roomaan, eikä tätä enää nimitetty Juudean prokuraattoriksi. Hän ei koskaan toipunut syvästi katumastaan tuomiosta, jolla hän oli suostunut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen. Pääsemättä uuden keisarin suosioon hän vetäytyi Lausannen provinssiin, jossa hän myöhemmin teki itsemurhan.

Pilatuksen vaimo, Claudia Procula, oli kamarineitonsa kautta kuullut paljon Jeesuksesta. Tämä oli foinikialainen valtakunnan evankeliumiin uskova. Pilatuksen kuoleman jälkeen Claudia osallistui eturivissä hyvän sanoman levittämistyöhön.

Ja kaikki edellä kerrottu selittää paljon tuon traagisen perjantaiaamupäivän tapahtumista. On helppo käsittää, miksi juutalaiset katsoivat oikeudekseen sanella määräyksiä Pilatukselle — saada hänet jalkeille kello kuudelta aamulla kuulustelemaan Jeesusta — ja myös, miksi he eivät epäröineet uhkailla häntä keisarille esitettävällä valtiopetosyytteellä, jos hän uskaltaisi evätä heidän vaatimuksensa Jeesuksen surmaamisesta.

Kelvollinen Rooman maaherra, joka ei olisi vahingokseen sotkeutunut juutalaisvallanpitäjien metkuihin, ei olisi konsanaan sallinut näiden verta janoavien uskonnollisten fanaatikkojen riistää henkeä mieheltä, jonka hän itse oli julistanut

great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led troops to Mount Gerizim, where he claimed the temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared

heidän valheellisten syytösten osalta syyttömäksi ja viattomaksi. Rooma teki suuren virheen, maisissa asioissa kauaskantoisen erehdyksen, lähettäessään tämän toisen luokan hallintomiehiä edustavan Pilatuksen hallitsemaan Palestiinaa. Tiberiuksen olisi mieluummin pitänyt lähettää juutalaisten luo valtakunnan paras provinssihallinnon virkamies.

2. JEESUS ASTUU PILATUKSEN ETEEN

Kun Jeesus ja hänen syyttäjänsä olivat kokoontuneet Pilatuksen tuomiosalin eteen, roomalaismaaherra astui ulos ja paikalle kerääntyneitä seuruetta puhutellen kysyi: "Minkäs syytteen te tätä kaveria vastaan esitätte?" Saddukeukset ja neuvosmiehet, jotka olivat ottaneet asiakseen raivata Jeesus pois tieltä, olivat päättäneet mennä Pilatuksen eteen ja pyytää vahvistusta kuolemantuomiolle, joka Jeesukselle oli langetettu, ja tehdä se viitsimättä esittää mitään yksiselitteistä syytettä. Siksi sanhedristioikeuden puhemies vastasi Pilatukselle: "Ei tämä mies olisi pahantekijä, emme toki olisi toimittaneet häntä luoksesi."

Huomatessaan, että he hänen tietojensa mukaan koko yön jatkuneista Jeesuksen syyllisyyttä koskeneista keskusteluistaan huolimatta olivat haluttomia tuomaan julki syytteitään tätä vastaan, Pilatus vastasi heille: "Jos kerran ette löytäneet yhteistä näkemystä mistään yksiselitteisistä syyteistä, niin miksi ette vie tätä miestä mukanne ja langeta hänelle tuomiota omien lakienne mukaisesti?"

Silloin sanhedristioikeuden kirjuri puhui Pilatukselle: "Ei ole lain mukaista meidän määrätä ketään kuolemaan, ja tämä kansakuntamme villitsijä on ansainnut kuolemansa sillä, mitä hän on sanonut ja tehnyt. Olemme tulleet eteesi saadaksemme vahvistuksen tälle päätöksellemme."

Se, että he astuivat roomalaismaaherran eteen kerrotunlaisin kiertely-yrityksin, paljastaa ensinnäkin, että sanhedristit tunsivat pahansuopaisuutta ja nurjamielisyyttä Jeesusta kohtaan, ja toisekseen, että heiltä puuttui kunnioitus Pilatuksen rehellisyyttä, kunniallisuutta ja arvoasemaa kohtaan. Millaista häpeämättömyyttä osoittaakaan näiden alamaiskansalaisten taholta se, että he ilmestyvät provinssinsa maaherran eteen pyytämään teloitusmääräystä miehelle, jolle he eivät ole vielä suoneet puolueetonta oikeudenkäyntiä, ja nostamatta edes yksiselitteistä rikossyytettä häntä vastaan!

Pilatus oli jonkin verran perillä Jeesuksen toiminnasta juutalaisten keskuudessa, ja hän otaksui, että tätä vastaan mahdollisesti

to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered them: "Since you have not agreed on any definite charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?"

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: "It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree."

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had

nostettavissa syytteissä olisi kysymys juutalaisten kirkkolakien rikkomuksista. Sen vuoksi hän koetti siirtää jutun takaisin heidän oman tuomioistuimensa ratkaistavaksi. Toisaalta Pilatus nautti siitä, että hän pani heidät julkisesti tunnustamaan voimattomuutensa langettaa ja toimeenpanna kuolemantuomiota edes sellaiselle oman rotunsa edustajalle, jota he olivat katkeraa ja pahansuopaista vihaa tuntien alkaneet halveksia.

Vain muutamaa tuntia aikaisemmin, vähän ennen keskiyötä, ja sen jälkeen kun hän oli myöntänyt luvan käyttää roomalaisotilaita Jeesuksen salaisen pidättämisen toimeenpanemiseen, Pilatus oli vaimoltaan Claudialta kuullut lisää Jeesuksesta ja tämän opetuksista. Claudia oli puolittainen juudaismikäännynnäinen, ja myöhemmin hänestä tuli varaukseton Jeesuksen evankeliumiin uskova.

Pilatus olisi mieluusti lykännyt tämän kuulustelun myöhemmäksi, mutta hän näki juutalaisjohtajista, että nämä olivat lujasti asian käsittelyn jatkamisen kannalla. Hän tiesi tämän aamupäivän merkitsevän valmistautumista pääsiäiseen, mutta koska nyt oli perjantai, hän tiesi päivän olevan lisäksi levon ja jumalanpalveluksen merkeissä vietettävän juutalaisen sapatin valmistuspäivä.

Tuskallisen tietoisena siitä, miten epäkunnioittavasti nämä juutalaiset häntä lähestyivät, Pilatus ei ollut halukas suostumaan heidän vaatimuksiinsa ilman oikeudenkäyntiä tapahtuvasta Jeesuksen kuolemaan tuomitsemisesta. Niinpä hän muutaman hetken odotettuaan, että he esittäisivät syytöksensä vangittua vastaan, kääntyi heihin päin ja sanoi: "Ilman oikeudenkäyntiä en tätä miestä kuolemaan tuomitse, enkä suostu edes kuulustelemaan häntä, ennen kuin olette kirjallisesti esittäneet syytteenne häntä vastaan."

Kun ylipappi ja muut olivat kuulleet Pilatuksen äskeiset sanat, he viittasivat paikalle oikeusistuimen kirjurin, joka sitten ojensi Pilatukselle Jeesusta vastaan esitetyt kirjalliset syytökset. Ja syytökset kuuluivat seuraavasti:

"Sanhedristioikeusistuimen nimessä toteamme tämän miehen pahantekijäksi ja kansakuntamme villitsijäksi, sillä hänen viakseen on luettava:

"1. Kansakuntamme turmeleminen ja kansamme yllyttäminen kapinaan.

"2. Se, että hän kieltää kansaa maksamasta henkiveroa keisarille.

"3. Se, että hän kutsuu itseään juutalaisten kuninkaaksi ja opettaa uuden valtakunnan pystyttämistä."

Jeesusta ei ollut säädösten edellyttämällä

to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: "I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing."

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) "We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) "1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) "2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) "3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom."

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried

tavalla kuultu eikä lain edellyttämällä tavalla todettu syylliseksi yhdenkään esitetyn syytöksen osalta. Hän ei edes kuullut näitä syytöksiä, kun ne ensimmäistä kertaa esitettiin, mutta Pilatus tuotatti hänet praetoriumista, jossa hän oli vartijoiden valvonnassa, ja vaati nämä syytökset toistettaviksi Jeesuksen kuullen.

Nämä syytteet kuullessaan Jeesus tiesi mainiosti, ettei häntä ollut juutalaisen oikeuden edessä kuultu näiden asioiden osalta, ja sen tiesivät myös Johannes Sebedeus ja Jeesuksen syyttäjät, mutta hän ei vastannut mitään heidän valheellisiin syytöksiinsä. Hän ei avannut suutaan, edes silloin kun Pilatus pyysi häntä vastaamaan syyttäjilleen. Pilatusta koko asian käsittelyn oikeudenvastaisuus niin suuresti hämmästytti ja Jeesuksen äänetön ja hillitty käytös teki häneen niin syvän vaikutuksen, että hän päätti viedä vangitun sisälle saliin ja kuulustella häntä yksityisesti.

Mielessään Pilatus oli hämmentynyt, sydämessään hän pelkäsi juutalaisia, ja hengessään hän oli tavattoman liikuttunut tästä näytelmästä, jossa Jeesus seisoj majesteettisena verenhimoisten syyttäjiensä edessä ja katseli heitä ylhäältä alas, ei sanattoman halveksunnan vallassa, vaan kasvoillaan ilme, joka kertoi aidosta säälistä ja surumielisestä hellyydestä.

3. PILATUKSEN TOIMEENPANEMA

YKSITYINEN KUULUSTELU

Pilatus vei Jeesuksen ja Johannes Sebedeuksen yksityishuoneeseen, jätti vartijat aulaan huoneen ulkopuolelle ja pyysi vankia istuutumaan. Itse hän istuutui vangin vierelle ja esitti useita kysymyksiä. Pilatus avasi Jeesuksen kanssa käymänsä keskustelun vakuuttamalla, ettei hän uskonut Jeesusta vastaan esitettyä ensimmäistä syytekohtaa, sitä että hän olisi kansakunnan turmelija ja kapinanlietoja. Sitten Pilatus kysyi: "Opetitko koskaan, että tulisi kieltäytyä maksamasta henkiveroa keisarille?" Jeesus osoitti Johannesta ja sanoi: "Kysy häneltä tai keneltä muulta tahansa, joka on kuullut opetustani." Silloin Pilatus esitti Johannekselle kysymyksen tästä henkiveroasiasta, ja Johannes antoi todistuksensa siitä, mitä hänen Mestarinsa oli opettanut, ja selitti Jeesuksen ja hänen apostoliensa maksavan veroja sekä keisarille että temppelille. Johannesta kuulusteltuaan Pilatus sanoi: "Katsokin, ettet kerro kenellekään, että puhuin kanssasi." Eikä Johannes koskaan tätä asiaa paljastanutkaan.

Sitten Pilatus käännähti ympäri esittääkseen Jeesukselle lisää kysymyksiä sanoen: "Entä sitten tämä kolmas syytös sinua vastaan; oletko sinä

nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus' hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus' silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus' standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, "Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?" Jesus, pointing to John, said, "Ask him or any other man who has heard my teaching." Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master's teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, "See that you tell no man that I talked with you." And John never did reveal this matter.

185:3.2 (1991.2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: "And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?" Since there was a tone of possibly sincere

juutalaisten kuningas?” Koska Pilatuksen äänessä oli mahdollisesti vilpittömän tiedonhalun sävy, Jeesus hymyili prokuraattorille ja sanoi: ”Pilatus, kysytkö tätä omasta puolestasi, vai poimitko sinä tämän kysymyksen noiden muiden eli syyttäjien luettelosta?” Tämän jälkeen maaherra vastasi Jeesukselle puolittainen narkästäys äänensävyssään: ”Olenko minä juutalainen? Oma väkesi ja ylipapit luovuttivat sinut käsiini ja pyysivät minua tuomitsemaan sinut kuolemaan. Asetan kyseenalaiseksi heidän syytöstensä todenperäisyyden ja koetan vain itseäni varten saada selville, mitä olet tehnyt. Kerro minulle, oletko sanonut olevasi juutalaisten kuningas ja oletko koettanut perustaa uuden valtakunnan?”

Silloin Jeesus sanoi Pilatukselle: ”Etkö tajua, ettei minun valtakuntani ole tästä maailmasta? Jos valtakuntani olisi tästä maailmasta, opetuslapseni epäilemättä taistelisivat, jottei minua luovutettaisi juutalaisten käsiin. Se, että olen täällä edessäsi näillä köysillä köytettynä, riittänee osoittamaan kaikille ihmisille, että kuningaskuntani on hengellinen valtakunta, vaikkapa sellaisten ihmisten veljeskunta, joista uskon kautta ja rakkauden avulla on tullut Jumalan poikia. Ja tämä pelastus kuuluu yhtä hyvin ei-juutalaiselle kuin juutalaisellekin.”

”Olet siis sittenkin kuningas?”, Pilatus sanoi. Ja Jeesus vastasi: ”Niin, sellainen kuningas minä olen, ja valtakuntani on taivaassa olevan Isäni uskonpoikien perhekunta. Tätä tarkoitusta varten synnyin tähän maailmaan, nimittäin että osoittaisin Isäni kaikille ihmisille ja todistaisin siitä, että Jumala on totuus. Ja tänäkin hetkenä julistan sinulle, että jokainen, joka rakastaa totuutta, kuulee ääneni.”

Silloin Pilatus sanoi puoliksi piloillaan, puoliksi vakavissaan: ”Totuus, mikä on totuus — ken tietää?”

Pilatus ei kyennyt käsittämään Jeesuksen sanoja eikä pystynyt ymmärtämään tämän hengellisen valtakunnan olemusta, mutta hän oli nyt varma siitä, ettei vangittu ollut tehnyt mitään, mikä olisi vaatinut kuolemalla rankaisemista. Pilatuksen ei tarvinnut kuin kerran katsoa Jeesusta kasvoista kasvoihin, kun jo hänkin vakuuttui siitä, ettei tämä lempeä ja uupunut mutta majesteettinen ja rehti mies ollut mikään hurja ja vaarallinen vallankumouksellinen, joka pyrki asettumaan Israelin ajalliselle valtaistuimelle. Pilatus luuli ymmärtävänsä jotakin siitä, mitä Jeesus itseään kuninkaaksi kutsuessaan tarkoitti, sillä hänelle olivat tuttuja stoalaisten opetukset, kun nämä opettivat, että ”viisas mies on kuningas”. Pilatus oli perin juurin vakuuttunut siitä, että Jeesus oli vaarallisen kapinakenraalin sijasta harmiton tuulentupien rakentaja, viaton fanaatikko.

Mestaria kuulusteltuaan Pilatus meni takaisin

inquiry in Pilate's voice, Jesus smiled on the procurator and said: “Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?” Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: “Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?”

185:3.3 (1991.3) Then said Jesus to Pilate: “Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew.”

185:3.4 (1991.4) “Then you are a king after all?” said Pilate. And Jesus answered: “Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faith sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice.”

185:3.5 (1991.5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, “Truth, what is truth — who knows?”

185:3.6 (1991.6) Pilate was not able to fathom Jesus' words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that “the wise man is king.” Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of

pääpappien ja Jeesuksen syyttäjien luokse ja sanoi: "Olen suorittanut tutkimukseni tämän miehen osalta enkä havaitse hänessä mitään vikaa. Mielestäni hän ei ole syyppää häntä vastaan esittämiinne syytöksiin. Mielestäni hänet tulisi laskea vapaaksi." Ja tämän kuullessaan juutalaiset suuttuivat silmittömästi. Ylitsevuotavassa suuttumuksessaan he kiljuivat suoraa huutoa, että Jeesuksen oli kuoltava. Ja muuan sanhedristeista astui urheasti Pilatuksen vierelle sanoen: "Tämä mies villitsee kansaa Galileasta alkaen ja touhunsa koko Juudean alueelle ulottaen. Hän tekee ilkitöitä, hän on pahantekijä. Saat kauan katua, jos päästät tämän häijyn miehen vapauteen."

Pilatus oli nyt ahtaalla tietämättä, miten menetellä Jeesuksen suhteen. Niinpä hän, kun kuuli heidän sanovan tämän aloittaneen toimintansa Galileasta, ajatteli välttävänsä vastuun päätöksen tekemisestä tässä asiassa tai ainakin saavansa ajatusaikaa lähettämällä Jeesuksen Herodeksen eteen. Herodes nimittäin oli tuolloin kaupungissa pääsiäistä viettämässä. Pilatus ajatteli myös, että tämä ele saattaisi olla omiaan lääkitsemään kitkerää mielialaa, joka jo jonkin aikaa oli vallinnut hänen ja Herodeksen välillä ja joka johtui heidän välillään esiintyneistä lukuisista väärinkäsityksistä lainkäytön alalla.

Kutsuessaan vartijat paikalle Pilatus sanoi: "Tämä mies on galilealainen. Vekää hänet viivyttelemättä Herodeksen luokse, ja sitten kun tämä on suorittanut hänen osaltaan tutkimuksensa, ilmoittakaa minulle, mihin hän tutkimuksissaan päätyi." Ja he veivät Jeesuksen Herodeksen luokse.

4. JEEBUS HERODEKSEN EDESSÄ

Kun Herodes Antipas poikkesi Jerusalemiin, hän asui Herodes Suuren vanhassa makkabealaispalatsissa. Ja juuri tähän entisen kuninkaan kotiin temppelinvartijat nyt veivät Jeesuksen, ja hänen perässään tulivat hänen syyttäjänsä ja sankkeneva kansanjoukko. Herodeksen korviin oli jo kauan aikaa kantautunut tietoja Jeesuksesta, ja hän tunsi tätä kohtaan verratonta uteliaisuutta. Ihmisen Pojan seistessä tänä perjantaiamuna tuon ilkeän idumealaisen edessä tämä ei hetkeäkään muistanut sitä aikaisempien vuosien pikkupoikaa, joka oli ilmestynyt hänen eteensä Sepforiissa ja pyytänyt oikeudenmukaista päätöstä asiassa, jossa oli kysymys pojan isälle kuuluneista rahoista, tämän isä kun oli kuollut tapaturmaisesti työskennellessään eräällä julkisella rakennustyömaalla. Herodes ei ollut tietämänsä mukaan koskaan nähnyt Jeesusta, vaikka tämä oli tuottanut hänelle kokolaiilla harmia aikana, jolloin Galilea oli ollut hänen toimintansa keskuspaikka.

Jesus and said: "I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free." And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: "This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free."

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: "This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me." And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by

Nyt kun Jeesus oli Pilatuksen ja juudealaisten huostassa, Herodesta halutti tavata hänet, tunsihan hän olevansa turvassa kaikilta tämän taholta vastedes tulevilta vaikeuksilta. Herodes oli kuullut paljon Jeesuksen tekemistä ihmeistä, ja hän toivoi ihan vakavissaan näkevänsä tämän tekevän jonkin ihmeen.

Kun Jeesus tuotiin Herodeksen eteen, neljännesruhtinas hätkähti hänen juhlallista olemustaan ja hänen kasvojensa tyyntä levollisuutta. Neljännestunnin ajan Herodes esitti Jeesukselle kysymyksiä, mutta Mestari ei suostunut vastaamaan. Herodes irvaili häntä ja haastoi hänet tekemään ihmeen, mutta mihinkään hänen monista kysymyksistään Jeesus ei vastannut eikä hänen irvailuihinsa reagoanut.

Sitten Herodes kallisti korvansa pääpappien ja saddukeusten puoleen ja kuunteli heidän syytteitään saaden kuulla kaiken, mitä Pilatus oli kuullut Ihmisen Pojan väitetyistä pahoista teoista, ja vielä lisääkin. Lopulta siitä vakuututtuaan, ettei Jeesus hänelle sen paremmin puhuisi kuin esittäisi ihmettääkään, Herodes jonkin aikaa Jeesusta pilkkanaan pidettyään puki hänet vanhaan kuninkaanpurppuraiseen viittaan ja lähetti hänet takaisin Pilatuksen luokse. Herodes tiesi, ettei hänellä Juudeassa ollut mitään toimivaltaa Jeesukseen nähden. Vaikka hän oli mielissään uskoessaan, että oli pääsemässä lopullisesti eroon Jeesuksesta Galilean osalta, hän oli silti kiitollinen siitä, että juuri Pilatuksella oli vastuu tämän surmauttamisesta. Herodes ei ollut milloinkaan täysin tointunut pelosta, joka piinasi häntä sen vuoksi, että hän oli tapattanut Johannes Kastajan. Herodes oli toisin ajoin jopa pelännyt, että Jeesus oli kuolleista noussut Johannes. Nyt hän vapautui moisesta pelosta pannessaan merkille, että Jeesus oli aivan toisenlaatuinen henkilö kuin oli ollut se suorapuheinen ja tulinen profeetta, joka ei kaihtanut paljastaa ja tuomitaa hänen yksityiselämäänsä.

5. JEEBUS PALAA PILATUKSEN LUOKSE

Kun vartijat olivat tuoneet Jeesuksen takaisin Pilatuksen luokse, tämä astui ulos praetoriumin paraatiportaille, jonne hänen tuomaristuimensa oli asetettu, kutsui koolle pääpapit ja sanhedristit ja sanoi heille: "Toitte tämän miehen eteeni syytettynä siitä, että hän turmelee kansaa, kieltää verojen maksamisen ja väittää olevansa juutalaisten kuningas. Olen kuulustellut häntä enkä näe, että hän olisi näiden syytteiden nojalla syyllinen. Itse asiassa en näe, että hän olisi syyppää mihinkään. Sitten lähetin hänet Herodeksen luokse, ja neljännesruhtinaankin on täytynyt tehdä sama johtopäätös, sillä tämä on lähettänyt hänet takaisin luoksemme. On varmaa, ettei tämä mies ole tehnyt mitään, mistä olisi

Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: "You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him."

rangaistava kuoleamalla. Jos edelleenkin olette sitä mieltä, että häntä on kuritettava, olen valmis antamaan hänelle kuritusta, ennen kuin lasken hänet vapaalle jalalle.”

Juuri kun juutalaiset aikoivat ryhtyä huutamaan protestejaan Jeesuksen vapauttamista vastaan, valtava kansanjoukko tuli marssijalkaa praetoriumin eteen pyytämään Pilatukselta, että tämä vapauttaisi yhden vangin pääsiäisjuhlan kunniaksi. Roomalaismaaherrojen oli jo jonkin aikaa ollut tapana antaa väen valita joku vangittu tai tuomittu mies, joka pääsiäisenä armahdettaisiin. Ja kun tämä väkijoukko nyt oli tullut hänen eteensä pyytämään jonkun vangitun vapauttamista, ja koska Jeesus vasta äskettäin oli nauttinut suurta suosiota väkijoukkojen keskuudessa, Pilatuksen mieleen juolahti, että hän kukaties pääsisi kiusallisesta tilanteestaan ehdottamalla tälle ryhmälle, että koska Jeesus nyt oli vangittuna hänen tuomarinistuimensa edessä, hän vapauttaisi heille tämän Galilean miehen pääsiäisajan hyvätahdon merkiksi.

Kun väkijoukko syöksähti ylös rakennuksen portaille, Pilatus kuuli heidän huutavan erään Barabbaan nimeä. Barabbas oli tunnettu poliittinen kiihottaja ja murhanhimoinen ryöväri, papin poika, joka oli vastikään otettu verekseltään kiinni hänen Jerikontiellä suorittamastaan ryöstömurhasta. Tätä miestä uhkasi kuolemantuomio, heti kun pääsiäisjuhllaisuudet olisivat ohitse.

Pilatus nousi seisomaan ja selitti väkijoukolle, että pääpapit olivat tuoneet Jeesuksen hänen luokseen ja koettivat saada hänet tiettyjen syytteiden nojalla surmatuksi, ja ettei tämän miehen hänen mielestään kuulunut kuolla. Pilatus sanoi: ”Kumman siis mieluummin haluatte minun vapauttavan teille, tämän Barabbaan, murhamiehen, vaiko tämän Jeesuksen Galileasta?” Ja Pilatuksen lausuttua nämä sanat pääpapit ja sanhedrinin neuvosmiehet huusivat kaikki täyttä kurkkua: ”Barabbas, Barabbas!” Ja kun ihmiset näkivät, että pääpapit halusivat lähettää Jeesuksen kuolemaan, he nopeasti yhtyivät tähän hänen henkeään vaativaan kiljuntaan ja huusivat lujalla äänellä Barabbaan vapauttamisen puolesta.

Muutamaa päivää tätä ennen väenpaljous oli seissyt Jeesusta kohtaan tuntemansa pelonsekaisen kunnioituksen vallassa, mutta rahvas ei kunnioittanut sellaista, joka oli väittänyt olevansa Jumalan Poika, mutta joka nyt löysi itsensä pääpappien ja vallanpitäjien huostasta ja huomasi olevansa Pilatuksen edessä kuultavana syytöksistä, joissa vaakalaudalla oli hänen elämänsä. Jeesus saattoi olla väestön silmissä sankari ajaessaan rahanvaihijat ja markkinamiehet pois temppeleistä, mutta ei enää nyt, kun hän oli vastarintaa tekemätön vanki vihamiestensä käsissä ja kuultavana syytöksistä,

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: “Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?” And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, “Barabbas, Barabbas!” And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

jotka vaaransivat hänen elämänsä.

Pilatus tunsikin kiukkua nähdessään, miten pääpapit metelöivät pahamaineisen murhamiehen armahtamisen puolesta ja samaan aikaan kiljuivat Jeesuksen veren perään. Hän näki heidän kaunaisuutensa ja vihamielisyytensä, hän tajusi heidän ennakkoluuloisuutensa ja kateutensa. Siksi hän sanoi heille: ”Kuinka voisitte säästää mieluummin murhaajan hengen kuin tämän miehen elämän, jonka suurin rikos on siinä, että hän kuvaannollisesti kutsuu itseään juutalaisten kuninkaaksi?” Mutta Pilatus ei moisen lausunnon esittäessään osoittanut suurtakaan viisautta. Juutalaiset olivat ylpeä kansa, joka tuohon aikaan eli Rooman poliittisen ikeen alla, mutta toivoi sellaisen Messiaan tulemistä, joka mahtavaa voimaa ja loistoa uhkuen vapahtaisi sen gentiilien harjoittamasta orjuutuksesta. Enemmän kuin Pilatus tiesikään juutalaisia närkästytti vihjaus, että tästä sävyisästi käyttäytyvästä outojen oppien opettajasta, jota nyt pidettiin vangittuna ja jota syytettiin kuolemalla rangaistavista rikoksista, puhuttaisiin ”juutalaisten kuninkaana”. He suhtautuivat tällaiseen huomautukseen loukkauksena kaikkea sitä kohtaan, mitä he kansallisen olemassaolonsa puitteissa pitivät pyhänä ja kunniallisena, ja siksi he kaikki päästivät ilmoille mahtavan huutonsa Barabbaan vapauttamisen ja Jeesuksen kuoleman puolesta.

Pilatus tiesi Jeesuksen syyttömäksi häntä vastaan nostettuihin syytteisiin, ja jos hän olisi ollut oikeudenmukainen ja rohkea tuomari, hän olisi todennut tämän syyttömäksi ja päästänyt hänet vapaaksi. Mutta häntä pelotti näiden kiukkuisten juutalaisten uhmaaminen ja hänen empiessään tehdä niin kuin olisi ollut hänen velvollisuutensa, hänen luokseen tuli lähetti, joka ojensi hänelle sinetöidyn viestin hänen vaimoltaan Claudialta.

Pilatus antoi eteensä kerääntyneiden ihmisten ymmärtää, että hän halusi lukea saamansa sanoman, ennen kuin etenisi käsiteltävänään olevassa asiassa pitemmälle. Avattuana tämän vaimoltaan saamansa kirjeen Pilatus luki: ”Rukoilen sinua, ettet ole missään tekemisissä tämän Jeesukseksi kutsutun viattoman ja oikeamielisen miehen kanssa. Olen tänä yönä näkemässäni unessa kärsinyt hänen takiaan monet kauheet.” Paitsi että tämä Claudian lähettämä viestilappunen järkytti suuresti Pilatusta ja sen vuoksi viivytti käsillä olevan asian käsittelyä, se valitettavasti sen lisäksi jätti runsaasti aikaa juutalaisille johtomiehille heidän kierrellä esteettä väkijoukon keskuudessa ja yllyttää ihmisiä huutamaan Barabbaan vapauttamisen hyväksi ja metelöimään Jeesuksen ristiinnaulitsemisen puolesta.

Lopulta Pilatus ryhtyi taas ratkomaan edessään olevaa ongelmaa kysymällä juutalaisjohtajien ja armahdusta anovan väen

^{185:5.6 (1993.6)} Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: “How could you choose the life of a murderer in preference to this man’s whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?” But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as “the king of the Jews.” They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas’s release and Jesus’ death.

^{185:5.7 (1994.1)} Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

^{185:5.8 (1994.1)} Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: “I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him.” This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

^{185:5.9 (1994.2)} Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of

sekalaiselta joukkokunnalta: "Mitä teen hänen suhteensa, jota kutsutaan juutalaisten kuninkaaksi?" Ja nämä huusivat kaikki yhteen ääneen: "Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!" Sekalaisen väenpaljouden esittämän vaatimuksen yksituumaisuus hätkähdytti ja hätäännytti Pilatusta, tätä epäoikeudenmukaista ja pelokasta tuomaria.

Sitten Pilatus sanoi vielä kerran: "Miksi haluaisitte naulita tämän miehen ristille? Mitä pahaa hän on tehnyt? Kuka tahtoo astua esille ja todistaa häntä vastaan?" Mutta kuullessaan Pilatuksen puhuvan Jeesusta puolustaen he huusivat entistäkin lujemmin: "Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!"

Sen jälkeen Pilatus vetosi taas heihin kysyäkseen, kuka olisi vanki, joka vapautetaan pääsiäiseksi, ja sanoi: "Vielä kerran kysyn teiltä, kummanko näistä vangeista vapautan teille tämän pääsiäisaikanne kunniaksi?" Ja taas kansanjoukko huusi: "Anna meille Barabbas."

Ja sitten Pilatus sanoi: "Jos vapautan murhamies Barabbaan, niin mitä minun pitää tehdä Jeesuksen kohdalla?" Ja taas kerran kansanpaljous huusi yhteen ääneen: "Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!"

Pilatusta kauhistutti roskaväen itsepintainen metelöinti pääpappien ja sanhedrinin neuvosmiesten talutusnuorassa. Siitä huolimatta hän päätti ainakin kerran vielä yrittää kansanjoukon rauhoittamista ja Jeesuksen pelastamista.

Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, "What shall I do with him who is called the king of the Jews?" And they all shouted with one accord, "Crucify him! Crucify him!" The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: "Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?" But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: "Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?" And again the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

185:5.12 (1994.5) Then said Pilate: "If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?" And once more the multitude shouted in unison, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.13 (1994.6) Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. PILATUKSEN VIIMEINEN VETOOMUS

Kaikessa, mitä Pilatuksen edessä tuona perjantaiamuna tapahtuu, ovat mukana vain Jeesuksen vihamiehet. Hänen monet ystävänsä joko eivät vielä tiedä hänen öisestä pidätyksestään ja aamuvarkaisesta oikeudenkäynnistään tai sitten he piileskelevät, jottei heitäkin pidätettäisi ja katsottaisi kuolemanrangaistuksen ansainneiksi siksi, että he uskovat Jeesuksen opetuksiin. Väkijoukkoon, joka nyt äänensä käheäksi huutaen vaatii Mestarin kuolemaa, kuuluu vain hänen vannoutuneita vihamiehiään ja helposti johdateltavaa ja ajattelematonta rahvasta.

Pilatus halusi vielä viimeisen kerran vedota heidän säälliväisyyteensä. Pelätessään uhmata tämän harhaan johdetun roskajoukon vaatimusta, kun se kiljumalla vaati Jeesuksen verta, hän määräsi juutalaisvartijat ja roomalaissotilaat viemään Jeesuksen pois ja ruoskimaan hänet. Kysymys oli sinänsä oikeudettomasta ja laittomasta menettelystä, sillä Rooman laki määräsi, että vain ne tuli tällä tavoin ruoskia, jotka oli tuomittu kuolemaan ristille naulittuina. Vartijat

6. PILATE'S LAST APPEAL

185:6.1 (1994.7) In all that is transpiring early this Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

185:6.2 (1995.1) Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though

veivät Jeesuksen tätä koettelemusta varten praetoriumin avoimelle pihamaalle. Vaikkeivät Jeesuksen vihamiehet nähneetkään tätä ruoskimista, Pilatus kuitenkin näki, ja ennen kuin tämä säälimättömän pahoinpitely oli ohitse, Pilatus käski ruoskijoiden lopettaa ja antoi merkin, jonka mukaan Jeesus piti tuoda hänen luokseen. Ennen kuin ruoskijat alkoivat kokeilla solmuruoskia Jeesukseen tämän ollessa sidottuna ruoskintapaaluun, he pukivat hänet taas purppuraviittaan, ja palmikoituun piikkipensaan oksista kruunun he asettivat sen hänen kummalleen. Ja pantuaan hänen käteensä ruokokepin ikään kuin valtikaksi, he polvistuivat hänen eteensä ja ivasivat häntä sanoen: ”Ollos tervehditty, juutalaisten kuningas!” Ja he sylkivät hänen päälleen ja löivät kädellään häntä kasvoihin. Ja ennen kuin he toivat hänet takaisin Pilatuksen luo, yksi heistä otti ruokokepin hänen kädestään ja löi häntä sillä päähän.

Sen jälkeen Pilatus talutti tämän verta vuotavan ja raadellun vangin nähtäville, esitteli hänet sekalaisen väenpaljouden edessä ja sanoi: ”Katsokaa ihmistä! Taas minä sanon teille, etten löydä hänestä mitään rikosta, ja nyt kun olen ruoskituttanut hänet, tahtoisin päästää hänet vapaaksi.”

Siinä Jeesus Nasaretilainen seisoj puettuna vanhaan kuninkaanpurppuraiseen viittaan okakruunun lävistäessä hänen lempeydestä kertovia kulumia. Hänen kasvonsa olivat veren tahraamat ja hänen vartensa taipui kärsimyksestä ja murheesta. Mutta mikään ei voi vedota sellaisten ihmisten tunteettomaan sydämeen, jotka ovat kiihkeän emotionaalisen vihan uhreja ja uskonnollisen ennakkoluuloisuuden orjia. Tämä näky lähetti voimakkaat puistatukset suunnattoman universumin maailmojen läpi, mutta niiden sydäntä se ei koskettanut, joiden tavoitteena oli Jeesuksen hengiltäotto.

Mestarin ahdistuksen näkemisen aiheuttamasta pahimmasta järkytyksestä toinnuttuaan he huusivat entistäkin lujemmin ja entistäkin kauemmin: ”Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!”

Ja nyt Pilatus käsitti, että oli turha vedota heidän mahdollisiin säälintunteisiinsa. Hän astui eteenpäin ja sanoi: ”Ymmärrän teidän olevan päättäväisesti sitä mieltä, että tämän miehen on kuoltava, mutta mitä hän on tehnyt ansaitakseen kuoleman? Kuka tuo julki, mikä on hänen rikoksensa?”

Silloin itse ylipappi astui esiin, meni Pilatuksen luo ja julisti kiukkuisesti: ”Meillä on pyhä laki, ja tämän lain mukaan tämän miehen tulee kuolla, sillä hän on väittänyt olevansa Jumalan Poika.” Kun Pilatus tämän kuuli, hän oli entistäkin enemmän pelossaan, eivätkä hänen pelkonsa

his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, “Hail, king of the Jews!” And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

185:6.3 (1995.2) Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: “Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him.”

185:6.4 (1995.3) There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

185:6.5 (1995.4) When they had recovered from the first shock of seeing the Master’s plight, they only shouted the louder and the longer, “Crucify him! Crucify him! Crucify him!”

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: “I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare his crime?”

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: “We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God.” When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife’s note and the Greek mythology

aiheena olleet ainoastaan juutalaiset, vaan muistaessaan vaimonsa viestin ja kreikkalaisen mytologian kertomukset jumalista, jotka tulivat maan päälle, hän vapisi nyt pelkästä ajatuksesta, että Jeesus mahdollisesti oli jumalallinen persoonallisuus. Hän antoi kansanjoukolla kädellään merkin pysyä rauhallisena, samalla kun tarttui Jeesusta käsipuolesta ja vei hänet taas sisälle rakennukseen voidakseen siellä esittää hänelle lisää kysymyksiä. Pilatus oli nyt pelosta sekaisin, taikauskoisuuden ymmälle saattama ja rahvaan itsepäisen asenteen ahdistama.

7. VIIMEINEN KESKUSTELU PILATUKSEN

KANSSA

Istuutuessaan Jeesuksen vierelle pelontuntemusten vavisuttama Pilatus tiedusteli: "Mistä sinä tulet? Kuka sinä oikeastaan olet? Mitä se tarkoittaa, kun he sanovat sinun olevan Jumalan Poika?"

Mutta Jeesus ei juurikaan kyennyt tällaisiin kysymyksiin vastaamaan, kun ne esitti ihmisiä pelkäävä heikko ja horjuva tuomari, joka epäoikeudenmukaisuudessaan antoi hänet ruoskittavaksi, vaikka oli julistanut hänet kaikenlaisen rikollisuuden osalta viattomaksi, ja vielä ennen kuin hänet oli asianmukaisesti tuomittu kuolemaan. Jeesus katseli Pilatusta suoraan silmiin, mutta ei vastannut hänelle. Silloin Pilatus sanoi: "Kieltäydytkö puhumasta minulle? Etkö käsitä, että minulla yhäkin on valta päästää sinut vapaaksi tai naulituttaa sinut ristille?" Silloin Jeesus sanoi: "Sinulla ei voisi olla mitään valtaa minuun nähden, ellei sitä ylhäältä sallittaisi. Et pystyisi käyttämään mitään valtaa Ihmisen Poikaan nähden, ellei taivaassa oleva Isä sitä sallisi. Mutta sinä et ole yhtä syyllinen, sillä et tiedä evankeliumista. Sillä, joka minut kavalsi ja sillä, joka minut käsiisi toimitti, heillä on synti sitä suurempi."

Tämä viimeinen Jeesuksen kanssa käyty keskustelu kauhistutti Pilatusta perin juurin. Häneltä puuttui moraalista rohkeutta, ja hänen oikeudentajunsa oli heikko, ja nyt tämä pelkuri ponnisteli kaksinkertaisen taakan alla: toisaalta häntä painoi taikauskoinen pelko Jeesusta kohtaan ja toisaalta hän tunsi kuolettavaa kammoa juutalaisjohtajia kohtaan.

Pilatus ilmestyi taas kansanjoukon eteen sanoen: "Olen varma siitä, että tämä mies on vain uskonnollisen lain rikkoja. Teidän tulisi viedä hänet mennessänne ja tuomita hänet oman lakinne mukaisesti. Miksi odotatte minun myöntävän hänen tappamiseensa siksi, että hän on joutunut ristiriitaan perinteidenne kanssa?"

Pilatus oli jo vapauttamaisillaan Jeesuksen,

of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. PILATE'S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: "Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?"

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: "Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

185:7.3 (1996.2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

185:7.4 (1996.3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: "I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?"

185:7.5 (1996.4) Pilate was just about ready to release

kun ylipappi Kaiapas astui pelkurimaisen roomalaistuomarin eteen ja sormeaan kostonhimoisesti Pilatuksen kasvojen edessä heristäen lausui kiukkuiset sanat, jotka koko väenpaljous saattoi kuulla: "Jos sinä tämän miehen vapaaksi päästät, et ole keisarin ystävä, ja pidän huolen siitä, että keisari saa tietää tästä kaiken." Tämä julkinen uhkaus oli liikaa Pilatukselle. Pelko omasta menestyksestä peitti nyt varjoonsa kaikki muut näkökohdat, ja pelkurimainen kuvernööri määräsi Jeesuksen tuotavaksi ulos tuomarinistuimen eteen. Kun Mestari siinä seiso i heidän edessään, Pilatus osoitti häntä sormellaan ja sanoi pilkallisesti: "Katsokaa kuningastanne." Ja juutalaiset vastasivat: "Hiiteen koko mies. Naulaa hänet ristille!" Ja siihen Pilatus sanoi sangen ivallisesti ja purevasti: "Ristiinnaulitsenko minä kuninkaanne?" Ja juutalaiset vastasivat: "Kyllä, naulaa hänet ristille. Ei meillä muuta kuningasta ole kuin keisari." Ja silloin Pilatus tajusi, ettei Jeesuksen pelastamisesta ollut mitään toivoa, sillä hän oli haluton uhmaamaan juutalaisia.

8. PILATUKSEN TRAAGINEN

ANTAUTUMINEN

Siinä hän seiso i — Jumalan Poika Ihmisen Pojaksi ruumiillistuneena. Hänet pidätettiin syytettä kertomatta; häntä syytettiin todisteita esittämättä; hänen asiansa käsiteltiin todistajitta; hänelle määrättiin rangaistus valamiehistö n lausunnotta; ja kohta hänet tuomitsisi kuolemaan muuan epäoikeudenmukainen tuomari, joka tunnusti, ettei hän kyennyt osoittamaan häntä syyppääksi mihinkään. Jos Pilatus sillä, että hän puhui Jeesuksesta "juutalaisten kuninkaana", oli ajatellut vedota heidän patriotismiinsa, siinä hän epäonnistui täysin. Juutalaiset eivät odottaneet mitään tällaista kuningasta. Pääpappien ja saddukeusten esittämä julistus "Ei meillä muuta kuningasta ole kuin keisari" oli jopa mitään ajattele mattomalle rahvaallekin järkytys, mutta Jeesuksen pelastaminen oli nyt liian myöhäistä, vaikka väkijoukko olisikin rojhennut ottaa Mestarin asian omakseen.

Pilatus pelkäsi mellakkaa tai kansannousua. Hän ei uskaltanut ottaa sitä riskiä, että Jerusalem joutuisi pääsiäisenä sellaisen epäjärjestyksen kouriin. Hän oli vastikään saanut keisarilta moitteet, eikä hän halunnut antautua vaaraan saada toisetkin moitteet. Rahvas hurrasi, kun hän käski vapauttaa Barabbaa. Sitten hän käski tuoda pesuvadin ja vettä, ja siinä hän kansanjoukon edessä pesi kä tensä sanoen: "Tämän miehen veri ei tahraa käsiäni. Olette päättäneet, että hänen on kuoltava, mutta en ole havainnut häntä mihinkään syylliseksi. Pitäkää te siitä huoli. Sotilaat taluttavat hänet eteenpäin." Ja

Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could hear: "If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all." This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, "Behold your king." And the Jews answered, "Away with him. Crucify him!" And then Pilate said, with much irony and sarcasm, "Shall I crucify your king?" And the Jews answered, "Yes, crucify him! We have no king but Caesar." And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

185:8.1 (1996.5) Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the "king of the Jews," he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, "We have no king but Caesar," was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

185:8.2 (1996.6) Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: "I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth." And then the mob cheered and replied, "His blood be on us and on our children."

siltoin väkijoukko hurrasi ja vastasi: "Oltoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päällä."

Luku 186. Hetkeä ennen ristiinnaulitsemista

⇐ 185

Urantia-kirjan

187 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 186 HETKEÄ ENNEN RISTIINNAULITSEMISTA

Osiot

Johdanto

1. Juudas Iskariot tiensä päässä
2. Mestarin suhtautuminen
3. Luotettava Daavid Sebedeus
4. Ristiinnaulitsemisen valmistelu
5. Jeesuksen kuoleman ja pääsiäisen välinen yhteys

Johdanto

KUN Jeesus ja hänen syyttäjänsä olivat lähdössä tapaamaan Herodesta, Mestari kääntyi apostoli Johanneksen puoleen sanoen: "Johannes, et voi tehdä hyväkseni enempää. Mene äitini luokse ja tuo hänet tapaamaan minua, ennen kuin kuolen." Mestarinsa pyynnön kuullessaan Johannes, vaikkei hän mielellään jättänytään Jeesusta yksikseen vihamiestensä keskelle, riensi Betaniaan, jossa kaikki Jeesuksen perheen jäsenet olivat koolla ja odottivat Martan ja Marian, Jeesuksen kuolleista herättämän Lasaruksen sisarten, kodissa.

Useaan kertaan aamun kuluessa sanansaattajat olivat tuoneet Martalle ja Marialle uutisia Jeesuksen oikeudenkäynnin edistymisestä. Mutta Jeesuksen perheen jäsenet ennättivät Betaniaan vain muutamia minuutteja ennen kuin Johannes saapui mukanaan Jeesuksen esittämä pyyntö saada nähdä äitiään, ennen kuin hänet surmattaisiin. Johannes Sebedeuksen kerrottua heille kaiken, mitä oli keskiyöllä tapahtuneen Jeesuksen pidättämisen jälkeen sattunut, Maria, Jeesuksen äiti, lähti heti Johanneksen mukana tapaamaan vanhinta poikaansa. Siihen mennessä

PAPER 186 JUST BEFORE THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

INTRODUCTION

186:0.1 (1997.1) AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

186:0.2 (1997.2) Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to

kun Maria ja Johannes ennättivät kaupunkiin, Jeesus oli jo saapunut Golgatalle niiden roomalaisotilaiden saattamana, joiden oli määrä naulita hänet ristille.

Marian, Jeesuksen äidin, lähtiessä Johanneksen mukaan mennäkseen poikansa luokse Jeesuksen sisar Ruut ei suostunut jäämään pois matkasta, muun perheen seuraan. Koska hän oli lujasti sitä mieltä, että hän pysyisi äitinsä mukana, hänen veljensä Juuda lähti hänen kanssaan. Muut Mestarin perheen jäsenet jäivät Jaakobin johdolla Betaniaan, ja Daavid Sebedeuksen lähetit toimittivat heille miltei joka tunti tietoja siitä, missä vaiheessa tämä kauheus, heidän vanhimman veljensä, Jeesus Nasaretilaisen, hengiltäotto kulloinkin oli.

crucify him, had already arrived at Golgotha.

186:0.3 (1997.3) When Mary the mother of Jesus started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. JUUDAS ISKARIOT TIENSÄ PÄÄSSÄ

Kello oli noin puoli yhdeksän tänä perjantaiamuna, kun Pilatuksen edessä toimitettu Jeesuksen kuulustelu päättyi ja Mestari jätettiin niiden roomalaisotilaiden huostaan, joiden oli määrä hänet ristiinnaulita. Kohta sen jälkeen kun roomalaiset ottivat Jeesuksen huostaansa, juutalaisvartijoiden kapteeni marssi miehineen takaisin heidän temppelelöpäämajaansa. Pääpappi ja tämän sanhedristiverit seurasivat vartijoiden kintereillä ja menivät suoraa tietä tavanomaiseen kokoontumispaikkaansa, veistetyistä kivistä rakennettuun temppeleisaliin. Siellä he tapasivat monia muita sanhedrinin jäseniä, jotka odottelivat tietoa siitä, mitä Jeesuksen suhteen oli tehty. Kaiiaan ollessa esittämässä sanhedrinille selostustaan Jeesuksen oikeudenkäynnistä ja tuomiosta Juudas ilmestyi heidän eteensä vaatimaan palkkiotaan osasta, jota oli esittänyt Mestarin kiinnittämisessä ja kuolemaan tuomitsemisessa.

Kaikki nämä juutalaiset inhosivat Juudasta; he suhtautuivat kavaltaajaan tuntein, joiden sisältönä oli vain äärimmäinen halveksunta. Koko sen ajan, jonka Jeesus oli kuultavana Kaiiaan edessä, ja silloin kun hän esiintyi Pilatuksen edessä, Juudas oli tuntenut petollisesta menettelystään omantunnonpistoksia. Ja vähitellen alkoivat haihtua myös hänen harhakuvitelmansa siitä palkkiosta, joka hänen oli määrä saada maksuksi palveluksistaan Jeesuksen kavaltaajana. Hän ei pitänyt juutalaisviranomaisten osoittamasta viileydestä ja kylmähäköisyydestä; siitä huolimatta hän odotti saavansa raukkamaisesta menettelystään avokätisen palkkion. Hän odotti tulewansa kutsutuksi täysilukuisen sanhedrinin kokouksen eteen kuulemaan, kun hänelle pidettäisiin siellä ylistyspuheita, samalla kun hänelle osoitettaisiin soveliaita kunnianosoituksia sen suuren palveluksen johdosta, jonka hän itseään imarrella

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have

luuli kansakunnalleen tehneensä. Kuvitelkaapa sen vuoksi tämän itsekokeskeisen kavaltajan suurta ällistystä, kun muuan yliapin palvelija häntä olalle napauttaen pyysi hänet vähän matkan päähän salin ulkopuolelle ja sanoi: ”Juudas, minulle on annettu tehtäväksi maksaa sinulle Jeesuksen kavaltamisesta. Tässä on palkkiosi.” Ja näin sanoessaan Kaiafaan palvelija ojensi Juudakselle kukkaron, jossa oli kolmekymmentä hopearahaa — käypä hinta hyvästä, terveestä orjasta.

Juudas oli ällikällä lyöty, hän ei saanut sanaa suustaan. Hän syöksähti takaisin mennäkseen saliin, mutta ovenvartija esti hänen sisäänpääsynsä. Hän halusi vedota sanhedriniin, mutta häntä ei päästetty sisälle. Juudas ei voinut uskoa, että nämä juutalaiset vallanpitäjät antaisivat hänen pättää ystävönsä ja Mestarinsa ja sitten tarjoaisivat hänelle palkkiona kolmekymmentä hopearahaa. Hän tunsu itsensä nöyryytetyksi, pettyneeksi ja läpikotaisen muserretuksi. Hän käveli pois temppeliltä ikään kuin olisi ollut transsissa. Mitään ajattelematta hän pudotti rahakukkaron syvään taskuunsa, samaan taskuun, jossa hän niin kauan aikaa oli kantanut apostolien rahavarat sisältävää kukkaroa. Ja hän vaelsi kaupungin läpi niiden väkijoukkojen perässä, jotka olivat menossa katsomaan ristiinnaulitsemisia.

Matkan päästä Juudas näki, kun nostettiin paikalleen poikkipuu, johon Jeesus oli nautittu, ja tämän nähtyään hän ryntäsi takaisin temppeliin, tunkeutui väkisin ovenvartijan ohitse ja huomasi seisovansa istuntoaan edelleen jatkavan sanhedrinin edessä. Kavaltajan henki oli miltei salpaantunut, ja hän oli perin suunniltan, mutta hän onnistui kakistamaan seuraavat sanat: ”Olen tehnyt syntiä viattoman veren kavaltamalla. Olette loukanneet minua. Olette palkaksi palveluksestani tarjonneet minulle rahaa — orjan hinnan. Kadun, että olen tämän tehnyt; tässä on rahanne. En halua niskoilleni syyllisyyttä tästä teosta.”

Kun juutalaisten vallanpitäjät kuulivat, mitä Juudaksella oli sanottavanaan, nämä pilkkasivat häntä. Muuan heistä, joka istui lähellä paikkaa, jossa Juudas seiso, viittasi häntä poistumaan salista ja sanoi: ”Roomalaiset ovat jo ottaneet Mestaris hengiltä, ja syyllisyydestäsi puheen ollen, mitä se meitä liikuttaa? Se on sinun huolesi — painu tiehesi!”

Sanhedrinin kamarista lähtiessään Juudas otti kukkarosta nuo kolmekymmentä hopearahaa ja viskasi ne pitkin temppelin lattiaa. Temppelistä poistuessaan kavaltaja oli melkein järjiltään. Juudas kävi nyt läpi kokemusta, jossa hän tajusi synnin todellisen olemuksen. Väärintekemisen koko hohto, tenho ja hurma olivat kaikonneet. Pahantekijä seiso nyt yksin ja kasvotusten harhakuvitelmansa menettäneen ja pettyneen

been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward.” And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: “I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money — the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed.”

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: “Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!”

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment

sielunsa esittämän langettavan tuomion kanssa. Synti oli sitä tehtäessä lumoavaa ja jännittävää, mutta nyt oli kohdattava alastomina ja epäromanttisina tosiasioina se, mikä oli synnin sato.

Tämä maanpäällisen taivaanvaltakunnan entinen suurlähettiläs käveli nyt Jerusalemin katuja, hylättynä ja yksinäisenä. Hänen epätoivonsa oli hirvittävää ja jokseenkin ehdotonta. Hän vaelsi eteenpäin, kaupungin läpi ja muurien ulkopuolelle, ja edelleen alas Hinnominlaakson kauheaan yksinäisyyteen. Siellä hän kiipesi ylös jyrkät kalliot, otti vaipastaan vyön, sitoi sen toisen pään puunkäkkärään ja toisen pään kaulansa ympäri ja heittäytyi alas jyrkänteeltä. Ennen kuin hän kuoli, hänen hermostunein käsin sitomansa solmu antoi myöten, ja kavaltajan ruumis repesi mätkähtäessään sahanteräville kiville.

verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks below.

2. MESTARIN SUHTAUTUMINEN

Kun Jeesus pidätettiin, hän tiesi kuolevaisen lihallisessa hahmossa maan päällä suorittamansa työn olevan lopussa. Hänellä oli täysi ymmärrys siitä, minkälaisuuden kuoleman hän kohtaisi, ja hänen niin kutsuttujen oikeudenkäyntiensä yksityiskohdat eivät häntä suurestikaan kiinnostaneet.

Sanhedristioikeuden edessä Jeesus kieltäytyi vastaamasta valapattoisten todistajien esittämiin todistamisiin. Oli vain yksi kysymys, joka kirvoitti häneltä aina vastauksen, esittipä sen ystävä tai vihamies, ja se oli kysymys hänen maan päällä suorittamansa tehtävän luonteesta ja jumalallisuudesta. Kun häneltä kysyttiin, oliko hän Jumalan Poika, hän tähän kysymykseen poikkeuksetta vastasi. Ollessaan uteliaan ja ilkeän Herodeksen edessä hän järkähtämättä kieltäytyi avaamasta suutaan. Pilatuksen edessä hän puhui vain, kun arveli, että se, mitä hän sanoisi, saattaisi auttaa Pilatusta tai jotakuta muuta vilpittöntä ihmistä pääsemään parempaan tietoon totuudesta. Jeesus oli opettanut apostoleilleen, että heidän oli turha heittää helmiään sikojen eteen, eikä häneltä puuttunut uskallusta toteuttaa opetustaan käytännössä. Hänen tuonhetkinen käyttäytymisensä oli esimerkkinä ihmisolemuksen kärsivällisestä alistumisesta, mihin liittyi jumalallisen olemuksen majesteettinen äänettömyys ja juhlaava arvokkuus. Hän oli täysin valmis keskustelemaan Pilatuksen kanssa jokaisesta kysymyksestä, joka liittyi häntä vastaan nostettuihin poliittisiin syytteisiin — jokaisesta kysymyksestä, josta hän oli sitä mieltä, että se kuului maaherran toimivaltaan.

Jeesus oli vakuuttunut siitä, että Isä tahtoi hänen alistuvan tapahtumien ihmisten

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the

maailmassa luonnolliseen ja tavanomaiseen kulkueen, kuten jokaisen muunkin kuolevaisen luodun täytyy tehdä, ja sen vuoksi hän kieltäytyi käyttämästä edes niitä omia puhtaasti inhimillisiä suostuttelevan kaunopuheisuuden kykyjään, joilla hän olisi vaikuttanut siihen, mihin hänen sosiaalisesti lyhytnäköisten ja hengellisesti sokeutuneiden kanssakuolevaistensa vehkeilyt johtaisivat. Vaikka Jeesus eli ja kuoli Urantialla, hänen ihmisen elämänuransa oli kaikkineen, alusta loppuun saakka, esitys, jonka tarkoituksena oli koko hänen luomaansa ja lakkaamatta ylläpitämäänsä universumiin vaikuttaminen ja sen opettaminen.

Nämä lyhytnäköiset juutalaiset metelöivät julkeasti Mestarin kuoleman puolesta, kun hän sen sijaan seisoi paikallaan ja katseli kauhistuttavan äänettömänä yhden kansakunnan — maisen isänsä kansan — kuolinkohtausta.

Jeesus oli kehittänyt itselleen sentyyppisen ihmislunteen, joka kykeni säilyttämään levollisuutensa ja tuomaan julki arvokkuutensa, vaikka häntä lakkaamatta ja perusteettomasti loukattiin. Häntä oli mahdotonta pelotella. Kun Hanna palvelija ensimmäisenä hyökkäsi hänen päälleen, hänen ainoana ehdotuksensa oli, että olisi paikallaan kutsua todistajia, jotka osaisivat asianmukaisesti todistaa häntä vastaan.

Hänen Pilatuksen edessä tapahtuneen niin kutsutun oikeudenkäyntinsä ensimmäisestä hetkestä viimeiseen hetkeen tilannetta seuraavat taivaalliset olentojoukot voivat vain kuvailla universumille suunnatuissa kaukoviestilähetyksissään, kuinka kohtaaminen ”Pilatus tuomiolla Jeesuksen edessä” edistyi.

Ollessaan Kaiiaan edessä, ja koko valapattoisen todistusaineiston romahdettua, Jeesus ei epäröinyt vastata ylipapin asettamaan kysymykseen, ja niin hän omassa todistuksessaan tarjosi, mitä he olivat halunneet perusteluksi hänen jumalanpilkkatuomiolleen.

Mestari ei koskaan osoittanut vähäisintäkään mielenkiintoa Pilatuksen hyvää tarkoittavia, mutta puolinaisia ponnisteluja kohtaan saada hänet vapaaksi. Hän todellakin sääli Pilatusta ja yritti vilpittömästi luoda valoa tämän pimentyneeseen mieleen. Hän suhtautui täysin passiivisesti kaikkiin roomalaismaaherran juutalaisille esittämiin vetoamuksiin peruuttaa Jeesusta vastaan nostamansa rikossyytteet. Koko tämän surkean koetuksen ajan hän käyttäytyi vaatimattoman arvokkaasti ja mahtaimattoman majesteettisesti. Kun häneltä kysyttiin, oliko hän ”juutalaisten kuningas”, hän ei halunnut vähäisessäkään määrin saattaa epäilyttävään valoon niitä, jotka halusivat hänet murhata. Hän hyväksyi vain vähäisin tarkentavin selityksin tämän luonnehinnann tietäessään, että — vaikka he olivat

natural and ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemingly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of “Pilate on trial before Jesus.”

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were “king of the Jews.” With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

päättäneet torjua hänet — hän olisi viimeinen, joka kykenisi heidän todelliseksi kansalliseksi johtajakseen, vieläpä hengellisessä merkityksessä.

Näiden oikeudenkäyntien aikana Jeesus lausui vain muutaman sanan, mutta kuitenkin riittävästi osoittamaan kaikille kuolevaisille, minkälaisen ihmisluonteen ihminen voi kehittää täydellisyyteen toimiessaan yhdessä Jumalan kanssa; ja paljastamaan koko universumille, millä tavoin Jumala voi tulla julki luodun olennon elämässä, silloin kun tällainen luotu vilpittömästi päättää noudattaa Isän tahtoa, ja hänestä näin ollen tulee elävän Jumalan aktiivinen poika.

Hänen rakkautensa tietämättömiä kuolevaisia kohtaan tuli täysin määrin esille hänen raakojen sotilaiden ja ajattelemattomien palvelijoiden irvailujen, lyöntien ja tönimisten kohteena osoittamassaan kärsivällisyydessä ja suuressa itsehillinnässä. Häntä se ei edes suututtanut, kun nämä sitoivat hänen silmänsä ja ivailen häntä kasvoihin lyödessään kiljuivat: "Profetoipas nyt meille, kuka se oli, joka sinua mottasi."

Pilatus lausui suuremman totuuden kuin tiesikään, kun hän Jeesuksen ruoskimisen jälkeen tätä väkijoukon edessä esitellessään huudahti: "Katsokaa ihmistä!" Pelon valtaama roomalaismaaherra ei toden totta osannut aavistaa, että tuona samana hetkenä koko universumi seiso i henkeään pidätellen ja katseli tätä ainutlaatuista kohtausta, jossa sen rakastettu Hallitsija näin nöyryytettynä alistui pimeiden ja viheliäisten kuolevaisalamaistensa irvailujen ja iskujen kohteeksi. Ja kun Pilatus puhui, kautta Nebadonin kaikui: "Katsokaa Jumalaa ja ihmistä!" Kautta universumin lukemattomat miljoonat ovat aina tuosta päivästä lähtien yhä katsoneet tuota ihmistä, samalla kun Havonan Jumala, universumien universumin korkein hallitsija, hyväksyy Nasaretin miehen ihmisenä, joka vastaa tuon ajallisuuteen ja avaruuteen kuuluvan paikallisuniversumin kuolevaisen luodun ihannetta. Hän ei verrattomassa elämässään jättänyt milloinkaan esittämättä ihmiselle ilmoitusta Jumalasta. Nyt hän esitti näissä kuolevaisena elämänsä elämänvaiheen viimeisissä kohtauksissa ja kohta seuraavassa kuolemassaan Jumalalle uuden ja koskettavan ilmoituksen ihmisestä.

3. LUOTETTAVA DAAVID SEBEDEUS

Vähän sen jälkeen kun Jeesus Pilatuksen edessä tapahtuneen kuulustelun päätteeksi oli luovutettu roomalaisotilaiden vastuulle, yksi temppelinvarjijoiden osasto riensi Getsemaneen hajottamaan tai pidättämään Mestarin seuraajat. Mutta nämä seuraajat olivat hajaantuneet, kuka

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: "Prophecy to us who it was that struck you."

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, "Behold the man!" Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, "Behold God and man!" Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered.

minnekin, jo kauan ennen heidän saapumistaan. Apostolit olivat vetäytyneet heille osoitettuihin piilopaikkoihin, kreikkalaiset olivat eronneet toistensa seurasta ja menneet eri koteihin Jerusalemissa, muut opetuslapset olivat hekin hävinneet jonnekin. Daavid Sebedeus uskoi, että Jeesuksen vihamiehet tulisivat takaisin, niinpä hän siirsi jo varhain viisi tai kuusi telttaa ylös rotkoon, sen paikan lähelle, jonne Mestari niin usein vetäytyi rukoilemaan ja hartautta harjoittamaan. Siellä hän aikoi piileskellä ja samalla ylläpitää lähettipalvelunsa keskusta tai koordinoitipistettä. Daavid oli tuskin ehtinyt poistua leiristä, kun temppelinvartijat saapuivat. Ketään sieltä löytämättä he tyytyivät leirin polttamiseen ja kiiruhtivat sitten takaisin temppeliin. Heidän selontekonsa kuultuaan sanhedrin tunsu tyydytystä siitä, että Jeesuksen seuraajat olivat niin perusteellisesti peloissaan ja nujerrettuja, ettei olisi mitään vaaraa kansan nousemisesta kapinaan tai sellaisesta, että joku koettaisi pelastaa Jeesuksen teloittajiensa käsistä. He saattoivat lopultakin hengähtää helpotuksesta. Ja niin he päättivät kokouksensa, ja itse kukin meni taholleen valmistautuakseen pääsiäisen viettoon.

Heti kun Pilatus oli luovuttanut Jeesuksen roomalaisotilaille ristiinnaulitsemista varten, sanansaattaja riensi Getsemaneen ilmoittamaan asiasta Daavidille, ja viiden minuutin kuluttua juoksulähetit olivat jo matkalla Betsaidaan, Pellaan, Filadelfiaan, Siidoniin, Sikkimiin, Hebroniin, Damaskokseen ja Aleksandriaan. Ja näiden sanansaattajien viemä uutinen kertoi roomalaisten aikovan juutalaisvallanpitäjien itsepintaisesta vaatimuksesta ristiinnaulita Jeesuksen.

Koko tämän traagisen päivän ajan Daavid lähetti noin puolen tunnin välein lähettejä, jotka toimittivat tietoja apostoleille, kreikkalaisille ja Lasaruksen talossa Betaniassa koolla olevalle Jeesuksen maiselle perheelle, kunnes vihdoinkin lähti eteenpäin sanoma, joka kertoi, että Mestari oli laskettu hautaan. Sanansaattajain lähdettyä viemään viestiä siitä, että Jeesus oli haudattu, Daavid päästi paikallisesti toimivat viestinviejät viettämään pääsiäistä ja edessä olevaa sapatin lepopäivää ja antoi heille ohjeet, että heidän tulisi huomiota herättämättä ilmoittautua hänelle sunnuntaiaamuna Nikodemuksen kodissa, jonne hän Andreaksen ja Pietarin kanssa aikoi piiloutua muutamaksi päiväksi.

Tämä mielenlaadultaan erikoinen Daavid Sebedeus oli Jeesuksen eturivin opetuslasten joukossa ainoa, joka tunsu viehtymystä suhtautua kirjaimellisesti ja kylmän asiallisesti Mestarin vakuutukseen siitä, että hän kuolisi ja "nousisi kolmantena päivänä kuolleista." Daavid oli yhden kerran kuullut, kun Jeesus esitti tämän ennakkotiedon, ja koska hän mielellään otti asiat kirjaimellisesti, hänen aikomuksenaan oli nyt

The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Betsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon Peter.

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be

panna sanansaattajansa kokoontumaan varhain sunnuntaiaamuna Nikodemuksen kotiin, jotta nämä olisivat valmiina lähetettäväksi levittämään uutista siinä tapauksessa, että Jeesus nousisi kuolleista. Daavid sai varsin pian huomata, ettei Jeesuksen seuraajissa ollut ketään, joka olisi odottanut tämän niin pian palaavan haudasta; siksi hän ei paljontaan puhunut omasta uskomuksestaan eikä hiiskunut mitään siitä, että oli sunnuntain varhaisia aamuhetkiä ajatellen pannut koko lähettikuntansa liikekannalle, paitsi että hän oli tästä viimeksi mainitusta asiasta puhunut juoksulähetille, jotka oli perjantaaamupäivällä lähetetty kaukaisiin kaupunkeihin ja uskovien keskuksiin.

Ja niin nämä kaikkialle Jerusalemiin ja sen ympäristöön hajaantuneet Jeesuksen seuraajat nauttivat tuona iltana pääsiäisaterian ja pysyttelivät seuraavan päivän omissa oloissaan.

4. RISTIINNAULITSEMISEN VALMISTELU

Sen jälkeen kun Pilatus oli väkijoukon edessä pessyt kätensä koettaen sillä karistaa yltään syyllisyytensä syyttömän ihmisen ristiinnaulittavaksi luovuttamiseen vain, koska pelkäsi asettua poikkiteloin juutalaisten johtajien melkeisiä vaatimuksia vastaan, hän määräsi Mestarin luovutettavaksi roomalaisotilaiden huostaan ja antoi näiden kapteenille ohjeen, että tämä oli välittömästi naulittava ristille. Otettuaan Jeesuksen vastuulleen sotilaat veivät hänet takaisin praetoriumin pihalle, ja Herodeksen hänen ylleen paneman viitan Mestariilta riisuttuaan he pukivat hänet hänen omiin vaatteisiinsa. Nämä sotilaat ivasivat ja pilkkasivat häntä, mutta eivät enää tehneet hänelle fyysistä väkivaltaa. Jeesus oli nyt yksinään näiden roomalaisten sotilaiden kanssa. Hänen ystävänsä piileskelivät; hänen vihollisensa olivat menneet matkoihinsa; edes Johannes Sebedeus ei ollut enää hänen vierellään.

Kello oli vähän yli kahdeksan, kun Pilatus luovutti Jeesuksen sotilaiden huostaan, ja vähän vaille yhdeksän he lähtivät ristiinnaulitsemisen näyttämölle. Tämän runsaan puolen tunnin aikana Jeesus ei lausunut sanaakaan. Suuren universumin toimeenpaneva osasto oli käytännöllisesti katsoen pysähdyksissä. Gabriel ja Nebadonin päällikköviranhaltijat olivat joko kerääntyneet tänne, Urantialle, tai sitten he kuuntelivat herkeämättä arkkienkeltien toimittamia avaruusraportteja ollakseen koko ajan selvillä siitä, mitä Ihmisen Pojalle Urantialla tapahtui.

Siihen mennessä kun sotilaat olivat valmiit lähtemään Jeesuksen kanssa Golgatalle, hänen tavaton mielentyyneytensä ja äärimmäinen arvokkuutensa, hänen kärsivällinen vaitiolonsa,

on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

olivat jo alkaneet vaikuttaa sotilaisiin.

Se, että lähtö Jeesuksen kanssa ristiinnaulitsemispaikalle viivästy, johtui enimmäkseen kapteenin viime hetkellä tekemästä päätöksestä ottaa mukaan kaksi kuolemaan tuomittua varasta. Koska Jeesus oli määrä ristiinnaulita tuona aamuna, roomalaiskapteeni ajatteli, että nämä kaksi varasta voisivat yhtä hyvin kuolla tämän kanssa kuin odottaa pääsiäisjuhllisuuksien päättymistä.

Niin pian kuin vangit oli saatu valmiiksi, heidät tuotiin pihalle, jossa he toljottivat Jeesusta. Toinen heistä näki hänet ensi kertaa, mutta toinen oli montakin kertaa ollut kuulemassa, kun hän puhui joko temppelissä tai useita kuukausia aikaisemmin Pellan leirillä.

5. JEEСУKSEN KUOLEMAN JA PÄÄSIÄISEN VÄLINEN YHTEYS

Jeesuksen kuoleman ja juutalaisten pääsiäisen välillä ei ole mitään suoranaista yhteyttä. On totta, että Mestari luopui lihallisen elämästään tuona päivänä, juutalaisen pääsiäisen valmistuspäivänä, ja suurin piirtein samana hetkenä, jona temppelissä uhrattiin pääsiäislampaat. Mutta tämä tahaton yhteensattuma ei millään muotoa osoita Ihmisen Pojan maan päällä tapahtuneen kuoleman ja juutalaisten uhrijärjestelmän välillä olevan jokin yhteys. Jeesus oli juutalainen, mutta Ihmisen Poikana hän oli maailmojen kuolevainen. Jo kuvatut tapahtumat, jotka veivät tähän kohtaan koettavaan Mestarin ristiinnaulitsemisen hetkeen, riittävät osoittamaan, että hänen suunnilleen mainittuna hetkenä tapahtunut kuolemansa oli puhtaasti luonnollinen ja ihmisen järjestämä tapahtuma.

Jeesuksen ristinkuoleman suunnitteli ja pani täytäntöön ihminen eikä Jumala. On totta, että Isä kieltäytyi puuttumasta ihmisten maailman tapahtumien kulkuun Urantialla, mutta Paratiisissa oleva Isä ei säättänyt, vaatinut eikä edellyttänyt, että hänen Poikansa kuolema olisi sellainen, jollaisena se maan päällä toimeenpantiin. On tosiasia, että jollakin tavoin Jeesuksen olisi ennemmin tai myöhemmin täytynyt irrottautua kuolevaisen ruumiistaan, lihallisesta ruumiillistumastaan, mutta hän olisi voinut suorittaa tämän tehtävän lukemattomilla muilla tavoilla kuin kahden varkaan välissä ristillä kuollen. Kaikki tapahtunut oli ihmisen aikaansaannosta, ei Jumalan.

Mestari oli jo kastehetkenään vienyt päätökseen menettelyn, joka oli välttämätön hänen seitsemännen ja viimeisen universumissa tapahtuneen lahjoittautumisensa

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE PASSOVER

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his

loppuunsaattamiselle ja joka edellytti maan päällä ja lihallisessa hahmossa hankittavaa kokemusta. Tuona nimenomaisena hetkenä oli jo suoritettu se, mikä oli Jeesuksen velvollisuus maan päällä. Koko hänen sen jälkeen elämänsä elämä ja myös se tapa, jolla hän kuoli, oli hänen puoleltaan puhtaasti henkilökohtainen palvelus hänen tässä maailmassa ja muissa maailmoissa olevien kuolevaisten luotujensa hyvinvoinnin ja mielenlennnyksen hyväksi.

Ilosanoman evankeliumi, joka kertoo kuolevaisen ihmisen voivan uskon kautta tulla henkitietoiseksi siitä, että hän on Jumalan poika, ei ole riippuvainen Jeesuksen kuolemasta. On tosin totta, että Mestarin kuolema on tuonut tähän valtakunnan evankeliumiin suunnattomasti valaistusta, mutta hänen elämänsä on tuonut sitä vieläkin enemmän.

Kaikki, mitä Ihmisen Poika maan päällä sanoi tai teki, on suuresti kaunistanut oppeja siitä, että ihminen on Jumalan poika ja että ihmiset ovat keskenään veljiä, mutta nämä Jumalan ja ihmisen väliset perustavaa laatua olevat suhteet kuuluvat luonnostaan niihin universumitosiasioihin, että Jumala rakastaa luotujaan ja että Jumalan Pojat ovat synnynnäisesti armahtavia. Nämä koskettavat ja jumalallisen kauniit suhteet ihmisen ja hänen Tekijänsä välillä tässä maailmassa ja kaikissa muissa maailmoissa kautta universumien universumin ovat olleet olemassa hamasta ikuisuudesta, eivätkä ne ole missään mielessä riippuvaisia näistä Jumalan Luoja-Poikien ajoittaisista lahjoittautumisen tarkoituksessa suorittamista näyttäytymisistä, Luoja-Poikien, jotka tällä tavoin ottavat yleen luomiensa älyllisten olentojen olemuksen ja hahmon osana sitä hintaa, joka heidän on maksettava saadakseen rajattoman täysivaltaisuuden kukin omaan paikallisuniversumiinsa.

Taivaassa oleva Isä rakasti maan päällä olevaa kuolevaista ihmistä aivan yhtä paljon ennen Jeesuksen Urantialla tapahtunutta elämää ja kuolemaa kuin hän rakasti tämän — ihmisen ja Jumalan välisen myötäkumppanuuden — transsendentin julkituonnin jälkeen. Tämä valtava tapahtuma, jossa Nebadonin Jumala ruumiillistui Urantialla ihmiseksi, ei mitenkään voinut tuoda ikuisen, infiniittisen ja universaalisen Isän attribuutteihin mitään lisää, mutta se rikastutti ja valaisi kyllä Nebadonin universumin kaikkia muita hallintopersonallisuuksia ja luotuja. Vaikka taivaassa oleva Isä ei meitä tämän Mikaelin lahjoittautumisen vuoksi yhtään aiempaa enempää rakastakaan, niin kaikki muut taivaan älylliset olennot kyllä rakastavat. Ja tämä johtuu siitä, että Jeesus sen lisäksi, että hän antoi ihmiselle ilmoituksen Jumalasta, antoi Jumalille ja universumien universumin taivaallisille älyllisille olennoille myös uuden ilmoituksen ihmisestä.

seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

Jeesus tulee kohta kuolemaan, mutta ei syntiuhrina. Hänen ei ole määrää sovittaa ihmissukukunnan syntymässä saamaa moraalista syyllisyyttä. Ihmiskunnalla ei Jumalan edessä ole mitään tällaista koko ihmissuvun päällä riippuvaa syyllisyyttä. Syyllisyydessä on kysymys pelkästään henkilökohtaisesta synnistä ja tietoisesta, tahallisesta kapinoinnista Isän tahtoa ja hänen Poikainsa hallintoa vastaan.

Synnillä ja kapinoinnilla ei ole mitään tekemistä Jumalan Paratiisin-Poikien perustavantarkeän lahjoittautumisjärjestelmän kanssa, vaikka meistä näyttääkin siltä, että pelastussuunnitelma on tilapäinen lahjoittautumisjärjestelmän piirre.

Jumalan Urantian kuolevaisia varten järjestämä pelastus olisi ollut aivan yhtä tuloksekas ja pettämättömän varma, vaikkeivät tietämättömien kuolevaisten julmat kädet olisikaan Jeesusta surmanneet. Jos maan kuolevaiset olisivat ottaneet Mestarin vastaan suopeasti ja hän olisi poistunut Urantialta lihallisen elämästään vapaaehtoisesti luopumalla, se ei olisi millään tavoin vaikuttanut Jumalan rakkauden ja Pojan armahtavaisuuden tosiasiaan — siihen tosiasiaan, että ihminen on Jumalan poika. Te kuolevaiset olette Jumalan poikia, ja siihen, että tämä totuus muuttuu henkilökohtaisessa kokemuksessanne faktuaaliseksi, tarvitaan vain yksi asia, ja se on teidän henkisyntyinen uskonne.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son — the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

Luku 187. Ristiinnaulitseminen

⇨ 186

Urantia-kirjan

188 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 187 RISTIINNAULITSEMINEN

Osiot

Johdanto

1. Meno Golgatalle
2. Ristiinnaulitseminen
3. Ristilläolon näkijät
4. Ristillä riippuva varas
5. Viimeinen tunti ristillä
6. Ristilläolon jälkeen

PAPER 187 THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

Johdanto

KUN molemmat rosvot oli saatu valmiiksi, sotilaat lähtivät sadanpäämiehen johdolla kohti ristiinnaulitsemisen näyttämöä. Sadanpäämies, jonka vastuulla nämä kaksitoista sotilasta olivat, oli sama kapteeni, joka oli edellisenä yönä johtanut roomalais sotilaat pidättämään Jeesuksen Getsemanesta. Roomalainen tapa oli, että kustakin ristiinnaulittavasta henkilöstä määrättiin vastaamaan neljä sotilasta. Kumpikin rosvo ruoskittiin perusteellisesti, ennen kuin heidät vietiin ristiinnaulittaviksi, mutta Jeesukselle ei enää annettu fyysistä kuritusta; kapteeni epäilemättä ajatteli tätä ruoskitun jo tarpeeksi, ja kaiken lisäksi ennen kuin tätä oli edes tuomittu.

Jeesuksen kanssa ristiinnaulitut kaksi varasta olivat Barabbaan tovereita, ja heiltä olisi riistetty henki myöhemmin yhdessä johtajansa kanssa, ellei tätä Pilatuksen pääsiäisarmahduksen nojalla olisi laskettu vapaaksi. Näin Jeesus siis ristiinnaulittiin Barabbaan sijasta.

Mitä Jeesus on kohta tekävä — alistuu kuolemaan ristillä — sen hän tekee omasta vapaasta tahdostaan. Ennakolta tästä kokemuksesta kertoessaan hän sanoi: "Isä rakastaa ja tukee minua, sillä olen valmis

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: "The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up

antamaan pois elämäni. Mutta minä otan sen taas haltuuni. Kukaan ei riistä minulta elämäni — annan sen pois omasta halustani. Minulla on valta antaa se pois ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sellaisen käskyn olen saanut Isältäni.”

Kello oli tänä aamuna vähän vaille yhdeksän, kun sotilaat johdattivat Jeesuksen praetoriumista Golgatan-matkalle. Heidän perässään tuli monia, jotka tunsivat salaisesti myötätuntoa Jeesusta kohtaan, mutta useimmat tästä runsaan kahdensadan ihmisen ryhmästä kuuluivat joko hänen vihamiehiinsä tai sitten uteliaaseen joutoväkeen, joka vain halusi nauttia ristiinnaulitsemisten näkemisen tuottamasta shokista. Vain muutamat juutalaisjohtajat menivät paikan päälle nähdäkseen Jeesuksen ristinkuoleman. Tietäessään, että Pilatus oli luovuttanut hänet roomalaisotilaiden huostaan ja että hänet oli tuomittu kuolemaan, he kiiruhtivat taas pitämään kokoustaan temppelissä, ja kokouksessaan he keskustelivat siitä, miten hänen seuraajiensa suhteen pitäisi menetellä.

1. MENO GOLGATALLE

Ennen kuin lähdettiin praetoriumin pihalta, sotilaat asettivat ristin poikkipuun Jeesuksen harteille. Tapana oli, että tuomittu pakotettiin kantamaan poikkipuu ristiinnaulitsemispaikalle. Tuomittu ei kantanut koko ristiä, vaan ainoastaan tämän lyhyemmän poikkihirren. Kolmen ristin pitemmät, pystyyn asetettavat hirret oli jo kuljetettu Golgatalle, ja siihen hetkeen, kun sotilaat ja heidän vankinsa saapuivat paikalle, ne oli jo lyöty lujasti maahan.

Vakiintuneen tavan mukaisesti kapteeni asteli kulkueen edellä kantaen pieniä valkoisia puutauluja, joihin oli hiilellä kirjoitettu rikollisten nimet sekä minkälaisista rikoksista nämä oli tuomittu. Kahta varasta varten sadanpäämiehellä oli taulut, joissa mainittiin näiden nimi, ja sen alle oli kirjoitettu yksi ainoa sana: ”Rosvo”. Sen jälkeen kun uhri oli naulittu poikkipuuhun ja nostettu paikalleen ristin pystysuoraan puuhun, tapana oli naulata tämä taulu ristin yläosaan, heti rikollisen pään yläpuolelle, jotta kaikki silminnäkijät tietäisivät, mistä rikoksesta tuomittu oli ristille pantu. Pilatus oli itse kirjoittanut latinaksi, kreikaksi ja arameaksi tekstin siihen sadanpäämiehen kantamaan tauluun, joka oli tarkoitettu kiinnitettäväksi Jeesuksen ristiin, ja se kuului: ”Jeesus Nasaretilainen — juutalaisten kuningas.”

Muutamat niistä juutalaisviranomaisista, jotka olivat paikalla, vielä silloin kun Pilatus kirjoitti tämän tekstin, protestoivat voimakkaasti sellaista vastaan, että Jeesusta kutsuttiin ”juutalaisten kuninkaaksi”. Mutta Pilatus muistutti heitä, että

again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father.”

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, “Brigand.” It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: “Jesus of Nazareth — the King of the Jews.”

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the “king of the Jews.” But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which

tällainen syytöshän sisältyi kanteeseen, joka johti hänen tuomitsemiseensa. Huomatessaan, etteivät saisi Pilatusta muuttamaan mieltään, juutalaiset anoivat, että tekstiä ainakin muutettaisiin sen verran, että se kuuluisi: ”Hän sanoi: ”Minä olen juutalaisten kuningas.”” Mutta Pilatus oli taipumaton; hän ei suostuisi muuttamaan kirjoitusta. Kaikkiin vielä esitettyihin hartaisiin pyyntöihin hän vastasi ainoastaan: ”Minkä olen kirjoittanut, sen olen kirjoittanut.”

Tavallisissa oloissa oli käytäntönä, että Golgatalle mentiin pisintä tietä, jotta mahdollisimman suuri määrä ihmisiä saisi nähdä tuomitun rikollisen, mutta käsillä olevana päivänä he menivät suorinta reittiä Damaskoksenportille, joka johti kaupungista pohjoiseen, ja tätä tietä kulkien he saapuivat kohta Golgatalle, Jerusalemin viralliselle ristiinnaulituspaikalle. Golgatan takana olivat rikkaiden villat, ja tien toisella puolella sijaitsivat monien varakkaiden juutalaisten haudat.

Ristiinnaulitseminen ei ollut juutalainen rangaistusmuoto. Sekä kreikkalaiset että roomalaiset oppivat tämän teloitusmenetelmän foinikialaisilta. Edes Herodes kaikessa julmuudessaan ei käyttänyt ristiinnaulitsemista. Roomalaiset eivät koskaan ristiinnaulinneet Rooman kansalaista; tätä kunniaa hengeltäottotapaa sovellettiin vain orjiin ja alamaiskansoihin. Jerusalemin piirityksen aikana, vain neljäkymmentä vuotta Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen, Golgata peittyi tuhansista ja taas tuhansista risteistä, joilla päivän jälkeen menehtyi juutalaisrodun kukkein nuoriso. Se oli toden totta kaamea sato käsillä olevan päivän kylvöksestä.

Kuolemankulkueen edetessä pitkin Jerusalemin kapeita katuja monet helläsydämisistä juutalaisnaisista, jotka olivat kuunnelleet Jeesuksen lausumia rohkaisun ja myötätunnon sanoja ja jotka tiesivät hänen eläneen elämänsä rakastavasti palvellen, eivät kenneet pidättämään itkuaan nähdessään häntä viettävän tällaiseen kunniattomaan kuolemaan. Kun hän kulki ohi, monet näistä naisista valittivat ja vaikerivat. Ja kun jotkut heistä rohkenivat jopa kulkea hänen rinnallaan, Mestari käänsi päänsä heihin päin ja sanoi: ”Jerusalemin tyttäret, älkää minun takiani itkekö, vaan itkekää paremminkin itsenne ja lastenne tähden. Minun työni on lähes tehty — menen kohta Isäni tykö —, mutta Jerusalemlle ovat hirvittävän vaivan ajat vasta alkamassa. Katso, ne päivät ovat kohta, jolloin te sanotte: Siunattuja ovat hedelmättömät ja ne, joiden rinnat eivät ole koskaan lasta imettäneet. Niinä päivinä rukoillette, että vuorten kivenjätkäleet lankeaisivat päällenne, jotta välttyisitte vaivojenne kauheuksilta.”

Nämä jerusalemlaisnaiset olivat totisesti

led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, “He said, ‘I am the king of the Jews.’” But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all further supplication he only replied, “What I have written, I have written.”

^{187:1.4 (2005.2)} Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

^{187:1.5 (2005.3)} Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

^{187:1.6 (2005.4)} As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus’ words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: “Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles.”

^{187:1.7 (2005.5)} These women of Jerusalem were

rohkeita osoittaessaan myötätuntoa Jeesukselle, sillä ystävällisten tunteiden osoittaminen ristiinnaulittavaksi talutettua kohtaan oli laissa ankarasti kielletty. Roskaväki sai vapaasti herjata, pilkata ja irvailla tuomittua, mutta minkäänlaisen myötätunnon julkituominen ei ollut sallittua. Vaikka Jeesus arvosti hänelle osoitettua myötätuntoa tänä synkkänä hetkenä, jolloin hänen ystävänsä piileskelivät, hän ei halunnut näiden hyväsydämisten naisten joutuvan viranomaisten tyytymättömyyden kohteiksi siksi, että he uskalsivat osoittaa hänelle myötätuntoa. Edes tällaisena hetkenä Jeesus ei juurikaan ajatellut itseään vaan vain niitä kauheita murhenäytelmän päiviä, jotka olivat Jerusalemin ja koko juutalaiskansakunnan edessä.

Kun Mestari laahusti eteenpäin matkalla kohti ristiinnaulitsemista, hän oli hyvin väsynyt; hän oli lähes nälkänsä. Elia Markuksen kodissa nautitun viimeisen ehtoollisen jälkeen hän ei ollut saanut ruokaa eikä vettä; eikä hänelle liioin ollut suotu hetkeäkään unta. Tämän lisäksi häntä oli hänen tuomitsemiseensa saakka käytetty kuulustelussa kuulustelun perään, puhumattakaan pahoinpitelytarkoituksessa suoritetuista ruoskimisista ja niihin liittyvistä fyysisestä kivusta ja verenhukasta. Kaiken tämän lisäksi tilannetta pahensivat vielä hänen äärimmäinen mentaalinen ahdistuksensa, hänen ankara hengellinen jännittyneisyytensä ja hirvittävä inhimillisen yksinäisyyden tunne.

Kohta sen jälkeen kun matkalla kaupungin ulkopuolelle oli kuljettu portin läpi Jeesuksen huojuessa poikkihirren painon alla, hänen fyysiset voimansa hetkeksi pettivät, ja hän kaatui raskaan taakkansa alle. Sotilaat huusivat hänelle ja potkivat häntä, mutta hän ei kyennyt nousemaan. Tämän nähdessään kapteeni, tietoisena siitä, mitä Jeesus jo oli kestänyt, käski sotilaiden lopettaa. Sitten hän määräsi yhden ohikulkijan, Simon Kyreneläisen, ottamaan poikkihirren Jeesuksen harteilta ja pakotti tämän kantamaan sitä loppumatkan Golgatalle.

Tämä mies, Simon, oli tullut aina Pohjois-Afrikan Kyrenestä asti ollakseen mukana pääsiäisjuhlilla. Hän oli muutamien muiden kyreneläisten kanssa majoittunut heti kaupunginmuurien ulkopuolelle, ja hän oli matkalla kaupungissa pidettäviin temppeleipalveluksiin, kun roomalaishänen komensi hänet kantamaan Jeesuksen ristin poikkipuuta. Simon viipyi paikalla kaikki ne tunnit, jotka Mestari teki kuolemaa ristillä, ja hän keskusteli monien tämän ystävien ja vihollisten kanssa. Kuolleistaheräämisen jälkeen ja ennen Jerusalemistä-lähtöään hänestä tuli urhea valtakunnan evankeliumiin uskova, ja kotiin palattuaan hän johdatti perheensä taivaan valtakuntaan. Hänen molemmista pojistaan, Alexanderista ja Rufuksesta, tuli erittäin aikaansaavia uuden evankeliumin opettajia

indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his

Afrikassa. Mutta Simon ei koskaan tullut tietämään, että Jeesus, jonka taakkaa hän kantoi, ja se juutalainen opettaja, joka oli aikanaan osoittanut ystävällisyyttä hänen vahingoittuneelle pojalleen, olivat sama henkilö.

Kello oli vähän yli yhdeksän, kun tämä kuolemankulkue saapui Golgatalle, ja roomalaissotilaat kävivät käsiksi tehtäväänsä naulata kumpikin ryöväri ja Ihmisen Poika kukin omalle ristilleen.

2. RISTIINNAULITSEMINEN

Sotilaat sitoivat Mestarin käsivarret ensiksi köysillä poikkihirteen, ja sitten he nulasivat hänen kätensä kiinni puuhun. Nostettuaan tämän poikkihirren paikalleen ja naulattuaan sen lujasti ristin pystyhirteen he sitoivat ja nulasivat hänen jalkansa kiinni puuhun yhtä pitkää naulaa käyttäen, joka lävisti molemmat jalkaterät. Pystyvuussa oli sopivalle korkeudelle kiinnitetty iso vaarna, joka toimi jonkinlaisena ruumiinpainoa kannattelevana satulana. Risti ei ollut korkea, sillä Mestarin jalat olivat vain vajaan metrin korkeudella maasta. Hän pystyi näin ollen kuulemaan kaiken, mitä hänestä ilkeillen sanottiin, ja hän kykeni näkemään selvästi kaikkien niiden kasvojen ilmeet, jotka niin ajattelemattomasti häntä pilkkasivat. Ja läsnä olevat kykenivät myös helposti kuulemaan kaiken, mitä Jeesus näinä pitkällisen piinan ja hitaan kuoleman tunteina lausui.

Tapana oli, että ristiinnaulittavilta riisuttiin kaikki vaatteet, mutta koska juutalaiset voimakkaasti vastustivat alastoman ihmishahmon julkista näytteilläpitämistä, roomalaiset järjestivät soveliaan lannevaatteen aina kaikille Jerusalemissa ristiinnaulituille henkilöille. Niinpä kun Jeesuksen vaatteet oli riisuttu, hänetkin verhottiin sanotulla tavoin, ennen kuin hänet pantiin ristille.

Ristiinnaulitsemiseen turvauduttiin haluttaessa panna toimeen julma ja pitkällinen rangaistus; uhri nimittäin kuoli usein vasta monen päivän päästä. Jerusalemissa esiintyi melko voimakasta ristiinnaulitsemisen vastaista mielialaa, ja kaupungissa toimi juutalaisnaisten yhdistys, joka lähetti ristiinnaulitsemiin aina edustajansa. Hänen tehtävänsä oli uhrin kärsimysten lievittämiseksi tarjota tälle huumaavilla aineilla terästyttää viiniä. Mutta kun Jeesus maistoi tätä narkoottisilla aineilla vahvistettua viiniä, hän kieltäytyi juomasta sitä, niin janoinen kuin olikin. Mestari päätti säilyttää ihmisen tietoisuutensa hamaan loppuun asti. Hän halusi kohdata kuoleman, vaikka se tuli tässä julmassa ja epäinhimillisessä muodossa, ja voittaa sen vapaaehtoisesti ihmisen kokemukseen alistumalla, mitään siitä pois jättämättä.

injured son, were the same person.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

Ennen kuin Jeesus pantiin ristilleen, molemmat ryövärit oli jo asetettu omille risteilleen näiden kaiken aikaa kiroillessa ja sylkiessä telottajiensa päälle. Kun Jeesusta naulattiin poikkipuuhun, hän lausui ainoana sanoinaan: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Hän ei olisi voinut näin armeliaasti ja rakastavasti puhua telottajiensa puolesta, elleivät tällaiset kiintymyksellisestä omistautumisesta kertovat ajatukset olisi olleet koko hänen epäitsekästä palvelemisesta koostuneen elämänsä päävaikuttimina. Elinikäiset ideat, vaikuttimet ja kaipaukset tulevat kriisitilanteessa esille verhoamattomina.

Kun Mestari oli nostettu ristille, kapteeni naulasi hänen päänsä yläpuolelle päällekirjoituksen, jossa kolmella kielellä luki: "Jeesus Nasaretilainen — juutalaisten kuningas." Juutalaisia tämä loukkaukseksi uskottu kirjoitus raivostutti. Mutta heidän epäkunnioittava käytöksensä ärsytti Pilatusta, tunsihan hän, että häntä oli peloteltu ja nöyryytetty, ja niin hän pikkusieluista hyvitystä saadakseen turvautui tähän menettelyyn. Hän olisi voinut kirjoittaa: "Jeesus, kapinallinen". Mutta hän oli mainiosti perillä siitä, kuinka jo pelkkä Nasaretin nimi sai nämä Jerusalemin juutalaiset inhon valtaan, ja hän oli päättänyt tällä keinoin nöyryyttää heitä. Sen hän myös tiesi osuvan arkaan kohtaan, että he näkisivät tätä teloitettua galilealaista kutsuttavan "juutalaisten kuninkaaksi".

Kun juutalaisjohtajat saivat tietää, kuinka Pilatus tämän päällekirjoituksen Jeesuksen ristiin kiinnittämällä oli koettanut saattaa heidät naurunalaisiksi, monet heistä kiiruhtivat Golgatalle, mutta heillä ei ollut rohkeutta yrittää ottaa sitä pois, sillä roomalaisotilaat seisoivat paikalla vartiossa. Kykenemättä saamaan päällekirjoitusta poistetuksi nämä juutalaisten johtomiehet kiertelivät väkijoukon seassa ja yrittivät parhaansa tehdäkseen koko asiasta irvailun ja naurun kohteen, jottei kukaan vain olisi suhtautunut kirjoitukseen vakavasti.

Apostoli Johannes saapui näyttämölle Jeesuksen äidin Marian, Ruutin ja Juudan mukana juuri, kun Jeesus oli nostettu paikalleen ristillä ja juuri, kun kapteeni oli naulaamassa päällekirjoitusta Mestarin pään yläpuolelle. Johannes oli yhdestätoista apostolista ainoa, joka oli todistamassa ristilläoloa, eikä hänkään ollut läsnä koko aikaa, sillä hän juoksi Jerusalemiin hakeakseen paikalle oman äitinsä ja tämän ystäviä kohta Jeesuksen äidin paikalle tuotuaan.

Nähdessään äitinsä, joka oli Johanneksen ja hänen oman veljensä ja sisarensa seurassa, Jeesus hymyi, muttei sanonut mitään. Sillä aikaa ne neljä sotilasta, joille oli annettu tehtäväksi Mestarin ristiinnaulitseminen, olivat tavan mukaan jakaneet keskenään hänen vaatteensa niin, että

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the

yksi otti sandaalit, yksi turbaanin, yksi vyön, ja neljäs otti viitan. Näin jäljelle jäi vielä neljään palaseen jaettavaksi lähes polviin ylettyvä tunika eli saumaton vaatekappale, mutta nähdessään, millainen epätavallinen vaatekappale se oli, sotilaat päättivät heittää siitä arpaa. Jeesus katseli heitä, kun he jakoivat hänen vaatteitaan, ja ajattelematon väkijoukko ilkkui häntä.

Oli mainiota, että roomalaissoilaat omivat Mestarin vaatekerran. Jos näin ei olisi käynyt, ja hänen seuraajansa olisivat saaneet nämä vaatekappalet haltuunsa, heillä olisi ollut kiusaus ryhtyä taikauskoiseen pyhäinjäännösten palvomiseen. Mestarin tahto oli, ettei hänen seuraajillaan olisi mitään aineellista, joka liittyisi hänen elämäänsä maan päällä. Hän halusi jättää ihmiskunnalle vain muiston sellaisesta ihmiselämästä, joka antautui kokonaan sille korkealle hengelliselle ihanteelle, että se oli pyhitetty Isän tahdon täyttämiseen.

3. RISTILLÄOLON NÄKIJÄT

Kello puoli kymmenen tienoissa tuona perjantaiamuna Jeesus pantiin riippumaan ristille. Ennen yhtätoista yli tuhat henkilöä oli kerääntynyt todistamaan tätä Ihmisen Pojan ristilläolospespektiä. Kaikkien näiden kammottavien tuntien ajan universumin näkymättömät olentoarmeijat seisoivat hiljaa ja katselivat tätä eriskummallista ilmiötä eli sitä, että Luoja teki luodun kuolemaa, ja sitä paitsi tuomitun rikollisen mitä kunniantominta kuolemaa.

Ristilläolon aikana ristin lähellä seisoivat jossakin vaiheessa Maria, Ruut, Juuda, Johannes, Salome (Johanneksen äiti) sekä ryhmä hartaita naisuskovia, joihin kuuluivat muiden muassa Klopaksen vaimo ja Jeesuksen äidin sisar Maria, Maria Magdalalainen ja Rebekka, entinen seporilainen. Nämä ja muut Jeesuksen ystävät pysyivät rauhallisina, kun he näkivät hänen suuren kärsivällisyytensä ja urheutensa ja seurasivat hänen ankaria kärsimyksiään.

Monet ohikulkijat pudistivat päätään ja sättivät häntä sanoen: "Sinä, joka hävittäisit temppelin ja panisit sen kolmessa päivässä taas pystyyn, pelastapa nyt itsesi. Jos olet Jumalan Poika, mikset tule alas ristiltäsi?" Samaan tapaan häntä pilkkasivat muutamat juutalaisten vallanpitäjät sanoessaan: "Muita hän kyllä pelasti, mutta itseään ei pelastamaan pystykään." Toiset sanoivat: "Jos olet juutalaisten kuningas, tule alas ristiltä, ja uskomme sinuun." Ja myöhemmin he pilkkasivat häntä sitäkin enemmän sanoen: "Hän luotti siihen, että Jumala hänet vapahtaa. Hän jopa väitti olevansa Jumalan Poika — katsokaa häntä nyt — kahden varkaan väliin ristille naulittuna." Molemmat varkaat sättivät hekin häntä ja syytivät

fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the most ignoble death of a condemned criminal.

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

soimauksia hänen päälleen.

Koska Jeesus ei suostunut vastaamaan heidän irvailuihinsa ja koska oltiin lähestymässä tämän erityisen valmistuspäivän keskipäivän hetkeä, puoli kahteentoista mennessä suurin osa tästä pilapuheita laskettelevasta ja irvailevasta väkijoukosta oli jo mennyt matkoihinsa; tapahtumapaikalle jäi vajaat viisikymmentä henkilöä. Sotilaat valmistautuivat nyt syömään puolista ja juomaan halpaa, hapanta viiniään varustautuessaan viettämään pitkiä kuolinvalvojaisia. Viiniään juodessaan he piloillaan kohottivat maljan Jeesukselle sanoen: "Terveyttä ja hyvää onnea juutalaisten kuninkaalle!" Ja heitä hämmästytti Mestarin kärsivällinen suhtautuminen heidän pilkantekoonsa ja ivapuheisiinsa.

Kun Jeesus näki heidän syövä ja juovan, hän katseli heitä ja sanoi: "Minun on jano." Kuullessaan Jeesuksen sanovan "Minun on jano", vartiokapteeni otti pullostaan tilkan viiniä, asetti viinillä kostutetun pullonsulkijasiemen keihään kärkeen ja nosti sen Jeesukselle niin, että tämä saattoi kostuttaa rohtuneet huulensa.

Jeesuksen tarkoituksena oli ollut elää turvautumatta ylikuonnolliseen voimaansa, ja samoin hän päätti kuolla ristillä kuten tavallinen kuolevainen. Hän oli elänyt ihmisenä, ja hän kuolisi ihmisenä — täyttäen sen, mikä on Isän tahto.

4. RISTILLÄ RIIPPUVA VARAS

Toinen ryöväreistä satti Jeesusta sanoen: "Jos olet Jumalan Poika, mikset pelasta itseäsi ja meitä?" Mutta tämän soimattua Jeesusta toinen varas, joka oli monta kertaa ollut kuulemassa Mestarin opetusta, sanoi: "Etkö sinä pelkää edes Jumalaa? Etkö näe, että me kärsimme oikeuden ja tekojemme mukaan, mutta tämä mies kärsii oikeudettomasti? Parempi olisi meidän pyytää syntejämme anteeksi ja sielullemme pelastusta." Kuullessaan, mitä varas sanoi, Jeesus käänsi kasvonsa tätä kohti ja hymyili hyväksyvästi. Nähdessään itseään kohti kääntyneet Jeesuksen kasvot pahantekijä keräsi rohkeutensa, lietsoi uskonsa lepattavaa liekkiä ja sanoi: "Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Ja silloin Jeesus sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle tänä päivänä, että tulet joskus olemaan kanssani Paratiisissa."

Mestarilla oli kuoleman tuskien keskelläkin aikaa kuunnella uskovan ryövärin uskontunnustusta. Kun tämä varas kurottautui kohti pelastusta, hän löysi vapahduksen. Hän oli monta kertaa aikaisemmin tuntenut pakottavaa tarvetta uskoa Jeesukseen, mutta näinä viimeisinä tajuissaanolon hetkinä hän kuitenkin vasta täydestä sydäimestään kääntyi Mestarin opetuksen puoleen. Kun tämä varas näki, millä

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:4.1 (2008.8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise."

187:4.2 (2009.1) The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death

tavoin Jeesus kohtasi ristinkuoleman, hän ei enää pitempään kyennyt vastustamaan vakaumusta, että tämä Ihmisen Poika todellakin oli Jumalan Poika.

Tämän välinäytöksen ajan, jolloin varas teki kääntymyksen ja Jeesus otti hänet valtakuntaan, apostoli Johannes oli muualla, sillä hän oli mennyt kaupunkiin tuodakseen äitinsä ja tämän ystävät ristiinnaulitsemisen näyttämölle. Luukas kuuli myöhemmin tämän tarinan kääntymyksen tehneeltä roomalaiselta vartiokapteenilta.

Apostoli Johannes kertoi ristiinnaulitsemisesta siten kuin hän tämän tapahtuman yli kuusikymmentäviisi vuotta myöhemmin muisti. Muut tapahtuman kirjaukset perustuivat sen palvelusvuorossa olleen roomalaisen sadanpäämiehen kertomukseen, joka näkemänsä ja kuulemansa perusteella sittemmin uskoi Jeesukseen ja astui maan päällä toimivan taivaan valtakunnan täyteen jäsenyyteen.

Tämä nuori mies, tämä katuvaan ryöväri, oli tullut johdatetuksi väkivallan ja rikosten maailmaan niiden toimesta, jotka ylistivät tällaista rosvoilemiseen omistautuvaa elämänuraa tehokkaana isänmaallisena protestina poliittista sortoa ja sosiaalista epäoikeudenmukaisuutta vastaan. Ja seikkailunhaluun yhdistyessään tämänlaatuinen opetus sai monet muutoin hyvää tarkoittavat nuorukaiset lähtemään mukaan näille uskaliaille ryöstöretkille. Tämä nuori mies oli pitänyt Barabbasta sankarina. Nyt hän ymmärsi erehtyneensä. Täällä hän näki vierellään ristillä riippumassa todellakin suurmiehen, oikean sankarin. Täällä oli sankari, joka sytytti hänen intonsa ja herätti hänen korkeimmat käsityksensä moraalista itsekunnioituksesta ja pani liikkeelle kaikki hänen ihanteensa rohkeudesta, miehuudesta ja uljuudesta. Jeesusta katsellessaan hänen sydämessään syttyi ylitsevuotava rakkauden, lojaalisuuden ja aidon suuruuden tunne.

Ja jos joku muu ihminen, olkoon hän kuka tahansa, virnuilevan väenpaljouden joukosta olisi sielussaan kokenut uskon syntymisen ja olisi vedonnut Jeesuksen armeliaisuuteen, hänet olisi otettu vastaan samalla rakastavalla hienotunteisuudella, jota osoitettiin uskovaan ryöväreitä kohtaan.

Hetkeä sen jälkeen kun katuvaan varas kuuli Mestarin lupauksen siitä, että he joskus tapaisivat Paratiisissa, Johannes palasi kaupungista mukanaan oma äitinsä ja toistakymmentä naisuskovaa. Johannes asettui paikalleen lähelle Jeesuksen äitiä Mariaa ja oli tälle tukena. Marian poika Juuda seisoj tämän toisella puolella. Kun Jeesus katseli tätä näyttämöä, oli keskipäivä, ja hän sanoi äidilleen: "Vaimo, katso poikaasi!" Ja Johannekselle sanansa osoittaen hän sanoi:

upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

187:4.3 (2009.2) During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

187:4.4 (2009.3) The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

187:4.5 (2009.4) This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

187:4.6 (2009.5) And if any other person among the jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

187:4.7 (2009.6) Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking to John, he said, "My son, behold

"Poikani, katso äitiäsi!" Ja sitten hän puhutteli heitä molempia sanoen: "Haluan, että lähdette tältä paikalta." Ja niin Johannes ja Juuda taluttivat Marian pois Golgatalta. Johannes vei Jeesuksen äidin paikkaan, jossa hän itse Jerusalemissa oleskeli, ja sitten hän kiiruhti takaisin ristiinnaulitsemisen näyttämölle. Pääsiäisen jälkeen Maria palasi Betsaidaan, jossa hän asui Johanneksen kodissa luonnollisen elämänsä loppuun asti. Maria ei elänyt vuottakaan Jeesuksen kuoleman jälkeen.

Kun Maria oli poistunut paikalta, muut naiset vetäytyivät vähän matkan päähän ja jäivät sinne siksi, kunnes Jeesus menehtyi ristillä, ja he olivat yhä paikalla, kun Mestarin ruumis otettiin hautaamista varten alas ristiltä.

5. VIIMEINEN TUNTI RISTILLÄ

Vaikka sellainen ilmiö vuodenaikaan nähden olikin varhainen, kohta kello kahdentoista jälkeen taivas tummeni siksi, että ilmassa oli hienoa hiekkaa. Jerusalemlaiset tiesivät sen merkitsevän, että Arabian autiomaasta oli taas tulossa kuuman tuulen pieksämä hiekkamyrsky. Ennen kello yhtä taivas oli jo niin synkkä, ettei aurinkoa näkynyt, ja loputkin väkijoukosta kiiruhtivat takaisin kaupunkiin. Kun Mestari kohta tämän tunnin jälkeen heitti henkensä, paikalla oli enää vajaat kolmekymmentä henkilöä: vain mainitut kolmesta roomalaisotilasta ja viitisentoista henkilöä käsittävä uskovien ryhmä. Nämä uskovat olivat kaikki naisia kahta lukuun ottamatta, nimittäin Jeesuksen veljeä Juudaa ja Johannes Sebedeusta, joka palasi paikalle hetkeä ennen kuin Mestari menehtyi.

Vähän kello yhden jälkeen, raivokkaan hiekkamyrskyn aiheuttaman tihenevän pimeyden keskellä, Jeesuksen ihmisyyteen kuulunut tajunta alkoi heiketä. Hänen viimeiset armon, anteeksiantamuksen ja kehotuksen sanansa oli lausuttu. Hänen viimeinen toivomuksensa — joka koski huolenpitoa hänen äidistään — oli tuotu julki. Tänä lähestyvän kuoleman tuntina Jeesuksen ihmismieli ryhtyi toistamaan monia heprealaiskirjoitusten kohtia ja eritoten psalmeja. Ihmishahmoisen Jeesuksen viimeinen tajuinen ajatus liittyi siihen, että hän toisti mielessään psalmien kirjan jaksoa, joka tunnetaan nykyisin 20:ntenä, 21:ntenä ja 22:ntenä psalmina. Vaikka hänen huulensa usein liikkuivatkin, hän oli kuitenkin liian heikko lausuakseen varsin hyvin ulkoa osaamiaan sanoja, kun nämä tekstikohdat kulkivat hänen mielensä läpi. Lähellä seisovat onnistuivat vain muutaman kerran tavoittamaan jonkin lauseen, sellaiset kuin "Minä tiedän, että Herra pelastaa voideltunsa", "Sinun kätesi saavuttaa kaikki minun viholliseni" ja "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Jeesus ei

your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, "I know the Lord will save his anointed," "Your hand shall find out all my enemies," and "My God, my God, why have you forsaken me?" Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father's will; and he never

hetkenkään aikaa vähäisimmäskään määrin epäillyt, etteikö hän ollut elänyt Isän tahdon mukaisesti; eikä hän milloinkaan epäillyt, etteikö hän nyt luopunut lihallisesta elämästään Isänsä tahdon mukaan. Hän ei tuntenut, että Isä olisi hänet hylännyt, vaan hämärtyvässä tietoisuudessaan hän vain lausui monia kirjoitusten kohtia, ja niihin kuului muiden muassa tämä kahdeskymmeneskahdes psalmi, joka alkaa sanoilla "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Ja tämä sattui olemaan yksi niistä kolmesta katkelmasta, jotka hän lausui sen verran selvästi, että paikalla olevat ne kuulivat.

Viimeinen pyyntö, jonka kuolevainen Jeesus lähimmilleen esitti, kuultiin kello puoli kahdelta, kun hän toistamiseen sanoi: "Minun on jano", ja sama vartiokapteeni kostutti taas hänen huulensa samalla happamaan viiniin kastetulla sienellä; tällaista viiniä kutsuttiin tuohon aikaan yleisesti viinietikaksi.

Hiekkamyrsky ylti rajummaksi, ja taivas kävi yhä pimeämmäksi. Sotilaat ja pieni uskovien ryhmä pysyivät silti paikallaan. Sotilaat kyyristyivät lähelle ristiä ja painautuivat toisiaan vasten suojautuakseen purevalta hiekalta. Johanneksen äiti ja muut katselivat tilannetta etäämpää, paikasta, jossa kallionkieleke tarjosi heille jonkin verran suojaa. Kun Mestari lopulta veti viimeisen henkäyksensä, hänen ristinsä juurella olivat Johannes Sebedeus, hänen veljensä Juuda, hänen sisarensa Ruut, Maria Magdalalainen ja entinen sepporilainen Rebekka.

Kello oli hetkeä vaille kolme, kun Jeesus lujalla äänellä huusi: "Se on täytetty! Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni." Ja näin sanottuaan hän painoi päänsä ja luopui elämänkamppailusta. Nähdessään, miten Jeesus kuoli, roomalainen sadanpäämies löi rintaansa ja sanoi: "Siinä oli toden totta vanhurskas mies; totisesti on pakko, että hän oli Jumalan Poika." Ja hän alkoi siitä hetkestä alkaen uskoa Jeesukseen.

Jeesus kuoli kuninkaallisesti — niin kuin oli elänytkin. Hän myönsi auliisti kuninkuutensa, ja hän pysyi tilanteen herrana tämän traagisen päivän loppuun saakka. Hän meni auliisti häpeälliseen kuolemaansa, sen jälkeen kun oli huolehtinut siitä, että hänen valitut apostolinsa olivat turvassa. Viisaasti hän suitsi Pietarin vaikeuksia aiheuttavan rajuuden ja järjesti niin, että Johannes oli hänen lähellään siihen saakka kunnes hänen kuolevaisen olemassaolonsa päättyi. Hän paljasti murhanhimoiselle sanhedrinille todellisen olemuksensa ja muistutti Pilatusta siitä, mikä oli hänen täysivaltaisen herruutensa lähde Jumalan Poikana. Hän lähti Golgatalle omaa ristin puutaan kantaen ja päätti rakastaen suoritettun lahjoittautumisensa luovuttamalla kuolevaisena saamansa hengen Paratiisiin Isän haltuun. Tällaisen elämän jälkeen

doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father's will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with "My God, my God, why have you forsaken me?" And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o'clock when, a second time, he said, "I thirst," and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o'clock when Jesus, with a loud voice, cried out, "It is finished! Father, into your hands I commend my spirit." And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: "This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God." And from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter's trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, "It is finished."

— ja tällaisen kuoleman hetkellä — Mestari saattoi toden mukaisesti sanoa: ”Se on täytetty.”

Koska parhaillaan oli sekä pääsiäisen että sapatin valmistuspäivä, juutalaiset eivät halunneet näitä ruumiita jätettäväksi näytteille Golgatalla. He menivät sen vuoksi Pilatuksen luokse pyytämään, että näiden kolmen miehen sääret rikottaisiin; että heidät toimitettaisiin pois päiviltä, jotta ruumiit voitaisiin ennen auringonlaskua ottaa ristiltään ja heittää rikollisille tarkoitettuihin hautakuoppiin. Tämän pyynnön kuullessaan Pilatus lähetti oitis kolme sotilasta rikkomaan Jeesuksen ja kahden ryövärin sääret ja toimittamaan heidät pois päiviltä.

Kun nämä sotilaat saapuivat Golgatalle, he tekivät kahdelle varkaalle kuten oli määrätty, mutta suureksi yllätyksekseen he huomasivat Jeesuksen jo kuolleeksi. Hänen kuolemastaan varmistuakseen yksi sotilaista puhkaisi kuitenkin keihäällään hänen vasemman kylkensä. Vaikka oli tavallista, että ristiinnaulinnan uhrin kituivat ristillä jopa kaksi tai kolme päivää, Jeesuksen kohdalla kuitenkin suunnaton emotionaalinen tuska ja ankara hengellinen ahdistus veivät hänen lihallisen elämänsä kuolevaisen hahmossa päätökseen vajaassa viidessä ja puolessa tunnissa.

6. RISTILLÄOLON JÄLKEEN

Hiekkamyrskyn aikaansaaman pimeyden keskellä, noin kello puoli neljä, Daavid Sebedeus lähetti matkaan viimeiset sanansaattajat viemään tietoa Mestarin kuolemasta. Viimeisen juoksulähetkinsä hän lähetti Martan ja Marian kotiin Betaniaan, jonne hän luuli Jeesuksen äidin perheensä muiden jäsenten keralla majoittuneen.

Mestarin kuoleman jälkeen Johannes lähetti naiset Juudan vastuulla Elia Markuksen kotiin, jossa nämä oleskelivat sapatinpäivän yli. Johannes itse, joka oli tähän mennessä käynyt roomalaiselle sadanpäämiehelle jo varsin tutuksi, jäi Golgatalle, kunnes Joosef ja Nikodemus saapuivat paikalle mukanaan Pilatuksen antama määräys, joka valtuutti heidät ottamaan Jeesuksen ruumiin huostaansa.

Näin päättyi päivä, joka merkitsi valtavalle universumille tragediaa ja surua, universumille, jonka myriadit älylliset olennot olivat olleet puistatuksen vallassa katsellessaan tätä järkyttävää näytöstä: heidän rakastetun Hallitsijansa ihmishahmoisen ruumiillistuman ristiinnaulitsemista; tämä kuolevaisten tunteettomuuden ja ihmisten turmeltuneisuuden paljastava näytteillepano mykisti heidät.

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

Luku 188. Haudassaolon aika

⇐ 187

Urantia-kirjan

189 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 188 HAUDASSAOLON AIKA

Osiot

Johdanto

1. Jeesuksen hautaus
2. Haudan vartiointi
3. Sapatinpäivän tapahtumat
4. Ristinkuoleman merkitys
5. Ristin antamat opetukset

PAPER 188 THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

Johdanto

SE PUOLENTOISTA päivän aika, jonka Jeesukselle kuolevaisena kuulunut ruumis lepäsi Joosefin hautakammiossa, hänen ristinkuolemansa ja kuolleistanousunsa välinen ajanjakso, on Mikaelin maisella elämänuralla luku, jota tunnemme varsin vähän. Osaamme kertoa Ihmisen Pojan hautaamisesta ja kirjata käsillä olevaan selontekoon hänen kuolleistanousuunsa liittyneet tapahtumat, mutta paljonkaan autenttisuoltoista tietoa emme kykene tuomaan esille siitä, mitä tämän noin kolmekymmentäkuusi tuntia pitkän vaiheen aikana perjantai-iltapäivän kello kolmesta sunnuntaiaamun kello kolmeen todellisuudessa tapahtui. Tämä Mestarin elämänuran jakso alkoi vähän ennen kuin roomalaisotilaat ottivat hänet alas ristiltä. Kuolemansa jälkeen hän riippui ristillä noin tunnin ajan. Hänet olisi otettu ristiltä jo aiemmin, ellei kahden ryövärin hengiltäotto olisi sitä viivytännyt.

Juutalaisten vallanpitäjät olivat kaavailleet, että Jeesuksen ruumis heitettäisiin kaupungin eteläpuolella sijaitseviin Gehennan avoimiin hautakuoppiin; se nimittäin oli yleinen tapa päästä ristiinnaulinnan uhreista eroon. Mikäli tätä ajatusta olisi seurattu, Mestarin ruumis olisi jätetty villipetojen ruoaksi.

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

Joosef Arimatealainen oli tällä välin mennyt Nikodemuksen seurassa Pilatuksen luo pyytämään, että Jeesuksen ruumis luovutettaisiin heille asianmukaista hautaanpanoa varten. Ei ollut mitenkään epätavallista ristiinnaulittujen henkilöiden ystävien tarjota roomalaisviranomaisille lahjuksia siitä etuoikeudesta, että he saivat haltuunsa tällaiset ruumiit. Joosef meni Pilatuksen eteen mukanaan suuri rahasumma siltä varalta, että osoittautuisi välttämättömäksi maksaa rahalla luvasta saada siirtää Jeesuksen ruumis yksityiseen hautakammioon. Mutta Pilatus ei halunnut ottaa tästä luvasta rahaa. Pyynnön kuullessaan hän allekirjoitti nopeasti määräyksen, joka antoi Joosefille valtuudet mennä Golgatalle ja ottaa välittömällä ja täydellä omistajan oikeudella Mestarin ruumis haltuunsa. Koska hiekkamyrsky oli jo melkein asettunut, muuan sanhedrinia edustava juutalaisryhmä oli sillä välin lähtenyt Golgatalle varmistamaan, että Jeesuksen ruumis joutuisi ryöväreiden ruumiiden mukana avoimiin yleisiin hautakuoppiin.

1. JEEСУKSEN HAUTAUS

Golgatalle saapuessaan Joosef ja Nikodemus kohtasivat siellä sotilaat, jotka olivat ottamassa Jeesusta alas ristiltä, sekä sanhedrinin edustajat, jotka seisoivat vieressä vahtimassa, ettei kukaan Jeesuksen seuraajista estäisi hänen ruumistaan joutumasta rikollisille tarkoitettuun hautakuoppaan. Joosefin esittäessä sadanpäämiehelle Pilatuksen antaman, Mestarin ruumista koskevan määräyksen juutalaiset nostivat metelin ja vaativat suuriäänisesti ruumista haltuunsa. Siinä riehuessaan he koettivat saada väkivalloin ruumiin itselleen, ja heidän näin tehdessään sadanpäämies määräsi vierelleen neljä sotilastaan, ja nämä seisoivat miekat paljastettuina hajareisin Mestarin maassa lojuvan ruumiin yllä. Sadanpäämies antoi muille sotilaille määräyksen jättää molemmat varkaat siksi aikaa, kun he ajoivat tätä raivostuneiden juutalaisten vihaista joukkiota taaksepäin. Kun järjestys oli palautettu, sadanpäämies luki juutalaisille Pilatuksen antaman luvan, astui sivuun ja sanoi Joosefille: ”Tämä ruumis kuuluu teille tehdäksenne sille niin kuin katsotte hyväksi tehdä. Minä ja sotilaani pysyttelemme lähettyvillä pitääksemme huolen siitä, ettei kukaan tähän puutu.”

Ristiinnaulittua henkilöä ei voinut haudata juutalaiselle hautausmaalle; sellaista menettelyä vastaan oli olemassa ankara laki. Joosef ja Nikodemus olivat tästä laista tietoisia, ja matkallaan Golgatalle he olivat päättäneet haudata Jeesuksen Joosefin uuteen sukuhautaun. Lujaan kallioon hakattu hauta sijaitsi vähän matkan

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road

päässä Golgatasta pohjoiseen, Samariaan johtavan tien toisella puolella. Hauta oli vielä täysin käyttämätön, ja heistä tuntui sopivalta Mestarin levätä siellä. Joosef todellakin uskoi, että Jeesus nousisi kuolleista, mutta Nikodemus oli sangen epäileväinen. Nämä entiset sanhedrinin jäsenet olivat pitäneet uskonsa Jeesukseen enemmän tai vähemmän salaisuutena, jos kohta heidän sanhedritötoverinsa olivat jo kauan heitä epäilleet, itse asiassa jo ennen kuin he jättäytyivät pois neuvostosta. Tästä lähtien he olivat koko Jerusalemissa Jeesuksen suorapuheisimmat opetuslapset.

Noin kello puoli viideltä Jeesus Nasaretilaisen hautajaissaatto lähti liikkeelle Golgatalta kohti Joosefin hautakammiota tien toisella puolella. Ruumis oli kääritty pellavakankaaseen, ja sitä kantoi neljä miestä, joiden perässä astelivat uskolliset ruumiinvalvojaisnaiset Galileasta. Jeesuksen aineellisen ruumiin hautaan kantaneet kuolevaiset olivat Joosef, Nikodemus, Johannes ja roomalainen sadanpäämies.

He kantoivat ruumiin hautaan, kammioon, joka oli pinta-alaltaan noin yhdeksän neliömetriä, ja siellä he nopeasti valmistivat ruumiin hautaan jätettäväksi. Juutalaiset eivät todellisuudessa haudanneet vainajiaan, vaan he itse asiassa palsamoivat ne. Joosef ja Nikodemus olivat tuoneet mukanaan suuret määrät mirhamia ja aaloeita, ja nyt he käärivät ruumiin näillä liuoksilla kyllästettyihin liinoihin. Kun palsamointi oli suoritettu, he sitoivat hikiliinan kasvojen ympärille, kietoivat ruumiin pellavakankaaseen ja asettivat sen kunnioittavasti yhdelle hautakammion ruumishyllyistä.

Laskettuaan ruumiin paikalleen hautakammiossa sadanpäämies antoi sotilailleen merkin näiden tulla auttamaan ovikiven vierittämisessä haudan suuaukon eteen. Sotilaat lähtivät sen jälkeen varkaiden ruumiit mukanaan Gehennaan, kun muut sen sijaan palasivat surun vallassa Jerusalemiin viettämään Mooseksen lakien mukaista pääsiäisjuhlaa.

Jeesuksen hautaamiseen liittyi melkoinen kiire ja hoppu siksi, että se suoritettiin valmistuspäivänä, ja sapatti oli aivan kohta alkamassa. Miehet riensivät takaisin kaupunkiin, mutta naiset viipyivät haudan lähellä sysipimeään saakka.

Sen aikaa kun kaikki edellä kerrottu tapahtui, naiset piileskelivät lähettyvillä, joten he näkivät kaiken ja panivat merkille, minne Mestari oli laskettu. He lymyilivät näin siksi, että naisten ei ollut lupa tällaisena hetkenä esiintyä miesten seurassa. Nämä naiset eivät olleet sitä mieltä, että Jeesusta olisi asianmukaisesti valmistettu hautaanpanoa varten, ja he sopivat keskenään menevänsä takaisin Joosefin kotiin, lepäävänsä

leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday

sapattipäivän yli, laittavansa valmiiksi yrttejä ja voiteita ja palaavansa paikalle sunnuntaiaamuna valmistamaan Mestarin ruumiin asianmukaisesti kuolonunta varten. Haudan äärellä tuona perjantai-iltana viipyneet naiset olivat Magdalan Maria, Klopaksen vaimo Maria, Jeesuksen äidin toinen sisar Martta ja Sepforiin Rebekka.

Daavid Sebedeusta ja Joosef Arimatealaista lukuun ottamatta vain muutamat Jeesuksen opetuslapset todellakin uskoivat tai ymmärsivät, että hänen oli määrä nousta kolmantena päivänä haudasta.

2. HAUDAN VARTIOINTI

Jos unohtuikin Jeesuksen seuraajilta, että hän oli luvannut nousta haudasta kolmantena päivänä, hänen vihamiehiltään se ei unohtunut. Pääpapit, fariseukset ja saddukeukset muistivat saaneensa selonteot, joiden mukaan hän oli sanonut nousevansa kuolleista.

Samana perjantai-iltana, pääsiäisehtoollisen jälkeen, ryhmä juutalaisjohtajia kokoontui puolenyön tietämissä Kaiafaan kotiin, jossa he keskustelivat pahoista aavistuksistaan sikäli, että Mestari oli väittänyt nousevansa kolmantena päivänä kuolleista. Tämä kokous päättyi nimittämään sanhedristikomitean, jonka tehtävänä oli käydä varhain seuraavana aamuna Pilatuksen puheilla ja toimittaa tälle sanhedrinin virallinen pyyntö Jeesuksen haudan eteen asetettavasta roomalaisesta vartiosta estämään hänen ystäviään sitä peukaloimasta. Tämän komitean edusmies lausui Pilatukselle: "Herra, muistamme, että tämä petkuttaja, Jeesus Nasarettiläinen, sanoi vielä elossa ollessaan: 'Kolmen päivän kuluttua nousen haudasta.' Olemme sen vuoksi tulleet eteesi pyytämään sinua antamaan määräykset, jotka varmistavat hautakammion pysyvän ainakin näiden kolmen päivän ajan turvassa hänen seuraajiltaan. Pelkäämme pahoin, että hänen opetuslapsensa muutoin tulevat ja vievät hänet varkain öiseen aikaan pois haudasta ja julistavat sitten ihmisille hänen nousseen kuolleista. Mikäli sallisimme tällaisen tapahtuvan, tuo erehdys olisi paljon pahempi kuin, jos hänen olisi annettu elää."

Tämän sanhedristien pyynnön kuultuaan Pilatus sanoi: "Annan teille kymmenen sotilaan vartion. Menkää matkoihinne ja pitäkää huoli, että hauta on turvassa." He palasivat tempelille, ottivat mukaansa kymmenen omaa vartijaansa ja marssivat sitten näiden kymmenen juutalaisvartijan ja kymmenen roomalaisotilaan kera Joosefin hautakammioille, niin sapattiaamu kuin olikin, ja asettivat nämä miehet vahdeiksi haudan edustalle. Nämä vierittivät vielä toisenkin kiven haudan eteen ja kiinnittivät sitten Pilatuksen sinetin näihin kiviin ja niiden ympärille, jottei kukaan

morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAFEGUARDING THE TOMB

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day, his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the

heidän sitä tietämättään pääsisi niihin puuttumaan. Ja nämä kaksikymmentä miestä jäivät paikalle vartioon aina kuolleistanousun hetkeen saakka, ja juutalaiset toivat heille ruokaa ja juomaa.

hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. SAPATINPÄIVÄN TAPAHTUMAT

Koko tämän sapattipäivän ajan opetuslapset ja apostolit pysyttelivät piilopaikoissaan, kun kaikki jerusalemilaiset puolestaan keskustelivat Jeesuksen ristinkuolemasta. Tuona ajankohtana Jerusalemissa oli lähes puolitoista miljoonaa juutalaista kaikista Rooman valtakunnan osista ja Mesopotamiasta. Elettiin pääsiäisviikon alkua, ja kaikki nämä pyhiinvaeltajat olisivat kaupungissa tullakseen tietämään Jeesuksen kuolleistaheräämisestä ja viedäkseen siitä tiedon mukanaan kotiinsa.

Myöhään lauantai-iltana Johannes Markus lähetti yhdeltoista apostolille viestin tulla salaa hänen isänsä kotiin, ja sinne he kaikki sitten vähän ennen puoltayötä kokoontuivatkin, samaan yläsaliin, jossa he kahta iltaa aikaisemmin olivat nauttineet viimeisen ehtoollisen Mestarinsa seurassa.

Jeesuksen äiti Maria palasi samana lauantai-iltana vähän ennen auringonlaskua Ruutin ja Juudan kanssa Betaniaan perheensä pariin. Daavid Sebedeus jäi Nikodemuksen kotiin, ja hän oli sopinut sanansaattajiensa kanssa, että nämä kokoontuisivat sinne varhain sunnuntaiaamuna. Galilealaisnaiset, jotka laittoivat valmiiksi yrttejä jatkaakseen Jeesuksen ruumiin balsamointia, pitivät majaa Joosef Arimatealaisen luona.

Emme kykene antamaan kattavaa selontekoa siitä, mitä Jeesus Nasaretilaiselle tämän puolentoista päivän aikana tarkkaan ottaen tapahtui, jolloin hänen itse asiassa piti levätä Joosefin uudessa hautakammiossa. Epäilemättä hän kuoli ristillä saman luonnollisen kuoleman, joka olisi ollut kenen tahansa kuolevaisen osa samoissa olosuhteissa. Kuulimme hänen sanovan: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni." Emme täysin ymmärrä tällaisen toteamuksen merkitystä sikäli, että hänen Ajatuksensuuntaajansahan oli jo kauan sitten personoitu, ja niin ollen tämän olemassaolo oli erillään Jeesuksen kuolevaisolemuksesta. Ristinpuussa tapahtunut Mestarin fyysinen kuolema ei voinut millään tavoin vaikuttaa hänen Personoituun Suuntaajaansa. Sen, minkä Jeesus toistaiseksi antoi Isän käsiin, on täytynyt olla henkitoisinne siitä, mitä Suuntaaja Jeesuksen elämän alkuvaiheessa teki henkistäessään hänen kuolevaismielensä, jotta hänen ihmisenä saamastaan kokemuksesta siirtyisi sillä keinoin jäljennös mansiomaailmoihin. Jeesuksen kokemuksessa on täytynyt olla jokin sellainen

3. DURING THE SABBATH DAY

188:3.1 (2014.4) Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

188:3.2 (2014.5) Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last Supper with their Master two nights previously.

188:3.3 (2014.6) Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:3.4 (2014.7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, "Father, into your hands I commend my spirit." We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his

hengellinen realiteetti, joka vastasi sfäärien uskossa varttuvien kuolevaisten henkiolemusta eli sielua. Mutta tämä on vain meidän mielipiteemme — emme todellisuudessa tiedä, mitä Jeesus Isänsä haltuun antoi.

Tiedämme, että Mestarin fyysinen hahmo lepäsi paikallaan Joosefin hautakammiossa noin kello kolmeen asti sunnuntaiaamuna, mutta mitään varmaa tietoa meillä ei ole siitä, mikä Jeesuksen persoonallisuuden status tuon kolmikymmenenkuusituntisen jakson aikana oli. Olemme toisinaan ottaneet vapauden selittää näitä asioita itsellemme hieman seuraavaan tapaan:

1. Mikaelin Luoja-tietoisuuden on täytynyt olla kaikesta muusta erillään ja täysin riippumaton siihen liittyneestä fyysisen ruumiillistuman kuolevaismielestä.

2. Tiedämme Jeesuksen entisen Ajatuksensuuntaajan olleen maan päällä tämän jakson aikana ja omakohtaisesti komentaneen paikalla koolla olleita taivaallisia olentojoukkoja.

3. Täytyy olla niin, että Nasaretin mies luovutti Paratiisin Isän haltuun sen kehittämänsä henki-identiteetin, joka rakentui hänen lihallisen elinaikansa kuluessa — ensi vaiheessa hänen Ajatuksensuuntaajansa suoraan häneen kohdistamien ponnistelujen tuloksena, ja sittemmin sitä tietä, että hän itse teki täydelliset ratkaisunsa ihanteellisen kuolevaisolemassaolon fyysisten välttämättömyyksien ja sen asettamien hengellisten vaatimusten välillä, mikä toteutui sillä, ettei hän milloinkaan jättänyt valitsematta sitä, mikä on Isän tahto. Emme tiedä, tuliko tämä henkirealiteetti takaisin muodostuakseen kuolleistanousseen persoonallisuuden osaksi, mutta uskomme niin tapahtuneen. Mutta universumissa on niitäkin, jotka ovat sitä mieltä, että tämä Jeesuksen sieluidentiteetti lepää nyt "Isän povessa", josta se on määrää myöhemmin antaa Nebadonin Lopullisuuden Saavuttajakunnan johtajaksi, sitten kun nämä lähtevät kohti vielä paljastumatonta kohtaloaan, joka puolestaan liittyy ulkoavaruuden organisoimattomien alueiden vielä luomistaan odottaviin universumeihin.

4. Jeesuksen ihmis- eli kuolevaistietoisuus luullaksemme nukkui näinä kolmenakymmenenäkuutena tuntina. Meidän on syytä uskoa, ettei ihmis-Jeesus tiennyt mitään siitä, mitä universumissa tämän jakson aikana tapahtui. Kuolevaiselle ominaisen tietoisuuden kannalta mitään aikaa ei kulunut; elämän kuolleistanousu seurasi kuolon unta ikään kuin se olisi tapahtunut samana hetkenä.

Ja tässä on jokseenkin kaikki, minkä voimme Jeesuksen statuksen osalta merkitä kirjaan tämän haudassaolajakson ajalta. On olemassa koko joukko sellaisia edellä kerrottuun korreloituvia

Father.

188:3.5 (2015.1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although

tosiasioita, joihin voimme viitata, vaikei meillä oikeastaan ole pätevyyttä ryhtyä niitä tulkitsemaan.

Satanian ensimmäisen mansiomaailman kuolleistaheräämissalien valtavalla pihalla on nykyisin nähtävillä suurenmoinen aineellismorontiaalinen rakennelma, joka tunnetaan "Mikaelin muistomerkkinä" ja jota tällä hetkellä suojaa Gabrielin sinetti. Tämä muistomerkki luotiin kohta sen jälkeen, kun Mikael poistui tästä maailmasta, ja siihen on kaiverrettu seuraava kirjoitus: "Jeesus Urantian Nasaretilaisen kuolevaisena suorittaman läpikulkumatkan muistoksi."

On olemassa asiakirjoja, jotka osoittavat Salvingtonin satajäsenisen korkeimman neuvoston pitäneen Urantialla Gabrielin puheenjohtajana toimeenpanevan osaston kokouksen. On myös asiakirjoja, joista käy ilmi, että Uversan Päivien Muinaiset olivat tänä aikana yhteydessä Mikaeliin asioissa, jotka koskivat Nebadonin universumin tilannetta.

Tiedämme, että vähintäänkin yksi viesti vaihdettiin Mikaelin ja Salvingtonissa olevan Immanuelin välillä sinä aikana, jonka Mestarin ruumis makasi haudassa.

On täysi syy uskoa, että Caligastian istuimella istui joku persoonallisuus Jerusemissa pidetyssä Planeettaprinssien järjestelmäkohtaisen neuvoston kokouksessa, joka järjestettiin sillä aikaa, kun Jeesuksen ruumis lepäsi haudassa.

Edentian aikakirjat osoittavat Norlatiadekin Konstellaation-Isän olleen Urantialla ja saaneen ohjeita Mikaelilta tänä haudassaolon aikana.

Ja on paljon muuta todistusaineistoa, joka viittaa siihen, ettei Jeesuksen koko persoonallisuus tänä fyysiseltä kuolleissaololta näyttävänä aikana ollut unessa ja tiedoton.

4. RISTINKUOLEMAN MERKITYS

Vaikei Jeesus kuollutkaan ristillä sitä varten, että hän olisi sovittanut kuolevaisten ihmisten perisynnin, eikä sitä varten, että hän olisi järjestänyt jonkinlaisen tuloksellisen lähestymistien muutoin itsensä loukatuksi tuntevan ja leppymättömän Jumalan tykö; vaikka Ihmisen Poika ei tarjoutunutkaan uhriksi lepyttääkseen Jumalan vihan ja raivatakseen syntiselle ihmiselle tien pelastukseen; vaikka nämä käsitykset sovituksista ja lepyttämisestä siis ovat erheellisiä, tähän Jeesuksen ristinkuolemaan liittyy silti merkityksiä, joita ei tulisi jättää huomiotta. Tosiasiaan on, että muiden asutettujen naapuriplaneettojen keskuudessa Urantia on tullut tunnetuksi "Ristin maailmana."

we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the "World of the Cross."

Jeesus halusi Urantialla elää kuolevaisen ihmisen lihallisen elämän siitä mitään pois jättämättä. Kuolema on tavallisesti osa elämää. Kuolema on kuolevaisena eletävän draaman viimeinen näytös. Kun hyvää tarkoittaen pyritte pääsemään ristinkuoleman merkityksen väärään tulkintaan perustuvista taikauskaisista erheistä, teidän tulisi varoa tekemästä sitä suurta virhettä, että teiltä jää Mestarin kuoleman oikea merkitys ja väärentämätön sisältö käsittämättä.

Kuolevainen ihminen ei ollut koskaan emäpettäjien omaisuutta. Jeesus ei kuollut lunastaakseen ihmisen sfäärien luopurihallitsijoiden ja langenneiden prinssien kynsistä. Taivaallisen Isän mieleen ei koskaan juolahtanut sellainen karkea epäoikeudenmukaisuus, että hän olisi kironnut kuolevaissielun siksi, että tämän esivanhemmat ovat tehneet pahaa. Eikä Mestarin ristinkuolema liioin ollut uhri, jonka sisältönä oli yritys maksaa Jumalalle velka, johon ihmisten sukukunta oli itsensä hänen suhteensa saattanut.

Ennen kuin Jeesus eli maan päällä teidän olisi kenties ollut oikeutettuaakin uskoa tuollaiseen Jumalaan, mutta ei enää, sen jälkeen kun Mestari eli ja kuoli omien kuolevaistoverienne keskuudessa. Mooses opetti Luoja-Jumalan omanarvontuntoisuutta ja oikeudenmukaisuutta, mutta Jeesus toi nähtävillenne taivaallisen Isän rakkauden ja armahtavaisuuden.

Eläimellinen olemus, alttius pahantekemiseen, saattaa olla perinnöllinen, mutta synty ei siirry vanhemmalta lapselle. Synty on teko, joka merkitsee yksittäisen tahdollisen luodun tietoista ja tahallista kapinointia Isän tahtoa ja Pojan lakeja vastaan.

Jeesus eli ja kuoli kokonaisen universumin edestä, ei pelkästään tämän yhden maailman rotujen edestä. Vaikka eri maailmojen kuolevaisilla toki oli pelastus jo ennen kuin Jeesus eli ja kuoli Urantialla, on kuitenkin tosiasia, että hänen tässä maailmassa tapahtunut lahjoittautumisensa valaisi pelastuksen tietä suuresti. Hänen kuolemansa antoi paljon siinä mielessä, miten hyvin se loi ainiaaksi selvän kuvan kuolevaisen eloonjäämisen varmuudesta ruumiin kuoleman jälkeen.

Vaikka on tuskin paikallaan puhua Jeesuksesta uhrin antajana, lunastajana tai sovittajana, on täysin oikein puhua hänestä pelastajana. Hän teki pelastuksen (eloonjäämisen) tiestä ainiaaksi entistä selvemmän ja varmemman; hän tosiaankin näytti entistä paremmin ja entistä varmemmin pelastuksen tien Nebadonin universumin kaikkien maailmojen kaikille kuolevaisille.

Heti kun käsitätte idean Jumalasta oikeana ja rakastavana Isänä, sen ainoan käsityksen, jota

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world. While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death did much to make forever plain the certainty of mortal survival after death in the flesh.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of Jesus as a sacrificer, a ransomer, or a redeemer, it is wholly correct to refer to him as a savior. He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all

Jeesus ylipäättään opetti, teidän on täysin johdonmukaisia ollaksenne samana hetkenä kerta kaikkiaan hylättävä kaikki sellaiset primitiiviset käsitykset Jumalasta, että hän olisi itsensä loukatuksi tunteva monarkki, ankara ja kaikkivoipa vallanpitäjä, jonka suurin ilo on yllättää alamaisensa pahanteosta ja pitää huoli siitä, että nämä saavat tekoaansa vastaavan rangaistuksen, ellei sitten satu, että joku melkein hänen vertaisensa olento tarjoutuu kärsimään heidän puolestaan, kuolemaan heidän sijastaan ja edestään. Idea lunastuksesta ja sovituksista ei käy ollenkaan yksiin sen jumalakäsityksen kanssa, jota Jeesus Nasaretilainen opetti ja josta hän itse oli esimerkkinä. Jumalallisessa olemuksessa ei ole mitään, mikä nousisi Jumalan rajattoman rakkauden rinnalle.

Koko tämän sovitus- ja uhriajatuksen pohjautuvan pelastumiskäsityksen juuret ja perusta ovat itsekkyydessä. Jeesus opetti, että kanssaihminen palveleminen on korkein käsitys henkiuskovien veljeydestä. Jumalan isyyteen uskovien tulisi suhtautua pelastumiseen itsestäänselvyytenä. Uskovan suurimpana huolena ei tulisi olla itsekäs omakohtaisen pelastumisen halu, vaan mieluummin epäitsekäs kanssaihmistensä rakastamisen ja siitä johtuva palveleminen tarve, samaan tapaan kuin Jeesus rakasti ja palveli kuolevaisia ihmisiä.

Eikä aitoja uskovia myöskään kovin suuressa määrin huolestuta tulevaisuudessa tapahtuva synnin rankaiseminen. Oikeaa uskovaa huolettaa vain nykyinen ero Jumalasta. On totta, että viisaat isät saattavat kurittaa poikiaan, mutta he tekevät sen kokonaan rakkaudessa ja ojentamisen tarkoituksessa. He eivät rankaise vihassa, eivätkä he kostaakseen kurita.

Vaikka Jumala olisikin ankara ja lain kirjaimen tuijottava monarkki universumissa, jossa korkeimpana periaatteena olisi oikeus, hän ei taatusti tyytyisi sellaiseen lapselliseen järjestelyyn, että lainrikkoo korvattaisiin viattomalla sijaiskärsijällä.

Mikä Jeesuksen kuolemassa on suurta — siinä mielessä, miten se suhteutuu ihmiskokemuksen rikastumiseen ja pelastukseen johtavan tien lavenemiseen —, ei ole hänen kuolemansa tosiasia, vaan paremminkin se suurenmoinen tapa, jolla hän kuoleman kohtasi, ja se verraton henki, jossa hän sen teki.

Koko tämä ajatus sovituksen vaatimista lunnasta asettaa pelastuksen tasolle, joka on epätodellinen; tuollainen käsitys on puhtaasti filosofinen. Ihmisen pelastuminen on todellista, sillä se perustuu kahteen realiteettiin, jotka ovat käsitettävissä luodun olennon uskon kautta ja jotka sitä tietä liittyvät yksilökohtaiseen ihmisen kokemukseen, ja nämä kaksi realiteettia ovat

consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be "forgiven

Jumalan isyyden tosiasia ja siihen liittyvä totuus: ihmisten välinen veljeys. Onhan viime kädessä totta, että teille ”annetaan velkanne anteeksi, niin kuin tekin annatte anteeksi velallisillenne.”

your debts, even as you forgive your debtors.”

5. RISTIN ANTAMAT OPETUKSET

Jeesuksen risti kuvastaa, miten täysimääräistä on oikean paimenen äärimmäinen uhrautuvuus jopa hänen katraansa kelvottomien jäsenten hyväksi. Ikiajoiksi se asettaa kaikki Jumalan ja ihmisen väliset suhteet perheenjäsenten välisten suhteiden pohjalle. Jumala on Isä, ihminen on hänen poikansa. Rakkaudesta, isän rakkaudesta poikaansa kohtaan, tulee Luojan ja luodun välisissä universumisuhteissa keskeisin totuus — eikä sellaisen kuninkaan harjoittamasta oikeudesta, joka etsii tyydytystä pahaa tekevän alamaisensa kärsimyksistä ja rankaisemisesta.

Risti osoittaa ikiajat, ettei Jeesuksen asenne syntisiä kohtaan ollut sen paremmin tuomitsevuus kuin suvaitsevuuskaan vaan pikemminkin ikuinen ja rakastava pelastus. Jeesus on todellakin pelastaja siinä mielessä, että hänen elämänsä ja kuolemansa voittavat ihmisiä hyvyyden ja vanhurskaan eloonjäämisen puolelle. Jeesus rakastaa ihmisiä niin paljon, että hänen rakkautensa herättää ihmissydamessä rakkauden vastakaiun. Rakkaus on totisesti tarttuvaa ja ikuisesti luomisvoimaista. Jeesuksen ristinkuolema on esimerkki rakkaudesta, joka on kyllin väkevää ja jumalallista antaakseen anteeksi synnin ja nielaistakseen kaiken pahanteon. Jeesus paljasti tälle maailmalle oikeudellisuutta — pelkkää teknistä oikean ja väärän käsitettä — korkeamman vanhurskauden laatumääreen. Jumalallinen rakkaus ei tyydy pelkästään vääryyksien anteeksi antamiseen, vaan se absorboi ja aktuaalisesti hävittää ne. Rakkauteen sisältyvä anteeksiantavuus nousee kauas armeliaisuuteen sisältyvän anteeksiantavuuden yläpuolelle. Armo säilyttää pahantekemisen syyllisyystaakan yhdelle osapuolelle, mutta rakkaus hävittää ikiajoiksi synnin ja kaiken siitä johtuvan heikkouden. Jeesus toi Urantialle uuden elämänviettotavan. Hän opetti meille, ettemme tekisi pahalle vastarintaa, vaan että löytäisimme hänen kauttaan sellaisen hyvyyden, joka todellisuudessa hävittää pahan. Jeesuksen anteeksiantavuus ei ole pahan suvaitsemista, vaan se on pelastus tuomituksi tulemisesta. Pelastus ei vähättele vääryyksiä, vaan se oikaisee ne. Oikea rakkaus ei tee vihalle myönnetyksiä eikä sitä suvaitse, vaan se hävittää sen. Jeesuksen rakkaus ei koskaan tyydy pelkkään anteeksiantamiseen. Mestarin rakkaus merkitsee tervehdyttämistä, ikuista eloonjäämistä. Pelastuksesta on täysin paikallaan puhua lunastuksena, jos sillä tarkoitetaan tätä ikuista

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

tervehdyttämistä.

Ihmisiä kohtaan tuntemansa henkilökohtaisen rakkauden ansiosta Jeesus kykeni murtamaan synnin ja pahuuden otteen. Sillä keinoin hän vapautti ihmiset valitsemaan paremmat elämisen tavat. Jeesus toi esille sellaisen vapautumisen menneisyydestä, joka itsessään lupasi riemuvoiton tulevaisuudelle. Näin anteeksiantamus siis piti huolen pelastumisesta. Sitten kun jumalallisen rakkauden kauneus kerran on täysimääräisenä laskettu sisälle ihmissydämeen, se hävittää ikuisiksi ajoiksi synnin lumouksen ja pahuuden voiman.

Jeesuksen kärsimykset eivät rajoittuneet ristiinnaulitsemiseen. Todellisuudessa Jeesus Nasaretilainen vietti yli kaksikymmentäviisi vuotta todellisen ja ankaran kuolevaisolemassaolon ristillä. Ristin todellinen arvo on siinä tosiasiassa, että se oli korkein ja lopullinen ilmaus hänen rakkaudestaan, loppuunviety paljastus hänen armeliaisuudestaan.

Miljoonien asuttujen maailmojen kymmenet biljoonat kehittyvät luodut, jotka ovat tunteneet houkutusta luopua moraalisesta kamppailusta ja jättää hyvä uskon kilvoitus sikseen, ovat vielä kerran luoneet katseensa ristillä olevaan Jeesukseen ja sitten rynnistäneet eteenpäin sen kuvan inspiroimina, joka piirtyi heidän silmiinsä Jumalasta antamassa pois ruumiillistumaelämänsä siksi, että hän omistautuu ihmisen epäitsekäaseen palvelemiseen.

Ristinkuoleman riemuvoitto tiivistyy kaikinensa siinä hengessä, jossa Jeesus suhtautui kimppuunsa käyviä kohtaan. Rukoillessaan ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät” hän teki rististä ikuisen symbolin, joka kertoo, että rakkaus saa voiton vihasta ja totuus voittaa pahan. Tuo rakkaudesta kertova uhrautuvuus oli tarttuvaa, ja se levisi koko valtavan universumin jokaiseen kolkkaan; opetuslapsiin se tarttui heidän Mestaristaan. Hänen evankeliuminsa opettaja, joka joutui heti ensimmäisenä antamaan henkensä tätä palvelua suorittaessaan, sanoi häntä kuoliaaksi kivitettäessä: ”Älä pane tätä syntiä heidän taakakseen.”

Risti vetoaa mitä voimakkaimmin siihen, mikä ihmisessä on parasta, sillä se tuo esille yhden, joka oli valmis antamaan henkensä tehdäkseen palveluksen kanssaihmisilleen. Suurempaa rakkautta ei voi yhdelläkään ihmisellä olla kuin se, että hän on valmis luopumaan elämästään ystäviensä edestä — ja Jeesuksella oli sellainen rakkaus, että hän oli valmis antamaan henkensä vihamiestensä edestä; rakkaus, joka on suurempi kuin on ollut mikään maan päällä tähän mennessä tunnettu rakkaus.

Niin hyvin muissa maailmoissa kuin

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the power of evil.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on

Urantiallakin tämä ylevä näytelmä ihmis-Jeesuksen ristinkuolemasta Golgatalla on kuohuttanut kuolevaisten tunnemaailmaa, samalla kun se enkeleissä taas on pannut liikkeelle suurimman mahdollisen uhrautuvuuden.

Risti on korkeuksiin kohoava symboli, joka kertoo pyhästä palvelemisesta, elämänsä omistamisesta kanssaihmistensä hyvinvoinnin ja pelastumisen hyväksi. Risti ei ole symboli, joka kertoisi, miten viaton Jumalan Poika uhrattiin syyllisten synnintekijöiden sijasta, jotta sillä keinoin olisi lepytetty itsensä loukatuksi tuntevan Jumalan vihaa, vaan risti edustaa ikiajat, niin maan päällä kuin kautta valtavan universumin, pyhää symbolia, joka puhuu siitä, miten hyvät lahjoittautuvat pahoille, ja miten he samalla pelastavat nämä juuri tämän rakkaudesta johtuvan uhrautuvuuden avulla. Risti seisoo tunnusmerkkinä korkeimmasta epäitsekään palvelemisen muodosta, ylittämättömästä uhrautuvuudesta, joka merkitsee täysimääräistä vanhurskaan elämän lahjoittamista täydestä sydäimestä kumpuavaa hoivaa osoittavassa palvelemisessa, jopa kuolemassa, ristinkuolemassa. Ja jo se, että me näemme tämän Jeesuksen lahjoittautuneena viettämästä elämästä kertovan suuren symbolin, toden totta innoittaa meitä kaikkia niin, että haluamme mennä ja tehdä samoin.

Kun ajattelevat miehet ja naiset luovat katseensa Jeesukseen hänen uhratessaan elämänsä ristillä, he tuskin enää sallivat itselleen vapautta valittaa elämän pahimpiakaan vastoinkäymisiä, saati sitten vähäisiä ahdistuksia ja monia puhtaasti kuviteltuja ärtymyksen aiheita. Hänen elämänsä oli niin loistokas ja hänen kuolemansa niin voittoa, että meitä kaikkia houkuttaa halu jakaa ne molemmat hänen kanssaan. Mikaelin lahjoittautuminen kokonaisuudessaan, hänen nuoruutensa päivistä aina tähän hänen ristinkuolemansa mahtavaan näytelmään saakka, vetää meitä vastustamattomasti puoleensa.

Kun tarkastelette ristiä ilmoituksena Jumalasta, pitääkö huoli siitä, ettette katsele sitä alkukantaisen ihmisen silmin ettekä myöhempien aikojen barbaarin näkökulmasta, nämä kun pitivät kumpikin Jumalaa jyrkkää oikeudellisuutta ja ankaraa laillisuutta edustavana säälimättömänä Hallitsijana. Pitääkö mieluummin huoli siitä, että näette ristissä lopullisen osoituksen Jeesuksen rakkaudesta ja hänen omistautumisestaan elämäntehtävälleen, jona oli lahjoittautuminen hänen valtavan universuminsa kuolevaisten sukukunnille. Nähkää Ihmisen Pojan kuolemassa, kuinka Isän tuntema rakkaus hänen kuolevaisten asuttamilla sfääreillä eläviä poikiaan kohtaan saavuttaa siinä julkitulonsa huipentuman. Näin ollen risti kuvastaa auliisti osoitetun rakkauden uhrautuvuutta ja vapaaehtoisien pelastuksen lahjoittamista niille, jotka haluavat ottaa vastaan

Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

nämä lahjat ja tämän uhrautuvuuden. Ristissä ei ollut mitään, mitä Isä olisi vaatinut, vaan ainoastaan sitä, mitä Jeesus niin auliisti antoi, ja mitä hän ei suostunut välttämään.

Ellei ihminen muutoin osaa antaa Jeesukselle arvoa ja ymmärtää hänen maan päällä tapahtuneen lahjoittautumisensa merkitystä, hän voi ainakin ymmärtää sen, että hänen kuolevaisen kärsimyksensä olivat yhteisiä meidän kanssamme. Kukaan ihminen ei voi koskaan olla huolissaan siitä, etteikö Luoja tietäisi tämän ajallisuudessa kokemien vaivojen luonnetta ja laajuutta.

Tiedämme, ettei ristinkuolema ollut tarkoitettu saamaan aikaan ihmisen sovintoa Jumalan suhteen, vaan kannustamaan ihmistä käsittämään Isän ikuista rakkautta ja hänen Poikansa loputonta armeliaisuutta ja viestittää nämä universaaliset totuudet kokonaiselle universumille.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

Luku 189. Kuolleistanousu

⇐ 188

Urantia-kirjan

190 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 189 KUOLLEISTANOUSU

Osiot

Johdanto

1. Morontiasiirtymävaihe
2. Jeesuksen aineellinen ruumis
3. Tuomiokautinen kuolleistanousu
4. Hautakammio havaitaan tyhjäksi
5. Pietari ja Johannes haudalla

PAPER 189 THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

Johdanto

KOHTA Jeesuksen perjantai-iltapäivänä tapahtuneen hautaanpanon jälkeen Urantialla tuolloin ollut Nebadonin arkkienkeliäen päällikkö kutsui koolle johtamansa nukkuvien tahdollisten luotujen kuolleistanousuneuvoston ja otti käsittelyyn kysymyksen siitä, mikä mahdollisesti olisi menetelmä, jolla Jeesus palautettaisiin elämään. Paikalle kokoontuneet Mikaelin luomat paikallisuniversumin pojat tekivät tämän omalla vastuullaan; Gabriel ei ollut kutsunut heitä koolle. Puoleenyöhön mennessä he olivat tulleet siihen johtopäätökseen, ettei luotu olento voisi tehdä mitään Luojan kuolleistanousun edesauttamiseksi. He hyväksyivät mieluusti Gabrielin neuvot tämän sanoessa, että koska Mikael oli ”omasta vapaasta tahdostaan luopunut elämästään, hänellä oli myös valta ottaa se jälleen haltuunsa sen mukaan, mitä hän itse päättäisi.” Pian tämän neuvoston kokouksen, johon neuvostoon kuului arkkiengeliä, Elämäkantajia ja heidän monenlaisia tovereitaan luotujen olentojen eloonpalauttamisen ja morontialuomistyön piiristä, päättäneeksi julistamisen jälkeen Jeesuksen Personoitu Suuntaaja, jonka henkilökohtaisessa komennossa Urantialle tuolloin kokoontuneet taivaalliset armeijakunnat olivat, lausui hätätyneinä odottaville tilanteen tarkkailijoille seuraavat sanat:

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had “laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination.” Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

"Yksikään teistä ei voi tehdä mitään auttaakseen Luoja-isäänsä palaamaan eloon. Tämän maailman kuolevaisen ominaisuudessa hän on kokenut kuolevaisen kuoleman; universumin Hallitsijan ominaisuudessa hän elää yhä. Se, mitä te tarkkailette, on Jeesus Nasaretilaisen kuolevaisena kokema siirtymävaihe lihallisesta elämästä morontiaaliseen elämään. Tämän Jeesuksen henkisiirtymävaihe vietiin päätökseen hetkenä, jolloin erkanin hänen persoonallisuudestaan ja tulin väliaikaiseksi johtajaksenne. Teidän Luoja-isänne on päättänyt käydä läpi kuolevaisten luotujensa kokemuksen täysimääräisenä alkaen siitä, kun ihminen syntyy aineellisiin maailmoihin, ja edelleen luonnollisen kuoleman ja morontiaivaiheen kuolleistaheräämisen kautta kiistatonta henkiolomuotoa edustavaan statukseen saakka. Tulette kohta seuraamaan tämän kokemuksen muuatta vaihetta, mutta ette saa olla siinä mukana. Mitä te tavallisissa oloissa luodun hyväksi teette, sitä ette saa tehdä Luojan hyväksi. Luoja-Pojalla on itsessään valta lahjoittautua kenen tahansa itse luomansa pojan hahmossa; hänellä on itsessään valta antaa pois nähtävissä oleva elämänsä ja ottaa se takaisin; ja hänellä on tämä valta siksi, että Paratiisin-Isä on suoraan niin määrännyt, ja minä tiedän, mistä minä puhun."

Kuultuaan nämä Personoidun Suuntaajan sanat he kaikki, Gabrielista nöyrympään kerubiin, asennoituivat tilanteeseen kiihkeän odottajan tavoin. He näkivät Jeesuksen haudassa olevan, kuolevaiselle kuuluvan ruumiin; he huomasivat merkkejä rakastetun Hallitsijansa universumitoiminnasta; ja koska he eivät ymmärtäneet tällaisia ilmiöitä, he odottivat kärsivällisesti tilanteen kehittymistä.

1. MORONTIASIIRTYMÄVAIHE

Sunnuntaiaamuna kello kaksi neljäkymmentäviisi näyttämölle saapui Paratiisin inkarnaatiokomissio, johon kuului seitsemän yksilöimätöntä Paratiisin persoonallisuutta, ja se asettautui hetkeäkään hukkaamatta haudan ympärille. Kymmentä minuuttia vaille kolme Joosefin uudesta haudasta alkoi kohota yhteen kietoutuneiden aineellisten ja morontia-aktiiviteettien aiheuttamaa voimaperäistä värähtelyä, ja kaksi minuuttia yli kolmen tänä sunnuntaiaamuna, huhtikuun 9. päivänä vuonna 30 jKr, haudasta tuli esille Jeesus Nasaretilaisen kuolleistanoussut morontiahahmo ja -persoonallisuus.

Kun kuolleistanoussut Jeesus ilmaantui hautakammioistaan, se lihallinen ruumis, jossa hän oli lähes kolmenkymmenenkuuden vuoden ajan maan päällä elänyt ja toiminut, lepäsi yhä

189:0.2 (2020.2) "Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak."

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche,

hautakammion seinän syvennyksessä koskemattomana ja pellavaliinaan kiedottuna, täsmälleen sellaisena kuin Joosef ja hänen toverinsa olivat sen perjantai-iltapäivänä paikalleen asettaneet. Haudan oviaukon kivi oli niin ikään täysin koskemattomana paikallaan; Pilatuksen sinetti oli yhä ehjä; sotilaat seisoivat edelleenkin vartiossa. Temppeleinvartijat eivät olleet poistuneet paikalta hetkeksikään; roomalaisvartio oli vaihdettu puoliltaöin. Kukaan näistä vaarinpitäjistä ei aavistanut, että heidän vartiointinsa kohde oli noussut uuteen ja korkeampaan olomuotoon, eikä sitä, että heidän vartioimansa ruumis oli nyt hyläksi jäänyt ulkokuori, jolla ei ollut enää mitään yhteyttä Jeesuksen vapahdettuun ja kuolleista nousseeseen morontiapersoonallisuuteen.

Ihmiskunta on hidas käsittämään, että kaikessa, mikä on persoonallista, aine on morontian ranka ja että kumpikin ovat pysyvän henkitodellisuuden heijastunut varjo. Kuinka kauan teiltä vie, ennen kuin pidätte aikaa ikuisuuden liikkuvana kuvajaisena ja avaruutta Paratiisin realiteettien häilyvänä varjona?

Sikäli kuin pystymme asiaa arvioimaan, yhdelläkään tämän universumin luodulla eikä kenelläkään jonkin muun universumin persoonallisuudella ollut mitään tekemistä tämän Jeesus Nasaretilaisen morontiaylösnousemuksen kanssa. Perjantaina hän luopui elämästään tämän maailman kuolevaisena; sunnuntaiaamuna hän otti sen takaisin Norlatiadekiin kuuluvan Satanian järjestelmän morontiaolentona. Jeesuksen kuolleistanousuun liittyy paljon sellaista, mitä emme ymmärrä. Mutta tiedämme sen tapahtuneen kertomallamme tavalla ja suunnilleen edellä ilmoittamaamme aikaan. Voimme niin ikään kirjata, että kaikki tähän kuolevaiselle ominaiseen siirtymävaiheeseen eli morontiaylösnousemukseen liittyneet tunnetut ilmiöt tapahtuivat nimenomaan Joosefin uudessa haudassa, jossa Jeesukselle kuolevaisena kuuluneet aineelliset jäännökset lepäsivät hautavaatteisiin käärittyinä.

Tiedämme, ettei yksikään paikallisuniversumin luotu ollut mukana tässä morontiaheräämisessä. Havaitimme edellä mainittujen Paratiisin seitsemän persoonallisuuden asettuvan haudan ympärille, mutta emme nähneet, että he olisivat tehneet jotakin Mestarin heräämisen yhteydessä. Täsmälleen sinä hetkenä, kun Jeesus ilmestyi Gabrielin rinnalle, heti haudan yläpuolelle, Paratiisista tulleet persoonallisuudet toivat julki aikomuksensa poistua välittömästi Uversaan.

Sallikaa, että seuraavat toteamukset esittämällä annamme ikiajoiksi selvityksen Jeesuksen kuolleistaheräämisen käsitteestä:

1. Hänen aineellinen eli fyysinen ruumiinsa ei

undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signaled their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

- 189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When

ollut osa kuolleista noussutta persoonallisuutta. Kun Jeesus ilmaantui haudasta, hänen lihallinen ruumiinsa jäi koskemattomana hautakammioon. Hän ilmaantui hautakammioista oviaukon edessä olleita kiviä liikuttamatta ja Pilatuksen sinetteihin koskematta.

2. Hän ei ilmaantunut haudasta henkenä eikä Nebadonin Mikaelina, hän ei ilmestynyt siinä Luoja-Hallitsijan hahmossa, joka hänellä oli ollut ennen ruumiillistumistaan kuolevaisen lihalliseen hahmoon Urantialla.

3. Mainitusta Joosefin hautakammioista hän tuli sen sijaan esille täsmälleen niiden morontiapersoonallisuuksien kaltaisena, jotka kuolleista nousseina morontiaalisina ylösnousemusolentoina ilmaantuvat tämän Sataniana tunnetun paikallisjärjestelmän ensimmäisen mansiomaailman kuolleistaheräämissaleista. Ja se, että mansonian numero yksi kuolleistaheräämissalien valtavan pihan keskellä sijaitsee Mikaelin muistomerkki, panee meidät otaksumaan, että Mestarin Urantialla tapahtunutta kuolleistanousua jollakin tavalla tuettiin tässä järjestelmän ensimmäisessä mansiomaailmassa.

Haudasta noustuaan Jeesus ensimmäisenä tekonaan tervehti Gabrielia ja antoi hänelle ohjeen toimia edelleenkin universumin asioiden toimeenpanijana Immanuelin alaisena ja sitten hän antoi Melkisedekien päällikölle tehtäväksi välittää hänen veljelliset terveisensä Immanuelille. Sen jälkeen hän pyysi Edentian Kaikkein Korkeimmalta Päivien Muinaisten antamaa todistusta kuolevaisen siirtymävaiheestaan; ja kääntyen seitsemästä morontiaaailmasta paikalle kerääntyneiden morontiaaryhmien puoleen Jeesus puhui näille, jotka olivat kokoontuneet tänne tervehtimään ja toivottamaan Luojansa tervetulleeksi heidän omaan luokkaansa kuuluvana luotuna, ja nämä morontia-Jeesuksen ensimmäiset kuolevaisena eletyn elämänvaiheen jälkeiset sanat kuuluivat: "Lihallisen elämäni nyt päätettyäni tahtoisin siirtymähahmossa viipyä täällä jonkin aikaa, jotta minulla olisi entistä täysimääräisempi tieto ylösnousemusluotujeni elämästä ja jotta voisin entistä laajemmin tuoda julki, mikä on Paratiisissa olevan Isäni tahto."

Kun Jeesus oli puhunut, hän antoi Personoidulle Suuntaajalle merkin, ja kaikki universumin älylliset olennot, jotka olivat kokoontuneet Urantialle ollakseen todistamassa kuolleistaheräämistä, lähetettiin välittömästi kukin omien universumitehtäviensä pariin.

Jeesus aloitti nyt morontiatason kanssakäymiset, ja hänet perehdytettiin, luodun ominaisuudessa, sen elämän vaatimuksiin, jota hän oli tahtonut elää lyhyen ajan Urantialla. Tämä morontiaaailmaan perehdyttäminen kesti maan

Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonian number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: "Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise."

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire

ajanlaskun mukaan runsaan tunnin, ja se keskeytyi kahdesti siksi, että hän halusi kommunikoida entisten, lihallisen elämän aikaisten työtovereidensa kanssa näiden tultua Jerusalemissa ihmeissään kurkistelemaan tyhjiään hautaan löytääkseen sen, mitä he pitivät todisteena hänen kuolleistansustaan.

Jeesuksen kuolevaisena elämä siirtymävaihe — Ihmisen Pojan morontianousemus — on nyt suoritettu. Mestarin lyhyeksi jäävä kokemus puolitiessä aineellisen ja hengellisen välillä olevana persoonallisuutena on alkanut. Ja hän on tehnyt tämän kaiken hänessä itsessään luonnostaan olevalla vallalla, sillä kukaan persoonallisuus ei ole antanut hänelle mitään apua. Hän elää nyt morontia-Jeesuksena, ja hänen tätä morontiaelämää aloittaessaan hänen aineellinen, lihallisen elämän aikainen ruumiinsa lepää koskemattomana haudassa. Sotilaat ovat yhä vartiossa, eikä kivien ympärille kiinnitettyä maaherran sinettiä ole vielä murrettu.

2. JEEСУKSEN AINEELLINEN RUUMIS

Kuolleista nousseen Jeesuksen keskustellessa Satanian seitsemästä mansiomaailmasta paikalle kerääntyneiden morontiapersonallisuuksien kanssa arkkiengelen — kuolleistaheräämisen enkelien — päällikkö kääntyi kello kymmentä yli kolme Gabrielin puoleen ja pyysi saada Jeesukselle kuolevaisena kuuluneen ruumiin. Arkkiengelen päällikkö sanoi: "Emme saa olla mukana hallitsijamme Mikaelin lahjoittautumiskokemukseen kuuluvassa morontianousemuksessa, mutta haluaisimme välittömästi toimeenpantavaa hajottamista varten saada huostaamme hänen kuolevaisen jäännöksensä. Tarkoituksemme ei ole käyttää dematerialisointimenetelmäämme, vaan haluamme vain panna liikkeelle prosessin, joka perustuu ajan kulumisen nopeuttamiseen. Meille riittää, että olemme nähneet Hallitsijamme elävän ja kuolevan Urantialla; taivaan armeijakunnat tahtoisivat säästyä siltä muistolta, että heidän pitäisi asiaan puuttumatta katsella, kun universumin Luoja ja Ylläpitäjän ihmishahmo hitaasti mätänee. Koko Nebadonin taivaallisten älyllisolentojen nimissä pyydän saada määräyksen, jolla Jeesus Nasarettilaiselle kuolevaisena kuulunut ruumis annetaan huostaani ja joka valtuuttaa meidät ryhtymään sen välittömään hajottamiseen."

Gabrielin keskusteltua asiasta Edentian vanhemman Kaikkein Korkeimman kanssa taivaallisten olentojoukkojen arkkiengelledusmiehelle annettiin lupa ryhtyä toimenpiteisiin Jeesuksen fyysisten jäännösten hävittämiseksi tavalla, josta hän tekisi itse

to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: "We may not participate in the morontia resurrection of the bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution."

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

päätöksensä.

Sen jälkeen kun tähän arkkienkeliä pällikön pyyntöön oli suostuttu, hän kutsui avukseen useita tovereitaan sekä suurilukuisen joukon kaikkien taivaallisten persoonallisuusluokkien edustajia, ja sitten nämä ryhtyivät Urantian keskiväliolentojen avustamina toimenpiteisiin ottaakseen huostaansa Jeesuksen fyysisen ruumiin. Tämä kuollut ruumis oli puhtaasti aineellinen luomus; se oli fyysinen ja konkreettinen; sitä ei voinut siirtää pois haudasta samalla tavoin kuin kuolleistanousun morontiahahmo oli kyennyt pääsemään pois sinetöidystä hautakammioista. Joidenkuiden avustavien morontiapersonallisuuksien avun turvin morontiahahmo voidaan tietynä hetkenä tehdä sellaiseksi ikään kuin se olisi henkeä, niin että tavallinen aine ei sen suhteen merkitse mitään, kun jonakin toisena hetkenä siitä taas voi tulla sellaista, että maailman kuolevaisten kaltaiset aineelliset olennot voivat sen havaita ja olla siihen kosketuksissa.

Kun he valmistautuivat siirtämään Jeesuksen ruumiin pois haudasta esivaiheena sille, että he arvokkaasti ja kunnioittavasti hävittäisivät sen miltei silmänräpäyksessä tapahtuvalla hajottamisella, Urantian toisasteisille keskiväliolentoille annettiin tehtäväksi vierittää kivet pois haudan oviaukolta. Suurempi kivi oli valtavan kookas ja pyöreä möhkäle, paljolti myllynkiven kaltainen, ja se liikkui kallioon hakatussa urassa, joten sitä voitiin vierittää edestakaisin sen mukaan, haluttiinko hautakammio avata vai sulkea. Kun vartiossa seisovat juutalaiset vartijat ja roomalaiset sotilaat aamuhämärän valossa näkivät, miten tämä valtaisa kivi alkoi, niin kuin näytti, omia aikojaan vieriä pois haudan suuaukolta — ilman mitään näkyvää syytä, joka olisi selittänyt tämän liikkumisen — heidät valtasi pelko ja pakokauhu, ja he pakenivat kiireesti tapahtumapaikalta. Juutalaiset pakenivat kotiinsa ja menivät myöhemmin temppelille tekemään kapteenilleen selkoa näistä tapahtumista. Roomalaiset pakenivat Antonian linnoitukseen ja antoivat näkemästään selvityksen sadanpäämiehelle heti tämän saavuttua palvelukseen.

Juutalaisjohtajat aloittivat tämän surkean jutun, jolla he muka pääsisivät Jeesuksesta, tarjoamalla lahjuksia kavalalle Juudakselle, ja nyt kun he joutuivat tässä kuvattuun kiusalliseen tilanteeseen, he sen sijaan, että olisivat ajatelleet rangaista vartiopaikaltaan poistuneita vartiomiehiä, ryhtyivätkin näiden vartijoiden ja roomalaisotilaiden lahjomiseen. He maksoivat näille kahdellekymmenelle miehelle kullekin rahasumman ja neuvoivat heitä sanomaan kaikille: ”Kun me yöllä nukuimme, hänen opetuslapsensa kävivät kimppuumme ja veivät ruumiin pois.” Ja juutalaisjohtajat antoivat sotilaille juhlalliset lupaukset puolustaa heitä Pilatuksen edessä,

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: “While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body.” And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor's knowledge that they had accepted

mikäli maaherra joskus saisi tietää heidän ottaneen vastaan lahjuksen.

Kristillinen usko Jeesuksen kuolleistanousuun on pohjautunut ”tyhjän haudan” tosiasiaan. Oli todellakin tosiasia se, että hauta oli tyhjä, mutta tämä ei ole kuolleistanousun totuus. Hauta oli eittämättä tyhjä, kun ensimmäiset uskovat saapuivat, ja tämä tosiasia yhdessä Mestarin epäilyksettömän kuolleistanousun kanssa johti sellaisen uskomuksen muotoutumiseen, joka ei ollut tosi, eli opetukseen, jonka mukaan Jeesuksen aineellinen ja kuolevaisen ruumis nousi haudasta. Totuutta, koska siinä on kysymys hengellisistä realiteeteista ja ikuisista arvoista, ei voi aina rakentaa havaittavia tosiasioita yhdistelemällä. Vaikka yksittäiset tosiasiat saattavat olla aineellisessa mielessä tosia, siitä ei seuraa, että muutaman tosiasian yhdistämisen välttämättä täytyy johtaa totuudellisiin hengellisiin johtopäätöksiin.

Joosefin hautakammio oli tyhjä, mutta ei sen vuoksi, että Jeesuksen ruumis oli saatettu entiselleen tai noussut kuolleista, vaan siksi, että oli suostuttu taivaallisten olentojoukkojen pyyntöön suoda sille erityinen ja ainutlaatuinen hajoaminen, palauttaa ”tomu tomuksi” ilman, että asiaan pääsivät vaikuttamaan ajalliset viivytykset ja ilman, että tavanomaiset ja kuolevaisen ruumiin näkyvät mätänemis- ja aineellisen kappaleen maatumisprosessit pääsivät vaikuttamaan.

Jeesukselle kuolevaisena kuuluneet jäännökset kävivät läpi saman luonnonmukaisen alkuosiinsa hajoamisen, joka maan päällä kohtaa kaikkia ihmisruumiita, ellei lukuun oteta sitä, että tässä tapauksessa tätä luonnollista hajoamisprosessia ajan kulumisen osalta suuresti nopeutettiin, kiirehdyttiin niin pitkälle, että se tapahtui jotakuinkin silmänräpäyksessä.

Mikaelin kuolleistanousun oikeat todisteet ovat luonteeltaan hengellisiä, olkoonkin että tämän opetuksen vahvistaa niiden monien tämän maailman kuolevaisten todistus, jotka tapasivat ja tunnistivat kuolleista nousseen morontia-Mestarin ja keskustelivat hänen kanssaan. Hän tuli kuulumaan lähes tuhannen ihmisolennon henkilökohtaiseen kokemukseen, ennen kuin hän lopullisesti jätti jäähyväiset Urantialle.

3. TUOMIOKAUTINEN KUOLLEISTANOUSU

Tänä sunnuntaiaamuna vähän kello puoli viiden jälkeen Gabriel kutsui arkkienkelit rinnalleen ja valmistautui avaamaan Aatamin tuomiokauden päättymiseen Urantialla liittyneen yleisen kuolleistanousun. Sitten kun tähän suureen tapahtumaan kytkeytyneiden serafien ja kerubien monilukuinen armeija oli järjestetty asian vaatimaan muodostelmaan, morontia-Mikael

a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the “empty tomb.” It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the “dust to dust,” without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia

ilmestyi Gabrielin eteen ja sanoi: "Koska Isälläni on elämä itsessään, niin hän on antanut sitä Pojalle, jotta tällä olisi elämä itsessään. Vaikken olekaan vielä täysimääräisesti ottanut universumin vallankäyttöä taas käsiini, tämä itselleni asettama rajoitus ei millään tavoin estä minua vuodattamasta elämää nukkuville pojilleni; alkakoon siis planetaarisen kuolleistanousun edellyttämä nimenhuuto."

Arkkienkeliäen yhteyspiiri toimi sen jälkeen ensimmäistä kertaa Urantialta. Gabriel ja arkkienkeliarmeijat siirtyivät planeetan hengellisen polariteetin sijaintipaikkaan, ja kun Gabriel antoi merkin, järjestelmän ensimmäiseen mansiomaailmaan kiiri Gabrielin ääni, joka puhui: "Mikaelin antaman käskyn perusteella — nouskoot Urantian tuomiokauden kuolleet ylös!" Silloin kaikki ne Urantian ihmisrotujen eloonjääneet, jotka olivat Aatamin aikojen jälkeen vaipuneet uneen ja jotka eivät jo olleet menneet tuomiolle, ilmestyivät mansonian kuolleistaheräämissaleihin valmiina puettaviksi morontiahahmoon. Ja serafit ja heidän työtoverinsa olivat yhdessä silmänräpäyksessä valmiita lähtemään mansiomaailmoin. Tavallisissa oloissa nämä serafisuojaajat, jotka aikanaan oli osoitettu näiden eloon jäävien kuolevaisten ryhmäsuojelijoiksi, olisivat olleet läsnä sinä hetkenä, jolloin nämä heräsivät mansonian kuolleistaheräämissaleissa, mutta tällä kertaa he olivat itsessään tässä maailmassa siksi, että Gabrielin oli Jeesuksen morontianousemuksen vuoksi välttämätöntä olla täällä.

Siitä huolimatta, että lukemattomat yksilöt, joilla oli henkilökohtainen serafisuojaaja, samoin kuin persoonallisuuden hengellisen edistymisen osalta riittävän pitkälle päässeet olivat siirtyneet mansoniaan Aatamin ja Eevan aikaa seuranneina aikakausina, ja vaikka olikin toimeenpantu useita erityisiä ja tuhatvuosittaisia Urantian poikien kuolleistanousuja, nyt oli kuitenkin käsillä kolmas planetaarisista nimenhuudoista eli täysimääräisistä tuomiokautisista kuolleistanousuista. Ensimmäinen tapahtui Planeettaprinssin saapumisen aikaan, toinen Aatamin ajan kuluessa ja tämä kolmas oli merkinä Jeesus Nasaretilaisen morontianousemuksesta, kuolevaisen siirtymävaiheesta.

Arkkienkeliäen päällikön saatua merkin planetaarisesta kuolleistanoususta Ihmisen Pojan Personoitu Suuntaaja luopui kaikesta Urantialle kokoontuneisiin taivaallisiin armeijoihin kohdistuvasta vallastaan ja siirsi kaikki nämä paikallisuniversumin pojat taas omien komentajiensa toimivallan piiriin. Ja tämän tehtyään hän lähti Salvingtoniin saattamaan Immanuelin tietoon, että Mikaelille kuolevaisena kuulunut siirtymävaihe oli suoritettu. Välittömästi hänen jäljessään tuli koko se taivaallinen

Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: "By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!" Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonian in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonian, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel's presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonian during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signalized the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia.

armeijakunta, jonka palveluksia ei Urantialla tarvittu. Mutta Gabriel pysyi Urantialla morontia-Jeesuksen mukana.

Ja tällainen on kertomus Jeesuksen kuolleistanousuun liittyneistä tapahtumista sillä tavoin tarkasteltuina kuin ne, joita ihmisen osittaisen ja ahtaan näköpiiriin asettamat rajat eivät kahlitse, ne todellisuudessa näkivät.

4. HAUTAKAMMIO HAVAITAAN TYHJÄKSI

Lähestyessämme Jeesuksen kuolleistanousun ajankohtaa tänä varhaisena sunnuntaiaamun hetkenä olisi palautettava mieleen, että kymmenen apostolia oli Elia ja Maria Markuksen kodissa, ja he uinuivat yläsalissa ja lepäsivät siellä samoilla lavereilla, joille he olivat oikaisseet itsensä Mestarinsa seurassa viettämänsä viimeisen ehtoollisen aikana. Tänä sunnuntaiaamuna he olivat Tuomasta lukuun ottamatta kaikki samassa paikassa. Tuomas oli heidän seurassaan muutaman minuutin ajan myöhään lauantai-iltana, kun he olivat ensimmäistä kertaa taas yhdessä, mutta apostolien näkeminen oli siihen ajatukseen yhdistyessään, mitä Jeesukselle oli tapahtunut, hänelle liikaa. Hän loi nopean katseen tovereihinsa ja poistui samassa hetkessä huoneesta ennen Simonin kotiin Betfageessa, jossa hän aikoi yksinäisyydessä surra huoliaan. Kaikki apostolit kärsivät, mutta eivät niinkään epäilyksestä ja epätoivosta kuin pelosta, murheesta ja häpeästä.

Nikodemuksen kotiin oli Daavid Sebedeuksen ja Joosef Arimatealaisen lisäksi kokoontunut kaksitoista, ehkä viisitoista, Jeesuksen jerusalemlaista eturivin opetuslasta. Joosef Arimatealaisen kodissa oli viitisentoista, ehkä kaksikymmentä, johtavaa naisuskovaa. Vain nämä naiset pitivät majaa Joosefin talossa, ja he olivat pysytelleet sapattipäivän ja sapattia seuranneen illan tuntien aikana visusti sisällä, joten he eivät tienneet sotilasvartion pitävän haudalla vahtia, eikä heidän tiedossaan liioin ollut, että haudan eteen oli vieritetty toinenkin kivi ja että kumpikin kivi oli sinetöity Pilatuksen sinetein.

Vähän ennen kello kolmea tänä sunnuntaiaamuna, kun ensimmäiset päivän merkit alkoivat näkyä idässä, viisi näistä naisista lähti Jeesuksen haudalle. He olivat valmistaneet suuret määrät erityisiä palsamointivoiteita, ja he kantoivat mukanaan useita pellavakääreitä. Heidän tarkoituksenaan oli antaa Jeesuksen ruumiille perusteellisempi kuolinvoitelu ja kietoa se huolellisemmin uusiin kääreisiin.

Naisjoukkoon, joka lähti suorittamaan tätä Jeesuksen ruumiin voittoa, kuuluivat Maria Magdalalainen, Alfeuksen kaksosten äiti Maria,

But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

^{189:3.5 (2025.1)} And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

^{189:4.1 (2025.2)} As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

^{189:4.2 (2025.3)} At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

^{189:4.3 (2025.4)} A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

^{189:4.4 (2025.5)} The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the

Sebedeuksen veljesten äiti Salome, Kuusaan vaimo Joanna ja Ezra Aleksandrialaisen tytär Susanna.

Kello oli noin puoli neljä, kun nämä viisi naista voidekantamuksineen saapuivat tyhjän hautakammion eteen. Astuessaan ulos Damaskoksenportista he kohtasivat joukon sotilaita, jotka enemmän tai vähemmän paniikin vallassa riensivät kaupunkiin, ja tapahtuma sai heidät keskeyttämään matkantekonsa muutamaksi hetkeksi. Mutta kun mitään tätä enempää ei sattunut, he jatkoivat matkaansa.

He hämmästyivät suuresti nähdessään, että kivi oli vieritetty pois haudan suulta, etenkin kun he olivat tulomatkalla keskenään puhuneet: "Kukahan auttaisi meitä vierittämään kiven pois paikaltaan?" He laskivat kuormansa maahan ja alkoivat luoda toisiinsa pelosta ja suuresta hämmästyksestä kertovia katseita. Siinä kun he seisoivat pelosta väristen, Maria Magdalena rohkaisi mielensä, meni pienemmän kiven taakse ja uskaltautui sisälle avoimeen hautakammioon. Tämä Joosefin hauta oli omistajansa puutarhassa, mäen rinteessä tien itäpuolella, ja sen oviaukko avautui sekin itään. Tuohon hetkeen tultaessa uusi päivä oli alkanut sarastaa sen verran, että Maria saattoi sen valossa katsoa haudan perälle, paikkaan, jossa Mestarin ruumis oli levännyt, ja nähdä, että ruumis oli poissa. Kallioseinän syvennyksessä, johon Jeesus oli laskettu, Maria näki vain laskostetun hikiliinan siellä, missä tämän pää oli levännyt, sekä käärinliinat, joihin tämä oli ollut kiedottuna, paikallaan koskemattomina, kuten ne olivat olleet kivellä, ennen kuin taivaalliset armeijat siirsivät ruumiin pois. Peiteliina oli hautasyvennyksen jalkopäässä.

Viivyttyään haudan oviaukolla muutaman hetken (hän ei heti hautaan sisälle astuttuaan nähnyt selvästi) Maria näki, että Jeesuksen ruumis oli poissa ja että sen paikalla olivat vain nämä hautavaatteet, ja hänen suustaan pääsi hätäntynyt ja tuskainen kirkaisu. Kaikki naiset olivat ylen määrin hermostuneita; he olivat olleet säikkyjä siitä lähtien, kun he kaupungin portilla kohtasivat pakokauhaiset sotilaat, ja kun Maria päästi tämän tuskankirkaisun, he joutuivat kauhun valtaan ja pakenivat kiireesti paikalta. He pysähtyivät vasta juostuaan aina Damaskoksenportille saakka. Tuona hetkenä Joanna sai tunnonvaivoja siitä, että he olivat jättäneet Marian yksikseen; hän kokosi toverinsa ympärilleen, ja he lähtivät takaisin haudalle.

Kun he pääsivät hautakammion lähelle, kauhistunut Magdalena, joka oli joutunut kahta kauheamman kammon valtaan, kun hän ei hautakammioista ulos astuttuaan ollutkaan löytänyt sisariaan odottamasta, ryntäsi heitä kohti ja huusi kiihdyksissään: "Hän ei ole siellä — ne ovat vieneet hänet pois!" Hän vei heidät takaisin

mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of Alexandria.

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and

haudalle, ja he astuivat kaikki sisälle ja näkivät, että se oli tyhjä.

Sen jälkeen kaikki viisi naista istuutuivat kiville, joka oli oviaukon lähellä, ja pohtivat tilannetta. Heidän mieleensä ei ollut vielä juolahtanut, että Jeesus oli nostettu kuolleista. He olivat koko sapatin ajan olleet vain toistensa seurassa, ja he arvelivat, että ruumis oli siirretty toiseen lepopaikkaan. Mutta punnitessaan mielessään tällaista pulmansa ratkaisua he eivät osanneet selittää, miten hautavaatteet olivat niin hyvässä järjestyksessä; kuinka olisi ollut mahdollista siirtää ruumis paikaltaan, kun samat kääriiniinat, joihin se oli kiedottu, olivat edelleenkin paikallaan ruumishyllyllä ja näyttivät koskemattomilta?

Siinä kun nämä naiset istuivat tämän uuden päivän sarastuksen ensimmäisinä hetkinä, he loivat katseensa sivulle ja havaitsivat siellä äänettömän ja liikkumattoman muukalaisen. He joutuivat taas hetkeksi pelon valtaan, mutta Maria Magdalena ryntäsi muukalaista kohti ja puhutteli tätä ikään kuin luullen tätä puutarhanhoitajaksi ja sanoi: "Minne olette vieneet Mestarin? Minne hänet on pantu? Sano se meille, jotta voimme mennä ja ottaa hänet haltuumme." Kun muukalainen ei vastannut Marialle, tämä alkoi itkeä. Silloin Jeesus puhui heille sanoen: "Ketä te etsitte?" Maria vastasi: "Etsimme Jeesusta, joka laskettiin levolle Joosefin hautaan, mutta hän on poissa. Tiedätkö sinä, minne hänet on viety?" Silloin Jeesus sanoi: "Eikö tämä Jeesus jo Galileassa kertonut teille, että hän kuolisi mutta nousisi ylös kuolleista?" Nämä sanat hätkähdyttivät naisia, mutta Mestari oli niin muuttunut, etteivät he vielä tunnistaneet häntä, kun hänellä oli selkä vasten valohämyä. Ja kun he punnitsivat mielessään hänen sanojaan, hän puhutteli Magdalena tutulla äänellä ja sanoi: "Maria." Ja kun Maria kuuli tuon sanan, joka merkitsi tutuksi käynyttä myötätuntoa ja kiintymyksellistä tervehdystä, hän tiesi äänen Mestarin ääneksi, ja hän syöksyi polvilleen Mestarin jalkojen juureen huudahtaen: "Herrani ja Mestariini!" Ja kaikki muutkin naiset tunnistivat, että heidän edessään seisoj Mestari kunnialla kruunatussa hahmossa, ja he polvistuivat kiireesti hänen eteensä.

Syy siihen, miksi nämä ihmissilmät saivat kyvyn Jeesuksen morontiahahmon näkemiseen, oli erityispalvelus, jonka muuntajat ja keskiväliolennot suorittivat yhdessä joidenkuiden muiden tuolloin Jeesuksen mukana olleiden morontia persoonallisuuksien kanssa.

Kun Maria yritti syleillä Jeesuksen jalkoja, tämä sanoi: "Älä kosketa minua, Maria, sillä en ole sellainen, jollaisena minut lihallisena ollessani tunsit. Tässä hahmossa viivyn luonanne jonkin aikaa, ennen kuin nousen Isän tykö. Mutta menkää

saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, "Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him." When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, "Whom do you seek?" Mary said: "We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph's tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?" Then said Jesus: "Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?" These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, "Mary." And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, "My Lord, and my Master!" And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: "Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles

nyt kaikki ja kertokaa apostoleilleni — ja Pietarille —, että olen noussut ja että olette puhuneet kanssani.”

Toinnuttuaan hämmästyksensä aiheuttamasta järkytyksestä nämä naiset riensivät takaisin kaupunkiin ja Elia Markuksen kotiin, jossa he kertoivat kymmenelle apostolille kaiken, mitä heille oli tapahtunut. Mutta apostolit eivät kovinkaan herkästi uskoneet heitä. Ensimmäisenä heidän mieleensä tuli, että naiset olivat nähneet näyn, mutta Maria Magdalenan toistettua Jeesuksen heille lausumat sanat ja Pietarin kuultua nimensä tämä rynnisti Johannes kintereillään ulos yläsalista päästäkseen mahdollisimman nopeasti haudalle omin silmin näkemään, mitä hänelle oli kerrottu.

Naiset toistivat muille apostoleille kertomuksen keskustelustaan Jeesuksen kanssa, mutta nämä eivät halunneet uskoa; eivätkä he tulleet menneeksi ulos ottaakseen asiasta omakohtaisesti selvää, kuten Pietari ja Johannes tekivät.

5. PIETARI JA JOHANNES HAUDALLA

Näiden kahden apostolin juostessa kilvan Golgatalle ja Joosefin hautakammioille Pietarin ajatuksia hallitsivat vuoroin pelko, vuoroin toivo; häntä pelotti Mestarin kohtaaminen, mutta hänessä herätti toivoa kertomus Jeesuksen hänelle lähettämästä erityisestä viestistä. Hän oli jo puolittain asettunut sille kannalle, että Jeesus oli todellakin elossa; hänen mieleensä palautui Jeesuksen lupaus kolmantena päivänä tapahtuvasta nousemuksesta. Omituista kyllä tämä lupaus juolahti ristiinnaulitsemisen jälkeen hänen mieleensä vasta tuona hetkenä, jolloin hän riensi Jerusalemin läpi kohti pohjoista. Kun Johannes kiiruhti ulos kaupungista, hänen sieluunsa tulvahti merkillinen ilon ja toivon hurmio. Hän oli puolittain vakuuttunut siitä, että naiset olivat tosiaankin nähneet nousseen Mestarin.

Pietaria nuorempi kun oli, Johannes juoksi tätä nopeammin ja saapui haudalle ensimmäisenä. Johannes jäi ovensuuhun ja katseli hautaa, ja se oli täsmälleen sellainen, jollaiseksi Maria sen oli kuvaillut. Tuossa tuokiassa Simon Pietarikin rynnisti paikalle ja näki sisälle astuessaan saman tyhjän haudan kummalliseen asentoon jääneine hautavaatteineen. Ja Pietarin tultua ulos haudasta Johanneskin meni sinne sisälle ja näki kaiken omin silmin, ja sen jälkeen he istuutuivat kivelle miettimään näkemänsä ja kuulemansa merkitystä. Ja siinä istuskellessaan he kävivät mielessään läpi kaiken, mitä heille oli Jeesuksesta kerrottu, mutta he eivät päässeet tapahtuneesta mihinkään selkeään käsitykseen.

Pietari toi ensi alkuun esille ajatuksen, että

— and Peter — that I have risen, and that you have talked with me.”

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave

hauta oli ryöstetty, että vihamiehet olivat varastaneet ruumiin, kenties lahjoneet vartijat. Mutta Johannes järkeili, että hautaa olisi tuskin jätetty näin hyvään järjestykseen, jos ruumis olisi varastettu, ja hänkin herätti kysymyksen siitä, miten käärinliinat näyttivät paikoilleen jätetyiltä ja niin ilmeisen koskemattomilta. Ja he menivät molemmat uudelleen hautaan tutkimaan hautavaatteita lähemmin. Astuessaan toista kertaa ulos hautakammioista he huomasivat Maria Magdalenan palanneen haudalle ja itkevän sen sisäänkäynnin edessä. Maria oli mennyt apostolien luo uskoen, että Jeesus oli noussut haudasta, mutta kun kukaan näistä ei suostunut uskomaan hänen kertomustaan, hän joutui masennuksen ja epätoivon valtaan. Hän kaipasi päästä takaisin haudan lähelle, jossa arveli kuulleensa Jeesuksen tutun äänen.

Marian viipyessä paikalla vielä sen jälkeen, kun Pietari ja Johannes olivat menneet, Mestari ilmestyi hänelle uudelleen sanoen: "Älä ole epäileväinen vaan ole rohkea ja usko, mitä olet nähnyt ja kuullut. Mene takaisin apostolien luokse ja kerro heille toistamiseen, että olen noussut, että tulen ilmestymään heille ja että kohta menen heidän edellään Galileaan, kuten olen luvannut."

Maria kiiruhti takaisin Markuksen kotiin ja kertoi apostoleille keskustelleensa taas Jeesuksen kanssa, mutta he eivät suostuneet uskomaan häntä. Mutta kun Pietari ja Johannes palasivat, he lopettivat pilkkapuheensa, ja heidät valtasi pelko ja vavistus.

had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: "Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen, that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised."

189:5.5 (2028.1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

Luku 190. Jeesuksen morontiailmestymiset

⇨ 189

Urantia-kirjan

191 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 190 JEESUKSEN MORONTIAILMESTYMISET

Osiot

Johdanto

1. Kuolleistanousun airuet
2. Jeesuksen ilmestyminen Betaniassa
3. Joosefin kodissa
4. Ilmestyminen kreikkalaisille
5. Kävelymatka kahden veljeksensä kanssa

PAPER 190 MORONTIA APPEARANCES OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

Johdanto

KUOLLEISTANOSSUT Jeesus aikoo nyt viettää lyhyen aikajakson Urantialla saadakseen kokemuksen maailmojen kuolevaisen ylösnousemukseen kuuluvasta morontiaelämänvaiheesta. Vaikka tämä morontiaelämän aika onkin määrä viettää maailmassa, jossa hän ruumiillistui kuolevaiseksi, se tulee kuitenkin olemaan kaikissa suhteissa niiden Satanian kuolevaisten kokemukseen verrattava, jotka kulkevat Jerusemin seitsemän mansiomaailman vaihe vaiheelta etenevän morontiaelämän läpi.

Koko tämä Jeesuksessa luontaisesti piilevä voima — elämän saama — joka antoi hänelle kyvyn nousta kuolleista, on se sama ikuisen elämän lahja, jonka hän antaa valtakuntauskoville ja joka tälläkin hetkellä tekee varmaksi heidän nousunsa luonnollisen kuoleman kahleista.

Maailmojen kuolevaiset nousevat kuolleistaheräämisen aamuna samantyyppisessä siirtymä- eli morontiaruumiissa, jollainen Jeesuksella oli, kun hän tuona sunnuntaiaamuna nousi haudasta. Veri ei näissä ruumiissa kierrä, eivätkä tällaiset olennot nauti tavanomaista aineellista ravintoa; nämä morontiahahmot ovat

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*.

siitä huolimatta todellisia. Kun monilukuiset uskovat näkivät Jeesuksen hänen kuolleistanousunsa jälkeen, he todellakin näkivät hänet; he eivät olleet itsepetoksellisia näkyjen tai hallusinaatioiden uhreja.

Luja usko Jeesuksen kuolleistanousuun oli alkuaikojen evankeliuminopetuksen kaikkien haarautumien peruspääpiirre. Jerusalemissa, Aleksandriassa, Antiokiassa ja Filadelfiassa kaikille evankeliuminopettajille oli yhteistä tämä ehdoton usko Mestarin kuolleistanousuun.

Tarkasteltaessa Maria Magdalenan omaksumaa näkyvää osaa Mestarin kuolleistanousun julistamisessa tulisi ottaa huomioon, että Maria oli naisten ryhmän tärkein edustaja, samaan tapaan kuin Pietari toimi apostolien edusmiehenä. Maria ei ollut naistyöntekijöiden päällikkö, mutta hän oli heidän tärkein opettajansa ja julkinen edusnaisensa. Mariasta oli tullut nainen, joka noudatti suurta varovaisuutta, joten hänen osoittamansa rohkeus, kun hän puhui Joosefin puutarhan hoitajaksi luulemalleen miehelle, osoittaa vain, miten kauhuissaan hän oli huomattessaan haudan tyhjäksi. Hänen rakkautensa syvyys ja sen tuska, hänen antaumuksensa täysimääräisyys, saivat hänet hetkeksi unohtamaan sovinnaisuuden asettamat rajoitukset, jotka estivät juutalaisnaista puhuttelemasta tuntematonta miestä.

1. KUOLLEISTANOUSUN AIRUET

Apostolit eivät halunneet Jeesuksen lähtevän heidän luotaan. He olivat sen vuoksi vähätelleet kaikkia hänen toteamuksiaan siitä, että hän kuolisi, samoin kuin hänen lupauksiaan nousta kuolleista. He eivät odottaneet kuolleistanousua sellaisena kuin se tapahtui, eivätkä he suostuneet uskomaan, ennen kuin pakon edessä, kun heillä oli asiasta kiistaton todistusaineisto ja omien kokemustensa antama ehdoton näyttö.

Apostolien kieltäytyttyä uskomasta niiden viiden naisen kertomusta, jotka väittivät nähneensä Jeesuksen ja keskustelleensa hänen kanssaan, Maria Magdalena palasi haudalle ja muut menivät takaisin Joosefin taloon, jossa he kertoivat kokemuksistaan tämän tyttärelle ja muille naisille. Ja naiset uskoivat heidän kertomuksensa. Vähän kello kuuden jälkeen Joosef Arimatealaisen tytär ja Jeesuksen nähneet neljä naista menivät Nikodemuksen kotiin, jossa he kertoivat kaikki nämä tapahtumat Joosefille, Nikodemukselle, Daavid Sebedeukselle ja muille sinne kokoontuneille miehille. Nikodemus ja muut epäilivät heidän kertomustaan, epäilivät sitä, että Jeesus olisi noussut kuolleista. He otaksuivat juutalaisten siirtäneen ruumiin pois haudasta. Joosefin ja Daavidin mielestä kertomus tuntui sen

When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that

verran uskottavalta, että he riensivät tekemään haudassa tarkastuksen. Ja he totesivat, että kaikki oli täsmälleen niin kuin naiset olivat kuvailleet. Ja he olivat viimeiset, jotka näkivät hautakammion tuollaisena, sillä ylipappi lähetti temppelinvartijoiden kapteenin haudalle kello puoli kahdeksalta viemään hautavaatteet sieltä pois. Kapteeni kietaisi ne kaikki pellavalakanaan ja heitti ne läheisen kallionjyrkänteen yli.

Daavid ja Joosef menivät haudalta suoraan Elia Markuksen kotiin, ja siellä he pitivät yläsalissa kokouksen kymmenen apostolin kanssa. Vain Johannes Sebedeus oli taipuvainen, jos kohta hänkin heikosti, pitämään totena Jeesuksen kuolleistansua. Pietari oli aluksi uskonut asiaan, mutta kun hän ei löytänyt Mestaria, hän joutui vakavan epäilyksen valtaan. Heistä kaikista tuntui uskottavammalta, että juutalaiset olivat siirtäneet ruumiin muualle. Daavid ei halunnut väitellä heidän kanssaan, mutta lähtiessään hän sanoi: "Tehän olette apostoleita, ja teidän tulisi ymmärtää näitä asioita. En tahdo riidellä kanssanne; menen nyt joka tapauksessa takaisin Nikodemuksen kotiin, jonne olen sopinut sanansaattajieni tänä aamuna kokoontuvan, ja sitten kun nämä ovat paikalla, lähetän heidät suorittamaan viimeistä tehtäväänsä, lähetän heidät matkaan Mestarin kuolleistansun airuina. Olen kuullut Mestarin sanovan, että hän kuoltuaan nousisi kolmantena päivänä kuolleista, ja uskon häneen." Ja lausuttuaan nämä sanat masentuneille ja surkeille valtakunnan lähettäjille tämä itse itsensä nimittänyt viesti- ja tiedustelupalvelun päällikkö jätti hyvästit apostoleille. Yläsalista poistuessaan hän pudotti Matteus Leevin syliin Juudaksen rahakukkaron, jossa olivat kaikki apostolien rahavarat.

Kello oli puoli kymmenen paikkeilla, kun viimeinenkin Daavidin kahdestakymmenestäkuudesta viestinviejästä saapui Nikodemuksen kotiin. Daavid kokosi heidät viivyttämättä avaralle pihamaalle ja lausui heille seuraavat sanat:

"Miehet ja veljet, olette koko tämän ajan olleet palveluksessani minulle ja toisillenne antamanne valan mukaisesti, ja kutsun teidät todistamaan, etten koskaan tähän mennessä ole lähettänyt teitä matkaan mukanaan valheellinen tieto. Aikomukseni on lähettää teidät suorittamaan viimeistä tehtävääne valtakunnan vapaaehtoisina viestinviejinä, ja näin tehdessäni vapautan teidät valastanne ja samalla teolla lasken sanansaattajakunnan hajalle. Miehet, julistan teille, että olemme vieneet työmme päätökseen. Mestari ei enää tarvitse kuolevaisia sanansaattajia, sillä hän on noussut kuolleista. Ennen kuin hänet pidätettiin, hän kertoi meille, että hän kuolisi ja nousisi kolmantena päivänä kuolleista. Olen nähnyt haudan, ja se on tyhjä. Olen keskustellut Maria Magdalenan ja neljän muun naisen kanssa,

they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw them over a near-by cliff.

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: "You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master's resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him." And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o'clock when the last of David's twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) "Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message

jotka ovat puhutelleet Jeesusta. Lasken teidät nyt hajalle, lausun teille jäähyväiset ja lähetän kunkin teistä omaan tehtäväänsä, ja viesti, joka teidän tulee viedä uskoville, kuuluu näin: 'Jeesus on noussut kuolleista; hauta on tyhjä.'

Useimmat läsnäolevista koettivat suostutella Daavidia luopumaan aikeestaan. Mutta he eivät kyenneet vaikuttamaan häneen. Sen jälkeen he koettivat suostutella sanansaattajia luopumaan tehtävästään, mutta nämä eivät piitanneet epäilyksen sanoista. Ja niin nämä kaksikymmentäkuusi juoksulähettä hieman ennen kello kymmentä tänä sunnuntaiaamuna lähtivät matkaan ensimmäisinä airuina, jotka kiidättivät vavisuttavaa totuutta ja tosiasiaa Jeesuksen kuolleistansuudesta. Ja he lähtivät suorittamaan tätä tehtävää, kuten he olivat lähteneet niin monet aikaisemmatkin kerrat Daavid Sebedeukselle ja toisilleen antamaansa valaa noudattaen. Näillä miehillä oli suuri luottamus Daavidiin. He lähtivät suorittamaan tätä toimeksiantoa jäämättä edes hetkeksi keskustelemaan niiden kanssa, jotka olivat nähneet Jeesuksen; he luottivat Daavidin sanaan. Useimmat heistä uskoivat, mitä Daavid oli heille kertonut, ja nekin, jotka asiaa jossakin määrin epäilivät, veivät sanoman perille aivan yhtä varmasti ja aivan yhtä joutuisasti.

Apostolit, valtakunnan hengellinen joukko-osasto, ovat tämän päivän koolla yläsalissa, jossa he eivät osaa muuta kuin pelätä ja tuoda julki epäilyksiään, kun nämä maallikot, jotka edustavat ensimmäistä yritystä sosiaalista Mestarin evankeliumi ihmisten välisestä veljeydestä, lähtevät pelottoman ja tehokkaan johtajansa käskyä noudattaen julistamaan sanaa maailman ja universumin kuolleista nousseesta Pelastajasta. Ja nämä ryhtyvät toimittamaan tätä ikimuistettavaa palvelusta jo ennen kuin hänen valitut edustajansa ovat valmiita edes uskomaan hänen sanaansa tai hyväksymään silminnäkijän todistusta.

Nämä kaksikymmentäkuusi sanansaattajaa lähetettiin Lasaruksen kotiin Betaniaan ja kaikkiin uskovien keskuksiin etelän Beershebasta pohjoisen Damaskokseen ja Siidoniin; idän Filadelfiasta lännen Aleksandriaan.

Veljilleen hyvästit lausuttuaan Daavid meni noutamaan äitinsä Joosefin luota, minkä jälkeen he menivät Betaniaan tehdäkseen seuraa heitä odottavalle Jeesuksen perheelle. Daavid asui Betaniassa Martan ja Marian luona, kunnes nämä olivat myyneet maisen omaisuutensa, ja oli sitten seurana, kun nämä matkustivat Filadelfiassa asuvan veljensä, Lasaruksen, luokse.

Tästä ajankohdasta noin viikon kuluttua Johannes vei Jeesuksen äidin, Marian, kotiinsa Betsaidaan. Jeesuksen vanhin veli Jaakob jäi perheineen Jerusalemiin. Ruut jäi Betaniaan

which you shall bear to the believers is: 'Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.'

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o'clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Betsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters.

Lasaruksen sisarten luo. Muut Jeesuksen perheen jäsenet palasivat Galileaan. Daavid Sebedeus lähti Martan ja Marian kanssa Betaniasta Filadelfiaan kesäkuun alussa, päivää sen jälkeen kun hän oli mennyt naimisiin Jeesuksen nuorimman sisaren Ruutin kanssa.

The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JEEСУKSEN ILMESTYMINEN BETANIASSA

Morontianousemuksen ajankohdasta korkeuksiin suorittamansa henkiylösnousemuksen hetkeen Jeesus ilmestyi näkyvässä hahmossa yhdeksäntoista erillistä kertaa uskovilleen maan päällä. Hän ei ilmestynyt vihollisilleen eikä niille, jotka eivät olisi kyenneet käyttämään hengellisesti hyväksi hänen näkyvässä hahmossa tapahtunutta julkituloaan. Hänen ensimmäinen ilmestymisensä tapahtui haudalla edellä mainituille viidelle naiselle; hänen toinen ilmestymisensä tapahtui Maria Magdalenalle, sekin haudalla.

Kolmas ilmestyminen tapahtui Betaniassa puolenpäivän aikaan tänä sunnuntaina. Vähän keskipäivän hetken jälkeen Jeesuksen vanhin veli, Jaakob, seiso i Lasaruksen puutarhassa Martan ja Marian kuolleista nousseen veljen tyhjän haudan edessä ja pohdiskeli mielessään Daavidin sanansaattajan heille tuntia aikaisemmin tuomaa uutista. Jaakob oli aina ollut altis uskomaan vanhimman veljensä tehtävään maan päällä, mutta hänen yhteytensä Jeesuksen työhön oli jo kauan sitten katkennut, ja hän oli ajautunut syviin epäilyksiin niitä apostolien myöhemmin esittämiä väitteitä kohtaan, joiden mukaan Jeesus olisi Messias. Koko perhe hätkähti ja joutui jokseenkin ymmälle sanansaattajan tuomista uutisista. Sillä aikaa kun Jaakob vielä seiso i Lasaruksen tyhjän haudan edessä, paikalle saapui Magdalan Maria, joka kertoi kiihtyneenä perheelle varhaisen aamuhetken kokemuksistaan Joosefin haudalla. Ennen kuin hän oli lopettanut, paikalle saapuivat Daavid Sebedeus ja tämän äiti. Ruut tietenkin uskoi kertomukseen, ja niin teki myös Juuda keskusteltuaan Daavidin ja Salomen kanssa.

Sillä välin kun he etsivät Jaakobia, ja ennen kuin he löysivät hänet, tämä tuli haudan lähellä seistessään tietoiseksi siitä, että joku oli hänen lähellään: oli kuin joku olisi koskettanut häntä olkapäähän; ja kääntyessään katsomaan hän näki oudon hahmon ilmestyvän vähitellen vierelleen. Hän oli aivan liian hämmästynyt jotain sanoakseen ja aivan liian peloissaan pakoön juostakseen. Ja silloin outo hahmo puhui sanoen: "Jaakob, tulen kutsuakseni sinut valtakunnan palvelukseen. Tartu vakavissasi veljesi käteen ja seuraa minua." Kuullessaan ääneen lausutun nimensä Jaakob tiesi, että hänen vanhin veljensä Jeesus oli puhutellut häntä. Heidän oli kaikkien enemmän tai vähemmän vaikea tuntea Mestarin morontiahahmoa, mutta tuskin kenelläkään oli

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble

mitään vaivaa hänen äänensä tunnistamisessa tai muutoin hänen valloittavan persoonallisuutensa yksilöimisessä, heti kun hän alkoi keskustella heidän kanssaan.

Tajutessaan, että Jeesus puhutteli häntä, Jaakob aikoi langeta polvilleen ja huudahti: "Isäni ja veljeni", mutta Jeesus pyysi Jaakobia seisomaan sen aikaa, kun hän puhui hänelle. Ja he kävelivät puutarhan läpi ja keskustelivat lähes kolmen minuutin ajan; he keskustelivat menneiden päivien kokemuksista ja tekivät ennakoarvioita lähimmän tulevaisuuden tapahtumista. Kun he tulivat talon lähelle, Jeesus sanoi: "Jää hyvästi, Jaakob, kunnes tervehdin teitä kaikkia yhdessä."

Jaakob syöksähti sisälle taloon, kun häntä vielä etsittiin Betfagesta, ja huudahti: "Olen juuri nähnyt Jeesuksen ja puhunut hänen kanssaan, keskustellut hänen kanssaan. Hän ei ole kuollut; hän on noussut! Hän katosi edestäni ja sanoi: 'Jää hyvästi, kunnes tervehdin teitä kaikkia yhdessä.'" Hän oli tuskin päässyt sanottavaansa loppuun, kun Juuda palasi, ja hän kertoi Juudan kuullen uudelleen kokemuksensa siitä, että oli kohdannut Jeesuksen puutarhassa. Ja he kaikki alkoivat uskoa Jeesuksen kuolleistanousuun. Jaakob ilmoitti nyt, ettei hän palaisi Galileaan, ja Daavid huudahti: "Hänen näkijöitään eivät ole vain kiihtyneet naiset, vaan nyt ovat jo lujaluontoiset miehetkin alkaneet nähdä häntä. Odotan, että itsekin näen hänet."

Ja kauan ei Daavidin tarvinnutkaan odottaa, sillä Jeesuksen neljäs kuolevaisten havaitsema ilmestyminen tapahtui vähän ennen kello kahta tässä samaisessa Martan ja Marian kodissa, kun hän ilmestyi näkyvässä muodossa maisen perheensä jäsenten ja näiden ystävien, kaikkiaan kahdenkymmenen henkilön, edessä. Mestari ilmestyi takaoven avoimeen aukkoon sanoen: "Rauha teille. Terveiset niille, jotka kerran olivat läheisiäni lihallisessa hahmossa, ja veljellinen tervehdys veljilleni ja sisarilleni taivaan valtakunnassa. Kuinka saatoitte epäillä? Miksi olette näin kauan viivytelleet, ennen kuin päätätte täysin sydämin seurata totuuden valoa? Siispä tulkaa kaikki Totuuden Hengen veljesyhteisöön Isän valtakunnassa." Ja kun he alkoivat tointua hämmästyksensä aiheuttamasta pahimmasta järkytyksestä ja siirtyä häntä kohti aikomuksenaan syleillä häntä, hän katosi heidän näkyvistään.

He halusivat kaikki rynnätä kaupunkiin kertomaan epäileville apostoleille, mitä oli tapahtunut, mutta Jaakob pidätteli heitä. Vain Maria Magdalena sai palata Joosefin taloon. Jaakob kielsi heitä levittämästä tietoa Jeesuksen morontiavierailusta. Tähän olivat synnä tetyt asiat, jotka Jeesus oli lausunut hänelle, kun he keskustelivat puutarhassa. Mutta Jaakob ei koskaan kertonut enempää tuona päivänä Lasaruksen kodissa Betaniassa käymästään

recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, "My father and my brother," but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, "Farewell, James, until I greet you all together."

190:2.5 (2032.3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: "I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, 'Farewell until I greet you all together.'" He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: "He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself."

190:2.6 (2032.4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: "Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father's kingdom." As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032.5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph's house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

keskustelusta kuolleista nousseen Mestarin kanssa.

3. JOOSEFIN KODISSA

Jeesuksen viides morontiailmestyminen, jonka kuolevaisen olennon silmät tunnistivat, tapahtui noin kello viisitoista minuuttia yli neljän tänä samana sunnuntai-iltapäivänä Joosef Arimatealaisen kotiin kokoontuneiden puolen kolmattakymmentä naisuskovan edessä. Maria Magdalena oli palannut Joosefin taloon vain muutamaa minuuttia ennen tätä ilmestymistä. Jeesuksen veli Jaakob oli pyytänyt, ettei apostoleille kerrotaisi mitään Betaniassa tapahtuneesta Mestarin ilmestymisestä. Hän ei ollut pyytänyt Mariaa olemaan kertomatta tapahtumasta uskonsisarilleen. Niinpä Maria, sitten kun oli vannottanut kaikkia naisia pitämään asian salaisuutena, ryhtyi kertomaan, mitä vasta äsken oli tapahtunut, kun hän oli ollut Betaniassa Jeesuksen perheenjäsenten seurassa. Ja hän oli juuri päässyt järjestyttävän kertomuksensa puoliväliin, kun heidän ylleen laskeutui äkillinen ja juhlallinen hiljaisuus, ja he näkivät haudasta nousseen Jeesuksen täysin näkyväisen hahmon keskellään. Hän tervehti heitä sanoen: "Rauha teille. Valtakunnan veljesyhteisössä ei ole juutalaista eikä pakanaa, ei rikasta eikä köyhää, ei vapaata eikä orjaa, ei miestä eikä naista. Myös teidät kutsutaan levittämään hyvää sanomaa ihmiskunnan vapaudesta sen evankeliumin kautta, että ihmiset ovat taivaan valtakunnassa Jumalan poikia. Menkää kaikkien maailmaan ja julistakaa tätä evankeliumia ja vahvistakaa uskovien uskoa siihen. Ja kun te näin teette, älkää unohtako hoivata sairaita ja vahvistaa niitä, joiden rohkeus pettää ja joita pelko kalvaa. Ja olen aina kanssanne, hamaan maailman ääriin asti." Ja nämä sanat lausuttuaan hän katosi heidän näkyvistäään, ja naiset vaipuivat kasvoilleen ja palvoivat hiljaisuudessa.

Maria Magdalena oli ollut Jeesuksen tähän mennessä tapahtuneista viidestä ilmestymisestä neljän todistajana.

Aamupäivän puolivälissä tapahtuneen sanansaattajien matkaan lähettämisen tuloksena ja seurauksena siitä, että tästä Joosefin talossa sattuneesta Jeesuksen ilmestymisestä oli tahattomasti vuotanut tietoja ulkopuolisille, juutalaisten vallanpitäjien korviin alkoi alkuillasta kantautua viestejä, jotka tiesivät, että kaupungilla huhuttiin Jeesuksen nousseen kuolleista ja että monet henkilöt väittivät nähneensä hänet. Nämä huhut hätänsänsivät sanhedristit pahanpäiväisesti. Hannaksen kanssa käymänsä hätäisen neuvonpidon jälkeen Kaiafas kutsui sanhedrinin kokoukseen, joka alkaisi kello kahdeksan samana iltana. Juuri tässä kokouksessa päätettiin ryhtyä

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033.1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph's house just a few minutes before this appearance. James, Jesus' brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master's appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus' family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: "Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the liberty of mankind through the gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth." And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus'

toimenpiteisiin jokaisen sellaisen henkilön heittämiseksi ulos synagogasta, joka mainitsi jotakin Jeesuksen kuolleistaneudesta. Ehdotettiinpa sellaistaikin, että jokainen, joka väitti nähneensä hänet, pitäisi tappaa. Tästä ehdotuksesta ei kuitenkaan päästy äänestämään, sillä kokous päättyi sekasortoon, joka oli itse asiassa varsin lähellä paniikkia. Heillä oli ollut julkeutta ajatella, että he olivat päässeet Jeesuksesta. He tulivat kohta huomaamaan, että heidän todelliset Nasaretin mieheen liittyvät vaikeutensa olivat vasta alkaneet.

4. ILMESTYMINEN KREIKKALAISILLE

Puoli viiden maissa, erään Flaviuksen kodissa, Mestari suoritti kuudennen morontiailmestymisensä sinne kokoontuneiden noin neljäkymmenen kreikkalaisuskovan edessä. Juuri kun nämä olivat keskustelemassa tiedoista, joiden mukaan Mestari oli noussut kuolleista, hän ilmestyi heidän keskelleen, vaikka ovet olivat lujasti kiinni. Ja hän puhui heille sanoen: ”Rauha teille. Vaikka Ihmisen Poika ilmestyi maan päälle juutalaisten keskuuteen, hän tuli kuitenkin palvelemaan kaikkia ihmisiä. Isäni valtakunnassa ei tule olla juutalaista eikä pakanaa, vaan olette kaikki veljiä — Jumalan poikia. Menkää siis kaikkeen maailmaan ja julistakaa tätä pelastuksen evankeliumia, sellaisena kuin olette sen valtakunnan lähettiläiltä saaneet, ja olen kanssanne Isän uskon- ja totuudenpoikien veljeskunnassa.” Ja tämän tehtävän heille annettuaan hän poistui, eivätkä he enää häntä nähneet. He pysyttelivät koko illan sisällä talossa; he olivat liiaksi kunnioituksen ja pelon vallassa uskaltautukseen muualle. Kukaan näistä kreikkalaisista ei myöskään nukkunut tuona yönä, vaan he pysyttelivät hereillä näistä seikoista keskustellen ja toivoen, että Mestari mahdollisesti tulisi heidän luokseen toistamiseen. Tähän ryhmään kuului monia niistä kreikkalaisista, jotka olivat olleet Getsemanessa sotilaiden pidättäessä Jeesuksen ja Juudaksen hänet suudelmalla kavaltaessa.

Huhut Jeesuksen kuolleistaneudesta ja kertomukset hänen monista ilmestymisistään seuraajilleen ovat nopeasti leviämässä, ja koko kaupungissa kiihtymys on nousemassa äärimmilleen. Mestari on jo ilmestynyt perheelleen, naisille ja kreikkalaisille, ja pian hän ilmestyy apostolien keskelle. Sanhedrinin on määrä alkaa kohta käsitellä näitä uusia ongelmia, jotka niin äkkiä on sysätty juutalaisjohtajien niskoille. Jeesus ajattelee paljon apostolejaan, mutta hän haluaa, että heidät jätetään vielä muutamaksi juhallisen pohdiskelun ja syvällisen mietiskelyn tunniksi omiin oloihinsa, ennen kuin hän käy heidän luonaan.

resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: "Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth." And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. KÄVELYMATKA KAHDEN VELJEKSEN

KANSSA

Emmauksessa, runsaan peninkulman päässä Jerusalemissa länteen, asui kaksi veljestä, lammaspaimenta, jotka olivat viettäneet pääsiäisviikon Jerusalemissa ja olleet mukana uhritoimituksissa, seremonioissa ja juhlissa. Vanhempi veli Cleopas oli puolittainen Jeesukseen uskova; ainakin hänet oli ajettu ulos synagogasta. Hänen veljensä, Jaakob, ei ollut uskova, vaikkakin se, mitä hän oli Mestarin opetuksista ja teoista kuullut, herätti hänessä suurta mielenkiintoa.

Kun nämä kaksi veljestä tänä sunnuntai-iltapäivänä vajaan viiden kilometrin päässä Jerusalemissa ja muutamaa minuuttia ennen kello viittä taivalsivat tietä pitkin kohti Emmausta, he keskustelivat varsin vakavassa hengessä Jeesuksesta, hänen opetuksistaan, toiminnastaan ja eritoten huhuista, että hauta oli tyhjä ja että muutamat naiset olivat keskustelleet hänen kanssaan. Cleopas oli puolittain jo sillä kannalla, että piti näitä tarinoita tosina, mutta Jaakob tarrautui tiukasti näkemykseensä, jonka mukaan koko juttu oli todennäköisesti petosta. Heidän siinä kotimatallaan näin keskenään väitellessään ja keskustellessaan Jeesuksen morontiailmentymä, hänen seitsemäs julkitulonsa, tuli heidän vierelleen heidän matkansa jatkuessa. Cleopas oli ollut monta kertaa kuulemassa, kun Jeesus opetti, ja hän oli useassa tilanteessa aterioinut hänen kanssaan jerusalemilaisuskovaisten kodeissa. Mutta hän ei tuntenut Mestaria, edes silloin kun tämä keskusteli vapaasti heidän kanssaan.

Lyhyen matkaa heidän rinnallaan kävelyään Jeesus sanoi: "Mitkä olivat sanat, jotka äsken niin vakavissanne vaihdoitte, kun tulin rinnallenne?" Ja kun Jeesus oli puhunut, he seisahtuivat paikalleen ja katselivat häntä surullinen hämmästyksellä kasvoillaan. Cleopas sanoi: "Voiko olla mahdollista, että oleskelet Jerusalemissa etkä tiedä viimeaikaisista tapahtumista?" Silloin Mestari kysyi: "Mistä tapahtumista?" Cleopas vastasi: "Ellet näistä asioista tiedä, olet kyllä koko Jerusalemissa ainoa, joka ei ole kuullut, mitä Jeesus Nasaretilaisesta huhutaan, siis hänestä, joka oli sanoissaan ja teoissaan voimallinen profeetta Jumalan ja kaikkien ihmisten edessä. Pääpapi ja meidän johtajamme luovuttivat hänet roomalaisille ja vaativat näitä naulitsemaan hänet ristille. Monet meistä olivat näet toivoneet, että hän olisi se, joka vapauttaa Israelin pakanain ikeestä. Mutta ei siinä vielä kaikki. Nyt on menossa kolmas päivä siitä, kun hänet ristiinnaulittiin, ja muutamat naiset ovat tänään hämmästyttäneet meitä kertomalla, että he hyvin aikaisin tänä aamuna menivät hänen haudalleen ja löysivät sen tyhjänä. Ja nämä samaiset naiset väittävät väittämästä

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to

päästyään keskustelleensa tämän miehen kanssa; he ovat sitä mieltä, että hän on noussut kuolleista. Ja kun nämä naiset kertoivat tästä miehille, niin kaksi hänen apostoliaan juoksi haudalle, ja hekin näkivät sen tyhjäksi” — ja tässä kohdassa Jaakob keskeytti veljensä sanoakseen: ”Mutta Jeesusta he eivät nähneet.”

Heidän astellessaan eteenpäin Jeesus sanoi heille: ”Kylläpä totuuden käsittäminen käy teiltä hitaasti! Kun kerrotte minulle keskustelevanne tämän miehen opetuksista ja toiminnasta, saatan valistaa teitä, sillä olen enemmän kuin hyvin näistä opetuksista perillä. Ettekö muista tämän Jeesuksen aina opettaneen, ettei hänen valtakuntansa ole tästä maailmasta ja että kaikkien ihmisten tulisi siksi, että he ovat Jumalan poikia, löytää vapahdus ja vapaus siitä ilosta, että he kuuluvat jäsenenä rakastavaa palvelua suorittavaan veljeskuntaan tässä uudessa valtakunnassa, joka perustuu Isän tunteman rakkauden totuuteen? Ettekö muista, miten tämä Ihmisen Poika sairaita ja vaivaisia hoivatessaan ja niitä, jotka olivat pelon vallassa ja pahuuden orjuudessa, vapauttaessaan julisti Jumalan pelastusta kaikille ihmisille. Ettekö tiedä tämän Nasaretin miehen kertoneen opetuslapsilleen, että hänen täytyi mennä Jerusalemiin tullakseen luovutetuksi vihamiehilleen, jotka surmaisivat hänet, ja että hän kolmantena päivänä nousisi kuolleista? Eikö tätä kaikkea olekin teille kerrottu? Ja ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista kohtaa, joka kertoo tästä juutalaisen ja gentiilin pelastuksen päivästä ja jossa sanotaan, että hänessä tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä; että hän kuulee hätääkärsivien huudon ja pelastaa köyhien sielun, jotka häntä etsivät; että kaikki kansakunnat selvät kutsumaan häntä siunatuiksi? Että sellainen Vapahtaja on oleva kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa. Että niin kuin oikea paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarsilleen ja kantaa niitä hellästi sylissään. Että hän avaa hengellisesti sokeiden silmät ja päästää epätoivon vangit täyteen vapauteen ja valoon; että kaikki pimeydessä kyyhöttävät näkevät ikuisen pelastuksen suuren valkeuden. Että hän sitoo särjetyt sydämet, julistaa vapahdusta synnin pauloissa oleville ja avaa vankilan portit pelon orjuuttamille ja pahuuden kahlehtimille. Että hän lohduttaa murheellisia ja vuodattaa heille surun ja murhemielisyyden sijalle pelastuksen ilon. Että hän on kaikkien kansakuntien toivo ja vanhurskautta etsivien ikuinen ilo. Että tämä totuuden ja vanhurskauden Poika nousee maailman ylle mukanaan parantava valo ja pelastava voima; vieläpä että hän pelastaa kansansa sen synneistä; että hän etsimällä etsii ja pelastaa ne, jotka ovat kadoksissa. Että hän ei hävittä heikkoja, vaan antaa pelastuksen kaikille, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta. Että niillä, jotka häneen uskovat, tulee olemaan ikuinen elämä. Että hän vuodattaa henkensä kaiken lihan

the tomb and likewise found it empty” — and here Jacob interrupted his brother to say, “but they did not see Jesus.”

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: “How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father’s love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness. That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man

päälle, ja että tämä Totuuden Henki tulee olemaan jokaisessa uskovassa sen veden lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Ettekö ymmärtäneet sen valtakunnan evankeliumin suuruutta, jonka tämä mies teille antoi? Ettekö oivalla, mikä suurenmoinen pelastus on tullut osaksenne?”

Tähän hetkeen mennessä he olivat tulleet jo lähelle kylää, jossa nämä veljekset asuivat. Kumpikaan mies ei ollut lausunut sanaakaan, sen jälkeen kun Jeesus ryhtyi heitä heidän eteenpäin astellessaan opettamaan. Hetken päästä he olivat vaatimattoman asuinpaikkansa edessä, ja Jeesus oli jo poistumassa heidän seurastaan jatkaen tietä eteenpäin, mutta he alkoivat suostutella häntä astumaan sisälle ja jäämään heidän luokseen. Iltahämärän laskeutumiseen viitaten he pyytämällä pyysivät häntä jäämään luokseen. Lopulta Jeesus suostui, ja kohta taloon sisälle astuttuaan he istuutuivat aterialle. He antoivat hänelle leivän siunattavaksi, ja kun hän alkoi murtaa sitä ja ojentaa palasia heille, heidän silmänsä avautuivat, ja Cleopas tunsi, että heidän vieraansa oli Mestari itse. Ja kun hän sanoi: ”Sehän on Mestari — —”, morontia-Jeesus katosi heidän näkyviltään.

Ja silloin he sanoivat toisilleen: ”Eipä ihme, että sydämemme hehkui rinnassamme, kun hän puhui meille tietä kävellessämme ja kun hän avasi kirjoitusten opetukset ymmärryksellemme!”

He jättivät syömisen sikseen. He olivat nähneet morontia-Mestarin, ja he ryntäsivät ulos talosta ja kiiruhtivat takaisin Jerusalemiin levittämään hyvää sanomaa kuolleista nousseesta Pelastajasta.

Kello yhdeksän maissa samana iltana ja hetkeä ennen kuin Mestari ilmestyi kymmenelle apostolille, nämä kaksi kiihdyksissään olevaa veljestä rynnistivät apostolien luokse yläsaliin ja selittivät nähneensä Jeesuksen ja keskustelleensa hänen kanssaan. Ja he kertoivat kaiken, mitä Jeesus oli heille sanonut, ja myös kuinka he eivät olleet tunnistaneeet, kuka hän oli, ennen kuin vasta leivänmurtamisen hetkellä.

delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?”

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, “It is the Master —,” the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, “No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!”

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

190:5.8 (2036.3) About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

Luku 191. Ilmestymiset apostoleille ja muille johtohenkilöille

⇐ 190

Urantia-kirjan

192 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 191 ILMESTYMISET APOSTOLEILLE JA MUILLE JOHTOHENKILÖILLE

Osiot

Johdanto

1. Ilmestyminen Pietarille
2. Ensimmäinen ilmestyminen apostoleille
3. Morontialuotujen seurassa
4. Kymmenes ilmestyminen (Filadelfiassa)
5. Toinen ilmestyminen apostoleille
6. Ilmestyminen Aleksandriassa

PAPER 191 APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

Johdanto

KUOLLEISTANOUSUN sunnuntai oli apostolien elämässä hirveä päivä; kymmenen heistä vietti suurimman osan tästä päivästä teljettyjen ovien takana yläsalissa. He olisivat saattaneet paeta Jerusalemita, mutta he pelkäsivät joutuvansa sanhedrinin toimitsijoiden pidättämiksi, mikäli heidät tavattaisiin ulkoa. Tuomas hautoi omia huoliaan Bethagen yksinäisyydessä. Hänellä olisi ollut helpompaa, jos hän olisi jäänyt apostolitovereidensa seuraan, ja hän olisi auttanut näitä ohjaamaan keskusteluaan hyödyllisempään suuntaan.

Johannes puolusti kaiken päivää ajatusta, että Jeesus oli noussut kuolleista. Hän kertoi vähintäänkin viidestä eri kerrasta, jolloin Mestari oli vakuuttanut nousevansa elävien pariin, ja vähintäänkin kolme kertaa hän oli vihjannut sen tapahtuvan kolmantena päivänä. Johanneksen näkemys vaikutti heihin melkoisesti, eritoten hänen veljeensä Jaakobiin, samoin kuin Natanaeliin. Johanneksella olisi ollut heihin suurempikin vaikutus, ellei hän olisi ollut ryhmän nuorin jäsen.

Heidän vaikeuksiensa syynä oli paljolti heidän eristyisyytensä. Johannes Markus piti heitä ajan

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with

tasalla sen suhteen, mitä temppelin vaiheilla tapahtui, ja tiedotti heille kaupungilla liikkuvista monista huhuista, mutta hänen mieleensä ei juolahtanut kerätä tietoja niiltä uskovien eri ryhmittä, joille Jeesus jo oli ilmestynyt. Kysymys oli nimenomaan senkaltaisesta palvelusta, josta Daavidin sanansaattajat olivat aiemmin huolehtineet, mutta nämä olivat kaikki muualla, toimittamassa viimeistä tehtäväänsä eli viemässä kaukana Jerusalemissa asuville uskovien ryhmille sanaa ylösnousemuksesta. Niin monta vuotta kuin he olivatkin yhdessä työskennelleet, apostolit huomasivat vasta nyt, miten riippuvaisia he olivat valtakunnan asioita koskevan päivittäisen tiedon osalta olleet Daavidin sanansaattajista.

Koko tämän päivän ajan Pietari itselleen luonteenomaisella tavalla horjui Mestarin kuolleistanousun suhteen emotionaalisesti uskon ja epäilyksen välillä. Pietari ei saanut silmistään hautavaatteita, jotka olivat olleet haudassa ikään kuin Jeesuksen ruumis olisi juuri haihtunut niiden sisältä. ”Mutta”, Pietari järkeili, ”jos hän on noussut haudasta ja kykenee näyttäytymään naisille, miksei hän näyttäydy meille, apostoleilleen?” Pietari muuttui aina surulliseksi ajatellessaan, että Jeesus ei kenties tullut heidän luokseen siksi, että hän oli apostolien joukossa, olihan hän tuona yönä Hannaksen pihalla kieltänyt Jeesuksen. Ja sitten hän taas valoi itseensä rohkeutta siitä, millaisen viestin naiset olivat tuoneet: ”Menkää ja kertokaa apostoleilleni — ja Pietarille.” Mutta tästä sanomasta rohkaistuakseen hänen piti uskoa, että naiset todellakin olivat nähneet kuolleista nousseen Mestarin ja kuulleet häntä. Näin Pietari siis kaiken päivää heittelehti uskon ja epäilyn välillä, kunnes kello oli vähän yli kahdeksan, jolloin hän uskaltautui ulos pihamaalle. Pietarin ajatuksena oli poistua apostolien seurasta, jottei hän vain estäisi Jeesusta tulemastakin heidän luokseen sen vuoksi, että hän oli Mestarin kieltänyt.

Jaakob Sebedeus puhui aluksi sen puolesta, että he kaikki menisivät haudalle; hän oli lujasti sillä kannalla, että tehtäisiin jotakin, jotta mysteeristä saataisiin perinpohjainen selvyyden. Natanael oli se, joka esti heidän lähtönsä ihmisten ilmoille, mihin Jaakob oli heitä kehottanut, ja Natanael sai tämän aikaan muistuttamalla heitä Jeesuksen varoituksesta, etteivät he näinä aikoina turhaan vaarantaisi henkeään. Puoleenpäivään mennessä Jaakob oli jo asettunut aloilleen ja antautunut muiden mukana valppaaseen odotukseen. Hän ei lausunut montakaan sanaa; hän oli suunnattoman pettynyt siitä, ettei Jeesus ilmestynyt heille, ja hän oli tietämätön Mestarin monista ilmestymisistä muille ryhmille ja yksilöille.

Andreas omistautui tänä päivänä etupäässä kuunteluun. Tilanne hämmensi häntä tavattomasti, ja hänen epäilystensä malja oli enemmän kuin kukkuroillaan, mutta hän sai sentään nauttia

developments about the temple and informed them as to the many rumors gaining headway in the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from

tunteesta, ettei hän ollut enää vastuussa apostolitovereidensa ohjaamisesta. Hän oli hyvin kiitollinen siitä, että Mestari oli nostanut hänen hartioiltaan johtajuuden taakat ennen kuin he joutuivat näihin ahdistuksen aikoihin.

Natanaelin vähän väliä kuuluville tuomat, hänelle ominaiset filosofiset pohdiskelut olivat tämän traagisen päivän pitkien ja tuskastuttavien tuntien aikana kerran toisensa jälkeen ainoa ryhmän mielialaa ylläpitänyt tekijä. Hän todellakin oli koko pitkän päivän ajan kymmenen apostolin keskuudessa tilannetta hallitseva henkilö. Hän ei kertaakaan tuonut julki omaa kantaansa siihen, uskoiko hän vai epäilikö hän Mestarin kuolleistansua. Mutta kun päivä kului pitemmälle, hän kallistui yhä enemmän sille kannalle, että hän uskoi Jeesuksen täyttäneen kuolleistansustaan antamansa lupauksen.

Simon Selootti oli aivan liian muserruksissa osallistuakseen keskusteluihin. Enemmän aikaa hän vain lepäsi lavitsalla huoneen yhdessä nurkassa kasvot seinään päin. Koko päivän aikana hän ei puhunut puoltakymmentä kertaa. Hänen käsityksensä valtakunnasta oli romahtanut, eikä hän kyennyt näkemään, miten Mestarin kuolleistansu voi tilannetta olennaisesti muuttaa. Hänen pettymyksensä oli hyvin henkilökohtaista ja aivan liian tuskallista, jotta siitä olisi ollut mahdollista tointua lyhyessä ajassa olkoonkin, että sen vastapainona oli sellainen häkellyttävä tosiasia kuin kuolleistansu.

Tavallisesti vaitonainen Filippus oli tuona päivänä koko iltapäivän ajan kummallista kyllä kovastikin äänessä. Aamupäivän aikana hänellä ei ollut paljonkaan sanottavaa, mutta koko iltapäivän ajan hän esitti kysymyksiä muille apostoleille. Pietaria Filippuksen kysymykset monta kertaa tuskastuttivat, mutta muut suhtautuivat hänen kyselyihinsä hyväntahtoisesti. Filippusta halutti erityisesti tietää, olisiko Jeesuksen ruumiissa ristiinnaulitsemisen fyysiset merkit, jos hän nimittäin todellakin oli noussut haudasta.

Matteus oli perin pohjin hämmentynyt; hän kuunteli tovereidensa keskustelua, mutta hän käytti aikansa enimmäkseen siihen, että tarkasteli mielessään heidän tulevien raha-asoidensa muodostaman ongelman eri puolia. Olipa Jeesuksen oletetun kuolleistansun laita miten tahansa, Juudas oli joka tapauksessa poissa, Daavid oli luovuttanut rahavarat muilta mutkitta hänen haltuunsa, ja heiltä puuttui arvovaltainen johtaja. Ennen kuin Matteus pääsi niin pitkälle, että olisi uhrannut vakavaa ajatusta apostolien väittelyille kuolleistansusta, hän oli jo nähnyt Mestarin kasvoista kasvoihin.

Alfeuksen kaksoiset eivät näihin vakaviin keskusteluihin liiemmästi osallistuneet, sillä heillä oli melkolailla puuhaa tavanomaisissa toimissaan.

responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and weary hours of this tragic day, the only sustaining influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in

Toinen heistä toi julki heidän kumpaisenkin suhtautumisen, kun hän erääseen Filippuksen esittämään kysymykseen vastatessaan sanoi: "Emme ymmärrä kuolleistanoususta mitään, mutta äitimme sanoo keskustelleensa Mestarin kanssa ja uskomme häntä."

Tuomas oli hänelle ominaisen epätoivoisen masennuksen kourissa. Hän nukkui osan päivää ja käveli muun aikaa pitkin kukkuloita. Hän tunsii tarvetta liittyä apostolitovereidensa seuraan, mutta halu olla yksin oli sitäkin voimakkaampi.

Oli useitakin syitä siihen, miksi Mestari lykkäsi tuonnemmaksi morontiailmestymistään apostoliensa edessä. Hän halusi ensinnäkin, että näillä olisi, sitten kun he olisivat kuulleet hänen kuolleistanousustaan, aikaa pohtia perusteellisesti mielessään, mitä hän oli kertonut heille kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan ollessaan vielä lihallisen hahmossa heidän keskellään. Mestari halusi, että Pietari kävisi loppuun kamppailunsa itselleen ominaisten vaikeuksien kanssa, ennen kuin hän ilmaantuisi heidän kaikkien eteen. Toisekseen hän halusi, että Tuomas olisi heidän kanssaan hetkenä, jolloin hän ilmestyisi ensimmäisen kerran. Johannes Markus löysi Tuomaksen varhain tänä sunnuntaiamuna Simonin kodista Betfagesta, ja hän ilmoitti asiasta apostoleille noin kello yksitoista. Tuomas olisi tuon päivän kuluessa koska tahansa palannut heidän luokseen, jos Natanael tai ketkä tahansa kaksi muuta apostolia olisivat menneet hakemaan häntä. Hänen palaamishalunsa oli todellista, mutta sillä tavalla kuin hän edellisenä iltana oli poistunut heidän luotaan, hänen ylpeytensä ei antanut myöten mennä oma-aloitteisesti näin pian takaisin heidän pariinsa. Seuraavana päivänä hän olikin jo niin masennuksen vallassa, että hän tarvitsi paluupäättöksen tekemiseen miltei viikon. Apostolit odottivat häntä, ja hän puolestaan odotti, että hänen veljensä etsisivät hänet käsiinsä ja pyytäisivät häntä palaamaan luokseen. Näin ollen Tuomas siis pysyi poissa tovereidensa luota seuraavaan lauantai-iltaan saakka, jolloin Pietari ja Johannes pimeyden laskeuduttua menivät Betfageen ja toivat hänet takaisin muitten seuraan. Ja tämä on myös syynä siihen, mikseivät he menneet Galileaan heti Jeesuksen heille ensimmäisen kerran ilmestyttyä; heitä ei haluttanut lähteä sinne ilman Tuomasta.

1. ILMESTYMINEN PIETARILLE

Kello oli tuona sunnuntai-iltana jo miltei puoli yhdeksän, kun Jeesus ilmestyi Simon Pietarille Markuksen kodin puutarhassa. Tämä oli hänen kahdeksas morontiailmestymisensä. Mestarinsa kieltämisen jälkeen Pietaria oli painanut epäilyksen ja syyllisyydentunteen raskas taakka. Koko

reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia appearance to the apostles for a number of reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. THE APPEARANCE TO PETER

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this

lauantaipäivän ja käsillä olevan sunnuntain hän oli taistellut sellaista pelkoa vastaan, että hän ei kenties enää olisikaan apostoli. Juudaksen kohtalo puistatti häntä, ja hän ajatteli, että olihan hänkin pettänyt Mestarinsa. Koko tämän iltapäivän ajan hän ajatteli, ettei olisi mahdotonta, vaikka hänen läsnäolonsa apostolien joukossa estäisi Jeesuksen ilmestymisen heille, tietenkin edellyttäen, että tämä todella oli noussut kuolleista. Ja nimenomaan Pietarille, jonka mieliala oli tällainen ja jonka sielu oli kerrotunlaisessa tilassa, Jeesus sitten ilmestyi, kun alakuloinen apostoli kuljeskeli kukkien ja pensaiden keskellä.

Ajatellessaan rakastavaa katsetta, jonka Mestari oli luonut kulkiessaan hänen ohitseensa Hannaksen porttikäytävän luona, ja pohdiskellessaan mielessään tyhjältä haudalta tulleiden naisten hänelle varhain tänä aamuna tuomaa ihanaa sanomaa ”menkää ja kertokaa apostoleilleni — ja Pietarille”, näitä armeliaisuuden merkkejä mietiskellessään Pietarin usko alkoi päästä voitolle hänen epäilyksistään, ja hän seisahtui paikalleen, puristi kätensä nyrkkiin ja lausui lujalla äänellä: ”Minä uskon, että hän on noussut kuolleista; minä menen ja kerron veljilleni.” Ja hänen lausuttuaan nämä sanat hänen eteensä ilmestyi yhtäkkiä miehen hahmo, joka puhui hänelle tutuin äänenpainoin ja sanoi: ”Pietari, vihollinen himoitsi saada sinut, mutta en tahtonut luopua sinusta. Tiesin, ettei sydämesi ollut mukana, kun sinä minut kielsit; sen vuoksi annoin sinulle anteeksi, jo ennen kuin sitä pyysit; mutta tästä lähtien sinun ei enää tule ajatella itseäsi ja tämän hetken vaivoja, sillä valmistaudut viemään evankeliumin hyvää sanomaa niille, jotka kyyhöttävät pimeydessä. Älä enää tämän jälkeen kannu huolta siitä, mitä mahdollisesti valtakunnalta saat, vaan olkoon huolenaiheenasi mieluumminkin, mitä kykenet antamaan niille, jotka elävät viheliäisessä hengellisessä köyhyydessä. Vyötä, Simon, itsesi uuden päivän taisteluun, kamppailuun hengellistä pimeyttä ja ihmisten luonnollisen mielen esittämiä pahoja epäilyksiä vastaan.”

Pietari ja morontia-Jeesus kävelivät puutarhan läpi ja keskustelivat menneistä, nykyisistä ja tulevista asioista lähes viiden minuutin ajan. Sitten Mestari katosi hänen näkyvistään sanoen: ”Voi hyvin, Pietari, kunnes näen sinut yhdessä veljesi kanssa.”

Kun Pietari tajusi, että hän oli keskustellut kuolleista nousseen Mestarin kanssa, ja kun hän saattoi olla varma siitä, että hän edelleenkin oli valtakunnan lähettiläs, hän joutui hetken ajaksi lamaannuksen valtaan. Hän oli juuri kuullut kunnialla kruunatun Mestarin kehottavan häntä jatkamaan evankeliumin saarnaamista. Sydän kaikkea tätä tulvillaan hän ryntäsi yläsaliin apostolitovereidensa eteen, ja siellä hän kiihtymyksensä hengästyttämänä huudahti: ”Olen

Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus’ appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas’s porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, “Go tell my apostles — and Peter” — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: “I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren.” And as he said this, there suddenly appeared in front of him the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: “Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men.”

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, “Farewell, Peter, until I see you with your brethren.”

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: “I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has

nähty Mestarin; hän oli puutarhassa. Keskustelin hänen kanssaan, ja hän on antanut minulle anteeksi.”

Pietarin ilmoitus siitä, että hän oli nähty Jeesuksen puutarhassa, teki syvän vaikutuksen hänen apostolitovereihinsa, ja nämä olivat jo luopumaisillaan epäilyksistään, kun Andreas nousi seisomaan ja varoitti heitä, etteivät he antaisi hänen veljensä kertomuksen vaikuttaa liikaa itseensä. Andreas antoi ymmärtää, että Pietari oli ennenkin nähty sellaista, mikä ei ollut todellista. Vaikkei Andreas suoraan tuonutkaan esille öisen Galileanmeren näkyä, jolloin Pietari väitti nähneensä Mestarin tulevan heidän luokseen veden päällä kävellessä, hän sanoi kuitenkin sen verran, että se kavalsi kaikille läsnäolijoille juuri tämän välikohtauksen olevan hänen mielessään. Simon Pietari loukkaantui syvästi veljensä vihjauksista ja sulki samassa hetkessä nolona suunsa. Kaksoset tunsivat syvää sääliä Pietaria kohtaan, ja he menivät molemmat hänen luokseen ilmaistakseen myötätuntonsa ja sanoakseen, että he uskoivat häntä, ja tuodakseen toistamiseen julki, että heidän oma äitinsäkin oli nähty Mestarin.

forgiven me.”

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. ENSIMMÄINEN ILMESTYMINEN

APOSTOLEILLE

Vähän kello yhdeksän jälkeen samana iltana, sen jälkeen kun Cleopas ja Jaakob olivat lähteneet, ja samalla hetkellä, kun Alfeuksen kaksoset lohduttelivat Pietaria Natanaelin nuhdellessa Andreasta; hetkenä, jolloin nuo kymmenen apostolia olivat koolla yläsalissa ja kaikki ovet oli pidätettyksi tulemisen pelosta teljetty, Mestari ilmestyi yhtäkkiä morontiahahmossa heidän keskelleen sanoen: ”Rauha teille. Miksi olette teille ilmestyessäni näin kauhuissanne, ikään kuin olisitte nähneet aaveen? Enkö kertonutkin teille näistä asioista ollessani keskuudessanne lihallisen hahmossa? Enkö sanonutkin teille, että pääpapit ja esimiehet luovuttaisivat minut tapettavaksi, että yksi joukostanne kavaltaisi minut ja että minä kolmantena päivänä nousisin? Mistä siis kaikki epäilyksenne ja koko tämä keskustelu naisten, Cleopaksen ja Jaakobin ja jopa Pietarin esittämistä kertomuksista? Kuinka kauan aiotte epäillä sanojani ja kieltäytyä uskomasta lupauksiani? Ja nyt kun tosiaankin näette minut, uskotteko nytkään? Tälläkin hetkellä yksi teistä on poissa. Sitten kun te vielä kerran olette koolla, ja sitten kun kaikki teistä tietävät varmaksi, että Ihmisen Poika on noussut haudasta, menkää silloin täältä Galileaan. Luottakaa Jumalaan, luottakaa toisiinne, ja niin pääsette taivaan valtakunnan uuteen palvelukseen. Viivyn kanssanne Jerusalemissa, kunnes olette valmiit

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

lähtemään Galileaan. Oman rauhani minä jätän teille.”

Kun morontia-Jeesus oli puhunut heille, hän katosi yhdessä silmänräpäyksessä heidän näkyvistään. Ja he lankesivat kaikki kasvoilleen, ylistivät Jumalaa ja kunnioittivat kadonnutta Mestariaan. Tämä oli Mestarin yhdeksäs morontiailmestyminen.

3. MORONTIALUOTUJEN SEURASSA

Koko seuraava päivä, maanantai, kului tuolloin Urantialla olleiden morontialuotujen seurassa. Mestarin morontiasiirtymäkokemuksen osanottajien ominaisuudessa Urantialle oli tullut toista miljoonaa morontiaohjaajaa ja -apulaista samoin kuin eri luokkiin kuuluvia siirtymävaiheen kuolevaisia Satanian seitsemästä mansiomaailmasta. Morontia-Jeesus oleskeli näiden loistavien älyllisten olentojen seurassa neljäkymmentä päivää. Hän antoi heille opetusta, ja heidän ohjaajansa kertoivat hänelle morontiasiirtymävaiheen elämästä sellaisena kuin Satanian asutuista maailmoista tulevat kuolevaiset sen järjestelmän morontiasfäärejä läpikäydessään kokevat.

Tämän maanantaipäivän puolenyön vaiheilla Mestarin morontiahahmoa muunneltiin niin, että se soveltui siirrettäväksi morontiaedistymisen toiseen vaiheeseen. Kun hän seuraavan kerran ilmestyi kuolevaisille lapsilleen maan päällä, se tapahtui toisen vaiheen morontiaolentona. Sitä mukaa kun Mestari eteni morontiavaihetta pitemmälle, älyllisille morontiaolentoille ja heidän muuntaville työtovereilleen kävi teknisesti yhä vaikeammaksi saada Mestari kuolevaisten ja aineellisten olentojen silmin nähtäväksi.

Jeesus siirtyi morontian kolmanteen vaiheeseen perjantaina, huhtikuun 14. päivänä; neljänteen vaiheeseen maanantaina, 17. päivänä; viidenteen vaiheeseen lauantaina, 22. päivänä; kuudenteen vaiheeseen torstaina, 27. päivänä; seitsemänteen vaiheeseen tiistaina, toukokuun 2. päivänä; Jerusemin kansalainen hänestä tuli sunnuntaina, 7. päivänä; ja hän astui Edentian Kaikkein Korkeimpien syleiltäväksi sunnuntaina, 14. päivänä.

Nebadonin Mikael vei tällä tavoin päätökseen universumikokemuksesta koostuneen palveluksensa, sillä hän oli jo aiempien lahjoittautumistensa yhteydessä kokenut täyteen määräänsä saakka, millaista ajallisuuden ja avaruuden ylösnousemuskuolevaisten elämä on alkaen siitä, kun nämä oleskelevat konstellaation päämajassa, aina superuniversumin päämajassa suoritettavaan palvelukseen saakka ja sen loppuun asti. Ja juuri näiden morontiakokemusten kautta Nebadonin Luoja-Poika vei todellisuudessa

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

191:3.4 (2041.3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final

päätökseen ja suoritti hyväksyttävällä tavalla loppuun seitsemännen ja viimeisen universumilahjoittautumisensa.

universe bestowal.

4. KYMMENES ILMESTYMINEN (FILADELFIASSA)

Jeesuksen kymmenes morontiailmestyminen kuolevaisten havaitsemassa muodossa tapahtui vähän kello kahdeksan jälkeen tiistaina, huhtikuun 11. päivänä. Tämä tapahtui Filadelfiassa, jossa hän näyttäytyi Abnerille ja Lasarukselle sekä noin sadalle viidelle kymmenelle heidän toverilleen, joihin kuului yli viisikymmentä evankelistakunnan seitsemästä kymmenestä jäsenestä. Tämä ilmestyminen tapahtui kohta sen jälkeen, kun synagogassa oli avattu erityiskokous, jonka Abner oli kutsunut koolle keskustelemaan Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta ja Daavidin sanansaattajan tuomasta tuoreemmasta tiedosta, jonka mukaan Jeesus oli noussut kuolleista. Koska kuolleista noussut Lasarus oli nyt tämän uskovaishuhtimän jäsen, heidän ei ollut vaikea uskoa viestiä Jeesuksen kuolleistansuusta.

Abner ja Lasarus olivat parastaikaa avaamassa synagogan kokousta yhdessä puhujakorokkeella seisten, kun koko uskovien kuulijakunta näki Mestarin hahmon yhtäkkiä ilmestyvän. Hän astui eteenpäin ilmestymispaikaltaan Abnerin ja Lasaruksen välistä — näistä ei kumpikaan ollut huomannut häntä — ja tervehti koolta olevia seuraavin sanoin:

”Rauha teille. Tiedätte kaikki, että meillä on taivaassa yksi Isä ja että on vain yksi valtakunnan evankeliumi — hyvä sanoma ikuisen elämän lahjasta, jonka ihmiset saavat uskon kautta. Iloitessanne uskollisuudestanne evankeliumia kohtaan rukoilkaa totuuden Isää vuodattamaan sydämeenne uuden ja suuremman rakkauden veljiänne kohtaan. Teidän tulee rakastaa kaikkia ihmisiä, niin kuin minä olen teitä rakastanut; teidän tulee palvella kaikkia ihmisiä, niin kuin minä olen teitä palvellut. Ottakaa ymmärtäväistä myötätuntoa osoittaen ja veljellistä kiintymystä tuntien yhteisönne jäseniksi kaikki veljenne, jotka omistautuvat hyvän sanoman levittämiseen, olivatpa nämä juutalaisia tai ei-juutalaisia, kreikkalaisia tai roomalaisia, persialaisia tai etiopialaisia. Johannes julisti valtakuntaa edeltäksin; te olette julistaneet evankeliumia voimallisesti; kreikkalaiset opettavat jo hyvää sanomaa hekin; ja minun on kohta määrä lähettää Totuuden Henki kaikkien näiden veljeni sieluun, jotka ovat näin epäitsekäästi omistaneet elämänsä sille, että he tuovat valoa hengellisessä pimeydessä kyyhöttäville kanssaihmisilleen. Olette kaikki valon lapsia. Älkää siis kompastuko kuolevaisten epäluuloisuudesta ja ihmisten

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

191:4.1 (2041.4) The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

191:4.2 (2041.5) The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

191:4.3 (2041.6) “Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading

suvaitsemattomuudesta johtuviin väärinkäsitysten hetteikköihin. Jos uskon tuoma suopeus jalontaa teitä niin, että rakastatte epäuskoisia, eikö teidän silloin pitäisi yhtäläisellä rakkaudella rakastaa niitä, jotka ovat uskonveljiänne laajalle levittäytyvässä uskonyhteisössä. Muistakaa, että kun rakastatte toisianne, niin kaikki ihmiset tietävät teidän olevan opetuslapsiani.

”Menkää siis kaikkeen maailmaan ja julistakaa kaikille kansoille ja roduille tätä evankeliumia Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä ja osoittakaa viisautta valitessanne menetelmiä, joilla esitätte hyvän sanoman ihmiskunnan eri roduille ja kansanheimoille. Lahjaksi olette saaneet tämän valtakunnan evankeliumin ja lahjaksi annatte tämän hyvän sanoman kaikille kansakunnille. Älkää pelätkö pahuuden tekemää vastarintaa, sillä olen aina teidän kanssanne, hamaan aikojen loppuun saakka. Ja oman rauhani minä jätän teille.”

Kun hän oli sanonut ”oman rauhani minä jätän teille”, hän katosi heidän näkyvistään. Ellei oteta lukuun yhtä hänen Galileassa tapahtuneista ilmestymisistään, jolloin kuudettasataa uskova näki hänet samanaikaisesti, tämä Filadelfiassa koolla ollut ryhmä oli lukumäärältään suurin kuolevaisten joukko, joka näki hänet yhdessä ja samassa tilaisuudessa.

Varhain seuraavana aamuna, kun apostolit yhä viipyivät Jerusalemissa odottamassa Tuomaksen emotionaalista toipumista, nämä Filadelfian uskovat lähtivät julistamaan Jeesus Nasaretilaisen nousseen kuolleista.

Seuraavan päivän, joka oli keskiviikko, Jeesus vietti keskeytyksittä morontiatovereidensa seurassa, ja keski-iltapäivän tuntien aikana hän otti vastaan häntä tapaamaan saapuvia morontiavaltuutettuja, joita tuli asuttujen sfäärien jokaisen paikallisjärjestelmän mansiomaailmoista koko Norlatiadekin konstellaation alueelta. Ja näille kaikille oli riemu tuntea Luojansa yhdeksi heidän oman universumin älyllisten olentojen luokkansa jäseneksi.

5. TOINEN ILMESTYMINEN APOSTOLEILLE

Tuomas vietti yksinäisen viikon omissa oloissaan Öljymäkeä ympäröivillä kukkuloilla. Tänä aikana hän tapasi vain niitä, jotka olivat Simonin talossa, sekä Johannes Markuksen. Kello oli suunnilleen yhdeksän lauantaina, huhtikuun 15. päivänä, kun edellä mainitut kaksi apostolia löysivät hänet ja veivät hänet mukanaan takaisin heidän kokoontumispaikkaansa Markuksen kodissa. Seuraavana päivänä Tuomas kuunteli, kun hänelle kerrottiin selostuksia Mestarin monista ilmestymisistä, mutta järkähtämättä hän kieltäytyi uskomasta niitä. Hän väitti, että Pietari oli

household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:4.4 (2042.1) “Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you.”

191:4.5 (2042.2) When he had said, “My peace I leave with you,” he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon’s house and John Mark. It was about nine o’clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master’s various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no

saanut heidät innostumaan niin, että he luulivat nähneensä Mestarin. Natanael väitteli hänen kanssaan, mutta se ei johtanut mihinkään. Hänen tavanomaiseen epäileväisyyteensä liittyi nyt tunneperäistä itsepäisyyttä, ja tämä mielentila, johon yhdistyi vielä hänen mielipahansa siitä, että hän oli karannut heidän luotaan, vaikuttivat yhdessä niin, että syntyi sellainen eristäytymiseen johtanut tilanne, jota Tuomas itsekään ei täysin ymmärtänyt. Hän oli vetäytynyt tovereidensa seurasta, hän oli lähtenyt omille teilleen, ja vielä nytkin, kun hän jo oli palannut heidän joukkoonsa, hänessä oli tiedostamaton pyrkimys asettua vastahankaan. Hänen ei ollut helppo antaa periksi, hän inhosi myötenantamista. Tarkoittamattaan hän todellisuudessa nautti siitä, että oli huomion keskipisteessä; hän sai tiedostamatonta tyydytystä siitä, että kaikki hänen toverinsa koettivat saada hänet vakuuttumaan ja muuttamaan mieltään. Hän oli kokonaisen viikon ajan kaivannut heitä, ja hänelle tuotti tavatonta mielihyvää olla heidän hellittämättömän huomionsa kohteena.

He olivat nauttimassa illallistaan vähän kello kuuden jälkeen, ja Pietari istui Tuomaksen toisella ja Natanael toisella puolella, kun epäileväinen apostoli sanoi: "En kyllä usko, ellen omin silmin näe Mestaria ja pane sormeani naulanjälkiin." Kun he näin illastivat ja istuivat tiukasti suljettujen ja teljettyjen ovien takana, morontia-Mestari ilmestyi yhtäkkiä pöydän kaartein sisäpuolelle, ja suoraan Tuomaksen edessä seisten sanoi:

"Rauha teille. Kokonaisen viikon ajan olen odottanut voidakseni ilmestyä uudelleen, kun olisitte kaikki läsnä kuullaksenne vielä kerran valtuutuksen, joka teillä on mennä kaikkeen maailmaan ja julistaa tätä valtakunnan evankeliumia. Sanon siis teille: Niin kuin Isä lähetti minut maailmaan, niin lähetän minäkin teidät. Niin kuin minä olen tehnyt Isää tunnetuksi, niin pitää teidänkin tehdä tunnetuksi jumalallista rakkautta, mutta ette tee sitä pelkillä sanoilla, vaan sillä, miten päivittäin elätte. Lähetän teidät matkaan, ei rakastamaan ihmisten sielua, vaan mieluummin rakastamaan ihmisiä. Teidän on määrä paitsi julistaa taivaan iloja myös tuoda päivittäisessä kokemuksessanne esille näitä jumalallisen elämän henkirealiteetteja, koska teillä uskon kautta jo on ikuinen elämä Jumalan antamana lahjana. Kun teillä on uskoa, kun korkeuksista on tullut päällenne voima, Totuuden Henki, ette kätke lamppuanne tänne suljettujen ovien taakse, vaan teette koko ihmiskunnalle tunnetuksi Jumalan rakkautta ja armoa. Nyt te pelosta karttelette epämiellyttävän kokemuksen tosiasioita, mutta sitten kun teidät on kastettu Totuuden Hengellä, lähdette uljaasti ja riemullisesti kohtaamaan ne uudet kokemukset, jotka tuo tullessaan hyvän sanoman julistaminen ikuisesta

good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of

elämästä Jumalan valtakunnassa. Saatte muutaman lyhyen hetken viipyä täällä ja Galileassa toipuessanne järkytyksestä, jonka aiheuttaa siirtyminen traditionalismin arvovallan tarjoamasta valheellisesta turvallisuudesta uuteen järjestykseen, joka perustuu tosiasioiden, totuuden ja uskon — elävää kokemusta edustaviin korkeimpiin realiteetteihin uskomisen — arvovaltaan. Maailmalle esittämänne sanoma perustuu siihen tosiasiaan, että olen elänyt Jumalaa tunnetuksi tekevän elämän keskuudessanne; siihen totuuteen, että te ja kaikki muut ihmiset olette Jumalan poikia; ja se koostuu elämästä, jota elätte ihmisten keskuudessa — siitä todellisesta ja elävästä kokemuksesta, että rakastaa ihmisiä ja palvelee heitä, kuten minä olen teitä rakastanut ja palvellut. Paljastakoon usko teidän valonne maailmalle; avatkoon totuuden paljastus tradition sokaisemat silmät; koitukoon rakkaudentäyteinen palvelunne tietämättömyyden synnyttämän ennakkoluuloisuuden perinpohjaiseksi tuhoksi. Tällä tavoin, ymmärtäväistä myötätuntoa ja epäitsekästä antaumusta osoittaen, te kanssaihmissiänne lähestymällä johdatatte heidät pelastavaan tietoon Isän rakkaudesta. Juutalaiset ovat ylistäneet hyvyttä; kreikkalaiset ovat nostaneet jalustalle kauneuden; hindut saarnaavat antaumusta; kaukaiset askeetikot opettavat pyhittävää arvonantoa; roomalaiset vaativat lojaalisuutta; mutta minä edellytän opetuslapsiltani, että he elävät elämäänsä, ja vielä että he elävät sitä lihallishahmoisia veljiään rakkaudella palvellen.”

Nämä sanat lausuttuaan Mestari katsoi Tuomasta suoraan kasvoihin ja sanoi: ”Ja sinä, Tuomas, joka sanoit, ettet usko, ellet voi nähdä minua ja panna sormeasi naulanjälkeen käsissäni, olet nyt nähnyt minut ja kuullut minun sanani; ja vaikka et näekään käsissäni naulanjälkeä siksi, että olen noussut kuolleista hahmossa, jollainen sinullakin on oleva, sitten kun lähdet tästä maailmasta, niin mitä sanot veljillesi? Sinä tunnustat totuuden, sillä sydämessäsi olit jo alkanut uskoa, vaikka niin urhoollisesti piditkin epäuskosi puolta. Tuomas, epäilysi pitävät aina sitkeimmin puoliaan ollessaan murenemaisillaan. Tuomas, pyydän, älä ole epäuskoinen, vaan uskova — ja tiedän, että tulet uskomaan, uskomaan jopa täysin sydämin.”

Nämä sanat kuullessaan Tuomas lankesi polvilleen morontia-Mestarin eteen ja huudahti: ”Minä uskon! Herrani ja Mestari!” Silloin Jeesus sanoi Tuomakselle: ”Sinä uskoit, Tuomas, koska olet todellakin nähnyt minut ja kuullut minua. Siunattuja ovat tulevana aikoina ne, jotka uskovat, vaikkeivät olekaan lihallisen ruumiin silmin nähneet eivätkä kuolevaisen ruumiin korvin kuulleet.”

Ja Mestarin hahmon siirtyessä lähelle pöydän

the authority of facts, truth, and faith in the supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh.”

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: “And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart.”

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, “I believe! My Lord and my Master!” Then said Jesus to Thomas: “You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear.”

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master's form

päätä hän sitten puhutteli heitä kaikkia sanoen: "Ja menkää nyt kaikki Galileaan, jossa ennen pitkää ilmestyn teille." Ja nämä sanat lausuttuaan hän katosi heidän näkyvistään.

Yksitoista apostolia olivat nyt täysin vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli noussut kuolleista, ja ani varhain seuraavana aamuna, jo ennen päiväkoittoa, he suuntasivat kulkunsa kohti Galileaa.

6. ILMESTYMINEN ALEKSANDRIASSA

Yhdentoista apostolin ollessa matkalla Galileaan ja lähestymässä määränpäättään Jeesus ilmestyi tiistai-iltana, huhtikuun 18. päivänä, Aleksandriassa noin kello puoli yhdeksän aikaan Rodanille ja suunnilleen kahdeksallekymmenelle muulle uskovalle. Tämä oli Mestarin kahdestoista morontiahahmoinen ilmestyminen. Jeesus ilmestyi näiden kreikkalaisten ja juutalaisten eteen, kun Daavidin sanansaattaja oli päättämässä kertomustaan ristiinnaulitsemisesta. Tämä viestinviejä, joka oli viides vaihtomies Jerusalemin ja Aleksandrian välisessä juoksulähettien ketjussa, oli saapunut Aleksandriaan myöhään samana iltapäivänä, ja kun hän oli toimittanut sanomansa Rodanille, oli päätetty kutsua uskovat koolle kuulemaan tämä traaginen sanoma sanansaattajan itsensä esittämänä. Kello kahdeksan maissa tämä viestintuoja, busirislainen Nathan, astui sanotun ryhmän eteen ja kertoi läsnäoleville yksityiskohtia myöten kaiken, mitä edellinen juoksulähetti oli hänelle kertonut. Nathan päätti liikuttavan kertomuksensa seuraaviin sanoihin: "Mutta Daavid, joka lähettää meille tämän sanoman, ilmoittaa, että Mestari kuolemastaan ennakolta ilmoittaessaan julisti nousevansa kuolleista." Nathan ei ollut päässyt vielä puheensa loppuun, kun morontia-Mestari ilmestyi kaikkien nähden paikalle. Ja Nathanin istuuduttua Jeesus sanoi:

"Rauha teille. Se, minkä Isäni lähetti minut tähän maailmaan perustamaan, ei kuulu yhdelle rodulle, yhdelle kansakunnalle eikä millekään erityiselle opettajien tai saarnaajien ryhmälle. Tämä valtakunnan evankeliumi kuuluu niin juutalaiselle kuin ei-juutalaiselle, niin rikkaalle kuin köyhälle, niin vapaalle kuin orjalle, niin miehenpuolelle kuin naisenpuolelle, se kuuluu jopa pienille lapsille. Ja teidän kaikkien on määrä julistaa tätä rakkauden ja totuuden evankeliumia elämällä, jota lihallisen hahmossa elätte. Teidän tulee rakastaa toisianne uudella ja hätkähdyttävällä kiintymyksellä, aivan kuten minä olen rakastanut teitä. Tulette palvelemaan ihmiskuntaa uudella ja hämmästyttävällä antaumuksella, aivan kuten minä olen palvellut teitä. Ja kun ihmiset näkevät, että heitä niin rakastatte, ja kun he näkevät, kuinka hartaasti heitä palvelette, he tajuaavat, että teistä on

moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: "And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you." After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: "But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again." Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) "Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

tullut taivaan valtakunnan uskonveljiä, ja he tulevat seuraamaan Totuuden Henkeä, jonka he näkevät elämässänne ja joka johtaa ikuisen pelastuksen löytämiseen.

"Niin kuin Isä on lähettänyt minut tähän maailmaan, niin lähetän minä nyt teidät. Teidät on kaikki kutsuttu viemään hyvää sanomaa niille, jotka kyyhöttävät pimeydessä. Tämä valtakunnan evankeliumi kuuluu kaikille, jotka sen uskovat; sitä ei pidä antaa vain pappien hoiviin. Kohta laskeutuu Totuuden Henki teidän päällenne, ja hän johtaa teidät kaikkeen totuuteen. Menkää siis kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa tätä evankeliumia, ja katso, minä olen teidän kanssanne aina, hamaan aikojen loppuun saakka."

Nämä sanat lausuttuaan Mestari katosi heidän näkyvistään. Koko seuraavan yön nämä uskovat pysyttelivät yhdessä kertoen yhä uudestaan kokemuksistaan valtakunnan uskovina ja kuunnellen niitä monia puheita, joita Rodan ja hänen työtoverinsa esittivät. Ja he uskoivat kaikki, että Jeesus oli noussut kuolleista. Kuvitelkaa, minkä yllätyksen koki toisena päivänä tämän jälkeen saapunut Daavidin lähettämä kuolleistanousun airut, kun he vastasivat hänen ilmoitukseensa sanomalla: "Kyllä, kyllä me tiedämme, sillä olemme nähneet hänet. Hän ilmestyi meille toissapäivänä."

191:6.3 (2044.4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this, when they replied to his announcement, saying: "Yes, we know, for we have seen him. He appeared to us day before yesterday."

Luku 192. Ilmestymiset Galileassa

⇐ 191

Urantia-kirjan

193 ⇒

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 192 ILMESTYMISET GALILEASSA

Osiot

Johdanto

1. Ilmestyminen järven rannalla
2. Apostolien kanssa kaksittain käydyt keskustelut
3. Virkaanasettajaisvuorella
4. Kokoontuminen järven rannalla

PAPER 192 APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

Johdanto

JUUTALAISTEN johtajat olivat apostolien Jerusalemista-poistumiseen mennessä merkittävässä määrin rauhoittuneet. Koska Jeesus ilmestyi vain valtakuntaan uskovien perhepiirille ja koska apostolit lymyilivät eivätkä harjoittaneet julkista saarnaamista, juutalaisten vallanpitäjät tekivät sen johtopäätöksen, että evankeliumiliike oli sittenkin tosiasiallisesti murskattu. Sellaisten huhujen leviäminen yhä laajemmalle, jotka väittivät Jeesuksen nousseen kuolleista, herätti heissä tietenkin levottomuutta, mutta he luottivat lahjottujen vartijoiden kumoavan tehokkaasti kaikki moiset kuulopuheet sillä, että nämä toistamistaan toistaisivat kertomusta, jonka mukaan joukko hänen seuraajiaan oli vienyt ruumiin pois.

Tästä ajankohdasta alkaen aina siihen asti, kun voimistuva vainojen aalto ajoi apostolit hajalle, Pietari oli yleisesti tunnustettu apostolikunnan päällikkö. Jeesus ei hänelle koskaan mitään sellaista valtuutusta antanut, eivätkä hänen apostolitoverinsa häntä koskaan tällaiseen vastuulliseen asemaan muodollisesti valinneet, vaan hän vain luonnostaan omaksui itselleen tämän tehtävän ja piti sitä yleisen suostumuksen turvin hallussaan, ja niin tapahtui myös siksi, että hän oli heidän tärkein saarnamiehensä. Julkisesta

INTRODUCTION

192:0.1 (2045.1) BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

192:0.2 (2045.2) From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to

saarnaamisesta tuli tästä lähtien apostolien pääasiallinen toimintamuoto. Heidän Galileasta-paluunsa jälkeen Mattiaksesta, jonka he olivat valinneet Juudaksen tilalle, tuli heidän rahastonhoitajansa.

Sen viikon aikana, jonka he viipyivät Jerusalemissa, Jeesuksen äiti Maria oli enimmäkseen naisuskovien seurassa. Nämä pitivät majaa Joosef Arimatealaisen kodissa.

Kun apostolit puheena olevan maanantain aamuvarhaisella lähtivät Galileaan, Johannes Markus lähti heidän jälkeensä. Hän seurasi heitä kaupungin ulkopuolelle, ja kun he olivat hyvän matkaa Betanian tuolla puolen, hän tuli rohkeasti heidän joukkoonsa tuntiessaan voivansa luottaa siihen, etteivät he lähettäisi häntä takaisin.

Matkalla Galileaan apostolit pysähtyivät useita kertoja esittämään kertomuksen kuolleista nousseesta Mestaristaan, ja siksi he saapuivat Betsaidaan vasta hyvin myöhään keskiviikkoiltana. Oli jo keskipäivän aika torstaina, kun he vasta olivat kaikki heränneet ja valmiit aamiaiselle.

1. ILMESTYMINEN JÄRVEN RANNALLA

Noin kello kuusi perjantaiamuna, huhtikuun 21. päivänä, morontia-Mestari suoritti kolmannentoista, ja Galileassa ensimmäisen, ilmestymisensä kymmenelle apostolille, kun näiden vene oli tulossa rantaan Betsaidan tavanomaisen maihinnousupaikan lähellä.

Apostolien vietettyä torstai-iltapäivän ja -alkuillan Sebedeuksen kotona odotellen Simon Pietari ehdotti, että he menisivät kalaan. Kun Pietari teki ehdotuksensa kalastusretkestä, kaikki apostolit päättivät lähteä mukaan. He tekivät verkkoineen työtä koko yön saamatta yhtäkään kalaa. Pyynnin epäonnistuminen ei heitä suurestikaan huolettanut, sillä heillä oli monia mielenkiintoisia kokemuksia, joista keskustella, seikkoja, jotka olivat sattuneet heille vain vähän aikaa sitten Jerusalemissa. Mutta kun päivä alkoi sarastaa, he päättivät palata Betsaidaan. Lähestyessään rantaa he näkivät, että rannalla, maihinnousupaikan lähellä, seisoi joku nuotion äärellä. Ensiksi he luulivat seisojaa Johannes Markukseksi, joka oli tullut rannalle heitä ja heidän kalansaalistaan vastaanottamaan, mutta lähemmäksi rantaa päästessään he huomasivat erehtyneensä: mies oli liian kookas ollakseen Johannes. Kenenkään mieleen ei ollut juolahtanut, että rannalla oleva henkilö olisi Mestari. He eivät täysin ymmärtäneet, miksi Jeesus halusi tavata heidät heidän aikaisemman yhdessäolonsa maisemissa, avaran taivaan alla, lähellä luontoa, kaukana Jerusalemin suljetusta ympäristöstä, johon liittyi traagisia mielleyhtymiä pelosta, petoksesta ja kuolemasta. Hän oli sanonut heille,

take the place of Judas, became their treasurer.

192:0.3 (2045.3) During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were stopping at the home of Joseph of Arimathea.

192:0.4 (2045.4) Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

192:0.5 (2045.5) The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Betsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

192:1.1 (2045.6) About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Betsaida.

192:1.2 (2045.7) After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Betsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

että jos he menisivät Galileaan, hän tapaisi heidät siellä, ja nyt hän kohta tämän lupauksen täyttäisi.

Kun he laskivat ankkurin ja olivat astumassa pienempään veneeseen noustakseen maihin, rannalla oleva mies huusi heille: "Pojat, saitteko ollenkaan saalista?" Ja kun he vastasivat "Emme", hän puhui uudestaan: "Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin kalaa tulee." Tietämättöminä siitä, että ohjeen antaja oli Jeesus, he heittivät miehissä verkon veteen, kuten neuvo oli kuulunut, ja siinä samassa verkko täyttyi niin, että he tuskin kykenivät vetämään sitä järkevästi. Johannes Sebedeuksen järki juoksi nopeasti, ja täpötäyden verkon nähdessään hän oivalsi, että heitä olikin puhutellut Mestari itse. Tämän ajatuksen juolahdettua hänen mieleensä hän kumartui kuiskaamaan Pietarille: "Se on Mestari." Pietari oli aina mies, joka toimi ajattelematta ja jonka antaumus oli kiihkeää. Niinpä kun Johannes kuiskasi äsken kerrotut sanat Pietarin korvaan, tämä nousi nopeasti paikaltaan ja heittäytyi veteen päästäkseen sitäkin nopeammin Mestarin vierelle. Hänen veljensä tulivat tiiviisti hänen kannoillaan, kunhan olivat kalaverkkoa perässään vetäen päässeet pikkuveneellä rantaan.

Johannes Markus oli tällä välin herännyt, ja nähdessään apostolien tulevan raskaine verkkoineen rantaan hän juoksi alas rantahietikolle heitä tervehtimään. Ja kun hän kymmenen miehen sijasta näkikin yksitoista, hän arveli tunnistamattoman miehen olevan kuolleista noussut Jeesus, ja kymmenen hämmästyneen miehen seistessä sanattomina paikallaan tämä nuorukainen ryntäsi Mestarin eteen ja sanoi tämän jalkojen juureen polvistuen: "Herrani ja Mestariini." Ja silloin Jeesus puhui, ei niin kuin hän oli puhunut Jerusalemissa, jolloin hän tervehti heitä sanoilla "rauha teille", vaan hän puhutteli Johannes Markusta tuttavalliseen sävyyn ja sanoi: "Kas niin, Johannes, olen mielissäni, kun taas tapaan sinut, ja huolettomassa Galileassa sitä paitsi, jossa meillä voi olla varsin mukavaa yhdessä. Johannes, jääpää luoksemme niin saat aamiaista."

Jeesuksen keskustellessa nuoren miehen kanssa kymmenen apostolia olivat niin hämmästyksissään ja yllättyneitä, että he unohtivat vetää kalaverkon rantahiekalle. Niinpä Jeesus sanoi: "Tuokaa kalanne tänne ja valmistakaa niistä jokunen aamiaiseksi. Nuotio meillä jo on, ja runsaasti leipää."

Sillä aikaa kun Johannes Markus oli osoittanut kunnioitustaan Mestarille, Pietari oli rantahiekalla hehkuvan hiilloksen nähtyään joutunut hetken ajaksi järkytyksen valtaan. Näky nimittäin palautti perin elävästi hänen mieleensä keskiyön hiilivalkean Hannaksen pihamaalla, jossa hän oli kieltänyt Mestarin, mutta hän karisti sen mielestään ja huudahti Mestarin jalkoihin

192:1.3 (2046.1) As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, "Lads, have you caught anything?" And when they answered, "No," he spoke again. "Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish." While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now, John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, "It is the Master." Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master's side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

192:1.4 (2046.2) By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, "My Lord and my Master." And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with "Peace be upon you," but in commonplace tones he addressed John Mark: "Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast."

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: "Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread."

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master's feet, exclaimed, "My Lord and my Master!"

polvistuen: "Herrani ja Mestarini!"

Sen jälkeen Pietari liittyi tovereidensa seuraan näiden kiskoessa verkkoa rannalle. Saatuaan saaliin maihin he laskivat kalat, ja niitä oli 153 vonkaletta. Ja taas tehtiin se erehdys, että tätä kalansaalista pidettiin ihmeenä. Mitään ihmettä ei tähän tapahtumaan liittynyt. Kysymys oli vain siitä, että Mestari käytti hyväkseen ennalta tietämäänsä asiaa. Hän tiesi, että kalat olisivat kyseisessä kohdin, ja sen mukaisesti hän antoi apostoleilleen neuvon, minne heittää verkko.

Jeesus puhui heille sanoen: "Tulkaapa nyt aamiaiselle, jokainen teistä. Myös kaksosten pitää istuutua, kun keskustelen kanssanne. Johannes Markus laittaa kalat valmiiksi." Johannes Markus toi seitsemän hyvänkokoista kalaa, jotka Mestari pani tulelle, ja kun ne olivat kypsyneet, nuorimies tarjoi ne kymmenelle apostolille. Sitten Jeesus mursi leivän ojentaen sen Johannekselle, joka puolestaan jakoi sen nälkäisille apostoleille. Sitten kun nämä olivat kaikki saaneet osansa, Jeesus pyysi Johannes Markusta istuutumaan ja jakoi itse kalan ja leivän tälle nuorukaiselle. Ja heidän aterioidessaan Jeesus keskusteli heidän kanssaan ja muisteli, mitä kaikkea he olivat Galileassa ja tämän samaisen järven rantamilla kokeneet.

Tämä oli kolmas kerta, kun Jeesus ilmestyi ryhmänä koolla oleville apostoleille. Kun Jeesus aluksi puhutteli heitä kysyen, oliko heillä saalista, he eivät aavistaneet, kuka hän oli, sillä nämä Galileanmeren kalastajat olivat saaneet tottua sellaiseen, että heidän rantaan noustessaan Tarikean kalakauppiat puhuttelisivat heitä mainitulla tavalla, nämä kun olivat tavallisesti paikalla ostaakseen tuoreet kalansaaliit kalankuivaamoille.

Jeesus seurusteli kymmenen apostolin ja Johannes Markuksen kanssa runsaan tunnin ajan, ja sitten hän käveli rantahietikkaa edestakaisin ja keskusteli heidän kanssaan kaksittain, mutta ei samojen parien kanssa, jotka hän oli aluksi lähettänyt tekemään opetustyötä yhdessä. Kaikki yksitoista apostolia olivat tulleet Jerusalemistä yhtä matkaa, mutta Simon Selootti kävi sitä masentuneemmaksi mitä lähemmäksi Galileaa he tulivat niin, että hän jättäytyi heidän Betsaidaan päästessään pois veljiensä seurasta ja palasi kotiinsa.

Ennen kuin Jeesus lausui heille tänä aamuna hyvästit, hän pyysi, että kaksi apostolia tarjoutuisi menemään Simon Selootin luokse ja toisi tämän vielä samana päivänä takaisin. Ja Pietari ja Andreas tekivät niin.

^{192:1.7 (2046.5)} Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master's preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

^{192:1.8 (2047.1)} Jesus spoke to them, saying: "Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish." John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles. When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

^{192:1.9 (2047.2)} This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

^{192:1.10 (2047.3)} Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Betsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

^{192:1.11 (2047.4)} Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. APOSTOLIEN KANSSA KAKSITTAIN

KÄYDYT KESKUSTELUT

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND

TWO

Kun he olivat nauttineet aamiaisensa ja muiden istuessa nuotion äärellä, Jeesus antoi Pietarille ja Johannekselle merkin näiden tulla hänen kanssaan kävelyllä rantahietikolla. Heidän siinä astellessaan Jeesus sanoi Johannekselle: "Johannes, rakastatko sinä minua?" Ja Johanneksen vastattua "rakastan, Mestari, koko sydämestäni", Mestari sanoi: "Niinpä siis, Johannes, hylkää suvaitsemattomuutesi ja opettele rakastamaan ihmisiä, niin kuin minä olen sinua rakastanut. Omista elämäsi sille, että todistat rakkauden olevan suurinta maailmassa. Jumalan rakkaushan on se, joka pakottaa ihmiset etsimään pelastusta. Rakkaus on kaiken hengellisen hyvyyden esi-isä, toden ja kauniin sisin olemus."

Sitten Jeesus kääntyi Pietarin puoleen ja kysyi: "Pietari, rakastatko sinä minua?" Pietari vastasi: "Herra, tiedät, että rakastan sinua koko sielullani." Silloin Jeesus sanoi: "Jos rakastat minua, Pietari, niin ruoki karitsojani. Älä jätä heikkoja, köyhiä ja nuoria vaille hoivaa. Julista evankeliumia ilman pelkoa tai suosimista; muista aina, että Jumala ei katso henkilöön. Palvele kanssaihmiäsi, kuten minä olen sinua palvellut; anna anteeksi kuolevaistovereillesi, niin kuin minä olen sinulle anteeksi antanut. Anna kokemuksen opettaa itsellesi mietiskelyn arvo ja järjellisen pohdiskelun voima."

Kun he olivat kävelleet vähän pitemmälle, Mestari kääntyi Pietarin puoleen ja kysyi: "Pietari, rakastatko sinä toden totta minua?" Ja silloin Simon sanoi: "Rakastan. Herra, sinä tiedät, että minä rakastan sinua." Ja taas Jeesus sanoi hänelle: "Pidä silloin hyvää huolta lampaistani. Ole katraalleni hyvä ja oikea paimen. Kun he luottavat sinuun, älä petä heidän luottamustaan. Älä vihollisen kourissa joudu hämmästyksen valtaan. Ole kaiken aikaa varuillasi — valvo ja rukoile."

Heidän astuttuaan muutaman askelen eteenpäin Jeesus kääntyi Pietariin päin ja kysyi kolmannen kerran: "Pietari, rakastatko sinä todella minua?" Ja silloin Pietari, joka koki jo hienoista murhetta siksi, että Mestari näytti tuntevan häntä kohtaan epäluottamusta, sanoi melkoisella tunteikkuudella: "Herra, sinä tiedät kaikki seikat, ja siksi sinä toki tiedät, että totisesti ja todella rakastan sinua." Silloin Jeesus sanoi: "Ruoki lampaistani. Älä hylkää katrasta. Ole kaikille paimentovereillesi esimerkiksi ja innoitukseksi. Rakasta katrasta, niin kuin minä olen sinua rakastanut, ja tee kaikkesi, jotta sen olisi hyvä olla, niin kuin minä olen omistanut elämäni sille, että teidän olisi hyvä olla. Ja kulje jäljessäni hamaan loppuun saakka."

Pietari ymmärsi tämän viimeisen lauseen kirjaimellisesti eli niin, että hänen tulisi jatkaa kulkuaan Mestarin jäljessä, ja Jeesukseen päin

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, "John, do you love me?" And when John answered, "Yes, Master, with all my heart," the Master said: "Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful."

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, "Peter, do you love me?" Peter answered, "Lord, you know I love you with all my soul." Then said Jesus: "If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the value of meditation and the power of intelligent reflection."

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, "Peter, do you really love me?" And then said Simon, "Yes, Lord, you know that I love you." And again said Jesus: "Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy's hand. Be on guard at all times — watch and pray."

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, "Peter, do you truly love me?" And then Peter, being slightly grieved at the Master's seeming distrust of him, said with considerable feeling, "Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you." Then said Jesus: "Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end."

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking,

kääntyen hän osoitti Johannesta ja kysyi: "Jos minä seuraan sinun jäljessäsi, mitä tämän miehen pitää tehdä?" Ja käsittäessään Pietarin ymmärtäneen hänen sanansa väärin Jeesus sanoi seuraavaksi: "Pietari, älä kannu huolta siitä, mitä veljesi pitää tehdä. Jos tahdon, että Johannes jää tänne, vielä senkin jälkeen kun sinä olet mennyt, vaikkapa siihen asti, kun tulen takaisin, niin mitä merkitystä sillä on sinulle? Huolehdi sinä vain siitä, että seuraat minua."

Tämä huomautus levisi veljien keskuuteen, ja siihen suhtauduttiin ikään kuin se olisi ollut Jeesuksen lausunto, jossa hän ilmoitti, ettei Johannes kuolisi, ennen kuin Mestari palaisi — niin kuin monet luulivat ja toivoivat — perustaakseen valtakunnan voimassa ja kunniaassa. Tällainen Jeesuksen sanoista tehty tulkinta nimenomaan vaikutti suuresti siihen, että Simon Selootti saatiin takaisin palvelukseen ja pysymään työssä.

Kun he palasivat muiden seuraan, Jeesus otti kävely- ja keskustelukumppaneikseen Andreaxsen ja Jaakobin. Heidän ennätettyään vähän matkan päähän Jeesus sanoi Andreaxselle: "Andreas, luotatko minuun?" Ja kuullessaan Jeesuksen esittävän tällaisen kysymyksen apostolien entinen päällikkö seisautui paikoilleen ja vastasi: "Luotan, Mestari. Aivan varmasti luotan sinuun, ja tiedät, että niin on." Silloin Jeesus sanoi: "Andreas, jos luotat minuun, niin luota yhä enemmän veljiisi — myös Pietariin. Minä luotin kerran käsiisi veljesi johtajan tehtävät. Nyt sinun on luotettava muihin, kun jätän teidät mennäkseni Isän tykö. Kun veljesi alkavat katkerien vainojen takia hajaantua eri tahoille, ole silloin lihallisen veljeni Jaakobin harkitseva ja viisas neuvonantaja, hänen harteilleen nimittäin säilytetään raskaita kuormia, joiden kantamiseen hänellä ei ole kokemuksen luomaa pätevyyttä. Ja olkoon luottamuksesi sitten katkeamatonta, sillä en jätä sinua pulaan. Maan päällä matkasi päähän tultuasi tulet minun tyköni."

Sen jälkeen Jeesus kääntyi Jaakobin puoleen kysyen: "Jaakob, luotatko sinä minuun?" Ja Jaakob tietenkin vastasi: "Luotan, Mestari. Luotan sinuun koko sydämestäni." Sitten Jeesus sanoi: "Jaakob, jos luotat minuun enemmän, et ole niin kärsimätön veljiäsi kohtaan. Jos luotat minuun, se auttaa sinua olemaan ystävällinen uskovien veljeskuntaa kohtaan. Opi punnitsemaan puheittesi ja tekojesi seurauksia. Muista, että ihminen niittää, mitä hän kylvää. Rukoile hengen tyyneyttä ja viljele kärsivällisyyttä. Nämä armolahjat yhdessä elävän uskon kanssa tulevat kannattamaan sinua, sitten kun se hetki tulee, jolloin uhrimalja juodaan. Mutta älä koskaan joudu kauhun valtaan, sillä tullessasi maan päällä matkasi päähän myös sinä tulet ollaksesi minun kanssani."

Seuraavaksi Jeesus puhui Tuomaksen ja

"If I follow on after you, what shall this man do?" And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: "Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me."

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, "Andrew, do you trust me?" And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, "Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do." Then said Jesus: "Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on trusting, for I will not fail you. When you are through on earth, you shall come to me."

192:2.8 (2048.4) Then Jesus turned to James, asking, "James, do you trust me?" And of course James replied, "Yes, Master, I trust you with all my heart." Then said Jesus: "James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me."

192:2.9 (2048.5) Jesus next talked with Thomas and

Natanaelin kanssa. Tuomakselle hän sanoi: "Tuomas, palveletko sinä minua?" Tuomas vastasi: "Palvelen, Herra. Palvelen sinua nyt ja aina." Silloin Jeesus sanoi: "Jos tahdot palvella minua, palvele lihallishahmoisia veljiäni, niin kuin minä olen sinua palvellut. Äläkä väsy tässä hyvän tekemisessä, vaan jatka uupumatta, kuten tekee se, jonka Jumala on asettanut tätä rakkauden työtä tekemään. Kun työsi minun palveluksessa maan päällä päättyy, tulet palvelemaan kanssani kunniaassa. Tuomas, sinun pitää lakata epäilemästä; sinun pitää kasvaa uskossa ja totuuden tuntemisessa. Usko Jumalaan niin kuin lapsi, mutta älä enää toimi yhtä lapsellisesti. Ole rohkea; ole luja uskossa ja voimallinen Jumalan valtakunnassa."

Sitten Mestari sanoi Natanaelille: "Natanael, palveletko sinä minua?" Ja apostoli vastasi: "Palvelen, Mestari. Ja teen sen jakamattomalla kiintymyksellä." Silloin Jeesus sanoi: "Jos siis palvelet minua koko sydämestäsi, pidä huolta siitä, että väsymätöntä kiintymystä osoittaen omistaudut tekemään kaikkiesi, jotta veljilläni maan päällä olisi hyvä olla. Sekoita ystävyyttä neuvoihisi ja lisää rakkautta filosofiaasi. Palvele kanssaihmissiäsi, kuten minä olen sinua palvellut. Ole ihmisille uskollinen, niin kuin minä olen sinusta huolta pitänyt. Vähennä arvostelevuuttasi; vähennä sitä, mitä joiltakuilta ihmisiltä odotat, ja niin vähennät pettymyksesi määrää. Ja sitten kun työ täällä alhaalla on tehty, olet palveleva kanssani korkeuksissa."

Tämän jälkeen Mestari keskusteli Matteuksen ja Filippuksen kanssa. Filippukselle hän sanoi: "Filippus, totteletko minua?" Filippus vastasi: "Tottelen, Herra. Tottelen sinua, vaikka se maksaisi elämäni." Silloin Jeesus sanoi: "Jos tahdot totella minua, mene siinä tapauksessa gentiilimaihin ja julista tätä evankeliumia. Profeetat ovat kertoneet sinulle, että on parempi totella kuin antaa uhri. Sinusta on uskon kautta tullut Jumalaa tunteva valtakunnan poika. Toteltavana on vain yksi laki: käsky lähteä julistamaan valtakunnan evankeliumia. Lakkaa pelkäämästä ihmisiä; älä pelkää julistaa ikuisen elämän hyvää sanomaa kanssaihmisillesi, jotka viruvat pimeydessä ja kaipaavat totuuden valoa. Älä enää, Filippus, touhua rahan ja tavaran parissa. Sinulla on nyt samanlainen vapaus saarnata ilosanomaa kuin veljilläsikin. Ja tulen kulkemaan edelläsi ja olemaan kanssasi hamaan loppuun saakka."

Ja sitten Mestari Matteukselle puhuessaan kysyi: "Matteus, onko sydämesi mukana, kun tottelet minua?" Matteus vastasi: "On, Herra. Olen täysin omistautunut täyttämään tahtosi." Silloin Mestari sanoi: "Matteus, jos tahdot totella minua, lähde opettamaan kaikille kansoille tätä valtakunnan evankeliumia. Enää sinä et tule tarjoilemaan veljillesi elämän aineellisia hyvyksiä, vaan tästä alkaen myös sinä tulet julistamaan

Nathaniel. Said he to Thomas, "Thomas, do you serve me?" Thomas replied, "Yes, Lord, I serve you now and always." Then said Jesus: "If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God."

192:2.10 (2049.1) Then said the Master to Nathaniel, "Nathaniel, do you serve me?" And the apostle answered, "Yes, Master, and with an undivided affection." Then said Jesus: "If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high."

192:2.11 (2049.2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, "Philip, do you obey me?" Philip answered, "Yes, Lord, I will obey you even with my life." Then said Jesus: "If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end."

192:2.12 (2049.3) And then, speaking to Matthew, the Master asked, "Matthew, do you have it in your heart to obey me?" Matthew answered, "Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will." Then said the Master: "Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation.

hengellisen pelastuksen hyvää sanomaa. Pidä tästä lähtien huolta vain siitä, että tottelet saamaasi toimeksiantoa, jonka mukaan sinun tulee saarnata tätä Isän valtakunnan evankeliumia. Niin kuin minä olen maan päällä täyttänyt sen, mikä on Isän tahto, niin täytyy sinäkin jumalallista toimeksiantoa. Muista, että sekä juutalaiset että gentiilit ovat veljiäsi. Älä taivaan valtakunnan pelastavia totuuksia julistaessasi pelkää yhtäkään ihmistä. Ja minne minä menen, sinne sinäkin kohta tulet.”

Ja sitten hän käveli ja keskusteli Alfeuksen kaksosten eli Jaakobin ja Juudaksen kanssa, ja heille molemmille sanansa osoittaen hän kysyi: ”Jaakob ja Juudas, uskotteko te minuun?” Ja kun he molemmat vastasivat ”Uskomme, Mestari. Me toki uskomme”, niin hän sanoi: ”Poistun kohta luotanne. Näette, että olen lihallisessa hahmossa teidät jo jättänyt. Vain lyhyen aikaa viivyn tässä hahmossa, ennen kuin menen Isäni tykö. Uskotte minuun — olette ja tulette aina olemaan apostoleitani. Uskokaa edelleenkin, ja kun olen poissa ja kun mahdollisesti olette palanneet sen työn pariin, jota teitte ennen kuin tulitte elämään, muistakaa silloin olleenne minun kanssani. Vaikka ulkonainen työnnä vaihtuisikin, älkää koskaan antako sen vaikuttaa uskollisuuteenne. Luottakaa Jumalaan niin kauan kuin päiväenne maan päällä riittää. Älkää koskaan unohtako, että kunhan on Jumalan uskonpoika, niin tekipä maailmassa mitä rehellistä työtä tahansa, se on pyhää. Mikään, mitä Jumalan poika tekee, ei voi olla halpa-arvoista. Tehkää tästä lähtien siis työnnä niin kuin tekisitte sitä Jumalalle. Ja kun matkanne tässä maailmassa päättyy, minulla on muita ja parempia maailmoja, joissa niin ikään tulette tekemään työtä minulle. Ja kaikessa tässä työssä, teittepä sitä tässä maailmassa tai muissa maailmoissa, minä teen työtä kanssanne, ja henkeni tulee olemaan sisimmässänne.”

Kello oli lähes kymmenen, kun Jeesus palasi keskusteluistaan Alfeuksen kaksosten kanssa, ja apostolien luota poistuessaan hän sanoi: ”Näkemiin siihen asti, kunnes tapaan teidät kaikki huomenna puolenpäivän tienoilla virkaanasettajaistenne vuorella.” Nämä sanat lausuttuaan hän katosi heidän näkyvistään.

3. VIRKAANASETTAJAISVUORELLA

Puoliltapäivin lauantaina, huhtikuun 22. päivänä, yksitoista apostolia kokoontuivat sopimuksen mukaan Kapernaumin lähellä sijaitsevalle kukkulalle, ja Jeesus ilmestyi heidän keskelleen. Tämä kohtaaminen tapahtui samalla vuorella, jolla Mestari oli asettanut heidät apostoleikseen ja Isän maanpäällisen valtakunnan lähettiläiksi. Ja tämä oli Mestarin neljästoista morontiailmestyminen.

From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father's kingdom. As I have done the Father's will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come.”

^{192:2.13 (2049.4)} Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, “James and Judas, do you believe in me?” And when they both answered, “Yes, Master, we do believe,” he said: “I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you.”

^{192:2.14 (2049.5)} It was almost ten o'clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: “Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime.” When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

^{192:3.1 (2050.1)} At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

Yksitoista apostolia polvistuivat tällä kertaa piiriin Mestarin ympärille, ja he kuulivat hänen toistavan virkaanasettajaissanat ja näkivät hänen toimittavan uudelleen virkaanasettamistapahtuman, siten kuin hän oli sen tehnyt heidät ensimmäisen kerran valtakunnan erityistehtävään asettaessaan. Ja Mestarin rukousta lukuun ottamatta tämä kaikki oli heille kuin muisto heidän aiemmasta vihkimisestään Isän palvelukseen. Kun Mestari — morontia-Jeesus — nyt rukoili, se tapahtui majesteettisin äänensävyin ja niin voimallisin sanoin, etteivät apostolit olleet sellaisia koskaan ennen kuulleet. Heidän Mestarinsa puhui nyt universumien hallitsijoiden kanssa, niin kuin puhuu sellainen, jonka käsiin hänen omassa universumissaan oli annettu kaikki voima ja valta. Eivätkä nämä yksitoista miestä koskaan unohtaneet tätä kokemusta, jossa heidät morontiavihittiin uudelleen heidän aikaisempiin lähettilään sitoumuksiinsa. Mestari vietti lähettiläidensä seurassa tällä vuorella tasan tunnin, ja lausuttuaan heille kiintymyksestä kertovat jäähyväisensä hän katosi heidän näkyvistään.

Ja kukaan ei nähnyt Jeesusta kokonaiseen viikkoon. Apostoleilla ei todellakaan ollut mitään ajatusta siitä, mitä he tekisivät, sillä he eivät tienneet, oliko Mestari mennyt Isän tykö. Tässä epätietoisuuden tilassa he viettivät aikaansa Betsaidassa. He eivät uskaltaneet mennä kalastamaan, jottei kävisi niin, että hän tulisi tapaamaan heitä, eivätkä he näkisi häntä. Koko tämän viikon ajan Jeesus oli maan päällä vaikuttavien morontiaolentojen seurassa, ja hänen aikansa täytyi hänen tässä maailmassa parhaillaan kokemaansa morontiasiirtymiseen liittyvistä asioista.

4. KOKOONTUMINEN JÄRVEN RANNALLA

Tieto Jeesuksen ilmestymisistä oli leviämässä kaikkialle Galileaan, ja Sebedeuksen kotiin saapui joka päivä yhä lukuisammin uskovia kyselläkseen Mestarin kuolleistanousemisesta ja saadakseen selville totuuden näistä huhutuista ilmestymisistä. Pietari lähetti alkuvuikosta viestin, että seuraavana sapattina kello kolmelta iltapäivällä pidettäisiin järven rannalla julkinen kokous.

Niinpä Betsaidaan kokoontui huhtikuun 29. päivänä kello kolmeksi Kapernaumin ympäristöstä yli viisisataa uskovaa kuuntelemaan, kun Pietari esittäisi ensimmäisen julkisen saarnansa kuolleistanousun jälkeen. Apostoli oli parhaimmillaan, ja kun hän oli lopettanut vetoavan esityksensä, kuulijoiden joukossa ei enää ollut moniakaan, jotka olisivat epäilleet Mestarin

192:3.2 (2050.2) At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

192:3.3 (2050.3) And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Betsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

192:4.1 (2050.4) Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

192:4.2 (2050.5) Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Betsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

kuolleistanousemista.

Pietari päätti saarnansa sanomalla: "Me vakuutamme, ettei Jeesus Nasaretilainen ole kuollut; julistamme, että hän on noussut haudasta; ilmoitamme, että olemme nähneet hänet ja puhuneet hänen kanssaan." Juuri kun hän sai tämän uskonjulistuksensa päätökseen, Mestari ilmestyi kaikkien näiden ihmisten nähden hänen vierelleen morontiahahmoisena ja puhui heille tutuin äänenpainoin sanoen: "Rauha teille, ja jätän rauhani teidän keskuuteenne." Kun hän oli tällä tavoin ilmestynyt ja näin heille puhunut, hän katosi heidän näkyvistään. Tämä oli haudasta nousseen Jeesuksen viidestoista morontiailmestyminen.

Muutaman yhdelletoista apostolille silloin lausutun seikan perusteella, kun he olivat Mestarin kanssa koolla virkaanasettajaisvuorella, apostolit saivat sellaisen vaikutelman, että heidän Mestarinsa kohta ilmestyisi julkisesti galilealaisuskovaisista koostuvan ryhmän eteen, ja että heidän tulisi, sitten kun hän olisi ilmestynyt, palata Jerusalemiin. Tämän mukaisesti yksitoista apostolia lähtivät varhain seuraavana aamuna, sunnuntaina huhtikuun 30. päivänä, Betsaidasta Jerusalemiin. He suorittivat melkoisen määrän opetus- ja julistustyötä Jordanin vartta vaeltaessaan, joten he saapuivat Markusten kotiin Jerusalemissa vasta myöhään keskiviikkona, toukokuun 3. päivänä.

Johannes Markukselle tämä oli murheellinen kotiinpaluu. Vain muutamaa tuntia ennen hänen kotiintuloaan hänen isänsä Elia Markus kuoli yllättäen aivoverenvuotoon. Vaikka ajatus kuolleiden ylösnousemuksen varmuudesta lohdutti apostoleja heidän murheessaan suuresti, samalla he silti aidosti surivat hyvän ystävänsä menettämistä, ystävä, joka oli ollut heidän vankka tukijansa myös suuren vaivan ja pettymyksen hetkinä. Johannes Markus teki kaiken voitavansa lohduttaakseen äitiään, ja tämän puolesta puhuessaan hän pyysi apostoleja edelleenkin pitämään äitinsä taloa kotinaan. Ja yksitoista apostolia ottivat Helluntain jälkeiseen päivään saakka tämän yläsalin tukikohdakseen.

Apostolit olivat astuneet Jerusalemin muurien sisäpuolelle tarkoituksellisesti vasta pimeäntulon jälkeen, jotteivät juutalaisviranomaiset näkisi heitä. Eivätkä he näyttäytyneet julkisuudessa myöskään Elia Markuksen hautajaisten yhteydessä. Koko seuraavan päivän he pysyttelivät tässä monien tapahtumien näyttämönä toimineessa yläsalissa hiljaisuuteen vetäytyneinä ja muusta maailmasta eristäytyneinä.

Torstai-iltana apostoleilla oli tässä yläsalissa tavattoman onnistunut kokous, ja Tuomasta, Simon Seloottia ja Alfeuksen kaksosia lukuun ottamatta kaikki antoivat lupauksen siitä, että he lähtisivät julistamaan julkisesti uutta evankeliumia

^{192-4.3 (2050.6)} Peter ended his sermon, saying: "We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him." Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, "Peace be upon you, and my peace I leave with you." When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

^{192-4.4 (2051.1)} Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Betsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

^{192-4.5 (2051.2)} This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

^{192-4.6 (2051.3)} The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

^{192-4.7 (2051.4)} On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of

kuolleista nousseesta Herrasta. Ensimmäiset askelet oli jo otettu tiellä, joka merkitsi valtakunnan evankeliumin — Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä — muuttumista julistukseksi Jeesuksen kuolleistanoususta. Natanael vastusti tätä muutosta heidän julkisen julistustyönsä pääsisällössä, mutta hän ei kyennyt vastustamaan Pietarin kaunopuheisuutta eikä valjastamaan opetuslasten, etenkin naisuskovien, innostusta.

Ja Pietarin käyttäessä tarmokkaasti johtajan asemaansa, ja ennen kuin Mestari oli noussut Isän tykö, Mestarin hyvää tarkoittavat edustajat panivat siis alulle sen salakavalan tapahtumakulun, joka merkitsi Jeesuksen uskonnon asteittaista ja väijäämätöntä muuttumista uudeksi ja muunnelluksi Jeesuksesta kertovan uskonnon muodoksi.

changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

^{192:4.8 (2051.5)} And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion *of* Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

Luku 193. Viimeiset ilmestymiset ja taivaaseenastuminen

⇨ 192

Urantia-kirjan

194 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 193 VIIMEISET ILMESTYMISET JA TAIVAASEENASTUMINEN

Osiot

Johdanto

1. Ilmestyminen Syykarissa
2. Ilmestyminen Foinikiassa
3. Viimeinen ilmestyminen Jerusalemissa
4. Syyt Juudaksen suistumiseen
5. Mestarin taivaaseenastuminen
6. Pietari kutsuu koolle kokouksen

PAPER 193 FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

Johdanto

JEESUKSEN kuudestoista morontiailmestymisen tapahtui perjantaina, toukokuun 5. päivänä, Nikodemuksen pihamaalla kello yhdeksän aikaan illalla. Jerusalemin uskovat olivat tuona iltana tehneet kuolleistanousun jälkeisen ensimmäisen yrityksensä yhteisen kokoontumisen järjestämiseksi. Tuona ajankohtana paikalla olivat koolla yksitoista apostolia, naisten ryhmä ja heidän työtoverinsa sekä noin viisikymmentä muuta Mestarin eturivin opetuslasta, joihin kuului myös jokunen kreikkalaisista. Tämä uskovien seurue oli käynyt epämuodollisia keskusteluja yli puolen tunnin ajan, kun morontia-Mestari yhtäkkiä ilmestyi täysin näkyvässä muodossa ja ryhtyi välittömästi opettamaan heitä. Jeesus sanoi:

”Rauha teille. Tämä on edustavin uskovien joukko — apostoleita ja opetuslapsia, sekä miehiä että naisia —, jolle olen lihallisesta hahmosta vapautumiseni jälkeen ilmestynyt. Kutsun nyt teitä todistamaan minun kertoneen teille edeltäkseni, että oleskeluni keskuudessanne olisi päätyttävä. Kerroin teille, että minun on kohta palattava Isän tykö. Ja sen jälkeen kerroin teille selkein sanoin,

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) “Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how

kuinka juutalaisten pääpapit ja vallanpitäjät luovuttaisivat minut surmattavaksi, ja että nousisin haudasta. Miksi siis annoitte kaiken tämän saattaa itsenne moisen hätäännyksen valtaan, sitten kun se tapahtui? Ja miksi olitte niin hämmästyneitä, kun kolmantena päivänä nousin hautakammioista? Ette uskoneet minua, koska kuuntelitte sanojani niiden merkitystä ymmärtämättä.

"Ja nyt teidän tulisi kääntää korvanne sanojeni puoleen, jottette tekisi taas sitä virhettä, että kuulette järjellenne opetukseni, mutta sydämessänne teiltä jää merkitys käsittämättä. Sen aikaa, jonka olen ollut keskuudessanne yhtenä teistä, olen alusta alkaen opettanut teille, että ainoana tarkoituksenani oli tehdä taivaassa oleva Isäni tunnetuksi hänen maassa oleville lapsilleen. Olen elänyt Jumalaa tunnetuksi tekevän lahjoittautumisen, jotta saisitte kokea, millainen Jumalaa tuntevan elämänura on. Olen osoittanut Jumalan taivaassa olevaksi Isäksenne; olen osoittanut teidän olevan Jumalan poikia maan päällä. On tosiasia, että Jumala rakastaa teitä, omia poikiaan. Kun uskotte sanani, tästä tosiasiasta tulee sydämessänne ikuinen ja elävä totuus. Kun teistä elävän uskon avulla tulee jumalallisesti jumalatietoisia, synnytte hengestä valon ja elämän lapsiksi, juuri sen ikuisen elämän lapsiksi, jonka myötä nousette universumien universumia ylöspäin ja saavutate sellaisen kokemuksen, että löydätte Paratiisissa olevan Jumala Isän.

"Kehotan teitä aina muistamaan, että tehtävänänne on julistaa valtakunnan evankeliumia ihmisten keskuudessa, eli sitä, että Jumalan isyys on todellista ja ihmisen asema Jumalan poikana on totta. Olkoon se, mitä julistatte, hyvän sanoman koko totuus eikä vain jokin pelastavan evankeliumin osa. Kuolleistanousun kokemukseni ei muuta sanomaanne. Valtakunnan evankeliumin pelastava totuus on edelleenkin se, että ihminen on uskon kautta Jumalan poika. Teidän on määrä lähteä julistamaan Jumalan rakkautta ja ihmisen palvelemista. Maailman eniten kaipaama tieto on se, että ihmiset ovat Jumalan poikia ja että he uskon kautta voivat tosiasiallisesti käsittää tämän jalontavan totuuden ja sen joka päivä kokea. Lahjoittautumiseni tulisi auttaa kaikkia ihmisiä tietämään, että he ovat Jumalan lapsia, mutta tällainen tieto ei riitä, elleivät he uskon kautta henkilökohtaisesti käsitä sitä pelastavaa totuutta, että he ovat ikiaikojen Isän eläviä henkipoikia. Valtakunnan evankeliumissa on kysymys Isän rakastamisesta ja hänen maan päällä olevien lastensa palvelemisesta.

"Keskuudessanne on täällä sellainen tieto, että olen noussut kuolleista, mutta siinä ei ole mitään kummallista. Minulla on valta antaa pois elämäni ja ottaa se taas haltuuni, sillä Isä antaa Paratiisin-Pojilleen sellaisen vallan. Sydäntänne

the chief priests and the rulers of the Jews would deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

193:0.3 (2052.3) "And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

193:0.4 (2052.4) "I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

193:0.5 (2053.1) "Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the

tulisi sävähdyttää pikemminkin tieto siitä, että yhden aikakauden kuolleet aloittivat ikuisen ylösnousemuksen, kohta sen jälkeen kun poistuini Joosefin uudesta haudasta. Elin lihallishahmoisen elämäni osoittaakseni, kuinka teistä voi rakastavan palvelun kautta tulla ihmisiä, jotka tekevät Jumalaa kaltaistensa keskuudessa tunnetuksi, kuten minusta teitä rakastamalla ja teitä palvelemalla on tullut Jumalaa teidän keskuudessanne tunnetuksi tekevä. Olen elänyt keskuudessanne Ihmisen Poikana, jotta te ja kaikki muut ihmiset saisitte tietää, että te kaikki toden totta olette Jumalan poikia. Menkää siis nyt kaikkeen maailmaan julistaen tätä taivaan valtakunnan evankeliumia kaikille ihmisille. Rakastakaa kaikkia ihmisiä, niin kuin minä olen teitä rakastanut; palvelkaa kuolevaistovereitanne, kuten minä olen teitä palvellut. Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa. Viipykää täällä Jerusalemissa vain sen aikaa, kunnes menen Isän tykö ja kunnes lähetän teille Totuuden Hengen. Hän johdattaa teidät entistä laajempaan totuuteen, ja minä menen kanssanne kaikkeen maailmaan. Olen aina kanssanne ja rauhani jätän teille.”

Kun Mestari oli puhunut heille, hän katosi heidän näkyvistään. Aamu oli jo valkenemassa, kun nämä uskovat vasta hajaantuivat; he olivat koolla koko yön ja keskustelivat vakavissaan Mestarin kehotuksista ja pohdiskelivat kaikkea, mitä heille oli tapahtunut. Jaakob Sebedeus ja muut apostolit puhuivat heille myös omista kokemuksistaan morontia-Mestarin kanssa Galileassa, ja he kertoivat, miten hän oli ilmestynyt heille kolme kertaa.

1. ILMESTYMINEN SYYKARISSA

Sapatin iltapäivänä, toukokuun 13. päivänä, noin kello neljä Mestari ilmestyi Naldalle ja noin seitsemälle kymmenelle viidelle samarialaisuskovalle Jaakobin kaivon lähellä, Syykarissa. Uskovilla oli tapana kokoontua tälle paikalle, jonka lähellä Jeesus oli puhunut Naldalle elämän vedestä. Tänä päivänä, juuri kun he olivat päättäneet keskustelunsa tietoonsa tulleesta kuolleistansuusta, Jeesus ilmestyi äkkiarvaamatta heidän eteensä sanoen:

”Rauha teille. Teidän on riemullista tietää, että olen kuolleistansuusta ja elämä, mutta tästä ei ole mitään hyötyä, ellette ensin synny ikuisesta hengestä ja saa sen myötä omaksenne, uskon kautta, ikuisen elämän lahjaa. Jos olette Isäni uskonpoikia, ette ikinä kuole; ette joudu perikatoon. Valtakunnan evankeliumi on opettanut teille, että kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia. Ja tämä hyvä sanoma taivaallisen Isän tuntemasta rakkaudesta maisia lapsiaan kohtaan pitää viedä kaikkeen maailmaan. On koittanut aika, jolloin palvotte Jumalaa ette Gerissimillä ettekä Jerusalemissa,

rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you.”

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053.3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053.4) “Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where

vaan siellä missä olette, sellaisina kuin olette, hengessä ja totuudessa. Mikä sielunne pelastaa, on nimenomaan uskonne. Pelastus on Jumalan antama lahja kaikille, jotka uskovat olevansa hänen poikiaan. Mutta älkää joutuko harhaan, sillä vaikka pelastus on Jumalan ilmaiseksi antama lahja ja vaikka se annetaan kaikille, jotka sen uskon kautta ottavat vastaan, sen seurauksena on kokemus tämän lihallisuudessa eletävän henkielämän hedelmien tuottamisesta. Se, että hyväksytte opin Jumalan isyydestä, merkitsee samalla, että hyväksytte auliisti siihen liittyvän totuuden ihmisen veljeydestä. Ja jos ihminen on veljenne, hän on silloin jo enemmän kuin lähimmäisenne, jonka osalta Isä edellyttää teidän rakastavan häntä niin kuin itseänne. Koska veljenne on omaa perhettänne, rakastatte häntä perheenjäsentä kohtaan osoitettavalla kiintymyksellä, mutta sen lisäksi te myös palvelette häntä niin kuin palvelisitte itseänne. Ja te rakastatte ja palvelette veljeänne näin, siksi että minä olen teitä, veljiäni kun olette, tällä tavoin rakastanut ja palvellut. Menkää siis kaikkeen maailmaan ja kertokaa tätä hyvää sanomaa jokaisen rodun, heimon ja kansakunnan kaikille luoduille. Henkeni kulkee edellänne, ja olen aina teidän kanssanne.”

Nämä samarialaiset hämmästyivät suuresti tästä Mestarin ilmestymisestä, ja he kiiruhtivat lähiseudun kaupunkeihin ja kyliin, joissa he levittivät sanomaa siitä, että he olivat nähneet Jeesuksen ja että hän oli puhunut heille. Ja tämä oli Mestarin seitsemästoista morontiailmestyminen.

2. ILMESTYMINEN FOINIKIASSA

Mestarin kahdeksastoista morontiailmestyminen tapahtui Tyyrossa tiistaina, toukokuun 16. päivänä, vähän ennen kello yhdeksää illalla. Tälläkin kerralla hän ilmestyi hetkenä, jolloin uskovien kokous oli päättymässä, ja he valmistuivat hajaantumaan. Ja hän sanoi:

”Rauha teille. Teistä on riemullista tietää, että Ihmisen Poika on noussut kuolleista, sillä sen myötä tiedätte, että myös te ja teidän veljenne jäävät eloon ruumiin kuoleman jälkeen. Mutta sellainen eloonjääminen riippuu siitä, oletteko sitä ennen syntyneet totuudenetsinnän ja jumalanlöytämisen hengestä. Elämän leipä ja elämän vesi annetaan vain niille, jotka isoavat totuutta ja janoavat vanhurskautta — Jumalaa. Se tosiasia, että kuolleet nousevat kuolleista, ei ole valtakunnan evankeliumi. Nämä suuret totuudet ja nämä universumitosiasiat liittyvät tähän evankeliumiin sikäli, että ne ovat osa siitä, mitä hyvään sanomaan uskomisesta seuraa, ja ne sisältyvät sellaisten ihmisten jälkeinpäin seuraavaan kokemukseen, joista uskon kautta

you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always.”

193:1.3 (2054.1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054.2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054.3) “Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father

tulee teoissa ja totuudessa ikiaikojen Jumalan ikuisia poikia. Isäni lähetti minut maailmaan julistamaan kaikille ihmisille tätä poikauteen kuuluvaa pelastusta. Ja siksi lähetän teidät joka taholle julistamaan tätä poikauteen kuuluvaa pelastusta. Pelastus on Jumalan ilmaiseksi antama lahja, mutta jotka ovat syntyneet hengestä, alkavat välittömästi tuottaa hengen hedelmiä siten, että he rakastavasti palvelevat kanssaluotujaan. Ja hengestä syntyneiden ja Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämässä esille tulevat jumalallisen hengen hedelmät ovat rakastava palveleminen, epäitsekäs antaumus, peloton lojaalisuus, vilpittömän rehellisyys, valistunut vilpittömyys, kuolematon toivo, epäilemätön luottamus, armelias huolenpito, pettämätön hyvyys, anteeksiantava pitkämielisyyys ja pysyvä rauha. Elleivät uskoviksi tunnustautuneet tuota elämässään näitä jumalallisen hengen hedelmiä, he ovat kuolleita; Totuuden Henki ei ole heissä; he ovat elävän viinipuun hyödyttömiä oksia, ja kohta heidät karsitaan pois. Isäni edellyttää uskon lasten kantavan runsaasti hengen hedelmiä. Jos siis ette hedelmöi, hän kaivelee juurianne ja karsii pois hedelmättömät oksanne. Teidän on tuotettava yhä runsaammin hengen hedelmiä sitä mukaa, kun te Jumalan valtakunnassa etenette taivasta kohti. Saatte astua valtakuntaan aivan kuin olisitte lapsia, mutta Isä edellyttää teiltä, että armon avulla vartutte hengellisen aikuisuuden täyteen mitta. Ja kun menette, kuka minnekin, kertoaksenne kaikille kansakunnille tämän evankeliumin hyvää sanomaa, niin kuljen edellänne, ja Totuuden Henkeni on sydämessänne. Rauhani minä jätän teille.”

Ja sen jälkeen Mestari katosi heidän näkyvistänsä. Seuraavana päivänä Tyrosta lähti henkilöitä, jotka veivät tämän kertomuksen Siidoniin ja aina Antiokiaan ja Damaskokseen saakka. Jeesus oli lihallisen hahmossa eläessään käynyt näiden uskovien luona, ja niin heidän oli helppo tunnistaa hänet, kun hän ryhtyi heitä opettamaan. Vaikkeivät hänen ystävänsä aina heti tunnistaneet hänen morontiahahmoaan, kun se tehtiin heille näkyväksi, he tunnistivat kuitenkin aina varsin pian hänen persoonallisuutensa sitten, kun hän puhui heille.

3. VIIMEINEN ILMESTYMINEN

JERUSALEMISSA

Varhain torstaiaamuna, toukokuun 18. päivänä, Jeesus ilmestyi maan päällä viimeisen kerran morontiapersonallisuutena. Kun yksitoista apostolia olivat Maria Markuksen kodin yläsalissa istuutumassa aamiaispöytään, Jeesus ilmestyi heille ja sanoi:

”Rauha teille. Olen pyytänyt teitä

sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you.”

193:2.3 (2054.4) And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

193:3.1 (2055.1) Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

193:3.2 (2055.2) “Peace be upon you. I have asked

pysyttelemään täällä Jerusalemissa siksi, kunnes nousen Isän tykö, ja myös siksi, kunnes lähetän teille Totuuden Hengen, joka kohta vuodatetaan kaiken lihan päälle ja joka varustaa teidät korkeudesta tulevalle voimalla.” Simon Selootti keskeytti Jeesuksen puheen kysymällä: ”Mestari, sittenkö sinä palautat valtakunnan taas voimaan, ja tulemmeko näkemään Jumalan kunnian maan päällä julkitulleena?” Kuunneltuaan Simonin kysymyksen Jeesus vastasi: ”Simon, takerrut edelleenkin vanhoihin ajatuksiisi juutalaisesta Messiaasta ja aineellisesta valtakunnasta. Mutta tulet saamaan hengellistä voimaa, kunhan henki on laskeutunut päällesi, eikä aikaakaan, kun lähdet kaikkeen maailmaan saarnaamaan tätä valtakunnan evankeliumia. Niin kuin Isä lähetti minut maailmaan, niin lähetän minä teidät. Ja toivon, että rakastaisitte toisianne ja luottaisitte toisiinne. Juudas ei enää ole joukossanne, koska hänen rakkautensa kylmeni, sekä siksi, että hän ei enää suostunut luottamaan teihin, lojaaleihin veljiinsä. Ettekö ole lukeneet kirjoituksista kohtaa, jossa sanotaan: ’Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä. Kukaan ei elä itsellensä?’ Ja toista kohtaa, jossa sanotaan: ’Joka ystäviä tahtoo, esiintyköön itse ystävällisesti?’ Ja enkö lähettänytkin teitä opettamaan aina kaksittain, jottette tuntisi oloanne yksinäiseksi ja joutuisi eristyisyyden ikävään ja surkeuteen? Varsin hyvin myös tiedätte, etten minä lihallisen hahmossa ollessani päästänyt itseäni pitkiksi ajoiksi yksinäisyyteen. Kanssakäymistemme alkuajoista lähtien minulla oli aina kaksi tai kolme teistä jatkuvasti rinnallani tai ainakin hyvin lähellä, silloinkin kun olin yhteydessä Isään. Luottakaa siis ja uskokaa toisiinne. Ja tämä on sitäkin tarpeellisempaa, koska aion tänä päivänä jättää teidät yksiksenne tähän maailmaan. Hetki on tullut; olen menossa Isän tykö.”

Nämä sanat lausuttuaan hän antoi heille merkin heidän tulla mukaansa, ja hän johdatti heidät Öljymäelle, ja siellä hän lausui heille jäähyväiset valmistautuessaan poistumaan Urantialta. Se oli juhlallinen taival Öljymäelle. Kukaan heistä ei lausunut sanaakaan siitä hetkestä, jolloin he lähtivät yläsalista, siihen hetkeen, kun Jeesus jäi vähäksi aikaa heidän seuraansa Öljymäelle.

4. SYYT JUUDAKSEN SUISTUMISEEN

Apostoleilleen esittämänsä jäähyväisviestin alkuosassa Mestari viittasi siihen, että Juudas oli menetetty, ja hän piti heidän katalan työtoverinsa traagista kohtaloa esillä kuin vakavana varoituksena sosiaalisen ja veljespiiristä eristäytymisen vaaroista. Tämän aikakauden ja tulevien aikojen uskoville saattaa olla hyödyksi, jos luomme lyhyen katsauksen Juudaksen

you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high.” Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, “Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?” When Jesus had listened to Simon’s question, he answered: “Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: ‘It is not good for man to be alone. No man lives to himself?’ And also where it says: ‘He who would have friends must show himself friendly’? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father.”

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. CAUSES OF JUDAS’S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master’s farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas’s downfall in the light of the Master’s remarks and in view of the accumulated

lankeemuksen syihin siinä valossa, mitä Mestari asiasta huomautti ja siitä näkökulmasta, mitä myöhemminä vuosisatoina kertynyt tietämys on tuonut esille.

Tätä tragediää jälkikäteen tarkastellessamme tajuamme Juudaksen joutuneen eksyksiin ensi sijassa siksi, että hän oli varsin silmiinpistävästi eristynyt persoonallisuus, eli persoonallisuus, joka oli sulkeutunut tavallisten sosiaalisten yhteyksien ulkopuolelle. Itsepintaisesti hän kieltäytyi uskoutumasta apostolitovereilleen tai seurustelemasta vapaasti heidän kanssaan. Muttei se, että hän oli tyypiltään eristäytyvä persoonallisuus, sinänsä eikä sellaisenaan olisi tuottanut hänelle näin suurta vahinkoa, ellei olisi ollut myös niin, että hänen kasvunsa rakkaudessa ja varttumisensa hengellisessä armeliaisuudessa jäivät tapahtumatta. Ja sen lisäksi, ikään kuin pahentaakseen jo muutoinkin pahaa asiaa, hän kantoi härkäpäisesti kaunaa ja ruokki psykologisia vihollisia kuten kostonhimoa ja ylipäätään halua "maksaa" kaikista pettymyksistään jollekulle "loukkaukset loukkauksina".

Tämä yksilöllisten erityispiirteiden ja mentaalisten taipumusten onneton yhteenkietoutuma vaikutti salakavalasti ja vei turmioon hyvin tarkoituksperin liikkeellä olevan ihmisen, joka ei välittänyt rakkaudella, uskolla ja luottamuksella nujertaa näitä huonoja tekijöitä. Tuomaksen ja Natanaelin tapaukset todistavat oivallisella tavalla, ettei Juudaksen harhautuminen ollut väistämätön, olihan kumpaisenkin kirouksena tämä samanlaatuinen epäluuloisuus ja individualistisen suhtautumistavan ylikehittyneisyys. Myös Andreaksella ja Matteuksella oli monia tämänsuuntaisia taipumuksia, mutta kaikki nämä miehet kasvoivat ajan myötä rakastamaan Jeesusta ja apostolitovereitaan aina vain enemmän, ei suinkaan aina vain vähemmän. He varttuivat armossa ja totuuden tietämisessä. Heistä tuli veljiään kohtaan yhä luottavaisempia, ja heissä kehittyi vähä vähältä kyky uskoutua tovereilleen. Juudas kieltäytyi itsepintaisesti uskoutumasta veljilleen. Tunne-elämänsä konfliktien kasautumisen pakottaessa hänet etsimään helpotusta minuutensa julkituomisesta hän poikkeuksetta pyysi neuvoja ja sai epäviisasta lohdutusta epähengellisiltä sukulaisiltaan tai satunnaisilta tuttavuuksiltaan, jotka olivat joko välinpitämättömiä tai suorastaan vihamielisiä taivaallisen valtakunnan hengellisten realiteettien menestymistä ja edistymistä kohtaan — ja hän oli sentään yksi taivaallisen valtakunnan kahdestatoista vihitystä lähettiläästä maan päällä.

Juudas kärsi tappion maisen vaelluksensa kappailuissa seuraavien henkilökohtaisia taipumuksia ja luonteenheikkoutta kuvastavien tekijöiden johdosta:

enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

1. Hän kuului eristävään ihmistyyppiin. Hän oli äärimmäisen yksilökeskeinen ja katsoi hyväksi kehittyä auttamattoman ”umpimieliseksi” ja vaikeasti lähestyttäväksi henkilöksi.

2. Elämä oli lapsuudessa tehty hänelle liian helpoksi. Hän tunsu katkeraa mielihapaa, jos hän pettyi toiveissaan. Hän odotti aina voittavansa. Hän oli tavattoman huono häviöjä.

3. Hän ei koskaan päässyt siihen, että olisi osannut kohdata pettymyksen filosofisen tynesti. Sen sijaan että olisi hyväksynyt pettymykset inhimilliseen olemassaoloon normaalisti kuuluviksi ja tavanomaisiksi piirteiksi, hän turvautui poikkeuksesta tapaansa syyttää jotakuta erikseen tai tovereitaan ryhmänä kaikista henkilökohtaisista vaikeuksistaan ja pettymyksistään.

4. Hän oli viehtynyt kaunaisuuteen; hän hautoi aina koston ajatusta.

5. Hänelle ei ollut mieluisaa katsoa tosiasioita rehelligesti silmästä; hän oli epärehellinen suhtautumisessaan elämäntilanteisiin.

6. Hänestä oli vastenmielistä keskustella omista henkilökohtaisista ongelmistaan lähimpien työtovereidensa kanssa. Hän ei suostunut keskustelemaan vaikeuksistaan oikeiden ystäviensä kanssa ja niiden kanssa, jotka häntä todella rakastivat. Kaikkina heidän yhdessäolonsa vuosina hän ei edes yhtä kertaa kääntynyt Mestarin puoleen puhtaasti henkilökohtaisine ongelmineen.

7. Hän ei milloinkaan oppinut, että todelliset jalosta elämästä saatavat palkinnot ovat viime kädessä hengellisiä palkintoja, joita ei aina jaeta tämän yhden lyhyen lihallisen elämän kuluessa.

Koska hän itsepintaisesti eristi persoonallisuutensa, hänen murheensa moninkertaistuivat, hänen surunsa lisääntymistään lisääntyivät, hänen huolenaiheensa enenemistään enenivät ja hänen epätoivonsa syveni lähes sietämättömäksi.

Vaikka tällä itsekkeisellä ja yltiöindividualistisella apostolilla oli monia psyykkisiä, emotionaalisia ja hengellisiä vaikeuksia, hänen olennaisimmat vaikeutensa olivat kuitenkin siinä, että hän oli persoonallisuudeltaan eristynyt; että hän oli mieleltään epäluuloinen ja tasoitusta etsivä; että hän oli temperamentiltaan äreä ja kostonhimoinen; että hän oli tunne-elämältään rakkaudeton ja anteeksiantamaton; että hän oli sosiaalisesti kehenkään luottamaton ja lähes kokonaan itseensä pitäytyvä; että hänestä tuli hengeltään ylimielinen ja itsekkäästi kunnianhimoinen; että hän eläessään ei välittänyt niistä, jotka häntä rakastivat, ja oli kuollessaan vailla ystäviä.

Nämä siis ovat ne mielessä vaikuttaneet

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed “shut-in” and unsociable sort of person.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who loved him, and in death, he was friendless.

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind

tekijät ja huonot vaikutukset, jotka kaikki yhdessä selittävät, miksi hyvää tarkoittava ja muutoin kerran vilpiton Jeesukseen uskova mies, vielä senkin jälkeen kun hänellä oli usean vuoden ajan ollut mitä läheisin yhteys Jeesuksen uudistavaan persoonallisuuteen, hylkäsi toverinsa, torjui pyhän asian, luopui pyhästä kutsumuksestaan ja kavalsi jumalallisen Mestarinsa.

5. MESTARIN TAIVAASEENASTUMINEN

Kello oli miltei puoli kahdeksan tänä torstaiaamuna, toukokuun 18. päivänä, kun Jeesus saapui Öljymäen länsirinteelle yhdentoista hiljaisen ja jotensakin hämmennyneen apostolinsa kanssa. Tältä paikalta, josta oli vielä yksi kolmannes matkaa kukkulan harjalle, he saattoivat suunnata katseensa Jerusalemin yli ja alas Getsemaneen. Jeesus valmistautui nyt lausumaan viimeiset jäähyväissanansa apostoleille ennen Urantialta-poistumistaan. Kun hän siinä seiso i heidän edessään, he polvistuivat kehotuksetta piiriin hänen ympärilleen, ja Mestari sanoi:

”Pyysin teitä viipymään Jerusalemissa siksi kunnes teidät varustetaan korkeuksista tulevalle voimalla. Olen nyt poistumassa luotanne, sillä nousen kohta Isäni tykö, ja pian, hyvin pian, lähetämme Totuuden Hengen tähän maailmaan, jossa olen oleskellut. Ja kun hän on tullut, ryhdytte julistamaan valtakunnan evankeliumia uudelleen, ensin Jerusalemissa, ja sitten tienne vie maailman ääriin. Rakastakaa ihmisiä sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut, ja palvelkaa kuolevaistovereitanne kuten minä olen teitä palvellut. Pakottakaa sielut elämäänne tuottamien hengen hedelmien avulla uskomaan se totuus, että ihminen on Jumalan poika ja että kaikki ihmiset ovat veljiä. Muistakaa kaikki, mitä olen teille opettanut ja muistakaa elämä, jonka olen keskuudessanne elänyt. Rakkauteni kietoo teidät varjoonsa, henkeni on oleva kanssanne ja rauhani pysyy päällänne. Jääkää hyvästi.”

Kun morontia-Mestari oli nämä sanat lausunut, hän katosi heidän näkyvistään. Tämä Jeesuksen niin kutsuttu taivaaseenastuminen ei millään tavoin poikennut niistä hänen muista katoamisistaan ihmisen näköpiiriin tuolle puolen, joita oli tapahtunut hänen Urantialla elämänsä nelikymmenpäiväisen morontiaelämänvaiheen aikana.

Mestari meni Jerusemin kautta Edentiaan, jossa Kaikkein Korkeimmat Paratiisin-Pojan tarkkaillessa tilannetta vapauttivat Jeesus Nasaretilaisen morontiatilasta ja ylösnousemuksen henkikanavien kautta palauttivat hänet Paratiisin-Pojan ja Salvingtonin korkeimman hallitsijan asemaan.

and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) “I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell.”

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

Kello oli tuona aamuna noin seitsemän neljäkymmentäviisi, kun morontia-Jeesus katosi yhdentoista apostolinsa näkyvistä aloittaakseen nousun Isänsä oikealle puolelle, saadakseen siellä muodollisuuksien mukaisen vahvistuksen täyttyneelle täysivaltaisuudelleen Nebadonin universumiin nähden.

6. PIETARI KUTSUU KOOLLE KOKOUKSEN

Pietarin antamia määräyksiä toteuttaen Johannes Markus ja muut lähtivät kutsumaan johtavia opetuslapsia koolle Maria Markuksen kotiin. Kello puoli yhteentoista mennessä paikalle oli kerääntynyt satakaksikymmentä Jerusalemissa asuvaa Jeesuksen eturivin opetuslasta kuuntelemaan selostusta Mestarin jäähyväisviestistä ja kuulemaan hänen taivaaseenastumisestaan. Tämän joukon mukana oli myös Maria, Jeesuksen äiti. Hän oli palannut Jerusalemiin Johannes Sebedeuksen mukana, kun apostolit palasivat hiljattaiselta Galilean-käynniltään. Pian Helluntain jälkeen hän palasi Salomen kotiin Betsaidaan. Jeesuksen veli Jaakob oli hänkin läsnä tässä kokouksessa, ensimmäisessä Mestarin planetaarisen elämänvaiheen päättymisen jälkeen koolle kutsutussa hänen opetuslastensa neuvonpidossa.

Simon Pietari otti tehtäväkseen puhua apostolitovereidensa puolesta, ja hän esitti vavahduttavan selostuksen yhdentoista apostolin viimeisestä tapaamisesta Mestarin kanssa ja kuvaili erittäin liikuttavasti Mestarin lopullisia jäähyväisiä ja hänen taivaaseenastumiskatoamistaan. Se oli kokous, jonka kaltaista tässä maailmassa ei ollut koskaan ennen ollut. Kokouksen tämä osa kesti vajaan tunnin. Sitten Pietari selitti, että he olivat päättäneet valita Juudas Iskariotille seuraajan ja että pidettäisiin tauko, jotta apostolit voisivat tehdä ratkaisunsa kahden tälle paikalle ehdotetun miehen, Mattiaksen ja Justuksen, välillä.

Sen jälkeen yksitoista apostolia menivät alakertaan, jossa he päättivät heittää arpaa ratkaistakseen, kummasta miehestä tulisi apostoli, joka palvelisi Juudaksen paikalla. Arpa lankesi Mattiakselle, ja hänet julistettiin uudeksi apostoliksi. Hänet asetettiin asianmukaisesti virkaansa, ja sen jälkeen hänet nimitettiin rahastonhoitajaksi. Mutta Mattiaksen panos apostolien sittemmin seuranneisiin toimintoihin jäi vähäiseksi.

Kaksoset palasivat pian Helluntain jälkeen kotiansa Galileaan. Simon Selootti vetäytyi vähäksi aikaa syrjään, ennen kuin hän lähti saarnaamaan evankeliumia. Tuomas murehti jonkin aikaa ja ryhtyi sitten taas opetustyöhönsä. Natanael alkoi olla yhä enemmän eri mieltä Pietarin kanssa siitä,

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2058.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Betsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter

että saarnattiin Jeesuksesta sen sijaan, että olisi julistettu aiempaa valtakunnan evankeliumia. Tämä erimielisyys kävi seuraavan kuukauden puolivälin tienoilla niin ankaraksi, että Natanael vetäytyi erilleen ja meni Filadelfiaan tapaamaan Abneria ja Lasarusta. Ja viivyttyään siellä yli vuoden ajan, hän jatkoi matkaansa Mesopotamian takaisiin maihin ja saarnasi evankeliumia, niin kuin hän sen ymmärsi.

Alkuperäisistä kahdestatoista apostolista jäi näin jäljelle vain kuusi, ja heistä tuli sen näyttämön esiintyjiä, jolla evankeliumia ensi alkuun julistettiin Jerusalemissa. Nämä kuusi olivat Pietari, Andreas, Jaakob, Johannes, Filippus ja Matteus.

Oli suunnilleen keskipäivän hetki apostolien palatessa veljiensä luo yläsaliin ja ilmoittaessa, että Mattias oli valittu uudeksi apostoliksi. Ja sitten Pietari pyysi kaikkia uskovia rukoilemaan — rukoilemaan, että he olisivat valmiit ottamaan vastaan sen hengen lahjan, jonka Mestari oli luvannut lähettää.

regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

Luku 194. Totuuden Hengen lahjoittaminen

⇨ 193

Urantia-kirjan

195 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 194 TOTUUDEN HENGEN LAHJOITTAMINEN

Osiot

Johdanto

1. Helluntaisaarna
2. Helluntain merkitys
3. Mitä Helluntaina tapahtui
4. Kristillisen kirkon alkuvaiheet

PAPER 194 BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH

SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

Johdanto

OLLESSAAN parhaillaan rukoilemassa edellä mainitut satakaksikymmentä uskovaa tulivat noin kello yksi kaikki tietoisiksi huoneessa olevasta oudosta läsnäolosta. Samalla nämä kaikki opetuslapset tiedostivat uuden ja syvällisen hengellisen ilon, turvallisuuden ja varmuuden tunteen. Tätä uutta hengellisen väkevyyden tietoisuutta seurasi välittömästi voimakas halu mennä ulos ja julistaa julkisesti valtakunnan evankeliumia ja sitä hyvää sanomaa, että Jeesus oli noussut kuolleista.

Pietari nousi seisomaan ja julisti, että käsillä täytyi olla Mestarin heille lupaaman Totuuden Hengen tuleminen, ja hän ehdotti, että he menisivät temppeliin ja ryhtyisivät julistamaan haltuunsa uskottua hyvää sanomaa. Ja he tekivät juuri niin kuin Pietari ehdotti.

Näille ihmisille oli opetettu ja heille oli annettu siitä ohjeet, että evankeliumi, jota heidän tuli julistaa, oli Jumalan isyys ja ihmisen poikaus, mutta tällä nimenomaisella hengellisen hurmion ja henkilökohtaisen voitonriemun hetkellä paras sanoma, suurin uutinen, jonka nämä ihmiset osasivat ajatella, oli Mestarin kuolleistanousun tosiasia. Ja niin he riensivät korkeuksista saamallaan voimalla varustettuina julistamaan

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but

ilosanomaa kansalle — Jeesuksen kautta tulevaa pelastusta kokonaan unohtamatta — mutta kompastuivat tahtomattaan siihen erehdykseen, että he korvasivat varsinaisen evankeliumisanoman muutamilla evankeliumiin liittyvillä tosiasioilla. Pietari oli tietämättään tämän erehdyksen alkuunpanija, ja muut Paavalia myöten kulkivat hänen askelissaan. Paavali loi hyvän sanoman uudesta versiosta uuden uskonnon.

Valtakunnan evankeliumin sisältönä on Jumalan isyyden tosiasia ynnä sen seurauksena oleva totuus ihmisten poikaus-veljeydestä. Tuon päivän jäljiltä kehittyneen kristinuskon sisältönä on se tosiasia, että Jumala on Herran Jeesuksen Kristuksen Isä, samoin kuin kokemus uskovan kumppanuudesta ylösnousseen ja kunnialla kruunatun Kristuksen kanssa.

Ei ole kummallista, että nämä hengen täyttämät ihmiset sattuivat tarttumaan tähän tilaisuuteen tuoda julki ilonsa siitä, että he tunsivat saaneensa voiton voimista, jotka olivat yrittäneet saattaa heidän Mestarinsa turmioon ja tehdä lopun hänen opetustensa vaikutuksesta. Tuollaisena hetkenä oli helpompaa muistaa heidän henkilökohtainen yhteytensä Jeesukseen ja tuntea järjyttävää riemua siitä varmuudesta, että Mestari yhä eli, että heidän ystäväyhtensä ei ollut päättynyt ja että henki oli tosiaankin laskeutunut heidän päälleen, juuri niin kuin hän oli luvannut.

Näistä uskovista tuntui kuin heidät olisi siirretty yhtäkkiä toiseen maailmaan, uuteen ilon, voiman ja kirkkauden olotilaan. Mestari oli kertonut heille, että valtakunta tulisi voimalla, ja jotkut heistä luulivat alkaneensa käsittää, mitä hän tarkoitti.

Ja kun kaikki edellä sanottu otetaan huomioon, ei ole vaikea ymmärtää, miten nämä ihmiset päätyivätkin saarnaamaan uutta evankeliumia Jeesuksesta sen sijaan, että he olisivat julistaneet entistä sanomaa Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä.

1. HELLUNTAISAARNA

Apostolit olivat neljänkymmenen päivän ajan lymyilleet. Käsillä oleva päivä sattui olemaan juutalainen helluntaijuhla, ja Jerusalemissa oli tuhansia vierailijoita maailman kaikilta kulmilta. Monet saapuivat juuri tätä juhlaa varten, mutta useimmat olivat viipyneet kaupungissa pääsiäisestä saakka. Nämä pelästyneet apostolit tulivat viikkoja jatkuneesta eristyneisyydestään nyt ihmisten ilmoille ja ilmestyivät rohkeasti temppeliin, jossa he alkoivat julistaa uutta sanomaa ylösnousseesta Messiaasta. Ja kaikki opetuslapset olivat samalla tavoin tietoisia siitä, että he olivat saaneet jonkin ymmärrystä ja voimaa

they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

olevan uuden hengellisen varustuksen.

Kello oli suunnilleen kaksi, kun Pietari nousi seisomaan samalle paikalle, jossa hänen Mestarinsa oli tässä temppelissä viimeksi opettanut, ja esitti sen kiihkeän vetoomuksen, jonka tuloksena valtakuntaan saatiin yli kaksituhatta sielua. Mestari oli poissa, mutta äkkiä he huomasivatkin, että tämä hänestä esitetty kertomus vaikutti kansan keskuudessa väkevästi. Ei sen vuoksi ole ihme, että he viehättyivät julistamaan jatkuvasti sellaista, joka osoitti oikeaksi heidän aikaisemman antaumuksensa Jeesusta kohtaan ja joka samalla niin tehokkaasti pakotti ihmiset uskomaan häneen. Tähän kokoukseen osallistui kuusi apostolia: Pietari, Andreas, Jaakob, Johannes, Filippus ja Matteus. He puhuivat yli puolentoista tunnin ajan ja esittivät viestejä kreikaksi, hepreaksi ja arameaksi sekä lausuivat muutaman sanan vielä muillakin kielillä, joiden puhumisesta heillä oli tuntemusta.

Apostolien rohkeus ällistyi juutalaisten johtajia, mutta nämä eivät uskaltaneet hätyyttää heitä, koska niin monet pitivät heidän kertomustaan totena.

Kello puoli viiden aikaan yli kaksituhatta uutta uskova seurasi apostolien jäljessä Siiloamin lammikolle, jossa Pietari, Andreas, Jaakob ja Johannes kastoivat heidät Mestarin nimessä. Ja kun he olivat suoriutuneet tämän väkijoukon kastamisesta, oli jo pimeä.

Helluntai oli suuri kastejuhla, ajankohta, jolloin juutalaisyhteisön jäseniksi otettiin portin käännyttäjiä, niitä gentiilejä, jotka halusivat palvella Jahvea. Suurten juutalais- ja uskovien gentiilijoukkojen antautuminen kastettaviksi oli tuona nimenomaisena päivänä sen vuoksi sitäkin helpompaa. He eivät näin tehdessään vielä millään tavoin katkaisseet siteitään juutalaiseen uskoon. Jeesukseen uskovat olivat jonkin aikaa tämän jälkeenkin vain muuan juudaismin lahko. He olivat apostoleja myöten kaikki vielä uskollisia juutalaisen seremoniajärjestelmän keskeisimmille vaatimuksille.

2. HELLUNTAI MERKITYS

Jeesus eli maan päällä ja opetti evankeliumin, joka vapahti ihmisen siitä taikauskosta, että tämä oli perkeleen lapsi, ja korotti hänet Jumalan uskonpojan arvoasemaan. Jeesuksen sanoma, sellaisena kuin hän sitä omana aikanaan saarnasi ja sen eli, oli esittämisensä aikaan tehokas ratkaisu ihmisen hengellisiin vaikeuksiin. Ja nyt kun hän ei enää henkilökohtaisesti ole maailmassa, hän lähettää tilalleen Totuuden Henkensä, jonka on määrä elää ihmisessä ja esittää kullekin uudelle sukupolvelle Jeesuksen sanoma uudelleen, jotta jokaisella maan kamaralla

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshiping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new

ilmestyvällä uudella kuolevaisten ryhmällä olisi uusi ja ajanmukainen evankeliumin versio, juuri senlaatuinen omakohtaisen valaistumisen ja ryhmäkohtaisen opastuksen lähde, että se osoittautuu tulokselliseksi ratkaisuksi ihmisen alati uusiin ja moninaisiin hengellisiin vaikeuksiin.

Tämän hengen ensimmäinen tehtävä on tietenkin totuuden vaaliminen ja personoiminen, sillä totuuden käsittäminen juuri on ihmisen vapauden korkein muoto. Seuraavaksi tämän hengen tarkoitus on uskovan orpoudentunteen hävittäminen. Koska Jeesus oli elänyt ihmisten keskuudessa, kaikki uskovat kokisivat yksinäisyydentunnetta, ellei Totuuden Henki olisi tullut asettuaikseen ihmisten sydämeen.

Tämä Pojan hengen lahjoittaminen valmisti kaikkien normaalien ihmisten mielen tehokkaasti sitä tilannetta varten, että Isän henki (Suuntaaja) myöhemmin lahjoitettiin yleismaailmallisesti koko ihmiskunnalle. Tämä Totuuden Henki on tietysti mielessä sekä Universaalisen Isän että Luoja-Pojan henki.

Älkää tehkö sitä virhettä, että odotatte pääseväanne voimakkaaseen älylliseen tietoisuuteen vuodatetusta Totuuden Hengestä. Tämä henki ei koskaan herätä tietoisuutta itsestään, vaan ainoastaan tietoisuuden Mikaelista, Pojasta. Jeesus opetti alusta alkaen, ettei henki puhuisi itsestään. Todistus kumppanuudestasi Totuuden Hengen kanssa ei sen vuoksi löydy siitä, että olisit tietoinen tästä hengestä, vaan paremminkin siitä, että koet, miten kumppanuutesi Mikaelin kanssa laajenee.

Henki tuli myös auttaakseen ihmisiä muistamaan ja ymmärtämään Mestarin sanat sekä valaistakseen Mestarin elämää maan päällä ja esittääkseen siitä uuden tulkinnan.

Totuuden Henki tuli lisäksi auttaakseen uskovaa todistamaan realiteeteista, jotka sisältyvät Jeesuksen opetuksiin ja hänen elämänsä, sellaisena kuin hän sen lihallisen hahmossa eli ja sellaisena kuin hän sitä nyt taas elää — uudelleen ja uudistetusti — hengen täyttämien Jumalan poikien jokaisen menneisyyteen siirtyvän sukupolven yksittäisessä uskovaissa.

On siis ilmeistä, että Totuuden Henki tulee todellakin johtamaan kaikki uskovat kaikkeen totuuteen, laajenevaan tietoon siitä kokemuksesta, että ihminen on elävästi ja yhä laajemmin tietoinen Jumalan pojan aseman ikuisuuden ja ylösnousemuksellisuuden todellisuudesta.

Jeesus eli elämän, joka on ilmoitus Isän tahtoon alistuvasta ihmisestä, ei esimerkki, jota kenenkään tulisi yrittää konkreettisesti seurata. Tästä lihallisen elämästä samoin kuin hänen ristinkuolemastaan ja sen jälkeen seuranneesta kuolleistanousustaan tuli ennen pitkää uusi

and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had

evankeliumi lunnaista, jotka oli näin maksettu siinä tarkoituksessa, että ihminen ostettiin takaisin paholaisen kynsistä — itsensä loukatuksi tuntevan Jumalan langettamasta tuomiosta. Vaikka evankeliumi totta kyllä suuresti vääristyi, tosiasiaksi kuitenkin jää, että tämä uusi sanoma Jeesuksesta sisälsi sen ohella hänen aikaisemman valtakuntaevankeliuminsa monia perustotuuksia ja -opetuksia. Ja nämä kätkeyt totuudet Jumalan isyydestä ja ihmisten veljeydestä tulevat ennemmin tai myöhemmin nousemaan esiin ja muuttamaan vaikuttavalla tavalla koko ihmiskunnan sivilisaation.

Mutta nämä järjen tekemät virheet eivät millään tavoin häirinneet uskovien suurenmoista edistymistä hengen kasvun alalla. Apostolit pääsivät omakohtaisessa hengellisessä edistymisessä Totuuden Hengen lahjoittamisen jälkeen vajaassa kuukaudessa pitemmälle kuin he olivat päässeet niinä miltei neljänä vuotena, jotka he olivat henkilökohtaisessa ja rakastavassa yhteydessä Mestariin. Se, että Jeesuksen kuolleistanousun tosiasia edellä mainitulla tavalla korvasi pelastavan evankeliumitotuuden ihmisestä Jumalan poikana, ei myöskään millään tavoin häirinnyt heidän opetustensa nopeaa leviämistä, vaan tämä Jeesuksen sanoman joutuminen hänen persoonastaan ja ylösnousemuksestaan kertovan uuden opetuksen varjoon näytti päinvastoin suuresti helpottavan hyvän sanoman julistamista.

Suunnilleen noihin aikoihin varsin yleiseen käyttöön tullut termi ”hengen kaste” merkitsi pelkästään tämän Totuuden Henki -lahjan tietoista vastaanottamista ja sitä, että omakohtaisesti tunnusti tämän uuden hengellisen voiman kaikkien niiden hengellisten influenssien lisäykseksi, joita Jumalaa tuntevat sielut olivat aiemmin kokeneet.

Ihmiseen kohdistuu Totuuden Hengen lahjoittamisesta lähtien kolminkertaisen henkivarustuksen antama opetus ja opastus: Isän henki eli Ajatuksensuuntaaja, Pojan henki eli Totuuden Henki ja Hengen henki eli Pyhä Henki.

Ihmiskuntaan kohdistuu tavallaan universumin henki-influenssien seitsenkertaisen vetovoiman kaksinkertainen vaikutus. Alkuaikojen evolutionaarisiiin kuolevaisrotuihin kohdistuu paikallisuniversumin Äiti-Hengen seitsemän mielenauttajahengen yhä pitemmälle menevä yhteydenpito. Ihmisen edetessä älyllisyyden ja hengellisen tajuamiskyvyn asteikkoa ylöspäin päädytään lopulta siihen, että ihmisen yläpuolella leijuu ja hänen sisimmässään on seitsemän korkeampaa henkisesti vaikuttavaa tekijää, influenssia. Ja nämä edistyvien maailmojen seitsemän henkeä ovat:

1. Lahjaksi annettu Universaalisen Isän henki — Ajatuksensuuntaajat.

thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term “baptism of the spirit,” which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

2. Iankaikkisen Pojan henkilösnäolo — universumien universumin henkigravitaatio ja koko henkiyhteydenpidon tietty kanava.

3. Äärettömän Hengen henkilösnäolo — koko luomistuloksen universaalinen henkimieli, kaikkien edistyvien älyllisten olentojen älyllisen sukulaisuuden hengellinen lähde.

4. Universaalisen Isän ja Luoja-Pojan henki — Totuuden Henki, jota yleisesti pidetään Universumin Pojan henkenä.

5. Äärettömän Hengen ja Universumin Äiti-Hengen henki — Pyhä Henki, jota yleisesti pidetään Universumin Hengen henkenä.

6. Universumin Äiti-Hengen mielihenki — paikallisuniversumin seitsemän mielenauttajahenkeä.

7. Isän, Poikien ja Henkien henki — maailmojen ylösnousemuskuolevaisten uuden nimen henki, sen jälkeen kun kuolevaisen hengestä syntynyt sielu on fuusioitunut Paratiisin Ajatuksensuuntaajaan, ja sen jälkeen kun se on myöhemmin saavuttanut Lopullisuuden Paratiisikunnan jäsenen statukseen kuuluvan jumalallisuuden ja kunnialla kruunautumisen.

Ja näin Totuuden Hengen lahjoittaminen toi maailmalle ja sen kansoille viimeisen sellaisen henkivarustuksen, jonka tarkoituksena on auttaa yhä korkeammalle yltävää Jumalan etsintää.

3. MITÄ HELLUNTAINA TAPAHTUI

Helluntain päivästä esitettyihin kertomuksiin tuli alkuaikoina liitetyiksi monia eriskummallisia ja omituisia opetuksia. Tuon päivän, eli päivän, jona uusi opettaja, Totuuden Henki, tuli ihmiskunnan keskuuteen, tapahtumat on myöhemmin aikoina sekoitettu valloilleen päässeeseen emotionalismin järjettömiin purkauksiin. Mitä tämä vuodatettu Isän ja Pojan henki ensi sijassa tekee, on sitä, että hän antaa ihmisille opetusta Isän osoittaman rakkauden ja Pojan osoittaman armon totuuksista. Nämä ovat ne jumalallisuutta koskevat totuudet, joista ihmiset voivat saada täysimääräisemmän käsityksen kuin mistään muista jumalallisista luonteenpiirteistä. Totuuden Henki huolehtii etupäässä Isän henkiolemuksen ja Pojan moraalisen luonteen tunnetuksi tekemisestä. Lihallisen hahmossa eläessään Luoja-Poika paljasti Jumalan ihmisille; Totuuden Henki puolestaan paljastaa sydämessä Luoja-Pojan ihmisille. Tuottaessaan elämässään ”hengen hedelmiä” ihminen yksinkertaisesti tuo esille Mestarin omassa maisessa elämässään

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

194:2.19 (2062.8) 7. The spirit of the Father, Sons, and Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

194:2.20 (2062.9) And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

194:3.1 (2062.10) Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the

julkituomia ominaisuuksia. Kun Jeesus oli maan päällä, hän eli elämänsä yhtenä persoonallisuutena — Jeesus Nasaretilaisena. ”Uutena opettajana”, ihmisen sisimmässä elävänä henkenä, Mestari on Helluntaista alkaen kyennyt elämään elämäänsä uudelleen jokaisen sellaisen uskovan kokemuksessa, jota totuus opettaa.

Monia ihmiselämän aikana sattuvia tapahtumia on vaikea ymmärtää, niitä on vaikea saada sopusointuun sen ajatuksen kanssa, että elämme universumissa, jossa vallitsee totuus ja jossa voiton korjaa vanhurskaus. Peräti usein tuntuu, että vallalla ovat panettelu, valheet, epärehellisyys ja väärämielisyydet — synty. Uskoko lopulta korjaakin voiton pahuudesta, synnistä ja paatumuksesta? Kyllä korjaa. Ja Jeesuksen elämä ja kuolema ovat ikuinen todiste siitä, että hyvyyden totuus ja hengen johdatuksessa olevan luodun usko nostetaan aina kunniaan. Ristillä riippuvaa Jeesusta pilkattiin huomauttamalla: ”Katsotaanpa, tuleeko Jumala vapahtamaan hänet.” Ristiinnaulitsemisen päivänä näytti pimeältä, mutta ylösnousemuksen aamuna oli jo häikäisevän kirkasta, ja Helluntaina oli sitäkin kirkkaampaa ja riemullisempaa. Pessimististä epätoivoa kuvastavat uskonnot koettavat päästä eroon elämän sälyttämistä taakoista, ja mitä ne halajavat, on sammuminen loputtomaan uneen ja lepoon. Ne ovat primitiivisen pelon ja kauhun uskontoja. Jeesuksen uskonto on uusi uskon evankeliumi julistettavaksi kamppailevalle ihmiskunnalle. Tämä uusi uskonto perustuu uskoon, toivoon ja rakkauteen.

Kuolevaisen elämä oli jakanut Jeesukselle kovimmat, julmimmat ja katkerimmat iskunsa, ja tämä mies kohtasi nämä epätoivon antimet uskolla, rohkeudella ja horjumattomalla päättäväisyydellä täyttää Isän tahto. Jeesus kohtasi elämän koko sen kammottavassa todellisuudessa, ja hän pysyi tilanteen herrana — jopa kuolemassa. Hän ei käyttänyt uskontoa vapautuksena elämästä. Jeesuksen uskonto ei etsi pakotietä tästä elämästä, jotta päästäisiin nauttimaan toisessa olotilassa odottavasta autuudesta. Jeesuksen uskonto tarjoaa toisen ja hengellisen olotilan iloa ja rauhaa sen elämän kohottamiseksi ja jalontamiseksi, jota ihmiset nyt lihallisen hahmossaan elävät.

Jos uskonto on oopiumia kansalle, se ei ole Jeesuksen uskonto. Ristillä riippuessaan hän kieltäytyi juomasta turruttavaa rohtoa, ja hänen henkensä, joka vuodatettiin kaiken lihan päälle, on voimallinen, koko maailmaan kohdistuva vaikuttaja, joka johdattaa ihmistä ylöspäin ja kannustaa häntä eteenpäin. Hengellinen etenemisen yllyke on väkevin tässä maailmassa vaikuttava kannustava voima. Totuutta oppiva uskova on ainoa edistynyt ja tarmokas sielu maan päällä.

”new teacher,” the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

194:3.2 (2062.11) Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, “Let us see if God will come and deliver him.” It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father’s will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

Helluntain päivänä Jeesuksen uskonto mursi kaikki kansalliset raja-aidat ja rodulliset kahleet. On ikuisesti totta, että ”missä Herran henki on, siellä on vapaus”. Totuuden Hengestä tuli tuona päivänä Mestarin henkilökohtainen lahja jokaiselle kuolevaiselle. Tämä henki annettiin siinä tarkoituksessa, että uskovat saisivat pätevyyden toimia entistäkin tarmokkaampina valtakunnan evankeliumin saarnaajina, mutta he erehtyivät luulemaan, että tämä vuodatetun hengen vastaanottamisen kokemus oli osa sitä uutta evankeliumia, jota he parhaillaan tiedostamattaan muovasivat.

Älkää jättäkö huomiotta sitä tosiasiaa, että Totuuden Henki lahjoitettiin kaikille vilpittömille uskoville, tämä henkilö lahja ei tullut vain apostolien osalle. Kaikki yläsalissa koolla olleet satakaksikymmentä miestä ja naista saivat uuden opettajan, samoin kuin sen saivat kaikki sydämessään vilpittömät kaikkialla maailmassa. Tämä uusi opettaja annettiin lahjaksi ihmiskunnalle, ja jokainen sielu otti hänet vastaan sen mukaan, missä määrin hän rakasti totuutta ja mikä oli hänen kykynsä ymmärtää ja käsittää hengellisiä realiteetteja. Todellinen uskonto pääsee lopultakin vapauteen pappien ja kaikkien pyhien yhteiskuntaluokkien holhouksesta ja saavuttaa todellisen julkitulonsa yksittäisissä ihmisieluissa.

Jeesuksen uskonto edistää korkeimmantyyppistä ihmisten sivilisaatiota sikäli, että se luo korkeimmantyyppisen hengellisen persoonallisuuden ja julistaa tämän persoonan pyhyyttä.

Helluntaina tapahtunut Totuuden Hengen tuleminen teki mahdolliseksi uskonnon, joka ei ole radikaalinen eikä konservatiivinen; se ei ole vanhaa eikä uutta; sen ei ole määrä olla sen paremmin vanhojen kuin nuortenkaan hallitsema. Jeesuksen maisen elämän tosiasia tarjoaa kiintopisteen, johon ajallisuudessa ankkuroitua, samalla kun Totuuden Hengen lahjoittaminen huolehtii siitä, että uskonto, jota hän eli, ja evankeliumi, jota hän julisti, laajenevat ikuisesti ja kasvavat loputtomasti. Henki opastaa koko totuuteen, sillä hän opettaa laajenevaa ja alati kasvavaa uskontoa, joka edustaa loputonta edistymistä ja jumalallista julkitulemistä. Tämä uusi opettaja tulee ikiajat tuomaan totuutta etsivälle uskovalle julki sitä, mikä niin jumalallisella tavalla kietoutui Ihmisen Pojan persoonaan ja olemukseen.

”Uuden opettajan” lahjoittamiseen liittyneet manifestaatiot samoin kuin se, että eri rotuihin ja kansallisuuksiin kuuluvat, Jerusalemiin kerääntyneet ihmiset ottivat vastaan apostolien julistuksen, osoittavat Jeesuksen uskonnon yleismaailmallisuuden. Valtakunnan evankeliumin ei ollut määrä samastua mihinkään erityiseen rotuun, kulttuuriin tai kieleen. Tuo Helluntain päivä

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, “Where the spirit of the Lord is, there is liberty.” On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus’ earthly life provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into all truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the “new teacher,” and the reception of the apostles’ preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the

todisti hengen suurenmoisesta pyrkimyksestä vapauttaa Jeesuksen uskonto syntymälahjaksi saamistaan juutalaisuuden kahleista. Vielä senkin jälkeen kun tämä näytävä hengen vuodattaminen kaiken lihan päälle oli tapahtunut, apostolit koettivat ensi vaiheessa pakottaa käännynnäisensä suostumaan juutalaisen uskonnon vaatimuksiin. Paavalillakin oli kahnausta jerusalemilaisveljiensä kanssa siksi, että hän ei suostunut pakottamaan gentiilejä noudattamaan näitä juutalaisia tapoja. Mikään ilmoitususkonto ei voi levitä koko maailmaan tehdessään sen vakavan virheen, että siitä tulee jonkin kansallisen kulttuurin läpitunkema, tai että se tulee yhdistetyksi vakiintuneisiin rotukohtaisiin, sosiaalisiin tai taloudellisiin käytäntöihin.

Totuuden Hengen lahjoittaminen oli vapaa kaikista muotoseikoista, seremonioista, pyhistä paikoista ja erityisestä käyttäytymisestä niitten taholta, jotka kokonaisuudessaan ottivat sen ilmentymän vastaan. Kun henki tuli yläsalissa koolla olleiden päälle, he yksinkertaisesti vain istuivat paikallaan ja olivat juuri vaipuneet äänettömään rukoukseen. Henki lahjoitettiin niin maaseudulla kuin kaupungissakin. Hengen vastaanottaakseen apostolien ei tarvinnut vetäytyä muista erilleen syrjäiseen paikkaan vuosia kestävään yksinäiseen mietiskelyyn. Helluntai katkaisee kaikiksi ajoiksi yhteyden hengellisen kokemuksen idean ja sellaisen käsityksen väliltä, jonka mukaan jotkin ympäristöt olisivat erityisen suotuisia.

Helluntain oli hengellisine antimineen tarkoitus irrottaa Mestarin uskonto ikiajoiksi kaikesta sellaisesta, että se olisi riippuvainen fyysisestä voimasta, sillä nyt tämän uuden uskonnon opettajat ovat hengellisin asein varustettuja. Heidän on määrä lähteä valloittamaan maailma ehtymättömällä anteeksiantamuksella, verrattomalla hyvällä tahdolla ja yltäkylläisellä rakkaudella. He ovat varustettuja voittamaan pahan hyvällä, kukistamaan vihan rakkaudella, hävittämään pelon rohkealla ja elävällä totuuteen uskomisella. Jeesus oli seuraajilleen jo opettanut, ettei hänen uskontonsa ollut koskaan passiivista, vaan hänen opetuslastensa oli määrä laupeudentyössään ja rakkauden julkituomisissaan olla aina aktiivisia ja positiivisia. Nämä uskovat eivät suhtautuneet Jahveen enää "Sotajoukkojen Herrana". He pitivät ikuista Jumaluutta nyt "Herran Jeesuksen Kristuksen Jumalana ja Isänä". Tämän edistysaskelen he joka tapauksessa ottivat, jos kohta heiltä jossain määrin jäikin käsittämättä totuus siitä, että Jumala on myös jokaisen yksilön hengellinen Isä.

Helluntai varusti kuolevaisen ihmisen kyvyllä antaa anteeksi henkilökohtaiset loukkaukset, olla katkeroitumatta vakavimmankaan epäoikeudenmukaisuuden keskellä, säilyttää tyyneytensä pöyristyttävänkin vaaran edessä ja

great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as "the Lord of Hosts." They now regarded the eternal Deity as the "God and Father of the Lord Jesus Christ." They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the

uhmata vihana ja kiukkuna ilmenevää pahuutta rakkautta ja pitkämielisyyttä osoittavin pelottomin teoin. Urantia on historiansa kuluessa kokenut suurten ja hävittävien sotien tuhoja. Kaikki näihin kauheisiin taisteluihin osallistuneet ovat kärsineet tappion. Oli vain yksi voittaja; oli vain yksi, joka selviytyi näistä katkeriksi käyneistä taisteluista yhä maineikkaampana — ja se oli Jeesus Nasaretilainen ja hänen evankeliuminsa siitä, että paha voitetaan hyvällä. Paremman sivilisaation salaisuus on sidoksissa Mestarin opetuksiin ihmisen veljeydestä, rakkautta ja keskinäistä luottamusta osoittavasta hyvästä tahdosta.

Uskonto oli Helluntaihin saakka tuonut julki vain ihmisen, joka etsii Jumalaa. Helluntain jälkeinkin ihminen etsii yhä Jumalaa, mutta maailman yllä loistaa näkymä, joka kertoo, että Jumalakin etsii, ja hän etsii ihmistä ja tämän löydettyään lähettää henkensä elämään tämän sisimmässä.

Ennen Jeesuksen opetuksia, jotka huipentuivat Helluntaissa, naisilla oli vanhempien uskontojen opinkappaleissa vain vähäinen tai täysin olematon asema. Valtakunnan veljesyhteisössä nainen seisoj Helluntain jälkeen Jumalan edessä tasa-arvoisena miehen kanssa. Niiden sadankahdenkymmenen joukossa, jotka saivat tämän erityisen hengen antimen, oli monta naisopetuslasta, ja heidän osalleen nämä siunaukset tulivat tasapuolisesti miesuskovien kanssa. Enää ei mies voi olettaa, että hänellä olisi yksinoikeus uskonnollisen palvelun toimittamiseen. Fariseus saattoi yhä kiittää Jumalaa siitä, ettei hän ”syntynyt naiseksi, spitaaliseksi eikä muukalaiseksi”, mutta Jeesuksen seuraajien keskuudessa nainen on ikiajoiksi vapautettu kaikesta sukupuoleen perustuvasta uskonnollisesta syrjimisestä. Helluntai hävitti kaiken rodulliseen erillisyyteen, kulttuurieroihin, sosiaaliseen luokkajakoon tai sukupuoliennakkoluuloihin perustuvan uskonnollisen syrjinnän. Ei siis ihme, että nämä uuteen uskontoon uskovat saattoivat huudahtaa: ”Missä Herran henki on, siellä on vapaus.”

Jeesuksen äiti ja veli olivat kumpikin näiden sadankahdenkymmenen uskovan joukossa, ja tämän opetuslasten yhteisen ryhmän jäsenenä hekin saivat vuodatetun hengen. He eivät saaneet hyvästä lahjasta enempää kuin heidän toverinsakaan. Mitään erityistä lahjaa ei annettu Jeesuksen maisen perheen jäsenille. Helluntai oli merkki erillisten papistojen ja kaikenlaisen pyhiin perheisiin uskomisen päättymisestä.

Ennen Helluntaita apostolit olivat luopuneet Jeesuksen tähden paljosta. He olivat uhranneet kotinsa, perheensä, ystävänsä, maalliset tavaransa ja asemansa. Helluntaina he antoivat itsensä Jumalalle, ja Isä ja Poika vastasivat siihen antamalla itsensä ihmiselle — lähettämällä

fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was “not born a woman, a leper, or a gentile,” but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, “Where the spirit of the Lord is, there is liberty.”

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits

henkensä elämään ihmisten sisimmässä. Tämä itsensä kadottamisen ja hengen löytämisen kokemus ei ollut mikään tunne-elämän kokemus vaan teko, jossa oli kysymys älyllisestä antautumisesta ja varauksettomasta pyhittäytymisestä.

Helluntai oli kutsu hengelliseen yhtenäisyyteen evankeliumiin uskovien keskuudessa. Kun henki laskeutui opetuslasten päälle Jerusalemissa, tapahtui samoin Filadelfiassa, Aleksandriassa ja kaikissa muissa paikoissa, joissa asui aitoja uskovia. Ja oli kirjaimellisesti totta, että "uskovaisten suuressa joukossa oli vain yksi sydän ja yksi sielu." Jeesuksen uskonto on väkevin yhdistävä tekijä, jonka maailma on koskaan tuntenut.

Helluntain tarkoituksena oli vähentää yksilöiden, ryhmien, kansakuntien ja rotujen itsetehostusta. Juuri tämä itsetehostuksen henki lisää niin suuresti jännitystä, että jännitys aika ajoin puhkeaa tuhoisiksi sodiksi. Ihmiskunta voi eheytyä vain hengellisen suhtautumistavan tietä, ja Totuuden Henki on sellainen maailmassa vaikuttava tekijä, joka on universaalinen.

Totuuden Hengen tuleminen puhdistaa ihmissydämen ja johdattaa vastaanottajansa laatimaan elämälle tarkoituksen, joka on avoinna vain sille, mikä on Jumalan tahto, ja sille, mikä on ihmisille hyväksi. Aineellinen itsekkyyden henki on tukahtunut tähän uuteen itsensäunohtamisen hengelliseen antimeen. Helluntai merkitsi silloin ja merkitsee nyt sitä, että historian Jeesuksesta on tullut elävään kokemukseen kuuluva jumalallinen Poika. Kun tästä vuodatetusta hengestä johtuva ilo tietoisesti koetaan ihmiselämässä, se koituu vahvistavaksi lääkkeeksi terveydelle, virkistykseksi mielelle ja ehtymättömäksi energiaksi sielulle.

Rukoulu ei Helluntaina henkeä tuonut, mutta rukoullalla oli suuri merkitys siinä mielessä, että se määritteli yksittäisten uskovain luonteenomaisen vastaanottavaisuuden. Rukous ei saa jumalallista sydäntä liikahtamaan niin, että se myöntyisi hölläkätiseen antelaisuuteen, mutta peräti usein se kyllä kaivaa ne uomat yhä avarammiksi ja syvemmiksi, joissa jumalalliset antimet voivat sydämiin ja sieluihin virrata, niiden sydämeen ja sieluun, jotka tällä tavoin, vilpittömän rukouluun ja aidon palvonnan kautta, muistavat ylläpitää katkeamatonta yhteyttä Tekijäänsä.

4. KRISTILLISEN KIRKON ALKUVAIHEET

Kun Jeesus niin perin äkkiä joutui vihamiestensä käsiin ja yhtä nopeasti ristiinnaulittiin kahden varkaan väliin, hänen apostolinsa ja opetuslapsensa menettivät

to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that "there was but one heart and soul among the multitude of the believers." The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

194:3.20 (2065.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the

kokonaan itseluottamuksensa. Ajatus Mestarista kiinni otettuna, köytettynä, ruuskittuna ja ristiinnaulittuna oli liikaa jopa apostoleille. He unohtivat hänen opetuksensa ja hänen varoituksensa. Saattoihan hän tosin olla ”profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä”, mutta se Messias hän tuskin voi olla, joka heidän toiveidensa mukaisesti perustaisi uudelleen Israelin kuningaskunnan.

Sitten tulee kuolleistanousu, joka vapahtaa heidät epätoivosta ja palauttaa heidän uskonsa Mestarin jumalallisuuteen. He näkevät hänet kerran toisensa jälkeen ja puhuvat hänen kanssaan, ja hän vie heidät Öljymäelle, jossa hän jättää heille jäähyväiset ja sanoo palaavansa Isän tykö. Hän on käsenyt heitä viipymään Jerusalemissa siksi, kunnes heidät varustetaan voimalla — siksi, kunnes Totuuden Henki tulee. Ja Helluntain päivänä tämä uusi opettaja tulee, ja siinä samassa he lähtevät saarnaamaan evankeliumiaan uusin voimin. He ovat elävän Herran, eivät kuolleen ja nujerretun johtajan, pelottomia ja rohkeita seuraajia. Mestari elää näiden evankelistojen sydämessä. Jumala ei ole mikään heidän ajatusmaailmassaan oleva opinkappale, vaan hänestä on tullut heidän sielussaan oleva elävä läsnäolo.

”Ja he olivat alati, joka päivä, yksimielisesti temppelissä ja mursivat kotona leipää ja nauttivat ruokansa riemulla ja sydämen yksinkertaisuudella, kiittäen Jumalaa ja ollen kaiken kansan suosiossa. He tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja puhuivat Jumalan sanaa rohkeasti. Ja uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä.”

Mitä on tapahtunut näille ihmisille, jotka Jeesus oli määrännyt lähtemään matkaan ja saarnaamaan valtakunnan evankeliumia: Jumalan isyyttä ja ihmisen veljeyttä? Heillä on uusi evankeliumi, he ovat uudesta kokemuksesta palavissaan, heidät täyttää uusi hengellinen energia. Heidän sanomansa onkin yhtäkkiä vaihtunut julistukseksi kuolleista nousseesta Kristuksesta: ”Jeesuksen, Nasaretilaisen, sen miehen, jonka Jumala hyväksyi voimallisilla teoilla ja ihmeillä, hänet, joka teille luovutettiin Jumalan määrätietoisien päätöksen ja ennaltatietämyksen mukaan, hänet te naulitsitte ristille ja tapoitte. Mutta näin on Jumala täyttänyt, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien profeettain suun kautta. Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt. Jumala on hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt. Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla korotettu ja on Isältä saanut lupauksen hengestä, on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette. Katukaa, jotta teidän syntinne pyyhittäisiin pois, jotta Isä lähettäisi hänet, joka on teille edeltä

Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed, have been “a prophet mighty in deed and word before God and all the people,” but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master’s divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

194:4.3 (2066.3) “Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common.”

194:4.4 (2066.4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: “Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things.”

määrätty, nimittäin Kristuksen, Jeesuksen, jonka taivaan piti omistaman niihin aikoihin saakka, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan.”

Valtakunnan evankeliumi, Jeesuksen sanoma, oli äkkiä vaihtunut evankeliumiksi Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Nyt he julistivat tosiasioita hänen elämästään, kuolemastaan ja kuolleistaheräämisestään ja saarnasivat toivoa hänen pikaisesta paluustaan tähän maailmaan viemään aloittamansa työn päätökseen. Ensimmäisten uskovien sanomassa oli siis kysymys siitä, että he saarnasivat hänen ensimmäisen tulemisensa tosiasioista ja opettivat toivoa hänen toisesta tulemisestaan, tapahtumasta, jonka he arvioivat olevan sangen lähellä.

Kristuksesta oli tulossa hyvää vauhtia muotoutuvan kirkon uskonkappale. Jeesus elää; hän kuoli ihmisten puolesta; hän antoi hengen; hän on tulossa takaisin. Jeesus täytti kaikki heidän ajatuksensa ja määräsi koko heidän uuden käsityksensä Jumalasta ja kaikesta muustakin. He olivat liian haltioissaan siitä uudesta opinkappaleesta, että ”Jumala on Herran Jeesuksen Isä”, välittääkseen vanhasta sanomasta, jonka mukaan ”Jumala on kaikkien ihmisten rakastava Isä”, jopa jokaisen yksittäisen yksilön Isä. On totta, että näissä uskovien alkuvaiheen yhteisöissä kyllä ilmeni ihmeellistä veljellisen rakkauden ja ennennäkemätöntä hyvän tahdon esiinpuhkeamista. Mutta tämä olikin Jeesukseen uskovien veljeskunta, ei taivaallisen Isän perhevaltakuntaan kuuluvien veljien yhteisö. Heidän hyvä tahtonsa kumpusi rakkaudesta, joka syntyi Jeesuksen lahjoittautumisen käsityksestä, eikä kuolevaisten ihmisten veljeyden tiedostamisesta. He olivat tästä huolimatta täynnä riemua, ja he elivät sellaista uutta ja ainutlaatuista elämää, että heidän opetuksensa Jeesuksesta vetivät puoleensa kaikkia ihmisiä. He tekivät sen suuren virheen, että he käyttivät valtakunnan evankeliumin elävää ja valaisevaa kommenttia itse evankeliumin sijasta, mutta jo sekin edusti suurenmoisinta ihmiskunnan koskaan tuntemaa uskontoa.

Epäilystäkään ei voinut olla siitä, että maailmaan oli nousemassa uusi veljeskunta. ”Ja uskovaisten suuri joukko pysyi apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.” He kutsuivat toisiaan veljiksi ja sisariksi; he tervehtivät toisiaan pyhällä suudelmalla; he huolehtivat köyhistä. Kysymyksessä oli yhteisö, jossa elettiin ja palvottiin yhdessä. Heidän omaisuuden yhteisyytensä ei perustunut mihinkään määräykseen vaan haluun jakaa omaisuutensa ja tavaransa uskovaistoveriensä kanssa. He odottivat luottavaisina, että Jeesus vielä heidän sukupolvensa aikana palaisi viemään päätökseen Isän valtakunnan perustamistyön. Tämä maallisen

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began. Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that “God is the Father of the Lord Jesus” to be concerned with the old message that “God is the loving Father of all men,” even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus’ bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. “The multitude who believed continued steadfastly in the apostles’ teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers.” They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father’s kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus’ teaching; it came about because

omaisuuden spontaani yhteisyys ei ollut suoranaisesti Jeesuksen opetukseen kuuluva piirre, vaan se ilmaantui siksi, että nämä miehet ja naiset niin vilpittömästi ja niin luottavaisesti uskoivat hänen minä päivänä tahansa palaavan päättääkseen työnsä ja viedäkseen valtakunnan täyttymykseen. Mutta tämän ajattelemattoman veljellisen rakkauden alalla suoritetun hyvää tarkoittaneen kokeilun lopputulokset olivat tuhoisia ja toivat murhetta. Tuhannet hartaat uskovat myivät omaisuutensa ja luovuttivat pois kaiken kiinteän pääomansa ja muut tuottavat varansa. Kristilliseen "tasajakoon" joutuneet hupenevat varat loppuivat aikaa myöten, mutta maailma ei loppunut. Varsin pian Antiokian uskovat ryhtyivät keräämään kolehtia pelastaakseen Jerusalemin uskovaistoverinsa nälkäkuolemalta.

Noina aikoina he viettivät Herran ehtoollista sen mukaan, miten se oli asetettu. He toisin sanoen kokoontuivat hyvän toverihengen merkeissä nautitulle yhteiselle aterialle ja aterian päätteeksi he toimittivat sakramentin.

Alkuun he kastoivat Jeesuksen nimeen, vasta lähes kahdenkymmenen vuoden kuluttua he ryhtyivät kastamaan "Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen". Kaste oli kaikki, mitä uskovien yhteisöön otettavalta vaadittiin. Heillä ei vielä ollut mitään organisaatiota, vaan kysymyksessä oli yksinkertaisesti vain Jeesus-veljeskunta.

Tämä Jeesus-lahko kasvoi nopeaa vauhtia, ja vielä kerran saddukeukset kiinnittivät siihen huomionsa. Fariseukset eivät tilanteesta suurestikaan välittäneet, sillä he panivat merkille, ettei mikään opetuksista millään tavoin puuttunut juutalaisten lakien noudattamiseen. Mutta saddukeukset ryhtyivät panemaan Jeesus-lahkon johtajia telkien taakse, kunnes heidät suostuteltiin hyväksymään erään johtavan rabbin, Gamalielin, neuvo. Tämä nimittäin antoi seuraavan ohjeen: "Pysytellä erossa näistä miehistä ja antakaa heidän olla, sillä jos tämä opetus tai tämä työ on ihmisistä, se kukistuu; mutta jos se on Jumalasta, te ette kykene heitä kukistamaan, ja mahdollisesti saatte huomata käyvänne taistelua itseään Jumalaa vastaan." He päättivät noudattaa Gamalielin neuvoa, ja Jerusalemissa seurasi rauhallinen ja tyyni aika, jonka kuluessa Jeesuksesta kertova uusi evankeliumi levisi nopeasti.

Ja niin Jerusalemissa sujui kaikki hyvin, kunnes Aleksandriasta tuli sankoin joukoin kreikkalaisia. Jerusalemiin saapui kaksi Rodanin oppilasta, jotka saivat hellenistien keskuudesta monia käännyttäisiä. Heidän ensimmäisiin käännyttäisiinsä kuuluivat muiden muassa Stefanus ja Barnabas. Nämä kyvykkäät kreikkalaiset eivät niin suuresti pitäneet kiinni juutalaisten näkökulmasta, eivätkä he kovin hyvin mukautuneet juutalaisten palvontakäytäntöön ja

these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian "equal-sharing" came to an *end* — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in "the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: "Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God." They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of

muihin seremoniatapoihin. Ja juuri näiden kreikkalaisuskovien menettely päätti toisaalta Jeesus-veljeskunnan ja toisaalta fariseusten ja saddukeusten väliset rauhanomaiset suhteet. Stefanus ja hänen kreikkalainen toverinsa ryhtyivät saarnaamaan enemmänkin niin kuin Jeesus oli opettanut, ja he joutuivat sen vuoksi välittömään ristiriitaan juutalaisvallanpitäjien kanssa. Kun Stefanus erään julkisen saarnansa aikana tuli puheensa arveluttavaan kohtaan, he heittivät syrjään kaikki oikeudenkäynnin edellyttämät muotoseikat ja ryhtyivät siinä paikassa kivittämään häntä kuoliaaksi.

Stefanuksesta, Jeesukseen uskovien kreikkalaisten Jerusalemin-siirtokunnan johtajasta, tuli näin ensimmäinen uuden uskon marttyyri ja erityinen syy varhaiskristillisen kirkon muodolliseen organisoitumiseen. Tähän uuteen kriisiin suhtauduttiin toteamuksella, etteivät uskovat voineet jatkaa enää pitemmälle juutalaiseen uskoon kuuluvana lahkona. He olivat kaikki sitä mieltä, että heidän oli erottauduttava epäuskoisista. Eikä Stefanuksen kuolemasta ollut kulunut kuukauttaakaan, kun Jerusalemin seurakunta oli Pietarin johdolla jo organisoitu, ja sen nimelliseksi johtajaksi oli asetettu Jeesusuksen veli Jaakob.

Ja sen jälkeen alkoivat juutalaisten toimeenpanemat uudet ja säälimättömät vainot, niin että tämän uuden, Jeesuksesta kertovan uskonnon, jota myöhemmin Antiokiassa kutsuttiin kristinuskoksi, aktiiviset opettajat lähtivät Jeesuksesta julistaen Rooman valtakunnan kaikkiin ääriin. Tämän sanoman levittämisen johtajina olivat ennen Paavalin aikaa kreikkalaiset. Ja nämä ensimmäiset lähetyssaarnaajat, niin kuin myös myöhemmät, seurasivat muinaista Aleksanterin marssipolkua vaeltaessaan Gaasan ja Tyron kautta Antiokiaan ja sitten Vähän-Aasian halki Makedoniaan ja sieltä edelleen Roomaan ja keisarikunnan äärimmäisiin kolkkiin.

these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

Luku 195. Helluntain jälkeen

⇨ 194

Urantia-kirjan

196 ⇨

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 195 HELLUNTAIN JÄLKEEN

Osiot

Johdanto

1. Kreikkalaisten vaikutus
2. Roomalainen vaikutus
3. Rooman valtakunnan alaisuudessa
4. Euroopan pimeät vuosisadat
5. Nykyajan ongelma
6. Materialismi
7. Materialismin haavoittuvuus
8. Sekulaari totalitarianismi
9. Kristinuskon ongelma
10. Tulevaisuus

PAPER 195 AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

Johdanto

PIETARIN helluntaisaarnan seurausilmiöt ratkaisivat useimpien apostolien sen jälkeen noudattamat toimintaperiaatteet ja määräisivät heidän suunnitelmansa siltä osin, mitä he tekisivät julistaakseen valtakunnan evankeliumia. Pietari oli kristillisen kirkon varsinainen perustaja; Paavali vei kristillisen sanoman ei-juutalaisten keskuuteen, ja kreikkalaisuskovat veivät sen Rooman valtakunnan joka kolkkaan.

Vaikka perinteen kahlehtimat ja pappien komentelemat heprealaiset eivät kansana suostuneet ottamaan vastaan sen paremmin Jeesuksen evankeliumia Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä kuin Pietarin ja Paavalin julistusta Kristuksen kuolleistaheräämisestä ja taivaaseenastumisesta (sittemmin kristinuskoa), huomattiin Rooman valtakunta muilta osin vastaanottavaiseksi kehkeytymässä oleville kristillisille opetuksille. Läntinen sivilisaatio oli tuohon aikaan älyllistä, sotaan kyllästynyttä ja kaikkia olemassa olevia uskontoja ja

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek

universumifilosofioita kohtaan läpikotaisen skeptistä. Läntisen maailman kansoilla, joiden hyödyksi kreikkalainen kulttuuri oli koitunut, oli suurenmoisen menneisyyden luoma arvossapidetty perinne. Ne saattoivat tarkastella perintöä, joka edusti suurenmoisia saavutuksia filosofian, taiteen, kirjallisuuden ja poliittisen edistyneen alalla. Mutta näine kaikkine saavutuksineenkaan niillä ei ollut mitään sielun tyydytykseksi koituvaa uskontoa. Niiden hengelliset kaipaukset olivat yhä tyydyttämättä.

Tällaiselle ihmisyyhteiskunnan näyttämölle kristilliseen sanomaan sisältyvät Jeesuksen opetukset sitten yhtäkkiä sysättiin. Näin esiteltiin läntisen maailman kansojen nälkäisille sydämille uusi elämänjärjestys. Tämä tilanne tiesi välitöntä konfliktia toisaalta vanhempien uskonnollisten käytäntöjen ja toisaalta Jeesuksen maailmalle esittämästä sanomasta laaditun uuden, kristillistetyn version välillä. Tämänlaatuisen konfliktin täytyy päättyä joko uuden tai vanhan kiistattomaan voittoon tai sitten jonkinasteiseen kompromissiin. Historia osoittaa, että taistelu päättyi kompromissiin. Kristinuskoa vaivasi se paha piirre, että se sisälsi liian paljon aineksia tullakseen minkään kansan taholta yhden tai kahdenkaan sukupolven aikana omaksutuksi. Se ei ollut sellainen yksinkertainen hengellinen vetoamus, jollaisen Jeesus oli esittänyt ihmisten sielulle, vaan jo varhaisessa vaiheessa se löi lukkoon ehdottoman kantansa uskonnollisista rituaaleista, kasvatuksesta, magiasta, parantamisesta, taiteesta, kirjallisuudesta, lainsäädännöstä, hallitustavasta, moraalista, sukupuolielämän säätelystä, moniavioisuudesta ja rajoitetussa määrin jopa orjuudesta. Kristinuskon ei tullut vain uutena uskontona — jollaista koko Rooman valtakunta ja koko itäinen maailma odottivat — vaan se tuli ihmisyyhteiskunnan uuden järjestyksen hahmossa. Ja tällaisena suurellisena hankkeena se sai nopeasti aikaan kaikkien aikojen sosiaalis-moraalisen yhteentörmäyksen. Kreikkalaisen filosofian uudelleen tulkitsemat ja kristinuskossa sosiaalistetut Jeesuksen ihanteet uhmasivat nyt pelottomasti niitä ihmiskunnan traditioita, jotka sisältyivät länsimaisen sivilisaation etiikkaan, moraalisuuteen ja uskontoihin.

Kristinuskon voitti käännynnäisiksi alussa vain alempia sosio-ekonomisia väestökerroksia. Mutta toisen vuosisadan alkupuolella kreikkalais-roomalaisen kulttuurin parhaimmisto oli yhä runsaammin joukoin kääntymässä tämän uudenlaisen — kristillisen — uskon kannalle, tämän uuden käsityksen kannalle siitä, mikä on elämisen tarkoitus ja olemassaolon päämäärä.

Miten tämä juutalaisperäinen uusi sanoma, joka oli synnyinmaassaan miltei kariutunut, sai Rooman valtakunnan ajatusmaailmaltaan parhaat yksilöt näin nopeasti ja tehokkaasti valtoihinsa? Kristinuskon saavuttama voitto filosofisista

culture, had a revered tradition of a great past. They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the

uskonnoista ja mysteerikulteista johtui seuraavista syistä:

1. Organisaatio. Paavali oli taitava organisoiija, ja hänen seuraajansa pysyivät hänen asettamassaan tahdissa.

2. Kristinusko oli läpikotaisen hellenisoitunut. Siihen sisältyivät kreikkalaisen filosofian paras aines samoin kuin heprealaisen teologian parhaat puolet.

3. Mutta parasta kaikesta: siihen sisältyi uusi ja suuri ihanne, kaiku Jeesuksen toteuttamasta elämänsä lahjaksi antamisesta ja heijastus hänen sanomastaan koko ihmiskunnan kattavasta pelastuksesta.

4. Kristityt johtajat olivat valmiita tekemään niin laajoja kompromisseja mitralaisuuden kanssa, että sen kannattajista yli puolet voitettiin antiokialaiskultin puolelle.

5. Seuraava ja myöhemmät kristittyjen johtajien sukupolvet tekivät nekin yhä lisää sellaisia kompromisseja pakanuuden kanssa, että jopa Rooman keisari Konstantinus voitettiin uuden uskonnon puolelle.

Mutta kristityt tekivät pakanain kanssa viisaan kaupan sikäli, että he omaksuivat pakanoiden ritualistisen prameuden, mutta pakottivat pakanat hyväksymään paavallaisen kristillisyyden hellenisoidun version. He tekivät pakanain kanssa paremmat kaupat kuin mitralaiskultin kanssa, mutta tuon aikaisemmankin kompromissin kohdalla he selviytyivät enemmän kuin voittajina sikäli, että he onnistuivat eliminoimaan persialaismysteerin karkeat moraalittomuudet samoin kuin lukuisat muut moitittavat käytännöt.

Viisasta vai epäviisasta, mutta nämä kristinuskon ensimmäiset johtajat tekivät kuitenkin tietoisesti myönnetyksiä Jeesuksen ihanteiden suhteen pyrkinessään pelastamaan ja edistämään monia hänen ideoistaan. Ja heidän menestyksensä oli verratonta. Mutta älkää ymmärtäkö väärin! Nämä kompromissin kohteiksi joutuneet Mestarin ihanteet ovat hänen evankeliumissaan yhä piilevinä, ja lopulta koittaa aika, jolloin ne osoittavat maailmalle täyden voimansa.

Vanha järjestys korjasi tällä kristinuskon pakanallistumisella monia vähäisempiä voittoja luonteeltaan ritualistisella alalla, mutta kristityt saavuttivat ylivoimaa siinä, että:

1. Ihmisten noudattaman moraalin alalla kaikui uusi ja suunnattomasti korkeampi sävel.

2. Maailmalle annettiin uusi ja huomattavasti aikaisempaa laajempi käsitys Jumalasta.

3. Kuolemattomuuden toivosta tuli osa tunnustetun uskonnon vakuuttavuutta.

mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

195:0.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

195:0.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

195:0.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.

195:0.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

195:0.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

4. Jeesus Nasaretilainen annettiin ihmisen isoavalle sielulle.

Monet Jeesuksen opettamista suurista totuuksista joutuivat näissä alkuaikoina tehdyissä kompromisseissa lähes kadoksiin, mutta silti ne yhä uinuvat tässä pakanallistetussa kristinuskossa, joka puolestaan oli Paavalin versio ihmisen Pojan elämästä ja opetuksista. Ja jo ennen kuin kristinusko pakanallistettiin, se ensin läpikotaisin hellenisoiitiin. Kristinusko on paljon, hyvin paljon, velkaa kreikkalaisille. Hän oli nimenomaan kreikkalainen, muuan egyptinkreikkalainen, joka Nikeassa niin rohkeasti piti kiinni kannastaan ja niin pelottomasti uhmasi tätä kokousta, ettei se rohennut hämärtää käsitystä Jeesuksen olemuksesta niin pahasti, että totuus hänen lahjoittautumisestaan olisi ollut vaarassa kadota maailmasta. Tämän kreikkalaisen nimi oli Athanasios, ja ilman tämän uskovan kaunopuheisuutta ja logiikkaa Areioksen lahkolaiset käsitykset olisivat saavuttaneet riemuvoiton.

1. KREIKKALAISTEN VAIKUTUS

Kristinuskon hellenisointi alkoi tosimelellä sinä ikimuistettavana päivänä, jolloin apostoli Paavali seisoj Ateenan areiopagineuvoston edessä ja kertoi ateenalaisille ”Tuntemattomasta Jumalasta”. Siellä, Akropoliin varjossa, tämä Rooman kansalainen julisti näille kreikkalaisille omaa versiotaan uudesta uskonnosta, joka oli saanut alkunsa Galilean juutalaisella maaperällä. Ja kreikkalaisessa filosofiassa ja monissa Jeesuksen opetuksissa oli jotakin kummallisen samankaltaista. Niillä oli yhteinen päämäärä, molemmathan tähtäsivät yksilön esilletuloon. Kreikkalaiset tähtäsivät yksilön sosiaaliseen ja poliittiseen, Jeesus taas moraaliseen ja hengelliseen esilletuloon. Kreikkalaiset opettivat älyllistä vapaamielisyyttä, joka johtaa poliittiseen vapautumiseen; Jeesus opetti hengellistä vapaamielisyyttä, joka johtaa uskonnolliseen vapauteen. Näistä ideoista muodostui yhteen saatettu uusi ja mahtava ihmisen vapauden peruskirja; ne enteivät ihmisen sosiaalista, poliittista ja hengellistä vapautta.

Kristinusko syntyi, ja se voitti kaikki kilpailevat uskonnot ennen muuta kahdesta syystä:

1. Kreikkalainen ajatusmaailma oli valmis lainaamaan uusia ja hyviä ideoita vaikka juutalaisiltakin.

2. Paavali ja ne, jotka tulivat hänen jälkeensä, olivat auliita mutta nokkelia ja viisaita kompromissintekijöitä; he olivat teologisessa kaupanteossa terävä-älyisiä.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

195:0.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of Arius would have triumphed.

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about “the Unknown God.” There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man's social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to borrow new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

Siihen aikaan, kun Paavali seisoj Ateenassa saarnaamassa "Kristuksesta ja Hänestä ristiinnaulittuna", kreikkalaisilla oli hengellinen nälkä. He olivat tiedonhaluisia, kiinnostuneita, ja he olivat todellakin etsimässä hengellistä totuutta. Älkää koskaan unohtako, että roomalaiset taistelivat aluksi kristinuskoa vastaan, kun kreikkalaiset sen sijaan ottivat sen omakseen, ja että juuri kreikkalaiset kirjaimellisesti pakottivat roomalaiset myöhemmin hyväksymään kreikkalaisen kulttuurin osana tämän uuden uskonnon silloisessa muunnellussa muodossaan.

Kreikkalaiset pitivät suuressa kunniaassa kauneutta, juutalaiset kunnioittivat pyhyyttä, mutta molemmat kansat rakastivat totuutta. Kreikkalaiset olivat vuosisatojen ajan uskontoa lukuun ottamatta pohtineet vakavissaan kaikkia ihmisen ongelmia — sosiaalisia, taloudellisia, poliittisia ja filosofisia — ja antaumuksellisesti niistä väitelleet. Harvat kreikkalaiset olivat kiinnittäneet paljonkaan huomiota uskontoon. He eivät suhtautuneet edes omaan uskontoonsa järin vakavasti. Pyhittäessään mielensä uskonnolle juutalaiset olivat vuosisatojen ajan lyöneet laimin nämä muut ajattelun kentät. He suhtautuivat uskontoonsa erittäin vakavasti, liian vakavasti. Jeesuksen sanoman valaisemana näiden kahden kansan vuosisatoja jatkuneen ajattelun yhteisestä aikaansaannoksesta tuli nyt uudenlaisen ihmisyyteiskunnan ja tiettyyn määrään saakka myös ihmisen uudenlaisen uskonnollisen uskomusmaailman ja käytännön liikkeellepaneva voima.

Kreikkalaisen kulttuurin vaikutus oli saavuttanut jo läntisen Välimeren maat, kun Aleksanteri levitti hellenistisen sivilisaation Lähi-idän maailmaan. Kreikkalaiset tulivat uskontonsa ja politiikkansa kanssa oivallisesti toimeen niin kauan, kun he elivät pienissä kaupunkivaltioissa, mutta kun Makedonian kuningas uskaltautui laajentamaan Kreikan imperiumiksi, joka ulottui Adrianmerestä Indukselle, alkoivat hankaluudet. Kreikan taide ja filosofia olivat täysin imperiumiksilaajenemishankkeen tasalla, mutta samaa ei voinut sanoa kreikkalaisten poliittisesta hallintojärjestelmästä tai uskonnosta. Kun Kreikan kaupunkivaltiot olivat laajenneet imperiumiksi, niiden lähinnä nurkkakuntaiset jumalat vaikuttivat hieman omituisilta. Kreikkalaiset olivat tosiaankin etsimässä ainoaa Jumalaa, suurempaa ja parempaa Jumalaa, kun vanhemman juutalaisen uskonnon kristillistetty versio tuli heidän tykönsä.

Hellenistinen maailmanvalta ei voinut sellaisenaan pysyä pystyssä. Sen hallitseva asema kulttuurin alalla jatkui, mutta se selviytyi pitemmälle, vasta kun se oli lännestä saanut roomalaisten omaaman poliittisen kyvyn maailmanvallan hallitsemiseen, ja sen jälkeen kun se oli saanut idästä uskonnon, jonka ainoalla

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching "Christ and Him Crucified," the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus' message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

Jumalalla oli maailmanvallalle sopiva arvoasema.

Hellenistinen kulttuuri oli ensimmäisellä Kristuksen jälkeisellä vuosisadalla jo saavuttanut korkeimmat tasonsa; sen taantuminen oli alkanut; oppineisuus eteni, mutta nerokkuus oli vähenemässä. Juuri ja nimenomaan tähän ajankohtaan sattui, että kristinuskoon osittaisina sisältyvistä Jeesuksen ideoista ja ihanteista tuli osa siitä, mikä koitui kreikkalaisten kulttuurin ja oppineisuuden pelastukseksi.

Aleksanteri oli käynyt idän kimppuun kulttuurilahjanaan Kreikan sivistys; Paavali hyökkäsi lännen kimppuun mukanaan kristillinen versio Jeesuksen evankeliumista. Ja missä hyvänsä kreikkalainen kulttuuri oli läntisen maailman piirissä vallitsevana, sinne juurtui hellenisoitunut kristinusko.

Vaikka itäinen versio Jeesuksen sanomasta pysyi paremmin hänen alkuperäisten opetustensa mukaisena, se noudatti kuitenkin jatkuvasti Abnerin taipumatonta asennetta. Se ei koskaan edennyt samalla tavoin kuin hellenisoitu versio, ja lopulta se hukkui islamilaiseen liikkeeseen.

2. ROOMALAINEN VAIKUTUS

Roomalaiset omaksuivat kreikkalaisen kulttuurin sellaisenaan. He korvasivat arpomiseen perustuvan hallitustavan edustuksellisella hallitustavalla. Ja tämä muutos oli ennen pitkää suosiollinen kristinuskolle sikäli, että Rooma toi koko läntiseen maailmaan uudenlaisen suvaitsevuuden vieraita kieliä, kansoja ja jopa uskontoja kohtaan.

Roomassa alkuvaiheessa esiintynyt kristittyjen vainoaminen johtui suureksi osaksi pelkästään siitä, että nämä saarnatessaan käyttivät onnettomuudekseen termiä "valtakunta". Roomalaiset suhtautuivat suvaitsevasti mihin hyvänsä ja kaikkiin uskontoihin, mutta heidän suhtautumisensa muuttui varsin nyreäksi kaikkea sellaista kohtaan, mikä tuoksautti poliittiselta kilpailuasetelmalta. Ja niin kenttä oli täysin avoin uskonnollisen propagandan harjoittamiselle, sitten kun nämä alkuvaiheessa esiintyneet ja varsin suuressa määrin väärinkäsityksestä johtuneet vainot laantuivat. Roomalaista kiinnostui poliittinen hallinnointi. Taiteesta tai uskonnosta hän välitti perin vähän, mutta kumpaankin hän suhtautui harvinaisen suvaitsevasti.

Itämainen lainkäyttö oli ankaraa ja mielivaltaista. Kreikkalainen lainkäyttö oli häilyvää ja taiteellista. Roomalainen lainkäyttö oli ylhäistä ja kunnioitusta herättävää. Roomalainen kasvatus tuotti ennenkuulumatonta ja ilmeetöntä lojaalisuutta. Alkuaikojen roomalaiset olivat poliittisesti antaumuksellisia ja ylevästi asialleen

^{195:1.9 (2072.2)} In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

^{195:1.10 (2072.3)} Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

^{195:1.11 (2072.4)} The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. THE ROMAN INFLUENCE

^{195:2.1 (2072.5)} The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

^{195:2.2 (2072.6)} Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their unfortunate use of the term "kingdom" in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

^{195:2.3 (2072.7)} Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without

vihkiytyneitä yksilöitä. He olivat rehellisiä, intomielisiä ja ihanteilleen omistautuneita, mutta heillä ei ollut sellaista uskontoa, joka olisi ansainnut tulla sillä nimellä kutsutuksi. Ei siis ihme, että heidän kreikkalaiset opettajansa kykenivät suostuttelemaan heidät omaksumaan Paavalin kristinuskon.

Ja nämä roomalaiset olivat suurenmoinen kansa. He pystyivät hallitsemaan länsimaita siksi, että he hallitsivat itsensä. Tällainen verraton rehellisyys, antaumus ja luja itsehillintä oli kristinuskon vastaanottamisen ja kasvun kannalta ihanteellinen maaperä.

Näiden kreikkalais-roomalaisten oli helppo ruveta hengellisessä mielessä suhtautumaan institutionaalista kirkkoa kohtaan yhtä hartaasti kuin he suhtautuivat poliittisessa mielessä valtiota kohtaan. Roomalaiset vastustivat kirkkoa vain, kun he pelkäsivät sitä valtion kilpailijana. Koska kansallinen filosofia ja omaperäinen kulttuuri Roomalta suurelta osin puuttui, se omaksui kreikkalaisen kulttuurin ja otti rohkeasti moraalifilosofiakseen Kristuksen. Kristinuskosta tuli Rooman moraalikulttuuri, mutta on tuskin oikein sanoa, että siitä olisi tullut Rooman uskonto siinä mielessä, että se olisi ollut niiden ihmisten omakohtainen kokemus hengellisestä kasvusta, jotka näin erittelemättömällä tavalla tämän uuden uskonnon omaksuivat. On totta, että monet yksittäiset ihmiset kylläkin tunkeutuivat koko tämän valtiouskonnon pinnan alle ja löysivät sielunsa ravinnoksi hellenisoidun ja pakanallistetun kristinuskon piileviin totuuksiin sisältyvien kätkeytyneiden merkitysten todelliset arvot.

Stoalainen sinnikkäine ”luontoon ja omaantuntoon” vetoamisineen oli vain entistäkin paremmin valmistellut Roomaa ottamaan — ainakin älyllisessä mielessä — vastaan Kristuksen. Roomalainen oli olemukseltaan ja kasvatukseltaan lakimies; hän suhtautui kunnioittavasti jopa luonnonlakeihin. Ja nyt hän kristinuskon piirissä näki luonnonlakeissa Jumalan lait. Kansa, joka kykeni tuottamaan Ciceron ja Vergiliuksen, oli kypsä omaksumaan Paavalin hellenisoidun kristinuskon.

Ja niin nämä roomalaistuneet kreikkalaiset pakottivat sekä juutalaiset että kristityt filosofisoimaan uskontonsa, koordinoimaan sen ideat ja systematisoimaan sen ihanteet, sovittamaan uskonnolliset käytännöt vallitsevaan elämänmenoon. Ja tässä kaikessa oli suunnatonta apua siitä, että heprealaiskirjoitukset käännettiin kreikaksi ja että sittemmin Uusi testamentti laadittiin kreikan kielellä.

Kreikkalaiset olivat juutalaisista ja monista muista kansoista poiketen jo pitemmän aikaa aina välillä uskoneet kuolemattomuuteen, jonkinlaiseen kuolemanjälkeiseen eloonjäämiseen, ja koska

a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to “nature and conscience” had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

195:2.7 (2073.2) And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

195:2.8 (2073.3) The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that

tämä oli Jeesuksen opetuksen ydinsisältö, oli selvää, että kristinusko vetoaisi heihin voimakkaasti.

Toinen toistaan seuranneet kreikkalaisen kulttuurin ja roomalaisen politiikan menestykset olivat lujittaneet Välimeren maat yhdeksi imperiumiksi, jolla oli yksi kieli ja yksi kulttuuri, ja valmistaaneet läntisen maailman hyväksymään ajatuksen yhdestä Jumalasta. Juudaismi tarjosi tämän Jumalan, mutta uskontona juudaismi ei ollut näiden roomalaistuneiden kreikkalaisten hyväksyttävissä. Filonista oli apua joillekuille sikäli, että he lievensivät vastaväitteitään, mutta kristinusko paljasti heille vielä sitäkin paremman käsityksen yhdestä Jumalasta, ja he omaksuivat sen auliisti.

3. ROOMAN VALTAKUNNAN ALAISUUDESSA

Rooman poliittisen vallankäytön lujittumisen ja kristinuskon leviämisen jälkeen kristityt huomasivat, että heillä oli yksi Jumala, suurenmoinen uskonnollinen käsitys, mutta ei imperiumia. Kreikkalais-roomalaiset huomasivat, että heillä oli suuri imperiumi, mutta ei Jumalaa, joka olisi toiminut soveliaana uskonnollisena käsityksenä valtakunnanlaajuisessa palvonnassa ja valtakunnan hengellisessä yhdistämisessä. Kristityt hyväksyivät imperiumin, imperiumi omaksui kristinuskon. Roomalaisen anti oli poliittisen vallankäytön yhtenäisyys, kreikkalaisen anti oli kulttuurin ja oppineisuuden yhtenäisyys, kristinuskon anti oli uskonnollisen ajattelun ja käytännön yhtenäisyys.

Rooma voitti nationalismiin perustuneen perinteen yleisvaltakunnallisella universalismilla ja teki ensimmäisen kerran historian aikana mahdolliseksi rotujen ja kansakuntien ainakin nimellisesti hyväksyä sama uskonto.

Kristinusko pääsi Roomassa suosioon aikana, jolloin stoalaisten ponnekkaiden opetusten ja mysteerikulttien pelastuslupausten välillä käytiin suurta taistelua. Kristinusko toi tullessaan virkistävää lohdutusta ja vapahtavaa voimaa hengellisesti nälkäiselle kansalle, jonka kielessä ei ollut sanaa "epäitsekkyydelle".

Kristinusko sai suurimman voimansa siitä, miten sen uskovat elivät palvelemista korostavaa elämäänsä, mutta myös siitä, miten he alkuvaiheen räikeän vainon aikana uskonsa puolesta kuolivat.

Opetus Kristuksen tuntemasta rakkaudesta lapsia kohtaan teki pian lopun laajalle levinneestä tavasta jättää ei-toivotut lapset ja varsinkin tyttövauvat heitteille ja kuolemaan.

Kristillisissä jumalanpalveluksissa alkuaikoina

Christianity would make a strong appeal to them.

195:2.9 (2073.4) A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

195:3.1 (2073.5) After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

195:3.2 (2073.6) Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

195:3.3 (2073.7) Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

195:3.4 (2073.8) That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

195:3.5 (2073.9) The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

195:3.6 (2074.1) The early plan of Christian worship

noudatettu kaava omaksuttiin juutalaisesta synagogasta, mitralaisrituaalin aineksin sitä muunnellen, ja myöhemmin siihen lisättiin suuri määrä pakanallista prameutta. Alkukristillisen kirkon selkärangan muodostivat juudaismiin kääntyneet mutta kristinuskon omaksuneet kreikkalaiset.

Toinen Kristuksen jälkeinen vuosisata oli koko maailmanhistorian mitassa paras ajankohta hyvän uskonnon edetä läntisessä maailmassa. Ensimmäisen vuosisadan aikana kristinuskon oli kamppailen ja kompromisseja tehden valmistautunut työntämään juurensa maahan ja sitten nopeasti leviämään. Kristinuskon otti omakseen keisarin; myöhemmin keisari otti omakseen kristinuskon. Se oli uuden uskonnon leviämisen kannalta suurenmoinen aikakausi. Vallitsi uskonnonvapaus, matkustaminen oli yleismaailmallista ja ajattelu oli esteetöntä.

Hellenisoituneen kristinuskon nimellisestä vastaanottamisesta seurannut hengellinen sysäys tuli Rooman kannalta liian myöhään estääkseen hyvään alkuun päässeeseen moraalisen taantumisen tai kompensoidakseen jo vallalle päässeeseen ja pahenevan rodullisen rappeutumisen. Tämä uusi uskonto oli keisarilliselle Roomalle kulttuurinen välttämättömyys, ja on äärimmäisen valitettavaa, ettei siitä laajemmassakin mielessä tullut hengellisen pelastuksen välikappaletta.

Edes hyvä uskonto ei voinut pelastaa suurta valtakuntaa siltä, mitä vääjäämättä seurasi, kun yksilökohtainen osallistuminen hallituksen asioihin oli olematonta; kun holhoaminen oli liiallista; kun verotus oli yletöntä ja veronkannossa esiintyi räikeitä väärinkäytöksiä; kun Levantin kanssa käyty kauppa oli epätasapainossa, mikä imi tyhjiin kultavarannot; kun huvittelu oli järjetöntä; kun Rooma asetti normit kaikessa; kun nainen painettiin alennuksen tilaan; kun pidettiin yllä orjuutta ja annettiin rodun rappeutua; kun kulkutaudit raivosivat ja kun vallalla oli valtiokirkko, joka institutionalisoitui niin pitkälle, että se lähestyi hengellistä mahoutta.

Olosuhteet eivät kuitenkaan olleet yhtä huonot Aleksandriassa. Varhaisvaiheen koulukunnat pitivät Jeesuksen opetukset edelleenkin suurimmaltaan kompromisseista vapaina. Pantainos opetti Clemensia ja lähti sitten Natanaelin jalanjalkia seuraten julistamaan Kristusta Intiassa. Vaikka jotkin Jeesuksen ihanteet kristinuskon rakennettaessa uhrattiinkin, on rehellisyyden nimessä kuitenkin kirjattava, että toisen vuosisadan loppuun tultaessa kaikista kreikkalais-roomalaisen maailman suurista ajattelijoista oli jo tullut kristittyjä. Riemuvoitto alkoi lähestyä täyttymystään.

Ja tässä tarkasteltu Rooman valtakunta oli riittävän pitkäikäinen varmistaakseen kristinuskon

was largely taken over from the Jewish synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

195:3.7 (2074.2) The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammelled.

195:3.8 (2074.3) The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

195:3.9 (2074.4) Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

195:3.10 (2074.5) Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

195:3.11 (2074.6) And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But

säilymisen, vielä senkin jälkeen kun imperiumi oli luhistunut. Mutta olemme monet kerrat arvelleet, mitä Roomassa ja maailmassa olisikaan tapahtunut, jos kreikkalaisen kristinuskon sijasta olisikin otettu vastaan valtakunnan evankeliumi.

we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. EUROOPAN PIMEÄT VUOSISADAT

Yhteiskunnan lisäkkeenä ja politiikan liittolaisena kirkko oli tuomittu olemaan mukana Euroopan niin kutsuttujen "pimeiden vuosisatojen" älyllisessä ja hengellisessä alennustilassa. Tuona aikana uskonnosta tuli yhä enemmän luostarielämän, asketismin ja lakimaisuuden kaltaista. Hengellisessä mielessä kristinuskko oli talvihorroksessa. Koko mainitun ajanjakson ajan tämän uinuvan ja maallistuneen uskonnon rinnalla esiintyi katkeamaton mystisismen virta, mielikuvituksellista hengellistä kokemista, joka läheni epätodellisuutta ja oli filosofisessa mielessä sukua panteismille.

Näiden pimeyden ja epätoivon vuosisatojen kuluessa uskonnosta tuli taas itse asiassa välittäjäkeskeistä. Yksilö miltei katosi kaiken varjollaan peittävän kirkollisen arvovallan, tradition ja sanelun alle. Uusi hengellinen uhkatekijä muodostui siitä, että luotiin kokonainen tähtitaivaallinen "pyhimyksiä", joilla oletettiin olevan jumalallisissa hoveissa erityistä vaikutusvaltaa ja jotka, jos heille esitettiin riittävän voimakas vetoamus, kykenisivät sen vuoksi puhumaan Jumalten edessä ihmisen puolesta.

Mutta kristinuskko oli jo niin suuressa määrin sosiaalistunut ja pakanallistunut, että vaikka se oli kyvytön torjumaan näköpiirissä olleita pimeitä vuosisatoja, se oli kuitenkin sitä paremmin valmistautunut selviytymään tästä pitkästä moraalisen pimeyden ja hengellisen pysähtyneisyyden kaudesta. Ja se selviytyi tästä läntisen sivilisaation pitkästä yöstä, ja renessanssin sarastaessa se toimi yhä moraalisenä vaikuttajana maailmassa. Pimeiden vuosisatojen väistymistä seurannut kristinuskon tervehtyminen johti lukuisten kristillisille opetuksille perustuvien lahkojen ilmaantumiseen, uskonkäsitysten, jotka soveltuivat erityistyyppistä älyllisyyttä, tunne-elämää ja hengellisyyttä edustaville ihmispersoonallisuuksille. Ja monet näistä kristillisistä erityisryhmistä tai uskonnollisista perhekunnista ovat tämän esityksen laatimishetkellä edelleenkin olemassa.

Kristinuskossa tulee esille historia, joka kertoo, miten se sai alkunsa Jeesuksen uskonnon tahattomasta muuntumisesta uskonnoksi Jeesuksesta. Sen lisäksi se tuo esille historian, joka kertoo, miten sitä kohtasi hellenisoituminen, pakanallistuminen, maallistuminen, laitostuminen, älyllinen alennustila, hengellinen rappio,

4. THE EUROPEAN DARK AGES

195:4.1 (2074.7) The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European "dark ages." During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

195:4.2 (2074.8) During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of "saints" who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man's behalf before the Gods.

195:4.3 (2075.1) But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

195:4.4 (2075.2) Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral

moraalinen talvihorros, sammumisen uhka, sittemmin tapahtunut elpyminen, pirstoutuminen ja lähempänä meidän aikaamme tapahtunut suhteellinen tervehtyminen. Tällainen menneisyyden kartoitus osoittaa, että kristinuskoon sisältyy myötäsyttyistä elinvoimaa ja että sen omaamat toipumiseen tarvittavat voimavarat ovat valtavat. Ja tämä sama kristinuskoko vaikuttaa nyt sivistyneessä länsimaisten kansojen maailmassa ja seisoo kasvotusten sellaisen olemassaolotaistelun kanssa, joka on jopa pahaenteisempi kuin ne monivaiheiset kriisit, jotka luonnehtivat sen menneisyydessä käymiä taisteluja ylivoimasta.

Uskonnolla on nyt haasteenaan uuden ajan tieteelliset ajatusmaailmat ja materialistiset tendenssit. Jeesuksen uskonto tulee tässä maallisen ja hengellisen välillä käytävässä jättiläismäisessä taistelussa saavuttamaan lopulta riemuvoiton.

5. NYKYAJAN ONGELMA

Kahdeskymmenes vuosisata on tuonut kristinuskon ja kaikkien muiden uskontojen ratkaistavaksi uusia ongelmia. Mitä korkeammalle sivilisaatio kapuaa, sitä tarpeellisemmaksi käy velvollisuus "etsiä ensin taivaan realiteetteja" kaikessa, mitä ihminen tekee yhteiskunnan tasapainottamiseksi ja sen aineellisten ongelmien ratkaisemisen helpottamiseksi.

Totuudesta tulee monesti hämmentävää ja jopa harhaanjohtavaa, kun sitä pilkotaan, kun siitä erotetaan osia, kun se irrotetaan yhteydestään tai kun sitä liiallisesti eritellään. Elävä totuus opettaa totuudenetsijää oikein vain, kun se omaksutaan kokonaisuutena ja elävänä hengellisenä realiteettina, ei materiaaliseen tieteeseen kuuluvana tosiasiana tai niiden väliin sijoittuvan taiteen innoittajana.

Uskonto on ihmiselle annettu ilmoitus hänen jumalallisesta ja ikuisesta kohtalostaan. Uskonto on puhtaasti henkilökohtainen ja hengellinen kokemus, ja se on ikiajat pidettävä erillään ihmisen muista korkeista ajattelun muodoista, joita ovat:

1. Ihmisen looginen suhtautuminen aineelliseen todellisuuteen kuuluvia olevaisia kohtaan.
2. Ihmisen esteettinen kauneuden arvostaminen rumuuden vastakohtana.
3. Ihmisen sosiaalisten velvoitteiden ja poliittisen velvollisuuden eettinen tiedostaminen.
4. Ihmisen omaama inhimillisen moraalisuuden taju ei sekään, sinänsä ja sellaisenaan, ole uskonnollista.

hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

195:4.5 (2075.3) Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. THE MODERN PROBLEM

195:5.1 (2075.4) The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to "seek first the realities of heaven" in all of man's efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

195:5.2 (2075.5) Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

195:5.3 (2075.6) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be distinguished from man's other high forms of thought, such as:

- 195:5.4 (2075.7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.
- 195:5.5 (2075.8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.
- 195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.
- 195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

Uskonnon tarkoituksena on löytää universumista arvoja, jotka houkuttelevat esille uskoa, luottamusta ja vakuuttuneisuutta; uskonto huipentuu palvomiseen. Uskonto paljastaa sielulle ne korkeimmat arvot, jotka muodostavat vastakohdan mielen löytämiselle suhteellisille arvoille. Tällainen yli-inhimillinen ymmärrys on saavutettavissa vain aidon uskonnollisen kokemuksen kautta.

Kestävää yhteiskuntajärjestelmää ilman hengellisiin realiteetteihin perustuvaa moraalisuutta voidaan pitää yllä yhtä vähän kuin aurinkokuntaa voitaisiin pitää yllä ilman gravitaatiota.

Älkää koettako tyydyttää sitä uteliaisuutta tai päästä toteuttamaan kaikkea sitä piilevää seikkailumieltä, joka sielun sisimmässä yhden lyhyen, lihallisen elämän aikana veloo. Olkaa kärsivällisiä! Älkää antako myöten houkutukselle suoda itsellenne vapaus mistään piittaamatta heittäytyä halpaan ja likaiseen seikkailuun. Valjastakaa tarmonne ja suitsikaa intohimonne. Olkaa levolliset odottaessanne siksi, kunnes loputon elämänvaihe, joka merkitsee aina vain pitemmälle vievää tuntemattoman kartoitusta ja jännittävää löytöretkeä, avautuu majesteettisena edessänne.

Älkää sitä hämmästellessänne, mikä mahtaa olla ihmisen alkuperä, kadottako näkyvistänne sitä, mikä on hänen ikuinen määränpänsä. Älkää unohtako, että Jeesus rakasti jopa pikkulapsia, ja että hän piti aina kirkkaana esillä sitä, miten ihmispersoonallisuus on suuriarvoinen.

Muistakaa maailmaa tarkastellessanne, että näkemänne pahuuden mustat laikut tulevat näkyville lopullista hyvää edustavaa, valkeaa taustaa vasten. Ette vain katsele hyvyyden valkeita laikkuja, jotka tulevat säälittävästi esille pahuuden mustaa taustaa vasten.

Kun kerran on olemassa niin tavattoman paljon hyvää totuutta, jota tehdä tunnetuksi ja julistaa, miksi pitäisi ihmisten niin kovasti märehdiä maailmassa olevaa pahaa vain sen takia, että se näyttää tosiasialta? Totuuteen sisältyvien hengellisten arvojen ihanuudet ovat pahuuden ilmiötä paljon miellyttävämpiä ja ylevöittävämpiä.

Uskonnon osalta Jeesus puhui kokemismenetelmän puolesta ja noudatti sitä, aivan kuten nykyajan tiede noudattaa kokeilumenetelmää. Jumalan me löydämme hengellisen ymmärryksen antamien johtolankojen avulla, mutta lähenemme tätä sielun ymmärrystä rakastamalla kauneutta, tavoittelemalla totuutta, olemalla uskollisia velvollisuuttamme kohtaan ja palvomalla jumalallista hyvyyttä. Mutta kaikista tässä mainituista arvoista rakkaus on oikea opas todelliseen ymmärrykseen.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. MATERIALISMI

Tiedemiehet ovat tahtomattaan syösseet ihmiskunnan materialistiseen paniikkiin; heidän aikaansaannostaan on, että ihmiset mitään ajattelematta ryntäävät moraalin pankkiin nostaakseen kaiken, mitä sinne on aikojen kuluessa kertynyt. Mutta tämä ihmisten kokemuksista kertynyt pankki omaa valtavat hengelliset varannot; se selviää kaikista sille esitetyistä vaatimuksista. Vain ajattelemattomat ihmiset joutuvat paniikkiin epäillessään ihmisrodun hengellisten varojen riittävyttä. Kun materialistis-maailmallinen paniikki on ohitse, tullaan huomaamaan, ettei Jeesuksen uskonto ole vararikossa. Taivaan valtakunnan hengellinen pankki maksaa edelleenkin uskoa, toivoa ja moraalista varmuutta kaikille, jotka sen tileiltä ”Hänen nimessään” nostavat.

Olipa ilmeinen ristiriita materialismin ja Jeesuksen opetusten välillä millainen tahansa, voitte olla vakuuttuneita siitä, että Mestarin opetukset saavuttavat tulevana aikoina täysimittaisen riemuvoiton. Oikea uskonto ei todellisuudessa voi joutua mihinkään kiistaan tieteen kanssa, sillä aineelliset olevaiset eivät sitä millään tavoin kiinnosta. Uskonto suhtautuu tieteeseen mutkattomasti sanottuna välinpitämättömästi, jos kohta myötämieelisesti, samalla kun se tieteenharjoittajaan suhtautuu mitä suurimmassa määrin kiinnostuneesti.

Pelkän tiedon tavoittelu ilman siihen liittyvää viisauden tuomaa tulkintaa ja uskonnollisen kokemuksen antamaa hengellistä ymmärrystä, johtaa viime kädessä pessimismiin ja inhimilliseen epätoivoon. Pieni määrä tietoa vie todellakin hämmennykseen.

Tätä kirjoitettaessa materialistisen aikakauden pahin vaihe on jo sivuutettu, ja parempaa ymmärrystä edustava päivä on sarastamassa. Tieteen maailman etevimmät ajattelijat eivät filosofiassaan ole enää läpikotaisen materialistisia, mutta kansan syvät rivit ovat entisten opetusten johdosta yhä siihen suuntaan kallellaan. Mutta tämä fyysisen realismin aikakausi on ihmisen maan päällä viettämässä elämässä vain ohimenevä välikohtaus. Nykytiede on jättänyt todellisen uskonnon — Jeesuksen opetukset siinä muodossa kuin hänen uskovansa niitä elämässään tulkitsevat — koskemattomiksi. Muuta tiede ei ole tehnyt kuin hävittänyt elämän väärintulkintoista johtuneet lapselliset harhakuvitelmat.

Tiede on määrällinen kokemus, uskonto on laadullinen kokemus, sikäli kuin kysymys on ihmisen elämästä maan päällä. Tiede käsittelee ilmiöitä; uskonto käsittelee alkuperiä, arvoja ja

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it “in His name.”

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign

päämääriä. Se, että selittää fyysiset ilmiöt joistakin syistä johtuviksi, on samaa kuin tunnustaisi tietämättömyytensä perimmäisyyksistä, ja sellainen johtaa tiedemiehen vain suoraa tietä takaisin ensimmäiseen suureen syyhyn — Paratiisin Universaaliseen Isään.

Raju siirtyminen ihmetekojen aikakaudesta koneiden aikakauteen on osoittautunut ihmisen kannalta kerrassaan järkyttäväksi. Mekanismin edustavien valheellisten filosofioiden kekseliäisyys ja nokkeluus ovat ristiriidassa näiden filosofioiden omien mekanististen väittämien kanssa. Materialistin mielen kohtalokas notkeus puhuu iäti hänen sellaisia väitteitään vastaan, että universumi olisi sokea ja tarkoitukseton energiallmiö.

Joidenkuiden oletetusti sivistyneiden ihmisten mekanistinen naturalismi ja kadunmiehen ajattelematon maailmallisuus eivät välitä muusta kuin aineellisista olevaisista; ne ovat täysin tyhjat kaikista todellisista arvoista, sanktioista ja hengellisuonteisista tyydytyksenlähteistä, samoin niistä puuttuvat usko, toivo ja ikuiset varmuudet. Yksi nykyelämän suurista ongelmista on se, että ihminen luulee olevansa liian kiireinen, jotta hänellä olisi aikaa hengelliseen mietiskelyyn ja uskonnolliseen hartauteen.

Materialismi madaltaa ihmisen sieluttomaksi automaatiksi ja asettaa hänet pelkäksi aritmeettiseksi symboliksi, jolle osoitetaan surkea paikka epäromanttisen ja mekanistisen universumin matemaattisessa kaavassa. Mutta mistä tulee koko tämä valtava matematiikan universumi ilman Mestari matemaatikkoa? Tiede saattaa puhua ummet ja lammet aineen häviämättömyydestä, mutta uskonto osoittaa oikeaksi ihmisten sielun häviämättömyyden — kysymyksessä on heidän kokemuksensa hengellisistä realiteeteista ja ikuisista arvoista.

Nykypäivän materialistinen sosiologi tekee havaintoja yhteisöstä, laatii siitä selvityksen ja jättää nämä ihmiset siihen tilaan, josta hän heidät löysi. Oppimattomat galilealaiset tekivät tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten havaintoja Jeesuksesta hänen antaessaan elämänsä hengelliseksi antimeksi ihmisen sisäiseen kokemusmaailmaan, ja sen jälkeen he menivät ja käänsivät koko Rooman valtakunnan ylösalaisin.

Mutta uskonnolliset johtajat tekevät suuren virheen koettaessaan keskiaikaisin torventörähdyksin kutsua nykyihmistä hengelliseen taisteluun. Uskonnon täytyy varustautua uusin ja ajanmukaisin iskulausein. Sen paremmin demokratia kuin mikään muukaan poliittinen ihmelääke ei korvaa hengellistä edistymistä. Valheelliset uskonnot saattavat edustaa todellisuuden välttelmistä, mutta Jeesus toi omassa evankeliumissaan kuolevaisen ihmisen

causes as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

sille kynnykselle, jonka yli astutaan sisälle hengellistä edistymistä merkitsevään ikuiseen todellisuuteen.

Se, että sanoo mielen "ilmaantuneen" aineesta, ei selitä mitään. Jos maailmankaikkeus olisi pelkästään mekanismi ja ellei mieli olisi erillään aineesta, meillä ei mistään havaitusta ilmiöstä olisi koskaan kahta toisistaan poikkeavaa tulkintaa. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden käsitteet eivät kuulu luonnostaan sen paremmin fysiikkaan kuin kemiaankaan. Kone ei pysty tietämään, saati että se tietäisi totuuden, isoaisi vanhurskautta ja vaalisi hyvyttä.

Tiede saattaa olla fyysistä, mutta heti kun puhutaan totuuden näkemiseen kykenevän tiedemiehen mielestä, puhutaan sellaisesta, joka menee aineellisuuden yli. Aine ei tiedä totuutta, se ei myöskään voi rakastaa armoa eikä iloita hengellisistä realiteeteista. Hengelliseen valaistumiseen perustuvat ja ihmisen kokemukseen juurtuneet moraaliset vakaumukset ovat aivan yhtä todellisia ja epäilyksettömiä kuin fyysisiin havaintoihin perustuvat matemaattiset päätelmät, mutta ne ovat sitä toisella ja korkeammalla tasolla.

Jos ihmiset olisivat pelkkiä koneita, he reagoisivat aineelliseen maailmankaikkeuteen enemmän tai vähemmän yhdenmukaisesti. Yksilöllisyyttä, saati persoonallisuutta, ei olisi olemassa.

Se tosiasia, että universumien universumin keskustassa, Toisen Lähteen ja Keskuksen kvalifioimattoman tahtotoiminnan vaikutuspiirissä, on Paratiisin absoluuttinen mekanismi, varmistaa ikiajoiksi sen, etteivät determinismin osatekijät ole ainoa kosmoksessa vaikuttava laki. Materialismia toki on, mutta ei pelkästään sitä; mekanismia toki ilmenee, mutta se ei ole kvalifioimatonta; determinismia toki esiintyy, mutta se ei ole yksinomaista.

Ainetta olevasta finiittisestä maailmankaikkeudesta tulisi lopulta yhdenmukainen ja deterministinen, ellei olisi mielen ja hengen yhteen kytkeytyvää läsnäoloa. Kosmisen mielen vaikutus tuo lakkaamatta spontaanisuutta jopa aineellisiin maailmoihin.

Vapaus eli aloitteellisuus on olemassaolon millä hyvänsä osa-alueella suoraan verrannollista siihen, mikä on hengellisen vaikutuksen ja kosmisen mielen harjoittaman valvonnan määrä; se on toisin sanoen ihmisen kokemuksessa suoraan verrannollista siihen, missä määrin "Isän tahdon" täyttäminen on aktuaalista. Ja näin ollen, kunhan astut taipaleelle löytääksesi Jumalan, se on lopullinen todiste siitä, että Jumala on jo löytänyt sinut.

Vilpiton hyvyyden, kauneuden ja totuuden

195:6.11 (2077.7) To say that mind "emerged" from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of doing "the Father's will." And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness,

tavoittelu vie Jumalan luo. Ja jokainen tieteellinen löytö osoittaa todeksi sen, että maailmankaikkeudessa on sekä vapautta että yhdenmukaisuutta. Löydön tekijällä oli vapaus tämän löydön tekemiseen. Löydös on todellinen ja ilmeisen yhdenmukainen, tai muussa tapauksessa sitä ei olisi voitu tiedostaa olevaiseksi.

7. MATERIALISMIN HAAVOITTUVUUS

Miten typerää onkaan aineellisuuteen suuntautuneen ihmisen taholta hänen antaa maailmankaikkeuden mekanistisuudesta esitettyjen näkemysten kaltaisten haavoittuvien teorioiden riistää itseltään todelliseen uskontoon kuuluvan henkilökohtaisen kokemuksen antamat valtavat hengelliset voimavarat. Tosiasiat eivät koskaan riitele todellisen hengellisen uskon kanssa; teoriat saattavat niin tehdä. Parempi olisi, että tiede omistautuisi taikauskon hävittämiseen kuin että se koettaa kumota uskonnollisen uskon — ihmisen uskon hengellisiin realiteetteihin ja jumalallisiin arvoihin.

Tieteen tulisi tehdä ihmisen hyväksi aineellisesti se, minkä uskonto tekee hänen hyväkseen hengellisesti, eli avartaa elämän näköpiiriä ja laajentaa ihmisen persoonallisuutta. Todellisella tieteellä ei voi olla mitään pysyvää riitaa todellisen uskonnon kanssa. ”Tieteellinen metodi” on pelkästään älyllinen mittapuu aineellisten kokeilujen ja fyysisten saavutusten mittaamiseksi. Mutta aineellisena ja kokonaan älyyn pohjautuvana se on hengellisten realiteettien ja uskonnollisten kokemusten arvioimisessa äärimmäisen hyödytön.

Nykyajan mekanisti on epäjohtonmukainen, sillä jos universumimme olisi pelkästään ainetta ja ihminen olisi vain kone, tällainen ihminen ei mitenkään kykenisi tunnistamaan itseään sanotunkaltaiseksi koneeksi, ja tällainen koneihminen olisi niin ikään täysin tietämätön tuollaisen aineellisen maailmankaikkeuden olemassaolon tosiasiasta. Materialistista kauhua ja epätoivoa edustava mekanistinen tiede ei ole kyennyt tiedostamaan sitä tosiasiaa, että tiedemiehellä, jonka nimenomaan aineellisen ylittävä ymmärrys laatii näitä erheellisiä ja itsensä kanssa ristiriidassa olevia käsityksiä materialistisesta maailmankaikkeudesta, on hengen asuttama mieli.

Totuutta, kauneutta ja hyvyyttä olevat ikuiset ja infiniittiset paratiisiarvot kätkeytyvät ajallisuuden ja avaruuden universumeissa esiintyvien ilmiöiden tosiasioihin. Mutta näiden hengellisten arvojen havaitsemiseen ja näkemiseen tarvitaan hengestä syntyneen kuolevaisen uskon silmä.

Hengelliseen edistymiseen liittyvät realiteetit

beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing*.

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The “scientific method” is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual

ja arvot eivät ole "psykologinen projektio" — pelkkää hienommalla nimellä kutsuttua materiaalsen mielen valveunta. Sellaiset asiat ovat ihmisen sisimmässä olevan Suuntaajan, ihmismielessä elävän Jumalan hengen, hengellisiä ennakoitajia. Älkääkään antako töin tuskin vilaukselta nähtyjen "suhteellisuuteen" liittyvien löytöjen parissa puuhastellunne sekoittaa käsityksiänne Jumalan ikuisuudesta ja infiniittisyydestä. Ja aina kun tavoittelette tyydytystä minuuden julkituomisen tarpeelle, älkää silloin tehkö sitä virhettä, ettette anna tilaisuutta Suuntaajan julkitulolle, todellisen ja paremman minuutenne esiintulemiselle.

Jos tämä universumi olisi vain ainetta, aineellinen ihminen ei koskaan kykenisi muodostamaan käsitystä tällaisen pelkästään aineellisen olemassaolon mekanistisesta luonteesta. Juuri tämä mekanistinen universumikäsitys on itsessään ei-aineellinen mielen ilmiö, ja kaikki mieli on alkuperältään ei-aineellista, siitäkin huolimatta, kuinka perin pohjin se saattaa olla aineellisesti ehdollistunutta ja mekanistisesti kontrolloitua.

Kuolevaisen ihmisen osittain kehittyntä mentaalista mekanismia ei ole ylikuormitettu johdonmukaisuudella ja viisaudella. Ihmisen omahyväisyys pääsee usein karkuun hänen järjeltään ja väistää hänen logiikkansa.

Kaikkein pessimistisimmänkin materialistin pessimismi on jo sinänsä ja sellaisenaan riittävä todiste siitä, että pessimistin universumi ei ole kokonaan aineellinen. Sekä optimismi että pessimismi ovat käsitysreaktioita sellaisessa mielessä, joka on tietoinen niin hyvin arvoista kuin tosiasioistakin. Jos maailmankaikkeus todellakin olisi sitä, mitä materialisti sen katsoo olevan, ihmiskoneeksi ymmärretyltä ihmiseltä puuttuisi siinä tapauksessa kokonaan tämän nimenomaisen tosiasian tiedostettu tietoisuus. Ellei hengestä syntyneen mielen sisällä olisi tietoisuutta arvojen käsitteestä, universumimaterialismin tosiasia ja universumitoiminnan mekanistiset ilmiöt olisivat ihmiselle täysin tiedostamattomia. Kone ei voi olla tietoinen toisen koneen olemuksesta tai arvosta.

Mekanistinen filosofia elämästä ja universumista ei voi olla tieteellinen, sillä tiede tunnustaa ja käsittelee vain materiaaleja ja tosiasioita. Filosofia on väistämättä ylitieteellistä. Ihminen on luonnon materiaallinen tosiasia, mutta hänen elämänsä on ilmiö, joka nousee luonnon aineellisten tasojen yläpuolelle sikäli, että siinä tulevat julki mieleen liittyvät kontrolliattribuutit ja henkeen liittyvät luovat ominaisuudet.

Kun ihminen vakavissaan yrittää tulla mekanistiksi, kysymys on sellaisesta traagisesta ilmiöstä, että tämä ihminen yrittää turhaan tehdä

progress are not a "psychologic projection" — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabbings with the faintly glimpsed findings of "relativity" disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression*, the manifestation of your real and better self.

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be unconscious of the nature or value of another machine.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and

älyllistä ja moraalista itsemurhaa. Mutta hän ei voi sitä tehdä.

Jos maailmankaikkeus olisi pelkästään aineellinen ja ihminen vain kone, ei olisi olemassa mitään tiedettä, joka antaisi tiedemiehelle rohkeuden postuloida tämä universumin mekanisointi. Koneet eivät kykene mittaamaan, luokittelemaan eivätkä arvioimaan itseään. Tällaisen tieteellisen työn voisi suorittaa vain jokin konetta korkeamman statuksen omaava entiteetti.

Jos universumitodellisuus on vain yksi suunnaton kone, ihmisen täytyy siinä tapauksessa olla universumin ulkopuolella ja siitä erillään kyetäkseen tiedostamaan tällaisen tosiasian ja tajuamaan tällaiseen arviointiin sisältyvän oivalluksen.

Jos ihminen on vain kone, niin millä keinoin tämä ihminen päätyy uskomaan tai väittää tietävänsä, että hän on vain kone. Kokemus oman minuuden minätietoisesta arvioimisesta ei koskaan ole pelkän koneen attribuutti. Minuudestaan tietoinen ja vannoutunut mekanisti on paras mahdollinen vastaus mekanismille. Jos materialismi olisi tosiasia, mitään minuudestaan tietoista mekanistia ei voisi olla olemassa. On myös totta, että ihmisen on oltava ensin moraalinen persoona, vasta sitten hän voi suorittaa moraalittomia tekoja.

Jo yksistään materialismiväitteen olemassaolo tuo epäsuorasti julki, että se mieli, joka ottaa vapauden esittää tällaisia dogmeja, edustaa aineellisuuden ylittävää tietoisuutta. Mekanismi voisi vain rapeutua, mutta koskaan se ei kykenisi edistymään. Koneet eivät ajattele, luo, unelmoi, kaipaa, ihannoi, isoa totuutta tai janoa vanhurskautta. Ne eivät motivoi elämäänsä pitämällä intohimonaan toisten koneiden palvelemista, eivätkä ne ota ikuista edistymistä merkitseväksi päämääräkseen sitä ylevää tehtävää, että ne löytäisivät Jumalan ja pyrkisivät olemaan hänen kaltaisensa. Koneet eivät koskaan ole älykkäitä, emotionaalisia, esteettisiä, eettisiä, moraalisia eivätkä hengellisiä.

Taide todistaa, ettei ihminen ole mekanistinen, mutta sitä se ei todista, että hän on hengellisesti kuolematon. Taide on kuolevaisten morontiaa, aineellisen ihmisen ja hengellisen ihmisen välillä oleva kenttä. Runous on yritys irtautua aineellisista realiteeteista hengellisiin arvoihin.

Korkean sivilisaation oloissa taide humanisoi tiedettä, kun vuorostaan taidetta hengellistää todellinen uskonto — hengellisten ja ikuisten arvojen syvä ymmärrys. Taide edustaa todellisuuden inhimillistä ja ajallis-avaruudellista arviointia. Uskonto on kosmisten arvojen jumalallista syleilyä, ja se merkitsee samalla ikuista edistymistä hengellisessä

moral suicide. But he cannot do it.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person before one can perform immoral acts.

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion is the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes

ylösousemuksessa ja avartumisessa. Ajallinen taide on vaarallista vain käydessään sokeaksi niitä jumalallisten mallien antamia henkistandardeja kohtaan, joita ikuisuus heijastelee ajallisuuteen kuuluvina todellisuuden varjoina. Elämään kuuluvien aineellisten kohteiden tehokas manipulointi on todellista taidetta; elämään kuuluvien aineellisten tosiasioiden jalostava muuntaminen on uskontoa, eikä uskonto koskaan lakkaa esittämästä taiteesta hengellisiä arvioita.

Miten mieletöntä onkaan otaksua, että automaatti kykenisi luomaan automatismia käsittelevän filosofian, ja miten naurettavaa, että se sattuisi yltiöpäisyyksissään laatimaan sellaisen filosofian nimenomaan muista automaateista, automaattitovereistaan!

Jokainen aineellisesta maailmankaikkeudesta esitetty tulkinta on arvoton, ellei siinä osoiteta tieteenharjoittajalle hänelle kuuluvaa tunnustusta. Mikään taidearviointi ei ole aito, ellei se suo tunnustusta taiteilijalle. Moraalin arviointi ei ole minkään arvoista, ellei arviointi koske myös moraalinharjoittajaa. Mikään filosofiaa koskeva tunnustuksenosoitus ei ole rakentava, jos se jättää filosofin vaille huomiota, eikä uskontoa voi olla olemassa ilman sellaisen uskonnonharjoittajan todellista kokemusta, joka tämän nimenomaisen kokemuksen myötä ja sen kautta yrittää löytää Jumalan ja tuntea hänet. Universumien universumi on niin ikään vailla merkitystä, ellei mukaan oteta MINÄ OLEN -olevaista, infiniittistä Jumalaa, joka sen teki ja joka lakkaamatta sitä johtaa.

Mekanistit — humanistit — ajelehtivat helposti materiaalien virtausten mukana. Idealistit ja spiritistit uskaltavat, älynsä ja tarmonsia siihen pannen, käyttää myös airojaan modifioidakseen puhtaasti aineelliselta näyttävää energiavirtojen kulkua.

Tiede elää mielen luomasta matematiikasta; musiikki ilmentää tunnetilojen tempoa. Uskonto on sitä sielun hengellistä rytmiä, joka on ajallis-avaruudellisessa harmoniassa Infiniittisyyden korkeampien ja ikuisten melodiamittojen kanssa. Uskonnon kokemus on jotakin sellaista ihmiselämässä olevaa, joka on kerta kaikkiaan matematiikan yläpuolella.

Kirjaimisto edustaa kielessä materialismin mukaista mekanismia, kun taas sanat, jotka ilmaisevat — rakkautta ja vihaa, pelkuruutta ja rohkeutta kuvastavien — tuhansien ajatusten, suurten ideoiden ja jalojen ihanteiden merkityksen, edustavat kaikkea sitä, mitä mieli tuo julki sekä aineellisen että hengellisen lain asettamissa puitteissa, persoonallisuuden tahdon esiintulon ohjaamana ja tilanteeseen vaikuttavien tekijöiden rajoittamana.

Universumi ei ole niiden tiedemiehen

blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely material course of the energy streams.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws,

löytämien lakien, mekanismien ja yhdenmukaisuuksien kaltainen, joita hän tulee pitäneeksi tieteenä, vaan mieluumminkin se on sen uteliaan, ajattelevan, valintoja tekevän, luovan, yhdistelevän ja erittelevän tiedemiehen kaltainen, joka tällä tavoin tekee huomioita maailmankaikkeuden ilmiöistä ja luokittelee luomistuloksen aineellisen puolen mekanistisiin vaiheisiin luonnostaan sisältyviä matemaattisia tosiasioita. Universumi ei myöskään ole taiteilijan luoman taiteen kaltainen, vaan mieluumminkin se on sen ponnistelevan, uneksivan, halajavan ja edistyvän taiteilijan kaltainen, joka hengelliseen päämäärään päästäkseen koettaa nousta aineellisista olevaisista koostuvan maailman yläpuolelle.

Energiasta ja aineesta koostuvan kehittyvän ja edistyvän universumin todellisuuden näkee tiedemies, ei tiede. Aineellisen olemassaolon ja hengellisen vapauden välissä olevan välivaiheen morontiamailman olemassaolon osoittaa taiteilija, ei taide. Ikuisuuden saatossa kohdattavien henkirealiteettien ja jumalallisten arvojen olemassaolon osoittaa uskonnonharjoittaja, ei uskonto.

8. SEKULAARI TOTALITARIANISMI

Mutta vielä senkin jälkeen kun materialismi ja mekanismi on kutakuinkin nujerrettu, tulee kahdennenkymmenennen vuosisadan sekularismin tuhoisa vaikutus turmelemaan miljoonien pahaa aavistamattomien sielujen hengellistä kokemusta.

Nykyistä sekularismia on edistänyt kaksi maailmanlaajuisesti vaikuttanutta tekijää. Sekularismin isä oli yhdeksännentoista ja kahdennenkymmenennen vuosisadan niin kutsutun tieteen — ateistisen tieteen — ahdasmielinen ja Jumalan poissulkeva asennoituminen. Nykyisen sekularismin äiti oli keskiajan totalitaarinen kristillinen kirkko. Sekularismi sai alkunsa siitä, että noustiin vastustamaan institutionaalisen kristillisen kirkon harjoittamaa lähes täydellistä läntisen sivilisaation herruutta.

Sekä eurooppalaisen että amerikkalaisen elämänmuodon piirissä vallitseva älyllinen ja filosofinen ilmasto on tämän ilmoituksen esittämisen aikaan selvästi sekularistis-humanistinen. Länsimainen ajattelu on kolmensadan vuoden ajan aste asteelta sekularisoitunut. Uskonnota on yhä suuremmassa määrin tullut tekijä, joka vaikuttaa vain nimellisesti, siitä on tullut suurelta osin vain rituaalin harjoittamista. Useimmat läntisen sivilisaation tunnustuksellisista kristityistä ovat tietämättään itse asiassa sekularisteja.

mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. SECULAR TOTALITARIANISM

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

Läntisten kansojen ajattelun ja elämän vapauttamiseen kirkon harjoittaman totalitaarisen herruuden tukahduttavasta otteesta tarvittiin suurta voimaa, tekijää, jolla oli valtava vaikutus. Sekularismi tosiaankin mursi kirkon harjoittaman valvonnan kahleet, ja nyt se puolestaan uhkaa pystyttää tyypittään uudenlaisen ja jumalattoman herruuden, jonka kohteina ovat nykyihmisen sydän ja mieli. Tyrannimainen ja diktatorinen poliittinen valtio on tieteellisen materialismin ja filosofisen sekularismin jälkeläinen suoraan alenevassa polvessa. Sekularismi ehtii tuskin vapauttaa ihmistä institutionalisoituneen kirkon herruudesta, kun se jo myy hänet orjamaiseen riippuvuussuhteeseen totalitaarisesta valtiosta. Sekularismi vapauttaa ihmisen kirkollisesta orjuudesta vain petkuttaakseen hänet siihen tyranniaan, mitä poliittinen ja taloudellinen orjuus merkitsevät.

Materialismi kieltää Jumalan, sekularismi jättää hänet yksinkertaisesti vaille huomiota; tai näin se ainakin aikaisemmin asennoitui. Sekularismi on hiljattain omaksunut sotaishemmän asenteen ja on suureleisesti ollut astumassa sen uskonnon paikalle, jonka harjoittamaa totalitaarista orjuutusta se aikanaan vastusti. Kahdennenkymmenennen vuosisadan sekularismi tuntuu vahvistavan, ettei ihminen tarvitse Jumalaa. Mutta varokaa! Tämä ihmiskunnasta esitetty jumalaton filosofia tulee johtamaan vain levottomuuksiin, vihamielisyyteen, epätoivoon, sotaan ja maailmanlaajuiseen katastrofiin.

Sekularismi ei milloinkaan kykene tuomaan rauhaa ihmiskunnalle. Mikään ei voi ottaa Jumalan paikkaa ihmisyyteiskunnassa. Mutta olkaa tarkkoja! Älkää kiirehtikö luovuttamaan pois niitä siunauksellisia saavutuksia, jotka koituivat sekularismin kapinoinnista kirkollista totalitarismia vastaan. Läntinen sivilisaatio nauttii sekulaarisen kapinan tuloksena tänä päivänä monista vapauksista ja mielihyvän aiheista. Sekularismin suuri erehdys oli siinä, että uskonnollisen vallan harjoittamaa lähes totaalista elämän valvontaa vastaan kapinoidessaan ja moisesta kirkollisesta tyranniasta vapauduttuaan sekularistit eivät pysähtyneetkään, vaan lietsoivat — milloin kaikessa hiljaisuudessa, milloin avoimesti — kapinaa itseään Jumalaa vastaan.

Sekularistista kapinaa saatte kiittää Amerikan industrialismin hämmästyttävästä luovuudesta ja läntisen sivilisaation ennennäkemättömästä aineellisesta edistymisestä. Ja koska sekularistinen kapina meni liian pitkälle ja kadotti näköpiiristään Jumalan ja todellisen uskonnon, sen seurauksena korjattiin myös odottamatonta satoa maailmansotien ja kansainvälisen epävakaisuuden muodossa.

Ei ole välttämätöntä uhrata uskoa Jumalaan

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and *true* religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in

saadakseen nauttia sellaisista nykyajan sekularistisen kapinan siunauksista kuin suvaitsevuudesta, sosiaalipalveluista, demokraattisesta hallitustavasta ja kansalaisoikeuksista. Tiedettä tukeakseen ja sivistystä edistääkseen sekularistien ei ollut välttämätöntä tehdä todellisesta uskonnosta vastustajaansa.

Mutta sekularismi ei ole kaikkien näiden elämisen mahdollisuuksien laajentamisen alalla saavutettujen viimeisimpien voittojen ainoa vanhempi. Kahdennellakymmenennellä vuosisadalla saavutettujen voittojen takana eivät ole vain tie ja sekularismi, vaan myös huomiota ja tunnustusta vaille jääneet Nasaretin Jeesuksen elämän ja opetuksen hengelliset vaikutukset.

Jumalatta, uskonnotta, tieteellinen sekularismi ei voi koskaan koordinoita voimiaan, saada eri suuntiin vetäviä ja keskenään kilpailevia intressejä, rotuja ja kansallisuusaatteita sopusointuun. Tämä sekularistinen ihmisyyteiskunta on verrattomasta materialistisesta tuloksellisuudestaan huolimatta hiljalleen hajoamassa. Nationalismi on merkittävin koossa pitävä voima, joka työskentelee tätä antagonismista johtuvaa hajoamista vastaan. Ja nationalismi on pääasiallinen maailmanrauhan este.

Sekularismiin luontaisesti kuuluva heikkous on se, että se politiikan ja vallan vuoksi hylkää etiikan ja uskonnon. Ihmisten veljeyttä ei yksinkertaisesti voi saada aikaan, jos Jumalan isyys jätetään huomiotta tai kiistetään.

Sekulaari sosiaalinen ja poliittinen optimismi on illuusio. Ilman Jumalaa eivät sen paremmin vapautuminen ja vapaus kuin varallisuus ja vaurauskaan johda rauhaan.

Tieteen, kasvatuksen, elinkeinoelämän ja yhteiskunnan täysimääräinen sekularisointi voi johtaa vain katastrofiin. Kahdennenkymmenennen vuosisadan ensimmäisen kolmanneksen aikana urantialaiset tappoivat enemmän ihmisiä kuin siihen mennessä oli tapettu koko kristillisen aikakauden kuluessa. Ja tämä on vasta materialismin ja sekularismin kauhean sadonkorjuun alkua, sillä vieläkin hirveämpää hävitystä on tulossa.

9. KRISTINUSKON ONGELMA

Älkää jättäkö huomaamatta hengellisen perintöösanne arvoa, sitä totuuden virtaa, joka soljuu vuosisatojen halki aina materialistisen ja sekulaarin aikakauden hedelmättömiin aikoihin asti. Kaikissa sinänsä arvokkaissa pyrkimyksissänne päästä irti menneiden aikojen taikauskaisista uskonkappaleista, varmistukaa

God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present

siitä, että pidätte kiinni ikuisesta totuudesta. Mutta olkaa kärsivällisiä! Kun nykyinen taikauskon vastainen kapina on ohitse, jäljellä ovat Jeesuksen evankeliumin totuudet luomassa kirkasta valoa uudelle ja paremmalle tielle.

Mutta pakanallistettu ja sosiaalistettu kristinuskko tarvitsee uutta yhteyttä kompromisseilla pilaamattomiin Jeesuksen opetuksiin; se riutuu, koska siltä puuttuu uusi näkemys Mestarin elämästä maan päällä. Uusi ja täydempi ilmoitus Jeesuksen uskonnosta tulee vääjäämättä valloittamaan materialistista sekularismia edustavan imperiumin ja kumoamaan koko maailmaa otteessaan pitävän mekanistisen naturalismin. Urantia huojuu nyt erään hämmästyttävimmän ja kiehtovimman, sosiaalista uudelleensuuntautumista, moraalista elpymistä ja hengellistä valaistumista merkitsevän käännekohtansa partaalla.

Suuresti muunneltuinkin Jeesuksen opetukset selviytyivät synnyinaikansa mysteerikulteista, pimeiden vuosisatojen tietämättömyydestä ja taikauskosta, ja tälläkin hetkellä ne ovat ottamassa hiljalleen voittoa kahdennenkymmenennen vuosisadan materialismista, mekanismista ja sekularismista. Ja tällaiset suuren koetuksen ja uhkaavan tappion ajat ovat aina suuren ilmoituksen aikoja.

Uskonto tosiaankin tarvitsee uusia johtajia, hengellisiä miehiä ja naisia, jotka rohkenevat panna luottamuksensa yksinomaan Jeesukseen ja hänen verrattomiin opetuksiinsa. Jos kristinuskko yhä jatkaa hengellisen tehtävänsä laiminlyömistä ja jatkuvasti touhuaa vain sosiaalisten ja aineellisten ongelmien parissa, niin hengellisen renessanssin on odotettava äsken mainittujen Jeesuksen uskonnon uusien opettajien tulemista, opettajien, jotka omistautuvat vain ja ainoastaan ihmisten hengelliseen uudelleenvirittämiseen. Ja silloin tulevat nämä hengestä syntyneet sielut oitis tarjoamaan sen johtajuuden ja inspiraation, joka maailman sosiaaliseen, moraaliseen, taloudelliseen ja poliittiseen uudelleenjärjestämiseen tarvitaan.

Nyky aika kieltäytyy hyväksymästä uskontoa, joka on ristiriidassa tosiasioiden kanssa ja joka ei ole sopusoinnussa omien korkeimpien totuus-, kauneus- ja hyvyyskäsitystensä kanssa. Se hetki on koittamassa, jolloin nykypäivän vääristyneen ja kompromisseilla pilatun kristinuskon oikeat ja alkuperäiset perustukset — Jeesuksen reaallinen elämä ja opetukset — löydetään uudelleen.

Alkukantainen ihminen eli elämää, jolle oli ominaista taikauskoinen orjamaisuus uskonnollista pelkoa kohtaan. Sivistyneet nykyihmiset pelkäävät ajatusta joutua väkevien uskonnollisten vakaumusten valtaan. Ajatteleva ihminen on aina pelännyt jonkin uskonnon

superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be held by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to

otteessa olemista. Kun jokin vahva ja liikuttava uskonto uhkaa päästä hänen herrakseen, hän pyrkii sen poikkeuksetta järkeistämään, traditionalisoimaan ja institutionalisoimaan ja toivoo saavansa sen tällä tavoin hallintaansa. Ilmoitususkonnostakin tulee tällä tavoin meneteltäessä ihmistekoista ja ihmisen dominoimaa. Nykyaajan älykkäät miehet ja naiset karttelevat Jeesuksen uskontoa siksi, että he pelkäävät, mitä se heille tekee ja mitä se heillä teettää. Ja kaikki tällaiset pelot ovat perusteltuja. Omat uskovansa Jeesuksen uskonto tosiaankin ottaa herruuteensa ja muuttaa heidät, se edellyttää ihmisten omistavan elämänsä sille, että he etsivät tietoa taivaallisen Isän tahdosta, ja se vaatii elämiseen annettujen energioiden pyhittämistä ihmisen veljeyden epäitsekäaseen palvelemiseen.

Itsekäät miehet ja naiset eivät yksinkertaisesti halua maksaa tällaista hintaa edes suurimmasta kuolevaiselle ihmiselle koskaan tarjotusta hengellisestä aarteesta. Vasta kun ihminen on itsekkyydelle rakentuihin mielettömiin ja pettäviin pyrintöihin liittyvien surkeiden pettymysten myötä päässyt riittävässä määrin harhakuvitelmistaan ja kun hän on havainnut kaavamaisuneen uskonnon mahouden, vasta sitten hän on halukas kääntymään täydestä sydäimestään valtakunnan evankeliumin, Jeesus Nasarettilaisen uskonnon, puoleen.

Maailma tarvitsee enemmän ensikäden uskontoa. Edes kristinusko — kahdennenkymmenennen vuosisadan uskonnoista paras — ei ole vain uskonto Jeesuksesta, vaan se on varsin suuressa määrin myös uskonto, jonka ihmiset kokevat välittäjän kautta. He ottavat uskontonsa täysin sellaisena kuin heidän hyväksytyt uskonnonopettajansa sen heille antavat. Millaisen heräämisen maailma kokisikaan, jos se vain voisi nähdä Jeesuksen sellaisena kuin hän todellisuudessa eli maan päällä, ja tietää ensikäden tietona hänen elähdyttävät opetuksensa! Sanat, jotka kuvailevat jotakin kaunista, eivät voi sävähdyttää niin kuin sävähdyttää sen näkeminen; yhtä vähän voivat uskonopilliset sanat inspiroida ihmisten sielua, niin kuin se kokemus, että tietää Jumalan olevan läsnä. Mutta odottavainen usko tulee aina pitämään ihmisen sielun toivon ovea auki tuonpuoleisten maailmojen jumalallisia arvoja edustavien ikuisten hengellisten realiteettien astua sisälle.

Kristinusko on ottanut vapauden madaltaa ihanteitaan jouduttuaan vastaamaan inhimillisen ahneuden, sotahulluuden ja vallanhimon haasteeseen, mutta Jeesuksen uskonto pysyy puhtaana ja kaiken yläpuolelle kohoavana hengellisenä kutsuhuutona, joka kehottaa sitä, mikä ihmisessä on parasta, nousemaan kaikkien näiden eläinevoluution antamien perintösuuksien

rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do to them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

yläpuolelle ja armon kautta yltämään niihin moraalisiin korkeuksiin, jotka kuuluvat ihmisen todelliseen kohtaloon.

Kristinuskoa uhkaa hidas kuoleminen kaavamaisuuteen, yliorganisointiin, intellektualismiin ja muihin epähengellisiin suuntauksiin. Nykyajan kristillinen kirkko ei ole sellainen dynaamisten uskovien veljeskunta, jollaiselle Jeesus antoi valtakirjan tehdä jatkuvasti työtä, jotta ihmiskunnan toinen toistaan seuraavat sukupolvet kokisivat hengellisen muodonmuutoksen.

Niin kutsutusta kristinuskosta on tullut sosiaalinen ja kulttuurinen liike samoin kuin uskonnollinen uskonkappale ja tottumus. Nykyajan kristinuskon virta juoksuuttaa monenkin muinaisajan pakanallisen suon ja monen barbaarisen rämeen vesiä; monen ikivanhan kulttuurivedenjakajan vedet laskevat tähän nykyajan kulttuurivirtaan, kuten tekevät niiden korkeiden Galilean ylätasankojen vedet, joita pidetään sen yksinomaisena lähteenä.

10. TULEVAISUUS

Kristinusko on toden totta tehnyt tälle maailmalle suuren palveluksen, mutta, mitä nyt eniten kaivataan, on Jeesus. Maailman tarvitsee nähdä Jeesus taas elävänä maan päällä niiden hengestä syntyneiden kuolevaisten kokemuksessa, jotka tuovat Mestarin vaikuttavalla tavalla kaikkien ihmisten tietoon. On turhanaikaista puhua alkukristillisyyden henkinherättämisestä, sillä teidän on lähdettävä liikkeelle siitä, missä nyt olette. Nykyajan kulttuurille on annettava hengellinen kaste esittämällä sille uusi ilmoitus Jeesuksen elämästä, ja sitä on valaistava uudella ymmärryksellä hänen ikuisen pelastuksen evankeliumistaan. Ja kun Jeesus tällä tavoin korotetaan, hän vetää kaikki ihmiset luokseen. Jeesuksen opetuslasten tulisi olla enemmän kuin valloittajia: heidän tulisi olla kaikille ihmisille jopa ylitsevuotavia inspiraation ja yltäkylläisemmän elämän lähteitä. Uskonto on niin kauan vain muuan ylevä humanismin laji, kunnes siitä tehdään jumalallista huomaamalla Jumalan läsnäolo henkilökohtaisessa kokemuksessa todelliseksi.

Jeesuksen maisen elämän kauneus ja ylevyys, sen ihmisyyys ja jumalallisuus, sen yksinkertaisuus ja ainutlaatuisuus tarjoavat niin vaikuttavan ja vetoavan kuvan ihmisen pelastamisesta ja Jumalan ilmoittamisesta, että sen tulisi kaikkina aikoina tehokkaasti hillitä teologien ja filosofien intoa laatia uskonkappaleita tai luoda hengelliseksi orjuudeksi muodostuvia teologisia järjestelmiä tällaisesta ihmisen hahmossa tapahtuneesta transsendentaalisesta

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal

Jumalan lahjoittautumisesta. Universumi tuotti Jeesuksessa kuolevaisen ihmisen, jossa rakkauden henki sai voiton ajallisuuteen kuuluvista aineellisista rajoitteista ja pääsi fyysisen alkuperän tosiasian tuolle puolen.

Pitäkää aina mielessänne, että Jumala ja ihminen tarvitsevat toisiaan. He ovat toisilleen välttämättömät, jotta saavutettaisiin täysimääräisesti ja lopullisesti ikuinen persoonallisuuden kokemus universumilopullisuutta edustavasta jumalallisesta määränpäästä.

”Jumalan valtakunta on sisimmässänne” oli kenties suurin Jeesuksen koskaan lausuma ajatus heti sen julistuksen jälkeen, että hänen Isänsä on elävä ja rakastava henki.

Kun voitetaan sieluja Mestarille, ensimmäinen virsta, joka on pakkoa, velvollisuutta ja sovinnaisuutta, ei ole se, joka saa ihmisessä ja hänen maailmassaan aikaan muutoksen, vaan mieluumminkin vasta pakottoman palvelemisen ja vapautta rakastavan uhrautuvuuden merkeissä sujuva toinen virsta merkitsee, että jeesuslainen ojentaa kätensä tarttuakseen veljeensä rakkaudessa ja kiidättääkseen häntä hengellisessä ohjauksessa eteenpäin kohti kuolevaisen ihmisen olemassaolon korkeampaa ja jumalallista määränpäästä. Kristinuskon kulkee jo nyt halullisesti ensimmäisen virstan, mutta ihmiskunta riutuu ja kompastelee eteenpäin moraalisisessa pimeydessä siksi, että aitoja toisen virstan kulkijoita on niin vähän — perin vähän on niitä Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvia, jotka todellakin elävät ja rakastavat siten kuin hän opetti opetuslapsiaan elämään ja rakastamaan ja palvelemaan.

On esitetty kutsu lähteä mukaan jännittävään yritykseen uuden ja perin pohjin muotoaan muuttaneen ihmisyyteiskunnan rakentamiseksi valtakuntaa edustavan Jeesus-veljeskunnan hengellisen uudelleensyntymisen keinoin, ja tämän kutsun tulisi sykähdyttää kaikkia häneen uskovia tavalla, jolla ihmisiä ei olekaan sävähdetty sitten niiden aikojen, jolloin he vaelsivat maan päällä hänen lihallisina kumppaneinaan.

Mikään Jumalan todellisuuden kieltävä yhteiskuntajärjestys tai poliittinen järjestelmä ei voi millään rakentavalla ja kestäväällä tavalla myötävaikuttaa ihmisten sivilisaation edistymiseen. Mutta kristinuskon, sellaisena kuin se tänä päivänä on moniin suuntauksiin jakautuneena ja sekularisoituneena, on itsessään suurin yksittäinen tekijä, joka estää sitä edistymästä nykyistä pitemmälle. Tämä pitää paikkansa eritoten itämaista puhuttaessa.

Kirkollisuus on kerta kaikkiaan ja iäti yhteen sopimaton niiden ihmisten edellä mainitun elävän uskon, kasvavan hengen ja ensikäden

man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) “The kingdom of God is within you” was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus’ brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-

kokemuksen kanssa, jotka ovat Jeesuksen uskontovereita ihmisten välisessä veljeydessä taivaan valtakunnan hengellisen yhteenliittymän sisällä. Menneisyyden saavutuksia merkitsevien traditioiden säilyttämisen halu, mikä sinänsä on kiitettävää, johtaa usein aikansa eläneiden palvontajärjestelmien puolustelemiseen. Hyvää tarkoittava muinaisten ajatusrakennelmien vaalimisen halu muodostaa tehokkaan esteen sellaisten uusien ja tarvetta vastaavien keinojen ja menetelmien tukemiselle, joiden tarkoituksena olisi tyydyttää nykyihmisten avartuvan ja edistyvän mielen hengellisiä kaipauksia. Kahdennenkymmenennen vuosisadan kristilliset kirkot ovat niin ikään suurina mutta asiasta täysin tietämättöminä esteinä todellisen evankeliumin — Jeesus Nasaretilaisen opetusten — välittömälle etenemiselle.

On monia vakavahenkisiä henkilöitä, jotka mielihyvin osoittaisivat lojaalisuutta evankeliumin Kristusta kohtaan, mutta joiden on tavattoman vaikea antaa intomielistä tukeaan sellaiselle kirkolle, jossa hänen elämänsä ja opetustensa henkeä näkyy näin vähän ja josta heille on erheellisesti opetettu, että hän oli sen perustaja. Jeesus ei perustanut niin kutsuttua kristillistä kirkkoa, mutta hän on kaikin olemuksensa kanssa sopusoinnussa olevin tavoin sitä vaalinut hänen maan päällä suorittamansa elämäntyön parhaana olemassa olevana edustumana.

Jospa kristillisellä kirkolla vain olisi rohkeutta omaksua Mestarin ohjelma, niin tuhannet näennäisen välinpitämättömät nuoret rynnistäisivät esiin tullakseen mukaan tällaiseen hengelliseen hankkeeseen, eivätkä he epäröisi heittäytyä koko painollaan tähän suurenmoiseen seikkailuun.

Kristinuskon edessä on vakavana haasteena erääseen sen omista tunnuslauseista sisältyvä tuomio: "Talo, joka riitautuu itsensä kanssa, ei voi pysyä pystyssä." Ei-kristillinen maailma tuskin antautuu lahkoiksi jakautuneen kristikunnan edessä. Elävä Jeesus on kristinuskon mahdollisen yhdistymisen ainoa toivo. Todellinen kirkko — Jeesus-veljeskunta — on näkymätön, hengellinen, ja sitä luonnehtii yhtenäisyys, vaan ei välttämättä yhdenmukaisuus. Yhdenmukaisuus on mekanistisluontoisen fyysisen maailman tunnusmerkki. Hengellinen yhtenäisyys seuraa uskonyhteydestä elävään Jeesukseen. Näkyväisen kirkon ei tulisi enää pitempään suostua vaikeuttamaan Jumalan valtakuntaa edustavan, näkymättömän ja hengellisen veljeskunnan edistymistä. Ja institutionalisoituneen sosiaalisen organisaation vastakohtana tästä veljeskunnasta tulee kerran vielä elävä organismi. Se saattaa vallan mainiosti käyttää hyväkseen tällaisia sosiaalisia organisaatioita, mutta ne eivät saa sitä syrjäyttää.

Muttei kahdennenkymmenennen vuosisadan

comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the

kristinuskoakaan pidä halveksia. Se on monia rotuja edustaneiden Jumalaa tuntevien ihmisten monien aikakausien kuluessa yhteen kertyneen moraalisen neuvokkuuden aikaansaannos, ja se on todellakin ollut maan päällä suurimpia hyvän puolesta toimivia voimia. Yhdenkään ihmisen ei siis tulisi sen myötäsyttyisistä ja hankituista puutteista huolimatta suhtautua siihen kevyesti. Kristinusko onnistuu yhä liikuttamaan ajattelevien ihmisten mieltä voimallisilla moraalilla emootioilla.

Mutta kirkon sekaantumista kaupankäyntiin ja politiikkaan ei voi mitenkään puolustella; tällaiset epäpyhät allianssit ovat Mestarin räikeää pettämistä. Eivätkä aidosti totuutta rakastavat ihmiset kovin nopeasti unohda sitä, että tämä mahtava ja institutionaalistunut kirkko on useinkin kaihtelematta tukahduttanut vastasyntyneen uskon ja vainonnut niitä totuudentuojia, jotka sattuiivat esiintymään muussa kuin puhdasoppisuuden kaavussa.

On peräti totta, ettei moinen kirkko olisi jäänyt pystyyn, ellei maailmassa olisi ollut ihmisiä, jotka pitivät enemmän tämäntyylisestä palvonnasta. Monet hengellisesti veltot sielut kaipaavat ikivanhaa ja autoritaarista rituaaliskontoa pyhine traditioineen. Ihmisen kehitys ja hengellinen edistyminen tuskin riittävät antamaan kaikille ihmisille kyvyn tulla toimeen ilman uskonnollista auktoriteettia. Ja valtakuntaa edustava näkymätön veljesyhteisö saa vallan mainiosti sulkea piiriinsä näitä erilaisiin yhteiskunta- ja temperamenttiluokkiin kuuluvia perheryhmiä, jos niiden jäsenillä vain on halua tulla todella hengen johdattamiksi Jumalan pojiksi. Mutta tässä Jeesuksen veljeskunnassa ei ole sijaa lahkolaiselle kilpataistelulle, ei ryhmien väliselle katkeruudelle eikä sellaisille väitteille, että joku olisi moraalisesti lyömätön tai hengellisesti erehtymätön.

Nämä erilaiset kristittyjen ryhmittymät voivat olla hyödyksi tarjoamalla kodin läntisen sivilisaation piiriin kuuluville eri kansojen mahdollisille lukuisille erityyppisille uskoille, mutta tällainen kristikunnan jakautuneisuus edustaa vakavaa heikkoutta, silloin kun se koettaa viedä Jeesuksen evankeliumia itämaisten kansojen keskuuteen. Nämä rodut eivät vielä ymmärrä, että on olemassa Jeesuksen uskonto, joka on erillään kristinuskosta ja jossain määrin siitä eroava, ja että kristinuskosta on yhä enemmän tullut uskonto Jeesuksesta.

Urantian suuri toivo on siinä mahdollisuudessa, että uusi ilmoitus Jeesuksesta uusin ja entistä laajemmin esityksin hänen pelastavasta sanomastaan hengellisesti yhdistäisi rakastavan palvelun puitteissa hänen nykyisten tunnustuksellisten seuraajiensa monilukuiset perheet.

twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

Jopa maallisesta kasvatuksesta voisi olla apua tässä suuressa hengellisessä renessanssissa, jos se kiinnittäisi enemmän huomiota työhön, jota tehdään opettaessa nuorisolle, miten ruveta tekemään suunnitelmia elämää varten ja kehittämään luonnetta. Kaiken kasvatuksen tavoitteena tulisi olla elämän verrattomimman tarkoituksen, majesteettisen ja tasapainoisen persoonallisuuden kehittymisen, vaaliminen ja edistäminen. Vallitsee suuri tarve opetuksesta, joka korostaisi ylenpalttisen halujentydyttämisen sijasta moraalista kurinalaisuutta. Tällaiselta perustalta uskonto saattaa omine hengellisine virikkeineen myötävaikuttaa kuolevaisen olennon elämän avartumiseen ja rikastumiseen, jopa ikuisen elämän turvaamiseen ja kohottamiseen.

Kristinuskon on uskonto, joka syntyi suuremmista valmisteluista, ja siksi sen on toimittava matalalla profiililla. Suurieleiset hengelliset suoritukset saavat vielä odottaa Jeesuksen todellisen uskonnon uutta julkituontia ja tämän uskonnon entistä yleisempää hyväksymistä. Mutta kristinuskon on voimallinen uskonto, kun otetaan huomioon, että ristiinnaulitun puusepän tuiki tavalliset opetuslapset lähettivät liikkeelle ne opetukset, jotka kolmessasadassa vuodessa valloittivat roomalaisen maailman ja jatkoivat sitten voittokulkuaan Rooman kukistaneiden barbaarien keskuudessa. Tämä sama kristinuskon valloitti — liitti itseensä ja ylevöitti — koko heprealaisen teologian ja kreikkalaisen filosofian virran. Ja kun tämä kristillinen uskonto yliannoksen mysteereitä ja pakanuutta nautittuaan oli vaipunut yli tuhanneksi vuodeksi koomaan, se herätti itsensä henkiin ja itse asiassa valloitti uudelleen koko läntisen maailman. Kristinuskon sisältää sen verran Jeesuksen opetuksia, että ne riittävät tekemään siitä kuolemattoman.

Jospa kristinuskon vain voisi käsittää laajemmin Jeesuksen opetuksia, se voisi tehdä varsin paljon enemmän auttaakseen nykyihmistä ratkaisemaan uusia ja yhä monimutkaisempia ongelmia.

Kristinuskon rasittaa suuresti se epäkohta, että se on koko maailman ajattelevien ihmisten mielessä samastunut osaksi läntisen sivilisaation yhteiskuntajärjestelmää, elinkeinoelämää ja moraalinormeja; ja näin kristinuskon on tietämättään näyttänyt tukevan yhteiskuntaa, jonka harteita painaa raskaana taakkana syyllisyys siitä, että se sietää tiedettä, josta puuttuu ihanteellisuus; politiikkaa, josta puuttuvat periaatteet; vaurautta, joka saavutetaan työtä tekemättä; nautiskelua, jota ei mikään hillitse; tietoa, josta puuttuu vastuuntunto; valtaa, josta puuttuu omatunto, sekä elinkeinotoimintaa, josta puuttuu moraalisuus.

Nykyisen kristinuskon toivo on siinä, että se lakkaisi tukemasta läntisen sivilisaation

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2086.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems

yhteiskuntajärjestelmiä ja elinkeinoelämän toimintaperiaatteita, samalla kun se nöyrästi painaa päänsä niin urheasti ylistämänsä ristin edessä saadakseen siinä uuden kerran kuulla Nasaretin Jeesukselta suurimmat totuudet, jotka kuolevainen ihminen voi konsanaan kuulla: elävän evankeliumin Jumalan isyydestä ja ihmisen veljeydestä.

and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

Luku 196. Jeesuksen usko

⇨ 195

Urantia-kirjan

IV OSA. JEESUKSEN ELÄMÄ JA OPETUKSET

LUKU 196 JEESUKSEN USKO

Osiot

Johdanto

1. Jeesus ihmisenä
2. Jeesuksen uskonto
3. Uskonnon korkeimmuus

PAPER 196 THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Johdanto

JEESUKSEN usko Jumalaan oli ylevää ja varauksetonta. Hän koki kuolevaisen olemassaoloon kuuluvat normaalit myötä- ja vastoinkäymiset, mutta hän ei uskonnollisessa mielessä koskaan epäillyt Jumalan huolenpidon ja ohjauksen varmuutta. Hänen uskonsa oli luonnollinen seuraus siitä syvällisestä näkemyksestä, joka syntyi jumalallisen läsnäolevan, hänen sisimmässään olleen Suuntaajan, toiminnan tuloksena. Hänen uskonsa ei ollut perinteistä eikä pelkästään älyllistä, vaan se oli täysin omakohtaista ja puhtaasti hengellistä.

Ihmis-Jeesus näki Jumalan pyhänä, oikeudenmukaisena ja suurena samoin kuin totena, kauniina ja hyvänä. Kaikki nämä jumalallisuuden attribuutit hän kokosi mielessään kokonaisuudeksi, joka oli "taivaassa olevan Isän tahto". Jeesuksen Jumala oli samalla kertaa sekä "Israelin Pyhä" että "Elävä ja rakastava Isä, joka on taivaassa". Jeesus ei ollut ensimmäinen, joka esitti käsityksen Jumalasta Isänä, mutta hän ylensi ja kohotti tämän idean yleväksi kokemukseksi ja sai aikaan uuden ilmoituksen Jumalasta ja julisti jokaisen kuolevaisen luodun olevan tämän rakkauden Isän lapsi, Jumalan poika.

Jeesus ei takertunut jumal'uskoon niin kuin takertuisi sellainen kamppaileva sielu, joka on sodassa universumin ja kuolemanpainissa

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world;

vihamielisen ja synnillisen maailman kanssa. Hän ei turvautunut uskoon vain saadakseen lohtua vaikeuksien keskellä tai löytääkseen lohdutusta uhkaavan epätoivon hetkellä; usko ei ollut pelkkä harhainen hyvyys elämäänsä kuuluvista epämiellyttävistä realiteeteista ja murheista. Kaikkien kuolevaisen olemassaoloon nimenomaan kuuluvien luontaisten vaikeuksien ja ajallisten ristiriitojen edessäkin hän koki tyyneyttä, jonka luo ääretön ja kiistaton luottamus Jumalaan, ja hän tunsu sen valtavan innoituksen, että hän eli — uskon keinoin — suoraan taivaallisen Isän edessä. Ja tämä voittoisa usko oli elävä tosiasiallisen henkisyuden saavuttamisen kokemus. Jeesuksen suuri anti ihmisen kokemusmaailman arvoihin ei ollut siinä, että hän olisi tuonut esille kovin monia uusia ideoita taivaassa olevasta Isästä, vaan paremminkin siinä, että hän niin perin suurenmoisesti ja inhimillisesti toi julki uuden- ja korkeammantyyppistä elävää uskoa Jumalaan. Konsanaan ei Jumalasta ole missään tämän universumin maailmassa tullut yhdenkään kuolevaisen elämässä yhtä elävä realiteetti kuin hänestä tuli Jeesus Nasaretilaisen ihmiskokemuksessa.

Tämä ja kaikki muut paikallisuomuksen maailmat löytävät Mestarin Urantialla viettämästä elämästä uuden- ja korkeammantyyppisen uskonnon, sellaisen uskonnon, joka perustuu Universaalisen Isän kanssa solmittuihin henkilökohtaisiin hengellisiin suhteisiin ja jonka merkittävyyden aidon henkilökohtaisen kokemuksen korkein arvovaltaisuus täysin määrin todistaa. Tämä Jeesuksen elävä usko oli jotakin enemmän kuin älyllisen pohdinnan tulos, eikä se liioin ollut mystinen mietelmä.

Teologia voi antaa uskolle kiinteän muodon, pukea sen sanoiksi, määritelmiksi ja dogmeiksi, mutta Jeesuksen ihmiselämässä usko oli omakohtaista, elävää, omintakeista, spontaania ja puhtaasti hengellistä. Tämä usko ei ollut perinteen kunnioittamista eikä sellainen pelkkä älyllinen uskomus, jota hän olisi pitänyt pyhänä uskonkappaleena, vaan mieluumminkin se oli sellainen ylevä kokemus ja syvällinen vakaumus, joka piti häntä turvallisesti huomassaan. Hänen uskonsa oli niin todellista ja kaiken kattavaa, että se lakaisi kaikki hengelliset epäilykset ehdottomasti syrjään ja hävitti jokaisen sen kanssa ristiriidassa olevan kaipauksen. Mikään ei kyennyt riuttaisemaan häntä pois tämän hartaan, ylevän ja lannistumattoman uskon hengellisestä ankkurista. Jopa ilmeisen tappion edessä tai pettymyksen ja uhkaavan epätoivon tuskia kärsiessään hän seisoi tyynenä Jumalan edessä, vapaana pelosta ja täysin tietoisena hengellisestä voittamattomuudesta. Jeesusta tuki elähdyttävä vakuuttuneisuus siitä, että hän omasi horjumattoman uskon, ja jokaisessa koettelevassa

he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly demonstrated a new and higher type of *living faith in God*. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unfailingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

elämäntilanteessa hän osoitti vankkumatonta ja kyselemätöntä lojaalisuutta Isän tahtoa kohtaan. Eikä tätä verratonta uskoa lannistanut edes julma ja musertava häpeällisen kuoleman uhka.

Kun kysymys on uskonnollisesta tiennäyttäjistä, käy kovin usein niin, että voimakas hengellinen usko vie suoraa tietä tuhoisaan fanaattisuuteen, uskonnollisen egon suurenteluun, mutta näin ei käynyt Jeesuksen kohdalla. Hänen epätavallisen voimakas uskonsa ja henkisyytensä eivät hänen käytännön elämässään vaikuttaneet häneen epäsuotuisasti, koska tämä hengellinen ylevöityminen oli täysin tiedostamaton ja spontaani sielullinen ilmentymä hänen henkilökohtaisesta jumalakokemuksestaan.

Jeesuksen kaiken voittavasta ja lannistumattomasta hengellisestä uskosta ei koskaan tullut fanaattista, sillä se ei milloinkaan koettanut saada yliotetta hänen tekemistään tasapainoisista älyllisistä arvioista käytännössä ilmenneiden jokapäiväisten sosiaalisten, taloudellisten ja moraalisten elämäntilanteiden suhteellisista arvoista. Ihmisen Poika oli oivallisella tavalla yhtenäinen ihmispersoonallisuus; hän oli täydelliset varustukset saanut jumalallinen olento; hän oli myös suurenmoisen koordinoitunut yhteen liittyneenä ihmis- ja jumalolentona, joka toimi maan päällä yhtenä ja samana persoonallisuutena. Mestari koordinoi aina sielun uskon koetellun kokemuksen myötä seuranneiden, viisautta osoittavien arviointien kanssa. Omakohtainen usko, hengellinen toivo ja moraalinen antaumus korreloituivat aina verrattomassa, harmonisen yhteenliittymisen tuottamassa uskonnollisessa yhtenäisyydessä — kaikkien inhimillisten lojaalisuuksien — henkilökohtaisen kunnian, perheeseen kohdistuvan rakkauden, uskonnollisen velvollisuuden, sosiaalisen vastuun ja taloudellisen välttämättömyyden — todellisuuden ja pyhyiden selkeän tajuamisen kanssa.

Jeesuksen usko näki asian niin, että kaikki henkiarvot löytyvät Jumalan valtakunnasta; niinpä hän sanoikin: "Etsikää ensin taivaan valtakuntaa." Jeesus näki pitkälle ehtineessä ja ihanteellisessa valtakunnan toveriyhteisössä "Jumalan tahdon" toteutuman ja täyttymyksen. Hänen opetuslapsilleen opettamansa rukouksen keskeisin ajatus kuului: "Tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi." Muodostettuaan tällä tavoin mielessään kuvan siitä, että valtakuntaan sisältyy Jumalan tahto, hän otti asiakseen ajaa sen toteutumista hämmästyttävää itsensäunohtamista ja rajatonta innostusta osoittaen. Mutta niin voimaperäisesti kuin hän tehtävänsä suorittikin, hän ei koko epätavallisen elämänsä aikana tuonut kertaakaan julki fanaatikon raivoisuutta eikä uskonnollisen egotistin pinnallista sanahelinää.

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, "Seek first the kingdom of heaven." Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the "will of God." The very heart of the prayer which he taught his disciples was, "Your kingdom come; your will be done." Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

Tämä elävä usko, tämä ylevä uskonnollinen kokemus, loi Mestarin koko elämälle johdonmukaiset puitteet. Tämä hengellinen suuntautuminen hallitsi kokonaan hänen ajatteluaan ja tunne-elämäänsä, hänen uskomistaan ja rukoiluaan, hänen opetustaan ja julistustaan. Tämä pojan omakohtainen usko taivaallisen Isän suoman opastuksen ja varjelun varmuuteen ja pettämättömyyteen toi hänen ainutlaatuiseen elämäänsä sellaisen syvällisen ominaisuuden, joka edusti hengellistä todellisuutta. Ja kuitenkin tämä galilealainen, Jumalan Galilealainen, vaikka hän oli syvästi tietoinen läheisestä suhteesta jumaluuteen, vastasi oitis, kun häntä puhuteltiin Hyväksi Opettajaksi: "Miksi sanot minua hyväksi?" Kun olemme kohdatusten näin loistavan itsensä unohtamisen kanssa, alamme käsittää, kuinka Universaalinen Isä näki mahdolliseksi niin täysimääräisesti tuoda itsensä julki hänelle ja ilmoittaa itseään hänen kauttaan maailmojen kuolevaisille.

Tämän maailman ihmisenä Jeesus toi Jumalalle kaikista uhrilahjoista suurimman: hän pyhitti ja omisti oman tahtonsa jumalallisen tahdon täyttämistä merkitsevään majesteettiseen palveluun. Jeesus tulkitsi uskontoa aina ja johdonmukaisesti täysin Isän tahdon näkökulmasta. Tulkitsanne Mestarin elämänuraa, älkää siltä osin, kun kysymys on rukoilemisesta tai mistä tahansa muusta uskonnollisen elämän puolesta, etsikö niinkään sitä, mitä hän opetti, kuin sitä, mitä hän teki. Jeesus ei koskaan rukoillut siksi, että se olisi uskonnollinen velvollisuus. Hänelle rukous oli vilpittömän hengellisen asennoitumisen ilmaus; sielulojaalisuuden julkituonti; omakohtaisen antaumuksen esilletuonti; kiitoksen osoitus; keino emotionaalisen jännityksen välttämiseksi, konfliktin torjumiseksi, ymmärryksen voimistamiseksi, mielihalujen jalontamiseksi, moraalisen päätöksen vahvistamiseksi, ajattelun rikastuttamiseksi, korkeampien mieltymysten elähdyttämiseksi, virikkeen pyhittämiseksi, näkökulman selkeyttämiseksi, uskon julkituomiseksi; tahdon ylimaallista antautumista; ylevää luottamuksen julkituontia; rohkeuden esilletuontia; ilmoitus löytämisestä; äärimmäisen antaumuksen tunnustamista; vahvistus pyhittäytymisestä; keino selvittää vaikeuksia ja yhdessä vaikuttavien sielunvoimien voimallista liikkeellepanoa, jotta ne vastustaisivat kaikkia inhimillisiä mieltymyksiä itsekkyyteen, pahuuteen ja syntiin. Hän eli nimenomaan sellaisen elämän, joka täyttyi rukoilevasta pyhittäytymisestä hänen Isänsä tahdon täyttämiseen, ja hän päätti elämänsä voitokkaasti juuri tämänmukaiseen rukoukseen. Hänen verrattoman uskonnollisen elämänsä salaisuus oli tämä tietoisuus Jumalan läsnäolosta; ja hän saavutti sen järkevästi rukoilemalla ja vilpittömästi palvomalla — pitämällä yllä

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, "Why do you call me good?" When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

katkeamatonta yhteyttä Jumalaan — eikä johdatuksin, äänten kuulemisin, näkyjen näkemisin tai erikoisin uskonnollisin menoin.

Uskonto oli Jeesuksen maisessa elämässä elävä kokemus, suora ja omakohtainen siirtyminen hengellisestä kunnioittamisesta käytännölliseen vanhurskauteen. Jeesuksen usko tuotti jumalallisen hengen ylimaallisia hedelmiä. Hänen uskonsa ei ollut lapsenuskon kaltaista kypsymätöntä ja sinisilmäistä uskoa, mutta monin tavoin se kylläkin muistutti lapsen ajatusmaailman pahaa-aavistamatonta luottavaisuutta. Jeesus luotti Jumalaan paljolti niin kuin lapsi luottaa vanhempansa. Hän tunsi syvää luottamusta universumia kohtaan — juuri sellaista luottamusta kuin lapsi tuntee vanhempiensa luomaa ympäristöä kohtaan. Jeesuksen varaukseton usko universumin pohjimmaiseen hyvyyteen muistutti hyvin paljon lapsen luottamusta maisen ympäristönsä turvallisuuteen. Hän luotti taivaalliseen Isään niin kuin lapsi turvautuu maiseen vanhempansa, eikä hänen harras uskonsa koskaan yhtä hetkeä epäillyt, että taivaallinen Isä viime kädessä pitää huolta kaikesta. Häntä eivät häirinneet vakavasti pelko, epäilykset ja skeptisyys. Epäusko ei estänyt hänen elämänsä vapaata ja omintakeista ilmettä. Hänessä yhdistyi täysikasvuisen ihmisen horjumaton ja järkevä rohkeus uskovan lapsen vilpittömään ja luottavaiseen optimismiin. Hänen uskonsa kasvoi sellaisiin luottavaisuuden korkeuksiin, että se oli vailla pelkoa.

Jeesuksen usko saavutti puhtauden, joka on ominaista lapsen luottavaisuudelle. Hänen uskonsa oli niin ehdotonta ja epäilemätöntä, että se reagoi kaltaisiinsa kosketuksissa olon tenhoon ja maailmankaikkeuden ihmeisiin. Hän tunsi olevansa riippuvainen jumalallisesta, ja tämä tunne oli niin täysimääräinen ja luottavainen, että sen satona oli ilo ja vakuuttuneisuus ehdottomasta henkilökohtaisesta turvallisuudesta. Hänen uskonnollisessa kokemuksessaan ei ollut mitään epäroivaa teeskentelyä. Tässä täysikasvuisen miehen jättiläismäisessä älyn maailmassa lapsen usko hallitsi korkeimpana kaikissa uskonnolliseen tietoisuuteen liittyvissä asioissa. Eipä ihme, että hän kerran sanoi: "Ellette tule pikkulapsen kaltaisiksi, ette astu sisälle valtakuntaan." Vaikka Jeesuksen usko oli lapsenomaista, ei se missään mielessä ollut lapsellista.

Jeesus ei vaadi opetuslapsiaan uskomaan häneen, vaan mieluummin uskomaan hänen kanssaan, uskomaan Jumalan rakkauden todellisuuteen, ja täysin luottavaisesti hyväksymään turvallisuuden, jonka luo vakuuttuneisuus siitä, että he ovat taivaallisen Isän poikia. Mestari haluaa, että kaikki hänen seuraajansa jakaisivat täysimääräisesti hänen ylimaallisen uskonsa. Mitä koskettavimmin Jeesus

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

196:0.12 (2089.2) The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, "Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom." Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

196:0.13 (2089.3) Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed.

haastoi seuraajansa paitsi uskomaan, mitä hän uskoi, uskomaan myös niin kuin hän uskoi. Se on hänen ainoan ja suurenmoisimman ”seuraa minua” -vaatimuksensa koko merkitys.

Jeesuksen mainen elämä palveli yhtä ja ainoaa suurta tarkoitusta: Isän tahdon täyttämistä, ihmiselämän elämistä uskonnollisesti ja uskon keinoin. Jeesuksen usko oli luottavaista, kuin lapsen uskoa, mutta se oli täysin vailla vapauksienottavaisuutta. Hän teki haihattelemattomia ja miehekkäitä päätöksiä, hän kohtasi moninaiset pettymykset rohkeasti, hän selviytyi tavattomistakin vaikeuksista päättäväisesti ja kohtasi velvollisuuden asettamat vaatimukset sivuilleen vilkuilematta. Vaati voimakasta tahtoa ja ehtymätöntä luottavaisuutta uskoa, mitä Jeesus uskoi, ja niin kuin hän uskoi.

1. JEEBUS IHMISENÄ

Jeesuksen antaumuksellisuus Isän tahtoa ja ihmisen palvelemista kohtaan oli jotakin enemmän kuin kuolevaisen päätöksentekoa ja ihmisen päättäväisyyttä. Se oli ehdotonta minuutensa pyhittämistä tällaiseen varauksettomaan rakkauden osoittamiseen. Olipa tosiasia Mikaelin suvereenisuudesta miten suuri hyvänsä, teidän ei pidä riistää ihmisiltä ihmis-Jeesusta. Mestari on noussut korkeuksiin ihmisenä samoin kuin Jumalana; hän kuuluu ihmisille; ihmiset kuuluvat hänelle. Miten onnetonta onkaan, että itse uskonto piti tulkita niin pahasti väärin, että se riistää kilvoittelevilta kuolevaisilta ihmis-Jeesuksen! Älkää salliko Kristuksen ihmisyydestä tai jumaluudesta käytyjen keskustelujen hämärtää sitä pelastavaa totuutta, että Jeesus Nasaretilainen oli uskonnollinen ihminen, joka uskon keinoin pääsi tietämään ja tekemään sen, mikä on Jumalan tahto; hän oli totisimmin uskonnollinen ihminen, joka konsanaan on Urantialla elänyt.

Aika on kypsä näkemään ihmis-Jeesuksen kuvaannollinen kuolleistanousu hautakammioistaan keskelle yhdeksäntoista vuosisadan aikana kertyneitä teologisia perinteitä ja uskonnollisia dogmeja. Nasaretin Jeesusta ei pidä enää pitempään uhrata edes loistavalle käsitykselle kunnialla kruunatusta Kristuksesta. Mikä ylimaallinen palvelus se olisikaan, jos Ihmisen Poika tämän ilmoituksen välityksellä mahdollisesti taas löydetäisiin perinteisen teologian hautakammioista ja esiteltäisiin elävänä Jeesuksena hänen nimeään kantavalle kirkolle ja kaikille muille uskonnoille! Eihän uskovien muodostama kristillinen yhteisö toki epäröi tehdä sellaisia uskon ja elämäntapojen tarkistuksia, jotka antavat sille kyvyn ”seurata” Mestaria niin, että se tuo nähtäville hänen todellisen elämänsä, joka merkitsi uskonnollista omistautumista hänen Isänsä tahdon täyttämiseen ja pyhittäytymistä

This is the full significance of his one supreme requirement, “Follow me.”

^{196:0.14 (2090.1)} Jesus' earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father's will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unfailing confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

^{196:1.1 (2090.2)} Jesus' devotion to the Father's will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

^{196:1.2 (2090.3)} The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to “follow after” the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father's will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of

ihmisen epäitsekääseen palvelemiseen. Pelkäävätkö tunnustukselliset kristityt, että itseriittoinen ja pyhittäytymätön, yhteiskunnallista arvostusta nauttiva sekä itsekästä ja huonoa taloudellista sovitautumista edustava yhteisö paljastuu? Pelkääkö institutionaalinen kristillisyyks, että perinteinen kirkollinen auktoriteetti joutuu kenties uhatuksi tai tulee jopa kumotuksi, jos Galilean Jeesus asetetaan taas paikalleen kuolevaisten ihmisten mielessä ja sielussa omakohtaisen uskonnollisen elämän ihanteena? Kristilliseen sivilisaatioon kohdistuvat sosiaaliset uudelleenjärjestelyt, taloudelliset muodonmuutokset, moraaliset virvoitusmenpiteet ja uskonnolliset tarkistukset olisivat toden totta syvällekäyviä ja vallankumouksellisia, jos Jeesuksen elävä uskonto yhtäkkiä syrjäyttäisi teologisen uskonnon Jeesuksesta.

”Jeesuksen seuraaminen” merkitsee hänen uskonnollisen uskonsa omakohtaista jakamista ja astumista sisälle Mestarin elämän henkeen, joka tarkoittaa epäitsekästä palvelemista ihmisen hyväksi. Yksi ihmiselämän tärkeimmistä asioista on saada selville, mitä Jeesus uskoi, löytää hänen ihanteensa ja pyrkiä toteuttamaan hänen ylevä elämäntarkoituksensa. Mitä kaikkea ihminen tietääkin, suurin arvo on kuitenkin sillä, että tuntee Jeesuksen uskonnollisen elämän ja tietää, miten hän sen eli.

Kansanihmiset kuuntelivat Jeesusta kernaasti, ja heissä tulee jälleen saavuttamaan vastakaikua sellainen esitys, joka kertoo hänen vilpittömästä — vihkiytynyttä uskonnollista motivoitumista edustaneesta — ihmiselämästään, jos tällaisia totuuksia on määrä taas julistaa maailmalle. Ihmiset kuuntelivat häntä mieluusti, koska hän oli yksi heistä, vaatimaton maallikko; maailman suurin uskonnon opettaja oli tosiaankin maallikko.

Valtakuntaan uskovien tavoitteena ei tulisi olla Jeesuksen lihallisessa hahmossa viettämän elämän ulkonaisten puolien kirjaimellinen jäljitteleminen, vaan paremminkin se, että heillä olisi sama usko; se, että he luottaisivat Jumalaan niin kuin hän luotti Jumalaan, ja uskoisivat ihmisiin niin kuin hän uskoi ihmisiin. Jeesus ei koskaan väitellyt sen paremmin Jumalan isyydestä kuin ihmisten veljeydestäkään; hän oli elävä esimerkki toisesta ja syvällinen havaintoesitys toisesta.

Aivan kuten ihmisten täytyy edetä siitä, että he tiedostavat inhimillisen, siihen, että he käsittävät jumalallisen, niin nousi Jeesuskin ihmisen olemuksesta tietoisuuteen Jumalan olemuksesta. Ja Mestari toteutti tämän suuren nousun ihmisyydestä jumalallisuuteen oman, kuolevaiselle kuuluvan älytoimintansa luomalla uskolla ja hänen sisimmässään asuneen Suuntaajan toimenpitein, kun nämä vaikuttivat

social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (2090.4) To “follow Jesus” means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master’s life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world’s greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully

yhdessä tämän tuloksen saavuttamiseen. Tähän jumalallisuuden totaalisuuden saavuttamisen faktaksi tiedostamiseen (kaiken aikaa täysin tietoisena ihmisyyden todellisuudesta) liittyi seitsemän uskotietoisuuden vaihetta, jotka merkitsivät asteittain etenevää jumalallistumista. Näiden asteittain edistyvän itsensä tiedostamisen vaiheiden erottavina rajamerkkeinä olivat seuraavat Mestarin lahjoittautumiskokemukseen liittyneet erikoiset tapahtumat:

1. Ajatuksensuuntaajan saapuminen.
2. Immanuelin sanansaattaja, joka ilmestyi hänelle Jerusalemissa hänen ollessaan suunnilleen kaksitoistavuotias.
3. Hänen kasteeseensa liittyneet ilmentymät.
4. Kokemukset Kirkastusvuorella.
5. Morontiaherääminen.
6. Henkiylösousemus.
7. Paratiisin Isän lopullinen syleily, joka antoi Mikaelille hänen omaan universumiinsa nähden rajoittamattoman hallitsijanvallan.

conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (2091.3) 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (2091.4) 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (2091.5) 3. The manifestations attendant upon his baptism.
- 196:1.10 (2091.6) 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.
- 196:1.11 (2091.7) 5. The morontia resurrection.
- 196:1.12 (2091.8) 6. The spirit ascension.
- 196:1.13 (2091.9) 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. JEESUKSEN USKONTO

Jonakin päivänä saattaa kristillisessä kirkossa toimeenpantava uskonpuhdistus kouraista riittävän syvältä, jotta palataan Jeesuksen, uskomme alkuunpanijan ja viimeistelijän, väärentämättömiin uskonnollisiin opetuksiin. Saatatte julistaa uskontoa Jeesuksesta, mutta teidän on pakostakin elettävä Jeesuksen uskonto. Helluntaipäivän innostuksessaan Pietari pani tahtomattaan alulle uuden uskonnon, uskonnon ylösnousseesta ja kunnialla kruunatusta Kristuksesta. Apostoli Paavali muunsi tämän uuden evankeliumin myöhemmin kristinuskoksi, uskonnoksi, jossa ruumiillistuvat hänen omat teologiset näkemyksensä ja joka kuvailee hänen omaa henkilökohtaista kokemustaan Damaskoksentien Jeesuksesta. Valtakunnan evankeliumi perustuu Galilean Jeesuksen henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen; kristinuskon perustuu miltei yksinomaan apostoli Paavalin henkilökohtaiseen uskonnolliseen kokemukseen. Uusi testamentti on melkein kokonaan omistettu, ei Jeesuksen tärkeän ja innoittavan uskonnollisen elämän kuvaamiseen, vaan Paavalin uskonnollisen kokemuksen käsittelemiseen ja hänen omakohtaisten uskonnollisten vakaumustensa kuvailemiseen. Ainoan merkittävän poikkeuksen äsken sanotusta muodostavat Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumin muutamien osien lisäksi

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion of Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

Heprealaiskirje ja Jaakobin kirje. Pietarikin muisteli kirjoituksissaan Mestarinsa henkilökohtaista uskonnollista elämää vain yhden kerran. Uusi testamentti on verraton kristillinen dokumentti, mutta se on vain vähäiseltä osin jeesuslainen.

Jeesuksen elämä lihallisen hahmossa välittää kuvan ylimaallisesta uskonnollisesta kasvusta alkukantaista pelkoa ja inhimillistä kunnioitusta ilmentäneistä ideoista henkilökohtaisen hengellisen yhteydenpidon vuosien kautta siihen, että hän lopuksi päätyi tuntemaamme, pitkälle edistyneeseen ja ylevöityneeseen tietoisuuden tilaan, jossa hän tiedosti ykseytensä Isän kanssa. Ja näin Jeesus yhden lyhyen elämän aikana kävi läpi sen kokemuksen uskonnollis-hengellisestä edistymisestä, jonka ihminen aloittaa maan päällä ja suorittaa loppuun tavallisesti vasta Paratisia edeltävään elämänvaiheeseen kuuluvien toinen toistaan seuraavien tasojen henkiopetuksen kouluissa tapahtuneen pitkän oleskelunsa päätteeksi. Jeesus eteni uskonnolliseen kokemukseen kuuluvien uskonvarmuuksien puhtaasti ihmiselle ominaisesta tietoisuudesta niin yleviin hengellisiin korkeuksiin, että hänellä oli vuorenmurteen käsitys jumalallisesta olemuksestaan ja universumin johtamisen osalta tietoisuus läheisestä yhteydestään Universaaliseen Isään. Hän edistyi kuolevaisen riippuvuutta ilmentäneeltä matalalta tasolta, joka pani hänet spontaanisti sanomaan jollekulle häntä Hyväksi Opettajaksi sanoneelle ”Miksi sanot minua hyväksi? Kukaan ei ole hyvä muu kuin Jumala”, siihen ylevään tietoisuuteen jumalallisuuden saavuttamisesta, joka sai hänet huudahtamaan: ”Kuka teistä voi osoittaa minut syypääksi syntiin?” Ja tämä edistynyt nousu inhimillisestä jumalalliseen oli puhtaasti kuolevaisen saavutus. Ja kun hän oli tällä tavoin saavuttanut jumalallisuuden, hän oli yhä sama ihmis-Jeesus, Ihmisen Poika yhtä hyvin kuin Jumalan Poika.

Markuksella, Matteuksella ja Luukkaalla on tallessa jotakin siitä ihmis-Jeesuksen kuvasta, joka esittää hänen suurenmoista kamppailuaan Jumalan tahdon selville saamiseksi ja tämän tahdon täyttämiseksi. Johannes piirtää kuvan voitokkaasta Jeesuksesta vaeltamassa maan päällä täysin jumaluudestaan tietoisena. Mestarin elämää tutkineiden tekemä suuri virhe on siinä, että jotkut ovat muodostaneet hänestä kuvan, joka esittää hänet kokonaan ihmisenä, kun toiset taas ovat ajatelleet hänen olevan pelkästään jumalallinen. Kokemuksensa alusta sen loppuun saakka hän oli kiistattomasti sekä ihmis- että jumalolento, ja on sitä edelleen.

Mutta suurin virhe tehtiin siinä, että vaikka ihmis-Jeesuksella tiedostettiin olevan uskonto, jumalallisesta Jeesuksesta (Kristuksesta) tuli silti miltei yhdessä yössä uskonto. Paavalin kristinuskon varmisti jumalallisen Kristuksen

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, "Why do you call me good? None is good but God," to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, "Which one of you convicts me of sin?" And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

196:2.3 (2092.1) Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

196:2.4 (2092.2) But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but

palvonnan, mutta se kadotti näköpiiristään lähes kokonaan kamppailevan ja urhean Jeesus Galilealaisen, joka omakohtaisen uskonnollisen uskonsa pelottomuuden ja hänen sisimmässään vaikuttaneen Suuntaajan sankaruuden ansiosta nousi matalilta ihmisyyden tasoilta niin, että hänestä tuli yhtä jumalallisuuden kanssa, ja siten hänestä tuli se uusi ja elävä tie, jonka kautta kaikki kuolevaiset voivat samalla tavoin nousta ihmisyydestä jumalallisuuteen. Kaikissa hengellisyyden vaiheissa ja kaikissa maailmoissa olevat kuolevaiset voivat löytää Jeesuksen henkilökohtaisesta elämästä sen, mikä heitä vahvistaa ja innoittaa heidän edetessään alimmilta henkitasoilta korkeimpiin jumalallisiin arvoihin, koko omakohtaisen uskonnollisen kokemuksen alusta sen loppuun.

Uutta testamenttia kirjoitettaessa sen kirjoittajat uskoivat kuolleista nousseen Kristuksen jumalallisuuteen mitä syvimmin, mutta sen lisäksi he uskoivat hartaasti ja vilpittömästi myös siihen, että hän tulisi välittömästi takaisin maan päälle viedäkseen päätökseen taivaallisen valtakunnan pystytystyön. Tämä vahva usko Herran välittömään paluuseen oli hyvin paljossa syynä siihen, miksi teksteistä jätettiin herkästi pois viittaukset, jotka olisivat tuoneet esille Mestarin puhtaasti inhimilliset kokemukset ja ominaisuudet. Koko kristillinen liike kallistui pois päin kuvasta, joka esitti Jeesus Nasaretilaisen ihmisenä, kohti kuolleista nousseen Kristuksen, kunnialla kruunatun ja kohta palaavan Herran Jeesuksen Kristuksen, ihannointia.

Jeesus perusti uskonnon, jonka sisältönä on Jumalan tahdon täyttämisen ja ihmisten veljeskunnan palvelemisen saatu henkilökohtainen kokemus. Paavali puolestaan perusti uskonnon, jossa kunnialla kruunatusta Jeesuksesta tuli palvonnan kohde ja jossa veljeskunta koostui jumalalliseen Kristukseen uskovista uskovaistovereista. Jeesuksen lahjoittautumisessa nämä kummatkin käsitykset olivat hänen jumalallis-inhimillisessä elämässään potentiaalisina, ja on todella sääli, etteivät hänen seuraajansa onnistuneet luomaan yhtenäistä uskontoa, joka olisi saattanut asianmukaisella tavalla tunnustaa Mestarin sekä ihmis- että jumalallisen olemuksen sillä tavoin kuin ne hänen maisessa elämässään kietoutuivat erottamattomasti yhteen ja sillä tavoin kuin ne niin loistavalla tavalla tuotiin esille alkuperäisessä valtakunnan evankeliumissa.

Jotkin Jeesuksen väkevin sanoin julkituomista ajatuksista eivät teitä järkyttäisi eivätkä hämmäntäisi, jos muistaisitte hänen olleen maailman varauksettomin ja antaumuksellisin uskonnonharjoittaja. Hän oli viimeiseen asti pyhittäytynyt kuolevainen, omistautunut täyttämään Isänsä tahdon ehtoita. Monet hänen näennäisesti kovanasaiset lausumansa olivat

it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

196:2.5 (2092:3) At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

196:2.6 (2092:4) Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093:1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a

luonteeltaan enemmänkin henkilökohtaista uskontunnustusta ja antaumuksen vakuutusta kuin hänen seuraajilleen annettuja käskyjä. Ja juuri tämä tarkoituksien yksiselitteisyys ja epäitsekäs antaumus tekivät mahdolliseksi hänen päästä yhden lyhyen elämän kuluessa niin tavattoman pitkälle ihmismielen valloittamisessa. Moni hänen julistuksistaan tulisi katsoa mieluummin tunnistukseksi siitä, mitä hän vaati itseltään, kuin siitä, mitä hän edellytti kaikilta seuraajiltaan. Valtakunnan asialle omistautuessaan Jeesus poltti kaikki sillat takanaan; hän uhrasi kaiken, mikä esti Isän tahdon täyttämisen.

Jeesus siunasi köyhiä, koska nämä tavallisesti olivat vilpittömiä ja hurskaita; hän tuomitsi rikkaat, koska nämä olivat tavallisesti siveettömiä ja epäuskonnollisia. Yhtä lailla hän kuitenkin tuomitsi epäuskonnollisen köyhäläisen ja ylistäisi pyhittäytynyttä ja harrasta rahamiestä.

Jeesus sai ihmiset tuntemaan olonsa kotoisaksi maailmassa; hän vapahti heidät tabujen orjuudesta ja opetti heille, ettei maailma pohjimmiltaan ole paha. Hän ei kaivannut päästä pakoon maista elämänsä; hän hallitsi keinon, jolla lihallishahmoisina täytetään oivallisesti Isän tahto. Hän ylsi idealistiseen uskonnolliseen elämään keskellä realistista maailmaa. Jeesus ei jakanut Paavalin pessimististä ihmiskuntanäkemystä. Mestari piti ihmisiä Jumalan poikina, ja hänellä oli ennakkonäkemys siitä, että eloonjäämisen valinnoita odotti suurenmoinen ja ikuinen tulevaisuus. Hän ei ollut moraalinen skeptikko, vaan hän näki ihmisen myönteisesti, ei kielteisesti. Useimmat ihmiset olivat hänestä pikemminkin heikkoja kuin pahoja, enemmänkin vailla mieltä kuin vailla hyveellisyyttä. Mutta oli heidän tilansa mikä hyvänsä, he olivat kaikki Jumalan lapsia ja hänen veljiään.

Hän opetti ihmisiä arvostamaan itsensä korkealle ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Kun Jeesuksella oli näin korkea käsitys ihmisistä, niin juuri siitä johtuu, että hän oli valmis uhraamaan voimansa väsymättömään ihmiskunnan palvelemiseen. Ja juuri tämä finiittisen infiniittinen arvo olikin se, joka teki kultaisesta säännöstä hänen uskonnossaan elintärkeän tekijän. Missä on kuolevainen, jota Jeesuksen häntä kohtaan tuntema tavaton luottamus ei ylentäisi?

Jeesus ei esittänyt mitään sääntöjä, jotka olisivat palvelleet sosiaalista edistystä, sillä hänen tehtävänsä oli uskonnollinen, ja uskonto on puhtaasti yksilökohtainen kokemus. Ei ole toivoakaan siitä, että yhteiskunnan kaukaisintakaan tavoitetta edustava perimmäinen päämäärä voisi koskaan nousta Jumalan isyyden tunnustamiseen perustuvan Jeesuksen veljeskunnan yläpuolelle. Kaiken sosiaalisen tavoitteellisuuden ihanne voi todellistua vain tämän jumalallisen valtakunnan tulemisessa.

pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. USKONNON KORKEIMMUUS

Henkilökohtainen, hengellinen uskonnollinen kokemus on tehokas ratkaisu useimpiin kuolevaisen kohtaamiin vaikeuksiin. Se on kaikkien inhimillisten ongelmien tehokas lajittelija, arvioija ja muokkaaja. Uskonto ei poista tai hävitä inhimillisiä vaikeuksia, mutta se kylläkin hälventää, suodattaa ja valottaa niitä ja nousee niiden yläpuolelle. Todellinen uskonto yhdistää persoonallisuuden niin, että se sopeutuu tehokkaasti kaikkiin kuolevaisen kohdistuviin vaatimuksiin. Uskonnollinen usko — ihmisen sisimmässä olevan jumalallisen läsnäolevan positiivinen johdatus — antaa Jumalaa tuntevalle ihmiselle poikkeuksetta kyvyn päästä sen kuilun yli, joka ammittaa toisaalta Universaalisen Ensimmäisen Synn käsitteenä Se tiedostavan älyllisen logiikan ja toisaalta sielun antamien positiivisten vakuutusten välillä, jotka todistavat tämän Ensimmäisen Synn olevan Hän, Jeesuksen evankeliumin taivaallinen Isä, ihmisen pelastuksen persoonallinen Jumala.

Universaalisessa todellisuudessa on täsmälleen kolme elementtiä: tosiasia, idea ja suhde. Uskonnollinen tietoisuus identifioi nämä realiteetit tieteeksi, filosofiaksi ja totuudeksi. Filosofia tuntisi mieltymystä pitää näitä toimintoja järkenä, viisautena ja uskona — fyysisenä todellisuutena, älyllisenä todellisuutena ja hengellisenä todellisuutena. Meillä on tapana nimittää näitä realiteetteja esineelliseksi olevaiseksi, merkitykseksi ja arvoksi.

Yhä pitemmälle pääsevä todellisuuden käsittäminen merkitsee samaa kuin Jumalaa lähestyminen. Jumalan löytäminen, tietoisuus samastumisesta todellisuuteen, merkitsee samaa kuin minuutensa täysimääräistymisen — minuuden kaikkeuden, minuuden totaalisuuden — kokeminen. Totaalisen todellisuuden kokeminen on yhtä kuin Jumalan täysimääräinen tajuaminen, jumalantuntemiskokemuksen lopullisuus.

Täysimääräinen yhteenveto ihmiselämästä on tieto siitä, että ihmistä opettaa tosiasiatieto, että häntä jalontaa viisauten ja että hänet pelastaa — vanhurskauttaa — uskonnollinen usko.

Fyysisen varmuuden pohjana on tieteen logiikkaa, moraalisen varmuuden perustana on filosofian viisauten, hengellisen varmuuden perustana on aidon uskonnollisen kokemuksen totuus.

Ihmisen mieli voi saavuttaa korkeita hengellisen ymmärryksen tasoja ja vastaavia arvojen jumalallisuuden sfäärejä siksi, ettei se ole kokonaan aineellinen. Ihmisen mielessä on henkiyden — jumalallista läsnäoloa edustava Suuntaaja. On olemassa kolme erillistä todistetta

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of

siitä, että ihmismielessä asuu henki:

1. Humanitaarinen yhteenkuuluvuus — rakkaus. Puhtaasti eläinperäinen mieli saattaa itsepuolustuksen takia olla laumahakuinen, mutta vain hengen asuttama äly on epäitsekästä altruistinen ja varauksettomasti rakastava.

2. Universumin tulkitseminen — viisaus. Vain hengen asuttama mieli kykenee käsittämään, että universumi on yksilöä kohtaan ystävällinen.

3. Elämän hengellinen arvioiminen — palvelonta. Vain hengen asuttama ihminen voi tajuta jumalallisen läsnäolevan ja koettaa päästä täysimääräisempään kokemukseen tästä jumalallisuuden esimausta ja sen suhteen.

Ihmismieli ei luo todellisia arvoja, ihmisen kokemus ei tuota universumiymmärrystä. Mitä tulee ymmärrykseen, moraalisten arvojen tiedostamiseen ja hengellisten merkitysten erottamiseen, ihmismieli ei niiden osalta voi tehdä muuta kuin löytää, tiedostaa, tulkita ja valita.

Maailmankaikkeuden moraalista arvoista tulee älyllisesti haltuun otettuja käytettäessä kuolevaismielen kolmea oikeutta perusratkaisujen tai -valintojen tekemiseen:

1. Minää koskeva ratkaisu — moraalinen valinta.

2. Sosiaalista yhteisöä koskeva ratkaisu — eettinen valinta.

3. Jumalaa koskeva ratkaisu — uskonnollinen valinta.

Tästä käy ilmi, että kaikki inhimillinen edistyminen tapahtuu menetelmällä, jossa yhdistyvät ilmoitus ja evoluutio.

Ellei ihmisessä asuisi jumalallista rakastajaa, hän ei kykenisi epäitsekäaseen ja hengelliseen rakastamiseen. Ellei mielessä eläisi tulkitсия, ihminen ei kykenisi todenmukaisesti tajuamaan maailmankaikkeuden ykseyttä. Ellei ihmisen sisimmässä asuisi arvioijaa, hän ei voisi mitenkään arvioida moraalisia arvoja eikä tiedostaa hengellisiä merkityksiä. Ja tämä rakastaja on peräisin itsestään infiniittisen rakkauden lähteestä, tämä tulkitсия on osa Universaalista Ykseyttä, tämä arvioija on jumalallisen ja ikuisen todellisuuden sisältämien kaikkien absoluuttisten arvojen Keskuksen ja Lähteen lapsi.

Uskonnollista merkitystä omaava moraalinen arvioiminen, hengellinen ymmärrys, merkitsee samalla yksilön tekemää valintaa hyvän ja pahan, totuuden ja erheen, aineellisen ja hengellisen, inhimillisen ja jumalallisen, ajallisuuden ja ikuisuuden välillä. Ihmisen eloonjääminen on suuressa määrin riippuvainen siitä, pyhitetäänkö

this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and *choose*.

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.

196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.

196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution*.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by

ihmistahto tekemään valinta niiden arvojen hyväksi, jotka tämä henkiarvojen lajittelija, sisimmässä oleva tulkitsija ja yhdistäjä, on valikoinut. Omakohtainen uskonnollinen kokemus sisältää kaksi vaihetta: ihmismielessä tapahtuva löytäminen ja ihmisen sisimmässä olevan jumalallisen hengen esittämä ilmoitus. Ihminen tai jopa kokonainen sukupolvi saattaa ylenmääräisen viisastelun tuloksena tai tunnustuksellisten uskonnonharjoittajien epäuskonnollisen käyttäytymisen seurauksena päättää lykätä tuonemmaksi ponnistelut heissä asuvan Jumalan löytämiseksi, ja heille saattaa käydä, että he eivät edisty jumalallisessa paljastumisessa eivätkä saavuta sitä. Mutta sisimmässä asuvan Ajatuksensuuntaajan läsnäolon ja vaikutuksen vuoksi tällaiset hengellistä edistymättömyyttä edustavat asenteet eivät voi olla pitkäaikaisia.

Tämä syvälinen kokemus, joka kertoo, että jumalallisen sisimmässäolo on todellista, nousee ikiajat sen karkean materialistisen tekniikan yläpuolelle, jota fyysiset tieteet edustavat. Hengellistä iloa ei voi panna mikroskoopin linssin alle, rakkautta ei voi punnita vaakakupissa, moraalisia arvoja ei voi mitata eikä hengellisen palvelon laatua voi arvioida.

Heprealaisilla oli moraalisen ylevyyden uskonto, kreikkalaiset kehittivät kauneuden uskonnon, Paavali ja hänen hengenheimolaisensa perustivat uskon, toivon ja lähimmäisenrakkauden uskonnon. Jeesus toi esille rakkauden uskonnon ja oli siitä esimerkkinä: turvallisuudesta Isän rakkaudessa ynnä ilosta ja tyydytyksestä, jotka seuraavat siitä, että ihmisten veljeskuntaa palvelemalla jakaa tämän rakkauden.

Joka kerta kun ihminen tekee harkintaa osoittavan moraalisen valinnan, hän kokee välittömästi, miten uusi jumalallinen aalto tulvehtii hänen sieluunsa. Moraalisen valinnan tekeminen tekee uskonnosta vaikuttimen, joka ohjaa sisäistä reagoitua ulkoisiin olosuhteisiin. Mutta tällainen todellinen uskonto ei ole puhtaasti subjektiivinen kokemus. Se tuo julki sen yksilön koko subjektiivisuuden, jonka reagoitua totaaliseen objektiivisuuteen — universumiin ja sen Tekijään — on mielekästä ja älykästä.

Herkkä ja ylimaallinen rakastamisen ja rakastettunaolemisen kokemus ei siksi, että se on varsin puhtaasti subjektiivista, ole pelkkä psyykinen harha. Ainoa kuolevaisiin olentoihin liittyvä todella jumalallinen ja objektiivinen realiteetti, Ajatuksensuuntaaja, toimii ihmisen havaintokulmasta katsottuna näennäisesti yksinomaan subjektiivisena ilmiönä. Ihmisen yhteydenpito korkeimpaan objektiiviseen todellisuuteen, Jumalaan, tapahtuu vain sen puhtaasti subjektiivisen kokemuksen kautta, että tuntee häntä, palvoo häntä ja että tajuaa olevansa hänen poikansa.

this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshiping him, of realizing sonship with him.

Todellinen uskonnollinen palvonta ei ole itsepetosta merkitsevää turhanaikaista monologia. Palvonta on henkilökohtaista yhteydenpitoa siihen, mikä on jumalallisen todellista; siihen, mikä on todellisuuden varsinaisen lähde. Palvonnan avulla ihminen pyrkii olemaan parempi, ja sillä keinoin hän lopulta saavuttaa parhaan.

Totuuden, kauneuden ja hyvyyden ihannointi ja yritys palvella niitä ei korvaa aitoa uskonnollista kokemusta — hengellistä todellisuutta. Psykologia ja idealismi eivät merkitse samaa kuin uskonnollinen todellisuus. Ihmisälyn projektiot voivat tosiaankin kummuta väärä jumalia — jumalia, jotka ovat ihmisen kuvia —, mutta todellinen jumalatietoisuus ei kumpua sellaisesta lähteestä. Jumalatietoisuus piilee ihmisen sisimmässä olevassa hengessä. Monet ihmisen uskonnollisista järjestelmistä ovat peräisin ihmisälyn kehittymistä, mutta jumalatietoisuus ei välttämättä ole osa näitä uskonnollista orjuutta edustavia irvokkaita järjestelmiä.

Jumala ei ole mikään pelkkä ihmisen idealismin luoma keksintö, vaan hän on kaikkien tällaisten eläimellisyyden yläpuolelle nousevien syvällisten näkemysten ja arvojen nimenomainen lähde. Jumala ei ole hypoteesi, joka on kehitelty yhdistämään ihmiskäsitykset totuudesta, kauneudesta ja hyvyydestä, vaan hän on se rakkautta oleva persoonallisuus, josta kaikki nämä universumiilmentymät juontuvat. Kohti paratiisirealiteetteja nousevien kuolevaisten kokemuksen yhä suurempi hengellisyys yhdistää ihmisen maailman totuuden, kauneuden ja hyvyyden. Totuuden, kauneuden ja hyvyyden ykseys on tajuttavissa vain Jumalaa tuntevan persoonallisuuden hengellisessä kokemuksessa.

Moraalisuus on omakohtaiselle jumalatietoisuudelle, Suuntaajan sisäisen läsnäolon henkilökohtaiselle tajuamiselle, välttämätön ennalta olemassa oleva maaperä, mutta tällainen moraalisuus ei ole uskonnollisen kokemuksen ja siitä seuraavan hengellisen ymmärryksen lähde. Moraalinen olemus on eläimellisyyden yläpuolella, mutta hengellisyyden alapuolella. Moraalisuus merkitsee samaa kuin velvollisuuden tiedostaminen, oikean ja väärän käsitteiden olemassaolon tajuaminen. Moraalin alue on eläintyyppisen ja ihmistyyppisen mielen välissä, samalla tavoin kuin morontia toimii persoonallisuuden tuloksiinpääsyn aineellisen sfäärin ja hengellisen sfäärin välillä.

Evolutionaarinen mieli kykenee löytämään lain, moraalin ja etiikan; mutta lahjaksi annettu henki, sisimmässä oleva Suuntaaja, paljastaa kehittyvälle ihmismielelle lainsäätäjän, kaiken toden, kauniin ja hyvän Isä-lähteen. Ja tällaisella valistuneella ihmisellä on sellainen uskonto ja hänet on niin hengellisesti varustettu, että hän voi aloittaa pitkän ja jännittävän etsinnän Jumalan

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the best.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

löytämiseksi.

Moraalisuus ei ole välttämättä hengellistä, vaan se voi olla täysin ja puhtaasti ihmisperäistä, jos kohta todellinen uskonto kohottaakin kaikkia moraalisia arvoja, tekee niistä merkityksellisempiä. Uskonnoton moraalisuus ei kykene tuomaan esille perimmäistä hyvyttä, eikä se myöskään kykene huolehtimaan edes omien moraalisten arvojensa säilymisestä. Uskonto pitää huolen siitä, että kaikki se lisääntyy, nousee kunniaan ja tulee varmasti säilymään, minkä moraalisuus tiedostaa ja hyväksyy.

Uskonto on tieteen, taiteen, filosofian, etiikan ja moraalin yläpuolella, muttei niistä riippumaton. Ne ovat ihmiskokemuksessa — niin omakohtaisessa kuin sosiaalisessakin kokemuksessa — kaikki erottamattomasti toisiinsa liittyviä. Uskonto on ihmisen verrattomin kokemus kuolevaisen olemuksesta, mutta finiittinen kieli estää ikiajat sellaisen, että teologia joskus kykenisi todellisuutta vastaavalla tavalla kuvailemaan todellista uskonnollista kokemusta.

Uskonollisella ymmärryksellä on kyky muuttaa tappio korkeammiksi kaipauksiksi ja uusiksi tavoitteiksi. Rakkaus on se korkein liikkeelle paneva voima, jota ihminen voi universumiylösnousemuksensa kuluessa käyttää. Mutta totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä riisuttuna rakkaus on vain tunnetila, filosofinen vääristymä, psyykkinen harha, hengellinen harhakuva. Rakkaudelle on morontia- ja henkiedistymisen toinen toistaan seuraavilla tasoilla annettava aina uusi määritelmä.

Taide on tulos ihmisen yrityksestä paeta aineellisessa ympäristössään vallitsevaa kauneuden puutetta; se on ele morontiatason suuntaan. Tiede edustaa ihmisen pyrkimystä aineellisen maailmankaikkeuden ilmeisten arvoitusten ratkaisemisen. Filosofia on ihmisen yritys inhimillisen kokemuksen yhdistämiseksi. Uskonto merkitsee ihmisen verrattominta elettä, hänen suurenmoista kurottautumistaan kohti lopullista todellisuutta, hänen lujaa aikomustaan löytää Jumala ja olla hänen kaltaisensa.

Uskonollisen kokemuksen maailmassa hengellinen mahdollisuus on potentiaalista todellisuutta. Ihmistä hengellisesti eteenpäin kannustava halu ei ole psyykkinen harha. Saattaa olla, ettei ihan kaikki, mitä ihminen universumista sepittää, ole tosiasiatietoa, mutta paljon, hyvin paljon, siinä on totta.

Joidenkuiden ihmisten elämä on liian suurenmoista ja ylevää vajotakseen sille matalalle tasolle, että se olisi pelkästään menestyksellistä. Eläimen pitää sopeutua ympäristöönsä, mutta uskonnollinen ihminen nousee ympäristönsä yläpuolelle, ja tällä tavoin hän tämän jumalallisesta rakkaudesta omaamansa ymmärryksen kautta

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love

välttää nykyisen aineellisen maailman asettamista rajoituksista. Tämä rakkauden käsite synnyttää ihmisen sielussa edellä mainitun elämellisyden yläpuolelle menevän pyrkimyksen totuuden, kauneuden ja hyvyyden löytämiseksi; ja kun hän ne tosiaan löytää, hän kruunautuu niiden syleilyssä; halu elää ne, halu täyttää vanhurskaus, palaa hänessä kuin tuli.

Älkää lannistuko; ihmisen evoluutio on yhä käynnissä, eikä Jeesuksessa ja Jeesuksen kautta maailmalle annettu ilmoitus Jumalasta tule epäonnistumaan.

Nykyihmisen suurena haasteena on saada parempi yhteys ihmismielessä olevaan jumalalliseen Opastajaan. Lihallishahmoisen ihmisen suurin löytöretki on tasapainoista ja tervejärkistä pyrkimystä siirtää minätietoisuuden rajat alkioasteisen sielutietoisuuden hämärien maailmojen kautta ulommas täysin sydämin suoritettuna ponnistuksena henkitietoisuuden rajamaiden saavuttamiseksi — yhteyden saamiseksi jumalalliseen läsnäolevaan. Tällainen kokemus on jumalatietoisuutta, kokemus, joka antaa valtavan vahvistuksen jo ennalta olemassa olevalle totuudelle uskonnollisesta Jumalan tuntemisen kokemuksesta. Tällainen henkitietoisuus merkitsee samaa kuin tieto Jumalan pojan aseman aktualisuudesta. Vakuuttuneisuus Jumalan pojan asemasta on muutoin uskon kokemus.

Ja jumalatietoisuus merkitsee samaa kuin minuuden integroiminen maailmankaikkeuteen, ja sen korkeimmilla hengellistä todellisuutta olevilla tasoilla. Minkä hyvänsä arvon henkisisällys vain on häviämätön. Eikä se, mikä on totta, kaunista ja hyvää, voi joutua hukkaan ihmisen kokemuksesta. Ellei ihminen valitse eloonjäämistä, eloonjäävä Suuntaaja säilyttää siinä tapauksessa ne realiteetit, jotka syntyivät rakkaudesta ja joita ravittiin palvelemisessa. Ja kaikki nämä ovat osa Universaalista Isää. Isä on elävää rakkautta, ja tämä Isän elämä on hänen Pojissaan. Ja Isän henki on hänen Poikiensa pojissa — kuolevaisissa ihmisissä. Loppujen lopuksihan Isä-idea on yhä korkein ihmiskäsitys Jumalasta.

generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097.3) And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

